Nhân Sinh Hung Hãn

Tân Phong

Nhân
Sinh
Hưng
Hãn
Tân Phong
RADIO CITY

NHÂN SINH HUNG HÃN

Tác giả: Tân Phong

Thể loại: Đô thị, Hệ thống, Dị Năng, Hài Hước, Hiện Đại

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

NHÂN SINH HUNG HÃN

☆ Mục Lục ☆

——— o O o ———

Chương 1: Sau này mang anh bay

Chương 2: Kích hoạt bách khoa toàn thư

Chương 3: Tên lừa gạt

Chương 4: Buôn bán thê thảm

Chương 5: Bánh kếp cải tiến?

Chương 6: Đây là mỹ vị nhân gian

Chương 7: Mỹ nữ đột kích

Chương 8: Lâm Phàm nghi hoặc

Chương 9: Xin lỗi, hết bột rồi!

Chương 10: Những điều này đều quá không thực tế

Chương 11: Tác dụng của bách khoa toàn thư

Chương 12: Hương vị khó quên

Chương 13: Khách sáo quá rồi

Chương 14: Tăng giá

Chương 15: Đau lòng quá

Chương 16: Lần đầu tiên vi phạm?

Chương 17: Lần đầu tiên gặp phải tình huống này

Chương 18: Tiếp tục bán

Chương 19: Cái này ma lực không ngờ lại lớn như vậy?

Chương 20: Người đầu tiên

Chương 21: Nhóc con, vươn ra nước ngoài luôn nhé (1)

Chương 22: Nhóc con, vươn ra nước ngoài luôn nhé (2)

Chương 23: Nhóc con, vươn ra nước ngoài luôn nhé (3)

Chương 24: Khí thế quá mạnh mẽ.
Chương 25: Đời này ông đây là trùm cuối.
Chương 26: Trang thứ 2 của bách khoa toàn thư (1)
Chương 27: Trang thứ 2 của bách khoa toàn thư (2)
Chương 28: Ký chủ đang coi thường bói toán! (1)
Chương 29: Ký chủ đang coi thường bói toán! (2)
Chương 30: Này không ổn rồi
Chương 31: Cứu một cô bé dễ thương (1)
Chương 32: Cứu một cô bé dễ thương (2)
Chương 33: Trở nên đẹp trai hơn rồi đấy (1)
Chương 34: Trở nên đẹp trai hơn rồi đấy (2)
Chương 35: Đã đến lúc thể hiện kỹ thuật chân chính
Chương 36: Tất cả đều là số mệnh (1)
Chương 37: Tất cả đều là số mệnh (2)
Chương 38: Một chiêu nham hiểm
Chương 39: Mỗi người một bên (1)
Chương 40: Mỗi người một bên (2)
Chương 41: Điều này… sao có thể được!!!
Chương 42: Ông chủ nhỏ, thật sự là trúng rồi!
Chương 43: Chính là dựa vào cái này (1)
Chương 44: Chính là dựa vào cái này (2)
Chương 45: Thật sự linh nghiệm
Chương 46: Weibo quá khó lăn lộn (1)
Chương 47: Weibo quá khó lăn lộn (2)
Chương 48: Hai tên này bị ngu đúng không (1)
Chương 49: Hai tên này bị ngu đúng không (2)
Chương 50: Oan gia đột kích
Chương 51: Không hiểu sao lại đánh nhau (1)

Chương 52: Không hiểu sao lại đánh nhau (2)
Chương 53: Đây chính là đèn chỉ đường (1)
Chương 54: Đây chính là đèn chỉ đường (2)
Chương 55: Vòng ánh sáng mặt trời màu xanh lục (1)
Chương 56: Vòng ánh sáng mặt trời màu xanh lục (2)
Chương 57: Weibo bỗng hot
Chương 58: Trời sinh một cặp (1)
Chương 59: Trời sinh một cặp (2)
Chương 60: Bởi vì đây chính là Đào lão sư (1)
Chương 61: Bởi vì đây chính là Đào lão sư (2)
Chương 62: Không hiểu thấu
Chương 63: Để tin tức bay đầy trời đi (1)
Chương 64: Để tin tức bay đầy trời đi (2)
Chương 65: n nhân cứu mạng (1)
Chương 66: n nhân cứu mạng (2)
Chương 67: Bắt đầu linh nghiệm rồi
Chương 68: Chỉ là mèo mù vớ phải cá rán
Chương 69: Nhất định là rò rỉ thông tin
Chương 70: Tính toán như thần
Chương 71: Phật Sơn Vô Ảnh Cước (1)
Chương 72: Phật Sơn Vô Ảnh Cước (2)
Chương 73: Thật là lợi hại
Chương 74: Vô số người bị thuyết phục (1)
Chương 75: Vô số người bị thuyết phục (2)
Chương 76: Không cần phải ngại (1)
Chương 77: Không cần phải ngại (2)
Chương 78: Đánh tơi tả (1)
Chương 79: Đánh tơi tả (2)

Chương 80: Có ngon thì nhào vô
Chương 81: Làm sao tẩy trắng đây (1)
Chương 82: Làm sao tẩy trắng đây (2)
Chương 83: Kêu hắn vác xác đến đây.
Chương 84: Phải có giá của mình
Chương 85: Nhất định phải bình tĩnh (1)
Chương 86: Nhất định phải bình tĩnh (2)
Chương 87: Tôi không sợ (1)
Chương 88: Tôi không sợ (2)
Chương 89: Người đứng đầu (1)
Chương 90: Người đứng đầu (2)
Chương 91: Hung thần! Ác sát!
Chương 92: Trực tiếp vả mặt (1)
Chương 93: Trực tiếp vả mặt (2)
Chương 94: Có xe (1)
Chương 95: Có xe (2)
Chương 96: Vậy anh nhanh lên đi (1)
Chương 97: Vậy anh nhanh lên đi (2)
Chương 98: Bùng nổ (1)
Chương 99: Bùng nổ (2)
Chương 100: Ôm đùi vàng
Chương 100: Ôm đùi vàng
Chương 101: Livestream ăn phân.
Chương 102: Đây là tiên nhân khiêu sao? (1)
Chương 103: Đây là tiên nhân khiêu sao? (2)
Chương 104: Bắt Sống Ông Chủ Nhỏ (1)
Chương 105: Bắt Sống Ông Chủ Nhỏ (2)
Chương 106: Bất cứ khi nào cũng có thể bị làm khiên đỡ

Chương 107: Có cần làm quá như vậy không? (1)

Chương 108: Có cần làm quá như vậy không? (2)

Chương 109: Một số minh tinh xin hãy tự trọng (1)

Chương 110: Một số minh tinh xin hãy tự trọng (2)

Chương 111: Mới sáng sớm đi nhà WC cũng không phải là chuyện tốt nha! (1)

Chương 112: Mới sáng sớm đi WC cũng không phải là chuyện tốt nha! (2)

Chương 113: Có thể biết đạo lý này thì quá tốt rồi!

Chương 114: Dù có bản lĩnh hơn nữa thì cũng không có cửa. (1)

Chương 115: Dù có bản lĩnh hơn nữa thì cũng không có cửa. (2)

Chương 116: Anh Vương

Chương 117: Tôi có mười mấy cái bằng cấp

Chương 118: Khoe không nổi

Chương 119: Có thể mua được 6,7 chiếc xe của anh

Chương 120: Vậy nói một chút cảm giác của anh đi

Chương 121: Anh tin hắn như vậy sao?

Chương 122: Ngô Thiên Hà gọi đến

Chương 123: Đâu có dễ dàng như vậy

Chương 124: Chuyên gia ẩm thực

Chương 125: Chính là vẻ mặt này

Chương 126: Ở đây cái gì cũng không tốt

Chương 127: Đây đúng là một tác phẩm nghệ thuật

Chương 128: Tâm cái con khỉ, nói xạo đó!

Chương 129: Đổi chỗ ở

Chương 130: Hy vọng sụp đổ

Chương 131: Bánh kếp lên tạp chí

Chương 132: Xui xẻo đến thế
Chương 133: Gỡ rối
Chương 134: Đừng đụng đến mạng người
Chương 135: Choáng váng
Chương 136: Rửa tai xin nghe
Chương 137: Ông nên biết, chuyện này không dễ dàng
Chương 138: Mọi chuyện đều nghe theo lời đại sư
Chương 139: Mở ra trang thứ ba
Chương 140: Tình cờ quá lợi hại.
Chương 140: Tình cờ quá lợi hại.
Chương 141: Chiến thần mắng chửi
Chương 142: Tỏ tình
Chương 143: Đồng hương mời, tất nhiên phải đi rồi
Chương 144: Sự kiện ẩu đả (1)
Chương 145: Sự kiện ẩu đả (2)
Chương 146: Cao thủ võ thuật truyền thống bí ẩn
Chương 146: Cao thủ võ thuật truyền thống bí ẩn
Chương 147: Tôi biết là ai rồi!!!
Chương 147: Tôi biết là ai rồi!!!
Chương 148: Không thể che giấu
Chương 149: Nếu như tôi nói đó không phải là tôi, các anh có tin không?
Chương 150: Đi xem hát
Chương 151: Cuộc thi bắt đầu
Chương 152: Giám khảo bị điếc sao?
Chương 153: Không biết lý lẽ (1)
Chương 154: Không biết lý lẽ (2)
Chương 155: Có người giết đến tận cửa

Chương 155: Có người giết đến tận cửa

Chương 156: Trả lời phóng viên

Chương 157: Là do Lâm đại sư khinh thường mà thôi

Chương 158: Ghé thăm công ty Vương Minh Dương

Chương 158: Ghé thăm công ty Vương Minh Dương

Chương 159: Anh em tôi nghề chính là xem bói, nghề phụ là bán bánh kếp

Chương 160: Mời anh diễn tiếp xem nào

Chương 161: Chẳng trách không có bạn gái, đồ cẩu độc thân

Chương 162: Còn muốn cho người ta con đường sống hay không

Chương 163: Thách đấu Hàn Lục

Chương 163: Thách đấu Hàn Lục

Chương 164: Báo cảnh sát

Chương 165: Cảnh sát tới

Chương 166: Một nụ hôn tiêu tan hận thù.

Chương 167: Ông chủ nhỏ, lần này anh chạy không thoát đâu

Chương 167: Ông chủ nhỏ, lần này anh chạy không thoát đâu

Chương 168: Cứu tinh đã đến

Chương 168: Cứu tinh đã đến

Chương 169: Tham gia hiệp hội

Chương 170: Ăn phải thuốc kích thích

Chương 171: Cô vĩnh viễn không thắng được tôi

Chương 172: Bầu trời

Chương 172: Bầu trời

Chương 173: Nứt lòng

Chương 174: Lão sư đánh giá (1)

Chương 174: Lão sư đánh giá (1)

Chương 175: Lão sư đánh giá (2)

Chương 176: Mắng người
Chương 176: Mắng người
Chương 177: Tên này muốn gây chuyện
Chương 178: Ánh mắt của Anh Kim lão sư thật là chuẩn
Chương 179: Thắng toàn tập (1)
Chương 180: Thắng toàn tập (2)
Chương 181: Kết quả tuyệt vời
Chương 182: Lại lừa gạt
Chương 183: Bản thân phải thoải mái
Chương 184: Anh Kim rời khỏi
Chương 184: Anh Kim rời khỏi
Chương 185: Giấy chứng nhận tới cửa
Chương 186: Chủ tịch chi hội Bát Quái Chưởng
Chương 187: Dạy võ
Chương 188: Xung đột trong căng tin
Chương 188: Xung đột trong căng tin
Chương 189: Ông thấy tôi có dám hay không?
Chương 190: Dạy cho một bài học
Chương 190: Dạy cho một bài học
Chương 191: Tuổi trẻ đúng là tốt
Chương 192: Càng chơi càng vui
Chương 193: Nhiều điều muốn nói
Chương 194: Lâm đại sư muốn lật trời
Chương 195: Dẫn phóng viên đi tham quan
Chương 196: Được tán thành
Chương 197: Nhức đầu
Chương 198: Cọng rơm cứng
Chương 199: Không nhượng bộ

Chương 200: Thế giới người trẻ tuổi, ông tham gia làm gì
Chương 201: Lâm đại sư, anh có bạn gái chưa?
Chương 201: Lâm đại sư, anh có bạn gái chưa?
Chương 202: À, thì ra là thế!
Chương 202: À, thì ra là thế!
Chương 203: Có người muốn hợp tác
Chương 204: Con người, sợ nhất là nghĩ quá nhiều
Chương 205: Bánh kếp hạnh phúc
Chương 206: Người may mắn
Chương 207: Bị tố cáo
Chương 208: Trên mạng nổi sóng
Chương 209: Muốn nổi tiếng phải dựa vào bản thân
Chương 210: Bánh kếp thơm ngon, tôi tới đây!
Chương 211: Kết quả kiểm tra
Chương 212: Anh xem lại lương tâm của mình đi
Chương 213: Gió đổi chiều
Chương 214: Công bố kết quả kiểm tra
Chương 215: Quá khi dễ người
Chương 216: Không rét mà run
Chương 217: Sau này đừng nghịch ngợm nữa nha
Chương 218: Lại xảy ra chuyện lớn (1)
Chương 219: Lại xảy ra chuyện lớn (2)
Chương 220: Không giải thích đừng trách tôi không nể mặt.
Chương 221: Hoàn toàn rối loạn
Chương 222: Thật ngại quá
Chương 223: Hẹn gặp nhau ở hội diễn
Chương 224: Hội diễn bắt đầu
Chương 225: Cái này gọi là võ thuật sao?

Chương 226: Con bà nó, tên này muốn làm gì?
Chương 226: Con bà nó, tên này muốn làm gì?
Chương 227: Chọc thủng trời
Chương 228: Cùng biểu diễn
Chương 229: Rung động toàn trường
Chương 230: Hội diễn kết thúc
Chương 231: Trang bách khoa thứ tư
Chương 232: Lập công lớn.
Chương 233: Chứng bệnh chán ăn.
Chương 234: Sức mạnh thần kỳ của bánh kếp.
Chương 235: Đây là tín hiệu tốt
Chương 236: Công dụng bất ngờ của bánh kếp
Chương 237: Bác sĩ cũng bất ngờ
Chương 236: Bác sĩ cũng bất ngờ
Chương 237: Ông định dụ dỗ người ta chứ gì!
Chương 239: Tôi cũng chẳng phải Bồ Tát cứu thế
Chương 240: Hoang đường, thực sự là hoang đường
Chương 241: Phóng viên lại tới rồi
Chương 242: Sẵn tiện làm quảng cáo
Chương 145: Rất dũng cảm!
Chương 243: Khoa trương? Tôi chỉ ăn ngay nói thật mà thôi
Chương 244: Giới y học huyên náo
Chương 245: Có người muốn đập tiệm
Chương 246: Đã nghiên cứu thành công
Chương 247: Bánh kếp khách sạn Duyệt Hải Đại
Chương 148: Điều này rất thực tế.
Chương 248: Nguy cơ tiềm ẩn
Chương 249: Cửa hàng của Lâm đại sư suy bại rồi

Chương 250: Miệng là ở trên thân người ta, không thể cấm họ nói

Chương 250: Miệng là ở trên thân người ta, không thể cấm họ nói

Chương 251: Bánh kếp khách sạn khiêu chiến bánh kếp Lâm đại sư

Chương 252: Anh sợ sao Lâm đại sư?

Chương 253: Bắt người

Chương 254: Ngã ngửa

Chương 255: Một sự đau thương trong cuộc đời của anh đang đến đấy

Chương 256: Tin tức lớn

Chương 257: Lâm đại sư đừng giận

Chương 258: Tình huống khẩn cấp

Chương 259: Mở khoá

Chương 260: Sau hy vọng là tuyệt vọng

Chương 261: Sưng phù

Chương 262: Lại là ông chủ nhỏ?

Chương 263: Công ty khoá vân tay

Chương 264: Sự kiện náo động

Chương 265: Ông chủ nhỏ đóng cửa nghỉ phép

Chương 266: Chắc chắn có người đang gày bẫy chúng ta

Chương 267: Chỉ là chuyện nhỏ

Chương 268: Một chút thành ý cũng không có

Chương 269: Khiêu chiến

Chương 270: Con cừu cái

Chương 271: Thần tượng, không nói nhiều, tặng quà!

Chương 272: Khiêu chiến bắt đầu

Chương 273: Lâm Phàm thể hiện

Chương 274: Tình huống hiện tại hình như không đúng
Chương 275: Ngồi xổm lâu quá, chân có chút tê
Chương 276: Đã mở
Chương 276: Đã mở
Chương 277: Có cơ hội, lần sau lại hợp tác
Chương 278: Trang bách khoa thứ năm
Chương 279: Cẩu gia Nicholas
Chương 280: Thật muốn trở thành chó
Chương 281: Cẩu gia bá đạo
Chương 281: Cẩu gia bá đạo
Chương 282: Ngộ U Lan đầy chính nghĩa
Chương 283: Song tiện
Chương 284: Uy hiếp
Chương 285: Kiện mẹ mày
Chương 285: Kiện mẹ mày
Chương 286: Tài khoản Weibo bị khóa
Chương 286: Tài khoản Weibo bị khóa
Chương 287: Ngộ Thiên Hà thể hiện
Chương 288: Chuyện xưa của Ngộ Thiên Hà
Chương 289: Cẩu gia khinh thường các người
Chương 290: Cứ xạo quần đi, lũ khốn
Chương 291: Cái này không giống phong cách của cậu
Chương 292: Bớ Tưởng Lập, bớ Trần Quyên
Chương 293: Bách khoa toàn thư thật hiểu lòng người
Chương 293: Bách khoa toàn thư thật hiểu lòng người
Chương 294: Kỹ năng có thể thuê
Chương 295: Đi rải bom
Chương 296: Bằng chứng

Chương 297: Quá thất vọng với Lâm đại sư
Chương 297: Quá thất vọng với Lâm đại sư
Chương 298: Lâm đại sư, tôi đã lầm tin anh
Chương 299: Lật kèo
Chương 300: Tôi dowload từ trên mạng xuống
Chương 301: Cục an ninh mạng hỏi thăm
Chương 302: Cậu cứ đi đi, tôi sẽ giữ cửa hàng
Chương 303: Con gái chị Hồng mất tích
Chương 304: Nhờ người dùng Weibo giúp đỡ
Chương 305: Đám buôn người
Chương 306: Cô dâu của tôi đâu rồi?
Chương 307: Chó nhỏ nhưng có võ
Chương 307: Chó nhỏ nhưng có võ
Chương 308: Cẩu gia bắt đầu thể hiện
Chương 309: Đàn chó lớn
Chương 309: Đàn chó lớn
Chương 310: Giải cứu
Chương 310: Giải cứu
Chương 311: Thảm trạn của đám buôn người
Chương 312: Tìm được Tiểu Nha
Chương 313: Ban thưởng cho đàn chó
Chương 313: Ban thưởng cho đàn chó
Chương 314: Luật không trách chó
Chương 315: Bò lên được sao?
Chương 316: Quà tặng cho cẩu gia hơi bị nhiều
Chương 317: Chuyên gia tới cửa
Chương 318: Chuyên gia muốn nghiên cứu bánh kếp
Chương 319: Ngộ Hoán Nguyệt tới cửa

Chương 320: Lâm đại sư quá hạnh phúc
Chương 321: Ngộ Hoán Nguyệt VS Ngộ U Lan
Chương 322: Thăm dò
Chương 323: Đòi công đạo
Chương 324: Cha làm con phá
Chương 325: Cá lớn
Chương 326: Ai mà biết được, ông nói đúng hay không
Chương 327: Sợ con khỉ gì chứ
Chương 328: Vương Thâm bị bắt về đồn
Chương 329: Thẩm vấn
Chương 330: Nghi phạm cứng đầu
Chương 331: Mưu kế thành công
Chương 332: Cô đoán xem
Chương 333: Vụ án kết thúc
Chương 334: Chỉ là tiện tay
Chương 335: Quỹ đen được bảo toàn
Chương 336: Baby home
Chương 337: Hội nghị vinh danh
Chương 338: Món quà
Chương 339: Chính là tôi
Chương 340: Đến một tên, tôi sẽ bắt một tên
Chương 340: Đến một tên, tôi sẽ bắt một tên
Chương 341: Lâm đại sư, có chuyện khó nói sao?
Chương 342: Lâm đại sư trổ tài chém gió
Chương 343: Mở ra trang kiến thức thứ sáu
Chương 344: Lực bất tòng tâm
Chương 345: Khiêm tốn, phải khiêm tốn
Chương 346: Ba giây ngắn ngủi

Chương 347: Mời làm phát ngôn
Chương 348: Lâm đại sư tự mình xuống bếp
Chương 349: Món cá Quế Sóc
Chương 350: Không ngon, uống rượu thôi
Chương 351: Có đôi khi thiên phú còn quan trọng hơn cố gắng
Chương 352: Mọi người đều bất ngờ
Chương 353: Đại hội nhận lại con
Chương 354: Vấn đề phát sinh
Chương 355: Tiểu đội vui vẻ Lâm đại sư
Chương 356: Nét văn hoá mới của phố Vân Lý
Chương 357: Đi đến viện phúc lợi
Chương 357: Đi đến viện phúc lợi
Chương 358: Tiết mục tấu hài
Chương 359: Ăn cơm
Chương 360: Đôi khi phải nhìn ở cả hai mặt tốt và xấu
Chương 361: Trở mặt
Chương 362: Bớt nói giỡn về người anh em của tôi đi
Chương 363: Tốt nhất là không nên nói
Chương 364: Lời thật mất lòng
Chương 365: Tôn Liên Dân nổi giận
Chương 366: Xung đột
Chương 367: Lý do vớ vẩn gì thế này?
Chương 368: Giả làm Gay?
Chương 369: Khói súng chiến tranh
Chương 370: Có gì đó không đúng?
Chương 371: Vương Minh Dương ngã bài
Chương 372: Tiểu Phàm phải học hỏi Tiểu Vương
Chương 373: Chỉ là công cụ của người ta

Chương 374: Bất đắc dĩ
Chương 375: Con chỉ biết ba người mà thôi
Chương 376: Có phải cậu lại chặn số điện thoại người ta hay không
Chương 377: Chuồn đi là thượng sách
Chương 377: Chuồn đi là thượng sách
Chương 378: Đến phim trường
Chương 379: Gặp lại Bạch Kha
Chương 380: Nói chuyện với chó
Chương 380: Nói chuyện với chó
Chương 381: Dạy nó diễn xuất
Chương 382: Tiểu Hắc diễn xuất
Chương 383: Tiểu Hắc quá trâu bò
Chương 384: Dịch vụ trọn gói
Chương 385: Đạo diễn chơi lớn
Chương 386: Mùi vị quen thuộc
Chương 387: Khách vào
Chương 388: Món gì vậy? Sao lại thơm thế!
Chương 389: Xoa dịu cõi lòng
Chương 390: Món này chưa thấy bao giờ
Chương 390: Món này chưa thấy bao giờ
Chương 391: Lại giả ngu
Chương 392: Dạy nấu ăn
Chương 393: Bạch Kha làm thử
Chương 394: Lần thứ N
Chương 395: Khách hàng nếm thử
Chương 396: Món ăn thứ hai
Chương 397: Tìm được mục tiêu mới

Chương 398: Lên đường về Thượng Hải
Chương 399: Có ai từng thấy loại thú này chưa?
Chương 400: Bọn họ đánh nhau sao?
Chương 400: Bọn họ đánh nhau sao?
Chương 401: Thật là lợi hại!
Chương 402: Trở lại cửa hàng
Chương 403: Không ngờ, mũi anh lại thính như vậy
Chương 404: Cứ để gã đập đi
Chương 405: Các ngươi là một lũ điên
Chương 405: Các ngươi là một lũ điên
Chương 406: Có tiền trang trí lại cửa hàng
Chương 407: Sao không đi ăn cướp đi
Chương 408: Công phu sư tử ngoạm
Chương 409: Tôi cũng có lời muốn nói với anh
Chương 410: Ai biết được
Chương 411: Bối cảnh của Lục Ly
Chương 412: Giám định thiệt hại
Chương 413: Kiều tổng, anh nên khiêm tốn một chút
Chương 414: Phán quyết của toà
Chương 415: Kết thúc hoàn mỹ
Chương 416: Tìm tôi làm gì
Chương 417: Hắn muốn làm gì
Chương 418: Bái sư
Chương 419: Lâm đại sư đâu?
Chương 420: Đột nhiên hoàn thành
Chương 420: Đột nhiên hoàn thành
Chương 421: Sở trường của Vương Minh Dương
Chương 422: Thật đáng thương

Chương 423: Con đường phía trước
Chương 424: Bây giờ anh đã tin chưa?
Chương 425: Tương lai thật sự sẽ như vậy sao?
Chương 426: Lừa gạt cao cấp
Chương 427: Không giới hạn số lượng
Chương 428: Lãnh đạo thị sát
Chương 428: Lãnh đạo thị sát
Chương 429: Lãnh đạo ăn thử bánh kếp
Chương 430: Chụp hình
Chương 431: Tăng tiền
Chương 432: Đàm phán lại
Chương 433: Dọn đi thật sao?
Chương 434: Đầu sỏ gây chuyện
Chương 434: Đầu sỏ gây chuyện
Chương 435: Phương pháp của các người không được tốt cho lắm
Chương 436: Lâm đại sư muốn rời đi
Chương 437: Đàm phán không thành
Chương 438: Tính toán của Lưu Quốc Cường
Chương 438: Tính toán của Lưu Quốc Cường
Chương 439: Hoan nghênh Lâm đại sư đến chỗ tôi
Chương 440: Lưu Quốc Cường đắn đo
Chương 441: Lâm Phàm trả giá
Chương 442: Thủ đoạn cứng rắn
Chương 443: Đây không phải chợ bán thức ăn
Chương 444: Phố Thiên Hoành mời chào
Chương 445: Lục Ly kinh ngạc
Chương 446: 20% có được không

Chương 447: Gậy quấy phân heo
Chương 448: Cải trang vi hành
Chương 448: Cải trang vi hành
Chương 449: Theo tôi đến phố Vân Lý
Chương 450: Tranh nhau làm hàng xóm
Chương 451: Người này làm sao được vào công ty thế
Chương 452: Hứa hẹn của Lục Ly
Chương 453: Chúng tôi đều nghe theo Lâm đại sư
Chương 454: Lại lần nữa không giới hạn số lượng
Chương 455: Hiểu lầm
Chương 456: Anh tìm nhầm đối tượng rồi
Chương 457: Dạ Tiệc
Chương 458: Mình là người nghèo nhất ở đây
Chương 459: Xem tướng
Chương 460: Tìm được một nhóm tình nguyện viên
Chương 461: Thể hiện năng lực
Chương 462: Đánh cược
Chương 463: Phục hay không phục
Chương 464: Hà Thừa Hàn kinh ngạc
Chương 465: Thu được một đợt tài trợ khủng
Chương 466: Đánh bạc
Chương 467: Đánh bạc chính là so vận khí
Chương 468: Theo hay không theo
Chương 468: Theo hay không theo
Chương 469: Tìm kích thích
Chương 470: Chúng ta cùng nhau tìm kích thích
Chương 471: Có phải anh gian lận không
Chương 472: Gặp quỷ rồi

Chương 473: Do dự cái gì, không phải là muốn kích thích hay sao?
Chương 474: Nó đã hoàn thành sứ mệnh
Chương 475: Ăn vạ
Chương 476: Có thể đụng chết tôi được không?
Chương 477: Giữa đường bất bình, rút đao tương trợ
Chương 478: Lâm đại sư muốn livestream
Chương 478: Lâm đại sư muốn livestream
Chương 479: Tiêu đề gây sốc
Chương 480: Có hoài nghi, có thể đặt câu hỏi
Chương 481: Biểu diễn năng lực
Chương 482: Tin tức lan rộng
Chương 483: Thần bài
Chương 484: Khi ngồi trên chiếu bạc thì đã xem như thua rồi
Chương 484: Khi ngồi trên chiếu bạc thì đã xem như thua rồi
Chương 485: Dần dần có sự chuyển biến
Chương 486: Đe doạ
Chương 487: Phải không Lâm đại sư
Chương 488: Thảo luận việc học
Chương 489: Tự chui đầu vào lưới
Chương 490: Nhớ đọc thêm nhiều sách
Chương 491: Đài truyền hình mời
Chương 492: Chớ coi thường thanh niên béo
Chương 493: Phố Vân Lý không đổi
Chương 494: Vua cờ bạc Bắc Nam
Chương 495: Lên TV
Chương 496: Công nghệ cao
Chương 497: Cao thủ trong cao thủ

Chương 498: Kỹ thuật đổi bài chân chính
Chương 499: Cướp ống kính
Chương 499: Cướp ống kính
Chương 500: Ghi hình xong chương trình
Chương 501: Nhiệm vụ hoàn thành
Chương 502: Khai trương lần hai
Chương 503: Đông như trẩy hội
Chương 504: Song Ngộ lại va chạm
Chương 505: Ăn thử đi rồi biết
Chương 506: Phóng viên Sở Uyên
Chương 507: Khách cũ kéo tới
Chương 508: Hoàn toàn chìm đắm và lún sâu vào
Chương 509: Một tay trả tiền, một tay nhương chỗ đứng
Chương 510: Ngông cuồng
Chương 510: Ngông cuồng
Chương 511: Còn cứu vãng được sao?
Chương 512: Ông ta sẽ đến
Chương 513: Ông có tin hay không?
Chương 514: Tâm sự của Hà tổng
Chương 515: Có lúc cũng cần phải đóng kịch
Chương 515: Có lúc cũng cần phải đóng kịch
Chương 516: Ngay cả ông trời cũng muốn giúp
Chương 517: Giá trên trời
Chương 518: Tuyệt đối không được nhảy giá
Chương 519: Không phục cũng phải phục
Chương 520: Ông phải có bạn gái trước mới được
Chương 521: Trâu thiếu gia
Chương 522: Tôi cho anh cơ hội

Chương 523: Màu đỏ
Chương 524: Xin hãy gọi tôi là Lâm đại sư
Chương 525: n tình này ông không trả được rồi
Chương 526: Hà Hiểu Minh quay đầu
Chương 527: Giải vô địch điền kinh quốc tế
Chương 528: Sự kiện nhảy lầu
Chương 529: Bánh kếp của tôi đâu?
Chương 530: Làm như vậy là không đúng
Chương 530: Làm như vậy là không đúng
Chương 531: Tự nhận thứ hai, không ai đứng thứ nhất
Chương 532: Hoành tráng quá vậy
Chương 533: Không thể nghịch bậy đâu nha
Chương 534: Hello, nhìn ở đây
Chương 535: Trên đường chạy
Chương 536: Má ơi, siêu nhân xuất hiện
Chương 537: Phóng viên này là ai?
Chương 538: Sao anh có thể chạy nhanh như vậy
Chương 539: Kế hoạch phải thay đổi
Chương 540: Sau này không bán bánh kếp nữa
Chương 541: Ông không hiểu đâu
Chương 542: Vì sao nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành
Chương 543: Lần này đúng là chơi lớn
Chương 544: Trang kiến thức thứ 10
Chương 545: Khiêm tốn là tốt, nhưng cũng phải tự tin
Chương 546: Muốn hoàn thành nhiệm vụ một cách nhanh nhất
Chương 547: Lập viện phúc lợi dành cho trẻ em
Chương 548: Là người thi cần phải có lý tưởng
Chương 549: Phải biết nghe lời sao?

Chương 549: Phải biết nghe lời sao?
Chương 550: Hợp tác
Chương 551: Ép tặng quảng cáo
Chương 552: Hà Hiểu Minh đến cám ơn
Chương 553: Làm người không thể kiêu ngạo như vậy
Chương 554: Người này sao mạnh dữ?
Chương 555: Lại giúp cảnh sát phá án
Chương 556: Nói ra ai dám tin
Chương 557: Náo loạn
Chương 558: Tất cả im lặng
Chương 559: Đến rồi
Chương 560: Bắt đầu gây sự
Chương 561: Chèn ép một chút
Chương 562: Chọc người phải cũng có phong cách
Chương 563: Điểm đến thì dừng
Chương 564: Tự rước nhục
Chương 565: âm thầm quảng cáo
Chương 566: Thu Đao Chặt Cá quá thê thảm (1)
Chương 567: Thu Đao Chặt Cá quá thê thảm (2)
Chương 568: Sự thật luôn khiến người ta đau lòng
Chương 569: Mượn rượu tiêu sầu, sầu lại càng sầu
Chương 570: Tình huống có chút không đúng
Chương 570: Tình huống có chút không đúng
Chương 571: Nghe nói cậu làm thuỷ quân?
Chương 572: Vụ mua bán này quá lời
Chương 573: Chiêu mộ
Chương 574: Lý tưởng lại tiến thêm một chút
Chương 575: Gió tanh mưa máu

Chương 576: Tái xuất giang hồ
Chương 577: Muốn gạt tôi? Không nghĩ xem tôi là ai
Chương 578: Độc cô cầu bại
Chương 579: Không chờ được nữa
Chương 580: Việc này giống như là gian thương
Chương 581: Cần nốt cao để làm gì
Chương 582: Hy vọng
Chương 583: Tôi là Anh Kim
Chương 584: Sự kiện đánh nhau
Chương 585: Đây là địa bàn của chúng tôi
Chương 585: Đây là địa bàn của chúng tôi
Chương 586: Đánh cho tôi
Chương 587: Quá đỉnh
Chương 588: Trả thù
Chương 589: Đánh luôn cảnh sát
Chương 590: Ăn gan hùm mật gấu
Chương 591: Sự kiện đánh nhau kết thúc
Chương 592: Nhạc sĩ Lâm đại sư
Chương 593: Hoàn thành nhiệm vụ
Chương 594: Trang kiến thức thứ 10
Chương 595: Bác sĩ chân đất
Chương 596: Đây là ung thư
Chương 597: Cho ông 20 năm
Chương 598: Ở đâu cũng có lừa gạt
Chương 599: Có muốn thử không?
Chương 600: Lén lút chữa bệnh (1)
Chương 601: Lén lút chữa bệnh (2)
Chương 602: Thay đổi kinh ngạc

Chương 603: Bắt quả tang
Chương 604: Sợ hết hồn
Chương 605: Đến Nam Kinh
Chương 606: Con sợ cha mẹ sẽ quên con mất
Chương 607: Giả mạo
Chương 608: Tiến hành phẫu thuật
Chương 609: Lại bỏ trốn
Chương 609: Lại bỏ trốn
Chương 610: Bị vây khốn
Chương 611: Thoát thân
Chương 612: Chuyên gia vào cuộc
Chương 612: Chuyên gia vào cuộc
Chương 613: Viện trưởng mời chào
Chương 613: Viện trưởng mời chào
Chương 614: Có gì đó sai sai
Chương 615: Bị nhận ra
Chương 616: Đến Hàng Châu
Chương 617: Quá ảo rồi
Chương 618: Không nghiệm trọng vậy đâu
Chương 619: Có uống nhầm thuốc không đây
Chương 620: Bác sĩ thần bí
Chương 621: Trờ về
Chương 622: Ngày kỷ niệm
Chương 623: Bọn người thích ra vẻ
Chương 623: Bọn người thích ra vẻ
Chương 624: Cút ngay cho tôi
Chương 625: Chỉ còn lại quần lót
Chương 626: Phiền phức lại tới

Chương 627: Nữ cường
Chương 628: Tên tôi sẽ viết ngược lại
Chương 628: Tên tôi sẽ viết ngược lại
Chương 629: Tứ gia
Chương 630: Chỉ là hiểu lầm thôi
Chương 631: Cô muốn thế nào
Chương 632: Nhận thua
Chương 633: Cô đang nằm mơ sao
Chương 633: Cô đang nằm mơ sao
Chương 634: Người đàn ông trong truyền thuyết
Chương 635: Công phá bảng xếp hạng
Chương 636: Album nổi tiếng
Chương 637: Anh là ai, tôi không quen
Chương 638: Quảng cáo cho viện phúc lợi
Chương 638: Quảng cáo cho viện phúc lợi
Chương 639: Anh xem trên này viết gì
Chương 640: Minh tinh tụ hội
Chương 641: Tạo thế cho Ngô Hoán Nguyệt
Chương 642: Đôi bên cùng hợp tác
Chương 642: Đôi bên cùng hợp tác
Chương 643: Không đủ điều kiện
Chương 643: Không đủ điều kiện
Chương 644: Triệu Minh Thanh
Chương 645: Đừng nóng vội, tôi làm rất nhanh
Chương 645: Đừng nóng vội, tôi làm rất nhanh
Chương 646: Hình như là màu đen
Chương 647: Thả làm gì, cứ để như vậy
Chương 648: Đây là loại thủ pháp gì

Chương 649: Nếu tôi số hai thì không ai số một
Chương 650: Động đất cấp chín
Chương 651: Có sét, có sấm sét rồi.
Chương 384: Có sét, có sấm sét rồi.
Chương 652: Ông trời cũng đã tán thành
Chương 653: Sao chép kiến thức
Chương 654: Kẻ lừa đảo?
Chương 655: Chú Lâm
Chương 656: Lên kế hoạch
Chương 657: Đệ tử của Lâm Phàm
Chương 658: Đi khám bệnh
Chương 658: Đi khám bệnh
Chương 659: Có đau không
Chương 660: Chính ông chậm rãi suy nghĩ đi
Chương 661: Không dám chơi loạn nữa
Chương 662: Nghĩ mãi mà không hiểu
Chương 663: Đồng ý học thì đồng ý dạy
Chương 664: Móc tay, không lừa nhau
Chương 665: Tôi ấn với ông ấn giống nhau được sao?
Chương 666: Triệu Minh Thanh rất nghiêm túc
Chương 667: Khách mời không đến
Chương 668: Lâm Phàm đến
Chương 669: Trước giờ bái sư
Chương 670: Lễ bái sư bắt đầu
Chương 671: Lễ bái sư kết thúc
Chương 672: Triệu Minh Thanh nổi giận
Chương 673: Một cuộc điện thoại
Chương 674: Sách quý lão sư tặng

Chương 675: Quốc Hoạ
Chương 676: Lão già thích vẽ tranh
Chương 677: Khẩu quyết hoạ pháp
Chương 678: Bức tranh tổng hợp ba phong cách
Chương 679: Bức tranh có giá trăm vạn
Chương 680: Dạy quốc hoạ cho bọn nhỏ
Chương 681: Cầu tranh
Chương 682: Bách điểu triều phượng
Chương 683: Tác phẩm truyền thế
Chương 684: Mời tham gia hiệp hội quốc hoạ
Chương 685: Mơ mộng hão huyền
Chương 686: Cứu người trên đường
Chương 687: Người quen cũ
Chương 688: Tổ chuyên gia
Chương 689: Lâm Phàm cảnh báo trước
Chương 690: Xảy ra vấn đề
Chương 691: Triệu Minh Thanh ra tay
Chương 692: Nghiên cứu phương thuốc bệnh chán ăn
Chương 693: Bắt đầu nghiên cứu
Chương 694: Mọi người đều nghi ngờ
Chương 695: Ở đây ngoài nam sinh thì chỉ có ông già
Chương 696: Dư luận quá lớn
Chương 697: Bị quay lén
Chương 698: Nằm không cũng bị trúng đạn
Chương 699: Bình thản đón nhận
Chương 700: Chuyên gia cũng hùa vào chửi
Chương 701: Gia đình xung đột
Chương 702: Lão già vô lương tâm

Chương 703: Căng như dây đàn
Chương 704: Biển hiệu Lâm đại sư cũng bị phá
Chương 705: Giây phút chờ đợi
Chương 706: Kết quả cuối cùng
Chương 707: Tâm tình không tốt chửi một chút xả giận
Chương 708: Triệu Minh Thanh nổi tiếng
Chương 709: Từng ngụm ăn trở về
Chương 710: Triệu Minh Thanh tức giận
Chương 711: Sách quý
Chương 712: Chuyện này khó đấy
Chương 713: Cần phải nỗ lực
Chương 714: Đẹp trai thì ngày nào cũng bận
Chương 715: Anh ta nói anh là đồ ngu
Chương 716: Đánh người
Chương 717: Ai sẽ vớt người
Chương 718: Đám fan hâm mô điên cuồng
Chương 719: Kim Hyun Min đau lòng
Chương 720: Vận dụng quan hệ
Chương 721: Hiệp hội ra mặt
Chương 722: Quan hệ rộng
Chương 722: Quan hệ rộng
Chương 723: Anh không sợ ngồi tù sao?
Chương 723: Anh không sợ ngồi tù sao?
Chương 724: Kéo thù hận
Chương 725: Trốn đi một mình
Chương 726: Tôi biết xem tướng
Chương 727: Sắp có biến
Chương 728: Chỉ điểm vẽ tranh

Chương 729: Kim Hyun Min xuất viện
Chương 730: Trộm tranh
Chương 731: Bốc phét
Chương 732: Quả nhiên là tranh tốt
Chương 733: Cảnh sát đâu?
Chương 734: Hành vi này xứng đáng nhận like
Chương 735: Giải tán
Chương 736: Thư giãn một chút
Chương 737: Gia nhập hiệp hội hội hoạ
Chương 738: Lại vẽ tranh
Chương 739: Một hồi phong vân
Chương 739: Một hồi phong vân
Chương 740: Lâm đại sư, cậu mau qua giúp
Chương 741: Ông muốn uống tay anh ta?
Chương 742: Ép rượu
Chương 743: Không uống cũng phải uống
Chương 744: Anh hồ đồ thật rồi
Chương 745: Chủ nhà đến
Chương 746: Anh làm gì vậy hả Kim Thánh Văn
Chương 747: Tôi nói anh đứng nghiêm
Chương 748: Chẳng lẽ phải uống?
Chương 749: Chuyện này xem như xong
Chương 750: Lột đồ anh ta
Chương 751: Nhà giàu trăm ức, say rượu khóc nhè
Chương 752: Đến nhà Trịnh lão
Chương 753: Tặng tranh
Chương 754: Không cần, mua được rồi
Chương 755: Niềm vui bất ngờ

Chương 756: Tiểu Bảo đi lại được
Chương 757: Quá thần kỳ
Chương 758: Ông Trịnh Nghi ngờ
Chương 759: Làm việc tốt đúng là thật vui vẻ
Chương 760: Trở về Thượng Hải
Chương 761: Dự định sắp tới
Chương 761: Dự định sắp tới
Chương 762: Lão Trần xảy ra chuyện
Chương 763: Đi thăm lão Trần
Chương 764: Đến ngày đó, mọi người đừng kinh ngạc
Chương 765: Một lát đừng có bị sốc đó nha
Chương 765: Một lát đừng có bị sốc đó nha
Chương 766: Mọi người đều kinh ngạc
Chương 767: Lại gia nhập hiệp hội
Chương 768: Cá nhỏ cắn câu
Chương 769: Tuyển thực tập sinh
Chương 770: Truyền bá sách quý
Chương 771: Chỉ có hai người
Chương 772: Tiền trãm hậu tấu
Chương 773: Làm nghĩa vụ nghề y
Chương 774: Tôi muốn đo huyết áp
Chương 775: Chuyện này… chuyện này
Chương 776: Tôi là thần y
Chương 777: Gặp thì khám thôi
Chương 778: Mọi người đều hiếu kỳ
Chương 779: Xin xuất viện
Chương 780: Tin đồn lan ra
Chương 781: Viện trưởng ra mặt

Chương 781: Viện trưởng ra mặt
Chương 782: Các ngươi sợ không kiếm được tiền sao?
Chương 783: Ai cho các ngươi bày sạp ở đây
Chương 784: Muốn học không?
Chương 785: Chăm học
Chương 786: Số khổ
Chương 786: Số khổ
Chương 787: Còn một tia hy vọng cũng không được buông bỏ
Chương 788: Có thể chữa khỏi
Chương 789: Ung thư
Chương 790: Khám hay không?
Chương 791: Đang chém gió hay là đang chữa bệnh?
Chương 792: Phóng viên đánh hơi đến
Chương 793: Phỏng vấn thần y
Chương 794: Ông chủ nhỏ lại là thần y?
Chương 795: Thật sự là quá thần kỳ
Chương 796: Viện trưởng nể phục
Chương 797: Người này không dễ chọc
Chương 798: Mặc kệ hắn giở trò gì tôi cũng không sợ
Chương 799: Cứ chụp gương mặt
Chương 800: Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt
Chương 801: Chúng tôi đến hóng mát
Chương 802: Anh có thể chữa khỏi cho con gái tôi?
Chương 802: Anh có thể chữa khỏi cho con gái tôi?
Chương 803: Đi cái gì, ở lại canh giữ
Chương 804: Tình huống có chút không đúng
Chương 805: Công nhân tố cáo
Chương 806: Tiến hành điều tra

Chương 807: Lâm lão sư, thật sự xảy ra chuyện lớn rồi
Chương 808: Đây chính là đại sư
Chương 809: Gặp lại bạn học
Chương 810: Cậu thua chắc
Chương 811: Có muốn ăn nữa không?
Chương 812: Cô Hạ gặp chuyện
Chương 813: Mày muốn làm gì?
Chương 814: Thiếu nợ phải trả tiền
Chương 815: Có nể mặt hay không?
Chương 816: Cái danh thần y rất có lợi
Chương 817: Bệnh rối loạn nội tiết
Chương 818: Cuộc sống thay đổi thì sẽ càng có ý nghĩa
Chương 819: Trang kiến thức 11
Chương 820: Linh vật của phố Vân Lý
Chương 821: Ai cũng vui vẻ
Chương 821: Ai cũng vui vẻ
Chương 822: Đây là chuyện tôi nên làm
Chương 823: Cậu biết chà lưng sao?
Chương 824: Không đủ nội lực
Chương 825: Đương nhiên là biết
Chương 826: Yêu nhau lâu vậy sao lại muốn chia tay
Chương 827: Hối hận quay đầu vẫn không muộn
Chương 828: Tôi có thể tâm sự với anh không?
Chương 829: Tẩy não
Chương 830: Tự lực cánh sinh
Chương 831: Nhờ Trịnh Lão hỗ trợ
Chương 832: Sợ hãi
Chương 833: Tôi có thể dạy cho các ông

Chương 834: Biện pháp khả thi

Chương 835: Giải quyết được vấn đề

Chương 836: Cọ đến mức hoàn lương

Chương 837: Không phải là nên ngày càng nhỏ lại mới đúng sao?

Chương 838: Tai nạn y tế

Chương 839: Chuyện này ông toàn quyền xử lý

Chương 840: Biên soạn tài liệu

Chương 841: Chúng ta trở thành người nhà

Chương 842: Ông tổ kỹ thuật chà lưng

Chương 843: Tôi muốn tự thú

Chương 844: Sao cậu lại là nhân viên chà lưng?

Chương 845: Đến vì tò mò

Chương 846: Nghề này là tốt

Chương 847: Quá bất ngờ

Chương 848: Vị chà lưng kia chính là thần y

Chương 849: Trang kiến thức 12

Chương 850: Thay đổi sách giáo khoa

Chương 851: Triệu Minh không coi ai ra gì.

Chương 852: Viết xong thì mọi người sẽ biết

Chương 853: Không ngờ có nhiều người phản đối như vậy

Chương 854: Lâm Phàm thách thức

Chương 855: Nay đâu bằng xưa

Chương 856: Đăng đàn chửi

Lâm Phàm: "Chương 1: Mục đầu tiên, Lý luận tầm quan trọng của Trung y, chỗ này có sai lầm."

Chương 857: Khuyên lão sư bớt giận

Chương 858: Bộ giáo dục sức đầu mẻ trán

Chương 859: Vương Minh Dương lại xảy ra chuyện

Chương 860: Không hiệu quả

Chương 861: Dù sao cũng không phải là tôi đánh, anh đi hỏi người khác đi

Chương 862: Tìm được gia đình Triệu Sơn

Chương 863: Đừng nhúc nhích

Chương 864: Cô có bị ngốc hay không

Chương 865: Anh cường hối hận

Chương 866: Cô gái này quá mạnh mẽ

Chương 867: Lừa đảo chết người

Chương 868: Tâm trạng của tôi hôm nay không tốt lắm

Chương 869: Lâm đại sư là cao thủ máy tính?

Chương 870: Lâm đại sư muốn gây bão

Chương 871: Không phải lừa đảo trình độ cao, mà do người bị lừa quá ngu ngốc

Chương 872: Tổ an ninh mạng đâu???

Chương 873: Anh không phải dân chuyên nghiệp sao, mau ngăn hắn lại

Chương 874: Hắn cho tôi chơi rắn săn mồi

Chương 875: Chỉ là copy paste thôi mà

Chương 876: Máy tính tôi mới mua, đừng làm hỏng nha

Chương 877: Hacker đang ở đâu

Chương 878: Tài liệu cơ mật của các quốc gia khác?

Chương 879: Chuyên gia phá mật mã tới

Chương 880: 123456

Chương 881: Tài liệu mật

Chương 882: Con trai gọi về

Chương 883: Cảm giác ở tù cũng không tệ

Chương 884: Cộng đồng mạng kêu gọi

Chương 885: Lâm đại sư, là ai?

Chương 886: Các người thật sự tới đây làm khách sao?
Chương 887: Đại thần đúng là đại thần
Chương 888: Không thể nhìn anh hùng bị chịu tội được
Chương 889: Tin tức đầu tiên về Lâm đại sư
Chương 890: Nhất định nhà tù tôi từng ngồi là giả
Chương 891: Sắc đẹp trung tính
Chương 892: Mua tranh giá 1 tệ
Chương 893: Dư luận càng ngày càng nóng
Chương 894: Khoá vĩnh viễn!
Chương 895: Phải tìm được các người
Chương 896: Hóa ra hoạt động này là do Lâm đại sư đề xuất
Chương 897: Hôm nay Lâm đại sư được ra tù
Chương 898: Nếu làm việc ở đây thì sẽ không có cảm giác đó
Chương 899: Vừa ra thì lần đầu tiên đã giao cho các anh
Chương 900: Hôm nay bán 50 phần
Chương 901: Tôi là thần sạch sẽ
Chương 902: Tổng vệ sinh
Chương 903: Chuyện gì ồn ào?
Chương 904: Tự tin gì mà nói chuyện với chúng tôi
Chương 905: Động thủ chỉ cần một lý do
Chương 906: Không ai cấm sừng anh đâu
Chương 907: Ơ, đây là Lâm đại sư mà!
Chương 908: Chuyện này làm rất hay
Chương 909: Thêm tên trên tài liệu giảng dạy
Chương 909: Thêm tên trên tài liệu giảng dạy
Chương 910: Tham dự hội nghị
Chương 911: Cuộc chiến sắp nổ ra
Chương 912: Không đồng ý

Chương 913: Tôi sẽ từ từ chơi cùng các người
Chương 914: Hôm nay xảy ra một chuyện rất buồn nôn
Chương 915: Phê bình Lâm Phàm
Chương 916: Chờ các người đã lâu
Chương 917: Video bằng chứng
Chương 918: Có phải anh không thích phụ nữ đúng không?
Chương 919: Sao không theo kịch bản?
Chương 920: Không có y thuật lại không có y đức, không xứng làm nghề y
Chương 921: Toàn bộ chết lặng
Chương 922: Không cần nể mặt
Chương 923: Các người phải xin lỗi
Chương 924: Xin lỗi hay đợi lên toà
Chương 925: Có chơi thì có chịu
Chương 925: Có chơi thì có chịu
Chương 926: Tính toán cho sau này
Chương 927: Hiệp sĩ cõng nồi
Chương 927: Hiệp sĩ cõng nồi
Chương 928: Phần tử phá hoại
Chương 929: Lật mặt
Chương 930: Đừng hòng chạy, quỳ ở đây cho tao
Chương 931: Cái này có thể rửa sạch được sao?
Chương 932: Hắn gọi là Lâm đại sư
Chương 932: Hắn gọi là Lâm đại sư
Chương 933: Vãi, đến rồi!!!
Chương 934: Tiểu thông tuệ đan
Chương 935: Xem ra mấy thứ này khó tìm rồi
Chương 936: Mua dược liệu để luyện đan

Chương 936: Mua dược liệu để luyện đan
Chương 937: Nổ lò
Chương 938: Dùng lò vi sóng
Chương 939: Đừng hòng ly gián quan hệ của tôi và Cẩu gia
Chương 940: Đi mua lò luyện đan
Chương 940: Đi mua lò luyện đan
Chương 941: Chỉ cần có hi vọng thì sẽ không bỏ qua
Chương 942: Chiêu trò để câu lượt xem
Chương 943: Không có tiền chỉ đành chờ chết
Chương 944: Ông chủ nhỏ là ai thế? Tôi đến tìm thần y mà!
Chương 945: Lâm Phàm ra tay
Chương 946: Mấy người định không buôn bán nữa hả?
Chương 947: Trần Vận Y cầu cứu
Chương 947: Trần Vận Y cầu cứu
Chương 948: Lâm đại sư, không ngờ anh đến thật
Chương 949: Nghĩ xong rồi à?
Chương 950: Ý của ông là không muốn hủy chứ gì?
Chương 951: Là anh?
Chương 952: Ba giây
Chương 953: Cảnh báo
Chương 954: Trông như phân gà
Chương 955: Đối tượng nguy hiểm
Chương 955: Đối tượng nguy hiểm
Chương 956: Tình huống phát sinh ngoài dự kiến
Chương 957: Bá vương học đường
Chương 958: Có người muốn nhảy lầu
Chương 959: Cứu không kịp
Chương 960: Bạo lực học đường

Chương 961: Thần y? Thần y gì?
Chương 961: Thần y? Thần y gì?
Chương 962: Lâm Phàm cầm dao mổ
Chương 963: Phẫu thuật thành công
Chương 964: Các người tránh không khỏi có liên quan
Chương 965: Đám phụ huynh không biết điều
Chương 966: Có phát hiện
Chương 967: Cẩu gia thể hiện năng lực
Chương 968: Giao dịch ngầm
Chương 969: Bọ Cạp
Chương 970: âm thầm phục kích
Chương 971: Lý do quái đản
Chương 972: Hốt gọn cả đám
Chương 973: Các người vào tù mà giao dịch
Chương 974: Lâm đại sư buôn ma tuý
Chương 975: Lâm Phàm phản kích
Chương 976: Tổ chức cũng để tâm đến Lâm đại sư
Chương 977: Sau này sẽ không như vậy
Chương 978: Dùng cờ thưởng làm tranh trí
Chương 979: Lò luyện đan chân chính
Chương 980: Thật sự thành công
Chương 981: Hệ thống thương thành
Chương 982: Tác dụng của đan dược quá nghịch thiên
Chương 983: Rất được chào đón biết làm sao bây giờ?
Chương 984: Fan cuồng Sở Uyên
Chương 985: Cùng nhau thổi
Chương 986: Người có năng lực thì sẽ luôn vất vả
Chương 987: Lời cũng đã nói, tin hay không là ở người

Chương 988: Cậu không tin lời của Lâm đại sư sao?
Chương 988: Cậu không tin lời của Lâm đại sư sao?
Chương 989: Thật sự xảy ra chuyện
Chương 990: Cắt bỏ
Chương 991: Vẫn còn cơ hội
Chương 992: Lại gặp sự kiện nhảy lầu
Chương 993: Lâm Phàm khuyên giải
Chương 994: Mũ tha thứ của Nobita
Chương 995: Tôi đánh anh ta thì không bị gì chứ?
Chương 996: Lâm đại sư, cứu mạng, cứu mạng!!!
Chương 997: Biết sai thì nên sửa
Chương 998: Thường Hải Ca mừng phát khóc
Chương 999: Thay đổi rõ ràng của Triệu Minh Thanh
Chương 1000: Không thèm thì thôi
Chương 1001: Tăng vọt
Chương 1002: Điểm nhiều nhưng vẫn không đủ dùng
Chương 1003: Gặp gỡ tình nguyện viên
Chương 1004: Lôi kéo một chút
Chương 1005: Người này quá thần bí
Chương 1006: Nữ biến thành nam thì lấy gì mà gắn vào?
Chương 1007: Hốt gọn một mẻ
Chương 1008: Đi dự khai trương
Chương 1009: Hôm nay ăn uống thoải mái, không cần khách sáo
Chương 1010: Bất ngờ gặp người quen
Chương 1011: Coi chừng tôi chặt tay chó của anh
Chương 1012: Mọi người cứ chơi vui
Chương 1013: Sau này vẫn còn cơ hội

Chương 1014: Lâm đại sư bị bất cóc
Chương 1015: Vụ án lớn
Chương 1016: Không sai, chính là tôi
Chương 1017: Đáng tiếc, thật đáng tiếc
Chương 1018: Gấp cá gì, để đại sư nói xem
Chương 1019: Diệt đoàn là phong cách của tôi
Chương 1020: Đạn biết quẹo cua
Chương 1021: Thông tin của bọn tội phạm
Chương 1022: Chuyện này là sao?
Chương 1023: Lợi hại như vậy sao?
Chương 1024: Cuối cùng cũng đã trở về
Chương 1025: Trái ôm phải ấp
Chương 1026: Đây là đồ tốt, có lợi cho bọn nhỏ
Chương 1027: Bốc thăm ngẫu nhiên
Chương 1028: Vô địch thế giới
Chương 1029: Sự kiện Thanh Châu
Chương 1030 - Nhân vật rất lợi hại
Chương 1030: Nhân vật rất lợi hại
Chương 1031: Mọi chuyện cứ để cho lão sư giải quyết
Chương 1032: Thử kiến thức võ hiệp
Chương 1033: Ước mơ của cô là gì?
Chương 1034: Mã Thanh châu, một tay che trời
Chương 1035: Weibo gọi tên Mã Thanh Châu
Chương 1036: Vương Minh Dương và Mã Thanh Châu từng có xung đột
Chương 1037: Thế lực thật sự ở Thanh Châu
Chương 1038: Tôi chính là siêu nhân
Chương 1039: Có phải người xấu hay không, về sau sẽ biết

Chương 1040 - Đưa dê vào miệng cọp
Chương 1040: Đưa dê vào miệng cọp
Chương 1041: Đi đến Thanh Châu
Chương 1042: Ác ý bộc phát
Chương 1043: Tôi rất phách lối
Chương 1044: Giả vờ hỏi chuyện
Chương 1045: Tiền có thể là thứ tốt
Chương 1046: Đến Vân Trang
Chương 1047: Nơi này đúng là nơi để hưởng thụ
Chương 1048: Động quỷ
Chương 1049: Một đám mục nát
Chương 1050: Sáu trăm triệu
Chương 1051: Một tỷ
Chương 1052: Tiền đã đến túi đương nhiên là muốn rời đi rồi
Chương 1053: Bạo lực có đôi khi mới là chân lý
Chương 1054: Cầm súng thì muốn làm gì làm sao?
Chương 1055: Đây còn là người sao
Chương 1056: Mê hồn
Chương 1057: Mã Gia muốn tự thú
Chương 1058: Tư tưởng giác ngộ của ông thật cao
Chương 1059: Có bắt hay không thì nói một tiếng
Chương 1060: Tội lỗi quá nhiều kể mãi không hết
Chương 1061: Đại ca Thanh Châu đi tự thú
Chương 1062: Nhân vật chống lưng cho Mã Thanh Châu
Chương 1063: Xong đời
Chương 1064: Chiến dịch thanh trừng
Chương 1065: Người anh hùng của Thanh Châu
Chương 1066: Đưa tiễn

Chương 1067: Đe doạ
Chương 1068: Bà con, tôi trở về rồi đây
Chương 1069: Anh là ai?
Chương 1070: Giải Quốc hoạ dành cho trẻ em
Chương 1071 - Cho bọn nhỏ thể hiện bản thân
Chương 1071: Cho bọn nhỏ thể hiện bản thân
Chương 1072: Đưa bọn nhỏ đi thi vẽ tranh
Chương 1073: Tôi không căng thẳng chút nào
Chương 1074:Thoả mãn yêu cầu của các ông
Chương 1075: Sao lại nhiều như vậy
Chương 1076: Ngày mai đúng giờ xuất phát
Chương 1077: Giành hết các thứ hạng
Chương 1078: Đi vườn thú với Ngô U Lan
Chương 1079: Sự kiện ở vườn thú
Chương 1080: Mấy anh hổ nể mặt tôi đi
Chương 1080: Mấy anh hổ nể mặt tôi đi
Chương 1081: Coi chừng tao ăn mày luôn đấy
Chương 1082: Đi vườn thú, không cưỡi thú thì thật có lỗi
Chương 1083: Chuyện này không đúng khoa học
Chương 1084: Đội viên cứu hoả
Chương 1085: Em dâu bị đánh
Chương 1086: Em dâu, em ở đâu?
Chương 1087: Nói, cứ nói tiếp đi
Chương 1088: Giúp vui cho mọi người
Chương 1089: Đánh xong rồi chữa
Chương 1090: Liễu Nhiếp ra mặt
Chương 1091: Bẻ cua cũng nhanh quá rồi đó
Chương 1092: Tôi không phải loại người như vậy

Chương 1093: Đi về, bịch bịch
Chương 1094: Có kết quả
Chương 1095: Chuyện này cũng có thể gian lận?
Chương 1096: Phải làm cho rõ chuyện này
Chương 1097: Ông nghĩ tôi là người dễ dàng bỏ qua như vậy sao?
Chương 1098: Phía sau chắc chắn có mờ ám
Chương 1099: Lâm đại sư tranh cái với Hiệp hội Quốc hoạ
Chương 1100 - Rút khỏi
Chương 1100: Rút khỏi
Chương 1101: Bây giờ tôi đang rất tức giận
Chương 1102: Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra
Chương 1103: Trịnh Trọng Sơn nổi giận
Chương 1104: Hiệp hội xin lỗi
Chương 1105: Tự thân tới cửa
Chương 1106: Giả vờ giả vịt
Chương 1107: Thì ra còn có chuyện khác
Chương 1108: Đồng ý vẽ tranh
Chương 1109: Sự kiện Thanh Điền
Chương 1110 - Tôn sư trọng đạo
Chương 1111 - Triển lãm nghệ thuật quốc tế
Chương 1112: Mười bức danh hoạ nổi tiếng
Chương 1113: Hôm nay 30 phần
Chương 1114: Lén lút chạy trốn
Chương 1115 - Lại đến thủ đô
Chương 1115: Lại đến thủ đô
Chương 1116: Lần này tôi muốn vẽ bức tranh lớn nhất
Chương 1117: Chuẩn bị vẽ tranh

Chương 1118: Xem Lâm đại sư vẽ
Chương 1119: Kinh ngạc kéo dài
Chương 1120: Trông coi
Chương 1121: Lại một tác phẩm đỉnh cao
Chương 1122: Thiên lý giang sơn đồ
Chương 1123: Tác phẩm đỉnh cao sắp xuất thế
Chương 1124: Vẫn chưa ra
Chương 1125: Xe cứu thương tới
Chương 1126: Kích động đến tái phát bệnh tim
Chương 1127: Hài lòng là được rồi
Chương 1128: Ghé công ty Ngô Vân Cương
Chương 1129: Phải đề phòng bạn bè
Chương 1130 - Lại phải làm dội viên cứu hoả
Chương 1130: Lại phải làm dội viên cứu hoả
Chương 1131: Bị đưa vào tròng
Chương 1132: Tô Phương cảnh giác
Chương 1133: Chú Lâm ra trận
Chương 1134: Đợi đã
Chương 1135: Hấp dẫn cừu hận
Chương 1136 - Vẫn còn một chút nguy cơ
Chương 1136: Vẫn còn một chút nguy cơ
Chương 1137: Tiếp tục hấp dẫn cừu hận
Chương 1138: Lai lịch người này thế nào?
Chương 1139: Đến địa điểm đua xe
Chương 1140: Anh có suy nghĩ qua cảm nhận của tôi không?
Chương 1141: Con nít ranh, đi sang một bên
Chương 1142: Lên xe
Chương 1143: Drift 360 độ

Chương 1144: Kinh ngạc
Chương 1145: Kỹ thuật cô ngày càng tốt đó nha
Chương 1146: Tin tức chấn động
Chương 1147: ATM Lâm đại sư
Chương 1148: Không vẽ xong thì không cho ăn cơm
Chương 1149: Hiến tranh cho viện bảo tàng
Chương 1150: Tội nghiệp chú Lý
Chương 1151: Chuyện nhà Hạ lão sư
Chương 1152: Buổi xem mắt
Chương 1153: Một bức tranh, kết nhân duyên
Chương 1154: Ngô Hoán Nguyệt trở lại
Chương 1155: Sau này tôi sẽ thử
Chương 1156: Ăn tối ở nhà Lâm Phàm
Chương 1157: Tâm sự của Ngô U Lan
Chương 1158: Chỉ mặc mỗi áo sơ mi
Chương 1159: Mười hai giờ đêm nay sẽ có tin tức lớn
Chương 1160: Lãnh đạo đột nhiên thị sát
Chương 1161: Đúng là tuổi trẻ tài cao
Chương 1162: Xin tranh
Chương 1163: Lãnh đạo, đừng đi mà
Chương 1164: Nhất long nhị phượng
Chương 1165: Muốn phong sát
Chương 1166: Sừng từ trên trời rơi xuống, tránh đâu cho khỏi
Chương 1167: Thẳng thắn thừa nhận
Chương 1168: Tiêu diệt bà ta
Chương 1169: Trồng hoa
Chương 1170: Cải tạo vườn hoa trong viện
Chương 1171: Người thân tới nhận

Chương 1172: Họ hàng của mập mạp
Chương 1173: Không có ý tốt
Chương 1174: Chuyện này vẫn chưa xong
Chương 1175: Lần đầu hẹn hò
Chương 1176: Gặp phải Anh Kim
Chương 1177: Ngô Hoán Nguyệt nhẫn nhịn
Chương 1178: Dạy dỗ Anh Kim
Chương 1179: Tôi sẽ phế bà
Chương 1180: Ngô Hoán Nguyệt đánh người
Chương 1181: Có muốn lên lầu ngồi một chút không?
Chương 1182: Phóng viên chặn cửa
Chương 1183: Trần Thuỵ An
Chương 1184: Các người đã quên mất thân phận của Lâm đại sư rồi sao?”
Chương 1185: Thân phận nay đã khác xưa
Chương 1186: Đánh mặt, còn đánh rất đau
Chương 1187: Mời Lâm đại sư làm giám khảo
Chương 1188: Tố cáo viện phúc lợi Nam Sơn
Chương 1189: Nói dối trắng trợn
Chương 1190: Dư luận nổi sóng
Chương 1191: Yêu cầu Lâm đại sư trả người
Chương 1192: Bọn người này đúng là cầm thú
Chương 1193: Đối chất
Chương 1194: Sự thật được vạch trần
Chương 1195: Chuyện này có chút kỳ lạ
Chương 1196: Lại hợp tác với đài truyền hình Thượng Hải
Chương 1197: Giọng ca nội lực
Chương 1198: Diệp Chân Minh cầu cứu

Chương 1199: Đến Hào Giang
Chương 1200: Xì tố
Chương 1201: Cứu một bàn thua trong thấy
Chương 1202: Ngài Vân
Chương 1203: Xem lại băng ghi hình
Chương 1204: Dạo chơi cùng người đẹp
Chương 1205: Bị vây bắt
Chương 1206: Ông nghĩ có thể bỏ túi bọn tôi được sao?
Chương 1207: Rốt cuộc mày là người hay quỷ
Chương 1208: Anh có biết chơi mạc chược không?
Chương 1209: Hỗ trợ lẫn nhau
Chương 1210: Trước thềm chương trình
Chương 1211: Cát sê cao nhất
Chương 1212: Các cố vấn lần đầu gặp mặt
Chương 1213: Tin tức hấp dẫn
Chương 1214: Khai mạc chương trình
Chương 1215: Tôi lên trước
Chương 1216: Thí sinh đầu tiên
Chương 1217: Kể khổ
Chương 1218: Vạch trần
Chương 1219: Căng như dây đàn
Chương 1220: Đối đầu gay gắt
Chương 1221: Giỏi lắm.. Lâm đại sư của tôi
Chương 1222: Thống kê người xem
Chương 1223: Quá hot
Chương 1224: Tập hai bắt đầu
Chương 1225: Gì nữa đây?

Chương 1226: Triệu lão sư, cô thật sự làm cho người ta thất vọng
Chương 1227: Sau cơn mưa trời lại sáng
Chương 1228: Đầu óc cậu có vấn đề gì không?
Chương 1229: Vượt qua
Chương 1230: Có muốn làm ca sĩ chuyên nghiệp không?
Chương 1231: Anh Kim đe doạ
Chương 1232: Tập hai lại bạo phát
Chương 1233: Cậu đang uy hiếp tôi
Chương 1234: Thật là đen đuổi
Chương 1235: Tôi ấn rồi mà!
Chương 1236: Thay đổi cũng quá nhanh
Chương 1237: Ngại quá, tôi quên mất
Chương 1238: Rating đứng thứ nhất
Chương 1239: Sự thật bị phơi bày
Chương 1240: Anh lão sư, chúc mừng bà nha
Chương 1241: Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn
Chương 1242: Lâm đại sư nói chuyện quá thẳng
Chương 1243: Anh Kim họp báo
Chương 1244: Bị tẩy chay
Chương 1245: Tôi đâu có làm gì?
Chương 1246: Triệu Ly cũng bị liên luỵ
Chương 1247: Lâm Phàm chơi chiêu ly gián
Chương 1248: Tôi rất nghiêm túc
Chương 1249: Hốt gọn một mẻ
Chương 1250: Lục gia
Chương 1251: Có phải tình nhân hay không?
Chương 1252: Có gan đến đây mà xử tôi này

Chương 1253: Lâm đại sư quá âm hiểm
Chương 1254: Anh Kim van xin
Chương 1255: Triệu Ly cắn ngược
Chương 1256: Phong sát đến quá nhanh
Chương 1257: Trang kiến thức thứ 17
Chương 1258: Chung kết giọng ca nội lực
Chương 1259: Quán quân sẽ rơi vào tay ai
Chương 1260: Công bố quán quân
Chương 1261: Tiết mục của giám khảo
Chương 1262: Nụ hôn biệt ly
Chương 1263: Quá khủng bố
Chương 1264: Đi, bây giờ chúng ta đi!
Chương 1265: Lấn át cả quán quân
Chương 1266: Lật đổ nhận thức của mọi người
Chương 1267: Cậu chính là người của tôi
Chương 1268: Một lần thông qua
Chương 1269: Bài hát hoàn chỉnh
Chương 1270: Ca khúc thần thánh
Chương 1271: Chú câm
Chương 1272: Gặp lại con gái
Chương 1273: Không nhận
Chương 1274: Chướng mắt
Chương 1275: Bài hát mới
Chương 1276: Ai bán vỏ rượu không
Chương 1277: Kết thúc hoàn mỹ
Chương 1278: Nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành
Chương 1279: Đại gia ghé thăm
Chương 1280: Ngại quá, tôi không đoán mệnh nữa

Chương 1281: Nghề chính của tôi là bán bánh kếp
Chương 1282: Chuyện này không nói được, ông tự đoán đi
Chương 1283: Lại đắc tội người ta
Chương 1284: Nhiệm vụ hoàn thành
Chương 1285: Trang kiến thức thứ 18
Chương 1286 - Trận pháp hiến tế
Chương 1286: Trận pháp hiến tế
Chương 1287: Thức ăn chính nghĩa và gian ác
Chương 1288 - Đối phó Hoàng Hạo
Chương 1288: Đối phó Hoàng Hạo
Chương 1289: Người cua sở công thương ghé thăm
Chương 1290: Ông phải nói rõ cho tôi
Chương 1291: Làm sao hắn biết được
Chương 1292: Giả bị đụng
Chương 1293: Cẩu gia chính nghĩa
Chương 1294: Cẩu gia đánh người
Chương 1295: Cứu người
Chương 1296: Suýt chết
Chương 1297: Không thể tin được
Chương 1298 - Cẩu gia bị ngược đãi sao?
Chương 1298: Cẩu gia bị ngược đãi sao?
Chương 1299: Tin chấn động về chú chó cứu người
Chương 1300: Quá không khoa học
Chương 1301: Không thể giấu được
Chương 1302: Săn lùng thông tin cẩu gia
Chương 1303: Cuối cùng cũng bị tìm thấy
Chương 1304: Fan não tàn của cẩu gia
Chương 1305 - Chó vườn bỗng lên ngôi

Chương 1305: Chó vườn bỗng lên ngôi
Chương 1306: Không thể coi thường cẩu gia
Chương 1307: Cẩu gia được mời đóng phim quay quảng cáo
Chương 1308: Kế hoạch đón Tết
Chương 1309: Cẩu gia được khen thưởng
Chương 1310 - Công nhân nhỏ vui vẻ
Chương 1310: Công nhân nhỏ vui vẻ
Chương 1311: Rãnh rỗi sinh nông nổi
Chương 1312: Không có tiền? Vậy mà cũng nói được
Chương 1313: Phóng viên đánh hơi mò tới
Chương 1314: Sở lao động bị ép đứng ra hỗ trợ
Chương 1315: Không ai muốn chịu trách nhiệm
Chương 1316: Tôi là người không biết nói đạo lý
Chương 1317: Sở lao động ra tay
Chương 1318: Chính chủ không hề hay biết
Chương 1319: Dư luận càng ngày càng lớn
Chương 1320: Chu Tổng gọi điện đến
Chương 1321: Đồng ý trả lương gấp 1,5 lần
Chương 1322: Chó sắp sinh
Chương 1323: Ý gì đây?
Chương 1324: Tiệc tất niên
Chương 1325: Tri ân khách hàng
Chương 1326: Phát lương
Chương 1327: Đưa cha mẹ đến xem cửa hàng
Chương 1328: Hoán Nguyệt cũng đến
Chương 1329: Muốn lưu lại ấn tượng tốt với cha mẹ Lâm Phàm
Chương 1330: Chuyện này rất phiền não đó

Chương 1331: Điện thoại chúc Tết

Chương 1332: Cha mẹ Lâm Phàm lần đầu gặp Triệu Minh Thanh

Chương 1333: Chú Lý hàng xóm

Chương 1334: Cậu đang cò kè mặc cả với tôi sao?

Chương 1335: Xem tướng số cho anh Lý

Chương 1336: Tiện tay giúp một chút

Chương 1337: Người thân và bạn bè vui vẻ là được

Chương 1338: Sự kiện bóng bàn

Chương 1339: Tham gia chương trình thể thao

Chương 1340: Chính nghĩa không bao giờ biến mất

Chương 1341: Thần cẩu

Chương 1342: Khách mời quá kiêu ngạo

Chương 1343: Không chịu theo bài

Chương 1344: Đài truyền hình Thượng Hải bị khán giả tẩy chay

Chương 1345: Bị hố to

Chương 1346: Thi đấu trực tiếp

Chương 1347: Lại thua

Chương 1348: Muốn học hỏi một chút

Chương 1349: Lâm Phàm ra tay dạy dỗ

Chương 1350 - Tỷ số thế nào rồi?

Chương 1350: Tỷ số thế nào rồi?

Chương 1351: Đừng gọi là quán quân

Chương 1352: Bỏ cuộc

Chương 1353: Đánh nhau ở trong mơ

Chương 1354: Xung đột quan niệm

Chương 1355: Bị dân nghiệp dư đánh bại

Chương 1356: Huấn luyện viên bóng bàn quốc gia

Chương 1357: Michelin
Chương 1358: Có chút tò mò
Chương 1359: Cuối cùng cũng tìm được
Chương 1360 - Chuyện quái gì đang xảy ra
Chương 1360: Chuyện quái gì đang xảy ra
Chương 1361: Lại thêm một tên phát điên
Chương 1362: Vương Henry ngã bài
Chương 1363: Mua bánh từ phe chợ đen
Chương 1364: Hưng phấn đến tiểu ra quần
Chương 1365 - Chỉ cần hiểu được thì không cần xếp hàng
Chương 1365: Chỉ cần hiểu được thì không cần xếp hàng
Chương 1366: Quỳ ăn
Chương 1367: Nhà hàng thứ hai được đánh giá ba sao ở Trung Quốc
Chương 1368: Sau này làm sao mua được bánh nữa
Chương 1369: Có cần phải mở rộng hay không?
Chương 1370 - Tuyển thủ quốc gia đến tiệm
Chương 1370: Tuyển thủ quốc gia đến tiệm
Chương 1371: Không hổ là thần y
Chương 1372: Hoạt động một chút
Chương 1373: Thích tìm ngược
Chương 1374: Mời làm huấn luyện viên
Chương 1375: Cẩu gia sắp tiến hoá
Chương 1376: Trang kiến thức thứ 19
Chương 1377: Đi họp mặt
Chương 1378: Không cờ bạc nữa là chuyện tốt
Chương 1379: Lại là Lục gia
Chương 1380 - Gọi điện cho Lục gia

Chương 1380: Gọi điện cho Lục gia
Chương 1381: Lục gia bị chọc giận
Chương 1382: Vương Henry lại đến
Chương 1383: Chuẩn bị đi luyện đan
Chương 1384: Hai thầy trò đi mua dược liệu
Chương 1385: Tỷ lệ thành công quá đáng sợ
Chương 1386: Đi Đông Bắc
Chương 1387: âm thầm rời khỏi sân bay
Chương 1388: Tôi tản bộ chán rồi sẽ tìm ông
Chương 1389: Phát hiện động trời
Chương 1390 - Lâm đại sư chính nghĩa ra tay rồi
Chương 1390: Lâm đại sư chính nghĩa ra tay rồi
Chương 1391: Chuyện này có chút không ổn
Chương 1392: Thứ này có thể ăn được sao
Chương 1393: Dê thế tội
Chương 1394: Bột trắng gì đây?
Chương 1395: Lục gia cầu cứu Tần gia
Chương 1396: Lâm đại sư đúng là phúc tinh
Chương 1397: Lục gia, đây chỉ là hiểu lầm.
Chương 1398: Nhanh như vậy đã phá được án?
Chương 1399: Có một người bạn, bớt đi một kẻ thù
Chương 1400: Livestream ăn cơm
Chương 1401: Lục gia, không cho tôi mặt mũi sao?
Chương 1402: Giả vờ giả vịt
Chương 1403: Lừa Lục gia và Tần Gia vào tròng
Chương 1404: Thẳng thắn sẽ được khoan hồng
Chương 1405: Bằng chứng trên sóng livestream
Chương 1406: Lục gia và Tần gia bị bắt

Chương 1407: Mọi chuyện kết thúc, chuẩn bị về Thượng Hải
Chương 1408: Huynh đệ ra đón
Chương 1409: Chúng tôi đều ngưỡng mộ cậu
Chương 1410: Đêm nay ai mời khách?
Chương 1411: Đồng hương
Chương 1412: Có gì đó sai sai
Chương 1413: Ai là chủ công thức
Chương 1414: Cậu tỏ ra nghiêm túc như vậy làm gì?
Chương 1415: Trần Xương Thịnh cám ơn
Chương 1416: Cô gái tội nghiệp
Chương 1417: Tôi không đồng ý
Chương 1418: Lâm đại sư có phải gay không?
Chương 1419: Biểu tình trong trường
Chương 1420: Phó hiệu trưởng ra mặt
Chương 1421: Lâm đại sư đến trường
Chương 1422: Thông con mẹ nó cảm nhà các người!
Chương 1423: Đám rác rưởi
Chương 1424: Lâm phàm đối chất với sinh viên
Chương 1425: Có cô ta thì không có chúng tôi
Chương 1426: Hiệu trưởng trở về
Chương 1427: Quyết định của hiệu trưởng
Chương 1428: Thích xen vào chuyện của người khác
Chương 1429: Phóng viên chặn cổng
Chương 1430: Tôi không đồng ý những gì anh vừa nói
Chương 1431: Xã hội không cần loại người có phẩm chất thấp kém
Chương 1432: Thần Côn có trái tim rất ấm áp
Chương 1433: Trị liệu bằng đan dược

Chương 1434: Một ngày
Chương 1435: Chờ đợi
Chương 1436: Thất bại rồi sao?
Chương 1437: Cô là Kim Thiện Bình?
Chương 1438: Phát dương quang đại hai món ăn
Chương 1439: Không trốn được rồi
Chương 1440: Lần này Lâm đại sư mất mặt rồi
Chương 1441: Mãi tôn sùng Lâm đại sư
Chương 1442: Vì an toàn của Vương Minh Dương, thôi bỏ đi.
Chương 1443: Có chút hối tiếc
Chương 1444: Điểm đến là một đạo quán
Chương 1445: Xin ngủ nhờ
Chương 1446: Chú là thần tiên thật sao?
Chương 1447: Bất thuyết đạo trưởng
Chương 1448: Trốn vé xe
Chương 1449: Không mượn được nữa rồi
Chương 1450: Con có thể giúp em trai khoẻ lên
Chương 1451: Có tác dụng???
Chương 1452: Chú thần tiên đi rồi, con không biết nữa
Chương 1453: Lên núi gặp đạo trưởng
Chương 1454: Trần duyên chưa dứt?
Chương 1455: Hoàn toàn hồi phục
Chương 1456: Đánh cờ với đạo trưởng
Chương 1457: Hay lắm
Chương 1458: Vương Minh Dương phát hiện
Chương 1459: Luyện kiếm
Chương 1460: Giao lưu kiếm pháp
Chương 1461: Sư phụ xin gánh chịu đựng

Chương 1462: Đạo trưởng xúc động muốn khóc
Chương 1463: Đạo hữu xin đợi một chút
Chương 1464: Không tin cũng không được
Chương 1465: Tôi đi đây
Chương 1466: Nhớ kỹ, chúng ta là bạn bè
Chương 1467: Người anh em, cậu lại gặp rắc rối rồi
Chương 1468: Số phận sắp đặt
Chương 1469: Việc này có chút phức tạp
Chương 1470: Chật kín người
Chương 1471: Lâm đại sư, xin cứu mạng
Chương 1472: Chỉ còn mười viên đan dược cuối cùng
Chương 1473: Cuối cùng cũng hoà hoãng mọi chuyện
Chương 1474: Đương nhien là nắm chắc
Chương 1475: Tranh nhau để được đầu tư
Chương 1476: Đuổi khách
Chương 1477: Bắt tay nghiên cứu phương thuốc
Chương 1478: Mọi người đều dõi theo
Chương 1479: Đừng hỏi vì sao mặt lại đau
Chương 1480: Chờ đợi sốt cả ruột
Chương 1481: Tiếp tục nỗ lực
Chương 1482: Phương thuốc sắp hoàn thành
Chương 1483: Hoàn thành nhiệm vụ
Chương 1484: Kiến thức câu cá
Chương 1485: Ai sẽ phụ trách sản xuất thuốc
Chương 1486: Công bố phương thuốc lên weibo
Chương 1487: Tôi đến rồi đây
Chương 1488: Không hợp tác với ai
Chương 1489: Không cần cảm ơn tôi đâu

Chương 1490: Giá trị chính là để bệnh nhân hồi phục
Chương 1491: Cắt đứt con đường tiền tài của nhiều người
Chương 1492: Hiểu ý của lãnh đạo
Chương 1493: Điều chuyển
Chương 1494: Từ chức
Chương 1495 - Thử nghiệm kiến thức câu cá
Chương 1495: Thử nghiệm kiến thức câu cá
Chương 1496: Sinh viên phản đối
Chương 1497: Lại đến học viện
Chương 1498: Tôi chưa nói gì cả
Chương 1499: Cơ quan lên tiếng
Chương 1500: Đại la kim tiên
Chương 1501: Có duyên nên tặng quà
Chương 1502: Kỳ tích lại xuất hiện
Chương 1503: Chú ấy rất đẹp trai
Chương 1504: Ông Trịnh nhờ vả
Chương 1505: Tư liệu có chút doạ người
Chương 1506: Mã Quân Quốc không hiểu
Chương 1507: Đúng là có bệnh
Chương 1508: Tìm đến cửa xin lỗi
Chương 1509: Mất hết mặt mũi
Chương 1510: Bị phạt đứng
Chương 1511: Tôi là đệ nhất, ông ta là đệ nhị
Chương 1512: Ngày tuyển chọn giáo viên
Chương 1513: Phương pháp sàn lọc ứng viên
Chương 1514: Có tố chất làm vua màn ảnh
Chương 1515: Bài test đã xong
Chương 1516: Cùng phỏng vấn một lượt?

Chương 1517: Đãi ngộ cho giáo viên quá tốt
Chương 1518: Ứng viên không phục
Chương 1519: Không muốn giải thích
Chương 1520: Tuyển dụng cũng có mờ ám phía sau?
Chương 1521: Chịu không nổi dư luận
Chương 1522: Chứng cứ được lộ ra
Chương 1523: Kinh ngạc về đãi ngộ cùng với phúc lợi
Chương 1524: Toà nhà giảng dạy sắp hoàn thành
Chương 1525: Đại hoàn đan
Chương 1526: Bán hàng đa cấp
Chương 1527: Chuyên gia di truyền Gen
Chương 1528: Bị làm phiền
Chương 1529: Lại lập công lớn
Chương 1530: Mánh khoé cao tay
Chương 1531: Đúng là Lâm đại sư
Chương 1532: Xin bói
Chương 1533: Có duyên bói cho một quẻ
Chương 1534: Mọi người đều kinh hãi
Chương 1535: Lễ khánh thành giảng đường của Viện phúc lợi
Chương 1536: Nhân vật lớn xuất hiện quá nhiều
Chương 1537: Vị khách không mời
Chương 1538: Có gì đó không đúng
Chương 1539: Mượn tiền
Chương 1540: Lại đắc tội với người ta
Chương 1541: Lễ khánh thành kết thúc
Chương 1542: Tương lai đầy hy vọng
Chương 1543: Mạng lưới quan hệ của Lâm đại sư quá rộng
Chương 1544: Không thể đụng vào

Chương 1545: Đúng là kém hiểu biết
Chương 1546: Đòi tiền
Chương 1547: Bỏ túi riêng
Chương 1548: Cho ông thì ông cứ nhận
Chương 1549: Phải thật tốt phát triển
Chương 1550: Hoán Nguyệt gửi lời mời
Chương 1551: Có ý dìu dắt
Chương 1552: Khoảng cách giữa người và người
Chương 1553: Đại hội chém gió
Chương 1554: Nhân vật lớn tới
Chương 1555: Rất có đạo lý
Chương 1556: Thế cục thay đổi cũng quá nhanh
Chương 1557: Hả cái gì mà hả
Chương 1558: Bị nói là biến thái
Chương 1559: Thiên cơ không thể tiết lộ
Chương 1560: Đừng bôi nhọ sự trong sạch của tôi
Chương 1561: Chiêu này quá lợi hại
Chương 1562: Không phải xảy ra chuyện gì rồi đấy chứ?
Chương 1563: Không kéo dài được cũng phải kéo
Chương 1564: Một dược liệu cuối cùng
Chương 1565: Đèn cạn dầu
Chương 1566: Tâm linh chi
Chương 1567: Bổ nguyên đan
Chương 1568: Đan kiếp
Chương 1569: Lão sư, tôi mệt
Chương 1570: Kiểm tra cái gì?
Chương 1571: Lâm đại sư vào bệnh viện bằng cách nào?
Chương 1572: Đương nhiên phải nhận

Chương 1573: Tin tức chấn động

Chương 1574: Chuyện nhức đầu tới rồi

Chương 1575: Đang yên đang lành chém gió làm gì

Chương 1576: Ôm hàng trục lợi

Chương 1577: Chọn cái này

Chương 1578: Cảnh cáo một chút

Chương 1579: Nhắc nhở trước một câu

Chương 1580: Độ khó quá thấp

Chương 1581: Phương thuốc chữa bệnh động kinh ở trẻ em hoàn thành

Chương 1582: Cậu mắc bệnh AIDS thì có thể tìm thôi

Chương 1583: Dạy dương cầm

Chương 1584: Minh tinh HongKong

Chương 1585: Cô vợ nhỏ

Chương 1586: Mời đóng phim

Chương 1587: Muốn từ chối thì có rất nhiều cách

Chương 1588: Vận dụng mối quan hệ

Chương 1589: Lâm đại sư giúp một tay

Chương 1590: Anh Lâm đừng hiểu lầm

Chương 1591: Tham lam, may mắn là những hoang tưởng lớn nhất đời người

Chương 1592: Thả nhầm

Chương 1593: Giải Nobel Y học

Chương 1594: Được đề cử

Chương 1595: Lâm đại sư quá khiêm tốn

Chương 1596: Lừa người?

Chương 1597: Trước giờ trao giải

Chương 1598: Lễ trao giải Nobel

Chương 1599: Người đoạt giải Nobel y học

Chương 1600: Giải quyết thế nào?
Chương 1601: Lần này làm không tốt lắm
Chương 1602: Giải Nobel không có ai nhận
Chương 1603: Trung Y chợt nổi tiếng
Chương 1604: Trung y vương ra thế giới
Chương 1605: Vị này là Lâm đại sư???
Chương 1606: Không giống một nhà nghiên cứu khoa học gì cả
Chương 1607: Xem một chút
Chương 1608: Cúp thưởng này ở đâu ra
Chương 1609: Thích nghe Lâm đại sư khoe khoang
Chương 1610: Hội nghị kỳ lạ
Chương 1611: Chính là như vậy
Chương 1612: Bị lừa mà vẫn không biết
Chương 1613: Giá cả để sau
Chương 1614: Mã lão sư
Chương 1615: Hốt gọn một mẻ
Chương 1616: Dạy dưỡng sinh
Chương 1617: Cả làng điều biết
Chương 1618: Góp ý cho hiệp hội Trung y
Chương 1619: Ai không phục xin mời nhảy ra
Chương 1620: Lâm Phàm làm hội trưởng Trung y
Chương 1621: Không ai phản đối
Chương 1622: Thông cáo đầu tiên
Chương 1623: Quan mới đến đốt ba đống lửa
Chương 1624: Cầm chuỳ nện, không chết thì xem như bọn họ lợi hại
Chương 1625: Kháng nghị
Chương 1626: Lâm đại sư tự tay ra đề thi

Chương 1627: Rất tự tin phỏng vấn
Chương 1628: Thông báo mới
Chương 1629: Ai sợ ai
Chương 1630: Không cùng mạch não
Chương 1631: Tay vươn quá dài
Chương 1632: Mượn dư luận đả kích
Chương 1633: Để ý làm gì?
Chương 1634: Đồng loạt nhảy ra
Chương 1635: Tư liệu gì?
Chương 1636: Cái này thật hay giả?
Chương 1637: Tường đổ mọi người cùng đẩy
Chương 1638: Dư luận đổi chiều
Chương 1639: Trang kiến thức 22
Chương 1640: Cô gái tốt bụng
Chương 1641: Hôm nay mới học
Chương 1642: Tượng gỗ chúc phúc
Chương 1643: Ông mua không nổi
Chương 1644: Tốn bao nhiêu tiền cũng được
Chương 1645: Làm người đừng nên quá kiêu ngạo
Chương 1646: Chuyện này vẫn chưa xong
Chương 1647: Cắn hay lắm
Chương 1648: Không chữa nổi
Chương 1649: Người hiếu thuận đều lương thiện
Chương 1650: Lại tặng thêm một cái
Chương 1651: Cẩu gia nghịch thiên
Chương 1652: Chó phố Vân Lý bị bắt
Chương 1653: Chó cậy thế
Chương 1654: Ông ta rất xui xẻo

Chương 1655: Có những chuyện mà cả Lâm Phàm cũng không biết
Chương 1656: Tát nước theo mưa
Chương 1657: Nếu muốn phỏng vấn thì hãy phỏng vấn nó
Chương 1658: Lễ trao giải
Chương 1659: Là bạn tốt của con người
Chương 1660: Cẩu gia lên sân khấu
Chương 1661: Không phục ai chỉ phục Cẩu gia
Chương 1662: Chiếm hết danh tiếng
Chương 1663: Tay đua vú em
Chương 1664: Lâm Phàm muốn làm diễn viên đóng thế
Chương 1665: Bảo bối của Thượng Hải
Chương 1666: Tôi là tài xế già
Chương 1667: Tính chuyện tương lai
Chương 1668: Huynh đệ, đã lâu không gặp
Chương 1669: Tôi chỉ hỏi một câu thôi, có giúp hay không?
Chương 1670: Tiểu bá vương
Chương 1671: Tôi muốn tố cáo
Chương 1672: Quá nhiều cách gây khó dễ
Chương 1673: Rốt cuộc chuyện này là thế nào
Chương 1674: Gọi lãnh đạo đến
Chương 1675: Ăn bát mì cũng gặp chuyện bất bình
Chương 1676: Sợ cái gì thì trời cho cái đó
Chương 1677: Người lang thang số khổ
Chương 1678: Nhanh như vậy đã có thể ứng nghiệm
Chương 1679: May mà mình nhanh trí
Chương 1680: Cha cậu là ai?
Chương 1681: Cha cậu sẽ đến xử cậu

Chương 1682: Đừng nên quản quá nhiều
Chương 1683: Chuyện này ai quản?
Chương 1684: Nghiêm khắc phê bình
Chương 1685: Cửa hàng bị hất nước phân
Chương 1686: Biện pháp điều tra
Chương 1687: Tôi là con chó thích làm việc chính nghĩa
Chương 1688: Cắn quá đẹp
Chương 1689: Bắt đầu một cuộc kiểm tra lớn
Chương 1690: Xin mời cứ hắt phân, xem ai gặp xui xẻo
Chương 1691: Dịch cúm
Chương 1692: Fan hâm mộ cầu cứu
Chương 1693: Lên đường
Chương 1694: Nhất định có vấn đề
Chương 1695: Nói được làm được
Chương 1696: Phát lì xì cho cậu ta
Chương 1697: Hy sinh anh dũng
Chương 1698: Ảnh hưởng càng ngày càng lớn
Chương 1699: Sức lây nhiễm quá mạnh
Chương 1700: Quá lợi hại
Chương 1701: Chờ đợi
Chương 1702: Thử thuốc
Chương 1703: Không cần nghiên cứu nữa
Chương 1704: Fan giả
Chương 1705: Bệnh cúm đã được chữa khỏi
Chương 1706: Lão sư, lần này tôi không học được gì cả
Chương 1707: Hắn đúng là một người như vậy
Chương 1708: Quên mất chuyện lớn
Chương 1709: App làm đẹp

Chương 1710: Quy tắc là quy tắc
Chương 1711: Cảm ứng
Chương 1712: Tranh cha chồng
Chương 1713: Chuẩn bị cho bữa tiệc sinh nhật
Chương 1714: Lòng dạ đàn bà
Chương 1715: Lật mặt quá nhanh
Chương 1716: Thế sự khó lường, tài phú không phải vĩnh hằng
Chương 1717: Khách đến
Chương 1718: Ông Lâm bị lơ đi
Chương 1719: Ông Lâm giới thiệu con trai
Chương 1720: Đây là muốn làm gì
Chương 1721 - Những người này từ đâu đến?
Chương 1721: Những người này từ đâu đến?
Chương 1722: Là ai khởi xướng
Chương 1723: Sao cô lại tới đây
Chương 1724: Sao ai nấy đều chạy tới thế này
Chương 1725: Hoa mắt, chóng mặt
Chương 1726: Hắn là Lâm đại sư
Chương 1727: Quá trâu bò
Chương 1728: Toàn là nhân vật lớn
Chương 1729: Gia đình vui vẻ là được
Chương 1730: Thực hiện kế hoạch mới
Chương 1731: Anh Lâm, có người mắng anh
Chương 1732: Vô duyên vô cớ chuyện xấu rớt lên đầu
Chương 1733: Trong hồ lồ bán thuốc gì, tôi ngửi là đã biết rồi!
Chương 1734: Đối sách
Chương 1735: Đây vốn là chuyện tốt

Chương 1736: Mời gia nhập nhóm
Chương 1737: Tìm được nơi thuộc về
Chương 1738: Giải thích với kẻ ngu ngốc chỉ phí hết thời gian
Chương 1739: Ông chủ, cho tôi thêm cơ hội
Chương 1740: Nước mắt và song sắt
Chương 1741: Phát hiện mục tiêu
Chương 1742: Cơ hội thế này sao bỏ qua được
Chương 1743: Lâm đại sư chính là ma quỷ
Chương 1744: Núi cao thì còn có núi cao hơn
Chương 1745: Lâm đại sư chính là một cái quảng cáo siêu lợi hại
Chương 1746: Dừng tay
Chương 1746: Gặp chuyện bất bình
Chương 1748: Gọi phóng viên tới
Chương 1749: Có Lâm đại sư ở đây, không cần sợ gì cả
Chương 1750: Giám đốc tới
Chương 1751: Ngày mai lại đến
Chương 1752: Để ý hắn làm gì
Chương 1753:Thái độ hoàn toàn khác
Chương 1754: Là do sơ suất
Chương 1755: Lãnh đạo tới
Chương 1756: Đây chính là biến thái
Chương 1757: Không thể để cho Lâm đại sư chạm vào máy tính
Chương 1758: Trang kiến thức 23
Chương 1759: Chuẩn bị phòng nghiên cứu
Chương 1760: Đi xem bóng đá
Chương 1761: Gặp được huấn luyện viên
Chương 1762: Hình như là Lâm đại sư

Chương 1763: Sự cố bất ngờ
Chương 1764: Thủ môn chính là Lâm đại sư
Chương 1765 - Không xong
Chương 1765: Không xong
Chương 1766: Thật là vãi chưởng!
Chương 1767: Bóng đâu rồi?
Chương 1768: Cho anh thử lại
Chương 1769: Trận đấu kết thúc
Chương 1770: Đỉnh nhất thế giới
Chương 1771: Vãi cả linh hồn
Chương 1772: Không ai sánh bằng
Chương 1773: Phóng viên kéo tới
Chương 1774: Tiếp nhận phỏng vấn
Chương 1775: Quá kiêu ngạo
Chương 1776: Như vậy mới xứng đáng là ông chủ tốt
Chương 1777: Làm xong thì sẽ tặng cho anh một bất ngờ lớn
Chương 1778: Đối thủ cạnh tranh
Chương 1779: Cọ chút danh tiếng của Lâm đại sư
Chương 1780: Đại ca, thoải mái không
Chương 1781: Không chịu được thì ngoan ngoan an phận làm người bình thường
Chương 1782: Sữa này của công ty nào?
Chương 1783: Anh Lâm, anh làm gì vậy?
Chương 1784: Tin tức này ở đâu ra vậy?
Chương 1785: Không muốn sống nữa rồi
Chương 1786: Tôi không bán được nữa
Chương 1787: Dư luận dậy sóng
Chương 1788: Ảnh hưởng quá lớn

Chương 1789: Doạ kiện
Chương 1790: Có chứng cứ không?
Chương 1791: Tiến hành kiểm tra
Chương 1792: Lâm đại sư muốn chơi tới cùng
Chương 1793: Làm cách nào mà biết được?
Chương 1794: Sai lầm nghiêm trọng
Chương 1795: Anh muốn thế nào?
Chương 1796: Công năng khác của miệng
Chương 1797: Mọi chuyện điều đã được giải quyết
Chương 1798: Đại lý sữa kéo tới
Chương 1799: Lâm đại sư làm đại diện cho các hãng sữa
Chương 1800: Hội trưởng Ngưu gọi đến
Chương 1801: Quá khứ huy hoàng của Thần Côn
Chương 1802: Trở lại hiệp hội võ thuật Thượng Hải
Chương 1803: Chuyện cũ mình bỏ qua
Chương 1804: Các anh muốn đi đâu?
Chương 1805: Xuất phát
Chương 1806: Lâm đại sư biết loại võ thuật nào?
Chương 1807: Đến núi Côn Luân
Chương 1808: Xung đột
Chương 1809: Đến buổi giao lưu
Chương 1810: Điền Thần Côn không hề chém gió
Chương 1811: Cao thủ như mây
Chương 1812: Người này quá ngạo mạn
Chương 1813: Lâm Phàm lên đài
Chương 1814: Đây đâu phải là một chút
Chương 1815: Chúng ta đã đánh giá thấp đối phương rồi
Chương 1816: Cam bái hạ phong

Chương 1817: Thể hiện một chút
Chương 1818: Ba giờ biểu diễn
Chương 1819: Đại sư chân chính
Chương 1820: Ăn bữa cơm cũng không được
Chương 1821: Người kéo đến quá đông
Chương 1822: Một chút tâm tư nhỏ
Chương 1823: Tham quan núi Côn Luân
Chương 1824: Dân mạng chấn kinh
Chương 1825: Võ lâm minh chủ
Chương 1826: Lâm đại sư chính là siêu cấp cao thủ
Chương 1827: Không tin tặng một nửa tài sản mà không bái sư được
Chương 1828: Trở lại Thượng Hải
Chương 1829: Lệnh điều chuyển
Chương 1830: Sắp có chuyện lớn
Chương 1831: Chưa từng kích động
Chương 1832: Lên đường đến thủ đô
Chương 1833: Phá cổng
Chương 1834: Xông vào hiệp hội
Chương 1835: Đánh bảo vệ
Chương 1836: Lâm đại sư đã động thủ
Chương 1837: Tiến vào phòng hội nghị
Chương 1838: Lâm đại sư chơi lớn
Chương 1839: Cần một lời giải thích
Chương 1840: Một câu thôi, đổi hay không đổi?
Chương 1841: Thẳng thắn vạch trần
Chương 1842: Các người có một phút
Chương 1843: Giả vờ

Chương 1844: Không đổi
Chương 1845: Cảnh cáo trước
Chương 1846: Lâm đại sư kêu gọi fan
Chương 1847: Hút fan
Chương 1848: Tình huống quá lúng túng
Chương 1849: Chào đón Mã Viện Sĩ
Chương 1850: Không đắc tội với người ta đó chứ
Chương 1851: Chuyên gia tâm lý Hứa Tử Nhạc
Chương 1852: Cảm giác chinh phục
Chương 1853: Xem tối nay tôi có chơi chết cậu không
Chương 1854: Chuốc rượu
Chương 1855: Em đồng ý thì chị mới ngủ
Chương 1856: Tối qua đã xảy ra chuyện gì?
Chương 1857: Không thành công
Chương 1858: Học trò lại gọi
Chương 1859: Nghiên cứu phương thuốc mới?
Chương 1860: Tư tưởng của Lâm Phàm đối với những đứa trẻ
Chương 1861: Hứa Tử Nhạc gặp chuyện?
Chương 1862: Hất nước mà lề mà lề mề
Chương 1863: Thể diện bao nhiêu một cân
Chương 1864: Tôi muốn anh ta phải nhặt
Chương 1865: Doạ cho khiếp vía
Chương 1866: Xoay như chong chóng
Chương 1867: Bắt bồi thường
Chương 1868: Lai lịch lớn vậy sao?
Chương 1869: Anh tìm Lâm đại sư làm gì?
Chương 1870: Ra tay cứu người
Chương 1871: Đây là truyền thống của phố Vân Lý

Chương 1872: Chân tay giả hoàn mỹ?
Chương 1873: Giông tố kéo tới
Chương 1874: Không hiểu rõ
Chương 1875: Không ai tin anh cả
Chương 1876: Ngửi một cái 10 đồng
Chương 1877: Chiêu trò của đại tổng quản thuỷ quân
Chương 1878: Phòng thí nghiệm hoàn thành
Chương 1879: Có thể nghiên cứu ra sao?
Chương 1880: Muốn tu tiên luôn hay sao?
Chương 1881: Thử nghiệm sản phẩm
Chương 1882: Con có thể chạy được rồi
Chương 1883: Bà ơi, mông cháu lạnh
Chương 1884: Kế hoạch sản xuất
Chương 1885: Kiếm tiền chỉ là phụ
Chương 1886: Nhóm Điền Thần Côn đi xem thành quả
Chương 1887: Chốt giá bán
Chương 1888: Chuyện này không thể gấp
Chương 1889: Không hiểu chuyện
Chương 1890: Tiền tài chỉ là phù du
Chương 1891: Ba nghìn
Chương 1892: Tiêu đời cả đám
Chương 1893: Diễn đàn của người khuyết tật
Chương 1894: Mời anh lên đồn
Chương 1895: Yêu cầu công khai kỹ thuật
Chương 1896: Nhiệm vụ hoàn thành
Chương 1897: Đến lúc kết hôn rồi
Chương 1898: Băng gì?
Chương 1899: Hiện tượng siêu nhiên

Chương 1900: Viện nghiên cứu chân tay giả đến
Chương 1901: Thêm một chức vụ
Chương 1902: Cả thế giới đều ngóng trông
Chương 1903: Tiệc mừng lĩnh chứng nhận
Chương 1904: Trở lại Hào Giang
Chương 1905: Trưởng lão gia tộc táng yêu
Chương 1906: Mời làm diễn viên AV
Chương 1907: Không nhận ra
Chương 1908: Mã thiếu gia
Chương 1909: Đối thủ quá nhiều
Chương 1910: Học ai mà lợi hại như vậy?
Chương 1911: Vận may của Thần Côn không tệ
Chương 1912: Để tôi đoán ai là Lâm đại sư?
Chương 1913: Anh dám đánh tôi
Chương 1914: Chọn nhầm đối tượng
Chương 1915: Thế lực nhà họ Vân
Chương 1916: Triệu thiếu gia
Chương 1917: Kiếm chuyện nhầm người
Chương 1918: Đột nhiên trở mặt
Chương 1919: Gọi phụ huynh đến
Chương 1920: Tự rước nhục
Chương 1921: Xử lý triệt để
Chương 1922: Tiện tay giúp một chút
Chương 1923: Đây chính là Thần Côn
Chương 1924: Bị phong cách thời trang của tôi mê hoặc rồi sao?
Chương 1925: Đi sòng bạc
Chương 1926: Chuyến du lịch kết thúc

Chương 1927: Điền Thần Côn rất được hoan nghênh
Chương 1928: Phong cách này quá tuyệt
Chương 1929: Người mẫu thì liên quan gì đến tôi
Chương 1930: Không ngờ cũng sẽ có ngày hôm nay
Chương 1931: Không muốn rời đi
Chương 1932: Đến thăm nhà máy sản xuất chân tay giả
Chương 1933: Xuất hiện vấn đề
Chương 1934: Lợi dụng kẽ hở để trục lợi
Chương 1935: Họp báo xin lỗi
Chương 1936: Các người ở đây làm gì?
Chương 1937: Ngoại tình
Chương 1938: Bị đập xe
Chương 1939: Chỉ là hiểu lầm
Chương 1940: Tặng gà
Chương 1941: Đúng là quá tự tin
Chương 1942: Hoàn cảnh quá đáng thương
Chương 1943: Suy đoán Lâm đại sư sẽ nghiên cứu phương thuốc nào
Chương 1944: Đã biết như thế, vì sao vẫn muốn đánh bại chúng
Chương 1945: Lời khẩn cầu của một người cha
Chương 1946: Chọn cái này đi
Chương 1947: Mọi người đều bị doạ sợ
Chương 1948: Phải chọn thử thách có độ khó cao
Chương 1949: Gặp bệnh nhân
Chương 1950: Yên tâm, không có chuyện gì đâu
Chương 1951: Bắt đầu nghiên cứu
Chương 1952: Người nước ngoài cũng đến săn tin
Chương 1953: Cái này cũng không được

Chương 1954: Lâm đại sư đã nhiễm HIV - AIDS
Chương 1955: Tổng biên tập báo lá cải bị bắt
Chương 1956: Cuối cùng cũng xong
Chương 1957: Xét nghiệm một chút
Chương 1958: Thật sự thành công
Chương 1959: Triệu Minh Thanh hối hận
Chương 1960: Chuyện muốn làm nhất
Chương 1961: Hạnh phúc của một người cha
Chương 1962: Cống hiến lớn cho nhân loại
Chương 1963: Chúc mừng?
Chương 1964: Thông báo trao thưởng chính thức
Chương 1965: Muốn đi cùng à?
Chương 1966: Rốt cuộc cũng đợi được ngày này
Chương 1967: Quá kinh người
Chương 1968: Câu hỏi ấu trĩ
Chương 1969: Phóng viên Thượng Hải quá thân thiện
Chương 1970: Toàn là nhân vật cao cấp
Chương 1971: Có gì đó sai sai
Chương 1972: Quá nhiều danh hiệu
Chương 1973: Đoán xem giải thưởng gì?
Chương 1974: Thành tựu trọn đời
Chương 1975: Lễ trao thưởng kết thúc
Chương 1976: Chuyện phiền não
Chương 1977: Vì tranh nên phải hi sinh
Chương 1978: âm mưu của mấy ông lão
Chương 1979: Tôi không thích con gái uống rượu
Chương 1980: Bất chấp tất cả
Chương 1981: Vẽ tặng một bức tranh

Chương 1982: Không ai chịu nhường ai
Chương 1983: Chuyện này cũng bình thường thôi mà
Chương 1984: Nguyên tắc thà giết lầm hơn bỏ sót
Chương 1985: Đúng là cầm thú
Chương 1986: Lên đồn cảnh sát mà giải thích
Chương 1987: Bị doạ đến mức này rõ ràng là chuyện lớn
Chương 1988: Cứng miệng không khai
Chương 1989: Anh lừa tôi
Chương 1990: Tổ chức lừa người
Chương 1991: Hacker Lâm đại sư lại ra tay
Chương 1992: Bắt trọn cả ổ
Chương 1993: Xử lý triệt để
Chương 1994: Đánh thì phải đánh
Chương 1995: Chọc giận đám trẻ trâu
Chương 1996: Lâm đại sư sau này anh dự định sinh mấy đứa con
Chương 1997: Ngô Hoán Nguyệt đoạt hết giải thưởng
Chương 1998: Cuộc thi bài hát tiếng Anh
Chương 1999: Tiếng Anh của Lâm đại sư quá kém
Chương 2000: Yêu cầu quá đáng
Chương 2001: Vị thần may mắn
Chương 2002: Ai nói tiếng anh của tôi không tốt
Chương 2003: Ngày mai đến lấy đi
Chương 2004: Lâm đại sư sáng tác nhạc
Chương 2005: Hai mươi phút ba bài hát
Chương 2006: Lại là ca khúc kinh điển
Chương 2007: Ngô Hoán Nguyệt tập luyện điên cuồng
Chương 2008: Dẫn Hoán Nguyệt ra ngoài thư giãn

Chương 2009: Dã chiến
Chương 2010: Cam đã tẩm thuốc
Chương 2011: Bị mắng chửi
Chương 2012: Lâm đại sư đã giải thích
Chương 2013: Che giấu quá sâu
Chương 2014: Có lẽ là thiên tài
Chương 2015: Cùng đi
Chương 2016: Lâm đại sư lạnh lùng
Chương 2017: Đến ngày tranh tài
Chương 2018: Có Lâm đại sư bảo kê
Chương 2019: Tâm trạng lo lắng
Chương 2020: Sự cố
Chương 2021: Ngộ Hoán Nguyệt ra sân
Chương 2022: Sao có thể
Chương 2023: Lợi hại, quá lợi hại rồi
Chương 2024: Lại là ca khúc kinh điển
Chương 2025: Vào chung kết
Chương 2026: Ngây thơ
Chương 2027: Kết quả cuối cùng
Chương 2028: Tôi sẽ bảo vệ mọi người
Chương 2029: Người bay
Chương 2030: Lâm đại sư mất tích
Chương 2031: Đã lâu không gặp
Chương 2032 - Kiến thức tiên hiệp
Chương 2032: Kiến thức tiên hiệp
Chương 2033: Đại kết cục

——— o O o ———

Chương 1: Sau này mang anh bay

“Đại ca, lần này chúng ta từ biệt không biết khi nào mới gặp lại. Tục ngữ có câu, hận vì chúng ta gặp nhau quá muộn. Tôi và anh làm cùng nhau đã ba tháng nhưng tình nghĩa giữa hai chúng ta là loại… loại đó đó.”

“Này, nói tiếng người đi. Những lời khác tôi nghe không hiểu.”

Lâm Phàm nhìn người anh em trước mặt thở dài đầy bất lực. Đây là người thứ ba nói lời từ biệt với hắn, mỗi một người khi mới đến đây đều tràn đầy kiêu hãnh và đầy tham vọng. Thế nhưng chỉ sau mấy lần chịu đả kích thì họ đã hoàn toàn chán nản. Ngay cả một chút ý chí chiến đấu cũng không còn.

“Đại ca! Tôi đi đây. Tôi thật sự chịu không nổi mỗi ngày đều bị đội quản lý trật tự đô thị rượt đuổi như vậy. Đây là toàn bộ gia sản của tôi, cũng coi như một phần tâm ý của tiểu đệ với anh.”

Tên thanh niên nhét một cái bọc vào trong tay Lâm Phàm, sau đó chắp tay nói: “Đại ca! Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài. Đệ đệ đi đây.”

Rầm!

Sau khi nói xong lời này người thanh niên mở cửa nghênh ngang rời đi, mang theo vẻ quyết tâm.

“Tiểu Phong, cậu muốn đi đâu?” Lâm Phàm đứng ở cửa, nhìn theo bóng lưng kia.

“Đông Hoàn.”

“Chú mày đi nơi đó làm cái gì? Chỗ đó kinh tế đang đình trệ mà.” Nơi đó vì bị quốc gia nghiêm trị cho nên nhân sự tổn thất nghiêm trọng, nhiều ngành sản xuất sa sút, so với Thượng Hải còn không tốt bằng.

“Bán thân.” Tiểu Phong không quay đầu lại, dường như đã hạ quyết tâm.

“Chú mày là đàn ông mà.” Lâm Phàm hét lớn. Cái tên Tiểu Phong này nhất định là bị bệnh tâm thần, một người đàn ông

thì bán thân cái con khỉ gì.

“Bởi vì em là đàn ông, nơi đó lại tiêu điều như thế thì mới có cơ hội buôn bán. Đại ca, chúng ta nói lời từ biệt ở đây, chờ sau này thằng em này phát tài rồi thì sẽ trở về mang anh bay.”

Dần dần… hình bóng đó biến mất khỏi tầm mắt của Lâm Phàm.

“Haizz, con mẹ nó, lại phải cô đơn một mình rồi. Nhưng mà không đúng, Tiểu Phong! Chú mày ngay cả số điện thoại cũng không lưu lại. Vậy lúc giàu có rồi làm sao có thể quay về mang anh bay đây hả.” Lâm Phàm vội vàng đuổi theo ra ngoài nhưng đã không thấy bóng dáng của Tiểu Phong đâu nữa, cuối cùng chỉ có thể lắc đầu quay về gian phòng thuê có giá 400 tệ một tháng của mình.

Nhìn gian phòng chỉ vẻn vẹn có vài mét vuông, Lâm Phàm cảm thấy có chút khó chịu. Hắn biết mình không nên vào cái Trường đại học vô danh kia làm gì, sau khi tốt nghiệp trung học có thể học một trường kỹ thuật nào đó cũng sẽ có tiền đồ hơn so với bán bánh kếp như bây giờ.

“Quên đi, nhưng Tiểu Phong vẫn còn có chút lương tâm, tên này còn biết lưu lại một chút đồ lưu niệm, nhìn xem có cái gì tốt không nào.”

….

“Con mẹ nó! Thằng nhóc khốn nạn.”

Đột nhiên, từ gian phòng thuê nhỏ truyền đến những tiếng mắng chửi kinh thiên.

Mười mấy quyển tạp chí được đặt trước mặt Lâm Phàm, còn có cả vài tờ giấy ghi nợ. Ở bên cạnh tờ giấy ghi nợ còn có một phong thư. Nhìn phong thư có thể thấy, bức thư này dường như đã qua tay nhiều người rồi.

Anh Lâm thân mến.

“Anh Lâm, khi anh nhìn thấy phong thư này chỉ sợ tiểu đệ vừa mới rời đi. Tuy nhiên anh không cần khuyên tôi trở lại, tôi đã quyết định đi Đông Hoàn. Thượng Hải đã hành hạ tôi suốt ba tháng. Đối với Thượng Hải tôi đã không còn gì lưu luyến. Tôi sẽ lặng lẽ đi cũng như lúc tôi lặng lẽ tới. Tôi vung lên ống tay

áo không mang đi một áng mây, những tờ giấy nợ này đành để lại cho anh. Nhưng mà anh yên tâm, Tiểu Phong tôi không phải quỵt nợ không trả lại anh. Chờ đến khi tôi trở thành ông trùm Đông Hoàn, tôi sẽ làm nghìn lần, vạn lần hoàn trả lại cho anh."

"Những tạp chí này đều là thứ tôi thích nhất. Hôm nay sẽ đưa chúng lại cho anh. Không nói nữa. Hẹn gặp lại sau."

….

Lâm Phàm sững sờ một lúc khi nhìn vào đống tạp chí này.

"Thằng nhóc này, mày ăn của tao, mượn của tao, cuối cùng chỉ để lại một đống tạp chí. Tên khốn Tiểu Phong này, sau này đừng để bị tao tóm được. Haizzz! Thôi quên đi, dù sao có thứ để xem cũng tốt hơn là không có. Đúng lúc xem có gì thú vị không?"

Ồ!

Lâm Phàm Lật từng trang, từng trang.

"Không tệ, đôi chân này trông rất đẹp nha."

"Ôi chao, cô gái này quá đẹp. Những cô gái xinh đẹp như vậy mà đi chụp hình cho những loại tạp chí thế này, cũng không biết giữ mình trong sạch rồi nha."

Thời gian trôi qua, hết cuốn này đến cuốn khác được Lâm Phàm xem xong và ném sang một bên, cho đến quyển cuối cùng.

"Tình huống gì thế này? Bìa hấp dẫn như vậy, bên trong ngay cả một quỷ ảnh cũng không có, in ấn thì lại dày cộp như vậy, đúng là lừa đảo mà." Đối với mười mấy quyển tạp chí trước đó hắn đều cho lời khen, thế nhưng quyển tạp chí cuối cùng này lại khiến cho Lâm Phàm khó chịu.

Tại sao trang bìa lại tuyển chọn người đẹp hấp dẫn như thế làm cái gì?

Đây rõ ràng là đào hố để cho người khác nhảy vào mà. Cuối cùng lại khiến cho người ta phát điên lên!

Khốn kiếp!

Lâm Phàm nằm ở trên giường, cầm tạp chí trong tay và nhìn cô gái trên trang bìa. Không cần phải nói thì cô gái này thật sự rất xinh đẹp.

Dần dần, mí mắt Lâm Phàm nặng trĩu, rũ xuống rồi chìm vào giấc ngủ.

Đinh linh linh!

Chương 2: Kích hoạt bách khoa toàn thư

Đột nhiên, chiếc iPhone 4 cũ kỹ đổ chuông, Lâm Phàm giật mình mở mắt ra.

“Đã đến giờ mở cửa hàng rồi sao. Bây giờ đã 4 giờ 30 phút, học sinh tiểu học cũng chuẩn bị tan học, nếu mà đi ra muộn sẽ không giành được chỗ tốt mất.”

Sau khi tốt nghiệp Đại học vô danh kia, Lâm Phàm đến Thượng Hải. Ban đầu hắn có nhiều tham vọng và muốn vươn ra ngoài thế giới, nhưng thực tế phũ phàng đã đả kích Lâm Phàm đến mức không tưởng nổi.

Trong hai năm qua kể từ khi tốt nghiệp, Lâm Phàm cũng đã đến nhiều công ty và làm nhiều công việc khác nhau. Thế nhưng hắn giống như luôn gặp xui xẻo, mỗi công việc đều không duy trì được bao lâu.

Ở công ty đầu tiên, ông chủ bỏ trốn cùng tình nhân. Bà chủ trong cơn tức giận đã bán công ty, hai tháng lương còn nợ cũng mất trắng.

Ở công ty thứ hai, Lâm Phàm rất vui vẻ. Ông chủ và vợ có quan hệ rất tốt. Nhưng vào một ngày nọ, ông chủ và vợ gọi Lâm Phàm vào văn phòng, bí mật nói với Lâm Phàm về một việc làm ăn lớn.

Chỉ cần hắn đầu tư 3.000 thì mỗi tháng sẽ trả lại 500. Đầu tư càng nhiều sẽ càng nhận được nhiều tiền hơn.

Lâm Phàm lần đầu tiên nghe thấy điều đó, lập tức vui mừng. Còn có chuyện tốt như vậy sao? Thấy ông chủ và vợ của ông ấy đều đầu tư nên Lâm Phàm tất nhiên vui vẻ bỏ tiền đầu tư theo, ngồi chờ tiền tự động đến.

Nhưng sau hai tháng, Lâm Phàm nhận ra rằng có điều gì đó không ổn, cho nên hắn đã thẳng thắn lên tiếng.

Khi Lâm Phàm muốn xin ông chủ nghỉ việc và trả lại tiền, hắn phát hiện ra ông chủ đã đầu tư tất cả tài sản của mình vào đó, bây giờ không còn một đồng nào.

Vào lúc đó, Lâm Phàm đã hiểu ra chân lý đầu tiên của cuộc sống.

Học vấn cao không có nghĩa là chỉ số thông minh cao, hai tháng tiền lương này coi như đã hết, hắn cũng không muốn tiếp tục bị lừa nữa.

Sau đó, với số tiền dành dụm được, Lâm Phàm bắt đầu kinh doanh một gian hàng nhỏ để bán bánh kếp.

Nhưng đừng nói là lãi, không lỗ thì đã là may mắn rồi. Một cái bánh kếp có giá 6 tệ, có thể kiếm lời chỉ vài tệ và thỉnh thoảng có vài khách hàng xa xỉ mới có thể kiếm thêm một chút.

Điều phiền phức duy nhất là hắn luôn bị đội quản lý trật tự đô thị của thành phố truy đuổi. Có lúc quầy hàng của hắn bị tịch thu, phải bỏ ra mấy trăm tệ mới chuộc lại được, điều này đúng thật là làm cho lòng Lâm Phàm đau như cắt.

Bây giờ Tiểu Phong đã đi, từ nay tất cả đều phải dựa vào chính mình.

“A! Quyển tạp chí này tại sao còn dính ở trên tay của mình?” Lúc Lâm Phàm đứng dậy mang giày thì phát hiện quyển tạp chí vẫn dính ở trên tay của hắn như thế, giũ mạnh cũng không ra được.

“Tiểu Phong chết tiệt! Không phải là bôi keo lên nó đấy chứ?”

Ngay khi Lâm Phàm chuẩn bị xé nát tạp chí, một âm thanh kim loại lạnh lẽo vang lên bên tai Lâm Phàm. Quyển tạp chí trong tay hắn lúc này đột nhiên biến mất.

“Đinh! Hoàn thành yêu cầu ràng buộc, sáu giờ không được rời tay khỏi quyển tạp chí!”

“Kích hoạt bách khoa toàn thư mạnh nhất trong lịch sử.”

“Vì ký chủ là người dùng đầu tiên, đặc biệt mở ra nội dung có liên quan đến nghề nghiệp hiện tại của ký chủ.”

“Trang thứ nhất: Thần cấp bánh kếp.”

“Thần cấp bánh kếp.”

“Cấp bậc: Thần cấp.”

“Đánh giá độ ngon miệng: món ngon nhân gian, lưu luyến đến quên đường về.”

“Nhiệm vụ kích hoạt: Trở nên nổi tiếng, không có giới hạn thời gian.”

“Nhiệm vụ hoàn thành: Ngẫu nhiên mở ra trang thứ hai bách khoa toàn thư. Phần thưởng: 10 điểm bách khoa.”

Giờ khắc này, Lâm Phàm như ngẩn người ra, hắn đứng ở đó bất động mười mấy phút mà vẫn chưa ý thức được chuyện gì xảy ra.

Lâm Phàm nhéo gương mặt mình, sau đó nhéo đùi mình, cảm thấy tất cả những điều này đều rất thật.

“Bách khoa toàn thư sao?”

Lâm Phàm nhớ lại trong đầu, đột nhiên Lâm Phàm sửng sốt, phát hiện trong đầu mình lại có một bản tạp chí dày như núi.

Trang bìa không còn là cô gái xinh đẹp đó nữa mà là mấy chữ lớn “Bách khoa toàn thư” màu vàng óng ánh.

Ồ!

Mở ra trang bìa, trang đầu tiên không còn trống trơn mà là một chiếc bánh kếp có hình dạng sống động như thật, hình ảnh và chữ viết phong phú ở bên trên, được viết dày đặc những chữ màu vàng.

“Đang nằm mơ hay gì thế này? Quên đi, dù có nằm mơ cũng phải đi bán bánh kếp thôi.”

Lâm Phàm bối rối đẩy xe bánh ra khỏi khu nhà.

“Tiểu Phàm, hôm nay đi muộn vậy.”

Khi rời khỏi khu nhà, một nhóm các bác gái đang chuẩn bị ra ngoài đón cháu của họ.

“Vâng.”

Lâm Phàm mờ mịt gật đầu, tiếp tục đẩy xe hàng nhỏ đi về phía xa.

“Này, hôm nay Tiểu Phàm trông như mất hồn, không lẽ bị thất tình hay sao?”

“Thất tình cũng không sao. Không phải con gái của bà đã ba mươi rồi sao? Đều lớn tuổi thế rồi, bây giờ chẳng phải là đúng dịp à.”

“Bà nói bậy bạ cái gì đó? Con gái tôi mặc dù đã ba mươi, nhưng cũng không thích tên nhóc này. Mau đi đón cháu trai của bà đi, con gái của tôi đã có rất nhiều người theo đuổi rồi.”

“Ha ha…….”

Các bác gái bên cạnh nghe vậy cũng đều cười rất vui vẻ.

Chương 3: Tên lừa gạt

Hàng ngày vào khoảng 4:30 chiều, nhiều phụ huynh đã tập trung bên ngoài cổng trường tiểu học Hồng Tinh. Trong nhóm phụ huynh này cũng có nhiều người bán hàng rong đang bắt đầu bận rộn công việc.

Có người bán thịt nướng, người bán trái cây, đương nhiên có cả Lâm Phàm bán bánh kếp. Hơn nữa ở đây không chỉ có mỗi một người bán bánh kếp, vì vậy áp lực cạnh tranh là rất cao.

Đối với một người trẻ tuổi như Lâm Phàm, tất nhiên hắn không có da mặt dày như những người phụ nữ lớn tuổi ở đây. Vì vậy mỗi lần hắn đều không thể giành được vị trí tốt nhất mà luôn bị chen xuống phía cuối cùng.

“Tôi nói này chàng trai, cậu hôm nay bị làm sao vậy? Nhất định là mắt của cậu có vấn đề rồi, tôi nhìn cậu suốt mười phút mà mắt của cậu đã chớp không dưới trăm lần.”

Bên cạnh chiếc xe bán hàng rong cũ nát của Lâm Phàm, một người đàn ông trung niên ăn mặc trông nổi bật khác thường. Trên người thì mặc trường bào, hai tay giữ ở trong ống tay áo kèm theo một chòm râu hình chữ bát (八) nhìn chăm chú Lâm Phàm hỏi.

“Ngài thật không hổ danh là Điền Thần Côn, mí mắt tôi nháy bao nhiêu lần mà ngài cũng nhìn ra được.”

(Thần côn: Ý chỉ những người lừa gạt, giả thần giả thánh, tự cho mình là người có phép thuật, có kỹ năng siêu nhiên… ý trong truyện này là thầy bói lừa người.)

Lâm Phàm đầu óc rối bời, hắn cảm giác mình như bị quỷ nhập. Trong đầu làm sao có thể có thứ gì đó được chứ, hơn nữa lại là một quyển sách dày cộp như vậy, việc này không phải quá buồn cười rồi sao?

“Hư danh, chỉ là hư danh thôi. Nếu không thì bây giờ nhân lúc còn chưa tan học, cậu bỏ ra năm tệ coi một quẻ đi. Điền mỗ tôi trên có thể tính trời, dưới có thể tính đất. Mặc kệ là bò dưới đất hay bơi trong nước, hoặc bay trên trời, chỉ trong nháy mắt tôi cũng có thể nhìn ra kiếp trước đó là thứ gì.”

Điền Thần Côn đang ngồi trên chiếc ghế dài nhỏ, nghiêng đầu qua nói lời lừa gạt Lâm Phàm. Đối với công việc này thì phải lừa gạt người xung quanh, nếu không làm sao có thể kiếm ăn đây.

“Thôi đi. Nếu ngài lợi hại như vậy thì đã sớm bay lên trời rồi, sao còn ngồi xổm trước trường tiểu học này như tôi làm cái gì. Nhưng mà tôi nói này Điền Hán Danh, tấm lòng của ông lớn đến mức nào mà đoán mệnh lại đoán đến tận cửa trường tiểu học vậy. Cũng không sợ dạy trẻ con mê tín à.”

“Xin hãy gọi tôi là Điền Thần Côn, về sau không cần gọi cái tên này của tôi. Hơn nữa Thiên cơ bất khả lộ, Bản Thần đã tính toán vị trí này chính là một khối bảo địa, một ngày thu cả đấu vàng cũng không thành vấn đề. Nếu cậu có hứng thú hãy mang bánh kếp đến đây, bảo vật này sẽ để cho cậu.” Điền Hán Danh giơ tay vuốt lên chòm râu của mình. Hiển thị rõ một bộ dáng phong phạm cao nhân.

Lâm Phàm nghe vậy cũng không nói gì thêm. Lúc trước, lần đầu tiên hắn đến đây mở quầy hàng, nhiều lần làm việc không suôn sẻ nên đã bị tên Điền Hán Danh này lừa gạt như thế.

Kể từ đó, Lâm Phàm luôn chống đối cùng tên Điền Hán Danh này. Ngay cả người xui xẻo như mình mà cũng muốn lừa gạt, vậy có còn là người không?

“Bà chị ơi, xin dừng bước! Chị nên xem cái này một chút.”

Lúc này, một bác gái tầm 50 - 60 tuổi đi ngang qua đây. Điền Thần Côn đột nhiên lên tiếng ngăn đối phương lại. Không biết từ lúc nào, ngón tay Điền Thần Côn giơ lên trước mặt rồi khẽ bấm đốt ngón tay. Ông ta càng bấm tay tính toán càng lộ vẻ kinh ngạc, giống như phát hiện ra chuyện gì đó không ổn.

Nhìn cảnh này, Lâm Phàm không khỏi cười thầm trong lòng. Con mẹ nó! Lại bắt đầu lừa gạt nữa rồi, nhưng mỗi lần Lâm Phàm đứng xem thì đều rất ghen tị với gã.

Chỉ cần khua môi múa mép là có thể lừa gạt được tiền, kiếm tiền cũng quá dễ rồi.

Bác gái này dường như rất tin vào bói toán. Sau khi dừng lại thì lộ ra vẻ mặt kinh ngạc hỏi: “Đại sư, sao vậy? Có chuyện gì sao?”

“Từ trong mắt chị, tôi có thể thấy sắp tới chị có thể sẽ xảy ra chuyện lớn.” Giọng điệu của Điền Thần Côn bỗng tăng lên, dường như mọi lời nói của ông ta đều là sự thật.

Lúc này, trường tiểu học vẫn chưa tan học. Lâm Phàm đứng đó, lắng nghe Điền Hán Danh lừa gạt đối phương như thế nào. Nhưng Lâm Phàm cũng rất ngưỡng mộ Điền Hán Danh, mỗi lần ông ta lừa gạt đều có thể nói các loại lý do khác nhau. Hơn nữa khi nghe vào tai còn cảm thấy dường như có chút đạo lý.

Năm phút sau.

Trong lòng bác gái vẫn còn sợ hãi gật đầu, sau đó moc ra mười tệ. Lúc rời đi còn cảm ơn một tiếng, như thể Điền Hán Danh đã cứu mạng bà ấy vậy.

“Thấy chưa, trên đời này vẫn có người rất sáng suốt.” Điền Thần Côn lắc lắc mười tệ trong tay, sau đó vui vẻ bỏ vào túi bên hông.

“Đúng, ông quá trâu bò rồi.”

Mặc dù Lâm Phàm nói như vậy, nhưng trong lòng thật sự rất hâm mộ.

Kể từ khi bắt đầu nghề làm bánh kếp này, thời gian trải qua cũng có chút không tốt lắm. Nhất là bên cạnh còn có mấy người cũng bán bánh kếp. Tay nghề của hắn không địch nổi

đối phương, kiếm được một ngày trăm tệ đã là may mắn lắm rồi.

Hơn nữa có đôi khi đội quản lý trật tự đô thị còn thỉnh thoảng đến càn quét, thu nhập cả ngày lại bằng không.

Chương 4: Buôn bán thê thảm

Reng reng reng!!!

Khi chuông tan học vang lên, Lâm Phàm hít một hơi thật sâu. Đem tất cả nguyên liệu đều chuẩn bị kỹ càng, chỉ chờ những phụ huynh đón con tan học kia đến.

Nhưng điều khiến Lâm Phàm tức giận chính là những quầy hàng phía trước kia đều nắm bắt cơ hội. Cuối cùng, không còn nhiều phụ huynh đi đến chiếu cố cho quầy hàng đáng thương của hắn.

Ở những nơi như Thượng Hải, một số bậc phụ huynh không thích những thứ đồ ăn cho trẻ con ở các quán ăn ven đường này, bởi vì chúng không sạch sẽ. Cho nên bán được bánh cũng có giới hạn nha.

Tiếng nói ồn ào truyền đến, cổng trường học đông nghịt người.

Những người bán hàng rong ven đường cũng bắt đầu bận rộn, ngay cả Điền Thần Côn cũng bắt đầu bận rộn.

Nhưng bên phía Lâm Phàm vẫn vắng tanh, không có ai để ý đến hắn. Có phụ huynh đi ngang qua đây nhưng trong tay đều đã cầm bánh kếp cho con ăn rồi.

Lâm Phàm kiễng chân nhìn một chút, quầy bánh kếp trước mặt đã đông nghịt người, bận rộn vô cùng.

“Không thể cứ ngồi chờ chết được. Nếu không hôm nay sẽ làm công cốc mất.” Lâm Phàm vội vàng, lấy hết sức hét lên, mặc kệ xảy ra chuyện gì.

“Bánh kếp vừa to vừa thơm, thêm giăm bông giá chỉ sáu tệ, thêm thịt xông khói bảy tệ, mau đến xem đi.”

Nhưng la hét hồi lâu, cũng không có khách hàng nào tới. Điều này làm cho Lâm Phàm có chút suy sụp. Hắn có dung mạo

tuyệt thế như vậy, lại không có người để ý đến như vậy có còn thiên lý hay không đây?

Bác gái ở quầy hàng phía trước nghe thấy giọng nói của Lâm Phàm thì cười khinh thường. Vừa làm bánh kếp vừa nói với khách hàng: "Bánh kếp của tên đó thật sự rất tệ, cũng không có nhiều người tới mua đâu. Có người không biết, ăn một lần sẽ không có lần sau."

Phụ huynh xung quanh cũng gật đầu, hiển nhiên cũng có phụ huynh nếm qua, mùi vị thật sự không ngon.

Điền Thần Côn đã xem bói cho một số phụ huynh, thấy chỗ của Lâm Phàm trống rỗng, vì vậy ông ta không thể nhịn cười nói: "Tôi nói này tiểu tử, hay là cậu đến làm trợ thủ cho tôi đi. Bao ăn bao ở, cam đoan so với bán bánh kếp này có tiền đồ hơn nhiều. Chờ sau này cậu xuất sư, tôi sẽ đem nơi bảo địa này nhường lại cho cậu. Để cậu có cơ hội phát tài."

"Ngài vẫn nên giữ lại cho mình đi. Tôi cảm thấy mình vẫn rất tốt. Đợi lát nữa sẽ có người tới." Lâm Phàm sẽ không thèm cùng Điền Thần Côn đi đoán mệnh đấy. Như vậy về sau còn không phải sẽ bị người khác cười chết sao.

Mà vào lúc này, một cỗ hương thơm tươi mát bay tới, Lâm Phàm ngửi ngửi, mùi rất thơm. Sau đó quay đầu lại vừa thấy, tim đã đập thình thịch, thật sự là một phong cảnh xinh đẹp.

"Một bánh kếp, thêm giăm bông và thịt xông khói, không có gì khác." Giọng nói của người đẹp trong trẻo dễ nghe, cô ấy đeo kính râm, mặc âu phục đen một mảnh, dáng vẻ khá tao nhã.

"Cô gái, cô thật là có mắt nhìn, tay nghề của ông chủ nhỏ này không tệ. Bánh kếp cũng rất ngon. Không bằng trong lúc chờ coi bói trước, tính toán xong thì bánh kếp cũng sẽ ra lò rồi." Điền Thần Côn vừa cười vừa nói, để lộ một hàng răng vàng.

Người đẹp khẽ cười một tiếng: "Cái này tôi cũng từng ăn rồi. Bây giờ đang vội, tiện thể lấy một cái mang cho đồng nghiệp, còn chuyện xem bói thì quên đi, tôi không tin."

Lời nói của người đẹp rất có ý tứ, Lâm Phàm đang bận rộn khuôn mặt cũng đỏ lên. Cầm bánh kếp trong tay tự hỏi, hắn biết mình căn bản không có khách quen.

Mà Điền Thần Côn lại cúi đầu, không nhịn được cười ra tiếng. Ông ta là người lão luyện sao có thể không hiểu ý tứ của những lời này.

Lâm Phàm cũng có chút xấu hổ, nhưng đang bận rộn thì anh vẫn phải bận rộn. Đúng vào lúc Lâm Phàm chuẩn bị bắt đầu, hắn lại phát hiện có gì đó không ổn, phương pháp làm bánh kếp hình như có gì đó khác lạ.

Lúc này khi Lâm Phàm đang suy nghĩ, tạp chí trong đầu hắn đột nhiên được mở ra, những đoạn văn tự kia lại trôi nổi trong đầu Lâm Phàm.

Lâm Phàm lắc đầu, cảm thấy rằng mình nên hành động theo cảm giác kia.

Lâm Phàm chưa bao giờ làm loại chuyện này trước đây, cũng không có kinh nghiệm liên quan. Nhưng vào lúc này, mọi chuyện cứ tự nhiên mà thành giống như vốn dĩ đã thế.

“A, cách làm này có chút mới lạ đó nha.” Người đẹp nhìn Lâm Phàm bận rộn tò mò hỏi.

Lâm Phàm tất nhiên không biết nên trả lời như thế nào chỉ có thể khẽ mỉm cười.

Nửa đường, cô gái vì gọi điện thoại mà rời đi một lúc nhưng Lâm Phàm cảm thấy càng làm càng mượt mà. Chỉ trong vài phút, một chiếc bánh kếp xuất hiện khiến ngay cả bản thân Lâm Phàm cũng phải kinh ngạc.

“Đây là do tự mình làm sao?”

Trong lòng Lâm Phàm khiếp sợ, lộ ra vẻ mặt không dám tin.

Lớp bên ngoài vàng giòn, lớp bên trong mềm mềm, mùi thơm của hành lá xắt nhỏ và tinh bột mì xộc vào mũi. Vị giác mở rộng khiến bản thân Lâm Phàm cũng muốn cắn vào một miếng nhưng cuối cùng vẫn nhịn được.

“Chuẩn bị xong chưa?” Người đẹp tiếng gọi thúc giục Lâm Phàm.

“Được, được.” Lâm Phàm không suy nghĩ nhiều, trực tiếp cầm lấy một cái túi nhựa, gói lại, thắt nút.

Chương 5: Bánh kếp cải tiến?

Lúc này, người đẹp đi tới, đưa ra bảy tệ, dùng chóp mũi trong suốt ngửi ngửi: "Mùi thơm quá, mùi này từ đâu tới vậy?"

Nhưng người đẹp không liên tưởng mùi hương này với Lâm Phàm. Dù sao thì cô ấy cũng đã ăn bánh kếp do Lâm Phàm tự tay làm, hương vị kia đúng thật là không dám gật bừa. Nghĩ mãi không ra nên người đẹp mang theo cái túi rời đi.

"A, thật kỳ quái! Vừa rồi làm sao có thể có mùi thơm như vậy?" Điền Thần Côn nghi hoặc nhìn xung quanh, thấy Lâm Phàm bèn trực tiếp xua tay.

"Đừng nhìn, tôi không phải nói mùi thơm này là do cậu tạo ra."

Nhưng Lâm Phàm hiện tại có chút sững sờ, bởi vì vừa rồi hắn cảm thấy có chút kỳ quái.

Tuy nhiên, lúc này quầy hàng của Lâm Phàm vẫn không có ai như cũ. Ngoại trừ người đẹp vừa rồi, không còn ai đến đây nữa.

Văn phòng Tạp chí Văn nghệ Tuổi trẻ.

Trọng Thanh Dật tay cầm chiếc bánh kếp, nụ cười nở trên môi. Đồng nghiệp của cô cũng chính là khuê mật. Vì thế khi ra cửa đều sẽ nhờ cô mua gì đó để ăn.

Đối với Trọng Thanh Dật thì cô không hề coi đây là một việc khổ sai gì cả. Đây vẫn có thể coi là một việc lao động miễn phí.

"Ôi chao, sao Thanh Dật còn chưa tới nữa? Bảo Bảo sắp chết đói rồi." Trước chiếc bàn làm việc tràn ngập sắc hồng, một cô gái đáng yêu đang vô lực nằm trên chiếc ghế mềm. Hai mắt nhìn thẳng vào món ngon trên màn hình máy tính, còn không khỏi liếm môi một cái.

Biểu thị cho việc Bảo Bảo lúc này đang rất đói.

Động tác liếm môi này hấp dẫn như vậy, nếu có đàn ông ở đây e rằng sẽ không nhịn được mà trực tiếp cưỡng hôn cô một cái, nếm thử thật tốt một lần xem sao.

Khuôn mặt thanh tú kia đang tràn đầy ưu sầu, như thể chỉ đến muộn vài phút thì rất có thể sẽ bị đói chết.

Nơi đây là một tạp chí dành cho phụ nữ. Chủ đạo chính là dòng quần áo cao cấp của phụ nữ. Nhân viên trong đó đều là những cô gái trẻ tuổi và xinh đẹp.

“Hàm Hàm, em ăn nhiều như vậy không sợ sau này béo lên thì phải làm sao đây?” Một người phụ nữ xinh đẹp ghé vào vách ngăn giữa bàn làm việc, cặp mông gợi cảm hơi nhếch lên.

“Hừ, Bảo Bảo tình nguyện chết vì béo cũng không muốn chết đói. Sao Thanh Dật lại chậm thế chứ, chẳng lẽ thật sự phải đợi Bảo Bảo chết đói mới chịu quay về sao?” Gương mặt Hoắc Hàm u ám. Nói chuyện cũng đầy vẻ bất lực. Mặc dù 10 phúc trước mới ăn một chiếc bánh gato, nhưng bây giờ lại đói nữa rồi.

“Ừm. Cọng rơm cứu mạng của em cuối cùng đã về.” Người đẹp đứng ghé ở đây cười nói, sau đó bĩu môi: “Thanh Dật, nếu cô còn không về, có thể con heo này sẽ chết đói thật đấy.”

“Phì phì, Bảo Bảo không phải là heo đâu nha. Oa, Thanh Dật đại tiểu thư! Ngài đã trở lại rồi sao. Nếu không trở về nữa thì Bảo Bảo sẽ thật sự chết mất. Oa, bánh kếp! Bảo bảo thích thứ này, yêu cô chết mất.” Hoắc Hàm nóng lòng không kịp chờ đợi, một tay chộp lấy cái túi.

Ngay khi Hoắc Hàm vừa định mở túi ra, khuôn mặt xinh đẹp biến sắc hỏi: “Cái này mua ở đâu thế?”

Trọng Thanh Dật chỉ bên kia đường: “Cổng trường học. Chính là anh chàng mà cậu nói có ngoại hình đẹp nhưng vẫn phải bán hàng rong đấy.”

“A!”

Hoắc Hàm nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn sa sầm xuống, cô chua xót nói: “Tôi nói này nữ thần, cậu tới đó mua làm cái gì? Tuy rằng Bảo Bảo tán thưởng tướng mạo của anh chàng đẹp trai kia nhưng lại không tán thưởng tay nghề này của hắn. Tay này làm bánh kếp không ngon nha.”

“Tôi cảm thấy hắn ở đó không buôn bán được gì. Cậu lại quan tâm anh chàng đẹp trai ấy như vậy. Cho nên tôi chỉ muốn mượn tay của tôi để làm chuyện tốt cho cậu thôi mà.”

Trọng Thanh Dật mỉm cười, hất mái tóc dài nói: “Nếu như cậu ghét bỏ thì cứ việc vứt đi.”

Hoắc Hàm bĩu môi, bất đắc dĩ thở dài nói: “Quên đi quên đi, đã đói bụng đến vậy rồi. Cho dù khó ăn thế nào cũng phải ăn, không thì thật sự sẽ chết đói mất.”

“Tôi nói này Bảo Bảo, cậu thật sự không phải là quỷ chết đói đầu thai đấy chứ.” Trọng Thanh Dật đi đến trước bàn làm việc, quay đầu cười hỏi.

“Phì phì, Bảo Bảo là tiên nữ hạ phàm, đến đây để nếm mỹ vị nhân gian nhé. Chờ ăn đủ rồi sẽ phi thăng trở về.” Hoắc Hàm lè cái lưỡi phấn hồng ra nói.

Các đồng nghiệp trong văn phòng lúc này cũng phát ra tiếng cười giòn giã.

Trong công việc nhàm chán này, cãi nhau là điều hạnh phúc nhất.

Hoắc Hàm nhìn bánh kếp trong túi trước mặt, cô vui vẻ lầm bầm.

“Bánh này ăn không giống với bánh kếp bình thường. Chẳng lẽ đã cải tiến rồi sao? Bảo Bảo có chút không kiên nhẫn rồi đấy.”

Hoắc Hàm dùng những ngón tay thon dài trắng nõn mở cái túi ra. Khi mở ra một cái lỗ nhỏ trên túi nilon thì đột nhiên một mùi thơm nồng nàn tràn ngập khắp toàn bộ văn phòng.

Hương thơm này không thể diễn tả hết bằng lời, nhưng khi ngửi thấy mùi thơm này khiến vị giác của người ta được mở rộng, như thể họ đã khám phá ra một món ngon mới có trên đời vậy.

Bịch!

Từng tiếng ghế di chuyển vang lên.

Những người đẹp trong văn phòng đều đứng hết dậy, từng cái mũi nhỏ nhắn đang không ngừng hít hà trong không khí.

Chương 6: Đây là mỹ vị nhân gian

“Hương thơm này đến từ đâu vậy?”

“Đúng vậy, thơm quá đi mất. Tôi chưa ngửi thấy mùi này bao giờ cả.”

“Đột nhiên tôi thấy đói bụng, rất muốn được ăn nha. Rõ ràng vừa nãy mới ăn xong mà.”

Ngay khi đám đông người đẹp đang tìm kiếm nguồn gốc của hương thơm, Hoắc Hàm đã nắm lấy chiếc bánh kếp trong tay, nuốt một ngụm nước bọt. Đôi mắt to và sáng của cô ấy tràn đầy vẻ khao khát.

Bánh như có hàng ngàn lớp, giống như những tờ giấy mỏng vậy, lớp bên ngoài màu vàng giòn xốp, hương thơm ngào ngạt xông vào mũi khiến người ta thèm ăn. Như thể trong mắt họ ngoại trừ chiếc bánh kếp này ra thì chẳng còn gì khác cả.

“Hàm Hàm, chờ đã…”

Trọng Thanh Dật lập tức kêu dừng lại.

“Mùi hương này tỏa ra từ cái bánh kếp à.” Trọng Thanh Dật lại ngửi thấy mùi hương này rồi. Lúc trước khi ngửi thấy nó ở quầy hàng cô còn không biết nó đến từ đâu, nhưng bây giờ nó lại xuất hiện. Vậy thì chỉ có một khả năng đó là tỏa ra từ bánh kếp.

Hoắc Hàm không thể chờ đợi được mà cắn một miếng bánh kếp trên tay.

Khi cắn miếng bánh kếp, khuôn mặt thanh tú của Hoắc Hàm lộ ra vẻ kinh ngạc. Sau đó đột ngột đứng dậy, cả người như bị mê muội.

Đối với Hoắc Hàm mà nói, toàn bộ tâm trí của cô giống như đang ở trong cơn sóng lắc lư.

Ngon, thật sự quá ngon.

Giờ phút này, Hoắc Hàm đã định thần lại từ trong cảm giác tuyệt vời kia, toàn bộ vị giác của cô đều tràn ngập cảm giác tuyệt vời này.

Đây là món bánh kếp ngon nhất mà cô từng ăn trong đời. Bất kể là cao lương mỹ vị gì cũng không thể so sánh được với món bánh kếp tự tay làm này.

“Các người muốn làm gì?” Thấy đồng nghiệp vây quanh, Hoắc Hàm không khỏi bảo vệ bánh kếp trong tay.

“Hàm Hàm, cho chúng tôi ăn thử cái bánh kếp này đi.”

“Đúng vậy, mùi vị kia thật sự khiến người ta khó nhịn được lắm.”

“Đúng, đúng. Hàm Hàm tốt của tôi! Chỉ cắn một miếng thôi mà.”

“Không, đây là của tôi. Các người muốn làm gì. Thanh Dật cứu mạng. Bọn họ muốn cướp đồ ăn ngon của bảo bảo.”

Sao Hoắc Hàm có thể nguyện ý từ bỏ chiếc bánh kếp đặc biệt thơm ngon này được chứ. Đương nhiên phải cố gắng hết sức bảo vệ nó. Nhưng mà điều Hoắc Hàm không ngờ tới chính là, ngay cả Thanh Dật cũng gia nhập vào hàng ngũ cướp đoạt cái bánh kếp này.

“Hàm Hàm, cái này là mình mua cho cậu nên để mình nếm thử một miếng đi.”

Lúc này, vị giác của Trọng Thanh Dật cũng bị mùi thơm này làm cho mở rộng. Đặc biệt khi nhìn thấy Hoắc Hàm coi chiếc bánh kếp này như bảo bối thì lại càng muốn nếm thử nó một lần.

“Không được, các người đừng tới đây, đừng tới đây, a… Cứu với.”

Trong nháy mắt, Hoắc Hàm đã bị đại quân áp đảo.

“A, mùi vị này thật sự rất ngon. Tôi cảm thấy đây là món ăn ngon nhất mà tôi từng ăn trong đời.”

“Cho tôi thêm một chút, thêm một chút nữa thôi.”

“Hết rồi, đều đã chia xong.”

“Đám bà tám đáng giận các người. Giữa thanh thiên bạch nhật mà dám cưỡng đoạt bánh kếp trên tay của bảo bảo, các người có còn lương tâm không, oa oa oa…”

Giờ phút này Hoắc Hàm sắp khóc rồi, cô mới chỉ kịp cắn một miếng bánh kếp này, còn chưa kịp tận hưởng dư vị tốt đẹp thì đã bị đám bà tám này cướp đi.

“Thanh Dật, không phải cô nói là bánh kếp tự tay làm này được bán ở phía đối diện chúng ta sao?”

“Đi thôi, còn chờ gì nữa chứ. Sao chỉ mua mỗi một phần bánh kếp ngon như thế được?”

“Bản cô nương đã quyết định rằng trong 365 ngày tới của năm. Bữa nào cũng phải ăn bánh kếp này.”

“Xông lên thôi, mục tiêu chính là anh chàng đẹp trai bán bánh kếp.”

Đội quân hùng hậu cũng không an ủi thật tốt Hoắc Hàm đang đau khổ mà đi thẳng xuống thang máy, xông về phía trường học bên kia.

“Các người chờ tôi với.” Hoắc Hàm khó hiểu nhìn văn phòng trống rỗng, sau đó cũng lập tức đuổi theo.

…

“Đây rốt cuộc là thứ quái gì?”

Ngồi ở nơi đó, Lâm Phàm cảm thấy choáng váng. Mỗi khi nhắm mắt lại, đều có thể cảm nhận được núi tạp chí trong đầu.

“Bách khoa toàn thư sao?”

Chẳng lẽ là đại thần ngoài hành tinh nhìn thấy hắn hiện tại khổ cực như vậy, cho nên ban thưởng bàn tay vàng cho hắn sao?

Hắn đã đọc quá nhiều tiểu thuyết nên loại tình huống này không dọa được người.

Lâm Phàm thừa nhận rằng cách làm bánh kếp của hắn đã thay đổi. Mùi cũng rất thơm, nhưng thực sự không biết hương vị của nó như thế nào.

Mấu chốt là còn có một nhiệm vụ nữa.

“Trở nên nổi tiếng sao? Nhưng mấu chốt là trở nên nổi tiếng này là muốn danh khí lớn đến mức nào chứ.”

Trong lúc nhất thời, Lâm Phàm choáng váng.

Bộ não của hắn phải lang thang một lúc, nếu không thì thực sự không kịp phản ứng.

“Tôi nói tiểu tử cậu sao lại ngẩn người như vậy hả? Lưu lượng khách lớn nhất cũng chỉ trong vỏn vẹn 30 phút này. Tiểu tử

cậu không phải chỉ muốn mỗi ngày bán chỉ một phần bánh thôi đấy chứ?" Điền Thần Côn phát hiện tiểu tử này hôm nay rất kỳ quái, giống như mất hồn.

"A!"

Lâm Phàm sửng sốt một chút, sau đó không thèm để ý nhìn Điền Thần Côn nói: "Không sao, đây không phải là lần đầu tiên. Tôi đang nghiên cứu một số thứ, nếu nghiên cứu tốt thì sẽ rất khó lường."

Chương 7: Mỹ nữ đột kích

Đúng vậy, Lâm Phàm hiện tại đang nghiên cứu bách khoa toàn thư trong đầu. Thứ này có chút tà môn, cũng có chút quá xảo quyệt. Nếu như hắn có thể làm rõ về sau có lẽ sẽ bay lên trời.

"Ba!"

Lúc này, một bác gái từ quầy hàng bên cạnh đi tới, vỗ mạnh vào quầy hàng của Lâm Phàm, có chút coi thường Lâm Phàm, giọng điệu khinh thường nói: "Ngày mai cậu đổi chỗ khác đi."

"Làm sao? Tôi đứng ở đâu còn do bà quản hay sao." Lâm Phàm nhìn ánh mắt đối phương có chút không thoải mái. Đây là ánh mắt kiểu gì. Xem thường người khác có phải không?

"Cậu chiếm chỗ lại không có một khách hàng quen nào. Ngày mai chồng tôi sẽ bán đậu phụ thối ở đây, vì vậy sẽ thế chỗ của cậu." Bác gái vốn tưởng rằng Lâm Phàm là thanh niên, hơn nữa ngày thường cũng không nói lời nào thì sẽ dễ dàng bắt nạt. Đối với khối bảo địa thế này, bao nhiêu người đều đang suy tính. Nếu đoạt của tiểu tử này đi thật đúng là vừa vặn phù hợp.

"Chồng bà bán đậu hũ thối ở đâu thì liên quan gì đến tôi. Đến thì cứ xếp hàng sau tôi thôi. Vì cái gì bà muốn tôi đi là tôi phải đi chứ?" Lâm Phàm nói.

"Tiểu tử nhà cậu sao lại bướng bỉnh như vậy? Tuổi trẻ như vậy làm cái gì chả được. Sao nhất định phải làm cái này? Hơn nữa còn không có tay nghề. Con trai tôi nhỏ hơn cậu, bây giờ đang đi làm ở nhà máy. Mỗi tháng đều kiếm hơn bốn, năm ngàn rồi." Vẻ mặt bác gái đắc ý nói. Đồng thời ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm tràn đầy vẻ khinh bỉ.

“Bà già kia, bà đang bắt nạt chúng tôi đấy à?” Lúc này, Điền Thần Côn đứng dậy và hét lớn.

Những người xung quanh cũng bị tiếng hét to này thu hút, muốn xem chuyện gì đã xảy ra.

Bác gái thấy thần côn bên cạnh đứng ra, đồng thời xung quanh cũng dần dần có người vây quanh, cũng không chút rụt rè nói: “Lão nương đang nói chuyện với hắn, liên quan gì đến thần côn ông hả?”

“Bà nói ai là thần côn đấy? Điền mỗ tôi là người có chân tài thực học. Tôi cho bà biết, đừng ở đây nói nhảm, cẩn thận họa từ miệng mà ra, họa từ trời giáng xuống.” Điền Thần Côn cũng mở miệng không tha người, há mồm chính là họa… họa.

“Thần côn nhà ông đang nguyền rủa ai đấy hả?”

“Tôi nguyền rủa bà đó thì sao nào. Không phục thì luyện một chút. Cam đoan luyện bà lão như bà thành một người phụ nữ eo mập một vòng lớn.” Điền Thần Côn khoa tay múa chân, giống như tùy thời đều có thể đại chiến một trận.

“Người đâu rồi? Bánh kếp đâu.”

Lúc bác gái vừa định tiếp tục ồn ào, thì nhìn thấy có khách đến quầy hàng của mình đành hung ác liếc nhìn Lâm Phàm cùng Điền Thần Côn rồi vội vàng quay lại hô to: “Đến đây, đến đây.”

“Tôi nói tiểu tử cậu có thể cứng rắn lên một chút hay không. Những lão bà này thấy cậu còn nhỏ cho nên mới bắt nạt. Cậu phải như tôi cứng rắn một chút.” Điền Thần Côn giáo huấn nói.

“Tôi nói cho cậu biết, nếu như vừa rồi bà già này thật sự dám động vào tôi, tôi nhất định phải dùng tuyệt kỹ gia truyền, đánh cho bà ta ngực bay ra ngoài. Cậu có tin hay không.”

“Tin, tin tin.” Lâm Phàm gật đầu cười. Mặc dù hắn thường xuyên cãi nhau với Điền Thần Côn này, nhưng mối quan hệ vẫn khá tốt.

“Ôi chao, gì thế này! Ôi, những tiên nữ từ nơi nào tới vậy?” Lúc này, Điền Thần Côn nhìn thẳng phía trước, ánh mắt thẳng tắp.

“Tiên nữ sao?” Lâm Phàm sửng sốt trong chốc lát, sau đó quay đầu nhìn lại. Nhưng khi nhìn thấy thì lại sửng sốt, quả thực rất giống với những gì Điền Thần Côn đã nói. Họ thực sự là một nhóm mỹ nữ trùng điệp kéo đến, ít nhất có mười người. Dáng người lồi lõm thấy rõ, khuôn mặt trẻ trung, xinh đẹp, thu hút không ít người qua đường liên tiếp ngắm nhìn.

Lúc này, một người đẹp giơ ngón tay chỉ hướng Lâm Phàm.

“Chính là hắn.”

“Chính là quầy hàng kia.”

Những người đẹp xung quanh nghe xong nhịn không được tức tốc chạy đến.

“Tôi là người đầu tiên.”

“Không được, tôi mới là người đầu tiên. Các ngươi đừng tranh.”

“Khách hàng thứ nhất của anh chàng đẹp trai phải là tôi.”

Những người xem xung quanh đều sững sờ, họ không hiểu chuyện gì đã xảy ra, những người đẹp này đang làm gì vậy?

Theo hướng người đẹp chỉ, người xem chỉ nhìn thấy một gian hàng bình thường. Chủ quầy hàng đó cũng khá đẹp trai, nhưng so với mỹ nam thì còn kém một chút.

Chẳng lẽ bây giờ ngay cả những người bán bánh kếp cũng nổi tiếng như vậy sao?

Lúc này, Điền Thần Côn hung hăng nắm lấy tay Lâm Phàm nói: “Tiểu tử, cậu rốt cuộc đã làm cái gì vậy? Những mỹ nữ này tựa hồ là đang hướng về phía cậu đó.”

“Tôi…” Lâm Phàm nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Nếu một người phụ nữ xinh đẹp đi về phía hắn, Lâm Phàm sẽ vẫn có chút phấn khích. Nhưng bây giờ mười mấy người này đang tiến về phía hắn, điều đó có chút đáng sợ.

Dáng người mình nhỏ bé như vậy còn không bị nghiền nát à.

“Ai ôi, mẹ nó! Không ngờ tiểu tử cậu có số đào hoa mãnh liệt như vậy. Xem ra Bản Thần tính toán chọn chỗ quả thật là phúc

địa. Đợi lát nữa hãy nói. Nếu như cậu bận rộn không kịp thì phải nhớ đến tôi đấy nhé."

"Đã già đến như vậy rồi, tôi chưa từng trải qua tình huống như vậy."

Chương 8: Lâm Phàm nghi hoặc

Điền Thần Côn nhìn chăm chú vào những người đẹp trên đường, nuốt nước bọt, toàn thân như thể đang bay lên.

"Tôi là người đầu tiên, tôi là người đầu tiên."

Lúc này, một đám mỹ nữ vây quanh quầy hàng của Lâm Phàm. Đặc biệt là người đẹp đoạt được vị trí thứ nhất, hưng phấn nhảy nhót nhảy nhót, người không biết tình huống đều cho rằng mỹ nhân này điên rồi.

"Các cô làm gì thế?" Lâm Phàm có chút khẩn trương, bao nhiêu người đẹp vây quanh như vậy, đặc biệt là mùi nước hoa còn càng làm cho người ta run sợ.

Lâm Phàm coi như là một xử nam ngàn năm, vào lúc này trái tim nhỏ bé của hắn cũng bắt đầu đập thình thịch.

"Mau, mười cái bánh kếp." Người đẹp thứ nhất hưng phấn nói.

"Cái gì mười cái? Chỉ có thể lấy một cái. Chúng tôi còn ở phía sau đây."

"Đúng vậy, Tử Vận, cô chỉ có thể lấy một cái."

"Được rồi, anh đẹp trai, mau làm một cái bánh kếp đi, anh muốn cái gì cũng được." Cô gái nói.

Lâm Phàm lúc này sửng sốt, nhất thời không có phản ứng lại, hắn còn không hiểu chuyện gì xảy ra.

Nhưng khi nhìn thấy một trong số những người đẹp này, Lâm Phàm đột nhiên phản ứng.

Có thể là do bánh kếp vừa rồi ư?

"Anh chàng đẹp trai, làm cho tôi một cái trước, sau này tôi sẽ từ từ cho anh xem." Người đẹp ở vị trí đầu tiên, nhìn thấy Lâm Phàm sửng sốt, cũng thúc giục.

“Được rồi, được rồi! Xin lỗi, đến ngay đây.” Đầu óc Lâm Phàm hiện tại đều là chuyện toàn bộ bách khoa toàn thư cùng Thần cấp bánh kếp.

Chẳng lẽ là tốt như mình tưởng tượng hay sao?

Thấy cảnh này, Điền Thần Côn cũng bắt đầu kêu lên: “Người đẹp, các cô còn phải đợi một lúc nữa, sao không đến chỗ tôi xem chỉ tay một chút. Miễn phí, không cần trả tiền.”

Nhưng điều làm Điền Thần Côn thất vọng là những người đẹp này thậm chí không liếc nhìn ông ta một cái.

Điều này khiến trái tim Điền Thần Côn có chút tan vỡ. Bây giờ ông ta đã già, có lẽ sẽ không còn nổi tiếng nữa.

Lúc này, rất nhiều người đẹp tụ tập trước một quầy hàng, thu hút sự chú ý của vô số người.

Vô hình chung, đây là một hiệu ứng quảng cáo tự nhiên.

Những bác gái ở quầy bánh kếp bên cạnh nhìn thấy rất nhiều người vây quanh Lâm Phàm, cũng bối rối trong chốc lát, sau đó vội vàng mở miệng nói.

“Các cô gái nhỏ, nơi đó rất nhiều người, nơi này chúng tôi không có ai, các cô có thể tới đây.”

“Món của chúng tôi ngon và có đủ nguyên liệu, không phải tay nghề của hắn có thể so sánh được.”

Các bác gái của một số quầy hàng khác lên tiếng, hy vọng sẽ lấy được một vài khách hàng. Thế nhưng đối với những người đẹp này, ngoại trừ quầy hàng này, họ không quan tâm ai cả.

“Bánh của các người tôi đều ăn rồi, còn không ngon bằng cái này.”

Một cô gái quay đầu lại nói, câu này làm cho mấy bác gái á khẩu. Còn nói không ngon bằng tiểu tử kia làm. Đây không phải là sỉ nhục thì còn có thể là cái gì?

“Oa, anh chàng đẹp trai làm bánh kếp đúng là nghệ thuật. Nhìn kỹ một chút, tôi không thể đợi được nữa.”

Lúc này, tay nghề của Lâm Phàm đã thành thạo, dùng một con dao nhỏ rạch vào bề mặt của cái bánh mỏng như tờ giấy thành

những đường dài, được xếp dày đặc nhưng gọn gàng ngăn nắp, vô cùng đẹp mắt.

“Bánh kếp này kỳ thực rất đặc biệt, bề mặt cần phải mềm chút, bột mì phải cho thêm chút muối, còn phải dùng nước sôi nhẹ nhàng rót vào mới có thể tạo thành hình bông tuyết…”

Những kiến thức này ngay từ đầu Lâm Phàm làm sao biết được. Chỉ là hắn đọc và làm theo văn bản trên trang đầu tiên làm bánh kếp kia thôi.

“Ồ, hóa ra làm bánh kếp phải đặc biệt chú ý như vậy. Sau khi tôi trở về nhất định phải thử một lần, nhưng tôi nghĩ cả đời này cũng chỉ có thể ăn bánh kếp của cậu mà thôi.”

Lâm Phàm cúi đầu, người đẹp vừa nói cả đời này khiến Lâm Phàm có chút xấu hổ.

“Đinh, giải thích tri thức về bánh kếp, điểm bách khoa toàn thư +1.”

Đột nhiên, một âm thanh điện tử kim loại vang lên trong đầu Lâm Phàm.

Điểm bách khoa toàn thư +1, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Quên đi, trước tiên làm bánh kếp đã, trở về nghiên cứu kỹ càng sau.

Phần bánh kếp đầu tiên rất nhanh đã làm xong, mùi hương kia làm cho người ta thèm ăn, người đẹp ở phía trước càng thúc giục gấp.

“Nóng hổi, cẩn thận nóng.”

Lâm Phàm chưa từng ăn bánh kếp mình làm, trong lòng cũng có chút tò mò, chẳng lẽ thật sự ngon như vậy sao? Nhìn dáng vẻ của người đẹp trước mắt giống như mấy ngày chưa ăn cơm vậy.

Suýt!

Người đẹp cắn xuống một ngụm, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng đến đỏ bừng đến le lưỡi, nhưng đối với đồ ăn ngon trước mắt này thì không thể chống cự lại được.

“Oa, ăn ngon quá, ngon muốn khóc luôn.”

Cô gái cắn một cái rồi nhắm mắt lại, phảng phất như sắp bay lên trời, lộ ra vẻ mặt đầy hưởng thụ.

Đồng nghiệp xung quanh nhìn biểu tình hạnh phúc của cô thì không khỏi nuốt nước miếng, sau đó bắt đầu thúc giục Lâm Phàm vẫn còn đang trợn tròn mắt.

“Nhanh làm phần tiếp theo đi, không đợi được nữa rồi.”

“Tử Vận, cô muốn ăn thì qua chỗ khác ăn đi, ăn ở trước mặt chúng tôi có phải muốn trêu chọc chúng tôi hay không.”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Mùi hương này làm tôi nhịn không được.”

Chương 9: Xin lỗi, hết bột rồi!

Em gái xếp thứ nhất này tên là Tử Vận, vóc dáng không cao, giá trị nhan sắc không tệ, cũng xem như là một tiểu mỹ nữ. Giờ phút này rốt cục ăn được bánh kếp này, trong lòng đều tràn đầy cảm giác thỏa mãn.

“Quá ngon! Sau này nếu không được ăn nữa thì biết làm sao bây giờ. Không được, bổn cô nương nhất định phải chậm rãi nhấm nháp.”

Quần chúng chung quanh đang vây xem giờ phút này đã trợn tròn mắt, biểu tình này cũng quá khoa trương rồi, không phải chỉ là một cái bánh kếp thôi sao? Cần thiết phải làm đến thế này không?

“Cô gái à! Bánh kếp này thật sự ngon như vậy sao? Các người không phải là được thuê đến đấy chứ?” Một thanh niên vây xem rồi hỏi.

“Tất nhiên không phải là chúng tôi được thuê rồi, chúng tôi đều là nhân viên của tạp chí văn nghệ tuổi trẻ. Bánh này thật sự là quá ngon, không ăn cả đời sẽ phải hối hận đó nha.” Tử Vận nói, sau đó chậm rãi nhấm nháp đồ ăn ngon trong tay.

Mọi người đương nhiên biết tạp chí văn nghệ tuổi trẻ này, chính là công ty trong tòa nhà văn phòng đối diện, bên trong đó toàn là gái xinh như hoa.

Lúc này, từng đợt hương thơm tràn ngập trong không khí, mùi hương kia trong nháy mắt câu dẫn sự thèm ăn của mọi người. Giờ phút ấy, trong lòng mọi người đều có một ý nghĩ, đó chính là bánh kếp này thật sự có ngon như vậy không?

Trước quầy hàng của người phụ nữ lớn tuổi, một tên nhóc khịt mũi ngửi thấy một mùi thơm, đó là hương thơm của thức ăn ngon.

"Được rồi, là đóng gói mang về hay là ăn ngay?"

"Không cần, tôi phải đi nếm thử hương vị bên kia." Tên nhóc trực tiếp trả tiền, ngay cả bánh cũng không cầm, cậu nhóc thật sự bị hương vị này hấp dẫn.

Hương vị này thực sự quá tuyệt vời.

"Này, cậu nhóc, cậu nhóc…." Người phụ nữ lớn tuổi nhìn thấy cảnh này thì triệt để trợn tròn mắt. Thật sự là chưa nhìn thấy qua loại tình huống này.

Khi nhìn thấy nhiều người vây quanh Lâm Phàm như vậy, người phụ nữ lớn tuổi không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Điền Thần Côn lúc này ngồi trên băng ghế nhỏ ngây ngốc nhìn Lâm Phàm, rốt cuộc tên nhóc này gặp vận may gì, việc làm ăn này cũng quá tốt, hơn nữa hương vị làm ra cũng rất khác biệt so với trước kia.

"Oa, ngon, thật sự là quá ngon."

"Thật thỏa mãn, bánh kếp này chính là mỹ vị nhân gian."

Những người đẹp của tạp chí văn nghệ tuổi trẻ, ai nấy đều cảm thấy hạnh phúc tăng nhanh chóng, cảm giác như được thưởng thức món ăn tuyệt vời nhất trên đời.

Mà đám quần chúng vây xem, giờ phút này trong lòng vô cùng tò mò, nhìn những người đẹp ăn đều bị quyến rũ đến thèm ăn, càng không cần nói đến mùi hương phiêu tán trong không khí. Càng ngày càng nhiều bánh kếp ra khỏi nồi, mùi hương này càng nồng đậm.

"Cho tôi một phần, ngược lại tôi muốn xem nó ngon đến bao nhiêu."

“Đứng gì mà sát thế, mùi vị này thật sự là làm cho người ta chịu không nổi.”

“Phiền các người xếp hàng có được không, một đám người lớn rồi, cũng phải có chút tố chất đi chứ.”

Cô gái mở miệng lên tiếng, những người lớn này đương nhiên là phải ở trước mặt mỹ nữ biểu hiện tốt một phen, bởi vậy bọn họ đều thành thành thật thật xếp hàng.

Còn Lâm Phàm đang bận rộn lại nở nụ cười trong lòng, cái này mẹ nó không phải là phát tài rồi sao?

Lâm Phàm ngửi mùi bánh kếp này cũng có chút chịu không nổi. Nhưng hiện tại bận rộn đến như vậy, làm sao có thời gian tự mình thử một lần được chứ.

Thời gian trôi qua từng phút một.

Quầy hàng này của Lâm Phàm đã sớm xếp thành hàng dài, đối với người qua đường, tuy rằng còn chưa nhấm nháp được bánh kếp siêu ngon này, nhưng ngửi thấy mùi thơm lại làm cho người ta có chút chịu không nổi.

Những người mua được bánh kếp, khi ăn đến miếng đầu tiên, ai nấy đều ngây ngẩn cả người.

Trong mắt bọn họ, đây mới là mỹ vị chân chính của nhân gian nha.

“Cái bánh kếp này rốt cuộc làm như thế nào, thật sự là quá ngon đi.”

“Đúng vậy! Trước kia sao lại không phát hiện ra. Ôi chu cha mẹ ơi! Mỗi ngày đi qua đây mà chưa từng tới nơi này mua đồ, nếu như trước kia có thể ăn được, vậy thì đã hạnh phúc biết bao.”

“Tôi nói này huynh đệ, cái này thật sự ngon như vậy sao? Không phải là một chiếc bánh kếp thôi sao, có cần khoa trương như vậy không.” Người qua đường hiếu kỳ vô cùng, nhìn một người lớn mà ăn một cái bánh kếp lại có thể lộ ra biểu tình như thế thì cũng đến là phục.

Người lớn tuổi đang ăn bánh nhìn đối phương một cái, sau đó rất là luyến tiếc xé xuống một chút.

“Nếm thử đi…”

Người qua đường kia sau khi nếm xong, cả người nhắm mắt đứng tại chỗ một phút đồng hồ, cuối cùng cái gì cũng không nói, trực tiếp bắt đầu chạy đi xếp hàng.

“Cho tôi mười phần.”

…..

Không lâu sau đó.

“Xin lỗi mọi người, hết bột rồi.” Lâm Phàm cũng không biết mình bán được bao nhiêu cái, đồng thời cũng không nghĩ tới việc làm ăn hôm nay này lại biến thành như vậy.

“Cái gì? Không phải chứ, tôi đã xếp hàng 40 phút rồi đó.”

“Hu hu… Vừa rồi tôi nếm thử một ngụm của người khác. Mùi vị này, ôi mẹ nó, tôi cũng không biết nói như thế nào. Bây giờ cậu nói với chúng tôi không còn, đây không phải là muốn mạng người ta sao?”

Chương 10: Những điều này đều quá không thực tế

Độc giả thấy hay tặng dịch giả vài kim phiếu để cử nha!!!! thanks nhiều

–

“Đúng vậy, ông chủ nhỏ cậu không thể làm như vậy được đâu. Hay là cậu trở về lấy thêm chút bột đến, chúng tôi ở đây tiếp tục chờ, nếu không đêm nay sẽ không ngủ được mất.”

Lâm Phàm chớp chớp mắt, trong lúc nhất thời, thật đúng là không biết nói như thế nào.

Bây giờ Lâm Phàm cần nhanh chóng trở về, nghiên cứu kỹ một chút những thứ trong đầu. Đương nhiên không muốn chậm trễ thêm nữa.

“Thật ngại quá, sáng mai mọi người lại đến đây đi, tôi cũng không có chuẩn bị bột thừa, cần phải trở về chuẩn bị mua thêm.” Lâm Phàm áy náy nói.

“Ôi, xem ra chỉ có thể ngày mai lại tới.”

“Ông chủ! Ngày mai mang đến nhiều hơn một chút, sau này cả nhà tôi ăn điểm tâm đều sẽ ăn cái này.”

“Tôi cũng vậy.”

Lâm Phàm phải cam đoan với mọi người rằng ngày mai nhất định chuẩn bị đầy đủ, thì mọi người mới chậm rãi rời đi.

Đối với những người đã ăn và tiếp tục xếp hàng, dù sao cũng muốn ăn thêm một cái, nhưng tiếc là không có cơ hội này nữa.

Lâm Phàm vốn tưởng rằng Điền thần côn vẫn còn ở lại, nhưng vừa quay đầu lại thì đã phát hiện người đã sớm thu dọn rồi.

Tuy nhiên ngẫm lại cũng đúng, bây giờ Thần Côn này nhất định là đi Thiên Kiều để tiếp tục lừa gạt. Những người đẹp của tạp chí văn nghệ tuổi trẻ kia cũng không còn, hiển nhiên là đã trở về công ty.

Sau khi thu dọn xong, Lâm Phàm đẩy xe rời khỏi đây.

Sau khi về đến nhà.

Lâm Phàm sững sờ ngồi ở bên giường, chậm rãi sửa sang lại tất cả những gì đã xảy ra chiều nay.

Đối với Lâm Phàm mà nói, tất cả những chuyện hôm nay thật sự là quá hư ảo, hình như không quá chân thật.

“Bách khoa toàn thư sao? Xem ra đây chính là bàn tay vàng trong truyền thuyết rồi, thế thì hãy để ta gặp một lần đi nào.”

“Bách khoa toàn thư, mau xuất hiện đi.”

Lâm Phàm mở rộng cánh tay rồi hô to một tiếng, nhưng sau khi đợi được một lúc lâu, hắn phát hiện căn bản không hề xảy ra bất cứ gì cả. Lâm Phàm khẽ ho nhẹ một tiếng, sau đó thì nhắm nghiền hai mắt lại.

Lúc này, có một quyển bách khoa vừa dày vừa nặng đang lặng lẽ trôi nổi bên trong đầu Lâm Phàm.

“Ra là thế, hình như không ổn cho lắm, mình phải nghiên cứu kỹ càng lại mới được.”

Lúc này trong lòng Lâm Phàm có chút kích động, ở cái thời không được phép thành tinh này, nếu như tình huống của mình

mà bị phát hiện thì sẽ bị băm ra thành trăm mảnh mất.

Vì sự an toàn của bản thân, Lâm Phàm thề với trời rằng cho dù có bị ai đó giết, hắn nhất quyết sẽ không khai ra nửa lời.

"Rốt cuộc bách khoa toàn thư này có tác dụng gì đây chứ?" Lâm Phàm lật trang thứ nhất ra, sau đó không khỏi nhíu mày lại. Ngay cả mục lục còn không có, đây là đang giỡn mặt với hắn sao?

Trang thứ nhất: Thần cấp bánh kếp

Một bức tranh giả thoạt nhìn trông giống hệt như bánh kếp thật, nhưng bên dưới lại có những hàng chữ. Lâm Phàm biết những dòng chữ này, đây chính là phương pháp làm bánh, và những kiến thức khác về bánh kếp.

Trang thứ hai, trống.

Trang thứ ba, trống.

…

Lâm Phàm trực tiếp lật đến tờ cuối cùng của quyển bách khoa toàn thư này, vốn dĩ hắn cho rằng trang cuối cùng cũng sẽ trống như mấy trang khác, nhưng không ngờ rằng trang cuối lại có chữ.

"Mẹ kiếp! Cái thứ này do ai phát minh ra vậy, mục lục không để ở đầu trang mà vứt đến tận trang cuối cùng, cũng tài tình thật sự." Lâm Phàm buông lời mắng mỏ, đây không phải là đang chơi người ta sao. Nếu thứ này rơi trúng tay của người nào mắt bị đuôi một chút thì bảo đảm sẽ không thể nhìn ra nổi đâu nha.

Lâm Phàm tỉ mỉ quan sát, hắn phát hiện phân loại trong quyển bách khoa này có chút phức tạp, về mặt ẩm thực thì nó được chia ra làm hai loại là ẩm thực Trung Quốc và ẩm thực Phương Tây. Mà trong hai loại ẩm thực Trung Quốc và ẩm thực phương Tây này còn được chia ra thành vô số các phân loại nhỏ khác nữa.

Có tám vị ẩm thực vùng miền, cùng với các món ăn vặt từ khắp nơi trên thế giới.

Đối với món bánh kếp này, nó là một trong những món ăn vặt Trung Hoa đặc sắc nhất.

Nhưng món ăn này cũng chỉ là một phần rất nhỏ trong hàng trăm, hàng ngàn món trên mục lục. Vẫn còn rất nhiều loại khác, điều này trực tiếp khiến cho Lâm Phàm cảm thấy cuộc sống này trở nên có chút kỳ lạ.

Phân loại võ thuật truyền thống Trung Hoa, phân loại âm nhạc, phân loại ngôn ngữ, phân loại khoa học kỹ thuật, phân loại nghệ thuật, phân loại toán học, phân loại y học, phân loại công nghệ, phân loại giám định, phân loại tài chính, phân loại diễn xuất, còn có phân loại giọng hát…

Những mục phân loại dày đặc đó khiến Lâm Phàm bị hoa mắt, ngay khi đang chuẩn bị thư giãn nghỉ ngơi một chút thì đột nhiên hắn liếc mắt thấy một phân loại, Lâm Phàm hoàn toàn trợn tròn mắt.

"Con mẹ nó đây không phải là muốn lên trời làm tiên hay sao."

Phân loại võ hiệp, phân loại tiên hiệp, phân loại luyện đan, phân loại luyện khí…

Đột nhiên, Lâm Phàm cảm thấy ngực mình như đang bị một tảng đá nặng trịch đè lên, hắn không thể nào thở nổi.

Nếu mở ra hết tất cả những phân loại đó thì hắn có còn được xem là con người không?

Chương 11: Tác dụng của bách khoa toàn thư

"Phía dưới… chẳng lẽ đây là bản giới thiệu của bách khoa toàn thư ư?"

Bách khoa toàn thư: Ẩn chứa tất cả những tri thức về vạn vật trong vũ trụ, mở dần các trang để học hỏi thêm nhiều kiến thức mới.

Điểm bách khoa toàn thư: Hoàn thành nhiệm vụ được giao của bách khoa toàn thư sẽ đạt được điểm bách khoa. Có thể giảng giải kiến thức cho người khác, người khác sẽ được nâng cao kiến thức, từ đó làm tăng thêm điểm bách khoa.

Tác dụng của bách khoa toàn thư: Tiêu tốn một lượng điểm bách khoa nhất định sẽ có quyền được lựa chọn mở ra một trang mới, không sử dụng điểm bách khoa toàn thư thì trang mới sẽ được mở ngẫu nhiên.

Nhiệm vụ bách khoa: Hoàn thành nhiệm vụ có thể nhận điểm bách khoa dùng để mở ra các trang sau.

Vì ký chủ là người dùng duy nhất nên trang đầu tiên sẽ mở ra các giao diện liên quan dựa trên nghề nghiệp của ký chủ.

Ký chủ: Lâm Phàm.

Nghề nghiệp: Bán bánh kếp.

Trang thứ nhất: Thần cấp bánh kếp

Nhiệm vụ: Có chút danh tiếng (chưa hoàn thành), khen thưởng: Mở ra trang thứ hai và mười điểm bách khoa.

Vào giờ phút này, Lâm Phàm hoàn toàn hiểu rõ, thì ra quyển bách khoa này là như vậy.

Nhưng ngay lúc này, hắn lại kêu rên một tiếng.

“Mẹ kiếp! Bán bánh cái đầu búa á! Để tôi làm cái khác không được sao? Tại sao lại phải bắt đầu từ công việc bán hàng rong chứ. Sao không cho tôi giống như mấy tên học sinh trong truyện, mở ra được hệ thống tu tiên này nọ để có thể ngày đêm tu luyện không được sao?”

“Cơ hội một bước lên trời thế này vậy mà lại vụt mất, rồi sau này còn làm sao lăn lộn trên đời được nữa đây. Tại sao không cho tôi làm một tên nhân viên quèn trong một công ty tài chính rồi tặng cho tôi một hệ thống phân tích tài chính, như vậy thì tiền bạc không phải là sẽ cuồn cuộn bay tới không ngừng hay sao? Tôi hận, thật sự là đáng hận mà!”

Lâm Phàm bất lực nằm trên giường, cho đến tận giờ phút này hắn mới hiểu mình đã đánh mất đi cơ hội như thế nào.

Giờ thì còn cái rắm nào nữa đâu, chỉ có thể thành thật làm một tên bán bánh kếp, phấn đấu để có thể mở ra trang thứ hai mà thôi.

Nhưng nhiệm vụ lần này khiến Lâm Phàm có chút đau trứng.

Có chút danh tiếng sao? Phải đạt đến trình độ nào thì mới có thể được coi là có chút danh tiếng.

“Thôi! Vẫn là nên nếm thử vị bánh kếp do chính tay mình làm ra xem sao đã, nhìn những người đó ăn, trông giống như là ăn trúng cao lương mỹ vị của nhân gian vậy, nó thật sự ngon đến thế sao?”

Lâm Phàm có lá gan rất lớn, hắn im lặng tiếp nhận hiện thực và cả bách khoa toàn thư.

Đây chính là bàn tay vàng siêu cấp, nếu như hắn vẫn còn giống như một kẻ ngu, cho rằng bản thân mình có bệnh, còn bị người ngoài hành tinh xâm chiếm đầu óc. Muốn thông qua chính phủ để hỗ trợ thì đúng là một tên ngu ngốc.

Vào giờ phút này, trong lòng Lâm Phàm tràn đầy kiêu ngạo, hắn cảm thấy người mạnh nhất thiên hạ sắp bị hắn thay thế rồi.

“Thôi không nói chuyện này nữa, đi làm bánh trước đây.”

Lâm Phàm bận rộn một phen, tự mình làm ra một chiếc bánh kếp, hắn nâng niu chiếc bánh kếp trong tay, mắt đăm đăm nhìn vào nó.

“Ừm! cũng được, khá là hoàn hảo đấy chứ, xem ra hương vị cũng không tồi, nhưng có thật sự ngon đến thế không?”

Lâm Phàm há miệng ra, nhẹ nhàng cắn một miếng.

Bỗng chốc Lâm Phàm ngây ngẩn cả người.

Ánh mắt vốn luôn lãnh đạm bất ngờ thay đổi, hai hàng nước mắt trong suốt bắt đầu trào ra từ trong khóe mắt.

“Ngon quá! mình có thể làm ra được một món ngon như này sao, đây có phải là sự thật hay không?”

Lâm Phàm bị sốc đến mức sắp sụp đổ luôn rồi.

Vào giờ phút này, cuối cùng thì hắn cũng hiểu được tại sao những người kia lại tỏ ra như thế rồi, đây quả thật chính là món ngon nhất thế gian.

“Ài! Không ngờ Lâm Phàm ta cũng có thể tự làm ra được một món ngon như vậy, ông trời cũng thật có mắt.” Lâm Phàm im lặng từ tốn nếm đồ ăn ngon bên mép giường, sau đó hắn ngẩng đầu lên, trong lòng tràn ngập niềm tin chiến thắng.

“Tôi! Lâm Phàm thề với trời, nhất định sẽ trở thành vua làm bánh của chốn Thượng Hải này, tôi sẽ khiến cho tất cả mọi người phải vâng phục dưới quyền uy của vua làm bánh này.”

“Không được! Mục tiêu này nhỏ quá, Lâm Phàm tôi phải trở thành một vị vua toàn năng, phải kiếm ra thật nhiều tiền. Sau đó sẽ bắt đầu rải tiền từ Thượng Hải rải ra đến quê nhà của mình để lấy làm vinh dự cho dòng họ.”

Lâm Phàm tràn đầy tự hào, hắn phấn khích vô cùng, người trẻ tuổi đều có ước mơ, và đây chính là ước mơ của Lâm Phàm.

“Tiểu tử thối! Gọi quỷ đấy à, còn chưa ngủ mà đã nằm mơ rồi à, chú mày có thể dành thời gian trở về với thực tại một chút được không?” Mấy lão già xung quanh bắt đầu quở trách.

Nếu là trước đây, nhất định Lâm Phàm sẽ vô cùng sợ hãi, nhưng hiện tại hắn đâu còn giống như trước kia nữa, hắn đáp lại không chút rụt rè.

“Đây chính là ước mơ của tôi đấy thì sao hả, ông câm miệng lại cho tôi, cẩn thận tôi nhét bánh ngập mồm ông bây giờ, lão già độc tài ác đức.”

“Thằng nhóc này…”

“Thôi được rồi, lão Vương đừng nói nữa, chắc chắn hôm nay thằng nhóc này đã chịu cú sốc gì rồi, Thượng Hải cạnh tranh dữ dội như vậy, nổi điên cáu gắt cũng là chuyện bình thường thôi mà.”

“Hừ, nếu không phải ông lên tiếng thì hôm nay tôi đã tẩn cho thằng nhóc này một trận rồi đấy.”

…

Chương 12: Hương vị khó quên

Lâm Phàm khinh thường hừ một tiếng, lão Vương bên cạnh…

Đúng lúc này, chiếc điện thoại iphone 4 cũ kỹ của Lâm Phàm khẽ rung lên.

Lâm Phàm không biết ai gọi cho mình giờ này, nhưng đây là âm thanh thông báo trong nhóm chat trên Weibo.

Mở tin nhắn ra đọc, hắn thấy nhóm chat của lớp đang loạn hết cả lên.

“Thông báo, thông báo, các bạn học nhớ đi họp lớp vào ngày 1 tháng 10, tức vào ngày sinh nhật của thầy Hạ. Mọi người phải đến đầy đủ đấy, ai vắng mặt thì chính là không cho nhau mặt mũi nhé.” Wechat tên là giàu có.

“Phải đến đấy.”

“Sinh nhật của thầy Hạ, có việc cũng đành đẩy sang một bên thôi.”

“Đúng rồi! Lâm Phàm, ý cậu thế nào? Hai ngày không bán được bánh kếp cũng không sao, tôi sẽ bỏ tiền túi ra mua cho cậu số bánh của cả hai ngày.”

“Ha ha.”

“+1.”

“+2.”

Lâm Phàm đọc tin nhắn, sau đó bắt đầu cào phím trả lời.

“Nếu muốn mua hai ngày bánh của tôi thì cậu phải bán nhà để mua đấy.”

“Ha ha, Lâm Phàm cậu thật hài hước đó.”

“Thượng Hải không ổn đâu, đến chỗ tôi đi, tôi sẽ giới thiệu việc làm cho cậu.”

“Các cậu được rồi đấy, Lâm Phàm ở Thượng Hải cũng không dễ dàng gì, các cậu đừng trêu cậu ấy nữa. Mà nói thật nhé Lâm Phàm, chúng ta đều là người trẻ tuổi, nhưng cậu lại đi bán hàng rong thế này thì cũng không hay lắm đâu.”

“Vương Chân cậu đừng nói vậy chứ, tuy rằng công việc này không tốt, nhưng dễ được lên TV lắm đó nha.”

“Thiếu niên trẻ tuổi ở Thượng Hải, nhờ vào công việc bán bánh kếp trên đường phố mà thu nhập mỗi ngày đều không dưới một trăm đồng.”

“Haha, ở Thượng Hải mà thu nhập mỗi ngày trên dưới một trăm đồng thì chỉ có lưu lạc ở đầu đường xó chợ mà thôi.”

…

Lâm Phàm trực tiếp tắt điện thoại, để không phải đọc tin nhắn chế giễu của bọn người kia nữa.

Không phải là ngày 1 tháng 10 sao?

Chờ đến lúc đó, chắc chắn tôi sẽ nhét đầy bánh kếp vô cái miệng của bọn họ.

Hừ!

Hiện tại Lâm Phàm tôi đã có bàn tay vàng rồi, trong khi các người đều không có.

Bây giờ mới chỉ là tháng 7 thôi, còn sớm chán.

Ngày mai vẫn còn một chuyện quan trọng phải làm, đó là tăng giá, không tăng giá thì lỗ chết.

Sáng sớm hôm sau!

Chim chóc dậy sớm săn côn trùng, còn Lâm Phàm thì bắt đầu làm bánh kếp, lượng khách cao nhất thường tập trung vào bảy tám giờ sáng và bốn năm giờ chiều.

Suốt đêm hôm qua, Lâm Phàm kích động đến mức không thể ngủ nổi.

Đột nhiên cho người ta một bàn tay vàng thì sao có thể ngủ được chứ, nếu có tên lửa ở đây, chắc chắn Lâm Phàm sẽ phi thẳng lên mặt trăng hát một bài.

Có kinh nghiệm từ buổi chiều hôm qua, Lâm Phàm đã chuẩn bị không ít nguyên liệu, cũng đủ làm 200 cái bánh kếp.

Vừa tắm rửa sạch sẽ vừa ngân nga khúc hát trong miệng xong, Lâm Phàm lập tức đẩy xe đi đến chỗ cũ.

Cơ hội đổi đời sắp đến rồi, nghĩ lại thì kích động thật sự.

“Tiểu Phàm, hôm nay tâm trạng tốt quá nhỉ, vừa đi vừa hát luôn.” Thím Vương vừa chở con về đi lại chào hỏi Lâm Phàm.

“Thím Vương bây giờ càng ngày càng đẹp ra nha.”

Bây giờ tâm trạng của Lâm Phàm đang rất tốt, hắn sợ rằng, có thể cuộc sống sau này sẽ còn tốt hơn hiện tại nhiều.

“Mới trúng số à? Miệng ngọt thế?” Thím Vương khẽ mỉm cười, năm nay thím đã năm mươi tuổi, bây giờ lại được một

tên nhóc khen càng ngày càng đẹp lên thì đương nhiên tâm trạng cũng trở nên tốt hơn rất nhiều.

“Gần như là vậy.” Lâm Phàm phấn khích đẩy con xe đi, trong lòng cực kỳ vui vẻ.

…

Bên kia đường trường tiểu học Hồng Tinh.

Khi đến nơi, Lâm Phàm thấy ở đây có rất nhiều người.

“Ơ, lạ thật đấy, trước đây vào tầm giờ này cũng không có nhiều người đưa con đi học như vậy, hơn nữa trông bọn họ không giống như đang đưa con đi học cho lắm.”

Lâm Phàm có chút khó hiểu, nhưng hắn vẫn đẩy xe đến chỗ cũ, chỉ là sau đó, Lâm Phàm phát hiện quầy hàng của mình đã bị người khác chiếm mất, hơn nữa đối phương còn là một bà già sõi đời.

“Mẹ kiếp, ra là hôm qua mụ già kia nói sẽ đến chiếm chỗ của mình là nói thật sao.” Trong lòng Lâm Phàm vô cùng khó chịu, đây chẳng phải là đang ăn hiếp người khác sao.

“Kìa kìa, ông chủ nhỏ tới rồi.”

“Là tay làm bánh kia sao, ngày hôm qua sau khi ăn một cái xong, tôi đã phải trằn trọc suy nghĩ cả đêm đấy.”

“Tôi cũng thế, đúng là hương vị đó không thể chê vào đâu được, tôi phát hiện sau khi ăn bánh kếp do ông chủ nhỏ làm xong, những hàng bánh kếp khác bây giờ chỉ như là cỏ rác mà thôi.”

“Ông chủ nhỏ sao lại đến chậm thế, nếu cậu còn không tới thì thể nào cả đống người ở đây sẽ chịu cảnh chết đói cho coi.”

…

Giờ phút này Lâm Phàm bị dọa sợ không hề nhẹ, một đám người nóng tính đang vây quanh hắn, sau đó có một anh lớn trực tiếp cầm một xấp giấy hồng đặt ngay trước mặt Lâm Phàm.

“Ông chủ nhỏ! Số tiền này cậu làm được bao nhiêu thì cứ làm hết bấy nhiêu cho tôi, hôm nay không được ăn căng bụng, tôi tuyệt đối sẽ không đi làm.”

“Tôi nữa, cho tôi mười cái.”

“Tôi năm cái.”

“Tôi ba cái nhé.”

Đây là lần đầu tiên hắn được nhiều khách hàng vây quanh như thế.

Chương 13: Khách sáo quá rồi

Giờ phút này, Lâm Phàm suýt thì khóc ra nước mắt, mẹ nó ai bảo bán bánh kếp là không có tiền đồ, không thấy bây giờ khách đang chờ tôi mở hàng đó sao?

“Mọi người đừng nóng vội, để tôi đẩy xe đến chỗ đã.” Lâm Phàm hô to một tiếng, ý bảo mọi người hãy bình tĩnh.

“Ài, còn đẩy cái gì, mọi người phụ ông chủ nhỏ đẩy xe vô chỗ một chút đi.”

“Tôi sẽ đẩy giúp, thời gian đang gấp gáp, tôi không chấp nhận chuyện chậm trễ được.”

“Một hai ba, đẩy…”

Vào giờ phút này, Lâm Phàm ngây ngốc nhìn cảnh tượng trước mắt, hắn không nằm mơ chứ, không phải chỉ là dăm ba cái bánh kếp thôi sao, cần gì phải vội vàng như thế.

“Mọi người cẩn thận đừng làm đổ nguyên liệu nhé.” Lâm Phàm vội vàng đứng phía sau nhắc nhở.

“Đã nghe chưa? Tất cả chú ý, nếu không có nguyên liệu thì hôm nay không ai được ăn đâu, mà nếu đã không được ăn thì tôi sẽ tính sổ với các người đấy.” Lão đại ca cộc cằn quát tháo.

“Chậm thôi! Đừng nóng vội, nghe tôi chỉ huy đây. Một hai ba, đẩy nhẹ thôi, nhẹ thôi.”

Vãi thật, bây giờ bày binh bố trận hoành tráng thế này, hắn có còn là tay bán bánh kếp vỉa hè nữa không vậy?

“Ông chủ nhỏ, cậu còn đứng đó làm gì, còn không mau tới đây. Mọi người đều đang đợi cậu làm đấy.”

“Đây đây.” Lâm Phàm nhất thời không ý thức được, tình huống ngày hôm nay, nếu không tự mình trải nghiệm qua thì có quỷ mới tin ấy.

Những người bán hàng rong ở xung quanh đều trợn tròn hai mắt, tình huống quái dị gì vậy? Bán bánh kếp mà cũng có đãi ngộ tốt thế sao? Khách hàng trở nên nhiệt tình từ bao giờ thế.

Hay là do bán bánh kếp bây giờ đã có địa vị cao hơn rồi?

Những phụ huynh đưa con đến trường nhìn thấy cảnh này, ai cũng ngây ngẩn cả ra, sau đó khẽ lắc đầu, trong mắt của những vị phụ huynh, đám người này bị điên chắc rồi, nhất định phải báo cho hiệu trưởng biết mới được.

“Vợ này, đây là tình huống gì thế?” Người đàn ông trung niên hôm nay vừa chiếm chỗ bán của Lâm Phàm, đang chuẩn bị bán đậu hủ thúi thì thấy cảnh đó, hắn há hốc mồm hỏi.

“Lăng xê mà thôi, chắc chắn là lăng xê rồi, dù sao thì ông cũng đừng hỏi nữa, đã chiếm được vị trí này thì càng phải nỗ lực cố gắng hơn. Một thằng nhóc miệng còn hôi sữa mà dám cướp chỗ của bà đây sao, cũng không nhìn lại xem mình đã đủ lông đủ cánh hay chưa.”

“Ha ha! Yên tâm đi! Chiếm được chỗ bán của hắn là ngon rồi. Thôi! Tôi đi về trước, ở đây khách đông như vậy chắc cũng sẽ móc được kha khá đó.” Người đàn ông trung niên cười bỉ ổi nói.

Lâm Phàm khẽ liếc mắt nhìn quầy hàng bên cạnh, rồi lại nhìn sang người đàn bà kia.

Mà người đàn bà kia đang khiêu khích nhìn Lâm Phàm, ý tứ rất rõ ràng. Bà đây kêu chồng chiếm chỗ bán của chú màmy đấy thì sao? Chú mày làm gì được ta hả?

“Ông chủ nhỏ, tôi đến trước. Tôi cũng đưa cậu một trăm tệ rồi, có thể làm được bao nhiêu thì làm đi.” Lão đại ca cộc cằn nói.

“Tôi là người thứ hai, mọi người xếp hàng đi, đừng chen lấn.”

Mọi người xếp sau đều gấp đến độ không chờ nổi, nhưng bọn họ vẫn xếp hàng ngay ngắn, hàng này kéo dài tới mười mét.

Những người này đều là khách hôm qua đến mua bánh kếp chỗ Lâm Phàm. Đặc biệt là sau khi mang về nhà ăn xong, từ

dạ dày cho đến đỉnh đầu, tất cả đều tràn ngập mùi hương bánh kếp của Lâm Phàm.

Sau đó khi ăn gì cũng không có khẩu vị, đầu óc chỉ toàn nghĩ đến món bánh kếp này thôi. Bởi vậy mới sáng sớm, bọn họ đã vội vàng chạy đến đây rồi. Khi vừa đến đây, thấy ông chủ nhỏ còn chưa dọn quán, bọn họ khẽ nghiến răng ken két rồi đứng đợi ở đây luôn.

Nghiện rồi, chắc chắn bị nghiện rồi, một ngày không ăn là khó chịu đến mức phát hoảng.

Mà đây chính là tác dụng của tay bán bánh kếp Thần cấp, cũng chính là uy lực của bách khoa toàn thư.

Vừa định làm bánh kếp, Lâm Phàm bỗng chốc dừng lại, sau đó nhìn sang bên cạnh nói: "Đây là vị trí của tôi, sao ông lại chiếm chỗ của tôi?"

"Ông chủ nhỏ à, anh cầu xin chú em đấy, chú em làm một cái trước đi, anh sắp chịu không nổi rồi đó." Lão đại ca cộc cằn cầu xin Lâm Phàm.

"Ngại quá, tôi phải làm rõ chuyện này mới được." Lâm Phàm xua tay nói.

Người đàn ông trung niên bán đậu hũ thối khẽ nhếch mày lên: "Thì sao? Chỗ này có viết tên của cậu chắc? Hay chỗ đất này là của cậu? Nếu thế thì hãy chứng minh vị trí này là của cậu đi, chứng minh được thì tôi sẽ dọn đi mà không nói lời nào."

"Này! Mẹ kiếp! Đây không phải là đang làm chậm trễ thời gian sao? Mấy anh em đâu rồi mau tới đây. Dọn cái sạp hàng đậu hũ thối này đi cho tôi. Chỗ này chắn việc buôn bán của hàng bánh kếp của chúng ta, chẳng phải là đang muốn lấy mạng chúng ta sao?"

Dưới sự dẫn dắt của lão đại ca cộc cằn, một đám đàn em lập tức đẩy sạp hàng đậu hũ thối kia đi ra xa.

"Các người làm cái gì vậy hả?" Người đàn ông trung niên quát lớn.

Chương 14: Tăng giá

“Làm gì là làm gì?” Bây giờ nhóm người này đang đợi được làm bánh cho ăn, sao bọn họ có thể để cho sạp bán đậu hũ thối này làm trì hoãn thời gian được. Bởi vậy bọn họ trở nên vô cùng hung hăng, trợn mắt giận dữ nhìn ông chủ sạp hàng.

Bị một đám người trừng mắt như thế, người đàn ông trung niên kia có chút rén.

Lúc này Lâm Phàm vui vẻ quay trở lại vị trí ban đầu, sau đó hắn hô to một tiếng: “Mọi người đã đợi lâu rồi, tôi bắt đầu làm đây. Nhanh thôi, đừng nóng vội.”

Lâm Phàm vẫn rất tin vào một câu nói cũ.

Nếu muốn có được trái tim của một người đàn ông, vậy thì hãy bắt lấy dạ dày của hắn trước đã nha.

Rất hiển nhiên, Lâm Phàm đã cùng lúc tóm được rất nhiều dạ dày của những người đàn ông này.

“Với tay nghề của ông chủ nhỏ, đi đến đâu cũng không lo chết đói, bánh kếp này ta ăn nhiều rồi, nhưng chưa bao giờ thấy qua loại bánh kếp nào như thế này cả.”

“Cứ như là tác phẩm nghệ thuật vậy.”

Lâm Phàm nghe thế thì khẽ mỉm cười, sau đó hắn chợt nhớ ra rằng nếu giải thích kiến thức bách khoa cho người khác thì sẽ nhận được điểm bách khoa, vì vậy hắn mở miệng nói.

“Vốn dĩ ban đầu món bánh kếp này được cải biên từ món bánh ở đảo Tòng Bảo…” Lâm Phàm cẩn thận giải thích, sau khi nói xong, Lâm Phàm nhìn lão đại ca đang đứng trước mắt, con ngươi của lão đại ca thì đang nhìn chằm chằm vào bánh kếp, một chút cũng không hứng thú với những gì hắn nói, điều này không khỏi khiến Lâm Phàm có chút thất vọng.

“Ha ha! Ông chủ nhỏ, chú em có nói thì anh đây cũng không hiểu đâu, nhưng chỉ cần chú em ở đây là đã tốt lắm rồi.” Lão đại ca cười nói: “Không sao hết.”

“Ừm.” Lâm Phàm có chút thất vọng, quả nhiên là như thế, nếu đối phương không lĩnh hội tri thức đã giảng giải thì sẽ không có điểm bách khoa, xem ra chuyện này cũng không hề đơn giản như hắn tưởng.

“À, đúng rồi, bây giờ mỗi chiếc bánh kếp có giá 20 tệ một cái nhé.” Suýt chút nữa Lâm Phàm đã quên mất việc tăng giá.

“Không sao, hai mươi tệ cũng không nhiều lắm, cho dù có là một trăm tệ thì tôi cũng mua. Đây chính là mỹ vị nhân gian, trừ chỗ này ra thì mấy chỗ khác tôi đều không muốn ăn.”

“Hãy nhìn chiếc bánh kếp này đi, giống hệt như một tác phẩm nghệ thuật vậy, từng lớp bánh xếp chồng lên nhau, tôi còn có chút tiếc không nỡ ăn đấy.”

Rộp!

Lão đại ca cắn một ngụm, trên mặt tràn đầy dư vị.

Lâm Phàm không nói thêm gì nữa, mà tiếp tục bận rộn, tuy rằng công việc này có chút cực nhọc, nhưng đều là tiền cả.

Về phần nhiệm vụ có chút danh tiếng này, với tình huống hiện tại, xem ra hẳn là sẽ không thành vấn đề.

Tạp chí văn nghệ tuổi trẻ.

“A, anh đẹp trai mở quán rồi kìa.” Các em gái trong văn phòng mắt trông ngóng nhìn trường tiểu học ở phía đối diện để chờ làm bánh kếp.

“Sao lại đông người thế chứ, thế thì còn phải xếp hàng đến khi nào nữa?”

“Bảo bảo sắp chết đói rồi đây này, Thanh Dật cứu mình đi, hy sinh sắc đẹp của cậu để bắt anh đẹp trai này về đi. Sau này hắn sẽ dành toàn thời gian để làm bánh kếp cho chúng ta ăn.”

Hoắc Hàm nằm dài ra, một chút động lực cũng không có.

“Sao cậu không đi đi, người phải hy sinh sắc đẹp chính là cậu đấy, cậu thích ăn như vậy, tay nghề của hắn lại tốt như thế thì thật đúng là trời sinh một đôi.” Trọng Thanh Dật cười tươi như hoa, sau đó khẽ liếm môi, cô lại nhớ đến hương vị của chiếc bánh kếp kia rồi.

“Đợi lát nữa rồi hẵng đi sau, có lão hổ ở đây, nếu tất cả chúng ta cùng nhau xuất trận thì rất có thể sẽ làm kinh động đến đại lão hổ đấy nha.” Một em gái nói.

“Bây giờ đang đông người như vậy, cho dù có đi cũng sẽ không xếp hàng được, bất cứ lúc nào chúng ta cũng cần phải

quan sát, một khi người ít đi thì nhất định phải ra tay ngay lập tức.”

Sau đó, trong văn phòng tạp chí, từng cặp mắt đang lén lút quan sát tình hình phía xa, thậm chí còn không thèm để ý đến công việc.

…

“A, ngon quá, thật thư thái.” Lão đại ca một mình ăn ba phần, bụng căng đến mức không ăn nổi nữa thì mới chịu dừng lại.

Người đằng sau thấy mà nước miếng chảy ròng ròng, dày vò quá đi mất, nhìn cảnh ăn thôi cũng đủ khiến người ta cảm thấy đói bụng rồi, huống hồ gì hương vị này còn thơm như vậy.

Lúc này, tốc độ của Lâm Phàm cũng mỗi lúc một nhanh, lần lượt từng chiếc bánh kếp nóng hổi ra khỏi chảo.

Nhóm quần chúng đi ngang qua đây, khi nhìn thấy gian hàng nhỏ này sao mà lại sốt xình xịch như thế thì cũng có chút tò mò.

Một số tiểu thương xung quanh, lúc này đang vô cùng ghen tị và ngưỡng mộ, nếu điều này xảy ra với bọn họ thì thật tốt biết mấy.

Kiếm mấy nghìn một ngày, cũng không thành vấn đề.

“Đúng là mỹ vị nhân gian, sau khi ăn xong thì cả người đều căng tràn sức sống.”

“Trước đó đi làm mệt chết đi được, còn bây giờ thì sau khi ăn bánh kếp này xong, tôi cảm thấy trong người đã tràn đầy ý chí chiến đấu, mỗi ngày một phần bánh kếp, đi làm cũng trở thành thú vui.”

Chương 15: Đau lòng quá

“Ông chủ nhỏ, cậu không được biến mất đâu đấy, cho dù có đổi địa điểm bán thì cũng phải nói với chúng tôi.”

“Tôi phải mang cho cấp trên nếm thử một chút mới được, nói không chừng sau khi ăn xong, cấp trên cũng sẽ du di việc tôi đi muộn.”

…

Những người này một bên ăn bánh kếp, một bên lộ ra biểu cảm vô cùng khoa trương.

“Bánh kếp này thật sự ăn ngon đến thế sao?”

“Bọn người kia sẽ không có vấn đề gì đấy chứ, chỉ là một cái bánh kếp thôi mà, có cần thiết phải như thế không, còn có thể ăn đến mức nở hoa luôn sao?”

“Tôi không tin, phải mua một cái ăn thử mới được.”

Đối với những người qua đường không tin đó, bọn họ nhất quyết muốn trải nghiệm thử mùi vị của bánh kếp. Cuối cùng họ đều giống như những người trước đó, một bên ăn, một bên khen lấy khen để.

Bọn họ không ngờ rằng, chỉ là một cái bánh kếp thôi mà lại ngon như thế, điều tiết tinh thần của bọn họ, cảm giác như hết thảy mọi khó khăn đều đã bị chiếc bánh kếp này đánh bay sạch sẽ không sót lại chút gì rồi vậy.

Lúc này, Lâm Phàm càng thêm tin tưởng bản thân mình, hắn cảm thấy cuộc sống của mình đã có sự thay đổi.

Thậm chí với nghề bán bánh kếp này, hắn cũng có thể trở nên nổi tiếng.

Chỉ trong nháy mắt, Lâm Phàm bắt đầu ảo tưởng.

Trong phòng đấu giá huy hoàng lộng lẫy, một người đàn ông mặc âu phục màu đen, tay cầm chiếc búa đấu giá, bắt đầu tham gia vào buổi đấu giá.

“Tám giờ làm bánh kếp của Lâm Phàm, giá khởi điểm một nghìn tệ.”

Những người đấu giá ở bên dưới đang dần trở nên cuồng nhiệt.

“Một vạn.”

“Mười vạn.”

“Một trăm vạn.”

…

“Quản lý đô thị tới, chạy mau!!!”

Đột nhiên, một tiếng hét lớn vang lên, dọa cho hai tay Lâm Phàm khẽ run rẩy.

Quản lý đô thị sao?

Tiếc là, nếu chạy thì mình sẽ làm hỏng cái bánh mất.

Hai chữ "Quản lý đô thị" này, đối với Lâm Phàm nó chính là lực sát thương vô cùng lớn.

Điều Lâm Phàm sợ nhất trong công việc này là gì? Đương nhiên là quản lý đô thị rồi.

Đây chính là lực lượng mạnh nhất, Lâm Phàm đã phải chịu đựng rất nhiều thiệt thòi, Tiểu Phong cũng vì điều này mà buộc phải đến Đông Hoàn, hiện tại cũng không biết tình hình thế nào nữa.

Khi Lâm Phàm quay đầu lại.

Vài chiếc xe bán tải có dán chữ "Quản lý đô thị" lập tức dừng lại, sau đó, một đám nhân viên mặc đồng phục vội vàng chạy tới.

Quầy hàng xung quanh Lâm Phàm đã vì sự cố ngoài ý muốn này mà chạy đi hết.

Vào giờ phút này, sao Lâm Phàm có thể ở lại đây được, phải trực tiếp thu dọn quán rồi chạy trốn thôi. Nếu như bị bắt, chắc chắn hắn sẽ bị tịch thu đồ nghề.

"Ông chủ nhỏ, cậu đang làm cái gì đấy?"

"Đúng vậy, bánh của chúng tôi vẫn chưa có mà."

"Ông chủ nhỏ, cậu đừng có sợ, trước tiên cứ làm bánh cho tôi cái đã."

…

Vào giờ phút này, Lâm Phàm sắp nổ tung luôn rồi, quản lý đô thị sắp tới mà đòi hai tay tôi làm từng ấy bánh kếp, sao lá gan của các người lại lớn thế chứ.

"Các vị, quản lý đô thị tới rồi, để lần sau đi, để tôi chạy trốn trước đã."

"Không được! Ông chủ nhỏ, cậu không được chạy, nếu không được ăn bánh kếp ngay bây giờ thì tôi sẽ không sống nổi qua

hôm nay mất."

"Đúng đấy, nếu không được ăn bánh kếp, vậy thì hôm nay cũng bị mất đi động lực rồi."

Mọi người trực tiếp vây quanh lấy quầy hàng, không cho Lâm Phàm chạy trốn.

"Tôi…Tôi."

Lúc trước Lâm Phàm còn cảm thấy việc có nhiều khách hàng như thế này cũng không tồi, nhưng bây giờ hắn mới phát hiện ra rằng, tất cả đều là giả dối.

"Các vị đại ca, các người cho tôi chạy đi. Tôi bảo đảm, chiều nay chắc chắn sẽ đến đúng giờ." Lâm Phàm đau khổ cầu xin.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo, lại khiến cho Lâm Phàm nói không nên lời.

"Ông chủ nhỏ, tôi cầu xin cậu, cậu bắt tay vào làm bánh kếp cho chúng tôi đi mà, sau đó chúng tôi cũng sẽ không ngăn cản cậu lại nữa."

Mọi người khổ sở cầu xin Lâm Phàm, bọn họ thật sự không thể chịu nổi nữa, nếu không được ăn món bánh kếp này thì trong lòng sẽ cảm thấy trống vắng lắm.

"Tôi…tôi." Đột nhiên, Lâm Phàm nhẹ nhàng buông tay, rồi trực tiếp bỏ quầy hàng chạy lấy người. Nếu như bị bắt được, chắc chắn hắn còn phải gánh thêm nhiều chuyện rối rắm khác nữa.

"Ông chủ nhỏ, cậu không được chạy."

Ngay khi Lâm Phàm bỏ chạy, một đám người lập tức ôm chầm lấy Lâm Phàm.

"Cậu không được đi…"

"Đúng đấy, ngàn vạn lần xin cậu đừng đi."

Mà lúc này, sau khi thấy cảnh tượng đó, mấy quản lý đô thị hai mắt nhìn nhau, sau thì lộ ra một nụ cười vui mừng.

"Tốt lắm, tốt lắm, chất lượng công dân trong thành phố đang mỗi lúc một cao hơn, còn có thể chủ động ngăn chặn những tiểu thương bán hàng rong này nữa." Đội trưởng đội quản lý

đô thị Lưu Hiểu Thiên không khỏi giơ ngón tay cái lên trước cảnh tượng này. Hắn ta vô cùng hài lòng trước hành động của những công dân đáng yêu này.

Mà Lâm Phàm thì lại ngước nhìn lên không trung, trong khóe mắt khẽ chảy xuống một giọt nước trong suốt.

“Đau lòng quá đi mất!”

Chương 16: Lần đầu tiên vi phạm?

“Không kịp nữa rồi.”

Cho đến khi đội quản lý đô thị tiến thẳng vào trong cái xe đẩy nhỏ của chính mình, Lâm Phàm khẽ thở dài một tiếng, muốn một bước trở thành thiên nga, nhưng lại chưa từng nghĩ đến kết quả sẽ lại thành ra như này.

Vì hắn làm bánh kếp quá ngon, dẫn đến việc khách hàng không cho hắn rời đi, cuối cùng là bị đội quản lý đô thị diệt tận gốc.

“Nhóc con cậu cứng đầu thật đấy, bị bọn tôi bắt nhiều lần rồi mà vẫn dám bày quán ở đây sao. Cậu có biết việc làm này của cậu đã làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến bộ mặt của thành phố thế nào không hả?”

Đứng trước mặt Lâm Phàm là một người đàn ông chừng ba mươi mấy tuổi, và cũng là đội trưởng đội quản lý đô thị, Lưu Hiểu Thiên.

Từ khi bắt đầu bày quán tới nay, tổng cộng có ba lần Lâm Phàm bị quản lý đô thị tịch thu sạp hàng, mà mỗi lần như vậy đều là do Lưu Hiểu Thiên bắt được.

“Đội trưởng Lưu, đây là lần đầu tiên tôi vi phạm, có thể cho tôi một cơ hội được không.”

Xem như Lâm Phàm đã vô cùng sợ hãi vị đội trưởng Lưu này, người trong giang hồ gọi hắn là sát thủ hàng rong, chỉ cần tiểu thương nào để bị hắn bắt được, cho dù hoàn cảnh có đáng thương thế nào thì hắn cũng sẽ xử đúng người đúng tội, không một chút nhân nhượng.

“Vi phạm lần đầu sao? Hừ, cậu có biết đây đã là lần thứ tư rồi không, trước đó là do cậu chạy nhanh quá thôi, nếu không chẳng biết là sẽ còn tiếp diễn thêm bao nhiêu lần nữa. Lúc nãy may mà có những công dân đáng yêu này ngăn lại, không thì thằng nhóc cậu lại chạy trốn tiếp nữa rồi.” Lưu Hiểu Thiên vừa mắng vừa cười, sau đó vẫy tay nói.

“Mau, tạm giữ cái xe này đi.”

Sau đó, Lưu Hiểu Thiên nhìn về phía mọi người xung quanh, cười nói: “Cảm ơn mọi người rất nhiều. Những tiểu thương này đã không sắp xếp quầy hàng của họ theo quy định, điều này đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến bộ mặt của thành phố. Để xây dựng nên một thành phố xinh đẹp, chúng ta vẫn phải dựa vào những công dân ưu tú như mọi người rồi.”

Lưu Hiểu Thiên làm quản lý đô thị cũng gần sáu năm, vì thành tích xuất sắc của mình, hắn ta đã được đề bạt lên vị trí đội trưởng.

Nhưng danh tiếng của quản lý đô thị trên cả nước không được tốt lắm, nhiều người dân vẫn còn thành kiến đối với quản lý đô thị.

Dù sao thì, trên cả nước vẫn còn rất nhiều nơi thực thi pháp luật bằng bạo lực, nhưng đó chỉ là một miếng phân chuột làm hỏng nồi cháo mà thôi.

Những quản lý đô thị dưới quyền hắn vẫn luôn thực hiện thái độ chấp pháp thân thiện và ôn hòa, bọn họ sẽ không bao giờ cướp giật, hay đập phá đồ, cho dù đối phương có ra tay cũng sẽ không đánh trả.

Ngay khi quản lý đô thị chuẩn bị thu sạp hàng, những người vẫn luôn đứng đợi bánh ấy rốt cuộc cũng đã lên tiếng.

“Các người đang làm gì đấy?”

“Các người không được tịch thu gian hàng này.”

“Đúng đấy, tuyệt đối không được tịch thu, bánh của tôi vẫn chưa làm xong nữa mà.”

“Bỏ tay ra, các người bỏ ra cho tôi, đám quản lý đô thị các người tới sớm không tới, lại tới lúc này. Chẳng lẽ là đang cố tình không cho bọn tôi ăn bánh kếp sao?”

Lúc này, nhóm các công dân đã bắt đầu bùng nổ.

Để có được một cái bánh kếp tưởng dễ lắm chắc? Dẫu sao thì cũng sắp đợi được rồi, thế mà đám quản lý đô thị này lại ập đến, còn trực tiếp đóng cửa sạp hàng của người ta, các người có còn chút lương tâm nào không vậy?

Lưu Hiểu Thiên sững sờ trong chốc lát, vốn dĩ hắn đang khen ngợi những công dân ưu tú này, nhưng không ngờ rằng những người được gọi là công dân ưu tú ấy, lúc này lại đang gào ầm lên với hắn ta.

"Các vị công dân, người bán hàng rong này đã làm ảnh hưởng đến bộ mặt của thành phố chúng ta. Chúng ta đều sống trong thành phố xinh đẹp này, vậy nên tôi hy vọng rằng mọi người sẽ chung tay để giúp cho thành phố ngày càng trở nên phát triển hơn…" Lưu Hiểu Thiên nghiêm túc nói, nhưng nhiêu đây cũng không thể làm giảm bớt đi thành kiến về quản lý đô thị trong lòng của những công dân.

Chúng ta là một thành phố lớn, là một đô thị lớn trong quốc tế, nên tất cả những điều này đều hoàn toàn thuyết phục cả.

"Đừng có nói với bọn tôi mấy cái này làm gì, thành phố có đẹp hay không thì đấy là vấn đề của quy hoạch đô thị, bọn tôi chỉ muốn hỏi một chút thôi, ăn một cái bánh kếp có ảnh hưởng gì không?"

"Tôi nói này các vị đồng chí, chúng tôi đều biết rõ chức trách nhiệm vụ của các người là thế nào, nhưng có đôi lúc các người cũng phải thuận theo ý dân chứ, đúng không?"

"Đúng vậy! Tôi đứng đây xếp hàng cũng được bốn mươi phút rồi, bây giờ các người lại tịch thu gian hàng này đi, thế chẳng phải là đang giết bọn tôi hay sao?"

"Tôi là bác sĩ, nếu không được ăn món bánh kếp này thì tôi sẽ mất sức cả ngày mất, mà các người có biết việc này sẽ gây ra ảnh hưởng lớn như thế nào không? Chiều nay tôi có một ca phẫu thuật quan trọng, nếu mất sức rồi dẫn đến sai lầm trong thao tác thì sẽ lớn chuyện, tôi mà đã toi đời rồi thì đến lúc đó cũng kéo theo cả các người nữa, các người đừng hòng thoát được tội có liên đới đấy nhé."

…

Chương 17: Lần đầu tiên gặp phải tình huống này

Giờ phút này Lưu Hiểu Thiên ngốc luôn rồi, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra ở đây thế?

Không phải chỉ là một sạp hàng thôi sao, cần gì phải khiến mọi chuyện đi xa như thế chứ?

Lúc này người vây xem càng ngày càng đông, đa số mọi người đều cho rằng đã xảy ra chuyện gì đó vô cùng nghiêm trọng.

Đặc biệt là khi nhìn thấy bốn chữ "quản lý đô thị", nó lại càng khiến cho bọn họ nhớ đến chuyện thực thi pháp luật vô cùng thô bạo của đám quản lý đô thị dạo gần đây, ngay sau đó, bọn họ đều lần lượt lấy điện thoại ra rồi tiến về phía trước.

Chỉ là, sự việc này khiến bọn họ có chút bối rối, chuyện gì đang xảy ra vậy? Thoạt nhìn không giống như đang có chuyện xảy ra cho lắm.

Lúc này Lâm Phàm cũng trợn tròn mắt, đây là lần đầu tiên hắn được chứng kiến một tình huống vi diệu như thế này, khách hàng vì để được ăn món bánh kếp của mình mà sẵn sàng cãi tay đôi với quản lý đô thị.

Hơn nữa với tình hình này, nếu hôm nay không được ăn bánh kếp thì sợ là bọn họ sẽ không chịu rời đi mất.

"Đội trưởng, giờ phải làm sao đây? Những người này sẽ không rời đi đâu." Một công nhân hỏi.

Hiếm lắm mới thấy một tình huống như thế này nên bọn họ không biết phải làm sao cả.

Vào giờ phút này, đầu của Lưu Hiểu Thiên như sắp nổ tung cả lên, cậu hỏi tôi thế tôi phải đi hỏi ai đây.

Nếu không hỏi gì về chuyện này thì cũng không hợp quy tắc cho lắm, trong lòng sẽ cảm thấy khó chịu, nhưng nhìn dáng vẻ của những người công dân này, nếu hôm nay hắn không thả người bán hàng rong này đi, chắc sẽ không xong với bọn họ rồi.

Trong lúc nhất thời, Lưu Hiểu Thiên đã rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Quan trọng hơn là, người xung quanh đang mỗi lúc tụ lại xem đông hơn, nếu cứ kéo dài quá lâu rồi bị lan truyền lên trên mạng, không quan tâm ngọn ngành câu chuyện ra sao, chắc chắn quản lý đô thị sẽ là đối tượng bị ném đá nhiều nhất.

“Ài, ta đi đây, mấy người này bị cái gì vậy? Họ thèm món bánh kếp này lắm à, làm như đã nhiều năm rồi không được ăn bánh kếp ấy.”

“Đội trưởng….” Lúc này, Lâm Phàm yếu ớt hỏi: “Hay là, để tôi làm bánh kếp cho họ đi.”

“Không được, quy tắc chính là quy tắc, hiện tại cậu đã vi phạm quy định rồi, nên tôi phải tịch thu sạp hàng của cậu.” Lưu Hiểu Thiên nghiêm túc nói.

Lâm Phàm nhún vai bày tỏ sự bất lực của mình, nếu đã thế thì đành phải làm phiền người vậy.

“Mọi người hãy nghe tôi nói, chúng ta phải tuân theo các quy tắc trong vấn đề này. Việc dựng gian hàng bất hợp pháp này phải được chấm dứt hoàn toàn. Nếu không, thành phố xinh đẹp của chúng ta sẽ trở nên hỗn loạn mất.” Lưu Hiểu Thiên hết sức an ủi mọi người, hắn hy vọng rằng các công dân sẽ hiểu cho công việc của bọn họ.

Nhưng đối với nhóm công dân đang nóng lòng muốn được ăn bánh kếp này, ai dám ngăn cản bọn họ ăn bánh kếp thì người đó chính là kẻ thù.

“Đừng có nói này nói nọ với bọn tôi nữa, hôm nay nếu dám đóng sạp hàng này thì bọn tôi sẽ đi báo cáo các người đấy.”

“Đúng vậy, không cho bọn tôi ăn bánh kếp cũng tức là đang giết chết bọn tôi rồi.”

Lưu Hiểu Thiên nhìn những công dân này như thể nếu không ăn được bánh kếp thì sẽ không bỏ cuộc, hắn nhất thời không còn gì để nói nữa.

Ngày hôm nay đã có sự thay đổi.

Từ khi nào mà tình huống lại trở nên như vậy chứ?

Trước đây đám tiểu thương bày sạp hàng ở ven đường, vì không muốn bị tịch thu sạp hàng nên ai nấy cũng đều mang đồ nghề bỏ trốn hết.

Nhưng hiện tại, thời thế đã thay đổi, chủ sạp hàng bánh kếp một mình đứng một nơi, vẻ mặt trông bất lực vô cùng, như thể không liên quan gì đến hắn vậy.

"Đội trưởng, hay là thôi đi, đám công dân này hình như bị mê muội rồi. Nếu chúng ta cứ tiếp tục cưỡng chế tịch thu sạp hàng thế này, chỉ sợ là sẽ xảy ra xung đột mất, đến lúc đó, cho dù chúng ta có lý do chính đáng đi chăng nữa thì cũng không thể nói rõ được đâu."

"Đúng đấy, bây giờ trên mạng đang vô cùng nhất trí đánh giá không tốt cho quản lý đô thị là chúng ta rồi, chúng ta nên nhân nhượng một chút, có lẽ kết quả sẽ trở nên tốt hơn."

Lưu Hiểu Thiên khẽ chớp mắt, cuối cùng vì quá bí bách nên hắn đã bất lực gật đầu.

Thế thì, chuyện đến đây thôi vậy.

"Tôi cho phép cậu tiếp tục làm, nhưng số người hiện tại đã nhiều lắm rồi, xong hết thì thôi chứ đừng làm tiếp nữa." Lưu Hiểu Thiên nói.

Lâm Phàm sững sờ trong chốc lát, hắn không ngờ rằng đội trưởng Lưu sẽ nhượng bộ, điều này thật sự khiến cho hắn ngạc nhiên vô cùng.

Mà những người dân ở xung quanh, cũng bắt đầu nở nụ cười trên môi.

"Ài, quản lý đô thị cũng tốt phết đấy chứ, không tệ."

"Sau này, nếu trên mạng có ai dám nói quản lý đô thị không tốt, tôi sẽ là người đầu tiên đứng ra bác bỏ ý kiến này."

"Hãy nhìn đi, đây mới gọi là quản lý đô thị đấy, biết thuận theo dư luận, đây mới chính là những người đang phục vụ cho chúng ta đó nha."

Nhìn những công dân mới ban nãy còn đang bùng nổ này lại đột nhiên khen ngợi bọn họ, điều này khiến Lưu Hiểu Thiên và những người khác thấy rất hài lòng.

Thôi, thôi vậy, xem như đây là ngoại lệ đi.

Chương 18: Tiếp tục bán

Giờ phút này Lâm Phàm phục rồi, quả nhiên là sức mạnh của quần chúng nhân dân vô cùng mạnh mẽ, ngay cả đội quân hùng mạnh nhất được cả thế giới công nhận, mà cũng bị thuyết phục thì còn ai có thể làm được điều này nữa đây.

“Ông chủ nhỏ, mau làm đi chứ, tôi sắp không chờ nổi rồi đây này.”

“Xã hội hài hòa, xã hội hài hòa.”

“Không sai, bây giờ quốc gia đang ngày càng trở nên tốt đẹp, những đồng chí tốt đó còn châm chước cho chúng ta cơ mà, làm sao mấy cái người trên mạng kia lại có thể bôi nhọ các đồng chí thấu tình đạt lý này chứ.”

“Rất đáng khen ngợi, đây chính là phong thái của người quản lý đô thị ở Thượng Hải này đấy nha.”

…

Lưu Hiểu Thiên xấu hổ cười khẽ, vừa rồi có người còn bày ra bộ mặt như thể nếu không đồng ý thì có thể sẽ giết người luôn cơ mà.

Mà đối với những người đứng xem, không còn nghi ngờ gì nữa, cảnh tượng này đã trở thành một quả bom phát nổ trong làn nước yên tĩnh, gây ra những cơn sóng lớn động trời.

Quản lý đô thị thật sự bó tay luôn rồi.

Cảnh tượng này thật sự quá mức gây sốc, may mà có quay video lại, nhất định phải chia sẻ lên mạng cho mọi người xem mới được.

Gian hàng này trâu bò thật sự, đám đông cũng trâu bò không kém, vì để được ăn bánh kếp mà dám chống lại cả quản lý đô thị đó nha.

Hiện tại Lâm Phàm cũng không biết nên làm sao mới phải nữa, tri thức bách khoa này cũng trâu bò quá rồi. Chỉ bằng một món bánh kếp thôi mà đã nắm gọn trong tay dạ dày của những

người này, nếu tung hết tám món ẩm thực vùng miền trong sách ra thì hắn sẽ phi thăng luôn quá.

Nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, lượng tri thức bách khoa nhiều như vậy, não bị hư mới đi đổi tri thức bách khoa để lấy toàn bộ món ăn trong đấy. Nhưng nếu có năng lực đó thì hắn sẽ trực tiếp đổi lấy tri thức tiên hiệp, cơ mà không được, phải lùi lại một bước nữa, đổi lấy cái tri thức võ hiệp kia thì hắn sẽ được lợi hơn. Ttrực tiếp làm anh hùng vô song, ngao du thiên hạ, phong thái đó, khí thế đó, chỉ nghĩ đến thôi cũng khiến hắn có chút hưng phấn rồi.

Nhưng với tình huống hiện tại, vẫn là nên ngoan ngoãn bán bánh kếp đi thôi.

“Ông chủ nhỏ, sao anh làm bánh ngon thế?” Một chàng trai cũng đang đợi bánh kếp tò mò hỏi.

Vừa nghe xong, Lâm Phàm lập tức trở nên vui vẻ, sau đó hắn bắt đầu giải thích về cách làm bánh kếp tại nhà.

“ Điểm bách khoa +1.”

Sau khi Lâm Phàm giải thích tri thức bách khoa xong, một âm thanh kim loại khẽ vang lên, trên cột ký tự của điểm bách khoa toàn thư thay đổi thành 2 điểm.

Đây có thể nói là một sự tiến bộ.

Lâm Phàm không bao giờ cảm thấy mệt mỏi trong việc giải thích tri thức bách khoa.

Lúc này một hương thơm lập tức ập thẳng vô mặt.

“Thơm quá, mùi này ngửi mãi cũng không thấy chán.”

Những người dân đang đứng xếp hàng đưa mũi ngửi, mùi hương thơm ngon này, chỉ ngửi thôi cũng cảm thấy thoải mái rồi.

Nhóm quản lý đô thị đứng bên cạnh xe đẩy cũng bị mùi hương này mê hoặc, nhìn những chiếc bánh kếp được nhào nặn bằng tay kia, trong mắt bọn họ tràn ngập sự kinh ngạc.

Bánh kếp này thật sự đẹp nha, thoạt nhìn trông cũng khá ngon đó.

Nếu được thay đồng phục ra thì bọn họ đã có thể vào đó xếp hàng chờ mua bánh rồi, nhưng bây giờ bọn họ chính là quản lý đô thị. Tuy rằng mùi hương này thơm như vậy, nhưng cũng không thể vào xếp hàng chung với mọi người được đâu nha.

Lưu Hiểu Thiên cũng bị mùi hương này hấp dẫn, hắn không khỏi nuốt xuống một ngụm nước bọt, khẽ nhìn bàn tay đang nặn bánh kếp kia, rồi lại nghĩ đến thân phận hiện tại của chính mình. Sau đó hắn liền trực tiếp ẩn nhẫn chịu đựng, nhưng trong lòng lại là bão tố.

Mùi hương này cũng quyến rũ quá rồi, hắn thật sự rất muốn ăn.

Nhưng bản thân là đội trưởng đội quản lý đô thị thì lòng phải vô cùng cứng rắn mới được nha…

“A, ngon quá, ngon quá đi mất! Rốt cuộc cũng biết mùi vị của món bánh kếp mình hằng mơ ước rồi, không muốn ăn cơm nữa, chỉ muốn hương vị này mãi tồn đọng trong miệng thôi.”

Anh chàng đầu tiên lộ ra sắc mặt hạnh phúc, như thể đang hưởng thụ ngày tháng tươi đẹp nhất trên thế gian vậy.

Cảm giác này thật sự quá mức hạnh phúc.

Ực, ực…

Nhóm quản lý đô thị nhìn chàng trai trẻ kia ăn ngon miệng như thế, rồi lại nhìn sang những chiếc bánh kếp với lớp vỏ vàng giòn bên kia, bọn họ không khỏi nuốt xuống một ngụm nước bọt.

Nhóm quản lý đô thị bị bánh kếp dụ dỗ cảm thấy cũng phát thèm, nhưng mà cả đám đều phải âm thầm chịu đựng sự giày vò này một cách đầy khó khăn.

Vị khách hàng tiếp theo.

“Ông chủ nhỏ! Vất vả cho cậu rồi, nhanh lên nào.” Khách hàng tiếp theo chính là vị bác sĩ ban nãy.

“Ông có muốn tìm hiểu thêm về cách làm bánh kếp này chứ?” Hiện tại Lâm Phàm đang muốn kiếm thêm một chút điểm bách khoa.

“Không cần đâu ông chủ nhỏ, vẫn là bánh kếp quan trọng hơn, buổi giải phẫu chiều nay phải dựa vào những chiếc bánh kếp này rồi.” Bác sĩ nhìn chằm chằm vào bánh kếp rồi nói.

Chương 19: Cái này ma lực không ngờ lại lớn như vậy?

Chiều hôm qua sau khi ăn xong thì dư vị vẫn còn đọng lại. Anh ta lập tức về kể cho vợ nghe, nhưng vợ anh ta lại không hề tin rằng vị của món bánh kếp này lại có thể ngon được đến mức đấy.

Đối với bất cứ ai, nếu không tự mình ăn thử thật sự thì họ sẽ khó mà tin cho lắm. Theo họ, một chiếc bánh kếp dù có ngon đến đâu đi chăng nữa, sao có thể ngon đến mức bay lên trời luôn được chứ?

Nhưng đối với những ai đã từng ăn thử, sau khi ăn món bánh kếp này xong, bọn họ thật sự có thể bay lên trời đấy chứ.

Vì đó chính là cảm giác tinh thần lơ lửng trên chín tầng mây.

Lâm Phàm cảm thấy, điểm bách khoa này có chút khó kiếm thì phải.

Ngay cả khi đã chia sẻ kinh nghiệm rồi, nhưng nếu đối phương không quan tâm thì cũng trở nên tốn công vô ích thôi.

“Thế thì tốt quá, không ngờ bánh kếp tôi làm lại có tác dụng như vậy, hy vọng buổi giải phẫu chiều nay sẽ thành công mỹ mãn.” Lâm Phàm cười nói.

“Điều đó là đương nhiên, ăn bánh kếp của ông chủ nhỏ xong, tinh thần tôi cũng tràn đầy sảng khoái.” Bác sĩ cười đáp.

…

Thời gian dần trôi, từng chiếc bánh kếp được đưa ra khỏi chảo, mỗi người sau khi ăn xong đều cảm thấy ngập tràn sự hạnh phúc.

Như thể những chiếc bánh kếp trong tay bọn họ chính là điều tuyệt vời nhất trên thế gian này vậy.

Những người dân vẫn luôn đứng xem, ai nấy đều vô cùng kinh ngạc, điều này quá phản khoa học rồi.

Bánh kếp dù ngon đến đâu thì cũng không thể đến mức đó được.

“Được rồi, dân ý kết thúc, quầy hàng này sẽ bị tịch thu. Bởi vì cậu chính là nguồn cơn, nên cậu phải đi với chúng tôi một chuyến.” Lưu Hiểu Thiên nói.

“Hả?”

Lâm Phàm nghe thế thì lập tức bùng nổ.

“Đội trưởng Lưu, có phải có gì hiểu lầm rồi không. Tôi chỉ là dựng sạp hàng trái quy định mà thôi, có phạm tội gì nghiêm trọng đâu, tại sao tôi phải đi với các anh về đồn chứ?”

Lâm Phàm đã bị bắt nhiều lần, mỗi lần đều là tịch thu sạp hàng, sau đó sẽ lãnh một biên lai tiền phạt, nhưng khi nào cũng được thả ra cả.

Cái này, con mẹ nó phản khoa học quá rồi.

Chẳng lẽ hắn nghĩ bản thân trâu bò lắm nên có quyền chèn ép người khác hay sao?

“Sao nào, chúng tôi đã thuận theo dân ý rồi, cậu không thể thuận theo ý chúng tôi được sao? Tôi chỉ định đưa cậu về hỏi mấy câu thôi mà, hỏi xong thì sẽ thả cậu đi.” Trong ánh mắt của Lưu Hiểu Thiên khẽ lập lòe những tia khác thường, sau đó, hắn ta thầm liếc nhìn những chiếc bánh kếp trong tay người dân một cái.

Trong lòng thầm nghĩ, món bánh kếp này thật sự ngon đến thế sao?

Không được, phải nghĩ cách ăn thử thôi.

“Còn chúng tôi thì sao, đừng có thu quầy hàng mà.”

Ngay lúc này, một loạt những giọng nói nhẹ nhàng khẽ vang lên.

Mọi người quay đầu lại nhìn, đằng sau là một nhóm các em gái xinh đẹp tràn ngập sắc xuân đang vội vã chạy đến đây.

Vì chạy quá gấp, khiến cho cảnh sắc trước ngực cũng trở nên vô cùng mỹ lệ.

Hừm, thật vui vẻ.

Ực ực!

Những đồng bào mang giống đực đều không tự chủ được mà khẽ nuốt nước miếng ừng ực, cảnh đẹp thế này, đúng là thật hiếm gặp đó nha.

Đầu óc Lưu Hiểu Thiên như muốn nổ tung, vừa giải quyết vấn đề này thì lại đến vấn đề khác, ma lực của món bánh kếp này thật sự lớn đến vậy sao?

"Quầy hàng này vi phạm quy định trong việc bày hàng quán nên đã tạm thời bị tịch thu rồi, mong các vị hiểu cho. Chúng tôi chỉ làm theo đúng pháp luật thôi." Lưu Hiểu Thiên nói.

"Anh quản lý đô thị! Xin anh đó, cho tụi em một cơ hội đi mà." Hoắc Hàm vừa nháy mắt vừa nắm lấy cánh tay của Lưu Hiểu Thiên, vẻ mặt đau khổ cầu xin.

Ban nãy lúc ở trong văn phòng, sau khi phát hiện quầy hàng sắp bị tịch thu thì mặt mũi bọn họ đều trở nên biến sắc cả.

Bởi vì lúc nãy có quá nhiều người nên bọn họ chỉ có thể cố gắng kìm nén sự xúc động vào trong lòng, cũng ôm hy vọng rằng nhân lúc vắng người thì sẽ xông ra tấn công. Thế nhưng bọn họ đâu có ngờ là quản lý đô thị lại bất ngờ ập đến như vậy.

"Ngại quá các người đẹp, chúng tôi chỉ có thể tuân theo quy định mà tịch thu sạp hàng này thôi." Lưu Hiểu Thiên làm sao có thể để cho mấy em gái này có cơ hội đàm phán được, hắn trực tiếp rút tay lại, rồi mạnh mẽ chui vào trong xe.

"Đó đó…Chết mất thôi, em đã sớm nói rồi mà các chị có chịu tin đâu, bây giờ không còn bánh kếp nữa rồi đấy, bảo bảo đói muốn chết rồi nè."

"Lũ quản lý đô thị xấu xa, bảo bảo sẽ không bao giờ tẩy trắng cho mấy người đâu."

…

Những quản lý đô thị đã leo lên xe đó, sau khi nghe được những lời này, bọn họ suýt chút nữa đã sốc đến hộc máu.

Vô hình trung, một em gái đáng yêu xinh đẹp đã chính thức bị vấy bẩn.

Đối với một số quản lý đô thị trẻ tuổi mà nói, nếu bản thân họ là đội trưởng, chắc chắn họ sẽ thành toàn yêu cầu của những người đẹp đó, nhưng tiếc là bọn họ không phải đội trưởng.

Còn đội trưởng thì trực tiếp đã bế Lâm Phàm lên xe rồi.

…

Chương 20: Người đầu tiên

Đọc giả ơi, thấy hay quăng cho truyện ít kim phiếu đi nè!!! cám ơn mọi người nhiều lắm luôn

…

Cục quản lý hành chính và chấp pháp thành phố Thượng Hải thường được gọi là Cục quản lý đô thị.

Xe ngừng lại ở bên ngoài.

Lâm Phàm nhìn đội quản lý trật tự đô thị từ từ nâng xe mình lên, vẻ mặt bất lực, việc này chẳng khác gì chặt đi đường kiếm ăn của hắn rồi.

“Đội trưởng Lưu, đây cũng là lần đầu ta vi phạm, hay là để tôi nộp tiền phạt rồi tha cho tôi đi.” Lâm Phàm nói.

Lưu Hiểu Thiên nhìn Lâm Phàm, sau đó cười mắng: “Thằng nhóc cậu mà vi phạm lần đầu à? Cậu đã là kẻ tái phạm rồi nhé! À, mà đứa cộng sự kia của cậu đâu? Sao nay không thấy người đó nữa.”

“Hắn đi rồi, là do thủ đoạn bàn tay thép của đội trưởng Lưu đuổi hắn đi đó.” Lâm Phàm nói.

“Tôi nói này! Cậu nên làm một thẻ đăng ký đi, kinh doanh hợp pháp. Cậu không ăn trộm ăn cướp, cũng không làm chuyện xấu nên không có gì to tát cả. Thế nhưng hành vi này của cậu lại ảnh hưởng nghiêm trọng đến bộ mặt thành phố đấy.” Lúc này Lưu Hiểu Thiên đi vào trong cục, chuẩn bị lập biên bản với Lâm Phàm

Nhưng mà lúc này, cục trưởng Lưu hứng thú nhìn thoáng qua quầy bánh kếp kia.

“Tay nghề bánh kếp của cậu không tồi, hèn gì dân thành phố không nỡ buông tay.” Lưu Hiểu Thiên cười nói.

Lâm Phàm vừa nghe thấy vậy thì tất nhiên là nội tâm tràn đầy tự hào, nhưng cũng khiêm tốn nói: “Đâu có, đâu có! Tay nghề còn kém, chưa ra hồn đâu ạ.”

“Được rồi, đừng khiêm nhường nữa, tôi làm việc nhiều năm như vậy rồi, đúng là chưa gặp qua trường hợp nào như cậu.” Lưu Hiểu Thiên phẩy tay, sau đó lại vẫy tay với cộng sự mình.

“Tiểu Vương, cậu có đói bụng không?” Lưu Hiểu Thiên hỏi.

“Đội trưởng, tôi không đói bụng.” Tiểu Vương lắc đầu, sau đó lại vùi đầu làm việc.

“Tiểu Lý, cậu có đói bụng không?” Lưu Hiểu Thiên hỏi.

“Đội trưởng, sáng nay tôi vừa ăn rồi, nhưng mà đúng thật là giờ có hơi đói.” Tiểu Lý cũng định nói không đói bụng nhưng đột nhiên nhận ra cuộc hỏi chuyện này có hơi gì đó hơi sai.

Lúc đội trưởng Lưu nói mấy câu này trong cục thì có thử qua, nhưng lại phát hiện ra vấn đề lớn.

Đây không phải là muốn nhắc mình sao?

Đột nhiên, Tiểu Lý nhớ lại lúc trước ngửi được mùi hương này rồi, đây không phải mùi bánh kếp kia sao?

Lúc ấy ngửi được, Tiểu Lý cảm giác cái mũi của mình muốn đi theo mùi hương này luôn rồi.

“À à, hiểu rồi.” Giờ khắc này, tiểu Lý hiểu ra, đội trưởng Lưu đây là muốn dương đông kích tây, muốn nếm thử bánh kếp của tên nhóc này.

Giờ phút này, Tiểu Lý biết bản thân nên nói như thế nào rồi.

“Đội trưởng, tôi đói thật sự đó, nhưng ở đây không đồ ăn. Trong phạm vi mấy dặm, không có hàng rong nào dám bán ở đây.” Tiểu Lý nói.

“Đó mới là vấn đề đó.” Đội trưởng Lưu ý hứng thú nói, rồi tỏ vẻ rất là bất lực.

Lâm Phàm lại không ngốc, làm gì không nghe ra hàm ý trong câu nói đó. Sau đó hắn cười thầm trong lòng, kế sách đã có đã như vậy thì phải chinh phục hoàn toàn các người thôi.

“Ui chao, không ăn cơm sáng là sẽ bị mấy bệnh nguy hiểm lắm đó nha. Đội trưởng Lưu à, tôi thấy hay là để tôi làm mấy cái bánh kếp ngon cho các người ăn đỡ đói nhé.” Lâm Phàm nói.

“Cái này, ây da, tuy là không đúng quy định, nhưng mà so sánh cái này với cơ thể khỏe mạnh thì thân thể vẫn là quan trọng hơn, tôi thấy Tiểu Lý đói đến mặt trắng bệch cả rồi kìa, vậy làm mấy cái đi.” Đội trưởng Lưu luôn nghĩ tới những cái bánh kếp này cơ mà.

Người này cũng rất hiếu kỳ, đặc biệt là sau khi ngửi qua mùi hương này, trong lòng càng nôn nóng hơn nên muốn tự mình nếm thử một phen.

Mà lúc này đây những người của đội quản lý trật tự đô thị cũng đều ngửi thấy được mùi hương kia, đồng thời cũng thấy người dân thành phố ăn rất ngon nên trong lòng cũng có nghĩ tới.

“Tôi cũng đói.”

“Thà là các người đừng nói, hôm nay tôi cũng không ăn cơm sáng đây.”

“Hôm nay vợ tôi không có ở nhà, sáng nay cũng chưa kịp ăn, cho tôi một phần luôn đi.”

Những người của đội quản lý đô thị buôn hết chuyện trong tay, một đám vây quanh lại đây.

Một vài người trong cục quản lý đô thị không nắm bắt được tình hình, không biết ở đây xảy ra chuyện gì, nhưng cũng không tò mò quá nhiều nên nhìn vài cái rồi rời đi.

Lưu Hiểu Thiên thấy nhiều người vây quanh như vậy cũng không phải cách, sau đó chỉ huy: “Các người cứ làm việc trước đi, lát nữa xong việc rồi gọi các người.”

Đại đội trưởng lên tiếng, bọn họ nào dám không nghe, sau đó nhìn đội trưởng: “Đội trưởng, vậy cũng được nhưng phải gọi bọn tôi đấy nhé.”

“Ừ.” Lưu Hiểu Thiên gật đầu, nhưng thật ra có chút sốt ruột lắm rồi.

Lâm Phàm cười thầm, đi vào trước xe đẩy rồi bắt đầu bận rộn.

Chỉ sợ mình là người đầu tiên bán bánh kếp cho đội quản lý đô thị trong cục thôi.

“Muốn làm được bánh kếp này thì cũng dễ, nhưng muốn làm cho ngon thì phải công phu lắm.” Lâm Phàm vừa bận rộn, vừa giảng giải kiến thức làm bánh kếp.

Vì để đạt được nhiều giá trị bách khoa, Lâm Phàm phải liều mạng thôi.

Nhưng giờ nhìn tình tình này, có vẻ đội quản lý trật tự đô thị không cảm thấy quá hứng thú lắm.

Chương 21: Nhóc con, vươn ra nước ngoài luôn nhé (1)

Theo như Lâm Phàm nghĩ, bọn họ hứng thú với tay nghề làm bánh kếp của hắn hơn.

Giảng giải được một lúc xong, một giá trị bách khoa cũng không có, chuyện này đối với Lâm Phàm mà nói thì là một sự đả kích khỏi bàn cãi.

Quả nhiên trên thế gian này đồ tham ăn rất nhiều, cũng thật lòng muốn bọn họ học tập nhưng thật sự không thực tế chút nào.

Cùng một loại gia vị, cùng một loại bột mì, sao cái mình làm lại ngon như vậy, Lâm Phàm nghĩ chắc chắn là do niềm đam mê làm nên rồi.

Không bao lâu sau, mùi hương nồng nàn tràn ngập trong không khí.

Ánh vàng rực rỡ ngoài da, dưới ánh sáng mặt trời hơi gắt, chúng tản ra ánh sáng lóng lánh, loá mắt vô cùng.

“Tay nghề này thật tuyệt vời.” Đội trưởng Lưu nhìn không chớp mắt, không khỏi kinh ngạc khen nức nở.

Ngàn lớp trăm điệp, nhè nhẹ như sợi chỉ, mỏng như tờ giấy, không giống bình thường. So với các tay bánh kếp khác, chỉ dựa vào cách tạo hình này thôi đã quăng đối phương xa mười bảy mười tám con phố rồi.

Khịt khịt!

Đặc biệt là mùi hương này càng không thể tả được, đội quản lý trật tự đô thị đứng vây lại xem bên cạnh, cảm giác nước miếng mình muốn chảy xuống tới nơi.

“Cái thứ nhất xong rồi đây.”

Lâm Phàm đóng gói đơn giản một chút, sau đó đưa qua.

Ngay lập tức, mọi người nhìn không chớp mắt.

Lúc này đây ai cũng muốn ăn cái thứ nhất cả.

“Đội trưởng, hay là anh ăn trước đi.”

“Ừm, vậy tôi ăn trước, sáng nay vội quá, hơi đói bụng tí.” Lưu Hiểu Thiên cũng không khách khí, lúc này chắc chắn là nếm thử cái thứ nhất rồi.

Lưu Hiểu Thiên cẩn thận đánh giá: “Tạo hình hoàn hảo, mùi hương hoàn mỹ, kết cấu hoàn hảo, khiến cho ngời ta lập tức muốn xem thử vị như thế nào.”

Lưu Hiểu Thiên hé miệng, cắn một miếng. Một miếng này lại làm Lưu Hiểu Thiên mở to tròng mắt, như là gặp phải cảnh tượng gì không thể tin được vậy.

Ừng ực!

“Đội trưởng, sao rồi?”

“Đội trưởng, biểu cảm của anh hơi khoa trương rồi đó nha.”

…

Giờ phút này Lưu Hiểu Thiên không nói một câu nào, hắn cảm giác như mình đang bay lên trời vậy. Cả người mở ra hai cánh, bay lượn vèo vèo, rất thoải mái, rất vui sướng, thật sự rất thoải mái…

“Ngon, ngon, ngon…”

Ba cái ngon liên tiếp này làm màng tai các đồng nghiệp khác muốn thủng tới nơi.

Giờ khắc này Lưu Hiểu Thiên đã hiểu ra rốt cuộc cảnh tượng buổi sáng hôm nay là vì sao.

Bánh kếp ngon như thế, nếu là hắn thì hắn cũng sẽ giữ chặt quầy hàng này.

Nếu mà không được ăn thì thật sự là đòi muốn mạng hắn rồi.

“Bọn họ đang làm cái gì vậy?” Một vài nhân viên công tác trong cục tò mò quan sát.

“Không biết nữa, nết ăn của đội trưởng Lưu này có hơi xấu xí, giống như là đã ba ngày rồi không ăn cơm ấy nhỉ.”

“Nhìn mà tôi cũng cảm thấy đói bụng theo luôn, mà mùi hương này cũng thơm quá đi chứ!.”

“Hay là chúng ta cũng đi qua đó xem một chút đi.”

“Cũng được.”

Một đám nhân viên trong cục ngửi thấy mùi hương thì đi qua.

…

“Ăn ngon thật, con mẹ nó!”

“Tôi có cảm giác sắp bay lên luôn rồi ấy, không biết nên dùng ngôn ngữ gì để miêu tả hương vị này nữa.”

“Bánh kếp này đúng như lời đội trưởng vậy, tuyệt vời, thật sự quá tuyệt vời.”

Đội quản lý trật tự đô thị cầm bánh kếp trong tay, vẻ mặt thỏa mãn giống như đang thưởng thức mỹ vị nhân gian vậy.

Cắn một miếng, toàn bộ đầu lưỡi đều là hương vị của bánh kếp này.

Cho dù người khác có cho vạn tệ cũng không đổi được.

Ăn bánh kếp này có cảm giác rất là kỳ diệu, trong lòng rất thỏa mãn, hết thảy phiền não đều tan thành mây khói. Thậm chí hít thở cũng có cảm giác không khí biến thành hương thơm luôn vậy.

Lưu Hiểu Thiên ăn bánh kếp trong tay, nhắm chặt hai mắt lại thưởng thức một hồi, sau đó mở mắt ra trong miệng bật ra một câu.

“Bánh kếp này quả thực là mỹ vị nhân gian.”

Lâm Phàm nghe thấy lời khen thì trong lòng rất thỏa mãn, mở miệng hỏi: “Hương vị ổn áp chứ?”

“Không chỉ ổn mà quả thực là nghịch thiên luôn đó.”

“Ăn xong bánh kếp này, trên thế gian này làm gì có món ngon nào có thể sánh vai với nó được nữa.”

…

“Đội trưởng Lưu! các người đang làm gì vậy?”

Lúc này nghe thấy tiếng các đồng sự đang tiến lại đây cười hỏi, mới tới đứng bên cạnh đội trưởng Lưu thôi mà bọn họ đã ngửi thấy một hương thơm mê người xông vào mũi, câu động nhân tâm của bọn họ.

“Còn vài cái bánh kếp này, hay là các anh cũng thử một lần luôn đi.” Lâm Phàm tiếp tục con đường chiêu binh bằng bánh kếp.

“Bánh kếp hả? Tôi không thích ăn lắm.”

“Anh không thích thì để tôi! Cái này cho tôi, các người đừng hòng cướp đấy.”

“Nhìn các người ăn ngon như vậy, tôi cũng muốn thử một lần.”

Sau đó trong tay mỗi người đều cầm một cái bánh kếp, những người chưa từng thước thức qua hương vị này, lúc đầu cũng không để tâm đến bánh kếp này.

Nhưng sau khi cắn thử một miếng, đầu tiên thì đúng là bùng nổ, bọn họ thấy vị ngon này tràn ngập trong não của mình, không thể bình ổn trong một lúc lâu.

“Hương vị này…”

“Không tồi nha, đây….”

Lần đầu tiên nếm thử đã không nói nên lời, một lòng chỉ muốn nếm thử bánh kếp này. Đối với bọn họ bánh kếp này rất khác biệt, hoàn toàn khác biệt.

Mùi hương này, hương vị này, cảm giác này quả thực là nghịch thiên.

...

Chương 22: Nhóc con, vươn ra nước ngoài luôn nhé (2)

Lưu Hiểu Thiên thưởng thức xong thì hài lòng gật đầu. Ăn xong rồi, sau này chắc chắn là ngày nào cũng muốn ăn, không thể dứt khỏi hương vị này được.

“Tính tiền đi, xem bao nhiêu tiền.” Lưu Hiểu Thiên nói.

“Khỏi nha, cái này miễn phí.” Lâm Phàm xua tay nói.

Lưu Hiểu Thiên vừa nghe thấy câu này thì làm sao mà đồng ý được? Miễn phí ư? Tuyệt đối không được, bọn họ không phải thổ phỉ, ăn cái gì thì trả tiền cái đó.

Việc nào ra việc đó, không có tùy tiện được.

Phạt tiền thì vẫn phạt, ăn cái gì thì đưa tiền, đó là đạo lý hiển nhiên, Không thể vì đặc quyền mà ăn không trả tiền, nếu như bị người khác biết chuyện này thì bọn họ chầu trời mất.

“Không được đâu! Tuy bọn tôi là đội quản lý trật tự đô thị, nhưng cũng là những người có quy tắc. Cậu tính xem bao nhiêu tiền, để tôi trả. Tuy nhiên cậu vẫn vi phạm quy định bày quán, tùy vào độ nghiêm trọng thì trường hợp này của cậu cũng coi như là dạy mãi không sửa, phạt tiền 500 đi.” Lưu Hiểu Thiên nói.

“Đội trưởng Lưu anh hiểu lầm rồi, quan trọng là lúc nãy tôi có nghe các người nói chuyện. Tôi cũng cảm thấy mình còn trẻ, chắc chắn không thể làm bánh kếp này cả đời được nên tôi cũng chuẩn bị đi tìm việc, sau này không bài quán nửa, còn cái sạp này cũng bỏ nốt.”

Lúc này vẻ mặt Lâm Phàm như kiểu đã được dạy bảo và não đã được thông rồi.

Con đường đằng sau cũng tỏa sáng hẳn lên.

“Vậy không được đâu.” Lưu Hiểu Thiên vừa nghe thấy lời này thì nói lại ngay, không cần suy xét.

“Đội trưởng Lưu, sao không được?” Lâm Phàm sửng sốt, không bày sạp nữa còn không chịu sao?

“Khụ khụ!”

Lưu Hiểu Thiên ho nhẹ một tiếng: “Không phải, cậu nghe tôi nói này. Cậu bán cái này rất có tiền đồ đó nha, cậu nhìn xem có bao nhiêu người thành công đều dựa vào công việc bán hàng rong để kiếm xô vàng đầu tiên đó nha. Tôi đánh giá cao việc làm bánh kếp của cậu. Quan trọng là cậu chưa làm giấy tờ hợp pháp, nếu có đầy đủ giấy tờ hợp pháp thì thiên hạ bao la này, tùy cậu bày bán nha.”

“Đội trưởng Lưu, vậy không đúng rồi. Chẳng phải có giấy tờ hay không có giấy tờ đều như nhau sao? Cũng là vi phạm kinh doanh mà.” Lâm Phàm nghi ngờ nói.

Tính cách Lưu Hiểu Thiên khá nhẫn nại rồi mà tên nhóc này vẫn không hiểu. Ăn xong bánh kếp này rồi, sau này không được ăn nữa khó chịu muốn chết.

Bất luận như nào cũng phải bắt tên nhóc này tiếp tục bày quán bán mới được.

“Không thể nói như vậy được, có giấy phép rồi thì khác biệt rất lớn. Cậu đừng hỏi nữa, chuyện này để tôi kêu người giúp cậu đi xử lý.” Lưu Hiểu Thiên nói.

Lâm Phàm vừa nghe thấy vậy thì lập tức lắc đầu: “Không cần đâu, mấy giấy tờ này quá phức tạp, còn tốn tiền nữa, tôi làm gì có thời gian. Đội trưởng Lưu, tôi thấy hay là thôi đi, các người cứ xử lý cái sạp này cho tôi đi, tôi đi tìm việc khác để làm.”

Lúc này, những đồng nghiệp trong đội quản lý trật tự đô thị nghe thấy vậy thì trong lòng bắt đầu nóng nảy.

Bọn họ và đội trưởng Lưu đều cùng một suy nghĩ. Trước khi ăn bánh kếp này, tên này có mở quán hay không cũng không dính dáng một xu đến bọn họ, nhưng sau khi ăn bánh kếp này xong thì không còn giống vậy nữa.

Bọn họ bị bắt thóp rồi, sau này không có bánh ăn thì không xù lông mới lạ.

“Đội trưởng Lưu, anh cũng thấy cậu nhóc này gây dựng sự nghiệp cũng không dễ dàng gì, chúng ta phục vụ vì nhân dân thì giúp một tay. Hay là chúng ta hỗ trợ làm giúp cậu ta chuyện này đi?”

“Không sai, quá trình này cần khoảng mấy ngày, nhưng chúng ta có thể làm giấy chứng nhận tạm thời trước mà.”

“Giấy chứng nhận tạm thời này là do tôi phụ trách, giờ tôi đi lấy một tờ ra trước.” Một tên nãy giờ chẳng nói gì, quay đầu đi vào trong cục.

“Giấy tờ này là bên chúng tôi phụ trách, mọi người phối hợp với nhau một chút, đẩy tiến độ nhanh hơn một chút, không thể để người ta chờ sốt ruột được đâu đấy.”

“Vậy mọi người nhanh chân đi, lát nữa tôi cũng mở cuộc họp, báo cáo xuống cấp dưới là từ nay quầy hàng này có giấy phép hợp pháp rồi.” Lưu Hiểu Thiên vội vàng nói.

Một lão già bị bánh kếp chinh phục xong thì đúng là đáng sợ, nếu từ nay về sau không ăn được thì đúng là rất khó chịu nha.

“Tới đây, tới đây, giấy tạm thời xong rồi nhé.”

Người vội vã rời đi lúc nãy bây giờ đã quay lại, trong tay cầm mấy văn kiện, sau đó nhét thẳng vào tay Lâm Phàm.

“Quầy hàng này không tiếp tục bán là không được đâu nha.”

Lưu Hiểu Thiên móc từ trong bóp ra ba tờ màu đỏ rồi bỏ vào tay Lâm Phàm.

“Yên tâm mà bán, bọn tôi xem trọng cậu. Chờ có văn bản chính quy rồi bọn tôi sẽ đích thân mang qua cho cậu.”

Lâm Phàm chớp chớp mắt, cảm thấy tình hình này vượt ngoài dự kiến.

“Đội trưởng Lưu, vậy tiền phạt….”

“Tiền phạt gì chứ, không phạt! Cậu là hộ kinh doanh ba tốt, vệ sinh sạch sẽ, ngon miệng, phục vụ tốt. Không thể so sánh với mấy gánh hàng rong nhỏ kia được.” Lưu Hiểu Thiên nói.

Chương 23: Nhóc con, vươn ra nước ngoài luôn nhé (3)

“Đội trưởng Lưu, vậy là không đúng quy tắc đó?” Lâm Phàm vui mừng, quản lý trật tự đô thị này thật sự quá tốt bụng luôn.

Ăn xong không chỉ đưa tiền mà còn tự mình chủ động làm giấy chứng nhận giúp. Tốt, quá là tốt bụng rồi.

“Quy tắc đó là người ta định, tuy bọn tôi là quản lý trật tự đô thị, nhưng hiện giờ chủ trương của quốc gia là hỗ trợ những người trẻ gây dựng sự nghiệp. Tuy đội quản lý trật tự đô thị bọn tôi phụ trách bộ mặt của thành phố, nhưng đối với những tên nhóc ưu tú như cậu, bọn tôi cần phải hết sức duy trì và hỗ trợ nha.”

“Làm cho tốt, tranh thủ phát triển bánh kếp này ra ngoài nước ngoài luôn đi.”

Lưu Hiểu Thiên vì muốn Lâm Phàm tiếp tục bày quán mà phải phí một phen miệng lưỡi.

Giờ phút này Lâm Phàm như sắp bay lên trời luôn rồi, bây giờ mình là hộ kinh doanh ba tốt, còn là công dân ưu tú. Nếu nói cái này cho người khác thì người ta không phun nước miếng chết mình mới lạ.

“Các cậu nhấc quầy hàng lên xe, đưa về chỗ cũ đi.” Lưu Hiểu Thiên nói.

“Dạ rõ, đội trưởng.”

Lúc Lâm Phàm chuẩn bị lên xe Lưu Hiểu Thiên vỗ vai Lâm Phàm.

“Bình thường mấy giờ thì bày quán?” Lưu Hiểu Thiên hỏi.

“Buổi sáng bảy tám giờ, buổi chiều bốn giờ.” Lâm Phàm nói.

“Ở trường tiểu học Hồng Tinh bên kia hả?” Lưu Hiểu Thiên hỏi lại lần nữa.

“Vâng, ở đó.”

Sau khi Lâm Phàm trả lời chuẩn xác, Lưu Hiểu Thiên phất tay, ý bảo có thể rời đi.

Lâm Phàm bình thản lên xe, sau đó nhìn lên trời, vẻ mặt bình tĩnh.

Hỏi thử xem, đây là trâu bò hay không trâu bò…

Còn có thể là ai được nữa đây.

“Nhóc con cố lên, tiếp tục bày quán nha.” Giọng nói Lưu Hiểu Thiên truyền đến từ phía sau.

“Yên tâm đi, vươn ra cả nước ngoài luôn.” Lâm Phàm cười trả lời.

“Được đó nhóc con, có khả quan lắm.”

Mà đối với Lâm Phàm mà nói, vươn ra nước ngoài là mở ra trang tri thức thứ hai, chắc chắn phải thoát khỏi ngành bán hàng rong này.

Có chút danh tiếng rồi.

Nhiệm vụ này cơ bản xem như đã xong.

…

Bây giờ là thời đại của internet, bất kỳ thông tin nóng hổi nào cũng phải chạy một vòng trên internet.

Mà bây giờ Weibo, WeChat còn nóng hơn, bất kỳ tin tức nào, đều phải tản ra từ trên đó.

Sáng nay có một video từ từ lan truyền trên mạng.

Nó không có sức lan truyền lắm, nhưng giờ phút này lại giống như châu chấu, chậm rãi càn quét trên mạng.

Các tiêu đề khác nhau thu hút sự chú ý của mọi người.

“Đầu đường Thượng Hải, phát hiện ra một cảnh thần kỳ.”

“Một cậu trai bán bánh kếp bị dân chúng vây kín, hô to chúng ta phải ăn bánh kếp.”

“Đội quản lý trật tự đô thị thông tình đạt lý, để cho người bán hàng rong làm xong việc làm ăn.”

Mà bộ thông tin UC luôn cùng tiến bộ với thời đại, cũng giật tít gây sốc. Đoạn video này giống như châu chấu lan đi rất mạnh, bọn họ cũng nhanh chóng theo kịp thời đại, lưu truyền video, đặt tiêu đề.

Tên tiêu đề này càng hấp dẫn nhiều dân chúng hơn

“Sốc! Người bán hàng rong, đội quản lý trật tự đô thị, quần chúng, bí mật giữa ba bên.”

“Sốc! Người bán hàng rong thần bí, vì sao đội quản lý trật tự đô thị có thể nhượng bộ, để cho quần chúng yêu thích, tiếp đó…. ”

Tiêu đề gây sốc này đã thu hút hàng ngàn công chúng.

“Mẹ kiếp, bộ giật tít gây sốc UC, các người ngoại trừ giật tít gây sốc ra còn có thể có gì nữa?”

“Đội quản lý trật tự đô thị này cũng thông tình đạt lý như vậy à? Mặt trời mọc ở phía tây.”

“Bánh kếp này trâu bò quá thể.”

“Quá không khoa học, những quần chúng này đều con mẹ nó chưa từng ăn qua bánh kếp hay sao?”

“Biểu cảm trên gương mặt làm cho người ta mê say thế kia cũng giả tạo quá đi mất.”

“Năm tệ một cái, không nói nữa.”

“Biên tập à, cả nhà em đều sốc rồi, suốt ngày sốc, sốc nó có biết không?”

“Đây không phải là cổng trường tiểu học Hồng Tinh sao? Việc kinh doanh bánh kếp này tốt như vậy ư? Chẳng lẽ ngon đến thế thật à?”

“Lầu trên, ngày mai tự mình thử một phen rồi cho chúng tôi một tin chính xác nhé.”

……

Trước cửa trường tiểu học Hồng Tinh, khi đội quản lý trật tự đô thị đến thì bọn họ lập tức đẩy xe chạy trốn, sau khi thấy đội quản lý trật tự đô thị đi rồi thì bọn họ lại lục tục trở về chỗ cũ để tiếp tục bày hàng.

Đối với những người bán hàng rong, điều này được gọi là chiến tranh du kích, bạn đến thì tôi đi, bạn đi thì tôi đến.

Mà Lâm Phàm bị đội quản lý trật tự đô thị mang đi, đối với một số người bán hàng rong mà nói thì đó là chuyện khiến người ta vui mừng.

“Hừ, đáng đời tên nhóc con, dám đoạt vị trí với bà đây, lần này gặp báo ứng rồi nhé.” Giọng nói của bà lão to như còi, trò

chuyện với mấy chủ sạp hàng ở xung quanh.

Mấy chủ quầy hàng xung quanh cũng cười cười, mấy bà ấy cũng không nói thêm gì. Thiếu một sạp hàng, vậy thì thiếu một đối thủ cạnh tranh rồi.

Nhất là hai ngày nay, tên nhóc này làm ăn tốt đến mức khiến cho người ta vừa hâm mộ vừa ghen tị.

Chồng của người phụ nữ lớn tuổi vẫn bày quầy đậu hũ thối ở đó như trước, "Sau này tên nhóc này lại dám đoạt vị trí với tôi, ông đây nhất định phải làm cho cậu ta đẹp mặt."

"Hừ, lúc quầy hàng vừa rồi được khiêng đi, dũng khí của ông ở đâu rồi?" Người phụ nữ mắng.

"Cái này thì không phải…."

"Đội quản lý trật tự đô thị đến, đội quản lý trật tự đô thị lại đến rồi."

Chương 24: Khí thế quá mạnh mẽ.

Lúc này, xe của đội quản lý trật tự đô thị rất dễ thấy đang chậm rãi từ phía xa chạy đến, đám người bán hàng rong khi nhìn thấy chiếc xe này bị dọa cho cả người run rẩy, cả đám bắt đầu vắt chân lên cổ chạy.

"Lũ trời đánh này, không phải vừa mới đến hay sao? Sao lại đến nữa rồi? "

"Còn để cho người ta làm ăn hay không đây."

"Đúng vậy, hôm nay nếu không mở cửa, thật sự không có cách nào sống mất."

"Ông đừng cản đường tôi."

"Ai cản đường của ông, con đường này lớn như vậy, ông không thể đi vòng một chút sao?"

Những quầy hàng này bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, lúc nhìn thấy đội quản lý trật tự đô thị giống như nhìn thấy quỷ vậy.

Trong nháy mắt.

Cửa trường tiểu học Hồng Tinh lại sạch sẽ, ngay cả một quầy hàng cũng không có, ngược lại làm cho cửa trường tiểu học Hồng Tinh hiện ra vẻ lạnh lẽo và cô đơn.

……

Lúc này, Lâm Phàm xuống xe thì nhìn tình huống trước mắt, trong lòng nhất thời nở nụ cười. Những người bán hàng rong này đã đi đâu rồi? Nhưng mà nghĩ đến mình ngồi xe của đội quản lý trật tự đô thị đến thì tâm tình cũng bình thường trở lại.

Xem ra sau này Lâm Phàm tôi cũng bá con mẹ nó đạo rồi nha.

Nhìn xem cái gì đây? Giấy phép bày sạp tạm thời đó, vậy nếu là giấy phép vĩnh viễn thì làm thế nào đây?

Tuy nhiên Lâm Phàm chính là người có chí hướng lớn. Bày sạp này đương nhiên chỉ là bàn đạp bước đầu. Sau này ấy mà, khẳng định còn phải làm chuyện lớn.

Lúc này, Lâm Phàm nhìn thấy đội quản lý trật tự đô thị đang giúp mình đưa quầy hàng xuống thì vội vàng nói: "Để tôi tự làm, để tôi tự làm. "

"Ông chủ nhỏ, một mình cậu cũng không chuyển được đâu. Không sao, để chúng tôi giúp cậu là được rồi."

Những người của đội quản lý trật tự đô thị này sau khi ăn xong bánh kếp của Lâm Phàm đã hoàn toàn bị bắt làm tù binh. Bọn họ còn muốn sau này mỗi ngày đều được ăn bánh nên tất nhiên không có khả năng để Lâm Phàm không bày sạp để bán.

Bây giờ ngẫm lại, lại muốn ăn bánh kếp kia, nhưng cân nhắc đến tình huống hiện tại thì đúng là có chút không thích hợp.

"Vậy thì làm phiền các anh rồi." Lâm Phàm ngược lại thoải mái đứng ở một bên, có người hỗ trợ, ngược lại cũng rất thoải mái.

Quần chúng đi ngang qua nhìn thấy cảnh trước mắt này cũng cảm thấy tò mò, đây quả thực là việc lạ trên đời.

Đội quản lý trật tự đô thị vậy mà nâng xe giúp người bán hàng rong, đây thật sự là một việc rất kỳ lạ đó nha.

……

Tạp chí Văn nghệ tuổi trẻ.

Một nhóm người đẹp hữu khí vô lực nằm trên bàn làm việc, ai nấy đều giống như mấy năm rồi không ăn cơm.

“Đói quá, khi nào thì anh chàng đẹp trai mới trở về vậy.” Một người đẹp để lộ đùi, lẩm bẩm như không còn gì luyến tiếc.

“Tôi thấy chắc là không về được rồi, sạp hàng cũng bị đội quản lý trật tự đô thị thu mất thì sao còn có thể bày sạp được nữa đây.”

“Những người của đội quản lý trật tự đô thị này sớm không đến muộn không đến, hết lần này tới lần khác đến lúc đó, đây không phải là cùng chúng ta đối nghịch sao?”

“Tôi đã sớm nói đi xếp hàng trước, ai bảo các cô không nghe. Bây giờ sạp hàng cũng không còn, cái gì cũng không có.”

Trên gương mặt đáng yêu của Hoắc Hàm cũng lộ ra vẻ tuyệt vọng: “Bảo Bảo nếu như không ăn được bánh kếp, rất có thể sẽ chết đói tại chỗ.”

“Hàm Hàm, cậu đừng kêu nữa.” Trọng Thanh Dật bất đắc dĩ thở dài một tiếng, sau đó bất giác nhìn về phía trường tiểu học Hồng Tinh, đột nhiên đứng lên nói: “Ra rồi, ra rồi.”

“Thanh Dật, ra rồi cái gì?”

“Anh đẹp trai ra rồi….” Trọng Thanh Dật Ngọc chỉ vào phía trước hưng phấn nói.

“Cái gì.”

Đột nhiên cả văn phòng chấn động, một nhóm người đẹp phảng phất như sống lại tại chỗ, vô cùng tràn ngập tinh lực. Sau đó nhìn về phía cửa trường tiểu học Hồng Tinh.

“A, thật sự là ra rồi, nhanh… Nhanh lên.”

“Cái gì nhanh?” Lúc này, cửa phòng làm việc của tổng biên tập mở ra, một người đẹp dáng người cao gầy, hơi thở của người phụ nữ quen thuộc đập vào mắt mọi người. Cô ta nhìn nhân viên phía dưới, lông mày nhíu lại lộ ra có chút không vui.

Mọi người nhìn thấy người tới, đầu rụt lại, lộ ra vẻ sợ hãi.

Hoắc Hàm nhìn về phía Trọng Thanh Dật, ở thời khắc mấu chốt này, e là chỉ có Thanh Dật mới ra tay được.

“Chị à….” Trọng Thanh Dật do dự một lát, đối với cái bánh kếp ngon tuyệt kia không có nửa điểm phòng bị. Nếu như là trước kia có là đánh chết cô, cô cũng sẽ không mở miệng.

“Xin hãy gọi tôi là trưởng phòng hoặc tổng biên tập. Lúc làm việc, tôi không phải là chị của cô, cô cũng không phải em gái tôi, mà là quan hệ giữa cấp trên và nhân viên.” Trọng Thanh Uyển thần sắc nghiêm túc, một cỗ khí tức của nữ tổng tài bá đạo tản ra.

Mọi người vừa nghe, chút tâm tư nhỏ nhảy lên bình bịch, đây chính là trùm cuối của văn phòng tạp chí này, vô cùng bá đạo, người bình thường không chịu nổi khí tức vương giả kia đâu.

Thanh Dật là em gái của cô ấy, nhưng lúc này cũng là bị giám sát chặt chẽ.

“Tổng biên tập, mọi người có hơi đói bụng, muốn đi đến cổng trường đối diện mua bánh kếp.” Trọng Thanh Dật nói.

Có chị gái bá đạo lại xinh đẹp thế này, Thanh Dật cảm giác áp lực của mình rất lớn. Ở bên ngoài, khắp nơi đều bị người ta so sánh mình với chị gái, có đôi khi Thanh Dật cảm giác rằng mình đang sống dưới cái bóng của chị gái.

Trọng Thanh Uyển nhìn mọi người, sau đó lại nhìn trường tiểu học Hồng Tinh bên kia rồi nói: “Đi đi.”

“Ồ!!!”

Hoắc Hàm vừa nghe, nhất thời hô to lên, nhưng trong nháy mắt, nghĩ đến trùm cuối đang đứng ở trước mặt, cũng bị dọa đến mức lập tức câm miệng. Sau đó cúi đầu, trốn trên mặt bàn.

“Thanh Dật! Em đi đi, còn những người khác làm việc thật tốt cho tôi, tạp chí này nếu vẫn ở hạng chót, tất cả mọi người đều chuẩn bị cuốn gói về nhà đi.”

“Rầm!”

Cửa văn phòng tổng biên tập đóng lại.

Mọi người nhìn thấy trùm cuối trở về phòng thì cũng thở phào nhẹ nhõm, khí thế này thật mạnh mẽ, suýt chút nữa khiến người ta tè ra luôn rồi.

Chương 25: Đời này ông đây là trùm cuối.

Cách quầy hàng Lâm Phàm khoảng ba trăm mét có một khúc cua, là nơi đậu xe của đội quản lý trật tự đô thị, một đội viên đội quản lý trật tự đô thị đang cởi áo quần ra, thay bằng một bộ đồ hàng ngày.

“Haizz, có khi cái bộ đồng phục này phiền thật đấy, mua cái gì cũng phải thay đồ ra.”

“Ông dám không đổi không? Chúng ta là đội quản lý trật tự đô thị, nếu đi mấy quầy hàng rong mua hàng bị bắt gặp thì đúng là tình ngay lý gian đấy.”

“Cũng đúng.”

…

Lúc này Lâm Phàm đứng đơn độc ở đó, cảm giác cô đơn này thật sự quá tịch mịch.

Chung quanh không có một quầy hàng rong nào, thậm chí một đối thủ bên cạnh cũng không, cô đơn biết bao nhiêu, buồn bã biết bao nhiêu.

Bây giờ Lâm Phàm tung hoành ngang ngược ở trường Tiểu học Hồng Tinh không có đối thủ, chỉ mong thất bại được một lần.

Rầm rầm!

Âm thanh xe đẩy truyền đến, một vài người bán rong lén lút nhìn qua thấy Lâm Phàm bày sạp ngay đó, tỏ vẻ kinh ngạc nhưng sau đó phản ứng ngay.

“Không sao rồi, đội quản lý trật tự đô thị đi rồi.”

Câu vừa dứt, vô vàn quầy hàng rong xuất hiện.

Bà lão bán bánh kếp nhìn xe đẩy của Lâm Phàm, cười khẩy: “Ôi, về nhanh thế à, chắc bị phạt không ít tiền nhỉ? Mọi người xem cậu này ngốc đến cỡ nào này. Chúng ta không ở đây mà vẫn không biết chọn chỗ tốt.”

Chồng của bà ta bán đậu hủ thúi cũng phá lên cười, sau đó đẩy xe để bên cạnh Lâm Phàm: "Cậu nhóc, bị phạt bao nhiêu vậy?"

"Mắc mớ gì tới ông?"

Lâm Phàm liếc qua, trả lời xong thì cũng lười nói tiếp.

"Úi chà, cậu nhóc này ra vẻ thế, không định bán hàng nữa hả? Có phải là có bao nhiêu tiền đều đổ vào màn kịch trước đây rồi không?"

"Tôi thấy cậu nên thành thật làm việc đi, những thứ này có hay không đều được. Nhìn xem, diễn viên không còn mà lại không bán được hàng nữa."

Lâm Phàm không muốn nói nhiều, những quầy hàng rong cạnh tranh rất cao, hai ông bà già này thấy hắn còn trẻ nên tưởng hắn dễ bắt nạt à?

Tuy nhiên hắn cũng chẳng thèm chấp nhất với họ, hắn có giấy phép kinh doanh thì so với họ, hắn cao cấp hơn nhiều rồi.

Lộp cộp!

Đúng lúc này vang lên tiếng giày cao gót gõ mạnh xuống đường, tận đến ngay trước gian hàng của Lâm Phàm mới dừng lại.

Trong chớp mắt, một mùi hương thơm phức xông vào mũi.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn. Úi chà, hóa ra là mỹ nữ chiều hôm qua đây mà.

Cô em xinh đẹp này thật là khác biệt, ngày càng xinh đẹp, hôm qua ăn mặc đã đẹp lắm rồi, hôm nay mặc lại càng đẹp hơn nữa.

Tuy nhiên Lâm Phàm không phải kẻ hám gái, cho nên không có nhìn chằm chằm vào cô gái đẹp này. Dù vóc dáng cô em này rất nóng bỏng, nhất là bộ ngực to như hai trái bóng rổ căng tròn kia nằm ẩn bên dưới lớp vải, chỉ chực chờ cơ hội được nhảy nhót ra bên ngoài.

Rất tiếc, hắn là một thanh niên nghiêm túc.

"Cô em xinh đẹp, ăn bánh không?" Lâm Phàm cười hỏi.

Lúc này Trọng Thanh Dật đang nhìn quầy bánh kếp, bỗng thấy mình thật hạnh phúc khi đồ ăn ngon đang ở trước mặt.

“Ăn.” Trọng Thanh Dật không hề do dự, chắc chắn đáp: “Hai mươi cái nhé.”

“Không thành vấn đề.”

Lâm Phàm nghe xong sướng rơn người, mối lớn đến rồi. Sau đó liếc nhìn ông lão bán đậu hủ thúi bên cạnh.

Mở to hai mắt mà nhìn đây nè, khách đến rồi.

Người đàn ông bán đậu hủ thúi nhìn cô gái xinh đẹp trước quầy hàng Lâm Phàm, nhất là bộ ngực đầy đặn vun lên, nhìn đến muốn rớt nước miếng.

Nhớ đến bà vợ già nhăn nheo của mình, ông lão thấy cuộc đời thật bất công, đời này chưa được chơi hàng thơm ngon như vậy.

“Cô gái, bánh kếp này quan trọng nhất là…”

Vì kiếm điểm Bách Khoa nên Lâm Phàm bắt đầu thuyết minh, thế nhưng sau khi nói xong không thấy mình nhận được bất kỳ điểm Bách Khoa nào. Hắn ngẩng đầu lên phát hiện cô em này đang cắm mặt vào điện thoại, không hề nghe hắn nói.

Chuyện này là một đả kích cực lớn với Lâm Phàm.

Lúc này một đội viên đội quản lý trật tự đô thị đã đổi sang quần áo hàng ngày tiến đến, thấy Lâm Phàm đang bận rộn nên biết mình phải xếp hàng.

Hơn nữa nhìn phiếu đỏ trong gian hàng Lâm Phàm biết phải chờ một lúc lâu nên sang quầy đậu hủ thúi xem thử.

“Ồ…”

Lâm Phàm nhìn lên bỗng phát hiện anh chàng này hơi quen quen, nghĩ kỹ lại nhớ ra, đây không phải cậu bạn giúp mình khi nãy chứ còn ai.

Thấy đối phương đã đổi sang mặc thường phục, Lâm Phàm hiểu rõ, chắc hẳn đến mua bánh kếp đây mà.

Lâm Phàm hiểu nhưng không nói.

Những anh em trong đội quản lý trật tự đô thị thật thân thiện với hắn.

“Ông chủ, tới mua đậu hủ thúi hả?” Ông lão thấy có khách lập tức nhiệt tình mời mọc.

“Dầu của ông sao lạ vậy? Lâu rồi không thay có đúng không?” Anh chàng đội quản lý trật tự đô thị mặc thường phục chỉ trỏ hỏi.

Đối với người trong ngành quản lý trật tự đô thị, chỉ cần liếc mắt cũng biết được dầu này mới hay cũ ngay.

“Làm gì có, dầu này còn trong veo thế này mà, tôi mới xài có hai ngày thôi đấy.” Vẻ mặt ông lão bình tĩnh nhưng ánh mắt hơi lo lắng, dầu này là dầu cống ngầm, chả lẽ người khách này có thể nhìn ra được sao?

“Hả? Thật không?” Anh chàng đội viên quản lý trật tự đô thị mặc thường phục gật đầu, không rõ tin hay không tin.

“Ông chủ, ông không biết rồi. Chúng tôi làm ăn ở đây luôn đặt vấn đề vệ sinh lên hàng đầu. Ông nhìn cái quầy bánh kếp bên cạnh tôi đi, dầu không biết đã xài mấy tháng rồi đấy, không ăn được đâu.” Ông lão nói khẽ, dù đã nhỏ giọng nhưng Lâm Phàm vẫn nghe thấy.

Ý của ông lão là muốn cô em kia cũng nghe được.

Nhưng khiến cho ông lão ngạc nhiên là cô gái này hoàn toàn thờ ơ, không thèm liếc lấy một lần.

Tất nhiên Trọng Thanh Dật nghe được câu nói của ông ta nhưng không thèm quan tâm.

Bánh kếp ngon vậy sao có thể xài loại dầu bẩn được chứ?

Mà dù có đúng đi nữa vẫn phải ăn.

Tuy vậy anh chàng đội viên quản lý trật tự đô thị mặc thường phục thì không nhịn được.

Bây giờ trong tâm trí họ chỉ toàn là bánh kếp của Lâm Phàm.

Sao có thể để người khác nói xấu được.

Không thể nhịn, không nhịn được nữa.

Lạch cạch!

Anh chàng đội viên quản lý trật tự đô thị mặc thường phục đặt tay lên quầy hàng, dưới ánh mắt kinh ngạc của ông lão, anh ta lấy ra một máy bộ đàm: "Tới ngay trường Tiểu học Hồng Tinh."

Đối với anh chàng đội viên quản lý trật tự đô thị mặc thường phục, quả thật chuyện này không thể nhịn. Dám nói xấu anh trai bánh kếp trong lòng chúng tôi thì phải chịu hậu quả.

"Ông chủ, ý ông là gì?" Ông lão bán đậu hủ thúi có chút hoang mang hỏi.

Chỉ chưa đến một phút, một chiếc xe của đội quản lý trật tự đô thị nhanh chóng xuất hiện trước mặt mọi người.

"Quản lý trật tự đô thị tới, quản lý trật tự đô thị tới."

"Thật ngại quá ông chủ, đội quản lý trật tự đô thị tới rồi, tôi phải đi thôi." Ông lão muốn đẩy xe đi nhưng phát hiện tay của anh ta nắm chặt quầy hàng của ông.

"Không được nhúc nhích, tôi là đội viên quản lý trật tự đô thị. Ông đang bày sạp buôn bán trái phép." Anh chàng đội viên quản lý trật tự đô thị mặc thường phục nói.

Ông lão nghe câu này bỗng cảm thấy choáng váng, chẳng khác nào khi nghe được câu 'Xin lỗi, tôi là cảnh sát'.

Sau đó một đội viên đội quản lý trật tự đô thị mặc đồng phục bước xuống.

Ông lão thấy tình huống này lập tức thấy mông lung 'trời ơi cái quần què dĩ đây' ông ta nhìn quanh thấy những quầy hàng xung quanh đã biến mất, kể cả bà vợ của ông ta cũng đã chạy mất dép rồi.

Nhưng khi thấy Lâm Phàm vẫn từ tốn làm bánh kếp, ông ta gào lên: "Bắt thằng nhóc đó luôn đi, nó cũng bán hàng rong mà."

Lâm Phàm ngẩng đầu, chớp mắt. Sau đó móc ra một tờ giấy, trét vào ít bột mì nhão dán vào mặt bên quầy hàng.

"Ngại quá, quầy hàng của tôi có giấy chứng nhận hợp pháp nhé."

“Cô em đừng gấp, bánh kếp này có thể ăn được, gian hàng của tôi hoàn toàn hợp pháp đó nha.” Lâm Phàm cười nói.

Đột nhiên Trọng Thanh Dật thở phào, cô còn tưởng sẽ bị đội quản lý trật tự đô thị bắt giữ nữa chứ.

Ông lão nhìn tờ giấy kia, triệt để suy sụp, mẹ nó chơi vầy được luôn à?

Đối với Lâm Phàm, cầm giấy chứng nhận trong tay thì có thể tung hoành giang hồ.

Đời này, ông đây làm trùm cuối.

Chương 26: Trang thứ 2 của bách khoa toàn thư (1)

Trọng Thanh Dật hài lòng rời đi, ông lão bán đậu phụ thối kia cũng bị mang đi không thương tiếc. Trước khi rời đi, ông chú đậu phụ thối rầu rĩ nhìn tờ giấy chứng nhận tạm thời của Lâm Phàm, cả người đều ngây ra.

Giữa trưa.

Lâm Phàm vui vẻ ăn một bữa, đó là một bữa ăn rất xa hoa, hắn đi vào một quán nhỏ ven đường, ăn hai mặn một canh.

Theo quan điểm của Lâm Phàm, cuộc sống chính là như vậy, trước đây đã trải qua như thế nào?

Đơn giản chính là không phải con người.

Uống một hớp bia, cả người Lâm Phàm đều thoải mái muốn bay cả lên. Vừa ăn cơm, vừa lấy điện thoại ra, chuẩn bị xem tin tức bên lề.

“Hôm nay chưa kịp xem bộ tin tức UC, phải xem thử xem hôm nay có tin gì đáng sợ không.”

(Bộ tin tức uc: Bộ phận chuyên ghi tít giật gân của trình duyệt UC Browser của TQ, cái trình duyệt này toàn ghi tiêu đề giật gân để thu hút đọc giả, nhưng nội dung thì trớt quớt.)

Lâm Phàm loay hoay với chiếc iphone 4 cũ nát, sau đó bỗng sửng sốt như thể đã thấy tin tức kỳ lạ nào đó.

“Chết tiệt, lên bảng tin rồi sao?”

Lâm Phàm dụi dụi mắt như không dám tin, sau khi cẩn thận nhìn kỹ, mẹ nó cái này không phải là hắn hay sao?

“Một cảnh tượng đáng kinh ngạc xuất hiện ở cổng trường tiểu học Hồng Tinh, một chàng trai tự tay làm bánh kếp khiến người dân vô cùng kinh ngạc …”

Lâm Phàm đọc không sót một chữ trong nội dung, sau đó lại nhấn vào một đoạn video rồi nhấn mở, một giọng nói khiến người nghe bật cười xuất hiện.

“Ôi, ngon quá!”

“Ăn ngon thật!”

“Món bánh kếp này thật sự quá ngon …”

Từng tiếng khen ngợi thán phục khiến Lâm Phàm có chút lúng túng xấu hổ, nhất là biểu cảm của những người dân kia, vô cùng khoa trương.

Dù vậy, Lâm Phàm rất có lòng tin đối với tay nghề làm bánh kếp của bản thân, bánh thực sự rất ngon, không hề nói giỡn.

Nhưng khi đọc bình luận, Lâm Phàm lại vừa tức vừa bất đắc dĩ.

“Những diễn viên quần chúng này, diễn cũng hơi quá rồi đấy!”

“51 người, không hơn.”

“Thời đại bây giờ đều thay đổi rồi, nghề nào cũng có thể quảng cáo được.”

……

Quảng cáo em gái mấy cậu! Bánh kếp của anh trai này thực sự rất ngon đấy!

Loại tình huống này, Lâm Phàm nhịn không nổi, vội vàng đáp trả lại, chiến đấu với đám đại quân trên mạng này.

Lâm Phàm không sợ bọn người này trả thù, cùng lắm thì lấy bánh kếp chặn miệng bọn họ lại, để bọn họ từ đó mê mệt món bánh kếp này.

Sau nửa giờ làm lớn chuyện ở phần bình luận của bộ tin tức UC, Lâm Phàm nhàn nhã đẩy xe trở về nghỉ ngơi, chuẩn bị tốt

cho buổi chiều làm việc.

Nhưng điều khiến Lâm Phàm kích động chính là, bản thân được đưa tin như vậy thì có lẽ nhiệm vụ cũng sẽ nhanh chóng được hoàn thành nhỉ? Suy nghĩ một chút Lâm Phàm bỗng có chút kích động.

Buổi chiều.

Tổng bộ tin tức internet nào đó của Thượng Hải.

“Tiểu Vương, buổi chiều cậu đi phỏng vấn chàng trai làm bánh kếp ở cổng trường tiểu học Hồng Tinh một chút đi, kiếm chút tin tức để đăng.” Chủ biên nói.

“Vâng, chủ biên.” Tiểu Vương là phóng viên vừa được chuyển lên làm chính thức, cũng chưa từng được phỏng vấn đại nhân vật nào, chỉ có thể kiếm chút tin tức nhỏ bé xung quanh để đăng lên mạng để thu hút người xem.

Những tin mà các đồng nghiệp phỏng vấn đều là những tin lớn, điều này khiến Tiểu Vương vô cùng hâm mộ.

“Chàng trai làm bánh kếp? Một người bán rong khá nổi tiếng trong tin tức hôm nay, nhưng nhìn có hơi gian xảo, xem ra có lẽ người này đã tìm diễn viên đến hỗ trợ.”

Trong lòng Tiểu Vương đã sớm suy nghĩ kỹ càng, ngay cả bản thảo của tin tức này cũng đã chuẩn bị xong.

……

Đúng 4 giờ.

Lâm Phàm đẩy quầy hàng đến cổng trường tiểu học Hồng Tinh, điều khiến Lâm Phàm kinh ngạc chính là, ánh mắt của những bạn hàng xung quanh nhìn hắn không đúng lắm.

“Nhóc con cậu thật lợi hại nha.”

Khi Lâm Phàm bày xong quầy hàng, Điền Thần Côn tiến lại gần, nói một câu khiến Lâm Phàm không hiểu đầu đuôi mô tê gì cả.

“Lợi hại cái gì? Có bay được lên trời không?”

“Không phải, nhóc con cậu mau thành thật nói cho tôi, giấy phép tạm thời làm sao mà có hả? Lúc cậu chưa đến, mọi người

vẫn đang thảo luận đấy.” Điền Thần Côn nhìn tờ giấy tạm thời trên xe hàng của Lâm Phàm có chút tò mò hỏi.

Đối với Điền Thần Côn, nếu việc này dễ dàng, hắn cũng đã đi xử lý rồi, còn không thoải mái hơn sao?

“Ha ha ha, ông muốn biết sao? Đơn giản thôi, đưa tôi 100 tệ đi.” Lâm Phàm đưa tay ra nói.

“Cậu nói tiền bạc làm gì, dễ tổn thương tình cảm nha. Thôi bỏ đi, tôi không hỏi nữa.” Điền Thần Côn khoát tay nói.

Lâm Phàm liếc nhìn những gian hàng khác, sau đó cố ý vỗ vỗ quầy hàng nói: “Haizz! Giấy phép tạm thời, chính là sắp có giấy chứng nhận chính thức, sau này sẽ không có ban quản lý nào đến bắt tôi, có thể yên tâm mà bán hàng rồi.”

“ Cậu chủ nhỏ tới rồi kìa.”

Đúng lúc này, khi gian hàng của Lâm Phàm đã dựng lên xong, mọi người ở xung quanh lần lượt kéo đến, họ đều là những người đã từng ăn bánh kếp Lâm Phàm làm.

“Cậu chủ nhỏ rất đúng giờ đó nha.”

“Tôi đợi không kịp nữa rồi, mau bán cho tôi 3 cái đi.”

“Tôi mua 6 cái.”

“Một ngày không ăn bánh kếp của cậu chủ nhỏ làm, cả người đều khó chịu.”

Trong nháy mắt, gian hàng của Lâm Phàm đã chật kín người, những người bán hàng xung quanh đều ghen tị đỏ mắt.

Mẹ kiếp, điều này thật không khoa học chút nào, ngay khi gian hàng vừa mở đã có rất nhiều người kéo tới mua hàng.

“Mẹ nó …”

Lúc này, Điền Thần Côn cũng trợn trong mắt nhìn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Tên nhóc này quá lợi hại rồi.

Thế nhưng có câu nói như này ‘gần quan được ban lộc’. Điền Thần Côn cũng đã chuẩn bị xong, sau đó bắt đầu hét lên.

“Xem bói cực kỳ chính xác, 50 tệ 1 quẻ. Trên biết quá khứ, dưới biết tương lai, mau mau đến đây xem đi, đừng bỏ lỡ cơ hội này.”

Chương 27: Trang thứ 2 của bách khoa toàn thư (2)

Điền Thần Côn bày vẽ một lúc, quả thật đã lừa được không ít người, chủ yếu là những người đợi mua bánh kếp, cũng có một số người thực sự bị thu hút mà đến.

Điền Thần Côn thấy người tới vội cười tươi như hoa cúc nở rộ.

Ngay lúc Lâm Phàm đang bận rộn, một người trẻ tuổi tay cầm microphone, phía sau còn có một người đang vác máy quay phim, cùng nhau xuất hiện.

"Xin chào, tôi là ký giả của tòa soạn Tinh Không Thượng Hải, xin hỏi anh có phải là chàng trai làm bánh kếp không?" Tiểu Vương nở nụ cười thân thiện hỏi.

"Chàng trai làm bánh kếp? Vậy đúng là tôi rồi." Lâm Phàm khá hài lòng với danh xưng này.

"Xin chào, chàng trai làm bánh kếp, tôi là ký giả Vương của tòa báo Tinh Không Thượng Hải, trên mạng có lan truyền sự việc ở đây. Nghe nói rằng mỗi người sau khi ăn xong bánh kếp của anh làm đều có biểu tình vô cùng khoa trương, xin hỏi bánh kếp của anh làm có ma lực gì vậy?" Tiểu Vương dò hỏi.

Nhưng trong lòng đã sớm chửi ầm lên, ma lực cái quái gì, nhìn đám đông này mà xem, vừa nhìn đã biết là đám diễn viên quần chúng rồi.

Một phần bánh kếp đã khiến người ta phát cuồng, ngay cả những đầu bếp hàng đầu thế giới cũng không làm nổi món ăn khiến người ta điên rồ như vậy, chứ đừng nói đến một chiếc bánh kếp này.

" Tôi nói này vị phóng viên kia, anh không thấy phiền à? Có thấy cậu chủ nhỏ vẫn đang bận hay không? Không thể đợi đến khi xong xuôi rồi phỏng vấn được sao?"

"Đúng vậy, anh muốn hỏi ma lực gì? Để chúng ta nói cho anh biết, đó chính là hương vị, là hương vị nhân gian hiếm có."

Những người vây xem đều mồm năm miệng mười đáp, trong nháy mắt khiến phóng viên Vương hoàn toàn mơ hồ luôn rồi,

hình như có gì đó sai sai ở đây.

Hắn là phóng viên, khi đến phỏng vấn thì chủ quầy hàng đáng lẽ phải vây quanh hắn, tiếp đó đối đãi với hắn thật tốt.

Vậy mà xem tình huống hiện tại, người này hình như không thèm để ý tới hắn.

Không có khoa học, thật sự không khoa học một chút nào.

“Phóng viên Vương, thật ngại quá, vừa nãy hơi bận một chút.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Trên thực tế, vì nhiệm vụ, Lâm Phàm thực sự định để phóng viên Vương phỏng vấn thật tốt. Nhưng đúng lúc này, một sự việc chấn động lòng người đã xảy ra.

Sau khi lan truyền trên mạng cả một buổi sáng, nhiệm vụ nhỏ của hắn vậy mà đã được hoàn thành.

Bách khoa toàn thư đã mở đến trang hai.

Nhưng khi Lâm Phàm xem trang thứ hai của bách khoa toàn thư, cả người chợt ngây ngẩn.

Mẹ nó, cái này là đang đùa với tôi đấy à …

Tạp chí văn nghệ tuổi trẻ

“Mọi người nhìn kìa ông chủ nhỏ bên đấy có phóng viên.” Hoắc Hàm kinh ngạc nhìn.

“Loại tình huống này chắc chắn phát sinh rồi, bánh kếp của ông chủ nhỏ làm quả thật rất ngon nên nổi tiếng cũng phải”.

“Có phóng viên tới cửa, anh chàng đẹp trai của Hoắc Hàm chắc chắn là rất vui rồi”. Trọng Thanh Dật cũng bị chiếc bánh kếp này thu phục, quan trọng là cái bánh kếp này đã giúp cô thắng lại được một lần .

Sáng nay, thời điểm đưa bánh kếp cho chị gái của mình ăn, nhìn thấy vẻ mặt khoa trương của chị ấy thì cô cũng phải bật cười một tiếng.

Hiện tại Thanh Dật càng nghĩ càng thấy vui, hận lúc đó không chụp lại hình ảnh vui vẻ lúc đó.

“Gì mà anh chàng đẹp trai của tôi, đó đều là của mọi người nha, nhưng mà ông chủ nhỏ chắc chắn bây giờ đang rất vui”.

Hoắc Hàm cười nói.

Nhưng mà hiện tại mọi người đều đang đoán sai rồi.

Tâm trạng hiện tại của Lâm Phàm có chút chán nản cũng như bất lực, nếu như có một điếu thuốc thì Lâm Phàm nhất định sẽ âm thầm hút một điếu để bày tỏ nỗi sầu não trong lòng.

Trang thứ hai của bách khoa toàn thư này đúng là quá trêu người rồi.

“Trang thứ hai của bách khoa toàn thư được mở ra. Bởi vì là trang thứ hai nên sẽ lựa chọn nghề nghiệp liên quan đến những người xung quanh ký chủ.”

“Điền Hán Danh có mối quan hệ tốt với ký chủ do đó mở ra danh mục bói toán”.

“Thông báo nhiệm vụ: Trở thành Lâm đại sư có danh tiếng.”

“Phần thưởng nhiệm vụ: Điểm bách khoa 20 điểm, có thể tự lựa chọn mở danh mục nhỏ trong trang thứ 3”.

“Lưu ý: Trang mới mở ra, ký chủ cần phải nhanh chóng tiếp thu và tập trung vào kiến thức mới càng nhanh càng tốt bằng không bách khoa toàn thư sẽ bị thu hồi”.

Hiện tại Điền Thần Côn đang toàn lực lừa gạt khách hàng thì phát hiện có một ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mình, bỗng dưng sống lưng chợt lạnh, lông tơ dựng đứng, có một cảm giác nguy hiểm đang rình rập hắn .

“Nhìn nhìn cái gì?” Điền Thần nhìn Lâm Phàm một cách khó hiểu, không biết tiểu tử này có ý gì.

Nếu bây giờ có một con dao Lâm Phàm nhất định sẽ lấy nó băm Điền Thần Côn thành từng mảnh nhỏ.

Tên này đối với hắn có mức độ thân thiện cao như vậy là sao chứ.

Hôm nay là ngày quỷ gì vậy .

Danh mục bói toán? Nhìn thấy Điền Thần Côn ngồi trên băng ghế nhỏ và xem bói cho khách hàng, Lâm Phàm thậm chí còn có cảm giác muốn tự tử.

Đối với Lâm Phàm mà nói đáng lẽ thì phải lấy ra thứ gì đó có thể sử dụng được hơn chứ.

Chương 28: Ký chủ đang coi thường bói toán! (1)

Hiện tại đối với tình hình hiện tại Lâm Phàm không còn gì để nói, nếu như không cống hiến hết mình cho bói toán thì bách khoa toàn thư sẽ bị thu hồi. Tình hình hiện tại đối với Lâm Phàm mà nói thì giống như một giấc mơ không cam tâm để từ bỏ.

Haiz!

Lâm Phàm thở dài rồi quay đầu lại, xem ra về sau con đường phải đi chính là con đường lừa đảo rồi.

Nhưng vào lúc này Lâm Phàm nhìn vào một khách hàng trước mặt, rất nhiều điều xuất hiện trong đầu anh một cách vô thức.

“Dương Vĩnh Khang, bốn mươi tuổi, giáo viên tiếng trung tại trường trung học Quang Minh. Đã ly hôn, đang nuôi một trai một gái… làm việc thiện tích đức, không làm điều ác, chết một cách tốt đẹp”.

Trong mắt Lâm Phàm, những đường nét trên khuôn mặt của thầy giáo Dương đột nhiên lần lượt biến thành số hiệu, mỗi số hiệu đều bao hàm những ý nghĩa khác nhau.

Cả một cuộc đời đột nhiên đều bị hắn nhìn thấu rồi.

Điều này cũng quá kinh khủng rồi đấy.

Lâm Phàm chớp mắt cảm thấy có chút không hợp lý.

“Chết tiệt!”

Đột nhiên Lâm Phàm chửi thề, trong suy nghĩ của Lâm Phàm thì thầy bói chắc chắn là lừa dối rất nhiều nhưng mà theo tình hình hiện tại có gì đó không đúng lắm.

“Ông chủ nhỏ cậu không sao đấy chứ?” Dương Vĩnh Khang sửng sốt một chút sau đó hỏi, ông cũng không biết ông chủ nhỏ bị gì, vì sao đột nhiên trong ánh mắt hắn giống như bị ma nhập thế này.

Điền Thần Côn ngẩng đầu lên nhìn Lâm Phàm, chẳng lẽ có chuyện gì không đúng xảy ra rồi sao?

“Không sao, không sao.” Lâm Phàm phất phất tay, tiếp tục làm bánh kếp nhưng lại xem kỹ tướng mạo của Dương Vĩnh Khang.

Trong đầu của Lâm Phàm hiện lên càng nhiều hình ảnh.

“Vận may rất lớn, đơn giản chính là Thần Tài giáng xuống trên đỉnh đầu người này, chỉ là có chút lệch một tý, là may mắn nhiều hơn mà thôi.”

Lâm Phàm cảm thấy rằng hắn đã nhìn thấy nhiều chuyện một cách rõ ràng nên tiếp tục đọc.

“Điểm bán vé số trước cổng trường, trúng giải nhất…”

“Nhưng mà thần tài tùy thời điểm có thể rời đi như vậy sẽ có biến hoá, xem ra đến lúc đó Dương Vĩnh Khang có thể sẽ bỏ lỡ cơ hội lần này rồi”.

Lâm Phàm lúc này không chút kiêng kỵ đánh giá Dương Vĩnh Khang, Dương Vĩnh Khang toàn thân cảm thấy sởn gai ốc, giống như bản thân bị người khác nhớ nhung vậy.

Ông chủ nhỏ này chắc sẽ không có hứng thú với mình đâu nhỉ.

Dương Vĩnh Khang bắt đầu suy nghĩ lung tung, cảm thấy ánh mắt của ông chủ nhỏ này thật tà ác.

“Thầy giáo Dương ông bình thường có thích mua vé số không?” Lâm Phàm hỏi.

“Vé số à? Từ trước đến nay tôi đều không mua, toàn là lừa người cả thôi.” Dương Vĩnh Khang cười nói, sau đó ánh mắt có chút sửng sốt kinh ngạc nhìn Lâm Phàm hỏi: “Làm sao anh biết tôi họ Dương?”

“Bấm ngón tay tính toán, ông có tin hay không.” Lâm Phàm nói.

Hiện tại Điền Thần Côn đang lừa một người khác, nghe thấy vậy thì đột nhiên ho một cách dữ dội rồi nhìn Lâm Phàm với vẻ mặt kỳ quái, thằng nhóc bán bánh kếp này cũng bắt đầu học cách lừa người rồi sao.

Đây chẳng lẽ là bị thần bói toán nhập rồi à?

“Ha ha ha”. Dương Vĩnh Khang mỉm cười, ông cảm thấy cậu chủ nhỏ này thật là buồn cười, cho nên cũng không nghĩ gì nhiều nữa.

Lâm Phàm hiện tại đã hiểu được, yếu tố không ổn định mà hắn đã thấy là gì. Thầy Dương này định sẵn là có số phú quý giàu sang, nếu ông ấy có thể nắm bắt được thì một đời vinh hoa phú quý, còn bỏ lỡ không nắm lấy thì xem như sẽ không có gì nữa rồi.

Cũng giống như câu nói, cơ hội là do chính bản thân nắm lấy bỏ lỡ rồi thì sẽ không còn gì nữa.

Lúc lấy cái bánh kếp đưa cho thầy giáo Dương, đột nhiên hắn nắm lấy tay của thầy giáo Dương.

Thầy giáo Dương sửng sốt toàn thân run lên, không nhẽ ông chủ này có sở thích như vậy.

“Thầy giáo Dương tôi xem sắc mặt của ông hôm nay vận may sẽ tới. Nhớ lấy, lúc đến cổng trường nhất định phải ghé điểm bán vé số bên cạnh mua một tờ vé số đấy.” Lâm Phàm nói rất nghiêm túc, nếu thật sự trúng thưởng thì chứng minh kỹ năng bói toán này của bách khoa toàn thư đưa cho đúng là nghịch thiên rồi.

Nếu như không trúng thưởng thì xem như bản thân hắn chưa nói gì.

Phóng viên Vương đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt kinh ngạc, trong lòng đột nhiên muốn cười. Chuyện này thật là nực cười, bên cạnh là một thần côn còn chưa đủ, ngay cả bản thân cũng muốn làm thần côn luôn rồi sao.

Đối với phóng viên Vương mà nói, bản thân ông chỉ đứng xem chứ không nói cái gì, mặc cho Lâm Phàm tùy ý biểu diễn.

Điền Thần Côn nhìn về phía Lâm Phàm, không ngần ngại mà đưa ngón cái lên khen ngợi. Thật đỉnh, người này lừa người còn bá đạo hơn cả mình nữa.

Trực tiếp kêu người ta mua vé số, cũng không sợ người ta không trúng thì sẽ quay lại chém hắn.

“Ấy!”

Dương Vĩnh Khang sửng sốt cảm thấy biểu cảm của ông chủ nhỏ này có chút nghiêm túc.

Cái này….

Đùng!

Đột nhiên một tia chớp từ trên trời giáng xuống trực tiếp giáng vào quán nhỏ bên cạnh.

Chương 29: Ký chủ đang coi thường bói toán! (2)

“Chết tiệt!”

Cảnh tượng đột ngột này khiến cho Lâm Phàm sợ hãi nhảy lên, suýt chút nữa làm cho hắn tiểu ra ngoài rồi.

Với những người xung quanh thì lúc này cũng khiến cho họ bị dọa sợ đến mức gần như ngã quỵ xuống đất.

“Sét đánh, đây là sét đánh đó nha”.

Lâm Phàm đột nhiên nuốt nước miếng, lúc này hắn vẫn chưa thể bình tĩnh lại.

“Cảnh cáo: Ký chủ đang xem thường thuật bói toán, nếu như nhìn thấu mà nói sự thật, ký chủ sẽ tự ý thay đổi vận mệnh của người khác. Như vậy là vi phạm quy củ, cảnh cáo lần một, nếu lần sau còn tái phạm sẽ biến ký chủ thành người thực vật.”

Lâm Phàm lúc đầu còn cho rằng đó chỉ là cú đánh rắm của ông trời, nhưng không ngờ đó chính là lời cảnh cáo của bách khoa toàn thư.

Mọi người xung quanh cũng sợ hãi tránh ra, sắc mặt tái nhợt nếu vừa rồi bị đánh trúng thì tuyệt đối không còn mạng nữa rồi.

Thầy giáo Dương lúc này cũng đã trốn xa rồi.

“Thầy giáo Dương ông đừng quên, tôi không thể nói thêm lần nữa, nếu còn tiếp tục nói nữa thì sẽ bị đánh thành đồ ngốc mất”. Lâm Phàm hét lớn.

“Đùng!”

Lại một tiếng sét nữa giáng xuống.

Lâm Phàm bị dọa sợ bắp chân run lên bần bật, lập tức vung tay lên lắc: "Không nói nữa, không nói nữa, đừng đánh tôi nữa."

Phóng viên Vương kia vốn là còn nghĩ đến sẽ vạch trần Lâm Phàm, tìm chút tin tức nhưng mà thấy nơi này nguy hiểm quá nên cũng chuồn lẹ.

Ông đây là tới để tìm tin tức, không phải là tới để nạp mạng nha.

Những người muốn mua bánh kếp cũng vì thế mà bị dọa cho sợ rồi, so với món ăn ngon thì tính mạng vẫn quan trọng hơn.

"Tên nhóc con cậu cuối cùng đã làm cái quỷ gì thế, nhanh chóng đưa cho tôi hai trăm tệ, tôi sẽ giúp cậu coi một quẻ." Đại Thần Côn trực tiếp ôm cái ghế đẩu, trốn xa ra khỏi Lâm Phàm, tên nhóc này chắc đã ăn hiếp con heo nái già nhà kế bên rồi nên mới khiến trời xanh phẫn nộ.

Tai bay vạ gió như thế.

"Trời ạ …."

Lâm Phàm hô to, bày tỏ sự không phục, cái này mẹ nó chẳng phải chỉ nói một câu thôi mà, có nhất thiết là phải đánh một lần không.

Không nói thì không nói thôi, thật là…

Lúc này cổng trường tiểu học Hồng Tinh không có một ai, mọi người đều tìm cách trốn ra xa, sức mạnh của sấm sét thật khủng bố.

Đối với người bình thường mà nói, đây là một năng lượng thần bí khó lường, đánh đâu trúng đấy, trực tiếp chết luôn chứ không làm lãng phí giường của bệnh viện đâu.

Còn đối với những người không chết thì đếm trên đầu ngón tay, những người đó là cao nhân đắc đạo, có thể là đang tại độ kiếp phi thăng chăng?

"Nhóc con qua đây, cậu nhất định là làm chuyện gì chọc đến trời cao rồi, nhưng mà cũng đừng làm liên lụy đến mọi người

chứ.” Điền Thần Côn nhìn thấy Lâm Phàm đi về phía mình thì cũng bị dọa cho sợ.

Tà môn, thật sự là quá tà môn rồi.

Bị liên tiếp hai tia sét đánh như vậy mà vẫn còn rất là bá đạo như thế.

“Chết tiệt…” Lâm Phàm nhìn mọi người sợ hãi như vậy, nhất thời có chút bất đắc dĩ, tất cả chỉ là hiểu lầm đâu cần thiết phải sợ như vậy không.

“Mọi người có còn muốn ăn bánh kếp không?” Lâm Phàm nhìn về hướng khách hàng .

“Ông chủ hôm nay không ăn nữa, ngày mai rồi đến mua.”

“Đúng, đúng.”

“Ông chủ! Cậu phải cẩn thận đó nha, chúng ta sẽ nhanh chóng rời khỏi nơi đây, cẩn thận không thì sét lại đánh xuống nữa.”

Lâm Phàm nhìn trái nhìn phải, mắt chớp chớp. Thôi quên đi, không bằng quay về cho rồi.

Danh mục bói toán vừa được mở cần phải nghiên cứu một cách cẩn thận mới được.

Nhiệm vụ này hoàn thành sau, hiện tại cũng có 12 điểm bách khoa rồi.

Lâm Phàm kiểm tra bách khoa toàn thư, 12 điểm bách khoa này thật sự không thể làm được gì.

Để có thể tự mình lựa chọn tri thức cần thấp nhất cũng phải 1000 điểm bách khoa, so với 12 điểm bách khoa của bản thân thì thật sự không có ích gì, chỉ có thể từ từ tích lũy mà thôi.

Sáu giờ !

Thầy giáo Dương đi xuống từ xe buýt rồi đi về phía trường học.

Ông là một thầy giáo dạy tiếng Trung, giáo viên chủ nhiệm của một lớp trọng điểm năm 3 của trường, cả đời tích đức làm việc thiện luôn giúp đỡ những học sinh gặp khó khăn, Lúc mới vào nghề ông đã nhận đỡ đầu cho 32 học sinh nghèo, đối với thầy giáo Dương thì đây chính là điều tuyệt vời nhất.

Nhưng mà cuộc đời nhiều khi không phải là mơ, bỗng một ngày Dương Vĩnh Khang phát hiện vợ của mình ngoại tình với một đồng nghiệp trong trường. Lúc đấy Dương Vĩnh Khang giận tím người, sau đó hai người ly hôn và ông giành được quyền nuôi hai đứa nhỏ.

Hai đứa nhỏ cũng được xem là nỗ lực cố gắng, năm ngoái đã thành công trúng tuyển vào một trường đại học nổi tiếng trong nước.

Đối với Dương Vĩnh Khang mà nói thành công lớn nhất trong cuộc đời chính là nuôi dạy hai đứa con thành tài.

Lúc này, Dương Vĩnh Khang dừng bước tại quầy bán vé số bên cạnh trường sờ sờ túi quả nhiên còn có hai tệ.

“Thầy giáo Dương, ông quay lại trường rồi nhất định phải mua một tờ vé số đấy”.

Âm thanh của ông chủ bán bánh kếp cứ vang vọng trong đầu của Dương Vĩnh Khang.

“Ông chủ này thật là hài hước, vé số đều đã bị khống chế hết rồi đâu có dễ dàng mà trúng thưởng đến vậy”

Chương 30: Này không ổn rồi

Độc giả ơi, quăng ít kim phiếu ủng hộ truyện nha nha!!! cám ơn nhiều lắm nà

…

Dương Vĩnh Khang chuẩn bị trực tiếp đi đến trường cuối cùng cũng không có mua.

Lúc Dương Vĩnh Khang chuẩn bị rời đi thì truyền đến âm thanh từ giữa đám đông xem tin tức xổ số.

“Số tiền thưởng của đợt này là 15 triệu, cũng không biết là ai may mắn sẽ trúng thưởng nữa.” Những người chơi xổ số đang bàn tán một cách sôi nổi .

Dương Vĩnh Khang do dự một lúc cuối cùng bất đắc dĩ cười nói: “Thôi kệ đi, trong túi cũng chỉ còn có 2 tệ, để trong người cũng không có ích gì. Vậy thì mua đi, một vé không thắng thì sẽ đi tìm ông chủ nhỏ để tính sổ”.

Đương nhiên đây chỉ là câu nói đùa của Dương Vĩnh Khang.

“Ông chủ, tôi muốn mua một tờ vé số”. Dương Vĩnh Khang chưa từng đến đây bao giờ nên cũng không rõ xổ số sẽ chơi như thế nào.

“Ông muốn mua số nào?” Ông chủ xổ số cười hỏi

“Một nhóm số ngẫu nhiên là được rồi”.

“Được, nhóm số ngẫu nhiên này tỷ suất trúng rất là lớn đó.”

Một tờ vé số nhanh chóng được in ra, Dương Vĩnh Khang mỉm cười nhận lấy sau đó tùy tiện cho vào trong ví tiền rồi nhanh chóng đi về phía cổng trường.

……..

Bởi vì hôm nay bị sét đánh nên khách hàng đều bị dọa cho bỏ chạy rồi, nên Lâm Phàm đã đóng cửa hàng sớm.

Chỉ trong hai ngày với việc bán bánh kếp mà đã kiếm được bốn nghìn tệ. Lâm Phàm cho rằng điều này đúng là không thể tin được.

“Việc bán bánh kếp như vậy sẽ có một tương lai xán lạn. Chỉ cần tiếp tục làm như vậy thì việc trở thành người có tiền không còn là giấc mơ nữa rồi, chỉ là quy định của bách khoa toàn thư này có lúc cũng khiến bản thân thấy bất lực”.

“Không làm nghề xem bói cũng không được, thật sự là làm khó người ta mà”.

Sau khi Lâm Phàm đặt xe hàng trong sân, hắn ngồi bên cạnh cửa ra vào, tò mò nhìn người đi đường.

“Vương Tiểu Muội, hai mươi tám tuổi, một cô gái nổi tiếng của tiệm tóc ở Cầu Thành Tây. Có một người bạn trai là lưu manh, một đời hắn ta là một đại ác nhân chỉ có một chút lương thiện nên cuối đời hắn ta sẽ bị bệnh tật hành hạ….”.

Một người phụ nữ xinh đẹp, đi giày cao gót đi về hướng của Lâm Phàm. Mùi nước hoa nồng nàn khiến cho Lâm Phàm hắt hơi liên tục.

“Thẻ trên cùng là cái gì?” Lâm Phàm nhất thời không kịp phản ứng, sau đó nghi hoặc mà cười một cái, hắn cuối cùng cũng đã hiểu.

Đối với ngành này, Lâm Phàm trước giờ chưa phân biệt đối xử, kiếm tiền dựa trên năng lực của bản thân không trộm không cướp thì so ra tốt hơn rất là nhiều.

Sau khi lần lượt xem qua không ít người, Lâm Phàm cũng đã đưa ra một quy tắc.

Trong ngành này có mọi tầng lớp xã hội, một số người thì chết bất đắc kỳ tử, số khác thì những năm cuối đời muốn ngóc lên cũng không lên nổi.

Mà nguyên nhân đều có liên quan đến sự việc đã làm trong đời.

Gieo nhân nào thì gặt quả nấy, ác giả ác báo, câu nói này quả thật không có sai.

Nhưng mà người sống trong đời không có khả năng mọi chuyện đều thuận buồm xuôi gió, chỉ cần không phải làm chuyện thất đức thì đến cuối đời cũng sẽ có kết cục tốt đẹp.

Có một số người cuộc đời vinh quang vô hạn, xảo trá xấu xa nhưng tất cả chỉ là nhất thời, ác báo cuối cùng rồi sẽ quay lại.

Đương nhiên những điều này không phải Lâm Phàm hiểu rõ mà chính là những ghi nhớ trong bách khoa toàn thư.

“Tiểu Phàm, hôm nay sao về sớm thế hả?” Lúc này có một bác gái dắt tay một cô bé đi đến bên cạnh Lâm Phàm hỏi.

“Dạ, thím Chương hôm nay con cảm thấy hơi mệt nên về sớm một chút”. Lâm Phàm cười nói, sau đó dùng ánh mắt của một người làm nghề mà nhìn cháu gái của thím Chương.

Nhìn một hồi thì sắc mặt của Lâm Phàm đột nhiên thay đổi.

Mao Châu Châu là cháu gái của thím Chương, đỉnh đầu của cô bé này đầy năng lượng vô hồn, quả cầu năng lượng vô hồn này gần như ngưng tụ thành biểu tượng thần chết.

“Chết tiệt, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy, tiểu nha đầu này sao lại mang một cỗ cảm giác chết chóc nhiều như vậy”. Lâm Phàm cảm thấy mơ hồ .

“Tiểu Phàm sao thế?” Thím Chương cười hỏi.

“Thím Chương cháu biết xem bói, vừa nãy cháu vừa xem cho Châu Châu một quẻ”. Lâm Phàm nói.

“Ấy? Tiểu Phàm cháu còn biết cái này sao?” Thím Chương luôn tin vào việc này, lúc này cũng không cần biết Tiểu Phàm là biết hay không biết, thật sự là muốn nghe một chút.

“Vậy để cháu xem cho con bé xem như thế nào”. Thím Chương cũng thích cùng với người trẻ tuổi nói chuyện, đặc biệt Lâm Phàm có vẻ ngoài ưa nhìn, trắng trẻo dịu dàng.

“Mọi thứ đều là nghiệp rồi”.

Tất cả đều là do cha của Châu Châu, lúc còn trẻ đã từng có rất nhiều bạn gái, về cơ bản thì mỗi bạn gái đều mang thai nhưng mà cuối cùng đều bị ép phải phá thai.

Nghiệp chướng này đều bị đẩy lên người của Châu Châu.

“Thím Chương có một số chuyện không được tốt”. Lâm Phàm nói một cách nghiêm túc.

Thím Chương còn đang chờ Tiểu Phàm khen cháu gái của mình nhưng mà không ngờ rằng hắn bắt đầu lại nói mệnh của đứa nhỏ này không tốt, Thím Chương đột nhiên nổi giận.

Nhưng mà vẫn kiên nhẫn hỏi lại: “Sao vậy”.

Chương 31: Cứu một cô bé dễ thương (1)

“Thím Chương, đừng tức giận nhé, cháu tuyệt đối không có lừa dối thím, chỉ cần nghe theo lời của cháu thì nhất định sẽ bình an vô sự”. Lâm Phàm nhìn thấy sắc mặt của Thím Chương có chút khó chịu, cũng biết Thím Chương nhất định sẽ tức giận.

Rốt cuộc bất kể đó là ai thì đều sẽ tức giận.

Nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, bản thân hắn là một người có trái tim ấm áp. Bởi vì bản thân biết xem bói, nếu hắn không nghịch thiên thay đổi vận mệnh thì sao có thể xem là thầy bói đây.

Về phần nói thẳng quá thì sẽ bị sét đánh thành thiểu năng, vậy thì có thể nói khéo một chút cũng không sao đâu nhỉ.

“Cháu gái của tôi như thế nào lại không ổn vậy?” Sắc mặt Thím Chương có chút không tốt, có chút không vui nói. Tâm trạng đang tốt lại bị tên nhóc này làm cho không vui, hôm nay

nếu không giải thích cho rõ ràng bà thế nào cũng phải đòi lại cho cháu gái mình một cái công đạo.

“Thím Chương! Cháu xem sắc mặt của Châu Châu, tối nay sẽ xảy ra việc lớn, cái khí gas… không được rồi, hôm nay nếu muốn tránh thì nên đi ra ngoài ăn tối đừng ở nhà ăn.”

“Lưu ý: Ký chủ lại một lần nữa tự ý sửa đổi…”

Lâm Phàm nghe thấy giọng nói này hắn lập tức giật mình. Mình đã cố gắng lắm rồi, còn chưa có trực tiếp nói thẳng ra, tùy tiện chuyển chủ đề rồi nói mơ hồ một chút.

“Thím Chương tên nhóc này nói vậy mà bà cũng tin à, nếu là tôi thì tôi đã cho hắn một cái bạt tai rồi. Cái này không phải là đang nguyền rủa người khác hay sao?” Lúc này có một người đứng trước cổng nhìn Lâm Phàm với ánh mắt đầy khinh bỉ.

Là cái tên lão Vương nhà bên, Lâm Phàm thuê chỗ này nên cùng lão không có thân thiện cho lắm.

Thím Chương nhíu mày nhìn Lâm Phàm với ánh mắt không mấy thân thiện, cũng cảm thấy tên nhóc này sao lại đi nguyền rủa cháu gái của mình.

Lâm Phàm liếc nhìn lão Vương, một con người đầy xui xẻo, cả đời đều không có một tương lai tốt đẹp, hắn cũng lười để ý đến con người này cho lắm. Sau đó hắn nhìn Thím Chương với ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

“Thím Chương! Chuyện này không phải là chuyện đùa, thím nhất định phải tin cháu, chuyện này là mạng người đấy. Mọi chuyện đều có nguyên do của nó, không phải là lời nói nhảm đâu.” Lâm Phàm nói một cách nghiêm túc.

“Ha ha còn nói liên quan đến mạng người, tôi xem tên nhóc cậu đầu óc có vấn đề rồi phải không. Ngay cả Thím Chương mà cũng đi lừa nữa, cả cháu gái nhà họ Trương cũng nguyền rủa được, xem ra tên nhóc cậu bệnh cũng không có nhẹ đâu nha.” Lão Vương cố gắng xúc phạm Lâm Phạm đến tận cùng.

Đối với thằng nhóc này, Lão Vương đều không có chút hài lòng.

Con người trắng trắng điệu điệu, đối với mình một chút tôn trọng cũng không có. Gặp mặt rồi ngay cả một tiếng chào anh

Vương cũng không có, thật là một con người không biết điều.

Ngay lúc này, sắc mặt lão Vương có chút hồ hởi rồi kêu lớn: "Anh Mao, anh nhanh đến đây đi, tên nhóc này đang nguyền rủa con gái anh nè".

Lúc này cha của Mao Châu Châu đi xe điện trở về, lão Vương nhìn thấy người thì ngay lập tức kêu lên. Ánh mắt lộ ra vẻ hả hê, chút nữa thôi sẽ cho tên nhóc con này biết tay.

Cha của Mao Châu Châu là Mao Trung Hưng, làm việc ở một công ty gần đó vừa mới tan ca trở về, nhìn thấy mẹ mình và con gái ở đó gã cũng có chút hiếu kỳ.

Lúc này nghe thấy những lời nói của lão Vương, mặt Mao Trung Hưng có chút tức giận, cũng không biết sự tình cụ thể như thế nào.

Khi Mao Trung Hưng còn trẻ, gã quậy phá, đánh nhau, quan hệ với không ít phụ nữ. Sau đó vì một sự cố mà hắn bị bắt ở tù 2 năm. Sau khi ra tù thì Mao Trung Hưng hoàn lương, tìm một người phụ nữ thật thà để kết hôn, tự mình học công nghệ thông tin, về sau làm nhân viên kỹ thuật cho một công ty.

Cuộc sống tuy không phải giàu có nhưng cũng có thể coi là khá giả, không phải lo nghĩ chuyện ăn uống.

"Cha" Mao Châu Châu nhìn thấy cha mình đi đến, trên khuôn mặt ngây thơ hiện lên một nụ cười vui vẻ.

"Mẹ có chuyện gì vậy?" Mao Trung Hưng dựng xe điện lên, bế con gái trên tay rồi hỏi.

Lúc này không đợi Thím Trương bên cạnh nói chuyện, lão Vương ở bên cạnh đã chỉ vào Lâm Phàm nói: "Anh Mao cái tên nhóc này nói có thể xem bói, vừa rồi dọa Thím Trương một phen. Hắn còn nói con gái anh đêm nay sẽ gặp họa, anh xem Châu Châu khỏe mạnh hoạt bát biết bao, đây không phải là nguyền rủa con gái anh sao".

Mao Trung Hưng rất yêu thương con gái nên khi nghe được những lời đó ngay lập tức nổi giận, "Mẹ kiếp, tên nhóc mày nói bậy gì đó, dám nguyền rủa con gái tao à, tao cho ngươi biết tay."

"Bụp!"

Đột nhiên Mao Trung hưng đá vào bụng của Lâm Phàm, Lâm Phàm mất cảnh giác nên không kịp trở tay bị đá cho ngã xuống đất.

“Con mẹ nó! Chết tiệt, làm nghề này cũng có rủi ro nữa sao.”

Lâm Phàm giờ có chút bất đắc dĩ, việc này cũng không phải là vì con gái của hắn ta sao, sao hắn ta lại đánh người cơ chứ.

Chương 32: Cứu một cô bé dễ thương (2)

“Trung Hưng con làm cái gì vậy” Thím Chương nhìn thấy con trai đánh người thì ra tay ngăn cản.

Đây là Thượng Hải nếu như đánh người cảnh sát đến cho dù là tay bị xước một chút cũng tính là bị đả thương đấy. Nếu đến đồn cảnh sát, nhẹ thì tốn 1-2 vạn, nếu không đền tiền thì cũng bị giam 3-4 tháng.

“Nhóc con tao cảnh cáo mày, mày còn nói bậy nữa thì tao sẽ đánh chết mày đấy.” Mao Trung Hưng hung hăng hét lên. Đối với Mao Trung Hưng thì con gái là tất cả, vì vậy ai cũng không được nói xấu huống hồ là nguyền rủa con bé.

Lâm Phàm ôm bụng, một cú đá này cũng đau muốn chết rồi, nhưng ngẫm lại cũng không sao, sau đó hắn lắc đầu nói: “Tôi đã cố gắng hết sức rồi, nói thì cũng đã nói rồi”.

Lâm Phàm không muốn nói gì nữa, chỉ đành lắc đầu rồi đi về phía ngôi nhà.

“Mày….”. Mao Trung Hưng thấy tên nhóc còn dám nói tiếp, định tiếp tục ra tay với Lâm Phàm nhưng mà con gái trong lòng bỗng dưng òa khóc.

“Hì hì hì”. Lão Vương nhìn thấy Lâm Phàm bị đánh thì cười vui vẻ.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn lão Vương, lão Vương đứng ở một bên cười một cách đầy hả hê. Không sao cả, liếc mắt một cái thì hắn đã biết ngày mai lão Vương nhà bên thế nào cũng bị đánh.

Trong phòng, Lâm Phàm nằm trên giường suy nghĩ về chuyện tương lai.

“Bánh kếp chắc chắn không thể làm mỗi ngày rồi, việc xem bói cũng phải kiếm một nơi để làm thì mới được. Điền Thần Côn lừa tới lừa lui , đâu cũng đều là lừa người, hay là mình để hắn ta giúp một tay thì chắc không thành vấn đề”.

“Đợi ngày mai gặp mặt rồi bàn một chút mới được”.

Nhưng bây giờ điều mà Lâm Phàm quan tâm nhất chính là Châu Châu có vượt qua được kiếp nạn này không. Nếu là chính mình giúp đỡ thì chắn hẳn không sao đâu nhỉ?

“Lưu ý: Ký chủ không thể tự ý can thiệp đến thay đổi ý của trời đất, bằng không thì sẽ khiến mình trở thành tàn phế.”

“Haizz, nghĩ đi nghĩ lại thì có cần thiết phải làm như vậy không. Thật là không có nhân tính mà. Một cô bé đáng yêu như vậy mà không thoát khỏi kiếp nạn thì đó chính là bi kịch.” Lâm Phàm đang nghĩ thì bên này giọng nói đặc trưng của bách khoa toàn thư truyền đến.

Thật là một ngày chết tiệt.

Bảy giờ.

Trong nhà của Thím Chương.

“Mẹ, con ra ngoài gặp bạn một chút nhé.” Mao Trung Hưng ăn xong bữa tối rồi nói.

“Ừ, đi đi, con nhớ về sớm một chút”. Thím Chương thu dọn bàn ăn.

Sau khi Mao Trung Hưng rời đi, Thím Chương cũng đã dọn dẹp xong xuôi, bà lấy cọ vẽ cho Châu Châu rồi nói: “Châu Châu bà nội sẽ đến nhà của bà Thẩm chơi mạt chược, con ở nhà vẽ tranh được không?”

“Dạ con biết rồi bà nội.” Châu Châu vui vẻ cầm lấy cọ vẽ rồi ghé lên mặt bàn để vẽ tranh.

Sau đó Thím Chương cũng đi ra ngoài, cửa sổ, cửa ra vào đều khóa kín để đảm bảo an toàn.

Từng giờ từng phút trôi qua.

Bảy giờ ba mươi phút.

Đùng!

Ầm!

Trúng rồi!

Một nhóm các bà lớn tuổi đang đánh mạt chược cười một cách vui vẻ.

“Bà Chương sao thế? Bà đang lo lắng gì à”.

“Đúng đấy không phải còn đang chơi vui sao?”

Thím Chương đột nhiên nhớ lại những gì mà tên nhóc ấy nói cách đây vài tiếng trước.

“Thím Chương, con thấy đêm nay Châu Châu sẽ xảy ra chuyện, cái khí gas này…”.

Thím Chương đứng ngồi không yên, cảm giác có chỗ nào không đúng, lập tức đứng lên nói: “Lão Thẩm không được rồi, tôi phải quay về nhà xem một chút”.

“Ơ kìa! Bà Chương sao vậy, mới chơi có một ván thôi mà.”

“Tôi cần phải về nhà xem cháu gái của mình, chút tí nữa tôi quay lại.” Thím Chương nhớ lại lời nói đó thì cảm thấy hoang mang, cũng không đợi mọi người trả lời bà ngay lập tức đi về nhà.

Trên đường Thím Chương luôn cảm thấy lo lắng, luôn tự mình an ủi, tiểu Phàm tên nhóc này nhất định là đang dọa mình mà thôi.

Làm gì có thầy bói nào lợi hại đến vậy.

“Châu Châu ơi, Châu Châu ơi…” lúc về đến cửa nhà, Thím Chương bắt đầu kêu lớn. Thế nhưng trong phòng một chút âm thanh cũng không có cũng không nghe thấy âm thanh của cháu gái.

Bang!

Thím Chương mở cửa, đột nhiên ngửi thấy mùi gas hăng hắc.

Nhìn quanh quẩn thì thấy cháu gái đang nằm trên đất.

“A! Châu Châu ơi…” Thím Chương ngẩn ra.

“Cứu mạng…. cứu mạng với…”.

Giọng của Thím Chương rất lớn, lập tức những hàng xóm quanh đó cũng đi ra khỏi nhà vội vã vây quanh.

……..

Ngay lúc này, trong tâm Lâm Phàm cảm thấy có chút bất lực vì thấy chết không cứu, khi hắn chuẩn bị đi đến hiện trường thì nghe thấy âm thanh ồn ào quanh đó.

Lúc đó hắn mới cảm thấy an tâm một chút rồi hắn nhìn thời gian.

Bảy giờ ba mươi phút, vẫn còn có thể cứu được.

Chính xác thì sau tám giờ Châu Châu mới được phát hiện ra, đó là thời gian chết của Châu Châu.

“Hi hi, không ngờ rằng xem bói lại có thể chuẩn như vậy, lần thứ hai thực nghiệm đã cứu được một cô bé”.

“Thật là tốt nha.”

Ở bệnh viện.

“Cháu gái ngoan của bà, con đừng có xảy ra chuyện gì nha, bằng không bà nội cũng không biết sống thế nào.”

Thím Chương ngồi thụp xuống đất khóc lớn, cho rằng tất cả những chuyện này đều là do mình, nếu như cháu gái mà xảy ra chuyện gì thì bà ta cũng không thiết sống nữa.

“Con trai, là mẹ có lỗi với Châu Châu.”

Chương 33: Trở nên đẹp trai hơn rồi đấy (1)

Mao Trung Hưng vẻ mặt nghiêm trọng đi tới đi lui trong hành lang, đầu óc giờ đây như một đống hỗn độn, lúc nhận được điện thoại thì Mao Trung Hưng gần như chết khiếp.

Con gái chính là tất cả đối với cuộc đời anh, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy .

“Đây đều là lỗi của mẹ, nếu không phải vì vội vàng ra ngoài đánh mạt chược thì cũng xảy ra cớ sự như vậy.”

Thím Chương không ngừng tự trách bản thân, vốn dĩ vội vàng mà quên tắt gas, nếu cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

“Mẹ, mẹ yên tâm đi! Sẽ không có gì đâu”.

Mao Trung Hưng ban đầu cũng muốn trách mẹ mình mấy câu, nhưng mà nhìn thấy mẹ mình đau lòng như vậy thì hắn ta cũng không chịu nỗi.

Lúc này bác sĩ đi ra, Mao Trung Hưng cùng với Thím Chương vội vàng tiến đến, Thím Chương nắm lấy tay bác sĩ hỏi.

“Bác sĩ cháu gái tôi như thế nào rồi? Không sao đúng không”.

Bác sĩ nhìn người nhà nói một cách đầy tức giận: “Mấy người là người lớn mà sao lại vậy, tại sao lại để một đứa trẻ ở nhà một mình như thế. Loại tình huống thế này rất nguy hiểm, nhất là đứa bé còn nhỏ như vậy, nếu thật sự xảy ra vấn đề gì thì mấy người hối hận cũng đã muộn rồi đó.”

“Vâng… vâng” Mao Trung Hưng cùng thím Chương chỉ có thể gật đầu khi bị bác sĩ giáo huấn cho một trận.

“Vẫn còn may, khi đưa tới bệnh viện vẫn kịp thời nên không sao cả, chỉ cần muộn mười mấy phút nữa thôi thì hết cách cứu rồi.” Bác sĩ đối với những người nhà vô trách nhiệm như vậy cũng không biết nói gì, cũng may là không sao cả rồi.

“Cám ơn bác sĩ, cám ơn bác sĩ”. Thím Trương vui mừng trong lòng, lúc nghe thấy không sao thì cả cơ thể như không còn sức lực mới dựa vào tường ngã về phía Mao Trung Hưng đang đứng bên cạnh cảm ơn bác sĩ.

“Mẹ, Châu Châu không sao cả, về sau không được sơ suất như vậy nữa đó” Con gái không sao rồi, Mao Trung Hưng cũng không muốn nói nhiều nữa, sự việc lần này qua đi cũng khiến cho Mao Trung Hưng tự hứa về sau ít đi ra ngoài, cần phải ở bên cạnh con gái nhiều hơn.

“Thím Chương về sau ít đánh mạt chược lại nha.” Những người hàng xóm đưa Châu Châu đến bệnh viện cũng vây quanh nói.

“Không đánh nữa, về sau không đánh nữa.” Thím Chương lúc này vẫn còn cảm thấy sợ, không còn dám đánh mạt chược nữa.

“Nhưng mà Thím Chương à, xem ra cũng là ý trời đó nha, ván mạt chược vừa rồi vẫn chưa kết thúc thì bà đã cảm thấy nhà xảy ra chuyện rồi, xem ra ông trời còn muốn cứu Châu Châu đó nha.” Một vị hàng xóm nói vào.

Mao Trung Hưng có chút không hiểu, mẹ gã là người nghiện đánh mạt chược, nếu như không phải là chuyện lớn thì có kêu thế nào cũng không về. Hôm nay sau bỗng nhiên lại cảm thấy trong nhà có chuyện như vậy chứ.

Nói đến đây, Thím Chương đột nhiên nhớ đến lời của Lâm Phàm.

“Con trai à! Chút nữa con cùng với mẹ nhanh chóng đi tìm tiểu Phàm đi.” Thím Chương bắt lấy tay của Mao Trung Hưng rồi nói.

“Hôm nay thật may là có tiểu Phàm đấy, nếu như không phải vì những câu nói đó, mẹ cũng sẽ không có cảm giác không tốt trong lòng như vậy.”

Giờ Châu Châu không sao rồi, hàng xóm vây quanh cũng hiếu kỳ hỏi: “Thím Chương! Chuyện này với tiểu Phàm thì có quan hệ gì chứ?”

“Mẹ, người nói rõ với con một chút đi, hôm nay tên nhóc đó đã nói những gì?” Mao Trung Hưng hỏi.

“Hôm nay lúc mẹ đi đón Châu Châu trở về thì thấy tiểu Phàm đang ngồi trước cửa, mẹ mới chào hỏi cậu ta mấy câu, tiểu Phàm nói bản thân biết xem bói nên đã xem cho Châu Châu. Sau đó nói tối nay Châu Châu sẽ xảy ra chuyện, kêu chúng ta hôm nay đừng nấu ăn ở nhà mà đi ra ngoài ăn…”. Thím Chương đem toàn bộ chuyện xảy ra hôm nay nói ra.

“Còn nữa, tiểu Phàm có nói đến chuyện khí gas nhưng mà nói được nữa chừng thì không nói nữa, chỉ nói là nhà chúng ta đi ra ngoài ăn là được rồi”.

Mao Trung Hưng khi nghe được những chuyện này, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, rõ ràng như vậy rồi nhưng cũng không dám tin.

Hàng xóm xung quanh cũng giống vậy đều cảm thấy chuyện này rất kỳ quái.

“Bây giờ nghĩ lại thôi cũng thấy đáng sợ, lúc đang đánh bài nhưng trong đầu lại quanh quẩn lời nói của tiểu Phàm, tự dưng tôi cảm thấy lo lắng, thật may là quay về xem thế nào. Bằng không thì có chuyện lớn xảy ra rồi.” Thím Chương tiếp tục nói.

“Không thể nào, Thím Chương thằng nhóc tiểu Phàm đó chỉ là một người bán bánh kếp thôi, làm thế nào mà có thể xem bói được chứ.” Hàng xóm cũng không tin, mặc dù không quen biết tiểu Phàm nhưng mà thời gian tiếp xúc cũng dài.

Thật sự là trước đây chưa từng nghe nói tên nhóc đó có thể xem bói.

“Con trai, lần này dù thế nào cũng phải cám ơn tiểu Phàm. Nếu không có những lời nói đó thật sự hậu quả không thể tưởng tượng được”. Thím Chương lại nói.

Mao Trung Hưng không tin vào những lời bói toán, nhưng mà sự việc hôm nay cũng khiến gã dựng tóc gáy.

“Mẹ! Chiều hôm nay con lỡ tay đánh cậu ta”.

Chương 34: Trở nên đẹp trai hơn rồi đấy (2)

“Không được rồi, tiểu Phàm chính là ân nhân của nhà mình đấy. Không được, không được tối nay phải đi kiếm cậu ta, cần phải xin lỗi cậu ta. Ngoài ra còn phải thêm một phần quà tạ lễ nữa, cái này…”.

Thím Chương càng nói càng phấn khích, như thể Lâm Phàm là phật tổ xuống thế, bà có thể sẵn sàng quỳ xuống khấu đầu bái lạy vậy.

Đột nhiên!

“Tôi hiểu rồi Thím Chương nói tiểu Phàm có nói đến khí ga có nghĩa là đã xem ra điều gì rồi, nhưng mà đột nhiên không nhắc đến nữa, đó chính là thiên cơ không thể tiết lộ. Tôi có xem qua một cuốn sách, mỗi người đều có số, nếu như tiết lộ thiên cơ thì khó bảo toàn được mạng sống.”

“Sau đó, Trung Hưng đánh tiểu Phàm thì đó chắc chắn là hình phạt mà ông trời dành cho tiểu Phàm rồi. Theo ý kiến của tôi thì tiểu Phàm cũng bị giảm thọ rồi đấy.” Một người hàng xóm giàu trí tưởng tượng bổ sung một câu.

Người hàng xóm đó tuổi cũng đã lớn, đối với những sự việc như vậy luôn có cách nhìn riêng của mình.

“Lão Trương nói rất có đạo lý, bà là người nghiện đánh mạt chược, một khi đã vào ván rồi làm gì có chuyện dừng lại chứ, chắc chắn tiểu Phàm đã làm gì đó để khiến bà phải quay về rồi đó nha.”

“Cũng đúng đấy, thật không nghĩ ra tiểu Phàm lại là người có năng lực như vậy, mai phải đi xem mới được”.

Hàng xóm xúm lại cùng bàn tán những chuyện này, sau đó câu chuyện càng ngày càng trở nên thần bí hơn nữa.

Nhưng mà những câu chuyện trong đó thật sự có vài chuyện cũng đúng.

Lâm Phàm thật sự là suýt chút nữa là tiết lộ thiên cơ, may thay hắn đã kịp thời cứu lại bằng không cũng sẽ bị sét đánh làm cho bị thiểu năng luôn rồi.

“Con trai à! Nghe thấy chưa, chúng ta tối nay phải đến cảm ơn tiểu Phàm”. Thím Chương nói.

“Mẹ! Đừng gấp, hiện tại cũng không còn sớm nữa, người ta còn phải nghỉ ngơi. Huống hồ Châu Châu vừa qua khỏi nguy kịch, không bằng sớm ngày mai chúng ta trực tiếp đi cám ơn cậu ấy nha.” Mao Trung Hưng nói.

Đối với Mao Trung Hưng mà nói có những chuyện trước đây hắn không tin nhưng thông qua những câu chuyện mà hàng xóm nói thì bây giờ Mao Trung Hưng đã thực sự tin vào điều đó rồi.

Mẹ của hắn là một người nghiện đánh bài tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ mà nghĩ như vậy được.

Trừ phi thật như hàng xóm nói, tiểu Phàm đã làm gì đó…

…….

Lúc này tiểu Phàm đang nằm trên giường, tay cầm gương.

“Thật sự kỳ lạ! Nếu như danh mục bói toán này lợi hại như vậy tại sao không thể tính được bản thân sẽ bị đánh cơ chứ?”

Lâm Phàm nằm đó nhìn bản thân trong gương, trong lòng có chút bất đắc dĩ. Với trình độ hiện tại của hắn, hắn không thể tự mình xem cho chính mình được.

Nhưng lại phát hiện ra bản thân mình hôm nay đẹp trai hơn rất nhiều.

“Hi hi!”

Lúc này hắn tắt đèn đi ngủ, ngày mai hắn cần bắt đầu trên con đường xem bói rồi.

Để trở thành một Lâm đại sư được mọi người ngưỡng mộ thì còn có một chút khó khăn.

Nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, bản thân hiện tại có năng lực và học thức thì không có gì là không thành công được.

Ngày hôm sau! Bảy giờ ba mươi.

Lâm Phàm lật người như một con cá chép toàn thân như tràn đầy năng lượng.

“Ồ! Hôm nay cần phải tốt hơn rồi”.

Mặc áo quần, đánh răng rửa mặt, một loạt hành động không chút do dự.

Lâm Phàm đã chuẩn bị xong rồi, từ giờ hắn đã bước trên con đường làm thần côn, có trách nhiệm cứu lấy những con người đang rơi vào khó khăn.

Đẩy cửa ra, hít một hơi thật sâu không khí trong lành, vỗ vỗ mặt, thầm động viên bản thân.

“Cố lên!”

“Yo! Nhóc con, sao hôm nay dậy sớm vậy, hôm qua bị đánh vẫn chưa bay hết não đúng không.” lão Vương nhà bên bưng chén ngồi trong viện, nhìn Lâm Phàm với ánh mắt giễu cợt.

“Không liên quan đến nhà ông”. Lâm Phàm trả lời. Lão Vương nhà bên thật sự quá đáng ghét rồi.

“Hôm nay tôi nói cho ông biết, ông nhất định sẽ gặp họa sát thân”.

“Ha ha họa sát thân, ta thấy chính là nhóc con nhà cậu mới đúng.” Lão Vương khinh thường nói .

Lâm Phàm cũng không thèm cùng ông ta nói nhảm nữa, hắn thu dọn sạch sẽ liền chuẩn bị đi ra ngoài.

Khi vừa đến cửa.

“Tiểu Phàm à”.

Một giọng nói thân thiện truyền đến, âm thanh này có chút nhẹ nhàng có chút mang theo giọng điệu biết ơn.

Nhưng mà có chút không đúng, là ai đối với hắn lại có ấn tượng tốt như vậy chứ.

Lúc Lâm Phàm quay người lại thì phát hiện mẹ con Thím Chương còn có một nhóm hàng xóm đang đi đến.

“Thím Chương đây là?” Lâm Phàm giả vờ không hiểu chuyện gì nhưng trong lòng hắn đã rõ năm rõ mười, chắc chắn là đến cám ơn mình rồi.

“Tiểu Phàm à! Hôm qua là Thím Chương có lỗi với cháu, không tin lời cháu nói. Lúc đó thím mà tin lời của cháu thì Châu Châu cũng không xảy ra chuyện rồi. Thím Chương rất cảm ơn con”.

Nói xong Thím Chương định cúi đầu cảm ơn Lâm Phàm .

“Không sao, Thím Chương à! Đừng như vậy, chúng ta là hàng xóm mà, có thể giúp được thì cháu sẽ giúp, Châu Châu không sao là tốt rồi, về sau đừng để xảy ra chuyện lớn như vậy nữa”.

Biểu hiện tùy tiện và thờ ơ của Lâm Phàm như thể hiện vấn đề này dễ như trở bàn tay, không cần phải để nhiều trong lòng.

Chương 35: Đã đến lúc thể hiện kỹ thuật chân chính

Nhưng mà Lâm Phàm càng nói như vậy thì đối với Thím Chương lại càng quan trọng.

Đêm qua khi ngủ bà cứ nghĩ mãi, nếu như Lâm Phàm không nhắc nhở bà thì những chuyện xảy ra sẽ thành như thế nào.

Càng nghĩ thì càng sợ, càng nghĩ càng cảm thấy thật khủng bố.

Lúc này, con trai Mao Trung Hưng của thím Chương mở miệng nói: "Tiểu Phàm chuyện hôm qua tôi thật sự xin lỗi cậu, nếu như mà cậu vẫn không vui thì cậu có thể đá lại tôi vài cái".

Mao Trung Hưng thật tâm cám ơn Lâm Phàm, mạng sống của con gái đã được hắn gián tiếp cứu sống.

"Anh Mao đừng khách sáo, đây là chuyện nên làm thôi. Hôm qua do tôi nói quá trực tiếp, là người khác thì cũng vậy thôi. Nếu có ai nói con gái mình không tốt thì họ nhất định cũng sẽ tức giận như vậy".

Lúc Lâm Phàm xem mệnh cho Châu Châu thì cũng đã nhìn ra cha của Châu Châu là người như thế nào, không cần biết trước đây như thế nào nhưng hiện tại thì cũng đã tốt hơn, vậy có thể nói gì hơn đây.

Mọi chuyện đều đã qua rồi những chuyện đã qua thì xem như là quá khứ đi.

"Tiểu Phàm à! Chúng ta vào trong rồi nói đi, ở ngoài này nói chuyện cũng không hay".

Hàng xóm xung quanh cũng tò mò họ cũng muốn xem thử Lâm Phàm rốt cuộc có những khả năng gì.

Thật là giỏi , đối với mọi người mà nói thì đó chính là thần thánh rồi.

Thượng tri năm trăm năm, hạ tri năm trăm năm.

Thật là thần bí!

Vốn dĩ Lâm Phàm muốn đi mở cửa hàng nhưng mà xem ra với tình hình này mà muốn đi mở cửa cũng không được rồi.

Lão Vương nhìn thấy nhiều người như vậy thì cũng tò mò.

"Lão Quý, mọi người đang làm gì vậy?" Lão Vương hiếu kỳ hỏi.

"Tới thăm tiểu Phàm đấy, tiểu Phàm rất là giỏi, chút nữa phải nhờ tiểu Phàm xem cho mới được".

“Cậu ta….” Lão Vương khinh thường nhìn Lâm Phàm một cái, sau đó nhướng mày khịt khịt mũi tỏ vẻ coi thường.

“Thím Chương, chuyện này không đúng, con làm sao mà nhận đồ của thím được”.

Thím Chương lúc này cứ lấy đồ trong tay nhét vào cho Lâm Phàm.

Có một con gà đã làm sạch, vài chai rượu với một số quà khác.

Nhìn ra đều là đồ tốt cũng cỡ vài nghìn tệ.

“Tiểu Phàm, nhận đi còn không thím Chương cũng không an tâm, con đối với nhà ta là đại ân đại đức, con đã cứu cả nhà của thím rồi đó”. Thím Chương nói.

Những gì thím Chương nói đều đúng, không có gì sai.

Nếu không có Lâm Phàm nhắc nhở thì Châu Châu cũng không còn trên cõi đời này nữa, mà cái nhà này cũng vì vậy sẽ không còn.

Lúc này tâm trạng của Lâm Phàm vô cùng tốt có một cảm giác thật sảng khoái.

Chỉ vì một lời nói của mình mà người ta đối với mình rất biết ơn, nào là cám ơn nào là tặng quà, so với việc bán bánh kếp thì càng sảng khoái hơn nhiều.

Lúc này Mao Trung Hưng mới lấy ra một cái phong bì đỏ nhét vào trong túi của Lâm Phàm.

“Anh Mao anh làm gì vậy? Không thể nhận được, em không nhận được đâu?” Lâm Phàm từ chối, ở đây có rượu còn có tiền nữa đều quá nhiều rồi.

“Tiểu Phàm! Cậu nhận lấy đi, nhà tôi không phải giàu sang phú quý gì, ít tiền này là tấm lòng của nhà tôi thôi thì xem như là tiền xem bói đi” Mặt của Mao Trung Hưng biểu lộ, nếu cậu không nhận thì chúng ta xem như không quen.

Cuối cùng không còn cách nào khác Lâm Phàm miễn cưỡng nhận lấy phong bì màu đỏ.

Nhưng mà trong lòng hắn khi nhận lấy phong bì thì vô cùng thoải mái, đây chính là số tiền mà hắn kiếm được bằng chính khả năng của bản thân.

Cứu một mạng người bằng xây bảy tòa tháp, một nghìn tệ không nhiều nhưng cũng không ít.

Nó tốt hơn nhiều so với việc bán bánh kếp.

Lúc này lão Vương nhìn thấy Lâm Phạm được nhiều người vây quanh như vậy đâm lòng ghen ghét.

Không chỉ có quà mà còn có tiền trong lòng cảm thấy khó chịu vô cùng.

“Hừ, các người đều bị tên nhóc này lừa rồi, còn tưởng rằng hắn là thần tiên nữa chứ. Trên Thiên Kiều những người xem bói không phải là lừa bịp đấy thôi, cũng không biết có phải tên nhóc này mèo mù vớ được cá rán không, hay là do nó tự đi mở khí gas nữa”. Lão Vương ở bên cạnh lớn tiếng nói.

Những lời như vậy mà cũng nói ra được nữa.

Ngay lúc Lâm Phàm muốn trút giận thì ngay bên cạnh đã có người động thủ.

Bụp!

Mao Trung Hưng ra tay rồi, hắn ta trực tiếp đá thẳng vào bụng của lão Vương.

“Vương Trung Minh, ông còn nói bậy tôi đây sẽ đập nát miệng của ông” Trước đây khi còn lăn lộn ngoài xã hội, Lão Vương rất sợ Mao Trung Hưng động thủ đánh người.

Qua nhiều năm như vậy vẫn chưa có quên được, cho nên bị đánh rồi cũng không dám mở miệng.

“Ông nhớ cho kỹ, tiểu Phàm chính là ân nhân của Mao Trung Hưng tôi, về sau còn dám nói bậy thì xem tôi thu thập ông như thế nào” Mao Trung Hưng tức giận nói.

“Thôi thôi đều là hàng xóm với nhau cả, đánh cú này xem như được rồi” Trong lòng Lâm Phàm vui như mở cờ, quả nhiên hôm qua đã nhìn thấy lão Vương bị đánh một trận, không phải là họa sát nhân là đây sao.

Lão Vương tức giận nhìn Lâm Phàm rồi quay lưng rời đi nhưng vừa đi tới cầu thang hắn đột nhiên bị trượt chân, mũi đập xuống đất máu chảy khắp nơi.

“Quả nhiên là máu me đầy mình”.

……

Chương 36: Tất cả đều là số mệnh (1)

“Tiểu Phàm, nhanh xem thử cho chúng tôi đi”.

“Xưng hô như thế nào đây, về sau gọi là Lâm đại sư hay gọi là tiểu Phàm”.

“Đúng rồi Lâm đại sư, Lâm đại sư là hàng xóm của chúng ta, mau xem cho chúng tôi đi”.

Thấy mọi người ồn ào như vậy, tự nhiên bản thân Lâm Phàm cảm thấy rất hưởng thụ.

Nhiệm vụ này chính là dành cho Lâm đại sư người mà mọi người ngưỡng mộ, nhanh thôi danh tiếng cũng từ đó mà đi lên.

Những hàng xóm này bình thường cũng không có chuyện gì xem cho bọn họ chút cũng được, chờ bọn họ đi ra ngoài thế nào cũng giúp mình giới thiệu cho xem.

“Được, không thành vấn đề, từng người một nào”.

Lâm Phàm vẫy tay, đã đến lúc thể hiện kỹ năng, biểu diễn năng lực chân chính rồi, lúc này mọi người cũng đã chuẩn bị sẵn hạt dưa để ngồi nghe.

Những người hàng xóm xung quanh nhanh nhẹn di chuyển băng ghế nhỏ vây Lâm Phàm ở giữa.

Thím Chương cùng con trai đứng một bên, bọn họ không có chuyện gì nhưng cũng muốn xem xem bản lĩnh của Lâm Phàm. Việc bói toán này, vốn là điều thần thần bí bí.

Xã hội như ngày nay, mặc dù là thời đại khoa học kỹ thuật, nhưng vẫn còn có rất nhiều người vào những ngày trọng đại, sẽ tìm một thầy bói để bói một quẻ.

Vấn đề không phải là có bao nhiêu người tin vào điều này, mà là vì tìm được sự an ủi trong trái tim họ.

Mở đầu rất đơn giản, Lâm Phàm cảm thấy bản thân có cần phải phổ cập chút kiến thức cho mọi người. Nếu trong số đó có người nhận thức tốt, có thể đủ để hiểu một chút, thì bách khoa này cũng đáng giá.

“Môn Huyền học bói toán này, vào thời xuân thu gọi là âm Dương ngũ hành học, sau này đến thời nhà Đường mới mở ra thịnh thế chân chính, hay có thể nói bói toán có từ thời nhà Đường. Trong thời kỳ đó, có một đại sư tên là Lý Hư Trung, ông ta sáng tạo ra “Tứ Trụ Pháp” cũng chính là tục ngữ tính bát tự.”

Lâm Phàm thao thao bất tuyệt giảng giải, nhưng hàng xóm đều sững sờ nghe không hiểu, nói đến cuối cùng, quả nhiên đúng như Lâm Phàm dự đoán.

Không một ai hiểu cả, điểm bách khoa đều không có.

Lâm Phàm thở dài rồi nghĩ trong đầu, cuộc sống này, điểm bách khoa cũng khó kiếm được quá rồi.

“Tiểu… Lâm đại sư, chúng ta vẫn nên bói một quẻ đi, cậu nói như vậy chúng tôi cũng không hiểu.” Lão Trương vừa hút thuốc, vừa cười cười nói.

“Được thôi.”

Lâm Phàm nghiêm túc nhìn tướng mạo của lão Trương. Trong mắt người ngoài, đây chắc chắn là đang xem bói.

Có điều đối với những người hàng xóm này mà nói, bọn họ cũng chỉ là góp vui một chút mà thôi, còn tin hay không tin ấy à?

Nói thật, bọn họ cũng có chút không tin.

Điều huyền bí này, bình thường có thể nghe một chút nhưng sao có thể tin là thật được?

Bây giờ, mấy tên thầy bói đầu đường này đều nói những lời rỗng tuếch khiến người ta sửng sốt một chút, nhưng đều là những lời lẽ ba phải. Còn trong lòng thì nhất định đang tìm những lời hay ý đẹp hợp tâm ý.

Lúc này, cả một đời của lão Trương đều ở trong mắt của Lâm Phàm.

“Trương Quốc Dân, sáu mươi ba tuổi, chết năm tám mươi mốt tuổi,… hai giờ chiều ngày mười ba tháng 7 sẽ gặp một tai nạn nhỏ, do di chuyển hàng hóa mà bị đập vào chân dẫn đến gãy chân…”

Trong cuộc đời này của lão Trương thì không có việc gì lớn. Ngày mười ba tháng bảy này, không phải là ngày mai ư?

Có điều nghĩ đến quy định của bách khoa toàn thư, điều này không thể nói thẳng thừng như vậy được.

“Lão Trương, ngày mai ông sẽ gặp một tai nạn nhỏ, có điều sẽ không ảnh hưởng gì đến tính mạng, không cần quá lo lắng.” Lâm Phàm thấy lão Trương lộ ra vẻ sợ hãi, cũng vội vàng trấn an.

“Tiểu Phàm, cậu không dọa tôi đấy chứ?” Lão Trương bị Lâm Phàm dọa cho một trận, mặc dù trong lòng không quá tin Lâm Phàm, nhưng vẫn có cảm giác mông lung.

“Ha ha.” Lâm Phàm cười cười: “Ngày mai đừng chuyển đồ gì là được rồi.”

“Chuyển đồ? Tôi có thể chuyển đồ gì cơ chứ.” Lão Trương nói.

Lâm Phàm lắc lắc đầu, cười thần bí: “Thiên cơ bất khả lộ, chỉ cần nhớ rõ lời ta nói hôm nay là được rồi.”

Hiện tại Lâm Phàm cũng không dám nói quá thẳng thắn, nếu không lỡ như bị đánh biến thành thiểu năng thì xong đời rồi.

Có điều Lâm Phàm nhìn ra, lão Trương hình như không tin vào hắn, có điều đối với Lâm Phàm mà nói, những gì nên nói thì bản thân đều đã nói. Trong số mệnh này nếu có thì cuối cùng cũng sẽ có. Bọn họ có thể tìm được quẻ bói cho mình thì đã là gặp được bước ngoặt rồi, còn tin hay không là do bọn họ, dù sao điều bản thân nên nói đều đã nói.

“Lão Trương, ông nghe thấy chưa, Lâm đại sư đã nói rồi, ngày mai ông phải chú ý một chút.”

Những người hàng xóm xung quanh bắt đầu ồn ào.

Lão Trương mặc kệ họ, nhưng trong lòng thực sự có chút không vui, mình làm sao có thể sẽ có tai nạn chứ, có điều đây đều là do mình yêu cầu xem. Tiểu Phàm hắn ta cũng chỉ là nói như vậy, chẳng lẽ còn có thể tức giận hay sao.

“Lão Trương, Lâm đại sư người ta đã xem cho ông rồi, trả tiền người ta đi.” Hàng xóm xung quanh thấy lão Trương chuẩn bị rời đi, cười nói.

Chương 37: Tất cả đều là số mệnh (2)

“Ngày mai tôi gặp tai nạn rồi, còn trả tiền cái gì, ây da về nhà thôi.” Lão Trương vỗ đùi một cái, rời khỏi chỗ này.

Lâm Phàm thấy vậy chỉ lắc lắc đầu, cũng không muốn nói thêm nữa.

“Mọi người, nếu bản thân đã suy nghĩ xong rồi thì có thể bói một quẻ. Có điều, nếu như có lời nào không hay, mọi người cũng không nên buồn. Vận Mệnh của con người chính là như vậy, không phải ai cũng tốt, cũng không phải ai cũng xấu.Hôm nay tôi vừa chuẩn bị mở quán, mọi người đều là hàng xóm, vậy nên tôi sẽ xem miễn phí cho mọi người.” Lâm Phàm nói.

“Tiểu Phàm à, người ta xem bói đều là xem bát tự, sao cậu cái gì cũng không hỏi vậy?”

Xưng hô lúc này cũng đã thay đổi, trải qua một trận ầm ĩ như vậy, có người cũng không còn gọi là Lâm đại sư nữa.

“Cháu đây là xem bói qua tướng mạo. Xem bói có thể xem tướng mạo, chỉ tay, bát tự. Mà tướng mạo là do tâm sinh tướng, thiên địa dưỡng tâm.” Lâm Phàm nói, có điều đối với những người hàng xóm này mà nói, vẫn có chút nghe không hiểu.

“Lâm đại sư, ngày mai lão Trương sẽ gặp tai nạn sao?” Thím Chương hỏi.

Lâm Phàm chỉ cười cười, không nói gì thêm.

Trong bách khoa toàn thư có ghi chép.

Tin thì có thể xoay chuyển, còn không tin thì là mệnh.

Sau đó có những người hàng xóm vì có việc mà rời đi, còn một số người vì không có việc gì, nên muốn ở lại xem tiểu Phàm xem bói cho mình như thế nào.

Có điều mỗi người mỗi mệnh, cũng không phải là đều có chuyện lớn.

Mà nếu như có chuyện, cũng là chuyện của vài năm, hay thậm chí là mười mấy năm sau.

Cho dù bây giờ nói ra, cũng vô dụng.

Ở đây trừ thím Chương với con trai thím ấy tin ra, những người còn lại cho dù nói với bọn họ, thì bọn họ cũng trước nhớ sau quên.

Thôi thì không nói nữa.

Lúc Lâm Phàm đang xem bói cho mấy người hàng xóm, ở trường tiểu học Hồng Tinh bỗng xảy ra chuyện.

Một đám người dân tụ tập quanh trường tiểu học Hồng Tinh.

“ Cậu chủ nhỏ hôm nay sao lại không đến vậy?”

“Ôi trời! Vội chết đi được, nếu không ăn được bánh kếp của ông chủ nhỏ, cả người đều khó chịu.”

“Sắp tám rưỡi rồi, ông chủ nhỏ vẫn chưa đến, đợi một chút nữa thì phải đi làm trễ mất thôi.”

Mỗi ngày, điều hạnh phúc nhất của những người dân này là ăn bánh kếp của Lâm Phàm.

Nhưng hôm nay Lâm Phàm vẫn chưa mở hàng, khiến mọi người nóng ruột.

Ở một ngã tư nào đó.

Lý Hiểu Thiên hôm nay cũng vui vẻ phơi phới, vì sáng nay nhận được lời khen từ lãnh đạo.

Bởi vì là chuyện hôm trước không tịch thu gian hàng của ông chủ nhỏ.

Bản thân chính là vì để người dân mua được đồ tốt, mới không tịch thu gian hàng đó.

Chỉ vì chuyện này, đã gây ra ảnh hưởng rất lớn trên mạng cũng được rất nhiều cư dân mạng thích.

Sự cải thiện lớn này đã làm thay đổi hình ảnh của đội quản lý trật tự đô thị trong lòng người dân.

Lãnh đạo biết chuyện nên cũng khen ngợi anh ta một phen, ý nói anh ta làm tốt.

Lưu Hiểu Thiên bây giờ vẫn còn trẻ, cơ hội thăng chức còn rất lớn.

“Đội trưởng, ông chủ nhỏ hôm nay không mở quán.” Một người quản lý trật tự đô thị mặc thường phục vội vàng chạy về

nói.

“Cái gì? Không mở quán?” Lý Hiểu Thiên nghe xong thì nhất thời kích động, anh ta đến đây chỉ là để ăn bánh kếp, nếu hắn không mở quán thì anh ta phải làm sao đây?

Chẳng lẽ hắn đã đổi địa điểm bán hàng ra chỗ khác rồi?

“Lên xe! Chúng ta đi chỗ khác xem xem, nói không chừng ông chủ nhỏ đổi gian hàng ra chỗ khác rồi.”

Không phải chỉ bọn họ đang chờ đợi.

Ngay cả những em gái của tạp chí văn nghệ tuổi trẻ, cũng trông mong chờ đợi.

…

Hàng xóm đều đã giải tán, khiến Lâm Phàm có chút ngượng ngùng, thím Chương bận rộn đích thân giúp Lâm Phàm nấu một bữa trưa thịnh soạn.

Đây là bữa ăn ngon nhất mà Lâm Phàm từng ăn ở Thượng Hải.

“Nhân chi sơ, tính bản thiện, lòng biết ơn ai cũng có nha.” Lâm Phàm đương nhiên biết đây là thím Chương làm vậy là đang cảm ơn mình, vì vậy Lâm Phàm cũng thản nhiên tiếp nhận.

Lúc đầu, Lâm Phàm vẫn còn nghĩ xem bói là lừa gạt người khác, bây giờ biết xem bói có những loại lợi ích thật tuyệt vời thế này, trong lòng cũng rất vui.

Đặc biệt là người tin tưởng mình nhờ vậy thoát được một kiếp nạn, người ta quay lại cảm ơn mình, điều này làm cho nội tâm của Lâm Phàm thỏa mãn rất nhiều.

Ai mà không thích được khen ngợi khi còn trẻ chứ.

Đặc biệt là Lâm Phàm lăn lộn ở Thượng Hải đã lâu như vậy, nhưng không có chút thành tựu nào.

Điều này không thể nói là Lâm Phàm không cố gắng, chỉ có thể nói là vận khí quá kém.

Lúc này, Lâm Phàm nhìn thời gian, mới một giờ chiều, cách giờ mở quán còn khá nhiều thời gian.

Lâm Phàm nằm trên giường, lấy điện thoại di động ra, lúc này nhìn thấy app Weibo trên điện thoại thì đột nhiên có ý nghĩ.

Bây giờ là thời đại công nghệ, cái gì cũng có thể đăng bán trên mạng, bây giờ nhiệm vụ của mình chính là trở thành Lâm đại sư được mọi người ngưỡng mộ, internet đúng là một nơi tốt.

Weibo này chính là nơi cư dân mạng thích nhất, chỉ cần bản thân có thể trở thành hot search trên Weibo, thì không phải là nổi tiếng rồi sao.

Chương 38: Một chiêu nham hiểm

Lâm Phàm đã từng đăng kí nick Weibo, có điều rất lâu rồi không dùng, người theo dõi cũng không có mấy người.

Có điều theo Lâm Phàm, những điều này không phải là vấn đề, bản thân là người có thể tự học thành tài, không thể không nổi tiếng.

Sau đó Lâm Phàm mở app Weibo, đăng nhập mật khẩu tài khoản, sau đó xem fan của mình, tổng cộng chỉ có 35 người. Hơn nữa đây là lúc đó Lâm Phàm cùng đăng ký chéo Weibo với những người khác.

Nhìn vào tên nick Weibo: Phàm bất phàm nhân

Cái tên này tầm thường quá, đúng là sinh viên năm hai, có điều nghĩ cũng đúng. Bản thân hắn lúc đó vẫn đang học đại học, quả thực là sinh viên năm hai, sau đó không chút do dự bắt đầu đổi tên.

“Lâm đại sư bậc thầy bói toán.”

Lâm Phàm cảm thấy cái tên này không tồi, gần với chủ đề, chỉ cần không ngốc thì cơ bản chỉ cần nhìn là có thể hiểu, sau đó chú thích cũng được thay đổi.

“Trên biết kiếp trước, dưới biết kiếp này, hoành phi: Không gì không biết.”

Lâm Phàm rất hài lòng với tất cả, sau đó bắt đầu đăng bài đăng đầu tiên.

“Thần bói nhân gian, không gì không biết, thời gian xem bói miễn phí, để lại tên và sinh thần bát tự.”

Lâm Phàm gõ xong chữ cuối cùng, cảm thấy giống như vẫn còn thiếu thứ gì đó, sau đó lại bổ sung thêm một câu.

“Nếu như không chuẩn thì sẽ tôi livestream ăn phân.”

Lúc đó, Lâm Phàm hài lòng gật gật đầu, đây mới là hợp lý. Còn những người hắn đăng ký theo dõi trước đây, toàn bộ đều bỏ hết. Mặc kệ cho dù nói thế nào thì bây giờ bản thân cũng là thần bói nhân gian, đôi khi có chút lạnh lùng này vẫn nên có.

Nhất định phải để người khác chủ động theo dõi mình.

Sau đó Lâm Phàm từ trên mạng tải về một hình ảnh bát quái, để làm ảnh đại diện.

Sau khi làm xong tất cả, Lâm Phàm thoát Weibo.

Bây giờ chỉ lẳng lặng chờ đợi người có duyên.

Bốn giờ chiều.

Lâm Phàm ra quán đúng giờ.

Khi đến trường tiểu học Hồng Tinh, Lâm Phàm giống như một ngôi sao, lại lần nữa gây xôn xao.

Bây giờ bánh kếp của Lâm Phàm đối với những người dân xung quanh đây mà nói, chính là cực phẩm nhân gian, một ngày không ăn là không được. Bởi vậy có những người thích ăn bánh kếp đã thêm nhau vào Wechat và lập ra một nhóm Wechat, chỉ cần hàng quán của Lâm Phàm vừa mở thì lập tức mọi người trong nhóm đều biết.

“Thông báo trọng đại, ông chủ nhỏ mở quán rồi.”

“Mọi người có thời gian mau chóng đến đi, không nói nữa, tôi đi xếp hàng trước đây.”

…

Bây giờ Lâm Phàm hot như vậy đấy, chỉ một buổi sáng không mở hàng, sẽ khiến tất cả mọi người khó chịu.

“Tiểu tử nhà cậu hôm nay sao muộn vậy? Không phải là có người yêu rồi đấy chứ, tối qua mệt chứ gì, hihi.” Điền Thần Côn dâm đãng cười nói, tỏ vẻ hiểu hắn.

“Đi đi.” Điền Thần Côn này có cảm tình với mình cao như thế, vừa nhìn đã thấy có suy nghĩ xấu xa, phải chú ý một chút, có

điều Lâm Phàm nghĩ đến nghề bói toán, liền nói: "Điền Thần Côn, tối nay đừng vội đi, có chuyện muốn nói với ông."

"Có chuyện gì, cậu không phải đối với ta có…" Quán hàng của Điền Thần Côn nằm ngay bên cạnh quán Lâm Phàm, buôn bán cũng được thúc đẩy lên, bây giờ giọng điệu nói chuyện cũng tràn đầy sự mờ ám.

"Cút cút…" Lâm Phàm không muốn nói thêm với Điền Thần Côn điều gì, tên tiểu quỷ này to như vậy, còn thô tục như vậy.

Những người dân này, cảm thấy hài lòng khi ăn được bánh kếp của Lâm Phàm, từng người trước quán nhỏ của Lâm Phàm cũng đều lộ ra biểu cảm ngượng ngùng.

"Soái ca, Wechat của anh là gì?"

Lúc Lâm Phàm cúi đầu bận rộn, truyền đến giọng trong trẻo của một cô em gái.

Lâm Phàm ngẩng đầu, cười ngạc nhiên, một cô em gái xinh đẹp, xem ra đây quả là miếng đất tốt, ngay cả gái cũng xinh đẹp như vậy.

Có điều đối với Lâm Phàm mà nói, mình là người tùy tiện vậy sao?

"Làm gì?" Lâm Phàm lúc này giả bộ làm như một mỹ nam lạnh lùng.

"Uhm." Hoắc Hàm sửng sốt, dường như là không nghĩ đến mình một cô gái xinh đẹp đáng yêu như vậy mà lại chủ động xin Wechat của một người đàn ông, còn bị đối phương hỏi để làm gì.

Điều này với Hoắc Hàm xem ra là một chuyện không khoa học rồi.

"Soái ca thật lạnh lùng!" Hoắc Hàm có chút tức giận, tên này thực sự quá đáng ghét.

"Ừm," Lâm Phàm thản nhiên gật gật đầu, biểu cảm thể hiện bản thân rất lạnh lùng.

"Cô gái, tôi có Wechat, tôi thêm cô." Điền Thần Côn xuất hiện, đối với việc Lâm Phàm từ chối tàn nhẫn yêu cầu của một cô gái như vậy, quả thật như là muốn bị sét đánh.

“Ông đi ra.” Hoắc Hàm không đếm xỉa tới Điền Thần Côn, rồi quay về hướng Lâm Phàm: “Anh không cho đúng không?”

“Không cho.” Lâm Phàm nói.

Lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoắc Hàm tức giận đỏ bừng, sau đó ra chiêu lớn: “Anh nếu như không cho tôi, anh có tin… bây giờ tôi sẽ gọi anh là chồng của tôi, nói là anh nhẫn tâm vứt bỏ tôi.”

Lâm Phàm nhướng mày, chiêu này của em gái quá thâm rồi nha, có điều nói đến kế sách thì vẫn còn non và xanh lắm.

“Cô gái, cô có tin chỉ cần cô hô lên thì tôi sẽ hôn cô không.”

Vô lại, ai sợ ai chứ, không phải là cứng rắn một trận ư, có cái gì đâu phải sợ.

Chương 39: Mỗi người một bên (1)

Lâm Phàm tiếp tục bận rộn với đống đồ trong tay, đợi đợt tấn công tiếp theo của cô gái, nhưng đợi một lúc thì phát hiện cô gái đứng không nhúc nhích ở đây, hắn có chút tò mò ngẩng đầu lên.

Chỉ là khi ngẩng đầu lên, lúc nhìn thấy cô gái, lại phát hiện hốc mắt có chút đỏ, chiếc mũi óng ánh run rẩy, giống như cống nước có thể mở bất cứ lúc nào, ngập lụt trên diện rộng rồi.

Mẹ kiếp… không phải chứ, cô gái nhỏ này cũng có thể khóc, sau đó Lâm Phàm phẩy phẩy tay: “Được rồi, được rồi! Sợ cô rồi, quét mã đi.”

Lâm Phàm lấy điện thoại ra, mở Wechat, để cô gái quét mã.

Sau khi thêm được Wechat, cô gái đột nhiên lộ ra nụ cười gian xảo.

“Mẹ kiếp, cô không phải diễn viên đấy chứ, diễn như này tôi cho cô điểm tối đa luôn đấy.” Lâm Phàm nhìn cô gái đột nhiên như không có chuyện gì, cũng phục sát đất.

“Soái ca, anh làm sao biết được tôi vẫn luôn muốn trở thành diễn viên vậy.” Hoắc Hàm kinh ngạc hỏi.

“Ờ!” Lâm Phàm nhìn một cái, phát hiện sau này cô gái này cũng có thể sẽ trở thành minh tinh, hôm nay là ngày chó rồi.

“Bánh kếp của cô.” Lâm Phàm gói xong bánh kếp đưa cho cô.

Hoắc Hàm nhanh chóng nhận bánh kếp trong tay, sau đó cười cười, đôi mắt như hình bán nguyệt, rất vui vẻ nói: “Tôi là Hoắc Hàm, đồng nghiệp của tôi đều là những tín đồ trung thành với bánh kếp của anh.”

“Lâm Phàm.”

Lâm Phàm nói tên của mình sau đó cười nói: “Giấc mơ thành minh tinh của cô, sẽ thành hiện thực.”

Hoắc Hàm vừa nghe, đột nhiên cười lên: “Soái ca, phương pháp bắt chuyện của anh thực sự rất cũ rồi, tôi rất thích công việc hiện giờ của tôi, giấc mơ trở thành minh tinh là không thể nào.”

“Có điều cảm ơn anh, tạm biệt.”

Lâm Phàm nhún vai, thật là một cô gái có chiêu thật nham hiểm.

Sau đó, Lâm Phàm tiếp tục bận rộn, bận một mạch tới tận tối, tất cả nguyên liệu đều bán hết rồi, bắt đầu chuẩn bị dọn hàng.

“Thần Côn, chúng ta đi.”

…

Quán ăn ven đường.

“Nhóc con cậu hôm nay sao lại tốt như vậy?” Điền Thần Côn uống một ngụm bia, cảm thấy hôm nay mặt trời mọc đằng Tây. Tên nhóc này vẫn luôn ghi thù mình vụ mình lừa hắn một trăm đồng. Nhưng tự nhiên bây giờ lại có lòng tốt mời mình một bữa, điều này khiến Điền Thần Côn vô cùng kinh ngạc.

Lâm Phàm cảm thấy sau này bản thân chắc chắn sẽ trở thành đại sư cho nên chắc chắn phải có người đi theo. Cho dù nói như thế nào thì Điền Hán Minh cũng là Thần Côn, bản lĩnh bên ngoài cũng không tệ. Nếu có thể thu phục đến giúp mình thì chắc chắn sẽ ổn định.

“Điền Thần Côn, tên thật Điền Hàn Minh, bốn mươi tuổi, người Hàn Đông, có hai anh em, một em gái, một anh trai, bố

mẹ còn sống, chưa kết hôn…”

Điền Thần Côn đang ăn đậu phộng không biết tên nhóc này đang nói cái gì, nhưng khi nghe thấy những lời này liền mắt chữ ‘a’ mồm chữ ‘o’ chằm chằm nhìn Lâm Phàm.

“Tên nhóc nhà cậu không phải là điều tra tôi đấy chứ?” Điền Hàn Minh há hốc mồm, hắn không nghĩ rằng tên nhóc này đến chuyện trước đây đã xảy ra với mình mà cũng biết, thật vi diệu.

“Tôi nói là tôi biết xem bói, ông có tin không?” Lâm Phàm cười thần bí, thản nhiên nói.

Điền Thần Côn sửng sốt, bản thân vốn là thầy bói, chẳng lẽ hôm nay lại gặp được cao thủ?

“Nhóc con, cậu nói cậu là thầy bói ư? Vậy tôi hỏi cậu, lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì?” Điền Thần Côn vẫn không tin, hắn làm nghề này, đương nhiên biết môn đạo bên trong, đều có căn cứ. Giống như 1+1=2, bọn họ có một cuốn xem bói bách khoa toàn thư, bên trong bao hàm cách nói cố định của con người sinh ra bất cứ lúc nào. Chỉ cần tìm trong cuốn sách đó là có thể tìm ra.

“Chút nữa chân của ông sẽ chiếm chút tiện nghi của người khác.” Lâm Phàm cười nói.

Điền Thần Côn nghe thấy lời này, nhất thời không tin. Đây không phải là chém gió sao, dùng chân chiếm tiện nghi còn không bằng dùng tay.

Bốp!

“Hôm nay anh Quân bao tiệm, các người mau cút đi.”

Đúng lúc này, một người phụ nữ trang điểm diêm dúa, hai cánh tay toàn là những hình xăm nói với ông chủ.

Những vị khách lẻ tẻ, đều là những người xung quanh, lúc nghe thấy cái tên Quân ca, lập tức kinh ngạc, đây không phải là lão đại đoàn thể to nhất ở khu này sao, Vũ Bảo Quân, Quân ca.

Mặc dù thái độ của người phụ nữ này rất tồi, nhưng bọn họ đều không dám động vào.

Rầm rầm.

Cũng không nhiều lời gì, những vị khách lẻ tẻ cũng rút lui, mà ông chủ cũng không ngừng gật đầu, đối với cái tên Quân ca này như là sấm đánh bên tai.

Bốp!

Cô gái diêm dúa lòe loẹt vỗ mạnh vào bàn Lâm Phàm một cái, bia đổ đầy ra bàn: "Các người còn không nhanh cút đi."

Sau đó cô gái quay người, ra lệnh cho ông chủ, chuẩn bị vài món.

Mà lúc này, trên khóe miệng của Lâm Phàm lộ ra nụ cười: "Có thể nhịn không?"

"Không thể?" Điền Thần Côn nổi giận.

Nhưng nghĩ đến sự bá đạo của cô gái này, chắc chắn có cái gì đấy để dựa vào, bởi vậy cũng không dám làm ầm tại chỗ.

"Ông có thấy mông của cô ta không? Bên trái là của ông, bên phải là của tôi, mỗi người một chân, đá xong rồi chạy, sao nào?"

"Được." Điền Thần Côn gật gật đầu nói.

"Được, hành động."

Chương 40: Mỗi người một bên (2)

Độc giả yêu dấu ơi, quăng ít kim phiếu ủng hộ truyện nha nha!!! cám ơn lắm lắm

…

Sau đó Lâm Phàm đứng dậy, đi thanh toán, lúc thanh toán thì cô gái diêm dúa lòe loẹt khinh thường nhìn thoáng qua Lâm Phàm một cái.

Ánh mắt này khiếm Lâm Phàm rất không thoải mái, nếu mở phân loại Vũ học ra, nhất định phải theo lời của Điền Thần Côn, trực tiếp đánh bay ngực của cô ta.

Sau khi thanh toán xong, Lâm Phàm và Điền Thần Côn cùng đứng dậy. Mà người phụ nữ diêm dúa lòe loẹt kia lạ đang quay

lưng nhìn về hướng Lâm Phàm giống như đang chờ tất cả người của hội đến.

Lâm Phàm và Điền Thần Côn liếc nhìn nhau một cái, hiểu ý của nhau.

“1, 2, 3, đá…”

Bộp!

“y da, mông của lão nương, tên khốn nào đá mông lão nương…”

Lúc đấy, Lâm Phàm và Điền Thần Côn trong nháy mắt cùng ra tay, mỗi người một bên, xác định mục tiêu, đá xong thì chạy.

“Đồ chó má các người, đừng để lão nương đây bắt được, nếu không lão nương sẽ băm các người ra thành tám mảnh.” Người phụ nữ diêm dúa lòe loẹt gầm gừ, đôi mắt hừng hực ánh lửa.

Những người xung quanh đi qua, cũng không nhịn được bật cười.

Mà lúc này, Lâm Phàm và Điền Thần Côn sớm đã chạy không thấy bóng dáng đâu nữa rồi.

“Mẹ kiếp, nhóc con cậu thế mà cũng bói ra?”

“Có làm cùng tôi hay không?”

“Được thôi, có điều tiền chia như thế nào?”

“Lương một tháng ba ngàn, cuối năm chia hoa hồng.” Lâm Phàm nói.

“Nhóc con, cậu thật là độc ác, tôi ở Thiên Kiều lừa gạt cả một tháng, cũng không chỉ có như vậy.” Điền Thần Côn gào thét.

“Tôi là gì?” Lâm Phàm hỏi.

“Thầy bói.”

“Vậy là không đúng rồi, tôi là thần bói toán nha. Sau này tiếng tăm vang dậy ngút trời, ông thân là người làm của thần bói toán, giá trị bản thân cũng sẽ tăng lên. Sau này ông cũng có thể kiếm được tiền mà, ông nói có đúng không?”

“Có chút đạo lý, được! Tôi làm!”

Điền Thần Côn nghĩ một lúc, hình như chuyện đúng là như vậy.

…

Thượng Hải, khu chung cư Đức Viên.

Khu chung cư này là khu chung cư của giáo viên ở Thượng Hải, không thuộc về cá nhân, thuộc về đơn vị, chỉ đến một thời gian nhất định mới thuộc về cá nhân.

Dương Vĩnh Khang đứng lớp cả một ngày, bởi vì là giáo viên chủ nhiệm, ở trường cũng có một vài việc bận, sau một ngày, về đến nhà cũng đã rất mệt.

Tám rưỡi.

Dương Vĩnh Khang về đến nhà, đem đồ ăn mang về rửa sạch, sau đó bắt đầu làm bữa tối.

Đối với Dưỡng Vĩnh Khang mà nói, vốn vẫn nghĩ lúc về nhà, đi qua tiểu học Hồng Tinh có thể ăn được bánh kếp của ông chủ nhỏ, nhưng lại phát hiện ông chủ nhỏ đã dọn hàng.

Chín giờ.

Dương Vĩnh Khanh một mình ăn bữa tối, xem tin tức trên điện thoại, bởi vì Dương Vĩnh Khang vẫn luôn hỗ trợ cho một vài em học sinh, bởi vậy cuộc sống mỗi ngày cũng rất đơn giản, không có thịt cá gì nhiều chỉ cần ăn no là được rồi.

Hai đứa nhỏ đang học đại học cũng là tự lực cánh sinh, mỗi tháng trừ việc chuyển cho chúng một ít tiền ra, số tiền còn lại đều là do hai đứa nhỏ tự kiếm được. Hơn nữa năm nào cũng có học bổng, cũng làm cho Dương Vĩnh Khang giảm một chút áp.

Đôi khi Dương Vĩnh Khang sau khi về nhà nằm trên ghế sô pha, cảm thấy mình sống có chút mệt mỏi nhưng khi nghĩ đến tất cả những gì mình đang làm bây giờ thì lại tràn đầy năng lượng.

Chín rưỡi.

Sau khi tất cả chuẩn bị xong, lúc Dương Vĩnh Khang chuẩn bị tắt tivi ở phòng khách để đi ngủ.

Đột nhiên, hình ảnh trên màn hình tivi lại thu hút Dương Vĩnh Khang.

“Số đầu tiên mã 01.”

“04.”

“12.”

Lúc đó, trong tivi truyền đến âm thanh của quả bóng đang lăn.

“Số thứ 4 mã 14.”

…

“Số thứ 6 mã 24.”

“Phía dưới chính là số cuối cùng, số cuối cùng nếu là 6+1, sẽ trúng giải nhất, giải nhất sẽ là mười lăm triệu.”

“Đây cũng là kỳ bóng xổ số cao nhất năm, cũng là khoảnh khắc lịch sử.”

Giọng nói của người dẫn chương trình trong tivi giống như là có một loại ma lực, không biết thu hút được bao nhiêu người vây quanh trước tivi, dán mắt nhìn vào màn hình.

“02, 04, 12,…”

Khi đó, Dương Vĩnh Khang đột nhiên nhớ ra tờ vé số trong ví của mình, đặc biệt là con số này có chút giống nhưng cũng không nhớ rõ có phải là nó không.

Bởi vì số của tấm vé số này là tùy ý chọn, lúc đó cũng chỉ mới liếc qua mà thôi, cũng không để bụng.

Sau đó Dương Vĩnh Khang từ trong ví lấy ra tờ vé số, khi đối diện với 6 dãy số trên tivi, thần sắc bắt đầu thay đổi.

Thậm chí cả hô hấp cũng nhanh hơn.

Sáu con số đầu tiên, vậy mà lại giống nhau như đúc.

Đây…đây.

“Được, chữ số cuối cùng sẽ là…”

6+1, nếu như là số này thì sẽ trúng giải nhất.

Cho dù là Dương Vĩnh Khang không có chút hứng thú nào với xổ số thì lúc này cũng cảm thấy căng thẳng mà nắm chặt tấm

vé số trong tay đợi chữ số cuối cùng.

Dương Vĩnh Khang trước giờ chưa bao giờ căng thẳng như hôm nay.

“Số đặc biệt, 15.”

“Số của kỳ này: 02.04.12.14.17.24.15.”

…

Lúc này, Dương Vĩnh Khang chỉ cảm thấy đầu mình trống rỗng, giống như bị thứ gì đó làm cho choáng váng, mà đúng vào lúc này Dương Vĩnh Khang đột nhiên nhớ ra lời của ông chủ nhỏ.

“Thầy Dương, khi đến trường nhất định phải mua một tấm vé số, tài vận của ông rất tốt…”

“Sao có thể chứ? Chẳng lẽ ông chủ nhỏ biết xem bói thật sao?”

Chương 41: Điều này… sao có thể được!!!

Lúc này Dương Vĩnh Khang đã trợn tròn mắt, cho dù là không tin thì bây giờ cũng buộc phải tin.

Vận khí?

Tuy rằng Dương Vĩnh Khang tin nhưng phần lớn là do lời của ông chủ nhỏ, nếu như không phải ông chủ nhỏ nói, bản thân làm sao có thể dừng lại trước cửa quán bán vé số.

Hơn nữa chắc chắn cũng không mua rồi.

Dương Vĩnh Khang dụi dụi mắt, cẩn thận nhìn lại dãy số trên tivi rồi lại nhìn lại tấm vé số trên tay.

Dãy số giống hệt.

Ừng ực!

Dương Vĩnh Khang nuốt nước bọt, đối với hắn mà nói thì đêm nay chỉ sợ không thể ngủ được.

…

“Thầy Dương, thầy nghe lời của tôi mua vé số rồi chứ?” Lâm Phàm vốn muốn dùng thầy Dương để thử nghiệm kỹ năng bói toán của mình, nhưng bây giờ thì không cần nữa.

Lâm Phàm nói rất rõ ràng, loại xem bói này quả thật là thần kỳ.

Từ nay về sau bước lên đỉnh cao cuộc đời cũng không phải chuyện gì to tát.

“Mà thôi, bói một chút là được rồi, còn cần phiền phức vậy làm gì.” Lúc Lâm Phàm bói cho thầy Dương, đột nhiên phát hiện có gì đó không ổn.

“Có chuyện gì đây, thầy Dương này đúng là có vận may, sao lại trở thành có số làm quan rồi, điều này thật phản khoa học.”

Lâm Phàm nghĩ không hiểu, sau đó cũng không nghĩ nữa, có lẽ phải khi gặp mặt mới có thể biết được.

Lúc này Lâm Phàm lấy điện thoại trong túi ra, mở Weibo xem xem có chuyện gì ở Weibo.

“Mẹ kiếp, một buổi chiều mà mới tăng 6 fan ít quá rồi!” Lâm Phàm có chút không vui, tên của mình cũng không phải là xấu, sao số người theo dõi lại ít như vậy chứ?

Có điều lúc này, Lâm Phàm nhìn thấy có hai người bình luận bài viết của mình.

Tên Weibo Thu đao chặt cá: “Ha ha! Thần Côn bây giờ sắp đuổi kịp trào lưu rồi, đến cả Weibo cũng bắt đầu kinh doanh, thật là thiểu năng.”

Lâm Phàm nhìn thấy bình luận này có chút không vui, tên tiểu tử này làm nhục mình, thật là không thể nhịn được.

Sau đó xem bình luận thứ hai, lúc đang xem bình luận thứ hai Lâm Phàm nở nụ cười, quả nhiên trên thế gian này vẫn có người tin mình.

Tên Weibo Mua vui: Vương Minh Dương, nam, sinh ngày 4 tháng 9 năm 1991, tuổi Thân xem tài vận.

Chiều nay nick Weibo này mới được lập, có người đến tìm mình xem bói, đây là một khởi đầu không tồi.

Sau đó dựa vào những thứ này, Lâm Phàm bắt đầu xem bói.

Bách khoa toàn thư này cho toàn kỹ năng bá đạo vài chút là giải quyết xong.

“Ôi, mệnh của người này cũng không tồi, xem ra cái mệnh này thật đúng là ý trời.”

Điều này đôi khi thật đáng ngưỡng mộ, sau đó Lâm Phàm vui vẻ viết.

“Cược nhỏ thì vui, cược lớn thì tệ, ngày mai xui xẻo.”

Lời này cũng không rõ ràng, có điều người sáng suốt thì cũng có thể nhìn ra là ý gì.

Sau khi Lâm Phàm giải quyết xong mọi việc lại tiếp tục đăng Weibo.

“Thời hạn xem bói miễn phí còn hai ngày cuối cùng.”

Sau khi đăng xong Lâm Phàm thoát Weibo, chuẩn bị nghỉ ngơi cho thật tốt, ngày mai con đường xem bói chính thức khởi hành.

Đối với bách khoa toàn thư này, Lâm Phàm vô cùng hài lòng giống như nằm mơ vậy.

Lâm Phàm chỉ là người bình thường, nhất là người trẻ tuổi thì ai không muốn kiếm được nhiều tiền, có điều phải dựa vào đôi bàn tay của mình để cố gắng kiếm được.

Nếu như muốn phát tài thì tấm vé số của thầy Dương có thể chiếm làm của mình.

Lúc thầy Dương mua xong vé số thì có thể tìm cách lừa gạt để lấy nó, tuyệt đối không thành vấn đề.

Có điều làm như vậy, cũng quá cầm thú rồi.

Ngày hôm sau.

Cốc cốc!

“Ai vậy! Sớm vậy đã đến tìm rồi.” Lâm Phàm có chút nổi khùng.

“Là tôi, lão Điền đây.” Điền Thần Côn ngoài cửa hét lên.

“Đến đây, đến đây, sao lại đến sớm vậy.” Lâm Phàm mở cửa, trong lòng Điền Thần Côn ôm một đống đồ trong tay đi thẳng vào bên trong.

“Đây là cái gì?” Lâm Phàm dụi dụi mắt hỏi.

“Chúng ta không phải là muốn hợp tác xem bói ư? Tôi mang đồ nghề đến cho cậu đây.” Điền Thần Côn mở đóng đồ sau đó lấy chúng ra.

“Những thứ đồ chơi này là gì, sao đến cả la bàn cũng có vậy?” Lâm Phàm nhìn đống đồ bên trong, trợn tròn mắt.

“Thầy bói chắc chắn cũng có lúc xem phong thủy cho người ta chứ, những thứ đồ này thầy bói không thể thiếu.”

…

Cuối cùng Lâm Phàm cũng không chịu được lật đổ toàn bộ, những thứ đồ chơi này căn bản không có tác dụng gì đối với Lâm Phàm. Có điều nếu như có thể mở một cửa hàng thì cũng không tồi, nhưng ở Thượng Hải này muốn thuê cửa hàng mặt tiền thì phải cần có một chút tiền.

Điền Thần Côn và Lâm Phàm đều không xu dính túi, về cơ bản là vô dụng.

Sau đó bận đến ba bốn giờ chiều, tất cả mọi chuyện mới xử lý xong.

Gian hàng vẫn là gian hàng lúc đầu, có điều bên trên treo một tấm biển, trên bức ảnh viết vài chữ to.

“Thần bói toán Lâm đại sư.”

…

Trường tiểu học Hồng Tinh.

Khi Lâm Phàm vừa mở hàng, lập tức thu hút chú ý của rất nhiều người.

Lúc này Điền Thần Côn đứng lên, hét to giọng.

“Thiết khẩu thần Lâm đại sư, một lời phán sinh tử, một lời phán phú quý…”

Lâm Phàm vốn tưởng rằng Điền Thần Côn muốn nói gì đó nhưng khi nghe những lời này, liền tức giận lập tức cắt ngang, nói cái mẹ gì mà huyền bí vậy chứ?

“Ông chủ nhỏ mở quán rồi.”

Chương 42: Ông chủ nhỏ, thật sự là trúng rồi!

Bánh kếp của Lâm Phàm bây giờ là nhãn hiệu uy tín với những người xung quanh, mọi người đều nhớ đến bánh kếp thơm ngon nhanh chóng chạy tới.

“Ông chủ nhỏ, sáng sớm nay cậu không mở hàng làm tôi đợi mãi, có điều bây giờ cậu đã mở hàng vậy là tốt rồi.” Khách hàng cũ hưng phấn nói, nhưng khi nhìn thấy nội dung trên tấm bảng hiệu lại sững sờ.

“Ấy, ông chủ nhỏ, cậu muốn làm gì vậy?”

Lâm Phàm cười thần bí: “Đổi nghề rồi, giờ là chuyên môn xem bói cho mọi người.”

“Hả? Không phải chứ, xem bói thì làm gì có tương lai chứ. Vẫn cứ bán bánh kếp thì tốt hơn nha.” Đối với vị khách cũ này mà nói, đây không phải là muốn cái mạng già của bọn họ sao?

Sau đó càng ngày càng nhiều người tới, bọn họ đều là đến để mua bánh kếp.

Bây giờ ông chủ nhỏ này chuyển sang nghề bói toán, đây chẳng phải là cắt đứt mỹ vị của bọn họ sao.

Sau đó trước quầy hàng của Lâm Phàm bỗng náo nhiệt lên, anh một câu tôi một câu, đều là khuyên Lâm Phàm tiếp tục làm bánh kếp.

Nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, sao có thể được, nếu tiếp tục bán bánh kếp thì sẽ bị sét đánh chết.

“Ông chủ nhỏ, tôi sẽ xem bói nhưng với một điều kiện là cậu nhất định phải làm cho tôi một cái bánh kếp.”

“Đúng! Không sai, tiền xem bói tôi trả, có điều nhất định phải làm cho tôi một cái bánh kếp.”

…

Lâm Phàm nghe những lời này, cũng hoàn toàn bị thuyết phục, bánh kếp này chẳng lẽ thực sự chống lại trời đất vậy sao?

“Mọi người, tôi thực sự không thể làm bánh kếp nữa, bây giờ tôi làm nghề xem bói, nếu như có hứng thú có thể thử một chút.” Lâm Phàm nói.

“Ông chủ nhỏ cậu thương bọn tôi đi, bói toán này toàn là trò lừa bịp, làm gì có như bánh kếp chứ?”

“Đúng đó, xem bói này đều là lừa người.”

Lâm Phàm và Điền Thần Côn nhìn nhau một cái, tất cả đều vô cùng bất lực. Cứ thế này không thể nào tiếp tục nghề bói toán được nữa, nhiệm vụ kia sợ cũng không thể hoàn thành.

Khi mọi người đang khuyên nhủ Lâm Phàm, một âm thanh từ xa vọng đến.

Âm thanh này vô cùng phấn khích.

“Ông chủ nhỏ…”

Lúc Lâm Phàm nhìn về hướng phát ra giọng nói khóe miệng lộ ra nụ cười.

Xem ra cứu tinh đến rồi.

Dương Vĩnh Khang rất vội, căn bản là tối qua ông không ngủ ngon. Mới sáng sớm đã đem tấm vé số cùng giấy chứng nhận hợp lệ đi trung tâm xổ số phúc lợi ở Thượng Hải.

Một ngàn năm trăm vạn lận đó!!!

Có nhiều người cả đời cũng không thể kiếm được số tiền này, sợ rằng Dương Vĩnh Khang cả đời không ăn không uống cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy.

Sau khi mọi việc đã xử lý xong, việc đầu tiên Dương Vĩnh Khang nhớ đến đó là Lâm Phàm. Nếu như không phải là Lâm Phàm thì ông ta đã không mua tấm vé số này.

“Ông chủ nhỏ à!”

Lúc này Dương Vĩnh Khang nói chuyện có chút gấp gáp, mặt đỏ tía tai.

“Thầy Dương không vội, không vội, từ từ nói.” Lâm Phàm cười thản nhiên.

Những người khách xung quanh tự nhiên biết chuyện mấy ngày trước liền trêu ghẹo nói.

“Ông chủ nhỏ cậu nhìn xem, thầy Dương đến tìm cậu tính sổ kìa.”

“Có phải tấm vé số của thầy Dương hôm đó không trúng rồi không? Hôm nay đến thật tốt, ông chủ nhỏ thế mà lại muốn đổi nghề xem bói không làm bánh kếp nữa, ông nói xem có phải làm liều rồi không?”

Một người dân ở bên cạnh nói.

“Trúng rồi, thực sự trúng rồi.” Bây giờ thầy Dương đối với Lâm Phàm chỉ có tâm phục khẩu phục, phục sát đất. Nếu không phải nghĩ tới sự ảnh hưởng thì thầy Dương đã chuẩn bị bái lạy Lâm Phàm rồi, thần tiên sống.

“Trúng cái gì cơ?”

Những người dân xung quanh hoài nghi, đang không hiểu nói vậy là có ý gì?

Dương Vĩnh Khang cố gắng bình tĩnh lại, sau đó nghiêm túc nói: “Mấy hôm trước ông chủ nhỏ nhắc tôi đi mua vé số, con người tôi vốn không thích mua vé số. Thế nhưng hôm đó nghe lời của ông chủ nhỏ. Khi trở về trường học tôi đã mua một tấm vé số bên ngoài cổng trường, sau đó tối qua dãy số của tôi thực sự đã trúng rồi.”

Lời của Dương Vĩnh Khang khiến sự hiếu kỳ của những người dân xung quanh nổi dậy.

“Trúng bao nhiêu số vậy?”

“Không phải là trúng 10 tệ chứ, hôm nay đến ăn bánh kếp miễn phí sao?”

“Xem ra ông chủ nhỏ vẫn còn bản lĩnh này, nếu mỗi ngày mua một tấm sau này sẽ được ăn bánh kếp miễn phí rồi.”

…

Dương Vĩnh Khang vội xua xua tay: “Không phải, tôi trúng giải nhất rồi, một ngàn năm trăm vạn lận đó.”

“Ôi…”

“Hả…”

Những người dân xung quanh lúc này đều sững sờ, giống như có một con trâu đang lơ lửng trên bầu trời vậy.

Người dân lúc này đều biết tình hình nở nụ cười: "Ông chủ nhỏ, cậu vậy là không được rồi, biết bọn tôi không đồng ý cậu không bán bánh kếp nữa vậy nên thông đồng với thầy Dương để lừa bọn tôi đúng không? Bọn tôi còn lâu mới tin."

Sau khi người dân này vừa nói xong, một chiếc xe của phóng viên dừng lại sau đó từ trong xe bước ra là hàng loạt phóng viên.

"Thầy Dương…"

"Thầy Dương…"

Nhóm phóng viên này đều là những phòng viên của những tờ báo lớn ở Thượng Hải, hôm nay chính là một tin tức lớn.

Chương 43: Chính là dựa vào cái này (1)

Trúng giải nhất vé số được coi là một tin tức không hề nhỏ, có điều có rất nhiều người trúng giải đều từ chối phỏng vấn của phóng viên. Nhưng đây là lần đầu tiên có người trúng một nghìn năm trăm vạn trong lịch sử xổ số, xem như mở đầu cho một kỷ nguyên mới.

Sau này cũng có thể sẽ có người thứ hai trúng một nghìn năm trăm vạn.

Vốn dĩ lúc bọn họ phỏng vấn Dương Vĩnh Khang cũng không định phỏng vấn tin tức lớn gì, chỉ là phỏng vấn một chút suy nghĩ trong lòng người dân khi trúng giải mà thôi, nhưng không nghĩ rằng còn có nhiều tin tức lớn như vậy.

Người trúng giải là người chưa bao giờ mua vé số, hơn nữa còn nói tiền thưởng sau khi khấu trừ tiền thuế toàn bộ sẽ quyên góp cho sự nghiệp giáo dục.

Điều này khiến các phóng viên sững sờ, chuyện như thế này đây là lần đầu thấy.

Trước đây cũng có quyên góp cho các công trình hy vọng, có điều nhiều nhất cũng chỉ quyên góp mười mấy vạn.

Nhưng như hôm nay thì tốt quá rồi, nghìn mấy trăm vạn đều quyên góp. Điều này đối với những phóng viên này mà nói chắc chắn là tin lớn.

Sau đó những phóng viên này đi cùng Dương Vĩnh Khang đến sự nghiệp giáo dục, trước mặt của tất cả phóng viên quyên góp toàn bộ số tiền thưởng.

Có điều lúc quyên góp Dương Vĩnh Khang giữ lại ba mươi vạn, trong mắt những người phóng viên này lần đầu tiên người trúng thưởng thật sự quá… quá đáng để nể phục.

Chỉ dùng hai chữ "nể phục" để hình dung.

Tất cả khi quyên góp xong chỉ để lại bên người ba mươi vạn.

Nhưng khi họ biết được ba mươi vạn này sẽ đưa cho người khác, càng khiến những phóng viên này ngửi được mùi của tin tức hơn.

Nhất là câu nói của Dương Vĩnh Khang càng khiến phóng viên tò mò.

"Nếu như không có ông chủ nhỏ, thì sẽ không có tấm vé số này."

…

Lâm Phàm lúc này cũng bị tình huống trước mắt làm cho ngất xỉu, cục diện này có chút khổng lồ rồi, đám phóng viên hết vòng này đến vòng khác giống như minh tinh xuất hiện.

"Thầy Dương, đây là ông chủ nhỏ mà thầy nhắc tới sao?"

"Thầy Dương, toàn bộ số tiền thưởng của giải nhất này thầy đều quyên góp hết sau này thầy có hối hận không?"

…

Lúc này những người dân xung quanh trợn tròn mắt, đây có nghĩa là trúng giải rồi sao?

Người dân biết chuyện của mấy hôm trước, kéo một phóng viên lại hỏi: "Có chuyện gì vậy? Thầy Dương thực sự trúng giải rồi sao?"

Phóng viên bị lôi lại vốn có chút không vui, người dân này không phải là đang làm phiền mình lấy tin hay sao?

Nhưng đột nhiên hắn phát hiện lời của đối phương có vấn đề, cái gì mà gọi là trúng thật chứ?

Có lẽ nào trong đó sẽ có bước ngoặt gì sao?

“Chào ngài, thầy Dương trong giải xổ số trúng giải nhất, giải thưởng là một nghìn năm trăm vạn,… không biết ngài vừa nói có trúng thật hay không là có ý gì vậy?”

Phóng viên đặt micro trước mặt người dân này, hy vọng có thể sẽ nhận được thông tin gì đó quan trọng.

Các phóng viên xung quanh khi nghe thấy lời này cũng như thế.

Lúc này những người dân đã tin tròn mắt, trong đầu luôn chuyển động những lời vừa rồi.

“Trúng rồi… một nghìn năm trăm vạn…”

“Ngài có thể nói với chúng tôi?” Phóng viên có chút vội vàng, người này sao lại ngây ra như vậy?

Lúc này những người dân đang kinh hoàng cũng lấy lại được tinh thần sau đó nói: “Sự việc là như thế này, mấy hôm trước ông chủ nhỏ có nói với thầy Dương là hắn ta có vận may, nhất định phải mua vé số, lúc đó tôi chỉ nghĩ rằng là đùa không nghĩ rằng quả nhiên trúng thật.”

Sau khi nói xong những lời này, người dân cũng gào lên: “Ông chủ nhỏ tôi không mua bánh kếp nữa, cậu giúp tôi bói một quẻ đi.”

…

Lúc này cảnh tượng trở lên náo nhiệt, ồn ào.

Một lăm triệu ở Thượng Hải không tính là nhiều, nhưng tuyệt đối cũng không phải là ít.

Nhưng một điểm mấu chốt thu hút được mọi người đến chính là thầy Dương mua vé số theo sự nhắc nhở của ông chủ nhỏ. Nếu như không phải bọn họ tận mắt nhìn thấy, lời này nói ra ai sẽ tin?

Dương Vĩnh Khang từ trong túi lấy ra một tấm thẻ ngân hàng, nắm lấy tay Lâm Phàm: “Ông chủ nhỏ thực sự cảm ơn cậu.”

“Trong thẻ này có ba mươi vạn, đây là cậu xứng đáng có được.”

Đối diện với sự cảm tạ của Dương Vĩnh Khang, Lâm Phàm thản nhiên đón nhận, đây là điều nên làm huống hồ tình huống trước mắt hiện tại cũng không phải quá tốt, bày sạp bói toán chung quy có chút LOW. Nếu như có chút tiền này thuê mặt tiền gì đó, cũng không phải là tồi.

Có điều khiến Lâm Phàm ngạc nhiên chính là, thầy Dương thực sự mang tiền đi quyên góp hết sao?

“Thầy Dương, thầy thực sự mang hết tiền thưởng đi quyên góp rồi?” Lâm Phàn hỏi.

“Đúng vậy, quyên góp hết rồi, đời này của tôi cho dù đến chết cũng thỏa mãn rồi, trước đây tôi còn nghĩ nếu như tôi có một khoản tiền lớn khi so sánh với sự nghiệp giáo dục, cái nào quan trọng hơn. Trong lòng tôi mãi mãi là sự nghiệp giáo dục quan trọng nhất.” Lúc này thầy Dương nói như sắp khóc.

Chương 44: Chính là dựa vào cái này (2)

Lâm Phàm sau khi nghe xong những lời này của thầy Dương, cũng gật gật đầu.

Lúc này Lâm Phàm thực sự nể phục một nghìn mấy vạn nói quyên góp là quyên góp, một chút cũng không giữ lại, ai có thể có thái độ như vậy chứ?

Đồng thời Lâm Phàm như hiểu ra, thầy Dương này vì đâu mà có số làm quan, thân làm thầy giáo, nhưng toàn tâm toàn ý cống hiến sự nghiệp giáo dục, hiệu trưởng tiếp theo không ai khác chính là ông ta rồi.

“Xin chào ông chủ nhỏ, xin hỏi ông là nghề gì vậy?”

“Xin chào ông chủ nhỏ, xin hỏi vì lý do gì mà ông bảo thầy Dương mua vé số, ông từ đâu biết được thầy Dương sẽ trúng giải nhất.”

Đối diện với hàng loạt câu hỏi của phóng viên, Lâm Phàm thản nhiên cười một cái, sao đó ra hiệu mọi người lui về phía sau, sau đó giơ ngón tay lên, chỉ sang một bên.

“Chính là dựa vào cái này…”

Các phóng viên ngẩng đầu nhìn lại, khi nhìn thấy mấy chữ to tinh xảo kia, cả đám đều ngây người.

Bọn họ đột nhiên phát hiện, mấy chữ này vô cùng chói mắt.

“Thần toán Lâm đại sư.”

Trong bụng của các phóng viên, dường như lúc này đều đang thầm chửi thề ngàn vạn lần.

“Ông chủ nhỏ…”

“Xin gọi tôi là Lâm đại sư.” Lâm Phàm lúc này đã hoàn toàn nhập vào nhân vật Thần Toán Lâm đại sư. Từ giờ trở đi, mình đã không còn là tiểu ca ca bánh kếp nữa, mà là Thần toán Lâm đại sư không gì không biết.

Các phóng viên lúc này cảm giác có một tin tức lớn vừa mới được lặng lẽ sinh ra.

Đặc biệt là trong nhóm phóng viên này, còn có phóng viên của Bộ Thông tin UC, bọn họ kích động đến mức cổ đỏ lên.

Tin tức lớn, quả thật là tin tức lớn, thậm chí ngay cả tiêu đề cũng đã nghĩ kỹ.

“Sốc! Thầy giáo ngoài bốn mươi tuổi vì để trúng giải nhất trong quả bóng hai màu mà xảy ra bí mật không thể nói với Lâm đại sư.

….

“Xin hỏi Lâm đại sư, anh lấy căn cứ gì để tính ra thầy giáo Dương sẽ trúng giải nhất?” Một phóng viên hỏi.

Lâm Phàm cười khẽ một tiếng: “Vị phóng viên này, hình như anh đã biết đáp án rồi, đây tất cả đều là dựa vào tính toán.”

Phóng viên này nghe nói như vậy, đều có chút mơ màng, nói thế thì có gì khác không nói?

“Xin hỏi Lâm đại sư, mọi người ai cũng biết thầy bói đầu đường toàn là gạt người, chẳng lẽ anh thật sự có năng lực quỷ thần khó lường gì sao?” Một phóng viên khác hỏi.

“Tôi là người thật sự có học thức, về phần những thầy bói đầu đường kia có phải gạt người hay không thì tôi không biết,

nhưng ở chỗ tôi thì tôi có thể tính ra tất cả.”

Làm người chính là phải tự tin như vậy, bá đạo như vậy.

Lâm Phàm bây giờ có một kỹ năng trong tay, giống như là có cả thiên hạ.

“Lâm đại sư, những lời này của ngài có phóng đại hay không, bây giờ là thời đại khoa học, không có quỷ thần mà nói, ngài không sợ dư luận sao?” Một phóng viên hỏi.

“Ha ha, không sợ! Nếu như ai không phục có thể đến chỗ tôi, hoặc là đưa cho tôi sinh thần bát tự, tôi có thể tính ra cả đời người đó.”

Lâm Phàm lạnh nhạt cười, khí thế bá đạo, không hề để những thứ này ở trong lòng.

Nhiệm vụ lần này chính là trở thành Lâm đại sư mà người người kính ngưỡng. Lâm Phàm chỉ hận nếu không có người đến tìm mình gây phiền toái, tìm càng nhiều thì danh tiếng của hắn lại càng lớn.

Các phóng viên lúc này càng ngày càng có hứng thú, tin tức này thật kì lạ, đem nó cùng giải đặc biệt trong bóng hai màu hợp lại, nhất định có thể va chạm ra những tia lửa khác nhau.

Khi Lâm Phàm bị những phóng viên này vây quanh hỏi, một nơi nào đó lại xảy ra chuyện như vậy.

Chỗ ở của Lâm Phàm thuê.

“Lão Trương, mới mua máy giặt à?”

Ở trước cửa nhà lão Trương, một người đi ngang qua nhìn lão Trương đang bận rộn, không khỏi cười nói.

“Đúng vậy, là con gái tôi mua trên mạng. Tôi đã nói là không cần mua, mà nó nhất định phải mua. Tôi cũng chẳng có cách nào khác, nếu đã mua rồi thì đành phải dùng vậy.” Lão Trương cười nói, nhưng trong lòng lại tràn đầy tự hào.

Có thể vỗ ngực nói, đây là con gái tôi mua đó.

“Ông phải cẩn thận một chút, Lâm đại sư nói hôm nay ông có một kiếp nạn đấy.” Người hàng xóm dần dần đi xa, hét to một tiếng rồi rời đi.

“Cái gì mà Lâm đại sư, mấy người lại nghe thằng quỷ Tiểu Phàm này nói lung tung rồi, tôi còn mỗi ngày một kiếp đây.” Lão Trương xua tay, không thèm để lời nói của Lâm Phàm trong lòng.

Tên tiểu quỷ này mà được gọi là đại sư, vậy trên đời này cũng chẳng còn đại sư nữa rồi.

“Ôi chao, đau chết mất….”

Đúng lúc này, bỗng truyền đến tiếng kêu thảm thiết thấu trời của lão Trương.

Người dân xung quanh đang bận rộn lúc này đều nhanh chóng đi ra, tình cảm giữa bọn họ đều không tệ, vừa nghe được âm thanh này làm sao còn có thể do dự được.

“Lão Trương, ông làm sao vậy?”

“Lão Trương…?”

…

Chương 45: Thật sự linh nghiệm

“Đau chết mất.” Lão Trương hít một hơi khí lạnh, kêu la thảm thiết.

“Cái này, hình như là gãy xương rồi.”

“Lão Trương ông đừng nhúc nhích, ai đó nhanh gọi điện thoại gọi cứu thương đi.”

Những người hàng xóm xung quanh vội vã bận rộn.

Mà lúc này lão Trương kêu thảm thiết đột nhiên nhớ tới lời Lâm Phàm hôm qua nói với ông, vừa nghĩ đến trong lòng lại run lên.

“Không thể nào, thật sự linh nghiệm như vậy sao?”

Lão Trương càng nghĩ càng không có khả năng, làm sao có thể có người tính ra được chứ.

Ngay sau đó, hàng xóm bên cạnh thốt lên.

“Không đúng, ngày hôm qua Tiểu Phàm không phải nói lão Trương sẽ có một kiếp sao?”

“Đúng vậy, Tiểu Phàm nói để lão Trương chú ý một chút, ngàn vạn lần đừng khuân đồ? Nhưng hôm nay lão Trương đúng thật là khuân đồ, làm chân bị gãy luôn. ”

“Không thể nào chứ, tên nhóc Tiểu Phàm này thật sự có bản lĩnh này à? Bấm tay tính một cái đã chuẩn, vậy cũng quá lợi hại rồi.”

Chuyện này cũng không biết được, ngày hôm qua Tiểu Phàm đã nhắc nhở qua. Nhất định lão Trương cũng không coi nó thành vấn đề gì nếu không làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy?”

Khi mọi người giúp đỡ lão Trương, đột nhiên nghĩ đến chuyện này.

Lúc ấy bọn họ đều ở đây, tuy nhiên bọn họ cũng chỉ là nghe một chút, giống như lão Trương, cũng không coi đó là một chuyện.

Lúc này, thím Chương từ xa trở về, khi nhìn thấy cảnh này, kinh ngạc hỏi: “Lão Trương, làm sao vậy? ”

“Thím Chương đã tới rồi à! Thật đúng là bị Tiểu Phàm nói trúng rồi, bà nhìn xem, lão Trương khuân đồ đạc làm gãy chân rồi đây này.”

Sau khi thím Chương tới, khi nhìn thấy chân lão Trương, cũng hít một hơi khí lạnh, nhìn qua hình như rất nghiêm trọng a.

“Lão Trương, sao ông lại không tin lời Tiểu Phàm chứ? Tiểu Phàm thật sự có tài mà, ông nhìn xem, bây giờ tin rồi chứ hả?” Trong lòng thím Chương càng thêm tín nhiệm Lâm Phàm.

Cái này nói cái gì đến cái đó, quả thực chính là thần tiên sống.

“Tin rồi, bây giờ thật sự tin rồi, chờ Tiểu Phàm trở về, tôi nhất định phải hỏi thật kỹ.” Lão Trương đau đến toát mồ hôi lạnh.

“Được rồi! Đợi lát nữa xe cứu thương tới, ông cứ đi bệnh viện đi đã. Thương gân động cốt thế này chín mươi ngày cũng chưa khỏi, nếu sớm nghe lời đã không có việc này rồi.” Thím Chương lắc đầu nói.

Thím Chương lớn tuổi, đôi khi cũng tin những thầy bói này, nhưng chính xác như Tiểu Phàm, đây là lần đầu tiên nhìn thấy.

Trong mắt bà ấy, Tiểu Phàm thật sự có bản lĩnh, một chuyện thế này thật đúng là chuẩn.

…

Lúc này, ở đâu đó trường tiểu học Sao Đỏ.

Lâm Phàm đã sớm bị mọi người vây quanh, các phóng viên cảm giác hôm nay mở rộng tầm mắt, còn có thể gặp được loại chuyện kỳ lạ này.

Đã từng có những người trúng xổ số, không phải là chưa có. Một số người nổi hứng lên mà mua một tấm cảm giác có thể trúng, một số thì … Tất cả các loại tình huống khác nhau đều có.

Nhưng hôm nay tình huống này vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy a.

Bói toán cũng có thể tính ra trúng thưởng, nói ra có quỷ mới tin.

Đối với những phóng viên này mà nói, hôm nay không lỗ, tuy nhiên trong lòng bọn họ đương nhiên không tin. Loại chuyện này ai tin người đó ngốc. Theo bọn họ thấy, đây cũng chỉ là thử vận khí mà thôi.

Thầy giáo Dương đi rồi.

Các phóng viên cũng rời đi.

Nhưng những người qua đường xung quanh lại vây lấy Lâm Phàm. Bọn họ đều muốn tính toán một chút, nhưng điều làm cho Lâm Phàm bất đắc dĩ chính là, toàn bộ những người này đặc biệt muốn tính toán mình có thể trúng thưởng hay không.

Theo quan điểm của Lâm Phàm, thế khác gì chơi mọi người chứ?

Nếu thật sự dễ dàng trúng thưởng như vậy, trung tâm xổ số này đã sớm đóng cửa rồi.

…

Hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều. Vốn dĩ trong mắt Lâm Phàm, trải qua đợt tuyên truyền này của thầy giáo Dương, người dân xung quanh chắc hẳn là rất tín nhiệm mình.

Nhưng điều khiến Lâm Phàm bất đắc dĩ lại là những công dân này quá tục, bọn họ vẫn chỉ hỏi rằng khi nào thì mình có thể trúng xổ số…

Lâm Phàm xem như hiểu được, tất cả đều là do mình suy nghĩ quá nhiều. Tác động từ sự kiện trúng xổ số của thầy giáo Dương đối với bọn họ thật sự là quá lớn, ngoại trừ trúng thưởng bọn họ cũng không có tâm tình chú ý đến chuyện khác.

“Chết non rồi, những người này làm sao có thể như vậy chứ. Ai có thể mỗi ngày trúng thưởng được đây, đó là vận khí có tốt hay không nha. Ông nói có đúng hay không thần côn?” Sau khi đám đông tản đi, Lâm Phàm vô lực ngồi trên ghế, thở dài.

“Thần côn?”

Lâm Phàm gọi vài tiếng mà không được trả lời, sau đó nhìn lại thì chỉ thấy đôi mắt Điền Thần Côn đang nhìn mình.

“Ông nhìn tôi làm gì?” Lâm Phàm hỏi.

Đột nhiên, Điền Thần Côn hét lên, sau đó lắng xuống một chút mới nhẹ giọng hỏi: “Cậu đừng nói với tôi, vé số kia thật sự là tính ra đó nha. ”

“Buổi chiều hôm nay không phải ông cũng ở đây sao.” Lâm Phàm hỏi ngược lại, cũng biết việc này thì cho dù là Điền Thần Côn cũng rất khó tin tưởng.

Chương 46: Weibo quá khó lăn lộn (1)

Cám ơn đọc giả dongphuong2019 đã đẩy kiểm phiếu, mong các đạo hữu tiếp tục ủng hộ

—-

“Chẳng lẽ thế gian này thật sự có thần toán hay sao? Cho dù là thần toán nổi tiếng nhất Liên Châu là Ngô Vân Cương cũng đều là do dựa vào lừa gạt, nếu như chúng ta có tài thực sự, vậy cũng coi như là phát đạt rồi.” Điền Thần Côn kích động lẩm bẩm.

“Ngô Vân Cương là ai?” Lâm Phàm hỏi ngược lại.

“Đó là thần toán nổi tiếng nhất Liên Châu, rất nhiều quan lớn và minh tinh đều tin hắn, là nhân vật đứng số một số hai trong

nghề này đó.” Điền Thần Côn hâm mộ nói.

“Nhìn dáng vẻ của ông, dường như rất hâm mộ người đó thì phải. Nhưng mà hâm mộ cái gì chứ, chúng ta cũng có thể trâu bò như vậy nha. Bây giờ có ba mươi vạn này, ngày mai chúng ta sẽ đi tìm địa điểm, đi theo con đường chính quy để đưa ngành nghề này lớn mạnh lên.”

Lâm Phàm bây giờ đang có tinh thần dào dạt, kiến thức bán bánh kếp đầu tiên kia hoàn toàn chính là lừa người ta, cái thứ hai thì đúng thật là không tệ.

Một lời có thể thay đổi vận mệnh, gặp được người có tiền thì cũng thoải mái mà kiếm tiền này.

Hiện tại Lâm Phàm muốn kiếm tiền để trở thành Lâm đại sư mà mọi người đều kính ngưỡng, sau đó mở ra trang bách khoa tiếp theo. Nếu như có được tri thức nghịch thiên gì đó, vậy thì cuộc sống của mình có thể hoàn toàn bay lên.

Điền thần côn nghe kế hoạch tốt đẹp của Lâm Phàm, trong lúc nhất thời cũng trầm mê. Nghĩ đến cuộc sống tương lai sau này, ngay cả nước miếng cũng sắp chảy ra.

…

Buổi chiều, Lâm Phàm đóng sạp thật sớm.

Khi Lâm Phàm trở về chỗ ở của mình, mấy người hàng xóm lập tức nhiệt tình xông tới.

“Tiểu Phàm. Không, Lâm đại sư đã trở lại. ”

“Lâm đại sư tính thật sự là quá chuẩn, lão Trương hôm nay thật sự tự làm mình gãy chân.”

“Lâm đại sư, cậu tính toán cho chúng tôi đi.”

…

Đối với những người hàng xóm này, Lâm Phàm cũng bất đắc dĩ. Nhưng nghĩ đến việc lão Trương không tin lời mình, Lâm Phàm tỏ vẻ còn có thể làm sao được. Cái gì nên nói cũng đã nói, có tin hay không chính là chuyện của đối phương.

Đối phương không tin mình thì mình cũng không có cách nào.

Nhưng mà hiện tại những người hàng xóm này để cho mình xem bói lại khiến Lâm Phàm có chút đau đầu. Không phải lần trước đã tính qua rồi sao, cũng đều không có việc gì mà.

“Các vị, ngày hôm qua tôi đã tính toán hết cho mọi người rồi, không có chuyện gì đâu.” Lâm Phàm xua tay nói.

“Ôi ôi, cầu xin ngài đó Lâm đại sư, tính toán cẩn thận lại cho chúng tôi đi.”

“Đúng vậy, cẩn thận tính toán lại đi.”

Lâm Phàm cũng không có thời gian dây dưa với bọn họ: “Hôm nay tôi cũng mệt mỏi rồi, đợi qua một thời gian nữa đi. Văn phòng đoán mệnh của tôi mở cửa thì khi đó mời mọi người lại đến ủng hộ. ”

Cuối cùng, những người hàng xóm này thấy Lâm Phàm thật sự không tính toán cho bọn họ nữa thì cũng có chút thất vọng. Nếu sớm biết chuẩn như vậy, hôm ấy nên để Lâm Phàm tính toán cho tốt, chỉ là bây giờ có hối hận cũng không kịp nữa.

Tám giờ tối, trước cửa một câu lạc bộ sang trọng.

Một đám người mặt mũi đỏ bừng đi ra.Thanh niên đi ở phía trước có sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng, trong lòng có chút không vui.

“Vương tổng, hôm nay để cho ngài thua không ít tiền, mong ngài đừng ghi nhớ trong lòng, sau này có cơ hội chúng ta lại chơi.” Một người đàn ông vừa nói vừa cười.

“Không sao, chỉ là số tiền nhỏ thôi.” Vương Minh Dương cười nhẹ nói. Tuy rằng bề ngoài không hề để số tiền này vào trong mắt, thế nhưng trong lòng vẫn rất tức giận.

“Vương tổng hào phòng, ba trăm vạn đúng thật chỉ là số tiền nhỏ.”

“Đối với Vương tổng mà nói, ba trăm vạn này là cái gì chứ? Các vị, ta xin phép đi trước, có cơ hội lại chơi. ”

Người ở xung quanh lục tục rời đi.

Sau khi tất cả mọi người rời đi rồi, Vương Minh Dương lấy xe của mình ra.

“Đúng là đồ chó má, vậy mà lại lừa lên đầu Vương Minh Dương tôi.” Ba trăm vạn này đối với Vương Minh Dương mà nói đúng thật là món tiền nhỏ. Nhưng cay nhất là người khác thông đồng với nhau để lừa mình. Nếu thật sự dựa vào vận khí, Vương Minh Dương không dám nói câu nào, thế nhưng chơi lừa gạt kiểu này, con mẹ nó làm hắn phải tức giận.

Ngay từ đầu Vương Minh Dương không nhìn ra, về sau dần dần mới phát hiện ra có điều không hợp lý. Nhưng đối với Vương Minh Dương mà nói, mặt mũi quan trọng hơn so với bất cứ cái gì. Đương nhiên không có khả năng chơi đến một nửa lại nói ngừng cho nên hắn chắc chắn phải chơi đến cùng.

Nói gì thì nói, tự mình làm sao thua được.

“Mẹ nó, ba trăm vạn để mua quan tài cho các người đi.”

Khi Vương Minh Dương về đến nhà, người làm đã chuẩn bị xong bữa ăn.

Trên bàn ăn.

Vương Minh Dương lấy điện thoại di động ra xem tin tức. Sau đó lại xem weibo một chút. Sau khi xem mấy weibo đang theo dõi, lúc chuẩn bị đóng Weibo hắn thấy có một tin nhắn trả lời, hắn lập tức mở nó ra.

“Hả?”

Vừa nhìn thấy, nó đã làm cho Vương Minh Dương ngây ngẩn cả người, trong mắt thì lóe lên vẻ khác thường.

“Đánh cược nhỏ thì vui vẻ, đánh cược lớn thì tổn thương bản thân, ngày mai mất tiền.”

Chương 47: Weibo quá khó lăn lộn (2)

Vương Minh Dương nhìn thời gian trả lời. Ngày hôm qua đã biết hôm nay mình mất tiền, điều này làm cho Vương Minh Dương có chút tò mò.Những thứ đoán mệnh này Vương Minh Dương vốn không tin, tất cả mọi thứ bây giờ đều là dựa vào chính mình phấn đấu mà có được.

Mười sáu tuổi đến Thượng Hải dốc sức làm việc. Mười tám tuổi có món tiền đầu tiên đã lập tức đầu tư vào ngành bất động

sản. Làm công việc này gần mười năm, bản thân cũng có hơn trăm ức.

Điều này đối với bất kỳ một người hai mươi bảy tuổi khác mà nói, quả thực giống như cuộc đời thần tiên.

Sau đó, Vương Minh Dương trả lời lại.

“Khi nào có thể thắng lại tiền?”

Vương Minh Dương không nghiện cờ bạc, nhưng mà hắn muốn nhìn xem cái người gọi là Lâm đại sư này có bản lĩnh gì.

Ngay sau khi tin tức này của Vương Minh Dương trả lời qua, không bao lâu sau, Lâm đại sư đã trả lời tin nhắn.

“Chiều mai, chỗ cũ, vị trí cũ.”

Vương Minh Dương nhìn thấy tin tức này, khóe miệng lộ ra một nụ cười châm chọc. Thật đúng là con mẹ nó coi mình là thần tiên sao. Thế nhưng Vương Minh Dương chính là thích cứng đối cứng cùng người khác.

“Được, ngày mai nếu thắng, tôi sẽ dâng lên một trăm vạn.”

Sau khi trả lời tin nhắn này, Vương Minh Dương tắt Weibo, sau đó gọi điện thoại liên lạc với người hôm nay, tối mai lại đến chơi một lần nữa.

…

Lúc này ở trong phòng, Lâm Phàm nhìn tin nhắn trên điện thoại di động, trong lúc nhất thời cũng không muốn nói thêm gì nữa.

“Cuộc sống của người có tiền thật sự bá đạo.”

Sau khi weibo này được lập ra, ngoại trừ Vương Minh Dương tìm mình ra thì không có ai khác tìm mình.

Quả nhiên… Weibo thật con mẹ nó khó lăn lộn nha.

Tuy nhiên đối với Vương Minh Dương này, Lâm Phàm thật sự bội phục. Nhân sinh trâu bò, tuổi còn trẻ gia tài nhiều như thế, thật sự chính là một nhân vật nghịch thiên.

Cái mệnh của gã này thật đúng là con mẹ nó trâu bò.

Ngày hôm sau!

Sau khi Lâm Phàm thức dậy, phát hiện thấy một tin nhắn trên WeChat.

“Anh đẹp trai, ra mở hàng nhanh lên…”

Nhìn hình ảnh này hẳn là cô em gái mình thêm ngày hôm đó, nhưng Lâm Phàm lập tức bỏ qua không trả lời, bánh này tôi cũng không bán nữa rồi, còn phản hồi cái rắm.

Lâm Phàm rửa mặt xong sau đó ra khỏi cửa, mình đã hẹn với Điền Thần Côn cùng đi tìm địa điểm, chính thức mở ra con đường bói toán.

Đối với Lâm Phàm mà nói, việc trở thành Lâm đại sư người người kính ngưỡng hình như có chút khó khăn, cũng không đơn giản như mình nghĩ. Xem ra còn phải tiếp tục cố gắng.

“Thần côn.” Lâm Phàm từ xa đã thấy Điền Thần Côn đứng ở nơi đó.

“Sao lại muộn thế?” Điền Thần Côn nói.

“Mẹ nó, bây giờ mà muộn à? Mới 8 giờ 30 phút thôi mà.” Lâm Phàm cạn lời.

“Thế nào rồi? Ông đã tìm thấy địa điểm mặt tiền thích hợp chưa? ”

“Trước khi ngươi tới, tôi cũng đã xem kỹ rồi. Tổng cộng có ba nhà, vị trí đều coi như tạm ổn.”

“Đi xem một chút nào.” Hiện giờ Lâm Phàm cũng coi như có chút tiền, ba mươi vạn, không nhiều cũng không tính là ít, cơ bản là đủ để có thể thuê mặt bằng.

Lâm Phàm và Điền Thần Côn đi xem địa điểm đầu tiên. Chỗ này nằm ở trung tâm khu phố, rộng khoảng bốn mươi mét vuông. Vào hỏi một chút, con mịa nó thuê mà cũng phải tốn phí chuyển nhượng, hơn nữa còn có bảy tám khoản khác cộng lại thì đã vượt qua ba mươi vạn rồi.

Căn nhà này không cần hỏi nữa, trực tiếp pass. Vị trí địa điểm mặt tiền này tuy tốt nhưng thật sự quá đắt, đắt đến mức Lâm Phàm có chút chịu không nổi.

Địa điểm thứ hai, ngược lại cũng không tệ. Tuy rằng ở cuối đường, nhưng tục ngữ nói: “mùi rượu không sợ ngõ sâu”. Kỹ

năng bói toán này của mình có thể nói là nghịch thiên. Chỉ cần truyền danh tiếng ra ngoài, vậy tuyệt đối đông như trẩy hội, ngay cả cánh cửa cũng có thể bị đạp hỏng.

Nhưng mà sau khi hỏi một lượt, Lâm Phàm trực tiếp không thèm nữa.

Mặt bằng chỗ này lại trả tiền hàng tháng, thời gian ký cũng không thể quá dài, bất kỳ lúc nào cũng có thể bán mất.

Đối với Lâm Phàm mà nói, hắn muốn coi bói toán là một sự nghiệp. Hơn nữa nhiệm vụ trở thành Lâm đại sư mà người người đều kính ngưỡng, tuyệt đối không dễ dàng hoàn thành như vậy. Nếu mở một tháng rồi lại đóng cửa, vậy thì tìm ai mà khóc đây.

Chỗ thứ ba ngược lại còn đúng yêu cầu của Lâm Phàm, Điền Thần Côn vừa nhìn đã vỗ tay khen ngợi.

“Mặt bằng chỗ này trước đây vốn là một văn phòng xem bói. Sau đó ông chủ bởi vì nguyên nhân nào đó không thuê nữa, nếu chúng ta tiếp nhận thì chỉ cần đổi một cái bản hiệu, còn những thứ khác đều có sẵn rồi.” Điền Thần Côn nói.

Lâm Phàm cũng cảm giác địa điểm này không tệ, ánh sáng dồi dào. Tuy rằng diện tích không lớn lắm, chỉ có mười mấy mét vuông nhưng để xem bói cũng coi như là thoải mái.

“Được, vậy thì chốt căn này.”

Cuối cùng trực tiếp ký hợp đồng thuê theo năm, cộng với phí chuyển nhượng, phí tài sản, bảy tám khoản là hết tổng cộng hai mươi lăm vạn.

Chương 48: Hai tên này bị ngu đúng không (1)

Số tiền này tuy rằng kiếm dễ dàng nhưng Lâm Phàm vẫn đau lòng không thôi. Trong nháy mắt hai mươi lăm vạn chảy ra ngoài nhanh như vậy. Năm vạn còn lại cũng phải chi tiêu tiết kiệm một chút.

Hợp đồng ký xong, tiền cũng giao xong. Chìa khóa đến tay, từ nay về sau đây chính là cửa hàng xem bói của Lâm Phàm.

Cuối cùng chính là đổi cái bản hiệu này, vốn dĩ theo ý của Lâm Phàm thì tùy tiện làm là được, dùng một tấm nhựa gì đó che chắn một chút. Nhưng theo lời Điền Thần Côn mà nói.

Bản hiệu chính là mặt mũi, nếu làm đơn giản như vậy thì không có cái loại cảm giác thần bí, nghiêm túc, khách hàng liệu có đi vào không?

Lâm Phàm nghĩ lại thấy hình như rất có đạo lý.

Cuối cùng chỉ là một bản hiệu mà tiêu tốn hơn một vạn tệ, tâm can Lâm Phàm đau như đứt từng khúc ruột.

"Đáng giá, quá đáng giá." Điền thần côn nhìn tấm bảng hiệu màu nâu sẫm, vẻ mặt kích động.

"Lâm đại sư."

Trên bảng hiệu chỉ có ba chữ lớn màu vàng, ba chữ này đoan đoan chính chính nhưng lại có một loại ý vị riêng ở trong đó. Cái này ở trên đường rất dễ gây chú ý.

Ghế bên trong đã có sẵn, chỉ cần rửa sạch là được.

"Khi nào khai trương nhỉ?" Lâm Phàm hỏi.

"Khai trương vào ngày mai có được không?" Điền thần côn nhìn văn phòng này rất lâu vẫn chưa hoàn hồn lại. Dường như có cảm giác nơi này là của riêng mình vậy, đây là một chuyện mà Điền thần côn vẫn tha thiết ước mơ từ lâu.

Tuy rằng đây không phải của mình, nhưng Điền Thần Côn cũng có vai trò riêng của hắn. Hiện tại hắn hợp tác với Lâm Phàm nên cũng coi như là một phần tử trong đó.

"Được, vậy ngày mai khai trương. Cố lên!" Lâm Phàm vươn tay ra, trong lòng cũng dâng lên một loại cảm giác tự hào.

Điền Thần Côn nhìn Lâm Phàm, sau đó nắm tay Lâm Phàm, nặng nề gật đầu: "Cố lên!"

Còn lại hơn một vạn tệ, Lâm Phàm phải giữ lại thật tốt, bình thường khẳng định cũng có một ít việc cần phải chi tiêu.

Nhưng sau khi tất cả đã chuẩn bị xong, lúc Lâm Phàm trở về lại mua một chiếc xe đạp. Sau này đi xe đạp qua lại không chỉ tiết kiệm tiền mà còn có thể rèn luyện sức khỏe, tội gì không làm.

Buổi tối!

Lâm Phàm trước tiên là mở ra wechat, em gái kia liên tục gửi mấy chục tin nhắn. Nói đủ các loại lời uy hiếp nhưng Lâm Phàm là một nam nhân lãnh đạm, trực tiếp bỏ qua, sau đó lại nhìn trong nhóm lớp học một chút.

Sau khi xem một lúc lâu, cảm giác không có ý nghĩa gì. Một đám người ở bên trong khoe khoang thì có ý nghĩa gì chứ, sau đó hắn tắt luôn WeChat.

Weibo.

Lâm Phàm phát hiện fan của mình lại tăng thêm vài người, mà dưới bình luận của mình và Vương Minh Dương còn có một người đang nổi giận đùng đùng.

“Con mẹ nó chứ, cái tên ‘Thu Đao Chặt Cá’ này chẳng lẽ là thích chống đối với mình hay sao? Nhưng thôi quên đi, anti-fan trên mạng có hàng ngàn vạn người, mình bị gặp phải một người cũng là chuyện bình thường.”

Lúc này, Vương Minh Dương đã đăng tải vài bình luận trên Weibo của Lâm Phàm.

“Bội phục.”

“Lâm đại sư, ngươi có ở đây không?”

“Một trăm vạn nói được làm được, số thẻ bao nhiêu?”

Hơn nữa hình như còn có chút nóng nảy, nhưng thật đúng là Lâm Phàm không biết, Vương Minh Dương này đúng là một người nóng nảy.

Trong biệt thự xa hoa, Vương Minh Dương vẫn ôm điện thoại di động, vẫn lướt Weibo.

Lúc này đây hắn coi như hoàn toàn phục rồi.

Hắn phát hiện cái người Lâm đại sư này có lẽ thật sự là có năng lực, đúng là quá nghịch thiên.

Ở trong mắt đồng nghiệp bên ngoài, Vương Minh Dương chính là một người điên. Có những chuyện người bình thường căn bản không có khả năng làm nhưng hắn lại liều mạng muốn làm. Hơn nữa nhất định phải đem chuyện mà người thường không có khả năng làm kia phải ra kết quả tốt nhất.

Tính tình bướng bỉnh, nóng nảy bá đạo, giống y như tổng tài bá đạo trong tiểu thuyết kia vậy.

Buổi chiều, Vương Minh Dương gọi cho đám người kia, mặc dù biết những người đó đã thông đồng với nhau, nhưng hắn chính là muốn nhìn xem Lâm đại sư này có phải thật sự có bản lĩnh hay không.

Đối với những người đã thông đồng với nhau mà nói, Vương Minh Dương này quả thật giống như một kẻ ngốc.

Nhưng làm cho tất cả mọi người giật mình chính là, Vương Minh Dương chiều nay giống như được quý nhân phù trợ, giết sạch bốn phía, không thể ngăn cản.

Không chỉ thắng lại ba trăm vạn ngày hôm qua, mà còn thắng ngược lại hai trăm vạn.

Cuối cùng còn làm cho ba người kia nhảy dựng lên nói Vương Minh Dương chơi bẩn.

Nhưng Vương Minh Dương lại bá đạo trả lời: "Ba người các người sau này đừng xuất hiện trước mặt ông đây, nếu không thì sẽ cho các người biết tay. Thật sự con mẹ nó cho rằng ông đây không biết các người thông đồng với nhau à? "

Ba người này tuy rằng cũng là thương nhân, nhưng chênh lệch quá xa so với Vương Minh Dương, cuối cùng đành phải khịt mũi rời đi.

"Sao Lâm đại sư này lại không trả lời tin nhắn cơ chứ?" Vương Minh Dương có chút nóng nảy, hắn là người nói được làm được. Nói cho thì phải cho nếu không thì cả người khó chịu.

Đúng lúc này có tin nhắn trả lời lại.

"Không cần! Trong thời gian xem bói miễn phí, không thu bất kỳ khoản phí nào."

Chương 49: Hai tên này bị ngu đúng không (2)

Vương Minh Dương nhìn thấy những lời này thì hoàn toàn ngây người, người này vậy mà mẹ kiếp lại không nể mặt mình

như thế.

Vương Minh Dương lại không biết được rằng những lời này đều là Lâm đại sư gõ ra, thế nhưng mà trong lòng thì lại như nhỏ máu.

Đối với Lâm Phàm mà nói, có tiền không thu không phải là ngốc sao?

Nhưng bách khoa toàn thư đáng ghét này lại nhắc nhở Lâm Phàm.

"Nói lời phải giữ lấy lời, xem bói miễn phí là miễn phí, nếu thu phí sẽ bị chém về thành thiểu năng trí tuệ."

Trí em gái anh á, mẹ nó một triệu này cứ thế mà bay mất…

"Không được, Vương Minh Dương tôi nói một là một, nói hai là hai, đưa số thẻ của anh đây."

Lâm Phàm nhìn giọng điệu kiên định này, trái tim càng thêm đau đớn nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể nhịn đau mà gõ ra một dòng.

"Miễn phí chính là miễn phí, Lâm đại sư tôi nói được làm được."

Vương Minh Dương giờ phút này thật sự nổi giận, đúng là cho tới bây giờ chưa từng thấy có người không cần tiền: "Anh có bệnh đúng không? "

Vốn dĩ trong lòng Lâm Phàm còn đang nhỏ máu, nhưng khi nhìn thấy những lời này cũng phải bực bội.

"Con mẹ nó, anh mới có bệnh. Đại sư tôi đây cứ không nhận đấy thì sao, anh làm được gì tôi nào?" Lâm Phàm nổi giận, con mịa nó, ông đây xem bói giúp cho, tính được vận may như thế vậy mà bây giờ lại quay lại chửi ông.

"Có khí phách, con mẹ nó anh rất có khí phách. Báo ra địa chỉ đi, ông đây bắt anh không nhận cũng phải nhận." Vương Minh Dương thật đúng là chưa bao giờ gặp phải tình huống thế này, tính tình bướng bỉnh đến mức này là cùng. Ông đây chủ động đưa tiền mà còn có người không nhận sao?

"Đại sư tôi đây nói không nhận là không nhận, anh nghe kỹ cho tôi. Văn phòng Lâm đại sư số 8861 phố Vân Lý Thượng

Hải, tôi mà nhận thì làm cháu của anh.”

“Cháu trai đúng không, anh mà không nhận thì tôi làm cháu trai của anh, chờ đấy cho tôi.”

…

Ở trong một tầng hầm cũ nát nào đó, kẻ có tên weibo là Thu Đao Chặt Cá đang ngồi vắt chân một bên nhìn bình luận mắng chửi trên màn hình. Trong lúc nhất thời cũng ngây người, sau đó hô lên một tiếng.

“Hai cái tên này là bị ngu rồi đúng không?”

Ngày hôm sau, tại số 8861 đường Vân Lý.

Địa điểm mới khai trương này cũng không khiến cho bao nhiêu người chú ý, ngược lại còn khiến cho một ít nhân viên phục vụ của những cửa hàng xung quanh cảm thấy hứng thú.

“Cửa hàng xem bói đối diện hình như có người mới tiếp nhận.”

“Chắc không được mấy tháng khẳng định phải đóng cửa, bây giờ còn ai còn tin cái thứ này chứ.”

“Ông chủ hình như là một người trẻ tuổi, còn là một anh chàng đẹp trai.”

“Đẹp trai thì càng khó khăn hơn, mấy tên nhóc miệng còn hôi sữa càng không đáng tin.”

….

Ngày đầu tiên khai trương, Lâm Phàm tràn đầy ý chí chiến đấu.

Ở đây là Thượng Hải huy hoàng, chỉ cần mình cố gắng thì việc trở thành quý nhân trong lòng người người là chuyện vô cùng đơn giản.

Điền Thần Côn trấn tĩnh ngồi một chỗ, vừa uống trà vừa mở ‘phương pháp xem tướng của Tiêu Tương’ ra xem. Đã thế hôm nay Điền Thần Côn còn mặc một bộ trường bào, nhìn qua thật đúng là có một chút ý vị.

Từ sáng đến chiều, thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Trên đường phố người đến người đi nhưng điều khiến Lâm Phàm cạn lời chính là, cả nửa ngày rồi mà ngay cả một bóng ma cũng không có.

Điền Thần Côn cũng đứng ngồi không yên, trang sách cũng lật rất nhanh. Sau đó ông ta đứng lên nói: "Không được, cứ tiếp tục như thế này tuyệt đối không thể được, nhất định phải chủ động ra tay."

"Là như thế nào?" Mặc dù Lâm Phàm có bản lĩnh thật sự nhưng đã khai trương nửa ngày rồi. Không những không có người mà ngay cả một con ruồi cũng không có, toàn bộ cửa hàng rõ ràng là rất vắng vẻ.

Điền Thần Côn đứng ở cửa, nhìn người qua lại, tròng mắt ẩn giấu dưới kính râm đảo qua đảo lại như rang lạc. Đột nhiên, Điền Thần Côn bước lên một bước ngăn lại một người đàn ông đang đi trên đường.

Điền Thần Côn không nói thêm gì, chỉ là phát ra một giọng nói kỳ lạ: "Vị tiên sinh này, tướng mạo của anh thật sự không tầm thường…. "

Lời này còn chưa nói xong Điền Thần Côn đã bị người đàn ông trung niên kia ngắt lời: "Giả thần giả quỷ, nếu như ở chế độ cũ, ông chính là đối tượng bị phê đấu (bị xử lý công khai). "

"Gì cơ!" Điền Thần Côn sững sờ. Sau khi người đàn ông trung niên kia đi xa, Điền Thần Côn mới phản ứng lại: "Em gái nhà ông…. "

Lâm Phàm nhìn tình huống bên ngoài rồi lắc đầu. Tất cả đều không giống như mình nghĩ.

Đừng nói ngày đầu tiên khai trương mà một vị khách cũng không có nhé, vậy khác gì bị hớ đâu.

Người có duyên không mời cũng đến, người vô duyên mời đến cũng đi.

Nghĩ thông suốt điều này, Lâm Phàm trở nên nhàn nhã. Hắn lấy điện thoại di động ra, chơi weibo một lúc.

"A!"

Đúng lúc này, một Weibo có tên SpongeBob Kawaii đã để lại một tin nhắn.

“Trần Hâm Y, nữ, mùng bốn tháng ba năm 1994, giờ Tý, xem sự nghiệp.”

Lâm Phàm ngược lại không nghĩ tới, công việc trên weibo này còn hot hơn so với bên ngoài thực tế, đây cũng là một loại đau khổ.

Chương 50: Oan gia đột kích

Độc giả yêu dấu ơi, quăng ít kim phiếu cho truyện nha!!!

Tặng code 30% cho độc giả sll có hạng nha: 37988439

…

Thời hạn xem bói miễn phí đã qua, Lâm Phàm cũng muốn thu phí nhưng nhìn tình hình hiện tại xem ra còn chưa đến lúc đó.

Sau khi Lâm Phàm tính toán cho Trần Hâm Y một chút, cũng không ngờ đối phương lại là một diễn viên nhỏ. Tuy rằng cô chỉ là một diễn viên nhỏ, chuyên đóng vai phụ ở tuyến 18, nhưng vận mệnh của cô lại rất ghê gớm nha.

Kỹ năng bói toán hiện tại của Lâm Phàm đã huộc về hàng nghịch thiên, chỉ cần nhìn một chút là có thể nhìn thấy toàn bộ cuộc đời người ta. Bước ngoặt của vận mệnh Trần Hâm Y chính là ngày mai.

“Giữ vững bản tâm, ngày mai sẽ có vận may.”

Mấy chữ này thật ra là không nói lên điều gì, nhưng Lâm Phàm cảm giác mình nói rất đúng chỗ.

Lúc chuẩn bị đóng weibo, Lâm Phàm tò mò mở weibo của Trần Hâm Y, bên trong có ảnh chụp cuộc sống của Trần Hâm Y, còn có một số bộ phim truyền hình cô từng tham gia.

Tuy nhiên trong những bức ảnh này Trần Hâm Y đều là vai phụ, ngoại trừ vai diễn nha hoàn thì vẫn là nha hoàn. Ngay cả số người theo dõi cũng chỉ mới hơn hai vạn. So với những diễn viên nổi tiếng có tên tuổi lớn kia thì cũng chỉ là một con số lẻ mà thôi.

Nhưng thật sự là một cô gái nhỏ trẻ tuổi, xinh đẹp, hoạt bát.

….

Thủ đô, trong một căn phòng cho thuê.

“Hâm Y, ngày mai có một cơ hội phỏng vấn phim truyền hình. Cậu nghĩ chúng ta có thể vượt qua không?” Cô gái đang nói chuyện tuổi rất trẻ, mới hơn hai mươi tuổi và cũng là một thành viên của Bắc Phiêu Trung. Mấy năm qua, ngoại trừ một vài vai nhỏ ra cũng không có vai diễn lớn nào.

“Không biết được, chỉ có thể cố gắng hết sức.” Trần Hâm Y gõ gõ đôi chân dài trắng như tuyết lên vách tường, bĩu môi, không hề coi trọng buổi phỏng vấn ngày mai.

“Nếu như nói quy tắc ngầm có thể làm cho bổn cô nương nổi tiếng thì bổn cô nương tuyệt đối không chút do dự. Dù sau này bị người ta dẫm lên thì chi bằng phấn đấu vì sự nghiệp một chút.”

“Lạc Đan, cậu sẽ không như vậy thật đấy chứ.” Trần Hâm Y mở to đôi mắt đẹp, mắt chữ A, mồm chữ O mà nhìn chằm chằm Lạc Đan.

“Bổn cô nương chỉ nói một chút thôi mà, cũng đâu bị quy tắc ngầm thật đâu. Đúng rồi, vị đại sư mà cô tìm được trên Weibo nói như thế nào? Lại nói lời tốt đẹp gì rồi? Bà cô già của tôi ơi, cầu xin cô sau này đừng tin mấy cái này, tất cả đều là gạt người hết đó. Nếu bói toán thật sự hữu dụng, người này làm gì cần phải cố gắng làm gì nữa.” Lạc Đan nói.

“Tin thì linh, không tin thì không linh.” Trần Hâm Y cầm lấy điện thoại di động, sau đó nhìn một chút: “Đại sư này trả lời lại tin nhắn rồi này. ”

“Giữ vững bản tâm, ngày mai sẽ có vận may.”

“Nói thế này có khác gì không nói đâu. Bản tâm của chúng ta đã sớm bị hiện thực mài mòn rồi.” Lạc Đan bất đắc dĩ nói.

“Đó là do cậu bị mài mòn, mình đâu có đâu.” Trần Hâm Y đem câu này ghi nhớ trong lòng.

“Ôi, không bị mài mòn? Vậy hãy để bổn cô nương xem cô có bị mài mòn hay không nhé.” Lạc Đan nhào tới, tay trên tay dưới cù lét, trong nháy mắt hai người lăn lộn thành một đoàn.

“Đừng đùa nữa, mình phải trả lời tin nhắn cho đại sư… A a a, Lạc Đan, mình liều mạng với cậu!”

Tiếng cười thanh thúy truyền ra từ trong căn phòng cho thuê, tuy không lớn nhưng rất ấm áp và vui vẻ.

…

Lúc này, đại sư trong lòng Trần Hâm Y đang nhìn lên trần nhà, hai mắt vô thần. Cho đến tận bây giờ vẫn không có khách, có còn cho người ta sống nữa hay không hả trời?

“Thần Côn, chúng ta phải hành động thôi.” Lâm Phàm suy nghĩ một chút, sau đó đứng lên, muốn liều mạng làm một lần.

“Hành động gì?” Điền Thần Côn sửng sốt, không rõ ý tứ của Lâm Phàm.

“Ra đường kéo việc làm ăn, kéo được một người là được một người.Thay vì ở đây ôm cây đợi thỏ, không bằng toàn quân xuất kích.” Lâm Phàm nói.

“Tôi đã sớm nói như vậy, chỉ có chủ động xuất kích mới là ý tưởng đúng đắn.” Điền Thần Côn đặt sách sang một bên cạnh, chuẩn bị ra tay một lần nữa.

Đúng lúc này, một thanh âm gầm thét giống như dã thú từ trên đường phố truyền đến.

“Mẹ kiếp, chiếc xe này giá bao nhiêu tiền chứ.” Điền Thần Côn tinh mắt, lúc nhìn thấy chiếc xe thể thao mạnh mẽ bên ngoài, không khỏi sợ hãi mà than thở.

“Ồ, cậu nhìn xem, chiếc xe kia dừng ở trước cửa quán của chúng ta, chẳng lẽ là tới xem bói hay sao? Thần tài tới rồi. Nhanh lên, nhanh lên, chúng ta nhất định phải nắm chắc cơ hội đấy.” Điền Thần Côn hưng phấn nói.

Ngay lúc ấy, đằng sau chiếc xe thể thao kia lại có thêm một chiếc Mercedes benz màu đen dừng lại. Từ hai chiếc xe Mercedes này, có hai người đàn ông bước xuống, một trong hai người mang theo một cái hộp trên tay.

Một người đàn ông khác đi tới bên cạnh chiếc xe thể thao, lặng lẽ chờ đợi.

Lúc chiếc xe thể thao đẹp đẽ kia xuất hiện trên đường phố thì nó đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Giờ phút này từ trong xe thể thao kia, một thanh niên ăn mặc chỉnh tề, sạch sẽ, khuôn mặt anh tuấn bước ra.

Chương 51: Không hiểu sao lại đánh nhau (1)

Trong số những người qua đường vây xem kia, có mấy cô gái trẻ tuổi nhìn thấy cảnh này, tất cả đều trở nên kích động.

Thật quá đẹp trai, lại còn lái xe thể thao, nhất định là có rất nhiều tiền.

Vương Minh Dương tháo kính râm ra hơi ngẩng đầu, khóe miệng hơi lộ ra một tia mỉm cười.

“Ha ha!”

“Xin hỏi vị nào là Lâm đại sư?” Vương Minh Dương đứng ở cửa, giọng nói tuy không lớn nhưng đầy năng lượng.

“Vị tiên sinh này, xin hỏi ngài muốn xem bói, hay là xem phong thủy?” Điền Thần Côn nhiệt tình bước lên tiếp chuyện. Đối với những người giàu như vậy, phải bợ đít thật tốt mới được.

Nhưng mà điều làm cho Điền Thần Côn thoáng có chút lúng túng là người trẻ tuổi này lập tức làm ngơ hắn, ngay cả nhìn mặt cũng không thèm liếc mắt một cái.

“Xem ra, anh chính là Lâm đại sư dám mắng tôi đây sao.” Vương Minh Dương nhìn về phía Lâm Phàm, giọng đầy ẩn ý nói.

Khi nhìn thấy chiếc xe này thì Lâm Phàm đã biết là ai đến.

“Vị tiên sinh này, hôm nay ngài không nên ra ngoài, ngài sẽ gặp tai nạn đổ máu.” Lâm Phàm nói.

“Ha ha!” Vương Minh Dương nghe nói như vậy, đột nhiên nở nụ cười lớn: “Anh là người rất thú vị đấy. Không nói chuyện khác, tôi rất phục cái miệng này của anh, vừa nói đã chuẩn.”

Điền Thần Côn ngây ngốc nhìn nhìn, cái này là cái gì chứ. Từ khi nào mà Lâm Phàm quen biết một ông lớn như vậy. Sao mình lại không biết một chút nào vậy.

Lâm Phàm thật sự chưa bao giờ nghĩ tới, trên thế giới này thật sự còn có người như vậy. Nhìn cái hộp đen bên cạnh là biết hiển nhiên chính là tiền.

“Biết chuẩn vậy mà anh còn không đi nhanh lên sao.” Lâm Phàm nói.

Vương Minh Dương cười cười, ngoắc ngón tay một chút. Người đàn ông bên cạnh mở cái hộp ra, bên trong đặt lần lượt từng xấp, từng xấp tiền.

Điền Thần Côn vừa nhìn thấy những tờ tiền màu hồng này đã không rời mắt được, vô thức nuốt nước miếng một cái, trong lòng đang kêu gào: “Rốt cuộc đây là đang xảy ra chuyện gì.”

Lúc Lâm Phàm nhìn thấy số tiền này, trái tim cũng đập bình bịch, đúng là quá nhiều tiền mà.

Đáng tiếc chỉ có thể nhìn mà không thể lấy, nếu cầm mình sẽ bị thiên lôi đánh cho choáng váng.

“Không nói nữa,Vương Minh Dương tôi nói một là một, hai là hai. Ngày hôm qua anh tính rất chuẩn, một trăm vạn này thuộc về anh.” Vương Minh Dương nói.

Lâm Phàm vẫn cố giữ thần sắc như thường, nhưng nội tâm lại vô cùng đau đớn. Sau đó giả vờ bình tĩnh nói: “Trong thời gian miễn phí xem bói, tôi nói miễn phí là miễn phí, số tiền này tôi không nhận.”

Lâm Phàm nói ra những lời này từ trong miệng phải đau đớn đến cỡ nào, phải nhận áp lực lớn cỡ nào chứ.

Cuộc đối thoại giữa hai người làm cho Điền Thần Côn hoàn toàn choáng váng.

Đây chính là một trăm vạn đó, bị điên hay sao mà không thu vậy.

“Nếu đã xem bói đúng rồi thì tiền này hẳn là của chúng ta chứ, sao có thể không nhận được. Cứ để tôi nhận hộ cho.” Điền Thần Côn chịu không nổi, người ta đã chủ động mang đến cửa một trăm vạn mà còn không nhận thì không phải là ngốc sao.

Lâm Phàm không nói gì, trong lòng ngược lại có một tia hy vọng, nhưng hy vọng này tồn tại chưa đến một giây đã bị phá sản.

“Lưu ý: Điền Thần Côn và ký chủ là người hợp tác, hắn nhận tiền hộ cũng giống như ký chủ nhận tiền vậy.”

Mẹ nó!

“Không được phép nhận!” Lâm Phàm gào khô cả họng.

Điền Thần Côn bất ngờ ngơ ngác, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm, tận tình khuyên giải: “Người ta đã chủ động đưa tới cửa rồi, nếu như không nhận không phải là không nể mặt hay sao.”

Theo như Điền Thần Côn nghĩ, Lâm Phàm nhất định là muốn nhận nhưng chắc là muốn giữ mặt mũi, không muốn tự mình nhận tiền. Dù sao hắn cũng biết là Lâm Phàm là người rất thích tiền.

Chỉ vì một trăm đồng còn có thể nhớ kỹ cả đời chứ đừng nói đến một trăm vạn như thế này.

“Đây không phải là vấn đề mặt mũi hay không mặt mũi, mà là vấn đề nguyên tắc.” Lâm Phàm hít sâu một hơi, nói ra một câu trái với lương tâm.

Vương Minh Dương nhìn Lâm Phàm, cầm hộp tiền trong tay đặt ngay ở giữa.

“Anh có nguyên tắc của anh, tôi có phong cách làm việc của tôi. Vương Minh Dương tôi nói ra thì không hoàn thành không được, hôm nay anh không nhận cũng phải nhận.” Vương Minh Dương có tính tình bướng bỉnh không ai bằng. Đồng thời phong cách làm việc cũng vô cùng quỷ dị. Cách suy nghĩ cũng đặc biệt khác người.

Lúc này người qua đường xung quanh vây xem càng ngày càng đông. Trong lúc nhất thời cũng quay ra tán phét với nhau.

“Hai người này xảy ra chuyện gì vậy? Nhìn như có vẻ đang cãi nhau.”

“Tôi nghe thấy người đàn ông này muốn đưa ông chủ xem bói kia một trăm vạn, nhưng ông chủ này không cần nên bây giờ hai người đang giằng co.”

“Mẹ kiếp, thật á? Còn có thể có loại việc thế này sao?”

“Ông chủ này không phải là kẻ ngu đấy chứ? Còn cả người đàn ông kia có phải cũng ngu luôn không? Đó chính là một trăm vạn, người ta không nhận còn nhất định phải nhét cho người ta, thế chẳng phải là chê mình nhiều tiền sao?”

“Các người xem, cửa hàng này vừa mới khai trương, không phải là làm quảng cáo đấy chứ?”

“Quảng cáo? Ông tìm một trăm vạn tiền mặt đến đây để làm quảng cáo cho tôi xem, hơn nữa chiếc xe thể thao này, giá cũng khoảng mấy ngàn vạn, muốn thuê cũng không thuê được.”

…..

Chương 52: Không hiểu sao lại đánh nhau (2)

Người xung quanh nghị luận sôi nổi còn Lâm Phàm và Vương Minh Dương lại đang giống như liều chết với nhau vậy. Ngay cả nội tâm hai gã thuộc hạ của hắn cũng giống như một đầm nước chết, tính tình bướng bỉnh của ông chủ con mẹ nó lại đến nữa rồi.

Đối với ông chủ này, bọn họ thật lòng ủng hộ, tuy rằng bá đạo nhưng lại nghĩa khí. Ai đối với hắn thật lòng thật ý thì hắn đối với người đó tốt đến mức làm cho người đó cảm thấy thế giới này đến cả cha mẹ cũng không tốt bằng hắn.

Bộp!

Lúc này, Vương Minh Dương cầm chiếc hộp lên, đặt vào trong ngực Lâm Phàm: “Hôm nay anh phải thu tiền này cho tôi, chúng ta đi.”

Vương Minh Dương không muốn nói thêm gì nữa, sau khi nhét hộp tiền vào trong ngực Lâm Phàm thì quay đầu rời đi.

Lâm Phàm nhìn cái hộp trong ngực, nội tâm cũng sắp sụp đổ rồi, nhưng bách khoa toàn thư chính là thứ đồ chơi lừa người.

Giờ phút này, Lâm Phàm lập tức túm lấy Vương Minh Dương: “Tôi không có khả năng nhận số tiền này, anh cầm về đi.”

“Anh buông tay ra cho tôi.” Vương Minh Dương khẽ cáu, chỉ tay vào mặt Lâm Phàm nói.

“Anh cầm đi cho tôi.” Lâm Phàm cũng không sợ, cũng chỉ vào mặt Vương Minh Dương nói.

“Vương tổng…” Hai thủ hạ nhìn thấy Vương tổng bị người ta đối xử như vậy thì đương nhiên không thể nhịn được.

“Các người đứng lại hết cho tôi, việc này không liên quan đến các người. Mặc kệ phát sinh chuyện gì, hai người các anh đều thành thành thật thật đứng ở đó cho tôi, có nghe thấy không.” Vương Minh Dương bá đạo nói.

“Vâng.” Hai thủ hạ gật gật đầu, bọn họ biết Vương tổng nói một là một, cho dù lát nữa trời long đất lở, trừ khi Vương tổng mở miệng còn nếu không thì bọn họ vẫn phải đứng.

“Tôi sẽ nói lại lần cuối cùng, anh buông tay cho tôi, tiền này tôi sẽ không nhận lại.” Vương Minh Dương nói.

“Anh lấy tiền đi rồi thì tôi sẽ buông tay, bằng không hôm nay tôi sẽ không để anh đi.” Số tiền này đối với Lâm Phàm mà nói thật sự là quá tốt, nhưng cầm cũng không có mạng để tiêu. Nếu Vương Minh Dương này không mang đi, không phải là muốn mạng của mình sao.

“Anh bị bệnh à, hay là muốn đánh nhau đây hả?” Vương Minh Dương nổi giận. Đây là lần đầu tiên hắn gặp loại chuyện này. Điều này trong mắt Vương Minh Dương là hoàn toàn không nể mặt.

“Con mịa nó, anh có phải bị điên không đấy, tôi không cần tiền này của anh. Anh nhất định phải đưa cho tôi làm gì, là do tiền anh nhiều đến mức không có chỗ tiêu hay là anh muốn đánh nhau đây hả.” Lâm Phàm cũng tức giận đáp.

Mẹ kiếp, mình là người thành thật cũng không được sao?

Đổi nghề xem bói, không có việc làm ăn gì khác. Bây giờ có khoản tiền khổng lồ đầu tiên đến tay thì lại không thể lấy. Con mịa nó, chuyện này không bực mình hay sao.

“Được! Trâu bò! Được lắm! Anh không đánh thì là là cháu trai tôi, còn không thì nhận tiền ngay cho tôi

Vương Minh Dương không tin được là có người dám động đến hắn.

“Chỉ cần tôi đánh anh thì anh sẽ thu tiền lại có đúng không?” Lâm Phàm nói.

“Không sai, nhưng anh dám sao….”

Bốp!

Trong nháy mắt, Lâm Phàm đã ra tay, một quyền trực tiếp đấm vào hốc mắt của Vương Minh Dương. Vương Minh Dương lúc này nghệt mặt ra, dường như không nghĩ tới đối phương thật sự dám đánh hắn.

Một quyền đấm ra, Vương Minh Dương có ngay một con mắt gấu trúc.

“Anh….”

“Tôi đã đánh rồi, hiện tại thu tiền lại cho tôi đi.” So sánh với tính mạng của mình, đánh đối phương một quyền thì tính là gì.

Bốp!

Đúng lúc này, trong mắt Lâm Phàm đột nhiên xuất hiện một nắm đấm to bằng bao cát.

“Con mịa nó, dám đánh lén ông.”

Giờ khắc này, Lâm Phàm hoàn toàn nổi giận, tên này quá âm hiểm. Sau đó hắn lại nện một quyền vào một con mắt khác của Vương Minh Dương. Trong nháy mắt biến thành hai cái mắt gấu trúc.

“Anh dám đánh tôi.”

“Tôi đánh đấy, ai sợ ai chứ, tiền này anh phải đem đi cho tôi.”

“Mẹ kiếp, hôm nay tôi sẽ không cầm, có gan thì anh giết chết tôi đi.” Vương Minh Dương và Lâm Phàm lao vào đánh nhau.

“Tôi liều mạng với anh….”

“Ai cũng không được xen vào. Chuyện hôm nay chỉ là chuyện của tôi và hắn ta, các người đều cút sang một bên hết cho tôi.”

…..

Giờ phút này, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt. Chuyện phát sinh đến mức này đã vượt ngoài dự đoán của bọn họ.

Trên thế giới này sao lại có người như vậy cơ chứ…

Không phải chỉ là tiền thôi sao, anh không lấy thì có thể cho bọn tôi mà.

“Tên khốn, còn dám đánh vào mắt tôi à.”

Binh!

Lúc này, hai người Lâm Phàm và Vương Minh Dương vẫn cùng một chỗ đánh nhau, anh một quyền, tôi một quyền, đánh quên cả trời đất.

Điền Thần Côn trong lòng như sụp đổ, đây là loại tình huống gì đây, không phải là một trăm vạn sao, vì cái gì lại không chịu nhận lấy chứ.

Nhưng làm sao Điền Thần Côn có thể biết rằng nếu Lâm Phàm dám nhận, chắc chắn sẽ bị đánh chết tại chỗ.

Đây hết thảy là do Lâm Phàm tự tạo nghiệt.

Nếu lúc đó ở trên Weibo không có ghi miễn phí xem bói thì lúc này Vương Minh Dương đưa tới 100 vạn như vậy. Lâm Phàm chắc chắn sẽ thu vào trong túi rồi, thế nhưng bây giờ lại không thu được.

Chương 53: Đây chính là đèn chỉ đường (1)

“Tránh đường! tránh đường”

Lúc này, hai chiếc xe cảnh sát chạy tới, bọn họ hận được tin báo của quần chúng nhân dân, ở đây có phát sinh đánh nhau.

“Hai người có chuyện gì sao?” Một viên cảnh sát hơi béo hỏi.

“Hắn con mẹ nó bị thiểu năng.” Vương Minh Dương nói.

“Anh, mịa nó mới là kẻ bị bệnh thần kinh.” Lâm Phàm bất mãn hét lên.

Đánh giá theo tình hình, có vẻ như họ bất cứ lúc nào cũng có thể làm thêm trận nữa.

Cảnh sát bên cạnh bắt đầu giải tán đám đông, nhiều người như vậy tụ tập lại một chỗ, chắc chắn sẽ có ảnh hưởng không tốt, nhưng cũng hỏi thăm một chút những người qua đường để biết ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Đồng chí cảnh sát, tên kia muốn đưa một trăm vạn nhân dân tệ cho vị lão bản, nhưng lão bản này không chịu nhận, sau đó hai người liền lao vào đánh nhau.”

Viên cảnh sát vừa định ghi chép một chút, nghe được việc như vậy, tay cầm bút liền dừng lại, ngẩng đầu hỏi: “Mấy người nói nhảm cái gì vậy?”

“Không có, làm sao có thể nói bậy được, không tin thì có thể hỏi người khác.”

“Không sai! Cái này tuyệt đối là thật, tôi cảm thấy đầu óc hai người này đều có vấn đề.”

“Loại tình huống này cho dù là trong phim ảnh cũng rất hiếm thấy, không nghĩ tới hôm nay lại có thể nhìn thấy tận mắt.”

“Thế giới rộng lớn, chuyện lạ gì cũng có.”

Vị cảnh sát ghi tên có chút mất trí rồi, đây con mẹ nó không phải là một trò lừa bịp chứ? Một người đưa tiền, người kia không muốn, sau đó đánh nhau?

Viên cảnh sát lại gần viên cảnh sát kia nói vài lời, cảnh sát kia gật đầu nhẹ.

“Đều mang đi.”

Hai thuộc hạ của Vương Minh Dương lúc này cũng thở dài một tiếng, mỗi người lái một chiếc xe, chuẩn bị theo xe cảnh sát trở về đồn, ông chủ của chúng ta tuy giàu có nhưng cũng là người tuân thủ pháp luật, việc gì cũng phải làm theo các quy tắc.

“Thần Côn, trông coi cửa hàng Điếm Diện cho tốt.”

Lâm Phàm không thể ngờ hôm nay vừa mới khai trương cửa hàng, đã phải kết thúc như vậy, cũng quá xui xẻo đi.

Khi Lâm Phàm và những người khác bị cảnh sát bắt đi, đám đông xung quanh vui vẻ giải tán, sự việc hôm nay thực sự kỳ lạ, đồng thời đối với cửa hàng này có chút ấn tượng.

Trong cục.

Lâm Phàm và Vương Minh Dương đang ngồi trên một chiếc ghế dài nhỏ, quần áo của họ bị xé nát bét, khuôn mặt cũng bị bầm tím và sưng tấy, về cơ bản đã bị biến dạng.

“Đau!”

Sau khi dừng lại, cả hai lấy một tay che mặt, nhe răng trợn mắt vì đau.

“Anh con mẹ nó ra tay cũng thật tàn nhẫn.” Vương Minh Dương xoa xoa mặt nói.

“Anh cũng không tệ.” Lâm Phàm cùng Vương Minh Dương dùng hai mắt gấu trúc liếc nhau, vừa rồi ở cùng một chỗ đánh đến kinh thiên động địa, người bình thường thật đúng là chạy không thoát.

“Vương Minh Dương tôi đây lăn lộn nhiều năm như vậy, nhưng chưa từng gặp qua loại người như cậu.” Vương Minh Dương cũng cảm thấy kỳ quái, một trăm vạn nhân dân tệ cũng không muốn, nếu không phải ngu xuẩn thì có thể là cái gì nữa.

Nhưng sau trận chiến này, Vương Minh Dương cảm thấy ông chủ Lâm mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng tính tình rất hợp lý.

Bởi vì cái gọi là không đánh nhau thì không biết nhau, trận này đánh nhau cũng có thể tạo nên một ít tình hữu nghị.

“Lâm Phàm tôi lăn lộn ở đây nhiều năm như vậy, cũng chưa từng gặp qua loại người nào như anh.” Lâm Phàm thở phì phò, sau đó nói.

“Bây giờ anh đã tin chưa? Tôi đã nói với anh rằng hôm nay có họa sát thân, thì đúng là sẽ có họa sát thân mà.”

“Ha ha, ông chủ Lâm! Tính ra chính cậu cũng gặp phải họa sát thân mà?” Vương Minh Dương nói.

Ngay tại thời điểm hai người đang cãi nhau, cảnh sát đi tới, đối với chuyện này, đám cảnh sát cũng trợn tròn mắt, tình huống này nói thật ra đúng là con mẹ nó khiến người khác khó lòng nghĩ ra.

Quả nhiên như người qua đường nói, một người đưa tiền, một người không nhận, cuối cùng bắt tay vào làm, đây quả là một

giai thoại trong thiên hạ.

“Hai vị, muốn tự mình giải quyết hay là thông qua thủ tục?” Loại chuyện này nếu như công khai nói ra, cũng là chuyện nhỏ, bọn họ cũng không muốn làm cho quá phức tạp.

Mà vừa nãy kiểm tra một chút, Vương Minh Dương này thực sự là một doanh nhân lớn ở Thượng Hải, trị giá hàng chục tỷ, vậy mà lại là một nhân vật lớn a.

Nếu mà là sếp của mình, vẫn phải khách khí vài phần.

“Làm theo thủ tục.” Lâm Phàm nói.

“Giải quyết riêng đi.” Vương Minh Dương nói.

Lúc này hai người liếc nhìn nhau, ý định lại thay đổi.

Lâm Phàm: “Vậy giải quyết riêng đi.”

Vương Minh Dương: “Làm theo thủ tục.”

Viên cảnh sát nhận xử lý vụ này không nói nên lời, sau đó bình tĩnh nói: “Các anh cố gắng thương lượng với nhau, đừng vội vàng trả lời tôi như vậy.”

“Vậy chúng tôi sẽ tự mình giải quyết.” Lâm Phàm cùng Vương Minh Dương đồng thanh nói.

“Chuyện này cũng là chuyện nhỏ, hai người ký tên xong là có thể rời đi.” Cảnh sát đưa đồ trong tay cho hai người.

Sau khi ký xong, Lâm Phạm thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời khỏi đồn cảnh sát, Lâm Phàm phải đến bệnh viện mua ít thuốc chống viêm. Cái tên này ra tay cũng ác thật, mấy ngày nữa e rằng phải khiêm tốn một chút rồi.

Nếu không ra ngoài sẽ bị người ta cười chết mất.

Chương 54: Đây chính là đèn chỉ đường (2)

Trước cổng sở cảnh sát.

Vương Minh Dương quay đầu lại nói: “Cậu là người đầu tiên không nể mặt tôi, chuyện này tôi sẽ ghi nhớ kỹ.”

“Giới thiệu chút, tập đoàn Đông Hán Vương Minh Dương.”

Lâm Phàm nhìn Vương Minh Dương, sau đó cười một tiếng: “Làm sao, muốn hòa giải à.”

“Ha ha, đây là vì Vương Minh Dương tôi coi trọng anh, anh có chút thú vị đó, có thể kết giao bạn bè chứ.”

“Có thể cùng tôi kết giao bạn bè chính là phúc của anh đấy. Nghe cho kỹ đây, tôi chính là thiết khẩu thần toán, một lời có thể đoán được sống chết. Lâm đại sư Lâm Phàm.”

Ba!

Hai người nắm tay nhau, xem như lần đầu gặp mặt.

“Đi thôi! Có cơ hội lại cùng cậu đánh nhau một trận.” Vương Minh Dương khoát tay, một câu không khách khí cũng không có, trực tiếp bỏ mặc Lâm Phàm ở cổng đồn cảnh sát rồi lên xe rời đi.

Sau khi xe rời đi.

Lâm Phàm lần nữa hít một hơi lạnh, thực sự con mẹ nó đau. Hy vọng trang bách khoa toàn thư tiếp theo có thể mở ra một loại kiến thức về chiến đấu, đến lúc đó có thể khiến đối phương bị đánh đến mức cha mẹ cũng không nhận ra.

Khi Lâm Phàm chuẩn bị bắt xe taxi rời đi, thì bên cạnh lại có một chiếc xe cảnh sát ngừng lại, vì vậy Lâm Phàm tự nhiên không chú ý đến.

Thế nhưng trong chiếc xe cảnh sát này, một viên cảnh sát đã chú ý đến Lâm Phàm.

“Ông chủ nhỏ?” Thanh âm này rất là kinh ngạc, tựa hồ giống như đã phát hiện sự tình gì đó dị thường.

Lâm Phàm nghe được có người gọi mình, quay đầu lại nhìn thì ngây ngẩn cả người: “Lưu đội trưởng!”

“Ông chủ nhỏ, mấy ngày nay cậu đi đâu vậy? Ơ, mặt cậu bị sao vậy?” Lưu Hiểu Thiên nhìn thấy Lâm Phàm thực sự rất phấn khích, hắn đã mấy ngày rồi không được ăn bánh kếp, gần như đói muốn chết rồi.

“Đừng nói nữa, cùng tên điên đánh nhau, hiện tại tôi đã đổi nghề rồi. Nhưng Đội trưởng Lưu à, tại sao anh lại thay đổi

công việc của mình vậy?" Lâm Phàm nhìn thấy Lưu Hiểu Thiên thân mặc đồng phục cảnh sát, cảm thấy có chút khó hiểu.

"Ha, tất cả đều không phải là nhờ có cậu sao. Nếu không có cậu, tôi đã không thể làm công việc yêu thích của mình rồi." Lưu Hiểu Thiên cười nói.

Việc này thật đúng là nên đến cảm ơn Lâm Phàm.

Sự việc đó được đưa tin khiến Lưu Hiểu Thiên được cấp trên khen ngợi, nhưng chuyện tốt này còn lâu mới hết, Lưu Hiểu Thiên bởi vì vận khí không tốt, tại một bữa tiệc trong lúc vô tình, đụng phải cục trưởng cục cảnh sát, ngày hôm đó Lưu Hiểu Thiên uống say, quên mất lời mình nói là gì.

Ngày hôm sau thì văn bản điều động đến, trực tiếp chuyển chức từ quản lý trật tự đô thị đến cục cảnh sát. Bởi vì đã công tác hơn chục năm, tư chất đầy đủ vì vậy đến nơi này đảm nhiệm chức trung đội trưởng.

Mặc dù quyền lợi không nhiều lắm, nhưng điều đó lại khiến Lưu Hiểu Thiên rất vui vẻ.

"Đội trưởng Lưu, xin chúc mừng nha! Nhưng có phải anh đang tiếp nhận một vụ án khó giải quyết phải không? Tôi nhìn thấy tình cảnh của anh hiện tại rất thảm đó." Lâm Phàm hỏi.

"Ông chủ nhỏ, làm sao cậu biết được vậy?" Lưu Hiểu Thiên có chút kinh ngạc, chuyện này thật đúng là bị ông chủ nhỏ nói trúng.

"Nói thật với anh, hiện tại tôi đã mở một văn phòng bói toán ở phố Vân Ly, chuyên đoán mệnh xem bói." Lâm Phàm cười nói.

Lưu Hiểu Thiên có chút sửng sốt trợn tròn mắt, xem bói sao?

"Đội trưởng Lưu, danh sách trong tay anh có thể cho tôi xem một chút không." Lâm Phàm nói.

Danh sách trong tay Lưu Hiểu Thiên là lệnh truy nã, chủ nhân trên bức ảnh là hung thủ trong một vụ án giết người. Tuy nhiên vụ án này đã diễn ra được một thời gian rồi, kỹ năng phản điều tra của tên sát nhân này rất cao siêu, cũng không biết trốn ở đâu rồi.

Huống chi cấp trên thúc giục gấp, đội trưởng Lưu bận rộn đến sức đầu mẻ trán, cả ngày cũng không làm được gì chỉ có thể dò hỏi khắp nơi. Thế nhưng đến bây giờ vẫn không có tin tức gì.

Lưu Hiểu Thiên đưa danh sách trong tay cho Lâm Phàm, Lâm Phàm nhìn thoáng qua các bức ảnh trong danh sách, sau đó thì nói.

“Lưu đội trưởng, nếu tin lời của tôi nói, anh có thể đi cầu lớn Trường Thiên nhìn xuống dưới một chút, có lẽ sẽ thu được chút gì đó.”

Lâm Phàm đi rồi, nhưng Lưu Hiểu Thiên vẫn đứng đó ngây cả người.

“Cầu Trường Thiên sao?”

Lưu Hiểu Thiên không hiểu tại sao ông chủ nhỏ lại nói như vậy, đứng đó do dự một lúc.

“Đội trưởng, lời nói khoác lác của đám thầy bói không đáng tin đâu.”

Một viên cảnh sát ở trong xe cảnh sát nói.

Truy đuổi một tên tội phạm đang lẩn trốn, có thể dựa vào việc xem bói hay sao? Cái này nếu mà để lãnh đạo biết, bọn hắn không phải là sẽ bị chỉnh chết à. Thân là nhân viên công chức, mà lại tin vào những thứ phản khoa học này, nếu làm lớn chuyện này hay bị ai đó báo cáo thì chỉ sợ sẽ bị xử phạt mất.

Lưu Hiểu Thiên trực tiếp lên xe rồi nói: “Đi cầu Trường Thiên.”

“Đội trưởng, anh thật sự tin sao?” Mấy viên cảnh sát trong xe kinh ngạc nói.

“Bây giờ vẫn còn sớm, mặc kệ chỗ đó có hay không cứ qua xem thử đi.” Lưu Hiểu Thiên đối với loại chuyện này đương nhiên không tin, nhưng khi nghe Lâm Phàm nhắc tới cầu Trường Thiên, Lưu Hiểu Thiên cảm thấy nếu không đi, trong lòng luôn có cảm giác khó chịu.

Chương 55: Vòng ánh sáng mặt trời màu xanh lục (1)

Cầu Trường Thiên.

Đây không chỉ là cây cầu lớn nhất ở Thượng Hải bắc ngang qua bờ sông Trường Hà, mà nơi này còn có biệt danh là Cầu Ăn Mày.

Bởi vì có rất nhiều người ăn xin coi nơi này như nhà của họ và định cư ở đây.

Lúc này, dưới gầm cầu Trường Thiên, một người đàn ông ăn mặc rách rưới, khuôn mặt lấm lem đang thu mình trong góc nhắm mắt nghỉ ngơi.

Người đàn ông cải trang thành ăn mày này tên là Tần Xuyên, hung thủ của một vụ án giết người, ở thời đại công nghệ cao hiện nay, muốn tránh khỏi việc bị truy lùng, thật sự rất khó.

Tuy nhiên, tên Tần Xuyên này có các phương pháp chống điều tra rất mạnh, không để lại chút dấu vết nào mà dưới con mắt của cảnh sát hiên ngang rời đi.

Chứng minh thư không còn hiệu lực, vì vậy để tìm cách rời đi, chỉ có thể tạm thời trốn dưới cầu Trường Thiên, ở một chỗ trà trộn vào một nhóm ăn xin để che giấu tai mắt.

“Các người từng gặp qua người này chưa?”

Lúc này Tần Xuyên đang ngồi nghỉ ngơi một hồi đột nhiên nghe thấy một giọng nói khiến hắn cả người run lên, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy từ xa có vài cảnh sát đang dần dần đi tới, tra hỏi cẩn thận từng tên ăn xin một.

“Bọn họ làm sao lần ra tới nơi này?” Tần Xuyên trong lòng kinh hãi, tim đập kịch liệt nhưng phẩm chất tâm lý vững vàng lại để cho Tần Xuyên bình tĩnh lại, bắt đầu nghĩ cách giải quyết chuyện này.

“Đội trưởng, Tần Xuyên làm sao có thể trốn ở chỗ này?”

Mùi ở đây thật khó ngửi, hai cái lỗ mũi bị kích thích gần như mất đi cảm giác, đặc biệt là khi có rất nhiều người ăn xin tụ tập ở đây, kiểm tra từng người một thì mất bao lâu đây?

“Đúng vậy, nếu như tôi là Tần Xuyên, sẽ không bao giờ trốn ở đây.” Một cảnh sát khác nói.

“Chính bởi vì chúng ta cho rằng không có khả năng, mới càng có khả năng. Tần Xuyên phản điều tra rất mạnh, căn cứ điều tra thì Tần Xuyên này từng là bác sĩ tâm lý, nhìn thấu lòng người của hắn so với chúng ta lợi hại hơn nhiều.” Mặc dù Lưu Hiểu Thiên chỉ là một quản lý đô thị, nhưng cũng là người từng trải qua khóa huấn luyện. Lưu Hiểu Thiên vốn chính là muốn trở thành cảnh sát, nhưng sau đó bởi vì một số lý do mà trở thành người giữ trật tự đô thị.

Bây giờ là một cảnh sát, Lưu Hiểu Thiên cảm thấy những kiến thức mà hắn đã học được trong nhiều năm cuối cùng đã phát huy tác dụng.

Sau khi nhìn thấy tình hình ở đây, Lưu Hiểu Thiên cảm thấy nơi này không bình thường.

Nhưng hiện tại sắc trời đã tối, nếu tiếp tục điều tra thì có chút khó khăn.

“Đội trưởng! Bây giờ trời đã tối rồi, chúng ta tra hỏi từng người một, nhất định sẽ không tra ra được cái gì. Cho dù chúng ta cùng Tần Xuyên mặt đối mặt cũng không nhận ra, không bằng ngày mai lại tới rồi kiểm tra kỹ một phen?” Một viên cảnh sát khác nói.

Lưu Hiểu Thiên im lặng một hồi, cảm thấy lời nói này có chút có lý.

Nhưng vào lúc này, Lưu Hiểu Thiên nhìn thấy phía xa có một bóng người đứng lên, quay người lại chậm rãi đi về phía xa.

Thân hình này…

“Tần Xuyên.” Lưu Tiểu Thiên đột nhiên rống to.

Mà bóng người kia kịch liệt run lên, sau đó không thèm quay đầu lại, nhấc chân mà bỏ chạy.

Tần Xuyên không nghĩ tới việc mình bị phát hiện như vậy, nhưng điều mà Tần Xuyên không biết là Lưu Hiểu Thiên bọn hắn cũng đã chuẩn bị rời đi.

“Đuổi theo!”

Lúc này, Lưu Hiểu Thiên đã chắc chắn 100% tên bỏ trốn kia.

Chính là Tần Xuyên.

“Trước mặt đồng chí, là một tên tội phạm đang chạy trốn, đừng để hắn chạy thoát.” Khoảng cách giữa Lưu Hiểu Thiên bọn hắn và Tần Xuyên có chút xa, nếu không có gì ngoài ý muốn, rất có khả năng tên này sẽ chạy thoát.

Mà lúc này trước mặt Tần Xuyên có mấy tên ăn mày, Lưu Tiểu Thiên cũng không xác định đối phương có giúp bọn hắn hay không, nhưng nhắc nhở một chút, cũng là ý tốt.

“Cút ra!”

Tần Xuyên nhìn mấy tên ăn xin trước mặt, dữ tợn rống lên.

Mấy tên ăn mày kia cũng sửng sốt, có chút bị dọa.

Nhưng ngay khi Tần Xuyên chuẩn bị đi ngang qua bọn họ, một tên ăn mày duỗi chân ra khiến cho Tần Xuyên trượt chân ngã nhào xuống đất, sau đó mấy tên ăn mày xông lên đè Tần Xuyên xuống dưới.

“Làm tốt lắm.” Thấy cảnh này, Lưu Tiểu Thiên vui mừng khôn xiết.

Sau khi một số viên cảnh sát chế phục Tần Xuyên, Lưu Hiểu Thiên bước tới bắt tay với ba tên ăn mày, “Cảm ơn, cảm ơn rất nhiều.”

“Đây là hung thủ giết người hàng loạt, cám ơn các anh đã ra tay giúp đỡ.”

Ba tên ăn xin này đều đã ngoài sáu bảy mươi, mặt đầy nếp nhăn. Lúc này cũng cười nói: “Không cần cảm ơn! Đồng chí cảnh sát, kẻ đào tẩu này dám lẻn vào đám ăn xin chúng tôi, không phải sẽ làm mất mặt chúng tôi hay sao?”

Sau khi ba người ăn xin nói xong, họ lại đi bộ dưới gầm cầu vượt.

Lưu Hiểu Thiên có rất nhiều điều muốn nói, nhưng nghe được những lời của những tên ăn xin này, trong lúc nhất thời cũng ngây ngẩn người.

“Ăn xin? Mất mặt…”

“Buông tôi ra.” Lúc này tên Tần Xuyên bị chế phục tức giận gầm lên.

“Tần Xuyên, thật không ngờ anh đúng là ở đây.” Lưu Tiểu Thiên thở phào nhẹ nhõm, đồng thời nghĩ đến lời ông chủ nhỏ thì trong lòng có rất nhiều nghi hoặc, cậu ta làm sao lại biết Tần Xuyên ở chỗ này chứ?

Chương 56: Vòng ánh sáng mặt trời màu xanh lục (2)

“Làm sao các người biết tôi ở đây?” Tần Xuyên sửng sốt, hắn nghĩ mãi không ra việc làm sao những cảnh sát này lại biết hắn trốn ở đây.

“Ha ha, bí mật.” Lưu Tiểu Thiên cười một cách thần bí, nhưng trong lòng vẫn là tràn đầy kinh ngạc, nếu nói ra ai tin cho được đây.

Sau khi đẩy Tần Xuyên lên xe, những viên cảnh sát còn lại nhớ lại chuyện xảy ra ở cổng cục cảnh sát, cũng trợn mắt há mồm.

“Đội trưởng, tiểu tử đó thực sự đoán ra được.”

“Con mẹ nó, đoán mệnh mà lại có thể tính ra được phạm nhân bỏ trốn ở đâu, đây không phải là nghịch thiên sao?”

Tần Xuyên nghe những lời nói của mấy vị cảnh sát này, trong lúc nhất thời cũng là trợn tròn mắt.

Lão tử là bị một tên thầy bói đoán ra?

Lúc này, Lâm Phàm đã về tới nhà.

“Ôi chao! Bất hạnh không bao giờ đến đơn lẻ, hiện thực tàn khốc như vậy đấy. Mặc dù mình có kỹ thuật bói toán cao siêu như vậy, tại sao lại không thể đạt được hiệu quả đông như trẩy hội chứ?” Trong lòng Lâm Phàm cảm thấy bất lực.

Nhiệm vụ thứ hai của bách khoa toàn thư: Người người kính ngưỡng, trở thành Lâm đại sư

Ngay từ đầu, vốn nghĩ rằng sẽ dễ dàng hoàn thành, nhưng bây giờ nghĩ lại, cũng không đơn giản như vậy.

“Không được, phải chủ động xuất kích, không thể ngồi ôm cây đợi thỏ được, bây giờ mạng Internet phát triển như vậy, muốn nổi tiếng nhanh thì chỉ còn cách thôi.”

Lâm Phàm chuẩn bị sẵn sàng dốc toàn bộ sức lực, sau đó lập tức mở Weibo, kiểm tra Weibo của người nổi tiếng có mấy trăm vạn hoặc mấy ngàn vạn người theo dõi.

“Đầu tiên là người này đi.”

Trên màn hình điện thoại xuất hiện hình ảnh của nam diễn viên.

Trần Vũ Phàm, một ca sĩ kỳ cựu, đã hát nhiều bài hát nổi tiếng.

Lâm Phàm đối với minh tinh này cũng rất quen thuộc, có thể nói rằng nghe những bài hát của tên gia hỏa này lớn lên.

Weibo có hơn 4 trăm vạn người hâm mộ, con số này không cao nhưng cũng không ít.

Điều quan trọng nhất là tên này có tin tức lớn.

Bởi vì khi nhìn thấy ảnh chụp của đối phương, Lâm Phàm không có chú ý tới tư thế ảnh chụp bá đạo kia, mà lại chú ý đến trên đỉnh đầu đối phương có một vòng ánh sáng mặt trời màu xanh lục.

Sau đó, Lâm phàm bắt đầu sắp xếp lại ngôn ngữ, lạch cạch viết xuống một đoạn văn.

“Thảo nguyên xanh mênh mông treo lơ lửng trên đầu, anh có biết bản đại sư đang nói cái gì không”

Đoạn văn này, theo Lâm Phàm thấy thì không có vấn đề gì, mọi thứ đều đơn giản như vậy, chỉ cần không phải là người bị thiểu năng trí tuệ thì bình thường có thể lý giải được.

Không bị bệnh!

Một Weibo có mấy trăm vạn người theo dõi đương nhiên không thể đáp ứng được yêu cầu mà Lâm Phàm suy nghĩ trong lòng, cho nên phải tiếp tục cố gắng.

Lọc, tiếp tục sàng lọc.

Lúc này, Lâm Phàm phát hiện ra một nữ ngôi sao rất nổi tiếng trong giới catwalk người có hàng chục triệu fan theo dõi trên Weibo, dáng người cao gầy, ngoại hình ưa nhìn.

Chu Lỵ Vân, chị cả trong giới catwalk sẽ tham gia tuần lễ thời trang quốc tế.

Nhưng theo quan điểm của Lâm Phàm, ngôi sao này cũng có một ngày khốn khổ, nhìn vào tin Weibo mới nhất.

"Đếm ngược thì thời gian diễn ra Tuần lễ thời trang còn năm ngày nữa, tôi phải cố gắng hơn nữa mới được."

Lâm Phàm nhìn những dòng bình luận phía dưới, tất cả đều là lời chúc phúc, cổ vũ…

"Bản đại sư tính cho cô một quẻ, biết cô chuyến này không thể đi được."

Trong biển lời khen ngợi, lời bình luận antifan của Lâm Phàm cũng rất nổi bật.

Lâm Phàm không biết mình sẽ gây ra hậu quả gì, dù sao cũng phải tiếp tục lướt Weibo, tìm kiếm những người nổi tiếng có cuộc đời bi thảm.

Sau đó, một minh tinh khác xuất hiện trong tầm mắt của Lâm Phàm.

Với hàng trăm triệu người hâm mộ, chỉ cần đăng tùy tiện một cái Weibo nào thì đều có thể nắm chắc top hot search. Siêu cấp đại minh tinh, từng đóng nhiều phim lớn, thậm chí còn giành được nhiều giải ảnh hậu.

Đó là nữ diễn viên đứng trên đỉnh cao của làng giải trí.

Vương Băng Nhan là nữ thần trong lòng vô số nam thần, ngay cả Lâm phàm cũng từng xem phim của cô và cũng bị thu hút sâu sắc.

Xét cho cùng, dáng dấp xinh đẹp mới là thứ thu hút nhiều sự chú ý, huống chi là một đại minh tinh được bao phủ bởi ánh hào quang.

"Bộ phim mới nhất của Hồ Đại "Ngày mai không thể nói ra", trong đó nữ chính đóng vai này rất tuyệt vời, hy vọng Hồ Đại có thể cho cô ấy một cơ hội nữa. @Hồ Đại

Hồ Đại này là một đạo diễn nổi tiếng trong nước, chỉ đạo rất nhiều phim nổi tiếng, thậm chí có chỗ đứng trên trường quốc tế.

Hồ Đại: "Diễn xuất của Băng Nhan rất tốt, vai diễn rất hợp với nàng (mặt cười)."

Mà có hàng trăm nghìn lượt bình luận của cư dân mạng, rất được yêu thích.

Nhưng đối với Lâm Phàm, đây là thời điểm thể hiện kỹ năng thực sự của mình.

"Bản đại sư tính cho cô một quẻ, cô không nên tham gia đóng bộ phim này, nữ chính là một nữ diễn viên họ Dương."

Lâm phàm mặc dù chỉ là một trong hàng ngàn bình luận, nhưng cũng đã thuộc về hạng mục anti-fan, tự nhiên thu hút sự chú ý của mọi người.

Chương 57: Weibo bỗng hot

Sau đó Lâm Phàm đi comment dạo rất nhiều minh tinh khác, hạng mục cũng đa dạng, bao gồm cả những vận động viên bóng đá và bóng bàn.

"Bản đại sư tính cho một quẻ, nhất định sẽ thua rất thảm."

"Bản đại sư tính cho một quẻ, nhất định sẽ thua rất thảm."

"Bản đại sư tính cho một quẻ, sắp gặp xui xẻo phải nằm viện"

……..

Cho tới bây giờ Lâm Phàm cũng không biết mình đã coi số mạng cho bao nhiêu nhân vật nổi tiếng rồi, dù sao từ miệng Lâm Phàm mà nói thì căn bản cũng không có chuyện gì tốt cả.

Đến khi kiểm tra thời gian thì đã gần rạng sáng.

Trong vô thức, vậy mà đã lướt hơn bốn tiếng đồng hồ, đúng là thật bá đạo.

"Không nghĩ tới mình đã đăng nhiều như vậy, không biết có bị đánh chết hay không đây?" Lúc này Lâm Phàm cười ha ha. Chỉ là nếu như bình luận của hắn được chú ý, vậy thì càng tốt,

chờ đến lúc sự thật được phơi bày, mọi chuyện sẽ trở nên rất tươi đẹp.

Đi ngủ!

Vào thời điểm Lâm Phàm đang tiến vào mộng đẹp, những cư dân mạng cú đêm đó đang lướt Weibo, theo dõi người nổi tiếng yêu thích của mình.

“Thu Đao Chặt Cá” gãi chân, lướt Weibo của Vương Băng Ngôn, minh tinh này là minh tinh mà hắn yêu thích nhất, khuôn mặt lạnh lùng kia đã tác động sâu sắc đến nội tâm của ” Thu Đao Chặt Cá “.

Lúc này, “Thu Đao Chặt Cá ” lặng lẽ cởi quần, yên lặng chuẩn bị khăn giấy, đặt trước bàn máy tính.

Một phút sau, “Thu Đao Chặt Cá” lặng lẽ ném khăn giấy vào thùng rác, kéo quần lên,

Nhìn thần tượng trong lòng mãn nguyện.

Đặc biệt là sự tương tác giữa Vương Băng Nhan và Đạo diễn Hồ đã khiến Thu Đao Chặt Cá bật cười thành tiếng, nhưng vào lúc này, Thu Đao Chặt Cá nhìn thấy một cái tên Weibo quen thuộc.

“Lão tài xế đoán mệnh Lâm đại sư.”

Nhất là khi nhìn thấy bình luận này, càng tức giận hơn, “Thằng chó chết này! Mày dám cả gan ở nơi của idol tao làm càn, lão tử đập mày chết”.

Mặc dù “Thu Đao Chặt Cá ” là một trong hàng ngàn người đàn ông tiêu tiền như nước, nhưng hắn có một thân phận còn lớn hơn nữa, đó là thống đốc hải quân, người phụ trách vô số thủy thủ.

Sau đó, liên kết này đã được sao chép trực tiếp gửi đến hàng chục nhóm gần hai ngàn người.

Thu Đao Chặt Cá .“Toàn quân xuất kích, đẩy bình luận này lên đầu cho ta, cho tên khốn kiếp này lăn bánh.”

“Không thành vấn đề, Thu Đao soái ca ca đã lên tiếng, chúng ta tự nhiên sẽ giết tên gia hỏa này.”

“Lướt, lướt lên trên cùng luôn.”

“Thu Đao ca ca chính là Bạch mã hoàng tử trong lòng chúng ta, dẫn dắt chúng ta đến đỉnh cao của chiến thắng.”

Được vô số người trong nhóm ủng hộ, Thu Đao Chặt Cá nở một nụ cười tự mãn trên khuôn mặt mập mạp và bóng nhờn, lòng hư vinh được thỏa mãn.

….

Ngày hôm sau.

Bảy giờ.

“Vào một ngày đẹp trời, bạn phải duy trì một tâm trạng tốt.”

Lâm Phàm rửa mặt sạch sẽ, sau đó theo thói quen mở Weibo.

Xem thấy cái này, Lâm Phàm như muốn nổ tung.

“Đậu xanh rau má”.

Weibo của Lâm Phàm đã bị đại quân chiếm giữ, bài đăng trên Weibo duy nhất có hàng chục nghìn bình luận.

Trong lòng Lâm Phàm kích động nhìn đám fan hâm mộ, xem mà muốn bùng nổ, vậy mà bị unfollow mấy người.

Xem ra theo cách của Lâm Phàm, điều này thực sự không khoa học, nhiều người bình luận như vậy, làm sao có chuyện fan hâm mộ không tăng mà còn bị mất lượt fan theo dõi chứ.

“Tên đại ngu ngốc, mắng xong liền hủy theo dõi.”

“Băng Nhan nhà tôi là người có thể khi dễ vậy sao, bị thiểu năng à. Vậy mà còn dám đi coi bói, coi con mẹ anh.”

“Vũ Phàm nhà tôi nhờ tôi nói cho anh biết, đội nón xanh cái đầu anh á. Mở to con mắt chó của anh ra mà xem, không thấy Vũ Phàm nhà tôi đang rất ân ái sao? Bỏ theo dõi.”

“Đồ chó má, Chu Lỵ Vân ở trong nước chính là người mẫu trình diễn thời trang nổi tiếng nhất, cô ấy không đi được thì anh đi thay à, đồ thiểu năng.”

“Giám định hoàn tất, tên này là một gã thiểu năng.”

“Muốn nổi tiếng à! Chúng tôi sẽ khiến anh trở nên nổi tiếng, đẩy bình luận của anh lên hotsearch, chờ anh bị đánh chết. “

….

Lâm Phàm nhìn những bình luận này, bình tĩnh trừng mắt nhìn, thật là một đám người bá đạo mà.

Sau đó, xem lại bình luận của mình một chút.

Quả nhiên, bình luận của bản thân đều bị đẩy lên hot search, bị hàng ngàn cư dân mạng ngày đêm thay phiên nhau mắng, rất thê thảm luôn.

Lâm Phàm biết rằng những fan hâm mộ này đã không còn lý tính, cũng không muốn cùng bọn họ tranh cãi, nhưng để bày tỏ sự không phục của mình, Lâm Phàm lại đăng một Weibo khác.

"Mọi người đừng hoảng hốt, chúng ta rửa mắt chờ xem."

Lâm Phàm lúc này bình tĩnh không vội, không chút hoang mang, chẳng lẽ kỹ năng xem bói của lão tử còn có thể sai sao?

Chờ đến thời điểm sự việc xảy ra, để cho các người biết đừng hỏi tại sao mặt mình lại đau, đau đến mức xấu hổ vô cùng.

Lâm Phàm tạm thời không muốn để ý sự tình trên Weibo, sau đó ra ngoài đi đến cửa hàng. Hôm nay trời có vẻ tốt, hẳn là sẽ có chút công việc rồi.

Chương 58: Trời sinh một cặp (1)

"Đây là muốn chúng ta cạp đất mà ăn mà! Nếu ngày hôm qua cậu chịu nhận một trăm vạn kia thì không phải bây giờ chúng ta có thể yên tâm hưởng thụ rồi sao?"

Cửa hàng ngay cả một con ruồi cũng không có, Điền Thần Côn mặt mày ủ rũ nói.

"Dù có cạp đất mà ăn thì cũng là tôi ăn trước, bản thân ông còn có tiền lương. Tôi không vội thì ông vội cái gì?" Lâm Phàm nhìn dòng người ra vào ở bên ngoài, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói gì.

"Thần Côn, tôi muốn cùng ông thảo luận một chút về kỹ năng bói toán." Lâm Phàm thuận miệng nói.

"Được, trao đổi ngang hàng, nâng cao trình độ." Điền Thần Côn lúc này đang rất chán, muốn tìm chủ đề để giết thời gian.

Lâm Phàm ngồi dậy, bắt đầu có chút hứng thú, giá trị bách khoa toàn thư bây giờ chỉ có nhiêu đây, cũng không tăng lên bao nhiêu, đặc biệt là kiến thức về bói toán, người bình thường thật đúng là không hiểu chút gì.

Điền Thần Côn vẫn còn hoài nghi về khả năng xem bói của Lâm Phàm, vào lúc này, Lâm Phàm đã lên tiếng.

Từng giờ từng phút trôi qua, biểu cảm trên gương mặt của Điền Thần Côn dần dần thay đổi, từ lười biếng biến thành nghiêm túc, cuối cùng cẩn thận lắng nghe.

"Ding, giảng giải kiến thức bói toán, Điền Hán Danh thêm chút sự hiểu biết, giá trị bách khoa toàn thư +1."

Giá trị bách khoa toàn thư: 13.

"Được, nói hay lắm!" Điền Thần Côn vỗ đùi nói, đồng thời ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm cũng thay đổi.

Lúc này Lâm Phàm nở nụ cười.

"Này! Ở đây có một cửa hàng bói toán." Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một giọng nói.

Một người phụ nữ trung niên bước vào, sau đó nhìn hai người họ, nhưng bà ta không để tâm đến Lâm Phàm. Dù sao thì bói toán cũng là một ngành đặc thù, càng già mới càng được yêu thích.

"Bà chị, bà chị đến coi bói sao?" Điền Thần Côn vừa thấy có khách tới cửa lập tức tỏ vẻ rất nhiệt tình.

Kể từ lúc khai trương đến giờ, người đến xem rất nhiều, nhưng bước vào thì rất ít.

"Đúng vậy, nếu không phải thì tôi tới đây làm gì?" Người phụ nữ trung niên ngồi trên ghế, sau đó nhìn xung quanh một chút thì thấy một thanh niên ngồi ở chỗ đó, có chút khó hiểu hỏi: "Ông không phải là thầy bói sao?"

"Tôi không phải, vị này mới là thầy bói trong cửa hàng Lâm đại sư này." Điền Thần Côn cười nói.

"Ồ!" Người phụ nữ trung niên nghi ngờ nhìn Lâm Phàm, dù sao Lâm Phàm tuổi còn quá trẻ không khỏi khiến người ta

nghi ngờ, sau đó đứng dậy nói: ” Thôi quên đi! Không xem nữa!”

Đối với phụ nữ trung niên mà nói, tuổi còn trẻ thì có bản lĩnh gì chứ.

Điền Thần Côn nhìn thấy người phụ nữ trung niên muốn rời đi thì có chút lo lắng, khó khăn lắm mới người tới, sao có thể để người ta rời đi như vậy được chứ.

“Bà chị, đừng vội đi vậy chứ.” Điền Thần Côn vây quanh người phụ nữ, ra sức giữ người lại.

Nhưng người phụ nữ trung niên ấy lại không tin, tuổi còn trẻ như vậy thì có thể làm được gì chứ?

“Vị khách này! Bà tới đây là để giải quyết hôn sự của con trai mình có phải không.”

Lâm Phàm cầm tách trà, bình tĩnh ngồi đó, nhấp một ngụm, cười hỏi.

“Ừm?” Người phụ nữ trung niên kia vừa định bước đi thì bỗng dưng dừng lại, sau đó kinh ngạc quay đầu: “Làm sao cậu lại biết?”

“Ha ha, trên cửa viết cái gì?” Lâm Phàm bình tĩnh nói, đối với Lâm Phàm mà nói, cái này giả bộ rất mơ hồ, đại đa số người bình thường thật đúng là nhìn không ra.

“Lâm đại sư.” Người phụ nữ trung niên lẩm bẩm một mình.

“Đương nhiên, trên đời này không có chuyện gì mà Lâm đại sư không thể tính ra, nếu như muốn coi thì có thể ngồi xuống.” Lâm Phàm vươn tay, ra hiệu ý bảo đối phương có thể thử một chút.

Những lời này của Lâm Phàm khiến người phụ nữ trung niên đã có chút tin tưởng.

Phụ nữ trung niên một năm đi xem bói ít nhất cũng phải tới mười lần.

Lần này, hôn nhân là chuyện đại sự của con trai, bà đã tìm không dưới mười mấy tên đại sư nhưng người nào cũng nói tốt, tốt, rất xứng đôi.

Những kết quả này tự nhiên khiến người phụ nữ trung niên rất vui vẻ, bởi vậy cũng bắt đầu bận rộn, bắt đầu mua một vài thứ.

Khi ở trên phố Vân Ly, nàng nhìn thấy một cửa hàng bói toán, muốn tính lại xem như thế nào, nhưng khi nhìn thấy một chàng trai trẻ thì trong lòng thấy hơi mâu thuẫn.

“Về cái kia Lâm đại sư …”

“Người phụ nữ trung niên vừa mở miệng hỏi thăm đã bị Lâm Phàm cắt ngang.

“Đối với cuộc hôn nhân này, bà đã đi tìm hơn mười lăm người rồi phải không?” Lâm phàm nói.

“A! Cái này mà cũng có thể tính sao?” Người phụ nữ trung niên lúc này bị Lâm Phàm làm cho kinh hãi.

“Đây là điều đương nhiên.” Lâm Phàm tay nghề điêu luyện, không chút hoang mang: “Mười lăm người này đều cho là xứng đôi, nhưng ta lại không nghĩ vậy. Đàn ông sợ vào nhầm nghề, phụ nữ sợ kết hôn nhầm người, nhưng đàn ông cũng sợ lấy nhầm người nha.”

Sắc mặt của người phụ nữ trung niên hơi thay đổi, cũng bị lời nói của Lâm Phàm làm cho giật mình.

“Lâm đại sư! Ngài có thể giải thích cặn kẽ hơn được không?” Người phụ nữ trung niên có chút nghi hoặc.

“Thiên cơ không thể tiết lộ, nhưng mà bà có thể trở về thử một lần, thử xong thì bà sẽ biết.” Lâm Phàm cười nhạt giảng giải.

Chương 59: Trời sinh một cặp (2)

Người phụ nữ trung niên gật nhẹ đầu, mặc dù chỉ vỏn vẹn vài câu nhưng lại khiến trong lòng người phụ nữ trung niên cảm thấy bất an, giống như có thứ gì đó đang chắn ngang ngực mình.

Sau đó, người phụ nữ trung niên lấy ra một trăm nhân dân tệ, là giá thị trường ở Thượng Hải.

Ngay khi người phụ nữ trung niên chuẩn bị rời đi, Lâm Phàm lại lên tiếng.

“Hoàng Hồng Dung, bởi vì bà là khách hàng đầu tiên bước vào cửa hàng của tôi, cho nên tôi bói một quẻ miễn phí cho bà. Mấy ngày tới bà không nên đi đâu xa, nếu có dự án du lịch nào thì tốt nhất nên từ chối đi, nếu không tai họa sẽ ập đến.”

Nói xong, Lâm Phàm nhàn nhã ngồi ở chỗ đó.

“A? Đại sư, ngày biết tên của tôi sao? Quẻ này là có ý gì?” Hoàng Hồng Dung kinh ngạc nhìn Lâm Phàm, nàng không ngờ hắn lại biết tên nàng.

“Ý trời không được tiết lộ, tin là mệnh, không tin cũng là mệnh.” Lâm Phàm không nói gì thêm, tiếp tục làm ra vẻ rất bình tĩnh, tựa hồ thật sự là thiên ngoại cao nhân.

Hoàng Hồng Dung cảm thấy hơi bực bội, rồi rời khỏi cửa hàng Phiến Diện.

Sau khi người đó rời đi, Lâm Phàm cầm tờ giấy bạc màu đỏ, lắc nhẹ: “Thần Côn, không cần vội, từ từ rồi sẽ đến, ông không thấy có người đến rồi đó sao?”

“Con mẹ nó! Cậu thật sự tính ra được sao? Ngay cả con gái nhà người ta cậu cũng chưa từng gặp qua mà.” Điền Thần Côn kinh ngạc nói.

“Cởi ra một đôi, mặc vào cũng là một đôi.” Lâm Phàm nhàn nhạt nói.

“Chết tiệt…”

Điền Thần Côn nghe xong trợn tròn hai mắt, đây quả thực là tên cầm thú.

Nhìn đám người náo nhiệt bên ngoài, Lâm Phàm nhàn nhã nằm ở nơi đó, đây cũng không phải là nói mò, mọi chuyện đều đã được định trước.

Ở Thủ đô.

Lúc này Trần Hâm Di và Lạc Đan có chút căng thẳng, công ty đã tốn rất nhiều công sức để tranh thủ cơ hội cho bọn họ ở buổi phỏng vấn này.

Mặc dù có rất nhiều ứng viên tham gia phỏng vấn nhưng không phải ai cũng có cơ hội được phỏng vấn kiểu này.

“Hai người các cô phải cố gắng lên, công ty bỏ ra rất nhiều tiền mới có thể dành cho các cô cơ hội lần này.” Một người phụ nữ tóc ngắn nhìn hai người nói.

Người phụ nữ này mặc trang phục lịch sự, toát lên vẻ nghiêm túc và già dặn.

“Chị Diêu, chúng tôi sẽ cố gắng.” Hai người Trần Hâm Di gật đầu.

Những cô gái xung quanh họ ở trong khu vực phỏng vấn này cũng gây rất nhiều áp lực cho họ.

Mỗi người đều ăn mặc trẻ trung, quyến rũ động lòng người, hai người bọn họ lại trang điểm hơi nhạt, giống như có chút bất lợi.

“Tin tưởng bản thân, ngày mai ắt sẽ gặp may mắn.”

Lạc Đan cúi đầu, lặp đi lặp lại những lời này.

“Lạc Đan! Cậu không phải nói không tin sao?” Trần Hâm Di quay đầu nhìn Lạc Đan hỏi.

“Ui là trời! Bà chị của tôi ơi, giờ là lúc nào rồi, không tin cũng phải tin đó.” Lạc Đan nói.

“Cố lên, chúng ta sẽ gặp may mắn.” Trần Hâm Di phụ họa.

“Ừm.”

Người phụ nữ gọi chị Diêu kia nhìn hai người họ nhưng trong lòng cũng không có nắm chắc. Dù sao hai người cũng không nổi tiếng, mà lần này người cạnh tranh thì lại nhiều, có không ít người trong số họ còn nổi tiếng hơn.

bây giờ chỉ có thể ăn liều thôi.

Bộ phim truyền hình lần này được chuyển thể từ tiểu thuyết ăn khách của nhà văn nữ nổi tiếng trong nước Đào lão sư, thuộc quyền sở hữu trí tuệ ‘Big IP’,nếu như có thể được tuyển chọn thì sẽ có cơ hội một bước lên trời.

(IP thực sự là viết tắt của “Intellectual property”, tức là quyền sở hữu trí tuệ. BIG IP thực sự là so với cách quay phim, sản xuất phim và phim truyền hình trước đây tiến bộ hơn. Cái gọi là Big IP hoặc IP vẫn xoay quanh sở hữu trí tuệ. Sở hữu trí tuệ là quyền độc quyền giúp các công ty điện ảnh và truyền hình

đạt được lợi ích độc quyền. Sở hữu trí tuệ thường có thể được chia thành bản quyền, thương hiệu và bằng sáng chế.)

Dù sao nhiều nữ diễn viên nổi tiếng bây giờ đều đến từ các tác phẩm của Đào lão sư.

…

Trong buổi phỏng vấn.

“Cô có sẵn sàng hy sinh cho sự nghiệp của mình không?”

“Nguyện ý.” Lúc này, cô gái trẻ tuổi đang phỏng vấn lập tức gật đầu, tỏ ý muốn.

Hoàng Lỗ Hạo là đạo diễn của bộ phim truyền hình này, cũng là người nổi tiếng trong giới đạo diễn. Lúc này trên khuôn mặt khốn nạn kia nở ra một cười, hỏi một số vấn đề cô biết tôi biết, còn người khác thì không biết.

Sau khi nhận được sự đồng ý của cô gái trước mặt, Hoàng Lỗ Hạo mỉm cười gật đầu. Ngoại hình cô gái này cũng ưa nhìn, dáng người chuẩn, nhưng còn phải xem sau đó thế nào.

“Được rồi, cô cứ để lại lý lịch đi và chờ thông báo.”

“Vâng.” Sau khi cô gái rời đi, còn liếc mắt đưa tình với Hoàng Lỗ Hạo như muốn nói, có thể gọi bất cứ lúc nào cần.

Xung quanh Hoàng Lỗ Hạo còn có hai người đàn ông khác, bọn hắn đối với loại tình huống này đã quá quen thuộc, chuyện này bọn họ cũng là cùng với Hoàng Lỗ Hạo cấu kết với nhau làm chuyện xấu.

“Mấy cô gái vừa phỏng vấn cũng không tệ, nhất là cái cô Vương gì đó, mông thật tròn.”

“Ha ha, chỉ cần một cú điện thoại là có thể giải quyết được. Chơi xong thì cho đại một vai diễn nào đó là bịt được miệng.” Hoàng Lỗ Hạo cười nói.

Chương 60: Bởi vì đây chính là Đào lão sư (1)

Bởi vì đây chính là Đào lão sư (1)

Lần phỏng vấn này có điểm mới lạ, trong phòng phỏng vấn chỉ có ba người bọn hắn. Mọi chuyện đều do bọn hắn quyết định, điều này còn không phải là cho bọn hắn một bước bay lên trời sao.

Đối với Hoàng Lỗ Hạo mà nói, lần này có thể làm đạo diễn cuốn tiểu thuyết của Đào lão sư là một điều cực kỳ may mắn.

Tiểu thuyết của Đào lão sư không có tiểu thuyết nào dở, mấy cuốn tiểu thuyết chuyển thể đều nổi tiếng đại giang nam bắc. Mấy diễn viên nhỏ trong đó giờ đã trở thành đại minh tinh hot nửa bầu trời, đạo diễn đương nhiên cũng một bước lên trời tiếng tăm càng thêm vang dội.

Nhưng điều mà Hoàng Lỗ Hạo bọn hắn không biết chính là, nhất cử nhất động của hắn đều bị người khác nhìn thấy.

Trên một mặt tường của phòng phỏng vấn này là một tấm kính khổng lồ, nhìn từ đây trông giống như một tấm kính bình thường, nhưng đằng sau tấm kính đó là một căn phòng khác.

Giờ phút này trong căn phòng đó, một nhóm người đang ngồi ở đó, lắng nghe giọng nói phát ra từ micrô, có không ít người sắc mặt có chút khó coi.

“Đào lão sư! Thực xin lỗi, tôi thật không biết Hoàng Lỗ Hạo lại là loại người như vậy, nếu không tôi sẽ không tiến cử hắn.” Một người đàn ông trung niên vẻ mặt có chút khó coi nói.

Hắn ta là một nhà đầu tư, nhưng hắn không có nhiều tiếng nói, bởi vì chỉ cần là tiểu thuyết của Đào lão sư có ý muốn chuyển thể đều sẽ bị vô số nhà đầu tư khác bóp đầu muốn chen vào.

Mà muốn được như vậy thì hắn phải tìm cách tạo dựng chút quan hệ với Đào lão sư.

Bây giờ, đạo diễn mà bản thân hắn đề cử lại có khía cạnh cùng với diễn viên hỏi những vấn đề này, hắn thực sự không biết giấu mặt vào đâu.

Đào lão sư tuy đã gần sáu mươi tuổi nhưng nhìn phong nhã sang trọng, khí chất phi thường. Lúc này, ông ấy đang khoanh tay ngồi đó, mặt không đổi xem cuộc phỏng vấn.

Nhưng ai cũng biết hiện tại Đào lão sư rất tức giận.

Điều mà Đào lão sư ghét nhất chính là việc quy tắc ngầm, để một nữ diễn viên đóng vai nhân vật trong tiểu thuyết của bà, cho dù là vai phụ cũng không được.

“Đào lão sư! Tôi sẽ bảo ba người này cút xéo ngay lập tức và sắp xếp lại cuộc phỏng vấn.” Một trong những nhà đầu tư vội vàng nói.

“Không cần.” Đào lão sư quý chữ như vàng, giọng nói lạnh lùng đáp.

….

“Người tiếp theo, Trần Hâm Di.”

“Đến lượt cậu rồi, cố lên.” Lạc Đan nắm tay thành nắm đấm nhỏ, cổ vũ nói.

“Ừm.” Trần Hâm Di hít sâu một hơi, sau đó đi vào trong.

Lúc này, ba người Hoàng Lỗ Hạo đang thảo luận về những cô gái này, bây giờ lại có thêm một nữ diễn viên mới đến phỏng vấn, tự nhiên nghiêm túc hơn một chút.

Sau khi Trần Hâm Di bước vào, tự nhủ trong lòng đừng quá lo lắng.

“Xin chào, đạo điễn.” Trần Hâm Di lần lượt chào ba người họ.

Ánh mắt bọn người Hoàng Lỗ Hạo lập tức sáng lên, là một cô gái rất ngon đó nha. Mông to và ngực khủng, khuôn mặt ưa nhìn, đặc biệt là đôi chân thon thả thẳng tắp kia, chơi hẳn là rất thoải mái.

Hoàn hảo!

Trong đầu Hoàng Lỗ Hạo có chút suy nghĩ, hắn khẽ ho nhẹ một tiếng, bắt đầu hỏi một số câu hỏi.

Trong một căn phòng khác.

“Cô gái này cũng không tệ, khí chất của cô ấy rất hợp vào vai Lam Vân.” Từ đầu buổi phỏng vấn, đây là lần đầu tiên Đào lão sư mở miệng tán dương.

Đôi mắt của các nhà đầu tư sáng lên, khé gật đầu, nhưng để có thể lọt vào mắt xanh của Đào lão sư hay không thì còn phải xem phía sau.

Lúc này, khóe miệng của Hoàng Lỗ Hạo hiện lên một nụ cười.

“Bộ phim này được chuyển thể từ tiểu thuyết của Đào lão sư, cô có biết không?” Hoàng Lỗ Hạo hỏi.

“Tôi biết! Mỗi một cuốn tiểu thuyết của Đào lão sư tôi đều đã xem qua. Trong đó, nhân vật Lam Vân này tôi từng nghiên cứu qua, tôi cảm thấy bản thân có thể đảm nhiệm vai này.” Trần Hâm Di tự tin nói.

Đào lão sư nghe vậy hai mắt sáng lên, khẽ gật đầu nói: “Cô gái này rất tự tin, rất tốt.”

“Xem ra thì cô rất tự tin, nhưng cô phải biết, có rất nhiều đại minh tinh hiện tại đều nhờ vào việc đóng vai nhân vật từ các cuốn tiểu thuyết của Đào lão sư mà đã thành danh. Không biết cô có nỗ lực sẵn sàng hy sinh cho vai diễn này không? ” Hoàng Lỗ Hạo hỏi, đồng thời có chút nóng lòng chờ đợi. nếu như em gái trước mặt đồng ý. Hoàng Lỗ Hạo hận không thể ngay khi cuộc phỏng vấn kết thúc, cùng em gái này vui vẻ một phen.

Trần Hâm Di sửng sốt nói: “Hi sinh cái gì cơ?”

“Cô gái, hi sinh mà cô cũng không hiểu hay sao?” Tên đàn ông ngồi bên cạnh cười hỏi.

Trần Hâm Di lúc này mới hiểu ra, sau đó lắc đầu nói: “Tôi không thể đồng ý.”

Hoàng Lỗ Hạo lúc này có chút không vui nói: “Cô phải biết, hy sinh một chút mới có thể nhận được vai diễn quan trọng này, từ đó mới có nhiều cơ hội trong làng giải trí. Hiện tại cạnh tranh trong ngành giải trí khốc liệt như vậy, tại sao không hy sinh một chút để có thể đạt được vai diễn như mong muốn, cô có thể suy nghĩ một chút.”

Trần Hâm Di biết vai diễn hiện tại không những rất khó đạt được, mà còn đòi hỏi phải trả một cái giá, nhưng cô chưa từng nghĩ đến việc chính mình lại gặp được.

Chương 61: Bởi vì đây chính là Đào lão sư (2)

Lúc này Trần Hâm Di nhớ tới câu nói kia: “Giữ vững bản tâm, ngày mai sẽ có vận may.”

“Thật xin lỗi, tôi không thích hợp với vai diễn này.” Trần Hâm Di không chút do dự nói, sau đó đi ra ngoài.

“Nếu cô cứ như thế này, cả đời không khấm khá được.” Hoàng Lỗ Hạo chỉ vào Trần Hâm Di nói, sau đó ném thẳng lý lịch của cô vào thùng rác.

Khi Trần Hâm Di nhìn thấy lý lịch bị ném vào thùng rác, trái tim cô đau nhói. Sau đó hít một hơi thật sâu, đi ra ngoài.

“Cô gái này không tệ, đem lý lịch của cô ấy cho tôi xem một chút.” Giờ phút này, Đào lão sư hiếm khi lộ vẻ tươi cười, cầm lấy lý lịch từ tay nhà đầu tư nhìn qua.

Tuy nhiên, hành động của đám người Hoàng Lỗ Hạo này càng khiến bà cảm thấy ghê tởm.

….

“Hâm Di, sao rồi?” Lạc Đan vội vàng hỏi.

Trần Hâm Di gật đầu: “Hẳn là tạm được.”

Sau đó, muốn nói điều gì đó với Lưu Đan…

“Người tiếp theo, Lưu Đan.”

“Hâm Di, tôi đi vào trước.” Lưu Đan không đợi Hâm Di nói thì vội vàng đứng dậy đi vào trong.

Không lâu sau, đột nhiên bên trong có tiếng ồn ào.

Lạc Đan trực tiếp một cước đạp cửa, cao giọng quát: “Con heo nái nhà ông, còn muốn dùng quy tắc ngầm với bà đây, soi gương xem đức hạnh của bản thân mà xem. Ông cho rằng mình có thể một tay che trời à, không diễn được bộ này thì bà đây chết đói à.”

Trần Tân Di lập tức tiến lên: “Lưu Đan…”

“Hâm Di! Chúng ta đi, đạo diễn gì chứ, bãi cứt chó thì có. Còn dám dùng quy tắc ngầm, không đồng ý sẽ chết à.” Lưu Đan hùng hổ hét lên.

Quần chúng xung quanh cũng vây quanh xem.

“Các người bị sao vậy? Cô không phù hợp với vai này thì vu oan cho chúng tôi sao? Ngược lại tôi muốn biết các người đến từ công ty nào.” Hoàng Lỗ Hạo không ngờ cô gái này lại nóng tính như vậy, không hợp thì lập tức mắng người, thật sự khiến cho người ta không ngờ mà.

Chị Diêu nhìn thấy cảnh này, lập tức lo lắng: “Lưu Đan, ngậm miệng lại.” Sau đó đứng trước mặt Hoàng Lỗ Hạo liên tục cúi đầu xin lỗi.

“Hoàng tổng, đừng nóng giận…”

“Ồ, thì ra là công ty giải trí Thiên Minh, tôi nói cho cô biết, bộ phim truyền hình này, công ty giải trí Thiên Minh các người một vai cũng đừng hòng được nhận.”

….

“Tốt! Không tệ, không tệ, hai cô gái này tôi đều thích.” Đào lão sư lúc này mới hài lòng đứng lên, đối với hai cô gái này đều rất thích.

“Ba con sâu làm rầu nồi canh này, tôi không hi vọng bọn hắn đụng vào tác phẩm của tôi.”

Thái độ của Đào lão sư rất cứng rắn, những nhà đầu tư đương nhiên không dám trái lời.

Nếu là người thường, nhà đầu tư bọn hắn chính là Thiên Vương Lão Tử, nhưng hiện tại thì không.

Bởi vì cái vị trước mặt này chính là Đào lão sư.

…

Có vị khách đầu tiên, nên cho dù đối với Lâm Phàm hay Điền Thần Côn đều là niềm hạnh phúc.

Lâm Phàm bình tĩnh ngồi trên ghế nhấm nháp chén trà, tâm trí suy nghĩ một vài chuyện.

Chuyện bách khoa toàn thư đột nhiên xuất hiện, khiến cho Lâm Phàm không biết nên xử lý thế nào.

Mặc cho bách khoa toàn thư như thế nào đi nữa, cũng không thể không thừa nhận một điều là từ sau khi lấy được bách khoa toàn thư, cuộc sống bản thân đã thay đổi rất nhiều.

Làm ra được bánh kếp có hương vị thơm ngon tuyệt hảo? Đây là chuyện trước nay chưa từng làm được.

Coi bói như thần, một lời nói đoán định được cả một đời người, đối với Lâm Phàm đây là chuyện mà trước đây hắn không bao giờ dám nghĩ đến.

Trong một thời gian ngắn, có thể mở được cửa tiệm đứng tên mình, chuyện này đối với Lâm Phàm càng là điều không tưởng.

Vì vậy rốt cuộc rút ra kết luận, bách khoa toàn thư chính là điềm tốt.

Thậm chí đối với Lâm Phàm, bất kể nó là tốt hay xấu, giờ cũng chẳng quan trọng nữa.

Đời người sống đâu quá trăm năm, nếu đã có cơ hội, cứ xem như là một trò chơi đi. Mỗi một phút, mỗi một giây đều nên vui vẽ đẹp đẽ, đây là chuyện mà trước đó chưa từng được tận hưởng.

“Ông chủ nhỏ.”

Chính lúc này, một giọng nói mạnh mẽ vang lên, Lâm Phàm quay đầu nhìn lại rồi mỉm cười một cái, đặt chén trà xuống rồi sau đó đứng lên: “Đội trưởng Lưu, sao anh lại tới đây?”

“Tôi tới đưa phần thưởng cho cậu.” Đội trưởng Lưu vô cùng vui vẻ, khuôn mặt nở nụ cười đang đứng ở cửa tiệm, cố ý nhìn kỹ tấm biển hiệu của Lâm Phàm.

“Lâm đại sư quả là danh bất hư truyền.” Tâm trạng bây giờ của Lưu Hiểu Thiên rất vui vẻ, so với việc được ăn mật ong còn hí hửng hơn.

Hồ sơ vụ án của Tần Xuyên, khiến cho Lưu Hiểu Thiên phải giải quyết một vụ việc khó khăn.

Nhưng cấp trên đã lên tiếng, nếu trong vòng bảy ngày không bắt được tội phạm Tần Xuyênl Những người chịu trách nhiệm có liên quan phải từ chức kiểm điểm, để cho những người có năng lực lên thay.

Vì vậy Lưu Hiểu Thiên giờ này rất biết ơn Lâm Phàm.

“Đội trưởng Lưu quá khen rồi.” Lâm Phàm khách sáo nói, Lưu Hiểu Thiên xem Lâm Phàm như quý nhân, từ quý nhân này có vẻ hơi quá, thế nhưng Lâm Phàm xét lại, đúng là như vậy.

Lúc hăn chỉ hướng truy bắt thì cũng có suy nghĩ, nếu không nhờ có đội trưởng Lưu lo giúp đống giấy tờ đăng ký kinh doanh thì mình cũng không có cơ hội bày quán dễ dàng như vậy.

Chỉ có điều ai là quý nhân của ai, ngay cả bản thân Lâm Phàm cũng không biết.

Chương 62: Không hiểu thấu

“Ông chủ nhỏ, không! Bây giờ nên gọi là Lâm đại sư, đây là phần thưởng cục cảnh sát trao cho ngươi.” Ngay sau khi Lưu Hiểu Thiên bước vào trong, nhanh chóng lấy ra một chiếc cờ màu được xếp gọn ở trong túi.

Lâm Phàm mở ra nhìn.

“Công dân tốt của thành phố.”

Ngoài ra còn có một tấm giấy khen chứng nhận, những thứ này khiến cho Lâm Phàm hơi buồn cười.

“Lâm đại sư, lần này đều nhờ có cậu, nếu không nhờ sự chỉ điểm của cậu, khó mà truy bắt được tên tội phạm Tần Xuyên kia.” Lưu Hiểu Thiên tràn đầy biết ơn nói.

Đối với Lưu Hiểu Thiên, Lâm Phàm chính là người đã cứu sự nghiệp của hắn.

“Chuyện nhỏ thôi mà, hơn nữa tôi cũng không phải là đại sư gì cả.” Lâm Phàm nói qua loa.

“Đây là tiền thưởng cục cảnh sát trao cho cậu, ba chục ngàn tệ.”

Lưu Hiểu Thiên lấy ra một tấm thẻ ngân hàng, đưa tận tay cho Lâm Phàm, sau đó vỗ vỗ lên bàn tay lâm Phàm nói: “Có một số việc vì bản thân là công nhân viên chức nên không thể nói, cũng không thể tin, cho nên tôi chỉ nói là cậu đã từng gặp qua tên Tần Xuyên kia.”

“Biết rồi, biết rồi.” Lâm Phàm nhanh chóng hiểu ý của Lưu Hiểu Thiên.

Bất kể là nói như thế nào, Lưu Hiểu Thiên cũng là công nhân viên chức nhà nước, nếu trong báo cáo viết rằng, nhờ coi bói tính ra địa điểm của tội phạm thì không chừng không được khen ngợi, trái lại còn bị quát mắng một trận.

“Thế nhưng tôi lại tin, những đồng nghiệp khác cùng phá án với ta, tất cả đều phục cậu sát đất.” Lưu Hiểu Thiên nói.

“Đội trưởng Lưu, đúng là có một số việc không thể không tin, tôi nhìn tướng mạo của anh hồng quang tỏa sáng, chỉ cần không làm những việc giấu giếm khuất tất trái lương tâm thì tiền đồ sau này của anh sẽ vô cùng xán lạn.” Lâm Phàm nghiêm túc nhìn Lưu Hiểu Thiên, khẳng định một câu chắc nịch.

Tuy bây giờ Lưu Hiểu Thiên đã có tuổi, làm việc ở trụ sở đã nhiều năm, song cũng chính vì điều này mà trở thành bàn đạp quan trọng giúp ích cho Lưu Hiểu Thiên.

“Cám ơn lời chúc của cậu. Chỉ là, tôi muốn nói với cậu một chuyện nữa.” Lưu Hiển Thiên nhìn xung quanh, giọng nói hạ xuống.

“Đội trưởng Lưu như người trong nhà, có chuyện gì anh cứ nói.” Lâm Phàm lên tiếng.

“Tôi đã nói chuyện của cậu với cục trưởng, ông ấy rất tin chuyện này. Cho nên ông ấy nhờ tôi gửi lời đến cậu, xem giúp ông ấy một quẻ.” Lưu Hiểu Thiên nói nhỏ.

Những chuyện như thế này không thể nói công khai, nếu bị đồn ra thì một cục trưởng lại đi tin chuyện đoán mệnh dân gian, người khác sẽ cười đùa chỉ trỏ.

“Đây là ngày sinh tháng đẻ của cục trưởng.” Lưu Hiểu Thiên lấy ra một tờ giấy rồi nói.

“Chà, ông ấy đối với mấy chuyện này, xem ra cũng có kinh nghiệm đấy.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Lưu Hiểu Thiên chỉ mỉm cười, không nói thêm gì khác. Tuy ngoài miệng nói không tin, nhưng đôi khi tìm được một thứ giúp an ổn trong lòng, vẫn phải thừa nhận.

Lâm Phàm cầm tờ giấy viết ngày sinh tháng đẻ, nhìn kỹ càng, sau đó quay sang Lưu Hiểu Thiên: "Đội trưởng Lưu, thuật đoán mệnh vốn phải nhìn thấy người, kẻ vô duyên thì không nhìn được. Thế nhưng đội trưởng Lưu đã giúp tôi nhiều việc như vậy, tôi cũng không muốn khiến anh khó xử, tôi gửi cục trưởng một câu, tin chính là duyên, không tin chính là mệnh."

"Lâm đại sư, cám ơn." Lưu Hiểu Thiên cảm kích nói.

Lâm Phàm lấy một tờ giấy và cây bút trên bàn, sau đó bắt đầu đặt bút xuống.

"Vạn sự tùy tâm."

Khi Lưu Hiểu Thiên nhìn thấy dòng chữ đó trên giấy, toàn thân phút chốc ngẩn ra.

"Lâm đại sư, bốn chữ này có nghĩa gì vậy?"

"Anh cầm lấy, đưa cho cục trưởng của các anh, hắn nhìn sẽ hiểu." Lâm Phàm vừa nói vừa cười.

"Nếu không thì viết thêm mấy chữ nữa được chứ?" Lưu Hiểu Thiên nhận thấy bốn chữ này quá ngắn, người xem bói, bình thường sẽ viết một trang giấy. Thế nhưng cái này chỉ được bốn chữ, thật sự sợ cục trưởng sau khi nhìn thấy sẽ tức giận mắng anh ta.

"Không cần, đội trưởng Lưu không tin tôi hả?" Lâm Phàm nói.

Đội trưởng Lưu nhìn Lâm Phàm, sau đó gật đầu một cái: "Được rồi! Tôi tin lời cậu, nhưng nếu bị mắng, tôi sẽ tới tìm cậu đấy. Ôi! đúng rồi, đây là tiền xem bói cục trưởng của tôi gửi cậu."

Lâm Phàm nhìn thấy hai tờ tiền màu đỏ, cũng không nhiều lời mà nhận lấy nó.

"Tôi có việc phải giải quyết nên đi trước, sau này có chuyện gì thì cậu cứ gọi điện cho tôi nhé." Lưu Hiểu Thiên nói.

"Ừm, không thành vấn đề." Lâm Phàm vẫy tay áo.

Sau khi đội trưởng Lưu rời đi, Điền Thần Côn đứng phía trước tiến lên cầm lấy lá cờ màu, nhìn xung quanh, sau đó ngước nhìn Lâm Phàm: "Cậu trở thành công dân tốt của thành phố từ lúc nào vậy? Hơn nữa còn có ba chục ngàn tệ tiền thưởng."

Lâm Phàm cầm lấy thẻ ngân hàng cất đi, cười nói: “Sao chứ? Tôi không thể trở thành công dân tốt của thành phố được hay sao? Ông có nhìn thấy không? Tùy ý xem một quẻ bói, ba chục ngàn tệ vào tay, đấy mới chính là kiếm tiền. 200 tệ so với cái này, ít hơn rất nhiều.”

…

Lúc này, đội trưởng Lưu đã trở về cục, đưa tờ giấy kia cho cục trưởng.

Lương Phi Phàm nhìn thấy tờ giấy trong tay, trong phút chốc cũng đầy nghi hoặc.

“Vạn sự tùy tâm.”

Chương 63: Để tin tức bay đầy trời đi (1)

Tần Xuyên đã bị bắt về quy án, Lương Phi Phàm tất nhiên vui mừng không thôi. Sau đó quay trở lại hỏi một vài vấn đề, Lưu Hiểu Thiên vốn định giấu, nhưng suy nghĩ một lúc thì bèn lựa chọn nói thật với cục trưởng.

Lương Phi Phàm sau khi nghe xong ngọn nguồn, trái lại có hơi nổi hứng tò mò, sau đó thì nhờ Lưu Hiểu Thiên giúp mình đến hỏi xem thế nào.

Bây giờ cầm được tờ giấy trên tay, hàng chữ trên giấy này ngược lại càng khiến cho Lương Phi Phàm suy nghĩ không thôi.

Chợt, Lương Phi Phàm hiểu ra.

Còn đối với Lâm Phàm mà nói, vị cục trưởng này, chẳng qua cũng chỉ là một người trong vô số khách hàng của hắn mà thôi.

Trong tiệm không có khách.

Lâm Phàm rảnh rỗi lướt vào Weibo của mình đã bị kẻ địch chiếm đóng, trong lòng không hề dao động, giống như mọi chuyện không liên quan đến mình.

Mắng càng nhiều thì khi sự thật phơi bày càng vang dội.

Mời mấy người tiếp tục biểu diễn.

Lúc này Lâm Phàm phát hiện Điền Thần Côn ngồi đó, cổ tay chuyển động giống như đang luyện võ, nhưng Lâm Phàm cảm thấy Điền Thần Côn chỉ đang giả vờ giả vịt.

“Thần Côn làm gì đó?” Lâm Phàm hỏi.

“Luyện võ.” Điền Thần Côn không ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc hoàn toàn khác biệt trước đây.

“Ông ấy hả?” Lâm Phàm không tin, bày đặt giả vờ, một tên thần côn mà luyện võ.

Điền Thần Côn cười cười, luyện chiêu cuối: “Điền Thập Tam ở đây.”

Đang lúc Lâm Phàm định nói bỗng có một đứa bé lén lén lút lút ngó nghiêng ở bên ngoài, sau đó lấy hết can đảm bước vào tiệm.

“Ông chủ, con muốn xem bói.” Chú nhóc nhìn chỉ khoảng mười một mười hai tuổi.

“Muốn xem gì?” Lâm Phàm cười hỏi.

“Mai đi thi nhưng con định xài phao, chú bói giúp con xem có bị bắt không?” Chú nhóc nói.

Lâm Phàm giật mình, không nghĩ cậu nhóc muốn tính cái này, thôi thì hắn cũng đang rảnh rỗi nên bói một lần cũng chẳng sao.

…

“Ông chủ, bị bắt thật hả?”

Cậu nhóc có vẻ lo lắng sau khi được Lâm Phàm tính cho một quẻ.

“Tất nhiên, không tin thì mai con cứ thử xem.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Cậu nhóc thở dài: “Thôi xong, cuộc thi lần này lại hạng chót rồi.” Sau đó cậu ấy lấy năm mươi tệ ra đặt trên bàn.

“Anh bạn nhỏ không cần trả tiền, chú tính quẻ miễn phí cho con đấy.” Lâm Phàm hơi bất ngờ khi thấy cậu nhóc móc ra năm mươi tệ, đúng là kẻ có tiền.

Cậu nhóc phất tay: “Không cần, vài đồng bạc lẻ thôi mà.”

Lâm Phàm nhìn cậu nhóc nghênh ngang ra về bỗng chốc bật cười.

“Mấy đứa nhỏ bây giờ khá giả ghê. Hay là chúng ta mở cửa hàng ngay cổng trường tiểu học đi? Dễ kiếm tiền hơn nhiều.” Điền Thần Côn kinh ngạc nói.

“Vậy mà ông cũng nghĩ ra được hả.” Hai mắt Lâm Phàm trợn trắng.

…

Buổi tối.

Hai người Trần Hâm Y và Lạc Đan ra ngoài ăn mừng tưng bừng một bữa, khi về đến nhà lại càng thêm phấn khích, nhất là Lạc Đan hưng phấn đến mức không thể kiểm soát.

“Hâm Y, chuyện hôm nay quả là một kích thích lớn với mình, sau khi tranh cãi với tay đạo diễn kia, mình cứ ngỡ là phải nhận xử phạt của công ty, chấm dứt giấc mộng ngôi sao của mình rồi chứ.”

Lạc Đan không nghĩ đến mình sẽ có bước ngoặt lớn như thế, lần phỏng vấn này rất quan trọng do công ty phải dùng không ít mối quan hệ mới giành được.

Khi cô nhịn không được mà tranh cãi với đạo diễn, cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

Nhưng cô không thể ngờ mọi chuyện đã lọt vào mắt Đào lão sư.

Bây giờ ký ức ấy vẫn mới nguyên trong đầu, muốn quên cũng không được.

“Hâm Y, lúc Đào lão sư bước ra, mặt mũi Hoàng Lỗ Hạo trắng bệch, nhất là cái chỉ tay của Đào lão sư đúng siêu oách luôn.” Lạc Đan hưng phấn nói, sau đó đến đoạn chính còn biểu diễn lại.

“Hoàng Lỗ Hạo, lập tức biến khỏi mắt tôi ngay, tiểu thuyết của tôi không cho phép người bẩn thỉu như ông nhúng tay vào.” Lạc Đan đưa tay ra, dáng vẻ và giọng điệu bắt chước Đào lão sư.

“Được, được Lạc Đan. Đào lão sư đã chọn chúng ta, sau này chúng ta có thể đóng vai chính rồi.” Trần Hâm Y nói.

“Nhưng mình không chịu đâu, cậu diễn nữ chính, mình diễn nữ phụ. Người con gái đẹp như tiên nữ, tràn đầy chính nghĩa như mình sao có thể bị cô gái ác độc như cậu ăn hiếp được?” Lạc Đan nói đùa.

“Nói gì đó? Đêm nay mình bao cậu ăn uống no say rồi đấy nhé. Chưa hết, không phải Đào lão sư đã nói tính cách cậu hợp với nữ phụ rồi còn gì?” Trần Hâm Y nói.

“Haizz! Thành cũng Tiêu Hà bại cũng Tiêu Hà, tính cách chị đây sao lại giống nữ phụ thế nhỉ, nếu giống nữ chính là tốt

rồi.” Lạc Đan đầy tiếc nuối nói.

Thái độ giống như chịu nhiều thua thiệt.

“Ha ha, đó là ý trời. Ai mượn bình thường cậu ngủ hay đạp chân vào bụng mình làm gì?” Trần Hâm Y nói.

Đột nhiên, Trần Hâm Y run sợ.

“Hâm Y, cậu làm sao vậy? Đừng hù mình chứ.” Lạc Đan thấy Trần Hâm Y run sợ cũng bị dọa, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Lâm đại sư.” Trần Hâm Y nói nghiêm túc. Sau đó Lạc Đan chưa kịp phản ứng đã lấy điện thoại ra, bấm vào Weibo Lâm đại sư.

Trong lúc Hâm Y muốn cảm ơn Lâm đại sư nhưng đột nhiên ngẩn người.

“Lạc Đan, cậu xem nè…”

“Sao thế? Không thể nói Lâm đại sư bói thật là… Chuẩn” Lạc Đan xem Weibo Lâm đại sư, nghẹn lời, sau đó hô to.

Đôi ngực nhỏ bé trước ngực cũng rung rinh.

Chương 64: Để tin tức bay đầy trời đi (2)

“Ui là trời, Lâm đại sư làm gì để cho người người căm ghét thế này? Weibo cũng bị người ta tấn công luôn rồi nè.” Lạc Đan không để ý mình bị lộ hàng, chỉ tập trung đọc bình luận trên Weibo Lâm đại sư.

“Mình xem với.”

“Hâm Y, thấy rồi! Thấy rồi! Thì ra Lâm đại sư bình luận dưới bài đăng của rất nhiều ngôi sao lớn, hơn nữa bình luận này còn bị đẩy lên trên cùng.”

“Cậu nhìn ngôi sao bóng đá mắng Lâm đại sư này.”

“Châu Lị Vân này là ‘vơ đét’ của tuần lễ thời trang quốc tế đấy, chị ấy đang nhắc tới bình luận của Lâm đại sư, còn hối thúc nữa nè.”

…

Trần Hâm Y và Lạc Đan liếc mắt nhìn nhau, trong mắt hai người đều lóe lên vẻ kinh ngạc: "Cuối cùng Lâm đại sư đã xem quẻ cho bao nhiêu người vậy?"

"Nhất là chuyện Trần Vũ Phàm bị cắm sừng, không phải cố tình đâm vào vào họng súng chứ, chắc chắn sẽ bị nhiều người mắng cho mà xem."

Hai người cảm thấy cạn lời, vốn dĩ Trần Hâm Y muốn cảm ơn Lâm đại sư nhưng tình huống bây giờ đã ngoài dự đoán của các cô.

"Hâm Y, tình hình bây giờ không ổn, nếu cậu bình luận cảm ơn Lâm đại sư chắc chắn sẽ bị mắng chết. Hoặc là chúng ta pm(*) nha?" Lạc Đan nói.

(*) pm: private message – tin nhắn riêng

"Được đó." Trần Hâm Y gật đầu, trên mạng này có thể làm gì cũng được nhưng tuyệt đối không thể làm dân chúng nổi giận.

Mặc dù Trần Hâm Y cảm giác Lâm đại sư nói chuyện có vẻ trù ẻo nhưng không biết vì sao trong lòng cô vẫn tin chuyện Lâm đại sư tính toán sẽ thật sự xảy ra.

…

Trong nhà.

Lâm Phàm nhìn Weibo của mình đã bị quần chúng khủng bố cả ngày.

Nhất là thằng cha Thu Đao Chặt Cá, càng mắng càng hăng.

Trong tin nhắn riêng.

Thu Đao Chặt Cá: "Đầu Đất đại sư, để ông đây cho mày biết sức chiến đấu của ông như thế nào nhá. Ông sẽ đấu với mày tới cùng, cái đồ đầu đất."

Thu Đao Chặt Cá: "Cho mày biết, mày nổi tiếng rồi đó. Từ nay về sau Weibo của mày đem quăng thùng rác đi."

Thu Đao Chặt Cá: "Dám chống lại ông, chỉ có một kết cục, đó chính là chết không toàn thây."

…

Thu Đao Chặt Cá nhắn cho hắn khoảng chừng ba mươi tin nhắn riêng.

Lâm Phàm nóng nảy muốn mắng lại nhưng dằn lòng chờ đợi, càng để ý thì thằng cha này càng hăng tiết.

Nếu thằng này dám xuất hiện trước mặt mình, thì sẽ đánh nó đến ba má nó nhìn không ra cho biết.

Ting!

Lại một tin nhắn đến.

Lâm Phàm đang nghĩ ai lại mắng hắn nhưng sau khi mở ra xem, bỗng mỉm cười.

"Cám ơn ngài, Lâm đại sư. Hôm nay phỏng vấn rất thành công, có thể kết bạn WeChat với ngài được không ạ?"

Lâm Phàm: "Có thể."

SpongeBob kawaii: "Nick Wechat g06092118."

Lâm Phàm nhớ kỹ nick Wechat, sau đó đóng Weibo lại, mở WeChat thêm nick vào, ảnh đại diện SpongeBob hiện ra trước mắt.

Sau khi gửi yêu cầu, không đến ba giây đã đồng ý.

Trần Hâm Y: "Lâm đại sư?"

Lâm Phàm: "Ừm."

Trần Hâm Y: "Cám ơn đại sư, ngài tính toán thật chuẩn. Tôi và bạn thân đều đậu rồi."

Đối với Trần Hâm Y, một đại sư bói toán chắc chắn sẽ rất già, nếu không sao có thể bói đúng như vậy. Tuy nhiên khi xem vòng bạn bè của Lâm Phàm, cô sững sờ chụp lại ảnh màn hình.

Trần Hâm Y: "Đại sư, ngài còn trẻ quá."

Lâm Phàm: "Ừ."

Bây giờ Lâm Phàm là chàng trai lạnh lùng, im lặng là vàng, mà nghĩ lại mình lạnh lùng quá không ổn đành gửi một dòng tin nhắn.

Lâm Phàm: “Cho dù các cô không hỏi, các cô cũng có thể đậu vì đây là số mệnh của các cô.”

Trần Hâm Y và bạn thân nằm lì trên giường, nhìn ảnh chụp Lâm Phàm: “Lâm đại sư còn trẻ thật đấy, hơi bị đẹp trai nữa chứ. Tiếc là mỗi lần trả lời chỉ biết ừ ừ, chẳng lẽ đại mỹ nữ Hâm Y cũng không làm Lâm đại sư rung động sao?”

“Đừng có nói nhảm, đại sư là cao nhân đó. Mà cái vụ Weibo của đại sư khá là căng thẳng, hay là chúng ta hỏi thăm thử?” Trần Hâm Y nói.

Sau đó Trần Hâm Y gửi một tin nhắn.

“Đại sư, Weibo của ngài…”

Lâm Phàm: “Không sao đâu, để tin tức bay đầy trời đi.”

Trần Hâm Y: “….”

Nói chuyện phiếm với Trần Hâm Y một lúc đã xong. Ở trong lòng các cô thì Lâm Phàm chỉ là đại sư, nói cách khác ngay cả người quen cũng không phải, làm sao có thể nói nhảm nhiều như vậy.

Nhưng điều khiến Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ lại là em gái Hoắc Hàm của tạp chí Thanh Nghệ kia, mỗi ngày đều nhắn tin quấy rối Lâm Phàm.

Có đó không? x20.

Ông chủ nhỏ trả lời một chữ đi x15.

Tôi muốn ăn bánh kếp, tôi muốn ăn bánh kếp x50.

Tinh thần kiên trì của Hoắc Hàm cũng sắp đủ để gây ấn tượng với Lâm Phàm, nhưng đối với Lâm Phàm thì bánh này cũng không bán nữa rồi thì còn ăn cái rắm gì nữa.

Bỏ qua, trực tiếp xem như không thấy.

Mỗi ngày Lâm Phàm đều mở cửa hàng đúng giờ, tuy rằng không có ai, nhưng Lâm Phàm tin rằng một ngày nào đó vàng cũng sẽ tỏa sáng thôi.

Tiệm bói toán này của mình muốn nổi tiếng thì cũng chỉ thiếu một cái ngòi nổ.

Thỉnh thoảng mỗi ngày cũng có một hai khách hàng, nhưng đều không có vấn đề gì, chỉ là tính toán một số chuyện bình thường, ngược lại không có chuyện kinh thiên động địa gì.

Chương 65: n nhân cứu mạng (1)

Bốn ngày sau, Lâm Phàm không chút hoang mang, khí định thần nhàn ngồi ở trong cửa hàng, Điền Thần Côn cũng rất nhàn nhã.

Nhưng có vài nhân viên xung quanh cửa hàng đều đang chú ý đến tiệm bói này.

Chẳng hạn như cửa hàng quần áo ở đối diện.

“Tiệm xem bói toán này khai trương đã mấy ngày rồi, tôi đã xem qua, khách tiến vào cũng không quá mười người.”

“Không biết có thể kiên trì hết tháng này hay không, tôi thấy hơi nguy hiểm, nói không chừng vài ngày nữa sẽ cho thuê lại.”

“Thật không hiểu, bây giờ đã là thời đại gì rồi còn có người dám bỏ ra một cái giá lớn như vậy để thuê mặt bằng mở tiệm xem bói.”

“Giống như quê tôi, người ta toàn xem bói ở trong nhà của mình thôi.”

……

Đối với những lời đồn đại này, Lâm Phàm cũng không để trong lòng. Điền Thần Côn lại không phục, lần trước có người nói đến việc này, Điền Thần Côn còn cố ý tìm người ta lý luận một phen.

Lâm Phàm cũng không ngăn cản, dù sao mỗi ngày đều không có việc gì làm, tìm người luyện giọng cũng là một lựa chọn không tồi chút nào.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến thanh âm náo nhiệt.

Lâm Phàm hơi ngẩng đầu lên, sau đó không thèm để ý lại cúi đầu. Gần đây Lâm Phàm đang chơi một trò chơi di động, cảm thấy trò chơi di động này cũng không tệ lắm.

Nhưng chiếc điện thoại này hơi cũ, Lâm Phàm cảm thấy đã đến lúc đi mua một cái mới.

Điền Thần Côn thích nhất là náo nhiệt, sau đó đứng ở cửa nhìn về phía phương xa.

“A! Kỳ lạ quá, nhà ai làm ra một tấm biển hiệu bá đạo như vậy nhỉ?”

“Thần toán tái thế.”

Tấm biển lớn kia do hai người khiêng đi, chữ viết bên trên lại càng khiến dân chúng chú ý.

“Lâm đại sư!”

“Lâm đại sư!”

Đúng lúc này, một người phụ nữ trung niên hô to lên, giọng nói kia tràn ngập cảm kích.

“Lâm Phàm, những người đó đang đi về phía chúng ta đó.” Điền Thần Côn nghe được thanh âm này, nhất thời ngây ngẩn cả người, sau đó hoảng hốt hô lên.

Lâm Phàm hơi nghi ngờ, yên tĩnh lâu như vậy tự nhiên lại xảy ra chuyện náo nhiệt gì vậy?

Khi người phụ nữ trung niên xuất hiện ở cửa, Lâm Phàm buông điện thoại xuống, kinh ngạc hỏi: “Hoàng phu nhân, chuyện này là như thế nào?”

“Lâm đại sư, ngài chính là thần tiên sống.” Hoàng Hồng Dung tiến lên, nắm tay Lâm Phàm rồi sau đó cảm kích đến rơi nước mắt nói.

Phía sau Hoàng Hồng Dung còn có hai người đàn ông, hai người đàn ông này một người nhìn như cùng tuổi với Hoàng Hồng Dung. Một người nhìn qua tuổi vẫn còn trẻ, không khác biệt lắm so với Lâm Phàm.

Lúc này hai người đều mang vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Lâm Phàm, ánh mắt lóe lên sự tò mò.

Những người dân đi dạo ngoài phố, nhìn thấy chuyện náo nhiệt cũng tràn ngập hứng thú. Sau đó vây quanh cửa hàng Lâm Phàm, nhìn xem tình huống bên trong.

Họ thực sự không biết chuyện gì đã xảy ra.

“Lâm đại sư! Đây là chồng tôi, đây là con trai tôi, một nhà ba người chúng tôi đều đến đây để cảm ơn anh.” Hoàng Hồng Dung chân thành cảm kích nói.

Thậm chí khi nghĩ đến những chuyện kia vẫn còn có chút sợ hãi.

“Hoàng phu nhân, không cần long trọng như vậy đâu.” Lâm Phàm bình tĩnh nói, không có một chút bộ dáng kích động nào.

Điền Thần Côn giờ phút này lại trợn mắt há hốc mồm nhìn Lâm Phàm, con mẹ nó, đây lại là chuyện gì vậy?

Điền Thần Côn vẫn nhớ rõ vị Hoàng phu nhân này, ngày đó xem bói cũng không mở miệng nói câu gì. Không phải chỉ nói về hôn nhân không thích hợp thôi sao. Nếu là thật thì cũng không cần làm quá như vậy.

“Không! Lâm đại sư, ngài là ân nhân của một nhà ba người chúng tôi.” Bà Hoàng nói.

“Nếu không phải nghe được lời của ngài, tính mạng của cả nhà tôi cũng không còn.”

Lúc ấy, khi Hoàng Hồng Dung rời khỏi cửa hàng Lâm Phàm đã chạy ngay về nhà. Sau đó cùng chồng thương lượng một chút, muốn thử con dâu tương lai của mình một chút. Sau lần thăm dò đó, thật sự đã nói trúng rồi.

Lúc đó bà ấy giả vờ nói là đi kiểm tra rồi phát hiện ra bị ung thư giai đoạn cuối sao, cần phải bán nhà gấp để trị bệnh. Ai có thể ngờ tới, ngày hôm sau con dâu tương lai này đã bỏ đi mất?

Con trai của bà quá đau lòng, ông chồng vội vàng lên mạng đặt lịch với công ty du lịch, cả nhà cùng với con trai ra ngoài giải sầu.

Lúc ấy Hoàng Hồng Dung cũng thấy nên dẫn con trai đi ra ngoài một chút, nhưng đột nhiên lại nghĩ tới lời của Lâm đại sư.

Bởi chuyện đầu tiên mà Lâm đại sư tính toán thực sự rất chuẩn.

Hoàng Hồng Dung đương nhiên là tin tưởng không nghi ngờ, sau đó bắt chồng mình rời khỏi đoàn, chỉ ở nhà không đi đâu hết.

Lúc đầu chồng và con trai còn cảm thấy bà giống như là bị tẩu hỏa nhập ma, cuối cùng dưới thái độ cứng rắn của Hoàng Hồng Dung, rốt cục họ cũng bỏ qua chuyến du lịch này.

Sau đó mặc kệ công ty du lịch này gọi bao nhiêu cuộc điện thoại, Hoàng Hồng Dung cũng không nghe.

Cho đến ngày hôm trước, chồng bà đang đọc tin tức lại đột nhiên nhìn thấy công ty du lịch mình đặt lúc trước xảy ra chuyện, không ít người gặp nạn cũng bị dọa không nhẹ.

Ngay sau đó, chồng Hoàng Hồng Dung còn lẩm bẩm: "May quá, may quá!"

Chương 66: n nhân cứu mạng (2)

Hoàng Hồng Dung thì đối với Lâm Phàm cảm kích đến mức rơi nước mắt, xem hắn như thần tiên sống tái thế. Bởi vậy lập tức quyết định ngày hôm sau mang theo đồ đạc đến cảm tạ ân cứu mạng là Lâm đại sư.

"Lâm đại sư, thật sự vô cùng cảm ơn ngài." Hoàng Hồng Dung nhiều lần cảm tạ nói.

Mà lúc này, chồng của Hoàng Hồng Dung cũng thật lòng nói lời cảm ơn. Đến bây giờ, chuyện này vẫn khiến ông sợ hãi không thôi.

Lâm Phàm bình tĩnh khoát tay, nhưng nội tâm cũng khiếp sợ không kém.

Đây là liên quan đến mạng người đó.

Về phần những người gặp nạn, Lâm Phàm cũng bất lực, hắn không phải là chúa cứu thế, mà chỉ là một gã thầy bói.

Đối với những người gặp nạn, trong lòng Lâm Phàm cũng tiếc hận.

Dân chúng chung quanh lúc này cũng choáng váng, không rõ chuyện gì đang xảy ra.

“Hai người nói cái gì vậy? Thầy bói này sao lại là ân nhân của các người? ”

Sau đó Hoàng Hồng Dung giải thích sự việc một chút.

Quần chúng vây xem chung quanh vừa nghe đã trợn tròn mắt.

“Ui là trời! Cái này là đang kể chuyện xưa à?”

“Thật không đấy, không phải là gạt người đó chứ?”

Người dân đều bị sốc, có một số người vây xem lại nổi giận.

“Mấy người vẫn là người sao? Lấy chuyện đó ra làm trò đùa à? ”

“Không sai! Trên thế giới này nào có chuyện chuẩn xác như vậy, vừa nhìn đã biết là đang lăng xê, hơn nữa còn nói chuyện không biết nặng nhẹ.”

“Tố cáo, phải tố cáo bọn họ.”

“Còn cái gì mà thần toán tái thế, một chút điểm giới hạn cũng không có, thật sự hận không thể cho mấy người hai cái tát.”

Một số người dân có tính cách nóng nảy đột nhiên nổi giận.

Hiện tại suy nghĩ về chính nghĩa của con người rất mạnh, nhất là loại chuyện huyền bí này, còn dám thổi phồng chuyện đau lòng của người khác lên, còn con mẹ nó là người không?

Bởi vì bọn họ cho rằng, chuyện này chính là chém gió, lại còn chém quá tay.

Lúc này Lâm Phàm sửng sốt, hắn không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, đám quần chúng không ngờ lại tức giận đến thế.

Nhưng đối với Hoàng Hồng Dung mà nói, bà sao có thể để người khác hiểu lầm Lâm đại sư được.

“Phiền mọi người bình tĩnh một chút, cả nhà chúng tôi thật sự không phải kẻ chuyên nói dối. Mọi người xem, đây chính là chứng cứ.” Chồng của Hoàng Hồng Dung lấy điện thoại ra, mở đoạn tin nhắn rút lui khỏi đoàn, đưa điện thoại cho mọi người xem.

Những người phẫn nộ kia khi nhìn thấy nội dung trên điện thoại di động này xong, nhất thời cả đám đều ngây ngẩn cả người.

…..

“Mẹ kiếp!”

Giờ phút này, tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn chằm chằm về phía Lâm Phàm.

Trên màn hình điện thoại Iphone, một tin nhắn thu hút sự chú ý của mọi người.

Nội dung bên trên rất rõ ràng.

Đi du lịch ở đâu, thời gian rời khỏi nhóm, vân vân… tất cả mọi thứ nên có đều có.

Chồng của Hoàng Hồng Dung cầm điện thoại di động, để cho mọi người vây xem đều xem qua một lần, sau đó nói:

“Mọi người nhìn đi, đây thật sự không phải là lừa người, mà là sự thật 100% đấy.”

Bây giờ nhớ tới vẫn rất sợ hãi, tuy nhiên may mắn là vợ của mình tìm được một đại sư chân chính nên mới tránh được một kiếp.

Dân chúng chung quanh hai mặt nhìn nhau, bọn họ ngay từ đầu cũng không tin, thậm chí còn rất phẫn nộ, cảm giác những người này đem chuyện này thổi phồng thật sự là quá đáng.

Nhưng khi nhìn thấy thông tin xin rút lui trên điện thoại di động, thì lại hoàn toàn trợn tròn mắt.

“Không thể nào, thật là thần kỳ như vậy sao?”

“Nếu thật sự tính ra được như vậy thì quá thần kỳ rồi.”

Giờ phút này, mọi người đều đưa ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm. Bọn họ cảm giác tất cả thật sự quá thần kỳ, nhất là sau khi nhìn thấy tin nhắn rút khỏi đoàn này, bọn họ có thể xác định đây là thật 100%.

Điền Thần Côn vẫn đứng hóng hớt ở bên cạnh, hiện giờ ông ấy có thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra tại đây. Hôn nhân không phù hợp? Điền Thần Côn giờ này phục rồi.

Đừng đi du lịch, đi du lịch là sẽ gặp nạn?

Hiện tại đúng thật là bị nói trúng hoàn toàn, đối với Điền Thần Côn mà nói, giờ phút này ông phục Lâm Phàm đến sát đất.

“Lâm đại sư, cả nhà chúng tôi phải cảm tạ cậu.” Một nhà ba người Hoàng Hồng Dung đứng ở trước mặt Lâm Phàm, cúi đầu thật sâu để biểu đạt cảm kích trong lòng.

“Khách sáo quá rồi, khách sáo quá rồi. Mọi người có thể tin lời tôi, đó là mệnh của mình, nhưng nếu như không tin, cho dù tôi có nói như thế nào cũng không thể có biện pháp tránh khỏi.” Lâm Phàm bình tĩnh nói.

Việc được mọi người đối đãi coi như thần thế này quả thật là quá thoải mái.

……

“Lâm đại sư, tấm biển này xin ngài nhận lấy.” Hoàng Hồng Dung nói.

“Được, được.” Lâm Phàm cũng không muốn nói nhảm, đẩy tới đẩy lui mãi thì cũng không có ý nghĩa gì.

Lúc một nhà ba người Hoàng Hồng Dung rời đi, Hoàng Hồng Dung trực tiếp nhét một vạn tiền lì xì cho Lâm Phàm.

Lâm Phàm đương nhiên nghĩ nên từ chối một phen, tuy nhiên dưới thái độ cứng rắn của đối phương, Lâm Phàm cũng chỉ có thể khó xử mà nhận lấy.

Sau khi tiễn cả nhà này đi, quần chúng vây xem ở cửa, ngược lại cũng không có chuẩn bị rời đi.

Chương 67: Bắt đầu linh nghiệm rồi

“Cái này thoạt nhìn không giống là lừa người nhỉ, hay là chúng ta cũng thử một lần.”

“Lâm đại sư, phiền ngài giúp tôi tính toán một chút đi.”

Quần chúng vẫn hoài nghi về chuyện này, nhưng trong lòng lại có chút tin tưởng.

“Phiền mọi người đừng nóng vội, từng người một đến, từng người một đến.”

Lâm Phàm ngược lại không nghĩ tới hiệu quả tốt như vậy, trong lúc nhất thời cũng hơi luống cuống tay chân.

Lúc này trên khuôn mặt già nua của Điền Thần Côn cũng lộ nụ cười. Tình cảnh thế này quá tốt rồi. Mấy ngày trước không có một bóng khách, hôm nay lại là đông như trẩy hội.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chả mấy chốc mà phát tài ấy chứ.

Rất nhiều khách hàng tràn vào cửa hàng "Lâm đại sư" , ngược lại khiến một số nhân viên cửa hàng đối diện phải ngạc nhiên.

……

Bận rộn đến giữa trưa, sau khi tiễn vị khách cuối cùng trong cửa hàng ra về, Lâm Phàm mới thở phào nhẹ nhõm.

Đa số những người này thật sự không có gì để tính toán, căn bản không có việc gì.

Điền Thần Côn vội vàng thu tiền cũng mệt muốn chết, nhưng nụ cười trên mặt lại giống như hoa cúc vậy.

"Lợi hại không." Lâm Phàm nằm trên ghế, nhấp một ngụm trà hỏi.

"Lợi hại."

Điền Thần Côn khen không ngớt miệng tiếp tục nói: " Đợt khách buổi sáng này ước chừng thu được hai ngàn tệ, về sau mỗi ngày đều như vậy thì quá được. "

"Thần Côn, nếu mỗi ngày đều như vậy tôi sẽ mệt chết mất." Lâm Phàm trợn trắng mắt, không nói cái gì khác, cái miệng này sắp nói đến khô cả rồi.

"Ha hả."

Điền Thần Côn cười đểu một tiếng: "Mệt một chút nhưng kiếm được nhiều đấy!"

Lâm Phàm bĩu môi, lão Thần Côn này tuy lừa gạt nhưng trong lòng cũng có chút tính toán: "Mấy ngày nữa chờ một số chuyện xảy ra, phải lập ra bảng nội quy cho tốt, chứ không sau này cứ vậy thì tôi sẽ mệt chết mất."

"Nội quy gì?" Điền Thần Côn tò mò hỏi.

Lâm Phàm thần bí cười: "Đến lúc đó ông sẽ biết thôi."

……

Sự việc sáng nay, được một số người dân vây xem và gửi đến vòng tròn bạn bè.

“Chân nhân có thật, thầy bói giúp một nhà ba người tránh thoát một kiếp.”

Các tiêu đề khác nhau xuất hiện liên tục thu hút sự chú ý của nhiều người.

Thậm chí, đoạn video còn bị đăng tải trên mạng.

Nhưng có nhiều bình luận ngược lại có chút khó coi.

“Lại lừa gạt, lừa gạt quỷ à?”

“Ông chủ quán xem bói này vừa nhìn đã biết là kẻ lừa đảo.”

“Có mấy thằng ngu mới tin chuyện này.”

“Cũng không hẳn, thật sự có thầy bói đoán như thần. Hơn nữa nội dung trong điện thoại tuy rằng mơ hồ, nhưng cũng có thể thấy rõ, một nhà ba người mệnh cũng lớn thật.”

……

Đối với những chuyện này, Lâm Phàm đương nhiên không rõ lắm, hơn nữa tạo thành ảnh hưởng không lớn, trên cơ bản đều cho như là nói đùa.

Lúc này, Lâm Phàm cầm điện thoại di động, xem tin tức giải trí, một trong những tiêu đề lại khiến Lâm Phàm bật cười.

“Chị cả trong giới catwalk Chu Lỵ Vân từ cầu thang ngã xuống, bị thương ở chân.”

“Châu Lỵ Vân tại tuần lễ thời trang mất đi cơ hội.”

……

Châu Lỵ Vân ở trong nước tuy rằng không phải là siêu sao lớn gì, nhưng danh tiếng này cũng không nhỏ, tại tuần lễ thời trang quốc tế thì lại nổi tiếng lẫy lừng, có vô số người hâm mộ chú ý.

Nhất là người này bề ngoài không tệ, dáng người lại tốt. Đương nhiên trở thành nữ thần trong lòng vô số nam nhân.

Đối với tin tức như vậy, vô số người trong ngành cảm thấy tiếc nuối. Dù sao tuần lễ thời trang lần này cũng không tầm

thường, ảnh hưởng hơn so với bất kỳ tuần lễ thời trang nào trong nước.

Người trong ngành đang nghiên cứu tổn thất lần này của Chu Lỵ Vân, nhưng lại không biết weibo của Chu Lỵ Vân vào thời khắc này hoàn toàn nổ tung.

Bình luận của Chu Lỵ Vân bị đẩy lên top, giờ phút này có vô số người để lại bình luận ở phía dưới.

"Con mẹ nó!!!"

"Gặp tiên tri rồi, không biết hiện tại Chu Lỵ Vân có cảm nghĩ gì."

"Tiên tri cái rắm, đây là đại sư tính ra được. Ma mới như tôi chỉ muốn hỏi một câu, đại sư còn thu đồ đệ hay không?"

"Tuyệt vời, quả nhiên là vô duyên.Chu Lỵ Vân hiện tại nhất định là hối hận cũng không kịp, sớm biết như thế này thì lúc trước đã hỏi rõ vì sao không thể đi rồi."

"Đại sư, tôi sai rồi! Sau này tôi cũng không dám nói xấu ngài nữa, chỉ cầu thông báo số vé số tiếp theo là được."

"Tôi lướt dạo ở weibo của đại sư một vòng, phát hiện có nhiều lời tiên tri hơn nữa, hiện tại Chu Lỵ Vân là người đầu tiên bị nói trúng."

"Đi! Đi! Mau vào Weibo của Lâm đại sư, từ nay về sau tôi là fan não tàn của đại sư."

……

Lâm Phàm nhìn tin tức trên điện thoại di động thì lạnh nhạt cười.

Bây giờ còn chưa đúng lúc, phải để cho tin tức tiếp tục bay đi, sau khi tất cả mọi chuyện đều linh nghiệm thì đó mới chính là thời điểm trời long đất lở.

Điền Thần Côn nhàn nhã ngồi ở đó, nhìn Lâm Phàm khi đó lộ ra nụ cười, nhất thời cả người run lên, nụ cười này thật là âm hiểm.

Bệnh viện, phòng bệnh hạng nhất.

Một người phụ nữ dáng người cao gầy, trước lồi sau lõm nằm trên giường bệnh màu trắng, chân phải được bọc bằng thạch cao nặng nề.

“Chị Vân, nghĩ thoáng một chút đi! Lần này không đi, lần sau chúng ta lại đi.” Người đại diện ở một bên an ủi.

Chương 68: Chỉ là mèo mù vớ phải cá rán

Chuyện hôm nay thật là quá xui xẻo, còn chưa tính chuyện từ trên cầu thang bị ngã lăn xuống, may mà chưa chết nhưng lại bị gãy chân.

Bây giờ bó thạch cao, hành động không thuận tiện, khẳng định là không đi lại được.

Mặt Chu Lỵ Vân không chút thay đổi nằm ở đó, nước mắt lăn dài trên má.

Tuần lễ thời trang lần này cô đã chuẩn bị từ rất lâu, bây giờ trong lúc ra khỏi cửa lại nhất thời tan thành mây khói.

“Chị Vân….” Người đại diện vội vàng đưa khăn giấy qua, không biết nên an ủi như thế nào.

Nhưng đúng lúc này, Chu Lỵ Vân đột nhiên phản ứng lại: “Đưa điện thoại di động cho tôi.”

Người đại diện không biết tình huống gì, nhưng cũng đưa điện thoại di động cho Chu Lỵ Vân.

Lúc này, trong đầu Chu Lỵ Vân đều nghĩ đến weibo kia, khi mở weibo ra thì đập vào mắt chính là câu nói kia.

“Không đi được… Không thể đi được.”

Chu Lỵ Vân đã sớm biết weibo này. Lúc ấy khi nhìn thấy cũng không có coi nó là vấn đề nghiêm trọng gì, tuy nhiên trong lòng vẫn là có chút không vui, bởi vậy còn trả lời lại còn tag tên weibo người này.

Hiện giờ sự việc đã xảy ra, Chu Lỵ Vân lại khóc.

Người đại diện nhìn bình luận trên Weibo, sau đó an ủi: “Chị Vân, đây nhất định là mèo mù gặp phải chuột chết, không thể

tin được.”

Chu Lỵ Vân lắc đầu, có những chuyện không thể không tin.

Tuy nhiên cô cũng biết, weibo của Lâm đại sư này cũng bình luận rất nhiều weibo của những ngôi sao khác. Hơn nữa người đầu tiên phát sinh chuyện lại chính là mình, cho dù không biết chuyện khác cũng sẽ không linh nghiệm.

“Mỏ quạ đen, đồ đáng ghét.”

…..

Bây giờ bên trong căn phòng của một ngôi nhà nào đó.

Lạc Đan hoảng sợ: “Hâm Y, cậu xem tin tức này! Chu Lệ Vân bị Lâm đại sư nói trúng rồi, không đi được tuần lễ thời trang nữa. ..”

Trần Hâm Y đang xem kịch bản, nghe được tin tức của Lâm đại sư, trong lúc nhất thời cũng buông kịch bản coi như bảo bối xuống, sau đó giật lấy điện thoại xem.

Càng đọc xuống dưới cái miệng nhỏ nhắn càng há to hơn.

“Thật sự bị nói trúng, Lâm đại sư này cũng quá kinh khủng rồi.” Trần Hâm Y không dám tin nói.

“Đây không phải là kinh khủng, mà là thần.” Lạc Đan kinh ngạc nói.

Từ khi qua chuyện kia, các cô lập tức được tuyển là nữ chính và nữ phụ.

Đồng thời phong cách làm việc của Đào lão sư luôn mạnh mẽ như gió cuốn, cũng không mất bao nhiêu thời gian thì tất cả đều đã chuẩn bị xong, trực tiếp bắt đầu quay phim.

“Đi xem weibo của Lâm đại sư, những cư dân mạng mắng Lâm đại sư, khẳng định cũng đã trợn tròn mắt rồi.” Trần Hâm Y nói.

“Mình đã sớm đi xem qua rồi, Lâm đại sư quả thật là dằn mặt mấy lão già đời nha, tùy ý bọn họ mắng, cuối cùng đánh một phát đau vào mặt.”

……

Buổi tối.

Sau khi trở về từ cửa hàng, Lâm Phàm nằm trên giường chơi điện thoại di động.

“Ha ha, hiện tại đã biết bổn đại sư lợi hại rồi chứ.” Lâm Phàm nhìn weibo của mình, khóe miệng lộ ra một tia tươi cười thần bí kiểu ‘biết thế thì trước đây đừng có khua môi múa mép với ông.’

Chuyện của Chu Lỵ Vân mới chỉ là người đầu tiên, chờ khi chuyện sau này tất cả đều linh nghiệm vậy thì quá vui vẻ rồi.

Trên Weibo.

“Lâm đại sư, ngài quả thật là dự liệu như thần, tôi tin rồi.”

“Cầu Lâm đại sư tính cho tôi một quẻ đi, làm ơn.”

“Những người tức giận mắng Lâm đại sư đã đi đâu rồi, hiện tại mấy người còn có thể nói cái gì?”

“Lầu trên, hình như cậu là người mắng dữ dội nhất đó.”

“Khụ khụ, nào có….”

Thu Đao Chặt Cá gần đây tiếp nhận một công việc lớn, đó chính là giúp một minh tinh tẩy trắng. Bởi vậy hắn phát động một lượng thủy quân lớn, xưng bá toàn bộ mạng internet . Chiến tích cuối cùng rất là ấn tượng, là trận chiến huy hoàng nhất trong sự nghiệp của Thu đao Chặt Cá.

Đám đạo chích dân mạng kia, dám khiêu chiến với đại tổng quản Thu Đao Chặt Cá là hắn thì thật sự là không biết sống chết mà.

Khi chuẩn bị tiến vào trong nhóm để phát mấy bao lì xì, định làm phiền các anh em một chút thì lại bị những lời nói trong nhóm làm cho chấn động.

“Không xong rồi, chúng tôi bị vả mặt rồi. Cái tên Lâm đại sư kia thật sự tính toán chuẩn, không ngờ Chu Lỵ Vân lại bị thương nên không tham gia được tuần lễ thời trang.”

“Mẹ nó! Thật à, tôi đã làm mấy trăm acc ảo mắng chửi ở phía dưới weibo của tên đó.”

“Nhanh nói cho anh Thu Đao đi, đây chính là một chuyện lớn đó.”

“Tôi đã liên lạc rồi! Ồ! Anh Thu Đao online rồi.”

Thu Đao Chặt Cá ngồi vắt chân, khi nhìn thấy những tin tức này thân hình mập mạp run lên, bàn tay đang nắm chân trong vô thức lại đưa lên miệng cắn cắn.

Bị nói trúng, cái này quá bá đạo rồi. Tuy nhiên Thu Đao Chặt Cá tôi là ai? Người có thể thay đen đổi trắng đấy!.

“Tôi đã biết chuyện này rồi, hiện tại bắt đầu tuyên bố nhiệm vụ, đem toàn bộ lời nói tốt của Weibo này trấn áp lại. Weibo bị đại quân Thu Đao chúng ta trấn áp, làm sao có thể để cho nó dễ dàng lật chuyển được.” Thu Đao Chặt Cá không thể nhịn được nữa.

“Đi theo bước chân của Thu Đao soái ca.”

“Bắt đầu chiến đấu, trấn áp Weibo của Lâm đại sư.”

……

Chương 69: Nhất định là rò rỉ thông tin

Trong nháy mắt, vô số thủy quân tràn vào weibo của Lâm Phàm.

“Mèo mù đụng phải chuột chết, chân Chu Lệ Vân sớm đã bị thương, cũng không có gì to tát cả.”

“Đoán mò đúng một chuyện thì tính là cái gì? Những chuyện phía sau cũng không có phát sinh mà. ”

“Lầu trên nói rất đúng.”

“Có chút đạo lý, nói không chừng thật sự là đoán mò.”

……

Lâm Phàm vốn còn đang nhìn đám cư dân mạng sám hối trên Weibo của mình, nhưng đột nhiên lại phát hiện tình hình không đúng.

Weibo của mình lại một lần nữa bị cái đám thuỷ quân này chiếm lĩnh.

Lúc này có người nhắn tin riêng cho mình, Lâm Phàm vừa nhìn thấy cũng có chút tức giận.

Thu Đao Chặt Cá: “Thế nào, Lâm đại sư của tôi, đội thủy quân của Thu Đao tôi cũng coi như lớn mạnh đúng không. Nói cho anh biết, chỉ cần có Thu Đao tôi ở đây thì Weibo của anh sẽ vĩnh viễn không có ngày xoay người.”

“Đồ óc to như trái nho.” Lâm Phàm trực tiếp trả lời.

Thu Đao Chặt Cá khi nhìn thấy mấy chữ này thì hoàn toàn tức giận.

Thu Đao nổi giận, máu chảy thành sông. Hắn trực tiếp mở ra tất cả các nhóm thủy quân, đem chuyện trấn áp Weibo của Lâm Phàm trở thành nhiệm vụ vĩnh viễn của đội ngũ thủy quân.

Lâm Phàm lúc này lại đăng một weibo, đồng thời còn đưa ảnh chụp màn hình tin nhắn riêng của Thu Đao Chặt Cá lên.

“Rửa mắt đợi mong, xin chào tổng quản thủy quân.”

Trong nháy mắt, weibo này tăng lên vô số bình luận.

Người hâm mộ Weibo của Lâm Phàm cũng đã đạt tới 1 vạn người.

Đây là một bước tiến lớn đối với Lâm Phàm.

Tuy nhiên Thu Đao Chặt Cá khi nhìn thấy weibo này, trong nháy mắt nổ tung.

Trời đất, lại dám đối nghịch với tôi à, ông đây không cùng ngươi ăn thua đủ đến cùng thì ông đây thề không làm người.

Cạch Cạch!

Ngay tại thời điểm Thu Đao Chặt Cá nổi giận, cái ghế dưới mông bởi vì không chịu nổi cân nặng vượt tiêu chuẩn của anh ta lập tức bị gãy thành từng mảnh. Thu Đao Chặt Cá đặt mông ngồi trên mặt đất, áp lực cực lớn trực tiếp làm một loại vật không thể miêu tả bị ép phải ra ngoài.

“Mịa nó….”

Một ngày sau đó.

Một việc gây sốc cho tất cả mọi người đã xảy ra.

Còn Lâm Phàm vẫn ở trong cửa hàng, khi nhìn thấy tin tức này cũng chỉ là cười nhạt mà thôi, không hề để nó ở trong

lòng.

Nhưng đối với cư dân mạng luôn theo dõi Weibo của Lâm Phàm mà nói, lại là một cú sốc lớn.

……

Văn Thiện là một huyền thoại trong giới phóng viên giải trí, anh ta là một phóng viên không có tài năng chuyên buôn các chuyện đời tư của nghệ sĩ, rất nhiều vụ bê bối của các ngôi sao giải trí đều do anh ta phanh phui ra.

Ví như một thời gian trước, anh ta đã tung tin rằng một nam nghệ sĩ nổi tiếng đã đến Đại Bảo Kiếm.

Khi tin tức này lộ ra, lập tức nó trở thành tin tức chấn động và bị vô số cư dân mạng đồng loạt lên án.

Sau đó, vấn đề này cũng không được giải quyết. Bởi vì một số nhóm thủy quân đã hoạt động mạnh mẽ nên đã trực tiếp làm thay đổi sự thật.

Mà Văn Thiện đối với tình huống này cũng không mấy quan tâm, bởi vì anh ta đã nhận được một khoản tiền kha khá để bịt miệng rồi.

Tuy nhiên, người trong cuộc đều biết rằng ngôi sao nổi tiếng này đã thực sự đến Đại Bảo Kiếm.

Hôm nay mặt mũi Văn Thiện đỏ bừng, bởi vì hắn lại sắp tung ra một tin tức lớn. Hắn đối với tin tức này đã chuẩn bị rất lâu, hắn tin tưởng nếu như nổ ra nhất định sẽ chấn động.

Nghĩ đến việc danh tiếng của mình sắp tăng lên một bậc cao hơn, Văn Thiền cười phá lên.

Trước máy tính.

Văn Thiện đưa từng chứng cứ một vào USB của mình, chỉ cần có những chứng cứ này thì cho dù muốn phủ nhận cũng không được.

Chắc chắn rồi!

Chỉ với một cú nhấp chuột, một tin tức lớn sẽ bơi trong đại dương Internet.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Sau hai giờ.

Văn Thiện không ngừng cập nhật Baidu và cùng với một nhóm phóng viên buôn chuyện.

Đặc biệt là khi nhìn thấy tin tức từ nhóm phóng viên buôn chuyện, Văn Thiện không thể không nở một nụ cười.

“Anh Văn, thật đáng sợ! Đây là một tin tức lớn.”

“Anh Văn, chuyện này rốt cuộc là thật hay giả? Anh đừng để đến cuối cùng lại làm trò cười đây nha.”

“Uy tín của Văn Thiện tôi đã có nhiều năm, lúc nào lại làm trò cười?” Văn Thiện đáp.

Sau đó, Văn Thiện kiểm tra Weibo của mình, nhưng điều khiến Văn Thiện cảm thấy khó hiểu là Weibo này có gì đó không ổn.

Theo suy nghĩ của hắn, tin tức này vừa ra thì nhất định sẽ đứng thứ nhất tìm kiếm trên Weibo. Nhưng điều khiến Văn Thiện kinh ngạc chính là, tin tức của hắn lại xếp thứ ba.

Chuyện này không thể tin được.

Đặc biệt là hai cái tiêu đề xếp thứ nhất và thứ hai, hắn ta chưa từng nghe nói đến.

“Trần Vũ và Điền Hân, một vị đại sư sáu ngày trước đã tính toán đúng.”

“Người ta khẳng định Chu Lỵ Vân đã bỏ lỡ tuần lễ thời trang quốc tế.”

“Đây là cái quái gì vậy?” Văn Thiện hét lên, sắc mặt lộ vẻ khó hiểu lập tức bấm vào hai mục tìm kiếm thịnh hành này, vừa nhìn thấy thì lập tức ngẩn ra.

“Rò rỉ, nhất định là bị rò rỉ thông tin rồi, chuyện này làm sao có người có thể tính ra được.”

Chương 70: Tính toán như thần

Sau đó, khi Văn Thiện nhìn vào những bình luận trên Weibo của mình, đột nhiên một cơn tức giận bùng cháy lên trong lòng anh ấy.

“Không nghĩ tới cái tên Lâm đại sư kia thật sự đoán chúng, quả là quá nghịch thiên.”

“Lần này quả thực là một tin tức lớn, nhưng điều khiến tôi quan tâm hơn là tại sao Lâm đại sư lại lợi hại như vậy?”

“Ui là trời! Khi vừa nhìn thấy bình luận của Lâm đại sư thì tôi cũng nổi cơn thịnh nộ, không ngờ bây giờ lại là tôi tự vả vào mặt mình.”

Lúc này Văn Thiện suýt chút nữa phun ra một ngụm máu, trong mười bình luận thì ít nhất có tám bình luận về Lâm đại sư.

Ánh đèn sân khấu của chính hắn ta đã hoàn toàn bị che phủ bởi bên kia.

…

Lúc này, Văn Thiện không chịu nổi lửa giận trong lòng nữa mà trực tiếp khai chiến trên Weibo, hắn ta bắt đầu mắng chửi.

“@Lâm đại sư lão thầy bói già: Đồ vô liêm sĩ mày ăn cắp tin tức của tao, tao theo dõi tin tức này đã nửa năm rồi, chờ hầu tòa đi.”

Văn Thiện chịu không nổi nữa, đành phải cố nén lửa giận trong lòng, sau khi bình tĩnh lại, hắn hơi bối rối một lúc.

Cái người này, cùng mình cũng không biết?

Ngoài ra, các bản thảo của mình đều được lưu trữ trong ổ flash USB của máy tính, chỉ để tránh tin tặc xâm nhập, nhưng làm thế nào mà tên này lại có được nó?

Chẳng lẽ là vợ của mình làm lộ chuyện này sao?

Lúc này, Văn Thiện đã bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Weibo của Lâm Phàm hoàn toàn bùng nổ vào lúc này.

“Cmn! Lâm đại sư tính toán như thần! Thật sự quá chính xác.”

“Lâm đại sư, tôi thực sự sai rồi, tôi không nên để đám người ngu xuẩn kia phỉ nhổ vào mặt ngài.”

“Tầng trên, có thể cho chút mặt mũi không, rõ ràng là ngươi chủ động mở miệng trước.”

“Từ giờ trở đi, tôi sẽ không phục tùng ai ngoại trừ Lâm đại sư.”

“Xin hỏi địa chỉ của Lâm đại sư, tôi muốn đích thân tới thăm.”

Weibo của Lâm Phàm luôn được cư dân mạng theo dõi, lúc đó quần chúng còn phẫn nộ. Nhưng vào thời khắc khi tin tức xuất hiện, tất cả mọi người đã hoàn toàn bị thuyết phục.

Đơn giản là giống như thần mà.

Tuy nhiên, khi ‘Thu đao chặt cá’ nhìn thấy tin tức, sắc mặt hắn ta đột nhiên thay đổi, việc này đúng là quá tà môn mà.

Chu Lỵ Vân không thể tham gia tuần lễ thời trang, xem ra là tên này gặp may.

Nhưng bây giờ tin tức này đã hoàn toàn khiến ‘Thu đao chặt cá’ choáng váng. Lần này lại thật cmn linh nghiệm.

Cái này…..cái này.

Khi ‘Thu đao chặt cá’ nhìn thấy Weibo của Văn Thiện, mắt hắn lập tức sáng lên.

“Bị lộ! Đúng vậy! Nhất định là thông tin bị lộ.”

Sau đó ‘Thu đao chặt cá’ đã ngay lập tức triệu tập đội thủy quân chiến đấu một lần nữa và chiếm lại Weibo của Lâm Phàm.

‘Thu đao chặt cá’ ghét đến cực điểm cái người được gọi là Lâm đại sư này, chính vì hắn mà hắn ta nhiều lần khiến bản thân phải xấu hổ trong căn phòng trống vắng và cô quạnh này.

Chính vì hắn mà người có dung mạo tuyệt thế như mình đã phải nhiều lần tức giận, dẫn đến nổi nhiều mụn trên mặt.

Tất cả những chuyện này, tất cả, đều do người này gây ra.

Trong cửa hàng.

Lâm Phàm nhìn Weibo, đối với những lời bình luận này, trong lòng hắn đã biết rõ.

Thủ lĩnh của đội thủy quân ‘Thu đao chặt cá’ đã đánh sập Weibo của hắn, điều này khiến Lâm Phàm có chút đau đầu, nhưng hắn cũng đành mặc kệ.

Nhưng Văn Thiện này là cái quái gì vậy?

Tại sao lại gửi cho mình một lá thư của luật sư?

Bị điên à.

Tất cả những điều này đều do chính hắn tự mình tính toán, có được hay không hả?

Ai đó đã gửi cho hắn một tin nhắn WeChat.

“Lâm đại sư, ngài quá lợi hại, thật sự bị ngài nói đúng rồi!.”

“Cái tên Văn Thiện kia thật là đáng ghét, còn nói ngài ăn trộm tư liệu. Tên này đúng là không có chút thể diện nào mà!”

Trần Hâm Y đã gửi đến hai tin nhắn Wechat.

Trần Hân Y hoàn toàn bị sốc trước tin tức ngày hôm nay, thật sự là bị Lâm đại sư đoán trúng.

Nhưng điều khiến Trần Hân Y sững sờ là việc Điền Hân ngoại tình vốn là một tin tức lớn, nhưng bây giờ vì Lâm đại sư mà tin tức này không thể đứng đầu trong danh sách tìm kiếm hot nhất.

Hầu hết những người thảo luận thì đều liên quan đến Lâm đại sư, mà không phải là hai người Trần Vũ và Điền Hân.

Có lẽ đến bây giờ hai ngôi sao lớn này cũng không biết, đây là điều tốt hay điều xấu.

Lúc này Lâm Phàm mới trả lời bằng một tin nhắn: “Không sao, đây đều là nói sự thật.”

Bây giờ, đối với tình hình trên Weibo đã thế này, Lâm phàm cảm thấy rằng cần phải đăng một tin mới

Đây đều là danh tiếng đó, nếu danh tiếng có thể chuyển đổi thành khách hàng thì thật tuyệt vời nha.

“Nói thật, lời của đại sư nói đảm bảo chính xác.”

“Vương Băng Nhan đã bỏ lỡ ‘Ngày mai không thể nói’ sẽ được thay thế bởi một ngôi sao họ Dương.”

“Đội tuyển bóng đá quốc gia thua thảm với tỷ số 0 - 3.”

“Tiểu thịt tươi Dương Tiểu Lượng bị đánh và nhập viện.”

….

Lâm Phàm đăng Weibo này, sau đó ngồi đó rất nhàn nhã. Hắn không hề lo lắng rằng mình sẽ tính toán sai.

Đây đều là ý muốn của ông trời.

Nhưng đối với cư dân mạng trên Weibo mà nói, họ lại gần như nhảy dựng lên vì phấn khích, bởi đây thật sự là một sự kiện thú vị.

Chương 71: Phật Sơn Vô Ảnh Cước (1)

"Đang xem cái gì vậy? Xem cái gì mà vui vẻ vậy?"

Điền Thần Côn thấy Lâm Phàm đang nằm sấp trên bàn cười sảng khoái thì tò mò hỏi.

"Không có việc gì, tôi chỉ là xem tin tức." Lâm Phàm nói.

Cư dân mạng thật sự rất buồn cười, đặc biệt là tên Thu đao chặt cá bám riết Lâm Phàm không buông, khiến cho đám thủy quân điên cuồng mắng chửi chính mình, điều này hoàn toàn khiến cho Weibo của Lâm Phàm lên Hotsearch.

Lâm Phàm không ngờ Weibo của mình lại nổi tiếng nhanh như vậy.

Sự kiện của Chu Lệ Vân chỉ làm cho Weibo của Lâm Phàm có thêm 1 vạn người theo dõi, nhưng hiện tại vụ việc của Trần Vũ đã trực tiếp đưa Weibo của hắn tăng lên 20 vạn người theo dõi.

Phải nói rằng những thay đổi trong cuộc sống thực sự quá nhanh, nhanh đến mức con người không phản ứng kịp.

Ngay lúc Lâm Phàm còn đang cảm thán những chuyện này thì có một giọng nữ có chút nghiêm khắc từ ngoài cửa truyền vào.

"Thầy bói ơi! Bói cho bà đây một quẻ nào!"

Lâm Phàm người đang nghịch điện thoại di động thì ngẩng đầu lên, nhưng khi vừa nhìn thấy hắn lại sửng sốt.

"Má ơi! Đúng là oan gia ngõ hẹp."

Lúc này Điền Thần Côn đang cúi đầu đọc sách nhìn thấy người phụ nữ này thì sắc mặt cũng từ từ thay đổi, biến thành ngỡ ngàng.

“Tốt quá! Hóa ra là các người ở chỗ này, bà đây phải vất vả lắm mới tìm được.”

Người phụ nữ trang điểm đậm này gần đây gặp chuyện xui xẻo nên muốn tìm người bói cho mình một quẻ. Lúc này nhìn thấy hai người trong cửa hàng thì sắc mặt lập tức thay đổi, cô ta tức giận gầm lên.

Trịnh Vạn Cầm sẽ không bao giờ quên cảnh tượng ngày hôm đó ở tại quầy bán đồ ăn, hai gã đàn ông đã đá vào mông cô ta khiến cô ta trực tiếp bị văng thẳng ra đường giống như một con chó vậy.

Sau này, Trịnh Vạn Cầm không ngừng tìm kiếm hai người này, nhưng thành phố quỷ quái này lớn như vậy thì biết tìm người ở đâu?

Hiện tại không có chuyện gì lại tình cờ gặp được hai người này, đương nhiên cô ta không thể buông tha cho bọn họ rồi.

Trịnh Vạn Cầm lập tức lấy điện thoại ra: “Anh Quân, anh mau đến đây đi, em vừa gặp được hai người đã đá vào mông em ngày hôm đó…”

Sau khi cúp điện thoại, Trịnh Vạn Cầm tức giận chỉ vào hai người họ: “Lão nương đây nói cho các người biết, hôm nay các người xong đời rồi.”

“Mỹ nữ, cô hiểu lầm rồi, chúng ta chưa từng gặp qua lần nào mà.” Nội tâm của Lâm Phàm lúc này như có một vạn con ngựa lướt qua.

Hắn và Điền Thần Côn đều là tay không mà trói gà, nếu buộc phải làm như vậy nhất định là rất bi thảm.

“Đúng vậy! Em gái à, chúng ta đều là người tốt cả mà. Tôi thấy sắc mặt của cô đỏ như vậy nhất định là gần đây gặp vận may, hay là xem thử một quẻ đi.” Điền Thần Côn vội vàng nhiệt tình bước về phía trước.

“Cút đi!!!” Trịnh Vạn Cầm đá văng Điền Thần Côn sang một bên, sau đó tức giận chửi bới.

“Lão già kia, lần trước tôi để cho các người chạy trốn, lần này tôi sẽ để cho các người biết kết cục khi đá vào mông của lão nương đây là như thế nào.”

“Anh Quân đến đây, tôi sẽ bắt các người quỳ xuống mà liếm giày cho lão nương.”

Sắc mặt Trương Vạn Cầm hung hăng, mở miệng chửi hàng loạt từ bẩn thỉu.

Điền Thần Côn trực tiếp bị đá xuống đất, sau đó lồm cồm bò dậy nhìn Lâm Phàm.

“Thôi xong rồi!” Lâm Phàm đau khổ nói.

“Chúng ta sau này phải làm sao đây?” Điền Thần Côn hỏi.

“Ông hỏi tôi, tôi lại biết hỏi ai đây, chẳng qua tôi phải nói trước, lát nữa ông nhất định phải bảo vệ tôi đó.” Lâm Phàm lúc này đây không nói nên lời, không dám suy nghĩ chút nữa sẽ xảy ra chuyện gì.

Vì sao chính hắn lại không tính toán được hôm nay sẽ gặp phải tai họa đổ máu này chứ?

Kể từ lúc có cuốn “Bách Khoa Toàn Thư” đến nay, hắn luôn gặp phải những trận đánh nhau, hơn nữa mỗi lần đều phải đổ máu.

Với tính huống hôm nay thì e rằng sẽ phải đổ máu rất nhiều đây.

Không lâu sau, một nhóm người có vẻ ngoài to lớn với hình xăm Thanh Long và Bạch Hổ hùng hổ từ đằng xa đi tới.

Trịnh Vạn Cầm nhìn thấy người đến thì vui mừng khôn xiết. Cô ta lập tức đứng dậy, đi đến bên cạnh tên thủ lĩnh dẫn đầu, chỉ vào Lâm Phàm và Điền Thần Côn mà nói: “Anh Quân, bọn khốn này chính là hai kẻ đã đá vào mông em ngày hôm đó.”

Vũ Bảo Quân cao hơn một mét tám toàn thân cơ bắp cuồn cuộn trời sinh vẻ ngoài dữ tợn thoạt nhìn không giống người tốt.

Hơn nữa, Vũ Bảo Quân này là thủ lĩnh của các nhóm xung quanh, và việc đánh nhau ẩu đả là chuyện thường ngày cũng như dàn cảnh, đòi tiền nợ. Đó là nghề của bọn hắn.

Đám thương nhân xung quanh đều biết người này, cũng không dám chọc đến hắn.

“Hai tên khốn các người chính là bọn đã bắt nạt người phụ nữ của tôi đúng không?” Vũ Bảo Quân tức giận hét lên, đám tiểu đệ xung quanh tự nhiên đứng chặn cánh cửa lại.

Đám tiểu đệ này thân hình không lớn lắm, bọn chúng đứng ở nơi đó, ngẩng đầu kiêu ngạo, thân thể không ngừng lắc lư giống như là chuẩn bị sẵn sàng để người.

“Con mẹ nó! Anh Quân đang hỏi bọn mày đó, điếc à?” Một thanh niên gầy gò đứng bên cạnh hung dữ mắng chửi rất to lặp lại câu hỏi lúc nãy như thể nếu không trả lời sẽ bị ăn tát.

Chương 72: Phật Sơn Vô Ảnh Cước (2)

Quả là ngạo mạn và rất là phóng túng.

Lâm Phàm không trả lời, hắn cảm thấy hơi căng thẳng hồi hộp, nếu điều này thực sự xảy ra tuyệt đối sẽ rất bi thảm.

Nhưng bây giờ người ta đã bắt nạt đến tận cửa thì đương nhiên không thể nhịn. Đánh không nổi người khác cũng không sao nhưng nhất định không được hèn nhát.

Cái tên anh Quân này có vẻ rất trâu bò, vậy thì đợi lát nữa sẽ theo dõi anh chàng này sau.

“Đại ca đừng tức giận, chúng ta có chuyện muốn nói, ở đây nhất định là có hiểu lầm” Điền Thần Côn lập tức nở một nụ cười rồi tiến lên, ông ta nhanh chóng lấy ra bao thuốc lá Bạch Lợi Quần có giá 13 tệ.

“Cút xéo! Loại thuốc lá này mà ông cũng lấy ra được, ông cho rằng bọn tôi đến đây là để xin ăn sao?” Tên thanh niên ngạo mạn kia biểu lộ bộ mặt gợi đòn, chỉ với một cú tát đã khiến bao thuốc Bạch Lợi Quân mà Điền Thần Côn cầm trên tay bị hất văng xuống đất. Sau đó hắn ta giẫm lên điếu thuốc rồi đột nhiên dùng sức vặn vẹo nó một cách đầy thô bạo.

“Lão già, ông còn dám nói nhảm, ông đây sẽ đập vỡ mồm ông đấy, có tin không?” Tên này chỉ thẳng vào mũi Điền Thần Quân, cao ngạo nói.

Điền Thần Côn đứng đó, nắm chặt lòng bàn tay khẽ run lên. Sau đó lúng túng cười nói: “Đúng, đúng, không nói, không nói nữa.”

Lâm Phàm nhìn thấy Điền Thần Côn bị tên nhóc con này làm nhục thì nhất thời không nhẫn nhịn nổi nữa, người của ông đây mà cũng dám khi dễ à. Kể cả khi bọn ông không đánh lại thì ông cũng đấu với bọn mày đến cùng.

“Chết tiệt! Lại dám bắt nạt người của Lâm Phàm ta, tao liều mạng với mày đến cùng.” Lâm Phàm thường ngày rất hèn nhát, nhưng khi đến lúc phải ra tay thì tuyệt đối không chần chừ.

Hắn trực tiếp cầm một cái gạt tàn trên tay, rồi đập thẳng nó vào đầu tên thanh niên.

Nhưng mà tốc độ của Lâm Phàm cũng không nhanh, thanh niên này đã trải qua nhiều trận chiến nên tự nhiên có phản ứng kịp. Gã ta hừ một tiếng rồi giang hai chân ra, đá một cước vào bụng của Lâm Phàm.

“Mẹ kiếp, phản ứng nhanh thật.” Lâm Phàm tiếp tục tư thế cầm cái gạt tàn, hắn không ngờ người này phản ứng lại nhanh như vậy, chỉ trong nháy mắt đã phản ứng kịp.

“Chết tiệt, tiêu rồi.” Lâm Phàm hét lên, hôm nay e rằng hắn sẽ phải đổ máu rồi.

Nhưng vào lúc này có một bóng người bỗng động đậy, bàn chân đang đá về phía Lâm Phàm lúc này bỗng nhiên dừng lại.

Một cái bàn tay bình thường nắm lấy đế giày của tên thanh niên kia.

“Điền Thần Côn, ông…”

Lâm Phàm sửng sốt sau đó nhìn về phía Điền Thần Côn, đột nhiên phát hiện khí chất của Điền Thần Côn có chút thay đổi.

Vẻ mặt khốn khổ của Điền Thần Côn đã biến mất, thay vào đó là vẻ mặt dữ tợn và đôi mắt của ông ta thậm chí còn áp đảo hơn tên kia nữa.

“Bát Quái Chưởng, Điền Thập Tam, xin chỉ giáo .”

Xoạt xoạt!

Mắt cá chân của tên tiểu tử đột nhiên kêu răng rắc và biến dạng ngay sau đó là một tiếng hét thất thanh.

Vũ Bảo Quân nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì lập tức sửng sốt: “Chết tiệt…”

Hắn ta cùng với thuộc hạ đồng loạt ùa lên.

Nhưng điều khiến Lâm Phàm sững sờ chính là Điền Thần Côn này giống như là cắn phải thuốc, thân hình ông ta uốn lượn như rồng. Tung một chưởng đá một cước trực tiếp đánh gục những kẻ này ngã dài trên đất.

“Chết tiệt, Thần Côn ông bá đạo vậy sao, đúng rồi, đánh hắn.”

Lâm Phàm phát hiện ra sức chiến đấu của Điền Thần Côn bùng phát thực sự là quá mãnh liệt.

Nhóm thanh niên vạm vỡ kia đã trực tiếp bị ông ta đánh gục.

Rắc!

Rắc!

“Ui… mẹ ơi” Lâm Phàm nghe thấy những âm thanh này cảm thấy có chút khiếp sợ.

Mà vào lúc này, Lâm Phàm bắt gặp ánh mắt tên nhóc trước đó rất kiêu ngạo, lúc này trên trán hắn ta toát ra mồ hôi lạnh nhưng vẫn giận dữ mắng một tiếng: “Mẹ kiếp, mày…”

“Phật Sơn Vô Ảnh Cước”

Lâm Phàm làm sao có thể để tên này nói nhảm? Ngay tức khắc hắn đã nhảy lên, hét lớn một tiếng rồi dùng chân đạp vào mặt của gã.

“Ầm!”

“Không đánh nữa, không đánh nữa…”

Tiếng kêu la, khóc gào rất thảm thiết vang lên.

Những người qua đường xung quanh nhìn cảnh tượng trước mặt đều chết lặng.

Chết tiệt! Cái này là đang quay phim có phải không? Hơn chục người đánh một người, đừng nói là khiến đối phương nằm xuống, mà ngay cả một góc áo cũng không thể động tới. Toàn bộ đám người đều nằm trên mặt đất, hoặc là ôm chân hoặc là ôm tay mà kêu la thảm thiết.

Điền Thần Côn khẽ thở nhẹ một hơi, từ trong túi áo của tên nhóc đang nằm dưới chân kia lấy ra một điếu thuốc, cúi đầu bật lửa đốt một cái rồi hít một hơi thật sâu, thở ra một làn khói trắng.

“Thuốc lá này, hương vị có chút dịu nhẹ.”

Điền Thần Côn nheo mắt lại bình tĩnh nói.

“Mẹ kiếp, đúng là quá trâu bò.”

Lâm Phàm nhìn Điền Thần Côn, quả đúng là chân nhân bất lộ tướng. Hắn không ngờ Điền Thần Côn bề ngoài vô dụng lại bá đạo như vậy, đơn giản chính là một cao thủ võ lâm.

Đặc biệt là tư thế hút thuốc với ánh mắt lạnh lùng thờ ơ kia, diện mạo sắc như đao toát lên khí khái cô độc của một cao thủ bậc thầy vậy.

Chương 73: Thật là lợi hại

“Các…các người…” Trịnh Vạn Cầm nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì gương mặt vốn đắp một tá phấn của cô ta cũng trở nên trắng bệch vì kinh ngạc.

“Lão nương đây liều mạng với chúng mày.”

Khuôn mặt của Trịnh Vạn Cầm trắng nhợt đầy vẻ sợ hãi, nhưng vẫn nhe nanh múa vuốt tóm lấy Lâm Phàm.

Lâm Phàm khẽ liếc nhìn một cái rồi đột ngột ngẩng đầu lên, thần thái của một người đàn ông lập tức bạo phát ra.

“Hàng Long thập bát chưởng.”

Chát!

“Nhớ cho kỹ! Tôi đây cũng là cao thủ, đừng có mà xem thường.” Lâm Phàm bình tĩnh thản nhiên nói.

Trịnh Vạn Cầm mặt mũi thất thần ngồi bệt xuống đất, đôi mắt hoang mang bỗng trở nên hoảng sợ rồi bật khóc nức nở. Lớp trang điểm dày cộp trong nháy mắt trôi sạch, bây giờ trông ả ta không khác gì ma giữa ban ngày.

“Cảnh sát đến rồi.”

Lúc này, quần chúng xung quanh hét lên.

“Làm ơn nhường đường.”

Khi cảnh sát xuất hiện, Điền Thần Côn vừa nãy còn đang đứng tạo dáng đã nhanh chóng ném điếu thuốc đi rồi ngã nhào xuống đất, ôm đùi la khóc thảm thiết.

“Cứu mạng với, xã hội đen đánh người. ”

“Chân của tôi, cánh tay của ta gãy rồi…gãy rồi…”

Lâm Phàm sửng sốt khi thấy bộ dạng của Điền Thần Côn như vậy, trên mặt hắn viết hoa một chữ “Bái Phục.”

“Quá trâu bò!”

Tiếp theo đó Lâm Phàm cũng vờ ngã xuống đất, giả bộ bị thương rất nặng.

“Mẹ kiếp!”

Vũ Bảo Quân và những người khác nhìn thấy tình hình này thì không thể không chửi ầm lên, bọn mày là một lũ vô nhân tính mà. Bọn ta mới là người bị đánh, tụi bây đang đánh rắm à.

Hôm nay Lưu Hiểu Thiên lại được lãnh đạo khen ngợi cho nên tâm tình đang rất tốt. Sau đó lại nhận được tin báo từ quần chúng, biết rằng đang có một trận ẩu đả ở phố Vân Lý nên đã vội vàng chạy tới đây.

Vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mặt Lưu Hiểu Thiên lập tức ngẩn người rồi chạy lên phía trước nói: “Ông chủ nhỏ, cậu bị làm sao thế?”

Lâm Phàm khổ sở gào khóc, nghe thấy giọng nói quen thuộc này thì vui mừng khôn xiết.

Ồ! Không tệ! Không tệ! Lại là người quen.

“Đội trưởng Lưu, mấy tên tội phạm này đến cửa hàng của tôi làm loạn, đã vậy còn đánh tôi và nhân viên của tôi bị thương.” Lâm Phàm làm bộ làm tịch nói.

“Cảnh sát! Bọn bất lương này quá là kiêu căng ngạo mạn, giữa thanh thiên bạch nhật mà bọn chúng lại bắt nạt một lão già như tôi, trên đời này liệu còn có pháp luật hay không đây.”

Điền Thần Côn đã ở trong giang hồ nhiều năm nên đối với mánh khóe lừa đảo này thì quá là cao siêu.

Lưu Hiểu Thiên hoàn toàn bối rối trước cảnh tượng trước mắt nên nhất thời không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng khi nhìn thấy Vũ Bảo Quân thì ông ta đã hiểu.

“Vũ Bảo Quân, Cậu lại muốn gây sự à? Lần này lại tụ tập đánh người, là muốn gây chuyện với bọn tôi sao?” Lưu Hiểu Thiên đối với cách làm này của Vũ Bảo Quân đã rất quen thuộc.

Khi còn là cán bộ quản lý đô thị thì Lưu Hiểu Thiên đã biết đến loại người này.

Mấy tên cầm đầu các băng đảng kia cũng làm nhiều việc tồi tệ như vậy.

Bây giờ Lưu Hiểu Thiên đã là đội trưởng cảnh sát, việc chỉnh đốn những băng nhóm này là lẽ đương nhiên.

“Đội trưởng Lưu, hiểu lầm rồi…” Vũ Bảo Quân hét lên rằng mình bị oan uổng, làm sao bây giờ lại thành bọn họ đánh người rồi? Hắn ta rõ ràng đã bị đối phương nốc ao mà, thậm chí không có cơ hội đánh trả nữa.

“Đừng nói nhiều, dẫn bọn chúng đi.” Lưu Hiểu Thiên phất tay sau đó đến bên chỗ Lâm Phàm.

“Ông chủ nhỏ, cậu cùng với người nhân viên này cũng đi theo chúng tôi đi. Cậu yên tâm, đối với vấn đề này thì tôi nhất định sẽ cho cậu một lời giải thích.”

Mặc dù trong lòng Lưu Hiểu Thiên có chút nghi hoặc đối với vấn đề này, cũng nhìn ra được một ít manh mối. Nhưng mà, đối với cái tên Vũ Bảo Quân là thủ lĩnh của đám xã hội đen này thì đây là việc có thể xác định.

Trong hồ sơ ghi chép, đều có thể in ra thành một chồng.

“Hu hu….” Tên nhóc trước đó còn rất kiêu ngạo thì bây giờ khuôn mặt của gã ta đã bị biến dạng hoàn toàn do cú đá ‘Phật sơn vô ảnh cước’ của Lâm Phàm. Hiện tại nó sưng tấy lên, thậm chí đến nói chuyện cũng hết sức khó khăn chỉ có thể phát ra những âm thanh rên rỉ.

Ở đồn cảnh sát.

Do Lưu Hiểu Thiên đã xử lý những việc bên ngoài nên rất nhanh đã có kết quả.

Bọn người Vũ Bảo Quân tới của kiếm chuyện, còn đánh bị thương người. Đồng thời ở bên trong người bọn chúng còn tìm thấy sáu con dao ngắn nguy hiểm, trường hợp này hơi có chút nghiêm trọng.

Lâm Phàm thì không có bất kỳ vết thương nào trên người nhưng tay và chân của Điền Thần Côn đã bị trật khớp một cách thần kỳ.

Khi được hỏi có muốn tiếp tục truy cứu chuyện này không, Vũ Bảo Quân lập tức tỏ vẻ cầu xin.

Loại chuyện này, nếu gã ta bồi thường thì sẽ kết thúc. Nhưng mà nếu tiếp tục truy cứu thì có lẽ sẽ bị giam 3 tháng tới một năm lận nha.

Thậm chí có thể còn hơn thế, vì do gã ta có quá nhiều tiền án tiền sự nên cải tạo thì vô ích, do đó phải xử lý nặng hơn.

Tuy nhiên, ai bảo Lâm Phàm mềm lòng cơ chứ? Đương nhiên, tính toán một chút, muốn giải quyết riêng thì giải quyết riêng thôi.

Chương 74: Vô số người bị thuyết phục (1)

Trên thực tế, chính là Lưu Hiểu Thiên đã mách nước cho Lâm Phàm, chuyện này chỉ cần bồi thường một ít tiền là được rồi. Dù sao thì Vũ Bảo Quân đã lăn lộn ở trong cái giới này lâu như vậy, nên không cần thiết làm lớn chuyện này để tránh việc tạo thêm hận thù giữa đôi bên.

Cuối cùng, Vũ Bảo Quân phải trả 2 vạn tệ, đồng thời Lưu Hiểu Thiên cũng nhắc nhở Vũ Bảo Quân nên an phận không nên làm việc gì đi quá xa.

Trong lòng Vũ Bảo Quân cảm thấy thật oan uổng, rõ ràng lần này bọn hắn mới là bên bị hại mà. Thế nhưng ai bảo bọn hắn có nhiều tiền án làm chi.

Lưu Hiểu Thiên tiễn Lâm Phàm đi ra ngoài cửa rồi mới nói.

“Ông chủ nhỏ, lãnh đạo của tôi nhờ tôi nói lời cảm ơn với cậu. Lời kia của cậu rất đúng.” Lưu Hiểu Thiên nói.

“Ừm, vậy thì tốt! Đội trưởng Lưu, vậy chúng tôi đi trước, ngày hôm nay thật sự cảm ơn anh rồi.” Lâm Phàm cảm ơn.

“Chỉ là việc chung mà thôi, không có gì hết.”

Trên đường.

“Thần Côn! Ông quá ngầu đó nha, trước đó sao không nói chuyện này với tôi vậy.” Lâm Phàm ngạc nhiên nhất chính là việc Điền Thần Côn quá lợi hại.

Trước đây hắn đã bói một quẻ cho Điền Thần Côn nhưng tại sao lại không chú ý đến điều này chứ?

Bây giờ Lâm Phàm mới tính lại, lúc này hắn mới nhận ra rằng chuyện đó đã được giới thiệu qua nhưng lúc đó hắn đã không chú ý.

“Thường thôi, thường thôi.” Điền Thần Côn bình tĩnh nói, sau đó nhìn xấp tiền màu đỏ trong tay Lâm Phàm

“Hôm nay tôi đã bỏ ra rất nhiều công sức, cậu xem 2 vạn tệ này…chậc chậc…”

Điền Thần Côn xoa đôi bàn tay biểu thị bản thân đã nỗ lực rất nhiều trong ngày hôm nay và ông xứng đáng được chia sẻ công bằng nha.

“Đương nhiên rồi, hôm nay nếu không có ông thì sẽ xui xẻo mất thôi. Nhưng ông xem, công việc kinh doanh của chúng ta hiện tại mới bắt đầu, về sau nhất định sẽ tiêu rất nhiều tiền đó. Do đó, trước tiên…tôi đưa cho ông một nghìn tệ trước, phần còn lại để cuối năm chia luôn một lần nha.” Lâm Phàm tỏ vẻ khổ sở, lấy ra hai ngàn tệ nhưng cuối cùng rút lại một ngàn rồi mới đưa cho Điền Thần Côn.

Sau khi đưa tiền cho Điền Thần Côn, Lâm Phàm không cho Điền Thần Côn cơ hội nói chuyện mà trực tiếp đổi chủ đề.

“Thần Côn, sao ông có thể làm trật khớp tay chân vậy? Môn tuyệt kỹ này quá là lợi hại đó nha.”

“Ha ha, chuyện vặt vãnh ấy mà.”

“Vậy cái đó…”

…

Dần dần, hai bóng người đi càng ngày càng xa. Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có thể chuyển sang chủ đề khác.

Điều mà Lâm Phàm không biết chính là Weibo của hắn hiện đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Có người hóng hớt, có thủy quân, có phóng viên nói chuyện phiếm, còn có minh tinh…

Nguyên nhân chính là do hai sự kiện lớn mà Lâm Phàm đề cập đã lần lượt trở thành hiện thực, mặc dù vẫn còn không ít tranh cãi song hầu hết mọi người đều hoàn toàn bị thuyết phục.

Lâm Phàm trở về nhà, mở Weibo phát hiện hắn có rất nhiều tin nhắn riêng được gửi đến.

Tuy nhiên, hầu hết các tin nhắn riêng này đều không đáng bận tâm, nhưng hai trong số những tin nhắn này đã thu hút sự chú ý của Lâm Phàm.

Chu Lỵ Vân: "Thầy bói, ông làm sao biết tôi không thể tham gia Tuần lễ thời trang?"

Lâm Phàm cau mày, cảm thấy giọng điệu của cô người mẫu này có chút không tôn trọng !

Sau đó Lâm Phàm trực tiếp đáp lại.

"Xin hãy gọi tôi là Lâm đại sư."

Còn tin nhắn riêng kia là của Văn Thiền.

Văn Thiền là ai?

Lâm Phàm thực sự không quen biết người này, nhưng khi nhìn thấy nội dung tin nhắn riêng này thì hắn mỉm cười, chuyện này đúng là nực cười mà.

"Mày ăn cắp tư liệu của tao! Tao muốn kiện mày! Tên mày là gì, địa chỉ ở đâu, tên đạo tặc vô liêm sỉ, tên cướp…"

Lâm Phàm trực tiếp đáp lời.

"Tên: Bá Bá Hào. Địa chỉ: 39 độ 54 phút 26,37 giây độ vĩ bắc, 116 độ 23 phút 29,22 giây độ kinh đông."

Văn Thiền ở thủ đô xa xôi vẫn đang ngồi canh trước máy vi tính, nhìn thấy nội dung trả lời chưa kịp có phản ứng miệng không ngừng lẩm bẩm.

“Bá Bá Hào? Đây là cái tên gì?”

Sau khi nhìn thấy nội dung phía sau, anh ta đột nhiên tỏ vẻ giễu cợt, dám nói địa lý với tôi đơn giản là tự tìm đường chết.

Khi Văn Thiền nhập dữ liệu này lên Internet, anh ta lập tức nổi điên.

“Thằng chó chết, đây là Quảng trường Thiên An Môn mà.”

Sau khi nhìn cái tên này, sắc mặt của anh ta càng ngày càng tệ, trong lòng hắn cơn lửa giận ngập tràn hừng hực.

“Mày cứ đợi đó cho tao.”

Ngày hôm sau.

Khi mọi người tỉnh dậy, một tin tức mới trên Weibo khiến họ hoang mang.

“Tác phẩm mới ‘Ngày mai không thể nói’ của đạo diễn Hồ Đại, Vương Băng Ngôn không đảm nhiệm vai nữ chính, nữ diễn viên nổi tiếng Dương Điềm sẽ đóng vai nữ chính.”

Sáng nay rất nhiều người cầm điện thoại di động đều sững sờ vì ngạc nhiên, họ cảm thấy thế giới trở nên có chút đáng sợ.

Lại đúng rồi!

Một lần nữa đúng rồi!

Vô số cư dân mạng tràn vào Weibo của Lâm Phàm điên cuồng để lại tin nhắn.

“Lâm đại sư, tiểu đệ bái phục sát đất.”

“Không sai! Thật sự không sai chút nào, đúng là thần toán mà. Chỉ cần có địa chỉ của Lâm đại sư, nhất định tôi sẽ đích thân tới tận nhà gặp.”

…

Chương 75: Vô số người bị thuyết phục (2)

“Chết tiệt! Mẹ kiếp! Ui là trời! Tôi thật sự quá xúc động, tôi cạn lời luôn rồi.”

“Tôi không nể bất cứ ai trên thế giới này, tôi chỉ nể mỗi Lâm đại sư.”

“Mong rằng Vương Băng Ngôn không bị ám ảnh tâm lý, trước đó hợp tác với Hồ Đại rất tốt, nhưng cuối cùng lại bị ông ta nhẫn tâm bỏ rơi như vậy.”

Vào thời điểm tin tức này xuất hiện.

Đại minh tinh Vương Băng Ngôn hoàn toàn mất bình tĩnh.

Vốn dĩ loại chuyện này cho dù không được như ý, nhiều nhất cũng chỉ tạo ra một chút tin tức nhỏ mà thôi.

Nhưng hiện tại, tin tức này đã trở thành mục được tìm kiếm nhiều thứ ba.

Lý do chính là lời tiên tri của Lâm đại sư.

Cả ba dự đoán đều chính xác và nó đã gây ra làn sóng lớn trên Internet.

“Lâm đại sư, đừng để tôi biết anh là ai…” Vương Băng Ngôn mặc đồ ngủ, dù không trang điểm nhưng vẫn rất xinh đẹp, cô ngồi trên giường giận dữ xem điện thoại.

Và khi tất cả mọi người đang đắm chìm trong tin tức này.

Lại có một tin tức lớn khác trực tiếp nổ ra.

“Đội tuyển bóng đá quốc gia thất bại 0:3.”

Lại ứng nghiệm.

Tin tức khiến vô số người hoang mang lại tiếp tục truyền đến.

Một số người chú ý đến đội tuyển bóng đá quốc gia, không hề biết dự đoán của Lâm đại sư. Đến khi tình cờ lên mạng tìm kiếm thông tin đã phát hiện kết quả của trận đấu nằm trong dự đoán của hắn.

Điều này khiến nhiều người hâm mộ không rõ chuyện gì đang xảy ra, khi họ nhìn thấy lời tiên đoán này rất nhiều người hâm mộ đã cực kỳ kinh ngạc.

“Mẹ kiếp, giống hệt như tiên đoán. Nếu sớm biết những lời này, tôi đặt cược một chầu cực lớn rồi.”

“Hối hận thì đã muộn, không cần tiếc của nữa.”

“Ha ha, cám ơn Lâm đại sư nhờ lời tiên đoán Lâm đại sư đã giúp tôi kiếm được nhiều như vậy.”

“Ui là trời, lầu trên quả là rất may mắn đó nha.”

Lúc này, người khiếp sợ nhất chính là Thu Đao Chặt Cá.

Thu Đao Chặt Cá là người đã nguyện cống hiến cuộc đời mình cho Internet. Mỗi ngày đều rất bận rộn để giúp tẩy trắng cho các vụ bê bối. Lúc này, sau khi kết thúc xử lý một vụ bê bối Thu Đao Chặt Cá mới có thời gian chăm sóc cho bản thân.

Nấu một bát mì ăn liền thêm hai quả trứng, bữa ăn này đối với Thu Đao Chặt Cá quả thực rất xa xỉ.

Thu Đao Chặt Cá nhờ cách này tiết kiệm được rất nhiều tiền, nhưng anh ta không muốn tiêu nó.Trước đây anh ta đã từng có một cô bạn gái nhưng cuối cùng họ chia tay.

Thu Đao Chặt Cá biết nguyên nhân chủ yếu dẫn đến việc này, chính là anh ta thời gian quá ít. Cuối cùng dẫn đến việc bạn gái tặng cho anh một mảnh thảo nguyên xanh lục trên đầu.

Nhưng đối với những điều này, Thu đao Chặt Cá không mấy bận tâm. Bởi vì anh ta sẽ cống hiến cuộc đời mình cho Internet, anh ta không quan tâm đến những người khác, bởi vì luôn có ‘ngũ chỉ cô nương’ trung thành luôn đồng hành bên cạnh.

(Ngũ chỉ cô nương: Từ lóng trên mạng TQ, ý chỉ hành động bàn tay của các thanh niên làm cái đó… cái đó không thể nói được, nói ra là bị cấm.)

Mì ăn liền nóng hổi thực sự rất ngon, Thu Đao Chặt Cá mở Weibo theo thói quen.

“Hừ, Lâm đại sư, để ông xem Weibo của chú bị đội thủy quân của ông đây chiếm giữ sẽ như thế nào.”

Khi Thu Đao Chặt Cá cập nhật Weibo của Lâm Phàm, anh ta đã hoàn toàn chết lặng.

Toàn bộ trang đều được người ngời khen ngợi và số lượng bình luận lên tới con số đáng khủng khiếp là 70 vạn.

Hơn nữa rất nhiều ID đều rất quen thuộc, đây chẳng phải là lực lượng thủy quân của hắn sao?

Bảo bọn hắn bôi đen cái Weibo này, thế nào mà tụi nó lại bắt đầu tẩy sạch mất rồi!!

Khi Thu Đao Chặt Cá giận dữ mở nhóm làm việc, anh ta vừa định ra lệnh thì đã hoàn toàn bối rối trước nội dung tin nhắn của nhóm.

"Lâm đại sư quá chính xác, tôi chỉ tin tưởng mỗi Lâm đại sư, mua 0:3 và tôi đã kiếm được một ít."

"Thật tuyệt vời, đây mới thực sự là thần toán mà. Vương Băng Ngôn không có cơ hội đóng vai chính và đội tuyển bóng đá quốc gia lại thua, ai có thể nghi ngờ được nữa đây."

…

Thu Đao Chặt Cá nhìn thấy những chủ đề bình luận này nhấp vào trang web tìm kiếm, khi nhìn thấy hai mục tin tức đó anh ta gần như nhảy dựng lên.

"Hả!"

Đúng lúc này, Thu Đao Chặt Cá hét lên một tiếng như tiếng giết lợn, không biết từ lúc nào cả tô mì ăn liền trong tay anh đã đổ đầy đũng quần.

Súp nóng nấm kim châm!

Con mịa nó!

…

Lúc này, Lâm Phàm đang ở trong cửa hàng bình thản xem Weibo của mình, rồi không khỏi nở một nụ cười rạng rỡ.

Tất cả những điều này đang phát triển theo hướng hắn muốn.

Chỉ cần danh tiếng tích lũy đến trình độ nhất định thì có thể chính thức bắt đầu công việc.

Đến lúc đó, chỉ cần công khai địa chỉ chẳng phải sẽ đông như trẩy hội, người đến nô nức không ngừng sao?

Nhiệm vụ thứ hai này tự nhiên cũng hoàn thành, cũng không biết trang thứ ba Bách Khoa Toàn Thư sẽ có kiến thức gì đây.

Nghĩ lại thì cũng khá mong chờ đó nha.

Tại thời điểm này, hầu hết các bình luận trên Weibo đều đặt câu hỏi.

“Lâm đại sư, Tiểu thịt tươi Dương Tiểu Lượng thật sự sẽ bị đánh nhập viện sao?”

“Cùng câu hỏi, cùng câu hỏi.”

…

Chương 76: Không cần phải ngại (1)

“Tiểu thịt tươi Dương Tiểu Lượng kia thật là quá kinh tởm. Nếu như hắn thật sự bị đánh, từ nay về sau, tôi sẽ trở thành fan cuồng của Lâm đại sư.”

Tuy nhiên, cũng có một số bình luận khiến Lâm Phàm có chút hả hê.

Đây đều là fan của tiểu thịt tươi Dương Tiểu Lượng, hiện tại họ cũng đang tức giận chửi bới trên Weibo.

“Đánh mấy người đó chứ đánh ai.”

“Đánh cả nhà tụi bây, đánh chết nguyên dòng họ tụi bây luôn.”

“Cả một đám ngu như bò, anh của tao xinh đẹp như hoa, còn cả đám tụi bay xấu ma chê quỷ hờn mà dám ganh tị với anh tao hả?”

Lâm Phàm hoàn toàn không quan tâm đến những bình luận này, sau đó trực tiếp đăng một Weibo.

“Việc cuối cùng, chúng ta hãy chờ xem, trước nay thần toán tôi chưa tính toán sai lầm bao giờ.”

Về phần đắc tội gì với người khác, Lâm Phàm thật không biết cái gì gọi là đắc tội.

Bởi vì trong cửa hàng còn có một vị cao thủ phụ trách, ai tới sẽ biết ngay.

…

“Cái điện thoại này có gì thú vị mà sao mỗi ngày cậu đều cầm điện thoại cười vậy, hay là có bí mật gì lớn à?”

Điền Thần Côn hiện tại đang rất buồn chán, nhìn thấy nụ cười sảng khoái của Lâm Phàm, ông ta có chút nghi hoặc.

Lâm Phàm ngẩng đầu: "Ông không có điện thoại sao?"

Khi Lâm Phàm nhìn thấy Điền Thần Côn lấy chiếc Nokia ra thì hắn cạn lời, sau đó lại tiếp tục vùi đầu vào nghịch điện thoại.

Những bình luận trên Weibo khiến Lâm Phàm rất vui vẻ, một đám cá đang từ từ bị mắc vào mồi câu, chỉ cần đến lúc thì tung ra một chiếc lưới lớn cho bọn họ là được.

Giờ đây, số lượng người theo dõi Weibo của hắn đã tăng vọt lên 120 vạn.

Lúc này, Lâm Phàm phát hiện ra có một người đàn ông trẻ tuổi đang lén la lén lút ngoài cửa như một tên trộm.

"Chú em, vào ngồi tí đã?" Điền Thần Côn nhanh tay lẹ mắt, lập tức níu lấy cậu ta, không đợi người thanh niên này mở miệng thì đã trực tiếp kéo cậu ta vào cửa hàng, sau đó sắp xếp chỗ ngồi cho cậu ta.

"Uống trà? Hay nước?"

Lộ Tử Nghĩa có chút đề phòng, cảm thấy người này quá mức nhiệt tình liền vội vàng nói: "Không cần, không cần.."

"Vị huynh đệ, tôi nhìn tướng mạo của cậu, số đào hoa ảm đạm, số phận khá gập ghềnh đấy."

Lộ Tử Nghĩa đang vội vã muốn rời khỏi đây nhưng khi nghe được lời nói của ông chủ ở phía đối diện, cậu ta nhất thời sửng sốt.

Lâm Phàm cười thầm trong lòng, bưng chén trà lên nhấp một ngụm nhỏ: "Trên biết kiếp trước, dưới biết kiếp này, vào cửa hàng này chính là duyên phận, thử bói một quẻ xem sao?"

Lộ Tử Nghĩa là học sinh trường lân cận, gần đây xảy ra chuyện phiền toái đó chính là cãi nhau với bạn gái.

Vốn dĩ cãi nhau đâu có gì, chỉ dỗ dành một chút là thôi, cũng là chuyện thường ngày giữa những người yêu nhau. Thế nhưng lần này lại xảy ra chuyện lớn.

“Đại sư bói thử giúp tôi một quẻ với, để tôi nói trước cho cho anh biết chuyện gì đã xảy ra.” Lúc này Lộ Tử Nghĩa cần tìm người khác để thổ lộ hết một lần.

“Không cần, đại sư tôi trước đây xem bói chưa từng phải hỏi qua mấy thứ này, hơn nữa tôi cũng có thể đoán ra sự tình của cậu.” Lâm Phàm tự tin cười cười, rất là thần bí.

“Ơ!”

Lộ Tử Nghĩa sửng sốt, trên mặt lộ ra vẻ khó tin.

Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng: “Bạn gái của cậu tên là Lữ Á Khiết.”

“Ôi, đại sư, ngay cả tên bạn gái tôi mà anh cũng biết.” Lộ Tử Nghĩa kinh hãi, chuyện này mà cũng biết được.

“Sai, không phải bạn gái của cậu mà là bạn gái cũ của cậu , hy vọng cậu còn nhớ.” Lâm Phàm nói.

Lộ Tử Nghĩa xấu hổ cúi đầu, không cách nào phản bác.

“Chuyện này sở dĩ như vậy là do lòng dạ cậu hẹp hòi, việc này…” Lâm Phàm vừa định nói cái gì Lộ Tử Nghĩa lập tức ngăn lại cảm thấy có chút không kiên nhẫn.

“Đại sư, chúng ta đừng nói chuyện này nữa. Ngài có thể nói cho tôi biết tôi nên làm gì không? Hiện tại tôi hối hận cũng đã muộn, tôi cũng biết chính mình lòng dạ quá hẹp hòi. Người đàn ông kia là bạn thời thơ ấu của cô ấy, muốn mua giày nên nhờ cô ấy tư vấn giúp. Tôi cảm thấy hơi khó chịu, cho nên…”

Lộ Tử Nghĩa càng nói càng hối hận nếu như có ‘Nguyệt Quang Bảo Hạp’ nhất định cậu sẽ xuyên về quá khứ, không nên nhỏ mọn như vậy.

(Nguyệt Quang Bảo Hạp: Một món bảo bối có thể đi về quá khứ trong phim Đại Thoại Tây Du của Châu Tinh Trì)

Lâm Phàm không ngờ rằng bản thân chính mình lại trở thành một chuyên gia tư vấn tình cảm, nhưng những điều này đều cần phải được tính toán một chút.

Tên nhóc này đã xin lỗi rất nhiều lần với bạn gái nhưng đều không được tha thứ, đoán chắc là lòng dạ hẹp hòi không phải chỉ là lần một lần hai.

“Không cần nói tôi cũng biết, theo tướng mạo của cậu mà suy đoánh thì mối quan hệ này vẫn còn tồn tại nhưng phải xem cậu xử lý như thế nào.” Lâm Phàm bình tĩnh nói.

“Làm sao bây giờ?” Lộ Tử Nghĩa khẩn trương hỏi.

Vừa lúc đó, bên ngoài có tiếng rao bán trái cây.

“Ông chủ, lấy hai quả sầu riêng.” Lâm Phàm hướng bên ngoài hô to.

“Vâng ạ.”

Lộ Tử Nghĩa nhìn một màn trước mắt, trong lòng chấn động, vỗ đùi một cái: “Đại sư, tôi hiểu rồi! Sao tôi không nghĩ ra bạn gái tôi thích ăn sầu riêng chứ. Tôi mua hai trái đưa qua để xin lỗi, chắc chắn sẽ được tha thứ. Đại sư cảm ơn ngài, thực sự rất cám ơn ngài.”

Chương 77: Không cần phải ngại (2)

Lâm Phàm nghe vậy thì ngạc nhiên rồi khoát tay nói.

“Cái này không phải để cậu đưa cho cô ấy ăn, mà là dùng cho cậu quỳ gối.”

Khi Lộ Tử Nghĩa vừa nghe xong, vẻ mặt choáng váng. Cậu ta chạm vào những chiếc gai nhọn trên bề mặt quả sầu riêng xong thì rút tay lại, thực sự rất đau.

“Bổn đại sư đã tính toán cho cậu rồi, về phần có thể thành công hay không là ở cậu. Tốt rồi, quẻ này đã xem xong, tôi đã trả lời vấn đề của cậu.” Lâm Phàm đã nhìn thấu cuộc sống của Lộ Tử Nghĩa, cách xin lỗi này sau này sẽ là chuyện thường ngày, bây giờ thực hiện trước là điều bình thường cũng không bị xem là tiết lộ thiên cơ.

“Đại sư, tôi đã hiểu! Bao nhiêu tiền?” Lộ Tử Nghĩa lộ ra vẻ kiên định, sau đó hỏi.

“Người đến là có duyên, cậu cho rằng quẻ này giá trị bao nhiêu tiền thì cho bấy nhiêu, tùy tâm cậu là được.”

Lộ Tử Nghĩa lấy ví ra, nhìn tiền trong đó rồi móc ra hai trăm.

Nhưng khi nhìn thấy đại sư chân mày cau lại, Lộ Tử Nghĩa lập tức nhớ tới lời đại sư nói.

“Giá trị bao nhiêu cho bấy nhiêu…”

“Bạn gái của tôi có thể được đo bằng tiền sao, phải khẳng định là vô giá.”

Sau đó, Lộ Tử Nghĩa trực tiếp mang hết toàn bộ số tiền ra, chỉ để lại hai tệ chuẩn bị bắt xe buýt về. Nhưng sau đó lại suy nghĩ, cuối cùng ngay cả hai tệ cũng không giữ lại.

“Đại sư, chỉ cần cô ấy có thể tha thứ cho tôi vậy quẻ này vô giá. Tôi đều giao cho ngài.” Lộ Tử Nghĩa kiên định nói.

“Cái này không cần thiết, cậu cứ giữ lại tiền xe.” Lâm Phàm đưa ra năm tệ.

“Không cần đại sư.” Lộ Tử Nghĩa nói.

“Thôi được rồi, nhanh đi đi.” Lâm Phàm cảm thấy đẩy tới đẩy lui cũng không có ý nghĩa gì, sau đó hắn nhận lấy toàn bộ một ngàn lẻ hai tệ, phất phất tay.

Sau khi Lộ Tử Nghĩa rời đi.

“Ôi mẹ ơi! Cậu giỏi thật.” Trong lòng Điền Thần Côn kính nể, không nghĩ tới thằng nhóc này còn đen tối hơn cả mình.

“Không có gì phải ngại, nếu tôi không chỉ điểm cho cậu ta thì cô bạn gái này căn bản sẽ vuột khỏi tay. Đến lúc đó, nhất định tên nhóc này phải mượn rượu giải sầu mà nằm viện, còn tốn kém hơn nữa. Hơn nữa kiếm bạn gái lại không tốn tiền sao? Như vậy thì càng tốn nhiều tiền hơn, chẳng qua bây giờ tôi đang giúp cậu ta tiết kiệm tiền thôi.”

Lâm Phàm yên tâm thoải mái, cảm thấy không hề áy náy.

Điền Thần Côn đã suy nghĩ cẩn thận và cảm thấy những gì Lâm Phàm nói cũng có lý.

Điều này thực sự là thêm một chút kiến thức.

Và vào lúc này, trên chiếc máy bay đang chuẩn bị đáp xuống.

Một người đàn ông da mịn thịt mềm, đeo kính râm vẻ mặt có chút lo lắng.

Gần đó các nữ tiếp viên xinh đẹp đang nhỏ giọng thảo luận.

Người đàn ông này là tiểu thịt tươi Dương Tiểu Lượng, trong làng giải trí anh ta cũng có đông đảo người hâm mộ.

Dương Tiểu Lượng này từng là thành viên của một nhóm nhạc nổi tiếng nhưng sau đó đã tách ra một mình, vì vẻ ngoài đẹp trai lại là tiểu thịt tươi trong lòng của vô số cô gái. Cho nên dù đi đến đâu thì chỗ đó cũng luôn có người hâm mộ tụ tập.

Anh ấy đã đóng một vài bộ phim truyền hình thuộc loại không cần kỹ năng diễn xuất, chỉ cần thuộc lòng lời thoại trong phim truyền hình, còn bàn về kỹ năng diễn xuất thì không cần phải nghĩ ngợi.

Ở trong giới, anh ta có một biệt danh.

'Mặt đơ.'

Nhưng đối với những người hâm mộ của Dương Tiểu Lượng mà nói, ai nói Lượng Lượng của tôi không có kỹ năng diễn xuất, cái này gọi là lạnh lùng có hiểu không hả?

Lúc này, Dương Tiểu Lượng có chút lo lắng và hỏi người quản lý bên cạnh.

"Tên thầy bói Lâm đại sư trên Weibo này đoán mệnh rất chính xác, nói rằng tôi sẽ bị đánh và phải nhập viện." Ban đầu Dương Tiểu Lượng không hề tin những lời này, nhưng sau đó một vài điều đã trở thành sự thật khiến Dương Tiểu Lượng có chút sợ hãi .

"Lượng Lượng, cậu đừng lo lắng, đây đều là lời đồn thổi mà thôi."

"Đợi lát nữa ra sân bay, ban tổ chức đã cử rất đông vệ sĩ để đảm bảo tuyệt đối an toàn cho cậu và không sẽ để bất kỳ ai tiếp cận cậu." Người đại diện cho biết.

"Vậy thì tốt…" Dương Tiểu Lượng thở phào nhẹ nhõm, nếu mặt anh ta bị đánh thì đúng thật là xui xẻo.

Sảnh sân bay.

Những người hâm mộ tập trung xung quanh giơ cao các biển hiệu và hét lên.

"Lượng Lượng…"

"Lượng Lượng…"

Một số fan nữ thậm chí đã khóc và quỳ xuống, biểu hiện của họ rất phấn khích vì thấy Lượng Lượng ở trong trái tim của họ bằng xương bằng thịt.

Dương Tiểu Lượng lúc này đang tận hưởng bầu không khí hiện tại, đây mới là thần thái của một siêu sao.

Ngay cả những ngôi sao tên tuổi cũng không thể so sánh với anh ta.

Đám fan hâm mộ ào ào xông lên, vô cùng kích động, vô cùng hưng phấn, dáng vẻ và thái độ giống như gặp lại người thân biệt tích ba mươi năm.

Nếu trước đây gặp một đám fan cuồng nhiệt như vậy, Dương Tiểu Lượng sẽ bước tới, giả vờ ký tên làm dáng một hồi.

Nhưng trong khoảng thời gian này, bị mấy lời tiên đoán của Lâm đại sư hù dọa nên cậu ta sợ sẽ xuất hiện một tên fan đánh vào mặt mình.

Đội bảo vệ đang cố gắng hết sức để tạo thành một bức tường ngăn cản đám fan hâm mộ ở ngoài.

Chương 78: Đánh tơi tả (1)

Dương Tiểu Lượng vẫy tay, gượng cười, anh ta rất muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Những phóng viên bu quanh muốn tiến lên trước phỏng vấn vài câu đều bị những bảo vệ này chặn lại bên ngoài.

Những phóng viên này còn có một sứ mạng vô cùng quan trọng, đó chính là xác nhận Dương Tiểu Lượng có bị đánh đến nhập viện không. Chuyện này không chỉ quan trọng đối với phóng viên mà còn là sự việc cộng đồng mạng đang vô cùng để ý.

Tuy nhiên nhìn tình huống hiện tại, tất nhiên sẽ không thể xảy ra, những bảo vệ này che chắn cho Dương Tiểu Lượng quá chặt chẽ, ngay cả một con ruồi cũng không chui lọt chứ đừng nói đến có người tập kích.

“Ha ha, mắc cười quá, dám tiên đoán tôi bị đánh.” Chỉ còn một chút nữa là đã ra khỏi sân bay, Dương Tiểu Lượng không

khỏi hả hê.

“Có cái này không mắc cười nè.”

Bỗng nhiên sắc mặt Dương Tiểu Lượng thay đổi, thấy một bảo vệ bên cạnh mình như nhìn thấy quỷ: “Anh… Anh.”

“Thằng chó, trả mạng cho con gái tao.” Đúng lúc này, bảo vệ ngay bên cạnh bỗng dưng xoay người, đánh thẳng một cú vào mặt Dương Tiểu Lượng.

Bốp!

Dương Tiểu Lượng đập mạnh xuống đất, mắt nổ đom đóm, đầu óc quay mòng mòng.

“Vì nổi tiếng, mày đành lòng vứt bỏ đứa con gái đang bụng mang dạ chửa của tao, hại nó phải nhảy lầu tự sát. Tao đập nát cái mặt của mày.” Người đàn ông này cơ bắp cuồn cuộn, trực tiếp đánh mạnh vào gương mặt mà bấy lâu nay Dương Tiểu Lượng vẫn tự hào.

Cmn!

Giây phút này, cả hiện trường vỡ òa.

Vô số phóng viên nhanh nhẹn ấn nút live.

Tin tức lớn, đúng là tin tức lớn.

Dương Tiểu Lượng thật sự bị đánh, hơn nữa còn bị đánh tơi bời hoa lá.

Người quản lý Dương Tiểu Lượng đang hoảng sợ la hét: “Mấy người mau can ra…”

Bảo vệ xung quanh vội vàng bước tới, bọn họ đều biết tình huống của người anh em này, vì một màn này đã chịu đựng ba năm.

“Đừng đánh nữa, để chúng tôi giữ ông lại, bằng không những fan hâm mộ kia sẽ giết chết ông mất.” Sau khi thấy đánh cũng đã tương đối, những bảo vệ này tiến lên giữ chặt người này xuống, bảo vệ cho ông ta.

Đám fan hâm mộ xung quanh đã trở nên điên cuồng, Lượng Lượng của các cô lại bị người ta đánh.

Hơn nữa trên mặt toàn là máu tươi, nhìn rất đáng sợ.

Các cô muốn xông lên sống mái với người bảo vệ này nhưng những người bảo vệ còn lại đã ngăn các cô, không cho các cô bước thêm bước nào.

Các phóng viên điên cuồng chụp lại dáng vẻ hiện tại của Dương Tiểu Lượng, sau đó đuổi theo người bảo vệ kia.

"Xin hỏi vì sao ông lại muốn đánh Dương Tiểu Lượng?"

"Xin hỏi vừa rồi ông nói, vì muốn nổi tiếng mà Dương Tiểu Lượng đã vứt bỏ con gái ông, chuyện này là thế nào?"

…

Các phóng viên bây giờ điên rồi, hết tin tức lớn này đến tin tức lớn khác, quả thật làm cho bọn họ sướng tê người.

Đào lên, đào thật sâu vào.

Lúc này Dương Tiểu Lượng nằm một chỗ cảm thấy dường như mình đã chết, trong đầu chỉ chứa toàn bùn đặc sệt.

"Tiêu mất cái mặt rồi…"

Đây là ý nghĩ cuối cùng trước khi Dương Tiểu Lượng hôn mê.

…

Học viện Thượng Hải.

Lộ Tử Nghĩa cầm hai trái sầu riêng, chạy thẳng một đường như ma đuổi về ký túc xá nữ.

Hắn biết, lúc này Á Khiết đang xem phim ở ký túc xá.

Muốn vào được ký túc xá nữ phải bước qua cửa ải đầu tiên của bác gái quản lý ký túc xá, nhưng dưới sức mạnh của cái miệng trơn như bôi mật của Lộ Tử Nghĩa, bác gái quản lý ký túc xá đã cảm động.

Lúc này Lữ Á Khiết đang chơi máy tính nhưng trong lòng không hề vui vẻ.

Lộ Tử Nghĩa thật đáng ghét, vậy mà không thèm tin mình, còn cãi nhau với mình trước mặt bạn thân từ nhỏ của mình nữa chứ.

Thật làm mất mặt mình.

Làm mình còn khen bạn trai mình tốt thế nào trước mặt bạn thân, không ngờ anh ta làm cho mình mất mặt nhanh như vậy.

“Á Khiết, cậu không định tha lỗi cho anh ta à?” Bạn chung phòng ở cạnh hỏi.

“Hừ, lần này không dễ vậy đâu, anh ấy không nhắn tin cho mình, còn cãi nhau trước mặt bạn thân làm mình cảm thấy thật mất mặt, điều đó chứng tỏ anh ấy không tin tưởng mình.”

“Tướng tá thì như đà điểu, mình vừa ý anh ấy là phúc ba đời nhà anh ấy, cuối cùng lại còn không tin mình, thật là tức chết.”

Lữ Á Khiết thở phì phò nói.

“Đàn ông đều như nhau cả, chẳng qua là do anh ta quá quan tâm đến cậu thôi.” Bạn cùng phòng khuyên can.

“Mình không quan tâm người khác như thế nào, nhưng anh ấy không được nghi ngờ mình.” Lữ Á Khiết nói.

“Nhưng mà mình nghe đồn hình như lớp kế bên có một bà tám cũng thích anh ta, cậu không sợ…” Bạn cùng phòng nói.

“Với dáng vẻ nhát như thỏ của anh ấy, cho anh ấy mười lá gan cũng không dám.”

“Nói cũng phải.”

Cốc Cốc!

“Đây, đây, ai đó?” Tiếng gõ cửa dồn dập vang lên, bạn cùng phòng bực bội mau chóng mở cửa, khi thấy người đến liền giật mình: “Sao anh lại tới đây?”

Lữ Á Khiết nhìn người đến, lập tức càng thêm giận dỗi: “Anh tới đây làm gì? Chúng ta đã chia tay rồi mà.”

Sau đó nhìn thấy cái túi trên tay Lộ Tử Nghĩa, cô không khỏi cười ha ha: “Sao nào? Biết em thích ăn sầu riêng nên mua đến cho em sao? Mong em tha thứ cho anh sao? Nằm mơ đi nha.”

Chương 79: Đánh tơi tả (2)

Lộ Tử Nghĩa không nói không rằng, trực tiếp đem sầu riêng bày ngay ngắn trên mặt đất, sau đó hít sâu một hơi.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Lữ Á Khiết và bạn cùng phòng, trực tiếp quỳ lên sầu riêng.

“Đau quá…”

Cái này không quỳ không biết, quỳ một cái đau thấu trời xanh.

Những mảnh gai nhọn thô ráp ghim vào đầu gối, thật sự đau buốt, đau đến phát run.

“Á Khiết, anh sai rồi! Cầu xin em cho anh thêm một cơ hội nữa được không, lần sau nếu anh còn như vậy…”

“Cái gì? Anh còn muốn có lần sau?” Lộ Tử Nghĩa chưa nói dứt câu đã bị Lữ Á Khiết cắt ngang.

Lúc này Lộ Tử Nghĩa phát hiện mình nói sai, đầu lắc như trống bỏi: “Không có lần sau, không có lần sau. Lần này là lần cuối cùng, anh sẽ thay đổi, sau này anh nhất định tin tưởng em, tuyệt đối không hoài nghi em.”

“Sao? Anh còn hoài nghi? Hoài nghi cái gì?”

“Không có hoài nghi, anh không có hoài nghi, tất cả là do lòng dạ anh hẹp hòi, tất cả đều là lỗi của anh.” Lộ Tử Nghĩa vội vàng lắc đầu nói.

Bạn cùng phòng đứng bên cạnh thấy Lộ Tử Nghĩa như vậy cũng phục sát đất, cái này chính là con mẹ nó liều mạng mà.

“Á Khiết, cậu nên suy nghĩ cho anh ta một cơ hội đi.” Bạn cùng phòng nói.

Bây giờ thế này, trong lòng Lữ Á Khiết đã nguôi giận không ít: “Tha thứ cho anh cũng được nhưng mà anh phải viết bản cam kết, còn phải xin lỗi bạn của em. Những chuyện này anh có làm được không?”

“Được, chắc chắn làm được.” Lộ Tử Nghĩa lập tức gật đầu nói.

“Thôi được rồi, cho anh thêm một cơ hội, đứng lên đi.”

Lộ Tử Nghĩa nghe nói vậy, bỗng nhiên trong lòng thở phào nhẹ nhõm, không cầm lòng được nói: “Quả nhiên đại sư nói chính xác.”

Lữ Á Khiết đã nguôi giận lại nghe nói thế, lập tức sửng sốt: “Đại sư gì?”

“À! Không có, làm gì có đại sư nào.”

“Nói” Một chữ vô cùng khí phách bật ra, trực tiếp khiến Lộ Tử Nghĩa không dám phản kháng.

Lộ Tử Nghĩa đành kể rõ đầu đuôi sự việc. Sau khi nói xong, một tiếng gào thét phát ra.

“Quỳ tiếp cho em, mới mấy ngày không ở bên cạnh anh, chỉ số IQ của anh về lại số âm rồi hả? Anh có bị ngốc không vậy…”

Lộ Tử Nghĩa: “…”

Ngay giây phút này, những dòng chảy nhỏ đã nhấc lên một cơn sóng to, không thể ngăn cản.

Một lần nữa, Weibo của Lâm đại sư bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

Vô số dân mạng chịu phục.

Ngoài miệng Thu Đao Chặt Cá không phục, nhưng trong lòng phục sát đất…

Mặt mũi bị vả bôm bốp.

Nhưng một khi đã bước trên đường không thể quay đầu lại được, Thu Đao Chặt Cá ta, đánh cuộc 300 ký thịt mỡ trên người cũng phải bảo vệ danh dự của mình.

Tàu điện ngầm.

Đám dân thành thị đang cắm đầu chơi điện thoại bỗng nhiên trong đó có người la lên: “Dương Tiểu Lượng bị đánh thật này.”

“Không thể nào, anh đọc tin này ở đâu vậy?”

“Trên Weibo đó, top một hot search rồi.”

“Để tôi xem.”

…

Bây giờ sự kiện nóng hổi nhất trên Weibo là danh sách tiên đoán của Lâm đại sư.

Trong đó sự kiện Dương Tiểu Lượng được quan tâm nhiều nhất.

Hot search Weibo.

Không có phóng viên nào không đăng hình ảnh bị đánh của Dương Tiểu Lượng lên Weibo.

Đây là một tin tức lớn, thậm chí vì thời gian gấp rút không ai rảnh photoshop, tất cả đều đăng hình ảnh chưa chỉnh sửa lên.

Dân mạng Weibo sôi sùng sục.

“Nhìn thê thảm thật, nhưng không biết sao tôi lại thấy phấn khích quá đi.”

“Tin nóng hổi, tin nóng hổi, tiểu thịt tươi nước nhà bị đánh đến hủy dung. Từ nay sẽ có một vị tướng bổ sung vào trong danh sách người mẫu nam nổi tiếng của hội sở.”

“Lâm đại sư là ai? Sao linh nghiệm dữ vậy?”

“Mọi người ơi mau xem nè, Weibo của Lâm đại sư đã bị đám fan cuồng của tiểu thịt tươi bao vây rồi.”

“Ôi trời! Vậy phải mau chóng bay qua đó giúp đỡ mới được. Đại sư là thần tiên, sao có thể để cho những thứ dân ngu khu đen đó làm nhục được.”

…

Lúc này Lâm Phàm đang lướt Weibo.

“Chuyện này thế éo nào lại dính líu với tôi, có phải là tôi cho người đi đánh nó đâu, cái đám fan cuồng này đúng là điên khùng mà.”

Vốn dĩ Lâm Phàm đang đợi vô số người tin tưởng và ca tụng hắn, ngờ đâu chưa gì đã có một đoàn fan cuồng tấn công.

“Tên Đại sư đần độn kia, biết rõ Lượng Lượng của bọn tôi sẽ bị đánh, vì sao không báo bọn tôi biết trước hả?”

“Người biết Lượng Lượng cố gắng đến thế nào? Lương thiện đến thế nào không?”

“Lượng Lượng là một minh tinh tốt với fan nhất trong tất cả ngôi sao đấy.”

“Lượng Lượng từng tài trợ cho học sinh nghèo, những nghệ sĩ khác có không?”

“Nguyền rủa tên đại sư chó tha, không biết tốt xấu.”

“Tôi đã báo cảnh sát, do ông xúi giục nên Lượng Lượng của tôi mới bị đánh.”

…

Bây giờ trong lòng Lâm Phàm rất bất đắc dĩ, không phải não đám đó bị chập mạch chứ?

Tôi không thông báo hồi nào, chẳng qua là tôi chỉ thông báo trên Weibo thôi. Bây giờ rảnh rỗi trách tôi không nói, đúng là ăn ngang nói ngược.

Mà lúc này, Thu Đao Chặt Cá đang ngồi sững sờ trước máy tính, Weibo của Lâm đại sư mỗi phút có thêm một ngàn bình luận mới.

Cái này dữ dội hơn nhiều so với những lính thủy quân của hắn.

Thu Đao Chặt Cá nở nụ cười bỉ ổi.

“Mặc xác cái tên Lâm đại sư này có tài năng thật không, dám đụng tới Thu Đao Chặt Cá tôi thì coi như anh xui xẻo rồi. Bây giờ tỉ lệ mắng chửi và khen ngợi đang ngang nhau, nếu mình châm một mồi lửa chắc chắn có thể kiểm soát toàn bộ tình hình, nhưng mà vụ này tốn hơi bộn tiền nha.”

Chương 80: Có ngon thì nhào vô

Đạo hữu dừng bước!! Tặng truyện ít kim phiếu nha, cám ơn nhiều lắm luôn !!!

Trong lúc Thu Đao Chặt Cá đang quằn quại đau khổ, avatar của một khách hàng bỗng lóe sáng.

Thu Đao Chặt Cá thấy tin nhắn, hai mắt sáng rực, có khách muốn tẩy trắng, xem ra công ty Dương Tiểu Lượng muốn ra tay rồi.

Thu Đao Chặt Cá trực tiếp nhắn vào nhóm quản lý, bắt đầu triển khai nhiệm vụ cuối cùng:

“Trấn áp Lâm đại sư bằng mọi cách.”

Sau khi thông báo nhiệm vụ, thủy quân bắt đầu tác chiến.

…

Xã hội thực vô cùng bình yên nhưng trên internet lại nhấc lên một màn gió tanh mưa máu.

Weibo Lâm đại sư bốc cháy ngùn ngụt.

Rất nhiều ngôi sao thông qua hot search lần này mới chú ý đến Lâm đại sư, một số người thành đạt cũng vậy.

Nhất là những người thành đạt này luôn có sự tin tưởng mù quáng với Số Mệnh học.

Weibo của Lâm đại sư lọt vào tầm ngắm của họ, theo họ nghĩ chuyện này là chuyện không tưởng.

Sau đó dặn dò tìm kiếm tung tích của Lâm đại sư, hi vọng có thể gặp đối phương nhờ tính một quẻ.

Bệnh viện.

Dương Tiểu Lượng nằm trên giường bệnh, gương mặt rầu rĩ, khó có thể tin mình sẽ gặp cảnh bi thảm thế này.

“Bác sĩ nói mặt mũi tôi thế nào?”

Điều bây giờ Dương Tiểu Lượng quan tâm nhất là nhan sắc của mình, từ khi hắn ta ra mắt đến giờ đều dựa vào gương mặt này để kiếm sống.

Nếu nhan sắc có tổn hại gì thì xem như xong đời.

Người đại diện ở bên cạnh an ủi: “Hiện giờ không có gì đáng lo, bác sĩ nói sẽ không ảnh hưởng gương mặt, cần nghỉ ngơi một thời gian là được.”

Người đại diện cũng thầm thấy thật may mắn, nếu khuôn mặt Dương Tiểu Lượng bị hủy thật thì con đường nghệ thuật đành phải kết thúc tại đây.

Cái tên Dương Tiểu Lượng này tài năng không có, giọng hát cũng không, trừ gương mặt này ra thì chả có giá trị chỗ nào.

“Bảo vệ kia đã bị nhốt vào đồn cảnh sát, bất cứ giá nào cũng phải bắt mấy người quản lý đền bù thiệt hại mới được.”

“Cậu nhìn đi, nhóm fan của cậu đang ra sức vì cậu này.” Người đại diện lấy di động ra, mở Weibo đưa tận mắt Dương Tiểu Lượng.

Vốn trong lòng Dương Tiểu Lượng đang giận dữ, bây giờ thấy đám fan đòi công bằng cho mình, tâm trạng vui hơn rất nhiều. Nhưng hắn nhất định không tha cho cái tên Lâm đại sư đó.

“Liên hệ với bên quan hệ công chúng, yêu cầu họ dùng thủy quân bôi nhọ Lâm đại sư cho ta.” Dương Tiểu Lượng nói.

“Yên tâm đi, công ty đã hành động rồi.” Người đại diện đáp, sau đó hình như nhớ đến chuyện gì: “Lượng Lượng, bảo vệ đó nói chuyện con gái ông ta chết là sao thế?”

Sắc mặt Dương Tiểu Lượng hơi thay đổi, sau đó vội vàng lắc đầu: “Ông ta nói dối đấy.”

“Vậy thì tốt quá.”

Người đại diện gật đầu: “Nếu có chuyện gì thì cậu nhất định phải nói cho tôi biết đấy.”

“Được! Yên tâm đi! Anh không tin tôi à?” Dương Tiểu Lượng chột dạ vừa cười vừa nói.

Sau đó Dương Tiểu Lượng đăng lên Weibo.

“Cám ơn sự quan tâm của người hâm mộ, cái tai bay vạ gió này không hạ gục được tôi đâu. Bác sĩ nói nghỉ ngơi một thời gian sẽ bình phục như cũ. Còn Lâm đại sư kia, chỉ có mình anh biết lý do vì sao anh lại biết trước việc này thôi.”

Dòng trạng thái của Dương Tiểu Lượng vừa đăng lên Weibo đã nhận được vô số bình luận của fan hâm mộ.

“Lượng Lượng bình an là tôi yên tâm rồi. Thấy anh bị đánh làm tôi sợ đến phát khóc.”

“Lượng Lượng nghỉ ngơi nhiều vào, chúng tôi sẽ giành lại công bằng cho anh.”

“Lượng Lượng mãi mãi là người lương thiện, đáng yêu nhất trong lòng chúng ta.”

“Lượng Lượng, tôi đã lén trốn khỏi nhà để ngồi xe đến bệnh viện thăm anh, anh phải cố lên lên.”

…

Số lượng fan hâm mộ của Dương Tiểu Lượng rất lớn, có thể xem như tương đương với một ngôi sao hạng nhất, thậm chí

còn nhiều hơn.

Đọc những bình luận này, trong lòng Dương Tiểu Lượng vui đến nở hoa.

Thật sự cả đám mê muội có thể lên núi đao xuống biển lửa vì ta.

…

"Những người này đang mắng chửi cậu kìa." Điền Thần Côn không biết Lâm đại sư đang cười cái gì, sau đó đến bên cạnh hóng hớt.

"Đúng vậy, tất cả đều chửi tôi nhưng cũng có người khen ngợi tôi." Lâm Phàm cười nói.

"Ôi chao, sức chịu đựng của tên nhóc cậu thật ghê gớm, kéo xuống hàng loạt bình luận đều là mắng cậu, vậy mà cậu còn có thể cười ha hả." Điền Thần Côn phục sát đất, nhưng hơi thắc mắc: "Nhưng mà cái này là cái gì? Sao có nhiều người nhắn tới nhắn lui trên đó thế?"

"Thần côn, ông từ cổ đại tới hả? Bây giờ ông già sắp chết cũng biết đây là Weibo đó." Lâm Phàm đáp.

"Thật à? Xem ra có dịp tôi phải thử một lần. Sao những người này mắng cậu, cậu không mắng lại họ?" Điền Thần Côn hỏi.

"Ông mắng lại cả đống người như vậy được sao?" Lâm Phàm nói.

"Đưa điện thoại đây, nhiều người thì sao chứ. Chỉ cần có tinh thần, tinh phần phấn chấn thì có nhiều hơn cũng không sợ." Điền Thần Côn nói.

Lâm Phàm nhìn Điền Thần Côn, nhường lại chỗ ngồi ngay tắp lự. Ông giỏi thì ông làm đi, có hơn một triệu bình luận, nhường cho ông từ từ mà mắng.

Lúc này Weibo lại sôi sùng sục.

Lâm Phàm đã trở thành đề tài nóng bỏng gây tranh cãi nhất Weibo.

Nhưng mà Lâm Phàm không biết những chuyện này, tâm trạng đang thoải mái hớn hở đứng trước cửa, hít hà không khí trong lành.

Lúc này hai mắt Lâm Phàm sáng ngời, vừa hay nhìn thấy người quen.

Chương 81: Làm sao tẩy trắng đây (1)

Ở cách đó không xa, Lộ Tử Nghĩa đang nắm tay một cô gái đi tới, tuy nhiên nét mặt Lộ Tử Nghĩa hơi kì lạ, dường như đang sợ hãi.

Xem ra, Lộ Tử Nghĩa đã làm theo hướng dẫn của hắn.

Lâm Phàm nhìn tướng mạo hai người thấy họ rất xứng đôi, tuy sau này sẽ có một trắc trở nhỏ nhưng không ảnh hưởng mấy.

Giữa những người yêu nhau thì việc gây cãi cũng là cách để tình cảm thêm sâu đậm.

Hình như ánh mắt em gái này hơi sai sai, giống như có thù oán gì với hắn.

Lâm Phàm vẫn chưa biết, cô gái này đang vặn hỏi Lộ Tử Nghĩa:

“Người này là người gạt anh đó hả?” Lữ Á Khiết hỏi.

“Á Khiết, đại sư nói rất đúng đó! Ngài cũng không có lừa gạt anh đâu. Anh cũng cam tâm tình nguyện đưa tiền cho ngài ấy mà, không phải em lại muốn đòi lại đấy chứ?” Lộ Tử Nghĩa nói nhỏ.

“Hừ, người khác có bản lãnh nên mới lừa được anh, em làm gì có bản lãnh lừa đảo để đòi lại của người ta.” Lữ Á Khiết nói.

“Tốt rồi, vậy chúng ta tới đó làm gì?” Lộ Tử Nghĩa hỏi.

“Dẫn anh đi mua giày cho anh đỡ phải ghen tuông vớ vẩn.” Lữ Á Khiết nói.

“Vợ anh là tốt nhất.” Lộ Tử Nghĩa cảm động.

Khi hai người lướt ngang qua, Lộ Tử Nghĩa quay đầu nở nụ cười cảm kích với Lâm Phàm.

Lâm Phàm cười nhạt, đàn ông tốt là phải biết nhường nhịn vợ.

Nửa giờ sau.

Lâm Phàm quay trở lại tiệm.

“Sao rồi Thần Côn?” Lâm Phàm thấy gương mặt Thần Côn đỏ bừng bừng, cau có quạu quọ nên vừa cười vừa nói.

“Đám người kia thật quá đáng, nếu đến trước mặt tôi, nhất định tôi sẽ xử bọn hắn cho biết.” Bây giờ Điền Thần Côn đã nổi giận.

Lâm Phàm cầm điện thoại, vừa cười vừa nói: “Tôi đã nói không cần mắng mà ông vẫn không tin, ông nói thử xem bây giờ ông đã mắng được mấy người …”

Lâm Phàm tò mò nhìn điện thoại nhưng trong chớp mắt lại ngẩn cả người, sau đó ngẩng đầu nhìn Điền Thần Côn: “Ông đăng mấy cái này sao?”

Trước đây tài khoản Weibo của Lâm Phàm chỉ đăng vài dòng trạng thái nhưng bây giờ đã có hơn 30 bài.

“Không phải tôi đăng thì ai đăng. Cái đám nhóc này còn đòi tới tìm tôi. Điền mỗ đây không tin bọn hắn dám làm gì tôi đấy.”

Điền Thần Côn thở phì phò nói.

Nhưng đối với Lâm Phàm thì chuyện này đúng là con mẹ nó sập bẫy rồi.

Lâm Phàm tròn mắt há miệng nhìn Điền Thần Côn đăng Weibo.

“Tiệm của tôi nằm ở phố Thập Lý, tên tiệm là Lâm đại sư, mấy người có ngon thì tới đây.”

“Hừ, bản đại sư tung hoành giang hồ đã mấy chục năm, chẳng lẽ tôi sợ đám nhãi con các người sao?”

“Mấy đứa oắt con các người, có rảnh đi giúp minh tinh mắng chửi người khác sao không biết về nhà giúp đỡ cha mẹ, chắc là các người ít bài tập quá chứ gì.”

…

Lúc này hơi thở Lâm Phàm trở nên gấp gáp, cảm giác giống như sắp có chuyện lớn sắp xảy ra.

Khi ấn mở bình luận, câu trả lời phía dưới đã cho Lâm Phàm đáp án.

“Đợi đó cho tôi, ông dám sai người đánh Lượng Lượng nhà tôi, bà đây sẽ tới ngay.”

“Đang trên xe.”

“Bây giờ tới liền.”

…

Còn rất nhiều bình luận, Lâm Phàm không định đọc, trực tiếp cầm quần áo lên: “Thần Côn tôi đi vệ sinh một lát, ông ở lại coi chừng cửa hàng.”

“Đi đi, tôi nghỉ mệt một chút.” Điền Thần Côn bực mình nói.

Lâm Phàm không hề do dự, đi thẳng ra khỏi cửa, núp ở một góc len lén theo dõi.

“Thần Côn, chuyện do ông gây ra thì ông phải tự giải quyết đi, đợi một lát nữa đám nữ sinh kia đến, ông sẽ lãnh đủ.”

Lâm Phàm chưa bao giờ xem thường đám fan cuồng, sức chiến đấu rất kinh khủng, biết đâu họ sẽ kéo tới cửa thật.

Một giờ trôi qua.

Lâm Phàm cảm thấy bất thường, theo lý thuyết giờ này đám fan hâm mộ đã xuất hiện rồi, thế quái nào mà bây giờ vẫn chưa thấy ai.

Khi Lâm Phàm nhìn thấy những bình luận kia lại triệt để ngã ngửa.

“Đồ chó hoang lừa đảo, phố Thập Lý không có tiệm này.”

…

Phố Thập Lý là cái phố quỷ nào? Thượng Hải làm chó gì có phố Thập Lý?

“Ui là trời…” Lâm Phàm cạn lời, hóa ra lão thần côn này cũng xảo trá gớm.

Mẹ nó, cái lão thần côn này thật bỉ ổi hại hắn phải trốn ở ngoài cả giờ.

Khi Lâm Phàm đi vào tiệm, Điền Thần Côn nhìn Lâm Phàm: “Đi vệ sinh gì mà lâu dữ vậy, nếu không phải trong tiệm không có người, tôi còn định vào nhà vệ sinh tìm cậu luôn đó.”

“Này Thần Côn, phố Thập Lý là ở đâu vậy?” Lâm Phàm hỏi.

“À, ở quê tôi có con phố này.” Điền Thần Côn nói, sau đó nhìn Lâm Phàm: “Cậu không nghĩ tôi ngốc đến mức tự vạch áo cho người xem lưng trong lúc này à, không biết có đồ ngu nào tin tôi không nữa.”

Lâm Phàm thấy nụ cười vô sỉ trên mặt Điền Thần Côn, rất muốn đè gương mặt lão ta chà xuống đường.

Tôi là một trong số đám người ngu tin ông đây.

Trên Weibo.

Fan hâm mộ của Dương Tiểu Lượng và thủy quân đã hoàn toàn chiếm đóng Weibo của Lâm Phàm.

Rất nhiều cư dân mạng tin tưởng Weibo của Lâm Phàm, trong lúc này không thể làm gì, địch quá đông đảo, bên ta quá yếu ớt.

Nhưng vào lúc này.

Lại có một tin tức hấp dẫn được đăng lên.

Thu Đao Chặt Cá đang chỉ huy chiến trường, lúc nhìn thấy tin tức này 300 ký thịt trên người bỗng run rẩy.

“Má nó, ông đây phải tẩy cách nào đây trời.”

Chương 82: Làm sao tẩy trắng đây (2)

Vừa thấy tin này, đám fan cuồng của Dương Tiểu Lượng đã ngừng cào phím.

Sau khi đọc hết nội dung bản tin, đầu óc các cô đều hoang mang kích động.

Không đúng, chuyện này là vu khống.

Tại sao Lượng Lượng chúng ta luôn bảo vệ lại có thể là hạng người này?

Trong nhóm nội bộ của fan hâm mộ Dương Tiểu Lượng, những cô gái vẫn mê mẩn Dương Tiểu Lượng, thích tài năng của hắn, thích nhân phẩm của hắn.

Sau khi bấm vào đường dẫn đọc tin tức, lòng bất bình muốn chiến đấu vì thần tượng đang cháy hừng hực dường như bị xối một gáo nước lạnh như băng, toàn bộ dập tắt.

“Đây là Lượng Lượng mà chúng ta hâm mộ sao?”

…

Khi cư dân mạng Weibo đọc được tin này cũng rất bất ngờ, cảm thấy tam quan bị đổi mới.

Vô sỉ!

Hèn hạ!

Hạ lưu!

Thấp hèn!

Âm hiểm!

…

Tất cả những lời mắng chửi trên đời không thể bày tỏ hết nỗi tức giận trong lòng họ.

Trong bệnh viện.

Người đại diện vẫn luôn bảo vệ bên cạnh Dương Tiểu Lượng, còn Dương Tiểu Lượng vẫn rảnh rỗi vênh váo.

Dù lần này bị đánh nhưng giúp cho hắn hâm nóng lại danh tiếng.

Sợ rằng sao chuyện này, chính hắn càng ngày càng nổi danh.

Điện thoại di động của người đại diện kêu lên, sau khi nhận điện thoại liền nghe thấy tiếng gầm gừ đầu dây bên kia.

“Có phải não của Dương Tiểu Lượng này bị bệnh hay không, mẹ nó loại chuyện này mà dám giấu giếm chúng ta, cậu cứ để hắn tự giải quyết chuyện này đi…”

“Sao vậy Cao tổng?” Người đại diện bị mắng không kịp vuốt mặt, trong phút chốc cũng ù ù cạc cạc.

“Tự xem Weibo.”

Tít!

Điện thoại bị cúp.

Gương mặt người đại diện ngơ ra, khi đọc xong tin tức ở Weibo, sắc mặt trở nên trắng bệch.

“Thế nào? Có chuyện gì lớn nữa hả?” Dương Tiểu Lượng vừa cười vừa nói.

Người đại diện đưa điện thoại di động đến tận mặt Dương Tiểu Lượng.

Trong thoáng chốc, mặt Dương Tiểu Lượng tái mét.

“Không thể nào…”

“Vì nổi tiếng, Dương Tiểu Lượng vứt bỏ bạn gái đang mang thai, cho nên dẫn đến việc bạn gái tự sát, khiến một xác hai mạng.”

Tiêu đề này rất nổi bật trên Weibo, chỉ trong vòng nửa giờ đã có hơn ba triệu bình luận, độ phổ biến vượt qua những tiêu đề khác.

“Chuyện này thật vô lý, chắc chắn có ai vu oan ta.” Gương mặt Dương Tiểu Lượng căng thẳng, quát tháo dữ tợn. Sau đó hắn ta hơi hoảng sợ nhìn người đại diện: “Anh phải tin tôi.”

Người đại diện nhìn Dương Tiểu Lượng, bất lực thở dài: “Công ty ra lệnh cho cậu phải tự giải quyết chuyện này.”

“Sao lại…” Sắc mặt Dương Tiểu Lượng thẫn thờ nhìn người đại diện.

Tin này có đầy đủ chứng cứ, không chỉ mô tả chi tiết mà còn có ảnh chụp.

Mà những hình này chính là những hình trước đây lúc Dương Tiểu Lượng chưa nổi tiếng chụp cùng một cô gái, hơn nữa trong đống hình đó có một tấm là ba người chụp chung.

Dương Tiểu Lượng, người bảo vệ, bạn gái bụng to chình ình.

Chỉ cần không phải kẻ ngu không có não đều biết, chuyện này không thể tẩy sạch được.

Nếu tẩy là sỉ nhục trí thông minh của tất cả mọi người.

Tại giới thủy quân, Thu Đao Chặt Cá nhận mình thứ hai không ai dám nhận thứ nhất.

Khi thấy tin này, 300 cân thịt mỡ của Thu Đao Chặt Cá rung lên, nổi giận:

“Mẹ nó thằng khốn nạn, tẩy mẹ mày chứ tẩy.”

Thu Đao Chặt Cá lập tức thông báo cho tất cả thủy quân đang chiến đấu, chuyện này không tẩy nữa, đứa nào tẩy đứa đó là đồ khốn. Sau khi Thu Đao Chặt Cá ra thông báo này, trong đám thủy quân cũng khen ngợi nồng nhiệt.

“Anh Thu Đao thật có nguyên tắc, mà chuyện này tôi thấy không tẩy nổi đâu.”

“Cầm thú, cặn bã. Trước đó tôi còn thấy thằng này không tệ, không ngờ cặn bã đến vậy.”

…

Thấy những lời ca ngợi này, gương mặt núc ních của Thu Đao Chặt Cá tươi cười, lão tử đây là quản lý thủy quân tràn ngập tinh thần chính nghĩa, có thể trở thành đầu sỏ của giới thủy quân sao có thể bạ đâu tẩy đấy được.

“Tiêu rồi Thu Đao ca, đoàn thủy quân Thần Chủ Để vẫn còn đang tẩy trắng cho Dương Tiểu Lượng.” Một thành viên trong nhóm mau chóng nhắn tin qua.

“Tất cả bắt tay hành động, đàn áp đoàn thủy quân Thần Chủ Để cho ta. Tẩy trắng cho người bảo vệ đồng thời bôi đen Dương Tiểu Lượng ngay.” Thu Đao Chặt Cá ra lệnh.

“Đội một nhận tin, toàn quân xuất kích.”

“Đội hai nhận tin, càn quét tất cả.”

…

Lâm Phàm nhìn tin tức trên Weibo nở nụ cười vui vẻ, bọn phóng viên này đúng là tài năng, có thể bới ra được tin tức hấp dẫn cỡ này.

Đồng thời Lâm Phàm cũng phát hiện những fan não tàn đang giận dữ mắng chửi mình cũng thay đổi phương hướng, có người trực tiếp mất tích, dường như chuyện của thần tượng đã đả kích không nhỏ đến các nàng.

“Lâm đại sư oách xà lách quá.”

“Cái tên Dương Tiểu Lượng đúng là cầm thú.”

“Xin lỗi Lâm đại sư! Trước đây tôi bị kích động, sau này tôi không hâm mộ Dương Tiểu Lượng nữa.”

“Ở phía trên, Lâm đại sư nói biết sai có thể sửa mới là bé ngoan.”

…

Những Weibo ngược chiều này giúp Lâm Phàm hớn hở một hồi.

Đồng thời cảm giác đã đến thời cơ, có mở được trang thứ ba tri thức không phải xem lần này.

Lâm Phàm liền xóa bỏ những dòng tin của Điền Thần Côn đăng, sau đó trực tiếp đăng tin.

“Chào mọi người, trước đây tôi gõ nhầm một chữ, địa chỉ tiệm đoán mệnh của bản đại sư ở: Tiệm Lâm Đại Sư số 8861 phố Vân Lý, Thượng Hải.”

Chương 83: Kêu hắn vác xác đến đây.

Tin tức nhỏ này vừa đăng một lúc đã có hơn 1000 bình luận.

“Hôm nay đặt máy bay, mai đúng giờ có mặt.”

“Móa nó! Sai một chữ đi một ngàn dặm, tôi đã đi tàu cao tốc được 10 dặm rồi!”

“Lâm đại sư ở Thượng Hải ư, tôi cũng ở đó nè!”

“Woa, không ngờ cửa hàng của Lâm đại sư lại gần tôi thế, bây giờ tôi đi tìm Lâm đại sư ngay đây!”

Lâm Phàm xem qua một lượt, hắn biết ngày mai mới chính là ngày bận rộn, nhưng mà nhiệm vụ ở trang thứ hai là trở thành đại sư người người ngưỡng mộ.

Theo Lâm Phàm hiểu, điều kiện đó không phải dễ đạt được như vậy.

Lấy danh tiếng của mình trên Weibo hiện nay, fan hâm mộ rất nhiều nhưng vẫn không hoàn thành nhiệm vụ.

Rõ ràng những fan hâm mộ này chỉ nghĩ mình rất có năng lực chứ không phải ngưỡng mộ bản thân mình, xem ra muốn thay đổi họ phải tốn chút công sức.

Trong lúc Lâm Phàm đang suy tính chuyện này, điện thoại vang lên, nhìn thấy số lạ Lâm Phàm liền từ chối.

Bây giờ lừa đảo rất nhiều, không phải chào hàng cũng là giả danh cảnh sát nói là rửa tiền.

Nhưng không lâu sau, số điện thoại này lại gọi tiếp.

Từ chối lần nữa!

Một phút sau.

Một tin nhắn gửi tới, nội dung là: “Tôi là Vương Minh Dương tìm anh có việc.”

Sau khi nhận tin này, điện thoại lại vang lên.

“Có chuyện gì?”

Sau khi nhận cuộc gọi, thái độ Lâm Phàm không mấy chào đón: “Còn nữa, sao anh biết số điện thoại tôi?”

“Dạo gần đây anh khá nổi tiếng trên mạng, muốn biết số của anh thì có gì mà khó…” Thời gian này Vương Minh Dương đang bận rộn chuyện công ty, tình cờ đọc được mấy cái tin trên mạng cảm thấy vô cùng bất ngờ.

“Rồi, chuyện gì, nói nhanh? Đừng có mà hỏi tôi khi nào thắng bạc, tôi sẽ không nói cho biết nữa đâu.” Bây giờ Lâm Phàm còn vô cùng tức giận, lần trước chỉ điểm cho hắn ta thắng, sau đó hắn ta còn quay lại tìm hắn đánh nhau. Nếu không phải có Điền Thần Côn đứng bên cạnh, hắn đã sớm đánh tên này bay khỏi tiệm luôn.

Bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười, sau đó mở miệng: “Tôi có một người bạn nhờ tôi tìm người đoán một quẻ, tôi đã biết ngày tháng năm sinh rồi, chút nữa sẽ gửi cho anh. Anh giúp tôi đoán vận mệnh gần đây của hắn đi.”

“Khoan, chúng ta không thân thiết đến vậy. Muốn đoán vận mệnh thì nói hắn ta vác xác đến đây.” Lâm Phàm nói.

“Hắn ở rất xa sao có thể vì đoán vận mệnh mà chạy đến Thượng Hải xa xôi này chứ.” Bên kia điện thoại, Vương Minh Dương vừa cười vừa nói, bạn của mình cả ngày trăm công nghìn việc, bận đến chân không chạm đất, thời gian đâu mà đến Thượng Hải kia chứ.

“Vậy thì khỏi đi, vận mệnh có thể ảnh hưởng cả đời, không tự mình đến mà bắt tôi cho hắn cơ hội thay đổi vận mệnh á? Đừng có mà mơ, à mà bát tự của hắn là gì vậy?”

…

Sau khi Lâm Phàm tính toán, bật cười ha hả: “Hắn không đến chắc chắn sẽ hối hận. Có khách đến tiệm, tôi cúp máy đây.”

Lạch cạch!

Lâm Phàm cúp điện thoại, ngẩng đầu lên. Trước cửa tiệm có một thanh niên đang lén lút dòm ngó tình trạng trong tiệm, sau đó lấy hết can đảm nhìn Điền Thần Côn, hỏi dò: “Lâm đại sư?”

Điền Thần Côn chỉ chỉ Lâm Phàm, ra hiệu hắn mới là Lâm đại sư.

Chàng trai trẻ nhìn Lâm Phàm, há hốc miệng: "Lâm đại sư là anh sao?"

"Sao? Không giống hả?" Lâm Phàm bình tĩnh nói.

"Không phải, không phải, không ngờ trẻ như vậy. Chào Lâm đại sư, tôi theo dõi Weibo của anh đã lâu, tôi là người hâm mộ của anh…" Lưu Ngang Tinh vô cùng kích động khi được thấy Lâm đại sư bằng da bằng thịt.

Lưu Ngang Tinh là sinh viên một trường đại học gần đây, cậu ta xem lời tiên đoán của Lâm đại sư như thần tiên, bội phục sát đất.

Gần đến tốt nghiệp, Lưu Ngang Tinh nhận được thông báo phỏng vấn của một công ty thuộc top 500 thế giới, trong lòng cậu ta rất lo lắng nên sau khi biết địa chỉ Lâm đại sư liền chạy ngay đến muốn đoán một quẻ.

"Lâm đại sư! Tôi muốn nhờ anh bói giùm tôi một quẻ, tôi và bạn tôi đều nhận được thông báo của công ty yêu cầu phải đi phỏng vấn trong vòng ba ngày tới. Tôi muốn hỏi tôi phỏng vấn có đậu không?" Lưu Ngang Tinh tò mò hỏi.

Trong một cao ốc văn phòng cao cấp ở Thượng Hải.

Vương Minh Dương cười nhẹ, có hơi bất đắc dĩ.

Hắn không hề tức giận vì Lâm Phàm không hề nể mặt hắn, ngược lại cảm thấy chắc chắn cái tên này còn nhớ rõ chuyện lần trước.

Nhưng mà mình cũng bị đánh mà!

Biết người bạn này cũng một thời gian nhưng lại rất ít tiếp xúc, Vương Minh Dương định mời Lâm Phàm ăn bữa cơm, ngồi nói chuyện qua lại để gắn kết mối quan hệ.

"Thật ngại quá lão Ngô. Lâm đại sư có quy định mới, muốn tính vận mệnh thì ông phải tự đến mới được." Vương Minh Dương gọi điện thoại thông báo.

Ngô Văn Cương là tổng giám đốc một công ty ở thủ đô, tài sản có trăm ức, về tài sản chẳng hề kém cạnh Vương Minh Dương

nhưng về mạng lưới quan hệ thì Vương Minh Dương chỉ hít khói.

“Tiểu Vương, cậu không nói cho hắn biết tôi là ai hay sao?” âm thanh bên kia điện thoại rất bình tĩnh, trong giọng nói có chút ngạc nhiên, không thể tin được.

Chương 84: Phải có giá của mình

Vương Minh Dương ngả lưng ra chiếc ghế hạng sang làm bằng da thật, vừa cười vừa nói: “Lão Ngô, người này là bạn tôi, nếu như tôi nói thân phận của ông thì ắt hẳn bạn tôi sẽ cảm thấy khó xử. Ông tới Thượng Hải được không? Chắc ông cũng đã xem tin tức trên mạng, đã biết bạn của tôi đoán mệnh chính xác thế nào.”

“Khỏi đi, chẳng qua chỉ là đi xem bói thôi mà. Bởi vì, lần trước nghe cậu nói thật thần kỳ, gần đây tôi có một chuyện lớn nên định tìm chút may mắn.” Ngô Văn Cương tùy ý nói nhưng trong giọng nói đầy khinh bỉ.

Vương Minh Dương nghe được giọng điệu này, hơi mất hứng: “Bạn tôi nói nếu ông không đến xem thì sẽ phải hối hận.”

“Hối hận? Tiểu vương, Ngô Văn Cương tôi có hối hận bao giờ chưa? Sau này cậu cũng đừng tin mấy chuyện này nữa, cúp máy đây.” Ngô Văn Cương vừa khinh thường vừa cười nói.

Sau khi cúp máy.

“Haizzz! Không tin thì tùy, không biết sẽ hối hận chuyện gì nhỉ? Đúng là có hơi tò mò rồi.”

…

“Lâm đại sư, ý của ngài là bảo tôi đi phỏng vấn vào ngày cuối cùng sao?” Mặt mũi Lưu Ngang Tinh đầy tò mò hỏi.

Lâm Phàm gật đầu, hắn vừa tính toán sự nghiệp của Lưu Ngang Tinh, hai ngày này rất âm u, làm gì cũng không thành công.

Nhất là chuyện lớn như phỏng vấn, trong lúc xui xẻo chắc chắn không thể đậu được.

Tuy nhiên vào ngày thứ ba, vận thế của Lưu Ngang Tinh không tệ, có vận may hoàn thành tâm nguyện.

“Ngày cuối cùng vận may của cậu sẽ không tệ, khả năng phỏng vấn thành công rất cao.” Lâm Phàm nói.

“Vậy nếu hai ngày đầu tôi đi phỏng vấn thì sẽ bị rớt đúng không?” Lưu Ngang Tinh rất xem trọng lần phỏng vấn này nên muốn hỏi thật kỹ.

“Đúng, đi ngày cuối là tốt nhất.” Lâm Phàm nói.

Lưu Ngang Tinh rất tin tưởng Lâm Phàm, giờ phút này gật đầu như bổ củi, sau đó dường như nghĩ đến chuyện gì: “Lâm đại sư, tôi có một bạn học cùng đi phỏng vấn với tôi, có thể giúp tôi tính cho hắn không?”

“Hình của hắn đây.”

Lưu Ngang Tinh lấy một tờ sơ yếu lý lịch trong túi ra, trên đó có một tấm hình.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn, bỗng nhiên cảm thấy hứng thú, mấy ngày này vận khí bạn học của Lưu Ngang Tinh giống y đúc cậu ta, hai ngày đầu đều rất âm u.

Chuyện như thế này không hay gặp đâu.

Sau đó nghĩ kỹ lại, có thể hiểu được.

Có rất nhiều trường học được xây dựng ở nơi từng là nghĩa trang, phải trấn áp bằng nhân khí và tài khí.

Tất nhiên trong trường học sẽ có một góc âm u, tụ tập vận rủi.

Hơi tính một chút, ký túc xá ở trường học Lưu Ngang Tinh chính là nơi tụ tập âm khí.

Khi vận rủi tụ tập tất nhiên vận khí của người này có lúc tốt lúc xấu.

“Bạn học của cậu sẽ giống như cậu, ngày cuối cùng đến là thích hợp nhất.” Lâm Phàm nói.

“Cám ơn đại sư.” Lưu Ngang Tinh vô cùng tin tưởng Lâm Phàm.

Sau khi Lưu Ngang Tinh ra về, Lâm Phàm cất hai tờ tiền màu đỏ vào túi, tiền đoán mệnh thật dễ kiếm.

“Vương Trăm Vạn mới điện thoại cho cậu à?” Điền Thần Côn nằm sấp trên mặt bàn hỏi.

“Đúng vậy.” Lâm Phàm gật đầu: “Nhờ tôi tính toán vận mệnh cho một người bạn của hắn, nhưng tôi từ chối rồi.”

Danh hiệu Vương Trăm Vạn là do Điền Thần Côn đặt, lần trước bị bay 100 vạn làm Điền Thần Côn tiếc nuối rất lâu.

Điền Thần Côn nghe xong, rất đau lòng: “Đã nghèo xơ nghèo xác sao không chịu nhận lời cho rồi?”

Đầu chân mày Lâm Phàm hơi nhướng lên, mở miệng hỏi: “Tôi là ai?”

“Thần toán.” Điền Thần Côn vô cùng khâm phục Lâm Phàm, đoán đâu trúng đó, chả khác gì thần tiên.

“Vậy thì đúng rồi, tôi là thần toán. Thần toán phải có giá của thần toán, người này không tới mà nói tôi phải đi qua đó, chẳng phải tôi sẽ bị mất giá hay sao?” Lâm Phàm vênh váo nói.

“Cũng đúng ha, chúng ta đi theo hướng chất lượng, tất nhiên phải có sự kiêu ngạo của mình.” Điền Thần Côn gật đầu, cảm giác Lâm Phàm nói rất có lý.

Tuy nhiên Điền Thần Côn lại bất đắc dĩ lắc đầu: “Nhưng mà mất đi một khoản thu nhập.”

Lâm Phàm: “…”

Ở một đại học nào đó.

Tâm trạng Lưu Ngang Tinh rất kích động, hắn không nghĩ tới Lâm đại sư danh tiếng trên Weibo lại ở ngay cạnh trường học của bọn hắn.

Hơn nữa sau khi mình đi tìm Lâm đại sư bói một quẻ, Lâm đại sư đã cam đoan rất chắc chắn.

Việc này khiến Lưu Ngang Tinh vốn không có nhiều hi vọng trở nên vô cùng tự tin.

Quay lại ký túc xá.

Lưu Ngang Tinh thấy bạn học Từ Hạo Kiệt đang tham khảo nội dung công ty kia từng phỏng vấn ở trên mạng.

“Hạo Kiệt, tôi về rồi đây, sơ yếu lý lịch in ra rồi nè. Cậu có biết tôi mới gặp ai không?” Lưu Ngang Tinh vui vẻ nói.

“Ai vậy?” Đầu Từ Hạo Kiệt không hề quay lại, mắt vẫn không rời khỏi màn hình.

“Lâm đại sư đó.” Lưu Ngang Tinh cảm thấy mình quá may mắn, chỉ tốn hai trăm tệ đã được Lâm đại sư tính cho một quẻ, đúng là lời to!

Theo Lưu Ngang Tinh nghĩ, bây giờ Lâm đại sư đã nổi tiếng, sau này muốn tìm Lâm đại sư đoán mệnh sẽ còn khó hơn nữa, chưa biết chừng mình còn không có tiền để trả phí.

“Lâm đại sư là ai?” Từ Hạo Kiệt nghi hoặc hỏi.

Chương 85: Nhất định phải bình tĩnh (1)

“Mẹ ơi! Cậu không biết Lâm đại sư thật hả? Đó chính là thần toán nổi tiếng trên Weibo, đoán nhiều chuyện rất linh nghiệm đó. À! Tôi quên mất, cậu đâu có quan tâm đến Weibo.” Bây giờ Lưu Ngang Tinh đang rất phấn khích.

Từ Hạo Kiệt ồ lên, sau đó nói: “Mai đi phỏng vấn, hi vọng có thể thành công.”

“Đừng! Hôm nay tôi giúp cậu tính một quẻ, vận khí chúng ta giống nhau, hai ngày đầu không thích hợp đi phỏng vấn. Ngày cuối cùng đi phỏng vấn thì mới được.” Lưu Ngang Tinh nói.

Tất nhiên Từ Hạo Kiệt không tin mấy chuyện này: “Tôi không tin mấy chuyện này đâu. Tôi đã xem một lượt nội dung trước đây công ty từng phỏng vấn nên bây giờ tôi rất tự tin. Hơn nữa nếu đi phỏng vấn ngày cuối cùng sẽ gây ấn tượng xấu cho người ta đó.”

“Hạo Kiệt, cậu tin tôi đi. Lâm đại sư nói rất linh nghiệm.” Lưu Ngang Tinh hấp tấp nói.

“Đừng tin những thứ này. Bây giờ là thời đại nào mà cậu còn tin cái này nữa? Ngày nào đi phỏng vấn chẳng giống nhau? Mai tôi sẽ đi phỏng vấn còn cậu nếu tin thì cứ đi ngày cuối đi.” Từ Hạo Kiệt không tin những thứ lừa người này.

Lưu Ngang Tinh hơi bất lực. Hắn tin tưởng không hề nghi ngờ Lâm đại sư, tuy nhiên người anh em của mình chưa từng tin những thứ này, hơn nữa còn rất cứng đầu, tám con ngựa kéo cũng không quay đầu lại.

Buổi tối.

Phòng cho thuê.

Cửa hàng đóng cửa khá sớm.

Lâm Phàm nằm trên giường lướt Weibo.

Số lượng người hâm mộ Weibo: 130 vạn.

So với các ngôi sao lớn thì còn chênh lệch rất xa nhưng trên không lo thì dưới lo làm cái quái gì?

“Ai u! Hôm nay mặt trời mọc từ phía tây rồi! Người quản lý thủy quân này thế nhưng lại giúp mình rửa sạch, thật là đáng sợ!”

Sau đó Lâm Phàm gửi tin nhắn riêng cho Thu Đao Chặt Cá, nội dung như sau:

“Biết sai mà sửa thì không có gì tốt hơn! Tôi đây bao dung rộng lượng nên sẽ tha thứ cho cậu chuyện đó.”

Thu Đao Chặt Cá đang chơi game thì nhìn thấy tin nhắn này, khuôn mặt mập mạp tái xanh, chỉ đáp lại bằng hai chữ:

“Cút đi!”

……

Dương Tiểu Lượng, người giống như tên, hiện tại anh ta là người sáng nhất trên mạng.

Tin xấu khắp nơi, muốn rửa cũng không rửa sạch.

Cũng có rất nhiều người nổi tiếng trên mạng muốn lợi dụng Dương Tiểu Lượng này để thêm nổi tiếng

Đánh kẻ sa cơ. Hiện nay cũng có không ít người phẫu thuật thẩm mỹ muốn mượn gió đông này để nổi tiếng.

“Chuyện xưa của tôi và Dương Tiểu Lượng không thể kể. “

“Dương Tiểu Lượng lừa bạn thân của tôi lên giường, sau đó cho bạn thân của tôi 5 vạn tệ. “

…..

Trong mắt Lâm Phàm, Dương Tiểu Lượng muốn tẩy trắng thì thật sự là có chút khó khăn. Anh ta không bị phong sát thì đã quá tốt rồi.

Hiện tại, trên tài khoản của Lâm Phàm có rất nhiều bình luận của cư dân mạng.

Chẳng qua đại đa số đều là "dầu cù là", chủ yếu đến xem náo nhiệt là chính.

Chỉ là có một số người lại tin tưởng không chút nghi ngờ, để lại luôn bình luận trên Weibo thông báo đã xuất phát đến Thượng Hải, dự kiến ngày mai sẽ đến.

Nhưng cũng có không ít người chỉ trích dưới weibo của Lâm Phàm.

Cho rằng đây là mê tín dị đoan thời phong kiến, không nên tin tưởng và khuyên người khác không nên tin vào những điều này. Đồng thời cũng cho rằng Lâm Phàm có thể dự đoán chính xác những chuyện này đều là do có người đứng sau sai khiến…

Đối với loại tình huống này, Lâm Phàm Lý cũng lười xử lý, dù sao mục đích của hắn cũng đã đạt được.

Hai điều lớn nhất trong cuộc sống này, đầu tiên là kiếm tiền, thứ hai là mở khóa thêm nhiều kiến thức hơn.

Ngày hôm sau!

Tám giờ Lâm Phàm đã rửa mặt, ra ngoài sớm. Lão Vương ở bên cạnh đang tập thể dục trong sân, khi nhìn thấy Lâm Phàm thì vẻ mặt trở nên không vui, khó chịu.

Trong khoảng thời gian này Lâm Phàm đã kiếm được chút tiền nên đang chuẩn bị đổi chỗ ở. Người có tiền mà không biết hưởng thụ thì đó không phải là kẻ ngốc sao?

Phố Vân Lý.

Lúc Lâm Phàm vừa chuẩn bị rẽ về phía cửa hàng thì lại thấy Điền Thần Côn đang lén lút trốn ở một góc. Sau đó hắn tiến lên, vỗ vai ông ta một cái: "Ông đang làm gì vậy?"

Điền Thần Côn bị Lâm Phàm làm cho hoảng sợ mà vỗ vỗ ngực, sau đó chỉ vào phía trước nói: "Cậu xem đi!"

Lâm Phàm nhìn theo hướng ông ta chỉ thì chết lặng.

Lối vào cửa hàng đã chật ních người.

Có phóng viên, có người dân, còn có người cầm điện thoại, họ đang không ngừng gõ cửa.

Cảnh tượng vô cùng náo nhiệt. Các ông chủ và thương nhân xung quanh cũng đều chạy ra ngoài, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Tin tức về Dương Tiểu Lượng đều đã bị lộ tẩy hết nên hiện tại các phóng viên không còn nhiều hứng thú với anh ta nữa. Mà bây giờ, Lâm đại sư trong truyền thuyết mới là tin tức lớn nhất trong mắt các phóng viên.

Lúc này, tất cả các ông chủ xung quanh đều đang được các phóng viên phỏng vấn.

Nhà bên cạnh Lâm Phàm bán quần áo. Lúc này bà chủ béo phì đang mặc một bộ quần áo màu đỏ tươi, rất hào hứng nói trước ống kính.

"Ôi dào! Cửa hàng này làm ăn không tốt, không có người nào tới cả." Bà chủ loay hoay chỉnh tư thế, làm cho mình càng thêm xinh đẹp.

Phóng viên phỏng vấn nhịn không được phàn nàn, hỏi: "Vậy gần đây có chuyện gì kỳ quái không?"

Chương 86: Nhất định phải bình tĩnh (2)

"Chuyện gì kỳ quái à? À! Đúng rồi! Mấy ngày trước có một người đàn ông lái xe sang mang theo người đến đây, còn đề nghị đưa cho ông chủ cửa hàng này một triệu tệ, nhưng ông chủ không muốn nhận. Sau đó hai người đã đánh nhau, cảnh sát còn đến đây để giải quyết chuyện này. Anh nói xem, có phải người này bị điên rồi không? Có người cho một triệu vậy mà anh ta lại không cần… "

Phóng viên thấy có tin tức thì vui mừng khôn xiết, nhưng bà chủ cửa hàng quần áo này cũng không còn nhiều tin tức, cho

nên phóng viên cũng không muốn nghe bà ta càm ràm thêm, vì thế nên đã tắt camera ngay và luôn.

“Ồ, tôi còn chưa nói hết mà…”

Phóng viên: “…….”

Một số chủ cửa hàng xung quanh và nhân viên thì đang nói chuyện.

“Cửa hàng này rốt cuộc có lai lịch gì vậy? Không chỉ có nhiều người đến như vậy mà ngay cả phóng viên cũng tới rất nhiều.”

“Tôi nghe nói gần đây cửa hàng này rất hot. Ông chủ ở đây đã tiên đoán vài chuyện. Sau khi tra địa chỉ trên Weibo thì mới biết là ở chỗ của chúng ta.”

“Thật lợi hại! Thật không ngờ cái tiệm bói toán lúc trước ít người lui tới, vậy mà bây giờ lại nổi tiếng như vậy!”

“Đúng vậy! Nếu sớm biết thì tôi đã đi coi bói sớm rồi. Hiện tại có nhiều người như vậy, nhất định là xếp hàng không được rồi.”

……

“Bây giờ chúng ta làm gì đây?” Điền Thần Côn chưa từng thấy tình cảnh nên có chút lo lắng.

“Đồ ngốc! Nhất định là chúng ta phải đi mở cửa rồi! Chúng ta làm gì hả? Những người đó đến đây để làm gì? Ông đúng là không hiểu cái gì cả!” Lâm Phàm nói.

Điền Thần Côn vỗ đùi một cái: “Đúng vậy! Chúng ta làm nghề bói toán mà, những người đó nhất định là tới tìm chúng ta coi bói. Ai nha! tôi thật là ngốc mà! Tự nhiên trốn ở chỗ này làm cái gì chứ? Tôi còn tưởng rằng những người đó tới đây tìm chúng ta để gây phiền toái.”

“Hắn chính là ông chủ của cửa hàng này!”

Khi Lâm Phàm xuất hiện trên đường phố thì một ông chủ cửa hàng bên cạnh đã kêu to một tiếng.

Các phóng viên nghe thấy thì đều đồng loạt quay đầu lại, sau đó nhanh chóng vây quanh hắn.

“Lâm đại sư, xin chào! Tôi có thể phỏng vấn ngài mấy vấn đề hay không?”

“Tôi không phải Lâm đại sư, người này mới là Lâm đại sư.” Mặt mũi Điền Thần Côn xanh mét. Các ngươi đều là người mù cả sao? Không thấy Lâm đại sư đi phía trước sao?

Chỉ là Điền Thần Côn có chút hưng phấn nghĩ, chẳng lẽ là do mình lớn lên đẹp trai nên mọi người đều cho rằng mình mới là Lâm đại sư sao?

Lúc này Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ. Đây không phải là lần đầu tiên hắn bị người ta bơ đi, xem ra là do dáng vẻ của hắn quá trẻ mà.

Giờ khắc này, các phóng viên lấy tinh thần lại, lập tức vây quanh Lâm Phàm, mồm năm miệng mười đưa ra đủ loại vấn đề.

Lâm Phàm cũng đã gặp qua cảnh tượng này, nên khi đứng trước trước mặt đám phóng viên này thì làm sao hắn có thể biểu hiện ra dáng vẻ hưng phấn được cơ chứ?

“Đừng nóng vội! Mọi người hãy giữ im lặng, trước tiên hãy để tôi mở cửa cái đã.” Lâm Phàm khoát tay áo, rất bình tĩnh mà lấy chìa khóa ra mở cửa.

Trước mặt đám phóng viên này, bộ dáng mà Lâm Phàm biểu hiện ra rất có phong phạm của đại sư.

Không ít cư dân mạng vì hâm mộ tiếng tăm của hắn mà đến, cho nên khi nhìn thấy chân dung của Lâm đại sư thì thi nhau chụp ảnh.

Sau đó đăng lên trên Weibo.

“Nhìn thấy chân dung của Lâm đại sư, quả thật là phong thái cao nhân! Ở trước mặt nhiều người như vậy mà không kích động một chút nào.”

Ngay sau đó tin tức này đã thu hút không ít cư dân mạng Weibo.

“Mẹ ơi! Trẻ tuổi như vậy, tôi còn tưởng rằng phải là một ông già năm sáu mươi tuổi chứ.”

“Lâm đại sư này nhìn qua hình như không có gì đặc biệt nha.”

“Chủ Blogger thế mà không ngại đường xa, quả thật là bá đạo.”

“Mời blogger tiếp tục đưa tin mới nhất.”

……

Bên trong cửa hàng.

Lâm Phàm thần thái tự nhiên ngồi ở chỗ đó: “Mọi người đừng chen lấn nha! Cửa hàng của tôi có hơi nhỏ. ”

Điền Thần Côn làm gì đã từng gặp cảnh tượng như vậy, cho nên có chút kích động. Ông ta trực tiếp cầm lấy cái ly dùng một lần, vừa rót trà vừa mang ghế ra, sau đó ngồi bên cạnh Lâm Phàm. Ông ta cũng muốn được ghi hình đó.

“Lâm đại sư, xin chào! Tôi là phóng viên giải trí. Xin hỏi những dự đoán trên mạng của ngài thật sự đều là do ngài tính ra sao?” Một nữ phóng viên hỏi.

Lâm Phàm nhấp một ngụm trà, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Vị mỹ nữ này, hôm qua cô vừa chia tay bạn trai mà hôm nay đã lập tức ra ngoài làm việc, cô quả thật là rất chuyên nghiệp đó nha!”

Vẻ mặt của phóng viên và quần chúng chung quanh đều kinh ngạc. Vị Lâm đại sư này đổi đề tài làm gì vậy? Bọn họ chỉ muốn nghe những tin tức lớn mà.

Mà giờ phút này, nữ phóng viên lại há to miệng với vẻ mặt kinh ngạc.

Các phóng viên và quần chúng xung quanh nhìn thấy biểu hiện của nữ phóng viên này thì trong lòng đều sửng sốt.

“Mẹ kiếp! Không phải là thật đó chứ?”

……

Chương 87: Tôi không sợ (1)

“Đại sư, làm sao mà anh biết được?” Nữ phóng viên này không dám tin hỏi lại. Cô thề với trời, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy vị Lâm đại sư này. Huống hồ bạn trai cũ của cô và cô không phải là người cùng một thành phố.

Lâm Phàm nhướng mày, ngón tay chỉ ra bên ngoài: “Bên ngoài cửa viết cái gì?”

Nữ phóng viên im lặng.

Quần chúng vây xem lại cười nói: “Lâm đại sư.”

Đồng thời trong lòng cũng đều kinh ngạc vì năng lực của Lâm đại sư. Người này chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra tình huống của nữ phóng viên này, quả thực là khiến người ta không dám tin.

“Lâm đại sư! Xin hỏi mấy chuyện anh dự đoán trên Weibo, hiện giờ toàn bộ đều linh nghiệm, có phải anh đã sớm đoán ra rồi không?” Một phóng viên khác hỏi.

“Ừm. Đó là đương nhiên.” Lâm Phàm rất tự tin nói.

“Xin hỏi Lâm đại sư, Văn Thiền nói ngài trộm tài liệu của anh ta nên anh ta muốn kiện ngài. Xin hỏi đối với chuyện này, ngài có gì muốn nói không?” Một phóng viên hỏi.

“Ha ha, hắn ở thủ đô, tôi ở Thượng Hải. Xin hỏi tôi ăn cắp như thế nào đây? Huống hồ hắn không con không cái, chỉ có một người vợ, vậy tôi làm sao có thể có được tài liệu này đây?”

Cái người tên Văn Thiền này, quả thật là không để Lâm Phàm ở trong lòng cho nên câu trả lời này cũng có chút hàm ý.

Đối với các phóng viên lão làng mà nói, sao bọn họ có thể không hiểu ý nghĩa trong lời nói này cơ chứ? Nếu không phải là Văn Thiền thì chính là vợ của anh ta…

Đối mặt với những phóng viên này, Lâm Phàm rất thành thạo, rất tự tin.

Mình dựa vào bản lĩnh thật sự của mình, chẳng lẽ còn phải sợ sao?

“Xin hỏi Lâm đại sư, ngài đã từng tiên đoán sai bao giờ chưa?” Một phóng viên hỏi.

“Chưa từng có!” Lâm Phàm tự tin nói.

Phóng viên nghe hắn trả lời như thế thì cũng có chút sửng sốt. Lâm đại sư này thật tự tin. Sau đó phóng viên này dường như nhớ đến tin tức gì đó nên tiếp tục mở miệng hỏi: “Lâm đại sư, đại sư số một trong nước chính là đại sư Ngô Thiên Hà, cũng

là chủ tịch của Hiệp hội Huyền Học. Ông ấy đã từng nói Huyền Học có ba phần là thật, bảy phần là giả, ngài nghĩ sao về điều đó?

Khi phóng viên hỏi câu hỏi này thì các phóng viên khác cũng chăm chú lắng nghe, đây là một tin tức lớn.

Lâm Phàm nhìn phóng viên này rồi lộ ra vẻ, anh muốn hãm hại tôi sao?

Tuy rằng Điền Thần Côn có hơi ăn hại nhưng không ngốc, giờ phút này ông ta cũng nháy mắt với Lâm Phàm, ý bảo hắn đừng nói lung tung.

Ngô Thiên Hà này rất có tiếng tăm trong phái Huyền Học, cũng có mối quan hệ rất rộng. Nếu như đắc tội thì chỉ sợ sẽ gặp không ít rắc rối.

Tuy nhiên Lâm Phàm là ai chứ? Hắn chính là không sợ trời không sợ đất. Mặc kệ anh là ai thì chỉ cần nói sai là phải sửa.

“Đại sư Ngô Thiên Hà này ngược lại có chút bản lĩnh, đồng thời cũng là một đại sư có lương tâm. Biết mình học nghệ không tinh nên cũng không lừa gạt người khác. Chỉ là đối với bổn đại sư mà nói, lời nói ra nhất định chuẩn….” Lâm Phàm lạnh nhạt cười.

“Xong đời rồi…”. Vẻ mặt Điền thần Côn trắng bệch, tên nhóc này lại gây chuyện rồi.

Mà các phóng viên cũng hưng phấn ghi chuyện này lại.

Quần chúng vây xem làm gì biết Ngô Thiên Hà là ai, mục đích lần này bọn họ tới chỉ là muốn tìm Lâm đại sư để tính cho một quẻ mà thôi.

“Mấy phóng viên các anh hỏi đủ rồi chứ? Hiện tại chúng tôi còn đang đợi Lâm đại sư xem bói đấy.”

Lúc này, những người đang đợi không nhịn được mà phàn nàn.

Lâm Phàm nhìn về phía đám quần chúng này, trong mắt lóe lên tia tinh quang. Những quần chúng này không chỉ đại diện cho chút tiền nhỏ, mà còn đại diện cho danh vọng đấy.

Chỉ cần mình tính toán chính xác thì sẽ trở thành Lâm đại sư được mọi người kính ngưỡng. Đến lúc đấy còn không phải là

chuyện chắc chắn rồi sao?

“Các vị phóng viên! Buổi phỏng vấn kết thúc ở đây. Bọn họ từ xa mà đến nên hiện tại vẫn còn đang chờ tôi xem bói đấy.” Lâm Phàm nói.

“Đúng vậy! Các anh hỏi xong rồi thì nhường chỗ đi!”

“Lâm đại sư, anh tính cho tôi trước đi.”

Các phóng viên cảm thấy chuyến đi này không uổng công, bọn họ thu thập được không ít tin tức, nhất là vấn đề cuối cùng. Lâm đại sư lật đổ cách nói của Ngô Thiên Hà đại sư. Lúc tin tức này được công bố, có lẽ quần chúng ăn dưa bình thường sẽ không chấn động là bao.

Nhưng đối với phe huyền học mà nói, chuyện này nhất định sẽ nhấc lên một trận sóng to gió lớn.

Sau đó, những quần chúng chờ đợi từ lâu này ai nấy đều rất chờ mong.

Các phóng viên đứng sang một bên để xem có thêm tin tức quan trọng nào không.

Mà lúc này Lâm Phàm cũng có chút bất đắc dĩ. Vấn đề của những người dân này cũng thật là vô cùng kỳ quặc. Chỉ là trong mắt Lâm Phàm thì lại không có vấn đề gì lớn.

Lâm Phàm đã sớm hiểu rõ quy tắc trên bách khoa toàn thư.

Nói trắng ra, quy tắc của bách khoa toàn thư này chính là quy tắc Tiểu Bạch.

Chỉ cần bạn không nói thẳng mọi chuyện thì sẽ không bị sét đánh.

Chương 88: Tôi không sợ (2)

Ví dụ như:

Ngày mai anh ở đâu đó, thời gian nào đó thì sẽ bị đánh bởi một người mặc quần áo màu đen.

Nói thẳng như vậy thì nhất định sẽ bị sét đánh, nhưng nếu như nói ngày mai anh sẽ bị đánh, vậy bách khoa toàn thư sẽ không cho rằng đó là hành vi vi phạm quy định.

Loại tình huống thế này, đối với Lâm Phàm mà nói thì cũng không khác gì nói thẳng ra.

Nhưng đối với bách khoa toàn thư thì lại khác biệt rất lớn.

Mãi cho đến buổi tối, Lâm Phàm mới tiễn vị khách cuối cùng đi. Nhất thời hắn cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Quá mệt mỏi! Quá mệt mỏi rồi! Miệng khô hết rồi!” Lâm Phàm kiệt sức nằm trên ghế, thều thào nói.

Lúc này toàn thân Điền Thần Côn cũng không còn sức lực, thế nhưng hôm nay kinh doanh tốt như vậy cũng khiến Điền Thần Côn phấn khích đến mức sắp nhảy dựng lên.

Chỉ là Điền Thần Côn vẫn có chút lo lắng: “Nhóc con! Hôm nay cậu không nên trả lời vấn đề của phóng viên kia. Chuyện đó chính là đang đắc tội với người khác đó. ”

Lâm Phàm trợn tròn mắt.

“Ông sợ cái gì? Tôi chỉ ăn ngay nói thật thôi mà! Nguyên nhân chính là do ông chưa đạt tới trình độ trâu bò như tôi mà thôi. Đợi đến khi ông đạt tới rồi thì ông sẽ hiểu!” Lâm Phàm vừa tỏ vẻ mình chính là vô địch thiên hạ, nhưng cũng thật là cô đơn.

Người khác nói thế nào thì mình nói thế đó, như vậy đó có còn là ý kiến của mình hay không?

Hơn nữa hắn không sai, rõ ràng là hắn bói chuẩn 100%. Hắn chính là không có bất kỳ khuyết điểm gì cả.

Điền Thần Côn nhìn thoáng qua Lâm Phàm: “Được! Cậu trâu bò nhất! Cậu lợi hại! Đợi đến khi cậu bị quần công thì sẽ biết những lời hôm nay của cậu đáng sợ cỡ nào. ”

“Khà khà, tôi không sợ! Chỉ là không nói chuyện khác, nếu như mỗi ngày cứ tiếp tục như vậy thì một ngày nào đó tôi cũng sẽ chết ở chỗ này, cho nên vì sinh mệnh của tôi mà suy nghĩ thì ngày mai tôi nhất định phải đặt ra quy định mới.” Lâm Phàm cũng không muốn làm đại sư đầu tiên chết vì bói toán.

“Ài! Tất cả đều là tiền đó!” Điền Thần Côn vừa nghe thì hơi đau lòng nói.

“Có tiền thì cũng phải có mệnh để tiêu xài nha, nếu không thì ông đến thử xem?” Lâm Phàm liếc mắt nhìn Điền thần Côn

một cái. Cái tên Thần Côn này thật sự là trong mắt chỉ có tiền.

“Nhưng tôi lại không có bản lĩnh như cậu.” Điền Thần Côn thật sự phục Lâm Phàm, nhất là sau khi tiếp xúc lâu thì lại càng thêm phục.

Lúc này, tại một trường đại học.

Lúc Lưu Ngang Tinh trở lại ký túc xá, nhìn thấy Từ Hạo Kiệt đang ngồi một mình uống bia thì trong lòng nhất thời có dự cảm không tốt.

“Buổi phỏng vấn hôm nay….”

“Thất bại rồi.”

Giọng nói của Từ Hạo Kiệt rất đau khổ. Cậu ta chuẩn bị lâu như vậy nhưng lại có thể kết quả như vậy. Điều này đối với cậu ta mà nói là một đả kích rất lớn.

“Không có việc gì! Cậu nhất định có thể tìm được một công ty tốt hơn!” Lưu Ngang Tinh an ủi nói.

Đồng thời trong lòng lại càng thêm tin phục Lâm đại sư.

Lâm đại sư đã từng nói, Từ Hạo Kiệt cũng giống cậu ta, vận mệnh hai ngày nay đều sẽ không tốt.

Điểm này Lưu Ngang Tinh tin.

Hôm nay ở bên ngoài, không hiểu sao mà cậu ta lại bị ngã rất nhiều lần.

…..

Ngày hôm sau.

Lâm Phàm liên lạc với Điền Thần Côn, bảo ông ta đi đến đến cửa hàng sớm một chút.

Với tình hình hiện tại, nếu không có biện pháp nào được đặt ra thì hắn thực sự có thể sẽ mệt mỏi mà chết trong cửa hàng mất.

Nhân dịp hiện tại còn chưa có ai, Lâm Phàm và Điền Thần Côn bàn bạc với nhau một chút. Cuối cùng quyết định phương án mới, đó chính là vật hiếm thì quý. Nên mỗi ngày sẽ cố định số lượng người, có thể lên lịch hẹn trước.

Dựa theo chỉ thị của Lâm Phàm, Điền Thần Côn đến công ty quảng cáo để in thông báo, sau đó dán lên cửa.

Thông báo:

Mỗi ngày chỉ nhận 20 khách hàng, có thể hẹn trước. Thứ bảy, chủ nhật nghỉ phép, không nhận lịch hẹn.

Lúc Điền Thần Côn dán thông báo này lên cửa thì trong lòng cũng đang nhỏ máu.

Làm như vậy không biết sẽ mất bao nhiêu tiền đây trời?

Bà chủ xinh đẹp của cửa hàng quần áo bên cạnh khi nhìn thấy thông báo này thì lại liên tiếp gật đầu nói: "Loại quy củ này đúng là lần đầu tiên nhìn thấy đó! Lão Điền à, nếu ông có thời gian thì đến cửa hàng của tôi ngồi một chút nha!"

Bà chủ khoe khoang dáng người với Điền Thần Côn, Điền Thần Côn nhìn thấy thân hình mập mạp của bà chủ thì trong lòng khẽ run lên, vội vàng xua tay từ chối.

Nói giỡn sao? Kẻ họ Điền tôi đây là người đầu đội trời, chân đạp đất. Làm sao có thể bị tư thế này mê hoặc, muốn hấp dẫn tôi thì cũng phải xinh đẹp một chút chứ.

"Thần Côn, tôi thấy bà chủ này rất có hứng thú với ông đó, dù sao ông cũng là người độc thân vậy không bằng ghép lại thử xem?" Lâm Phàm cười nói.

"Thôi đi! Tôi biết tôi đẹp trai nhưng cũng không phải là người tùy tiện nha." Điền Thần Côn nói.

Ngay khi Lâm Phàm và Điền Thần Côn đang nói chuyện linh tinh thì có khách hàng tới cửa.

Chương 89: Người đứng đầu (1)

"Lâm đại sư, sau này bói toán còn phải giới hạn số người sao?" Khách hàng đến là một bác gái, nhìn thấy thông báo thì ngạc nhiên hỏi.

Lâm Phàm khí định thần nhàn, thần sắc bình tĩnh nói: "Ừm! Coi bói làm tiêu hao tâm thần nên nếu coi quá nhiều thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến tôi. Hôm nay bác là vị khách đầu tiên, bác muốn coi cái gì?"

"Gần đây, mỗi khi tôi ngủ thì đều mơ thấy chồng của tôi ngoại tình cho nên mới muốn mời Lâm đại sư xem một chút." Bác

gái nói.

Lâm Phàm nhìn về phía khách hàng trước mắt này, sau đó cười nói: “Chu công giải mộng đã nói rồi, mơ thấy chồng ngoại tình thể hiện cho việc tình cảm vợ chồng rất hòa hợp. Đồng thời bác cũng rất để ý đến chồng của mình cho nên chuyện này không có vấn đề gì cả. ”

“À.” Trong lòng bác gái thở phào nhẹ nhõm. Đại sư nói như vậy khiến trong lòng bà an tâm đi không ít.

“Tuy nhiên gần đây bác phải chú ý một chút, chồng của bác không nên đi xa vì có dấu hiệu phá tài. Chỉ là cũng không nguy hiểm gì đến tính mạng.” Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

“Đại sư, ngài có thể nói rõ hơn một chút không?” Bác gái vừa nghe thì có chút lo lắng.

Lâm Phàm khoát tay áo: “Thiên cơ không thể tiết lộ! Bác chỉ cần nhớ kỹ, hai ngày này tốt nhất đừng đi xa, nếu phải đi xa thì cũng chỉ là phá tài mà thôi. ”

Nếu như không phải bách khoa toàn thư có quy tắc thiểu năng trí tuệ kia thì Lâm Phàm thật sự rất muốn nói thẳng cho đối phương biết, chỉ là đã nói đến mức này thì cũng đâu khác gì nói thẳng.

Bác gái tin tưởng Lâm Phàm không chút nghi ngờ. Bình thường bà thích lướt Weibo cho nên cũng biết Thượng Hải có một đại sư như vậy, cho nên cũng muốn tới coi bói một lần.

Sau đó bà trả tiền và rời khỏi cửa hàng.

Chỉ vài phút, vài câu là đã kiếm được mấy trăm đồng. Ở đâu có thể kiếm lời như thế chứ?

Lâm Phàm vui vẻ bỏ tiền vào ngăn kéo, sau đó cảm thấy Điền Thần Côn đang nhìn mình vô cùng quái dị nên hỏi: “Thần Côn, ông nhìn tôi như vậy làm cái gì?”

Trong miệng Điền Thần Côn phát ra âm thanh kỳ quái: “Có đôi khi tôi thật sự không thể không phục, người so với người đúng là tức chết người.”

“Lời này của ông quả thật không sai.” Lâm Phàm cười nói.

Điền Thần Côn trợn trắng mắt, cái tên nhóc này chính là thích đả kích người khác mà.

……

Hôm qua những phóng viên kia phỏng vấn Lâm Phàm. Sau đó có phóng viên nhớ đến tin tức trúng xổ số vào khoảng thời gian trước. Cho nên nhận ra người trúng giải độc đắc 1500 vạn kia chính là người được Lâm đại sư này chỉ điểm thì lại càng hào hứng.

Các phóng viên đối với Lâm đại sư nửa tin nửa ngờ, nói giả thì cũng giả, nhưng nói thật cũng có chút thật.

Đã từng xuất hiện không ít đại sư nhưng dưới sự khao khát sự thật của phóng viên bọn họ thì ai nấy đều lộ đuôi cáo. Âm ĩ đến cuối cùng, tất cả đều chỉ là loại gạt người.

Mà Lâm đại sư này đương nhiên cũng khiến các phóng viên chú ý. Bọn họ hy vọng có thể vạch trần mưu kế của Lâm đại sư.

Trên weibo.

Một bài weibo đột nhiên xuất hiện, sau đó càng ngày càng nóng, càng ngày càng lên hot search.

“Lâm đại sư ở Thượng Hải nói ra thì nhất định là đúng. Lật đổ phát biểu ”Ba thật bảy giả” của hội trưởng hội Huyền Học Ngô Thiên Hà.”

Hội trưởng hội Huyền Hội Ngô Thiên Hà cũng không được mọi người biết đến nhiều như các minh tinh, thế nhưng trong một vòng tròn cụ thể nào đó thì lại là một vị đại sư mà ai cũng kính ngưỡng.

Hơn nữa gần đây Lâm Phàm rất nổi tiếng trên Weibo cho nên weibo này đương nhiên sẽ thu hút được sự chú ý của cư dân mạng.

“Khẩu khí thật lớn! Ngô Thiên Hà đại sư chính là đại sư đứng đầu trong nước, đã xem mệnh cho vô số nhà giàu quyền quý.”

“Lâm đại sư này có chút kiêu ngạo nha! Lại còn nói ra sẽ nhất định chuẩn xác, thật sự coi mình là thần tiên rồi.”

“Lâm đại sư quả là khí phách! Ngô Thiên Hà này là ai mà có thể so sánh với Lâm đại sư của chúng ta chứ?”

“Trên lầu, cậu tự mình tìm hiểu một chút đi! Tổng giám đốc của trình duyệt mà chúng ta đang dùng đã từng bị Ngô đại sư phê bình.”

“Ui là trời! Tôi thấy rồi! Không ngờ ông ấy lại trâu bò như thế! Đúng là cao nhân mà!”

Sự việc này đã thu hút nhiều ý kiến trên Weibo.

Mà một số người nghiên cứu huyền học lại hướng mũi nhọn về phía Lâm Phàm, tiến hành phê bình nghiêm khắc. Bọn họ cho rằng Lâm Phàm vì muốn được chú ý mà không có chút giới hạn nào.

Ngô đại sư là ai?

Đó là người đứng đầu trong giới Huyền học trong nước, đâu phải là một tên nhóc vắt mũi chưa sạch có thể nghi ngờ.

Nhưng số lượng người theo dõi trên Weibo của những người này thậm chí còn không bằng số lẻ của Lâm Phàm, vì vậy đương nhiên không thể gây ra sóng lớn gì.

Tuy nhiên, một số đại gia giàu có từng được Ngô Thiên Hà chỉ điểm đã lên tiếng.

Bọn họ vô cùng tin tưởng Ngô Thiên Hà cho nên làm sao có thể để một tên nhóc vắt mũi chưa sạch cưỡi lên trên đầu Ngô đại sư được? Cho nên đã nghiêm khắc phê bình hắn.

Chương 90: Người đứng đầu (2)

Liên Châu, trong một biệt thự sang trọng.

Trang trí nội thất của biệt thự này là đồ cổ và có mùi thơm ngát. Đồ nội thất bên trong đều là đồ nội thất cổ điển và có giá trị lớn.

Ngô Thiên Hà là đời thứ bảy trong gia tộc Huyền học. Gia tộc của ông ta có trình độ rất cao, người được ông ta xem mệnh nhiều không đếm xuể. Mà sau đó trở thành phú thương quyền quý thì lại càng không ít.

Ở Liên Châu, thậm chí cả nước thì cũng là đại sư có uy vọng, là khách quý của vô số phú hào quyền quý.

Một cô gái trẻ trung xinh đẹp đang nằm trên chiếc ghế dài đắt tiền, cầm điện thoại di động lướt Weibo.

Lúc nhìn thấy tin tức weibo đó thì lập tức nhảy dựng lên, trên mặt lộ ra vẻ tức giận.

“Tên này cũng quá càn rỡ rồi!”

“U Lan, cha đã bảo con ăn nói phải kiêng kỵ, sao giờ lại nói nhảm rồi?” Lúc này, một ông già đi từ trong thư phòng ra, nghe được lời nói này của con gái thì nhẹ giọng khuyên bảo.

Ông già này chính là Ngô Thiên Hà, người đứng đầu trong giới Huyền học trong nước. Đồng thời cũng là người có trình độ Huyền Học cao nhất trong bảy đời nhà họ Ngô.

Đã từng có tin đồn, khi Ngô Thiên Hà còn là thiếu niên, cả nhà vì tránh bị chèn ép mà đã chạy vào trong rừng sâu núi thẳm. Có một lần ở bờ sông ông ta đã gặp được một thi thể bé gái.

Ngô Thiên Hà chôn xác bé gái. Sau đó ở trong mộng gặp được bé gái kia. Bé gái kia nói muốn báo ân nên đã hỏi Ngô Thiên Hà muốn cả đời phú quý hay là bình an.

Mà ông ta đã chọn vế trước, cho nên sau đó Ngô Thiên Hà đã nhận ra trình độ Huyền học của mình đột nhiên tăng mạnh. Nhưng khi Ngô Thiên Hà đến tuổi trung niên, công thành danh toại thì lại nhận ra. Bởi vì ông ta đã bói toán cho quá nhiều người, tiết lộ thiên cơ cho nên con cháu đời sau đều là số khổ.

Nhất là ở tuổi trung niên mới có con gái, vợ lại vì khó sinh mà chết. Mà số mệnh của con gái ông cũng cực kỳ không tốt. Trong ngũ hành thiếu hai hành vì vậy đã đặt tên là U Lan để bổ sung cho hành thổ và thủy.

Chỉ là, cho dù như thế thì vận mệnh của U Lan vẫn rất long đong nhưng Ngô Thiên Hà lại không thể làm gì được.

“Cha! Cha xem cái weibo này đi! Cái tên nhóc này lại nói cha học nghệ không tin, thật sự là tức chết mà…” Ngô U Lan thở phì phì nói.

Ngô Thiên Hà hiền lành cười một tiếng, không chút để ý nói: “Bình tĩnh lại nào, con không nên dễ dàng tức giận như vậy. ”

“Cha! Cha xem! Người này lại còn nói hôm nay con có một kiếp nạn, nói con phải cẩn thận một chút, thật là tức chết mà!” Ngón tay Ngô U Lan nhanh chóng đánh chữ, vẻ mặt giận dữ với đối phương.

Ngô Thiên Hà lắc đầu: “Đừng để ý những thứ này! Cha đã tính cho con, hôm nay con bình an, sẽ không có việc gì. ”

“Đương nhiên rồi! Cha đã nói con bình an rồi mà, tên nhóc này lại còn muốn dọa con. Hắn cho rằng mình là ai chứ? Thôi không để ý tới hắn nữa, các chú và các bác kia đang rất tức giận tên này.”

Ngô U Lan buông điện thoại xuống, ôm cổ Ngô Thiên Hà nói: “Cha, con ra ngoài đây! Khi trở về con sẽ mang đồ ăn ngon cho cha nha. ”

Ngô Thiên Hà yêu thương nhìn con gái của mình, khẽ vuốt đầu: “Đi sớm về sớm, trên đường cẩn thận. ”

“Cha yên tâm đi! Con biết rồi!” Ngô U Lan thu dọn một chút rồi cầm túi xách đi ra ngoài.

“Tên nhóc con này lại dám đối đầu với tôi, quả thực là tự tìm đường chết!”

Lâm Phàm đang lướt Weibo thì đột nhiên có một em gái nhắn tin riêng cho hắn, đã vậy còn liên tục chất vấn hắn mấy chục lần.

Điều này đã hoàn toàn chọc giận Lâm Phàm, hắn rất muốn mắng lại.

Chỉ là em gái này trông thật xinh đẹp, so với những ngôi sao lớn kia thì còn xinh đẹp hơn nên đương nhiên là Lâm Phàm không thể bỏ qua, vì vậy hắn đã trực tiếp tính một quẻ miễn phí cho cô.

Nhưng đợi một hồi lâu mà em gái này vẫn không trả lời hắn, điều này khiến Lâm Phàm cảm thấy có chút nhàm chán. Hắn thật vất vả mới tìm được một em gái xinh đẹp để chửi lộn, thế nhưng bây giờ cô ta lại trực tiếp biến mất không thấy đâu.

Chỉ là trong mắt Lâm Phàm, vận mệnh của em gái này thật đúng là gập ghềnh.

Những bình luận trên weibo, Lâm Phàm trực tiếp phớt lờ.

Dù sao ai cũng có quyền tự do ngôn luận.

Hiện tại, bình luận dưới weibo của Lâm Phàm có một nửa là mắng chửi. Hơn phân nửa là ca ngợi, điều này khiến Lâm Phàm rất vui vẻ.

Nhưng đúng lúc này, Lâm Phàm nhận ra cái tên "Thu Đao Chặt Cá" này lại bắt đầu nói xấu hắn.

Ngày hôm qua không phải vừa mới rửa sạch giúp hắn sao? Sao hôm nay lại phát điên, tiếp tục bôi đen hắn vậy?

"Cái gì mà chó má Lâm đại sư, ăn nói ngông cuồng, thật sự cho rằng mình là ai chứ?"

"Bài trừ mê tín dị đoan, ai cũng có trách nhiệm, tôi phải làm theo luật thôi."

"Ngô Thiên Hà chính là hội trưởng hội Huyền Học. Ông ấy là người mà anh có thể phê bình sao?"

……

Cầu phiếu mọi người ơi

Chương 91: Hung thần! Ác sát!

Ngón tay Lâm Phàm lướt qua một cái. Hắn thấy những bình luận ca ngợi mình đã không còn, đã hoàn toàn biến mất không thấy đâu.

Mà lúc này, trong một căn phòng.

Trong mắt Thu Đao Chặt Cá lóe lên ánh sáng bá đạo nói: "Ha ha, tên này thật sự cho rằng Thu Đao Chặt Cá tôi đang giúp hắn rửa sạch thanh danh hay sao? Ngày hôm qua chẳng qua tôi chỉ là tìm kiếm sự thật từ sự thật, đả kích cặn bã. Hôm nay tôi sẽ chính thức mở chế độ trấn áp. "

Lúc này, Thu Đao Chặt Cá nhìn thấy tin nhắn riêng. Anh ta mở ra nhìn, khóe miệng lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, mười ngón tay mập mạp giống như lạp xưởng hun khói, lạch cạch gõ lên bàn phím.

"Nhân loại, dưới uy nghiêm của Thu Đao Chặt Cá tôi, anh hãy mau run rẩy đi! Sinh tử nhỏ nhoi của anh trên Weibo đang

nằm trong tay bản thần. Nếu như anh chịu nhận sai với tôi thì tôi có thể tha cho anh một mạng…”

Thu Đao Chặt Cá ngang ngược nhắn tin. Anh ta không để Lâm Phàm vào mắt, anh ta chính là đại tổng quản thủy quân, là vị thần duy nhất trong giới thủy quân.

Đinh Đinh…

Khi Thu Đao Chặt Cá chuẩn bị tiếp tục mắng với Lâm Phàm thì đột nhiên tin tức QQ vang lên.

Khi nhìn thấy ảnh đại diện của người gửi thì Thu Đao Chặt Cá lộ ra nụ cười hưng phấn.

Đây là một cô gái mà Thu Đao Chặt Cá vẫn liên lạc. Mỗi khi anh ta cảm thấy cô đơn thì đều là cô ấy làm bạn, nói chuyện phiếm với anh ta. Ở trong lòng Thu Đao Chặt Cá, cô gái này đã là một nửa không thể thiếu trong lòng của anh ta.

Mở khung chat ra, một hình ảnh xuất hiện trong mắt Thu Đao Chặt Cá.

Đây là một hình ảnh rất phổ biến trên internet, một cô gái ăn mặc kiểu Loli, hai tay giống như móng vuốt hổ, bên cạnh ghi hai chữ “Hung thần”.

“Ai nha! Đáng yêu chết mất! Anh cũng muốn trở nên hung dữ.” Trong lòng Thu Đao Chặt Cá ngứa ngáy, sau đó anh ta gửi một tấm ảnh giống vậy ở trong biểu tượng cảm xúc, chỉ là chữ viết biến thành bốn chữ.

“Hung thần, ác sát.”

Nhưng Thu Đao Chặt Cá lại không biết, ở đầu bên kia của máy tính này lại là người đàn ông to lớn, mập mạp đang ngoáy chân. Hai hàng nước mũi chảy đến miệng. Khi anh ta cười thì đã trực tiếp ăn thẳng nước mũi.

“Ui là trời! Đáng yêu xỉu up xỉu down luôn!”

Trong mắt Thu Đao Chặt Cá, tiểu Loli đang nói chuyện với anh ta chính là chỗ dựa trong lòng anh ta, thậm chí ngay cả trận chiến mắng mỏ với Lâm Phàm cũng chả thèm quan tâm nữa.

Hết một tấm lại một tấm hình đáng yêu được gửi đi.

Thân hình mập mạp của Thu Đao Chặt Cá run rẩy. Trên mặt anh ta lộ ra nụ cười rất xán lạn, nụ cười kia giống như một đứa trẻ.

‘Woa, sao mà manh manh thế’: “Thu Đao ca ca, anh nạp thẻ hội viên QQ cho người ta với được không? Người ta yêu anh lắm.”

Thu Đao Chặt Cá: “Manh Manh, không thành vấn đề! Hiện tại anh sẽ nạp cho em. ”

Nhìn vào số tiền có ba chữ số trên trang nạp tiền, Thu Đao Chặt Cá cố nén sự không nỡ trong lòng xuống. Cắn răng, chỉ cần Manh Manh vui vẻ thì chút tiền này tính là cái gì, xông lên.

……

“Ài! Cái tên đại tổng quản này lại đi đâu rồi? Sao lại không mắng mình nữa vậy?” Lâm Phàm nghi ngờ.

Mà lúc này lại có khách đến nên Lâm Phàm buông điện thoại xuống.

Ngoài cửa liên tục có rất nhiều người tới, những người này đều là bởi vì Weibo mà biết đến cửa hàng này.

Có người tuy rằng trong lòng không tin nhưng cũng muốn xem Lâm đại sư nổi tiếng trên mạng là người thế nào nên cũng không thèm để ý chút tiền này.

Mà có người lại tin tưởng không chút nghi ngờ, cũng từ nơi xa xôi chạy đến đây.

Ở cửa, một nhóm người dân nhìn vào tờ thông báo.

“Á! Sau này còn hạn chế cả số người kìa!”

“Chuyện này nhất định phải hạn chế số người chứ! Tôi nghe người khác nói, những đại sư chân chính khi bói toán đều rất tiêu hao tinh thần.”

“Ha ha, hắn thật cho rằng mình là đại sư sao? Lại còn hạn chế số người. Ai mà để ý những thứ này hả?” Một chàng trai trẻ ăn mặc sành điệu nói.

“Nếu cậu không thèm để ý vậy cậu tránh ra chỗ khác đi, đừng có ở đây chiếm vị trí của người khác.”

Không biết từ khi nào bên ngoài cửa hàng đã vây đầy người, dường như đã bàn bạc xong, giống như một đàn ong vỡ tổ.

“Bây giờ đã là thời đại gì mà còn tin những thứ phong kiến cổ hũ này thế? Nếu là trước kia thì đã bị đánh tả tơi rồi!” Gã thanh niên không phục, sau đó lấy điện thoại di động ra ghi hình nhóm người này lại.

“Cậu không tin đó là chuyện của cậu! Lâm đại sư này rất lợi hại! Hàng xóm của tôi chính là nghe theo lời đại sư nên mới tránh được sự kiện du lịch.” Một bác gái hét lên.

“Chuyện kia tôi biết này! Lúc ấy tôi cũng ở hiện trường, một nhà ba người kia còn tự mình tới cửa cảm ơn. Mấy người nhìn tấm biển kia đi, đó chính là do người ta tặng đó.”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Tôi cũng bởi vì chuyện kia nên mới tin tưởng Lâm đại sư không chút nghi ngờ.”

“Ài! Sau này muốn tìm Lâm đại sư bói cho một quẻ thì chỉ sợ cũng có chút khó khăn rồi.”

…..

Chương 92: Trực tiếp vả mặt (1)

“Cậu xem đi! Bên ngoài nhiều người như vậy, không biết chúng ta đã tổn thất bao nhiêu tiền nữa?” Điền Thần Côn tiếc nuối nói.

“Làm việc đi! Đừng nói nhảm nữa! Ông đi ra phát số đi!.” Lâm Phàm nói.

Nếu như lúc chưa đặt ra quy tắc thì khi nhìn thấy nhiều người như vậy thì nhất định hắn sẽ sợ chết khiếp, nhưng hiện tại hắn đã đặt ra quy tắc nên cũng không lo chết vì kiệt sức nữa.

Điền Thần Côn đứng ở cửa, sau đó lấy ra một chiếc hộp có thẻ số.

“Mọi người hãy xếp hàng đi.” Điền Thần Côn hét to.

Phần lớn những người đến xem bói này đều tin tưởng Lâm Phàm. Tuy rằng quy định này khiến bọn họ cảm thấy nhức cả trứng, nhưng vì để Lâm đại sư tính cho bọn họ một quẻ thì bọn họ không thể không làm theo quy tắc này.

Chỉ là có một số người trẻ tuổi lại cầm điện thoại di động, chụp ảnh hiện trường lại. Chuyện này ở trong mắt bọn họ, thật sự là quá mẹ nó quỷ dị rồi.

Cho dù Lâm đại sư này rất nổi tiếng ở trên Weibo nhưng cũng không có khả năng như vậy! Dù sao mấy thứ như bói toán này, ai cũng biết là không khoa học.

Một vài ông chủ cửa hàng và nhân viên ở xung quanh thấy vị thầy bói này làm ăn phát đạt như thế thì cũng rất hâm mộ.

Ngày hôm nay bọn hắn phải kiếm được bao nhiêu tiền đây chứ?

Một trăm con số không hề nhiều chút nào, rất nhanh đã phát hết cho mọi người. Sau đó chọn ra hai mươi người. Những người dân không được chọn thì tiếc nuối vạn phần.

Phần lớn trong hai mươi người được rút trúng thì đều rất hưng phấn. Bọn họ đều tin tưởng vào trình độ của Lâm đại sư, nhưng cũng có người không để chuyện này để ở trong lòng. Bọn họ tới đây chỉ là để tới góp vui mà thôi, chứ thật ra không hề tin việc xem bói này.

Một ngày chỉ coi bói cho hai mươi người, điều này khiến công việc của Lâm Phàm thoải mái hơn không ít. Nếu như còn giống mấy ngày trước thì hắn thật sự sẽ mệt chết ở chỗ này mất.

“Cám ơn đại sư….”

Lâm Phàm gật gật đầu, sau đó gọi: “Người cuối cùng, số 35.”

“Số 35.” Điền Thần Côn đứng ở cửa, gân cổ họng gọi to.

Điền Thần Côn đã để ý tới, mỗi một khách hàng đến xem bói cuối cùng đều đưa 2,3 trăm tệ, còn nhiều hơn số tiền cả một ngày mà ông ta kiếm được khi còn coi bói ở cầu vượt.

“Ấy! Người số 35 đâu?” Điền Thần Côn gọi to.

Lâm Phàm nhấp một ngụm trà, nói với Điền Thần Côn: “Nếu người không có ở đây thì coi như bỏ. Hôm nay đã đủ hai mươi người nên giờ đã có thể kết thúc.”

Những người không được chọn thấy có người bỏ quyền thì trong lòng rất tức giận. Bọn họ đợi nửa ngày cũng không đợi

được, nhưng hiện tại thì tốt rồi. Người may mắn được rút trúng lại không thấy đâu, quả thực chính là lừa người mà.

“Tới đây, tới rồi….” Lúc này, ở nơi xa có một chàng trai ăn mặc rất thời trang, trong tay cầm một lon coca, đi từ cửa hàng ra, trong miệng còn lẩm bẩm: “A! Thật không ngờ mình chỉ tới thử một lần mà lại có thể được chọn, thật thú vị.”

Triệu Chung Dương đối với vị Lâm đại sư này một chút cũng không tin. Hiện nay mọi người đều đã được tiếp nhận giáo dục cao cấp, mà loại mê tín dị đoan phong kiến này vẫn có thể nổi tiếng được, quả thực là chết cười mà.

“Anh chắc là Lâm đại sư gì đó đúng không? Tôi căn bản là không tin anh một chút nào, chỉ có điều nếu đã được chọn vậy thì anh xem giúp tôi một chút đi.” Triệu Chung Dương biểu hiện ra vẻ mặt anh và tôi không phải là người ở cùng một thế giới.

Sau đó lấy điện thoại di động ra, thuần thục mở phần mềm phát sóng trực tiếp.

“Không nghĩ tới cậu còn là một streamer nha.” Lâm Phàm nói.

“Đương nhiên rồi! Tôi chính là một streamer nổi tiếng có đến có mấy chục vạn fan đó.” Triệu Chung Dương cười nói. Khi livestream vừa mở thì số lượng người vào xem livestream không ít. Chỉ ngắn ngủi một phút đồng hồ mà số người vây xem đã tới hơn sáu vạn người.

Trên Đấu Ngư (Douyu), cậu ta cũng thuộc loại rất trâu bò.

(Douyu: một trang web cho phát sóng trực tiếp)

“Lâm đại sư đúng không? Xin anh chờ tôi nói với fan một chút!” Triệu Chung Dương trực tiếp vứt Lâm Phàm sang một bên, sau đó nói với điện thoại di động.

“Mọi người ơi! Mọi người ơi! Mọi người có biết tôi đang làm gì không? Để tôi nói cho mọi người biết, tôi đang coi bói đó nha. Người đang ngồi trước mặt tôi chính là Lâm đại sư đại danh đỉnh đỉnh trên Weibo đây. Lúc này đây, tôi sẽ cho mọi người xem Lâm đại sư này rốt cuộc có bản lĩnh gì.”

Lời của Triệu Chung Dương vừa mới chấm dứt thì khu vực bình luận trên màn hình đã bùng nổ: “Cmn! Đây chính là Lâm

đại sư gần đây rất nổi tiếng trên Weibo đó sao?”

“Thầy bói như thần chính là tôi, tôi chính là Lâm đại sư, tôi đại diện cho chính mình.”

“Yêu cầu streamer vạch trần loại đại sư chó má này! Khi tôi còn bé, bà nội tôi đã mời một vị đại sư xem bói cho tôi. Vì bà nghe theo lời của cái người gọi là đại sư ấy mà hại tôi phải trải qua một tuổi thơ đầy ám ảnh.”

“Tuổi còn trẻ như vậy, vừa nhìn đã biết là lừa bịp rồi, đã vậy lại còn coi mình là thần toán.”

……

Chương 93: Trực tiếp vả mặt (2)

“Lâm đại sư à! Anh xem, fan của tôi cũng không tin anh đâu.” Triệu Chung Dương cười nói. Cậu ta vốn là một streamer nên đương nhiên là muốn làm những chuyện có thể hấp dẫn sự chú ý của fan rồi.

Lúc này những quần chúng vây xem xung quanh cũng thấy tình huống trong phòng.

“Xem ra thằng nhóc này là tới gây chuyện rồi!”

“Lâm đại sư rất có trình độ, chỉ là những người trẻ tuổi bây giờ đã không còn tin những thứ này rồi.”

…..

Triệu Chung Dương ngồi thẳng người, cầm lấy lon coca uống ùng ục: “Anh cứ tùy tiện xem cho tôi một chút là được rồi.”

Triệu Chung Dương này có chút làm càn, chỉ là Lâm Phàm không chút tức giận. Sau đó nhìn tướng mạo của Triệu Chung Dương rồi mở miệng nói: “Tôi khuyên cậu tốt nhất là đừng uống coca nữa! Cậu nên đến bệnh viện kiểm tra đi.”

“Ồ… Ồ.” Triệu Chung Dương nở nụ cười, sau đó tiếp tục chờ đợi nhưng lại phát hiện đại sư trước mắt này không có ý định nói thêm lời nào nữa.

“Xong rồi sao?” Triệu Chung Dương hỏi ngược lại.

“Ừm.” Lâm Phàm lạnh nhạt gật đầu.

“Cmn! Cứ như vậy mà đã kết thúc rồi sao? Đại sư, anh không phải nên nói thêm nhiều một chút sao? Ví dụ như tài vận hay vận đào hoa gì đó… Đại sư à, tôi đây đang livestream đó! Anh phối hợp với tôi một chút có được không hả?” Triệu Chung Dương nở nụ cười. Mẹ nó! Đây không phải là đang nói đùa sao.

Lâm Phàm lắc đầu cười: “Tính toán những thứ này không bằng tính ra sức khỏe. Bất kỳ vận may nào cũng được xây dựng trên sức khỏe cả.”

Trong phòng phát sóng trực tiếp.

“6666…… Đại sư thật trâu bò.”

“Ha ha, đây là đại sư nói ít nhất mà tôi từng thấy đấy.”

“Trâu bò! Trong lòng của anh Dương nhất định đã nổ tung rồi! Đã nói là đang livestream ngoài trời nhưng sao đại sư lại không phối hợp một chút chứ?”

“Trong lòng anh Dương chắc đang nổi giận, đã nói xong chuyện đâu.”

……

“Chỉ nói một câu này mà cũng có thể nói mình là đại sư! Vô vị! Thật sự là quá vô vị! Bao nhiêu tiền?” Triệu Chung Dương lắc đầu nói.

“Tùy tâm.” Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

Triệu Chung Dương móc từ trong túi ra một đồng xu, sau đó đặt ở trên mặt bàn nói: “Tôi thấy câu này chỉ đáng giá như vậy, nhiều hơn nữa cũng không đáng!”

“Cám ơn! Cuối cùng tôi vẫn muốn nói một câu. Vì an toàn của cậu, cậu vẫn nên đến bệnh viện kiểm tra một chút đi.” Lâm Phàm khẽ cười một tiếng, không vui không giận, vẻ mặt bình thản.

Triệu Chung Dương nhún vai, tay cầm lấy coca đi ra ngoài, vừa đi vừa lẩm bẩm với màn hình điện thoại di động: “Còn nói cái gì mà đại sư chứ? Hiện tại tôi cũng chỉ mới có hai mươi hai tuổi, sức khỏe rất tốt.”

“6666…… Anh Dương tự tiết lộ tuổi thật.”

“Anh Dương, anh mau đến bệnh viện kiểm tra một chút, nói không chừng anh đã mang thai thai rồi đấy.”

Quần chúng vây xem thấy tên nhóc này chỉ cho có một đồng tiền, trong lòng cũng tức giận. Chỉ là nghĩ lại thì cũng mặc kệ, Lâm đại sư còn không tức giận thì bọn họ tức giận cái gì chứ?

Một số bà dì tốt bụng khuyên.

“Chàng trai trẻ, Lâm đại sư bói rất chuẩn, tốt nhất là cậu nên đến bệnh viện kiểm tra một chút đi!”

“Đúng vậy! Mặc kệ có đúng hay không thì kiểm tra thân thể một lượt cũng không thiệt thòi gì.”

Triệu Chung Dương chắp tay với mọi người: “Cảm ơn mọi người đã quan tâm! Thầy bói cái gì chứ? Tôi không tin! Sức khỏe là của tôi nên tôi tự mình biết rõ.”

Điền Thần Côn thấy thằng nhóc này chỉ cho một đồng tiền thì trong lòng lập tức nổi giận nên đặc biệt tới tìm.

Mà giờ phút này Lâm Phàm vẫn duy trì nụ cười lạnh nhạt, không để chuyện này ở trong lòng.

Quần chúng chung quanh và Điền Thần Côn thấy Lâm đại sư bị đối phương làm cho nhục nhã như vậy, mà vẫn không tức giận thì rất bội phục du dưỡng Lâm đại sư.

Nhưng bọn họ làm sao mà biết được trong lòng của Lâm Phàm cũng sắp nổ tung. Nếu như không phải vì nhiệm vụ thứ hai thì hắn đã sớm đạp bàn chửi to: “Mẹ nó! Người đâu? Mau tống cổ tên ăn mày này đi!”

Mà lúc này, Triệu Chung Dương vừa đi vừa livestream nói chuyện phiếm đánh rắm với fan.

“Để tôi nói cho mọi người biết, mấy chuyện coi bói này đều là lừa đảo, không thể tin được! Mấy người xem, vừa rồi chỉ một đồng tiền là đuổi đi được rồi. Tên đó chỉ là một tên giang hồ lừa đảo mà còn muốn lừa tiền từ trên người tôi đây, quả thực là nằm mơ giữa ban ngày.”

“Đa tạ tên lửa của huynh đệ.”

“Anh Dương, tôi cho anh mười tên lửa để anh đến bệnh viện kiểm tra một chút, để chúng tôi xem người này có phải là lừa

đảo thật không.”

“Đúng vậy! Cầu anh Dương vả mặt hắn đến cùng! Anh hãy cầm phiếu kiểm tra của bệnh viện đi đánh thẳng vào mặt tên lừa gạt kia.”

“+1”

“+2”

Chén cơm của Triệu Chung Dương chính là từ phát sóng trực tiếp ngoài trời mà có, cho nên yêu cầu của fan chính là nhiệm vụ lớn nhất. Nhất là fan đã cho anh ta còn tặng mười tên lửa nên đương nhiên là phải thỏa mãn yêu cầu của mọi người.

“Được, hiện tại tôi sẽ đi bệnh viện. Ngày mai sẽ cầm giấy kiểm tra sức khỏe đánh vào mặt hắn.”

……

Chương 94: Có xe (1)

Liên Châu.

Bình thường rất hiếm khi Ngô Thiên Hà ra ngoài. Ông thường ở nhà uống trà, đọc sách, tu tâm dưỡng tính, hy vọng ở khoảng thời gian cuối cùng có thể tích chút điểm âm đức cho con gái.

Khi ông ta còn trẻ, mặc kệ người nào tìm đến ông ta đoán mệnh. Cho dù đối phương có là hạng người vô cùng hung ác, nhưng chỉ cần đưa tiền thì ông ta vẫn sẽ chỉ điểm cho người đó.

Khi đó vì theo đuổi danh lợi, Ngô Thiên Hà đã không ít lần giúp người xấu.

Hiện tại, Ngô Thiên Hà trong mắt những nhân vật lớn ở Liên Châu, chính là thần tiên sống, thậm chí vì để được Ngô Thiên Hà chỉ điểm thì có tiêu hết gia tài cũng không tiếc.

Nhưng hiện tại, Ngô Thiên Hà hiếm khi đoán mệnh cho người khác, ngay cả muốn đoán mệnh cho người khác cũng phải là người do ông ta chọn.

Hạng người cực kỳ hung ác ông ta sẽ không xem, người táng tận lương tâm không xem, kẻ làm giàu bất chính cũng không

xem…

Leng keng…

Điện thoại reo lên.

Nhìn thấy dãy số, trên mặt Ngô Thiên Hà nở một nụ cười, con nhóc này xem ra lại muốn mua quần áo cho người cha già này đây mà.

“Chú Ngô, cháu là bạn của U Lan. Cậu ấy vừa mới gặp phải tai nạn, bây giờ đang được đưa vào bệnh viện.”

Loảng xoảng!

Ngô Thiên Hà kinh hãi, sắc mặt trở nên trắng bệch như tờ giấy, vội vàng hỏi: “Là bệnh viện nào?”

“Bệnh viện Nhân Dân số 1, lầu sáu.”

Sau khi cúp máy, Ngô Thiên Hà không kịp soạn đồ thì đã vội ra khỏi nhà.

Tại sao lại như vậy, vì để đảm bảo an toàn cho con gái cưng của mình, hàng ngày Ngô Thiên Hà không tiếc hao phí tinh thần để tính một quẻ cho con gái, nhưng tại sao hôm nay lại xảy ra chuyện.

Bệnh viện Nhân Dân số 1.

Tuy Ngô Thiên Hà đã bước vào độ tuổi sáu mươi nhưng cơ thể vẫn tráng kiện, ông ta bước như bay, nhanh chóng đến phòng bệnh.

Khi đẩy cửa ra, đã thấy con gái nằm trên giường bệnh. Còn đang vừa nói vừa cười với bạn thân, ông ta không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Cha, sao cha lại đến đây?” Ngô U Lan nhìn người mới tới, sau đó đưa mắt nhìn về phía bạn thân của mình.

“Không phải mình đã nói không có chuyện gì rồi sao, sao cậu còn gọi điện thoại cho cha mình làm gì?”

“Con sao rồi U Lan? Đã xảy ra chuyện gì thế, bác sĩ nói sao?” Ngô Thiên Hà vội vàng hỏi.

Cô bạn thân ngồi bên cạnh nói: “Chú Ngô, hôm nay khi ở trên phố đi dạo, có một chậu hoa rơi xuống đầu U Lan. Bác sĩ đã

xem qua, chỉ là mới đầu bị hôn mê thôi còn hiện tại đã không sao rồi."

"Cảm ơn cháu, không có chuyện gì là tốt rồi." Ngô Thiên Hà an tâm nói.

Nhưng điều khiến Ngô Thiên Hà không yên tâm đó chính là, tại sao hôm nay lại xảy ra chuyện, rõ ràng mình đã tính qua rồi mà.

"Làm con sợ muốn chết, không ngờ lại bị tên kia nói trúng rồi, thật đáng giận."

Ngô Thiên Hà nghe xong, tiếp đến cầm lấy điện thoại của con gái, mở Weibo lên xem Weibo của Lâm đại sư.

"Cha, tên này là đồ khốn tự cao tự đại…"

Ngô Thiên Hà không nói gì chỉ phất tay, rồi cẩn thận nhìn mỗi một bài đăng trên Weibo của Lâm đại sư, đồng thời còn đọc sơ qua những tin nhắn đó.

Sau khi xem xong, sắc mặt của Ngô Thiên Hà biến thành muôn hình vạn trạng.

Giữa những người cùng nghề, chỉ cần một việc là có thể nhìn ra nông sâu.

Đặc biệt là người trẻ tuổi như Lâm Phàm này khiến cho Ngô Thiên Hà có chút kinh ngạc.

"U Lan, con nghỉ ngơi cho tốt đi, đừng nghĩ nhiều như vậy nữa." Trong lòng Ngô Thiên Hà đã có ý tưởng.

"Con biết rồi, cha."

…

Lúc này Ngô Thiên Hà đã đi đến cửa cầu thang bệnh viện, lấy điện thoại ra gọi đến một dãy số: "Xin chào, làm phiền tìm giúp tôi số của người này."

…

6 giờ chiều.

"Thần côn, đêm nay ăn que nướng không?" Lâm Phàm hỏi.

"Cậu bao?"

“Chứ còn gì nữa.” Lâm Phàm nói.

“Tuyệt vời.” Điền Thần Côn vui sướng.

Ngay lúc này, một chiếc siêu xe đỗ tại bên ngoài cửa tiệm.

Tuy là siêu xe, nhưng ở Thượng Hải cũng chả là cái gì, nhưng mà cái người bước từ trên xe xuống lại khiến cho Lâm Phàm chú ý.

“Ai u, Vương Trăm Vạn tới rồi sao.” Điền Thần Côn vừa thấy người đến thì nở nụ cười tươi ngay.

Sau đó lập tức tiến đến nghênh đón: “Vương tổng, ngài là khách quý nha.”

Vương Minh Dương cười với Điền Thần Côn, rồi nhìn Lâm Phàm đang nằm ở nơi đó, lỗ mũi hếch lên trời: “Bạn đến mà cũng không chào một cái là sao.”

“Ui giời! Tôi còn tưởng là ai, hoá ra là Vương tổng đến đấy à. Tới tới, mời ngồi. Thần Côn đi rót ly nước lọc cho Vương tổng đi, đây chính là khách quý đó nha, nhớ rót ly nước ngon nhất đến chiêu đãi đấy.” Lâm Phàm nói.

“Cái tên nhóc nhà cậu, có phải muốn quyết chiến một trận nữa không hả?” Vương Triều Dương nói.

“Ha ha, chỉ dựa vào anh? Chỗ tôi có cao thủ đấy nhé.” Bây giờ Lâm Phàm không sợ gì cả. Điền Thần Côn tài giỏi như vậy, một đánh hai chục không thành vấn đề, còn sợ nữa sao.

“Tôi đến đây không phải vì cãi nhau với cậu, tối nay tôi mời câu đi ăn, cho mặt mũi chút được không.” Vương Minh Dương nói.

“Thần côn, đóng cửa đi.” Lâm Phàm đứng dậy nói.

“Đi hay không?” Vương Minh Dương hỏi.

“Không đi mà đóng cửa làm cái gì.”

Vương Minh Dương: “…”

Chương 95: Có xe (2)

Trên chiếc Mercedes Benz.

“Chiếc xe này không tồi, ngồi rất thoải mái.” Điền Thần Côn ngồi ở ghế sau, sờ tới sờ lui, biểu cảm rất ngưỡng mộ.

“Muốn ăn cái gì?” Vương Minh Dương cười hỏi.

“Anh là ông chủ, anh quyết định đi.” Lâm Phàm nhìn nội thất trong xe, trong lòng có chút ghen tị, cũng thầm thề rằng nếu nhất định phải kiếm được nhiều tiền. Đến lúc đó chắc chắn sẽ mua một cái cho mình, thuận tiện cũng mua cho Thần Côn một chiếc.

“Chiếc xe này thế nào? Cũng được đó chứ.” Vương Minh Dương cười nói.

“Cũng được.” Lâm Phàm đáp.

“Muốn không, tôi tặng cậu.” Vương Minh Dương mở miệng nói, có điều hắn cũng biết người bạn này của mình, chắc chắn sẽ không nhận.

“Được thôi, không thành vấn đề, xe này tôi lấy.” Lâm Phàm cũng không khách khí với Vương Minh Dương, nếu đã có lòng tặng vậy thì cầm thôi.

Lần trước, vấn đề đó là do được bách khoa toàn thư quy định, vì vậy muốn lấy cũng không được.

Vương Minh Dương lập tức sửng sốt, tiếp đó nở nụ cười. Một chiếc xe cũng không để vào mắt hắn, đồng thời hắn cảm thấy tính khí của người bạn này cũng rất kì quái.

“Đợi sau khi kết thúc, tôi sẽ chuyển nhượng chiếc xe này cho cậu.” Vương Minh Dương nói.

“Đừng! Chiếc xe này cũng tuỳ tiện lái thôi, đợi khi nào chán thì tôi sẽ đưa nó lại chỗ anh.” Lâm Phàm đã có bằng lái xe khi còn học đại học, nhưng hắn không bao giờ có tiền để mua một chiếc xe. Bây giờ có một chiếc xe hơi sang trọng như vậy, đúng là thoả mong muốn của hắn.

“Tôi nói cậu này, có bản lĩnh như thế mà cũng không kiếm được tiền nhanh. Hay là để tôi giới thiệu cho cậu vài ông lớn, chỉ cần vung tay một cái ít nhất cũng mấy trăm vạn. Chỉ cần tuỳ tiện làm vài khách hàng là có thể tới tay vài chiếc xe nha.” Vương Minh Dương rất tín nhiệm Lâm Phàm, đồng thời

những người giàu có mà hắn tiếp xúc cũng tin vào những thứ này.

Một quẻ trăm vạn, cũng là chuyện bình thường trong giới của bọn họ.

“Không cần, bây giờ cũng không tệ.” Lâm Phàm cũng không muốn cả đời làm một người bói toán, cũng không biết kiến thức ở trang tiếp theo của bách khoa toàn thư là gì.

Đây là những gì mà chúng ta hay gọi là xông pha ngoài xã hội, thuận theo tự nhiên.

Không qua bao lâu, đã đến địa điểm.

“Nơi này cũng lớn đó nha.” Bước xuống xe, Lâm Phàm cảm thán nói.

“Người có tiền thật là biết hưởng thụ.” Điền Thần Côn nói.

“Đi, hôm nay cứ ăn uống thoải mái.” Vương Minh Dương cười nói.

Vừa bước vào cửa đã có người đẹp tiếp đãi, Lâm Phàm vẫn bình tĩnh, ánh mắt của Điền Thần Côn có hơi thẳng thắn.

Mà e rằng Vương Dương Minh là khách quen chỗ này, thường được đích thân đón tiếp.

Một chai rượu vang đỏ đắt tiền được bưng lên.

“Nhân viên phục vụ, cho một chai Sprite.” Điền Thần Công kêu lên.

Nhân viên phục vụ có hơi sửng sốt, Sprite? Đùa gì vậy?

Có điều đối với nhân viên phục vụ mà nói, Vương Minh Dương là khách hàng lớn ở đây. Tất nhiên có mong muốn sẽ được đáp ứng, nếu như không có cũng phải nghĩ cách mới được.

“Mùi vị Sprite kết hợp với rượu vang rất ngon.” Điền Thần Côn đích thân rót cho Lâm Phàm một ly, sau đó nốc cả nửa lon Sprite.

Lâm Phàm uống một hơi hết sạch, gật đầu: “Thần Côn, uống được phết đấy.”

Điền Thần Côn hiểu được ý: “Đây là tất nhiên.”

Vương Minh Dương cười lắc đầu, một chai rượu đỏ trị giá mấy vạn nhân dân tệ cứ như vậy bị Sprite phá hủy.

Nhưng không sao cả, dù sao cũng là bạn của mình thì cứ tùy tiện mà chơi.

“Rót cho tôi một ly.” Vương Minh Dương nói.

Điền Thần Côn liếc nhìn Vương Minh Dương, sau đó lắc đầu nói: “Hầy, những người có tiền như các anh, ngay cả cách uống rượu cũng không biết, đúng là tệ thật đấy.”

Mà cách uống rượu của bọn Vương Minh Dương, quản lý với phục vụ nhìn thấy cảnh này đều ngơ ngác, đây là người tới từ đâu vậy.

Con mịa nó, thật là biết uống quá đấy.

“Đợi lát xem giúp tôi người này.” Vương Minh Dương nói.

“Xem cái gì?” Lâm Phàm hỏi.

“Vận mệnh sao.”

“Được, không có vấn đề gì.” Xe cũng lấy, cơm cũng ăn, xem chút vận mệnh cũng không thành vấn đề.

Liên quan đến người bạn này, Lâm Phàm cũng quen biết. Nhân cách không tồi, rất nghĩa khí, hơn nữa cũng không ra vẻ trước mặt mình.

Nếu như tên này ra vẻ trước mặt mình thì Lâm Phàm lập tức sẽ phủi mông rời đi.

“Vương Tổng, hôm nay đã để anh tiêu rất nhiều tiền rồi, hết tặng xe, rồi còn ăn cơm, khiến tôi thật là áy náy.” Lâm Phàm miệng thì nói thế, nhưng động tác trên tay cũng không hề dừng lại, nên ăn thì vẫn ăn, nên uống thì vẫn uống. Ttóm được một ông chủ lớn như vậy, không chém giá cắt cổ sao mà được.

“Vậy lát nữa cậu phải giúp tôi xem cho kỹ lưỡng. Khoản đầu tư 3 ức nếu không lăng xê cho nổi thì sẽ là một khoản lỗ lớn đó.” Vương Minh Dương nói.

Loảng xoảng!

Khi Điền Thần Côn vừa nghe thấy ba ức, dao nĩa trong tay hắn rơi trở lại trong đĩa.

“Cái gì? Ba ức! Chỉ vì để lăng xê cho một người trở nên nổi tiếng sao. Người này đáng giá bao nhiêu chứ? Hay là cứ lăng xê cho tôi đi, tôi có thể đánh đấm, ba vạn, không, ba mươi vạn là có thể nổi tiếng rồi.” Điền Thần Côn tự quảng cáo cho chính mình.

“Ông cút qua một bên đi, còn muốn được lăng xê nữa chứ, muốn lăng xê thì cũng phải lăng xê một người trẻ tuổi như tôi đây này.” Lâm Phàm nói.

Chương 96: Vậy anh nhanh lên đi (1)

“Cô ấy đến rồi.”

Vương Minh Dương vẫy vẫy tay với người đang ở phía ngoài cửa.

“Oa, mỹ nữ kìa.”

Điền Thần Côn quay đầu lại, vừa nhìn thì bị đối phương hấp dẫn đắm chìm vào rồi. Đã vậy nước miếng cũng chảy ròng ròng, căn bản không thèm để ý hình tượng của mình.

Lâm Phàm rất coi thường vẻ mặt của Điền Thần Côn, nhưng khi hắn quay sang nhìn thì trong lòng hắn cũng hơi run lên, thật con mẹ nó đẹp quá.

Người này cao ít nhất khoảng 1,75 cm, hai chân thẳng tắp lại thon thả. Theo lời trên mạng nói thì với đôi chân này, ít nhất có thể chơi được mười năm.

Thân hình chữ S hoàn hảo ấy lại càng quyến rũ hơn, nhất là hai đỉnh núi tròn trịa đúng là vưu vật do tạo hóa ban tặng, cứ nảy nảy theo mỗi bước chân.

Nhưng nhìn qua có chút xanh xao, hình như chưa rành thế sự. Nếu trưởng thành hơn một chút, lại uốn tóc gợn sóng lớn, toát ra chút khí chất trưởng thành hơn nữa thì chỉ sợ không mấy thằng đàn ông nào có thể nắm chắc trong tay được.

“Vương tổng.”

Người đẹp đến, thu hút sự chú ý của rất nhiều người trong nhà hàng. Mặc dù những người đàn ông ở đây đều có nữ đồng

hành đi cùng, nhưng thỉnh thoảng vẫn để mắt đến người đẹp này

“Ừm, ngồi đi.”

Vương Minh Dương gật gật đầu, sau đó nhìn thấy Lâm Phàm vẻ mặt như giả bộ bình tĩnh, trong lòng cũng thầm cười.

Trong lòng Ngô Hoán Nguyệt lúc này cũng hơi lo lắng, cô là sinh viên nghệ thuật, cô nghe các đàn chị trong trường nói rằng nếu muốn nổi tiếng hơn người thì phải có chỗ dựa hoặc có công ty tư bản chống lưng.

Cô không có chỗ dựa, nhưng theo lời của các đàn chị mà nói thì công ty của cô rất có năng lực. Chỉ cần cô nghĩ thông, dám hy sinh thì muốn có được chỗ đứng vững chắc trong làng giải trí là chuyện không hề khó.

Sau đó, lại có một công ty điện ảnh đến trường tuyển người. Thấy cô có điều kiện hoàn hảo về mọi mặt nên đã chọn và ký kết hợp đồng.

Lần này, cái vị Vương tổng này thông báo với cô rằng có chuyện, cô phải tự ăn diện một phen để đến đó. Điều này khiến Ngô Hoán Nguyệt rất lo lắng, cô không biết điều gì đang chờ đợi mình?

Lúc này, Ngô Hoán Nguyệt lén lút nhìn hai người ngồi một bên kia.

Người đàn ông trung niên ngồi đối diện với mình thật đáng khinh, hắn ta còn đang chảy nước dãi.

Người đàn ông bên cạnh cô thì còn rất trẻ, ngoại hình rất khá. Nhưng cặp mắt thỉnh thoảng cứ nhìn mình chằm chằm, cũng có chút kỳ quái.

Chẳng lẽ hai người này là nhân vật lớn chăng?

Giám đốc Vương kêu cô tới đây là vì muốn quyết định vận mệnh tương lai sau này của cô sao?

Đối với loại hy sinh này, Ngô Hoán Nguyệt rất muốn kháng cự, trong lòng cùng rất đắn đo.

“Hoán Nguyệt, đây là bạn của tôi, Lâm Đại sư. Chính là người gần đây rất nổi tiếng trên Weibo, và đây là trợ lý của cậu ấy,

Điền… Điền….”

Vương Minh Dương thực sự không biết Điền Thần Côn tên gì, hắn nhất thời có chút ấp úng.

“Thần côn.” Lâm Phàm nói.

“Đúng, đúng, Điền Thần Côn.” Vương Minh Dương nói.

Phụt!

Ngô Hoán Nguyệt không nhịn được phì cười, sau đó dường như cảm thấy mình đã làm sai điều gì, lập tức cúi đầu xin lỗi. Không ngờ người ngồi bên cạnh lại chính là Lâm đại sư gần đây rất nổi tiếng trên Weibo.

Điều này khiến Ngô Hoán Nguyệt hơi ngạc nhiên, cô và mấy người bạn của mình thỉnh thoảng trò chuyện cũng có nhắc về vị Lâm đại sư thần bí này, nhưng cô không ngờ hôm nay lại được gặp người thật.

“Cô gái, cô hơi căng thẳng à.” Lâm Phàm mở miệng nói.

“Đừng căng thẳng, chúng tôi đều rất hòa nhã.”

Lâm Phàm không nói chuyện thì còn tốt, nhưng khi hắn vừa nói thì Ngô Hoán Nguyệt thậm chí còn căng thẳng hơn.

Vương Minh Dương mỉm cười: “Được rồi! Đừng có trêu chọc người ta nữa, người ta mới vừa tốt nghiệp đại học. Lần này tôi chỉ muốn cậu xem giúp tiền đồ của cô ấy là như thế nào.”

Trong lòng Ngô Hoán Nguyệt rất ngạc nhiên, cô không ngờ rằng Vương tổng kêu cô ra đây, hóa ra là để đại sư giúp cô xem bói về con đường phát triển sau này.

Lâm Phàm nhìn chằm chằm vào Ngô Hoán Nguyệt, Ngô Hoán Nguyệt bị nhìn đến mức gò má của cô hơi ửng đỏ, xấu hổ khẽ cúi đầu.

“Ngẩng đầu lên, để tôi nhìn kỹ một chút.” Lâm Phàm nhàn nhạt nói.

Ngô Hoán Nguyệt ngẩng đầu lên và đối diện với Lâm Phàm, cảm giác này khiến cô cảm thấy kỳ lạ, cảm giác như thể cô đang bị theo dõi.

“Không ngờ còn là đồng hương, Trung Châu sinh mỹ nữ cũng không phải là lời nói dối.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

“A!”

Ngô Hoán Nguyệt khẽ nhếch miệng nhỏ, cô không ngờ tới đại sư liếc mắt một cái thì đã biết quê quán của cô ở nơi nào: “Đại sư, ngài cũng là người Trung Châu sao?”

“Ừm.” Lâm Phàm gật gật đầu.

“Đã xem kỹ rồi, Vương tổng, anh muốn lăng xê kiểu gì?”

Ngô Hoán Nguyệt đã hiểu những gì Đại sư Lâm trước mặt cô nói, rất có khả năng quyết định vận mệnh tương lai của cô. Mà nội dung nói tiếp theo có khả năng là bí mật, vì vậy cô muốn vào nhà vệ sinh một lúc để tạm thời tránh mặt đi.

“Cô cũng ngồi nghe đi.” Vương Minh Dương nói, sau đó nói cho Lâm Phàm suy nghĩ của mình.

Chương 97: Vậy anh nhanh lên đi (2)

“Tôi muốn đầu tư 3 ức để quay một bộ phim và giúp cô ấy trở nên nổi tiếng. Có thể cậu không biết, sản nghiệp trong tay tôi, ngoại trừ bất động sản thì tôi còn có một công ty giải trí. Trụ cột của công ty được tôi lăng xê rất nổi tiếng, nhưng gần đây người này đã rời đi và tự lập công ty riêng rồi. Công ty của tôi tạm thời không có minh tinh nào có thể lấy ra thay thế được, cho nên hiện tại tôi rất cần một minh tinh lớn.” Vương Minh Dương nhắc tới minh tinh đã rời đi kia, trong mắt có chút tức giận, nhưng sau đó cũng không có để ý tới nữa.

Khi bàn chính sự, Lâm Phàm cũng có chút nghiêm túc hơn.

“Cô ấy không phù hợp với con đường diễn viên trong giai đoạn đầu này. Nếu xuất ra 3 ức coi như là đổ sông đổ bể.” Lâm Phàm nói.

Vương Minh Dương nghe vậy, sửng sốt trong chốc lát. Mặc dù không ngờ tới kết quả sẽ là như vậy, nhưng hắn vẫn vững tin lời nói Lâm Phàm.

Nhưng Ngô Hoán Nguyệt thì lúc này có chút thất vọng, trong lòng có chút buồn bực. Nhưng ngay sau đó, một câu nói khiến

cô tràn đầy hy vọng lại xuất hiện.

“Tuy nhiên, chúng ta có thể để cô ấy đi theo con đường ca sĩ. Con đường này sẽ thuận buồm xuôi gió, có thể lập tức trở thành hit lớn, lúc đó lại chuyển sang đóng phim cũng sẽ rất thành công.”

“Giám đốc Vương, anh có tin lời tôi không?” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

“Ha ha, lời cậu nói tôi nhất định là tin rồi. Chúng ta đừng nói những chuyện này nữa, tùy tiện nói chuyện khác đi.”

Trong lòng Vương Minh Dương đã có tính toán riêng, nếu không tin lời của Lâm Phàm, sẽ không có khả năng hắn lại kêu Lâm Phàm đến xem thử làm gì.

Vì đã nhờ Lâm Phàm đến xem, nên tất nhiên sẽ tin tưởng lời hắn còn không hết nữa là.

“Hoán Nguyệt, cô phải cảm ơn Đại sư Lâm cho tốt đấy. Hắn đã nói cô nổi tiếng thì cô sẽ nổi tiếng.” Vương Minh Dương nói đầy ẩn ý.

“Cám ơn Lâm đại sư.” Ngô Hoán Nguyệt cảm tạ, nhưng không nghe ra hàm ý trong lời nói của Vương Minh Dương.

Lâm Phàm xua xua tay, đây chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ. Khi trò chuyện được nửa chừng, Ngô Hoán Nguyệt thừa dịp đi vào nhà vệ sinh.

Vương Minh Dương vỗ nhẹ bàn, cười trắng trợn: “Thế nào? Muốn tôi giúp cậu làm mối không?”

“Thôi đừng, tôi đây một nghèo hai trắng tay, chẳng nuôi nổi đâu. Huống hồ sau này lỡ như nón xanh đội đầy đầu, tôi biết tìm ai kêu khổ đây.” Lâm Phàm cười nói.

“Cậu nói như vậy, ai dám để cho bằng hữu của tôi đội nón xanh đầy đầu, tôi sẽ cho mồ hắn xanh cỏ.” Vương Minh Dương bá đạo nói.

“Đệt! Chỉ dựa vào lời này của anh, Lâm Phàm tôi nhận anh là bằng hữu rồi đấy.” Lâm Phàm vỗ bàn nói.

“Đệt, cạn ly.” Vương Minh Dương nâng ly rượu lên.

“Còn tôi thì sao……”

Điền Thần Côn cảm thấy rằng hắn ở đây không có việc gì để làm, thật thương cảm.”

“Cùng cạn ly”.

“… “

“Vậy rốt cuộc là cậu có muốn tôi làm mối không?” Vương Minh Dương hỏi.

“Để ngày sau rồi tính. “Lâm Phàm nói.

Vương Minh Dương: “Vậy cậu phải nhanh lên đi.”

Lâm Phàm: “… “

Cơm no rượu say.

Bên ngoài.

“Hoán Nguyệt, cô đưa Lâm đại sư về nhé.”

Vương Minh Dương tiến lên một bước, kéo kéo Lâm Phàm: “Hê hê, sau đó thì tự mà lo liệu nhá.”

“Đi đi, tôi có thể tự lái xe trở về.” Lâm Phàm say chếnh choáng, nhưng vẫn còn tỉnh táo lắm.

“Uống rượu không lái xe, lái xe không uống rượu, tôi gọi cảnh sát bắt cậu đó.” Vương Minh Dương cười nói, sau đó trực tiếp choàng vai Điền Thần Côn, hai người đi về phía xa.

“Ai da, tôi cũng muốn ngồi xe mà.”

Làm sao Điền Thần Côn có thể nỡ rời xa người đẹp, còn có chiếc xe sang trọng đó chứ

“Đi với tôi, tôi dẫn ông tiếp tục đi chơi.” Vương Minh Dương nói.

“…. “

Lâm đại sư, để tôi đưa anh trở về.” Ngô Hoán Nguyệt tiến lên nhẹ nhàng đỡ Lâm Phàm.

“Tôi đưa cô trở về.” Lâm Phàm phất phất tay, không cần ai đỡ hắn, nhưng thật ngoài ý muốn, ngón tay đụng vào chỗ không nên đụng.

Rất mềm mại.

Chút rượu trong người Lâm Phàm đột nhiên tiêu tan, cả người hắn trở nên tỉnh táo hơn rất nhiều.

Ngô Hoán Nguyệt đỏ mặt, sau đó mở cửa xe cho Lâm Phàm, cô chỉ nghĩ rằng đó chỉ là tai nạn ngoài ý muốn.

Cuối cùng, y hệt như Lâm Phàm nghĩ, không có gì xảy ra cả, nhưng họ có trao đổi wechat với nhau.

Ngày hôm sau.

Trong cửa hàng.

"Nói thật đi, tối hôm qua có chuyện gì xảy ra không?" Điền Thần Côn nhịn không được cơn nhiều chuyện, tò mò hỏi.

"Tôi nói này lão Thần côn, tôi biết lý do tại sao ông không tìm được vợ rồi đó. Đầu óc của ông chứa đầy nội dung sắc tình." Lâm Phàm nói.

Điền Thần Côn đảo mắt và thở dài: "Haizz, còn trẻ thật tốt. Mấy em gái chỉ thích trai trẻ. Nếu tôi mà trẻ hơn hai mươi tuổi, mỹ nữ này sẽ không có phần của cậu đâu."

"Cho dù ông có trẻ hơn hai mươi tuổi cũng chẳng có tác dụng gì đâu." Lâm Phàm nói.

Điền Thần Côn: "Đệt…"

"Có khách, mau níu chân khách lại."

Bây giờ nếu nói tiệm kinh doanh tốt nhất con phố này thì đó chính là cửa hàng của Lâm Phàm, đến giờ mở cửa là cực kỳ đông đúc.

"Cửa hàng của Lâm đại sư làm ăn thật tốt." Chủ cửa hàng giày nào đó nhìn thấy hàng dài người xếp hàng dài tít tắp của "Lâm đại sư", rất ghen tị nói.

Chủ tiệm giày chỉ huy nhân viên, nói: "Mấy người còn xem cái gì? Sao không mau chạy đi phát tờ rơi, kéo mấy vị khách qua đây."

"…"

Chương 98: Bùng nổ (1)

Nhiều người đến đây vì ngưỡng mộ danh tiếng, hầu hết họ đều nghe nói rằng cửa hàng này coi bói rất chính xác, vì vậy họ đến đây để thử.

Nhưng khi họ thấy các quy tắc xem bói, một số người cảm thấy hơi buồn cười và họ cũng không muốn lãng phí thời gian nữa.

“Mấy người nói coi, cửa tiệm này có phải là nhờ PR không vậy, chúng ta cứ đợi ở đây thế nào lại cảm thấy ngu ngu nhỉ?”

“Đừng nói như vậy, cửa hàng này rất chính xác, con trai của cô bảy của tôi đã xem bói ở đây rồi, rất chính xác.”

“Hôm qua chưa chọn trúng, hôm nay nhất định sẽ chọn trúng.” Một người đàn ông nói.

Lâm Phàm nhìn khách hàng bên ngoài, trong lòng cũng vui vẻ bật cười. Cuộc sống như vậy thật tốt, một ngày xem bói cho hai mươi người, thu nhập cũng không tính là tệ. “Lâm đại sư… Lâm đại sư…… “

Lúc này, bên ngoài truyền đến một giọng nói tràn đầy vui mừng.

Những người xếp hàng lấy số bên ngoài đều nhìn chàng trai trẻ, thắc mắc chàng trai này đến đây làm gì.

“Lần trước tôi đến đây đã nhìn thấy người này, hình như hắn tới đây để xem sự nghiệp, xem biểu hiện của hắn, nhất định là vận may tốt rồi.”

“Sự nghiệp cũng có thể xem ra sao?”

“Chắc là ông không biết rồi, Lâm đại sư còn nói vận khí hai ngày trước của hắn không tốt, không nên đi phỏng vấn, bảo hắn đi vào ngày cuối cùng.”

“Làm sao có thể chứ, lẽ nào phỏng vấn còn phụ thuộc vào vận may.”

Nghe được giọng nói ấy, Lâm Phàm nhìn qua, trên mặt mang theo một nét cười nhàn nhạt. Từ vẻ mặt lộ ra của người này, hiển nhiên là gặp may mắn.

Hôm nay Lưu Ngang Tinh rất hưng phấn, hắn đã phỏng vấn thành công, không hề có vấn đề gì trong quá trình phỏng vấn

cả. Tất cả đều xuôi chèo mát mái như có thần linh tương trợ vậy.

Người phỏng vấn đã quyết định ngay tại chỗ rằng mai anh ta hãy đến báo danh, thậm chí không cần đợi thông báo tuyển dụng.

“Nhìn dáng vẻ này của cậu, phỏng vấn thành công rồi?” Lâm Phàm hỏi.

“Vâng, thành công rồi. Cảm ơn Lâm đại sư, nếu không phải có Lâm đại sư chỉ điểm, có lẽ tôi đã không phỏng vấn thành công rồi.” Lưu Ngang Tinh cảm kích nói.

“Chàng trai, cuộc phỏng vấn này thành công đều phụ thuộc vào năng lực của chính cậu mà.” Một người dân đang xếp hàng nói.

Lưu Ngang Tinh lắc đầu: “Không, có thể phỏng vấn thành công tôi thực sự phải cảm ơn Lâm đại sư.”

“Cậu nhóc này quả thật quá mê tín rồi, có những chuyện không thể dựa vào bói toán. Phỏng vấn là chuyện súng thật đạn thật, ngay cả cầu thần bái phật cũng vô dụng.” Một người đàn ông béo ú nói.

Trong lòng Lưu Ngang Tinh đã nhận định rằng hắn có thể vượt qua cuộc phỏng vấn là nhờ lời khuyên của Lâm đại sư. Nếu không nhờ lời khuyên của Lâm đại sư, hắn có thể giống hệt như bạn trong ký túc xá.

“Tôi có một người bạn cùng ký túc xá, năng lực của hắn còn tốt hơn tôi rất nhiều. Lâm đại sư nói hai ngày đầu tiên vận khí của chúng tôi không tốt, tốt nhất là đi phỏng vấn vào ngày cuối cùng. Bạn của tôi không tin, vì vậy hắn đã đi phỏng vấn vào ngày đầu tiên, và kết quả là đã bị từ chối rồi.” Lưu Ngang Tinh nói.

Những người dân đang xếp hàng nghe vậy đều sửng sốt, điều này cũng có thể xảy ra được sao?

“Khụ khụ.”

Điền Thần Côn ho nhẹ một tiếng: “Vận khí không tốt, uống nước cũng có thể bị sặc, cho nên chọn một ngày có vận khí tốt thì làm việc gì cũng sẽ thu được thành quả gấp đôi.”

Những người dân đang xếp hàng cũng cảm thấy nói vậy cũng thật có đạo lí.

Lưu Ngang Tinh cảm ơn Lâm Phàm hết lần này đến lần khác.

Lâm Phàm vui vẻ nhận lời cảm ơn.

Khi Lưu Ngang Tinh rời khỏi với một trái tim đầy cảm kích, những người dân xung quanh cũng bắt đầu bàn tán.

Vậy cũng quá nguy hiểm rồi đấy.

Những người ban đầu tin tưởng vào Đại sư Lâm thậm chí còn tin tưởng nhiều hơn, trong khi những người có thái độ hoài nghi thì trở nên tin tưởng hơn một chút.

"Số đầu tiên, số 6." Lâm Phàm hét lên.

Người được chọn trúng là một bác gái, lúc này trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn, còn những người không được chọn thì vẫn đang thấp thỏm chờ đợi.

…

Lối vào của một bệnh viện nào đó.

Triệu Chung Dương lấy di động và bắt đầu livestream. Lúc này, người vào trong phòng livestream đã lên tới mười hai vạn.

"Mọi người nhìn xem, hôm nay chính là ngày phát kết quả khám sức khỏe rồi, đợi lát nữa lấy được kết quả khám bệnh, mọi người nói xem nên làm gì đây."

Triệu Chung Dương cũng chẳng để tâm mấy chuyện kết quả khám sức khỏe, hắn vẫn còn trẻ thì bệnh sao được mà bệnh.

Đối với những người hâm mộ trong phòng livestream, họ đều một lòng tập trung vào vấn đề này, Triệu Chung Dương đương nhiên muốn thỏa mãn sự tò mò của họ.

Người hâm mộ là tất cả đối với hắn, nhất định phải khiến họ hài lòng.

"Anh Dương đỉnh quá…"

"Lấy được kết quả, nhất định phải tới chỗ đại sư thể hiện một phen nhé."

"Hy vọng anh Dương có sức khỏe tốt, sau này mỗi ngày đều livestream."

Trước đây, Triệu Chung Dương livestream là vì muốn kiếm tiền, nhưng bây giờ hắn cảm thấy người hâm mộ là tất cả đối với mình. Không có những người hâm mộ này, hắn không biết mình còn có gì nữa.

Chương 99: Bùng nổ (2)

“Đi theo tôi, đừng để lạc đường, tôi dẫn mọi người lên đường cao tốc. Hôm nay anh Dương dẫn các người đi chứng kiến thân thể của tôi bá đạo như thế nào, các vị huynh đệ, ai nguyện ý tới thử một chút nào.”

“Đỉnh của chóp…báo cáo streamer khiêu dâm.”

“Alo, Yêu Yêu Linh (110) à, có một streamer ở đây, anh ta đang lạc trôi trên cao tốc kìa.”

Trong bệnh viện, tại văn phòng của bác sĩ.

“Chào bác sĩ, tôi mới đến kiểm tra sức khỏe vào ngày hôm kia, hôm nay có kết quả khám rồi chứ.” Triệu Trung Dương cười nói.

Bác sĩ nhìn Triệu Trung Dương, sau đó gật đầu: “Có kết quả rồi, người nhà của cậu không cùng đến đây sao?”

“Này, chỉ khám sức khỏe, còn đòi người nhà đến làm gì chứ, thế kết quả đâu.” Triệu Trung Dương nói.

Về phần những người hâm mộ trong phòng livestream, họ cảm thấy giọng điệu và thái độ của bác sĩ có chút khác thường, nhất thời có dự cảm không lành.

Bác sĩ lấy ra một danh sách.

Triệu Chung Dương thậm chí nhìn cũng không nhìn, trực tiếp đặt nó trước điện thoại.

“Mọi người, xem cho kỹ đi, nói cho tôi biết, thông tin trên phiếu khám này là gì nào…” Triệu Trung Dương tự tin nói.

Nhưng điều khiến Triệu Chung Dương khó hiểu là mưa bình luận trong phòng livestream đột nhiên dừng lại, như thể không có ai ở đó vậy.

Không lâu sau, màn hình tràn ngập bình luận.

“Hot rồi!”

“Thật sự hot rồi!”

“Anh Dương bình tĩnh nhé, làm ơn đừng quỵ nhé.”

“Anh Dương, cố lên, chúng tôi ủng hộ anh.”

“Anh Dương của tôi……”

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Triệu Chung Dương không thể hiểu được những bình luận trên màn hình này. Sau đó, anh ta nhìn vào kết quả khám sức khỏe, anh ta không thể hiểu số liệu trên đó vì vậy anh ta trực tiếp xem kết quả kiểm tra sơ bộ bên dưới.

Chẩn đoán bệnh lý: (dạ dày) Ung thư tuyến phân biệt thấp.

(Ung thư tuyến phân biệt thấp là một khối u ác tính phân biệt thấp từ biểu mô tuyến, thường gặp ở đường tiêu hóa, phổi, vú, mật, tử cung, v.v… Mức độ phân biệt tế bào ung thư thấp, mức độ ác tính rất cao, theo chẩn đoán thì là bệnh khá nặng, còn gọi là ung thư giai đoạn 3.)

Nhìn thấy những chữ này, ngón tay Triệu Trung Dương run rẩy, cổ họng dường như bị thứ gì đó chặn lại, nói chuyện cũng bắt đầu run rẩy.

“Bác sĩ… bác sĩ, những chữ này có nghĩa là sao?”

“Chẩn đoán ban đầu có thể là ung thư dạ dày, nhưng chúng ta vẫn cần phải…” Bịch!

Bác sĩ còn chưa kịp nói xong, Triệu Trung Dương đã vô cùng sợ hãi, tê liệt ngã ngồi trên mặt đất.

Mà vào lúc này, phòng livestream đã hoàn toàn bùng nổ…

“Anh Dương, đừng gục ngã, hãy gắng lên.”

“Anh Dương, chúng tôi đều là fan của anh, anh phải kiên cường nhé. Bệnh tật không đáng sợ, nhất định phải giữ vững tâm tình.”

“Anh Dương xin hãy dũng cảm đối mặt với biển lớn, trong lòng ắt nở hoa (ý khuyên cần lạc quan đối diện khó khăn).”

“Nở hoa cái đầu mày, anh Dương mới ngoài hai mươi, sao có thể chấp nhận được.”

Người hâm mộ trong phòng livestream đều hoàn toàn bùng nổ, họ không ngờ lại nhận được một kết quả như vậy.

Triệu Trung Dương vẻ mặt đờ đẫn, cả người tựa như mất đi xương sống, run rẩy cầm điện thoại mà nước mắt giàn giụa trên mặt.

Sao có thể thế được? Tôi vẫn còn trẻ như vậy mà.

Bốn chữ 'ung thư dạ dày' này đã khiến nội tâm hắn sụp đổ.

Rất nhiều người không phải bị bệnh chết, mà là bị chính mình hù chết. Nếu không có người khai sáng, Triệu Trung Dương thật sự sẽ sợ mà chết.

Lúc này, có một comment lạc trôi trong cơn mưa bình luận đang oanh tạc trong phòng livestream, lập tức khiến Triệu Trung Dương tìm được cọng rơm cứu mạng.

"Lâm đại sư thật là lợi hại, hắn có thể nhìn ra anh Dương có vấn đề, thật sự là đại ẩn sĩ trong thành, nguyên lai đại sư đó đúng là cao nhân mà."

Triệu Chung Dương đang sợ vỡ mật, lúc này hắn xem bão bình luận, đột nhiên nghĩ đến Lâm đại sư.

"Đúng vậy, hắn nhất định có thể cứu tôi."

Bác sĩ đã sớm quen thuộc loại tình huống này: "Này cậu nhóc, đừng quá lo lắng, đây chỉ là kiểm tra sơ bộ, còn chưa xác định, có lẽ… "

Bác sĩ vừa muốn an ủi cậu thanh niên này, lại phát hiện thanh niên chộp lấy kết quả khám sức khỏe rồi xông ra ngoài cửa.

"Này cậu nhóc, đừng nóng vội… này." Bác sĩ bất đắc dĩ lắc đầu, tố chất tâm lý của người trẻ tuổi bây giờ thật sự rất kém.

Đối với Triệu Trung Dương lúc này mà nói, hi vọng cuối cùng của hắn chính là Lâm đại sư. Hắn ta còn trẻ tuổi như vậy sao có thể mắc loại bệnh này chứ. Bình thường thì mình cũng không làm điều ác, còn thường xuyên giúp đỡ người già qua đường, việc đại thiện thì cũng chẳng có nhưng những việc thiện nho nhỏ thì có thể nói là bất tận. Mình còn chưa có bạn gái, chưa kết hôn, chưa có con nữa mà, vẫn còn chưa nhìn hết thế giới phồn hoa nữa.

“Hu hu hu…”

Triệu Trung Dương càng nghĩ càng sợ hãi rồi bắt đầu khóc thành tiếng, khiến người qua đường ùn ùn nhìn hắn, còn cho rằng anh chàng này chắc là thất tình đây mà.

Phố Vân Lí.

Lâm Phàm đã xem cho mười sáu vị khách, những vị khách này căn bản không có chuyện đại sự gì hết, đều là chút chuyện vặt vãnh mà thôi.

Dựa theo năng lực của Lâm Phàm hiện tại mà nói, mặc dù có thể xem cả một đời. Nhưng mà chính xác nhất thường là trong một hai năm đầu, tuy nói rằng nhân sinh vận mệnh đã định, nhưng cũng có khúc ngoặt li kì, biến động rất lớn. Ví dụ như nói một kẻ nghèo rớt mồng tơi sẽ trở thành người giàu nhất, nhưng bởi vì đã chỉ rõ ra tương lai, từ đó người này sẽ nhàn rỗi hưởng thụ, há miệng chờ sung chờ mong trở thành người giàu nhất, vậy thì vận mệnh này sẽ tự nhiên mà thay đổi.

Chương 100: Ôm đùi vàng

Giới thiệu vài quyển sách đọc giả có thể đi xem.

[Hoàn] Bị giáo hoa chặn cửa ở đại học - Yêu Nguyệt dạ

[Hoàn] Bắt đầu từ một cái giếng biến dị - Tra Tra Phi

Chương 100: Ôm đùi vàng

Khi Lâm Phàm xem chuyện tương lai cho mọi người, thường sẽ nói đường vận mệnh chính, một đường thẳng sẽ dẫn đến điểm cuối, nhưng trên đường chính này lại có rất nhiều đường nhánh ra.

Đây là những thay đổi về vận mệnh tương lai.

“Đại sư, năm nay tài vận của tôi sẽ thế nào?” Một người đàn ông trung niên ăn mặc chỉnh tề hỏi, nhìn giống như là một nhân viên văn phòng.

“Không có đại tài, nhưng tiểu tài chảy mãi không dứt. Đừng tham lam, nếu không sẽ có kết quả không tốt.” Lâm Phàm

cười nói.

Người đàn ông trung niên cũng không phải kẻ ngốc nên nghe hiểu rõ ràng hết thảy, sau đó đứng dậy cảm ơn, lấy ra mười tờ giấy đỏ: "Đa tạ đại sư chỉ bảo."

Người đàn ông trung niên này là thương nhân của một công ty tài chính, thực lực không thấp cũng chẳng cao, lăn lộn ở Thượng Hải cũng không tệ lắm. Bình thường tiểu tài đích xác như lời đại sư nói, bất tận không dứt.

Nhưng gần đây có một chuyện hơi làm khó người đàn ông trung niên này, bởi vì ông ta vận hành một lượng quỹ lớn và kiếm được rất nhiều tiền. Chính vì vậy ông ta muốn đầu tư tất cả tài sản của mình để kiếm một khoản lớn, nhưng trong lòng ông ta luôn lo lắng, nghe nói trên phố Vân Lí có một cửa tiệm xem bói rất chuẩn nên thử xem một chút.

Lúc đầu, ông ta cũng không tin, nhưng khi vị đại sư trước mặt nói với ông ta về nghề nghiệp và những thông tin khác của mình, ông ta lập tức tin rồi.

Ông ta hiểu những gì mà đại sư vừa nói, cảnh báo ông ta không được tham lam.

"Người tiếp theo, số 66." Lâm Phàm nói.

"Là ta, đợi đại sư chọn trúng cũng thật là lâu quá đi."

Một người phụ nữ cười tươi như hoa, ngay khi cô chuẩn bị bước vào cửa tiệm, một bóng người đã chạy như điên vào đụng trúng, sượt vai cô mà qua.

"Ai nha! Đi đường mắt để dưới mông hả?" Người phụ nữ mở miệng chửi rủa khi nhìn thấy đó là một nam thanh niên, vừa định xông tới cãi nhau, nhưng đột nhiên xảy ra một màn khiến cô cũng sững sờ.

Mà lúc này, không chỉ có cô sững sờ, mà ngay cả những người dân đang xếp hàng cũng sững sờ.

"Đại sư, xin hãy cứu tôi…"

Triệu Trung Dương điên cuồng chạy tới, vừa vào tiệm thì lập tức ngã nhào xuống đất, ôm lấy đùi của Lâm Phàm mà kêu thảm thiết.

Những người dân xung quanh ngơ ngác nhìn nhau và bắt đầu bàn tán: “Thằng nhóc này là ai vậy? Chuyện gì đã xảy ra khiến nó sợ hãi như vậy?”

“Có biết đâu, mọi người nói xem có phải đến đề nhờ cậy đại sư không?”

“Ể, hôm kia tôi có gặp tên nhóc này rồi, chính là cái tên nhóc chỉ cho đại sự một tệ thôi đó.”

“Mau kể coi, chuyện đó là sao?”

“Hôm kia thằng nhóc này đến tìm đại sư để hỏi về vận đào hoa, còn có tài vận gì đó. Lúc đó đại sư trực tiếp nói, trước hết nên đến bệnh viện để kiểm tra sức khỏe, hết thảy vận may tương lai đều dựa trên sức khỏe của mình. Thằng nhóc này đâu có phục, còn cãi nhau với đại sư, cuối cùng chỉ trả cho đại sư một tệ tiền xem bói, xem dáng vẻ này thì hẳn là bị đại sư đoán đúng rồi.”

“Đoán đúng cái gì chứ, đây gọi là bói chuẩn rồi.”

“Mau vào xem tên nhóc này khám ra bệnh gì đi?”

Những người dân xung quanh đều cảm thấy những người đang xếp hàng đúng là đám ngu, đang chuẩn bị rời đi nhưng nghe được chủ đề này thì đột nhiên có chút hứng thú. Đồng thời trong lòng cũng thầm sụp đổ, không thể nào bói chuẩn như vậy chứ.

….

“Cậu tên là Triệu Trung Dương đúng không?” Lâm Phàm lúc này cảm thấy rất bất đắc dĩ, ngày hôm kia hắn nhắc nhở người này, không ngờ hắn ta cũng nghe theo rồi. Bây giờ khám lòi ra bệnh còn không đi tìm bác sĩ, đi tìm hắn làm cái quỷ gì đây?

Nhưng thấy tên này khóc thảm thiết như vậy, Lâm Phàm cũng đành an ủi hắn một phen.

“Đại sư, là tôi, chính là tôi.” Triệu Trung Dương ôm lấy đùi của Lâm Phàm, chết cũng không buông tay.

Đối với Triệu Chung Dương mà nói, đại sư trước mặt là cọng rơm cứu mạng cuối cùng của anh ta.

“Chàng trai trẻ, trước tiên buông đùi của đại sư ra đi, có việc gì từ từ nói.” Điền Thần Côn ở một bên nói.

“Không! Tôi sẽ không buông tay, nếu là đại sư không cứu tôi, tôi chết cũng sẽ không buông tay.” Triệu Trung Dương nói.

Lâm Phàm hơi đau đầu, ngày hôm kia sự kiêu ngạo bá đạo của tên nhóc này biến đâu mất rồi?

“Đi bệnh viện khám ra gì rồi?” Lâm Phàm thật sự không biết bệnh tình của cái tên này, nhưng nhìn tình trạng thân thể của hắn thì nhìn ra có một tai kiếp, cho nên mới thuận miệng nói.

“Đại sư! Đây là kết quả khám, ngài phải cứu tôi. Tôi còn trẻ lắm, tôi không muốn chết đâu. Nếu tôi chết, cha mẹ tôi sẽ làm sao bây giờ? Bọn họ chỉ có đứa con trai duy nhất là tôi thôi.” Triệu Trung Dương khóc lóc sụt sùi.

Mà buổi livestream lúc này vẫn còn đang diễn ra.

Những người hâm mộ trong phòng livestream cũng đều câm lặng, họ đều là người hâm mộ của Triệu Chung Dương, lúc này nhìn thấy Anh Dương của bọn họ như vậy, trái tim bọn họ đều đang đau nhói.

Trước đây để mang lại niềm vui cho họ, anh Dương đã từng thử rất nhiều việc làm mạo hiểm đến tính mạng, họ đều ghi tạc trong lòng. Bây giờ Anh Dương xảy ra chuyện, làm sao họ còn vui được.

Nhất là mấy thằng ngu lướt xem bình luận còn ăn mừng cà khịa thì bị fan trực tiếp chửi cho cẩu huyết lâm đầu rồi đá cuốn xéo ra khỏi phòng livestream.

Loại ngu ngốc này quả là bọn súc sinh mà.

Lâm Phàm nhìn kết quả khám sức khỏe, những người dân xung quanh cũng vây quanh lại. Khi họ nhìn thấy kết quả chẩn đoán trên giấy khám, tất cả đều đồng cảm nhìn người thanh niên đang khóc lóc sụt sùi, ngã gục trên mặt đất này.

Đúng là thật là thê thảm…

Chương 101: Livestream ăn phân.

“Đây là bệnh ung thư dạ dày.”

Một người dân thuận miệng nói, những lời này lại khiến Triệu Trung Dương lại khóc sướt mướt lần nữa.

“Đại sư, van cầu anh cứu tôi… hu hu…” Triệu Trung Dương khóc lớn kinh thiên động địa đến mức làm người ta đau lòng thương cảm.

“Tôi là thầy bói, không phải bác sĩ, trong tình huống này cậu tốt nhất là đi gặp bác sĩ.” Lâm Phàm bất đắc dĩ nói.

Những công dân xung quanh cũng mồm năm miệng mười khuyên nhủ.

“Cậu nhóc à, mau đi tìm bác sĩ đi. Đại sư chỉ là xem bói mà thôi, những hành vi ngày hôm kia của cậu rất không đúng, đại sư có lòng nhắc nhở cậu, cậu lại chỉ cho có một tệ.”

“Đúng thế, loại bệnh như vầy, vẫn chưa đến nỗi thời kỳ cuối đâu, loại bệnh này làm sao mà nhận ra được, nên cậu phải cảm ơn Đại sư cho tốt mới đúng.”

Những người dân biết tình huống câu chuyện này vào ngày hôm kia, sau khi thấy chàng trai trẻ này thực sự có vấn đề về sức khỏe thì đã tin Lâm đại sư đến sái cổ.

Triệu Trung Dương nghe xong những lời này lập tức hiểu ra hành động hôm kia của mình nhất định đã khiến đại sư không vui, lập tức lấy toàn bộ tiền trên người ra, còn lấy cả thẻ ngân hàng ra.

“Đại sư, chuyện hôm kia là lỗi của tôi xin ngài đừng giận, những thứ này đều cho ngài, chỉ cầu xin ngài hãy cứu tôi.”

Triệu Trung Dương hiện tại chỉ tin Lâm đại sư, không tin gì khác nữa.

Lâm Phàm thực sự không biết nên nói gì vào lúc này, những người dân này chỉ xem náo nhiệt mà thôi.

“Đại sư, trên người tôi chỉ có 2,000 tệ, còn trong tấm thẻ này có sáu mươi vạn tệ tôi kiếm được nhờ livestream.”

Thấy đại sư không nhúc nhích, hắn cho là đại sư chê ít, vì vậy Triệu Trung Dương cũng nói cho đại sư số tiền trong thẻ.

Những người xung quanh khi nghe nói trong thẻ có sáu mươi vạn tệ thì có chút kinh ngạc, tên nhóc này còn trẻ như vậy mà

đã tiết kiệm được nhiều tiền như vậy cơ đấy.

“Số tiền này đủ rồi, tìm một bệnh viện lớn, làm phẫu thuật cắt bỏ khối u và chữa trị cho tốt, sẽ không có vấn đề gì lớn.”

Lâm Phàm cũng chẳng còn cách nào, xem tướng của Triệu Trung Dương này vốn chẳng phải tướng đoản mệnh, bệnh này cũng chỉ là lúc trẻ thôi, chỉ là một kiếp nạn của cậu ta mà thôi.

“Đại sư, tôi bị ung thư dạ dày đó, điều này tôi đã biết, ung thư dạ dày sẽ chết.” Triệu Trung Dương sợ hãi nói.

“Chỉ là thời kì đầu mà thôi.” Lâm Phàm nói.

Triệu Trung Dương sửng sốt một chút, sau đó vẫn cứ sợ hãi khóc lóc: “Giai đoạn đầu cũng nguy hiểm, tỷ lệ sống sót cũng không cao, đại sư nhất định phải cứu tôi.”

Những người dân xung quanh cũng bắt đầu an ủi hắn:

“Thời kì đầu thôi, sớm trị liệu sẽ rất dễ dàng bình phục.” Một bà bác nói.

“Chàng trai trẻ đừng sợ chứ, lúc tôi còn trẻ cũng đã từng trải qua. Sau đó đi khám sớm, không phải bây giờ vẫn sống khỏe mạnh sờ sờ đấy sao.” Một người đàn ông 60 tuổi nói.

Sự an ủi và khuyên nhủ của những người dân xung quanh vẫn không thể xua tan nỗi sợ hãi của Triệu Chung Dương.

“Cậu có tin tôi hay không?” Lâm Phàm làm ra vẻ nghiêm túc nhìn Triệu Trung Dương.

“Tin, tin, hiện tại ngoại trừ đại sư, tôi không tin bất luận kẻ nào.” Triệu Trung Dương nhìn đại sư, lập tức gật đầu nói.

“Vậy thì tốt. Tôi nói cho cậu biết, cậu vẫn còn có một chặng đường dài phía trước. Cậu sẽ có một người vợ xinh đẹp, và cậu sẽ có hai ba cái ngân hàng đầu tư. Con số cụ thể, tôi không thể nói cho cậu biết, mà cậu cũng sẽ sống lâu hơn bất kỳ ai khác. Cụ thể bao lâu, tôi cũng không thể nói cho cậu biết…”

Lâm Phàm không còn cách nào khác, chỉ có thể bói cho hắn một quẻ.

“Đại sư, ngài nói là tôi sẽ không sao ư? Ngài không có gạt tôi đấy chứ?” Triệu Trung Dương ngẩng đầu, tràn ngập hy vọng nhìn Lâm đại sư.

“Tôi không lừa cậu.” Lâm Phàm cảm thấy thế giới này thật con mẹ nó kỳ quái, ông đây chỉ là thầy bói, thế mà còn phải đóng vai bác sĩ tâm lý.

Bây giờ Triệu Trung Dương không tin bất luận kẻ nào, hắn chỉ tin Lâm đại sư. Hiện tại nghe được những lời này, vẻ mặt hoảng sợ của cậu ta tiêu tán không ít.

“Nhưng mà đại sư à, tôi không học ngành tài chính, mà tôi cũng không giàu có như vậy. Sau này làm sao có thể có hai ba cái ngân hàng đầu tư được.” Triệu Chung Dương nghi ngờ nói.

“Cái đệt…” Lâm Phàm không biết nên nói gì.

Thay vào đó, một bà lão ở một bên cười rộ nói: “Chàng trai trẻ, đại sư đang nói rằng cậu sẽ có hai hoặc ba cô con gái.”

Triệu Chung Dương không ngờ rằng mình sẽ có tận mấy cô con gái trong tương lai, sau đó cậu ta nhìn Lâm đại sư.

“Đại sư, ngài thực sự không lừa dối tôi đấy chứ?”

“Rốt cuộc là cậu có tin tôi hay không?” Lâm Phàm hỏi.

“Tin.” Triệu Trung Dương gật đầu.

“Vậy là tốt rồi, cậu cầm lại tiền đi, rồi tìm một bệnh viện tốt, bảo đảm cậu sẽ không có việc gì.” Lâm Phàm bình thản nói.

“Đại sư, vậy sau này tôi có con trai không?”

Triệu Trung Dương tiếp tục hỏi, lại nghĩ đến một chuyện khác: “Đại sư, vậy cô dâu tương lai của tôi trông như thế nào, hiện tại cô ấy đang ở nơi nào?”

“Còn nữa, đại sư, tôi có thể sống bao nhiêu năm, có thể sống đến tám mươi tuổi không?”

“Đại sư, sau này con gái của tôi có giống tôi không?”

…

Lâm Phàm chớp chớp mắt, mặc sức xem màn biểu diễn của Triệu Trung Dương.

Những người xung quanh cũng ngẩn ra, thằng nhóc này tẩu hỏa nhập ma rồi sao?

“Dừng lại, tôi chỉ có thể nói với cậu một điều, cậu sẽ không sao hết, cậu sẽ rất hạnh phúc, hạnh phúc hơn bất kỳ ai khác.

Hiện tại cậu có thể ra ngoài và gọi điện thoại cho cha mẹ. Tiếp đó tìm một bệnh viện làm kiểm tra toàn diện, sau đó tiến hành giải phẫu.” Lâm Phàm nói rất nghiêm túc.

Gặp phải một thằng ngớ ngẩn nhưng buồn cười như vậy, cũng chỉ có thể đành chịu thua.

Mà khoảnh khắc Lâm Phàm chìa tay ra, Triệu Trung Dương nắm lấy tay Lâm Phàm, trông chờ nhìn Lâm Phàm ánh mắt đáng thương: “Đại sư, tôi thật sự không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Lâm Phàm rất nghiêm túc nói, nếu như tên này tiếp tục nói nói nhảm, Lâm Phàm sợ rằng hắn không thể không đánh hắn ta đến quỳ bò.

“Đại sư, tôi biết mình rất phiền toái, nhưng tôi tin tưởng ngài, ngài có thể nói lại cho tôi một lần, rằng tôi sẽ không sao được không?”

Triệu Trung Dương hỏi. Lâm Phàm hít một hơi thật sâu, và cuối cùng thở dài: “Tôi thề với Trời, nếu cậu có việc gì, tôi sẽ độc thân đến hết đời, được rồi chứ?”

“Đại sư, tôi tin ngài, ngài nói tôi chẳng có chuyện gì thì tôi sẽ chẳng thể có chuyện gì được, tôi đi trước đây.”

Khoảnh khắc này Triệu Chung Dương cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng.

“Ừm.” Lâm Phàm gật gật đầu, hắn không ngờ tới xem bói cũng có thể gặp phải tình huống như vậy.

Triệu Chung Dương từ trong cửa tiệm đi ra, những người dân xung quanh đều nhìn theo bóng lưng của hắn ta, lúc này Triệu Chung Dương bỗng nhiên quay người, chưa hề có vẻ gì sẽ rời đi.

“Mẹ kiếp!”

Nội tâm Lâm Phàm sụp đổ, không đợi Triệu Trung Dương nói cái gì liền vung tay lên nói: “Tin tưởng tôi, cậu sẽ không sao, chuyện gì cũng chẳng xảy ra với cậu.”

“Đại sư, hôm kia là tôi không đúng, hai ngàn này đại sư cứ nhận đi, chờ tôi khỏi bệnh, tôi sẽ tới cảm ơn ngài đàng hoàng.” Triệu Trung Dương đặt hai nghìn tệ xuống, sau đó cầm điện thoại di động đi ra ngoài.

Lúc này, Triệu Chung Dương vừa cầm điện thoại vừa hét lên đầy phấn khích với người hâm mộ trong phòng livestream.

“Lâm đại sư nói tôi không sao, tôi còn có thể xảy ra chuyện gì cơ chứ.”

“Không phải chỉ là ung thư dạ dày thời kỳ đầu thôi sao, Dương tôi có ngán gì ai. Sau này tôi còn có hai ba cái ngân hàng đầu tư đấy, mấy người ai muốn làm thông gia với Dương tôi, mau tặng lễ vật đi nào.”

…

“Anh Dương, đỉnh của chóp….”

“Anh Dương chiến quá…”

“Nhạc phụ tại thượng, mau nhận hỏa tiễn của con đi. ”

…

Người dân xung quanh sững sờ, thằng hề này quả thật rất lạc quan.

Lâm Phàm bất lực lắc đầu, giữ vững tâm thế hiện tại, nếu hắn thực sự có chuyện, ông đây sẽ livestream ăn phân.

Chương 102: Đây là tiên nhân khiêu sao? (1)

Buổi tối, đóng cửa lại.

Lâm Phàm lái chiếc xe Mercedes-Benz miễn phí trong tay dạo một vòng nội thành rồi trở về nhà.

Chiếc xe này rất hợp với Lâm Phàm nhưng chỗ ở của hắn có chút nhỏ hẹp, xem ra hắn cần phải tìm một chỗ khác rộng rãi hơn.

Chiếc Mercedes-Benz dừng ở ngoài sân, thu hút sự chú ý của đám hàng xóm, lão Vương nhà bên cạnh vô cùng ghen tị. Không biết tên nhóc này đạp trúng vận cứt chó gì lại có thể lái được chiếc xe sang như vậy.

Đánh răng rửa mặt xong, nằm trên giường hắn lấy điện thoại di động ra mở WeChat, trong khung chat cô gái tên Hoắc Hàm

kia gửi cho hắn cả trăm tin nhắn, cô gái này cũng quá biến thái rồi đi, có điều tinh thần thật đáng khen nha.

“Ông chủ nhỏ, anh mau trả lời tôi đi, anh có tin tôi giết chết anh không.”

“Đói chết tôi rồi, đói chết tôi rồi, còn không ăn bánh kếp tôi thật sự sẽ chết đói đó.”

“Cầu xin anh đó, anh mau nói cho tôi biết, anh đang ở đâu đi.”

…

Thông tin trên WeChat về cơ bản đều là những thứ như vậy, Lâm Phàm cũng lười trả lời. Hắn chính là nam thần lạnh lùng nào có dễ dàng như vậy nói cho đối phương biết thông tin của mình chứ.

Nhưng mà nghĩ đến bánh kếp, Lâm Phàm chính mình cũng cảm thấy có chút dư vị, hương vị kia đích thực khó nói.

Còn có một tin nhắn WeChat khác được gửi tới từ Trần Hâm Y.

Nhấp mở xem là một vài ảnh sân khấu, mặc trang phục thời kỳ dân quốc, trông rất đẹp mắt.

SpongeBob SquarePants kawaii: “Đại sư, tôi cùng cô bạn thân đã ở trường quay rồi, đây đều là ảnh sân khấu, đẹp chứ.”

Lâm Phàm yên lặng xem hết những tấm ảnh sân khấu rồi chỉ trả lời lại một tin nhắn ngắn gọn.

“Không tệ.”

Trần Hâm Y anh ở cách xa đoàn làm phim nhìn thấy tin nhắn trả lời của đại sư, tự nhiên vô cùng hưng phấn lập tức trả lời: “Đại sư, nếu anh thích sau này tôi sẽ gửi thêm cho anh xem.”

Thế nhưng tin nhắn này lại như đá chìm đáy biển, đại sư không trả lời tin nhắn của cô.

WeChat của Lâm Phàm được đặt ở chế độ im lặng và lúc này anh ta đang theo dõi Weibo.

Gần đây xảy ra nhiều chuyện như vậy, không biết lại tăng bao nhiêu fan hâm mộ.

Khi ấn vào xem, Lâm Phàm lập tức vui mừng khi thấy tài khoản đã tăng lên 6 vạn lượt theo dõi, đây là một bước tiến lớn.

Tìm kiếm hot search đã bị thủ tiêu bởi những tin tức mới, trên Internet nơi mặt trời và mặt trăng thay đổi liên tục, hôm nay có lẽ anh rất hot nhưng ngày hôm sau anh lập tức sẽ trở thành người qua đường.

Loại tình huống này không phải là hiếm.

"Nhiều tin nhắn cá nhân (pm) như vậy sao?" Lâm Phàm nghẹn họng nhìn trân trối, hộp thư riêng ×999.

Nhấn mở hộp thư, đủ mọi vấn đề.

Có kẻ tự xưng thầy bói tìm hắn xem số.

Có người hỏi hắn đã có bạn gái chưa.

Có kẻ lại nói hắn là thần côn, tuyên truyền mê tín dị đoan.

Thể loại gì cũng có.

Những vấn đề này, Lâm Phàm đều sẽ không trả lời, nói thế nào đi nữa thì bây giờ hắn cũng là người nổi tiếng nha. Nhưng vì để thu hút càng nhiều khách hàng, Lâm Phàm gửi một tin nhắn.

"Weibo không tiếp nhận xem bói, nếu cần xin mời đến: Lâm đại sư, số 8861, khu phố Vân Lý, thành phố Thượng Hải."

Ngay sau khi Weibo của Lâm Phàm được đăng tải, liền có không ít người bình luận và một trong số những bình luận trên đã được hàng nghìn lượt like chỉ trong nháy mắt, cái này mẹ nó không phải là quá hack rồi sao.

Nhưng khi thấy tên người bình luận, Lâm Phàm cũng coi như thực sự tin phục.

Thu Đao Chặt Cá: "Chống mê tín dị đoan là trách nhiệm của mỗi người, thần côn mau cút khỏi weibo." 6785 lượt thích.

Đến cùng là cái quần què gì đang xảy ra với cái tên Thu Đao Chặt Cá này vậy? Mình rốt cuộc đã làm việc gì có lỗi với anh ta mà cái tên chết bầm này ngày nào cũng bôi đen mình, chẳng lẽ bôi đen đến ghiền rồi hay sao?

Lâm Phàm lên mạng tìm kiếm và tìm thấy trang web của cái tên này.

Thu Đao mạng thuỷ quân.

Các hạng mục dịch vụ:

Dịch vụ quảng bá mạng.

Dịch vụ thủy quân mạng.

Tích hợp các dịch vụ tiếp thị mạng.

QQ liên hệ: 137118325.

Bên cạnh còn có một tấm hình một người nặng 300 cân, nụ cười chẳng khác gì đứa trẻ thiểu năng, Lâm Phàm tỉ mỉ nhìn một chút, yên lặng thêm cái QQ này.

Lâm Phàm cũng muốn cùng cái tên này nói chuyện một chút. Hôm nay trời cũng đã tối rồi, anh không mệt nhưng tôi mệt.

Lâm Phàm: "Thu Đao Chặt Cá?"

Không lâu sau, tin nhắn đã được trả lời.

Thu Đao Chặt Cá: "Xin hỏi có chuyện gì? Nếu như muốn quảng bá thì nhấn số 1, muốn thủy quân thì nhấn số 2, muốn tiếp thị nhấn số 3. Còn nếu muốn nói chuyện phiếm, một chữ một đồng, không có tiền xin mời rẽ trái."

Lúc này ở trong một căn phòng.

Thu Đao Chặt Cá đang mặc quần áo, chuẩn bị đi ra ngoài.

Vừa nãy, một cô gái đã chủ động liên lạc, hẹn anh ta ra ngoài gặp mặt, trò chuyện, đi ăn cơm. Hơn nữa đối phương còn chủ động gửi một tấm hình, trông dáng dấp này thật sự rất đẹp, khiến trái tim nhỏ bé của anh ta phải đập loạn nhịp.

Mặc dù làm như vậy có chút có lỗi với Manh Manh, nhưng mà Manh Manh cũng đâu có biết, sợ cái gì chứ.

Đúng lúc này, một tin nhắn hiện lên trên QQ.

"Tôi là Lâm đại sư."

Chương 103: Đây là tiên nhân khiêu sao? (2)

Khi nhìn thấy tin nhắn này, anh ta im lặng một lúc rồi cười lớn. Cơ thể mập mạp của anh ta run lên dữ dội, mười ngón tay giống như xúc xích giăm bông kêu răng rắc.

Thu Đao Chặt Cá: “Ha ha, như thế nào? Là đang lo sợ sao? Đang sợ hãi hửm? Thu Đao tôi đây nói cho anh biết, nếu tôi không có cách nào trấn áp weibo của anh thì từ nay về sau Thu Đao tôi lập tức rút khỏi giới thủy quân.”

Lâm Phàm vốn muốn cùng đối phương trò chuyện tử tế, nhưng đối phương lại tỏ ra quá tự phụ, Lâm Phàm cũng không để tâm ngược lại hắn gửi lại một tin nhắn.

“Bản đại sư xem miễn phí cho anh một quẻ, hôm nay anh gặp xui xẻo chắc rồi.”

Thu Đao: “Cút! Anh mẹ nó mới xui xẻo.”

Chặn luôn không nói nhiều, cái tên rắm thối này còn nghĩ sẽ dọa được tôi sao. Cũng không nhìn thử xem Thu Đao tôi lăn lộn trên mạng xã hội bao nhiêu năm.

Sau đó, Thu Đao Chặt Cá thu dọn một chút, ngắm mình trong gương mỉm cười đầy tự tin.

Thật con mẹ nó đẹp trai.

Tự mê hoặc chính mình.

Lâm Phàm lúc này không còn gì để nói, cái tên Thu Đao Chặt Cá này kiếp trước nhất định là bị mình chém chết nên kiếp này đến đây tìm mình để báo thù đây mà.

“Tốt nhất đừng để tôi thấy anh ngoài đời, bằng không tôi chắc chắn đánh cho anh béo lên bốn trăm cân.” Lâm Phàm tức giận.

Đáng lẽ Weibo của hắn vốn sóng yên biển lặng tràn ngập vô số lời khen ngợi, nhưng đáng tiếc lại bị tên khốn này hắn đầy những bình luận xấu.

Lướt một vòng Weibo xong, Lâm Phàm trực tiếp đi ngủ.

Trong một khách sạn.

Thu Đao Chặt Cá gặp mặt cô gái như ý, hai người dùng bữa và nói chuyện rất vui vẻ. Nhất là khi cô gái nhìn thấy anh chẳng những không có ghét bỏ vì thân hình béo múp của anh, mà còn nói đàn ông mập mạp chút thì sờ mới sướng.

Điều này khiến cho Thu Đao Chặt Cá rất là vui vẻ, cuối cùng cũng gặp được một người phụ nữ ngưỡng mộ anh ta.

Mặc dù mối quan hệ giữa hai người có thể chỉ là tình một đêm.

Nhưng thân là một xử nam Thu Đao Chặt Cá tuyệt đối sẽ không quên người con gái trước mặt đã xem anh như một người đàn ông thực thụ.

Hắn sẽ nhớ suốt đời.

Trong phòng tắm.

Thu Đao Chặt Cá nhanh chóng tắm rửa, cô gái này cũng thật là tình thú, cô ấy nói muốn thay đồ lót gợi cảm nên bảo anh đi tắm trước.

Mặc cho dòng nước lạnh dội qua người nhưng Thu Đao Chặt Cá cảm thấy lòng mình lại như lửa nóng.

Anh ngân nga một bài hát, rất nhanh đã tắm rửa xong.

Ngay cả đồ lót cũng không mặc, chỉ mặc mỗi áo choàng tắm bước ra.

“y, không phải nói thay đồ lót gợi cảm sao?” Thu Đao nhìn cô gái trước mặt nghi ngờ hỏi.

“Tôi quên mang theo mất rồi.” Cô gái nũng nịu nói.

“Quên mang theo rồi thì thôi vậy, bây giờ người ta cũng có chút lo lắng nha, tôi vẫn là lần đầu, anh phải hướng dẫn cho tôi đó nha.” Thu Đao Chặt Cá đã xem vô số bộ phim nhưng lúc này cũng lộ ra vẻ mặt ngại ngùng.

Trên giường, Thu Đao nuốt nước bọt, tự tay cởi quần áo của cô gái ngay lúc anh đang cởi áo khoác ngoài, cửa phòng đột nhiên bị mở ra.

Một đám đông các lão già lao vào.

Thu Đao Chặt Cá nhìn thấy một màn này, trong nháy mắt ngẩn người: “Các người muốn làm gì?”

Một trong những người đàn ông cao to thô kệch đã lao vào đấm cho Thu Đao Chặt Cá ngã xuống giường.

“Thằng chó chết, mày dám lên giường với vợ tao, chán sống rồi hả.”

“Chồng ơi, anh ta cưỡng hiếp em…….” Cô gái khóc rống lên.

“Tôi…….” Thu Đao Chặt Cá nghệt mặt ra, cái này mẹ nó chính là tiên nhân khiêu sao. Nhưng nhìn thấy những người đàn ông cường tráng này, Thu Đao Chặt Cá trong lòng cũng cảm thấy e sợ.

(Tiên Nhân Khiêu: Ngày xưa, phụ nữ đẹp được dùng làm mồi nhử để gài bẫy đàn ông hám sắc nhằm lừa tiền)

Ba trăm cân thịt giống như bùn nhão nằm bất động trên giường.

…

Sáng sớm, không khí trong lành.

Lâm Phàm đánh răng rửa mặt sạch sẽ, vươn vai một cái, đêm qua hắn ngủ quá xá ngon.

Sau khi ra khỏi cửa, bên ngoài có mấy đứa trẻ vây quanh xe của hắn không ngừng tò mò sờ tới sờ lui.

Các thím kế bên nhắc nhở bọn trẻ chú ý đừng làm hư xe.

Khi Lâm Phàm từ trong sân đi ra, mấy người hàng xóm đã vây quanh hắn: “Tiểu Phàm à, phát tài rồi nha, đây là xe xịn đó!”

“Nào có! Đây là được bạn bè tặng thôi.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Lời này đám hàng xóm sẽ không thèm tin đâu, bạn bè nào có thể hào phóng như vậy chứ? Nếu thật sự có thì hãy cho tôi với một mớ đi.

Trong lòng Lão Vương nhà bên cạnh ghen tị nói: “Cũng không biết là được ai bao nuôi, còn nói cái gì mà bạn bè tặng nữa chứ, ha ha.”

Xe xịn chính là xe xịn, lái rất thoải mái. Trong lòng Lão Vương kia đố kị Lâm Phàm cũng lười tính toán với lão. Ngược lại, hắn còn phải khoe khoang trước mặt lão một chút để làm để lão đau lòng một phen.

Bên trong cửa hàng.

Tạm thời không có ai, khi thấy tình hình trên weibo thì Lâm Phàm như phát nổ.

Cái tên Thu Đao Chặt Cá này lại lên cơn điên gì vậy? Thế mà lại viết hàng trăm nghìn bình luận bôi đen mình chỉ trong một đêm .

“Đồ lừa đảo, đại lừa đảo.”

“Đây chính là một tên thần côn, mọi người tuyệt đối không được tin.”

…….

Chương 104: Bắt Sống Ông Chủ Nhỏ (1)

“Tên thần côn đáng ghét này đã gạt tôi hết mấy vạn.”

Quẻ bói tối qua của hắn chắc chắn 100% là đúng rồi, Lâm Phàm đã sớm tính ra cái tên này chết tiệt này sẽ gặp xui xẻo. Với tình hình hôm nay thì e là chuyện tối qua đã gây ra cho anh ta không ít đả kích.

Có điều là mọi việc không nằm ngoài dự đoán của Lâm Phàm.

Chuyện xảy ra đêm qua là một đòn giáng mạnh mẽ đối với anh ta.

Vốn dĩ anh ta cho rằng đây chỉ là cuộc hẹn với một người phụ nữ xinh đẹp, nhưng không ngờ tới đó vậy mà lại là một cái bẫy “tiên nhân khiêu” và điệu nhảy này phải trả cái giá 3 vạn tệ.

Cuối cùng, Thu Đao Chặt Cá đẩy hết mọi nguyên nhân lên đầu Lâm Phàm.

Vì vậy, anh ta thức cả đêm để vật lộn trên Weibo của Lâm Phàm.

“Ài! Đứa nhỏ này hết thuốc chữa rồi.” Lâm Phàm còn có thể nói gì nữa đây, mặc kệ cho anh ta muốn làm gì thì làm đi, để cho anh ta phát tiết một chút nếu không thì tuyến tiền liệt sẽ vì bị kìm nén quá mức mà sẽ trướng đến nổ tung mất.

Điền Thần Côn nhàn nhã ngồi đó nhìn Lâm Phàm tự lẩm bẩm một mình, cảm thấy thật kỳ quái. Nhưng ông ta cũng đã quen với việc này rồi.

Lúc này, Lâm Phàm đang nghiên cứu cuốn bách khoa toàn thư.

Kiến thức trong cuốn bách khoa toàn thư này được phân ra rất nhiều loại, có kiến thức nhỏ, có kiến thức lớn, điểm Bách Khoa toàn thư hiện tại chỉ có 13 điểm. Muốn tự mình mở mang có chọn lọc thì thực sự là không có khả năng.

A!

Lúc này, Lâm Phàm chợt nảy ra một ý nghĩ, một vài kiến thức lớn có thể lần lượt phân thành các kiến thức nhỏ rồi nhỏ hơn

nữa, cái này xem ra cũng có chút thú vị nha.

Ví dụ như thể loại ngôn ngữ, đây vốn là một kiến thức lớn, nhưng khi động não suy nghĩ thì thể loại ngôn ngữ này lại xuất hiện rất nhiều phân nhánh.

Tiếng Trung, tiếng Anh, tiếng Đức, tiếng Nhật, tiếng Hàn…….

Đằng sau những ngôn ngữ nhỏ này là giá cả niêm yết, cần tiêu hao là 20 điểm điểm Bách Khoa để mở ra kiến thức hiện tại.

Ở thể loại y học.

Có Trung y, Tây y.

Khi mở thêm phân loại về kiến thức Trung y thì nó lại được chia thành vô số chuyên ngành chẳng hạn như dược lý, châm cứu, xoa bóp… Và nhiều kiến thức nhỏ khác, mà những kiến thức này đắt giá hơn nhiều so với ngôn ngữ, nó đòi hỏi tới 100 điểm bách khoa toàn thư.

Lúc này, Lâm Phàm làm không biết chán, liên tiếp bấm mở vào vô số danh mục phân loại để nghiên cứu. Nhưng khi ấn mở vào kiến thức tiên hiệp thì điểm Bách Khoa yêu cầu là một con số mênh mông, đơn giản chính là khiến người ta cay con mắt, không dám mà nhìn thẳng.

“Ông chủ nhỏ…….”

Lâm Phàm đang đắm chìm trong biển kiến thức thì đột nhiên hắn bị thu hút bởi giọng nói này.

Cái biệt danh ‘Ông chủ nhỏ’ này đã rất lâu rồi không dùng đến.

“Đúng thật là Ông chủ nhỏ.”

Trên con phố bên ngoài cửa hàng, một cô gái ăn mặc trẻ trung vốn dĩ tới đây để dạo phố nhưng khi ánh mắt lướt qua một cửa hàng thì cô ta lập tức nhìn không rời mắt.

Trong tiệm, người thanh niên nằm ở trên ghế kia còn không phải chính là ông chủ nhỏ mà cô đang cực khổ tìm kiếm bấy lâu nay hay sao.

Hoắc Hàm lúc này xúc động, lập tức chạy vào trong cửa hàng, hai tay chống ở trên bàn, cặp bưởi căng tròn trước ngực lắc lư lên xuống không ngừng.

“Ông chủ nhỏ, tôi tìm được anh rồi! Tại sao anh lại không trả lời tin nhắn của tôi vậy?” Giờ phút này Hoắc Hàm nổi giận đùng đùng, giống như một con mèo giận dữ tóc tai cũng sắp dựng đứng hết cả lên.

“Anh nói xem, anh còn có lương tâm nữa hay không? Anh đã cướp lấy trái tim của người ta rồi lại tàn nhẫn bỏ rơi người ta. Anh nói xem anh có phải là đàn ông nữa không hả? ” Hoắc Hàm không ngừng oán trách.

Điền Thần Côn nghe những lời này trong lòng cảm thấy vô cùng đau đớn, lại là một đại mỹ nữ.

Hơn nữa nghe qua thì có vẻ như còn bị tên nhóc này bán bơ.

Lâm Phàm kinh ngạc nhìn Hoắc Hàm, cô gái này cũng quá mãnh liệt rồi, Không ngờ hắn lại gặp phải cô ta.

“Dừng lại! Cô muốn làm gì?” Lâm Phàm hỏi.

“Tôi muốn ăn bánh kếp!” Hoắc Hàm không hề do dự nói.

Lâm Phàm xòe bàn tay: “Cô xem! Hiện tại tôi đã đổi nghề rồi, không còn bán bánh kếp nữa. Hay là để tôi xem cho cô một quẻ nhé?”

“Ông chủ nhỏ, tay nghề của anh tốt như vậy, tại sao lại đổi nghề chứ? Không thì anh làm cho tôi một cái bánh kếp thì tôi sẽ đến xem bói, có được không?” Hoắc Hàm nói.

Cô đã bị giày vò mấy ngày nay, cảm thấy cuộc sống của mình thật trống rỗng trong những ngày không có bánh kếp.

“Người đẹp à, tôi thật sự đổi nghề rồi.” Lâm Phàm quả quyết nói.

“Ông chủ nhỏ, anh rốt cuộc là muốn thế nào mới chịu làm bánh kếp cho tôi đây.” Hoắc Hàm hỏi, hôm nay gặp ông chủ nhỏ dù thế nào đi nữa cũng không thể dễ dàng buông tha cho anh ta được.

Không ăn được bánh kếp, thề không bỏ cuộc.

Lâm Phàm lúc này thật đúng là không biết nên nói gì, nên nói cô ta quá mãnh liệt hay nên nói là ngang ngược đây, nhất thời hắn cũng bó tay chẳng biết phải xử lý như thế nào.

Đúng lúc này, một đám dân chúng vây quanh.

Chương 105: Bắt Sống Ông Chủ Nhỏ (2)

Điền Thần Côn lập tức ra ngoài bắt đầu lại phát thẻ số .

“Lâm đại sư, bọn tôi tới rồi, hôm nay dù thế nào thì cũng phải rút trúng tôi nha.”

“Đợi lát nữa ai rút thăm được thì tôi sẽ mua lại với giá 300 tệ.”

“Ha ha, 300 tệ mà nghĩ muốn mua, ông cũng quá xem thường trình độ của Lâm đại sư rồi đó.”

…….

“Người đẹp, cô xem việc làm ăn của tôi rất bận rộn. Tôi thật sự không thể làm bánh kếp cho cô được.” Lâm Phàm chỉ ra bên ngoài nói.

Hoắc Hàm mắt chữ a miệng chữ o nhìn đám người ở bên ngoài, đây cũng quá là lừa người đi, một cửa hàng xem bói lại còn phải xếp hàng để nhận số.

Lúc này Hoắc Hàm chìm vào im lặng, sau đó liếc mắt nhìn ông chủ nhỏ một cái rồi đi ra ngoài cửa.

Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng chịu rời đi.

Nhưng mà Lâm Phàm không biết được rằng đây mới chỉ là khởi đầu.

“Ông chủ nhỏ đáng ghét, tôi nhất định muốn anh phải tiếp tục làm bánh kếp. Mặc dù làm bánh kếp sẽ khiến cho anh không tìm được bạn gái nhưng nếu hầu hạ tốt cho dạ dày của bảo bối tôi thì tôi cũng không ngại cho anh cơ hội theo đuổi đâu nha.”

Không lâu sau, Hoắc Hàm trở lại công ty, cô cầm điện thoại di động nhấn vào một nhóm chat.

Nhóm chat tên: Tìm ông chủ nhỏ.

Nhân số: 200.

Hoắc Hàm: “Tôi đã tìm thấy ông chủ nhỏ.”

Ban đâu nhóm chết không một người nói chuyện, bây giờ lại đột nhiên náo nhiệt hẳn lên.

Thị dân phố 1: “Ở nơi nào? Ông chủ nhỏ đi nơi nào bày sạp rồi?”

Thị dân phố 2: “Ông chủ nhỏ khiến chúng ta tìm thật là cực khổ nha, kể từ sau ngày đó giống như là đã mất tích luôn vậy.”

Thị dân 3: “Chủ nhóm xinh đẹp à, ông chủ nhỏ đến cùng là đang ở đâu vậy? Đã lâu tôi không được ăn bánh kếp của ông chủ nhỏ rồi, tôi thực sự chịu hết nổi rồi đó.”

Hoắc Hàm: “Tôi gặp ông chủ nhỏ trên phố Vân Lý nhưng mà ông chủ nhỏ đã đổi nghề rồi. Bây giờ anh ta làm nghề bói toán, cho dù tôi cầu xin ra sao thì anh ta cũng không chịu đồng ý làm bánh cho tôi.”

Thị dân 4: “Cái đệch! ông chủ nhỏ vậy mà lại đi xem bói sao? Như vậy sao được chứ, mọi người cần phải đưa anh ấy về chính đạo, không thể để anh ấy lầm đường lạc lối được nữa.”

Thị dân 5: “Tôi đề nghị mọi người tập hợp, mang ông chủ kéo trở về đi.”

Hoắc Hàm: “Tôi tán thành! Người đông sức mạnh lớn, vì bánh kếp của chúng ta, chúng ta nhất định phải chủ động xuất kích. Bây giờ tôi phân công nhiệm vụ, mọi người phối hợp một chút.”

“Không thành vấn đề! Mọi chuyện nghe theo sự chỉ huy của chủ nhóm, vì bánh kếp, chúng ta phải chiến đấu đến cùng.”

“Quyết tâm bắt sống ông chủ nhỏ về, để anh ấy quay lại chính đạo.”

“Cố lên!”

“Nhiệm vụ lần này mang tên: Bắt sống ông chủ nhỏ.”

Mà lúc này, Lâm Phàm đang nhàn nhã uống trà và rất chi là hưởng thụ.

Tuyệt nhiên vẫn chưa biết chuyện lớn sắp xảy ra.

“Đại sư, cậu quả thật là thần thông.” Một ông già khâm phục nói.

“Chỉ cần giữ tâm thái bình thường, việc to hóa nhỏ việc nhỏ hóa không, trở về khuyên nhủ con trai ông hãy bình tĩnh thì sắp tới mọi chuyện sẽ có chuyển biến.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

“Tôi hiểu rồi, cảm ơn đại sư.” Ông lão thả xuống vài tờ tiền rồi hài lòng rời đi.

Ra tới cửa, ông lão giơ ngón cái lên với những người dân xung quanh nói: “Lâm đại sư đúng là Lâm đại sư! Chuyện gì tôi cũng chưa nói mà cậu ta chỉ cần liếc mắt đã nhìn thấu, thật phục sát đất.”

“Ngài quả là may mắn”

Đám thị dân xếp hàng ngưỡng mộ nói.

Đồng thời lòng tin tưởng vào trình độ của Lâm đại sư càng thêm vững chắc.

Đến đây xem bói, nói cái nào trúng cái đó, quả nhiên thần thông hơn người.

Lâm Phàm nhấp một ngụm trà, nét mặt nhàn nhã: “Tiếp theo, số 33.”

Mỗi ngày đều cố định số người vì thế Lâm Phàm vô cùng thảnh thơi, một chút cảm giác mệt nhọc cũng đều không có. Thậm chí hắn còn nghĩ nếu cứ làm việc như thế này cả đời thì kể ra cũng tốt.

Tuy nhiên cái ý nghĩ này cũng chỉ thoáng qua nhất thời mà thôi.

“Số 33! Là tôi, tôi được chọn trúng rồi.” Một chàng trai trẻ tuổi la lên đầy phấn khích trong đám thị dân đang xếp hàng.

Chàng trai này đã phỏng vấn rất nhiều công ty, nhưng đều bị từ chối khiến cậu ta dần mất niềm tin vào tương lai, sau này nghe nói ‘Lâm đại sư’ bói rất chuẩn nên đã ở đây xếp hàng suốt ba ngày liền.

“Chàng trai trẻ, bán thẻ số cho tôi, tôi sẽ trả cậu 1,000 tệ.” Một ông chủ người địa phương lập tức hét lên.

“Không bán!” Chàng trai trẻ nắm chặt thẻ số trong tay, chuyện này liên quan đến tương lai của cậu ta, 1,000 tệ mà nghĩ có thể khiến cậu ta đem cơ hộ của mình đi bán sao? Nằm mơ còn dễ hơn đấy.

Chàng trai lần này đến để bói sự nghiệp nhưng khi Lâm Phàm chuẩn bị mở miệng thì bên ngoài bỗng có tiếng ồn ào truyền

đến.

Tiếng khua chiêng gõ trống và tiếng la hét inh ỏi ầm trời.

“Chuyện gì vậy?” Lâm Phàm có chút ngạc nhiên: “Thần côn, bên ngoài đã xảy ra chuyện gì sao? Có cửa hàng nào mới khai trương hả?”

“Không phải đâu! Hình như đây là đang nhắm về phía chúng ta.” Điền Thần Côn liếc nhìn rồi kinh ngạc nói.

Nhắm về phía chúng ta tới?

Chương 106: Bất cứ khi nào cũng có thể bị làm khiên đỡ

Lâm Phàm ngẫm nghĩ một lúc, gần đây dường như hắn không hề làm ra chuyện gì lớn, cũng không oán trời trách người chuyện gì sao lại gây nên náo nhiệt thế này kia chứ.

Nhưng vào lúc này, một giọng nói vang lên khiến cho Lâm Phàm chết lặng.

“Ông chủ nhỏ ở đây…….”

Không cần phải nói nhiều, chỉ với ba chữ ‘Ông chủ nhỏ’ này thì Lâm Phàm đã hiểu chuyện gì đang diễn ra rồi.

“Đại sư, còn có thể xem bói không?” Chàng trai hoang mang hỏi.

“Chờ chút, tôi e là có chút chuyện.” Lâm Phàm nói, sau đó đứng lên dừng ở cửa.

Khi nhìn thấy nhóm người trước mặt, hắn lộ rõ vẻ sững sờ.

Toàn bộ các chủ cửa hàng xung quanh đều tụ tập trước cửa.

“Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra ở đây thế? Tại sao gần đây phố Vân Lý lại trở nên náo nhiệt như vậy?” Ông chủ tiệm giày khó hiểu.

“Hình như lại là hướng về phía cửa hàng của Lâm đại sư đấy!” Ông chủ tiệm trà sữa nói.

“Cái tên Lâm đại sư này đến cùng có lai lịch ra sao? Mà luôn gây ra động tĩnh lớn như vậy?”

…….

Tất cả mọi người đều cảm thấy khó hiểu, bọn họ hoàn toàn đã bị vị ‘Lâm đại sư’ này thuyết phục. Từ lúc cửa hàng của hắn khai trương đến bây giờ còn chưa tới nửa tháng mà đã khiến cho gà bay chó sủa như vậy, quả là lợi hại.

Điền Thần Côn bị tình huống này làm cho hoảng sợ nói: “Nhóc con, cậu lại gây ra chuyện gì nữa rồi?”

“Ông nói xem tôi có thể làm ra cái gì được đây?” Lâm Phàm hỏi ngược lại.

“Vậy thì cái này…….” Điền Thần Côn chỉ vào đám người kia lời còn chưa kịp nói xong liền bị khí thế trước mắt làm cho kinh hãi.

“Ông chủ nhỏ, bọn tôi thật không dễ dàng gì mới tìm được anh nha.” Một người đàn ông trung niên nói.

“Ông chủ nhỏ, anh không biết đâu, từ sau khi anh nghỉ bán bánh, trong khoảng thời gian này bọn tôi đã bị dày vò không ít. So với bánh kếp do đích thân anh làm thì những quầy hàng bánh kếp ven đường kia đều dở như cớt.”

“Vợ tôi ngày nào cũng không ngừng nhắc tới bánh kếp của ông chủ nhỏ.”

Trong lúc đám người mồm năm miệng mười vẫn đang lải nhải thì bên này, Lâm Phàm chớp chớp mắt vẻ mặt bối rối.

Cái quần què gì đây, trên đời nào có chuyện như vậy chứ.

Không phải chỉ là bánh kếp thôi sao? Có cần thiết phải huy động nhiều người tới bao vây hắn như vậy hay không?

Xem!

Đến xe bánh kếp cũng được đẩy đến tận đây, cái này là tìm ở đâu ra vậy hả trời?

Lâm Phàm không biết rằng có một số khách hàng trung thành của bánh kếp vì để được ăn bánh ngay trong ngày liền gốp vốn để đi tìm những người bán hàng rong và mua lại công cụ của họ.

Nếu như Lâm Phàm mà biết thì hắn nhất định sẽ phun ra một ngụm máu. Chỉ vì một cái bánh kếp mà có cần phải làm đến

mức long trời nở đất như vậy không?

Nhưng muốn trách thì chỉ có thể trách Lâm Phàm đã quá xem thường sức hút của những chiếc bánh kếp đó.

Kiến thức của cuốn bách khoa toàn thư này có thể đơn giản như vậy sao?

Món bánh kếp này có thể nói là ngon nhất quả đất, ăn một lần là nhớ mãi không quên.

Hoắc Hàm đứng ở trong đám người, việc mà cô ta có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu đây thôi.

Hi vọng có thể dùng quyết tâm của số đông để làm ông chủ nhỏ cảm động mà quay về con đường đúng đắn, tiếp tục bán bánh kếp.

"Mọi người, xin hãy im lặng." Lâm Phàm hết cách nên đành phải chậm rãi loại bỏ ý định của bọn họ.

Lúc này, những người thị dân đang chờ Lâm đại sư xem bói cũng cảm thấy bối rối.

Lâm đại sư không phải chỉ là một thầy bói thôi sao? Từ khi nào lại gặp rắc rối với bánh kếp chứ?

Hơn nữa cái đám người chết tiệt này không phải là chạy tới nhầm chỗ rồi chứ? Chỉ là bánh kếp thôi mà? Có cần phải làm quá lên như vậy không?

"Bây giờ tôi đã đổi nghề rồi và không còn bán bánh kếp nữa. Xin mọi người hãy thông cảm." Lâm Phàm giải thích.

Những thị dân đang chờ bánh kếp nghe ông chủ nhỏ nói như vậy thì sao có thể chấp nhận được.

"Ông chủ nhỏ, bánh kếp của anh thật sự rất ngon, nếu anh tăng giá cho dù là 100 tệ thì bọn tôi cũng đồng ý mua."

"Đúng vậy đó, xem bói thì có triển vọng gì chứ? sao có thể tốt bằng bán bánh kếp được chứ."

"Ông chủ nhỏ, anh tuyệt đối đừng lầm đường lạc lối, làm bánh kếp mới là nghề chính của anh, làm sao mà anh có thể nói bỏ liền bỏ như vậy được?"

Đám thị dân thuộc tiểu đội bánh kếp hết lời khuyên bảo.

Thế nhưng đối với những người đang chờ Lâm đại sư xem bói mà nói thì chẳng hề vui.

“Các người đang làm cái quái gì vậy? Lâm đại sư là thiên tài học thức, các người muốn ăn bánh kếp thì đi chỗ khác mua không phải là được rồi sao?”

“Đúng đó! Bánh kếp thì có triển vọng cái khỉ gì? Lâm đại sư bây giờ chính là đại sư, các người mau cút đi, đừng cản trở việc xem bói của bọn tôi.”

“Lâm đại sư người ta cũng đã nói sẽ không làm bánh kếp nữa, đám người các người sao còn gây khó dễ cho người ta như vậy.”

“Ăn hàng thì mỗi năm đều có, hôm nay còn lại nhiều như vậy, chưa từng thấy kiểu như các người.”

Những thị dân chờ Lâm Phàm xem bói đều đã hết kiên nhẫn, bán bánh kếp thì có triển vọng khỉ gió gì?

Hãy nhìn xem, hiện tại Lâm đại sư tiếng tăm lẫy lừng, mỗi ngày không biết có bao nhiêu người đến gặp Lâm đại sư để xem bói.

Chương 107: Có cần làm quá như vậy không? (1)

Một vài chàng trai, cô gái đang đi dạo trên phố Vân Lý nhìn thấy cảnh tượng kỳ là trước mắt bèn lấy điện thoại di động ra quay video.

“Trên thế gian này chuyện kì lạ gì cũng có, một vị thầy bói vậy mà lại cùng bánh kếp có liên quan.”

Một chàng trai không tin vào mấy thứ mê tín dị đoan vừa cười vừa nói.

“Ầy! Nhìn xem! Bây giờ thật giả lẫn lộn, đây có lẽ cũng chỉ là một trong những vô số các thủ đoạn bịp bợm mới mà thôi.”

“Chúng ta mau ghi hình lại rồi đăng lên mạng đi.”

…….

Lâm Phàm lúc này cũng bó tay hết cách.

“Nhóc con, tôi thấy cậu vẫn nên nhanh chóng nghĩ cách giải quyết đi, mùi thuốc súng toả ra tràn lan cả rồi này.” Điền Thần Côn thì thầm nói.

“Tôi cũng thấy vậy.” Lâm Phàm gật đầu nói. Nếu giải quyết không tốt nói không chừng khả năng hai bên sẽ lao vào đánh nhau một trận mất.

“Ê, cái người này nói chuyện kiểu gì vậy? Ông chủ nhỏ người ta tuổi đời còn trẻ vậy mà lại bị đám người mê tín dị đoan các người kéo chân, về sau càng làm càng sai các người kêu ông chủ nhỏ phải làm sao đây!” Một người đàn ông vạm vỡ quát.

Anh ta là khách hàng trung thành của món bánh kếp, ngoại trừ mùi vị bánh kếp của ông chủ nhỏ, những chỗ khác đều cắn một miếng thì đã phải nôn ra, thật là sỉ nhục mùi vị mà ông chủ nhỏ để lại trong lòng bọn họ.

“Bánh kếp thì có thể có tương lai gì? Lâm đại sư đây chính là chân tài thực học, tính đâu chuẩn đó. Các người đến từ đâu thì nhanh nhanh quay trở lại nơi đó đi, đừng có làm chậm trễ Lâm đại sư xem bói!” Đại đội thị dân xem bói trả lời.

“Mấy người các người mới phải nên đi đó! Các người từng ăn bánh kếp của ông chủ nhỏ chưa? Chưa từng ăn thì đừng có lên tiếng, đây là mỹ vị có thể vươn tầm quốc tế đấy!”

“Lại còn vươn tầm ra quốc tế? Lừa ai vậy? Bên đường có nhiều quán bánh kếp như vậy đã có chỗ nào vươn tầm quốc tế chưa?”

“Không tin đúng không?”

“Tôi đúng là thật sự không tin!”

….

Đây đều là chuyện quái quỷ gì vậy?

Đừng nói Điền Thần Côn, ngay cả Lâm Phàm cũng cảm thấy thế giới này trở nên có chút đáng sợ rồi.

Với tình hình hiện tại, nếu không ngăn lại hai bên rất có khả năng từ xung đột bằng lời nói biến thành xung đột bằng vũ lực mất, tới mức đó thật thì vui cả làng luôn.

Lên tiêu đề tin tức là chuyện đơn giản, ngay cả tên của tiêu đề cũng nghĩ xong hết rồi.

‘Bàn luận về tầm quan trọng của bánh kếp và bói toán, một lời không hợp thì nổ ra xung đột.’

Lâm Phàm có chút xúc động, đôi khi con người mà quá xuất sắc cũng là một cái tội.

“Mọi người yên lặng.” Lúc này Hoắc Hàm mới đứng dậy, cho dù là một cô gái nhỏ nhưng cũng rất có uy nghiêm, chỉ một câu nói thôi là tiểu đội bánh kếp lập tức yên lặng.

Chủ nhóm đã lên tiếng, sao họ có thể không nghe.

“Ông chủ nhỏ, làm ơn đi chúng tôi đều là những người hâm mộ trung thành của anh, anh có thể tiếp tục bán bánh kếp được không?” Hoắc Hàm làm nũng nói, giống như đang cố gắng khiến ông chủ nhỏ hồi tâm chuyển ý.

Các thành viên đội bánh kếp cũng cười thầm trong lòng.

Chủ nhóm đã đích thân ra tay còn không thắng được chắc?

Chủ nhóm chính là một mỹ nữ đó nha, ông chủ nhỏ này lại tràn đầy nhựa sống nên nhất định sẽ phải mềm lòng thôi.

“Không được! Bán bánh kếp không có tương lai đâu! Đại sư, anh không thể nghe lời cô ấy được!” Lúc này, từ trong tiểu đội bói toán một mỹ nữ khác bước ra, mặc dù dung mạo của cô gái xinh đẹp này kém hơn Hoắc Hàm một chút. Thế nhưng thân hình và khí chất của cô ấy khiến bao trái tim đàn ông cũng phải loạn nhịp.

Đối với các thành viên của đội bánh kếp mà nói, đội bói toán có thể xuất ra một người như vậy cũng đã là một đối thủ nặng ký, không biết chủ nhóm có thể trấn áp được đối phương hay không.

Cả hai bên đều đã phái ra đại diện rất có thực lực.

Nhìn hai mỹ nữ trước mặt, Điền Thần Côn không khỏi nuốt nước miếng, thật xinh đẹp a.

Lâm Phàm nghe mà nhức cái đầu rồi đấy!

“Cô còn nhỏ tuổi như vậy sao có thể tin mấy cái việc mê tín này? Bánh kếp ông chủ nhỏ làm có thể nói là mỹ vị nhân gian.

Cô có biết là cô đang giết chết một nhà ẩm thực gia hàng đầu từ trong trứng nước hay không hả?!!" Hoắc Hàm hai tay chống nạnh tranh luận với đối phương.

"Hứ, đại sư đây là một thần toán đó cô có biết không. Chỉ cần có đại sư chỉ điểm nhân sinh giống như có một ngọn hải đăng dẫn đường, dẫn dắt chúng ta tiến lên phía trước!!!" Mỹ nữ kia phản bác.

….

Tất cả quần chúng chứng kiến đều sửng sốt, mỗi người đều ngơ luôn rồi.

Tình huống này có chút không thật rồi nha?? Một người là thầy bói sao lại liên quan đến làm bánh kếp?

Tuy nhiên những chủ cửa hàng lại phục sát đất.

Đại sư đúng là đại sư, quả nhiên là lợi hại!

"Đều im lặng hết cho tôi." Lâm Phàm đứng giữa hai bên, nếu chuyện này không được giải quyết hắn thực sự không biết sẽ xảy ra chuyện gì tiếp theo nữa.

"Các người để tôi suy nghĩ một chút đã"

Đối với chuyện này, Lâm Phàm bắt buộc phải nghĩ ra một biện pháp đối phó hoàn hảo.

Hiện tại, nhiệm vụ thần toán vẫn chưa hoàn thành, chắc chắn không thể bỏ cuộc được.

Chẳng qua, ma thuật của những chiếc bánh kếp cũng quá mạnh, vậy mà lại gây ra loại tình huống không thể xảy ra như vậy.

Đã bao giờ thấy hàng trăm người ăn bánh kếp đoàn kết cùng nhau thuyết phục ông chủ đổi nghề chưa?

Chuyện này, đặt ở toàn thế giới cũng chưa từng xảy ra bao giờ!!!.

Nếu như để người ngoại quốc nhìn thấy, tuyệt đối sẽ phải kinh ngạc một trận…….

"Thật là một quốc gia thần kỳ và vĩ đại!!!"

Đúng lúc này, Lâm Phàm linh quang chợt lóe, nghĩ tới một biện pháp hay.

“Đợi chút!”

Mọi người không biết ông chủ nhỏ định làm gì, nhưng họ thấy Lâm Phàm đi vào một cửa hàng in ấn, sau khoảng mười phút thì hắn cầm một tờ giấy lớn trong tay bước ra.

Lâm Phàm nghĩ kỹ rồi.

Đã muốn ăn bánh kếp thì phải nắm được kiến thức về bánh kếp, nếu có thể nâng cao điểm bách khoa vậy thì không còn gì tốt bằng.

Chương 108: Có cần làm quá như vậy không? (2)

Lâm Phàm đưa tờ giấy này cho Điền Thần Côn, để ông dán lên tường.

“Bỏ nghề bói toán là chuyện không thể, nhưng mọi người đã nhiệt tình thế thì tôi cũng không thể không làm gì. Đây là bách khoa toàn thư về kiến thức làm bánh, chỉ cần đủ kiến thức để hiểu thì sẽ được ưu tiên lấy bánh do chính tay tôi làm. Cái này không hạn chế số lượng nhưng mỗi người chỉ có một cơ hội.”

“Sau đó mỗi ngày số lượng giới hạn mười phần, lấy bốc thăm số làm nguyên tắc, đây là sự nhượng bộ lớn nhất của tôi nếu như các người không đồng ý vậy thì tôi cũng hết cách.” Lâm Phàm nói.

“Mười phần! mặc dù ít một chút nhưng có còn hơn không.”

“Chuyện tìm hiểu tri thức này là tình huống gì nữa? Tôi thực tò mò nha.”

….

“Ông chủ nhỏ, anh thật tốt quá đi!!!” Hoắc Hàm kích động đến suýt chút nữa nhào vào trong lòng Lâm Phàm.

Đối với Hoắc Hàm mà nói, đây chính là một loại chiến thắng, cuối cùng bọn họ cũng dùng hành động của mình để cảm hóa

được ông chủ nhỏ. Tuy rằng số lượng có hạn nhưng cũng đủ để có cơ hội tiếp tục ăn món ngon trên đời rồi.

Sau đó, Lâm Phàm tiếp tục bói toán cho mọi người, còn bên kia những người đang chờ bánh kếp thì nhìn nội dung trên tường.

Có người nhíu mày, không hiểu lắm.

Có người thì bỗng nhiên giác ngộ, như thể họ hiểu rất rõ nó.

Đương khi tiếp tục xem bói, những người không liên quan cũng tò mò đứng chờ muốn xem người làm bánh kếp này có gì hấp dẫn mà cư nhiên có nhiều người phát cuồng như vậy thật sự là kỳ lạ.

Trong lúc Lâm Phàm tiếp tục xem bói, những người không được chọn cũng tò mò đứng chờ. Bọn họ muốn xem cái bánh kếp này có gì hấp dẫn, vậy mà lại khiến cho nhiều người phát cuồng như vậy.

….

“Điểm bách khoa +1”

“Điểm bách khoa +1”

…….

Trong chốc lát, điểm bách khoa toàn thư tăng lên 10 điểm, vì vậy hiện tại đã có 23 điểm bách khoa toàn thư.

Quả nhiên…

Sử dụng phương pháp này sẽ làm cho những người này càng tận tâm tìm hiểu kiến thức hơn.

Tuy nhiên, nhiều người như vậy nhưng điểm bách khoa chỉ tăng có mười điểm, rất có khả năng có một số người chưa có hiểu hết.

Xem bói cho 20 người rất nhanh thì kết thúc, Lâm Phàm đứng trước gian hàng bánh kếp.

“Cậu…….”

“Còn có cô ấy…”

“Tổng cộng có mười người, những người đã hiểu nội dung trên tờ đơn này, có thể ưu tiên cầm bánh kếp trước.” Lâm

Phàm nói.

“Quả nhiên, tôi đã thành công rồi.” Hoắc Hàm được xướng tên thì vô cùng kích động, vừa rồi nhìn nội dung trên tường kia cô lập tức cảm thấy đầu mình có chút nhưng nhức.

Nhưng để ăn được những chiếc bánh kếp ngon lành cũng đành phải nhẫn nại, so với công việc còn muốn nghiêm túc hơn, từng chút lĩnh ngộ từng chữ một cuối cùng trời không phụ người có lòng bản thân đã được chọn.

“Ông chủ nhỏ, anh làm sao biết được bọn họ có lĩnh ngộ ra hay không?” Người không được chọn thất vọng nói.

Lâm Phàm cười cười, tiếp đó chỉ chỉ đầu ngón tay: “Lâm đại sư, tôi tính ra được…”

Mọi người: “…”

Cái bánh kếp đầu tiên được lấy ra khỏi lò, Hoắc Hàm hài lòng nhìn đồ ăn trong tay tựa hồ không nỡ nếm thử, lấy điện thoại ra chụp một tấm.

“Cuối cùng cũng được ăn lại bánh kếp của ông chủ nhỏ rồi.” Hoắc Hàm ngửi thấy mùi này liền cảm thấy rất hạnh phúc.

Cô gái lúc nãy đối đầu với Hoắc Hàm khinh bỉ nói: “Chỉ một cái bánh kếp có thể khiến cô thành ra thế này sao, thật là…”

“Nào, cắn một miếng đi tôi không ghét bỏ nước miếng của cô đâu.” Hoắc Hàm tất nhiên là tiếc chiếc bánh kếp trên tay nhưng cô nghĩ ra một cách hay.

Đó chính là để cho cô gái này biết sự lợi hại của bánh kếp do ông chủ nhỏ làm ra, sau đó để cô ta muốn ăn cũng không có mà ăn, đến lúc đó e rằng sẽ rất đẹp mặt nha.

“Ha ha, được thôi.” Cô gái khinh thường cắn một miếng, sau đó lộ ra vẻ mặt nuốt không trôi.

Nhưng khi thật sự cắn một miếng bánh kếp, nét mặt của cô gái thay đổi ngay lập tức.

Hoắc Hàm lập tức lấy lại bánh kếp trong tay, hai mắt cười cong thành vầng trăng sáng.

Lúc này, em gái vừa mới chán ghét đang cảm thấy vị giác của mình như bị một cơn sóng lớn cuốn trôi.

Một mùi thơm khó tả lan tỏa trong miệng.

Với cô gái, cả người như đang lắc lư trên một lớp da giòn khổng lồ, mỗi một chỗ đều cũng tràn ngập hương vị khó quên ấy.

“Đây…….”

Trong nháy mắt, cô gái đột nhiên mở to hai mắt, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc. Cái hương vị này, mùi vị này, cảm giác này.

Chịu không nổi, thật sự là chịu không nổi…

Mỹ vị nhân gian, đây thực sự là mỹ vị nhân gian.

“Cho tôi thêm miếng nữa…” Cô gái nuốt nước bọt, thậm chí quên mất lúc nãy mình đã nói gì.

Hoắc Hàm cầm bánh kếp trong tay, hài lòng cắn một ngụm lớn. Cô gái kia nhìn thấy Hoắc Hàm cắn một miếng bánh kếp, cảm giác cái bánh kếp giống như là một tác phẩm nghệ thuật, vị giác của cô thật sự là không chịu nổi.

“Không cho.” Hoắc Hàm mãn nguyện hưởng thụ, sau đó xoay người rời đi.

“Không… Tôi muốn xếp hàng, tôi muốn ăn bánh kếp, cái mùi vị này thật sự là quá ngon.” Cô gái chịu không nổi nữa mà thốt lên.

Những người không được chọn để xem bói cũng ngây ngẩn trong giây lát khi nhìn thấy tình cảnh trước mắt.

“Thật hay giả vậy, biểu hiện này cũng hơi quá rồi đó…”

Những điều xảy ra sau đó còn khiến họ càng ngạc nhiên hơn, đó chính là những người ăn bánh kếp khác cũng có biểu hiện y như vậy, cứ như bị quỷ ám, biểu cảm của họ thậm chí còn bá đạo hơn cả diễn viên.

“Ngon quá, ngon thật.”

“Nhịn nhiều ngày như vậy, cuối cùng tôi cũng được ăn chiếc bánh kếp mà mình hằng mơ ước.”

“Nếu sau này không được ăn nữa thì nhân sinh còn gì thú vị đây?”

Thậm chí, có người đã rơi nước mắt vì xúc động.

Những người vây xem ca thán trong lòng.

“Có cần làm quá như vậy không?!!”

Chương 109: Một số minh tinh xin hãy tự trọng (1)

Tối đó.

Có một tài khoản Weibo âm thầm lên top xu hướng tìm kiếm.

Chủ nhân của bài đăng này là của một bạn trẻ bình thường không nổi tiếng trên Weibo, nhưng khi tiêu đề có nhắc đến Lâm đại sư thì nó đã thu hút được nhiều sự chú ý.

Tiêu đề: “Những chiếc bánh kếp kỳ diệu được làm bởi Lâm đại sư, và màn biểu diễn của quần chúng xung quanh có thể sánh ngang tầm với ảnh đế đoạt giải Oscar.”

Một đoạn video nhỏ dài 5 phút chỉ trong 1 ngày đã đạt đến 700 nghìn lượt xem và 800 nghìn bình luận.

Steven0625: “Thú vị thật đấy! Một thầy bói cũng có thể bán bánh kếp. Anh ta đã thuê đám quần chúng này bao nhiêu tiền vậy? Diễn xuất cũng rất chân thực cảm giác không hề khoa trương chút nào, tôi cũng muốn thuê một nhóm như vậy.”

Gió Cầu Dạ Bạc: “Đây không phải là Lâm Đại Sư gần đây rất nổi tiếng hay sao? Xem ra sau khi độ hot bị giảm thì hắn lại bắt đầu nghĩ cách thổi phồng bản thân, thật sự rất bá đạo.”

Nick của Hạt Mao: “ Ông đây chính là con Tôm Bì Bì trong đám quần chúng đây, màn biểu diễn của mấy ông chú bà thím này còn lợi hại hơn so với tôi nữa, xem ra phải hỏi thử cái đám người này thuộc công ty biểu diễn nào mới được.”

Hầu hết cư dân mạng đều coi đây là một trò đùa, chỉ có ai ngu mới tin vào chuyện này.

Bản Vô Ái? Nại Hà: “Cái quái gì mà quá lên thế này? Ăn có cái bánh kếp thôi mà làm quá lên như vậy, cảm giác cứ như trong phim ông chủ nhỏ Trung Hoa, sau khi ăn xong sẽ tỏa ra ánh sáng không bằng, các người sao không bay hẳn lên trời luôn đi.”

Chuyên Gia Câu Cá Toán Nê Điếu: “Mọi người đừng phải tin! Lâm đại sư thật sự rất chuẩn đó. Hôm nay tôi có ăn cái bánh kếp đó, hương vị thật sự rất ngon. Nếu không ăn thử một lần thì vĩnh viễn sẽ không bao giờ biết được cảm giác đánh thức vị giác là như thế nào đâu, tôi mê mất rồi ngày mai phải dậy sớm xếp hàng mới được.”

Gió Cầu Dạ Bạc trả lời Chuyên Gia Câu Cá Toán Nê Điếu: “Này người bạn quần chúng, cậu đừng diễn nữa nếu không cậu sẽ chết với tôi đó, lại còn vị giác cái khỉ mốc gì? Làm màu thì có.”

Vương Tiểu Sửu A: “Mọi người đừng không tin! Chuyên Gia Câu Cá Toán Nê Điếu nói đúng đó, Lâm đại sư thật sự rất lợi hại, bói rất chuẩn hơn nữa bánh kếp này dù tôi chưa từng ăn qua nhưng hôm nay tôi có mặt tại hiện trường, mùi hương thật sự không có gì để nói.”

Không lâu sau đó, các bình luận trên bài đăng này bắt đầu nổ ra tranh cãi, 1/3 số người tin, 1/3 số người không tin, phần còn lại thuộc phe trung lập.

Lúc này Lâm Phàm đang ở nhà lướt Weibo, khi thấy mình lại xuất hiện trên hot search thì vẻ mặt rất bình thường, không hề kinh ngạc chút nào.

Có rất nhiều bình luận của cư dân mạng trên Weibo của hắn, có đủ loại câu hỏi kỳ quái.

Mấy ngày qua quả thật đã khiến cho Lâm Phàm nếm trải được thế nào vị ngọt của cuộc sống.

Chỉ trong vài ngày, thu nhập của hắn đã đạt đến con số kinh hoàng 7 vạn tệ. Lâm Phàm trước đây nào dám mơ tưởng điều này. Thế nhưng kể từ khi hắn có được bách khoa toàn thư thì mọi thứ đều thay đổi đến chóng mặt.

Tiếp tục bán bánh kếp cũng khá thú vị, điểm bách khoa toàn thư tăng lên rất nhiều.

Trước đây lúc bán bánh kếp, những thị dân đó không hề lắng nghe lời giải thích của hắn.

Còn bây giờ đã có bảng quảng cáo, số lượng ít, có yêu cầu, muốn ăn thì phải thật sự nghiêm túc tìm hiểu kiến thức này.

Chỉ cần tích lũy đủ kiến thức về bánh kếp thì có thể mở mang thêm thật nhiều phân loại kiến thức khác. Đến lúc đó ….. hehe, không thể tưởng tượng nổi.

Lúc này Lâm Phàm đã đăng một bài đăng trên Weibo.

“Bói toán là nghề chính, bán bánh kếp là nghề phụ. Nếu bạn muốn thưởng thức những chiếc bánh kếp ngon nhức nách thì xin mời đến địa chỉ số 8861 phố Vân Lý.

Ngay khi bài đăng được đăng tải lên thì đã lập tức thu hút không ít bình luận từ cư dân mạng.

Mà nổi bật nhất trong đó chính là của Thu Đao Chặt Cá, cái tên khốn này bộc phát sức chiến đấu tràn trề vô tận, điên cuồng trả lời bên dưới Weibo của Lâm Phàm.

Nhìn thấy những bình luận này, Lâm Phàm chỉ có thể lắc đầu ngao ngán. Cái tên nhóc điên rồ này, cứ để nó tiếp tục làm khùng làm điên đi.

Trong hộp thư cá nhân, có rất nhiều tin nhắn riêng nhưng một trong số chúng khiến Lâm Phàm chú ý.

Cái tên này có vẻ là của một người nổi tiếng, lúc đầu Lâm Phàm còn tưởng rằng đó là một tài khoản giả mạo. Thế nhưng khi nhấp vào hắn phát hiện ra rằng đó thực sự là một minh tinh.

“Lâm đại sư, tôi muốn mời anh xem giúp cho tôi một quẻ”.

Nhìn thấy nội dung này, Lâm Phàm mỉm cười trực tiếp phản hồi: “Bói toán cần phải tới tận nơi không tiếp nhận bói trên Weibo.”

Ngay khi Lâm Phàm chuẩn bị tắt Weibo, minh tinh ấy thế mà lại phản hồi: “Anh có biết tôi là ai không? Tôi là ngôi sao nổi tiếng Vương Hoa, không tiện xuất hiện trước công chúng.”

Lâm Phàm cười không ngậm được miệng, vui vẻ trả lời: “Cậu có biết tôi là ai không? Tôi là đại sư, không phù hợp để xem bói trên Weibo. Nếu muốn xem bói thì mời đến cửa hàng lấy số xếp hàng nhưng chưa chắc có thể được chọn nữa.”

Chương 110: Một số minh tinh xin hãy tự trọng (2)

Độc giả ơi, tặng truyện một ít kim phiếu nha, cám ơn nhiều lắm luôn!!!

–

Minh tinh trả lời: “Ha ha”.

Đối với hai chữ “Ha ha” Lâm Phàm cảm thấy rất nhạy cảm, điều này giống như một câu chửi thề.

Với những ngôi sao đón đầu xu hướng thời trang thế này thì làm sao mà không biết ý nghĩa của hai từ này.

Tên khốn này đang chửi mình à?

Lúc này, Lâm Phàm không thể chịu đựng được nữa và trả lời thẳng: “Tôi đã mua một chiếc đồng hồ vào năm ngoái.”

(đây là một câu để chửi thề sử dụng phổ biến trên mạng xã hội Trung, các chữ cái đầu của bính âm được viết tắt là QNMLGB.Dùng để diễn đạt ý “tôi cảm thấy hụt hẫng, không công bằng…”)

Minh tinh: “Anh có ý gì? Tại sao lại chửi người?”

Lâm Phàm: “Tôi thật sự đã mua một chiếc đồng hồ vào năm ngoái.”

Minh tinh: “…….”

Lâm Phàm chỉ là không muốn cùng cái tên minh tinh này nhiều lời, không phải cũng chỉ là một ngôi sao mới nổi thôi sao? Còn dám ‘Ha ha’ đúng là tự tìm chết.

Không lâu sau đó, Lâm Phàm phát hiện tên minh tinh kia vậy mà @ mình.

“Đây chính là Lâm đại sư trong truyền thuyết, quả thật là có tố chất nha!”

Tên minh tinh này còn đính kèm theo hình ảnh đoạn chat và đăng lên, ngay lập tức đã thu hút không ít sự chú ý của đông đảo cư dân mạng.

Từ đầu Lâm Phàm vốn không muốn làm mọi chuyện trở nên ầm ĩ, nhưng cái tên minh tinh này vậy mà lại chủ động gây chiến. Hắn là một người đàn ông chân chính đương nhiên không thể để bị ức hiếp được.

“Một số ngôi sao lỗi thời xin hãy tự trọng, đừng thấy bản đại sư được lên hot search bèn đến đú fame (tạo sự chú ý nhằm để nổi tiếng) đây sẽ được coi là một khoản phí. @Diễn viên bom tấn tệ nhất quả đất.”

Bài đăng trên weibo của Lâm Phàm ngay lập tức thu hút vô số bình luận.

“6666……, bom tấn tệ nhất quả đất không gì khác ngoài ‘Tiểu tướng truyền kỳ’ rồi.”

“Đúng vậy, những minh tinh này thật không biết xấu hổ. Thấy Lâm đại sư của chúng ta được lên hot search thì muốn kiếm chuyện để tạo sự chú ý.”

“Cái tên Vương Hoa này tôi cũng ghét hắn, đúng là cái tên hai mặt!”

“Gần đây sự nghiệp không tốt lắm, muốn tìm Lâm đại sư xem bói, còn nghĩ Lâm đại sư sẽ giúp đỡ hắn.”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Lâm đại sư là người rất có nguyên tắc.”

Mà ở trong một ngôi biệt thự nào đó, Vương Hoa hoàn toàn nổi điên, cái thằng Lâm đại sư chó chết này chờ đó cho tôi.

…….

Buổi tối Lâm Phàm cũng cảm thấy buồn chán, ngẫu nhiên cùng người nào đó đối đầu cũng là điều bình thường. Bất kể có là minh tinh hay là cái mẹ gì thì cũng như nhau cả.

Lúc này Chuông điện thoại di động bỗng reo lên, nhìn số điện thoại gọi đến là mẹ mình, Lâm Phàm nhấc máy trả lời.

“Mẹ, có chuyện gì vậy?” Trước khi có được cuốn bách khoa toàn thư Lâm Phàm cảm thấy cuộc đời này thật vô nghĩa, nên hắn cũng chưa từng nghĩ đến việc sẽ trở về nhà.

“Bên ngoài như thế nào?” Mẹ Lâm hỏi.

“Mẹ yên tâm đi! con sống rất tốt! mùng một tháng mười con sẽ về nhà.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

“Đừng miễn cưỡng! Không được thì trở về nhà, cha mẹ nuôi con được.”

Mẹ Lâm nói.

“Mẹ, mẹ nói như vậy không phải là quá xem thường con trai của mẹ rồi sao? Yên tâm đi! mười một con sẽ mang về cho mẹ một niềm vui bất ngờ.” Lâm Phàm cười nói.

“Còn có thể có cái gì bất ngờ chứ? Bây giờ còn không chịu nói? Bộ có bạn gái rồi sao?” Đầu bên kia điện thoại, mẹ Lâm cười nói.

“Mẹ đừng hỏi nữa, khi con về mẹ sẽ biết.”

“Được rồi không hỏi nữa, mỗi ngày nghỉ ngơi sớm một chút, ăn nhiều cơm vào. Mẹ thấy bây giờ con gầy đi nhiều rồi, chờ con trở về mẹ sẽ bồi bổ cho con.” Mẹ Lâm nói.

…….

Hàn huyên một lúc, Lâm Phàm cúp điện thoại, tắt điện và tiến vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau!

Lâm Phàm vừa ngâm nga hát vừa lái xe, rất là nhàn nhã.

Mặc dù hắn chỉ là một thầy bói tiện thể bán bánh kếp nhưng cũng là người có xe rồi nha.

Chiếc xe này đối với Vương Minh Dương mà nói thì không quá phong cách, nhưng trong mắt Lâm Phàm thì chiếc xe này vẫn rất là bá đạo, có lẽ giá trị của nó phải đến một triệu tệ lận.

Nhưng nếu Vương Minh Dương biết thì nhất định sẽ phun ra một ngụm máu gà. Hắn ta sao có thể sử dụng một chiếc xe có giá chỉ có một triệu cơ chứ?

Nhìn đồng hồ, hiện tại còn rất sớm nên Lâm Phàm cố ý đi dạo thêm vài vòng để hưởng thụ cảm giác này.

Phố Vân Lý.

Điền Thần Côn dậy từ sớm, mở cửa tiệm sớm.

Tuy nhiên khi Lâm Phàm đi tới phố Vân Lý thì lại có một đám người đứng trước cửa tiệm khiến Lâm Phàm phải sợ hãi.

Chuyện này cũng có chút dọa người rồi.

Ông chủ cửa hàng kế bên thấy Lâm Phàm, nhìn Lâm Phàm với vẻ mặt đầy hâm mộ nói: "Lâm đại sư, chuyện làm ăn của cậu rất tốt đó nha!"

"Bình thường thôi! Bình thường thôi!" Lâm Phàm lạnh nhạt khoát tay, chỉ là trong lòng hắn vẫn có một chút đắc ý nho nhỏ.

Việc làm ăn này chính là tốt như vậy, chính là bá đạo như vậy, dù người khác có hâm mộ thì cũng không được nha.

"Ông chủ nhỏ tới rồi…."

Khi Lâm Phàm xuất hiện thì những người dân tinh mắt đã hét lên.

Ở trong mắt mọi người, Lâm Phàm chính là ngôi sao lớn trong lòng bọn họ.

"Mọi người tới sớm ghê nha!" Lâm Phàm cười chào hỏi mọi người.

"Ông chủ nhỏ, anh đã tới rồi, chúng tôi đều đang nôn nóng chờ đợi đó nha."

"Tôi mới phát hiện thì ra lâm đại sư làm bánh kếp lại ngon như vậy! Tối hôm qua khi tôi trở về còn đặc biệt nhớ lại mùi hương đó một hồi."

……

Chương 111: Mới sáng sớm đi nhà WC cũng không phải là chuyện tốt nha! (1)

Một vài người buôn bán chung quanh nhìn thấy Lâm đại sư này được dân chúng ủng hộ như thế thì trong lòng cũng rất ngưỡng mộ. Chỉ là bọn họ hiểu rõ chuyện này có ngưỡng mộ thì cũng không được.

Phải có bản lĩnh thật sự thì mới được nha.

“Cậu tới rồi! Nếu cậu còn không đến thì cửa hàng này sẽ bị tháo đi mất!” Điền Thần Côn nào đã từng gặp qua tình cảnh như vậy? Quả thực so với lúc coi bói thì còn điên cuồng hơn.

“Phát thẻ số đi!” Lâm Phàm nói.

“Phát rồi! Tôi đã phát từ sớm rồi! Hiện giờ chỉ còn chờ mỗi cậu nữa thôi.” Điền Thần Côn nói.

“Hiệu suất này rất tốt!”

Lâm Phàm cười cười, sau đó đứng trước quầy bánh, vung tay lên nói: “Mọi người đừng nóng vội, cứ từ từ rồi sẽ đến! Nếu thẻ số đã ở trong tay vậy thì chúng ta sẽ bốc thăm trước đi. ”

Số 1.

Số 18.

Số 26.

……

“Ha ha, tôi được chọn rồi.” Một chàng trai trẻ nhìn số trong tay mình thì vô cùng hưng phấn như sắp bay lên vậy.

“Tôi cũng được chọn rồi! Rốt cục cũng có thể ăn được bánh kếp của ông chủ nhỏ rồi!”

“Bánh ngày hôm qua mùi vị rất thơm ngon. Quả thật tôi không ngờ tới Lâm đại sư không chỉ là một thầy bói giỏi mà ngay cả làm bánh cũng lợi hại như vậy. Tôi thấy sau này Lâm đại sư cũng có thể bán bánh được rồi.” Cô gái ngày hôm qua xem bói nói.

Khi so sánh với hương vị kia thì bọn họ vẫn cảm thấy món ăn là thực tế nhất.

Thành viên tiểu đội bánh kếp ở bên cạnh nhìn thấy em gái này thì đột nhiên nở nụ cười.

“Hình như ngày hôm qua cô không có nói như vậy nha!”

Cô gái nghe thấy thì có chút xấu hổ, sau đó khoát tay áo nói: “Còn Không phải là do tôi chưa từng được ăn sao?… ”

……

Các nhân viên văn phòng đi làm vào buổi sáng khi đi ngang qua đây, nhìn thấy cửa hàng này thì có chút nghi hoặc.

“Đây không phải là cửa hàng bói toán sao? Sao giờ lại bắt đầu bán bánh kếp rồi?”

“Không ngờ một cửa hàng nhỏ bán bánh kếp mà lại có nhiều người xếp hàng như vậy, chuyện này cũng quá giả tạo đi!”

“Giả cái gì mà giả? Đây chính là Lâm đại sư! Tối hôm qua cậu không lướt Weibo sao? Lâm đại sư bán bánh kếp, nghe nói bánh do anh ấy làm ra rất là ngon đó!”

Một ít quần chúng cũng nghe tiếng gió mà đến, xếp hàng nhưng lại không biết quy củ ở nơi này.

Một chàng trai nhìn vào thẻ số trong tay một dì đứng phía trước hỏi “Dì ơi, thẻ số này là để làm gì vậy? ”

“Muốn ăn bánh kếp thì phải nhận thẻ số nha, chỉ khi được bốc trúng thì mới có bánh ăn.” Dì nói.

“Ha ha. Ăn một cái bánh kếp mà lại còn có cái quy củ này!” Chàng trai đó lắc đầu rồi trực tiếp rời đi. Vốn anh ta còn muốn xem loại bánh này có thể ăn ngon đến mức nào nhưng hiện giờ lại thấy có quy củ này nên cho dù bánh này có ngon đến đâu thì cũng không muốn ăn nữa.

Lâm Phàm đứng trước quầy hàng, trong nháy mắt mười phần bánh kếp đã ra lò. Mùi hương kia bao phủ toàn bộ phố Vân Lý, rất nhiều người đều ngửi thấy mùi hương này.

“Thơm quá, mùi này là gì vậy?”

“Chỉ cần ngửi một hơi thôi mà đã khiến người ta phải mê mẩn!”

……

Lâm Phàm vỗ vỗ tay: “Mười phần giới hạn đã xong, mọi người có thể xem hướng dẫn dán ở trên tường. ”

Người đến nơi này đều là khách quen vì vậy bọn họ nhanh chóng tụ tập lại một chỗ và đọc nội dung trên hướng dẫn. Sau khi bọn họ xem xong nội dung trên đó thì những người được chọn đã được ăn bánh ngay tại chỗ.

Có một số khách hàng trung thành lại không thiếu tiền.

“Anh bạn nhỏ, cậu có thể bán bánh kếp cho tôi có được hay không? Giá cả tùy cậu quyết định!” Người đàn ông trung niên

mở miệng nói. Ông ta là giám đốc của một công ty nên không thiếu tiền, từ sau khi ăn bánh này thì đã lưu luyến không quên.

Hôm qua số ông ta may mắn, thẻ số được rút trúng. Hương vị của bánh kếp kia, chỉ cần được nếm thử một lần thì sẽ không thể nào quên.

“Không bán!” Chàng trai kia lập tức cự tuyệt.

“Một ngàn, tôi chỉ cần một nửa cái bánh thôi.” Người đàn ông trung niên lại nói.

Những người đi ngang qua nhìn thấy tình huống này thì cũng ngây ngẩn cả người. Chuyện này cũng quá giả đi! Một cái bánh kếp một ngàn đồng đã quá rồi, giờ lại còn chỉ cần một nửa. Chuyện này nói ra thì chỉ có quỷ mới tin.

“Được!” Anh chàng kia suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn không thể ngăn cản được sự cám dỗ của tiền bạc cho nên đã xé một nửa bánh kếp ra.

Một tay giao tiền, một tay giao hàng, lần mua bán này không lỗ.

Lâm Phàm nằm trên ghế, nghỉ ngơi một lúc. Còn Điền Thần Côn thì lại đi dạo.

“Việc làm ăn này quả thực so với việc làm thầy bói thì còn có lợi hại hơn, cho dù có bán năm trăm tệ một cái thì cũng có người mua.” Từ sau khi làm việc cho người này thì Điền Thần Côn cảm thấy tam quan của mình đã hoàn toàn bị sụp đổ.

Một cái bánh kếp mà lại có người chịu bỏ ra một ngàn đồng để mua một nửa. Nếu không phải là tận mắt nhìn thấy thì ai có thể tin được chứ?

Lâm Phàm nhấp một ngụm trà, cười khẽ một tiếng.

Nhìn biểu tình khoa trương của mọi người ở bên ngoài thì trong lòng của Lâm Phàm lại có chút đắc ý nho nhỏ.

Từng tiếng cảm thán vang lên trên phố Vân Lý.

Chương 112: Mới sáng sớm đi WC cũng không phải là chuyện tốt nha! (2)

“Oa, quá ngon! Thật sự là quá ngon!”

“Hôm nay nhất định sẽ là một ngày tràn đầy năng lượng nha! Hương vị này, cảm giác này, thật sự là quá tuyệt vời!”

Một người lại một người, thi nhau cắn bánh kếp ở trong tay mình và không ngừng lộ ra biểu tình phóng đại như vậy.

Một vị đại ca tay trái xăm Thanh Long, tay phải xăm Bạch Hổ, trên cổ đeo vòng vàng ngẩng đầu khẽ nhắm mắt. Thậm chí còn rơi vài giọt nước mắt, sau đó giọng run rẩy nói:

“Tôi dường như nhớ lại khi tôi còn trẻ, khi đó vẫn còn ngây thơ hồn nhiên. Nếu sau này không còn được ăn loại bánh này nữa thì tôi phải làm gì đây?”

Những người đi ngang qua nhìn thấy đám người giống như đang phê ma túy này, trong nhất thời đều trợn tròn mắt.

Có cần thiết phải như vậy không? Không phải chỉ là một cái bánh kếp thôi sao?

“Lâm đại sư, sau này anh vẫn bán bánh kếp có được hay không?” Một người dân nói.

“Đúng vậy! Việc coi bói có thể đặt sang một bên, còn mùi vị của bánh kếp này thì thật sự…Thật sự là không có bất kỳ từ ngữ nào có thể miêu tả về nó!”

Lâm Phàm cười cười, chuyện này làm sao có thể chứ?

Điểm bách khoa +1.

Điểm bách khoa +1.

……

Điểm bách khoa liên tục tăng lên.

Cuối cùng đã tăng lên 8 điểm.

Bây giờ hắn đã có tổng cộng là 31 điểm điểm bách khoa.

Đây là một bước tiến rất lớn trong mắt của Lâm Phàm.

Lúc này, Lâm Phàm lại cảm thấy đau bụng nên đứng dậy.

“Mọi người chờ một chút! Hiện tại tôi đau bụng, phải đi vệ sinh.” Lâm Phàm nói.

“Đại sư, đi sớm về sớm nha.”

“Chỗ này quả là không tốt! Ngay cả một cái WC cũng không có nên phải đi nhờ cửa hàng bách hóa ở phía trước.”

Người dân cảm thấy xung quanh đây không có lấy một cái nhà vệ sinh thì thật sự là quá bất tiện, khi điều đó ảnh hưởng đến Lâm đại sư.

Lâm Phàm cười một tiếng rồi vứt cửa hàng lại cho Điền Thần Côn. Mới sáng sớm đã đau bụng cũng không phải là chuyện tốt rồi nha!

Cửa hàng bách hóa.

Tầng 1.

Nhà vệ sinh nam.

“Thoải mái quá!” Lâm Phàm đã ngồi xổm ở đây ít nhất là hai mươi phút nên lúc này hai chân có chút tê dại. Xem ra gần đây bị nóng trong người, cần phải giải nhiệt một chút.

Cửa hàng bách hóa này không tệ, rất cao cấp. Lâm Phàm cũng muốn mở quán coi bói ở đây nhưng chỉ nghĩ một chút lại thôi, vì hắn làm gì có tiền mà mở.

Lúc này, có người ở phía sau gọi hắn.

“Phàm Tử.”

Lâm Phàm nghi hoặc, chẳng lẽ ở đây còn có thể gặp người quen sao?

Biệt danh ‘Phàm Tử’ là khi hắn còn ở trường trung học, bạn bè hay gọi chơi.

Khi Lâm Phàm quay đầu lại, nhìn thấy bóng người ở phía sau thì lộ ra vẻ kinh ngạc: “Đại thụ…. ”

Chàng trai này có chút đen nhưng dáng người lại cao lớn nên cũng có thể coi là một anh chàng đẹp trai, rất tỏa nắng.

Hắn ngược lại không nghĩ tới hắn lại có thể gặp được bạn tốt hồi học trung học ở chỗ này.

“Úi chà, Phàm Tử, đúng là cậu rồi.! Ban đầu mình cũng không nhận ra được cậu đấy!” Diêm Thụ Nhân hưng phấn nói, không nghĩ tới thật đúng là bạn tốt hồi trung học.

Quan hệ của hai người khi còn học trung học khá tốt, có thể coi là bạn chí cốt. Sau đó tới đại học thì rất ít liên lạc.

Mặc dù rất ít liên lạc nhưng mỗi lần nghỉ lễ thì mọi người đều có thể gặp nhau ở quê nhà.

“Đại thụ! Cậu đến Thượng Hải tại sao lại không nói với mình ? Tốt xấu gì thì mình cũng phải chiêu đãi cậu một bữa.” Lâm Phàm cười nói. Sau đó nhìn về phía hai nam một nữ ở bên cạnh Đại Thụ.

“Ba người này là?” Lâm Phàm hỏi.

“Phàm Tử, đây là Trần Mỹ Đồng, bạn gái của mình. Còn đây là bạn thân của bạn gái mình và bạn trai của cô ấy.” Diêm Thụ Nhân cười nói.

“Phàm Tử, cậu ở Thượng Hải làm gì vậy? Sau khi tốt nghiệp, cậu rất ít về nhà nên muốn tìm cậu cũng không dễ. ”

“Em gái thật xinh đẹp.” Lâm Phàm chiếm tiện nghi nói.

“Thằng nhóc này dám trêu ghẹo mình à? Hiện tại cậu ở Thượng Hải làm gì vậy?” Diêm Thụ Nhân cười nói.

“Không làm gì cả, chỉ là mở một cửa hàng ở phố Vân Lý mà thôi! Đúng rồi! Cậu và bạn gái đến Thượng Hải chơi sao?” Lâm Phàm cười hỏi.

“Cậu lợi hại đấy!”

Diêm Thụ Nhân thật lòng chúc mừng, sau đó nói: “Mình thi nghiên cứu sinh nhưng lại không thi đậu nên mới đến Thượng Hải để tìm việc làm. Vừa khéo bạn trai của bạn thân của bạn gái mình ở Thượng Hải lại có chút bản lĩnh cho nên mời nhờ cậu ấy giúp đỡ một chút. ”

Lâm Phàm nghe thấy như vậy thì cũng tha cho người ta.

“Hiểu Yến, chúng ta đi thôi!” Chương Quốc Dương vẫn đứng đó không nói gì, nhìn Lâm Phàm từ trên xuống dưới bằng ánh mắt rất khinh bỉ . Chỉ cần nhìn thoáng qua thì đã có thể nhìn ra hắn chính là một tên nghèo kiết xác cho nên trong lòng anh ta cũng không muốn tốn thời gian ở đây.

Vương Hiểu Yến và Trần Mỹ Đồng là bạn thân. Cô rất vất vả mới tìm được một người bạn trai có nhà có xe cho nên mọi thứ

đều nghe theo anh ta vậy nên cũng không dám chọc anh ta tức giận nên đã lôi kéo Trần Mỹ Đồng, ra hiệu nên đi rồi.

“Đại thụ, cậu có việc thì cứ đi giải quyết đi! Chúng ta trao đổi số điện thoại, nếu có việc gì thì cứ gọi điện thoại cho mình.” Lâm Phàm nói.

“Được! Chờ mình ổn định rồi thì chúng ta phải tụ họp một chút.” Trong lòng Diêm Thụ Nhân có chút không vui, giục cái gì mà giục? Nhưng anh ta cũng không có cách nào khác nên sau đó đành phải trao đổi số điện thoại với Lâm Phàm rồi rời đi.

“Phàm tử, mình đi đây!” Diêm Thụ Nhân vẫy tay.

Lâm Phàm mỉm cười.

Sau khi Đại Thụ đi thì Lâm Phàm cũng đi về phia cửa hàng.

…….

Chương 113: Có thể biết đạo lý này thì quá tốt rồi!

“Đại thụ, người bạn này của anh làm việc gì vậy?” Trần Mỹ Đồng nhỏ giọng hỏi. Cô quen Đại Thụ từ hồi còn học đại học, mặc dù không phải kẻ nịnh hót nhưng cô cũng muốn bạn trai mình quen biết với người lợi hại một chút.

Vốn cô cũng không nghĩ nhiều khi nhờ bạn thân giúp đỡ nhưng sau đó cô mới phát hiện ra rằng cô đã suy nghĩ quá đơn giản rồi.

Có người là có so sánh, tuy là bọn họ là bạn thân nhưng giữa bọn họ vẫn có sự so sánh.

Bạn trai của Vương Hiểu Yến hình như hơi khinh thường bạn trai của cô

Đồng thời, Trần Mỹ Đồng cũng cảm thấy khi ở trước mặt cô, người bạn thân này của cô bắt đầu có chút có chút chảnh choẹ rồi.

Điều này làm cho Trần Mỹ Đồng cảm thấy không thoải mái.

“Vừa rồi không phải đã nói rồi sao? Cậu ta mở cửa hàng trên phố Vân Lý đó!” Diêm Thụ Nhân nói.

Trần Mỹ Đồng không hỏi nhiều.

“Đại Thụ, trình độ học vấn của cậu tuy rằng không tệ nhưng ở chỗ như Thượng Hải này thì loại bằng cấp này của cậu nhiều như rơm rạ. Tuy rằng lần này là tôi giới thiệu cậu vào nhưng cậu cũng phải tự thân vận động mới được.” Chương Quốc Dương kiêu ngạo nói.

Diêm Thụ Nhân xấu hổ cười.

Vẻ mặt của Trần Mỹ Đồng cũng có chút khó coi.

Mà Vương Hiểu Yến lại dương dương tự đắc như muốn cho tất cả mọi người biết, bạn trai của mình lợi hại cỡ nào.

…….

Lâm Phàm trở lại phố Vân Lý thì những người ở đó đang nóng lòng chờ đợi, giống như nếu ông chủ nhỏ còn chưa quay về thì bọn họ sẽ vào nhà vệ sinh để kéo ông chủ nhỏ ra ngoài vậy.

Sau khi bận rộn một vòng, người dân đều rời đi thì Lâm Phàm đứng trước cửa hàng, sửa sang lại đồ đạc một chút rồi chuẩn bị nghỉ ngơi.

Lúc này có một chiếc Cadillac màu đen đi ngang qua phố Vân Lý.

Vương Hiểu Yến ở trong xe chỉ vào cửa hàng nói: “Đại Thụ cậu xem! Đó không phải là bạn học của cậu sao? Thì ra là hắn bán bánh kếp đó nha! ”

Giọng điệu này chính là “Thì ra là thế…! Đây chính là mở cửa hàng đó!”

“Ha ha, thật là một kẻ khoác lác! Chỉ là bán bánh kếp mà lại có thể nói là mình mở cửa hàng!” Chương Quốc Dương đang lái xe cũng cười nói với giọng khinh khỉnh, sau đó trực tiếp lái xe đi.

Không khí ở trong xe có chút ngột ngạt. Lòng hư vinh của Vương Hiểu Yến cũng được thỏa mãn, sau đó mới làm dịu bầu không khí này.

“Mỹ Đồng, tối nay cậu và bạn trai cậu phải mời mình và Quốc Dương ăn bữa tối đó nha! Mình thấy nhà UV kia cũng rất tốt.” Vương Hiểu Yến cười nói.

“Được! Được!….” Giờ phút này, tâm trí của Trần Mỹ Đồng đã sớm không còn ở đây thì làm sao còn biết UV là nơi nào nên đã mở miệng đồng ý.

……

Buổi tối!

Cả ngày hôm nay mệt như chó, cũng may là không xảy ra chuyện gì lớn nhưng những người coi bói này lại một lòng nhớ thương đến bánh kếp của hắn, điều này khiến Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ.

Lão tử bói toán như thần mà các người lại không biết thưởng thức, chỉ biết ăn, thật sự làm tổn thương trái tim bé nhỏ của hắn,.

Điện thoại di động đổ chuông, người gọi là Diêm Thụ Nhân.

“Đại thụ, làm sao vậy?” Lâm Phàm cười hỏi.

“Phàm Tử, tối nay mình mời cậu ăn cơm.” Đầu dây bên kia, Diêm Thụ Nhân nói.

“Đừng khách sáo nữa, , để mình mời cậu!” Lâm Phàm nói.

“Lần sau cậu mời đi! Lần này cứ để mình mời. Địa điểm là tại một nhà hàng tên là UV trên đường Trung Sơn. Tôi chưa từng đến đó nên mình cũng không biết vị trí chính xác là ở đâu, đợi mình đến trước rồi sẽ gọi cho cậu sau.” Diêm Thụ Nhân nói.

“Ồ! Mình biết nhà hàng đó! Mình đã từng đến đó rồi.” Lâm Phàm lờ mờ nhớ rõ nhà hàng này: “Yên tâm đi! Chỗ đó mình khá quen thuộc. Bây giờ đợi mình đóng cửa rồi lát nữa sẽ đến. ”

Cúp điện thoại.

“Thần côn, tôi đi trước, ông ở lại đóng cửa nha.” Lâm Phàm nói.

“Aizz! Đãi ngộ giữa người với người chính là không giống nhau! Người thì có thể ăn no uống say còn lão già đáng thương như tôi chỉ có thể trở về ăn cháo.” Lúc Lâm Phàm nói

chuyện điện thoại, Điền Thần Côn đã âm thầm nghe lén nhưng không thể ngờ là Lâm Phàm lại không đưa ông đi theo, điều này khiến Điền Thần Côn cảm thấy rất tổn thương.

“Ông có thể hiểu được đãi ngộ giữa người với người không giống nhau, tôi cũng thấy rất vui mừng. Ít nhất điều đó có thể chứng minh ông không ngốc. Thôi! Tôi đi đây, nhớ đóng chặt cửa!” Lâm Phàm cầm chìa khóa xe, nhàn nhã đi đến gara dưới tầng hầm rồi trực tiếp lái xe nhỏ lên đường.

Rượu vang và nước ngọt Sprite ở nơi này không tệ.

Nhưng mà lần trước hắn vẫn chưa uống đủ.

Thế nhưng lần này là bạn bè mời khách nên phải uống chậm một chút, không thể để người ta tốn kém được.

Sắc trời dần tối đen.

Nơi này không quá xa lạ, chỉ đến một lần là có thể nhớ rõ.

Hắn tìm một nơi để đậu xe. Lần trước hắn không chú ý nhiều, lần này hắn mới phát hiện ra, xung quanh đây lại có rất nhiều xe sang.

Lâm Phàm nhìn xe của mình rồi lại nhìn những chiếc xe khác, hắn cảm giác chiếc xe này của mình cũng rất đẳng cấp, không tính là quá thấp kém.

Chương 114: Dù có bản lĩnh hơn nữa thì cũng không có cửa. (1)

Bạn học cũ khách sáo quá. Tuy rằng mấy năm không gặp nhưng tình cảm vẫn như cũ. Nhớ lại thời trung học hồn nhiên, làm cho Lâm Phàm vô cùng xúc động.

Hắn đã từng được mấy trăm em gái âm thầm nhìn trộm, cuối cùng lại đều bị hắn bỏ lỡ, hiện tại nghĩ lại thì thật đúng là có chút tiếc nuối.

Hắn ngâm nga một khúc nhạc nhỏ.

Lúc này điện thoại di động đổ chuông.

“Phàm tử, cậu đến chưa?” Diêm Thụ Nhân hỏi.

“Đến rồi.” Lâm Phàm cười nói, nhưng hắn sao lại cảm thấy giọng nói của Đại Thụ có chút run rẩy vậy?

“Đến thì vào đi.”

“Tới liền!”

Cúp điện thoại, Lâm Phàm đi về phía trước hơn mười mét, đẩy cửa ra, nhìn vào trong thì đã tìm được vị trí của Đại Thụ, thì ra cậu ta ngồi ở bên trong.

“Lâm tiên sinh.”

Quản lý quầy bar nhìn thấy Lâm Phàm thì lập tức khách khí chào đón.

Vương Minh Dương là khách quen ở đây, bình thường Vương tổng cũng chọn chỗ này để bàn chuyện làm ăn nên đương nhiên quản lý có quen biết, .

Mà điều khiến cho quản lý có ấn tượng sâu sắc với Lâm Phàm là vào lần đó, ông ta thấy thái độ Vương tổng tiếp đón vị Lâm tinh sinh này không hề bình thường,nhất là khi trên bàn ăn, dáng vẻ của Vương tổng rất khác so với trước kia.

“Lâm tiên sinh, ngài chờ người hay đã đặt chỗ trước rồi ạ?” Người quản lý lễ phép hỏi.

“Bạn của tôi ở bên trong.” Lâm Phàm nói.

Đối với việc người quản lý này cứ một tiếng ‘Lâm tiên sinh’, hai tiếng ‘Lâm tiên sinh’, quả thật khiến Lâm Phàm cảm thấy bản thân có chút không giống người thường, hình như cũng trở nên cao cấp hơn, loại cảm giác này thật đúng là không tệ.

“Lâm tiên sinh, dựa vào đề nghị lần trước của ngài, nhà hàng đã vận chuyển một ít nước ngọt Sprite đến đây bằng đường hàng không. Khi uống kèm với rượu vang đỏ thì hương vị sẽ tốt hơn. Ngài có muốn nếm thử một chút không?” Người quản lý nói.

“Được!” Lâm Phàm nở nụ cười. Nước ngọt Sprite được vận chuyển đến đây bằng đường hàng không, ngầu thật đấy!.

“Lâm tiên sinh, mời ngài! Bây giờ tôi sẽ đi thông báo cho nhà bếp, bảo bọn họ chuẩn bị ngay cho Lâm tiên sinh.” Quản lý vâng dạ đáp lời, sau đó lui ra, đi vào bếp.

……

Lúc này, Diêm Thụ Nhân đã có chút đứng ngồi không yên, đồng thời Trần Mỹ Đồng ở một bên cũng là như thế. Từ khi đi vào nhà hàng, khi nhìn thấy hoàn cảnh bên trong thì hai người đã biết đây là nơi không tầm thường.

Cô không ngờ UV mà Vương Hiểu Yến nói lại là một nơi như vậy.

Vừa rồi cô tìm kiếm trên app ẩm thực một chút thì thấy những món ở đây đều có giá khoảng sáu ngàn.

Mà một bữa ăn ít nhất cũng phải mấy chục nghìn tệ, hơn nữa đây chỉ là giá trung bình. Còn nếu rượu đắt hơn thì khó nói..

“Đại Thụ.” Lâm Phàm đột nhiên xuất hiện vỗ vai của Diêm Thụ Nhân.

Diêm Thụ Nhân đang lo lắng thì bị hết hồn. Sau đó khi nhìn thấy người tới thì cũng giả vờ bình tĩnh mà nở một nụ cười.

Vẻ mặt Chương Quốc Dương kiêu ngạo, ngồi ở chỗ đó.

Khi Lâm Phàm đến thì anh ta cũng chỉ liếc mắt nhìn một cái, không hề quan tâm đến Lâm Phàm..

Lúc này Vương Hiểu Yến mới cười tủm tỉm nói: “Mình và Quốc Dương đã tới đây vài lần, hương vị không tệ.”

“Mỹ Đồng, cậu làm sao vậy? Khi nãy mình chỉ thuận miệng nói đến nơi này mà thôi, nào ngờ cậu lại thật sự đồng ý. Nếu không thì để Quốc Dương trả tiền đi! Dù sao thì Đại Thụ cũng chưa đi làm, tiền này phải tiết kiệm!” Vương Hiểu Yến hỏi nhưng trong giọng điệu lại tỏ vẻ nơi này rất rẻ nhưng mình biết các cậu cũng không mời nổi, không cần miễn cưỡng.

“Không có gì! Chúng mình mời.” Diêm Thụ Nhân nói.

“Oách thật….” Vương Hiểu Yến cười giơ ngón tay cái lên. Chỉ là trong ánh mắt kia lại như muốn nói “Mời cậu cứ tiếp tục giả vờ giàu có cho mình xem”

Trần Mỹ Đồng cười nói: “Bữa này đương nhiên phải là mình và Đại Thụ mời rồi! Dù sao chúng mình còn phải cảm ơn Quốc Dương đã giúp đỡ. ”

Lâm Phàm chớp chớp mắt, ngồi ở một bên. Cuối cùng thì hắn cũng đã hiểu. Sau đó hắn vỗ vai Đại Thụ, mà tay kia thì đặt ở dưới bàn ăn vỗ lên bàn tay Đại Thụ.

“Bữa này đương nhiên là do Đại Thụ mời, không phải chỉ là một bữa cơm thôi sao?” Lâm Phàm lén lút vỗ thẻ ngân hàng của mình vào bàn tay của Đại thụ rồi nói.

Đại Thụ sửng sốt, sau đó có chút không dám tin mà nhìn Lâm Phàm.

“Đại Thụ, mình ăn hơi nhiều một chút, không sao chứ?” Lâm Phàm cười nói, bàn tay đặt dưới bàn nhẹ nhàng vỗ tay Đại Thụ, ý bảo cậu ta không được đẩy ra.

Trong lòng Đại Thụ vô cùng cảm động, cậu ta cảm kích nhìn Lâm Phàm. Cậu ta biết đây là hắn đang giúp mình, để mình không bị mất mặt trước mặt người khác.

Tình nghĩa này cậu ta sẽ luôn ghi nhớ trong lòng.

“Không sao! Tiền thanh toán bữa cơm này vẫn có, cậu cứ ăn thoải mái!” Bây giờ Đại Thụ có đầy đủ năng lượng rồi nên trên mặt cũng nở nụ cười.

Trần Mỹ Đồng ngồi bên cạnh Đại Thụ, cô liếc mắt nhìn tình hình dưới bàn và thấy tấm thẻ ngân hàng kia thì vẻ mặt hơi sững lại. Cô không ngờ Đại Thụ lại có một người bạn như vậy.

Trong lòng Chương Quốc Dương cười lạnh, vẻ mặt kiêu ngạo, có loại cảm giác áp đảo người khác.

Trong một thời gian ngắn, bầu không khí có chút lắng xuống.

Chương 115: Dù có bản lĩnh hơn nữa thì cũng không có cửa. (2)

Vương Hiểu Yến và Trần Mỹ Đồng trò chuyện tán gẫu với nhau nhưng không phải nói về túi xách thì chính là mỹ phẩm.

Khi nói đến đây thì có một tiếng kêu kinh ngạc vang lên: “Mỹ Đồng, sao cậu còn dùng loại mỹ phẩm rẻ tiền này vậy?”

“Đại Thụ, chiều nay cậu và Lục Tiểu Hán nói chuyện như thế nào rồi?” Chương Quốc Dương mở miệng hỏi.

Người tên Lục Tiểu Hán này chính là quản lý cửa hàng 4S.

“Thời gian thực tập ba tháng, mỗi tháng hai ngàn, ba tháng sau sẽ có một đợt kiểm tra. Sau đó sẽ chuyển lên chính thức, tiền lương ba ngàn năm, nộp năm loại bảo hiểm và một quỹ nhà ở, còn có trích phần trăm tiền hoa hồng…” Diêm Thụ Nhân nói.

“A! Tiền lương ít như vậy sao?” Vương Hiểu Yến nói.

Chương Quốc Dương nhìn Vương Hiểu Yến, cười nói: “Vừa mới làm việc, như vậy là đã không ít rồi. ”

“Nhiều chỗ nào? Ngay cả số lẻ của cậu cũng không bằng!” Vương Hiểu Yến so sánh, cũng không biết là cố ý hay vô tình, dù sao cũng ghét bỏ.

Sau đó, người phục vụ mang thức ăn đến.

“A! Chúng mình đâu có gọi nước ngọt Sprite?” Vương Hiểu Yến nhìn thấy nước ngọt Sprite đặc biệt nổi bật kia thì trong lúc nhất thời cũng có chút kinh ngạc.

“Là mình gọi!” Lâm Phàm cười, cầm nước ngọt Sprite tới.

Vương Hiểu Yến nhìn Lâm Phàm, trong mắt lóe ra một tia khinh bỉ.

Ở nơi cao cấp như này mà còn uống nước ngọt Sprite.

Nhưng khi nhìn thấy Lâm Phàm lấy nước ngọt Sprite pha với rượu vang đỏ để uống thì lại càng khinh thường.

Nhà quê, cái đồ nhà quê…….

“Đại Thụ, nếu mình nhớ không lầm thì cậu học về tài chính nhưng sao hiện tại lại không tìm một công ty tài chính để làm?” Lâm Phàm tuyệt đối không thèm để ý đến ánh mắt của đám người Vương Hiểu Yến, chỉ cần hắn uống vui vẻ là được.

Diêm Thụ Nhân còn chưa nói gì thì Chương Quốc Dương đã mở miệng.

“Ha ha, hiện tại ngành tài chính ở Thượng Hải cạnh tranh lớn như vậy, lấy trình độ học vấn của Đại Thụ thì không đủ, người ta cũng chẳng thèm ngó tới.” Chương Quốc Dương nói.

Diêm Thụ Nhân có chút xấu hổ cười cười.

Lâm Phàm nhìn Chương Quốc Dương: “À, xem ra trình độ học vấn của vị huynh đệ này nhất định là rất cao đi? ”

Lúc này, Lâm Phàm cảm thấy mình nên ra tay rồi. Mẹ nó! Một lần, hai lần thì thôi đi nhưng anh ta cứ không biết điểm dừng.

“Ối dào! Quốc Dương nhà mình cũng thường thôi, có một bằng đại học nước ngoài cao cấp hơn những bằng trong nước một chút thôi ấy mà..” Vương Hiểu Yến tự hào nói.

“Quốc Dương, đó là bằng cấp gì?” Vương Hiểu Yến lại tiếp tục hỏi nhưng bây giờ cô lại phát hiện ra ánh mắt của Quốc Dương vẫn luôn nhìn chằm chằm về phía trước nên cô cũng nhìn theo nhưng lại không nhận ra là có chuyện gì.

“Quốc Dương, anh làm sao vậy?” Vương Hiểu Yến hỏi.

Giờ phút này Chương Quốc Dương đã lại tinh thần. Anh mình lặng lẽ chỉ về trước: “Các cậu có biết người nọ là ai không? ”

Lâm Phàm nhìn lại thì nhất thời sửng sốt, thì ra là cái gã này.

“Là ai?” Vương Hiểu Yến lắc đầu nói.

Diêm Đại Thụ và Trần Mỹ Đồng cũng không biết người đó.

“Đó là Vương Minh Dương! Nghe nói mới hai mươi mấy tuổi nhưng đã là người thuộc top 10 Doanh Nhân Xuất Sắc của Thượng Hải, giá trị hàng chục tỷ.” Chương Quốc Dương thấy mọi người ngay cả Vương Minh Dương cũng không biết thì lập tức kênh kiệu nói.

Vương Hiểu Yến vừa nghe xong thì tim đập chậm một nhịp, hô hấp cũng có chút khó khăn.

Tuổi còn trẻ, tài sản trăm tỷ, đây là khái niệm gì vậy?

“Quốc Dương, anh biết hắn sao?” Vương Hiểu Yến hỏi. Đồng thời nhìn Trần Mỹ Đồng như là đang khoe khoang bạn trai của mình tài giỏi thế nào..

“Không biết! Chỉ là đã từng nhìn thấy trong một buổi tiệc rượu.” Chương Quốc Dương lại nói tiếp: “Đó là nhân vật mà ngay cả Thị trưởng cũng phải tự mình tiếp đãi. Anh có thể gặp hắn một lần cũng đã rất tốt rồi. ”

Trần Mỹ Đồng và Diêm Thụ Nhân cúi đầu ăn, người ta giá trị trăm tỷ cũng không có bất kỳ quan hệ gì với bọn họ.

“Lợi hại như vậy thật sao sao?” Lúc này trong lòng Lâm Phàm len lén vui vẻ nhưng lại tỏ vẻ khiếp sợ hỏi.

Chương Quốc Dương liếc mắt nhìn Lâm Phàm một cái: “Đó là đương nhiên! Lần mở rộng thứ hai của con đường này chính là do người đó thực hiện, tổng mức đầu tư phải hơn ba tỷ.”

“Bên dưới có rất nhiều công ty niêm yết , rất lợi hại! Người bình thường không có cách nào để theo kịp.”

Lâm Phàm nghe rất say sưa. Chương Quốc Dương này tuy rằng đang nói về Vương Minh Dương nhưng lại như đang nói chính mình vậy.

“À, lợi hại như vậy! Nếu để Đại Thụ đến công ty của hắn làm thì nhất định là rất tốt.” Lâm Phàm cười nói.

“Ha ha.” Chương Quốc Dương khinh thường cười nói: “Cậu đừng nằm mơ nữa! Công ty nhà người ta, cho dù là tiến sĩ thì cũng phải trải qua rất nhiều buổi sát hạch , tỷ lệ trúng tuyển không tới một phần trăm. Cậu ta cứ thành thành thật thật làm việc ở cửa hàng 4S là tốt nhất.”

“Đại Thụ, cậu có muốn đi hay không?” Lâm Phàm hỏi.

“Phàm Tử, cậu đừng đùa nữa! Mình làm sao mà có bản lĩnh đấy.” Diêm Thụ Nhân lúng túng nói.

“Cho dù thật sự là có bản lĩnh này thì cũng không có cửa. Nghĩ cũng đừng nghĩ! Mình thấy cậu đừng có lấy huynh đệ của mình ra nói đùa nữa, chuyện này nói ra chỉ càng khiến người ta chê cười !” Chương Quốc Dương nói.

Chương 116: Anh Vương

Vương Hiểu Yến cũng nở nụ cười, sau đó nhìn thấy thần sắc xấu hổ của Trần Mỹ Đồng thì cũng chọc chọc vào cánh tay của cô ấy: “Người bạn này của Đại Thụ thật đúng là buồn cười. ”

Trần Mỹ Đồng xấu hổ cười, tình huống hiện tại khiến cô rất xấu hổ, hận không thể lập tức rời đi.

“Ha ha.” Lâm Phàm cười cười, sau đó quay đầu lại, gân giọng gọi: “Vương Minh Dương. ”

“Cậu điên rồi….” Chương Quốc Dương sửng sốt, vẻ mặt thay đổi.

Nhưng đúng lúc này, một màn khiến mọi người khiếp sợ đã xảy ra.

Vương Minh Dương quay đầu lại, lúc nhìn thấy Lâm Phàm thì lập tức đứng lên, nhân sĩ thượng lưu cao cấp lại trực tiếp chửi bậy.

“Mẹ kiếp! Tên nhóc cậu lại đi ăn một mình, không gọi huynh đệ….”

Chương Quốc Dương trợn tròn mắt.

“Huynh đệ?”

“Anh cùng người khác đến đây ăn mảnh cũng đâu có gọi tôi!” Lâm Phàm phản bác.

“Đây không phải là do tôi quên sao?” Vương Minh Dương cũng không khách sáo mà trực tiếp kéo ghế dựa ra, ngồi vào bên cạnh Lâm Phàm.

Lúc này Chương Quốc Dương ngồi ở chỗ đó đã hoàn toàn ngây người mà ngồi ở chỗ đó, một câu cũng không dám nói, tư thế ngồi cũng đột nhiên trở nên cẩn trọng

Diêm Thụ Nhân, Trần Mỹ Đồng cúi thấp đầu xuống Tuy rằng bọn họ không biết Vương Minh Dương này là ai nhưng vừa rồi qua lời giải thích của Chương Quốc Dương thì hiện tại trong lòng bọn họ cũng đã biết, người trẻ tuổi ngồi ở đây không phải là người bình thường.

“Tôi nói này, anh cũng quá không lịch sự rồi đó! Vừa kéo ghế một cái đã đặt mông xuống kiếm ăn rồi.” Lâm Phàm nói đùa.

“Hắc hắc, tôi với cậu là loại quan hệ gì chứ? Sao còn quan tâm chuyện đấy làm gì?” Vương Minh Dương vỗ vai Lâm Phàm cười nói.

“Anh cứ bỏ mặc bạn gái của anh ở đó sao? Cũng quá không hiểu thương hương tiếc ngọc là gì rồi! ” Lâm Phàm nhìn lại, bây giờ bạn gái của Vương Minh Dương đang ngồi một mình rõ ràng cũng có chút nghi ngờ, cô không biết Vương Minh Dương nhìn thấy ai mà lại trực tiếp bỏ mặc cô ngồi ở đây một mình.

“Rất xinh đẹp nha!” Lâm Phàm trêu ghẹo nói, Vương Minh Dương này quả là có số đào hoa , người bạn gái này quả thật rất xinh đẹp.

“Cũng tạm được! Không bằng để tôi gọi cô ấy tới đây cho cậu xem giúp tôi một chút?” Vương Minh Dương cười nói.

“Được!” Lâm Phàm gật đầu.

Lúc này Chương Quốc Dương cảm thấy tim mình đập vô cùng nhanh. Trên bàn cơm chỉ có Lâm Phàm và Vương Minh Dương nói chuyện.

Mà Chương Quốc Dương cũng cảm giác được, Vương Minh Dương này và người bị mình cho là nghèo đó có quan hệ không bình thường.

Chủ đề của cuộc trò chuyện này rất tùy ý hơn nữa điểm mấu chốt nhất chính là người thành công như vậy mà khi tìm bạn gái lại muốn hỏi ý kiến của hắn, điều này sao có thể không khiến Chương Quốc Dương lo lắng cho được?

Anh ta rất muốn rời đi thế nhưng hai chân lại giống như được đổ sắt, không thể động đậy.

“Lại đây!” Vương Minh Dương vẫy vẫy tay với cô gái.

Cô gái lộ ra một nụ cười tao nhã, đứng dậy, cầm túi xách, chậm rãi đi tới. Sau đó ngồi bên cạnh Vương Minh Dương.

Lâm Phàm nhìn cô gái mà cô gái cũng nhìn đám người Lâm Phàm. Trên mặt tuy rằng vẫn nở nụ cười nhưng trong lòng lại có chút nghi ngờ. Trên bàn ăn này ngoại trừ chàng trai đang cúi đầu, biểu tình hơi xấu hổ, ăn mặc cũng tạm được thì những người khác lại nhìn không ra có gì khác người thường.

“Tử Nhạc, đây là người anh em của anh, Lâm Phàm. Em cứ gọi anh Lâm là được!” Vương Minh Dương nói.

“Anh Lâm, xin chào!” Hứa Dục Nhạc lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

“Giúp anh em xem, thế nào?” Vương Minh Dương hỏi.

Lâm Phàm cười nói: “Không vội! Để sau rồi nói!”

“Được! Tôi tin anh!” Vương Minh Dương cười nói, nhưng trong lòng âm thầm quyết định, nếu Lâm Phàm cho rằng

không được thì anh ta tuyệt đối sẽ không tiếp tục mối quan hệ đó.

Hứa Tử Nhạc kinh ngạc nhìn Lâm Phàm. Cô không phải là trẻ con, ý trong lời nói đó thì cô vẫn có thể hiểu được.

Cô không ngờ rằng lời nói của chàng trai này ở trong lòng của Vương Minh Dương lại có sức nặng như vậy.

“Đây là đồng hương của tôi và cũng là bạn thời trung học của tôi Diêm Thụ Nhân. Còn đây là bạn gái của cậu ấy, Trần Mỹ Đồng.” Lâm Phàm chỉ giới thiệu hai người, về phần hai người còn lại thì hắn cũng lười giới thiệu.

“Vương tổng, xin chào!” Diêm Thụ Nhân khẩn trương đứng lên, đưa tay ra.

Vương Minh Dương mỉm cười ôn hòa. Sau đó bắt tay với Diêm Thụ Nhân: “Cậu không cần quá câu nệ! Nếu đã là bạn bạn thân của anh em tôi thì cứ gọi tôi là anh Vương là được rồi!”

“Anh Vương!” Trần Mỹ Đồng căng thẳng gọi.

Bây giờ đầu óc của cô bị choáng rồi. Sau đó cô nhìn về phía Hứa Tử Nhạc thì lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên.

“Cô chính là “Tình nhi” trong ‘Kim Ngọc Thế Gia’ sao?”

Cô rất thích xem phim truyền hình nên khi nhìn thấy Hứa Tử Nhạc thì có cảm giác rất quen thuộc. Nhất là sau khi nghe cái tên này thì cô lại càng thêm chắc chắn.

Đây là đại minh tinh! Thật sự là đại minh tinh đó!

Hứa Tử Nhạc cười nói: “Đó là một nhân vật mà trước đây tôi đã đóng.”

Lâm Phàm cảm thấy bầu không khí có chút không đúng. Sau đó quăng một ánh mắt về phía Vương Minh Dương.

Vương Minh Dương đương nhiên là hiểu ánh mắt đó là gì nên nói: “Không nói những thứ này nữa, chúng ta nói chuyện khác đi! Bữa cơm này để tôi mời! Đồ ăn ở đây rất ngon, sao có thể không ăn được chứ?”

“Quản lý!”

Chẳng bao lâu sau người quản lý đã đến.

“Mang những thứ này xuống hết rồi đưa những món ngon nhất lên đây!” Vương Minh Dương nói.

“Được! Vương tổng.” Người quản lý gật đầu.

……

Chương 117: Tôi có mười mấy cái bằng cấp

Giờ phút này Chương Quốc Dương đã đứng ngồi không yên. Trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, mà trong lòng của Vương Hiểu Yến ở bên cạnh cũng hoảng sợ.

Cô sao có thể nghĩ tới, bạn của bạn trai của bạn thân mình lại có thể quen biết một nhân vật lợi hại như vậy chứ.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì cho dù có đánh chết thì cô cũng không thể tin được.

Lúc này Lâm Phàm liếc mắt nhìn Chương Quốc Dương một cái, khóe miệng lộ ra một nụ cười, hàm ý rất rõ ràng. Chính là bây giờ cậu có thể tiếp tục khoe khoang rồi.

Chỉ là với tình huống hiện tại của Chương Quốc Dương thì đương nhiên là không khoe nổi nữa rồi. Hiện tại anh ta chỉ có thể ngồi ở chỗ đó như khinh khí cầu bị xì hơi.

Lâm Phàm vỗ vai Đại Thụ, sau đó tựa lưng vào ghế ngồi, cười hỏi: “Minh Dương, chỗ của anh còn thiếu người không? ”

Diêm Đại Thụ nghe hắn nói như vậy thì vẻ mặt hơi ngạc nhiên, không dám tin nhìn Lâm Phàm.

Mà giờ phút này Trần Mỹ Đồng cũng ngẩng đầu lên, trong mắt cũng lộ vẻ phức tạp. Cô không ngờ tới bạn của Đại Thụ lại thật sự muốn giới thiệu công việc cho Đại Thụ.

Nhưng Trần Mỹ Đồng biết, trình độ học vấn của Đại Thụ cũng được nhưng nếu thật sự muốn vào làm trong công ty lớn thì trình độ học vấn này chỉ sợ vẫn chưa đủ.

“Người thì quả thật là không thiếu….Chỉ là nếu cậu đã mở miệng thì cho dù không thiếu cũng phải thiếu, cậu nói có đúng

không?” Vương Minh Dương cười nói.

Lăn lộn vào xã hội lâu như vậy, bầu không khí bữa tiệc này trầm thấp như thế, khẳng định là có vấn đề.

Mà khi Vương Minh Dương nói ra câu đầu tiên thì trong mắt Trần Mỹ Đồng lộ ra một tia thất vọng, nhưng khi cô nghe được câu tiếp theo thì giống như được kéo lên từ vực sâu của địa ngục vậy.

Ngay từ đầu trong lòng Chương Quốc Dương còn cười lạnh, cho dù có quen biết Vương Minh Dương thì thế nào? Nếu muốn tiến vào công ty lớn thì cũng phải có bản lĩnh mới được.

Nhưng câu sau lại như một cái tát mạnh mẽ vả vào mặt của anh ta vậy.

Rốt cuộc tên này và Vương Minh Dương có quan hệ gì vậy?

Cho dù là bạn bè thì khi liên quan đến công việc cũng không có khả năng tùy ý như thế.

Hơn nữa công ty của đối phương lại còn là một công ty lớn, một công ty niêm yết, há lại có thể tùy ý sắp xếp người vào làm như vậy?

“Ha ha, cũng được! Anh em của tôi tốt nghiệp đại học. Hiện tại tới Thượng Hải tìm việc lại không nói với tôi một tiếng mà lại tìm cái gì mà bán hàng 4S, tiền lương hơn hai ngàn. Anh nói xem, đây không phải là gáo vàng múc nước giếng bùn sao? Cho nên nếu công ty của anh thiếu người thì giúp đỡ sắp xếp một chút. Chuyện này coi như là tôi nợ anh đi.” Lâm Phàm nói.

“Đại Thụ, giới thiệu về bản thân cho Vương tổng một chút, tốt nghiệp trường nào, học chuyên ngành gì.” Lâm Phàm nói.

“À! À!”

Diêm Thụ Nhân đã sớm ngây ngẩn cả người, trong khoảng thời gian ngắn không kịp phản ứng lại. Bây giờ mới phản ứng lại, vẻ mặt cũng có chút gấp rút, lập tức đứng lên, giống như rất hồi hộp.

Vương Minh Dương vừa thấy tình huống này thì lập tức nở nụ cười, sau đó ấn tay xuống, ra hiệu cho Đại Thụ ngồi xuống.

“Đừng! Giữa anh em với nhau, nói ai nợ ai làm cái gì? Nếu cậu đã mở lời thì tôi còn có thể không đồng ý sao? Nếu tôi không đồng ý, cậu lại cho tôi một đấm thì làm sao mà tôi chịu được?”

“Hơn nữa, những thứ như bằng cấp này không quan trọng. Hiện tại mấy thứ như bằng cấp này thì đáng giá mấy đồng chứ? Ra nước ngoài, chơi vài năm rồi lấy bằng cấp thì có ích lợi gì? Sau khi tôi tốt nghiệp trung học thì tôi cũng đã ra ngoài lăn lộn, kiếm được mười mấy cái bằng cấp nước ngoài, chỉ là hiện tại cũng không biết những bằng cấp này đã bị ném đi đâu rồi!

Vẻ mặt Vương Minh Dương thờ ơ nói.

Lâm Phàm nghe xong thì không khỏi nở nụ cười, sau đó đưa ánh mắt nhìn về phía Chương Quốc Dương.

Giờ phút này Chương Quốc Dương chỉ hận không thể đào một cái hố rồi chôn mình xuống.

Mình có một cái bằng cấp thì có gì để khoe khoang.

Cũng vô tình bị vả mặt.

“Chỉ là công ty niêm yết của tôi khá nhiều, cậu học chuyên ngành gì?” Vương Minh Dương hỏi.

“Anh Vương, em học tài chính.” Diêm Thụ Nhân lập tức nói.

“Không có vấn đề gì chứ?” Lâm Phàm hỏi.

“Có thể có vấn đề gì? Đây chỉ là chuyện nhỏ mà thôi! Đây là danh thiếp của tôi, trên đó có số điện thoại. Đợi cậu thu xếp mọi thứ xong xuôi thì gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ sắp xếp công việc cho cậu, cam đoan sẽ khiến cậu hài lòng.” Vương Minh Dương cười nói.

“Cám ơn anh Vương!” Hiện tại Đại Thụ cảm thấy người mình lâng lâng. Loại cảm giác này thật sự là nói không nên lời, ngay cả đi bộ cũng bắt đầu thấy nhẹ nhàng.

Nếu như không phải danh thiếp trong tay có cảm giác chân thực như vậy thì Đại Thụ sẽ cho rằng mình đang nằm mơ.

“Sau khi đến công ty thì tôi sẽ cho người hướng dẫn cậu. Cậu cứ học thật tốt, đợi khi thời cơ đến thì tôi sẽ đề bạt cậu. Những

thứ khác không nói nhưng tôi có thể cam đoan tiền lương hàng năm của cậu có thể đến một triệu.” Vương Minh Dương nghiêm túc nói.

Đây là bạn của Lâm Phàm cho nên Vương Minh Dương tuyệt đối sẽ không để anh ta ở trong công ty ngồi ăn rồi chờ chết, nhất định sẽ nghiêm túc bồi dưỡng để anh ta trở thành chủ lực của công ty.

Nhưng cũng phải xem cố gắng của anh ta rồi.

Chương 118: Khoe không nổi

Lâm Phàm gật gật đầu, sau đó vỗ bả vai Đại Thụ: “Đại Thụ, cậu nhớ phải cố gắng đấy! cậu chính là mặt mũi của mình! Chúng ta đặt trước một mục tiêu nhỏ đi, một năm sau, lương một năm của cậu phải đến một triệu. ”

Giờ phút này vẻ mặt của Diêm Thụ Nhân bị kích động đến đỏ bừng. Trước giờ anh ta chưa bao giờ dám nghĩ đến một ngày lương hàng năm của anh ta có thể đến một triệu nhưng giờ phút này cũng gật đầu thật mạnh: “Yên tâm đi, Phàm Tử! Mình cam đoan sẽ không để cậu phải mất mặt.”

Lúc này, Vương Minh Dương ngồi ở chỗ này một lúc, sau đó lại nhìn thấy ánh mắt thần bí khó lường của Lâm Phàm.

Không biết vì sao mà khi Vương Minh Dương vừa nhìn thấy ánh mắt của Lâm Phàm thì đã biết hắn muốn nói gì.

Cái ánh mắt này chính là để anh ta nhanh chóng rời đi, đừng có ở chỗ này khiến không khí áp lực nữa.

Vương Minh Dương đọc hiểu ánh mắt này, trong lòng điên cuồng kêu oan.

“Tôi đẹp trai sáng sủa như vậy lại còn cmn áp lực, có để cho người ta sống hay không hả?”

Chỉ là Vương Minh Dương cũng biết bầu không khí hiện tại hình như hơi nặng nề..

Ngoại trừ Lâm Phàm có thể giữ trạng thái bình thường ra thì mấy người khác ngay cả cái rắm cũng không dám thả. Cuối cùng Vương Minh Dương gật gật đầu.

“Chúng tôi đi trước đây! Phải đến thế giới riêng của mình rồi.” Vương Minh Dương đứng dậy nói.

“Được, mau đi đi! Chúng ta gọi điện thoại sau.” Lâm Phàm nói.

“Tôi nói tôi phải đi rồi mà cậu cũng không thèm giữ tôi lại một chút nào, có còn là huynh đệ hay không hả?” Vương Minh Dương oán giận nói.

“Được rồi, đi đi! Hai chúng ta còn phân biệt ai với ai sao?” Lâm Phàm nhướng mày, cười nói.

Thấy Vương Minh Dương chuẩn bị đi nên Diêm Thụ Nhân và Trần Mỹ Đồng đều đứng dậy chuẩn bị tiễn anh ta.

“Không cần tiễn! Các cậu cứ nói chuyện của các cậu đi.” Vương Minh Dương khoát tay, đưa bạn gái rời khỏi nơi này.

…..

Lúc này, trên bàn ăn lại có năm người, bầu không khí lại trở nên căng thẳng.

Lúc trước Chương Quốc Dương và Vương Hiểu Yến luôn thổi phồng bản thân nhưng bây giờ tình thế đã đảo ngược.

Chương Quốc Dương và Vương Hiểu Yến im lặng không lên tiếng, vẻ mặt vô cùng xấu hổ, chính là loại cảm giác múa rìu qua mắt thợ.

Nhất là Chương Quốc Dương, lòng anh ta đang dậy sóng. Anh ta không thể nghĩ đến một người bán bánh kếp mà có thể quen biết Vương Minh Dương, hơn nữa quan hệ của hai người này còn không giống bình thường.

Từ trong giọng điệu có thể biết được, đây căn bản không phải là bạn bè bình thường.

Không đủ bằng cấp?

Nghề cạnh tranh cao?

Lương hơn 2.000 là không ít?

Cậu có bằng cấp nước ngoài?

Chương Quốc Dương cũng không biết mình đã bị vả mặt bao nhiêu lần nữa. Tuy rằng không trực tiếp vả lên mặt nhưng ở

trong lòng Chương Quốc Dương lại đau vô cùng.

“Phàm Tử, cậu thật trâu bò! Mình không biết nên cảm ơn cậu như thế nào nữa. Thôi không phải nói, để mình mời.”

Nếu phải nói ai là người kích động nhất thì người đó không phải là Diêm Thụ Nhân mà là bạn gái của anh ta.

Trần Mỹ Đồng luôn tin rằng Đại Thụ là một người có năng lực, mặc dù trước đó vẫn chưa có thành tựu gì.

Nhưng cô tin rằng anh sẽ thành công.

Nhưng hiện thực ở trước mặt, nhất là đối diện với người bạn thân đang khoe khoang vênh váo, trong lòng của cô cũng không dễ chịu gì.

Nhưng hôm nay mọi chuyện lại có sự thay đổi lớn khiến Trần Mỹ Đồng cũng không thể phản ứng kịp.

“Đừng nói cảm ơn gì đó. Chúng ta uống rượu trước đi, rượu vang đỏ này phải pha với nước ngọt Sprite thì mới thú vị.” Lâm Phàm đưa rượu đã được pha với nước ngọt Sprite cho Diêm Thụ Nhân, sau đó nhìn Chương Quốc Dương: “Anh có muốn uống thử một lần không?”

Nếu như là lúc trước thì Chương Quốc Dương nhất định sẽ vô cùng khinh bỉ, cho rằng Lâm Phàm là đồ nhà quê nhưng hiện tại thái độ lại thay đổi vô cùng lớn.

“Để tôi rót! Để tôi rót!” Chương Quốc Dương lập tức đứng dậy nhận lấy nước ngọt Sprite rồi rót cho Lâm Phàm một ly trước. Sau đó lại rót cho mình và Vương Hiểu Yến một ly.

Cái bộ dạng khách khí này so với lúc trước đó thì chính là một trời một vực.

Đại Thụ và Trần Mỹ Đồng liếc nhau nhìn một cái, trong mắt hai người đều lóe ra ý cười, đồng thời tràn ngập hy vọng vào tương lai.

“Huyện đệ, chuyện của Đại Thụ cũng thật là ngại nhưng tôi còn phải làm phiền anh nói với người bạn ở 4S kia rằng công việc này Đại Thụ không làm nữa. Dù sao cửa hàng 4S này không hề xứng đáng với năng lực của Đại Thụ, anh nói xem có đúng không?” Lâm Phàm cười nói.

“Đúng vậy! Đợi lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại cho cậu ấy. Đại Thụ lợi hại như vậy, trình độ học vấn cao, lại có bản lĩnh thật sự, hơn hai ngàn tiền lương này thật là không xứng.” Chương Quốc Dương tươi cười nói.

Chỉ là nụ cười này có chút xấu hổ.

Cảm giác ưu việt của lúc trước đã hoàn toàn biến mất.

Dưới tình huống này mà còn thể hiện cảm giác ưu việt thì đúng là không khác gì tên ngốc.

Người trước mắt này lại có thể nói chuyện vui vẻ với Vương Minh Dương thì quan hệ nhất định là không tầm thường.

Chương 119: Có thể mua được 6,7 chiếc xe của anh

“Đại Thụ, sau này khi cậu là vua tài chính cũng đừng tỏ ra không quen biết mình đấy!” Lâm Phàm nói đùa.

“Phàm tử, cậu lại trêu mình rồi!” Đại Thụ nở nụ cười chân thành, chuyện hôm nay thật sự có ảnh hưởng quá lớn đối với anh ta.

Sau khi bữa ăn kết thúc thì anh ta nhất định phải thông báo cho cha mẹ của mình tin tức tốt lành này.

“Phàm tử, mình mời cậu! Hôm nay thật sự là cảm ơn cậu!” Lúc này, Trần Mỹ Đồng đứng lên, bưng chén rượu nói.

Cô thực sự rất biết ơn Lâm Phàm, đồng thời cũng cảm thấy may mắn vì Đại Thụ có thể có một người bạn như vậy.

Đồng thời cô cũng phát hiện, người càng trâu bò thì lại càng khiêm tốn, mà người càng phô trương thì lại càng không được.

Lần đầu tiên nhìn thấy người bạn học của Đại Thụ này, nói thật Trần Mỹ Đồng cũng có chút xem thường Lâm Phàm.

Nhưng bây giờ cô mới hiểu được, đây mới là sự tồn tại trâu bò.

“Nào! Mình mời hai vợ chồng các cậu, hy vọng trong vài năm tới Đại Thụ có thể dốc sức tạo ra thiên hạ của mình.” Lâm Phàm đứng dậy nói.

“Cám ơn cậu, Phàm Tử!” Đại Thụ cảm động sắp khóc, sau đó lại uống một hơi hết sạch.

Mà Chương Quốc Dương và Vương Hiểu Yến thì lúng túng ngồi ở chỗ đó, trên mặt hai người đều lộ ra vẻ xấu hổ.

Cơm nước no nê.

Lâm Phàm không uống bao nhiêu, hơn nữa sau khi hắn pha rượu vang đỏ với nước ngọt Sprite thì cũng không còn cảm giác gì.

” Phục vụ, tính tiền!” Đại Thụ hét lên.

“Tôi trả, tôi trả!” Chương Quốc Dương lập tức đứng lên, tranh thủ trả tiền. Bộ dáng kia cứ như nếu không để anh ta thanh toán thì sẽ tức giận ngay vậy.

Bây giờ khi Chương Quốc Dương ở trước mặt Đại Thụ không thể tiếp tục ra vẻ được nữa.

Chờ khi Đại Thụ vào làm trong công ty niêm yết thì nhất định sẽ là người không tầm thường, tương lai rộng mở. Tuy rằng lúc trước điên cuồng khoe khoang, kiêu ngạo đã chọc đối phương không vui nhưng hiện tại cũng chỉ hy vọng có thể cứu vớt một chút.

Lúc này, người quản lý đi tới trước mặt Lâm Phàm.

“Lâm tiên sinh, của các ngài hết tổng cộng 68.000. Tuy nhiên lúc Vương tổng rời đi thì đã thanh toán toàn bộ hóa đơn rồi.” Quản lý lễ phép nói.

“Thanh toán rồi sao? Vậy được rồi, chúng ta đi thôi!” Lâm Phàm đứng dậy nói.

Chương Quốc Dương sửng sốt, trong lòng vô cùng hoảng sợ.

Rốt cuộc tên này có quan hệ gì với Vương Minh Dương vậy?

Để bạn của hắn vào làm việc trong công ty, thậm chí còn trả tiền cho hắn. Xem ra sức nặng của Lâm Phàm ở trong lòng Vương Minh Dương rất ghê gớm.

Khi Diêm Thụ Nhân và Trần Mỹ Đồng nghe thấy giá cả này thì trong lòng cũng ngạc nhiên, giá thật đắt.

Sau đó Đại Thụ nhìn về phía Lâm Phàm, cảm giác cảm động trong lòng càng ngày càng nhiều, thậm chí khóe mắt cũng hơi ươn ướt.

Hôm nay huynh đệ của mình đã cho mình đầy đủ mặt mũi.

Phần ân tình này không thể trả lại bằng vật chất.

Nhưng lại là ân tình cả đời.

Ở ngoài cửa!

“Đại Thụ! Bây giờ mọi người đang ở đâu? Tôi đưa mọi người trở về.” Hiện tại mình là người đã có xe, cũng có thể chủ động chở người khác về rồi.

“Mình còn chưa tìm được chỗ, đang chuẩn bị tìm khách sạn ở gần đây để nghỉ tạm.” Đại thụ vừa mới đến Thượng Hải không bao lâu, đương nhiên là chưa tìm được chỗ ở.

Còn Lâm Phàm bây giờ chỗ ở cũng chưa có.

Chương Quốc Dương cùng Vương Hiểu Yến đang đứng bên cạnh cúi đầu, ban ngày thì vui vẻ đến bay lên, đến buổi tối thì chịu đủ giày vò.

Hai người này, hôm nay xem như được dạy cho cách làm người.

“Mọi người chờ tôi một chút, tôi đi lái xe đến.” Lâm Phàm nói xong, sau đó đi về hướng gara dưới tầng hầm.

“Hiểu Yến, còn hai người thì sao?” Trần Mỹ Đồng bây giờ cũng không thèm so đo, con người cũng trở nên nhẹ nhàng thoải mái hơn.

“Một chút nửa tôi muốn đi dạo với Quốc Dương.” Vương Hiểu Yến hơi lúng túng nói.

Chương Quốc Dương đương nhiên là có xe, nó cũng không hề rẻ giá cũng hơn 100 ngàn. Nhưng mà lúc này, hắn ta cảm thấy chính mình nên khiêm tốn một chút sẽ tốt hơn. Bởi vì không ai biết, Lâm Phàm sẽ lái xe gì đến.

Nếu như không có chuyện xảy ra lúc trước, Chương Quốc Dương chắc chắn sẽ khoe khoang chiếc xe của mình. Nhưng bây giờ suy nghĩ lại vẫn là nên thôi đi.

Một chiếc màu đen chạy đến trước mặt bọn họ rồi ngừng lại.

Lâm Phàm vừa nhấn cửa sổ xe xuống vừa nói: “Lên xe đi.”

Diêm Đại Thụ nhìn thấy chiếc xe này, cũng hơi giật mình, mở cửa xe ra bước vào nói: “Giỏi lắm! Chiếc xe này không rẻ nha.”

“Cũng tạm thôi.” Lâm Phàm cười nói.

Trần Mỹ Đồng chào hỏi Vương Hiểu Yến vài câu, sau đó bước lên xe.

Bây giờ, Vương Hiểu Yến hơi ngây ngô mà gật đầu, tình huống xảy ra hôm nay đối với cô ta là một đả kích rất lớn.

Sau khi chiếc xe rời đi.

Chương Quốc Dương đột nhiên thở dài một hơi: “Hiểu Yến, sau này đừng khoe khoang trước mặt Trần Mỹ Đồng nữa.”

“Dạ! Em biết rồi, chiếc xe vừa rồi mắc lắm sao?”

Từ trước đến nay, đối với xe cộ cô ta không có quá nhiều hiểu biết. Hơn nửa nhìn thấy đường nét của chiếc xe vừa nãy rất mượt mà, xem ra cũng không phải là hàng bình dân rẻ tiền.

Chương Quốc Dương nhìn cái đèn đuôi xe xinh đẹp ở phía nơi xa kia sau đó thấp giọng nói: “Có thể mua được sáu, bảy chiếc của anh đó.”

Chương 120: Vậy nói một chút cảm giác của anh đi

Miệng của Vương Hiểu Yến mở rộng hết cỡ, khuôn mặt lộ ra vẻ khiếp sợ, trong mắt cũng mang theo vẻ phức tạp.

Sao cô ta có thể nghĩ ra được, bạn trai của Trần Mỹ Đồng sẽ có bạn bè như vậy. Hơn nửa có bạn bè như vậy, lại quen biết người như vậy.

So sánh một chút sẽ biết được căn bản là không có gì để so sánh.

Chương Quốc Dương cũng cảm thấy còn may mắn, may mắn hắn ta không có khoe khoang xe, nếu không lại bị vả mặt rồi.

Bên trong xe.

Diêm Thụ Nhân để thẻ ngân hàng qua một bên: “Phàm tử, cảm ơn cậu.”

“Không có gì, chúng ta là anh em một nhà mà, còn nói với tôi những lời đó làm gì. Huống hồ, hai người kia cũng có ý khoe khoang, cậu nói thử xem, tôi làm sao có thể để cho bọn họ khoe khoang ở trước mặt cậu được chứ.”

Lâm Phàm vừa cười vừa nói, sau đó giật mình sửng sốt: “Đại Thụ! Sao lại khóc vậy.”

Diêm Thụ Nhân hơi run rẩy, lau khóe mắt một chút: “Không có gì, chỉ là hơi xúc động mà thôi.”

Một tay của Lâm Phàm tiếp tục lái xe, tay còn lại thì rút ra mấy tờ khăn giấy đưa cho Đại Thụ: “Mình nhớ kỹ lắm nha, cậu còn thiếu mình một bữa ăn thịnh soạn.”

“Tất nhiên rồi, cho dù cậu ăn bao nhiêu bữa thì mình đều bao hết.” Diêm Thụ Nhân lau đi nước mắt, vừa cười vừa nói.

Trần Mỹ Đồng ngồi bên cạnh không lên tiếng, nhìn hai người anh em này, trong lòng giống như là có dòng nước ấm chảy qua.

Đến khách sạn.

Lâm Phàm dừng xe lại, lại tiếp tục nói chuyện với Đại Thụ một hồi: “ Đi lên nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai sau khi tìm phòng xong, cũng có thể đi báo cáo.”

Diêm Thụ Nhân bước xuống xe, ghé vào cửa sổ xe nói: “Phàm tử, cậu chạy xe trên đường cũng nên cẩn thận một chút, chờ tôi xong việc rồi, chúng ta cùng nhau tụ họp lại nha.”

“Được rồi, không thành vấn đề.” Lâm Phàm vẫy vẫy bàn tay, sau đó lái xe rời đi.

Diêm Thụ Nhân và Trần Mỹ Đồng cùng nhìn về hướng Lâm Phàm rời đi.

“Mỹ Đồng! Vì em, anh nhất định sẽ cố gắng.” Đại Thụ nói.

Sau khi xảy ra chuyện tối nay, làm cho hắn ta nhận thức rõ ràng một chuyện. Thân là đàn ông nhất định phải biết cố gắng.

Nếu không thì không phải chỉ mỗi mình bạn bị xem thường, mà ngay cả bạn gái của bạn cũng sẽ bị người khác xem thường theo.

“Đại Thụ, em vẫn luôn tin tưởng anh, anh có một người anh em như vậy, chính là may mắn của anh đó. Sau này, anh nhất định cảm ơn người ta đàng hoàng nha.” Trần Mỹ Đồng nói.

Diêm Thụ Nhân nghiêm túc gật đầu, hắn ta sẽ nhớ kỹ ân tình này suốt đời.

…….

Ở dưới lầu một nơi nào đó, bên trong một chiếc xe thể thao sang trọng

Vương Minh Dương đang hôn thắm thiết Hứa Tử Nhạc, một lúc sau thì mới tách ra.

“Để cho anh đưa em về nhà, không sợ bị phóng viên nhìn thấy sao?” Vương Minh Dương cười hỏi.

Vương Minh Dương quen biết Hứa Tử Nhạc cùng đã mấy năm, nhưng chính thức xác định quan hệ cũng chỉ mới có mấy ngày.

Cảm giác thì vẫn có được, nhưng mà nó thuộc về ai thì thật đúng là khó nói.

Vương Minh Dương là một người đàn ông không những trẻ tuổi mà còn nhiều tiền. Là đối tượng mà tất cả những phụ nữ lựa chọn, đặc biệt là những minh tinh.

Nhưng Hứa Tử Nhạc cũng không tệ, không có đưa ra yêu cầu quá đáng, điều này làm cho Vương Minh Dương cảm thấy khá thoải mái khi ở bên cạnh.

Mặc dù, hắn ta là người có tiền, nhưng vẫn một lòng một dạ đối với tình cảm.

“Minh Dương, em không sợ bị phóng viên nhìn thấy. Nếu như, sau này có thể cùng một chỗ với anh, em chấp nhận ở nhà giúp chồng dạy con.” Hứa Tử Nhạc nói.

Vương Minh Dương cười một cái rồi nói: “Thật sự, anh cảm thấy em rất tốt, nhưng anh đang chờ một người nói rõ.”

Hứa Tử Nhạc hơi nghi hoặc, cũng không hiểu lời của Vương Minh Dương đang nói là ý gì.

Nhìn thấy sắc mặt nghi hoặc của Hứa Tử Nhạc, Vương Minh Dương cười nói: "Chờ chút nữa em sẽ biết."

Sau đó điện thoại vang lên.

"Em đừng nói chuyện."

Vương Minh Dương nhấn điện thoại: "Sao rồi?"

"Sao rồi cái gì?" Lâm Phàm ở đầu bên kia điện thoại, hỏi lại.

Vương Minh Dương lại tiếp tục cười: "Tôi nói là bạn gái của tôi."

Hứa Tử Nhạc ở bên cạnh không lên tiếng, nhưng sắc mặt hơi đổi, cô ta không nghĩ tới Minh Dương nói chờ một người nói rõ, lại là có ý như thế này.

Nghe thấy âm thanh trong điện thoại, cô ta biết đây chính là người thanh niên lúc trước mình đã nhìn thấy.

Cô ta thật sự không biết rốt cuộc Vương Minh Dương cùng thanh niên này có quan hệ như thế nào.

Trong lúc nhất thời, Hứa Tử Nhạc hơi mơ màng, chẳng lẽ mình có thể cùng Minh Dương đi đến cuối cùng hay không, đều phải dựa vào người này hay sao?

Lúc này, Lâm Phàm đang nằm bên trong chiếc xe Mercedes, gọi điện thoại.

Hắn biết suy nghĩ của Vương Minh Dương khi nói câu nói đó.

Không nghĩ tới, Vương Minh Dương đã tin mình đến mức độ này, điều này khiến cho Lâm Phàm thấy áp lực rất lớn.

Cho dù chết fan trung thành, chỉ sợ cũng như vậy thôi.

Lâm Phàm tiếp tục hỏi: "Vậy anh nói một chút cảm giác của anh ra đi."

"Vẫn ổn, không chán ghét, cũng không phiền chán." Vương Minh Dương nói.

Chương 121: Anh tin hắn như vậy sao?

Phụ nữ giống như Hứa Tử Nhạc vừa có địa vị, lại nổi tiếng. Nếu như đàn ông bình thường có thể hẹn hò được, chỉ sợ đã nổ đến tận trời.

Nhưng đối với Vương Minh Dương mà nói, hắn ta chỉ quan tâm đến cảm giác của mình mà thôi.

Lâm Phàm cầm điện thoại, từ từ sắp xếp tử vi lại một chút.

“Vượng phu, có thể sinh con, giữ gìn bổn phận, sự nghiệp rất tốt, có thể thành. Tôi nói cho anh biết nhiều như vậy, những thứ này, không thể nói ra ý nghĩa của nó một cách thẳng thừng. Nếu không phải hôm nay anh đã giúp tôi một việc, thì tôi cũng không thể tiết lộ cho anh đâu.” Lâm Phàm nói.

Trên mặt của Vương Minh Dương đầy vẻ tươi cười: “Nếu như tôi không giúp, thì cậu cũng phải tiết lộ cho tôi thôi, ai bảo chúng ta là anh em chứ.”

“Cúp đi! Cúp đi! Không muốn nói chuyện với anh nữa”

Tút tút!

“Minh Dương…….” Hứa Tử Nhạc muốn hỏi rõ ràng mọi chuyện là thế nào. Đương nhiên Vương Minh Dương cũng biết cô ta muốn hỏi cái gì, nên chủ động mở miệng nói trước.

“Người ban này của anh biết coi bói, hơn nữa còn rất chính xác, nên anh rất tin tưởng hắn.”

Hứa Tử Nhạc nhìn chằm chằm Vương Minh Dương nói: “Nếu như hắn nói em không tốt, có phải anh sẽ chia tay với em đúng không?”

Vương Minh Dương cười nhạt cũng không nói gì, nhưng mà ý tứ cũng đã rất rõ ràng.

“Minh Dương! Nếu một ngày nào đó, khi chúng ta đã kết hôn rồi, hắn nói em không tốt. Vậy anh cũng sẽ chia tay với em sao?” Cô ta lúc này cảm thấy vô cùng ghen tị. Người đàn ông mà cô ta yêu vậy mà đi tin tưởng một người đàn ông khác.

Vương Minh Dương xoa đầu của Hứa Tử Nhạc nói: “Vậy anh mới nói cho em biết kết quả này. Nhưng mà em yên tâm đi, cho dù sau này không tốt, anh cũng sẽ không chia tay em.”

“Tại sao vậy?” Phụ nữ chính là bộ dạng “Mười vạn câu hỏi vì sao” chưa hỏi rõ ràng thì chưa từ bỏ ý định đâu.

“Bởi vì sau này em chính là người phụ nữ của anh. Nếu như em biến thành sao chổi, thì anh cũng chấp nhận đồng cam cộng khổ với em. Có điều những thứ này sẽ không xảy ra, bởi vì em sẽ trở thành bạn của hắn, đến lúc đó hắn sẽ giúp em.” Vương Minh Dương nói.

Hứa Tử Nhạc nghe được những lời nói đó thì tràn đầy hạnh phúc. Thế nhưng là ý nghĩa phía sau những lời này, lại làm cho Hứa Tử Nhạc hơi khó chịu, cảm thấy tam quan hôm nay của cô ta có dấu hiệu sắp sụp đổ.

“Anh tin hắn như vậy sao?” Hứa Tử Nhạc nói.

Vương Minh Dương châm một điếu thuốc: “Đôi khi giác quan thứ sáu của đàn ông rất chính xác. Anh có thể trở nên giàu có như hôm nay, cũng dựa vào giác quan thứ sáu. Anh biết chắc, sau này hắn sẽ là quý nhân của anh.”

“Nhưng bây giờ vẫn là anh giúp hắn nha, anh tặng xe cho hắn, lại sắp xếp việc làm cho bạn bè của hắn.” Hứa Tử Nhạc nói.

Vương Minh Dương thần bí mà nở nụ cười, ngoắc ngón tay: “Không, hắn cũng đã giúp anh .”

“Là sao vậy?” Hứa Tử Nhạc còn chưa hiểu rõ.

“Em biết Ngô Vân Cương không?” Vương Minh Dương phun một làn khói trắng, giống như đang ăn mừng một chuyện gì đó.

“Em biết, nhưng mà hắn thế nào?” Hứa Tử Nhạc là đại minh tinh, có quen biết rộng rãi, đương nhiên là biết Ngô Vân Cương một tỷ phú ở thủ đô.

“Hắn ta bây giờ rất thảm…….”

Hứa Tử Nhạc không phải là người trong thương trường, nên đương nhiên không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà đối với Vương Minh Dương thì chuyện lần này rất khủng khiếp.

“Biết dự án ba sáu năm không?” Vương Minh Dương hỏi.

“Dạ, biết một chút.” Hứa Tử Nhạc nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Vương Minh Dương ấn cửa kính xe xuống: “Khoảng thời gian trước, Ngô Vân Cương muốn đầu tư vào một dự án mà hắn ta đã theo dõi từ lâu rồi. Bởi vì chuyện anh đi xem bói bị hắn ta phát hiện, hắn ta cũng muốn được xem một lần, xem mọi việc có thuận lợi không. Nhưng mà, người bạn đó của anh hình như đã tính ra được chuyện lớn gì rồi, nên yêu cầu Ngô Vân Cương tự mình đến xem. Có điều, Ngô Vân Cương tự nhiên là không tới được, cho nên cuối cùng cũng không xem cho hắn ta được.”

“Mà người bạn của anh nói, hắn ta mà không đến sẽ hối hận. Lúc đó, anh biết chắc, cái dự án này nhất định sẽ xảy ra vấn đề. Bởi vậy anh đã chỉ đạo cho công ty đầu tư, ngay lập tức bán hết toàn bộ cổ phần. Em nói thử xem, hiện tại đã xảy ra chuyện gì?” Vương Minh Dương nở một nụ cười thần bí. Đồng thời cũng cảm tạ sự may mắn và lòng tin tuyệt đối vào Lâm Phàm của mình lúc đó.

Nếu như khi đó, mà có một chút nghi ngờ thì e rằng cũng sẽ chịu cùng số phận với Ngô Vân Cương.

Trên mặt của Hứa Tử Nhạc lộ ra vẻ kinh ngạc: “Thua lỗ sao?”

Vương Minh Dương lại cười rồi nói: “Nếu như bị thua lỗ thì vẫn còn tạm chấp nhận được, đằng này là bị lừa. Không một ai có thể nghĩ ra, kết quả cuối cùng của chuyện này lại là như vậy.”

“Sao lại như thế được?” Hứa Tử Nhạc lại rơi vào mơ màng, Ngô Vân Cương là tỷ phú ở thủ đô sao mà có thể bị lừa gạt được.

“Trên thế giới này không có gì là không có thể xảy ra. Ngay cả ngân hàng là nơi khi chúng ta đến giao dịch, đều phải qua rất nhiều thủ tục mới có thể hoàn thành. Nhưng cũng có thể bị người ta lừa gạt cả mấy chục ức, chứ đừng nói đến chuyện này.” Bây giờ, Vương Minh Dương vẫn còn cảm thấy thật sự rất may mắn.

Chương 122: Ngô Thiên Hà gọi đến

Lần này, cũng không phải số tiền nhỏ là mấy ức đâu nha. Đây là một tổ chức lừa đảo xuyên quốc gia, chuyên đi lừa gạt

những người tỷ phú, làm cho tiếng than vãn của họ vang dậy khắp trời đất.

“Ngô Vân Cương đã bị lừa 60 ức, bây giờ cũng đã thương gân động cốt. Trong tay hắn còn công ty đã lên sàn, vốn lưu động đã bị sụp đổ theo dây chuyền, ngân hàng thì ra sức thu hồi nợ. Đây là thời gian khó khăn nhất của hắn ta, cũng không dễ dàng gì để vượt qua. Chắc mấy ngày nữa, hắn ta sẽ đến Thượng Hải, anh nghĩ đến lúc đó em sẽ nhìn thấy được bộ dạng hiện tại của hắn ta .”

“May là lúc đó, anh lại tin những gì Lâm Phàm nói, kịp thời thu tay lại. Rất nhiều người gọi đã gọi điện thoại cho anh, nhưng anh điều không quan tâm, lòng anh đều không hề có bất cứ nghi ngờ nào. Cuối cùng, tất cả mọi người đều đã tin, kết quả anh lại thu được hai trăm phần trăm, đây cũng không phải là một vụ mua bán nhỏ đâu nha.”

“Bởi vì tin hắn, anh kiếm lời được 30 ức.” Vương Dương Minh nói.

“Ồ! Thật không vậy, còn có thể kiếm ra tiền.” Hứa Tử Nhạc vô cùng khiếp sợ nói.

Vương Minh Dương cười to: “Cô gái ngốc! Nếu anh không thu tay lại, ba chục ức này cũng sẽ không còn? Bây giờ tiền này đều là không tốn công mà kiếm được.”

Mặc dù, Hứa Tử Nhạc là đại minh tinh, nhưng bây giờ cũng bị những chuyện này làm cho kinh hãi.

Cũng bởi vì một câu nói, từ đó tránh được một tai kiếp. Cái này đúng là may mắn khủng khiếp.

“Cho nên, bây giờ em hiểu chưa, hắn là quý nhân của anh.” Vương Minh Dương nói.

Hứa Tử Nhạc gật đầu: “Em hiểu rồi.”

“Được rồi, xuống xe đi, anh đưa em lên nhà.” Vương Minh Dương nói.

Sau khi hai người xuống xe.

Phóng viên vẫn luôn theo dõi hai người. Hứa Tử Nhạc là người có năng lực cảm nhận được phóng viên rất mạnh, cô đã nhanh chóng phát hiện ra bọn họ trốn trong bụi cỏ.

“Minh Dương, có phóng viên.” Hứa Tử Nhạc hơi lo lắng trong lòng vội vàng nói.

Cô ta biết Vương Minh Dương không thích phóng viên, cũng không thích bị bại lộ trước công chúng.

Hứa Tử Nhạc cũng không biết phải làm như thế nào mới thích hợp. Sau đó, lại phát hiện một cánh tay đang quàng qua ôm lấy eo của cô ta.

“Phóng viên thì mặc kệ phóng viên đi, không sao đâu.” Vương Minh Dương lộ ra vẻ tươi cười còn quay về hướng bụi cỏ, dường như muốn phối hợp với phóng viên để chụp ra những tấm hình chân thật nhất. Mà những người phóng viên kia đang trốn ở trong bụi cỏ đều cảm thấy sửng sờ.

Theo nghề nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên, gặp được người phối hợp như vậy.

Rắc!

Rắc!

…….

Về đến nhà.

Hắn lập tức đi tắm rửa, mát mẻ vô cùng.

“Thời gian này thật là sảng khoái nha.”

Hắn đang nằm thoải mái ở trên giường, lấy điện thoại di động ra lướt weibo một chút.

Weibo của Lâm Phàm bây giờ rất náo nhiệt.

Thu Đao Chặt Cá chính là một trong những điểm sáng.

Mặc kệ là người qua đường hay là fan hâm mộ, đều biết bên trong weibo của Lâm đại sư, có một cái bình xịt siêu to khổng lồ, tên của hắn gọi là Thu Đao Chặt Cá.

Có một vài fan hâm mộ trả lời dưới phần bình luận của Thu Đao Chặt Cá.

Mà Thu Đao Chặt Cá cũng không biết có phải là quá nhàm chán hay không, vậy mà hắn lại trả lời cho fan hâm mộ.

Trận chiến này, cuối cùng phát triển đến 10 vạn tin nhắn bình luận qua lại.

Trong đó, Thu Đao Chặt Cá độc chiếm bảy phần, một đường thẳng tiến trấn áp mấy vạn fan hâm mộ, được cư dân mạng trên weibo phong làm "Chiến thần mắng chửi"

Nhìn thấy những bình luận này, Lâm Phàm bất đắc dĩ lắc đầu, Thu Đao Chặt Cá cũng quá nhàn hạ rồi, sau đó đăng một tin lên weibo.

"Hôm nay được gặp lại bạn học cũ, tâm trạng rất tốt nha."

Vừa đăng tin lên Weibo xong, ngay lập tức có vô số người bình luận ở phía dưới.

Lâm Phàm bây giờ cũng xem như là một nhân vật nổi tiếng trên mạng, hơn nữa mức độ yêu thích cũng khá cao.

Tuy nhiên, thời gian gần đây lại không đăng thêm tin tức mới, nên mức độ yêu thích của Lâm Phàm có chiều hướng giảm xuống.

Lướt tin nhắn trên weibo một chút. Cũng không có bất kỳ cái gì đáng chú ý.

Bỗng nhiên lúc này, có một số điện thoại lạ gọi tới.

Lâm Phàm không ý thức được tự nhíu mày, đã trễ thế này mà còn ai có thể gọi đến giờ này?

Chẳng lẽ là…?

Hắn tự cho là đúng, sau đó lặng lẽ nhấn một cái để cúp điện thoại.

Nhưng không lâu sau đó, điện thoại lại vang lên.

Lại cúp!

Điện thoại lại vang lên lần nữa.

Còn tới nữa?

Lâm Phàm buộc lòng phải nhận điện thoại.

"Alo! Ai vậy?" Lâm Phàm hỏi.

Ngô Thiên Hà vẫn luôn gọi số điện thoại này, đến bây giờ cuối cùng cũng có người nhận, trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm.

"Xin chào! Cho hỏi đây có phải là số điện thoại của Lâm đại sư không?" Ngô Thiên Hà hỏi.

Lâm Phàm hơi nghi ngờ nên tự hỏi trong lòng một chút, đây là ai? Cũng không có bao nhiêu người biết được số điện thoại của mình.

“Đúng rồi. Ông là ai vậy?”

“Tôi họ Ngô, tôi có một chuyện muốn xin Lâm đại sư hướng dẫn giúp cho.” Ngô Thiên Hà thành khẩn nói.

Chương 123: Đâu có dễ dàng như vậy

Hiện tại, Lâm Phàm chỉ muốn đi ngủ, cái người họ Ngô này hắn cũng không quen biết: “Nếu như định đến xem bói, thì trực tiếp đến cửa hàng, tôi không nhận xem bói qua điện thoại đâu, tôi cúp máy đây.”

Ngô Thiên Hà vội vàng nói: “Lâm đại sư, xin chờ một chút, tôi không phải muốn xem bói, mà chỉ muốn hỏi một việc.”

Lâm Phàm hơi do dự: “Là việc gì?”

Ở Liên Châu xa xôi, Ngô Thiên Hà đang sắp xếp lại ngôn từ, sau đó ngay lập tức nói: “Lâm đại sư, sự việc là thế này. Bởi vì tôi đã làm quá nhiều chuyện thiên lý bất dung, từ đó mà trở nên giàu có. Nhưng số mệnh bây giờ của con gái tôi vô cùng không tốt, cho nên tôi muốn hỏi đại sư, có cách nào để hóa giải điều này không?”

“Số mệnh không tốt, thì tìm một người có số mệnh tốt để ở bên cạnh là được rồi. Vấn đề này có thể lên Baidu tìm kiếm một chút sẽ ra thôi.” Vốn dĩ, Lâm Phàm còn tưởng rằng ông ta gặp phải chuyện gì kinh khủng. Nào ngờ được, vấn đề này có thể lên Baidu tìm kiếm là được rồi, đâu cần phải hỏi hắn làm gì.

Trên Baidu viết sai không ít, nhưng cũng có những lý thuyết rất có căn cứ để dựa vào.

“Lâm đại sư! Chuyện này thì tôi đã biết, thế nhưng tôi không tìm thấy người có số mệnh có thể chấn trụ số mệnh cho con gái của tôi.” Ngô Thiên Hà nói.

Đối với vấn đề nhân số học, Ngô Thiên Hà nghiên cứu rất sâu, nên những thứ này ông ta đương nhiên nắm rõ.

“Sao có thể không tìm thấy được. Số mệnh của tôi là thiên hạ vô song, trên thế gian chỉ tồn tại một người. Cho dù số mệnh là gì, tôi đều có thể chấn trụ được. Được rồi, cúp máy đây. Sự việc này do chính ông tạo thành, cho dù quỳ xuống thì ông cũng phải chấp nhận.” Lâm Phàm trực tiếp cúp điện thoại.

Tút tút!

Ngô Thiên Hà nghe thấy âm thanh máy bận trong điện thoại, lúc này trên gương mặt lộ vẻ nghiêm trọng.

Bây giờ, Lâm Phàm mới cười khẩy. Đây thật là một câu chuyện buồn cười mà. Tuổi trẻ tạo nghiệp để hưởng thụ giàu sang sung sướng. Sau khi già rồi, thì chính con cái lại là người chịu khổ thay. Muốn phá giải sao, đâu có dễ dàng như vậy nha. Đúng là đời cha ăn mặn đời con khát nước.

…

Ngày hôm sau! Ở bệnh viện!

Đã có kết quả kiểm tra của Triệu Chung Dương, sau khi phát hiện ra bệnh, hắn ta lập tức bị dọa. Nhưng khi nghe Lâm đại sư nói một câu, đã làm cho Triệu Chung Dương tràn ngập hy vọng lần nữa.

Ung thư dạ dày đã là gì?

Đâu có gì là đáng sợ, đại sư cũng đã nói sau này mình còn rất nhiều thời gian, vậy thì sợ cái gì chứ.

Triệu Chung Dương nghĩ như vậy, nhưng cha mẹ của hắn ta cũng không nghĩ giống hắn ta .

Sau khi biết được con trai đi kiểm tra phát hiện ra ung thư dạ dày. Cho dù là thời kỳ đầu hay là thời kỳ cuối. Bọn họ đều lo lắng đến mất ăn mất ngủ, mỗi ngày đều lấy nước mắt rửa mặt.

Vành mắt của mẹ Triệu đỏ bừng: “Bác sĩ! Con trai của tôi có sao không?”

Cha Triệu ở bên cạnh vẫn tiếp tục im lặng, không nói một lời. Nhưng sắc mặt cũng vô cùng khó coi, hiện đầy vẻ lo lắng.

Cả đời này của ông ta chỉ có một đứa con trai, nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì phải làm sao bây giờ.

Bác sĩ trấn an tinh thần họ nói: “May mắn là phát hiện kịp thời, khả năng chữa trị được rất cao. Nhưng mà, còn phải xem tình hình tiếp theo

mới nói chính xác được.”

Hiện tại, Triệu Chung Dương đã nhập viện rồi. Nhưng mà, trong bệnh viện quá nhàm chán, bởi vậy hắn ta vẫn còn tiếp tục phát sóng trực tiếp.

Ngay cả tên của phòng phát sóng trực tiếp cũng thay đổi.

“ Anh Dương dẫn các bạn chiến đấu với bệnh ung thư dạ dày”.

Triệu Chung Dương nói chuyện rất vui vẻ với fan hâm mộ, sau đó quay đầu: “Mẹ! không phải chuyện gì lớn, không cần lo lắng như vậy.”

“Bác sĩ! làm phiền anh chuẩn bị phẫu thuật nhanh đi, tôi còn rất nhiều chuyện phải làm.”

Tâm lý của Triệu Chung Dương khác thường như thế, mới làm cho cả nhóm fan hâm mộ đều hiện vẻ ngơ ngác, ngờ nghệch.

“Tuyệt vời!….. Tâm lý của streamer này cũng quá trâu bò, nếu là tôi phát hiện mình bị ung thư dạ dày, chắc chắn đã bị hù chết từ lâu rồi.”

“Ha ha, vừa nhìn là biết mới tới, anh Dương của chúng tôi tâm lý càng bá đạo hơn, các người còn chưa thấy qua đâu.”

“Chúc anh Dương sớm ngày khôi phục…….”

Bộ phận điều hành Đấu Ngư.

Một nhân viên nhìn chằm chằm vào phòng Đấu Ngư: “Anh Lý, anh đến xem streamer này đang phát sóng nhanh lên, là trực tiếp chiến đấu với ung thư dạ dày đó nha.”

Lý ca là tổ trưởng của bộ phận điều hành Đấu Ngư, nhìn một chút phòng livestream này: “Uhm! Được nha! Livestream của anh Dương bình quân có khoảng 100 ngàn người vào xem, giờ cao điểm có thể đạt đến 200 ngàn người. Cũng xem như là người nổi tiếng , hơn nữa luôn lan tỏa năng lượng tích cực cho mọi người.”

“Gần đây, không phải nhà nước đang ủng hộ văn hóa năng lượng tích cực sao. Vậy cho streamer một trang bìa quảng cáo

đi.”

Nhân viên: “Được ạ”

Hiện tại, đến cả các bác sĩ trong bệnh viện cũng vô cùng khâm phục với cậu thanh niên trẻ tuổi này. Cậu ta có thể dùng một khuôn mặt thản nhiên để đối mặt với căn bệnh ung thư khủng khiếp này, sao không thể không khâm phục cho được.

Bà Triệu lau khóe mắt một cái: “Dương Dương! Sao mà mẹ có thể không lo lắng được.”

Chương 124: Chuyên gia ẩm thực

Triệu Chung Dương lại cười một cái rồi nói: “Mẹ yên tâm đi, Lâm đại sư đã xem cho con một quẻ rồi. Sau này, con sẽ có gia đình hạnh phúc, còn mẹ sẽ có thêm vài đứa cháu gái nữa. Mạng này của con còn dài lắm, mẹ đừng như vậy nữa, con có thể phát hiện bệnh này sớm như vậy đều là do Lâm đại sư nhắc nhở con đấy.”

Bây giờ, trên đời này, cậu ta chỉ tin tưởng ba người, ngoại trừ cha mẹ ra, người còn lại chính là Lâm đại sư .

Lời nói của Lâm đại sư còn có lợi hơn cả linh đan diệu dược .

“Lâm đại sư là ai?” Bà Triệu không hiểu lắm.

Triệu Chung Dương vừa cười, vừa mở một trang web trên máy vi tính ra, gõ vào phần tìm kiếm ba chữ ‘‘Lâm đại sư ’’.

Trong chốc lát, xuất hiện rất nhiều nội dung.

“Lâm đại sư khẳng định, một nhà ba người không nên du lịch, tránh được một kiếp”.

“Lâm đại sư khuyên một giáo viên trung học đi mua vé số, trúng giải nhất”.

“Lâm đại sư tặng lời cho minh tinh, một lần nói là một lần chính xác”.

…….

Tin tức liên quan đến Lâm đại sư được tìm kiếm, khoảng chừng hơn mấy trăm ngàn.

Bà Triệu nhìn thấy những tin tức này, trong lúc nhất thời, cũng trở nên mê mang .

Lần này, Triệu Chung Dương đã quảng bá thành công danh tiếng của Lâm đại sư ra ngoài.

…….

Phố Vân Lý.

Lâm đại sư.

Danh tiếng ‘Lâm đại sư’ đã lan ra khắp xung quanh, càng lan càng rộng. Bây giờ mọi người ở xung quanh đều biết ở phố Vân Lý có một vị đại sư đoán mệnh như thần. Mà điều mấu chốt nhất là tay nghề làm bánh còn rất tuyệt diệu nữa.

Sáng sớm, Lâm Phàm vừa đi đến trước cửa tiệm, thì kinh ngạc bởi tình huống trước mắt.

“Ông chủ nhỏ, cậu tới rồi, chúng tôi đều chờ cậu đến cuống cuồng luôn rồi.”

“Tất cả mọi người xếp hàng đi. Ở chỗ khác như thế nào, tôi không quan tâm. Nhưng ở đây, ai không chịu xếp hàng thì tôi sẽ không giải quyết gì hết.”

Ngay phía trước cửa tiệm của ‘Lâm đại sư’, tất cả mọi người đều tuân theo quy định. Đương nhiên là không cướp vị trí, không chiếm chỗ, mọi người đều muốn cạnh tranh công bằng.

Lâm Phàm chớp mắt một cái, sau đó nhận ra tình hình này có vẻ không ổn lắm.

“Thần Côn! Đây là tình hình gì đây? Không có ai đến xem bói sao?” Lâm Phàm hỏi.

Điền Thần Côn cũng hơi khó hiểu: “Không biết nữa, buổi sáng vừa mới mở cửa thì mọi người cứ như thế tụ lại ở đây.”

“Mọi người đừng gấp gáp, để tôi uống một ngụm trà đã.”

Không biết từ lúc nào, Lâm Phàm đã thích uống trà, mỗi buổi sáng một ly trà. Không những xoa dịu dạ dày, mà còn nâng cao tinh thần thêm một chút.

Lâm Phàm nhấp ngụm trà, trong lòng lại vô cùng lo lắng. Nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ có điều bất ổn xảy ra thôi .

Mình phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ thứ hai mới được.

Nếu cứ chuyên môn là bán bánh kếp, vậy thì phải bán đến khi nào mới có thể hoàn thành nhiệm vụ đây.

Thực sự, Lâm Phàm cũng không biết, tiểu đội bánh kếp và tiểu đội xem bói đã thỏa thuận thành công. Đồng thời còn tạo một cái group WeChat chung.

Tên nhóm là: Hợp tác với nhau, vì ngày mai tốt đẹp.

Ý nghĩa tồn tại của group WeChat này chính là mọi người xếp hàng cùng một chỗ. Có người không muốn ăn bánh kếp, nhưng nếu chịu xếp hàng thì chúng tôi sẵn sàng bỏ tiền ra để mua.

Mà khi đi xem bói thì tiểu đội bánh kếp cũng đồng ý xếp hàng giúp cho. Nếu được chọn, cũng sẵn sàng bán lại thẻ số cho mọi người.

Đây là chính sách hỗ trợ hai bên đều có lợi.

Khi chính sách này được đưa ra, ngay lập tức ăn nhịp với nhau, hai bên cùng hợp tác.

Uống trà xong, Lâm Phàm đứng dậy muốn nhìn thử xem, chẳng lẽ thật sự không còn người nào muốn xem bói hay sao?

Điền Thần Côn phát thẻ số từ rất sớm.

Lâm Phàm ngẫu nhiên chọn một số.

Người được chọn thì vô cùng hưng phấn, còn người không được chọn cũng không tiếc nuối chút nào, bởi vì bọn họ vẫn còn có cơ hội.

Chín giờ. Đây chính là thời điểm náo nhiệt của phố Vân Lý.

Khang Duy Phàm đang xem giày ở một cửa hàng giày dép, ông ta cao khoảng một mét tám, khoảng chừng bốn mươi mấy tuổi. Trên mặt thì đeo một cặp mắt kính, cả người tản ra một loại khí chất nho nhã.

“Cửa hàng đối diện bán gì vậy? Sao có nhiều người xếp hàng đến thế.” Khang Duy Phàm nghi hoặc hỏi.

Nhân viên phục vụ của cửa hàng giày dép nở một nụ cười nhàn nhạt: “Đó là tiệm của Lâm đại sư, là một người xem bói. Nhưng mà gần đây bắt đầu bán bánh kếp, người xếp hàng còn rất là nhiều.”

Khang Duy Phàm lập tức hứng thú: “Bánh kếp chỗ này ngon lắm sao?”

“Tôi cũng đã thử mấy lần, nhưng không mua được. Có điều nghe nói là ăn cực kỳ ngon.” Nhân viên phục vụ nói.

“Chỗ cô cách tiệm này cũng chỉ khoảng 10m, sao có thể ăn không được.” Khang Duy Phàm cười hỏi, có chút không quá

tin tưởng.

Khang Duy Phàm là người ủng hộ các chương trình về ẩm thực, đồng thời cũng là chuyên gia ẩm thực. Nhà ông ta ba đời đều làm đầu bếp, đến đời này của ông ta lại bước chân vào ngành review ẩm thực.

Ông ta sở hữu một tạp chí chuyên về ẩm thực, cho nên trong giới ẩm thực ông ta cũng được xem như người nổi tiếng. Tạp chí đã xuất bản đều được giới ẩm thực tôn lên thành bảo điển.

Chương 125: Chính là vẻ mặt này

Bình thường vào ngày nghỉ, rất nhiều người ngay lập tức sẽ mở tạp chí ra xem, tìm kiếm món ăn ngon của thành phố khác. Sau đó, sẽ tổ chức một chuyến du lịch về ẩm thực địa phương.

Nhân viên phục vụ biết vị khách này không phải người ở quanh đây cho nên cố gắng giải thích: "Thưa ngài! Có lẽ là ngài không biết thôi, chứ nguyên tắc mà Lâm đại sư đặt ra khá nhiều, xem bói cũng có số lượng quy định, đến cả bán bánh kếp cũng phải xếp hàng lấy số, vẫn là hạn chế số lượng."

"Nhiều quy tắc như vậy sao?" Khang Duy Phàm cảm thấy bắt đầu hứng thú.

"Đúng vậy, những người đã ăn bánh kếp đều có phản ứng rất khoa trương, thế này…. Nói sao cho dễ hiểu nhỉ? Bộ phim hoạt hình Cậu chủ nhỏ Trung Hoa, ngài biết không?" Nhân viên phục vụ cũng còn trẻ, sinh sau năm 90, nên phim Hoạt hình Cậu chủ nhỏ Trung Hoa là cả bầu trời tuổi thơ của cô ấy.

Khang Duy Phàm vừa cười vừa nói: "Đó là phim hoạt hình về ẩm thực nổi nhất lúc bấy giờ."

"Đúng, chính là cái này, mặc dù bánh kếp chỗ này không quá nổi tiếng, nhưng mà phản ứng của những người ăn bánh kếp đều giống với biểu hiện của nhân vật trong bộ phim hoạt hình, cứ như thể bị đánh thuốc mê vậy đó."

Khang Duy Phàm nhìn cửa tiệm kia một chút: "Ẩm thực chân chính, có thể khiến thể xác và tinh thần của người ta được thả lỏng, để cho vị giác nhận được hưởng thụ, còn về vẻ mặt khoa trương này……"

Hắn còn chưa nói xong thì có một chàng trai, trên tay cầm kếp vô cùng hưởng thụ mà cắn một miếng. Sau đó, để cho Khang Duy Phàm cảm thấy được thế nào là một vẻ mặt khoa trương.

Nhân viên phục vụ chỉ về cậu trai kia nói: "Đó! Ngài nhìn đi, chính là vẻ mặt này. "

Khang Duy Phàm lắc đầu, vẫn còn cảm thấy đây có chút làm quá rồi.

"Tôi lấy đôi giày này, gói lại cho tôi đi." Trong lòng của Khang Duy Phàm có ngạc nhiên có nghi ngờ, nhưng trong đó hoài nghi lại chiếm nhiều hơn.

Trên thế gian này, món ăn tuyệt vời nhất cũng không có khả năng khiến người ta lộ ra vẻ điên cuồng như vậy.

Những chủ kênh ẩm thực cũng sẽ thể hiện những phản ứng khoa trương, thế nhưng tất cả chỉ là giả vờ để tạo hiệu ứng mà thôi.

"Kỳ lạ thật."

Lâm Phàm làm bánh kếp vô cùng nhuần nhuyễn, cho nên cũng không nghĩ nhiều như vậy. Nên làm cái gì thì làm cái đó .

Định mức đặt ra hôm nay, mười phần bánh kếp đều được bán hết toàn bộ.

Mỗi một người ăn bánh kếp, đều biểu hiện ra vẻ mặt khoa trương như vậy.

Những điều này không có gì đáng ngạc nhiên. Thần cấp bánh kếp chính là bá đạo như vậy.

Thông báo dán trên tường, mỗi người xem qua đều sẽ hiểu, nhưng không có điểm bách khoa.

Mà biết rõ những quy tắc này của Lâm Phàm, phần đông đều là người dân sống xung quanh đây.

Có người dân đi ngang qua, nhìn thấy cửa tiệm có nhiều quy tắc như vậy thì họ lập tức nổi nóng, đương nhiên là không thể vì một phần bánh kếp mà lãng phí thời gian đến như vậy.

Lần này, điểm Bách Khoa cũng tăng lên không có bao nhiêu. Cũng chỉ có vài điểm mà thôi.

Điểm Bách Khoa của Lâm Phàm bây giờ cũng chỉ có bốn mươi điểm.

Không gọi là cao, nhưng cũng không tính là thấp, ít nhất có thể đổi được vài kiến thức trong phân loại nhỏ. Nhưng Lâm Phàm không muốn đổi, bởi vì bây giờ không cần dùng đến những thứ này.

Điền Thần Côn đến gần bên cạnh Lâm Phàm nói: "Sự việc xảy ra hôm nay rất lạ nha, tôi thấy những người kia đến xem bói. Nhưng lúc rời khỏi, đều lộ ra một nụ cười thần bí."

Lâm Phàm khẽ nhún vai nói: "Không sao cả, hiện tại thời gian còn sớm, không gấp."

Hắn muốn xem thử một chút, những người này giở trò quỷ gì, việc này giống như có một tổ chức đang ở sau lưng.

Thấy không còn ai đến nữa, Lâm Phàm ngồi ở đó bắt đầu lướt Weibo, xem tin tức mới nhất.

Nhưng mà, điều làm Lâm Phàm không nghĩ tới chính là em gái được Vương Minh Dương kia chọn trúng và chuẩn bị ra sức bồi dưỡng vậy mà chủ động liên hệ với mình.

Ngô Hoán Nguyệt : "Lâm đại sư, tôi tham gia "Giọng ca triển vọng" đã vượt qua vòng tuyển chọn ở Thượng Hải rồi."

Kể từ tin nhắn ngày đó đến nay, Lâm Phàm cũng không có nhắn tin tán gẫu với em gái này, mà em gái này cũng không có chủ động tìm hắn nói chuyện.

Hôm nay lại nhận được tin nhắn này làm cho Lâm Phàm hơi ngạc nhiên.

Hơn nữa, người ta có tin vui muốn chia sẻ với mình, thì mình cũng nên chúc mừng một chút.

Hắn nhấn chọn một cái bao lì xì, ban đầu nhập vào là 66.66, nhưng mà cảm thấy có vẻ hơi nhiều, nên sau đó sửa lại thành 6.66.

Một cái bao lì xì được gửi đi.

Lâm Phàm: "Cố lên!"

Trong phòng nghỉ ở hậu trường.

Ngô Hoán Nguyệt đung đưa đôi chân dài nhỏ trắng như tuyết trên ghế sa lon. Tay thì lướt điện thoại, thỉnh thoảng trên mặt lại lộ ra vẻ tươi cười.

Cuộc thi tuyển đã thông qua.

Trước tiên, cô ta thông báo tin vui này cho cha mẹ, tiếp sau đó người mà cô ta ngay lập tức nghĩ đến chính là Lâm đại sư, người mà cô ta có cơ hội tiếp xúc một lần.

Những tuyển thủ đang nghỉ ngơi xung quanh đang lén lút nhìn trộm Ngô Hoán Nguyệt .

Chương 126: Ở đây cái gì cũng không tốt

Nam giới thì nuốt một ngụm nước bọt, cảm giác hormone tăng lên.

Mà tuyển thủ nữ thì đầy vẻ hâm mộ và ghen ghét, ghét cô ta không chỉ có vẻ ngoài xinh đẹp, mà giọng nói lại đặc sắc như vậy.

Đây là một đối thủ cạnh tranh rất mạnh đó nha.

Ngay cả những người ban giám khảo kia khi nhìn thấy Ngô Hoán Nguyệt cũng là bị mê hoặc, còn chưa bắt đầu hát đã cho thêm điểm rồi.

Về phần quy tắc ngầm thì cũng đừng có nghĩ.

Năng lực nâng đỡ người đi lên của Vương Minh Dương rất mạnh, có thể loại bỏ cái đám người muốn nghĩ đến việc quy tắc ngầm này.

Đinh!

Một âm thanh trong trẻo phát ra.

Ngô Hoán Nguyệt gửi tặng lại một bao lì xì: “Đại sư, cảm ơn nha.”

Ngón tay nhấn một cái vào cái bao lì xì 66.66.

Trong lòng Lâm Phàm hơi vui vẻ, chỉ gửi một bao lì xì, mà được nhận về gấp mười lần. Việc mua bán này có thể làm, sau đó hắn lại nhấn gửi một cái bao lì xì khác.

Lần này, Lâm Phàm vô cùng hào phóng, trực tiếp tặng một bao 88.88.

Ngô Hoán Nguyệt: “Cảm ơn bao lì xì của đại sư, nhân viên công tác gọi tôi rồi, tôi có việc gấp, tạm ngừng trước nha.”

“Sao vậy, sao vậy!”

…….

Cả người của Lâm Phàm đều ngẩn ra, cảm thấy như mình đã bị lừa.

Lúc này, có âm thanh bên ngoài truyền đến.

“Ông chủ! Cho một phần bánh kếp.”

Khang Duy Phàm đi dạo một vòng, mua thêm một vài món đồ.Đồng thời cũng đã thưởng thức một chút các món ngon xung quanh, cảm giác không ngon lắm, nên bản thân cũng cảm thấy hơi thất vọng.

Ông ta là một chuyên gia ẩm thực, vô cùng yêu thích các món ăn có thể mang lại cho ông ta cảm giác hưởng thụ.

Một số món ăn có thời gian lắng đọng nhất định, nên vừa cho vào miệng, ngay lập tức cảm nhận được hương vị của món ăn tan chảy trong miệng.

Giăm bông Parma là món ăn mà Khang Duy Phàm cảm thấy lưu luyến nhất trong các món mà ông đã từng ăn. Giăm bông ở đó phải tốn một năm mới có thể làm ra được, tạo nên hương vị không thể nào quên cho thực khách.

Hơn nữa, giăm bông Parma khi còn đang trong quá trình chế biến cũng đã được các nhà hàng nổi tiếng trên thế giới cũng như các tỷ phú đặt hàng trước.

Chưa chắc có tiền là có thể mua được.

Điền Thần Côn vừa cười vừa nói: “Thật ngại quá, bánh kếp hôm nay đã bán hết rồi. Nếu anh muốn ăn thì xem thông báo dán trên tường bên cạnh nha.”

Tình huống này thường xuyên xảy ra, bình thường đều là Điền Thần Côn xử lý.

Khang Duy Phàm quan sát tình hình trong tiệm một chút, sau đó đi đến xem thông báo trên tường.

Đây là một tờ mô tả về bánh kếp rất bình thường.

Những thứ này căn bản không phải vấn đề đối với một chuyên gia ẩm thực như ông ta.

"Đinh! Điểm Bách Khoa: +1."

Lâm Phàm ngẩng đầu lên rồi sau đó đứng dậy, không nghĩ tới người đàn ông trung niên này có thể lĩnh ngộ nhanh như vậy.

Khang Duy Phàm hơi kinh ngạc: "Cậu chính là ông chủ?"

Lâm Phàm gật đầu một cái: "Uhm. Bánh kếp sẽ có nhanh thôi, xin chờ một chút."

Lâm Phàm rất yêu thích âm thanh phát ra khi điểm bách khoa được tăng lên.

Đối với những khách hàng như thế này, mua bao nhiêu cũng không đáng kể.

Khang Duy Phàm cảm thấy tiệm này hơi kỳ lạ. Ngay từ đầu, ông ta cũng không có quá nhiều hứng thú. Nhưng mà sau khi đi hết một vòng trở về, thì ông ta lại muốn nếm thử hương vị của tiệm này như thế nào.

Lâm Phàm đi tới trước quầy làm bánh.

Khang Duy Phàm vươn tay ra lấy một ít bột rồi sau đó vò trong tay, tiếp đó thì cho vào trong miệng nếm thử một chút.

"Loại bột này có hàm lượng gluten thấp, thích hợp làm các món ăn vặt, không thích hợp là bánh kếp. Bởi vì nó chứa rất ít gluten, khá mềm, nên rất khó kết dính."

Ông ta là người trong nghề nên không chỉ biết thưởng thức, mà đối với bất kỳ nguyên liệu nấu ăn nào đều có thể nhận biết, chất lượng tốt xấu ra sao.

Bánh kếp là đến từ đất nước Ấn độ, cũng là một món ăn đặc sắc ở đó.

Khang Duy Phàm quay qua nhìn Lâm Phàm: "Ông chủ! Tay nghệ của cậu cũng không có gì đặc biệt, dầu đang dùng là dầu thực vật đúng không. Thường thì làm bánh kếp sẽ có loại dầu

dành riêng cho nó, chắc chắn cái bánh này làm ra hương vị sẽ rất quái dị.”

Giờ khắc này, Khang Duy Phàm lắc đầu ngao ngán, trong lòng vô cùng thất vọng. Vốn dĩ, tưởng rằng tiệm này đông như vậy, quy tắc nhiều như vậy, vẫn là không thể tin được.

Thế nhưng khi nhìn thấy những nguyên vật liệu này, Khang Duy Phàm ngay lập tức càng thất vọng nhiều hơn.

Một món ăn ngon thật sự thì nguyên vật liệu là điều quan trọng nhất. Mà điểm cộng thêm là kỹ thuật và công nghệ.

Cùng một món ăn, nhưng hương vị vĩnh viễn sẽ không giống nhau.

Đây là kiến thức cơ bản trong giới ẩm thực. Thế nhưng người bình thường có thể nghiệm không ra.

Nhưng mà đối với một chuyên gia ẩm thực cao cấp như ông ta, thì vị giác cực kỳ quan trọng, một sự thay đổi nhỏ cũng có thể dùng đầu lưỡi nếm ra được.

Khi Lâm Phàm lấy một ít rau thơm và chà bông, Khang Duy Phàm lại nói tiếp.

“Lá rau thơm này đã bị mất nước và khô lại rồi, tác dụng tạo mùi thơm cũng giảm bớt đi nhiều. Thậm chí ăn vào miệng, sẽ có cảm giác đắng.”

“Còn chà bông này…….”

Chương 127: Đây đúng là một tác phẩm nghệ thuật

Khang Duy Phàm cầm lấy một ít, nắm ở trong tay rồi nhẹ nhàng xoa bóp, cảm giác nó sắp tan ra thành bột.

“Chà bông này kém chất lượng như vậy, còn thêm một lượng lớn bột đậu cùng dầu ăn vào nên sẽ làm ảnh hưởng đến hương vị đó nha.”

Điền Thần Côn đứng ở bên cạnh trợn mắt há hốc mồm nhìn Khang Duy Phàm.

Đây chính xác là người trong nghề nha.

Nhưng mà lúc này, Điền Thần Côn vẫn nở nụ cười.

Bất kỳ người nào sau khi thưởng thức bánh kếp ở đây, đều lộ ra những phản ứng hết sức khoa trương cả.

Từ đầu tới giờ, Lâm Phàm chưa nói một lời.

“Xong rồi, nếm thử đi.”

Mũi của Khang Duy Phàm khẽ động, một mùi hương thơm ngát đập vào mặt, sắc mặt ông ta hơi thay đổi.

“Hương vị này…….”

“Đợi chút nữa, sau khi ông ta phản ứng lại thì đừng quên lấy tiền đó.” Lâm Phàm buông dụng cụ xuống, trở về phòng để nghỉ ngơi, sau đó nói với Điền Thần Côn.

Điền Thần Côn gật đầu một cái: “Hiểu rồi.”

Lâm Phàm biết ông ta là một chuyên gia ẩm thực. Nên hắn cũng không muốn nói nhiều.

Hắn nhận thấy ông ta rất lợi hại, nhưng cũng không quan tâm nhiều đến điều đó, nên chỉ mời ông ta trước tiên nếm thử một chút bánh kếp .

Khang Duy Phàm vẫn đứng ở nơi đó, cầm bánh kếp trong tay đưa lên mũi ngửi lấy ngửi để.

“Đây là mùi thơm của hành lá, còn có mùi thơm của rau mùi. Nhưng sao có thể làm được như vậy, rõ ràng rau thơm này đã khô rồi mà lại có thể thơm nồng đậm được như thế ……”

Ông ta đang lẩm bẩm một mình, mặc dù còn chưa ăn vào miệng, nhưng qua mùi hương đã ngửi ra được tất cả hương vị chứa đựng trong đó.

Sắc mặt của Khang Duy Phàm trở nên kỳ lạ: “Hương vị thật là hoàn hảo, mùi vị này có phải là do phần bánh kếp này tỏa ra không?”

Ông ta nhìn thấy phần bên ngoài hấp dẫn của bánh kếp. Nó được tạo thành từ nhiều lớp bánh xếp chồng lên nhau, một lớp rồi đến một lớp vàng óng bên ngoài, vô cùng giòn xốp.

“Đây quả thật là một tác phẩm nghệ thuật.”

Ông ta đã không tìm thấy bất kỳ ngôn từ nào để hình dung ra cái bánh kếp đang cầm trên tay.

Điền Thần Côn nhìn Khang Duy Phàm, thì cảm thấy người này hơi kỳ lạ. Người khác khi mua được bánh kếp đều nhịn không được mà ăn ngay lập tức. Nhưng người này thì ngược lại, ông ta còn có thể độc thoại lâu như vậy.

Lâm Phàm dựa vào lưng ghế, ngồi nhìn Khang Duy Phàm ở bên ngoài.

Khang Duy Phàm hít sâu một hơi, sau đó mới lấy một miếng bánh từ từ cho vào miệng.

Cái bề ngoài này, mùi thơm này, thật là hoàn hảo! Nhưng còn mùi vị sẽ ra sao? Có lẽ sẽ tạm chấp nhận được đi.

Đối với bất kỳ món ăn nào, nếu như nguyên vật liệu không được lựa chọn kỹ lưỡng thì hương vị sẽ giảm đi rất nhiều. Cho dù là đầu bếp có tài nghệ tốt thế nào cũng không thể vượt qua nguyên tắc này.

Sau đó, ông ta hơi cúi đầu xuống, há miệng ra cắn một miếng.

Rộp rộp!

Có âm thanh giòn tan thật tự nhiên phát ra, mọi thứ như đang bùng nổ trong miệng của Khang Duy Phàm.

Điền Thần Côn chống cằm, không chớp mắt nhìn sự biến hóa trên gương mặt của Khang Duy Phàm.

Ông ta thấy, biểu hiện của người thành phố sau khi ăn bánh kếp, đều tràn đầy tính nghệ thuật.

Con ngươi đột nhiên giãn ra, hai mắt của Khang Duy Phàm lúc này thì mở ra to như mắt trâu.

Còn trong miệng thì tràn ngập một hương vị mà ông ta chưa bao giờ được nếm trước đây.

Trong giây phút này, thời gian giống như ngừng trôi. Vạn vật xung quanh đều trở nên yên tĩnh lại.

Mùi thơm của hành lá, cùng với mùi hương của bột mì.Tất cả mùi thơm hòa quyện lại với nhau tạo thành một trái bom hương vị, nổ tung bên trong miệng của ông ta.

Khang Duy Phàm ngửa mặt lên trời nhìn vào khoảng không.

Ông ta có cảm giác như mình đang ở cạnh một núi lửa sắp hoạt động, cái không khí nóng bức này bao trùm khắp người, làm cho nội tâm của ông ta cũng bắt đầu nóng lên.

Đây là mùi vị của hành tây, còn có mùi của ớt nữa.

Đột nhiên, cơ thể của Khang Duy Phàm run lên, cảm giác vô cùng mát lạnh sảng khoái như được nước mưa tưới lên người, xua tan được toàn bộ cái không khí nóng bức trong người.

Đây là hương vị của rau thơm, đã thơm, còn có tính hàn.

Băng hỏa lưỡng trọng thiên.

Đây chính là đỉnh cao trong ẩm thực, làm người ta hưởng thụ được sự thay đổi tận cùng của vị giác.

Điền Thần Côn nhịn không được lại trợn hai mắt, miệng há hốc: "Lợi hại thật! Phản ứng của người này so với bất người nào đều khoa trương, thậm chí là bá đạo hơn."

Khang Duy Phàm không có nói chuyện, nhưng nhìn sắc mặt kia thì tất cả mọi người đều biết, bây giờ ông ta rất hưng phấn, rất thỏa mãn.

Cúi đầu.

Ăn!

Ăn thêm một chút!

Đến cả bột phấn bám phía bên ngoài bánh cũng không bỏ qua.

Nếu như cái túi nhựa đựng bánh kếp có thể ăn được, chắc có lẽ ông ta cũng ăn luôn.

Khang Duy Phàm từ từ nhắm mắt lại, cảm nhận đầu lưỡi quét một vòng quanh miệng, những nơi như răng môi vẫn còn lưu lại một chút hương vị nhàn nhạt.

Điền Thần Côn vô cùng kinh ngạc: "Ông ta khóc…….?"

Chương 128: Tâm cái con khỉ, nói xạo đó!

Mặc dù, hai mắt của Khang Duy Phàm vẫn còn nhắm nhưng mà khóe mắt lại chảy ra hai hàng nước mắt, ánh lên như những ngôi sao nhỏ.

Đây chính là cực phẩm trong cực phẩm, khiến cho nội tâm của ông ta hoàn toàn chấn động.

Ông ta là một chuyên gia ẩm thực, nguyện vọng lớn nhất của đời này chính là thưởng thức được những món ăn có thể làm nội tâm chấn động mạnh như vậy.

Đáng tiếc, từ trước đến nay ông ta chưa bao giờ được thưởng thức qua những món ăn có thể làm lay động lòng người như vậy. Nhưng mà lần này, nguyện vọng của ông ta đã thành hiện thực.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn sang, tất cả đều nằm trong dự tính của hắn, nên cũng không quan tâm. Sau đó nhấp một ngụm trà, nằm ở trên ghế nghỉ ngơi.

“Tay nghề làm bánh này hiếm khi xuất hiện trên đời.”

“Tôi đã thử qua bánh kếp chính tông của Ấn Độ, hương vị thua xa bánh ở đây.”

“Thật sự…Thật sự ăn rất ngon!” Khang Duy Phàm mở hai mắt ra, khiếp sợ nói.

Ngay tại thời điểm này, ông ta hiểu được, tại sao những người kia lại có phản ứng khoa trương như vậy.

Không.

Những phản ứng này không khoa trương chút nào, đây chỉ là biểu hiện bình thường mà thôi.

Điền Thần Côn nói thêm: “Này ông anh! phần bánh kếp này năm mươi tệ, có cần phải thối lại không?”

Khang Duy Phàm ngay lập tức lấy tiền ra: “Món ăn này không phải có thể dùng tiền để cân đo đong đếm, nhưng mà nó nhất thiết phải có cái giá.”

“Tôi có thể thưởng thức được món ăn ngon này, mặc kệ tốn bao nhiêu tiền, tôi cũng chấp nhận.”

Nhìn thấy tiền ở trước mặt, trong mắt Điền Thần Côn lóe lên ý cười, đây là một người có tiền nha.

Lâm Phàm chậm rãi mở miệng nói: "Giá đã ghi công khai, bao nhiêu chính là bấy nhiêu."

Điền Thần Côn có chút bất đắc dĩ, rút ra một tờ tiền giấy màu đỏ, tìm một tờ năm mươi.

Khang Duy Phàm không có vội vã nhận lại tiền thối, mà lập tức đi tới trước mặt của Lâm Phàm: "Ông chủ! Làm ơn bán cho tôi thêm một phần nữa đi, bao nhiêu tiền cũng được."

Lâm Phàm ngẩng đầu, sau đó thẳng thắn từ chối: "Nguyên tắc chính là nguyên tắc. Nếu như có nhu cầu, ngày mai có thể tới đây xếp hàng."

Một lời từ chối.

Khang Duy Phàm hơi không cam lòng, thức ăn ngon như vậy, một phần làm sao mà đủ .

Nhưng nhìn thái độ của ông chủ, chắc chắn sẽ không phá vỡ nguyên tắc đâu.

Ông ta là một chuyên gia ẩm thực. Nên ông ta biết rằng mỗi nơi trên thế giới đều có những nguyên tắc riêng.

"Nguyên tắc chính là nguyên tắc, sẽ không bởi vì một người nào đó mà thay đổi.''

Thế nhưng, khi thưởng thức được hương vị của bánh kếp nơi đây, ông ta phát hiện, những món ngon hàng đầu ở các nơi trên thế giới đều không bằng với bánh kếp ở đây.

Căn bản bọn chúng chỉ là một đống phân.

Đúng, chỉ có thể dùng chữ "phân" để hình dung.

"Ông chủ! Rốt cuộc là cậu làm sao luyện được tay nghề làm bánh tuyệt diệu như vậy. Hương vị kia có thể làm thay đổi được tâm tình. Còn nữa, những nguyên liệu nấu ăn kia, rõ ràng chỉ là những nguyên liệu bình thường, thậm chí có loại còn không đạt chất lượng."

Khang Duy Phàm nghĩ mãi vẫn không ra, ngay tại thời điểm này những khái niệm để tạo thành món ăn ngon mà ông ta biết đều hoàn toàn sụp đổ.

Lâm Phàm cảm thấy ông ta hơi phiền phức.

Không phải chỉ là một cái bánh kếp thôi sao, vậy mà phát sinh nhiều vấn đề như vậy.

Làm ra như thế nào?

Đương nhiên là làm bằng tay rồi, không lẽ làm bằng cái mông hay sao?

Phải đuổi người này đi nhanh mới được.

Lâm Phàm cười nhạt một cái, ngón tay chỉ vào ngực, sau đó lạnh nhạt nói: "Tâm."

Khang Duy Phàm sững sờ: "Tâm?"

Lâm Phàm vô cùng nghiêm túc gật đầu một cái: "Một bức tranh có thể lưu danh thiên cổ, là do người họa sĩ dụng tâm mà vẽ thành. Cho nên, tay nghề làm bánh của tôi cũng tương tự như vậy. Mặc dù, nguyên liệu nấu ăn bình thường, nhưng tôi đều đem tâm của mình để vào trong đó, để làm ra món ăn thì đương nhiên là không tầm thường rồi."

Lý luận như vậy là lần đầu tiên Khang Duy Phàm nghe được. Sau đó ông ta dường như đã tỉnh ngộ.

"Tôi hiểu rồi."

Lâm Phàm vui vẻ nói: "Nếu còn muốn ăn nữa, thì ngày mai có thể tới xếp hàng, Thần Côn tiễn khách."

Khang Duy Phàm còn muốn cùng Lâm Phàm trao đổi thêm một chút nữa, nhưng Điền Thần Côn đã lập tức bước tới.

"Ông anh à! Đây là tiền thối lại của anh." Khang Duy Phàm liếc mắt nhìn Lâm Phàm, sau đó ông ta cố gắng nhớ thật kỹ quán ăn này.

Món ăn này ngon như vậy, nên ông ta dự định sẽ chia sẻ nó cho mọi người đều biết.

Sau khi ông ta rời khỏi. Điền Thần Côn lập tức hỏi: "Món ăn này là cậu thực sự là dụng tâm làm ra hả."

Lâm Phàm trợn mắt nói: "Tâm cái con khỉ, nói xạo đó."

Điền Thần Côn: "……."

Vậy thì bánh kếp này sao lại ngon như vậy được?

Vấn đề này chỉ có thể hỏi bách khoa toàn thư.

Thỉnh thoảng, Lâm Phàm cũng hơi kỳ lạ.

Nguyên liệu nấu ăn rõ ràng đều không dùng được, sao có thể làm ra món ăn hấp dẫn như vậy được, thực sự là gặp quỷ.

Bây giờ thu nhập hàng ngày của Lâm Phàm đã đạt đến mức bùng nổ.

Ở Thượng Hải cũng được coi là một người có thu nhập cao .

Rảnh rỗi nên hắn lướt mấy trang web cho thuê nhà.

Chương 129: Đổi chỗ ở

Lâm Phàm không muốn sống ở xa như vậy nữa, có một căn phòng khiến Lâm Phàm chú ý.

Ba phòng một sảnh, đi một cây số là tới phố Vân Lý, tiền thuê nhà mỗi tháng là sáu ngàn, trả trước ba tháng.

Môi trường tốt, không có công ty trung gian.

Lâm Phàm gọi trực tiếp cho chủ thuê.

“Xin chào, cho thuê nhà đúng không ạ?”

“Được, vậy giờ tôi sẽ qua xem nhà.”

……

Lâm Phàm cúp máy.

Lâm Phàm vừa ra ngoài vừa nói: “Thần côn, nhớ trông cửa hàng, tôi đi xem nhà chút.”

Điền Thần Côn chỉ ừ một tiếng cho có lệ rồi lại vùi đầu chơi điện thoại di động, gần đây ông ta cũng đăng ký một cái weibo, xin tý nhân khí trên Weibo của Lâm Phàm. Hiệu quả đúng là không tệ, cũng đã có hơn sáu ngàn fan.

Hương Hợp Thành Uyển.

Nhà ở đây đều là nhà cao tầng, điều kiện bên trong cũng không tệ. Căn nhà mà Lâm Phàm nhìn trúng nằm ở tầng tám, chỉ cần xách vali vào là có thể ở luôn, rất tiện lợi.

Lâm Phàm đứng ở trước cửa tiểu khu chờ chủ nhà.

Một lúc sau, một người đàn ông trung niên lái xe tới, vừa thấy Lâm Phàm thì chào hỏi nhau vài câu rồi dắt hắn vào trong.

Chủ nhà năm nay bốn mươi ba tuổi, bởi vì công việc nên phải đi công tác bên ngoài vài năm, nhà để không thì phí vì vậy tìm người tới thuê.

Đi thang máy lên tầng tám, hai người vào phòng.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua, hài lòng gật đầu: "Trang trí không tệ, cảnh sắc cũng rất tốt. "

Chủ nhà nói: "Nhà này khi đó xây hết hai mươi vạn, là kiểu nhà nhỏ được trang trí rất tinh xảo, tôi đăng bài trực tiếp không qua trung gian, nên giá cả cũng rẻ hơn một chút. Nhưng chỉ có một yêu cầu duy nhất đó là hy vọng cậu giữ nguyên cách bài trí đồ dùng ở trong nhà. "

Tiền thuê sáu ngàn tệ một tháng thật sự là rất rẻ, nếu có trung gian thì giá thuê có thể sẽ hơn bảy ngàn một tháng.

Ở Thượng Hải, loại nhà ba phòng một sảnh như này mà giá chỉ có mấy ngàn tệ, đã coi như là rất rẻ.

Huống hồ nơi này lại gần phố Vân Lý, vì thế nhà ở đây cũng được coi như là nằm trong phố thương mại rồi.

Trả trước tiền thuê nhà một năm, mấy vạn đồng bốc hơi tại chỗ khiến nội tâm Lâm Phàm có chút đau đớn. Nhưng mà thật sự phải chuyển nhà thôi, nghĩ lại nơi ở trước kia của mình thì thật sự là không chấp nhận được.

Hợp đồng đã ký, số điện thoại cũng đã trao đổi, tất cả mọi thứ đã được giải quyết một cách hoàn hảo.

Sau khi Lâm Phàm nhận được chìa khóa từ chủ nhà, tiện đường đi mua chăn màn và một ít đồ dùng sinh hoạt luôn. Nơi ở trước kia chẳng có cái gì, chỉ cần thu gom mấy bộ quần áo là có thể dọn qua nhà mới.

Mấy ngày sau.

Lâm Phàm dọn tới sống trong nhà mới, chủ thuê cũ cũng đã trả tiền nhà lại cho hắn.

Một số hàng xóm xung quanh khi biết Lâm Phàm dọn đi cũng không nỡ, nhưng lão Vương nhà bên thì khác. Khi thấy xe của

Lâm Phàm đã đi xa, lão ta mua một dây pháo nổ để chúc mừng, xui xẻo thay lại nổ cả vào tay lão.

Lâm Phàm cũng đã nhìn thấu mối quan hệ hợp tác giữa đội bánh kếp và đội xem bói.

Lâm Phàm không thể không thừa nhận rằng hai đội này thực sự rất thông minh, loại biện pháp như này mà cũng có thể nghĩ ra.

Lâm Phàm nhàn nhã ngồi bên trong cửa hàng. Từ sau khi lập ra quy định, hắn cũng không còn quá bận rộn nữa, cả người đều thoải mái, nhẹ nhàng.

Lúc này, hắn đang lướt Weibo và xem tin tức…

"A!"

Lâm Phàm kinh ngạc, tiêu đề của một chương trình ẩm thực đã thu hút sự chú ý của hắn.

"Chuyên gia ẩm thực Khang Duy Phàm giới thiệu cho mọi người một món mỹ thực dân gian, bánh kếp".

Chương trình "Món ngon Trung Hoa" rất nổi tiếng gần đây, được rất nhiều người yêu thích.

Mở đầu video Khang Duy Phàm trả lời phỏng vấn của phóng viên, trong video, ông ta giảng giải các kiểu, thao thao bất tuyệt (nói mãi không ngừng).

"Hôm nay giới thiệu cho mọi người một món ngon. Món ngon này độc nhất vô nhị, đủ đặc sắc, đủ hương vị, ăn xong cả đời không quên. Kể cả từ nay về sau, bạn khó mà tìm được một món nào có hương vị trọn vẹn được như vậy…và tên của nó là, bánh kếp!!! "

Lúc này Lâm Phàm chỉ nở nụ cười, Khang Duy Phàm vậy mà quảng cáo cho mình ngay trên sóng truyền hình.

Sau đó, sắc mặt Lâm Phàm thay đổi. Nếu là như vậy, chẳng phải sẽ rất phiền phức sao? Về sau khẳng định bận muốn chết, nhưng mà nghĩ tới cũng không tệ chút nào.

Trong tương lai, điểm bách khoa toàn thư sẽ tăng lên rất nhiều.

Nhìn vào các bình luận bên dưới có rất nhiều ý kiến trái chiều, có một số bình luận mang ý không tốt, nhưng số khác lại rất

chào đón.

“Mấy cái bánh kếp chết tiệt mà cũng nói phét lên tận trời.”

“Tôi tin tưởng Khang lão sư, mỹ thực mà Khang lão sư đề cử tuyệt đối không thể bỏ qua.”

……

Chương trình này đã được phát sóng vài ngày, ảnh hưởng mà nó mang lại, nói lớn thì cũng không lớn mà nói nhỏ thì cũng không nhỏ

Lâm Phàm mở Weibo của mình lên xem, các bình luận cũng trở nên sôi động hẳn.

Cục băng hư hỏng: “Bánh kếp của Lâm đại sư lên hẳn chương trình mỹ thực, chuyên gia ẩm thực họ Khang còn cực lực đề cử bánh kếp của Lâm đại sư nha. ”

…

Chương 130: Hy vọng sụp đổ

Đầu cây thông: “Bánh kếp của Lâm đại sư thật sự ngon như vậy sao? Không ăn sẽ hối hận cả đời sao? ”

Đệ tử Thanh Vân Môn: “Tôi nói lầu trên nghe, tôi đã ăn thử rồi, cảm giác đó thật sự rất khó để hình dung, nếu như ngươi không tự mình nếm thử thì bạn sẽ vĩnh viễn không hiểu được loại cảm giác này. ”

Những mà cũng có những bình luận khiến Lâm Phàm thực sự rất câm nín, cái tên Thu Đao Chặt Cá này chắc điên rồi, sau đó hắn bấm ngón tay tính thử, hơi nhíu mày, cuối cùng thở dài một tiếng.

“Cái này… gọi 120 thôi….” (120 là số khẩn cấp bên Trung)

Thu Đao Chặt Cá: “Bánh kếp chết tiệt. ”

Thu Đao Chặt Cá: “Lâm đại sư chết tiệt. ”

Thu Đao Chặt Cá: “Một tên lừa đảo, dùng trò bịp bợm qua mặt mọi người. ”

“Mọi người chạy mau, chiến thần mắng chửi tới rồi.” Cục băng hư hỏng bình luận trêu đùa.

Đào trứng chim dưới gốc cây: “Chiến thần mắng chửi đang công phá Weibo của Lâm đại sư, chúng ta đang trong cơn nước sôi lửa bỏng, ai đó tới cứu với.”

Trong căn phòng âm u nào đó.

Thu đao chặt cá không ưa mấy kẻ giả bộ đạo mạo đàng hoàng như Lâm đại sư. Mà hắn ta càng không ngờ tới là một chuyên gia ẩm thực có tiếng như Khang lão sư vậy mà hết lòng đề cử bánh kếp của cái tên Lâm đại sư đó, điều này khiến cho Thu đao chặt cá cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Vì sao hắn ta nhất định phải bêu xấu cái tên Lâm đại sư này, chính bản thân hắn ta cũng không rõ nguyên nhân. Hắn chỉ là cảm giác như tên Lâm đại sư này kiếp trước đã làm chuyện gì cực kỳ tàn ác đối với hắn ta vậy, nên là người kia có làm gì thì hắn ta cũng thấy ngứa mắt, tục xưng là đến thở thôi cũng ghét.

Thu Đao Chặt Cá cảm thấy, hắn ta như đang đối địch với toàn thế giới vậy, nhưng hắn ta không sợ hãi, bởi vì luôn có một người đứng sau ủng hộ hắn.

Woa, sao mà manh manh thế: “Anh Thu Đao, anh là đại anh hùng trong lòng manh manh.”

Woa, sao mà manh manh thế: “Anh Thu Đao, manh manh rất yêu anh nha.”

Hắn ta nhìn lịch sử trò chuyện, mỗi ngày xem một lần, cảm giác như được bơm sức mạnh, cả người tràn đầy sức sống, đây chính là trụ cột tinh thần của hắn ta.

Mười ngón tay mập mạp của Thu Đao múa trên bàn phím, trên mặt hơi chờ mong, nhắn: “Manh manh, anh Thu Đao muốn nhìn thấy em.”

Video call gọi tới.

Thu đao chặt cá vui vẻ, sau đó click mở cuộc gọi video.

Trong video, hắn ta nhìn thấy Manh Manh.

Trong màn hình máy tính là một bé loli xinh xắn, mặc quần áo đáng yêu, gương mặt điềm đạm mỹ miều, nhìn hắn ta nháy

mắt.

“Anh Thu Đao, sao bên chỗ anh lại tối như vậy.” Một giọng nói loli vang lên.

“Manh manh, camera của anh bị hư rồi.” Thu Đao giải thích.

Mà ở đầu máy tính bên kia ‘ Woa, sao mà manh manh thế ’ đang bật máy biến giọng loli, video loli cũng đã chuẩn bị tốt. Có thể thấy, đối phương đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ để cố tình lừa gạt.

Nhìn manh manh trong hình, nghe giọng nói loli đáng yêu, Thu đao chặt cá cảm giác xương cốt toàn thân đều rời rạc, sắp chịu không nổi rồi.

Thu Đao không nói gì, cẩn thận lắng nghe giọng nói của manh manh, sau đó gương mặt mập mạp cọ xát lên màn hình máy tính, trên mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Mình và manh manh đã thân thiết như vậy ư…

Đối với Thu đao chặt cá mà nói, manh manh chính là thiên sứ của hắn ta, không gì có thể thay thế được thiên sứ.

Thu đao chặt cá chu chu cặp môi mập mạp, dường như muốn cách một lớp màn hình mà hôn manh manh.

Đột nhiên, sắc mặt của Thu đao chặt cá thay đổi.

Không biết từ khi nào, manh manh vốn còn đang ở trên màn hình, đã biến mất không thấy đâu, thay vào đó là một cái đầu mập mạp, nước mũi chảy ròng ròng, nhìn camera mở miệng nói.

“Anh Thu Đao…….”

“Manh manh rất yêu anh…….”

Thay đổi quá đột ngột khiến sắc mặt của Thu đao chặt cá trắng bệch, hoảng sợ hét lên một tiếng, giống như nhìn thấy quỷ.

Aaaaa!

Thân hình mập mạp theo phản xạ của đại não, bật ngửa ra đằng sau, thân hình mập mạp của hắn đổ sập xuống nền đất.

Trọng lượng 300 cân đập xuống khiến nền đất cũng phải rung chuyển.

Hô hấp của Thu đao chặt cá càng ngày càng dồn dập, ngực đau rát và thở dốc, như thể bị ai bóp nghẹt yết hầu của hắn.

Diễn biến trước mắt vượt qua tưởng tượng của hắn ta, phá vỡ mọi niềm tin của hắn ta.

Hắn ta không chịu nổi, mà manh manh trong máy tính dường như vẫn chưa biết đã xảy ra vấn đề, vẫn ngọt ngào kêu một tiếng là anh Thu Đao, hai tiếng anh Thu Đao.

Không biết từ lúc nào, máy biến âm cũng dừng hoạt động. Giọng nói tục tằng khó nghe như biến thái truyền tới tai của Thu đao chặt cá.

Thu đao chặt cá cảm giác được trái tim của mình đang dần dần co rút lại.

Trước khi hắn ta hoàn toàn lâm vào hôn mê, hắn ta nghe được một số giọng nói lạ.

“Tim đã co rút, mau chóng hỗ trợ.”

“Mọi người mau tới, hỗ trợ chút, người này nặng quá.”

…….

Sau khi được mấy thiên sứ áo trắng cứu giúp, cuối cùng thì Thu Đao Chặt Cá cũng tỉnh lại.

Nhưng sau khi tỉnh lại, hắn ta giống như tên thiểu năng trí tuệ vậy, ngây ngốc nhìn lên trần bệnh viện, chuyện này thật sự là một đả kích cực lớn đối với hắn ta.

Chương 131: Bánh kếp lên tạp chí

Hôm sau.

Lâm Phàm đang ở trong tiệm nhàm chán nghe tin tức, tin đầu đề khiến cho hắn chú ý.

Hôm qua có một nam cư dân mạng bị người ta dọa sợ đến mức phải nhập viện.

Bên cạnh dòng tiêu đề còn có một bức ảnh, người trên ảnh là một tên mập mạp nặng chừng 300 cân (150kg).

Cứu một mạng người hơn xây bảy tháp chùa, thống lĩnh thủy quân, chiến thần mắng chửi à. Hy vọng rằng sau vụ này thì anh biết đường hối cải, bỏ tà theo chính mà quay đầu mà làm người.

Đúng lúc này, có một nhóm thiếu niên trẻ tuổi đứng bên ngoài, bọn họ ăn mặc thời thượng, tay cầm một quyển tạp chí ẩm thực, đứng chần chừ soi xét một lúc lâu, sau đó giống như quyết định chắc chắn.

“Đây chính là cửa hàng mà Khang lão sư đã đề cử.” Một thiếu nữ hưng phấn nói.

“Thu Nguyệt, nội dung trên tạp chí này có phải là giả không vậy, cửa hàng như này, hình như hơi không giống nha.”

“Đúng đó, ngay cả cửa tiệm cũng chỉ có một cái xe bán dạo, có thật sự ngon như trong tạp chí đã nói không vậy?”

Mấy người bạn xung quanh cũng xôn xao bàn tán, vẻ mặt không tin.

“Thử một lần thì sẽ biết thôi.” Hoàng Thu Nguyệt mỉm cười, sau đó nhìn vào trong tiệm gọi: “Ông chủ, cho một phần bánh kếp.”

Lâm Phàm đang nằm ở trên ghế, không buồn nhúc nhích mà nhắm mắt dưỡng thần.

Điền Thần Côn ngẩng đầu: “Định mức hôm nay đã bán xong, nếu muốn ăn thì đọc hiểu tờ giấy trên tường đi rồi tính tiếp nha.”

“Thật sự giống quy định mà Khang lão sư đã nói.” Hoàng Thu Nguyệt có chút chờ mong.

Cô là một con nhóc tham ăn, vẫn luôn theo dõi tạp chí đề cử mỹ thực của Khang Duy Phàm, bây giờ nhìn thấy đề cử quan trọng trong tạp chí mỹ thực lại là một cái bánh kếp, thật sự là khiến cho cô chú ý tò mò.

Hơn nữa, cửa hàng này vừa hay ở Thượng Hải, vừa hay cô còn đang được nghỉ, vì thế bèn rủ bạn bè tới đây thử xem.

Hoàng Thu Nguyệt nhìn tờ giấy trên tường, đọc nhanh như gió rồi đáp: “Tôi đọc xong rồi.”

Điền Thần Côn nhìn thoáng qua Lâm Phàm, sau đó lắc đầu: "Cô không hiểu trên đó viết cái gì."

Đối với quy định này của Lâm Phàm, Điền Thần Côn nhiều khi cũng không hiểu lắm, người khác đọc tờ giấy có hiểu hay không thì làm sao Lâm Phàm biết được nhỉ?

Hoàng Thu Nguyệt sửng sốt: "Sao mà không hiểu được."

Vương Đạt hơi nhíu mày nói: "Ông chủ, ông đang cố ý làm khó đúng không."

Mấy người bạn xung quanh cũng gật đồng đồng ý, cũng cho rằng ông chủ đang làm khó Hoàng Thu Nguyệt.

Nội dung của tờ giấy này, cô ta đọc có hiểu hay không, làm sao ông ta biết được.

"Đây là quy định rồi, các người đọc có hiểu hay không thì tôi đều biết." Lâm Phàm nói.

"Quy định này thật là kỳ quái."

"Đừng mua nữa Thu Nguyệt, cũng chỉ là cái bánh kếp thôi mà có gì ngon đâu chứ."

"Đọc hiểu thôi mà? Để tôi xem nội dung như thế nào."

Đám bạn của Hoàng Thu Nguyệt cũng bước tới vây quanh tờ giấy đọc thử.

"Đinh, điểm Bách Khoa +1."

Điểm Bách Khoa tăng lên, Lâm Phàm mở mắt rồi sau đó đứng dậy, đi tới trước quầy hàng và chỉ tay vào một gã thiếu niên nói: "Cậu đã hiểu."

Vương Đạt tự chỉ vào mặt mình: "Tôi sao?"

Lâm Phàm không nói gì nữa, đôi tay bắt đầu làm việc.

Lập tức, mùi thơm lan tỏa ra khắp nơi.

Những người thiếu niên trẻ tuổi này nhìn chăm chú vào quá trình làm bánh kếp thì cũng hơi ngơ ngác, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà đã làm xong rồi.

"Xong." Lâm Phàm đưa bánh kếp cho Vương Đạt, sau đó lại đi vào tiệm, cầm tiền hay thối tiền gì đó là nhiệm vụ của Điền Thần Côn.

Vương Đạt đưa bánh kếp cho Hoàng Thu Nguyệt, hắn ta cũng không thích ăn bánh kếp này lắm.

Mấy người bạn đứng cạnh cũng ồn ào lên, một cái bánh kếp thôi mà, có thể ngon tới mức nào chứ.

“Có thể cho tôi xem cuốn tạp chí đó không?” Lâm Phàm mở miệng hỏi.

Chỉ là đề nghị nho nhỏ, mấy tên thiếu niên này cũng chẳng mất mát gì nên đưa tạp chí cho hắn.

Lâm Phàm lật mấy trang tạp chí xem thử, phát hiện cái tên Khang Duy Phàm này thật sự đã tâng bốc mình lên tận trời cao rồi.

Trọng điểm đề cử: Bánh kếp của Lâm đại sư.

Hương vị: Mỹ vị nhân gian, không thể tưởng tượng (ghi chú: Cực lực đề cử, mãnh liệt đề cử).

Cách làm: Cách làm bình thường, nhưng cũng không bình thường.

Giá cả: 50 tệ.

Địa điểm: Số 8861 phố Vân Lí, Thượng Hải, cửa hàng Lâm đại sư.

Chú ý: Muốn mua được bánh kếp phải tuân thủ quy định, còn phải xem vận khí của bản thân.

Trong lòng Lâm Phàm hơi vui vẻ, hắn không ngờ được sẽ có ngày tên mình được lên cả tạp chí đó nha, cảm giác này thật là nói không nên lời.

Đúng là vô cùng thoải mái.

Ngay lúc Lâm Phàm còn đang đắc ý , một âm thanh dâm đãng đột nhiên vọng tới.

Chỉ thấy Hoàng Thu Nguyệt “Ư ư.” to một tiếng, rồi kẹp chặt hai chân, sắc mặt ửng hồng, giống như sắp lên tới cao trào vậy.

Đám bạn xung quanh cảm thấy vô cùng xấu hổ.

“Thật sự ăn rất ngon.” Vẻ mặt Hoàng Thu Nguyệt vẫn còn chút ửng đỏ, sau đó mở mắt, cô cũng không thấy biểu cảm của mình hồi nãy có vấn đề gì.

Mà bà chủ của cửa hàng bên cạnh, nhìn cảnh này mãi cũng quen rồi nên chẳng thèm để ý.

Lại thêm một khách hàng bị bánh kếp của Lâm đại sư thu phục.

Chương 132: Xui xẻo đến thế

Vương Đạt vẻ mặt lập tức kinh ngạc, ngây người hỏi: "Thu nguyệt, cậu làm quá rồi đấy."

Hoàng Thu Nguyệt lắc đầu, đáp lại: "Thật sự là rất ngon! Khang lão sư nói không sai chút nào, nếu không tự nếm thử thì vĩnh viễn không cảm nhận được hương vị tuyệt vời của món này."

"Cho tôi một miếng." Một thiếu nữ khác cũng hiếu kỳ muốn thử.

Sau khi cắn một miếng, biểu cảm còn khoa trương hơn cả Hoàng Thu Nguyệt.

Điền Thần Côn thở dài một hơi, từ sau khi đi theo Lâm Phàm thì cái loại biểu cảm khoa trương như này, mỗi ngày phải xem mấy chục lần nên cũng quen rồi.

"Thần cấp bánh kếp cái con khỉ khô."

Trong lòng Lâm Phàm chửi mắng, cuốn bách khoa toàn thư này cũng biến thái quá đi, khẳng định là tăng thêm ma lực cho tay của mình.

Nếu không, sao có thể làm ra bánh kếp ngon như vậy được.

Cho dù là đầu bếp bậc thầy, cũng không bao giờ làm ra được tay nghề như vậy nha.

Ở sân bay.

Vương Minh Dương tự mình tới sân bay đón người.

Một người đàn ông trung niên, cả người tiều tụy ra khỏi sân bay. Bước lên một chiếc xe thương vụ.

Trên xe.

“Anh Ngô, việc thế nào rồi?” Vương Minh Dương nhìn Ngô Vân Cương vừa xuống máy bay, thật không nghĩ tới hắn ta lại tiều tụy như vậy.

Ngô Vân Cương hối hận không thôi, liên tục lắc đầu: “Haiz, tổn thất nghiêm trọng, Vương lão đệ à! Cậu rất may mắn nha, kịp thời thoát thân, chỉ có ông anh tôi đây là thê thảm nhất.”

Vương Minh Dương vỗ bả vai Ngô Vân: “Lần trước nói cho anh mà anh không tin, nếu chịu tin tôi thì đã không có chuyện gì.”

“Bây giờ nói thì có ích lợi gì chứ, lần này tôi tới là để gặp vị Lâm đại sư đó.” Ngô Vân mới vừa nói: “Lão đệ! Lần này chú em nhất định phải giúp anh đó.”

Vương Minh Dương gật đầu đáp: “Yên tâm đi.”

Tuy Ngô Vân là phú hào của thủ đô, nhưng bây giờ đã bị thương gân động cốt (ý là bị ảnh hưởng nghiêm trọng), nếu không chịu nổi nữa thì rất phiền phức.

Nhóm lừa đảo xuyên quốc gia kia đã trốn mất dạng, giờ muốn tìm lại còn khó hơn lên trời.

Phố Vân Lý.

Xe thương vụ màu đen dừng cách đó không xa.

Vương Minh Dương chỉ tay nói: “Cửa hàng trên mặt tiền kia là của Lâm đại sư. Ông anh à! Tôi nhắc nhở anh một câu. Khiêm tốn, phải khiêm tốn đó.”

Ngô Vân cười ảm đạm: “Tôi còn dám kiêu ngạo chắc.”

Điền Thần Côn thở một hơi nhẹ nhõm, vất vả tiễn đám thanh thiếu niên kia đi, vừa mới liếc mắt đã nhìn thấy hình bóng người quen thuộc.

“Vương Trăm Vạn tới.” Điền Thần Côn nghểnh cổ lên gào với vào trong tiệm.

Lâm Phàm mở mắt, hơi nghi hoặc, tự dưng tên này tới tìm mình làm gì nhỉ?

Hay là lại có chuyện gì xảy ra rồi.

Nhưng khi Lâm Phàm nhìn thấy người đi cùng Vương Minh Dương thì trong lòng cũng đã có đáp án.

Đầu đội mây đen, đã sắp dày đặc thành cái bánh than rồi.

Đã xui xẻo như vậy rồi mà còn quen biết với Vương Minh Dương.

Ngoại trừ hắn ta thì còn ai nữa.

"Người anh em, tôi tới rồi đây." Vương Minh Dương không cần phải giữ ý giữ tứ gì với Lâm Phàm cả, vừa vào tiệm đã kéo ghế ngồi xuống, tự nhiên như ở nhà.

Lâm Phàm cười cười: "Khách quý nha, vô sự bất đăng tam bảo điện." (Ý chỉ có chuyện thì mới tới chùa cầu khẩn)

Thế là Điền thần côn lại có việc để làm, đổ nước nóng pha chén trà, đặt lên bàn mời khách.

Ngô Vân Cương vừa mới vào tiệm đã nhìn trái nhìn phải, cũng không thấy cửa tiệm này có gì đặc biệt. Mà cái vị Lâm đại sư trong miệng chú em họ Vương này cũng chỉ là một tên nhóc trẻ tuổi thôi.

Nếu như trước đây, hắn ta tuyệt đối không tin thằng nhóc này là đại sư cái khỉ gì.

Nhưng bây giờ, hắn ta đã tin rồi.

"Xin chào, Lâm đại sư." Vừa mới nãy Ngô Vân Cương còn khá ngạo nghễ, mà hiện tại đã khách khí giả lả mỉm cười, gọi một tiếng đại sư.

Người này không trực tiếp giúp đỡ mình, nhưng đã từng nhắc nhở, đáng tiếc chỉ có thể trách bản thân mình ngu muội không tin mà thôi.

Lâm Phàm gật đầu chào hỏi với Ngô Vân Cương: "Mời ngồi."

Lần này Vương Minh Dương dẫn Ngô Vân Cương tới đây, muốn nhờ Lâm Phàm xem thử có còn cứu nổi nữa hay không, nếu không cũng không mặt dày mày dặn tới đây làm gì.

Ngô Vân Cương ngồi xuống bên cạnh Vương Minh Dương.

Ai mà nghĩ tới được bên trong một tiệm bánh kếp nhỏ bé này lại có hai vị lão làng, giá trị bản thân lên đến chục tỷ.

Nếu bọn cướp mà biết điều này thì có lẽ đã tới đây bắt cóc bọn họ, đảm bảo một bước phát tài.

Vương Minh Dương nói: "Lần này tôi dẫn ông anh Ngô tới đây là muốn nhờ chú em xem thử, còn có biện pháp nào cứu vãn hay không."

Tên Vương Minh Dương này, tính cách nhiệt tình hào sảng, đã coi ai là bằng hữu thì sẽ giúp đỡ tới cùng. Hắn có thể giúp thì sẽ giúp, không thể giúp… cũng cố thử một chút coi sao.

Lâm Phàm cười nhạt một cái: "Chẳng nhẽ anh không biết quy định của tôi."

Vương Minh Dương hơi ngượng ngùng, mỉm cười: "Tôi đương nhiên biết quy định của nơi này, cũng không phải là làm khó gì cậu. Ông anh của tôi cũng đã tự mình tới đây thương lượng với cậu, không phải sao."

Hắn ta biết quy định của Lâm Phàm, cũng biết tính cách người anh em này của mình, nói một là một, nói hai là hai. Nhưng có đôi khi, quy định là do người định, còn phải là xem người ta có đồng ý thay đổi quy định hay không nha.

Chương 133: Gỡ rối

"Đại sư, quy định gì vậy? Nếu không thì để tôi làm theo quy định." Ngô Vân Cương từ trước tới giờ đều không tin bói toán, đoán mệnh hay thần phật gì.

Cuộc đời của hắn đi được đến bước này đều dựa vào nỗ lực và can đảm của chính mình, cũng cảm thấy khinh thường những người chỉ biết cầu bái thần phật mong một ngày đổi đời. Nhưng sau khi trải qua chuyện này, hắn ta biết, người mà Vương Minh Dương quen biết không phải là một người tầm thường.

Theo cách nói của dân kinh doanh bọn họ thì Lâm Phàm chính là quý nhân.

Lâm Phàm nhìn Vương Minh Dương có chút dở khóc dở cười, thân là ông chủ lớn mà khi cần mặt dày thì đúng là khiến người ta "rửa mắt mà nhìn" .

“Anh nha, không phải là người xấu mà là quá kiêu ngạo, mấy cái quy định mà tôi đặt ra thì hôm nay coi như để qua một bên đi. Nhưng mà không được nói cho người khác biết đâu đó.” Lâm Phàm nói.

Vương Minh Dương cười, giơ ngón cái lên: “Người anh em, thật là nể mặt.”

Lâm Phàm lắc đầu: “Không có lần sau.”

“Yên tâm! Chỉ lần này, nếu lần sau tới thì tôi nhất định sẽ tuân thủ quy định.” Vương Minh Dương nói.

Bấy giờ Ngô Vân Cương mới để ý thấy đại sư cẩn thận nhìn vào mặt, sau đó lại nhìn vào tay của hắn ta.

“Mệnh cách của ông, tài vận thịnh vượng.” Thần sắc của Lâm Phàm bình thản chú tâm, đây là do hắn hơi diễn một tí để người ta thấy mình đang nghiêm túc làm việc, chứ không phải là kiểu qua loa đại khái.

Ngô Vân Cương cười khổ một tiếng: “Đại sư, tài vận của tôi có chỗ nào thịnh vượng đâu chứ, chỉ toàn mấy thứ xúi quẩy.”

Tổn thất tới mấy chục tỷ, hắn ta muốn khóc cũng khóc không nổi, chỉ cảm thấy đau đớn trong lòng.

Lâm Phàm ngẩng đầu: “Ông đừng vội không tin, đời người làm gì có cảnh luôn luôn thuận buồm xuôi gió, ông hiện tại coi như là gặp phải đại kiếp nạn, nó cũng là kiếp nạn duy nhất của cuộc đời ông đó.”

Vương Minh Dương vẫn luôn ngồi bên cạnh lắng nghe cẩn thận, chen vào một câu: “Ý của cậu là nếu ông ta có thể vượt qua kiếp nạn này, sau này có thể hô mưa gọi gió, giăng buồm lướt sóng rồi đúng không.”

Lâm Phàm chỉ cười mà không nói thêm gì, vấn đề này mà nói thêm thì sẽ biến thành khẳng định chắc chắn, bách khoa toàn thư lại có thêm bug (lỗ hổng) mất.

“Ông có một cô tình nhân hai mươi tám tuổi đúng không?” Lâm Phàm hỏi.

Ngô Vân Cương sửng sốt, không nghĩ tới Lâm Phàm còn có thể đoán ra chuyện này, hắn ta cũng không nói chuyện này cho ai biết.

Vương Minh Dương thấy vẻ mặt của Ngô Vân Cương, lập tức sợ ngây người: “Anh trai, nếu việc này mà để bị chị dâu biết là không xong đâu nha.”

“Ai da, đàn ông mà, đôi khi cũng không kiềm chế được, đại sư quả nhiên là đại sư, ngay cả việc này cũng tính ra được.” Ngô Vân Cương vừa cười khổ vừa nói.

Lâm Phàm chớp mắt: “Tôi nói cái này, không phải là muốn bêu xấu gì ông đâu.”

Ngô Vân Cương hơi nhíu mày, nghi hoặc hỏi lại: “Đại sư? Ý của cậu là…?”

“Mục đích ông tới đây là muốn tôi chỉ ra một con đường sống, mà những điều tôi nói ra, đều có quan hệ với chuyện này.”

“Tình nhân của ông, là chủ động theo đuổi ông đúng không?” Lâm Phàm nói.

Ngô Vân Cương gật đầu: “Đúng, quen biết trong một buổi tiệc rượu, từ đó tới giờ cũng được hai năm rồi, hạng mục đầu tư lần này, cũng là do cô ấy…….”

Nói tới đây, Ngô Vân Cương đột nhiên ngẩng người, sắc mặt thay đổi, biểu hiện dường như nhận ra điều gì đó không thể tin được.

“Đại sư, chuyện này sao có thể, hạng mục lần này cô ấy cũng bị lừa mất toàn bộ tài sản mà.” Ngô Vân Cương vừa khiếp sợ vừa nói.

Vương Minh Dương ở một bên, nghe thấy vậy thì cũng lấy làm lạ: “Anh trai à, cô tình nhân kia của anh tên gì vậy?”

“Vương Mỹ Hồng.” Ngô Vân Cương trả lời.

“Ông trời của tôi ơi, quả nhiên là cô ta, người lừa tôi đầu tư hạng mục này cũng là Vương Mỹ Hồng đó.”

Vương Minh Dương tức muốn hộc máu, sau đó vỗ đùi: “Ai nha, tôi nói này anh trai, anh có tình nhân cũng không nói với tôi, nếu anh nói thì chuyện này cũng có thể tránh được rồi mà.”

“Bảo sao tôi cứ thắc mắc mãi, hạng mục lớn của Thủ đô thì làm gì đến lượt tôi đầu tư chứ.” Vương Minh Dương tự mình

cảm thán.

Vai Lâm Phàm khẽ run, tiếp đó nhấp một ngụm trà. Những việc còn lại, không cần hắn nói tiếp, Ngô Vân Cương đã hiểu rõ ràng, nói nữa cũng chỉ là thừa thãi.

Lâm Phàm lấy di động ra, mở APP rồi nói: "Hai giờ nữa, có một chuyến bay về thủ đô, hay là về trước rồi tính tiếp đi?"

Ngô Vân Cương vốn đang trợn mắt há hốc mồm, vẻ mặt ngốc nghếch, so với tên ngốc còn ngốc hơn. Lâm Phàm vừa nhắc nhở, hắn ta cũng đã tỉnh ngộ: "Đúng vậy, tôi phải nhanh chóng về thủ đô, bảo sao gần đây hành tung của cô ta rất đáng ngờ, chạy vay tứ phía mượn không ít tiền. Còn nói phải bán một số bất động sản đi để trả nợ, xem ra là cô ta muốn chạy trốn thì đúng hơn."

Ngô Vân Cương nắm lấy tay Lâm Phàm, vẻ mặt chân thành cảm kích: "Đại sư, cảm ơn cậu! Thật sự cám ơn cậu, ân tình này tôi sẽ nhớ kỹ, chờ sự tình xong xuôi, tôi sẽ tự mình tới Thượng Hải cảm tạ."

Ngô Vân Cương móc trong túi ra một tấm thẻ: "Đại sư, đây là chút thành kính, chúng ta sau này thường xuyên tán gẫu nhé. Bây giờ tôi phải nhanh chóng về thủ đô đây."

Chương 134: Đừng đụng đến mạng người

Nhìn tấm thẻ này, Lâm Phàm cũng không ngại ngùng gì mà nhận lấy, giúp người ta việc lớn như vậy thì nhận cái này là đương nhiên thôi.

Vương Minh Dương cũng đứng lên, vỗ bả vai Lâm Phàm nói: " Người anh em, tôi phục cậu rồi đó. Bây giờ tôi phải đưa ông anh này ra sân bay, sau khi trở về sẽ tìm cậu tán gẫu nhé."

"Khiến người ta ngày ngày rửa mặt bằng nước mắt là được rồi, đừng đụng đến mạng người." Lâm Phàm nhắc nhở.

Ngô Vân Cương gật đầu, đã hiểu.

Sau khi Vương Minh Dương và Ngô Vân Cương đã đi xa.

Lâm Phàm bình tĩnh nhìn tấm thẻ ngân hàng trên tay.

Điền Thần Côn bu lại, vẻ mặt chờ mong: “Trong này có bao nhiêu tiền thế.”

“Muốn biết sao?” Lâm Phàm cười hỏi.

“Muốn!” Điền Thần Côn lập tức gật đầu.

Lâm Phàm mở App ngân hàng ra, nhập mật khẩu thẻ vào, sau đó kiểm tra số dư.

Khi Điền thần côn nhìn thấy một hàng dài mấy con số ở trong tài khoản thì bị dọa sợ tới ngây người.

“Ha ha ha.” Lâm Phàm phá lên cười.

…

Trong một nhà hàng.

“Chị Hoàng, chị nhìn xem người này thế nào? 24 tuổi, là giáo viên tiểu học.” Nhân viên của một công ty hôn nhân nào đó đang đặt một loạt tài liệu trên bàn.

“Người này cũng tạm được, xem thêm mấy người sau nữa đi.” Phụ nữ trung niên có vẻ giàu có đang nhìn kỹ.

Bà chính là Hoàng Hồng Dung lần trước được Lâm đại sư tính toán cho một quẻ, từ đó mà một nhà bà tránh được nguy cơ tai nạn khi du lịch.

Sự kiện đó trôi qua, bà cảm thấy cuộc sống của con trai mình là một vấn đề lớn, vẫn cần phải tự mình làm chủ nên , cần tìm một người biết rõ, vì vậy bà liên lạc với một công ty hôn nhân có chất lượng dịch vụ rất tốt để nhờ giúp đỡ.

“Tôi thấy người này không tệ, chắc là con trai mình sẽ thích.” Ông xã Hoàng Hồng Dung, Lý Trung Tường cầm một bức ảnh rồi nói.

Nhân viên công ty hôn nhân tên Tiểu Tống đáp: “Đây là người làm việc trong ngân hàng, có biên chế chính thức. Năm nay hai mươi tám tuổi, cũng được coi là một cô gái chất lượng.”

Hoàng Hồng Dung nhìn một chút, gật đầu: “Người này không tệ, tuy rằng tuổi hơi lớn một chút nhưng lớn một chút sẽ hiểu chuyện hơn, tôi cũng bớt lo lắng.”

Tiểu Tống lại lấy ra mấy tờ tư liệu: “Chị Hoàng, anh Lý, hai người xem những người này đi, nếu hài lòng với ai có thể nói lại với em.”

Cô ấy biết khách hàng trước mắt này được có thể nói là khách hàng chất lượng cao. Ở Thượng Hải mà có xe có nhà thì điều kiện phải thuộc loại tương đối tốt.

Bây giờ đến công ty hôn nhân đăng ký, cơ bản là muốn tìm một gia đình an ổn, môn đăng hộ đối.

Hoàng Hồng Dung nhìn trúng mấy người, đem những tư liệu ảnh chụp này sắp xếp thành một tập rồi nói: “Những thứ này trước hết cứ đưa cho tôi, tôi đi tìm Lâm đại sư tính toán một chút, Lâm đại sư nói ai tốt thì chọn người đó.”

Tiểu Tống sửng sốt, có chút ngạc nhiên đáp: “Chị Hoàng, tìm vợ thế này không phải là nhìn trúng nhau sao, vì sao lại còn phải tìm đại sư xem xét nữa ạ?”

“Đương nhiên, những thứ này không thể không chú ý. Lâm đại sư kia tính rất chuẩn, chỉ cần Lâm đại sư cho rằng không sai thì tôi mới có thể yên tâm được.” Hoàng Hồng Dung nói.

Tiểu Tống xấu hổ mỉm cười, loại tình huống này thật đúng là lần đầu tiên cô nhìn thấy.

Lý Trung Tường giải thích: “Trước kia nhà tôi cũng không tin những thứ này. Khoảng thời gian trước, chị Hoàng của cô tìm đại sư tính toán một quẻ, cuối cùng nghe theo lời đại sư nên mới tránh cho gia đình tôi tan cửa nát nhà.”

Tiểu Tống kinh hãi đáp: “Có nói quá không ạ??”

“Không có nha!.” Hoàng Hồng Dung hiện tại không còn tin ai, bà bây giờ chỉ tin tưởng Lâm đại sư.

“Xin hỏi đại sư mà ông nói có phải Lâm đại sư có cửa hiệu ở phố Vân Lý hay không?” Một giọng nói thoáng có chút già nua truyền đến.

Hoàng Hồng Dung lộ ra một tia tươi cười đáp: “Ông cũng từng được Lâm đại sư chỉ điểm à?”

Ngô Thiên Hà từ Liên Châu đi tới Thượng Hải. Lúc này đang cùng con gái ăn cơm nghe được phía sau có người đang thảo

luận chuyện này, vừa nghe lại là Lâm đại sư kia, ngược lại có chút tò mò.

“Vẫn chưa, hôm nay chúng tôi mới chuẩn bị đi qua xem một chút.” Ngô Thiên Hà cười yếu nói.

Ánh mắt Hoàng Hồng Dung nhìn người vẫn tốt, người trước mắt này tuyệt đối là người không phú thì quý, khí chất này đúng là không tầm thường.

“Vậy thì ông tìm đúng người rồi đấy. Lâm đại sư bói toán như thần, nói cái gì cũng rất chuẩn.” Hoàng Hồng Dung bây giờ cứ thấy người là lại tâng bốc Lâm đại sư.

Bà ấy chính là một fan hâm mộ lớn.

Tuy nhiên bọn họ không biết người trước mắt này là ai, nếu như là ở Liên Châu mà nói thì cũng sẽ có nhiều người biết hơn.

Liên Châu thần toán, Ngô Thiên Hà.

Chỉ cần nói ra cái tên này, toàn bộ thế hệ cũ của Liên Châu không ai là không biết, nhưng mà ở Thượng Hải lại ít có người biết.

Ở Liên Châu, cái tên Ngô Thiên Hà này có tiếng là rất thần, có rất nhiều người muốn tìm ông bói toán nhưng đều không có năng lực này.

Ngô Thiên Hà tuy rằng còn chưa gặp Lâm đại sư, nhưng trong lòng cũng rất tò mò. Sau đó ông kéo ghế ngồi xuống, cẩn thận nhìn khuôn mặt Hoàng Hồng Dung.

Chương 135: Choáng váng

“Lão tiên sinh à, ông làm sao vậy?” Hoàng Hồng Dung nghi hoặc hỏi.

Sắc mặt Ngô Thiên Hà có chút ngưng trọng, trong miệng nói lời kỳ lạ: “Kỳ lạ thật.”

Hoàng Hồng Dung kinh ngạc một chút: “Lão tiên sinh, có gì kỳ lạ sao?”

Ngô Thiên Hà trong lòng nghĩ không ra: “Bà nói đoạn thời gian trước, bởi vì Lâm đại sư tính toán mà tránh thoát một kiếp, vậy bà còn nhớ rõ cậu ấy nói như thế nào không?”

Hoàng Hồng Dung đối với chuyện này vẫn nhớ kỹ cả đời. Có đôi khi cùng người thân tụ tập với nhau cũng sẽ nói cho mọi người nghe. Giờ phút này lại càng vui vẻ không biết mệt mỏi mà thao thao bất tuyệt, đem tình huống ngày đó được tính quẻ nói ra.

Bà nói một cách vui vẻ nhưng lại làm cho Ngô Thiên Hà run sợ. Đây là làm việc nghịch thiên. Thay đổi thiên mệnh chẳng phải là phải chịu trời phạt hay sao?

Hắn gặp phải loại người có tướng mạo này thì tuyệt đối sẽ không tính. Bởi vì tướng mạo người này hiện lên rằng số nhất định chết, nhưng hiện tại lại sống rất tốt. Trừ khi Lâm đại sư kia không muốn sống, nguyện ý lấy mạng của mình đến trao đổi, nếu không làm sao có thể phá giải.

“Lão tiên sinh, ngài làm sao vậy?” Hoàng Hồng Dung hỏi.

Ngô Thiên Hà phẩy tay áo: “Không có việc gì, không có việc gì, không quấy rầy nữa.”

Khi Ngô Thiên Hà trở lại bàn bên kia, Hoàng Hồng Dung và chồng liếc nhau một cái. Họ cũng không rõ lão tiên sinh này muốn làm gì, không phát sinh chuyện gì lớn, sao sắc mặt lại kỳ quái như vậy.

Sau đó, Hoàng Hồng Dung vì đại sự nhân sinh của con trai mà nói chuyện với Tiểu Tống.

Người vợ tốt nhất này nhất định phải nhanh chóng quyết định.

Một bàn khác.

Ngô Thiên Hà ngồi xuống, lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán. Khiếp sợ trong mắt vẫn chưa lùi đi.

Trình độ huyền học của ông rất cao, nhưng chưa bao giờ gặp qua loại tình huống này.

“Cha, sắc mặt cha sao lại khó coi như vậy?” Ngô U Lan vừa ăn cơm vừa chơi điện thoại di động.

Ngô Thiên Hà lại phẩy phẩy tay áo nói: “Không có việc gì, không có việc gì.”

Nhưng trong lòng lại nhấc lên sóng to gió lớn ngập trời. Lâm đại sư này, nhất định ông phải tận mắt nhìn một cái.

Vừa rồi ông nhìn khuôn mặt Hoàng Hồng Dung, đường vân trên mặt vốn đã chấm dứt ở một điểm.

Nhưng bây giờ lại xuất hiện một lần nữa, biểu thị là kiếp nạn này đã qua, mở ra một cuộc sống mới.

Đó là một điều không thể tin được.

Ngô U Lan buông điện thoại xuống nói: “Cha, nếu không hay là chúng ta đến bệnh viện kiểm tra một chút, sắc mặt cha trắng bệch rất đáng sợ đó.”

“Không có việc gì, là cha vừa mới nhớ tới một chuyện thôi.” Ngô Thiên Hà nói.

Lần này ông tới đây chính là đến chạm mặt vị Lâm đại sư này. Dù thế nào chăng nữa ông cũng không có khả năng để cho con gái của mình nửa đời sau sống trong đau khổ.

Nếu như ông trời còn có thể cho ông một cơ hội khác, nhất định ông sẽ lựa chọn bình an, cũng không cần cả đời phú quý.

Có rất nhiều điều khoa học không thể giải thích trên thế giới này.

Nhất là môn học thuyết huyền học này, truyền thừa đã lâu, từ xưa đến nay đã xuất hiện rất nhiều vị đại sư kinh thiên bất phàm.

Viên Thiên Cương, Lý Thuần Phong, Lý Cơ, vân vân đều là những vị đại sư khi đó.

Nhưng mà cho dù có trình độ huyền học cấp đại sư có cao hơn nữa cũng không dám mạnh mẽ vi phạm thiên mệnh.

Cuối đời Đường Thái Tông, ngoài cung đột nhiên truyền lời tiên tri về vị “nữ đế Võ Vương”, Đường Thái Tông cho Lý Thuần Phong vào cung chỉ ra rõ lời đồn đại về Võ Vương này. Lý Thuần Phong không dám làm trái ý chỉ của Đường Thái Tông, nhưng lại càng không dám vi phạm thiên mệnh.

Lý Thuần Phong nói hậu cung của điện hạ quá nhiều, nên sợ nhìn không chính xác.

Bởi vậy Đường Thái Tông trực tiếp chia người trong cung thành nhiều nhóm với mỗi nhóm có một trăm người.

Lý Thuần Phong chỉ một nhóm, nhưng nhân số vẫn còn rất nhiều nên cuối cùng lại chia nhóm đó thành năm mươi người một đội.

Sau khi xác định năm mươi người, Đường Thái Tông bảo Lý Thuần Phong nói chính xác hơn một chút.

Lúc này, Lý Thuần Phong không dám chỉ, nói là thiên cơ không thể tiết lộ. Vậy là Đường Thái Tông đành chuẩn bị chém giết toàn bộ năm mươi người để loại trừ hậu hoạn, nhưng cuối cùng lại bị Lý Thuần Phong ngăn cản.

Cuối cùng xuất hiện một kẻ chết thay, tên là Lý Quân Tự, nhũ danh "Ngũ Nương Tử".

Từ đó Võ Tắc Thiên thoát khỏi một kiếp nạn.

Từ chuyện này nhìn ra, cho dù có là đại sư trâu bò thế nào ông cũng không dám làm bậy.

Nhưng Lâm Phàm đã làm bậy.

Ai bảo hắn có bách khoa toàn thư, miễn là không vi phạm các quy tắc ngu ngốc của bách khoa toàn thư là được.

Nhân sinh chính là hung hãn như vậy đấy.

…

Lâm đại sư.

Bên trong cửa hàng.

Lâm Phàm nằm ở đó, cuối cùng thì hắn cũng tiễn được khách hàng đi.

Buổi sáng làm bánh kếp, buổi chiều tính quẻ.

Cuộc sống này quá đầy đủ.

Điền Thần Côn duỗi thắt lưng, bàn tay đả động vài cái: "Hình như nơi này của chúng ta có Hoàng Ngưu nha."

(Hoàng Ngưu: Giống nghề cò mồi của Việt Nam)

Chương 136: Rửa tai xin nghe

Mí mắt Lâm Phàm cũng không nhúc nhích: "Hoàng Ngưu là như thế nào vậy?"

"Thì rõ ràng là do chúng ta quá hot, bọn Hoàng Ngưu này nắm được cơ hội. Bọn họ bắt đầu thuê người xếp hàng mua vé , làm cho người dân rất bực mình." Điền Thần Côn xem như phục đối với Lâm Phàm xem như phục rồi. Việc làm ăn này càng làm càng lớn, càng làm càng trâu bò, khách hàng ở nơi khác cũng đã bắt đầu đến xếp hàng.

Những khách hàng này mặc dù bên ngoài phàn nàn nhưng vẫn trung thực xếp hàng.

Điền Thần Côn rất hâm mộ nói: "Vé do bọn Hoàng Ngưu xếp hàng đều bán ra với giá cao, có giá năm trăm tệ cũng có thể bán được tận một ngàn tệ."

Lâm Phàm hà hơi một cái nói: "Vấn đề này xem ra có chút nghiêm trọng."

Điền Thần Côn gật đầu: "Thật sự có chút nghiêm trọng, nhất định phải điều chỉnh một lượt."

Lúc này Lâm Phàm mở mắt ra, cả người đều ngồi thẳng, sau đó bấm ngón tay tính toán, mặt lộ vẻ quái dị.

Điền Thần Côn có chút kinh ngạc: "Làm gì đấy, sao tự dưng lại dọa người thế?"

Lâm Phàm Thần thần bí bí: "Có một luồng khí xui xẻo ngập trời đang tiến về phía chúng ta. Ghê gớm thật, có chút nghiêm trọng rồi đấy."

Điền Thần Côn sửng sốt cũng, bị dọa cho sợ: "Nếu không chúng ta đóng cửa lại, né tránh nó đi?"

Lâm Phàm lắc đầu: "Không kịp nữa, nó đã đến nơi rồi."

Lúc này, Điền Thần Côn nhìn theo ánh mắt của Lâm Phàm về phía cửa.

Ở cửa có hai người đang đứng.

Điền Thần Côn không có hứng thú với người già nên trực tiếp không để ý, ngược lại cô em trẻ tuổi xinh đẹp bên cạnh lại

trộm hấp dẫn ánh mắt của Điền Thần Côn.

Thật mẹ nó xinh đẹp, đôi chân dài này thật sự quá dài.

Từ sau khi lăn lộn cùng một chỗ với Lâm Phàm, Điền Thần Côn phát hiện ra cuộc sống này thật hạnh phúc. May mắn là ôÔng may mắn được nhìn thấy quá nhiều, những người đẹp ông chưa từng nhìn thấy cũng đã được xem qua.

Tuy rằng chưa được sờ, nhưng có thể xem qua cũng đã rất thỏa mãn rồi.

Lâm Phàm vẻ mặt khoa trương đáp: "Thật là một sự xui xẻo rất lớn."

Cha con Ngô Thiên Hà đứng ở cửa, nhìn tấm biển hiệu "Lâm đại sư."

Không sai, chính là chỗ này.nó ở đây.

Ngô U Lan cảm giác nơi này có chút quen thuộc, khi còn chưa nhớ tới vì sao lại quen thuộc thì đã nghe được giọng nói từ bên trong truyền ra.

Xui xẻo? Nói ai xui xẻo vậy hả?

Ngô Thiên Hà nhìn thoáng qua Điền Thần Côn, xác định ông ta không phải là đại sư. Sau đó nhìn về phía Lâm Phàm, sắc mặt vốn đang bình tĩnh lại dần dần căng thẳng ngưng trọng lên.

Lâm Phàm cũng nhìn thấy Ngô Thiên Hà, trong mắt lóe ra vẻ khác thường.

Hai người nhìn nhau, giống như đã nhiều năm không gặp, lại cũng giống như là cao thủ võ lâm đang dùng ánh mắt mà tỷ thí.

Ngô U Lan vừa định mở miệng, lại phát hiện thần sắc cha mìnhphụ thân căng thẳngngưng trọng, không nhúc nhích mà nhìn đối phương, bởi vậy ngậm miệng lại không nói nữa.

Tuy rằng cô không học huyền học, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy nét mặt vô cùng căng thẳng của cha mình.thần sắc cha mình ngưng trọng như thế.

Điền Thần Côn nhìn trái nhìn phải, có chút nghi hoặc. Bọn họ làm gì vậy chứ, liếc mắt đưa tình à?

Nhưng lúc này, Điền Thần Côn cảm giác ông già này có chút quen mắt, lập tức hô to: “Ông chính là đại sư của Liên Châu, Ngô Thiên Hà.”

Khi ông còn làm thần côn ở trên cầu vượtThiên Kiều, vẫn luôn để ý đến Ngô Thiên Hà. Đó không phải là kiểu để ý sùng bái mà là để ý vì hâm mộ.

Người so với người có đôi khi tức chết người.

Sau một hồi lâu.

Ngô Thiên Hà lắc đầu, hoảng sợ không thôi: “Không nhìn ra được.”

Lâm Phàm lạnh nhạt mở miệng: “Ngô A Bỉnh.”

Điền Thần Côn vẻ mặt choáng váng, hai câu này rốt cuộc là có ý gì? Có chút khó hiểu.

Nhưng ông ta làm sao biết được chứ.biết làm sao được chứ.

Ánh mắt vừa rồi kia chính là một lần giao chiến, một lần giao chiến không thấy máu.

Ngô Thiên Hà bước vào trong cửa hàng chào hỏi: “Lâm đại sư.”

Lâm Phàm lạnh nhạt cười, nhàn nhã tự đắc. Nhưng khi nhìn thấy Ngô U Lan muốn bước vào, lập tức ngăn cản nói: “Cô đứng ở cửa đi, đừng vào.”

Ngô U Lan sửng sốt, một chân vẫn còn treo lơ lửng trên không trung.

“U Lan, con đợi ở bên ngoài một lúc, cha và Lâm đại sư nói chút chuyện đã.” Ngô Thiên Hà nói.

Ngô U Lan nhớ tới Lâm đại sư này chính là cái tên được mọi người tung hô trên Weibo, sau đó tức giận dậm chân.

“Ai muốn đi vào chứ, hừ.” Ngô U Lan hừ một tiếng.

Điền Thần Côn ân cần cầm một cái ghế nhỏ ra, mời Ngô U Lan ngồi.

Đây chính là người đẹp đó, cái tên nhóc này cũng quá tệ rồi.

Ngô U Lan tức giận ngồi ngoài cửa, cô muốn nghe một chút xem đây là muốn làm gì. Nhưng có thể làm cho cha mình coi

trọng như thế, xem ra thật sự có bản lĩnh lớn.

“Lâm đại sư….” Ngô Thiên Hà mở miệng, nhưng vừa định nói chuyện đã bị Lâm Phàm cắt đứt.

Lâm Phàm khoát tay áo: “Trước tiên nghe tôita giảng một chút về huyền học.”

Ngô Thiên Hà sửng sốt, sau đó gật gật đầu: “Rửa tai xin nghe.”

Chương 137: Ông nên biết, chuyện này không dễ dàng

Sau đó, Lâm Phàm tán gẫu ầm ầm với ông ta. Sau khi mở ra nghề bói toán này, cũng chỉ có là Điền Thần Côn mang đến cho mình một chút điểm bách khoa.

Khi Lâm Phàm kết thúc.

“Điểm bách khoa +1.”

Thoải mái!

Mà Ngô Thiên Hà lại kinh ngạc không thôi, sau đó nói: “Lâm đại sư đối với quan điểm huyền học có chút kỳ lạ, thu được lợi ích không nhỏ nhỉ. nhỉ.”

Lâm Phàm có biết gì về huyền học đâu, hắntôi chỉ đọc theo bách khoa toàn thư, không phải để trao đổi với ông ta đâu mà là vì kiếm được điểm bách khoa thôi.

Hiện tại điểm bách khoa cũng đã đến tay, hắn cảm thấy hài lòng rồi.

“Ông đến đây có chuyện gì?” Lâm Phàm mở miệng hỏi, sau đó nhấp một ngụm trà cho thông giọngnhuận hầu.

Bây giờ Ngô Thiên Hà xem như hiểu được thế nào là anh hùng xuất thiếu niên, Trường Giang sóng sau xô sóng trước.

Mệnh cách của Lâm đại sư trước mắt ông nhìn không rõ, không nhìn thấy một chút nào.

Nhưng Lâm đại sư này lại nói ra được tên của tổ tông đời thứ nhất nhà ông.

Đây chính là thể hiện một điều,rằng Lâm đại sư đã nhìn thấu tổ tông mười tám đời nhà mình.

Năng lực cỡ này đủ để xưng là thế giới huyền học đệ nhất nhân. (Người đứng đầu giới huyền học thế giới)

Ngô Thiên Hà mở miệng nói: "Tôi đây chỉ muốn cầu Lâm đại sư giúp đỡ con gái tôi một chút."

Lâm Phàm xua tay nói: "Tạo nghiệt quá nhiều, cô con gái này của ông cơ bản không cứu nổi, trời định rồi."

Ngô Thiên Hà không cam lòng nói: "Lâm đại sư, kính xin ngài đừng trách, trên đường tôi nghe nói đại sư giúp người ta giải tử kiếp, nhưng cậu lại không có bất cứ chuyện gì, xin hỏi có phải có biện pháp tránh khỏi hay không?"

Lâm Phàm chỉ vào đầu cửa: "Ông xem đó là cái gì vậy?"

"Lâm đại sư." Ngô Thiên Hà mở miệng nói.

"Vậy thì đúng rồi, tôia là Lâm đại sư, không phải đại sư bình thường." Lâm Phàm nói.

Ngô Thiên Hà không nói gì, sau đó đứng lên.

Lâm Phàm sửng sốt, lập tức xua tay: "Ông ngồi xuống đi, chúng ta có thể nói chuyện thì nói chuyện, đừng dùng đến thân thể để hành động. Bây giờ là thời đại 4.0 rồi, tôi sẽ bị chửi chết mất."

Cô gái bên ngoài cửa kia khí xui xẻo ngút trời, chỉ cần Ngô Thiên Hà chết đi thì, cô gái này tuyệt đối sẽ bắt đầu bi thảm. H, hơn nữa bi thảm còn không phải là là bi thảm bình thường.

Mọi người Ngươi có thể nghĩ đến bi thảm bao nhiêu, vậy thì bi thảm bấy nhiêu.

Tuyệt đối cực kỳ bi thảm.

Ngô Thiên Hà khẩn cầu nói: "Lâm đại sư, cầu xin cậu giúp đỡ, bất kỳ giá nào tôi cũng nguyện ý. Tôi chỉ có một cô con gái này, trước kia tạo nghiệt cũng nên là do tôi gánh vác, không nên chuyển sang đời sau chứ."

Nếu như hiện tại để cho những phú hào quyền quý ở Liên Châu biết, tuyệt đối sẽ bị nghẹn họng.

Liên Châu thần toán Ngô Thiên Hà, vậy mà đang cầu xin một người trẻ tuổi hỗ trợ ở trong một cửa hàng nho nhỏ hỗ trợ.

Điều này nói ra sẽ có ai sẽ tin?

Ngô U Lan ở bên ngoài nghe những lời này, nội tâm đã bị dọa sợ.

Cô sinh ra trong một thế gia huyền học, tuy rằng không có kế thừa nghề nghiệp của cha, nhưng cô tin tưởng huyền học hơn hết so với bất luận kẻ nào.

Vận mệnh sau này của mình sẽ rất bi thảm. Cô biết điều đó cho nên hiện tại mỗi ngày hiện tại cô đều vui vẻ mà sống.

Lâm Phàm không mở miệng, quay đầu nhìn Ngô U Lan ngoài cửa.

Mông to, có thể sinh con.

Ngực nảy nở, nhiều dinh dưỡng.

Ui da, mình đang nghĩ gì vậy nè?

Bây giờ phải dùng một đôi mắt chân thành, thương hại để nhìn thiếu nữ sắp bước vào bi ai mới đúngchứ.

Ngô Thiên Hà chưa bao giờ khẩn trương, nhưng giờ phút này lại khẩn trương nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm trong lòng thở dài, ông trời có đức hiếu sinh. Đối mặt với thiếu nữ sắp trượt chân này, mình thân là một đại sư thì , làm sao có thể không dùng đôi tay thần thánh này cứu vớt một chút đây.

Ngô Thiên Hà này cũng không xấu, chỉ là lúc còn trẻ , tự nhận trình độ huyền học cao, quá đắc ý. Được bọn quyền quý tâng bốc một cái đã lên trời, b. Bây giờ già rồi, hối hận cũng không kịp.

Người có năng lực còn rất khiêm tốn như mình, thế giới này hiếm có lắm nha.

Ngô Thiên Hà nhìn Lâm đại sư một cách đầy hy vọng, hy vọng có thể cứu được con gái của mình.

Ông biết rằng hiện giờ Lâm đại sư đang suy nghĩ.

Loại tình huống này không bình thường, không phải là giúp người ta cải mệnh như bình thường, mà là cần dùng chính vận mệnh của mình để trấn áp, thay đổi vận mệnh.

Nếu mệnh cách không mạnh mẽ thì có thể rước họa vào thân, hoàn toàn nhiễm phải vận rủi.

Cuối cùng, Lâm Phàm lên tiếng.

“Ông nên biết rằng chuyện này không dễ dàng.” Lâm Phàm nói.

Ngô Thiên Hà gật đầu: “Lâm đại sư, tôi biết không dễ dàng.”

Lâm Phàm tiếp tục nói: “Con gái của ông số mệnh rất xấu, chuyện này còn khó hơn thay đổi vận mệnh.”

“Cái này tôi đều biết, rất khó, khó còn hơn lên trời.” Ngô Thiên Hà gật đầu, hy vọng lại trở nên mỏng manh hơn một chút.

“Còn nữa, ông phải biết tôi và ông không có quan hệ gì?” Lâm Phàm lộ ra vẻ mặt khó xử, nhưng hiện giờ hắn đang giở trò gài bẫy, từng bước dụ dỗ Ngô Thiên Hà.

Ngô Thiên Hà thở dài, gật đầu và không nói gì.

Chương 138: Mọi chuyện đều nghe theo lời đại sư

Ngô Thiên Hà biết đây là yêu cầu quá đáng. Người không có quan hệ gì với anh, thì làm sao có thể giúp anh được. Cho dù là chính anh, nếu gặp phải tình huống này, cũng không dám dễ dàng đồng ý.

Ngoài cửa, Ngô U Lan lộ vẻ phiền muộn. Cô đã biết tại sao cha cô lại đưa cô đến đây.

Số phận của cô trong phần đời còn lại sẽ rất thê thảm. Thậm chí cô đã nghĩ đến việc tự tử trong nửa đời sau để giữ lấy khoảng thời gian đẹp nhất của bản thân.

Nhưng trong lòng cô cũng sợ chết, không nỡ chia tay thế giới này.

Điền thần côn giờ đã hiểu nguyên nhân của sự việc, lại nhìn thiếu nữ trước mặt với vẻ thương hại. Cô ấy xinh đẹp như vậy, nhưng cuộc đời của cô ấy thật bi ai.

Trước đây, Ngô U Lan chưa từng gặp Lâm Phàm nên cô ấy đã mắng Lâm Phàm một lần trên Weibo, cho rằng anh chàng này toàn dối trá và kiêu căng hống hách.

Nhưng bây giờ cô mới hiểu được, người thanh niên này thực sự có tài. Nếu không thì cha cô đã không thể lịch sự với hắn như vậy, đồng thời cầu cứu hắn ta.

“Cha, đây là số phận của con. Người hãy quên đi, đừng làm khó xử Lâm đại sư.” Ngay lúc này, Ngô U Lan mở miệng nói.

Lâm Phàm vừa định tiếp tục diễn xuất, nhưng bị cắt ngang, sau đó nhìn về phía Ngô U Lan: “Tôi bảo cô đứng yên ngoài cửa, đừng nói chuyện.”

Ngô Thiên Hà nhìn con gái mình nói: “Nghe đại sư.”

Cảm xúc ủ rũ của Ngô U Lan biến mất. Sau đó, cô bĩu môi ngồi lại chỗ của mình.

“Đại sư, tôi nguyện ý đem toàn bộ tài sản đổi lấy cả đời sau hạnh phúc của con gái.” Ngô Thiên Hà nghiêm túc nói.

Lâm Phàm khoát tay: “Tôi muốn tài sản của ông làm gì? Ông nên hiểu chuyện này không thể dùng tiền để đo lường.”

Ngô Thiên Hà cảm thấy hơi xấu hổ đáp: “Tôi hiểu.”

Lúc này, trong lòng Ngô Thiên Hà không còn bất kỳ hy vọng nào nữa.

Lâm đại sư đã nói đến mức như vậy, còn có cái gì không hiểu. Hắn cả đời nghiên cứu huyền học và đạt được thành tựu khá cao, nhưng đối mặt với số phận của con gái mình, cũng là bó tay bất lực.

Cuối cùng, tất cả đều uổng công học hành .

Bi ai!

Thê lương!

Nhưng vào lúc này, những lời của Lâm đại sư đã khiến Ngô Thiên Hà bừng bừng hy vọng.

Lâm Phàm nhấp một ngụm trà, không nhanh không chậm nói: "Nhưng ông trời có đức hiếu sinh. Một cô gái trẻ như vậy vẫn còn nhiều thời gian tươi đẹp. Làm sao cô ấy có thể chịu trách nhiệm về những gì đã xảy ra của thế hệ trước chứ? Ông nói có đúng không?"

Ngô Thiên Hà lập tức ngẩng đầu và gật đầu mạnh mẽ: "Đúng, Đúng, không nên chịu trách nhiệm về những điều mà thế hệ trước đã làm."

Lâm Phàm tiếp tục nói: "Sống ở Thượng Hải có vấn đề gì không?"

"Không."

"Đến chỗ tôi làm việc đúng giờ, có vấn đề gì không?" Lâm Phàm hỏi.

Ngô Thiên Hà lắc đầu: "Không thành vấn đề."

Lâm Phàm rất hài lòng, tiếp tục hỏi: "9 giờ sáng tới 5 giờ chiều về, không nghỉ lễ, không thành vấn đề chứ."

"Không có vấn đề, mặc kệ anh nói cái gì. Lâm đại sư, tất cả đều không thành có vấn đề." Ngô Thiên Hà lúc này lập tức muốn đứng lên hướng Lâm Phàm dập đầu.

"Không có lương, không có bảo hiểm, không có phúc lợi, không có những gì mà bất kỳ nhân viên công ty nào phải có, thực sự không có vấn đề chứ? " Lâm Phàm lại hỏi.

Cuộc mua bán này chắc chắn có lãi chứ không lỗ.

Ngô Thiên Hà có bản lĩnh thực sự. Vì vậy nếu ông ta có thể thay thế hắn làm việc đúng giờ, điều đó chắc chắn không có vấn đề gì.

Sau này hắn cũng có thể nghỉ ngơi, trừ phi gặp phải chuyện thật sự khó khăn, còn không thì có thể gối cao không lo.

Ngô Thiên Hà cực kỳ hưng phấn: "Lâm đại sư, thật sự không có vấn đề gì, rất cảm tạ."

Những gì Lâm đại sư nói bây giờ đã mang lại hy vọng cho Ngô Thiên Hà. Chỉ cần hắn có thể thay đổi số phận của con gái mình, ông ta sẽ đồng ý với bất kỳ điều kiện nào.

Lâm Phàm nhìn Ngô U Lan ở bên ngoài: “Bây giờ, cô có thể nói chuyện. Giống như cha của cô, cô sẽ làm việc trong cửa hàng giúp bưng trà đưa nước và dọn dẹp cửa hàng, hắn là không có vấn đề gì chứ?”

Ngô Thiên Hà không đợi con gái trả lời, trực tiếp trả lời trước: “Lâm đại sư, không có vấn đề gì, những chuyện này đều không có vấn đề gì.”

“Chuyện này cần con gái ông trả lời.” Lâm Phàm nói.

Ngô U Lan đứng ở cửa, không biết nên nói gì. Cô nhìn thấy ánh mắt của cha mình, cũng nhìn thấy hy vọng trong mắt của ông ấy. Đồng thời, cô vô cùng muốn thay đổi vận mệnh của mình, trải qua một cuộc sống tốt đẹp.

“Tôi không có vấn đề gì.” Ngô U Lan nói.

Điền Thần Côn cảm thấy lúc này mình thật hạnh phúc. Sau này cửa hàng sẽ không còn vắng vẻ nữa, nói ra câu này cũng khiến người ta phải ghen tị.

Có đồng nghiệp nữ xinh đẹp.

Hơn nữa, Ngô Thiên Hà còn là thầy bói số 1 của Liên Châu, là đồng nghiệp của mình. Địa vị của ông ta cũng sẽ được tăng lên nhanh chóng.

Tên nhóc này thật sự không lừa dối mình, đi theo cậu ấy, cuộc sống sau này nhất định sẽ tốt đẹp.

Hiện giờ Lâm Phàm đang có tâm trạng tốt. Về sau, thời gian hạnh phúc của hắn sẽ đến càng nhiều, vì vậy hắn không cần phải bận rộn như vậy.

Chương 139: Mở ra trang thứ ba

“Chuyện này cứ giải quyết như vậy. Bây giờ, ông có thể trở về Liên Châu thu dọn, ba ngày sau đến đây báo cáo.” Lâm Phàm nói.

Ngô Thiên Hà đứng dậy, cung kính cúi đầu trước Lâm Phàm: “Lâm đại sư, cảm ơn anh rất nhiều, Ngô Thiên Hà tôi nói được làm được. Tôi sẽ không bao giờ bội ước.”

Lâm Phàm bình tĩnh gật đầu. Mà đúng lúc này, một chuyện khiến hắn bất ngờ đã xảy ra.

“Nhiệm vụ kiến thức ở trang thứ hai đã hoàn thành.”

“Điểm bách khoa +20.”

Sảng khoái!

Nhiệm vụ kiến thức ở trang thứ hai đã hoàn thành. Vậy thì có thể mở ra trang thứ ba.

“Trở thành Lâm đại sư có chút danh tiếng.”

Hóa ra nhiệm vụ này lại đơn giản như vậy.

Để Ngô Thiên Hà bái phục hắn chính là cửa ải cuối cùng.

Ngô Thiên Hà là đại sư của Liên Châu, người đứng đầu về huyền học ở Trung Quốc. Nếu hắn được ông ta công nhận, danh tiếng của hắn sẽ tăng lên, đó là một điều đặc biệt.

Ngay lúc này, Ngô Thiên Hà nhìn thấy vẻ mặt phấn khích của Lâm Phàm.

Lâm Phàm cố nén sự hưng phấn trong lòng, trực tiếp hướng về Ngô Thiên Hà cùng con gái phất phất tay: “Các người trở về Liên Châu đi, đi sớm về sớm.”

Ngô Thiên Hà cũng vui mừng không kém hơn Lâm Phàm, gật đầu.

Sau khi Ngô Thiên Hà và con gái rời đi, Lâm Phàm nằm trên ghế, trong lòng luôn mong ngóng chờ đợi.

“Quá tuyệt rồi nhóc con. Đúng là quá tuyệt vời! Sau này khi ra ngoài, Điền mỗ tôi cũng có thể khoe khoang một phen.” Điền Thần Côn hào hứng nói.

Lâm Phàm mỉm cười. Sau đó vẻ mặt hắn đông cứng lại, thầm hét lên không ổn. Cuốn bách khoa toàn thư này có chút thiểu năng trí tuệ, ưa thích tìm kiếm kiến thức mới từ sở trường chuyên môn của những người xung quanh.

Bây giờ hắn ở đây với Điền Thần Côn. Nếu chuyện này còn liên quan đến Điền Thần Côn, hắn nên làm gì bây giờ?

“Thần côn, ông…”

Khi Lâm Phàm chuẩn bị nói, để cho thần côn ra ngoài đi dạo một vòng thì lúc này bách khoa toàn thư đã mở đến trang thứ ba.

Trang thứ hai dường như đã là quá khứ, bị một sức mạnh vô hình lật giở.

“Mở ra trang kiến thức thứ ba, bởi vì…”

Lâm Phàm sững sờ khi nghe thấy giọng nói quen thuộc từ bách khoa toàn thư.

“Bởi vì” là “bởi vì” còn có cách diễn đạt khác.

“Mở ra trang kiến thức thứ ba! Vì đã mở ra trang kiến thức mới, cho nên lựa chọn ngẫu nhiên sở trường của người bên cạnh của ký chủ.”

“Điền Hán Danh rất sùng bái ký chủ, vì vậy bách khoa toàn thư mở ra kiến thức về phân nhánh phụ của võ thuật Trung Quốc - Bát Quái Chưởng.”

“Thông báo nhiệm vụ: Trở thành Lâm đại sư tiếng tăm lừng lẫy.”

“Nhiệm vụ khen thưởng: Điểm bách khoa +20, có thể mở ra trang kiến thức thứ tư.”

“Chú thích: Vì mở ra kiến thức phân loại nhỏ nên không cần tập trung vào kiến thức nghề nghiệp này.”

Lâm Phàm: “…”

Điền Thần Côn đột nhiên phát hiện đôi mắt của người này dường như một lần nữa như muốn giết ông ta, cảm giác có chút căng thẳng.

“Cậu muốn làm gì?” Điền Thần Côn yếu ớt hỏi, trong lòng có dự cảm không tốt.

Lâm Phàm cúi đầu bất lực. Đây thực sự là một bi kịch, làm sao hắn lại quen biết thần côn này chứ?

Mở ra hai trang kiến thức đều có liên quan đến người này. Có còn để cho người ta sống nữa hay không?

“Ông thành thật nói cho tôi biết, ngoại trừ Bát Quái Chưởng ông còn biết cái gì nữa hả?” Lâm Phàm nghiêm túc hỏi.

Điều này có liên quan đến tương lai của hắn.

Điền Thần Côn chớp chớp mắt, ngay lập tức cười đáp: "Dọa tôi nhảy dựng, không biết ánh mắt cậu nhìn tôi là ý gì? Thì ra là cậu muốn hỏi điều này sao? Điền mỗ tôi đây ngoại trừ võ thuật, còn có một tay nấu ăn ngon đó nha."

"Dừng, ông chỉ cần nói cho tôi biết là đã làm qua cái nghề nào là được?" Lâm Phàm muốn biết. Nếu không hắn sẽ cảm thấy khó chịu.

"Ồ, nhiều lắm! Tôi đã làm thợ khóa nửa năm, làm công việc quét dọn vệ đường một năm, làm đầu bếp hai tháng, làm nhân viên bán hàng, và làm công việc lau chùi…" Điền Thần Côn nói mười mấy loại nghề nghiệp khác nhau.

Lâm Phàm gần như bất tỉnh khi nghe những nghề này.

Này còn để cho người ta sống hay không?

Về sau nếu như hoàn thành trang nhiệm vụ kiến thức thứ ba, trang kiến thức thứ tư lại có chút quan hệ với Điền Thần Côn. Vậy còn không phải là xong đời.

Lâm Phàm rất muốn đánh bay Điền Thần Côn lên không trung, nhưng hắn phải suy nghĩ tính toán lại.

Bát quái chưởng, một nhánh phụ của võ thuật Trung Quốc, hệ thống muốn hắn phải làm gì đây?

Còn muốn hắn trở thành Lâm đại sư danh tiếng lẫy lừng. Đây chính là muốn hắn đi lên võ đài, hoặc là thành lập môn phái sao.

Nhưng mà, kiến thức về Bát quái chưởng, một nhánh phụ của võ thuật Trung Quốc cũng khá tốt, không quá tệ.

Nhưng trong thời đại ngày nay, đánh nhau thì ích lợi gì chứ?.

Lâm Phàm nhìn điểm bách khoa toàn thư đã tích lũy đến 67 điểm, không quá tệ nhưng hắn vẫn phải cố gắng nhiều hơn.

Mà thôi, Bát quái chưởng này quyền cước cũng không tệ, khiến hắn có thể nhanh chóng trở thành cao thủ. Sau này gặp phải côn đồ cũng không còn phải sợ.

Nếu lại gặp sự cố lần như lần trước, hắn có thể tung ra vài chiêu, lấy được danh tiếng.

Chương 140: Tình cờ quá lợi hại.

Độc giả ơi, tặng một ít kim phiếu nhé, cám ơn nhiều lắm luôn!

Chương 140: Tình cờ quá lợi hại.

Ban đêm.

Đóng cửa hàng và đi về nhà.

Trên diễn đàn ẩm thực lớn nhất Thượng Hải.

Một video đã được quản trị viên của diễn đàn ẩm thực thêm vào .

Tiêu đề là: “Bánh kếp ngon nhất thế giới, bạn không bao giờ biết chiếc bánh kếp này sẽ ngon như thế nào”.

Đào trứng chim dưới gốc cây: “Hú hồn chim én! Tôi bấm vừa vào xem, còn tưởng là một một video kỳ bí nào nữa chứ.”

Sát thủ tối cao: “Sao mà ra vẻ dữ vậy? Ăn có một cái bánh kếp mà ố dề thế này, xin quản lý nói cho tui biết chủ tiệm trả cho ông nhiêu tiền quảng cáo đó?”

Nam thần lạnh lùng: “Đây là trái đất, không phải phim Tiểu đầu bếp Cung Đình, không có đồ ăn biết tỏa sáng, nhưng nể tình biểu cảm phê pha của chú, anh cho chú mười điểm.”

Hài hước đến mức buồn ngủ: “Không ngờ chủ blog lại đích thân nếm thử. Bánh kếp tự làm ở cửa hàng này ngon thật, ngon không thể tả được, ăn xong sẽ không bao giờ quên hương vị này. Tôi chỉ mới ăn được một lần, sau này không được chọn trúng nữa.”

Sát thủ tối cao trả lời Hài hước đến mức buồn ngủ: “Nói đi, mấy đồng một bài, tôi cho một đồng rồi im mõm lại”.

Hài hước đến mức buồn ngủ: “Sát thủ tối cao, chưa ăn thì đừng nghĩ trên đời không có bánh kếp tự làm ăn ngon như vậy, chính mình xem ảnh chụp đi. Đây là cảnh tượng thường ngày Lâm đại sư tự tay làm bánh kếp.”

Một bức ảnh được gửi đi, góc chụp là ở trên lầu.

Có một hàng dài người xếp hàng rồng rắn đứng trước cửa hàng, điều này làm cho người ta không dám tin.

“Thấy rõ chưa? Lâm đại sư mỗi ngày chỉ bán mười cái bánh tự tay làm, số được chọn ngẫu nhiên nhưng có rất nhiều người muốn ăn.” Hài hước đến mức buồn ngủ trả lời.

Thiên cơ Tinh Hồn: “Có thật không? Món bánh kếp ngon đến thế à? Nơi này cách tui không xa, để mai thánh ăn vào tìm vận may xem sao.”

Hài hước đến mức buồn ngủ đã trả lời Thiên cơ Tinh hồn: “Tất nhiên là thật, nhưng hi vọng cậu may mắn. Tôi đã xếp hàng bảy ngày liên tiếp mà chưa được ăn đây. Gần đây tôi đã tiết kiệm được một ít tiền để chuẩn bị mua vé từ bọn đầu cơ.”

“Đỉnh… “

“Ha ha, không nghĩ tới chủ blog lại giới thiệu bánh kếp của Lâm đại sư. Bánh kếp của Lâm lão sư nhận được lời khen như bão lũ, đúng là món ngon khó cưỡng.”

….

Lâm Phàm không biết rằng những chiếc bánh kếp của hắn đã thu hút một lượng lớn bình luận trên diễn đàn ẩm thực ở Thượng Hải. Danh tiếng của hắn lại một lần nữa lan rộng.

Nếu Lâm Phàm biết, hắn thực sự không biết nên khóc hay nên cười.

Bánh kếp chỉ là một công việc phụ.

Trong một gara ở tầng hầm.

Lâm Phàm đỗ xe xong, ngâm nga một bài hát nhỏ rồi ung dung đi về phía thang máy trong gara dưới tầng hầm để đi lên.

Lúc này, một tiếng còi xe chói tai vang lên.

Trong lòng Lâm Phàm cứng đờ, thân thể tựa hồ rất linh hoạt rồi lui về phía sau một bước, theo sau là một chiếc xe ô tô màu đen vọt tới, có thể nói là lướt qua sát mặt hắn.

“Chạy để kịp giờ đi đầu thai hả?” Lâm Phàm mở miệng mắng, đây là ga ra tầng hầm, vậy mà lái xe nhanh như vậy.

Chiếc xe không dừng lại ngay mà rẽ vào một khúc cua rồi dừng lại ở một chỗ đậu xe nào đó.

Lâm Phàm rất bất mãn. Cái tên này thực sự quá phách lối kênh kiệu, sau đó hắn đi đến và vỗ vào đuôi xe.

“Làm gì vậy?” Cửa xe mở ra, ba người đàn ông to lớn đi ra.

Mấy gã đàn ông này ít nhất cũng cao 1 mét 8 mấy, mặc áo ngắn tay màu đen, cơ bắp cuồn cuộn, thật làm cho người ta sợ.

“Ở tầng hầm mà mấy người làm cái gì chạy nhanh như vậy? Có biết suýt chút nữa đụng phải tôi hay không?” Lâm Phàm nói.

Gã đàn ông đầu trọc vẻ mặt kiêu ngạo nói: “Vậy mày có bị đụng không? Nếu không có thì phắn đi!”

Lâm Phàm nhíu mày, khó chịu: “Mày giở thói lưu manh à?”

“Thằng chó chết, mày muốn ăn đòn hay gì?” Gã đầu trọc giơ tay, muốn tát Lâm Phàm một cái.

Lúc này, Lâm Phàm cảm thấy cơ thể mình như có phản xạ có điều kiện. Hắn giơ lòng bàn tay lên, một chưởng giống như lưỡi bò, nhanh như tia chớp, đập thẳng vào mặt người đàn ông to lớn.

Bụp!

Người đàn ông to lớn bị Lâm Phàm tát một cái ngã lăn ra đất. Mặt bên trái của gã lập tức sưng lên.

Lâm Phàm sửng sốt một chút. Hắn không thể tin được, hắn làm sao có thể lợi hại như vậy.

Hai gã đàn ông to lớn bên cạnh gã cũng bước tới, nhưng Lâm Phàm cảm thấy rằng hắn có một chút lợi hại nên cũng tự tin lên.

Lại thêm hai tát, hai gã đàn ông to lớn còn lại ngay lập tức bị đánh gục xuống đất.

Trong mắt Lâm Phàm có chút sững sờ. Trước kia hắn trói gà không chặt, nhưng bây giờ hình như kỹ năng đánh lộn đã trở nên thần sầu.

Giờ khắc này, Lâm Phàm tràn đầy can đảm. Hiện tại hắn cũng là cao thủ, việc quái gì phải sợ ai?

Bát quái chưởng, một nhánh phụ của võ thuật Trung Quốc, có vẻ hơi lợi hại đó nha.

Chỉ là không biết so với Điền Thần côn là như thế nào.

Trong mắt ba người đàn ông kinh hãi, lập tức ấp úng nói: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi."

Lâm Phàm chỉ chỉ ba người bọn họ: "Lái xe cho cẩn thận. Hôm nay là gặp phải tôi, nếu là người khác, mấy người nhất định sẽ bị nhừ đòn."

"Dạ dạ, về sau nhất định sẽ lái xe cẩn thận."

Lâm Phàm không so đo với ba gã đàn ông này nữa. Hắn bắt đầu có chút hứng thú với kiến thức nhánh phụ của loại võ thuật này.

Vô tình hắn đã trở thành một người lợi hại rồi đấy.

Chương 141: Chiến thần mắng chửi

Trong nhà.

Lâm Phàm nằm trên ghế sô pha, cảm thấy rất sảng khoái. Nhìn căn phòng này mà xem, đây là thứ mà mọi người đều mong đợi. Có một chiếc ghế sô pha, TiVi và phòng tắm riêng.

Trước đây thì có gì? Một vài mét vuông, thậm chí không có phòng tắm. Chỉ cần đi bộ vài bước là đến bên kia, không có chỗ để làm việc.

Cuộc sống của hắn ngày càng thoải mái, sinh hoạt ngày càng tiện nghi hơn xưa.

Tin tức truyền hình, người dẫn chương trình giải trí, phát một bản tin tức.

"Gần đây, Hàn Lục, cao thủ MMA số một Trung Quốc và Lôi Lôi, là tông sư Bát quái chưởng đã có một trận đấu tự do tại Nhà thi đấu Thượng Hải…"

Lâm Phàm hiện tại đang nghiên cứu bách khoa toàn thư.

Ký chủ: Lâm Phàm.

Nghề nghiệp: Bậc thầy bánh kếp, đại sư xem bói, đại sư Bát quái chưởng.

Nhiệm vụ: Lâm đại sư tiếng tâm lừng lẫy (chưa hoàn thành), phần thưởng: Điểm bách khoa +20…

Điểm bách khoa: 67 điểm.

Hắn sửng sốt trước kiến thức ở trang thứ ba. Không biết giải thích những kiến thức này cho người khác thế nào, dù có nói ra cũng không mấy người hiểu.

Weibo.

Lâm Phàm phát hiện bình luận trên Weibo của mình có gì đó không đúng, chủ đề thay đổi quá nhanh, hầu hết cư dân mạng đều đang thảo luận về một chuyện.

Ruộng lúa vàng ươm: "Hàn Lục này quá tuyệt vời, K.O Lôi Lôi trong 11 giây."

Người nghèo nuốt trái đắng: "Tên này thật hung hăng, gần như không ai có thể địch lại hắn ta. Nhưng Lôi Lôi đã tuyên bố trên Weibo rằng ông ta không muốn hại tính mạng đối phương nên không dùng nội lực. Nếu ông ta sử dụng nội lực, chắc chắn Hàn Lục sẽ mềm xương."

Bắp cải trắng CC: "Bớt nổ đi mấy thánh! Hàn Lục là cao thủ, kinh nghiệm đầy mình, những chiêu thức mèo quào này làm gì nổi người ta."

….

Từ khi nào Weibo của hắn trở thành nơi thảo luận của mọi người rồi?

Lâm Phàm hơi tò mò không biết chuyện gì đã xảy ra, sau đó tìm kiếm một chút, quả nhiên xuất hiện một đoạn video.

Sau khi xem video, hắn chỉ có một suy nghĩ.

Tàn nhẫn!

Cuồng bạo!

Muốn mạng người!

Dễ dàng bị K.O. Nếu là hắn lên, chắc chắn cũng sẽ bị đánh bại.

Ngay khi lần đầu tiên đọc phần giới thiệu, Lâm Phàm tràn đầy tự tin vào bản thân.

Kiến thức ở trang thứ ba là Bát Quái Chưởng, có thể liều mạng lên đánh. Nhưng xem xong video thì hắn xua tan ý nghĩ này, cú đấm này đánh tới thịt chắc chắn sẽ rất đau, vẫn nên kiềm chế thì tốt hơn.

Ngay bây giờ, Lâm Phàm đăng Weibo, cảm thấy mình nhất định phải theo kịp thời đại.

"Kỳ thật, tôi đây cũng là đại sư Bát Quái chưởng."

Phía dưới bình luận rất nhanh có người trả lời.

Sư huynh Tây Môn Tiểu Bạch: "Đỉnh của chóp… Đại sư thâm tàng bất lộ, muốn vì quốc võ mà đòi lại công bằng."

Ruộng lúa vàng ươm: "Đại sư, ngài tốt nhất nên tiếp tục xem bói đi. Chúng ta đừng tham gia vào những chuyện man rợ này."

Tương lai mờ mịt: "Nổ banh nhà! Tôi rất nể đại sư đó. Gần đây, tôi đi uốn tóc ở tiệm một người bạn, người đó uốn cho tôi một cái đầu xanh lá cây, có phải có ẩn ý gì với tôi không đại sư?"

"Ngon nghẽ! Bạn của anh tốt với anh ghê! Anh ta đang bày tỏ tình cảm với anh đấy!"

….

Nhìn bình luận trên Weibo, Lâm Phàm cảm thấy hơi bất lực. Nhiệm vụ ở trang thứ ba là trở thành Lâm đại sư nổi tiếng, vậy hắn nên làm cái gì đây?

Tính tới tính lui cũng không muốn quan tâm đến cái chuyện phiền phức này, thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng. Còn như tỷ thí võ công thì quên đi, hắn sợ đau.

Ngay khi Lâm Phàm chuẩn bị tắt điện thoại và đi ngủ, Thu Đao Chặt Cá sau một thời gian biến mất đã xuất hiện trở lại một cách thần kỳ.

Thu Đao Chặt Cá: “Cỡ chú em mà đòi làm tông sư Bát Quái chưởng, thật không biết nhục.”

Thu Đao Chặt Cá: “Hàn Lục đấm cho một phát là chú em được vào nhà sáu tấm rồi!”

“Mọi người mau tới, chuẩn bị kỹ càng hạt dưa và nước. Chiến thần mắng chửi biến mất nhiều năm đã xuất hiện trở lại, hứa hẹn một hồi máu nhuộm Weibo.”

“Chiến thần mắng chửi đã comeback. Bách tính đang hóng cao thủ nào có thể tiêu diệt hắn ta đây.”

Thu Đao Chặt Cá: “Này, thế thôi. Sống rực rỡ như hoa mùa hè, chết tĩnh lặng như lá mùa thu. Thu Đao tôi không thua chú em mà là thua bởi cái hiện thực khủng khiếp này.”

“Ờ mây zing gút chóp! Quản lý Thủy quân. Không vui là có thể phun văn nhả thơ, văn hóa cỡ này khó người bình thường nào có thể theo kịp.”

“Chiến thần mắng chửi đâu phải là hư danh? Mọi người còn không vỗ tay tán dương?”

Thu Đao Chặt Cá được coi là một người nổi tiếng trên Weibo của Lâm Phàm. Từ khi Weibo chỉ có vài chục người theo dõi, gã ta đã chống lại Lâm Phàm cho đến tận bây giờ. Mỗi lần bình luận đều tràn ngập sát khí và máu chảy đầy đồng.

Theo quan điểm của Lâm Phàm, bình luận của người quản lý thủy quân có điều gì đó không ổn, giống như đã nhìn thấu hồng trần.

Lâm Phàm do dự một lúc, cuối cùng thở dài rồi trực tiếp gửi một tin nhắn riêng.

“Thu Đao, cậu là người tốt, đại sư tôi đây giúp cậu tính một quẻ. Cô y tá chăm sóc cho cậu chính là nhân duyên trời định của đời cậu. Chín giờ tối nay hãy tỏ tình đi, cuộc đời độc thân của cậu sắp kết thúc rồi đấy. Tin hay không thì tùy cậu.”

Chương 142: Tỏ tình

Lúc này, Thu Đao Chặt Cá nằm trên giường bệnh, dùng ánh mắt không còn lưu luyến cuộc đời nhìn trần nhà. Sự việc của

Manh Manh đã làm trái tim gã tan vỡ thành từng mảnh vụn.

Khi nhìn thấy tin nhắn riêng tư này, trong mắt Thu Đao Chặt Cá lập tức có một tia hy vọng.

Gã biết tên thần côn này có bản lĩnh thực sự, nhưng gã là Thu Đao quản lý đội thuỷ quân, cả đời gã chưa bao giờ hối hận về những gì mình đã làm. Cho dù biết đó là cạm bẫy, gã cũng sẽ không bao giờ cúi đầu.

Nếu gã đã tuyên bố bôi đen một ai đó cả đời, vậy thì gã sẽ bôi đen cả đời. Gã sẽ không bao giờ vì việc làm của một ai đó mà thay đổi ý kiến của mình.

Thu Đao Chặt Cá đã gửi một tin nhắn riêng: "Biến!"

Chỉ một từ thôi nhưng nó đã thể hiện đầy đủ thái độ của Thu Đao Chặt Cá đối với Lâm Phàm.

Kiểm tra thời gian trên điện thoại, đã 8:30.

Thu Đao Chặt Cá không còn quan tâm đến các vấn đề trên Weibo. Gã mở Baidu để tìm kiếm hướng dẫn cách tỏ tình. Từng lời tỏ tình lãng mạn hiện ra, Thu Đao Chặt Cá xem đến vô cùng cảm động.

"Trời ạ, chỉ cần hôm nay tôi tỏ tình thành công, sau này nhất định sẽ mắng chú ít lại."

Mấy ngày nay, Thu Đao nằm viện được y tá chăm sóc hết mực. Cô y tá trẻ đẹp, dịu dàng. Mỗi lần giọng nói êm dịu truyền đến tai Thu Đao làm gã có cảm giác vết thương ở tim đang dần dần khép lại.

Đúng chín giờ.

Cô y tá đang giúp Thu Đao treo nước biển trong phòng bệnh, cười ngọt ngào rồi quay người rời đi.

Sau khi y tá rời đi, Thu Đao Chặt Cá ngay lập tức rút kim ra.

Mặc dù bản thân hắn không hợp ý với gã thần côn này, nhưng theo quan sát của gã trong những ngày qua. Cái tên thần côn này đúng là một người thực sự có năng lực. Với tình hình của hôm nay, thần côn này chắc chắn đã nhận thua và muốn lấy lòng mình.

Nếu hắn nói cuộc đời của mình sẽ thay đổi khi chín giờ, thì chắc là không sai.

Nghĩ đến sau này gã có thể thể hiện bản lĩnh đàn ông mỗi đêm, Thu Đao có chút hưng phấn.

Đẩy cửa phòng bệnh ra.

Ngoài hành lang.

Đồng phục bệnh nhân to lớn cũng không ngăn cản được quyết tâm của cục thịt mỡ tròn vo Thu Đao Chặt Cá.

"Tĩnh Tĩnh, dừng lại đã." Thu Đao Chặt Cá hô lên.

Lúc này, hành lang yên tĩnh càng thêm yên tĩnh.

Một số y tá ngây người nhìn xem cái tên bệnh nhân này.

Còn cô y tá tên là Tĩnh Tĩnh thì quay đầu lại tò mò nhìn gã.

Lạch cạch!

Thu Đao Chặt Cá quỳ một chân xuống: "Tĩnh Tĩnh, em là bầu trời rực rỡ, còn anh là ngọn gió tự do. Anh muốn thay đổi bầu trời, lại đối với em tình cảm chân thận. Tĩnh Tĩnh, anh yêu em. Làm bạn gái của anh được không?"

Âm thanh nôn mửa.

Cùng tiếng kêu cứu mạng.

Trong nháy mắt, sắc mặt Tinh Tinh tái nhợt rồi quay đầu chạy đi, rất kiên quyết, không hề có một chút lưu luyến.

Ánh mắt Thu Đao Chặt Cá sững sờ, nhìn thấy hết thảy những chuyện đang xảy ra. Ngay lập tức gã nổi điên quay trở lại phòng bệnh, gã cầm điện thoại lên và gửi một tin nhắn.

"Tên Thần Côn khốn khiếp, đời này Thu Đao Chặt Cá tao không làm gì hết, quyết tâm ăn thua đủ với mày."

Lâm Phàm vừa chuẩn bị đi ngủ, thì nhận được một tin nhắn riêng. Hắn đọc tin nhắn và trả lời lại.

Lâm Phàm: "Ông có thể lấy lại bản lĩnh của Chiến Thần Mắng Chửi, bản đại sư đã cảm thấy an ủi rồi."

Thu Đao Chặt Cá: "Cái đồ khốn khiếp nhà mày, chờ đó cho ông. Thu Đao Chặt Cá ông nhất định sẽ dẫn thủy quân đánh

sập weibo của mày.”

Vào giờ phút này, trái tim của Thu Đao Chặt Cá tràn ngập tinh thần chiến đấu vô hạn. Hết lần này đến lần khác hắn dám khiêu khích gã.

Không thể chịu nổi, thật sự không thể chịu nổi mà.

Lúc này Lâm Phàm khẽ mỉm cười, có thể dùng cách này để một chú cừu non đã mất đi hy vọng với cuộc sống tìm lại được ý chí chiến đấu, hắn cảm thấy mọi thứ đều đáng giá.

Mình không vào địa ngục thì ai vào địa ngục đây.

Nhưng dù có xuống địa ngục hay không, hắn vẫn phải ngủ.

Tắt điện thoại.

Ngủ.

Ngày hôm sau!

Phố Vân Lý.

Một ngày mới, tinh thần sảng khoái.

“Lâm đại sư tới rồi, Lâm đại sư tới rồi.”

Cách cửa hàng không xa, một số người vây quanh Điền Thần Côn. Ông ta chỉ biết gân giọng lên hô.

“Tình hình thế nào?”

Lâm Phàm sững sờ, đám người này làm gì vào sáng sớm vậy?

Một đám nam nữ lập tức vây quanh Lâm Phàm, mồm năm miệng mười nói.

“Đại sư, nhanh lên, nhanh lên, tôi sắp muộn giờ làm, tôi đã đã rút thẻ số rồi nè.”

“Đại sư đi chậm quá, để tôi cõng cho.”

….

Điền Thần Côn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Tên nhóc này đến quá muộn. Thẻ số đã được phát xong rồi. Những người khác đều đang cực lực chờ đợi sắp hỏng mất.

“Cậu chậm quá đấy nhóc. Đã chín giờ rưỡi rồi.” Điền Thần Côn phàn nàn.

Trước khi Lâm đại sư đến, ông đã bị những người này bao vây. Nếu đến muộn thêm chút nữa, ông thật sự sẽ bị những người này nuốt chửng mất.

Lâm Phàm sửng sốt một chút: "Không thể nào, tôi tám giờ mới dậy. Hiện tại chắc cũng mới tám giờ rưỡi thôi."

Điền Thần Côn trợn tròn mắt: "Nhìn đồng hồ đi, đã chín giờ rưỡi rồi."

Lâm Phàm cầm điện thoại di động: "Nhìn đi, thật sự mới tám giờ rưỡi."

Những người dân xung quanh đang rất gấp. Sau đó tất cả đều lấy điện thoại di động ra, đặt trước mặt Lâm Phàm và đồng thanh hét lên hết cỡ.

"Đại sư, nhìn xem, đã chín giờ rưỡi rồi."

"Vậy là thời gian trên điện thoại của tôi đã sai." Lâm Phàm sửng sốt một chút, sau đó lập tức đến cửa hàng và bắt đầu chuẩn bị.

"Tôi xin lỗi mọi người".

Chương 143: Đồng hương mời, tất nhiên phải đi rồi

Chẳng mấy chốc, dựa vào kỹ thuật điêu luyện của hắn, từng chiếc bánh thơm ngon lần lượt ra lò.

Thấy mấy người này ăn ngon như vậy, trong lòng hắn dần dần có cảm giác thành tựu.

Những người không mua được bánh kếp cũng rất thất vọng, nhưng động lực mua bánh của họ cũng không suy giảm, hôm nay không được thì để ngày mai.

Lâm Phàm phủi phủi tay. Sau khi hoàn thành công việc, hắn ngồi một chỗ, nhấp một ngụm trà và lấy điện thoại di động ra.

"Đến xem thử clip này xem, ông có thể xử lý tên này không?"

Lâm Phàm mở video đang hot ra rủ Điền Thần Côn xem chung với hắn.

Điền Thần Côn xem đến say sưa, mày nhíu đi nhíu lại.

“Tát một cái là xong.” Sau khi xem xong, Điền Thần Côn phát biểu.

Nếu không biết Điền Thần Côn là người như thế nào, Lâm Phàm đã tin sái cổ rồi.

“Nói thật.” Lâm Phàm nói.

Điền Thần Côn nhìn Lâm Phàm, sau đó lắc đầu: “Thật khó để nói rõ. Anh chàng này thuộc loại sức mạnh và tốc độ. Cú đấm của anh ta rất nhanh và chân cũng rất vững. Nếu tôi trẻ hơn mười tuổi, chắc chắn 80% có thể đánh bại hắn. Nhưng bây giờ chắc là 50-50 thôi. Lôi Lôi đại sư gì đó quá yếu gà, 11 giây đã bị đánh gục thật là quá mất mặt.”

“Nhóc con, sao cậu lại có hứng thú với chuyện này? Anh chàng này là loại hình chiến đấu thực tế, không phải người luyện võ bình thường nào cũng có thể đối kháng được.”

Lâm Phàm bắt đầu có chút hiếu kỳ: “Cái này có gì khác biệt sao? Chẳng lẽ võ thuật Trung Quốc thật sự đánh không lại người này?”

Điền Thần Côn mỉm cười: “Chuyện này thì khác, cũng không phải là không làm được. Nếu là một hai trăm năm trước, hay bảy tám mươi năm trước, anh chàng này dám nói lời như vậy thì sớm đã bị đánh cho tơi tả từ lâu rồi.”

“Tại sao bây giờ không được?” Lâm Phàm hỏi.

“Không phải là không được, hiện tại là thời đại nào? Võ công Trung Quốc đơn giản chỉ là một bài quyền, đánh cho ra điệu bộ, không hề có tác dụng thực tế. Cậu nhớ cho kỹ, nếu muốn chân chính luyện tốt võ công Trung Quốc, cậu phải trải qua vô số trận chiến thực tế. Bây giờ nếu vì luyện võ công mà đi đánh nhau thì sẽ phải ngồi tù đấy. Vậy thì ai có khả năng thực chiến nữa.” Điền Thần Côn nói.

Lâm Phàm mỉm cười: “Xem ra ông cũng kinh nghiệm đầy mình rồi.”

Điền Thần Côn nhướng mày: “Nếu một năm cậu đánh nhau sáu bảy trăm lần thì chắc chắn ngay cả khi cậu không biết bất kỳ môn võ nào, cũng có thể sáng tạo ra một loại võ thuật đấy.”

Hiện tại, Lâm Phàm có chút sợ hãi, vẫn nên an phận thì tốt hơn. Đừng có nghĩ tới chuyện khiêu chiến để kiếm danh tiếng gì cả.

Trang bách khoa thứ ba, nên làm thế nào để hoàn thành nó bây giờ, chuyện này đúng là có chút gài bẫy người ta mà.

Tiếp đó, mở Baidu ra đặt câu hỏi trực tiếp.

"Tôi biết võ thuật, muốn trở thành một bậc thầy được mọi người ngưỡng mộ. Có biện pháp gì không?"

Bây giờ công nghệ đã tiên tiến. Nếu gặp vấn đề, hãy hỏi Baidu hoặc có nghi hoặc điều gì cũng hãy hỏi Baidu.

Miễn là có câu hỏi, Baidu có thể cung cấp một câu trả lời thỏa đáng cho bạn.

Sau khi đặt câu hỏi, Lâm Phàm mở WeChat và tiếp tục thời gian nhàn nhã của mình

Lúc này, WeChat có tin nhắn được gửi đến.

Ngô Hoán Nguyệt: "Đại sư, ngài có ở đó không?"

Lâm Phàm: "Ừm."

Không lâu sau, tin nhắn lại đến.

"Đại sư, ngày mốt ngài có thời gian không? (Icon Mong đợi)"

Chẳng lẽ cô gái này muốn hẹn gặp riêng hắn sao? Dạo gần đây hình như hắn cũng không có đi đâu chơi.

Lâm Phàm: "Ừm, có chuyện gì?"

Ngô Hoán Nguyệt: "Ngày mốt diễn ra vòng loại top 24 cuộc thi 'Giọng ca triển vọng'. Nếu có thời gian, tôi muốn mời đại sư đến xem một chút (icon vẻ mặt ngượng ngùng)."

"Giỏi quá." Lâm Phàm không quá chú ý, nhưng hắn không nghĩ rằng cuộc thi sẽ diễn ra nhanh như vậy: "Được, không có vấn đề gì, tôi phải xem trận đấu thăng cấp của đồng hương chứ. Mấy giờ thì mới bắt đầu?"

"Bảy giờ tối bắt đầu."

"Không vấn đề gì, tôi sẽ đến đúng giờ."

….

Sau khi trò chuyện, Lâm Phàm đã lên mạng kiểm tra. Cuộc thi này xem ra cũng có chút lợi hại.

Cô gái này hiện khá nổi tiếng và đã tích lũy được rất nhiều người hâm mộ.

Đội ngũ của Vương Minh Dương cũng ở phía sau, lặng lẽ thổi gió. Nhưng tình hình vẫn chưa đến mức đột phá, có lẽ đây là chờ khi Ngô Hoán Nguyệt giành được hạng nhất trong chương trình 'Giọng ca triển vọng' thì sẽ dốc toàn lực.

Về phần trong đó có những góc khuất gì không, Lâm Phàm tựa hồ có thể nhìn ra là không có khả năng.

Bốn vị giám khảo đều là những người quyền lực nhất trong giới âm nhạc hiện tại.

Đặc biệt là Tề Minh lão sư, người được mệnh danh là người đấu tranh chống hát nhép trong giới ca hát.

Từng có một chương trình ca nhạc mời Tề Minh lão sư làm giám khảo. Sau này trong đó có một chút mờ ám trong vòng chung kết, Tề Minh lão sư đã trực tiếp đăng việc này lên Weibo.

Mắng chửi chương trình ca nhạc kia tan nát, thậm chí ông ta còn tiết lộ tất cả những điều mờ ám trong đó.

Chương trình âm nhạc này bị tổn thất nặng nề, trông vô cùng thê thảm.

Kể từ đó về sau, chương trình nào dám mời Tề Minh lão sư làm giám khảo thì đó sẽ là chương trình chân chính không một chút giả dối.

Về phần Tề Minh lão sư tự cao huênh hoang như vậy, không sợ bị người ta gài bẫy hay đặt điều. Nói trắng ra là không ai dám đụng ông ta chính là vì ông ta là một người quân nhân có chức có quyền trong quân đội.

Chương 144: Sự kiện ẩu đả (1)

Lâm Phàm nhấp vào bản video phát lại 'Giọng ca triển vọng', hắn từ từ khép mắt nằm thưởng thức.

“Xin chào quý giám khảo, tôi tên là Ngô Hoán Nguyệt, đến từ Trung Châu…”

Lâm Phàm gật đầu. Giọng hát của cô ấy đúng là không tệ, rất tươi vui, cho người ta một loại cảm giác cực kỳ trong trẻo.

Không phải vô cớ mà Vương Minh Dương muống lăng xê cô ấy. Một cô gái vừa xinh đẹp, ngọt ngào và có giọng hát rất hay.

Khẳng định là một người có năng lực thực sự, dù hiện tại cô ấy không nổi tiếng, nhưng chắc chắn sẽ nổi tiếng trong tương lai.

Điền Thần Côn ngồi ở đó, cũng gật gù theo giọng hát trong điện thoại: “Cô gái này hát rất hay.”

Lâm Phàm nói: “Yên lặng.”

Điền Thần Côn trợn tròn mắt, nhưng mà không thể không nói, giọng hát này thực sự rất hay.

Mãi đến buổi chiều.

Xem bói bắt đầu, Lâm Phàm lại bận bịu.

Lâm Phàm đang suy nghĩ về thời gian Ngô Thiên Hà sẽ đến. Nếu ông ta đến sớm, hắn sẽ thoải mái hơn một chút.

Ngày hôm sau, vào buổi trưa.

Lâm Phàm muốn mua một chiếc điện thoại di động. Hiện tại hắn có một ít tiền, thật ngu ngốc khi giữ nó trên người mà không sử dụng. Chiếc điện thoại iphone cũ đã sắp không sử dụng được. Khi lấy ra dùng, đều sẽ được mọi người chú ý đến.

Ngoài việc quan tâm đến trang phục thì các bạn trẻ hiện nay còn quan tâm đến điện thoại di động của mình.

Trước đây không có cách nào, hắn không có tiền nên chỉ có thể bỏ ra hai đến ba trăm tệ để tìm một iphone cũ. Dù sao cũng là hãng Apple, hắn lấy ra cũng hãnh diện.

Cửa hàng Xiaomi.

“Người đẹp, điện thoại di động này bao nhiêu tiền?” Lâm Phàm ghé vào quầy và xem điện thoại di động. Trong đó có một cái rất tốt, nhìn nó rất độc đáo.

Cô gái khẽ mỉm cười: “Thưa anh, đây là Xiaomi 6, 128G, giá 3,999 tệ, miễn phí 300 tệ gọi điện.”

“Được, loại này đi, cho tôi cái màu đen.” Hiện giờ có chút tiền, gặp được thứ mình thích hắn cũng không keo kiệt. Hơn nữa tấm thẻ Ngô Vân Cương đưa cho hắn đến bây giờ cũng chưa dùng, hắn định giữ lại không sử dụng. Dù sao bây giờ hắn cũng không thiếu tiền.

“Thưa anh, để tôi giúp anh gỡ bỏ một số phần mềm trong điện thoại của anh nhé. Có một số phần mềm đi kèm chiếm rất nhiều dung lượng, tôi cũng sẽ giúp anh tải xuống phần mềm mà anh thường dùng.” Cô gái nhiệt tình nói.

“Tốt lắm, tải Weibo, WeChat, QQ.” Lâm Phàm cười nói.

“Được.” Cô gái gật đầu, giúp Lâm Phàm tải xuống tất cả phần mềm, sau đó đem thẻ sim cũ ban đầu của Lâm Phàm gắn vào điện thoại di động mới.

Cửa hàng điện thoại Xiaomi này rất quy củ, thái độ phục vụ cũng rất tốt. Điện thoại mới dùng không lâu nên cầm trên tay rất thích, tốt hơn nhiều so với hàng cũ của Apple.

Sau khi thanh toán hóa đơn, hắn lấy hóa đơn và rời khỏi cửa hàng.

Sau khi tùy tiện đi dạo trên phố, hắn phát hiện trước mặt mình có một nhóm người trông có vẻ hơi náo nhiệt.

Đứng ở bên ngoài, nhất thời hắn thật sự không nhìn rõ bên trong xảy ra chuyện gì. Đột nhiên, những người phía trước truyền đến một trận xôn xao, đám người không ngừng lui về phía sau.

Âm thanh hoảng loạn không ngừng. Lúc này, đám đông trước mặt Lâm Phàm cũng đã giải tán.

Lúc này Lâm Phàm mới chú ý tới trước mặt mình có người đàn ông tuổi đã lớn. Trên mặt mũi ông còn có vết máu, thoạt nhìn có chút hốt hoảng nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh, chạy về phía cửa.

“Đừng chạy.”

Một giọng nói từ phía sau truyền đến, Lâm Phàm chớp chớp mắt, cảm thấy có chút choáng váng. Chuyện gì đang xảy ra

vậy? Đánh nhau nữa sao.

Người đàn ông với cái mũi đầy máu đi ngang qua Lâm Phàm. Khí thế người đàn ông phía sau cũng rất mạnh mẽ, tốc độ cũng nhanh. Khi nhìn thấy Lâm Phàm, ông ta cũng hét lên: "Tránh ra."

Lâm Phàm sửng sốt trong giây lát. Khí thế này có chút mạnh mẽ, nhưng vào lúc này, hắn cảm thấy mình không nên tránh đường.

Giữa thanh thiên bạch nhật, gã ta còn sắp đánh chết một người già, bất cứ người chính nghĩa nào đều không thể đứng nhìn.

Mắt thấy gã sắp đụng trúng mình, thân thể hắn theo bản năng ập đến. Chân trái lui về phía sau một bước, tay trái tạo thành chưởng, đánh vào bụng người đàn ông. Tiếp đó tay phải nhấc lên, trực tiếp chém vào xương quai xanh của gã này.

Va chạm kịch liệt truyền đến, mũi chân phải của Lâm Phàm hơi lùi về phía sau, giống như chuồn chuồn chạm nước, rồi lui thêm mấy bước.

Chiêu này đã được thực hiện hoàn toàn suôn sẻ trong một lần.

Còn người đàn ông bị hắn đánh đang nửa quỳ trên mặt đất với khuôn mặt tái nhợt, mồ hôi chảy dài trên trán.

Đau quá! Con mịa nó đau quá!

Lâm Phàm không ngờ rằng hắn lại mạnh mẽ như vậy. Khi định nói vài lời khiển trách gã ta, hắn thấy có một bóng đen trong căn phòng bên cạnh, như thể chuẩn bị lao về phía hắn.

"Ồ! Đệt, chơi hội đồng à."

Lâm Phàm không chút do dự, gặp mạnh thì sợ thôi. Lòng bàn chân hắn như bôi dầu, bỏ chạy ngay lập tức.

Tôi chỉ có thể giúp đỡ đến bước này, phần còn lại là tùy thuộc vào bản thân ông rồi.

Sau khi Lâm Phàm bỏ chạy không dấu vết.

Một nhóm người bước ra với máy ảnh trên vai.

"Người đâu, người vừa rồi đâu?." Một người đàn ông với cái bụng to hét lên xung quanh.

“Hình như chạy mất rồi.”

“Ui là trời, người này là ai? Vậy mà hắn thật sự đánh Hàn Lục ngã trên đất, mọi người có ai quay video lại được không?”

“Cái này làm sao quay được đây? Chúng tôi còn không đuổi theo kịp Hàn Lục lúc đi ra ngoài nữa.”

….

Chương 145: Sự kiện ẩu đả (2)

Lúc này, gã đàn ông có máu mũi thấy tình cảnh này thì lập tức tiến lên. Trên mặt lộ ra vẻ đắc ý: "Người trẻ tuổi, cậu quá kiêu ngạo. Vừa rồi lúc cậu đè tôi lên mặt đất, tôi đã dùng nội lực. Nội tạng của cậu bị thương rồi, cậu cho rằng tôi chạy ra ngoài để trốn sao? Tôi là dùng nội lực đi tiêu hao thể lực của cậu."

"Cậu xem, người kia tùy ý đẩy cậu một cái, cậu đã đánh lại không được. Đây là dấu hiệu nội lực đang hao hết thể lực của cậu."

Tân đại sư Bát Quái chưởng nói mà không đỏ mặt.

Cái vị tân đại sư khoe khoang một cách không biết xấu hổ. Mọi người xung quanh cũng không ngu ngốc đến vậy.

"Có phải thổi phồng quá mức rồi không?"

"Vừa rồi tôi thấy rõ ràng, người thanh niên kia rất lợi hại, động tác liên tiếp đều không có dừng lại."

"Vừa lui, vừa đẩy, đánh một chưởng, lại nhảy lùi ra sau. Động tác này tôi học không được."

Người mang máy quay cảm thấy bất lực. Vừa rồi là một tin tức lớn như vậy, tại sao lại không quay lại được.

Bọn họ săn tin tức, mong muốn có tin tức lớn, nhưng trong thâm tâm, họ vẫn hy vọng có thể vì quốc gia mà nâng cao uy danh.

Bây giờ Bốn Tinh Hoa của quốc gia là Võ thuật, Trung y, Kinh kịch và Thư pháp.

Đừng nói cái gì khác, Trung y bây giờ đã thảm đến mức ai cũng không tin, cho rằng đó là khoa học rởm. Nếu tổ tiên biết chuyện, không biết có nhảy ra khỏi quan tài để đánh người hay không.

Bọn họ cả đời khổ luyện, nghiên cứu, dò dẫm từng bước, cũng không dám xưng là đại sư. Người học mấy năm hay mười năm đã tự coi mình là đại sư rồi, còn đi ra ngoài làm loạn. Đây không phải là dại dột và ngu ngốc hay sao?

“Ai trong mấy người vừa mới quay video?” Người bụng phệ cầm đầu hét lớn với đám người xung quanh.

Đám đông xung quanh vừa rồi đều kinh hãi, sao có thể quay video lại được chứ.

“Tôi quay được một đoạn.” Một thanh niên nhuộm tóc màu xanh lá mạ nói.

“Cho tôi xem.” Tên cầm đầu bụng phệ lập tức tiến lên.

“Xem đi.” Thanh niên cầm điện thoại mở video.

Người chung quanh cũng xúm lại, vừa rồi bọn họ cũng nhìn không rõ.

Trên màn hình.

Hàn Lục từ bên trong lao ra hét lớn ‘Tránh ra’. Gã thanh niên đứng đó như ngây ngốc, nhưng đột nhiên hắn ra tay, trực tiếp đem Hàn Lục đè xuống đất.

“Cái này… ” Tên cầm đầu bụng phệ nhìn thấy đoạn video này vui mừng khôn xiết, sau đó kéo lấy thanh niên nói: “Đưa đoạn video này cho tôi.”

“Một ngàn tệ.” Người thanh niên nói.

“Được, không thành vấn đề.”

Đây là một tin tức lớn. Bọn họ không bắt được, nhưng là người qua đường đã ghi lại được. Đừng nói một ngàn, thậm chí một vạn cũng đáng giá.

Chỉ là tại sao thanh niên trong video này lại bỏ chạy?

Còn khuôn mặt này có chút lạ lẫm, hơi khó tìm đây.

Hàn Lục lúc này đang ngồi dưới đất, chỉ cảm thấy xương quai xanh đau không chịu nổi, đồng thời cũng có chút bối rối. Theo lý thuyết với tố chất thân thể của gã, vừa rồi tên kia đỡ một chiêu của mình thì cũng không có khả năng lật kèo được, chắc chắn sẽ bị đánh bay.

Nhưng làm sao gã có thể tưởng tượng được rằng kết quả lại như thế này.

Lâm Phàm đang tản bộ ở phía xa, phát hiện không có ai đuổi theo thì lập tức thở dài một hơi.

Con người bây giờ thực sự rất táo bạo. Nếu một lời không hợp thì sẽ đánh hội đồng. Tuy hắn có chút kỹ năng nhưng cũng không thể xử lý được nhiều người như vậy. Hơn nữa bọn họ còn mang theo vũ khí, vừa rồi hình như còn có một máy quay phim. Nếu bị nện trúng đầu thì cho dù có lợi hại hơn nữa thì cũng sẽ bị máu chảy đầu rơi đó nha.

Phố Vân Lý.

Tại cửa hàng mặt phố của Lâm đại sư.

"Điện thoại mới à." Điền Thần Côn ngồi ở chỗ đó, nhìn điện thoại trong tay Lâm Phàm, ông ta có chút ngưỡng mộ hỏi.

"Ừm, xài cũng không tệ." Lâm Phàm cười nói.

Trong lòng Điền Thần Côn cũng muốn có, vốn dĩ trên người cũng có chút tiền tiết kiệm. Nhưng tiếc là, tất cả đều là tiền quan tài, sau đó thì chỉ khẽ thở dài một hơi: "Ài! Có tiền đúng là tốt thật, được sử dụng điện thoại mới luôn mà."

Lâm Phàm buông điện thoại ra, hắn cười nói: "Thần Côn, ông đang nói xàm xí cái gì đấy, đừng nói tôi đây đối xử với ông không được tốt nhé, giờ ông đi mua đi, hóa đơn bao nhiêu thì để tôi trả."

Nghe vậy, Điền Thần Côn vô cùng mừng rỡ: "Cậu nói thật sao?"

"Tin hay không thì tùy, dù sao tôi cũng sẽ không nuốt lời." Lâm Phàm lại cúi đầu chơi điện thoại tiếp.

Điền Thần Côn phấn khích đến mức sắp nhảy dựng lên luôn rồi: "Thằng nhóc cậu quả đúng thật là ông chủ tốt mà, tôi đi mua cái mới liền đây."

"Đừng, đợi đến tối rồi ông hẳn đi, nếu bây giờ mà ông đi nhưng lại có người tới thì một mình tôi biết làm sao được đây." Lâm Phàm nói.

"Được thôi." Điền Thần Côn khẽ gật đầu.

…

Trên Wechat

Hoắc Hàm: "Ông chủ nhỏ, nếu anh còn không trả lời tin nhắn nữa thì anh sẽ hoàn toàn mất đi Bảo Bảo đó nha."

Nhìn thấy dòng tin nhắn này, Lâm Phàm lập tức mỉm cười, rồi trực tiếp gửi một biểu tượng cảm xúc cầm kiếm (chờ cô ở sân thể dục).

Hoắc Hàm: “Nể tình chúng ta thân nhau như vậy, anh có thể đừng để tôi xếp hàng nữa được không. Mấy ngày nữa tôi về nước rồi, mà việc đầu tiên tôi muốn làm chính là ăn bánh kếp đó nha.”

Chương 146: Cao thủ võ thuật truyền thống bí ẩn

(Năm mới chúc đọc giả an khang thịnh vượng, vạn sự như ý!!!

Đầu tháng, cầu đọc giả vote KP xin hứa sẽ bạo chương, cám ơn mọi người)

Chương 146: Cao thủ võ thuật truyền thống bí ẩn

Thì ra là gần đây em gái này ra nước ngoài, chẳng trách dạo gần đây không thấy bóng dáng ở đâu cả, nhưng mà theo quy tắc của chúng ta thì sao hắn có thể vì một em gái mà tùy ý phá vỡ quy tắc này được.

Lâm Phàm: “Nếu muốn ăn bánh kếp, xin hãy xếp hàng.”

Hoắc Hàm: “…”

Ngày hôm sau!

Một video trong nháy mắt đã bùng nổ ở trên mạng.

”Đệ nhất MMA Hàn Lục, đã bị đánh bại bởi một kẻ bí ẩn vào chiều ngày hôm qua.”

”Rốt cuộc người bí ẩn đó là ai, còn có thực lực cao như vậy sao?”

”Cao thủ ở trên đời mà, người bí ẩn đó chỉ đang dạy dỗ Hàn Lục cách làm một con người khiêm tốn mà thôi.”

”Hàn Lục thông báo rồi, anh ấy bảo là do mình không có sự chuẩn bị, cho nên mới bị người ta đánh lén.”

”Tân Chân đại sư đã dùng nội lực làm tiêu hao thể lực của Hàn Lục, nên người bí ẩn kia đã trục lợi nhé.”

…

Weibo.

Trong nhóm thảo luận.

Cao thủ số 1 MMA Hàn Lục nói là lần này chỉ là giả vờ đánh mà thôi.

Trước đó chỉ cần 11 giây Hàn Lục đã đánh K.O Lôi Lôi tông sư, từ đó hắn ta đã bắt đầu ngạo mạn, chuyện giả vờ đánh này cũng đúng là quá hay ho, mà đối tượng lại chính là võ thuật truyền thống của Trung Quốc. Hơn nữa cái tên Hàn Lục này nói chuyện vẫn rất kiêu ngạo, có thể nói là không coi ai ra gì, ngay cả hội trưởng hiệp hội võ thuật truyền thống Trung Quốc mà hắn ta cũng muốn khiêu chiến.

Hội trưởng hiệp hội võ thuật truyền thống Trung Quốc tuổi tác cũng tương đối lớn, nếu như ông ấy lên đài thi đấu thì thật sự rất khó nói là có thể đi xuống được nữa hay không.

Nấm đấm sợ sức trẻ, cho dù hội trưởng có thực lực thế nào đi chăng nữa thì cũng đánh không lại Hàn Lục cao lớn cường tráng được. Nói không chừng phải nằm trên đài luận võ chứ xuống không nổi nữa.

Cư dân mạng Trung Quốc đều có tâm với võ hiệp, bọn họ tin rằng võ công là có thật, nhưng đến bây giờ vẫn chưa đợi được một vị cao thủ võ thuật truyền thống nào có thể đứng ra đánh bại được tên Hàn Lục này cả. Trong lòng bọn họ vì thế cũng có chút khó chịu.

Nhưng mà, cái video ngày hôm nay đã khiến cho họ cực kỳ vui vẻ.

Tình Phi: “Hả dạ, thật sự là quá hả dạ, tôi xem video này không dưới hai mươi lần rồi.Người anh em này thật là có bản lĩnh, tuy rằng vô cùng đơn giản nhưng động tác khi ra tay lại như nước chảy mây trôi, không có chút động tác dư thừa nào cả. Đặc biệt là đòn đánh vô bụng của Hàn Lục, đó chính là công phu đỉnh cấp đó nha , người bình thường không thể làm được như thế đâu.”

Dâu tây vui vẻ: “Lầu trên này, cậu cứ thổi phồng thôi, nói cứ như thể người đó là thần tiên hay gì không bằng.”

Hoàng Quốc Lễ: “Tình Phi nói rất đúng, tuy cơ thể của tôi vô cùng cường tráng, nhưng khi tôi bảo con trai tôi xông lên cho tôi một đấm. Căn bản tôi dùng tay còn không thể ngăn được nó nữa mà, cả người đều bị đấm đến mức lui về phía sau vài bước đấy, chưa kể Hàn Lục này là một người đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp. Nên khi lực va chạm kia đánh vào, người bình thường căn bản là không thể trụ nổi đâu.”

“Mọi người ở lầu trên, thật sự mà nói thì tôi đã được mở mang tầm mắt rồi.”

“Kinh thật sự đó nha.”

“Vậy mà Hàn Lục còn không phục, còn cho rằng là do mình chưa chuẩn bị tốt cơ đấy.”

“Tân Chân đại sư nói rồi, là do ông ấy vận nội lực làm tiêu hao thể lực của Hàn Lục, nên người bí ẩn kia mới có cơ hội đánh lén đấy chứ.”

“Lén thì sao, các người có xem video không vậy, Tân Chân bị đánh đến mức mặt mũi bầm dập kia kìa, ở đây gạt người cái gì.”

Weibo của Hàn Lục.

“Hy vọng người này sẽ liên hệ cho tôi, tôi muốn so tài một trận công bằng với cậu ta, tôi có thể chấp nhận mọi quy tắc.”

Nhóm cư dân mạng cũng bắt đầu bình luận.

“Mọi người có biết người bí ẩn đấy là ai không?”

“Tuy rằng video quay rất rõ ràng, nhưng nếu để tìm kiếm một người trên khắp cả nước thì quả thật đúng là như mò kim đáy bể đó nha.”

“Đánh xong rồi chạy, thật con mẹ nó kích thích mà.”

“Bất cứ người trẻ tuổi nào cũng có thể đánh bại anh thôi, anh còn nói mình là cao thủ à.”

Weibo của Tân Chân.

Vị lão sư này hiện tại đang vô cùng sảng khoái, tuy rằng bị tên nhóc kia đánh cho tơi bời hoa lá hẹ. Thế nhưng tên nhóc đó lại bị người khác ức hiếp lại, trong đó cũng có công lao của mình.

“Người trẻ tuổi này cũng có chút bản lĩnh đấy, nhưng mà tất cả đều lập công dựa vào nội lực của tôi mà thôi, nếu không phải do nội lực của tôi làm tiêu hao thể lực của Hàn Lục thì người trẻ tuổi này sẽ không thể nào thắng nổi Hàn Lục đâu.”

“Quá trâu!!!…Tôi cũng phục tài nói dối không chớp mắt của đại sư luôn rồi đấy.”

“Tuy rằng đại sư luyện tinh thông Bát Quái Chưởng, nhưng nếu so với khả năng nói dối không chớp mắt của ông thì quả đúng thật là không bằng một góc.”

“Bọn tôi xem video của ông với Hàn Lục rồi, còn không bằng Lôi Lôi, chỉ mới ba giây mà đã bị đánh cho nằm bò trên mặt đất. Sau đó còn dùng chiêu cá chép lăn mà bay thẳng ra bên ngoài bỏ chạy.”

“Xin mọi người đừng sỉ nhục đại sư Tân Chân, bản lĩnh của đại sư là không thể nghi ngờ rồi.”

…

Chương 147: Tôi biết là ai rồi!!!

(Cám ơn đạo hữu Maivanlaga đã tặng KP!!!

Đầu tháng mong mọi người tiếp tục tặng KP, cám ơn mọi người nhiều!!!)

Chương 147: Tôi biết là ai rồi!!!

Hiệp hội võ thuật truyền thống Trung Quốc.

Một nhóm người đều cảm thấy khó chịu vì lời thách đấu võ thuật truyền thống Trung Quốc của Hàn Lục. Nhưng bây giờ, tất cả những phiền muộn đó đều đã tan biến hết rồi.

Trong văn phòng, một nhóm người đang vô cùng vui vẻ.

“Được, đánh hay lắm, thằng nhóc này thật có bản lĩnh.”

“Hàn Lục quá sức kiêu ngạo, cậu ta còn nói rằng đã đánh thì phải đánh lớn một chút. Vậy mà lại trực tiếp khiêu chiến với hội trưởng luôn, cậu ta cho rằng mình là ai vậy.”

“Mọi người có ai biết người trẻ tuổi này không, một mầm non tốt như thế này thì phải thu nhận vào trong hiệp hội mới được.”

“Hiện tại chúng tôi còn chẳng biết người này là ai thì thu nhận thế nào mới được chứ?”

“Tuy rằng chỉ đánh có mấy chiêu, nhưng những kỹ xảo bên trong mấy chiêu này đều vô cùng phi thường, nói ngắn gọn là không bình thường. Cho dù có luyện tập xuyên suốt hai mươi năm đi chăng nữa thì cũng không làm được như tên nhóc đó đâu.”

Trong hiệp hội, có một ông lão mở miệng nói: “Phải tìm, phải lục soát hết mọi ngóc ngách để tìm, nhất định phải tìm cho ra tên nhóc đấy. Bởi vì khuyết điểm của hiệp hội chúng ta chính là thiếu đi sức trẻ, đầy liều lĩnh và máu chiến như vậy.”

Phòng phát sóng trực tiếp Đấu Ngư.

Triệu Chung Dương được phẫu thuật nên cơ thể đã dần hồi phục trở lại. Hiện tại, cậu ta đang nằm phát sóng trực tiếp ngay trên giường bệnh.

“Anh Dương, hôm qua Hàn Lục bị K.O do một người bí ẩn, anh có cảm nghĩ gì không?”

“Bây giờ video này đang vô cùng hot, trực tiếp nhảy thẳng lên hot search luôn mà.”

“Thật tự hào, ai nói võ thuật truyền thống Trung Quốc của chúng ta không có tác dụng gì chứ.”

“Các người đừng có mà đánh trống lãng nữa, không phải Hàn Lục đã nói rồi sao, đấy chỉ là giả vờ đánh thôi.”

“Giả con mẹ cậu, tên đó nói thế mà cậu cũng tin à. Hắn ta trực tiếp khiêu chiến hội trưởng của hiệp hội võ thuật truyền thống Trung Quốc, nếu hội trưởng thua thì chẳng phải cũng chứng minh rằng võ thuật truyền thống Trung Quốc chỉ là giả dối thôi sao, mục đích tên đó nói vậy chính là để tự mình nâng cao mình lên thôi, cũng thật sự là quá nham hiểm.”

“Tôi không còn gì để nói nữa, hình như nghe cũng có lý nha.”

“Hiện tại tất cả mọi người đang tìm kiếm chàng trai trong video kia, không biết có tìm được không nữa.”

Triệu Chung Dương nằm trên giường bệnh, xem cuộc đấu khẩu trong phòng trực tiếp xong. Sau đó cậu ta tò mò lên mạng tìm thử video đó xem, nhưng khi nhìn thấy người trẻ tuổi trong video thì cậu ta lập tức ngây ngẩn cả người.

Phòng phát sóng trực tiếp.

“Mẹ nó, tôi biết người trẻ tuổi này là ai rồi.” Triệu Chung Dương khiếp sợ mở miệng.

Nghe được lời này, các fan lập tức bình luận tràn lan khắp màn hình.

“Là ai thế anh Dương?”

“Đúng đấy, anh Dương cũng đừng úp úp mở mở nữa, mau nói cho bọn tôi biết đi.”

“Tên lửa đến rồi đây, chỉ mong anh Dương nhanh tung tin nóng cho mọi người.”

Triệu Chung Dương cẩn thận nhìn lại một lần nữa, sau đó mở miệng nói.

“Đây là…Lâm đại sư!”

Phòng phát sóng trực tiếp như bị đảo lộn.

“Sao có thể là Lâm đại sư chứ? Đại sư thoạt nhìn có vẻ mong manh dễ vỡ, sao giờ lại lợi hại như vậy được?”

“Anh Dương, anh có nhầm không vậy?”

“Vị Lâm đại sư này là ai vậy?”

“Vừa nhìn là biết anh là người mới, ngay cả Lâm đại sư cũng không biết là ai, Lâm đại sư chính là ân nhân của anh Dương đó!”

“Tôi không tin, chỉ là một người xem bói, mà anh lại nói đó là cao thủ võ thuật truyền thống, có đánh chết tôi cũng không tin!”

…

Ở phố Vân Lý!

Lâm Phàm nhàn nhã nằm đó, hoàn toàn không hay biết trên mạng đang xảy ra chuyện gì.

Điện thoại vang lên, là điện thoại của Đại Thụ.

Sau khi nhận cuộc gọi.

“Phàm tử!”

“Đại Thụ!”

“Cậu quá lợi hại rồi đó!”

“Chuyện gì vậy? Tôi có lợi hại gì đâu!”

“Còn giả bộ nữa, người trong video ở trên mạng không phải là cậu sao?”

“Video nào? Tôi có quay video nào đâu!”

“ Cậu tự xem đi, hot search đứng đầu trên weibo, trăm phần trăm chính là cậu !”

“Được, để tôi xem thử, đúng là kỳ lạ mà!”

…

Vừa cúp điện thoại đang chuẩn bị lên weibo xem thì lại có thêm cuộc gọi đến.

Là điện thoại của Vương Minh Dương.

“ Người anh em, cậu đúng là thâm tàng bất lộ đấy!”

“Cái gì? Sao anh lại bảo tôi là thâm tàng bất lộ?”

“ Cậu thật sự không biết hay là giả bộ không biết vậy? Trên mạng đều đồn ầm lên rồi, vừa mở video ra đã thấy vẻ mặt mê hoặc đó của cậu, may mà lần trước cậu không ra tay, nếu không chắc tôi thảm thật rồi!”

“Anh vẫn ổn đấy chứ? Anh nói cái mẹ gì vậy, tôi không hiểu gì hết. Mà thôi, không phải nói nữa, để tôi xem thử!”

“Được!”

…

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Phàm cảm thấy kỳ lạ, dạo gần đây bản thân không đi ra ngoài ăn chơi bừa bãi, video này nửa xu

cũng không có liên quan gì đến hắn, chắc chắn là có người có vẻ ngoài gần giống hắn nên đã nhận nhầm người thôi.

Sau đó hắn lên weibo, xem tin đứng đầu hot search.

“Cao thủ MMA đứng đầu của Hoa Hạ Hàn Lục bị một gã bí ẩn K.O.”

Nhìn tên tiêu đề này đã thấy không có một chút liên quan gì đến mình, cái tên Hàn Lục này cũng không biết là ai, vậy thì đánh nhau với hắn lúc nào chứ!

Nhầm lẫn, đây chắc chắn là một sự nhầm lẫn.

Chương 148: Không thể che giấu

Thuận tay nhấn vào hot search, trực tiếp bỏ qua phần mô tả mà xem video.

Đây là video cắt nối, người phía trước không có gì đáng xem, chỉ thấy một người đàn ông trong vòng ba giây ngắn ngủi bị một người đàn ông khác đánh cho ngã xuống đất và bị đánh đập dữ dội, điều này cũng không có vấn đề gì, chỉ cần bọn họ không mù thì tuyệt đối không thể nhận nhầm hai người đàn ông này.

Đột nhiên đoạn video chuyển cảnh, đến bên ngoài.

Lâm Phàm xem đến đây, cả người sửng sốt. Không thể nào! Sao có thể trùng hợp như vậy được chứ?

Trong video, hắn đang đứng ở đó rồi có người đàn ông đứng đối diện đang lao thẳng về phía hắn .

Cảnh này rất quen thuộc, thực sự vô cùng quen thuộc.

Đây không phải là mình vào ngày hôm qua lúc đi mua điện thoại rồi gặp chuyện sao! Một người đàn ông sắp đến tuổi tứ tuần bị truy đuổi và bị đánh đập, với một tinh thần trọng nghĩa sẵn có, chắc chắn hắn sẽ không thể ngồi yên mặc kệ, nên đã tiện tay đánh ngã người đàn ông đang chạy tới kia, bản thân cũng không phải là siêu nhân nên chắc chắn làm xong là phải chạy.

Thế nhưng video ở trước mắt cùng cái tiêu đề đó thực sự khiến hắn phải trợn tròn mắt, cũng khéo quá đấy, không phải là

người đứng đầu MMA à? Sao có thể bị mình khua tay múa chân hai ba cái đã ngã rạp luôn rồi!

Xem những bình luận ở bên dưới.

“Ngầu quá!”

“Đây đúng là cao thủ mà, quỳ gối cầu mong thông tin cụ thể của cao thủ!”

“Cao thủ mau đứng ra đây, bọn Hàn Lục đang đi tìm anh , yêu cầu thi đấu công bằng!”

“Có ai biết thông tin cụ thể về cao thủ này không, tôi trả 100 tệ!”

…

Sau đó lại tìm thêm mấy mẩu tin mới khác, khi thấy những tin tức này, tim gan phèo phổi của Lâm Phàm cũng lộp bộp nhảy dựng lên.

Hàn Lục:

“Yêu cầu công bằng thẳng thắn quyết đấu một lần!”

Hiệp hội võ thuật truyền thống Trung Quốc.

“Hy vọng chàng trai thần bí này có thể chủ động liên hệ với chúng tôi!”

…

Bây giờ người nhận ra hắn cũng chỉ có Vương Minh Dương và Đại Thụ, những người khác chắc chắn đều không biết đó là ai.

Thế nhưng trong lòng Lâm Phàm vẫn có chút không yên. Sau đó đăng nhập vào weibo của bản thân, chỉ cần weibo của hắn vẫn sóng yên biển lặng thì sẽ chứng minh bản thân vẫn rất an toàn.

Chỉ là khi đọc những bình luận ở dưới, hắn biết chuyện này thực sự không thể giấu được rồi.

“Lâm đại sư! Lợi hại lắm!”

“Trời đất ơi! Đỉnh thật! Không ngờ Lâm đại sư còn là một cao thủ đứng đầu của võ thuật truyền thống đó nha!”

“Những tên phóng viên đó đều là kẻ ngốc sao, Lâm đại sư chính là người thần bí đó, đến giờ vẫn tìm không ra, không ai nói với họ à?”

“Tôi nói rồi, nhưng họ không tin!”

“Đại sư là thầy toán, bây giờ lại dính dáng đến võ thuật thì ai mà tin được chứ!”

“Tôi có ảnh của đại sư, bây giờ tôi sẽ gửi cho phóng viên!”

“Đại sư thật lợi hại, đoán mệnh vô địch, tay nghề làm bánh kếp cũng vô địch, bây giờ lại thêm cả võ thuật nữa , đúng là lợi hại đến vô pháp vô thiên rồi!”

Nhưng trong những bình luận này, có một ID đang điên cuồng bình luận, không cần nhìn cũng biết đây chính là ID “Chiến thần mắng chửi ” của Thu Đao chặt cá.

Thu Đao chặt cá: “Ha Ha, cái tên Thần côn lại còn là đại sư võ thuật sao, có biết Hàn Lục là ai không? Một quyền có thể đánh ngã ba người như chú em dễ dàng, ngày hôm đó chắc chú em đạp vận cứt chó thôi!”

“ Chiến thần mắng chửi đã trải qua chuyện gì vậy? Tại sao chỉ mới qua hai ngày mà năng lực chửi của anh lại tăng mạnh như thế rồi?”

“Chắc phải chịu đả kích gì rồi! Rất có thể là bị cho đội nón xanh?”

Thu Đao chặt cá: “Đội nón xanh em gái chú, đỉnh đầu của các chú mới có mũ xanh đấy, đừng đùa những lời này với anh, muốn đấu thì anh đây sẽ đấu tới cùng, Thu Đao chặt cá tôi chưa biết sợ ai là gì đâu!”

“ Quá trâu… Thu Đao chặt cá điên lên thật rồi!”

“Thu Đao một khi đã tức giận là thây chất đầy đồng, mỗi ngày tôi đều phải vào weibo của Lâm Phàm để xem Thu Đao chặt cá, nếu không thì cả ngày đều ỉu xìu không có tinh thần.”

Thu Đao chặt cá kể từ khi bị Lâm Phàm lừa cho một vố ở trong bệnh viện, sau đó hắn ta cũng không còn mặt mũi nào ở lại nên cũng vội vàng xin xuất viện luôn. Sau khi quay trở lại, việc đầu tiên mà hắn ta làm chính là trấn áp weibo của Lâm Phàm.

Trước đây Thu Đao chặt cá vẫn chưa sử dụng hết sức lực, thế nhưng bắt đầu từ hôm nay hắn ta sẽ bộc lộ sức mạnh từ thuở hồng hoang của mình, dù sao cũng quyết phải trấn áp bằng được tên thần côn chó má này.

…

Weibo đã bị xâm chiếmhoàn toàn, căn bản không thể che dấu. Lâm Phàm thấy thì nhiều nhất là ngày mai mọi người đều sẽ biết người thần bí kia chính là hắn.

Sau khi mọi người biết mình sẽ phải làm gì đây? Chẳng lẽ thật sự phải đấu một trận với tên Hàn Lục kia sao?

Quyền cước vốn không có mắt, nếu bản thân bị đánh một trận tơi bời thì phải làm sao đây?

Nhiệm vụ của trang thứ ba, bản thân cũng không vội nên thôi cứ từ từ vậy, chắc chắn một ngày nào đó sẽ hoàn thành thôi. Thế nhưng hiện tại việc khiến Lâm Phàm thực sự không biết phải làm sao, đó chính là hắn đã bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió rồi.

“Chuyện gì mà gương mặt u sầu như vậy?” Điền Thần Côn thấy vẻmặt Lâm Phàm buồn bã, tò mò hỏi.

“Ông không hiểu đâu, đã xảy ra chuyện lớn rồi!” Lâm Phàm lắc đầu nói.

Điền Thần Côn cười nói: “Có thể xảy ra chuyện lớn gì cơ chứ?”

Lâm Phàm thở dài một tiếng, trong lòng thì đắng ngắt.

Chương 149: Nếu như tôi nói đó không phải là tôi, các anh có tin không?

Hiệp hội võ thuật truyền thống Trung Quốc.

Hội phó: “Đã tìm được người chưa?”

“Quá nhiều người giả mạo, toàn mở miệng ra là đòi một vạn!”

“Những người mà tôi gặp ngược lại đều nói không cần tiền, đúng là quá giả dối mà!”

“Là sao?”

“Haizz, họ nói rằng người thần bí kia chính là một vị thầy bói, anh nói thử xem có buồn cười không?”

“Đúng là buồn cười mà, người có bản lĩnh như vậy thì sao phải đi xem bói cơ chứ!”

Hội phó: “Tiếp tục tìm đi, bằng bất cứ giá nào cũng phải để người này gia nhập vào hiệp hội!”

“Hội trưởng, chúng ta bắt buộc phải tìm như vậy sao?”

“Đương nhiên, video đó tôi đã xem không dưới trăm lần rồi, mặc dù thời lượng chỉ có mấy giây ngắn ngủi, thế nhưng loại công phu đó giống như là đã được rèn luyện từ trong xương tủy vậy. Đó chính là bản lĩnh thực sự, trong hiệp hội không một ai có thể làm được điều đó!” Hội phó khẳng định chắc chắn.

“Không thể nào, quá khoa trương rồi!” Thành viên trong hiệp hội đều không tin.

Hội phó: “Các anh không thể hiểu được, loại công phu này được dùng trong thực chiến, không phải cứ khổ luyện là có thể luyện thành, mà phải trải qua muôn ngàn thử thách mới có thể lĩnh hội được.”

“Được rồi, tiếp tục tìm đ!”

…

Phóng viên.

Phóng viên phụ trách chuyện này trực tiếp treo giải thưởng trên mạng, chỉ cần cung cấp đúng thông tin xác thực là đã có thể nhận tiền thưởng khoảng 1 vạn.

“Có tin gì mới không?”

“Có! Nhưng vẫn đang sàng lọc, có quá nhiều kẻ giả mạo muốn lừa gạt tiền thưởng!”

“Hôm nay chúng ta bận rộn một chút, chỉ cần tìm được rồi, chắc chắn tôi sẽ đưa mọi người đi bung xõa hết mình!”

“Chủ biên vạn tuế!”

“A! Chủ biên qua đây xem thử xem!” Một nhân viên hoảng hốt nói.

Câu nói này lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

“Để tôi xem xem!”

“Bức ảnh này là một người bạn trên mạng gửi tới, tôi vừa so sánh với đoạn video kia, độ tương đồng khoảng 70%!”

“Phóng to lên chút!”

Nhân viên vội vàng phóng to bức ảnh rồi cùng so sánh với video.

“Dùng phần mềm nhận diện kiểm tra một chút đi, không thể để nhận nhầm được!”

“Có kết quả rồi, độ tương đồng là 95%!”

“Mau, hỏi xem người đó là ai, chúng ta phải lấy được tư liệu về tay sớm nhất.” Chủ biên hưng phấn đập tay xuống bàn, trên mặt tươi cười hớn hở.

“Tôi vừa hỏi xong, nhưng hình như đối phương không online!” Nhân viên đáp lời.

“Tiếp tục hỏi, phải nhanh chóng hỏi bằng được kết quả!”

“Vâng!”

….

Cả đám người bận “tối tăm mặt mày” chỉ vì tìm Lâm Phàm, mà ngay lúc này tại phố Vân Lý.

“Lâm đại sư, anh thực sự quá lợi hại!”

“Bình thường chúng tôi đều nhìn không ra bản lĩnh này của đại sư đấy nha!”

“Cái tên Hàn Lục đó lúc trước vẫn còn huyên náo ầm ĩ, bây giờ không phải bị đại sư của chúng ta đánh bại rồi sao!”

“Tôi đã xem video đó rồi, đúng là vô cùng cường đại!”

“Các anh đang nói cái gì thế? Cái gì mà cường với chả đại vậy?”

“Anh, các anh không biết chuyện gì sao?”

“Không!”

“Trời đất! Mẹ ơi! Anh cũng không biết Hàn Lục luôn?”

“Không biết thật mà, mau nói nhanh đi nào!”

“Tốt nhất anh nên đi xem tin mới trên weibo đi, chuyện hot như vậy mà anh cũng không biết, anh cũng quá tối cổ rồi đó!”

…

Không thể tiếp tục xem bói, xung quanh đều vây kín người. Hiện giờ thông tin lan truyền nhanh chóng, bất kể là ngọn gió nào cũng đều sẽ tạo nên làn sóng dữ dội trên weibo.

Trong số những công dân thành thị, có không ít là thanh niên trẻ tuổi, cũng có không ít những người thuộc độ tuổi trung niên quan tâm đến tin tức.

Đặc biệt chính là những người trung niên này, thời còn trẻ đều trưởng thành trong thế giới tiểu thuyết võ hiệp. Bây giờ võ thuật đã bị mai một đi nhiều, bọn họ tất nhiên sẽ không vui nổi. Thế nhưng hiện tại thì tốt rồi, Lâm đại sư đã xuất hiện, trực tiếp đánh trả một cách mạnh mẽ, hành động này rất bá đạo, khiến bọn họ đều thấy vô cùng sảng khoái.

Ở một bên khác, Điền Thần Côn cả mặt mơ hồ, hoàn toàn không hay biết chuyện gì đang xảy ra. Tên nhóc này lại gây ra chuyện gì vậy? Đánh nhau với ai? Lại còn được nhiều người khen ngợi như vậy?

Lâm Phàm nhìn tất cả mọi người, giang tay ra nói: “Nếu như tôi nói đó không phải là tôi, các anh có tin không?”

“Không tin!”

Được thôi!

Hắn biết những người này sẽ không tin, cũng không biết tên nhóc đã quay video kia là ai mà lại quay hắn rõ đến vậy. Nếu để hắn biết là ai, tuyệt đối sẽ trao cho tên kia giải thưởng “Người quay phim giỏi nhất”.

“Chúng ta đừng nói những thứ này nữa, vẫn nên tiếp tục xem bói thôi!” Lâm Phàm nói.

Nếu việc này không thể chối bỏ được, thậm chí nếu như phải lên võ đài đánh nhau thật thì thôi coi như đánh cho khỉ xem

vậy. Nếu sự việc phát sinh đến mức đó cũng xem như ổn thỏa đi.

Tiếp tục chối bỏ cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Mà điều quan trọng hơn hết chính là việc hắn sợ đánh nhau! Phần kiến thức ở trang thứ ba của cuốn bách khoa toàn thư hắn cũng không thông, vậy đợi đến lúc đánh nhau với dân chuyên nghiệp trên sàn đấu, hắn bị người ta đánh thì phải làm sao đây?

"Việc xem bói này cũng không vội!"

"Đại sư, anh nói với chúng tôi một chút xem anh đã luyện như thế nào đi!"

"Có thể dạy tôi được không? Tôi đảm bảo sẽ không lãng phí tâm sức của đại sư đâu!"

…

Chương 150: Đi xem hát

Cả đám người cứ anh một câu tôi một câu, ồn ào đến mức Lâm Phàm cũng thấy hoa mắt chóng mặt, tình trạng này quả thật đáng sợ.

Cuối cùng phải phí hết sức chín con trâu hai con hổ mới có thể tạm thời làm dịu đi sự nhiệt tình như lửa của đám quần chúng này. Thế nhưng chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì Điền Thần Côn đột nhiên xông tới, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Lâm Phàm.

"Nhóc con, cậu lại gây ra chuyện gì nữa đấy?" Trong lòng Điền Thần Côn thấy kỳ lạ, bây giờ tên nhóc này lợi hại như vậy, nhưng tình huống hôm nay thực sự không hợp lý, đám người thành thị này ngay cả xem bói cũng không thèm, chỉ vội vây xung quanh tên nhóc này hỏi này hỏi kia, hỏi đông hỏi tây, hơn nữa lại còn liên quan đến việc đánh nhau nữa chứ.

Nhìn bộ dáng tên nhóc này, nếu cùng người khác đánh nhau còn không phải bị người ta đánh cho nửa chết nửa sống sao?

"Từ trong ánh mắt của ông, tôi có thể thấy được sự xem thường!" Lâm Phàm nói.

“Đúng vậy, chuyện khác thì tôi không chắc, nhưng về chuyện đánh nhau thì dựa vào cậu thì tôi đã không thể tin được rồi!” Điền Thần Côn vui vẻ đáp.

Lâm Phàm vẫn thấy quái lạ, sau đó trực tiếp mở video kia ra nói: “Ông xem đi!”

Điền Thần Côn cười nói: “Xem thì xem, có gì đâu chứ!”

Nhưng sau khi Điền Thần Côn xem đến phần sau, sắc mặt bỗng trở nên nghiêm túc.

Xem hết một lần, lại xem lại lần nữa.

Lần thứ hai.

Điền Thần Côn kinh ngạc.

Lần thứ ba.

Điền Thần Côn kinh hoàng.

Lần thứ tư.

Điền Thần Côn không dám tin.

Lần thứ năm.

Cả mặt đều ngưng trọng.

Cho đến lần xem thứ mười.

Điền Thần Côn đặt điện thoại xuống, sau đó nhìn chằm chằm Lâm Phàm, cả khuôn mặt đều đầy vẻ khiếp sợ.

“Người ở trong này là cậu sao?”

Lâm Phàm cười nhạt, cầm lấy điện thoại, đắc ý đáp: “Trình độ này cũng coi như tạm ổn, tôi còn chưa dùng đến bản lĩnh thực sự thì đối phương đã ngã lăn ra rồi, cũng chẳng có ý nghĩa gì hết!”

Điền Thần Côn kinh hoàng nhìn Lâm Phàm, nội tâm đã sớm kêu gào gió giật rồi.

Nếu như không phải thấy tận mắt thì hắn tuyệt đối sẽ không bao giờ tin.

Mặc dù thời gian động thủ chỉ có mấy giây ngắn ngủi, nhưng mấy giây này lại không hề tầm thường một chút nào.

Điền Thần Côn xem tất cả là mười lần, cuối cùng đưa ra kết luận là …. biến thái.

Cái này rõ ràng chính là quyền cước trong Bát Quái Chưởng, dùng nắm đấm để giảm lực, lấy chưởng để kết thúc.

Mặc dù nhìn qua thì thấy đơn giản, nhưng để làm được điều này thì lại không hề đơn giản như vậy. Đặc biệt là khi đối phương có thân thể cường tráng, vẫn là dùng hình thức va chạm, nếu muốn tháo bỏ cỗ lực này thì căn bản là không thể, đến bản thân ông ta cũng không làm được điều đó.

"Cậu luyện nó khi nào? Không đúng, xã hội bây giờ sao lại có người luyện được trình độ này được cơ chứ!" Điền Thần Côn không tin hỏi.

Lâm Phàm cười nói: "Ha ha ha, ông còn không hiểu sao, tôi đây chính là thâm tàng bất lộ nha, nếu để ông nhìn ra thì còn lăn lộn thế nào được nữa chứ!"

"Không thể nào, nếu lợi hại như vậy, lần trước cậu đã không …"

"Không phải lúc đó còn có ông hay sao, đám tôm tép đó nếu tôi mà ra tay thì sẽ xảy án mạng mất?" Lâm Phàm giải thích.

Điền Thần Côn bị đả kích nặng nề. Bản thân ông ta luyện Bát Quái Chưởng lâu như vậy, vậy mà tên nhóc này còn lợi hại hơn ông ta, thế này còn để cho ai sống được nữa đây!

Bản thân bắt đầu luyện tập từ lúc mới ba bốn tuổi, vừa luyện đã hơn mười năm ròng, còn không rõ đã bị đánh bao nhiêu lần mới có thể luyện được thực lực như ngày hôm nay.

Vậy mà nhóc con hôi sữa này còn trẻ như này đã có bản lĩnh như vậy, dựa vào đâu cơ chứ!

Nếu để Lâm Phàm biết, chắc chắn sẽ trả lời bằng một câu.

Dựa vào việc ông đối tốt với tôi, để tôi học được trò chơi có ý nghĩa như vậy!

…

5 giờ chiều.

Nhà thi đấu Thượng Hải.

Trận thế của "Giọng ca triển vọng" rất hoành tráng, phạm vi tuyên truyền cũng vô cùng rộng rãi. Trong số các chương trình giải trí hiện tại thì nó nhận được sự yêu thích rất lớn của khán giả, thường xuyên đứng ở vị trí hạng nhất, nhì, ba.

Đặc biệt là chương trình lần này, đã tạo lên một cơn sóng mạnh mẽ trên sóng truyền hình.

Lâm Phàm đồng ý đến xem Ngô Hoán Nguyệt thi đấu, đương nhiên là phải đến trước giờ thi. Nhìn tấm vé trên tay, đó là vị trí có thể nhìn thẳng về sân khấu, xem ra cô gái nhỏ này đã sắp xếp tốt chỗ ngồi cho hắn.

Điện thoại gọi tới.

Ngô Hoán Nguyệt: "Đại sư, anh đã đến chưa?"

Lâm Phàm: "Đến rồi, đang ở bãi đỗ xe!"

Ngô Hoán Nguyệt: "Vậy để tôi ra tìm anh, 7 giờ là trận đấu bắt đầu rồi!"

"Không cần đâu! Cô cứ chuẩn bị cho tốt đi, đừng vì tôi mà ảnh hưởng tới trận đấu!"

Đối với loại thi đấu này, Lâm Phàm cũng không có quá nhiều hứng thú, nhưng đối với Ngô Hoán Nguyệt thì đây lại là bước đi đầu tiên của cuộc đời, dù bất kể thế nào cũng phải dốc toàn lực để thi đấu.

Ngô Hoán Nguyệt trong điện thoại cười nói: "Nếu Vương tổng mà biết rằng tôi để anh đợi ở bên ngoài thì chắc chắn sẽ mắng chết tôi đấy!"

Lâm Phàm nghe xong thì bật cười: "Anh ta dám! Xem tôi có nện chết anh ta không!"

Chương 151: Cuộc thi bắt đầu

"Đại sư, người của tổ chương trình gọi tôi rồi, đợi đến buổi tối sau khi trận đấu kết thúc thì tôi sẽ liên lạc lại với anh!" Ngô Hoán Nguyệt nói.

"Được, cô cứ bận việc của mình đi, không cần phải lo cho tôi, tối nay phải phát huy thật tốt đấy. Nhất định phải lọt vào top

12, sau đó là chung kết, rồi lấy giải quán quân.” Lâm Phàm khích lệ.

Ngô Hoán Nguyệt cười vui vẻ đáp: “Cảm ơn những lời may mắn này của đại sư!”

…

Sau khi cúp điện thoại, rút chìa khóa rồi xuống xe, Lâm Phàm đi ra khỏi tầng hầm.

Khoảng đất vô cùng rộng lớn, đã có rất nhiều khán giả đến từ sớm, trong tay mỗi người đều có tấm biển phát sáng.

Mặc dù những ca sĩ này đều là người mới, nhưng cũng đã có fan hâm mộ riêng, vì muốn giúp thần tượng nên họ dĩ nhiên sẽ đến tận nơi để cổ vũ.

Vô số các bạn trẻ tụ lại thành một đoàn, cùng nhau thảo luận về tuyển thủ mà mình yêu thích.

“Hồi hộp quá, một lát là được vào hội trường rồi, bảng xếp hạng từ 24 đã rút gọn còn 12 người, không biết Hạo Hạo có bị K.O không?”

“Cuộc thi ‘Giọng ca triển vọng’ thật sự rất đặc sắc, có rất nhiều tuyển thủ có giọng hát vô cùng hay!”

“Tôi thích nhất là Ngô Hoán Nguyệt, nghe cô ấy hát chính là một loại hưởng thụ!”

“Ngô Hoán Nguyệt ngoại hình xinh đẹp lại còn hát hay nữa, rất được lòng khán giả. Nhưng tôi vẫn thích Vũ Thần của tôi hơn!”

“Giọng của Vương Vũ Thần cũng rất đặc biệt, mặc dù là ca sĩ nữ nhưng âm sắc khàn khàn đó thật sự rất hay!”

Đám đông khán giả sôi nổi thảo luận về ca sĩ mình yêu thích.

Mặc dù có nhiều ý kiến, thế nhưng lại rất lý trí, nói nói cười cười cùng chờ đợi thời gian trôi qua.

Lâm Phàm cũng thích đu idol, nhưng những nghệ sĩ minh tinh mà hắn thích thì đều đã có tuổi. Có người thì đã qua đời, có người lại lui khỏi giới giải trí, không còn xuất hiện trên màn ảnh nữa.

Thế nhưng nếu bộ phim nào có sự xuất hiện của họ thì hắn cũng sẽ mua một vé để xem, coi như là ủng hộ.

6 giờ 30 phút.

Trong hội trường.

Lâm Phàm tìm được vị trí của mình, vị trí này ở bên cạnh sân khấu, đối diện sân khấu là 4 chiếc ghế thuộc về ban giám khảo.

Trong hội trường đã phủ kín người, mọi người đều đang chờ đợi chương trình bắt đầu.

Lúc này, ban giám khảo bước vào, tạo nên sự bùng nổ tại hiện trường.

Tề Minh lão sư ở trong giới ca hát mặc dù đã năm, sáu mươi tuổi rồi nhưng lại có một tâm hồn rất trẻ trung, ăn mặc rất thời thượng.

Người tiếp theo là Chu Hải Đào, 40 tuổi, đã có rất nhiều bài hát kinh điển . Cho đến hiện tại, fan hâm mộ vẫn không giảm, một năm tổ chức khoảng mười mấy đêm concert trên toàn quốc.

Vị thứ ba là Anh Kim, 50 tuổi, từng là thiên hậu của một thế hệ. Hiện tại là khách mời quen thuộc trong vị trí cố vấn, thường đảm nhiệm vai trò cố vấn trong các chương trình lớn và cũng rất được yêu thích.

Vị thứ tư là Tả Đằng Phi, không phải là ca sĩ mà là một nhạc sĩ nổi tiếng. Có rất nhiều bài hát kinh điển mà mọi người thích nghe, những bài hát này đều là một tay anh ta sáng tác. Hiện tại những ca khúc trong album của các Thiên Vương Thiên Hậu, có hơn một nửa là anh ta sản xuất.

Đối với những người ngoài nghề thì có lẽ Tả Đằng Phi không nổi tiếng, nhưng trong giới ca hát thì anh ta lại là đại lão chân chính, khiến mọi người vô cùng kính trọng.

Đúng 7 giờ.

Cuộc chiến “Giọng ca triển vọng” chính thức bắt đầu.

Hiện trường sôi động bùng nổ, người dẫn chương trình Dịch Danh bước lên sân khấu.

Lâm Phàm ngồi phía dưới, nhìn trái ngó phải, hội trường thi đấu trực tiếp như này đây là lần đầu tiên hắn được xem, trong lòng cũng vô cùng mong đợi.

Thời gian mở màn kết thúc.

Hai tuyển thủ bước lên sân khấu, từng người tự biểu diễn bài hát của riêng mình. Sau đó là phần nhận xét của ban giám khảo, những người sẽ quyết định sự 'sinh tử' của các tuyển thủ dự thi.

Người được đi tiếp vui mừng phấn khởi, người phải dừng chân cố nén nước mắt, có người không giữ được bình tĩnh mà trực tiếp bật khóc.

Dạng thi đấu như vậy đúng là có chút tàn nhẫn.

Nhưng nhìn vào biểu cảm của 4 vị giám khảo phía dưới, hắn cũng thấy bội phục. Các vị giám khảo lão làng này chính là linh hồn của chương trình , bây giờ mọi người đều hoàn toàn chìm đắm vào tiếng ca hát.

Phía sau sân khấu.

Ngô Hoán Nguyệt thấy hơi lo lắng, cố gắng từ từ điều chỉnh tâm tình của mình.. Nhân viên của tổ chương trình đã thông báo, một lát nữa là tới lượt của cô.

Tuyển thủ thi đấu cùng Ngô Hoán Nguyệt cũng là nữ, mặc dù tướng mạo không bằng Ngô Hoán Nguyệt, nhưng cũng khá dễ thương.

…

Người dẫn chương trình Dịch Danh: "Tiếp theo xin mời hai vị tuyển thủ lên sân khấu, tuyển thủ với giọng hát kỳ ảo Ngô Hoán Nguyệt cùng tuyển thủ với giọng ca đầy trữ tình Vương Vũ Thần. Hai người này, ai sẽ là người được đi tiếp vào vòng trong đây? Chúng ta hãy cùng theo dõi ngay sau đây."

Cuối cùng cũng tới.

Lâm Phàm giữ vững tinh thần, lần này tới đây cũng vì muốn xem Ngô Hoán Nguyệt thi đấu. Bây giờ chính chủ chuẩn bị lên sân khấu rồi, hắn tất nhiên là vô cùng mong đợi.

Chương 152: Giám khảo bị điếc sao?

Người đầu tiên ra sân là ca sĩ với giọng ca trữ tình Vương Vũ Thần.

Cuộc tranh tài bắt đầu, Vương Vũ Thần cất tiếng hát, ban giám khảo phía dưới đều kinh ngạc.

Chu Hải Đào: "Đây là bản gốc của bài hát sao!"

Tả Đằng Phi nhắm mắt, nhẹ gật đầu, dường như đang đắm chìm trong giai điệu và ca từ của bài hát.

Khóe miệng Anh Kim lộ ra nụ cười nhẹ, dường như vô cùng thỏa mãn.

Dưới khán đài bây giờ hoàn toàn yên tĩnh, tựa như cũng đang trầm mình trong giọng hát đó.

Lâm Phàm nhẹ gật đầu, cô em gái này rất tuyệt. Nhưng khi kết thúc, người không hiểu âm nhạc như Lâm Phàm cũng nhận ra cô ta bị vỡ giọng, sau đó vội vàng điều chỉnh lại.

Khá tốt!

Lâm Phàm cho rằng cô em gái này hát khá hay, nhưng có một đoạn nho nhỏ bị vỡ giọng, chỉ cần Ngô Hoán Nguyệt phát huy như bình thường thì kẻ ngu cũng biết ai sẽ được đi tiếp vào vòng trong.

Kết thúc!

Vương Vũ Thần rất lo lắng, thậm chí có chút không bình tĩnh muốn khóc, cô ta không ngờ rằng mình sẽ hát vỡ giọng.

Chu Hải Đào: "Thật đáng tiếc!"

Anh Kim quay đầu nói: "Tôi lại cho rằng đây là một điểm khá đặc sắc!"

Lúc này, Ngô Hoán Nguyệt bước lên sân khấu.

Đây là một bài hát không quá cũ "Đường ở phương xa."

Ngô Hoán Nguyệt nhìn thấy Lâm Phàm ngồi phía dưới, trên mặt lộ ra nụ cười rồi bắt đầu cất tiếng hát.

Âm sắc biến hóa kỳ ảo quanh quẩn bên tai khán giả.

Tề Minh không ngừng gật đầu, giọng hát này rất tuyệt, mặc dù không có nhiều kỹ thuật, nhưng hát không nhiều kỹ thuật như vậy lại khiến cho giọng ca càng thêm chân thực.

Lâm Phàm ngồi ở đó chăm chú lắng nghe, giọng hát này thật sự rất hay, tất cả đều vô cùng hoàn mỹ.

Bài hát kết thúc.

Phía dưới sân khấu là những tràng pháo tay vang dội.

“Hoán Nguyệt hát hay quá!”

“Đúng vậy, giọng hát này có lực xuyên thấu mạnh thật, tôi thấy toàn bộ tinh thần thể xác như được gội rửa vậy!”

“Ngô Hoán Nguyệt hát hay hơn Vương Vũ Thần!”

“Ai được đi tiếp chỉ cần liếc qua là biết, thực lực của Ngô Hoán Nguyệt không kém Vương Vũ Thần, hơn nữa Vương Vũ Thần hát còn bị vỡ giọng, chắc chắn Ngô Hoán Nguyệt sẽ được đi tiếp!”

…

Người dẫn chương trình Dịch Danh bước lên sân khấu.

“Cảm ơn phần biểu diễn của Ngô Hoán Nguyệt!”

Ngô Hoán Nguyệt hơi gật đầu về phía ban giám khảo và khán giả nói: “Cảm ơn!”

Dịch Danh: “Mời Vương Vũ Thần trở lại sân khấu. Cho tới bây giờ, tôi thấy khuôn mặt của Tả Đằng Phi lão sư là do dự và đau khổ nhất. Vậy cho phép cho tôi hỏi Chu Hải Đào lão sư, nếu hôm nay ngài là người trực tiếp lựa chọn thì ngài sẽ chọn ai?”

Hiện trường rơi vào yên tĩnh, tất cả đều chờ Chu Hải Đào bình luận.

Tại ghế giám khảo.

Vẻ mặt của Chu Hải Đào lão sư có chút đắn đo nói: “Đây là lần đầu tiên tôi nhắm mắt lại từ đầu tới cuối. Vương Vũ Thần, hôm nay có cách xử lý cảm xúc cực kỳ tinh tế, vòng hôm nay bạn biểu hiện rất tốt”.

Vương Vũ Thần hơi cúi đầu vẻ mặt nghiêm túc.

Chu Hải Đào lão sư tiếp tục nhận xét: “Giọng của Ngô Hoán Nguyệt là giọng mà tôi yêu thích. Giọng hát thanh thoát khiến cho người nghe chìm vào giữa trời xanh, nếu như lựa chọn thì tôi vẫn chọn Ngô Hoán Nguyệt”.

Sau khi nói xong cả khán đài đồng loạt vỗ tay, xem ra Ngô Hoán Nguyệt rất được mọi người yêu thích.

Ngô Hoán Nguyệt tiếp tục cười nói: “Cám ơn lão sư”.

Người dẫn chương trình tiếp tục: “Mời Tả Đằng Phi lão sư”.

Tả Đằng Phi im lặng một chút đáp: “Trong số những bài hát được nghe hôm nay tôi cho rằng Vương Vũ Thần càng hợp hơn, bản gốc của bài hát này càng phù hợp hơn với cảm xúc của Vương Vũ Thần. Hôm nay biểu hiện của Ngô Hoán Nguyệt rất tuyệt vời, nhưng lại không có gì đột phá so với bài hát gốc ‘Đường ở nơi xa’ cho nên tôi cảm thấy hơi thất vọng một chút, nếu được chọn thì tôi sẽ chọn Vương Vũ Thần”.

Vẻ mặt nghiêm túc của Vương Vũ Thần lúc này mới xuất hiện một nụ cười vui vẻ: “Cám ơn lão sư”.

Tả Đằng Phi cười nói: “Chị Anh, cũng nhận xét đi”.

Anh Kim lão sư là vị giám khảo nữ duy nhất trong bốn vị giám khảo, khi cầm lấy micro bà nói: “Nếu như dựa theo chất giọng để so sánh thì cả hai ngang tài ngang sức. Thanh âm của Ngô Hoán Nguyệt rất trong trẻo, tôi đã gặp qua nhiều người trong nghề thậm chí những ca sĩ chuyên nghiệp thì giọng hát của Ngô Hoán Nguyệt trong trẻo nhất. Nhưng mà trong phương diện lựa chọn bài hát thì Vương Vũ Thần lại cao hơn một bậc, bài hát tự sáng tác này của cô ấy ca từ rất đẹp, tình cảm và cũng rất phù hợp, vì vậy tôi sẽ chọn Vương Vũ Thần”.

Vương Vũ Thần cười: “Cảm ơn cô”.

Một số khán giả cảm thấy không hài lòng, bọn họ thừa nhận giọng hát của Vương Vũ Thần rất hay, bài nhạc tự sáng tác này cũng hay nhưng mà giọng hát bị vỡ, Ngô Hoán Nguyệt làm thế nào mà kém hơn được chứ.

Trên sóng trực tiếp mọi người cũng bắt đầu nổi sóng rồi.

“Mẹ kiếp! Những người giám khảo này là bị điếc hay sao, rõ ràng là giọng vỡ lời cũng hát không rõ ràng vậy mà lại nói là

tốt”.

“Nếu đây là bài hát mà Vương Vũ Thần tự phối thì tôi trên sóng livestream sẽ trực tiếp ăn phân”.

“Ngô Hoán Nguyệt thăng cấp, nếu như không thăng cấp sau này sẽ không xem thể loại tiết mục rác rưởi này”.

Chương 153: Không biết lý lẽ (1)

“Lăn đi! Vương Vũ Thần là một người có tài năng, không thể đem Ngô Hoán Nguyệt mà so sánh được”.

“Đừng cãi nhau nữa, Tề Minh lão sư còn chưa nhận xét nữa, Tề Minh lão sư nổi tiếng là người công bằng”.

“Phật tổ phù hộ! Xin hãy để cho Hoán Nguyệt nhà tôi có thể thăng cấp, chỉ cần Tề Minh lão sư ủng hộ Hoán Nguyệt thì từ nay về sau tôi chính là fan hâm mộ của ông ấy”.

….

Lâm Phàm ngồi bên dưới chớp mắt.

Không biết giám khảo từ đâu mời tới, tai không biết có nghe rõ hay không, giọng hát rõ ràng vỡ như vậy mà cũng không nghe được? Còn dám bình luận là rõ ràng, thực sự là bị ngáo rồi à.

Lâm Phàm nhìn trái nhìn phải phát hiện ra không có người, thế là cúi thấp đầu rồi hét to “Ngô Hoán Nguyệt thăng cấp”.

Âm thanh này khiến cho những người ủng hộ Ngô Hoán Nguyệt cũng bùng nổ, khán giả cũng cùng nhau hô to.

Ngô Hoán Nguyệt thăng cấp!

Ngô Hoán Nguyệt thăng cấp!

Thăng cấp!

….

Ngô Hoán Nguyệt cúi đầu.

Vương Vũ Thần trông thì có vẻ bình tĩnh nhưng lòng lại không vui.

Trên mặt Anh Kim cũng lộ vẻ không hài lòng nhưng sau đó cũng cười để che đi biểu hiện không hài lòng đấy.

Người dẫn chương trình đang cố gắng kiểm soát tình hình khán giả, tình huống này đương nhiên phải cố gắng kiểm soát rồi.

Dịch Danh mỉm cười nói: "Mọi người vui lòng im lặng, tiếp theo đây xin mời Tề Minh lão sư nhận xét về hai thí sinh".

Tề Minh lão sư nãy giờ chỉ ngồi đó không có lên tiếng.

"Lần này tôi ủng hộ Ngô Hoán Nguyệt thăng cấp, giọng Ngô Hoán Nguyệt đã làm tôi cảm động, thật sự rất tuyệt vời".

Tiếng vỗ tay giòn tan.

Người hâm mộ lập tức trở nên phấn khích.

Anh Kim mỉm cười nói: "Tề Minh lão sư giọng của Ngô Hoán Nguyệt rất hay, nhưng mà giọng của Vương Vũ Thần không phải cũng rất tuyệt sao".

Tề Minh lão sư nói: "Vương Vũ Thần không tệ, nhưng mà đoạn cuối cô ấy bị vỡ giọng. Trong một bài hát nếu bị vỡ giọng dù cho trước đó hát tốt đến mấy thì cũng vô dụng."

Lâm Phàm gật đầu Tần Minh lão sư này giống như những gì trên mạng nói, công bằng công tâm, không có khoe mẽ.

Anh Kim cau mày cười nói: "Vương Vũ Thần đúng là có bị vỡ giọng, nhưng mà khuyết điểm này có thể che đi được mà, khuyết điểm không thể làm lu mờ cái hay đó".

Tề Minh lão sư lắc đầu, gọi thẳng tên của bà ta mà không có nể nang gì giống như đang dạy một hậu bối vậy: "Anh Kim à! Cô nói sai rồi, chương trình này là 'Giọng ca triển vọng' chứ không phải là 'Bài hát sáng tạo'. Ở đây là sự cạnh tranh về giọng hát và kỹ năng ca hát, sự sáng tạo trong bài hát chỉ có thể thêm điểm chứ không thể che đậy được khuyết điểm của mình".

Đùng! Đùng! Đùng!

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm, tất cả khán giả đều hoan nghênh ca ngợi lời của Tề Minh lão sư.

Anh Kim với tư cách là nữ hoàng âm nhạc đã từng làm giám khảo rất nhiều cuộc thi, bà chưa từng gặp qua một ai dám đối đầu với bà.

Nhưng mà trước mặt là Tề Minh, trong lòng không vui cũng không dám nói ra, cũng không dám biểu hiện ra bên ngoài. Bà ta chỉ có thể cười trừ cho qua rồi cũng không nói thêm gì nữa.

Với tư cách là người dẫn chương trình, Dịch Danh đương nhiên biết rằng hai giám khảo không thể xảy ra tranh luận. Nếu không thì sẽ xảy ra mâu thuẫn mất, cho nên cô tiếp tục dẫn chương trình.

"Vâng! Bây giờ xin mời 99 vị trong giới truyền thông bỏ phiếu, màu đỏ là Vương Vũ Thần, màu đen là Ngô Hoán Nguyệt".

Rất nhanh kết quả sẽ sớm xuất hiện.

Dịch Danh nói: "Vương Vũ Thần 48 phiếu, Ngô Hoán Nguyệt 51 phiếu".

Vương Vũ Thần như đóng băng, cảm thấy lo lắng nhưng vẫn còn có hi vọng.

Bốn vị giám khảo đứng lên, trên mặt Anh Kim mang theo nụ cười nhưng trong lòng lại không vui.

"Trước mắt số phiếu chênh lệch là 3 phiếu mà 3 phiếu chênh lệch này lại này trong phong bì của chị Anh. Cho dù kết quả này giúp đảo ngược hay gia tăng khoảng cách thì kết quả đều nằm trong tay chị Anh, mời chị Anh mở phong bì".

Toàn trường đồng loạt vỗ tay.

Anh Kim đi lên sân khấu với nụ cười trên môi sau đó đưa phong bì cho Dịch Danh.

"Cám ơn chị Anh".

"Hiện tại Vương Vũ Thần 48 phiếu, Ngô Hoán Nguyệt 51 phiếu, Ngô Hoán Nguyệt dẫn trước 3 phiếu". Dịch Danh nói sau đó mở phong bì ra, Vương Vũ Thần cùng Ngô Hoán Nguyệt đều nín thở cảm thấy có chút lo lắng.

Hiện tại đừng nói người khác cảm thấy căng thẳng, ngay cả Lâm Phàm cũng cảm thấy căng thẳng không kém.

Dẫn chương trình Dịch Danh nhìn thấy số liệu trong phong bì vẻ mặt có chút sửng sốt: "Điểm số cuối cùng mà chị Anh dành cho Vương Vũ Thần là…"

Lâm Phàm bắt đầu mắng người rồi, người dẫn chương trình này không thể nhanh chút sao, cần gì mà lề mề như vậy chứ.

Đám đông đang xem trực tiếp cũng bắt đầu căng thẳng rồi.

"Mẹ kiếp! Những người làm truyền thông này có phải bị ngu hết rồi không, chỉ chênh lệch có 3 phiếu có phải là thông đồng trước với nhau không, nếu là tôi thì ít nhất cũng phải 10 phiếu."

"Chết tiệt! Ai cũng có thể nhìn ra được Anh Kim chính là người đứng về phe của Vương Vũ Thần, nếu như kết quả lật ngược thì ông đây nhất định đập vỡ màn hình".

Lúc này người dẫn chương trình lên tiếng.

"51 điểm".

"Ngô Hoán Nguyệt 48 điểm".

"Cuối cùng Vương Vũ Thần 99 điểm, Ngô Hoán Nguyệt 99 điểm. Đây là lần đầu tiên có kết quả hòa trong chương trình 'Giọng ca triển vọng'.

……

Chương 154: Không biết lý lẽ (2)

Lúc này khán giả như bùng nổ.

Cộng đồng mạng đang xem trực tiếp cũng bùng nổ theo,

"Này chắc chắn là có gì mờ ám rồi".

"Chết tiệt, lỗ tai của Anh Kim chắc chắn có vấn đề rồi, điểm số là dùng chân để cho hả?"

"Ông đây cũng phục rồi".

"Mẹ kiếp màn hình cũng đã vỡ rồi".

Lâm Phàm có chút sững sờ, trong lòng cũng có chút không thoải mái, chắc chắn có gì đó mờ ám rồi, chương trình này rõ ràng có vấn đề.

Tề Minh lão sư giận dữ nhìn Anh Kim, mặt cũng đen lại. Sau đó còn có một màn bùng nổ hơn nữa.

Tề Minh lão sư tức giận cầm micro nói lớn "Anh Kim, cô căn bản không xứng làm ban giám khảo, tốt là tốt, xấu là xấu. Vì cô mà công bằng đều bị đảo ngược rồi. Cô thật không biết lý lẽ".

Sau khi nói xong Tề Minh lão sư trực tiếp rời khỏi sân khấu.

"Ui là trời! Mắng thật đã".

"Anh Kim này cho rằng bản thân là một chị đại, một tay có thể che trời hay sao. Người khác có thể mua giải nhưng Tề Minh lão sư thì không thể đâu nha".

"Tuyệt! Từ nay về sau tôi sẽ trở thành fan của Tề Minh lão sư".

Lâm Phàm lắc đầu, trên sân khấu Ngô Hoán Nguyệt vẫn giữ một nụ cười nhưng trong lòng chắc chắn là không phục.

May mắn đó là một kết quả hòa.

Vẫn còn có cơ hội.

Giờ phút này tổ tiết mục cũng ngỡ ngàng, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Ở một quán ăn ven đường!

"Cạn ly"

Thật sự, không thể nói Ngô Hoán Nguyệt có vẻ không vui. Nếu lúc này là người bình thường thì chắc chắn sẽ vô cùng tức giận, nhưng Ngô Hoán Nguyệt vẫn vừa nói vừa cười, không hề quan tâm đến kết quả của cuộc thi một chút nào.

Lâm Phàm cười nói: "Cạn ly"

'Giọng ca triển vọng' từ hai mươi bốn chọn ra mười hai. Trong lúc nghỉ giải lao thì xảy ra sự cố. Nói chung là chương trình nào phải can đảm lắm mới dám phát sóng trực tiếp. Vì vậy,'Giọng ca triển vọng ' cũng đã tạo tiền lệ cho truyền hình trực tiếp.

Cần phải biết rằng, nếu là truyền hình trực tiếp không một ai dám đảm bảo giữa chừng có xảy ra vấn đề gì không, cũng như

không ai dám đứng ra bảo đảm về điều đó.

Khả năng dám phát sóng trực tiếp tại chỗ là do sự táo bạo của ban tổ chức.

Mà ban tổ chức của chương trình 'Giọng ca triển vọng' xem trọng chính là công bằng, công chính, không có chuyện mờ ám sau lưng. Muốn dùng cách mà từ trước đến nay không ai dám làm là phát sóng trực tiếp, để từ đó có thể nâng cao tỷ suất người xem.

Ban tổ chức không nhận sự ủy thác của bất kỳ ai, cũng không chấp nhận trong lúc thi đấu bằng cách nào đó mà các thí sinh cố ý kể về quá khứ thảm thương của chính mình để thu hút fan hâm mộ.

Đây không phải là cuộc thi ai khổ hơn ai, mà là cuộc thi về những giọng hát chân chính tranh tài với nhau

Lâm Phàm không biết tổ tiết mục đã xử lý như thế nào, nhưng thái độ của Tề Minh lão sư đã nói lên tất cả. Ông ta không chấp nhận được hành động của Anh Kim nên đã tức giận giật micro rồi rời khỏi sân khấu.

Nhưng bây giờ, từ hai mươi bốn còn lại mười ba điều này cũng không tốt cho lắm, cho nên kết quả cuối cùng là ba ngày sau Ngô Hoán Nguyệt sẽ thi đấu với Vương Vũ Thần lại một lần nữa.

Việc này đối với Ngô Hoán Nguyệt không công bằng cho lắm nhưng mà không còn cách nào khác. Anh Kim đã lên tiếng thì đương nhiên ban tổ chức cũng phải giữ thể diện cho bà ta. Đây là phương án tốt nhất vào thời điểm hiện tại, chẳng lẽ yêu cầu một thí sinh tự nguyện rút lui sao? Điều này đối với bất kỳ thí sinh nào cũng không công bằng.

Lâm Phàm uống cạn một ly rồi cười : "Tôi thấy cô hình như không có tức giận nha, mà ngược lại tôi còn tức giận hơn cô nửa"

Ngô Hoán Nguyệt mím môi cười : "Chuyện xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi, việc gì phải nghĩ ngợi khiến cho bản thân không vui chứ. Nếu như thi lại lần nữa cũng không nhất định là tôi sẽ thua đâu nha"

"Cái lý lẽ này."

Lâm Phàm mỉm cười nói: “Nhưng mà tôi thấy Anh Kim rõ ràng đang bảo vệ cho Ngô Vũ Thần. Nếu như ba ngày sau đối phương còn sử dụng bài hát tự sáng tác kia và trình bày không có sai sót nào, vậy thì nguy hiểm thật đấy”

Ngô Hoán Nguyệt ngay lập tức ngây người trong lòng cảm thấy hơi lo lắng. Sau đó tiếp tục cười nó: “Hiện tại chính là giờ ăn khuya, chúng ta đừng nói đến chuyện này nữa, cạn ly đi”

“Đúng là mạnh mẽ.” Lâm Phàm uống thêm một ngụm bia, dù sao bia này cũng có chút hỗ trợ dạ dày tốt đấy.

Qua ba lần uống, tuy mỗi người một chai nhưng Lâm Phàm thì không sao. Còn Ngô Hoán Nguyệt cảm thấy hơi say, trên khuôn mặt thanh tú trắng như tuyết của cô ấy hiện lên hai rặng mây hồng, trông thật đáng yêu.

“Tôi đi thanh toán” Ngô Hoán Nguyệt đứng dậy thì thân thể loạng choạng nghiêng người về phía trước.

Lâm Phàm nhanh tay lẹ mắt lập tức đỡ lấy eo của Ngô Hoán Nguyệt. Cảm nhận đầu tiên đó là mảnh mai còn có chút đàn hồi nửa.

“Mới một chai mà đã đứng không vững rồi, tôi đi thanh toán đây” Lâm Phàm lấy ví tiền ra cũng không để ý Ngô Hoán Nguyệt đang giành đi thanh toán, dù sao anh đi trả tiền là được rồi.

Đưa Ngô Hoán Nguyệt về đến tận lầu. Cũng không xuất hiện cảnh mời vào nhà ngồi, hắn đưa người về an toàn rồi mới lái xe trở về.

Chương 155: Có người giết đến tận cửa

(Cầu phiếu đề cử a! Các đạo hữu ơi)

Chương 155: Có người giết đến tận cửa

Ngày hôm sau!

Internet náo nhiệt hẳn lên.

Hiện tại "Giọng ca triển vọng' nhận được nhiều sự quan tâm của khán giả trong nước. Tỷ suất người xem rất cao, đặc biệt sự việc xảy ra tối qua đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Tràn ngập những tin tức.

'Cuộc thi hát trực tiếp đầu tiên ở trong nước, xếp hạng cực kỳ cao'.

'Kết quả bình chọn từ hai mươi bốn chọn ra mười hai, lần đầu tiên xuất hiện tình trạng hoà'

'Tề Minh lão sư tức giận đập micro, khó chịu vì Anh Kim cho điểm không công bằng'.

'Vương Vũ Thần đã phạm sai lầm, Anh Kim lại ủng hộ'.

'Ngô Hoán Nguyệt hát rất hay nhưng không thắng lại phần trình diễn bị lỗi của người có ca khúc góc."

'Weibo của Tề Minh lão sư thầm mắng Anh Kim, loại người này không xứng đáng làm người hướng dẫn'

….

Cộng đồng mạng cũng đứng ngồi không yên.

Vương Vũ Thần cùng với Ngô Hoán Nguyệt đều không có nổi tiếng lắm, nhưng mà Anh Kim thì mọi người đều biết. Có rất nhiều khán giả tức giận, chỉ cần ai đó có liên quan đến Anh Kim thì đều bị ghét, cũng không phải là loại tốt đẹp gì.

"Anh Kim thật đáng kinh tởm rồi"

"Lần trực tiếp này tôi xem qua rồi. Thật là tức mà, rõ ràng là có lỗi mọi người đều nhìn thấy, chỉ có bà ta là không nhìn thấy"

"Nếu tôi là Tề Minh lão sư, thì ngay lúc đó trực tiếp đá cho bà ta mấy cái. Trong giới âm nhạc bà ta đã dùng sức ảnh hưởng của mình để chèn ép bao nhiêu người rồi hả?"

"Thật là chó chết mà, càng ngày càng đáng ghét. Hồi trước mua đĩa nhạc của bà ta để ủng hộ bà ta lên, bây giờ bà ta lại còn có đức hạnh này đây"

"Não của tổ chương trình này chứa phân hay sao? Nếu không phải vì Tề Minh lão sư tôi cũng không thèm xem cái chương

trình này đâu, tự dưng lại đi mời một bà già đáng ghét như vậy"

Weibo của Tề Minh lão sư:

"Có hai học sinh, bởi vì chứng minh ai có năng lực đại diện cho khoa nên đã tiến hành tổ chức làm một bài kiểm tra công bằng. Trong đó học sinh áo đỏ cùng với lão sư có thân thích, còn người học sinh kia chỉ là quan hệ học sinh bình thường, thành tích cuối cùng thi xong đã có. Người học sinh áo đỏ kiểm tra có kết quả kém, mà người học sinh còn lại kiểm tra kết quả hoàn mỹ. Đáng lý ra, đại biểu cho khoa chính là học sinh không có mối quan hệ với vị lão sư kia. Nhưng chính người lão sư kia lại nói chữ viết của học sinh áo đỏ rất đẹp, nên để cho học sinh áo đỏ làm đại biểu khoa. Tôi muốn hỏi một chút, lão sư như vậy cũng có tư cách làm lão sư hay sao? Còn đâu là công bằng, công chính, đạo đức của một nhà giáo có còn không?"

Cộng đồng mạng bình luận trả lời bên dưới.

"Ủng hộ Tề Minh lão sư, đối với những loại rác rưởi thì cần phải trở mặt ngay tại chỗ"

"Tề Minh lão sư là đang ám chỉ Vương Vũ Thần có quan hệ thân thích với Anh Kim hay sao?"

"Người mù còn có thể nhìn thấy,Ngô Hoán Nguyệt có thể thăng cấp, vậy mà Anh Kim lại nhìn không ra"

"Rất thích những người công bằng công chính như Tề Minh lão sư, những tiết mục khác của Tề Minh lão sư tôi đều có xem"

Weibo của Anh Kim.

Đáng lý ra bà ta không muốn đăng Weibo, nhưng không nghĩ tới sự việc lại náo động lớn như vậy. Trong lòng cảm thấy rất tức giận đồng thời cũng vô cùng hận cái người Tề Minh này. Nhưng mà vì để giải thích cho chính mình nên bà ta cũng đăng bài trên Weibo, mục đích để thanh minh cho bản thân cũng như giải thích lý do vì sao lại cho điểm như vậy.

Thế nhưng cộng đồng mạng lại không cho Anh Kim một chút mặt mũi nào. Ngay lập tức chửi thẳng ở bên dưới Weibo của bà ta.

“Con mụ này thật đáng ghét, tưởng bản thân là trời là đất sao. Tưởng rằng mọi người đang quay quanh giúp bà xoa dịu cơn giận hay sao?”

“Giống như một bãi kít chó vậy”

“Thả một ít phân chó vào quần lót, gọi tên người nổi tiếng là ai đây?”

“Dù cách một cái màn hình vẫn có thể ngửi được mùi”

“Máu và thịt của bà đã bị thối rửa rồi, mụ già bẩn thỉu”

“Trước đây lừa bao nhiêu người rồi, hiện tại còn muốn lừa tiếp sao. Bà thật sự cho rằng chúng tôi đây đều là người mù hết sao?”

“Lão yêu quái, đừng tai họa của nhân gian nữa.”

…….

Anh Kim nhìn thấy những bình luận đó đã sớm giận không có chỗ trút xuống, chịu sự mắng mỏ của vô số người, dù muốn chửi lại cũng không chửi được.

Phố Vân Lý

Lâm Phàm ngồi đó, trước mặt đang đặt giấy bút dường như đang suy nghĩ về điều gì đấy.

Điền Thần Côn nhìn Lâm Phàm không biết tên này đang muốn làm gì.

Nhưng lúc này Lâm Phàm đang dạo quanh bách khoa toàn thư để tìm kiếm một thứ gì đấy.

Danh mục ngành giải trí, danh mục ca hát, danh mục nhỏ là bài hát.

Một loạt các bài hát nhưng không thể nhìn rõ.

Tiếp tục chia nhỏ, giọng hát trong trẻ, bài hát trong trẻo.

Rất nhanh nhiều lựa chọn được đưa ra những bài hát này đều là bài hát mà Lâm Phàm không biết cũng không biết từ đâu đến.

Nhưng với sự tin tưởng của mình vào bách khoa toàn thư, hắn biết rằng trong này chắc chắn không có gì là rác rưởi cả.

Tại thời điểm hắn mở ra bài hát trong bách khoa toàn thư, âm thanh của Điền Thần Côn truyền đến: “Nhóc con, thật là đáng sợ! Lại có phóng viên giết đến tận cửa nữa rồi.”

Lâm Phàm sửng sốt ngẩng đầu nói : “Chết tiệt đây là muốn làm cái gì?”

……..

Chương 156: Trả lời phóng viên

Cả đám người tụ tập quanh chủ tiệm.

“Có chuyện gì thế nhỉ? Sau khi ‘Lâm đại sư’ khai trương, phố Vân Lý chúng ta lúc nào cũng xôm tụ thật đấy.”

“Ông không biết hay giả điên vậy? Lâm đại sư chính là người thần bí đã K.O Hàn Lục chứ ai.”

“Hàn Lục là ai?”

“Ối giời ơi!Nói chuyện với ông mệt quá, tôi đi xem đây, biết đâu có thể lên TV thì sao?”

“Tôi đi nữa, chờ tôi với.”

Từ khi cửa tiệm Lâm đại sư khai trương đến nay đã khiến cho lượng khách hàng mua sắm ở phố Vân Lý ngày càng tăng cao.

Lúc trước là do ở phía trước phố Vân Lý có cửa hàng bách hóa thu hút khá nhiều khách hàng, nhưng hiện tại sức hút phố Vân Lý ngày càng tăng cao và khôi phục, cũng là do đa số người đều đến tìm cửa tiệm của Lâm đại sư.

Có người xem bói, rồi đi dạo một vòng.

Có người đến mua bánh kếp, cũng thích đi lượn xung quanh.

Phóng viên xúm xít, tay cầm micro, khiêng camera nhào tới như bầy ong vỡ tổ.

Bọn họ bây giờ cũng phục rồi, ai cũng biết người thần bí kia là ai, chỉ có phóng viên bọn họ là không biết.

Hơn nữa người ta đã nhắc họ nhưng họ không thèm tin, đến nỗi bây giờ mới phát giác được.

Cửa vào bị đạp gãy.

Người đông nghìn nghịt.

Những phóng viên này như là đang phê thuốc, bọn họ chặn Lâm Phàm trong phòng, không chừa cho hắn một chỗ để nhúc nhích bàn chân.

Lâm Phàm nổi tiếng!

Điền Thần Côn kinh ngạc!

"Yên lặng, yên lặng, mấy người muốn làm gì đây?" Lâm Phàm bị người ta chen đến góc tường, không còn cách nào khác đành trèo lên bàn đứng.

"Mọi người đừng chen lấn, này người đẹp, micro của cô sao không giơ lên cao mà cứ chọt vào đũng quần tôi vậy?"

"Còn anh nữa, chụp ở đâu đó? Chúng ta có thể ra ngoài rồi nói không, đừng chen nữa."

"Nóng quá!"

Lâm Phàm hoa cả mắt.

Nghề nghiệp nào đáng sợ nhất trên đời này? Tất nhiên là phóng viên.

Chỉ cần có tin, không quan tâm anh đang ở chỗ nào, lớn nhỏ ra sao, hoàn cảnh xung quanh thế nào cũng phải săn cho được tin về.

"Xin hỏi anh là người thần bí đánh bại Hàn Lục phải không?"

"Xin hỏi anh có học qua võ thuật không ạ? Anh có thể nói một chút về việc của anh và Hàn Lục không?"

…

Các phóng viên giành nhau hỏi, không để cho Lâm Phàm trả lời.

Lâm Phàm hít một hơi thật sâu: "Làm phiền mọi người lui ra ngoài, muốn hỏi gì ra bên ngoài hỏi, ở đây quá chật dễ xảy ra chuyện chen lấn giẫm đạp."

Song song với việc khuyên can, Lâm Phàm còn có ý nói không đi ra sẽ không trả lời, các phóng viên nghe vậy thì đành phải nhượng bộ.

Bên ngoài nhiều người thấy tình cảnh này cũng tò mò chạy đến xem.

Đầu người nhung nhúc chẳng khác nào là minh tinh họp fan hâm mộ.

“Nhiều phóng viên quá, không biết ngôi sao nào đến đây vậy nhỉ?”

“Không thấy ai nổi tiếng hết, không biết có chuyện gì nữa.”

“Chỗ này là tiệm của Lâm đại sư, chẳng lẽ việc này có liên quan đến Lâm đại sư sao?”

“Chúng ta đến mua bánh kếp mà. Rồi như vầy có bán không vậy?”

Những khách hàng trung thành lại bắt đầu đau đầu, nếu là người bình thường thì họ đã xông vào làm cho ra lẽ.

Nhưng những người này là phóng viên đó, dựa theo phong cách làm việc điên cuồng của phóng viên, nếu họ nổi giận gây sự cũng chẳng có ích lợi gì, nhỡ đâu còn bị bêu rếu trên mặt báo nữa.

Bên ngoài!

Lâm Phàm rất đau đầu đối diện những phóng viên này, biết trước có chuyện này chi bằng bữa trước hắn đừng ra tay cho xong.

“Có phải anh là người thần bí đã K.O Hàn Lục không?” Một nữ phóng viên hỏi.

Lâm Phàm im lặng, các phóng viên kiên nhẫn chờ đợi.

“Không phải, mọi người đoán sai rồi.” Lâm Phàm trả lời.

“Sao như vậy được? Chúng tôi đã lấy ảnh chụp đối chiếu thử, đúng là anh mà.” Các phỏng vấn nói.

Những chủ tiệm xung quanh cắt lời.

“Lâm đại sư anh nhận đi, chuyện này là chuyện tốt đó.”

Lâm Phàm trợn mắt, thừa nhận cái ‘bíp’. Ngay bây giờ hắn mà thừa nhận không biết còn xảy ra rắc rối gì nữa.

Bộ không thấy Hàn Lục đang rêu rao không phục trên mạng, đòi PK với hắn một lần nữa hay sao? Đấu nữa là chết thật đấy.

Chỉ vì muốn giữ thể diện cho mọi người, chứng minh võ thuật nước mình tinh diệu, nếu xảy ra chuyện gì hắn phải khóc với ai đây?

Nhiều nhân vật ẩn cư còn không nhảy ra, hắn nhào ra không phải bị tâm thần chứ là gì? Huống chi đã bị hắn K.O, còn so sánh cái gì nữa?

Phóng viên: "Xin hỏi Lâm đại sư, mọi người đều nói anh là đại sư xem bói, có phải họ cũng không biết võ thuật của anh rất lợi hại đúng không?"

Lâm Phàm chỉ chỉ vào cửa tiệm: "Ngoại trừ biết xem bói, tôi còn chủ một tiệm bánh kếp đấy."

Phóng viên: "Vậy có phải Lâm đại sư đã thừa nhận mình là người bí ẩn đã K.O Hàn Lục không?"

Lâm Phàm biết muốn tránh cũng không thoát đành gật đầu: "Đúng, là tôi."

Âm thanh xì xào vang lên.

Các phóng viên hưng phấn, cuối cùng đã tìm được một cái tít hấp dẫn.

Phóng viên: "Xin hỏi anh có đánh giá gì đối với Hàn Lục? Hàn Lục công khai phát biểu tình trạng ngày đó của anh ta không ổn định, hiện tại tuyên chiến muốn đấu lại một trận công bằng với anh."

…

Chương 157: Là do Lâm đại sư khinh thường mà thôi

Trong lòng Lâm Phàm rủa thầm, đấu con khỉ khô quẹt, ai ở không mà đấu: "Tôi khá bận và không thích đánh nhau, bình thường chỉ xem vài quẻ, bán vài cái bánh kếp, tu thân dưỡng tính. Làm những chuyện đánh đấm như vậy dễ bị thương lắm."

Dường như phóng viên đã nắm được trọng tâm: "Anh nói bạo lực tức là đang ám chỉ Hàn Lục MMA là người bạo lực phải không?"

Nghe xong Lâm Phàm phát cáu, hắn đã nói thế bao giờ. Dù cô là phóng viên nhưng cũng không nên nhét chữ vào họng hắn thế chứ.

“Này người đẹp. Chúng ta đừng chơi trò cắt chữ lấy nghĩa nhé! Tôi không hề nói đó là bạo lực.” Lâm Phàm nói.

Những khách hàng trung thành mua bánh kếp đã vội đến cuồng chân.

“Mấy người phóng viên này, mau mau hỏi cho xong đi, Lâm đại sư không rảnh quanh co với mấy người đâu.”

“Đúng đó, Lâm đại sư không muốn giải thích thôi. Anh ấy không muốn đánh, biết tại sao không muốn đánh không? Hàn Lục là bại tướng dưới tay Lâm Phàm đã từng bị K.O, đánh làm cái quái gì?”

“Lâm đại sư nói thẳng với họ cho rồi, ai mà có hứng thú đánh bại tướng của mình nữa chứ.”

Đệch!

Đúng là đồng đội heo mà!

Hắn nể rồi, những người này đúng là biết gây sự, đây không phải tạo thêm nội dung cho phóng viên thêm mắm dặm muối à?

Quả nhiên có phóng viên nắm được vấn đề.

“Cho hỏi, anh hiểu rõ Lâm đại sư à?”

“Tất nhiên, tôi là khách hàng trung thành của Lâm đại sư, tôi làm gì mà không hiểu rõ Lâm đại sư chứ?”

Phóng viên: “Vậy theo anh vì sao Lâm đại sư không muốn tái đấu với Hàn Lục?”

Người qua đường: “Không phải tôi đã nói rồi sao? Lâm đại sư khinh thường đó! Anh có biết một phút Lâm đại sư kiếm được bao nhiêu tiền không? Giao đấu với Hàn Lục có lợi ích gì đâu? Huống chi là người mình từng đánh bại, bây giờ đánh nữa khác nào khi dễ người ta.”

“Chuẩn bài! Lâm đại sư đúng là siêu việt, tôi còn không biết Hàn Lục là ai nữa đây.”

“Lâm đại sư mau bán bánh kếp đi, chúng tôi chờ nãy giờ rồi.”

“Đúng rồi, đúng rồi, mấy người phóng viên này làm ơn nhường đường giùm đi.”

…

Hắn không muốn nói nhảm với những phóng viên này nữa, bước thẳng đến trước gian hàng.

Lâm Phàm nói: “Hôm nay không bóc số, ai cũng có phần.”

Cả đám cư dân nghe xong, vô cùng hào hứng.

“Lâm đại sư, anh thật là tốt bụng.”

“May ghê! Tôi yêu ông chủ nhỏ mất thôi.”

“Mấy tay phóng viên này đi mau đi, đừng quấy rầy chỗ chúng tôi mua bánh kếp, nếu không chúng tôi liều mạng với mấy người à.”

Thấy phóng viên còn muốn bám dính lấy Lâm Phàm, nguyên một đám cư dân không thể nhịn nữa.

Hiếm có khi hôm nay không bóc số, đám phóng viên này còn muốn phá hoại, rõ là muốn gây thù chuốc oán mà.

Những phóng viên sững sờ nhìn thái độ của người dân.

Đây là cái quái gì thế?

Đây lần đầu họ gặp tình cảnh này đấy!

Một tiếng sau.

Các phỏng viên như ngu người luôn rồi, bán bánh kếp mà đắt thế này hử? Bọn họ đang muốn chờ bán xong bánh kếp lại phỏng vấn tiếp.

Nhưng không thể ngờ cái hàng dài trước tiệm không những không ngắn đi mà ngày càng dài thêm.

Định xếp đến bao giờ?

Đừng nói phóng viên, ngay cả bản thân Lâm Phàm cũng khiếp đảm.

Cái lão Thần Côn này chuẩn bị bao nhiêu nguyên liệu mà bán mãi không hết thế này? Nhìn cái hàng dài dằng dặc kia muốn trầm cảm quá.

Sợ quá, sợ quá, phải trốn thôi.

Vốn dĩ cả đám còn đang xếp hàng đợi, nào ngờ một lát sau Lâm đại sư và đám người ở giữa bỗng bốc hơi đi mất, không hề quay lại.

“Lâm đại sư chết bầm trốn mất rồi.” Một người dân không được ăn bánh kếp, đau lòng.

Giờ phút này, ánh mắt những người dân không mua được bánh kếp nhìn chằm chằm phóng viên, cho rằng những người này chính là nguyên nhân đã dọa Lâm Phàm bỏ chạy.

Căm tức!

Oán hận!

Các phóng viên thấy ánh mắt này của mấy người dân, nuốt nước bọt, đầy lo lắng. Chống cự với ai cũng được nhưng không thể chống lại quần chúng nhân dân, dám chống lại quần chúng tức là tự mình rước lấy khổ.

Rầu rĩ cúp đuôi chạy.

Điền Thần Côn trố mắt nhìn cảnh tượng ấy, ủa alo? Sau lại ném cái mớ bòng bong này cho mình hả?

“Gọi điện thoại cho ông chủ nhỏ đi.”

“Ông là nhân viên của cậu ta, mau chóng hối cậu ta về mau, phóng viên đi rồi cũng nên bán bánh kếp tiếp đi chứ.”

Thần Côn bị cả đám người bao vây, kêu la thất thanh.

“Mấy người đừng lấy điện thoại của tôi, để tôi gọi không được sao.”

“Tắt máy! Ông chủ tắt máy rồi. Tôi không gọi được, tôi nói thật mà, ai da, các người đừng có cướp điện thoại OPPO yêu dấu của tôi, mấy ngàn lận đó.”

Quần chúng gọi điện thoại.

“Tắt máy! Đúng là tắt máy thật!”

“Ông chủ nhỏ chạy thật rồi, đáng ghét!”

“Hu hu… Còn tưởng hôm nay may mắn nữa chứ, nào ngờ công cốc rồi.”

Những chủ cửa hàng quanh đó bàn tán theo, gương mặt đầy vẻ hâm mộ. Không ngờ Lâm đại sư được chào đón chẳng khác nào động vật quý hiếm.

Nhưng họ không biết rằng Lâm đại sư mà họ hâm mộ đang buồn nẫu cả ruột.

Trên đường.

Lâm Phàm lái xe dạo một vòng không có mục tiêu, chắc chắn không thể về cửa hàng được, về là bị túm lấy ngay. Chả biết bây giờ bọn phóng viên đang làm gì nhỉ, nhưng chắc sẽ không dễ dàng bỏ đi vậy đâu.

Chương 158: Ghé thăm công ty Vương Minh Dương

(Cầu phiếu đạo hữu ơi!!!)

Chương 158: Ghé thăm công ty Vương Minh Dương

Trong lòng thở dài, cảm thấy có chút chán ghét. Nếu hắn sớm biết sẽ có việc hôm nay thì hắn sẽ không ra tay, mắc gì chọc thêm phiền phức cho mình chứ.

Vì sao không muốn tái đấu với Hàn Lục hả? Nguyên nhân còn phải nghĩ sao?

Người ta muốn đánh thì mình đánh, vậy mình là cái gì?

Lỡ lần sau xuất hiện con mèo con chó nào đó cũng vậy thì mình thế nào?

Công ty Vương Minh Dương.

“Con mẹ Anh Kim này điên à?” Vương Minh Dương thật sự nổi giận, mình nghĩ nâng đỡ một nghệ sĩ chả có gì là khó, một người giàu có giá trị bản thân trăm ức như mình đối xử công bằng với thím mà thím dám chơi trò mèo với tôi?

Còn dám chơi hết lần này đến lần khác.

“Vương tổng bớt giận, chuyện này để tôi bàn bạc lại.”

“Còn bàn cái con khỉ, con mẹ này chả thèm quan tâm tôi là ai, bàn cái huần hòe gì mà bàn.” Vương Minh Dương cảm thấy bất lực, không muốn nói gì nữa. Anh Kim là Thiên hậu, mối quan hệ lại rộng. Dù không thèm quan tâm đến người giàu có giá trị trăm ức thì anh ấy vẫn không thể làm gì được bà ta.

Người ta không giàu bằng anh nhưng làm mưa làm gió trong ngành giải trí đã lâu, quen biết nhiều người có quyền có thế, anh ta không cách nào làm gì được.

“Con mẹ điên này giở trò mèo, chơi không công bằng. Nếu biết trước tôi đã tài trợ cho ‘Giọng ca Triển vọng’ đuổi con mẹ này đi cho rồi.” Vương Minh Dương tức không có chỗ xả giận, dù tài sản trăm ức nhưng vẫn còn rất trẻ, khi nổi điên là chửi bậy không ngớt miệng.

Đùng đùng, có người gõ cửa.

“Vương tổng, ở dưới có người tự xưng là Lâm Phàm đến gặp ngài.”

Vương Minh Dương đang nổi nóng thì lập tức vui vẻ: “Mau dắt người lên đây.”

“Dạ.”

Lâm Phàm rất nhanh lên tới.

“Đến gặp anh còn phải hẹn trước nữa à?” Vừa bước vào, Lâm Phàm cười nói.

Lâm Phàm không có đích đến, chợt nghĩ dù sao chưa từng đến chỗ Vương Minh Dương, hắn nên đi tham quan một vòng để tăng kiến thức cũng tốt.

“Người của tôi không biết anh, sau này họ sẽ quen thôi.”

Vương Minh Dương vừa cười vừa nói, sau đó dặn dò nhân viên: “Nhớ kỹ, đây là người anh em của tôi. Sau này có đến công ty thì phải chiêu đãi anh ấy cho đàng hoàng.”

“Đã rõ, Vương tổng.” Nhân viên gật đầu, sau đó rời đi.

Vương Minh Dương cười vỗ bả vai Lâm Phàm: “Hôm nay sao rảnh đến tìm tôi đây?”

“Thôi! Đừng hỏi nữa, phiền chết đi được.” Lâm Phàm không khách sáo, ngồi vào chỗ Vương Minh Dương, nhớ đến thì não

lại muốn nổ tung.

Trợ lý Tiểu Trần của Vương Minh Dương ngạc nhiên nhìn Lâm Phàm, nhưng anh ta rất rõ mối quan hệ giữa người này và Vương tổng không tầm thường, nhất định phải ghi nhớ trong lòng.

“Tối qua tôi có đi xem cuộc thi, thật sự bất công. Cái bà Anh Kim đó, haizz! Mẹ nó, tôi hận không thể tát vào mặt bả hai phát cho rồi.” Vương Minh Dương than thở.

Lâm Phàm cười cười: “Chuyện lớn gì mà để nhà giàu trăm ức phải buồn bã vậy?”

Vương Minh Dương đáp: “Không lo sao được, ở đâu nhảy ra con mẹ Anh Kim. Bốn giám khảo chỉ có mắt của bà ta bị mù, ai không biết Vương Vũ Thần là thân thích của bà ta chứ.”

Tiểu Trần nói: “Vương tổng, Dương Thần lão sư đến.”

Vương Minh Dương gật đầu: “Để ông ấy vào đi, không biết sao rồi.”

Một người đàn ông năm mươi tuổi mau chóng đi vào: “Vương tổng.”

Vương Minh Dương khách sáo hỏi: “Thế nào rồi Dương lão sư?”

Dương Thần là một nhà sáng tác nhạc nổi tiếng trong nước, đã viết rất nhiều ca khúc người người mê say. Vương Minh Dương mời đại thần này ra tay, chính là định sản xuất một bản nhạc độc quyền.

Nhưng muốn tạo một bản hit trong thời gian quá ngắn như vậy, đúng là khó càng thêm khó.

Lâm Phàm tò mò hỏi: “Chuẩn bị sáng tác riêng một bản nhạc à?”

Vương Minh Dương nói: “Không hẳn, đối phương có bài hát sáng tác riêng, tôi cũng không thể đứng nhìn được. Đợi cuộc tranh tài ngày mốt, nếu Vương Vũ Thần lại có thêm một bài hát mới hoàn hảo nữa thì Ngô Hoán Nguyệt sẽ nguy hiểm. Tôi bảo này, sao cậu không lo lắng chút nào vậy hả, dù sao cũng là việc của anh mà.”

Lâm Phàm khoát tay: "Đừng nói nữa, ai mà nghe câu nói này của anh chắc hiểu lầm chết đấy."

Vương Minh Dương đáp: "Cậu ngồi xuống đi, tôi phải thảo luận với Dương lão sư một lát."

Được, hắn thoải mái dòm ngó xung quanh. Cái ghế làm việc này không tệ, nhìn là biết giá không rẻ. Văn phòng kẻ có tiền thật thoải mái, không khí trong lành, cảnh quan thoáng đãng, nghe đến cuộc thảo luận đi vào ngõ cụt, Lâm Phàm cười cười sau đó lấy giấy bút ra nguệch ngoạc vẽ tranh.

Vương Minh Dương nói: "Dương lão sư, ông là chuyên gia lĩnh vực này đấy."

Dương lão sư: "Vương tổng, không phải muốn là được đâu, một ca khúc kinh điển cần phải có linh cảm. Bản nhạc riêng của Vương Vũ Thần do một người chuyên nghiệp sáng tác, dư sức phát hành thành album. Rõ ràng là đã chuẩn bị từ trước."

"Vậy làm sao bây giờ, chả lẽ chúng ta phải chịu thua. Nếu vào top 3 tôi cũng không nói làm gì, bây giờ cả top 12 cũng không vào được thì phải làm sao?" Trong lòng Vương Minh Dương rất khó chịu, vào được top 3 thì đạt quán quân hay không cũng chẳng sao, nhưng bây giờ quan trọng là mắc kẹt ở vòng 24 lên 12.

Chương 159: Anh em tôi nghề chính là xem bói, nghề phụ là bán bánh kếp

"Thật ra nếu Vương tổng muốn lăng xê thì không nhất thiết phải thi đấu, có thể đầu tư vào lĩnh vực điện ảnh cũng không tệ." Dương lão sư hết cách, thời gian còn quá ít. Nếu sáng tác đại một bài hát nào đó có thể sẽ phản tác dụng, nhất định phải kết hợp với chất giọng của Ngô Hoán Nguyệt mới có hiệu quả.

Vương Minh Dương xua tay: "Chuyện này không được, đại sư đã tính qua, lăng xê trong lĩnh vực điện ảnh sẽ không thành công, bắt buộc phải theo con đường ca hát sau đó mới gia nhập điện ảnh."

Dương lão sư thở dài: "Vậy tôi không còn cách nào khác, bây giờ quá gấp, chưa kể đây chỉ là soạn nhạc, còn phải chế tác,

tập dượt. Tất cả đều cần có thời gian. Cho dù mời người chế tác âm nhạc nổi tiếng cả nước cũng không thể làm được."

"Ông nghĩ xem còn cách nào khác không? Sau này ông sẽ là người chế tác âm nhạc cho cô ấy đó…" Vương Minh Dương gấp gáp nói. Tuy rằng lăng xê một người thành công hay thất bại cũng không gây nên tổn thất quá nhiều với anh ta nhưng Vương Minh Dương có tinh thần không chịu thua và không khoan nhượng rất cao, càng bất công càng muốn làm, làm cho đến thắng thì thôi.

Mặt Dương lão sư hơi bối rối, chuyện này không phải khó bình thường nữa rồi.

Lâm Phàm vẫn ngồi im lặng, buông cây bút ra rồi duỗi thẳng lưng, lười biếng mỉm cười: "Có mỗi chuyện nhỏ thế thôi mà suy nghĩ mãi, nếu sinh bệnh thì mất nhiều hơn được đó nha!"

"Sao tôi không gấp được chứ?" Vương Minh Dương nói.

Lâm Phàm đưa hai tờ giấy trên tay: "Phiền Dương lão sư xem thử giúp tôi?"

Dương lão sư nghi hoặc nhưng vẫn bước đến cầm lấy hai tờ giấy.

"Cái gì thế?" Vương Minh Dương hỏi.

Lâm Phàm cười nói: "Anh trai, không phải anh đang rầu rĩ vì chuyện này sao?"

Vương Minh Dương ngạc nhiên: "Chú em còn có thể sáng tác bài hát hả?"

Lâm Phàm nhìn bầu trời bên ngoài: "Tự nhiên có cảm hứng nên viết chơi thôi. Dương lão sư đang xem thử đó, anh nghĩ ổn không?"

Vương Minh Dương phát hiện sắc mặt Dương lão sư dần dần thay đổi, trong lòng lo lắng.

"Chẳng lẽ có thể thực hiện được sao?"

Lâm Phàm không hiểu về âm nhạc nhưng sản phẩm từ Bách Khoa Toàn Thư làm sao có thể kém được.

Một ca khúc trị giá 5 điểm Bách Khoa, hơi bị quý giá.

Trái tim hắn cũng rỉ máu!

Thế này thì không thể không tìm cách bổ sung vào rồi.

Âm sắc uyển chuyển kỳ ảo!

Khó có thể viết nổi bài hit!

Không đủ thời gian!

Tất cả những điều này không phải là vấn đề, chỉ cần có điểm Bách Khoa, chuyện gì cũng có thể giải quyết.

Tên bài hát: Thiên Không

Phong cách âm nhạc: Quốc ngữ lưu hình.

Ca sĩ chính: Vương Phỉ

Viết lời: Hoàng Quế Lan

Phổ nhạc: Dương Minh Hoàng

Soạn nhạc: Đồ Dĩnh

Giải thưởng: Bài hát nằm trong album 'Thiên Không' bán chạy nhất của ca sĩ chính.

Hắn không hề quen biết bất kỳ cái tên nào do Bách Khoa Toàn Thư giới thiệu, cũng chưa từng nghe nói qua. Đến nỗi những kỹ thuật biểu diễn, phân tích cảm xúc tác phẩm hắn đều đọc không hiểu, dù sao chỉ cần ghi lại nội dung trên Bách Khoa Toàn Thư là đủ.

Những chuyện sau đó cứ giao người chuyên nghiệp thực hiện thôi.

Cả phòng im phăng phắc.

Thái độ Dương lão sư thay đổi xoành xoạch, hai tay nắm chặt tờ giấy giống như đã nhặt được của báu. Không hổ danh là người chuyên nghiệp, chỉ cần căn cứ nội dung trên giấy Dương lão sư đã có thể chậm rãi ngân nga, dường như đang chìm đắm vào trong đó.

Hiện giờ Vương Minh Dương hơi vội vàng, anh ấy không phải người trong ngành nhưng nghe âm sắc do Dương lão sư hừ hà vang lên cũng cảm thấy không tệ, nghe rất bắt tai.

"Hay!" Dương lão sư nể sợ, kinh ngạc nhìn Lâm Phàm.

Bài hát này không hề tầm thường, rất hay.

“Vương tổng, anh có một tài năng đỉnh như vậy thì còn rầu rĩ gì nữa.” Dương lão sư nói.

Vương Minh Dương choáng váng: “Cậu ta tài năng? Bài hát này rất hay sao?”

Dương lão sư gật đầu đáp: “Ghi chú về lời, nhạc, cách hát đều có đủ. Tôi đã hoạt động nhiều năm trong lĩnh vực âm nhạc, nhưng quả thật chưa bao giờ gặp một ca khúc ghi chú cặn kẽ như vậy. Bài hát này rất hợp với âm sắc của Ngô Hoán Nguyệt, hoàn toàn là sáng tác riêng cho cô ấy.”

Vương Minh Dương giật cả mình nói: “Tôi nói này, khi nào thì cậu biết sáng tác bài hát vậy người anh em?”

“Tôi có biết gì đâu? Khi nãy rảnh rỗi sinh nông nổi, viết bậy viết bừa thấy ổn là được rồi.” Lâm Phàm nói.

Dương lão sư là người chế tác âm nhạc có tiếng trong nước, bây giờ vẻ mặt đang ngờ vực nhìn Lâm Phàm.

“Trình độ này không dưới tôi đâu. Tôi còn chưa được biết quý danh của anh. Sao tôi có thể không biết một người có trình độ cỡ này trong giới âm nhạc được chứ?” Dương lão sư băn khoăn nói.

Lâm Phàm mỉm cười: “Tôi không làm âm nhạc, nghề chính của tôi là xem bói, nghề phụ là bán bánh kếp.”

Dương lão sư kinh ngạc nói: “Không thể tin được.”

Vương Minh Dương tự hào khoe: “Đây là người anh em của tôi, nghề chính đúng là xem bói, nghề phụ cũng chính là bán bánh kếp.”

Dương lão sư ngẩn người, suy nghĩ cả nửa ngày lại là một người ngoài ngành, nhưng người ngoài ngành này không hề tầm thường chút nào.

Chương 160: Mời anh diễn tiếp xem nào

Lâm Phàm cười nói: “Tôi thấy mọi người vẫn nên mau chóng bắt tay vào làm, giúp Ngô Hoán Nguyệt tập dược, có lẽ sẽ kịp thời gian.”

“Đúng, đúng! Tiểu Trần mau gọi điện thoại kêu tất cả bọn họ đến đây, bắt đầu tập dượt bài này.” Vương Minh Dương vội nói.

Trợ lý Tiểu Trần: “Vâng, Vương tổng.”

Vương Minh Dương bất chợt vỗ vai Lâm Phàm: “Nhìn không ra cậu còn biết sáng tác bài hát nữa cơ đấy.”

“Viết nhăng viết cuội ấy mà, ca khúc này tôi cũng không phải đưa cho anh nhé!” Lâm Phàm thờ ơ nói.

Vương Minh Dương cười ẩn ý đáp: “Biết rồi, đưa cho người yêu bé nhỏ của anh chứ gì.”

“Biến, biến! Tôi đi đây, chuyện rắc rối của anh hết rồi nhưng chuyện rắc rối của tôi còn một đống đây này.” Lâm Phàm phất phất tay, không tiếp tục ở lại chờ đợi, bước ra khỏi cửa.

“Đừng mà, nếu cậu đi lỡ có việc thì lại phải quay lại nữa đấy.” Vương Minh Dương nói với theo.

Lâm Phàm không ngoảnh lại: “Có Dương lão sư ở đây thì có gì phải lo. Tôi còn có việc, lần sau gặp.”

Vương Minh Dương lắc đầu: “Không ngờ người anh em mình tài năng xuất chúng như vậy. Nếu có hứng thú, Dương lão sư có thể tìm cậu ta xem bói thử, rất chính xác đó.”

Dương lão sư khách sáo cười nói: “Cám ơn ý tốt của Vương tổng, tôi không tin những thứ này đâu.”

“Thật đáng tiếc!” Vương Minh Dương không kèo nài, anh em mình là người có bản lãnh thực sự, ông không tin thì ông thiệt thòi thôi.

…

Trên xe.

Tạm thời bây giờ chắc chắn không thể trở về cửa hàng, dù những phóng viên kia đi rồi thì những dân chúng mua bánh kếp cũng sẽ không buông ta cho mình.

Khởi động lại điện thoại!

Có rất nhiều cuộc gọi không nhận, Điền Thần Côn khủng bố hắn đến hai mươi cuộc điện thoại, đúng là kinh khủng.

Mở Weibo.

Sự kiện ‘Giọng Ca Triển Vọng’ tối hôm qua vẫn còn đang được bàn luận sôi nổi.

Tề Minh lão sư leo lên hot search Weibo.

Anh Kim leo lên hot search Weibo.

Vương Vũ Thần leo lên hot search Weibo.

Ngô Hoán Nguyệt leo lên hot search Weibo.

Cả đám nhao nhao lên hot search như ong vỡ tổ, giúp đẩy việc của Hàn Lục xuống dưới. Chuyện này khiến hắn rất sung sướng, cảm giác không tệ.

Nhấn vào Weibo của Anh Kim và Vương Vũ Thần, Anh Kim không uổng công là lão làng, phát biểu trên Weibo hoàn toàn kín kẽ, giống như đang làm việc dựa trên tiêu chí công bằng, không bỏ rơi bất kỳ thí sinh có tiềm năng nào.

Tuy nhiên Vương Vũ Thần thi hơi có chút hống hách, dù trên mặt chữ không nói gì sai nhưng vẫn ngụ ý ám chỉ Ngô Hoán Nguyệt bất tài.

Lâm Phàm không quen nhìn thấy chuyện kiểu này.

Người trẻ tuổi không thể phách lối như vậy được.

Nói gì đi nữa Lâm Phàm cũng không phải dạng người tranh cãi tay đôi với người khác, tất cả đều phải dựa trên nền tảng tu thân dưỡng tính, giữ một trái tim bình lặng đối diện với bất công của thế gian.

Mở ra danh sách bạn bè trên Weibo.

Thu Đao Chặt Cá!

Đối với người bình thường, dường như bốn chữ lớn này rất bình thường. Nhưng ai biết gã đều hiểu rõ đây là một nhân vật không đơn giản, chọc phải gã thì bạn sẽ không có thời gian an lành.

Lâm Phàm: “Vương Vũ Thần hát rất hay.”

10 giây sau.

Lâm Phàm: “Nhắn nhầm, chuyện này không liên quan đến anh.”

Kể từ sau khi xuất viện, Thu Đao Chặt Cá toàn tâm toàn ý tập trung vào công việc, trừ lúc phải làm việc ra gã luôn chăm chăm vào việc trấn áp Weibo của tên Thần Côn này xuống dưới.

Dưới lầu.

Dưới ánh mắt sợ hãi của ông chủ, Thu Đao Chặt Cá ăn ba tô mì sợi Lan Châu, lượng cơm ăn thật kinh khủng, ăn như quỷ chết đói đầu thai kèm với tướng người mập mạp kia có thể hù dọa tất cả mọi người.

Khi Thu Đao Chặt Cá thấy tin nhắn riêng từ Weibo, gương mặt lạnh lùng bỗng cười phá lên như điên, trong mắt tỏa ra sát ý vô tận.

Thu Đao Chặt Cá: "Ha ha, đúng là hát không dở."

Lâm Phàm thấy tin nhắn đáp lời, lặng lẽ tắt màn hình điện thoại.

10 phút sau, Thu Đao Chặt Cá nhắn đến một tin.

Thu Đao Chặt Cá: "Lên Weibo xem thử đi, Weibo của cô ta đã bị anh trấn áp triệt để rồi kìa, chú có giận không? Có phải chú rất tức giận không hả? Trơ mắt nhìn cô em gái mình yêu mến bị anh Thu Đao Chặt Cá đạp bẹp dưới chân, có phải trong lòng chú nổi lửa giận bừng bừng không nè? Hôm nay Thu Đao Chặt Cá anh đây tuyên bố một câu ở chỗ này, nếu không chịu thua thì phải chết."

Lâm Phàm đọc đi đọc lại tin nhắn Weibo này mấy lần, vấn đề này hơi nghiêm trọng, sau đó trả lời.

Lâm Phàm: "Tôi sợ quá, sợ lắm cơ! (Biểu tượng khóc ròng.)"

Ting!

Thu Đao Chặt Cá: "Sợ! Đã muộn! Trò hay còn đó! Những chuyện mày đã làm với tao, Thu Đao Chặt Cá tao sẽ trả lại mày gấp trăm ngàn lần, Vương Vũ Thần chính là kẻ thế thân cho mày."

Bây giờ Lâm Phàm lướt nhìn Weibo Vương Vũ Thần, úi giời ơi, vô cùng thê thảm, không dám xem tiếp.

Sức chiến đấu của Thu Đao Chặt Cá không hề tầm thường, không phải người bình thường có thể làm được.

Nhưng mà có đôi khi tình nguyện viên miễn phí này không tệ, không uổng công mình từng cứu gã một mạng.

Thu Đao Chặt Cá!

Mời anh diễn tiếp xem nào!

Chương 161: Chẳng trách không có bạn gái, đồ cẩu độc thân

Weibo của Vương Vũ Thần.

Thu Đao Chặt Cá đã hoàn toàn đánh chiếm weibo này rồi, tất cả những bình luận trên trang đều là do Thu Đao Chặt Cá dùng acc clone đẩy đi.

Chiến Thần Combat không phải là kiểu có tiếng mà không có miếng, một khi hắn đã ra tay thì thật khó mà tưởng tượng.

“Vẻ ngoài không tồi, giọng nói cũng không tồi, chỉ tiếc là… Người thích cô lại không phải là người phù hợp.” Thu Đao Chặt Cá sẽ không nương tay, mặc dù hắn nói chuyện có chút áy náy, nhưng trong chớp mắt thì trong đầu chỉ toàn hiện lên những chuyện bị cái tên Thần Côn kia hãm hại.

“Cô bất hạnh thì kệ cô, nếu như đã bước trên con đường này thì phải chịu đựng được lửa giận của Thu Đao Chặt Cá tôi đây.”

Trấn áp!

Trấn áp tuyệt đối!

Tất cả thủy quân bắt đầu được huy động tìm kiếm.

Hắn muốn đánh một trận lớn, thân là người dẫn đầu thủy quân, tự thân dùng toàn bộ thực lực của mình thì thật không ai dám nghĩ đến.

Trong một phòng thu âm.

Vương Vũ Thần đang luyện tập bài hát mới, Anh Kim ngồi ở một bên nhận xét.

“Vũ Thần, quãng ba phải hát luyến láy một chút, giống như này này…” Mặc dù con người Anh Kim không tốt lành gì, nhưng thật sự là người có bản lĩnh, chỉ mới nghe một lần đã có thể phát hiện ra lỗi sai bên trong.

Vương Vũ Thần gật đầu, hát lại một lần nữa, đã tốt hơn rất nhiều so với vừa nãy.

Anh Kim là thiên hậu trong giới ca sĩ, thuận tay với là có ngay trong tay rất nhiều bài hát hay,bài hát Vương Vũ Thần thể hiện đều do người viết lời riêng của Anh Kim viết ra, người khác khó mà bì nổi.

“Cuộc thi ngày kia bằng mọi giá không thể thua được nữa, chỉ cần không thất bại thì con sẽ được thăng cấp.” Anh Kim nói.

Lần này thì có hai mươi tư người, chỉ có mười hai người được chọn, cô ta không ngờ rằng Vương Vũ Thần sẽ hát sai sót như thế. Nhưng cũng chẳng sợ bị người khác nói là không công bằng, nên bà ta cứ cho kết quả hòa là được.

Lúc đó, bà ta cũng không dám chấm cho Vương Vũ Thần được thắng, không thì thật sự sẽ có chuyện.

“Vâng, con rõ rồi dì.” Vương Vũ Thần đáp.

“Gọi là lão sư.” Anh Kim nhắc nhở.

Vương Vũ Thần gật đầu: “Vâng, thưa lão sư.”

“Được rồi, nghỉ một lát đi.” Anh Kim nói.

Vương Vũ Thần nằm trên sô-pha, tranh thủ giờ nghỉ chơi điện thoại.

Đột nhiên cô ngạc nhiên bật dậy.

“Sao weibo của mình lại có nhiều người vào mắng chửi thế này?” Vương Vũ Thần ngây ngẩn cả ra.

Trước giờ tập luyện, cô đã tải lên một bài đăng mới, có rất nhiều người vào like. Thế nhưng chỉ mới tập luyện một chút thôi mà sao weibo đã bị người ta bôi đen thế này.

Anh Kim nhíu mày, nhìn một cái, rồi nói: “Có lẽ là đám thủy quân đấy.”

Bà ta là người lão luyện, là thủy quân hay không chỉ cần liếc mắt là biết, bình luận phía dưới cũng khiến cho Anh Kim kinh ngạc.

“Tôi đã nói mà, Anh Kim sao có thể bỏ qua một cách tốt như vậy chứ, ra là như vậy, mọi người mau xem đi.”

“Quả nhiên là đi cửa sau, thì ra là thân thích, Anh Kim có cần mặt mũi nữa không vậy.”

“Một kẻ thua cuộc, một người hoàn mỹ, sao có thể hòa nhau cơ chứ. Kết quả này nói cho chúng ta biết, bắt buộc phải có thân thích giúp đi cửa sau.”

“Hai người này tàn đời rồi.”

“Hát dở như vậy còn đòi thăng cấp, về nhà đê.”

“Lão yêu bà Anh Kim này, nhìn mà phát tởm.”

…

Thu Đao Chặt Cá lợi dụng sức mạnh của thủy quân trực tiếp xông trận, tìm ra được điểm chí mạng, thì ra họ là quan hệ thân thích. Đây đúng là tin tức lớn, hắn không thể chờ thêm mà lập tức tung tin này ra ngoài.

Cái cần ở đây là tốc độ.

Dám đấu với Thu Đao Chặt Cá tôi đây thì chuẩn bị lãnh hậu quả đi.

Vương Vũ Thần nhíu mày: “Sao họ lại có thể nói con như vậy chứ.”

Trong lòng Anh Kim tức giận, nhưng tố chất nghề nghiệp tu dưỡng lâu năm khiến cho bà ta bình tĩnh trở lại: “Đừng quan tâm, cứ luyện tập cho tốt đi, nếu ngày thi ra sân xuất sắc thì chuyện này sẽ coi như là đi vào dĩ vãng.”

Sao Vương Vũ Thần có được tâm thái như Anh Kim chứ, mặc dù gật đầu đấy nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái.

Thu Đao Chặt Cá cố thủ trong nhà, theo dõi Weibo của Vương Vũ Thần.

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt, đây mới chỉ là mở màn, còn chưa có thật sự bắt đầu đâu.

Ting!

Có tin nhắn tới.

Thu Đao Chặt Cá thấy tên người gửi tin nhắn thì không khỏi mỉm cười, hắn nhúc nhích thân hình mập mạp, nhích lại cái mông tròn núc ních choán hết chỗ ngồi. Thế nhưng nói đi cũng phải nói lại, cái mông của Thu Đao Chặt Cá thật sự là loại rất được đám đàn ông yêu thích, vừa đầy đặn lại vừa mềm mại.

Vô cùng bá đạo.

Mở tin nhắn ra xem.

Lâm Phàm: "Anh thật là quá đáng! Vậy mà ra tay với cả một cô gái, chẳng trách không có bạn gái, đồ chó độc thân."

Thu Đao Chặt Cá đọc xong tin nhắn tức thì nổi giận, đây chính là nỗi đau của hắn, từng bị người ta đá, từng bị một gã đực rựa giả gái lừa bịp. Điều này đã trở thành nỗi ám ảnh trong cuộc đời hắn, vậy mà bây giờ tên nhãi này còn dám khơi ra.

Đáng hận, thật sự quá đáng hận.

Chương 162: Còn muốn cho người ta con đường sống hay không

Thu Đao Chặt Cá: "Cút ngay cho tôi, Thu Đao Chặt Cá tôi quyết sẽ bôi đen Vương Vũ Thần này cho đến cùng, anh cứ mở to mắt mà nhìn đi."

Trên xe.

Lâm Phàm rất bất lực, vốn dĩ chuyện này chẳng liên quan gì tới mình. Vương Vũ Thần bị bôi đen, hoàn toàn là do Thu Đao Chặt Cá giở trò, chẳng dính dáng cái lông gì tới mình cả.

Tắt Weibo.

Lái xe rời đi.

…

Gần đây trên mạng rất náo nhiệt.

Đầu tiên là Tề Minh lão sư của chương trình "Giọng ca triển vọng" tức giận đập micro bỏ đi, sau đó là quan hệ thân thích bí mật giữa tuyển thủ Vương Vũ Thần với Anh Kim.

Hai chuyện này vốn đã rất hot rồi, nhưng tin tức mới của Hàn Lục còn nổ ra ngay sau đó.

Tiêu đề là.

"Danh tính người bí ẩn được tiết lộ, không muốn cạnh tranh công bằng với Hàn Lục, nói thẳng đối phương đã là bại tướng nên sẽ không xuất trận."

"Không ngờ nghề nghiệp của người bí ẩn lại là…"

Cư dân mạng phát hỏa khi nhìn thấy tiêu đề.

Chuyện này, chuyện này rốt cuộc là sao.

"Trâu bò, ngàn tính vạn tính, không ngờ người bí ẩn lại trẻ tuổi như vậy."

"Giỏi thật, rốt cuộc tên nhóc này là ai thế, bán cái bánh kếp mà không ngờ có nhiều người xếp hàng như vậy."

"Chúng ta vẫn là nên thảo luận về việc tại sao người bí ẩn lại không ứng chiến đi."

"Lầu trên có ngu không vậy, không thấy người ta bán cái bánh kếp mà còn cháy hàng sao, đánh nhau thì có ích gì?"

"Vãi, lần đầu tiên thấy người ăn bánh kếp lại có biểu cảm như vậy đấy, thật sự ngon đến thế sao?'

"Mời mọi người quay trở lại vấn đề chính, vấn đề chúng ta cần nói đến ở đây là võ thuật Trung Quốc có thật hay không, chứ không phải bánh kếp."

"Loại bánh kếp này không phải bình thường, các người nhìn kỹ mà xem, kiểu tạo hình kia không phải tay nghề bình thường có thể làm ra được đâu."

"Đám súc vật này, các người ngừng nói về bánh kếp đi."

"Vãi, clip này là ai quay vậy, tất cả đều biểu lộ cảm xúc quá khoa trương rồi ."

Tất cả cư dân mạng đều phát hiện, tiêu đề và bình luận rất khác nhau.

Thảo luận là về võ thuật Trung Quốc, nhưng bình luận lại là về bánh kếp.

Có phải là vào nhầm kênh rồi không?

Dưới Weibo Hàn Lục.

Trí tưởng tượng của đám dân mạng này bay quá xa.

“Hàn Lục, ngươi anh bị một đại sư bánh kếp hạ đo ván rồi, ngươi anh có điều gì muốn nói không?”

“Cao thủ tại nhân gian, thân phận thật sự của cao thủ thần bí vậy mà lại là đại sư bánh kếp.”

“Trâu bò, còn đánh giá cái gì nữa, ngay cả một tay bánh kếp còn không đánh lại thì còn đánh đấm cái rắm.”

Hàn Lục vẫn luôn ngóng chờ tin tức mới.

Nhưng khi thấy tin tức này thì Hàn Lục ngu người luôn rồi, trong lòng đồng thời bùng lên một ngọn lửa.

Đáng hận, thật sự quá đáng hận.

Bánh kếp?

Người bí ẩn?

Người bí ẩn bán bánh kếp?

Kẻ bại trận không đáng được để ý.

Những từ này dồn dập đột kích vào trong đầu Hàn Lục.

Giây phút này, Hàn Lục nổi bão rồi.

Mà Lâm Phàm khi thấy tin tức này cũng chết lặng.

Tôi nói những lời này khi nào, mấy đám chó săn này đúng là ngại lửa cháy chưa đủ lớn mà.

…

Hiệp hội Võ thuật.

“Được đó, tuổi trẻ tài cao.”

“Mầm non tốt như vậy sao có thể bán bánh kếp được, chắc chắn phải đưa cậu ta vào hiệp hội rồi.”

“Người trẻ tuổi này đúng là tràn đầy sức sống, lại còn rất khiêm tốn nữa.”

“Báo với bên Thượng Hải đi, bằng mọi giá phải mời được người đến.”

“Rõ, đã cử người đi rồi.”

…

Đoàn đội của Hàn Lục.

“Tên nhãi này cũng quá khoa trương rồi đấy.”

“Dám nói anh Hàn là bại tướng, cậu ta không biết hôm đó trạng thái của anh Hàn không được tốt sao.”

“Một tên bán bánh kếp có thể lợi hại tới đâu chứ?”

“Tôi thấy mấy tay phóng viên chỉ giỏi xuyên tạc thôi.”

“Vô liêm sỉ!”

“Đê tiện!”

…

Tất cả quần chúng.

“Trâu bò thật sự, người hạ nốc ao Hàn Lục lại là một người trẻ tuổi.”

“Chân nhân bất lộ tướng, thua cũng không có oan.”

“Nói thật thì quá bá đạo rồi.”

“Tay nghề bánh kếp này tôi nhìn cũng phát thèm.”

“Lầu trên, chúng ta có thể đừng nhắc đến bánh kếp không, cái cần nói đến hiện tại là tỉ võ.”

“Bánh kếp độc lạ, nhìn đã thấy ngon rồi.”

“Đậu xanh!”

…

Hôm sau!

Phố Vân Lí.

Lâm Phàm ngồi trong cửa hàng, chuyện ngày hôm qua đã khiến cho người dân thành phố chị phục rồi. Ôngng chủ nhỏ

nói chạy là chạy, một chút do dự cũng không, lập tức biến mất dạng.

Điền Thần Côn rất bất mãn với Lâm Phàm: "Hôm qua có đi cũng nên chào hỏi một tiếng đi chứ, cậu vừa đi thì tôi lập tức gặp xúi quẩy."

Lâm Phàm hớn hở đáp: "Thế nào, cảm giác được quần chúng vây quanh như minh tinh cũng không tệ ha."

Điền Thần Côn trợn trắng mắt: "Không tệ cái rắm, điện thoại OPPO của ta tôi suýt nữa thì bị người ta làm hỏng rồi."

Tính ngày thì cha con Ngô Thiên Hà cũng sắp đến rồi, nói không chừng bây giờ đã đến Thượng Hải rồi cũng nên.

Chỉ cần Ngô Thiên Hà đến thì những ngày tháng tươi đẹp cũng sắp đến rồi, không phải bận rộn nữa.

"Sao lại ầm ĩ thế?" Điền Thần Côn nghi hoặc, đi đến cửa rồi trông ra bên ngoài, tức thì kinh ngạc: "Không xong rồi, mấy tên nhãi kia lại tới nữa rồi."

Lâm Phàm tức muốn hộc máu, còn cho người ta đường sống không vậy.

Chương 163: Thách đấu Hàn Lục

(Mong các đạo hữu thưởng Kim phiếu)

Chương 163: Thách đấu Hàn Lục

Bên ngoài.

Một đám phóng viên kéo đến, lúc này có một người đàn ông đang bị vây kín xung quanh phỏng vấn.

"Lần này tôi đến là để đưa ra lời thách đấu." Hàn Lục khí thế nói.

Đám nhà báo vui sướng, tin tức trọng đại mà bọn họ đang mong đợi cuối cùng cũng đến.

Hàn Lục tự mình tìm đến cửa thách đấu, chỉ cần chờ xem đối phương có tiếp nhận hay không thôi.

Những ông chủ cửa tiệm xung quanh đều đứng ở cửa hóng hớt.

“Cửa hàng của Lâm đại sư hôm nay lại bắt đầu náo nhiệt rồi.”

“Náo nhiệt cái rắm, đây là có người đến gây sự.”

“Mọi người mau lại đây đi! Lâm đại sư là trụ cột của phố Vân Lí chúng ta, sao có thể cho phép kẻ nào dám làm càn như vậy được.”

“Đi, đi, tập hợp! Chúng ta đi ủng hộ cho Lâm đại sư nào.”

Các ông chủ cửa hàng hô hào tụ họp đông nghẹt.

Mặc dù Lâm Phàm chưa từng tiếp xúc với những ông chủ cửa hàng này, nhưng hắn lại rất được lòng những người này, chỉ vì nhờ có sự hiện diện của ‘Lâm đại sư’ mà việc làm ăn của họ phất hơn rất nhiều so với trước kia.

Điền Thần Côn sững người: “Rồi giờ sao?”

Lâm Phàm bất lực: “Sao trăng gì, xem xem tình hình thế nào đã.”

Dưới sự ủng hộ của đám phóng viên, Hàn Lục đi đến trước cửa, ánh mắt ác liệt quét qua một vòng, cuối cùng dừng trên người Lâm Phàm.

“Chính là cậu.” Hàn Lục không thể quên đi gương mặt của Lâm Phàm, tay cầm một lá thư thách đấu: “Tôi đến để thách đấu với cậu, quy tắc và thời gian cho cậu quyết định.”

“Thư thách đấu đó.” Điền Thần Côn lập tức vui sướng, bao nhiêu năm rồi mới được nghe thấy hai từ này.

Thời đại đã thay đổi, đánh nhau sẽ bị tống vào tù, vì vậy Điền Thần Côn cũng ít khi đi ẩu đả.

Đám phóng viên chụp ảnh nhoay nhoáy, khắc ghi giây phút lịch sử này.

Lâm Phàm thong dong nhấp một ngụm trà đáp: “Không nhận.”

Toàn trường ồn ào hẳn lên.

Đám phóng viên không ngờ kết quả lại như này.

Hàn Lục nhíu mày, từ sau khi bị tên nhãi này đánh bại, anh ta liền trở thành trò cười cho cộng đồng mạng. Nếu như không

lấy lại danh tiếng thì e là cả đời này anh ta không xóa được nỗi ô danh này mất.

“Cậu đang sợ sao, sợ tôi sẽ đánh bại cậu à?” Hàn Lục nói.

Lâm Phàm liếc Hàn Lục một cái, không thèm để tâm đáp: “Cho dù anh có đánh bại được tôi thì điều đó có nói lên được gì không?”

Hàn Lục nói: “Nói lên cậu chỉ biết ra vẻ ta đây, không có thực lực.”

Lâm Phàm nói: “Tôi xem bói, lẽ nào tôi cũng phải đi tìm một thầy xem bói khác, thách đấu với họ để chứng minh họ là kẻ lừa đảo sao?.”

“Đừng phí lời nữa, thư thách đấu ở đây, nếu cậu không nhận thì cậu phải thừa nhận trước các nhà báo rằng cậu là kẻ chỉ biết ra vẻ ta đây, không phải là đối thủ của tôi.” Hàn Lục nói.

Đám đông xung quanh cảm thấy bất bình.

“Sao cái người này lại phách lối như vậy chứ, anh đã là bại tướng dưới tay Lâm đại sư rồi, dựa vào cái gì Lâm đại sư phải nhận lời thách đấu.”

“Đúng vậy, lần đó anh đã bị đánh bại rồi, còn muốn thế nào nữa.”

“Hay là Lâm đại sư cứ tiếp nhận đi, đánh bại anh ta thêm lần nữa Để anh ta ngoan ngoãn cút đi, đừng có tiếp tục huênh hoang như vậy.”

“Đúng thế, đúng thế.”

Vẻ mặt Lâm Phàm bất lực, đừng có đào hố người khác như vậy có được không, thật là cảm thấy áp lực quá lớn.

Đúng lúc này, một chiếc xe dừng lại.

“Ai là Hàn Lục.” một giọng nói tức giận hô lên từ trên xe, một người đàn ông mặc đồ luyện võ đi xuống.

Đám nhà báo nhìn thấy người đàn ông này thì lập tức đi đến, ồ ạt đưa ra hàng loạt câu hỏi.

“Tôi là Lý Đạt Phi núi Tiểu Vũ, tôi đã hẹn cậu trên Weibo mấy lần rồi, cậu cũng không đồng ý. Bây giờ lại đi chọn kẻ yếu

nhớt này, hôm nay tôi đến là để đánh bại cậu, cho cậu biết thế nào là lợi hại.”

Một vài người dân không biết Lý Đạt Phi là ai, nhưng nhờ đám nhà báo thì đã biết được đáp án.

“Lý Đạt Phi núi Tiểu Vũ, một chiêu thiết đầu công, đập gạch như bánh. Người này có tuyệt kỹ là tay không đập đá, từng đạt giải thưởng, là người thật sự có công phu.”

“Tuyệt vời, lần này thì hay rồi, Lý Đạt Phi đấu với Hàn Lục, không ngờ diễn biến lại thế này.”

Hiển nhiên là sự xuất hiện của Lý Đạt Phi đã thu hút sự chú ý của cánh nhà báo.

Lâm Phàm tức thời vui sướng, không ngờ lại có cứu viện tới.

Hàn Lục nhìn Lý Đạt Phi, cười khinh thường: “Tôi không quen ông, tôi sẽ không đấu với ông, tôi muốn đấu với cậu ta.”

Lần này tới, Lý Đạt Phi mang theo rất nhiều đồ đệ với mục đích thị uy.

“Hàn Lục, anh đây là sợ sư phụ của chúng tôi sao.”

“Sư phụ tôi đã hẹn thách đấu với anh mấy lần trên Weibo rồi, nhưng anh đều không đáp lời vì sợ sư phụ tôi à.”

Lý Đạt Phi ngăn đám đệ tử đang khiêu khích lại: “Tôi sẽ không làm cậu bị thương, chúng ta sẽ đấu một cách công bằng. Nếu cậu thua thì sau này không được huênh hoang nữa, còn nếu tôi thua thì tôi sẽ phục, sau này cậu sai đâu tôi đánh đó.”

Hàn Lục vẫn không đồng ý ứng chiến.

Đám nhà báo xung quanh bắt đầu xầm xì bàn tán.

Chương 164: Báo cảnh sát

“Không lẽ Hàn Lục thật sự sợ Lý Đạt Phi sao?”

“Cái này khó nói lắm, Lý Đạt Phi đã từng lên truyền hình, lại còn đạt giải thưởng rồi, có công phu thật đấy.”

“Lẽ nào thật như lời Lý Đạt Phi nói, Hàn Lục tìm một kẻ yếu nhớt để thách đấu sao?”

“Tôi nghĩ có thể là như vậy đấy.”

“Hoặc có thể thật sự là Lý Đạt Phi đã hẹn vài lần trên Weibo, nhưng căn bản là Hàn Lục không thèm để ý, có lẽ là có bí mật nào đó không thể cho ai biết nên muốn mượn cơ hội này để làm lớn chuyện. Nếu lát nữa bị đánh bại thì không còn gì để hóng nữa rồi.”

Hàn Lục tuổi trẻ bốc đồng, sao có thể chịu đựng được loại hiềm nghi này, thế là anh ta nhìn về phía Lý Đạt Phi nói: “Được! Tôi đấu với ông ngay tại đây, dưới sự chứng kiến của cánh nhà báo.”

“Tốt lắm.” Lý Đạt Phi cởi áo ngoài ra, để lộ cơ bắp cuồn cuộn, mặc dù đã có chút lớn tuổi, nhưng không phải ai cũng có thể sở hữu được một thân hình như vậy.

Lâm Phàm và Điền Thần Côn nhìn nhau một cái.

Điền Thần Côn nói: “Lý Đạt Phi này có bản lĩnh đấy.”

Lâm Phàm ngạc nhiên: “Có bản lĩnh thật sao?”

Điền Thần Côn gật đầu: “Ừm.”

Người dân vây xung quanh kinh hô.

“Vãi, tuổi tác cũng không còn trẻ mấy, vậy mà có cả sáu múi.”

“Xem ra là thật sự có công phu rồi, rốt cuộc Lý Đạt Phi này là ai vậy.”

“Tôi tra ra được rồi, ông ta là một người rất lợi hại. Từ nhỏ đã luyện võ, tuyệt kỹ là tay không chặt đá.”

“Tôi cũng tra ra được rồi, đúng là không thể ngờ được.”

…

Lúc này, Lâm Phàm lấy điện thoại ra.

Điền Thần Côn hỏi: “Cậu làm gì vậy?”

“Báo cảnh sát chứ làm gì, giữa ban ngày ban mặt ẩu đả đánh nhau, thân là một công dân tốt thì phải báo cảnh sát.” Lâm Phàm đáp.

Điền Thần Côn thộn mặt ra.

“Dạ, đội trưởng Lưu, tôi muốn báo cáo. Ở phố Vân Lí có người đánh nhau, hiện trường đã bắt đầu mất kiểm soát rồi. Đúng, làm loạn an ninh trật tự, đã xảy ra thương thế.”

“Vâng, anh đến là thấy, còn có cả nhà báo nữa. Nếu bị truyền thông đưa tin thì thật không tốt.”

Sau khi cúp máy.

Lâm Phàm ngồi xuống ghế, chuẩn bị ăn dưa hóng hớt. Ở bên ngoài quan sát trận đấu này, trong lòng hắn cũng tự nhủ thầm.

Bộ coi tôi là kẻ hữu dũng vô mưu sao, ai đến thách đấu thì cũng tiếp à. Nơi này là Thượng Hải, thành phố phát triển ảnh hưởng đến cả quốc gia, ẩu đả bừa bãi sẽ tạo ra hậu quả rất tệ.

Làm người là phải biết khiêm tốn, phải biết tu thân dưỡng tính nha.

Điền Thần Côn nói: “Chúng ta có độc ác quá không.”

Không chỉ gọi báo cảnh sát, còn khểnh chân ngồi cắn hạt dưa hóng hớt, sao cứ cảm thấy thật vô sỉ thế nhở.

Lâm Phàm cười đáp: “Ông nghĩ như vậy là sai rồi, chúng ta đều là công dân tốt, thấy chuyện sai trái thì phản ứng đầu tiên là báo cảnh sát để bảo vệ anh ninh trật tự thành phố. Ông nói xem, đánh lộn ẩu đả như vậy sẽ ảnh hưởng đến trật tự trị an đó nha.”

Điền Thần Côn gật đầu: “Nghe cũng có lý.”

…

Trận đấu giữa Lý Đạt Phi và Hàn Lục thu hút rất nhiều người chú ý.

Thứ mà đám nhà báo muốn là tin tức mới, Lâm Phàm có nhận lời thách đấu hay không đã không còn quan trọng nữa rồi. Cho dù là bên nào thắng, bên nào thua, thì đối với nhà báo phóng viên bọn họ cũng đều có lợi.

Điền Thân Côn kinh hô một tiếng: “Đánh rồi, đánh rồi.”

Lúc này, hiện trường một mảnh kinh hô.

Lý Đạt Phi tung ra một cú đấm, thế tựa mãnh hổ xuất sơn. Nhưng cũng không thể xem thường Hàn Lục, chân lùi một

bước trực tiếp tránh thoát.

Hai người cứ vậy anh đấm tôi đá vô cùng quyết liệt.

Đám nhà báo liên tục chớp lấy hình ảnh tại hiện trường, người dân vây xung quanh cũng không ngừng kinh hô.

Đúng là quá hay.

Công phu của Lý Đạt Phi luyện có khí lực rất mạnh, chỉ có điều tốc độ lại không nhanh.

Điền Thần Côn gật đầu: "Không tệ, đúng là có bản lãnh."

Lâm Phàm hứng thú dạt dào xem: "Đúng là rất giỏi, ông xem Hàn Lục bị lãnh một cú đấm, sắc mắt bắt đổi thay đổi rồi."

"Lý Đạt Phi này luyện là ngạnh công, khí lực rất mạnh, nhưng Hàn Lục này danh tiếng cũng không phải giả, sức chịu đòn cũng rất khá." Điền Thần Côn nói.

Dân chúng xung quanh hứng thú xem, trận đấu này đúng là rất tuyệt vời.

Chỉ có điều những động tác võ thuật không quá ưu mỹ như trên phim điện ảnh, nói thật là đánh cũng loạn như đánh nhau ngoài chợ, anh đấm tôi đá, anh đến thì tôi lui.

"Sư phụ cố lên, đánh anh ta đi."

"Không được đá vào thân dưới."

"Sư phụ cố lên."

"Sư phụ cố lên."

Đồ đệ của Lý Đạt Phi hò reo tăng khí thế cho sư phụ.

Cánh nhà báo bận rộn chụp hình, quay phim, không ngừng chuyển đổi góc máy.

"Đừng tiếp cận quá gần, nếu không sẽ bị đánh nhầm đấy."

Mặc dù cánh nhà báo muốn bắt trọn từng khoảnh khắc, nhưng cũng không dám tiếp cận quá gần, một đấm kia mà rơi trên người thì ai mà trụ nổi.

Đổ máu rồi, cả hai bên đều đổ máu rồi.

Hai người đều bị dính một đấm, máu mũi đã chảy rồi.

Bắt đầu nóng máu rồi.

“Mẹ ơi, sao hai chú đó lại đánh nhau.” Một bé trai tay ôm trái bóng hiếu kỳ hỏi.

“Hai chú đó đang tỉ võ.” Người phụ nữ trẻ tuổi lập tức rút điện thoại ra, chuẩn bị ghi hình lại.

“Bên cạnh đừng có đẩy nữa.”

…

Chương 165: Cảnh sát tới

Người vây xem càng lúc càng đông, người phụ nữ trẻ tuổi bị xô đẩy, tình cờ đụng rơi trái bóng trong tay bé trai.

Trái bóng rơi xuống đất lăn đi.

“Bóng của con.” Bé trai làm rơi mất trái bóng, đôi chân nhỏ lập tức đuổi theo.

Trái bóng lăn về phía Lý Đạt Phi và Hàn Lục.

Đối với một đứa trẻ mà nói, sao có thể nhận thức được tình huống phía trước rất nguy hiểm.

“Ấy, bé con đừng chạy vào đó.” Người bên đường vây xung quanh tức thời kinh hô.

Người phụ nữ trẻ tuổi đang dùng điện thoại quay phim kia nhìn thấy đứa trẻ xông vào trong trận đấu, sắc mặt lập tức hoảng hốt kêu lên: “Quay lại mau!”

Mà lúc này, tốc độ ra đòn của Hàn Lục bắt đầu trở nên mãnh liệt. Lý Đạt Phi không ngừng lùi bước, không chú ý tới phía sau có một đứa trẻ.

Lâm Phàm và Điền Thần Côn ngồi ở cửa cách đó khá gần, thấy vậy lập tức sửng sốt, sắc mặt đại biến.

Điền Thần Côn còn chưa kịp ra tay, Lâm Phàm đã xông lên.

“Không!” Người phụ nữ trẻ tuổi thất thanh kêu lên, tựa như đã hình dung ra thảm kịch sắp xảy đến.

Mắt thấy Lý Đạt Phi sắp lùi xuống đụng vào đứa trẻ, đúng lúc này một bàn tay trực tiếp chộp lấy nó, bàn tay còn lại thì chống trên vai Lý Đạt Phi.

Mượn vai Lý Đạt Phi làm điểm tựa, trực tiếp lật người rồi vượt qua hai người bọn họ, đáp xuống phía sau Hàn Lục. Tiếp đó hắn tung một cước đá vào lưng Hàn Lục, Hàn Lục đứng không vững lập tức xông lên đè ngã Lý Đạt Phi.

“Vãi, trâu bò.”

“Động tác đó làm như thế nào vậy, đang quay phim điện ảnh à?”

“Động tác của Lâm đại sư ngầu quá đi.”

Điền Thần Côn thấy một màn này mà tim lỡ một nhịp, mắt trợn tròn ngây ngốc. Trong tình huống đó sao có thể kịp phản ứng như vậy, cho dù là ông cũng không thể làm được như thế.

Người phụ nữ trẻ tuổi lập tức xông đến, tạ ơn Lâm Phàm không ngớt, cảm kích rớt nước mắt. Chỉ tưởng tượng đến hậu quả thôi cũng không dám nghĩ đến nữa.

Đứa bé vừa bị Lâm Phàm kẹp ngang eo lộn một vòng, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên vì hưng phấn, dáng vẻ tựa như được chơi rất vui.

Lâm Phàm lắc đầu: “Sau này nếu muốn hóng chuyện thì cũng phải để ý đến con nhỏ đấy.”

“Cảm ơn, cảm ơn.” Người phụ nữ trẻ tuổi cảm tạ nói, sau đó ôm chặt lấy đứa trẻ.

Đám nhà báo xung quanh tròn mắt nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra sự hưng phấn khôn cùng.

“Vừa nãy có quay được không?”

“Quay được rồi, quá đặc sắc, động tác này quá ngầu lòi.”

“Vãi, Lâm đại sư cuối cùng cũng ra tay rồi.”

“Lần xuất thủ này không phải người thường có thể làm được đâu.”

Đám nhà báo hưng phấn, người dân xung quanh cũng trở nên hưng phấn.

Bọn họ tận mắt chứng kiến hết thảy một loạt động tác tựa nước chảy mây trôi, không nhắc đến chuyện khác chỉ cần đặt trong điện ảnh cũng là động tác tuyệt diệu nhất.

Clap clap clap!

Tiếng vỗ tay như sấm.

Bọn họ ban nãy còn lo ngại cho đứa trẻ, nếu như không có Lâm đại sư ra tay thì e là đứa trẻ này đã phải chịu tội rồi.

Bạn nói xem nếu bị cái thân thể lực lưỡng kia của Lý Đạt Phi đụng trúng thì sẽ xảy ra hậu quả gì?

Nếu bị đạp bẹp dưới chân thì chẳng còn gì để nói nữa rồi.

Đúng lúc này, một nhà báo chợt kinh ngạc thốt lên.

"Mau chụp lại!"

Tất cả những nhà báo còn lại đều nhìn theo, tức thời đều trở nên sững sờ.

Do một cú đạp vừa rồi của Lâm Phàm mà Hàn Lục trực tiếp ngã nhào lên người Lý Đạt Phi, môi của hai người chạm nhau rồi.

Tách!

Hình ảnh này đã được khắc ghi mãi mãi.

Hàn Lục ngã trên người Lý Đạt Phi, hai mắt trợn to hết cỡ, giống như nhìn thấy ma vậy, anh ta lập tức vùng dậy lau miệng.

Tin hot rồi.

Hai người Lý Đạt Phi và Hàn Lục đều sợ ngây người.

Không ngờ hai tên đàn ông cao to đen hôi lại gặp phải tình huống như thế này.

"Mày…" Hàn Lục giận dữ nhìn về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm cướp lời Hàn Lục: "Hai người có biết là ẩu đả đánh nhau ở nơi công cộng rất nguy hiểm hay không? Nếu vừa rồi hai người đụng bị thương đứa trẻ kia thì đã xảy ra chuyện lớn rồi."

Hàn Lục tức tới mức mặt đỏ phừng phừng, nhìn về phía đứa trẻ kia. Mặc dù biết rằng bản thân mình có lỗi, nhưng vừa rồi suýt nữa thì anh ta đã thắng, không ngờ lại bị thằng nhãi này làm hỏng bét.

"Tránh đường!"

Cảnh sát tới rồi.

Lưu Hiểu Thiên dẫn theo đội ngũ đến nơi, lúc nhận được cuộc điện thoại, anh ta bị dọa không nhẹ.

Đánh nhau ở nơi công cộng, lại có cả phóng viên nhà báo. Chuyện này sao anh ta có thể để yên được, lập tức phải ngăn chặn lại ngay.

Lưu Hiểu Thiên nói: "Ai đánh nhau."

Người dân xung quanh chỉ về phía Hàn Lục và Lý Đạt Phi: "Hai người bọn họ."

Hàn Lục giải thích: "Chúng tôi đang thi đấu, không phải là đánh nhau."

Lưu Hiểu Thiên cảm thấy người trước mặt này chút quen mắt, đúng rồi, đây chẳng phải là người đứng đầu MMA Hàn Lục sao. Sau đó anh ta lại nhìn sang Lý Đạt Phi, lỗ mũi hai người đều đang chảy máu, chắc chắn là ẩu đả đánh nhau rồi.

Dẫn đi!

Chẳng cần nhiều lời, hai người Hàn Lục và Lý Đạt Phi bị dẫn đi rồi.

Đám nhà báo lại bắt trọn từng khoảnh khắc, lại có thêm một tiêu mục mới rồi.

Đám đệ tử của Lý Đạt Phi cũng không ngốc, nếu như dám tranh chấp với cảnh sát thì càng thêm to chuyện rồi, thế là cả đám đi theo về cục cảnh sát.

Lâm Phàm cũng biết bản thân nên làm gì tiếp theo, đó là lập tức chuồn thôi, nếu không hắn chắc chắn sẽ bị đám nhà báo này bao vây mất.

Lượn thôi!

Chương 166: Một nụ hôn tiêu tan hận thù.

"Lâm đại sư lại chạy mất rồi!"

Dân chúng lại lần nữa ngạc nhiên hô lên.

Cả hai ngày nay Lâm đại sư đều chạy mất, mỗi lần đều khiến cho bọn họ đau lòng.

Vốn dĩ là đi hóng hớt chuyện nên dân tình cũng rất có hứng thú, dự định sau khi xem trò vui xong thì lại làm bánh kếp hay bói toán.

Nhưng bây giờ Lâm đại sư đã chạy mất rồi, bói cái rắm mua cái rắm gì nữa.

Tại cục cảnh sát.

Hàn Lục và Lý Đạt Phi đều ngu người sau khi nghe được kết quả.

"Cái gì? Chúng tôi bị tạm giữ ba ngày?"

Sĩ quan thụ án ngẩng đầu nói: "Các anh gây ảnh hưởng đến anh ninh trật tự, lại còn có cả phóng viên tại hiện trường, ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố, tạm giữ ba ngày đã là án phạt nhẹ nhất rồi đấy."

Nữ cảnh sát bên cạnh nói: "Các anh cần phải cảm tạ người này, nếu như không có anh ấy ôm đứa trẻ chạy thoát, xảy ra chuyện gì thì các anh phải chịu trách nhiệm hoàn toàn."

Sĩ quan thụ án gật đầu: "Nếu quả thật là vậy thì sẽ không đơn giản là tạm giữ ba ngày đâu, đã là người trưởng thành rồi mà còn như mấy đứa con nít, các anh thi đấu có giấy tờ thủ tục không? Có địa điểm chính quy không?"

E là chỉ có hai vị cảnh sát này lợi hại như vậy, nói đến mức khiến cho hai cao thủ mặt mày chết sững mà không dám ho he nửa lời.

Lý Đạt Phi thở dài một tiếng: "Tôi thật là hồ đồ, đúng là nên cảm ơn, nếu không có cậu ấy thì thật không dám nghĩ tới hậu quả."

Hàn Lục tuy trong lòng không phục, nhưng nghĩ đến hậu quả cũng thực sợ hãi, nếu như xảy ra chuyện gì thì anh ta cũng coi như xong.

Hàn Lục và Lý Đạt Phi bất lực thở dài, ký tên vào giấy.

Hai vị cao thủ xem ra cũng thật xui xẻo, không những lỗ mũi ăn trầu mà còn bị bắt về cục cảnh sát, chẳng biết đám nhà báo kia sẽ viết bài thế nào nữa.

Phòng luyện thanh.

Trang thiết bị đầu tư đầy đủ.

Ngô Hoán Nguyệt hát xong.

“Hay, rất hoàn hảo.” Dương lão sư khen ngợi, cảm thấy âm vực của Ngô Hoán Nguyệt vô cùng phù hợp với bài hát này, đồng thời càng thêm khâm phục Lâm Phàm, bài hát này cứ như được đo ni đóng giày cho cô ấy vậy.

Ngô Hoán Nguyệt cười nhẹ, cô rất thích bài hát này.

“Vương tổng, bài hát này thật sự là do Lâm đại sư viết cho tôi sao?” Ngô Hoán Nguyệt hỏi.

Vương Minh Dương gật đầu: “Đúng thế, cậu ấy biết cô đang thiếu ca khúc nên nóng lòng tới mức mặt mày đỏ bừng, lập tức sáng tác bài hát này.”

Trong lòng Ngô Hoán Nguyệt cảm kích, sau đó cô lấy điện thoại định gọi cho Lâm Phàm nói lời cảm ơn, nhưng lại phát hiện đối phương đã tắt máy.

Trong lòng Vương Minh Dương cười thầm, chuyện này vẫn cần có mình thúc đẩy một chút.

Chỉ có điều chuyện khiến cho Vương Minh Dương kinh ngạc là người anh em này của mình không ngờ còn biết sáng tác nhạc, đúng là muốn lên trời luôn rồi.

Giỏi bói toán, bánh kếp cũng giỏi, công phu giỏi, bây giờ ngay cả viết nhạc cũng xuất sắc, đúng là làm người ta quá sức ngạc nhiên.

“Ngay mai cố gắng lên, phải thắng được Vương Vũ Thần kia.” Vương Minh Dương nói.

Ngô Hoán Nguyệt gật đầu, sau đó tiếp tục luyện tập.

Cô sẽ không để mọi người phải thất vọng.

Nhất là Lâm đại sư đã viết bài hát này cho cô.

…

Hôm sau!

“Hàn Lục và Lâm Đạt Phi đại chiến, nửa chừng phát sinh chuyện ngoài ý muốn”

“Thân phận thật sự của người bí ẩn thì ra là Lâm đại sư”

“Vén màn thân phận thật sự của Lâm đại sư”

“Hàn Lục khiêu chiến Lâm đại sư, nửa đường nhảy ra một Lý Đạt Phi, cuối cùng cả hai đều bị đưa đi”

“Lâm đại sư thân thủ bất phàm, tay không cứu trẻ em.”

“Lâm đại sư K.O Hàn Lục và Lý Đạt Phi.”

“Hàn Lục và Lý Đạt Phi, một nụ hôn tiêu tan hận thù”

…

Đủ loại tiêu để xuất hiện trên mạng.

Trên tàu điện ngầm, nhiều người trên đường đi làm đều tranh thủ lướt điện thoại.

“Người trong đoạn video này thật lợi hại.”

“Động tác quá ngầu, nhưng nếu không nhờ anh ấy ra tay thì thật không dám tưởng tượng đứa trẻ này sẽ ra sao.”

“Trọng lượng lớn như thế mà đè lên người một đứa trẻ con, hoặc là bị đạp trúng thì thật không dám nghĩ tới.”

“Thật sự không hiểu Hàn Lục này nghĩ cái gì, dù có đánh bại được người ta thì được lợi gì kia chứ?”

“Chẳng biết, nhưng mà theo nguồn tin mới nhất, do ẩu đả nơi công cộng nên Hàn Lục và Lý Đạt Phi bị đưa về cục, tạm giữ ba ngày.”

“Trời quang mây tạnh rồi.”

“Tôi đã tìm kiếm được tin tức về Lâm đại sư này rồi! Không xem thì không biết, vừa xem thì giật mình, Lâm đại sư rất có tiếng đó nha, là đại sư đoán mệnh, đại sư bánh kếp, nhất là tay nghề bói toán đã giúp được rất nhiều người, hình như còn có một nhà nhờ tìm Lâm đại sư xem bói mới thoát được một kiếp. Hơn nữa tay nghề làm bánh kếp cũng rất đặc sắc, mỗi ngày chỉ bán giới hạn mười chiếc, nhưng người vẫn xếp hàng đông như kiến.”

“Vãi! Thật không, thật sự có người trâu bò đến thế sao? Tôi phải đi xem tận mắt mới được.”

Tin tức về Hàn Lục dạo gần đây rất có sức nóng, tất cả mọi người gần như đều xem tin tức liên quan tới anh ta.

Có người bênh vực Hàn Lục, cũng có người không ủng hộ, đủ các trường phái khác nhau, nhưng nếu là ẩu đả thật thì cũng chẳng sao. Dù sao thì trong xã hội hiện nay có quá nhiều kẻ thùng rỗng kêu to, chủ yếu là do Hàn Lục người này nói năng quá kiêu ngạo độc đoán, nên có rất nhiều người không thích anh ta.

Chương 167: Ông chủ nhỏ, lần này anh chạy không thoát đâu

(Cầu phiếu đọc giả ơi!!!)

Chương 167: Ông chủ nhỏ, lần này anh chạy không thoát đâu

Suốt buổi sáng Lâm Phàm không được yên, tiếp hết cuộc điện thoại này đến cuộc điện thoại khác.

Diêm Thụ Nhân: "Phàm Tử, cậu quá trâu bò rồi."

Lâm Phàm đáp: "Phải khiêm tốn, khiêm tốn. Bây giờ tôi đau đầu muốn chết, mong rằng chuyện này mau chóng lặng xuống."

"Nhưng mà cũng thật hả dạ."

"Đừng nhắc đến nữa, hôm nay tôi cũng cần phải cẩn thận một chút. Cậu không biết đám nhà báo kia điên cuồng đến mức nào đâu, bọn họ sẽ quấn chặt lấy cậu không rời để moi móc được chút tin mới."

…

Vương Minh Dương!

"Người anh em thật lợi hại, nếu sau này tôi quay phim hành động thì cậu phải tới làm đạo diễn võ thuật đấy nhé."

"Phim hành động nào? Tôi làm không được đâu."

"Hầy, cậu muốn quay loại phim hành động nào mà chẳng được, mở miệng nói một câu là được rồi. Không thể để tài

năng đó bị mai một được, cậu đánh rất đẹp, nếu đứa trẻ đó không gặp được cậu thì đúng là gặp xui rủi rồi.”

“Tôi chỉ làm điều trong khả năng mà thôi, nhưng sắp tới chắc sẽ không có chuyện gì đâu, chuyện này sẽ dần bị lãng quên thôi.”

“Sao lại vậy?”

“Hai người đều đã vào tù rồi, còn không bị rơi vào quên lãng chắc.”

“Nói cũng phải.”

…

Hàn Lục và Lý Đạt Phi bị đưa về cục, chuyện này càng lúc càng hot.

Đồng thời tiêu điểm của chuyện này cũng rơi trên người Lâm Phàm.

Chủ yếu là do hành động dũng cảm cứu đứa nhỏ của hắn đã bị quay lại, hơn nữa còn quay một cách vô cùng hoàn mỹ, từ đầu tới cuối không sót cảnh nào.

Trên Weibo.

“Lâm đại sư trâu bò, tôi cho anh ấy mười điểm.”

“Hàn Lục kia liên tục bị Lâm đại sư đánh bại hai lần, một cái lộn người một cước đạp cả hai, dứt khoát kết thúc.”

“Các người chú ý đến Lâm đại sư, tôi lại chỉ chú ý đến nụ hôn của Hàn Lục và Lý Đạt Phi, đúng là kinh thiên động địa.”

“Ha ha, cảnh đó đúng là khiến tôi cười ẻ rồi, bây giờ còn bị cắt ghét thành meme nữa đó.”

“Lâm đại sư xem bói tài giỏi, nghề bánh kếp cũng tài giỏi, bây giờ còn cả công phu lợi hại, đúng là muốn lên trời luôn rồi.”

“Tôi hoài nghi Lâm đại sư là người ngoài hành tinh, tôi kiến nghị giải phẫu anh ấy.”

Mà lúc này, sáng sớm, Thu Đao Chặt Cá đang múa tay trên bàn phím, xem đoạn video, trong lòng không giữ nổi bình tĩnh.

“Hầy.” Thu Đao Chặt Cá thở dài một tiếng, thân hình mập mạp dựa vào lưng ghế. Mặc dù là đàn ông, nhưng khối mỡ

ngực của anh ta còn đầy đặn hơn cả phụ nữ, thậm chí còn suýt chấm bụng.

“Ông trời thật bất công, loại thần côn có bộ dạng đẹp đẽ, lại còn biết công phu, vì sao Thu Đao Chặt Cá tôi lại là như vầy, thật đáng hận.”

Thu Đao Chặt Cá im lặng một hồi, sau đó ngẩng đầu lên. Mười ngón tay mập mạp gõ với tốc độ rất nhanh trên bàn phím, nếu như lúc này có ai chứng kiến tốc độ gõ chữ của Thu Đao Chặt Cá chắc chắn sẽ bất ngờ không thôi.

Đây chính là kỹ thuật “Ngón tay hồ điệp huyễn ảnh” đã thất truyền từ lâu của anh hùng bàn phím.

Trước cửa tiệm.

Có rất nhiều người không rõ từ đâu đang tụ tập lại.

“Anh ấy chính là Lâm đại sư người đã hạ đo ván Hàn Lục, và đã dũng cảm cứu một đứa trẻ.”

“Trẻ quá, nhìn không ra là người có bản lĩnh đến vậy, nhưng mà cửa tiệm này bán gì vậy?”

“Nghe nói là xem bói, kiêm bán bánh kếp nhưng có thể hạ đo ván Hàn Lục thật sự là quá bản lĩnh.”

“Cái nghề này cũng phổ biến thật, nhưng mà nói thật là do xem xong đoạn video ngày hôm đó, thấy ngầu quá nên tôi mới đến xem Lâm đại sư trong lời đồn trông ra sao.”

“Có bản lãnh như vậy sao còn đi làm cái nghề bánh kếp này chứ? Lại còn biết xem cả xem bói nữa.”

“Ô! Mau xem sao lại có nhiều người đến thế kia!”

Lâm Phàm ngồi trong tiệm, Điền Thần Côn thì giả bộ thâm trầm.

Mới sớm tinh mơ, vừa mới mở cửa đã có rất đông người đứng ngoài rồi, những người này đến không phải để xem bói, cũng không phải để mua bánh kếp. Mà đến để nhìn mặt hắn, cứ như là đi tham quan vườn bách thú vậy.

Điền Thần Côn chưa từng gặp phải trường hợp như này, vậy nên vô cùng kích động cùng hưng phấn.

Nếu như may mắn nói không chừng được em gái nào đó để ý đến, dù sao thì đông như vậy nhỡ đâu có người mắt mù thì sao.

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ, đây chính là hậu quả của việc nổi tiếng, cũng chẳng biết người đâu ra đông như vậy. Nhìn bọn hắn như nhìn khỉ trong vườn bách thú, đuổi người ta đi cũng không xong, vì đường này cũng chẳng phải do hắn mở.

Nhưng cái dáng vẻ hưng phấn đứng ngồi không yên của Điền Thần Côn khiến cho Lâm Phàm phải hạn hán lời. Ông anh à, bây giờ chúng ta như động vật trong sở thú cho người ta tham quan đó, ông còn ở đó đỏm dáng màu mè, tôi phục ông rồi đó nha.

Người dân hai lần liền đều không tóm được Lâm đại sư, cho nên lần này vây kín cửa đến một giọt nước cũng không lọt.

“Ông chủ nhỏ, lần này anh chạy không thoát đâu.”

“Lần này muốn chạy cũng đừng mong thoát. Mọi người chú ý, chúng ta phải chặn đường ông chủ nhỏ lại.”

“Chắc chắn rồi, nếu lần này lại để ông chủ nhỏ chạy thoát tôi sẽ phát sóng trực tiếp bay luôn.”

“Chúng tôi đều là người hâm mộ trung thành của anh mà, đừng làm chúng tôi đau lòng chứ.”

Chương 168: Cứu tinh đã đến

(Cầu phiếu các đạo hữu ơi!!!)

Chương 168: Cứu tinh đã đến

Những người qua đường nhìn thấy tình huống này nhất thời sửng sốt.

“Các người đang làm gì vậy? Lâm đại sư sao có thể là ông chủ nhỏ?” một người đứng ngoài quan sát hỏi.

Những người mua bánh kếp hiện tại của Lâm Phàm đều là khách quen.

“Các anh là người mới đến hả,? Bánh kếp của ông chủ nhỏ là có một không hai, thơm ngon tuyệt vời.”

Một người khách lớn tuổi bên cạnh huých anh ta: "Bớt nói đi, bánh kếp số lượng có hạn, nếu như bọn họ tranh với chúng ta thì toi."

"Đúng, đúng, không nên nhiều lời."

Người qua đường bật cười nói: "Chúng tôi không đến mua bánh kếp, tôi đã nếm thử bánh kếp chính thống ở Ấn Độ rồi, đến giờ vẫn không thể quên được mùi vị đó."

"Ha ha." Người khách lớn tuổi cười, trong lòng lại giễu cợt, bánh kếp của Ấn Độ sao có thể sánh được với bánh kếp của ông chủ nhỏ.

Cơ bản là một cái trên trời một cái dưới đất.

Lâm Phàm không còn đường lui: "Phát số thứ tự, chọn người."

Điền Thần Côn gật đầu, trăm hay không bằng quen tay.

"Số sáu, số mười một, số ba mươi lăm,…"

"Ha ha, tôi được chọn trúng rồi, tôi được chọn trúng rồi."

"Chúc mừng, chúc mừng anh."

"Người anh em, tôi ra giá một ngàn anh có bán lại cho tôi không?"

"Không bán, nếu là trước đây thì chắc chắn tôi sẽ bán, nhưng đã mấy ngày rồi tôi chưa được ăn."

…

Người qua đường kia thấy vậy thì kinh ngạc, cái này cũng làm quá rồi đó Mua cái bánh kếp còn phải xếp hàng, anh ta cũng đến lạy luôn rồi, vậy mà còn có người ra giá một ngàn để mua lại, thật là khoa trương quá mức.

"Ơ, người đầu cơ hồi trước đi đâu rồi."

"Người anh em, anh không phải là đầu cơ à, bán số thứ tự của anh cho tôi đi."

Cửa tiệm của 'Lâm đại sư' là một nơi thần kỳ nhất ở phố Vân Lý, chỉ là một cửa tiệm nho nhỏ nhưng lại có rất nhiều kẻ đầu cơ bao thầu, nếu nói ra chắc chẳng ai dám tin.

Người đàn ông cao lớn đang bị vây lấy chính là người phụ trách đầu cơ ở phố Vân Lý., Lúc này trong tay ông ta chính là

số thứ tự được chọn trúng, những người bên cạnh đang ra sức trả giá.

“Hôm nay không bán, tôi giữ lại cho tôi dùng.” Người đầu cơ lắc đầu nói.

Thân là người đầu cơ, ông ta có mắt quan sát rất tốt, sớm đã phát hiện ra cơ hội kinh doanh ở cửa tiệm nhỏ này. Nhưng có một lần do quá tò mò nên đã nếm thử bánh kếp, sau khi ăn xong thì ông ta đã bị nghiện hương vị kỳ diệu này. Từ đó về sau, ông ta cảm thấy bản thân đã không thể sống thiếu nó nữa.

Một người trẻ tuổi ăn mặc thời thượng cầm được chiếc bánh kếp trong mơ, ghé mũi lại gần rồi hít sâu một hơi, vẻ mặt tràn ngập sự hưởng thụ.

“Mỹ vị, quả là mỹ vị.”

Cắn một miếng.

Người trẻ tuổi thời thượng ngẩngđầu lên, mắt nhắm lại. Anh ta cảm thấy bản thân như đang bay lên, hương vị như đang bùng nổ trong khoang miệng, cho dù ăn biết bao lần vẫn mỹ vị như thế, chạm đến tận tâm hồn.

“Ngon!” người trẻ tuổi thời thượng mở mắt, không để ý xung quanh đang có người hay không, lập tức mở miệng khen ngợi.

“Chậc, bánh kếp của ông chủ nhỏ luôn khiến cho người ta biểu lộ cảm xúc chân thực nhất.”

“Mặc dù biểu cảm hơi thái quá, nhưng chỉ có người từng ăn bánh kếp mới biết, đó là cảm xúc bộc lộ chân thực nhất.”

“Nếu ông chủ nhỏ cả đời này đều bán bánh kếp thì phải thắp hương bái phật rồi.”

“Đây là bánh kếp ngàn vàng khó cầu, bây giờ cho dù có ra giá bao nhiêu tôi cũng không bán.”

Những người dân xếp hàng ngày ngày thấy một màn này đã thành quen rồi.

Nhưng đối với những qua đường mà nói thì thật là khó tin, mấy người kia bị úng não rồi chắc, ăn một cái bánh kếp thôi mà cũng làm quá lên, chắc là cả mấy năm rồi chưa được ăn.

Lâm Phàm nhìn những biểu cảm khoa trương kia bèn lắc đầu, mấy người kia đều bị bánh kếp của hắn làm cho tẩu hỏa nhập ma rồi.

Không bao lâu sau, đã hết mười phút.

Hắn hi vọng mọi người sẽ đọc hiểu thông cáo dán trên tường, nhưng tiếc là không ai thèm ngó đến, hơn nữa những người dân từng cho Lâm Phàm điểm bách khoa lần thứ hai xem đến cũng chẳng còn tác dụng gì nữa.

"Mỹ vị!"

"Hôm nay lại là một loại hưởng thụ mới."

"Tay nghề của ông chủ nhỏ không ai có thể sánh được, ngon hơn tất thảy mỹ vị trên thế gian này."

Ở phía xa.

"Ba ơi, bên kia đông khách quá." Ngô U Lan tròn mắt ngạc nhiên.

Ngô Thiên Hà gật đầu: "Vậy nên đừng có gây chuyện, ngoan ngoãn ở đây, mệnh cách của con chỉ có thể nhờ Lâm đại sư."

Ngô U Lan gật đầu đáp: "Vâng con hiểu rồi."

Cô hiểu rõ mệnh cách của mình, lần này trên đường trở về xảy ra chút chuyện, về đến nhà thì bị ốm, cũng may là không nặng lắm.

Lần này đi, Ngô Thiên Hà đã bàn giao lại một vài chuyện cẩn thận, một số thứ không cần có cũng dọn dẹp hết rồi. Nếu không phải căn phòng kia chứa đựng ký ức cả đời của ông thì ông cũng muốn bỏ nó đi luôn rồi.

Về mặt tiền bạc thì cũng không giữ lại bao nhiêu, chỉ giữ lại cho con gái rượu khi gả đi, cùng với một số khoản tiêu dùng hàng ngày.

Dù đã muộn nhưng biết sai cũng chưa phải là muộn, chỉ có thể cố gắng hết sức.

"Lâm đại sư." Cha con Ngô Thiên Hà đi đến.

Lâm Phàm vừa bận rộn bán bánh kếp, thấy Ngô Thiên Hà đến thì vui mừng, những ngày tháng sau này có thể thanh nhàn rồi.

Chương 169: Tham gia hiệp hội

Trong cửa hàng.

Ngô Thiên Hà mở miệng nói: "Lâm đại sư, hàng ngày tôi phải làm những gì đây?"

Vì mệnh cách của con gái, Ngô Thiên Hà nguyện ý từ bỏ toàn bộ Liên Châu, chỉ cần nửa đời sau của con gái đừng bị mình liên lụy là tốt rồi.

Lâm Phàm cười nói: "Rất đơn giản, ở trong cửa hàng của tôi xem bói là được, mỗi ngày mười người."

Trình độ của Ngô Thiên Hà rất lợi hại, nếu không cũng sẽ không phải là hội trưởng hiệp hội huyền học. Địa vị này đối với người bình thường mà nói thì chẳng là cái gì cả, nhưng đối với người trong giới học huyền học mà nói thì đây chính là một đại thần.

"Tôi biết rồi." Ngô Thiên Hà gật đầu nói. Tuy rằng hiện tại ông rất ít khi xem bói cho người ta vì sợ mình tiết lộ quá nhiều sẽ dẫn tới phiền toái lớn hơn. Nhưng bây giờ Lâm đại sư đã mở lời, ông cũng không có cự tuyệt. Với tiêu chuẩn của Lâm đại sư đương nhiên là biết những thứ này, hắn cũng sẽ không hại mình.

"Có một số người đừng quá miễn cưỡng xem bói, nếu như có vấn đề gì thì có thể nói với tôi, tôi sẽ tính cho." Ngô Thiên Hà không có bách khoa toàn thư, thầy bói này rõ ràng là hàng thật. Nhưng trên phương diện năng lực tất nhiên là không theo kịp Lâm Phàm. Tuy nhiên để đối phó một ít chuyện nhỏ chắc chắn là không có vấn đề gì.

Ngô U Lan đứng ở trong cửa hàng nói: "Còn tôi thì sao?"

Lâm Phàm nhìn Ngô U Lan, suy nghĩ một chút, người xinh đẹp đứng ở trong cửa hàng cũng là một cảnh đẹp: "Việc của cô cũng rất đơn giản, mỗi ngày dọn dẹp bên ngoài cửa hàng một chút, có người đến thì chiêu đãi, ngoài ra cũng không có việc gì khác."

Trang kiến thức bách khoa toàn thư đã mở ra ba loại, nhiệm vụ bói toán đã chấm dứt nhưng mà cửa hàng cũng đã mở rồi, đương nhiên không có khả năng đóng lại.

Mỗi ngày vận khí tốt một chút còn có thể dựa vào bánh kếp lấy được một hai điểm bách khoa, tuy rằng không nhiều lắm nhưng còn hơn là ở chỗ bắt đầu xa, dòng chảy dài (nguồn thu lâu dài).

Lâm Phàm cũng không cố ý đi kiếm điểm bách khoa, cuộc sống yên bình và nhàn nhã mới là quan trọng nhất.

Kiến thức trên bách khoa toàn thư, bất kỳ hạng mục nào cũng có thể khiến Lâm Phàm trở thành nhân vật đứng đầu. Nếu như đi nghiên cứu sâu, kết quả cuối cùng chắc chắn sẽ không kém rồi.

Nhưng mà con người sống mệt mỏi như vậy làm gì, chỉ cần mỗi ngày sống vui vẻ là được rồi.

Bây giờ mỗi ngày hắn đều cảm thấy hạnh phúc.

"Chờ tôi một chút." Lâm Phàm mở miệng nói, sau đó ra cửa, đi về phía cửa hàng quảng cáo đối diện. Sau khi mò mẫm một lát, hắn từ trong cửa hàng đi ra, trong tay còn cầm một tấm biển nhỏ.

Lâm Phàm đặt tấm biển nhỏ lên bàn, cẩn thận nhìn một chút, rất hài lòng.

"Mọi người nhìn cái này xem, thế nào hả?" Lâm Phàm cười hỏi, dường như rất hài lòng đối với kiệt tác của mình.

Đám người Điền Thần Côn nhìn một chút.

Đệ tử cấp cao của Lâm đại sư.

Ngô Thiên Hà.

Ông là Chủ tịch Hiệp hội Huyền học Quốc gia.

Ngô Thiên Hà nhìn tấm biển này, cũng nở nụ cười, đến tuổi của ông ấy đã sớm nhìn rõ, đương nhiên sẽ không để ý những danh hiệu này.

"Tôi thấy cái này cũng được." Ngô Thiên Hà nói. Tuy nhiên nếu để cho những đệ tử Ngô Thiên Hà biết, chỉ sợ nhất định phải phun ra một ngụm máu gà. Dưới tình huống bọn họ còn không biết, đùng một cái lại có thêm một tổ sư gia (sư phụ của sư phụ đó) hơn nữa còn là một tổ sư gia trẻ tuổi như vậy.

Nếu đó là sự thật, họ đương nhiên phải gọi Lâm Phàm là tổ sư gia.

Cái này không gọi cũng không được nha, trừ phi là muốn khi sư diệt tổ.

Điền Thần Côn vừa nhìn thấy đã vui vẻ, vây quanh Lâm Phàm ríu rít: "Của tôi đâu… "

"Có của ông đây đừng nóng vội, ông xem này." Lâm Phàm lại lấy ra một tấm biển.

Điền Thần Côn lập tức cười ha hả: "Rất tốt, tấm biển này rất đẹp."

Đệ tử thứ hai của Lâm đại sư.

Tên Điền Hán Danh.

Nhân viên cửa hàng của Lâm đại sư.

"Ngô đại sư, sau này chúng ta chính là sư huynh, sư đệ, sau này ông phải dạy tôi đó." Điền Thần Côn tuy rằng thân mang tuyệt kỹ, nhưng hắn ta lại có hứng thú đối với bói toán hơn.

Tên nhóc này không dạy mình, đi theo Ngô Thiên Hà học cũng không tồi nha. Nói không chừng sau này cũng có thể trở thành đại sư thật sự trong mắt mọi người.

Ngô U Lan trong lòng thở dài, nếu để cho những ông chú, bà dì kia nhìn thấy, tuyệt đối sẽ gào khóc.

Cứ như vậy dưới thủ tục không chính quy, cha mình trở thành đệ tử của người ta, hơn nữa nhìn qua cha còn không có một tia bất mãn.

Vẫn có thể mỉm cười.

Ngô Thiên Hà đối với chuyện này ngược lại không có ý kiến, trình độ của Lâm đại sư ông rất phục, cho dù có làm thầy của ông thì cũng không cảm thấy có gì kì lạ.

Lâm Phàm vỗ tay một cái: "Được rồi, tiểu đội của chúng ta được thành lập. Sau này làm tốt, cuối năm chia cổ tức tăng lương."

"Đúng rồi, đây là bảng tên của cô, cô đeo lên trên người." Lâm Phàm lấy ra một cái bản tên nhỏ giao cho Ngô U Lan.

Chương 170: Ăn phải thuốc kích thích

Tên: Ngô U Lan.

Nhân viên lễ tân của cửa hàng Lâm đại sư.

Ngô U Lan nhìn tấm biển này, cũng không còn lời nào để nói.

Lâm Phàm tâm tình không tệ: "Được rồi, thân là nhân viên của tôi nên tất nhiên sẽ có phúc lợi, hôm nay tôi sẽ cho mọi người nếm thử tay nghề sở trường của tôi."

Hắn lập tức đi tới quầy hàng, trực tiếp làm ba cái bánh kếp.

Chỉ là hắn không ăn, hương vị của bánh kếp này thì dù cho có là chính bản thân hắn thì cũng không chống đỡ nổi. Vì không để lộ ra biểu tình khoa trương kia thì vẫn là nên ăn ít một chút thì sẽ tốt hơn.

Điền Thần Côn nói: "Lâu như vậy tôi còn chưa từng nếm qua bánh kếp cậu làm, bình thường toàn là nhìn người khác ăn, hình như có vẻ rất ngon."

"Nào, nếm thử đi." Lâm Phàm tự tin nói.

Đám người Ngô Thiên Hà nhìn bánh kếp trong tay, chóp mũi khẽ động, mùi thơm xông vào mũi, sau đó ba người cắn một miếng.

Giờ khắc này, bên trong cửa hàng rất yên tĩnh.

Lâm Phàm rất hài lòng nhìn biểu tình của ba người.

Ngô Thiên Hà trầm ổn, nhưng giờ phút này nội tâm lại đang dậy sóng, hương vị này làm cho ông có một cảm giác rất khác, thậm chí còn làm cho ông nhớ tới một ít kí ức tốt đẹp.

Tí tách!

Hai giọt nước mắt rơi xuống.

Điền Thần Côn hoảng hốt nói to một tiếng: "Bánh kếp này ngon quá đi thôi, tôi…tôi."

Lời còn chưa dứt, ông ta đã lại cúi đầu xuống, nhịn không được mà cắn thêm một miếng. Hương vị này làm cho Điền Thần Côn tìm lại được cảnh tượng luyện võ với cha mình dưới ánh mặt trời gay gắt khi còn trẻ.

Mặc dù bị đánh rất thảm hại, nhưng đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của ông.

Vẻ mặt của Ngô U Lan thì ửng đỏ, dường như đang đắm chìm trong một biển lửa.

Lâm Phàm cười đắc ý, đây chính là tuyệt kỹ của tôi, bất luận kẻ nào cũng không thoát khỏi bánh kếp thần kỳ. Sau này fan trung thành của bánh kếp sẽ tăng thêm ba người.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến âm thanh.

“Lâm đại sư, có người tìm cậu, tôi đưa người đến đây.” Một chủ cửa hàng bên cạnh đưa một người nào đó vào.

Lâm Phàm nghi ngờ hỏi: “Ông là ai?”

Người này hắn thật sự không biết.

Nhưng người này vừa bước vào, lập tức nắm lấy tay Lâm Phàm: “Xin chào Lâm đại sư, tôi là người của hiệp hội võ thuật Thượng Hải, tên Giang Phi.”

“Xin chào.” Đối phương khách khí, Lâm Phàm tất nhiên cũng khách khí lại nói: “Nào, mời ngồi.”

Nhưng lúc này, mấy người Điền Thần Côn vẫn còn đắm chìm trong bánh kếp, ngược lại không có chỗ để ngồi.

Giang Phi nhìn ba người kỳ quái phía sau, nói: “Lâm đại sư, tôi không cần ngồi, đứng nói cũng được.”

Lâm Phàm gật gật đầu: “Vậy được rồi, ông có chuyện gì?”

Hiệp hội võ thuật Thượng Hải là một chi nhánh của hiệp hội võ thuật quốc gia, thuộc loại khu vực mà tổng bộ thì ở thủ đô, hắn cũng đã đoán ra đại khái một chút.

Tuy rằng Lâm Phàm tuổi còn trẻ nhưng Giang Phi cũng không dám xem thường. Bọn họ đã nghiên cứu hơn nửa ngày video kia, cuối cùng đưa ra kết luận đó chính là công phu thật.

Giang Phi nói: “Lâm đại sư, tôi đại biểu hiệp hội võ thuật đến, hy vọng ngài có thể gia nhập.”

Lâm Phàm nhất thời vui vẻ, không nghĩ tới giống y hệt như mình dự đoán. Tuy nhiên điều này làm cho hắn có chút khó

xử, hiện tại thanh danh của hiệp hội võ thuật này không tốt lắm.

“Tôi biết là tôi đến có chút đường đột, nhưng chúng tôi thật lòng mời ngài gia nhập đại gia đình này.” Giang Phi nói.

Lâm Phàm do dự một lát: “Tôi cũng không có công phu thật sự gì cả, huống hồ tôi cũng có công việc của mình.”

“Cậu thật khiêm tốn, nếu như cậu không có công phu thật sự vậy thì không ai có công phu thật sự. Hơn nữa chúng tôi tuyệt đối sẽ không can thiệp vào công việc của cậu. Nếu có thời gian cậu có thể đến hiệp hội võ thuật xem một chút. Địa điểm ngay tại Thượng Hải thôi, rất gần.” Giang Phi rất tán thành đối với Lâm Phàm, đồng thời cũng cảm giác Lâm đại sư trước mắt quá khiêm tốn, không giống đám người bây giờ, có chút bản lĩnh đã không biết trời nam đất bắc.

Đối phương cũng đã nói đến nước này, hắn còn gì để nói nữa đâu.

Huống hồ gia nhập hiệp hội này cũng không phải không có chỗ tốt. Phát huy võ thuật truyền là trách nhiệm của mỗi người, nói không chừng còn có thể kiếm được không ít điểm bách khoa.

Lâm Phàm nói: “Vậy thì được, nhưng tôi nói trước, nếu như có hoạt động gì mà tôi không có thời gian, tôi sẽ không tham gia.”

Giang Phi mừng rỡ: “Ngài yên tâm, hiệp hội tuyệt đối sẽ không ép buộc.”

Cuối cùng, sau khi Lâm Phàm điền vào mẫu đơn thông tin cá nhân xong, trong lòng Giang Phi vô cùng vui vẻ.

“Lâm đại sư, chờ thủ tục xong, tôi sẽ đưa giấy tờ tùy thân cho ngài .” Giang Phi rất vui mừng.

Lâm Phàm gật gật đầu: “Vậy thì làm phiền ông rồi. ”

Sau khi Giang Phi rời đi, Lâm Phàm cười cười, không nghĩ tới mình bây giờ cũng là người của hiệp hội, cảm giác thật đúng là không tệ.

Nhưng khi nhìn thấy bọn người Điền Thần Côn, Lâm Phàm vô cùng khâm phục.

Ăn một cái bánh kếp mà mấy người lại có thể có biểu hiện như dùng thuốc kích thích vậy .

Chương 171: Cô vĩnh viễn không thắng được tôi

Quảng trường thể thao.

“Giọng hát triển vọng” Từ 24 người rút gọn còn 12 người.

Bởi vì kết quả hòa nhau và giám khảo là Tề Minh lão sư không hài lòng với Anh Kim nên tức giận rời khỏi sân khấu dẫn đến chương trình kết thúc giữa chừng.

Đối mặt với tình huống bất ngờ này, ban tổ chức cũng bó tay, cho rằng sắp xảy ra đại loạn. Lần này livestream bọn họ đã phải lấy hết dũng khí để xin người phía trên và cam đoan không biết bao nhiêu lần mới được phê duyệt.

Tính tình Tề Minh lão sư bọn họ đều biết, bởi vậy lúc chuẩn bị chương trình này người đầu tiên bọn họ nghĩ đến chính là Tề Minh lão sư.

Công chúng nói có màn đen à? Tề Minh lão sư làm giám khảo, chẳng lẽ các người còn cho rằng có màn đen hay sao? Muốn dựa hơi, núp bóng sao? Tề Minh lão sư đã từng vạch trần rất nhiều tiết mục nên đã sớm trở thành một cái gai trong lòng một số ban tổ chức.

Những người khác không dám sử dụng, nhưng mà họ dám sử dụng.

(Màn đen: Những việc mờ ám, chơi xấu, đi cửa sau trong showbiz)

Nhưng ngàn tính vạn tính, vậy mà tính sót Anh Kim. Họ để cho Anh Kim làm giám khảo bởi vì nhìn trúng danh tiếng và tính chuyên nghiệp của bà ta. Nhưng không nghĩ tới Anh Kim này lại dựa vào thân phận của mình mà làm ra màn đen.

Bọn họ bây giờ mới nhớ tới, màn đen của Anh Kim cũng không ít. Không chỉ nói loại thi đấu thế này, ngay cả giải thưởng ca sĩ cũng có thể có một màn đen, mà cũng chẳng có biện pháp gì.

Ban đầu khi xảy ra việc này họ còn sợ rating sẽ giảm xuống, nhưng sau đó khi thống kê rating, rating này lại trực tiếp nghịch thiên trở thành chương trình đứng đầu. Điều này làm cho bọn họ sướng đến phát điên.

Bên ngoài!

"Ông chủ lớn như anh sao lại đích thân đến hiện trường?" Lâm Phàm hỏi.

Vương Minh Dương mỉm cười nói: "Sao tôi có thể không đến cơ chứ, tuy rằng là 24 người lấy 12. Nhưng so với trận chung kết, trận này còn quan trọng hơn nhiều."

Lâm Phàm ngược lại không để chuyện này ở trong lòng: "Cơ bản không có vấn đề gì đâu, chỉ cần đừng có thế lực nào đó sau màn nữa là được."

Vương Minh Dương vừa nghe đã giận dữ nói: "Nếu bà ta dám làm màn đen, ông đây sẽ là người đầu tiên xông lên sân khấu đánh cho một trận."

"Ôi, anh chính là ông chủ lớn đó nha, cái này cũng dám làm à. Không sợ tổn hại hình tượng của mình sao?" Lâm Phàm vui vẻ nói.

"Hình tượng cái rắm, bà già này còn dám chơi màn đen, xem tôi có dám động đến bà ta hay không!" Vương Minh Dương tính tình nóng nảy, nếu như đợi lát nữa còn có màn đen thì thật đúng là không tốt.

Lâm Phàm nhìn đồng hồ: "Sắp đến giờ rồi, đi vào thôi."

……

Bên trong sân.

Lâm Phàm và Vương Minh Dương ngồi ở vị trí phía trước, hơn nữa vị trí này rất gần ghế giám khảo, giống như là vì để K.O Anh Kim mà chuẩn bị.

Khán giả đã có mặt, họ đang bàn tán xôn xao về trận đấu tối nay.

Lúc này cái đáng xem nhất chính là trận quyết đấu giữa Ngô Hoán Nguyệt và Vương Vũ Thần.

Đây là cao trào lớn nhất của vòng 24 lấy 12.

Vé vào cửa rất khó lấy được. Không biết có bao nhiêu người muốn đến xem trực tiếp. Tuy nhiên đối với một người giàu có như Vương Minh Dương mà nói thì việc lấy trước mấy tấm vé là chuyện tương đối dễ dàng.

Chuyện quyết đấu giữa Ngô Hoán Nguyệt và Vương Vũ Thần trên tin tức giải trí rất có độ nóng, phóng viên có mặt cũng không ít.

Phát trực tiếp.

“Trận đấu sắp bắt đầu rồi, không biết kết quả cuối cùng sẽ như thế nào.”

“Tư liệu của Vương Vũ Thần đều bị tung ra, cô ta có quan hệ thân thích với Anh Kim.”

“Thật là máu chó, thế này còn có sự công bằng hay không?”

“Ngô Hoán Nguyệt lúc này có thể nguy hiểm, hậu trường của Vương Vũ Thần cứng rắn như vậy, sáng tác bài hát mới không phải như đi chơi. Bây giờ chỉ cần phát huy bình thường, phần thắng của Vương Vũ Thần đã có tám phần.”

“Tề Minh lão sư lúc nàyđen cả mặt, vừa mới liếc về phía Anh Kim, quả thực tức giận ngập trời.”

“Ngược lại, đợi lát nữa hy vọng Vương Vũ Thần thua, thật muốn nhìn xem biểu tình của Anh Kim sẽ như thế nào.”

“Cơ hội chiến thắng không lớn.”

……

Hậu trường

Ngô Hoán Nguyệt nhắm mắt dưỡng thần vì trận đấu cuối cùng mà làm một lần trùng kích.

Trên ghế sô pha, Vương Vũ Thần cúi đầu nhìn di động trong lòng rất là phẫn nộ.

Ba ngày rồi.

Trên Weibo, tên kia nổi giận mắng mình đã ba ngày, tuy rằng Anh Kim bảo mình không cần để ý những thứ này nhưng cô khó mà làm được.

Những ngôn từ độc ác đó. Không thể cấm được.

Mỗi một lần chặn bình luận thì, sẽ có một acc khác đi ra, nối liền không dứt, cuồn cuộn không ngừng.

Đồng thời thứ làm cho Vương Vũ Thần không thể chịu đựng được hơn chính làngười tức giận mắng mình còn rất kiêu ngạo, trực tiếp gửi tin nhắn riêng cho mình.

“Thu Đao Chặt Cá tôi đây muốn mắng cô, cô cấm một acc của tôi, tôi còn có hàng ngàn hàng vạn acc khác, cô vĩnh viễn cấm không hết.”

Tức giận hay không?

Có hận hay không?

Vương Vũ Thần đẩy toàn bộ chuyện này đổ lên người Ngô Hoán Nguyệt, sau đó đứng dậy, đi tới bên cạnh Ngô Hoán Nguyệt.

“Mặc kệ cô làm cái gì, cô vĩnh viễn sẽ không thắng được tôi.”

Ngô Hoán Nguyệt sửng sốt, sau đó khẽ mỉm cười..

……

Chương 172: Bầu trời

(Đạo hữu ơi, đầu tháng cầu phiếu!!!)

Chương 172: Bầu trời

Người dẫn chương trình lên sân khấu.

Dịch Danh: “Trải qua vòng thi đấu kịch liệt trước đó, đã có sáu tuyển thủ thăng cấp, mời tuyển thủ có giọng hát trong trẻo Ngô Hoán Nguyệt và tuyển thủ với giọng hát tình cảm Vương Vũ Thần phía dưới lên sân khấu.”

Tiếng vỗ tay vang lên.

Điều khán giả quan tâm là trận đấu.

Dưới đài, Lâm Phàm cười nói: “Vương Vũ Thần rất tự tin, xem ra chuẩn bị rất đầy đủ.”

Vương Minh Dương nói: “Không phải có bài hát mới của anh sao, chẳng lẽ còn có thể sợ được chắc?”

Vương Vũ Thần lên đài.

Bài hát được hát bỗngxuất hiện trên màn hình.

Bài hát: “Ngày nắng sau cơn mưa”.

Người thể hiện: Vương Vũ Thần.

Lời thơ: Vương Vũ Thần.

Phổ nhạc: Vương Vũ Thần.

Sản xuất âm nhạc: Vương Vũ Thần.

Lâm Phàm nhìn thấy một màn này, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu gà, “Lợi hại, thật đúng là vẫn dám dùng bài hát mới đến cùng.”

Vương Minh Dương khinh thường nở nụ cười: “Tư liệu đã bị phơi bày ra ngoài mà còn dám nói là bài hát mới của mình.”

Trên ghế giám khảo.

Sắc mặt Tề Minh lão sư trở nên nghiêm túc, trong cổ họng phát ra một tiếng hừ lạnh.

Đúng là không biết xấu hổ!

Anh Kim ngồi trên ghế giám khảo, hai tay đan chặt. Trên khuôn mặt nở nụ cười, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của bà.

Hai vị giám khảo Chu Hải Đào và Tả Đằng Phi không nói gì nhiều, tình huống hiện tại trong lòng bọn họ đều biết rõ.

Lại là một bài hát mới, nếu do Anh Kim cung cấp tuyệt đối sẽ không tệ. Anh Kim muốn Vương Vũ Thần giành quán quân thì chỉ cần Vương Vũ Thần phát huy xuất sắc, cơ bản không thể chạy mất được.

Nếu Như Ngô Hoán Nguyệt còn dùng hát bài cũ thì cơ bản là thua chắc.

Phòng phát sóng trực tiếp.

” Tôi năm nay 70 tuổi rồi chưa từng thấy qua trường hợp nào thế này, con ranh này vẫn còn sử dụng bài hát mới sao? Có thể

đừng máu chó như vậy được không?"

"Anh Kim ra tay thì không thể coi thường được, mấy người có sợ không?"

Tôi thấy không bằng đổi chương trình "Giọng hát triển vọng" thành "Giọng hát hay dưới màn đen" đi cho rồi.

……

Âm nhạc vang lên, khúc dạo đầu khá hay.

Giám khảo cũng không phải là người ngoài nghề, một bài hát có tốt hay không thì chỉ cần nghe khúc dạo đầu là có thể nghe ra ngay.

Chu Hải Đào nói: "Lại là một bài hát hay."

Tả Đằng Phi nói: "Nếu là ca sĩ chuyên nghiệp thì cũng đủ để đưa vào album rồi. Kết quả lần này cơ bản đã định sẵn."

Tề Minh lão sư khinh thường trong lòng, nhìn về phía Anh Kim với vẻ mặt chán ghét, đối với Vương Vũ Thần kia cũng là vẻ mặt ghét bỏ.

Vương Vũ Thần bình tĩnh lại, bắt đầu hát. Bài hát này cô luyện tập thật lâu, mỗi một điểm mấu chốt đều do Anh Kim góp ý qua, mỗi một bước ngoặt đều đã quen thuộc trong lòng.

Khán giả trong trường quay yên lặng lắng nghe, khẽ gật đầu, giống như dung nhập vào trong bài hát này.

Rất hay.

Bài hát kết thúc!

Tiếng vỗ tay vang lên.

Vương Vũ Thần lộ ra nụ cười tươi. Mình đã phát huy rất hoàn mỹ, tuy rằng trong đó có một chút tỳ vết nhỏ nhưng không quá ảnh hưởng.

Vương Minh Dương cười ha hả một tiếng: "Cũng bình thường."

Lâm Phàm cười nói: "Tôi thấy không tệ, hát rất hay."

"Tôi nói này người anh em, cậu thuộc về phe nào đó hả?" Vương Minh Dương nói.

Lâm Phàm khoát tay áo: “Không nói ở phe nào, bài hát này thật sự là không tệ nhưng so với bài hát tôi viết vẫn còn kém rất nhiều.”

Vương Minh Dương trợn trắng mắt: ” Tự cao quá đáng”

Ngô Hoán Nguyệt hít sâu một hơi lên đài.

Trên màn hình.

Bài hát: Bầu trời.

Người thể hiện: Ngô Hoán Nguyệt

Sáng tác: Lâm đại sư

Lời: Lâm đại sư

Phổ nhạc: Lâm đại sư

Sản xuất âm nhạc: Lâm đại sư.

Ban giám khảo sửng sốt, đây cũng là một bài hát mới sao?

Người xem livestream cũng kinh ngạc hô lên. Sau đó lập tức lên baidu tìm kiếm, căn bản không tìm được bài hát này.

“Ôi mẹ ơi, Ngô Hoán Nguyệt cũng dùng bài hát mới.”

“Đặc sắc rồi, lần này thật sự đặc sắc rồi.”

Những người xem trực tiếp ngay lập tức tìm kiếm.

“Baidu không có bài hát này, Lâm đại sư này là ai vậy? Tôivừa mới tìm kiếm một chút. Tìm kiếm Lâm đại sư nhưng lại tìm ra là một thầy bói.”

“Tôi tìm ra bánh kếp.”

“Tôi tìm ra người thần bí.”

“Mẹ nó, biệt danh này cũng loạn vậy.”

“Im lặng, nghe nhạc.”

……

Nhạc đệm vang lên.

Trầm thấp, uyển chuyển, nhẹ nhàng…

Tề Minh nghe được khúc dạo đầu, hơi ngồi thẳng người.

Ngô Hoán Nguyệt cầm micro, hơi nhắm mắt, môi nhẹ nhàng mở ra, vô cùng nhẹ nhàng hát.

“Bầu trời của tôi, tại sao treo đầy… những giọt lệ nhòa. ”

“Bầu trời của tôi, vì sao luôn luôn là một khuôn mặt xám xịt.”

……

Thanh âm nhẹ nhàng, trầm thấp, nhưng rất trong trẻo, thời thời khắc khắc nắm lấy nội tâm người nghe.

Tề Minh nhắm mắt lại, ngón tay nhẹ nhàng đong đưa, dường như đã đắm chìm trong bài hát này.

Anh Kim vốn tươi cười nhưng lúc này lại trở nên có chút nặng nề.

Chu Hải Đào và Tả Đằng Phi đều không phải là người ngoài nghề, giai điệu mở đầu bài hát đã lập tức hấp dẫn lỗ tai của bọn họ. Nhất là sau khi Ngô Hoán Nguyệt hát, giọng hát đặc sắc kia phối hợp với bài hát này còn sinh ra một loại hiệu ứng khiến người ta kinh ngạc hơn.

Chương 173: Nứt lòng

Lần đầu tiên Lâm Phàm nghe bài hát này cũng toàn tâm toàn ý tập trung vào trong đó. Thật sự rất tuyệt, không giống loại liều mạng kéo cổ họng gào lên, giọng ai lớn hơn thì người đó lợi hại.

Thay vào đó là dành cảm xúc vào trong bài hát, biểu diễn bằng cả trái tim.

Vương Minh Dương sợ ngây người, tuy rằng lúc diễn tập có nghe vài lần nhưng cảm giác lúc này căn bản không giống lúc diễn tập.

Trên sân khấu, Ngô Hoán Nguyệt lẳng lặng hát, quên đi tất cả, quên đi cả việc mình đang ở nơi nào.

“Trôi dạt ở phía bên kia thế giới.”

“Mặc cho tịnh mịch xâm lấn hết lần này đến lần khác.”

“Bầu trời vẽ một nỗi nhớ dài.”

“Bầu trời ơi, có từng suy nghĩ đến mây..”

“Bầu trời ơi, có biết rằng trăng đang lạnh lẽo.”

Khán giả dưới đài say mê, hiện trường yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều đắm chìm trong âm thanh nhẹ nhàng này cùng tình cảm mê mang kia.

Có nữ khán giả khóe mắt đã có chút ướt át. Bọn họ đã dung nhập vào trong tình cảm của bài hát này. Đã từng là những chuyện tốt đẹp, bất đắc dĩ nỗi thương cảm đều hiện lên trong lòng họ.

“Bầu trời” là thế giới bên trong của một người. Một loại nỗi nhớ tràn ngập trong trái tim, dần dần loại nỗi nhớ này trở nên u sầu, buồn bã. Bởi vì không bao giờ bạn biết được những người mà bạn nhớ thương cũng có đang nhớ tới bạn hay không?

Tả Đằng Phi lúc này đã mở mắt, lời bài hát này thật sự rất đẹp. Hơn nữa giọng hát này thật sự không bình thường, thật sự là cực kỳkhông bình thường.

Bài hát “Ngày nắng sau mưa” của Vương Vũ Thần so với “Bầu trời” thật sự có chênh lệch rất lớn.

Đây không phải là một bài hát cùng cấp bậc.

Vương Vũ Thần giờ phút này trợn tròn mắt, chuyện này sao có thể.

Mặc dù cô muốn giành chiến thắng nhưng cô không phải là người điếc, bài hát này so với bài hát “Ngày nắng sau mưa” của mình tốt hơn rất nhiều. Thế nhưng làm thế nào Ngô Hoán Nguyệt có thể nhận được bài hát này.

Trong lòng Anh Kim ngưng lại, bà không thể không thừa nhận bài hát này thật sự rất tốt. Nhất là cảm xúc cùng giai điệu kia thật sự rất đáng để lưu tâm.

Bà thậm chí còn muốn được hát bài hát này.

Ngô Hoán Nguyệt ở trên đài, tình cảm càng ngày càng nhập tâm, bất giác khóe mắt ướt đẫm nhưng vẫn tiếp tục hát.

“Chỉ mong bầu trời, không treo đầy nước mắt ướt đẫm.”

“Chỉ mong bầu trời, không vương đầy nước mắt xám xịt.”

……

Một bài hát kết thúc.

Ngô Hoán Nguyệt lau nước mắt nơi khóe mắt, hơi cúi đầu về phía dưới.

Hiện trường yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều đắm mình trong bài hát này.

Đột nhiên!

Tiếng vỗ tay vang lên, tất cả mọi người đứng lên vỗ tay. Bài hát này làm cho họ cảm giác thực sự không giống nhau.

Một số người mua vé để xem cuộctranh tài, nhưng bây giờ họ phát hiện ra rằng tất cả đều đáng giá.

Có thể nghe bài hát này, nó thực sự là quá đáng giá.

Phòng phát sóng trực tiếp.

“Wow, đỉnh thật đấy. Tôi nghe xong vậy mà đã khóc.”

“Mẹ kiếp, anh đừng nói nữa, tâm tình của tôi đặc biệt nóng nảy. Thế nhưng khi nghe được bài hát này lại đột nhiên phát hiện toàn bộ thế gian rất yên tĩnh, muốn cùng du ngoạn trên bầu trời.”

“Bài hát này làm tôi ngạc nhiên quá lớn, Ngô Hoán Nguyệt hát rất tuyệt vời.”

“Cầu một phiên bản HD, mỗi đêm trước khi ngủ tôi đều phải nghe.”

“Quá đỉnh…… Ngô Hoán Nguyệt nghiền ép Vương Vũ Thần.
”

……

Ghế giám khảo.

Tề Minh lão sư đứng dậy vỗ tay: “Tốt, tốt lắm… ”

Sắc mặt Anh Kim có chút khó coi, nhưng vẫn phải giả vờ vỗ tay.

Lâm Phàm dưới đài cười nói: “Rất hoàn mỹ, thật sự rất hoàn mỹ.”

Bài hát này là trong bách khoa toàn thư, hắn cũng chưa từng nghe qua bản gốc nhưng dưới sự thể hiện hoàn mỹ của Ngô Hoán Nguyệt thì chỉ sợ cho dù là bản gốc cũng chỉ đến thế mà thôi.

Vương Minh Dương cười to: “Huynh đệ, cậu thật trâu bò, vậy mà có thể viết ra bài hát hay như vậy.”

“Đây không phải là do tôi trâu bò, mà là Hoán Nguyệt hát hay.” Lâm Phàm nói.

Vương Minh Dương lắc đầu: “Cái này tôi mặc kệ, tôi cứ nhận định cậu trâu bò, không có cậu thì dù cho có hát hay hơn nữa cũng vô dụng.”

Người dẫn chương trình Dịch Danh đứng im lặng ở đó, bài hát này cho anh ta một loại hưởng thụ rất lớn, sau đó thì lập tức tiến lên sân khấu.

“Cám ơn Ngô Hoán Nguyệt, vừa rồi thiếu chút nữa thì tôi đã khóc khi nghe cô hát.”

Ngô Hoán Nguyệt cảm kích đáp: “Cảm ơn.”

Đó là sự khẳng định của người dẫn chương trình đối với cô.

Dịch Danh: “Bây giờ xin mời Vương Vũ Thần trở lại sân khấu, tôi thấy biểu tình của khán giả, đều rất hưởng thụ. Bốn vị giám khảo hiện tại khẳng định có rất nhiều chuyện muốn nói. Tả Đằng Phi lão sư, ngài là nhạc sĩ nổi tiếng đã viết rất nhiều bài hát , ngài nghĩ hai bài hát này như thế nào?”

Tả Đằng Phi ngồi ở phía dưới chờ thật lâu, giờ phút này cầm lấy micro, kích động nói:

“Bài hát ‘Ngày nắng sau mưa’ của Vương Vũ Thần ở trong ngành mà nói đã là rất tốt rồi, thậm chí không thua kém gì album của ca sĩ chuyên nghiệp.”

Vương Vũ Thần cười nói: “Cảm ơn lão sư. ”

Tả Đằng Phi đơn giản bình luận vài câu, hiển nhiên là không muốn bình luận quá lâu về bài ‘Trời nắng sau mưa’ này, mà mục đích chủ yếu vẫn là bài kia.”

Chương 174: Lão sư đánh giá (1)

(Cám ơn đạo hữu Maivanlaga đã vote phiếu!!!

Tiếp tục cầu phiếu ạ ^^)

Chương 174: Lão sư đánh giá (1)

“Ngô Hoán Nguyệt hát bài ‘Bầu trời’ này thật sự làm cho tôi rất ngạc nhiên và vô cùng sốc. Tôi đãtheo nghề mấy chục năm nay cũng chỉ mới gặp qua bốn bài hát khiến tôi cảm động, mà bài ‘Bầu trời’ này chính là bài thứ năm. Thật sự rất tuyệt, hiện tại tôi nói chuyện cũng có chút kích động.”

“Cám ơn lão sư” Ngô Hoán Nguyệt không nghĩ được Tả Đằng Phi lão sư sẽ đánh giá cao như vậy.

Vương Vũ Thần vừa rồi còn có chút cao hứng, lúc này lập tức mất hứng.

MC Dịch Danh: “Không ngờ tới Tả lão sư lại hưng phấn như vậy, Chu Hải Đào lão sư, ngài đối với hai thí sinh…. ”

Lời Dịch Danh còn chưa nói xong đã bị Tả Đằng Phi cắt ngang: “Tôi còn chưa nói xong, xin cho tôi thêm chút thời gian.”

“Được, mời Tả lão sư tiếp tục nói.” Dịch Danh không nghĩ tới Tả Đằng Phi sẽ kích động như vậy.

Tả Đằng Phi tiếp tục nói: “Tôi thấy bài hát này, sáng tác, phổ nhạc, sản xuất âm nhạc đều là Lâm đại sư. Người có thể viết ra bài hát sâu sắc như vậy xứng đáng được gọi là chuyên gia. Nhưng tôi ở trong ngành này lại chưa từng nghe qua tên của người này, có thể giới thiệu cho tôi biết một chút về vị Lâm đại sư này được hay không.”

Đây là một đánh giá cao, thực sự rất cao.

Ngô Hoán Nguyệt nói: “Lâm đại sư là bạn của tôi, anh ấykhông phải là người trong ngành ạ.”

Tả Đằng Phi kinh ngạc nói: “Không phải người trong ngành, vậy anh tacó tới buổi biểu diễn không?”

Ngô Hoán Nguyệt nói: “Có. ”

Tả Đằng Phi lập tức đứng lên, nhìn về phía khán đài phía sau, giống như đang tìm kiếm Lâm đại sư.

MC Dịch Danh vội vàng hòa giải: ” Tả lão sư, không bằng ngài đánh giá hai tuyển thủ trước đã, đợi lát nữa kết thúc có thể để Ngô Hoán Nguyệt giới thiệu cho ngài.”

Lúc này Tả Đằng Phi mới phản ứng lại, đây là hiện trường thi đấu nên sau đó lại nhịn xuống kích động trong lòng và ngồi xuống.

Lâm Phàm dưới đài, lạnh nhạt cười, bách khoa toàn thư quả thật quá mạnh mẽ. Một bài hát có giá năm điểm mà đã làm cho người ta kích động đến như vậy.

Vương Minh Dương giơ ngón tay cái về phía Lâm Phàm: “Trâu bò!”

Dịch danh: “Chu Hải Đào lão sư, ngài nghĩ sao về hai thí sinh?”

Quan hệ giữa Chu Hải Đào và Anh Kim rất tốt nên cũng biết Vương Vũ Thần là người bà muốn nâng đỡ, nhưng với tình huống hiện tại ông cũng không thể mở to mắt nói dối. Kể cả mình đồng ý thì những khán giả kia cũng không đồng ý.

Loại thi đấu này đối với thí sinh mà nói đã có áp lực rất lớn, nhưng đối với giám khảo bọn họ mà nói còn áp lực nhiều hơn gấp bội.

Ngồi ở phía dưới, mấy câu nói của bạn có thể quyết định kết quả của một tuyển thủ. Nếu nói thật thì cũng là công bằng, nhưng nếu như khoe khoang lung tung có thể xảy ra chuyện lớn.

Chu Hải Đào nhìn thấy ánh mắt Anh Kim nhìn về phía mình, nhưng mà ông cũng coi như không nhìn thấy.

Cái nồi này ông không thể cõng, cũng không muốn cõng.

Do dự một lúc, ông thành thật mà nói.

“Bài hát mới này của Vương Vũ Thần vẫn duy trì phong cách ban đầu, chỉ riêng biểu hiện đã rất xuất sắc, tốt hơn rất nhiều so với lần trước. Tuy nhiên, ở đoạn cao trào, có cảm giác cô

đang cố ý đè ép cổ họng, nếu như có thể thả lỏng có lẽ hiệu quả sẽ tốt hơn.” Chu Hải Đào nói ra suy nghĩ của mình.

“Cám ơn lão sư.” Vương Vũ Thần gật đầu, có lẽ là không nghĩ tới Chu Hải Đào đánh giá cô không cao như trong tưởng tượng.

Quần chúng phía dưới thổn thức một mảnh, lúc này đây chỉ cần không phải kẻ ngốc đều có thể nghe ra được. Vương Vũ Thần biểu hiện thật sự rất tốt, nếu so sánh với tuyển thủ khác, có lẽ có thể ép chết. Nhưng lần này người so sánh là Ngô Hoán Nguyệt, chênh lệch giữa hai bên lập tức xuất hiện.

MC Dịch Danh: “Chu Hải Đào lão sư, Ngô Hoán Nguyệt lần này biểu hiện vô cùng xuất sắc, ngài nghĩ như thế nào?”

Chu Hải Đào gật gật đầu: “Tham gia làm giám khảo ‘Giọng ca triển vọng’ thu hoạch lớn nhất của tôi chính là ngày hôm nay. Bài hát này của Ngô Hoán Nguyệt được lựa chọn rất tốt, đồng thời vị Lâm đại sư sáng tác bài hát này rất hiểu chất giọng của Ngô Hoán Nguyệt.”

“Bài ‘Bầu trời’ này bất kể về mặt nào thì lời nhạc cũng đều được viết rất tỉ mỉ, sâu sắc. Hơn nữa giọng hát trong trẻo của Ngô Hoán Nguyệt đã đem được những ẩn ý bên trong bài hát biểu đạt ra bên ngoài, phát huy vô cùng nhuần nhuyễn và chuyên nghiệp, có thể nói là xuất sắc. Cho dù là tôi hát thì cũng không chắc sẽ hát ra được loại cảm xúc giống như của Ngô Hoán Nguyệt.”

Ngô Hoán Nguyệt lộ ra một nụ cười đáp: “Cảm ơn lão sư.”

Khán giả vỗ tay hưng phấn, trong lòng bọn họ đã nghiêng về phía Ngô Hoán Nguyệt. Bài hát này rất tuyệt, nó làm cho tâm hồn bọn họ đều được nhẹ nhàng.

Phòng phát sóng trực tiếp.

“Quá đỉnh…… Con mẹ nó, tôi đã nói rồi mà, Ngô Hoán Nguyệt vừa ra bài hát này đã là thiên hạ vô địch, kể cả có ngu ngốc đến đâu cũng đều biết nó nói cái gì.”

“Anh Kim trợn mắt, mặt mày âm u, nhưng vì sao tôi nhìn bà ta như vậy thì lại cảm thấy vui vẻ nhỉ?”

…

Chương 175: Lão sư đánh giá (2)

“Chỉ sợ bản thân bà ta cũng không nghĩ tới sẽ phát sinh tình huống như vậy. Quan hệ giữa Chu Hải Đào và Anh Kim rất tốt, nhưng bây giờ Chu Hải Đào lại trực tiếp đánh giá công bằng. Hơn nữa còn nghiêng về phía Ngô Hoán Nguyệt, cậu nói bà ta làm sao có thể không tái mặt được cơ chứ.”

“Không mù, không mù, lần này ánh mắt hai vị giám khảo đều không mù, chỉ có thể nhìn xem Anh Kim không biết xấu hổ đến mức nào thôi.”

“Tôi đặt lời thề ở đây, nếu Ngô Hoán Nguyệt cuối cùng không thể vào vòng trong. Tôi cam đoan sẽ không thèm xem cái chương trình nát này nữa.”

“Chúng ta đã từng sống trong màn đen giống như kẻ ngốc, nhìn đủ loại thao tác của các giám khảo. Chỉ cần xem qua một nửa chương trình là chúng ta đã có thể đoán được ai là quán quân.”

“Đúng vậy! Nhưng ‘Giọng hát triển vọng’ này thật tuyệt vời, chỉ là để sót con chuột Anh Kim này, hy vọng tổ chương trình sẽ trực tiếp đá bà ta đi.”

Các cư dân mạng xem livestream đang thảo luận kịch liệt, bình luận che kín màn hình.

MC Dịch Danh cười nói: ” Chu Hải Đào lão sư đưa ra đánh giá rất cao, vậy Tề Minh lão sư nghĩ như thế nào?”

Khán giả nín thở, bọn họ đã nhìn ra, người dẫn chương trình đây là cố ý để đánh giá của Anh Kim đặt ở cuối cùng. Nếu như ba vị giám khảo đầu tiên đều nói Ngô Hoán Nguyệt tốt mà Anh Kim còn mở mắt nói dối, vậy thật sự sẽ rất thú vị.

Tề Minh lão sư tâm tình không tệ, nụ cười trên mặt rất sáng lạn. Trước khi mở đầu lại liếc mắt nhìn Anh Kim một cái: “Rất tốt, Vương Vũ Thần lần này phát huy rất tốt. Tuy nhiên giống như Hải Đào đã nói, cô ấy cố ý áp chế giọng ở cổ họng, nếu thoải mái hơn thì hiệu quả cũngsẽ tốt hơn.”

Tề Minh không bình luận nhiều, trực tiếp chính lời nói của Chu Hải Đào, có lẽ trong lòng cũng lười nói thêm gì đó.

Sau đó ánh mắt nhìn về phía Ngô Hoán Nguyệt, dường như là muốn nói lời khen ngợi.

“Bài hát ‘Bầu trời’ này nhìn qua dường như rất bình thản, nhưng cẩn thận thưởng thức một lần lại phát hiện ý cảnh trong đó rất xa xôi. Lời thơ, phổ nhạc, biên nhạc đều do một người hoàn thành, hơn nữa lại còn là một bài hát tốt như vậy. Ý nghĩ của tôi cũng giống như Đằng Phi, đều muốn gặp gỡ một chút vị Lâm đại sư này.”

“Tôi và một người bạn là ca sĩ đỉnh cấp ở Đài Loan cũng là một chuyên gia âm nhạc , bọn tôi từng nói qua vấn đề sáng tác. Ông ấy nói một bài hát phải truyền cho nó tình cảm, có tình cảm còn phải ban cho nó ý cảnh. Trong giới ca nhạc bây giờ xuất hiện rất nhiều bài hát nghe thì cũng dễ nghe đấy. Thế nhưng lại không có bất kỳ giá trị gì, nhưng mà bài hát này lại đều có đủ các yếu tố trên. Nếu như đây là chương trình ‘giọng hát hay, gương mặt mới’, như vậy tôi dám nói quán quân hiện tại cũng đã có thể định ra, về sau cơ bản không cần so sánh.”

“Nhưng mà đây là cuộc thi ‘Giọng ca triển vọngi’, mặc kệ là bài hát tốt đến đâu thì quyết định kết quả vẫn là giọng hát, mà hôm nay giọng hát của Ngô Hoán Nguyệt đã cảm động được tôi.”

Bốp bốp bốp!

Tề Minh lão sư đã sắp sửa khen Ngô Hoán Nguyệt lên tận trời.

Dưới sân khấu.

Vương Minh Dương tươi cười giống như hoa hướng dương: “Thấy chưa, bài hát này quá lợi hại rồi, cậu chính là chuyên gia , về sau danh hiệu đại sư này không xứng nữa, phải gọi là Lâm chuyên gia.”

Lâm Phàm bất đắc dĩ cười: “Đủ rồi đó, anh đang bôi nhọ tôi đấy à? Có tin là tôi K.O anh không.”

“Đừng, đừng, cậu muốn đánh chết tôi à?” Vương Minh Dương nào dám solo với Lâm Phàm, đây không phải là muốn chết sao.

Trước kia còn cảm giác mình có thể không phân cao thấp với Lâm Phàm, nhưng từ khi biết tên này K.O Hàn Lục, cho dù cho hắn mười lá gan thì hắn cũng không dám.

Lâm Phàm không ngờ Tề Minh cũng giống như Tả Đằng Phi, đánh giá bài hát này lớn như vậy.

Cái này chính là đổi bằng năm điểm bách khoa đó, các người có thể đừng tâng bốc tôi như vậy có được không? Tôi cũng biết ngượng đó nha.

“Vậy thì nhìn kỹ một chút, nhìn xem lão yêu bà này chuẩn bị không biết xấu hổ như thế nào.” Lâm Phàm nói.

“Có đạo lý, giày của tôi cũng đã cởi ra sẵn, chỉ cần lão yêu bà này lại phun phân, trực tiếp tôi sẽ chào hỏi bằng giày.” Vương Minh Dương thật đúng là cởi giày ra, sẵn sàng chiến đấu.

Ngô Hoán Nguyệt cúi đầu: “Cám ơn lão sư.”

Tề Minh lão sư gật đầu với Ngô Hoán Nguyệt, tỏ vẻ rất coi trọng, cứ tiếp tục cố gắng, sau đó mở miệng nói: “Tuy nhiên sau này cũng không thể dùng bài hát mới nữa, chúng ta phải so đấu giọng hát. Có một ít bài hát cổ điển rất hay, còn rất ý nghĩa.”

“Em biết rồi, thưa lão sư.” Ngô Hoán Nguyệt ngược lại không có cảm giác gì.

Nhưng sắc mặt Anh Kim lại không thích hợp, nói cái gì đây? Cái gì sau này, chẳng lẽ đã xác định thăng cấp sao?

Vương Vũ Thần đứng trên đài biểu tình có chút không đúng, dường nhưt có chút tức giận, nhưng vẫn miễn cưỡng lộ ra nụ cười.

Ngô Hoán Nguyệt không kịp phản ứng, nhưng đối với người mẫn cảm mà nói, những lời này lại làm cho bọn họ ghi nhớ trong lòng.

Chương 176: Mắng người

(Cầu phiếu!!!)

Chương 176: Mắng người

Những tuyển thủ trong hậu trường lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu như Ngô Hoán Nguyệt về sau còn dùng bài hát mới, vậy thì thật sự không cần đối đầu nữa, bài hát chắc chắn sẽ tăng điểm.

Tuy nhiên Tề Minh lão sư mở miệng ngược lại làm cho bọn họ rất cảm kích. Cảm giác Tề Minh lão sư thật đẹp trai, trong lúc vô tình đã trở thành fan trung thành.

MC Dịch Danh: "Anh Kim lão sư, ngài nghĩ gì về màn trình diễn của hai thí thế nào?"

Anh Kim ho nhẹ một tiếng, hai tay khoanh lại, ngẩng đầu, biểu tình có chút đắn đo, giống như đang ấp ủ chuẩn bị nói ra lời động trời.

Khán giả tò mò.

Lâm Phàm tò mò.

Giày trong tay Vương Minh Dương càng nắm chặt, ông đây đang chờ bà mở miệng đấy.

Anh Kim rất nổi tiếng và có địa vị trong giới ca hát, ở một số chương trình tranh tài bà ta hoàn toàn có thể sử dụng khả năng của mình để xoay chuyển tình thế.

'Giọng hát hay của người mới' tuy rằng rất công bằng nhưng nếu bà ta chấm điểm cao cho Vương Vũ Thần thì đúng là không ai dám làm gì bà ta.

Nhưng lần này một trong những giám khảo lại là Tề Minh, điều này làm cho Anh Kim phải bó tay. Điều làm cho Anh Kim còn không ngờ tới hơn nữa chính là, mặc dù chương trình đang phát trực tiếp mà Tề Minh lại dám đập micro rời khỏi sân khấu.

Bởi vì tình huống có sự xuất hiện Tề Minh mà vòng hai mươi tư lấy mười hai người của 'Giọng cá triển vọng' hoàn toàn nổi lên như một đợt sóng gió, làm nứt lòng khán giả trên mạng, thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

MC Dịch Danh nhìn Anh Kim thật lâu vẫn chưa lên tiếng thì , hỏi: "Anh Kim lão sư?"

"Phần thể hiện của hai thí sinh đều rất hoàn hảo, bây giờ sự lựa chọn này khiến tôi rất khó xử, tôi phải suy nghĩ cẩn thận hơn mới được."

Ngay lập tức khán phòng truyền đến tiếng sột soạt.

Tề Minh liếc mắt một cái, tỏ vẻ khinh thường.

Chu Hải Đào thần sắc thoáng xấu hổ.

Tả Đằng Phi trong lòng bất đắc dĩ, lúc này đây, nếu Anh Kim còn dám lựa chọn Vương Vũ Thần, như vậy hiện trường chắc chắn sẽ nổ tung.

Phòng phát sóng trực tiếp.

"Thật sự khó xử sao, cái bà Anh Kim này khẳng định lại đang nghĩ tới âm mưu quỷ kế gì đó rồi."

"Thận trọng cân nhắc 'em gái' nhà bà ta, nếu Ngô Hoán Nguyệt mà hát không hay thì bà ta còn suy nghĩ cái rắm ấy."

"Có đạo lý, bây giờ chỉ cần không phải là người điếc thì đều có thể nghe ra, Ngô Hoán Nguyệt hơn hẳn Vương Vũ Thần một bậc."

"Chúng ta tiếp tục xem diễn xuất không biết xấu hổ của Anh Kim thôi, xem bà ta có thể nói ra những lời kinh thiên động địa gì đây."

Dưới sân khấu.

"Phải bình tĩnh, muốn đập đến mấy cũng không được đi." Lâm Phàm nói.

Vương Minh Dương liếc mắt nhìn Lâm Phàm một cái: "Nếu không cậu đến đập bà ta đi."

Lâm Phàm trợn trắng mắt: "Anh vẫn nên tiếp tục chuẩn bị cho tốt, muốn đập thì đập đi."

"Lão yêu bà này, thật sự là quá đáng hận, thật không thể chịu đựng được." Vương Minh Dương nói.

Ngay lúc này.

Anh Kim ho nhẹ một tiếng, mặt không đỏ tim không loạn bắt đầu bình luận.

"Bài hát mới này của Vương Vũ Thần rất tốt, giọng hát thể hiện cũng rất tốt, về phần Hải Đào nói áp chế áp cổ họng, tôi cho rằng đây không phải là vấn đề gì to tát, ngược lại còn

mang đến cảm giác mới lạ hơn, Hải Đào anh nói xem có đúng hay không?"

Anh Kim hỏi ngược lại Chu Hải Đào.

Chu Hải Đào vẻ mặt ngây ra, rốt cuộc bà muốn tôi nói đúng hay không đúng?

Nói phải thì sắp bị dân cư mạng mắng chửi, nói không phải lại đắc tội với Anh Kim. Người trong giới ai mà không biết tâm tính của Anh Kim vốn nhỏ nhen nhất. Hơn nữa diễn xuất giỏi, bề ngoài nhìn như rất có phong cách ca hát nhưng sau lưng không biết đã bóp chết biết bao nhiêu người có tài năng.

Giờ phút này, Chu Hải Đào thoáng lúng túng cũng không biết nên nói cái gì.

"Chị Anh Kim là thiên hậu (bà hoàng giới ca hát), là người đứng đầu giới ca hát, quan điểm của chị chúng ta nên suy nghĩ một chút." Chu Hải Đào không nói tán thành, cũng không nói không tán thành, chỉ có thể đánh Thái Cực. (Nói vòng vo)

Tề Minh lão sư ngồi trên ghế nói: "Hát có vấn đề chính là có vấn đề, Anh Kim bà là thiên hậu trong giới ca hát, làm sao có thể nghe không ra điểm này. Đừng nói người chuyên nghiệp, ngay cả người nghe trong khán phòng này cũng nghe ra được."

Sau đó thầy Tề Minh quay đầu hỏi: "Mọi người nói có phải hay không?"

" Đúng thế! Tề Minh lão sư nói rất đúng." Lâm Phàm ngồi ở phía dưới, cúi đầu kéo cổ họng hô.

Vốn dĩ Lâm Phàm muốn dẫn đầu, sau đó để mọi người cùng nhau hoan hô một chút, nhưng lúc này hắn phát hiện giọng nói ở hiện trường có chút chói tai, giống như chỉ có một mình giọng nói của hắn.

Những người khác dường như không mở miệng.

Vương Minh Dương trợn mắt há hốc mồm nhìn Lâm Phàm, dường như không kịp phản ứng.

Camera man nhắm ngay ống kính vào Lâm Phàm.

Phòng phát sóng trực tiếp.

" Quá trâu…… Anh chàng này thật trâu bò."

“Đây là tiếng hò hét của một người đó.”

“Ống kính quay vào mặt đối phương.”

“Lần này xong đời rồi, ai mà không biết Anh Kim nổi danh tính tình nóng nảy, đợi lát nữa khẳng định sẽ bị bà ta nổi giận chửi cho một lần.”

“Lần trước có ai đó nói trong chương trình, Anh Kim trực tiếp mắng ngay tại chỗ, căn bản không cho đối phương một chút thể diện.”

“Tôi nhớ rõ, hình như là một thí sinh nói Anh Kim chính là tai họa của giới ca hát, Anh Kim tức giận cầm micro lên rồi ném về phía thí sinh đó. Còn nói thẳng, chỉ cần ngày nào trong giới ca hát còn bà ta, vĩnh viễn sẽ không có người như vậy.”

“Anh Kim là người cực kỳ kiêu ngạo đó.”

Chương 177: Tên này muốn gây chuyện

Lúc này, người ngồi trong khán phòng đều kinh ngạc nhìn về người đang nói kia.

Những phóng viên kia cũng hướng về phía Lâm Phàm với ánh mắt đồng tình.

Không thể chọc giận Anh Kim.

Tề Minh lão sư và Anh Kim chiến đấu, người ngoài căn bản không thể nhúng tay vào, ai nhúng tay thì người đó xui xẻo. Nếu bị nhớ kỹ, còn có thể xui xẻo hơn nữa.

Hậu trường tổ chuyên mục

“Mẹ nó, đây là ai vậy, là ai đưa người này vào đây?”

“Sếp à, chúng em cũng không biết đâu.”

Tề Minh cùng Anh Kim tranh luận, đó là chuyện của bọn họ, tên này có phải không ngại chuyện lớn hay không?”

“Nhanh chóng cho người đưa ra ngoài, đây là đang livestream đấy, nếu lại xảy ra vấn đề gì thì ai sẽ gánh chịu hậu quả!”

“Để em đi sắp xếp ạ.”

……

“Sao anh không hét?” Lâm Phàm nhìn Vương Minh Dương oán giận nói.

“Tôi vừa chuẩn bị hô thì đã bị cậu đoạt trước.” Vương Minh Dương nói.

Lâm Phàm bất đắc dĩ, tình huống hiện tại này có chút xấu hổ. Ánh mắt toàn bộ hiện trường tập trung ở trên người mình. Cái này không trốn không được, nhưng trốn lại không biết trốn ở đâu, thật sự là bi kịch rồi.

Trong lòng Anh Kim đã sớm nổi giận, sau đó từ trên ghế giám khảo đứng lên: “Làm phiền anh bạn nhỏ này, mời cậu đứng lên.”

Vương Minh Dương chạm vào Lâm Phàm: “Lão yêu bà kia bảo cậu đứng lên kìa.”

Lâm Phàm trợn trắng mắt, đứng cái rắm.

Tề Minh hiển nhiên là muốn giúp Lâm Phàm giải thích: “Anh Kim, bây giờ là tôi thảo luận với cô , khán giả cũng có ý kiến riêng của mình.”

Nhưng Anh Kim hiển nhiên không muốn buông tha Lâm Phàm:“Mời bạn nhỏ này đứng lên, cậu cho rằng không đúng. Vậy ngược lại tôi muốn hỏi một chút, cậu có kiến thức về phương diện này hay là cậu đang cố tình gây ồn ào?”

Lâm Phàm vốn còn muốn khiêm tốn, lúc này trực tiếp đứng lên, lâm nguy không loạn mở miệng nói: “Vương Vũ Thần quả thật không tệ, nhưng đúng như Hải Đào lão sư nói, lần này cô ấy có chút khuyết điểm.”

Anh Kim nhìn Lâm Phàm, trên mặt lộ ra một loại nụ cười khinh thường: “Cậu nhóc còn rất có khí phách, chỉ là nói chuyện này có chút lớn tiếng không biết xấu hổ, cậu là người ngoài hay là người trong nghề?”

“Anh Kim tôi đã hát còn nhiều hơn cậu nói đấy, ở trong giới ca hát mấy chục năm nay, cậu nghĩ chuyên môn của tôi không bằng cậu sao?” Anh Kim hỏi.

Hiện giờ bà ta đã triệt để nổi giận, tự nhiên không hề tránh né.

Vương Minh Dương ngồi ở bên cạnh Lâm Phàm, lặng lẽ nói: “Người anh em, chửi bà ta đi.”

“Trường Giang sóng sau đè sóng trước, cũng không thể nói thời gian của bà dài thì bà chính là đại diện . Huống hồ tôi còn là khán giả, vì sao lại nghe không ra tốt hay xấu? Ca sĩ các bà có thể đạt thành tích hay không, không phải đều là những khán giả bình thường như chúng tôi nói sao? Chúng tôi thích, đó chính là tốt, chúng tôi không thích, vậy thì đó là không tốt.”

“Mà Anh Kim bà mấy năm nay hình như cũng chưa từng hát bài gì, vẫn luôn tham gia các loại chương trình giải trí, trong giới ca hát hình như cũng không có thành tựu gì nữa. Đương nhiên, bà là người chuyên nghiệp, từng là giám khảo của một chương trình giải trí nào đó. Mà hình như khi đó Lưu Tinh Phỉ có thể trở thành quán quân đềungược lại với sự dự liệu của mọi người như thế. Theo chúng tôi thấy, thí sinh trong mắt chúng tôi không tốt lắm mà lại có thể được bà nâng đỡ, xem ra thiên hậu lâu năm không hổ là thiên hậu lâu năm đó nha. Ánh mắt chuyên môn này là đứng đầu, không ai có thể so sánh được.” Lâm Phàm cảm thán nói.

Giờ phút này, hiện trường lập tức nổ tung, trong livestream cũng hoàn toàn nổ tung.

Tên này muốn gây chuyện sao.

Phòng phát sóng trực tiếp

“Con mẹ nó, thật bá đạo mà, tên nhóc này rốt cuộc là ai vậy? Tôi con mẹ nó phục rồi đấy.”

“Tôi cũng phục rồi, vị huynh đệ này thật giỏi, thậm chí còn dám mắng Anh Kim.”

“Thật hâm mộ, cậu ta đã thay mặt nói ra suy nghĩ của chúng ta, ca khúc có hay hay không, chúng ta đương nhiên có quyền quyết định. Nếu chúng ta không thích nghe, bà ta có tự tin cũng vô ích, hiện tại tôi chỉ muốn chặt tay ngay. Trước đây vào thời điểm Anh Kim chưa nổi tiếng, tôi còn từng mua album của bà ta, bây giờ thì tôi hối hận rồi.”

” Quá đỉnh… Người anh em này sắp nổi tiếng rồi, dám chọc giận đệ nhất thiên hạ Anh Kim.”

“Giọng ca triển vọng” này ngày càng hay, nội dung càng ngày càng xuất sắc rồi đó.”

” Camera đại ca, chiếu ống kính đến Anh Kim đi, để chúng tôi nhìn thấy khuôn mặt của bà ta nào.”

….

Hiện trường ngày càng náo động.

Khán giả cũng sững sờ.

Em trai này thật mạnh mẽ, thậm chí còn dám chọc giận Anh Kim, đây là một cuộc chiến lớn đó nha.

Hơn nữa anh ta còn kể ra một ít lịch sử đen tối của Anh Kim, tuy rằng không nói huỵch toẹt ra nhưng lời anh ta nói cũng đủ bá đạo rồi.

Lưu Tinh Phỉ kia vẫn được mọi người biết đến, kể từ khi giành được quán quân thì về cơ bản cũng mai danh ẩn tích, bất kể có cố gắng phấn đấu thế nào cũng không nổi tiếng được. Hiện tại hình như đang chạy ở các hộp đêm, ngược lại thì á quân và hạng ba năm đó lại hoạt động tốt trong làng âm nhạc, việc này khiến nhiều người cảm thấy thổn thức không thôi..

Chương 178: Ánh mắt của Anh Kim lão sư thật là chuẩn

Vương Minh Dương cũng kinh ngạc, giơ ngón tay cái lên: ” Đại ca, cậu cũng thật quá trâu bò rồi đó .”

Lâm Phàm đứng đó, không chú ý đến vấn đề này, tiếp tục nhìn Anh Kim chờ đợi câu trả lời của đối phương.

Anh Kim sững sờ trong giây lát, trong lòng cảm thấy hơi bối rối, bà ta đã từng làm giám khảo cố vấn cho nhiều chương trình, chưa từng gặp qua loại khán giả như thế này.

Đã từng tham gia chương trình với tư cách là người cố vấn, cho dù là tuyển thủ hay khán giả, đối với bà vẫn luôn khách khí vài phần.

Mặc dù biết có một số tuyển thủ khó chịu với bà, nhưng Anh Kim không quan tâm. Dù sao danh tiếng và địa vị của bà sờ sờ ra đó, nếu muốn tiếp tục trong ngành này thì phải thành thật và làm tốt những gì thế hệ trẻ nên làm.

MC Dịch Danh, nhìn thấy tình cảnh hiện trường thì trong lòng có chút lo lắng, nhất định sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn đấy chứ, nhưng còn chưa nói chuyện thì Ngô Hoán Nguyệt đã lên tiếng.

“Anh Kim lão sư..”

Anh Kim lúc này vô cùng tức giận, trực tiếp ra hiệu cho Ngô Hoán Nguyệt im lặng, sau đó chỉ vào Lâm Phàm: “Cậu nhóc này, cậu tên gì? Không biết lễ phép hay sao? Cậu có biết cậu vừa mới nói cái gì không, tôi có thể yêu cầu luật sư kiện cậu vì tội vu khống và hủy hoại danh tiếng của tôi.”

Lâm Phàm trong lòng cười thầm: “Tôi có nói gì sao? À, tôi không có ý gì khác. Lưu Tinh Phỉ có thể giành được quán quân là do ánh mắt của bà có sự khác biệt, nhưng điều này dường như cũng không có vấn đề gì, ánh mắt của Anh Kim lão sư quả thật rất đặc biệt. Bây giờ hình như người đó đang miệt mài chạy show ở các hộp đêm lớn kia kìa, , mỗi tối đều truyền tải giọng hát mà Anh Kim lão sư thích vào trong thế giới thác loạn bên ngoài, nhưng Anh Kim lão sư cũng không hổ danh là Anh Kim lão sư. Cái cách nói chuyện giống người có học thức, biết rõ pháp luật là vũ khí tốt nhất để tự bảo vệ chính mình đó nha.”

Phụt phụt!

Khán giả phá lên cười.

Những người xem truyền hình trực tiếp cười đến nghiêng ngả..

“. Quá trâu…Con mẹ nó tôi thật thán phục vị huynh đệ này mà.”

“Má nó, các người có thấy mặt của Anh Kim tái cmn đi không.”

“Cái này là táng thẳng vào mặt lần hai nha, Anh Kim bị tổn thương không nói lên lời rồi kìa.”

“Quả nhiên là nhân tài chốn dân gian, vị đại ca này thoạt nhìn cũng không phải người tốt lành gì, hiển nhiên không sợ hãi chút nào.”

….

Anh Kim nhìn tình hình hiện trường, có vẻ hơi tức giận: “Xin mọi người im lặng.”

Mà lúc này, nhân viên hậu trường đi tới bên cạnh Lâm Phàm, ý định đem Lâm Phàm mang ra ngoài.

Nhưng Anh Kim hiện đang rất tức giận, bà nhất phải cho thằng oắt con này biết lỗi của mình.

“Xin mời các nhân viên rời đi trước, hôm nay tôi phải cùng thằng nhóc này nói rõ ràng. Tôi, Anh Kim này đã hoạt động trong làng nhạc hàng chục năm, danh tiếng mà tôi tích lũy được không phải là thứ mà bất kỳ ai cũng có thể vu khống được.” Anh Kim nói.

Các nhân viên hậu trường bối rối, tình huống gì đây?

Sau đó, từ tai nhận được giọng nói của lãnh đạo, yêu cầu họ quay lại trước.

Lúc này đã rất tức giận, Lâm Phàm chưa bao giờ sợ bất cứ ai.

“Đây là điều đương nhiên. Anh Kim lão sư là thiên hậu và là trụ cột của giới âm nhạc, tôi không cần phải bôi nhọ danh tiếng này. Hơn nữa, một mình tôi bôi nhọ cũng vô ích, những người có mặt và khán giả trực tiếp ai mà không biết danh tiếng của Anh Kim lão sư tốt và công bằng cỡ nào chứ, trong giới âm nhạc không ai có thể sánh được đâu nha.”

Đặc biệt hắn còn nhấn mạnh hai chữ ‘công bằng’.

Hiện trường lại một lần nữa cười vang, khán giả lại được cười vui vẻ. Lời nói của vị huynh đài này thật sự rất buồn cười, trong lời nói này có ẩn ý, thật sự không coi ai ra gì.

Vương Minh Dương cũng trợn tròn mắt, đây là lần đầu tiên phát hiện người anh em này của mình nói bóng nói gió giỏi như vậy. Chỉ cây dâu mắng cây hòe mà không ai có thể bắt lỗi được..

Nói quá hay, rõ ràng là nịnh nọt nhưng lại có cảm giác như đang mắng chửi người ta vậy.

Tề Minh lão sư đứng ở nơi đó, trong lòng cười ha hả , thằng nhóc khán giả này thật đúng là buồn cười, tâm tình tức giận cũng giảm đi rất nhiều.

Tả Đằng Phi và Chu Hải Đào bất lực lắc đầu, may mắn thay tên nhóc này không phải là người trong giới âm nhạc, nếu không sẽ bị phong sát đến chết.

Anh Kim lúc này thực sự tức giận, bàn tay giận đến phát run, sau đó hít một hơi thật sâu.

“Được rồi, những vấn đề này không nói nữa, đầu tiên cho tôi hỏi cậu chỉ là một kẻ ngoài giới thì hiểu cái gì về một bài hát hay? Hoặc nếu là cùng giới thì xử lý cảm xúc và hát như thế nào là tốt? Nhưng trước khi nói về những điều này, tôi muốn hỏi một chút về vấn đề nghề nghiệp của cậu, nhìn tướng tá cậu chắc vẫn còn là sinh viên phải không?.” Anh Kim nói.

Lâm Phàm cười và nói: “Ánh mắt của Anh Kim lão sư thực sự rất chuẩn, không hổ danh là trụ cột của làng âm nhạc. Nhưng tôi không phải là sinh viên, tôi đã tốt nghiệp rồi, hiện tại công việc chính là xem bói còn nghề phụ là bán bánh kếp, chỉ sống tạm qua ngày mà thôi..”

Phụt!

Cả trường quay lại cười ầm lên.

Chương 179: Thắng toàn tập (1)

Đại ca, có cần phải như thế không, đâu nhất thiết phải làm vậy với Anh kim lão sư như thế chứ.

Phòng phát sóng trực tiếp còn ầm ĩ hơn nữa, màn hình tràn ngập ‘Quá đỉnh’.

Anh Kim cảm thấy phổi sắp nổ tung vì tức giận, sau đó nói đểu: “Vô công rỗi nghề, bán bánh kếp cũng không tệ nhưng tuổi còn trẻ mà đã sa đà vào việc xem bói, sau này làm gì có tương lai. Loại người có tính cách như cậu ra đời không làm nên cơm cháo gì đâu..”

Lâm Phàm cười và nói: “Ánh mắt của Anh Kim lão sư thực sự quá vi diệu, chỉ cần nhìn thoáng qua đã có thể đoán ra tính cách này của tôi ra đời không làm nên trò trống gì, còn đoán được tôi chả có tương lai gì sất..”

“Mà Anh Kim lão sư nói tôi là người ngoài cuộc, thật đúng không sai, tôi quả thật là người ngoài nghề. Thế nhưng ca hát

cũng biết một chút, đương nhiên không hiểu rõ như Anh Kim lão sư, dù sao thì Anh Kim lão sư cũng là thiên hậu trong giới âm nhạc, mà tôi cảm thấy bài hát "Bầu trời" của Ngô Hoán Nguyệt vẫn còn một số vấn đề, tôi không có cách nào thể hiện những âm sắc đặc biệt của bài hát này được cả.." Lâm Phàm nói.

Hiện trường lại náo nhiệt thêm lần nữa.

Đại ca, chúng ta có thể ngừng nói Anh Kim là thiên hậu nữa được không.

Ngoài ra, có thể đừng tự phụ như vậy không, anh có thể nói Anh Kim sao cũng được nhưng bài hát "Bầu trời" này thực sự rất hay, không cần phải gây phẫn nộ cho công chúng.

Anh Kim lập tức nở nụ cười, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường: "Cậu biết bài hát hay là gì à? "Bầu trời" của Ngô Hoán Nguyệt có vấn đề gì? Cậu có biết tôi muốn đưa bài hát này vào album tiếp theo của mình, thậm chí có thể làm ca khúc chủ đề hay không?"

Lâm Phàm lắc đầu: "Việc này quả thật không nên, Anh Kim lão sư là trụ cột của làng nhạc, là thiên hậu trong giới ca nhạc, bài hát "Bầu trời" này không xứng với giọng hát diva của Anh Kim lão sư đâu. Đây không phải là đang chà đạp bài hát sao, à không phải, phải nói là chà đạp giọng hát của Anh Kim lão sư mới đúng."

Phụt!

Hiện trường lại bùng nổ.

Phòng phát sóng trực tiếp lại bùng nổ.

"Vị đại ca này là kẻ thù của Anh Kim à."

"Người anh em này nổi tiếng luôn rồi, đây không còn là tranh cãi nữa, mà là trực tiếp giễu cợt đó."

"Cậu đang nói nhảm cái gì vậy?"

"Tôi chẳng phục ai, chỉ phục mỗi mình hắn."

"Chương trình 'Giọng ca triển vọng' này thực sự rất đáng xem. Không uổng phí xem mà, nếu không phải là đang phát sóng trực tiếp, cảnh này rất có thể sẽ bị cắt bỏ. "

“Đúng vậy, trận này mắng chửi như vậy sẽ khiến cho ‘Giọng ca triển vọng’ mang đến tỉ lệ người xem rất cao đó, chỉ sợ là tổ chương trình đều sắp cười đến ngất rồi.”

….

Vương Minh Dương xỏ giày vào lại, anh ta cảm thấy hiện tại trong tình huống này không cần phải chiến đấu nữa. Sức chiến đấu của người anh em nhà anh ta cực kỳ mạnh mẽ, không ai có thể đánh bại được.

Sắc mặt Anh Kim hoàn toàn tối sầm, trong lòng chập trùng lên xuống, bà ta chỉ vào Lâm Phàm nói: “Nếu như bây giờ chuyện này ở bên ngoài, tôi nhất định sẽ cho cậu biết thế nào là lễ độ.”

Lâm Phàm trả lời: “Anh Kim lão sư, trước đó tôi đã nói rằng bà biết cách dùng luật pháp để tự bảo vệ mình, nhưng bây giờ thì tôi xin rút lại câu nói này, đây là chương trình công khai, hơn nữa vẫn còn đang phát sóng trực tiếp. Bà không những chỉ vào tôi thô lỗ như vậy mà còn uy hiếp tôi nữa. Tôi là người có một trái tim rộng lớn, tất nhiên tôi có thể không thèm quan tâm, nhưng nếu bây giờ có trẻ em đang xem truyền hình trực tiếp thì sao đây, vậy hành động này của bà không phải dạy hư người hay sao? Trẻ em sẽ bị bà làm ảnh hưởng xấu, nếu như bà cho rằng tôi đã xúc phạm bà thì bà có thể gửi thư luật sư cho tôi, tôi sẽ tuyệt đối hợp tác. Còn bây giờ xin bà hãy chú ý đến hình tượng, dạy người khác trở thành một người lịch sự, vậy bản thân bà phải trở thành người lịch sự trước đã nha. “

Con mẹ nó!

Khán giả sợ ngây người.

Anh trai này muốn lật trời hay sao, miệng lưỡi quá trơn tru, thái độ cũng quá tốt rồi đó.

Anh Kim Mặt đen đến mức không thể đen hơn được nữa.

Lâm Phàm tiếp tục nói: “Trở lại vấn đề chính, Anh Kim lão sư hỏi tôi có biết bài hát tốt là gì không. Tôi thực sự không biết phải trả lời như thế nào, nhưng hãy để tôi nói điều này, nếu bà có thể viết ra bài hát giống với bài “Bầu trời”, vậy mới có đủ tư cách để hỏi tôi xem có hiểu thế nào là một bài hát tốt hay không.”

Anh Kim càng tức giận hơn:: “Tôi không có tư cách? Cậu có sao?”

Lâm Phàm chớp mắt thành thật nói: “Tôi có.”

Anh Kim tỏ ra khinh thường:: “Cậu nói có thì có à?”

Lâm Phàm mở miệng nói: “Anh Kim lão sư, mặc dù bà lớn tuổi hơn tôi, nhưng không thể không nói. Mặc dù trước đây bà đã từng đạt được những thành tựu to lớn, nhưng cũng không thể đánh giá con người qua vẻ bề ngoài của họ, nếu không về sau sẽ phải chịu thiệt thòi là bà đấy.”

Anh Kim lúc này đã muốn chém chết Lâm Phàm, điều bà ta ghét nhất là bị người ta nói mình già, đặc biệt là người mà bà ta ghét nhất lại đang ở trước mặt.

Chương 180: Thắng toàn tập (2)

Khán đài, phòng phát sóng trực tiếp, người tổ chức và ban giám khảo đều chết lặng.

Bọn họ không ngờ mọi chuyện lại phát triển thành tình huống này.

Anh Kim mở to mắt nhìn Lâm Phàm:: “Tôi không dám tưởng tượng vậy mà lại có thể tranh luận cùng một kẻ mất trí cho đến bây giờ, mỗi một lời cậu nói đều kiêu ngạo, giả dối. Đây là sân khấu ca hát, vậy mà tôi lại cùng một kẻ ngoài nghề lãng phí nhiều thời gian như vậy.”

Lâm Phàm lắc đầu:: “Anh Kim lão sư, bà đừng nói nữa, tôi cũng không bao giờ nghĩ rằng thiên hậu của giới ca hát vậy mà lại có thể trông mặt mà bắt hình dong, thực sự khiến người ta quá thất vọng rồi.”

Sau đó, Lâm Phàm nhìn Ngô Hoán Nguyệt trên sân khấu.

“Ngô Hoán Nguyệt, cô hát rất hay nhưng không thể tự cao tự đại được.”

Ngô Hoán Nguyệt đã sớm trợn mắt há mồm, vẫn đứng trên sân khấu theo dõi tình hình bên dưới, nhưng bây giờ Lâm đại sư đã lên tiếng thì cô tự nhiên cũng phải đáp lại.

“Cảm ơn Lâm đại sư, tôi hiểu rồi.”

Hiện trường ban đầu vốn còn có chút ồn ào, nhưng đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Phòng phát sóng trực tiếp vốn dĩ tràn ngập bình luận, nhưng lúc này trên màn hình một bình luận cũng không có.

Sau vài giây im lặng, khung cảnh đột nhiên bùng lên sôi nổi.

Tề Minh há to miệng, rõ ràng là rất kinh ngạc.

Tả Đằng Phi sững sờ, trực tiếp từ trên ghế giám khảo đứng lên.

Chu Hải Đào cũng bất ngờ, giống như là không nghe rõ.

Mà lúc này Anh Kim lại càng ngẩn ra, vẻ mặt vốn là u ám càng thêm u ám.

Tề Minh ngay lập tức mở miệng nói: "Ngô Hoán Nguyệt, đây là Lâm đại sư? Tác giả của bài hát "Bầu Trời" sao? "

Ngô Hoan Nguyệt gật đầu:: "Vâng."

Tề Minh lão sư che miệng, trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ. Đây là một chuyện lớn, đồng thời ông ta cũng nhìn về phía Anh Kim, không khỏi lộ ra vẻ đồng tình.

Có lẽ lúc trước tức giận thì không có gì, nhưng bây giờ khuôn mặt này chỉ sợ bị đánh rất đau.

Thậm chí, đây có thể trở thành vết đen trong cuộc đời Anh Kim.

Phòng phát sóng trực tiếp.

"Quá đỉnh …"

"Nổ, thật sự nổ tung rồi, vị thần trâu bò đã tái sinh rồi, không nghĩ tới lại xuất hiện ở hiện thực."

"Mặt mũi của Anh Kim có lẽ đã sưng lên rồi."

"Đáng sợ, thật sự là quá khủng bố, ai có thể nghĩ tới rằng người anh em này lại là người sáng tác ra bài hát 'Bầu trời' cơ chứ."

"Cái này con mẹ nó quá đỉnh rồi, giả vờ tàng hình rồi nhảy ra đánh mặt đúng là quá bá đạo. Thời kỳ đỉnh cao của 'Giọng ca triển vọng'' đã đến rồi."

Phòng phát sóng trực tiếp lúc này triệt để nổ tung, so với lúc trước càng dữ dội hơn nữa.

Đồng thời, số lượng người xem phát sóng trực tiếp lại tiếp tục tăng vọt, trở thành thời kỳ cao điểm nhất kể từ khi "Giọng ca triển vọng" được phát sóng, sợ rằng chỉ có trận thi đấu cuối cùng mới có thể sánh kịp.

MC Dịch Danh bối rối đứng đó, tình hình hiện trường hoàn toàn mất kiểm soát. Là một MC có kinh nghiệm, đã cứu rất nhiều tình huống. Nhưng mà tình huống ngày hôm nay, hắn thực sự không biết nên can thiệp như thế nào, chỉ có thể bất lực đứng đó.

Tả Đằng Phi thực sự muốn kết bạn với Lâm đại sư, nhưng trong tình huống này ông ta cũng đã kìm lòng lại.

Nếu Lâm lão sư không có bất kỳ xung đột nào với Anh Kim lão sư, ông ta ngược lại sẽ kết bạn ngay lập tức, nhưng bây giờ thì không phải lúc.

Anh Kim là người có thù tất báo, nếu như lại gần Lâm đại sư thì khó nói Anh Kim cũng sẽ trả thù mình luôn hay không.

Tề Minh lão sư thì không quan tâm, những người khác sợ Anh Kim chứ ông ta không sợ, trực tiếp vỗ tay khen ngợi nói: "Quả thực là tuổi trẻ tài cao, câu vừa nãy không nên xem mặt mà bắt hình dong là quá chính xác."

Lâm Phàm mỉm cười đáp: "Tề Minh lão sư quá khen, bây giờ là thời gian của thí sinh, là thời điểm để mọi người thưởng thức âm nhạc tuyệt vời. Nhưng mà tôi lại cùng Anh Kim lão sư làm mất thời gian của mọi người, ngược lại tôi vô cùng xin lỗi."

Nói xong lời này, Lâm Phàm xoay người rời đi, Vương Minh Dương cũng theo sát phía sau.

Tình huống còn lại không cần phải xem nữa, Ngô Hoán Nguyệt nhất định sẽ được thăng cấp.

Khi đi gần đến lối ra, Lâm Phàm quay đầu lại nói: "Anh Kim lão sư, bà là ban giám khảo. Mặc dù giữa chúng ta có một chút mâu thuẫn, nhưng hy vọng bà sẽ tiếp tục công bằng và chính trực."

Nói xong, Lâm Phàm hoàn toàn chuồn mất.

Để lại một mớ hỗn độn.

Nói tôi không có tương lai?

Nói tôi sẽ chịu thiệt thòi?

Nói tôi không hiểu bài hát tốt?

Nói sẽ gửi cho tôi thư luật sư?

Bây giờ nhường cho bà tự mình đối mặt khoảnh khắc lúng túng này đi, cuối cùng còn bổ cho bà thêm một đao, khiến bà rơi vào tình huống tiến thoái lưỡng nan. Dù sao tôi cũng không phải người trong cái vòng này, để xem bà làm sao mà phong sát tôi.

Lúc này Anh Kim đang đứng ở ghế giám khảo, trong lòng như muốn sụp đổ. Vốn dĩ muốn cho tên này ở hiện trường phải đổ lễ, nhưng không ngờ cái tên này lại chặn hết đường lui. Khiến cho bà bây giờ tiến không được mà lùi cũng không xong.

Đột nhiên, trong lòng Anh Kim thực sự muốn giết ai đó.

Khán giả tại hiện trường đồng loạt nhìn Anh Kim, camera đại ca thậm chí chiếu ống kính đến trước mặt Anh Kim, thậm chí còn quay cận cảnh khuôn mặt của bà ta.

Chương 181: Kết quả tuyệt vời

Bên ngoài.

Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm, nói nhiều như vậy cổ họng có chút khô khốc.

Vương Minh Dương cười to nói: “Lợi hại.”

“Có nước không, sắp chết khát rồi.” Lâm Phàm nói.

“Không.” Vương Minh Dương lắc đầu nói.

Lâm Phàm thở dài: “Còn không giúp mua hộ một chai, tôi nói nhiều như vậy không biết vì ai nhỉ.”

Vương Minh Dương thấp giọng lẩm bẩm: “Không phải là cho cô gái nhà cậu à.”

“Cái gì?” Lâm Phàm hỏi.

Vương Minh Dương nói: “Không có gì.”

Lâm Phàm xua tay: “Vậy thì nhanh lên, tôi sắp chết khát rồi.”

….

Ngày hôm sau!

Internet đang bùng nổ.

Đêm qua, Ngô Hoán Nguyệt đã loại bỏ Vương Vũ Thần, thăng cấp thành công, điều này không gây ra nhiều chấn động, nhưng những gì xảy ra tại hiện trường lại hoàn toàn trở nên nổi tiếng.

Ngay cả những tờ báo truyền thống cũng đã bắt đầu đăng tin, không thể không nói cái này thực sự thu hút sự chú ý không hề nhỏ.

“Vị trí thứ 24 và vị trí thứ 12 trong “Giọng ca triển vọng” đã gây ra một cuộc tranh luận giữa khán giả và Anh Kim. “

“Anh Kim lão sư bị hỏi đến á khẩu.”

“Anh Kim tức giận hỏi người sáng tác” Bầu trời “, người sáng tác thì biết gì về một bài hát hay?”

“Giám khảo Anh Kim bị ốm, có thể sẽ rút khỏi vị trí cố vấn của “Giọng ca triển vọng”

“Thân phận thực sử của Anh Kim”

“Danh tính của Lâm đại sư được tiết lộ. “

….

Trạm xe lửa!

Trạm xe buýt!

Hầu hết mọi người đều cầm điện thoại, nhấp vào những tin tức được thổi phồng này.

Đa phần mọi người không mấy hứng thú với “Giọng ca triển vọng”, nhưng điều họ thích nhất là xem những tin tức bùng nổ này, lần này “Giọng ca triển vọng” lại tung tin rầm rộ như vậy, chắc hẳn đã khiến dư luận xôn xao và chú ý.

Ở một diễn đàn nào đó.

Một video đã được cắt ra và được đăng lên mạng

Đoạn video chỉ kéo dài mười phút, toàn bộ là về cuộc hội thoại giữa Lâm Phàm và Anh Kim. Mồi lửa đã được châm, toàn bộ quá trình lập tức bạo tạc, cư dân mạng xem xong đều bị cuốn hút.

“Hay quá, tôi đối với Anh Kim khó chịu đã lâu, không nghĩ tới người này lại có bản lĩnh ở trước mắt Anh Kinh đối đầu như vậy.”

“Mẹ tôi hỏi tại sao tôi lại quỳ gối xem video, tôi nói rằng nội dung trong video này đã khiến tôi bị sốc.”

“Tại sao Anh Kim lại độc tài như vậy? Bây giờ lại tức giận với một người không phải là người trong cuộc, để xem bà ta còn có thể làm gì khác.”

“Tôi đã xem toàn bộ quá trình, vị đại ca này nhất định là một tay lão làng, anh ta phản bác rất hợp lý, trong lời nói còn ẩn chứa sát khí.”

“Trâu bò!iNgoại trừ hai từ này, thực sự tôi không thể tìm thấy bất kỳ từ nào khác để hình dung.”

“Ha ha, cười rất sảng khoái, lúc đó nhìn vẻ mặt của Anh Kim, tôi không biết nên nói cái gì mới phải.”

“Quá đỉnh… Ngoại trừ từ ‘đỉnh’ thì không còn ngôn ngữ nào khác.”

…

Tổ chuyên mục “Giọng ca triển vọng”.

“Ra rồi, bảng xếp hạng ra rồi.” Một cô gái nhìn danh sách trên tay mình thì kinh ngạc.

“Bao nhiêu?”

“Ừ, mau nói, bao nhiêu?”

“Ài! Thật sự là khiến người ta lo lắng quá mà.”

Một người đàn ông trung niên giật lấy bảng xếp hạng liếc mắt nhìn xem, ngay lập tức ông ta mở to hai mắt lộ ra vẻ khó tin.

“Lão Vương, bao nhiêu vậy? Đừng có im lặng như vậy chứ.”

Lão Vương trợn mắt há mồm nuốt nước bọt: “Tỷ lệ người xem TV là 7,352%.”

Ầm! Ầm!

Một mảnh xôn xao!

“Cái gì? Bao nhiêu?”

“7,352%.”

“Mẹ kiếp, cái này quá dữ dội rồi, đây quả thực là cực hạn rồi đó, về sau có thể vượt qua nữa sao?”

“Tôi nghĩ rất khó, tập hôm qua là có lý do đặc thù.”

“Wao!!!, Chúng ta đã phá vỡ xếp hạng tỷ lệ người xem cao nhất từ trước đến nay rồi đó nha.”

Lão Vương sắc mặt đỏ lên: “Còn chưa có kết thúc đâu, số lượng phát sóng trực tuyến cũng đã có rồi này.”

“Chúng tôi đã chuẩn bị sẵn sàng, nhất định sẽ không kinh ngạc nữa đâu.”

“Lão Vương, ông nói nhanh đi.”

Lão Vương nói: “Bảy ngàn vạn.”

Khi số lượt xem được công bố, mọi người đều sợ đến ngây người: “Làm sao có thể, cho dù là một serial phát sóng đỉnh cao cũng chỉ có ba đến bốn ức thôi mà. Nhưng cái này chỉ mỗi một tập mà đã đạt đến 7000 ngàn vạn rồi sao, cái này cũng quá giả rồi đó.” “

“Nhất định là do chuyện tối hôm qua gây nên chú ý, sau đó có rất nhiều người click vào xem nhiều lần, cũng có chia sẻ cho thân nhân và bạn bẻ xem , điều này có lẽ là thật đấy.”

“Nổi rồi, lần này nổi tiếng thật rồi.”

Weibo.

Lần này, Weibo của Anh Kim đã triệt để phát hỏa.

Bị ốm, có khả năng không tham gia ‘Giọng ca triển vọng’. Ở bên dưới đều là bình luận hả hê khi người gặp hoạ.

“Anh Kim lão sư, nhất định không được nhìn mặt mà bắt hình dong đâu nhé.”

“Khuôn mặt còn đau không? Nhìn vào đâu cũng thấy đau đó nha.”

“Giọng ca triển vọng” không thể thiếu bà đâu nha, không có bà thì tôi không muốn xem nữa, tôi chỉ thích xem bà bị người ta tát bôm bốp vào mặt thôi.”

“Người ta cũng nói, nếu người như bà hát “Bầu trời” chính là sỉ nhục “Bầu trời” đó nha. À! Không đúng, nói sai rồi là sỉ nhục bà mới đúng, hiện tại bà đã tin chưa.”

…

Chương 182: Lại lừa gạt

“Anh Kim lão sư, tôi muốn phổ cập khoa học cho bà một chút, Lâm lão sư thực sự là một thầy bói. Hơn nữa cũng bán bánh kếp, mà bà lại nói đúng, thực sự đúng là không có tiền đồ. Mỗi ngày anh ta còn giới hạn chỉ có mười người, vậy mà còn có kẻ đầu cơ tới chiếm vị trí nữa đó. Một cái vị trí có thể bán lại với giá mấy ngàn tệ, hắn là so với vé xem hoà nhạc của bà còn đắt hơn một chút.” “Tôi cũng phổ biến khoa học cho bà, người ta bán bánh kếp quả thực không có tiền đồ. Mỗi ngày chỉ giới hạn mười chiếc mà ngày nào cũng có người tới mua xếp hàng dài tới ngã tư, quả thực là không tốt như Anh Kim lão sư đâu nha.”

“Trên lầu, các cậu đủ rồi, còn nói tiếp thì Anh Kim lão sư thật sự sẽ tức giận đó.”

Ở một khách sạn nào đó.

Anh Kim ở trong phòng như phát điên, căn phòng lúc này bừa bộn, thứ gì có thể đập được đều bị bà ta đập nát.

Nhìn thấy những bình luận trên Weibo, bà ta thực sự là muốn nổi điên.

Ra mắt đã lâu như vậy, có khi nào phải chịu sự ấm ức như vậy, thậm chí đây đã trở thành vết nhơ lớn nhất của bà ta.

Trong một ngôi nhà nào đó.

Thu Đao Chặt Cá rời giường, tối hôm qua hắn ta đi ngủ sớm, sau khi thức dậy thì mở Baidu tìm kiếm một chút về “Giọng ca

triển vọng".

Vương Vũ Thần thua, Vu Hoán Nguyệt thăng cấp.

Vương Vũ Thần: "Gần đây trạng thái của tôi không tốt, Weibo đã bị người ta bôi đen, tôi cũng bị ảnh hưởng."

Thu Đao Trảm Cá nhìn thấy vậy thì tự tin mỉm cười. Dưới thế công như nước lũ của hắn thì chỉ có một người có thể ổn định mà thôi, chính là cái tên thần côn chó điên kia.

"Ồ, thú vị! Khán giả giận dữ với Anh Kim, còn có thể thắng như vậy. Ngược lại phải xem coi là nguyên do gì." Thu Đao Trảm Cá mở video lên, sau đó nhìn vào gương. Tiếp đó sờ sờ cái bụng tròn vo của mình, xem ra phải rèn luyện thân thể một chút.

Trong gương, Thu Đao Trảm Cá kéo quần lót ra, mỗi lần muốn nhìn thấy tiểu đệ của mình thì hắn ta chỉ có thể nhìn vào gương. Bằng không cái bụng tròn trịa kia hoàn toàn che khuất tầm mắt của hắn ta, không cách nào quan sát được sự uy phong của tiểu đệ.

"Hắc hắc, tiểu đệ đã tỉnh giấc." Thu Đao Trảm Cá mỉm cười vỗ vỗ tiểu đệ một cái, nên rời giường rồi không thể tham ngủ nữa.

Nhưng lúc này, sắc mặt Thu Đao Trảm Cá hơi đổi, hắn bỗng nhiên quay đầu lại nhìn hình ảnh trên máy tính.

Là hắn, làm sao có thể là hắn.

"Ngô Hoán Nguyệt, cô hát rất không tồi…."

"Cám ơn Lâm đại sư, tôi hiểu."

……

Trong mắt Thu Đao Trảm Cá tất cả đều là kinh hãi, còn có một loại phẫn nộ, làm sao có thể như vậy được… Hắn lại lừa mình.

Thu Đao Trảm Cá nắm tóc mình, giống như là sắp nổ tung.

"A… Con mịa nó… "

Thu Đao Trảm Cá như phát điên, cầm lấy đồng hồ báo thức bên cạnh đập mạnh về phía máy tính 'phanh' một tiếng va chạm vang lên. Màn hình máy tính đen thui, Thu Đao Trảm Cá

lúc này mới phản ứng lại, nhất thời thê thảm kêu lên một tiếng: “A!!! Máy tính của tôi… ”

Phố Vân Lý.

Bên trong cửa hàng.

Lâm Phàm nhàn nhã nằm một chỗ chơi điện thoại di động, sau đó lộ ra vẻ tươi cười.

Thu Đao Chặt Cá: “Mày lại lừa tao! Mày chờ đấy cho tao!”× 100.

Chuyện này rõ ràng đã làm cho Thu Đao Chặt Cá rất tức giận. Mình rõ ràng thông minh như vậy nhưng lại liên tục bị tên thần côn này lừa gạt mấy lần, thật sự là rất đáng giận..

Ngô U Lan ăn mặc rất thời trang, rất xinh đẹp, quả là một mỹ nữ. Lúc này hai mắt cô đang sáng ngời nhìn Lâm Phàm, lộ ra vẻ tò mò.

“Lâm đại sư, tối hôm qua anh thật uy phong.” Ngô U Lan mở miệng nói.

Lâm Phàm xua tay cười nói: “Bình thường! Bình thường! Nào có uy phong gì chứ?”

Tuy rằng ngoài miệng khiêm tốn nói như vậy nhưng trong lòng hắn lại rất đắc ý. Chính hắn cũng không nghĩ tới mình có thể lợi hại như vậy.

Trần Hâm Y và Lạc Đan đang quay phim cũng phải gửi tin nhắn đến, chỉ có hai chữ.

“Bái phục!”

Chuyện tối hôm qua, nếu là người bình thường nhất định là không chịu nổi. Anh Kim là người rất nổi tiếng, nghe nói bối cảnh còn không bình thường. Những người bình thường thật đúng là không dám chọc vào bà ta. Nhưng hắn làm gì biết sợ ai chứ, không phải chỉ là một ca sĩ thôi sao? Chẳng lẽ còn có thể cho người đến chém chết hắn chắc? Cho dù đối phương thật sự làm thế, với thực lực của hắn thì hoàn toàn có thể đánh gục bọn họ nằm rạp xuống đất. Sau đó đưa vào cục cảnh sát, đương nhiên đây cũng chỉ là hắn tùy tiện nghĩ một chút mà thôi. Xã hội bây giờ, không có người hổ báo như vậy đâu.

Khẳng định thời gian sắp tới nhất định sẽ không quá yên ổn. Danh tiếng của hắn có chút bá đạo, chắc chắn các phóng viên sẽ lại muốn đến chặn cửa. Nhưng những điều này đều không sao, dù sao hắn cũng không làm chuyện gì xấu, đến thì cứ đến thôi.

“Lâm đại sư, hôm qua ngài lợi hại quá, không ngờ tôi còn có thể làm hàng xóm của một người nổi tiếng.” Mấy ông chủ cửa hàng ở bên cạnh vì muốn kết bạn mà đến nên vây quanh bàn Lâm Phàm. Ông một câu, tôi một câu nói chuyện tán gẫu.

…

Chương 183: Bản thân phải thoải mái

Lâm Phàm vui vẻ cười nói: “Nào có! Nào có! Tôi chỉ thuận miệng nói mà thôi.”

“Ha ha, bây giờ Lâm đại sư chính là danh nhân ở phố Vân Lý chúng ta rồi. Từ sau khi Lâm đại sư tới, lượng khách đến cửa hàng xung quanh chúng tôi đều lớn hơn rất nhiều.”

Việc lượng khách xung quanh tăng lên tất nhiên đã nằm trong dự liệu. Khách hàng đến xem bói trung thành không ít, hơn nữa khách hàng trung thành của bánh kếp còn nhiều hơn. Bình thường lúc xếp hàng hoặc không xếp hàng, một số người sẽ đi đến các cửa hàng xung quanh để đi dạo một chút.

Ông chủ những cửa hàng xung quanh không quen với Lâm Phàm nhưng đều vô cùng khách sáo với hắn, ai bảo Lâm Phàm mang đến cho bọn họ lượng khách lớn như vậy cơ chứ.

Lúc này, một số người dân đến xếp hàng chờ xem bói.

“Lâm đại sư, chúng tôi không quấy rầy công việc của ngài nữa.” Các chủ cửa hàng nói.

Lâm Phàm gật đầu: “Được! Lần sau lại nói chuyện.”

Ngô U Lan đứng ở chỗ phát thẻ số ở bên ngoài, thay thế chức vụ của Điền Thần Côn. Những thanh niên xếp hàng nhìn thấy cô gái xinh đẹp như vậy, đương nhiên tâm tình cảm thấy không tệ.

“Lâm đại sư cũng biết đổi một nhân viên nữ xinh đẹp rồi!”

“Đúng vậy! Đây chính là bắt kịp trào lưu đấy.”

“Trước kia là một người đàn ông trung niên, có cái gì mà nhìn cơ chứ?”

Điền Thần Côn ngồi ở bên cạnh chơi điện thoại di động, lúc này nghe tiếng thảo luận chung quanh thì ho nhẹ một tiếng, biểu thị rằng tôi nghe thấy hết mấy người nói gì rồi nhé. Trong lòng ông ta có chút thương cảm, không nghĩ tới địa vị của mình lại bị người ta thay thế một cách đơn giản như vậy.

Báo số trên thẻ số, mười người được chọn đương nhiên rất hưng phấn.

Người đầu tiên là một bà lão.

“Về sau bình thường đều do ông ấy xem.” Lâm Phàm nói.

Bác gái vừa nghe, nhất thời ngây ngẩn cả người: “Lâm đại sư, ngài không xem bói nữa sao? ”

Đối với bác gái này mà nói, cho một người xa lạ xem thì bà hơi lo lắng. Chỉ là bởi vì bà tin tưởng Lâm đại sư nên mới thường xuyên đến xếp hàng, đồng thời bà cũng chỉ tin tưởng Lâm đại sư.

Lâm Phàm cười nói: “Không phải tôi không xem, mà là bình thường đều do ông ấy xem.”

Bà lão nghi ngờ nhìn về phía Ngô Thiên Hà, trong lòng có chút hoài nghi, nhìn thì đúng thật là có chút phong phạm. Nhưng nếu đổi sang người khác thì trong lòng lại không yên.

Những người đến xếp hàng lấy số đứng ở cửa cũng mở miệng nói: “Lâm đại sư, chúng tôi đến đây đều là tìm anh xem bói, những người khác chúng tôi không tin được.”

Lâm Phàm biết sẽ xảy ra chuyện như vậy nhưng danh tiếng của Ngô Thiên Hà cũng rất lớn, thuyết phục những người này đương nhiên không phải là vấn đề.

“Phiền các vị giữ im lặng một chút, vị này là đại đệ tử của tôi. Các vị cũng ngàn vạn lần không nên hoài nghi. Đệ tử này của tôi tên là Ngô Thiên Hà, mọi người có thể mở Baidu tìm kiếm một chút. Nếu còn nghi vấn có thể tiếp tục hỏi tôi.” Lâm Phàm cười nói, hắn không muốn nói nhiều, thổi phồng quá nhiều khi lại loạn, tốt nhất nên để mọi người tự nhìn tự hiểu.

Ngô Thiên Hà rất nổi tiếng ở Liên Châu. Về thành tựu về huyền học thì ngoại trừ Lâm Phàm ra, ở trong nước có thể nói ông ấy là người đứng đầu, những thứ này trên mạng đều có ghi lại.

Hơn nữa trên Baidu còn có một ít lời đồn đại rất đáng sợ về Ngô Thiên Hà. Một số người không có đầu óc vẫn tin vào những điều này.

Giờ phút này, ngay cả những người dân không được chọn cũng mở điện thoại di động lên tìm kiếm, rất nhanh trên điện thoại di động đã xuất hiện giới thiệu về Ngô Thiên Hà.

Ngô Thiên Hà, hội trưởng hiệp hội huyền học, người đứng đầu giới huyền học trong nước, là một trong tám nhà huyền học có tiếng nhất thế giới…

Ngoài những lời giới thiệu này, còn có rất nhiều câu chuyện huyền thoại.

"Tỷ phú một mình đứng ở cửa cả đêm chỉ vì muốn cầu Ngô đại sư tính cho một quẻ."

"Một quẻ chỉ dẫn một thiếu niên bình thường, cuối cùng khi trưởng thành đã trở thành triệu phú."

"Một vị khách giàu nhất Liên Châu bỏ ra rất nhiều tiền chỉ để cầu một quẻ."

……

Những câu chuyện như thế này có rất nhiều, mở Baidu tìm kiếm một cái là thấy hết.

Người dân xung quanh cảm thấy choáng váng!

Cái này con mẹ nó cũng quá truyền kỳ rồi. Người dân xung quanh đều hô lên thành tiếng.

"Ông già này không ngờ còn là hội trưởng hiệp hội huyền học, không phải là giả đấy chứ?"

"Không phải! Tôi kiểm tra rồi, giống hệt người trong ảnh."

"Một trong tám nhà huyền học lớn nhất trên thế giới, danh tiếng này quá tốt."

"Những sự kiện, tin tức này rốt cuộc là thật hay giả đây?"

“Không biết nữa!”

Lâm Phàm biết trong lòng những người dân ở đây nhất định có rất nhiều nghi ngờ, tuy nhiên hiện tại ít nhất đã làm bọn họ kinh hãi. Dù sao tên tuổi như thế này rất khí phách, người bình thường chắc chắn là không có.

“Mọi người có thắc mắc gì thì có thể hỏi.” Lâm Phàm nói.

Được Lâm Phàm cho phép, người dân trong lòng tràn đầy tò mò, nói liên tục không dứt.

“Ngô lão sư, trên mạng này nói có phú hào ngồi xổm ở cửa nhà ông một đêm, chỉ cầu ông tính một quẻ, có phải là thật hay không?” Một người dân hỏi.

…

Chương 184: Anh Kim rời khỏi

(Cám ơn đạo hữu Maivanlaga đã vote phiếu!!!

Vẫn mong nhận được kim phiếu của mọi người)

Chương 184: Anh Kim rời khỏi

Ngô Thiên Hà gật gật đầu: “Là thật! Vị đại gia này mọi người có lẽ không biết, nhưng trong nhà mọi người chắc là đều dùng đồ vật do xí nghiệp ông ấy sản xuất đó.”

Xôn xao!

Người dân choáng váng, không nghĩ tới lại là đúng sự thật.

“Ngô lão sư, thật sự là ông đã chỉ dẫn một thiếu niên bình thường trở thành triệu phú sao?” Một thanh niên hỏi.

Ngô Thiên Hà không có che dấu, dù sao đây cũng không phải là chuyện không thể để người khác biết: “Chuyện này từng có, nhưng mà cũng không có khoa trương như vậy, chỉ có thể xem như chỉ dẫn một con đường mà thôi.”

……

Lâm Phàm trong lòng ngầm cười. Tình huống bây giờ như thế này cũng không tồi, thực lực của Ngô Thiên Hà vẫn rất mạnh,

tọa trấn cửa hàng cũng không có vấn đề gì.

“Các vị, các vị có thể yên tâm, đây cũng là một vị đại sư. Nếu không tin mọi người có thể tiếp tục tìm hiểu cho rõ ràng. Còn nếu như đã không còn nghi ngờ gì thì có thể bắt đầu tính quẻ rồi.” Lâm Phàm nói.

Chỉ cần đẩy Ngô Thiên Hà lên, như vậy hắn sẽ thoải mái hơn nhiều.

Ngày hôm sau!

Đã bán hết sạch toàn bộ mười phần bánh kếp, những người dân được lựa chọn đều có vẻ mặt hưởng thụ. Họ lại lần nữa bộc phát ra biểu tình khoa trương kia. Nếu như không phải người dân đến mua bánh kếp đã quen với loại tình huống này thì chỉ sợ đã bị dọa chết khiếp.

Bánh kếp ma thuật hoàn toàn trở thành đặc sản lớn nhất của phố Vân Lý.

Nhiệm vụ tri thức trang thứ ba của bách khoa toàn thư vẫn chưa hoàn thành. Vốn dĩ hắn tưởng rằng trải qua sự kiện Hàn Lục có thể làm cho mình hoàn thành nhiệm vụ nhưng tất cả đều là do mình suy nghĩ nhiều. Đợi lâu như vậy vẫn không có một chút tin tức. Tuy nhiên những thứ này đều không sao cả, hiện tại hắn sống rất tốt. Nhiệm vụ cũng không có yêu cầu về thời gian, cứ như vậy sẽ chậm rãi đến thôi. Cuộc sống này có đôi khi quá mệt mỏi, có đôi khi cũng chẳng có ý nghĩa gì.

“Ông chủ nhỏ, sau này chúng ta làm thêm vài phần bánh nữa đi, mười phần thật sự không nhiều lắm. Anh nhìn xem, hiện tại người xếp hàng càng ngày càng nhiều, một trăm số mà chỉ rút mười số thì thật sự rất khó khăn.” Một người dân nói.

Lâm Phàm áy náy nói: “Thật xin lỗi! Tôi cũng không có biện pháp nào, mỗi ngày tôi có quá nhiều chuyện, thật sự là bận rộn vô cùng.”

Người dân kia chớp chớp mắt, ông chủ nhỏ, cậu đang trêu chọc tôi đấy à? Tuy nhiên anh ta cũng không nói gì nữa. Cái bánh kếp này quá mỹ vị, vì hương vị này, anh ta có thể tha thứ tất cả. Cho dù ông chủ nhỏ điên cuồng như vậy thì anh ta cũng sẽ không tức giận.

Một tên du côn xếp hàng mấy ngày nhưng vẫn không được chọn thì nổi giận, nhất là hôm nay lại không được bánh thì lại càng bộc phát.

“Ông chủ nhỏ, cậu thật sự quá đáng! Có phải cậu cho rằng chúng tôi đều thích ăn bánh kếp này cho nên cậu mới hạn chế đúng không? Nếu chúng tôi không ăn nữa thì cho dù mỗi ngày cậu bán năm phần cũng không bán được. Dù sao sau này tôi tuyệt đối sẽ không xếp hàng nữa, mấy người tỏ ra có cốt khí đi xem nào, dáng vẻ hiện tại của hắn ta đều là do mọi người chiều chuộng đấy.” Tên đàn anh nói không sai, rất đúng, rất có đạo lý, đồng thời sau khi nói xong anh ta cũng cảm thấy tâm trạng của mình sảng khoái lên không ít, đây chính là một loại phát tiết.

“Được! Nói rất hay! Người anh em này, anh nói quá đúng. Về sau anh ngàn vạn lần đừng đến cướp chỗ với chúng tôi, bằng không chúng tôi cũng sẽ xem thường anh.”

“Đúng vậy! Thiếu một người chính là ít đi một người, tốt nhất mọi người đều đi để một mình tôi mua mười phần. Chuyện này rất sảng khoái đó nha.”

Tên đàn anh vừa mới hào hùng ba hoa kia nhìn thấy cảnh này thì thật sự không biết nên nói cái gì.

Cốt khí!

Cốt khí của mọi người đâu rồi?

Lâm Phàm lắc đầu: “Các vị, mỗi ngày mười phần đã là cực hạn của tôi. Nếu như không có ai đến mua thì tôi cũng thoải mái. Tôi chủ yếu làm vẫn là vì chiếu cố một ít khách hàng cũ mà thôi.”

“Ông chủ nhỏ, cậu đừng có ngừng bán đấy! Chúng tôi đều có thể ủng hộ cậu, mỗi ngày mười phần không một lời oán hận. Về sau ai dám nói lung tung ở trước mặt ông chủ nhỏ thì đừng trách tôi chửi người.”

“Đúng vậy! Sau này anh không mua thì không mua, cứ để chúng tôi mua. Nhất định phải làm như vậy làm gì? Đi đi! Lần sau nhìn thấy anh tới đây thì chúng tôi cũng không hoan nghênh anh.”

“Bánh kếp của ông chủ nhỏ là mỹ vị nhất trên nhân gian. Nếu như ở thời cổ đại, có lẽ chỉ có Hoàng Thượng mới có thể ăn được. Những dân chúng bình thường như chúng ta có thể được thưởng thức được loại mỹ vị này đã là một loại phúc phận, sao còn chưa thỏa mãn chứ?”

“Đồng ý!”

“Đồng ý +1!”

“Cho dù mỗi ngày đều không đến lượt nhưng ngửi thấy mùi vị này tôi cũng đã thỏa mãn rồi.”

……

Lâm Phàm đã phục, sau đó chào hỏi mọi người rồi trở lại cửa hàng nằm một chỗ chơi điện thoại di động.

Hot search Weibo.

“Anh Kim ôm bệnh rời khỏi vị trí giám khảo “Giọng ca triển vọng”, giám khảo mới tạm thời đã được định.”

Quả nhiên Anh Kim đã rời khỏi, có lẽ vẫn là bởi vì chuyện ngày hôm trước đã làm bà ta không ở lại được chương trình “Giọng ca triển vọng” nữa. Cho dù ở lại cũng rất mất mặt.

Về phần Ngô Hoán Nguyệt có thể đạt được vị trí thứ mấy thì phải xem chính bản thân cô ấy. Dù sao đây cũng là trận đấu công bằng, mà mình cũng là người công bằng không giống như Anh Kim kia.

Chương 185: Giấy chứng nhận tới cửa

Lúc này, một chiếc taxi dừng lại.

Đại diện hiệp hội võ thuật Thượng Hải - Giang Phi hưng phấn tiến vào: "Lâm đại sư…."

Lâm Phàm đứng lên lộ ra nụ cười, vươn tay, hai người bắt tay nhau.

Giang Phi lộ ra vẻ mặt áy náy: "Thật ngại quá, giấy tờ này đến trễ một chút."

Lâm Phàm khách khí nói: "Không trễ! Đã thế còn làm phiền ông tự mình chạy một chuyến."

Loại đãi ngộ này sợ rằng thật đúng là chỉ có hắn mới có. Người bình thường nếu không tự mình đến thì sẽ được chuyển phát nhanh qua.

"Lâm đại sư khách sáo rồi! Anh xem thử giấy tờ này có vấn đề gì không?" Giang Phi đưa tới một cái túi tài liệu, trong túi có một quyển giấy chứng nhận màu đỏ, trên đó có một hàng chữ lớn màu vàng.

Lâm Phàm mở ra xem, không thấy có vấn đề gì, làm rất tinh xảo và đẹp mắt.

Lâm Phàm cười nói: "Không thành vấn đề, làm rất tốt."

Bây giờ Giang Phi rất hưng phấn, ông ta vươn tay, nghiêm túc nói: "Lâm đại sư, về sau chúng ta chính là đồng nghiệp, xin anh chiếu cố nhiều hơn."

Lâm Phàm nắm tay lại, cười nói: "Nào có, nào có…."

Giang Phi tuổi chừng hơn bốn mươi, dáng người hơi mập mạp lại có chút phát tướng. Xem ra có thể ông ta từng luyện qua một vài kỹ năng. Nhưng có thể nhìn ra, một người trẻ tuổi cường tráng cũng có thể quật ngã ông ta, cho nên ông ta hẳn là thuộc về bộ phận ngoại giao bên trong hiệp hội, thường để đi mời chào nhân tài.

"Lâm đại sư, nếu có thời gian có thể đến hiệp hội xem một chút, chắc là anh còn chưa đi xem qua đúng không?" Giang

Phi nói.

Lâm Phàm gật đầu nói: “Ừm! Thật đúng là tôi chưa từng đi xem qua, bây giờ đi xem một chút cũng được.”

Giang Phi giật mình một cái: “Vậy thì quá tốt rồi.”

Ông ta đang sợ Lâm đại sư gia nhập hiệp hội rồi sẽ không đến hiệp hội. Dù sao cái này chỉ là đưa một cái vị trí, người không tới thật sự không ít. Hiện tại Lâm đại sư chủ động yêu cầu đi hiệp hội xem một chút thì đương nhiên là cầu còn không được.

Lâm Phàm nói: “Ông đi taxi đến à? ”

Giang Phi gật gật đầu: “Ừm.”

“Vậy thì ngồi xe của tôi đi, ông đã đến đưa giấy chứng nhận cho tôi, vậy để tôi đưa ông về.” Lâm Phàm cười nói.

Giang Phi cười cười, hắn cảm thấy Lâm đại sư này tuổi còn trẻ đã có bản lĩnh bậc này, đã thế làm người còn rất thân thiện, loại người này hiện tại rất hiếm thấy.

Bây giờ xã hội này có chút bản lĩnh, mặt đã sắp ngẩng lên trời rồi.

Nhà để xe.

Giang Phi nhìn chiếc xe trước mắt, rất hâm mộ: “Chiếc xe này cũng không rẻ đâu.”

“Bạn tặng, lái chơi thôi, lên xe đi.” Lâm Phàm mở cửa xe đi vào, cười nói.

Bây giờ xem như ông đã hiểu, Lâm đại sư là người không thiếu tiền. Tuy nhiên với thực lực của Lâm đại sư, ngược lại đã rót vào hiệp hội một luồng gió mới.

Trên đường đi.

Lâm Phàm và Giang Phi tùy tiện tán gẫu, câu chuyện đều là một số chuyện trong hiệp hội, ví dụ như lịch sử hiệp hội Thượng Hải, hoặc là trước kia từng có thành tựu gì, vân vân.

Đi xe mất gần nửa giờ, cuối cùng đã đến địa điểm.

Hiệp hội Thượng Hải, ngược lại trông giống như một trường đại học, Tuy rằng giống một trường đại học lớn nhưng kiến

trúc có hơi theo kiểu cũ, chủ yếu là do đã thành lập nhiều năm. Dù vậy nhìn qua có cảm giác không tầm thường chút nào.

Cửa ra vào.

Giang Phi gọi to ông lão trong phòng bảo vệ: "Ông Ngưu!"

Từ trong phòng bảo vệ đi ra là một người đàn ông tuổi chừng sáu bảy mươi, tuy rằng gầy yếu nhưng tinh thần rất tốt. Mái tóc tuyết trắng lại sáng lấp lánh, rõ ràng là làm bảo vệ của hiệp hội võ thuật nên vẫn thường xuyên rèn luyện.

"Ông Ngưu, phiền ông nhớ kỹ! Đây là thành viên mới của hiệp hội, sau này đến hiệp hội có thể không cần đăng ký." Giang Phi nói.

"Được! Được! Tôi nhớ kỹ rồi." Ông Ngưu cười ha hả nói.

Lâm Phàm chào hỏi ông bảo vệ, sau đó lái xe vào.

Dừng xe xong.

Giang Phi ngồi bên cạnh Lâm đại sư, giảng giải về nguồn gốc của hiệp hội Thượng Hải.

Vào năm 2004, Hiệp hội Thượng Hải là do một nhóm người trong các tầng lớp xã hội có cùng chí hướng, nên đã khởi xướng việc thành lập hiệp hội. Các cơ quan ban ngành từ chính phủ đến địa phương đã ngay lập tức tích cực phối hợp để chính thức đăng ký thành lập.

"Lão Giang!"

Một người đàn ông trung niên đi từ xa tới, mặc áo màu trắng, tinh thần phấn chấn.

Giang Phi cười đáp: "Hội trưởng Vương!"

"Nghe nói cậu nhận được chỉ thị của tổng bộ, bất kể như thế nào cũng phải kéo thanh niên đã hạ gục được Hàn Lục kia vào hiệp hội, kết quả thế nào rồi? Còn nữa, gọi tôi là Vương lão sư là được, gọi hội trưởng nghe rất cứng nhắc." Vương Vân Kiệt cười hỏi, nhưng dáng vẻ lại không để ý bởi ông ta không coi trọng Lâm Phàm. Đối với chỉ thị của tổng bộ, ông ta dù không đồng ý nhưng cũng không thể phản bác.

Giang Phi cười khẽ nhưng vẫn không thay đổi xưng hô, sau đó hưng phấn giới thiệu: "Hội trưởng Vương, xin giới thiệu, vị

này chính là Lâm đại sư. Tôi dẫn anh ấy đến hiệp hội làm quen một chút."

Sau đó, Giang Phi giới thiệu với Lâm Phàm: "Vị này là chủ tịch hiệp hội võ thuật Thượng Hải Vương Vân Kiệt, cũng là chủ tịch của chi hội Thái Cực quyền của Thượng Hải."

Lâm Phàm vươn tay, khách sáo nói: "Xin chào hội trưởng Vương."

Chương 186: Chủ tịch chi hội Bát Quái Chưởng

Hội trưởng Vương nhìn Lâm Phàm một cái, ngược lại không có ý đưa tay ra, mà cười nói: "Tên nhóc cậu không tệ! Tuổi còn trẻ, thân thể còn tốt, gia nhập hiệp hội có thể học được không ít thứ. Tôi cũng không nói nhiều nữa, tôi phải đi huấn luyện học viên, phải để cho bọn họ biểu hiện thật tốt trước mặt lãnh đạo."

"Lão Giang à, cố gắng hướng dẫn người mới thật tốt, hiệp hội cần những người mới như vậy." Hội trưởng Vương nói xong thì rời đi, từ lúc bắt đầu đến cuối cùng cũng không liếc mắt nhìn Lâm Phàm một cái.

Lâm Phàm thu tay về, cũng không có vẻ gì là xấu hổ.

Văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị, hình như mình không quá được hoan nghênh thì phải.

Hẳn là có chút quan hệ với danh tiếng của mình.

Giang Phi xấu hổ đứng một bên, sau đó thoải mái nói: "Lâm đại sư, cậu đừng để ở trong lòng, hội trưởng Vương không có ý gì đâu."

Không có ý gì đâu? Chẳng lẽ ông ta còn ý gì chắc?

Giang Phi cũng không biết nên nói cái gì.

"Không có việc gì." Lâm Phàm cười nói, loại chuyện này thật đúng là hắn không để ở trong lòng, mặc kệ bọn họ đi.

Văn phòng Phó hội trưởng.

Gõ cửa!

“Vào đi.”

Giang Phi đẩy cửa ra: “Phó hội trưởng Quách, tôi đưa Lâm đại sư đến, muốn báo cáo qua với anh.”

Phó hội trưởng Quách đang làm việc còn chưa ngẩng đầu lên đã ‘ồ’ một tiếng, qua một phút thì ông ta mới buông bút xuống rồi đứng dậy cười nói: “Tuổi trẻ tài cao, quả nhiên là hạt giống tốt.”

Tuy nhiên ông ta cũng không để tên nhóc miệng còn hôi sữa này ở trong lòng. Nếu như không phải mệnh lệnh của tổng bộ, ông ta cũng lười gọi đối phương tới cửa.

Lâm Phàm vươn tay cười nói: “Phó hội trưởng Quách, chào ông.”

“Xin chào, mời ngồi.”

Quách Thần ngồi xuống, sau đó nhìn Lâm Phàm: “Không biết Lâm lão sư luyện tập loại võ thuật gì? ”

“Bát Quái Chưởng.” Lâm Phàm nói.

Quách Thần vỗ tay một cái: “Cái này khá tốt, chủ tịch Hoàng vừa từ chức chủ tịch chi hội Bát Quái Chưởng. Qua nửa tháng nữa, chi hội sẽ đi hội trường ở Thượng Hải tham gia biểu diễn. Trong tiết mục báo lên có tiết mục của Bát Quái Chưởng. Vốn dĩ tôi còn có chút đau đầu, bây giờ Lâm lão sư đến, thật đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi rồi. Lâm lão sư, anh đến nhậm chức chủ tịch chi hội Bát Quái Chưởng được không?”

Giang Phi vội vàng nói: “Phó hội trưởng Quách, chủ tịch chi hội Bát Quái Chưởng…”

Sau khi bị Quách Thần trừng mắt một cái, Giang Phi ngậm miệng.

Lâm Phàm rất tùy ý: “Được, không thành vấn đề.”

Giang Phi bất an nói: “Lâm đại sư.”

Lâm Phàm khoát tay áo, ý bảo không sao.

Phó hội trưởng Quách trên mặt lộ ra một nụ cười: “Hy vọng Lâm lão sư cũng đừng làm chúng tôi thất vọng, đám nhóc kia còn đang chờ anh. Đợi lát nữa sẽ để Tiểu Giang dẫn cậu đi

xem một chút, tôi còn có một vài việc phải làm, không tự mình tiếp đón được.”

……

Bên ngoài.

“Lâm đại sư, anh không nên đồng ý. Chủ tịch chi hội Bát Quái Chưởng thật sự không dễ làm.” Giang Phi nói.

Lâm Phàm cười nói: “Sao lại không dễ làm? Chẳng lẽ còn có thể có hổ ăn thịt người hay sao?”

Giang Phi lắc đầu: “Cũng không đến mức đó. Thôi quên đi! Không nói nữa, tôi dẫn cậu đi xem một chút đã.”

Khi đến một phòng tập cũ nát, Lâm Phàm đứng ở cửa, nhìn tình hình bên trong.

Sơn phủ trên vách tường bởi vì mất chống ẩm nên đã bắt đầu bong tróc. Mấy ngọn đèn huỳnh quang trên nóc nhà cũng rất cũ kỹ. Cảm giác đầu tiên chính là căn phòng chỉ có bốn bức tường. Điều làm cho hắn khiếp sợ nhất chính là ở giữa phòng có sáu thanh niên trẻ tuổi đang khắc khổ luyện tập bát quái chưởng, hơn nữa toàn bộ đều thiếu cánh tay.

Đây là điều khiến Lâm Phàm rung động nhất.

Giang Phi cười khổ một tiếng: “Lâm đại sư, cậu cũng thấy rồi đấy! Hiệp hội võ thuật có quan hệ hợp tác với hiệp hội khuyết tật bên cạnh, cho nên có một số thiếu niên thiếu nữ bị tàn tật sẽ đến hiệp hội để học tập võ thuật. Bởi vì hiệp hội đưa toàn bộ những người tàn tật này đến hội Bát Quái Chưởng nên chủ tịch Hoàng vì chuyện này mà cãi nhau một trận với hiệp hội rồi cuối cùng mới từ chức.”

“Không có gì! Thân tàn nhưng chí vững, rất tốt!” Lâm Phàm ngược lại không có nghĩ gì, có chút khiếm khuyết thì làm sao chứ, thế mà cũng từ chức.

Giang Phi cũng không biết nên nói cái gì: “Lâm đại sư, còn có nửa tháng nữa là lễ biểu diễn hàng năm của hiệp hội Thượng Hải, chủ tịch chi hội Bát Quái Chưởng cũng có tiết mục biểu diễn ở trong đó. Lúc ấy lãnh đạo Thượng Hải đều ở đây nên không thể để xảy ra chuyện được. Tôi nghĩ nguyên nhân lớn

nhất mà chủ tịch Hoàng từ chức chính là bởi vì không chịu nổi áp lực này.”

Hai người trò chuyện ở cửa thời gian dài như vậy nên thiếu niên thiếu nữ luyện tập bên trong đều ngừng lại, hai mắt nhìn chằm chằm hai người, không biết bọn họ là ai.

Lâm Phàm và Giang Phi đi vào.

Giang Phi vẫy tay nói: “Mọi người tới đây nào, chủ tịch Hoàng vừa từ chức chủ tịch của chi hội Bát Quái. sau này chính vị Lâm lão sư này sẽ dạy mọi người. Lâm lão sư chính là cao thủ trong giới Bát Quái Chưởng, mọi người phải học tập cho thật tốt.”

“Xin chào mọi người.” Lâm Phàm cười nói.

“Chào Lâm lão sư.” Sáu người đồng thanh nói.

Chương 187: Dạy võ

Có đôi khi nói ông trời công bằng thì cũng có công bằng. Nhưng có đôi khi nói không công bằng thì cũng thật sự là không công bằng. Những người này còn đang ở tuổi đẹp nhất nhưng lại không giống những người khác.

“Cô tên là gì?” Lâm Phàm chỉ vào cô gái xếp hàng đứng đầu tiên, buộc tóc đuôi ngựa hỏi.

“Lâm lão sư, tôi là Hoàng Nhã Nguyệt.”

Người thứ hai là một thiếu niên, nhìn qua mười lăm mười sáu tuổi, cắt đầu đinh, làn da hơi đen nhưng nụ cười rất sáng lạn, khi cười lộ ra hai hàng răng trắng tinh.

“Tôi là Trương Đào.”

Người thứ ba là một cô gái, tuổi cũng mười lăm mười sáu tuổi, thân thể gầy gò.

“Lâm lão sư, tôi là Lưu Minh Minh.”

……

Lâm Phàm so với bọn họ ít nhất lớn hơn khoảng sáu bảy tuổi. Giờ phút này hắn đang nói chuyện phiếm cùng bọn họ.

Giang Phi thấy Lâm đại sư đã hoà nhập vào hiệp hội thì lặng lẽ rời đi.

Lâm Phàm hơi có chút kinh ngạc, không nghĩ tới bọn họ đã học Bát Quái Chưởng nhiều nhất là một năm, mà ít nhất cũng có ba tháng.

“Lâm lão sư, anh huấn luyện chúng tôi đi. Nửa tháng sau chúng tôi phải đi biểu diễn rồi.” Trương Đào đen nhẻm nói.

“Lâm lão sư, anh huấn luyện chúng tôi đi.” Mọi người mở miệng nói, hai mắt thành khẩn tràn ngập khát vọng.

Họ không có sự hướng dẫn của lão sư nên nhiều cái phải tự mò mẫm.

Giờ phút này, Lâm Phàm đột nhiên phát hiện, chuyện này còn thú vị hơn so với xem bói và bán bánh kếp, điều này làm cho hắn hưng phấn hơn.

“Được.”

Ngày hôm sau!

Hiệp hội Thượng Hải.

Trong căn phòng luyện tập cũ kỹ.

“Tay cậu phải nâng cao thêm một chút, chân dưới hơi thu lại, không nên bước lớn như vậy.”

“Thắt lưng của cậu cần giống như tôi sắt vậy, phải rèn luyện không ngừng.”

“Mũi chân trước hướng vào trong. Đúng, cứ như vậy, phải nhớ kỹ điểm này.”

Sau khi Lâm Phàm bán xong mười phần bánh kếp đã lập tức đi tới hiệp hội. Lúc ấy thời gian khoảng chín giờ nhưng bọn họ đã đến từ lúc bảy giờ rồi.

Bọn họ rất nghiêm túc, từ trong mắt bọn họ Lâm Phàm nhìn thấy loại quyết tâm khát vọng tham gia biểu diễn và hy vọng có thể tỏa sáng, nên đương nhiên Lâm Phạm sẽ không làm bọn họ thất vọng.

Sau một giờ luyện tập, Lâm Phàm bảo bọn họ nghỉ ngơi. Sau đó cho bọn họ ngồi vòng quanh, giảng giải cho bọn họ một

chút kiến thức về Bát Quái Chưởng. Kết quả rất khả quan, sáu điểm bách khoa đáng giá đã đến tay.

Trong khoảng thời gian này, việc bán bánh kếp tích lũy được bảy mươi tám điểm bách khoa.

Bây giờ còn cách ngày biểu diễn còn có mười bốn ngày. Lúc trước bọn họ học cũng chỉ là một vài động tác đẹp mắt nhưng lại không dễ sử dụng, Lâm Phàm hiện tại đang phải sửa lại tư thế cho bọn họ. Trong thời gian ngắn như vậy để bọn họ học được bản lĩnh thật sự là không có khả năng, chỉ có thể để bọn họ ghi nhớ động tác trong lòng, đồng thời thực hiện cho chuẩn hơn. Dù sao thì đây cũng không phải đi đánh nhau, chỉ cần biểu diễn có khí thế, à giống như khuôn mẫu là thành công rồi mới đúng.

“Lâm lão sư, chúng tôi nghỉ ngơi đủ rồi, đã có thể tiếp tục.” Trương Đào cười nói.

Lâm Phàm cười cười: “Tên nhóc nhà cậu thật đúng là không ngại mệt, cũng không đi hỏi xem người khác có mệt hay không.”

Mọi người đồng thanh: “Lâm lão sư, chúng tôi không mệt.”

“Tốt lắm, vậy thì tiếp tục.” Đúng thật là Lâm Phàm không nghĩ tới bọn họ lại chăm chỉ như vậy. Nhưng mà đây cũng là một chuyện vui.

Tuy rằng chỉ trao đổi mấy tiếng đồng hồ nhưng cũng có chút hiểu hơn về bọn họ. Cánh tay của bọn họ bị thiếu là do có người bị từ khi sinh ra, còn có người bị ngã khi còn bé. Hơn nữa điều kiện gia đình bọn họ cũng không tốt, chỉ có thể cho họ vào hội liên hiệp người khuyết tật học tập một ít nghề nghiệp, về sau cũng dễ kiếm cơm.

Buổi trưa, 11 giờ.

“Tất cả dừng lại, tôi dẫn mọi người ra ngoài ăn cơm.” Lâm Phàm nói.

Nghe nói được ăn cơm, Lưu Minh Minh hăng hái: “Lâm lão sư, chúng ta xuống căng tin ăn đi, đồ ăn ở đó cũng khá tốt.”

“Được, xuất phát.” Lâm Phàm cười nói.

Trong căng tin.

Hầu hết mọi người trong hiệp hội đều ăn trong căng tin.

Trương Đào tiến lại gần: “Lâm lão sư, để chúng tôi mời anh ăn cơm.”

Lâm Phàm xua tay: “Đừng, tôi có thẻ cơm.”

Trương Đào ồ lên một tiếng, sau đó lấy thẻ ra quẹt một cái: “Sáu tệ.”

Hộp thức ăn có giá sáu tệ này có thể có cái gì chứ? Sau đó hắn nhìn thấy một cây cải trắng, một đĩa đậu phụ cay, hai ba miếng thịt mỡ nhỏ, và không còn gì nữa. Hắn lại nhìn thực đơn của mấy người Lưu Minh Minh, cũng đều là sáu tệ, đồ ăn của họ rất đơn giản, cơ bản không có dinh dưỡng gì.

Khi bọn họ trở lại chỗ ngồi bên kia, Lâm Phàm nói với đầu bếp nấu ăn: “Phiền ông cho tôi thêm ba đĩa cá, ba đĩa thịt gà, sáu phần cốt lết (tên món ăn) và sáu phần trứng hấp nữa.”

Lâm Phàm không biết tình huống cụ thể của gia đình bọn họ. Nhưng từ bữa trưa này có thể nhìn ra rằng tình hình cũng không tốt lắm. Sau đó hắn một tay bưng một đĩa, vội vàng đi qua.

Trương Đào sửng sốt: “Lâm lão sư, cái này…”

“Còn nhìn cái gì chứ, còn không mau giúp tôi đi. Còn bắt tôi phải chạy mấy chuyến nữa à? Từng người một ra bưng thức ăn tới đây đi.” Lâm Phàm cười nói.

“A, làm sao có thể.”

Chương 188: Xung đột trong căng tin

(Cầu phiếu!!!)

Chương 188: Xung đột trong căng tin

Từng người một bận rộn.

Đồ ăn được bưng lên hết, Lâm Phàm cười ha hả nói: “Ăn nhanh, ăn xong thì trở về tiếp tục luyện tập.”

Lưu Minh Minh nhìn bữa trưa thịnh soạn như vậy, trong lòng vui vẻ: "Cám ơn Lâm lão sư."

Đồ ăn trong căng tin của hiệp hội không ngon lắm nhưng cũng thích hợp nên hắn cũng ăn tùy tiện một ít. Sắp đến lúc kết thúc, Lâm Phàm đi vệ sinh. Lúc đi ngang qua phòng của hội trưởng Vương là Vương Vân Kiệt, gã ta mặt đỏ choét, cả người đầy mùi rượu đẩy cửa đi ra.

Lâm Phàm liếc mắt một cái rồi trực tiếp đi về phía nhà vệ sinh, gã này không chào đón mình lắm, mình cũng không cần phải nói thêm gì với ông ta.

Vương Vân Kiệt nhìn thấy ngay cả quy củ mà Lâm Phàm cũng không hiểu nên có chút không vui, hùng hổ nói: "Người mới này thật sự là không hiểu quy củ, thấy tôi cũng không chào lịch sự một tiếng."

"Anh Vương à, đó là ai vậy?" Chủ tịch chi hội Muay Thái là Viên Quang hỏi.

"Một tên nhóc thối miệng còn hôi sữa mà thôi. Cũng không biết là tổng bộ lên cơn thần kinh gì mà bắt buộc dù như thế nào cũng phải gọi hắn đến hiệp hội. Chỉ có mỗi tên Hàn Lục kia thì một mình tôi cũng có thể đánh mười người cậu có tin không." Vương Vân Kiệt uống rượu, gân cái cổ đang đỏ lên nói.

Viên Quang lấy lòng: "Rõ ràng như ban ngày, Anh Vương không chấp nhặt với hắn mà thôi."

"A." Vương Vân Kiệt cười lạnh: "Đi, đi đến phía đối diện tắm rửa cái đã."

Ông ta đi đường lung la lung lay, mọi người bên cạnh đều tránh né. Bọn họ đều biết đây là hội trưởng Vương. Ông ta ở trong hiệp hội là một tên rất ngang ngược, người bình thường không ai dám chọc vào.

Bọn Trương Đào cảm giác hôm nay rất hạnh phúc. Hôm nay ăn thật sự là quá tốt nên bưng mâm, chuẩn bị đặt ở chỗ thu dọn của nhà bếp . Mà người hưng phấn nhất lúc này chính là Lưu Minh Minh, anh ta đi đường giống như là nhảy múa vậy.

Đúng lúc này, thân thể Vương Vân Kiệt lắc lư một cái nên trực tiếp đụng vào cái mâm trong tay Lưu Minh Minh. Đồ ăn thừa

bên trong đều văng hết lên quần áo gã.

Vương Vân Kiệt nhìn thấy vết bẩn trên quần áo mình thì nhất thời nổi giận: “Mù à? ”

Lưu Minh Minh nhìn thấy vương Vân Kiệt, nhất thời sợ hãi rồi cúi đầu xin lỗi: “Xin lỗi hội trưởng Vương, không phải tôi cố ý.”

Vương Vân Kiệt đỏ mặt, vừa mở miệng đã bay ra toàn mùi rượu: “Chúng mày đi đường không mang theo mắt à? Đã cụt tay lại còn mù rồi có phải không? ”

Người chung quanh còn chưa ăn xong, nghe ông ta nói như vậy trong lòng rất phẫn nộ. Bọn họ cảm giác hội trưởng Vương nói chuyện có chút quá đáng. Nói như thế là thế nào đây? Cái gì gọi là đã cụt tay lại còn mù?

Nhưng bọn họ đều không dám chọc vào Vương Vân Kiệt, tất cả cũng chỉ biết cúi đầu hoặc là đưa ánh mắt đồng tình.

Viên Quang không uống bao nhiêu rượu, anh ta cảm thấy nói như vậy cũng có chút không tốt: “Anh Vương, thôi quên đi, quên đi. Trẻ nhỏ mà, cũng không quá hiểu chuyện.”

Tuy rằng Vương Vân Kiệt uống rượu nhưng cũng không đến mức vì chuyện nhỏ này mà nổi trận lôi đình, mà chủ yếu vẫn là bởi vì Lâm Phàm. Ông ta cảm giác tên nhóc kia đang cướp danh tiếng của ông ta, đánh bại Hàn Lục thì có thể đại biểu cho cái gì chứ?

Có thể lên trời sao?

Mình năm đó là dựa vào bản lĩnh thật sự để tiến vào hiệp hội. Một tên nhóc còn chưa mọc hết lông, bản lĩnh cá nhân cũng không có lại còn được vào hiệp hội. Sau đó lại còn trở thành chủ tịch chi hội, hắn ta dựa vào cái gì?

Vừa nghĩ đến việc tên nhóc vừa rồi đụng phải mình cũng không biết khách khí một tiếng, trong lòng ông ta lại trở nên khó chịu.

Trương Đào bảo vệ Lưu Minh Minh ở phía sau: “Thật sự xin lỗi hội trưởng Vương, xin ông tha thứ.”

Nhìn thấy người chung quanh càng ngày càng nhiều, Vương Vân Kiệt mắng một tiếng: “Sau này đi đường nhìn kĩ cho tôi,

một đám tàn phế vậy mà còn bắt chước người ta học võ.”

Sau đó ông ta được Viên Quang nâng đỡ, lảo đảo đi về phía cửa.

Vành mắt đám người Lưu Minh Minh đều đỏ lên.

“Vương Vân Kiệt, đồ chó hoang nhà mày, con mẹ mày đứng lại đây cho ông.” Lâm Phàm đi từ phòng vệ sinh ra, lời khác hắn không nghe thấy, nhưng câu cuối cùng hắn nghe rất rõ ràng.

Cái gì gọi là một đám tàn phế còn đi học võ? Xúc phạm người khác cũng không thể xúc phạm như vậy.

Người chung quanh nhìn thấy tình huống này thì thầm nghĩ không ổn.

“Lâm lão sư.” Đám người Trương Đào nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm gật đầu: “Không cần sợ, có tôi rồi.”

Vương Vân Kiệt đã đi tới cửa lại nghe nói như vậy nên nhất thời ông ta quay đầu lại, chỉ vào Lâm Phàm: “Tên nhóc kia, mày nói cái gì?”

Viên Quang lôi kéo Vương Vân Kiệt, sau đó nói với Lâm Phàm: “Sao lại nói chuyện như vậy với hội trưởng Vương chứ? Còn không mau nhận sai đi.”

Trong lòng Lâm Phàm nổi giận, thân là hội trưởng của hiệp hội. Hơn nữa còn là người lớn, sau khi uống rượu không có nhân phẩm còn chưa tính lại còn lên tiếng làm tổn thương người khác. Huống hồ đây còn là những cô bé, cậu bé mới mười lăm mười, sáu tuổi. Con mẹ nó, đây còn là người sao?

“Lời ông vừa nói rất xúc phạm người khác, mau xin lỗi học sinh của tôi ngay.” Lâm Phàm giận dữ nói.

Vương Vân Kiệt gân cổ quát: “Con mẹ nó, mày là cái thá gì?”

Chương 189: Ông thấy tôi có dám hay không?

Lâm Phàm thật sự tức giận, sau đó hắn cười lạnh một tiếng: “Bây giờ xem như tôi đã hiểu rõ, một Hàn Lục có thể ép mấy

người giống như cháu trai cũng bởi vì hiệp hội có loại người như ông."

"Mày nói gì?" Vương Vân Kiệt nổi giận.

Viên Quang thật sự sắp kéo không nổi nữa, muốn giữ chặt một người say rượu thật đúng là không dễ dàng gì.

"Đừng hỏi tôi nói cái gì, tôi chỉ nói với ông một câu thôi, mau xin lỗi học sinh của tôi." Lâm Phàm nói.

"Nằm mơ đi, mày có thể làm gì ông đây?" Vương Vân Kiệt quát.

Lâm Phàm cười lạnh nói: "Không xin lỗi, tôi cho ông đi vào đứng thẳng, đi ra thì nằm ngang."

Vương Vân Kiệt bị uy hiếp thì nhất thời tức giận nói: "Mày dám."

Lâm Phàm trực tiếp giơ tay lên, dùng một chưởng vỗ lên mặt bàn bằng thép không gỉ bên cạnh. Ầm một tiếng đã trực tiếp đập tan cái bàn bằng thép không gỉ đó, sau đó giận dữ quát: "Ông thấy tôi có dám hay không?"

Lúc này là lúc Lâm Phàm tức giận nhất, cho dù là lúc chửi mắng Anh Kim thì hắn cũng làm một cách vui vẻ. Đó chỉ là đánh bằng miệng, nhưng tình huống hiện tại lại khác lúc đó.

Một chưởng này làm tất cả mọi người ở đây chấn động. Đây là công phu thật sự, đây chính là bàn bằng thép không gỉ đó. Đã thế nó còn có bốn chân chống đỡ, một chưởng thì đã nát rồi, cái này thì ai có thể làm được?

Ngay cả Vương Vân Kiệt cũng tỉnh táo lại không ít.

Mọi người ở hiệp hội vừa ngạc nhiên vừa hoảng sợ.

Người trong nghề vừa ra tay đã biết ngay là có năng lực hay không.

"Thế này là muốn ăn thua đủ với Vương Văn Kiệt mới thôi đúng không?"

"Người kia là ai vậy? Can đảm dữ à."

"Vương Văn Kiệt nói năng kiểu đó chính là muốn ăn đòn, nhưng mà người này tỉnh ghê, gặp tôi là khỏi nói năng làm gì,

nhào lên đập luôn một trận rồi.”

“Tôi biết rồi, người kia là người đã hạ đo ván Hàn Lục đó, tôi nhớ là ở trên có gửi hồ sơ xuống bắt buộc hiệp hội phải nhận thanh niên này vào.”

“Lai lịch không nhỏ nhỉ, xem thử Vương Văn Kiệt sẽ nói thế nào.”

Mọi người chỉ dám nhỏ giọng bàn tán, Vương Văn Kiệt là người vừa keo kiệt vừa thù dai, nhiều khi trước mặt thì ông ta tươi cười vậy thôi chứ sau lưng có khi đã tìm cách ngáng chân rồi.

…

Lúc này Viên Quang như muốn nổ não tới nơi: “ Lâm đại sư, hội trưởng Vương say rồi, quên đi, quên đi thôi.”

“Đừng có xàm, ông nói quên đi vậy thì giết người cũng quên được có đúng không? Trên đời này tôi ghét nhất là loại người khi gặp chuyện không rớt xuống trúng đầu mình thì cứ ở ngoài kêu người ta quên đi đó.” Lâm Phàm tức giận nói.

“Anh, anh…làm gì có ai ngang ngược như anh không hả.”

Viên Quang cũng hơi không vui: “Hội trưởng Vương uống say nên nói chuyện không giữ miệng, anh không thông cảm một chút được sao?”

Lâm Phàm cười ha hả: “Dựa vào đâu bắt tôi thông cảm cho ông ta, hôm nay tôi nói thẳng, không cần biết ai tới nói giúp ông ta, chỉ cần ông ta không xin lỗi thì đừng hòng ra khỏi cửa này.”

Vương Văn Kiệt tức đến đỏ cả cổ, ông ta đẩy Viên Quang qua một bên. Hành động của Lâm Phàm làm ông ta tỉnh táo lại không ít, nhưng chung quanh nhiều người như vậy, ông ta không thể để mất mặt được: “Hôm nay ông đây không xin lỗi, cứ đứng đây xem cậu làm gì được tôi.”

Hiện trường toàn là mùi thuốc súng.

Vẻ mặt Viên Quang đầy sự bất đắc dĩ, gã không muốn xen vào mấy chuyện này chút nào, nhưng tình huống hiện tại có vẻ không ổn chút nào.

Gã biết tính tình Vương Văn Kiệt, ông ta sẽ không cúi đầu trước người khác, huống chi xung quanh còn nhiều người như vậy, muốn ông ta xin lỗi còn khó hơn lên trời.

“Sao thế này.” Giang Phi tình cờ đi ngang qua thì nghe được tiếng cãi nhau bên trong. Vừa vào anh đã lập tức trợn tròn mắt, sao đại sư Lâm lại cãi nhau với hội trưởng Vương thế này.

“Lão Giang mau tới đây, can không được, can không được rồi.”

Viên Quang hô lên, chuyện này xử lý không tốt là hỏng ngay: “Mấy người đừng chụp, đừng chụp nữa.”

Trong đám người vây xem xung quanh có vài người lấy điện thoại ra quay chụp, nếu truyền ra ngoài chắc chắn sẽ có ảnh hưởng không tốt.

Nhưng chuyện này gã có cản được đâu, trong tay còn đang giữ hội trưởng Vương lại đây này, nếu buông tay ra thì xảy ra chuyện gì có quỷ mới biết.

Giang Phi hỏi: “ Lâm đại sư, thế này là thế nào? Tất cả mọi người đều là đồng nghiệp, có gì từ từ nói, đừng nổi giận.”

Nhìn thấy học trò cụt tay đỏ mắt đứng sau lưng Lâm Phàm, trong lòng Giang Phi đoán ra được là chuyện gì xảy ra rồi.

Lâm Phàm giận dữ nói: “Vương Văn Kiệt nói học trò của tôi là đứa tàn tật, không có tư cách học võ, tôi thật sự muốn biết là ai đã cho ông ta can đảm để nói ra những lời này đấy.”

Giang Phi vừa nghe, sắc mặt có chút không vui, sao Vương Văn Kiệt có thể nói ra những lời này chứ.

Chuyện này vốn chỉ là lời ông ta nói thôi, nhưng nếu bị truyền ra ngoài thì không biết sẽ ảnh hưởng tới mức nào nữa.

“Mặc kệ hôm nay thế nào cũng phải nói xin lỗi cho tôi.” Lâm Phàm nói.

Vương Văn Kiệt rít lên: “Ông đây ăn mềm không ăn cứng, muốn ông đây xin lỗi, cậu nằm mơ đi!”

Chương 190: Dạy cho một bài học

(Cám ơn đạo hữu Maivanlaga đã tặng Kim phiếu!!!

Mong được các đạo hữu tiếp tục tặng phiếu)

Chương 190: Dạy cho một bài học

Giang Phi cực kỳ đau đầu: “Hội trưởng Vương xin chú ý hình tượng, chuyện này vốn là anh sai trước, anh phải xin lỗi bọn nhỏ mới đúng.”

“Nói con mẹ gì…”

Vương Văn Kiệt còn chưa chửi xong đã đột nhiên hét thảm.

“Ăn mềm không ăn cứng này, hôm nay cho ông ăn cứng luôn.” Lâm Phàm trực tiếp đạp một cước, Viên Quang nãy giờ vẫn đang túm Vương Văn Kiệt lập tức bị liên lụy.

“Cậu dám đánh tôi!” Vương Văn Kiệt bị đá ngã xuống đất cũng bắt đầu bốc hỏa.

Lâm Phàm không nói hai lời đã cầmlấy một chiếc giày đập lên mặt Vương Văn Kiệt. Hôm nay hắn mang giày thể thao dùng để đánh người cũng đau lắm đó.

“Bốp” một tiếng.

Âm thanh cực kỳ vang dội, làm người vây xem xung quanh sợ tới ngây người.

“Hay, hay lắm.”

Không biết là ai lên tiếng khen ngợi trầm trồ.

Nhưng có nhiều người lại bước lên muốn can lại, chuyện này có là gì đâu, sao lại động tay động chân như thế.

“Đừng có xen vào, ai dám xen vào tôi lập tức trở mặt với người đó.” Lâm Phàm quay đầu cứng rắn nói, khuôn mặt nghiêm túc kia đã thành công dọa cho mọi người dừng bước.

Mọi người thật sự bị Lâm Phàm dọa sợ.

Bây giờ mọi người đã biết người nọ là ai, là cao thủ đã hạ được Hàn Lục thì đương nhiên thực lực sẽ rất lợi hại, ai mà dám đi lên nữa.

“Ăn mềm không ăn cứng này, làm người thì phải có trách nhiệm với lời nói của mình biết chưa!”

Hắn không quan tâm Vương Văn Kiệt có lai lịch gì, chỉ biết ông ta miệng mồm không có đạo đức, đã cho cơ hội mà không biết quý trọng thì phải trả giá đắt. Ông ta có thân phận lai lịch gì thì kệ cha ông ta chứ, đánh là đánh, hiệp hội muốn đuổi hắn cũng được, ông đây không thèm để trong lòng.

Vương Văn Kiệt cũng có chút năng lực, nhưng hiện tại lại bị Lâm Phàm đè lên mặt đất không nhúc nhích được, đế giày trực tiếp đập đùng đùng lên mặt ông ta.

“Chảy máu rồi.”

Người xung quanh sợ hãi hô lên.

Lực tay của Lâm Phàm không yếu, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã đánh được mấy lần.

“Xin lỗi không?” Lâm Phàm hỏi.

Vương Văn Kiệt giận dữ hét lên: “Con mẹ mày.”

Bốp!

Giang Phi dứt khoát xoay người: “Lâm đại sư, không được đánh, thật sự là đừng được đánh nữa!”

Viên Quang trực tiếp gọi điện thoại cho phó hội trưởng, chuyện này bọn họ không có năng lực giải quyết, chỉ có thể tìm phó hội trưởng thôi.

“Giờ coi như thành chuyện lớn thật rồi đó.” Giang Phi nói.

Người biết trong căn tin có đánh nhau ngày càng nhiều, rất nhiều người từ bên ngoài chạy vào, thấy Vương Văn Kiệt bị người ta đè lên mặt đất cầm giày đập vào mặt thì bị dọa ngu người cả đám.

Người này hổ báo quá vậy, ngay cả Vương Văn Kiệt cũng dám đánh, hiệp hội có người hổ báo như này từ bao giờ thế này?

“Dừng tay.” Phó hội trưởng Quách vội vàng chạy tới. Ban nãy ông ta đang nghỉ ngơi trong văn phòng, nhận được điện thoại thì nhất thời nổi giận, muốn làm phản hết rồi à? Còn dám đánh nhau trong hiệp hội nữa chứ.

“Phó hội trưởng Quách tới rồi.”

Mọi người xung quanh lặng lẽ cất điện thoại.

Phó hội trưởng Quách nhìn thấy cảnh tượng này thì lập tức nổi giận, sao lại loạn thành thế này? Sau đó ông ta quát lên: “Dừng tay hết cho tôi.”

Giang Phi lập tức kéo Lâm Phàm: “Đừng đánh nữa, phó hội trưởng Quách tới rồi.”

Viên Quang cũng lập tức xem xét tình huống của Vương Văn Kiệt, mặt ông ta đỏ ửng một mảng nhưng không có gì đáng ngại, cũng chỉ là máu mũi với chút vết thương ngoài da mà thôi.

“Mấy người rốt cuộc muốn làm gì hả? Chẳng có chút tinh thần tập thể nào, còn Giang Phi với Viên Quang nữa, hai người làm ăn kiểu gì vậy, đứng đó nhìn thôi à?” Phó hội trưởng Quách giận giữ quát, đúng là coi trời bằng vung mà.

Vương Văn Kiệt đứng lên lau máu mũi, chỉ vào Lâm Phàm: “Ông đây phải giết chết mày.”

Phó hội trưởng Quách giận dữ nói: “Câm miệng.”

“Đi theo tôi.” Phó hội trưởng Quách rất tức giận, loại chuyện này trước kia tuy cũng có, nhưng là chuyện xảy ra rất lâu rồi, không ngờ bây giờ lại diễn ra một lần nữa.

Hơn nữa một người trong số đó còn là người mới mới gia nhập hiệp hội ngay hôm nay, thế này là hoàn toàn không để hiệp hội vào mắt còn gì.

“Đứng lại, hôm nay tôi cũng đã nói rồi, nếu không xin lỗi thì đừng hòng đi ra ngoài.” Lâm Phàm nói.

…

“Vãi thật, mạnh, người này mạnh ghê!”

“ Phó hội trưởng Quách tới mà cũng không nể mặt luôn.”

“Phục rồi, tôi phục rồi, người anh em này anh hùng ghê, sau này ở trong hiệp hội chỉ phục mỗi mình hắn.”

Phó hội trưởng Quách đang chuẩn bị rời đi nhưng nghe thấy vậy thì thay đổi sắc mặt, giọng điệu có chút không vui: “Rốt

cuộc cậu muốn làm gì hả? Cứ muốn làm ầm làm ĩ lên đúng không?"

Lâm Phàm cũng không sợ sệt gì: "Tôi không muốn làm gì, cũng không muốn làm ầm làm ĩ, nhưng hôm nay ông ta phải xin lỗi."

"Cậu…" Phó hội trưởng Quách không còn lời nào để nói: "Có ai cho tôi biết ở đây đang xảy ra chuyện gì được không hả?"

Phó hội trưởng Quách có chút tức giận, đầu tiên là Vương Văn Kiệt lớn già đầu rồi, biết rõ hiệp hội cấm uống rượu vậy mà còn dám làm trái quy tắc. Còn Lâm Phàm mới tới cũng không coi ai ra gì, nói gì thì Vương Văn Kiệt cũng là tiền bối của hắn, sao lại không giữ mặt mũi cho nhau trước mặt nhiều người như thế.

Còn dám không giữ mặt mũi cho mình nữa chứ.

Chương 191: Tuổi trẻ đúng là tốt

"Phó hội trưởng Quách, tôi nghĩ ông phải hỏi lại xem ông ta đã nói gì mới đúng chứ?" Lâm Phàm đang giận lắm, ban đầu hắn gia nhập vào hiệp hội này là vì thấy nó có vẻ thú vị, nhưng giờ lại cảm thấy chẳng còn thú vị gì cả. Hắn cũng không phải là người sợ phiền phức, muốn chơi thì cứ từ từ chơi thôi.

Vương Văn Kiệt kiêu ngạo nói: "Tao nói cái gì? Tao chẳng nói gì cả, là mày đánh tao trước."

Lâm Phàm liếc một cái: "Có sĩ diện chút được không hả, lời mình tự nói xong giờ tự quên luôn đúng không? Nói học trò của tôi là đồ tàn tật còn muốn luyện võ, lời này là con chó nào nói?"

"Mày nói ai là chó đó!" Vương Văn Kiệt chửi bới.

"Câm miệng." Sắc mặt phó hội trưởng Quách rất khó coi.

"Vương Văn Kiệt, rốt cuộc anh có nói những lời đó không?"

Ông ta không ngờ Vương Văn Kiệt lại nói ra những lời như vậy. Chỉ cần là người có đầu óc một chút cũng biết những lời này sẽ tạo ra ảnh hưởng thế nào. Bây giờ hiệp hội vốn đang không ổn, đang ở nơi đầu sóng ngọn gió, nếu để việc này bị

truyền ra thì người ta sẽ nghĩ sao về hiệp hội đây? Đúng là chẳng có chút đầu óc nào cả.

Vương Văn Kiệt nhìn phó hội trưởng, ấp úng một lúc, sau đó gật đầu: "Có."

"Anh…" Phó hội trưởng Quách hận không thể tát Vương Văn Kiệt hai bạt tai, cho dù có say đi nữa thì làm sao có thể nói ra những lời như vậy chứ? Thân ở vị trí này sao lại không biết họa từ miệng mà ra, nếu chuyện này bị người đăng lên mạng thì không chỉ Vương Văn Kiệt bị mắng mà ngay cả ông ta cũng sẽ bị mắng mất.

Phó hội trưởng Quách nói: "Xin lỗi đi!"

Vương Văn Kiệt nhíu mày: "Phó hội trưởng Quách, tôi…"

"Xin lỗi." Phó hội trưởng Quách nghiêm túc nói, ông ta cũng chịu tên Vương Văn Kiệt này, làm người cũng phải có chút đầu óc chứ? Với tình hìnhnày, trước mặt nhiều người như vậy mà dám nói như thế, không sợ rước lấy phiền phức hay gì.

Nhất là mấy đứa nhỏ này đều là người của liên đoàn người khuyết tật bên kia , nếu lời này rơi vào tai bọn họ thì sao? Chắc chắn là sẽ làm ầm ĩ lên đòi trở mặt. Tuy ông ta là phó hội trưởng nhưng cũng không muốn gánh vác chuyện này, bây giờ chỉ có thể bắt Vương Văn Kiệt chủ động xin lỗi để xoa dịu tình hình.

Phó hội trưởng Quách trực tiếp kéo Vương Văn Kiệt sang một bên, cũng không biết nói riêng cái gì mà sắc mặt Vương Văn Kiệt lập tức biến đổi như bánh tráng nướng sau đó gật đầu.

"Thật xin lỗi." Vương Văn Kiệt rất không tình nguyện nói ra ba chữ này.

Lâm Phàm kéo đám nhóc Lưu Minh Minh ra phía trước: "Anh đừng xin lỗi tôi, anh phải xin lỗi bọn nó mới đúng."

"Thằng họ Lâm kia, mày đừng quá đáng." Vương Văn Kiệt quát.

Thằng nhãi mới tới này muốn làm phản thật à, đúng là được voi đòi tiên.

"Xin lỗi đi." Phó hội trưởng Quách nói.

Đám Lưu Minh Minh có chút sợ hãi nhìn Vương Văn Kiệt, chuyện mới vừa xảy ra khiến trong lòng của cho bọn nó còn ám ảnh. Tuy bọn nó ở trong hiệp hội không có bạn bè gì nhưng lại cảm thấy mình với người khác cũng không có gì khác biệt.

Nhưng những lời này của hội trưởng Vương lại khiến bọn họ cảm thấy tự ti.

Vương Văn Kiệt hít sâu một hơi: "Rất xin lỗi."

"Hai người tới văn phòng của tôi một chuyến." Ông ta phải nói chuyện với hai người này cho rõ ràng. Nơi này là hiệp hội, là nơi có tổ chức có kỷ luật, không phải là chỗ cho mấy người ẩu đả đánh nhau.

Vương Văn Kiệt và phó hội trưởng Quách đều rời đi.

"Không sao đâu, đừng sợ."

Lâm Phàm quay đầu cười với mấy đứa nhỏ: "Cơm nước xong xuôi thì đi nghỉ một chút, đợi lát nữa anh qua rồi tập tiếp."

"Vâng, cảm ơn Lâm lão sư ạ." Lưu Minh Minh nói lời cảm ơn.

Trên khuôn mặt đen đúa của Trương Đào cũng có nước mắt: "Chúng em lại gây phiền phức cho Lâm lão sư rồi."

Lâm Phàm cười xua tay: "Phiền phức cái gì chứ, việc nhỏ thôi mà, người không tích khẩu đức như thế thì sớm muộn gì cũng tiêu thôi, mau đi đi."

Đám người Lưu Minh Minh gật đầu. sau đó rời khỏi căn tin.

"Lâm lão sư, chuyện này… Haizz, cậu làm thì đúng, nhưng mà cậu xúc động quá rồi đó." Giang Phi không biết nên nói thế nào. Chuyện đánh tên Vương Văn Kiệt mồm miệng thiếu đòn đó gã đồng ý cả hai tay.

Lâm Phàm cười nói: "Đúng là được rồi, chỉ có mấy ông già mới không xúc động, tôi mới có hai mươi mấy thôi. Kiểu người như thế gặp thì phải đánh, đánh ông ta xong mới làm ông ta nhớ được."

Người của hiệp hội đang đứng xung quanh cũng bội phục.

"Tôi đi trước đây." Lâm Phàm thật sự muốn xem xem phó hội trưởng này nói được cái gì, sao hắn phải sợ? Sa thải hả? Hắn

cầu còn không được nữa là.

Đợi Lâm Phàm đi rồi, Giang Phi bị mọi người vây quanh.

“Lão Giang, người này chính là thanh niên đã hạ đo ván Hàn Lục đó hả?”

Giang Phi gật đầu: “Đúng vậy.”

“Lợi hại thật, chưa từng thấy thằng nhóc nào lợi hại tới vậy đó.”

“Vương Văn Kiệt đã quen thói làm càn ở hiệp hội rồi nên không để ai vào mắt cả, hôm nay ông ta chịu thiệt như thế, chắc chắn sẽ không bỏ qua đâu.”

“Những đứa nhỏ đó đã bị khuyết tật bẩm sinh rồit, vốn đã đáng thương rồi mà tên Vương Văn Kiệt này còn nói thế, đúng là không bằng súc sinh nữa.”

“Tôi nghĩ đánh là đúng lắm. Còn trẻ tốt ghê, nhìn không vừa mắt thì dạy cho một trận, sợ gì chứ, nếu đổi lại là tôi thì tôi không dám đâu.”

…

Chương 192: Càng chơi càng vui

Lâm Phàm là do tổng bộ đặc biệt mời tới nên dù phó hội trưởng Quách có muốn sa thải cũng không được. Ông ta không có quyền đó, người của tổng hiệp hội thực sự rất coi trọng Lâm Phàm.

Báo cáo chuyện này lên tổng hiệp hội, người của tổng hiệp hội nói gì?

“Người trẻ mà, hơi chút tức giận là chuyện bình thường thôi…”

Phó hội trưởng Quách nghe thế thì bốc hỏa, ông ta cũng chịu thua, không chọc nữa là được chứ gì.

Kết quả xử lý khiến Vương Văn Kiệt không hài lòng, nhưng không còn cách nào khác. Phó hội trưởng Quách nói ông ta không có quyền sa thải người mà tổng bộ coi trọng.

Dưới lầu.

Vương Văn Kiệt oán giận nhìn Lâm Phàm, nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống Lâm Phàm tới nơi.

Lâm Phàm vui lắm: "Nhìn gì, không phục thì đêm nay cho cái hẹn, có tin tôi đánh cho ông phế luôn không?"

"Mày đừng có mà ngang ngược, đừng tưởng tổng bộ coi trọng mày thì mày có thể được nước làm tới." Vương Văn Kiệt tức giận đến đỏ cả mặt.

"Ha ha ha."

Lâm Phàm khinh thường hừ một tiếng: "Sau này nói năng cẩn thận chút, còn có lần sau thì không chỉ mỗi xin lỗi thôi đâu."

Bây giờ Vương Văn Kiệt không còn thấy say nữa rồi, người cũng tỉnh táo, biết mình đánh không lại đối phương thì trực tiếp phất tay đi mất, có điều ánh mắt vẫn rất oán hận như thể không muốn bỏ qua.

Lâm Phàm cũng chẳng thèm để ý, muốn ăn đập thì cứ tới đây. Sau đó hắn trở về phòng tập tiếp tục dạy bọn nhỏ. Hôm đó bọn nhỏ tập luyện rất nỗ lực.

Vốn dĩ hắn còn muốn trực tiếp chạy lấy người, hiệp hội này là cái quỷ gì không biết nữa. Nhưng nghĩ lại hắn vẫn muốn giúp mấy đứa nhỏ đó thực hiện giấc mơ nên, đành ở thêm dăm bữa nửa tháng nữa.

Tối đó.

Một đoạn video bị phát tán trên QQ, sau đó được truyền lên wechat, tiếp đó lại được đăng lên weibo.

Video này càng lúc càng hot khiến rất nhiều người chú ý tới.

Cư dân mạng vừa thấy cái video này thì lập tức nổ tung.

Đáng giận, thực sự quá đáng giận.

Tiêu đề:

'Chủ tịch hiệp hội võ thuật Thượng Hải Vương Văn Kiệt làm nhục thiếu niên tàn tật, bị người ta dạy dỗ đánh cho một trận'

Nếu chuyện này xảy ra vào lúc trước thì có khi không có ảnh hưởng gì mấy.

Nhưng với tình hình dạo gần đây hả?

Dư âm từ chuyện khiêu khích của Hàn Lục bên MMA vẫn còn đó, bây giờ còn thêm củi vào, đương nhiên lửa phải bốc lên rồi.

Sáng sớm.

Lâm Phàm nhìn weibo, nhất thời vui vẻ, cái này chơi vui phết đó nha.

Cư dân mạng luôn có tấm lòng nghĩa hiệp thích bênh vực kẻ yếu.

Ví dụ như người của ban ngành nào đó bị dân thường đánh cho thì dưới khu bình luận đa số toàn là khen ngợi, kiểu như "đánh đẹp lắm" các thứ.

Người nào cũng có lòng thông cảm cho kẻ yếu thế.

Mà tin tức này, kết hợp với chuyện của Hàn Lục trước kia lại đẩy hiệp hội võ thuật lên top.

"Súc sinh chó má thiệt chứ, chỉ nhìn thôi đã tức cái lồng ngực."

"Cái hiệp hội chó má này, người như vậy mà còn cho làm chủ tịch, nó còn nói tiếng người không vậy?"

"Tàn tật thì làm sao? Tàn tật thì không tập võ được à? Tôi thấy cái hiệp hội này không cần phải tồn tại nữa, rặt một đám nhảy nhót diễn hề hại nước hại dân."

"Tụi nó vẫn chỉ là một đám con nít thôi, sao có thể nói những lời như thế chứ, không biết những lời này sẽ tạo thành ám ảnh tâm lý rất lớn cho trẻ con à."

"Mọi người chú ý, cái thứ chó má đó không dùng chữ 'tàn tật', mà là 'tàn phế'."

"Tôi là một người tàn tật, xem video này làm tôi đau lòng muốn chết."

Video này là do những người vây xem lúc đó quay lại, nội dung của đoạn trước rất xót xa: Vương Văn Kiệt chỉ vào một đám con nít mắng chửi thậm tệ, ông ta thì đang say xỉn, bản thân mắng cái gì chắc ông ta cũng không biết.

Chuyện này không ngừng lên men, càng lúc càng lớn.

Một số cư dân mạng còn đặc biệt tìm các nick tích xanh nhờ bọn họ đăng bài, đối với chuyện này cũng có một số nick tích xanh tự nhiên ra tay giúp đỡ.

Về đoạn sau của video, cư dân mạng sôi trào.

“Hay lắm, người này rốt cuộc là ai vậy, khí phách ghê.”

“Người kia phải bị đánh, đúng là thiếu ăn đòn mà.”

“Tôi xem mà hận không thể nhảy vào đập cho nó một trận ấy chứ.”

“Mọi người đừng chửi hiệp hội nữa, trong hiệp hội cũng có người công chính mà, thanh niên này là người công chính đó. Còn cái thứ hội trưởng Vương gì gì kia chỉ là một bãi cứt chuột trong hiệp hội mà thôi.”

“Đồng ý, giày đập vô mặt đúng là hả giận thiệt.”

“Quỳ cầu thân phận của người anh em này, thần tượng của mị là đây chứ đâu.”

“Má nó chứ, người anh em này thật sự quá khí phách, một tay trực tiếp đập gãy bàn luôn. Tuy cái bàn này không phải bằng sắt nhưng vỗ một phát bể thành ba bốn mảnh như vậy cũng ghê lắm đó.”

“Bá đạo thiệt, cái này là công phu hàng thật giá thật rồi, mẹ ơi con nhìn thấy võ công ngoài đời thật rồi.”

“Hội phó tới cũng vô dụng, người anh em này ngầu quá, vì đòi lại công bằng cho học trò của mình mà liều mạng luôn.”

“Muốn biết người anh em này là ai ghê, tôi phải làm fan hắn mới được.”

…

Chương 193: Nhiều điều muốn nói

Reng reng!

Điện thoại vang lên, người gọi là Giang Phi.

“Lâm đại sư, chuyện này ầm ĩ lên rồi, có nhiều phóng viên chặn ở cửa của hiệp hội lắm, cậu mau tới hiệp hội đi. Còn nữa,

phó hội trưởng Quách mong cậu lấp liếm chút, đừng làm chuyện này ồn ào thêm nữa.” Giang Phi nói.

Lâm Phàm cười, hắn thật sự rất khâm phục cái mũi của đám phóng viên, có được tin tức như thế sao mà không rục rịch cho được.

“Đang trên đường, tới rồi nói sau.”

Trong văn phòng hiệp hội.

“Phó hội trưởng Trương, chuyện này thật sự chỉ là hiểu lầm mà thôi. Đúng, đúng, Vương Văn Kiệt chỉ say thôi, không có ý gì khác đâu nên mong ông bỏ qua cho. Hiệp hội của chúng tôi tuyệt đối không có ý khinh thường các người đâu.” Phó hội trưởng Quách bận sứt đầu mẻ trán, cuộc điện thoại ban nãy là do chính hội phó của liên đoàn người khuyết tật bên kia gọi tới để chất vấn chuyện này.

Phó hội trưởng của liên đoàn người khuyết tật thậm chí còn muốn tố chuyện này ra tòa.

Nếu chuyện này thật sự phát sinh thì phó hội trưởng như ông ta chỉ sợ phải lãnh đủ.

Phó hội trưởng Quách vừa cúp điện thoại xong thì lau mồ hôi trên trán, sau đó xoay người tiếp tục gọi điện thoại cho một người khác: “Dàn xếp, phải dàn xếp cho tôi, tuyệt đối không để đám phóng viên đó có được tin tức gây ảnh hưởng không tốt tới hiệp hội chúng ta.”

Trong lòng Phó hội trưởng Quách hận Vương Văn Kiệt và Lâm Phàm muốn chết, nếu không phải tại hai tên này thì chuyện này đã không xảy ra rồi.

“Vương Văn Kiệt, anh lập tức lăn con mẹ nó tới hiệp hội cho tôi, anh mà không giải quyết chuyện này thì lập tức cút luôn cho đi!”

Phó hội trưởng Quách trút toàn bộ lửa giận trong lòng lên người Vương Văn Kiệt.

Vương Văn Kiệt vừa mới rời giường hoang mang đầy đầu không biết chuyện gì đang xảy ra. Sau khi ông ta gọi vài cuốc điện thoại thì thừ người ngồi luôn trên giường, sau đó tức tối chửi một tiếng.

Chuyện này ông ta đổ hết tội lên người Lâm Phàm.

Ngoài cửaa hiệp hội.

Một đám phóng viên vây kín mít, bảo vệ của hiệp hội thì ngăn tại lối vào không cho phóng viên vào trong.

Hội phó Quách vội vã chạy tới kéo Giang Phi qua một bên: "Hắn còn chưa tới à?"

Giang Phi nói: "Sắp rồi, đang trên đường tới."

"Có nói với hắn chuyện này chưa, bất kể thế nào cũng phải bắt hắn giải thích chuyện này cho rõ ràng, ngàn vạn lần cũng không được gây thêm phiền phức cho hiệp hội nữa." Phó hội trưởng Quách nói.

Giang Phi gật đầu: "Tôi đã nói rồi, Lâm lão sư nói chờ hắn tới rồi nói sau."

Bảo vệ ngoài cửa là ông Ngưu nhìn thấy hết tất cả trước mắt nhưng vẫn không quan tâm.

Lâm Phàm vừa lái xe tới cửa hiệp hội, nhìn thấy tình cảnh trước mắt thì trong lòng cười ha hả, đúng là nhiều người ghê, chuyện này đúng là đã trở nên ầm ĩ rồi. Nghĩ lại thì cũng đúng thôi, chuyện của Hàn Lục còn chưa giải quyết xong, bây giờ còn đang trên đầu sóng ngọn gió, các phóng viên đương nhiên sẽ không lãng phí những tin tức thế này.

Hắn bóp còi.

Các phóng viên nhìn sang nhưng không để trong lòng, bọn họ muốn phỏng vấn tin tức lớn cơ. Có điều một số phóng viên tinh mắt vừa thấy được người đi từ trong xe ra là ai liền lập tức hô lên.

"Chính là hắn, hắn là người trẻ tuổi trong video đó."

Phó hội trưởng Quách thấy Lâm Phàm tới thì nhất thời thở phào một hơi, Giang Phi đứng bên cạnh cũng không biết nên làm gì.

Chuyện này chỉ sợ không dìm xuống được.

Lâm Phàm rất bình thản đối mặt với phóng viên: "Mọi người đừng chen lấn, có câu hỏi gì thì từ từ hỏi, cái nào trả lời được thì tôi sẽ trả lời."

“Anh là Lâm đại sư đúng không?” Một số phóng viên cảm thấy người này nhìn rất quen, đột nhiên nhớ ra. Đây không phải là người đã hạ Hàn Lục đo ván sao?

Lâm Phàm cười nói: “Đúng vậy, là tôi.”

“Lâm đại sư, xin hỏi anh vì sao gia nhập vào hiệp hội này?” Một gã phóng viên hỏi.

Lâm Phàm suy nghĩ một chút: “Là do đối phương mời tôi, trong khả năng cho phép mà phát triển tinh tuý của quốc gia.”

Phó hội trưởng Quách gật đầu, ông ta rất vừa lòng với câu trả lời này. Trong lòng ông ta chỉ có một suy nghĩ là mong hắn ngàn vạn lần đừng làm chuyện này ồn ào thêm nữa, không thì thật sự rất khó giải quyết.

“Lâm đại sư, về video đang lan truyền trên mạng kia, sự thật có giống như những gì diễn ra không video hay không?” Phóng viên hỏi.

Lúc này, Lâm Phàm nhìn phó hội trưởng Quách đang nháy mắt với hắn như đang bảo hắn chú ý một chút, có điều hắn trực tiếp lơ luôn.

Lâm Phàm nói thẳng: “Đúng vậy đấy.”

“Lâm đại sư, xin hỏi lúc đó anh đứng ra là vì nguyên nhân gì? Trên mạng có người nói anh đánh người là không đúng, anh có hối hận vì chuyện này không?” Phóng viên hỏi.

Lâm Phàm cười ha hả đáp: “Hối hận? Hối hận làm gì? Tôi đánh thế là còn nhẹ đấy, người vô đạo đức như thế phải được dạy dỗ cho tốt. Hiện tại ở trên mạng người ta không xem trọng hiệp hội chính là vì loại người này đấy thôi.”

Phó hội trưởng Quách nghe vậy thì hoang mang đầy đầu, đây là chuyện liên quan tới mạng người đó, đừng có ăn nói như thế được không hả?

Mà các phóng viên cũng phấn khích lắm, chen được là chen, không chen được thì nhón chân đưa micro tới gần Lâm Phàm, không buông tha một câu nào.

“Lâm đại sư, xin hỏi sau khi gia nhập hiệp hội thì anh có ý kiến gì với hiệp hội không?” Một phóng viên hỏi.

Vấn đề này có chút quan trọng, vẻ mặt của phó hội trưởng Quách rất nghiêm túc, ông ta không biết thằng nhãi này sẽ nói cái gì nữa.

Lâm Phàm nhếch môi cười: "Vấn đề này đúng là khó nói, dù sao tôi cũng mới tới có hai ngày. Nhưng mà hai ngày này thật ra tôi cũng có không ít lời muốn nói."

Chương 194: Lâm đại sư muốn lật trời

Cánh nhà báo trở nên hưng phấn, lại có tin tức mới nữa rồi.

"Rốt cuộc thì anh ta muốn nói gì?" Phó hội trưởng Quách biến sắc, đột nhiên có dự cảm chẳng lành, vì để tránh có biến cố xảy ra, ông ta lập tức nói,: "Lâm đại sư, phiền cậu qua bên này một chút."

Lâm Phàm nhìn phó hội trưởng Quách: "Phiền ngài hội phó đợi một chút, tôi trả lời xong phỏng vấn đã."

Sắc mặt phó hội trưởng Quách có chút khó coi, nói cái gì chứ? Với đám nhà báo này thì có gì hay mà nói?

Lâm Phàm chỉ về phía mấy tòa kiến trúc của hiệp hội nói:"Các anh thấy những tòa nhà kia thế nào?"

Cánh nhà báo quay sang nhìn, thấy những tòa nhà này có chút cũ kỹ, không nhìn ra vấn đề gì cả.

Lâm Phàm không đợi cánh nhà báo mở miệng hỏi, lập tức trả lời: "Những tòa nhà này đã rất cũ, đặc biệt là những thiết bị tập thể dục ở bên ngoài, nhìn qua đã chẳng muốn sử dụng rồi. Có vài thiết bị thì rỉ sét, có cái còn biến dạng rồi. Lúc đó tôi nghĩ mấy thứ này còn dùng để làm gì, sau đó tôi đến phòng tập, suy nghĩ không muốn dùng những thiết bị kia càng thêm mãnh liệt, cái phòng tập kia còn được gọi là phòng tập sao? Đúng là đâu lại vào đó, qua đó tôi cũng đã hiểu ra đó là cao thủ chân chính đều sinh ra trong nghịch cảnh, ở nơi đây tôi có một sự đồng cảm sâu sắc."

Cánh nhà báo ghi âm lại, cảm thấy đây chính là lời than trách của Lâm đại sư, thế là bọn họ đều cùng lúc quay sang nhìn phó hội trưởng Quách của hiệp hội võ thuật.

Phó hội trưởng Quách tất nhiên hiểu được tình hình này, lập tực thở dài nói: “Vấn đề mà Lâm lão sư nói chúng tôi cũng biết, nhưng đây không phải là chuyện ngày một ngày hai có thể giải quyết được. Mấy thiết bị này giá cả rất cao, mà hội phí hàng năm của hiệp hội cũng chẳng có là bao. Có những lúc chúng tôi cũng rất muốn đổi, nhưng tình hình kinh tế không cho phép. Nhưng nếu hôm nay Lâm đại sư đã nói như vậy, là người phụ trách hiệp hội chúng tôi cũng đã thảo luận và chuẩn bị báo cáo lên cấp trên để phê duyệt kinh phí cho thay thế những thiết bị này.”

Lâm Phàm cười đáp: “Phó hội trưởng Quách nói đúng, những thiết bị này rất đắt, về khía cạnh tài chính không đủ, tôi có thể hiểu.”

“Lâm đại sư, vậy nguyên nhân gì khiến anh bằng lòng ở lại đây?” Một nhà báo hỏi.

Lâm Phàm đáp: “Ban nãy tôi đã trả lời vấn đề này rồi, còn có một nguyên nhân khác khiến tôi động lòng là do khi đến phòng làm việc của hiệp hội, tôi đã bị cách trang trí sang trọng , nho nhã ở đây thu hút. Đặc biệt là ghế mát xa dùng rất thoải mái, chỉ cần nằm lên đó, ấn nút một cái thì toàn thân đều cảm thấy thư giãn. Còn cả bộ sô pha cũng rất êm, bọc bằng da thật đó, quý khỏi phải nói. Các anh nói xem tôi có thể từ bỏ một nơi làm việc như vậy sao? Còn không mau tận hưởng một chút thì sao dám nói bản thân đang làm ở một nơi cao cấp như hiệp hội chứ?”

Phó hội trưởng Quách gật gù, tên nhóc này còn biết khen ngợi hiệp hội, không tệ, rất tốt. Nhưng dần dà, ông ta phát hiện trong lời nói của hắn có gì đó bất thường. Sau đó sắc mặt ông ta lập tức thay đổi, vô cùng khó coi, trong lòng còn mắng thầm. Tên nhóc này nói như vậy là lo thiên hạ chưa đủ loạn hay sao.

Đám nhà báo cũng không ngốc, họ lăn lộn trong ngành nghề đã lâu, nếu còn không nghe ra ẩn ý gì trong lời nói thì có thểu cuốn gói đi về được rồi, thế là ngạc nhiên thốt lên:“Lâm đại sư, ý ngài là chi phí của hiệp hội đã dùng không đúng chỗ hay sao?”

Lâm Phàm cười khoát tay: “Anh phóng viên này ! Tôi không thể trả lời câu hỏi này của anh. Tôi mới đến hai ngày, có lẽ hiệp hội có ý tưởng của riêng mình không chừng.Nhưng mà các anh đã đều tới rồi, không bằng tiến vào xem một chút, tinh thần phấn chấn của hiệp hội vẫn tốt lắm nha.”

Phó hội trưởng Quách nghe vậy lập tức muốn nổ tung, thằng nhóc này rốt cuộc muốn làm gì? Lẽ nào muốn đối đầu với hiệp hội sao?

Lúc này, phó hội trưởng Quách đột nhiên cảm thấy oán hận tổng bộ, phía trên nghĩ thế nào mà lại đi mời một người như này về chứ.

Lâm Phàm nhìn phó hội trưởng Quách : “Khó có dịp các anh nhà báo đến chơi, vào trong thăm quan một chút chắc không sao chứ.”

Phó hội trưởng Quách tức tới mức nghẹn thở, tựa như có một ngụm khí đang nghẹn ngay cổ họng. Bây giờ ông ta có thể nói cái gì chứ? Nhiều nhà báo phóng viên như vậy, chỉ sợ ông ta nói một chữ sẽ không thể cứu vãn được nữa.

Cánh nhà báo theo chỉ dẫn của Lâm Phàm đi vào bên trong.

Thành viên của hiệp hội vẫn luôn túm lại quan sát thì thào bàn tán.

“Lần này toi rồi.”

“Không những chẳng ép được chuyện lắng xuống, hình như lại còn nháo thêm chuyện nữa rồi.”

“Dù sao thì cũng chẳng liên quan gì tới chúng ta, đám văn phòng có bị làm sao cũng chẳng can hệ, bọn họ được hưởng thụ cuộc sống thoải mái thì cũng phải cho người khác xem đi chứ.”

“ Lâm đại sư nói phải, có cho mười lá gan bọn họ cũng chẳng dám ho he gì.”

“Sắc mặt phó hội trưởng Quách xanh lét rồi, đợi đám nhà báo đi chắc sẽ phát nổ mất.”

“Một cái hiệp hội lớn thế này mà trang thiết bị có từ đời nào rồi, nát đến mức chả dùng được mà còn không chịu thay mới, bây giờ lôi ra ánh sáng cũng tốt.”

Chương 195: Dẫn phóng viên đi tham quan

Dưới sự chỉ dẫn của Lâm Phàm, cánh nhà báo đi vào trong hiệp hội.

“Các anh xem cái xà bên kia xiêu vẹo cả rồi, tôi thấy thiết kế rất độc đáo, có thể dùng để tập luyện xà đơn.”

“Còn có bàn đánh bóng bàn bên kia, lồi lồi lõm lõm, có thể luyện tập đủ mọi đường đi mới của bóng, chẳng phải tự nhiên mà môn bóng bàn của nước chúng ta đứng đầu thế giới đâu. Ngay đến bản thân phát bóng xong còn chẳng biết bóng sẽ bay về đâu, chứ đừng nói đến những tuyển thủ nước ngoài khác.”

Cánh nhà báo nghe vậy lập tức bật cười, thấy lời Lâm đại sư nói thật thâm thúy, câu nào câu nấy đều ngầm có ý châm chọc.

Hội phó Quách đi theo phía sau thì mặt mũi tối sầm, chỉ có điều đứng trước ống kính của phóng viên, ông ta chỉ có thể ngượng cười .

Đến phòng luyện tập.

Nhóm sáu người Trương Đào đang chăm chỉ tập luyện ở đây.

“Các anh xem, mấy đứa nhỏ đều rất cố gắng. Chỉ là lúc vào mong các vị cẩn thận một chút, gạch lát ở đây không phẳng lắm, nếu bị vồ ếch tôi không có tiền đền viện phí đâu nha.” Lâm Phàm cười nói.

Đám Trương Đào nhìn thấy Lâm Phàm thì lập tức chạy đến, khuôn mặt mướt mồ hôi: “ Lâm lão sư.”

Cánh nhà báo nhìn thấy lũ trẻ xuất hiện trong video thì lập tức giơ máy ảnh lên chụp . Nhóm Trương Đào thấy vậy thì hơi căng thẳng, sắc mặt cũng hơi nghiêm lại.

Cái quạt trần cũ kỹ thì treo lỏng lẻo trên trần nhà, dường như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

“Mọi người cẩn thận một chút, cái quạt trần này chẳng biết khi nào có khả năng sẽ rơi xuống, nếu bị rớt trúng là coi như xong đấy.” Lâm Phàm tốt bụng nhắc nhở.

Cánh phóng viên dời ống kính ghi hình lại.

Cái cần xem đã xem rồi, cần nói cũng nói rồi, cánh nhà báo vô cùng mãn nguyện.

Lâm Phàm nhìn: "Ở đây cũng chẳng có gì hay để xem, trời nóng rất khó chịu, chi bằng các vị theo tôi đến văn phòng ngồi điều hòa đi. Hoàn cảnh ở đó không tồi, nếu còn vấn đề gì thì chúng ta có thể cùng ngồi nói chuyện."

Nhà báo: "Tốt quá, đến văn phòng của Lâm đại sư ngồi điều hòa chắc chắn rất tuyệt."

Những nhà báo khác đều gật đầu, mặc dù bọn họ đến để săn tin, nhưng khi thấy được tình hình ở đây, trong lòng cũng cảm thấy bất bình thay. Nơi này phải được phơi bày ra ngoài ánh sáng, không ngờ bọn họ đến vì một chuyện khác lại đụng phải chuyện này.

Hiện tại phó hội trưởng Quách trán rướm đầy mồ hôi, ông ta không ngờ mọi chuyện lại phát triển đến mức này, thằng nhóc này rõ ràng là đang muốn đối đầu với hiệp hội mà.

Hối hận không kịp, đúng là hối hận không kịp.

Ông ta đã chọc phải thứ gì thế này.

Văn phòng Hiệp hội.

Mặc dù Lâm Phàm mới đến hai ngày nhưng sau khi được bổ nhiệm làm Chủ tịch chi hội Bát Quái thì cũng có văn phòng của riêng mình.

Diện tích không lớn, khoảng hai mươi mét vuông, có bàn làm việc sang trọng, ghế sô pha cao cấp vô cùng thoải mái. Ngay cả máy tính cũng là phiên bản mới nhất, máy điều hòa bên trong phòng thổi mát lạnh.

"Mát mẻ, đúng là sướng quá đi mất." Dù bây giờ là buổi sáng nhưng thời tiết đã khá oi bức, các phóng viên bước vào phòng, nhiệt độ bên trong làm họ vô cùng sảng khoái.

Lâm Phàm ngồi đó, nhướn nhướn chân mày: "Ở đây không tệ, lúc trong phòng không có ai điều hòa không khí vẫn mở suốt nên trong phòng lúc nào cũng mát mẻ cả."

Các phóng viên ngẩng đầu nhìn lại, sau đó ngòi bút trong tay bắt đầu di chuyển, thế là có một bản tin ra đời.

‘Điều hòa không khí trong phòng làm việc Hiệp Hội mở hai mươi bốn giờ trong ngày.’

“Không ngờ trong Hiệp hội này có vấn đề lớn như vậy.”

“Đúng thế, nếu không thấy tận mắt thì tôi không tin nổi.”

“Thấy máy tính trên bàn không? Không dưới tám, chín ngàn đâu đấy.”

“Ghế sô pha này nữa nè, da thật chất lượng cao đó. Mau chụp cận cảnh đi.”

“Lâm lão sư vạch trần vấn đề của Hiệp hội, không sợ người của Hiệp hội làm khó dễ à?”

“Kỷ luật là còn nhẹ, có khi phải sa thải luôn ấy.”

…

Lúc này sắc mặt phó hội trưởng Quách sượng sùng giống như bị người ta lột trần trụi, lõa lồ dưới ánh mắt của mọi người.

Giang Phi đứng bên cạnh thấy cũng kinh hãi, chuyện này Lâm lão sư đúng là chơi lớn, bây giờ không còn là chuyện của Vương Vân Kiệt nữa, mà là chuyện của toàn bộ Hiệp hội.

Nếu bị phanh phui, chắc chắc ở trên sẽ phê bình. Phê bình cũng còn chấp nhận được, chỉ sợ kết quả còn nghiêm trọng hơn nữa. Anh ta nhìn qua thấy Lâm lão sư vẫn nhàn nhã trả lời phỏng vấn của các phóng viên, nói chuyện vui vẻ, căn bản không hề quan tâm đến kết quả của chuyện này.

Lâm lão sư thật to gan, lần này không chỉ hoàn toàn đắc tội phó hội trưởng Quách mà còn khiến các chủ tịch khác bị trách móc. Chuyện các trang thiết bị trong phòng làm việc của Hiệp hội là thuộc quy tắc ngầm, bây giờ Lâm lão sư quậy nát lên như vậy, chỉ sợ có vài người khó chịu rồi đây.

Tất nhiên Giang Phi biết lý do Lâm lão sư làm như vậy, trong lòng thầm giơ ngón cái. Nhưng hậu quả quá lớn vô tình làm ảnh hưởng đến lợi ích của một nhóm người.

Anh ta biết thừa Hiệp hội có vấn đề, nhưng anh ta chỉ là một tên nhân viên quèn, thấp cổ bé họng sao có thể lên tiếng. Hơn nữa anh ta cũng cần công việc tại Hiệp hội, dù sao cả gia đình

vẫn đang chờ anh ta nuôi, tất nhiên anh ta không dám đùa giỡn với chén cơm của mình.

Chương 196: Được tán thành

C’hương 196: Được tán thành

“Phó hội trưởng Quách, ông có ý kiến gì với câu nói của Lâm lão sư không?”

“Ông là Phó Hội trưởng Hiệp hội, xảy ra chuyện này là thế nào? Mọi thu chi đều phải qua sự xét duyệt của ông, sao tài chính không phục vụ cho công tác mà dùng để trang trí những thứ này?”

Mũi dùi của các phóng viên đồng loạt nhắm vào phó hội trưởng Quách.

Trong lòng phó hội trưởng Quách rất khó chịu nhưng lúc này không phải lúc xả giận, đành phải nghĩ hết cách để trả lời các vấn đề của phóng viên. Thật ra ông ấy không biết trả lời thế nào, vấn đề bên trong khá nghiêm trọng hơn nữa còn không thể giải thích được.

….

Vương Vân Kiệt từ nhà chạy đến, ông ta vẫn nhớ mãi trong lòng chuyện hôm qua, đến giờ vẫn còn tức giận, nhất là những bình luận phía dưới video càng làm ông ta nổi điên. Tất cả những chuyện này là do thằng nhóc kia gây ra, nếu không phải tại hắn ta chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Lúc bước vào khu làm việc của Hiệp hội, vài hội viên nhìn Vương Vân Kiệt thì rầm rì bàn bán.

“Lần này chắc Vương Vân Kiệt nổi tiếng rồi”

“Ha ha, nổi tiếng? Tôi thấy tai tiếng thì có, phóng viên tụ tập ở trên kia kìa, để tôi xem ông ta giải quyết thế nào.”

“Chuyến này Lâm lão sư chơi lớn thật, không chỉ nói vấn đề của Vương Vân Kiệt mà còn bới móc hết các vấn đề nội bộ của Hiệp hội ra luôn.”

“Lâm lão sư quá ngầu, tôi chịu phục, dù gì cậu ấy cũng chỉ nói sự thật thôi. Nhìn xem Hiệp hội bây giờ giống cái gì? Đáng ra

phải là một nơi tràn đầy sức sống, phát huy tinh hoa văn hóa quốc gia mà giờ chả khác nào Viện Dưỡng Lão của một nhóm hội nào đấy."

"Bớt bớt cái miệng lại, coi chừng người ta nghe được bây giờ."

….

Vương Vân Kiệt đi đến cầu thang, cảm thấy hôm nay không khí ở Hiệp hội có vẻ không đúng nhưng cũng không nghĩ nhiều, ở cửa ra vào hiệp hội không có phóng viên nên ông ta nghĩ phóng viên chắc đã rời đi.

Khi đến hành lang, ông ta thấy choáng váng với tình huống trước mắt. Ở đó có cả đám phóng viên đứng kín mít và cái tên Lâm Phàm kia cũng đang huyên thuyên gì đó với họ.

Lâm Phàm tinh mắt nhận ra Vương Vân Kiệt thì lập tức nói: "Ông ta là Vương Vân Kiệt, mọi người có vấn đề gì có thể hỏi ông ta đi."

Vương Vân Kiệt còn chưa kịp phản ứng đã bị một nhóm phóng viên bao vây.

Lâm Phàm mỉm cười, sau đó không thèm để ý những thứ này, bỏ đi xuống lầu. Chuyện này có thể để họ tự giải quyết, hắn không cần can dự vào làm gì. Lâm Phàm vốn không hề quan tâm đến chuyện của hiệp hội nhưng dám khi dễ học sinh của hắn là sai quá sai. Bảo ông ta xin lỗi là đã nể tình lắm rồi mà còn ra vẻ oan ức lắm ấy. Được thôi, để xem ai hơn ai, cây ngay không sợ chết đứng, ông có là mưa là bão thì tôi sợ ông chắc?

Dưới lầu.

Những Hội viên đó nhìn Lâm Phàm, dù không biết Lâm Phàm nhưng đều nể phục lòng can đảm và chủ trương dám nghĩ dám làm của hắn, đổi lại là bọn họ thì họ cũng chỉ biết im lặng.

"Lâm lão sư."

Lâm Phàm quay lại thấy những hội viên giơ ngón cái lên, tỏ lòng kính nể. Lâm Phàm mỉm cười với họ, những thứ này chỉ là chuyện nhỏ, nói vài ba câu có thể giải quyết vấn đề. Hơn nữa không phải vu oan gì, ai sáng suốt có thể nhìn thấy được, cần gì mình phải giá họa cho người khác?

Giang Phi vội vã đuổi theo: “Lâm lão sư, chuyện này tôi ủng hộ anh, nhưng mà anh hơi nóng vội rồi.”

Lâm Phàm cười cười: “Có gì mà nóng với chả vội , mấy người không dám nói thì tôi nói. Tôi chẳng sợ gì, chỉ là có thể tôi không ở đây lâu nữa đâu.”

“Anh đừng nghĩ nhiều, anh là người do Tổng bộ ra thông báo đặc biệt mời đến, cho dù phó hội trưởng Quách bất mãn cũng không thể sa thải anh được.” Giang Phi không nỡ để Lâm lão sư rời đi, anh ta biết Hiệp hội đang thiếu những người có bản lĩnh như Lâm lão sư.

Nếu là người bình thường dám gây ra chuyện này chắc chắn sẽ bị sa thải, nhưng Lâm lão sư không giống vậy, hắn là người do Tổng bộ đặc biệt chào mời, chỉ cần Tổng bộ không lên tiếng thì phó hội trưởng Quách không dám đụng vào.

“Vậy được, bây giờ cứ để họ đau đầu xử lý chuyện này đi, tôi đi dạy mấy đứa nhỏ.” Lâm Phàm chỉ muốn trải nghiệm một chút nên không hề quan tâm, sa thải hay không cũng không quan trọng với hắn.

Giang Phi nhìn theo bóng lưng Lâm Phàm, trong lòng vô cùng bội phục. Bọn họ rất muốn ủng hộ Lâm lão sư nhưng có lòng mà không có sức. Chuyện kia không biết sẽ xử lý thế nào nhưng chắc chắn một điều hiệp hội phải bị đưa ra ngoài ánh sáng. Tuy nhiên lộ ra ngoài cũng tốt, ít nhất có thể thay đổi tác phong bây giờ của hiệp hội.

…

Không khí sáng sớm thật trong lành, về dần trưa thời tiết bắt đầu nóng dần lên.

Chủ đề internet gần đây rất nóng.

Bộ thông tin UC không chịu thua các chị em.

‘Cực sốc! Nguyên nhân hiệp hội sa sút có liên quan đến …’

Dân mạng bình luận:

“Ông nội thằng biên tập chạy tít, tao thấy mệt rồi nha.”

“Tui muốn đọc tin tức, không đọc bình luận đâu.”

“Cha biên tập đáng chết, viết cả ngàn chữ cho ai đọc vậy cha nội?”

…

Tiếng chửi mắng tràn ngập trên hot search Weibo.

“Không ngờ cái hiệp hội này thế mà dám đem tiền để hưởng thụ.”

“Người này oách quá, không sợ bị đuổi ra khỏi hiệp hội.”

“Người lầu trên thì biết cái quái gì, Lâm đại sư thiếu gì tiền, nể tình lắm mới tham gia hiệp hội đó chứ.”

“Cười xỉu up xỉu down luôn nè mấy má, xà đơn nghiêng còn có tác dụng khác à.”

“Tui chỉ thắc mắc, với hoàn cảnh này có thể tạo ra được nhân tài thế nào? Mấy ông lãnh đạo hưởng thụ cỡ này chắc trong văn phòng sung sướng lắm đây.”

“Không phải tự nhiên mà chuyện của Hàn Lục cả hiệp hội không ai dám lên tiếng đâu hen.”

Chương 197: Nhức đầu

Lâm Phàm lái xe đến cổng hiệp hội, lướt Weibo thấy số fan hâm mộ theo dõi tăng nhanh chóng, ở dưới toàn lời khen ngợi. Bất ngờ có một bình luận làm Lâm Phàm bật cười, không ngờ Thu Đao Chặt Cá dám nói ra những lời như vậy.

Thu Đao Chặt Cá: “Thần Côn, chuyện này ông đây khen ngợi chú, nhưng chỉ thế thôi.”

Xuống xe, bước vào Hiệp hội.

“Cậu nhóc, cháu được đấy.” Lão Ngưu bảo vệ gác cổng giơ ngón cái lên khen ngợi Lâm Phàm.

Lâm Phàm đáp: “Việc trong khả năng của mình thôi chú ơi.”

Lão Ngưu vô cùng hào hứng: “Chuyện này phải có can đảm nữa, không phải có khả năng là làm được đâu.”

“Chú quá khen, cháu không tán gẫu với chú nữa, học sinh đang chờ cháu.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói, trong hiệp hội

này người hận mình không thiếu nhưng có thể làm gì chứ, hắn thích nhất là xem người ta hận hắn mà chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Trên đường.

“Chào buổi sáng Lâm lão sư.”

Lâm Phàm gật đầu: “Buổi sáng tốt lành.”

Lâm Phàm xem như khá nổi tiếng trong hiệp hội, không ai không biết trong hiệp hội có kẻ trâu bò dám lừa toàn bộ hiệp hội, phó hội trưởng Quách hiện tại gấp đến sứt đầu mẻ trán.

Có vài người biết rõ sự việc hôm qua trong hiệp hội, phó hội trưởng Quách mắng Vương Vân Kiệt tối tăm mặt mày trong phòng làm việc, đồng thời còn đập bể mấy món đồ trong phòng, thậm chí Phó Hội trưởng Liên đoàn Người Khuyết Tật cũng đến với dáng vẻ vô cùng giận dữ, không vui vẻ dễ gần như bình thường.

Một vài hội viên đi ngang qua Lâm Phàm, có người chỉ trỏ, có người tránh né, tưởng chừng như chạm mặt Lâm Phàm là họ sẽ gặp xui xẻo. Đối với những người này, Lâm Phàm chẳng thèm lá mặt lá trái với họ, chuyện lần này chắc chắn hắn đã đắc tội không ít người.

Trong phòng tập.

“Lâm lão sư…”

Sau khi Lâm Phàm đi vào, bọn người Lưu Minh Minh xúm xít lại, họ đã biết chuyện hôm qua nên thật sự rất biết ơn và cảm kích Lâm lão sư.

Lâm Phàm cười vỗ tay: “Được rồi, luyện tập tiếp thôi, cũng sắp đến ngày rồi. Nếu các em không luyện tốt, sau này lên sân khấu có chuyện gì tôi sẽ rất mất mặt đó.”

Trương Đào đảm bảo: “Lâm lão sư yên tâm, chúng em nhất định sẽ cố gắng, không làm mất thể diện của lão sư đâu ạ.”

Lâm Phàm vỗ vai Trương Đào: “Được, cố lên. Đừng nói những chuyện này nữa. Tập những động tác hôm qua lại một lần cho tôi xem thử có vấn đề gì không nào.”

“Dạ.” Nhóm Trương Đào lập tức đứng thành hai hàng, trái ba người, phải ba người. Đây là đội hình đẹp nhất.

Lâm Phàm vỗ nhẹ bàn tay: “Bắt đầu.”

“Hây!!!”

Bàn chân cả bọn Trương Đào bắt đầu di chuyển, bàn tay đong đưa. Mặc dù thiếu mất một cánh tay nhưng vẫn không hề ảnh hưởng nét đẹp của họ.

“Được, không tệ, nhưng còn một số chỗ có vấn đề. Cánh tay của em Trương Đào không cần giơ cao lên như vậy, bước chân của Lưu Minh Minh đừng rộng thế, em Hoàng Nhã Nguyệt phải chú ý nhịp, đừng nóng vội, đừng gấp gáp, phải phối hợp…” Kiến thức Lâm Phàm không tệ, chẳng phải nói ngoa chứ trong chi hội Bát Quái này không mấy ai hiểu rõ hơn hắn.

“Rõ, Lâm lão sư.”

…

Mãi cho đến giữa trưa.

Cả nhóm luyện tập rất chăm chỉ, không khí phòng tập rất hăng hái. Vào lúc Lâm Phàm đang chuẩn bị đi ăn cơm cùng cả đám thì Giang Phi đến.

Lâm Phàm giao thẻ cơm của mình cho bọn họ để họ đi căn tin ăn cơm trước.

Thái độ Giang Phi hơi ngập ngừng: “Lâm lão sư, phó hội trưởng Quách gọi anh đến phòng hội nghị.”

“Ừm, còn ai nữa không?” Lâm Phàm hỏi.

“Một vài chủ tịch chi hội khác nữa.”

Giang Phi nói tiếp: “Nhưng tôi thấy chuyện này không đơn giản như vậy, tôi có cảm giác họ muốn hỏi tội anh đấy!”

“Vậy đi thôi” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Lời đồn thổi vẫn còn gây ồn ào dư luận, tạm thời hiệp hội không giải thích, có thể đang suy nghĩ biện pháp tốt nhất.

Giang Phi hơi do dự: “Lâm lão sư, lát nữa nhớ nhẫn nhịn một chút, bây giờ phó hội trưởng Quách đang rất đau đầu, tâm trạng chắc chắn rất bực bội, có thể sẽ hơi gay gắt.”

Lâm Phàm nhìn Giang Phi cười đáp: “Anh thấy tôi giống người có thể nhịn nhục à? Đi thôi, không sao đâu, đi xem thế

nào!”

Giang Phi bất lực thở dài, dù không tiếp xúc với Lâm Phàm được mấy ngày. Thế nhưng sau chuyện này anh ta đã nhận ra Lâm Phàm không phải dạng người chịu thua thiệt, nếu Hội phó Quách nổi giận chưa chắc Lâm lão sư sẽ nể mặt.

Khi thấy Lâm lão sư và Giang Phi cùng trên đường đi đến phòng họp, một vài hội viên đang chuẩn bị đi nhà ăn dùng cơm đều dừng bước.

“Tôi mới thấy phó hội trưởng Quách và các chủ tịch chi hội đang cau có trong phòng họp đó.”

“Chắc đang muốn tìm Lâm lão sư nói chuyện.”

“Úi, hôm nay chắc mọi người không thấy vẻ mặt Vương Vân Kiệt lúc đi làm đâu nhỉ, hầm hè như muốn ăn tươi nuốt sống ai á, khiến tôi sợ muốn chết.”

“Nghe nói Tổng bộ gọi xuống mắng phó hội trưởng Quách một trận.”

Cả đám người bàn tán ầm ĩ nhưng bọn họ không dám tham dự vào mấy chuyện xui xẻo này. Nhất là sếp lớn phó hội trưởng Quách còn đang nổi điên, nếu không cẩn thận bị dính đạn lạc chắc sẽ bị ăn chửi chết luôn.

Chương 198: Cọng rơm cứng

(Do có sự sai sót nên mấy chương trước dịch sai chỗ ông Vương Văn Kiệt là hội trưởng, nhưng chính xác ổng là chi hội trưởng mà thôi mong đọc giả thông cảm, sẽ chỉnh lại)

Trong phòng họp.

“Thằng nhãi này quá đáng thật. Nó không biết chuyện này sẽ ảnh hưởng thế nào đến hiệp hội sao?”

“Chuyện xảy ra cũng đã xảy ra rồi, bây giờ phải nhanh chóng giải quyết, không thể để truyền thông tiếp tục đưa tin bậy bạ được.”

“Chả biết Tổng bộ nghĩ gì mà mời người này vào làm nữa.”

Phó hội trưởng Quách ngồi yên một chỗ, mặt mày cau có. Chuyện này có thể trách ông ta sao? Chuyện Vương Vân Kiệt làm rùm beng đến thế này còn nói gì được nữa?

Tổng bộ đặc biệt mời thằng nhóc này đến đúng là kẻ phá hoại mà, nếu không phải tại hắn sao xảy ra chuyện này. Tổng bộ điện thoại chửi ông ta không ngóc đầu lên nổi, đồng thời liệt hiệp hội Thượng Hải vào diện quan sát đặc biệt, nếu còn xảy ra chuyện gì nữa sẽ cách chức phó hội trưởng của ông ta.

Hơn nữa quyết định của Tổng bộ còn chưa xuống, chỉ sợ đang chờ hành động của bọn họ.

Cộc cộc!

Có tiếng gõ cửa.

Đám người trong phòng họp nhìn nhau.

Phó hội trưởng Quách buồn bực nói: "Vào đi."

Lâm Phàm đẩy cửa bước vào, cấp bậc Giang Phi không đủ nên không thể tham dự.

Bên trong có sáu người đang ngồi bao gồm cả Vương Vân Kiệt đang lù lù trong đó. Lúc Lâm Phàm bước vào, ánh mắt Vương Vân Kiệt vẫn nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm.

Phó hội trưởng Quách thấy Lâm Phàm, dù trong lòng bất mãn nhưng vẫn mở miệng nói: "Ngồi đi."

Lâm Phàm cười nói: "Phó hội trưởng Quách có chuyện gì cứ nói tự nhiên, bây giờ đang giữa trưa, học trò tôi vẫn đang chờ tôi ăn cơm."

Giây phút này, cả phòng hoàn toàn yên lặng.

Cọng rơm cứng, đây là một cọng rơm cứng.

Phó hội trưởng Hiệp hội: Quách Thần.

Chủ tịch chi hội Dương thị Thái Cực Quyền: Vương Vân Kiệt.

Chủ tịch chi hội Thái Quyền: Viên Quang.

Chủ tịch chi hội Tán Đả: Ngô Hiên.

Chủ tịch chi hội Đại Thành Quyền: Đinh Đức

Chủ tịch chi hội Thái Cực Quyền: Vương Đức Sinh.

…

Vương Vân Kiệt tức giận vỗ bàn, đứng lên nói: “Ăn cơm? Bây giờ cậu còn tâm trạng ăn cơm à? Cậu có biết vì hành vi không suy nghĩ của cậu đã đẩy hiệp hội lên đầu sóng ngọn gió không hả?”

Lâm Phàm liếc nhìn Vương Vân Kiệt: “Thế thì sao nào? Tôi ăn cơm còn phải quan tâm tâm trạng các người à? Hành vi của tôi có suy nghĩ hay không thì trong lòng mọi người đều biết rõ mà.”

Phó hội trưởng Quách nói: “Thôi, mọi người ngồi xuống đây, chuyện này chúng ta phải bàn cho thật kỹ đừng để người ngoài cười chê.”

“Phó hội trưởng Quách, tôi đồng ý với quan điểm của ông, việc này phải nói cho rõ ràng, nhưng mà chủ tịch Vương đang nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống tôi đây này. Ông nghĩ tôi có tâm trạng để nói chuyện nghiêm túc với mọi người không?” Lâm Phàm nói.

Bây giờ Phó hội trưởng Quách xem như sợ Lâm Phàm, thằng lõi này chính là tên quỷ chuyên gây rối, mới đến Hiệp hội vài ngày đã gây ra cả đống chuyện. Hơn nữa chuyện này còn rất nghiêm trọng, trực tiếp bài ra trên internet cho cả nước đều biết, nhận được sự quan tâm lớn của dư luận. Nếu không thể giải quyết thì chức phó hội trưởng của ông ấy sẽ xong đời.

Tâm trạng Vương Vân Kiệt rất sa sút: “Họ Lâm, cậu đừng có mặt dày mày dạn như vậy. Chuyện này là do cậu làm ra, tôi biết cậu không sợ sa thải nhưng cậu phải nhớ kỹ. Nếu không giải quyết chuyện này cho tốt thì cậu sẽ không dễ gì rời khỏi hiệp hội đâu.”

Lâm Phàm nghe được ý uy hiếp trong đó, mỉm cười: “Ông dựa vào đâu?”

“Bằng các vị chủ tịch đang ngồi đây.” Vương Vân Kiệt chỉ vào mọi người đang ngồi tức giận đáp.

Lâm Phàm không nói gì, bắt đầu cởi bớt nút áo, điện thoại, túi tiền để sang một bên.

“Lâm Chủ tịch, cậu muốn làm gì?” Phó hội trưởng Quách đang im lặng bỗng lên tiếng, bây giờ ông ta đang hối hận.

Trước khi Lâm Phàm bước vào, cả đám họ đã có một cuộc hội ý nhỏ, cuối cùng kết luận là trước tiên phải dùng lời nói chèn ép khí thế của đối phương.

"Chả làm gì cả, không phải Vương Chủ tịch nói rằng các vị chủ tịch đang ngồi đây sao? Mọi người đều là người luyện võ, đừng nói là tôi khi dễ mấy người. Cả đám lên cùng lúc đi, không phải các người nằm xuống thì tôi nằm xuống thôi." Lâm Phàm nói không được thì chính là đánh.

"Lâm Chủ tịch bớt giận, đừng giận mà." Phó hội trưởng Quách lập tức đứng dậy can ngăn, sau đó nhìn Vương Vân Kiệt nói: "Ông im miệng giùm tôi đi."

"Phó hội trưởng Quách, tôi…" Vương Vân Kiệt nổi cáu nhưng không thể làm gì, ngoảnh mặt đi không muốn nói tiếp.

Các chủ tịch khác nhìn nhau, thằng oắt này từ đâu tới mà hành xử không giống người bình thường vậy, đây là đâu? Đây chính là hiệp hội võ thuật Thượng Hải, nhiều năm qua chưa từng xuất hiện một nhân vật như vậy, dám ở trước mặt những chủ tịch như họ cởi nút áo đòi đánh hội đồng với họ?

Trước đây người khác muốn gia nhập hiệp hội đều phải tìm mối quan hệ, sau khi gia nhập nếu không biết cách ăn ở thì cũng tương đương với việc đóng lệ phí thường niên, để nhận được cái tên trong hiệp hội mà thôi.

Phó hội trưởng Quách nhìn Lâm Phàm, mặt nghiêm túc: "Lâm Chủ tịch, chuyện này tôi không thể không nói cho cậu biết, bây giờ cậu là người của hiệp hội, tất cả phải đặt hiệp hội lên hàng đầu. Cậu bôi tro trét trấu lên thanh danh của hiệp hội, không chỉ ảnh hưởng đến chúng tôi mà kể cả cậu cũng không tốt đẹp gì, đúng không? Huống chi trang thiết bị trong phòng hiện đại như vậy là để các cậu làm việc được thoải mái, cậu nhìn xem, vì chuyện này mà bây giờ hiệp hội nổi tiếng rồi, nổi tiếng vì tai tiếng đó."

Chương 199: Không nhượng bộ

Lâm Phàm xua xua tay: "Đừng nói mấy thứ này với tôi, tôi là người vậy đó, không quan tâm đến mục tiêu của hiệp hội. Tổ chức tốt không cần tôi nói vẫn sẽ tốt, tổ chức không tốt tôi

cũng sẽ không mắt nhắm mắt mở. Chuyện này không liên quan gì đến tôi, hiệp hội muốn trả lời truyền thông thế nào là chuyện của các ông, nếu không thay đổi thì các ông cứ tiếp tục thế đi."

"Lâm chủ tịch, sao cậu có thể nói chuyện với Phó hội trưởng Quách như vậy? Phó hội trưởng Quách chỉ muốn tốt cho cậu thôi." Viên Quang bày tỏ thái độ muốn giảng hòa.

Thái độ Lâm Phàm rất cứng rắn: "Phó hội trưởng Quách cứ nói thẳng đi, ông muốn gì?"

Trong lòng Phó hội trưởng Quách hơi tức giận, cục đá cứng trong hầm cầu này vừa nát vừa thối, một chút kiến thức cũng không có, nếu tính cách như vậy mà có thể thành công thì tên của ông sẽ viết ngược lại, nhưng bây giờ ông ấy phải kiềm chế, thành khẩn nói:

"Lâm chủ tịch à, cậu nhìn xem, tôi nhất định sẽ nghiêm túc xử lý chuyện này. Vương Vân Kiệt vi phạm quy định Hiệp hội chắc chắn phải bị xử phạt. Hi vọng cậu có thể trấn an giới truyền thông để chuyện này chìm xuống giúp tôi nhé."

Lâm Phàm cười nói: "Phó hội trưởng Quách đánh giá tôi cao thật đấy! Làm sao tôi có thể trấn an giới truyền thông được đây? Tôi chỉ là một người dân bình thường làm gì có năng lực lớn như vậy?"

Phó hội trưởng Quách vội vàng khua tay: "Cậu có! Chỉ cần cậu nói với truyền thông rằng hiệp hội đang sửa chữa, chuyện hôm ấy của Vương Vân Kiệt chỉ là hiểu lầm thôi."

"Chỉ vậy thôi ư?" Lâm Phàm hỏi.

"Ừ, chỉ thế thôi, cậu chỉ cần nói vậy thì sự việc có thể lắng xuống." Phó hội trưởng Quách gật đầu nói.

Trong lòng Lâm Phàm cười khẩy, tính toán hay thật. Không giải quyết gốc rễ vấn đề mà chỉ suy nghĩ những phương pháp lấp liếm này.

"Phó hội trưởng Quách."

Lâm Phàm nhìn Quách Thần, dưới ánh mắt nghi hoặc của Phó hội trưởng Quách mở miệng nói: "Thật ra tôi đã nghĩ giúp ông một biện pháp tốt hơn."

“Cậu nói thử xem.” Phó hội trưởng Quách nói.

“Hiệp hội tổ chức một buổi họp báo, Vương Vân Kiệt đích thân xin lỗi, không chỉ xin lỗi với học trò tôi mà phải xin lỗi với toàn bộ những người khuyết tật. Ông cũng phải đích thân thừa nhận bản thân mình quản lý hiệp hội có vấn đề. Còn chuyện bên ngoài đánh giá thế nào thì phải xem hành động của các ông. Chuyện cần nói tôi đã nói xong, tôi còn phải đi ăn cơm, không có thời gian nói chuyện với các ông nữa.” Lâm Phàm cất điện thoại và ví lại, sau đó mở cửa ra ngoài, không thèm nhìn những người trong Hiệp hội.

Biện pháp đã nói rồi, chỉ đợi xem họ có làm hay không thôi.

Dù sao ý hắn cũng đã quyết, đừng trông mong gì hắn sẽ thay đổi.

Giây phút này trong phòng họp hoàn toàn yên tĩnh, dù một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Ba vị chủ tịch Vương Đức Sinh, Đinh Đức, Ngô Hiên liếc nhìn nhau, chuyện này không liên can đến họ. Họ không muốn phát biểu hay tuyên bố bất cứ điều gì, ngay từ đầu họ hoàn toàn đồng ý đề nghị của Vương Vân Kiệt. Nếu có thể hù dọa thì hù dọa, nhưng không dọa được thì họ cũng không muốn dính vào.

Những vấn đề này không phải vấn đề của bọn họ mà là vấn đề của Phó hội trưởng Quách, nên người đau đầu phải là Phó hội trưởng Quách.

Bọn họ không quyết định cách sử dụng tài chính của Hiệp hội, mọi chi tiêu đều do Phó hội trưởng Quách ký tên.

Loại người không kiêng nể gì ai mới là loại người không nên chọc vào nhất.

Bốp!

“Quá đáng, cậu ta cho rằng cậu ta là ai?” Vương Vân Kiệt giận dữ nói.

“Cút!” Phó hội trưởng Quách tức đến đỏ mặt, quát Vương Vân Kiệt.

Năm giờ chiều.

Lâm Phàm rời khỏi Hiệp hội đi đến phố Vân Lý xem tình hình cửa tiệm, bây giờ trong tiệm có Ngô Thiên Hà nên không quá bận rộn.

“Sao rồi? Hôm nay có vấn đề gì khó khăn không?” Lâm Phàm hỏi Ngô Thiên Hà.

Ngô Thiên Hà là người đứng đầu về Huyền học trong nước, bản lĩnh cao cường, khó có người sánh bằng. Nếu để cho người của Hiệp hội Huyền học thấy có người dám hỏi Ngô Thiên Hà có gặp khó khăn gì không chắc sẽ cười sái quai hàm.

“Không có, mấy người dân trong thành phố chỉ hỏi vài ba chuyện cỏn con thôi.” Bây giờ Ngô Thiên Hà đã quen thuộc với công việc ở đây, mỗi ngày xem cho mười người đúng là quá đơn giản.

Nhưng nếu có ai cố tình kiếm chuyện, ông ấy sẽ không trả lời. Lâm Phàm cũng muốn như vậy, mấy cái chuyện tào lao trả lời làm gì?

Hiện nay Ngô U Lan là một đóa hoa của cửa tiệm ‘Lâm đại sư’ ở phố Vân Lý, gần đây có không ít khách hàng là nam thanh niên ghé đến.

Điền Thần Côn xem điện thoại, lên tiếng: “Nhóc con, bây giờ cậu rảnh rỗi nhỉ, dám đấu nhau với mấy người trong Hiệp hội võ thuật.”

Lâm Phàm cười nói: “Tôi có rảnh đâu mà đấu đá với họ, ai mượn họ quá đáng làm gì.”

Ngô U Lan nói: “Lâm đại sư, thật ra tôi rất khâm phục anh, cái tên chủ tịch gì đó thật quá đáng, nói chuyện không có đạo đức. Cha, cha nói mấy người hay khẩu nghiệp sẽ như thế nào?”

Ngô Thiên Hà đáp: “Khẩu đức tích lũy phúc báu, thật ra từ miệng có thể thấy được số mạng tốt xấu của một người. Con người ta không ai làm chuyện xấu mỗi ngày nhưng nói xấu, đặt điều, dèm pha đều có thể xảy ra hàng ngày. Năm dài tháng rộng những phúc báu sẽ từ miệng theo điều xấu tuôn ra ngoài, cho nên những người hay khẩu nghiệp thường cuộc đời sẽ lận đận long đong.”

…

Chương 200: Thế giới người trẻ tuổi, ông tham gia làm gì

Điền Thần Côn cười nói: "Không cần nói thẳng ruột ngựa, chừa ba phần cho người ta, giữ một phần khẩu đức cho mình. Khẩu đức chính là cách xử sự của một người, người sống hạnh phúc đều như vậy cả."

Chỉ một vấn đề khẩu đức mà khiến cho Ngô Thiên Hà và Điền Thần Côn nói cả đống đạo lý.

Lâm Phàm nhận lấy ly trà Ngô U Lan rót, nhấp môi: "Hai vị đại sư có những góc nhìn rất chí lý."

Điền Thần Côn nói: "Đây là lời của người xưa chứ không phải góc nhìn cá nhân tôi. Kinh Phật có ghi, Phật dạy, nói năng dịu dàng hòa nhã hợp lòng đại chúng, người đang làm , trời đang nhìn, giữ vững tâm thiện, làm nhiều việc tốt sẽ dễ dàng được trời cao chiếu cố."

Lâm Phàm hỏi bâng quơ: "Thần Côn, ông là người không tin Phật sao có thể nói nhiều đạo lý như vậy?"

Điền Thần Côn hơi lúng túng: "Ha ha! Trước đây tôi đánh nhau với người ta làm người ta bị thương. Sợ quá tôi trốn vào chùa trong núi hết mấy tháng, có đọc qua một vài quyển kinh."

Lâm Phàm sững sờ, trong lòng hơi hoảng hốt. Hắn kéo Điền Thần Côn ở cạnh mình không biết là đúng hay sai. Hình như Bách Khoa Toàn Thư nhìn trúng Điền Thần Côn, cứ dựa vào những kỹ năng của ông ấy mà mở khóa kiến thức. Nếu kiến thức của trang tiếp theo còn liên quan đến Điền Thần Côn chắc hắn khóc không ra nước mắt mất.

Bây giờ nhiệm vụ của trang kiến thức Bát Quái Chưởng vẫn chưa hoàn thành, tuy nhiên Lâm Phàm không vội, từ từ cũng sẽ đến thôi, tính ra khoảng thời gian này khá là thoải mái.

Điện thoại reng, Ngô Hoán Nguyệt gọi đến.

Ngô Hoán Nguyệt: "Đại sư, tôi lọt vào top bốn rồi."

Lâm Phàm nghe xong, cười hớn hở: "Chúc mừng, chúc mừng!"

Gần đây bận rộn chuyện của Hiệp hội, hắn không có thời gian chú ý đến ‘Giọng ca triển vọng’ nhưng tình cờ đọc được tin tức, sau khi Anh Kim rời khỏi ‘Giọng ca triển vọng’, tổ chuyên mục mời một giám khảo mới tham dự. Dù danh tiếng của vị giám khảo này trên internet không tốt lắm nhưng nhờ vào chuyện của Anh Kim, cô ta cũng không dám làm bậy.

Đặc biệt Tề Minh lão sư vẫn còn trong ‘Giọng ca triển vọng’, nếu xảy ra vấn đề Tề Minh lão sư sẽ mắng như tát nước nên giám khảo mới chỉ dám lấy chi phí tham dự, không nghĩ đến việc sẽ động tay động chân vào.

Ngô Hoán Nguyệt: “Đại sư, năm ngày sau là thi chung kết, anh có thể đến xem không?”

Lâm Phàm nghĩ ngợi, hình như ngày đó mình không bận bịu gì: “Không thành vấn đề, tôi sẽ đi. Để tôi đến trường quay xem chung kết thế nào mới được.”

Ngô Hoán Nguyệt khẽ cười trong điện thoại: “Tôi chỉ cầu nổi tiếng là đủ rồi, không dám mơ ước chức quán quân đâu.”

Lâm Phàm vui vẻ nói: “Đi thi mà không muốn quán quân là không được đấy nhé! Lâu rồi chúng ta không gặp nhau, để tôi gọi điện thoại cho Vương Minh Dương xem anh ta có rảnh không, chúng ta tìm chỗ họp mặt đi.”

Ngô Hoán Nguyệt: “Tất cả theo đại sư sắp xếp.”

Sau khi cúp máy.

Điền Thần Côn trố mắt nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm hỏi: “Gì vậy?”

“Tôi đi nữa.” Điền Thần Côn muốn theo Lâm Phàm ra ngoài để gặp mỹ nữ.

Lâm Phàm vỗ vai Điền Thần Côn: “Thế giới của người trẻ tuổi, ông đừng có đòi tham gia vớ vẩn. Ngô Thiên Hà mới đến Thượng Hải, tối ông không có gì làm thì hai ông rủ nhau đi dạo công viên hay ra quảng trường nhảy múa gì cũng được.”

Sau khi bị từ chối, Điền Thần Côn buồn nẫu ruột thở dài một hơi, dù tôi lớn tuổi nhưng tâm hồn tôi vẫn vui tươi nhí nhảnh mà.

“Tôi đi đây, về trước nhé mọi người.” Lâm Phàm không ở lại bao lâu đã rời đi.

Trên xe, chuông điện thoại réo vang.

Lâm Phàm nói: “Đang ở đâu? Đêm nay rảnh không? Ra ngoài tụ tập gặp nhau tí.”

Trong điện thoại Vương Minh Dương hớn hở: “Đang định đi ăn cơm với Tử Nhạc đây, vừa kịp lúc đi chung luôn nhé!”

Lâm Phàm nói: “Hẹn chỗ cũ nha! Tôi đi rước Ngô Hoán Nguyệt đã.”

Vương Minh Dương cười bỉ ổi: “Sao rồi? Phát triển tới đâu rồi?”

“Tôi chả hiểu anh nói cóc khô gì cả! Cúp đây, gặp mặt nói chuyện sau.” Lâm Phàm cúp điện thoại, Vương Minh Dương lại giỡn nhây rồi, chẳng lẽ thấy mình độc thân nên muốn gán ghép mình sao?

Sau đó bấm gọi điện thoại cho Ngô Hoán Nguyệt, hỏi địa chỉ, chạy thẳng đến đón.

Ở một chung cư nào đó.

Lâm Phàm ngồi đợi trong xe, chuyện xảy ra gần đây khá thú vị, thật không ngờ ở trong một hiệp hội mà có nhiều chuyện khuất tất như vậy, nhưng không thể trách hắn. Hắn không chủ động đòi gia nhập hiệp hội mà do hiệp hội một hai mời mọc hắn, chuyện này đâu thể trách mình được nhỉ?

Trong lúc Lâm Phàm đang suy nghĩ những chuyện này, một bóng dáng thướt tha xuất hiện trước xe.

Ngô Hoán Nguyệt mở cửa xe, trên người tỏa ra một mùi hương nước hoa dễ chịu, trang phục đơn giản nhưng rất hợp thời: “Làm phiền Lâm đại sư đến đây đón tôi.”

Lâm Phàm nhìn mấy lần, sau đó lái xe đi: “Không sao, thuận đường thôi.”

Lúc ở trên lầu Ngô Hoán Nguyệt đã cố tình điệu đà một chút, bắt gặp Lâm đại sư nhìn mình mấy lần làm cô thầm đắc ý.

Trong xe chỉ có hai người, nhờ Ngô Hoán Nguyệt hoạt bát nên bầu không khí không hề gượng gạo.

“Lâm đại sư, tôi xem tin tức thấy mấy đứa nhỏ đáng thương quá trời, cái ông chủ tịch kia sao đành lòng nói những câu như vậy chứ!”

Lâm Phàm cười nói: “Bọn nhỏ không đáng thương, tụi nó giống chúng ta, chẳng có gì khác biệt, thậm chí còn kiên cường hơn chúng ta nhiều. Còn khứa kia thì nói đến làm gì.”

Ngô Hoán Nguyệt gật đầu, nói sang chuyện khác.

Chương 201: Lâm đại sư, anh có bạn gái chưa?

(Tiếp tục cầu phiếu các đạo hữu, hãy quăng phiếu cho truyện đi!!!)

Chương 201: Lâm đại sư, anh có bạn gái chưa?

Khi Lâm Phàm và Ngô Hoán Nguyệt đến chỗ cũ, Vương Minh Dương và bạn gái anh ta đã ngồi bên trong từ lâu.

“Nhanh nhỉ?” Lâm Phàm cười nói, tùy tiện kéo ghế ra, đặt mông ngồi xuống.

“Anh Lâm.” Hứa Tử Nhạc chào lễ phép, cô ấy là bạn gái Vương Minh Dương, có thể nói đến bây giờ một câu nói của Lâm Phàm còn có tác dụng hơn cô ấy nhiều. Nếu Lâm Phàm cho rằng không được, cô ấy tin tưởng một trăm phần trăm Vương Minh Dương sẽ chọn chia tay với mình ngay.

Dù là ngôi sao điện ảnh nhưng ở đất Thượng Hải này cũng không thiếu ngôi sao. Ở phòng ăn riêng xa hoa thế này, quả thật không có người đến xin chữ ký hoặc nhận ra cô ấy. Dù sao trên màn ảnh là một người, sau hậu trường lại trở thành một người khác, nếu không quan sát kỹ hoặc không phải fan hâm mộ kì cựu thì cho dù có đi ngang qua chưa chắc đã nhận ra được.

Vương Minh Dương cười nói: “Dạo gần đây chuyện đó xôn xao ghê nhỉ? Mỗi ngày mở Weibo không muốn thấy mặt cậu

cũng phải thấy.”

Chuyện bê bối của hiệp hội võ thuật vừa hay có liên quan đến việc của Hàn Lục và võ thuật, đổ dầu vào lửa làm mọi việc cháy phừng phực. Nếu anh không ra mặt biện minh sẽ không ai để yên cho anh đâu, chưa kể Liên đoàn Khuyết tật tiếp tay gửi công văn kháng nghị Hiệp hội võ thuật. Hai tay cùng vỗ làm cho đám người của hiệp hội phải xất bất xang bang.

Lâm Phàm cười nhẹ: “Cũng tạm, số không may nên đi đâu cũng gặp chuyện, khổ nỗi cái tính hễ gặp chuyện là phải giải quyết cho bằng được.”

Hứa Tử Nhạc ngồi cạnh cười nói: “Anh Lâm, với bản lĩnh của anh thì vào hiệp hội làm gì?”

“Ai mà biết cái hiệp hội này bê bối dữ vậy, chờ giúp xong chuyện này là ổn rồi.” Bây giờ Lâm Phàm ở lại vì muốn giúp đám nhóc kia hoàn thành ước mơ, tình trạng bây giờ của hắn không còn trông mong gì được nữa, chí ít có thể giúp được mấy đứa nhỏ cũng là lựa chọn không tồi.

“Thôi, bỏ qua đi. Nói chuyện khác. Mai còn có việc, hôm nay tôi không uống rượu được, mang đồ uống với rượu vang lên đây.”

Vương Minh Dương bĩu môi: “Mất hứng. Định hôm nay không say không về với cậu nên tôi không lái xe đến luôn này.”

Lâm Phàm cười nói: “Lần sau.”

Vương Minh Dương không kèo nài, anh ta luôn rất kính nể người anh em này. Dường như hắn cái gì cũng biết lại còn là một kẻ không sợ trời không sợ đất. Anh ta biết cái hiệp hội đó, nội bộ vô cùng hỗn loạn nhưng sau khi người anh em này của mình gia nhập lại gây ra chuyện lớn như vậy mà vẫn có thể khiến đối phương ngoan ngoãn nghe lời. Đúng là không nể không được.

Động tác Hứa Tử Nhạc hơi kỳ lạ, chăm chăm uống vang đỏ với Ngô Hoán Nguyệt. Tuy độ cồn của loại rượu này không cao nhưng rất dễ say. Việc này là sao? Khi nào thì đô rượu cô em này mạnh vậy? Vương Minh Dương nháy mắt với Lâm

Phàm, ngụ ý muốn nói, anh em chỉ có thể giúp cậu đến đây thôi.

Trong lòng Lâm Phàm cười thầm, chuyện lồ lộ thế này sao hắn còn không hiểu. Nhưng hắn vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng, huống chi Ngô Hoán Nguyệt cũng không quá thân thiết. Trào lưu bây giờ nhiều người làm cái chuyện yêu thích kia rồi mới bồi đắp tình cảm, Lâm Phàm cảm thấy giả dối thấy mẹ, xếp hình thì nói trắng ra xếp hình đi, vòng vo làm cái huần hòe gì.

Hắn không cho Hứa Tử Nhạc và Ngô Hoán Nguyệt đối ẩm nữa, bốn người ngồi tâm sự cả ngày, kể mấy chuyện linh tinh. Vương Minh Dương cố tình nhắc đến Ngô Văn Cương với hắn, chính là gã nhà giàu tội nghiệp ở thủ đô, bây giờ gã ta không tệ, ả tình nhân kia bị Lâm Phàm đoán trúng. Hơn nữa trở về kịp lúc, may mắn giành lại được số tiền bị lừa. Thế nhưng vì khoản tiền bị lừa này mà hoạt động kinh doanh của công ty gặp khó khăn, chưa kể ngân hàng còn tạo thêm áp lực nên Ngô Văn Cương không thể đến Thượng Hải sớm để cảm ơn Lâm Phàm, đành phải điện thoại nhờ Vương Minh Dương cảm ơn giúp. Chờ đến khi mọi việc ổn định sẽ đến Thượng Hải cảm tạ Lâm Phàm trọng hậu.

Cơm nước no nê, Lâm Phàm không uống rượu, lái xe đưa Ngô Hoán Nguyệt về. Còn hai người Vương Minh Dương và Hứa Tử Nhạc thì đi dạo một vòng ngắm cảnh đêm thành phố Thượng Hải.

Dưới lầu.

Ngô Hoán Nguyệt ngà ngà say, còn chút ít thanh tỉnh: "Đại sư, tôi không sao. Tôi tự lên được."

Lâm Phàm dìu cô, đầu không tạp niệm: "Để tôi tiễn cô lên."

Trời đã khuya, đặc biệt còn đang say thế này, nếu không đưa lên hắn cũng không an tâm.

Mặc dù khu nhà này có hơi cũ kỹ nhưng vẫn có thang máy. Hai người đến cửa thang máy, ấn nút, thang máy không có tín hiệu.

"Hả? Hư rồi?" Lâm Phàm bất ngờ, sau đó thấy một tờ thông báo.

Thang máy đang bảo trì. Xin mọi người thứ lỗi vì sự bất tiện này.

Đồng thời Lâm Phàm nghe được có tiếng thợ bảo trì thang máy ở phía trên.

“Cô ở lầu mấy?” Lâm Phàm hỏi.

Khuôn mặt nhỏ của Ngô Hoán Nguyệt phiếm hồng, hơi say say: “Lầu sáu.”

Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm, cũng không cao lắm. Khu chung cư này có mười mấy lầu, nếu ở lầu trên cùng chắc có nước bò lên chứ không thể leo nổi. Nhân viên bảo trì có lẽ không nghĩ đến có người về trễ như vậy.

“Gặp đúng lúc kiểm tra thang máy, đành phải leo lầu thôi.” Lâm Phàm nói.

Đi đến đầu cầu thang, Lâm Phàm dìu Ngô Hoán Nguyệt từng bước từng bước leo lên.

Sau khi có hơi men, lòng can đảm của Ngô Hoán Nguyệt lớn hơn một chút: “Lâm đại sư, anh có bạn gái chưa?”

Chương 202: À, thì ra là thế!

(Cám ơn đạo hữu tt3hung đã quăng 1 nồi kim phiếu, ngày mai bạo 20 chương!!!

Tiếp tục cầu Kim phiếu của các đạo hữu ạ!)

Chương 202: À, thì ra là thế!

Nhắc đến chuyện này, Lâm Phàm không thể không cảm thấy tủi thân. Ủa alo? Bạn gái là cái gì vậy? Ông đây sống mấy mươi nồi bánh chưng mà chưa từng gặp qua đó.

Trong lúc Lâm Phàm đang ngẩn người, chân Ngô Hoán Nguyệt đạp hụt một bước, người nghiêng về phía trước. Nếu trước đây thì Lâm Phàm không thể phản ứng kịp nhưng bây giờ thì khác, tay mắt lanh lẹ, phản ứng nhanh chóng, đưa cánh tay ra đỡ lấy cô ngay.

“Không sao chứ?” Lâm Phàm nói.

Ngô Hoán Nguyệt lắc đầu: “Không có việc gì, nguy hiểm thật.”

“Không sao thì tốt rồi, mang giày cao gót phải cẩn thận một tí.” Lâm Phàm nói xong chợt phát hiện tay mình đang đụng chỗ không nên đụng, cảm giác thật lớn nhưng lớn bao nhiêu thì không diễn tả bằng lời được, vấn đề là bây giờ phải bình tĩnh mới được.

Lâm Phàm hắng giọng, buông tay xem như không có gì xảy ra, đỡ cánh tay cô: “Đừng gấp, đi từ từ thôi.”

Âm thanh Ngô Hoán Nguyệt nhỏ như muỗi kêu, thoáng có chút vui vẻ: “Ừ.”

Lầu sáu không cao vậy mà đi mất 10 phút, tốc độ này là quá chậm.

Đến cửa, Lâm Phàm không có ý tiến vào: “Nghỉ ngơi sớm nhé!”

Nói xong câu đó, Lâm Phàm đi ngay.

Ngô Hoán Nguyệt nhìn theo bóng lưng Lâm Phàm xuống lầu, gương mặt đang ửng hồng giờ trở nên đỏ lựng.

Trong xe.

Lâm Phàm lấy điện thoại di động ra, lần đầu tiên gặp trường hợp này hắn nghĩ hành vi của mình hoàn toàn không có vấn đề, nhưng vẫn nên lên mạng mở Baidu tìm kiếm kiến thức.

“Đỡ người nhưng vô tình đụng phải ngực người ta, giờ phải làm sao?”

Không có bình luận cũng không ai giải thích, hắn cảm thấy rối rắm bèn thêm mấy chữ phía sau.

“Nhưng cô ấy cười với tôi, ý là gì?”

Tìm một lát, quả thật có đáp án.

“Cậu nhóc suy nghĩ nhiều rồi, người ta cười lịch sự thôi.”

Lâm Phàm hơi xúc động. Ngô Hoán Nguyệt đúng là một em gái lịch sự.

Đồng thời kính trọng với vị Baidu lão sư mạnh mẽ này, cái gì không biết có thể đi tìm là có phương án giải quyết, tiện lợi

thật.

Hôm sau!

Nhiệt độ sáng nay khá mát mẻ, không nóng bức như hôm qua.

Tại Hiệp hội!

Lâm Phàm luyện tập với đám nhóc một lúc, Giang Phi đến: "Lâm lão sư, Phó hội trưởng Quách mở cuộc họp báo, anh đến góp mặt cho vui nhé?"

Cuối cùng hiệp hội vẫn không chịu nổi áp lực dư luận, ở xã hội này giết người không cần dùng dao nữa, một tin tức trên internet đã có thể khủng bố bạn đến điên rồi.

Chuyện của Vương Vân Kiệt nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Nếu ban đầu biết lỗi sẽ không đến mức độ này, hậu quả hôm nay là do bọn họ tự tạo nên, liên quan cóc khô gì đến hắn?

Lâm Phàm hơi ngẫm nghĩ đáp: "Tôi đi thử xem sao."

Hội trường Hiệp hội.

Phó hội trưởng Quách hỏi: "Đã phát bao lì xì cho các ký giả hết chưa?"

"Phát rồi, cơ bản đều đã nhận rồi."

Đây là thông lệ bình thường, Phó hội trưởng Quách cũng sợ, chi chút tiền hy vọng ngòi bút dưới tay các phóng viên nể tình đừng tiếp tục bới lông tìm vết nữa.

Thân là Hội phó Hiệp hội đã nhậm chức một thời gian dài, ông ta cũng chưa từng gặp qua chuyện này.

Các phóng viên đã tập trung trong hội trường từ sớm, mấy vị chủ tịch cũng đã ngồi sẵn trên bục phát biểu, chỉ còn Phó hội trưởng Quách và Vương Vân Kiệt là chưa đến.

"Sao giờ vẫn chưa thấy đâu nhỉ? Hôm nay nóng nực khó chịu quá!"

"Nhịn chút đi, để xem Hiệp hội nói cái gì? Mà công nhận cái hiệp hội này rộng rãi thiệt ha, phát cho chúng ta mỗi người một bao lì xì luôn."

"Đến rồi!"

Phó hội trưởng Quách và Vương Vân Kiệt từ sau cánh gà đi ra, bước đến bục phát biểu. Các phóng viên chụp ảnh ngay, Hiệp hội Thượng Hải không giống những Hiệp hội ở nơi khác, dù không phải Tổng bộ nhưng là một Hiệp hội phân bộ quan trọng nhất dưới Tổng bộ.

Lâm Phàm và Giang Phi ngồi gần đó, một vài phóng viên tinh mắt thấy Lâm Phàm, lập tức xông đến.

Lâm Phàm không trả lời bất kỳ câu hỏi nào, chỉ chỉ lên bục: "Để phía Phó hội trưởng Quách phát biểu trước đã."

Phó hội trưởng Quách thấy Lâm Phàm ngồi bên dưới, trong lòng bực bội, ông ta mở họp báo không thông báo cho hắn vì sợ đầu óc tên này lại chập mạch, nói năng vớ va vớ vẩn.

Thằng oắt này có khả năng, bọn họ đấu không nổi, tiếp tục gây ra chuyện nữa sợ rằng không dễ thu xếp.

Phó hội trưởng Quách hắng giọng: "Hoan nghênh các vị lãnh đạo, tất cả phóng viên truyền thông đã đến tham dự. Thời gian gần đây Hiệp hội có một số chuyện không vui nên bây giờ Hiệp hội quyết định tổ chức họp báo để trả lời một số thắc mắc của quần chúng nhân dân, đồng thời cám ơn mọi người đã chú ý và quan tâm đến Hiệp hội của chúng tôi."

"Vương Vân Kiệt là chủ tịch chi hội Dương Thị Thái Cực Quyền có xảy ra tranh chấp với học sinh trong nhà ăn, từ đó tạo nên tin tức không hay. Dựa vào kết quả điều tra, xác nhận chuyện này do quản lý của Hiệp hội có một vài vấn đề dẫn đến mâu thuẫn nội bộ."

Vương Vân Kiệt nhìn ánh mắt của Phó hội trưởng Quách, sau đó cúi đầu trước bục.

Đèn flash từ các phóng viên chớp nháy liên tục.

"Nhờ sự tín nhiệm của Hiệp hội, tôi Vương Vân Kiệt được đảm nhiệm chức vụ chủ tịch chi hội Dương Thị Thái Cực Quyền. Trong quá trình phát sinh xung đột ở nhà ăn với các học sinh, tôi đã không kiểm soát được cảm xúc. Điều này chính là sai lầm của tôi, đồng thời làm cho mọi tầng lớp nhân dân hiểu lầm Hiệp hội. Tại đây tôi xin trân trọng gửi lời xin lỗi sâu sắc đến mọi người, qua nhiều ngày suy nghĩ, tôi biết bản thân đã phạm phải một sai lầm vô cùng nghiêm trọng, một lần

nữa tôi xin thành thật tạ lỗi cùng người trong cuộc và toàn thể quần chúng nhân dân.”

Chương 203: Có người muốn hợp tác

Trong lòng Vương Vân Kiệt mặc dù không phục nhưng dưới áp lực dư luận, ông ta không thể không cúi đầu. Nếu ông ta không cho xã hội một câu trả lời rõ ràng, Hiệp hội sẽ phải cho ông ta một câu trả lời thỏa đáng. Chuyện thù hận của ông ta và Lâm Phàm, trước mắt cứ ghim ở đó, từ từ xử lý. Đời còn dài, tương lai còn nhiều khốn nạn, lo gì!

Bên dưới đã đến giai đoạn đặt câu hỏi.

“Xin chào chủ tịch Vương, tôi là phóng viên Tuần san Thượng Hải, trên mạng có lan truyền tin vào ngày đó ở nhà ăn ông có uống rượu đúng không?” Một phóng viên hỏi.

Vương Vân Kiệt bất ngờ, gật đầu: “Đúng.”

Lâm Phàm ngồi bên dưới mỉm cười, xem như trung thực, nếu dám chối hắn sẽ không ngại tổ chức đại hội vạch mặt.

Vương Vân Kiệt bị phóng viên phỏng vấn mấy câu, lại có Lâm Phàm ngay đó, ông ta không dám nói dối.

Cuối cùng Phó hội trưởng Quách kết thúc buổi họp báo, từ đầu đến cuối không có bất kỳ sự cố đáng tiếc nào. Tuy nhiên vào lúc kết thúc, các phóng viên bao vây Lâm Phàm lại, mồm năm miệng mười phỏng vấn hắn.

“Lâm lão sư, cho hỏi anh có ý kiến gì với buổi họp báo này không?”

“Trong Hiệp hội có chuyện gì khiến anh bất mãn không ạ?”

“Lâm lão sư, vui lòng phát biểu vài lời đi!”

Lâm Phàm muốn rời đi nhưng chợt dừng lại, suy nghĩ một chút.

“Những phát biểu trong buổi họp báo là chính xác, Vương Vân Kiệt đã nhận thức rõ sai lầm của mình cũng là chuyện tốt, làm sai không đáng sợ, không nhận mình sai mới đáng sợ. Hi vọng qua chuyện này, ông ấy có thể rút kinh nghiệm sâu sắc cái sai của mình. Hiệp hội không phải là Hiệp hội tư nhân mà

là Hiệp hội của chính phủ, chịu sự quản lý của Bộ Thể Dục Thể Thao, không phải đại diện cho một cá nhân mà đại diện cho cả một quốc gia. Tất nhiên những người dân đang đóng thuế không muốn thấy số tiền mình vất vả kiếm được phục vụ cho lối sống xa hoa của một số người. Tất cả mọi người đã biết rõ tình trạng hiện nay của Hiệp hội, hi vọng các bạn phóng viên nếu có thời gian mời đến quan sát sự thay đổi sau này của Hiệp hội."

Lúc này Phó hội trưởng Quách chưa rời khỏi hội trường, nghe được câu nói này khẽ cau mày, dám mời các phóng viên có rảnh đến quan sát, đây chính là buộc mình phải chỉnh đốn và cải cách những phương diện thiếu sót của Hiệp hội còn gì?!

Qua chuyện này, Phó hội trưởng Quách đã hiểu rõ, không thay đổi cũng phải chỉnh đốn và cải cách. Nếu không, không cần Lâm Phàm nhắc nhở, những phóng viên này rảnh rỗi cũng sẽ đến xem. Trường hợp Hiệp hội vẫn không cải thiện như cũ chắc chắn sẽ có bài đăng lên ngay.

Vương Vân Kiệt đi bên cạnh Phó hội trưởng Quách, thầm rủa xả trong lòng, nhận thức rõ sai lầm bà nội cha mày, chuyện này nếu không phải hắn quậy bung bét làm sao mình rơi vào cảnh ngộ này được!

Vương Vân Kiệt còn tức hơn nữa là hắn mở miệng dạy dỗ ông ta trước mặt phóng viên, nhưng bây giờ hoàn cảnh không cho phép, không cần tranh luận với hắn, xem như thằng chó này đã đắc tội người của Hiệp hội rồi, sau này hắn sẽ biết tay.

Hãy đợi đấy…

Năm giờ chiều.

Trong phố Vân Lý.

"Có ai không?" Một người đàn ông trung niên đứng bên ngoài nói vọng vào.

Điền Thần Côn ngẩng đầu liếc mắt.

Thằng khùng! Người ta ngồi lù lù một đống còn hỏi có ai không? Muốn kiếm chuyện hay gì?

Người đàn ông trung niên thấy người ta không thèm để ý câu hỏi của mình, hơi nhíu mày, bước vào tiệm.

Ngô U Lan bước đến đón tiếp: “Xin hỏi tiên sinh cần gì? Bánh kếp đã bán hết, số lượng đoán mệnh hôm nay cũng đã đủ. Nếu ngài có gì cần thì sáng mai quay lại nhé!”

“Tôi không đến mua bánh kếp, cũng không xem bói mà tôi muốn tìm Lâm đại sư.” Người đàn ông trung niên vừa cười vừa nói, sau đó móc ra một tấm danh thiếp.

Ngô U Lan ngó sơ danh thiếp, Tổng giám đốc khách sạn Duyệt Hải, khách sạn này là nơi xa hoa nổi tiếng gần đây, sau đó đưa danh thiếp cho Lâm Phàm.

Lâm Phàm liếc nhìn danh thiếp, ngẩng đầu hỏi: “Có việc gì?”

“Lâm đại sư, tôi muốn mua công thức làm bánh kếp của cậu, cậu cứ ra giá tiền tùy ý. Nếu như cậu không muốn bán, chúng ta có thể hợp tác.” Trương tổng đi thẳng vào vấn đề. Hiện tại bánh kếp của Lâm đại sư rất đắt hàng, chiếm một vị trí trên diễn đàn ẩm thực Thượng Hải chưa kể những quán ăn xung quanh cũng đều biết ở phố Vân Lý có một cửa tiệm bánh kếp rất ngon.

Ông ta cũng từng ăn thử một lần, hương vị không thể chê được, ngon đến nuốt cả lưỡi, hoàn toàn có thể giam cầm vị giác của mọi người.

Thậm chí sau khi ăn xong, ông ta còn có cảm giác cả người hưng phấn, thật là sợ chết khiếp.

Trong lòng ông ta đánh giá Lâm đại sư là một kẻ không biết kinh doanh, nếu sản xuất theo dây chuyền công nghiệp hoàn toàn có thể trở thành đồ ăn ngon nhất nước. À không, phải là ngon nhất thế giới. Chỉ cần chiếc bánh kếp này, muốn trở thành người giàu nhất là chuyện trong tầm tay.

Bởi vì ai cũng phải ăn cơm mỗi ngày, mà mùi vị của chiếc bánh kia chỉ cần ăn một lần vĩnh viễn sẽ không quên được, vĩnh viễn khiến người ta say mê không biết chán.

Đây là chỗ thần kỳ của bánh kếp.

Chương 204: Con người, sợ nhất là nghĩ quá nhiều

Lâm Phàm chả buồn ngẩng đầu lên, chỉ nói: "Ồ…"

Trương tổng cảm thấy có hi vọng: "Lâm đại sư, tay nghề làm bánh của cậu không tầm thường. Nếu như mỗi ngày đứng bán mười phần ở cái sạp này chính là hoàn toàn lãng phí tài năng của cậu. Cậu nghĩ thử xem, chúng ta có thể thành lập một thương hiệu, tôi không dám nói cái khác. Nhưng các siêu thị lớn ở mấy thành phố quanh đây tôi có thể phân phối vào hết, khi đó xây dựng một dây chuyền sản xuất theo công thức làm bánh của cậu, chắc chắn sẽ mau chóng phủ rộng khắp thị trường cả nước."

"Ồ…"

Trương tổng càng nói càng kích động: "Cậu nghĩ thử xem, đến lúc đó chúng ta khuếch trương ra, mở rộng thị trường rồi bán ra toàn thế giới, nổi tiếng toàn cầu, đến lúc đó đúng thật là không tầm thường đâu!"

"Ồ…" Lâm Phàm lại đáp.

Điền Thần Côn ngẩng đầu, thuận tiện hỏi: "Vậy chức vụ của tôi là gì?"

Trương tổng sững người, sau đó phản ứng lại: "Ông anh nghĩ thật xa, chuyện này cũng không khó. Đến khi đó tôi giao cho anh phụ trách thị trường Châu u, làm giám đốc chi nhánh Châu u."

Điền Thần Côn cười gian: "Thì ra Thần Côn như tôi cũng có thể làm giám đốc!"

Trương tổng bám riết Lâm Phàm, nói đến văng nước miếng, ông ta chưa từng nghĩ đến có một ngày mình có thể đào được một ngành nghề hốt bạc không có rủi ro như thế này: "Lâm đại sư, chỉ cần mở rộng đến thị trường thế giới, lúc đó tôi đảm bảo giá trị con người cậu không dưới mấy chục ức. Tất nhiên vì tôi phụ trách mảng kinh doanh nên về mặt phân chia lợi nhuận chúng ta sẽ chia 6-4. Cậu phải tin tưởng chuyện này…"

Lâm Phàm cúi đầu lướt điện thoại, hoàn toàn đắm chìm trong thế giới tiểu thuyết trong đó, đến nỗi hắn không nghe rõ Trương tổng đang huyên thuyên cái gì.

Nhìn đồng hồ, đã sáu giờ.

Lâm Phàm đứng dậy: “Sáu giờ rồi, cả nhà tan làm thôi.”

Điền Thần Côn duỗi thẳng lưng: “Đi thôi, về nhà thôi!”

Sau đó nhìn Trương tổng nói: “Chú em, trình độ ba hoa của chú không tệ đâu, cho chú max điểm.”

Trương tổng sững sờ: “Lâm đại sư, thế nào…”

Lâm Phàm ngạc nhiên nhìn Trương tổng: “Chú mới nói gì vậy?”

Trương tổng ngẩn người, lập tức nổi cáu: “Nãy giờ tôi nói khô hết cả mồm, cậu không hề nghe à?”

Lâm Phàm cười cười: “Có nghe qua chút, nhưng tôi chỉ trả lời chú một câu, chú mau mau về nhà nghỉ ngơi đi, chú nghĩ nhiều quá rồi đó.”

Trương tổng: “…”

Người này chắc là kẻ lừa gạt trong truyền thuyết? Nói dài nói dai còn ra vẻ như thân thiết lắm vậy! Hơn nữa mắc gì phải tin ông ta? Trên thế giới này ông ta không phải người thông minh nhất. Nếu cách làm bánh kếp này có thể sản xuất công nghiệp, xây dựng thương hiệu, tung ra thị trường thì việc ông ta có thể nghĩ sợ rằng người khác đã nghĩ tới từ kiếp nào.

Trương tổng không phục: “Lâm đại sư không tin tôi sao?”

Lâm Phàm đáp: “Tôi nào có không tin, chỉ là tôi không hứng thú thôi.”

Trương tổng khăng khăng cho rằng đối phương không tin mình, sau đó ngăn Lâm Phàm lại: “Cậu biết tôi là ai không? Cậu có nhìn thấy tòa nhà cao tầng đằng kia không? Khách sạn năm sao quốc tế Duyệt Hải là tài sản của tôi. Những việc tôi đã nói thì chắc chắn sẽ thực hiện được, nếu cậu bỏ qua cơ hội lần này sẽ khó có lần thứ hai.”

Lâm Phàm không biết giải thích với lão già này thế nào: “Thứ nhất, tôi không muốn hợp tác. Tôi rất hài lòng với số lượng mười phần mỗi ngày như hiện nay. Thứ hai, tôi đã có đối tác nên dù tôi muốn hợp tác cũng sẽ không hợp tác với chú. Thứ ba, đừng nói chuyện này nữa.”

Điền Thần Côn hiểu rõ bánh kếp ngon lành này không có công thức chế biến, tất cả đều do tay nghề của thằng nhóc này. E rằng trên đời này trừ hắn ra không ai có thể làm được.

Muốn thành lập một dây chuyền sản xuất bánh kếp công nghiệp là chuyện không thể. Do đó khi ông ta đề cập chuyện này, Điền Thần Côn không hề hứng thú. Nếu có thể sản xuất hàng loạt thì thằng nhóc này đã hợp tác với Vương Minh Dương từ lâu rồi làm, gì phải đợi đến bây giờ để hợp tác cùng ông ta chứ.

Trương tổng vẫn không tin nói: "Lâm đại sư, nếu cậu cảm thấy không hài lòng với tỷ lệ phân chia lợi nhuận thì chúng ta có thể từ từ bàn bạc thêm, cậu không nhất thiết phải lừa gạt tôi thế đâu."

"Tôi gạt chú chuyện gì?" Lâm Phàm ngạc nhiên hỏi.

Trương tổng nói: "Cậu nói không hợp tác với tôi vì cậu đã có đối tác. Tôi không tin có người có bản lĩnh lớn như vậy!"

Lâm Phàm cười lắc đầu, không muốn tiếp tục dây dưa: "Chú biết Vương Minh Dương không?"

"Biết!" Trương tổng gật đầu nói.

"Biết là tốt rồi! Anh ta là anh em của tôi. Nếu tôi muốn sản xuất hàng loạt, chú nghĩ tôi còn cần tìm người khác hử?" Lâm Phàm nói.

Nghe xong, trong lòng Trương tổng vẫn còn nghi ngờ, nhưng khi ông ta đang định nói tiếp thì Lâm Phàm đã xua xua tay: "Đi đi! Đừng làm phiền tôi nữa, quyết định vậy đi!"

"Lâm đại sư… Lâm đại sư!" Lâm Phàm vẫn bước tiếp về phía trước, không hề quay đầu lại mặc cho Trương tổng kêu gào sau lưng.

Điền Thần Côn liếc nhìn Trương tổng, sau đó rời đi với cha con Ngô Thiên Hà. Bây giờ niềm vui mỗi ngày sau tan làm đều phụ thuộc vào Ngô Thiên Hà, hai người tâm sự, đánh cờ, chơi không biết chán.

Trương tổng cau có bỏ đi, lòng vẫn không chấp nhận.

Chương 205: Bánh kếp hạnh phúc

Trên xe.

“Trở về.”

Mặt Trương tổng tối sầm: “Cái tên Lâm đại sư này đúng là không có đầu óc kinh doanh, có công thức thế mà không biết tận dụng, cơ hội làm tỷ phú trước mặt lại không biết nắm bắt!”

Tài xế nói: “Trương tổng, tôi thấy rất lạ. Ngài nói thử xem vì sao một cái bánh kếp lại có thể khiến người ta ăn sung sướng như vậy? Tôi không tin lắm đâu. Gần đây tôi có xem một bộ phim cũ, bên trong gia vị có thêm chút đồ này nọ làm người khác ăn xong có cảm giác kỳ diệu đến phát nghiện. Tôi cảm thấy giống lắm đấy.”

Trương tổng rầu rĩ: “Lo việc lái xe của anh đi!”

Tuy nhiên sau đó Trương tổng cũng thấy kì lạ, nhớ đến những người mua bánh kếp, biểu hiện khi họ thưởng thức bánh kếp quả thật quá khoa trương, giống như đang cắn thuốc, đúng là rất quái lạ.

Trương tổng ngồi trong xe, bắt đầu suy ngẫm. Chẳng lẽ thật sự có vấn đề nên không hợp tác với mình? Ngoài ra còn nguyên nhân khác à?

“Ái chà, mẹ nó, đầu óc mình sao lại ngu thế nhỉ?” Trương tổng vỗ đầu một cái, nhớ đến một chuyện. Chả phải xét nghiệm là biết bên trong có thành phần gì sao? Ngu quá, đúng là ngu như bò.

…

Hôm sau.

Trước cửa tiệm đã sớm xuất hiện hàng dài rồng rắn xếp hàng.

Mỗi sáng sớm Lâm Phàm đều tỉ mỉ chuẩn bị bánh kếp, sau đó đến Hiệp hội võ thuật dạy bọn nhỏ. Dạo gần đây cuộc sống của hắn trôi qua rất vui vẻ, rất thỏa mãn. Hắn không muốn có thay đổi quá lớn, nếu có thay đổi thì nên từ từ mà đến.

Phải tận hưởng ý nghĩa của cuộc sống muôn màu này đã.

Cư dân không thể chờ nổi, xếp thành một hàng dài dằng dặc.

Những chủ cửa hàng xung quanh nhìn cảnh tượng này mà hâm mộ: “Tình hình kinh doanh của ông chủ nhỏ ngày càng khả

quan, những người xếp hàng ngày một nhiều hơn!”

“Còn phải nói nữa ư? Bây giờ bánh kếp của ông chủ nhỏ rất nổi tiếng, ông không biết chứ còn có chợ đen nữa đấy!”

“Ghê vậy hả?”

“Ha ha, ông còn chưa nhìn thấy cảnh ghê hơn đâu. Ông biết hôm trước một phần bánh kếp của ông chủ nhỏ bán sang tay được bao nhiêu tiền chưa?”

“Bao nhiêu?”

“Số này.” (Giơ ba ngón tay lên)

“Ba trăm?”

“Ối xời, đừng có mơ. Nói chuyện với ông mắc mệt thiệt. Ba trăm mà mua được á? Bộ ông coi tiền là bánh xe bò hả? Để mị nói cho nghe nè, ba ngàn lận đó nha. Hơn nữa người ta còn không muốn bán nữa kìa? Ghê chưa ghê chưa?”

“Thật không vậy? Một phần bánh kếp mà bán đến giá đó luôn hả? Có ảo ma canada quá không vậy?”

“Bỏ đi, vừa nhìn là biết ông chưa ăn bánh kếp của ông chủ nhỏ rồi. Tôi phải chuẩn bị hàng đây, lát nữa mấy người này sẽ ghé tiệm chúng ta đó.”

…

Mỗi ngày những cư dân thành phố đều rất hạnh phúc, hàng ngày xếp hàng trước cửa hàng ‘Lâm đại sư’ đã trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của họ.

Những cư dân đến xếp hàng kia, ai thực sự muốn ăn tất nhiên sẽ không bán đi, còn ai túng thiếu đến xếp hàng lấy số. Sau khi đấu tranh tư tưởng một hồi mới bán lại phần bánh kếp trong tay.

Dù sao không thiếu những kẻ có tiền đến mua bánh kếp.

Có một truyền thuyết bắt đầu lan truyền trong phố Vân Lý.

“Ngàn vàng khó cầu bánh kếp.”

Ngô U Lan thuần thục phát thẻ số, bây giờ cô đã có thói quen làm việc này mỗi buổi sáng. Nếu cô không nhìn thấy tận mắt,

vĩnh viễn cô không thể tin được bánh kếp có thể bán đắt đến vậy.

“Dạo gần đây ông chủ nhỏ đi chơi đâu mà chiều không thấy cậu ấy vậy?”

“Đúng đó, đôi khi tôi muốn đến nói chuyện vài câu với ông chủ nhỏ mà không gặp được cậu.”

“Tin tức của các người lạc hậu hết rồi, bây giờ ông chủ nhỏ gia nhập giới võ đạo. Hơn nữa cậu ta rất có tinh thần trượng nghĩa, vì giúp đỡ mấy đứa nhỏ khuyết tật mà tranh cãi kịch liệt với đám lãnh đạo kia kìa.”

“Ủa? Có chuyện đó hả? Để chút nữa tôi về tìm thử xem.”

Lâm Phàm mỉm cười, sau đó đọc số.

“Số 1, số 14, số 25…”

Lúc đọc số, cả đám cư dân thành phố đều nín thở. Cảnh tượng này y như lúc thầy giáo thông báo điểm thi khi họ còn đang cắp sách đến trường.

Kích động!

Khẩn trương!

Nhất là những người được chọn rất phấn khích giống như thi cao nhất điểm.

Số một là một chàng trai dường như đã trúng tuyển nhiều lần.

Lâm Phàm đứng trước gian hàng, hai tay thoăn thoắt: “Số cậu may thật, được chọn ba lần rồi hả?”

Chàng trai hợp mốt đứng trước gian hàng, nước bọt trong miệng bắt đầu trào ra, không nhịn được cơn thèm, sau đó gật đầu: “Ừm, tôi đúng là khá hên. Một tuần được chọn ba lần.”

Những cư dân xung quanh xếp hàng rất hâm mộ và ganh tị. Một tuần trúng ba lần là gì? Là gần như mỗi ngày đều có thể ăn bánh kếp mà ai cũng nghiện đấy.

“Ngon! Quả thực là quá ngon! Tôi cảm thấy cuộc đời này thật tươi đẹp cứ như đang du ngoạn trên bầu trời đầy sao vậy.” Trên mặt thanh niên thời thượng lộ ra vẻ hưởng thụ, đầu lưỡi liếm môi không để sót một một mảnh vụn nào. Biểu cảm khoa

trương đó đã hoàn toàn trở một khung cảnh tuyệt đẹp trên phố Vân Lý.

Chương 206: Người may mắn

Lúc này, Lâm Phàm liếc nhìn thanh niên thời thượng này, khóe miệng nở nụ cười. Ban đầu hắn không muốn bán bánh kếp, nhưng bây giờ hắn phát hiện ra rằng loại cảm giác này thực sự rất tốt, để người khác thưởng thức được đồ ăn ngon không nên xuất hiện trên trái đất, trong lòng hắn có chút thỏa mãn.

"Ông chủ nhỏ, anh cho thêm nhiều một chút được không? Làm to thêm chút nữa, tốt nhất là to như cái nồi ý!" Trước cửa gian hàng, một nhân viên văn phòng đưa tay ra hiệu, anh ta đã xếp hàng rất nhiều lần và hôm nay được chọn khiến cho anh ta rất phấn khích, cuối cùng ta cũng có thể thưởng thức lại những chiếc bánh kếp hằng mơ ước bấy lâu nay.

Lâm Phàm cười nói: "Chúng đều lớn như nhau cả."

Nhìn những động tác điêu luyện của ông chủ nhỏ, một mùi hương ngào ngạt lại xộc vào mũi làm cho chàng nhân viên nhỏ khó lòng nhịn được, mặc dù chưa từng được nếm qua nhưng mùi hương kia đã xộc vào trong khoang mũi, len lỏi vào từng ngóc ngách của khứu giác, khẽ ngửi thôi cũng làm cho lòng người say mê.

Lâm Phàm thuần thục cho bánh vào trong túi ni lông: "Xong rồi!"

Loại món ngon này hẳn là nên được bày trên chiếc mâm đắt tiền và thêm một ly rượu vang đỏ, nghe âm nhạc chậm rãi nhấm nháp. Vậy mà bây giờ lại bị bỏ vào loại túi ni lông rẻ tiền này, tuy hạ thấp địa vị nhưng dù thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không bao giờ có thể hạ thấp được vị ngon của nó.

Anh chàng nhân viên bé nhỏ không thể chờ đợi thêm nữa, không sợ bỏng miệng mà lập tức cắn một miếng, gương mặt lộ vẻ mê say.

Cảm nhận của mỗi người sau khi nếm thử bánh kếp đều không giống nhau nhưng mặc kệ có cảm nhận gì đi nữa thì kết quả sau cùng chính là hưởng thụ, dễ chịu và hạnh phúc.

Vị giác được thỏa mãn rất nhiều và trạng thái tinh thần của con người sẽ duy trì ở luôn trạng thái tốt nhất.

Những người không được chọn nhìn những người được nếm thử những chiếc bánh kếp thơm ngon kia thì ánh mắt lóe lên sự ngưỡng mộ, nhìn thấy họ được ăn món ngon như thế thì trong lòng họ có loại cảm giác bị giày vò khó tả.

Tại thời điểm này.

Chàng trai thời thượng vừa đi đến cuối ngã tư đường thì bị một phóng viên chặn lại.

“Xin chào! Có phải bánh kếp bạn đang cầm trên tay là của cửa hàng bên đó đúng không?” Phóng viên hỏi.

Chàng trai thời thượng nghi ngờ hỏi: “Anh là ai?”

“Ồ, tôi là một phóng viên ẩm thực. Tôi nghe nói bánh kếp ở đây rất ngon vì vậy tôi muốn phỏng vấn bạn.”

Chàng trai thời thượng nghe thấy đây là phóng viên, hơn nữa còn muốn phỏng vấn ẩm thực của Lâm đại sư, tự nhiên cậu ta cảm thấy vô cùng sùng bái.

“Anh hỏi đúng người rồi! Bánh kếp do ông chủ nhỏ làm không chỉ dùng từ món ngon để hình dung thôi đâu! Tôi cũng không biết dùng từ gì để diễn tả chúng bởi vì nếu như không tự mình thử nó thì vĩnh viễn sẽ không bao giờ hiểu được mùi vị đó.” Chàng trai hào hứng nói.

Người phóng viên gật đầu: “Ừm! Vậy thì cho tôi hỏi tại sao sau khi ăn bánh kếp xong cậu lại có biểu hiện quá khích như vậy?”

Chàng trai hơi khó hiểu: “Tình huống này tôi cũng không biết giải thích làm sao, nhưng khi tôi vừa cắn một miếng bánh kếp thì trong lòng vô cùng vui vẻ! Vô cùng hạnh phúc! Vô cùng thoải mái! Cả cơ thể như được nhấc bổng lên không trung vậy. Đó là một cảm giác rất tuyệt vời.”

Phóng viên cười thầm trong lòng, xem ra chắc chắn có vấn đề lớn.

“Được rồi! Cảm ơn sự hợp tác của bạn, tôi nghĩ tôi nên đi phỏng vấn thêm những người khác.” Người phóng viên nói.

Người thanh niên gật đầu, tiếp tục ăn bánh kếp và hài lòng rời đi.

Sau đó, người phóng viên tiếp tục đợi một khách hàng khác rồi lại phỏng vấn. Mặc dù kết quả cuối cùng có phần khác biệt, nhưng cảm nhận không khác nhau là mấy.

“Có vấn đề! Chuyện này chắc chắn là có vấn đề lớn!” Phóng viên trong đầu nảy ra ý nghĩ, loại cảm giác này giống như là sử dụng chất cấm. Có lẽ nào bên trong thật sự có sử dụng chất cấm? Sau đó hắn ta lấy điện thoại ra: “Trương tổng, tôi đã liên tiếp phỏng vấn hai người dân, những gì họ nói về cơ bản đều như nhau, tôi cảm giác thật sự là có vấn đề.”

“Ừ! Tôi cũng nghĩ rằng có vấn đề.” Trong điện thoại, Trương tổng nói.

…….

Lúc này, đã đến người cuối cùng.

“Ông chủ nhỏ, tôi thấy trên diễn đàn ẩm thực giới thiệu cửa hàng của anh, không nghĩ tới tôi lại may mắn như vậy, lần đầu tiên đến mà đã được chọn rồi.” Người này là nữ giới, trên dưới khoảng hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, tướng mạo bình thường nhưng giọng nói khá hay.

“Ồ, thật sao? Vậy cô thật sự rất là may mắn đó.” Lâm Phàm cười nói sau đó tiếp tục bận rộn làm việc.

Làm xong chiếc bánh kếp cuối cùng, thu dọn một chút cũng đã đến lúc đi hiệp hội rồi.

Những người dân còn lại không được chọn thì rất tiếc nuối, lại một lần nữa không được chọn trúng, quả thật là đau lòng, phải nhìn người khác hưởng thụ món ngon này đúng là một loại cực hình.

“Được rồi…….” Lâm Phàm bỏ chiếc bánh kếp cuối cùng vào trong túi nhưng đúng vào lúc này có một đám người mặc đồng phục đi tới.

Chương 207: Bị tố cáo

C’hương 207: Bị tố cáo

Một người đàn ông trung niên bước tới và nói: “Xin chào! Chúng tôi là cục giám sát an toàn thực phẩm. Chúng tôi nhận

được tin có người tố cáo rằng cửa hàng của anh buôn bán thực phẩm có chứa chất cấm trái phép.”

Lâm Phàm sửng sốt nhưng hắn không có phản ứng lại: “Cục giám sát an toàn thực phẩm sao? Chỗ của tôi có vấn đề gì?”

“Chúng tôi đã nhận được tố cáo từ quần chúng, nói rằng sau khi ăn bánh kếp do anh làm thì biểu hiện của họ giống như mới sử dụng chất kích thích, làm cho xuất hiện ảo giác, vẻ mặt say mê và biểu hiện rất khoa trương.” Giám sát viên nói.

Khi người phụ nữ cuối cùng nghe thấy những lời này, cô ấy nhớ lại biểu hiện của mấy người đó sau khi ăn bánh kếp. Nghĩ đến đây, trong lòng cô khẽ giật mình sau đó âm thầm đặt chiếc bánh kếp trên tay xuống rồi lặng lẽ rời đi, đồng thời trong lòng còn có chút sợ hãi.

“Làm cái gì đấy? Bánh kếp của ông chủ nhỏ sao có thể có vấn đề được?!! Chỗ nguyên liệu đó đều là do tôi mua.” Một người dân đang xếp hàng chính là người bán rau ở ngoài chợ, bình thường đều là Điền Thần Côn đi mua nhưng tới lui đôi ba lần lại thành khách quen, nên sau đó mỗi lần mua nguyên liệu đều là bọn họ giao đến tận cửa.

“Đúng đó! Là cái tên thất đức nào ác ý tố cáo vậy? Tôi đã ăn nhiều ngày rồi mà một tí bệnh vặt cũng không có. Ngược lại, cơ thể tôi còn càng ngày càng khỏe mạnh ra đây này.”

“Anh biết tại sao lại có vẻ mặt kia không? Đó là bởi vì ăn quá ngon, trong lòng có một loại cảm giác hưởng thụ đấy, biết chưa?”

Những người dân đã từng nếm thử bánh kếp lên tiếng, bọn họ tin tưởng ông chủ nhỏ tuyệt đối và sẽ không bao giờ hoài nghi bên trong bánh kếp của ông chủ nhỏ có bất kỳ vấn đề gì.

Thế nhưng đối với một số người dân mà nói thì chuyện này đã khiến bọn họ bị dọa cho sợ.

“Sẽ thật sự không có vấn đề gì chứ? Tôi thấy biểu hiện của những người từng ăn bánh kếp đều rất khoa trương.”

“Ừ! Bây giờ nghĩ lại thì thực sự tôi có chút sợ. Anh nói xem, trong bánh này thực sự là không có vấn đề gì đó sao ?”

“Cái này cũng khó nói! Anh nghĩ xem, bây giờ còn có loại đồ ăn có thể làm cho người ta có loại cảm giác lưu luyến không quên sao?”

“Thức ăn có ngon đến đâu cũng không thể có tác dụng như vậy.”

“Chi bằng đừng thử nữa, biết đâu được bên trong thật sự có vấn đề thì sao?”

…….

Lúc này Lâm Phàm mới nở nụ cười: “Nơi này của tôi có thể có vấn đề gì chứ? Nếu như không tin, các anh có thể mang về kiểm tra.”

“Cảm ơn vì đã phối hợp.” Giám sát viên nói.

“Vừa vặn mới làm xong một phần, các anh có thể mang về kiểm tra.” Lâm Phàm biết loại chuyện này một ngày nào đó cũng sẽ tới, chỉ là không ngờ nó sẽ tới nhanh như vậy mà thôi.

Dù sao chỗ này của mình chắc chắn là không có vấn đề gì, kiểm tra thì kiểm tra thôi.

“Tình hình thế nào? Thật ngạc nhiên khi người của Cục an toàn thực phẩm sẽ chủ động đến kiểm tra, đây quả thực rất kỳ lạ.”

Điền Thần Côn kinh ngạc nói: “Chắc chắn đã có người tố cáo chúng ta! Cậu đoán xem người đó là ai.”

Lâm Phàm nhún vai: “Ai biết được!”

Những người dân xung quanh tụ tập lại quan sát.

“Ông chủ nhỏ cứ yên tâm! Bọn tôi tuyệt đối tin tưởng anh.”

“Đúng vậy! Không biết tên khốn nào đã tố cáo nữa, đúng là có bệnh mà.”

“Đây là thấy tay nghề của ông chủ nhỏ giỏi, việc làm ăn lại tốt nên chắc chắn có người ghen ghét muốn chơi xấu, gây sự vô cớ. Nhưng không sao đã có bọn tôi ở đây, bọn tôi tuyệt đối ủng hộ ông chủ nhỏ.”

Người dân xôn xao bàn tán, họ tin tưởng vào ông chủ nhỏ. Hơn nữa họ là những người triệt để bị bánh kếp thuyết phục.

Mặc dù mỗi ngày chỉ bán mười phần nhưng ngày nào họ cũng tới đây xếp hàng, cảm giác thật sự rất tuyệt. Mỗi ngày đều có một loại cảm giác mong đợi, nếu như may mắn được chọn thì nó sẽ như giống như trúng giải thưởng lớn vậy, khiến cho người ta cảm thấy rất hưng phấn.

Nhận được sự ủng hộ của đám đông người dân, Lâm Phàm chắp tay và nói cám ơn: "Cám ơn mọi người rất nhiều."

Cuối cùng tinh thần Lâm Phàm cũng được thả lỏng, có thể nghỉ ngơi thật tốt một chút.

…….

Những người từ Cục an toàn thực phẩm rời khỏi phố Vân Lý sau đó trở về đơn vị làm việc.

Trương tổng vẫn luôn chờ đợi, ông ta và phó cục trưởng cục an toàn thực phẩm là bạn học. Lần này ông ta nhất định có thể bắt được loại bánh kếp khiến người khác thèm ăn này, ông ta tự tin nắm chắc phần thắng. Nhưng mà hiện tại ông ta bắt đầu có chút nghi ngờ, tại sao loại bánh kếp hết sức bình thường này lại có thể có hương vị ngon đến vậy? Hương vị kia có thật là thơm ngon như lời đồn hay không? Nếu không tự mình thưởng thức thì sẽ vĩnh viễn không biết được mùi vị kia thơm ngon đến mức nào, giống như một chất gây nghiện vậy, chỉ cần ăn qua một lần là sẽ nhớ mãi không quên.

Trương tổng cầm điện thoại lên.

"Bạn học cũ, tình hình thế nào rồi?"

"Lão Trương à, nhân viên được điều đi đã trở về, ngay khi có kết quả tôi sẽ nói cho ông biết."

"Bạn học cũ, cảm ơn ông nhiều nhé! Tối nay nếu có thời gian rảnh thì chúng ta tụ họp một chút đi?"

"Không cần phải khách sáo như vậy! Chuyện này cũng không có gì to tát, nếu thực phẩm này thật sự có vấn đề thì ngược lại, tôi mới là người nên cảm ơn ông, không phải sao?"

…….

Chương 208: Trên mạng nổi sóng

C’hương 208: Trên mạng nổi sóng

Vốn dĩ quan hệ của Trương tổng và vị phó cục trưởng này cũng không thân thiết mấy nhưng mà cũng có chút liên lạc, loại chuyện nhỏ nhặt thế này tự nhiên không thành vấn đề. Hơn nữa cái tên ông chủ nhỏ này thật đúng là không biết điều, chính mình tìm hắn nói chuyện làm ăn vậy mà lại dám làm ngơ với mình.

Ngày hôm sau!

Một mẩu tin tức trên mạng đã thu hút sự chú ý của mọi người.

“Những chiếc bánh kếp hấp dẫn ở phố Vân Lý có chứa chất cấm trái phép, người dân nên cẩn thận!!!”

” Bánh kếp vang bóng một thời của Lâm đại sư bị người tố cáo, hiện tại cục an toàn thực phẩm đã nhập cuộc và vẫn đang điều tra.”

” Tại sao các công dân trong video này lại có những biểu hiện khoa trương như vậy, cứ như kiểu bị phê thuốc vậy.”

Những tin tức này vốn không phải tin tức lớn gì nhưng điều thần kỳ là nó lại trở nên hot một cách khó hiểu, dường như chỉ trong vòng một đêm đã lan truyền khắp các trang mạng.

Bộ thông tin gây sốc UC đã tham gia.

Tin tức Weibo đã tham gia.

Trình duyệt tin tức đã tham gia.

Các phương tiện truyền thông bắt đầu đưa tin.

…….

Tuyết Thiên Phi Văn: “Tôi đã bị sốc khi xem xong cái video, những người này thực sự quá kinh khủng rồi. Trên đời này làm gì có món ăn ngon tới vậy? Sau khi ăn xong cả đám còn làm ra loại biểu cảm như đang ngao du trên trời xanh vậy. Chẳng lẽ bọn họ không biết những triệu chứng này chỉ có người cắn thuốc mới có sao? Loài người này đáng bị bêu tên, để cho nhiều người dân chú ý tới, tuyệt đối đừng để bị lừa nữa.”

Khói Bao Trùm: “Tin tức về vụ bánh kếp này tôi cũng có theo dõi chỉ là lúc đó tôi cũng chỉ cười cho qua, tôi cũng không quá để tâm nhưng bây giờ xem tin tức này lại cảm thấy vô cùng

đáng sợ. Ngày nay, an toàn thực phẩm là một vấn đề lớn, bạn sẽ không bao giờ biết được thức ăn nhìn có vẻ ngon mắt mà bạn cầm trên tay, đằng sau nó có thể mất vệ sinh đến mức nào đâu."

Công Tử Bạn Hoa: "Chuyện này là thật hay giả vậy? Tôi đã từng ăn bánh kếp của vị Lâm đại sư này làm rồi, hương vị kia đích thực là không theo quy luật tự nhiên và tôi cũng từng trải qua những cảm giác đó, cả người đều đặc biệt nhẹ nhõm."

Thuộc Về Bóng Đêm: "Lầu trên, tôi khuyên anh tốt nhất nhanh đến bệnh viện kiểm tra một chút đi, nếu như cơ thể thật sự có vấn đề thì sẽ rất nghiêm trọng đó."

Cư dân mạng bình luận, đại đa số bọn họ đều chưa từng ăn qua bánh kếp, hầu hết là khi xem video này họ hoàn toàn bị sốc trước biểu cảm kinh ngạc đến phát ngốc của những người dân đã ăn bánh kếp, dọa người, thật sự là quá dọa người rồi đi.

"Cái đệch! Lầu trên, các người đừng có mà ăn nói lung tung nữa được hay không? Bánh kếp do Lâm đại sư làm sao có thể có vấn đề được? Hơn nữa bây giờ cục an toàn thực phẩm mới chỉ lấy mẫu thôi, có biết không? Căn bản là chưa thể chứng minh nó có vấn đề."

"Bây giờ những phóng viên này thật sự là quá thiếu đạo đức, kết quả còn chưa hề có mà bọn họ đã tùy tiện đưa tin loạn cả lên rồi."

"Ha ha, thuỷ quân đã đến chiến trường, thật là một kích kinh hoàng nha."

"Cái này còn cần phải có kết quả nữa sao? Xem biểu cảm của những người này thì đã có thể biết được, bên trong bánh kếp này nhất định có vấn đề gì đó. Anh cho rằng đây là trong phim 'Tiểu Đương Gia' à? chỉ một cái bánh kếp có thể khiến người ta ăn vào biến thành loại bộ dáng như vậy sao?"

…….

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm nhàn nhã ngồi đó uống trà.

"Cậu vậy mà còn có tâm tình uống trà nữa hả? Cậu bị bôi đen khắp trên mạng rồi kia kìa." Điền Thần Côn lo lắng nói.

Ngô U Lan tức giận nói: “Làm sao những phóng viên này có thể đưa tin như vậy chứ? Kết quả rõ ràng vẫn còn chưa có cơ mà.”

“Gấp cái gì? Cứ tùy ý bọn họ đưa tin đi .” Tuy rằng hiện tại sắc mặt của hắn rất bình tĩnh nhưng trong lòng đã bắt đầu chửi thề, đám phóng viên này căn bản là đưa tin một cách mù quáng. Đồng thời, điều khiến Lâm Phàm cảm thấy kỳ lạ chính là người phóng viên này đến cùng là ghi hình lúc nào? Hình như gần đây hắn không thấy phóng viên nào cả, còn có tình hình hiện tại là cái huần hoè gì vậy? Mình chỉ là một người bán bánh kếp thế quái nào có thể lọt top tìm kiếm ‘hotsearch’ được vậy.

“Theo tôi thấy thì đại khái có đến tám chín phần mười là do cái tên Trương tổng kia làm rồi.” Điền Thần Côn vô cùng tức giận, ức hiếp người quá đáng, thật sự là ức hiếp người quá đáng mà.

Lâm Phàm ‘Ồ’ một tiếng cũng không để chuyện này ở trong lòng, tiếp đó mở Weibo lên, bên trong bình luận quả thực là quá dọa người.

“Cái gì mà Lâm đại sư chứ? Là tên bán bánh kếp bỏ ma túy hại người thì có!”

“Ài! Làm người tốt không được sao? Cứ nhất định phải đi đường tắt, đây là việc làm phạm pháp đó!”

“Anh hãy mau nói cho bọn tôi biết, đây rốt cuộc có phải sự thật hay không?”

“Hủy bỏ theo dõi.”

“+1”

“+2”

Nhìn bình luận trên Weibo, Lâm Phàm không nghĩ tới chuyện này lại gây ra động tĩnh lớn đến như vậy. Hắn thật sự chỉ là một người bán bánh kếp thôi mà, tùy tiện tìm một cái chủ đề là có thể lên hotsearch, thật sự có thể làm như thế được luôn?

Chương 209: Muốn nổi tiếng phải dựa vào bản thân

C’hương 209: Muốn nổi tiếng phải dựa vào bản thân

Thu Đao Chặt Cá, người đứng đầu thủy quân đã không hoạt động trong một thời gian dài, bây giờ cũng đã ra tay.

Anh ta ẩn nấp lâu như vậy, cuối cùng cũng bắt được cơ hội.

Lâm Phàm nhấn vào hộp thư cá nhân, trực tiếp bỏ qua không thèm đếm xỉa tới những tin nhắn nguyền rủa hắn.

Thu Đao Chặt Cá: “Cho chú mày tự tìm đường chết, cho chú mày bán bánh kếp, chú mày chỉ là một tên thần côn chết tiệt. Thế nhưng có biết vì sao lại hot như vậy không? Để Thu Đao tôi tới nói cho chú em biết, đây hết thảy đều là do tôi vận động đó. Tôi muốn cho chú em biết, đắc tội Thu Đao Chặt Cá tôi thì sẽ có kết cục thê thảm ra sao (∪ ◡ ∪).”

Trong một ngôi nhà nào đó.

Thu Đao Chặt Cá cười ha hả trước màn hình máy tính, đồng thời mười ngón tay không ngừng bay nhảy gõ trên bàn phím, liên tiếp gửi một số thông tin cho các nhóm truyền thông khác nhau. Anh ta muốn cho cái tên thần côn chết tiệt kia biết sự lợi hại của mình, đắc tội Thu Đao Chặt Cá tôi đến cuối cùng sẽ có kết cục kinh khủng đến cỡ nào.

Trong lúc Thu Đao Chặt Cá chờ đợi tin tức, anh ta đắc ý uống một ngụm nước nhưng đột nhiên khựng lại, sắc mặt cứng đờ, nước trong miệng phun ra.

Lâm Phàm: “Anh quả nhiên lợi hại nha.”

Thu Đao Chặt Cá : “…….”

Lợi hại em gái anh á, tại sao lại không giống như những gì mình nghĩ vậy chứ?

Trong suy nghĩ của anh ta, tên thần côn chết tiệt này tuyệt đối sẽ bị anh dọa cho sợ tè ra quần. Thế nhưng tình huống bây giờ cùng với suy nghĩ của mình lại không giống nhau.

Không nghĩ tới cái tên Thu Đao Chặt Cá khốn kiếp này lại có bản lĩnh đến vậy, quả nhiên bản lĩnh càng lớn thì cái hình thể của hắn cũng càng lớn không kém.

Hắn đã nói rồi mà, một người bán bánh kếp bình thường như hắn thì làm sao có thể gây ầm ĩ lớn đến như vậy, thì ra là do

cái tên Thu Đao Chặt Cá này ở phía sau giúp đổ thêm dầu vào lửa, quả thật là vô cùng kỳ diệu.

Mặc dù hắn không để chuyện này ở trong lòng nhưng nhất định phải nói chút gì đó trên Weibo, nghĩ tới nghĩ lui một hồi Lâm Phàm gõ một đoạn văn.

"Tôi vẫn luôn muốn được nổi tiếng chỉ là chưa từng nghĩ tới lại nổi tiếng nhờ vào những chiếc bánh kếp, cảm giác cũng không tệ (^-^)b."

Bình luận bùng nổ!

"Tuyệt vời!……Ai tôi cũng không phục, chỉ phục mỗi Lâm đại sư."

"Lâm đại sư muốn nổi tiếng khắp vũ trụ, cuối cùng cũng được nổi tiếng như ý nguyện rồi, mà nguyên nhân nổi là nhờ vào món bánh kếp nữa chứ."

"Ha ha, ghê chưa ghê chưa! Tôi biết ngay mà, Lâm đại sư tuyệt đối không phải là hạng người như thế đâu. Món ăn thơm ngon như bánh kếp làm sao lại có chứa chất cấm được cơ chứ?"

"Đám phóng viên bây giờ thực sự là quá thiếu đạo đức nghề nghiệp rồi! Bọn họ ngay cả ăn cũng còn chưa ăn thử mà đã vội đưa lên những tin tức rồi thổi phồng như vậy."

Những người theo dõi Weibo của Lâm Phàm đa số đều là fan của hắn, họ đã từng ăn qua món bánh kếp do hắn làm, còn chưa kể đến có một số người cũng được xem là có tiếng tăm. Đối với Lâm đại sư, bọn họ vẫn hết lòng tin tưởng, tuy nhiên phần đông cư dân mạng vẫn như cũ không tin.

Một nhà bình luận nổi tiếng trên Weibo đã trực tiếp tag tên @Lâm Phàm.

"Không ngờ tới bây giờ anh còn có thể cười ra tiếng, thậm chí còn tự hào về điều đó, nhưng thực chất đây là một nỗi bi ai. Bây giờ anh đã nổi tiếng như anh hằng mong ước, chẳng qua đối với loại người như anh mà nói thì có lẽ sẽ vì được nổi tiếng mà bất chấp không từ thủ đoạn."

"Vương lão sư nói rất đúng, loại người này thật sự là quá mức kinh tởm rồi."

“Trong đồ ăn có chứa chất gây nghiện thì chính xác là muốn hại người mà, nên bắt hắn lại rồi đem đi xử bắn mới phải .”

…….

Lâm Phàm thản nhiên không bận tâm tiếp tục lướt Weibo nhưng khi nhìn thấy nhà phê bình họ Vương này đến tham dự thì lập tức không vui nổi nữa. Người này lại là ai vậy? Đây là đang muốn làm cái quái gì?

Sau đó hắn trực tiếp phản công.

“Cái tên anh hùng bàn phím họ Vương gì đó xin đừng thấy tôi nổi tiếng lại muốn thừa dịp này để cọ nhiệt, làm người không thể vô sỉ như vậy được đâu nha!”

Cư dân mạng khi thấy tin tức này thì lập tức phá lên cười.

“Ha ha, tốt lắm! Lâm đại sư nổi giận rồi!”

“Đúng vậy! Hạng người này thật sự là không biết xấu hổ, thấy Lâm đại sư của chúng ta nổi tiếng thì lại nhân cơ hội đến cọ nhiệt, đúng thật là quá vô sỉ mà.”

“Đi thôi, lập nhóm đi, bảo cái tên khốn kiếp kia đừng lợi dụng độ hot nữa, muốn nổi tiếng thì phải dựa vào chính mình đi chứ.”

Nhà phê bình họ Vương rất tán đồng đối với những nhận xét của mình, cảm thấy vô cùng hoàn hảo và không hề có bất cứ vấn đề gì. Thế nhưng khi nhìn thấy câu trả lời của đối phương thì anh ta lập tức sững sờ, sao người này lại có thể vô liêm sỉ như vậy chứ? Đặc biệt là những nickname bình luận bên dưới khiến anh ta càng thêm phẫn nộ.

“Lâm đại sư đã nói rồi, cầu xin anh đừng thừa cơ cọ nhiệt nữa nha.”

“Muốn nổi tiếng thì phải dựa vào bản thân có hiểu hay không hả? Lâm đại sư của chúng tôi mặc dù nổi lên nhờ vào bánh kếp, nhưng mà chỉ sợ là anh không thể dựa vào bánh kếp mà nổi được.”

“Cười té ghế mà! Một lời không hợp lập tức muốn thừa cơ cọ nhiệt người ta, thật khiến cho người ta sợ hãi.”

…….

Chương 210: Bánh kếp thơm ngon, tôi tới đây!

C’hương 210: Bánh kếp thơm ngon, tôi tới đây!

Lâm Phàm ngồi ở chỗ đó chơi điện thoại, không để chuyện này ở trong lòng.

Dần dần, trước cửa ra vào đã có người dân kéo tới, những người dân này đều là khách hàng trung thành của Lâm Phàm. Mặc dù trên mạng tranh cãi ngập trời nhưng những thứ này thì có thể nói lên được điều gì chứ? Không có ai ép buộc bọn họ phải ăn bánh cả, huống hồ gì bọn họ tin tưởng ông chủ nhỏ. Bánh kếp do anh ấy làm sao có thể chứa chất cấm được.”

“ Ông chủ nhỏ, nhanh đi lấy thẻ số đê.”

Vốn dĩ hôm nay Lâm Phàm định sẽ chuẩn bị nghỉ ngơi thật tốt lại không ngờ tới vẫn còn có nhiều người như vậy, điều này khiến hắn hơi kinh ngạc. Mấy người dân này cũng quá dũng cảm rồi đi, vì để ăn được bánh kếp cũng liều quá rồi, không thèm nghĩ đến việc chờ có kết quả kiểm tra rồi mới tới mua bánh.

“Mọi người không sợ hả?” Lâm Phàm cười hỏi.

Đám dân chúng lắc đầu: “Sợ cái gì chứ? Bọn tôi tin ông chủ nhỏ còn không hết.”

“Đúng vậy! Bọn họ thì biết cái khỉ gì, chỉ biết tin vào mấy cái tin vịt trên mạng xã hội.”

“Hôm nay số người ít đi rất nhiều, xem ra cơ hội được chọn là rất lớn nha!”

…….

Lâm Phàm mỉm cười hô: “Phát thẻ số thôi.”

Người ta đã tin tưởng mình vô điều kiện như thế thì còn biết phải nói gì hơn nữa đây? Tất nhiên là phát thẻ số rồi.

Một vài người đi ngang qua đây thấy vẫn còn nhiều người xếp hàng như vậy thì lập tức chụp lại hình ảnh này và đăng lên mạng.

“Những người này thật sự không muốn sống nữa rồi, đều đã xảy ra vấn đề mà còn dám ăn.”

“Ai biết được! Hồi trước tôi còn ngốc nghếch xếp hàng một lần, may mắn là còn chưa được chọn trúng. Nếu không sẽ cực kỳ vô trách nhiệm đối với sức khoẻ của mình, nếu như ăn phải thức ăn có vấn đề như vậy.”

…….

Cục an toàn thực phẩm.

Giấy kiểm nghiệm đã có và tất cả các chỉ số đều đạt tiêu chuẩn, không có bất kỳ vấn đề gì.

Phó cục trưởng nói: “Ông Trương, đã có kết quả rồi.”

Bây giờ Trương tổng rất muốn biết kết quả này đến cùng là cái gì nên ngay lập tức hỏi: “Kết quả thế nào, bên trong có vấn đề gì hay không?”

“Không có vấn đề! Rất đảm bảo chất lượng, tất cả các chỉ số đều đạt tiêu chuẩn.”

Trương tổng kinh ngạc nói: “Làm sao có thể chứ? Tất cả đều đạt tiêu chuẩn, vậy làm sao chiếc bánh kếp này lại có hương vị như vậy.”

“Ha ha, tôi không biết ông đang nói đến hương vị gì? Nếu như đã không có chuyện gì thì tôi cúp máy đây.”

“Bạn học cũ chờ một chút, ông có thể cho tôi danh sách nguyên liệu và tỷ lệ được không??” Trương tổng không nghĩ tới vậy mà thật sự không có vấn đề gì, thế nhưng hiện giờ hắn ta lại nghĩ tới một cách khác. Cái tên chết tiệt này nếu đã không chịu cùng mình hợp tác vậy thì mình sẽ tự sản xuất, phải có điểm mấu chốt mới có thể có hương vị như vậy, cho nên tỷ lệ nguyên liệu phù hợp nhất định rất quan trọng. Chỉ cần mình trở về đưa cho đầu bếp nghiên cứu một chút thì có lẽ sẽ nghiên cứu ra bí ẩn bên trong nó.

Chỉ cần có thể nghiên cứu ra được thì sẽ lập tức mở nhà máy, tiến hành dây chuyền sản xuất. Đến lúc đó mình sẽ trở nên giàu có, tiền vô như nước, đếm không xuể.

Vị bạn học cũ này cũng sững sờ. Đây chỉ là tỷ lệ nguyên liệu làm bánh kếp bình thường thôi. Chỉ cần tùy tiện tìm một quán

ven đường cũng có thể tìm thấy, đều giống nhau cả, không biết ông bạn học này định làm gì.

“Được! Tôi sẽ để người mang đến cho ông.”

Trương tổng ở trong điện thoại ngay lập tức từ chối: “Không cần đâu! Tôi có thể tự mình tới lấy, tôi sẽ đến ngay.”

Sau khi cúp điện thoại, Trương tổng mặt cười tươi rói. Vật quan trọng như vậy sao có thể để người khác đưa tới, nhất định phải do chính mình đi lấy.

Nếu như nghiên cứu ra được, như vậy kiểm nghiệm này có giá trị không nhỏ nha. Bây giờ tờ giấy đang nằm ở cục an toàn thực phẩm ông ta có chút không an tâm. Sau đó ông ta nhanh chóng bỏ hết mọi việc trên tay xuống tức tốc đi ra ngoài, thẳng hướng cục an toàn thực phẩm chạy tới.

Cộc cộc!

“Vào đi.” Phó cục trưởng nói.

“Cục trưởng, nếu giấy kiểm nghiệm không có vấn đề gì thì tôi sẽ gửi giấy chứng nhận kiểm định về cho ông chủ cửa hàng đó nhé.” Kiểm nghiệm viên Tiểu Lý nói.

Phó cục trưởng ngẩng đầu: “Gọi điện thoại, để cho người ta tự mình tới lấy là được rồi.”

Tiểu Lý lập tức xua tay: “Cục trưởng, vẫn là nên để tôi đưa qua. Chúng ta là đơn vị chính phủ, vì nhân dân phục vụ, đó là chuyện đương nhiên.”

Phó cục trưởng hơi kinh ngạc, sau đó cười nói: “ Rất tốt! Có nhận thức này là rất tốt, vậy cậu đi đi.”

Sau khi rời khỏi văn phòng, Tiểu Lý phấn khích đến mức sắp bay lên trời luôn. Cậu ta là kiểm nghiệm viên, kiểm nghiệm xong cậu ta thấy bánh kếp không có vấn đề gì, vừa hay đói bụng nên đã ăn luôn mẩu bánh kếp đó. Thật không thể ngờ được rằng sau khi ăn nó xong cậu ta đã phát ngốc tại chỗ.

Món ngon, quả nhiên là món ngon hiếm gặp.

Hơn nữa, qua điều tra cậu ta biết được cửa hàng bánh kếp này mỗi ngày chỉ bán có mười phần, cơ hội rất mong manh. Bây giờ cậu tự mình đưa giấy chứng nhận kiểm nghiệm tới, nói

không chừng ông chủ sẽ vui vẻ hơn, sau đó còn có thể cho mình một phần thì sao?

Kiếm lời, thật sự là kiếm được lời lớn rồi, ha ha ha!

Bánh kếp thơm ngon, tôi tới đây!

Chương 211: Kết quả kiểm tra

C’hương 211: Kết quả kiểm tra

Trên mạng, tin tức đó càng ngày càng nóng. Bây giờ Lâm Phàm cũng được coi là một “người nổi tiếng”, dù kiểu nổi tiếng này có chút không đúng nhưng mặc kệ nói thế nào thì hắn cũng là người có danh tiếng rồi. Hắn cũng coi như đã làm “người nổi tiếng nhiều thị phi” một lần, trên mạng mặc dù có rất nhiều người mắng mỏ nhưng bản thân hắn cũng không để bụng, mặc kệ bọn họ nói gì thì hắn cũng hoàn toàn không quan tâm.

Ding Ding!

Có điện thoại đến.

Vương Minh Dương: “Người anh em, tình huống trên mạng là sao đấy?”

Lâm Phàm: “Ai biết được, rảnh rỗi sinh nông nổi ấy mà, không cần quan tâm, qua một thời gian nó sẽ tự biến mất thôi.”

Vương Minh Dương vui vẻ nói: “Không phải nói chứ, tính tình của cậu cũng quá tốt rồi đó, trên mạng “bôi đen” cậu thành như thế mà cũng không thấy cậu lo lắng chút nào.”

Lâm Phàm nói: “Lo lắng làm cái gì? Kể cả có lo lắng thì bọn họ cũng sẽ không dừng lại. Vẫn là cứ như bình thường thì tốt hơn.”

“Phục rồi!, Lợi hại!” Vương Minh Dương không còn gì để nói, đối với Lâm Phàm chính là hoàn toàn chịu thua rồi.

….

Diêm Thụ Nhân vẫn luôn quan tâm đến chuyện của Lâm Phàm, khi biết chuyện này, anh ta còn lo lắng hơn cả Lâm

Phàm.

Bỏ chất cấm trong bánh kếp?

Thằng khốn nào nghĩ ra cái thứ chết tiệt này vậy? Tuy anh ta không hỏi nhưng anh ta tin tưởng Phàm tử vô điều kiện, bởi vì anh ta biết Phàm tử sẽ không bao giờ làm ra loại chuyện như vậy.

“Phàm tử, cậu đừng quá đau lòng, những phóng viên đó thật là đáng ghét, chỉ giỏi bịa đặt tin đồn thôi.” Diêm Thụ Nhân chắc chắn đã nghĩ rằng Phàm tử rất đau lòng, rất khổ não nên trước tiên đã chuẩn bị gọi một cuộc điện thoại. Sau đó thì xin nghỉ phép đến an ủi hắn, loại chuyện thế này dù đặt trên người ai thì cũng đều không mấy dễ chịu.

Lâm Phàm ngẩn ra, sau đó cười nói: “Đau lòng cái gì mà đau lòng? Khoan hẵng nói chuyện đó, tôi vừa mới tải một game di động đang nấp trong bụi cỏ đây, đợi xíu chơi xong lại nói. “

Diêm Thụ Nhân sững sờ: “Game? Đệch! Được! Được! Vậy cậu cứ chơi trước đi.”

Anh ta không ngờ Phàm tử vẫn còn tâm trạng để chơi game vào lúc này, cũng giỏi thật đấy!

Sau đó lại có thêm mấy cuộc điện thoại liên tiếp gọi đến làm Lâm Phàm bất lực hẳn, hắn đã mai phục sẵn trong bụi cỏ rồi sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào. Ai mà ngờ một cuộc gọi đến lại làm hắn đang trong lúc tiến lên lại bị gián đoạn, cứ cứ như vậy mà nhân vật trong trò chơi trực tiếp bỏ mạng. Sau đó dưới sự gào thét của đồng đội , hắn đã rời khỏi trò chơi. Trò này cũng không thể chơi được nữa, thực sự là quá hại thân thể mà.

“Cho hỏi Lâm Phàm có ở đó không?”

Có âm thanh từ bên ngoài truyền đến.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn lại, hắn không có quen người đó: “Chính là tôi, anh là?”

Tiểu Lý có chút kích động cũng có chút mong chờ: “Xin chào, tôi là Lý Binh, kỹ thuật viên phòng thí nghiệm của Cục an toànt hực phẩm, anh gọi tôi là Tiểu Lý là được rồi.”

Điền Thần Côn ngẩng đầu lên.

Ngô Thiên Hà và con gái cũng nhìn người vừa mới đến.

“Ồ! Có chuyện gì?” Lâm Phàm có chút không hiểu, kỹ thuật viên phòng thí nghiệm của Cục an toàn thực phẩm tìm mình làm gì? Có gì đó không đúng nha.

Lý Binh nhìn cửa hàng một lượt, cậu ta cảm thấy bình thường đến không thể bình thường hơn. Chiếc xe đẩy bánh kếp ở cửa hàng cũng rất cũ kỹ không khác gì các quán ven đường khác, chẳng qua chỉ là một chiếc xe đẩy thế này sao có thể làm ra bánh kếp ngon như vậy được? Vấn đề này, cậu ta không hiểu được cũng không quá muốn hiểu bởi vì lần này cậu ta chủ động đến chỉ là để được nếm thử lại món bánh kếp thơm ngon này. Đương nhiên tiền đề vẫn là ông chủ nhỏ trước mặt sẵn sàng cho cậu ta một phần.

Lý Binh lấy ra một tờ giấy ra: “Kiểm tra xong rồi, không có vấn đề gì, tôi đến để đưa cho anh kết quả kiểm tra.”

Trong lòng Lâm Phàm vui vẻ, nói: “Thế thì thật sự vô cùng cảm ơn anh, lại còn phiền anh phải tự mình đưa tới tận đây.”

“Đây là chuyện nên làm thôi. Tôi là công chức, tôi vốn nên vì dân mà phục vụ. Hơn nữa, tôi không ngờ chuyện này lại bị một nhóm phóng viên tung lên mạng, đem tới ảnh hưởng rất lớn đến anh. Tôi cảm thấy trong lòng rất khó chịu, những phóng viên này đôi khi chỉ vì độ hot của chủ đề mà không cần biết đến sự thật, điều đó thực sự quá kinh tởm.” Lý Binh đưa tờ giấy kia cho Lâm Phàm nhưng cậu ta không hề có ý định rời đi, nguyện vọng khiến cậu chủ động đến đây còn chưa thành thì làm sao có thể nỡ lòng rời đi được.

“Cám ơn!” Lâm Phàm lại cảm ơn một lần nữa rồi nhìn thoáng qua tờ giấy, những thứ ghi trên đó hắn xem không hiểu lắm nhưng có hai chữ hắn vẫn có thể hiểu được.

‘Đạt tiêu chuẩn!’

Lý Binh không có ý định rời đi, vẫy vẫy tay: “Không cần cảm ơn đâu, thực sự không cần cám ơn đâu.”

Chỉ là lúc này, Lý Binh phát hiện đối phương vẫn chưa nhắc tới chuyện bánh kếp, cậu ta cảm thấy mình nên nhắc nhở một chút, biểu đạt một chút suy nghĩ của mình để đối phương dễ bề hiểu ra.

“Lúc kiểm tra tôi đã dùng một miếng bánh nhỏ, sau đó đói quá nên tôi đã ăn nốt phần còn lại. Chắc là anh không biết đâu, sau khi ăn xong tôi có cảm giác như cả người mình đang bay trên trời vậy. Loại cảm giác đó tôi thực sự không biết nên miêu tả như thế nào, nhưng dù sao cũng rất ngon, đặc biệt ngon.” Lý Binh khen ngợi, cậu cảm thấy mình nói cũng đủ thẳng thắn rồi nếu còn không ăn được sẽ rất đáng tiếc, bản thân nhất định sẽ đặc biệt đau lòng.

Chương 212: Anh xem lại lương tâm của mình đi

C’hương 212: Anh xem lại lương tâm của mình đi

Điền Thần Côn đang hút thuốc, liếc nhìn Lý Binh: “Người ta đã tự mình đưa kết quả đến giữa trời nắng nóng đổ lửa thế này, không bằng cậu mời người ta ăn bánh kếp đi.”

Ông ta cũng đã nhận ra thanh niên trước mặt này chính là con mẹ nó muốn ăn bánh kếp đến nhỏ dãi, còn con mẹ nó giả vờ ngượng ngùng, thật sự cho rằng Điền mỗ tôi không nhìn ra được chắc. Nhưng không nói tới cái khác, bánh kếp của thằng nhóc này thì đúng là khỏi phải bàn cãi, cứ như có độc tính thần kỳ gì ấy. Ai mà ăn phải coi như xui xẻo, đời này đừng nghĩ sẽ quên được cái mùi vị này.

Khuôn mặt của Lý Binh có chút đỏ lên, cậu ta nhìn Điền Thần Côn bằng ánh mắt cực nóng, chỉ hận không thể trực tiếp chổng mông lên và hiến dâng nơi quý giá của mình cho ông ta..

Ban đầu Lâm Phàm còn thực sự không biết, nhưng sau khi Lý Binh nói đã ăn bánh kếp thì hắn hiểu rồi. Đồng thời, người này vẫn luôn không chịu rời đi, xem ra là cậu ta muốn ăn bánh kếp chứ gì nữa.

“Muốn ăn sao?” Lâm Phàm cười hỏi.

Lý Binh có chút xấu hổ, nhưng vì bánh kếp vẫn gật gật đầu: “Ừm.”

Lâm Phàm lấy điện thoại di động ra, cười nói: “Vậy được, không vấn đề gì nhưng trước tiên tôi phải quay một đoạn video, cậu cũng biết vì chuyện này mà ở trên mạng, tôi gần

như bị chửi đến muốn đăng xuất khỏi trái đất luôn rồi, cậu phải làm chứng giúp tôi mới được nha.”

Lý Binh vừa nghe thì lập tức vui vẻ nói: “Được! Được! Không sao!Loại tình huống thế này, tôi đương nhiên là không thể chối từ rồi.”

Bật video lên, mọi thứ đều đã xong, Lý Binh lấy thẻ công tác của mình ra và bắt đầu phát biểu trước camera.

Hoàn hảo, tất cả đều hoàn hảo! Lý Binh cũng đặc biệt ra sức, vì bánh kếp mà cậu ta vắt hết óc suy nghĩ, may mắn là giáo viên dạy ngữ văn hồi trước không tệ, bản thân cậu ta cũng tự học được không ít từ ngữ. Cho nên nội dung trong video nhất định là ba hoa chích chòe khen Lâm Phàm lên tận trời, khen đến người ta bắt đầu hoài nghi cuộc sống.

Sau khi lưu video, Lâm Phàm đi đến gian hàng: “Vậy thì làm thêm vài cái bánh nữa đi, cậu từ xa chạy đến đây cũng không dễ dàng gì.”

Đối với những kẻ hùa theo trên mạng, đợi lát nữa sẽ cho các người biết sự lợi hại của món bánh kếp. Bọn người này vậy mà thực sự tin rằng trong bánh kếp của hắn có bỏ chất cấm thật sự là quá đáng ghét.

Cuối cùng, Lý Binh cầm về ba phần bánh kếp, cậu ta đứng đó hưng phấn như nhặt được bảo vật, sau đó cắn một miếng, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc.

“Ngon quá! Ngon thật! Lần này hời to rồi.” Vẻ mặt Lý Binh lộ ra một loại biểu cảm làm người ta khó mà tin được.

Mọi người xung quanh đi ngang qua nhìn một màn trước mắt bất đắc dĩ lắc đầu. Hiện tại tin đồn là trong bánh kếp này có vấn đề, thế mà tự nhiên vẫn có người dám liều mạng ăn thử, thật sự là điên rồi.

Lý Binh vui vẻ rời đi, khi cậu ta rời đi, vẻ mặt của cậu ta không có gì khác ngoài sự hưởng thụ.

Lâm Phàm nhìn Lý Binh đang rời đi, phá lên cười.

Sau này muốn ăn nữa thì phải xếp hàng, xếp hàng có thể xếp đến hoài nghi nhân sinh vậy mà vẫn hào hứng như thế à.

Hiện tại, ngay lúc này, chính là lúc đọ sức cùng những tên hùa theo trên mạng kia một chút. Thế mà lại trực tiếp chiếm đóng tài khoản weibo của mình, thật sự là quá dã man.

Mở Weibo.

Thu Đao Chặt Cá rất chăm chỉ, toàn bộ các trang web bình luận của Weibo đều tràn ngập những bình luận của Thu Đao Chặt Cá, giống như là không đem Lâm Phàm bôi đen thì trong lòng của anh ta không phục.

Thu Đao Chặt Cá: "Lũ cặn bã, cặn bã của xã hội loài người, dám làm ra những chuyện kinh tởm như vậy, anh có biết bỏ chất gây nghiện vào bánh kếp sẽ có tác hại lớn đến thế nào cho mọi người hay không? Thậm chí lớn chuyện hơn nữa là anh đang hủy hoại cả một quốc gia, làm cho đất nước của chúng ta hoàn toàn sa lầy vào vòng tội lỗi. Tổn hại lớn bao nhiêu đây hả? Những người mua bánh kếp hằng ngày của anh đều là những người thanh niên. Bọn họ còn trẻ, đang ra sức cống hiến vì xã hội nhưng anh hãy nhìn xem anh đã làm ra loại chuyện gì? Vậy mà anh lại có thể bỏ chất gây nghiện vào trong bánh kếp, anh có biết hay không bọn họ còn chưa có con cái. Chất gây nghiện của anh đang hủy hoại bộ gen di truyền của bọn họ dẫn đến dị tật bẩm sinh, thiểu năng trí tuệ và thậm chí là vô sinh ở thế hệ sau. Mà nếu họ bị vô sinh thì anh có biết nó sẽ làm tan nát hạnh phúc của biết bao nhiêu gia đình, gây ra biết bao nhiêu tang thương cho những gia đình đó hay không hả? Nếu họ cãi nhau và ly hôn thì anh có biết là sẽ có bao nhiêu bậc làm cha làm mẹ tuổi già sức yếu sẽ không chịu nổi đả kích này mà trực tiếp ngã bệnh nằm liệt giường và anh chính là kẻ sát nhân gián tiếp gây nên những thảm hoạ này."

"Thậm chí thế hệ sau sẽ xuất hiện siêu cấp thiên tài có thể làm thay đổi khoa học kỹ thuật của đất nước, nhưng bây giờ bởi vì ăn bánh kếp của anh mà thiên tài đó đã biến mất rồi. Trong viện cứu trợ thiểu năng trí tuệ lại tăng thêm những đứa trẻ có tương lai vô vọng và anh có biết anh đã làm cái quái gì rồi không? Thu Đao Chặt Cá tôi mặc dù không có bản lĩnh gì lớn lao nhưng mà tôi tuyệt đối sẽ không cho phép anh tiếp tục gieo mầm tai hoạ cho đời nữa., Tôi muốn vạch trần anh, tôi muốn để tất cả các người dân đều biết âm mưu hiểm độc của anh, anh chính là tội nhân của đất nước……"

“Anh xét lại lương tâm của mình đi, anh có thấy bị dằn vặt hay không hả?”

Chương 213: Gió đổi chiều

C’hương 213: Gió đổi chiều

Trong một ngôi nhà nào đó.

Thu Đao Chặt Cá vô cùng hưng phấn, huyễn ảnh hồ điệp đang tung bay trên bàn phím khi anh ta viết ra những dòng chữ này. Anh ta đã bị cảm động trước tài năng trí tuệ của chính mình, mặc dù anh ta không có nhiều năng lực nhưng anh ta luôn là một người nổi tiếng có lòng chính nghĩa. Đối mặt với những phần tử phạm pháp này cho dù mọi người có không chịu hiểu cho anh thì anh cũng sẽ quyết tâm vạch trần những việc làm xấu xa của bọn cặn bã này đến cùng.

Nhìn vào những bình luận trên Weibo, Thu Đao Chặt Cá mỉm cười nhẹ nhõm vì tất cả những điều anh ta làm không phải là vô ích.

“Tuyệt vời!…… Chiến Thần Combat làm tôi cảm động quá đi.”

“Chiến Thần Combat không hổ danh là Chiến Thần Combat những lời này tôi ước chừng đã đọc được mười lần rồi và chúng thực sự khiến tôi quá sốc.”

“Tôi không ngờ rằng trong xã hội ngày nay vẫn còn có những người như Chiến Thần Combat, quả thực là một điều may mắn.”

“Hiệu ứng cánh bướm khổng lồ như vậy có thể được kích hoạt bằng một chiếc bánh kếp và cũng chỉ có một vị thần vĩ đại như Chiến Thần Combat mới có thể suy luận ra được.”

Thu Đao Chặt Cá lúc này khẽ mỉm cười, trả lời từng cái bình luận, anh ta đột nhiên cảm thấy như thể mọi cố gắng của bản thân đã được công nhận. Mặc dù anh ta nặng ba trăm cân, người đầy mỡ và sẽ nhận được ánh mắt kỳ thị của người khác mỗi khi anh ta ra ngoài. Thế nhưng bây giờ anh có thể tự hào nói với người khác rằng tôi cũng đã được mọi người công nhận rồi.

“Cảm ơn mọi người đã ủng hộ.”

“Không dám, không dám, khi tôi viết ra lời nói này, tôi cũng bị sốc.”

“Tuy nói xã hội bây giờ chẳng ra làm sao cả nhưng chúng ta phải tin tưởng vào tương lai. Mặc dù không có nhiều những người trượng nghĩa như Thu Đao Chặt Cá tôi đây nhưng cũng không thiếu những người như vậy đâu nha.”

Đây là lần đầu tiên Thu Đao Chặt Cá nhận ra rằng anh ta được mọi người hoan nghênh rất nhiều vì vậy anh ta tràn đầy tự tin.

Sau đó không chút do dự tiếp tục tìm kiếm nội dung liên quan trên Baidu rồi sửa đổi một chút bắt đầu sao chép và dán.

Thần Côn không chết, chiến đấu không ngừng. Thu Đao cảm thấy trọng trách trên vai mình nặng hơn bao giờ hết, như thể anh ta đang gánh vác tương lai của cả nhân loại vậy

Đồng thời Thu Đao Chặt Cá cũng đã liên hệ với một người trong giới truyền thông, lần này anh ta sẽ phải tiêu tốn rất nhiều tiền để tạo ra một tin tức lớn.

Thu Đao Chặt Cá: “Một vạn thì một vạn vậy, nhưng tuyệt đối phải được lên top trên mọi nền tảng.”

Người làm truyền thông lâu năm: “Ok, không thành vấn đề, chuyển khoản cho tôi đi.”

Thu Đao Chặt Cá: “Được thôi.”

Một vạn tệ này Thu Đao Chặt Cá vất vả lắm mới có thể kiếm ra được, kiếm vô cùng cực khổ và cũng không hề dễ dàng gì., Đừng thấy anh ta là người quản lý đội thủy quân mà nghĩ anh ta giàu có, sự thật thì anh ta cũng không mấy khá giả gì. Thế nhưng hôm nay vì để trấn áp cái tên thần côn này mà bằng bất cứ giá nào Thu Đao ChặtCá cũng sẽ làm cho bằng được.

Tinh!

Tin nhắn ngân hàng trên điện thoại gửi thông báo nhắc nhở tới, nhìn thấy con số bị hụt đi ở phía trên mà trong lòng Thu Đao Chặt Cá cảm thấy có chút chua xót.

…….

Khi Lâm Phàm nhìn thấy những bài đăng này trên Weibo, trong lúc nhất thời hắn cũng không biết phải nên trả lời chúng như thế nào nữa.

Cái tên Thu Đao Chặt Cá này không chỉ có vấn đề về cân nặng mà ngay cả não bộ cũng bắt đầu cảm thấy hơi không được bình thường rồi đấy.

Nhìn sơ qua Thu Đao Chặt Cá đã có ít nhất một nghìn bình luận được đăng tải.

Mà đối với cái bình luận dài dòng thao thao bất tuyệt này, số lượt thích lên đến một trăm hai mươi nghìn lượt, quả thực vô cùng bá đạo.

Lấy tờ giấy kiểm nghiệm này chụp lại sau đó thêm vào đoạn video vừa mới quay, và viết kèm theo một đoạn văn bản tiếp đó trực tiếp đăng lên.

“Không ngờ rằng ngay cả kỹ thuật viên phòng thí nghiệm cũng bị thuyết phục bởi những chiếc bánh kếp của mình.”

…….

Có rất nhiều người theo dõi Weibo của Lâm Phàm, mà đặc biệt là chủ đề này còn đang rất phổ biến và hot search trên Weibo luôn được duy trì ở mức cao.

Lâm Phàm vừa đăng bài trên Weibo, ngay lập tức thu hút về rất nhiều lượt bình luận từ cư dân mạng.

“Ui là trời, việc này xoay chuyển cũng quá nhanh rồi đấy, đây là giấy báo cáo kết quả kiểm nghiệm của Cục An Toàn Thực Phẩm, chứng tỏ bánh kếp này không hề có vấn đề gì nha.”

“Những người không tin Lâm đại sư vừa rồi đâu cả rồi mau tới đây mở to mắt chó ra mà xem cho kỹ vào đây là cái gì?”

“Một đám người ngu xuẩn, người khác nói cái gì thì liền tin cái đó, giấy kiểm nghiệm đã có, để xem các người còn gì để nói nữa không?”

“Mọi người mau vào xem đoạn video kia đi. Kỹ thuật viên phòng thí nghiệm tên là Lý Binh đã bị thuyết phục bởi những chiếc bánh kếp.”

“Mọi người có cho rằng đây có phải là một diễn viên hay không?”

“Anh bị ngốc à! Không nhìn thấy thẻ công tác mà kỹ thuật viên phòng thí nghiệm đang cầm trên tay hay sao? Chỉ cần vào trang web chính thức của Cục An Toàn Thực Phẩm Thượng Hải để tra thử thông tin thì sẽ biết ngay nó là thật hay giả liền thôi, thật là ngu ngốc.”

Chương 214: Công bố kết quả kiểm tra

C’hương 214: Công bố kết quả kiểm tra

Trong video.

Lý Binh đứng trước ống kính cảm thấy có chút hưng phấn: “Xin chào mọi người, tôi tên Lý Binh là kỹ thuật viên phòng thí nghiệm của Cục An Toàn Thực Phẩm Thượng Hải. Bánh kếp của Lâm đại sư hoàn toàn nằm trong tiêu chuẩn yêu cầu, không thêm bất kỳ chất gây hại nào cho sức khoẻ người dùng hết.”

“Ban đầu tôi cũng không biết bánh kếp ăn ngon như thế nào cho đến khi kiểm nghiệm kết thúc tôi đã lấy phần còn của chiếc bánh kếp ăn. Hương vị kia thật sự vô cùng tuyệt vời, cho dù có là những món sơn hào hải vị cũng không thể sánh bằng. Như mọi người đã biết, công việc của một kỹ thuật viên phòng thí nghiệm rất nhàm chán, ngày nào cũng đối mặt với những thiết bị lạnh lẽo. Thế nhưng sau khi ăn xong miếng bánh kếp đó tôi cảm thấy toàn thân tràn đầy sức lực, chỉ trong một buổi chiều mà tôi đã hoàn thành khối lượng công việc mà vốn dĩ chỉ có thể hoàn thành trong ba ngày. Điều mà tôi muốn nói tới ở đây chính là, bánh kếp do Lâm đại sư làm ra thật sự rất xứng đáng được công nhận và với tư cách là một kỹ thuật viên phòng thí nghiệm tại Cục an toàn thực phẩm Thượng Hải, tôi dám đảm bảo với mọi người rằng bánh kếp này không hề có bất kỳ vấn đề gì cả.”

…….

Thu Đao Chặt Cá vừa tìm được đã tìm thấy một bài viết khá thích hợp, cảm thấy rất hay, đợi lát nữa đăng lên và có lẽ nó lại được đông đảo cư dân mạng tôn thờ một lần nữa.

Sau khi chỉnh sửa xong xuôi và chuẩn bị đăng bài lên thì sắc mặt của Thu Đao Chặt Cá lập tức thay đổi, chỉ thấy lúc này tình hình của những bình luận kia trên Weibo nhanh chóng thay đổi, hắn cảm thấy có điều gì đó không đúng lắm.

“Cái tên Chiến Thần Combat kia đâu rồi, bị vả mặt đôm đốp rồi phải không.”

“Mọi người đừng tính toán với hắn ta nữa, Chiến Thần Combat cũng không dễ dàng gì, ra sức chiến đấu cả một đêm cuối cùng lại bại trận. Việc này đặt ở trên người của ai thì cũng đều khó có thể tiếp nhận được mà.”

“Ài, Chiến Thần Combat đáng thương quá đi, mỗi lần bị như thế này cũng sẽ đều rất đau lòng đó.”

Tình huống gì đây? Đây là cái tình huống huần hoè gì vậy chứ?

Thu Đao Chặt Cá không hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhưng sau khi nhìn thấy tờ giấy kiểm nghiệm, cùng với video kia thì trên gương mặt vốn đang rất hưng phấn của anh ta đột nhiên trở nên trắng bệch.

Bất chợt một tiếng kêu thảm thiết phát ra từ miệng của Thu Đao Chặt Cá.

Thu Đao Chặt Cá: “Anh, Anh ơi, anh đâu rồi?”

Người truyền thông lâu năm: “????”

Thu Đao Chặt Cá: “Anh ơi, anh có thể hoàn lại tiền lại cho tôi được không? Tôi không đăng bài nữa.”

Người truyền thông lâu năm: “Xin lỗi, tin tức đã được đăng tải, vì vậy tôi không thể hoàn tiền lại được đâu.”

Thu Đao Chặt Cá: “Đại ca à, van xin anh hoàn lại tiền cho tôi có được không? Tôi thực sự sai rồi, đây là tiền cưới vợ của tôi đó, tôi không thể không có nó.”

Người truyền thông lâu năm: “Tạm biệt (n_n).”

Ngay lập tức, hình đại diện của ‘người truyền thông lâu năm’ chuyển sang màu xám.

Thu Đao Chặt Cá hét lên thảm thiết: “Tao xxx em gái mày……”

Thay đổi quá nhanh, khiến cho người ta khó lòng phòng bị. Thu đao chặt cá thật sự rất khổ cực, cũng rất xui xẻo. Một phút trước, hắn ta còn bỏ tiền ra thuê truyền thông tạo hướng gió. Một giây sao cái thằng chết tiệt đó đã được tẩy trắng, hơn nữa còn tẩy đặc biệt trắng, căn bản là không bôi đen được.

Cùng lúc đó, cái tên bên truyền thông khốn kiếp đó vậy mà trực tiếp chặn anh ta lại, ai có thể hiểu được nỗi đau đớn này? Có lẽ chỉ có thể tự mình trải nghiệm, mới có thể hiểu được.

Lâm Phàm đưa kết quả xét nghiệm cho Ngô U Lan, bảo cô ấy đi ép nhựa tờ giấy kết quả xét nghiệm đó ở công ty quảng cáo sát bên cạnh, sau đó đem về dán ở cửa ra vào.

Mở điện thoại di động lên.

Kiểm tra các nền tảng truyền thông đã bôi nhọ hắn một chút.

Giải trí Thượng Hải Express.

Nền tảng tin tức thời trang Thượng Hải

Giải trí Ba ngôi sao Express.

…….

Chỉ mới nhìn sơ qua mà đã mất ít nhất mười mấy phút. Có điều, những nền tảng truyền thông này cũng không phải quá nổi tiếng. Nhưng trên Weibo đều có tài khoản Weibo riêng.

Lâm Phàm bắt đầu đăng Weibo.

“Đã làm phiền rồi! Tôi yêu cầu những nền tảng truyền thông mà tôi tag dưới đây xóa bỏ những tin tức không đúng sự thật, đồng thời gửi lời xin lỗi đến tôi. Cảm ơn sự hợp tác của mọi người! Nếu vẫn không thực hiện thì sẽ phải chịu trừng phạt.”

Sau khi chân tướng thật sự được tiết lộ, cư dân mạng lại quay đầu yêu thích sự đáng yêu này của Lâm đại sư.

“Ủng hộ Lâm đại sư!Những nền tảng truyền thông này chỉ biết đưa tin sai sự thật.”

“Quá đỉnh….. Lâm đại sư thật là bá đạo, đương nhiên không phải là tôi nói lời châm chọc, chuyện này chắc chắn không ai để ý đến Lâm đại sư.”

“Ờ! Không biết tại sao tôi lại đột nhiên cảm thấy đau lòng cho chiến thần mắng chửi.”

“Không thể không nói đây là một câu chuyện buồn.”

Giải trí Thượng Hải Express.

Trong văn phòng.

“Cái người bán bánh kếp kia để lại lời nhắn trên Weibo cho công ty chúng ta, yêu cầu chúng ta xóa tin tức, sau đó còn phải đăng tin xin lỗi, cậu nói xem hắn có phải bị bệnh hay không?”

…

Chương 215: Quá khi dễ người

C’hương 215: Quá khi dễ người

“Ha ha! Đúng là bà nội nó có bệnh rồi, cái thằng này có phải bị ngốc hay không? Chẳng lẽ không biết chúng ta là người trong giới truyền thông sao?”

“Không cần để ý đến hắn ta nữa, chúng ta không đưa tin tức xằng bậy, không thuận mắt thì thôi.”

“Không cần chú ý đến việc này nữa! Bây giờ có tin tức khác rồi, mọi người mau viết bản thảo đi. Tên tiêu đề tạm gọi “Cô gái trẻ đổi tình lấy tiền.”

“Chủ biên! Cô gái này không phải là vì cứu cha mình sao?”

“Cậu ngốc quá! Cậu cảm thấy tiêu đề nào thì có thể hấp dẫn ánh mắt người xem hơn?” Chủ biên mắng nhẹ một câu.

“Đúng! Đúng! Chủ biên nói rất đúng! Tôi sẽ viết ngay bây giờ .”

Lý Kiệt là tổng biên tập của Giải trí Thượng Hải Express. Bình thường, công việc chủ yếu là dùng đủ loại mánh khóe để đặt tên tiêu đề cho tin tức để đăng trên tạp chí, có thể hấp dẫn vô số sự chú ý của các cư dân mạng.

Còn việc bài viết đưa tin có đúng sự thật hay không, thì tất cả đều không cần quan tâm.

Trở lại văn phòng, anh ta mở Weibo ra nhìn thấy Weibo của Lâm đại sư. Ngay lập tức khinh thường mà cười một cái. Con bà nó! Còn bắt mình phối hợp? Thực là buồn cười!

Anh ta lập tức trả lời một tin nhắn cá nhân

“Tin tức mà nền tảng truyền thông này phát ra ngoài, tất cả sẽ không bị xóa đi, lại càng không xin lỗi.”

Nền tảng tin tức thời trang Thượng Hải cũng không xem trọng phát ngôn trên Weibo của Lâm Phàm, trực tiếp bỏ qua.

Giải trí Ba ngôi sao Express cũng là một nền tảng truyền thông có chút danh tiếng. Nên dĩ nhiên càng không để ý đến.

Buổi sáng, sau khi Lâm Phàm bán bánh kếp xong, sẽ đi đến hiệp hội để luyện tập cùng những đứa trẻ kia. Hiện tại cách thời gian biểu diễn càng ngày càng gần, những đứa trẻ mỗi ngày đều cố gắng hết mình. Sáu giờ sáng đã thức dậy bắt đầu luyện tập, kéo dài cho đến tám giờ tối mới tắt đèn đi ngủ.

Đến hiệp hội.

“Lâm lão sư! Cậu tới sớm thế!” Hai thành viên của hiệp hội từ xa đi tới, nhìn trái phải không thấy một ai, mới vội vàng chào hỏi Lâm Phàm.

Lâm Phàm cười nói: “Sắp đến mười giờ rồi, đến trễ thì đúng hơn.”

Hắn đương nhiên biết hai người đó vì sao lại muốn nhìn xung quanh, chắc là sợ bị người khác nhìn thấy. Trong hiệp hội bây giờ, Lâm Phàm được xem như là một kẻ khó chơi. Mặc dù những thành viên bình thường cũng không ghét Lâm Phàm, nhưng vẫn có một vài vị chủ tịch trong hiệp hội thì ghét Lâm Phàm. Ngay cả trong một vài bữa tiệc khi Quách hội phó uống rượu say một chút thì cũng sẽ chửi ầm lên.

Cho đến khi Lâm Phàm đi xa rồi thì có một người bên cạnh hơi nghi ngờ hỏi: “Anh Trần! Hắn có phải là nhân vật nguy hiểm của hiệp hội không? Nếu như bị đám chủ tịch trong hiệp hội nhìn thấy chúng ta chào hỏi hắn, có phải chúng ta sẽ gặp xui xẻo hay không?”

Anh Trần nói: “Xui xẻo cái gì mà xui xẻo! Không có ai nhìn thấy hết. Những thay đổi bây giờ của hiệp hội đều từ Lâm lão

sư mà ra, những thiết bị cũ kỹ lúc xưa đều đã tháo bỏ hết hoàn toàn. Mà thiết bị mới đến cũng rất nhanh, nếu không phải nhờ vào Lâm đại sư thì chỗ này còn có chỗ nào giống với một cái hiệp hội võ thuật nữa chứ? Mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, còn đối với tôi mà nói thì vô cùng khâm phục Lâm đại sư, tuổi còn trẻ mà đã giỏi như vậy rồi!"

"Điều này cũng đúng nha!"

Gần đây, hiệp hội có những thay đổi rất lớn. Phòng làm việc của chủ tịch chi hội chỗ bọn họ đã được chỉnh đốn và cải cách hoàn toàn. Thứ cần dời đi đều đã dời đi toàn bộ, không để lại bất cứ một cái nào, bởi vì những phóng viên kia thỉnh thoảng sẽ đến đây xem một chút.

Phó hội trưởng Quách cũng bị Lâm Phàm làm cho sợ hãi, nhưng cũng không muốn bị hao tổn vì chuyện này nữa, phục thì phục không được sao?

…….

Khi đi gần đến phòng luyện tập thì hắn đụng phải Vương Vân Kiệt đang chặn đường.

Bây giờ Vương Vân Kiệt vô cùng chán ghét Lâm Phàm nên chỉ liếc mắt qua một cái rồi hừ một tiếng.

Lâm Phàm cười khinh thường nói: "Ui! Đây không phải là chủ tịch Vương đang bị cách chức tạm thời hay sao?"

Vương Vân Kiệt vốn là không muốn nói nhảm với Lâm Phàm, nhưng khi ông ta nghe thấy lời này thì lập tức trở nên giận dữ, sau đó hung ác nói: "Cậu đừng đắc ý quá sớm, phong thủy luân chuyển, sẽ có lúc cậu cảm thấy hối hận thôi!"

Lâm Phàm xem thường cười nói: "Có gì mà phải hối hận chứ? Tôi làm người trung thực không làm chuyện thất đức, nên cũng sẽ không gặp ác báo. Không nói nhảm với ông nữa, tôi phải đi xem bọn nhóc đây."

Nhìn theo bóng lưng của Lâm Phàm, Vương Vân Kiệt cười lạnh một tiếng, huấn luyện? Nhường hắn huấn luyện lần này, sẽ đến lúc các người phải khóc thôi.

Văn phòng phó hội trưởng.

Vương Vân Kiệt gõ cửa đi vào, tuy ông ta bây giờ bị cách chức tạm thời nhưng địa vị ở trong hiệp hội vẫn như cũ, không có gì thay đổi.

“Hôm nay tôi đã nhìn thấy cái thằng đó, vẻ mặt thì đắc ý. Để tôi xem hắn có thể cười được bao lâu.” Mối quan hệ giữa Vương Vân Kiệt và Phó hội trưởng Quách cũng khá tốt. Bình thường, họ có rất nhiều mối quan hệ cá nhân, huống hồ ra ngoài xã giao thì càng không có gì phải nói.

…

Chương 216: Không rét mà run

Phó hội trưởng Quách nhíu mày: “Gần đây khá căng thẳng, ông đừng gây ra mâu thuẫn gì với hắn nữa hết. Bằng không, đến lúc đó mọi việc lại trở nên phức tạp thì phiền phức vô cùng.”

“Anh Quách! Anh yên tâm đi, trong lòng tôi biết rõ rồi.” Vương Vân Kiệt nói.

Phó hội trưởng Quách gật đầu một cái: “Mặc dù bây giờ là cách chức tạm thời, nhưng vẫn phải huấn luyện bọn nhóc thật tốt, đừng để đến ngày hội diễn lại gây ra chuyện.”

Vương Vân Kiệt cười nói: “Anh Quách! Anh yên tâm đi, tôi làm việc thì anh có gì mà không yên lòng chứ? Hội diễn lần này chắc chắn sẽ tạo được ấn tượng với ban lãnh đạo.”

“Vậy là tốt rồi…….”

…….

Mãi cho đến buổi tối.

Lâm Phàm rời khỏi hiệp hội lúc 5 giờ. Nhìn thấy những đứa trẻ này tập luyện vô cùng cực khổ. Vì vậy, hắn muốn cho bọn chúng nghỉ ngơi sớm nên quyết định rời đi sớm một chút, cũng không thể quá nhẫn tâm.

Trở về nhà.

Mở Weibo ra, hắn muốn xem hình hình của những nền tảng truyền thông kia. Thế nhưng, sau khi nhìn thấy kết quả thì hắn lại vô cùng tức giận.

Nếu các người không đếm xỉa đến thì cũng thôi đi, lại còn xem thường hắn.

Cái gì gọi là "không xóa tin tức?"

Cái gì gọi là "sẽ không xin lỗi?''

Tức giận, thật sự rất tức giận! Bọn họ không phải là định ức hiếp một người vừa xem bói lại bán bánh kếp như hắn đấy chứ?

Tốt!

Tốt lắm!

Các người giỏi lắm!

Các người lợi hại!

Vậy tôi sẽ vui vẻ mà đấu với các người một trận. Không lẽ nào, tôi lại sợ mấy người sao?

Chỉ biết ức hiếp người thành thật như tôi.

Đương nhiên, cho dù hắn lợi hại đến đâu đi nữa thì tuyệt đối cũng không đấu lại những nền tảng truyền thông kia, nên chỉ có thể nhờ ngoại lực hỗ trợ mà thôi.

Mười giờ sáng hôm sau

Trong văn phòng tổng bộ của Giải trí Thượng Hải Express

"Tổng biên tập Lý! Đây là thư chuyển phát nhanh của anh." Một nhân viên cầm một bưu kiện đến hô lên.

Lý Kiệt đang ngồi xét duyệt bản thảo, hơn nữa nhớ lại gần đây cũng không có mua bất kỳ hàng chuyển phát nhanh nào. Sau đó, hắn ta liếc mắt qua nhìn, cho rằng nó chỉ tương tự như một quyển tạp chí chuyển phát nhanh mà thôi: "Mở ra xem đi, nếu như là thư chửi mắng thì vứt đi."

Hắn vốn là tổng biên tập của Giải trí Thượng Hải Express, nên thường xuyên nhận được những bức thư nguyền rủa, chửi bới. Nhưng mà, hắn ta cũng đã sớm quen với việc này rồi, nên cũng không coi đó là chuyện gì to tát. Thật ra, hắn ta cũng không muốn xem những bức thư kia, nếu như mỗi lần đều phải xem, thì tâm trạng mỗi ngày sao có thể tốt được chứ.

Mở ra đi !

Nhân viên xem bức thư thì ngay lập tức trở nên sửng sốt: "Tổng biên tập! Đây là thư của luật sư, có người muốn tố cáo chúng ta đó."

Lý Kiệt vẫn không để chuyện này trong lòng: "Để đó đi, con người bây giờ thật đúng là…. nghĩ rằng thư luật sư thì có ích gì chắc, chờ đến khi nhận được thư triệu tập của tòa án rồi nói sau."

Bây giờ có rất nhiều thủ đoạn để hù dọa người khác. Có người dùng thư luật sư để hù dọa, nếu như người đó không hiểu luật thì thật sự có thể bị dọa sợ. Chưa nhìn thấy thư triệu tập của tòa án thì tất cả đều là giả, tình huống như thế này hắn ta gặp nhiều rồi.

Người nhân viên kia sau khi xem xong thư luật sư. Vốn dĩ sắc mặt ban đầu còn thong dong tự tại, nhưng sau đó đã thay đổi nghiêng trời lệch đất, ngay lập tức kinh hãi nói: "Tổng biên tập, xảy ra chuyện ……."

Hai hàng lông mày của Lý Kiệt nhíu lại: "Làm gì vậy? La lối cái gì? không biết đây là khu vực làm việc sao?"

Nhân viên lập tức lắc đầu: "Tổng biên tập, thật sự xảy ra chuyện rồi. Nguyên đơn của thư luật sư này là Tập đoàn Đông Hán đó. "

Nghe đươc câu nói trên, Lý Kiệt như bị sét đánh ngang tai . Sau đó, hắn ta ngưng hẳn công việc đang làm, gương mặt thì vô cùng kinh ngạc, chạy nhanh đến cầm lấy thư luật sư cẩn thận xem xét.

"Sao có thể như vậy được?" Lý Kiệt cảm thấy hơi hoang mang, hắn biết tập đoàn Đông Hán này. Đây là tập đoàn nổi tiếng ở Thượng Hải, nhất là vị tổng giám đốc Vương Minh Dương kia thì càng lợi hại.

Giải trí Thượng Hải Express thỉnh thoảng cũng sẽ đưa tin về tập đoàn Đông Hán, nhưng cũng không dám đăng tin lung tung. Tuy vẫn luôn tìm kiếm sự thật, nhưng cũng không thể vì vậy mà trêu chọc vào đối phương. Nhưng bây giờ, hắn không nghĩ mình lại nhận được thư luật sư từ tập đoàn này, đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy.

Khi xem xong nội dung bên trong, hai mắt của Lý Kiệt trợn tròn. Không thể nào nghĩ tới, thư luật sư này lại liên quan đến cái người bán bánh kếp kia. Một người bán bánh kếp có mối quan hệ như thế nào với tập đoàn Đông Hán? Hơn nữa, tập đoàn Đông Hán này còn xem trọng hắn như vậy, mới sáng sớm đã gửi thư luật sư đến?

Suy nghĩ đến thế lực đáng sợ của tập đoàn Đông Hán, còn có đoàn cố vấn luật sư hùng hậu kia nữa, Lý Kiệt ngay lập tức cảm thấy sợ hãi vô cùng, toàn thân bắt đầu rét run.

"Nhanh! Nhanh! Xóa phần tin tức kia đi! Còn nữa ngay lập tức đăng tin xin lỗi nhanh lên!" Lý Kiệt không hề nghĩ ngợi nhanh chóng ra quyết định. Hắn ta thật sự rất sợ chuyện này, nếu như tập đoàn Đông Hán muốn kiện, cho dù có lấy toàn bộ Giải trí Thượng Hải Express ra cũng không đủ để chống đỡ, đây chính là châu chấu đá xe mà.

Chương 217: Sau này đừng nghịch ngợm nữa nha

C'hương 217: Sau này đừng nghịch ngợm nữa nha

Lý Kiệt lo lắng muốn sứt đầu mẻ trán, nhưng đột nhiên phát hiện cấp dưới còn đang ngơ ngác, tức thì quát lớn: "Các người còn nhìn cái gì? Không đi làm việc nhanh đi, muốn người ta thật sự kiện tôi đến phá sản sao?"

Thủ đoạn của tập đoàn Đông Hán hắn đều biết rất rõ, không làm đối thủ thân tàn ma dại thì bọn hắn tuyệt đối sẽ không thu tay lại.

Các biên tập viên đều sợ đến ngây người, sau đó nhanh chóng làm những việc được phân công. Mặc dù không biết tình huống cụ thể như thế nào, nhưng nhìn sắc mặt này của Tổng biên tập, bọn họ cũng ít nhiều hiểu được chắc hẳn chuyện này rất khủng bố.

Hiện tại, không chỉ tổng biên tập Giải trí Thượng Hải Express sợ hãi sau khi xem xong thư mà các nền tảng truyền thông khác cũng bị dọa một trận không hề nhẹ.

Tổng biên tập của nền tảng tin tức thời trang Thượng Hải cũng nhận được lá thư tương tự. Ngay từ đầu cũng không xem trọng cái loại "đồ chơi" này, nhưng khi nhìn thấy nội dung bên trong của bức thư, cả người đều sợ đến choáng váng, hoa mắt chóng mặt.

Xóa, xin lỗi, thành khẩn xin lỗi không thể thiếu bất cứ cái nào.

Tổng biên tập của Giải trí Ba ngôi sao Express là một phụ nữ xinh đẹp. Hiện tại đã bị dọa sợ đến phát khóc luôn rồi, gây ra chuyện lớn rồi, hơn nữa còn không phải là chuyện lớn bình thường.

Bây giờ chỉ có thể cứu vãn.

Có đôi khi thư luật sư thật sự không hù dọa được ai. Mà nói thẳng ra là phải xem nguyên đơn của thư luật sư này thuộc về ai.

Tập đoàn Đông Hán ?

Làm gì đây? Một người bán bánh kếp bình thường sao lại có quan hệ với tập đoàn Đông Hán ? Cái này có phải là một trò đùa không?

Ngay lúc này, một số nền tảng truyền thông ở Thượng Hải cũng bắt đầu bận rộn. Những việc khác đã hoàn toàn ngưng lại, đối với những nền tảng truyền thông này, chuyện quan trọng nhất bây giờ chính là xóa tin cũ, đăng tin mới để xin lỗi.

…….

Mười mấy nền tảng truyền thông cùng hành động một lúc, trên mạng lại được dịp trở nên náo nhiệt.

"Ai u! Con bà nó! Sáng sớm đã gặp quỷ hay sao? Truyền thông thối nát này mà lại biết viết tin xin lỗi?"

"Quá đỉnh…… Lâm đại sư bán bánh kếp này là ai vậy, đúng là trâu bò thật sự. Có thể khiến cho Giải trí Ba ngôi sao Express miệng đầy bụi phấn phải đăng tin xin lỗi, đúng là mặt trời mọc đằng tây mà."

"Mắc cười thật, những người chủ biên này đến cuối cùng là bị cái gì kích thích vậy? Vì sao tại trong những bài đăng xin lỗi này, tôi ngửi ra một loại khí tức quỳ liếm vậy nhỉ."

“Lầu trên +1.”

“Lầu trên +2.”

Tin xin lỗi: “Toàn thể nhân viên của Giải trí Thượng Hải Express xin gửi lời xin lỗi chân thành đến Lâm đại sư. Bởi vì trong công việc chúng tôi quá qua loa, hời hợt, không nắm rõ chân tướng của sự việc, cũng không tìm hiểu kỹ càng sự thật để đưa tin, tạo thành ảnh hưởng vô cùng lớn đến danh dự của Lâm đại sư. Chúng tôi đã nghiêm khắc kiểm điểm bản thân, khắc sâu sai lầm lần này. Toàn thể nhân viên của Giải trí Thượng Hải Express ngay tại đây xin lỗi ngài, hi vọng Lâm đại sư có thể tha thứ cho chúng tôi…….”

Những nền tảng truyền thông này đã công khai thư xin lỗi. Với nhiều phiên bản khác nhau, nhưng trọng điểm đều khá giống nhau chính là xin lỗi Lâm đại sư. Từ ngữ khí đến thái độ đều làm cho những người đã biết đến những nền tảng truyền thông này lâu năm đều cảm thấy hơi kinh khủng.

Những nền tảng truyền thông này rốt cuộc đã gặp phải cái gì? Sao có thể biến thành bộ dạng của một đứa cháu trai như vậy?

Dọa người, đúng là quá kinh khủng!

Weibo của Lâm Phàm ngay lập tức nổ tung.

“Lâm đại sư lợi hại thật! Những nền tảng truyền thông này đều đăng tin xin lỗi hết rồi, quá tuyệt vời!”

“Những nền tảng truyền thông này nổi tiếng là đưa tin sai sự thật, đen cũng có thể nói thành trắng. Đùa giỡn công chúng chỉ cần có thể thu hút được sự chú ý. Các ban ngành có liên quan cũng mặc kệ không quan tâm, để cho bọn họ càng ngày càng làm ẩu.”

“Ai tôi cũng không phục, chỉ phục Lâm đại sư mà thôi. Thật sự muốn biết, cuối cùng Lâm đại sư đã dùng biện pháp gì để hàng phục bọn xấu xa này.”

“Ha ha, mỗi ngày vào xem Weibo của Lâm đại sư, đều có thể phát hiện ra những thứ mới mẻ.”

“A! Chiến thần combat đi đâu rồi, sao lặn mất tăm đến bóng cũng không thấy.”

…….

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm đang ngồi, bưng chén trà vô cùng nhàn nhã. Thời gian này trôi qua thật thoải mái. Hắn đã thấy tình hình trên Weibo, nhất thời cảm thấy vui vẻ, nhưng cũng không quá quan tâm đến việc này. Nhưng mà, những người đó đã nói xin lỗi rồi, chính mình cũng nên rộng lượng một chút, phản hồi lại tin tức đó thì tốt hơn.

"Biết sai có thể sửa, không gì là tốt hơn. Các bạn nhỏ à, nếu nghịch ngợm như vậy nữa thì có thật đó nha."

Tin phản hồi Weibo này vừa phát ra ngoài, các nền tảng truyền thông ngay lập tức trả lời ở bên dưới, thái độ đó thật là kinh khủng.

Giải trí Thượng Hải Express: "Cảm ơn Lâm đại sư, sau này chúng tôi nhất định sẽ đưa tin đúng sự thật."

Giải trí Ba ngôi sao Express: "Khắc ghi lời chỉ dẫn của Lâm đại sư, từ nay về sau tuyệt đối sẽ không tái phạm."

…….

Chương 218: Lại xảy ra chuyện lớn (1)

C'hương 218: Lại xảy ra chuyện lớn (1)

Lâm Phàm liếc mắt nhìn, cũng không có trả lời lại. Việc này xem như đã chấm dứt tại đây, hắn cũng không quan tâm được nhiều như vậy.

Điện thoại gọi đến.

Lâm Phàm nói: "Lần này, thật sự cảm ơn anh."

Vương Minh Dương nói: "Có gì đâu mà phải cảm ơn, quá khách sáo rồi. Nếu cậu nói sớm một chút, tôi đã cho người xử lý bọn họ rồi."

Lâm Phàm cười nói: "Nói chuyện phải cần bằng chứng mà. Nếu như không phải bọn họ chảnh như vậy, tôi cũng sẽ không tìm anh đâu. Nhưng mà, đúng là đừng nên nói, tối hôm qua tôi gọi điện thoại cho anh muộn như vậy, sao vừa sáng sớm bọn họ lại nhận được thư luật sư hay vậy?"

Vương Minh Dương nói: “Ha ha! Cậu cũng không nhìn thử xem đoàn luật sư của tôi có bao nhiêu người. Mà chuyện của cậu chỉ là một vấn đề nhỏ, nên để cho người của mình trực tiếp đưa tới cửa. Bọn họ nhìn thấy bốn chữ “ Tập đoàn Đông Hán” còn có thể dám làm càn hay sao?”

“Lợi hại…….” Lâm Phàm cũng rất ngưỡng mộ, hóa ra đây là một chiến binh có kinh nghiệm dày dặn.

Một ngày rồi lại một ngày. Thời gian này trôi qua thật thoải mái.

Con đường của Ngô Hoán Nguyệt trong “Giọng ca triển vọng” đã kết thúc. Nếu không có bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào xảy ra, thì chắc chắn sẽ giành được ngôi vị quán quân. Buổi tối hôm đó, Lâm Phàm ngồi ở dưới khán đài, chứng kiến giây phút mang tính lịch sử này.

Khoảng thời gian trước, Lâm Phàm cũng đã xem cho Ngô Hoán Nguyệt một quẻ. Khi đó cũng đã nói chính xác là Ngô Hoán Nguyệt rất có thiên phú trong lĩnh vực ca hát.

Sau khi giành được giải quán quân, đoàn đội dưới trướng của Vương Minh Dương lập tức được đưa vào hoạt động. Bắt đầu làm đủ loại che chở đối với Ngô Hoán Nguyệt, có được hậu thuẫn hùng hậu như vậy, muốn nâng đỡ một người bình thường trong thời gian ngắn trở thành người nổi tiếng, là một chuyện vô cùng dễ dàng. Đương nhiên, sau này có thể duy trì sự nổi tiếng này hay không, còn phải dựa vào sự cố gắng của Ngô Hoán Nguyệt.

Vào một buổi sáng sớm.

Lâm Phàm đang nằm nhàn nhã ở nhà uống trà, xem tin tức trên điện thoại di động. Nhìn đồng hồ một chút, rất nhanh đã đến chín giờ, cũng đến lúc đi đến hiệp hội .

Thời gian cách buổi biểu diễn chỉ còn hai ngày, Lâm Phàm đề nghị bọn nhóc con nghỉ ngơi thả lỏng một chút, giảm căng thẳng thần kinh, không cần lúc nào cũng ép mình nghiêm ngặt như vậy. Mặc dù những đứa trẻ này đã có thay đổi một chút sau khi nghe xong lời Lâm Phàm nói. Nhưng mỗi ngày bọn chúng đều kiên trì luyện tập từ bảy giờ sáng đến bảy giờ tối mới kết thúc.

Lâm Phàm nhìn mọi người rồi nói: “Hai ngày sau, tôi dẫn theo một đám nhóc con tham gia một buổi biểu diễn, đến lúc đó mọi người đến xem và cổ vũ cho chúng tôi đi.”

Điền Thần Côn đang hút thuốc, lập tức trả lời: “Đi chứ, tôi nhất định sẽ đi.”

Điền Thần Côn cảm thấy rất hứng thú đối với buổi biểu diễn này. Nếu Lâm Phàm không nói, hắn ta cũng muốn đi xem thử một chút. Hắn luyện tập chính là Bát Quái Chưởng, đương nhiên cũng muốn đi xem thử những đứa trẻ được Lâm Phàm dạy dỗ sẽ có kết quả tập luyện thế nào.

Điện thoại vang lên, là người trong hiệp hội, Giang Phi.

Lâm Phàm cười nói: “Lão Giang, thế nào?”

Giang Phi cảm giác tâm trạng của Lâm đại sư hôm nay khá tốt. Trong lòng có hơi nghi hoặc, sau đó hỏi: “Lâm đại sư, có chuyện xảy ra rồi, anh biết không?”

“Có chuyện gì?” Lâm Phàm hơi kinh ngạc, sau đó cười nói: “Đợi lát nữa tôi đến hiệp hội, có chuyện gì thì đến phòng luyện tập chờ tôi.”

“Không phải, Lâm đại sư…….” Giang Phi muốn nói rồi lại thôi, hắn ta cũng không biết phải bắt đầu chuyện này như thế nào.

“Có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi, đừng ấp a ấp úng như thế.” Lâm Phàm hỏi.

Giang Phi thở dài: “Tối hôm qua, hiệp hội đã ban hành thông báo về buổi biểu diễn. Đám nhóc con của anh không được tham gia buổi biểu diễn lần này.”

Lâm Phàm sững sờ, trong lúc nhất thời không nói ra được lời nào. Sau đó từ từ nhắm mắt lại, có một ngọn lửa giận dữ đang bùng cháy trong lòng: “Được rồi, chút nữa tôi sẽ đến hiệp hội.”

“Tôi chờ anh ngay cửa ra vào.” Giang Phi còn chưa nói xong thì Lâm Phàm đã cúp điện thoại rồi.

Trong tiệm bánh.

Đám người Điền Thần Côn cảm thấy sắc mặt của Lâm Phàm hơi khó coi, giống như đang gặp phải chuyện gì rồi.

Điền Thần Côn lập tức hỏi: "Sao vậy?" Lâm Phàm khoát tay, sau đó nhanh chóng đi ra ngoài lấy xe.

Trên đường đến hiệp hội, trong lòng Lâm Phàm tức giận vô cùng, quá đáng, thật sự là quá đáng quá rồi.

Hiệp hội!

Hiện tại, Vương Vân Kiệt đã được phục chức.

Trong phòng họp!

Phó hội trưởng Quách mở lời: "Tiết mục hội diễn lần này đã được báo cáo lên cấp trên, và cấp trên cũng đã phê duyệt. Thứ tự tiết mục biểu diễn mọi người cố gắng ghi nhớ, tuyệt đối đừng để xảy ra bất cứ vấn đề nào cho tôi."

Vương Vân Kiệt cười nói: "Yên tâm đi, tôi đảm bảo chắc chắn sẽ không có vấn đề nào xảy ra cả."

Chủ tịch chi hội Đại Thành quyền, Đinh Đức lo lắng hỏi: "Bỏ Bát Quái Chưởng ra, làm như vậy có thật sự tốt không?"

Mặc dù, ông ta có chút ý kiến đối với Lâm Phàm, nhưng cũng chỉ là đối với bản thân Lâm Phàm mà thôi. Còn những đứa trẻ kia ngày đêm luyện tập Bát Quái chưởng vô cùng khắc khổ, hiện tại cũng không biết vì sao lại bị loại bỏ khỏi danh sách của buổi biểu diễn. Nếu chúng biết được việc này, chắc hẳn sẽ rất đau lòng.

Chương 219: Lại xảy ra chuyện lớn (2)

C'hương 219: Lại xảy ra chuyện lớn (2)

Chủ tịch chi hội Thái Cực Quyền, Vương Đức Sinh ngồi tại chỗ không nói lời nào, thẳng thắn lắc đầu. Cảm thấy sự việc lần này làm hơi quá đáng rồi.

"Việc này làm sao mà không tốt?" Vương Vân Kiệt hỏi ngược lại.

"Khán giả xem biểu diễn lần này thay đổi rồi. Những lãnh đạo của Thành phố Thượng Hải đều sẽ đến đây xem biểu diễn,

đồng thời còn thêm vài vị khách quý nữa. Anh cho rằng đem đám nhóc con tàn tật đó lên sân khấu biểu diễn là tốt à? Nếu có chuyện gì xảy ra, người nào trong hiệp hội của chúng ta sẽ đứng ra chịu trách nhiệm, các anh sẽ chịu trách nhiệm sao?"

Đinh Đức lắc đầu: "Nói thì nói như vậy, nhưng việc này có chút không hợp lý, anh còn không biết tính tình của Lâm đại sư kia thế nào sao? Nếu như hắn biết được, chỉ sợ đây lại xảy ra chuyện lớn đó!"

Vừa nhắc tới Lâm Phàm, trong lòng Vương Văn Kiệt ngay lập tức nổi giận: "Tính tình của hắn là sao? Chẳng lẽ chúng ta đều phải nhượng bộ hắn hay sao? Tình huống hội diễn lần này dù có thay đổi thế nào, xem như hắn bất mãn đi nữa thì cũng phải chịu thôi."

Mặc dù, lời nói của Vương Văn Kiệt là như vậy, nhưng việc này vẫn có công lao của hắn. Ai mượn tên này lại dám đắc tội với hắn ta, muốn tham gia buổi biểu diễn, một số tiết mục vẫn là phải được hắn đề xuất biểu diễn. Huống hồ hắn cũng đã rất nhiều lần đề cập với Phó hội trưởng Quách rằng hội diễn lần này quan trọng như thế nào.

Trong lòng của Phó hội trưởng Quách cũng có chút căng thẳng. Đương nhiên cũng không dám mạo hiểm như vậy. Cuối cùng vẫn loại bỏ Bát Quái Chưởng ra khỏi danh sách biểu diễn. Hơn nữa, bây giờ đã báo cáo lên trên, tất cả đã được quyết định, xem như hắn có bất mãn đi nữa, cũng lực bất tòng tâm mà thôi.

"Được rồi, tôi sẽ nói rõ ràng với hắn chuyện này. Tiếp theo, thảo luận về những phát triển gần đây của hiệp hội." Phó hội trưởng Quách nói.

…….

Cửa ra vào của hiệp hội.

Một chiếc Mercedes đột nhiên ngừng lại, Giang Phi bước lên phía trước.

"Lâm lão sư! Bĩnh tĩnh, anh nhất định phải bình tĩnh" Giang Phi thật sự sợ Lâm đại sư sẽ gây ra chuyện lớn.

Lâm Phàm vô cùng giận dữ nói: "Lão Giang, anh nói cho tôi biết, tình hình này rốt cuộc là như thế nào? Dựa vào đâu mà

không tham gia được?”

Giang Phi vỗ bả vai Lâm Phàm: “Buổi biểu diễn đã thay đổi tất cả rồi, lãnh đạo của thành phố Thượng Hải sẽ đến xem buổi biểu diễn này, Trong lòng của Phó hội trưởng Quách bọn họ cũng lo lắng sẽ có vấn đề xảy ra, cho nên…….”

Lâm Phàm nghe xong, mỉm cười thay vì tức giận: “Buồn cười, có thể xảy ra vấn đề gì? Dựa vào đâu cho rằng những đứa trẻ kia sẽ xảy ra vấn đề, chẳng lẽ bọn họ sẽ không xảy ra vấn đề hay sao?”

Giang Phi hiểu được tâm trạng bây giờ của Lâm Phàm: “Tôi cũng biết, nhưng hiện tại danh sách đã được quyết định rồi, xem như giận hơn cũng không có tác dụng gì. Hiệp hội không thông báo cho anh, là sợ tâm trạng anh không tốt.”

“Ha ha ha.” Lâm Phàm cười lạnh.

“Có phải tôi chọc cho bọn họ không vui nên bọn họ mượn việc này để trả thù tôi?”

Giang Phi gấp gáp trả lời: “Không có, tuyệt đối không có việc này. Lâm đại sư, anh đừng nghĩ quá nhiều, thật sự không phải vậy đâu.”

Lâm Phàm không nói thêm gì, ngay lập tức đi thẳng đến hiệp hội.

Giang Phi đang đuổi theo ở phía sau, vẫn luôn nói những lời làm Lâm Phàm bình tĩnh hơn một chút.

Nhưng mà, bây giờ Lâm Phàm nghe không lọt tai bất cứ lời nào. Con bà nó, một đám chó chết tiệt. Con mẹ nó, hiếp người quá đáng mà.

Ở cửa ra vào của phòng luyện tập.

Lâm Phàm cố gắng bình ổn lại cảm xúc, sau đó nở nụ cười bước vào.

“Lâm đại sư…….”

Khuôn mặt nho nhỏ của đám nhóc Trương Đào bây giờ đỏ bừng, trên trán còn đổ không ít mồ hôi.

Lâm Phàm cười nói: “Uhm! Cố gắng luyện tập cho tốt. Hai ngày nữa là hội diễn bắt đầu rồi, nhưng mà các cậu phải nhớ

kỹ, tập luyện phải kết hợp với nghỉ ngơi, không thể làm chính mình mệt đến sinh bệnh thì khổ."

Đám nhóc đồng thanh nói: "Lâm lão sư, chú yên tâm, chúng cháu biết rồi."

Lâm Phàm gật đầu một cái: "Uhm! Luyện tập chăm chỉ đi, chú còn có việc lát nữa sẽ đến xem mọi người sau."

Ra khỏi phòng luyện tập

Lâm Phàm chỉ vào những đứa trẻ bên trong phòng luyện tập, tức giận nói: "Quách Thần bọn họ là bị ngu rồi đúng không? Không có mắt nhìn à? Những đứa trẻ này mỗi ngày 6:00 thức dậy, vẫn luôn luyện tập đến bảy, tám giờ tối. Bây giờ nói sợ bọn nhóc xảy ra vấn đề? Vậy sao không nói Vương Văn Kiệt và những người kia, mỗi ngày đến 9 10 giờ mới vào làm việc, bốn, năm giờ chiều đã ra về rồi, bọn họ thì không xảy ra vấn đề chắc?"

Giang Phi cũng cảm thấy khó chịu với quyết định hiệp hội, nhưng cũng đành bất lực: "Lâm lão sư, những việc này tôi biết hết, nhưng mà……."

Lâm Phàm trực tiếp khoát tay: "Được rồi, không nói những việc nữa, tôi muốn xem thử một chút, bọn họ dựa vào cái gì."

Giang Phi nhìn theo bóng lưng rời đi của Lâm Phàm, biết chắc là lại sắp có chuyện lớn xảy ra rồi.

Tại sao Phó hội trưởng Quách không chịu suy nghĩ kỹ càng một chút chứ!

Chương 220: Không giải thích đừng trách tôi không nể mặt.

C'hương 220: Không giải thích đừng trách tôi không nể mặt.

Hiện tại, 'hắn đã hoàn toàn không thể kìm chế được cơn giận dữ này, đám người kia thật là ức hiếp người quá đáng.

Mắt mù hết hay sao? Không nhìn thấy sự cố gắng của bọn nhóc à?

Điều này cũng bình thường thôi. Thời bây giờ nếu anh có quan hệ thì anh có thể đi lên. Còn nếu anh không có quan hệ hoặc là đắc tội với người khác, thì cho dù anh có cố gắng như thế nào, có giỏi giang ra làm sao, đều phải đứng bên rìa xã hội. Người bình thường chỉ có thể nén giận xuống, sau đó nuốt tất cả cay đắng tức giận vào bụng.

Hắn không quan tâm người khác như thế nào, nhưng bây giờ là ức hiếp đến trên đầu của hắn rồi, nhìn hắn giống người dễ bị người ta ức hiếp lắm sao?

Những thành viên của hiệp hội đi ngang qua, nhìn thấy biểu tình nghiêm trọng của Lâm đại sư, cả đám đều sững sờ.

“Hôm nay, Lâm đại sư bị sao vậy? Hình như rất tức giận đó.”

“Anh không biết sao, tiết mục biểu diễn Bát Quái Chưởng bị loại ra rồi.”

“Không phải chứ, những đứa trẻ kia luyện tập rất cực khổ mà. Lần trước tôi cũng có đi xem thử, rất thu hút.”

“Thu hút thì có ích lợi gì chứ? Lâm đại sư đã đắc tội với đám người chủ tịch Vương, anh cảm thấy bọn họ sẽ để yên, không gây khó dễ cho Lâm

đại sư sao?”

“Bây giờ chắc Lâm đại sư đã đi tìm bọn họ gây chuyện rồi, tôi thấy sắp có chuyện lớn xảy ra rồi.”

“Đi, đi xem thử một chút.”

…….

Đi vào trong tòa nhà văn phòng của hiệp hội.

Trong đại sảnh, những thành viên khác của hiệp hội nhìn thấy Lâm đại sư. Có người cúi đầu, có người nhìn qua, còn có người thì đang xì xào bàn tán.

Lâm Phàm đột nhiên dừng lại: “Quách Thần và đám người Vương Vân Kiệt đang ở đâu?”

Tất cả đều im lặng, không ai dám đáp lời, bọn họ đều bị sự lạnh lùng của Lâm đại sư dọa cho sợ hãi. Đây là điềm báo có một ngọn lửa bùng cháy trong lòng, chỉ chờ có cơ hội sẽ bùng phát ra bên ngoài.

Lâm Phàm hỏi thêm lần nữa, âm thanh lại càng trầm thấp hơn so với ban đầu.

Một người phụ nữ giơ ngón tay lên chỉ về hướng trên lầu: "Đang trong phòng họp đó."

Sau khi người phụ này biết được kết quả của hội diễn, ở trong lòng cô ấy cũng cảm thấy bất mãn vô cùng đối với hành vi của phó hội trưởng . Nhưng cô ấy chỉ là một thành viên nhỏ nhoi, thấp cổ bé họng, sẽ không có ai để ý đến cô ấy. Bây giờ, Lâm lão sư đã đích thân đến tìm, thì cô ấy cũng chỉ có thể giúp được như thế này.

Lâm Phàm gật đầu: "Cảm ơn."

Lâm Phàm đi thẳng lên lầu, không nói thêm một lời nào, nhưng tất cả mọi người ở đây đều nhìn ra được. Chỉ sợ một chút nữa sẽ có chuyện lớn xảy ra.

"Làm sao bây giờ, chỉ sợ lần này thật sự xảy ra chuyện lớn."

"Mặc dù, Lâm lão sư mới gia nhập hiệp hội của chúng ta chỉ được mấy ngày. Nhưng ai mà không biết Lâm Phàm là người vô cùng nóng nảy, bình thường thì vui vẻ, hòa nhã. Nhưng hiện tại đã bị ức hiếp tới cửa luôn rồi, chắc chắn lần này sẽ không bỏ qua dễ dàng đâu."

"Có cần báo cảnh sát không?"

"Báo cảnh sát làm gì? Còn không ngại chuyện lớn à."

"Thật sự, Lâm lão sư là người rất tốt. Hắn chỉ mới đến hiệp hội được một khoảng thời gian ngắn, mà lại để ý đến chuyện của những đứa trẻ kia như vậy, mọi người hiểu được ý tứ trong đó không?"

"Hiểu rồi, có ai mà không hiểu chuyện này, nhưng mà bọn họ lại cố tình không hiểu."

Khi mọi người ở đây còn xì xào bàn tán, thì trên lầu truyền tới một tiếng nổ vang, âm thanh này phát ra giống như là tiếng tông cửa đi vào.

Cả đám người ngơ ngác nhìn nhau, thật sự đã xảy ra chuyện rồi, muốn trốn cũng trốn không thoát.

Trong phòng họp.

Lâm Phàm đạp cửa đi vào, khi phó hội trưởng Quách nhìn thấy Lâm Phàm trong lòng cũng khẽ run lên.

Vương Văn Kiệt đứng lên quát: "Anh muốn làm gì? Có còn biết quy tắc hay không ?"

Ông ta đã vô cùng bất mãn với Lâm Phàm, đặc biệt là hành động bây giờ càng làm cho ông ta bức xúc hơn nữa, giống cái gì chứ? Vào phòng không biết gõ cửa sao, còn nhấc một chân đá văng cái cửa nữa, thật là không biết hắn có để quy định của hiệp hội trong lòng hay không.

Sau khi Lâm Phàm bước vào thì chửi ầm lên: "Các anh mẹ nó có ý gì? Có vấn đề gì thì tìm tôi đây này, đi ăn hiếp một đám nhóc con, con bà nó, mấy ông có còn là người không vậy?"

Vương Văn Kiệt chỉ vào Lâm Phàm: "Chú ý giọng điệu của anh đi, anh có biết bây giờ anh đang nói chuyện với ai không?"

"Bỏ tay xuống." Phó hội trưởng Quách đứng dậy quở trách chủ tịch Vương. Sau đó bắt đầu nói: "Lâm lão sư, chuyện này hơi phức tạp, không phải như anh nghĩ đâu, có vấn đề gì thì anh ngồi xuống rồi tôi sẽ giải thích kỹ càng chuyện này với anh."

Chủ tịch chi hội Tán Đả, Ngô Hiên có ý muốn hòa giải nói: "Lâm lão sư, đừng kích động như vậy. Đây là hiệp hội, làm như vậy ảnh hưởng không tốt, nghe theo Phó hội trưởng Quách ngồi xuống đi rồi nói chuyện đàng hoàng với nhau."

Lâm Phàm trực tiếp không nể mặt mũi của bất kỳ ai: "Các người không nên xen vào. Hôm nay, tôi đến đây là để tìm Quách Thần và Vương Văn Kiệt. Nếu hôm nay bọn họ không giải thích rõ ràng chuyện này cho tôi, thì đừng trách tôi không nể mặt."

Chương 221: Hoàn toàn rối loạn

Ngô Hiên đành lắc đầu ngồi xuống, thật sự hắn ta cũng không có cách nào để nói chuyện với người trẻ tuổi, chỉ có thể ngồi yên ở chỗ đó.

Có rất nhiều thành viên của hiệp hội đang đứng ngoài hành lang. Đương nhiên, bọn họ không dám đến gần, nhưng mà âm thanh bên trong ầm ĩ như vậy, nên tất cả mọi người đều nghe thấy.

Nghe được những lời này của Lâm lão sư, trong nhất thời cả đám đều choáng váng, đây là tình tiết vạch mặt phải không? Hơn nữa còn là kiểu chỉ mặt gọi tên trực tiếp nữa chứ.

Quách Thần!

Vương Văn Kiệt!

Nhất định là sẽ xảy ra chuyện lớn! Sau đó mọi người đều yên lặng đứng ở nơi đó, bên ngoài hành lang cũng hoàn toàn yên tĩnh, không ai dám phát ra bất kỳ một âm thanh nào.

Sắc mặt của Quách Thần cực kỳ khó coi khi nhìn thấy thái độ này của Lâm Phàm, mà Vương Văn Kiệt ở bên cạnh lại càng nổi giận hơn: "Họ Lâm kia, anh còn biết một chút quy tắc nào hay không vậy? Chỗ này là hiệp hội, còn đây là phó hội trưởng! Sao anh có thể nói chuyện bằng thái độ đó được?! Anh tưởng, anh được tổng bộ đặc cách cho anh gia nhập vào hiệp hội, thì anh có quyền làm trời làm đất ở đây à?"

Phó hội trưởng Quách tự trấn an bản thân xong sau đó lập tức nói: "Việc này là do chúng tôi ngay từ đầu đã không suy nghĩ chu toàn nên để Bát Quái Chưởng tham gia vào. Nhưng mà bây giờ tình huống của buổi biểu diễn có nhiều thay đổi, lãnh đạo của thành phố Thượng Hải đều đến xem còn có một số khách quý cũng có mặt nữa. Hiệp hội nhất định phải thể hiện được mặt tốt nhất ra bên ngoài, điều này đại diện cho cả hiệp hội cho nên mới loại bỏ tiết mục của Bát Quái Chưởng, đây cũng là chuyện bất đắc dĩ mà thôi."

Lâm Phàm cười lạnh: "Mặt tốt nhất nghĩa là sao? Còn nữa, cái gì gọi là "bất đắc dĩ"? Ngay cả, cái đồ xấu xa như Vương Văn Kiệt còn có thể được chọn? Tại sao lại loại bỏ những đứa trẻ kia?"

Phó hội trưởng Quách nói: "Lâm lão sư! Hy vọng anh có thể hiểu được sự khó xử của chúng tôi. Dù sao, bọn chúng cũng là những đứa trẻ bị khuyết tật. Mà tiết mục biểu diễn này độ khó kỹ thuật yêu cầu rất cao, nếu như trong lúc đang biểu diễn mà

xảy ra vấn đề, tôi cũng không thể nào gánh nổi trách nhiệm này."

Lâm Phàm cười to một tiếng đáp: "Mắt các người có phải bị mù hết rồi không? Độ khó kỹ thuật cao? Vấn đề trong khi biểu diễn? Ông biết những đứa trẻ kia mỗi ngày đều luyện tập vất vả như thế nào chỉ vì một lần biểu diễn này không? Bây giờ, lại vì những lo lắng không đâu của các người mà tiết mục biểu diễn bị loại bỏ hoàn toàn! Cho tôi hỏi các người có phải là con người không vậy?"

Những chủ tịch chi hội khác chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, tình huống mà Lâm lão sư nói đến bọn họ đều biết. Những đứa trẻ kia thật sự là rất cố gắng.

"Họ Lâm kia, tôi biết trong lòng anh không phục, nhưng nếu thực sự xảy ra vấn đề thì anh đến gánh trách nhiệm à? Phó hội trưởng Quách cũng là vì hiệp hội, vì mọi người mà thôi! Anh đừng không biết tốt xấu!" Vương Văn Kiệt đáp trả.

Lâm Phàm trực tiếp đá một cái vào bàn hội nghị, mặt đỏ bừng bừng mắng: "Không dám chịu trách nhiệm thì làm phó hội trưởng để làm cái gì?! Trực tiếp từ chức đi, để cho người nào dám chịu trách nhiệm tới làm! Còn ra vẻ là nói là làm vì người khác! Các người cứ nói thẳng ra là Lâm Phàm tôi đây khiến cho các người khó chịu, mà bây giờ các người muốn trả thù tôi nên mới loại bỏ tiết mục biểu diễn lần này, đây chính là một cách trả thù tôi. Thân là một người đàn ông, đừng có chơi trò giả tạo, quanh co, lòng vòng nữa, trực tiếp nói thẳng ra là được rồi!."

"Cút ra ngoài, đây là hiệp hội, không phải là chỗ để anh diễu võ giương oai. Tôi là phó hội trưởng, tôi có quyền muốn cho ai tham gia thì người đó sẽ được tham gia. Bây giờ, danh sách đã quyết định xong rồi, cho dù anh náo loạn đến trời, cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi nào. Hiện tại, anh lập tức đi ra ngoài cho tôi. Tôi sẽ gọi điện thoại cho tổng bộ, đối với việc anh có đủ tư cách để ở lại hiệp hội không vẫn còn là một hoài nghi rất lớn đấy!"

Phó hội trưởng Quách đã hoàn toàn nổi giận, kể từ sau khi trở thành phó hội trưởng của hiệp hội võ thuật thành phố Thượng

Hải, không ai dám xấc láo với ông ta như vậy, đúng là không biết xấu hổ.

Lâm Phàm nhìn hai người như thế, ngay lập tức gằn từng chữ một: "Đxxx mẹ mày."

Phó hội trưởng Quách và Vương Văn Kiệt giận dữ nói: "Anh chửi ai đấy hả……."

"Chửi người sao? Con bà nó, tôi còn muốn đánh người nữa…… Đồ chó hoang."

Trong giây phút này, trong phòng họp hoàn toàn náo loạn cả lên.

Quách Thần và Vương Văn Kiệt không nghĩ tới đối phương sẽ động thủ, cũng không dám tin tưởng Lâm Phàm sẽ xông vào đánh mình. Nhưng nhìn tình huống bây giờ bọn họ đã tin.

Lâm Phàm đạp một chân, đá vào trên ngực Quách Thần. Thân thể của Quách Thần lung lay đụng vào tường, hai hàng lông mày nhíu lại trên mặt hiện rõ vẻ đau đớn. Vương Văn Kiệt không chịu tỏ ra yếu thế, vung nắm đấm ra liên tục đánh tới, nếu là người khác chắc hẳn phải bị một quyền này đánh trúng nhưng Lâm Phàm là ai cơ chứ! Hắn trực tiếp nghiêng người một cái, vung tay giáng một tát lên mặt Vương Văn Kiệt, năm ngón tay đỏ hồng hằn trên mặt ông ta rõ ràng.

Chương 222: Thật ngại quá

Tất cả mọi người trong phòng họp đều ngơ ngác đứng nhìn, sau đó lập tức phản ứng lại.

"Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa."

"Lâm lão sư dừng tay, thật sự không thể đánh được."

"Bình tĩnh, bình tĩnh đi, đừng đánh nữa."

"Còn đứng đó nhìn cái gì, mau kéo ra đi."

Ngô Hiên lập tức đi lên, ôm chặt hông của Lâm Phàm liên tục kéo hắn về phía sau: "Lâm lão sư! Xin anh đừng đánh nữa, chuyện này là bọn người phó hội trưởng Quách không đúng. Nhưng mà bây giờ cũng không cách nào thay đổi được, anh bớt giận một chút có được không."

“Mẹ nó…….” Hai con mắt của Vương Văn Kiệt đỏ lên, tức giận đã xông đến tận não lại bắt đầu nhào về phía Lâm Phàm nói: “Hôm nay, tao không giết chết mày thì ông đây sẽ theo họ của mày.”

“Muốn theo họ của tôi, ông xứng sao?” Lâm Phàm mắng xong, sau đó giơ chân lên đá Vương Văn Kiệt văng ra, đập vào trên ghế, cả người gục xuống.

“Buông tay ra.” Lâm Phàm hét lên.

“Lâm lão sư! Tôi cầu anh, đừng đánh nữa.” Ngô Hiên nào dám buông tay ra, hiện tại hắn ta vô cùng luống cuống. Rốt cuộc chuyện này là như thế nào? sau đó nhìn về phía ba người khác hét lên: “Các anh còn không kéo ra nhanh lên, thật sự muốn đánh chết người ở đây luôn sao.”

Viên Quang, Đinh Đức, Vương Đức ba người ngay lập tức ôm chặt phó hội trưởng Quách và chủ tịch Vương. Tình hình bây giờ vô cùng phức tạp nên bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Còn các thành viên khác đang đứng nghe lén ngoài hành lang đều trợn tròn mắt.

Bọn họ không nghĩ tới thật sự đã đánh nhau, hơn nữa còn đánh rất hăng. Nhưng mà bọn họ không dám đi qua, mà nếu có muốn thì tình huống bây giờ bọn họ cũng không thể đi qua được.

Hiện tại, Vương Văn Kiệt đang bị Viên Quang ôm lấy, trong lòng tức giận đùng đùng: “Họ Lâm kia, tao cho mày biết, chuyện này tao với mày không xong đâu. Mày bỏ cái suy nghĩ để cho những đứa trẻ kia tham gia biểu diễn đi, chỉ cần có tao Vương Văn Kiệt này còn ở đây một ngày thì mày nghĩ cũng đừng nghĩ. Mày cảm thấy vì cái gì mà không thể tham gia được? Chính là ông đây gây khó dễ đó. Mẹ nó, rồi mày có thể làm gì được ông đây?”

Còn phó hội trưởng Quách đang bị Vương Đức Sinh kéo lại, trên mặt vẫn còn hiện vẻ đau đớn. Cú đá vừa rồi có vẻ rất nặng, hiện tại cũng không thể trở lại bình thường được. Mặc dù, trong lòng của ông ta tràn đầy phẫn nộ nhưng cũng không muốn đánh nhau với người điên.

“Được rồi, cuối cùng cũng chịu nói thật phải không.”

Lâm Phàm ngay lập tức đẩy cánh tay của Ngô Hiên ra, sau đó gạt qua một bên. Ngô Hiên vốn là Chủ tịch chi hội Tản đả nên thân thể vô cùng khỏe mạnh, thế nhưng bây giờ bị Lâm Phàm đẩy một cái, vậy mà lập tức bị đẩy sang một bên.

“Tao cho mày gây khó dễ này! Tao cho mày làm trò hèn hạ này!” Lâm Phàm không thể nhịn được nữa, ngay lập tức cầm lấy xấp tài liệu trên bàn hội nghị, vỗ tới tấp vào mặt của Vương Văn Kiệt.

Vốn dĩ, Vương Văn Kiệt không phải là đối thủ của Lâm Phàm nên lập tức bị dồn thẳng vào chân tường rồi bị đánh liên tục không ngừng.

Đám người Viên Quang thấy vậy ngay lập tức chạy đến trước mặt Lâm Phàm ngăn cản, cố hết sức kéo hắn ra ngoài, thế nhưng có cố gắng thế nào cũng không kéo hắn ra được.

Ngô Hiên đã lùi đến trước cửa ra vào, nhìn thấy trên hành lang có nhiều người như vậy, ngay lập tức đỏ mặt gân cổ lên hét lớn: “Các người còn đứng đó nhìn cái gì, còn không đến ngăn cản nhanh lên.”

Thực lực của Lâm lão sư quá mạnh, bọn họ không cách nào kéo nổi. Bây giờ kêu người tới giúp, chính là định kéo Vương Văn Kiệt đi, sau lại tiếp tục đợi ở chỗ này, chỉ sợ sẽ đánh đến xảy ra chuyện mà thôi.

“Nhanh lên, kéo phó hội trưởng Quách và chủ tịch Vương đi nhanh đi.” Ngô Hiên vội vàng hét lên.

Bây giờ mặt mũi của chủ tịch Vương đã vô cùng bầm dập, bọn họ nhìn thấy cũng phải hít một hơi lạnh.

Quá thê thảm!

Khi Vương Văn Kiệt bị kéo đi, vẫn luôn tức giận mắng chửi. Nhưng trong mắt cũng hiện lên vài tia sợ hãi, thật sự hắn ta đã bị Lâm Phàm đánh đến ngờ nghệch luôn rồi.

Lâm Phàm cũng bị bọn người Ngô Hiên ngăn lại: “Lâm lão sư, nếu anh còn tức giận thì đánh chúng tôi đi, cũng không thể tiếp tục đánh như vậy được.”

Hắn bị bao vây trong phòng họp, lồng ngực phập phồng dần trở nên bình tĩnh lại. Lửa giận trong lòng dần dần tiêu tán, hắn

nhìn danh sách tiết mục biểu diễn trên bàn hội nghị hồi lâu cũng không nói gì.

Bọn người Ngô Hiên hai mặt nhìn nhau, cũng không có nói gì, giống như đang chờ Lâm lão sư bớt giận mới thôi.

Bây giờ, Lâm Phàm mới ngẩng đầu: "Chủ tịch Ngô, thật ngại quá."

"Không sao, không sao cả, Lâm lão sư đừng đánh nữa. Tôi biết việc này là phó hội trưởng Quách và chủ tịch Vương làm không đúng nhưng ván đã đóng thuyền, muốn thay đổi cũng không đổi được." Ngô Hiên thấy Lâm lão sư đã bình tĩnh trở lại, ngay lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Hắn ta thật sự sợ Lâm lão sư sẽ tiếp tục làm ầm ĩ không ngừng, đến lúc đó xảy ra chuyện không thể kiểm soát được, thì hiệp hội xem như thành trò cười cho cả thiên hạ.

Chương 223: Hẹn gặp nhau ở hội diễn

Đợi chút nữa, sau khi trấn an được Lâm lão sư, ông ta nhất định phải triệu tập tất cả thành viên của hiệp hội lại. Không một ai được truyền chuyện này ra ngoài. Đương nhiên ông ta biết đây chuyện không thể nào nhưng chỉ cần không làm ảnh hưởng đến mạng người là được.

Sau một hồi bình tĩnh lại, Lâm Phàm lập tức đứng dậy. Lúc này cũng đã hết giận, sau đó lấy chương trình biểu diễn bỏ vào trong túi: "Được rồi, tôi đi đến phòng luyện tập, yên tâm đi. Tôi không đánh nhau nữa đâu, đánh chỉ bẩn tay."

Ngô Hiên ngượng ngùng gật đầu chỉ cần không gây sự đánh nhau là tốt rồi.

Ông ta thân là Chủ tịch chi hội Tán Đả, tham gia vào hiệp hội cũng gần 5 năm rồi. Đúng là từ trước đến giờ ông ta chưa bao giờ gặp qua tình huống như hôm nay, xem như mở rộng tầm mắt.

Ông ta xem như đã hiểu thấu tính cách của Lâm lão sư. Nếu anh tôn trọng hắn, thì hắn đặt anh ở vị trí hàng đầu. Còn anh đã làm chuyện gì trái với đạo đức, thì hắn sẽ dạy cho anh biết làm người là như thế nào.

Chủ tịch Vương bị đánh hai lần, sau này xem như đã mất hết sĩ diện trong hiệp hội. Nhưng mà da mặt của chủ tịch Vương cũng khá dày, chỉ chớp mắt là sẽ quên sạch thôi.

Ở đại sảnh dưới lầu.

Tất cả thành viên của hiệp hội đều nhìn Lâm Phàm. Bây giờ những thành viên của hiệp hội tỏ vẻ vô cùng khâm phục đối với Lâm Phàm, đều muốn giơ ngón tay cái lên để khen ngợi.

Quá lợi hại!

Khâm phục thật!

Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng: "Thật ngại quá, đã quấy rầy giờ nghỉ ngơi của mọi người rồi."

Bọn họ ngay lập tức lắc đầu.

"Lâm lão sư! Anh rất tuyệt vời."

"Chúng tôi rất khâm phục anh."

"Lâm lão sư……."

…….

Những lời khen ngợi này Lâm Phàm không có để ý, khoát tay rồi đi đến phòng luyện tập.

Giang Phi muốn đuổi theo Lâm Phàm để nói gì đó nhưng trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì. Sự việc xảy ra hôm nay được gọi là gì? Bây giờ, Giang Phi ai cũng không phục, chỉ phục mỗi Lâm lão sư.

Trước cửa ra vào của phòng luyện tập, Lâm Phàm chỉnh lại cổ áo một chút trên mặt nở một nụ cười tươi, vỗ vỗ tay: "Mọi người tập hợp lại một chút."

"Lâm lão sư! Con vừa mới……." Vành mắt của Lưu Minh Minh lúc này có chút hồng, giống như đã biết cái gì.

Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng: "Không có chuyện gì. Còn lại hai ngày cuối cùng, phải cố gắng luyện tập đó. Hai ngày sau chính là đến thời gian kiểm duyệt rồi, biết chưa?"

Trương Đào nói: "Biết rồi, Lâm lão sư."

Hoàng Nhã Nguyệt tự tin mười phần: "Chúng con nhất định sẽ cố gắng."

……

Lâm Phàm cười nói: “Rất tốt, phải có tinh thần như thế này. Bây giờ luyện tập từ đầu đến cuối một lần cho tôi xem thử một chút, để xem còn sai sót chỗ nào không.”

Ông ta là phó hội trưởng, ông ta là người tuyển cử tiết mục. Ông ta không chịu đề xuất lên cấp trên, Lâm Phàm chịu thôi vì Lâm Phàm cũng không có cái quyền lợi này.

Nhưng mà…….

Ông ta có quyền lợi của hắn ta, tôi có cách làm việc của tôi, chúng ta xem thử, ai có thể áp chế ai.

Nếu như tôi chỉ là một người dân bình thường, thì đúng là phải nén giận để chịu đựng. Nhưng bây giờ, tôi thực sự không tin.

Hai ngày sau, chúng ta hẹn gặp nhau trên sân khấu hội diễn.

…

Hai ngày sau.

Trời trong nắng ấm.

Trước cửa hiệp hội xuất hiện hai chiếc xe thương vụ cao cấp, thu hút sự chú ý của những người tham dự hiệp hội, không biết chiếc xe này dùng để làm gì.

Ông Ngưu ngồi trên ghế cạnh cửa phòng bảo vệ, vừa vệ hút thuốc vừa nhìn hai chiếc xe thương vụ. Sau đó lại nhìn về phía chiếc xe Mercedes ở bên cạnh, ông biết chiếc xe này chính là xe của Lâm lão sư.

Trong hiệp hội.

Lâm Phàm vỗ tay nói: “Các bạn nhỏ! Thay quần áo xong rồi chứ? chúng ta đi thôi!”

“Vâng, Lâm lão sư!” Các bạn nhỏ nhanh chóng thay đồ, trên mặt hiện lên nụ cười vui vẻ. Những bộ quần áo này không phải của hiệp hội, mà do Lâm Phàm đã đặc biệt tìm người may chúng. Cho dù là chất lượng hay chất liệu đều là loại tốt nhất.

Mặc thoải mái mới có thể phát huy tốt nhất.

Giang Phi nhìn Lâm Phàm: “Lâm lão sư! Không nói nhiều nữa, hôm nay tôi sẽ đi cùng anh!”

Lâm Phàm cười nói: “Sao vậy? Sợ tôi gây sự không thành hay sao? Yên tâm đi, hôm nay sẽ không như vậy, anh không cần phải đi cùng bọn tôi đâu!”

Tuy ngoài miệng Giang Phi nói không phải, nhưng trong lòng vẫn luôn cảm thấy có vấn đề.

Tập hợp xong, xuất phát.

Trên đường đến hiệp hội, đám người phó hội trưởng Quách, Vương Văn Kiệt, Viên Quang cùng đội ngũ đi theo cũng đều đã tập hợp đầy đủ.

Phó hội trưởng Quách liếc nhìn một cái, sau đó lập tức quay đầu. Bây giờ, ông ta không muốn nói bất kỳ câu nào với Lâm Phàm, dù chỉ là một câu vô nghĩa.

Trên mặt Vương Văn Kiệt lộ vẻ khinh thường, giọng nói không lớn nhưng cũng đủ để tất cả mọi người ở đây đều nghe thấy được: “Ăn mặc nghiêm chỉnh như vậy, muốn đi biểu diễn sao?”

Trên mặt Vương Văn Kiệt vẫn còn một mảng xanh xám, đây là kiệt tác của Lâm Phàm để lại, trong khoảng thời gian ngắn không thể tan đi được.

Chương 224: Hội diễn bắt đầu

Bây giờ ông ta cũng hiểu, tên này là một kẻ điên, bản thân cũng không cần phải tiêu hao năng lượng với hắn. Hơn nữa, bây giờ nhìn thấy đối phương ăn mặc như vậy, trong lòng cũng cười nhạo. Trong danh sách hội diễn không có bọn hắn, vậy mà vẫn muốn lên sân khấu sao? Đúng là nằm mơ. Có điều ngay sau đó, dường như ông ta nghĩ đến điều gì đó, vội vàng quay sang nói nhỏ với phó hội trưởng Quách.

Phó hội trưởng Quách không quan tâm đến Lâm Phàm, nhưng nghe thấy những lời này của Vương Văn Kiệt, cũng cảm thấy căng thẳng. Sau đó lại bảo Đinh Đức đi hỏi thử, rốt cục là bọn hắn muốn làm gì? Ăn mặc như vậy, đến lúc hội diễn thực sự bắt đầu mới phát điên thì khi đó thực sự xảy ra chuyện mất.

Đinh Đức thở dài: “Lâm lão sư, các anh đây là?”

Lâm Phàm liếc mắt một cái: “Ngồi ở hiện trường xem thì không có vấn đề gì chứ?”

Trong lòng phó hội trưởng Quách nghĩ tốt nhất là như vậy, sau đó vẫy vẫy tay: “Tập hợp xong thì xuất phát thôi!”

Học viên Dương Thị Thái Cực Quyền, học viên Đại Thành Quyền cũng đứng trong đội ngũ, lặng lẽ chỉ về phía mấy người Trương Đào, nhỏ tiếng bàn luận. Còn có chút khinh thường, có chút xem nhẹ cũng có chút mỉa mai.

Trong mắt những đứa trẻ kia, những người này khác với bọn chúng, bọn chúng là người bình thường còn những người kia là người khuyết tật.

Đến cửa hiệp hội.

Phó hội trưởng Quách bảo các học viên lên một chiếc xe khách có hơi cũ nát, chiếc xe khách này là thuê lại, phí nửa ngày cũng chỉ có vài trăm đồng bạc.

Ông Ngưu cười ha hả nói: “Các bạn nhỏ, cố gắng lên nhé!”

Lâm Phàm cười đáp: “Cảm ơn nhé! Ông Ngưu!”

Mấy người Trương Đào đứng ở cửa, không biết nên lên xe nào.

Vương Văn Kiệt sắp xếp học viên lên xe, sau đó trực tiếp bỏ qua Lâm Phàm, trong lòng bật cười muốn xem thử bọn người này sẽ đi kiểu gì. Bên phía hiệp hội còn lâu mới gọi được xe, còn cái xe khách này, mặc dù không ngồi hết chỗ nhưng ông ta cũng không cho Lâm Phàm dẫn người lên.

Đinh Đức nói: “Lâm lão sư! Trên xe khách vẫn còn chỗ này, cứ lên thôi!”

Vương Văn Kiệt mỉa mai nói: “Lâm lão sư không thiếu xe đâu nhỉ.”

Lâm Phàm trực tiếp mở cửa xe thương vụ để các bạn nhỏ lên xe, sau đó quay đầu nói: “Tự mình biết mình, là tốt!”

“Anh…!” Vương Văn Kiệt tức đến muốn bùng nổ khi nhìn thấy bọn họ lên chiếc xe thương vụ màu đen, trong lòng vừa kinh ngạc vừa tức giận rồi quay đầu lên xe khách.

Các bạn nhỏ lên xe thương vụ cao cấp rất vui vẻ, những chiếc xe này là Vương Minh Dương cho mượn, cả tài xế lái xe cũng vậy. Đối với đai gia Vương Minh Dương này, thiếu gì thì thiếu chứ không có chuyện thiếu xe.

Mấy người Điền Thần Côn tự đi đến hội trường, không đi cùng Lâm Phàm.

…

Trên xe khách.

Vương Văn Kiệt mở miệng nói: "Anh Quách, tên nhóc này chỉ sợ không đơn giản như chúng ta nghĩ đâu, tôi sợ hắn sẽ gây sự trên hội trường đó."

Hội phó Quách quay đầu: "Anh thấy hắn dám sao?"

Vương Văn Kiệt nghĩ rằng, lần này các lãnh đạo cũng sẽ đến hội trường để xem biểu diễn, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Tên nhóc này thực sự rất ngang ngược, nhưng cũng chỉ ngang ngược với bọn họ mà thôi. Đến nơi có nhiều lãnh đạo như vậy, hắn vẫn dám ngang ngược hay sao?

Có điều, trong lòng mấy người Đinh Đức ngồi ở phía sau cũng không dám đảm bảo chắc chắn, chỉ hy vọng Lâm đại sư có thể nhìn rõ tình hình.

Lần này, hội diễn là do hiệp hội võ thuật chịu trách nhiệm chính, gánh vác tất cả mọi thứ của hội diễn, chủ yếu là phát huy tinh hoa văn hóa võ thuật của Trung Quốc. Mà lãnh đạo tham gia cũng đều là lãnh đạo lớn của Thượng Hải, đồng thời còn có khách quý bên ngoài. Những người có sở thích đi khắp thế giới, phát huy tinh hoa văn hóa của Trung Quốc, mặc dù bọn họ không phải là người Trung Quốc nhưng lại vô cùng yêu thích văn hóa Trung Quốc.

Đồng thời, mục đích cuối cùng của hội diễn này chính là việc một số chuyên gia của hai nước Trung Quốc và Mỹ cùng chuẩn bị thành lập học viện võ thuật chuyên nghiệp quốc tế đầu tiên tại Thượng Hải. Đây là một điểm bức phá cũng là một loại thử nghiệm, bởi vậy mọi người đều rất chú ý.

Bên ngoài hội trường.

Tuyển thủ dự thi lần lượt tiến vào hội trường, mà bọn Lâm Phàm không có chứng minh của tuyển thủ dự thi nên chỉ có thể tiến vào hội trường từ cửa chính. Trong hội trường đã chật kín, mấy người Điền Thần Côn ngồi cách đó không xa, còn Lâm Phàm thì dẫn theo bọn trẻ ngồi ở hàng ghế trước mặt, im lặng đợi hội diễn bắt đầu.

Các phóng viên đang chuẩn bị ở phía sau.

Phóng viên trực tiếp quay phim và tình hình ở hiện trường.

Trên mạng.

"Nhạt nhẽo thế! Tiết mục này nhạt nhẽo quá!"

"Đúng vậy, hội diễn mà thôi, chẳng đẹp chút nào, xem chương trình khác thôi!"

"Nghe nói Thượng Hải chúng ra sắp thành lập học viện võ thuật chuyên nghiệp đầu tiên trong nước. Cũng như các trường đại học khác, đều sẽ có giấy chứng nhận."

"Thành lập thì thành lập thôi, chẳng liên quan gì đến chúng ta!"

…

Không lâu sau, hai người dẫn chương trình một nam một nữ cùng bước lên sân khấu.

Nam: Kính thưa các vị lãnh đạo, các vị quan khách.

Nữ: Buổi trưa vui vẻ!

Nam: Thiên Thu Quốc Túy, Sùng Đức Chân Ngộ, Dương Tứ Hải

Nữ: Võ Thuật Trăm Năm, Thượng Lễ Phong Hoa, Mậu Bát Phương

…

Chương 225: Cái này gọi là võ thuật sao?

Hai người dẫn chương trình phát biểu khai mạc trên sân khấu.

Dưới sân khấu.

Mấy người Trương Đào rất lo lắng, tay nắm chặt áo, hô hấp cũng bắt đầu vội vàng. Đây là lần đầu tiên bọn chúng được đến nơi như vậy nên cũng muốn thể hiện bản thân, muốn nói với tất cả mọi người chúng tôi cũng có thể làm được.

Lâm Phàm nói: "Không cần lo lắng, cứ giống như bình thường thôi, phải tin vào bản thân, chúng ta là giỏi nhất."

"Lâm lão sư! Chúng ta thực sự có thể lên sân khấu sao?"

Lâm Phàm cười khẽ nói: "Tin tôi đi, tôi nhất định sẽ để mọi người lên sân khấu."

"Lâm lão sư! Cảm ơn lão sư!"

"Cảm ơn làm cái gì? Ta là lão sư, đương nhiên chịu trách nhiệm với mấy đứa rồi!" Lâm Phàm mỉm cười. Hắn đã chuẩn bị xong hết, đợi chút nữa bản thân có thể phát huy.

Mặc dù có thể sẽ đắc tội với nhiều người nhưng hắn cũng không hề sợ hãi.

Người dẫn chương trình nam nói: "Hôm nay, trên sân khấu này, chúng ta sẽ thể hiện tài năng của mình cho mọi người thấy. Bây giờ xin mời thưởng thức màn biểu diễn Đại Thành Quyền do học viên hiệp hội võ thuật Thượng Hải biểu diễn."

Lúc này, hội diễn chính thức bắt đầu.

Mà màn biểu diễn đầu tiên là do những học viên của Đinh Đức đào tạo.

Sau khán đài.

Đinh Đức cũng hơi căng thẳng: "Cố gắng lên nhé, đừng lo lắng!"

Các học viên hưng phấn gật đầu: "Vâng!"

"Lên đi…"

Bài biểu diễn "Đại Thành Quyền" kết thúc, dưới sân khấu vang lên tiếng vỗ tay, tiếng vỗ tay này không quá oanh động, chỉ nhẹ nhàng như là đi dạo mà thôi. Dù sao đối với khán giả hiện giờ, những thứ này chẳng có gì hay.

Sau sân khấu.

Đinh Đức lau mồ hôi, cuối cùng cũng kết thúc, ông ta thấy là rất hoàn hảo, không có bất kỳ vấn đề gì.

Dưới sân khấu.

Phó hội trưởng Quách ngồi bên cạnh lãnh đạo liên tục vỗ tay, rất tốt, thực sự rất tốt. Tiết mục mở màn rất hoàn hảo, tiết mục tiếp theo chỉ cần tiếp tục phát huy, hội diễn chắc chắn sẽ kết thúc rất hoàn hảo. Sau đó ông ta nhìn về phía mấy người Lâm Phàm, chỉ cần tên nhóc này đừng làm loạn là được. Khi nhìn thấy Lâm Phàm cũng đang vỗ tay, ông ta đã hiểu tên nhóc này không cũng dám làm loạn.

Lâm Phàm nói với những đứa trẻ: "Mấy đứa nhìn xem, lên sân khấu chỉ cần đừng để ý mấy người ngồi phía dưới là người, vậy là được rồi!"

Những đứa trẻ: "…"

Không thể không nói, học viên mà Đinh Đức huấn luyện thực sự rất tốt, màn biểu diễn không có gì sơ xuất, tính thưởng thức rất tốt. Tất nhiên, đây chỉ là cách nghĩ của ông ta, của người khác thì không giống vậy.

Dưới sân khấu.

"Chẳng có gì thay đổi, năm nào cũng như vậy!"

"Ài! Đi đi đi lại mà thôi, còn có thể biểu diễn ra cái gì nữa?"

"Những vị khách nước ngoài kia rất háo hức xem, còn nghĩ rằng, đầu tư vào học viện võ thuật chuyên nghiệp đầu tiên ở Trung Quốc. Nghĩ rằng muốn làm một ăn hai hay sao, đúng là cảm giác nằm mơ giữa ban ngày mà."

"Ha ha…"

Trên sóng Livestream.

"Chết tiệt! Ai có thể nói cho tôi biết, đây chính là tinh hoa văn hóa của quốc gia à? Không phải là đang múa sao?"

"Người trên tầng kia, anh đủ rồi đó, có cái để xem là tốt rồi nha!"

"Thật nhạt nhẽo, màn biểu diễn này giống như là cho có, thật là kỳ quái?"

“Đổi kênh, con bà nó, tôi còn tưởng là sẽ có màn biểu diễn đặc sắc gì đó nữa chứ!”

Trên thực tế, chính cư dân mạng mới là những người có gu khó chiều nhất. Bọn họ không cần biết bạn sẽ làm cái gì, không hay thì chính là không hay, nhạt nhẽo thì chính là nhạt nhẽo, sẽ không bao giờ tâng bốc.

Sau sân khấu.

Vương Văn Kiệt gật đầu: “Lão Đinh à! Được đấy, xem ra tiết mục tốt nhất của hội diễn này sẽ thuộc về các anh rồi!”

Đinh Đức khiêm tốn chấp tay: “Những học viên này của tôi cũng chỉ bình thường thôi, sao có thể đuổi kịp anh chứ!”

Vương Văn Kiệt cười cũng không phản bác gì, cảm giác rất hưởng thụ. Ông ta tin rằng tiết mục tốt nhất của hội diễn lần này sẽ là tiết mục Dương Thị Thái Cực Quyền của ông ta. Những người khác đều phải nhường đường mà đứng sang một bên.

Người dẫn chương trình lên sân khấu.

Nam: Dân tộc Trung Quốc có lịch sử lâu đời, có kho báu về văn hóa nhiều không đếm xuể, trong đó bản sắc văn hóa Thái Cực là cơ bản nhất.

Nữ: Xin hỏi thế nào là Thái Cực (người dẫn chương trình dừng lại một lát, sau đó làm cử chỉ bằng tay nói). Nói chung, Thái Cực là một hình tròn âm dương.

Nam: Dựa trên nền tảng văn hóa của Thái Cực, từ khi được thành lập cho đến nay cũng đã hơn bốn trăm năm lịch sử, nó có thể vừa để tập thể dục, vừa có thể phòng thân, cũng vừa có thể tu thân dưỡng tính và thưởng thức phẩm vị.

Nữ: Tiếp theo đây xin mời học viên của chi hội võ thuật Dương Thị Thái Cực Quyền Thượng Hải biểu diễn tiết mục Dương Thị Thái Cực Quyền - Tân Giáp Nhị Lộ

Lâm Phàm nhướng mày, những học viên của Vương Văn Kiệt lên sân khấu. Thái cực là đại biểu của tinh hoa văn hóa Trung Hoa, lúc này tất cả mọi người đều lấy lại tinh thần, tiết mục trọng điểm đến rồi.

Dưới khán đài phó hội trưởng Quách đang cùng những vị khách nước ngoài nhỏ tiếng bàn tán, dường như là đang giảng giải về lai lịch và lịch sử của Dương Thị Thái Cực Quyền. Những vị khách nước ngoài liên tiếp gật đầu cảm thấy rất hứng thú.

Vương Văn Kiệt hô to về phía các học viên: "Mau tập trung mười hai phần tinh thần!"

Chương 226: Con bà nó, tên này muốn làm gì?

(Cầu đại gia tặng Kim phiếu!!!)

Chương 226: Con bà nó, tên này muốn làm gì?

Trên sóng livestream.

"Hay thật, Thái cực quyền này…"

"Hay cái mẹ gì mà ẻo lả thế."

"Ha ha, nói như thật vậy, các anh biết gì mà nói ẻo lả?"

…

Thời gian trôi qua.

"Mấy đại ca phía trên ơi, tôi sai rồi, thực sự là ẻo lả."

"Ha ha."

"Quá thất vọng, xem mấy thứ này còn không bằng đi ra công viên xem mấy ông bà lão đánh Thái Cực Quyền còn hơn!"

"Đây chính là hội diễn võ thuật sao? Mau thử dùng ngực đập nát đá đi, như vậy mới gọi là đặc sắc!"

"Không biết những người ở hiện trường làm cách nào mà vẫn ngồi đó xem được vậy nhỉ? Chắc không biết thế nào là nhạt nhẽo rồi."

Lúc này, phó hội trưởng Quách nhìn về phía các học viên trên sân khấu cùng các vị khách nước ngoài đang thảo luận, ý cười

lộ rõ trên mặt. Hội diễn lần này không xảy ra vấn đề gì, rất hoàn hảo.

Đối với những người trong nghề thì động tác như vậy rất tốt, thế nhưng khí chất vẫn chưa đủ.

Mà những vị khách nước ngoài này, bọn họ không có hiểu. Thứ bọn họ cần là hiệu quả mà thị giác mang lại, theo họ thấy thì màn biểu diễn Dương Thị Thái Cực Quyền này vẫn không bằng tiết mục trước đó.

Khách nước ngoài mang theo giọng điệu khó chịu nói: "Thái Cực Quyền này tại sao lại ẻo lả như vậy? Một chút chấn động cũng không có?"

Phó hội trưởng Quách gượng gạo cười một tiếng rồi nói: "Thái Cực Quyền chính là như vậy, tuy bên ngoài mềm mại, nhưng bên trong lại có ám kình. Dùng nhu khắc cương, lấy lực đả lực."

Khách nước ngoài có chút hoài nghi: "Ám kình? Chính là nội công sao? Có thể dùng nội công đánh bay một người sao? Tôi đã từng trao đổi với Diêm Phương lão sư rồi, vốn muốn thử một chút nhưng cũng không như mong muốn."

Giờ phút này phó hội trưởng Quách còn có thể nói gì được nữa!

Ám kình!

Nội công!

Anh đọc nhiều tiểu thuyết quá rồi đấy! Nhưng đối phương là khách nước ngoài, phó hội trưởng Quách cũng chỉ có thể gượng cười. Lúc mới đầu, còn cảm thấy hài lòng một chút về tiết mục của Vương Văn Kiệt, vậy mà bây giờ lại thấy không ổn. Sao lại không có chút động tác chấn động nào vậy?

Lãnh đạo tham gia hội diễn lần này có một vị lãnh đạo đứng thứ hai ở Thượng Hải. Bọn họ đến xem hội diễn cũng chỉ là công việc, trong lòng bọn họ đều rõ hơn ai hết chuyện gì đang xảy ra. Nhưng bọn họ không thể nói, bởi đây là tinh hoa văn hóa của đất nước, cho dù trong đó có vấn đề thì cũng không có gan để nói. Nếu nói những lời phủ nhận tinh hoa văn hóa đất nước thì hậu quả gây ra sợ rằng bọn họ không thể ứng phó.

Vị lãnh đạo đứng thứ hai này cùng với ba người thân tính ngồi ở chỗ đó, một câu cũng không nói. Trên mặt một chút biểu cảm cũng không có, tiếp đó thì nhìn thời gian, thời gian kết thúc vẫn còn mất một lúc nữa.

Sau sân khấu.

Vương Văn Kiệt hài lòng nhìn các học viên: "Ừm, không tồi, động tác rất tốt."

Các học viên vui vẻ cười: "Lão sư, chúng con có phải là thiên tài không? Chúng con mới luyện tập chỉ mới một tháng thôi đó!"

Đối với những học viên này, Thái Cực Quyền là một chuyện, mà chuyện của bọn chúng chính là học thuộc lào các động tác này. Chỉ có vậy nhưng mà bọn chúng cảm thấy bản thân đã là một cao thủ võ lâm rồi.

Vương Văn Kiệt gật đầu: "Ừm, đều là thiên tài!"

Các học viên tươi cười trong lòng đầy sự kiêu ngạo. Cách đó không xa một nhóm người tụ tập lại, ríu rít nói về chuyện suýt chút nữa đã xảy ra trên sân khấu.

Giày gì mà suýt chút nữa thì rơi vậy?

Sao mà suýt chút nữa thì quên động tác tiếp theo là gì rồi?

Sao mà tiết tấu lại trở lên nhanh hơn rồi?

Đợi đã…

Thời gian trôi qua rất nhanh, Lâm Phàm xem tiết mục trên sân khấu, đây chính là tiết mục cuối cùng rồi.

Lâm Phàm đứng dậy, đi thẳng về phía phòng nghỉ của người dẫn chương trình ở phía sau sân khấu.

Trong phòng nghỉ.

Hai người dẫn chương trình đang uống nước tán gẫu đợi tiết mục trên sân khấu kết thúc, mặc dù thời gian của hội diễn lần này không dài nhưng áp lực của bọn họ rất lớn. Dù sao lãnh đạo lớn của Thượng Hải đều ngồi ở bên dưới, nếu xảy ra sai sót thì bọn họ cũng gặp xui xẻo rồi.

Lâm Phàm đẩy cửa đi vào.

Người dẫn chương trình nam nghi hoặc nói: “Anh là ai? Chỗ này không phận sự miễn vào!”

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng: “Tôi là chủ tịch chi hội võ thuật, đến đây xem một chút.”

Biết được thân phận của đối phương, trong lòng người dẫn chương trình nam buông lỏng cảnh giác: “Xin chào, chỗ này không cho người ngoài vào, đợi chút nữa hội diễn kết thúc, làm phiền anh trở về vị trí của mình.”

Lâm Phàm lộ ra nụ cười: “Ừm, tôi biết rồi.”

Người dẫn chương trình nữ: “Màn biểu diễn kết thúc rồi, chúng ta lên sân khấu thôi!”

Người dẫn chương trình nam gật gật đầu.

Nhưng đột nhiên Lâm Phàm tiến về phía trước một bước, cướp lấy micro đi thẳng lên sân khấu.

Người dẫn chương trình vô cùng ngạc nhiên, lập tức hô to nhưng không có tác dụng gì.

Lúc này phó hội trưởng Quách nhìn về vị trí của Lâm Phàm thì phát hiện đã không thấy tên nhóc này đâu nữa, bỗng trong lòng nảy sinh lo lắng, có dự cảm không lành.

Mà khi ánh mắt ông ta nhìn về phía sân khấu thì như ngây ra.

Một tên thanh niên đi như bay, vọt thẳng lên sân khấu.

Trong lòng phó hội trưởng Quách mắng to.

Con bà nó, tên này muốn làm cái gì?

…

Chương 227: Chọc thủng trời

Những chuyện người khác không dám làm thì hắn dám.

Những điều người khác sợ thì hắn không sợ.

Tất cả mọi người đều biết tầm quan trọng của hội diễn lần này, hắn cũng biết nhưng hắn không sợ. Mang giày không sợ chân trần, mình không đánh người, không mắng người chỉ là trên sân khấu nói ra sự thật mà thôi.

Hai người dẫn chương trình vội vàng nói: "Đại ca! Mau xuống đi!"

Người dẫn chương trình cũng bị sốc, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Sao trong nháy mắt tên nhóc này lại cướp micro trực tiếp lên sân khấu khiến bọn họ không biết phải làm sao.

Bây giờ bọn họ có nên lên sân khấu không? Đúng là khó nói, nếu đi lên thì bọn họ nên nói cái gì? Còn nếu không lên, vậy buổi hội diễn này sẽ kết thúc như thế nào?

Sau sân khấu.

Vương Văn Kiệt gào thét: "Thằng nhóc này bị điên à? Hắn không biết bây giờ là lúc nào sao? Nếu như xảy ra chuyện, hắn lấy cái gì để chịu trách nhiệm? Điên! Thực sự điên rồi!"

Đinh Đức vẻ mặt ngốc nghếch: "Lâm lão sư, cậu muốn thăng thiên hay sao?"

Viên Quang không nói lời nào, tay cầm điếu thuốc cũng bắt đầu run rẩy.

Ngô Hiên lau mồ hôi trên trán, cậu chơi như vầy thì sau này còn ai dám chơi với cậu nữa chứ!!

…

Dưới sân khấu!

Điền Thần Côn kinh ngạc hét lên một tiếng: "Lợi hại! Muốn xông thẳng lên sân khấu gây chuyện sao?"

Ngô U Lan chớp chớp mắt, cảm thấy vô cùng kinh ngạc, cô cũng chưa từng gặp qua tình huống như thế này. Đây là lần

đầu tiên nhìn thấy có người xông lên sân khấu trong một sự kiện lớn, khiến người dẫn chương trình không kịp trở tay.

Phó hội trưởng Quách kinh hãi đứng lên, ông ta không ngờ tên này lại xông lên sân khấu, đồng thời cũng hận không thể hung hăng tát cho mình một cái, rõ ràng có cảm giác tên này sẽ gây chuyện, nhưng thực sự không nghĩ rằng hắn lại dám làm.

Những vị khách nước ngoài nghi hoặc nhìn người Trung Quốc trên khán đài, không biết người này đang định làm cái gì?

Lãnh đạo Thượng Hải nhíu mày, không biết chuyện gì đang xảy ra, người này từ đâu đến? Sau đó nhìn về phía phó hội trưởng Quách. Mà phó hội trưởng Quách khi nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc này của những vị lãnh đạo, toàn thân nhất thời run lên, trong lòng sợ hãi. Sau đó, cắn răng nhìn Lâm Phàm rồi hô to: "Anh muốn làm cái gì? Mau đi xuống!"

Lâm Phàm mỉm cười, không để ý đến phó hội trưởng Quách.

Phòng livestream.

"Tôi đã ngửi ra một loại mùi vị kỳ quặc, một lát nữa e là sẽ xảy ra chuyện lớn."

"Ài, tên nhóc này là ai đây, không phải là người dẫn chương trình lên sân khấu sao?"

"Không biết, có điều mọi người nhìn người bên dưới sân khấu kìa, hình như đang rất vội."

"Ôi là trời! Hội diễn này sẽ không xảy ra chuyện gì đấy chứ?"

"Không thể nào! chắc chắn là tiết mục đặc biệt, không nhìn xem ai đang ngồi bên dưới khán đài à? Là phó chỉ huy của Thượng Hải đó, ai dám to gan gây chuyện hả?"

…

Các phóng viên đứng đằng sau.

"Có chuyện gì vậy? Hình như là có vấn đề rồi!"

"Mọi người xem sắc mặt của phó hội trưởng hiệp hội võ thuật Thượng Hải kìa, hình như không thoải mái, vừa rồi còn bảo người trên sân khấu đi xuống nữa, có thể thấy đây không phải là tiết mục được sắp xếp từ trước."

“Xảy ra chuyện rồi! Nhanh quay lại đi, không ngờ một hội diễn lại xảy ra chuyện như vậy, thật bất ngờ đó nha.”

…

Phó hội trưởng Quách đầu đầy mồ hôi, báo cáo với phía lãnh đạo. Bây giờ, ông ta thực sự không biết nên làm như thế nào. Nếu như biết sớm thì cho dù ở sau sân khấu có bị tên nhóc này đánh đến tàn phế, cũng tuyệt đối không để cho hắn lên sân khấu.

Tên nhóc này đúng là không sợ chết, vốn cho rằng hội diễn lần này có mấy vị lãnh đạo quan trọng đến thì hắn sẽ không dám gây sự. Nhưng bây giờ ông ta đã hiểu rồi, cũng do bản thân đã nghĩ quá nhiều.

Đứng trên khán đài, Lâm Phàm sửa soạn lại quần áo sau đó đưa micro lên miệng nói:

“Các vị lãnh đạo tôn kính! Các vị khách mời! Chào mọi người. Tôi là Lâm Phàm, là chủ tịch chi hội Bát Quái Chưởng của hiệp hội võ thuật Thượng Hải. Lần này lên sân khấu, cũng là tiết mục không có trong sắp xếp, tôi mạo muội lên đây cũng chỉ muốn nói mấy câu, muốn thông báo cho mấy đứa nhỏ, các bạn nhỏ mời lên sân khấu.”

Trong lòng đám người Trương Đào hơi căng thẳng. Lúc này, khi nghe thấy lời của Lâm lão sư, bọn chúng lập tức đứng dậy đi thẳng lên sân khấu.

Khán giả ở hiện trường đều kinh ngạc nhìn mấy đứa nhỏ, sắc mặt vô cùng hoài nghi, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy?

Phóng viên đằng sau lập tức phản ứng.

“Tôi biết rồi, trước đây đã từng thấy qua tin tức, hắn cũng là một vị chủ tịch của hội võ thuật.”

“Có mâu thuẫn với hiệp hội võ thuật Thượng Hải, tin này trên mạng rất hot.”

“Ôi trời! Hóa ra là hắn. Nhưng bây giờ lại muốn làm gì vậy? Trừ khi lại có chuyện gì xảy ra rồi?”

Những phóng viên đều kích động, đây chính là một tin lớn.

Khán giả ở phía dưới sân khấu đều ngạc nhiên, những đứa nhỏ này muốn làm gì vậy, sao ai ai cũng đều thiếu một cánh tay?

Lâm Phàm nhìn thoáng qua sáu đứa nhỏ đang đứng sau mình, sau đó nhìn thẳng xuống khán đài cười khẽ một tiếng: "Lần này lên sân khấu, tôi đã khiến một vài người phẫn nộ, bởi tôi đã không nghe lời bọn họ, làm rối loạn tất cả những gì mà họ sắp xếp. Nhưng tôi ở trên sân khấu này muốn nói rằng, tôi không sợ những thứ đó, cho dù dưới khán đài có lãnh đạo, tôi cũng phải nói cho hết những lời này!"

Chương 228: Cùng biểu diễn

Sau khi nói xong, Lâm Phàm nhìn thẳng về phía lãnh đạo bên dưới khán đài gật nhẹ đầu: "Mong lãnh đạo thông cảm!"

Lúc này các vị khách nước ngoài lại cảm thấy rất hứng thú.

Trong lòng phó hội trưởng Quách nhói lên, ông ta cảm thấy tận thế sắp đến rồi.

"Các vị lãnh đạo! Các vị quan khách! Như các vị đã thấy, những đứa nhỏ sau lưng tôi đây, bọn chúng trời sinh đã có khiếm khuyết. Trong mắt một số người, bọn họ cho rằng mấy đứa nhỏ như thế đều là phế vật, cũng có nhiều người cho rằng bọn nhỏ đáng được cảm thông. Nhưng hiện tại đứng ở đây, tôi muốn nói một điều rằng, bọn chúng không cần sự đồng cảm hay thương hại, thứ mà bọn chúng cần chính là sự đối xử công bằng. Vốn hội diễn lần này bọn chúng nên thể hiện cho quý vị xem thành quả và sự nỗ lực của bản thân. Nhưng bởi liên quan đến một số lý do cá nhân của tôi mà đã đắc tội với người trong hiệp hội, dẫn đến việc hai ngày trước khi tổ chức hội diễn, bọn chúng bị gạch ra khỏi danh sách biểu diễn. Tôi không biết những người đó buổi tối có thể ngủ ngon hay không, nhưng tôi nghĩ bọn họ chắc hẳn ngủ rất ngon, bởi bọn họ đã quen với việc lợi dụng quyền lợi trong tay để tiêu diệt tất cả những người đắc tội với bọn họ. Chỉ sợ cho dù tôi có cố gắng hay có thiên phú đi chăng nữa thì trong mắt bọn họ cũng chỉ là người không biết thế nào là sợ mà thôi. Không kính trọng bọn họ, không e sợ bọn họ, …. Tôi tha thiết mong các vị lãnh đạo, các vị khách quý có thể cho những đứa nhỏ này một cơ hội để được chứng minh bản thân!"

“Cảm ơn! Tôi đã hoàn thành bài phát biểu của mình!”

…

Lúc này, toàn bộ hiện trường đều im lặng, tất cả đều bị kinh ngạc bởi những lời nói vừa rồi.

Mấy người phóng viên đều há hốc mồm, bọn họ không ngờ người kia có thể nói ra những lời này.

Một số người?

Mặc dù không chỉ rõ danh tính nhưng bọn họ sao có thể không biết chứ?

Bỗng nhiên.

Tất cả mọi người trong hiện trường đều đồng loạt vỗ tay, mặc dù không có tiếng la hét, nhưng đều lộ rõ vẻ ủng hộ.

Sắc mặt phó hội trưởng Quách đều trắng bệch, cả người như chết lặng.

E sợ?

Kính trọng?

Tồn tại người khác loài?

Hắn sao có thể nói ra những lời như vậy!

Lúc này, phó hội trưởng Quách ngay cả ý giết người cũng có, ông ta không ngờ rằng Lâm Phàm lại to gan lớn mật đến vậy. Trong trường hợp thế này cũng dám đứng lên để nói ra những lời đó.

Anh ta không sợ bị ảnh hưởng sao?

Sau sân khấu.

Vương Văn Kiệt ngơ ngác đứng tại chỗ, sau đó chửi lớn: “Mẹ kiếp! Hắn muốn chết à?”

Đám người Đinh Đức cúi đầu, bọn họ cảm thấy hổ thẹn. Hiệp hội biến thành như thế này, bọn họ cũng có một phần liên quan rất lớn.

Ánh mắt của mấy vị lãnh đạo nhìn phó hội trưởng Quách rất nghiêm nghị, phó hội trưởng Quách sợ đến nỗi mồ hôi chảy đầm đìa. Vừa định giải thích nhưng lãnh đạo lại không thèm

để ý đến ông ta, chỉ nhìn Lâm Phàm đang đứng trên sân khấu, ôn hòa nói: "Hãy để những đứa trẻ biểu diễn đi!"

Lâm Phàm cười nói: "Cảm ơn!"

Phòng livestream.

"Mẹ kiếp! Không ngờ chương trình biểu diễn nhỏ thế này mà cũng có mờ ám bên trong!"

"Ha ha, chương trình như vậy mà vẫn nhỏ à? Những tình huống như này có nhiều lắm, chỉ là trước đây không có người dám đứng trên sân khấu như kia thôi!"

"Đám người này còn tính người không vậy? Thật đáng khinh thường!"

"Người anh em được lắm! Tôi ủng hộ anh một trăm phần trăm nhé!"

"Các anh em nói hay lắm, bọn họ thực sự thiếu sự công bằng. Công ty tôi có một đồng nghiệp thiếu một cánh tay, nhưng so với người khác thì anh ta làm việc nghiêm túc hơn nhiều, thành tích luôn đứng đầu. Bọn họ không kém hơn những người bình thường chúng ta đâu, thậm chí còn tốt hơn chúng ta nghĩ nữa đấy!"

"Tên nhóc này không phải có vấn đề gì đó chứ? Chắc hiệp hội người ta sợ xảy ra vấn đề nên mới loại tiết mục đó, mấy đứa khuyết tật này thì có bản lĩnh gì?"

"Người lầu trên kia, cả nhà mày đều lên linh xa"

"Lầu bên trên, có biết đặt câu hay không hả?"

"Lầu trên kia, tốt nhất mày nên hỏi là vì sao tao lại ở trên người của vợ mày mới đúng!"

"Khì khì! Hay hay hay…"

"+1"

…

Lâm Phàm nhìn về phía những đứa trẻ, gật đầu nói: "Cố gắng hết sức nhé!"

Tròng mắt mấy người Trương Đào đều đỏ cả lên. Bọn chúng không ngốc, biết Lâm lão sư đã đắc tội với rất nhiều người chỉ

vì muốn đòi lại công bằng cho bọn chúng. Nhưng lúc Lâm lão sư đối mặt với bọn chúng, lúc nào cũng là vẻ mặt tươi cười, dường như thế gian này mãi mãi đẹp như vậy.

Bọn chúng rất muốn khóc!.

“Lâm lão sư! Cảm ơn lão sư! Lão sư có thể đồng hành với bọn con không, chúng con muốn cùng lão sư biểu diễn trên sân khấu!”

Lâm Phàm ngạc nhiên sau đó cười nhạt đáp lại: “Được!”

Hắn không từ chối vì đây cũng chính là lần cuối cùng. Bởi sau buổi hội diễn này ước muốn duy nhất của hắn cũng đã thực hiện được rồi.

Lâm Phàm dẫn đầu đi trước, mấy đứa trẻ phía sau chia làm hai hàng, một hàng ba người, trái phải đối xứng.

Hiện tại là lần đầu tiên Lâm Phàm biểu diễn toàn bộ Bát Quái Chưởng, toàn bộ kiến thức trên bách khoa toàn thư đều khắc sâu trong đầu.

Tay, chân di chuyển theo ý muốn.

Giơ tay nhấc chân, khí lưu chuyển một vòng, khí thế bất phàm. Đây chính là công phu thật sự, không phải như cái mới động tác biểu diễn kia có thể so sánh được.

Chương 229: Rung động toàn trường

“Hây!”

Âm thanh trong trẻo từ khoang mũi của những đứa trẻ phát ra, làm cho khí thế của bản thân tăng vọt lên.

Thời gian mấy đứa nhỏ Trương Đào luyện tập không nhiều, nên không thể hiểu rõ điều huyền bí bên trong. Những động tác không có vấn đề, nhất là Lâm Phàm, hiệu quả toàn thể không giống nhau.

Thủ pháp liên hoàn cùng cước pháp chuyển tiếp, từng bước từng bước thay đổi kết nối mạnh mẽ. Làm cho mọi người hoa cả mắt, trợn mắt há mồm.

Nếu như trong hội diễn chỉ có đám trẻ thì một đòn của động tác này cũng đủ để đánh ra bảy mươi điểm. Hiện tại bởi có Lâm Phàm dẫn dắt đội, trấn áp toàn hội trường, đủ để đạt điểm tối đa.

Khán giả dưới sân khấu nhìn không chớp mắt.

Chấn động!

Thực sự là chấn động!

Những đứa trẻ này thực sự rất giỏi!

Lúc này, những vị khách nước ngoài cũng đã lấy lại tinh thần, trên mặt lộ ra sự hưng phấn, đây chính là công phu Trung Quốc mà bọn họ muốn xem.

Điền Thần Côn xem màn biểu diễn trước mắt, trong lòng kinh hãi, quả nhiên là lợi hại.

Mặc dù không giao đấu, nhưng ông đã nhìn ra bản lĩnh của Lâm Phàm mạnh hơn ông ta nhiều. Nghĩ đến đây, trong lòng lại buồn vô cớ. Tên nhóc này đã luyện tập như thế nào để có thể mạnh được như vậy? Đúng là tức chết người mà!

Có Lâm Phàm dẫn đầu, trong lòng những đứa trẻ đều không hề lo lắng, cũng không giống lúc luyện tập bình thường. Thậm chí còn tốt và trôi chảy hơn cả lúc luyện tập. Dường như trong cơ thể đang có một hơi thở xoay xung quanh, vô cùng thuận lợi.

Sau sân khấu.

Đinh Đức sau khi xem tất cả, trong lòng cũng thầm cảm thán, ông ta không thể không thừa nhận rằng, màn biểu diễn này rất tuyệt vời. Những học viên này của mình so với bọn họ có sự chênh lệch quá lớn.

Đây là hội diễn, bọn họ tuy biểu diễn đẹp, nhưng đồng thời cái thứ mà bọn họ không có, đó chính là khí thế.

Mặc dù tinh thần khí như ẩn như hiện, nhưng lúc này từ trên người Lâm lão sư sư và những đứa nhỏ kia, ông ta có thể cảm nhận được rất rõ loại tinh thần khí này.

Đinh Đức không nhịn được mà vỗ tay: “Hay! Hay lắm!…”

Đám người Viễn Quang không ngừng gật đầu, màn biểu diễn của những đứa trẻ này vô cùng đặc biệt.

Vương Văn Kiệt ngồi ở đó, sắc mặt giận dữ. Mọi sự bực tức trong lòng đều bị Lâm Phàm kích thích trở lại, ông ta căn bản không biết phải làm cách nào.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Động tác cuối cùng cũng đã kết thúc.

Lúc này, hiện trường trở nên yên tĩnh.

Mười giây sau.

Mọi người dưới sân khấu đều đứng lên, tiếng vỗ tay như sấm vang kéo dài.

"Hay! Rất hay! Xem rất đã!"

"Đây mới là tinh hoa văn hóa quốc gia chứ, rất có khí thế, như vầy mới gọi là võ thuật chứ!"

"Những tiết mục trước đó căn bản không thể so sánh với tiết mục này!"

Trên trán mấy đứa trẻ đều toát mồ hôi, nhưng mặc dù vậy bọn chúng vẫn lộ ra nụ cười chân thành, bởi lẽ khi nhìn về phía dưới sân khấu, mọi người đều đang vỗ tay vì màn biểu diễn của bọn chúng.

Ngay cả những vị lãnh đạo kia cũng đều đồng loạt đứng dậy vỗ tay, mặt tươi cười rất vui vẻ.

Lúc này, phó hội trưởng Quách đứng ở đó, cả khuôn mặt đều lộ vẻ ngượng ngùng. Ông ta không biết bản thân nên làm gì vào lúc này, trong mắt tất cả những khán giả ngồi đây, ai ai cũng đều thể hiện sự tán thành với tiết mục này.

Bản thân ông ta là người phụ trách, vậy mà lại loại bỏ tiết mục như thế này. Ngoại trừ bản thân ông ta thì sẽ không có ai tin có gì mờ ám trong đó.

Lâm Phàm và những đứa nhỏ đứng trên sân khấu, trên mặt nở nụ cười rạng rỡ, tiếp đó nói với bọn trẻ: "Mấy đứa xem, những tràng vỗ tay kia đều là dành tặng cho chúng ta, chúng ta thành công rồi, tất cả mọi người đều tán thành tiết mục của chúng ta!"

Đám người Trương Đào một tay lau nước mắt, lộ ra nụ cười rạng rỡ nhất. Bây giờ trong lòng bọn chúng thực sự rất vui, đây là niềm vui mà trước đây bọn chúng chưa từng có.

Những vị khách nước ngoài: "Good, hảo công phu!"

Lâm Phàm giơ micro lên hướng về phía dưới sân khấu nhỏ giọng nói: "Cảm ơn!"

Sau khi nói xong câu này, Lâm Phàm điềm nhiên chuẩn bị xuống sân khấu, mọi chuyện đã kết thúc cũng nên rời khỏi chỗ này rồi.

Lúc này vị khách nước ngoài hô: "Đợi một chút, công phu Trung Quốc, cho hỏi ám kình có phải là nội lực không?"

Ám kình sao có thể nói là nội lực? Hơn nữa, ám kình mà bọn họ nói làm sao có thể nhìn thấy, quả thật bây giờ có nhiều người thắc mắc ám kình có phải là thứ có thật hay không.Lâm Phàm dừng bước, thật đúng là không biết giải thích như thế nào. Sau đó đi đến cạnh bục phát biểu rồi đưa tay lên nhẹ nhàng vỗ nhẹ một cái.

Thu tay lại!

Lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Rồi dẫn những đứa trẻ rời khỏi hiện trường.

"Đây là có ý gì?"

Những vị khách nước ngoài ngơ ngác, trong đầu chỉ có một dấu hỏi chấm to đùng.

Khán giả ở hiện trường cũng không rõ, không biết điều này có nghĩa là gì.

Khi bọn người Lâm Phàm bước ra khỏi hội trường.

Bục phát biểu trên sân khấu đột nhiên răng rắc một tiếng rồi rơi lả tả trên đất.

Hiện trường lập tức xôn xao.

"What?"

Khách nước ngoài không nói lên lời, sau đó mặt đỏ bừng, dùng vốn tiếng trung kém cỏi của mình hét: "Nội công…nội công…"

Khán giả mắt trợn tròn, làm sao có thể chứ!

Chương 230: Hội diễn kết thúc

Bục phát biểu mặc dù được làm bằng gỗ, nhưng một chưởng vừa rồi thì bọn họ đều nhìn thấy rõ ràng, giống như là không có một chút khí lực. Nhưng bây giờ bục phát biểu bỗng nhiên sụp đổ, cho dù là dùng chân đá, dùng búa đập cũng không chắc có thể vỡ vụn như vậy.

Những người phóng viên nhìn thấy cái này dường như vui vẻ trở lại.

Tin tức.

Đây sẽ là tin tức lớn.

Quả là tin tức có thể nổ tung.

Bên ngoài hội trường.

Những đứa nhỏ: "Lâm lão sư! Lão sư muốn đi đâu?"

Lâm Phàm cười nói: "Mọi người lên xe về trước đi, lão sư còn có chút việc nữa!"

Hai chiếc xe thương vụ cao cấp đưa bọn nhỏ trở về Liên đoàn người khuyết tật, về phần hiệp hội bên kia, tốt nhất vẫn không nên đi.

Chuyện ngày hôm nay đã hoàn toàn chấm dứt, về phần những người trong hiệp hội kia có còn muốn gây phiền phức cho hắn hay không, sợ rằng bọn họ có muốn cũng chẳng được như ý.

Điền Thần Côn đi tới: "Lợi hại! Tôi phục!"

"Ông có muốn không phục cũng không được." Lâm Phàm nói.

Điền Thần Côn thực sự khâm phục Lâm Phàm, chuyện này mà cũng dám lên sân khấu, người bình thường sẽ không có lá gan này.

Ngô U Lan nhìn Lâm Phàm, ấn tượng trong lòng đối với người này có thay đổi rất lớn. Cô không nghĩ rằng Lâm Phàm sẽ vì bọn trẻ đó mà làm ra chuyện như thế!

Giang Phi đi đến, anh ta bị chuyện lúc trước dọa cho một trận: "Lâm lão sư! Anh có phải là muốn đi không?"

Lâm Phàm gật gật đầu: "Ừm, còn ở lại đây làm gì? Khoảng thời gian này tôi cảm thấy hiệp hộ không hợp với tôi. Đúng rồi! Anh giúp tôi viết một lá thư xin rút ra khỏi hiệp hội, tôi muốn bọn họ có cầu mà không được!"

Giang Phi không biết nên nói gì, anh ta thực sự rất khâm phục Lâm lão sư. Mặc dù tuổi của Lâm lão sư ít hơn anh ta, nhưng chuyện như ngày hôm nay thì Giang Phi cả đời cũng không dám làm, thật sự là đáng tôn trọng, đáng kính nể.

"Không có đường lui hay sao?" Giang Phi không muốn rời xa Lâm Phàm, chỉ cần anh đồng ý ở lại, hiệp hội không ai dám làm gì anh cả.

Lâm Phàm xua tay: "Thôi! Tôi thực sự không thích, bình thường tôi cũng có rất nhiều chuyện phải làm, anh bảo tôi làm gì còn thời gian ở đây nữa?"

Chuyện hôm nay làm cho tim Lâm Phàm đập thình thịch, may mắn vẫn kết thúc tốt đẹp, đây là một chuyện tốt.

Chỉ là lúc rời đi, hắn không ngờ vị khách nước ngoài kia lại hỏi vấn đề như vậy.

Lúc ấy bản thân hắn do dự một chút, nhưng cũng không phải muốn giảng giải điều gì, chỉ là cảm thấy nếu bản thân cứ như vậy mà đi, tựa hồ thiếu chút gì đó. Sau cùng hắn để lại một chưởng đó cũng coi như làm màu tí, đây là một chuyến đi đáng giá.

Giang Phi ngỏ ý muốn giữ lại nhiều lần, nhưng trong lòng Lâm Phàm đã quyết. Hắn có điên đâu mà tiếp tục ở lại cái hiệp hội đó? Mỗi ngày cùng mấy tên ngốc kia cãi lộn, đúng là ăn no dỗi hơi. Bản thân hắn mỗi ngày bán bánh kếp, xem những biểu cảm của người dân kia, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng thoải mái.Tiếp tục ở lại hiệp hội để ngày ngày tức giận hay sao? Hắn chưa có điên đâu!

Lâm Phàm xua tay: "Lão Giang, có cơ hội gặp lại sau!"

Sau đó Lâm Phàm cùng mấy người Điền Thần Côn lái xe rời đi.

Việc này cứ như vậy thôi, còn phiền phức mang đến cho tất cả mọi người ngày hôm nay thì cứ để bọn họ đau đầu đi, không liên quan gì đến mình hết.

Trong xe.

Điền Thần Côn cười lớn: "Có điều nói thật chứ, các cậu làm vậy, phó hội trưởng Quách chắc chắn muốn giết chết anh luôn đấy!"

Lâm Phàm lái xe thản nhiên nói: "Trước đó ông ta đã không đánh được tôi, huống hồ bây giờ lại càng không có tâm tình đó, còn có thể làm chức phó hội trưởng này hay không thì còn cần xem ông trời có cho ông ta cơ hội hay không?"

Điền Thần Côn ngơ ngẩn: "Cậu nói thật với tôi đi, khi nãy chưởng cuối cùng rốt cuộc là cậu đã làm như thế nào vậy?"

Lâm Phàm hơi ngạc nhiên: "Ông làm không được sao?"

Điền Thần Côn cạn lời: "Mẹ kiếp! Cậu thực sự cho rằng tôi là cao thủ võ lâm à? Thật sự là có ám kình ư?"

Lâm Phàm không cách nào giải thích được: "Bỏ đi! Ông vẫn nên coi tôi là cao thủ chân chính đi!"

Điền Thần Côn: "…"

…

Bên ngoài hội trường.

Vương Văn Kiệt nổi giận đùng đùng muốn chặn đường Lâm Phàm. Hôm nay ông ta muốn liều mạng với tên này, nhưng đến bên ngoài hội trường thì xe và người đã sớm đi mất, căn bản không tìm được người.

Vương Văn Kiệt bây giờ cả người đều suy sụp, chuyện này không giống như trước đây. Ông ta tình nguyện bị tên này tố cáo với truyền thông, ít ra thì còn có thể cho hắn một đường sống, nhưng bây giờ thì sao?

Hắn lại trực tiếp nói ra chuyện này ở hội trường, ngồi phía dưới còn có vị lãnh đạo số hai của Thượng Hải, sao hắn dám làm chuyện này trước mặt họ chứ? Cho dù là lãnh đạo không thèm để ý đến, nhưng cũng không có nghĩa họ sẽ không quan tâm. Sau khi tiết mục của hội diễn diễn ra, ông ta hiện giờ đã

hiểu rõ s vì sao hai ngày trước đó tên nhóc này lại thành thật đến vậy, hóa ra là đợi đến ngày hôm nay.

Ông ta muốn giết hết bọn chúng, không muốn cho bọn chúng con đường sống.

Chương 231: Trang bách khoa thứ tư

Lúc này, chuông điện thoại reo lên, là điện thoại của phó hội trưởng Quách: "Anh lập tức quay trở lại phía sau sân khấu cho tôi, tôi ở đây đợi anh!"

Vương Văn Kiệt: "…"

…

Ngày hôm sau.

Tin tức lại trở lên sôi động.

"Bài phát biểu thật động trời, chúng tôi muốn cơ hội được công bằng mà không phải là sự đồng cảm!"

"Sự công bằng của một nhóm trẻ em bị quyền lực bóp nghẹt!"

"Lâm lão sư chính nghĩa vì những đứa trẻ!"

"Cao thủ chân chính lại ra tay, một chưởng khiến mọi người khiếp sợ!"

"Khách nước ngoài đều bị dọa cho ngây người, hô to công phu…công phu!"

…

Trên mạng.

"Thật đáng sợ, đây chính là bản lĩnh chân chính, tôi vỗ bàn nhà mình mười mấy lần mà chỉ đỏ hết cả tay!"

"Lợi hại, thực sự là quá lợi hại, khiến người khác vô cùng sợ hãi!"

"Mẹ kiếp! Từ giờ tôi chính là fan cứng của người này, thật sự là cảm động lòng người!"

"Tuy rằng đây chỉ là một buổi biểu diễn, nhưng khi xem nó, tôi đã khóc rất nhiều. Những đứa trẻ này cuối cùng cũng lộ ra

nụ cười, tôi cảm thấy đây chính là nụ cười đẹp nhất thế gian!”

“Nếu như không có người này xuất hiện, ở dưới sân khấu, những đứa trẻ kia sẽ như thế nào? Sợ rằng đây sẽ là bóng đen trong cuộc đời bọn chúng!”

“Không hiểu tại sao người đó vẫn được lên chức hội phó vậy? Thật kinh tởm!”

“Đập vỡ cái bàn không đáng sợ, đập vỡ đá khi tức giận cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là một chưởng nhìn rất hời hợt vậy mà lại có hiệu quả đến thế. Nếu như đập thẳng lên người, kết quả sẽ như thế nào?”

“Đừng nói gì khác, sự tồn tại của người này rất đáng để kính trọng!”

“Không sai, vì có một chút quan hệ với những đứa nhỏ mà dám lên sân khấu vạch trần tất cả, dựa vào sự dũng cảm này rất xứng đáng để chúng ta kính phục!”

…

Hội diễn hôm qua vốn không có chuyện gì lớn, nhiều lắm thì cũng lộ ra một chút ánh sáng trên cá trang video mà thôi. Thế nhưng vì có Lâm Phàm tham gia nên có tính tin tức cực mạnh, các phương tiện truyền thông lớn mới thi nhau đưa tin.

Nội dung bên trong có liên quan đến tàn tật, võ thuật, tấm màn đen,… những từ ngữ rất hot dạo gần đây.

Liên đoàn người khuyết tật lần này cũng gửi công văn kháng nghị về việc hiệp hội võ thuật không công bằng với những đứa trẻ đó.

Cư dân mạng đang phẫn nộ với hiệp hội, phẫn nộ vì sự bất công của bọn họ.

Càng nhiều hơn chính là, những đứa trẻ này trong mắt cư dân mạng chính là các nhóm người yếu thế, đáng để bọn họ bảo vệ.

…

Phố Vân Lý.

Lâm đại sư!

“Thần Côn, tôi xin ông đấy, bây giờ ông mau lập tức ra ngoài chạy một vòng, không có điện thoại của tôi thì ông đừng quay lại!”

Hiện tại Lâm Phàm đang rất vội, vội đến mức sắp khóc.

Bách khoa toàn thư này muốn hại người rồi!

Nhiệm vụ ở trang thứ ba đã hoàn thành, hơn nữa âm thanh nhắc nhở cũng phát ra lúc hắn đến cửa hàng.

Bây giờ hắn đang sợ hãi, nhất là khi Điền Thần Côn đang đứng ởtrước mặt mình.

Điền Thần Côn vẻ mặt ngây ngô, rất vô tội hỏi: “Sao vậy? Sao tôi phải ra ngoài chạy một vòng chứ?”

Lâm Phàm vội nói: “Ông mau chạy ra trước đi!”

Điền Thần Côn hoài nghi: “Không phải chứ, cậu nói rõ ra xem rốt cục là có chuyện gì nào? Nếu không tôi ra ngoài cũng không biết làm gì á?”

Lâm Phàm: “…”

Không kịp nữa rồi.

Lâm Phàm rất quen thuộc với âm báo của Bách Khoa Toàn Thư, sau khi nghe tiếng nhắc nhở của Bách Khoa Toàn Thư, hắn đã biết mình lại dính bẫy rồi.

“Nhiệm vụ trang tri thức thứ ba hoàn thành, điểm Bách Khoa tăng thêm 20 điểm.”

“Mở ra trang tri thức thứ tư, vì đây là trang tri thức thứ tư nên lựa chọn sở trường tương quan với người bên cạnh ký chủ.”

“Điền Hán Danh vô cùng sùng bái ký chủ, bởi vậy mở ra trang tri thức phân loại nhỏ - kỹ năng Mở Khóa.”

…

Lâm Phàm muốn cào sàn nhà!

“Kỹ năng Mở Khóa” Không phải là đang đùa tôi đấy chứ?

“Tuyên bố nhiệm vụ: Nhiệm vụ vẫn như cũ, trở thành Lâm đại sư tiếng tăm lừng lẫy.”

“Ban thưởng nhiệm vụ: điểm Bách Khoa + 20, có thể mở ra trang tri thức thứ năm.”

“Chú ý: Vì đã mở ra trang tri thức phân loại nhỏ nên không cần tập trung vào, chỉ cần tập trung vào tri thức ngành nghề đang làm.”

Điểm Bách Khoa: 98 điểm.

…

Toàn thân Điền Thần Côn rùng mình một cái: “Lạnh quá, sao trời hôm nay lạnh thế nhỉ?”

Ngô Thiên Hà cảm giác vẻ mặt Lâm đại sư hơi kỳ lạ: “Lâm đại sư, ngươi không sao chứ?”

Lâm Phàm đỡ trán, khoát khoát tay, cảm giác bị nghẹn họng không thể nói nên lời, sau đó nhẹ nhàng nói: “Thần Côn…”

Điền Thần Côn đáp: “Sao thế?”

Lâm Phàm: “Đi công viên với tôi, tôi muốn luyện với ông một chút.”

Điền Thần Côn nghe xong thì hoảng sợ: “Ui cha, đừng vậy mà, tôi là người mong manh dễ vỡ, không thể chịu nổi đâu.”

Lâm Phàm sợ nhất chính là Bách Khoa Toàn Thư lấy sở trường của Điền Thần Côn làm cơ sở chọn lựa, bởi vì Điền Thần Côn trải qua quá nhiều công việc tạp nham. Không phải làm nhân viên vệ sinh thì cũng là nhân viên bán hàng, mấy cái này sẽ hại hắn lên bờ xuống ruộng mất thôi.

Cũng còn may.

Ít nhất vẫn là kỹ năng mở khóa.

Nếu như là việc chà sàn nhà, hắn sợ mình sẽ không kềm được mà “đập chết” Điền Thần Côn.

Bây giờ ván đã đóng thuyền, không thể nào làm lại từ đầu nữa.

Mở Bách Khoa Toàn Thư ra.

Điểm Bách Khoa: 98 điểm.

Nhiệm vụ này hơi phức tạp, dùng cái kỹ năng mở khóa này làm sao trở thành Lâm đại sư tiếng tăm lừng lẫy được đây?

Điền Thần Côn hoang mang nhìn Lâm Phàm: “Rốt cuộc là sao? Có phải đã xảy ra chuyện lớn rồi không?”

Tim Lâm Phàm rỉ máu: “Ừm, chuyện rất lớn.”

Điền Thần Côn: “Tiếc thật, chắc chắn tôi không giúp được rồi.”

Trải qua chuyện thê thảm lần này, hắn thề với trời, lần tiếp theo bảo đảm tránh xa Điền Thần Côn ra, tuyệt đối không để ông ta gieo rắc tai họa cho mình.

…

Chương 232: Lập công lớn.

Ngay trong lúc Lâm Phàm đang trò chuyện cùng bọn họ trong tiệm.

Bên ngoài, cư dân thành phố kéo tới vây kín.

“Ông chủ nhỏ, cậu tốt quá.”

“Còn phải nói à, ông chủ nhỏ bao tốt nhá. Hôm qua ta mới xem tin tức, vạch mặt hạng người như vậy là đúng lắm.”

Mọi người ồn ào khen ngợi, chỉ cần có điện thoại là có thể nhìn thấy tin này, hơn nữa khi họ đọc tin tức, vừa ngó sơ đã nhận ra người trên sân khấu không phải ông chủ nhỏ của họ thì chứ là ai nữa.

Bởi vậy sáng sớm đã chạy đến muốn nịnh nọt ông chủ nhỏ cho hắn thật vui vẻ, biết đâu hôm nay ông chủ nhỏ cao hứng bán thêm vài cái bánh kếp nữa thì sao.

Lâm Phàm cười yếu ớt: “Cám ơn mọi người.”

Cư dân thành phố: “Ông chủ nhỏ không cần cám ơn chúng tôi, chỉ cần hôm nay cậu bán thêm mấy cái bánh kếp là bọn tôi vui rồi.”

Lâm Phàm ngớ người, sau đó lắc đầu: “Mỗi ngày chỉ mười phần thôi, không hơn.”

Cả đám dân chúng xung quanh cảm thấy tổn thương, bọn hắn hi vọng mua được bánh kếp biết mấy. Bây giờ thói quen hàng

ngày của họ là đến đây xếp hàng, dù có mua được hay không thì ít nhất mỗi ngày đều có một tia hy vọng.

Ngô U Lan bắt đầu phát số, Lâm Phàm rút ra mười người khách may mắn nhất.

Người được rút trúng vô cùng kích động còn những người không được chọn rất thất vọng, nhưng họ đã quá quen với quy định của ông chủ nhỏ nên không hề có phản ứng. Hôm nay không được chọn thì ngày mai sẽ được thôi.

“Số 97.”

“Tôi đây, là tôi đây.” Một cô gái trẻ tuổi mũm mĩm hớn hở đứng trước cửa hàng.

“Tôi nghe người khác nói, bánh kếp chỗ này rất ngon nên hôm nay đến thử. Không ngờ lại may mắn đến thế.” Cô gái mũm mĩm hớn hở nói.

Lâm Phàm ngẩng đầu mỉm cười: “Ừm, cô đúng là rất may mắn, ở đây có người xếp hàng liên tục nhiều ngày rồi.”

Cô gái mũm mĩm là người thích ăn ngon, lên diễn đàn ẩm thực mới biết được bánh kếp ở đây, cho nên tranh thủ đi làm sớm ghé qua, định bụng thử vận may của mình xem sao. Nào ngờ may mắn đến mức mới xếp hàng lần đầu đã được chọn trúng, đúng là quá may mắn.

Rất nhanh một phần bánh kếp đã làm xong.

Cô gái mũm mĩm cầm bánh trên tay, vừa định ăn nhưng nhìn thấy đồng hồ thì hốt hoảng la lên:

“Thôi toang, sắp trễ giờ làm rồi.”

Chạy bay như một cơn gió.

Lâm Phàm lắc đầu mỉm cười, sau đó tiếp tục bán bánh kếp, nhìn những người xếp thành hàng còn rất dài, càng ngày những người xếp hàng kéo đến càng đông, mỗi ngày mười phần thật chẳng đâu vào đâu.

Thấy những người ăn bánh kếp tại chỗ hiện ra nụ cười say đắm thần bí, trong lòng Lâm Phàm bỗng thấy tự hào về bánh kếp do chính tay mình làm.

10:00

Lâm Phàm nằm nghỉ mệt. Chuyện ở hiệp hội đã kết thúc, hắn sẽ không đến đó cũng sẽ chẳng quan tâm bây giờ tình trạng bên đó thế nào, có chuyện gì thì có liên quan quái gì đến hắn chứ.

“Ông chủ nhỏ.”

Lâm Phàm nhìn lại, đứng dậy tươi cười: “Đội trưởng Lưu, lâu rồi không gặp. Cơn gió nào thổi anh đến đây vậy?”

Dạo này Lưu Hiểu Thiên rất bận rộn. Là đội trưởng, mỗi ngày anh ta phải bảo vệ trị an cho Thượng Hải, bình yên hàng ngày của đám dân thành phố đều được đổi bằng những giây phút cận kề nguy hiểm của những người như Lưu Hiểu Thiên.

“Haizz! Lâu mới có dịp rảnh rỗi nên ghé thăm cậu.” Lưu Hiểu Thiên cười nói.

Lâm Phàm đi đến gian hàng làm một phần bánh kếp, sau đó đưa cho Lưu Hiểu Thiên.

Lưu Hiểu Thiên bất ngờ, sau đó vui vẻ nói: “Ông chủ nhỏ, ta biết quy định của cậu, đừng hòng dùng cái này hối lộ tôi nha.”

Lâm Phàm cười nói: “Được rồi, bày đặt khách sáo làm gì, mỗi ngày anh vất vả như vậy xem như là để tôi mời anh.”

Lâu rồi Lưu Hiểu Thiên chưa ăn bánh kếp, bụng bắt đầu kêu rột rột, sau đó nhận lấy: “Vậy tôi không khách sáo nữa nhé!”

“Cậu biết không…” Lưu Hiểu Thiên vừa cắn một cái, chuẩn bị nói chuyện bỗng nhiên ngừng lại, mặt biến sắc, rồi khẽ nhắm mắt, biểu hiện trên mặt bắt đầu thay đổi.

Lâm Phàm cười nhạt, xem ra Lưu Hiểu Thiên đã bị bánh kếp khống chế.

Dù tâm trí có vững vàng đến đâu cũng không thoát khỏi sức mạnh của bánh kếp.

“Ngại quá ông chủ nhỏ, làm cậu chê cười rồi, mỗi lần ăn bánh kếp này tôi đều không kìm chế được.” Lưu Hiểu Thiên nói.

Lâm Phàm cười nói: “Dạo này Đội trưởng Lưu có vẻ bận rộn nhỉ?”

“Haizz! Đừng nói nữa, mấy ngày trước chúng tôi có cứu được một người muốn nhảy lầu, sau đó điều tra được là bị đám

người gọi điện thoại lừa đảo lừa hết tài sản. Bây giờ chúng tôi đang tìm hang ổ đám lừa đảo này nhưng mấy ngày nay vẫn chưa thấy tăm hơi đây."

Loại lừa đảo qua điện thoại này là khó điều tra nhất, may mắn lắm mới bắt được bọn chúng.

"Ừm, đáng ghét nhất là loại lừa đảo này, đội trưởng Lưu, anh có thể qua khu Cẩm Giang tìm thử xem, có thể sẽ có manh mối." Lâm Phàm cười nói.

"Làm sao mà…" Lưu Hiểu Thiên vừa mở miệng bỗng ngớ người, anh ta nhớ đến bản lãnh của ông chủ nhỏ, sau đó trở nên kích động: "Ông chủ nhỏ, cậu nói là khu Cẩm Giang à?"

Lâm Phàm gật đầu, mỉm cười.

Lưu Hiểu Thiên mau chóng nhét hết cái bánh kếp vào miệng, sau đó phóng đi: "Ông chủ nhỏ, nếu là thật thì cậu chính là người lập công lớn đó."

Lâm Phàm khoát tay, hắn không đặt nặng những chuyện cỏn con này vào lòng, vì xây dựng một xã hội tốt đẹp hài hòa hắn không ngại bỏ ra chút sức.

Lúc này!

Bệnh viện Nhân Hòa Thượng Hải.

Chương 233: Chứng bệnh chán ăn.

Cô gái mũm mĩm sáng nay mua bánh kếp của Lâm Phàm là một y tá của bệnh viện. Lúc này vừa làm xong công việc trở về phát hiện túi bánh của mình đã biến mất.

Tuy không có vấn đề gì lớn nhưng trong lòng cô ấy rất tò mò.

"Tiểu Lệ! Cái bánh kếp mình mới đặt ở đây đâu mất rồi?" Lương Viện hỏi.

Tiểu Lệ: "Mình không biết, không phải cậu đặt trên xe đẩy này sao? À đúng rồi, mình mới vừa đẩy xe đó vào phòng bệnh số ba đấy."

"Phòng số ba? Phòng đó là phòng của cô bé mắc bệnh chán ăn trầm trọng mà, sao con bé có thể ăn bánh kếp béo như vậy

được? Bánh kếp này do mình mua ven đường đấy, không được, mình phải lấy lại ngay.” Lương Viện gấp gáp nói, sau đó chạy vèo đến phòng bệnh.

Phòng bệnh số ba.

Từ ngoài cửa đã nghe âm thanh huyên náo.

“Con không ăn, đem đi, đem đi hết đi.” Bên trong vọng ra tiếng một cô bé, giọng nói có hơi khàn khàn, dường như không còn sức lực.

“Lily, nghe lời mẹ đi, ăn một chút xíu thôi được không?” âm thanh phụ nữ vọng ra, trong giọng nói có cảm giác van nài nhưng hoàn toàn vô dụng với cô bé.

“Con không ăn!”

Choang!

Tiếng chén đũa rơi trên mặt đất.

Lương Viện đẩy cửa bước vào, cô ấy đã quá quen với tình huống trong phòng, những y tá trong bệnh viện các cô rất thông cảm với bé gái này.

Mười lăm mười sáu tuổi còn đang độ tuổi tươi đẹp như hoa, nhưng lại mắc phải chứng bệnh chán ăn đáng sợ, hơn nữa lại còn ở mức độ trầm trọng.

Tỷ lệ tử vong của bệnh chán ăn cao đến 20%. Mà bây giờ Vương Lily đã bước một chân vào quỷ môn quan, cân nặng chỉ có 35 cân, nhịp tim thấp hơn nhịp tim trung bình, chỉ còn dưới 46 lần trong một phút, có thể chết bất cứ lúc nào.

“Y tá…” Mẹ Vương Lily thấy y tá vào, chào hỏi với vẻ mặt bi thương.

Vương Lily nằm trên giường bệnh, cả người chỉ còn da bọc xương, gương mặt hốc hác, hai mắt lồi ra, cánh tay gầy như que củi, nhỏ đến nỗi có cảm giác chỉ cần khẽ nắm vào là có thể bẻ gãy làm đôi.

“Lily nghe lời chị nào, ăn một miếng nhé?” Nhìn thấy Lily nằm trên giường bệnh, Lương Viện đã quên béng đi sự tồn tại của bánh kếp, cô ấy chỉ mong Lily có thể ăn được một ít thức ăn là tốt lắm rồi.

Vương Lily ngoảnh mặt, im lặng.

“Cám ơn cô y tá, thật sự bó tay rồi.” Mẹ Vương Lily lắc đầu nói.

Bà ấy từng nghiên cứu về chứng bệnh chán ăn, bệnh chán ăn bình thường nếu tích cực phối hợp điều trị, giữ vững tâm trạng thoải mái sẽ rất dễ chữa trị. Nhưng tình trạng con gái mình đã thuộc về bệnh chán ăn trầm trọng, không thể ăn được bất cứ thứ gì, cho dù có ép buộc cũng sẽ ói ra.

Thậm chí, đối với Lily mà nói thì ăn cơm cũng là một loại hành hạ.

Bệnh viện đã vô phương cứu chữa, chỉ có thể dựa vào thuốc để kéo dài hơi tàn cho Lily.

Lương Viện an ủi: “Mọi việc sẽ ổn thôi, đừng từ bỏ.”

Mẹ Vương Lily lau nước mắt, bà ta không dám khóc ở đây vì sợ ảnh hưởng tâm trạng con gái.

Mới mười lăm tuổi, sao lại mắc chứng chán ăn thế này.

Hình ảnh trên màn hình khóa điện thoại chính là hình trước đây của Vương Lily, trắng trẻo đầy đặn, dễ thương đáng yêu. So với hình ảnh bây giờ không thể nhận ra đó là cùng một người.

Lương Viện ngồi kế bên giường bệnh, nhìn vào xe đẩy đồ ăn: “Em ăn chút rau vào nhé?”

“Không ăn, con cảm thấy mình rất khỏe mạnh.” Vương Lily nói.

Cô bé cảm thấy bây giờ dáng vóc mình rất hoàn mỹ, đẹp hơn trước đây rất nhiều. Trước đây những bạn học chê cười cô bây giờ chắc chắn sẽ rất hâm mộ.

Lương Viện nói: “Em ăn một miếng còn khỏe hơn nữa đó.”

Vương Lily lắc đầu: “Không ăn.”

Lương Viện đành bỏ cuộc, mặc dù cô là y tá nhưng bây giờ cũng chịu phép.

Lúc này, Lương Viện thấy túi bánh kếp dưới xe đẩy, sau đó lấy ra, dường như nghĩ đến điều gì: “Em nhìn nè, đây là cái gì?”

“Bánh kếp.”

Lương Viện cười nói: “Đúng rồi, đây là bánh kếp, ông chủ làm bánh rất ngon đó. Em có biết mỗi ngày chị đều muốn ăn thật nhiều mới có thể giữ được cân nặng bây giờ, nếu cân nặng bị sụt giảm chị sẽ rất đau lòng.”

Vương Lily nhìn Lương Viện: “Nhưng em có cảm giác là chị quá mập.”

“Mập là có phúc, nhiều người muốn mập còn không được kia kìa.” Lương Viện cười tự tin, sau đó mở gói bánh kếp ra, đặt trước mặt Vương Lily: “Đây, ngửi thử xem có thơm không nè?”

Mẹ Vương Lily nhìn cảnh này, trong lòng cảm thán. Các y tá đều lo lắng cho họ, mỗi ngày đều nghĩ cách để con gái mình có thể ăn nhưng lần nào cũng thất bại, lần này chắc chắn cũng thất bại thôi.

Trong lòng Lương Viện không mấy tự tin nhưng vẫn cố gắng thử một lần, hi vọng có thể khơi dậy niềm hứng thú của Lily với thức ăn, kéo cô bé từ cõi chết trở về.

Mặt Vương Lily không có cảm xúc, tỏ vẻ chán ghét nhìn bánh kếp, bỗng nhiên chiếc bánh kếp đưa đến gần chóp mũi của cô.

Cô vốn nghĩ lấy tay đẩy ra nhưng bây giờ cô chợt ngẩn người.

Chóp mũi hít hà.

Cô ngửi thấy một mùi thơm xa lạ.

Ực ực!

Tiếng nuốt nước bọt trong cổ họng.

Trong mắt cô, lớp da bánh kếp vàng óng, ngàn lớp chồng lên nhau như một nàng tiên nhảy múa đang vẫy tay với cô, giống như đang mời gọi cô mau đến nuốt trọn chúng.

“Ôi…” Lương Viện thở dài: “Dì, tôi đi trước nha.”

Mẹ Vương Lily cảm kích nói: “Cám ơn.”

Chương 234: Sức mạnh thần kỳ của bánh kếp.

Lương Viện biết mình không có khả năng thay đổi chuyện này, trình độ y học hiện nay vẫn chưa thể điều trị được bệnh chán ăn trầm trọng.

Cô ấy chỉ là một y tá nhỏ bé, làm gì có cách nào?

Thật ra đa phần bệnh chán ăn là một loại bệnh áp lực tâm lý. Bệnh chán ăn của Vương Lily là sau này mới có chứ không phải bẩm sinh, thế nhưng thuộc dạng đặc biệt, triệu chứng còn nghiêm trọng hơn nhiều so với bẩm sinh, khả năng chữa trị rất thấp.

Các bác sĩ đã kết luận, tính mạng của Vương Lily chỉ có thể cầm cự nhiều nhất là một hai tháng.

Mẹ Vương Lily biết rõ chuyện này, dù bà rất đau lòng nhưng trước mặt Lily bà không hề tỏ ra buồn bã, bà chỉ có thể lén lút lau nước mắt vào lúc không người.

Khi Lương Viện lấy gói bánh kếp trước mặt Vương Lily lại bỗng phát hiện một cánh tay khô đét nắm chặt gói bánh kếp.

Lương Viện sững sờ, vẻ mặt thay đổi, dường như không tin đây là sự thật.

“Chị ơi…”

Mẹ Vương Lily nghe tiếng gọi, nước mắt biến mất, ngẩng đầu nhưng đến khi nhìn thấy tình cảnh trước mắt, đôi mắt bà lóe lên vẻ kinh ngạc không dám tin vào sự thật.

Cánh tay gầy trơ xương như que củi của Vương Lily giơ ra, nắm chặt lấy bánh kếp, trong đôi mắt hõm sâu lóe lên những tia sáng lạ thường.

“Cho… Cho em.”

Giọng Vương Lily có hơi vấp váp, thậm chí có chút run rẩy.

Lương Viện còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra, sau đó thả lỏng tay, đồng thời nhấn một cái nút: “Gọi chủ nhiệm Chương đến đây mau.”

Chủ nhiệm Chương là bác sĩ điều trị chính của Vương Lily, ông ấy nhất định phải thấy cảnh này.

“Lily, con sao rồi? Con muốn ăn không?” Mẹ Vương Lily vội hỏi.

Vương Lily không đáp, chỉ đưa gói bánh kếp lên mũi, ngửi tới ngửi lui.

Mùi thơm!

Mê say!

Gương mặt khô đét của Vương Lily lộ ra thần sắc làm cho người ta khó tin.

Đó là một vẻ mặt sống động đến khác thường.

Chủ nhiệm Chương đang xem bệnh án nhưng sau khi nghe tin cô bé mắc bệnh chán ăn trầm trọng ở phòng bệnh số ba muốn ăn, lập tức ngưng các việc đang làm lại, hộc tốc chạy sang.

Ông ấy đã tìm rất nhiều tài liệu về các phương án chữa trị thành công, từ trong đến ngoài nước cho người bệnh chán ăn trầm trọng ở phòng số ba. Tuy nhiên đây là một trường hợp đặc biệt khác hẳn với chứng chán ăn thường thấy, mặc dù tương đương với ung thư nhưng xét về góc độ hủy hoại sức khỏe thì còn kinh khủng hơn ung thư.

Dù mắc ung thư thời kỳ cuối đi chăng nữa thì vẫn còn có thể sống thêm một khoảng thời gian, thế nhưng Vương Lily mắc chứng chán ăn này chỉ vỏn vẹn có ba tháng, hơn nữa chứng chán ăn này không giống thông thường. Bệnh chán ăn thông thường thì cần phải mất một thời gian từ một đến hai năm mới bộc phát, nhưng mà bệnh của Vương Lily bộc phát ra chỉ mới có ba tháng mà cân nặng đã giảm xuống mức kinh khủng như thế. Trong lịch sử y học thế giới đã từng có những ca bệnh tương tự, kết quả cuối cùng đều tử vong.

Tỉ lệ tử vong ở mức trăm phần trăm.

Vậy mà bây giờ ông lại đang nghe thấy gì, người bệnh chán ăn trầm trọng hiện tại muốn ăn, hơn nữa không phải ăn đồ ăn của bệnh viện mà là đồ ăn bên ngoài.

Trong phòng bệnh.

Mẹ Vương Lily nín thở.

Vẻ mặt Lương Viện chờ mong.

Chân mày Chủ nhiệm Chương cau lại, chờ đợi.

Những y tá khác nghe tin cũng vây quanh phòng bệnh, mong ngóng, chờ mong.

….

Vương Lily nắm chặt bánh kếp trong tay, đặt ngay đầu mũi.

Ngửi ngửi!

Ngửi ngửi!

Chóp mũi gầy gò, hơi động đậy, giống như đang thưởng thức một món ăn tuyệt vời nhất trên đời.

Bây giờ tất cả mọi người đều không biết, Vương Lily đang chìm đắm trong một bức tranh, khắp nơi đều là hoa, khi biển hoa biến mất cô bé xuất hiện trong phòng học.

Những người bạn học từng chế giễu cô bé đang ngồi tại chỗ mình, mắt vừa nhìn cô bé vừa nhìn chiếc bánh kếp cô bé cầm trên tay.

“Cậu đừng ăn bánh kếp này, ăn xong cậu sẽ trở nên xinh đẹp đấy.” Bạn học ganh tị nói.

Vương Lily cầm bánh kếp, không thèm nhìn đến bạn học: “Mình muốn ăn thì ăn, mình còn muốn ăn hết cái bánh kếp có thể giúp mình xinh đẹp này nữa đấy, mình không thèm quan tâm đến mấy lời ganh tị của các cậu đâu.”

…

“Lily muốn ăn rồi.” Lương Viện thất thanh nói.

“Sao có thể?” Chủ nhiệm Chương sững sờ, không thể tin nổi. Ông ấy làm bác sĩ nhiều năm nhưng chưa gặp trường hợp này bao giờ. Những người bệnh mắc chứng chán ăn đều phải dựa vào vận động tâm lý và điều trị bằng thuốc, bây giờ chuyện gì đang xảy ra ở đây thế này? Chẳng lẽ những phương pháp trị liệu trước đây bây giờ mới có tác dụng?

Vương Lily há miệng, đầu lưỡi nhúc nhích giống như không thể chờ được nữa.

Xột xoạt! âm thanh trong trẻo vang lên.

Cắn vào một miếng mềm mại, trong chớp mắt mùi thơm bùng lên khắp khoang miệng Vương Lily, bỗng nhiên vị giác được

thức tỉnh giống như được rót vào một sức sống mãnh liệt.

Nuốt vào một miếng.

Vương Lily ngừng lại, ngẩng đầu, từ từ khép đôi mắt, gương mặt vốn đã hốc hác bắt đầu trở nên hồng hào.

Dường như đang chìm trong biển lửa, dường như đang bơi lội giữa biển khơi lại dường như đang sải cánh trên bầu trời.

"Mình là một cánh én nhỏ đang bay lượn trên không trung, đẹp quá…"

Tí tách!

Bỗng hai dòng nước mắt trong suốt chảy dài trên gương mặt Vương Lily, dưới ánh hoàng hôn tỏa ra những ánh sáng lấp lánh.

Chương 235: Đây là tín hiệu tốt

Lúc này, trên mặt Vương Lily ánh lên vẻ kỳ lạ và kích động.

Kết hợp với gương mặt gầy gò tạo thành một tổ hợp đáng sợ.

Nhưng những người đang có mặt vào thời điểm này không hề thấy sợ hãi chút nào, họ chỉ thấy gương mặt ấy thật xinh xắn, thấp thoáng tỏa ra tia hi vọng.

Cuối cùng Vương Lily cũng đã hiểu vì sao những món ăn trước kia làm cho cô bé buồn nôn. Những món đó thật sự rất khó nuốt, chỉ có chiếc bánh kếp trên tay cô bé bây giờ mới đúng là thức ăn ngon.

Chủ nhiệm Chương cất lời: "Khoan, đừng cho ăn nữa. Bánh kếp này khá cứng. Dạ dày cô bé đang yếu không thể hoạt động mạnh được."

Lương Viện lập tức bước đến muốn lấy lại bánh kếp nhưng Vương Lily ôm chặt không buông: "Của con mà. Mọi người không được cướp bánh kếp của con."

Hai tay Lương Viện dừng giữa không trung, không biết phải làm gì tiếp theo.

Vương Lily cúi đầu, ngón tay bóp nhẹ, lớp da vàng giòn rụm như cảm nhận được thân nhiệt của cô bé liền tan ra. Xé nhẹ

một miếng bánh kếp, vô cùng mềm mại và đàn hồi.

Lương Viện thấy cảnh này, quay đầu: "Chủ nhiệm, bánh kếp này hình như không phải đồ ăn cứng đâu, mặt ngoài mỏng giòn chỉ cần bóp nhẹ là tan ra. Em nghĩ không sao đâu."

Lúc này mẹ Vương Lily không kìm chế được, khóc lên: "Để cho nó ăn đi. Lâu rồi không thấy nó ăn ngon miệng như vậy."

Nhìn thấy Vương Lily ăn ngon lành, Lương Viện không thể không nuốt một ngụm nước bọt, gói bánh cô mua còn chưa kịp ăn, bây giờ thấy Lily ăn ngấu nghiến làm cô cũng muốn cắn một cái.

"Chuyện là thế nào vậy Chủ nhiệm Chương?" Mẹ Vương Lily hỏi.

Chủ nhiệm Chương thoáng trầm tư: "Tôi nghĩ đây là kết quả của cuộc điều trị lần trước. Hôm nay con bé có biểu hiện nào lạ không?"

Mẹ Vương Lily lắc đầu: "Không có, chỉ xuất hiện vừa nãy thôi."

Trong lòng Chủ nhiệm Chương cảm thấy không yên. Ông ấy không dám chắc đây là hiệu quả của đợt điều trị lần trước nhưng ông ấy tin ở khoa học, tin ở y học: "Tôi đoán đây là tác dụng của thuốc, đợi lát nữa khi con bé ăn xong chúng ta thử đem những đồ ăn khác đến xem sao. Nếu nó ăn được chứng minh bệnh đã chuyển biến tốt."

Mẹ Vương Lily nghe xong, lòng cảm thấy mừng rỡ: "Chủ nhiệm Chương, ông nói bệnh con gái tôi thuyên giảm rồi hả?"

Chủ nhiệm Chương gật đầu: "Có thể nói là vậy nhưng cụ thể ra sao thì vẫn cần một bước kiểm tra nữa."

Vương Lily ăn xong một phần bánh kếp, tất cả mọi người đều tỏ ra sợ hãi.

Sức ăn không hề nhỏ.

Chưa hết Vương Lily còn liếm liếm xung quanh chiếc túi đựng bánh kếp giống như không chịu bỏ sót dù chỉ một hạt cặn.

"Con muốn ăn nữa." Vương Lily kêu lên.

Chủ nhiệm Chương ngăn lại, sau đó cầm chén đựng rau đến: "Ăn một miếng rau rồi mới cho ăn nữa."

"Con không muốn ăn rau, con muốn ăn bánh kếp." Vương Lily nói.

"Ăn một miếng rau rồi ăn bánh kếp." Chủ nhiệm Chương kiên nhẫn dỗ dành, ông ấy phải xác nhận rõ ràng có phải bệnh đã thuyên giảm hay không.

Vương Lily cầm một miếng rau lên, để vào miệng chưa kịp nuốt.

Nôn mửa!

Mới đưa vào miệng đã ói hết ra. Tình trạng này khiến Chủ nhiệm Chương cảm thấy hoang mang.

Tại sao thế nhỉ? Ăn hết một phần bánh kếp nhưng sao không ăn nổi một miếng rau nào mà lại ói ra hết?

Vương Lily vùng vẫy trên giường: "Con muốn bánh kếp, con chỉ ăn bánh kếp thôi. Không ăn rau đâu."

"Con gái ngoan, mẹ đi mua cho con ngay." Mẹ Vương Lily không hề do dự, lập tức chạy ra ngoài cửa bệnh viện, ở đó có một quầy bánh kếp.

Lương Viện còn chưa kịp nói gì thì bà đã đi mất dạng.

Bánh kếp về rồi.

Mẹ Vương Lily đau lòng nói: "Đây nè Lily, bánh kếp của con đây."

Vương Lily nhìn bánh kếp, mắt hiện rõ vẻ thèm thuồng, sau đó cắn một cái.

Nôn mửa!

"Sao? Sao lại vậy?" Mẹ Vương Lily bị dọa.

Vương Lily la lên: "Không phải mùi này, con muốn ăn bánh kếp khi nãy kìa."

Là một người có thâm niên trong ngành y, Chủ nhiệm Chương hoang mang nhìn tình huống trước mắt, chuyện này là thế nào? Cuối cùng trong chiếc bánh kếp đó có gì?

Rõ ràng cũng là bánh kếp nhưng vì sao một phần ăn hết, một phần nuốt không trôi?

Lương Viện nói: "Phần bánh kếp Lily ăn là tôi mua ở phố Vân Lý. Nghe đồn bánh kếp ở đó rất ngon nên sáng nay trước khi đi làm tôi có ghé mua một phần."

Mẹ Vương Lily lập tức nói: "Vậy bây giờ tôi đi mua."

"Dì khoan đi đã, cái bánh kếp này không phải muốn mua là được, chủ tiệm chỉ bán mỗi ngày mười phần. Hơn nữa còn phải bốc thăm, rất khó mua." Lương Viện nói.

Mẹ Vương Lily lắc đầu: "Không được, khó cỡ nào tôi cũng phải mua cho được. Lily ngoan nha, mẹ sẽ đi mua ngay cho con."

Lương Viện ngẫm nghĩ: "Để tôi đi với dì."

Mẹ Vương Lily cảm kích nói: "Cám ơn… Cám ơn."

Phố Vân Lý!

Lâm Phàm đang nằm ở đó nghe điện thoại do lão Giang gọi đến, khuyên hắn suy nghĩ thật kỹ đừng quá bốc đồng, hiệp hội vẫn luôn chào đón hắn.

Hắn không hề tin tưởng những lời này, hắn đã làm đến mức độ này mà hiệp hội còn chào đón hắn á? Chưa kể bản thân hắn chẳng hề có hứng thú, chờ chờ cái mốc khô, chia tay sớm bớt đau khổ. Mỗi ngày hết âm mưu tới ủ mưu sẽ tàn phá tuổi thanh xuân của hắn, hắn còn đang mong mình sống đến một trăm tuổi đây này.

Chương 236: Công dụng bất ngờ của bánh kếp

Nhưng mà trong điện thoại, lão Giang cũng tiết lộ kết cục của hai người Hội phó Quách và Vương Văn Kiệt, nhờ có sự can thiệp của Phó chỉ huy Thượng Hải, bên phía tổng bộ đã xử phạt hai người rất nghiêm trọng, gần như cách chức, đồng thời Lâm Phàm càng bất ngờ hơn là, mẹ bà nó, ông Ngưu giữ cửa lại chính là Hội trưởng Hiệp hội Thượng Hải do tổng bộ điều xuống.

Ông Ngưu này giấu giếm rất kỹ, cứ ở trước cửa Hiệp hội Thượng Hải quan sát một năm, hơn nữa chuyện này không ai biết ngoài bên tổng bộ. Đúng là một chuyện quái đản.

Không còn liên quan đến mấy chuyện ruồi bâu này, bây giờ hắn cảm giác cuộc sống vô cùng an nhàn, mỗi ngày bán mấy cái bánh kếp, xem Ngô Thiên Hà đoán mệnh cho người ta, gặp vài chuyện kỳ lạ có thể chỉ bảo một chút.

Đột nhiên có hai người bước vào tiệm.

Một người trong đó chính là em gái mũm mĩm mới may mắn được hắn bốc thăm trúng vào lúc sáng, không ngờ là một thiên thần áo trắng.

Lương Viện chỉ vào trong: "Là chỗ này."

Vẻ mặt Mẹ Vương Lily vội vã, nhìn khắp cả tiệm mới bắt gặp Điền Thần Côn: "Lão sư phụ ơi, làm ơn bán tôi một phần bánh kếp."

Điền Thần Côn ngớ người, chỉ Lâm Phàm: "Tôi không bán bánh kếp, cậu ta mới là…"

Mẹ Vương Lily lập tức đến trước mặt Lâm Phàm: "Ông chủ, cảm phiền bán tôi một phần bánh kếp."

Lâm Phàm nghi hoặc, không biết chuyện gì đang xảy ra: "Xin lỗi, mỗi ngày tiệm chúng tôi chỉ bán mười phần bánh kếp. Số lượng hôm nay đã bán hết, nếu dì cần thì ngày mai có thể đến đây xếp hàng."

Mẹ Vương Lily nóng lòng, con gái bà vẫn đang chờ bánh kếp: "Ông chủ, tôi xin cậu bán cho tôi một phần đi mà!"

Hắn chưa từng gặp qua khách hàng nào cầu xin như vậy, nhưng không thể vì cầu xin mà phá lệ được: "Tiếc quá, đây là quy định của tiệm. Mỗi ngày chỉ bán mười phần, nếu dì cần ngày mai có thể đến đây xếp hàng thử vận may."

Lương Viện lên tiếng: "Ông chủ ơi, con gái dì này mắc bệnh chán ăn trầm trọng, không ăn bất cứ thứ gì trong bệnh viện vậy mà có thể ăn hết phần bánh kếp hôm nay tôi mua. Bây giờ đang một hai đòi phải ăn cho bằng được ở bệnh viện. Anh làm ơn giúp dì ấy đi mà."

Câu này làm Lâm Phàm bất ngờ.

Bánh kếp mình làm thần kỳ vậy à? Người mắc bệnh chán ăn trầm trọng có thể ăn được bánh do chính mình làm, đúng là kỳ tích.

Mặc dù hắn chưa từng gặp người mắc chứng chán ăn trầm trọng nhưng vẫn biết độ kinh khủng của bệnh chán ăn đến thế nào, đơn giản là không thể nuốt được, nếu ép ăn vào sẽ ói ra hết.

Đám người Điền Thần Côn ngạc nhiên nhìn Lâm Phàm, bọn họ không nghĩ bánh kếp có sức mạnh đến vậy.

Hàng năm số người mắc bệnh chán ăn trên toàn thế giới chỉ có tăng chứ không giảm, hơn nữa số lượng người tử vong vì chứng bệnh này ngày càng nhiều.

Tin này sẽ là tin chấn động đối với họ.

Lâm Phàm im lặng rất lâu.

Mẹ Vương Lily hồi hộp đến rớt nước mắt, mấy tháng nay con gái bị bệnh đã giày vò bà không ít, bây giờ khó khăn lắm mới thấy hi vọng, bà không thể từ bỏ: "Ông chủ, tôi xin ông…"

"Đừng làm vậy…" Lâm Phàm nhanh tay nhanh mắt kéo cánh tay bà, sau đó chỉ vào tờ giấy bên ngoài: "Hai người có thể đọc tờ giấy đó, nhớ kỹ đọc nghiêm túc, đọc kỹ tôi sẽ cho hai người thông qua."

Mẹ Vương Lily và Lương Viện không biết ý đồ của Lâm Phàm nhưng vẫn đi đến cửa, đọc tờ giấy trên tường.

Đây là tri thức bánh kếp của Bách Khoa Toàn Thư, quy định của Lâm Phàm là ai có thể hiểu liền được nhận một phần bánh kếp.

Lương Viện thích ăn nhưng không có nghĩa cô ấy có thiên phú cỡ đó.

Mẹ Vương Lily hết sức chuyên chú và chậm rãi đọc từng chữ một trên tờ giấy.

"Điểm Bách Khoa + 1."

Lúc này Lâm Phàm nhận được thông báo của Bách Khoa Toàn Thư, điểm Bách Khoa tăng lên.

"Được, dì thông qua rồi." Lâm Phàm nói.

Đến bây giờ hắn vẫn không biết Bách Khoa Toàn Thư dựa trên tiêu chuẩn nào đánh giá người đọc hiểu hay không. Hắn đã thử mấy lần, người có tay nghề đầu bếp giỏi, điểm Bách Khoa không hề tăng nhưng người không biết nấu ăn thì điểm Bách Khoa lại tăng.

Lâm Phàm không thèm để ý những thứ này, tăng được điểm Bách Khoa hay không là do ý trời, cuộc sống bây khá thanh bình, hắn chẳng gấp gáp làm gì.

"Tôi có thể mua bánh kếp rồi sao?" Mẹ Vương Lily kích động hỏi.

Lâm Phàm gật đầu: "Ừ."

Lâm Phàm đến trước gian hàng, gỡ miếng vải bố phủ quầy ra, sau đó lấy dụng cụ, chuẩn bị tất cả sẵn sàng, mở lò, quét dầu, chiên vàng.

Động tác như mây trôi nước chảy, không hề ngắc ngứ chỗ nào, dần dần một chiếc bánh kếp xuất hiện, dưới ánh mắt chăm chú của hắn, lớp da giòn phát ra ánh sáng vàng óng vô cùng chói mắt.

Một mùi thơm tràn ngập trong không khí, một phần bánh kếp mới ra lò vô cùng hấp dẫn.

Lương Viện ngửi thấy mùi thơm này, con sâu ham ăn trong bụng nhúc nhích nhưng cô ấy biết phần bánh kếp này không phải dành cho cô ấy.

Lâm Phàm đóng gói bánh kếp lại: "Được rồi, quy định của quán mỗi ngày chỉ bán mười phần."

Mẹ Vương Lily nâng niu gói bánh trong tay như vàng như ngọc, giống như sợ bị ai giật mất: "Bao nhiêu tiền?"

Lâm Phàm nói: "Năm mươi."

Trả tiền xong, Mẹ Vương Lily và Lương Viện lập tức đón xe về bệnh viện.

Chương 237: Bác sĩ cũng bất ngờ

(Cầu phiếu!!!)

Chương 236: Bác sĩ cũng bất ngờ

Điền Thần Côn xum xoe: “Cục cưng thật ghê gớm, không biết bánh kếp ngon đến cỡ nào mà có thể trị bệnh chán ăn luôn nha. ”

Đôi vai Lâm Phàm run run, hắn làm sao biết được chứ, nhưng hắn cũng bắt đầu coi trọng bánh kếp hơn.

Vốn hắn cho rằng kỹ năng Bách Khoa Toàn Thư cho chỉ là làm ra bánh kếp ngon, nào ngờ tác dụng hết sức biến thái.

Bệnh viện!

Sau khi Mẹ Vương Lily xuống xe thì chạy băng băng, giống như chậm một giây con gái bà sẽ đói chết. Trên đời này ngoại trừ những người mẹ ra, không ai có thể làm được như vậy.

Trong phòng bệnh.

“Con muốn ăn bánh kếp, bánh kếp đâu sao lâu quá vậy?” Vương Lily ngồi trên giường, đang la hét đòi ăn bánh kếp, tinh thần hoạt bát hơn trước.

Đến giờ Chủ nhiệm Chương vẫn không nghĩ ra, rốt cuộc chuyện này là thế nào.

Bánh kếp này có gì khác lạ? Sao một người mắc bệnh chán ăn trầm trọng có thể thèm thuồng bánh kếp đến vậy, hơn nữa chỉ thèm đúng một loại bánh kếp này thôi?

Bánh kếp rất nhiều chất béo, tuy nhiên người bị bệnh chán ăn trầm trọng ghét nhất lại là chất béo, chỉ cần cắn một cái đã ói ra hết chứ đừng nói đến ăn.

“Lily, mẹ đây.” Mẹ Vương Lily chạy vào phòng bệnh, lấy chiếc bánh kếp nóng hổi ra vừa định đưa cho con gái liền bị Chủ nhiệm Chương ngăn lại: “Cho tôi một mẩu nhỏ thử xem.”

Chủ nhiệm đã lên tiếng, Mẹ Vương Lily không thể từ chối.

Vương Lily gấp đến không chịu nổi.

Khi Vương Lily cầm được bánh kếp, không chờ một giây nào đã cho ngay vào miệng giống như chậm một chút bánh kếp sẽ biến mất.

Mẹ Vương Lily thấy cuối cùng con gái đã có thể ăn được, nở một nụ cười vui sướng, hai mắt đỏ lên, bà thấy vất vả của bà thật xứng đáng.

Chủ nhiệm Chương cầm mẩu bánh kếp nhỏ bằng đầu ngón tay cái trong tay mình, nhíu mày sau đó cắn nhẹ.

Bỗng nhiên!

Người ông ấy cứng đơ, hai mắt trợn trắng như đang thấy chuyện gì đó khó tin.

Vị giác được khuếch trương đến cực đại, dường như muốn ăn hết miếng bánh kếp còn lại nhưng ông cố nhịn để dành đem đi kiểm định thử thành phần bên trong bánh kếp này là gì, vì sao có thể kích thích độ thèm ăn của người bệnh chán ăn trầm trọng.

Nếu có thể phát hiện bí ẩn trong đó thì chính là tin vui đối với người mắc chứng chán ăn.

Chủ nhiệm Chương hoàn toàn chìm đắm trong miếng bánh kếp đang cầm trên tay. Ông nhất định phải làm rõ chuyện này. Vì sao một phần bánh kếp không thể bình thường hơn nữa lại có thể đạt hiệu quả tốt như vậy? Điều này đối với Chủ nhiệm Chương giống như một bảo tàng đặt trước mặt đang chờ ông đến khám phá.

Mãi cho đến tối.

Bác sĩ xét nghiệm: "Chủ nhiệm, trong này không có thành phần nào đặc biệt."

Chủ nhiệm Chương nghi ngờ: "Chứ trong đó có gì?"

Bác sĩ xét nghiệm: "Rau thơm, xúc xích hun khói, trứng gà, hành, tương ớt, ba rọi hun khói…"

Cái quái gì đây?

Chủ nhiệm Chương ngẩn người, sao có thể như thế, vậy có khác gì với cái quán ven đường ngay bệnh viện đâu? Nhưng ông vẫn không thể hiểu nổi vì sao cái bánh kếp này lại thần kỳ thế nhỉ?

Tất cả bệnh viện đều xôn xao.

Từ bác sĩ đến y tá đều biết cô bé mắc bệnh chán ăn trầm trọng ở phòng số ba bắt đầu ăn được, dù chỉ là một phần bánh kếp nhưng có thể nói đây là trường hợp thần kỳ có thể lưu lại trong lịch sử y học.

Khu chung cư!

Lâm Phàm đứng trước cửa nhà định móc chìa khóa ra mở cửa chính, nhưng ngay lúc này hắn cảm thấy mình nên thử kỹ năng mới của mình xem sao. Hắn dáo dác nhìn xung quanh, không tìm thấy món nào sử dụng được liền móc chìa khóa ra mở cửa phòng, sau đó vào nhà tìm hai cọng kẽm, bước trở ra ngoài, khóa cửa lại. Sau đó hắn nhét hai cọng kẽm vào ổ khóa, trong chớp mắt hắn cảm giác như Thần Khóa nhập xác mình, khẽ nhúc nhích, âm thanh lách cách vang lên.

Trời đựu! Cửa mở nè má!

“Cái kỹ năng này vô dụng quá vậy, từ đóng cửa đến mở cửa cũng mất ba bốn giây, khác gì với dùng chìa khóa đâu chứ.”

Lâm Phàm không nghĩ đến mình có thể dễ dàng mở được cửa phòng đến vậy. Lỡ sau này có ăn trộm dòm ngó chắc đời hắn sẽ tàn mạt, nhưng nghĩ kỹ trong phòng hắn cũng chẳng có gì quý giá, cho dù có bị trộm, hắn cũng phải thừa nhận người ta có bản lĩnh mở cửa nhà hắn thì hắn còn ý kiến ý cò gì nữa chứ.

Hôm sau!

5 giờ sáng.

Giờ này xuất hiện trên đường, nếu không phải những người mới tăng ca về cũng là những công nhân vệ sinh môi trường đang chỉnh trang bộ mặt thành phố, thế nhưng ngay cửa một cửa tiệm lại có một người đứng đó.

Thời tiết sáng sớm mùa hè rất lạnh, nhất là tối qua vừa có một cơn mưa nhỏ làm nhiệt độ không khí giảm xuống, người phụ nữ ấy ngồi xổm ở cửa ra vào tiệm ‘Lâm đại sư’, không hề quan tâm không khí rét buốt, lẳng lặng chờ đợi.

Công nhân vệ sinh môi trường đã từng nghe đồn về việc phố Vân Lý có một cửa tiệm rất nổi tiếng, gián tiếp đẩy mạnh tiếng tăm của phố Vân Lý lên cao dẫn đến mỗi ngày trên phố này đều có rất nhiều rác.

Công nhân vệ sinh môi trường thấy người phụ nữ ngồi trước cửa tiệm ‘Lâm đại sư’ bèn lái xe bảo vệ môi trường qua: “Mỗi ngày tiệm này phải đến 8 giờ mới mở cửa. Cô đến hơi sớm rồi, bây giờ còn đến ba tiếng nữa mà.”

Mẹ Vương Lily lắc đầu nói: “Không sớm đâu, giờ này đâu còn sớm sủa gì nữa. Nếu tôi đến trễ thì không xếp được hàng mất.”

Công nhân vệ sinh môi trường không thể hiểu nổi đầu óc người này có vấn đề gì, dù cho ăn ngon đến cỡ nào cũng không cần thiết đến mức mới sáng sớm chạy ra đây xếp hàng chứ, hơn nữa hôm nay trời lạnh như vậy cứ ngồi đây chắc sẽ chết cóng.

Đúng là bệnh thần kinh!

Chương 237: Ông định dụ dỗ người ta chứ gì!

Bảy tám giờ sáng.

Điền Thần Côn nhàn nhã đi làm, cuộc sống mưu sinh thật vất vả, xa xa thấy có một người ngồi xổm ngay trước cửa tiệm, ông nghi hoặc không biết là ai đến sớm vậy.

“Này cô em, cô đang làm gì ở đây vậy?” Điền Thần Côn bước lại gần hỏi.

Mẹ Vương Lily ngước lên, Điền Thần Côn giật mình: “Không phải hôm qua cô đến rồi à?”

“Đúng rồi, hôm nay tôi đến sớm xếp hàng để mua một phần bánh kếp.” Mẹ Vương Lily nói.

Điền Thần Côn thấy cả người cô em này run lẩy bẩy liền hô to: “Cô em đừng ngồi đây nữa, vào nhà uống ly nước nóng để ấm người đi. Mỗi ngày tiệm này đến 8 giờ mới mở cửa, cô muốn mua bánh kếp còn phải chờ lâu lắm.”

Ông thật sự không nghĩ tới có người đến sớm như vậy để xếp hàng, hơn nữa nhìn dáng vẻ này chắc đã đợi ở đây rất lâu.

Trong tiệm!

“Cô uống chút nước nóng cho ấm người nhé.” Điền Thần Côn mang một ly nước nóng đến.

Mẹ Vương Lily cảm kích gật đầu: “Cám ơn.”

Điền Thần Côn biết con gái của cô em này có bệnh chán ăn nên cô ấy muốn mua bánh kếp là điều dễ hiểu, nhưng bánh kếp này không phải xếp hàng sớm là mua được, tất cả phải trông chờ vào vận may.

“Cô em này, cha của đứa nhỏ đâu?” Điền Thần Côn ngồi trong tiệm tán gẫu, thuận tiện tìm hiểu tình huống.

“Sau khi con gái bị bệnh phải tốn rất nhiều chi phí điều trị, ông ta sợ quá nên đã chạy mất dép rồi.” Mẹ Vương Lily nói.

“Thật không đáng mặt đàn ông.” Điền Thần Côn xem thường loại người này nhất, sau đó an ủi: “Sau này cô em đừng xếp hàng sớm như vậy nữa.”

Mẹ Vương Lily lắc đầu: “Không được đâu, nếu tôi đi trễ sẽ không mua được bánh kếp.”

Điền Thần Côn lắc đầu: “Vấn đề không phải cô đi sớm hay trễ mà là một ngày chỉ bán mười phần bánh kếp, phải có thẻ sau đó bốc thăm số ngẫu nhiên. Nếu như không chọn đúng số của cô thì dù cô xếp ở vị trí đầu tiên cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

“Ôi…” Mẹ Vương Lily há hốc, dường như sửng sốt. Vốn dĩ bà không biết việc này, bây giờ càng thấy lo lắng không biết phải làm sao.

Điền Thần Côn thở dài: “Đáng quý biết bao tấm lòng cha mẹ, cô em đừng lo, cứ cầm lấy số này đi.”

Ông lấy trong thùng ra một cái số nhét vào tay cô em gái: “Nhớ kỹ, số 99, có chuyện gì xảy ra cũng không được đổi với người khác.”

“Ông anh, chuyện này…” Mẹ Vương Lily không nói nên lời.

Điền Thần Côn khoát tay: “Cô em đừng nói mấy lời khách sáo làm gì, anh chỉ có thể giúp cô đến đây thôi, bệnh này phải dựa vào sự nỗ lực của các người.”

Mẹ Vương Lily gật đầu nhưng trong lòng rất hoang mang, bà thật sự không biết phải làm gì khác ngoài việc mua bánh kếp

này ra.

…

Chín giờ!

Đã có một nhóm người xếp hàng rồng rắn trước cửa tiệm ‘Lâm đại sư’, tất cả đều mua bánh kếp, vừa đến giờ, giống như có hẹn trước với nhau họ tự động xếp thành hàng dài dằng dặc.

Lâm Phàm thủng thỉnh đến tiệm. Tối qua hắn nghĩ rất lâu vẫn không thể nghĩ ra vì sao bánh kếp còn có tác dụng như vậy, thật là thần kỳ!

Lâm Phàm: “Chào mọi người.”

Đám cư dân thành phố đáp lại:

“Chào ông chủ nhỏ.”

“Hôm nay ông chủ nhỏ đẹp trai quá ta.”

Lâm Phàm cười nói: “Đừng có nói xàm, nịnh nọt cỡ nào cũng không được ưu tiên đâu nhé.”

“Ha ha, tôi nói thật lòng đấy. Ông chủ nhỏ mau phát số đi nào! Sáng nay tôi đã thắp nhang cầu tổ tiên phù hộ, chắc chắn sẽ được chọn.”

Ngô U Lan chuẩn bị đi phát số, Điền Thần Côn tiến lên: “U Lan này, mỗi ngày tôi nhìn cô phát đến chán rồi, thôi hôm nay để tôi phát một hôm nhé!”

Mẹ Vương Lily đứng ở vị trí đầu tiên, Điền Thần Côn giả vờ rút một chiếc thẻ sau đó tiếp tục đi về phía sau.

Việc đi phát số hàng ngày cũng rất cực khổ.

Lâm Phàm cầm chén trà, thong dong thưởng thức.

“Số 1.”

“Số 13.”

…

Mẹ Vương Lily đứng ngay đó cảm thấy rất hồi hộp, bà vẫn mãi chưa được chọn nên trong lòng càng sốt ruột. Con gái còn đang đợi bà ở bệnh viện, nếu không mua được bánh kếp bà biết phải làm sao bây giờ.

Những cư dân khác đứng xung quanh, người được chọn thì rất hớn hở, người không được chọn thì thất vọng tràn trề.

Khi Lâm Phàm sắp đọc con số cuối cùng, Điền Thần Côn bước đến: "Tôi cũng muốn chơi nữa, cho tôi đọc số cuối với nhé!"

"Rồi, ông đọc đi. Tôi nhường cho ông chơi đó." Lâm Phàm cười nói.

Điền Thần Côn hắng giọng, sau đó la lên: "Số cuối cùng là số 99."

Mẹ Vương Lily nghe con số này, mừng muốn rớt nước mắt.

Bấy giờ Lâm Phàm mới nhìn người phụ nữ đứng đầu, đó là người hôm qua chứ còn ai vào đây nữa, nhìn dáng vẻ phấn khích của bà ấy liền biết rằng bà đã được chọn.

Giây phút này, Lâm Phàm nhìn Điền Thần Côn chớp chớp mắt, dường như đã hiểu rõ.

Điền Thần Côn chú ý ánh mắt Lâm Phàm, sau đó cười ngại ngùng.

Lâm Phàm cười thầm trong bụng, bất đắc dĩ lắc đầu, không nghĩ đến Điền Thần Côn lại có mưu đồ cỡ này, không thể tin được.

Ông định dụ dỗ người ta chứ gì!

Chương 239: Tôi cũng chẳng phải Bồ Tát cứu thế

Trước gian hàng

Lâm Phàm thuần thục làm bánh kếp nhưng hắn biết nếu tình trạng chán ăn đến kiệt sức này vẫn tiếp tục kéo dài thì chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện lớn.

"Được rồi!"

Một phần bánh kếp vàng óng đã ra lò, hắn lấy một chiếc túi nhựa để đựng món bánh thơm ngon này lại.

Tay nghề làm bánh này đã in sâu vào lòng người, khóa chặt dạ dày họ mãi mãi, muốn họ quên đi hương vị bánh kếp đó chỉ sợ là không thể.

Mẹ Vương Lily nhìn mọi người xung quanh, tay cầm theo phần bánh kếp, trong lòng tràn đầy khao khát vô tận. Nhưng bà biết bản thân chỉ có thể lấy được một phần bánh kếp mà thôi, tất cả số bánh còn lại đều là phần của người khác, không phải của bà.

Người mua được bánh kếp hài lòng thưởng thức, cảm giác mới lạ và khoa trương tràn đầy trên mặt.

Những ông chủ của các cửa hàng gần đó đều đã quá quen với tình trạng như vậy, mặc dù ngày nào họ cũng thấy, nhưng mỗi ngày trôi qua vẫn làm họ khiếp sợ không thôi.

Hot!

Thực sự là quá hot!.

Việc buôn bán của Lâm đại sự khiến họ vô cùng hâm mộ.

Những khách hàng không rõ sự tình trong cửa hàng cũng bị tình cảnh này dọa hết hồn, vội lấy điện thoại ra quay lại rồi đăng lên vòng bạn bè, họ thấy cảnh này giống như là bị quỷ nhập vậy.

…

Mẹ Vương Lily cầm bánh kếp trên tay, nói cảm ơn với Lâm Phàm rồi gật đầu đầy cảm kích về phía Điền Thần Côn. Bà biết rõ nếu không có sự trợ giúp của vị đại ca này thì bánh kếp cũng chẳng đến được tay bà.

Mọi người tản dần đi.

Lâm Phàm ngồi ở đó, mỉm cười nhìn Điền Thần Côn: “Đúng là nhìn không ra đấy, Lão Thần Côn nhà ông vậy mà lại có loại tâm cơ này, vừa ý người ta rồi đúng không?”

Điền Thần Côn lắc đầu: “Làm gì có chuyện đó! Tôi chỉ là thấy cô ấy đáng thương mà thôi. Con gái bị bệnh, chồng lại chạy mất. Mới sáng sớm tinh mơ đã đợi ở cửa hàng, Cậu nói xem, chúng ta sao có thể mặc kệ người có tấm lòng như vậy được chứ?”

Ngô Thiên Hà nói: "Món bánh kếp này có thể làm người mắc chứng chán ăn cũng phải thèm, thật ra chúng ta phải suy nghĩ chuyện này thật kỹ, nếu không chỉ sợ sẽ gặp phải phiền phức thôi."

Điền Thần Côn cười đáp: "Chuyện này thì có gì mà phiền phức chứ? chỉ là một phần bánh kếp mà thôi."

Ngô Thiên Hà lắc đầu: "Ông nghĩ thử xem, chuyện này nếu như để những chuyên gia chuyên về chứng chán ăn này biết thì bọn hắn sẽ như thế nào?"

Điền Thần Côn sững sờ: "Vậy bọn họ nhất định sẽ chen chúc kéo đến để cướp mua bánh kếp."

Ngô Thiên Hà tiếp tục nói: "Nếu để các phương tiện truyền thông thổi phồng thêm lần nữa, nói rằng Lâm đại sư có phương pháp chữa bệnh chán ăn thì lúc đó phiền phức sẽ càng lớn hơn. Hơn nữa mỗi ngày chỉ bán mười phần bánh kếp thì căn bản là không đủ, chỉ sợ đến lúc đó lại xảy ra chuyện thôi."

Lâm Phàm ngồi đó không nói lời nào, nhưng cũng thấy những lời Ngô Thiên Hà vừa nói rất đúng.

"Chắc sẽ không nghiêm trọng đến vậy đâu." Điền Thần Côn không dám chắc chắn nói.

Ngô Thiên Hà lắc đầu cười: "Trên thế giới này không có gì đáng sợ bằng lòng người. Ông nghĩ thử xem, bánh kếp mà Lâm đại sư làm có thể khiến người mắc chứng chán ăn trầm trọng cũng thấy thèm ăn, những chuyên gia khác biết được thì chắc chắn sẽ đến tận cửa để mua bánh. Nếu ông bắt họ xếp hàng đợi mua, nhất định họ sẽ không vui vẻ gì. Còn nếu không mua được thì kiểu gì cũng sẽ chửi ầm lên. Cuối cùng sẽ lan truyền lên mạng, truyền thông luôn lấy bút làm vũ khí, dựa vào đạo đức mà cao ngạo bình phẩm ông, đến lúc đó ông có sợ không?"

"Khi sự việc phát triển đến một mức độ nhất định, việc gì cũng không thể làm. Bởi vậy, chuyện này tốt nhất nên có điểm dừng, có khi tấm lòng thiện lương lại gieo xuống mầm tai họa. Không nói cả thế giới, chỉ tính mỗi Hoa Hạ cũng không biết đã có bao nhiêu người bị bệnh rồi? Nếu đồng ý yêu cầu của bọn họ, làm bánh cho họ thì cuối cùng Lâm đại sư cũng sẽ mệt

chết thôi. Đến lúc nhớ ra thì cũng chỉ nói Lâm đại sư thật tốt, nhưng tuyệt đối không ôm quá nhiều cảm kích. Bởi đối với họ, cậu cũng chỉ là người bán bánh mà thôi, họ mua bánh kếp cũng chỉ là chuyện thường tình mà thôi"

Điền Thần Côn nghe xong thì bị dọa phát sợ: "Kinh khủng quá! Không cần nói nhiều, nếu như chỉ có một vạn người mắc bệnh, vậy mỗi ngày đều phải làm một vạn phần bánh kếp thì như vậy chính là muốn cả mạng người rồi."

Lâm Phàm lúc này bật cười: " Thôi được rồi, đừng nghĩ nhiều như thế. Sau này cứ theo quy củ mà làm, mỗi ngày làm mười phần. Không cần biết hắn là ai, tất cả đều không cần phải hỏi. Tôi cũng chẳng phải Bồ Tát cứu thế."

Điền Thần Côn gật đầu đồng ý, đồng thời trong lòng cũng thấy vô cùng tò mò, loại bánh kếp này thực chất là gì mà lại có ma lực đến như vậy?

Bệnh viện Nhân Hòa.

Mẹ Vương Lily cầm theo bánh kếp quay trở lại, khi chuẩn bị đưa cho con gái ăn thì chủ nhiệm Chương đã đề nghị nghiền bánh kếp thành những mảnh nhỏ và ăn cùng với cơm, xem thử biện pháp này có tác dụng không.

Chương 240: Hoang đường, thực sự là hoang đường

Bà rất tin tưởng chủ nhiệm Chương nhưng vì đề phòng bất trắc nên bà cũng chỉ trộn một nửa miếng bánh kếp vào cơm mà thôi.

Cuối cùng, bà vui mừng đến bật khóc, cách này thực sự có tác dụng. Trộn lẫn với cơm trắng thì Lily cũng có thể ăn được.

Chủ nhiệm Chương hài lòng gật đầu: "Đây là một sự khởi đầu thuận lợi, chỉ cần kiên trì là có thể cải thiện được."

Đối với loại bánh kếp này, chủ nhiệm Chương thực sự phục sát đất, đồng thời cũng thử xem một chút tin tức trên mạng, vậy mà lại tìm được không ít tin tức có liên quan đến loại bánh kếp này.

Lâm đại sư?

Chủ nhiệm Chương càng ngày càng tò mò về vị Lâm đại sư này.

Có tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi.” Chủ nhiệm Chương đáp.

“Chủ nhiệm, hiện tại có rất nhiều phóng viên đến phòng bệnh số 3.” Lương Viện nói.

Chủ nhiệm Chương ngẩng đầu: “Có chuyện gì vậy? Phóng viên đến làm gì?”

Lương Viện lắc đầu: “Không biết ai đã nói với phóng viên về việc bệnh nhân mắc chứng chán ăn trầm trọng đột nhiên lại thèm ăn.”

Chủ nhiệm Chương nhíu mày: “ Đi xem thử xem!”

Trong phòng bệnh.

Đám phóng viên chen chúc tại phòng bệnh không được tính là quá lớn, ánh đèn lấp lóe khiến người ta không thể mở được mắt. Mà trên giường bệnh lúc này, Vương Lily không nhìn mọi người đang vây xung quanh, một người cũng không quan tâm bởi trong mắt của cô bé lúc này, mọi sự chú ý đều dồn vào phần cơm trắng trong bát mà cô đang cầm trên tay.

Phóng viên: “Xin hỏi con gái nhà bà mắc bệnh chán ăn trầm trọng đã lâu, điều gì đã làm cô bé bắt đầu ăn cơm trở lại?”

Phóng viên đều yêu thích việc tìm kiếm những tin tức mới, chuyện cô bé mắc phải căn bệnh chán ăn trầm trọng này, mấy tháng trước họ đã đăng một lần và nhận được phản hồi rất tốt, làm độc giả cảm thấy đây chính là một loại đau khổ.

Bọn họ vẫn luôn đợi đến ngày cô bé mắc chứng chán ăn đó qua đời, đến lúc ấy sẽ lại đăng tin một lần nữa, cũng coi như là phần kết. Vậy mà không ngờ, tin tức họ nhận được lại là cô bé đó đã bắt đầu ăn trở lại, điều này làm họ vô cùng kinh ngạc.

Mặc dù bọn họ không phải là bác sĩ, nhưng quanh năm đưa tin khiến họ hiểu rằng chứng chán ăn này rất đáng sợ, càng không cần bàn đến mức độ trầm trọng của bệnh, cơ bản chính là chỉ có một con đường chết, không hề có đường sống.

Mẹ Vương Lily nói: “Bánh kếp, đó là do bánh kếp.”

Phóng viên choáng váng, cảm thấy điều đó thật viển vông. Thứ làm cho bệnh nhân mắc chứng chán ăn trầm trọng bắt đầu ăn trở lại lại là bánh kếp sao? Điều này thực sự không thể tin được mà.

Phóng viên: “Là loại bánh kếp thông thường sao?”

Mẹ Vương Lily lắc đầu: “Là loại bánh kếp mua ở phố Vân Lý. Nếu như không có loại bánh này thì chỉ sợ tôi đã để mất con gái rồi.”

Vương Lily đột nhiên gọi: “Mẹ, con muốn ăn thêm nữa.”

“Được! Được!” Mẹ Vương Lily lập tức xới thêm cơm: “Con ăn nhiều một chút, con sẽ mau chóng khỏe lại thôi.”

Các phóng viên nghi ngờ, bánh kếp ở phố Vân Lý sao? Đó là loại bánh kếp gì vậy?

Đúng lúc này, chủ nhiệm Chương bước vào: “Các đồng chí phóng viên, phiền mọi người có thể đi ra ngoài không? Đây là phòng bệnh, hãy để cho bệnh nhân một không gian yên tĩnh để nghỉ ngơi.”

Nhưng phóng viên nào có thể buông tha cơ hội như vậy.

“Chủ nhiệm Chương, xin hỏi anh có kết luận gì với việc cô bé bắt đầu ăn trở lại không?”

“Đây là công lao của bánh kếp hay là hiệu quả sau khi bệnh nhân được bệnh viện chữa trị?”

“Chủ nhiệm Chương, anh nói vài câu đi!”

Khoảnh khắc này, chủ nhiệm Chương đã bị phóng viên bao vây lại.

Vấn đề Hôm sau!

Tiệm bán báo.

Trên trang chính thức của một tờ báo, xuất hiện một bài viết chiếm hơn nửa trang.

“Có thật không vậy? Bệnh chán ăn trầm trọng có thể chữa khỏi được sao?”

“Tôi nghe nói căn bệnh chán ăn này cũng giống như bệnh ung thư, thậm chí còn kinh khủng hơn cả ung thư.”

“Trình độ y học ngày càng phát triển, sau này còn sợ có bệnh không chữa được sao?”

“Ơ, không đúng! Bệnh chán ăn với bánh kếp thì có quan hệ quái gì?”

“Phóng viên bây giờ bị sao vậy? Chắc tin tức này là giả rồi, vậy mà cũng dám đăng lên báo.”

….

Trên mạng.

“Mẹ kiếp! Bây giờ biên tập không còn đề tài để viết à? Toàn viết ba thứ linh tình gì vậy!”

“Vị biên tập này, não anh bị súng bắn thủng à? Mẹ nó! Anh còn dám nói với tôi bánh kếp có thể khiến người mắc bệnh chán ăn thèm ăn trở lại sao?”

“Biên tập kia mau ra đây! Tôi bảo đảm sẽ không đánh chết anh đâu, anh đang sỉ nhục chỉ số thông minh của chúng tôi đấy!”

“Bánh kếp thần bí trong phố Vân Lý sao? Cái tên này sao nghe quen vậy?”

“Cmn! Đây không phải là bánh kếp của Lâm đại sư trong phố Vân lý sao? Cho dù có quảng cáo cũng đừng quá lố như vậy chứ!”

“Phục! Tôi phục sát đất rồi! Chỉ cần là người có đầu óc thì đều sẽ biết chuyện này là không thể.”

…

Giáo sư Lý của một bệnh viện lớn nào đó phát biểu trên weibo rằng: “Hoang đường! Thật sự quá hoang đường! Bản thân tôi đã có ba mươi năm trong việc nghiên cứu bệnh chán ăn này, cũng chưa từng nghe nói việc người mắc căn bệnh này lại không ăn bất kỳ thứ gì khác ngoại trừ bánh kếp đấy! Căn bệnh chán ăn này thuộc về loại liên quan đến tâm lý.”

Chương 241: Phóng viên lại tới rồi

“Nguyên nhân chủ yếu dẫn đến việc mắc bệnh gồm những yếu tố sau: Áp lực lớn, cuộc sống gặp khó khăn, không thích ứng được với hoàn cảnh mới, kèm theo việc xảy ra chuyện ngoài ý muốn đã dẫn đến những yếu tố gây ức chế tinh thần và cảm xúc. Biểu hiện chủ yếu chính là chán ăn, không có hứng thú với bất kỳ đồ ăn gì, đồng thời đối với căn bệnh chán ăn này thì lại càng không có khả năng sẽ ăn một chút gì đó. Bây giờ đám ký giả này chỉ vì câu view mà không từ bất kỳ thủ đoạn nào, loại bánh kếp gì đó hoàn toàn chính là lời nói không có căn cứ mà.”

Vị giáo sư Lý này đã nghiên cứu suốt 30 năm về bệnh chán ăn, là một người chuyên nghiệp nổi tiếng cả trong nước lẫn quốc tế. Lúc đọc được tin này đã tức đến nỗi không có chỗ phát tiết, tưởng người đọc là kẻ mù mà lừa gạt à?

“Ủng hộ giáo sư Lý!”

“Đám ký giả bây giờ ngày càng không có điểm dừng, loại chuyện như vậy mà cũng dám đăng lên.”

“Cười chết mất! Bánh kếp có thể chữa bệnh chán ăn, tên não tàn nào nghĩ ra chủ đề này thế?”

“Giáo sư Lý hành nghề ba mươi năm, cố gắng cực khổ nghiên cứu vì muốn đánh bại được căn bệnh chán ăn này. Thế mà bây giờ lại có người nói, chỉ cần một phần bánh kếp là đã có thể khiến những người mắc bệnh bắt đầu ăn trở lại. Đây chính là nỗi sỉ nhục vô cùng lớn đối với giáo sư Lý!”

Giáo sư Lý: “Cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, bất cứ chuyện gì cũng phải có căn cứ, không thể tin tưởng mù quáng vào những lời sàm ngôn. Nếu không sẽ gây ra những hậu quả rất lớn.”

Trên phố Vân Lý.

Điền Thần Côn: “Không ổn rồi! Tin này thực sự đã xuất hiện trên mạng rồi.”

Lâm Phàm nhìn điện thoại: “Vẫn may là không quá nhiều người tin tưởng điều này, tôi thấy chuyện này đến đây là kết thúc rồi.”

Điền Thần Côn: “Người ở trên weibo của cậu đều hỏi có phải là cậu không đấy!”

Lâm Phàm bất đắc dĩ lắc đầu: “Mặc kệ những chuyện đó đi, may là đại đa số mọi người đều không tin, nếu không tôi đã phải cắp đồ chạy trốn rồi. Đúng là chuyện điên rồ mà!”

Ngô U Lan xem điện thoại, cô cũng cảm thấy nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì cả đời này, cô cũng sẽ không bao giờ tin điều đó.

Nhưng hiện tại sự thật đã bày ra trước mắt, không thể không tin. Nếu là lúc trước, cô chắc chắn sẽ giận dữ mắng chửi người, loại tin tức quỷ này ai mà tin được.

…

Nhiều cuộc tranh cãi xảy ra trên mạng.

Cư dân mạng đều đang bàn luận chuyện này, nhưng phần lớn mọi người đều không tin tưởng, bởi lẽ loại chuyện này quá huyền ảo. Chỉ một phần bánh kếp đã có thể khiến người mắc bệnh chán ăn trầm trọng bắt đầu ăn trở lại, vậy còn sinh ra bệnh viện để làm gì chứ?

Đúng lúc này, một video vô danh đột nhiên xuất hiện trên mạng.

Ấn mở video.

“Tôi không muốn ăn những thứ này, tôi muốn ăn bánh kếp!”

“Nôn mửa.”

“Tôi muốn ăn bánh kếp!”

…

Trong video rõ ràng là phóng viên tại hiện trường. Sau khi Vương Lily ăn xong một phần cơm thì còn muốn ăn thử một ít hoa quả khác, nhưng vừa nuốt vào đã lập tức nôn ra toàn bộ. Cuối cùng đành phải trộn bánh kếp với cơm, chỉ như vậy Vương Lily mới có thể ăn được.

Vương Lily trong video gầy trơ xương, trông y như que củi vậy, vô cùng dọa người. Tất cả cư dân mạng nhấn mở video đều trông thấy gương mặt gầy hốc hác của cô. Gần đây trên mạng thường nói rằng ‘không ảnh chứng minh thì đừng đánh rắm” Nhưng hiện tại, không chỉ có ảnh làm bằng chứng, mà cả

video cũng xuất hiện rồi. Vậy người khác còn có gì để nói nữa đây?

“Giáo sư Lý, chuyện này là như thế nào?”

“Giáo sư Lý, không phải ông nói chuyện này là không thể sao? Bây giờ ngay cả video cũng có, tôi cũng chết lặng luôn rồi.”

“Giáo sư Lý đâu rồi?”

“Giáo sư Lý mau nói vài lời đi …”

Đông đảo cư dân mạng phản hồi lại ở phía dưới weibo của giáo sư Lý, hi vọng ông ta sẽ nói gì đó. Nhưng giáo sư Lý của hiện tại lại đang vội vàng gọi điện cho bên truyền thông để hỏi rõ thông tin bệnh viện, đồng thời muốn đích thân đến xem.

Lúc video kia xuất hiện, ông ta cũng đã nhìn thấy. Sau khi xem xong, ông ta không nói không rằng mà vội vàng lặng lẽ xóa bỏ bài đăng lúc trước. Ông ta cũng muốn giữ vững quan điểm của mình, nhưng hiện tại video kia lại đang bày ra trước mắt, hình ảnh trong video không hề cắt ghép, không thể soi ra điều gì không hợp lý.

Chuyên ngành nghiên cứu của ông ta chính bệnh chán ăn này, nếu không tự mình làm rõ thì ông ta không thể ngủ yên được.

Buổi chiều!

Lâm Phàm nằm nghỉ ngơi một lúc, đột nhiên bị tiếng rống của Điền Thần Côn dọa sợ hết hồn.

“Không xong rồi, xảy ra chuyện thật rồi!” Điền Thần Côn ngậm điếu thuốc đứng vặn eo bẻ cổ ở cửa, lúc nhìn thấy một đoàn phóng viên đang lao về bên này từ phương xa thì bị dọa đến mức rớt điếu thuốc trên đất, hoảng sợ rống to.

Lâm Phàm giật mình một cái: “Chuyện gì vậy?”

Điền Thần Côn nói: “Phóng viên tới, phóng viên tới rồi!”

Lâm Phàm sững sờ, sau đó phải ứng lại: “Con bà nó, cái này …”

Đợi đến lúc Lâm Phàm phản ứng lại thì một đám phóng viên đã sớm vây kín ở cửa ra vào.

“Chính là chỗ này, anh ta chính là Lâm đại sư.”

“Chính bánh kếp của nơi này đã làm người mắc bệnh mở miệng ăn trở lại.”

“Lâm đại sư, xin hỏi bánh kếp của anh có bí quyết gì mà có thể khiến người bệnh muốn ăn vậy?”

“Lâm đại sư, anh nói vài câu đi.”

…

Chương 242: Sẵn tiện làm quảng cáo

Đám phóng viên bao vây xung quanh Lâm Phàm, bịt kín cửa tiệm. Dù thế nào bọn họ cũng phải hỏi rõ chuyện này đến cùng.

Nếu như hỏi được đáp án, vậy đó chính là tin tức lớn.

Bánh kếp thần kỳ có thể chữa khỏi bệnh chán ăn, đây chính là thời khắc mang tính lịch sử, mà bọn hắn có thể được chứng kiến thời khắc này chính là một sự vinh quang.

Trong lòng Lâm Phàm run rẩy, khẽ chau mày nói: “Phiền mọi người đừng chen lấn xô đẩy, chúng ta ra bên ngoài nói chuyện, trong này nóng quá.”

Phóng viên: “Lâm đại sư hãy nói vài câu đi, vì sao bánh kếp của anh lại có hiệu quả như vậy?”

“Lâm đại sư, anh còn nhớ tôi không? Tôi từng đưa tin giúp anh, nói rằng bánh kếp của anh có hương vị rất ngon. Bây giờ lại thêm chuyện liên quan đến người mắc bệnh chán ăn. Xin hỏi anh có suy nghĩ gì đối với vấn đề này?”

Đám phóng viên quyết không buông tha Lâm Phàm, bọn họ cho rằng, chuyện này nhất định phải có câu trả lời chính xác.

Lâm Phàm bất đắc dĩ. Mẹ nó, cái này hắn phải nói như thế nào chứ?

Chương 145: Rất dũng cảm!

Căn bản phóng viên chưa từng nghĩ tới việc, bánh kếp lại có quan hệ với bệnh chán ăn. Thật đúng với câu nói ‘Thế giới

rộng lớn không thiếu điều mới lạ, chuyện bạn chưa từng thấy không có nghĩa là không xảy ra'.

Bây giờ hắn bị đám phóng viên này vây quanh, ép hỏi đáp án, bản thân hắn nên làm gì đây?

Muốn hắn phải hèn nhát sao?

Đùa gì chứ!

Bản thân hắn là người hèn nhát như vậy à?

Lâm Phàm nói: "Về những vấn đề mà mọi người hỏi, thật đáng tiếc là tôi chỉ biết bánh kếp. Bánh kếp do chính tôi làm chính là bánh kếp ngon nhất thiên hạ. Ngon đến mức người mắc bệnh chán ăn cũng thích ăn bánh do tôi làm. Điều này chứng tỏ bánh kếp của tôi đích thực là món ăn vô địch thế giới."

Một trận xôn xao!

Đám phóng viên đều ngây người chết đứng, bọn họ vốn nghĩ rằng Lâm đại sư sẽ khiêm tốn một chút, hoặc cũng sẽ thấy hoảng sợ. Vậy mà không ngờ hắn lại tự tin như vậy. Phục! Bọn họ thật sự phục sát đất rồi! Đây chính là một tin tức lớn.

Điền Thần Côn không ngờ Lâm Phàm sẽ trả lời như vậy.

Ngô Thiên Hà cũng choáng váng, Lâm đại sư đang muốn gây xôn xao dư luận sao?

Phóng viên: "Lâm đại sư, bây giờ đã xác định người mắc bệnh chán ăn không có bất kỳ cảm giác khó chịu nào đối với bánh kếp của anh. Thậm chí họ còn vô cùng mê món bánh kếp đó. Xin hỏi anh có phương thức bí truyền đúng không?"

Lâm Phàm lắc đầu: "Không có! Bánh kếp của tôi không có bất cứ phương thức bí truyền gì, cũng chỉ là dựa vào cách làm bình thường mà thôi."

Phóng viên không tin: "Nếu chỉ dựa vào cách làm bình thường thì sao có thể làm được món bánh kếp ngon như vậy chứ?"

Lâm Phàm tự tin nở nụ cười: "Đó là bởi vì những phần bánh kếp đó do chính tay tôi làm chứ không phải người khác làm."

Phóng viên không biết nên đáp lại như thế nào. Bọn hắn cảm thấy Lâm đại sư quá tự tin, những lời đó khiến bọn hắn không

biết nên tiếp tục hỏi câu gì. Nhưng dù sao đây cũng là tin lớn, bọn họ đều đã ghi chép lại rồi.

Lúc này, một phóng viên bỗng mở lời: "Lâm đại sư, mọi người đều biết, ở trong nước có rất nhiều người mắc bệnh chán ăn, nếu bọn họ đều tới ăn bánh kếp do anh làm thì liệu anh có thấy mệt mỏi không?"

Lâm Phàm cười nói: "Không mệt!"

Phóng viên vỗ tay: "Lâm đại sư, anh làm tôi cảm thấy rất bội phục, nhiều người bệnh như vậy anh cũng không cảm thấy mệt mỏi."

Bọn hắn không thể không bội phục Lâm đại sư, chỉ cần dựa vào bánh kếp cũng có thể phát tài rồi.

Lâm Phàm kinh ngạc: "Tôi thấy các anh nghĩ sai rồi! Tôi không mệt bởi vì chỗ tôi đã quy định, mỗi ngày chỉ bán mười phần bánh kếp mà thôi, nếu muốn mua nhiều hơn thì phải dựa vào danh sách đã đăng ký."

Phóng viên kinh hãi: "Lâm đại sư, mỗi ngày mười phần bánh kếp, đối với người mắc bệnh chán ăn cũng chỉ như hạt cát giữa sa mạc thôi. Bây giờ bánh kếp của anh chính là hi vọng duy nhất của họ, anh không nghĩ sẽ giúp đỡ họ sao?"

Vấn đề này Lâm Phàm đã từng nghĩ tới, cũng đã nghĩ thông suốt rồi. Hắn không phải Quan Thế âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn, không có năng lực thần thông quảng đại gì. Nếu mỗi một người bệnh đến, hắn đều phải bận rộn làm thêm một phần bánh kếp cho họ, vậy hắn lấy đâu ra nhiều tinh lực như vậy? Huống hồ loại bánh kếp này cũng không thể trị dứt điểm bệnh chán ăn, hiện tại thêm một người thì sau này có muốn thêm người cũng nhận không nổi. Đương nhiên, những lời hắn vừa nói, đợi đến lúc lan truyền lên mạng cũng không biết sẽ biến thành như thế nào, điều đó không nằm trong dự tính của hắn. Chỉ cần nói rõ ràng, sau này cũng không cần phải lo lắng gì.

Coi như người khác chửi hắn thì có thể làm gì được? Bản thân hắn cũng không mất miếng thịt nào.

Lâm Phàm nói với vị phóng viên đó: "Tôi là người, không phải thần phật. Tôi chỉ có hai tay mà thôi, căn bản là làm không nổi. Bánh kếp của tôi chỉ có thể làm mọi người yêu

thích chứ không đại biểu cho việc có thể chữa khỏi bệnh chán ăn. Vì vậy mỗi ngày bán mười phần bánh cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi gì."

Chương 243: Khoa trương? Tôi chỉ ăn ngay nói thật mà thôi

Lúc này, đám phóng viên đã ghi lại những thông tin cẩn thận và đầy đủ. Bây giờ có thể trở về phải chỉnh sửa cho tốt rồi đăng lên được rồi.

Các ông chủ bán hàng xung quanh.

"Thật đáng sợ! Bánh kếp của Lâm đại sư có thể làm người mắc bệnh chán ăn thèm ăn trở lại."

"Nếu tôi mà là Lâm đại sư, chắc chắn sẽ điên cuồng mà bán bánh, cố gắng kiếm lời."

"Ha ha, may mà anh không phải Lâm đại sư, nếu không anh chính là nhà tư bản đó."

"Tôi đoán, giá bánh kếp kiểu gì cũng tăng chóng mặt."

"Vật hiếm thì quý! Ngày mai tôi cũng phải tới xếp hàng, rồi bán lại với giá cao hơn."

"Tôi cũng muốn làm vậy!"

…

Lâm Phàm thấy thời gian không còn nhiều, vấn đề được hỏi cũng không sai biệt lắm vì vậy vội nói: "Các vị đồng chí phóng viên, nếu không còn vấn đề gì thì các anh có thể đi rồi, Tôi còn phải kinh doanh tiếp."

"Lâm đại sư, còn vấn đề cuối cùng, chỉ còn vấn đề cuối cùng này thôi." Một vị phóng viên cao giọng nói.

"Hả?"

Nữ phóng viên đặt câu hỏi: "Lâm đại sư, anh không cảm thấy làm như vậy là rất ích kỷ sao? Bánh kếp của anh rõ ràng có công dụng như thế, vì sao anh lại không chịu giúp đỡ người khác chứ?"

Lâm Phàm nghe thấy vấn đề này, im lặng một lát rồi trả lời: "Nếu bây giờ có một người đàn ông xấu nhất thế giới muốn nhảy lầu, cô có cứu hắn không?"

Nữ phóng viên gật đầu khẳng định: "Tôi có! ."

"Vậy nếu biện pháp duy nhất để cứu hắn chính là cô phải làm vợ hắn, như vậy cô có còn nguyện ý không?" Lâm Phàm hỏi.

Nữ phóng viên sững sờ, một lúc lâu cũng không có trả lời, qua một lát mới đáp: "Lâm đại sư, đây là hai vấn đề khác nhau, tôi căn bản là không quen hắn, cũng không thích hắn thì sao có thể ép buộc tôi chứ?"

Lâm Phàm nói: "Cô xem, câu trả lời của cô cũng rất ích kỷ. Bởi vì cô không quen hắn, cũng không thích hắn, cho nên không muốn cứu hắn. Cũng giống tôi bây giờ, không phải không muốn cứu. Nhưng tôi chỉ có hai tay mà thôi. Tôi cũng cần phải nghỉ ngơi, tôi không thể từ sáng đến tối đều làm bánh kếp được. Hơn nữa, tôi còn có cuộc sống của mình. Bởi vậy, giữa người với người cũng rất ích kỷ, vĩnh viễn đừng bao giờ đứng trên quan điểm đạo đức mà đưa ra những lời bình đối với hành động của ai đó. Không phải có câu nói rằng 'ngồi nói thì không đau lưng' sao?"

Nữ phóng viên á khẩu với câu trả lời của Lâm Phàm, sau đó cũng không nhắc lại vấn đề đã xảy ra, chỉ yên lặng ghi lại những câu trả lời vừa rồi.

Sau khi các phóng viên rời đi.

Lâm Phàm thở nhẹ một hơi, cuối cùng cũng đuổi được đám người đó, nếu cứ tiếp tục thì thật khó mà chịu nổi. Vấn đề mà những ký giả này đưa ra rất xảo trá, cũng không rõ bọn hắn sẽ đưa tin như thế nào. Chỉ là bây giờ điều đó cũng không quan trọng, nói thẳng vẫn tốt hơn là che giấu.

Điền Thần Côn tiến lên nói: "Tôi không biết như thế nào, cậu nói bánh kếp của cậu là ngon nhất thế giới có phải quá khoa trương rồi không?"

Lâm Phàm cười đáp: "Khoa trương sao? Tôi lại không thấy vậy. Tôi chỉ ăn ngay nói thật mà thôi."

Ngô Thiên Hà gật đầu: "Có đôi khi nói thẳng ra sẽ tốt hơn nói bóng nói gió."

Lâm Phàm cũng gật đầu: “Đúng vậy! Tôi cũng nghĩ như thế. Nếu lúc bán hàng, đồng ý bán cho người bệnh này nhưng lại không thể bán cho người bệnh kia, như vậy đến lúc đó chỉ sợ sẽ càng phiền phức hơn mà thôi.”

Ngô U Lan mở miệng nói: “Tôi nghĩ ngày mai tin tức này sẽ gây nên chấn động rất ghê gớm đấy.”

Những ông chủ của các cửa hàng xung quanh vô cùng bội phục Lâm Phàm, cũng mồm năm miệng mười hỏi han một vài vấn đề.

Đối với những người hàng xóm cũ này, Lâm Phàm không hề cau mày xụ mặt mà cười tươi trả lời từng vấn đề họ đưa ra.

Dù ngày mai có xảy ra chuyện gì thì cũng không liên quan đến hắn.

Mười phần chính là mười phần, cho dù là Thiên Vương lão tử tới mua cũng quyết không thay đổi.

Hôm sau!

Tin tức được đăng lên.

Tất cả cư dân mạng đều nổ tung.

Trên mạng!

“Vạch trần món bánh kếp thần bí”

“Bánh kếp không thể chữa trị bệnh chán ăn, mà là hương vị của nó ngon đến mức ngay cả người mắc bệnh chán ăn cũng không thể cưỡng lại được.”

“Mỗi ngày mười phần bánh kếp, không có bất kỳ thay đổi gì.”

“Vốn tưởng là tin mừng dành cho người mắc bệnh chán ăn, vậy mà lại là tin giả.”

“Lâm đại sư nên đứng ra, vì người bệnh mà làm bánh kếp, giúp đỡ họ vượt qua khó khăn.”

……

Tin tức lần lượt thay nhau xuất hiện trên mạng.

“Thật đáng sợ, hóa ra mọi chuyện là như vậy.”

“Món bánh kếp này rốt cuộc ngon đến mức nào? Thậm chí cả người mắc bệnh chán ăn cũng không kìm chế được?”

“Lầu trên kia, tôi nói cho anh biết, bánh kếp của Lâm đại sư thật sự rất ngon, hương vị đó không phải anh muốn là có thể tưởng tượng được đâu.”

“Nếu đã có công dụng đến vậy thì tại sao không giúp đỡ những người mắc bệnh chán ăn đó?”

“Nực cười thật! Tại sao phải giúp chứ? Hầu hết những người mắc bệnh chán ăn đều do tự họ làm, Lâm đại sư không phải đã nói rõ rồi sao? Nhân lực có hạn, anh ấy cũng chỉ có hai tay mà thôi, trong khi đó số người mắc bệnh chán ăn là bao nhiêu? Có thể giúp được mãi sao?”

“Lầu trên, anh có còn là người không vậy? Nếu có thể tại sao lại không giúp họ? Tôi thấy anh đúng là kẻ ích kỷ mà!”

“Con bà nó, anh bị điên à? Anh không ích kỷ thì đến mà giúp đi! Tôi nghèo lắm! Anh cho tôi một nửa số tiền tiết kiệm của anh đi, nếu không được thì đừng có ở đó mà nhảy nhót ăn nói linh tinh.”

Chương 244: Giới y học huyên náo

Trong giới y học.

“Chuyện như vậy, cũng có thể xảy ra.”

“Không dễ như vậy đâu, có lẽ đây chỉ là một kiểu đột phá mà thôi.”

“Tôi phục rồi! Tôi học y nhiều năm như vậy mà đây là lần đầu tiên biết có đồ ăn ngon đến mức làm người bệnh chán ăn cũng không cưỡng lại được.”

“Thật muốn thưởng thức một chút hương vị của món bánh kếp này, thử xem nó có ma lực đến mức nào.”

……

Weibo của nữ minh tinh nổi tiếng Vương Băng Nhan: “Năng lực càng lớn, trách nhiệm cũng càng nhiều. Kêu gọi tất cả mọi người hãy giúp đỡ người mắc bệnh chán ăn, bọn họ cần chúng ta giúp đỡ.”

“Oa, nữ thần của tôi đăng weibo rồi, thật tuyệt vời!”

“Nữ thần, tôi yêu cô!.”

“Cô bị ngu à? Năng lực càng lớn thì trách nhiệm càng nhiều? Cô đã từng nhịn ăn để giảm cân, đừng tưởng có thể che giấu được chúng tôi. Nếu chúng tôi không sớm phát hiện thì cô cũng đã sớm nghẻo rồi, giờ còn muốn chúng tôi giúp nữa.”

“Không cho phép anh nói xấu Băng Nhan nhà tôi, cô ấy không phải là người mà anh có thể bôi đen như vậy đâu!”

……

Không khí trên mạng vang dội khắp trời, từ ngữ khen chê đều không giống nhau, có người có lý trí, cũng có người đã đánh mất lý trí từ sớm rồi.

Đương nhiên phần đông vẫn là những người mất lý trí, cho rằng Lâm đại sư nên giúp đỡ những người mắc bệnh chán ăn.

Trong tiệm!

Điện thoại của Vương Minh Dương.

Vương Minh Dương: “Tôi thấy ngày càng to chuyện rồi đó, cậu có muốn tránh đi một thời gian không? Tôi cùng cậu ra nước ngoài giải sầu được không?”

Lâm Phàm nói: “Không cần! Không cần thiết phải làm vậy đâu, tôi cũng không làm chuyện ‘thương thiên hại lý’ gì, sao phải tránh chứ?”

Vương Minh Dương bất đắc dĩ, anh ta không ngờ người anh em này của mình lại có năng lực đến vậy. Người mắc bệnh chán ăn cũng có thể ăn được thì kinh khủng cỡ nào đây? Anh ta nghĩ, đây mới chỉ là mồi lửa nhỏ mới bắt đầu mà thôi, tình trạng bạo động sau đó còn chưa đến đâu. Đợi đến khi những chuyên gia về bệnh chán ăn tìm tới cửa, khi đó mới là lúc kinh khủng nhất.

“Nói thì nói vậy thôi, thực chất vẫn là vì an toàn. Tôi cũng không biết món bánh kếp của anh lại dây dưa với người mắc bệnh chán ăn đấy.” Vương Minh Dương cũng phục sát đất.

Trong lòng Lâm Phàm cũng vô cùng buồn rầu: “Tôi cũng ngờ chuyện lại như vậy, không rõ bánh kếp có quan hệ gì với

người bệnh chán ăn, tôi còn có thể làm gì được chứ?"

Vương Minh Dương thở dài một tiếng: "Nếu không ổn thì phải nói với chúng tôi một tiếng."

"Ừm."

……

Sau khi cúp điện thoại.

Điền Thần Côn xem tin tức: "Trên mạng thảo luận rất sôi nổi, đại đa số đều đang mắng cậu."

Lâm Phàm mở điện thoại di động lên xem.

Quả nhiên bản thân đã chiếm lĩnh toàn bộ weibo.

Lần này, Thu Đao Chặt Cá không còn một mình đơn phương chiến đấu nữa, mà lúc này đã có rất nhiều người cùng chung chí hướng với anh ta.

Thu Đao Chặt Cá: "Đây là lời của con người à? Có thể giúp đỡ được người khác thì tại sao không giúp? Nếu tôi là hắn thì dù mệt chết cũng sẽ giúp đỡ bọn họ. Thu Đao Chặt Cá tôi mặc dù không có năng lực to lớn gì, nhưng tấm lòng thì vẫn có."

Điên cuồng chửi mắng.

Lần này cuối cùng thì Thu Đao Chặt Cá cũng đã chờ được cơ hội nên đương nhiên sẽ không bỏ qua dễ dàng.

Trong căn phòng cho thuê.

Thu Đao Chặt Cá cười như điên, cơ thể mập mạp của hắn ta cũng rung lên bần bật vì cười quá đà. Sảng khoái! Thực sự vô cùng sảng khoái! Điều hắn ta muốn chính là hiệu quả như hiện tại. Thế nhưng việc khiến Thu Đao Chặt Cá ghen tị chính là tên thần côn này hình như cái gì cũng biết, nếu so sánh, hắn ta thấy mình thật giống phế vật.

Giận tím người!

Nhưng bây giờ, Thu Đao Chặt Cá vẫn tràn đầy lòng tin. Dù tên kia giỏi thì thế nào? Hiện tại hắn chính là mục tiêu bị công kích, là mục tiêu bị vô số người vây công chửi mắng.

Mập mạp thích thịt viên: "Nước bọt của tên Chiến Thần Combat kia, chúng tôi sẽ không bị anh dẫn dắt đâu, chúng tôi

luôn luôn tin tưởng và đứng về phía Lâm đại sư.”

Đào trứng dưới gốc cây: “Đúng vậy!Các người muốn gì đây? Chuyện liên quan đến Lâm đại sư, đó chính là bánh kếp của chúng tôi không phải của những người mắc bệnh. Dựa vào đâu mà mỗi ngày Lâm đại sư đều phải làm bánh kếp cho bọn họ chứ? Bác sĩ trị liệu của bọn họ đi đâu hết rồi?”

Trong nháy mắt, trên weibo tranh cãi ầm ĩ. Mà giờ phút này, trước cửa hàng đã có rất nhiều người đang đứng xếp hàng.

Lâm Phàm ngồi trong phòng, tập trung nghỉ ngơi.

Một cô gái như Ngô U Lan hiện tại cũng không giúp được gì, Điền Thần Côn vẫn đang bận rộn tiếp đãi ở bên ngoài.

Điền Thần Côn thấy nhiều người đang chắn trước cửa hàng, vội vàng mở miệng nói: “Phiền mấy vị hãy xếp hàng cẩn thận, ở đây không cho phép chen lấn xô đẩy.”

Người nói chuyện là một bác gái, bấy giờ mới ngẩng đầu lên: “Con gái của tôi bị bệnh chán ăn, nghe nói bánh kếp của các ngươi có thể chữa được, tôi muốn mua năm phần bánh.”

“Nhanh lên!”

Điền Thần Côn lắc đầu, khi chuyện này xảy ra, ông ta đã sớm biết sẽ phát sinh tình huống như vậy: “Thật ngại quá! Tiệm của tôi cần phải xếp hàng lần lượt, mỗi ngày cũng chỉ bán mười phần bánh thôi.”

…

Chương 245: Có người muốn đập tiệm

Bác gái nghe xong nét mặt đầy giận dữ: “Ý của mấy người là sao? nào có ai mở cửa hàng lại không chịu bán hàng cho khách chứ? Con gái tôi bị bệnh chán ăn ông có hiểu không hả? Ông không bán bánh kếp cho tôi là muốn hại chết con gái tôi chứ gì!?”

“Đúng là không biết nói đạo lý! Bánh kếp của chúng tôi không thể trị được bệnh chán ăn, bà đừng tiếp tục dây dưa nữa.” Điền Thần Côn nhíu chặt lông mày, trực tiếp cầm thẻ số phát cho những người xếp hàng khác.

Đúng lúc này, bác gái kia trực tiếp bắt lấy tay Điền Thần Côn nói: "Tôi mặc kệ có thể chữa trị hay không, hôm nay tôi phải mua bằng được năm phần bánh. Ông nói xem ông còn có lương tâm hay không hả? Bán cho tôi năm phần bánh có làm sao đâu, chỉ mất 10 phút thôi còn gì?"

Điền Thần Côn hất tay ra, người đàn bà này không thèm nói đạo lý, sau đó chỉ về phía trước: "Bà xem những người khác đi, con cái của họ cũng bị bệnh chán ăn, họ vẫn phải xếp hàng chờ đến lượt. Bà dựa vào đâu mà không nói đạo lý vậy hả?"

"Người khác tôi mặc kệ! Hôm nay nếu ông không bán cho tôi năm phần bánh kếp thì ông có tin tôi sẽ đập nát cái tiệm này của các người hay không?" Người phụ nữ hung ác nói.

Điền Thần Côn còn chưa đáp trả thì những người xếp hàng xung quanh đã lập tức mở miệng.

"Bà dám …"

"Nếu bà dám đập cửa hàng của Lâm đại sư, chúng tôi sẽ lột da của bà ."

"Lâm đại sư làm sao? Không phải mọi người đều đã nói bánh kếp không thể chữa được bệnh chán ăn rồi à? Bà vẫn còn lôi chuyện này ra làm lý do. Lâm đại sư cũng chẳng nợ bà cái gì, cậu ấy cũng không phải là người làm con gái bà mắc bệnh chán ăn. Huống hồ tôi thấy đại đa số những người mắc bệnh chán ăn đều là vì trước đó muốn giảm cân nên nhịn ăn, đều do bản thân họ tự tìm thì trách ai được chứ?"

"Nói đúng lắm! Tôi đã sớm muốn nói như vậy rồi!"

Bọn họ thực sự nhịn không nổi nữa. Chuyện này là sao? Trước đó bọn họ xếp hàng vẫn rất vui vẻ, bây giờ thì ngược lại, bị bọn họ nhắm vào, còn không cho người khác một cơ hội sống nào.

Bệnh chán ăn là bệnh như thế nào? Món bánh kếp này căn bản cũng không thể chữa được. Chỉ đơn giản là hương vị của nó quá ngon nên những người bệnh đó mới thích ăn. Chẳng nhẽ từ nay về sau cũng vì lý do này mà để mấy người kia mua bánh kếp một cách vô điều kiện sao? Đúng là chuyện cười mà!

Người phụ nữ thấy cảnh này lập tức ngây ngẩn cả người, sau đó cất giọng hét to: "Tôi mua bánh kếp, liên quan quái gì đến

các người?”

Dân chúngkhông hề nhượng bộ. Bọn họ có ấn tượng rất tốt về Lâm đại sư. Bây giờ lại có người ngoài tới khi dễ hắn thì bọn họ sao có thể chịu được.

“Sao lại không liên quan gì đến chúng tôi chứ? Mắc phải bệnh chán ăn đó là chuyện của con gái bà, Lâm đại sư không có lý do gì phải giúp cả. Bà muốn mua bánh thì phải xếp hàng, còn không thì mau đi ra chỗ khác.”

“Còn dám nói không liên quan sao? Nếu bà nói chuyện tử tế với Lâm đại sư thì chúng tôi còn giúp bà một chút nhưng bây giờ thì bà ôm ý nghĩ của bà mà lăn đi xa đi! Đừng có tự phụ ở đây nữa, chúng tôi cũng không phải người lương thiện đâu.”

Người dân thành phố chỉ vào người phụ nữ khiển trách.

Bọn họ đã quen với việc mua bánh kếp từ chỗ Lâm đại sư. Bây giờ tự dưng có người tới coi bản thân như cấp trên, còn muốn quậy phá cửa hàng. Nếu người phụ nữ đó dám phá, bọn họ chắc chắn sẽ không buông tha.

“Mấy người … Mấy người …” Người phụ nữ thấy tình cảnh trước mắt, cuối cùng tức giận xoay người bỏ đi, trong lòng cũng có chút chột dạ. Bà ta cũng không ngờ, những người dân này đến mua bánh kếp mà như bị ma nhập vậy.

Tại chỗ ngoặt.

Người phụ nữ bước lên xe.

“Trương tổng, không mua được.” Người phụ nữ nói.

Vị Trương tổng này chính là chủ tịch của khách sạn Duyệt Hải Đại. Kể từ sau khi cục kiểm tra thực phẩm lấy nguyên liệu về thì đã để đám đầu bếp của khách sạn bắt đầu nghiên cứu làm món bánh kếp thần bí này.

Khi những vị đầu bếp kia nhìn thấy tờ đơn, cả khuôn mặt đều mê man. Muốn làm gì vậy? Bọn họ đều là những đầu bếp tốt nghiệp từ những trường danh tiếng, bây giờ lại bị yêu cầu ở trong bếp mỗi ngày để học làm bánh kếp. Điều này chính là không biết trọng dụng nhân tài mà.

Nhưng Trương tổng đã lên tiếng, bọn họ sao có thể không nghe. Mấy ngày liên tục đều vùi đầu vào nghiên cứu, những

ngày gần đây cũng không rõ đã nghiên cứu ra bao nhiêu phần bánh kếp rồi. Nhưng cuối cùng vẫn không hợp khẩu vị của Trương tổng, toàn bộ đều bị loại bỏ.

Trong lòng họ nghi ngờ, thực sự Trương tổng muốn mùi vị như thế nào? Bọn họ làm ra món bánh kếp có thể nói là vô cùng thơm ngon, nhưng khi Trương tổng cắn thử một miếng lại lắc đầu, nói rằng mùi vị chưa đúng.

Mặc dù bọn họ là đi làm thuê cho Trương tổng, nhưng đầu bếp cũng có tôn nghiêm, họ cực khổ nhiều ngày để làm ra bánh kếp, vậy mà Trương tổng vẫn không hài lòng. Đây chính là ghét bỏ trình độ của bọn họ.

Chương 246: Đã nghiên cứu thành công

Trong phòng bếp của khách sạn Duyệt Hải Đại.

Một đám đầu bếp vùi đầu nghiên cứu làm bánh, một vị đầu bếp trong số đó không vui nói: "Rốt cuộc Trương tổng muốn làm gì vậy? Mỗi ngày đều bắt chúng ta dựa theo tờ đơn này điều chế tỉ lệ để làm bánh kếp, những mãi vẫn không hài lòng. Mấy người nói thử xem, bánh kếp còn có hương vị như thế nào nữa?"

Một vị đầu bếp béo mập đáp lời: "Không phải đâu! Tôi nghe nói bánh kếp của một cửa hàng ở khu khố Vân Lý rất ngon, Trương tổng đã ăn thử bánh kếp ở đó nên muốn chúng ta nghiên cứu ra hương vị như vậy."

"Hả? Một phần bánh kếp còn có thể ngon đến mức nào? Có thể mài thành hoa chắc? Đã mấy ngày trôi qua rồi, cái đơn này khỏi xem tôi cũng thuộc lòng luôn. Tôi cũng hết cách rồi, mấy người tự xem đi, dù bị Trương tổng sa thải tôi cũng chịu." Đầu bếp bất mãn nói.

Những đầu bếp khác nhìn nhau không biết nên làm thế nào cho phải. Có đôi khi Trương tổng cũng nổi giận vì bọn hắn không thể làm ra bánh kếp có hương vị như kia, miệng phun đầy lời hung ác, làm không được thì cút đi, … Làm bọn họ vô cùng áp lực.

“Qua bên kia một chút đi, tôi có lời muốn nói với mấy người.” Một vị đầu bếp gầy trơ như que củi mở miệng nói.

Những đầu bếp khác không biết chuyện gì đang xảy ra, cũng tụ tập tới.

Một hồi thảo luận.

“Không được! Cái này không được! Nếu như bị phát hiện, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.”

“Không có chuyện gì đâu, thả lỏng chút đi. Cậu nói thử xem hiện tại có bao nhiêu cửa hàng đang hot mà không thêm cái này vào chứ? Hơn nữa cái này cũng không quá nguy hại đối với cơ thể người.”

“Dù sao cũng không được! Nếu bị phát hiện thì phải làm sao? Sẽ phải ngồi tù đó!”

“Cái này không được, cái kia cũng không xong, vậy chúng ta phải làm sao? Trương tổng ngày nào cũng thúc giục đến phát điên rồi! Chúng ta chỉ dùng một chút thôi, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Trước kia tôi cũng thử qua rồi, tuyệt đối không xảy ra bất kỳ điều gì.”

“Được rồi! Thả lỏng đi! Vừa nghĩ đến việc làm bánh kếp là tôi lại muốn ói. Nếu tiếp tục làm, tôi sợ bản thân sẽ chịu không nổi nữa. Huống hồ nếu thật sự xảy ra chuyện thì cũng không kiên quan gì tới chúng ta đâu. Chúng ta chỉ cần khăng khăng nói không biết là được rồi.”

Giờ khắc này, một đám đầu bếp sau khi bị Trương tổng thúc ép đến hết cách cũng lần lượt gật đầu đồng ý, bọn họ làm trong cái ngành này sao có thể không biết cái trò ác ý đó chứ.

Đây chính là thứ để tăng mùi vị. Hiện nay những cửa hàng đang hot mà nếu nói chưa từng dùng qua thì bọn họ thật sự không tin.

Mười nhà thì ít nhất cũng có hai nhà làm.

Những thứ đó khiến người ăn xong vẫn còn lưu lại dư vị, càng ăn càng thích.

“Vậy cái đó để ở đâu?”

“Cho vào trong gia vị đi, xem như một hương liệu bí mật Nếu Trương tổng muốn công thức, trước hết chúng ra sẽ không đưa.”

“Được …”

…..

Phố Vân Lý!

Lâm Phàm đứng trước gian hàng, hắn biết chuyện này vẫn chưa kết thúc. Sau này tình huống như vậy sẽ càng phức tạp, chỉ là bản thân vẫn phải giữ vững tinh thần, phải luôn luôn giữ tỉnh táo.

Rất nhanh đã làm xong mười phần bánh kếp.

Mẹ Vương Lily vẫn chưa đến lượt, gương mặt thất vọng, đồng thời nhìn về phía những người mua được bánh kếp, bà thực sự rất muốn mua lại bánh kếp từ tay bọn họ.

Nhưng người muốn ‘đầu cơ chuộc lợi’ ở trong đó lại ra giá rất cao, đó không phải là cái giá mà bà có thể kham nổi.

Trong lòng vô cùng thất vọng.

“Ông chủ, có thể cho tôi một cái túi nhựa không?” Lúc này, một thiếu niên có dáng vẻ giống học sinh, đứng trước mặt Lâm Phàm nói.

Lâm Phàm không rõ đối phương muốn làm gì, nhưng vẫn lấy ra một cái túi nhựa.

Thiếu niên bẻ một nửa chiếc bánh kếp, sau đó đi tới trước mặt mẹ Vương Lily: “Dì ơi, cái này cho dì …”

Mẹ Vương Lily nhìn một nửa miếng bánh kếp ở trong tay, thoáng chốc ngây ngẩn cả người.

Thiếu niên cười tươi nói: “Dì ơi, tạm biệt …”

Sau đó lập tức quay người rời đi.

Lầm Phàm nhìn một màn này cũng cười cười. Sẽ có lúc ‘thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng’ thôi, không có trở ngại nào trong cuộc sống là không thể vượt qua. Giống như hiện tại, Người có lòng tốt thật sự vẫn còn rất nhiều.

Lâm Phàm hạn chế chỉ làm mười phần bánh kếp cũng vì muốn bảo vệ chính mình, hắn không muốn bị cuốn vào vòng xoáy này.

Ngô Thiên Hà chẳng biết từ lúc nào đã đi tới bên người Lâm Phàm: "Đứa nhỏ này sẽ có một kiếp nạn, hẳn là tử kiếp."

Lâm Phàm cười nói: "Sống sót sau tai nạn thì tất có phúc. Lòng tốt có thể phân biệt thật giả, con người luôn có hai mặt. Có cho tất có báo, đó là quy luật của tự nhiên, họa phúc nối tiếp."

Điền Thần Côn lắc đầu: "Hai người vẫn còn tâm tình bàn luận cái đó à? Còn không bằng suy nghĩ một chút cho bản thân đi."

Lâm Phàm cười cười: "Được rồi! Không sao đâu! Những chuyện này chỉ là tạm thời mà thôi, chúng ta nên làm cái gì thì làm cái đó, nghĩ nhiều như vậy làm gì?"

Chương 247: Bánh kếp khách sạn Duyệt Hải Đại

Trong xe.

"Trương tổng, đã nghiên cứu được bánh kếp rồi, ngài hãy thử một chút xem."

Trương tổng vẫn còn đang phiền não. Nếu ông ta đầu tư nhân lực lớn như vậy mà không thành công thì quá thiệt hại nên thời điểm nhận được cuộc gọi, tâm trạng vô cùng phấn khích.

"Được! Được! Làm tốt lắm! Bây giờ tôi sẽ trở lại ngay lập tức."

Tin tức này đã đánh bay đám mây đen trên đầu Trương tổng, mặt trời cũng ló dạng. Ông ta không kịp chờ đợi muốn quay về xem ngay lập tức, muốn biết tình hình cụ thể như thế nào.

Nếu thật sự nghiên cứu được, vậy giàu to rồi.

Chương 148: Điều này rất thực tế.

Hôm sau.

Tại phố Vân Lý.

Điền Thần Côn nhíu mày: "Hôm nay xảy ra chuyện gì vậy? Hình như người xếp hàng ít đi rất nhiều."

Lâm Phàm ngẩng đầu, lộ ra vẻ tươi cười: "Rốt cuộc vị Bồ Tát nào đã phù hộ cho ta vậy? Hiếm lắm mới được nhàn hạ như vậy."

Điền Thần Côn trợn trắng mắt: "Sao cậu có thể không lo lắng như thế? Ít hơn một nửa số người rồi đó."

Lâm Phàm cười nói: "Điều này không phải rất tốt sao? Mỗi ngày chỉ bán mười phần bánh, nhiều người tới như vậy để làm gì?"

Điền Thần Côn sững sờ. Ông ta không phản bác được, cũng không biết phải phản bác như nào, ông ta cũng cảm thấy lời nói này rất có đạo lý. Mỗi ngày chỉ bán mười phần bánh, vậy cũng chỉ cần giữ lại 10 người là đủ rồi.

Ngô U Lan xem điện thoại di động, lúc này đột nhiên kêu lên một tiếng kinh ngạc: "Lâm đại sư, anh mau xem tin này đi."

"Khách sạn Duyệt Hải Đại Thượng Hải, toàn bộ đầu bếp nghiên cứu khoảng nửa tháng đã làm ra loại bánh kếp có hương vị không thua gì món bánh kếp ở phố Vân Lý của Lâm đại sư …" Ngô U Lan đọc từng chữ, càng đọc càng kinh ngạc.

Nghe được tin tức này, Lâm Phàm lại không lo lắng một chút nào. Hắn biết loại bánh kếp này căn bản không ai có thể làm ra được, năng lực của bách khoa toàn thư lại có người vượt qua được sao?

"Hả? Xem ra đây chính là nguyên nhân làm số người xếp hàng giảm mất đi." Lâm Phàm nhàn nhã tự đắc nói, cũng không đặt chuyện này trong lòng.

Điền Thần Côn sững sờ: "Không thể nào! Thực sự có thể nghiên cứu được sao? Cô nói có phải sự thật không vậy?"

Lâm Phàm cười cười: “Quan tâm có thật hay không làm gì? Chuyện cũng chẳng có quan hệ gì với chúng ta, ông mau đi phát số đi.”

Điền Thần Côn gật đầu một cái, nhưng trong lòng vẫn còn nghĩ về chuyện này. Cái khách sạn Duyệt Hải Đại này hắn biết, thậm chí cái tên Trương tổng kia ở trong ký ức của ông ta vẫn còn như mới. Chính là ông chủ muốn hợp tác cùng Lâm Phàm. Không ngờ chỉ mấy ngày ngắn ngủi mà ông ta đã nghiên cứu được cách làm, đồng thời còn tuyên truyền trắng trợn, làm tin tức bay đầy trời.

Người dân thành phố ở bên ngoài thảo luận.

“Mọi người hôm nay đều đi đâu hết rồi? Hình như không hợp lý lắm.”

“Nghe nói khách sạn Duyệt Hải Đại đã nghiên cứu được bánh kếp, hương vị gần như bánh kếp của Lâm đại sư làm, mọi người đều qua đó mua rồi.”

“Không thể nào! Chuyện thật hay giả vậy?”

“Sao tôi biết được chứ? Tôi cũng chưa ăn thử, chỉ là tin này đã được đăng lên rồi nên chắc không phải tin giả đâu.”

“Kệ họ đi! Tôi chỉ thích bánh kếp của Lâm đại sư thôi! Bọn họ thích làm gì thì làm, tôi cũng không qua bên đó mua đâu.”

“Tôi cũng vậy! Mấy người này cũng thật không có tiền đồ, nghe thấy nơi nào có tin tốt là biến mất ngay.”

……

Điền Thần Côn phát thẻ số ra ngoài, mặc dù người xếp hàng ít hơn một nửa, nhưng số lượng người xếp hàng như vậy đối với một cửa hàng nhỏ mà nói thì vẫn rất đông đúc.

Lúc này, một đám người đi từ bên khách sạn Duyệt Hải Đại ra, trong tay cầm bánh kếp, vội vàng ăn thử.

“Ngon quá! Thực sự là quá ngon!”

“Mặc dù không ngon như bánh của Lâm đại sư làm, nhưng mùi vị thì khỏi bàn, ngon tuyệt!”

“Món bánh kếp này có thể xếp thứ hai.”

“Tôi chưa ăn bánh kếp của Lâm đại sư bao giờ, cũng không rõ hương vị bánh của hắn như thế nào, nhưng tôi thấy món bánh kếp của khách sạn Duyệt Hải Đại này mới là ngon nhất.”

“Nhưng tôi cảm thấy hình như vẫn thiếu chút gì đó, loại cảm giác này rất khó nói.”

……

Những người xếp hàng bên này nhìn bánh kếp trong tay bọn họ, hơi nghi hoặc, có người nhịn không được vội hỏi: “Bánh kếp của khách sạn Duyệt Hải Đại ngon như vậy sao?”

Người đi ngang qua chợt dừng bước lại: “Đương nhiên rồi, thực sự rất ngon đấy! Chỉ là so với bánh kếp của Lâm đại sư thì vẫn kém một chút, cũng có chút gì đó hơi là lạ. Nhưng mà nói chung thì vẫn rất tuyệt.”

Một vài người dân thành phố là người trung thành luôn ủng hộ bánh kếp của Lâm đại sư nói: “Sao có thể? Món bánh kếp của Lâm đại sư chính là ‘thiên hạ đệ nhất’, ngay cả khách sạn Duyệt Hải Đại cũng không thể so sánh được.”

“Điều này cũng không chắc, Lâm đại sư có thể làm được, không có nghĩa người khác không thể làm.”

“Tôi không tin! Tôi chờ bánh kếp của Lâm đại sư.”

Đới với những lời ra tiếng vào ở bên ngoài, Lâm Phàm căn bản không để trong lòng, muốn sánh vai cùng bánh kếp của bách khoa toàn thư, mấy người đang nói giỡn à?

Nhưng nếu khách sạn Duyệt Hải Đại có thể làm ra được bánh kếp như vậy, hắn cũng rất bội phục, thực sự khá lợi hại.

Chương 248: Nguy cơ tiềm ẩn

Sau khi phát xong số thẻ, một số người không được đến lượt có chút thất vọng, đồng thời cũng sinh ra oán giận.

“Thôi bỏ đi, về sau cũng không tới nữa! Tôi sẽ mua bánh bên khách sạn Duyệt Hải Đại. Tất cả mọi người đều nói bánh bên đó rất ngon, chắc cũng không kém bên này đâu.”

“Tôi cũng vậy! Về sau cũng không thèm xếp hàng nữa! Ngày nào cũng phải xếp hàng, mệt chết tôi rồi.”

“Đi thôi! Mọi người chúng ta cùng đi đi. Dáng vẻ của Lâm đại sư như vậy cũng do chúng ta quá nuông chiều mà ra. Chúng ta không tới mua nữa, xem hắn còn buôn bán được không?”

Những lời này hơi gây tổn thương, một số người khác đáp lại:

“Mấy người còn có lương tâm không? Lúc đó Lâm đại sư vốn cũng không định bán bánh kếp, là do chúng ta tới đòi mua nên Lâm đại sư mới tiếp tục bán. Mấy người muốn đi thì đi đi, tôi không đi!” Một người đàn ông trung niên nói.

“Tôi cũng vậy, chỉ thích bánh kếp của Lâm đại sư mà mà thôi.” Một thanh niên nói.

“Vậy mấy người cứ tiếp tục xếp hàng đi, hương vị bánh kếp của khách sạn Duyệt Hải Đại rất thơm ngon, tôi thấy cũng không thua gì bánh kếp của Lâm đại sư đâu.”

……

Một vài người dân quay lại một màn vừa rồi, sau đó đăng lên mạng.

“Tình hình bánh kếp của Lâm đại sư bi thảm quá, khách sạn Duyệt Hải Đại làm ra món bánh kếp thơm ngon như vậy, cũng chiếm mất tám phần sinh ý buôn bán của Lâm đại sư rồi.”

Từng tấm hình xuất hiện ở trên mạng, đồng thời còn có thêm ảnh chụp từ trước đó, so sánh cả hai sẽ thấy sự chênh lệch rất lớn.

Dân mạng bình luận

“Rất thích hóng chuyện, kiểu này chính là tìm đường chết rồi.”

“Tôi chỉ muốn hỏi, Lâm đại sư thì thế nào? Bây giờ còn dám chỉ bán mười phần bánh mỗi ngày thôi sao? Mọi người đều chạy hết rồi, bây giờ chỉ sợ cũng khóc luôn rồi.”

“Ha ha ha, vui chết tôi! Tôi thích nhất là nhìn thấy cảnh loại người chảnh chó đó cuối cùng cũng bị người khác đè xuống.”

“Không phải chỉ là một phần bánh kết thôi sao? Còn nghĩ người khác không làm được à? Tôi ăn thử bánh kếp của khách sạn Duyệt Hải Đại rồi, hương vị thực sự rất ngon. Trời đất, nói chuyện phiếm cùng các ngươi làm tôi đột nhiên lại thèm ăn

rồi, tôi phải đi mua thêm một phần ăn, không ăn cả người rất khó chịu."

"Ngồi đợi cửa hàng của Lâm đại sư ra đối sách mới, không biết người mắc bệnh chán ăn có ăn được không?"

"Không rõ nữa! Bây giờ tôi đang ở khách sạn Duyệt Hải Đại, có rất nhiều phóng viên tới đây, họ đang chuẩn bị thử nghiệm một chút, tôi nghĩ chắc sẽ thành công thôi."

Tại cửa khách sạn Duyệt Hải Đại.

Người đến người đi, đội ngũ thật dài vẫn đang đứng xếp hàng.

Từng phần bánh kếp thơm ngon được bán ra.

Một phần là 30 tệ, rẻ hơn so với bánh kếp của Lâm đại sư.

Trương tổng đứng một bên, hài lòng nhìn tất cả, tâm tình khỏi nói cũng biết cao hứng như nào. Đây là kết quả làm việc chăm chỉ của một nhóm đầu bếp trong nhà hàng của ông ta, xứng đáng để trở thành món ăn tiêu biểu của khách sạn.

Thậm chí ông ta đã nghĩ rằng sẽ mở nhà máy, có dây truyền sản xuất rồi đưa ra thị trường, bán khắp Hoa Hạ và đưa ra toàn thế giới.

Nhưng nếu để cho ông ta biết, bên trong cái gọi là bánh kếp được nghiên cứu ra có chứa thứ gì đó, thật không biết ông ta sẽ nghĩ như thế nào.

Trương tổng nhìn về phía các phóng viên, trên mặt luôn treo nụ cười. Cuối cùng ông ta cũng nghiên cứu được bánh kếp như ý nguyện. Ông ta nuôi đám đầu bếp đó cuối cùng cũng có chút tác dụng, không uổng công mỗi tháng ông ta chi hơn 1 vạn để thuê bọn họ.

Phóng viên vây quanh.

Một vị phóng viên hỏi: "Trương tổng, xin hỏi bánh kếp của ông và bánh kếp của Lâm đại sư có gì khác nhau không?"

Trương tổng không kìm nổi vui sướng mà nói: "Vấn đề như vậy ta không nên trả lời, tốt nhất vẫn là để thực khách trả lời đi."

Một người khách đang ăn bánh kếp được hỏi, vui vẻ đáp: "Tôi thấy không có gì khác nhau, bánh kếp của khách sạn Duyệt

Hải Đại thật sự rất ngon.”

Phóng viên: “Nếu như phải lựa chọn bánh kếp giữa Lâm đại sư làm và của khách sạn Duyệt Hải Đại, anh sẽ chọn bên nào?”

Vị khách kia trả lời: “Chắc chắn tôi sẽ chọn bánh của khách sạn Duyệt Hải Đại. Bánh ở đây không giới hạn bán, muốn ăn bao nhiêu phần đều có thể mua được. Còn của Lâm đại sư, tôi đã đợi mấy ngày đều không mua được, sau này cũng không cần qua bên đó mua nữa.”

Các phóng viên ghi lại những lời này, rồi tiếp tục phỏng vấn Trương tổng.

Phóng viên: “Trương tổng, xin hỏi bước kế tiếp ông định làm gì?”

Trương tổng cười nói: “Tôi đã liên lạc với bên bệnh viện kia, chuẩn bị dẫn theo những người đã nghiên cứu ra bánh kếp đến cho những người mắc bệnh chán ăn, xem thử ăn xong hiệu quả như thế nào.”

Phóng viên: “Ông cảm thấy chuyện này có thể thành công không?”

Trương tổng tự tin gật đầu: “Tôi nghĩ chuyện sẽ thành công thôi, bởi bánh kếp chúng tôi làm cũng không kém so với bánh của Lâm đại sư.”

Phóng viên: “Nếu thành công, đó sẽ là tin mừng dành cho những người mắc bệnh chán ăn, ông có nghĩ đến việc sẽ mở rộng phạm vi bán bánh không?”

Chương 249: Cửa hàng của Lâm đại sư suy bại rồi

Trương tổng đã suy nghĩ kỹ về những vấn đề này nên đáp: “Đương nhiên, dù có thành công hay không, tôi cũng sẽ thành lập nhãn hiệu bánh riêng. Sau đó mở nhà máy, mở bán ở các siêu thị, để người dân có thể dễ dàng thưởng thức bánh.”

Phóng viên chúc phúc nói: “Hy vọng Trương tổng có thể thành công!”

Trương tổng gật đầu: “Cảm ơn!”

Lúc này trong lòng những vị đầu bếp kia bắt đầu hoảng sợ.

Mở nhà máy? Mở bán trong các siêu thị?

Mẹ kiếp! Đây chính là chuyện lớn đó!

Mấy người bọn họ nhìn nhau, điều này làm sao có thể thực hiện được. Ngay từ đầu, bọn họ nghĩ rằng chỉ bán ở khách sạn mà thôi. Thật không ngờ, Trương tổng lại muốn mở rộng phạm vi ra cả nước. Nếu bị phát hiện, bọn họ coi như xong đời rồi.

Buổi chiều!

Trong bệnh viện.

Trương tổng cùng đoàn đội của mình mang theo bánh kếp tới bệnh viện.

Phòng bệnh số 3 là phòng của người mắc bệnh chán ăn.

Các phóng viên khiêng theo thiết bị thu hình, họ không muốn bỏ sót một giây phút nào.

Chủ nhiệm Chương đi cùng bên cạnh đoàn người, ông ta cũng sắp điên luôn rồi, thế giới này còn điều gì chưa biết nữa? Người mắc bệnh chán ăn thích ăn bánh kếp từ bao giờ vậy?

Nếu một miếng bánh kếp nho nhỏ cũng có thể làm người mắc bệnh chán ăn thèm muốn, vậy bác sĩ như bọn hắn còn ở đấy làm gì? Trực tiếp cuốn gói về quê cho xong.

Lấy bánh kếp nóng hổi ra.

Vương Lily vẫn luôn đòi ăn bánh kếp, bây giờ nhìn thấy bánh vội vàng cướp về tay.

Trưởng tổng đứng đó chờ đợi, cả mặt đều ngập vẻ chờ mong, nếu thành công thì ông ta sẽ thực sự phát tài rồi.

Đối với các phóng viên cũng vậy, đây chính là tin tức lớn. Nếu cô gái này ăn hết bánh kếp, vậy mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp hơn rồi.

Vương Lily cắn một miếng bánh, nhai trong miệng.

“Thành công rồi?” Trương tổng thầm nhủ trong lòng.

Nôn mửa!

Vương Lily không nhịn được vội vàng nôn hết số bánh vừa ăn ra.

Trương tổng nhìn cảnh này, trong lòng rất thất vọng. Thực sự không thể thành công sao?

Các phóng viên cũng ngầm hiểu, chỉ sợ mọi chuyện đã thất bại rồi.

Mẹ Vương Lily thở dài một tiếng, muốn lấy phần bánh kếp còn lại. Những đúng lúc này, Vương Lily đột nhiên đưa tay giật lại phần bánh đó.

"Tôi muốn ăn." Vương Lily vừa phun hết bánh ra, thế nhưng lại có một cảm giác, cô vẫn muốn ăn, nhưng cứ ăn hết lại phun sạch ra.

Tâm tình Trương tổng lại đặc biệt vui mừng, vẫn còn hy vọng.

……

Liên tục mấy lần như vậy, mặc dù trong lòng Trương tổng có chút thất vọng, nhưng phần nhiều vẫn là hưng phấn: "Xem ra cách làm này vẫn chưa đạt tiêu chuẩn, tôi muốn nghiên cứu lại một chút, nhất định có thể thành công."

Các phóng viên đều gật đầu, tình huống hôm nay bọn họ đều đã chứng kiến, cảm thấy không có vấn đề gì, đây chính là một sự tiến bộ rất lớn rồi.

Chủ nhiệm Chương vẫn không rõ, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Không khoa học, chuyện này không khoa học một chút nào.

"Có thể đưa cho tôi phần bánh kếp còn lại được không? Tôi muốn tìm hiểu một chút." Hôm nay chủ nhiệm Chương lại một lần nữa bị món bánh kếp này đánh bại. Nếu không hiểu rõ nguyên do trong đó, trong lòng ông ta sẽ luôn bất an.

Trương tổng cảm thấy chuyện này không ảnh hưởng gì, còn chưa kịp mở miệng, một vị đầu bếp đã chen ngang nói: "Cách làm này có một chút vấn đề, chỉ sợ không được., Chờ sau khi chúng tôi nghiên cứu cải tiến lại cách làm, lúc đó sẽ đưa cho bệnh viện một phần bánh."

Chủ nhiệm Chương gật đầu một cái, cũng không để ý.

Sau khi mọi người đều rời đi, chủ nhiệm Chương vốn định rời đi, không rõ nghĩ gì đột nhiên nói với y tá Lương Viện ở bên cạnh: "Thử đem mấy thứ bệnh nhân vừa nôn đi xét nghiệm một chút."

Lương Viện gật đầu: "Vâng, chủ nhiệm."

……

Buổi tối!

Ở một khu chung cư nào đó.

Một cặp vợ chồng đang nghỉ ngơi bên trong, đột nhiên người chồng rời giường.

Người vợ: "Chồng, anh sao vậy? Đêm nay rời giường 4 lần rồi."

Người chồng lắc đầu: "Không biết nữa! Tự dưng anh vô cùng thèm ăn bánh kếp, không được ăn cả người đều khó chịu."

Người vợ cười nói: "Anh đó, cũng tham ăn quá đấy! Cả ngày hôm nay anh đã ăn 5 phần bánh kếp rồi, ngay cả cơm tối cũng bỏ luôn."

Người chồng: "Ha ha ha, Em không biết bánh kếp kia ngon như nào đâu, cũng không kém bánh kếp của Lâm đại sự là mấy."

……

Ở một khu khác.

"Con dâu, đêm hôm khuya khoắt còn muốn ăn bánh kếp gì vậy?"

"Con thèm lắm, lại đói bụng rồi."

"Thôi! Con ăn chút gì khác rồi ngủ đi, ngày mai muốn ăn lại mua tiếp."

……

Hết nhà này đến nhà khác, mọi người đều khó chìm vào giấc ngủ, trong lòng luôn nghĩ về món bánh kếp thơm ngon kia.

Hôm sau!

Tại phố Vân Lý.

Người xếp hàng hôm nay càng ít hơn, ít hơn một nửa so với hôm qua, tất cả mọi người đều qua bên khách sạn Duyệt Hải Đại để mua bánh, có người mua cả 10 phần, 20 phần.

Khi những người dân kia vừa đến cửa khách sạn, nước miếng đã chảy ra không ngừng. Họ đều không thể tiếp tục chờ đợi, càng chờ càng không thoải mái, chỉ sau khi ăn bánh mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Trương tổng nhìn một màn trước mặt, trong lòng tràn đầy tự hào. Đây chính là bánh kếp của hắn, bánh kếp của Lâm đại sư cũng phải đứng sang bên cạnh.

Chương 250: Miệng là ở trên thân người ta, không thể cấm họ nói

Độc giả ơi, đầu tháng tặng cho truyện vài phiếu nha, cám ơn nhiều lắm luôn!!!

Chương 250: Miệng là ở trên thân người ta, không thể cấm họ nói

Lúc đầu, hắn nghĩ Lâm đại sư cũng sẽ không tiếp tục hạn chế số bánh bán ra nữa, nhưng không ngờ đối phương vẫn chỉ bán mười phần mỗi ngày, không hề thay đổi.

“Bánh kếp của Lâm đại sư mà không sớm thay đổi, sau này có cải biến tôi cũng không thèm ăn nữa.”

“Tôi cũng thế! Bánh kếp nơi này cũng không tệ, hôm qua trước khi đi ngủ tôi còn ăn thêm hai cái.”

“Anh ăn có hai cái thôi sao? Tôi ăn ba cái đây này.”

“Lợi hại!”

Trương tổng nghe được những lời khen ngợi của người dân, trong lòng đã sớm cao hứng tận trời.

Mà những vị đầu bếp kia sau khi nghe thấy, trong lòng đều giật thót, cảm thấy không ổn. Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, cảm

thấy bánh kếp trong tay nóng đến khó chịu.

Cái tốc độ này quá nhanh rồi, xem ra sau này phải chú ý hơn.

Tại phố Vân Lý.

“Ông chủ, mau phát số thẻ đi, mọi người đều đang đợi đó.”

“Đúng vậy! Vận khí hôm nay tốt thật, mọi người đều qua bên khách sạn Duyệt Hải Đại kia, mong rằng bọn họ đừng bao giờ quay lại đây cướp bánh với chúng ta nữa.”

“Đúng đấy! Chúng ta xếp hàng vừa đủ 10 người, có thể chia đều bánh kếp.”

Điền Thần Côn thấy Lâm Phàm vẫn nhàn nhã ngồi đó, trong lòng cũng lo lắng không chịu nổi: “Cậu không nghĩ biện pháp à? Hôm nay xếp hàng chỉ có 10 người thôi đấy!”

“Hả? Khéo như vậy à?” Lâm Phàm vừa cười vừa nói, không hề đặt chuyện này ở trong lòng.

Vốn dĩ mỗi ngày chỉ bán 10 phần, bây giờ không phải vừa khéo sao?

Điền Thần Côn thực sự không biết nên nói gì tiếp, tâm tình cũng tốt thật đấy! Khách hàng đều bị cướp hết rồi.

Ông chủ của các cửa hàng xung quanh đều lắc đầu, bọn hắn đã từng chứng kiến sự huy hoàng của Lâm đại sư, giờ đây lại tiếp tục chứng kiến sự suy bại.

Đúng là biến đổi thất thường!

Hôm sau

Bình luận trên mạng:

“Mấy người không thể tưởng tượng được tình hình thê thảm hiện giờ của cửa hàng Lâm đại sư đâu, cảnh tượng phồn vinh ngày xưa đã là dĩ vãng rồi.”

“Hôm qua tôi có qua đó xem thử, cửa hàng của Lâm đại sư thật sự rất trống vắng, chỉ có khoảng mười mấy người mua thôi.”

“Bánh kếp mà khách sạn Duyệt Hải Đại nghiên cứu tạo ra thật sự rất hot, tôi cũng nghiện luôn rồi . Buổi tối mà không được ăn, cả người đều bứt rứt khó chịu.”

“Lầu trên kia, anh bị bệnh à? Chẳng lẽ bánh kếp kia có vấn đề sao?”

“Bên trên của lầu trên kia, bánh kếp của Lâm đại sư chắc cũng ngon, nhưng dù sao cũng không có ảnh hưởng như bánh kếp bên khách sạn Duyệt Hải Đại. Anh không ăn được bánh, trong lòng mặc dù vẫn nhớ, nhưng cũng không phải lúc nào cũng nghĩ về nó. Hơn nửa, bánh kếp của Lâm đại sư không chỉ ngon, mà quan trọng là lúc ăn bánh, tâm trạng luôn đặc biệt thoải mái.”

“Mấy người nghĩ nhiều quá rồi! Khách sạn Duyệt Hải Đại là khách sạn đứng đầu của Thượng Hải, còn có thể xảy ra vấn đề gì à? Anh nghĩ đó là quán ven đường sao?”

“Không cần nói nhiều, tình hình buôn bán của Lâm đại sư thê thảm quá, vận may trong buôn bán đều bị trộm mất rồi.”

“Tôi cũng phục ngươi rồi! Mỗi ngày Lâm đại sư chỉ bán mười phần, ít khách thì làm sao? Cũng có phải không thể bán hàng đâu.”

“Nói thì như thế, nhưng nếu buôn bán không được, thì đó cũng là một sự tổn thất không nhỏ đâu.’

……

Trên weibo.

“Sau này sẽ không ăn bánh kếp của bên Lâm đại sư nữa, tôi sẽ chuyển sang bên khách sạn Duyệt Hải Đại.”

“Đúng đấy! Hắn ta còn bày vẻ thanh cao, lại còn chỉ bán với số lượng giới hạn, để tôi xem cuối cùng hắn sẽ làm thế nào.”

“Nhiệt tình ủng hộ bánh kếp của khách sạn Duyệt Hải Đại.”

“Thôi không nói nữa, tôi lại thèm bánh kếp rồi, tôi phải đi mua 2 cái về lấp đầy bao tử đây.”

“Người dân phương nam có gửi tin, nói rằng rất hâm mộ những người như chúng ta, muốn ăn có thể thoải mái tự nhiên mà ăn.”

“Người phương bắc cũng gửi tin tới, nói rằng hâm mộ cuộc sống hiện giờ của chúng ta.”

……

Truyền thông.

‘Bánh kếp của khách sạn Duyệt Hải Đại chính thức khiêu chiến với người mắc bệnh chán ăn. Mặc dù xảy ra một chút vấn đề, nhưng người bệnh thực sự đã bị món bánh kếp thu hút.’

‘Không chỉ có mỗi bánh kếp của Lâm đại sư là có tác dụng với người mắc bệnh chán ăn, bánh của khách sạn Duyệt Hải Đại cũng có thể.’

‘Cửa hàng của Lâm đại sư vắng khách, khiến người người đều thổn thức.’

‘Tất cả đều do Lâm đại sư, người dân thành phố đều không muốn mua nữa.’

……

Tại nơi đầu sóng ngọn gió.

Những tin tức như vậy đều đang ầm ĩ huyên náo trên khắp các trang mạng, khiến nhiều người không rõ thực hư đều cảm thấy mông lung, họ thực sự không hiểu một cái bánh kếp nho nhỏ sao có thể leo lên hot search như vậy.

Nhưng người ta thường nói, trên mạng không thiếu những chuyện kỳ lạ, mọi người sẽ vĩnh viễn không thể biết rằng, vào một ngày đẹp trời nào đó tự nhiên lại nổ ra một tin giật gân.

Ngô U Lan nhìn thấy những tin tức này, tức giận hơn cả Lâm Phàm: “Mấy người này sao có thể ăn nói như vậy? Một chút lương tâm cũng không có.”

Lâm Phàm cười nói: “Như bây giờ thì không tốt sao? Miệng ở trên thân người khác, chúng ta có thể cấm họ không được nói à?”

Chương 251: Bánh kếp khách sạn khiêu chiến bánh kếp Lâm đại sư

Ngô Thiên Hà gật đầu: “Lòng người chính là như vậy. Nếu chỉ có một cửa hàng, dù là quy tắc nào họ cũng sẽ chấp nhận. Nhưng khi đã có sự so sánh, chắc chắn sẽ có người nói xấu. U Lan, con nên bình tĩnh đi.”

Điền Thần Côn lắc đầu nói: "Vậy mà hai người vẫn có thể giữ được bình tĩnh. Tôi cũng giống U Lan, không thể chịu đựng thêm được nữa, tôi tức nổ cả phổi luôn rồi! Bọn người này đúng là không biết một chút gì về lòng cảm ơn."

Lâm Phàm bật cười thành tiếng: "Thôi đi! Bên ngoài vẫn có người đang xếp hàng đó thôi? Mau đi phát thẻ số đi! Ông nhìn thử xem, lượng người xếp hàng ít, người dân lại càng vui vẻ, không tin ông cứ hỏi thử họ đi?"

Giọng nói của Lâm Phàm không nhỏ, người dân ở bên ngoài đều nghe thấy rõ, từng người một lên tiếng phụ họa.

"Đương nhiên là vui vẻ! Bây giờ không có người tranh cướp mua bánh với chúng tôi, mỗi ngày đều có thể mua được một phần bánh kếp, không vui mới lạ!"

"Cũng không biết nên nói gì về mấy người kia. Mắng cũng không được, bởi nếu bọn họ không rời đi, chúng ta làm sao có thể mua được bánh kếp chứ?"

"Đúng đấy! Tôi chỉ thích bánh kếp của Lâm đại sư thôi, còn của bên khách sạn Duyệt Hải Đại kia, tôi không thèm!"

"Mấy người đó thấy nơi nào tốt là vội vàng cắp mông chạy qua ngay."

Tâm trạng của người dân bên ngoại thật sự rất tốt. Bên khách sạn Duyệt Hải Đại kia thực sự rất hot, lúc bọn họ đi ngang qua nhìn thấy người người ra vào đông nghìn nghịt, vô cùng đáng sợ. Quả thực là hot hơn bên Lâm đại sư rất nhiều. Nhưng dù vậy, trong lòng họ lại không hề quan tâm điều đó, bọn họ thực sự chỉ thích bánh kếp của Lâm đại sư thôi.

Mà hiện tại, bánh kếp bên khách sạn Duyệt Hải Đại kia, đơn giản cũng chỉ khiến người ăn vào cảm thấy mê mẩn, nếu không được ăn cả người đều không thoải mái.

Nghĩ nhiều như vậy làm gì? Đây là chuyện của người khác, cũng chẳng liên quan gì đến họ.

Tại bệnh viện.

Chủ nhiệm Chương nhìn tờ giấy kết quả xét nghiệm trên tay, cả mặt đều phẫn nộ. Súc sinh! Cầm thú! Không phải là người nữa rồi!

Ông ta đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện bánh kếp, nhưng thật không ngờ, khách sạn Duyệt Hải Đại lại thêm thành phần này vào bánh kếp.

Thuốc phiện!

Morphine!

Codeine!

Ma túy!

……

Chủ nhiệm Chương hoàn toàn nổi giận, mẹ kiếp, bọn họ muốn ăn thịt người sao?!

Nếu hôm qua ông không để ý, không lấy phần dịch nôn của Vương Lily đi xét nghiệm thì chỉ sợ sẽ không bao giờ phát hiện ra. Không ngờ lại có người 'to gan lớn mật' như thế. Hơn nữa, đây còn là khách sạn năm sao cao cấp, muốn tìm đường chết à?

Hiện tại, cuối cùng thì ông ta cũng hiểu nguyên nhân vì sao bánh kếp của khách sạn Duyệt Hải Đại lại thu hút nhiều người mua đến vậy. Nó vốn không liên quan gì đến hương vị, mà chính là dựa vào chất gây nghiện, khiến người ăn bị nghiện.

Ông cũng đã xét nghiệm thử bánh kếp của Lâm đại sư, bánh không có bất cứ vấn đề gì. Điều này khiến ông ta rất yên tâm, đồng thời cũng vô cùng bội phục. Nhưng bánh kếp của khách sạn Duyệt Hải Đại lại có ma túy trong đó.

Lúc này, chủ nhiệm Chương cầm điện thoại lên.

……

Tại phố Vân Lý.

Sau khi đã bán hết mười phần bánh kếp, Lâm Phàm nhàn nhã ngồi nghỉ một bên. Khoảng thời gian này thật thoải mái, có thể thưởng thức không khí mới mẻ mỗi ngày.

Thế nhưng khoảng thời gian đẹp đẽ này tồn tại chưa được bao lâu, đã bị giọng hét kinh hồn của Điền Thần Côn cắt đứt.

"Con bà nó! Phóng viên lại tới rồi!"

Lâm Phàm sững sờ, chuyện này vẫn chưa xong à?

Lúc Lâm Phàm bước đến cửa, đã thấy Trương tổng đang ‘ngẩng đầu ưỡn ngực’ được các phóng viên bao vây xung quanh cùng đi tới.

“Muốn làm gì vậy?” Lâm Phàm không hiểu, có nhiều ký giả như thế, Trương tổng muốn làm gì đây?

Các ông chủ của những cửa hàng xung quanh đều đứng ở cửa, sau đó cũng tụ tập cùng đi tới. Bọn họ biết dạo gần đây bên phía Lâm đại sư đã xảy ra chuyện, trong lòng cũng rất quan tâm đến điều đó.

Lâm đại sư làm ăn không tốt cũng ảnh hưởng rất lớn đến bọn họ, trong lòng đương nhiên hy vọng Lâm đại sư sẽ duy trì mãi mãi, sẽ tiếp tục hot.

Một số người dân bị thu phục bởi bánh kếp của khách sạn Duyệt Hải Đại cũng lần lượt nối đuôi đứng sau lưng Trương tổng, khuôn mặt đều lộ vẻ ‘vừa lòng thỏa ý’.

“Lâm đại sư, chúng ta lại gặp nhau rồi!” Trương tổng tươi cười chào hỏi.

Lâm Phàm gật đầu một cái, xem như chào hỏi. Hắn không hiểu tên này lại muốn bày thêm trò gì đây? Chẳng lẽ muốn đến để trào phúng coi khinh hắn? Cũng không hẳn, tên này còn chưa ngốc đến trình độ đó.

Trương tổng khẽ cười một tiếng, nói nhỏ ở bên tai Lâm Phàm: “Thật ngại quá! Lâm đại sư, khách sạn nhà tôi không khéo lại đoạt hết khách hàng của cậu rồi.”

Lâm Phàm: “…”

“Trương tổng tới đây là để khoe khoang sao?” Lâm Phàm hỏi.

Trương tổng cười nói: “Đương nhiên không phải, chỉ là các đồng chí phóng viên ở đây đều muốn biết bánh kếp của khách sạn Duyệt Hải Đại làm ngon, hay là của Lâm đại sư làm ngon hơn mà thôi! Đương nhiên kết quả này sẽ do người dân bình chọn.”

Lâm Phàm lắc đầu, quay người đi vào trong đáp: “Nhàm chán!”

Chương 252: Anh sợ sao Lâm đại sư?

Trương tổng sững sờ, sau đó lại cười nói: “Không phải Lâm đại sư đang sợ đấy chứ? Đây chỉ là một sự so sánh tương đối mà thôi, cũng không có ý gì khác.”

Lâm Phàm dừng bước, nhìn về phía Trương tổng: “Sao tôi phải so sánh với ông chứ?”

Trưởng tổng vô cùng khó chịu, cảm thấy tên này quá tự kiêu rồi. Chẳng qua hiện tại đang có phóng viên ở đây nên ông ta buộc phải bày ra bộ dáng rộng lượng: “Lâm đại sư, cậu phối hợp một chút đi? Phóng viên và người dân đều đang rất mong chờ đó.”

Các phóng viên đang khiêng theo máy quay cũng đều nói theo: “Lâm đại sư, thử một lần đi, mọi người đều muốn biết bánh kếp của anh và của Trương tổng, bên nào ngon hơn.”

“Bánh kếp của Trương tổng đã từng thử nghiệm với người mắc bệnh chán ăn ở bệnh viện. Mặc dù không có kết quả tốt đẹp nhưng ít nhất cũng làm người mắc bệnh chán ăn mở miệng ăn thử. Chỉ cần Trương tổng thay đổi cách làm một chút thì , chắc chắn có thể thành công.”

“Đúng vậy! Trận so sánh bánh kếp giữa Lâm đại sư và Trương tổng này cũng giúp chúng tôi tiếp thu thêm kiến thức.”

Đám phóng viên đều thích xem náo nhiệt nên không ngại lớn chuyện. Chuyện càng lớn bọn hắn càng vui. Xét cho cùng, tin tức cũng cần phải bán, nếu không có tin để bán thì sao thu hút được sự chú ý của quần chúng đây?

Trương tổng tìm đến Lâm Phàm, chủ yếu có hai mục đích chính:

Thứ nhất: Trước đó bản thân ông ta đã từng muốn nói chuyện hợp tác với Lâm Phàm nhưng hắn lại cự tuyệt, điều này làm Trương tổng rất khó chịu. Vì vậy, sau khi những đầu bếp kia nghiên cứu được cách làm bánh kếp, ông ta đã vô cùng vui vẻ. Lần này đến đây, là muốn nói cho Lâm Phàm biết, cậu không hợp tác với tôi, người chịu thiệt cũng chính là cậu, bây giờ có hối hận thì cũng đã muộn.

Thứ hai: Chính là tạo đà phát triển cho món bánh kếp của Trương thị. Tiếp theo đó ông ta sẽ mở nhà máy, chuẩn bị dây

chuyền sản xuất, tạo dựng các mối quan hệ, đả thông con đường làm ăn sau này.

Đây chính là hiệu ứng quảng cáo, có tác dụng hơn nhiều so với việc bỏ tiền để làm quảng cáo trên TV.

Người làm ăn sẽ không bao giờ làm chuyện mà không thu được lợi.

Bây giờ, chỉ cần hạ thấp bánh kếp của Lâm đại sư, như vậy, việc bánh kếp của Trương thị được nâng cao cũng sẽ là điều đương nhiên. Việc tốt như vậy cớ sao không làm?

Trương tổng rất có lòng tin với bánh kếp của mình, bởi sau khi ông ta ăn xong cũng luôn nhớ thương hương vị bánh kếp.

Hơn nữa, biểu hiện của người dân cũng không làm ông ta phải thất vọng. Mỗi ngày mở cửa bán hàng, cửa khách sạn đều chật ních người. Có người ngồi trong khách sạn dùng bữa, món khác đều không ăn, chỉ ăn bánh kếp. Đây chính là một sự cổ vũ lớn lao đối với Trương tổng.

Ông ta tin tưởng tuyệt đối về bánh kếp của bản thân, cũng biết bánh kếp của mình hiện tại đang rất hot.

Nếu đưa bánh kếp Trương thị ra thị trường, vậy số tiền kiếm được còn nhiều hơn là mở khách sạn.

Nhưng điều khiến ông ta khó chịu chính là lúc ông ta muốn hỏi cách làm bánh kếp từ phía đầu bếp thì bọn họ đều ấp úng không trả lời, cuối cùng cũng chỉ nói qua loa và muốn được hưởng lợi. Những điều này ông ta sao có thể không rõ, vì vậy đã trực tiếp ký hợp đồng mới với bọn họ.

Phải khóa bọn họ lại, như vậy cách làm bánh kếp cũng sẽ thuộc về ông ta.

Những vị đầu bếp kia đều đứng sau lưng Trương tổng, bọn họ cũng không dám phách lối, bởi lẽ họ đều biết rõ bên trong bánh kếp này có chứa những gì. Nhìn Trương tổng khoe khoang như vậy, trong lòng họ đều sợ gần chết. Mặc dù vậy, bọn họ cũng không dám nói gì với Trương tổng, định đợi mấy ngày nữa sẽ xin từ chức, không dám tiếp tục tham gia chuyện này nữa.

Nếu chỉ bán ở khách sạn, bọn họ cũng sẽ không lo sợ như vậy, thế nhưng Trương tổng lại muốn mở nhà máy, muốn bán ra thị trường. Chuyện này dọa chết họ rồi!

Lâm Phàm không ứng chiến làm Trương tổng bất mãn, trong lòng đám phóng viên cũng cảm thấy vô nghĩa nếu không lấy được tin tức trọng điểm.

Phóng viên: "Lâm đại sư, có phải anh sợ việc thi đấu không? Hay anh sợ bánh kếp của mình không ngon bằng bánh kếp của Trương tổng?"

Lâm Phàm nhìn những ký giả này đáp: "Tôi sẽ không phí sức đi thi đấu với kẻ sắp gặp tai ương, bởi lẽ điều này vốn không cần thiết."

Vừa rồi, hắn phát hiện tên Trương tổng này sẽ gặp phải rắc rối, chắc chắn sẽ có tai ương.

Bây giờ hắn không muốn nói nhiều, cảm thấy chuyện này không có ý nghĩa.

Trương tổng nghe thấy vậy, cả người đều sững sờ, trong lòng tràn ngập khó chịu: "Lâm đại sư, cơm có thể ăn bậy, nhưng lời thì không thể nói lung tung đâu!"

Lâm Phàm lắc đầu, cũng không thèm để ý. Hắn quay người đi vào trong tiệm, ngồi đó uống trà, chơi điện thoại. Hắn thật không hiểu, con người thật kỳ lạ, sao có thể chỉ vì những thứ trước mắt như vậy.

Hắn bán bánh Kếp của hắn, lại không chọc giận ông ta mà sao ông ta cứ cắn mãi không thả thế?

Điền Thần Côn khó chịu, làm gì có ai ức hiếp người quá đáng như vậy chứ? Trương tổng nghiên cứu ra bánh kếp thì ghê gớm lắm hay sao mà còn dám vác mặt đến đây khiêu khích như vậy? Đúng là đồ điên!

Chương 253: Bắt người

"Mấy người mau rời khỏi đây đi, tiệm chúng tôi còn phải làm ăn." Điền Thần Côn nói.

Nhưng đám người này lại coi như không thấy Điền Thần Côn, dù sao ông ta cũng thấp cổ bé họng nên cũng chẳng ai quan tâm đến lời nói của ông.

Những người dân trở thành fan cuồng bánh kếp của Trương tổng đều vây xung quanh, mồm năm miệng mười nói:

“Chắc Lâm đại sư sợ rồi!”

“Chắc chắn luôn! Tôi thấy Lâm đại sư biết rõ việc bánh kếp của hắn làm không ngon bằng bánh của Trương tổng.”

“Trương tổng tốt quá! Bán bánh kếp không giới hạn số lượng, có thể ăn thoải mái.”

“Nói chuyện với mấy người, tự nhiên tôi lại thèm ăn bánh.”

“Ha ha ha, đúng đấy! Tôi cũng thèm rồi. Nhưng cứ chờ thêm chút nữa, xem thử ở đây có chuyện gì không. Nếu không thì chúng ta cùng đi mua bánh kếp.”

“Thật ra, tôi thấy mọi chuyện đều do bản thân Lâm đại sư gây nên thôi, nếu hắn không giới hạn số lượng bánh, chắc chắn buôn bán sẽ rất tốt. Thật đáng tiếc! Có một số người không biết thế nào là trân quý!”

……

Một số khách hàng kiên trì mua bánh của Lâm đại sư bất mãn.

“Ý của mấy người là sao? Trước đây, lúc mấy người xếp hàng mua bánh, không phải luôn mồm nói rất thích à? Nói rằng bánh kếp của Lâm đại sự có thể làm mấy người vui vẻ thoải mái.”

“Đúng đấy! Kể từ khi bắt đầu xếp hàng đợi mua bánh của Lâm đại sư, tôi thấy cuộc sống thật có ý nghĩa. Mỗi ngày dậy sớm, mỗi lần được chọn mua bánh, tâm trạng cũng vui vẻ như trúng số vậy, ngày ngày đều hào hứng mong chờ.”

“Hừ! Lâm đại sư thật sự là mắt mù rồi! Sao cậu ấy có thể để mấy người được xếp hàng mua bánh chứ? Nếu là tôi, chắc chắn tôi sẽ đưa mấy người vào sổ đen, ngay cả tư cách xếp hàng đợi mua bánh cũng không có.”

……

Những người dân kia phản bác.

“Tình huống bây giờ khác rồi, bên phía Trương tổng không giới hạn số lượng bán bánh.”

“Đúng vậy! Bây giờ mỗi lần chúng ta ăn bánh kếp của Trương tổng cũng đều cảm thấy rất vui vẻ, còn vui hơn lúc phải xếp hàng.”

“Chúng tôi ủng hộ Trương tổng hết mình, bánh kếp của Trương tổng là ngon nhất.”

“Mấy người đã ăn thử bánh kếp của Trương tổng chưa? Hương vị bánh rất đặc biệt. Mỗi lúc trời tối, tôi đều phải ăn bằng được bánh kếp của Trương tổng làm.”

“Bánh kếp của Lâm đại sư để phần các người mua đấy, chúng tôi chẳng thèm tranh giành đâu.”

……

Trương tổng nghe được những lời này, cả khuôn mặt đều cười rạng rỡ.

Xem đi! Điều ông ta muốn chính là những lời khen ngợi như vậy, bánh kếp của Lâm đại sư có thể so sánh với bánh của ông ta sao?

Chắc chắn là không thể rồi.

Các phóng viên cũng tích cực ghi chép lại.

Ngô Thiên Hà tựa vào bên cạnh Lâm Phàm nói: “Không ra nói mấy câu à?”

Lâm Phàm lắc đầu: “Không cần! Vừa bấm ngon tay tính thử, sẽ có người thu thập ông ta thôi.”

……

Lúc này, từng chiếc xe cảnh sát dừng lại, một tốp nhân viên mặc đồng phục đi tới.

Chủ nhiệm Chương cũng đến cùng họ, vừa nhìn thấy Trương tổng lập tức chỉ đạo nói: “Chính là ông ta …”

Trương tổng hơi nghi ngờ, sau đó khóe miệng lộ ra nụ cười: “Xem ra ngay cả cảnh sát cũng bị kinh động, bánh kếp của tôi không muốn hot cũng không được.”

Đám đầu bếp ở một bên, sắc mặt đều tái nhợt, hai chân bắt đầu run rẩy.

“Các đồng chí này, các người …” Trương tổng vừa cất tiếng muốn nói.

Đội trưởng Lưu Hiểu Thiên vỗ một phát vào vai Trương tổng, nói: “Đưa toàn bộ những người có liên quan đến khách sạn Duyệt Hải Đại đi tiếp nhận điều tra.”

Trương tổng: “……?”

Phóng viên: “……”

Quần chúng: “……”

Điều ngoài ý muốn luôn xảy ra như vậy, luôn làm người ta không kịp trở tay.

Trương tổng hét lên: “Các người làm gì vậy? Tôi làm sao? Các người dựa vào đâu mà muốn bắt tôi đi điều tra?”

Hiện tại, ông ta hoàn toàn mơ hồ, chuyện gì đang xảy ra vậy? Mấy tên cảnh sát này dựa vào đâu mà đòi bắt ông ta chứ? Ông ta gọi phóng viên tới để tuyên truyền quảng cáo bánh kếp cũng là có tội à?

Hiện tại, trọng tâm chủ yếu của Trương tổng chính là bánh kếp, mặc dù bản thân ông ta cũng có chút giá trị, nhưng phần lớn đều là tài sản cố định, cũng cho ngân hàng vay không ít. Hiện tại đám đầu bếp của ông ta nghiên cứu được bánh kếp, sinh lãi lớn, có thể nói là ‘một vốn bốn lời’. Không tới một năm, nhất định có thể nổi tiếng khắp đất Trung Quốc. Lúc đó, ông ta sẽ là một trong số những đại gia khét tiếng. Nếu có thể xuất khẩu ra nước ngoài, thành công đưa ra thị trường thế giới, vậy thì tài sản của ông ta sẽ tăng chóng mặt, tiền kiếm được nhiều hơn cả mở khách sạn.

Lâm Phàm chớp chớp mắt nhìn chuyện xảy ra bên ngoài, cái này gọi là gì nhỉ?

À! Vui quá thôi đừng vui quá!

Lần này bi kịch ập đến, thay thế sự đắc ý kiêu ngạo lúc trước, đúng là ‘thế sự xoay vần’, quả báo không từ một ai.

Đến tận bây giờ Trương tổng vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đám đầu bếp cúi đầu, vẻ mặt đầy khiếp sợ. Tại sao lại xảy ra chuyện nhanh như vậy? Thật vô lý!

Các phóng viên đều sôi trào, chuyện gì đây? Đồng thời, não bộ cũng bắt đầu suy nghĩ ngược xuôi.

Chẳng lẽ là quan hệ của Lâm đại sư và cảnh sát rất tốt, muốn nhờ họ lôi người đi sao?

Chương 254: Ngã ngửa

Bọn họ thấy, chắc chắn chỉ có khả năng này mà thôi.

Phóng viên: "Xin hỏi đồng chí cảnh sát, Trương tổng có vấn đề gì vậy? Tại sao muốn dẫn ông ấy đi điều tra?"

Phóng viên: "Mấy vị đồng chí này, tôi là phóng viên tuần san Thượng Hải, Trương tổng là doanh nghiệp về ẩm thực của Thượng Hải, xin hỏi ông ấy đã phạm phải điều gì?"

Người dân vây xung quanh cũng bàn luận ầm ĩ.

"Tôi nghe nói quan hệ của Lâm đại sư và cảnh sát rất tốt, chắc là vừa mới gọi điện gọi cảnh sát tới, để họ dẫn Trương tổng đi."

"Đúng vậy! Tại sao lại vô duyên vô cớ đi bắt người vậy? Trương tổng cũng không vi phạm gì mà."

"Chụp lại! Mau chụp lại cảnh này rồi phát lên mạng, đây chắc chắn chính là bạo lực pháp luật."

"Tự nhiên mang người đi mà không có một lý do, thế giới này còn pháp luận không vậy?"

Trương tổng ổn định lại tâm trạng, nói: "Mấy vị đồng chí này, các người có thể dẫn tôi đi, nhưng ít nhất cũng phải cho tôi biết lý do chứ? Tôi luôn sống ngay thẳng, chưa từng phạm pháp hay thông đồng điều gì, dựa vào đâu mà đòi bắt tôi?"

"Mẹ kiếp!" Chủ nhiệm Chương chỉ thẳng mặt Trương tổng nói: "Ông còn dám mở miệng nói mình luôn sống ngay thẳng

hả? Ông nói thử xem bên trong bánh kếp của ông có chứa cái gì đi! Ông cho thêm cái gì vào trong bánh hả?"

Trương tổng sững sờ, tỏ ra vô tội nói: "Thêm cái gì? Đó chính là phương pháp bí truyền 'độc nhất vô nhị' của tôi, ông nói xem tôi có thể thêm cái gì vào đó hả?"

Chủ nhiệm Chương lấy một tờ đơn từ trong túi công văn ra: "Lại còn phương pháp bí truyền 'độc nhất vô nhị", bên trong bánh kếp của ông có chứa đủ loại hàng cấm, làm người ăn bị nghiện. Bản thân ông là tổng giám đốc của một khách sạn lớn, biết rõ hậu quả mà còn dám làm. Ông xem đi! Ông thêm số lượng bao nhiêu? Những người sau khi ăn bánh, căn bản không cần thời gian chờ đợi, một lần ăn đã bị nghiện. Ông còn dám mở mồm nói đây là phương pháp bí truyền 'độc nhất vô nhị' nữa hả?"

"Không thể nào!" Trương tổng ngây ngẩn cả người, đoạt lấy tờ đơn, nhìn lướt qua, khi nhìn thấy tên của một loạt chất cấm, cả người đều run bần bật. Sau đó, ánh mắt lập tức khóa chặt trên người mấy tên đầu bếp, tức giận hét: "Mẹ nó! Các người dám lừa tôi!"

Ông ta không ngờ mấy tên đầu bếp kia dám bỏ thêm mấy thứ này vào bánh. Đây không phải chuyện chết người sao? Nghĩ đến hậu quả này, Trương tổng chết đứng. Xong! Cmn xong thật rồi!

Việc này rất khó để giải thích rõ ràng, cho dù không liên quan gì đến ông ta thì ông ta chắc chắn cũng sẽ bị liên lụy.

"Chuyện này không liên quan đến chúng tôi, chúng tôi không biết gì cả!" Đám đầu bếp gân cổ cãi: "Là ông ta bảo chúng tôi làm, cái gì chúng tôi cũng không rõ!"

Trương tổng nghe vậy, suýt chút nữa là thổ huyết, ông ta không ngờ chuyện lại xảy ra như vậy.

Lúc này ông ta mới nghĩ tới vấn đề của bánh kếp, những người dân kia ăn xong dường như phát điên vậy, luôn chặn ở cửa rồi tranh nhau mua bánh kếp.

Nghĩ tới đây, Trương tổng đã hiểu rõ đầu đuôi, đồng thời cũng vô cùng hối hận. Bản thân ông ta cũng bị tình trạng tranh nhau mua bán đó thôi mất não. Nếu là trước kia, chắc chắn sẽ phát

hiện ra vấn đề. Hơn nữa, cũng tại ông ta quá tín nhiệm đám đầu bếp này, không hề nghĩ tới khả năng khác.

"Các người… Các người…" Trương tổng chỉ tay vào mấy tên đầu bếp, vẻ mặt đều biết sắc. Nếu chuyện này bị đẩy hết lên người ông ta thì chắc chắn bản thân ông ta cũng toi luôn! Ông ta vừa nhìn lướt quá tờ đơn, nếu chỉ có một loại thì cũng không quá đáng sợ, thế nhưng lại có rất nhiều loại. Mấy tên kia vậy mà dám thêm vào nhiều chất cấm như vậy!

Thật ra ông ta không biết rằng, đám đầu bếp kia vì sợ người dân sau khi ăn xong không đạt được kết quả như Trương tổng muốn nên mới trộn nhiều loại như vậy.

Đám đầu bếp gào thét: "Chúng tôi có hợp đồng, tất cả đều là ông ta chỉ huy thêm mấy thứ đó vào bánh, mọi chuyện đều không liên quan đến chúng tôi."

Trương tổng: "……"

Cảnh sát trưởng Lưu Hiểu Thiên vẫy tay nói: "Mang hết tất cả mấy người đó đi!"

Toàn bộ hiện trường yên tĩnh. Người dân, phóng viên đều đứng tại chỗ, vẻ mặt mơ hồ. Bọn họ như vừa được đắm chìm trong một câu truyện cẩu huyết, cả đầu đều quanh quẩn mấy câu nói vừa rồi.

Chủ nhiệm Chương mở miệng nói: "Có ai trong số những người ở đây đã từng ăn bánh kếp của khách sạn Duyệt Hải Đại thì tốt nhất vẫn nên đi bệnh viện kiểm tra thử. Chúng tôi sẽ mở một đường dây đặc biệt, để mọi người có thể trực tiếp kiểm tra. Mọi người đừng coi nhẹ việc này, mấy chất cấm có chứa trong bánh đều có nguy cơ gây hại cho sức khỏe. Điều trị sớm thì sẽ nhanh khỏi thôi."

Chủ nhiệm Chương nói xong thì lập tức rời đi. Bây giờ ông ta muốn đến Cục giám sát an toàn thực phẩm, muốn hỏi rõ chính xác các chất cấm bên trong bánh kếp. Mấy người như ông ta chỉ làm trong bệnh viện, kết quả xét nghiệm chắc chắn không chính xác bằng kết quả của Cục giám sát thực phẩm.

Người dân:

"Chuyện này là thế nào? Sao có thể như vậy?"

“Cmn! Ông ta dám thêm mấy chất cấm đó vào bánh kếp.”

“Mỗi ngày tôi đều ăn ít nhất là 10 cái, như vậy có gọi là nghiện không?”

“Mẹ kiếp! Sao ông ta lại dám làm vậy chứ?”

Chương 255: Một sự đau thương trong cuộc đời của anh đang đến đấy

Những người dân đã từng ủng hộ khách sạn Duyệt Hải Đại đều bị dọa xanh mặt. Bọn họ không thể tin được, hóa ra bấy lâu nay họ vẫn đang ăn thực phẩm độc hại, hơn nữa còn rất mê mẩn và luôn miệng khen ngon.

“Ha ha ha, cười chết mất! Các người ủng hộ bánh kếp của Trương thị hóa ra cũng chỉ thế thôi.”

“Haizz, thật không ngờ! Tổng giám đốc của một khách sạn lớn vậy mà dám cả gan là chuyện này.”

“Tôi đã nói rồi, bánh kếp của Lâm đại sư vẫn an toàn nhất.”

“Đúng rồi! Bọn họ không tin còn trách được ai? Lại còn nói xấu Lâm đại sư nữa. Mà Lâm đại sư cũng chẳng quan tâm mấy chuyện này đâu, mỗi ngày vẫn duy trì bán 10 phần bánh, không có mấy người đó mua, bánh vẫn bán hết sạch.”

“Mà nếu không có người mua bánh kếp, một mình tôi cũng có thể ăn hết 10 phần bánh đó.”

“Mọi người đều thấy rồi đấy, xem ngày mai mấy người này có dám tới đây xếp hàng mua bánh nữa không. Nếu vẫn dám tới, chắc mấy người đó cũng vứt hết mặt mũi luôn rồi.”

“Mọi người xem, vẻ mặt của Lâm đại sư vẫn rất bình tĩnh, căn bản không thèm quan tâm đối phương. Mặc kệ ông ta nhảy nhót tới lui, cũng chẳng ảnh hưởng gì đến tâm tình của Lâm đại sư.”

……

Lâm Phàm đứng ở cửa, lấy mẫu kiểm tra của Cục giám sát thực phẩm xuống, sau đó dán lên biển hiệu ở phía trên của xe hàng.

Một động tác nhỏ cũng toát lên vẻ bá đạo ngầu lòi.

Giấy chứng nhận thực phẩm.

Hàng thật giá thật, không cần lời giải thích.

Giờ khắc này, ánh mắt của phóng viên đều nhìn về phía Lâm đại sư.

Mà Lâm Phàm cũng chỉ liếc mắt nhìn thoáng qua, vẻ mặt bình tĩnh quay trở lại cửa hàng, sau đó bưng trà, nhẹ nhàng uống một ngụm.

Chuyện như vậy còn có thể nói gì được?

Những người dân đã từng ủng hộ bánh kếp của Trương thị đều không phản bác được, vẻ mặt xấu hổ, cảm giác như bị vả bôm bốp từng cái đau rát trên mặt, sau đó cả đám kéo nhau chạy về phía bệnh viện.

Bọn họ muốn đi kiểm tra sức khỏe, không thể để xảy ra chuyện được.

Có một số người đã mua bánh kếp cho con cháu ăn, hiện tại cũng vội vàng chạy đến trường học, đưa mấy đứa nhỏ tới bệnh viện kiểm tra. Căn cứ vào lời nói của thầy cô, bọn họ lúc này mới biết rằng, mấy đứa nhỏ đi học đều không có tinh thần. Bọn chúng lúc nào cũng suy nghĩ đến bánh kếp, không chú tâm nghe giảng.

Sau khi biết điều này, những người đó đều vô cùng hối hận. Họ muốn đi tìm Trương tổng để đòi lại công bằng.

Phóng viên: “Lâm đại sư, chuyện này có bước chuyển ngoặt rất lớn. Xin hỏi vì sao khi nãy anh lại biết được Trương tổng sẽ gặp phải tai họa ngục tù?”

Phóng viên: “Lâm đại sư hãy nói vài câu đi!”

Các phóng viên đều muốn biết nguyên do, hiện tại bọn họ rất hỗn loạn, chuyện xảy ra ngoài ý muốn này làm họ không kịp trở tay.

Lâm Phàm ngồi ở đó uống trà, hắn không muốn nói thêm bất kỳ điều gì. Sau đó liếc nhìn về phía Điền Thần Côn. Điền Thần Côn hiểu ý, đứng ở cửa nói: “Mấy người không biết bảng hiệu ghi cái gì à? Nếu đến chuyện này cũng nhìn không

ra thì còn gọi Lâm đại sư làm gì?" Hiện tại, Điền Thần Côn rất đắc ý.

Các phóng viên yên lặng không nói, liếc mắt nhìn bảng hiệu. Họ muốn hỏi thêm nhiều thứ nữa, nhưng khi thấy Lâm đại sư không muốn tiếp chuyện nên cuối cùng cũng chỉ đành câm nín rời đi.

Bây giờ, bọn họ muốn đến cục cảnh sát, xem thử tình huống như thế nào. Nếu có thể lấy được thêm thông tin, thì đó chính là tin tức trọng điểm, có thể thu hút rất nhiều người theo dõi.

Tâm trạng Điền Thần Côn rất tốt: "Có phải cậu đã biết trước cái tên Trương tổng sẽ bị cảnh sát bắt đi không?".

"Hôm nay nhìn thấy nên biết thôi." Lâm Phàm không để chuyện này trong lòng. Nếu thật sự nghiên cứu được bánh thì cũng có liên quan gì đến hắn đâu?

Hiện tại, bản thân hắn có quá nhiều kỹ năng, vô cùng bận rộn, làm gì có thời gian đi đôi co lòng vòng về bánh kếp chứ?

Ngô Thiên Hà cười nói: "Lâm đại sư vẫn cao tay hơn nhiều!"

Lâm Phàm cười cười, mở điện thoại di động ra, lướt weibo một chút.

Gần đây Thu Đao Chặt Cá rất kích động, như ăn phải thuốc kích thích, duỗi bàn tay vô hình ra khiêu khích, châm chọc đủ thứ ở phía dưới weibo. Kiểu người chuyên đi chọc phá người khác như vậy rất hiếm thấy. Nếu có người dám trả tiền, giá tầm 50 xu một bài đăng thì chỉ cần qua mấy ngày, số tiền vào tài khoản của Thu Đao Chặt Cá ít nhất cũng khoảng mấy vạn tệ.

Nhưng thật đáng tiếc, không có người đi thuê Thu Đao Chặt Cá viết bài.

Mặc dù vậy, Thu Đao Chặt Cá vẫn nhiệt huyết làm không biết mệt, mỗi ngày đều chăm chỉ vào weibo để bôi đen Lâm Phàm.

Bấm ngón tay tính toán.

Tin nhắn cá nhân.

Lâm Phàm: "Đừng chửi nữa, mau chuẩn bị cẩn thận cho bản thân đi! Một sự đau thương trong cuộc đời của anh đang đến

đấy. Nhớ kỹ! Đừng uống rượu.”

Trong căn phòng thuê.

Thu Đao Chặt Cá nhìn thấy thông báo tin nhắn cá nhân, vốn tưởng đối phương e ngại anh ta nhưng đến lúc đọc kỹ nội dung bên trong, lại giận tím cả người.

“Cút!”

Không lâu sau, điện thoại vang lên.

Thu Đao Chặt Cá nhìn thấy tên người gọi trên màn hình di động, một lúc lâu vẫn không nhận cuộc gọi.

Lưu Giai Tuệ!

Là mối tình đầu lúc học cấp hai của anh ta.

Phần tình cảm này vẫn luôn được giấu kín trong lòng. Cho tới tận bây giờ, Thu Đao Chặt Cá vẫn không thể quên.

Chương 256: Tin tức lớn

Nghe máy.

“Bách Kỳ, là mình đây! Một tháng sau mình kết hôn, cậu có thời gian đến tham dự không?” Trong điện thoại, là một giọng nói ổn trọng, có hơi ngọt ngào.

Tên thật của Thu Đao Chặt Cá là u Bách Kỳ, nhưng anh ta không thích cái tên này, anh ta vẫn muốn người khác gọi hắn là Thu Đao hơn.

Lúc nhìn thấy cuộc gọi của Lưu Giai Tuệ, trong lòng của anh ta rất kích động. Nhưng khi nghe xong nội dung của cuộc gọi thì Thu Đao ngây ngẩn cả người.

“Bách Kỳ! Cậu có đang nghe máy không?”

Thu Đao Chặt Cá đau lòng nói: “Mình nghe đây, chúc mừng cậu! Có thể nói mình biết cậu kết hôn với ai không?”

Đối phương do dự một lát: “Vũ Hào Vân.”

“Cậu có đến tham dự không?”

Nghe thấy cái tên này, Thu Đao Chặt Cá như bị sét đánh, cả khuôn mặt đều lộ vẻ không dám tin.

Quãng thời gian đi học.

Một cặp đôi mặc đồng phục, luôn nở nụ cười hồn nhiên, ăn que cay giá 50 xu, rồi nhìn bạn học nam ở phía xa đang ăn cả thùng hàng.

“Mình ghét nhất là Vũ Hào, chuyên gia đi bắt nạt bạn học.”

“Đúng vậy! Giai Tuệ, cậu yên tâm đi! u Bách Kỳ sẽ không bao giờ trở thành loại người như hắn, không phải trong nhà có chút tiền thôi sao?”

“Đúng vậy!”

……

Thời gian trôi qua, thuở ấy Thu Đao vẫn còn khá yểu điệu mỏng manh. Nhưng thời gian chính là con dao mổ heo, nó đã giết chết bộ dáng của Thu Đao lúc mới đầu.

“Đi!” Mặc dù chỉ là một chữ ngắn ngủi, nhưng anh ta phải tốn hết sức lực mới có thể nói ra.

Cúp điện thoại.

Thu Đao Chặt Cá nhìn màn hình máy tính, mười ngón tay lướt trên bàn phím nhưng mãi không gõ nổi một chữ. Cả người khẽ run, nước mắt không kìm được chảy ra.

Anh ta khóc như một đứa bé.

……

Cục cảnh sát.

“Đồng chí cảnh sát, chuyện này thật sự không liên quan gì đến tôi. Tôi vốn không hề hay biết bọn họ sẽ thêm những thứ đó vào bánh kếp.” Trương tổng vì lo lắng mà đỏ cả mặt. Sao có thể như vậy chứ? Muốn ép ông ta nhận tội sao? Nếu biết trước sẽ xảy ra chuyện này, dù có giết chết ông ta thì ông ta cũng không dám làm.

Bản thân ông ta là người có thân phận, có giá trị, căn bản không cần phải mạo hiểm như thế.

Ông ta n bị chuyện vui làm choáng váng đầu óc, vốn không nghĩ quá nhiều. Khi đám đầu bếp đó nói rằng đã nghiên cứu ra cách làm loại bánh kếp đó, ông ta đã hưng phấn đến mức ngủ không được.

Bởi lẽ điều này đã chứng minh được rằng, ông ta có thể tự tạo nhãn hiệu cho riêng mình, đồng thời có thể đưa nhãn hiệu này ra toàn thế giới, giống như người mẹ đỡ đầu, biến nó trở thành sản phẩm thịnh hành quốc tế.

Bánh kếp của Lâm Phàm, người khác sao có thể học được? Bánh kếp này vốn nằm ngoài tầm hiểu biết, là kỹ năng nằm trong cuốn bách khoa toàn thư, nói đơn giản chính là nghịch thiên. Thêm một chút đặc tính riêng của bách khoa toàn thư, làm tất cả nguyên liệu làm bánh đều quyện vào nhau, phát huy hết hiệu quả vốn không thể đạt được . Những điều này, người khác vốn không thể học được.

Lưu Hiểu Thiên nhìn Trương tổng nói: “Đây không phải chuyện mà ông nói không phải thì sẽ không phải. Hiện tại chúng tôi đang điều tra, đồng thời những người đầu bếp kia đều đã khai rằng, tất cả đều do ông chỉ huy bọn họ làm. Hơn nữa, còn có cả hợp đồng để làm chứng, toàn bộ quá trình nghiên cứu chế tạo bánh kếp ông đều tham gia.”

Trương tổng vô cùng tức giận, hận không thể chém hết toàn bộ đám đầu bếp này, sao bọn họ dám vu không cho ông ta như vậy chứ? Đồng thời ông ta cũng rất hối hận, tại sao ông ta lại bước vào đường chết này chứ?

“Lưu đội trưởng, anh nói thử xem, sao tôi có thể tự tìm đường chết như vậy chứ? Tôi có khách sạn ở đây, cũng không phải kẻ nghèo rớt mồng tơi. Tôi có được tài liệu về thành phần bánh kếp của Lâm đại sư nên đã đưa cho bọn họ để nghiên cứu. Về sau, bọn họ nói rằng đã nghiên cứu đc cách làm. Tất cả bọn họ đều là đầu bếp đã đi theo tôi mấy năm, nên tôi rất tin tưởng mấy người đó. Nếu tôi cũng tham dự vào việc đó, sao tôi dám ăn bánh kếp này chứ?”

“Huống hồ, tôi biết rõ việc thêm những chất cấm này vào thực phẩm chính là chuyện lớn, anh nói thử xem tôi có thể làm điều đó không? Hơn nữa, tôi lại càng không có khả năng sẽ ăn bánh kếp đó.”

Hiện tại, Trương tổng không biết nên làm gì, chuyện này căn bản do chính mấy tên đầu bếp kia vu khống ông ta. Dù vậy, ông ta cũng vô cùng hối hận, tại sao lúc đó ông ta không kiểm tra lại mà đã đồng ý để bọn họ ký hợp đồng chứ? Đúng là tự tìm đường chết mà!

Lưu đội trưởng gật đầu, cũng biết rõ trong đó có điểm đáng ngờ.

"Ông yên tâm! Chúng tôi sẽ điều tra rõ vụ này. Nếu ông thực sự bị hãm hại thì chúng tôi chắc chắn sẽ đòi lại công bằng cho ông."

"Cảm ơn … cảm ơn anh!" Trương tổng cảm kích nói. Hiện tại ông ta chỉ có thể đặt hết kỳ vọng vào cảnh sát.

Các phóng viên đi tới cục cảnh sát, kiên trì đứng đợi ngoài cửa. Cuối cùng khi biết Trương tổng bị tạm giam thì cũng lần lượt rời đi.

Chuyện ngày hôm nay thay đổi bất ngờ, bọn họ phải trở về để viết bản thảo thật hay.

Đây chính là một tin tức lớn.

Chương 257: Lâm đại sư đừng giận

Hôm sau!

Tin tức được đăng lên, tạo ra chấn động.

Cư dân mạng đều không dám tin vào những gì mình thấy.

"Bánh kếp của khách sạn Duyệt Hải Đại có chứa chất cấm, làm người ăn bị nghiện sao?"

Nhìn thấy tin tức này, cư dân mạng đều mơ hồ. Trước đó họ mới khen vài câu, hôm sau đã bị người khác tạt nước, tốc độ này cũng nhanh quá rồi.

Những người trước kia hả hê nghe ngóng, bây giờ cũng vội vàng ngậm miệng.

Bọn họ cảm thấy mặt mũi đều bị đánh bôm bốp từng cái.

"Ha ha ha, cười chết mất! Đám người lúc trước thổi phồng khen ngợi khách sạn Duyệt Hải Đại đều chạy đâu hết rồi? Có

giỏi thì khen tiếp đi.”

“Kinh khủng quá!”

“Khách sạn lớn vậy mà lại làm chuyện đó.”

“Thật đáng sợ!”

“Cuối cùng cũng hiểu vì sao Lâm đại sư không chút phản ứng, căn bản không coi khách sạn Duyệt Hải Đại này là đối thủ.”

“Ai ở gần hiện trường chỗ Lâm đại sư thế? Mau chạy đi chụp một tấm hình đi. Để tôi xem, còn ai không biết xấu hổ mà quay lại đó.”

“Tôi ở lầu đối diện đây, để tôi chạy đi nhìn một cái.”

……

Bánh kếp của khách sạn Duyệt hải Đại có vấn đề, điều này làm tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm kinh ngạc. lúc này, mấy người ủng hộ khách sạn cũng ngậm miệng không dám hé răng.

Tại phố Vân Lý.

Lâm đại sư!

Trong tiệm, Lâm Phàm ngồi đó chơi điện thoại, Bây giờ Weibo của hắn đã khôi phục lại sự yên bình, ngay cả Chiến thần mắng chửi cũng biến mất không thấy. Hiển nhiên, đây chính là một sự kiện đáng buồn nhất trong cuộc đời của anh ta, làm anh ta không thể hồi phục.

Điền Thần Côn đứng bên cạnh Lâm Phàm: “Ha ha ha, hôm nay số người đứng xếp hàng còn nhiều hơn cả ngày trước. Nhưng mọi người đều đeo khẩu trang, chẳng lẽ ở đất Thượng Hải này cũng có sương mù sao?”

Lâm Phàm cười cười: “Chuyện vô nghĩa! Mau đi phát thẻ số đi.”

“Đúng vậy!.” Tâm tình Điền Thần Côn rất tốt, những người dân kia trở lại làm ông ta rất đắc ý. Trước đó mấy ngày còn không hợp ý nhau, hôm nay lại thành thật đứng xếp hàng đợi mua bánh.

Bên trong đám người.

Những người dân luôn ủng hộ Lâm đại sư hết mình đang âm dương quái khí nói:

“Ôi trời! Hôm nay mặt trời mọc phía tây à? Sao nhiều người tới đây vậy ta? Hôm qua cũng chỉ có mười mấy người, hôm nay mọc đâu ra nhiều người vậy chứ? Lại còn đeo khẩu trang nữa, tưởng chúng tôi không nhận ra chắc?”

“Không phải trước đó còn nói bánh kếp của khách sạn Duyệt Hải Đại ngon hơn của Lâm đại sư, sau này cũng không tới mua bánh của Lâm đại sư nữa sao?”

Những người đeo khẩu trang đều cười ngượng nghịu, vội vàng cởi khẩu trang ra.

“Hiểu lầm! Tất cả chỉ là hiểu lầm thôi! Chúng tôi cũng bị lừa ăn phải ma túy nên mới nghiện thôi mà!”

“Đúng là hối hận mà! Sau này dù có xảy ra chuyện gì, tôi cũng chỉ tin tưởng bánh kếp của Lâm đại sư mà thôi.”

Mọi người đều cười nói, cũng không trách tội ai, chỉ trêu chọc vài câu với nhau mà thôi.

Trải qua sự kiện bánh kếp của khách sạn Duyệt Hải Đại, số lượng người xếp hàng không hề giảm, mà tăng theo cấp số nhân.

Những ông chủ của các cửa hàng xung quanh đều đứng ở cửa gian hàng của mình nhìn về phía cửa hàng của Lâm đại sư, ngắm nhìn cảnh tượng mọi người đứng đợi xếp hàng. Trong lòng họ đều thầm than vui sướng, khách hàng đã trở lại rồi, Lâm đại sư thật lợi hại!

Về điểm này, bọn họ không thể không tâm phục khẩu phục.

Điền Thần Côn phát thẻ số.

Lâm Phàm gọi số.

Những người dân mua được bánh rất kích động. Những người còn lại không mua được cũng không vội vàng lập tức rời đi.

Lâm Phàm đứng trước gian hàng, thuần thục làm ra một phần bánh kếp thơm ngon.

“Lâm đại sư, anh đừng tức giận, chúng tôi đều là bị lừa gạt cả!”

Có một người dân cất tiếng giải thích với Lâm Phàm. Bọn họ cảm thấy rất có lỗi với Lâm đại sư. Trước kia bị món bánh kếp bên đó gài bẫy, họ còn quay ra nói xấu Lâm đại sư, hiện tại suy nghĩ lại thì bọn họ thật sự rất hối hận.

“Đúng vậy! Lâm đại sư, từ nay về sau chúng tôi sẽ hoàn toàn tin tưởng vào anh, bên khách sạn Duyệt Hải Đại kia đúng là kẻ chuyên lừa đảo.”

“Lâm đại sư này, anh đừng để trong lòng, cũng đừng vì vậy mà có thành kiến với chúng tôi nhé!”

Mấy người dân này thật sự rất sợ Lâm đại sư sẽ có thành kiến với bọn họ. Nhưng Lâm đại sư cũng nói rõ ràng rằng bản thân không hề để ý. Cho dù không có người nào mua hắn cũng sẽ không có ý kiến, thậm chí bản thân còn cảm thấy thoải mái.

Ai có thể ngờ rằng những người dân này thậm chí không hề có bất cứ mánh khóe nào. Sau khi bị lừa, cũng vội vàng thành thật quay trở lại xếp hàng mua bánh.

Chỉ là hiện tại, mỗi ngày hắn đều bán mười phần bánh kếp, dù có nhiều người hơn tới đây mua thì cũng chẳng có ích gì.

Lâm Phàm mỉm cười với mọi người, ra hiệu rằng bản thân sẽ không để chuyện này trong lòng.

Ngay cả chuyện của khách sạn Duyệt Hải Đại, hắn cũng không quan tâm. Hắn đã nhìn qua tướng mạo của Trương tổng, mặc dù lâm vào cảnh ngục tù nhưng thời gian cũng không lâu. Người này rất có đầu óc, bản thân cũng có vô số thủ đoạn. Nếu lúc đầu ông ta biết trong bánh kếp có chứa chất cấm, chắc chắn rằng dù có đánh chết ông ta thì ông ta cũng sẽ không bao giờ làm.

Chương 258: Tình huống khẩn cấp

Mà tình huống hiện tại, cũng chỉ là một sự dạy dỗ nho nhỏ dành cho ông ta mà thôi.

Điền Thần Côn đứng ở cửa, ánh mắt nhìn về phương xa, dường như đang đăm chiêu suy nghĩ về một vấn đề gì đó, nhưng lại không quá chắc chắn.

Lâm Phàm hỏi: “Nhìn cái gì mà chăm chú vậy?”

Điền Thần Côn lắc đầu: “Không phải! Cậu nhìn thử tầng trên bên kia xem, là treo thịt xông khói hay là một đứa trẻ vậy? Khoảng cách xa quá, tôi nhìn không rõ.”

“Thật không vậy? “ Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn lại, cũng không thấy rõ, cảm thấy bóng đen kia hình như đang đung đưa.

Mấy người mua bánh kếp cũng ngẩng đầu nhìn thử.

“Ôi! Hình như là một đứa bé!”

“Không đúng! Tôi nghĩ có thể là thịt xông khói, vẻ bề ngoài rất lớn.”

“Nhà anh ướp thịt xông khói vào mùa hè à? Trời nóng như vậy không sợ thịt hôi sao?”

“Nếu cái này không phải thịt xông khói thì là cái ….”

……

Ngay lúc mấy người dân đang trao đổi bàn luận, âm thanh của xe cứu thương truyền đến, còn có cả xe cảnh sát.

Người dân: “Đó là một đứa bé, có một đứa bị rơi ở đó.”

Lúc này, mấy người dân bắt đầu kinh ngạc nói.

“Mau qua đó xem thử đi, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

“Haizz, nếu là một đứa bé thì thật kinh khủng.”

“Đúng vậy! Cả xe cứu thương và xe cảnh sát đều tới, chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn rồi.”

……

Tính tò mò của mọi người rất nặng, gặp phải chuyện gì kỳ lạ cũng phải chạy qua xem thử một chút.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn, sau đó đặt chén trà trên tay xuống: “Tôi đi xem thử một chút, mọi người ở lại trông chừng tiệm đi.”

“Hả? Cái gì cơ? …” Điền Thần Côn ngẩng đầu nhìn lại, cảm thấy choáng váng.

Xung quanh phố Vân Lý có một số tòa nhà chung cơ cao hơn 30 tầng, thật đáng sợ nếu như có đứa trẻ nào bị treo ở trên đó.

Lúc đến nơi, dưới lầu đã sớm bị mọi người vây kín.

Cư dân đều nhìn lên trên lầu và chỉ trỏ, nói cái gì đó Lâm Phàm nghe không hiểu lắm, nhưng ý đại khái vẫn có thể biết được. Thật đáng sợ!

“Sao 119 vẫn chưa tới vậy?”

“Xe cứu thương và xe cảnh sát có tới cũng vô dụng thôi.”

Lúc này, một cô gái trẻ vẻ mặt hốt hoảng, đứng dưới lầu kêu to: “Mau cứu con tôi với …”

“Người đâu rồi ….”

Toàn thân người phụ nữ trẻ tuổi này đều run lên bần bật.

“Rơi xuống từ tầng 28, đầu bị mắc kẹt ở cửa chống trộm bên ngoài ban công của tầng 26. Hiện tại gia đình sống ở tầng 26 đó cũng không có ở nhà.”

“Đừng nói tầng 26, ngay cả tầng 28 và 25 cũng đều không có người kìa.”

“Nếu không mau chóng đi cứu, chỉ sợ đứa nhỏ này sẽ bị ngạt thở.”

“Hình như là mẹ đứa bé xuống lầu vứt rác, cũng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.”

Người dân ở dưới cũng vô cùng lo lắng. Nhưng với tình hình hiện tại, họ cũng không biết nên làm thế nào.

“Xe cứu hỏa bị kẹt trên đường, vẫn còn chưa tới.”

“Mấy hộ gia đình sống ở tầng 26 đều đang đi làm. Vừa nãy đã có người gọi điện, hiện tại bọn họ đang vội vàng trở về, nhưng chỉ sợ không kịp.”

“Còn không mau lên đó coi thử, xem xem cửa ở tầng 27 có mở không.”

Mẹ của đứa trẻ sau khi nghe xong, vội vàng chạy vào trong tòa nhà, cô ấy hiện tại vô cùng hoang mang lo sợ, không dám chủ quan.

Lâm Phàm cảm thấy bản thân bắt gặp chuyện này, cũng không thể bỏ qua, phải đi xem thử một chút.

Lâm Phàm nối gót theo sau, người mẹ trẻ tuổi này đã hoảng loạn đến sắp hóa điên.

Thang máy đã dừng ở tầng một. Thời điểm này buộc phải đi thang máy, nếu như chỉ có bốn năm tầng thì leo thang bộ chắc chắn sẽ nhanh hơn thang máy. Nhưng họ đang cần lên tầng hai mươi tám, tốc độ thang máy đi lên sẽ ổn định nên đi thang máy là nhanh nhất.

Tầng hai mươi sáu!

Rất nhiều người đang đứng ở hành lang.

Có cả cảnh sát lẫn bác sĩ.

Tuy nhiên, lúc này đây, họ chỉ biết đứng ở đó thẫn thờ nhìn .

Người mẹ trẻ chộp lấy một viên cảnh sát, bà khóc nhiều đến mức mắt đỏ hoe: “Xong chưa?”

Cảnh sát đáp: “Sắp rồi, sắp rồi.”

“Thầy Vương, cửa mở được chưa?”

Một người đàn ông đang ngồi xổm trước cửa. Ông ta là thợ mở khóa chuyên nghiệp, một bậc thầy tài giỏi từng giành giải quán quân cuộc thi phá khóa, có tiếng là có thể mở bất kỳ cửa chống trộm nào.

Đầu thầy Vương toát hết cả mồ hôi, việc ông ta đang làm hiện tại không phải mở khóa một cách chậm rãi và ung dung mà là cứu người, mỗi một giây đều vô cùng quý báu.

Song, đối với người mẹ trẻ này thì từng giây từng phút trôi qua đều là sự tra tấn. Cô nắm chặt tay áo cảnh sát, hai chân dính chặt vào mặt đất miệng lẩm bẩm: “Xong chưa vậy…”

Giờ phút này, người mẹ trẻ xô cảnh sát ra và lao vào đập cửa, kêu thợ mở khóa tránh ra. Ban nãy không phản xạ kịp, lúc này cảnh sát lập tức tiến lên kéo cô ấy ra: “Bình tĩnh chút đi, cứ để thầy Vương mở khóa, chắc chắn sẽ kịp mà.”

“Thầy Vương, dù thế nào đi nữa thì ông cũng phải mở được đấy! Trong vòng một phút thôi, được không?” Cảnh sát sốt ruột hơn bất cứ ai, tình hình hiện tại không thể chậm thêm một phút giây nào nữa, họ rất thông cảm cho sự nôn nóng của người mẹ trẻ này.

Nhưng bây giờ chỉ có thể để nhân viên kĩ thuật làm thôi, nếu như xe cứu hỏa có thể đến kịp thì mọi chuyện sẽ được giải quyết.

Chương 259: Mở khoá

Biện pháp tốt nhất là phá cửa bằng cưa điện, thế nhưng hiện giờ xe cứu hỏa đang bị kẹt đường, e rằng chờ tới khi xe cứu hỏa đến nơi thì đứa bé này đã chết từ lâu rồi.

Lâm Phàm lên tiếng: "Để tôi thử một lần xem sao."

Song, Lâm Phàm bị phớt lờ, cảnh sát quan sát tình hình xung quanh: "Những ai không phận sự làm ơn tránh ra, đừng che ánh sáng."

Từng giây trôi qua.

Lâm Phàm cũng bị đẩy sang một bên giống như những người dân khác.

"Thầy Vương, được chưa thế?" Cảnh sát lại thúc giục, đến giờ vẫn chưa mở khóa được thì người mẹ trẻ tuổi này sẽ sụp đổ mất.

Thầy Vương lau mồ hôi trên trán: "Đây là khóa Nguyệt Mã, mở khóa tốn thời gian lắm…"

Các cảnh sát vừa nghe thấy ba từ "khóa Nguyệt Mã" thì tâm trạng trở nên nặng nề. Bọn họ là cảnh sát nên cũng biết kha khá về các loại khóa, bởi vì bất kỳ một thợ mở khóa nào cũng phải đến sở cảnh sát lập hồ sơ.

Có một loại khóa họ được nghe nhiều nhất.

Đó là khóa Nguyệt Mã.

Đây là một trong những loại khóa khó mở nhất trong nước hiện nay, nó đã vinh dự giành được bằng sáng chế quốc gia. Loại khoá này cần phải tập hợp tất cả các rãnh của ổ khoá cùng một lúc và sắp xếp các rãnh theo một đường thẳng. Tóm lại, nếu bạn không có chìa khóa, muốn mở ổ khóa này thì không đơn thuần chỉ là vấn đề thời gian mà còn phải có kỹ thuật, bởi lẽ đây là loại khóa khó mở hơn cả khóa cấp độ B+.

Nét mặt cảnh sát vô cùng căng thẳng: "Cần bao lâu nữa?"

Thầy Vương từng học qua trường lớp và có năng lực thực sự ở lĩnh vực này, ông ta từng mở loại khóa này nhưng cũng phải mất đến ba trăm phút, trong khi tình hình hiện tại lại khẩn cấp thế này nên khó lòng giữ được bình tĩnh, e rằng rất khó để mở được khóa.

Thầy Vương do dự một lúc rồi nhìn về phía cảnh sát: "Có thể sẽ cần đến ba trăm phút."

"Cái gì?"

Các cảnh sát há hốc mồm, ba trăm phút ư? Tới lúc đó thì đồ ăn có dọn lên cũng lạnh ngắt luôn rồi!

Người mẹ trẻ giậm chân bình bịch, lo sốt vó đến nỗi vừa khóc vừa loay hoay như đã hóa điên: "Con tôi… Trời ơi…"

"Tránh ra!" Lâm Phàm không do dự nữa, thẳng thừng đẩy cảnh sát đang chặn đường ra: "Ba trăm phút thì người ta đi đời nhà ma rồi, để tôi!"

Lâm Phàm không thèm đếm xỉa đến các tay cảnh sát ngăn cản mình, đẩy thầy Vương qua một bên rồi nhìn ngó dụng cụ trong túi của ông ta, lấy ngay một sợi dây thép tám chân ra bẻ lại thành bốn chân.

Thầy Vương bị đẩy ra thì sắc mặt hơi giận dữ: "Cậu làm cái quái gì thế? Giờ không phải lúc để làm xằng làm bậy đâu, cửa này dùng dây thép thì đời nào mở được, cậu tưởng đây là mấy loại cửa an ninh chống trộm bình thường sao? Loại khóa này được chế tạo để tránh bị mở bằng dây thép đấy, cậu có hiểu không?"

"Đừng quấy rầy tôi!" Lâm Phàm quát một tiếng, sau đó nhét từng chân của dây thép vào trong ổ khóa đồng thời cảm nhận cái rãnh bên trong. Đối với Lâm Phàm mà nói, hắn có thể cảm nhận được tình hình trong cái ổ khóa này, dường như có một hình ảnh đang hiện ra trong đầu hắn, đều cỏ thể quan sát và ghi nhớ được mọi điểm và mọi mặt. Tiếp đến, Lâm Phàm lấy thêm mấy sợi dây thép ra khỏi túi đồ nghề, bẻ đầu chúng thành một cái vòng rồi nhét tiếp vào ổ khóa.

Mười giây sau, ổ khóa đã bị nhét kín dây thép. Lâm Phàm xoắn đuôi các sợi dây thép lại với nhau rồi thình lình chuyển động, sau đó đẩy về phía trước một cái.

Một tiếng lách cáchvang lên!

Âm thanh này quá đỗi quen thuộc đối với thầy Vương chuyên mở khoá. Đây chính là âm thanh khi khóa đã được mở.

Thầy Vương nhìn cậu thanh niên trước mắt với vẻ mặt đầy ngỡ ngàng, thật sự quá đáng sợ. Đây có còn là người không? Loại khóa này là khóa Nguyệt Mã, khó mở hơn cả khóa cấp độ B+ cơ mà.

Toàn bộ quá trình mở khóa của hắn chỉ mất nhiều nhất là hai mươi giây.

Mặc dù loại khóa Nguyệt Mã này không đến nỗi là khóa không mở được, nhưng muốn mở trong vòng mười giây ngắn ngủi là chuyện mơ tưởng. Vậy mà bây giờ họ lại tận mắt chứng kiến cảnh tượng ấy, sao thầy Vương không thốt lên được chứ?

Thầy Vương kích động kêu lên: "Mở được rồi!"

Giờ phút này, các cảnh sát cũng hào hứng đến mức không thốt nên lời, ai nấy đều biết rằng khóa Nguyệt Mã là loại khóa khó mở nhất, nhưng giờ đây họ đang thấy điều gì? Một cậu thanh niên trẻ tuổi lại mở được khóa trong thời gian ngắn đến vậy, quả là khủng khiếp!

Người mẹ trẻ vốn đã rơi vào tận cùng của bóng tối, nhưng lúc này đây, cô ấy đã nhìn thấy ánh sáng của hy vọng le lói.

Những người dân vây quanh xem đều vỗ tay.

"Giỏi quá!"

"Giỏi thật đấy!"

Lâm Phàm đứng dậy nhường chỗ, chuẩn bị rời đi. Phần còn lại là việc của cảnh sát, hắn đã cố gắng hết sức rồi.

Đúng lúc đó, một giọng nói truyền vào bộ đàm của cảnh sát.

"Mở cửa được chưa, đứa bé mắc kẹt ở đó, hình như không động đậy nữa, sắp tắt thở rồi!"

Cảnh sát trả lời: "Mở được rồi, bây giờ chúng tôi sẽ vào ngay."

Các cảnh sát cầm lấy tay nắm cửa mở cửa ra.

Chương 260: Sau hy vọng là tuyệt vọng

Lâm Phàm cười tươi, người ta thường nói làm việc tốt chẳng cần để lại tên, lúc này hắn nên rút lui. Tuy nhiên, ngay lúc hắn xoay người chuẩn bị rời đi, bỗng có một tiếng hét xé lòng vang lên.

Đó là tiếng thét của người mẹ trẻ kia. Không phải cửa đã được mở ra rồi sao? Sao vẫn còn đau khổ như thế?

Lâm Phàm quay phắt đầu sang nhìn, có điều cái nhìn ấy khiến Lâm Phàm hoàn toàn sửng sốt.

“Cái khỉ gì thế này? Rốt cuộc căn phòng này cất giấu bao nhiêu báu vật mà một cánh cửa chưa đủ, còn có thêm một cửa nữa thế này?”

Giờ phút này, không chỉ Lâm Phàm sững sờ mà ngay cả cảnh sát xung quanh lẫn thầy Vương đều há hốc mồm.

Thầy Vương vừa nhìn thấy khóa của cánh cửa này thì mặt mày lập tức tái mét: “Đây là khóa cửa vân tay không có lỗ, hơn nữa còn là loại không có thiết bị điều khiển từ xa, không có mật khẩu, phải có vân tay của chủ mới mở ra được.”

Cảnh sát: “Mở loại cửa này phải mất bao lâu?”

Thầy Vương: “Không mở được, trừ khi phá cửa. Nhưng đây là cửa đồng, không có dụng cụ thì hoàn toàn không thể mở được.”

Tuyệt vọng, nỗi tuyệt vọng bao trùm lên tất cả mọi người nơi đây.

Cảnh sát lập tức tóm lấy Lâm Phàm, gửi gắm mọi niềm hy vọng vào hắn.

Dù đúng là thầy Vương tâm phục khẩu phục Lâm Phàm nhưng đối với loại khóa vân tay không lỗ này, đây không phải vấn đề kỹ thuật nữa mà vốn dĩ là không có cách mở.

Đối với bất kỳ thợ mở khóa nào, chỉ cần có lỗ thì không cửa nào không mở được, nhưng bây giờ loại khóa cửa này thì chẳng có lấy một cái lỗ nào. Cho dù bạn có bản lĩnh xuất sắc thế nào đi chăng nữa thì cũng vô ích thôi.

Người mẹ trẻ nghe thấy mấy câu này thì ngồi sụp xuống.

Vốn dĩ cô ấy tràn trề hy vọng khi cánh cửa đã được mở ra, nào ngờ lại nhìn thấy một cánh cửa khác, trong lòng cô ấy lập tức bị nỗi tuyệt vọng khôn cùng bủa vây.

Mặc dù kỹ năng thợ mở khóa của bách khoa toàn thư lợi hại nhưng khi gặp phải vấn đề nan giải chân chính thì cũng cần thời gian để giải quyết.

“Cho tôi xin mười phút.”

Đây là khoảng thời gian Lâm Phàm nắm chắc nhất. Khóa cửa vân tay không có lỗ như những ổ khóa bình thường khác, nếu như có lỗ thì bất kể là cửa gì cũng mở được, nhưng loại khóa này thật sự rất khó để mở, dù có là thợ mở khóa tài năng nhất thì chắc gì đã mở được.

Mở loại khóa cửa vân tay không lỗ này trong vòng mười phút là một chuyện không thể nào tưởng tượng nổi, kể cả thầy Vương cũng tỏ ra khó tin sau khi nghe thấy câu này.

Nhưng tình hình hiện tại không cho phép kéo dài quá mười phút. Có lẽ mười phút sau, cửa được mở ra thì đứa bé đang bị treo lủng lẳng trên khung cửa sổ phòng hộđã bị nghẹt thở rồi.

Cảnh sát: “Phải làm sao đây? Mười phút sao mà kịp!”

Thầy Vương lặng thinh không nói gì, ông ta chẳng giúp ích được gì cả.

Người mẹ trẻ nôn nóng bật khóc, níu lấy Lâm Phàm: “Xin anh hãy cứu con tôi!”

Các bác sĩ và người dân xung quanh đều lắc đầu thở dài. Xem ra đã hết cách rồi, trong vòng mười phút có thể xảy ra rất nhiều chuyện, thậm chí một sinh mạng đang đứng bên bờ sinh tử cũng có thể sẽ rơi xuống vực sâu.

Cảnh sát vỗ vai Lâm Phàm: “Cứ cố gắng hết sức đi, chúng tôi đều hiểu mà.”

Bọn họ đều biết chuyện này không thể trách được ai, chàng trai trước mặt này đã làm hết sức rồi. Khi cánh cửa đầu tiên được mở ra, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi cánh cửa thứ hai xuất hiện, tất cả mọi người đều rơi vào tuyệt vọng.

Với tình hình bây giờ, cho dù cuối cùng mở khóa được thì e rằng cũng không kịp.

Hắn không phải Bồ Tát nhưng chuyện đã đến nước này, hắn đành cố gắng trong khả năng cho phép thôi.

Lâm Phàm lùi lại mấy bước: "Phiền mọi người lùi ra sau giúp tôi."

Các cảnh sát và những người khác không biết chàng trai trước mặt muốn làm gì, nhưng bây giờ tất cả đều gửi gắm hy vọng vào người trẻ tuổi này nên cũng tránh ra.

Thầy Vương cầm túi xách để trước cửa lên.

Bác sĩ và người dân xung quanh nhìn người trẻ tuổi đang đứng ở cửa, không biết hắn đang định làm gì.

Nếu không kịp mở khóa thì dùng biện pháp mạnh vậy.

Lâm Phàm đứng tại đó, hít sâu một hơi, gân cốt toàn thân phát ra tiếng lốp bốp vang dội.

Máu lưu thông làm cả cơ thể nóng dần lên.

Những người xung quanh hốt hoảng kêu lên, âm thanh này dường như truyền đến từ cơ thể người trẻ tuổi trước mặt. Nhưng họ cũng không biết âm thanh ấy rốt cuộc là như thế nào.

Lâm Phàm giẫm hai chân xuống đất, ngón chân nâng lên, hai tay đan vào nhau và gầm lên một tiếng như sấm rền hổ gào. Người hắn cử động mãnh liệt, sức mạnh và tốc độ đều đạt đến đỉnh điểm vào lúc này.

Ầm!

Hắn vỗ hai tay lên cửa đồng, một âm thanh nặng nề truyền ra, khung cửa chợt rung lên dữ dội, bụi trắng trên tường rơi xuống. Trên cánh cửa đồng đã có dấu hiệu lõm vào, giống như là bị đập.

Ai nấy đều trợn mắt há hốc mồm!

Giờ phút này, tất cả mọi người đều sững sờ như nhìn thấy quỷ.

Kể cả người mẹ trẻ đang sốt ruột khóc thút thít kia cũng ngây ra như phỗng.

Sau khi tung một chưởng, Lâm Phàm hơi lùi về phía sau, tay hơi run, lòng bàn tay đỏ bừng.

Chương 261: Sưng phù

Hắn không phải siêu nhân, không phải cao thủ võ lâm có nội công trong tiểu thuyết mà là người trần mắt thịt. Khi tác động một lực lên vật khác thì sẽ bị tác động lại một lực tương tự như vậy, bản thân cũng sẽ bị thương, hơn nữa đây là cửa đồng chứ nào phải cửa gỗ.

Nếu là cửa gỗ thì đã bị đập nát rồi chứ đâu còn giống như bây giờ.

"Hự!"

Lại đập một phát nữa, cửa đồng càng rung lắc mạnh hơn, trên tường xuất hiện vài vết nứt.

Cảnh sát kinh hoàng nhìn cảnh tượng khó tin trước mắt. Kinh khủng, thật sự là quá kinh khủng!

Những người dân vây xem chỉ biết nhìn chằm chằm vào những gì đang diễn ra trước mắt như không còn nhớ đến điều gì khác.

Hình ảnh trước mắt họ lúc này đúng là quá giả dối!

Lâm Phàm bước chân phải lên, gân xanh trên trán nổi cộm, mồ hôi tuôn ra như suối, dồn hết sức lực nện cả hai tay lên cửa đồng.

Rắc rắc!

Bản lề cửa bật tung, tách ra khỏi hẳn với bức tường, thanh sắt nhỏ được đóng vào tường lại có thêm vết nứt. Đương nhiên những người khác không nhìn thấy, nhưng hắn có thể cảm nhận được. Sắp rồi… sắp rồi.

Ầm!

Ầm!

Những cú chưởng nối tiếp nhau, mỗi một chưởng đều ẩn chứa sức mạnh vô biên. Người xung quanh những tưởng mặt đất

dưới chân như chấn động, tiếng động trầm thấp kia đinh tai nhức óc như sắp thủng màng nhĩ.

Trong bộ đàm.

“Bên các anh làm sao thế? Sao lại ồn thế kia?”

Cảnh sát ở hiện trường bần thần cầm bộ đàm lên, thẫn thờ thốt: “Siêu nhân đang phá cửa…”

Bộ đàm: “…?”

Ầm!

Một chưởng cuối cùng.

Cửa đồng sụp xuống trong tiếng ầm dữ dội.

Lâm Phàm thở hồng hộc, giây phút ngắn ngủi vừa rồi hắn đã dùng hết toàn bộ sức lực, hai cánh tay run bần bật như đã tê liệt, không còn cảm nhận được gì.

Lâm Phàm quát: “Xong rồi, còn nhìn cái gì? Sao còn chưa đi vào!”

Bấy giờ mọi người mới hoàn hồn, lập tức chạy vào trong nhà.

“Tôi ôm eo đứa bé đẩy lên, các anh kéo chân, bác sĩ mau qua đây kiểm tra nạn nhân!”

“Tránh ra, để bác sĩ đi lên!”

Trong phòng truyền đến âm thanh bận rộn, t, tiếng khóc của mẹ đứa trẻ, tiếng kêu vội vã của cảnh sát truyền ra từ trong căn hộ…

Giờ phút này, tất cả mọi người đều ùa vào căn hộ.

Lâm Phàm nhìn lướt vào căn hộ được lắp hai cửa chống trộm kia, bên trong được bài trí nguy nga và lộng lẫy, nhìn là biết có giá trị rất cao, nhưng có cần thiết phải dùng đến hai cửa chống trộm không?

Hắn rời khỏi đây, đi vào thang máy. Nơi này không còn chuyện của hắn nữa rồi.

Xuống đến tầng một.

Các nhân viên cứu hỏa cầm dụng cụ vội vàng vào thang máy.

Lâm Phàm chắp hai tay sau lưng, hai tay nắm chặt, bình tĩnh rời khỏi đây.

Ra ngoài.

Lâm Phàm nhìn hai bàn tay của mình thì đau lòng muốn khóc đến nơi.

“Sưng quá trời sưng!”

“Sưng to đến nỗi chẳng còn cảm giác gì luôn…”

Kỹ năng mà bách khoa toàn thư cho đúng là rất đáng gờm nhưng không phải dùng để chống lại cửa đồng, đập cửa đồng đến sụp xuống thì có khi đi luôn cái tay quá.

Nhìn tình hình, có vẻ phải chăm lo cho cái tay này mấy ngày để nó lành lại thôi.

Chủ tầng hai mươi sáu về đến nhà.

Ông ta thấy cửa đồng nằm trên đất thì há hốc mồm.

Không phải ông ta tiếc cái cửa đồng mà nghĩ đến lúc mua khóa cửa vân tay không lỗ này, người bán đã nói không ai có thể mở được loại khóa đó.

Nhưng bây giờ thì sao?

Vừa về đã thấy cửa chống trộm nhà mình nằm dưới đất một cách thê thảm.

Hàng xóm xung quanh đang cảm thán.

“May mà do đầu đứa bé này to, nếu không thì hậu quả không lường trước được.”

“Đúng đấy, cửa sổ chống trộm của khu chung cư chúng ta là dạng không được đặt thêm gì ở ngoài nhưng chủ căn hộ này lắp thêm bằng được, không ngờ đã cứu đứa bé một mạng.”

“Đây là tầng hai mươi sáu nữa chứ, nghĩ thôi cũng thấy sợ rồi.”

“Ơ, cái cậu phá cửa kia đâu? Có ai thấy cậu ấy không?”

“Không, mới nãy còn ở đây mà, sao vừa quay đi đã biến mất tăm rồi?”

“Làm việc tốt vì nghĩa đây mà, đúng là Lôi Phong mà!”

Sau khi đứa bé được xe cứu thương chở đi, cảnh sát bắt đầu xử lý tàn cục. Lúc họ kể chuyện này cho đồng nghiệp ở tầng dưới, ai nấy đều lộ vẻ ngạc nhiên.

Đùa gì thế?

Nếu không nhìn tận mắt thì dù có kể ai nghe cũng không ai tin.

May mà ở hiện trường có người quay video, đã quay lại toàn bộ cảnh tượng kinh tâm động phách ấy.

Lâm Phàm đi ngang qua một phòng khám nhỏ.

Ông bác sĩ già bên trong đang đeo kính lão đọc báo.

"Phiền bác sĩ khám tay giúp tôi một chút rồi kê thuốc cho tôi với." Lâm Phàm đi vào, chìa hai tay về phía ông bác sĩ già. Tay của hắn nhất định là phải chữa trị rồi, sưng phồng ra thế này, cầm tay lái xe còn không nổi.

Ông bác sĩ đẩy kính lão lên: "Làm gì mà sưng phù lên thế?"

Lâm Phàm bình tĩnh đáp: "Đập cửa nên ra thế đấy."

Bác sĩ già đụng vào một cái: "Đau không?"

Lâm Phàm gật đầu, thấy ông ta hỏi thừa quá: "Kê cho tôi ít thuốc giảm sưng chắc cũng được chứ?"

Ông bác sĩ đứng dậy, đi tới quầy thuốc: "Cậu sưng ghê quá, nặng đấy. Giờ vẫn chưa bôi thuốc được đâu, chườm đá vùng đó trong vòng hai mươi tư giờ, hai mươi tư giờ sau thì chườm nóng. Đây là thuốc viên Tam Thất trị thương, có tác dụng lưu thông máu và làm tan cục máu đông, giảm sưng giảm đau. Đừng nôn nóng, bình thường khoảng chừng bốn năm ngày là bớt sưng rồi. Nếu tình trạng chuyển biến xấu thì đến bệnh viện khám ngay, đừng cố làm việc, phải hạn chế vận động."

Lâm Phàm gật đầu, mặc dù tay bị sưng nên không tiện hành động lắm nhưng hắn vẫn không hối hận, chí ít anh đã cứu được một đứa bé, hoàn toàn xứng đáng.

Hắn trả tiền xong rồi thì rời đi.

Chương 262: Lại là ông chủ nhỏ?

Phố Vân Lý.

Điền Thần Côn la ầm lên: “Sao cái tay của cậu sưng một cục như khoai lang thế? Làm cái trò gì vậy?”

“Cứu người, đập ngã một cánh cửa đồng.” Lâm Phàm bình tĩnh trả lời.

Điền Thần Côn nghẹn họng nhìn trân trối: “Đập ngã một cánh cửa đồng sao?”

Điền Thần Côn không dám tin vào những gì mình vừa nghe thấy. Sao cậu nóng nảy quá vậy? Mặc dù cậu đúng là mạnh thật đấy nhưng dù sao vẫn là người mà, đụng tới mấy thứ cứng cáp đó là muốn tự chuốc khổ vào thân sao?

“Phải rồi, có phải bên đó có đứa bé gặp chuyện không may không?” Điền Thần Côn hỏi.

Lâm Phàm gật đầu: “Ừm, một đứa bé rơi từ tầng hai mươi tám xuống nhưng gặp may, do đầu lớn nên may mắn bị mắc kẹt trên cửa sổ phòng hộ ở tầng hai mươi sáu, không có cửa sổ phòng hộ đó là hết cứu rồi đấy. Đúng lúc đó chủ tầng hai mươi sáu lại vắng nhà, còn chơi thêm cửa chống trộm khóa vân tay điện tử. Do tình hình khẩn cấp nên tôi phải đập cửa ra luôn, đau chết đi được!”

Điền Thần Côn tâm phục khẩu phục: “Đỉnh của chóp…”

Ngô U Lan sốt ruột hỏi: “Cuối cùng đứa bé đó không sao chứ?”

Lâm Phàm: “Thằng bé không sao, chắc xây xát ngoài da chút thôi.”

Ngô U Lan thở phào nhẹ nhõm, sau đó cũng nhìn Lâm Phàm bằng ánh mắt đầy bội phục: “Lâm đại sư, anh đúng là lợi hại quá đi mất! Anh đúng là anh hùng đó!”

Lâm Phàm phì cười: “Anh hùng không dễ làm đâu. Xem này, bàn tay đẹp đẽ của tôi thành tay heo rồi đây này.”

Ngô Thiên Hà cười hỏi: “Lâm đại sư, giờ cậu không tiện dùng tay, hay là thời gian này để U Lan chăm sóc cho cậu nhé?”

Lâm Phàm vốn định đồng ý ngay mà không suy nghĩ gì nhưng chợt nhận ra có điều gì đó không đúng. Ngô Thiên Hà này hình như cố ý, ông ta muốn tạo cơ hội hai người ở riêng chứ gì?

Trong đêm tối yên tĩnh này này, hai người trai đơn gái chiếc, rất dễ xảy ra chuyện lắm nha.

Lâm Phàm cười từ chối: “Không sao, tay tôi chưa tới nỗi đó.”

Ngô U Lan lườm nguýt cha mình như muốn trách cứ ông ta đề nghị quá đường đột, không cho cô ta thời gian chuẩn bị vậy.

…

Tại sở cảnh sát.

Một đám người xúm lại quan sát video trên màn hình máy tính.

Rầm!

Rầm!

Từng tiếng động lớn vọng ra từ loa máy tính.

“Giỏi thật, sao mà khủng khiếp thế này!”

Đám cảnh sát bàn tán xôn xao, trên mặt đều khiếp sợ.

Lưu Hiểu Thiên trở về sau khi xong việc. Hiện đã có đầu mối rõ ràng về đường dây lừa đảo, giờ chỉ cần chờ cá lớn sa lưới mà thôi.

“Các anh làm gì thế?” Lưu Hiểu Thiên đứng dưới máy điều hòa hóng mát.

“Đội trưởng, anh mau qua xem này, anh chàng này lợi hại thật đấy! Không những mở được khóa Nguyệt Mã trong vòng hai mươi giây mà cuối cùng còn đập nát cửa đồng nữa!” Một cánh sát trẻ nói.

“Giỏi thế ư?” Lưu Hiểu Thiên ngạc nhiên thốt rồi nhìn vào màn hình. Quả thật trong video có một người đang mạnh mẽ vỗ vào cửa đồng, cuối cùng còn đập ngã cửa đồng thật. Khi người trong video xoay người lại, anh ta kêu lên: “Không phải ông chủ nhỏ đây sao?”

Các cảnh sát sửng sốt: “Đội trưởng, anh biết anh ta sao?”

Lưu Hiểu Thiên cẩn thận nhìn lại lần nữa, chính xác một trăm phần trăm là anh: “Biết chứ! Anh ta là Lâm đại sư ở phố Vân Lý đấy, đừng nói là các anh không biết đấy nhé?”

“Ơ? Là anh ta à?” Các cảnh sát ngạc nhiên đến bật ngửa.

Lưu Hiểu Thiên hỏi: “Sao thế? Chẳng lẽ ông chủ nhỏ đã gây ra chuyện gì rồi sao?”

Anh ta rất có thiện cảm với ông chủ nhỏ và cũng rất biết ơn hắn. Nếu ông chủ nhỏ có mệnh hệ gì, t thì chắc chắn trong lòng anh ta sẽ rất khó chịu.

“Không phải, không phải phạm tội mà làm được một chuyện siêu tốt…” Cảnh sát trẻ kể lại chuyện hôm nay, diễn tả về cảnh tượng rung động lòng người kia rất hợp tình hợp lý.

Lưu Hiểu Thiên không ngờ lại có chuyện lớn như thế, đây chính là cứu một mạng người đấy! Nhìn ông chủ nhỏ trong video, anh ta vô cùng khâm phục.

…

Tại phố Vân Lý.

Lâm Phàm bảo Ngô U Lan đến công ty quảng cáo làm một tờ giấy, trên đó viết.

“Lâm đại sư bị ốm, tạm ngưng bán bánh kếp một tuần.”

Hết cách rồi, giờ cái tay đã ra nông nỗi này, còn bán bánh kếp gì nữa.

Nhân lúc này, Lâm Phàm muốn đi dạo một vòng và nghỉ ngơi thỏa thích. Hình như hắn chưa có một ngày nghỉ nào nên hồn từ khi mở tiệm đến nay rồi.

Sống trên đời phải dạo chơi nhiều vào.

…

Tại công ty sản xuất khóa vân tay Đế Hổ.

Họ là công ty nghiên cứu chế tạo ổ khóa cao cấp, luôn dẫn đầu trên thị trường, mặc dù giá thành hơi cao nhưng đảm bảo an toàn tuyệt đối nên rất được những người giàu có ưa chuộng.

Trưởng phòng quảng cáo: “Dạo này tôi đã đặt lịch chiếu quảng cáo với vài đài truyền hình rồi, tối nay sẽ có thể ra mắt thị trường.”

Nhân viên: “Từ trước đến nay doanh thu của công ty chúng ta luôn tốt, nhất là lần này còn mời sao hạng A về quảng cáo nữa, chắc chắn sẽ có hiệu quả lắm đây!”

Quảng cáo khóa vân tay của Đế Hổ đang được chiếu trên màn hình của công ty.

Chương 263: Công ty khoá vân tay

Một tấm khiên màu vàng chói lóa xuất hiện trên màn hình tạo hình tượng kiên cố không gì phá vỡ nổi trong lòng mọi người, sau đó là sao hạng A ra sân, giới thiệu ưu điểm của khóa vân tay Đế Hổ, cuối cùng một hàng chữ đánh thẳng vào lòng người ở cuối quảng cáo.

“Khóa vân tay Đế Hổ sẽ nhận mọi lời tuyên chiến, ai giải khóa thành công sẽ thưởng hai trăm vạn, chân thành mới các anh thợ khóa chuyên nghiệp tới khiêu chiến.”

Sao hạng A được mời đóng quảng cáo này là một danh hài và hai trăm vạn này chính là trò cười hài hước nhất.

Đương nhiên, theo khóa vân tay Đế Hổ, bọn họ không đời nào chi hai trăm vạn đó ra vì họ tin chắc thương hiệu của mình là niềm kiêu hãnh của ngành, họ có thể nhận lời tuyên chiến của bất kỳ thợ mở khóa hàng đầu nào.

Các nhân viên cười nói: “Tin này mà được truyền ra thì chức sẽ nhiều người khiêu chiến lắm đây, nhưng tôi nghĩ chắc không ai mở khóa được đâu.”

Trưởng phòng truyền thông: “Không phải ‘chắc là’ mà ’chắc chắn’ mới đúng ! Công ty đã chi một số tiền lớn để nghiên cứu, còn mời một trăm bậc thầy mở khóa hàng đầu thế giới về mở thử mà không một ai mở được, cậu nghĩ còn ai có bản lĩnh đó nữa chứ?”

Hôm nay, không chỉ công ty khóa vân tay Đế Hổ chiếu quảng cáo mới.

Mà ngay cả công ty khóa Nguyệt Mã cũng bắt đầu quảng bá một cách trắng trợn.

“Ổ khóa Nguyệt Mã cấp B+, dù có hơn mười người thợ đứng đầu thì cũng phải cần đến năm trăm phút mới có thể mở ra, có công dụng bảo vệ nhà cửa, không một kẻ xấu nào vào nhà được.”

Ngày hôm sau!

Sau khi khóa vân tay Đế Hổ mời sao hạng A làm người phát ngôn quảng cáo để đưa sản phẩm ra mắt thị trường.

Báo đài, Weibo, màn hình trong khu mua sắm bắt đầu bùng nổ trên mọi phương diện.

Đối với dân thành thị, điều thu hút sự chú ý của bọn họ không phải khóa vân tay Đế Hổ mà là sao hạng A đang nổi kia. Sao hạng A đang nổi này rất đông fan, nhất là người này còn có ngoại hình tuyệt mỹ, dáng người đồng hồ cát đầy quyến rũ, người dân hễ nhìn thấy tin tức là sẽ ngắm nghía, rất no mắt.

Hơn nữa, hai trăm vạn tiền thưởng mà khóa vân tay Đế Hổ tung ra cú chót cũng lên hotsearch. Đối với người bình thường thì họ chỉ xem cho vui, hóng hớt chuyện mà thôi. Mặc dù họ biết rõ đây là một cách marketing của công ty nhưng vẫn vô cùng ngạc nhiên với con số hai trăm vạn ấy.

Một số thợ mở khóa chuyên nghiệp thì phấn khởi thấy rõ, nhưng họ đều bỏ cuộc khi đứng trước khóa vân tay Đế Hổ này. Mở loại khóa khó này là chuyện không tưởng. Đến một cái lỗ cũng không có thì sao mà mở ra được? Làm sao có thể?

Cánh báo chí cũng bắt đầu phát lại và chiếu rải rác trên các kênh lớn. Đối với cách marketing này, điều họ quan tâm hơn cả là có ai nhận thử thách hai trăm vạn tiền thưởng này không.

Khóa Nguyệt Mã thì yên lặng hơn hẳn. Họ không cần quảng bá một cách sỗ sàng như thế vì ổ khóa của họ luôn được tiêu thụ rất tốt trên thị trường, bán không quá đắt, giá cả tiện nghi, còn là giá bình dân. Cơ bản là mười nhà thì có đến ba nhà dùng khóa Nguyệt Mã, do đó không cần đổ thêm vốn vào làm gì.

Còn khóa vân tay Đế Hổ thì đã thuộc về cửa chống trộm cao cấp, không bán một cái mà phải bán luôn cả bộ, cần đặt hàng trước. Người bình thường không mua nổi nên lần này khóa vân tay Đế Hổ bỏ số tiền lớn để chạy quảng cáo để nhằm vào người dân bình thường.

Trong trụ sở chính của Công ty khóa vân tay Đế Hổ.

“Kiểm tra tỉ lệ tìm kiếm xem. Lần này cho chạy quảng cáo trên toàn mặt trận, chắc chắn hiệu quả sẽ rất khả quan.”

“Có số liệu rồi, tỉ lệ tìm kiếm sau ba tiếng kể từ khi chiếu quảng cáo tăng 200% so với trước đó.”

“Ừm, tốt lắm. Có lẽ đến tối nay con số này sẽ tăng cao, tối nay tổ chức tiệc ăn mừng nào!”

…

Nhân viên trong trụ sở chính của công ty khóa vân tay Đế Hổ vô cùng vui mừng, họ đã thành công. Hơn nữa số thợ mở khóa chấp nhận thử thách cũng không bao nhiêu, có lẽ bọn họ đều biết khóa vân tay Đế Hổ khó mở chừng nào rồi.

Lâm Phàm đi dạo trong khu thương mại Thượng Hải với cái tay băng bó vì bị thương. Từ lúc mở tiệm đến nay, hắn chẳng mấy khi đi mua quần áo. Bây giờ hắn không thiếu tiền, đương nhiên phải mua vài bộ đẹp đẹp rồi.

Trên mạng.

Video hôm qua đã được đăng tải.

Khi đó cánh báo chí không đến hiện trường nên đương nhiên không thể lấy được tư liệu đầu tiên, nhưng sau đó họ vẫn lấy được một số video do người khác cung cấp sau đó tổng hợp lại rồi phát lên trên mạng.

Ban đầu những video này chỉ được truyền tay nhau qua Wechat và Weibo, sau đó càng ngày càng hot, lên thẳng hotsearch của Weibo.

Nguyên nhân cho việc này là do một phóng viên nhỏ của một tòa soạn rảnh rỗi lướt Weibo, nhìn thấy video được một tài khoản Weibo thường share.

Cô ta nhấn vào xem.

Tiếng người huyên náo, chắc là đang ở một khu chung cư, camera điện thoại nhắm ngay vào trên cao. Vì điện thoại rất lắc nên ban đầu không thấy rõ, không biết thứ gì đang bị treo lủng lẳng ở phía trên, một lúc sau mới thấy rõ đó là một đứa bé khoảng một hai tuổi bị mắc kẹt trên cửa sổ chống trộm.

Chương 264: Sự kiện náo động

Độ cao trong video xem ra ít nhất cũng phải hai mươi mấy tầng lầu, nếu rớt xuống thì còn gì nữa đâu?

“Bây giờ cha mẹ làm sao thế, sao lại dám yên tâm để con ở nhà một mình thế này?”

Có tiếng khóc thút thít của người nhà đứa bé truyền ra từ trong video, trong lòng phóng viên cũng vô cùng tức giận, đồng thời tâm trạng cũng đầy bối rối, sốt ruột thay cho số phận của đứa trẻ trong video, chẳng biết cuối cùng cậu bé sẽ ra làm sao.

Sau đó, camera chuyển sang nơi khác, chuyển đến lối đi của tòa nhà.

Nhìn có vẻ là đoạn video thứ hai được ghép vào, hơn nữa hình như đoạn video này dài hơn nên hình ảnh cũng rõ hơn hẳn.

Trong video, mẹ của đứa bé kia khóc đến chết đi sống lại, anh ta xem video mà lòng cũng nghẹn lòng theo. Nhất là khi xe cứu hỏa còn bị kẹt đường trên đường đi hoàn toàn không chạy tới kịp, điều này còn khiến người ta sốt ruột hơn cả.

Giả sử gia đình tầng hai mươi sáu không làm trái với quy định của khu chung cư, không lặp thêm cửa chống trộm thì không ai dám tưởng tượng rơi từ tầng hai mươi tám xuống tầng hai mươi sáu sẽ có hậu quả thế nào.

“Trời ơi, thợ mở khóa chuyên nghiệp kiểu gì mà bẻ khóa cửa chống trộm lâu thế? Muốn làm người ta nôn nóng chết à?”

Trong video, thầy Vương đang cố gắng mở khóa nhưng đã rất lâu trôi qua mà vẫn không mở khóa được.

Đồng nghiệp của phóng viên nhỏ đi tới: “Em đang xem gì mà nhập tâm thế?”

Phóng viên nhỏ nói: “Có một đứa bé bị mắc kẹt trong cửa sổ chống trộm, không biết đã cứu được chưa. Phụ huynh vô trách nhiệm quá đi mất, sao có thể gây ra chuyện đó chứ?

Đám phóng viên lập tức đứng vây quanh cô.

“Khóa Nguyệt Mã?”

“Nhà tôi dùng khóa Nguyệt Mã, đây là loại khóa rất khó mở, cho dù là thợ mở khóa thì cũng phải mất rất nhiều thời gian.”

“Tôi từng xem qua, hình như mất ba trăm phút mới mở được thì phải.”

“Hả? Lâu thế ư, đứa bé đó sống nổi không đây?”

Các phóng viên lo âu xem tiếp. Lúc này, màn hình đổi hướng đến một người trẻ tuổi đẩy thợ mở khóa sang một bên.

“Trời đất, cậu này là ai mà giỏi thế?”

“Xem ra không cần xem hết rồi, chắc chắn đã cứu được đứa bé.”

Mặc dù các phóng viên đang xem video không có mặt ở hiện trường nhưng tâm trạng của họ hiện tại chẳng khác gì những người đang trong video, vừa căng thẳng vừa lo lắng.

Cánh cửa trong video đã được mở, nhưng sau đó lại có thêm một cánh cửa khác.

“Trời đất, nhà này có bị điên không thế, lắp hai cửa chống trộm làm quái gì?”

“Hình như lúc nãy thợ mở khóa có nói cửa này là cửa dùng khóa vân tay không lỗ, về cơ bản không mở được, trừ khi phá cửa bằng biện pháp mạnh.”

“Tôi biết loại khóa này, có thể nói đó là khóa khó mở nhất và không ai có thể mở ra được, trừ khi chủ về nhà mở khóa nếu không thì hoàn toàn không có cách mở.”

“Thôi không xem nữa đâu, video này giật gân quá, tôi xem mà tim như muốn rớt ra vậy.”

Các phóng viên vây xem lần lượt bỏ đi, họ không muốn nhìn thấy kết quả. Đột nhiên, từng tiếng động lớn truyền ra từ trong điện thoại như sấm nổ.

Phóng viên trẻ nọ nhìn không chớp mắt, sau đó trợn mắt há hốc mồm.

Những phóng viên đã rời đi nghe thấy âm thanh ấy thì quay về lại. Lúc nhìn thấy hình ảnh trong video, ai nấy đều sững sờ.

“Sao có thể mạnh đến thế!”

“Phá cửa bằng tay không ư? Sao có thể!”

Ầm!

Không lâu sau, cánh cửa dùng khóa vân tay kia ầm ầm ngã xuống đất, không chỉ các phóng viên này mà kể cả người trong video cũng vô cùng khiếp sợ.

Đứa bé đã được giải cứu, video cũng đã kết thúc nhưng người trẻ tuổi ấy lại biến mất tăm.

Giờ phút này, các phóng viên xem video hoàn hồn, tất cả đều hét lên.

“Ảo thật đấy!”

“Đúng là không phải người!”

“Liên lạc với tài khoản Weibo này hỏi chuyện này xảy ra ở đâu mau lên, cho lên tin tức nhanh nào.”

“Không được, không tận mắt chứng kiến thì không ai tin đâu.”

Chính sự tình cờ kỳ diệu ấy đã làm các phóng viên phát hiện tin tức động trời này, sau đó sửa video cẩn thận, chèn cả mô tả trong đó rồi đăng lên báo đài.

Chuyện này thật sự khó mà tưởng tượng nổi, không một ai dám tin vào mắt mình.

Chắc chắn sẽ có một trận sóng to gió lớn trên mạng xã hội nữa rồi đây.

Phố Vân Lý!

“A…, sao hôm nay ông chủ nhỏ không tới nhỉ.”

“Nhìn thông báo trên tường kia, thân thể ông chủ nhỏ không khoẻ nên phải nghỉ ngơi một tuần.”

“Ôi, không ham đâu.”

“Hơi bực mình đấy, sao ông chủ nhỏ lại có thể như vậy, có phải chuyện xảy ra gần đây làm cho ông chủ nhỏ huênh hoang hay không?uốn bán thì bán, không muốn bán thì không bán.”

“Tôi cũng cảm thấy ông chủ nhỏ hơi làm quá rồi đó anh nói hôm qua vẫn còn tốt sao hôm nay lại có vấn đề rồi.”

“Mấy người đủ rồi, mấy người biết nghỉ ngơi, ông chủ nhỏ người ta không thể nghỉ ngơi sao?”

“Không phải chứ, mỗi ngày làm mười phần bánh kếp rất đơn giản mà, cần gì phải nghỉ ngơi.”

Có người dân không hiểu, nhưng có người dân không vui, cảm giác những người này đang được đằng chân lân đằng đầu. Ông chủ nhỏ người ta muốn khi nào bán thì lúc ấy bán. Hơn nữa nếu ông chủ nhỏ người ta đã dán thông báo rồi, vậy nhất định là có chuyện, sao bọn họ có thể nghĩ như vậy thật là không chịu được.

Chương 265: Ông chủ nhỏ đóng cửa nghỉ phép

Một người dân hỏi Điền Thần Côn: "Có phải ông chủ nhỏ đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

Điền Thần Côn: "Không có chuyện gì, chỉ là bị thương ở tay nên cần tĩnh dưỡng một thời gian.

Dân chúng xung quanh: "Ông chủ nhỏ là một đại sư, sao cậu ấy có thể bị thương cơ chứ?"

Dân chúng xung quanh: "Đúng vậy, không phải đang lừa chúng tôi đấy chứ."

Điền Thần Côn nhíu mày, cảm giác đám dân cư này đúng là vô lý nha, tay Lâm Phàm vốn đã bị thương, huống hồ cho dù không bị thương thì chẳng lẽ không được nghỉ ngơi hay sao?

Dân chúng xung quanh: "Đừng để ý đến những người này. Chẳng biết mẹ nó có tật xấu gì, nếu như ông chủ nhỏ bị thương, vậy thì khẳng định phải dưỡng thương thật tốt mới đúng. Có một tuần thôi mà, chúng tôi đợi được."

Điền Thần Côn cười cười, may mắn trong số đông vẫn có không ít người vẫn còn lý trí, nếu như đều giống như những người dân kia vậy thì thật sự rất đáng buồn.

"A!"

"Mọi người nhìn này! Nhân vật trên tin tức này không phải là ông chủ nhỏ sao?"

"Hả? Để tôi nhìn xem! Đúng rồi, đúng rồi! Chuyện cứu đứa trẻ này hình như là ở gần chỗ chúng ta đấy."

"Mẹ nó, cái này quá mạnh mẽ rồi! Mấy người xem, cánh cửa này bị đánh sập nhẹ nhàng như vậy."

Dân chúng bàn tán sôi nổi, sau đó tạm dừng video. Trong hình ảnh chính là gương mặt của ông chủ nhỏ, mọi người nhìn tới nhìn lui, cuối cùng cũng xác định đây chính là ông chủ nhỏ.

Dân chúng đưa ánh mắt nhìn về phía Điền Thần Côn, dường như là đang hỏi xem có phải hay không.

Điền Thần Côn ngậm điếu thuốc, ngẩng đầu, bình tĩnh nói: "Chính là ông chủ nhỏ trong miệng mọi người. Không phải đây là cứu người sao, cánh cửa kia quá khó mở, thời gian lại gấp nên phải lấy tay mở cửa. Cánh tay này cũng bị thương rồi, sưng như củ cải, hắn sợ mất mặt cho nên tạm thời không đến cửa tiệm."

"Mọi người không biết đấy thôi, bác sĩ ở bệnh viện nói may mắn là nó vẫn ổn định, nếu không chỉ sợ là cánh tay này sẽ bị phế đi thôi, haizzz…"

Điền Thần Côn tỏ vẻ rất đúng chỗ, gương mặt vô cùng đau lòng, nhưng những lời phía sau đều là bịa đặt.

Người dân xung quanh há to miệng, rất kinh ngạc.

Chuyện này bọn họ biết, nhưng khi đó người vây xem quá nhiều, bọn họ căn bản không biết ông chủ nhỏ cũng đi theo, càng không biết ông chủ nhỏ chính là người mở ra cánh cửa đó.

Dân chúng xung quanh: "Mấy người nhìn xem, ông chủ nhỏ người ta đây là vì cứu người mà bị thương ở tay, còn suýt chút nữa bị phế đi. Ngược lại mấy người còn còn nói ông chủ nhỏ người ta huênh hoang, tôi không nghĩ là tâm tư mấy người sao lại đen tối như vậy, có thể nghĩ xấu người khác như thế?"

Dân chúng xung quanh: "Chuyện hôm qua tôi cũng có mặt tại hiện trường, tình huống lúc đó khẩn cấp lắm. Đầu của đứa nhỏ bị kẹt trong cửa sổ chống trộm, nếu trễ thêm tí nữa chắc chắn sẽ nghẹt thở, không nghĩ tới lại là ông chủ nhỏ cứu đứa nhỏ kia. Tôi nghe nói gia đình kia rất muốn tìm ông chủ nhỏ để trực tiếp cảm ơn ông chủ nhỏ đó.

Những người dân lúc đầu còn hoài nghi Lâm Phàm bây giờ đều lộ vẻ xấu hổ.

"Thì ra là như vậy, hóa ra là hiểu lầm ông chủ nhỏ."

Một số người dân cúi đầu, mọi việc vừa mới nói ra đã làm cho bọn họ rất hối hận, cảm giác quá mất mặt. Ông chủ nhỏ người ta làm chuyện tốt, bản thân còn bị thương, thế mà bọn họ còn nói ông chủ nhỏ người ta huyên hoang, thật sự là rất có lỗi với ông chủ nhỏ.

……

Ở trung tâm mua sắm.

Lâm Phàm nhìn quần áo trước mặt, rất hài lòng gật đầu: "Cái này không tệ, mặc vào khẳng định trẻ hơn mấy tuổi."

Nhân viên bán hàng ở một bên phì cười một tiếng: "Anh đẹp trai, nếu anh còn trẻ hơn nữa thì có thể tham gia thi đại học rồi đấy."

Lâm Phàm cười một cái: "Lấy mấy thứ này đi."

Nhân viên bán hàng thuận tiện đóng gói quần áo, khi thanh toán, đeo găng tay không dễ lấy tiền ra. Lâm Phàm cởi bỏ găng tay ra, bàn tay mập mạp béo múc kia vừa xuất hiện, toàn bộ nhân viên bán hàng đều sợ hãi.

Lâm Phàm chú ý tới ánh mắt đồng tình của nhân viên bán hàng, nhất thời vội vàng giải thích: "Người đẹp à, cô đừng nghĩ lung tung, tay này của tôi trở thành như vậy là có nguyên nhân."

"Ừm ừm." Nhân viên bán hàng gật đầu, tỏ vẻ rất hiểu.

Lâm Phàm thở dài một tiếng, quên đi, giải thích làm gì chứ? Hắn có cảm giác càng giải thích càng phức tạp. Nhưng so với ngày hôm qua đã tốt hơn một chút, ít nhất là đã bớt sưng.

Ở trên mạng.

"Ai có thể nói cho tôi biết, có phải đây là đã thêm hiệu ứng đặc biệt gì hay không?"

"Hiệu ứng đặc biệt cái rắm ấy, không thấy đây là chuyên mục tin tức sao?"

"Tốc độ mở khóa quá nhanh, nhất là đoạn đập cửa cuối cùng kia thật sự đáng sợ."

"Đúng vậy, phải có sức mạnh thế nào mới có thể làm được điều đó chứ?"

“May mắn mà cứu được đứa nhỏ, cần phải khen ngợi anh chàng này.”

“Bội phục, thật sự quá bội phục.”

“Chờ một chút, mọi người có chú ý tới tình huống bên trong không?”

“Khóa Nguyệt Mã!”

“Cửa điện tử có vân tay của Đế Hổ!”

“Đang có mấy minh tinh nổi tiếng làm người đại diện cho hãng này, còn có hàng trăm thợ mở khoá chuyên nghiệp không mở được, tiền thưởng là hai trăm vạn.”

“Khóa Nguyệt Mã, năm trăm phút….”

Chương 266: Chắc chắn có người đang gày bẫy chúng ta

Công ty cửa điện tử có vân tay Đế Hổ.

Lễ kỷ niệm.

Nhiều nhân viên mỉm cười, những nỗ lực của họ trong tháng qua cuối cùng đã có kết quả.

Có ngôi sao hạng nhất nổi tiếng làm phát ngôn, còn thêm mánh lới quảng cáo hai trăm vạn tiền thưởng, hoàn toàn lan truyền trên mạng. Mức độ tìm kiếm tăng lên rất nhiều, quảng cáo phát ra không bao lâu đã nhận được rất nhiều cuộc gọi hỏi làm đại lý trên khắp đất nước. Các thành phố hạng nhất đã có đại lý, các thành phố hạng hai và hạng ba cũng bắt đầu có không ít người gọi điện thoại đến hỏi.

Đây là một sự tiến bộ, đó là hiệu ứng của quảng cáo.

Cửa điện tử Đế Hổ mặc dù đi theo con đường cao cấp, nhưng sự an toàn rất cao, được người mua trên thị trường công nhận giá trị.

Từ khi bán cánh cửa đầu tiên đến bây giờ, chỉ cần lắp đặt cửa điện tử Đế Hổ, sẽ không có chuyện trộm cắp xảy ra.

Thậm chí bọn họ còn nhận được giải thưởng chuyên nghiệp, cửa điện tử đáng yên tâm nhất của người dân.

Trong tiệc mừng, các lãnh đạo đang ở đây ai nấy cũng đều tươi cười. Bọn họ thuê ngôi sao hạng nhất làm phát ngôn đã tiêu tốn không ít tiền nhưng hiệu quả mà nó mang lại rất tốt, tất cả đều đáng giá.

Tổng giám đốc của cửa điện tử Đế Hổ đứng ở trên sân khấu, vẻ mặt tươi cười, tiến hành phần mở đầu.

Lãnh đạo: "Xin mọi người vui lòng nhìn vào màn hình lớn, từ sáng đến giờ đã trôi qua mười giờ, bây giờ chúng ta hãy chứng kiến thời khắc kỳ diệu, mức độ tìm kiếm cửa điện tử Đế Hổ của hôm nay so với ngày hôm qua đã tăng lên bao nhiêu … "

Nhà lãnh đạo để lại chút hồi hộp cho khán giả, sau đó ngón tay của ông gõ vào bàn phím.

Màn hình lớn phía sau hơi nháy một chút, xuất hiện chỉ số tìm kiếm Baidu.

"Wow!"

"Tăng lên nhiều quá!"

"Không thể tưởng tượng nổi, đây chỉ là chỉ số tìm kiếm một ngày thôi sao, nếu để cho nó lên men mấy ngày thì còn cao đến mức nào chứ!"

"Ha ha, 22%, tăng 22%, kế hoạch tiếp thị của chúng ta đã thành công."

"Đúng vậy, nhiều ngày nỗ lực như vậy, cuối cùng cũng không uổng phí."

Lãnh đạo: "Tại đây chúng tôi cảm ơn tất cả các nhân viên bộ phận marketing vì những nỗ lực của họ, nếu không có những cố gắngcủa các bạn trong tháng này, sẽ không có kết quả như ngày hôm nay."

"Tiếp theo sẽ tiến hành một vòng dự đoán có thưởng, top 10 vấn đề được tìm kiếm nhiều nhất trên baidu, cái nào sẽ là tin tức hot nhất, xin vui lòng viết những gì các bạn đang nghĩ. Sau đó hãy đưa cho chúng tôi câu trả lời cuối cùng của mỗi bộ phận."

Nhân viên trong mỗi bộ phận thảo luận với nhau và đưa ra câu trả lời tương tự.

“Vì sao cửa điện tử có vân tay Đế Hổ lại an toàn như vậy?”

“Cửa điện tử có vân tay Đế Hổ, an toàn số một trong nước, không có gì có thể phá hủy được.”

“Chọn cửa điện tử hay chọn cửa điện tử có vân tay Đế Hổ.”

Các loại vấn đề liên quan đến cửa điện tử có vân tay Đế Hổ đều được đưa ra.

….

Tâm tình của các Lãnh đạo giờ phút này rất tốt: “Hiện giờ mỗi bộ phận đều đã nộp lên đáp án của mình. Như vậy bây giờ là lúc để cho toàn thể nhân viên chúng ta chứng kiến thời khắc kỳ tích. Cửa điện tử có vân tay Đế Hổ, thứ gì sẽ là tin tức đứng đầu hot search, chúng ta xem trên màn hình lớn.”

Nhập từ khóa, nhấp chuột một cái.

Hình ảnh thay đổi.

Tất cả mọi người đều nín thở, thời khắc kỳ tích đã đến, bọn họ đã chuẩn bị tốt tất cả. Cửa điện tử có vân tay Đế Hổ nhất định sẽ trở thành cửa điện tử được đánh giá cao nhất trong ngành.

“Hả!”

“Cái gì!”

“Làm sao có thể….”

……

Màn hình lớn hiển thị dữ liệu mới nhất. Trước khi ăn mừng, lãnh đạo đã chuẩn bị xong bản thảo. Cửa điện tử vân tay Đế Hổ trên thị trường, nhất định là đang nhận được từng đợt khen ngợi như thủy triều ập tới, thu hút sự chú ý rộng rãi, nhưng bây giờ…

“Cửa điện tử có vân tay Đế Hổ quá kém rồi, bị người ta đập liên tục vài cái đã ngã xuống đất.”

“Cửa điện tử có vân tay Đế Hổ quảng cáo không tệ nhưng… Trong nháy mắt đã bị vả mặt.”

“Cửa này có thể nhận là đứng thứ nhất, thì không có cửa nào dám nhận đứng thứ hai.”

“Khi Lâm đại sư ra tay, mặc kệ bạn là Đế Hổ hay Miêu Hổ, tất cả đều phải ngã xuống đất.”

“Cửa điện tử có vân tay Đế Hổ thật sự có thể chống đỡ được mười phút sao?”

“Mười đấm đã phá vỡ một cánh cửa, đúng là huyền thoại.”

“Ngôi sao nổi tiếng hạng nhất tỏ vẻ tôi rất vô tội, tôi thật sự không biết cửa điện tử vân tay Đế Hổ lại yếu ớt như vậy.”

……

Tiệc mừng vốn dĩ rất vui vẻ, vào giờ phút này đột nhiên an tĩnh lại, mọi người dường như bị ai đó bóp cổ, một câu cũng không nói nên lời.

Ban lãnh đạo của công ty Đế Hổ kinh ngạc, bài phát biểu đã chuẩn bị kỹ lưỡng trước đó hoàn toàn mất hiệu lực, căn bản trở thành vô dụng. Sao cái này lại không giống như mình nghĩ cơ chứ, làm sao có thể như vậy được?

Xôn xao!

Các nhân viên phẫn nộ nói: “Chắc chắn có ai đó đã bẫy chúng ta.”

“Không sai, cửa điện tử có vân tay Đế Hổ chúng ta chính là loại tốt nhất, những câu hỏi trên hot search này thật sự không giải thích được.”

“Nhất định là những người trong ngành ganh tị, vu khống chúng ta ở trên mạng, chúng ta phải kiện bọn họ, kiện bọn họ bạo lực mạng.”

Chương 267: Chỉ là chuyện nhỏ

Lúc này lãnh đạo của phòng truyền thông tức giận nói” “Chủ tịch, đây nhất định là có người hãm hại chúng ta, những câu hỏi này là sao,, chất lượng Cửa điện tử có vân tay Đế Hổ của chúng ta có thể thấy rõ ràng, đây là bọn họ đang vu khống, trần trụi vu khống đó.”

Tổng giám đốc của công ty cửa điện tử Đế Hổ lúc này choáng váng, làm sao có thể như vậy chứ, chuyện này là không có khả năng.

Sau đó ông lướt xuống xem một chút, thấy một bài viết có nhiệt độ rất cao, nói đến cửa điện tử vân tay Đế Hổ.

Mở nó ra.

“Tôi chính là chủ sở hữu của Cửa điện tử có vân tay Đế Hổ trong video, hiện tại tôi rất tức giận, ở đây tôi phải nói một câu rằng cánh cửa này quá rác rưởi. Một cánh cửa ở bên ngoài kia, lắp đặt khóa Nguyệt Mã được xưng là ba trăm phút mới có thể mở khóa thì hơn mười hai mươi giây đã bị người ta tháo bỏ. Tôi cũng không nhắc lại nữa vì dù sao thì cánh cửa vẫn còn nguyên vẹn. Nhưng Cửa điện tử có vân tay Đế Hổ này tôi mua tốn hơn một vạn, vậy mà con mẹ nó hai mươi giây cũng không chống đỡ được, trực tiếp bị người ta đấm cho bung ra. Lúc mua thì nói rất tốt, cửa điện tử vân tay Đế Hổ là đứng đầu ngành công nghiệp cửa điện tử, an toàn đáng tin cậy, không ai có thể mở. Bây giờ thì sao, cái gọi là cửa đứng đầu của ngành công nghiệp lại biến thành cái dạng này, bị người ta dùng tay đập bung, điều này còn có gì để nói nữa đây?”

Nói có sách, mách có chứng, không có bằng chứng không nói chuyện.

Tổng giám đốc của Đế Hổ trợn tròn mắt, tay đặt trên chuột, cũng không biết chỉ đi đâu.

Dưới sân khấu.

Một nhân viên hoảng sợ hô lên: “Chủ tịch, ông mau tìm kiếm video đi, tôi vừa xem điện thoại di động, có một video liên quan đến cửa điện tử vân tay Đế Hổ của chúng ta.”

Tổng giám đốc Đế Hổ không do dự, lập tức tìm kiếm, quả nhiên xuất hiện một vài tin tức, còn có video.

Mở video.

Tất cả mọi người không lên tiếng, nhưng nhìn vào màn hình.

Video đang phát.

Khóa Nguyệt Mã bị người ta mở ra, mất hết mặt mũi. Đằng sau rõ ràng xuất hiện chính là cửa điện tử vân tay Đế Hổ.

Từng tiếng đập cửa vang lên thật sự quá dọa người, sắc mặt mọi người đều biến thành một mảnh kinh ngạc.

Nhất là khoảnh khắc cánh cửa bị đập vỡ, Tổng giám đốc Đế Hổ cảm thấy toàn thân cũng không còn sức lực.

Làm sao có thể, người trong video rốt cuộc là ai, sao có thể biến thái như vậy?

Đồng thời trong video có một câu nói, càng làm cho bọn họ cảm thấy xấu hổ.

“Mở ổ khóa này phải mất mười phút….”

Tổng giám đốc Đế Hổ trong lòng bi ai, mười phút em gái cậu, cánh cửa này cơ bản là không mở được, làm sao có thể mở ra trong mười phút đây.

Trong lòng của tổng giám đốc Đế Hổ hơi bình tĩnh lại, nhìn tất cả nhân viên: “Chuyện này đối với công ty ảnh hưởng rất lớn, cần phải nhanh chóng giải quyết, các cô các cậu nhanh nghĩ biện pháp đi.”

Nhân viên: “…”

……

Weibo.

Bình luận dưới weibo chính thức của khóa Nguyệt Mã.

“Ha ha, cười chết cha tôi rồi, vừa mới ra giả vờ giả vịt đã bị người khác nhanh chóng đánh vào mặt.”

“Khóa Nguyệt Mã của chúng tôi rất lợi hại, muốn mở ra thế hệ thứ nhất phải cần ba trăm phút, về phần thế hệ thứ hai này, tôi dám cam đoan phải mất ít nhất năm trăm phút.”

“Lầu trên, xoẹt xoẹt một tiếng, mười giây, mở ra.”

“Ha ha….”

“Hiện tại khóa Nguyệt Mã và cửa điện tử có vân tay Đế Hổ khẳng định rất là oán giận người kia trên video, anh muốn đập thì cứ đập thôi nhưng ít nhất phải thông báo trước một tiếng chứ. Anh xuất quỷ nhập thần như vậy sẽ dọa chết người đó.”

……

Toàn bộ nhân viên của trụ sở chính khóa Nguyệt Mã đã trở nên ngây người. Video này bọn họ đều đã xem, thật sự rất lúng túng. Vừa nói xong ba trăm phút mới mở được, cuối cùng cũng chỉ mười mấy hai mươi giây, thế hệ thứ hai nói là năm trăm phút mới mở ra lại càng trở thành chuyện cười.

Cuối cùng trụ sở chính khóa Nguyệt Mã đã xóa weibo của thế hệ thứ hai năm trăm phút, sau đó lặng lẽ phát ra một thông báo.

“Trụ sở chính của khóa Nguyệt Mã đang trong quá trình điều tra, xin mọi người yên tâm, khóa Nguyệt Mã tuyệt đối đáng tin cậy.”

Cửa điện tử có vân tay Đế Hổ cũng vội vàng thanh minh: “Đối phương là dùng bạo lực để phá cửa, khóa tuyệt đối không có vấn đề gì, xin mọi người yên tâm.”

Mặc dù đã đưa ra một thông báo làm rõ, nhưng đối với cư dân mạng hiện tại mà nói, lại càng trở nên gây cười.

“Khóa không thành vấn đề, tôi chỉ cần đập cửa là được, mở khóa làm gì.”

“Lầu trên đúng là chân lý, một câu nói đã làm rõ được huyền cơ trong đó.”

“Chuyện hôm nay thật sự là kỳ diệu.”

……

Chuyện này làm cho hai công ty khóa sứt đầu mẻ trán, người này từ đâu tới mà không khoa học như vậy, thật sự rất không khoa học. Cửa nhà mình không có khả năng yếu ớt như vậy được.

Chẳng lẽ là trong công nghệ có vấn đề hay sao?

Hay những cánh cửa này là hàng fake?

Ngày hôm sau!

Lâm Phàm không tim không phổi ngủ một giấc, sau đó đến cửa hàng xem một chút. Chủ cửa hàng xung quanh nhìn thấy Lâm Phàm thì rất nhiệt tình, khen ngợi thành tích anh hùng của Lâm Phàm, Lâm Phàm cảm thấy vô cùng bình tĩnh đối với những lời khen này.

Chỉ là chuyện nhỏ!

Chương 268: Một chút thành ý cũng không có

Ngoài miệng tuy nói là chuyện nhỏ, nhưng bàn tay sưng lên mập mạp kia lại bán đứng hắn. Đây đâu phải là chuyện nhỏ chứ, thật sự đau muốn chết đấy chứ? Nếu không phải mình hơi lợi hại thì bàn tay này thật sự bị phế rồi, sau này không bao giờ dám đối kháng với cửa đồng nữa. Đấm một lần là đủ rồi, tuyệt đối sẽ không đấm lại lần thứ hai nữa.

“Lâm đại sư lợi hại quá….”

“Ông chủ nhỏ thật trâu bò, bội phục.”

“Không nghĩ tới chúng ta lại có thể làm hàng xóm của ông chủ nhỏ, thật sự quá may mắn.”

Lâm Phàm gật đầu cười tỏ vẻ đáp lại, chuyện này làm cho địa vị của Lâm Phàm trong lòng mọi người trở nên cao ngất.

Đến cửa hàng.

Điền Thần Côn cười nói: “Ngày hôm qua nghỉ ngơi thế nào?”

Lâm Phàm cười nói: “Không tệ, đi dạo một chút rồi mua vài thứ.”

Ngô Thiên Hà và Ngô U Lan cũng đến nói chuyện vài câu.

Bên ngoài người dân vây quanh cửa.

“Ông chủ nhỏ, không nghĩ ra cậu dũng cảm như vậy, lần này phải tĩnh dưỡng cho tốt đó, ngàn vạn lần không thể bỏ mặc được.”

“Đúng vậy, ông chủ nhỏ, cậu không biết đấy thôi, tôi xem đi xem lại video đó mấy lần. Thật sự tôi rất bội phục, nếu không phải có cậu chỉ sợ đứa bé kia đã không còn.”

Ông chủ nhỏ dưỡng thương cho tốt nhé, tranh thủ khỏe lại nhanh nhất, chúng tôi sẽ chờ để ăn bánh kếp.”

Lâm Phàm cười nói: “Cảm ơn mọi người quan tâm, tay tôi cần phải từ từ mới bình phục.”

Lúc này, có người ở phương xa đến …

Lâm Phàm còn chưa kịp phản ứng lại, một nam một nữ đã đi đến. Một người nắm lấy tay Lâm Phàm, nói: “Cám ơn… Cảm ơn cậu … “

“Đừng… Đừng! Mau bỏ tay ra, đau… ” Lâm Phàm hít một hơi khí lạnh, đau tay quá.

Người dân xung quanh vội vàng nói.

“Hai người nhanh buông tay ông chủ nhỏ ra, vì giúp người mà tay của ông chủ nhỏ đã bị sưng lên rồi.”

Một nam một nữ nghe thấy lập tức buông ra, sau đó vội vàng xin lỗi: “Thật xin lỗi, chúng tôi thật sự không biết.”

Lâm Phàm xua tay: “Không có việc gì! Đây chỉ là chuyện nhỏ, hai người không cần khách sáo như vậy.”

Mặc dù hắn nói như vậy nhưng đối với người ta mà nói lại không giống, người trước mắt này đã cứu con của bọn họ đấy, sao có thể không cảm tạ cho tốt được chứ?

Hơn nữa vì cứu con của bọn họ mà tay hắn đã sưng thành như vậy, chỉ cần có chút lương tâm thì nhất định sẽ áy náy. Nhưng trên đời này người không có lương tâm thật đúng là cũng không ít.

Cho dù cứu người mà mình bị thương, người ta cũng không nhất định sẽ cảm ơn, có người còn ghê tởm hơn thậm chí còn nói là ai mượn cứu làm gì…

Đương nhiên loại người này cũng là số ít, nếu như tất cả đều như vậy thì xã hội này quá kinh khủng.

Hai vợ chồng này cũng không thiếu tiền, có thể mua nhà ở chỗ này thì làm gì có mấy người nghèo. Giờ phút này đây bọn họ muốn đưa tiền, muốn mời Lâm Phàm ăn cơm, muốn cảm ơn Lâm Phàm thật tốt. Thật ra chuyện này lại làm cho hắn ngược lại có chút xấu hổ, cảm giác không cần thiết phải như vậy. Cuối cùng, dưới sự từ chối liên tục của Lâm Phàm, hai vợ chồng này mới rời đi. Hai người cũng không nghĩ tới, ở đường phố bên cạnh khu nhà của bọn họ lại có người tốt như vậy, thật sự hoàn toàn ngoài ý muốn.

Nhìn theo hai vợ chồng rời đi, Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm. Cuộc sống này có đôi khi thú vị hơn nhiều. Sau đó hắn đến

cửa hàng, nhàn nhã ngồi một chỗ. Trong khoảng thời gian nghỉ ngơi, hắn ngược lại phát hiện ra, cuối cùng thú vị nhất vẫn là ở trong cửa hàng. Hắn có đi nơi khác thì cũng không biết làm gì, còn không bằng ở trong cửa hàng nói chuyện phiếm cùng mọi người.

Tin tức trên mạng Lâm Phàm cũng đã đọc qua. Hắn không biết nên nói cái gì, cảm giác từ khi mình nhận được bộ bách khoa toàn thư là bước trên con đường tạo hot search.

Fan trên Weibo tăng lên không ít, hơn nữa bình luận phía dưới Weibo toàn là khen ngợi. Tất cả đều là bội phục mình. Những thứ này hắn đã quen từ lâu, dù sao được người khác bội phục cũng không phải chuyện một ngày hai ngày.

Về phần ảnh hưởng mang đến cho hai công ty làm khóa kia, hắn cũng tỏ vẻ bất đắc dĩ. Cái này căn bản không thể trách mình được, kỹ năng của bách khoa toàn thư này thật sự quá lợi hại, huống hồ khi đó tình huống lại khẩn cấp như vậy nên đương nhiên là phải dùng tốc độ nhanh nhất để giải quyết.

……

Vài ngày sau.

Tay Lâm Phàm tốt hơn không ít, cũng chỉ hơi sưng đỏ. Nếu như không nhìn kỹ, căn bản nhìn không ra vấn đề gì. Người dân mỗi ngày đều đến cửa hàng nhìn một cái, tuy rằng biết tạm thời không bán bánh kếp nhưng đối với bọn họ mà nói điều đó dường như đã trở thành thói quen. Ngày nào mà không xếp hàng là cả người đều không thoải mái.

Điền Thần Côn cầm di động: “Cậu xem, công ty cửa điện tử vân tay Đế Hổ này, giống như muốn bắt đầu khiêu chiến với cậu vậy.”

Lâm Phàm ngẩng đầu, cầm lấy điện thoại nhìn qua: “Một chút thành ý cũng không có, còn muốn tôi phải đi qua đó sao? Không đi.”

Điền Thần Côn gật đầu: “Tôi cũng cảm thấy vậy! Chúng ta làm gì có thời gian đi tìm bọn họ chứ? Huống hồ hiện giờ người sốt ruột cũng không phải chúng ta. Theo tôi thấy, đối phương gấp đến mức sắp không biết phải làm sao rồi.”

Chương 269: Khiêu chiến

Mấy ngày nay, cửa điện tử vân tay Đế Hổ có thể nói là đang nổi tiếng. Tin tức hàng ngày tất cả đều là tranh luận về chất lượng cửa điện tử vân tay Đế Hổ, phòng quan hệ công chúng của công ty Đế Hổ đứng ra thanh minh sự thật. Nhưng mặc kệ chuyện này có tẩy như thế nào cũng vẫn không tẩy trắng được. Dù sao video này ở đó, cũng là một chứng cứ vô cùng rõ ràng.

Ngược lại 'khoá Nguyệt Mã' lại rất bình tĩnh, căn bản không ra mặt nói chuyện. Cũng không biết họ đang làm cái gì nhưng chắc hẳn là đang chờ khóa Đế Hổ mở miệng.

Công ty cửa điện tử vân tay Đế Hổ: "Mời Lâm đại sư đến tổng bộ, dưới sự chứng kiến của các phóng viên, khiêu chiến cửa điện tử vân tay Đế Hổ, nếu có thể mở khóa sẽ thưởng cho anh hai trăm vạn."

Đây là thông báo ngắn gọn đồng thời cũng là lời khiêu chiến Lâm Phàm.

Cư dân mạng trên Weibo rất náo nhiệt, họ rất muốn chứng kiến lần khiêu chiến này.

Đối với công ty cửa điện tử vân tay Đế Hổ mà nói, nếu như không thể lấy lại danh dự cho mình thì vệt đen này sẽ vĩnh viễn đi theo bọn họ cả đời, về sau cũng sẽ trở thành trò cười của người khác.

Bởi vậy lúc này chủ tịch cửa công ty cửa điện tử vân tay Đế Hổ đã trực tiếp lên tiếng, ông ta muốn khiêu chiến Lâm Phàm.

Lâm Phàm trả lời: "Không có thời gian…."

Sau khi trả lời, Lâm Phàm tắt ngay Weibo, tiếp tục nhàn nhã hưởng thụ cuộc sống.

Tổng bộ công ty cửa điện tử vân tay Đế Hổ.

Phóng viên: "Xin hỏi Trọng tổng, đối với việc cửa điện tử vân tay Đế Hổ bị người ta đánh giá xấu, ông có gì muốn nói không? Đồng thời trong ngành đồn rằng, cửa điện tử vân tay Đế Hổ cũng không tốt như trong tuyên truyền."

Trọng tổng đối mặt với phóng viên, đây là một cuộc khủng hoảng quan hệ công chúng, ông lên tiếng: "Chuyện này chúng

tôi đã biết. Cửa điện tử vân tay Đế Hổ là sản phẩm chủ lực của công ty chúng tôi. Chất lượng của nó được đảm bảo, đã trải qua chứng nhận quốc gia nên tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì." Phóng viên: "Trọng tổng, theo khảo sát thị trường, trong những ngày gần đây tỷ suất của công ty ông đã giảm đáng kể, nhiều người dùng yêu cầu trả lại. Ông làm thế nào để giải quyết điều đó?"

Đối với việc này, Trọng tổng đau đầu không thôi: "Vị phóng viên này, thật ra tỷ suất của công ty chúng tôi cũng không giảm đáng kể. Tuy nhiên có một số người dân bởi vì không hiểu sản phẩm, tin tưởng bình luận trên mạng, từ đó yêu cầu hoàn lại tiền. Nhưng chúng tôi đã cam đoan với những khách hàng, trước hết có thể không cần thanh toán, có thể sử dụng thử cửa điện tử của công ty. Nếu trong thời gian sử dụng một năm, trong nhà gặp phải trộm cắp, công ty đồng ý gánh vác mọi trách nhiệm."

Các phóng viên gật đầu, cảm thấy đồng tình với hành vi của Trọng tổng: "Xin hỏi Trọng tổng, công ty của ông đưa ra yêu cầu khiêu chiến với Lâm đại sư. Nhưng đến bây giờ Lâm đại sư đã trả lời là không có thời gian, vậy các ông sẽ có hành động tiếp theo không?"

Trọng gật đầu: "Công ty chúng tôi chuẩn bị mang theo mẫu vật, tự mình đến Thượng Hải để khiêu chiến Lâm đại sư. Nếu Lâm đại sư có thể dùng kỹ thuật bản thân để mở ra, chúng ta sẽ chuẩn bị cho Lâm đại sư hai trăm vạn tiền thưởng."

Phóng viên: "Xin hỏi Trọng tổng có tự tin vào sản phẩm của mình không? Dù sao Lâm đại sư cũng là dùng tay để đập vỡ cửa."

Trọng tổng do dự một lát, sau đó cười nói: "Chúng tôi rất tin tưởng vào sản phẩm của mình. Căn cứ vào điều tra của chúng tôi, Lâm đại sư là người có công phu thật sự, dùng tay đập cửa của chúng tôi rõ ràng cũng không phải chuyện không có khả năng. Nhưng Lâm đại sư nói mười phút có thể đập vỡ sản phẩm của công ty chúng tôi thì điểm này không chỉ tôi không tin, nhân viên trên dưới công ty chúng tôi cũng không tin. Cho nên lúc này đây, dưới sự chứng kiến của phóng viên, tôi sẽ chứng minh rằng cửa điện tử của công ty chúng tôi là sản

phẩm đứng đầu trong ngành, chắc chắn không phải như những gì trên mạng nói chỉ là hàng thứ cấp.”

……

Trên mạng !

Các phóng viên đã gửi tin tức về cuộc phỏng vấn này lên, đối với cư dân mạng thì loại chuyện này là tin vui. Thậm chí còn thú vị hơn so với những thứ khác .

Rất nhiều cư dân mạng biết Lâm đại sư, nên vẫn luôn chú ý đến chuyện này, bọn họ đều muốn biết kết quả cuối cùng sẽ như thế nào.

Lâm đại sư rốt cuộc có thể mở khóa cửa điện tử trong vòng mười phút hay không, từ đó có thể thắng được hai trăm vạn tiền thưởng.

…..

Bệnh viện!

Hôm nay đối với Triệu Chung Dương mà nói là một ngày vô cùng vui vẻ, sau khi trải qua phẫu thuật, cuối cùng anh ta cũng có thể xuất viện.

Bác sĩ: “Chúc mừng cậu nhé, chàng trai! Hôm nay cậu có thể xuất viện rồi.”

Triệu Chung Dương nằm trên giường bệnh, sắc mặt tương đối tốt, trên mặt lộ ra nụ cười. Sau đó anh ta hướng về phía ống kính điện thoại hét lên.

“Mọi người có nghe thấy không? Anh Dương của mọi người có thể xuất viện rồi!”

Người hâm mộ trong livestream lập tức sôi trào, từ khi Triệu Chung Dương phẫu thuật đến bây giờ, bọn họ vẫn đi theo bên cạnh, từng bước từng bước nhìn Anh Dương chiến thắng bệnh tật.

“Tặng tên lửa! Chúc mừng anh Dương lấy lại được cuộc sống mới nha!”

“Anh Dương của chúng ta quả nhiên là tiểu cường bất tử, vẫn kiên cường như trước.”

“Anh Dương, sau này chúng ta đi livestream Lâm đại sư đi, Lâm đại sư gần đây rất náo nhiệt đó.”

“Tuyệt vời… Ủng hộ hai tay.”

……

Chương 270: Con cừu cái

Bác sĩ vẫn còn đứng ở đó, trong lòng vui mừng vì tên nhóc này. Ông ta cũng rất ít khi gặp được bệnh nhân có tâm trạng tốt như vậy..

“Chàng trai! Sau này cậu phải tập thể dục nhiều hơn, còn phải chú ý ăn uống và thường xuyên đến bệnh viện kiểm tra lại, có biết không?”

Triệu Chung Dương gật đầu: “Cảm ơn bác sĩ! Trong khoảng thời gian này mọi người đã vất vả rồi!”

Cha mẹ Triệu Chung Dương vui mừng đến phát khóc. Trong khoảng thời gian này bọn họ vẫn luôn lo lắng, làm sao có thể đùa giỡn như thằng con trai không tim không phổi của mình được chứ.

Xuất viện.

“Vẫn là không khí ở bên ngoài trong lành!” Triệu Chung Dương hít sâu một hơi, vẻ mặt hưởng thụ, sau đó quay đầu lại nói: “Cha, mẹ, hai người về trước đi, con tự đi dạo một chút.”

“Dương Dương, con vừa mới xuất viện cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn.” Mẹ Triệu lo lắng nói.

“Mẹ, mẹ yên tâm đi! Không phải bác sĩ đã nói rồi sao? Con cần phải rèn luyện nhiều hơn, không sao đâu!” Triệu Chung Dương nói.

Cuối cùng sau khi dẻo mồm dẻo miệng một hồi, Triệu Chung Dương mới khuyên được cha mẹ để mình rời đi.

Triệu Chung Dương nói về phía màn hình điện thoại: “Bây giờ chúng ta đi thôi, đích đến là cửa tiệm Lâm đại sư”

……

Phố Vân Lý.

Tay Lâm Phàm đã không còn vấn đề gì nữa, cơ bản không cần mang theo găng tay. Tuy nhiên có đôi khi dùng sức quá mạnh vẫn hơi có loại cảm giác đau đớn nên việc làm bánh kếp đương nhiên là phải chậm lại một chút.

Người dân mua bánh kếp cũng rất thông cảm, không hề có thúc giục, mỗi ngày còn tới thăm, loại cảm giác này thật đúng là rất tốt.

Lúc này, bên ngoài truyền đến một giọng nói.

“Mọi người ơi, nơi này chính là phố Vân Lý rồi, chúng ta đã đến cửa hàng của Lâm đại sư rồi….”

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài.

Triệu Chung Dương hưng phấn vội vàng chạy vào, vẻ mặt tươi cười nói: “Lâm đại sư, ngài còn nhớ rõ tôi không?”

Lâm Phàm cười nói.“Nhớ rõ! Cậu chính là Streamer đó! Thân thể cậu khôi phục như thế nào rồi? Đã tốt hơn nhiều chưa?”

“Lâm đại sư, cảm ơn lần trước anh nhắc nhở tôi, nếu không nhất định tôi sẽ thê thảm hơn nữa.” Triệu Chung Dương rất cảm kích, sau đó nhắm ống kính điện thoại di động về phía Lâm Phàm: “Mọi người, vị này chính là Lâm đại sư, mọi người có cảm thấy rất kích động hay không?”

Trong phòng live streams, quà tặng được bắn lên như mưa…

Sau đó có những người xem qua đường không biết là Lâm đại sư này có cái gì đẹp mắt. Nhưng được rất đông những fan bên dưới ngay lập tức phổ cập kiến thức, rốt cuộc thì họ cũng biết Lâm đại sư này là thần thánh phương nào.

Triệu Chung Dương vây quanh Lâm Phàm: “Lâm đại sư, sau này tôi có thể livestream ở chỗ của anh không?”

Lâm Phàm nghi hoặc: “Livestream?”

Triệu Chung Dương lập tức gật đầu: “Đúng vậy! Chính là livestream, để mọi người có thể nhìn cuộc sống hàng ngày của anh. Tôi cam đoan rằng mình tuyệt đối sẽ không quấy rầy công việc của anh, cũng tuyệt đối sẽ không tiết lộ bất kỳ cơ mật nào trong cửa tiệm.”

“Hằng ngày tôi không có công việc gì, cửa hàng cũng không có bất kỳ cơ mật nào.” Lâm Phàm cười nói, sau đó nhận lấy điện thoại di động của Triệu Chung Dương, giơ tay vẫy vẫy về phía ống kính: “Xin chào mọi người! Tôi là Lâm đại sư.”

Trong nháy mắt, trong phòng livestream trở nên náo nhiệt.

“Quá đỉnh.. Lâm đại sư chào hỏi chúng ta.”

“Quá kích động! Quá hưng phấn! Thần toán Lâm đại sư đang chào hỏi chúng ta.”

“Lâm đại sư thật đẹp trai! Em muốn sinh khỉ con cho anh.”

“Không nói gì nữa! Hoan nghênh Lâm đại sư! Tặng năm mươi tên lửa đi lên….”

Lâm Phàm tuy rằng lần đầu tiên lên sóng livestream, nhưng không lo lắng chút nào, sau đó hắn mở miệng nói: “Cảm ơn năm mươi tên lửa của bạn ‘Em đây cũng muốn làm nhà giàu’ hay là bạn nói cho tôi ngày sinh nhật của bạn, tôi sẽ tính cho bạn một quẻ coi như là phần thưởng.”

“Oa, anh “Nhà Giàu”, vận khí của anh quá tốt rồi.”

“Mẹ nó, Lâm đại sư tự mình tính quẻ cho anh, anh có thể lật trời luôn rồi.”

Em đây cũng muốn làm nhà giàu: “cảm ơn Lâm đại sư, sinh thần bát tự tôi cũng không biết là cái gì, nhưng tôi sinh ngày 9 tháng 6 năm 1991, sinh ra lúc bảy giờ sáng.”

Lâm Phàm cười nói: “Vậy là đủ rồi!”

Triệu Chung Dương ở một bên nhìn, cảm thấy Lâm đại sư thật lợi hại, không chỉ bói toán lợi hại, ngay cả livestream cũng lợi hại. Nếu Lâm đại sư đi livestream thì làm sao còn có chỗ cho mình ăn cơm đây?

Giờ phút này Lâm Phàm vẫn giả vờ như cũ, bấm ngón tay tính toán. Cảnh này bị khán giả trong màn hình nhìn thấy, ai nấy đều hô lên, màn hình ngang dọc đều là bình luận.

” Vừa nhìn đã biết Lâm đại sư là cao nhân, cách bấm tay này không giống bình thường đâu.”

“Quá đỉnh! Cảm giác rất ghê gớm đấy.”

……

Lâm Phàm cười nói: “Con cừu nhỏ sáng sớm à, số mệnh cậu cũng không tệ! Không lo ăn không lo uống. Chỉ cần kiên trì với nghề nghiệp hiện tại thì sau ba mươi tuổi sẽ có hồi báo rất lớn. Tuy nhiên những thứ này có chút xa xôi, mấy ngày gần đây nếu không có việc gì thì đi dạo một chút trong công viên, cậu sẽ gặp được con cừu cái của cậu.”

Chương 271: Thần tượng, không nói nhiều, tặng quà!

“Ha ha, tôi phun hết ngụm nước suối 820 năm ra rồi, cừu cái này là cái huần hoè gì thế.”

“Ha ha, chẳng lẽ ‘Anh Nhà Giàu’ muốn chăn cừu cái hay sao?”

“Mấy người suy nghĩ linh tinh cái gì đấy, Lâm đại sư người ta nói “Anh nhà Giàu” có vận đào hoa, từ nay về sau thoát khỏi cảnh chó độc thân.”

Em đây cũng muốn làm nhà giàu: “Lâm đại sư, thật không vậy ạ? Anh cũng đừng lừa gạt tôi đấy! Tôi suốt ngày ở nhà viết tiểu thuyết, cái loại nghề rất bức bách kia ấy. Mỗi ngày đều buồn bực ở nhà, chẳng quen biết cô em nào cả.”

Lâm Phàm cười nói: “Đi thử một lần xem sao, cho dù là lừa gạt thì không phải cậu cũng có thể hít thở không khí trong lành sao?”

Em đây cũng muốn làm nhà giàu: “Cám ơn Lâm đại sư, tiền tiêu vặt của tôi không nhiều, lại tặng thêm mười tên lửa….”

Lâm Phàm đưa điện thoại di động cho Triệu Chung Dương, thật ra livestream này cũng rất thú vị.

Trong lúc livestream, một số fan cũng tặng quà.

“Lâm đại sư, tính cho tôi đi, tôi cũng tặng mười tên lửa.”

“Hu hu hu, tôi nghèo quá, chỉ có thể tặng một tên lửa, Lâm đại sư cũng tính giúp tôi đi.”

Triệu Chung Dương nhìn tình huống trong phòng live streams, vẻ mặt bối rối, sau đó làm bộ rất tức giận: "Sao các người có thể vứt bỏ bổn bảo bối như thế được chứ? Lâm đại sư vừa livestream, mọi người lập tức ào ào tặng quà, thế của tôi đâu?"

"Ui da! Anh Dương đừng tức giận, em cho anh 20 tên lửa mà."

Triệu Chung Dương xua tay cười nói: "Được rồi! Được rồi! Tôi chỉ nói đùa thôi! Tất cả mọi người quen thuộc như vậy, cũng không cần tặng quà. Không nghĩ tới Lâm đại sư cũng là streamer chuyên nghiệp nha! Nếu như lần này có nhiều người bình luận tán thành thì sau này tôi sẽ đóng quân ở bên này của Lâm đại sư, mọi người có vui hay không?"

"Vui! Chỉ cần đóng quân ở bên này của Lâm đại sư, sau đó cứ đúng giờ online."

"Rất là vui luôn! Nếu sau này được Lâm đại sư nhìn trúng, thuận miệng chỉ điểm một chút không phải là muốn bay lên trời luôn sao."

Triệu Chung Dương cười nói: "Mọi người nghĩ tốt như vậy nhưng cũng phải để Lâm đại sư đồng ý. Nếu Lâm đại sư không đồng ý, tôi cũng không thể ở chỗ này đâu. Mọi người nhanh chóng tới khen ngợi Lâm đại sư đi nào, để Lâm đại sư đồng ý anh Dương của mọi người mới có thể ở bên này livestream nha."

Sau đó Triệu Chung Dương nở nụ cười tươi nhìn Lâm đại sư: "Lâm đại sư, sau này tôi sẽ livestream ở đây được không? Yên tâm, tôi rất nghe lời. Hơn nữa tôi còn có thể chịu khổ chịu khó. Nếu anh gặp phải phiền toái, tôi tuyệt đối là người đầu tiên lên trước. Ngay cả mắt cũng không chớp một cái, tuyệt đối bảo đảm an toàn của anh."

Lâm Phàm cười, hắn cảm thấy điều này cũng rất thú vị: "Được…."

Triệu Chung Dương rất hưng phấn: "Mọi người nghe thấy chưa, Lâm đại sư đồng ý…."

"Quá đỉnh….."

"Ơ Mây Zing Good chốp em…."

Ngày hôm sau!

Bởi vì có streamer Triệu Chung Dương gia nhập, không khí trong cửa tiệm cũng náo nhiệt lên không ít. Ngô U Lan rất xinh đẹp, khi xuất hiện trong livestream lại càng khiến cho khán xả sôi trào, nữ thần, đây chính là nữ thần.

Còn xinh đẹp hơn một số nữ streamer nổi tiếng trên nền tảng livestream.

Triệu Chung Dương cảm giác sự tồn tại của mình đột nhiên trở nên thấp hơn, trước kia fan thích nhất chính là nhìn mình khoe khoang, nhưng hiện tại fan đều đòi xem Lâm đại sư và cả nữ thần trong lòng bọn họ. Càng đáng sợ hơn chính là những fan này lại còn thích cả Điền Thần Côn đang yên lặng ngồi ở cửa hút thuốc.

Mình không được hoan nghênh bằng Lâm đại sư cùng Ngô U Lan thì mình cũng phục. Nhưng anh ta nghĩ không ra vì sao mình sao lại kém cả Điền Thần Côn nữa? Thần Côn mà há cái miệng ra sẽ lộ ra một hàm răng ố vàng, thật sự nghĩ không ra bọn họ thích cái gì ở ông ta chứ, trong lòng anh ta cũng không phục.

Người hâm mộ yêu cầu xem Điền Thần Côn nên Triệu Chung Dương đi tới cửa rồi nhắm thẳng ống kính vào Điền Thần Côn.

Điền Thần Côn với vẻ mặt ngốc nghếch hiện ra trước ống kính, ánh mắt biến đổi trở nên thâm sâu, trong tay hiện giờ chỉ còn lại tàn thuốc.

Triệu Chung Dương nhìn mưa bình luận trên màn hình di động và những phần quà kia cũng không biết nên nói cái gì. Rốt cuộc fan bây giờ thích xem cái gì vậy nhỉ? Điền Thần Côn rõ ràng không nói một câu, nhưng fan lại rất hưng phấn.

“Oa, quá ngầu, tư thế hút thuốc này quá khí phách.”

“Ánh mắt kia lộ ra một loại cảm giác tang thương, phảng phất đã trải qua đủ loại sự tình trên thế gian vậy.”

“Không nói nữa, tặng tên lửa…”

Điền Thần Côn hít sâu một hơi thuốc, giẫm lên điếu thuốc dưới chân, phun ra một đám mây trắng. Sau đó phát ra giọng

nói khàn khàn, mở miệng nói: “Đã từng đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, mỹ nhân ôm ấp như mây. Hiện giờ thời đại thay đổi, không có đất dụng võ nữa rồi… Già rồi.”

Trong phòng lập tức livestream sôi trào, bọn họ là lần đầu tiên nghe được Điền Thần Côn nói chuyện.

“Quá đỉnh… tôi đã bảo mà, ông ấy nhất định là một cao nhân, mọi người nhìn ánh mắt u sầu kia của ông ta kìa, kinh nghiệm trước kia nhất định rất phong phú đó nha.”

“Tôi hiện tại có một loại xúc động muốn bái sư.”

“Đây là một loại bất đắc dĩ đối với thời đại biến hóa đấy, có một thân bản lĩnh nhưng lại không có đất dụng võ có thể nói là một loại bi ai nha.”

“Thần tượng, không nói nữa, tặng quà …”

Chương 272: Khiêu chiến bắt đầu

Lúc này, vẻ mặt của Triệu Chung Dương hơi mơ hồ, khoe khoang thế này cũng không hề có sơ hở nào, thật sự chính là ảnh đế hộ thân mà.

Điền Thần Côn đứng dậy, hai tay chắp sau lưng, đi vào trong phòng…

Tạo hình mạch lạc này, khiến người hâm mộ trong livestream nhìn say mê. Triệu Chung Dương lại trợn tròn mắt, trong lòng không khỏi cảm thán, giả bộ thì tôi không bằng anh….

Lúc này, Triệu Chung Dương thoáng nhìn thấy bên ngoài có một đám phóng viên đi tới, sau đó hô to về phía trong phòng.

“Có phóng viên tới.”

Lâm Phàm đang chơi điện thoại di động, trò chơi Vương Giả Vinh Diệu này hại người không ít, làm cho mình cũng mê muội tất cả ý chí. Lúc này nghe được giọng nói của Triệu Chung Dương thì cũng hơi sửng sốt.

Phóng viên đến làm gì ở đây?

Khi các phóng viên đến cửa, hắn chắc chắn rằng những phóng viên này là vì mình mà đến, cũng đã có rất nhiều người dân

vây quanh.

Lâm Phàm mở miệng nói: “Mọi người có việc gì vậy?”

Lúc này phóng viên tới có chút không giống trận thế bình thường, trang bị đầy đủ, hơn nữa cũng không có chen chúc lên phỏng vấn mình, giống như đang làm tiết mục gì đó.

Lúc này, một người đàn ông trung niên bước vào, nhìn thấy Lâm Phàm thì tiến lên bắt tay.

Lâm Phàm có chút kinh ngạc, nhưng cũng bắt tay với đối phương, sau đó nghi hoặc hỏi: “Ông là?”

Trọng tổng khách khí nói: “Xin chào Lâm đại sư, tôi là Chủ tịch của cửa điện tử vân tay Đế Hổ, Trọng Minh. Bây giờ, tôi muốn khiêu chiến với Lâm đại sư.”

Lúc này Lâm Phàm phản mới ứng lại, hắn không nghĩ tới đối phương lại tự mình tới, đây cũng là điều hắn không thể tưởng tượng được.

Dựa theo tình huống bình thường, chuyện này có lẽ nên được kết thúc..

Trọng tổng tiếp tục nói: “Lâm đại sư, trong video ngài có nói mười phút có thể mở cửa điện tử Đế Hổ, điểm này tôi không tin cho nên lần này tôi tự mình mang theo cửa mẫu đến đây muốn cho ngài thử một lần. Nếu như ngài có thể mở được cửa điện tử Đế Hổ ra thì hai trăm vạn này sẽ là phần thưởng của ngài.”

Phóng viên: “Lâm đại sư, bây giờ đang là livestream, Trọng tổng khiêu chiến với ngài, ngài có chấp nhận không?”

Lâm Phàm giờ phút này có chút choáng, thật đúng là không nghĩ tới lại xảy ra chuyện như vậy.

Đồng thời, trên một nền tảng mạng internet nào đó, nhiều cư dân mạng đang theo dõi livestream.

“Lúc này cửa điện tử Đế Hổ đến khiêu chiến, mọi người cho rằng sẽ thế nào?”

“Ha ha, còn có thể như thế nào nữa chứ, khẳng định là thua. Lâm đại sư là ai nào, thế gian này còn có cánh cửa nào có thể ngăn cản được bước chân của anh ta sao?”

Video kia có ảnh hưởng quá lớn, nhất là ảnh hưởng đối với cửa điện tử vân tay Đế Hổ."

"Thật ra tôi phát hiện, chuyện này chẳng liên quan gì đến Lâm đại sư, tôi thấy nhất định là công ty khóa khác dùng thủ đoạn để lăng xê lên mà thôi."

"Tôi thấy cũng đúng, nếu không cho dù video kia rất nóng, cũng không thể làm nóng đến cùng như vậy được. Nhất định là có người ở phía sau thúc đẩy, đây rõ ràng là muốn chèn ép cửa điện tử vân tay Đế Hổ."

Cửa điện tử vân tay Đế Hổ này coi như là xui xẻo, sản phẩm đứng đầu ngành công nghiệp lại gặp phải sự tồn tại khủng bố như Lâm đại sư."

Trong phòng phát sóng trực tiếp.

"Quá đỉnh… cuối cùng cũng có cảm giác mạnh, anh Dương đang ở hiện trường livestream, chúng ta thật sự là quá hạnh phúc rồi."

Cửa điện tử vân tay Đế Hổ gặp phải bi kịch rồi, vậy mà còn tự mình tới cửa khiêu chiến, ông chủ tịch này vừa nhìn đã biết là người không chấp nhận chịu thua rồi."

"Mọi người đang nói về cái gì vậy? Tôi là ma mới, vừa mới theo dõi anh Dương, đây không phải là livestream của anh Dương sao? Chuyện gì đang xảy ra vậy?"

"Ma mới lại đây, để tôi phổ cập khoa học cho cậu một chút."

……

Lâm Phàm nhìn Trọng tổng, lại nhìn những phóng viên kia, đây là muốn khiêu chiến đến cuối cùng sao, còn rất nghiêm túc như vậy.

Cửa điện tử vân tay Đế Hổ này đúng thật là một sự tồn tại đứng đầu trong ngành, nhưng mở ra nó cũng không khó.

Hơn nữa hai trăm vạn này tự đưa tới cửa, không kiếm thì ngu quá.

Lâm Phàm cười nói: "Được, tôi chấp nhận khiêu chiến."

Trọng tổng gật đầu: "Lâm đại sư ngài yên tâm, hai trăm vạn tôi đã mang tới đây, mặc kệ kết quả cuối cùng như thế nào tôi

đều có thể tiếp nhận, nhưng mà tôi vẫn tin tưởng sản phẩm của tôi."

Thái độ của Trọng tổng rất tốt, Lâm Phàm cũng không thể làm cho người ta khó xử. Huống hồ tình hình trên mạng hắn cũng biết một chút, hình như thật sự có ảnh hưởng hơi lớn. Sau đó, nhân viên Đế Hổ mang theo một chiếc cửa điện tử vân tay Đế Hổ hoàn toàn mới đặt ở cửa hàng.

Xung quanh càng nhiều người dân vây quanh, đều bắt đầu nghị luận sôi nổi.

Các phóng viên đều rất phấn khích.

Phóng viên: "Trọng tổng, xin hỏi ông có lo lắng không? Nếu Lâm đại sư thật sự mở được cửa điện tử vân tay Đế Hổ, ảnh hưởng đối với công ty của ông sẽ rất lớn."

Trọng tổng đáp: "Lo lắng thì cũng có lo lắng, nhưng tôi tin vào sản phẩm của công ty tôi. Về phần ảnh hưởng thì đây là những gì mà mỗi công ty đều sẽ phải trải qua, miễn là biết vấn đề là gì thì chúng tôi sẽ có thể tiến bộ."

Chương 273: Lâm Phàm thể hiện

Mà lúc này, có mấy tổng giám đốc của các công ty khóa khác đều đang hóng hớt xem livestream.

Ổ khóa Duyệt Tâm cũng là một công ty lớn sản xuất khoá, giờ phút này cũng đang rất chờ mong. Chỉ cần Lâm đại sư mở được cửa điện tử vân tay Đế Hổ thì cửa điện tử vân tay Đế Hổ sẽ chịu đả kích rất lớn. Khi đó thị phần sẽ giảm đi rất nhiều, vậy cơ hội bọn họ đi lên cũng sẽ tới.

Bây giờ cửa điện tử vân tay Đế Hổ mà xảy ra chuyện thì bọn họ tất nhiên sẽ không có buông tha cơ hội này, hung hăng đẩy một đợt để làm cho sự việc ảnh hưởng càng lớn hơn.

Điền Thần Côn: "Có nắm chắc không?"

Lâm Phàm mỉm cười, không nói gì mà chạm vào cửa điện tử vân tay Đế Hổ, kết cấu của cánh cửa đồng kia khiến Lâm Phàm có chút sợ hãi.

Đồng thời, Trọng tổng đều chuẩn bị xong hộp dụng cụ mở khóa đặt ở bên cạnh. Nhân viên công ty Đế Hổ cũng đều nín thở, bọn họ đang chờ kết quả cuối cùng.

Phóng viên: "Thưa quý vị khán giả đang xem livestream, Lâm đại sư đang chạm vào cửa điện tử vân tay Đế Hổ. Bầu không khí tại hiện trường bây giờ rất nặng nề. Tuy rằng Trọng tổng rất tin tưởng vào sản phẩm của mình nhưng giờ phút này ông ấy cũng để lộ ra vẻ khẩn trương. Bởi vì hôm nay người mở khóa chính là Lâm đại sư."

Phóng viên: "Lâm đại sư thật sự là đa tài đa nghệ, bói toán lợi hại, làm bánh kếp lợi hại, võ thuật cũng lợi hại. Hiện tại ngay cả mở khóa cũng lợi hại như vậy, chỉ là không biết cửa điện tử vân tay Đế Hổ có thể ngăn cản Lâm đại sư hay không."

Phóng viên: "Xin hỏi Lâm đại sư, trong video, ngài dùng tay để mở cửa điện tử văn tay Đế Hổ ra. Vậy có phải là chất lượng của cửa điện tử vân tay Đế Hổ không tốt hay không?"

Trọng tổng nghe phóng viên hỏi vấn đề này, nội tâm ngưng đọng lại. Ông ta dám thề với trời, chất lượng cửa này tuyệt đối không có một chút vấn đề. Nguyên liệu lựa chọn đều là loại tốt nhất, chưa bao giờ có trộm dùng chất liệu kém.

Lâm Phàm quay đầu cười nói: "Làm sao có thể không tốt được chứ. Nếu như là cửa điện tử bình thường, tôi cũng sẽ không tốn nhiều công sức như vậy đâu. Vật liệu của cửa điện tử vân tay Đế Hổ của Trọng tổng xác thực rất tốt. Tuy rằng tôi không quen thuộc với những cửa điện tử này nhưng so sánh với những cửa điện tử tôi đã gặp qua thì nguyên liệu của cửa điện tử vân tay Đế Hổ này có thể nói là đứng đầu."

Trọng tổng hơi sửng sốt, sau đó lộ vẻ cảm kích. Ông ta không nghĩ tới Lâm đại sư lại còn khen chất lượng cửa điện tử của ông. Đây cũng là điều mà ông ta không ngờ tới. Với kinh nghiệm xã hội của Trọng tổng, vào thời điểm này người bình thường đều sẽ hạ thấp đối thủ một chút, từ đó nâng cao bản thân. Nhưng Lâm đại sư lại không có, điều này làm cho ấn tượng của Trọng tổng đối với Lâm đại sư đã thay đổi rất nhiều.

Trong phòng livestream.

“A, sao tôi lại cảm thấy tình huống này có chút không đúng nhỉ? Lâm đại sư hình như đang khen cánh cửa điện tử vân tay Đế Hổ.”

“Ha ha, mấy người hiểu cái rắm, đây không phải là khen ngợi, mà là đang nói thật mà thôi. Mấy người thật cho rằng Lâm đại sư giống như những người khác, chỉ biết hạ thấp đối thủ rồi từ đó nâng cao mình à?”

“Không biết Lâm đại sư có thể mở khóa được hay không. Tuy rằng biết Lâm đại sư có thể trong lúc tức giận mà đấm vỡ được, nhưng dựa vào kỹ thuật thì chỉ sợ có chút nguy hiểm.”

……

Ngay lúc này, Lâm Phàm cầm lấy dụng cụ, đó là một cây “móc mở khóa” thật dài. Sau đó hắn mở mắt mèo trên cửa ra, từ trong mắt mèo nhét vào: “Sản phẩm của công ty Trọng tổng rất tốt, xử lý vài chi tiết nhỏ cũng rất ổn. Người thiết kế cũng tránh né các loại khả năng. Bình thường loại “móc mở khóa” này nhét vào từ trong mắt mèo thì cơ bản mười cửa đã có chín cửa đều có thể cho vào từ bên trong. Nhưng tay cầm trong phòng của cửa điện tử Đế Hổ này thiết kế thành hình bầu dục, một là có thể phòng ngừa chó cưng mở cửa, hai là có thể ngăn chặn loại “móc mở khoá” có thể luồn vào mở từ bên trong.”

Trọng tổng lúc này mới nở nụ cười. Lúc đó nghiên cứu chế tạo sản phẩm, ông ta đã cân nhắc đến loại khả năng này. Bởi vậy ông thiết kế tay cầm trong phòng thành hình bầu dục để có thể tránh được khả năng này phát sinh. Giờ phút này được Lâm đại sư khen ngợi, trong lòng ông cũng rất vui vẻ.

Các phóng viên ghi lại cảnh tượng này, đồng thời chớp chớp mắt. Họ cảm giác tình huống hiện tại có chút kỳ diệu. Đây hình như không phải là khiêu chiến mở khóa nữa mà là đang khen cửa điện tử vân tay Đế Hổ nha.

Phòng livestream.

“Mẹ kiếp, có nhiều thủ thuật thật, đây là lần đầu tiên tôi nghe nói có thể mở khóa từ mắt mèo.”

“Nếu không phải xem trực tiếp lần này, chỉ sợ tôi cũng sẽ không nghĩ đến điểm này.”

“Cửa điện tử vân tay Đế Hổ này cũng không nát như trên mạng nói.”

“Mọi người có cảm giác tình huống hiện tại hình như có chỗ nào không thích hợp không?”

“Không có gì không đúng cả, tôi thấy rất vui vẻ nè.”

……

Chương 274: Tình huống hiện tại hình như không đúng

Lâm Phàm đặt “móc mở khóa” xuống, sau đó cầm lấy súng phun nước ở một bên rồi giải thích: “Các loại cửa điện tử bên trong cửa đều là mạch điện kết nối, bởi vậy nó sợ nhất chính là nước. Bởi vì nước có thể phá hỏng mạch điện bên trong, làm cho mạch bị chập, từ đó tự động mở khóa. Nhưng tôi phát hiện cửa điện tử Đế Hổ có độ kín rất cao nên cho dù là dùng súng phun nước cũng vô dụng.”

Hắn mở súng phun nước hướng về phía khóa cửa điện tử tấn công nhưng không có tác dụng gì: “Mọi người xem, điểm sáng để ấn vân tay này vẫn còn sáng lên chứng tỏ bên trong không có bất kỳ ảnh hưởng gì. Chỉ sợ Trọng tổng cũng tốn không ít công sức trong phương diện hoàn thành khóa cửa này, đúng không, Trọng tổng?”

Trọng tổng vẫn đứng ở nơi đó lập tức gật đầu, sau đó nói: “Đúng vậy, chỉ có kỹ thuật này mà nhân viên kỹ thuật trong công ty đã nghĩ rất nhiều biện pháp. Cuối cùng mới tìm được biện pháp niêm phong này, có thể ngăn chặn súng nước phá hỏng mạch điện bên trong.”

Ông ta cảm giác Lâm đại sư không hổ danh là đại sư, chỉ nhìn thôi cũng có thể nhìn ra kỹ thuật của cánh cửa điện tử vân tay Đế Hổ.

Lâm Phàm cười nói, sau đó cầm lấy súng điện bên cạnh: “Cửa điện tử không chỉ sợ nước, hơn nữa còn sợ điện. Cửa điện tử vân tay Đế Hổ này tuy rằng không có lỗ hổng nhưng súng điện lại có thể phá hư đường dây trong đó. Tuy nhiên căn cứ vào kinh nghiệm nhiều năm của tôi, tôi phát hiện cửa điện tử Đế

Hổ ở phương diện ngăn điện kích từ bên ngoài đã nỗ lực rất lớn. Có lẽ đây cũng là một kỹ thuật mấu chốt của cửa điện tử Đế Hổ, có thể ngăn cách tấn công của súng điện."

Trước ống kính, Lâm Phàm bật súng điện lên, kiểm chứng màn hình ấn vân tay vài cái: "Mọi người nhìn đèn trên màn hình vân tay còn sáng lên chứng tỏ nó không bị ảnh hưởng gì. Chỉ riêng kỹ thuật này, chỉ sợ ở trong nước chính là thế giới, đều thuộc loại hàng đầu, Trọng tổng các anh nghiên cứu loại kỹ thuật này, chỉ sợ cũng tốn không ít thời gian."

Trọng tổng hiện tại càng ngày càng kích động, cảm giác như gặp được tri kỷ vậy. Sau đó ông vỗ đùi, giơ ngón tay cái lên hướng về phía Lâm Phàm: "Lâm đại sư, ánh mắt của ngài thật xuất sắc, loại kỹ thuật này lúc ấy chúng tôi nghiên cứu mất sáu tháng, cuối cùng mới nghĩ ra biện pháp. Hơn nữa còn xin cấp bằng sáng chế quốc gia, hiện tại trong nước chỉ có Đế Hổ chúng tôi là khống chế được kỹ thuật này."

Nhân viên đứng bên cạnh Trọng tổng cũng tự hào ngẩng đầu. Đây chính là kết quả bọn họ cố gắng thể hiện, hiện giờ được Lâm đại sư khen ngợi, bọn họ cũng rất tự hào.

Các phóng viên chớp chớp mắt, đột nhiên họ cảm giác bầu không khí ở hiện trường này hình như có chút không đúng. Về phần không đúng chỗ nào thì hơi khó nói. Nhưng chung quy lại họ cảm giác hiện tại giống như buổi livestream triển lãm kỹ thuật của cửa điện tử Đế Hổ hơn.

Hơn nữa lại còn do chuyên gia Lâm đại sư tự mình bình luận.

Phòng livestream.

"Mẹ kiếp, bây giờ thì tôi có phản ứng lại rồi. Cái này đâu phải là giả vờ, đây thật sự chính là Lâm đại sư và cửa điện tử Đế Hổ đang tâng bốc lẫn nhau đó."

"Mẹ kiếp, tôi cũng phát hiện ra, đây là cậu đang khen kỹ thuật của tôi tốt, tôi lại khen ánh mắt tinh tường của cậu."

"Má nó, che mặt khóc rống, là tôi suy nghĩ quá tốt đẹp. Vốn tôi còn muốn nhìn kỹ Lâm đại sư vả mặt người, giờ lại nhìn thấy hai bên đang tâng bốc lẫn nhau. Hơn nữa còn giả bộ một cách không chê vào đâu được, không có một chút sơ hở nào."

“Mẹ nó, nghe Lâm đại sư giải thích, tôi cũng muốn thay đổi cửa nhà, thay thành cửa điện tử vân tay Đế Hổ mà Lâm đại sư đang tâng bốc.”

……

Những nhà sản xuất cửa chống trộm ngồi chờ cửa điện tử vân tay Đế Hổ bẽ mặt cũng đều trợn tròn mắt, tình huống này như thế nào?

Mười phút mở cửa, sao bây giờ lại trở thành một cảnh phân tích kỹ thuật?

Điều này làm sao có thể làm cho cửa điện tử vân tay Đế Hổ đón đầu dư luận, từ đó giảm bớt thị phần chứ? Đây hoàn toàn là đang chỉ ra ưu điểm của cửa điện tử vân tay Đế Hổ.

……

Hiện tại Trọng tổng không khẩn trương chút nào, thậm chí còn rất tự hào nữa. Dường như là đang chờ Lâm đại sư tìm ra vấn đề, nếu Lâm đại sư có thể nhìn ra vấn đề, Trọng tổng có lẽ sẽ càng hưng phấn hơn.

Ông ta cảm giác Lâm đại sư chính là đại sư chuyên nghiệp, được đại sư chỉ ra vấn đề thì không mất mặt chút nào.

Kỹ thuật phía trước đều được Lâm đại sư chỉ ra tường tận, Trọng tổng cũng cảm thấy mình không nên giấu diếm nên đều giải thích tất cả. Những kỹ thuật này đều là hàng thật giá thật, cửa điện tử vân tay Đế Hổ của bọn họ là một cánh cửa cao cấp tập hợp nhiều loại kỹ thuật, tuyệt đối không giống như những nhà sản xuất bình thường hay lừa gạt người tiêu dùng.

Trong phòng livestream náo loạn hẳn lên.

“Thôi xong rồi, chúng ta bị lừa rồi.”

“Nhìn thấy tình hình này, tôi chỉ biết hai chuyện: Thứ nhất, Lâm đại sư rất lợi hại. Thứ hai, cửa điện tử vân tay Đế Hổ cũng rất lợi hại.”

“Nói thật tôi cũng muốn mua một bộ cửa điện tử vân tay Đế Hổ, chỉ là bây giờ có thể mở khóa hay không vậy?”

……

Chương 275: Ngồi xổm lâu quá, chân có chút tê

Phóng viên tiến lên: "Lâm đại sư, có thể mở khóa trước được không? Dù sao mọi người cũng đang chờ."

"Được, vậy thì mở khóa đi." Lâm Phàm gật đầu, sau đó nhìn về phía Trọng tổng nói: "Trọng tổng, bây giờ tôi phải mở khóa rồi, ông đừng lo lắng quá."

Trọng tổng cười nói: "Lâm đại sư, anh cứ mở đi. Đối với một Đại sư phụ như anh, tôi phục. Nhưng mà vẫn là câu nói kia, mười phút căn bản không có khả năng."

Lâm Phàm cười cười, tìm dụng cụ. Loại cửa điện tử vân tay này không có lỗ khóa. Đối với thợ mở khóa mà nói chính là không thể xuống tay được. Nhưng đối với Lâm Phàm đó không là vấn đề gì. Kỹ năng bách khoa toàn thư thật sự là đủ lợi hại. Tuy nhiên kỹ năng mở khóa này so với kỹ năng bói toán và làm bánh kếp đương nhiên là chênh lệch rất lớn. Nhưng năng lực vẫn rất cường đại.

Các phóng viên đặt ống kính gần hơn một chút. Ghi lại cảnh trước mắt một cách rõ ràng hơn.

Trọng tổng cũng tiến lên, đứng ở một bên nhìn động tác thuần thục của Lâm đại sư, tâm trạng đột nhiên còn có chút khẩn trương. Nhưng mà ngược lại không còn khẩn trương như lúc trước.

Lâm Phàm vừa mở khóa vừa nói: "Trọng tổng, sản phẩm này của các ông thật sự không tồi."

Trọng tổng tự tin cười: "Lâm đại sư, đây là đương nhiên, cửa điện tử vân tay Đế Hổ của chúng tôi chính là cánh cửa của lương tâm chân chính."

Lâm Phàm gật đầu: "Chuẩn rồi, không có bất kỳ khe hở nào, rất khó xuống tay. Hơn nữa còn là khóa vân tay, độ khó so với khóa mật mã phức tạp hơn không ít."

Phóng viên: "Trọng tổng, khóa vân tay và khóa mật mã có gì khác nhau không?"

Trọng tổng nói với phóng viên, tự hào nói: “Khóa vân tay là duy nhất, bảo mật rất cao. Mặc dù khóa mật khẩu bảo mật cũng rất cao nhưng sau khi cài đặt rất khó để đảm bảo rằng mật khẩu sẽ không bị lộ ra. Hơn nữa cấu trúc trong đó cũng rất khác nhau, độ phức tạp của khóa mật khẩu cao hơn khóa vân tay. Vì vậy sử dụng trong một thời gian dài, bên trong khóa mật khẩu sẽ dễ dàng có vấn đề hơn …”

Trọng tổng thao thao bất tuyệt, đối với sản phẩm của mình ông ta rất có lòng tin. Dù sao đây cũng là kết tinh từ tâm huyết, về phần Lâm đại sư rốt cuộc có thể trong vòng mười phút mở khóa hay không, ông ta vẫn cảm thấy điều này là không có khả năng.

Những người dân xung quanh vừa đứng xem vừa nhìn thời gian.

“Đã bốn phút rồi, không biết Lâm đại sư có thể thành công hay không.”

“Hừm, tôi vô cùng tin tưởng ông chủ nhỏ, hắn nhất định có thể thành công, không tin thì chúng ta cứ chờ xem.”

“Bây giờ ông chủ nhỏ không thấy vội chút nào, vẫn chậm rãi, nhất định là nắm chắc mười phần rồi.”

Trong phòng livestream.

“Mẹ nó chứ, một loạt động tác này sao tôi lại nhìn không hiểu thế này?”

“Tôi cũng không hiểu thao tác này, nhưng cảm giác hình như rất cao cấp.”

“Cao cấp cái rắm ấy, phải thực dụng mới được, tôi cảm thấy Lâm đại sư hơi gặp khó khăn rồi.”

Triệu Chung Dương cầm di động, bình luận trong phòng livestream bay lên ầm ầm.

“Tôi đánh cuộc mười tên lửa, Lâm đại sư nhất định có thể mở khóa.”

“Tôi cũng đánh cược mười cái, nhìn động tác này sao mà lưu loát thế nhỉ. Nhìn sắc mặt kia, sao mà lạnh lùng thế không biết.”

……

Điền Thần Côn đứng ở một bên, nhìn Lâm Phàm mở khóa, trong lòng ngược lại có chút tiếc nuối, nếu như quen biết Lâm Phàm sớm hơn mười mấy năm thì thật tốt. Như vậy có thể học được món kỹ thuật này, có thể mở cửa phòng bà cô già.

Nhưng ngẫm lại mười mấy năm trước, tên nhóc này vẫn là một thằng bé mặc quần thủng đít.

Phóng viên: "Các vị khán giả, Lâm đại sư đang xuất toàn lực để mở khóa, bây giờ thời gian đã trôi qua bảy phút, không biết phải mất bao lâu mới có thể mở ra. Tiếp theo, chúng ta hãy xem Trọng tổng như thế nào."

Phóng viên: "Trọng tổng, bây giờ đã trôi qua bảy phút, ông có nghĩ Lâm đại sư còn khả năng không?"

Trọng tổng cười nói: "Không có khả năng, tôi nhìn không hiểu thủ pháp của Lâm đại sư nhưng với kinh nghiệm của tôi thì trong vòng mười phút là không có khả năng. Tuy nhiên cho dù không mở được khóa cửa điện tử vân tay Đế Hổ, tôi vẫn rất bội phục kỹ thuật của Lâm đại sư."

Phóng viên: "Trọng tổng, lúc này tôi nghĩ ông có thể yên tâm, sản phẩm của ông đã chống đỡ được áp lực của Lâm đại sư."

Trọng tổng cười nói: "Đúng vậy, hiện tại tôi cũng được thở phào nhẹ nhõm. Mà việc Lâm đại sư dùng tay không đấm vỡ cửa điện tử vân tay Đế Hổ cũng là bản lĩnh chân chính của Lâm đại sư. Dù sao mọi người đều biết, Lâm đại sư là một vị cao thủ biết võ thuật chân chính. Với thực lực của Lâm đại sư, nếu muốn mở ra một cánh cửa thì cũng không cần mở khóa, trực tiếp đập một chưởng mở cửa là được rồi…"

Các phóng viên cũng cười, bọn họ cũng không thể không thừa nhận sự lợi hại của Lâm đại sư.

Lạch cạch!

Ngay tại thời điểm này, một âm thanh kỳ diệu truyền đến.

Lâm Phàm đứng lên, lắc lắc lắc chân: "Ngồi xổm lâu quá, chân cũng có chút tê dại. Mở được rồi…"

Trọng tổng vô cùng có lòng tin vào sản phẩm của mình, giờ phút này lộ ra sắc mặt sửng sốt, không dám tin nhìn Lâm

Phàm.

Chương 276: Đã mở

Đầu tháng cầu đạo hữu tặng kp!!!

Chương 276: Đã mở

Phòng livestream.

“Tình huống gì vậy, tôi không nhìn rõ.”

“Tôi cũng vậy, vừa rồi không phải là tôi còn đang ngẩn người sao? Sao cánh cửa này lại mở được rồi?”

“Mẹ kiếp, người anh em nào giảng giải cho tôi một chút, rốt cuộc là làm sao mà mở được?”

“Trâu bò, thật sự là trâu bò, coi như tôi phục rồi.”

……

Các phóng viên lập tức tiến đến gần: “Lâm đại sư, ngài mở được cửa ra rồi à?”

“Tự mình xem đi.” Lâm Phàm kéo cửa, cửa điện tử vân tay Đế Hổ thật sự bị mở ra.

Người dân xung quanh hô to hoảng sợ, họ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Bọn họ chứng kiến toàn bộ quá trình cũng không biết ông chủ nhỏ mở cửa như thế nào.

Lâm Phàm cười nói: “Bây giờ chắc là mới tám phút, không nghĩ tới là còn chưa đầy mười phút.”

Những nhà sản xuất cửa điện tử lớn đang xem livestream đều nở nụ cười. Bọn họ không nghĩ rằng tám phút đã mở được cửa ra, cần gì dùng đến mười phút đâu. Lần này cửa điện tử vân tay Đế Hổ có thể nói là không thanh minh được nữa rồi. Nhưng khi bọn họ còn chưa kịp kích động, giọng nói truyền đến từ trong livestream lại khiến cho bọn họ kinh ngạc.

Giờ phút này Trọng tổng đã trợn tròn mắt, cũng không biết nên nói cái gì.

Phóng viên: “Lâm đại sư, cửa điện tử vân tay Đế Hổ này thật sự dễ mở như vậy sao?”

Lâm Phàm sửng sốt một chút, sau đó cười nói: “Dễ mở chỗ nào chứ, rất khó mở đó.”

Phóng viên: “Nhưng ngài chưa đầy mười phút mà chỉ mất tám phút để mở cửa.”

Lâm Phàm lắc đầu: “Cửa điện tử vân tay Đế Hổ của Trọng tổng không giống cửa bình thường. Nếu giống như những cửa điện tử khác, nhiều nhất tôi cũng chỉ mất một hai phút mà thôi. Nhưng cửa điện tử Đế Hổ của Trọng tổng có thể ngăn cản tôi tận tám phút, là cửa điện tử chất lượng tốt nhất mà tôi gặp phải. Không thể không bội phục đội ngũ kỹ thuật của Trọng tổng.”

Phóng viên: “Lâm đại sư, ý của ngài là cửa điện tử vân tay Đế Hổ, đã rất lợi hại rồi?”

Lâm Phàm gật đầu: “Đúng vậy, là cửa điện tử chất lượng cao nhất mà tôi gặp phải.”

Phóng viên lúng túng: “Nhưng vào tay của ngài chỉ có tám phút mà …”

Lâm Phàm lạnh nhạt nói: “Có thể chống đỡ trong tay tôi tám phút đã rất lợi hại rồi, dù sao cho đến bây giờ cũng chưa từng có một cánh cửa điện tử nào có thể chống đỡ lâu giống như cửa điện tử Đế Hổ của Trọng tổng.”

Trọng tổng giờ phút này nghe Lâm Phàm nói, há to miệng cũng không biết nên nói cái gì.

Chỉ ngăn được tám phút nhưng trong miệng Lâm đại sư lại là tốt nhất, biến thái đến mức nào mới có thể nói ra những lời như vậy chứ.

Trọng tổng cười khổ một tiếng, cũng không biết nên vui mừng hay khổ sở nữa, sau đó nhìn Lâm Phàm giơ ngón tay cái lên: “Lâm đại sư, tôi bội phục, xem ra sản phẩm của chúng tôi có rất nhiều thiếu sót.”

Lâm Phàm nghiêm túc, xua tay nói: “Trọng tổng khiêm tốn rồi, cửa điện tử của ông không có vấn đề gì, có thể ngăn cản

tôi đến tám phút chứng tỏ cửa điện tử của ông có thể nói là đứng đầu trong nước."

Cho dù đến thời khắc này, cũng không quên tâng bốc lẫn nhau.

Nhưng cuối cùng, kết thúc thì vẫn phải kết thúc.

Dân chúng chung quanh vô cùng thán phục và bội phục bản lĩnh của ông chủ nhỏ. Sau khi trải qua thí nghiệm của ông chủ nhỏ, dùng đủ loại biện pháp đều không thể mở cửa ra, bọn họ sinh ra hứng thú cực lớn với của điện tử có vân tay Đế Hổ này.

Một người dân tò mò hỏi: "Ông chủ nhỏ, cửa chống trộm của gia đình tôi là cửa điện tử chống trộm Duyệt Tâm, anh mở cửa phải mất bao lâu?"

Lâm Phàm cười nói, lại không biết mình làm cho người ta rung động: "Hẳn là một hai phút gì đấy, có lẽ cũng không đến."

Người dân kinh ngạc, bọn họ phát hiện hình như bất kỳ cánh cửa nào cũng không thể ngăn cản bước chân của ông chủ nhỏ. Ngẫm lại thật đúng là khủng bố, nếu như ông chủ nhỏ làm trộm cắp thì chỉ sợ không có một hộ gia đình nào có thể khiến ông chủ nhỏ ở ngoài cửa phòng.

Công ty khóa Duyệt Tâm đang xem livestream, suýt chút nữa phun ra một ngụm máu. Bọn họ thật sự rất muốn chém chết người đã đặt câu hỏi này.

Tuy nhiên đối với Lâm đại sư thì bọn họ không có lời nào để nói. Bọn họ cũng sẽ không giống Trọng tổng tự mình tới cửa khiêu chiến. Bọn họ không có sức mạnh này, sản phẩm của mình có chất lượng gì chẳng lẽ chính bọn họ còn có thể không biết hay sao?

Các phóng viên ở một bên ghi chép, tình huống hôm nay căn bản không phải như bọn họ nghĩ. Bọn họ nghĩ rằng lần khiêu chiến này sẽ nhất định có một bên chịu thất bại. Nếu Lâm đại sư thất bại thì bị nói là khoác lác, nếu như cửa điện tử có vân tay Đế Hổ thất bại, thì bị nói là chất lượng không được.

Nhưng hiện tại tuy rằng cửa điện tử có vân tay Đế Hổ thất bại, nhưng hình như kiếm được còn nhiều hơn là mất. Họ giẫm lên đủ loại cửa điện tử để chiếm vị trí trên cùng, trở thành cửa điện tử có thể ngăn cản Lâm đại sư lâu nhất.

Bây giờ mạng xã hội phát triển như vậy, lại còn đang livestream, vô tình tạo ra một đoạn quảng cáo hoàn mỹ.

Trọng tổng tiến lên bắt tay Lâm Phàm: "Kỹ thuật của Lâm đại sư tôi rất bội phục, nếu như có thể tôi còn muốn lưu lại số điện thoại của Lâm đại sư."

Lâm Phàm cười nói: "Được."

Chương 277: Có cơ hội, lần sau lại hợp tác

Sau đó hai người để lại số điện thoại cho nhau. Đối với Trọng tổng mà nói, tuy rằng lần này ông thua Lâm đại sư nhưng ông thua một cách tâm phục khẩu phục. Đồng thời trong lòng ông còn rất cao hứng. Có thể được Lâm đại sư tán thành còn tốt hơn so với bất kỳ quảng cáo nào.

Tám phút tuy rằng không dài nhưng chỉ có cửa điện tử có vân tay Đế Hổ của tôi mới có thể ngăn cản Lâm đại sư thời gian tám phút đấy. Những cửa điện tử khác cũng chỉ có một hai phút mà thôi, cao thấp thế nào người dùng vừa nhìn đã biết.

Hai nhân viên bên cạnh, mỗi người một tay xách một cái rương màu đen đứng ở phía sau Trọng tổng, trong hai cái rương này chính là hai trăm vạn.

Điền Thần Côn liếc mắt, gương mặt lộ vẻ vui mừng. Đây đều là tiền đó! Trong lòng ông rất bội phục Lâm Phàm, người không chỉ trẻ tuổi, còn kiếm tiền nhanh như vậy. Điều này làm cho người ta vừa hâm mộ lại vừa ghen tị.

Trọng tổng cười nói: "Lâm đại sư, tôi đánh cuộc chịu thua, hai trăm vạn này xin ngài nhận lấy."

"Trọng tổng khách sáo rồi." Ánh mắt Lâm Phàm sắp híp lại thành mặt trăng khuyết. Hắn cùng Trọng tổng nhìn nhau, trong ánh mắt lộ ra một tia trao đổi, hắn vỗ nhẹ mu bàn tay Trọng tổng nói lời cảm ơn.

Trọng tổng cười mà không nói, trong lòng cũng cảm thán. Lâm đại sư quả thật là người rõ ràng.

Lâm Phàm lộ ra nụ cười, nhận hai trăm vạn này cũng không thẹn với lương tâm, dù sao cũng vì cửa điện tử vân tay Đế Hổ này mà chém gió không ít, hiệu quả so với quảng cáo còn tốt hơn.

Nếu như là người khác, khẳng định sau khi mở khoá cửa ra sẽ làm hạ thấp cửa điện tử vân tay Đế Hổ khiến nó không đáng một đồng. Nhưng mình có thể chém gió ra toàn bộ ưu điểm của cửa điện tử vân tay Đế Hổ. Đương nhiên đây cũng không phải là tâng bốc mà là nói thật, dù sao cửa điện tử vân tay Đế Hổ thật sự là có bản lĩnh này.

Phóng viên: "Lâm đại sư, xin hỏi hai trăm vạn đến tay, ngài có cảm giác thế nào?"

Lâm Phàm cười nói: "Cảm tưởng thì không có, nhưng Trọng tổng làm người quả thật không tệ, nói lời giữ lời, đồng ý đánh cuộc chịu thua thanh toán sòng phẳng. Chỉ có người như vậy mới có thể sản xuất ra một thương hiệu tốt như cửa điện tử có vân tay Đế Hổ."

Trọng tổng khiêm tốn nói: "Nào có, nào có, Lâm đại sư khách khí rồi. Đối mặt với lợi ích của đại đa số người tiêu dùng, tất nhiên tôi không thể buông lỏng yêu cầu được. Chờ lần sau sản phẩm mới ra, dù thế nào ngài cũng phải giúp chúng tôi kiểm tra một lần đó, đừng từ chối nha."

Lâm Phàm vỗ vai Trọng tổng: "Đây là chuyện đương nhiên, nếu trong khả năng của mình tôi khẳng định sẽ không từ chối."

Trọng tổng cười nói: "Chỉ cần sản phẩm sau này có thể kiên trì đến chín phút thì đã là tiến bộ lớn nhất của công ty tôi."

"Ha ha…" Hai người đều nở nụ cười.

Phóng viên nhìn biểu tình của hai người lúc này, không biết nên nói cái gì, đây chính là thương nghiệp thổi phồng lẫn nhau trong truyền thuyết hay sao?

Còn tin tức lớn mà chúng ta đã nói thì sao?

Phòng livestream.

"Coi như tôi phục rồi, ngay từ đầu đây đã chính là chiêu trò."

"Tôi cảm giác rất tốt, tôi chuẩn bị đổi cửa điện tử vân tay Đế Hổ, ông chủ của nhà sản xuất này nhìn qua cũng không tệ.

Hơn nữa sản phẩm có thể ngăn cản Lâm đại sư tận tám phút, chỉ có thành tích này là đáng tin cậy."

"Tôi chỉ muốn hỏi có cái gì mà Lâm đại sư không làm được đây?"

"Lầu trên, Lâm đại sư sẽ không sinh con."

"Tôi sẽ hô đại thần… cầu ôm đùi đưa tôi lên top."

……

Người dân tụ tập xung quanh.

"Cửa của các ông giá bao nhiêu thế? Tôi muốn đặt một chiếc."

"Cửa phòng trộm nhà tôi dùng mười năm rồi, hiện tại cũng đã cũ, tôi cũng chuẩn bị đổi cửa mới."

"Các ông có chi nhánh cửa hàng ở Thượng Hải không?"

"Tôi cũng muốn mua một cánh cửa."

Dân chúng mồm năm miệng mười hỏi, rõ ràng rất hứng thú đối với cửa điện tử vân tay Đế Hổ.

Trọng tổng cười to đáp: "Được, được, cảm ơn các vị ủng hộ. Chúng tôi có cửa hàng tại Thượng Hải, mọi người cầm danh thiếp này đến cửa hàng ở Thượng Hải có thể hưởng ưu đãi giảm giá bảy mươi phần trăm. Đồng thời sẽ được lắp đặt miễn phí, nếu thái độ phục vụ có vấn đề gì thì mọi người có thể gọi điện thoại cho tôi."

Sau đó Trọng tổng lấy ra danh thiếp, ở sau lưng danh thiếp ký tên lên, phân phát cho người dân xung quanh. Dân chúng đương nhiên rất vui mừng, ưu đãi giảm giá bảy mươi phần trăm đã làm bọn họ động lòng, bọn họ chuẩn bị chờ lát nữa sẽ đi xem một chút.

Vốn cầm hai trăm vạn này của Trọng tổng Lâm Phàm còn hơi ngượng ngùng, chuẩn bị mời nhóm người Trọng tổng ăn một bữa cơm. Thế nhưng bọn họ đã đặt xong vé máy bay rồi, vậy thì để lần sau.

Cuối cùng, Trọng tổng cùng nhân viên hài lòng rời đi, các phóng viên cũng rời khỏi theo.

Tin tức hôm nay có chút khó viết, cách marketing này có sự khác biệt rất lớn so với trước đây, sau khi trở về phải suy nghĩ thật kỹ mới được.

Bên trong cửa hàng.

“Đêm nay nhất định phải mời khách.” Điền Thần Côn lẩm bẩm nói, hai trăm vạn vào sổ, tên nhóc này cũng trở thành một tiểu phú ông rồi.

Lâm Phàm cười nói: “Được, mời khách, tối nay đều mời hết.”

Điền Thần Côn rất kích động, lại có thể được ăn một bữa tiệc lớn.

Chương 278: Trang bách khoa thứ năm

Lúc này, Triệu Chung Dương nhắm ống kính vào Lâm Phàm: “Lâm đại sư, bây giờ ngài có cảm giác gì? Hãy nói chuyện một chút với mọi người trong phòng livestream đi.”

Lâm Phàm nhìn ống kính, cười khẽ một tiếng: “Tất cả đều nằm trong dự tính.”

Trong phòng livestream.

“Ờ Mây Zing…… Lâm đại sư lần này quá trâu bò, tôi cho max điểm.”

“Lợi hại, lão Thiết tôi đây nhất định phải tặng quà rồi.”

“Lâm đại sư, anh nói cho chúng tôi biết, có phải đây là một chiêu marketing hay không, vì sao kết quả cuối cùng không giống với suy nghĩ của chúng tôi chứ?”

“Đại sư mở khóa Lâm đại sư, sau này ai làm hàng xóm với Lâm đại sư đều phải cẩn thận, bằng không lúc bạn không ở nhà, Lâm đại sư sẽ đến nhà bạn rồi nói chuyện thật tốt với vợ của bạn đó nha, hắc hắc.”

“Quỳ xuống cầu Lâm đại sư thu nhận đồ đệ ạ, em nguyện ý làm đồ đệ của Lâm đại sư, chỉ mong Lâm đại sư truyền thụ lại tuyệt kỹ này cho em.”

……

Tối hôm qua dẫn Điền Thần Côn bọn họ ra biển ăn uống một bữa no nê, hai trăm vạn này kiếm thật sự rất nhanh, hay có thể nói là quá dễ dàng. Tuy vậy kiếm được cũng yên tâm thoải mái trong lòng.

Vấn đề về quan hệ công chúng của cửa điện tử vân tay Đế Hổ đã được giải quyết, hai bên cùng có lợi, không có xảy ra chuyện không vui.

Ngày hôm sau!

Trên internet xuất hiện tin tức về ngày hôm qua.

"Cửa điện tử vân tay Đế Hổ rất lợi hại, có thể chống đỡ tám phút."

"Chỉnh sửa và nâng cấp lớn của cửa điện tử có thể chống đỡ Lâm đại sư trong tám phút, đây chính là cửa điện tử đứng đầu."

"Họa phúc đi đôi, cửa điện tử vân tay Đế Hổ trong cái rủi lại có cái may."

……

"Lợi hại, về sau còn có nhà sản xuất cửa nào dám nói có thể chống đỡ mấy trăm phút nữa chứ, có thể chống đỡ tám phút đã là nghịch thiên lắm rồi."

"Tôi xem đi xem lại video livestream, vừa xem tôi đã sửng sốt."

"Lâm đại sư này rốt cuộc là ai vậy? Hình như không phải minh tinh, sao nhiều người biết đến người này vậy?"

"Người anh em lầu trên, anh là người mới tới đúng không, ngay cả Lâm đại sư cũng không biết? Đi tìm kiếm ở Baidu một chút đi."

"Lợi hại, phục rồi, đây mới là cool ngầu nha."

"Sự tồn tại trâu bò của người này, không cần giải thích đâu."

……

Vấn đề này ngược lại không có nhiệt độ cao như trước nhưng cũng thu hút sự chú ý của rất nhiều cư dân mạng. Đối với cư dân mạng mà nói, tin tức nhàm chán đương nhiên không hấp

dẫn được ánh mắt nhưng nếu bên trong có chuyện thú vị thì lại khác.

Đồng thời có một số cư dân mạng đã tiết lộ thân phận của Lâm đại sư ra ngoài.

“Lâm đại sư tên thật là Lâm Phàm, chủ tiệm Lâm đại sư ở phố Vân Lý, là một thầy bói, đại sư làm bánh kếp, thành viên chi hội hiệp hội võ thuật Thượng Hải, là đại sư mở khoá đỉnh cao…”

Một chuỗi giải thích dài làm cho tất cả mọi người sợ ngây người, tất cả đều rất bội phục rất.

Đối với cửa điện tử vân tay Đế Hổ mà nói, thật đúng là trong cái rủi có cái may.

Ban đầu chuyện này đối với bọn họ mà nói là có ảnh hưởng rất lớn nhưng sau khi sự việc xảy ra ngày hôm qua thì lại có thay đổi cực kỳ tốt. Trọng tổng rất cảm kích đối với Lâm đại sư, vì hắn không có phá công ty của bọn họ lại còn tâng bốc cửa điện tử vân tay Đế Hổ bọn họ lên.

Nguyện ý đánh cuộc thua hai trăm vạn cũng không đau lòng chút nào, thậm chí cảm thấy như vậy còn ít.

Bộ phận bán hàng của Đế Hổ.

Reng reng…

Tất cả đều là âm thanh điện thoại.

“Xin chào, đây là cửa điện tử vân tay Đế Hổ….”

“Tôi muốn làm đại lý cho cửa điện tử vân tay Đế Hổ của các vị, tôi cần chuẩn bị thủ tục gì không?

“Tôi là nhà đầu tư biệt thự cao cấp, tôi muốn đặt mua một trăm bộ cửa điện tử vân tay Đế Hổ.”

……

Sau khi Trọng tổng biết chuyện này đã hưng phấn đến phát khóc. Cái này còn trâu bò hơn so với quảng cáo ấy chứ. Sau này nhất định phải tiếp xúc với Lâm đại sư nhiều hơn.

Thậm chí ông còn muốn trả lương cao để thuê Lâm đại sư đến làm người phát ngôn.

Dù sao nếu như không phải nhờ Lâm đại sư, cửa điện tử vân tay Đế Hổ bọn họ cũng không có khả năng nổi tiếng như vậy đâu.

Đương nhiên, Trọng tổng cảm kích Lâm đại sư nhưng hiện tại ông ta lại gặp phải một chuyện khiến hắn vô cùng lo lắng.

……

Vùng ngoại ô Thượng Hải, nơi này có một cánh đồng vô tận, phong cảnh rất đẹp. Bây giờ một chiếc xe ô tô đậu ở đằng kia.

Lâm Phàm đứng ở ven đường, nhìn cánh đồng trước mắt tâm tình rất tốt.

Nhiệm vụ mở khóa kỹ năng này không biết có thể hoàn thành hay không. Tuy rằng hắn không rõ ràng lắm, nhưng gây ra chuyện như vậy thì danh tiếng nhất định đã lan đi rất xa. Cho nên vì an toàn, hắn rời xa phố Vân Lý, rời xa tên lừa gạt Điền Thần Côn kia để đi tới nơi này.

Đối với Điền Thân Côn hắn thực sự bội phục, gã biết quá nhiều kỹ năng. Nhưng trong đống kỹ năng này, có quá nhiều kỹ năng hố người.

Ví dụ như kỹ năng tắm rửa kia, nếu như vận khí không tốt lại chọn đúng kỹ năng tắm rửa này, vậy thì nhiệm vụ chính là trở thành Lâm đại sư tắm rửa mà mọi người kính nể. Lúc đó thì mình nên làm cái gì bây giờ?

Chẳng lẽ còn có thể cởi trần vào trong nhà tắm rồi chà xát lưng cho người ta sao?

Cho nên vì an toàn của mình, nhất định phải rời xa Điền Thần Côn.

Chương 279: Cẩu gia Nicholas

“Gâu Gâu!”

Từ phương xa truyền đến tiếng chó sủa, một chú chó vườn Trung Hoa lông trắng như tuyết, vểnh đuôi chậm rãi đi tới. Ánh mắt bình tĩnh kia cũng không sợ Lâm Phàm, nó đi tới trước mặt Lâm Phàm, ngẩng cái đầu chó lên nhìn một cái.

“Chó con, đi chỗ khác chơi đi.” Lâm Phàm dậm chân một cái nói.

Tuy nhiên chú chó nhỏ màu trắng này không sợ hãi, nó còn mở miệng, vươn đầu lưỡi, hít hà.

Lâm Phàm không để chó con ở trong lòng, vẫn lẳng lặng chờ đợi. Chú chó nhỏ cũng đi dạo quanh Lâm Phàm, sau đó đi tới trước xe Mercedes, nhấc chân sau lên chống vào lốp xe rồi phun nước tiểu, rõ ràng là rất hưởng thụ.

Lúc này, tinh thần Lâm Phàm chấn động. Cuối cùng thì nó cũng tới, quả nhiên giống như mình nghĩ, nhiệm vụ bách khoa toàn thư này cuối cùng cũng hoàn thành.

“Nhiệm vụ tri thức trang thứ tư hoàn thành, điểm bách khoa toàn bách khoa tăng thêm 20 điểm.”

“Mở ra trang kiến thức thứ năm, bởi vì là trang tri thức thứ năm cho nên lựa chọn sở trường liên quan đến người bên cạnh ký chủ.”

“Điền Hán Danh rất sùng bái đối với ký chủ, nhưng đương sự lại không ở bên cạnh, bởi vậy không cách nào mở ra, lựa chọn lại lần nữa.”

……

Nghe đến đây, Lâm Phàm không khỏi thở phào nhẹ nhõm, mình quả nhiên là có dự đoán chuẩn xác, rời xa Điền Thần Côn là rời xa kỹ năng nguy hiểm.

Nhưng giờ phút này, tiếng nhắc nhở của bách khoa toàn thư lại khiến Lâm Phàm có chút choáng.

“Cẩu gia Nicholas rất tò mò về ký chủ, bởi vậy mở ra kiến thức phân loại nhỏ của ngôn ngữ - Thú Ngữ.”

Lâm Phàm ngây ngẩn cả người, đây là tình huống gì? Cẩu gia Nicholas là vị đại thần nào, sao con mẹ nó còn có thú ngữ?

Trời ơi!…

“Tuyên bố nhiệm vụ: vẫn trở thành Lâm đại sư tiếng tăm lừng lẫy.”

“Phần thưởng nhiệm vụ: Điểm bách khoa +20, có thể mở ra trang kiến thức thứ sáu.”

“Lưu ý: Vì mở ra là kiến thức phân loại nhỏ, nên không cần phải đầu tư vào nghề nghiệp hiện tại.”

“Điểm bách khoa: 118 điểm.”

Lâm Phàm ngây ngốc đứng tại chỗ, ánh mắt tìm kiếm chung quanh xem Cẩu gia Nicholas rốt cuộc là ai đây, nhưng nhìn một hồi lâu vẫn sững sờ vì không nhìn thấy một bóng ma nào.

“Mẹ kiếp! Cẩu gia Nicholas, rốt cuộc ông là ai, sao lại thích bẫy người như vậy?” Lâm Phàm hô to một tiếng.

Gâu Gâu!

Tiếng chó sủa đến.

Lâm Phàm sửng sốt, cuối cùng tập trung ánh mắt vào chú chó vườn Trung Hoa màu trắng vừa mới phun nước tiểu bên cạnh lốp xe. Trong lòng hắn sửng sốt, không thể nào…

Loại chuyện tào lao này mà mình cũng có thể đụng phải hay sao?

Rời xa Điền Thần Côn vẫn không thoát khỏi sự sắp đặt của vận mệnh hay sao?

Lâm Phàm thăm dò nói một tiếng: “Cẩu gia Nicholas… “

Gâu Gâu!

Chó nhỏ màu trắng đáp lại hai tiếng, vốn dĩ đây chỉ là tiếng chó sủa bình thường, nhưng Lâm Phàm đột nhiên phát hiện, hình như mình nghe hiểu tiếng chó.

Cẩu gia Nicholas: “Làm sao anh biết tên tôi.”

Lâm Phàm kinh hãi chỉ vào chú chó nhỏ màu trắng, lại gọi một tiếng: “Cẩu gia Nicholas? “

Cẩu gia Nicholas: “Gâu Gâu! Anh muốn làm gì?”

Lâm Phàm giờ phút này vỗ gáy, phục rồi. Trốn tránh Điền Thần Côn, thế nhưng không trốn tránh được một chú chó.

Thú ngữ này có thể giúp gì cho mình chứ?

Giờ phút này, Lâm Phàm chỉ biết thở dài. Thôi, tất cả đều là số mệnh rồi, cưỡng cầu cũng không được. Sau đó hắn mở cửa xe, đi vào trong xe, đạp chân ga chuẩn bị trở về cửa hàng.

Nhìn xuyên qua cửa kính xe, hắn nhìn thấy chú chó nhỏ lông trắng đứng ở đó một mình, không động đậy. Thân thể không quá lớn của nó lại lộ ra vẻ cô độc.

Đỗ xe.

Quay xe lại.

Mở cửa xe.

Cẩu gia, mời lên xe.

….

Phố Vân Lý!

Điền Thần Côn: "Hôm nay sao lại về muộn như vậy? Mấy người dân xung quanh thật sự chờ đến nóng ruột rồi đó. Ôi! Con chó này lấy đâu ra vậy, hôm nay đinh ăn thịt chó à?"

Cẩu gia Nicholas cũng không cảm thấy sợ hãi đối với địa phương xa lạ. Gương mặt chó của nó mờ mịt, xem nhẹ sinh tử. Nhưng nghe được lời này của Điền Thần Côn, nhất thời nhe răng trợn mắt, sủa gâu gâu.

"He he, thật thú vị." Điền Thần Côn tiến lên xách cái cổ mềm nhũn của Nicholas, nhấc tay lên cười nói: "Không nghĩ tới còn là một con đực, tối nay để tôi xuống bếp nấu ăn, mua chút rượu về bồi bổ thân thể. "

Gâu Gâu!

Cẩu gia Nicholas nổi giận, nhưng tứ chi của nó ngắn nhỏ căn bản không phải là đối thủ của Điền Thần Côn. Sau đó chú chó đang bị treo lơ lửng phun nước tiểu ra, trực tiếp tè lên mặt Điền Thần Côn.

Điền Thần Côn lập tức buông con chó nhỏ xuống, cầm lấy khăn giấy lau chùi: "Con chó này, vậy mà dám tè lên mặt của tao."

Ngô U Lan ôm chú chó nhỏ lên: "Thật là một chú chó nhỏ đáng yêu, lông trắng tinh, thật là đáng yêu nha. Lâm đại sư! Anh lấy nó ở đâu ra vậy?"

Lâm Phàm có chút oán niệm với bách khoa toàn thư, nhưng ván đã đóng thuyền rồi thì còn có biện pháp gì đâu, chỉ có thể

chấp nhận: “Trên đường nhặt được, sau này cứ thả nó trong cửa tiệm nuôi thôi.”

Triệu Chung Dương đang livestream, giờ phút này cười ha ha, nhắm ống kính về phía Điền Thần Côn: “Ông Điền bị chó nhỏ tè lên mặt…. ”

“Quá đỉnh…… Cao nhân vô tình bị trúng đạn, ha ha ha.”

“Chú chó này thật ngang ngược, ngay cả cao nhân cũng dám trêu đùa, đêm nay khó thoát chết rồi.”

“Tôi muốn biết tên của em chó.”

Triệu Chung Dương hỏi: “Lâm đại sư, tên của con chó nhỏ màu trắng này là gì vậy? Nếu không có, hay là chúng ta đặt tên cho nó đi.”

Trong phòng livestream cũng sôi trào.

“Tôi đề nghị gọi là Cẩu Đản.”

“Cẩu Đản là cái cọng lông gì, còn không bằng gọi là Nhị Cẩu cho rồi.”

“Cẩu Ca tương đối dễ nghe.”

Lâm Phàm nói: “Nó đã có một cái tên, tên là Cẩu gia Nicholas…”

Phì!

Chương 280: Thật muốn trở thành chó

Triệu Chung Dương nghe vậy thì không nhịn được bật cười một tiếng: “Các anh em có nghe thấy không? Cẩu ca tên là Cẩu gia Nicholas, cái tên này rất khí phách đó nha.”

“Lâm đại sư! Quá đỉnh… Không hổ là Lâm đại sư, đặt tên cũng khí phách như vậy.”

Mọi người đang thảo luận tên của chó trắng nhỏ còn Lâm Phàm lại đang suy nghĩ nhiệm vụ này sẽ hoàn thành như thế nào. Nhưng suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra, cuối cùng hắn cũng không muốn nghĩ về vấn đề này nữa, cứ từ từ đi, dù sao cũng không vội.

Hơn nữa kiến thức thú ngữ của bách khoa này thật đúng là không dễ kiếm được điểm bách khoa.

Cuối cùng, Lâm Phàm đưa ra kết luận là nhiệm vụ kiến thức lần này thật sự vẫn là rất hố người.

Lúc này Cẩu gia Nicholas nằm trên đùi Ngô U Lan, hơi híp mắt, giống như đang hưởng thụ sự yên bình ngắn ngủi này.

Điền Thần Côn vẫn có chút ý kiến đối với việc con chó trắng nhỏ này tè lên gương mặt mình. Sau đó ông đi đến bên cạnh, cứ gọi chó trắng nhỏ hết lần này đến lần khác.

Gâu Gâu!

Chó trắng nhỏ từ trên đùi Ngô U Lan nhảy xuống, mắt chó lóe ra vẻ hung dữ, nhe răng trợn mắt gầm nhẹ.

Đối với bọn họ mà nói thì đương nhiên không hiểu tiếng của chú chó nhỏ màu trắng đang kêu có ý nghĩa gì.

Nhưng Lâm Phàm nghe hiểu, đây là nó đang sửa tên cho mình.

“Tôi là Cẩu gia Nicholas….”

……

Nhìn đồng hồ, đã hơn chín giờ.

Lần này hắn đến hơi muộn, một số người dân vì phải đi làm nên đã rời đi sớm nhưng người ngoài cửa vẫn xếp một hàng dài.

Lâm Phàm mở miệng nói: “Đừng trêu nó nữa, mau phát thẻ số.”

Điền Thần Côn khiêu khích chó trắng nhỏ vài cái, sau đó bắt đầu phát thẻ số. Triệu Chung Anh Dương cầm điện thoại di động livestream, cư dân mạng trong phòng livestream đều cảm thán.

“Đây chính là bánh kếp trong truyền thuyết đây sao?”

“Trước kia trên mạng nhiệt độ của bánh kếp rất hot rồi, có thể nói là nghìn vàng khó mua đó. Nhưng mà tôi cách Thượng Hải quá xa, còn không biết cái bánh kếp này rốt cuộc có ma lực gì đây?”

“Anh Dương, anh nhất định phải quay rõ ràng vào.”

“Không nói nữa, bây giờ thấy lượng người đến mua thế này là tôi phục rồi, ngày lễ tôi sẽ đi một lần.”

Triệu Chung Dương chưa từng ăn qua cái bánh này, trong lòng cũng vô cùng tò mò, không biết bánh kếp trong truyền thuyết này rốt cuộc là ngon đến cỡ nào.

Lâm Phàm đứng trước quầy hàng, hai tay không ngừng bận rộn.

Cẩu gia Nicholas thì nằm sấp ở cửa, lặng lẽ nhìn tất cả trước mắt.

Lúc này, một mùi hương lặng lẽ bay vào trong khoang mũi của Cẩu gia Nicholas. Nó nhất thời đứng lên, đôi mắt chó nhìn chằm chằm vào quầy hàng kia.

Mũi của chó rất nhạy cảm, mọi người có thể ngửi thấy mùi thơm còn với chúng nó thì có thể phóng đại đến hàng trăm, hàng ngàn lần.

Tế bào khứu giác của con người bình thường chỉ có năm triệu, mà chó thì có hai trăm hai mươi triệu, chênh lệch giữa hai loài là rất khổng lồ.

Bây giờ cái bánh kếp mới ra lò này đã tỏa ra mùi thơm làm cho dân chúng có chút chịu không nổi. Vậy thì đối với chó có khứu giác so với nhân loại còn nhạy cảm hơn mà nói thì càng không thể chịu đựng được.

Gâu Gâu!

Cẩu gia Nicholas: “Tôi muốn ăn… Tôi muốn ăn…”

Đồng thời Cẩu gia Nicholas đi tới đi lui bên chân Lâm Phàm, giống như rất nóng lòng.

Người dân: “Ông chủ nhỏ, nuôi chó à?”

Lâm Phàm cười nói: “Trên đường tôi nhặt được, rất đáng yêu.”

Người dân cười nói: “Đây là loại chó vườn, ông chủ nhỏ có thể nuôi một số loại chó tốt hơn nha.”

Lâm Phàm cười cười không trả lời. Trước kia khi còn bé, nhà bà ngoại có nuôi một con sói nhỏ rất nghe lời. Nó rất là trung

thành đối với chủ nhân, tuy nhiên sau đó nó bị người ta đánh bả chết, từ đó cũng không nuôi nữa.

Một số người dân phát hiện động tác của con chó nhỏ, cũng cười: "Xem ra bánh kếp này của ông chủ nhỏ ngay cả chó cũng biết ngon đó, cứ kêu liên tục."

Từng cái bánh kếp đã được làm xong.

Cư dân mạng trong buổi livestream đều choáng váng.

"Mẹ kiếp, có cần khoa trương như vậy không, biểu tình này cũng quá giả tạo."

"Nếu như không phải tôi tin tưởng Lâm đại sư, tôi cũng cho rằng đây đều là diễn viên quần chúng chuyên nghiệp đóng giả đó."

"Ôi chao, mẹ nó, biểu tình này, thần thái này, thật sự là…."

"Xem thôi mà tôi cũng muốn ăn, bánh kếp này rốt cuộc là có mùi vị gì vậy? Anh Dương đã thử ăn qua chưa?"

Triệu Chung Dương nhìn cảnh tượng trước mắt, cũng phục: "Tôi cũng chưa từng ăn qua đâu."

Sau khi làm xong mười phần bánh kếp, Lâm Phàm lại làm thêm mấy phần. Hắn làm một phần cho bọn Triệu Chung Dương, còn về phía Cẩu gia Nicholas kia hắn cũng chỉ cho nửa phần.

Triệu Chung Dương có được bánh kếp thì nhanh chóng cắn một cái, vốn đã chuẩn bị tốt nhưng sau khi cắn một ngụm, biểu tình của anh ta trong nháy mắt cũng thay đổi.

Cư dân mạng trong buổi livestream đều choáng váng.

"Anh Dương, anh đừng như vậy có được không, rốt cuộc như thế nào rồi?…."

"Anh Dương, không cần diễn xuất theo đâu, anh như vậy làm cho chúng em rất khó xử."

Sắc mặt triệu Chung Dương vốn bình tĩnh, nhất thời trở nên khoa trương, đôi mắt càng mở to hơn. Anh ta chỉ cảm thấy vị giác của mình hoàn toàn bùng nổ, một hương vị chưa từng có tràn ngập trong khoang miệng. Tâm hồn lại càng như được

thăng hoa, đó là một loại cảm giác không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung.

Triệu Chung Dương dần dần phản ứng lại, khoa trương nói với ống kính: "Ngon, thật sự rất ngon, đời này chưa từng ăn bánh kếp nào ngon như vậy, thậm chí tôi còn có loại xúc động muốn khóc."

Cư dân mạng: "…."

Sau khi Nicholas cẩu gia ăn xong nửa phần bánh, khuôn mặt chó kia tràn đầy vẻ hưởng thụ, đầu lưỡi liếm liếm. Sau đó nó nằm ở cửa, tứ chi mở ra phơi cái bụng tròn vo ra, vươn đầu lưỡi, hít hà một cái. Dáng vẻ nhàn nhã kia làm cho rất nhiều người dân rất hâm mộ.

Một số người dân không mua được bánh kếp than thở.

"Thật muốn trở thành chú chó kia…".

Lâm Phàm: "…."

Chương 281: Cẩu gia bá đạo

Đầu tháng cầu đọc giả tặng kim phiếu!!!

Chương 281: Cẩu gia bá đạo

Bánh kếp của Lâm Phàm là món ăn ngon nhất, không chỉ có người dân xung quanh thích ăn, mà cho dù là bọn Điền Thần Côn cũng yêu thích không thôi.

Hiện giờ lại tăng thêm hai nạn nhân là Triệu Chung Dương và Cẩu gia Nicholas, từ nay về sau đều phải sống trong tay của bánh kếp.

Sau khi bận rộn làm bánh xong, Lâm Phàm nằm nghỉ ngơi. Triệu Chung Dương thì đang livestream nói khoác cùng khán giả.

"Các bạn không biết cái bánh kếp vừa rồi kia ngon đến cỡ nào đâu. Nếu như không tự mình nhấm nháp một chút thì quả là một tổn thất lớn trong cuộc đời."

Phòng livestream.

“Quá đỉnh… anh Dương lại bắt đầu bẫy người qua đường rồi nha.”

“Nghe anh Dương nói, em cũng muốn đi đến để có thể ăn một chiếc.”

“Ôi, cẩu gia Nicholas đâu rồi? Chúng em muốn gặp Nicholas.”

Triệu Chung Dương nhìn một chút, không tìm được chó trắng nhỏ: “Cũng không biết cẩu gia Nicholas đi đâu, tạm thời đã biến mất đâu không thấy.”

Lúc này, bên ngoài truyền đến một tiếng gầm gừ.

“Đây là chó vườn nhà ai, sao lại chạy đến cửa hàng nhà tôi làm ô uế hoa hoa nhà tôi chứ.”

Lâm Phàm ngẩng đầu, nhìn ra bên ngoài, bốn chân Cẩu gia Nicholas đang chạy như điên. Phía sau là một người phụ nữ có dáng người hơi mập mạp. Người phụ nữ này hắn biết, là bà chủ của cửa hàng đối diện, tính tình rất nóng nảy, tuy nhiên vẫn rất là khách sáo đối với mình.

Bà chủ đi vào cửa hàng, vẻ mặt phẫn nộ đột nhiên thay đổi, nhoẻn miệng tươi cười nói: “Thì ra là chó của Lâm đại sư à?”

Lâm Phàm nhìn cẩu gia Nicholas chạy đến bên chân Ngô U Lan, nằm sấp xuống, dường như như rất sợ hãi.

“Làm sao vậy?”

Bà chủ xua tay: “Không có gì, chuyện nhỏ!. Chỉ là chó nhà cậu tìm đến hoa hoa của nhà tôi.”

Hoa hoa trong miệng bà chủ, là một chó Poodle, giờ phút này nó đi theo bên cạnh bà chủ, ánh mắt nhìn vào bên trong dường như đang nhìn cẩu gia Nicholas.

Mà bây giờ bà chủ thật đúng là không nói gì nữa, Lâm đại sư chính là đại minh tinh của phố Vân Lý bọn họ, phố Vân Lý có thể có lưu lượng khách lớn như vậy đều là công lao của Lâm đại sư cho nên bọn họ vô cùng thích Lâm đại sư.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua cẩu gia Nicholas, sau đó xin lỗi nói: “Xin lỗi, có cơ hội tôi sẽ dẫn nó đi thiến, đỡ tai họa cho chó nhà khác.”

Bà chủ lập tức xua tay: “Không nghiêm trọng như vậy, chó mà bị thiến không tốt đâu. Ngay từ đầu tôi còn tưởng là chó hoang, không nghĩ tới là chó của Lâm đại sư, việc này không sao đâu.”

Cẩu gia Nicholas ngồi xổm bên đùi Ngô U Lan nghe được chữ “thiến”, nhất thời trợn tròn mắt chó, hình như nó rất sợ hãi. Nó kêu lên ô ô vài tiếng tỏ vẻ sợ hãi.

Tiễn bà chủ đi, Lâm Phàm liếc mắt nhìn cẩu gia Nicholas một cái, cơm no áo ấm, thật đúng là không an phận.

Trong phòng livestream khán giả cười nghiêng ngả.

“Quá đỉnh, Cẩu gia bá đạo rồi, ngày đầu tiên đến địa bàn mới còn chưa được hai giờ đã biết nối dõi tông đường, chiếm lĩnh địa bàn, thật bái phục.”

“Cho cẩu gia Nicholas một câu đặc tả, ta chảnh như vậy đó, có thể có cách gì nào.”

“Lúc này đây, nó đi ô uế bị thất bại, bị chủ nhân người ta đuổi tới cửa.”

“Thật thảm! Chỉ mong Cẩu gia đừng có để chuyện này thành bóng ma trong lòng.”

“Cẩu gia bá đạo! Yêu em là làm em, không cần biết em là chó gì, bị Cẩu gia nhìn trúng thì chỉ có ngoan ngoãn bị Cẩu gia gieo hạt giống.”

Sau khi đối phương rời đi, cẩu gia Nicholas thay đổi ngay dáng vẻ kinh hoàng lúc trước, nó lại bước bốn cái chân ra ngoài bắt đầu đi dạo. Lâm Phàm nhìn thoáng qua nhưng cũng không để ở trong lòng, chó có cuộc sống của mình, để cho nó vui vẻ đi.

Cẩu gia Nicholas đi tới bên ngoài cửa hàng của bà chủ đối diện, nhìn hoa hoa đang chơi đùa với một cô bé, trong mắt lóe ra một tia tinh quang, đồng thời khẽ kêu vài tiếng.

Nếu Lâm Phàm ở đây, nghe thấy thanh âm này tuyệt đối sẽ thiến nó ngay lập tức.

“Cẩu gia Nicholas ta đây nhìn trúng em, em sẽ không thoát khỏi móng vuốt chó của cẩu gia ta đây đâu.”

Chó Poodle chơi đùa với cô bé nhìn thấy cẩu gia Nicholas bên ngoài cửa hàng, nhất thời sợ hãi kêu gâu gâu vài tiếng, đến gần cô chủ nhỏ của mình.

…..

Lúc này, trong cửa hàng lại nghênh đón hai vị khách làm Lâm Phàm kinh ngạc.

Giang Phi của Hiệp hội võ thuật và vị gác cổng Ngưu đại gia trong truyền thuyết kia.

Lâm Phàm nghi ngờ hỏi: "Lão Giang, hai người có chuyện gì mà đến đây vậy?"

Giang Phi cười cười: "Lâm đại sư, vị này là Ngưu đại gia."

Lâm Phàm gật đầu: "Tôi biết."

Giang Phi ngượng ngùng nói: "Ông Ngưu đây là hội trưởng hiệp hội, lần trước không phải anh bảo tôi làm giấy chứng nhận rời khỏi hiệp hội cho anh sao? Nhưng tôi vẫn luôn kéo dài của anh."

Lâm Phàm biết nhất định Giang Phi đã không xử lý cho mình. Nhưng hiện tại hiệp hội đã không còn quan hệ với mình nữa, nhất là hiệp hội cũng không có chỗ để mình lưu luyến. Phó hội trưởng Quách và Vương Vân Kiệt đều bị đình chỉ công tác, hơn nữa còn đang tiếp nhận điều tra. Coi như là thanh trừ vài khối u ác tính cho hiệp hội. Lúc đến hiệp hội ông Ngưu này chỉ là ông gác cổng, bây giờ nghĩ lại chắc là lúc ấy đang cải trang vi hành. Nhìn từ con mắt thấp nhất để thấy vấn đề trong hiệp hội.

Chương 282: Ngô U Lan đầy chính nghĩa

Bây giờ vấn đề này đều đã kết thúc, họ còn muốn giữ mình làm gì? Hiện tại ngay cả hội trưởng Ngưu cũng tự mình tới đây, điều này càng làm cho Lâm Phàm không nghĩ ra.

Ông Ngưu bình tĩnh mở miệng nói: "Lâm lão sư, tôi đại diện cho hiệp hội cảm ơn anh vì hành động của anh trong khoảng thời gian ở hiệp hội. Tôi thật lòng cảm ơn anh! Tiểu Giang nói cho tôi biết anh có ý định rời khỏi hiệp hội, cho nên hôm nay đã tự mình đến gặp. Muốn dùng chút tài mọn này của mình

muốn mời Lâm lão sư tiếp tục ở lại, không nên rời khỏi hiệp hội. Hiệp hội cần người làm việc thực tế như anh vậy."

Lâm Phàm khách sáo mang ghế đến: "Ngưu hội trưởng, mời ngồi!" Ông Ngưu cười cười: "Tôi vẫn hy vọng Lâm lão sư có thể gọi tôi là ông Ngưu, xưng hô này thân thiết hơn."

Lâm Phàm cũng cười nói: "Ông Ngưu, hiệp hội này cũng không có chuyện gì với tôi nữa. Ông xem, bây giờ tôi cũng có việc làm ăn của mình, còn có những nhân viên này chờ tôi nuôi sống. Ông thấy đấy, tôi đâu còn thời gian ở hiệp hội nữa đúng không?"

Lâm Phàm thật sự không muốn ở lại hiệp hội nữa, trong đó có quá nhiều vấn đề, không cẩn thận có thể chọc vào phiền toái. Vậy nên làm sao còn có thể tiếp tục ở lại chứ? Sớm ra khỏi sẽ sớm an toàn.

Ông Ngưu đương nhiên không thể thả Lâm Phàm rời đi, đồng thời ông cũng biết băn khoăn trong lòng Lâm Phàm: "Lâm lão sư, anh yên tâm! Nhân tài đặc thù thì xử theo lý đặc thù. Chỉ cần anh còn ở lại hiệp hội, anh có thể không đến nhưng hy vọng có thể treo tên anh ở hiệp hội. Nếu để cho người khác biết, ngay cả nhân tài như Lâm lão sư cũng rời khỏi hiệp hội, vậy hiệp hội còn không bị người ta đâm cột sống mà mắng sao?."

Lâm Phàm xua tay: "Ông Ngưu, xin ông hiểu cho, tôi thật sự muốn rời khỏi. Dù sao thì tinh lực có hạn, căn bản không giúp gì được. Ý tốt của ông tôi luôn ghi nhớ, hơn nữa tôi tuyệt đối không có bất kỳ ý kiến gì với hiệp hội. Bởi vì hiệp hội có lão tiền bối như ông Ngưu đây quản lý tuyệt đối sẽ làm cho ấn tượng của người ngoài đối với hiệp hội phải thay đổi."

Giang Phi đứng ở một bên không nói gì. Ông tin tưởng Ngưu hội trưởng nhất định sẽ dùng chân thành đả động Lâm lão sư. Người như Lâm lão sư, thật sự là hiệp hội đang thiếu.

Ông Ngưu nghiêm túc kéo tay Lâm Phàm: "Lâm lão sư, tôi biết hai con ngựa hại đàn là Quách Thần và Vương Vân Kiệt làm cho anh phiền lòng. Nhưng anh yên tâm, từ nay về sau tuyệt đối sẽ không có chuyện như vậy xảy ra. Huống hồ vị trí phó hội trưởng hiệp hội bây giờ đang bỏ trống, người đầu tiên tôi nghĩ đến chính là Lâm lão sư. Người mà tổng bộ đề cử với

tôi, tôi không coi trọng ai, chỉ có Lâm lão sư mới là người tốt nhất trong lòng tôi.”

Lâm Phàm đều cảm giác ông Ngưu có thể đang tâng bốc mình quá đáng, đây là đang lấy lòng mình à?

Lâm Phàm thở dài: “Haizz! Ông Ngưu đã nói như vậy rồi, tôi còn có thể nói gì nữa đây? Vị trí phó hội trưởng này tôi tự biết năng lực của mình không đủ. Nhưng được ông yêu thương như vậy mà tôi còn cự tuyệt thì cũng không đúng lắm. Thôi, vậy thì treo tên tôi làm phó hội trưởng đi. Nếu có thời gian, tôi sẽ trở về xem một chút.”

Ông Ngưu cười….

Giang Phi nở nụ cười.

Lâm Phàm cũng nở nụ cười…

Danh tiếng phó hội trưởng, không cần thì phí, dù sao cũng không đi nữa.

Có một danh hiệu, sau này nói ra cũng có chút mặt mũi.

Giang Phi và hội trưởng Ngưu cùng rời đi.

Lần này hắn đã từ chối rồi nhưng đối phương lại nhiệt tình mời nên không thể từ chối thêm. Ngay cả chức vụ phó hội trưởng cũng đã lấy ra để nói thì hắn còn có thể nói thêm cái gì đây nên đương nhiên là đành đồng ý vậy.

Điền Thần Côn vui vẻ tiến lên: “Hội trưởng Lâm, sau này còn cần ngài chiếu cố nhiều hơn.”

Lâm Phàm bày ra vẻ mặt nghiêm túc: “Siêng năng làm việc nhé.”

Điền Thần Côn gật đầu khom lưng: ” Hội trưởng yên tâm, tôi làm việc rất tốt, nhất định sẽ khiến ngài hài lòng. “

Lập tức hai người liếc nhau nhìn nhau rồi đồng thanh cười to.

“Thật ghê tởm…. ” Lúc này, giọng nói đầy phẫn nộ của Ngô U Lan truyền đến.

Lâm Phàm và Điền Thần Côn đang vui vẻ với nhau, lúc này nghe thấy giọng nói này thì nhất thời có chút nghi hoặc: “Làm sao vậy? “

Ngô U Lan nhìn điện thoại di động, trên mặt đầy phẫn nộ. Sau đó cầm điện thoại di động tới nói: “Hai người xem! Những người này làm thầy mà quá ghê tởm, thế mà lại làm ra loại chuyện này. Hiện tại lại còn dám lấy thư của luật sư ra nói trên mạng đều là bịa đặt, hơn nữa còn muốn truy cứu trách nhiệm của thủ phạm. “

“Đây là chuyện gì vậy? Để tôi xem!” Lâm Phàm nói.

Ngô U Lan phẫn nộ nói: “Tôi đã gửi liên kết cho anh rồi, chính là tin tức rất hot trên weibo gần đây. “

Lâm Phàm và Điền Thần Côn cùng mở điện thoại di động ra rồi mở liên kết ra nhìn kỹ.

Điền Thần Côn nhìn không bao lâu thì đã lập tức thở phì phì quát: “Thật Cmn tức giận mà! Em gái xinh đẹp như vậy mà lại bị một tên chó già cưỡi…. “

Lâm Phàm thì ngược lại, hắn bình tĩnh hơn rất nhiều. Nội dung này quả thật là khiến người ta rất tức giận.

Chương 283: Song tiện

“Tôi là bạn thân nhất của nạn nhân. Tôi biết mình là người ở trong ngành, tôi cũng rất yêu trường cũ của tôi nhưng nơi nào cũng có cặn bã. Tôi không sợ đắc tội với bất luận kẻ nào. Tôi chỉ muốn tìm lại công bằng cho người bạn tốt nhất của mình. Giáo sư Học viện Điện ảnh Tinh Quang Tưởng Lập và Trần Quyên lấy việc công trả thù riêng. Bọn họ lấy lý do là sẽ thu giữ bằng tốt nghiệp và cho trượt tín chỉ để dọa dẫm sinh viên, đồng thời cũng làm ra những hành vi không đúng mực đối với sinh viên. Bạn tốt của tôi là Hoàng Diệu Diệu đã bị giáo sư học viện Tưởng Lập dụ dỗ đến nhà rồi xâm phạm. Cuối cùng còn uy hiếp, nếu dám nói ra thì sẽ không cấp bằng tốt nghiệp. Đồng thời giáo viên lớp Trần Quyên cũng cấm không cho bất kỳ sinh viên nào đến gần Hoàng Diệu Diệu… Những câu nói trên đều là thật, nếu sai thì tôi sẵn sàng chịu trách nhiệm của pháp luật. ”

……

Ngô U Lan rất có tinh thần chính nghĩa. Giờ phút này khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng: "Những người này quá ghê tởm! Những sinh viên này nói sự thật nhưng lại không có ai dám đưa tin, những sinh viên khác cũng không chịu đứng ra làm chứng. Nếu như chuyện này không có người giúp đỡ thì nhất định sẽ chậm rãi lắng xuống, cuối cùng biến mất trong dòng sông thời gian. "

Lâm Phàm xem tin tức nhưng không nói nhiều. Sau đó hắn mở điện thoại di động ra tìm kiếm thông tin của hai người Tưởng Lập và Trần Trần Quyên trên Baidu.

Vừa nhìn thì thấy thật đúng là ghê gớm. Quả thật địa vị của hai người này ở học viện điện ảnh Tinh Quang rất cao, hơn nữa các mối quan hệ trong ngành cũng có rất lớn, có không ít ngôi sao nổi tiếng hiện tại đều là sinh viên của hai người bọn họ. Hơn nữa bối cảnh của Tưởng Lập cũng rất sâu, cha hắn là một đạo diễn nổi tiếng.

Ảnh chụp có rồi, sinh thần bát tự cũng có vậy nên cũng có thể tính sơ qua một quẻ bói.

Theo mô tả trong báo cáo, Trần Quyên này là giáo viên của nạn nhân Hoàng Diệu Diệu, đồng thời giữa Trần Quyên và Tưởng Lập cũng có hợp tác thương mại. Mà Tưởng Lập làm loại chuyện này cũng không phải là lần một lần hai. Những sinh viên bị hại trước kia hầu như đều nén giận hoặc là đã nhận được chỗ tốt, cuối cùng mọi chuyện đều được dàn xếp ổn thỏa.

Cuối cùng Lâm Phàm đã đi đến kết luận rằng: Đây thực sự là hai lão súc sinh.

Một nam một nữ, song tiện kết hợp, người bình thường thật đúng là chơi không lại.

Học viện Điện ảnh Tinh Quang.

Hoàng Diệu Diệu ngồi trên bãi cỏ trong học viện, vẻ mặt có chút dại ra. Cô ấy thừa nhận gần đây cô ấy chịu áp lực rất lớn cho nên tinh thần có hơi sụp đổ.

Hạ Y Mạc chính là bạn tốt của Hoàng Diệu Diệu, giờ phút này cô ấy ôm Hoàng Diệu Diệu vào trong ngực: "Diệu Diệu, cậu

yên tâm đi! Chuyện này mình nhất định sẽ đòi lại công bằng cho cậu.”

Hoàng Diệu Diệu thấp giọng nói: “Y Mạc, như vậy cậu sẽ đắc tội với người khác, bọn họ sẽ không bỏ qua cho cậu đâu. Hay là chuyện này quên đi, mình không muốn cậu cũng bị liên lụy. “

Hạ Y Mạc lắc đầu: “Không sao! Mình không sợ! Cho dù mình không có bằng tốt nghiệp cũng không sao cả. Dù sao hiện tại mình cũng đã nhận được kịch bản rồi cho nên bọn họ cũng không thể làm gì mình. Mình nói cho cậu biết, cậu chính là bạn tốt nhất của mình cho nên sẽ không thể ngồi yên mặc kệ được. Nếu như mình cũng giống bọn họ thì sau này nhất định mình sẽ không thể an tâm. Mặc kệ kết quả cuối cùng của chuyện này là như thế nào, cho dù là bị đuổi học, sau này không vào được cái vòng tròn này nữa thì nhưng ít nhất về sau thì mình có thể tự hào nói với các con của mình rằng “Đời này mẹ của chúng không có gì phải hổ thẹn với lương tâm của mình cả”. “

Lúc này, điện thoại reo.

Hạ Y Mạc nhận điện thoại: “Xin chào, đạo diễn Lý.”

Đạo diễn Lý: “Bộ phim này cô không thích hợp. Chúng tôi đã chọn nữ chính khác rồi.”

Tút tút tút… điện thoại cúp máy ngay lập tức.

Hoàng Diệu Diệu ngẩng đầu: “Y Mạc, cuộc điện thoại vừa rồi… “

Trong lòng Hạ Y Mạc có chút khổ sở chỉ là cũng không thể hiện ra ngoài: “Không có gì! Chỉ là một kẻ ngốc gọi tới cho nên mình mới cúp máy. ”

……

Lúc này có hai nữ sinh đi ngang qua bãi cỏ, sau đó chỉ trỏ vào Hoàng Diệu Diệu.

“Chính là cô ta! Cô ta thật sự là có bệnh mà. Giáo sư Tưởng Lập làm chuyện này cũng không phải là lần một lần hai, cũng chỉ có cô ta là suốt ngày lải nhải. Đúng là chỉ muốn gây

chuyện mà. “Một nữ sinh khác xinh đẹp từng chụp mấy cái quảng cáo khinh thường nói.

Hạ Y Mạc đứng lên hô: “Các cậu đứng lại! Các cậu có ý gì đó hả? Dao không đâm vào người các cậu, các cậu ồn ào cái gì. À đúng, cho dù đâm vào người các cậu, các cậu đều sẽ cảm thấy đây là hạnh phúc, cái đồ trà xanh. “

“Cậu có biết nói chuyện không đấy hả?” Hai nữ sinh tức giận nói.

Hạ Y Mạc xắn tay áo lên: “Như thế nào? Muốn đánh nhau sao? Có giỏi thì lên đây! Tôi mà không cào rách mặt của các cậu thì lão nương không mang họ Hạ. “

Hai cô gái có chút sợ hãi nên nhanh chóng rời đi.

Chương 284: Uy hiếp

Lúc này lại có người gọi điện thoại đến, là điện thoại của Chủ nhiệm Viện.

Chủ nhiệm Viện: “Hạ Y Mạc, có phải cô rất có năng lực, chuyện gì cũng muốn chen chân vào không? Bây giờ cô lập tức xóa bài đăng trên Weibo đi cho tôi! Cô có biết vì những lời nói giả tạo, dối trá này của cô đã tạo ảnh hưởng lớn đến học viện tới mức nào không hả?”

Hạ Y Mạc phẫn nộ nói: “Những lời đó của tôi không phải là giả tạo, dối trá mà đó chính là sự thật. “

Chủ nhiệm Viện: “Tôi mặc kệ cô nói dối hay là nói sự thật! Bây giờ cô lập tức xóa bỏ nó ngay! Nếu không thì cô đừng hòng nhận được bằng tốt nghiệp! Giáo sư Tưởng Lập và giáo sư Trần Quyên đã bắt đầu thực hiện các thủ tục pháp lý, nhất định họ sẽ truy cứu người đã tung tin đồn nhảm đến cùng. “

Hạ Y Mạc: “Không cấp bằng tốt nghiệp thì thôi, bọn họ còn có thể một tay che trời sao? Chuyện này sẽ được tài khoản có big V chia sẻ bài đăng trên Weibo. Tôi không sợ làm to chuyện và cũng không sợ bất kỳ lời đe dọa nào vì sự thật chính là sự thật và bọn chúng sẽ bị pháp luật trừng phạt nghiêm khắc.”

(Big V đề cập đến những người dùng Weibo đã đạt được chứng nhận cá nhân trên các nền tảng Weibo như Sina,

Tencent và Netease và có nhiều người hâm mộ.)

Chủ nhiệm Viện khinh thường cười lạnh, sau đó cúp điện thoại.

Văn phòng.

Chủ nhiệm Viện: “Giáo sư Tưởng, giáo sư Trần, con nhóc này không biết tốt xấu gì là gì, hiện giờ lại còn muốn tài khoản weibo có big V chia sẻ bài đăng để làm lớn chuyện. “

Tưởng Lập hơn năm mươi tuổi, đeo kính, nhã nhặn, vẻ mặt quang minh chính đại nhưng đây chỉ là vỏ bọc bề ngoài mà thôi. Bây giờ ông ta cũng không khỏi phì cười một tiếng.

Ông ta lăn lộn ở trong cái nghề này đã mấy chục năm cũng không phải chỉ nói cho vui. Chỉ là một con nhóc mà thôi, còn có thể nhấc lên sóng lớn gì chứ? Lại còn muốn tài khoản có big V chia sẻ bài đăng sao? Ngược lại ông ta cũng muốn xem có mấy tài khoản big V nào dám chia sẻ.

Trần Quyên bảo dưỡng rất tốt. Đối với chuyện này, bà ta cũng không để ở trong lòng, dù sao kết quả cuối cùng của chuyện này cũng sẽ được dàn xếp ổn thỏa, sẽ không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì đối với cô. Chỉ là một cô nhóc còn chưa bước vào xã hội mà lại muốn đấu với bọn họ, còn kém xa lắm!

Hạ Y Mạc và Hoàng Diệu Diệu cùng trở về ký túc xá.

Trong ký túc xá, khi hai người bạn cùng phòng của cô ấy nhìn thấy hai người thì đều tránh đi, giống như là không muốn cùng hai người bọn họ có bất kỳ quan hệ gì, nếu không sẽ dính xui xẻo vào người.

Chuyện này các cô vốn đã sớm quen rồi chỉ là tình huống như hôm nay thì đúng là hiếm thấy.

Một người trong số họ vui vẻ nói: “Vừa rồi giáo viên chủ nhiệm đến, bởi vì hai người bịa đặt tin đồn sai sự thật có ảnh hưởng lớn đến trường học cho nên hôm nay hai người các cậu sẽ bị chuyển ra ngoài. “

Hạ Y Mạc quay đầu: “Hai người có ý gì? “

Không phải là ý của chúng tôi mà đó là ý của giáo viên chủ nhiệm. Nếu cậu có bất kỳ vấn đề gì thì cậu có thể đến gặp giáo viên chủ nhiệm. “

Sau đó hai học sinh này giống như tránh ôn dịch mà xách túi đi ra ngoài. Chỉ là khi đi đến cửa lại âm dương quái khí nói: "Còn mong tài khoản big V chia sẻ bài đăng, thật đúng là nằm mơ giữa ban ngày. Chẳng lẽ các cậu không biết tài khoản Weibo big V bị cấm chia sẻ việc này sao? "

Hoàng Diệu Diệu không nói gì, cô ấy biết chuyện này căn bản là vô dụng. Đến cuối cùng chắc chắn chuyện này đến đây là kết thúc, bởi vì chuyện này đã qua mấy ngày mà cô ấy lại không có bất kỳ chứng cớ gì. Cho dù các phóng viên không để ý tới chuyện này thì cũng vì năng lực của Tưởng Lập và Trần Quyên không phải là điều hai người bọn họ có khả năng tưởng tượng.

Hạ Y Mạc nhìn điện thoại di động, lập tức hoảng sợ nói: "Diệu Diệu cậu xem, có tài khoản big V chia sẻ…. "

Hoàng Diệu Diệu nhìn điện thoại di động, khóe mắt lộ ra nước mắt. Mấy ngày nay đối với cô ấy mà nói thì một ngày giống như cả một năm, chịu đủ tàn phá, áp lực bên ngoài nặng nề áp chế lên trên người cô ấy.

……

Phố Vân Lý!

Ngô U Lan giơ ngón tay cái về phía Lâm Phàm: "Lâm đại sư, anh quá tuyệt vời! Loại chuyện này đúng là chuyện mà chúng ta nên vươn tay giúp đỡ."

Lâm Phàm cười cười: "Làm trong khả năng của mình mà thôi."

Một lượt chia sẻ bài đăng đối với người khác mà nói, có lẽ là một sự khuyến khích rất lớn.

Mà lượng fan trên weibo của Lâm Phàm cũng đã đến trăm vạn. Hơn nữa trăm vạn fan này, còn đều là fan sống, không có một fan chết nào cho nên một bài chia sẻ này đương nhiên có thể tạo nên sức mạnh rất lớn.

"Quả thật là hai lão súc sinh!."

Đây là đoạn văn bản mô tả trên Weibo, sau đó chụp ảnh lại bài đăng về Tưởng Lập và Trần Quyên.

Khi weibo này chia sẻ ra ngoài thì bình luận cũng trở nên sôi nổi.

“Ôi, Lâm đại sư nhìn thấy tin tức ở đây vậy? Chuyện này khiến người ta rất tức giận. “

“Sau khi xem xong những nội dung này, tôi cảm thấy Lâm đại sư nói rất không sai, quả thật chính là hai lão súc sinh. “

“Mọi người cùng nhau chia sẻ một chút đi. “

Chương 285: Kiện mẹ mày

Cầu phiếu ạ!!!

Chương 285: Kiện mẹ mày

Weibo này thật đúng là không tệ, chỉ cần lượng fan đủ lớn thì chuyện gì cũng sẽ được chia sẻ rộng rãi trong nháy mắt.

Đương nhiên khi chia sẻ chuyện này, Lâm Phàm vẫn rất cảnh giác. Hắn cố ý tính một quẻ cho hai người trong cuộc với người gây ra chuyện này. Không ngờ đối phương đó lại còn có năng lực lớn hơn.

Đồng thời không có lửa làm sao có khói, trên một số nền tảng nhỏ cũng có báo cáo về Tưởng Lập, đồng thời còn có một biệt danh, gọi là Tưởng Tam Đa.

“Tiền nhiều, mối quan hệ nhiều, nữ sinh nhiều. ”

……

Trên Weibo.

Một số tài khoản big V khi nhìn thấy tin tức này thì đều ngây ngẩn cả người. Bọn họ đều nhận được tin tức không được chia sẻ tin tức không đúng sự thật, nếu không sẽ bị đóng weibo.

Đối với những tài khoản big V này mà nói, bọn họ sẽ không mạo hiểm như vậy. Dù sao bọn họ có thể có được lượng fan như hiện tại cũng không dễ dàng gì. Hơn nữa phí quảng cáo mỗi tháng đều có thể nhận được hơn mười đến hai mươi vạn. Nếu bởi vì chuyện này mà bị khóa Weibo thì thật đúng là khóc không ra nước mắt.

Nhưng bây giờ lại thấy có tài khoản big V dám chia sẻ thì bọn họ cũng rất bội phục.

Buổi tối, tại một tiệc rượu.

Đám người Tưởng Lập và Trần Quyên đang ăn cơm, hát vang rất náo nhiệt. Lúc này Tưởng Lập mở điện thoại di động nhìn Weibo thì đột nhiên vẻ mặt thay đổi.

Trần Quyên nghi ngờ hỏi: "Có chuyện gì vậy? "

Tưởng Lập đưa điện thoại di động cho Trần Quyên, "Cô tự mình xem đi…."

Khi Trần Quyên đọc được tin tức này thì vẻ mặt cũng thay đổi. Cô ta không ngờ được lại có tài khoản big V chia sẻ.

Hơn nữa phía dưới bình luận này lại trong nháy mắt đã đạt đến hơn mười vạn lượt, chuyện này căn bản là đã làm lớn chuyện rồi.

Weibo của Lâm Phàm đương nhiên không tạo được ảnh hưởng lớn như vậy nhưng khi nhiều fan đăng tải như vậy thì lại là chuyện khác. Một truyền mười, mười truyền trăm, số lượng người chia sẻ càng ngày càng nhiều, đề tài thảo luận cũng càng ngày càng náo nhiệt. Hiện tại đã có xu hướng lên bảng hot search.

Tưởng Lập nhịn không được bắt đầu trả lời Weibo.

"Anh đang đăng tải thông tin không đúng sự thật, vu khống tôi và giáo sư Quyên. Tôi nhất định sẽ truy cứu trách nhiệm của anh theo quy định của pháp luật. "

Sau khi weibo này xuất hiện thì phía dưới đã có nhiều tài khoản đáp trả.

"Ôi! Lại dám khiêu khích Lâm đại sư! Cẩn thận Lâm đại sư dạy cô cách làm người đấy."

"Thật ghê tởm! Nếu không phải Lâm đại sư chia sẻ tin tức này thì tôi còn không biết trên thế gian này lại có hai lão súc sinh như hai người đó. "

"Tôi đứng về phía Lâm đại sư vô điều kiện. "

……

Thượng Hải.

Lâm Phàm và Vương Minh Dương đang ăn khuya. Hai người bọn hắn đã lâu không gặp mặt, đêm nay chính là Vương Minh Dương gọi Lâm Phàm ra ngoài tụ tập.

Vương Minh Dương nghi ngờ hỏi: "Điện thoại có gì đáng xem vậy?"

Lâm Phàm không ngẩng đầu lên nói: "Không có gì! Chỉ là hôm nay có chia sẻ một tin tức. Hiện tại người trong cuộc tìm được tôi, nói muốn kiện tôi cho nên tôi đang trả lời lại. "

Vương Minh Dương cầm điện thoại di động tới đây: "Nói nhiều với hắn làm cái gì chứ, cứ bảo hắn đi kiện đi, chúng ta sẵn sàng tiếp đón. Nào! Chúng ta uống rượu. "

Lâm Phàm mỉm cười, hắn cũng không nói thêm gì. Đêm nay Vương Minh Dương không đưa người yêu theo, ngay cả tài xế cũng chuẩn bị xong, chính là muốn cùng hắn không say không về.

Vương Minh Dương cầm điện thoại di động hắn, trực tiếp ấn cạch cạch một cái rồi tắt Weibo đi. Sau đó trả lại điện thoại cho Lâm Phàm.

"Có chuyện gì thì cũng đừng quản nhiều như vậy, chúng ta uống của chúng ta. "

Cuối cùng bọn hắn cũng không biết mình đã uống bao nhiêu, dù sao nôn cũng không nhẹ.

Bên trong xe.

Vương Minh Dương say khướt ôm lấy bả vai của Lâm Phàm: "Huynh đệ, tôi muốn kết hôn. Anh nói xem, chọn ngày nào thì đẹp? "

Hiện tại Lâm Phàm cũng không biết mình đang làm gì nữa: "Kết cái rắm! Chờ tôi kết hôn thì anh mới được kết hôn."

Vương Minh Dương cười ha ha, phất phất tay nói: "Được! Cậu kết trước. Chỉ là hiện tại ngay cả bạn gái mà cậu cũng không có thì phải để tôi đợi đến khi nào đây hả?"

Đầu Lâm Phàm rất choáng váng, mơ mơ màng màng nói: "Nhanh thôi! Nhanh thôi! Tôi nằm xuống trước đã, lát nữa đến

dưới nhà tôi thì gọi tôi dậy. “

Trong lúc mơ mơ màng màng, hắn cảm thấy đang có người đỡ mình lên lầu, hơn nữa còn nghe thấy Vương Minh Dương say khướt nói với tài xế….

“Dìu huynh đệ tôi lên đi! Nhớ chăm sóc anh ấy cho tốt, tôi ở đây nôn cái đã … ”

…..

Lâm Phàm đang mơ mơ màng màng thì cảm thấy mình đang nằm lên giường của mình. Lúc ngủ, hắn có lên weibo xem một chút, chỉ là hiện giờ mắt của hắn đã rất mơ hồ, ngay cả điện thoại di động cũng biến thành vài cái. Tinh thần hơi tập trung một chút thì lại muốn nôn, chỉ là vẫn thấy được bài đăng trên weibo của Vương Minh Dương.

“Kiện mẹ mày! Tập đoàn Đông Hán, Thượng Hải chờ mấy người đến kiện…”

Cuối cùng, hắn chịu không nổi, đầu óc quá choáng váng.

……

Chương 286: Tài khoản Weibo bị khóa

Tiếp tục cầu phiếu a!!!

Chương 286: Tài khoản Weibo bị khóa

Buổi sáng!

Điện thoại vang lên. Lúc này đầu của Lâm Phàm vẫn còn mơ mơ màng màng. Hắn đưa tay ra sờ lung tung bên giường, sau đó tìm được điện thoại di động, bật máy.

“Này, giờ vẫn còn sớm, gọi làm gì vậy?” Giọng nói của hắn hơi khàn, rõ ràng là vẫn chưa tỉnh ngủ.

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của Điền Thần Côn: “Còn làm gì nữa? Cậu có biết bây giờ đã là mấy giờ rồi không? Giờ đã là mười giờ rưỡi rồi! Nếu cậu vẫn không tới thì cửa hàng sẽ bị người ta phá hủy mất.”

Vừa nghe thấy bây giờ là mười giờ rưỡi thì Lâm Phàm lập tức lấy lại tinh thần, sau đó nhìn điện thoại di động. Mẹ nó! Đúng thật là mười giờ rưỡi rồi. Không ngờ uống rượu xong lại ngủ đến bây giờ.

“Biết rồi! Biết rồi! Đợi lát nữa tôi sẽ đến. “

Tắt điện thoại.

Lâm Phàm vỗ vỗ đầu, quả nhiên là không thể uống say. Vừa uống say đã không biết thời gian rồi, về chuyện tối hôm qua trở về như thế nào thì hắn đã quên toàn bộ rồi. Dù sao tối hôm qua hình như hắn và Vương Minh Dương đã uống hai thùng bia. Nhìn quần áo của hắn đang mặc vẫn là quần áo ngày hôm qua, nên giờ đã có mùi có chút chịu không nổi.

Hắn tắm rửa một lúc rồi thay quần áo sạch sẽ, cả người tràn đầy sức sống.

Đi xuống cầu thang, lái xe, đến cửa hàng.

Khi đến phố Vân Lý, người dân bên ngoài đang xếp hàng.

Mỗi ngày chỉ có ngần ấy bánh kếp nhưng những người dân đều xếp hàng không biết mệt.

Gâu Gâu.

Khi Lâm Phàm xuất hiện, cẩu gia Nicholas vừa nhìn thấy Lâm Phàm thì lập tức chạy tới như điên. Sau đó quay xung quanh chân Lâm Phàm, cái đuôi thì vung tới vung lui, giống như đang chờ bánh kếp.

Lâm Phàm cười nói: “Xin lỗi mọi người! Tối hôm qua tôi uống quá nhiều nên hôm nay dậy muộn. “

Mọi người: “Ông chủ nhỏ, cậu không cần nói rất nhiều như vậy! Cậu mau làm bánh đi! Chúng tôi không thể đợi nữa rồi.”

“Uống rượu làm tổn thương cơ thể, sau này ông chủ nhỏ uống ít rượu thôi!”

“Ông chủ nhỏ ngược đãi tôi trăm ngàn lần nhưng đối với tôi thì ông chủ nhỏ vẫn như mối tình đầu. “

Điền Thần Côn và Ngô U Lan vội vàng phát thẻ số, Lâm Phàm thì vội vàng làm bánh kếp. Sau khi làm xong mười phần bánh kếp cho mọi người thì hắn cũng thở phào nhẹ nhõm. Chỉ

là cẩu gia Nicholas thấy chủ nhân không chuẩn bị bánh kếp cho nó thì nó lập tức cắn ống quần của Lâm Phàm, liên tục vẫy đuôi giống như đang lấy lòng vậy.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn cẩu gia Nicholas một cái rồi cuối cùng chỉ làm nửa phần bánh kếp.

Triệu Chung Dương đứng bên cạnh Lâm Phàm, ánh mắt mong đợi nhìn hắn, cậu ta cũng đang đợi nhưng ánh mắt này lại bị Lâm Phàm làm như không thấy.

Người hâm mộ trong phòng livestream thấy vậy thì bật cười.

“Ha ha, ánh mắt khát vọng của anh Dương đã bị Lâm đại sư bơ đi rồi. “

“Người không bằng chó! Mỗi ngày cẩu gia Nicholas đều có nửa phần bánh kếp. Đáng tiếc anh Dương lại không có. “

Triệu Chung Dương nhìn về phía livestream rồi nói: “Cẩu gia không hổ là cẩu gia! Có thể sống một cuộc sống yên bình, cả ngày ăn xong lại nằm. Ở đâu mà có thể hưởng thụ cuộc sống như vậy chứ? “

“Ô ô! “

Cẩu gia Nicholas nằm ở cửa, lè lưỡi, rất là nhàn nhã. Đối với nó mà nói thì đây mới là hạnh phúc nhất.

Đối với một số người khác, đôi khi họ cũng ghen tị với cẩu gia Nicholas. Mỗi ngày nó đều có một chiếc bánh kếp ngon để ăn, thật là hạnh phúc.

Lâm Phàm uống trà, lấy điện thoại di động ra lướt, đột nhiên hắn phun ra một ngụm nước trà: “Ai đã khóa tài khoản weibo của tôi rồi?”

Mọi người nhìn Lâm Phàm.

“Không thể nào! Vì sao lại khoá weibo của cậu?”

Lâm Phàm im lặng: “Khốn kiếp! Lại đưa ra lý do là đăng tải tin tức không đúng sự thật, rồi khoá tài khoản weibo của tôi. “

Lúc này Ngô U Lan cũng phẫn nộ nói. “Tin tức tôi chia sẻ cũng đã bị chặn. “

Điền Thần Côn lấy điện thoại di động ra, cũng bất ngờ: “Của tôi cũng vậy. “

Tài khoản của Ngô U Lan và Điền Thần Côn không phải là big V nên chỉ bị chặn tin tức đã chia sẻ mà tài khoản của Lâm Phàm là tài khoản đã được chứng nhận là tài khoản big V, có hàng trăm vạn người theo dõi nên không chỉ bị chặn tin tức đã chia sẻ mà ngay cả Weibo cũng bị khóa.

Lâm Phàm chạy đến Weibo của Tưởng Lập, vừa nhìn đã tức giận.

“Tài khoản big V họ Lâm chia sẻ tin tức không đúng sự thật, đồng thời có thái độ không tốt nên đã bị khóa Weibo. Chỉ khi có công bằng công chính thì Weibo mới có thể phát triển tốt hơn. Đối với một số tin đồn không đúng sự thật, bản thân tôi và giáo sư Trần Quyên sẽ truy cứu trách nhiệm pháp lý. “

Có rất nhiều bình luận ở phía dưới, trong số đó cũng có rất nhiều fan của hắn.

“Trời ạ! Lâm đại sư thế mà đã bị làm thịt rồi!”

“Mẹ nó! Chó chết! Vậy mà lại hãm hại Lâm đại sư của chúng ta. Ông hãy cẩn thận Lâm đại sư tính chết ông đấy. “

“Chuyện này thật khó nói, chân tướng rốt cuộc là như thế nào, chúng ta không biết nhưng tôi ủng hộ Lâm đại sư vô điều kiện. “

“Lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, chuyện nên đến cuối cùng sẽ đến.”

Chương 287: Ngô Thiên Hà thể hiện

Sau khi Hoàng Diệu Diệu và Hạ Y Mạc biết chuyện này thì rất là ảm đạm. Đây căn bản là lời nói của một người, không có chỗ cho bất kỳ ai nói.

Truyền thông, Weibo, tất cả đều nhận được thông báo. Ai đưa tin thì người nấy xui xẻo cho nên không ai dám đụng vào.

Triệu Chung Dương xông tới: “Lâm đại sư, hay là anh gọi điện thoại cho tổng đài dịch vụ Weibo hỏi xem đây là tình huống gì đi?”

Nghe vậy Lâm Phàm cũng gọi điện thoại hỏi.

Nhân viên trực tổng đài: “Xin chào bạn! Tôi là nhân viên phục vụ dịch vụ khách hàng số 005, vì bạn phục vụ. Xin hỏi, bạn có gì cần giúp đỡ không?” Lâm Phàm: “Weibo của tôi đã bị các anh khóa. “

Nhân viên trực tổng đài: “Xin chào, tài khoản Weibo của bạn là gì?”

Lâm Phàm: “…”

Không bao lâu sau, Lâm Phàm chưa nhận được câu trả lời mà tổng đài mà họ đã cúp điện thoại.

“Mẹ kiếp! “Lâm Phàm phục rồi, tổng đài dịch vụ Weibo này cũng ức hiếp người quá. Khi biết tên tài khoản Weibo của mình lại không trả lời mà cúp máy ngay. Chuyện này cũng quá lừa người mà.

Triệu Chung Dương cũng ngu luôn rồi: “Chuyện này cũng thật quá đáng! Khóa tài khoản của người ta mà ngay cả một nguyên nhân cũng không cho.”

Ngô Thiên Hà mở miệng nói: “Chuyện này không đơn giản như vậy! Trong đó nhất định có liên quan đến lợi ích rất lớn, người bình thường nhất định là hết cách. “

Bây giờ Lâm Phàm rất khó chịu: ” Chuyện này gọi là ức hiếp người quá đáng. Chẳng lẽ còn không cho người ta chia sẻ sao? Đã vậy còn khóa Weibo của tôi, thật là quá đáng!”

Lúc này, Vương Minh Dương gọi điện đến.

Vương Minh Dương: “Tối qua uống quá nhiều, hôm nay cậu không sao chứ?”

Lâm Phàm: “Hôm nay vốn không sao, vừa rồi mới có chuyện. “

Vương Minh Dương: ” Làm sao? Đã xảy ra chuyện gì? “

Lâm Phàm không biết làm sao nên nói: ” Weibo của tôi bị khóa nhưng lại không có chỗ khiếu nại. “

Vương Minh Dương ở đầu dây bên kia nổi giận: “Mẹ nhà nó! Tổng đài dịch vụ weibo lại chảnh như vậy sao? Huynh đệ, cậu

đừng nóng vội! Hiện tại tôi sẽ tìm người mở tài khoản weibo cho anh.”

Lâm Phàm hỏi: “Anh có thể làm được không? Đây chính là vượt ngành… “

Vương Minh Dương đáp: “Không được cũng phải được! Người khác tôi quản không được nhưng chuyện của huynh đệ tôi thì dù có phải liều mạng tôi cũng phải làm. Cậu cứ chờ tin tức của tôi đi!”

Sau khi cúp máy.

Lâm Phàm nhún vai: “Chắc là vô dụng thôi. “

Đây là vượt ngành nghề, hơn nữa người khóa weibo của hắn cũng không đơn giản, nhất định là có người chào hỏi. Huống hồ Vương Minh Dương cũng chỉ là người giàu có ở thành phố Thượng Hải. Người thành lập Weibo lại không ở Thượng Hải nên chưa chắc sẽ để ý đến Vương Minh Dương.

Trong 20 phút sau.

Vương Minh Dương gọi điện thoại tới, giọng nói có chút trầm thấp, có chút lúng túng.

“Huynh đệ, thật xin lỗi! Tôi đã tìm rất nhiều người nhưng không có ai đồng ý, khác nghề như cách núi. Chỉ là cậu cứ yên tâm, thù này tôi đã nhớ kỹ, lần này weibo không nể mặt, tôi sẽ chuẩn bị làm một cái weibo, giết chết nó. Không phải là so với tiền sao? Tôi còn có thể sợ ai chứ?”

Lâm Phàm có chút cảm động nói: “Không sao! Anh không cần để ý. Tôi sẽ nghĩ cách khác. “

Vương Minh Dương gọi cho tỷ phú thủ đô Ngô Vân Cương đầu tiên nhưng hai người đều không tham gia vào ngành công nghiệp giải trí như weibo này mà nghề chính là bất động sản. Còn nghề phụ lại không phải hàng đầu nên căn bản là không có ai nghe bọn họ cả.

Lâm Phàm nằm trên ghế, có chút bất đắc dĩ. Không có năng lực thì có đôi khi cũng đủ đau đầu.

Ngay lúc mọi người hết đường xoay xở.

Ngô Thiên Hà chậm rãi mở miệng: “Chắc là tôi là có thể giúp được.”

Lâm Phàm sợ ngây người, quả nhiên gừng càng già càng cay, là một một người từng trải. Trong lúc mọi người hết đường xoay xở thì Ngô Thiên Hà lại chậm rãi nói mình chắc là có thể.

Hơn nữa lời này nói còn rất bảo thủ, không xác định 100% nhưng giọng điệu kia lại làm cho người ta có loại cảm giác, tất cả mọi chuyện đều ở trong tay, mọi người đừng hoảng sợ.

Khu phát sóng trực tiếp sôi trào.

“Quá đỉnh… thì ra trong tiệm của Lâm đại sư lại có cao thủ chân chính ẩn nấp. “

“Tôi sẽ không làm gì khác ngoài nhấn like. “

“Nhìn thần thái này là biết đây là người rất tốt. “

“Kể từ khi anh Dương giành lại được cuộc sống thì chất lượng livestream ngày càng cao hơn, dẫn dắt chúng ta đến một thế giới mới. “

“Không nói nữa! Chỉ dựa vào chiêu bài cũ này, nhất định phải tạo ra một làn sóng quà tặng để xoa dịu trái tim một chút. ”

……

Ngô U Lan sửng sốt, cô không thể tưởng tượng nổi nói: “Cha, cha thật sự có biện pháp sao? Cha cũng biết người làm trên Weibo sao? “

Cô đương nhiên biết cha mình quen biết rất nhiều người nhưng phần lớn đều là lãnh đạo. Còn về phần những phú hào kia thì đều là người ở Liên Châu. Cho nên cho dù năng lực có lớn hơn nữa thì cũng vô dụng. Huống hồ cô cũng hiểu được, lần này cho dù có gọi điện thoại cho những lãnh đạo kia, thì bọn họ cũng không chắc sẽ ra mặt.

Ngô Thiên Hà cười nói: “Cha gọi điện thoại thử một lần. Chuyện của Lâm lão sư, cha cũng không thể ngồi yên mặc kệ được. “

Chương 288: Chuyện xưa của Ngô Thiên Hà

Đám người Lâm Phàm chớp chớp mắt. Hắn quả thật không biết Ngô Thiên Hà có biện pháp gì. Lúc này, điện thoại của Ngô Thiên Hà đã có người nhận nên Lâm Phàm dựng thẳng lỗ tai, lẳng lặng nghe.

Ngô Thiên Hà cười nói: "Triệu tổng, cậu có còn nhớ ông già này không? "

Giọng nói của Triệu tổng trong điện thoại có chút khiêm tốn, đồng thời còn có vẻ tôn kính: "Ngô lão, ngài gọi như vậy tôi không gánh nổi, ngài cứ gọi tôi là Tiểu Triệu là được rồi.

Ngô Thiên Hà gật gật đầu: "Tiểu Triệu à, hôm nay tôi có một chuyện muốn nhờ cậu giúp một chút. "

Triệu tổng: "Ngô lão, ngài đừng nói vậy, ngài có việc gì cứ nói! Nếu như năm đó không có ngài chỉ điểm thì tôi cũng sẽ không có thành tựu như hôm nay. Tất cả những chuyện này tôi sẽ ghi nhớ cả đời. "

Ngô Thiên Hà cười ha hả: "Cậu có tâm rồi! Thật ra là weibo của cậu đã khóa tài khoản weibo của thầy tôi cho nên tôi muốn nhờ cậu mở lại tài khoản đó, không biết có được không?"

"Hả? Tài khoản Weibo của thầy ngài đã bị công ty của tôi khóa sao? Được! Hiện tại tôi sẽ lập tức cho người mở lại, đồng thời nhất định sẽ điều tra thật kỹ, nhất định sẽ cho ngài một câu trả lời thích đáng. "

Lâm Phàm có chút mơ hồ, Ngô Thiên Hà có quan hệ với người lãnh đạo của Weibo từ lúc nào vậy? Giọng điệu này giống như đang nói chuyện với tiểu bối vậy, vấn đề trong này khá lớn. Hắn biết Ngô Thiên Hà có năng lực khá lớn nhưng cũng không phải là như này chứ? Cả đời Ngô Thiên Hà xem bói cho người ta, những người đó đều là quan chức cấp cao và một vài người giàu có nhưng hiện tại làm sao lại có liên quan đến người trong ngành công nghệ mạng vậy? Điều này quả thật khiến người ta không cách nào giải thích được.

……

Sau đó Ngô Thiên Hà cũng không nói thêm gì về chuyện này nữa mà thay vào đó là hỏi một chuyện xuất phát từ sự quan tâm của trưởng bối.

Ngô Thiên Hà nâng chén trà lên, uống một ngụm: "Tiểu Triệu à, năm đó tôi đặt tên cho cậu là "Khởi ý", ý nghĩa trong đó chắc cậu hiểu được chứ?"

Triệu tổng: "Tiểu Triệu hiểu được! Ngô lão, ngài yên tâm! Chuyện này tôi sẽ xử lý tốt!"

Ngô Thiên Hà cười nói: "Tiểu Triệu à, cảm ơn cậu! Cậu cứ đi làm việc đi! Nhớ kỹ, người đang làm trời đang nhìn, cậu không nên đi lên con đường không có đường lui như tôi. "

Triệu tổng sửng sốt, không biết Ngô lão sinh đã xảy ra chuyện gì nhưng vẫn tôn kính đáp.

Cúp điện thoại.

Ngô U Lan kinh ngạc hỏi: "Cha, có phải vừa rồi của cha gọi cho tổng giám đốc Weibo không?"

Ngô Thiên Hà gật đầu cười đồng ý, sau đó giải thích.

"Hai mươi năm trước, khi đó cha chưa xem bói cho quan to quyền quý giống sau này, bình thường chỉ bói toán cho người có duyên. Có một lần khi đi ngang qua một cây cầu, khi đó tiểu Triệu này cũng hơn hai mươi tuổi, vừa mới tốt nghiệp, cuộc sống mờ mịt nên đã chuẩn bị kết thúc sinh mệnh của mình cho nên cha đã chỉ cho hắn một con đường để đi… "

Nghe Ngô Thiên Hà kể những chuyện này, Lâm Phàm cảm thấy chỉ sợ không phải khuyên bảo đơn giản như vậy. Nếu như vẻn vẹn chỉ là khuyên bảo thì Triệu tổng nhất định sẽ không cung kính như vậy, chuyện cụ thể trong đó chỉ sợ không đơn giản.

Trụ sở Weibo.

Triệu Minh không phụ trách quản lý Weibo nhưng hiện tại Ngô lão đã gọi điện thoại tới nói nói sản phẩm của mình đã khóa weibo của thầy ngài ấy, điều này khiến Triệu Minh cảm thấy lo lắng.

Người khác có lẽ không biết ảnh hưởng của Ngô lão đối với cả đời này của ông ta lớn đến mức nào nhưng ông ta lại biết rất

rõ.

Có thể nói, nếu như không có Ngô lão thì cũng sẽ không có Triệu Minh của ngày hôm nay.

Một cuộc điện thoại được gọi đi.

Người phụ trách hoạt động weibo sau khi biết tài khoản Weibo sắp được mở khóa thì anh ta cũng nói lại tầm quan trọng của vấn đề này thêm một lần nữa.

Nhưng đối với Triệu Minh mà nói, trong suốt hai mươi năm qua, đây là lần đầu tiên Ngô Lão gọi điện thoại tới cho nên làm sao mà ông ta có thể không làm được cơ chứ?

Trong suốt hai mươi năm qua, ông ta chưa từng thay đổi số điện thoại di động chính là vì trong lòng ông ta luôn mong chờ có một ngày Ngô Lão sẽ gọi điện tới. Mà điều ông ta không ngờ chính là Ngô lão cũng không quên số điện thoại của ông ta, điều này làm cho Triệu Minh rất là xúc động.

Ông ta cũng mặc kệ người phụ trách hoạt động weibo này đang nói cái gì mà đã tức giận mắng. Nếu như mọi chuyện không được giải quyết tốt thì cút đi.

Cuối cùng người phụ trách hoạt động weibo cảm thấy Triệu tổng rất tức giận nên cũng không dám nói nhảm mà lập tức thông báo cho cấp dưới, chuyện trên Weibo ai cũng đừng quản.

……

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm cười ha hả nói: “Weibo đã được mở khóa. Hai lão súc sinh này, vốn tôi còn không muốn làm gì nhưng nếu hiện tại không liều mạng với chúng thì không được. “

Chia sẻ, điên cuồng chia sẻ.

Sau đó gọi điện thoại cho Vương Minh Dương, bảo anh ta cũng chia sẻ. Chúng ta không đánh người, cũng không lừa người chỉ là điên cuồng chia sẻ. Chỉ động một bàn tay nhỏ là có thể giải quyết mọi chuyện thì còn có gì phải khó xử?

Chương 289: Cẩu gia khinh thường các người

Học viện Điện ảnh Tinh Quang.

Hạ Y Mạc và Hoàng Diệu Diệu đang đi trên đường đi học, có một ít sinh viên xung quanh chỉ trỏ hai người, sinh viên ở nơi này so với sinh viên bình thường thì thực tế hơn rất nhiều.

Các cô ấy tự nhiên biết đến gần hai người này thì sẽ có kết quả gì cho nên cũng cùng nhau châm chọc, khiêu khích và chế nhạo.

Mà có một số học sinh không biết đã xảy ra chuyện gì thì hỏi người khác, mà người khác đương nhiên cũng kể lại mọi chuyện.

Hai người này nói xấu giáo sư, thổi phồng bản thân và vân vân.

Mà lúc này, Hạ Y Mạc nhìn di động, vẻ mặt choáng váng.

Hoàng Diệu Diệu nghi ngờ hỏi: “Làm sao vậy? “

Hạ Y Mạc lập tức đưa điện thoại di động cho Hoàng Diệu Diệu, “Cậu xem, cậu mau xem…. “

Hai người xem weibo trên di động, lập tức sợ ngây người.

Điệu Buồn Hoàng Hôn: “Giúp Lâm đại sư chia sẻ…. “

Giấc mộng ngàn năm: “Giúp Lâm đại sư chia sẻ…. “

Lưu Mộng ca: “Giúp Lâm đại sư chia sẻ…. ”

……

Rất nhiều cư dân mạng có tài khoản bình thường đều điên cuồng chia sẻ. Tuy rằng trong đó chỉ có một tài khoản big V của Lâm đại sư nhưng bình thường người ta hay tìm các tài khoản big V để chia sẻ cũng là bởi vì những tài khoản big V này có người hâm mộ và sức ảnh hưởng lớn. Mà sức ảnh hưởng của những tài khoản big V này lại phụ thuộc vào mỗi cư dân mạng có tài khoản Weibo bình thường

Bây giờ không cần những tài khoản big V này nữa bởi vì hiện tại mỗi một cư dân mạng Weibo bình thường đều phát huy sức mạnh của mình, đó là khiến chủ đề nóng đó phủ sóng trên toàn bộ Weibo.

Lâm Phàm lập tức đăng weibo. Tag: Tưởng Lập, Trần Quyên

“Hai lão súc sinh diêm dúa, cẩu gia Nicholas nhà tôi khinh thường làm bạn với các người. “

Sau đó, Lâm Phàm chụp một bức ảnh của Cẩu gia Nicholas.

Trong ảnh, cẩu gia Nicholas ngẩng đầu lên, ánh mắt lóe lên vẻ khinh thường.

……

“Quá đỉnh…Con chó này Lâm đại sư lấy từ đâu ra vậy?”

“Đây chắc là chó sói đi, ánh mắt này thật sự rất bá đạo. “

“Chó sói em gái cậu đấy, đây là chó đất!”

“Chó đất em gái cậu! Đây là chó vườn Trung Hoa! Đừng có mà xem thường cẩu gia Nicholas của chúng ta.”

“A! Mà chiến Thần Combat đi đâu rồi? Gần đây dường như không nhìn thấy anh ta. “

“Đúng vậy! Trước kia luôn luôn là người xuất hiện dưới weibo của Lâm đại sư đầu tiên nhưng hiện tại ngay cả người cũng không còn bóng dáng. “

“Trên lầu, trước tiên các người đừng nói những thứ này, weibo của Lâm đại sư không phải bị khóa rồi sao? Sao lại được mở khóa nhanh như vậy?”

“Ha ha, Lâm đại sư là người nào chứ? Weibo là người nào cũng có thể phong sát sao? “

“Không nói nữa! Chia sẻ, chia sẻ đi…. “

Weibo của Lâm đại sư được mở khóa làm cho rất nhiều người có tài khoản big V trên Weibo đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Bên weibo đã thông báo cho bọn họ, chuyện này không cho phép bất kỳ tài khoản big V nào tham dự. Nhưng hiện tại, Weibo của Lâm đại sư trước đó bị khóa mà giờ đã được mở lại, điều này làm cho rất nhiều người đều cảm thấy

kỳ quái, chẳng lẽ đã có chính sách mới rồi sao? Mà những cư dân mạng có tài khoản Weibo bình thường kia sau khi chia sẻ cũng không bị chặn nên trong đó nhất định là có chuyện kỳ lạ.

Một tài khoản big V trong đó đã thử chia sẻ thì phát hiện quả nhiên không có vấn đề gì. Sau đó những tài khoản big V còn lại cũng làm theo, cứ như vậy mà việc này đã hot trên Weibo.

Đại học Tinh quang.

Tưởng Lập giận dữ vỗ bàn: “Lâm đại sư này là con chó con mèo nào ở đâu ra vậy? Còn bên weibo làm cái quái gì thế này? “

Chuyện này bên weibo đã nhận được cảnh báo, không cho phép bất kỳ tài khoản big V nào chia sẻ, đồng thời nếu xuất hiện tin tức tương tự thì phải xóa bỏ toàn bộ. Nhưng hiện tại, chỉ trong thời gian ngắn mà chuyện này đã tro tàn lại cháy lên, điều này làm cho Tưởng Lập và Trần Quyên hoàn toàn tức giận. Đồng thời trong lòng cũng có chút hốt hoảng, bọn họ cũng không thể một tay che trời, mà bàn tay này chỉ có thể che giấu một ít quần chúng không có sức chống cự mà thôi. Thế nhưng nếu mọi chuyện bị làm ầm lên thì bọn họ cũng không có sức gánh chịu.

Trong lòng Trần Quyên lo lắng nhưng giờ phút này vẫn bình tĩnh nói: “Đừng nóng vội! Chuyện này nhất định phải xử lý. Tôi vừa liên lạc với người phụ trách Weibo, hắn nói chuyện này hắn quản không được. Tổng giám đốc bảo bọn họ không cần quản cho nên hiện tại tôi sẽ đi tìm tổ chức, nói rõ rằng không thể để chuyện này tiếp tục phát triển. “

Tưởng Lập gật gật đầu, hiện tại cũng chỉ có thể làm như vậy. Ông ta không nghĩ tới chỉ là một chuyện nho nhỏ mà lại gây ra sóng gió lớn như vậy. Hiện tại mọi chuyện có ảnh hưởng rất xấu đến danh tiếng của bọn họ cho nên nhất định phải xoay ngược tình thế.

Mà các cư dân mạng không biết chân tướng đều đang suy nghĩ, sinh viên này cơ bản đã kết thúc. Mặc kệ sự thật như thế nào thì sự nghiệp của cô ấy vẫn sẽ kết thúc như vậy.

“Sinh viên Hạ Y Mạc này cơ bản đã xong đời rồi. “

“Đúng vậy! Tôi rất phục cô ấy. Chuyện này người khác đều tránh không kịp nhưng cô ấy là một cô gái mà lại dám xông lên, chuyện này không phục không được.”

…

Chương 290: Cứ xạo quần đi, lũ khốn

“Tuy rằng chuyện này có tài khoản big V chia sẻ nhưng phải có chứng cớ mới được. Không có chứng cớ thì nói gì cũng vô dụng. “

“Giữ vững trung lập! Ngay từ đầu khi đọc tin tức này, tất cả mọi người đã bị sự tức giận làm choáng váng đầu óc, nhưng dưới tình huống không có bằng chứng thì nó không thể đại diện cho bất cứ điều gì. “

“Chuyện này cũng không phải là lần một lần hai. Tôi thấy sự kiện Tân Thành và sự kiện Tinh Quang khá giống nhau. Chỉ là điều đáng vui mừng chính là sự kiện Tân Thành có một câu trả lời hoàn mỹ. “

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm chỉ đạo tạo hình cho cẩu gia Nicholas. Hắn cảm thấy cẩu gia Nicholas thật sự là quá thích hợp để làm chó mẫu thế nhưng ánh mắt đó chỉ thoáng qua vừa rồi biến mất không thấy đâu, mặc kệ hắn trao đổi với cẩu gia Nicholas như thế nào thì cũng vô dụng.

“Nào! Thêm một ánh mắt khí phách nữa. “Lâm Phàm cầm điện thoại di động trong tay để cho cẩu gia Nicholas tạo dáng.

Mà cẩu gia Nicholas vẫn cứ nằm ở đó, ngẩng đầu nhìn Lâm Phàm một cái rồi vươn đầu lưỡi màu hồng nhạt ra, hít hà một cái, chân trước giao nhau, đầu đặt ở phía trên, giống như đang tự suy nghĩ về cuộc sống của chính mình.

Triệu Chung Dương cười nói: “Ha ha, Lâm đại sư, Cẩu gia rất lạnh lùng đấy!”

Gâu Gâu…

Cẩu gia Nicholas kêu hai tiếng nhưng Lâm Phàm vẫn hiểu ý của nó.

“Người này thật nhàm chán, luôn quấy rầy Cẩu gia nghỉ ngơi.”

Lâm Phàm: “…. “

Gâu Gâu!

Đúng lúc này, ven đường truyền đến vài tiếng chó sủa. Cẩu gia Nicholas đột nhiên ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài. Ở nơi xa một con Teddy đang nhàn nhã đi dạo trên đường phố. Thấy thế, cẩu gia Nicholas không chút do dự mà lập tức đứng lên, chạy như điên về phía chú chó teddy kia.

Lâm Phàm thở dài, tên này thật sự không chịu hợp tác với hắn một chút nào, ngày mai hắn sẽ không làm bánh kếp cho nó nữa.

Điền Thần Côn cười nói: “Cậu nói chuyện với chó nhưng sao nó có thể nghe hiểu được chứ?”

Lâm Phàm cười nói: “Sao lại nghe không hiểu được? Tôi còn có thể nghe hiểu nó đang nói cái gì mà. “

Ngô U Lan đang chơi điện thoại di động thì kinh ngạc kêu lên: “Mấy người mau xem! Weibo của Tinh Quang công bố sự thật. Thật tức giận! Đây căn bản là đang che dấu sự thật. “

Lâm Phàm đứng dậy, cẩu gia Nicholas này không nể mặt nên lần sau phải dạy dỗ nó thật tốt. Sau đó hắn cầm điện thoại lên nhìn một chút.

Weibo chính thức của trường đại học Tinh Quang: “Sinh viên Hạ Y Mạc từ nhỏ đã bị trầm cảm. Lần tố cáo này được xác định là do trầm cảm mà ra, cô ta tự suy đoán mọi chuyện, làm tổn hại nghiêm trọng đến danh dự của nhà trường và hai giáo sư. Do đó trường học quyết định sẽ xử lý (Thông báo đuổi học đã được xử lý), do đó bác bỏ tin đồn. “

Cư dân mạng nhìn thấy tin tức này thì không có gì bất ngờ, thậm chí còn nằm trong dự liệu.

“Cô gái mạnh mẽ Tinh Quang, rốt cục vẫn phải đánh mất tương lai của chính mình. Có thể mấy năm sau cô sẽ có nhiều thành tựu trong lĩnh vực điện ảnh và truyền hình nhưng tất cả đã kết thúc. Giờ đây, cô nên thu dọn đồ đạc về nhà vì không chỉ có Tinh Quang khai trừ cô mà ngay cả giới giải trí cũng phong sát cô, đây mới là xiềng xích lớn nhất mà cô gặp phải. “

“Chuyện này vẫn chưa kết thúc, chúng tôi đang tìm kiếm sự thật. “

“Tìm kiếm cái rắm! Chân tướng chính là Tinh Quang này không có vấn đề gì. Tất cả là do Hạ Y Mạc trầm cảm rồi vu oan hãm hại người khác.”

“Trên lầu, làm thế nào để bạn xác định mà không có bằng chứng?”

“Lầu trên của lầu trên, không nói nhiều, năm mươi xu một bài đăng, không nói nhiều. ”

……

Lâm Phàm không do dự chia sẻ lại bài tuyên bố của trường đại học Tinh Quang.

“Xạo quần, cái lũ khốn này.”

Bài đăng Weibo này vừa ra thì đã lập tức thu hút được sự chú ý của đông đảo cư dân mạng.

“Quá đỉnh… Lâm đại sư khí phách. “

“Chuyện này, tôi vô cùng tin tưởng Lâm đại sư, tuyệt đối cùng Lâm đại sư chiến đấu đến cùng!”

“Lâm đại sư quên đi thôi! Tuy rằng anh rất lợi hại nhưng chuyện này anh cũng không thể làm gì cả. “

“Đúng vậy! Người phía sau nhất định sẽ không cho phép Tinh Quang xuất hiện loại chuyện này. Hơn nữa chuyện này căn bản không có bất kỳ chứng cớ gì cho nên sẽ không thể lật ngược được. “

“Tôi đồng ý với quan điểm của lầu trên.”

Tưởng Lập và Trần Quyên nhìn thấy weibo của Lâm đại sư thì lập tức trả lời. Bọn họ cho rằng người này căn bản chính là có bệnh thần kinh, chuyện này thì có liên quan gì đến hắn cơ chứ?

Tưởng Lập: “Mời Lâm đại sư này chú ý đến lời nói của cậu! Đối với những lời nói vu cáo hãm hại của cậu, chúng tôi đã thu thập chứng cứ, sau đó sẽ xử lý theo quy định của pháp luật. “

Trần Quyên: “Kết quả của việc này đã được công bố. Kết quả cuối cùng chính là Hạ Y Mạc bị trầm cảm, tự suy đoán. Xin mời cậu xóa nội dung liên quan, nếu không sẽ tiến hành truy cứu pháp luật. “

Lâm Phàm: “Tưởng Lập, Trần Quyên. Cứ xạo quần đi, lũ khốn. “

Cư dân mạng: “….“

Tưởng Lập: “….”

Trần Quyên: “…. “

Chương 291: Cái này không giống phong cách của cậu

Trên chuyến xe lửa trở về Đông Bắc.

Bị người nhà kéo về, trong lòng Hạ Y Mạc không phục: “Cha mẹ, hai người làm gì vậy…”

Cha Hạ Y Mạc tức giận, nói lẫy: “Con có ngốc không vậy? Con tham dự vào chuyện này làm cái gì? Tài cán bao nhiêu hả? Con thì giỏi nhất rồi, bây giờ Tinh Quang đuổi con rồi đó, cố gắng hai mươi năm nay của con đã đổ sông đổ biển, về tới nhà thì đi xem mắt lấy chồng cho cha.”

Mẹ cô thì ngồi bên cạnh khóc thút thít, chuyện này bà không trách con gái, bà biết con gái đang làm việc chính nghĩa nhưng chuyện này đâu phải chuyện dân chúng bình thường như bọn họ có thể tham dự.

Hạ Y Mạc đỏ mắt, nhìn cảnh tượng bên ngoài lướt qua mau: “Con không ngốc, cha mẹ không hiểu, nếu chúng ta chỉ chăm chăm ích kỷ lo cho bản thân thì sẽ làm kẻ ác càng thêm ngang ngược.”

Mẹ cô an ủi nói: “Cha con là doạ con thôi, đừng nghĩ nhiều, sang năm con có thể quay lại thi đại học lần nữa mà.”

“Là sao ạ?” Hạ Y Mạc bất ngờ, trong phút chốc ngớ người, trong lòng cô ấy bỗng dưng có dự cảm xấu.

Cha Hạ xua tay: “Con đừng hỏi gì hết, chỉ cần nghe theo lời cha mẹ là được rồi.”

Tính cách Hạ Y Mạc nóng vội, cô nhất định phải biết chuyện liên quan đến mình: “Không được, bây giờ cha không nói cho con biết thì con không về với cha đâu.”

Gương mặt cha Hạ nghiêm nghị: “Con nghe lời đi, đừng quan tâm chuyện này cũng đừng gây sự nữa.”

“Con nhớ lãnh đạo gọi cha qua, cuối cùng cha đã nói gì với bọn họ?” Hạ Y Mạc truy vấn đến cùng.

Cha cô từ từ khép đôi mắt, không trả lời. Mẹ cô thì ngồi cạnh an ủi: “Không có gì đâu, cha con năn nỉ lãnh đạo, họ đồng ý cho con năm sau quay lại.”

Cô không tin, lúc này điện thoại có thông báo Weibo, sau khi cô thấy bài đăng trên Weibo của chính phủ thì bật khóc: “Sao bọn họ có thể làm như vậy? Con bệnh trầm cảm khi nào? Bọn họ nói xấu con, không được, con phải làm cho rõ chuyện này.”

Cha của cô giật lấy điện thoại, sau đó nhìn con gái: “Con muốn cha mẹ tức chết phải không?”

“Có phải hai người đã đồng ý chuyện gì với lãnh đạo không? Nếu không bọn họ sẽ không thả con ra, cha làm ơn nói sự thật cho con biết đi, cha đã đồng ý chuyện gì với họ vậy?”

Hạ Y Mạc nhìn cha mình hỏi: “Nếu cha không nói, con chết tại đây cho cha xem.”

Bốp!

Một cái tát vang lên.

Hành khách bên trong toa ngóng qua, không biết chuyện gì đã xảy ra.

“Ông làm gì vậy?” Mẹ cô sắc mặt tái đi, khẽ nói với chồng.

Cha Hạ Y Mạc đau lòng nhìn con gái nhưng hiện nay ông không còn cách nào khác: “Đúng là cha không tốt, cha không có bản lĩnh. Cha đồng ý với lãnh đạo thừa nhận con mắc bệnh trầm cảm nhưng con phải hiểu rằng, chuyện này không phải chuyện con có thể tham dự. Cha biết tất cả việc con làm và cha cũng rất tự hào khi có một đứa con gái như con. Nhưng con

hãy nhớ, đây không phải là việc mà một đứa con gái chưa trải sự đời như con có thể phụ trách ra được.”

Sau đó nhẹ nhàng nói: “Nghe lời cha, đừng tham gia vào chuyện này nữa, cha và mẹ con cũng rất khổ tâm, không thể dính vào việc này. Con nghe lời cha có được không?”

Hạ Y Mạc nhìn cha mình, hai tay siết chặt ống quần, cúi đầu, nước mắt rơi tí tách.

Cha cô thở dài, ông dự định sau khi về sẽ cố gắng khuyên bảo con gái, mọi chuyện rồi sẽ qua.

“Cha, cha trả điện thoại lại cho con.” Hạ Y Mạc nói.

“Không được.” Cha Hạ từ chối ngay lập tức.

“Cha trả cho con đi, con bảo đảm không đăng bất kỳ bài nào, con chỉ muốn lướt Weibo một chút thôi.” Hạ Y Mạc nói không dứt.

Cuối cùng Hạ Y Mạc cũng lấy được điện thoại, mở Weibo, chỉ tìm một cái tên trên Weibo.

Lâm đại sư…

Cô tin rằng chính nghĩa sẽ không bao giờ mất đi, chỉ là nó đến muộn mà thôi.

…

Trong phố Vân Lý!

Triệu Chung Dương nhìn tình hình hiện tại, lắc đầu nói: “Chuyện này chắc kết thúc ở đây thôi.”

Ngô U Lan không tin: “Sao như vậy được? Chuyện này lớn như vậy, chắc chắn phải có lời giải thích chứ.”

Điền Thần Côn thở dài: “Giải thích rồi đó, y như dự đoán, bệnh trầm cảm.”

Ngô Thiên Hà là người có kiến thức rộng rãi tất nhiên đã gặp nhiều trường hợp như thế này: “Dính dáng càng nhiều, ảnh hưởng càng lớn thì càng không cho phép có bất kỳ vết nhơ nào. Bởi vì cái này không phải chuyện đơn giản, nó liên quan đến danh dự.”

Lâm Phàm ngẩng đầu, nhìn ra ngoài, không biết đang nghĩ gì.

Ting ting.

Điện thoại Ngô Thiên Hà vang lên, nhìn tên người gọi, lắc đầu: “Xem ra không khác dự tính là mấy, Tiểu Triệu đã cố gắng hết sức rồi.”

Triệu Minh: “Thật xin lỗi lão Ngô, chuyện này tôi chỉ giúp được đến đây thôi, bên trên muốn ẩn toản bộ nội dung liên quan trên Weibo lại, Weibo của đại sư tôi sẽ giữ lại nhưng không thể giữ lại nội dung liên quan nữa.”

Ngô Thiên Hà đã sớm biết nên không cảm thấy khó chịu: “Tiểu Triệu à, cám ơn cậu.”

Triệu Minh: “Tôi không dám nhận đâu lão Ngô, tôi cũng chỉ làm được như thế thôi.”

…

Sau khi cúp điện thoại, không khí trong tiệm im phăng phắc.

Ngô U Lan không dám tin: “Chuyện này kết thúc như vậy à?”

Triệu Chung Dương mắng: “Móa nó, xu cà na ghê.”

Điền Thần Côn nhìn Lâm Phàm: “Cậu tính sao? Chấp nhận kết thúc như vậy?”

Lâm Phàm lấy lại tinh thần, cười cười: “Không còn cách nào khác, thấp cổ bé họng, không có khả năng để đấu với đối phương.”

Điền Thần Côn liếc mắt: “Cái này không giống phong cách của cậu nhỉ?”

Lâm Phàm miệng cười nhưng lòng không cười, sau đó mở điện thoại lên Weibo.

Chương 292: Bớ Tưởng Lập, bớ Trần Quyên

Quả nhiên!

Chủ đề vừa mới lên hot search đã bị ẩn đi, nhấn vẫn không mở được.

Những big V Weibo dù không bị khóa tài khoản nhưng những dòng chuyển tiếp tin toàn bộ mất hết. Trong chớp mắt chuyện này đã giải quyết hoàn toàn, ngay lập tức biến mất không còn dấu vết, giống như chưa từng xuất hiện.

Những cư dân mạng phổ thông trên Weibo giận tóe khói nhưng không có bất kỳ tác dụng nào.

Hơn nữa những chia sẻ trước đó Lâm Phàm đăng cũng bị ẩn, chỉ giữ lại được Weibo.

Hàng loạt cư dân mạng tràn vào Weibo Lâm Phàm bình luận bên dưới.

"Ông nội nó, bây giờ phải làm sao đây Lâm đại sư?"

"Lại bắt đầu ẩn tin, không chừa một cái nào, còn may không bị khóa nick nếu không chắc khóc không ra nước mắt."

"Ha ha. Sự thật thắng hùng biện, muốn gì lấy bằng chứng nói chuyện không thì tất cả là nói nhảm."

"Do thằng Lâm đại sư ham bú fame thôi, tôi nghĩ nó là thành phần địch bên ngoài cài vào nhằm quấy rối trị an nước ta."

"Lầu trên, mày biến mẹ mày đi chưa?"

"Lâm đại sư bó tay chịu thua rồi. Đối diện với sức mạnh tuyệt đối, Lâm đại sư đâu phản kháng nổi. Dù gì tôi vẫn rất kính nể Lâm đại sư, lúc không ai dám chia sẻ thì chỉ có mình Lâm đại sư dám."

Ngay lúc mọi người đang cảm xúc dâng tràn, Weibo Lâm đại sư làm họ sững sờ.

Lâm Phàm: "Ôi Tưởng Lập ôi Trần Quyên, ôi ôi ôi ôi ôi ôi…"

Lâm Phàm: "Bớ Tưởng Lập bớ Trần Quyên, wtf…"

Lâm Phàm: "Hỡi Tưởng Lập hỡi Trần Quyên, vì sao bà lão chín mươi lại chết lõa lồ ngoài đường? Vì sao mấy trăm con lừa gào thét lúc nửa đêm? Vì sao bao cao su ở tiệm tạp hóa thường hay bị cướp? Vì sao đồ lót ở ký túc xá nữ thường xuyên bị mất trộm? Vụ án hiếp dâm hàng loạt con heo nái là do ai làm? Nửa đêm lão ni cô đi gõ cửa, cuối cùng là người hay là quỷ? Việc mấy trăm con cún con chết bất ngờ ẩn chứa điều gì? Sau lưng tất cả những thứ này là sự méo mó về nhân

cách hay đạo đức suy đồi? Là sự bùng phát hay vẫn là đói khát bất đắc dĩ? Xin mời theo dõi chương trình biểu diễn hoành tráng nhất trong năm tại Weibo Lâm đại sư 'Những bí mật chưa được bật mí của Tưởng Lập và Trần Quyên' để chúng tôi thông qua màn ảnh tiến vào thế giới tu luyện thành tinh của hai lão súc sinh Tưởng Lập và Trần Quyên."

Các cư dân mạng choáng váng, Lâm đại sư muốn làm gì đây? Không phải bị điên rồi đấy chứ?

Triệu Chung Dương xem Weibo, trợn mắt há miệng: "Lâm đại sư, anh trâu bò thật đấy, cú này chơi lớn đó."

Ngô U Lan đọc phần cuối đoạn văn này thì phì cười, cô phát hiện Lâm đại sư thường ngày nhạt nhẽo đôi khi cũng rất hài hước.

Trên Weibo.

Điệu Buồn Hoàng Hôn: "Quá đỉnh… Lâm đại sư này muốn chống lại thánh chỉ rồi."

Chi Thi Nghiên: "Lâm đại sư, ông định chọc tôi cười chết rồi thừa kế cây An Bích Nepal của tôi đấy à?"

Kẻ điên Phong Tử: "Tường tôi không đỡ nhưng tôi đỡ Lâm đại sư."

…

Bây giờ tạm thời Lâm Phàm không nghĩ ra được cách nào chơi chết đối phương, huống chi hắn không có bất kỳ bằng chứng nào nhưng hắn biết hai lão súc sinh này chẳng tốt lành gì, người khác sợ, hắn có gì phải sợ?

Vốn dĩ hắn chỉ định góp chút sức, chuyển tin tức đi. Nhưng bây giờ không như thế nữa, không ăn thua đủ với tụi bây, tao không mang họ Lâm.

Tưởng Lập và Trần Quyên đang yên tâm ăn no ngủ kỹ, chuyện này đến nay cũng nên kết thúc. Thế nhưng khi họ nhìn thấy Weibo lại nổi giận, thằng nhóc này có phải bị bệnh không, đã không thể làm gì bọn họ mà bây giờ còn chỉ mặt gọi tên nhục mạ họ. Cái tên Lâm đại sư này thật là vênh váo quá mức.

Tưởng Lập: "Yêu cầu Lâm đại sư lập tức xóa bỏ những dòng tin trên, nếu không tôi và Trần Quyên sẽ truy cứu ông trước

pháp luật.”

Ông ta không muốn có bất kỳ tranh chấp nào với hạng người này, chuyện này trắng đen ra sao chỉ có hai người họ biết, đồng thời vì nguyên nhân đặc biệt đã hoàn toàn đè ép chuyện này xuống. Chuyện xảy ra vài ngày, không hề có bất kỳ chứng cứ nào nên họ cũng không sợ, nhưng cái tên Lâm đại sư này cắn chặt họ không buông. Tuy nhiên họ chẳng quan tâm, chỉ cảm giác nếu không cho loại người này một bài học thì chẳng biết trời cao đất dày ra sao.

Khi Tưởng Lập đăng tin này lên Weibo, Lâm Phàm lập tức đáp lại.

Lâm Phàm: “Bớ Tưởng Lập bớ Trần Quyên, đã từng có hai người uy hiếp tôi nhưng giờ cỏ trên mộ họ đã cao hơn một thước, còn cái gì mà truy cứu truy tung gì thì làm thử xem nào, tôi chờ đám mấy người kiện, không kiện làm cháu tôi nhé.”

“Lâm đại sư đang chèn ép hai người họ kìa.”

“Bội phục Lâm đại sư, nhưng ngoài bội phục cũng không thể giúp được gì.”

“Đúng vậy, chuyện này kết thúc rồi, Lâm đại sư có làm gì cũng vô ích.”

“Haizz… Dù không có tài cán gì nhưng để tôi đẩy lên top nào.”

…

Lâm Phàm mắng chửi hai người trên Weibo, hắn biết chuyện này chẳng xi nhê gì với họ nhưng bây giờ hắn đang khó chịu, ngoại trừ mắng ra cũng chả biết làm gì.

Chương 293: Bách khoa toàn thư thật hiểu lòng người

Đầu tháng mong được các đạo hữu vote kim phiếu

Chương 293: Bách khoa toàn thư thật hiểu lòng người

Đại học Tinh Quang!

Tưởng Lập giận xanh mặt, ông ta không biết Lâm đại sư này từ đâu chui ra giống như chó điên cắn càn, sau đó ngay lập tức gọi điện thoại:

“Tên Lâm đại sư này dám lên Weibo nhục mạ tôi và giáo sư Trần Quyên, tôi hi vọng mọi người có thể ẩn tên này đi.”

“Thật ngại quá giáo sư Tưởng, Weibo của chúng tôi là nơi tự do ngôn luận, với lại đây chỉ là bài đăng của một cá nhân, chúng tôi sẽ không vì chuyện này mà khóa Weibo của đối phương, nếu giáo sư Tưởng muốn thì có thể kiện đối phương.”

Tưởng Lập: “…”

Trần Quyên nói: “Đừng để ý đến cái thằng điên đó, chuyện này đã kết thúc rồi. Dư luận trên mạng đã bị đè xuống, chẳng có sóng to gió lớn nào xảy ra đâu.”

Tưởng Lập không phục: “Vậy không kiện hắn à?”

Trần Quyên cười lạnh: “Ai nói không, chẳng qua bây giờ chưa phải lúc. Không phải hắn mắng rất sướng mồm sao? Chúng ta sẽ thuê thủy quân, chia sẻ bài đăng của hắn, chỉ cần tạo thành một ảnh hưởng nhỏ là chúng ta có thể kiện hắn tội ảnh hưởng danh dự.”

Tưởng Lập vỗ đùi, nở nụ cười vui sướng đáp: “Biện pháp hay, vậy để hắn mắng cho đã đi.”

…

Buổi tối!

Trước cửa tiệm, vì chuyện hôm nay nên tâm trạng cả đám người đều buồn bực. Thủ đoạn của đối phương thật sự quá ngang ngược, hết sức độc đoán, không cho bất kỳ ai có cơ hội thanh minh.

Lúc đóng cửa, Cẩu gia Nicolas trở về, chậm rãi bước vào tiệm.

Điền Thần Côn: “Đừng tức giận, dù sao cậu đã cố hết sức.”

Ngô U Lan cũng gật đầu, cô cảm giác Lâm đại sư thật tuyệt vời, đối mặt với tình huống này cũng không hề sợ hãi.

Lâm Phàm cười nói: “Tôi có tức giận gì đâu, chuyện này sẽ có kết quả thôi mà. Đôi khi chính nghĩa ngủ quên, việc chúng ta cần làm là chờ đợi.”

“Ha ha”

Cả đám cười to, cảm giác Lâm đại sư nói cũng có lý.

Lâm Phàm vẫy tay: “Được rồi, tôi đi trước đây.”

Tất nhiên Lâm Phàm biết, cái gọi là chính nghĩa đôi khi sẽ không tới, dù sao cần phải có người thúc đẩy một chút mới được.

Nhưng bây giờ hắn không biết nên làm gì, chuyện này đúng là có chút chó má.

Trên xe.

Vương Minh Dương gọi đến, vừa nhận điện thoại đã nghe anh ta cười sang sảng.

“Hôm nay tôi hóng trên Weibo cả ngày, cậu lợi hại thật đấy.”

Lâm Phàm cười: “Lợi hại gì chứ, mắng đại mắng càn thôi, cũng không thể làm gì mấy người đó được.”

Vương Minh Dương: “Đừng quá bi quan, cậu đã làm hết sức rồi. Xã hội này là vậy đấy. Có những chuyện không phải cứ nhiệt tình là giải quyết được, huống chi cái người ở Đại học Tinh Quang đó không đơn giản, quen nhiều phòng ban như vậy sao có thể bị ảnh hưởng được chứ?”

“À đúng rồi, cậu đừng để người ta xem mình là vũ khí nhé! Bây giờ trên mạng không hề có bất kỳ chứng cứ nào, không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Người này rất thâm độc, nhìn qua tưởng y là người bị hại nhưng cuối cùng y lại là người hưởng lợi, phức tạp, phức tạp ghê lắm!”

Lâm Phàm cười nói: “Yên tâm đi, tôi hiểu rõ mà, tôi đã bói một quẻ, hai người đó không phải là thứ tốt lành gì đâu.”

Vương Minh Dương choáng váng: “Có chuyện này nữa à?”

Lâm Phàm: “Anh đoán xem, thôi không nói nữa, tôi đang lái xe không tiện nghe điện thoại.”

“Chào.”

Cúp điện thoại, tập trung lái xe.

Đến nhà, mở tivi, hôm nay đã bị chuyện này làm cho bực bội, tắm rửa, nằm lên sofa xem tivi.

Tin trên đài.

"Hôm nay một hacker trong nước biệt danh 'Chó Săn Về Trời' đã bị Cục An Ninh Mạng bắt giữ với tội danh xâm nhập bất hợp pháp vào điện thoại di động, đánh cắp thông tin của người khác. Sau đây là bản tin chi tiết…"

Lâm Phàm đang thiêm thiếp ngủ, hai mắt khép hờ bỗng bị tin này làm cho giật mình, ui là trời, hacker rảnh dữ vậy? Bị biến thái hay gì thế này?

Sau đó xem kỹ bản tin, nội dung bản tin này chỉ nói qua loa không nói rõ chi tiết, nhưng khi hắn lên mạng tìm kiếm thì cảm thấy thật đáng nể.

Cái tên hacker 'Chó Săn Về Trời' này rất lợi hại, không chỉ ăn cắp thông tin của người khác còn khống chế máy tính, điện thoại di động có chức năng quay phim quay lại tình trạng lúc đó của nạn nhân, kỹ thuật này đúng là quá đỉnh.

Nhưng 'Chó Săn Về Trời' này cũng khá bi thảm, theo dân mạng nói là 'Chó Săn Về Trời' xâm nhập vào máy tính một nữ minh tinh mình hâm mộ, mở camera ngay lúc nữ minh tinh đang thay quần áo, hắn ta nhìn đến mụ người nhưng không biết Cục An Ninh Mạng đang theo dõi hắn ta, cuối cùng truy được IP, bắt ngay tại chỗ.

Điều này chứng minh, kỹ thuật xâm nhập của 'Chó Săn Về Trời' giỏi nhưng tự vệ không tốt.

Đương nhiên không ai biết rõ tình huống thật sự ra sao.

Lạch cạch!

Lâm Phàm vỗ đùi, mình cũng có Bách Khoa Toàn Thư mà, trên đó chắc chắn có kỹ năng hacker. Sau đó hắn bắt đầu mở Bách Khoa Toàn Thư ra tìm, tuy nhiên khi tìm được chữ kỹ thuật Hacker trên Bách Khoa Toàn Thư thì bị vỡ mộng.

Kỹ thuật này cần điểm Bách Khoa rất cao, với không tới nổi.

Hơn nữa cái kỹ thuật Hacker này không có kỹ năng nhánh, chỉ có kỹ năng chính, phải có 1000 điểm Bách Khoa mới đổi được.

Bó tay rồi.

Bỗng dưng Lâm Phàm sửng sốt, không phải mình nằm mơ đấy chứ?

Cuốn Bách Khoa Toàn Thư này thật hiểu lòng người.

Chương 294: Kỹ năng có thể thuê

Bách Khoa Toàn Thư kỹ thuật chính Hacker mạng, giá thuê 100 điểm Bách Khoa, Bách Khoa Toàn Thư tự hoạt động để hoàn thành nhiệm vụ tương ứng.

Lâm Phàm nhìn thấy nội dung diễn giải, trong lòng cảm thấy hưng phấn.

Giá thuê chức năng này khá hợp lý nhưng quy định rất nhiều.

Có thể nói 100 điểm Bách Khoa là toàn bộ tài sản bây giờ của hắn, hiện hắn chỉ có 118 điểm Bách Khoa. Nếu mà dùng hết 100 điểm Bách Khoa chỉ để giải quyết một vấn đề chẳng hề liên can với mình, có đáng không?

Một số người có thể nghĩ đó là chuyện của người khác, tuy nhiên có những câu nói rất đúng, dao không đâm vào mình thì mãi mãi không liên quan đến mình.

Hơn nữa Lâm Phàm cũng biết, khi chính nghĩa mãi không đến thì chỉ có tự mình đi tìm lấy, dù việc hack máy tính người khác là phạm pháp nhưng còn phải tùy tình huống.

Lâm Phàm không chút do dự, hắn quyết định, 100 điểm Bách Khoa này hoàn toàn xứng đáng, có thể giúp một cô gái yếu đuối giành lại chính nghĩa là điều một quý ông nên làm.

Điểm Bách Khoa có thể từ từ tích cóp được nhưng công lý phải được thực thi.

Lúc hắn thuê căn phòng này, chủ nhà khá chu đáo, lắp một cái máy tính tuy khá cũ nhưng vẫn còn hoạt động được.

Ngồi trước máy tính, Lâm Phàm sử dụng 100 điểm Bách Khoa, cài đặt nhiệm vụ theo dõi Tưởng Lập và Trần Quyên.

Cộp cộp!

Lâm Phàm ngồi yên không nhúc nhích, dù vậy dường như có một bàn tay vô hình khống chế bàn phím máy tính, hình ảnh trên màn hình thay đổi liên tục. Hắn không thể hiểu nổi nội dung trên đó, đến cuối cùng tất cả hình ảnh đều là tiếng Anh, lúc trước Anh văn B cấp ba hắn thi cũng không đậu thì làm sao hiểu được mấy thứ này, nhưng với những gì đang xảy ra, hắn có cảm giác đỉnh của chóp.

Một cửa sổ rồi lại một cửa sổ phức tạp nhảy ra, cuối cùng trên màn hình máy tính toàn bộ đều là cửa sổ. Máy vi tính bắt đầu rung vù vù ầm ĩ giống như muốn nổ tung. Hắn hồi hộp sợ cái máy tính già nua này nổ banh xác vì không chịu nổi cường độ hoạt động cao như vậy.

Không lâu sau, trên máy tính xuất hiện hình ảnh, trong hình có vẻ là cảnh trong nhà, sau đó xuất hiện giọng nói một người đàn ông còn có giọng một người phụ nữ. Thế nhưng họ chỉ đang tán gẫu linh tinh, hoàn toàn không nhắc đến vấn đề chính.

Xem đến gần nửa giờ, kể cả một chuyện nhỏ cũng không có, Lâm Phàm đi tắm rồi đi ngủ, bây giờ hắn không cần phải tự mình làm, tốn 100 điểm Bách Khoa, Bách Khoa Toàn Thư sẽ cho hắn một câu trả lời xứng đáng.

Đây là đãi cát tìm vàng, phải kiên nhẫn mới thành công.

Hôm sau!

Lâm Phàm dậy rất sớm, liếc nhìn màn hình, hình ảnh đang bất động, có tiếng hít thở, có vẻ đang xâm nhập vào điện thoại.

Ngồi xổm nhìn một lát cũng không thấy có gì hữu ích, sau đó đi ra cửa hàng.

Dù bây giờ đã bắt đầu điều tra nhưng không biết khi nào mới có kết quả, hắn đành kiên nhẫn chờ đợi.

Có điều mỗi ngày vẫn phải dành một giờ lên Weibo mắng cho đã miệng.

Trong phố Vân Lý!

Lâm Phàm đến cửa hàng, sau khi bán xong bánh kếp thì vào trong nghỉ ngơi.

Tưởng Lập và Trần Quyên đã đăng nhiều bài thanh minh, chính là những bài bào chữa vô thưởng vô phạt, tuy nhiên điều khiến Lâm Phàm ngạc nhiên nhất là bên dưới Weibo của Tưởng Lập và Trần Quyên có không ít dân mạng mắng chửi và nội dung mắng chửi lại chính là nội dung hôm qua hắn đã đăng.

Đồng thời trên Weibo, những dân mạng phổ thông đã chuyển tiếp nội dung mình mắng hai người họ, chuyện này làm cho Lâm Phàm hơi kinh ngạc. Hắn cảm giác chuyện này có mờ ám, hình như bọn người này làm việc có tổ chức, nhưng mà hắn không thèm quan tâm, muốn gì thì cứ làm, hắn sẽ tiếp chiêu.

Lâm Phàm nằm ở đó, ôm Cẩu gia Nicolas vào lòng. Hôm nay Cẩu gia rất ngoan, nằm trên đùi không cục cựa, giống như hôm qua đã quá mệt mỏi, cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức.

Tinh thần Ngô U Lan vô cùng phấn chấn, liếc điện thoại sau đó thấy diễn biến trên Weibo, đột nhiên hoảng hốt: “Lâm đại sư, anh mau vào Weibo xem trên đó có rất nhiều minh tinh kéo nhau mắng anh kìa.”

Lâm Phàm mở mắt nhưng cũng không quan tâm lắm, sau đó mở điện thoại lên.

Bên dưới Weibo của hắn có rất nhiều dân mạng xa lạ đang mắng hắn, hắn nhìn kỹ họ đều là minh tinh.

Không xem thì không biết, xem thì thật đáng sợ, đúng là có rất nhiều minh tinh nổi tiếng.

Một trong số đó là ngôi sao Dương Nguyệt Thần, cô ta là một trong những tiểu hoa đán khá nổi tiếng có rất nhiều fan hâm mộ. Lúc này có rất nhiều người chuyển tiếp Weibo của cô ta.

Dương Nguyệt Thần: “Giáo sư Trần Quyên là ân sư của tôi, tôi tốt nghiệp đã sáu năm, không ngờ bây giờ ân sư của mình lại bị một tên xấu xa vu oan giá họa làm xôn xao dư luận. Trình độ kiến thức của ân sư rất cao, đạo đức tốt. Tôi lấy danh dự cá nhân ra bảo đảm, ân sư sẽ không bao giờ làm những chuyện như thế. Đồng thời Lâm đại sư, xin anh đừng vượt quá

giới hạn, đổi trắng thay đen, muốn nổi tiếng cần phải dựa vào bản lĩnh thật sự. Tất nhiên tôi đã xem Weibo của anh rồi, anh tự xưng mình là đại sư đoán mệnh nhưng ai cũng biết đây là thời đại khoa học xã hội, những việc đoán mệnh của anh là mê tín dị đoan nên mong anh biết điểm dừng, đừng làm thằng hề trên thế giới mạng này nữa."

…

Chương 295: Đi rải bom

"Nói hay lắm, tôi thấy ghét thằng cha Lâm đại sư đó lâu rồi, đúng là một thằng hề."

"Không sai, không có bất kỳ chứng cớ nào, não để trang trí nên không biết cái gì nên nói và cái gì không nên nói. Tôi thấy muốn bú fame đây mà."

"Lừa đảo chứ đại sư đoán mệnh cái nỗi gì, mọi người đừng để bị lừa. Tôi tin tưởng Nguyệt Nguyệt, cũng tin tưởng giáo sư Trần Quyên."

"Đám chó này, mấy người dám nói xấu Lâm đại sư à? Lâm đại sư là người có bản lĩnh thật sự, không phải là người để cho hạng tôm tép như các người đánh giá đâu."

"Trên lầu có con chó điên tới, mọi người cẩn thận."

Bây giờ không chỉ ở Weibo Dương Nguyên Thần còn có không ít ngôi sao đang lên cũng đăng Weibo.

Giang Thần Vũ là một ngôi sao tương đối nổi tiếng hiện nay, đóng không ít phim điện ảnh, có số lượng lớn fan hâm mộ.

Giang Thần Vũ: "Trước đây thành tích của tôi rất kém, tính cách cũng hướng nội. Những điều này khiến tôi không thể tham gia vào giới giải trí nhưng Thầy Tưởng đã khuyên bảo, giúp đỡ và cho tôi cơ hội để có thể từng bước khắc phục tính cách hướng nội của mình. Tưởng lão sư là một giảng viên tốt, chúng ta không nên vì câu nói của một ai đó mà mắng chửi hai giảng viên tốt như vậy. Tôi kêu gọi nhóm fan của tôi và cộng đồng mạng hãy chống lại người tên Lâm đại sư, chống lại kẻ gây chuyện trên internet này."

"Lên top, tôi đẩy cho."

“Phải ủng hộ.”

“Bây giờ tôi đi mắng thằng cha Lâm đại sư chó chết kia đây.”

…

Bây giờ Lâm Phàm thân cô thế cô bị rất nhiều người công kích, nhất là những minh tinh nổi tiếng có sức ảnh hưởng không nhỏ, không phải người như Lâm Phàm có thể so sánh được. Bởi vậy Weibo của hắn bị đám fan hâm mộ của những minh tinh này tấn công.

Ngay cả một số cư dân mạng quan tâm Lâm Phàm cũng quay đầu lại bắt đầu nổi giận mắng Lâm Phàm.

“Tối qua tôi nghĩ cả đêm, tôi có cảm giác mình đã bị tên Lâm đại sư này lừa đảo, hắn ta không hề quen biết người bị hại sao lại quan tâm đến người ta như vậy. Tôi thấy chắc là hắn muốn mượn chuyện này để nổi tiếng đây mà, tôi mong tất cả mọi người đừng để bị lừa.”

“Chống lại thần côn này.”

“Ha ha, tôi cũng không biết chuyện này có liên quan gì tới hắn, hắn lấy tư cách gì mắng người ta?”

“Bỏ theo dõi, chuyện đã rõ đầu đuôi mà hắn còn ở đây mắng nhiếc cái gì, muốn thể hiện gì hả?”

“Tôi ủng hộ Lâm đại sư vô điều kiện.”

“Lầu trên là nick phụ đúng không, định tự tẩy trắng chứ gì?”

…

Lâm Phàm không thèm quan tâm những bình luận này, sau đó đăng lên Weibo.

Lâm Phàm: “Này Dương Nguyệt Thần này Giang Thần Vũ này Tưởng Lập này Trần Quyên… Đám đầu heo này theo đuôi ông nè.”

…

Ngô U Lan ngẩng đầu, sợ hãi nói: “Lâm lão sư, anh đang gây hấn với họ đó.”

Lâm Phàm chớp chớp mắt, cười cười.

Khi Dương Nguyệt Thần, Giang Thần Vũ và một số minh tinh thấy bình luận này rất tức giận, ai nấy đều lên tiếng muốn kiện hắn.

Lâm Phàm: "Không kiện ông thì mấy đứa này, mỗi đứa đều là cháu ông nhé…"

Dương Nguyệt Thần: "…"

Giang Thần Vũ: "…"

Dân mạng: "…"

Trực tiếp khơi mào cuộc chiến khiến cho đông đảo minh tinh bất mãn. Đối với những người ở trong giới mà nói thì họ nào dám đắc tội những minh tinh này, nhưng họ không dám không có nghĩa Lâm Phàm không dám.

Mời mấy người tiếp tục nhảy nhót đi hoặc kéo thêm bè thêm lũ tới nhoi chung càng tốt.

Hắn đang lăn quả cầu tuyết, càng lăn sẽ càng lớn.

Vì vài nguyên nhân nên chuyện này đang bị đè ép xuống, trên Weibo của Khởi Ý đã ngăn chặn toàn bộ những tin tức liên quan và đại học Tinh Quang đã đưa ra thông cáo cuối cùng.

Chính là tinh thần của người tố cáo có vấn đề nên đã phát ngôn bừa bãi, không hề suy nghĩ.

Đồng thời không ra bất kỳ thông báo nào khác. Đối với tốc độ thay đổi của internet, chỉ cần một hai ngày không có tin mới thì sẽ bị chìm vào quên lãng, cuối cùng không còn ai quan tâm, tất cả tan biến theo gió.

Lâm Phàm nhìn trạng thái trên Weibo, bây giờ sức nóng chưa đủ cần phải tìm một vài minh tinh đang hot, chỉ cần tốt nghiệp Tinh Quang không quan tâm ở khoa nào, mắng hết!

Mãn Đình là một nam tài tử đang nổi tiếng, từng tham dự rất nhiều phim điện ảnh lớn, cũng đã từng nhận được giải Ảnh đế. Dù đã hơn bốn mươi nhưng anh ta vẫn là một trong những ngôi sao nam được rất nhiều cô gái hâm mộ.

Lâm Phàm: "Mãn Đình là học sinh của hai lão súc sinh, tôi xem thường anh…"

Mãn Đình đang tuyên truyền cho phim mới của mình, bất ngờ có một bình luận xuất hiện trên Weibo này bỗng ngẩn người, thằng nhóc này là ai đây? Có ý gì?

Anh ta tìm hiểu một hồi phát hiện Lâm đại sư gì đó đang cấu xé túi bụi với Tưởng Lập và Trần Quyên, dù anh ta tốt nghiệp ở Tinh Quang nhưng không hề có quan hệ gì với hai người bọn họ.

Mãn Đình: "Cậu có ý gì đây?"

Anh ta muốn hỏi cho rõ đây là có ý gì nhưng Lâm Phàm không thèm quan tâm những điều này, tiếp tục tìm Weibo của những minh tinh khác.

Lâm Phàm: "Hạ Hải Hoa, cô ủng hộ hai lão súc sinh này. Tôi xem thường cô."

Hạ Hải Hoa là một nữ minh tinh nổi tiếng, vóc dáng gợi cảm, có rất nhiều fan hâm mộ yêu thích. Bỗng nhiên vô duyên vô cớ bị Lâm đại sư mắng chửi, cô ấy cũng ngây người, anh chàng này muốn cái gì đây trời? Chẳng lẽ bị ngáo, muốn mắng ai thì mắng sao?

Mẹ nó, mình ủng hộ hai người này khi nào?

Chương 296: Bằng chứng

Lâm Phàm liên tục tìm mười mấy ngôi sao đang nổi tiếng, không phân biệt trắng đỏ xanh vàng, gán mác liên quan đến hai lão súc sinh đó cho bọn họ.

Kết quả đã hoàn toàn đắc tội fan hâm mộ của những minh tinh đang cực kỳ nổi tiếng kia.

Dù Weibo của hắn có trăm vạn người quan tâm nhưng vô dụng, đa số chỉ muốn hóng hớt, hắn chửi mắng nhiều minh tinh đến thế, chắc chắn sẽ bị đám fan hâm mộ của những minh tinh đó đánh trả ngay thôi.

Thoáng nhìn bình luận trên Weibo của mình, sau đó không dám nhìn nữa. Weibo đã bị những fan hâm mộ kia mắng cho cạn lời, vô cùng thê thảm.

Tuy nhiên hắn đã đạt được mục đích.

Ha ha!

Dám đè tin tức xuống, xử lý qua loa à? Ông có cho mấy đứa làm vậy không hả?

Những fan hâm mộ của Lâm đại sư đang suy đoán, họ cảm giác Lâm đại sư đã lên cơn điên mất rồi.

Đến khi Tưởng Lập và Trần Quyên nhìn Weibo thì cười nắc nẻ. Đúng là một kẻ tâm thần, muốn nổi tiếng đến phát điên. Dưới tình huống này đã có fan hâm mộ của những minh tinh kia xử lý đối phương, không cần bọn hắn phải động tay.

Bây giờ Ngô U Lan sợ ngây người: "Lâm đại sư, anh đang đi rải bom hả? Không sợ có chuyện sao?"

Lâm Phàm cười cười: "Đây chính là hiệu quả tôi đang muốn."

Ngô Thiên Hà cười nói: "Có đôi khi không cần đánh chính diện, tập kích sẽ có hiệu quả tốt hơn đấy. Chẳng lẽ là cậu có chứng cứ sao?"

Lâm Phàm lắc đầu: "Tạm thời chưa có."

Mắng hơn mười ngôi sao đang nổi tiếng dẫn đến Weibo bị oanh tạc. Sau khi mắng xong hắn đóng Weibo lại. Hiệu quả hắn cần đã có, bây giờ hắn sẽ không quan tâm gì nữa, quan trọng nhất là phải lấy được chứng cứ.

Không biết cái máy tính cổ lỗ xỉ trong nhà ra sao rồi? Không biết có thu thập được chứng cứ hữu dụng nào không nữa?

Buổi tối.

Lâm Phàm về đến nhà, đến trước chiếc máy tính đời cũ, trong lòng thầm cầu nguyện có thể xuất hiện chứng cứ.

Khi thấy hình ảnh trên màn hình máy tính, hắn hơi sửng sốt. Toàn bộ pop-up đã biến mất. Chẳng lẽ đã thất bại?

100 điểm Bách Khoa cứ thế đã đổ sông đổ biển. Nếu không có chứng cứ, chuyện này sẽ không thể thay đổi được nữa. Những việc ban ngày hắn làm hoàn toàn uổng công vô ích.

"Úi!" Lâm Phàm ngạc nhiên, trên màn ảnh máy tính xuất hiện hai tệp video, hơn nữa còn có tên.

Tưởng Lập!

Trần Quyên!

Hắn nóng nảy ngồi xuống, trong lòng kích động, sau đó ấn mở một video.

Thời lượng video chỉ có mười phút, hắn không biết nội dung bên trong là gì, chỉ đành phải xem thử.

Hình ảnh xuất hiện, góc quay là ở phòng làm việc, hẳn là Tưởng Lập đang lướt điện thoại, trùng hợp ống kính quay trúng Trần Quyên.

Trần Quyên: "Tinh Quang đã giúp chúng ta ém nhẹm chuyện này, đám điêu dân này cho là có tác dụng ư?"

Tưởng Lập: "Các tòa soạn lớn cũng không dám vạch trần. Một cái Weibo của tên thần côn chỉ có trăm vạn người quan tâm cũng dám đấu với chúng ta à? Không biết nó lấy can đảm ở đâu ra nữa."

Trần Quyên: "Cha của Hạ Y Mạc đồng ý yêu cầu của anh, thừa nhận cô ta có bệnh trầm cảm. Anh định năm sau nhận cô ta vào học lại sao?"

Tưởng Lập: "Cô nghĩ có chắc? Sang năm chuyện đã qua rồi, chưa kể tôi có nói câu đó hử? Tôi có đáp ứng bất kỳ điều kiện gì của ông ta đâu? Nhưng cô nghĩ xem nếu năm sau nhận cô ta vào lại, tôi cưỡng ép cô ta lần nữa, có phải tốt hơn không?"

Tiếng cười Trần Quyên vang lên, sau đó trở nên nghiêm túc: "Lão Tưởng, mai mốt bớt làm mấy chuyện xấu này lại đi! Lần này gặp một kẻ liều mạng, nếu không có nguyên nhân đặc thù sợ rằng sẽ xảy ra chuyện mất."

"Yên tâm, xảy ra chuyện gì được cơ chứ? Trừ khi mấy đứa nó không muốn tồn tại trong ngành này nữa."

…

Xem xong video, Lâm Phàm nổi giận. Nhân cách thật thối tha. Tuy nhiên điều làm hắn phấn khích nhất là cuối cùng đã có chứng cứ, Bách Khoa Toàn Thư không hổ là Bách Khoa Toàn Thư, hiệu suất rất cao, còn đóng gói tất cả các video có lợi lại thành một thư mục.

Sau video này còn có nhiều nội dung có thể khiến người ta nổi giận. Dù đang đứng ở đầu sóng ngọn gió, Tưởng Lập vẫn

không chùn tay, buổi tối dẫn học sinh đi thuê phòng. Tất nhiên Bách Khoa Toàn Thư đã mosaic gương mặt nữ sinh này lại, xem như cho nữ sinh này một cơ hội.

Bên cạnh đó còn có thư mục của Trần Quyên, buổi tối mời lãnh đạo ăn cơm, sau khi dùng bữa xong còn sắp xếp một số việc không thể để ai biết.

Hiện nay những video này là chứng cứ lợi hại nhất, đủ để bọn họ xất bất xang bang. Nếu những video này không có tác dụng thì đành bó tay.

Sau đó Lâm Phàm download những video này vào điện thoại. Mai sẽ là lúc châm ngòi nổ.

Cảm thấy đã thỏa mãn, trong lòng hắn thở phào nhẹ nhõm.

Hắn không hề hối hận khi dính vào chuyện này, cũng không sợ hãi. Cho là có người tìm đến nhà thì có thể làm gì được hắn?

Bát Quái Chưởng của ông đây để chơi à?

Dĩ nhiên đây chỉ là suy nghĩ vu vơ của hắn, bây giờ hắn phải suy nghĩ xem video này ở đâu ra? Tất nhiên là vô tình download được trên mạng xuống rồi.

Ai biết được thằng khỉ gió nào tung lên mạng chứ.

Cực khổ download mấy cái G, cuối cùng download nhầm mấy cái vớ vẩn này.

Bách Khoa Toàn Thư vẫn rất hiểu ý, ô biểu tượng ở máy tính có hình tia sét, hơn nữa còn đang download ít nhất mấy chục bộ phim G.

Đến nỗi tên của những bộ phim này thật khó đọc nên lời.

Chương 297: Quá thất vọng với Lâm đại sư

Cám ơn đạo hữu flyvity đã tặng kim phiếu.

Đầu tháng cầu đạo hữu tặng kim phiếu cho truyện nha, cám ơn mn!!!

Chương 297: Quá thất vọng với Lâm đại sư

Trời vừa rạng sáng, không khí trong lành.

Vụ việc Lâm Phàm mở chế độ rải bom, mắng chửi hơn mười minh tinh đang nổi tiếng được đưa tin lên báo.

“Đỉnh nha… Lâm đại sư là ai vậy? Sao hắn dám làm chuyện to gan đến vậy? Không biết hắn lấy can đảm ở đâu ra nữa?”

“Quả là một kẻ điên, không biết mấy tờ báo nghĩ gì mà đưa tin thế nhỉ?”

“Hai lão súc sinh mà Lâm đại sư nói đến là ai thế?”

“Lầu trên chịu khó tra cứu hai cái tên này là biết ngay mà, mấy trang nhỏ vẫn còn thảo luận về họ ấy!”

“Móa, tui đi liền. Mới một đêm ngủ dậy tui đã trở thành người tối cổ rồi nè.”

“Lũ này đúng là thứ súc vật. Nhưng mà có liên quan gì đến những minh tinh kia vậy?”

…

Đề tài này bắt đầu gây sự chú ý trên mạng, tất nhiên không hề đề cập đến chuyện của Tinh Quang nhưng bốn chữ ‘hai lão súc sinh’ làm cho tất cả cư dân mạng đang hóng chuyện này rất tò mò, thắc mắc thân phận của hai lão súc sinh này là ai.

Sau khi tìm hiểu lại muốn té ghế, không thể tin nổi. Tiếp đến lật tung mọi ngõ ngách, tổng hợp các manh mối, bọn họ bắt đầu bán tín bán nghi không biết chân tướng là thế nào, nhưng bắt đầu có không ít dân mạng ủng hộ phe Tinh Quang.

Dù gì Tinh Quang cũng đã trưng ra đủ bằng chứng, chứng minh đầu óc Hạ Y Mạc không bình thường.

Bọn người Tưởng Lập tung video của cha Hạ Y Mạc ra để làm bằng chứng cho thông tin của họ nên đa số cư dân mạng lựa chọn tin tưởng Tinh Quang, nhất trí cho rằng Lâm đại sư là kẻ xấu xa.

Hơn mười ngôi sao đang nổi tiếng này có thể khuấy đảo xã hội, bây giờ có người kiếm chuyện gây sự với bọn họ, tất nhiên đã dấy lên làn sóng bất mãn của fan hâm mộ.

Trong một diễn đàn.

“Mọi người có biết chuyện hôm qua không? Lâm đại sư này đúng là tìm chết.”

“Ha ha, cha đó ham nổi tiếng đến khùng rồi, dám nhúng tay vô chuyện của đại học Tinh Quang. Sau này sự thật phơi bày, thằng chả cũng không thèm tin, bắt đầu mắng sảng những minh tinh kia, mấy bạn nói não hắn có bị chập điện không?”

“Tôi thấy loại người thế này nhiều rồi. Có những người muốn nổi tiếng mà bất chấp tất cả.”

“Hơn mười minh tinh đang nổi tiếng đã bắt đầu chuẩn bị kiện tên Lâm đại sư rồi đó. Tui thấy kiện cho chết nó luôn đi, cho nó cút khỏi thế giới mạng này, bớt một con sâu làm rầu internet.”

“Chuẩn, đồng ý hai tay.”

Trong phố Vân Lý!

Một bà chủ dắt tay con gái cưng đến: “Ông chủ nhỏ, cậu đừng nên can dự vào chuyện trên mạng nữa.”

Lâm Phàm cười cười: “Cám ơn dì đã quan tâm, tôi tự biết sắp xếp.”

Điền Thần Côn cười cười: “Em Hồng à, con gái em dễ thương quá!”

Cô bé xinh xắn đứng sau lưng bà chủ, ngây thơ nhìn quanh những người trong tiệm sau đó núp sau lưng mẹ.

Bà chủ cười khẩy: “Tôi lớn hơn chú, chủ phải gọi tôi là chị Hồng.”

Điền Thần Côn cười cười, nhìn cô gái nhỏ đang dáo dác: “Con gái lại đây…”

Lâm Phàm cười nói: “Ông hung dữ quá, cô gái nhỏ nhà người ta làm sao dám đến gần ông.”

Chị Hồng phất phất tay: “Đi đây, tôi phải đưa con bé đi học rồi.”

Sau khi chị Hồng rời đi, Điền Thần Côn vui vẻ nói: “Chị Hồng này đúng là lợi hại, lớn tuổi thế mà vẫn có thể đẻ sinh đôi được luôn.”

Lâm Phàm cười cười, sau đó lướt Weibo thấy Weibo của mình toàn lời mắng chửi, kéo xuống dưới thì toàn lời rủa xả, đơn giản nhưng lại vô cùng khủng khiếp khiến người ta hoảng sợ.

Việc hôm qua mắng một lượt mười mấy minh tinh đang nổi tiếng cũng lên hot search, dù toàn bộ bình luận đều là chửi rửa mình nhưng với hắn tất cả đều không quan trọng. Hắn đã đạt được mục đích lôi kéo ngày càng nhiều sự chú ý của dân mạng.

Chỉ cần chờ đến thời cơ sẽ là lúc hắn thu lưới.

Lúc này, Tưởng Lập tuyên bố.

Tưởng Lập: “Xét thấy một người tên Lâm đại sư đã tung những tin đồn thất thiệt làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến danh dự của tôi và giáo sư Trần Quyên, nay chúng tôi đã đệ trình đơn kiện lên tòa án…”

“Xuất sắc, ủng hộ giáo sư Tưởng.”

“Hạng người này phải để hắn ta trả giá đắt mới được, có những người như vậy nên internet ngày càng độc hại đó.”

“Rất nhiều người muốn nổi tiếng nhưng lần đầu tiên tôi gặp người da mặt dày như vậy á.”

Tiểu hoa đán Dương Nguyệt Thần đang nổi tiếng cũng lên tiếng ủng hộ giáo sư Tưởng và giáo sư Trần không điều kiện.

Song song đó còn có mấy minh tinh tỏ rõ thái độ, chia sẻ lại dòng trạng thái trên Weibo của giáo sư Tưởng.

Chuyện càng lúc càng căng thẳng, gây xôn xao dư luận.

Đa số cư dân mạng đều ủng hộ giáo sư Tưởng.

Đồng thời tình huống Lâm Phàm hoàn toàn không ổn.

“Bỏ quan tâm đây. Trước đây tui còn thích Lâm đại sư, giờ mới biết là hạng nhãi nhép muốn bú fame.”

“+1, hủy theo dõi luôn nè. Cho ổng làm khùng làm điên một mình đi! Không có người theo dõi, để coi ổng còn lố lăng được bao lâu.”

“Ha ha, tôi cười tôi đi toilet, tưởng gì hóa ra là muốn nổi tiếng?”

“Ngẫm nghĩ lại hành động trước đây của gã, biết đâu gã cấu kết với người khác để lôi kéo sự chú ý của chúng ta?”

“Mọi người đừng như vậy! Lâm đại sư không phải là người vậy đâu!”

“Anh ta không như vậy, vậy là người thế nào?”

“Thất vọng, không biết vì sao Lâm đại sư lại biến thành thế này, thật sự quá thất vọng.”

…

Chương 298: Lâm đại sư, tôi đã lầm tin anh

Bây giờ Lâm Phàm bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, tất cả mọi người cảm thấy chán ghét, ùa vào nhục mạ hắn.

Hắn không hề để bụng những chuyện này, chuyện gì đến sẽ đến nhưng bây giờ hắn phải khiến cho bão tố biến thành lốc xoáy.

Trong công ty Khởi Ý Weibo.

“Weibo của Lâm đại sư làm mọi người nổi giận, có nên khóa tài khoản Weibo của anh ta lại không?”

Người phụ trách: “Không cần khóa, cái Weibo này không nên đụng vào.”

Các nhân viên làm việc tại công ty Khởi Ý Weibo cảm thấy choáng váng, họ không nghĩ tới sẽ có một người có thể kích động quần chúng nhân dân căm phẫn đến cỡ này, đúng là hiếm có khó tìm.

Không phải trước đây Weibo chưa từng có chuyện tương tự nhưng bình thường sẽ không quá nghiêm trọng. Còn dạng

giống như Lâm đại sư dám gây sự một lúc cả đám minh tinh đang hot thì đúng là chán sống.

Mãi đến giữa trưa.

Lâm đại sư không hề đáp trả bất kỳ bình luận nào, tất cả mọi người đều cho rằng Lâm đại sư đã co đầu rút cổ không dám lên Weibo hoặc bị hù dọa đến núp ở đâu đó rồi.

Dù sao rất nhiều minh tinh nổi tiếng đều chuẩn bị khởi kiện, bị nhiều minh tinh khởi kiện một lúc như vậy không phải là chuyện giỡn chơi.

Hơn nữa lượng theo dõi trên Weibo của Lâm đại sư đang tuột dốc thê thảm, chỉ trong vài giờ ngắn ngủi đã giảm mất 20 vạn.

Những người khác tuyên truyền, càng làm càng nổi vì muốn bình luận buộc phải theo dõi mới bình luận được.

Còn như Lâm đại sư thì hay lắm, vốn dĩ không hề cài đặt quy định bình luận này cho nên số bình luận còn cao hơn cả số theo dõi.

Ngô U Lan lo lắng hỏi: "Lâm đại sư, anh thật sự không lo lắng gì sao?"

Lâm Phàm nhìn đồng hồ: "Vội gì chứ? Bây giờ chỉ mới bắt đầu. Đến giờ rồi, chơi thôi."

Bây giờ đã cách mười mấy tiếng từ chuyện tối qua, một dòng trạng thái Weibo được cập nhật.

"Tối qua download được hai bộ phim, tưởng rằng phim gợi cảm, nào ngờ hóa ra lại là cái này…."

Trạng thái Weibo vừa đăng, tiếp tục tải lên hai video.

Trong chớp mắt trên Weibo.

Bình luận ào ào như thác lũ.

"Ngu quá, đúng là ngu như heo."

"Lâm đại sư, tui đã lầm tin ông…"

"Lâm đại sư, chú ác thật đấy…"

Tốc độ bình luận xuất hiện dồn dập ngang ngửa tốc độ ánh sáng.

Bỗng nhiên.

Rất đông dân mạng giống như đã nói hết những điều cần nói, bình luận dừng lại.

Dường như tất cả mọi người đều biến mất.

Chỉ có Lâm Phàm biết, chuyện nên làm mình đã làm. Còn kết quả thế nào đã không còn liên quan đến hắn.

Trong tiệm!

Ngô U Lan mở video, vốn vẻ mặt đang nghi ngờ bỗng nhiên thay đổi…

Lúc này, Tưởng Lập nhàn nhã uống trà trong văn phòng, xem máy tính.Gần đây mọi chuyện quả thực có hơi phiền phức, nhưng chung quy đều đã qua rồi, đến nỗi con chó dại trên Weibo kia, hắn cảm giác đã đến lúc phải thu lưới. Nếu không cho tên này một bài học, chỉ sợ là sẽ không biết trời cao đất dày.

Trên máy tính đều là hồ sơ cá nhân của từng học sinh. Mặc dù nhìn qua giống như hắn đang làm việc, nhưng ánh mắt của Tưởng Lập lại giống như đang chọn phi tử.

“Cái này được, tiếc quá trên mặt có nốt ruồi”

“Cái này không tệ, các phương diện đều đạt.”

…….

Điện thoại di động vang lên, là Trần Quyên gọi.

Tưởng Lập lắc đầu, ông ta biết người phụ nữ này trong lòng đang lo lắng, nhưng chuyện này còn có gì để lo nữa? Hết thảy đã giải quyết xong, căn bản không cần phải lo lắng, mà muốn lo lắng thì cũng phải là đối phương.

Điện thoại kết nối, đầu bên kia lập tức truyền đến tiếng gầm gừ của Trần Quyên: “ Anh mau nhìn Weibo, cái tên kia đã đăng hai cái video lên. Anh nói cho tôi biết, đây rốt cuộc là chuyện gì, có phải là anh quay hay không? Không đúng, anh làm sao có thể, đến tột cùng là ai làm?”

Tưởng Lập nhíu mày, nói linh tinh cái gì vậy, hoàn toàn không biết đang nói gì.

“Chuyện gì vậy? Video nào?”

“Chính anh tự mình xem đi” Dứt lời, Trần Quyên dập điện thoại, giống như có việc gì gấp lắm.

Tưởng Lập lắc lắc đầu, sau đó mở Weibo, không có chuyện gì mà, chẳng lẽ là chuyện của Lâm đại sư bên kia? Sau đó ông ta mở Weibo của Lâm đại sư, nhìn thấy tiêu đề, hắn cười khinh bỉ. Đây là đang muốn đánh lạc hướng sao? Đáng tiếc, tất thảy đã không kịp nữa rồi.

Khi ấn mở video lên, bên trong vang lên âm thanh quen thuộc của hắn.

“Những chuyện xảy ra…Đám người gian xảo này tưởng rằng mình có ích thật à?”

……

Nhìn video trên máy tính, chén trà đang cầm trong tay nháy mắt rơi xuống, cả người ông ta đều choáng váng hoa mắt.

“Cái này…sao…sao có thể?”

……

Trên internet hoàn toàn tĩnh lặng, tạm thời có có bất cứ phong ba bão táp nào.

Hạ Y Mạc về đến nhà cũ, cô trầm mặc không nói không rằng, mỗi ngày tự nhốt mình trong phòng.

Cô vẫn luôn một mực chú ý đến Weibo của Lâm đại sư, nhưng cô thực sự không hiểu nổi hành động của Lâm đại sư.Nhất là vừa rồi, video trên weibo kia rốt cuộc là sao chứ?

Sau đó cô tự giễu mình một tiếng. Cũng đúng, người ta làm sao dám giúp tiếp, cái này chắc hẳn là đang nói sang chuyện khác rồi. Hai cái video kia, cô đều chẳng có tâm tình muốn mở lên xem. Cô lại nghĩ tới Hoàng Diệu Diệu, không biết bây giờ Hoàng Diệu Diệu sao rồi…

Nhưng không biết là ma xui hay quỷ khiến, chẳng hiểu vì sao, Hạ Y Mạc lại mở video lên xem.

Khi thấy nội dung trong video, cô ngây ngẩn cả người…

Chương 299: Lật kèo

Tại đại học Tinh Quang.

Một vị lão sư đang lướt xem weibo, chuyện gần đây rất nổi, tất cả mọi người đều biết. Ông ấy rất hâm mộ Lâm đại sư, nhưng hành vi của Lâm đại sư ngày hôm qua làm ông nghi hoặc khó hiểu, không biết ý tứ của Lâm đại sư như thế nào. Chẳng lẽ trên mạng nói chuyện như vậy là để kiếm độ hot hay sao?

Lúc này, ông ấy thấy hai cái video trên weibo của Lâm đại sư, hiếu kỳ ấn mở. Xem được nội dung bên trong, ông ấy thấy choáng váng. âm thành trong máy tính của Tưởng Lập cùng Trần Quyên cùng lúc vang lên, những lão sư xung quanh đều ngẩng đầu, hiếu kỳ không biết chuyện gì xảy ra.

Vị lão sư kia choáng váng, lẩm bẩm: "Xảy ra chuyện lớn rồi…."

Mọi người xung quanh xúm lại hỏi: "Cái gì? Xảy ra chuyện lớn gì?"

"Mọi người tự xem cái video trên Weibo của Lâm đại sư đi…"

Tất cả mọi người đều ngừng lại việc của mình, mở video trên weibo lên. Nhìn thấy nội dung bên trong, họ trợn mắt há hốc mồm. Bọn họ biết, đây thực sự xảy ra chuyện rồi, sau đó đã có người lập tức cầm điện thoại lên.

"Viện trưởng, viện trưởng, xảy ra chuyện rồi!"

Viện trưởng: "Có việc gì vậy?"

"Ngài mau nhìn video weibo của Lâm đại sư, video của Tưởng giáo sư cùng Trần giáo sư đã bị lộ ra ngoài, bây giờ bị vị Lâm đại sư kia đăng trên weibo."

Điện thoại vẫn còn kết nối, nhưng mà anh ta nghe được tiếng đập bàn cái "rầm" ở đầu dây bên kia của viện trưởng…….

Lâm Phàm trên weibo trở thành kẻ không được hoan nghênh nhất, rất nhiều cư dân mạng đều vô cùng phản cảm với hắn, nhất là tại thời điểm đăng hai cái video này lên. Mọi người đều muốn xem thử, rốt cuộc cái tên này còn có thể làm được chuyện gì.

Nếu như dám đăng clip trên weibo, cứ coi như hắn đang tự tìm chết.

Vậy mà khi mở video lên, cả đám đều trợn tròn mắt.

Trong video, Tưởng Lập nói chuyện với Trần Quyên, đem việc của Hoàng Diệu Diệu nói đến vô cùng cặn kẽ rõ ràng, đồng thời sự tình của Hạ Y cũng nói ra. Kèm theo một câu kia của Tưởng Lập, khiến cho vô số người tức đến hộc máu.

"Tại chỗ này ông đây mới là trời!"

Nội dung đằng sau các khiến cho cư dân mạng oán giận, Tưởng Lập cùng nữ sinh đi thuê phòng, còn Trần Quyên đi lấy lòng lãnh đạo, buổi tối sắp xếp hạng mục. Hết cảnh tượng này đến cảnh tượng khác, để cho tất cả cư dân mạng càng xem càng tức. Bọn họ phát hiện ra mình quả thật giống như đồ đần, bị những kẻ đó đùa nghịch xoay mòng mòng.

Video do Lâm Phàm phát ra ngoài, tại thời điểm này, lượt chia sẻ cứ ào ào tăng lên, trong thời gian ngắn, triệt để phát tán trên Weibo.

Người phụ trách trên Weibo sau khi biết được chuyện này, cả gương mặt lộ rõ vẻ hoang mang. Phải làm sao bây giờ?

Xóa bỏ?

Đừng nói đùa, trong thời gian ngắn ngủi như vậy, lượt chia sẻ ầm ầm tăng lên tới 600 vạn lần, hơn nữa vẫn còn đang tiếp tục tăng.

Nếu muốn ở thời điểm này che đậy cái video đó, chỉ sợ là sẽ bị mắng chết mất.

Tại công ty truyền thông.

Nhân viên: "Mọi người mau nhìn video trên weibo, đây là muốn đem chuyện này cho công khai, thật là hot mà."

"Không phải chứ, pha lật kèo này cũng mạnh tay quá"

Chủ biên vội vã phân phó: "Nhanh lên, mau viết bản tin, tranh thủ lúc chuyện này còn hot, mau đem tin tức này lên cho tôi"

Nhân viên: "Chủ biên, nhưng chuyện này là không cho phép bên truyền thông tham gia đó ạ"

Chủ biên: “Đó là khi không có chứng cứ, còn bây giờ, chứng cứ đều đã rõ ràng như ban ngày rồi. Anh tưởng mọi người đều mù hết sao, còn không mau viết tin tức đi”

Các nhân viên bắt đầu lập tức làm việc, đồng thời trong lòng dấy lên nỗi nghi hoặc. Vị Lâm đại sư này rốt cuộc là ai? Làm sao lại có những vật như vậy?

Dựa theo lời trên Weibo nói, những clip này được tải từ trên mạng xuống à?

Con mẹ nó gạt người hả?

Toàn bộ Hoa Hạ nhiều người như vậy, chỉ hắn ta download xuống được, người khác đều làm không được?

Internet

“Con mẹ nó, quá làm người khác buồn nôn mà”

“Thật sự quá đáng, chúng ta một mực tin tưởng như thế, không nghĩ sự thật lại là cái dạng này.”

“Bọn ngu này, còn chạy đến dưới Weibo của Lâm đại sư mắng mỏ sao, bây giờ có thấy mất mặt không?”

“Tôi hiểu rồi, Lâm đại sư không phải là lên cơn, chuyện này bị che đậy, không cho phép đưa tin, Lâm đại sư lại đi mắng mấy minh tinh hot như vậy, chính là để xào lại sự việc. Bởi vì chỉ khi có độ hot nhất định, Lâm đại sư mới đem video này tải lên!”

“Lầu trên, sao ông tự dưng thông minh vậy? Lúc trước não ông đi nơi nào rồi. Ông ở bên kia hình như chính là người mắng Lâm đại sư hung hăng nhất kia mà.”

“Mọi người nhanh chóng bảo tồn, Weibo này chẳng mấy chốc sẽ đem video mà che đậy”

“+1, tôi đã lưu xuống”

…….

Phía bên này, nhân viên quản lý nhìn đống bình luận kia, lập tức bó tay. Che đậy con mẹ mày ấy, chứng cứ đều đã lộ ra, giờ che đậy không phải muốn ăn chửi sao?

Mà lúc này, Lâm đại sư lại đăng lên trên Weibo.

“Hôm qua thật vất vả quá, khổ khổ sở sở tải clip mấy tiếng đồng hồ, vậy mà lại là thứ bỏ đi, tui đau lòng gần chết. Nhưng mà hôm nay trời đẹp, thời tiết rất tốt…”

Phía dưới bài đăng, bình luận điên cuồng dâng lên, chất đống.

“Lâm đại sư đừng thương tâm, tôi có cả ngàn hạt giống, có thể miễn phí đưa tiễn anh.”

“Hạt giống thì có tác dụng vẹo gì, tui, tui có một cái ổ cứng, bên trong đựng một ngàn clip, tui cũng muốn đưa cho đại sư!!”

“Lâm đại sư, tui sai rồi, đáng lẽ ra tui không nên mắng anh!”

“Lần này tôi rút kinh nghiệm rồi, về sau ai cũng đừng nghĩ lừa bịp tôi nữa!”

“Đây mới là anh hùng chân chính nha!”

Chương 300: Tôi dowload từ trên mạng xuống

Weibo

Dương Thần Nguyệt, người đã ủng hộ Tưởng Lập cùng Trần Quyên, khi xem xong cái video này, lập tức lặng lẽ xóa đi cái post mình đăng trên weibo lúc trước. Nhưng mà đám cư dân mạng đông như quân Nguyên kia nào có thể buông tha cho cô dễ dàng như vậy!

“Xóa đi cũng không thoát được đâu, tôi đã chụp màn hình.”

“Trần Quyên là ân sư của cô, xem ra năm đó cô cũng chẳng thoát khỏi bàn tay của Tưởng Lập được. Về sau đừng có giả bộ cái dạng ngọc nữ minh tinh, chúng tôi đây đều biết rõ cái bộ mặt thật của cô rồi.”

“Tôi Dương Thần Nguyệt, lấy danh nghĩa cá nhân ra đảm bảo, ân sư thì sẽ không làm ra chuyện như vậy….”

“Xem ra hôm nay đã thấy rõ ràng, thì ra cũng chẳng phải loại người gì tốt đẹp.”

Dương Thần Nguyệt bây giờ hối hận cũng chẳng kịp nữa rồi. Lúc ấy cô chỉ muốn ‘vuốt mông ngựa’ cho ân sư để ân sư vui

lòng, thế nhưng chẳng biết sẽ xảy ra biến cố như vậy. Cuối cùng cô phải tắt bình luận, mắt không thấy thì tâm không phiền nữa.

Mà người bị cư dân mạng chửi bới thảm nhất là Giang Thần Vũ. Đến bình luận weibo trên kia cũng phải đem xóa, nhưng vẫn bị người ta chụp màn hình, nhất là nội dung trong đó, ngay lập tức bị đám dân cư mạng đem ra phê bình.

“Tưởng lão sư muốn giúp cô khắc phục tính cách hướng nội, hóa ra lại là dùng vật gì đó giúp cô khắc phục nhỉ?”

“Chuẩn! Trước tôi gọi ả một tiếng nương nương, hóa ra là dựa vào bán mông cho Tưởng Lập mới nổi danh đó nha! Không nhìn ra ả lại là như vậy.”

“Buồn nôn chết tôi rồi, từ bông tuyết trắng thành đống phân!”

……

Mấy minh tinh từng đứng ra nói đỡ Tưởng Lập và Trần Quyên đều cuống cuồng cả lên, bọn họ không nghĩ tới ‘chuyện tốt’ lại tới nhanh như vậy. Hơn nữa kết quả là cái dạng này, cả lũ nháo nhào xóa tiệt đi bài đăng trên Weibo, tỏ vẻ mình không liên quan đến việc này.

Mặc dù liên lụy vào chuyện này cũng sẽ đem đến độ hot nhất định cho cả đám, nhưng mấy cái fame này cũng toàn là bê bối , như vậy hình tượng ngọc ngà vất vả xây dựng trước kia khả năng cao sẽ bị sụp đổ mất.

Giờ phút này, rất nhiều minh tinh bị liên lụy vào vụ việc toàn bộ đều hận muốn chết, nhất là những nhóm nữ minh tinh từng tốt nghiệp từ trong tay Tưởng Lập cùng Trần Quyên, cả đám thi nhau bác bỏ tin đồn.

Bọn họ cũng đâu muốn liên lụy vào chuyện này.

Cả hai người Tưởng Lập cùng Trần Quyên đều bối rối vô cùng. Bọn hắn nghĩ mãi cũng không rõ, đến cùng cái video này đến cùng là xuất phát từ tình huống như thế nào. Hai người giằng co lẫn nhau, nhưng kết quả sau cùng lại khiến cho bọn họ không thể làm gì.

Video này đã qua kiểm nghiệm của các chuyên gia, vô cùng chân thực đáng tin. Video càng truyền càng nổi, mấy lãnh đạo

của đại học Tinh Quang lo lắng như kiến bò trên chảo nóng.

Ngay từ đầu, bọn hắn đã có ý nghĩ hoài nghi chuyện này, nhưng bởi vì địa vị của Tưởng Lập và Trần Quyên tại đại học Tinh Quang không thấp, cho nên mới tin tưởng bọn họ, đem sự việc đè xuống. Dù sao sự tình này dù thật hay giả, đều đem lại ảnh hưởng vô cùng lớn đối với nhà trường.

Bây giờ bằng chứng đã lộ ra, bọn hắn hết đường chối cãi.

Hiện trường.

Lãnh đạo đại học Tinh Quang chỉ vào hai người, tức giận đến một câu cũng không nói ra được. Con mẹ nó, vậy mà toàn bộ mọi người đều bị hai người này lừa gạt cho chết.

Sau đó đại học Tinh Quang lập tức tuyên bố, chuyện này vốn dĩ đã dần lắng xuống, nhưng bây giờ video xuất hiện, trực tiếp đẩy đại học Tinh Quang đến nơi đầu sóng ngọn gió. Nếu như còn không cho mọi người một câu trả lời một thỏa đoán, vậy thì có thể bị hai người này hại cho chết thật luôn.

Hơn nữa, bây giờ phía trên càng trở nên chú ý nghiêm ngặt, bọn hắn cũng không nghĩ đến tình huống mọi chuyện sẽ thành ra thế này. Video đã khuếch tán rộng rãi, muốn bổ cứu đã không còn kịp nữa. Nếu như ngay tại lúc này còn muốn áp chế xuống, cuối cùng phát sinh hậu quả gì, ai sẽ gánh chịu?

Tưởng Lập cùng Trần Quyên đã bị khống chế lại, khi kết quả còn chưa rõ ràng, bọn họ bị cấm tiếp cận bất luận kẻ nào.

Nhưng khi cư dân mạng nhìn thấy cái tuyên bố này, lại bắt đầu giận dữ mắng chửi.

“Thật mẹ nó gạt người mà, bằng chứng đã rõ rành rành, còn nói muốn điều tra, điều tra được cái cóc gì?”

“Người anh em lầu trên đừng vội, cái quá trình này chính là như vậy, đợi một chút sẽ có kết quả.”

“Bây giờ đại học Tinh Quang còn gấp hơn cả chúng ta, bọn hắn không thể vì hai người kia mà khiến cho đại học Tinh Quang mất sạch danh dự được.”

Cũng bởi vì chuyện này, người từ mọi tầng lớp đều lên tiếng.

Học viện Điện Ảnh: “Hy vọng Tinh Quang có thể xử lý rõ ràng”

Học viện Hí kịch Thượng Hải: “ Giới học thuật không cần đến loại sâu mọt này.”

… . .

Phố Vân Lý

Ngô U Lan hưng phấn nhảy dựng lên: “Lâm đại sư, anh thật lợi hại, những video này anh lấy từ đâu vậy?”

Vai Lâm Phàm run lên: “ Tôi nói thật là tôi đã download từ trên mạng xuống, mọi người có tin không?”

Ngô U Lan không tin, Điền Thần Côn cũng là không tin.

Toàn là nói dối.

Chương 301: Cục an ninh mạng hỏi thăm

Thế nhưng chuyện này khiến cho bọn họ hết sức hưng phấn, bởi vì sự tình chuyển biến, cuối cùng chắc chắn sẽ được xử lý minh bạch.

Lâm Phàm nhìn Weibo của mình.

“Thật ngại quá, Lâm đại sư, tôi thực sự là quá xúc động, cho là anh muốn nổi tiếng nên mới có thể làm như vậy.”

“Lâm đại sư làm sao có thể là loại người như thế, mỗi một chuyện anh ta làm đều có lý do của mình mà.”

“ Khi nhìn thấy cái video này cả người đều muốn nổi giận, không ngờ còn tồn tại loại người như thế này.”

“Vừa mới biết được, lũ minh tinh đang hot bị Lâm đại sư mắng chửi trước đây đều chọn tha thứ Lâm đại sư, thậm chí còn like cho hắn.”

“ Nhưng mà Lâm đại sư, anh download ở trên mạng xuống thật sao? Tại sao tui cảm giác có chút không tin được.”

“Lầu trên nói bậy cái gì vậy? Video này chính là download từ trên mạng xuống, ông lại nghĩ xúi quẩy cho Lâm đại sư rồi.”

… …

Mà lúc này một cái weibo khiến Lâm Phàm chú ý.

Cục An ninh mạng: “ Hai cái video trên mạng kia chúng tôi đã xem, Lâm đại sư xuất phát từ lòng tốt, thế nhưng nội dung bên trong chỉ sợ sẽ phạm pháp cho nên chúng ta đã liên lạc Cục giám An ninh Mạng Thượng Hải tiến hành kiểm tra đối với Lâm đại sư. Hy vọng đại sư có thể phối hợp tốt.”

Thời điểm Weibo của chính quyền đưa lên cái tuyên bố này, các cư dân mạng như phát nổ.

“Con mẹ nó chứ, có phải sửa lại hay không. Lâm đại sư, người ta đã nói là vô tình download clip này xuống, bọn mày còn muốn thế nào?”

“ Chết tiệt, cứ xem như Lâm đại sư đã xâm nhập hệ thống bọn hắn thì có thể làm gì. Đây là một chuyện tốt, sao phải điều tra?”

“Không tệ, đồ Cục An Ninh mạng giẻ rách.”

“+1 Ủng hộ.”

… …

Lúc Lâm Phàm nhìn thấy cái tin weibo này, bất đắc dĩ thở dài một cái, cuối cùng thì tình huống này vẫn xảy ra.

Cũng không lâu lắm.

Một đám nhân viên ăn mặc đồng phục Cục An Ninh Mạng đứng bên trong mặt tiền cửa hàng của Lâm Phàm.

Một người đàn ông trong đó tiến lên nói: “Xin chào Lâm đại sư, tôi là Lý Hướng Vinh, đại diện cho Cục An Ninh Mạng Thượng Hải, chúng tôi muốn biết thêm một chút thông tin về video quay lén đã được đăng trên mạng kia.”

Những nhân viên Cục An Ninh Mạng đều biết chuyện này, trong lòng bội phục Lâm đại sư vô cùng. Nhưng mà bội phục thì bội phục, pháp luật vẫn là trên hết.

Lâm Phàm cười nói: “Được, không vấn đề, tôi sẽ phối hợp thật tốt.”

Lý Hướng vinh: “Xin hỏi video này là từ đâu tới?”

Lâm Phàm: “ Tôi tải từ trên một trang web nhỏ, vốn nghĩ chỉ là một cái clip bình thường thôi, nào ngờ lại là những thứ như vậy.”

Nhóm Cục Giám Sát Internet đều không tin, nhưng vẫn quy củ theo quá trình mà tiến hành, sau khi hỏi thăm một chút vấn đề, cuối cùng đi đến chỗ ở của Lâm Phàm.

Trong phòng.

Lâm Phàm chỉ vào bộ máy tính cũ kỹ: “ Tôi dùng cái máy vi tính này tải xuống, bây giờ hẳn là vẫn còn giữ clip download xuống đó, không biết là còn xem được hay không.”

Một nhân viên của Cục An Ninh Mạng kiểm tra máy tính, nhìn thấy những nội dung sét đánh đã được download kia, cả người sững sờ. Anh ta cảm giác Lâm đại sư thật đúng là lợi hại mà, nhìn qua một chút, ít nhất mấy chục GB đó nha.

Nhân viên kỹ thuật lục lọi máy tính Lâm Phàm, dựa vào lịch sử truy lùng nguồn gốc.

Đối với năng lực xử lý của bách khoa toàn thư, Lâm Phàm vẫn rất tin tưởng.

Cuối cùng sau một lúc không lâu lắm, nhân viên kỹ thuật hồi báo một chút tình huống. Đúng là như Lâm đại sư đã nói, là download video từ trang web nhỏ kia.

Nhưng mà tất cả mọi người Cục An Ninh Mạng đều biết, chuyện này thật bất khả thi. Thế nhưng bọn hắn đều rất tán thành hành động này của Lâm đại sư, hai cái súc sinh kia hẳn là nên trói lại mới phải.

Lý Hướng Vinh: “Vậy thì được, cảm ơn đã phối hợp. Video đích thực là từ trên website tải xuống. Tuy nhiên, xin Lâm đại sư nhớ kỹ, những video này đều là quốc gia cấm đăng tải, nếu như truyền bá, thế sẽ là phạm pháp đấy.”

Lâm Phàm gật gật đầu: “Đã hiểu, đã hiểu.”

Đinh.

Một tiếng âm thanh thúy vang lên, video đã download xong.

Nhân viên kỹ thuật nhớ kỹ tên website, sau khi về, liền muốn xóa sổ cái video này. Sau đó hắn nhìn thấy cái video đã được

tải xong, tiêu đề rất ngang ngược, liền ấn mở xem thử một chút.

Một âm điệu cũ kỹ từ bên trong truyền ra tới, một âm thanh khiến người ta như sụp đổ.

“ Hồ Lô Oa, Hồ Lô Oa, một cây dây leo hơn bảy đóa hoa, gió táp mưa sa, cũng không sợ, rồi la la la la…….”

Bài hát “Hồ Lô Oa” này đã hủy đi thanh xuân biết bao nhiêu người, khiến cho hy vọng tận đáy lòng biết bao nhiêu người phải vỡ nát.

Bách khoa toàn thư đích xác rất đáng tin cậy, đường lui đều đã chuẩn bị xong, sớm biết sẽ có một màn như ngày hôm nay.

Hắn biết Cục An Ninh Mạng bọn hắn cũng không thực sự là điều tra, chỉ đi làm như cho có hình thức. Từ tận trong sâu thăm, bọn họ cũng là người chính nghĩa, bọn hắn quản lý internet, biết nhiều khiếu nại không bằng chứng chính là dựa vào internet mà tìm về chính nghĩa. Chuyện này bọn hắn cũng vụng trộm mà vỗ tay tỏ ý vui mừng.

Nếu quả thực điều tra xuống, chắc chắn sẽ không giống như bây giờ, chỉ là đơn thuần khuyên bảo mấy câu.

Chương 302: Cậu cứ đi đi, tôi sẽ giữ cửa hàng

Lúc nhóm nhân viên Cục An Ninh Mạng rời đi, Lý Hướng Vinh vỗ vỗ vai Lâm Phàm, ý vị thâm trường nói: “Cố lên, không nên như mấy cái “Phi Thiên Lang Cẩu” kia, chỉ có một thân kỹ thuật lại muốn dùng đường ngang ngõ tắt.

“Phi Thiên Lang Cẩu” vô tội nằm không cũng trúng đạn: …

Lâm Phàm cười cười nói: “Tôi vẫn luôn là một công dân chính trực mà.”

Vương Minh Dương: “Huynh đệ, cậu không sao chứ? Tôi xem weibo của Cục An Ninh Mạng, biết là họ muốn tìm cậu.”

Lâm Phàm cầm điện thoại cười nói: “Không sao, tôi là người chính trực, sao có thể có chuyện gì.”

Vương Minh Dương: “Nếu không có gì thì tốt rồi, tôi còn đang định nhờ quan hệ vớt cậu ra khỏi cảnh tù tội đấy.”

Lâm Phàm cười nói: “ Vớt cái rắm, ông đây công dân chính trực tài giỏi, có thể làm mấy cái chuyện phạm pháp kia sao? Đây là đều là vô tình tải xuống mà.”

Vương Minh cười rất là nham hiểm nói: “Tôi mà tin cậu, mới là bị trúng tà đó.”

Cúp điện thoại không được bao lâu, lại có cuộc gọi tới.

Điền Thần Côn: “Như thế nào rồi? Không có sao chứ?”

Lâm Phàm dậy lên một tia hứng thú muốn trêu chọc: “Ôi, đúng là bi kịch, tôi khả năng cao phải đi tù rồi…”

“A … . “ Điền Thần Côn choáng váng, sau đó bất đắc dĩ nói: “Aizz, bỏ đi. Cậu cứ đi đi, yên tâm, tôi sẽ giữ vững cửa hàng.”

Lâm Phàm: “ … . “

Cái tên Thần Côn này vậy mà chẳng có chút nào lo lắng, thậm chí ngay cả một tia ý nghĩ muốn cứu vớt mình cũng không có, thật đúng là điếm thúi mà.

… … . .

Hôm sau!

Sự tình bên trên Weibo Lâm Phàm cũng không chú ý nữa, chuyện này kết quả cuối cùng thì vẫn phải nhìn xem những người trong cuộc kia tính xử lý như thế nào. Hắn cũng chỉ có thể giúp đến đây mà thôi.

Nhưng mà Hạ Y Mạc kia đã nhắn một tin, không thể nghi ngờ là ít lời cảm kích, đồng thời còn hồi báo một ít chuyện.

Cô bị Tưởng Lập cùng Trần Quyên vu hãm, bị đuổi học. Sau khi đại học Tinh Quang điều tra rõ ràng, thông báo cô có thể quay lại trường học , đồng thời sẽ bồi thường cho cô thật thỏa đáng. Weibo đối phương cũng lên tiếng thanh minh, thiệt hại của Hạ Y Mạc, đại học Tinh Quang nguyện ý gánh chịu hết thảy trách nhiệm.

Tưởng Lập cùng Trần Quyên bị xử lý cũng rất nhanh, trong video lượng tin tức tương đối lớn, liên lụy đến không ít người. Tuy nhiên vì để bình ổn dư luận, đại học Tinh Quang cũng

không có dây dưa thêm. Lúc này, không phải muốn áp chế xuống thì có thể áp chế xuống được, mà phải cho tất cả mọi người một câu trả lời thỏa đáng. Rất nhiều người đối với chuyện này vẫn rất chú ý, chuyện này đối với đại học Tinh Quang có áp lực rất lớn. Tưởng Lập cùng Trần Quyên bị khai trừ, đồng thời sau khi tiếp nhận điều tra, hai người căn bản đã xong đời. Mặc kệ hậu trường bọn họ có lớn bao nhiêu, cũng đều vô ích, dưới loại tình huống này thì ai cũng không dám mạo hiểm cứu bọn họ.

Trong tiệm!

Cẩu gia Nicholas nằm ở trên đùi của Lâm Phàm , híp mắt, ngoan ngoãn nằm sấp ngủ.

Lâm Phàm lấy điện thoại ra chơi, vốn dĩ Weibo này đã giảm đi sự theo dõi rất nhiều, nhưng sau chuyện này lượt theo dõi lại tăng vọt, trực tiếp đạt 300 vạn.

“ Haha, bây giờ ông đây cũng thật nổi tiếng rồi.”

Nhưng hắn cũng hiểu, sự theo dõi này rồi sẽ giảm đi, chủ yếu là sự tình một lần này, khiến cho toàn bộ dân mạng phải chú ý. Chờ thêm một đoạn thời gian, sự tình kết thúc, lượt theo dõi này sợ rằng sẽ rớt xuống rất nhiều.

Hắn không phải là minh tinh, cũng không phải những người nắm giữ tài nghệ kia, hoặc mấy cái kẻ hám bú fame đi tìm đường chết kia. Nếu như không làm ra bất luận chuyện gì chú ý, tự nhiên sẽ bị các cư dân mạng lãng quên.

Lúc này, Triệu Chung Dương cầm điện thoại di động vây quanh hắn: “Lâm đại sư, một cái fan hâm mộ là tui đây muốn cảm ơn anh.”

Lúc này, hắn cũng không trò chuyện, ngược lại là có thể phát sóng trực tiếp chơi một chút. Khi xuất hiện trên màn hình trực tiếp, khán giả trong phòng đều rối rít lên tặng quà:

“Cuối cùng tôi cũng lại được nhìn thấy Lâm đại sư, thật sự kích động.”

“ Không cần nói nhiều, lễ vật đã dâng, chuyện này Lâm đại sư quả thật quá là bá đạo!”

“ Lợi…lợi…lợi hại! Tui hết sức chú ý chuyện này, từ đầu tới đuôi, chỉ có Lâm đại sư một thân một mình đè ép được bọn hắn, quả thực là mãnh nam.”

“ Lâm đại sư, em là mỹ nữ, em rất thích anh, vóc người của em rất tuyệt, ngực rất to… có thể phục vụ anh rất thoải mái. Liệu anh có thể làm bạn trai em không?”

“ Lợi hại lợi hại! Em gái đáng yêu, nếu Lâm đại sư không muốn, tui nguyện ý đó nha…”

Em cũng muốn làm thần hào: “Lâm đại sư, thật sự cảm ơn ông. Tui đi dạo công viên hai ngày, đã gặp nửa kia của đời mình, từ nay về sau đã không còn là cẩu độc thân nữa rồi.”

Lâm Phàm trực tiếp mở miệng đáp: “Chúc mừng vị ‘Em cũng muốn làm thần hào’ đã tìm được nửa kia cuộc đời mình, xem ra tôi tính toán vẫn rất chính xác.”

‘Em cũng muốn làm thần hào’: “Không nói nhiều, tháng này coi như cạp đất mà ăn, tui cũng muốn xoát một trăm cái hỏa tiễn, cảm tạ Lâm đại sư.”

Lâm Phàm khoát tay nói: “Đừng xoát lễ vật nữa, giữ lại làm tài chính để yêu đương đi. Yêu đương không thể không có tiền được. Nếu thực sự muốn xoát, liền xoát một cái là được.”

‘Em cũng muốn làm thần hào’: “Đa tạ Lâm đại sư thấu hiểu cho, nhưng một cái chắc chắn không được, tui đốt trước 10 cái, còn lại về sau chắc chắn sẽ bổ túc thêm.”

Hỏa tiễn cất cánh x10.

Chương 303: Con gái chị Hồng mất tích

Một lần đốt hỏa tiễn này là đốt đi 500 tệ. ‘Em cũng muốn làm thần hào’ lập tức một hơi liền quăng ra năm ngàn. Chỗ này Lâm Phàm xem ra, làm phát sóng trực tiếp có đôi khi đích xác kiếm được thật nhiều tiền nha. Bởi vì đây đều là vật phẩm ảo, bắt đầu tặng lễ vật, căn bản không có cảm giác. Nếu đây là tiền mặt liền cảm giác khác rồi.

“ Ghê gớm thật ghê gớm! Thần hào còn thiếu một tay tiểu đệ hay không, tiểu đệ đây có thể công có thể thủ, kỹ thuật thỏa đáng.”

“ Lâm đại sư thật là một người tốt, không giống mấy streamer khác, chỉ biết đòi lễ vật.”

“ Bái cầu Lâm đại sư coi cho tôi một quẻ, tiểu đệ đã đơn thân ba mươi năm, một tay cơ bắp đã đột phá đến cực hạn, bây giờ nhu cầu cấp bách cần một bạn đời. “

Lâm Phàm cười nói: “ Các vị, thật ngại quá, nếu muốn tính toán nhân duyên, có thể tới Thượng Hải phố Vân Lý, số nhà 8861 có một cửa hàng mặt đường tên Lâm đại sư, tôi ở chỗ này đợi các vị.”

Triệu Chung Dương ở một bên nhìn rất hâm mộ, hắn hiện tại trong phòng livestream của chính mình, Lâm đại sư còn so với hắn còn được hoan nghênh hơn muôn phần. Sau đó ở trước ống kính nói: “Mọi người, ai cũng không thích tui nữa rồi, aizz, bảo bối này sẽ rời đi đây.”

Thần sắc vô cùng đau lòng của Triệu Chung Dương chọc cho khán giả trong phòng một trận cười.

Em cũng muốn làm thần hào: “Anh Dương, lễ vật của tui là dành cho Lâm đại sư, ông cũng không thể nuốt riêng đâu nha.”

Triệu Chung Dương vỗ ót một cái, biểu hiện rất là thương tâm: “Mọi người vậy mà nghĩ rằng tui sẽ nuốt riêng lễ vật của Lâm đại sư, thật oan uổng cho tui quá, tui rất thương tâm…”

“ Lợi hại…., Anh Dương đừng có khóc nữa ha ha.”

“Thần Hào đại ca, anh nói cái gì đi chứ, anh nhìn anh Dương đều đau lòng muốn chết rồi kìa.”

Lâm Phàm nhìn xem những bình luận này, miệng nở nụ cười. Mà lúc này, Cẩu gia Nicholas mở to mắt, sau đó cái đầu chó hếch lên, hướng về phía phòng livestream, con ngươi đen nhánh, lộ vẻ có chút ngốc trệ, giống như vừa tỉnh ngủ.

Đám dân mạng trên phòng livestream nhìn thấy Cẩu gia Nicholas lập tức cuống cuồng, lễ vật rầm rầm quét qua một trận.

“Anh Dương, lễ vật này là chúng tôi tặng cho Cẩu gia, ông cũng không thể cướp đi của Cẩu gia đâu nha.”

Triệu Chung Dương : “…….”

Lâm Phàm mỉm cười, nhưng lúc này hắn nhìn qua bên ngoài thì thấy hình như đã xảy ra chuyện gì đó.

Đối diện, trong tiệm chị Hồng là mấy nhân viên cảnh sát đang vây xung quanh cửa tiệm, còn có một số người dân đang xếp hàng chuẩn bị mua bánh kếp.

Lâm Phàm tò mò hỏi: "Thần côn, bên chị Hồng xảy ra chuyện gì vậy?"

Điền Thần Côn hút thuốc, để điện thoại di động xuống đáp: "Không biết, tôi đi xem một chút."

Triệu Chung Dương đưa điện thoại di động chỉ ra bên ngoài, mở miệng nói: "Đối diện hình như xảy ra chuyện rồi, chỉ là bây giờ còn không biết đang có chuyện gì."

"Anh Dương, mau đi xem một chút đi."

"Có kẻ gây chuyện, liền có anh Dương ở đây. Anh Dương nhanh chóng đưa bọn tôi đi nhìn một chút đi."

…….

Lâm Phàm đứng ở cửa, nghi ngờ nhìn qua, Điền Thần Côn vội vã chạy trở về: " Xảy ra chuyện lớn rồi, con gái của chị Hồng bị lạc mất rồi."

" Sao lại như vậy?" Lâm Phàm nhớ kỹ, khi mình vẫn còn ở trong tiệm, tiểu loli kia vẫn còn vui vẻ đùa giỡn với con chó Poodle cơ mà, sao lại xảy ra chuyện như vậy.

Ngô U Lan đi về phía bên này, Lâm Phàm cũng muốn biết có chuyện gì đang xảy ra.

Khi đi đến bên ngoài tiệm của chị Hồng, dân chúng đang vây ở nơi đó thi nhau thảo luận, bọn họ bắt đầu suy đoán, liệu đứa trẻ có phải bị bắt cóc mất hay không. Gần đây loại chuyện này bị đưa lên báo không ít.

"Thế nào?" Lâm Phàm đứng ở bên ngoài hỏi thăm một chút chủ tiệm.

" Ông chủ nhỏ, con gái chị Hồng không thấy đâu nữa, hai mươi phút trước, chị Hồng đi ra bên ngoài tìm, đã tìm khắp cả phố Vân Lý cũng không tìm được. Về sau chị ấy gọi điện thoại

báo cảnh sát, bây giờ cảnh sát tới xem xem có chuyện gì.” Chủ tiệm trả lời.

Lâm Phàm chen vào, đến khi vào trong tiệm thì nhìn thấy chị Hồng nước mắt chảy ròng ròng, cả người hoang mang lo sợ, cảnh sát bên cạnh đang hết sức an ủi.

“ Tiểu Nha của tôi…” Chị Hồng cũng không biết nên làm gì bây giờ, hiện tại tay chân cô đã luống cuống, hết thảy hy vọng đều ký thác lên những viên cảnh sát.

Lâm Phàm tiến lên: “chị Hồng, đến cùng là đã xảy ra chuyện gì ?”

Chị Hồng nhìn thấy Lâm Phàm, giống như là tìm được người lãnh đạo, lập tức một phát bắt lấy tay hắn: “ Ông chủ nhỏ, anh nhanh giúp tôi một chút được không, tiểu Nha của tôi không biết đi đâu, tôi đã đi tìm khắp cả phố Vân Lý rồi cũng không tìm được con bé.”

Lâm Phàm có thể hiểu được tâm tình của chị Hồng lúc bấy giờ. Mà lúc này, chị Hồng nhìn viên cảnh sát bên cạnh, cảm xúc vô cùng kích động nói: “ Các anh đã tìm được con chưa, có tìm thấy nó không,….”

Cổ tay cảnh sát đều bị chị Hồng nắn đến đỏ cả lên. Nhưng bọn hắn cũng rất vội: “Chị đừng hoảng hốt, lúc này ngàn lần không thể hoảng, chúng tôi hiện tại đang kiểm tra video an ninh.”

Lâm Phàm đi đến phòng nhỏ phía sau. Bây giờ, bên trong, một cảnh sát đang xem video giám sát, khống chế thời gian trong nửa giờ trước.

“ Đồng chí cảnh sát, mọi chuyện sao rồi? Có tin tức gì không?” Lâm Phàm hỏi.

Chương 304: Nhờ người dùng Weibo giúp đỡ

Cảnh sát kia nhìn thấy Lâm Phàm, lập tức sững sờ. Hắn biết Lâm đại sư, lúc hắn cùng đội trưởng Lưu Hiển Thiên làm việc với nhau, có gặp qua Lâm đại sư.

“Lâm đại sư, tạm thời còn không có, tôi đang tua nhanh đoạn thời gian đứa trẻ vẫn còn ngồi trong tiệm.”

Lâm Phàm nhìn chằm chằm video, trong màn hình, có mấy người phụ nữ đang trong tiệm quần áo. Chó Poodle cùng tiểu Nha đang ngồi trong tiệm chơi đùa, chị Hồng đang nói chuyện với khách hàng, nhìn xem đủ loại quần áo.”

“Ngừng một chút.” Lâm Phàm nói.

Trong nháy mắt cảnh sát ấn tạm dừng, trong video, một người phụ nữ cúi đầu, đi từ trong tiệm ra ngoài. Vậy mà không biết dùng cách gì, con chó Poodle vậy mà đi theo cô ta ra ngoài, mà tiểu Nha cũng tự nhiên đi theo ra ngoài.”

Trong video, chị Hồng còn đang cùng khách hàng trao đổi, nhìn xem quần áo. Đối với việc tiểu Nha vừa rời đi, một chút phát giác cũng không có.

Nếu như có thể quay tới khuôn mặt người đàn bà này, trực tiếp tiến hành quét mặt, chắc chắn có thể tìm được. Thế nhưng cái camera này ghi hình mờ mờ ảo ảo, căn bản không thể thấy rõ khuôn mặt.

Cảnh sát nói: “Video chỉ tới đây. Người phụ nữ trong video này khả năng là hiềm nghi rất lớn, bây giờ phải đi điều tra camera giám sát ở phía ngoài.”

Lâm Phàm nói: “Tất cả cửa hàng bên ngoài đều có lắp đặt camera, có lẽ sẽ biết đối phương rời đi hướng nào.”

Sau đó đám cảnh sát lập tức ra ngoài, chuẩn bị đến tiệm sát vách điều tra camera.

Chị Hồng bây giờ nằm ở nơi đó, Ngô U Lan ở một bên chiếu cố, khi Lâm Phàm cùng cảnh sát lúc đi ra thì chị Hồngcũng không biết lấy lực ở đâu ra, lập tức chạy tới, sắc mặt hốt hoảng nói: “Có tìm được không…..tìm được con bé chưa?”

Lâm Phàm an ủi: “Chị Hồng đừng vội, đã nhìn ra một chút khuôn mặt người nọ, bây giờ chúng tôi đang định ra cửa hàng sát vách kiểm tra một chút, có thể sẽ có đầu mối.”

Cửa hàng sát vách!

Chủ tiệm: “ Cái camera này của tôi mấy ngày trước đã bị hỏng, tới bây giờ tôi vẫn chưa có thời gian tìm người tới sửa.”

Camera tiệm này, tuy có thể quay tới tình huống bên đường, còn lại ở camera ở mặt tiền cũng chỉ nhắm vào cửa ra vào, căn bản không nhìn thấy tình huống ven đường.

Mà bây giờ, manh mối này trực tiếp bị cắt đứt, các chủ tiệm khác cũng gấp gáp. Bọn hắn đã quen biết chị Hồng nhiều năm như vậy, mà con gái của chị Hồng cũng khiến người trìu mến và yêu thích. Bây giờ người không thấy, bọn họ cũng không thể ngồi không mặc kệ.

“ Mọi người nhanh đi xem camera cửa tiệm mình một chút, xem có thể có manh mối nào không.”

“Đúng, bây giờ internet phát đạt như vậy, chúng ta nhanh chóng đăng ảnh chụp của Tiểu Nha lên Wechat, bất kể như thế nào cũng phải thử một lần.”

Chị Hồng bấy giờ ngồi liệt trên mặt đất, gương mặt ngốc trệ, sau đó cô tự trách: “ Đều là tại tôi, đều tại tôi cả… Nếu như không tìm về được, tôi còn sống làm gì nữa…”

Lâm Phàm an ủi: “Chị Hồng, chị đừng vội, chắc chắn có thể tìm trở về…”

Điền Thần Côn một bên hỏi: “Có thể tính ra không?”

Lâm Phàm lắc đầu: “Coi không ra, nếu như có thể quay tới khuôn mặt người phụ nữ kia, có lẽ còn có chút khả năng.”

Điền Thần Côn không rõ những thứ này, nhưng vẫn theo sát lấy hỏi: “ Tiểu Nha không phải ở cùng một chỗ với cô ấy sao? Tính toán tiểu Nha chắc hẳn là có thể tính ra chứ?”

Lâm Phàm: “Không cần, tôi vừa mới tính một quẻ cho tiểu Nha. Đây là kiếp nạntrong mệnh của con bé, có quá nhiều khả năng, tôi xem không ra.”

“Có thể tra xem video trên đường hay không? Có lẽ sẽ tra được.” Lâm Phàm hỏi.

Cảnh sát nói: “ Hiện tại đang cho người điều tra, nhưng mà lượng công việc này rất lớn, chỉ sợ điều tra ra, không biết người đã sớm đi nơi nào rồi.”

Chị Hồng bây giờ hoàn toàn luống cuống, cô căn bản vốn không biết nên làm cái gì, thậm chí ngay cả một ý định làm gì cũng không có.

“Chị Hồng, chị đăng ảnh tiểu Nha đăng lên mạng, chỉ có thể dựa vào những người hảo tâm, mong họ giúp đỡ một chút. Dù sao nhiều người thì sức lực cũng lớn hơn một chút.” Lâm Phàm bây giờ cũng đang bó tay toàn tập, hắn cũng không phải thần tiên, nếu như có thể truy lùng, ngược lại rất tốt.

“ Đúng, đúng, đem ảnh phát lên mạng. Hy vọng này vẫn là rất lớn.”

Chung quanh đám dân chúng mồm năm miệng mười nói, tự suy nghĩ biện pháp của mình.

Đối với loại chuyện này, họ vẫn rất quan tâm. Dù sao mỗi người đều mang nội tâm thiện lành, hơn nữa có thể động ngón tay ngón chân đã đủ để sự tình có hy vọng chuyển biến, cái này nói không chừng là được đi.

Triệu Chung Dương ở trong phòng phát sóng trực tiếp nói: “ Mọi người, bắt đầu khẩn cấp tìm người đi. Mau đến weibo Lâm đại sư, nơi đó có tài liệu cá nhân của cô bé mất tích, còn có ảnh chụp. Hy vọng mọi người có thể chia sẽ vào vòng xã giao của mình một chút, tôi ở đây chờ mọi người, chỉ cần đứa bé được tìm thấy, tôi Triệu Chung Dương thề, sẽ mặc nữ trang livestream trực tiếp cho mọi người xem.”

“ Mẹ nó, chắc chắn lại là bọn buôn người. Tôi mà tìm được sẽ một quyền đánh chết bọn chúng.”

“ Mọi người nhanh nhanh một chút, đem ảnh chụp phát tán ra ngoài.”

“ Kể cả không có phát sóng mặc đồ nữ trang, chúng tôi vẫn sẽ giúp. Nhưng bây giờ có nữ trang, chúng tôi càng là tận tâm tận lực giúp!”

Lâm Phàm cũng thả một chút ảnh tiểu Nha trên cùng tư liệu lên weibo của mình, bây giờ chỉ có thể làm hết sức thôi.

Bấy giờ Weibo Lâm Phàm rất hot, khi bài post này được đăng lên, đông đảo cư dân mạng cũng bắt đầu chia sẻ.

Chương 305: Đám buôn người

Trong tiệm.

Lâm Phàm bấm bấm ngón tay tính, lần này là tính nghiêm túc, không phải là giả vờ giả vịt. Lần này hắn coi như đã hiểu rõ, kỹ năng của bách khoa toàn thư cũng không phải là nghịch thiên.

Kỹ năng đoán mệnh này giống như là có thể xem thấu hết thảy, nhưng sự tình này lại coi không ra.

Giống như chuyện của Tưởng Lập kia, hắn có thể nhìn một chút ảnh chụp của Tưởng Lập, từ đó đại khái suy đoán ra phương hướng, đó cũng là bởi lưới trời thưa nhưng khó lọt. Anh ta làm nhiều điều phi pháp như thế, ông trời cũng sẽ hỗ trợ hắn thu lưới.

Nhưng bây giờ, khuôn mặt người phụ nữ kia căn bản không thấy rõ, đây lại là kiếp nạn trong đời của tiểu Nha, khả năng tính được không cao lắm.

Nếu như tại thời điểm sự tình còn chưa phát sinh, hắn ngược lại có thể tính ra được tiểu Nha sẽ có một kiếp này. Nhưng bây giờ sự tình đã phát sinh, nói cái gì cũng đã chậm.

Ngô Thiên Hà đứng một bên lắc đầu: “ Đoán mệnh thường được nói là nghịch thiên cải mệnh, nhưng đó chỉ là lúc mọi chuyện chưa xảy ra, anh có thể nghịch thiên cải mệnh. Nhưng hiện tại, ông trời đã ra tay, muốn cải mệnh gần như không có khả năng, chỉ có thuận theo ý trời, nhìn cá nhân tạo hóa mà thôi.

Lâm Phàm gật đầu một cái, hắn đồng ý với kiến giải của Ngô Thiên Hà. Ông ta nói rất đúng, quả thực chính là như vậy.

Ngô U Lan lo nghĩ: “ Bây giờ đã có người cung cấp tin tức chưa?”

Lâm Phàm nhìn Weibo một chút, quả thực có nhiều tin nhắn, nhưng mà những tin nhắn này đúng là khiến người ta giận sôi máu.

“Tôi có tin tức, nhưng trước tiên buộc anh phải đưa cho tôi một vạn tệ.”

“Tôi đã nhìn thấy đứa bé này, nhưng tôi sẽ không nói cho mấy người đâu, mấy người cứ sốt ruột đi ha ha.”

Mọi người nhìn thấy những tin nhắn này, cũng rất tức giận.

Triệu Chung Dương mắng: “Trong lòng của những người này có bao nhiêu ác độc, mới có thể nói ra những lời như vậy chứ.”

Ngô U Lan càng tức giận hơn, lửa giận bùng lên mà chửi tục: “Nếu như bây giờ bọn nó ở trước mặt tôi, nhất định tôi sẽ cho bọn nó mấy cái bạt tai.”

… …

Một chiếc xe màu đen nhìn không nổi bật đang dừng lại đợi đèn xanh đèn đỏ.

Ngồi phía sau xe là hai người phụ nữ, phía trước là một tài xế nam, độ tuổi trung niên, nhìn khá trung thực.

Mà trong lòng người phụ nữ hơi mập mạp là một bé gái đang nằm, dưới chân hai người là con chó Poodle đang nằm ở đó. Nó giống như đang rất sợ, cả người run lẩy bà lẩy bẩy.

“Lần này thu thu hoạch rất tốt, con bé này trông cũng không tồi, hẳn là có thể bán với giá cao.” Một người phụ nữ với làn da đen thui, vừa cười vừa nói.

Người phụ nữ mập mạp kia cười cười: “Hai người nói xem, con bé này nên đem bán cho Vương Nhị sẹo mụn để anh ta buôn cho tỉnh ngoài, hay là cho Lý Tiểu Bưu, để anh ta đánh gãy chân con bé này, cho nó đi ăn xin?

Người phụ nữ đen thui nhìn tiểu Nha, lộ ra vẻ tàn nhẫn: “Bán cho Lý Tiểu Bưu đi, đánh gãy chân, lại độc câm, mang đến xe điện ngầm ở phương Nam để ăn xin.”

Tài xế nam đang lái xe, cười nói: “Cô cũng thật quá tàn nhẫn, con bé đáng yêu như vậy, nếu bán cho Vương Nhị sẹo mụn, còn có thể bán với giá thật tốt luôn ấy.”

Ả mập nói tiếp: “Tôi nghĩ cũng là nên bán cho Vương Nhị sẹo mụn thì tốt hơn. Con bé này có vẻ xinh đẹp duyên dáng, 3 vạn tệ chắc chắn có thể bán được.”

Lúc này, sắc mặt nam tài xế cứng lại: “Chú ý một chút, cảnh sát giao thông tới.”

Nam tài xế kéo kính xe xuống: “Có chuyện gì không?”

Cảnh sát giao thông: “Kiểm tra đường bộ, làm phiền anh để tôi kiểm tra giấy lái xe một chút.”

Nam tài xế cười lấy ra giấy lái xe: “ Hôm nay đúng là xui xẻo mà, tôi đã bị bắt kiểm tra tới ba lần.”

Cảnh sát giao thông nhìn qua giấy lái xe, cười cười: “Ngại quá, đây là quy củ tạm thời. Đúng rồi, hôm nay trên Weibo truyền ra thông tin một cô bé bị bọn buôn người ôm đi, các vị có thể xem một chút. Nếu như thấy được, có thể tới đồn cảnh sát báo cáo, dù sao cũng chỉ là thuận tiện mà thôi.”

Nam tài xế trong lòng lộp bộp một tiếng, nhưng nụ cười trên mặt vẫn như cũ: “Nhất định, nhất định, bây giờ những kẻ buôn người này thật sự là quá càn rỡ, những gia đình, phụ huynh mất đi con nhỏ, sẽ đau khổ biết bao!”

Cảnh sát giao thông đưa giấy lái xe cho tài xế: “Đúng vậy, thật là đáng hận, không biết sau này đứa trẻ sẽ ra sao?”

Trong xe chó Poodle bắt đầu kêu lên, nhưng mà bị ả có làn da đen nhẻm lấy tay bóp cổ: “ Tiểu Hoa Hoa, trật tự nào!”

Ả mập ôm đứa trẻ vào trong ngực, hướng mặt cô bé vào trong, sau đó vừa cười vừa nói: “Đồng chí cảnh sát giao thông, con của tôi đang ốm, muốn dẫn nó đi bệnh viện khám một chút, vậy mà lại ngủ thiếp đi!”

Cảnh sát giao thông gật đầu một cái: “Vậy tôi cũng không nên chậm trễ việc của mọi người, nhanh đi bệnh viện đi, bệnh tình của đứa trẻ vẫn là quan trọng!”

Nam tài xế thu hồi giấy lái xe, cười ha hả nói: “Cảm ơn, đồng chí vất vả rồi!”

Cảnh sát giao thông cười cười, sau đó đi ra phía sau xe.

Chiếc xe rời đi xa dần.

Chương 306: Cô dâu của tôi đâu rồi?

Trong xe.

Ả có làn da đen nhẻm lấy điện thoại di động qua, nhìn qua Weibo. Đứa nhỏ này thế mà lại lên hot search, mấy triệu lượt người đăng lại. “Không nghĩ rằng chuyện lại bị làm lớn như

vậy. Internet ngày nay quả thực quá phát triển, mới mấy chục phút mà chuyện đã gây mưa làm gió rồi!"

Ả mập: "Xem ra con nhóc này là không thể bán cho Vương Nhị sẹo mụn, chỉ có thể bán cho Lý Tiểu Bưu thôi!"

Ả đen nhẻm gật đầu một cái: "Đúng đấy! Phải báo cho Lý Tiểu Bưu một tiếng, dùng nước sôi dội lên khuôn mặt này để cho bỏng đến biến dạng, nếu không sẽ dễ dàng bị người ta nhận ra. Còn có con chó chết này nữa, tí nữa bán cho đứa buôn chó, chó Poodle còn có thể đáng ít tiền.

Nam tài xế: "Đi ra chỗ trú trước đi, giấu con bé này đi, tôi sẽ liên lạc với Lý Tiểu Bưu, buổi tối đưa ra Thượng Hải, như vậy sẽ tương đối an toàn!"

… … … .

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm từng giây từng phút canh Weibo, mỗi một tin nhắn hắn đều xem qua, nhưng hầu hết đều là hỏi thăm tâm trạng của hắn, căn bản không có chút tin tức nào cả.

Người dân trong thành thị biết được lý do vì sao hôm nay không bán bánh kếp là do chuyện này. Trong lòng họ đồng cảm, cũng không còn để ý, thỉnh thoảng có người còn hỏi thăm Lâm đại sư về tình huống gần đây.

Dân chúng: "Lâm đại sư, trên Weibo thu được tin tức gì sao?"

Lâm Phàm lắc đầu: "Tạm thời còn chưa có tin tức gì, để như vậy càng lâu sẽ càng nguy hiểm. Nếu như qua 6 giờ còn không có tin tức, vậy thì lại càng khó tìm!"

Đám dân thị lắc đầu: "Aiz, bây giờ các phỏng đoán về tình huống của đứa trẻ ngày càng nhiều. Nhưng mà loại buôn người này đúng là lần đầu tiên tôi gặp phải, thực sự quá đáng giận!"

Một người khác cảm thán nói: "Đúng vậy, một người bạn của tôi, đứa con nhà bọn họ bị đám buôn người bắt đi mất, thế rồi một nhà cứ như vậy mà tan đàn xẻ nghé. Bây giờ còn đi cả nước để tìm con, cũng không biết đã tìm được chưa!"

Lúc này, Ngô U Lan từ bên chỗ chị Hồng quay về, thần sắc ảm đạm. Cô đi an ủi chị Hồng, nhưng mà chị ấy giống như một

cái xác không hồn, một chút tức giận, một chút cảm xúc cũng không có.

Lâm Phàm hỏi: "Chị Hồng như thế nào rồi?"

Ngô U Lan lắc đầu: "Vẫn là như thế, chồng của chị Hồng tới cũng không dám mắng chị ấy. Bây giờ cũng đang an ủi chị Hồng, tôi cảm thấy nếu như đứa trẻ này không tìm về được, sợ rằng tâm trạng của chị ấy sẽ rất tồi tệ!"

Đám người thở dài, cả đám tay chân táy máy rất muốn giúp, nhưng mà bọn họ không biết giúp như thế nào, chuyện này giống như mò kim đáy bể mà.

Lúc này, Cẩu gia Nicholas từ bên ngoài chạy trở về, vào cửa, thần sắc rất là ảm đạm, gâu gâu hai tiếng.

Người khác nghe không hiểu.

Nhưng Lâm Phàm lại nghe hiểu, ý của Cẩu gia Nicholas là: "Cô dâu của tôi đi đâu rồi, tại sao không ở đây?"

"Cẩu gia à, cô dâu của mày bị bắt cóc mất rồi, về sau mày cũng không được gặp lại nữa!" Lâm Phàm nhìn cẩu gia Nicholas nói.

Đám người dân xung quanh sững sờ, không hiểu tại sao Lâm đại sư lại nói chuyện với con chó trắng này. Nó có thể nghe hiểu được hay sao?

Triệu Chung Dương livestream, bên trong phòng livestream đám fan hâm mộ cũng vẫn luôn giúp đỡ đăng bài tìm người, nhưng không có bất cứ tin tức gì.

"Lâm đại sư hẳn phải rất buồn, đến nỗi phải nói chuyện cùng một con chó!"

… … .

Gâu gâu!

Nicholas Cẩu gia hướng về Lâm Phàm kêu hai tiếng.

"Cô dâu chắc chắn sẽ không bị người bắt cóc đâu, cô ấy có thể ngửi mùi tìm đường về nhà!"

Lâm Phàm bất đắc dĩ cười cười, đột nhiên giật mình.

“Cẩu gia, mày có phải có thể ngửi được mùi, tìm được mùi chủ nhân phải không?

Bấy giờ, tất cả mọi người đều sững sờ. Người nói một câu, chó đáp hai tiếng sủa, nói đến cùng đây là chuyện gì xảy ra vậy.

Đám người dân xung quanh hỏi: “Lâm đại sư, chúng tôi biết anh là người tốt, trong lòng hẳn cũng đang lo lắng. Nhưng mà con chó này có cái gì tốt để hỏi tìm người?”

… … .

Đám người xung quanh thầm nghĩ Lâm đại sư chắc chắn bị điên rồi, không ai lại đi nói chuyện cùng một con chó cả. Mà thậm chí còn chó sủa một câu, người đáp một câu hợp tình hợp lý như vậy chứ!

Lâm đại sư nói chuyện bọn họ nghe còn hiểu, thế nhưng Cẩu Gia Nicholas sủa tiếng chó như vậy, bọn họ thực sự không hiểu nổi.

Chó một câu hai câu đều là tiếng “gâu gâu” có cái gì khác nhau chứ?

Người dân xung quanh: “Lâm đại sư, anh sao vậy?”

Bọn họ cảm thấy Lâm đại sư có chút không tỉnh táo. Lâm đại sư suỵt một tiếng, ra hiệu cho đám người bọn họ đừng có nói chuyện, sau đó nhìn về phía Cẩu Gia Nicholas.

“Có thể tìm được sao?”

Gâu gâu

Cẩu Gia Nicholas: “Đương nhiên là có thể rồi, cái mũi của tôi chuyên dùng để tìm kiếm mùi vị mà!”

Trong lòng Lâm Phàm run lên, sao hắn không nghĩ tới ngay từ đầu nhỉ.

“Vậy bây giờ tao cho mày ngửi một vật, mày có thể giúp tao tìm kiếm được vị trí chủ nhân vật đó không?”

Cẩu Gia Nicholas nằm rạp ra đất: “Tại sao phải đi tìm?”

Lâm Phàm: “Bởi vì cô bé đó bị người lạ mặt ôm đi, hiện đang rất nguy hiểm.”

Cẩu Gia Nicholas chớp chớp mắt chó đen bóng: “Người ôm đi là ai vậy? Sao lại nguy hiểm?”

Chương 307: Chó nhỏ nhưng có võ

Đầu tháng tiếp tục cầu kim phiếu!!!

Chương 307: Chó nhỏ nhưng có võ

Lâm Phàm cảm thấy cho dù mình có thể giao tiếp cùng Cẩu Gia Nicholas đi nữa, thì Cẩu Gia Nicholas cuối cùng vẫn là một con chó, nó làm sao hiểu được mấy thứ phức tạp thế này. Đây đúng là tự ép mình đi chịu khổ mà.

Lâm Phàm nói: “Chỉ cần mày có thể tìm ra, tao sẽ thưởng cho mày bánh kếp, bao nhiêu tùy thích, thế nào?”

Cẩu Gia Nicholas từ một chút sức lực cũng không có, lúc này liền đứng phắt dậy, bốn chân ngắn cũn cợt nhảy nhót.

Gâu gâu gâu.

Đám người dân xung quanh mặc dù chẳng hiểu Cẩu Gia Nicholas đang sủa cái gì, nhưng đột nhiên cảm thấy con chó này giống như đang rất phấn khích.

Khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp đều trợn mắt há mồm.

“Chuyện gì vậy ? Lâm đại sư đang giao tiếp bằng tiếng chó như trong truyền thuyết sao?”

“Mọi người xem kỹ này, mỗi một câu Lâm đại sư nói, con chó kia đều đáp lại hai tiếng, giống như một bên hỏi một bên đáp vậy. Lúc mà Lâm đại sư nhắc đến cái bánh kếp, cẩu gia rõ ràng rất phấn khích, cái này hẳn là cẩu gia đã nghe hiểu lời Lâm đại sư đó.”

“Tui biết chó là loài động vật có tình cảm, hiểu lòng người, thế nhưng căn bản chó sẽ nghe không hiểu tiếng người! Giống như chương trình trên TV kia về chó và mệnh lệnh của chủ, đều là cùng một mệnh lệnh mà chủ nhân dạy bảo vô số lần, chó sẽ nhớ kỹ âm thanh đặc thù của chủ nhân để mỗi khi nghe

thấy mệnh lệnh, bọn nó mới căn cứ vào tình huống mà hành động. Thế nhưng Lâm đại sư lúc này, hoàn toàn là đang nói chuyện phiếm với một con chó mà!"

"Không thể nào! Thật quá là vi diệu!"

"Những thông tin này tui đều xem trên báo thôi, từ trước đến nay tôi chưa bao giờ gặp trường hợp người nói chuyện với chó kiểu này cả. Mà Lâm đại sư nhìn giống như là có thể nghe hiểu chó nói, quá thần kỳ đi!"

"Kinh kinh kinh! Mặc dù không hiểu cụ thể là sao, nhưng cảm giác thật ngầu lòi!"

…

Lúc này, Lâm Phàm mới đứng lên, đi về phía cửa hàng chị Hồng bên kia.

Trong tiệm.

Hai mắt chị Hồng vô thần, bên cạnh có một người đàn ông đang ngồi an ủi, nét mặt người đàn ông kia cũng rất đau khổ, thế nhưng dường như ông ta biết chị Hồng đã đủ đau khổ rồi nên kìm nén lại, không thể gây áp lực thêm cho vợ mình nữa.

Người đàn ông nọ nhìn thấy Lâm Phàm đến thì nhẹ gật gật đầu, ông ta biết vị Lâm đại sư vì tìm Tiểu Nha mà đã vất vả nhiều rồi. Mặc kệ kết quả cuối cùng ra sao, ông ta cũng rất cảm kích Lâm đại sư.

Lâm Phàm mở miệng nói: "Chị Hồng, chị có quần áo Tiểu Nha hay mặc hoặc là đồ vật mà con bé hay dùng không?"

Chị Hồng ngẩng đầu, bất lực nói: "Lâm đại sư…"

Lâm Phàm gấp gáp: "Chị Hồng, nếu chị còn muốn tìm tiểu Nha về nhà, vậy thì phải mau xốc lại tinh thần, đi tìm đồ vật của con bé đi!"

Cảnh sát đang ở hiện trường nghi hoặc hỏi: "Lâm đại sư, cậu muốn những đồ vật này để làm gì vậy?"

Đám người dân đang vây xung quanh lập tức mở miệng nói: "Lâm đại sư đang muốn dùng chó để đi tìm tiểu Nha, mấy anh mau đem đồ cho Lâm đại sư đi, Lâm đại sư nhất định sẽ có cách."

Cảnh sát nghe xong lập tức ngây người, anh ta không thể nào hiểu được. Mặc dù chó quả thực là có thể ngửi mùi tìm được đồ vật, nhưng đấy đều là chó đã trải qua huấn luyện, mà tiểu Nha lại bị bọn buôn người ôm đi, vậy thì kể cả chó chuyên nghiệp đi điều tra cũng khó mà tìm được.

Hiện tại chị Hồng đã hoàn toàn bối rối, cơ bản chưa kịp phản ứng thì chồng chị Hồng đã lập tức đến quầy hàng lục đồ, sau đó trong tay giơ lên một cái mũ nhỏ màu vàng.

"Lâm đại sư, cái này có được không? Đây là cái mũ mà tiểu Nha hay mang đi học!"

Lâm Phàm nhận lấy cái mũ, lập tức đi ra ngoài, đám người dân xung quanh cũng đi theo, chồng của chị Hồng cũng đỡ chị ta dậy đi ra ngoài.

Viên cảnh sát kia vô cùng khó hiểu, chuyện này căn bản là không thể nào, đây là trái ngược lẽ thường mà.

Lâm Phàm đem chiếc mũ đến trước mặt Cẩu Gia Nicholas, để trước chóp mũi nó.

"Cẩu Gia ngửi ngửi xem, giúp tao tìm lại đứa bé!"

Cảnh sát thấy Lâm đại sư ngồi nói chuyện với con chó chân ngắn màu trắng, đều trợn cả mắt. Con chó này á?

Đùa nhau hả?

Gâu gâu!

Cẩu Gia Nicholas gào thét: "Tôi muốn ăn bánh kếp!"

Lâm Phàm không do dự, đi thẳng tới trước gian hàng, bắt đầu làm bánh kếp.

Đám người dân xung quanh trợn tròn cả mắt, cuối cùng là muốn làm gì vậy? Không phải muốn để cẩu gia hỗ trợ tìm kiếm sao? Tại sao lại bắt đầu làm bánh kếp rồi? Triệu Chung Dương cầm điện thoại quay Lâm đại sư, cư dân mạng trong phòng phát sóng trực tiếp đều sợ ngây người.

"Lâm đại sư đang làm cái gì vậy? Lúc nào rồi còn có tâm trạng làm bánh kếp?"

"Mấy ông thì biết cái gì, mấy ông không thấy được ánh mắt thèm khát của cẩu gia kia sao? Đây là không cho ăn thì không

làm việc đó ư!”

“Vãi chưởng, con chó này khôn nha, kiểu không được ăn no không làm việc đây mà!”

“Kinh kinh kinh, tao phục rồi. Cẩu gia không hổ là cẩu gia, không chừng về sau con chó này biến thành cẩu đản!”

“Chuẩn chuẩn!”

…

Chương 308: Cẩu gia bắt đầu thể hiện

“Trước tôi soát trước một cái lễ vật, coi như vì cẩu gia động viên nha!”

Chồng của chị Hồng thấy vậy trên mặt có chút tức giận.

“Lâm đại sư nếu đã hết cách, vậy cũng chớ có lừa gạt chúng tôi nữa!”

Lâm Phàm xua tay: “Anh Hồng đừng vội!”

Sau đó lấy một phần bánh kếp đã làm xong ném luôn cho Cẩu gia Nicholas.

Cẩu Gia Nicholas ăn như hổ đói, trong nháy mắt xử lý xong cái bánh kếp. Sau đó con chó đi ngửi ngửi cái mũ vàng nhỏ, rồi lại nâng đầu chó lên, khịt khịt trong không khí vài cái. Cẩu Gia Nicholas lập tức xoay người, sủa inh ỏi.

Gâu gâu gâu gâu.

Lâm Phàm nhìn tình huống này, cũng không biết cẩu gia đây là muốn làm gì. Đột nhiên trên đường phố xung quanh truyền đến tiếng chó sủa điên cuồng. Một số chó cảnh nuôi trong nhà chạy ra, cũng có một số chó hoang chạy tới.

Một con rồi lại hai con…

Mấy chục con!

Mặc dù tiếng sủa của Cẩu Gia Nicholas không lớn, nhưng đối với thính giác của bọn chó mà nói thì đã rất to rồi. Mấy con chó này hẳn là đã nghe được âm thanh kêu tập hợp của Cẩu Gia.

Đám người dân xung quanh thấy nhiều chó bâu tới như vậy đều sợ ngây cả người.

“Mấy con chó này là từ đâu tới, sao tự nhiên nhiều thế?”

Lúc này trong phòng phát sóng trực tiếp.

“Vãi đái…hóa ra là con chó này là đi gọi mấy thằng đệ tới giúp!”

“Mẹ nó chứ, tao lớn như thế này rồi mà vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng như vậy đó!”

“Vãi cả chưởng, nếu không phải biết rằng đây là trực tiếp thì tui còn tưởng mình đang xem phim điện ảnh không đó!”

Gâu gâu gâu gâu!

Gâu gâu gâu gâu!

Mấy chục con chó đứng trước mặt Cẩu Gia Nicholas, trong bầy chó này đủ các giống loại.

Lâm Phàm nghe hiểu được tiếng chó sủa, lộ ra vẻ mặt cổ quái, Cẩu Gia Nicholas cũng quá là bá đạo rồi đi. Lúc này mới chuyển tới phố Vân Lý được bao lâu, vậy mà đã trở thành đại ca của một bầy chó lớn như vậy.

“Cẩu gia, đệ đã tới!”

“Cẩu gia, tao phát hiện một khúc xương bên kia, chúng ta qua đó gặm đê!”

Cẩu Gia Nicholas mặc dù chỉ là một con chó lùn, nhưng giờ phút này lại hùng dũng vểnh cái đuôi lên, hai mắt chó kiêu ngạo, nhìn về phía lũ đệ của mình cao giọng sủa.

Cẩu gia: “Chủ nhân của tao muốn tìm một mùi, bây giờ bọn mày giúp tao đi tìm, tìm được sẽ có bánh kếp ăn!”

Lũ chó đông đảo ngao ngao mấy tiếng, sau đó tranh nhau mà ngửi cái mũ màu vàng kia.

Lâm Phàm nói: “Chỉ cần bọn mày tìm được chủ nhân của cái mũ này, sau khi trở về tao sẽ đãi một bữa no nê!”

Cẩu Gia Nicholas: “Nào các anh em, xuất phát!”

Gâu gâu gâu!

Trăm con chó tập trung lại một chỗp, mấy người du khách đang dạo phố đằng xa không biết chuyện bên này, đều kinh hãi gào thét. Giờ phút này, cảnh tượng chấn động này làm cho tất cả mọi người đều sợ ngây.

Người dân: "Chúng ta đang mơ hả?"

Cảnh sát: "Sao…sao có thể?"

Trong phòng phát sóng trực tiếp lập tức nổ tung, bọn họ chưa từng gặp cảnh tượng nào như thế này cả.

"Con mẹ nó! Cẩu gia Nicholas đúng là nghịch thiên."

"Ai tới nói cho tôi biết, những con chó này đều thành tinh hết rồi có đúng không?"

"Mẹ tôi hỏi tôi tại sao tôi lại quỳ gối xem chương trình phát sóng trực tiếp. Tôi chỉ có thể nói rằng tôi đang rất sốc."

"Chuyện này nhất định phải được ghi vào kỷ lục Guinness thế giới luôn chứ chẳng đùa."

"Không được, không được rồi, tôi cần phải đi nghỉ ngơi một chút, nhất định là dạo gần đây dinh dưỡng không thể theo kịp nên mới xuất hiện ảo giác."

Phố Vân Lý.

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, những người dân trong thành phố đều bị sốc bởi cảnh tượng trước mặt họ.

Người dân: "Lâm đại sư, chuyện gì đang xảy ra vậy? Những con chó này là sao vậy?"

Mỗi một ánh mắt của những người dân này nhìn về phía Lâm đại sư như thể họ đang gặp phải quỷ vậy. Bọn họ biết, tất cả những chuyện này đều là do Lâm đại sư làm ra, bọn họ cũng biết Lâm đại sư không hề đơn giản, nhưng tình huống hiện tại cũng quá là bất thường rồi.

Lâm Phàm bình tĩnh cười nói: "Đừng nóng vội, sắp có kết quả rồi."

Viên cảnh sát hết sức ngạc nhiên nhìn Lâm đại sư, hắn rốt cuộc là người như thế nào? Anh ta vậy mà lại có cảm giác như Lâm đại sư đang cùng những con chó kia nói chuyện! Thế nhưng những con chó kia lại có thể nghe hiểu được những gì

mà hắn nói. Anh ta làm cảnh sát nhiều năm như thế nhưng thật sự chưa bao giờ gặp phải chuyện như thế này.

Chị Hồng kích động tiến lên, nắm lấy cánh tay Lâm Phàm: "Lâm đại sư, có thể tìm thấy con gái của tôi về không?"

Lâm Phàm gật đầu một cái: "Chắc chắn là có thể, đừng nóng vội."

Chồng của chị Hồng bước tới và nói một cách áy náy: "Lâm đại sư, tôi thật lòng xin lỗi, tôi chỉ nghĩ……."

Lâm Phàm khoát tay: " Tôi hiểu mà gặp phải chuyện thế này là ai thì cũng sẽ như vậy thôi."

Triệu Chung Dương xem truyền hình trực tiếp: "Mọi người, Cẩu gia đã dẫn dắt đại quân xuất chinh, tôi sẽ ở hiện trường cập nhật tình hình và đưa tin tức mới nhất đến mọi người. Nếu như Cẩu gia thành công thì sau này Cẩu gia chính là thần tượng trong lòng Triệu Chung Dương tôi."

"+1."

"+2."

"Cẩu gia nhất định sẽ thành công."

…….

Chương 309: Đàn chó lớn

Đầu tháng cầu kim phiếu các đạo hữu ơi!!!

Chương 309: Đàn chó lớn

Trên đường lớn.

Một đàn chó đông đảo lao vun vút đến khiến những người dân xung quanh choáng váng.

Cẩu gia Nicholas dừng lại trước, ngoảnh đầu nhìn lại đàn chó ở phía sau sủa gâu gâu vài tiếng: "Mùi hương toả ra đến từ ba hướng, bọn mày qua bên kia còn lại đi theo tao. Nếu vẫn không tìm thấy thì ngay lập tức quay về đây."

Gâu gâu!

“ Vâng, Cẩu gia.”

Đàn chó đáp lại.

Một số người dân dừng bước quan sát trên mặt họ lộ rõ vẻ ngạc nhiên, họ cảm thấy một con chó nhỏ chân ngắn trước mặt hình như đang cùng những con chó kia nói chuyện.

Đây chắc chắn chỉ là ảo giác mà thôi, làm thế nào những con chó đó có thể giao tiếp với nhau được cơ chứ.

Lúc này, Cẩu gia Nicholas dẫn đầu đàn chó chạy về phía trước như điên, những chú chó còn lại tách thành hai nhóm và rẽ theo hai hướng khác nhau chạy đi.

Cẩu gia Nicholas tuy có đôi chân ngắn nhưng lại chạy rất nhanh, bốn chân luân phiên nhau không thua kém gì những chú chó chân dài.

Một số người dân đã lấy điện thoại di động ra, đem một màn trước mắt chụp lại, bầy chó này cũng quá là đáng sợ rồi, cũng không biết bọn chúng đến từ đâu nữa.

Một con chó Husky mập mạp le lưỡi thở hổn hển đi theo phía sau Cẩu gia Nicholas: “Cẩu gia, mệt quá rồi, chạy không nổi nữa.”

Cẩu gia Nicholas lập tức hất đầu, trừng mắt liếc nó một cái: “Nhìn bộ dạng này của mày làm sao có thể trở thành tứ đại hộ pháp của tao, về sau tao sẽ không che chở cho mày nữa.”

Husky ủy khuất, bốn chân như được gắn thêm động cơ bất ngờ lao vun vút.

Cẩu gia Nicholas tru lên, sủa với theo: “Mày là đàn em phải theo sau lưng tao, mày chạy nhanh như vậy làm cái gì chứ.”

Khi đi ngang qua một con hẻm, Cẩu gia Nicholas dừng lại, quay đầu sủa: “Tao phát hiện đồng bạn của mình đang gặp phải nguy hiểm, đi theo tao.”

Trong ngõ, một người đàn ông to lớn cởi trần đang ra sức quấn sợi dây thừng vào cổ một con chó đất màu đen, con chó đen kêu rên thảm thiết.

Trên mặt người đàn ông mang theo nụ cười: “Chó mực này ăn rất bổ dưỡng đó nha.”

Nhưng vào lúc này, bỗng vọng tới từng đợt tiếng chó sủa, người đàn ông có chút hoang mang, đã xảy ra chuyện gì? Từ đâu lại có nhiều tiếng chó sủa như vậy? ”

Gâu gâu!

Đột nhiên, một đàn chó xuất hiện trong ngõ và bao vây người đàn ông to lớn lại.

Con chó màu đen cũng lớn tiếng sủa lên.

Người đàn ông to lớn mỉm cười: “Nhiều chó như vậy, còn có rất nhiều chó đắt tiền nha, tao mà bắt được toàn bộ tụi mày thì đúng là giàu to rồi.”

Cẩu gia Nicholas nhe răng lộ ra dáng vẻ dữ tợn, thân thể hơi hơi nhún xuống như thể đang chuẩn bị vào thế tấn công.

Những con chó phía sau cũng bày ra bộ dáng tương tự, trông vô cùng hung dữ.

Người đàn ông to lớn vốn muốn bắt tất cả những con chó này, nhưng đột nhiên vẻ mặt của ông ta đờ ra trong giây lát, thần sắc sững sờ, cảm giác có chút không ổn.

Gâu gâu!

Đôi mắt đen láy của Cẩu gia Nicholas lộ ra dạng vẻ dữ tợn nhìn chằm chằm vào người đàn ông to lớn như thể đang cảnh cáo ông ta.

Người đàn ông to lớn hơi sợ hãi, nhiều chó như vậy, còn có rất nhiều chó lớn. Nếu chúng xông lên cắn mình vậy thì hậu quả sẽ rất khó mà lường được a.

Chó đen lớn giãy giụa đáp lại.

Người đàn ông to lớn dường như hiểu ra điều gì đó và anh ta cởi dây trói quanh cổ con chó đen lớn ra, sau đó đứng vào trong góc tường.

Con chó đen lớn quay đầu về phía Cẩu gia Nicholas sủa to hai tiếng: “Cảm ơn vì đã cứu tao.”

Cẩu gia Nicholas lắc đầu sủa lên hai tiếng rồi sau đó xoay người lại: “Tao là Cẩu gia Nicholas nếu muốn cùng tao lăn lộn giang hồ thì đi theo tao.”

Gâu gâu!

Nicholas lại tiếp tục lên đường, lần theo mùi hương, tìm kiếm mục tiêu mang theo mùi hương, con chó đen lớn không chút do dự đi theo đàn chó lớn.

Người đàn ông to lớn đứng dưới chân tường nuốt nước bọt: "Hôm nay đúng thật là gặp phải quỷ rồi."

Phố Vân Lý

Những người dân vây quanh cũng không hề rời đi mà ngược lại bọn họ im lặng chờ đợi, chờ xem kết quả cuối cùng, thậm chí người dân vây quanh càng ngày càng đông.

Lúc đầu, bọn họ không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng khi họ nghe được từ những người khác nói. Lâm đại sư cùng một bầy chó nói chuyện và bầy chó kia đi tìm con gái của chị Hồng.

Chuyện này trong mắt những người dân này quả nhiên là một điều không thể tưởng hoặc có lẽ nói là không có khả năng.

Con chó thì làm sao có thể nghe hiểu được tiếng người, hơn nữa còn đi tìm người nữa chứ?

Người dân: "Lâm đại sư, cũng đã hai mươi phút trôi qua rồi, sao vẫn chưa có tin tức gì?"

Lâm Phàm bình tĩnh, nếu như Cẩu gia không tìm được chắc chắn đã trở về, nhưng tới bây giờ vẫn chưa về vậy nhất định chính là còn đang tìm kiếm hoặc do đường đi có chút xa.

Thế nhưng điều mà Lâm Phàm không thể ngờ tới chính là Cẩu gia Nicholas vậy mà lại muốn xông vào bên trong.

Tại tầng dưới của một cư dân nào đó.

Cẩu gia Nicholas quay đầu hướng về phía một con chó ra lệnh: "Mày chạy về, báo rằng chúng ta đã tìm thấy rồi."

Chương 310: Giải cứu

Độc giả ơi, tặng truyện một ít kim phiếu nha, cám ơn nhiều lắm luôn.

Chương 310: Giải cứu

Con chó Chihuahua gâu gâu hai tiếng, nó là giống cái, sức chiến đấu không mạnh, đương nhiên việc báo cáo tin tức này sẽ được giao cho nó xử lý.

Những con chó được chia thành hai nhóm vào lúc này cũng đã tập hợp lại với nhóm của Cẩu gia Nicholas.

Gâu gâu!

Gâu gâu!

Đủ loại giống chó khác nhau tập trung ở chỗ này rồi sủa thành tiếng.

“Cẩu gia, bây giờ cần phải làm như thế nào?”

“Mùi hương chính xác là ở phía trên.”

“Chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ rồi có đúng không?”

Cẩu gia Nicholas gâu gâu hai tiếng: “Theo tao lên trên, xông vào bên trong.”

Khu chung cư này là loại toà nhà cũ kỹ, tổng cộng gồm có năm tầng, không có thang máy, hơn nữa người sống ở đây đều là cụ già, lúc này những cụ già đi dạo thấy nhiều chó như vậy đều cảm thấy rất tò mò.

Cẩu gia Nicholas nhỏ bé cùng với đôi chân ngắn cũn cỡn leo cầu thang rất phí sức, nó nhảy bằng hai chân sau còn hai chân trước thì bám lên cầu thang, liên tục nhảy thẳng lên trên.

Husky cảm thấy Cẩu gia quá chậm chạp liền há miệng cắn vào cổ Cẩu gia sau đó ngậm trong miệng nhanh chóng cắp nó lao thẳng lên lầu.

Lầu bốn.

Husky thả Cẩu gia xuống, đồng thời bày ra bộ mặt chó nịnh nọt lấy lòng, giống như đang chờ đợi một lời khen ngợi. Cẩu gia mày thấy tao có lợi hại hay không, trực tiếp cạp cổ mày tha lên tới đây.

Cẩu gia Nicholas lắc lắc đầu sau đó trừng mắt liếc Husky, nó dùng hai cái chân trước tát mặt chó Husky, ai cho phép mày tùy tiện làm càn…….

Gâu gâu!

“Nhị Cáp, mày đi đập cửa sau đó lập tức xông vào.”

Cẩu gia Nicholas bắt đầu triển khai kế hoạch, thân hình của nó quá nhỏ nếu nó xông vào nói không chừng sẽ bị người bên trong đá một chân bay ra ngoài.

Husky đứng trước cửa, hai chân trước liên tục đập vào cửa.

Bang!

Bang!

Trong phòng.

Hai nữ một nam, nghe thấy tiếng động bên ngoài cửa biểu cảm liền có chút khẩn trương.

Nam tài xế: “Đừng lên tiếng để tôi đi xem thử một chút.”

Hai người nữ gật đầu một cái.

Nam tài xế dựa vào lỗ mắt mèo trên cửa lén lút nhìn ra bên ngoài, phát hiện bên ngoài không có người, chỉ có tiếng gõ cửa cùng tiếng chó sủa.

Nam tài xế quay đầu cười nói: “Không có người, hình như là con chó mà thôi.”

Người phụ nữ da ngăm đen cười nói: “Mang chó vào đi, vừa hay tôi mới liên hệ với người buôn bán chó, mau bán đi.”

Nam tài xế gật đầu một cái, sau đó đi ra mở cửa nhưng vừa mở ra thì có một con husky đã lao tới.

Nam tài xế: “Con mẹ nó, cái thứ gì vậy…….?”

Gâu gâu!

Gâu gâu!

Tiếng chó sủa ầm trời.

Cẩu gia Nicholas đứng ở cửa, sủa oang oang chỉ huy đàn chó phía sau: “Xông lên…… Xông lên…… Xông lên…….”

Chó husky vật ngã nam tài xế xuống đất tiếp đó lè đầu lưỡi ra liếm khắp mặt nam tài xế, trên mặt anh ta dính đầy nước miếng của nó.

Cẩu gia Nicholas trừng mắt chó liếc nó một cái: "Nhị Cáp, cắn hắn."

Chó husky ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra vẻ ngốc nghếch đáng yêu sau đó cắn vào mũi nam tài xế một nhát, những con chó còn lại cắn vào cánh tay và đùi của nam tài xế.

Nam tài xế giãy giụa ra sức đẩy con chó ra khỏi người mình: "Đều cút ra hết cho tao…"

Cẩu gia Nicholas vẫn đứng ở cửa, khi nhìn thấy nam tài xế đứng lên , nó nhanh chóng dùng bốn chân nhỏ ngắn cũn của mình chạy tới, lấy đà nhảy lên một cái cắn vào đũng quần của nam tài xế.

"Áaaaa!"

Sắc mặt của nam tài xế tái mét, đau đớn gào thét. Cẩu gia Nicholas tại thời khắc này ra sức cắn mạnh, cắn chặt không buông khiến cả người nó đều lơ lửng ở giữa không trung.

Người phụ nữ mập và người phụ nữ da ngăm đen lúc này cũng nói không thành lời: "Mấy con chó này từ đâu tới vậy? Đều phát điên hết rồi à?"

Gâu gâu!

Hàng chục con chó nhe răng trợn mắt, tiến vào trạng thái chiến đấu nhào thẳng về phía hai người phụ nữ.

Áaaaaa!

Hai cánh tay của người phụ nữ da đen khua loạn cả lên, xoay người định bỏ chạy. Cô ta đã sợ đến ngây người, những con chó này từ đâu tới vậy? Tất cả đều bị điên hết rồi.

Con chó đen lớn sủa oang oang điên cuồng chạy tới cắn một phát vào mông người phụ nữ da ngăm đen, người phụ nữ da ngăm đen bị cắn hét lên thảm thiết.

Gâu gâu!

Tiếng chó sủa vang trời từ trong nhà truyền ra, một trận chiến chó giải cứu người cứ như vậy được tiến hành.

Hàng chục con chó dũng cảm xông lên cắn xé ba kẻ buôn người. Teddy ôm chặt đùi người phụ nữ da ngăm rồi cắn một phát vào đùi của ả ta, toàn thân nó ra sức điên cuồng tấn công.

Người phụ nữ béo bị mười con chó vây cắn, tiếng kêu của cô ta vô cùng thảm thiết và thê lương.

Bây giờ bọn họ đã bị cắn đến ngu người luôn rồi, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Những con chó này từ đâu đến? Hơn nữa tại sao vừa tiến vào bọn chúng đã lập tức điên cuồng cắn xé bọn họ.

Nếu như chỉ có vài con chó thì bọn họ căn bản không sợ, nhưng bây giờ có đến vài chục con chó thế này thì quả thực quá đáng sợ., Trong miệng chứa đầy răng sắc nhọn cắn xuống đều muốn lấy mạng người mà.

Chương 311: Thảm trạn của đám buôn người

Phố Vân Lý!

Tất cả mọi người đang chờ đợi.

Chồng của chị Hồng có chút lo lắng, thời gian thật sự quá lâu rồi: “Lâm đại sư, cái này có tác dụng thật không?”

Lâm Phàm nhìn đồng hồ, đã bốn mươi phút trôi qua và anh cũng không biết bây giờ tình huống cụ thể như thế nào nữa, đột nhiên ngay lúc này có tiếng chó sủa truyền đến.

Gâu gâu!

Một ông chủ cửa hàng kinh ngạc mừng rỡ nói: “Đó là Lily của nhà tôi…”

Chihuahua nhanh chóng chạy tới sau đó tiến đến trước mặt Lâm Phàm rồi sủa oang oang.

Những người dân này hoàn toàn không hiểu ý của con Chihuahua. Theo như bọn họ suy đoán có lẽ chỉ mình Lâm đại sư mới có thể hiểu ý của nó.

Chị Hồng lúc này vội vàng hỏi: “Lâm đại sư, thế nào, thế nào rồi?”

Trên mặt Lâm Phàm lộ ra nụ cười: “Tìm được rồi, đi thôi.”

Xôn xao!

Những người dân vẫn luôn chờ đợi đều vô cùng kinh ngạc, thật sự là đã tìm được rồi sao?

Mặc dù, trong lòng của các cảnh sát chung quanh còn có chút nghi ngờ nhưng vào lúc này bọn họ thật lòng hy vọng đây là sự thật, sau đó nói: “Mau lên xe cảnh sát đi, chúng ta lập tức tới đó.”

Lâm Phàm đem Chihuahua ôm vào trong lòng.

Triệu Chung Dương nói vọng vào trong điện thoại: “Mọi người, đã tìm thấy rồi, con chó ra ngoài tìm kiếm bé gái đã quay trở về. Bây giờ chúng ta sẽ đến hiện trường để giải cứu bé gái bị bắt cóc.”

Trong phòng phát sóng trực tiếp một phen náo loạn.

“Tuyệt vời quá!…….Anh Dương, cảnh tượng này nhất định phải đưa tin nha.”

“Đúng vậy nha, quá là thần kỳ luôn, cái này mà cũng có thể làm được sao?”

“Anh Dương, mau đi theo đội ngũ đi, chúng ta nhất định phải tận mắt nhìn thấy tình hình ở hiện trường.”

“Những kẻ buôn người này quá ghê tởm, hiện tại báo ứng đã đến hãy để Lâm đại sư và cảnh sát trừng trị bọn chúng.”

Trong xe cảnh sát.

Cảnh sát: “Bây giờ chúng ta đi đâu đây?”

Lâm Phàm quay sang Chihuahua nói: “Chúng ta đi hướng nào?”

Chihuahua: “Gâu gâu…….”

Lâm Phàm gật đầu một cái, sau đó chỉ phương hướng: “Phía trước rẽ trái.”

Người cảnh sát đang lái xe sửng sốt nhưng lúc này anh ta đang lái xe theo sự hướng dẫn của Lâm đại sư., Anh ta không biết tại sao mình lại tin vào điều này, cảm thấy tất cả những điều này đều quá mức hoang đường.

Chị Hồng ngồi ở phía sau vô cùng khẩn trương hỏi: “Lâm đại sư, thật sự tìm được sao?”

Lâm Phàm an ủi: “Chị Hồng, hãy tin tưởng tôi, đã tìm thấy rồi, không cần phải lo lắng nữa sắp đến nơi rồi.”

Giờ phút này, một người một chó đang nói chuyện với nhau, cảnh tượng này khiến cho người ta không khỏi cảm thấy thật khó lòng mà tin được. Mỗi lần Lâm Phàm cùng Chihuahua nói chuyện xong hắn sẽ tiếp tục chỉ đường đi.

Một chiếc xe chạy theo phía sau.

Triệu Chung Dương đang ngồi ở bên trong một chiếc xe cảnh sát khác, tay cầm điện thoại di động nói: “Bây giờ tôi đang ngồi trong xe cảnh sát, Lâm đại sư ngồi ở xe phía trước. Hiện tại anh ấy đang tiến về phía mục tiêu, không biết kết quả cuối cùng sẽ như thế nào, tôi chỉ có thể hy vọng sẽ có kỳ tích xảy ra.”

“Ha ha, đã đến lúc chứng kiến thời khắc kỳ tích xảy ra rồi.”

“Một khi chó đã xuất chiêu truy tìm thì không ai có thể trốn thoát được.”

“Nếu như thật sự tìm được, Cẩu gia nhất định sẽ trở nên nổi tiếng bốn phương.”

“Lần đầu tiên tôi nhìn thấy Cẩu gia, tôi biết ngay Cẩu gia không phải là một chú chó nhỏ chân ngắn bình thường. Tôi tin rằng Cẩu gia có thể thành công.”

…….

Xe chạy khoảng chừng hai mươi phút.

“Dừng xe.” Lâm Phàm nói, sau đó chỉ vào tiểu khu cũ kỹ phía trước: “Ở trong khu nhà này.”

Mở cửa xuống xe.

Lâm Phàm đặt Chihuahua xuống, Chihuahua lập tức chạy vào bên trong.

Mọi người theo sát phía sau, ngay khi đi đến lầu dưới, bọn họ phát hiện dưới lầu vậy mà lại đang chật ních người. Lúc này, những người đó đang nói chuyện phiếm, trong lời nói của họ đều lộ ra vẻ khó mà tin được.

“Trên lầu làm sao lại có nhiều chó như vậy chứ?”

“Không biết nữa, quá kinh khủng, không ai dám đi lên hết, những con chó này giống như phát điên rồi.”

“Đúng vậy đó, ể, cảnh sát tới rồi.”

Lúc này Lâm Phàm và những người khác đang đứng dưới lầu đều nghe thấy tiếng chó sủa trên lầu, hơn nữa còn không chỉ có một con chó.

Cảnh sát: “Lâm đại sư, là đang ở trên lầu sao?”

Lâm Phàm gật đầu một cái: “Ừm! Chính xác là chỗ này, chúng ta mau đi lên đó thôi.”

Chị Hồng thời khắc này giống như được tiếp thêm sức mạnh thậm chí không cần người đỡ nữa, cô ấy chạy thẳng lên lầu.

Triệu Chung Dương: ”Mọi người nghe rõ rồi chứ? Trên lầu tiếng chó sủa rất lớn, chỉ e là Cẩu gia đã chiếm lĩnh nơi này rồi, rốt cuộc hiện trường bây giờ ra sao thì chúng ta hãy chờ xem ắt sẽ rõ.”

Lầu bốn!

Càng leo gần lên trên thì tiếng chó sủa càng lúc càng vang dội.

Khi mọi người lên tới nơi, từ ngoài cửa nhìn vào cảnh tượng bên trong khiến tất cả mọi người đều chết lặng.

Cảnh sát sửng sốt: “Cái này…….”

Triệu Chung Dương cầm điện thoại di động lia camera tới quay lại tình hình hỗn loạn bên trong căn phòng.

Các cư dân mạng trong phòng phát sóng lập tức trở nên điên cuồng.

“Con mẹ nó! Đây quả là địa ngục trần gian mà.”

“Sốc, tôi thật sự quá sốc rồi…….”

“Này cũng quá bá đạo rồi.

“Mẹ nó, Cẩu gia bọn nó căn bản không cần đến sự trợ giúp của người khác mà, trực tiếp đem những kẻ buôn người này cắn không thành hình người luôn.”

…….

Chương 312: Tìm được Tiểu Nha

Lâm Phàm nhìn xem tình huống trong căn phòng cũng không nghĩ đến mọi chuyện sẽ thành ra thế này.

Nam tài xế nằm trên mặt đất, hơi thở thì yếu ớt, cảm nhận được bên ngoài có người tới bèn giãy dụa vươn tay khua loạn: "Cứu tôi với……"

Con husky ngồi xổm bên cạnh nam tài xế đang cắn một con búp bê lông nhung, thấy nam tài xế động đậy liền giơ chân chó lên vỗ vào mặt nam tài xế ra hiệu anh ta im lặng chút.

Ở phía bên kia có hai bóng người đang nằm cũng thê thảm không kém, máu me thì be bét, quần áo thì tả tơi còn vô cùng thảm thiết, miệng lẩm bẩm không ngừng: "Cứu tôi với… chó…chó."

Teddy nằm đè lên cánh tay của người phụ nữ da ngăm vẫn như cũ không biết mệt mỏi mà dùng cơ thể chèn ép.

Thế nhưng, sức lực của người phụ nữ da ngăm đen đã sớm kiệt quệ sức lực, vô phương chống cự.

"Tiểu Nha… Tiểu Nha…" Chị Hồng lập tức chạy xông vào, lúc này một tràng cười từ trong một căn phòng khác truyền đến.

Khi chị Hồng mở cửa, Tiểu Nha đang chơi cùng với một đàn chó.

Chị Hồng nhìn thấy Tiểu Nha thì kích động đến rơi nước mắt.

Tiểu Nha đang chơi đùa vui vẻ với mấy chú cún thì nhanh chóng ngẩng đầu lên gọi: "Mẹ…"

Chị Hồng lao tới ôm Tiểu Nha vào lòng, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Bên ngoài.

Cẩu gia Nicholas với bốn cái chân ngắn cũn vẫy vẫy đuôi bước ra khỏi nhà

Gâu gâu

Cẩu gia Nicholas nhìn về phía Lâm Phàm lớn tiếng sủa lên: "Lợi hại không? Khi nào làm bánh kếp cho bọn tôi ăn đây?"

Lâm Phàm bái phục giơ ngón tay cái: "Cẩu gia, lợi hại nha."

Cảnh sát nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt cảm thấy nhân sinh quan đều đang thay đổi, nếu không phải tận mắt chứng kiến cảnh tượng này thì làm sao họ dám tin đây là sự thật cơ chứ! Nhưng hiện tại chuyện này đã xảy ra trước mặt họ vì thế họ không thể không tin đây quả thực là chuyện có thật.

Trong phòng phát sóng trực tiếp.

"Cẩu gia quá tuyệt vời, không nói nhiều, tặng quà thôi…"

"Mẹ nó, hôm nay ngồi canh ở phòng phát sóng trực tiếp này thật xứng đáng, có thể nhìn thấy được một cảnh tượng vi diệu như vậy."

"Sau này, ai dám nói chó đất không khôn nữa, tôi sẽ đi lên đánh chết hắn ta."

"Tên lửa x10."

"Giờ phút này chỉ có thể tặng quà mới có thể lột tả được hết nội tâm kích động của tôi, không nói nhiều, hai mươi cái tên lửa xông lên cho tôi!"

….

Các cảnh sát nhìn Lâm đại sư, lúc này họ đã hoàn toàn bị thuyết phục rồi, hóa ra chuyện như thế thực sự có thể xảy ra được. Nhưng tình hình hiện tại thì e rằng họ phải gọi xe cứu thương tới thôi…

Lâm Phàm hỏi: "Vết cắn này có vẻ nghiêm trọng đấy, hẳn là không sao chứ?"

Viên cảnh sát lắc đầu: "Trong Luật không có quy trách nhiệm cho chó… …"

Đối với những kẻ buôn người này bọn họ cũng vô cùng căm ghét. Từ tận sâu trong thâm tâm họ cũng cho rằng bọn chúng xứng đáng bị trừng phạt. Bọn họ cũng mong rằng bọn buôn người này chảy máu từ từ đến chết. Nhưng đáng tiếc bọn họ lại là cảnh sát vì vậy phải gọi xe cấp cứu đến và để bác sĩ khám cho bọn chúng.

Lâm Phàm nhìn Cẩu gia Nicholas: “Đi xuống dưới trước đợi tao đi.”

Cẩu gia Nicholas gâu gâu hai tiếng rồi ngay lập tức những con chó đang chơi đùa xung quanh tụ tập lại với nhau, sau đó đi xuống cầu thang một cách có trật tự.

Cẩu gia Nicholas bước đến đầu cầu thang, đôi chân ngắn cũn của nó không tiện đi xuống. Nên khi chân trước vừa đưa ra thì ngay lập tức lăn quay xuống cầu thang.

Cẩu gia lắc lắc đầu, cảm thấy hơi mất mặt.

Husky nhanh chóng nhảy chồm lên lần nữa, sau đó chạy tới cắn vào cổ Cẩu gia rồi vui vẻ chạy xuống lầu.

Tầng dưới.

Husky nhìn Cẩu gia bằng ánh mắt lấy lòng, như thể đang tranh công.

Nhưng phần thưởng của Husky lại là hai cái móng vuốt của Cẩu gia.

Hỗn xược!

….

Triệu Chung Dương lấy điện thoại di động ra quay lại thảm trạng của bọn buôn người: “Mọi người nhìn xem, những kẻ buôn người này đều là tự chuốc họa vào thân. Chúng vì tiền mà gây ra bao nhiêu đau thương cho người khác và bây giờ chúng bị như vậy là đáng đời!”

“Quá hả giận luôn, chính là muốn chúng biến thành cái bộ dạng như thế này.”

“Vì đàn chó anh dũng cho một Like, cắn quá hay quá giỏi luôn.”

“Cắn chết cho đáng đời, không chết coi như bọn chúng mạng lớn.”

“Tuyệt vời……Cẩu gia mặc dù chân ngắn nhưng có thừa sự dũng cảm để kiên cường đối đầu với bọn buôn người, sau này tôi chính là fan não tàn của Cẩu gia!”

“+1.”

….

Chồng của chị Hồng nắm lấy tay Lâm Phàm, xúc động cảm ơn: “Lâm đại sư, thật sự cảm ơn anh, thật sự cảm ơn anh rất nhiều!”

Lâm Phàm xua tay: “Không cần cảm ơn tôi, muốn cảm ơn thì cảm ơn đám chó nhỏ này nếu không phải nhờ có bọn nó thì chúng ta cũng tìm không ra.”

Chồng của chị Hồng gật đầu: “Đúng, đúng, tôi nên cảm ơn đàn chó đó.”

Lúc này, nam tài xế nằm trên mặt đất kêu gào: “Cứu tôi, cứu tôi với, chỗ ấy ấy của tôi bị chó cắn rồi, tôi không muốn chết…”

Lâm Phàm nhìn qua thì thấy đũng quần của nam tài xế quả nhiên đã nhuộm đỏ nguyên một mảng giống như đã bị cắn nát rồi, Lâm Phàm phì cười, đáng đời!

Đối với ba kẻ buôn người này, bọn họ sẽ không bao giờ biết được mình và đồng bọn đã bị tìm thấy bằng cách nào.

Chương 313: Ban thưởng cho đàn chó

Đa tạ đạo hữu Kecuongfic đã tặng KP cho truyện.

Mong các đạo hữu vẫn tặng KP cho truyện nha, cám ơn mọi người đã ủng hộ.

Hôm nay thêm chương.

Chương 313: Ban thưởng cho đàn chó

Các bác sĩ và y tá cuối cùng đã đến.

Khi nhìn thấy tình hình hiện tại thì tất cả đều thở ra một hơi khí lạnh, hiện trường lúc này có chút khủng bố, máu me vương vãi khắp trên mặt đất, còn có mớ quần áo nát bươm kia nữa.

Ban đầu, các y tá không biết chuyện gì đã xảy ra với những người này nên rất sốt sắng, đến khi biết bọn họ là kẻ buôn người thì thái độ liền thay đổi. Không biết có phải là cố ý hay không, nhưng khi họ khiêng cáng xuống lầu thì một người

khiêng cáng đã trượt tay nên cáng bị rơi phịch xuống đất, làm kẻ buôn người nằm trên đó hoảng sợ hét toáng hết lên.

Nếu chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên một lần thì cũng thôi đi, nhưng đằng này là cả ba kẻ buôn người đều chịu chung một cảnh ngộ giống nhau.

Tầng dưới.

Người dân trong khu chung cư ban đầu cũng không biết chuyện gì đang xảy ra. Nhưng khi họ biết được ba kẻ này là phường buôn người và những con chó kia là đến để cứu người thì họ há hốc mồm rồi vỗ tay thật to để tán thưởng.

Trong mắt họ, chuyện này thật sự quá vi diệu, đồng thời không tiếc lời khen ngợi dành cho những chú chó dũng cảm này, theo họ thấy thì những chú chó này thực sự quá lợi hại rồi.

Cảnh sát: "Lâm đại sư, anh cảm thấy những con chó này nên xử lý như thế nào?"

Lâm Phàm cười nói: "Bọn nó kết đàn cùng nhau trở về là được rồi."

Cảnh sát gật đầu, đến bây giờ bọn họ đối với chuyện này vẫn còn rất mơ hồ, một viên cảnh sát tò mò hỏi: "Lâm đại sư, anh có thể nói chuyện với chó sao? Mà anh lại còn hiểu rõ ý của bọn chúng nữa?"

Mọi người nghe đến đây ánh mắt đều nhìn sang Lâm Phàm, họ cũng muốn biết chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

Lâm Phàm khiêm tốn cười cười: "Chỉ hiểu một chút mà thôi, không thể nói là hiểu rõ được."

Ở trong mắt mọi người, Lâm đại sư đây chỉ là đang khiêm tốn. Đến mức độ như thế kia thì nào có phải chỉ là hiểu một chút mà là hoàn toàn hiểu rõ mới đúng.

Lâm Phàm nhìn Cẩu gia Nicholas: "Cẩu gia, chúng ta quay về thôi, lúc quay về chú ý an toàn, đừng vượt đèn đỏ."

Cẩu gia Nicholas sủa gâu gâu hai tiếng: "Đèn đỏ là gì?"

Thôi kệ nó đi, coi như chưa nói gì vậy, nói chuyện luật giao thông với chó chẳng phải là đang nói đùa sao.

Mọi người đều cười một cái, tâm trạng cũng vui vẻ hơn nhiều, tìm được đứa trẻ về là tốt rồi.

Phố Vân Lý

Lâm Phàm đã đăng một bài lên Weibo: "Cảm ơn mọi người đã chia sẻ bài đăng và giúp đỡ. Bây giờ đứa trẻ đã trở về an toàn những kẻ buôn người cũng đã phải chịu sự trừng trị của pháp luật."

Sự việc này gây ra động tĩnh không nhỏ trên Weibo, đâykhông phải là chuyện gì khác mà chính là liên quan đến việc bắt cóc trẻ em, cho nên chỉ cần là người bình thường điều biết chia sẻ bài giúp. Bây giờ thấy bài đăng này trên Weibo thì những cư dân mạng vẫn đang lo lắng thìcũng đã thở phào nhẹ nhõm, thật sự tìm được về thì quá tốt rồi.

Lúc này, Lâm Phàm đã cất điện thoại vào trong túi, việc tiếp theo cần phải giải quyết là một việc vô cùng phức tạp.

Trước cửa ra vào cửa hàng của Lâm đại sư, hàng chục con chó ngồi thẳng trên mặt đất vẫy đuôi, háo hức nhìn Lâm Phàm, bọn chúng đang chờ đợi phần thưởng của mình nha.

Cẩu gia Nicholas ngồi phía trước, gâu gâu sủa ỏm tỏi cả lên.

"Mau cho ăn đi, mau cho ăn đi nào…"

Xung quanh càng ngày càng có nhiều người dân vây xem, họ đều đang chứng kiến một cảnh tượng thần kỳ.

Đứng trước gian hàng, Lâm Phàm hít một hơi thật sâu, nói lời phải giữ lấy lời nên hắn nhất định phải thực hiện điều kiện đã hứa.

Về sau bánh kếp này chỉ sợ là phải đổi tên rồi, có thể gọi là:

"Bánh kếp chuyên dùng cho chó."

Người muốn được ăn những chiếc bánh kếp này đều phải xếp hàng để mua. Hơn nữa còn phải xếp hàng đến chết đi sống lại vậy mà từ giờ trở về sau những con chó này muốn ăn thì ăn, mình còn không thể từ chối.

Từng phần bánh kếp lần lượt ra khỏi chảo.

Người vây xem nuốt nước miếng, nhiều bánh kếp như thế nếu đem cho bọn họ thì tốt biết mấy. Nhưng đáng tiếc những chiếc

bánh kếp này đều cho chó ăn, bọn họ cũng không có phần. Trừ phi là giành ăn với chó nhưng nếu thực sự làm như vậy sẽ bị người khác cười nhạo đến chết luôn sao!

Đàn chó ăn như hổ đói, những chiếc bánh kếp có thể mua chuộc được dạ dày con người và cũng có thể mua chuộc được cả dạ dày của đàn chó.

Lâm Phàm đã quên mất mình đã làm bao nhiêu bánh kếp, dù sao thì bụng của đàn chó cũng đã no căng đét còn cánh tay của hắn thì cũng đã mỏi nhừ cả rồi.

Ngườidân: "Lâm đại sư, anh xem những con chó này đã ăn no căng cả rồi chi bằng cho chúng tôi một ít đi."

Câu nói vừa rồi của người dân đó khiến cho những người xung quanh rất tán thưởng, họ nhìn thấy đàn chó ăn ngon lành như thế trong lòng bọn họ cũng muốn sống thoải mái giống như đám chó đó.

Lâm Phàm xua tay và nói: "Mệt rồi, mệt rồi, hôm nay đám chó này là công thần, ban thưởng là điều nên làm"

Người dân xung quanh cười lớn, bọn họ hôm nay xem như được mở mang tầm mắt, tình hình khi đó nếu không tận mắt nhìn thấy thì đúng thật khó lòng mà tin nổi. Theo bọn họ nghĩ, đám chó này chắc hẳn là đã thành tinh rồi, thật sự rất lợi hại nha.

Chương 314: Luật không trách chó

Lúc này, những ông chủ cửa hàng xung quanh lên tiếng.

"Có những con chó này, về sau ở phố Vân Lý của chúng ta nhà ai có con nhỏ sẽ không còn phải lo lắng bị kẻ xấu bắt cóc nữa."

"Hồi trước mọi người còn cho rằng việc nuôi chó sẽ ảnh hưởng đến phố Vân Lý nhưng hiện tại xem ra đây chính là một chuyện tốt nha."

"Còn những con chó hoang này, về sau chúng ta hãy nhận nuôi dưỡng chúng đi, việc xảy ra ngày hôm nay bọn chúng đều là đại công thần cả đấy."

“Đúng vậy! Chuyện hôm nay phải thật sự cảm ơn Cẩu gia, không nghĩ tới Cẩu gia chỉ mới tới phố Vân Lý được có mấy ngày vậy mà đã trở thành lão đại, cái này gọi là nhất hô bá ứng quả thật là vô cùng lợi hại đó nha.”

(Nhất hô bá ứng: được nhiều người ủng hộ)

“Ầy, tôi thấy người chúng ta nên cảm ơn chính là Lâm đại sư nữa, nếu không có Lâm đại sư thì ai có thể nói chuyện được với bầy chó chứ.”

“Đúng, đúng, Lâm đại sư chính là vị cứu tinh của phố Vân Lý chúng ta. Từ sau khi Lâm đại sư tới phố Vân Lý chuyện làm ăn buôn bán của chúng ta cũng trở nên tốt hơn trước, đứa con bị bắt cóc của nhà chị Hồng hiện tại cũng kịp thời tìm được trở về, việc này thật sự phải cảm ơn Lâm đại sư rất nhiều luôn á.”

Lâm Phàm phất tay mỉm cười, nói: “ Mọi người quá khách sáo rồi, đều là hàng xóm của nhau thấy việc khó khăn ra tay giúp đỡ vốn việc nên làm mà.”

…….

Cục cảnh sát!

Vụ án bắt cóc trẻ em trên phố Vân Lý đã được lập hồ sơ, các cảnh sát đang rất bận rộn.

Những cảnh sát sau khi chứng kiến cảnh tượng chó cứu người trở về, trên đường trở về bọn họ không ngừng thảo luận chuyện này, theo cách nghĩ của họ thì việc này có thể nói là quá thần kỳ, cho đến bây giờ họ vẫn không thể hiểu được rốt cuộc thì nguyên nhân đằng sau chuyện này là như thế nào nữa.

Nữ cảnh sát văn phòng nói: “Hiện tại tôi đã liên hệ với phía bộ giao thông và yêu cầu họ điều tra lại camera của các tuyến đường xung quanh. Hiện họ đang tuần tra và chắc sẽ sớm có kết quả thôi.”

Cảnh sát sau khi trở về nói: “Thông báo cho bộ giao thông không cần điều tra nữa.”

Nữ cảnh sát nghi ngờ hỏi: “ Làm sao vậy? Vì sao lại không điều tra nữa thế?”

“Đã tìm thấy đứa nhỏ còn có bọn buôn người cũng đã được đưa vào bệnh viện cấp cứu rồi.”

Nữ cảnh sát thở một hơi nhẹ nhõm, sau đó vui vẻ nói: “Anh Vương, các anh thật lợi hại, như thế mà cũng có thể tìm thấy được.”

Nam cảnh sát cười nói: “Đừng nói chúng tôi lợi hại, nói ra có thể cô sẽ không tin nhưng vụ án bắt cóc trẻ em lần này lại được phá bởi một một bầy chó, mấy người bọn tôi cái gì cũng chưa kịp làm chỉ là đến thu dọn tàn cục mà thôi.”

“Hả? Chuyện gì đã xảy ra?”

Nam cảnh sát sắc mặt thay đổi: “Chuyện này một lời khó nói hết, tối nay tôi mời cô ăn cơm, tôi sẽ từ từ kể cho cô nghe có được hay không?”

“ Được.”

Trong lòng của nam cảnh sát có chút hưng phấn, gần đây anh ta theo đuổi người đồng nghiệp này cũng không có tiến triển gì, hiện tại đối phương đã đồng ý cùng nhau ăn tối, chuyện này đối với anh ta là một tiến bộ lớn.

…….

Trong bệnh viện.

Tên tài xế buôn người nằm ở trên giường bệnh, hỏi: “Bác sĩ, chỗ đó của tôi như thế nào rồi?”

Bác sĩ thường sẽ đối xử bình đẳng với bệnh nhân, nhưng sau khi biết bệnh nhân trước mắt là kẻ buôn người thì sắc mặt cũng tỏ vẻ khó chịu, nói: “Phế rồi, không thể sử dụng được nữa.”

Tên tài xế sắc mặt trắng bệch, giống như vừa bị đánh một đòn chí mạng.

Bác sĩ nhìn vào chỗ vết thương bị chó cắn không thể không khen ngợi con chó này, cắn vô cùng nhanh gọn chuẩn xác và đủ ác, quả là chó khôn.

Ngày hôm sau!

Một video trực tiếp được phát trên mạng.

“Mẹ kiếp, thật không thể tin được, cái này cũng quá là bá đạo đi.”

“Người nói chuyện với chó? Người anh em, cậu đang đùa với tôi à?”

“Trẻ em bị bọn buôn người bắt cóc, cuối cùng được một đàn chó giải cứu? Ai là người bịa ra câu chuyện này vậy, lại đây chúng ta cùng nhau nói chuyện.”

“Vụ trẻ em bị bọn buôn người bắt cóc không phải hôm qua Lâm đại sư đã công bố rồi sao? Lẽ nào bọn trẻ được tìm thấy đều là nhờ công lao của đàn chó sao”

…….

Trên internet, rất nhiều cư dân mạng đang thảo luận về vấn đề này thế nhưng video quay không mấy rõ ràng. Sau khi xem xong, một số người cảm thấy có chút lợi hại, nhưng cũng không có đem nó để ở trong lòng cho nên phạm vi quan tâm cũng không lớn lắm.

Hơn nữa, đây lại là video phát trực tiếp có chỗ bị ngắt quãng khiến người xem có phần khó hiểu nhưng đối với những người biết chuyện lại vô cùng kinh ngạc, cảm thấy mọi thứ thật kỳ diệu.

Sáng sớm, Lâm Phàm sợ phải hoàn thành nhiệm vụ của bách khoa toàn thư nên quyết định ở trong nhà đợi thêm một lúc, thế nhưng chờ một hồi lâu cũng không có thấy thông báo nhiệm vụ đã hoàn thành, vì vậy hắn yên tâm đi đến cửa hàng.

Chương 315: Bò lên được sao?

Trên phố Vân Lý.

Người dân đang đứng xếp hàng, tán gẫu chuyện xảy ra ngày hôm qua.

“Cẩu gia, tới đây……” Người dân vẫy tay về phía Cẩu gia đang nằm ở cửa, nhưng mà Cẩu gia ngay cả đầu cũng không thèm ngẩng lên, nó chỉ nằm gục ở đó như thể đang suy nghĩ về cuộc đời của mình.

“Cẩu gia phớt lờ chúng ta nha.”

“Sẽ thật tuyệt nếu như chúng ta cũng có thể nói chuyện được với chó giống như Lâm đại sư, vậy thì chúng ta có thể cùng nó

thương lượng điều kiện bảo bọn nó chia bánh kếp cho chúng ta.”

“A, Lâm đại sư tới rồi…..”

Lúc này, Lâm Phàm từ đằng xa đi tới, tâm trạng của hắn có vẻ rất tốt, hôm qua giải quyết xong sự việc một cách hoàn hảo nên tự nhiên cảm thấy tinh thần thật sảng khoái.

Lúc Lâm Phàm đứng ở trước gian hàng ngay khi chuẩn bị làm bánh kếp.

Cẩu gia Nicholas đột nhiên đứng dậy, đi về phía phố Vân Lý sủa oang oang vài tiếng, ngay lập tức một bầy chó từ bốn phương tám hướng chạy đến sau đó chúng lần lượt nối đuôi nhau xếp hàng dài trước cửa gian hàng.

Cẩu gia Nicholas quay về hướng Lâm Phàm sủa gâu gâu mấy tiếng: “Chúng tôi muốn ăn bánh kếp…….”

Lâm Phàm thở dài một hơi cái này có được coi là bị gài bẫy hay không, nhưng không phải bị con người gài bẫy mà là bị một bầy chó gài bẫy.

Mải miết bận rộn đến 10:30 trưa cuối cùng cũng đuổi được bầy chó này đi.

Những người dân không mua được bánh kếp đều nhìn bầy chó này với ánh mắt ghen tỵ. Tại sao giữa người và chó lại có khoảng cách lớn đến như vậy chứ!

Sau một ngày nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, trong lòng của chị Hồng cũng đã bình tĩnh trở lại, sau đó việc đầu tiên cô làm chính là phải cảm ơn Lâm Phàm thật tốt, cô mang theo rất nhiều lễ vật đến cửa hàng nói lời cảm ơn hắn.

Đối với Lâm Phàm mà nói thì việc này chỉ là tiện tay giúp đỡ mà thôi nhưng đối với chị Hồng thì đây là một ân tình rất lớn.

Chị Hồng lấy ra một cái ổ chó tinh xảo: “Cẩu gia, đây là ổ cho mày đó, có thích không? Chuyện hôm qua cám ơn mày nhiều nhé.”

Cẩu gia Nicholas thè lưỡi, thở hổn hển hết nhìn chị Hồng rồi lại ngó sang con chó xù đang bị cửa kính chặn lại trong cửa tiệm của chị Hồng.

Gâu gâu!

Cẩu gia Nicholas quay qua chỗ Lâm Phàm sủa gâu gâu.

Chị Hồng hiếu kỳ hỏi: “Lâm đại sư, Cẩu gia nói cái gì thế?”

Lâm Phàm có chút bối rối nói: “Chị Hồng, Cẩu gia nói chó Poodle của nhà chị rất tốt, nó muốn cùng con chó kia giao lưu trao đổi…….”

Lời này vẫn là do Lâm Phàm văn vở cho qua chứ nếu là không thêm thắt hoa mỹ chỉ dựa vào nghĩa của mấy cái chữ vô sỉ khiến người phải đỏ mặt kia thì chính là: “Nómuốn gieo giống.”

Chị Hồng sờ sờ đầu của Cẩu gia, vừa cười vừa nói: “Đây là chuyện tốt nha, mau đi đi.”

Lâm Phàm nhìn Cẩu gia Nicholas tỏ vẻ khinh bỉ nói: “Đi thôi…….”

Cẩu gia Nicholas nghe thấy lời nói này, bốn cái chân ngắn cũn của nó sung sướng nhảy cẫng lên và lao nhanh về phía con chó ở cửa hàng đối diện, lưỡi thè ra ngoài đuôi vẫy ngoe nguẩy.

Cẩu gia vẫy lúc lắc.

Mọi người trong cửa hàng bất chợt phá lên cười.

Điền Thần Côn thô lỗ nói: “Cẩu gia này là phụng chỉ đi gieo hạt đó nha.”

Triệu Chung Dương cười nói: “Cẩu gia lùn như vậy, bò lên được sao?”

Đám người: “…….”

Vấn đề này thật đúng là không nghĩ tới nha.

Chị Hồng ra về.

Cẩu gia Nicholas cũng không thấy quay trở lại, chẳng biết là nó đã đi chơi ở đâu hay đang nghĩ cách làm thế nào thì mới có thể trèo lên người cô chó xù được.

Suy cho cùng cái giống loài chân ngắn cũn cỡn thân mình thấp bé như kia dù cho có đứng thẳng dậy thì anh bạn chó này cũng không thể đứng thẳng và đưa thẳng em của nó vào một cách

chuẩn xác được. Hoặc có lẽ bây giờ Cẩu gia đang ở chốn không người nào đó xấu hổ đến nỗi muốn độn thổ luôn rồi.

“Chuyển phát nhanh đây! Cho hỏi ai là Cẩu gia?”

Lúc này, bên ngoài một anh trai chuyển phát nhanh đi tới, trong tay xách một cái thùng giấy lớn, cũng không biết bên trong là cái gì nữa.

Lâm Phàm ngẩng đầu lên: “Thần Côn, ông mau ra xem thử là đồ gì đi.”

Nhân viên chuyển phát nhanh nhìn qua Điền Thần Côn: “Ông là Cẩu gia hả? Ký tên nhận hàng đi.”

Điền Thần Côn ký tên của mình nhận hàng sau đó nhìn thấy Cẩu gia đang đuổi theo một con chó khác và chỉ vào nó nói: “Nó mới chính là Cẩu gia, chúng tôi chỉ ký nhận thay cho nó mà thôi.”

Anh chàng chuyển phát nhanh quay đầu nhìn quanh cảm thấy trong lòng vui vẻ hẳn, bây giờ chuyện kỳ lạ gì cũng có nhưng cậu ta cũng không nhiều lời, nhanh chóng giao đồ cho Điền Thần Côn rồi lái xe giao hàng rời đi.

Lâm Phàm nhìn món đồ to đùng kia cũng có chút hiếu kì hỏi: “Gồm có những gì vậy?”

Điền Thần Côn lắc đầu: “Tôi cũng không biết nữa nhưng khá là nặng đấy.”

Triệu Chung Dương cười nói: “Nói không chừng là fan hâm mộ của Cẩu gia tặng đó.”

Lâm Phàm cười nói: “Làm sao có thể chứ? Nếu muốn tặng thì cũng là tặng cho tôi mới phải.”

“Chuyện này có gì đâu mà đoán, không phải cứ mở ra xem sẽ biết ngay hay sao.” Điền Thần Côn lấy chìa khóa ra xé băng dính trên đó, tiếp theo là lấy món đồ bên trong thùng giấy ra: “Cái này đúng thật là tặng cho Cẩu gia đó, tên nhóc nhà cậu cũng muốn có sao? Như vậy thì chính là cậu đang tranh giành với Cẩu gia đó.”

Chương 316: Quà tặng cho cẩu gia hơi bị nhiều

Lâm Phàm liếc mắt nhìn, lập tức mất hứng.

Thức ăn cho chó GN!

Thức ăn cho chó Bảo Lộc!

Nhìn thoáng qua một lượt tất cả đều là thức ăn cho chó, còn có một vài cái bát ăn tinh xảo dành cho chó nữa…….

Điền Thần Côn vô cùng ngưỡng mộ nói: "Ai ya! Không nghĩ tới Cẩu gia lại được hoan nghênh đến vậy đấy! Lại còn có người chịu chi nhiều tiền để sắm sửa cho Cẩu gia trọn bộ đồ dùng thế này nữa chứ."

Triệu Chung Dương nhìn vào trong phòng phát sóng trực tiếp hỏi: "Là người anh em nào mua tặng cho Cẩu gia thế? Thật sự là quá khách sáo rồi."

Trong phòng phát sóng trực tiếp.

"Tuyệt vời quá đi!…..Người anh em này cũng nhanh tay gớm! Chuyện vừa mới xảy ra ngày hôm qua mà hôm nay quà tặng đã được giao tới nơi rồi. Lẽ nào từ hôm qua đã gửi chuyển phát nhanh rồi hả?"

"Là của tôi tặng đó! Cẩu gia bá đạo như vậy dĩ nhiên là phải ban thưởng cho xứng đáng rồi."

"Đậu xanh! Chúng tôi cũng phải tặng quà cho Cẩu gia thôi, Cẩu gia lợi hại như thế, không ban thưởng một chút thì thật sự có lỗi với Cẩu gia rồi."

Trong khi mọi người đang xem phát sóng trực tiếp thì bên ngoài cửa hàng lại truyền tới tiếng gọi của nhân viên chuyển phát nhanh.

"Lại là đồ của Cẩu gia, xin hãy ký nhận đi ạ." Nhân viên chuyển phát nhanh lại tới.

Lâm Phàm và Điền Thần Côn liếc mắt nhìn nhau, cái này con mẹ nó cũng quá phản khoa học đi, thế quái nào mà lại có người gửi đồ tới tặng nữa vậy?

Điền Thần Côn ký nhận và mở ra, vẫn lại là thức ăn của chó, vẫn là bát ăn của chó còn có một vài đồ chơi cho chó.

Ngô U Lan vừa cười vừa nói: "Xem ra Cẩu gia thật sự rất được mọi người hoan nghênh đấy. Đây đã là phần quà thứ hai rồi hơn nữa còn là một món quà rất lớn. Chỗ thức ăn cho chó này đủ để Cẩu gia ăn đến thiên hoang địa lão rồi."

Lâm Phàm lắc đầu: "Bên trong cửa hàng của chúng ta không lớn, đống thức ăn cho chó này phải để ở đâu đây?"

Ngô U Lan suy nghĩ một lúc rồi nói: "Thực ra chúng ta có thể chia cho những chú chó khác. Ở phố Vân Lý hình như có không ít chó hoang, nếu chúng ta chia những bao thức ăn cho chó này cho mọi người, để cho mỗi ngày bọn họ cho chúng ăn một ít. Chắc hẳn là sẽ không có vấn đề gì đâu."

"Cách này hay đấy!" Hai mắt Lâm Phàm sáng lên: "Dù sao thì cũng nhiều thức ăn cho chó như vậy, một mình Cẩu gia ăn cũng không hết được. Vậy chi bằng chúng ta cứ đem phát cho mọi người để bọn họ giúp đỡ phân chia, đây thật sự là sự lựa chọn tốt nhất."

Ngay sau đó nhân viên chuyển phát nhanh lại tới.

"Vẫn là hàng chuyển phát nhanh gửi cho Cẩu gia." Lần này nhân viên giao hàng trong cái khó ló cái khôn, trực tiếp lục tìm toàn bộ hàng chuyển phát nhanh của Cẩu gia để giao hết trong một lần.

Đồng thời cũng kinh ngạc hết mức. Cẩu gia này rốt cuộc là nổi tiếng đến độ nào mà được nhiều người yêu thích đến vậy? Hàng chuyển phát nhanh được đóng gói thành từng bao lớn, nhiều đến nỗi người đàn ông ban nãy từng chỉ vào một con chó nói đó là Cẩu gia, cậu ta còn thật sự không tin, một con chó có thể được yêu thích đến như vậy sao?

Điền Thần Côn ký nhận một gói hàng, thế nhưng là cậu chuyển phát nhanh lại lấy ra một gói hàng khác nói: "Đằng sau cũng đều là của nó hết."

Giờ khắc này, Điền Thần Côn sửng sốt đúng hình mất vài giây. Ông ta nhìn chiếc xe giao hàng ít nhất cũng có hơn chục kiện hàng cỡ lớn, nếu chất hết đống này vào trong cửa hàng thì bọn họ còn có chỗ đặt chân nữa sao?

Lâm Phàm vỗ trán một cái, thể hiện sự bái phục sát đất. Nhóm cư dân mạng này cũng quá nhiệt tình rồi đó, nhưng nghĩ kĩ lại thì cũng không có gì kì lạ. Số lượng người có mặt trong phòng phát sóng trực tiếp của Triệu Chung Dương rất nhiều, đặc biệt là trong buổi livestream ngày hôm đó, số lượt người xem đã lên tới hàng trăm nghìn vì thế có người tặng đồ cho Cẩu gia cũng là chuyện dễ hiểu.

Sau khi đã xếp tất cả các kiện hàng chuyển phát nhanh này ở ngoài cửa, Lâm Phàm nhờ Điền Thần Côn nhanh chóng đi thông báo cho các chủ cửa hàng xung quanh để họ đến phân chia một chút, con chó này căn bản ăn không nổi được nhiều thức ăn như vậy. Hơn nữa xem như đưa hết cho Cẩu gia ăn thì chắc nó cũng phải ăn đến phát ói luôn.

Điền Thần Côn cảm thán một câu: "Cái con chó này còn được yêu mến hơn cả con người, đúng là không có cửa để so sánh mà."

Rất nhanh, các chủ cửa hàng xung quanh đã đến, thái độ của bọn họ đối với những con chó ở phố Vân Lý đã có sự thay đổi rõ rệt. Trước kia bọn họ còn sợ mấy con chó này sẽ cắn người, còn có những con chó hoang trông rất bẩn thỉu, nhưng qua sự việc đã xảy ra của nhà chị Hồng thì cách nhìn của bọn họ đối với chúng đã khác đi rất nhiều, thậm chí còn cảm thấy yêu thích chúng nữa. Bây giờ chỗ của Lâm đại sư có nhiều thức ăn cho chó như vậy, họ dĩ nhiên mỗi người mang một hoặc hai túi về nhà, dự định sẽ phân phát cho lũ chó hoang đó hoặc cho chó của nhà mình ăn.

Chương 317: Chuyên gia tới cửa

Cuối cùng, tất cả quà tặng vốn dĩ là của Cẩu gia đều bị phân phát hết không còn một mống, chỉ chừa lại mấy túi xem như thức ăn dự trữ cho Cẩu gia.

Nếu để cho Cẩu gia biết được nó được nhiều người yêu thích như vậy, lại còn được tặng rất nhiều quà cáp nhưng cuối cùng bị chính ông chủ vô lương tâm này phân phát sạch sẽ thì không biết nó có đột ngột nhảy lên cắn một phát vào hai 'trái trứng' nằm bên trong đũng quần của chủ nhân nó hay không nữa, chuyện này thật đúng là khó nói mà.

Chuyện làm Lâm Phàm đau đầu nhất lúc này chính là lời hứa hẹn hôm qua hắn đã nói với Cẩu gia, chỉ cần nó muốn ăn bánh kếp thì có thể tới bất cứ khi nào. Nhưng nhìn tình hình hiện tại, những con chó này một chút cũng không hề khách sáo, mỗi ngày chúng đều nghe theo mệnh lệnh của Cẩu gia, tất cả từ bốn phương tám hướng kéo tới, ngồi xổm ở trước cửa ra vào, lẳng lặng ngồi chờ bánh kếp. Việc này đối với Lâm Phàm mà nói thì thật sự là một áp lực rất lớn, xem ra hắn cần nói chuyện tử tế với Cẩu gia một chút, mặc kệ kết quả cuộc nói chuyện có thuận lợi hay không thì cũng phải làm cho Cẩu gia thần phục dưới sự uy nghiêm của hắn.

Gâu gâu.

Tinh thần của Cẩu gia có chút sa sút. Sau khi trở về nó cứ nằm bất động ở cửa, đôi mắt đen lóe lên một tia buồn bã. Nó đã hoàn toàn mất tự tin vào bản thân và ngẩng đầu liếc nhìn chú chó xù ở cửa hàng đối diện, sau đó lại cúi thấp đầu xuống. Rất rõ ràng, kế hoạch ‘gieo giống’ của nó đã không thành công.

Lâm Phàm cười nói: “Cẩu gia, nói cho mày một chuyện, nguyên liệu làm bánh kếp hết rồi, về sau không được ăn nhiều như vậy nữa! Nếu như sau này mày còn gọi đàn em của mày tới nữa thì e rằng đến cả mày cũng không có bánh mà ăn luôn.”

Tâm trạng Cẩu gia rất không tốt, căn bản nó không muốn nói chuyện thế nhưng vừa nghe thấy sẽ không có bánh kếp thì nó lập tức ngẩng đầu lên sủa gâu gâu.

Lâm Phàm lắc đầu nói: “Mày không đồng ý cũng hết cách rồi. Nguyên liệu không còn đủ nữa nhưng nếu như mỗi ngày chỉ có một mình mày ăn thôi thì còn có thể. Chỉ là mày thân là Cẩu gia chắc sẽ không hưởng thụ một mình như vậy đâu nhỉ?”

Gâu gâu.

Cẩu gia: “Không cho bọn nó ăn thì cho tôi ăn, mình tôi ăn thôi là được.”

Lâm Phàm mỉm cười hài lòng: “Được rồi! Được rồi! Về sau đừng có đi rêu rao khắp nơi thì tao sẽ cho mày ăn và tuyệt đối đừng có nói cho đám đàn em của mày biết, nếu không thì tao sẽ không cho mày ăn bánh kếp nữa.”

Gâu gâu.

Cẩu gia đồng ý, thậm chí ngay cả nghĩ cũng không thèm nghĩ mà lập tức đồng ý ăn một mình.

Trong lòng Lâm Phàm cười thầm, Cẩu gia mặc dù không ngốc nhưng cũng không thông minh cho lắm, dụ dỗ rất dễ dàng.

"Xin hỏi ai là Lâm đại sư?" Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một giọng nói.

Lâm Phàm ngẩng đầu lên, đứng bên ngoài có hai người. Hắn biết một người trong số họ là chủ nhiệm Chương của bệnh viện Nhân Hoà, còn người kia thì hắn không biết.

Lâm Phàm nói: "Chính là tôi! Hai người tìm tôi có việc gì sao?"

Chủ nhiệm Chương còn chưa lên tiếng, giáo sư Lý ở kế bên đã chủ động tiến lên bắt tay Lâm Phàm nói: "Xin chào Lâm đại sư, kẻ hèn này là Lý Minh Hạo người phụ trách nghiên cứu chứng bệnh kén ăn thuộc Bệnh viện Đại học Y Liên minh Bắc Kinh, đoạn thời gian trước bánh kếp của cậu đối với người mắc chứng bệnh kén ăn mà nói chính là thần dược, kẻ hèn này đã nghiên cứu hơn nửa đời người cũng chưa từng gặp qua loại tình huống nào như vậy. Vì thế hôm nay tôi từ Bắc Kinh tới đây cùng chủ nhiệm Chương giao lưu chính là muốn tìm hiểu một chút kiến thức về bánh kếp của Lâm đại sư, nếu như có thể nghiên cứu ra loại thuốc điều trị được chứng bệnh kén ăn thì có thể nói là tạo phúc cho loài người."

Lâm Phàm có chút ngớ ra, cái vị họ Lý này cũng quá là khách sáo rồi, sau đó gật gật đầu nói: "Xin chào, xin chào."

Chủ nhiệm Chương tiến lên phía trước một bước nói: "Lâm đại sư, giáo sư Lý là chuyên gia hàng đầu trong nước về lĩnh vực nghiên cứu chứng kén ăn, hơn nữa ở trên quốc tế cũng khá có tiếng tăm, lần này tới đây là muốn nhờ cậu giúp đỡ một tay."

"Đừng nói đến việc giúp đỡ nếu như có thể góp chút sức mọn thì đó chính là niềm vinh hạnh dành cho tôi, chỉ có điều món bánh kếp của tôi cũng không có gì đặc biệt cả nó cũng được làm ra từ những nguyên liệu rất đỗi bình thường như bao loại bánh kếp khác mà thôi. Tôi e là nó sẽ không có giá trị nghiên

cứu gì mấy.” Lâm Phàm lắc đầu nói, hắn am hiểu bánh kếp nhất, tri thức bên trong cuốn bách khoa toàn thư hắn hiểu rất rõ, điều này căn bản không thể lý giải bằng lẽ thường và chính bách khoa toàn thư đã gia tăng giá trị cho những chiếc bánh kếp nên mới có thể tạo ra được món bánh kếp có hương vị thơm ngon đến như vậy.

Giáo sư Lý cả đời này đã dồn hết tâm huyết vào việc nghiên cứu cách chữa trị chứng bệnh kén ăn, hiện tại món bánh kếp như đang mở ra cho ông một tia sáng giữa màn đêm đen tối và nếu như có thể tìm ra được điểm mấu chốt trong đó thì có lẽ mọi chuyện đều có thể được giải quyết một cách dễ dàng hơn.

Chương 318: Chuyên gia muốn nghiên cứu bánh kếp

“Lâm đại sư, cậu không cần khiêm tốn, bánh kếp của cậu làm thực sự có thể giúp cho những người mắc chứng bệnh kén ăn chịu há miệng ra ăn, tất nhiên là trong đó có ẩn chứa điều huyền diệu hoặc có lẽ là sự hoà quyện giữa các thành phần nguyên liệu với nhau kết hợp lại tạo ra một loại phản ứng hóa học mới.” giáo sư Lý đầu óc vẫn tương đối linh hoạt, ý tưởng vẫn còn khá là phong phú.

Cứ như vậy trong một khoảng thời gian ngắn ông ấy đã nghĩ ra những thứ này.

Chủ nhiệm Chương đứng một bên gật gật đầu: “Rất có thể, có điều là tôi cũng đã từng kiểm nghiệm ở trong đó cũng không có bất kỳ nguyên tố gì mới lạ, chẳng lẽ là hiện tại máy móc không đủ tiên tiến để nên không thể xét nghiệm ra?”

Lâm Phàm đứng ở đó, trong lòng bất đắc dĩ, hai người kia thật đúng là say mê, hắn rất muốn nói cho hai người họ biết bọn đừng nên suy nghĩ quá nhiều, căn bản là không có chuyện như thế xảy ra.

Nguyên liệu mà hắn dùng cũng chỉ là những nguyên liệu bình thường, nguyên nhân phát sinh ra loại hiệu quả này căn bản không phải do sự hòa quyện giữa các thành phần nguyên liệu với nhau kết hợp tạo ra phản ứng hoá học gì gì đó mà hầu hết đều là do bách khoa toàn thư tạo ra,. Tuy nhiên cứ xem như

hắn có nói ra những lời này thì hai người bọn họ có lẽ cũng sẽ không chịu tin đâu vì vậy chẳng bằng cứ để mặc cho bọn họ tự mình từ từ suy nghĩ đi thì hơn.

Lâm Phàm mở miệng nói: "Giáo sư Lý, chủ nhiệm Chương , bây giờ hai người muốn tôi giúp như thế nào?"

Đối với chuyện này, mặc dù hắn cảm giác một số bệnh nhân mắc chứng biếng ăn là đang tự mình tìm đường chết nhưng có một số bệnh nhân biếng ăn khác thì lại không phải như vậy. Có một số người là bởi vì áp lực quá lớn, tinh thần không ổn định mới dẫn đến tình trạng như vậy cho nên hắn cũng không có từ chối giáo sư Lý và chủ nhiệm Chương , nếu như có thể giúp đỡ một chút thì đó cũng được xem là một chuyện tốt.

Giáo sư Lý lên tiếng nói: "Lâm đại sư, cậu có thể làm một phần bánh kếp từ đầu và tôi sẽ quay lại quá trình làm bánh đồng thời ghi chép lại rồi sau đó trở về cẩn thận nghiên cứu có được hay không?"

Lâm Phàm nhìn giáo sư Lý, thật sự không biết nên nói cái gì, hắn rất muốn từ chối nhưng nhìn giáo sư Lý sắp trở thành một ông lão, hắn còn có thể nói cái gì? Bất kể nói thế nào đi nữa thì dù sao ông ấy cũng đã lớn tuổi như vậy rồi ít nhất cũng nên cho người ta một chút hy vọng chứ!

"Được thôi nhưng mà tôi sẽ chỉ làm một phần thôi đấy." Lâm Phàm nói.

Bánh kếp do Lâm đại sư làm đã nổi tiếng khắp khu vực phố Vân Lý Thượng Hải, mỗi buổi sáng sớm đều có rất nhiều người dân xếp hàng dài từ đầu đường đến cuối đường, chờ dài cả cổ chỉ để có thể ăn được một chiếc bánh kếp. Thế nhưng mỗi ngày chỉ có một trăm thẻ số hơn nữa còn từ trong một trăm thẻ số đó chọn ra đúng mười người, vì vậy đối với những người dân đến xếp hàng muộn không lọt vào top một trăm thì rất khó có cơ hội mua được bánh kếp. Không những thế mà ngay tại hiện trường còn có những kẻ đầu cơ trục lợi đôn giá lên trên trời, thậm chí một cái thẻ số cũng bị mua đi bán lại đến tận mấy trăm đồng, đến nỗi nếu như được chọn trúng mà nói thì giá của chiếc bánh kếp đó sẽ được bán với mức giá cao ngất ngưởng.

Bởi vì ở đây có rất nhiều người mua bánh kếp mà trong đó không thiếu những người giàu có. Một vài Giám đốc của những công ty xung quanh thỉnh thoảng muốn ăn sẽ mua bánh của người người đầu cơ tích trữ.

Bây giờ đối với một số người dân mà nói thì lấy một vạn lạng vàng thì dễ nhưng để mua được một chiếc bánh kếp lại rất khó.

Hàng ngày, có rất nhiều người lạ vì hâm mộ danh tiếng của Lâm đại sư mà tới .

Trong lúc vô tình, những chiếc bánh kếp do Lâm đại sư làm ở phố Vân Lý đã trở nên nổi tiếng..

Giáo sư Lý cảm thấy một phần hơi ít nhưng chủ nhiệm Chương bên cạnh lại nói: "Giáo sư Lý, một phần đã rất tốt rồi, bánh kếp của Lâm đại sư ngàn vàng khó kiếm, Lâm đại sư chịu đồng ý làm cho chúng ta một phần đã là ơn huệ lớn rồi."

Nghe thấy chủ nhiệm Chương nói như thế, giáo sư Lý gật đầu một cái, ông không ngờ tới muốn mua một phần bánh kếp lại khó đến vậy sau đó ông lấy điện thoại di động ra còn chủ nhiệm Chương thì quay phim đồng thời lấy sổ ghi chép và bắt đầu ghi lại từng bước trình tự làm bánh kếp của Lâm đại sư.

Lâm Phàm hắng giọng nói: "Hai vị nhìn cho kỹ tôi bắt đầu làm bánh đây."

Chủ nhiệm Chương cùng giáo sư Lý tập trung tinh thần, đặc biệt là giáo sư Lý càng lúc càng lại gần quan sát cho thật rõ để không bỏ sót bất kì một bước nào.

Quét mỡ lên bề mặt bánh……

Mỗi một động tác đều rất bình thường nhìn không ra có chỗ đặc biệt hơn người.

Thêm toppings.

Giáo sư Lý không ngừng múa bút nhanh chóng ghi chép mọi thứ vào sổ tay.

Chương 319: Ngô Hoán Nguyệt tới cửa

Lúc này, một mùi hương xông vào lỗ mũi, giáo sư Lý ngửi thấy mùi hương này sắc mặt có chút thay đổi, ông cảm thấy mùi vị kia thật sự là quá hấp dẫn nhưng mà phần bánh này là hàng mẫu sao có thể ăn được, vì thế chỉ có thể nuốt xuống một ngụm nước bọt chịu đựng cái hương thơm câu dẫn lòng người này và nhanh chóng ghi chép vào sổ tay.

Rất nhanh, một phần bánh kếp nóng hổi đã ra lò.

Lâm Phàm lấy bánh kếp bỏ vào túi nilon và nói: "Xong rồi."

Chủ nhiệm Chương đã rất quen thuộc với món bánh kếp này, ngửi thấy mùi hương thơm ngon của nó tự nhiên có thể kìm nén được nhưng mà đối với giáo sư Lý mà nói thì ông chưa từng được ngửi thấy loại mùi thơm giống như vậy, thậm chí vị giác của ông ấy còn không ngừng thôi thúc muốn cầm lấy bánh kếp nếm thử.

Nhưng mà ông ấy cố dằn lòng nhịn xuống sự thèm thuồng, đây là mẫu nghiên cứu nhất định phải mang về Bắc Kinh dùng thiết bị tân tiến nhất để phân tích.

Đồng thời đem toàn bộ quá trình này ghi chép lại, nhiệm vụ tiếp theo có chút nặng nề, cần ổn định lại tinh thần, nghiên cứu cho thật kỹ càng.

Giáo sư Lý nắm tay Lâm Phàm nói: "Lâm đại sư cảm ơn cậu."

Lâm Phàm xua tay cũng không có đem chuyện này để ở trong lòng tuy nhiên hắn thật sự rất muốn nói cho đối phương biết đừng lãng phí thời gian nghiên cứu, dù cho có tốn sức nghiên cứu thì cũng không ra được kết quả gì! Nhưng nghĩ đến việc người ta dẫu sao tuổi cũng đã cao, vất vả lắm mới có được chút hy vọng vậy nên muốn nghiên cứu thì cứ để ông ấy nghiên cứu cho thoả lòng mong ước đi.

Huống hồ chuyện này Lâm Phàm cũng không tự mình giải thích rõ ràng được vì thế chỉ có thể giả ngu cho qua chuyện thôi.

Không nghĩ tới một cái bánh kếp lại liên tiếp gây ra nhiều chuyện rắc rối như vậy thật sự khiến cho người ta vô cùng đau đầu

"Giáo sư Lý, hy vọng ông có thể thành công." Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Giáo sư Lý hài lòng gật đầu:“Lâm đại sư, những nguyên liệu này có thể cho tôi lấy một ít để đem về làm mẫu thử được không?”

“Mời lấy tự nhiên…….”

Lần này giáo sư Lý tới đây mang theo đầy đủ công cụ, ông ấy tách từng nguyên liệu ra cho vào từng túi chuẩn bị mang về nghiên cứu thật kỹ.

Tình huống hiện tại, căn bản không cần suy nghĩ, kết quả cuối cùng chính là thất vọng, cái này nếu thật sự có thể nghiên cứu ra thì có thể nói là một bước lên trời.

Khi giáo sư Lý rời đi, ông ấy đã cố ý xin số điện thoại của Lâm Phàm phòng khi có chỗ nào không biết ông ấy sẽ lập tức gọi điện thoại hỏi.

Lâm Phàm cũng không từ chối ông ấy liền để lại một dãy số.

Chủ nhiệm Chương cảm giác giáo sư Lý không nắm chắc lắm, trang thiết bị của bệnh viện Nhân Hoà mặc dù không thể so sánh với trang thiết bị của bệnh viện Liên minh Thủ đô nhưng mà cũng không phải là quá kém.

Kết quả cuối cùng này chỉ sợ khó lòng giải quyết.

Chỉ là chủ nhiệm Chương cũng có suy nghĩ giống như Lâm Phàm, giáo sư Lý có hứng thú như thế ông ấy không muốn ngăn cản sự nhiệt tình của giáo sư Lý.

Giáo sư Lý rời đi cùng với Chủ nhiệm Chương.

Điền Thần Côn tiến lên phía trước: “Cậu cảm thấy giáo sư Lý có thể nghiên cứu ra được vấn đề gì không?”

Lâm Phàm cười cười: “Có thể nghiên cứu ra thì tốt rồi.”

Điền Thần Côn đôi khi cũng sẽ suy nghĩ về việc bánh kếp này rốt cuộc là được làm ra thế nào, nhưng bây giờ ông thực sự không thể hiểu được, nguyên vật liệu dùng để làm bánh kếp cũng đều là do ông đi mua, ông còn không biết bên trong chúng thế nào được chắc?

Cuối cùng ông cũng công nhận bánh kếp này có lẽ thật sự là dựa vào tay nghề, cho dù không tin nhưng cũng chỉ có thể an ủi mình như vậy thôi.

Lúc này, một bóng người xinh đẹp xuất hiện trước cửa hàng.

“Lâm đại sư.” Giọng nói lanh lảnh truyền đến, Ngô Hoán Nguyệt đội mũ, mặc váy liền thân xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người.

Lâm Phàm thấy người tới thì sửng sốt một chút, sau đó cười nói: “Cô hôm nay sao lại rảnh rỗi mà ghé qua đây thế?”

Điền Thần Côn mỉm cười: “Chẳng lẽ là Hoán Nguyệt đến gặp Điền mỗ sao?”

Ngô Hoán Nguyệt cười ranh mãnh, sau đó bước vào cửa hàng: “Gần đây tôi đang thu âm bài hát, hôm nay kết thúc sớm nên tôi có thời gian ra ngoài, vì vậy tôi đến đây thăm Lâm đại sư và mọi người.”

Điền Thần Côn rất nhiệt tình: “Tới đây, ngồi đi.”

Lúc này, Ngô Hoán Nguyệt nhìn thấy Ngô U Lan, tuy trên mặt luôn nở nụ cười nhưng trong lòng lại hơi hơi có một tia biến hóa: “Lâm đại sư, em gái nhỏ nhắn xinh xắn này là ai vậy?”

Lâm Phàm mỉm cười, vừa định giới thiệu thì Ngô U Lan đã nâng khuôn mặt tinh xảo của cô lên và trả lời: “Tôi tên là Ngô U Lan, tôi giúp việc trong cửa hàng của Lâm đại sư. Cô tên là Ngô Hoán Nguyệt đúng không? Chúng ta cùng họ với nhau, nhưng tôi nhớ tới trong gia phả họ Ngô, chữ lót U ở phía trước, chữ lót Hoán ở phía sau, tôi hẳn là cao hơn cô một bậc.”

Ngô Hoán Nguyệt bỏ mũ ra, một mái tóc dài xõa xuống, cười nhạt nói: “Chúng ta có lẽ không cùng huyết thống đâu, trong nhà chúng tôi, chữ lót Hoán phía trước, chữ lót U phía sau.”

Ngô Thiên Hà kinh ngạc liếc nhìn cô gái, sau đó cười nói: “Nam bắc hai phương, họ Ngô là một họ lớn nên gia phả chắc hẳn là không giống nhau.”

Chương 320: Lâm đại sư quá hạnh phúc

Triệu Chung Dương lúc nào cũng cầm điện thoại di động, khi cư dân mạng trong phòng phát sóng trực tiếp nhìn thấy Ngô Hoán Nguyệt thì xôn xao nhao nhao bình luận.

“Thật tuyệt!… Anh Dương thật may mắn, trong tiệm Lâm đại sư không chỉ có mỹ nữ làm việc, còn có thể nhìn thấy đủ loại mỹ nữ nữa nha.”

“Này, sao em gái này trông quen thế nhỉ?”

“Đúng rồi, đây không phải là Ngô Hoán Nguyệt trong ‘Giọng ca triển vọng’ à?”

“Tôi thích giọng của Ngô Hoán Nguyệt nhất.”

“Ngô Hoán Nguyệt là ai? Không biết aaaa.”

…

Lâm Phàm và Điền Thần Côn trao đổi ánh mắt, cứ cảm thấy bầu không khí tại hiện trường có vẻ bí ẩn thế nào ấy.

“Bài hát mới chuẩn bị bao giờ sẽ phát hành? Chúng ta phải ủng hộ thật tốt mới được.” Lâm Phàm cười nói, hai vị này lần đầu tiên gặp mặt, hẳn là không có bất kỳ khúc mắc gì với nhau đâu.

Ngô Hoán Nguyệt cũng cười: “Hẳn là sẽ nhanh thôi, bài hát mới chuẩn bị sẽ được phát hành trên bảng xếp hạng hot âm nhạc trực tuyến, mà bài hát đầu tiên chính là dùng ‘Bầu trời’ làm bài hát chủ đề.”

Lâm Phàm cười cười: “Những bài hát khác của Dương lão sư viết chất lượng khẳng định là không tệ, đây là muốn một lần là nổi tiếng, sau này thành đại minh tinh rồi nha.”

“Nào có đâu, tất cả những điều này còn phải cảm tạ anh mới phải, nếu không phải anh thì cũng sẽ không có tôi của ngày hôm nay.” Ngô Hoán Nguyệt cười híp mắt nhìn Lâm đại sư, nói tiếp: “Gần đây, tôi càng phải luyện tập cho thật tốt ‘Bầu trời’, phải hát hay hơn cả lúc thi, khi nào có thời gian tôi hát cho anh nghe nhé?”

“Được, không thành vấn đề.” Lâm Phàm cười nói, Vương Minh Dương này thiếu trụ cột chính, mà hiện tại nâng đỡ Ngô Hoán Nguyệt chắc chắn là lựa chọn đúng đắn. Chỉ là muốn nâng đỡ thành người nổi tiếng thì không chỉ đơn thuần cần phải có mối quan hệ rộng mà bản thân người được nâng đỡ còn cần phải có bản lĩnh và thực lực thật sự, bằng không thì cũng chỉ là phù dung sớm nở tối tàn mà thôi.

Ngô Hoán Nguyệt cố gắng như vậy, về sau không nổi tiếng thì trời đất cũng khó dung.

Ngô U Lan đứng bên cạnh vẫn luôn không chen lời được, thấy Lâm đại sư đang trò chuyện vui vẻ với Ngô Hoán Nguyệt như vậy, trong lòng có chút khác thường, sau đó mở miệng nói: "Kỳ thực tôi ca hát cũng rất hay."

Lâm Phàm kinh ngạc nhìn Ngô U Lan: "Thật sao? Không nghĩ rằng U Lan cũng biết hát đó!"

Ngô U Lan gật gật đầu: "Ừm, lúc trước còn đi học, tôi từng giành được hạng nhất đấy."

"Tôi chưa từng biết việc này, nếu có dịp cô nên hát cho tôi nghe thử với nhé!" Lâm Phàm cười nói, cảm thấy người mình quen biết toàn nhân tài, một người so với một người càng có tài nghệ hơn.

Lúc này, Ngô Hoán Nguyệt đi đến ngồi xuống bên cạnh Lâm Phàm, sau đó nắm lấy cánh tay của Lâm Phàm: "Hôm nay được nghỉ, tôi đã lên mạng đặt hai vé ở công viên Hải Dương, Lâm đại sư, không bằng anh đi xem cùng tôi có được không?"

"Xem động vật?" Lâm Phàm đối với những thứ này thật sự cảm thấy không có hứng thú lắm, động vật có cái gì thú vị mà xem?

Ngô Hoán Nguyệt gật gật đầu: "Ừm, hôm nay là chủ nhật, có biểu diễn đó nha."

Ngô U Lan nhìn thấy Ngô Hoán Nguyệt nắm lấy cánh tay Lâm đại sư, trong lòng lập tức cảm thấy mất hứng.

Tiểu hồ ly tinh!

Lâm Phàm nhìn tình hình bên ngoài, tạm thời không có khách, trong cửa hàng có Ngô Thiên Hà vì vậy hắn cũng không cần lo lắng: "Cái này, được rồi, chúng ta đi xem một chút vừa vặn có thể thư giãn."

Ngô Hoán Nguyệt vui vẻ gật đầu: "Ừm, ừm, mỗi ngày ở trong cửa hàng nhất định là rất nhàm chán, công viên Hải Dương chơi vui lắm đấy."

"Tôi chưa từng đến công viên Hải Dương." Lâm Phàm cảm thấy sau khi đến Thượng Hải, hắn không có cuộc sống nhàn

rỗi, lúc trước khi làm việc vẫn luôn chạy tới chạy lui, làm việc từ chín giờ đến năm giờ về nhà liền nghỉ ngơi, đi ngủ.

Sau khi đạt được bách khoa toàn thư thì ngày nào hắn cũng đúng giờ dính với cửa hàng, thật sự là rất ít đi ra ngoài xem thử.

"Vậy thì càng nên đi rồi." Ngô Hoán Nguyệt kích động nói.

Ngô U Lan nhìn một màn trước mặt, tiểu hồ ly tinh này dính chặt lấy Lâm đại sư quá rồi, sau đó nói: "Tôi cũng muốn đi, tôi cũng đã đến Thượng Hải được một thời gian dài rồi nhưng mà tôi vẫn luôn không có cơ hội đi ra ngoài dạo chơi, chi bằng dẫn tôi đi cùng có được không?"

Lâm Phàm không nghĩ nhiều: "Được, vậy chúng ta cùng đi đi, Hoán Nguyệt, mua thêm một vé nữa."

"Thật ra, tôi cũng muốn đi." Điền Thần Côn chậm rãi nói, nhưng hắn vừa nói ra lời này, lập tức cảm nhận được hai ánh mắt tràn đầy sát ý bắn tới, Ngô U Lan cùng Ngô Hoán Nguyệt nhìn hắn chằm chằm sau đó hắn lúng túng nở nụ cười: "Hay là thôi đi, cửa hàng này không thể không có người, tôi vẫn là nên ở lại trông cửa hàng thì tốt hơn."

Điền Thần Côn vô cùng buồn rầu, bản thân già thật rồi, không còn được hoan nghênh nữa, trước đây bất kể là nói như thế nào thì ông cũng là một tiểu bạch long vùng vẫy được các người đẹp hoan nghênh, thế nhưng bây giờ già rồi, nhan sắc bị hủy hoại, thời gian quá vô tình, các em gái thật không có mắt nhìn mà.

Chương 321: Ngô Hoán Nguyệt VS Ngô U Lan

Chủ yếu hôm nay Ngô Hoán Nguyệt đến đây là vì cô muốn rủ Lâm đại sư đi ra ngoài chơi với cô, không ngờ rằng khi đến cửa hàng lại nhìn thấy một em gái, nhan sắc cũng không thua gì mình, cô lập tức cảm thấy có một loại cảm giác áp lực không biết đến từ đâu.

Bây giờ kế hoạch đi công viên Hải Dương của hai người đã thất bại, lại có thêm một bóng đèn nữa, sau đó cô nhìn điện

thoại có chút không tình nguyện mua thêm một vé.

Lâm Phàm nói: "Được rồi, vậy chúng ta xuất phát thôi, hôm nay cực khổ các ông phải ở lại trông cửa hàng rồi."

Điền Thần Côn vẫy vẫy tay: "Đi đi, đi đi, không sao, cứ đi chơi vui vẻ."

Lâm Phàm mỉm cười, rồi mang theo hai người đẹp cùng nhau đi ra ngoài.

Sau khi Lâm Phàm và những người khác rời đi.

Điền Thần Côn nghiêng người qua nói: "Lão Ngô, con gái của anh sắp sửa cùng với tiểu tử này cao chạy xa bay rồi kìa, anh không có một chút cảm nghĩ gì sao?"

Ngô Thiên Hà cười cười: "Đều đã là người trưởng thành rồi cũng nên có cuộc sống của riêng mình."

Triệu Chung Dương rất là ngưỡng mộ: "Lâm đại sư thật quá hạnh phúc."

Lâm Phàm đang lái xe, Ngô Hoán Nguyệt và Ngô U Lan ngồi ở ghế sau, ghế phụ lái ở phía trước các cô gái này không phải là không muốn ngồi, nhưng Ngô U Lan đã nhanh chân hơn một bước và giành lấy ghế phụ lái. Chỉ với một câu nói, Ngô Hoán Nguyệt đã khiến cô nàng ngoan ngoãn quay trở lại ghế sau.

Ngô Hoán Nguyệt: "Em U Lan, ngồi ở phía sau đi chúng ta cùng nhau nói chuyện, được không?"

Đương nhiên, Lâm Phàm muốn hai người họ quen biết nhau một chút vì vậy hắn cũng lên tiếng, Ngô U Lan bĩu môi rồi quay lại ngồi ở ghế sau cùng với Ngô Hoán Nguyệt.

Ngay từ đầu, Lâm Phàm nghĩ rằng hai người họ đang trò chuyện về chiếc túi nào trông đẹp, mỹ phẩm nào dễ sử dụng, v.v… Nhưng điều mà Lâm Phàm không ngờ tới là chủ đề họ đang nói có chút tình sắc.

"Không quan trọng chiều cao của em như thế nào, mà là số đo ba vòng của em là bao nhiêu."

"Còn nữa, đã bao giờ yêu đương hay cái gì chưa, chuyện này chúng ta đã từng nói qua rồi?"

…

Công viên Hải dương.

Lâm Phàm nói: “Cái này có phải là qua bên kia lấy vé không?”

Ngô Hoán Nguyệt gật đầu: “Được rồi, muốn qua bên kia lấy vé không, chúng ta cùng đi.”

Theo ý kiến của Ngô Hoán Nguyệt, ba người họ cùng đi với nhau, nhất định không tách rời.

Ngô U Lan rất vui, hôm nay cô ta muốn trở thành một bóng đèn. Bây giờ cô ta đã hiểu hóa ra Ngô Hoán Nguyệt rất hiếm khi có cơ hội đến cửa hàng. Còn bản thân cô ta thì ở trong cửa hàng mỗi ngày, về mặt ưu thế đã dẫn trước đối phương thì làm sao cô ta có thể thua được?

Huống hồ chính cô ta cũng tự hào mình là một bóng đèn, chỉ để soi sáng cho ả kia, để cho những tâm tư nhỏ bé của ả ta phải nói lời tạm biệt.

Có rất nhiều khách du lịch ở đây, không mất quá nhiều thời gian, ba người họ đã nhận vé rồi cùng nhau vào bên trong Công viên Hải Dương.

Quang cảnh bên trong không tệ, đi bộ bên trong lối đi giống như đang ở trong một thế giới dưới đại dương.

Ngô Hoán Nguyệt chỉ sang một bên: “Lâm đại sư anh nhìn kìa, cái này thật đẹp.”

Lâm Phàm quay đầu lại: “Chà, thực sự rất đẹp.”

Ngô U Lan kéo cánh tay của Lâm Phàm: “Anh cũng nhìn cái này xem, rất đẹp.”

Lâm Phàm lại quay đầu, vẫn như cũ, gật đầu: “Ừ, không tệ.”

Hắn không ngờ rằng, mình cũng có thể nghe hiểu được âm thanh của những sinh vật biển này. Đặc biệt là khi một con cá mập bơi qua, hắn rõ ràng đã nghe thấy tiếng cá mập nói.

“Nhìn gì mà nhìn…”

Ba người đi thẳng một hơi về phía trước. Dọc theo đường đi, Lâm Phàm bị hai người bọn họ kéo qua kéo lại nhìn cái này xem cái kia, chính hắn dọc theo đường đi cũng không biết đã

nói bao nhiêu câu như: không tệ, đẹp, thật đẹp,.. Đến nỗi, chỉ cần hai người này kéo mình một phát, Lâm Phàm đã nhanh chóng phản ứng nói ‘không tệ’.

“Oa! Bên kia có biểu diễn cá heo. Chúng ta qua đó chiếm một chỗ đi, đợi lát nữa là bắt đầu rồi.” Ngô Hoán Nguyệt chỉ về phía trước nói,cô ấy thích cá heo nhất. Lần này hai người đến đây, là muốn cùng với Lâm đại sư xem nhưng không nghĩ tới lại có thêm một cái bóng đèn.

Theo quan điểm của Ngô Hoán Nguyệt, cá heo tượng trưng cho tình yêu, hồi ức và thanh xuân.

Ngô U Lan cũng rất yêu thích cá heo do vậy cô ta rất vui vẻ. Sau đó ba người họ chiếm ba vị trí, hai người một bên trái và một bên phải, kẹp Lâm Phàm ở giữa.

Lâm Phàm nhìn con cá heo đang nhảy múa trong làn nước trước mặt, khuôn mặt nở một nụ cười, tâm tình được thư giãn một chút, cũng không đến nỗi tệ.

Bậc thầy huấn luyện cá heo đứng đó, chờ đợi du khách ổn định chỗ ngồi rồi bắt đầu biểu diễn.

Mỗi màn biểu diễn đều nhận được những tràng pháo tay nồng nhiệt từ khán giả. Lâm Phàm cũng hòa mình vào trong đó, xem những chú cá heo thực hiện hết động tác này đến động tác khác dưới sự hướng dẫn của bậc thầy huấn luyện cá heo.

Ngô Hoán Nguyệt đảo mắt liên tục thưởng thức màn biểu diễn trước mặt, sau lại lặng lẽ liếc nhìn Lâm Phàm một cái, hít một hơi thật sâu hơi nghiêng đầu. Cô muốn dựa vào vai Lâm Phàm, nhưng động tác của cô rất nhẹ nhàng tinh tế, như thể cô đang từ từ thăm dò.

Chương 322: Thăm dò

Bên kia, Ngô U Lan ngả người ra sau và thấy đầu của Ngô Hoán Nguyệt hơi lệch. Cô ta lập tức hiểu rằng cô nàng kia muốn dựa đầu vào vai Lâm đại sư, cô ta cũng hơi quay đầu lại để dựa vào vai của Lâm Phàm.

Cả hai người này đều di chuyển một cách chậm rãi. Trong khi Lâm Phàm đang say mê xem màn biểu diễn vô cùng đặc sắc,

hắn chưa bao giờ nghĩ rằng đôi khi được thư giãn đầu óc lại dễ chịu như vậy.

Ngô U Lan và Ngô Hoán Nguyệt có chút rung động, bọn họ không chút do dự, ngay lập tức nghiêng đầu một chút.

“Hay hay.” Nhìn thấy màn trình diễn tuyệt vời cuối cùng của những chú cá heo , Lâm Phàm đứng dậy và vỗ tay, những du khách xung quanh cũng vậy.

Bụp!

“Ui da!.”

Lâm Phàm quay đầu lại: “Các cô làm sao vậy? Mệt mỏi lắm sao?”

Ngô U Lan và Ngô Hoán Nguyệt xoa xoa đầu, họ không ngờ rằng kết quả cuối cùng lại thành ra như thế này, đầu của hai người bọn họ va vào nhau, rất đau.

Lúc này nghe được lời nói Lâm đại sư, hai người đều có chút ngượng ngùng không dám trả lời, thật là xấu hổ.

Lâm Phàm cảm thấy cả hai cô nàng này đều có vẻ mệt mỏi, hắn nói: “Cũng không còn sớm nữa, chúng ta quay về thôi.”

Cả hai người Ngô Hoán Nguyệt đều gật đầu, hành động lần này thất bại, xem ra sau này họ phải nghĩ ra những cách khác, nhất định phải đem cái bóng đèn đáng ghét kia dẹp sang một bên.

Mà trong lòng của Ngô U Lan cũng có chút suy nghĩ, cô ta không ngờ tiểu hồ ly này lại quá chủ động như vậy. Về sau nhất định không được để sơ hở cho cô ấy tấn công, dù sao nam nhân vẫn sợ nhất là gái xinh mà lại còn chủ động.

Bãi đậu xe ngoài trời.

“Đầu của cô hiện tại vẫn còn đau sao?” Lâm Phàm hỏi.

Ngô Hoán Nguyệt lắc đầu: “Không đau nữa.”

Ngô U Lan: “Tôi cũng không cảm thấy đau nữa.”

Lâm Phàm gật gật đầu: “Không đau là tốt rồi, lần sau cẩn thận một chút, nếu mệt mỏi thì nói nhé.”

Hai người: “…”

Một chiếc Ferrari màu đen.

Hai thanh niên trẻ tuổi ngồi trong xe.

“Anh nhìn kìa, hai cô gái bên kia trông được phết.” Một thanh niên ăn mặc sành điệu chỉ về phía trước nói.

Nam thanh niên trẻ tuổi đang lái xe liếc mắt nhìn qua: “Ha ha, quả thực không tệ, đợi lát nữa chúng ta bám theo bọn họ, hù dọa bọn họ một phen.

“Anh Diệu, tên này quả thật rất may mắn, một con Mercedes-Benz hỏng mà cua được hai cô em xinh đẹp như vậy. Chúng ta nhất định phải hù dọa hắn mới được, nếu không chúng ta không dễ dàng chịu thua như vậy được.” Dương Khiết cười nói.

“Ha ha.” Anh Diệu cười lớn, sau đó cố ý đạp chân ga.

Từng đợt tiếng nẹt bô truyền đến.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn, cũng không bận tâm rồi lên xe rời đi. Chiếc Ferrari màu đen vẫn bám theo phía sau hắn.

Hai người bọn họ đều xuất thân từ gia đình giàu có, thích trêu đùa mọi người, nhất là khi nhìn thấy một thanh niên lái chiếc Mercedes-Benz sắp hỏng đến nơi, lại cặp kè với hai cô gái xinh đẹp thì càng nảy sinh ý định trêu chọc.

Trên đường!

Lâm Phàm đang lái xe, cảm thấy cả hai người Ngô Hoán Nguyệt dường như có tâm trạng không tốt: “Hai người các cô thực sự không sao chứ? Tôi lại cảm thấy các cô hơi bất an?”

Lâm Phàm làm sao biết tâm tình của hai người bọn họ hiện tại đang buồn bực như thế nào. Đặc biệt là Ngô Hoán Nguyệt, hôm nay vất vả lắm mới có được thời gian riêng tư gặp nhau, lại bị bóng đèn bên cạnh quấy rầy.

Còn Ngô U Lan thì cảm thấy tình cảm của cô ta với Lâm đại sư rất vi diệu. Nhất thời cô ta không thể giải thích rõ ràng, nhưng khi nhìn thấy Ngô Hoán Nguyệt, cô ta lại có cảm giác phải đề phòng nguy hiểm.

Lâm Phàm lắc đầu nhẹ sau đó đột nhiên đạp phanh. Chiếc Ferrari màu đen mà hắn nhìn thấy trong bãi đậu xe đột nhiên

bẻ lái từ bên hông lao qua. Nếu không phải hắn đạp phanh kịp thời để giảm tốc độ thì e rằng hắn đã suýt tông phải nó.

“A!”

Ngô Hoán Nguyệt mất thăng bằng, đập trán vào lưng ghế phía trước.

“Bị điên à.” Lâm Phàm trong bụng chửi rủa, sau đó quay lại vội vàng hỏi: “Các cô không sao chứ?”

Ngô U Lan không sao, nhưng khi cô ta nhìn thấy trán của Ngô Hoán Nguyệt thì kinh hãi thốt lên: “Trán của Hoán Nguyệt bị trầy rồi.”

Lâm Phàm rất tức giận sau đó đuổi theo chiếc Ferrari màu đen kia.

Bên trong chiếc Ferrari.

Dương Kiệt và Vương Diệu cười lớn: “Ha ha, chắc tên nhãi kia sợ đến nỗi tè ra quần luôn rồi.”

“Sao hả? ‘Thần Long vẫy đuôi’ của anh đây không tệ chứ?” Anh Diệu đắc ý nói.

Dương Khiết giơ ngón tay cái lên: “Anh Diêu quá ngầu, chiêu này quá lợi hại.”

Anh Diêu tự hào nói: “Đương nhiên rồi, để luyện được chiêu này, tao đã đâm vào rất nhiều xe, tao nghĩ tên đó nhất định phải sợ đến phát khiếp.”

“Ha ha…” Trong xe tràn ngập tiếng cười đầy kiêu ngạo.

Hiện tại Lâm Phàm đã bị hai người kia chọc cho tức điên lên. Nếu là gặp chuyện khác hắn còn lái xe từ tốn được, nhưng bây giờ không thể giảm tốc độ được nữa, chiếc xe phía trước chính là chiếc xe mà hắn đã nhìn thấy ở bãi đậu xe ngoài trời kia.

Thứ đồ chơi có tốc độ tử thần này, nếu hắn không phản ứng nhanh chóng chắc đã đâm vào nó rồi, đến lúc đó hậu quả sẽ rất kinh khủng., Tuy rằng hiện tại hắn chưa đâm trúng, nhưng cú phanh gấp vừa rồi khiến trán của Ngô Hoán Nguyệt bị rách, chuyện này cần phải làm cho ra lẽ.

Hiện tại đang trên đường không thể dừng xe được cũng không thuận tiện để vượt, cứ theo sau chiếc xe đằng trước, ngược lại

để xem thử bọn chúng muốn đi đâu.

Chương 323: Đòi công đạo

Bên trong chiếc xe thể thao.

Dương Kiệt lẳng lẽ nhìn về chiếc Mercedes màu đen đang chạy phía sau, cười nói: "Anh Diệu, tên kia đi theo sau chúng ta."

Vương Diệu cười nói: "Hừ, xem ra hắn không phục. Mà chả sao cả, lái xe trên con đường này luôn có những tình huống đặc biệt mà. Hắn dám làm gì được chúng ta sao?"

Dương Kiệt gật đầu: "Cũng đúng, anh Diệu, hôm nay chúng ta có đi học không, cũng quá lâu rồi chúng ta không đi học, giáo viên sẽ không cho chúng ta rớt tính chỉ đấy chứ."

Vương Diệu xem thường nói: "Trượt môn thì trượt môn. Trên đời này không có cái gì mà tiền không giải quyết được, nếu như giải quyết không được thì chính là do không đủ tiền."

Dương Kiệt rất ngưỡng mộ: "Anh Diệu thật lợi hại, anh không chỉ có kỹ năng lái xe đỉnh cấp, mà trong nhà lại không có gì ngoài tiền. Chả bù cho em chỉ là con trong một gia đình bình thường, nếu anh Diệu không để mắt tới, nói không chừng vẫn phải ăn những món khó nuốt trong nhà ăn đó".

Vương Diệu rất đắc ý: "Chú cứ ngoan ngoãn đi theo anh đây, miễn là sau này chỉ cần thứ gì Vương Diệu anh đây có, thì không mất phần Dương Kiệt kích động gật đầu: "Sau này nhất định sẽ ngoan ngoãn theo chân anh Diệu, đi theo anh Diệu cũng sẽ không chịu khổ."

"Ha ha ha"

Đèn đỏ phía trước.

Xe từ từ dừng lại.

Dương Kiệt kéo Vương Diệu: "Anh Diệu, tên kia xuống xe, hình như là hắn đang đi về phía chúng ta."

Vương Diệu quay đầu nhìn thoáng qua, cười ha hả: "Sợ cái quái gì, hai người chúng ta đấu với một mình hắn, còn có thể sợ sao?"

Lâm Phàm lúc này mới xuống xe, quay lại nói với Ngô U Lan: "Cô đừng xuống xe, chăm sóc tốt cho Hoán Nguyệt."

Ngô U Lan gật đầu, lấy khăn tay đổ một ít nước khoáng giúp Ngô Hoán Nguyệt lau vết máu trên trán. May mắn vết thương không lớn, chỉ trầy xước một chút đợi lát nữa đến phòng khám xử lý, sẽ không để lại sẹo.

"Hoán Nguyệt, cô không sao chứ?" Ngô U Lan hỏi.

Ngô Hoán Nguyệt lắc đầu: "Không có việc gì, cám ơn cô."

Ngô U Lan: "Cô không cần cảm ơn tôi, chiếc xe phía trước quá đáng ghét, bọn họ sao có thể làm như vậy chứ."

Lúc này, Ngô Hoán Nguyệt nhìn thấy Lâm Phàm xuống xe, trong lòng có chút lo lắng nói: "Lâm đại sư, anh ấy…"

Ngô U Lan an ủi cô ấy, trong lòng cô ta vô cùng tin tưởng: "Cứ yên tâm, Lâm đại sư rất lợi hại sẽ không có chuyện gì đâu."

….

Vương Diệu quay sang nói với Dương Kiệt: "Đi, xuống xe nào."

Hai người đẩy cửa xe, hoàn toàn không một chút lo lắng, sau đó đi ra phía sau đuôi xe đứng dựa người vào, nghiêng đầu nhìn Lâm Phàm.

"Anh muốn làm gì?" Vương Diệu ngẩng mặt ra vẻ kênh kiệu nói.

Dương Kiệt ở một bên hùa theo: "Anh Diệu hỏi mày muốn làm gì? Mày điếc à."

Lâm Phàm nhìn hai người họ, vẫn còn trẻ con chỉ khoảng mười chín, hai mươi tuổi.

"Còn hỏi tao? Việc vừa nãy chúng mày đã làm trong lòng không phải biết rõ nhất hay sao?"

Vương Diệu cười ha hả: "Chuyện lúc nãy sao, chỉ là sơ suất chút thôi, đã đụng trúng mày chưa? Chưa đụng trúng mày thì mày lấy lý do gì mà kiếm chuyện với tao, còn nhìn tao bằng ánh mắt kiểu này nữa?"

Vương Diệu giơ ngón tay rồi chỉ vào mặt Lâm Phàm, giọng điệu của hắn ta rất ngang ngược, hắn ta hoàn toàn không coi trọng Lâm Phàm chút nào.

Bụp!

Một tay của Lâm Phàm nắm chặt lấy ngón tay của Vương Diệu, Vương Diệu đau đến thở hổn hển nói: "Thả ra, thả tao ra…"

Chát!

Một cái tát giáng thẳng vào mặt gã.

Vương Diệu bị một cái tát này làm choáng váng đầu óc, lảo đảo ngồi phịch xuống sau đuôi xe. Gãta không thể tin rằng tên Lâm Phàm này là ai mà dám đánh gã.

Dương Khiết thấy người này động tay động chân, gã ta cũng đơ hết cả người, tựa hồ không thể tin được: "Mày… mày…"

Lâm Phàm giơ bàn tay lên, Dương Kiệt sợ hãi trốn đằng sau Vương Diệu: "Anh Diệu, tên này bị điên rồi."

"Mày dám đánh tao?" Một tay của Vương Diệu ôm mặt tức giận gầm lên.

Lâm Phàm cười nói: "Tao đánh mày đấy, mày còn hỏi tao dám hay không dám hả?"

Vương Diệu lúc này sững người, hắn ta chưa từng gặp qua người nào lập dị như vậy. Trước đây khi hắn chơi trò "Rồng vẫy đuôi" trước mặt người khác, khi mọi người nhìn thấy xe của hắn ta, thì căn bản không có ai dám chống đối lại. Nhưng hôm nay lại thật khác, một người đàn ông lái chiếc Mercedes-Benz sắp hỏng thực sự dám bật lại hắn.

(Rồng vẫy đuôi: Đánh võng)

Lúc này đèn đỏ đã hết, xe phía sau bóp còi inh ỏi.

Thấy tình hình xung quanh có chút không ổn, Vương Diệu chỉ vào mặt Lâm Phàm: "Mày đừng vui mừng quá sớm, hôm nay là mày gặp may, đang ở ngã tư đèn đỏ tao không muốn cản trở giao thông, nếu không mày không xong với tao đâu."

Lâm Phàm bước tới trước mặt Vương Diệu nói với vẻ khinh thường: "Chắc có mỗi mình mày là biết luật giao thông sao.

Hôm nay tao không muốn gặp may thì đã sao, nếu mày không giải thích cho rõ chuyện lúc nãy thì đừng hòng tao thả mày đi."

"Mày." Vương Diệu chỉ thẳng vào mặt Lâm Phàm, bình thường hắn chẳng coi ai ra gì, nhưng hôm nay gặp phải loại người hung ác này hắn ta lại có chút sợ hãi.

"Xảy ra chuyện gì?" Lúc này cảnh sát giao thông đi tới, bọn họ nhìn thấy tình huống trước mắt này đều nhíu mày lại.

Lâm Phàm trả lời: "Tai nạn giao thông, va phải tên này nên đang giải quyết với hắn ta một chút."

Chương 324: Cha làm con phá

Vương Diệu khi nhìn thấy cảnh sát giao thông đến, thì hắn ta trở nên can đảm hơn, tiến lên túm lấy áo Lâm Phàm: "Tên ngốc này đánh tôi, tôi muốn kiện hắn ta tội gây thương tích, mặt tôi sưng tấy đến mức không còn cảm giác rồi đây này."

Cảnh sát giao thông nhìn hai chiếc xe, đều thuộc loại xe sang, mà tình huống cụ thể như thế nào anh ta cũng không biết. Nhưng khi nhìn thấy biển số xe của Vương Diệu, anh ta tựa hồ có chút ấn tượng. Biển số này đã sai phạm rất nhiều lần, gây ra mấy vụ tai nạn giao thông, đáng lẽ phải bị thu hồi giấy phép lái xe nhưng có vẻ như mọi chuyện cuối cùng đều được dàn xếp ổn thỏa.

Cảnh sát giao thông hỏi: "Là anh đánh cậu ta?"

Lâm Phàm còn chưa kịp mở miệng, Vương Diệu đã chen ngang: "Đừng có mà cãi thằng đệ của tao đã thấy hết rồi."

Lâm Phàm nhăn mặt lại tát hắn ta thêm một cái, sau đó nhìn cảnh sát giao thông: "Vừa rồi là tôi đánh đấy."

Cái tát này lực cũng không nhỏ, Vương Diệu chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, máu nóng sôi trào trong bụng: "Mẹ kiếp, chờ tao một chút."

Cảnh sát giao thông lập tức ngăn Lâm Phàm: "Đừng đánh nhau…"

Lúc này, Vương Diệu lấy điện thoại di động ra rồi bấm số: "Ba, con bị đánh. Con đang ở đèn giao thông trên đường Kim Hồng ba mau tới đây, nếu không con bị người ta đánh chết mất."

Sau cuộc điện thoại, Vương Diệu chỉ vào mặt Lâm Phàm: "Mày chờ đấy, tao sẽ để ba tao đến xử lý mày."

Ở một công ty dịch vụ lao động.

Khi Vương Thâm nhận được điện thoại của con trai, ông cảm thấy hơi tức giận, đứa con này suốt ngày chỉ biết gây chuyện.

Lúc này, đứng trước mặt Vương Thâm là một người đàn ông rất ngầu lại tràn đầy hung hãn: "Anh Vương, đây là số tiền ba tỉnh gần đây thu được, sau khi trừ ra các chi phí, tổng cộng lợi nhuận là 210 triệu."

Vương Thâm cau mày: "Xem ra ít hơn nhiều so với năm ngoái."

Người đàn ông gật đầu: "Vâng, bây giờ ngày càng có nhiều người thích lo chuyện bao đồng. Các quy định mới được thực hiện ở chỗ tàu điện ngầm như không cho phép ăn xin, vân vân… Dạo này kiểm tra gắt gao quá nên thu nhập ít hơn nhiều so với năm ngoái."

Vương Thâm gật đầu: "Được rồi, tạm gác mấy chuyện này lại đã, đi với tôi giải quyết việc này trước. Thằng nhóc này suốt ngày gây chuyện, tương lai xui xẻo sẽ đổ ập lên đầu nó. Tôi sợ rằng công ty sau này phải trông cậy vào anh, thằng khốn đó không nhờ vả gì được rồi."

Người đàn ông không nói nhiều chỉ yên lặng đi theo sau Vương Thâm.

Bầu không khí tại hiện trường có hơi nghiêm trọng.

Vương Diệu tức giận xoa xoa mặt nhìn Lâm Phàm, mà Lâm Phàm thì chỉ yên lặng đứng đó chờ đợi.

Cảnh sát giao thông đang báo cáo tình hình ở đây qua bộ đàm.

Bây giờ, Vương Diệu không dám lại gần Lâm Phàm, hắn ta cảm nhận rằng tên này là một kẻ cuồng bạo lực. Chỉ cần thấy câu nào khó nghe thì cái tên này sẽ tát thẳng vào mặt hắn ta,

khuôn mặt của mình đẹp trai thế này mà hắn có thể đánh được sao?

Nhưng Vương Diệu càng tức giận hơn là Dương Khiết quá nhát gan, thậm chí còn chả giúp được gì chỉ biết trốn sang một bên. Uổng công lúc trước giúp đỡ cho gã ta nhiều như vậy, đến thời khắc mấu chốt lại như xe đạp tuột xích.

Cảnh sát giao thông lúc này cũng làm việc, yêu cầu Lâm Phàm xuất trình chứng minh thư, sau đó hỏi tình hình cụ thể.

Xe cộ đi ngang qua lại, bọn họ cũng không biết phía trước xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn tình hình xung quanh chắc chắn đã xảy ra chuyện.

Không lâu sau.

Một chiếc ô tô dừng ở đằng xa, Vương Thâm xuống xe xem xét mọi chuyện đang diễn ra ở ngã tư đèn giao thông trên đường Kim Hồng, cũng chẳng có gì to tát.

“Anh Vương, anh có muốn tôi tìm người giải quyết không.” Người đàn ông bên cạnh nói.

Vương Thâm xua tay: “Không cần, cứ giải quyết bình thườngđi. Anh cứ đi theo tôi qua bên kia chỉ cần đứng một bên cũng được, mấy cái này chỉ là chuyện nhỏ.”

Người đàn ông gật đầu.

Hiện tại, Vương Diệu có chút lo lắng, tại sao cha của hắn ta vẫn còn chưa tới. Đúng lúc này vừa nhìn thấy bóng người đi tới phía trước, hắn ta ngay lập tức vội vàng vẫy tay: “Cha, bên này, bên này.”

Sau đó, Vương Diệu nhìn về phía Lâm Phàm: “Cha tao tới rồi, mày cứ đợi đấy.”

Đối với Vương Diệu mà nói, cha của hắn ta là một đấng toàn năng. uộc sống hiện tại của hắn ta đều nhờ vào cha hắn ta chu cấp cho. Mà những chuyện hắn ta gây ra đều là nhờ sự giúp đỡ của cha hắn ta mà qua trót lọt.

Khi Vương Thâm đến hiện trường, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt khiến ông ta cau mày. Vương Diệu kéo cánh tay của Vương Thâm rồi chỉ vào Lâm Phàm: “Cha, chính là hắn đã vô duyên vô cớ tát con hai cái.”

Vương Thâm không thèm nhìn tới Vương Diệu, ông ta đi tới trước mặt cảnh sát giao thông: "Đồng chí cảnh sát giao thông, xin hỏi có chuyện gì vậy?"

Vị cảnh sát giao thông cho biết: "Con trai ông lái xe không an toàn, đang lưu thông trên đường thì đánh võng vượt qua xe của anh này, khiến người ta phải phanh gấp. Nếu anh này không phản ứng kịp thì hậu quả thật không dám nghĩ tới."

Vương Diệu nóng ruột, hắn ta vội vàng giải thích nói: "Cha, con…"

Vương Thâm trừng mắt: "Câm miệng cho tao."

Chương 325: Cá lớn

Vương Diệu có chút sợ hãi im miệng, hắn ta không dám trái lời Vương Thâm. Dù sao khi còn nhỏ hắn ta đã bị đánh cho một trận, bây giờ cãi lại sẽ bị ăn đòn, cho nên hắn ta chỉ có thể đứng im lặng như tượng, không dám mở miệng nói lời nào. Nhưng ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm vẫn hằn học như cũ.

Lúc này, Vương Thâm bước tới nói: "Thực xin lỗi chú em, con trai tôi ngông cuồng thái quá làm chú em đây sợ hãi. Nếu chú em có yêu cầu gì cứ việc nói ra đây, tôi hứa tuyệt đối sẽ đền bù cho chú em. Sau khi trở về, tôi nhất định sẽ cho thằng nhóc này một bài học."

Lâm Phàm nhìn Vương Thâm trước mặt nhưng không nói một lời, nhưng trong mắt hắn có chút nghi ngờ. Người đàn ông này trông nhẹ nhàng lịch sự, ăn mặc thì chỉnh tề, nhìn ông ta không giống tội phạm, nhưng trên trán của người đàn ông này lại hiện tướng 'nghiệp chướng nặng nề' xem ra ông ta đã làm không ít chuyện xấu.

Thấy thanh niên trước mặt cứ nhìn mình chằm chằm, Vương Thâm có chút lo lắng: "Này chú em, sao vậy?"

Ánh mắt của Lâm Phàm khẽ thay đổi nở một nụ cười rồi đưa tay ra.

Vương Thâm không biết được đối phương đang nghĩ gì, nhưng khi nhìn thấy Lâm Phàm đưa tay ra, ông ta nghĩ rằng mọi chuyện đã cho qua êm đẹp. Khi ông ta nhìn thấy chiếc xe

của Lâm Phàm, ông ta biết nó không hề rẻ. Dĩ nhiên bọn họ có thể làm hòa, hà tất phải làm lớn chuyện lên chứ.

Thằng ôn con nhà tôi, không có năng lực cũng chẳng có thực tài, lấy tiền của tôi đi tiêu xài bừa bãi hoang phí ở bên ngoài. Cho nó đi học một trường đại học trong nước ở Thượng Hải, cả ngày từ sáng đến tối không thèm đi học. Nếu không phải tôi có mối quan hệ rộng rãi thì thằng nhãi này đã bị đuổi khỏi trường từ lâu rồi.

Vương Thâm cười bắt tay Lâm Phàm, sau đó nói: "Chú em, chuyện này thật là đáng xấu hổ. Đều tại tôi dạy bảo không nghiêm, lần này trở về nhất định phải dạy bảo nó thật tốt, thứ lỗi cho tôi vì những phiền phức mà nó gây ra cho chú em nha."

Lâm Phàm cười nói: "Không sao, kỷ luật không nghiêm cũng không thành vấn đề, dù sao 'thượng bất chính, hạ tắc loạn', chuyện này cũng có thể tha thứ được."

Nụ cười của Vương Thâm đột nhiên đông cứng lại, ông ta chỉ thấy Lâm Phàm lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số.

Vương Thâm cảm thấy khí thế của tên này càng ngày càng lấn át mình, ngay cả bản thân có cố gắng giải thích cũng không có tác dụng. Trong lòng có chút lo lắng, nhưng ông ta đã làm ăn đã lâu có các mối quan hệ xã hội nhiều như vậy, nhất định sẽ không vì chút chuyện nhỏ này mà chịu ức hiếp. Lúc này trên mặt của ông ta vẫn lộ ra nụ cười, ánh mắt như dán chặt chăm chú nhìn Lâm Phàm.

Cuộc điện thoại đã được thông qua.

Lâm Phàm : "Đội trưởng Lưu, tôi đang ở bên một trụ đèn giao thông trên đường Kim Hồng, đụng phải một con cá lớn, không phải nhiệm vụ của tôi, anh có thể qua xem một chút được không? Được, tôi sẽ đợi anh. Nhanh lên, sức lực tôi có hạn một mình tôi không thể nào bắt được."

Đồn cảnh sát.

Khi Lưu Hiểu Thiên nhận được cuộc gọi của Lâm Phàm, anh ta ngay lập tức bắt đầu hành động. Anh ta không biết con cá lớn mà Lâm đại sư đang nói rốt cuộc là về cái gì. Nhưng anh

ta tin tưởng vào Lâm đại sư, vì vậy anh ta lập tức triệu tập mọi người lao về phía đường Kim Hồng.

‘Cá lớn’

Chỉ hai chữ này đã khiến Lưu Hiểu Thiên vô cùng kích động, anh ta thật sự không biết con cá lớn này là cái gì, chẳng lẽ là….

Lưu Hiểu Thiên không thể hình dung ra được, chỉ khi đến hiện trường anh ta mới thực sự biết được.

Bây giờ!

Mặt của Vương Thâm hơi đỏ khi thấy Lâm Phàm nắm lấy tay ông ta, nhưng ông ta vẫn cười nói : “Này chú em, chú em sao vậy? Chẳng lẽ có chuyện gì sao?”

Lâm Phàm cười: “Không sao, tôi chỉ là cảm thấy ông nhìn khá quen mắt. Gần đây tôi ngủ không được ngon, trong mộng luôn xuất hiện một người.”

Vương Thâm cười nói: “Cũng bình thường thôi, người trẻ tuổi bây giờ áp lực rất lớn, ngày đêm đều phải suy nghĩ nên tối đến lại hay nằm mộng. Đâu giống như con trai tôi, suốt ngày chỉ biết phá hoại, không có việc gì để làm. Nó như vậy muốn thành tài cũng chẳng được.”

Lâm Phàm cười lớn: “Thành công còn tùy người, nhưng giấc mơ của tôi không tốt lắm. Tôi mơ thấy mình đông con nhưng chúng đều cụt tay thiếu chân, khổ lắm, tôi không hiểu tại sao mình lại có giấc mơ như vậy cho đến khi hôm nay khi tôi nhìn thấy ông”

Vương Thâm khó hiểu: “Thế thì sao? Chẳng lẽ có liên quan đến tôi à?”

“Ông đừng nói thế, giấc mơ đó thực sự có liên quan đến ông sao?” Lâm Phàm nói: “Thảo nào tôi lại nhìn ông trông rất quen? Hóa ra trước đây là tôi nhìn thấy ông trong giấc mơ. Bức ảnh người ôm những đứa trẻ trong tay đó chính là ông nha, còn bọn trẻ muốn tôi đến tìm ông, vì vậy hôm nay tôi mới gặp được ông.”

Lúc này, sắc mặt của Vương Thâm hơi thay đổi, ánh mắt cũng dao động. Ông ta cảm thấy tên này hình như đã biết cái gì đó

nên cười gượng nói: “Tôi nghĩ tôi nhất định đã tài trợ không ít cho liên đoàn người khuyết tật, những đứa trẻ đến trong giấc mơ của anh có lẽ là để cảm ơn tôi, do đó mà anh gặp được tôi.”

Chương 326: Ai mà biết được, ông nói đúng hay không

Lâm Phàm lắc bả vai của mình: “Ai mà biết được, ông nói đúng hay không?”

Vương Diệu nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi ngạc nhiên, tại sao cha hắn lại nắm tay tên kia lâu như vậy? Hơn nữa còn nói chuyện với nhau nhiều như vậy.

Người đàn ông đi theo phía sau Vương Thâm bước lên phía trước, anh ta cảm thấy có gì đó không ổn nhưng Vương Thâm xua tay ra hiệu cho người đàn ông đó lùi lại.

Thấy tình hình này, Lâm Phàm lập tức mỉm cười nói: “Anh kia không đến thì tốt hơn đấy, nó sẽ ảnh hưởng đến cuộc trò chuyện của chúng ta. Dù sao chúng ta nói chuyện cũng rất hợp nhau, ông có nghĩ vậy không?”

Vương Thâm cười to: “Ừm phải rồi, chúng ta rất ăn ý với nhau, chi bằng tôi mời anh, chúng ta đến quán trà tán gẫu đi. Dù sao gặp được một thanh niên thú vị như anh đây cũng không dễ dàng gì.”

“Thôi đừng, biết đâu khi tôi đi vào chân tay lành lặn, lúc trở ra lại thành người khuyết tật thì sao.” Lâm Phàm nói ẩn ý sâu xa.

Vương Thâm hơi dùng sức muốn gỡ tay ra, nhưng tay của tên này lại giống như một cái kềm giữ chặt tay ông ta lại. Sau cùng ông ta chỉ đành từ bỏ, cười nói: “Chú em nói đùa chút thôi, hiện tại xã hội được pháp luật quản lý chặt chẽ, làm gì có mấy chuyện như vậy xảy ra chứ?”

Lúc này, xe cảnh sát đi tới.

Lâm Phàm quay đầu lại nhìn, sau đó lại nhìn Vương Thâm : “Yên tâm đi, người không phải cũng đã tới rồi sao? Ông có thể uống trà ở nơi khác, nơi đó rất yên tĩnh, ông nói xem đúng không hả, Vương hai sẹo mụn.”

Vương Thâm nghe đến cái biệt danh này, đồng tử hơi giãn ra, sau đó hắn hít sâu một hơi: "Tôi không hiểu anh đang nói cái gì."

Lâm Phàm 'hừ' một tiếng.

Đội trưởng Lưu và những người khác khi đến nơi, nhìn thấy tình huống phía trước đã vội vàng chạy tới.

Người đàn ông đứng sau Vương Thâm thấy cảnh sát tới, lập tức xông lên, đấm một cú về phía Lâm Phàm, sau đó hét: "Chủ tịch Vương, anh chạy trước đi.."

Lâm Phàm buông tay Vương Thâm ra, trực tiếp đạp gã ta một cái khiến ông ta ngã nhào xuống đất.

Lúc này Vương Thâm nằm bất động tại chỗ, trong lòng thầm chửi rủa: "Chạy cái mẹ gì, chết tiệt thật là một lũ óc heo, trước kia sao mình lại không phát hiện ra chứ!"

Lâm Phàm nhìn Vương Thâm: "Anh ta bảo ông chạy trước, sao ông không chạy?"

Vương Thâm tự trấn an mình, bình tĩnh cười nói: "Sao tôi phải chạy chứ, tôi cũng không phạm tội gì, huống hồ anh ta mắc chứng tâm thần, khi nhìn thấy cảnh sát rất dễ phát bệnh.

Lâm Phàm cười thầm trong bụng. Hiện tại, không biết là ai dạy bọn họ, hễ có việc gì thì lại đẩy cho bệnh nhân tâm thần. Nếu bệnh nhân tâm thần thực sự biết được nhất định sẽ mắng chết bà cái đám này, bọn tôi thật sự bị bệnh tâm thần nên đều bị nhốt vào trong cái bệnh viện tâm thần này. Các người muốn mang tiếng tốt treo lên cái danh nghĩa là bệnh viện tâm thần, nhưng ở bên ngoài lại nhậu nhẹt ăn uống, xảy ra chuyện thì lấy bệnh nhân tâm thần ra làm bia đỡ, các người cũng phải suy nghĩ đến cảm giác của chúng tôi chứ.

Gã đàn ông nằm trên mặt đất ôm bụng, tên trước mặt thật sự rất khỏe, bị hắn ta đạp cho một đạp vậy mà khiến ông ta đứng không vững. Trong lòng cũng thầm mắng chửi, cái quái gì khi vừa nhìn thấy cảnh sát trong lòng mình lại nơm nớp lo sợ, cũng may không có chuyện gì.

Lưu Hiểu Thiên cùng vài vị cảnh sát đi tới, lúc nãy nghe Lâm đại sư nói 'cá lớn', anh ta cũng không dám nới lỏng kiểm soát. Nói một cách đơn giản rất nhiều vụ án đều do một tay Lâm đại

sư vạch trần khiến cho vụ án đó trở nên dễ dàng giải quyết hơn. Đặc biệt là vụ án lừa đảo qua điện thoại gần đây, cuối cùng cảnh sát đã tìm ra hang ổ của chúng. Mấy tên lừa đảo đã bị bắt, nhiều khoản tiền lừa đảo đã được thu hồi.

Đây là một thành tựu lớn, đôi khi Lưu Hiểu Thiên cảm thấy cuộc sống của anh ta cứ như một giấc mơ, bất kể là vụ án khó giải quyết như thế nào, chỉ cần gặp Lâm đại sư đều có thể giải quyết dễ dàng, quả thực là 'so, easy'

"Lâm đại sư, anh nói 'cá lớn' là chỉ ai?" Lưu Hiểu Thiên sốt ruột hỏi.

Lâm Phàm chỉ vào Vương Thâm: "Chỉ có thể là ông ta…"

Lưu Hiểu Thiên nhìn Vương Thâm, đột nhiên có chút khó hiểu, anh ta nói chuyện nho nhã sắc mặt ôn hòa, nhìn qua không giống người xấu.

Vương Thâm nhìn Lưu Hiểu Thiên, lịch sự nói: "Đồng chí cảnh sát này, tôi nghĩ đây chắc chắn là một sự hiểu lầm. Tôi, Vương Thâm chỉ là một công dân bình thường, tôi làm một số công việc kinh doanh lao động, sao lại đến miệng chú em này lại biến thành 'cá lớn' chứ?"

Lưu Hiểu Thiên nghi ngờ nhìn phía Lâm Phàm, anh ta thật sự không biết Lâm đại sư rốt cuộc đang có chủ ý gì, nhưng anh ta tin tưởng Lâm đại sư, cho nên ánh mắt nhìn về phía Vương Thâm cũng tràn đầy vẻ cảnh giác.

Nhìn tình cảnh trước mắt, lông mày Vương Thâm đột nhiên nhíu lại, ông cảm giác chuyện này có chút phiền toái.

"Tôi gọi điện thoại cái!" Vương Thâm quay đầu, sau đó lấy điện thoại ra.

Lưu Hiểu Thiên vừa định nói gì đó, nhưng đã bị Lâm Phàm ngăn lại.

Chương 327: Sợ con khỉ gì chứ

Cũng không biết Vương Thâm gọi cho ai, ông ta phàn nàn vài câu qua điện thoại, sau đó giữ cuộc gọi đưa cho Lưu Hiểu Thiên nghe máy.

Lưu Hiểu Thiên nhận lấy điện thoại tiếp cuộc gọi, đầu dây bên kia là lãnh đạo của Thượng Hải, nhưng anh không quan tâm đến chuyện ở cục cảnh sát bọn họ, chẳng qua xét ở chức vụ và địa vị này của đối phương so với Lưu Hiểu Thiên cao hơn rất nhiều. Cho nên Lưu Hiểu Thiên trước khi chưa biết rõ sự tình cũng không dám nói thêm gì.

"Lãnh đạo, chuyện này có thể cần phải điều tra thêm một chút, nếu như bây giờ được thả tự do…." Lưu Hiểu Thiên ngập ngừng nói, nhưng đầu dây bên kia lại không cho cơ hội này.

Lãnh đạo: "Vương tổng là doanh nhân làm ăn đứng đắn, các anh dựa vào cái gì nói bắt thì bắt nói điều tra thì điều tra, anh có biết điều này sẽ gây ra bao nhiêu ảnh hưởng không?"

Lưu Hiểu Thiên nhíu mày, lấy tình huống hiện tại mà nói xem ra chuyện này có chút phức tạp.

Nếu mà không thể mang về thì 'cá lớn' cũng vô dụng.

Lâm Phàm ra hiệu cho Lưu Hiểu Thiên đưa điện thoại cho mình, Lưu Hiểu Thiên do dự một chút rồi đưa điện thoại cho Lâm Phàm: "Ông là lãnh đạo phải không? Vương tổng này rất có thể chính là thủ lĩnh của băng nhóm buôn người 'Vương hai sẹo mụn'. Bây giờ bản ghi âm đã được ghi lại, nếu ông cứ khăng khăng cho rằng Vương tổng này là người trong sạch, ông có thể cam kết qua điện thoại với chúng tôi rằng, nếu sau này điều tra ra được dẫn đến kết quả nghi phạm bỏ trốn. Tôi nghĩ ông nên là người chịu trách nhiệm về việc này, ông thấy thế nào?"

Trong điện thoại nhất thời im lặng.

"Anh là ai? Bảo Lưu Hiểu Thiên nghe điện thoại!"

Lâm Phàm nói: "Tôi là Lâm Phàm ở phố Vân Lý có lẽ ông không biết tôi, nhưng nếu ông tìm kiếm từ khoá Lâm đại sư thì hẳn là ông sẽ biết ngay. Hiện tại ông trả lời một câu thử xem, thả hay không thả, dù sao sau này nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì ông phải gánh vác trách nhiệm!"

Cạch!

Đối phương cúp máy.

Lưu Hiểu Thiên hỏi: "Thế nào rồi?"

“Người bên kia cúp điện thoại!” Lâm Phàm đưa điện thoại di động cho Vương Thâm rồi nói: “Có những chuyện, nếu muốn người khác không biết trừ phi mình đừng làm!”

Vương Thâm bình tĩnh nói: “Tôi không biết anh đang nói cái gì, nhưng bây giờ tôi có thể xác minh rõ ràng cho anh biết, tôi sẽ kiện anh. Còn cái người với tư cách là đồng chí cảnh sát như anh đây, trong tình huống không có chứng cứ tại sao lại tùy ý điều tra. Vương Thâm tôi tuy không phải là người có thế lực lớn, nhưng ở Thượng Hải cũng là người có danh có phận, hai người các anh phải chịu trách nhiệm!”

Lưu Hiểu Thiên kéo Lâm Phàm sang một bên: “Anh nói ông ta thật sự là ‘Vương hai sẹo mụn’ sao?”

Lâm Phàm nhìn Lưu Hiểu Thiên: “Tôi nói phải, anh lại làm sao?”

Lưu Hiểu Thiên trước đây không biết biệt danh ‘Vương hai sẹo mụn’ này. Nhưng anh ấy đã biết đến cái biệt danh này từ mấy kẻ buôn người bị bắt gần đây.

Nhưng Vương hai sẹo mụn này rất khó nắm bắt, bọn họ cũng chỉ là biết biệt danh này mà thôi, còn người thật thì họ thật sự không biết.

Nếu như đối phương thật sự là ‘Vương hai sẹo mụn’, như vậy chuyện này chính là một vấn đề lớn.

Lưu Hiểu Thiên xua tay: “Giải đi!”

Vương Thâm hít sâu một hơi liếc nhìn Lâm Phàm, ông ta không ngờ tới sự việc lại thành ra như vậy.

Thật ra Lâm Phàm cũng cảm thấy chuyện này rất buồn cười, điều khiến hắn không thể không nhớ tới đó là một việc mà hắn đã từng xem trên mạng. Người nhà của một vị lãnh đạo đưa cháu ngoại đi công viên chơi, sau đó do bất cẩn cháu bé đã mất tích, lúc ấy người nhà lo lắng giống như điên lên. Sau đó vẫn là lãnh đạo gọi một cuộc điện thoại như giữa quan chức với dân thường, để hỏi xem rốt cuộc là ai đã làm việc đó. Cuối cùng, cuộc điện thoại này thật sự có tác dụng, cháu bé kia khi sắp bị bọn buôn người đưa ra khỏi trạm thu phí thì bọn chúng đã nhận được một cuộc gọi và cuối cùng cháu bé được thả ra.

Tất nhiên thực hư chuyện này rốt cuộc như thế nào, có lẽ chỉ có người trong cuộc mới biết.

Bây giờ Lâm Phàm có thể chắc chắn rằng, Vương Thâm này chính là 'Vương hai sẹo' kia, nhưng cũng chỉ là đối với bản thân hắn. Còn những thứ khác hắn vẫn cần bằng chứng, nếu không có bằng chứng thì mọi thứ đều vô ích.

Khi Vương Thâm bước lên xe cảnh sát, quay đầu nhìn Lâm Phàm: "Chú em, đến lúc đó chú phải trả giá đắt cho sự vu khống này!"

"Cái giá gì hả, đi vào cho tôi!" Lưu Hiểu Thiên vỗ vai đối phương, nhét vào trong xe cảnh sát, sau đó chạy về nói: "Lâm đại sư, anh có muốn cùng chúng tôi trở về không?"

Lâm Phàm cảm thấy Lưu Hiểu Thiên thực sự cần sự giúp đỡ của hắn. Trong chuyện này tuy rằng không liên quan nhiều đến hắn, nhưng có một số việc là trách nhiệm của mọi người, và những kẻ buôn người là điều làm người ta cảm thấy ghê tởm nhất.

Sau đó, Lâm Phàm quay lại nói với Ngô U Lan một tiếng đồng thời đưa chìa khóa xe cho cô bảo họ rời đi trước.

Vương Diệu mang theo người đàn ông bị Lâm Phàm đạp ngã xuống đất.

Lưu Hiểu Thiên lau mồ hôi trên trán: "Lâm đại sư, lần này tất cả đều trông cậy vào anh!"

Lâm Phàm cười cười, sau đó cố ý liếc mắt nhìn đường chỉ tay sự nghiệp của Lưu Hiểu Thiên.

Như mặt trời giữa trưa 'đang phát triển mạnh mẽ'

Không cần phải sợ con khỉ gì chứ.

Chương 328: Vương Thâm bị bắt về đồn

(Đổi tên Vương Hai Sẹo Mụn thành Vương Hai Sẹo cho ngầu ạ, tên gốc thì là Hai Sẹo Mụn mới đúng)

Ngay từ đầu Lâm Phàm thật sự không ngờ mình lại gặp phải con cá lớn này. Lúc nhìn thấy Vương Thâm, hắn chỉ cảm thấy người này rất hào hoa phong nhã, gương mặt hiền lành. Thế

nhưng nhân quả này có hơi nặng, cảm giác có chút quái dị. Sau khi hắn tính toán cẩn thận lại một quẻ khác thì càng thấy khiếp sợ hơn.

Hóa ra Vương Thâm này lại là người đứng đầu tập đoàn buôn người, mở một công ty dịch vụ lao động rồi dùng nó để che dấu hành vi phạm pháp của mình. Gã khống chế nghề ăn xin ở cả ba tỉnh, không biết đã bắt cóc bao nhiêu đứa trẻ, cũng không biết đã phá hủy bao nhiêu gia đình, cuối cùng toàn bộ nhân quả này đều ngưng tụ trên người gã.

Thật sự là một nhân vật quá kinh khủng.

Những đứa trẻ bị bọn buôn người bắt cóc trên cơ bản đều bán cho Vương Thâm, còn Vương Thâm thì trụ giữ ở Thượng Hải. Bên ngoài thì gã làm ăn rất hợp pháp nhưng sau lưng lại làm những việc trái pháp luật.

Sở cảnh sát!

Lưu Hiểu Thiên kéo Lâm Phàm sang một bên: "Lâm đại sư, tôi đi báo cáo với lãnh đạo trước. Bây giờ anh cứ ngồi đây chờ một chút, Vương Thâm và người đàn ông kia đã bị dẫn vào thẩm vấn. Chỉ là theo tôi thấy thì không nắm chắc được mấy phần. Mà chuyện này là do tôi không làm đúng trình tự, nếu như không tra ra được gì thì chỉ sợ sẽ gặp xui xẻo thôi."

Lâm Phàm vỗ vai Lưu Hiểu Thiên: "Yên tâm, có tôi ở đây! Nếu thật sự xảy ra chuyện thì cùng lắm… là anh đi theo tôi bán bánh kếp thôi."

Nửa đoạn đầu của Lâm Phàm khiến Lưu Hiểu Thiên tràn đầy tin tưởng nhưng nửa câu sau lại khiến Lưu Hiểu Thiên hoàn toàn mơ màng. Thật cảm động vì Lâm đại sư đã suy nghĩ kỹ cả đường lui cho mình. Thế nhưng anh ta biết, đây chỉ là trò đùa của Lâm đại sư thôi. Với lại cho dù như thế thật thì anh ta cũng sẽ không hối hận. Có đôi khi tin tưởng một người chính là tin tưởng. Cho dù không điều tra ra cái gì thì đó cũng chỉ thể hiện rằng năng lực của mình còn chưa đủ. Đạo cao một thước ma cao một trượng, chính nghĩa cuối cùng cũng sẽ đến thôi.

Lâm Phàm ngồi một chỗ chờ còn Lưu Hiểu Thiên thì đi báo cáo với lãnh đạo. Hắn không biết Lưu Hiểu Thiên sẽ nói như thế nào với lãnh đạo nhưng thời gian đi vào tương đối dài.

Khoảng bốn mươi phút sau thì Lưu Hiểu Thiên mới đi ra, mà trên trán anh ta đã chảy rất nhiều mồ hôi.

Lâm Phàm đứng dậy: “Lãnh đạo nói như thế nào?”

Lưu Hiểu Thiên cười nói: “Lãnh đạo ông ấy cũng tin tưởng anh nhưng chuyện này ông ấy chỉ có thể coi như không biết, hơn nữa cuộc triệu tập này là bí mật nên chỉ có thể kéo dài 12 tiếng. Bởi vì hiện tại không có bất kỳ chứng cứ gì, mà không có chứng cứ thì không thể giam giữ được.”

Lâm Phàm gật gật đầu: “Hiện tại đã bắt đầu thẩm vấn chưa?”

Lưu Hiểu Thiên gật đầu: “Bắt đầu thẩm vấn rồi, tuy nhiên theo tôi thấy, chuyện này không chắc chắn lắm. Nếu như gã thật sự là Vương hai sẹo thì tâm lý này của gã tuyệt đối không phải người bình thường có thể theo kịp. Dưới tình huống chúng ta không có bất kỳ chứng cứ nào, tâm lý của gã còn thoải mái hơn những người khác nhiều. Thậm chí nếu cuối cùng chúng ta không thẩm vấn ra được điều gì thì có lẽ chúng ta sẽ gặp xui xẻo.”

Lâm Phàm nghiêm mặt nói: “Không có nếu như, hắn chính là Vương hai sẹo.”

Lưu Hiểu Thiên kinh ngạc nhìn Lâm Phàm: “Sao anh lại chắc chắn như vậy?”

Lâm Phàm cười cười: “Tôi là thầy bói mà, anh quên rồi sao? Nhưng chuyện này không có chứng cứ thì ngay cả anh cũng không tin cũng đúng.”

Lưu Hiểu Thiên gật gật đầu, chuyện này vốn rất nguy hiểm. Tuy rằng trong lòng anh ta rất tin tưởng Lâm đại sư nhưng lại chưa có chút chứng cứ nào mà đã nói với lãnh đạo rằng đây chính là Vương hai sẹo, là thủ lĩnh của bọn buôn người, rồi tự dưng bắt giữ, trừng phạt gì đó, chắc chắn sẽ bị người ta chửi chết luôn.

Một tiếng sau.

Cảnh sát thẩm vấn đi ra, sau đó lắc đầu: “Không hỏi ra được bất cứ cái gì. Đội trưởng, hắn thật sự là Vương hai sẹo à? Anh không nhầm đấy chứ? “

Lưu Hiểu Thiên tin tưởng Lâm đại sư, huống hồ hiện tại nếu ngay cả đồng nghiệp cũng không xác định, vậy còn có thể tra hỏi ra cái gì? Cho nên Lưu Hiểu Thiên khẳng định nói: "Chính là gã! Chỉ là hiện tại chúng ta còn chưa có chứng cứ gã phạm tội. Nhưng tôi có thể khẳng định, gã chính là Vương hai sẹo."

Những cảnh sát thẩm vấn kia thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng lấy lại tinh thần. Đội trưởng đã khẳng định như vậy thì người này nhất định là Vương hai sẹo, chỉ là quá khó khăn. Nhất thời có lẽ không có cách nào để bắt hắn nhưng nhất định có thể tìm được chứng cứ.

Lâm Phàm thấy tình huống hiện tại cũng không làm được gì, cứ tiếp tục chậm trễ như vậy cuối cùng khẳng định chỉ lãng phí thời gian.

"Đội trưởng Lưu, anh nói xem tôi có thể đi thẩm vấn không?" Lâm Phàm hỏi.

Lưu Hiểu Thiên nhìn Lâm đại sư, vẻ mặt hơi thay đổi.

Cảnh sát ở bên cạnh mở miệng nói: "Đội trưởng, chuyện này không phù hợp với quy củ, huống hồ Lâm đại sư làm sao biết các cách thức trong thẩm vấn chứ?"

Chương 329: Thẩm vấn

"Lâm đại sư, thời gian cấp bách, tôi cảm thấy vẫn nên để chuyện này cho những người chuyên nghiệp như chúng tôi làm thì tốt hơn. Vương Thâm tuy rằng không nói gì nhưng mà chỉ cần từ từ dụ dỗ, tuyệt đối có thể moi ra nội dung có ích."

Lâm Phàm lắc đầu: "Tôi sợ các anh làm thì không kịp ấy."

Trên mặt mấy cảnh sát tuy rằng không thể hiện ra vẻ không vui nhưng trong lòng lại không bằng lòng. Bọn họ là chuyên gia, ngay cả bọn họ cũng không hỏi ra được thì làm sao hắn có thể hỏi ra chứ? Đương nhiên bọn họ biết đội trưởng rất tín nhiệm Lâm đại sư, bởi vậy nên bọn họ cũng không nói thêm gì.

Lưu Hiểu Thiên trầm mặc một hồi, sau đó mở miệng nói: "Tình huống đặc biệt thì phải giải quyết theo cách đặc biệt, có vấn đề gì thì một mình tôi chịu trách nhiệm."

Phòng thẩm vấn.

Vương Thâm ngồi ở đó, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như bình thường, không nhìn ra có chút hoảng hốt nào.

Khi Lâm Phàm tiến vào, Vương Thâm ý vị thâm trường cười nói: "Người anh em cũng nhiều mối quan hệ đó nha, đến cục cảnh sát cũng giống như nhà mình. Chờ tôi đi ra ngoài, khẳng định sẽ tuyên truyền thật tốt cho các anh."

Lưu Hiểu Thiên nhìn Vương Thâm: "Vương hai sẹo, anh đừng ngụy biện nữa, thành thật mà nói ra thì đối với ai cũng tốt."

Vương Thâm kinh ngạc nhìn Lưu Hiểu Thiên: "Đội trưởng Lưu, lời này của anh là không đúng rồi. Vương Thâm tôi đường đường chính chính, thường xuyên làm từ thiện. Bây giờ các người lại vu hãm tôi là tên buôn người Vương hai sẹo đó. Các người tự cho là đúng mà đi vu hãm một công dân như tôi, lương tâm của các người không xấu hổ sao?"

Lâm Phàm ngồi xuống, nhìn Vương Thâm: "Vương tổng, ông đừng ngụy biện nữa. Ông là ai, tôi đã biết. Sự nghiệp buôn người của ông quả thật không tồi, trước kia ông và người vợ đã khuất của ông chính là làm nghề này nhỉ? Nhưng báo ứng tới, người vợ đã mất của ông bị mắc bệnh nan y, chết rất thống khổ. Tôi nghĩ cảnh tượng lúc đó ông biết rõ hơn ai hết."

Ánh mắt là cửa sổ tâm hồn, nội tâm thay đổi đều có thể biểu hiện ra từ trong ánh mắt. Mặt Vương Thâm không thay đổi chút nào nhưng đôi mắt lại gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Phàm, rất lâu cũng không dời đi, sau đó gã chậm rãi mở miệng nói: "Tôi không biết anh nói cái gì? Nếu như các người cho rằng tôi là Vương hai sẹo thì cứ đưa ra chứng cứ. Còn nếu như các người không có chứng cứ thì chờ sau khi tôi đi ra ngoài, tôi sẽ cho các người biết, vu hãm một công dân bình thường sẽ có kết quả gì."

Trong lòng Vương Thâm có chút khẩn trương. Gã không biết thằng nhóc này làm sao có thể biết được chuyện trước kia. Nhưng nhìn tình huống của những cảnh sát này thì khẳng định là không có chứng cứ, nếu như không có chứng cứ thì mình có gì phải sợ?

Lâm Phàm cười nói: “Vương tổng, ông đừng khẩn trương! Thật ra tôi là thầy bói. Chuyện ông đã trải qua, tôi có thể nhìn ra bảy tám phần. Về phần nửa đời sau này, tôi cũng có thể nhìn ra một số chuyện, ông có muốn biết hay không?”

Vương Thâm xua tay: “Trò lừa gạt trong giang hồ không đáng tin. Tôi vẫn nói câu đó, có chứng cứ thì bày ra trước mặt tôi. Nếu không có chứng cứ thì chờ sau khi tôi ra ngoài, tôi sẽ bảo vệ quyền lợi của mình.”

Lâm Phàm đứng dậy: “Đội trưởng Lưu, đi thôi.”

Lưu Hiểu Thiên sửng sốt: “Không hỏi nữa à?”

Lâm Phàm cười nhìn Vương Thâm: “Anh xem ông ta kìa, khí định thần nhàn, là một tên già đời nhưng tên bên cạnh kia chắc là không ổn trọng được như vậy. Nếu không lúc đó gã cũng không thể xông lên đánh tôi để ông chủ của gã chạy trốn.”

Vương Thâm nhướng mày, sau đó mở miệng nói: “Các anh đừng nằm mơ! Cậu ta có bệnh tâm thần phân liệt, lời nói của cậu ta không thể làm chứng cứ được.”

Lâm Phàm cười cười: “Vương tổng, ông khẩn trương cái gì? Nếu thật sự ông bị oan thì gã ấy có thể nói gì được?”

Lưu Hiểu Thiên sửng sốt, sau đó nhìn Lâm Phàm: “Đúng vậy!”

Vương Thâm hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, không nói một câu.

Hai thằng chó chết tiệt.

Đây chính là suy nghĩ của Vương Thâm, tuy rằng bọn họ không có bằng chứng, không thể xét xử hắn ta. Nhưng hiện tại điều làm hắn lo lắng nhất là Tiền Hào sẽ bị hai người họ dụ.

Tuy hắn không quá bận tâm đến đội trưởng Lưu, thế nhưng thằng nhóc kia trông rất xảo quyệt, chỉ sợ hắn ta thật sự có chút bản lĩnh.

Ở bên ngoài.

Lưu Hiểu Thiên vô cùng bất đắc dĩ nói: “Bây giờ nên làm thế nào đây Lâm đại sư? Ý thức phòng bị của Vương Thâm quá

mạnh, trong khi chúng ta lại không có chứng cứ, căn bản không thể nào hỏi được tin tức gì có lợi."

Lâm Phàm không hề sốt ruột trả lời: "Không sao, quả thật sẽ không hỏi được gì từ hắn. Nhưng không phải bên cạnh hắn vẫn còn một người nữa ư? Tôi nghĩ gã ta sẽ phải nói cho chúng ta thôi."

Lưu Hiểu Thiên kinh ngạc: "Sao có thể như vậy được? Tên kia rất cứng đầu, vừa rồi đồng nghiệp của tôi tra khảo hắn cũng không hỏi được gì."

Lâm Phàm xua tay, sau đó tìm một tập văn kiện và một cây bút: "Lát nữa chúng ta vào trong, anh đừng nói gì cả, cứ để cho tôi."

Chương 330: Nghi phạm cứng đầu

Lưu Hiểu Thiên không rõ rốt cuộc Lâm đại sư muốn làm gì, nhưng hiện tại anh ta chỉ có thể đặt toàn bộ hy vọng lên người hắn. Nếu trong mười hai giờ tới vẫn không có kết quả, có lẽ anh ta phải tự nhận lấy trách nhiệm này mà xin từ chức. Dù sao ngay từ khi bắt đầu vụ án này đã làm trái với quy định.

Hơn nữa tên Vương Thâm cũng không phải nhân vật đơn giản, mạng lưới quan hệ của hắn rất lớn, sau khi ra ngoài hắn chỉ cần nói mấy câu là có thể đẩy bọn họ lên trên đầu sóng ngọn gió.

Mấy nhân viên cảnh sát vây quanh: "Đội trưởng, có kết quả chưa?"

Trong lòng bọn họ, một là muốn hỏi chuyện, hai là muốn xem thử rốt cuộc Lâm đại sư có bản lĩnh gì. Họ chẳng tra khảo được chút thông tin nào, chẳng lẽ hắn ta có thể hỏi ra được kết quả hay sao.

Đương nhiên không phải họ khó chịu với Lâm đại sư, chỉ là trong lòng những người trẻ tuổi nhất định không phục. Nhân viên chuyên nghiệp như bọn họ còn không hỏi được thông tin nào có ích, huống chi một người dân bình thường như hắn thì có cách gì chứ.

Lưu Hiểu Thiên lắc đầu: “Phía Vương Thâm vẫn không moi được chút thông tin nào, bây giờ chúng tôi muốn sang phòng bên cạnh, dò hỏi tên Tiền Hào.”

Nhân viên cảnh sát: “Đội trưởng, chúng tôi vừa mới thẩm vấn hắn, Tiền Hào từ đầu tới cuối không chịu nói câu nào, còn khó hỏi hơn Vương Thâm nữa.”

Lưu Hiểu Thiên khoát tay: “Chuyện này không cần lo, Lâm đại sư có biện pháp.”

Nhóm nhân viên cảnh sát nhìn Lâm đại sư, trong lòng không tin.

Lâm Phàm cười nói: “Được rồi, chúng ta vào thôi, mọi người ngồi ngoài chờ tin tốt đi.”

Sau khi Lâm Phàm và Lưu Hiểu Thiên bước vào phòng thẩm vấn, nhân viên cảnh sát bên ngoài bắt đầu sôi nổi thảo luận.

“Mọi người nói xem lần này có hỏi được không?”

“Tôi thấy không chắc đâu, chúng ta còn không hỏi được gì, nói chi anh ta chỉ là chủ một cửa tiệm trên phố Vân Lý, có thể có cách gì chứ?”

“Tại sao đội trưởng lại tin anh ta như vậy nhỉ, mấy người có ai biết không?”

“Chuyện này tôi cũng chỉ nghe người khác kể lại, trước đây Lâm đại sư từng mở một sạp bánh kếp, còn đội trưởng vẫn là cán bộ quản lý trật tự đô thị, hai người quen biết nhau vào lúc đó. Sau này, khi đội trưởng điều tra một vụ án giết người nhưng vẫn không có tiến triển gì, Lâm đại sư đã chỉ điểm vài câu, mới giúp vụ án được phá giải, cho nên đội trưởng rất tín nhiệm Lâm đại sư.”

“Chuyện này khó tin vậy.”

“Ai biết được, giờ chỉ có thể đợi xem kết quả cuối cùng thôi. Nếu vẫn không tra hỏi được gì, e là đội trưởng gặp xui xẻo rồi.”

“Ôi chao..”

Trong phòng thẩm vấn.

Lâm Phàm và Lưu Hiểu Thiên bước vào, Tiền Hào vẫn ngồi đó nhắm mắt nghỉ ngơi, ngay cả khi bọn Lâm Phàm tiến đến cũng không khiến gã ta mở mắt.

Lâm Phàm ngồi đối diện Tiền Hào, Lưu Hiểu Thiên vừa định đánh cho gã tỉnh dậy đã bị Lâm Phàm ngăn lại.

Lưu Hiểu Thiên không biết Lâm đại sư muốn làm gì, nhưng hiện tại toàn bộ quy trình đều do hắn chịu trách nhiệm, cho nên anh ta không nói lời nào mà lẳng lặng ngồi xuống.

Lúc này đây, bên trong phòng thẩm vấn vô cùng yên tĩnh, không có bất kỳ một tiếng động nào.

Tiền Hào có phần hoài nghi, sao hai người này bước vào mà không nói câu nào cả? Trong lòng hắn thấy hơi bất an.

Từng giây từng phút trôi qua.

Tuy ngoài mặt Lưu Hiểu Thiên vẫn không thay đổi nhưng trong lòng đã cuống lên, Lâm đại sư đang làm gì vậy, tại sao một câu cũng không nói, khoảng thời gian này không thể chậm trễ.

Tiền Hào không nhịn được nữa, mở mắt ra: "Bọn mày đừng hòng vu oan cho tao. Dù bọn mày hỏi bất cứ vấn đề gì tao cũng không trả lời đâu."

Lâm Phàm nhìn Tiền Hào mỉm cười, đẩy văn kiện tới trước mặt gã rồi đặt cây bút xuống bên cạnh, nói: "Không cần nói, Vương Thâm đã khai hết mọi chuyện rồi. Anh là đồng phạm cũng không thoát tội đâu, ký tên vào đây, vụ án kết thúc."

Tiền Hào ném văn kiện, cười khẩy một tiếng: "Tao sợ chắc? Mày nghĩ tao sẽ tin lời mày hả? Nói cho mày biết, bọn tao không hề làm gì cả, bọn tao chỉ là một công ty dịch vụ lao động bình thường mà thôi."

"Ha ha, ông chủ của cậu đã biết quay đầu là bờ, cầu xin khoan hồng rồi. Nếu cậu còn cứng đầu thì tội thêm một bậc, không thoát được tù chung thân, thậm chí có thể sẽ bị xét tử hình. Còn ông chủ của cậu, nhiều nhất chỉ bị nhốt mấy chục năm, sau khi ra ngoài vẫn có thể hưởng thụ một khoảng thời gian vui vẻ." Lâm Phàm nói, sau đó nhìn Tiền Hào: "Về phần cậu có chịu ký hay không, có thừa nhận hay không cũng không

quan trọng, bởi vì Vương Thâm đã khai hết những chuyện cậu làm rồi."

Lưu Hiểu Thiên ở bên cạnh nghe anh nói, trong lòng không chắc chắn lắm, biện pháp này chỉ có tác dụng với một số người tâm lý không vững, đối với mấy kẻ từng trải, lõi đời thì gần như vô dụng.

Tuy nội tâm Tiền Hào đã có chút hoảng loạn nhưng bề ngoài gã vẫn bình tĩnh như trước, sau đó ngẩng đầu lên: "Hừ, bịa chuyện tiếp đi, mày không làm biên kịch thì đáng tiếc thật. Yên tâm, đợi sau khi tao ra ngoài sẽ giới thiệu mày với vài vị đạo diễn. Mày viết cho người ta một hai kịch bản, không chừng sẽ nổi tiếng đó."

Chương 331: Mưu kế thành công

Lâm Phàm khoanh hai tay trước ngực, tựa vào lưng ghế, ánh mắt nhìn về phía Tiền Hào rồi lên tiếng: "Tiền Hào."

"Sinh ngày 15 tháng 6 năm 1982."

"Tốt nghiệp phổ thông."

"Năm hai mươi tuổi bị phán chín tháng tù vì tội cố ý gây thương tích."

Tiền Hào nhìn Lâm Phàm, khinh thường nói: "Hù dọa ai đó, mấy chuyện này thì nói lên được điều gì? Chỗ này là đồn cảnh sát, mấy người chỉ cần tra chút tư liệu là ra, đừng nói với tao đây là do ông chủ tao khai. Nếu đúng như vậy thật thì tao đánh giá cao bọn mày đó."

Lưu Hiểu Thiên nhìn Lâm Phàm, không rõ ý định của Lâm đại sư. Mấy tin tức này chỉ cần tìm trong máy tính một chút là ra, đối mặt với loại người thường xuyên lăn lộn trên xã hội như gã mà nói, thật sự không hù dọa được.

Lâm Phàm không nóng không vội, chậm rãi nói: "Năm 2004 hẳn là lần đầu tiên anh bắt đầu lừa bán trẻ em nhỉ."

Tiền Hào sửng sốt, sắc mặt hơi thay đổi nhưng rất nhanh đã giấu đi, gã nhìn Lâm Phàm: "Nói vớ vẩn cái gì vậy?"

Lâm Phàm lắc đầu: “Không phải tôi nói mò đâu, mà do ông chủ của cậu khai đó.”

Nội tâm của Tiền Hào đã bắt đầu không giữ được bình tĩnh, chuyện này gã chỉ nói với Vương Thâm, người khác căn bản không biết.

Lâm Phàm tiếp tục nói: “Dựa vào những lời Vương Thâm nói, đây cũng chính là lần đầu tiếp xúc giữa anh và ông ta. Kể từ đó, anh đi theo Vương Thâm làm việc, trong khoảng thời gian này anh đã tàn nhẫn sát hại bảy đứa trẻ bị bắt về. Bởi vì chuyện bảy đứa trẻ bị bắt cóc khiến dư luận xôn xao ầm ĩ, các người lo lắng bị bại lộ nên mới giết bọn nhỏ. Vương Thâm từng ngăn cản nhưng anh không nghe theo.”

Tiền Hào hoàn toàn hoảng loạn, trán dần thấm ướt mồ hôi: “Xàm xí, các người toàn ăn nói vớ vẩn.”

Lâm Phàm khoát tay: “Tôi không biết có vớ vẩn hay không, nhưng tất cả những thứ này đều do Vương Thâm nói, thủ phạm chính là anh còn ông ta chỉ là đồng lõa. Theo luật thì anh sẽ phải chịu hoàn toàn trách nhiệm, gần như sẽ bị phán tử hình. Hiện tại tôi và đội trưởng Lưu vào đây chỉ để nói cho anh biết những lời này đã trở thành khẩu cung của Vương Thâm mà thôi, không phải hỏi anh chuyện đúng sai.”

Tiền Hào nhìn Lâm Phàm: “Mày không phải cảnh sát, mày dựa vào cái gì ngồi ở đây.”

Lâm Phàm hời hợt cười một tiếng: “Quên không nói cho anh biết, tôi là nhân viên nằm vùng, tôi đã theo dõi mấy người từ lâu. Anh có cảm thấy bên ngoài cửa lớn của công ty thường xuyên xuất hiện một công nhân vệ sinh hay không, từ sáng sớm đã ở xung quanh mấy người…”

Tiền Hào nhìn Lâm Phàm, trong lòng đột nhiên cảm giác hình như là đúng thật, từ tờ mờ sáng đã thấy. Đôi khi gã ngủ lại công ty cũng có thể nghe thấy tiếng động của nhân viên vệ sinh ở tầng dưới. Hơn nữa khi nhìn nụ cười của người đối diện gã cảm thấy rất quen mắt, giống như đã từng gặp ở đâu vậy. Lúc này, nội tâm của Tiền Hào dần sụp đổ…

Lâm Phàm nhìn Tiền Hào: “Anh có gì muốn nói không? Nếu không nói chính là nhận tội, chẳng qua tôi nghĩ hiện giờ

Vương Thâm hẳn rất vui vẻ nhỉ, bởi vì ông ta đã đổ hết mọi chuyện lên đầu anh. Anh đúng là một nhân viên tốt đó nha."

Tiền Hào không nói lời nào.

Lâm Phàm nhìn đội trưởng Lưu: "Được rồi, chúng ta ra ngoài thôi. Chuyện này kết án tại đây."

Lưu Hiểu Thiên đứng lên.

Khi hai người vừa đi đến cửa.

Tiền Hào ngẩng đầu nhìn Lâm Phàm: "Chuyện không phải như vậy, không phải tôi…"

…

Lâm Phàm và Lưu Hiểu Thiên nhìn nhau, ánh mắt đầy ẩn ý, sau đó nhìn về phía Tiền Hào: "Sự tình không phải như vậy thì còn có thể như nào? Vương Thâm đã nói hết mọi chuyện, mà bây giờ anh mới nói, tất cả đều đã muộn rồi."

Tiền Hào không ngờ được rằng ông chủ lại nói ra tất cả mọi chuyện, lần đầu tiên gã ta lừa bán trẻ con chỉ có Vương Thâm biết, về sau thấy gã ta nhanh nhẹn, làm việc cẩn trọng, liền muốn giao hảo. Còn về chuyện bảy đứa trẻ, căn bản không liên quan đến gã ta, đều là do Vương Thâm sai hắn làm, hơn nữa chuyện này cũng rất bí mật, sẽ không có người biết.

Bây giờ hai người trước mặt đều có thể nói ra, vậy ngoài Vương Thâm bán đứng mình thì còn có thể là ai?

Lúc này Tiền Hào nhận ra nếu mình không lấy công chuộc tội thì chắc chắn sẽ bị phán tử hình.

Tiền Hào nhìn hai người bọn họ, mồ hôi đầm đìa: "Ông ta bịa đặt, những chuyện này không liên quan gì đến tôi, tôi sẵn sàng nói hết những gì mình biết."

Lâm Phàm cười nói: "Muộn rồi, Vương Thâm đều đã nói hết rồi, còn có gì để nói nữa?"

Tiền Hào lập tức suy nghĩ, anh ta ngẩng đầu lên nói: "Ông ta còn có một cuốn sổ, chắc chắn chưa nói với các người."

Lâm Phàm và Lưu Hiểu Thiên có vẻ hứng thú với chuyện này, nhưng những gì họ nói bây giờ hoàn toàn không thể dùng làm bằng chứng.

“Cuốn sổ gì?” Lâm Phàm hỏi.

Tiền Hào vội vàng trả lời: “Cuốn sổ này chứa tất cả thông tin về những đứa trẻ bị Vương Thâm bắt cóc trong nhiều năm. Trong đó, những đứa trẻ được chuyển đi đâu và ai chịu trách nhiệm, đều được ghi rõ ràng.”

Hai người họ đều biết là bằng chứng quan trọng: “Cuốn sổ này hiện đang ở đâu?”

Chương 332: Cô đoán xem

Tiền Hào làm sao dám do dự, gã ta chỉ muốn nhanh chóng lấy công chuộc tội, làm sao có thể chết thay Vương Thâm, Vương Thâm đã bất nghĩa như vậy thì đừng trách gã ta bất nhân.

"Nó ở dưới sàn gỗ dưới giường ở phòng 1705, tầng 17, Khu chung cư số 3." Tiền Hào vội vàng nói.

Giấu kĩ quá nhỉ.

Lưu Hiển Thiên nhìn Lâm đại sư: "Giờ tôi sẽ dẫn người qua đó."

Lâm Phàm gật đầu: "Tôi sẽ đợi ở đây, nếu thật là như vậy thì gọi lại cho tôi."

Lưu Hiển Thiên hào hứng gật đầu, không nghĩ rằng chuyện này lại có tiến triển như vậy.

Thật sự có đôi khi không sợ kẻ địch mạnh chỉ sợ đồng đội heo mà thôi. Nếu Vương Thâm biết tình hình hiện tại, e là tức đến ói máu.

Đây cũng là chuyện thường gặp, người này kín miệng nhưng không có nghĩa là người kia cũng có thể làm như vậy, dù sao đây cũng là đồn cảnh sát, bất luận là ai khi đến nơi này cũng đều rất căng thẳng, nhất là khi làm chuyện gì xấu.

Lưu Hiểu Thiên vừa đi ra, đồng nghiệp bên ngoài lập tức hỏi thăm tình huống trong phòng, nhưng anh ta không có thời gian giải thích với bọn họ, lập tức chạy đi.

Trong phòng thẩm vấn.

Tiền Hào nhìn Lâm Phàm: "Anh ở tầng dưới công ty chúng tôi, rốt cuộc biết được bao nhiêu tin tức, tại sao trước giờ tôi chưa từng gặp qua?"

Lâm Phàm liếc nhìn Tiền Hào, cũng không nói gì, tình hình bây giờ vẫn chưa rõ ràng. Nếu bây giờ quá đắc ý, cuối cùng lại không có bằng chứng thì chẳng phải là to chuyện sao.

Lâm Phàm mỉm cười: "Nào, anh nói đi, giữa anh và Vương Thâm rốt cuộc có chuyện gì, nói đi có thể anh sẽ được khoan

hồng.”

Tiền Hào cúi đầu, sự việc được đưa ra ánh sáng, không phải do anh ta không kiên quyết, mà là do ông chủ không kiên định, anh ta có thể làm gì, vì vậy anh ta chỉ có thể nói ra toàn bộ sự việc.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Ting ting.

Điện thoại tới.

Lưu Hiểu Thiên: “Cuốn sổ đã được tìm thấy. Có rất nhiều manh mối được ghi lại trong này. Những gì anh ta nói là sự thật.”

Lâm Phàm: “Vậy thì tốt.”

Lưu Hiểu Thiên đáp: “Tôi sẽ quay lại ngay.”

Tiền Hào nhìn Lâm Phàm: “Tôi không nói dối, thứ này thực sự ở đó, chỉ có tôi và Vương Thâm biết về nó, ngay cả con trai của ông ấy cũng không biết.”

“Tôi đã nói ra hết sự thật, tôi có thể nhận được sự khoan hồng không?” Tiền Hào hỏi.

Lâm Phàm cười phá lên, nhưng trong mắt Tiền Hào tiếng cười ấy lại rất đáng sợ, trong lòng anh ta cũng không hiểu tại sao, nụ cười này là có ý gì.

Rất nhanh, Lưu Hiểu Thiên đã trở về.

Lưu Hiểu Thiên tiến vào phòng thẩm vấn: “Lâm đại sư, cảm ơn anh rất nhiều, nếu không phải có anh, e là cũng không hỏi ra được gì.”

Lâm Phàm cười nói: “Tiện tay mà thôi, gặp chuyện như này cũng sẽ không có ai khoanh tay đứng nhìn đâu.”

Lưu Hiểu Thiên lúc này hoàn toàn khâm phục, anh ta càng cảm thấy Lâm đại sư chính là cứu tinh của cuộc đời mình. Bất cứ chuyện gì, chỉ cần có Lâm đại sư ở đó thì đều được giải quyết gọn gàng.

Bây giờ sự việc đã được giải quyết, phần còn lại, Lưu Hiểu Thiên và những người khác sẽ chịu trách nhiệm.

“Đội trưởng Lưu, đến lúc tôi phải về rồi.” Lâm Phàm nói.

Đội trưởng Lưu có chút không nỡ: “Sao không ở lại thêm chút nữa?”

Lâm Phàm xua xua tay: “Không, tôi không phải là cảnh sát, điều đó không đúng với quy định. Hơn nữa, việc này khá quan trọng, vì vậy tôi không nên tham gia thì tốt hơn.”

Lưu Hiểu Thiên gật đầu, đồng ý với Lâm đại sư, bây giờ đã có được bằng chứng này, nhưng đó mới chỉ là khởi đầu của vấn đề, sự việc vẫn chưa thực sự được giải quyết.

Có những thông tin này trong tay, e là bọn họ còn phải bận rộn lâu dài, phạm vi liên quan quá rộng, nhất định không được để lộ ra ngoài, nếu không bị bọn buôn người biết được sẽ không ổn.

Tiền Hào vẫn luôn sợ hãi, nhưng lúc này anh ta ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Lâm Phàm: “Anh không phải là cảnh sát sao?”

Lâm Phàm quay đầu cười nói: “Anh thật thông minh.”

“Anh…” Tiền Hào sửng sốt, thoáng nghĩ tới chuyện gì đó.

“Thật ra ông chủ của anh không nói gì cả, nhưng anh thì rất tốt, anh đã nói hết rồi, về sau cần thông minh hơn nữa. Làm chuyện xấu nhiều rồi nghi thần nghi quỷ.” Lâm Phàm cười nói.

“Không thể nào…” Tiền Hào sửng sốt: “Vậy làm sao các người biết chuyện bảy đứa nhỏ?”

Lâm Phàm cười thần bí: “Anh đoán xem…”

Tiền Hào bực tức đập mặt bàn, đoán cái mẹ gì…

Bên ngoài.

Các cảnh sát trẻ tuổi nhìn Lâm Phàm đầy hâm mộ, họ thực sự bị thuyết phục.

Bốp bốp!

Vỗ tay! Vỗ tay!

Bọn họ theo đội trưởng Lưu ra ngoài tìm đồ, cuốn sổ thực sự ở đó. Hơn nữa công lao đều là Lâm đại sư hỏi ra, bản lĩnh này khiến họ bội phục.

Một nữ cảnh sát tiến lên, ngưỡng mộ nhìn Lâm đại sư, sau đó hỏi: “Lâm đại sư, làm sao anh biết rõ ràng như vậy?”

Cô thật sự nghĩ không ra, Lâm Phàm làm sao có thể biết chuyện này, lại làm sao có thể dọa Tiền Hào, thật không thể tin được.

Lâm Phàm khẽ mỉm cười.

“Cô đoán xem…”

Nữ cảnh sát: “…”

Ngoài cổng sở cảnh sát.

Lưu Hiểu Thiên vẫn còn đang rất hào hứng: “Lâm đại sư, tôi đưa anh về.”

Chương 333: Vụ án kết thúc

Lâm Phàm vẫy tay: “Tạm biệt, tôi tự lái xe về được. Sự việc chỉ mới bắt đầu, đợi lát nữa anh hẵng báo cáo với lãnh đạo. Hơn nữa, chuyện này không thể truyền ra ngoài. Nếu truyền ra, sẽ rút dây động rừng, ảnh hưởng đến những việc sau này.”

Lưu Hiểu Thiên gật đầu: “Vâng, tôi sẽ báo cáo sau. Chuyện này liên quan quá rộng, còn cần liên lạc với cục cảnh sát các tỉnh khác, mở một cuộc họp, cố gắng một mẻ hốt gọn và cứu tất cả trẻ em ra ngoài.”

Có được phần tài liệu này, chỉ cần nghiêm túc cẩn thận hành động, nhất định sẽ cứu được rất nhiều trẻ, chỉ mong sau này không xảy ra vấn đề gì.

Tất nhiên, Lâm Phàm cũng không thể kiểm soát vấn đề này, hắn chỉ có thể giúp đỡ đến đây, còn tiếp theo thực sự phụ thuộc vào họ.

Nhìn Lâm Phàm rời đi, Lưu Hiểu Thiên lập tức trở lại văn phòng, báo cáo với lãnh đạo, đồng thời tổ chức cuộc họp.

Chuyện này phải được thực hiện nhanh chóng, trước khi tất cả những kẻ buôn người kịp phản ứng lại, trực tiếp hốt gọn một mẻ.

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm trở lại tiệm, Ngô U Lan đã về, Ngô Hoán Nguyệt cũng đã về trước.

Hắn gọi điện thoại và biết được tâm trạng Ngô Hoán Nguyệt hiện tại có vẻ không tệ, tuy rằng trán có chút trầy xước nhưng cũng không phàn nàn gì, hôm nay có kỳ đà cản mũi nhưng tất cả vẫn đều vui vẻ.

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Phàm ngồi ở đó, Ngô U Lan rót một tách trà.

“Sau đó thế nào? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Ngô U Lan tò mò hỏi.

Lâm Phàm lắc đầu: “Không có gì, chỉ là một số chuyện vặt.”

Trước khi chuyện này kết thúc, hắn không muốn nói cho bất kỳ ai biết, để tránh có chuyện ngoài ý muốn.

Trong phòng phát sóng trực tiếp, Triệu Chung Dương kể cho mọi người nghe chuyện xảy ra với Lâm đại sư ngày hôm nay, những người hâm mộ đều rất phẫn nộ.

Gâu gâu.

Cẩu gia Nicholas đã về. Bây giờ nó rất đẹp trai, đi đâu cũng giống như một ngôi sao, đặc biệt là cửa hàng của chị Hồng ở đối diện, cẩu gia muốn đến thì đến, muốn đi thì đi mà không ai cản trở.

Mấy ngày sau.

Ngày ngày trôi qua sóng yên biển lặng, nhưng Lâm Phàm biết đám người Lưu Hiểu Thiên đã sớm bắt đầu hành động theo cuốn sổ của Vương Thâm, về cơ bản tất cả những kẻ buôn người phía trên đều đã bị phong toả. Nếu không phải nghĩ đến việc bọn chúng sẽ phản kháng dữ dội khi bị bắt, rồi làm tổn thương những đứa trẻ kia thì bọn họ đã làm rùm ben lên rồi.

Lưu Hiểu Thiên mỗi khi có việc gì sẽ gọi điện và báo cáo tiến độ công việc, thực ra Lâm Phàm cũng đã nói với anh ta rằng không cần phải báo cáo. Thế nhưng đối với Lưu Hiểu Thiên, chuyện này Lâm đại sư đã giúp đỡ rất nhiều nên hễ có chuyện gì đều sẽ thông báo.

Trước cửa tiệm.

Người dân: “Lâm đại sư, số của chúng tôi đều đã nhận được rồi, mau báo số thôi.”

Lâm Phàm phản ứng lại, cười nói: “Được…”

Nicholas Cẩu gia không cho đám bạn của mình tới chơi. Bây giờ nó đã kiên quyết từ bỏ những người anh em của mình để có thể ăn bánh kếp, nhưng bọn chúng lại đang sống một cuộc sống rất sang chảnh. Đồ ăn mà fan hâm mộ cho cẩu gia quá nhiều, nhiều đến phát sợ. Sau đó lại phân tán xuống dưới, điều này khiến những chú chó đó mỗi ngày đều có đủ thức ăn, ăn đến no nê.

Bây giờ, Lâm Phàm mới biết người đến xếp hàng mua bánh ngày càng nhiều, lượng người xếp hàng mỗi ngày đông hơn trước. Có điều mỗi ngày chỉ được mười phần, khiến họ cảm giác nhàm chán. Nhưng không có cách nào khác, người ta không ép bạn mua, bạn có thể bỏ đi nếu không muốn mua, khi có người rời đi thì những người khác đều sẽ cảm thấy vui mừng vì bớt đi được một đối thủ.

Từng chiếc bánh thơm ngon lần lượt xuất hiện, mọi người đều rất vui vẻ, họ đứng đợi ngoài cửa, nhìn tờ đơn trên tường.

Bọn họ nghe nói chỉ cần có thể hiểu được nội dung trong đó thì có thể lấy được bánh. Mấy ngày nay có rất nhiều người thử qua, cũng có rất nhiều người đã được nhận bánh.

“Điểm bách khoa +1.”

Lâm Phàm đang tự tay làm bánh, vẻ mặt vui vẻ vì có thể thu được một chút điểm bách khoa. Lần trước tiêu hao 100 điểm nên chỉ còn lại 18 điểm. Nhưng trải qua khoảng thời gian cố gắng này, điểm bách khoa của hắn đã tăng lên 30, tuy không nhiều nhưng cũng là một sự cải thiện.

Nhìn những cái bánh trong tay mọi người, trong lòng Lâm Phàm cảm giác rất thành công.

Sau khi làm xong, Lâm Phàm vẫn như cũ nằm ở đó.

Triệu Chung Dương đang nghịch điện thoại, bỗng kêu lên: “Lâm đại sư, xem cái này đi.”

Lâm Phàm không biết chuyện gì đang xảy ra, sau đó mở WeChat, Triệu Chung Dương đã gửi qua một liên kết.

Triệu Chung Dương nói: “Ai da! Lợi hại! Không ngờ bọn buôn người này lại có cả một tập đoàn, mạng lưới quá lớn rồi.”

Lâm Phàm vui mừng khôn xiết, mới có năm ngày mà đã xử lý xong rồi sao?

Bấm vào liên kết.

“Dưới đây là bản tin. Hơn 8.000 cảnh sát từ Sở cảnh sát đô thị Thượng Hải và ba sở cảnh sát các tỉnh đã phát hiện ra một tập đoàn buôn người quy mô lớn. Bắt giữ 1.300 người liên quan và giải cứu 1.200 trẻ em bị bắt cóc. Đây là vụ buôn người lớn nhất từng được phát hiện ở nước ta…”

Chương 334: Chỉ là tiện tay

Xem tin tức, Lâm Phàm cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, không ngờ tốc độ hành động của cảnh lại nhanh như vậy, chỉ trong năm ngày, họ đã quét sạch bọn buôn người.

Điền Thần Côn xem tin tức và cười nói: “Làm tốt lắm, căm ghét nhất là cái loại buôn người này, để tôi gặp được chúng tôi đánh cho chết mới thôi.”

Triệu Chung Dương cũng cười và đáp: “Đây thực sự là một sự kiện đáng mừng, nhưng nhóm buôn người này quá lớn, chỉ có hơn 1.300 tên bị bắt. Còn những con cá lọt lưới thì sao?”

Ngô U Lan lắc đầu: “Có thể cứu được hơn 1.200 đứa trẻ bị bắt cóc cũng là một sự kiện đáng mừng, đả kích nặng nề đối với bọn chúng.”

Triệu Chung Dương thở dài: “Bọn này hung hãn càn quấy. Có khi chúng trắng trợn cướp đoạt, chẳng hạn như giả làm người nhà, cãi vã trên đường phố, trực tiếp bắt trẻ con đi. Có rất nhiều mánh khóe, đôi khi may mắn được người qua đường giúp đỡ, còn nhiều khi chỉ đứng nhìn nhau, phải nói đây cũng là nguyên nhân khiến chúng ngày càng lộng hành.”

Điền Thần Côn nhìn Lâm Phàm: “Có tin tức nói rằng, họ phải cảm ơn một công dân cho hoạt động lần này. Nếu không có tin tức từ người này, e là vụ án này sẽ khó mà phá giải. Cậu nói xem,người này là ai mà lợi hại như vậy, Điền mỗ tôi thật sự khâm phục.”

Lâm Phàm vừa nghe Điền Thần Côn nói khâm phục mình, run rẩy toàn thân rồi vội vàng xua tay: "Đừng khâm phục, như vậy người ta sẽ sợ đấy."

Điền Thần Côn liếc xéo: "Lời này có ý gì, tại sao khâm phục lại khiến người ta sợ."

Lâm Phàm nhấp một ngụm trà và vui vẻ nói: "Thật ra, lần trước ông hỏi tôi ở đồn cảnh sát làm gì, bây giờ tôi có thể nói cho ông biết, công dân tốt trong bản tin chính là tôi đấy."

"Hả?"

Điền Thần Côn lắc đầu: "Đừng chém gió nữa, không hay đâu, mặt trời còn chưa lặn nữa kìa."

Triệu Chung Dương vui vẻ nói: "Lâm đại sư, anh đang trêu tôi đó sao?"

Ngô U Lan và Ngô Thiên Hà cũng nhìn Lâm Phàm, hiển nhiên là không tin điều đó.

Nhìn thấy vẻ mặt của mọi người, Lâm Phàm bất lực lắc đầu. Đôi khi nói ra sự thật nhưng lại không có ai tin.

Lúc này, một chiếc xe cảnh sát dừng bên ngoài.

Mọi người nhìn nhau nghi hoặc, tự hỏi cảnh sát đang làm gì ở đây?

Lưu Hiểu Thiên sảng khoái xuống xe, ở bên ngoài đã hô to: "Lâm đại sư…"

Lâm Phàm mỉm cười và đứng dậy: "Đội trưởng Lưu, vụ án này đã được giải quyết, sao anh không đi ăn mừng, còn có thời gian đến chỗ tôi làm gì vậy?"

Lưu Hiểu Thiên cười nói: "Không phải đều nhờ có anh sao, Lâm đại sư. Không nhờ có anh làm sao có được thành công này. Hôm nay tôi tới đây là muốn nói cho mọi người biết, ngày mai sẽ có lễ tuyên dương, những đứa trẻ kia sẽ được người thân nhận lại, đại anh hùng nếu không đến đó sao có thể được chứ."

Lâm Phàm mỉm cười, sau đó nhìn mọi người, tỏ ý rất rõ ràng. Mọi người đã nghe thấy chưa, đây không phải khoe khoang gì đâu.

Điền Thần Côn há hốc mồm nhìn Lâm Phàm, không ngờ hắn lại nói thật.

Ngô U Lan kinh ngạc nói: "Lâm đại sư, chẳng lẽ hôm đó kẻ chạy qua giúp đỡ tên kia chính là bọn buôn người sao?"

Lâm Phàm cười đáp: "Tám chín phần là vậy."

Lưu Hiểu Thiên cười nói: "Lâm đại sư thật là đáng sợ, chỉ liếc mắt một cái liền nhìn thấu, phán đoán rất chính xác, những lãnh đạo tỉnh hỏi tôi làm sao biết. Tôi thật không biết trả lời sao, ngày mai ở đại hội, bọn họ có hỏi gì thì anh tự trả lời nha."

Lâm Phàm mỉm cười, nhưng thực sự không biết nên nói gì.

Nếu nói cho họ biết đây đều là suy đoán, e rằng sẽ khiến họ tức chết.

Sau khi Lưu Hiểu Thiên rời đi, Lâm Phàm đưa mắt nhìn, hắn nghĩ sau vụ án này rất có thể Lưu Hiểu Thiên sẽ được thăng chức.

Mà Lưu Hiểu Thiên này về cơ bản cũng không tệ, anh ta từng là quân nhân. Sau khi xuất ngũ bởi vì không có mối quan hệ gì nên cuối cùng đi làm quản lý đô thị. Ở đó anh ta quen biết Lâm Phàm, năng lực làm việc cũng tốt nên được lãnh đạo đánh giá cao và rồi anh ta có cơ hội đến làm việc ở đồn cảnh sát, đây quả thật cũng là định mệnh.

Nhóm người Điền Thần Côn tụ tập xung quanh, ai nấy cũng ngạc nhiên nhìn Lâm Phàm không ngờ lại là 'đại anh hùng' nha.

Triệu Chung Dương cầm điện thoại trên tay rồi nói: "Mọi người có nghe thấy không, người cung cấp thông tin về nhóm buôn người này chính là Lâm đại sư của chúng ta đó, có phải là lợi hại lắm không?"

"Lợi hại, lợi hại…!"

"Không nói nữa, Lâm đại sư quả là bá đạo!"

"Chung Dương mau đưa máy cho Lâm đại sư, chúng tôi muốn gặp Lâm đại sư chứ không phải anh."

“Ha ha, Triệu Chung Dương đau lòng quá đi mất, nhưng thật sự tôi rất khâm phục Lâm đại sư, một chuyện tốt như vậy không thể không phục được.”

Triệu Chung Dương đưa máy cho Lâm Phàm: “Lâm đại sư, anh nói cho mọi người biết cảm xúc của anh lúc này đi nào.”

Camera quay vào Lâm Phàm, mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp đều rất hào hứng, còn có cả tặng quà.

Lãn Dạ Miêu: “Lâm đại sư nói cảm nghĩ của anh cho mọi người biết đi!”

Tên lửa x 50.

Lâm Phàm cười nói: “Cảm ơn 50 tên lửa của Lãn Dạ Miêu, cảm giác cũng không có gì đáng nói, đây chỉ là một chút cố gắng mà thôi, chuyện nhỏ, chuyện nhỏ…”

“Lợi hại, lợi hại… Lâm đại sư còn giả bộ, người bình thường đâu làm được như vậy.”

“Những người không liên quan mau chóng tránh xa ra, tránh để bị thương.”

“Thật đáng phục! Chuyện lớn như vậy đối với Lâm đại sư mà nói cũng chỉ là tiện tay.”

…

Chương 335: Quỹ đen được bảo toàn

Lâm Phàm nhìn tình hình trong phòng phát sóng trực tiếp, cũng mỉm cười. Thật sự chuyện này cũng chỉ là tiện tay làm mà thôi nên hắn không có cảm giác gì. Nếu có thì cũng chỉ là vui vì mình làm được chuyện tốt.

Điền Thần Côn hào hứng nói: “Không nói nhiều nữa, tối nay chúng ta phải cùng nhau ăn một bữa, chúc mừng cho anh hùng của chúng ta.”

Lâm Phàm cười đáp lại: “Ông mời sao?”

Điền Thần Côn sững lại một lúc: “Mời thì mời, vì chuyện này mà bỏ tiền ra cũng đáng lắm.”

Mọi người đều phá lên cười.

Buổi tối!

Lâm Phàm vốn không định ăn mừng vì không muốn khoa trương ầm ĩ gì, nhưng vì hôm nay là Điền Thần Côn chiêu đãi, không ăn thì không phải đạo. Hắn cũng không tìm chỗ cao sang, mà chỉ chọn một chỗ để ăn thịt xiên và uống chút bia.

Một nhóm người ngồi xung quanh đó.

Điền Thần Côn nâng ly và hô to: "Cạn ly! Chúc mừng đại anh hùng của chúng ta."

Âm thanh lớn đến nỗi những thực khách xung quanh cũng có thể nghe thấy, thu hút sự chú ý của mọi người.

Triệu Chung Dương có chút xấu hổ: "Trời ạ! Ông nhỏ giọng đi! Mọi người nhìn kìa."

Điền Thần Côn không quan tâm đến những điều này: "Như thế đã là gì? Vốn là anh hùng giúp cảnh sát bắt được nhóm buôn người và cứu hơn một nghìn đứa trẻ, vậy chưa đủ làm anh hùng sao?"

Triệu Chung Dương chắp tay: "Khiêm tốn, khiêm tốn…"

Lâm Phàm và những người khác cũng chỉ biết cười, Điền Thần Côn làm mọi người có chút xấu hổ.

Những thực khách xung quanh đều tò mò: "Ông nói anh ấy là người được tuyên dương công dân tốt trong bản tin hôm nay sao?"

Điền Thần Côn quay đầu lại và tự hào nói: "Chứ còn sao nữa? Chính là anh ta đấy!"

Chuyện náo động này thậm chí còn hấp dẫn cả ông chủ đi đến: "Người anh em, anh thật sự là anh hùng được nhắc đến trên tin tức đó sao?"

Lâm Phàm liếc Điền Thần Côn, rồi mỉm cười: "Đó chỉ là chuyện nhỏ thôi, mọi người đều có trách nhiệm tố giác những kẻ buôn người, nên cũng không thể gọi là anh hùng."

Ông chủ vén tay áo lên, sau đó hét lớn với những vị khách xung quanh: "Mọi người! Hôm nay mọi người cứ ăn uống hết mình nhé! Không ngờ người hùng đã giúp cảnh sát phá nhóm

buôn người lại ăn ở quán của tôi. Đó là vinh hạnh của tôi, ăn uống thoải mái, hôm nay tôi mời!"

Một số thực khách ở bàn khác vẫn chưa biết chuyện gì, nghe ông chủ nói như vậy liền kêu lên: "Anh béo, ai vậy?"

Anh béo đưa tay ra: "Đây, chính là người anh em này, mọi người không biết đấy thôi chứ cả đời này tôi ghét nhất chính là bọn buôn người. Năm xưa con gái tôi nếu không may mắn thì đã bị bọn buôn người bắt cóc. Mà thôi không nhắc nữa, hôm nay tôi cũng ở đây để ăn mừng."

Lâm Phàm lau mồ hôi trên trán: "Ông chủ khách sáo quá."

Anh béo xua xua tay: "Anh hùng à đây là chuyện nên làm thôi, hôm nay ăn uống thoải mái nhé, đều miễn phí."

Lâm Phàm bất đắc dĩ lắc đầu: "Anh béo này, ông không sợ tên tiểu quỷ này lừa anh sao?"

Anh béo rất đắc ý mà cười nói: "Chuyện này ai lại đi lừa người ta? Hơn nữa, cho dù bị lừa cũng đáng, chúng ta ăn mừng tin tức hôm nay đi."

Lúc này, Lâm Phàm còn có thể nói cái gì, đồng thời liếc mắt nhìn Điền Thần Côn, "Không phải ông cố ý nói như vậy chứ?"

Điền Thần Côn bày vẻ mặt vô tội nhìn Lâm Phàm: "Sao có thể như vậy chứ? Tôi không ngờ nó sẽ như thế này mà."

Điền Thần Côn mừng thầm trong lòng, không nghĩ tới vẫn còn có nơi tốt như vậy, quỹ đen vẫn được bảo toàn.

Cảm giác thật tuyệt khi vừa ăn thịt xiên vừa uống bia, tán gẫu với bạn bè, đây mới là cuộc sống.

Thực khách xung quanh cũng rất nhiệt tình, độ nhiệt tình tăng vọt là do anh béo hôm nay miễn phí.

Một người đàn ông trung niên cầm một chai bia đi tới, vỗ vỗ vai Lâm Phàm: " Người anh em, tôi rất khâm phục anh! Tôi xin cạn trước, còn anh thì tùy."

Lâm Phàm vừa định nói từ từ thôi đừng vội, nhưng người đàn ông to lớn đã trực tiếp ngẩng đầu lên, một hơi uống hết chai bia, chỉ vài giây sau chai bia đã cạn đáy, thật là bá đạo.

Mọi người nhiệt tình như vậy, mình cũng không thể làm họ mất mặt được nên Lâm Phàm cũng ngửa cổ lên uống.

“Được lắm…”

Triệu Chung Dương hướng camera về phía Lâm Phàm: “Mọi người nhìn xem, Lâm đại sư chỉ một hơi là hết chai, thật là ngang ngược hết mức.”

Sau khi uống hết, Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm rồi hắn quay sang gật đầu với người đàn ông trung niên, cũng rất khách khí.

Ngô Thiên Hà vỗ vỗ vai Lâm Phàm: “Uống chậm một chút, không nên vội như vậy, quá nhanh sẽ không tốt đâu.”

Lâm Phàm gật đầu: “Ừm, tôi có thể chịu được.”

Bầu không khí lúc này cũng tốt hơn rất nhiều so với lúc trước.

Những thực khách xung quanh cũng kéo bàn lại, họ rất quan tâm đến tin tức về nhóm buôn người, nhưng lại không có nhiều tin tức về nó.

Mà sau khi Lâm Phàm và mọi người uống liên tiếp mấy chai, chủ đề cũng mở ra. Bọn họ cùng nhau tán gẫu, ngay cả anh béo cũng chuyển một cái ghế đẩu tới bên cạnh tham gia cùng mọi người.

Lâm Phàm: “Kẻ đứng đầu nhóm buôn người nhìn rất hào hoa phong nhã, thoạt nhìn chắc chắn không giống như là kẻ xấu, nhưng chính là như vậy anh sẽ không thể tưởng tượng được hắn là kẻ buôn người đó, gã cầm đầu đường dây và không biết đã bắt cóc bao nhiêu đứa trẻ rồi.”

Mọi người xung quanh đều ồ lên: “À…hóa ra là như vậy sao.”

“Đúng là biết người, biết mặt mà không biết lòng. Con người bây giờ bề ngoài thì nghiêm túc nhưng trong lòng rất ác độc.”

Lâm Phàm gật đầu, cười nói: “Cho nên, không thể nhìn người qua vẻ bên ngoài, kẻ xấu ngụy trang quá tốt.”

Mọi người gật đầu: “Đúng vậy!”

Chương 336: Baby home

Hôm sau.

Thời tiết rất tốt.

Lâm Phàm đang chọn quần áo, hôm nay là một ngày trọng đại vì hắn phải ăn mặc cho phù hợp với buổi lễ. Thế nhưng chọn tới chọn lui cũng không có bộ đồ nào phù hợp nên chỉ đành mặc bộ đồ mới mua lần trước, dù sao nhìn nó cũng khá ổn.

Bước ra ngoài, đầu tiên là vào trong tiệm.

Tối qua cùng nhóm người Điền Thần Côn uống cũng không ít, nhất là Điền Thần Côn còn may mắn giữ lại được khoản tiền, nhờ một câu nói mà bảo vệ được quỹ đen, thật không biết đây có phải là chiêu trò của ông ta không nữa.

Trong tiệm.

Mọi người nhìn Lâm Phàm cười nói: "Hôm nay ăn mặc thật đẹp đó nha."

Lâm Phàm cười nhạt, vì buổi khen thưởng chiều nay nên hắn phải nghiêm túc thực hiện, vụ án này là một điểm cộng lớn, cũng là đả kích lớn nhất đối với bọn buôn người từ trước đến nay ở Trung Quốc. Mặc dù nhóm tội phạm bị tiêu diệt chỉ trong năm ngày, nhưng những khó khăn phải đối mặt trong quá trình này không hề dễ dàng.

Tại sao một nhóm buôn người lớn như vậy lại không có chút manh mối nào, những người ở đồn cảnh sát cũng thể làm gì được. Lần này hành động bất ngờ, ngay cả cảnh sát cũng không biết trước, chỉ đến khi gần nhất mới được thông báo, cho nên dù muốn tiết lộ thông tin ra ngoài cũng không kịp.

Đây là điều khiến bon chúng mất cảnh giác.

Lâm Phàm mở điện thoại lên xem tình hình trên mạng.

Bởi vì đây là một sự kiện trọng đại, vô cùng quan trọng nên được xuất hiện trực tiếp trên các trang đầu, dù là người nổi tiếng cũng không được như vậy trong mấy ngày nay.

"Lợi hại, lợi hại… Tuyệt vời, đây thực sự là một điều tuyệt vời."

"Tôi không ngờ nhóm buôn người này lại lớn như vậy. Đúng là tội ác, là cặn bã của xã hội."

“Hơn một nghìn đứa trẻ, phải có bao nhiêu gia đình ly biệt người thân đây. Tôi chỉ hy vọng rằng những đứa trẻ này có thể tìm thấy gia đình của chúng.”

“Ấn vào đây để thả like cho cảnh sát, cho công dân bí ẩn, có ai biết công dân bí ẩn đó là ai không?”

“Tôi không biết, bây giờ cũng không ai biết, nhưng tôi nghĩ điều này mãi mãi đừng để cho ai biết. Mặc dù đã bắt một nhóm buôn người khổng lồ, nhưng vẫn còn nhiều kẻ buôn người nữa đã lọt lưới. Nếu thân phận của công dân này bị bại lộ, e rằng sẽ dẫn tới phiền phức cho hắn.”

“Người ở trên nói đúng, vì sự an toàn của người công dân này, tôi nghĩ chúng ta không nên biết.”

“Thật là xấu hổ. Đây là xã hội kiểu gì vậy? Làm việc tốt thì phải che giấu, làm việc xấu thì lại như ông lớn.”

“Không đâu, đây cũng là vì để bảo vệ anh ấy thôi.”

Lúc này, Weibo chính thức của sở cảnh sát đã gửi một tin nhắn.

“Sau khi xác minh, 1.285 trẻ em bị bắt cóc đã được tìm thấy. Trong số đó, có tổng cộng 385 em đã được gia đình liên lạc, 900 em còn lại không thể lấy được thông tin. Xin hãy giúp chúng tôi chia sẻ, nếu có con của bạn trong số đó, vui lòng mang theo chứng minh nhân dân, hộ khẩu…”

“Hỗ trợ chia sẻ ngay lập tức.”

“Tin nhắn này đã được chia sẻ đến trang web Baby Home.”

“Nhìn bức hình rất nhỏ, có hơn ba trăm em có thể nhớ được số điện thoại của gia đình quả không phải đều dễ dàng, chỉ mong các em sớm tìm được gia đình.”

Nhìn những tin nhắn này Lâm Phàm cũng thở dài trong lòng, không biết cuối cùng có bao nhiêu em tìm lại được gia đình.

Khi những đứa trẻ này bị bắt cóc, đứa lớn nhất mới ba bốn tuổi, đứa nhỏ nhất chưa đầy một tuổi, bây giờ đã mấy năm trôi qua, bọn chúng cũng không còn nhớ nhà của mình như thế nào.

Bình thường những đứa trẻ này bị nhiều kẻ buôn người đưa đi ăn xin ở những nơi đông đúc người qua lại, có đứa ở tàu điện ngầm, có đứa ở quảng trường, có đứa không nghe lời thì bị đánh gãy chân rồi kẹp bằng ván gỗ, sau đó được những người phụ nữ hay người già ăn mặc đáng thương cõng đi.

Một số em bị đánh đập dã man đến mức không dám lên tiếng, có người hảo tâm hỏi chuyện cũng không dám nói một lời. Thậm chí còn bị những kẻ buôn người theo dõi rồi lập tức đưa đi.

Vì vậy bây giờ hơn 300 trẻ em đã tìm được gia đình của mình, đó cũng là một sự kiện đáng mừng.

Có em nhớ số điện thoại của người nhà, có em tìm được người thân nhờ đối chiếu ADN nhưng cũng không có tiến triển gì thêm nên hiện rất cần sự giúp đỡ của đông đảo cư dân mạng, mong mọi người giúp đỡ các em này tìm được người thân.

Đương nhiên đây cũng là khối lượng công việc lớn nên không thể trong thời gian ngắn hoàn thành.

Lâm Phàm: "Mọi người hãy chia sẻ bài đăng này đi, nhiều người nhiều sức mạnh, biết đâu có thể giúp được những gia đình đang thất lạc người thân."

Ngô U Lan nhìn những nội dung này: "Tôi mong những đứa trẻ này đều có thể tìm thấy cha mẹ của chúng."

Ngô Thiên Hà: "Cũng khá khó khăn. Một số trẻ bị gãy chân và tàn tật. Nếu phụ huynh biết được có thể họ sẽ không muốn nhận lại."

Ngô U Lan nhìn cha cô: "Cha, sao có thể nói như vậy, con cái là máu thịt, bất luận như nào cha mẹ cũng muốn tìm lại."

Ngô Thiên Hà cũng không nói thêm nhiều, nhưng để không làm con gái buồn, ông ta cũng cười nói: "Đây chỉ là suy nghĩ nhất thời của cha mà thôi."

Lâm Phàm được lời của Ngô Thiên Hà nhắc nhở rằng khả năng này không phải là không thể xảy ra, một số cha mẹ sẽ sinh đứa con khác sau khi mất bị mất con. Nếu bây giờ biết đứa con mất tích của mình không còn lành lặn, thật sự có thể họ sẽ không muốn nhận lại chúng, đây không phải nghĩ tiêu cực mà là chuyện gì cũng sẽ có thể phát sinh.

Chương 337: Hội nghị vinh danh

Buổi chiều.

Lâm Phàm lái xe đến hội trường nơi tổ chức hội nghị vinh danh lần này, vừa khi đến nơi Lưu Hiểu Thiên đã gọi điện thoại.

Lưu Hiểu Thiên: "Lâm đại sư, anh đến chưa?"

Lâm Phàm: "Đây! Tôi đang ở cửa, tôi thấy anh rồi, bên này, bên này."

Nhìn thấy Lâm đại sư vẫy vẫy tay, Lưu Hiểu Thiên tươi cười tiến lên: "Lâm đại sư, chúng ta đến hậu trường đi, đồng chí ở các tỉnh đến tham dự đều rất muốn gặp anh."

Lâm Phàm: "Có gì đâu mà muốn gặp?"

Lưu Hiểu Thiên cười nói: "Sao lại không, bây giờ trong lòng họ anh như là một vị anh hùng vậy. Dù có nói anh cũng không thể hiểu được tầm ảnh hưởng của việc này đâu, anh chỉ cần biết rằng vì có sự giúp đỡ của anh mà vụ án này mới thành công như vậy."

Lâm Phàm chỉ mỉm cười, hắn vẫn luôn cho rằng chuyện này chỉ là tiện tay làm hoặc có thể nói là có vận mệnh đã sắp đặt như vậy. Nếu không phải do Vương Diệu trẻ tuổi mà ngông cuồng, không phải Vương Diệu bị tát hai cái thì hắn cũng sẽ không gọi Vương Thâm đến. Mà nếu Vương Thâm không đến thì bản thân cũng không nhìn ra được chuyện gì.

Lâm Phàm nói: "Lưu đội trưởng, chuyện này anh thật sự không cần cảm tạ tôi đâu, nếu không phải anh tin tưởng tôi thì chuyện này đã không có kết quả."

Điều hắn nói cũng rất có lý, nếu là người khác nghe hắn nói Vương Thâm là kẻ cầm đầu của bọn buôn người, liệu có ai tin không? Điều này chắc chắn là không thể tin được, hơn nữa Vương Thâm còn gọi điện cho một lãnh đạo nào đó, người bình thường thực sự không chịu nổi uy hiếp này.

Vì vậy chuyện này không phải có một người mà có thể thành công.

Lưu Hiểu Thiên xua xua tay: “Không nói những chuyện này nữa, dù sao không có anh thì cũng không được như vậy. Đi thôi, chúng ta đến hậu trường đi, tôi còn chuẩn bị cho anh một phần quà lớn.”

Hậu trường.

Những lãnh đạo đại diện cảnh sát của ba tỉnh đang ngồi bên đó trò chuyện với nhau, giọng điệu tràn đầy vui sướng, vụ án này làm rất tốt. Cho dù bọn họ có về hưu nhưng nghĩ đến chuyện này cũng rất tự hào.

Lúc này, Lưu Hiểu Thiên đưa Lâm Phàm đi vào, sau đó nói: “Các vị lãnh đạo, anh hùng của chúng ta tới rồi…”

Lâm Phàm nghe vậy cảm thấy rất ngượng ngùng.

Chuyện nhỏ thôi mà, không cần phải như vậy.

Lúc này, các vị lãnh đạo đang nói chuyện, khi quay đầu nhìn về phía cửa, gương mặt hơi biến hóa. Bọn họ không nghĩ tới anh hùng trong truyền thuyết lại là người trẻ tuổi như vậy.

Mấy vị lãnh đạo trong phòng này có chút nhiều, Lâm Phàm nhìn bọn họ cũng gật đầu chào.

“Quả thật là tuổi trẻ tài cao nha.”

“Hậu sinh khả úy, người trẻ tuổi bây giờ cảm giác chính nghĩa đều rất mạnh đấy.”

“Không nghĩ tới cầm đầu tập đoàn buôn người lại bị chính tên nhóc trẻ tuổi này nhìn thấu, quả thật là một người không đơn giản.”

“Đúng vậy.”

Mọi người khen ngợi, đối mặt với nhiều người khen ngợi như vậy, Lâm Phàm đều có chút ngượng ngùng.

Lúc này, một người đàn ông trung niên diện mạo cương trực đi tới, “Chú em, tôi đại biểu cho toàn bộ bọn nhỏ ở Giang tỉnh bị bắt cóc, xin cám ơn cậu.”

Lưu Hiểu Thiên giới thiệu: “Đây là vị lãnh đạo cục cảnh sát Giang tỉnh, Trần Gia Quân.”

Lâm Phàm gật đầu, không nghĩ tới lại là người có chức vụ cao như vậy, sau đó cười nói: "Trần lãnh đạo khách sáo quá rồi."

Trần Gia Quân xua tay nói: "Đây không phải là lời khách sáo, mà là thật lòng cảm ơn cậu."

Lão Trần, ông nói xong chưa, nói xong thì nhanh chóng tránh ra, chúng tôi còn chưa nói chuyện với chú em này đâu." Một người đàn ông đứng phía sau cười nói.

Trần Gia Quân cười nói: "Lão Hà, ông vội cái gì chứ."

Lưu Hiểu Thiên ở một bên tiếp tục giới thiệu: "Vị này là lãnh đạo An tỉnh, Hà Thường Phi."

Lâm Phàm gật đầu chào: "Xin chào lãnh đạo Hà."

Hà Thường Phi rất hứng thú với Lâm Phàm tiếp tục nói: "Chú em, làm sao cậu biết Vương Thâm chính là cầm đầu tập đoàn buôn người kia?"

Lâm Phàm cười cười, câu hỏi này thật khó có thể trả lời nha.

"Nếu tôi nói tôi nhìn mặt mà đoán ra, ông có tin hay không? "

Hà Thường Phi lập tức lắc đầu cười nói: "Chú em thật đúng là biết nói giỡn, cái này tôi nhất định là không tin. "

Cái này, đôi khi nói sự thật thì không ai tin, mình phải biết nói gì đây, sau đó hắn cười nói: "Cái này là dựa vào cảm giác, ngay từ cái nhìn đầu tiên đã cảm thấy như vậy."

Lý do này ngay cả Lâm Phàm cũng không dám tin, nhưng không nghĩ tới Hà Thường Phi này lại tin: "Chú em, cái này tôi tin cậu, có đôi khi giác quan thứ sáu của người ta thật sự rất chuẩn. Tôi sống nhiều năm như vậy, từng có vài lần gặp phải vụ án cực lớn, dưới tình huống không có bất kỳ manh mối nào thì chỉ còn biết dựa và giác quan thứ sáu để tìm được một ít dấu vết."

Lâm Phàm nghe xong cũng cười cười. Mà sau đó, một vị khác chính là lãnh đạo Chiết tỉnh, Lâm Phàm cùng bọn họ trao đổi với nhau, đồng thời xung quanh còn có không ít lãnh đạo cũng lần lượt chào hỏi Lâm Phàm và đi lên làm quen một phen.

Lãnh đạo tỉnh Chiết hỏi: "Chàng trai trẻ, bây giờ cậu đang làm gì vậy?"

Lâm Phàm cười nói: “Bán bánh kếp, cho người ta xem bói, cũng không có công việc cụ thể.”

Lãnh đạo tỉnh Chiết trong lòng khẽ động, nói: “Có muốn đến chỗ tôi hay không, tôi có thể phá lệ tuyển cậu vào ngành.”

Chương 338: Món quà

Lâm Phàm xua tay từ chối ý tốt, làm cảnh sát tuy rằng không tệ, nhưng sau khi làm cảnh sát thì gánh nặng này có chút nặng nề, cho nên vẫn là đừng tham gia.

Lãnh đạo Hà cười to với lãnh đạo Trần: “Lão Trần à, ông đây là muốn kéo nhân tài vào hố của ông sao, bọn tôi còn chưa nói gì thì ông đã lập tức mở miệng. Ông nói xem, bọn tôi có thể đồng ý cho ông thực hiện ý đồ này được sao?”

Trân lãnh đạo cười cười: “Sao không thể, tôi coi trọng cậu ta. Hiện tại cậu nhóc trẻ tuổi này có bản lĩnh như vậy, nếu không tuyển vào thì thật là đáng tiếc.”

Lâm Phàm cười nói: “Đa tạ các vị lãnh đạo yêu thương, bản thân tôi thật sự không có bao nhiêu bản lĩnh, cho nên không dám làm phiền các vị lãnh đạo đâu ạ.”

Hiện tại bánh kếp bán rất tốt, thầy bói cũng có Ngô Thiên Hà nắm chắc, cuộc sống hiện tại của mình vẫn rất nhàn nhã.

Lãnh đạo Trân vỗ vỗ bả vai Lâm Phàm: “Nhóc con, sau này nếu muốn đổi ý thì nói cho tôi biết, chỗ của tôi lúc nào cũng hoan nghênh cậu.”

“Đa tạ, đa tạ.” Lâm Phàm cảm tạ.

……

Lâm Phàm và Lưu Hiểu Thiên ngồi cùng nhau, Lưu Hiểu Thiên nói: “Nhìn xem, tôi nói đúng không, cậu rất hoan nghênh đó nha.”

Hắn không nghĩ tới những vị lãnh đạo này đều là người rất hài hòa: “Ừm, anh nói có món quà cho tôi, tại sao tôi vẫn không nhìn thấy.”

Lưu Hiểu Thiên nhìn đồng hồ, đại hội vinh danh khen thưởng sắp bắt đầu. Sau đó trực tiếp chạy vào trong phòng phía sau, từ

bên trong lấy ra một cái mặt nạ Tôn Ngộ Không. Lâm Phàm nhìn thấy cái mặt nạ này thì nhất thời choáng váng, đây là muốn làm cái gì???

“Thế nào, cái mặt nạ này có khí phách không? Đây là do tôi cố ý chuẩn bị cho cậu, Tôn Ngộ Không, nhân vật anh hùng.” Lưu Hiểu Thiên cười nói.

Lâm Phàm không hiểu: “Cho tôi cái thứ này làm gì, tôi cũng không biết biểu diễn. “

Đây không phải bắt cậu biểu diễn, mà là cho cậu đeo lên để đề phòng những kẻ buôn người lọ lưới kia thấy mặt cậu.”

Lưu Hiểu Thiên nói, tình huống hiện tại còn chưa rõ ràng, tập đoàn buôn người tuy rằng đã bị diệt trừ, nhưng mà những kẻ buôn người ẩn giấu trong xã hội này còn có rất nhiều. Hiện giờ công dân tốt chính là Lâm Phàm, mặc kệ như thế nào thì cũng phải mang theo một cái mặt nạ để che mặt lại. Nếu như lộ ra mặt thật, bị những kẻ buôn người đó ôm hận trong lòng, nhớ thương thì phải làm sao bây giờ? Điều đó rất nguy hiểm.

Lâm Phàm sẽ không đeo thứ này, cảm giác kỳ quái nên trực tiếp xua tay nói: “Không đeo, đi lên đeo làm gì, tôi còn có thể sợ bọn họ sao, cứ lộ ra mặt.”

Lưu Hiểu Thiên có chút bất đắc dĩ nói: “Cậu đã nghĩ kỹ rồi chứ, đây là vì tốt cho cậu đó. Tuy rằng không nhất định sẽ bị người ta trả thù, thế nhưng cũng là vì phòng ngừa.”

Lâm Phàm cười ha hả nói: “Tôi còn có thể sợ bị người ta trả thù sao? Đối phương đến một người tôi bắt một người, còn có vấn đề gì không được.”

Lưu Hiểu Thiên đương nhiên biết Lâm Phàm rất lợi hại, công phu của hắn cũng không phải là nói giỡn. Sau đó suy nghĩ một chút, hình như cũng Lâm Phàm nói cũng đúng, đám buôn người này thật sự muốn tới tìm Lâm đại sư gây phiền toái, chỉ sợ cuối cùng xui xẻo chính là những kẻ buôn người đó.

Dù sao thực lực của Lâm đại sư cũng bày ra đó, ai dám lên?

Đám buôn người đó dám tới, kết cục cuối cùng chỉ sợ cũng là tự ném vào lưới rồi vào trong tù ngồi xổm.

Lúc này, Lưu Hiểu Thiên nhìn đồng hồ nói: “Đại hội khen thưởng sắp bắt đầu, lúc này phóng viên tới quá nhiều, ngay cả phóng viên CCTV cũng đã tới. “

“A, có cả CCTV nữa sao?” Lâm Phàm nói.

Lưu Hiểu Thiên giờ phút này rất hưng phấn: “Đương nhiên, chuyện lớn như vậy, phóng viên CCTV làm sao có thể không đến được chứ. Nói không chừng còn có thể lên tin tức phát sóng, kích động hay không.”

Lâm Phàm vỗ đùi một cái: “Đây không phải là nói nhảm sao, khẳng định kích động rồi. Cái mặt nạ Tôn Ngộ Không này nhanh chóng dẹp đi, phóng viên CCTV đều tới, nếu tôi đeo cái này thì ai biết tôi là ai chứ. “

“Ha ha…” Lưu Hiểu Thiên cười, sau đó sửa sang lại cảnh phục của mình một chút, lúc này đây chính là chuyện lớn, có hơi căng thẳng.

Mà Lâm Phàm thì hít sâu một hơi, cũng chỉnh lại tóc của mình một chút. Đồng thời cũng có chút hối hận, mặc dù ăn mặc rất có tinh thần, nhưng không đủ đẹp trai nha. Nếu như mặc trang phục chính thức, khẳng định có thể đem biểu hiện của mình càng thêm đẹp trai, nhưng mà hiện tại đi tìm quần áo thì cũng không kịp rồi, để sau vậy…

Bên trong hội trường.

Các phóng viên đều đang bận rộn, đại hội vinh danh khen thưởng lần này cũng không đơn giản. Đây là một sự kiện đặc biệt lớn nên bọn họ đã đến từ sớm, chính là muốn chiếm một vị trí tốt, sau đó đặt câu hỏi tình tiết, rồi hỏi một số vấn đề.

Thậm chí ngay cả phóng viên CCTV cũng tới, bọn họ tự nhiên cũng càng thêm coi trọng việc này, đây chính là muốn phát sóng trên kênh tin tức quốc gia đó nha.

Mà lúc này!

Trên mạng.

Đông đảo cư dân mạng đang xem livestream, chờ đợi sự bắt đầu của đại hội vinh danh khen thưởng. Đối với rất nhiều cư dân mạng mà nói, điều họ hy vọng nhất chính là, rốt cuộc là tin tức do vị trâu bò nào cung cấp, quả thực rất là đáng sợ.

Chương 339: Chính là tôi

“Sao còn chưa bắt đầu, chờ có chút không kiên nhẫn rồi đó.”

“Nhanh lên, nhanh lên, lúc này tôi rất muốn biết vị công dân trâu bò kia là ai.”

“Bắt đầu rồi, bây giờ là các vị lãnh đạo lên bục để báo cáo tình hình.”

“Lợi hại thật, đây là một lưới bắt hết bọn buôn người.”

……

Lúc này, các lãnh đạo lên bục báo cáo cụ thể tình hình đả kích tập đoàn buôn người lần này, đồng thời cũng đạt được những thành tựu gì.

Lâm Phàm thì ở hậu trường chờ đợi, Lưu Hiểu Thiên cũng có chút kích động. Đây là lần đầu tiên anh ta được lên hội nghị trọng đại như vậy, hơn nữa lát nữa còn phải tự mình lên sân khấu phát biểu, điều này có chút làm cho người ta lo lắng và khẩn trương.

“Lâm đại sư, cậu tuyệt đối đừng khẩn trương, lát nữa phía dưới sẽ có rất nhiều phóng viên đó.” Lưu Hiểu Thiên hỏi.

Lâm Phàm mim cười: “Có gì khẩn trương chứ, không sao đâu.”

Lưu Hiểu Thiên lần đầu tiên gặp phải loại chuyện thế này, đương nhiên là có chút khẩn trương. Thế nhưng Lâm Phàm gặp chuyện thế này cũng đã quen rồi, ngay cả tiêu đề cũng không biết đã nghĩ ra được bao nhiêu cái, loại chuyện này rất đơn giản. Cho dù đối mặt với các câu hỏi của phóng viên, hắn cũng không hề lo lắng. Dù sao đã trải qua nhiều lần như vậy, còn có thể lo lắng những chuyện thế này sao?

“A, anh nên lên đài rồi.” Lâm Phàm nói với Lưu Hiểu Thiên.

Lưu Hiểu Thiên hít sâu một hơi, âm thầm cổ vũ bản thân cố lên.

Trải qua chuyện này, địa vị của Lưu Hiểu Thiên trong cục cảnh sát cũng sẽ được đề cao. Chuyện lớn như vậy, lãnh đạo

bọn họ trên mặt đều sắp cười ra hoa, hơn nữa còn được cấp trên khen ngợi.

Đây là lần đầu tiên Lưu Hiểu Thiên đối mặt với loại tình huống này, đứng trên bục phát biểu, thân hình thẳng tắp, ngay cả nhúc nhích cũng không dám. Các lãnh đạo cầm huân chương mang lên cho bọn họ, đây là một loại vinh quang. Tất nhiên có nhiều sĩ quan cảnh sát chưa lên sân khấu, nhưng họ cũng đã gửi đại diện để nhận vinh quang này giùm cho họ.

Ở hậu trường.

Lâm Phàm thả lỏng tâm tình, đợi lát nữa sẽ đến phiên mình lên sân khấu, loại tình huống này đã sớm chứng kiến qua, cũng không có bao nhiêu cảm giác khẩn trương và lo lắng. Lần trước, vì đám trẻ của hiệp hội võ thuật nên hắn đã trực tiếp lên sân khấu làm nổi giận mấy vị lãnh đạo, cũng chưa từng khẩn trương và lo lắng, hiện tại đây chính là chuyện tốt, còn có thể có cái gì lo lắng chứ.

Chờ lên sân khấu, khi đó có thể nói chuyện, hoặc nói cảm nghĩ gì đó, những thứ này cũng không thể làm khó mình.

Lúc này, bên ngoài truyền đến thanh âm tràn ngập ỏn ẻn của người nữ dẫn chương trình.

“Trong hành động đả kích tập đoàn buôn người lần này, có một vị công dân đã bắt thủ lĩnh buôn người. Đồng thời giúp cảnh sát rất nhiều, đại hội vinh danh khen thưởng lần này vị công dân tốt này cũng tới, nhưng vì sự an toàn của anh nên chúng tôi sẽ để anh ấy đeo mặt nạ Tôn Ngộ Không lên sân khấu, xin mời…”

Trong phòng phát sóng trực tiếp, sôi trào.

“Ra rồi, rốt cục cũng ra rồi.”

“Thực sự muốn nhìn xem tên này rốt cuộc là ai.”

“Mịa nó! Tên này vậy mà bắt được ông chủ chúng ta, hắn cho rằng đeo mặt nạ thì sẽ không có chuyện gì sao?”

“Người dùng trên lầu này, IP của anh đã bị chúng tôi khóa, chúng tôi sẽ tới nhà điều tra, xin vui lòng phối hợp.”

“A! Chú cảnh sát mạng, tôi sai rồi, tôi chỉ đùa chút thôi. “

“Ha ha, thật là buồn cười…”

“Chờ đã, mọi người xem, người này không phải sẽ đeo mặt nạ hay sao? Có phải là anh ta quên rồi không? ”

……

Giờ phút này, tất cả mọi người đều nhìn lối đi lên sân khấu, các phóng viên đều có chút chờ mong, bọn họ không biết vị công dân tốt này rốt cuộc là ai.

Người dẫn chương trình thấy có người lên sân khấu, nhất thời kích động mở miệng, nhưng đột nhiên phản ứng lại.

Ôi trời, tên này không có đeo mặt nạ, chờ một chút, chẳng lẽ là nhân viên công tác hay sao, không vội, trước chờ một chút.

Mà mọi người dưới sân cũng đều tò mò nhìn, không phải nói mang theo mặt nạ hay sao, nhưng hiện tại mặt nạ đâu rồi? Có vẻ người này hình như không phải là công dân tốt kia.

Lâm Phàm giờ phút này cũng có chút nghi hoặc, mình đã đi ra rồi, nơi này hẳn là phải có tiếng vỗ tay hò reo chứ, nhưng tiếng vỗ tay này đâu rồi ta?

Hắn đứng trên sân khấu, ánh mắt nhìn xuống phía dưới, rồi lại nhìn người dẫn chương trình.

“Người dẫn chương trình, cô đang nhìn cái gì vậy?”

Người dẫn chương trình: “Tôi đang chờ đợi vị công dân tốt kia lên sân khấu.”

Lâm Phàm có chút tức giận nói: “Chính là tôi.”

Hiện trường lập tức xôn xao, tất cả mọi người đều không dám tin, người này chính là công dân tốt kia sao, hắn đây là không muốn sống nữa rồi đúng không. Vậy mà ngay cả mặt nạ cũng không mang theo, cứ như vậy nghênh ngang đi ra ngoài. Nếu như bị những tên buồn người ghi nhớ trong lòng, chắc chắn là sẽ xảy ra chuyện lớn.

Người dẫn chương trình lập tức tiến lên, nhỏ giọng nói: “Mặt nạ đâu? Bây giờ anh lộ mặt sẽ rất nguy hiểm đấy.”

Lâm Phàm cười nói: “Không có việc gì, muốn đeo mặt nạ làm gì chứ, tôi quang minh lỗi lạc, cái mặt nạ kia chỉ có bọn tội phạm mới đeo. “

Chương 340: Đến một tên, tôi sẽ bắt một tên

Độc giả ơi, tặng truyện một ít kim phiếu nha, cám ơn nhiều lắm luôn

Chương 340: Đến một tên, tôi sẽ bắt một tên

Dưới sân khấu!

Lương Dũng trong lòng run lên: "Lưu đội trưởng, tình huống này là sao? Tại sao đại sư không đeo mặt nạ."

Lưu Hiểu Thiên hơi xấu hổ đáp: "Đại sư nói không cần, hắn không sợ."

Lương Dũng cũng không biết nói gì: "Đây không phải là đang đùa giỡn với tính mạng sao, nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì phải làm sao bây giờ."

Chuyện này cũng không thể không làm cho Lương Dũng lo lắng, chuyện này rất lớn, không biết tổn hại đến lợi ích của đám buôn người kia. Đối với lợi ích, đám buôn người đó chuyện gì cũng sẽ dám làm, hắn vì hành động của Lâm đại sự mà đổ mồ hôi hột. Nhưng hiện tại đều đã bại lộ, nói nhiều như vậy cũng vô dụng rồi, xem ra phải tăng cường tuần tra ở phố Vân Lý mới được.

Phòng phát sóng trực tiếp.

"Quá đỉnh! Người này là ai, chẳng lẽ chính là công dân tốt kia hay sao?"

"Bạn không nghe người nọ nói sao, hắn chính là người đó. Nhưng mà cũng quá trâu bò rồi, mặt nạ cũng không đeo. Hiện tại người trúng xổ số đều phải đeo mặt nạ mới dám đi lên lĩnh thưởng, người này thì ngược lại, đúng là quá lợi hại. Làm ra chuyện lớn như vậy, ngay cả mặt nạ cũng không đeo."

"Phục! Bội phục sát đất."

"A, người này sao lại quen mắt như vậy nhỉ."

“Cái gì quen mắt? Đừng nói với tôi là anh biết hắn nha.”

“Mịa kiếp, lầu trên cậu đừng có nói là người này nhìn quen mắt nhưng trong lúc nhất thời không nhớ ra đó nha.”

……

Lâm Phàm cầm micro: “Xinh chào các vị lãnh đạo có mặt ở đây, các bạn phóng viên, xin chào tất cả mọi người. Tôi chính là người đã bắt Vương Thâm. Ở hậu trường vì bảo vệ tôi, nên mọi người bảo tôi nên đeo mặt nạ lên sân khấu. Thế nhưng tôi không muốn, một là tôi không trúng xổ số, hai là không phải là tội phạm, cũng không có lý do gì mà phải mang mặt nạ làm gì, cho nên tôi xuất hiện với bộ mặt thật. “

Ha ha!

Dưới sân truyền đến một mảnh tiếng cười, tất cả mọi người đều phục, ngay cả các phóng viên cũng đều nhắm ống kính vào Lâm Phàm. Loại chuyện này thật đúng là lần đầu tiên gặp phải, trước kia cũng từng có những công dân tốt vì cảnh sát lập được công lớn. Thế nhưng vì an toàn, họ đều mang theo mặt nạ lên sân khấu, thật sự không giống với cái vị này hôm nay, trực tiếp không kiêng nể gì mà lên sân khấu.

Người dẫn chương trình lúc này phản ứng lại, sau đó lập tức tiến lên nói: “Xin chào vị anh hùng của chúng ta, hành động này của anh khiến chúng tôi rất khiếp sợ, vì an toàn của anh nên tên thật tôi sẽ không nói, lần này sự kiện tập đoàn buôn người….”

Lời của người dẫn chương trình còn chưa dứt thì Lâm Phàm lập tức xua tay ngắt lời: “Tên này của tôi không có gì không thể nói, trên mạng hẳn là cũng có nhiều người biết đến tôi. Phố Vân Lý Lâm đại sư, một công dân bình thường, tiểu thuyết võ hiệp đọc rất nhiều, có chút ý thức chính nghĩa. Cho nên tôi đối mặt với loại chuyện thế này, tự nhiên là không hề cố kỵ. Đối với những kẻ buôn người này, tôi một chút cũng không sợ, nếu thật sự tìm được tôi thì thực sự quá hạnh phúc, bởi vì đến một người, tôi sẽ bắt một người.”

Người dẫn chương trình không biết phải nói gì, tiết tấu này của vị đại ca quá sâu rồi. Chúng ta có thể đi theo kịch bản

được hay không? Tôi hỏi anh đáp, đây mới đúng là cách tiếp cận bình thường nha.

Một ít lãnh đạo phía dưới, trên mặt đều lộ ra một tia tươi cười, bọn họ lại phát hiện tính cách của tên nhóc này có chút thẳng thắn đó.

Mà cư dân mạng trong buổi livestream quả thật đã bùng nổ.

Một số người cuối cùng cũng nhớ ra người đàn ông trên sân khấu này là ai.

“Ngay khi anh ta nhắc đến phố Vân Lý, tôi đã nhận ra ngay. Người đàn ông này là Lâm đại sư của phố Vân Lý, người đó rất có sức hấp dẫn người khác.”

“Mẹ kiếp, xin phổ biến cho tôi chút kiến thức đi, tôi thực sự không biết Lâm đại sư là ai cả.”

“Thôi quên đi, để tôi nói cho anh biết. Người này chính là Lâm đại sư, tiểu hoàng tử độc nhất vô nhị của phố Vân Lý. Tay nghề làm bánh kếp xếp thứ hai không ai xếp thứ nhất, nhưng mà cái tên này mỗi ngày chỉ bán có mười phần bánh kếp. Cho nên mỗi ngày người xếp hàng có thể nói là kéo dài từ cửa tiệm ra đến tận ven đường, cái này không phải là chuyện quan trọng nhất, chuyện quan trọng chính là người này có có thể xem bói đoán mệnh. Mặc dù xem bói rõ ràng chính là lừa gạt người ta, thế nhưng hắn xem bói nói đâu trúng đó, cực kỳ chính xác, khiến cho người ta không thể không phục được.”

“Còn có việc mấy người có thể không biết, đó là lúc trước có một video, nhưng mà cái video đó cũng không hot nên rất nhiều người không biết. Đó chính là Lâm đại sư thật sự có thể trò chuyện với chó, lại còn nhờ con chó đó đi tìm cô bé bị bắt cóc nữa. Cuối cùng khiến cho mọi người há miệng trợn mắt chính là thật sự tìm được, ba tên buôn người bị chó cắn cho thương tích đầy người. Nghe nói cái tên đàn ông trong nhóm buôn người bị chó cắn mất ‘cái chân thứ ba’ luôn đó. Có thể nói Lâm đại sư này là một nhân vật thần kỳ, không có lời nào có thể diễn tả cho đủ về hắn.”

…

Chương 341: Lâm đại sư, có chuyện khó nói sao?

“Này lầu trên, không phải là anh đang bịa chuyện ra cho tôi nghe đấy chứ. Làm sao có người thần kỳ như vậy được?”

” Bịa chuyện á? Anh tự tìm hiểu đi. Nếu không xem cái video đó chính tôi cũng tưởng là người ta nói khoác đấy. Anh đã bao giờ thấy cảnh cả trăm con chó tụ tập chạy loạn trên đường chưa? Cảnh đó khiến cho anh nhìn thôi cũng đã cảm thấy sợ hãi.”

Lúc trước, sự việc này cũng không gây ra nhiều chấn động, nguyên nhân chính là do video đó có độ phân giải quá thấp, mọi người nhìn cũng không hiểu là gì. Sau đó có cao thủ chỉnh sửa lại video để mọi người xem cho rõ ràng. Tất nhiên, khi xem video này thì một số cư dân mạng cảm thấy rằng người này quá trâu bò, nhưng họ không nghĩ nhiều về điều đó. Thế nhưng bây giờ có nhiều người đang xem chương trình phát sóng trực tiếp, thấy mọi người bàn luận sôi nổi như vậy cho nên đều kéo đi xem cái video kia.

Hiện trường.

Lâm Phàm không có chút nào gọi là mất bình tĩnh, hơn nữa trông còn rất phấn khích, người dẫn chương trình làm sao có thể để tình huống mất kiểm soát được, thế là nhanh chóng nói: “Anh hùng, anh có thể phát biểu một chút cảm nhận trước mặt những vị lãnh đạo đang ngồi ở đây và những khán giả đang ở trước màn hình được không?”

Người dẫn chương trình lúc này vội vàng quay lại chủ đề, không để cho Lâm Phàm tiếp tục chủ đề vừa rồi, nhất định phải làm chủ sân khấu mới được.

Lâm Phàm nhìn người dẫn chương trình cười nhẹ một tiếng, sau đó khiêm tốn nói: “Kỳ thực tôi cũng không gánh nổi danh hiệu anh hùng này đâu, chuyện này với tôi mà nói chỉ đơn giản là chuyện nên làm mà thôi. Nếu không phải có mấy ngàn cảnh sát ra sức thì những đứa trẻ bị bắt cóc kia cũng không thể được đưa về, những tên buôn người đó cũng sẽ không phải chịu tội trước pháp luật. Vì vậy, danh hiệu anh hùng nên dành cho

những vị cảnh sát đã chiến đấu chống lại tội phạm, chính là bởi vì nhờ có họ ở trong tối chiến đầu với bọn tội phạm mà chúng ta có thể nhìn thấy ánh sáng trong xã hội, cho nên tôi vẫn thích người khác gọi mình là Lâm đại sư hơn."

Người dẫn chương trình lặng lẽ giơ ngón tay cái lên cho Lâm Phàm, những gì hắn nói chính là lời khen ngợi. Sau khi những cảnh sát kia nghe xong, chắc chắn sẽ cảm thấy mọi chuyện đều quá đáng giá.

Đùng đùng!

Khán giả vỗ tay như sấm, vì những lời này mà tán thưởng, những người lãnh đạo kia cũng gật đầu, bọn họ cũng đồng ý với những lời này.

Lương Dũng cảm thán nói: "Lâm đại sư cũng thật biết cách nói chuyện."

Lưu Hiểu Thiên cười nói: "Không phải là biết cách nói chuyện, mà đó là những lời nói xuất phát từ tận đáy lòng."

Lãnh đạo Trần của Giang tỉnh nói: "Thằng nhóc này, tôi thích! Nếu có thể, tôi thực sự muốn có được hắn ở bên cạnh mình. Với trình độ này, không làm cảnh sát cũng thật phí."

Lãnh đạo Hà của An tỉnh cười nói: "Ông vừa ý hắn sao? Tôi cũng rất xem trọng, chẳng qua thằng nhóc này không muốn làm cảnh sát. Nếu hắn bằng lòng, cũng có thể cho hắn một chức vụ phù hợp, vấn đề chính là còn trẻ người non dạ, khó mà chịu phục tùng.

Lãnh đạo Thân của tỉnh Chiết Giang: "Chỉ cần hắn đồng ý, tôi đảm bảo hắn đến được chỗ tôi, ba năm là lên cục phó. Tuy là trẻ người nhưng bản lĩnh lại không hề nhỏ, vừa rồi tôi lên mạng để tra cái danh hiệu Lâm đại sư một chút. Cái này đúng là không nhìn thì không biết, nhìn một cái thật đúng là vượt quá sức tưởng tượng.

Lãnh đạo Trần nghi ngờ hỏi: "Lão Thân nhìn thấy cái gì?"

Lãnh đạo Thân cười một tiếng: "Tự mình đi xem đi."

….

Người dẫn chương trình vô cùng ngưỡng mộ Lâm Phàm: "Tốt quá rồi, Lâm đại sư, thực ra không phải chỉ có mỗi mình tôi

muốn hỏi vấn đề này, mà tại ngay thời điểm này bên cạnh tôi cũng có rất nhiều người muốn đặt câu hỏi. Tình hình lúc đó, đội trưởng Lưu ở dưới khán đài đã nói qua, anh là người đã nhìn thấy tên cầm đầu của bọn buôn người trên đường Kim Hồng, nhưng ở tình huống lúc đó, làm thế nào anh có thể xác định chắc chắn hắn là tên buôn người?"

Quả nhiên, khi vừa nhắc đến chuyện này, tất cả mọi người bên dưới khán đài đều vô cùng tập trung.

Các phóng viên cũng chăm chú theo dõi.

Khán giả xem phát sóng trực tiếp cũng chăm chú theo dõi.

Lâm Phàm cười thầm trong lòng một tiếng, dường như lại đến lúc kể chuyện một lần nữa, không biết bắt đầu từ lúc nào, hắn lại thích kể chuyện.

Người dẫn chương trình nghi ngờ hỏi: "Lâm đại sư, chuyện này có cái gì khó nói sao?"

Lâm Phàm xua tay: "Đương nhiên không phải, tôi chỉ đang sắp xếp lời nói, chỉ là nghĩ xem nên nói cho mọi người như nào thôi."

Người dẫn chương trình gật đầu, mọi người cũng không vội.

Phòng trực tiếp.

"Mẹ kiếp, phục, hoàn toàn phục, tôi vừa xem video, Lâm đại sư lại có thể cùng chó nói chuyện, hoàn toàn không thể nhìn ra."

"Thật tốt, hóa ra đây không phải là lần đầu tiên Lâm đại sư bắt được những kẻ buôn người này, hóa ra là đã làm từ trước rồi."

"Lâm đại sư này rốt cuộc dùng phương pháp gì mà nhìn thấu tên buôn người kia vậy?"

"Tò mò."

"Tôi cũng tò mò."

Hơn nữa, đoạn video Lâm đại sư chỉ huy chó vào lúc này càng ngày càng nổi, đồng thời cũng được đăng lại điên cuồng trên Weibo, mấy chuyện xảy ra trong hôm nay thậm chí còn bùng nổ trong tích tắc.

Chương 342: Lâm đại sư trổ tài chém gió

Lúc này, Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng: "Chuyện này có chút phức tạp, thậm chí là có chút thần bí. Mọi người cũng biết nghề tay trái của tôi là xem bói đoán mệnh, việc này xem trọng chính là thiên nhân hợp nhất. Cũng giống như là trong Trung Y luôn chờ mong và hy vọng, mà ở trong huyền học có học thuyết về hy vọng này."

"Lúc đó, tôi nhìn thấy cái tên Vương Thâm, tôi cảm thấy sắc mặt của người này không đúng, vì vậy tôi nghĩ rằng người trước mắt này nhất định không phải là người tốt gì. Đương nhiên, người bình thường căn bản nhìn không ra phương pháp này, chỉ sợ trên đời này chỉ có duy nhất một mình tôi là lĩnh hội được."

"Kỳ thực, lần này tôi có thể thành công, đều là nhờ có Lưu đội trưởng. Nếu không phải Lưu đội trưởng tin tưởng, e rằng với sự quan hệ rộng rãi với người có chức có quyền của Vương Thâm, có lẽ hắn ta đã được thả ra rồi."

Các phóng viên CCTV cảm thán trong lòng: "Cái này chém gió quá lớn rồi, căn bản là không thể đưa tin ra ngoài."

Nhưng đối với những phóng viên khác mà nói, một màn này đúng thật quá là đặc sắc.

Trong phòng phát sóng trực tiếp nổ tung rồi, phương pháp mà Lâm đại sư nói quả thật quá là bá đạo, hắn có chắc rằng hắn không có coi người khác là kẻ ngốc đấy chứ.

Người dẫn chương trình không muốn tiếp lời Lâm đại sư, chuyện này quá thần bí rồi, sau đó cô tìm được một chủ đề, nghi ngờ hỏi: "Lâm đại sư, anh vừa nói có thế lực bên ngoài can thiệp vào việc bắt giữ Vương Thâm hay sao?"

Lâm Phàm chớp mắt: "Đúng vậy, cô có thể không biết. Lúc đó, Vương Thâm đã lấy điện thoại ra và gọi cho một vị lãnh đạo thần bí nào đó. Ngay khi lãnh đạo kia mở miệng, anh ta đã yêu cầu chúng tôi thả Vương Thâm ra. Sau đó, đội trưởng Lưu và tôi suy nghĩ một chút, người này không phải là lãnh đạo bên phía cảnh sát, ông ta lấy quyền gì mà ra lệnh cho chúng tôi, cho nên chúng tôi đều mặc kệ hắn."

Lưu Hiểu Thiên ở dưới khán đài lúc này suýt nữa cảm động rơi nước mắt.

Lâm đại sư, cậu đúng là anh trai của tôi đó nha, cứ nói ba câu là lại không quên nhắc đến tôi, cái này sao mà đáng yêu thế không biết.

Mà bên dưới khán đài, các vị lãnh đạo đều xì xào bàn tán, tất cả đều có một ý nghĩ, chính là muốn biết tên lãnh đạo kia rốt cuộc là ai, sao lại to gan lớn mật như vậy.

Ngay khi Lâm Phàm nói những lời này ra xong. Có một người đàn ông trung niên đang chảy mồ hôi đầm đìa ngồi trong một đơn vị nào đó ở Thành phố Thượng Hải. Hắn ta giống như sắp bị dọa đến chết khiếp, khóc không ra nước mắt, không liên quan đến tôi, thật sự không liên quan đến tôi.

Đinh đinh.

Sếp lớn nói: "Tiểu Lý. Hình như lần trước anh đã nói với tôi chuyện này. Rốt cuộc, anh và Vương Thâm có liên quan đến nhau hay không?"

Tiểu Lý: "Lãnh đạo, oan uổng cho tôi quá. Tôi thật sự không biết Vương Thâm là kẻ buôn người. Cuộc điện thoại ngày đó, tôi nghe được đối phương nói Vương Thâm là kẻ buôn người. Tôi cũng không dám nhận cho nên cũng không nói thêm bất cứ cái gì. Anh cũng biết, người tên Vương Thâm này hàng năm quyên góp không ít tiền, có cống hiến rất lớn đối với xã hội. Tôi đây cũng chỉ muốn mở cửa sau cho anh ta một chút. Nếu như tôi biết Vương Thâm này thật sự có quan hệ với bọn buôn người, cho tôi mười lá gan cũng không dám mở lời."

Sếp lớn nói: "Bây giờ xét lại, nếu như muốn điều tra, anh có thể sẽ chịu khổ một chút đó. Có điều chỉ cần anh không có liên quan thì tốt rồi."

Cúp điện thoại.

Tiểu Lý thật sự không biết nói cái gì. Chuyện này là cái quái gì vậy, chính mình cũng quá oan ức rồi. Nếu biết là như vậy, có cho hắn ta ăn gan hùm, hắn ta cũng không dám.

Lễ vinh danh.

Mọi người ở dưới khán đài đều đang thảo luận sôi nổi, bọn họ đang nghĩ người mà Lâm đại sư nhắc đến rốt cuộc là ai.

Lâm Phàm đang đứng trên sân khấu, đột nhiên cười nhẹ một tiếng: "Mọi người không cần suy đoán, tôi nghĩ vị lãnh đạo kia chắc chắn không biết Vương Thâm là kẻ buôn người. Dù sao hắn ta cũng không có gan như vậy. Nhưng mà, bây giờ nhìn người không thể nhìn bề ngoài được đâu. Tôi nghe nói, Vương Thâm kia hàng năm đều quyên góp không ít tiền làm từ thiện. Việc này dưới góc nhìn của các nhà lãnh đạo, hắn ta là một nhà từ thiện lớn, có cống hiến cho xã hội. Đương nhiên là muốn bật đèn xanh rồi. Cho nên chuyện này, tôi không nói nữa, cuối cùng tôi cảm thấy đây chỉ là việc nhỏ thôi, không phải là việc gì lớn. Được rồi, bài phát biểu của tôi đến đây là kết thúc, xin cảm ơn."

Bốp bốp!

Tiếng vỗ tay vang lên.

Lưu Hiểu Thiên cười: "Lâm đại sư giỏi thật."

Lương Dũng cũng gật đầu, Lâm đại sư này thật đúng là biết ăn nói, cấp độ không cần phải bàn cãi, không mất bình tĩnh chút nào. Hội nghị vinh danh khen thưởng lần này, nói chuyện rõ ràng rành mạch, cũng đủ để người ta mở rộng tầm mắt.

Người dẫn chương trình đứng ở một bên, có vẻ hơi xấu hổ. Cô ta cảm thấy mình thật vô dụng. Từ đầu tới cuối cũng không có chen vào được lời gì, toàn bộ quá trình đều là do Lâm đại sư dẫn dắt phát biểu.

Chương 343: Mở ra trang kiến thức thứ sáu

Mà người lãnh đạo kia bây giờ đang xem trực tiếp cũng thở phào nhẹ nhõm. Thật may là Lâm đại sư không nói ra tên của hắn ta. Nếu không thì thật là bi kịch. Cho dù mình trong sạch thì chắc chắn cũng phải chịu xử phạt.

Thật là cảm động đến rơi nước mắt.

Sau này, chắc hẳn cũng không dám nói tốt cho người khác. Mẹ nó, chuyện này là sao vậy? Sự thật ẩn sâu như vậy thì làm sao

mình biết cái người tên Vương Thâm kia lại là thủ lĩnh của bọn buôn người.

Nếu lỡ như mình cấu kết với thủ lĩnh bọn buôn người, lúc đó là tình ngay lý gian rồi. Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật.

Ấn tượng của những người lãnh đạo đang ngồi bên dưới đối với Lâm Phàm rất tốt. Không thể không công nhận hắn đã xử lý rất gọn ghẽ. Bên cạnh đó, Lương Dũng và Lưu Hiểu Thiên cũng nhìn hắn bằng cặp mắt khác xưa. Nếu như không phải hắn kiên trì, cũng không có khả năng thiết kế được cái bẫy lớn như vậy.

Dưới điều kiện tiên quyết không có chứng cớ mà đã bắt một nhà từ thiện lớn ở Thành phố Thượng Hải. Nếu như, cuối cùng tìm không thấy chứng cứ thì đây sẽ trở thành cái trò cười, đến lúc đó ai sẽ đến gánh phần trách nhiệm này.

Lâm Phàm vừa mới chuẩn bị đặt micro trở lại trên sân khấu, đột nhiên ngây người.

Tình huống này có vẻ bình thường.

Hơn nữa giống như rất không ổn nha.

“Đừng mà……”

Từ trong loa phát ra hai chữ này làm cho tất cả mọi người đều kinh ngạc, không rõ Lâm đại sư nói ‘Đừng mà’ là có ý gì.

Nhưng mà trong giây phút này, chỉ có Lâm Phàm là người rõ ràng nhất .

“Trang thứ năm của nhiệm vụ kiến thức đã hoàn thành, điểm Bách Khoa tăng thêm 20 điểm.”

“Mở ra kiến thức ở trang thứ sáu. Bởi vì là trang thứ sáu của nhiệm vụ kiến thức, cho nên lựa chọn sở trường của những người bên cạnh ký chủ.”

“Bởi vì Điền Hán Danh vô cùng sùng bái đối với ký chủ, nhưng không ở bên cạnh ký chủ, bởi vậy không cách nào mở ra, chọn lại lần nữa.”

“Sở Uyên cực kỳ ái mộ đối với ký chủ, bởi vậy mở ra trang kiến thức chính về ẩm thực, ký chủ đạt được kiến thức phân

nhánh nhỏ là ẩm thực Giang Tô, đây là một trong tám loại trường phái ẩm thực của Trung Quốc.”,

(Ẩm thực Trung Quốc có tám loại trường phái là: Sơn Đông, Quảng Đông, Tứ Xuyên, Hồ Nam, Phúc Kiến, Chiết Giang, Giang Tô và An Huy.)

“Tuyên bố nhiệm vụ: Vẫn như cũ trở thành Lâm đại sư tiếng tăm lừng lẫy.”

“Nhiệm vụ ban thưởng: Điểm Bách Khoa +20, có thể mở ra kiến thức ở trang thứ bảy.”

“Ghi chú: Bởi vì mở ra kiến thức phân nhánh, cho nên không cần đầu tư vào nghề nghiệp hiện tại.”

“Điểm Bách Khoa: 50.”

Tiếng nhắc nhở của bách khoa toàn thư hoàn toàn kết thúc, hắn đứng ở trên sân khấu, trong lòng cảm thấy hơi khổ sở nhưng lại không biết nên nói cái gì, cái này còn có thể trách ai đây? Đến bây giờ hắn vẫn không hiểu nhiệm vụ lần này đã hoàn thành bằng cách nào nữa.,.

Chẳng lẽ chính mình tự khoe khoang mình tài giỏi trên sân khấu, cho nên trên mạng nổ ra một cuộc tranh cãi động trời sao?

Nhưng mà mọi chuyện lại giống y như Lâm Phàm nghĩ. Thật sự là sau khi hắn lên sân khấu, video ở trên mạng mới bùng nổ như vậy.

Nhất là cái video chỉ huy đàn chó, quả thực là kinh hãi thế nhân. Người nào đã xem qua video cũng khâm phục sát đất. Khả năng giao tiếp với chó của hắn làm cho tất cả mọi người đều sợ ngây người.

Ngoại trừ khâm phục, thì chỉ có thể khâm phục.

Lâm đại sư tiếng tăm lừng lẫy lại còn hiểu được ngôn ngữ động vật, phải nói là nghịch thiên rồi.

Lâm Phàm thở dài, cái bách khoa toàn thư này lại đưa tới kiến thức về một trong tám loại ẩm thực Trung Quốc là ẩm thực Giang Tô. Hắn chỉ đành tiếp nhận, bất kể nói thế nào thì cái này cũng không phải là kỹ năng quá tệ. Nhưng điều khiến Lâm Phàm không hiểu chính là Sở Uyên rốt cuộc là ai. Vốn dĩ,

chính mình cũng không biết người này, sao người này lại sinh ra lòng ái mộ tột độ với mình.

Hơn nữa nghe thấy tên này chính là tên của một người đàn ông, một người đàn ông mà ái mộ cái con khỉ gì.

Người dẫn chương trình thấy Lâm đại sư ngẩn người, hơi nghi hoặc đành hỏi: "Lâm đại sư! Anh không sao đấy chứ."

Lâm Phàm khẽ cười phản ứng lại: "Không sao."

Hắn bây giờ đã chấp nhận cái kết quả này, nhưng mà hắn nhất định phải làm rõ ràng một việc. Sau đó hắn cầm micro lên: "Xin hỏi các vị đang ngồi ở đây, có ai tên Sở Uyên không?"

Một đám người dưới sân khấu hai mặt nhìn nhau, cũng không biết lời này của Lâm đại sư bây giờ là có ý gì, Sở Uyên này là ai vậy? Chẳng lẽ lại là kẻ buôn người hay sao?

Tất cả mọi người đều nhìn dáo dác xung quanh, cũng muốn biết đây rốt cuộc tình huống là gì.

"Lâm đại sư, tôi chính là Sở Uyên." Lúc này, có một âm thanh từ phía sau truyền đến.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn qua, phát hiện lại là một phóng viên. Hơn nữa nhìn thấy còn rất trẻ, trắng trẻo sạch sẽ, rất giống ánh mặt trời. Nhưng nhìn thế nào cũng không giống loại người kia.

Thật đúng là làm cho người ta khó xử mà.

Anh nói xem, anh làm đàn ông sao phải biết nấu ăn làm gì? Xem như biết nấu ăn cũng được đi, thế nhưng hâm mộ mình cuồng nhiệt làm chi vậy?

Đây không phải muốn hố chết hắn rồi sao. Chính mình không thích mở quán ăn, lại không thích làm đồ ăn. Hiện tại nhận được nhiệm vụ này, mình có thể làm thế nào bây giờ.

Chương 344: Lực bất tòng tâm

Lâm Phàm thở dài, quên đi, bỏ qua đi, sự việc đã thành ra thế này, còn có thể nói cái gì?

Sở Uyên bây giờ đang đứng ở phía sau vô cùng phấn khích. Anh ta không nghĩ tới Lâm đại sư lại biết tên của mình. Sau đó

kích động hét lên: “Lâm đại sư, tôi vô cùng sùng bái anh. Thực ra, lúc nhỏ tôi cũng bị bọn buôn người lừa gạt, đến mười năm chưa được về nhà. Sau này được sự giúp đỡ của người khác, tôi mới có thể chạy thoát, tìm đường trở về nhà. Sở Uyên tôi khâm phục nhất là những người anh hùng gây ra đả kích đối với bọn buôn người như anh đấy.”

Giờ khắc này, Lâm Phàm cảm thấy mình chẳng còn gì để nói. Người ta đã nói đến trình độ này, mình còn có thể nói gì.

Không nói nữa, không nói gì hết.

“Cảm ơn.” Lâm Phàm nói “Cảm ơn” với Sở Uyên, có đôi khi được người khác hâm mộ, yêu thích cũng là việc vô cùng đau đầu nha.

Đại hội khen thưởng kết thúc, bài phát biểu của Lâm Phàm cũng chính là tiết mục cuối cùng. Tiếp đó hắn còn nhận được phần thưởng là một giấy chứng nhận. Hơn nữa giấy chứng nhận lần này tốt hơn nhiều so với lần trước.

Đây đã là lần thứ hai hắn nhận được giải thưởng công dân tốt của thành phố. Tuy lại một lần nữa nhận được phần thưởng này, nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy rất vui vẻ.

Dưới sân khấu

Lưu Hiểu Thiên vỗ bả vai Lâm Phàm: “Giỏi thật đấy, hiện tại cảm thấy thế nào.”

Lâm Phàm mỉm cười, cảm thấy lúc bắt đầu thật sự là rất tốt. Nhưng bây giờ, hắn cũng không biết nên nói cái gì cho phải, tất cả đều tới quá đột ngột, hắn cũng không hề có bất kỳ sự chuẩn bị nào.

“Rất tốt, cũng không tệ lắm.” Lâm Phàm cười nói, đồng thời chuẩn bị trở về nhà xem giới thiệu kiến thức ở trang thứ sáu. Nhưng bây giờ ngẫm lại một chút thì hình như cũng tốt lắm nha.

Lưu Hiểu Thiên cười ha hả nói: “Tôi cảm thấy anh thể hiện rất tốt. Lúc tôi lên sân khấu thấy có nhiều lãnh đạo ở bên dưới như vậy, tôi cảm thấy rất căng thẳng. Anh không biết đâu, người dẫn chương trình kia bị anh nói đến không còn lời nào để nói. Hơn nữa lần này phóng viên của CCTV cũng đến, chắc chắn có thể chiếu trên bản tin thời sự, buổi tối phải xem kỹ

một chút mới được, không biết khi tôi lên hình sẽ như thế nào nữa."

Lúc này, Lâm Phàm cũng cười: "Chắc chắn rất đẹp trai, đúng rồi, người nhà của những đứa trẻ kia liên hệ thế nào rồi?"

Nói đến chuyện này, sắc mặt của Lưu Hiểu Thiên hơi nghiêm lại, ngay lập tức Lâm Phàm cảm thấy hơi kinh ngạc: "Chẳng lẽ xảy ra vấn đề gì sao?"

Lưu Hiểu Thiên gật đầu một cái: "Vấn đề rất lớn, không tốt đẹp như chúng tôi từng nghĩ đến. Chúng tôi đã liên lạc được cha mẹ của bọn trẻ. Lúc đầu khi nghe tin tất cả mọi người đều rất kích động. Nhưng khi biết được những đứa trẻ bị bọn buôn người đánh gãy chân hoặc cơ thể xuất hiện những tật xấu, thì bọn họ đều hơi do dự, trông có vẻ không tình nguyện cho lắm."

Lâm Phàm rơi vào im lặng, thật sự hắn không nghĩ tới tất cả chuyện này đều bị Ngô Thiên Hà nói trúng: "Vậy nếu như những người cha mẹ kia không muốn nhận lại thì phải làm sao bây giờ?"

Lưu Hiểu Thiên thở dài nói: "Nếu như họ không muốn, chỉ có thể đưa chúng đến cô nhi viện ở gần đây thôi. Chúng tôi đang cố gắng nói chuyện từ từ với những người cha mẹ kia. Hy vọng bọn họ có thể tới đón những đứa trẻ đó về nhà, dù sao có thể trở về ở bên cạnh cha mẹ mới là điều tốt nhất."

"Bây giờ đã liên lạc được 385 người. Trong đó có 60 gia đình không tình nguyện đến cho lắm. Hơn nửa, tạm thời chưa tìm được gia đình của 900 đứa trẻ còn lại, nhưng mà chúng tôi cũng đang cố gắng. Còn khối lượng công việc sắp xếp sau này cũng rất lớn, chờ sau khi hội nghị lần này kết thúc, sẽ bắt đầu lo đến chuyện này. Những kẻ buôn người khốn kiếp này cũng quá hung ác. Có đứa nhỏ chỉ mới hai ba tuổi lại bị đánh, chặt tay thậm chí là chặt chân. Ác hơn còn bị cắt đầu lưỡi, đúng là bọn súc sinh mà."

Bây giờ, Lưu Hiểu Thiên rất căm giận, hận không thể giết chết hết những kẻ buôn người này, nhưng mà hắn biết đây là chuyện không thể nào.

Lâm Phàm tiếp tục hỏi: “ Vậy bọn buôn người kia sẽ chịu hình phạt như thế nào ?”

“Lần này bắt rất nhiều kẻ buôn người, chỉ sợ cùng lắm là bị giam vài năm. Nhưng mà Vương Thâm thì khác, có khả năng hắn ta sẽ bị phán chung thân hoặc tử hình. Còn những thứ khác khó đoán trước lắm, phải xem tòa án phán quyết như thế nào.” Lưu Hiểu Thiên không dám cam đoan nói, loại tình huống này là lần đầu tiên anh ta gặp phải.

Lâm Phàm gật đầu một cái, thực ra có một số kẻ buôn người thành thật khai báo thì bị kết tội rất nhẹ. Nhưng mà sự việc sau này thì hắn cũng không có khả năng can dự đến. Còn về kết quả cuối cùng như thế nào thì tùy thuộc vào pháp luật. Hơn nữa hắn tin tưởng, chuyện này pháp luật nhất định sẽ cho xã hội một lời giải thích thỏa đáng.

“Haizz! Những đứa bé kia thật sự quá đáng thương. Nếu như cha mẹ không tới đón về, thì cũng không có cách nào khác .” Lâm Phàm than thở nói.

Loại chuyện này, một mình hắn cũng không giúp được gì, mấy trăm đứa trẻ cũng không phải một người có thể phụ trách toàn bộ được. Đúng là lực bất tòng tâm.

Chương 345: Khiêm tốn, phải khiêm tốn

Lưu Hiểu Thiên vỗ bả vai Lâm Phàm: “Đừng suy nghĩ quá nhiều, những chuyện này nên giao cho chúng tôi đi, chính phủ nhất định sẽ xử lý tốt chuyện này.”

Lâm Phàm gật đầu một cái, cho dù nói thế nào lần này cũng là hoàn toàn thắng lợi. Nhưng mà vẫn còn một số những kẻ buôn người kia còn ung dung ngoài vòng pháp luật. Nên phải phạt thật nặng, để cảnh cáo bọn người đó nên thành thật một chút.

Lúc này, một đám phóng viên tiến tới, mà trong đám người đó có cả Sở Uyên.

Phóng viên: “Xin chào Lâm đại sư, tôi là phóng viên của Nhật báo Quang Minh. Tôi có thể phỏng vấn anh một vài câu không?”

Lâm Phàm gật đầu: “Có thể.”

Phóng viên: “Xin hỏi anh đã quyết định xuất đầu lộ diện để cho mọi người đều thấy được mặt thật của anh. Nếu như đồng bọn của bọn buôn người tìm đến anh gây phiền phức thì làm sao bây giờ?”

Lâm Phàm cười nói: “Nếu đến thì tốt rồi, đối với bọn buôn người đương nhiên là tôi sẽ không nương tay chút nào, nên bắt thì sẽ bắt.”

Các phóng viên đang ra sức ghi chép lại, bọn họ cảm thấy Lâm đại sư rất bá đạo, nên trong lòng cũng vô cùng khâm phục. Nếu đây là người bình thường, chắc chắn trong lòng vô cùng sợ hãi. Nhưng mà Lâm đại sư lại không hề sợ hãi chút nào, điều này làm cho người ta sinh lòng cảm phục.

Lưu Hiểu Thiên ở bên cạnh nói: “Vị đồng chí này! Tình huống này chắc chắn chúng tôi không cho phép nó xảy ra. Sự an toàn của Lâm đại sư chắc chắn sẽ được đảm bảo.”

Sở Uyên chen chúc đi lên nói: “Lưu đội trưởng! Xin hỏi hiện tại người nhà của những đứa trẻ đã công bố kia, có thể liên lạc được bao nhiêu người rồi. Mà trong những đứa trẻ kia, có bao nhiêu bé bị bọn buôn người đối xử tàn nhẫn? Nếu như cuối cùng không liên lạc được người nhà của những đứa trẻ kia thì sắp xếp như thế nào?”

Lưu Hiểu Thiên khoát tay nói: “Sau này, chúng tôi sẽ công bố chuyện này lên. Cho đến bây giờ, tất cả đều là thông tin nội bộ , không tiện để đưa kết luận.”

Sau đó, Lâm Phàm và Lưu Hiểu Thiên rời đi trước. Còn những lãnh đạo kia lần này trở về thì công việc càng trở nên bận rộn hơn.

Sự kiện lần này đả kích rất lớn đến tập đoàn buôn người. Có thể nói là kết thúc viên mãn nhưng mà khi giải quyết những sự việc sau đó mới thật sự làm cho người ta đau đầu. Còn một thời gian dài nửa để đưa ra phán quyết cuối cùng dành cho bọn người kia. Phải căn cứ hồ sơ phạm tội của mỗi người mà từ đó quyết định tội ác. Những đứa trẻ bị bắt cóc kia cũng là một cái vấn đề lớn. Nên tìm một cô nhi viện để sắp xếp cho bọn nhỏ. Nhất là những đứa trẻ bị mất tay hoặc mất chân cần phải chú ý đến phương diện giáo dục nhiều hơn. Ít nhất phải để cho bọn chúng biết thành thạo một nghề. Nếu không thì sau khi lớn lên

làm sao có thể tự nuôi sống được bản thân, làm sao đối mặt với cuộc sống này.

Phố Vân Lý!

Khi Lâm Phàm vừa về đến, các ông chủ của những cửa hàng ở xung quanh toàn bộ đều vây quanh hắn.

“Chào mừng ông chủ nhỏ đã trở về.”

“Hôm nay, chúng tôi đều nghe được bài phát biểu trên sân khấu của ông chủ nhỏ, vô cùng khí phách đó nha.”

“Đúng rồi, giả sử bọn buôn người kia dám đến phố Vân Lý,nếu đến thật thì cả đám người chúng ta cùng nhau tiến lên, để chúng nó biết có mạng đến mà không mạng về.”

Các ông chủ cửa hàng bao quanh Lâm Phàm, mồm năm miệng mười nói chuyện. Lâm Phàm cũng cười đáp lại, bầu không khí ở phố Vân Lý này rất thân thiện, mối quan hệ giữa mọi người với nhau đều rất tốt.

Chị Hồng: “Ông chủ nhỏ, cố lên.”

Kể từ sau khi Lâm Phàm giúp cô ấy tìm được con gái thì chị Hồng luôn đối đãi với Lâm Phàm như ân nhân. Mặc dù Lâm đại sư không yêu cầu bất cứ cái gì, nên cô ấy đã đem tất cả cảm kích đều gửi gắm cho Cẩu gia. Bây giờ ở phố Vân Lý Cẩu gia chính là một Bá Vương chính hiệu. Cho dù đến bất kỳ cửa hàng nào đều được chào đón nồng nhiệt.

Mỗi lần Cẩu gia đi đến cửa hàng của chị Hồng thì chị Hồng đều xích con chó xù rồi nhốt lại, để cho Cẩu gia dễ vẫy vẫy.

Cho dù có sự giúp đỡ từ bên ngoài nhưng cuối cùng Cẩu gia cũng không thành công. Thân thì nhỏ, đệ đệ cũng nhỏ. Hoàn toàn không leo lên được, nên lần nào cũng thất bại trở về. Vậy mà nó càng chiến càng hăng, cho nên mỗi ngày đều đến vài lần.

Ngô U Lan cười nói: “Cậu xuất hiện ở trên phát sóng trực tiếp thực sự là rất đẹp trai đó nha.”

Điền Thần Côn lắc đầu: “Họ Điền tôi đây, đời này chưa từng phục ai hết, chỉ phục mỗi cậu mà thôi.”

Triệu Chung Dương cầm điện thoại di động chỉ vào Lâm Phàm: “Mọi người nhìn kỹ một chút đi, Lâm đại sư của chúng ta đã về rồi đây.”

Đối với sự hoan nghênh của mọi người, Lâm Phàm chỉ có thể bình tĩnh khoát tay.

Khiêm tốn…… Khiêm tốn mới được nha…….

Đến buổi tối, Lâm Phàm không đi ra ngoài chơi mà ngồi đợi ở trước tivi. Anh đây cũng đã được lên bản tin thời sự, thật là làm cho người ta kích động quá đi.

Đây cũng là lần đầu tiên lên được CCtivi nói không kích động là gạt người đó nha.

Sự kiện lần này vô cùng đả kích bọn buôn người. Không những gây chấn động trên toàn thế giới, đến nỗi các tờ báo nước ngoài cũng lần lượt đưa tin. Mà sự kiện này ở trong nước đương nhiên có thể được chiếu trên bản tin thời sự .

Đến giờ.

Trên tivi truyền đến âm thanh quen thuộc, đồng thời trên màn hình cũng xuất hiện hình ảnh quả Địa Cầu, cuối cùng xuất hiện dòng chữ.

CCTV!

Bản tin thời sự!

Một nam một nữ hai người dẫn chương trình đang ngồi ngay ngắn, bản thảo đang để ngay trước mặt, người nam dẫn chương trình nói trước: “Chào buổi tối các vị khán giả.”

Người nữ dẫn chương trình: “Chào buổi tối.”

“Chương trình hôm nay bao gồm những nội dung chủ yếu sau đây: Các nhà lãnh đạo tham dự Hội nghị Bộ trưởng Ngoại giao các nước thuộc khối kinh tế BRICS và gặp gỡ các phái đoàn nước ngoài. Huyện Gia Thiện ứng dụng khoa học kỹ thuật vào sự phát triển của thành thị và nông thôn, đi đầu trên con đường kinh tế gia đình. Cảnh sát thành phố Thượng Hải phối hợp với cảnh sát ba tỉnh đã triệt phá thành công đường dây buôn người với quy mô lớn, đại hội khen thưởng được tổ chức tại hội trường lớn của thành phố Thượng Hải……”

Chương 346: Ba giây ngắn ngủi

Lâm Phàm ngồi ở chỗ đó nhìn không chớp mắt lên màn hình tivi. Khi nghe người dẫn chương trình điểm qua những nội dung chính, thì hắn ngay lập tức cảm thấy hào hứng. Đồng thời trong lòng cũng vô cùng chờ mong. Đến rồi, rốt cuộc đã đến, thật đúng là không biết mình khi xuất hiện tivi sẽ có dáng vẻ như thế nào.

Hắn định thông báo người thân trong nhà, muốn cho bọn họ biết, đứa con trai này tài giỏi như thế nào. Nhưng sau khi suy nghĩ một hồi, vẫn là thôi đi, chuyện này không thể để cho bọn họ biết, nếu không thì chắc chắn chỉ làm bọn họ lo lắng mà thôi.

Nằm trên ghế sô pha, đắc ý xem tivi.

Sau khi đợi một hồi, rốt cuộc trọng điểm của chương trình cũng đã đến, trên tivi cuối cùng đã xuất hiện hình ảnh của hắn.

Chỉ là…….

“Tình huống gì vậy, như thế nào chỉ lộ khuôn mặt thoáng qua mà thôi, 3 giây, đúng không mọi người, con mẹ nó …….”

Hắn mang đầy kỳ vọng mà chờ đợi, thế nhưng thực tế lại làm cho hắn đau lòng. Muốn như thế này sao, thật đúng là lừa bịp mà. Anh đây ở trên sân khấu cố gắng nổ nhiều như vậy, nhưng đến cuối cùng chỉ lộ mặt được 3 giây, thật sự làm cho người ta đau lòng quá mà.

Lâm Phàm bất đắc dĩ tắt tivi, nội dung tiếp theo cũng không liên quan gì nhiều đến hắn. Nếu 3 giây này không phải xem cẩn thận tỉ mỉ từng chút thì đúng là không thấy nha. Mà thôi bỏ đi, cho dù nói thế nào, thì cũng được xuất hiện trên bản tin thời sự. Sau này kể chuyện này ra ngoài thì cũng có chút mặt mũi.

Rửa mặt xong rồi lên giường đi ngủ.

Ngày hôm sau!

Trên internet đã hoàn toàn nổ tung.

Sự kiện buôn người vẫn ở mức cao, chiếm lĩnh bảng xếp hạng hot search trên mạng, nhất là trên Weibo càng nóng hơn bao

giờ hết.

Video chỉ huy cả đàn chó trăm con kia của Lâm Phàm, qua tay một vài đại thần dùng một chút kỹ thuật chỉnh sửa lại. Có trật tự rõ ràng và được đăng lại trên mạng, chỉ trong một tích tắc đã triệt để bốc lửa.

“Con mịa nó, anh trai này cũng quá trâu bò rồi, có thể giao tiếp được với chó nữa, sao mà làm được hay vậy ?”

“Mẹ nó, đây không phải chó đất sao? Theo công bố, không phải nói trí thông minh của chó đất là thấp nhất. Tại sao nó lại ở chỗ này, cảm thấy như trí thông minh của đám chó đất này rất cao đó nha.”

“Nếu sau này ai nói trí thông minh của chó đất thấp, ông đây sẽ là người đầu tiên đánh chết hắn. Trong video này chó đất cũng quá bá đạo rồi, những con chó quý tộc kia nhìn giống như đàn em của nó vậy.”

“Ha ha, Lâm đại sư quá dữ, không nghĩ tới lại có thể làm được chuyện này.”

…….

Bên trong tàu điện ngầm.

“Người này quá lợi hại.”

“Đúng vậy nha, không nghĩ tới những kẻ buôn người này vậy mà có cả một tập đoàn buôn người phía sau. Nếu như không có tin tức phát ra, thì ai mà tin được.”

“Mọi người thấy rồi đó. Nếu sau này trong tàu điện ngầm xuất hiện loại người mang trẻ con đến để đi ăn xin, thì tốt nhất báo cảnh sát ngay lập tức đi. Nói không chừng có thể cứu được một đứa bé đó nha.”

“Hình như, Lâm đại sư ở ngay trong phố Vân Lý. Nếu có thời gian phải đến gặp mới được, đây chính là một anh hùng.”

Một giáo sư nghiên cứu về chó phát Weibo: “Cái này thật sự là lòe thiên hạ. Chó đất là loài chó có trí thông minh thấp nhất trên thế giới. Trong video này nó biểu hiện thông minh như vậy, đây hiển nhiên là chuyện không có khả năng. Còn về phần nói chuyện với chó, đây thật là vô căn cứ. Tất cả mọi người đều biết, con người khi giao tiếp với chó thì dùng mệnh

lệnh để điều khiển. Để cho chó nhớ kỹ mệnh lệnh bởi vậy khi người phát ra mệnh lệnh, thì chó sẽ dựa theo luyện tập lúc trước để hoàn thành mệnh lệnh tương ứng. Cho nên nói, cái video này là chuyện không thể nào."

"Cút đi, ghét nhất chính là cái loại người suốt ngày nói lý thuyết suông. Anh nói không được thì không được sao. Chó đất này rất thông minh đó, chính là anh không chịu thừa nhận mà thôi."

"Vậy sao. Cái video này xuất phát từ trong livestream của anh Dương đó. Lúc ấy có mấy vạn người đều nhìn thấy, không lẽ chỉ vì một câu nói của anh là không có khả năng hả. Sao anh không đi chết đi."

"Mọi người đừng chửi nữa. Nói chuyện với loại người không có kiến thức này, chỉ rước mệt vào thân mà thôi."

"Thực ra có một câu nói 'bạn chính là chó của một ai đói" nếu cùng câu nói này để nói đến một người nào đó là xúc phạm, nhục mạ. Nhưng mà đối với chó thì lời nói này là một loại tán thưởng. Chó đất có đặc điểm chính là hiểu được ý người. Nó có thể hiểu được những biểu hiện tinh tế nhất của chủ nhân và biết cách hành động tùy theo hoàn cảnh, rất phục tùng chủ nhân. Cho dù mỗi ngày đánh nó một trận, nó cũng sẽ không bỏ chạy, vẫn như cũ ngoắt ngoắt cái đuôi đi theo phía sau bạn. Trước kia, tôi có nuôi một con Teddy, nó thực sự làm tôi đau lòng nha. Ai cho nó ăn chính là mẹ của nó, sau đó tôi tặng nó cho một người bạn. Được khoảng 3 tháng, sau khi nó thấy tôi thì ngay lập tức lờ tôi luôn, không thèm nhìn đến tôi nữa. Không phải chỉ là trước đó ông đây chỉ ức hiếp nó một chút thôi sao."

Chương 347: Mời làm phát ngôn

Phố Vân Lý.

Hôm nay, Lâm Phàm đến cửa tiệm từ rất sớm, còn người dân thì đã đến rất đông. Khi hắn đến cửa tiệm thì dân chúng đều vui vẻ, hớn hở tiến lên.

"Ông chủ nhỏ! Tôi đã xem bản tin thời sự tối hôm qua, mặc dù chỉ có 3 giây thôi, nhưng trông vẫn rất trâu bò đó nha ."

“Đúng vậy đó. Khi xem lần đầu tiên tôi cũng không có chú ý nhiều. Về sau phát lại một lần, cuối cùng cũng nhìn thấy mặt của Ông chủ nhỏ, rất tốt nha.”

Lâm Phàm đang đứng ở đó, ngại ngùng mà cười đáp lại. Hình như những người dân này đang khen ngợi mình, nhưng mà sao cứ nhắc đến 3 giây hoài vậy. Hắn cảm thấy hơi kỳ lạ giống như có chỗ nào đó không thích hợp.

Điền Thần Côn cười ha hả, bây giờ ông ta cảm thấy đi theo thằng nhóc này quả thật rất tốt. Mặc dù người khác cũng không phải đang khen ngợi ông ta, nhưng mà đang khen Lâm Phàm đó, cũng như đang khen ngợi bọn họ thôi.

Tâm tư của Điền Thần Côn vẫn tương đối lớn, suy nghĩ cũng rất lạc quan.

Bùm Bùm.

Đúng lúc này, từ phía xa truyền đến tiếng thổi kèn, giống như có múa lân .

Dân chúng đầy nghi hoặc quay đầu nhìn lại, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Điền Thần Côn cũng hơi tò mò: “Chuyện gì vậy, không lẽ là có cửa hàng nào khai trương hay sao?”

Lâm Phàm cũng nhón mũi chân lên nhìn kỹ một chút. Là Vương Minh Dương và Diêm Thụ Nhân đang đi tới, hơn nữa còn mang theo một đoàn múa lân và thổi kèn lớn đang đi đến, thật là không biết muốn làm cái gì.

Vương Minh Dương cười lớn: “Hôm qua tôi có xem livestream, bản tin thời sự tôi cũng xem, thật là quá giỏi.”

Lâm Phàm ngại ngùng hỏi: “Anh đang làm gì vậy.”

Diêm Thụ Nhân bước lên nói: “Phàm tử! Đây là muốn tạo một chút náo nhiệt cho cậu. Cậu đã làm được một việc lớn như vậy, thì chúng tôi chắc chắn phải chúc mừng cậu một chút mới được.”

Lâm Phàm bất đắc dĩ thở dài: “Việc này cũng không phải là việc vui gì. Sao có thể chúc mừng như vậy, kêu bọn họ dừng lại nhanh đi. Nếu để người ta tố cáo cố ý gây tiếng ồn, thì không tốt chút nào đâu.”

Những người dân và các ông chủ cửa hàng ở xung quanh nhốn nháo nói.

“Ai dám tố cáo, chúng ta chính là chủ của Phố Vân Lý, ai dám đứng ra tố cáo.”

“Đúng vậy. Việc này nhất định phải chúc mừng đàng hoàng mới được. Nếu như có người tố cáo, thì chúng tôi sẽ liều mạng với kẻ đó. Mọi người nói có đúng hay không?”

“Đúng rồi ” Cả đám người đồng thanh hô lên. Tâm trạng của mỗi người đều rất vui vẻ.

Mặc dù , Phố Vân Lý trước đó cũng không tệ, nhưng chắc chắn là không có náo nhiệt giống như bây giờ. Việc buôn bán không chỉ so với trước kia tốt hơn, mà hiện tại cũng nhộn nhịp nhiều hơn. Ngày trước, mối quan hệ giữa những ông chủ cửa hàng cũng tàm tạm mà thôi, bình thường cũng không nói chuyện tán gẫu với nhau.

Nhưng là bây giờ cũng không giống lúc trước, đột nhiên liên hệ với nhau ngày càng nhiều thêm.

Có đôi khi còn đến cửa hàng của đối phương để ăn cơm, tình cảm này càng ngày càng thay đổi theo hướng tích cực.

Lâm Phàm không lời nào để nói, mặc kệ bọn họ muốn làm gì thì làm.

Vui vẻ là được rồi.

Bên ngoài rất náo nhiệt.

Lâm Phàm nhìn thấy vẻ mặt của Vương Minh Dương, thì đột nhiên cảm thấy hình như có chỗ nào đó hơi kỳ lạ, giống như không có ý tốt.

“Nói thử xem ánh mắt này của anh là có ý gì. Tại sao tôi luôn cảm thấy giống như anh có chuyện gì đó đang định tính lên trên đầu của tôi.” Lâm Phàm vô cùng quen thuộc đối với vương Minh Dương. Đầu óc của anh chàng này có vẻ thông minh hơn những người khác. Nhất là ánh mắt trần trụi đó, chắc chắn là không có chuyện tốt rồi.

Vương Minh Dương cười: “Tôi nói nè người anh em. Tình huống bây giờ của cậu rất tuyệt đó nha. Rõ ràng không phải là minh tinh, nhưng mà số lượng fan hâm mộ trên Weibo của cậu

đúng là nghịch thiên thật. Nếu để cậu làm thêm một khoảng thời gian nữa, thì không biết còn đi được đến đâu. Cậu nói thử xem quan hệ của chúng ta tốt như vậy, sau này có sản phẩm, thì tìm cậu làm người phát ngôn chắc chắn rất ổn đó nha."

Lâm Phàm nghe xong thì biết ngay đây không phải là chuyện tốt gì: "Phải trả tiền đó nha. Hơn nữa còn phải căn cứ theo minh tinh hạng A mà đưa phí. Không có mười, hai mươi triệu, thì không có cách nào để nói chuyện đâu."

Vương Minh Dương trừng mắt một cái, biểu hiện rất đau lòng: "Con mịa nó, tình cảm của chúng ta chẳng lẽ chỉ có như vậy thôi sao?"

Lâm Phàm cười: "Đây chính là giá hữu nghị lắm rồi. Chắc chắn sau này không chỉ số này đâu nha."

Vương Minh Dương liếc mắt nhìn: "Cậu ra cái giá này, ai dám mời cậu đây hả."

Lâm Phàm khẽ nhúng vai, cái này thì chưa chắc đâu.

Đinh đinh.

Tiếng điện thoại vang lên, là Trọng Minh tổng giám đốc của Cửa điện tử Đế Hổ. Cũng không biết gọi điện thoại cho mình làm gì, nhưng mà vẫn nhận thôi.

Lâm Phàm: "Trọng tổng, như thế nào lại gọi điện thoại đến cho tôi vậy."

Trong điện thoại ngay lập tức vang lên tiếng cười của Trọng tổng: "Chúc mừng nha, Lâm đại sư. Sự việc anh góp sức triệt phá đường dây buôn người thật sự khiến người ta khâm phục."

Lâm Phàm khiêm tốn nói: "Quá khen, quá khen……."

Chương 348: Lâm đại sư tự mình xuống bếp

Trọng tổng nói thêm: "Lâm đại sư! Lần trước sau khi trở về, tôi đã họp lại với người của bộ phận kỹ thuật. Dự kiến ba tháng sau sẽ tiến hành ra mắt các sản phẩm đã nâng cấp. Lần này tôi gọi điện thoại tới, chính là muốn xin Lâm đại sư cho một cái hẹn trước. Nếu có thời gian, không biết có thể mời anh

làm người phát ngôn của Cửa điện tử Đế Hổ được hay không. Hơn nửa, anh yên tâm đi, phí phát ngôn này tuyệt đối có thể khiến anh hài lòng."

"Anh xem, có người mời rồi nha." Lâm Phàm nhìn Vương Minh Dương, sau đó nói: "Trọng tổng! Có thể để cho tôi suy nghĩ thật kỹ việc này một chút không? Dù sao tôi cũng không phải minh tinh, cũng không có kinh nghiệm làm người phát ngôn."

Trọng Tổng: "Được, được rồi, không vội, Lâm đại sư, anh suy nghĩ kỹ lại một chút đi, không cần phải trả lời nhanh đâu."

Lâm Phàm gật đầu một cái: "Được rồi. Nếu như không có chuyện gì thì tôi cúp máy trước đây."

Cúp điện thoại.

Lâm Phàm đắc ý nhìn Vương Minh Dương: "Nhìn thấy chưa, là mời làm người phát ngôn đó."

Vương Minh Dương giơ ngón tay cái lên: "Xem như là cậu tài giỏi. Nhưng mà nói thật nha, sau này nhất định phải làm người phát ngôn cho tôi đó. Thôi không nói những chuyện này nữa, bữa trưa hôm nay tôi đã sắp xếp ổn thoả hết rồi, cùng nhau đi ăn cơm thôi."

Lâm Phàm gật đầu: "Đi. Hỏi thử những ông chủ hàng xóm xung quanh, xem có người nào muốn đi hay không. Nếu đồng ý đi chung thì cũng phải mời đàng hoàng mới được."

Vương Minh Dương cười nói: "Tôi làm việc, cậu còn chưa yên tâm sao? Chỉ là đi ăn một bữa cơm mà thôi, có thể tốn bao nhiêu tiền chứ."

…….

Giữa trưa.

Vương Minh Dương làm rất tốt, trên cơ bản những ông chủ cửa hàng xung quanh đều đồng ý đi ăn mừng. Lần này mời khách cũng đã đến khoảng mười bàn, thực sự rất náo nhiệt.

Bây giờ, Lâm Phàm ngồi ở đó, nhưng lại nhớ đến kiến thức ở trang thứ sáu mình mới có được. Một trong tám phong cách ẩm thực, ẩm thực Giang Tô. Ngược lại hắn hơi muốn nếm thử một chút, hơn nữa bây giờ còn đang ở trong nhà hàng, có đủ

điều kiện để thực hiện, sau đó hắn vỗ bả vai của Vương Minh Dương: “Anh có quen biết với ông chủ của nhà hàng này không?”

Vương Minh Dương gật đầu: “Có quen biết, mà sao vậy?”

Lâm Phàm cười nói: “Thật ra tôi muốn nấu một vài món ăn, để mời mọi người nếm thử một lần.”

Vương Minh Dương vô cùng ngạc nhiên: “Cậu còn biết nấu ăn nữa sao?”

Lâm Phàm liếc mắt nhìn qua: “Thì sao nào, đừng xem thường người khác nha.”

Vương Minh Dương cười: “Đi, tôi dẫn cậu đến nhà bếp. Cho cậu làm thử một lần, cũng đừng làm ra thứ gì không thể ăn đó nha.”

Các ông chủ cửa hàng ở xung quanh cũng tò mò hỏi: “Lâm đại sư, anh muốn đi đâu vậy?”

Vương Minh Dương vừa cười vừa nói: “Lâm đại sư định đi nấu vài món cho các anh đó, muốn cho các anh thưởng thức tay nghề một chút.”

“Lâm đại sư còn có thể nấu ăn nữa sao?”

“Chuyện này thật là mới lạ .”

“Bánh kếp của ông chủ nhỏ làm ăn rất ngon, cũng không biết những món ăn khác làm như thế nào.”

Lâm Phàm cười nhẹ một cái: “Biết một chút. Tôi thấy hôm nay tất cả mọi người đều rất vui vẻ, sẽ cho mọi người nếm thử một chút.”

Các ông chủ cửa hàng đều cười: “Thực ra, điều tôi thích nhất chính là Lâm đại sư cho chúng tôi mỗi người một cái kếp.”

…….

Ở nhà bếp phía sau!

Vương Minh Dương nói: “Lão Trương! Người anh em này của tôi muốn tự mình làm vài món ăn, có được không vậy.”

Sau khi ông chủ nhà hàng nghe xong thì lập tức cười nói: “Anh Vương cũng đã mở lời, nếu không có chỗ trống thì cũng

phải nhường một chỗ thôi.”

Vương Minh Dương cười nói: “Vậy thì xin cảm ơn nhiều.”

Trong nhà bếp, Lâm Phàm có hơi căng thẳng một chút. Đây chính là lần đầu tiên hắn nấu ăn. Thật sự không biết kiến thức bách khoa toàn thư này như thế nào. Nhưng mà dựa theo những kỹ năng trước kia để xem xét, chỉ sợ lần này cũng không phải đơn giản đâu.

Lão Trương: “Bếp trưởng Lý, đây là anh em của anh Vương. Anh ta muốn đích thân nấu ăn, nên mọi người giúp đỡ một chút nha.”

Bếp trưởng Lý gật đầu: “Tôi biết rồi, ông chủ.”

Sau đó, Bếp trưởng Lý nhìn Lâm Phàm, ngược lại có chút tò mò. Không biết cái tên này có thể làm ra món gì. Nhìn ngoại hình,cũng không giống như người thường xuyên ở trong bếp. Xem ra hơn phân nửa là muốn thể hiện một chút mà thôi.

Lâm Phàm quay qua khoát tay với Vương Minh Dương: “Anh đi ra trước đi. Ở đây cứ giao cho tôi, chỉ làm mấy món sở trường thôi mà.”

Vương Minh Dương cười nói: “Được rồi.”

Sau khi Vương Minh Dương rời đi, Lâm Phàm mặc vào trang phục của đầu bếp. Sau đó đi rửa tay, đây là lần đầu tiên hắn nấu ăn thật là có chút tò mò. Hắn không biết món ăn mình nấu xong sẽ có hương vị như thế nào. Dù sao từ khi nhận được phần kiến thức này, hắn cũng chưa có làm qua.

Bếp trưởng Lý nhìn qua lập tức biết thân phận người này không đơn giản, bởi vậy cũng khách sáo hỏi: “Cậu muốn làm món gì đầu tiên?”

Lâm Phàm cười một cái: “Vậy làm món Cá Quế Sóc đi.”

(Cá Quế Sóc là một món ăn nổi tiếng trong ẩm thực Giang Tô, có nguồn gốc từ Tô Châu . Nó được chế biến bằng cách lóc xương và tạo hình một con cá Quế thành hình dạng tương tự như con sóc, sau đó chiên ngập dầu trong và bơ ăn kèm với nước sốt chua ngọt)

Chương 349: Món cá Quế Sóc

Bếp trưởng Lý kinh ngạc nói: “Đây là món ăn nổi tiếng nhất trong ẩm thực Giang Tô.”

Lâm Phàm gật đầu cười: “Đúng vậy, có tất cả mười bàn, vậy thì làm mười phần đi.”

Bếp trưởng Lý cười nói: “Món Cá Quế Sóc này làm khá công phu. Mà làm ngon, thì càng khó khăn hơn, rất có tính khảo nghiệm kỹ năng nha.”

Các đầu bếp khác cũng đang rất bận rộn, những món ăn khác cũng phải nấu. Hơn nửa Bếp trưởng Lý giờ đã trở thành trợ thủ cho Lâm Phàm. Nhưng mà khi Lâm Phàm cầm dao lại cảm thấy không thoải mái lắm. Sau đó hắn lập tức hiểu ra ngay, đây là do không quen tay. Mặc dù nắm rõ cách nấu ăn, nhưng hắn lại không có kỹ năng sử dụng dao.

Nhìn bách khoa toàn thư một chút, danh mục nhỏ của ẩm thực có phần kiến thức sử dụng dao, chỉ cần tốn 10 điểm bách khoa, cũng không quá mắc nên hắn trực tiếp đổi ngay.

Sau khi đổi được kỹ thuật sử dụng dao, Lâm Phàm cảm giác kỹ năng này như hoà vào máu huyết của hắn, hợp lại thành một không thể tách rời.

Bếp trưởng Lý nhìn thấy Lâm Phàm không hề nhúc nhích, tưởng rằng hắn không thể ra tay. Cũng không có bất kỳ suy nghĩ gì, định tiến lên hỗ trợ. Nhưng khi vừa bước lên, thì dao trong tay của Lâm Phàm lại là bắt đầu chuyển động.

Ngay từ đầu Bếp trưởng Lý cũng không để ý quá nhiều. Nhưng đột nhiên sau đó, ông ta phát hiện ra có gì đó không hợp lý, bởi vì đao pháp của đối phương làm cho hắn kinh hãi vô cùng.

Đao trong tay thoăn thoắt không ngừng, cạo vảy loại bỏ mang tựa như nước chảy mây trôi, không có một giây nào dừng lại. Lại một dao rạch bụng cá loại bỏ toàn bộ phần nội tạng ở bên trong, sau đó rửa lại sạch sẽ.

“Đao pháp thật là lợi hại nha.” Bếp trưởng Lý vẫn còn chưa hết kinh ngạc nói. Trong ánh mắt lóe lên vài phần không dám tin, còn về phần kỹ thuật dùng dao này ít nhất cũng phải có một mấy chục năm trong nghề mới có thể có thể thành thạo kỹ năng như vậy.

Lâm Phàm ngẩng đầu cười nhẹ một cái, nhưng động tác trong tay vẫn không ngừng lại.

Bếp trưởng Lý biết tiếp theo là phần khảo nghiệm kỹ năng dùng dao nhất. Món Cá Quế Sóc này cần phải cắt thịt cá thành từng mảnh như bông lúa mì. Hoa văn phải đều nhau, nông sâu cũng phải bằng nhau. Không được làm rách da cá. Làm một phần Cá Quế Sóc đương nhiên là không có bất cứ vấn đề gì đối với một số đầu bếp. Nhưng ở phần chi tiết thì vẫn có sự khác biệt rất lớn.

Ông ta thấy, kỹ thuật của người trước mắt này khéo léo vô cùng. Không tăng không giảm, mỗi một miếng đều rất đều nhau, quả thật rất đáng sợ nha.

Lúc đầu, bếp trưởng Lý cũng không xem Lâm Phàm là nhân vật lợi hại gì. Nhưng ở một bên đến bây giờ, ông ta mới phát hiện, mình thật sự là quá coi thường người trước mắt này rồi.

Chính ông ta cũng cảm thấy kỹ thuật của mình cũng không bằng Lâm Phàm.

Những đầu bếp khác vẫn còn đang bận rộn, cũng không biết Bếp trưởng Lý đang đứng ngẩn người ở nơi đó làm gì. Nhưng khi nhìn thấy động tác của người trẻ tuổi kia, từng người đều cảm thấy hơi ngạc nhiên. Thật ra dùng dao cũng là một nghệ thuật, có người nhìn cảm thấy đẹp, cũng có người nhìn cảm thấy bình thường.

Mà động tác như nước chảy mây trôi của Lâm Phàm, thực sự chính là nghệ thuật trong nghệ thuật. Cho dù bạn là người không biết nấu ăn thì cũng có thể nhìn ra được, đây chắc chắn là đều không phải tầm thường.

Kể cả hắn bây giờ mới phát hiện, cảm giác này thật sự quá tuyệt vời. Trong lòng còn có một chút cảm giác chờ mong, giống như có một tác phẩm nghệ thuật, sắp được hoàn thành bởi chính bàn tay của hắn.

Đặt một cái chảo lên trên bếp lửa, tiếp theo sau đó là điều chỉnh nhiệt độ trong tay. Đối với Lâm Phàm, những việc này thật sự là quá đơn giản. Kiến thức bách khoa toàn thư này đã hoàn toàn khắc sâu vào trong tâm trí của hắn, thậm chí đã hoà thành một thể với hắn.

Việc gì mà làm lần đầu tiên thì sẽ có chút không quen tay thôi .

…….

Còn lúc này ở bên ngoài.

Tất cả mọi người đang sôi nổi bàn luận với nhau.

“Không biết chút nữa Lâm đại sư sẽ đem lên món gì nha?”

“Tò mò thật đó.”

“Mọi người nói thử xem, không phải chút nữa Lâm đại sư sẽ mang cho chúng ta mỗi người một phần bánh kếp chứ.”

“Đừng ảo tưởng nữa, làm sao có thể. Cho dù làm ra bất kỳ món gì, tôi đều nói sẽ ăn ngon nha.”

Lúc này, có một nhóm nhân viên phục vụ mỗi người đều bưng một phần món ăn trong có vẻ rất tinh xảo đi tới.

“Wow, mùi thơm này…….”

Những ông chủ cửa hàng ngửi thấy mùi thơm này, thì vị giác của họ trở nên nhạy cảm hơn.

Con mắt của những nhân viên phục vụ đang bưng thức ăn thì mở to nhìn chằm chằm thức ăn trong tay. Các cô ấy cũng bị mùi thơm này hấp dẫn, nhất là khi mùi thơm này vẫn luôn lẩn quẩn vòng quanh chóp mũi của các cô ấy, càng làm cho các cô ấy khó mà nhịn được cảm giác xôn xao, nhộn nhạo.

Thật là quá đau khổ.

Các cô ấy chưa từng được ngửi qua hương vị này trước đây.

Nhân viên phục vụ cũng không nỡ mang món ‘Cá Quế Sóc’ đang bưng trong tay để lên trên bàn. Món ăn hôm nay cũng không giống với các món ăn bình thường mà các cô ấy nhìn thấy hằng ngày.

Chương 350: Không ngon, uống rượu thôi

Mũi của các ông chủ cửa hàng không ngừng hít hà: “Ôi chao! Mang thức ăn lên rồi, món này còn chưa ăn nữa mà mùi thơm

đã xông thẳng vào mũi rồi, chắc là ngon lắm đây."

"Vừa nhìn bên ngoài của món này là biết ngay, nhà hàng mà anh Vương chọn thật sự không tầm thường."

"Đây là món 'Cá Quế Sóc' đó, nhưng mà cách trình bày này so với lúc trước mà tôi nhìn thấy thì có vẻ không giống nhau lắm."

Lúc này, nhân viên phục vụ mới xối phần nước sốt nóng hổi lên thân con cá. Ngay lập tức có tiếng 'Chi Chi' giống như tiếng con sóc kêu phát ra.

Ngô U Lan kinh ngạc: "Cái này không giống với món 'Cá Quế Sóc' mà tôi đã từng thấy nha. Hình như trước đó không có phát ra tiếng kêu này."

Kiến thức của Ngô Thiên Hà rộng rãi hơn, món ăn ngon cũng ăn nhiều hơn nên đã nhanh chóng nói: "Đây là món 'Cá Quế Sóc' chính tông nên không giống với những nhà hàng bình thường khác đâu."

Vương Minh Dương hơi kinh ngạc, hắn ta đã ăn ở nhà hàng này khá nhiều lần rồi, cũng không biết từ lúc nào lại có thêm một món đặc sắc thế này.

Một ông chủ cửa hàng nói: "y! Lâm đại sư đi đâu rồi, cũng không biết món ăn này được nấu như thế nào."

Điền Thần Côn cầm đũa lên, không kịp chờ đợi gắp một miếng: "Tôi sẽ ăn thử trước một miếng. Món này có đủ màu sắc hương vị, chắc chắn đây là một món ăn ngon."

Món 'Cá Quế Sóc' này có hình dạng giống như con sóc. Bên ngoài thì giòn, bên trong trong mềm. Màu vàng cam bao phủ bên ngoài, nhìn qua cách tạo hình này làm cho người ta nảy sinh cảm giác thèm ăn.

Điền Thần Côn gắp thêm một miếng cho vào trong miệng. Chậm rãi nhai nuốt, sau đó hai mắt Điền Thần Côn đột nhiên mở lớn. Có hai loại hương vị được đẩy đến tận cùng đang bùng nổ ngay trong miệng.

Chua!

Ngọt!

Mọi người thấy sắc mặt của Điền Thần Côn thì lập tức kinh ngạc, xảy ra chuyện gì mà ông ta lại có vẻ mặt thế này? Chẳng lẽ ăn trúng con sâu sao.

Một ông chủ cửa hàng hỏi: "Món này ăn ngon không?"

Điền Thần Côn do dự trong phút chốc rồi trả lời: "Không ngon, tới, uống rượu đi."

Cả đám người bưng ly rượu lên, thế nhưng ngay khi mọi người uống rượu, thì Điền Thần Côn lặng lẽ đặt ly rượu xuống, rồi bắt đầu ăn điên cuồng.

…….

Ở nhà Bếp phía sau.

Lâm Phàm cởi trang phục đầu bếp ra sau đó hỏi: "Bếp trưởng Lý, để cái này ở đâu?"

Bếp trưởng Lý vẫn còn đứng sững sờ ở đó, nhưng đã nhanh chóng phản ứng lại, giọng nói có chút lắp bắp, ngay lập tức đi lên: "Đưa tôi cầm cho."

Lâm Phàm vừa nở một nụ cười, vừa đưa trang phục đầu bếp cho Bếp trưởng Lý. Cảm giác làm xong mười phần món 'Cá Quế Sóc' này quả thật cũng khá tốt. Phần đầu tiên có lẽ còn có chút không quen tay, nhưng những phần sau đã thuần thục hơn nhiều rồi.

Động tác như nước chảy mây trôi, không hề ngưng nghĩ giữa chừng. Cả Bếp trưởng Lý và nhiều đầu bếp khác cũng trợn mắt há miệng, thậm chí quên luôn chuyện mình đang làm.

Lúc này, Bếp trưởng Lý rất kinh hãi, hắn ta đã sớm khuất phục trước khả năng nấu nướng của người đang đứng trước mắt này. Hắn ta đã từng tham gia cuộc thi vua đầu bếp trong nước, cũng đã giành được hạng nhì. Nên hắn ta tràn đầy lòng tin đối với khả năng trù nghệ của bản thân. Có những lúc hắn gặp được một vài vị đầu bếp lớn tuổi, tuy rằng hắn ta tôn kính, nhưng nhất định cũng không cho rằng tài nghệ của mình không bằng những vị đó. Nhưng bây giờ hắn ta thật sự cảm thấy trình độ của chính mình chênh lệch quá lớn với người trẻ tuổi đứng trước mặt này.

Hắn ta đã bị thu phục bởi khả năng nấu nướng của Lâm Phàm. Nếu lần đầu tiên khi nhìn thấy khả năng dùng dao đó chỉ là cảm giác kinh ngạc. Nhưng khi nhìn thấy lần thứ hai, đã không thể dùng từ ‘kinh ngạc’ để diễn tả, mà phải dùng từ ‘khiếp sợ’.

Tốc độ còn nhanh hơn so với lần thứ nhất, nhanh đến người ta nhìn không kịp.

Hắn ta cũng đã từng làm món ‘Cá Quế Sóc’ này, hơn nữa còn tự cảm thấy món mình làm không thua bất kỳ người nào. Nhưng mà bây giờ hắn ta đã biết rõ, cái gì gọi là “nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên” người thanh niên đang ở trước mắt này chắc chắn là một cao nhân. Khả năng kiểm soát độ lửa, đã sớm làm cho hắn ta choáng váng.

Thấy Lâm Phàm rửa tay xong Bếp trưởng Lý lấy khăn ra, ngay lập tức đưa cho đối phương. Nếu để cho Sếp Trương nhìn thấy thái độ phục vụ này, nhất định sẽ trợn mắt há hốc miệng. Trù nghệ của Bếp trưởng Lý thì mọi người đều biết, hơn nữa là người có rất nhiều danh tiếng, nhưng bây giờ lại đối xử với một người trẻ tuổi khách sáo như thế.

“Cảm ơn.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói, chuẩn bị rời khỏi nhà bếp. Cảm giác vào bếp nấu ăn này thật sự cũng vui lắm, chắc sau này phải làm thêm vài lần mới được.

Trong lòng của Bếp trưởng Lý đã nghẹn từ nãy giờ, cuối cùng cũng chịu nói: “Vị đại sư này, có thể nấu lại món này một lần nữa không.”

Lâm Phàm hơi kinh ngạc nhìn Bếp trưởng Lý: “Sao vậy?”

…

Chương 351: Có đôi khi thiên phú còn quan trọng hơn cố gắng

Bếp trưởng Lý lại nhìn Lâm Phàm rồi nói: “Tay nghề nấu ăncủa cậu làm tôi kính nể vô cùng. Tôi thật sự muốn nhìn kỹ lại một lần, cũng như nếm thử món ‘Cá Quế Sóc’ này một chút, năn nỉ cậu đó. Làm ơn đi mà.”

Người ta đã nói đến mức độ như vậy, mình cũng không thể khiến người ta thất vọng. Huống hồ thái độ của Bếp trưởng Lý

lại thân thiện như vậy, chính hắn cũng không nỡ từ chối, sau đó cười nói: "Được rồi! Vậy thì làm thêm một phần nữa."

Thực ra, hắn không chỉ biết làm một món ăn này thôi, món ngon trong ẩm thực Giang Tô cũng không phải là ít. Nhưng mà người ta đã đưa ra yêu cầu rồi, vậy thì làm thêm một phần 'Cá Quế Sóc' là được.

Bếp trưởng Lý nhìn không chớp mắt, lần này hắn ta muốn nghiêm túc nhìn cẩn thận một lượt. Hắn ta tự hiểu món này mình nấu không bằng người ta, bởi vậy muốn biết chỗ huyền diệu nằm ở giai đoạn nào.

Nhìn kỹ thuật dùng dao một lần nửa, Bếp trưởng Lý biết đời này của mình có lẽ sẽ không đạt được trình độ cao như thế. Bởi vì đây không phải khổ luyện là có thể luyện ra được, mà phải cần có thiên phú.

Khổ luyện ba mươi năm, không bằng người ta lĩnh ngộ một năm.

Thiên tài chính là chín mươi chín phần trăm cố gắng cộng thêm một phần trăm thiên phú.

Nhưng có đôi khi một phần trăm thiên phú này còn quan trọng hơn so với chín mươi chín phần trăm cố gắng. Câu nói này rất nổi tiếng, luôn dùng để truyền cảm hứng cho học sinh, nhưng vẫn còn một câu ở phía sau lại không có ai viết ra, bởi vì câu này quá đả kích.

Đó là 'Cho dù bạn có học hành chăm chỉ đến đâu, cũng không đấu lại người có một phần trăm thiên phú'.

Chảo đã nóng cho thêm dầu.

Bếp trưởng Lý đếm thầm ở trong lòng, thời gian lần này là ba mươi giây. Nhanh hơn 5 giây so với lần trước.

Việc này khiến Bếp trưởng Lý cũng không rõ, hắn ta nhìn Lâm Phàm làm mười phần 'Cá Quế Sóc', mỗi một lần cho vào nồi thời gian cũng không giống nhau.

Hắn ta muốn hỏi, nhưng cũng không dám hỏi, hắn ta sợ quấy rầy đến đối phương.

Lâm Phàm để cá vào nồi, sau đó quay lại nhìn Bếp trưởng Lý, trên mặt đầy tươi cười: "Độ lửa thì phải cảm nhận bằng cảm

giác, nhiệt độ dầu nóng lên năm mươi phần trăm là có thể. Năm mươi phần trăm này phải kiểm tra thật kỹ, độ nóng của lửa sẽ thay đổi, cho nên thời gian cũng sẽ thay đổi theo. Độ lửa của món 'Cá Quế Sóc' này chỉ từ năm mươi đến tám mươi phần trăm là được, nhưng mà muốn làm ra món 'Cá Quế Sóc' ngon nhất, thì độ lửa phải khống chế ở mức năm mươi phần trăm. Mỗi một giây trôi qua, đều sẽ làm cho độ mềm của cá thay đổi."

Bếp trưởng Lý đứng bên cạnh nín thở, cẩn thận lắng nghe. Cảm giác này khiến Bếp trưởng Lý nhớ về thời còn trẻ, lúc đó thầy của hắn ta đã hơn bảy mươi tuổi cũng đang giảng giải cho hắn ta nghe như vậy.

Bếp trưởng Lý hỏi: "Làm sao có thể phán đoán được nhiệt độ của dầu đã thích hợp?"

Lâm Phàm cười nói: "Việc này phải do luyện tập nhiều lần mới có thể khống chế được nhiệt độ của dầu."

Bếp trưởng Lý gật đầu một cái, chuyện này nói thì đơn giản, nhưng mà khi vào làm mới biết khó càng thêm khó.

Tay của Lâm Phàm cầm lấy nguyên liệu phụ khác, cũng không thèm nhìn mà cứ thế cho vào, mỗi một lần cho vào liều lượng đều chuẩn xác: "Cùng một nguyên liệu nấu ăn, đầu bếp khác nhau, thì hương vị làm ra cũng khác nhau. Một ngàn độc giả thì trong tim sẽ có một ngàn Hamlet, còn hương vị món ăn thì mãi mãi cũng sẽ không giống nhau. Cho dù là cùng một đầu bếp, làm cùng một món ăn thì mỗi một lần làm ra hương vị đều ít nhiều cũng sẽ có chênh lệch. Nếu muốn khống chế được hương vị này thì phải dựa vào cảm giác."

Bếp trưởng Lý đứng ngay bên cạnh Lâm Phàm, cũng không dám thở mạnh, cẩn thận lắng nghe.

Mà ngược lại Lâm Phàm cũng muốn kiếm thêm điểm Bách Khoa, nên làm cũng không biết mệt.

Lên dĩa, món 'Cá Quế Sóc' thơm ngon đã sẵn sàng.

"Điểm Bách Khoa +1."

Trên mặt của Lâm Phàm lộ ra vẻ tươi cười, điểm Bách Khoa này kiếm được thật dễ dàng.

Từng đợt mùi thơm đập vào mặt, trong lòng của Bếp trưởng Lý như nhũn ra, cảm thấy điều gì đó đang thôi thúc, phải cầm đũa lên gắp một miếng cho vào trong miệng.

Ong ong!

Bếp trưởng Lý như bị đứng hình còn vị giác thì triệt để nổ tung, cảm giác chua ngọt đã lên đến đỉnh điểm, tràn ngập trong miệng.

Hương vị này làm cho tâm trí của hắn ta bắt đầu sôi trào, nhắm mắt lại, từ từ thưởng thức dư vị còn trong miệng. Đây cũng không phải là vấn đề ăn ngon hay không, mà nó đã được nâng lên tầm nghệ thuật rồi.

Khi Lâm Phàm nhìn Bếp trưởng Lý từ từ nhắm mắt lại, sau đó cười khẽ một tiếng, dọn dẹp lại một chút rồi chuẩn bị rời đi.

Khi Lâm Phàm đi tới cửa, Bếp trưởng Lý mở mắt ra, sắc mặt thay đổi kịch liệt: "Đại sư! Xin hỏi cậu học nấu ăn ở đâu vậy?"

Chuyện này ……

"Học viện ẩm thực Tân Đông Phương." Lâm Phàm cười khẽ. Sau khi rời khỏi nhà bếp, chết tiệt thật, chỉ có thể để cho Tân Đông Phương gánh thôi, nhưng mà hình như cũng không có Tân Đông Phương nha.

Bếp trưởng Lý tự hỏi Học viện ẩm thực Tân Đông Phương là ở chỗ nào vậy?

Chương 352: Mọi người đều bất ngờ

Bên ngoài!

Lâm Phàm nhìn tình huống trước mắt, có chút sợ ngây người: "Các anh đang làm cái gì vậy?"

Mọi người ngay cả rượu cũng không uống, tranh cướp một món ăn duy nhất trên bàn cơm, người đi tới kẻ đi lui đĩa thức ăn vừa mới chuyển qua trong nháy mắt đã bị người bên cạnh cướp mất, ngay cả cái xương cá cũng không chừa lại mà cho vào miệng nhai lại nhiều lần.

Những nhân viên phục vụ đứng một bên mắt trợn há hốc mồm,bọn người này đã lâu rồi không được ăn cơm sao?

Món cá Quế Sóc trong nháy mắt đã hết sạch, đĩa thức ăn còn sạch hơn so với đĩa đã rửa. Bọn họ ngửi thấy mùi này biết rằng món cá Quế Sóc này có vị rất ngon nhưng vẫn chưa từng được ăn qua, không biết mùi vị này rốt cục là như thế nào.

Điền Thần Côn vẫn còn đang hồi tưởng: "Anh đến muộn rồi, thật đáng tiếc anh đã bỏ qua một món ăn cao lương mỹ vị rồi!"

Vương Minh Dương mới ăn được vài miếng vẫn chưa ăn đủ, thực ra không phải là không muốn ăn mà là tranh không lại bọn họ. Sau đó anh ta nhìn Lâm Phàm nói: "Cá Quế Sóc này đúng là mỹ vị, trước đây sao tôi lại chưa từng ăn qua chứ, không vội, chúng ta gọi thêm vài đĩa nữa hôm nay phải ăn cho đã!"

Những ông chủ xung quanh reo hò, cá Quế Sóc này đúng là mỹ vị khiến người ta nhớ mãi không quên.

Lâm Phàm mỉm cười, được mọi người tán thưởng tâm trạng hắn rất vui.

Vương Minh Dương hỏi: "Cậu không phải là tự mình xuống bếp sao? Đồ ăn đâu?"

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng: "Các anh không phải đã ăn hết rồi sao?"

Trong nháy mắt, hiện trường hoàn toàn yên tĩnh.

Mọi người nhìn Lâm Phàm: "Anh nói món cá Quế Sóc này là do anh làm sao?"

Lâm Phàm thản nhiên cười đáp: "Có phải là rất bất ngờ hay không."

Theo hắn thấy, đợi chút nữa mọi người chắc chắn sẽ hét to một tiếng, điên cuồng khen ngợi mình. Thế nhưng thực tế và ảo tưởng lúc nào cũng vô cùng khác biệt.

Ông chủ cửa hàng: "Ui là trời, tại sao lại tàn nhẫn như vậy? Mỹ thực này sao lại đều từ tay Lâm đại sư mà ra chứ? Sau này chẳng lẽ còn muốn chúng ta vẫn phải xếp hàng ư?"

"Một món bánh kếp đã khiến chúng tôi đau khổ như vậy rồi, bây giờ lại cho ra món cá Quế Sóc ngon như thế này. Những ngày tháng sau này làm sao mà thiếu chúng được đây!"

Mọi người rất thương cảm, sau đó ngẩng đầu nhìn Lâm Phàm: "Lâm đại sư! Có thể làm thêm một đĩa nữa không?"

Lâm Phàm cười nhẹ, ánh mắt của mọi người có vẻ rất khẩn cầu với hy vọng có thêm một đĩa nữa, vừa rồi còn chưa nếm ra được mùi vị gì.

Lúc này phục vụ bưng lên một món ăn khác.

Lâm Phàm xua tay: "Được rồi! Ăn một đĩa là đủ rồi, thưởng thức món khác xem sao!"

Mọi người: "Món này cũng là do anh làm sao?"

"Không phải, tôi làm gì có nhiều năng lượng như vậy chứ, những thứ này đều là do các đầu bếp làm đó!" Lâm Phàm nói, những người này thực sự là đã nghiện luôn rồi.

Mọi người thở dài một tiếng, cảm giác bất đắc dĩ, những món ăn này sao có thể so sánh với những món ăn của Lâm đại sư chứ.

Sau khi thưởng thức món cá Quế Sóc kia, ăn thử qua mấy món này quả thật là không còn muốn ăn nữa. Thực sự khác một trời một vực, căn bản không thể so sánh.

Có điều cho dù như vậy nhưng những người này vẫn vô cùng vui vẻ.

"Nào, chúng ta nâng chén mời Lâm đại sư một ly!"

"Cạn nhé!"

…

Bữa cơm kéo dài đến một rưỡi chiều, cuối cùng những người này cũng chịu đứng dậy đi về. Vương Minh Dương ngược lại là muốn đến nhà Lâm Phàm làm khách, tiếp đó để cho bạn gái anh ta đi mua chút đồ ăn, ý tứ chính là muốn hắn nấu ăn cho gã. , Thế nhưng, Lâm Phàm sẽ đáp ứng gã sao? Chắc chắn là không thể nào rồi!

Nháy mắt mấy ngày trôi qua.

Trong khoảng thời gian này không có chuyện gì phát sinh. Trên Weibo toàn là những tin tức liên quan đến kẻ buôn người, dần dần cũng được lắng xuống. Nhưng sau đó đã có rất nhiều người gia nhập đội đả kích những kẻ buôn người, vấn đề sắp

xếp chỗ ở cho những đứa nhỏ đã tạm ổn. Dưới sự giúp đỡ của đông đảo tình nguyện viên thì đã có không ít trẻ em liên hệ được với người nhà. Nhưng cũng vẫn còn nhiều đứa trẻ không có bất kì một tin tức nào của người thân.

Có điều, bây giờ cũng đã tiến bộ rất lớn rồi, ít nhất so với trước đây thì đã tốt lên rất nhiều. Đã có nhiều hơn những đứa trẻ liên hệ được với cha mẹ, và dã trở về với gia đình. Đối với sự phát triển của những đứa trẻ này tương lai sẽ càng tốt hơn.

Trước đây, cái tên Thu Đao Chặt Cá khiến Lâm Phàm trêu chọc vui vẻ, hiện giờ không biết là đã đi đâu, giống như là tự nhiên mất tích vậy, cũng không còn xuất hiện trên Weibo nữa.

Trong phòng tập thể dục.

Thu Đao Chặt Cá đang trên máy chạy bộ, mồ hôi như mưa, đả kích từ mối tình đầu đối với anh ta là quá lớn, cho nên anh ta thề nhất định sẽ trở về vóc dáng đẹp đẽ trước kia.

Một tên mập ba trăm cân ở phòng thể dục luyện tập, ngược lại lại là một cảnh đẹp thu hút nhiều người chú ý, trong sự cười nhạo và nghi ngờ thì Thu Đao Chặt Cá cũng không hề lùi bước.

Chương 353: Đại hội nhận lại con

Một khoảng thời gian trước anh ta thậm chí cũng đã có ý nghĩ muốn buông bỏ, nhưng nghĩ đến một tháng sau anh ta cắn răng tự nhủ bản thân thân tuyệt đối không thể bỏ cuộc, anh ta nhất định sẽ thành công. Thành công giảm cân để cho tất cả mọi người ngạc nhiên, anh ta muốn chứng minh cho tình đầu của anh ta thấy "Tôi từ khi đó đến bây giờ vẫn luôn không ngừng thay đổi!"

Anh ta đều không quan tâm đến ánh mắt cười nhạo và hoài nghi của những người xung quanh. Vẫn vùi đầu vào luyện tập, từ trên máy chạy bộ bước xuống rồi chuẩn bị bắt đầu tập tạ, gã hít một hơi thật sâu rồi từ từ ngồi xổm xuống.

Tẹt tẹt.

Cái quần thể dục bó sát người dính chặt vào mông gã hiện tại đã rách toạt.Những người xung quanh nhìn thấy thì cười như

điên, thế nhưng Thu Đao Chặt Cá vẫn cúi đầu luyện tập như cũ. Các người cứ cười đi! Tôi, Thu Đao Chặt Cá sẽ không bao giờ nhận thua đâu!

…

Hôm qua Lâm Phàm nhận được cuộc điện thoại từ Lưu Hiểu Thiên, những đứa trẻ trong ngày hội gặp lại người thân hy vọng hắn có thể đi qua đó một chuyến. Chuyện này Lâm Phàm cũng không thể từ chối, đến hiện trường xem một chút cũng không sao, ít nhất cũng có thể nhìn thấy những phụ huynh bị lạc mất con, từ đó phải đi tìm con giống như là ở vực sâu nhưng giờ lại tìm được ánh sáng mặt trời.

Nhìn thời gian cũng gần đến giờ rồi, Lâm Phàm chào hỏi một tiếng với Điền Thần Côn chuẩn bị đi đến hiện trường để quan sát, Ngô U Lan biết chuyện này nên cũng muốn đi xem.

Hiện trường.

Lâm Phàm gặp Lưu Hiểu Thiên.

Lâm Phàm nói: "Sao rồi? Đã có bao nhiêu phụ huynh đến rồi?"

Lưu Hiểu Thiên bận rộn đầu đầy mồ hôi nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười: "Cũng không tồi, dưới sự giúp đỡ của những tình nguyện viên đã liên hệ được với hơn sáu trăm phụ huynh. Hơn nữa cũng đã thông báo cả rồi, có không ít phụ huynh đã tới, số còn lại cũng sắp đến rồi!"

Đây đã là tiến bộ rất lớn rồi, huống hồ công việc này cũng không phải là một sớm một chiều có thể hoàn thành, trước kia nhận thức của mọi người không nhiều, không biết ghi lại ADN. Vì vậy mà việc tìm kiếm người thân rất ít người tìm được, nhưng bây giờ bệnh viện đều tiến hành thu thập ADN đối với những đứa trẻ mới sơ sinh. Chính là để phòng ngừa nhỡ như nếu như sau này những đứa trẻ thất lạc cũng có thể dựa vào ADN phù hợp để tìm được.

Ngô U Lan đứng cạnh Lâm Phàm nói: "Chúng ta đi xem những đứa trẻ đi!"

Lâm Phàm cười nói: "Xem ra cô rất thích những đứa trẻ này!"

Ngô U Lan đỏ mặt thẹn thùng, sau đó gật đầu nói: “Ừm, tôi rất thích trẻ con sau này tôi muốn có hai đứa con, một trai một gái.”

Lâm Phàm mỉm cười: “Nói điều này với tôi có tác dụng gì chứ, tôi cũng không thể làm cho cô có hai đứa trẻ được. Có điều con gái thích trẻ con đều là những người con gái đáng yêu, nội tâm cũng rất lương thiện!”

Khi đến phía sau, một nhóm trẻ em ngồi xung quanh, có những em đang chơi, có những em đang ngẩn ngơ, xung quanh có một vài tình nguyện viên đang chăm sóc chúng.

Có điều khi nhìn thấy một cảnh này, Lâm Phàm nhíu mày. Bởi vì hắn phát hiện những đứa trẻ này có một nhóm là bị khuyết tật, những đứa bé này hiển nhiên là do những kẻ buôn người làm ra.

Có những đứa trẻ bị cụt cả hai chân, bởi vì thời gian quá dài, cho dù là y học kĩ thuật bây giờ cũng không có cách nào chữa khỏi, chỉ có thể dùng hai tay để bò trên mặt đất.

Hơn nữa cũng có rất nhiều đứa trẻ trên mặt không hề xuất hiện nụ cười, lúc nào cũng im lặng, giống như rất tuyệt vọng. Đây là những đứa trẻ bị tổn thương nghiêm trọng về mặt tâm hồn, do bị thủ đoạn tàn nhẫn của những kẻ buôn người gây ra. Để lại bệnh tình như vậy trong lòng chúng.

Muốn khôi phục lại e rằng phải cần rất nhiều sự nỗ lực.

Ít nhất trong một khoảng thời gian ngắn là không thể.

Ngô U Lan hốc mắt ửng đỏ: “Những kẻ buôn người này thực sự tàn nhẫn, sao có thể làm như vậy chứ!”

Lâm Phàm thở dài một tiếng, còn có những kẻ làm chuyện tàn nhẫn và mất hết tính người hơn nữa nhưng chưa bị bại lộ mà thôi. Bởi vì những đứa trẻ ấy đã chết rồi, bây giờ được cứu ra chỉ là những đứa trẻ có vận khí tốt, không có bị đối xử tàn nhẫn như này mà thôi.

Chương 354: Vấn đề phát sinh

Những đứa trẻ càng nhiều thì số nhân viên tình nguyện cũng càng nhiều. Đối với bọn người Lưu Hiểu Thiên mà nói áp lực càng lớn vì để đảm bảo không có bất kỳ một sai sót nào nên bọn họ đối với mỗi một phụ huynh của những đứa trẻ đều tiến hành thẩm duyệt nghiêm ngặt, kiểm tra giấy khai sinh, chứng minh thư,… tất cả đều phải thông qua cơ sở dữ liệu.

Mặc dù lúc trước đã liên hệ qua rồi, nhưng bây giờ khi giao người bọn họ thân là cảnh sát thực sự không thể tùy ý.

Những người phụ huynh đều đã đến rồi, những vị lãnh đạo ở trên sân khấu phát biểu, mở một cuộc hội nghị nhor cho các vị phụ huynh, đề tài có hơi chút khó hiểu nhưng đều là nhắc nhở những vị phụ huynh này phải tiếp nhận tình huống trước mắt. Những vị phụ huynh này rất kích động cũng không để những lời đó trong lòng, thế nhưng đối với những người cảnh sát mà nói bọn họ rất căng thẳng.

Bởi vì tình huống thực tế sợ rằng sẽ không viên mãn như ý của họ.

Sau khi hội nghị kết thúc, bắt đầu nhận lại những đứa trẻ, một vài vị phụ huynh mong đợi đến phát khóc. Nỗi đau mất con của bọn họ người khác mãi mãi không thể hiểu thấu được, khi nhận được cuộc gọi của cảnh sát họ tưởng rằng đó là kẻ lừa đảo. Sau đó cảnh sát phải nhiều lần xác định lại bọn họ mới tin, bởi vậy họ suốt đêm chạy đến nơi đây để đón những đứa trẻ này về.

Bọn họ đã chờ đợi quá lâu rồi, lâu dần cũng sắp làm cho bọn họ trở nên thờ ơ.

Lưu Hiểu Thiên từ phía trước đi đến, lau mồ hôi trên trán: "May mắn thời gian trước chính phủ có thành lập một viện phúc lợi mới cho trẻ em, nếu không nhiều trẻ em như vậy thì không biết sắp xếp như thế nào!"

Lâm Phàm gật gật đầu: "Anh vất vả rồi!"

Lưu Hiểu Thiên nhún nhún vai: "Mặc trên người bộ cảnh phục này thì sẽ không có cách nào nói vất vả này, trách nhiệm ở chỗ

đó!”

Lâm Phàm vỗ vào vai Lưu Hiểu Thiên một cái, sao đó vô cùng ngạc nhiên: “Thăng chức rồi…”

Lưu Hiểu Thiên ngược lại không để ý nhiều: “Lãnh đạo tin tưởng giao cho một cương vị quan trọng, gánh vác trên người càng nặng. Sau này phải luôn treo mười hai phần tinh thần để làm việc mới được!”

Lâm Phàm cười cười, lúc đang định nói gì đó thì phía trước truyền đến âm thanh ồn ào.

“Có chuyện gì vậy?”

Lưu Hiểu Thiên nghi hoặc: “Không rõ lắm, đi xem thử đi!”

Ngô U Lan đứng bên cạnh nhìn những gia đình đã tìm lại được con, ôm đứa nhỏ khóc thảm thiết, hốc mắt cũng đỏ ửng. Cảnh tượng này thật khiến người ta cảm động, lúc này phía trước truyền đến âm thanh cãi nhau, cô ta cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Khi đến bên trong có một người phụ nữ trung niên đẩy nhân viên ra: “Đây không phải là đứa con thất lạc của tôi, không phải…”

Nhân viên bước lên trước: “Chị à! Đây thực sự là con của chị, chúng tôi đã điều tra chính xác, chị năm đó cũng đến đồn cảnh sát báo mất tích mà!”

Lưu Hiểu Thiên bước lên trước vẻ mặt nghiêm trọng: “Có chuyện gì vậy?”

Nhân viên thấy lãnh đạo tới, sau đó nói: “Đội trưởng Lưu, người phụ nữ này, cô ấy nói đây không phải là con cô ấy, nhưng chúng ta đã điều tra chính xác, đây chính là đứa trẻ cô ấy thất lạc bốn năm trước.”

Lưu Hiểu Thiên liếc nhìn đứa trẻ ngây ngốc đang ngồi trên xe lăn, trong đôi mắt vô thần có chút hơi lóe lên một tia hy vọng. Nhưng lúc này lại xám xịt lại, trong lòng bất đắc dĩ thở dài một tiếng: “Chị gái à! Chị có phải là không muốn nhận hay không?”

Đôi chân của đứa trẻ này không còn nguyên vẹn, cả đời này có thể chỉ ngồi trên xe lăn, về phần chân giả cũng không phải là

không thể nhưng chi phí đắt đỏ. Mà đứa trẻ này khi một tuổi đã bị bắt cóc, bây giờ cũng đã năm tuổi rồi so với những đứa trẻ bình thường thiếu đi một phần hiểu biết, đồng thời tâm hồn cũng bị tổn thương thật lớn, người phụ nữ này nhìn thấy đứa trẻ biến thành như vậy e rằng cũng là không muốn nhận.

Cho dù khi đem về cũng là một gánh nặng.

Đây là suy nghĩ của Lưu Hiểu Thiên.

Ánh mắt của người phụ nữ trung niên có chút né tránh, sau đó xua tay: "Tôi không thể không nhận nhưng đây không phải con của tôi!"

Khi cô ta nhận được điện thoại của cảnh sát, trong lòng rất kích động, con gái nhỏ bị bắt cóc bốn năm không nghĩ rằng lại tìm thấy được. Khi thất lạc đứa trẻ, cô ta và chồng cũng đã đau khổ mất một năm, nhưng bởi vì bản thân còn trẻ sau đó lại sinh một bé khác, không nghĩ rằng sinh ra một đứa con trai. Bởi vì sinh mệnh mới đã tới dần dần xua tan đi sự đau khổ khi thất lạc đứa nhỏ kia.

Thỉnh thoảng cô ta cũng có nghĩ qua sẽ tìm lại đứa con gái nhỏ này, nhưng khi ngày này đến thì cô ta cũng không dám nhận.

Trước khi nhận lại, cô ta theo sự chỉ dẫn của nhân viên, nhìn thấy đứa trẻ thất lạc bốn năm. Lúc mới đầu thì vui mừng nhưng khi nhìn thấy cô con gái nhỏ mất đi đôi chân, gầy chỉ có da bọc xương, cô ta muốn tiến đến ôm đứa trẻ nhưng hai chân giống như đeo chì, cuối cùng lặng lẽ rời đi. Gọi điện thoại cho chồng, nói chuyện này với chồng một chút.

Điện thoại truyền đến giọng nói trầm mặc, năm phút sau người chồng mới mở lời: "Có lẽ là nhận nhầm rồi!" Sau đó cúp máy.

Chương 355: Tiểu đội vui vẻ Lâm đại sư

Trước đây, cô ta vô số lần tưởng tượng ra cảnh gặp lại đứa nhỏ, nhưng chưa bao giờ nghĩ sẽ như thế này. Cô ta cho rằng lúc gặp lại cô con gái nhỏ của mình cho dù con bé biến thành như thế nào bản thân cũng có thể thản nhiên tiếp nhận, yêu thương con bé gấp bội. Nhưng khi chân chính đối diện với

khoảnh khắc này thì cô ta lại lùi bước, cả đời dài như vậy, cô ta thực sự không dám…

Ngô U Lan nhìn cảnh tượng trước mắt ngẩng đầu nhìn thẳng về hướng Lâm đại sư: "Con bé là con của cô ta sao?"

Lâm Phàm không có đáp án, chuyện này hắn cũng bất lực, hắn nhìn ra đứa trẻ này chính là con của người phụ nữ này nhưng bây giờ vì đứa trẻ này mất đi đôi chân, đối với những người làm cha mẹ mà nói có lẽ là không dám nghĩ đến chuyện này. Cô ta không phải là không nhận mà là không dám nhận.

Cô gái nhỏ ngồi trên xe lăn nhìn người phụ nữ trước mắt giọng nói như muỗi kêu: "Mẹ ơi…"

Người phụ nữ bị chạm mạnh vào cả thể xác lẫn tinh thần, lùi về phía sau một bước xua tay: "Tôi không phải mẹ của con, tôi không phải…"

Người phụ nữ hoảng loạn chạy ra ngoài dù nhân viên gọi như thế nào cô ta cũng không muốn dừng lại, không ai biết rằng hốc mắt của người phụ nữ này sớm đã đỏ hoe.

Lưu Hiểu Thiên nhìn thấy cảnh này muốn giơ tay lên nói gì đó, nhưng cuối cùng bất lực hạ tay xuống.

Đây chính là chuyện anh ta sợ nhất.

Bởi vì anh ta cũng không biết nên nói gì nếu như anh ta nói, anh ta cũng không biết nên làm thế nào.

Trên mặt Lưu Hiểu Thiên lộ ra vẻ tức giận: "Đám buôn người thật là đáng hận!"

Lâm Phàm bước lên trước vỗ vai Lưu Hiểu Thiên: "Chuyện này sẽ giải quyết như thế nào?"

Lưu Hiểu Thiên lau khóe mắt: "Không biết nữa, truy cứu tiếp có lẽ cũng sẽ nhận về, nhưng nhận về rồi cũng sẽ không ấm áp. Có lẽ đến viện phúc lợi chính là lựa chọn tốt nhất rồi!"

Lâm Phàm cúi đầu nhìn đứa trẻ ngồi trên xe lăn. Đứa trẻ cúi đầu vẻ mặt buồn bã, bàn tay gầy nhỏ nắm lấy quần áo dường như là biết tất cả những gì đang xảy ra.

Những vị phụ huynh khác nhìn thấy những đứa trẻ khỏe mạnh đều ôm lấy nhau, một vài vị phụ huynh nhìn thấy những đứa

trẻ không hoàn thiện trong lòng buồn bã, nhưng cũng ôm đầu khóc.

Nhưng đối với những đứa trẻ không hoàn thiện nghiêm trọng mà nói, cảnh tượng này có lẽ càng tăng thêm đả kích cho chúng.

Bởi vì không chỉ có những vị phụ huynh vừa rồi chạy trốn, còn có không ít phụ huynh nhìn thấy những đứa nhỏ thảm thương như vậy trong lòng cũng khó xử, bọn họ không biết nên làm như thế nào. Bước lên nhận cả đời này sẽ ở bên cạnh, vì những đứa trẻ này chịu trách nhiệm. Nếu như không nhận thì lương tâm có lẽ cũng sẽ rất đau khổ, nhưng cũng chỉ là đau khổ một khoảng thời gian ngắn.

“Thật đúng là, con mịa nó…” Lâm Phàm chửi thề một câu.

Ngô U Lan lau lau khóe mắt, lòng dạ của cô gái trẻ dễ bị kích động: “Tại sao lại tàn nhẫn như vậy?”

“Haizz!” Lâm Phàm thở dài, nhìn Lưu Hiểu Thiên: “Tôi về trước đây, có chút không khỏe.”

Lưu Hiểu Thiên gật đầu, chuyện này bọn họ sẽ chịu trách nhiệm đến cùng.

Phố Vân Lý!

Ngô Thiên Hà thấy con gái nhỏ quay về sớm như vậy liền hỏi: “Sao quay về sớm vậy?”

Ngô U Lan lắc đầu: “Không thể ở lại được nữa quá ngột ngạt ạ!”

Mọi người đưa mắt nhìn về hướng Lâm Phàm, Lâm Phàm cũng gật gật đầu: “Haizz, không ngờ rằng chuyện này thực sự bị ông nói trúng rồi!”

Tất cả những chuyện này đều nằm trong dự đoán của Ngô Thiên Hà, dù sao chuyện như này cũng không phải là chưa từng gặp qua: “Haizz, những đứa nhỏ này cũng khổ quá rồi.”

Triệu Chung Dương đang livestream, không biết chuyện cụ thể là gì sau đó mở miệng hỏi một câu, mà khi Lâm Phàm đem chuyện này nói ra tất cả mọi người đều ngơ người, không nghĩ rằng sẽ có chuyện như vậy.

Mọi người trong phòng livestream cũng đều ngạc nhiên đến ngây người.

“Mẹ kiếp, sao lại có những phụ huynh như vậy nữa, đúng là không có lương tâm mà.”

“Đúng là không xứng làm cha mẹ nữa!”

“Mọi người đừng mắng nữa, thực ra đổi lại là mọi người thì mọi người nghĩ xem vấn đề này thực sự rất khó để lựa chọn.”

“Haizzz, đau lòng quá, không biết nên nói cái gì nữa!”

Lâm Phàm ngồi bên trong chống cằm suy nghĩ về việc này. Chuyện này làm cho hắn có chút bối rối, hắn cảm thấy bản thân có thể làm một chút gì đó, nhưng cũng không biết bản thân nên làm như thế nào.

Ngô U Lan mở miệng nói: “Tôi thấy chúng ta sau này có thể làm nhiều hoạt động có ý nghĩa hơn, ví dụ như đến viện phúc lợi tặng cho những em nhỏ một chút đồ chơi, cùng bọn nhỏ chơi đùa, đem lại cho bọn nhỏ một chút vui vẻ có lẽ có thể quên đi những chuyện đau khổ.”

Lâm Phàm ngẩng đầu: “Ừm, biện pháp này cũng không tệ nha! Trong cửa hàng của chúng ta mỗi ngày buổi sáng cũng chỉ bận một chút, bình thường thì cũng không tính là quá bận!”

Ngô U Lan mỉm cười sau đó đứng dậy: “Đến tên tôi cũng đã nghĩ xong cả rồi, chúng ta sau này sẽ là tiểu đội vui vẻ của Lâm đại sư.”

Lâm Phàm bất lực nói: “Tên này có chút kỳ kỳ nha!”

Ngô U Lam cười: “Cái tên này tôi cảm thấy rất hay, mọi người thấy sao?”

Điền Thần Côn gió chiều nào xoay chiều ấy, trước giờ chưa từng chiếm sóng của Ngô U Lan: “Được, thực sự tốt quá rồi, cái tên này có cá tính.”

Triệu Chung Dương cũng cười nói: “Tôi cũng cảm thấy không tệ.”

Về phần Ngô Thiên Hà thì khỏi phải nói, không ủng hộ con gái thì còn có thể ủng hộ ai nữa chứ.

Chương 356: Nét văn hoá mới của phố Vân Lý

Vài ngày sau, Lâm Phàm cũng có liên lạc với Lưu Hiểu Thiên, khoảng thời gian này khiến cho Lưu Hiểu Thiên bận đến sứt đầu mẻ trán. Vấn đề của những đứa nhỏ chưa giải quyết được anh ta cũng ăn không ngon ngủ không yên, có điều cũng may viện phúc lợi nhi đồng của chính phủ đã xây xong cuối cùng cũng sắp xếp ổn thỏa, đã có vài trăm bạn nhỏ đã vào ở rồi.

Cha mẹ bọn trẻ liên hệ đến viện này về cơ bản có thể nhận lại con mình, trừ một vài trường hợp khác bởi vì lý do của cha mẹ, còn có nguyên nhân từ những đứa nhỏ bị tàn tật mà cha mẹ không dám nhận, ngoài ra đều đã hoàn thành viên mãn. Có điều vẫn còn sáu trăm năm mươi đứa nhỏ vì không liên hệ được với phụ huynh, có lẽ không còn cách nào khắc là phải ở lại viện phúc lợi.

Có điều thông tin cá nhân của mỗi một đứa nhỏ đều đã gửi đến cục cảnh sát của từng tỉnh, có nhân viên chuyên nghiệp tìm người mất tích để tìm kiếm. Có lẽ không mất nhiều thời gian sẽ có thể có kết quả.

Nhưng trên người sáu trăm năm mươi đứa nhỏ này, dù ít dù nhiều cũng có một vài khiếm khuyết. Tất cả vấn đề lớn nhất của bọn họ bây giờ chính là phụ huynh có nhận hay không, đây cũng là chuyện khiến bọn họ đau đầu.

Ngày hôm đó, những ông chủ cửa hàng ở phố Lý Vân thấy trong quán Lâm đại sư bận rộn, Vương Minh Dương gọi đến vài chiếc xe tải, trên xe chất không ít đồ chơi của trẻ em, còn có không ít nguyên liệu nấu ăn khiến mọi người đều nghi hoặc.

Một ông chủ cửa hàng tiến lại hỏi: “Lâm đại sư, mọi người đang định làm gì vậy?”

Điền Thần Côn cười nói: “Những đứa nhỏ bị người ta bắt cóc được giải cứu và đã được sắp xếp ở viện phúc lợi rồi, chúng tôi định đem chút đồ này qua đó thuận tiện ở đó làm buổi hoạt động tụ tập cho bọn trẻ vui một chút.”

Những ông chủ cửa hàng khác ngây người, bọn họ bỗng nghĩ đến món ăn mỹ vị của Lâm đại sư, ai nấy đều động lòng. Nhưng khi nghĩ đến Lâm đại sư làm cho những đứa nhỏ, nhất thời bỏ đi suy nghĩ đó trong lòng, những đứa nhỏ này bị bắt cóc đã đủ đáng thương rồi, bọn họ sao có thể dành đồ ăn với mấy đứa nhỏ này được chứ.

Có điều đối với chuyện có ý nghĩa như vậy, những ông chủ cửa hàng cũng có chút phấn khởi sau đó nhìn về hướng Lâm Phàm: "Lâm đại sư, chúng tôi có thể đi cùng được không?"

Lâm Phàm đang bận rộn thì ngẩng đầu lên cười nói: "Được chứ, đúng lúc thiếu người giúp việc, có điều đến đó các anh nói không chừng không thể ăn đồ ăn tôi làm đâu nhé!"

Những ông chủ cửa hàng xua tay: "Không sao, chuyện có ý nghĩa như này, chúng tôi chắc chắn phải tích cực tham gia rồi, bây giờ tôi đi thông báo cho mọi người, xem thử bọn họ có muốn đi cùng hay không."

Lâm Phàm nhìn ông chủ cửa hàng đi xa, trên mặt nở nụ cười, người có lòng yêu thương như này vẫn còn rất nhiều. Mà bây giờ chuyện như thế này cũng là dễ như trở bàn tay mà thôi.

Những món quà này, còn có nguyên liệu nấu ăn do chính tay Lâm Phàm chuẩn bị, tự kiếm được nhiều như vậy cũng không có chỗ dùng, chi bằng dùng nó ở nơi có ý nghĩa.

Không lâu sau, điều khiến Lâm Phàm ngạc nhiên chính là những ông chủ cửa hàng xung quanh vậy mà lại đóng cửa toàn bộ. Đây là chuyện làm cho hắn có chút không ngờ tới, hắn mới đầu còn cho rằng không có quá nhiều người nhưng không ngờ rằng mọi người lại tích cực như vậy.

Ông chủ một cửa hàng đồng hồ cười nói: "Lâm đại sư, hôm nay là ngày hai mươi, chúng tôi cảm thấy rất có ý nghĩa chi bằng ngày hai mươi mỗi tháng chúng ta cùng đóng cửa hàng một ngày, để đến viện phúc lợi làm tình nguyện viên anh thấy sao? Ngày này ở phố Vân Lý chúng ta sau này sẽ tính là ngày đặc biệt, anh thấy thế nào?"

Lâm Phàm còn chưa nói gì những ông chủ cửa hàng xung quanh đã vui vẻ nói: "Ý tưởng này rất tốt đó, phố Vân Lý chúng ta cũng nên có văn hóa của chúng ta mới được. Quyết

định vậy đi, sau này cứ đến ngày 20 chính là ngày làm tình nguyện của phố Vân Lý, mọi người cùng đóng của một ngày."

Lâm Phàm nhìn mọi người sau đó cười nói: "Xem ra hôm nay chúng ta không mệt một chút thì không được rồi. Các vị đều có sức lực như vậy thì tôi cũng không thể không có, hôm nay làm việc chăm chỉ nhé!"

Những ông chủ cửa hàng: "Ông chủ nhỏ, cố gắng hết sức nhưng đừng để quá mệt!"

"Lâm đại sư hôm nay nhất định sẽ phát huy tốt."

Chính là như vậy.

Ngày hai mươi là ngày làm tình nguyện của phố Vân Lý, từ đó lưu truyền, thậm chí còn trở thành một văn hóa đặc biệt. Đương nhiên đây đều là những lời của sau này.

Trên xe.

Vương Minh Dương cảm thán nói: "Người anh em, sự ủng hộ này của cậu cũng lớn quá rồi đó!"

Lâm Phàm xua tay: "Đây không phải là sự ủng hộ, đây là do mọi người đều có một trái tim lương thiện mà thôi! Cơ mà vợ anh đâu rồi?"

Vương Minh Dương cười nói: "Người anh em, vợ bạn không thể đụng đâu nha, không ngờ rằng cậu còn nhớ đến vợ tôi."

Lâm Phàm cười mắng: "Thuận tiện quan tâm hỏi thăm một chút hiểu không hả?"

Vương Minh Dương: "Nhận một bộ phim, đi Trung Châu rồi, có thể là mấy tháng nữa mới về, người phụ nữ này mặc dù đi theo một thanh niên kim cương đầy người như tôi, nhưng cô ấy cũng muốn phấn đấu một chút vì bản thân, nên tôi cũng để cho cô ấy đi."

Lâm Phàm nghiêm túc nói: "Đối xử cho tốt vào bỏ lỡ lần này, sau này nói không chừng sẽ không gặp được mối nhân duyên nào tốt hơn đâu."

Vương Minh Dương đàng hoàng nói: "Yên tâm đi, lời này của cậu đánh chết tôi cũng không thể bỏ rơi cô ấy."

Từng chiếc xe khởi động đi về phía viện phúc lợi, những ông chủ cửa hàng cũng đều lái xe riêng của họ đi theo sau.

Chương 357: Đi đến viện phúc lợi

Cám ơn đạo hữu nhii030999, dongphuong2019 đã tặng kim phiếu.

Cám ơn mọi người đã ủng hộ, mong mọi người tiếp tục ủng hộ truyện nha.

Chương 357: Đi đến viện phúc lợi

Viện phúc lợi nhi đồng Thượng Hải.

Lúc Lâm Phàm đến nơi thì phát hiện Lưu Hiểu Thiên cũng đang ở đó: "Các anh cũng đến sao?"

Lưu Hiểu Thiên nhìn thấy Lâm Phàm nhất thời cười nói: "Lâm đại sư, các anh đây là muốn làm gì vậy? Bây giờ chúng tôi đang sắp xếp phòng cho những bọn trẻ, còn phải kiểm tra phòng ốc của viện phúc lợi nữa."

"Cũng không có gì, đến tặng một chút quà thôi, tiện thể điều chỉnh tâm trạng của mấy đứa nhỏ chút." Lâm Phàm nói.

Sau đó chỉ về phía mấy chiếc xe ở phía sau: "Đây đều là mấy ông chủ cửa hàng của phố Vân Lý, bọn họ biết chuyện đều muốn đến giúp đỡ nên không có vấn đề gì chứ?"

Lưu Hiểu Thiên cười vội vàng xua tay: "Làm gì có vấn đề gì chứ, chào mừng mọi người đến còn không kịp nữa là, nhân công vốn không đủ bây giờ nhiều người đến như vậy cũng có thể chia sẻ một chút rồi."

"Vậy được, chúng ta không cần chào hỏi nữa, bây giờ tôi bảo bọn họ chuyển đồ vào chia cho bọn nhỏ. Đúng rồi sau đó có liên hệ được với phụ huynh nào khác không?" Lâm Phàm hỏi.

Lưu Hiểu Thiên gật gật đầu: "Bởi vì có sự giúp đỡ của các tình nguyện viên nên lại liên hệ được với một vài phụ huynh nữa, bây giờ đều đang đến rồi. Chuyện này phải chậm rãi, không thể vội. Chuyện mấy hôm trước tôi cũng nghĩ thông rồi, cũng

chỉ là trường hợp cá biệt, bọn họ không cần những đứa nhỏ này đợi sau này những đứa nhỏ này có tiền đồ rồi, tôi xem bọn họ có hối hận hay không!"

Lâm Phàm cười nói: "Đội trưởng Lưu, không đúng, đáng ra phải gọi là sở trưởng Lưu, cách nghĩ này của anh có lẽ không đúng rồi, sao lại cảm thấy giống như là đang giận dỗi vậy?"

Lưu Hiểu Thiên cười lớn, vỗ vai Lâm Phàm: "Được rồi, được rồi, tôi chỉ đùa chút thôi mà! Bên kia do anh phụ trách nhé! À, kia là viện trưởng của viện phúc lợi, viện trưởng Hoàng tôi gọi bà ấy qua đây làm quen một chút."

Lưu Hiểu Thiên hướng về phía trước gọi to, lúc viện trưởng Hoàng đang đứng bên kia nghe thấy giọng của sở trưởng Lưu thì vội vàng chạy tới, trên mặt chất đầy ý cười. Viện phúc lợi bắt đầu đi đúng hướng, tất cả đều không thể tách khỏi sự quan tâm của các ban ngành xã hội.

"Viện trưởng Hoàng, vị này là Lâm đại sư, người có công trong việc chống bọn buôn người." Lưu Hiểu Thiên giới thiệu.

Viện trưởng Hoàng cũng đã hơn năm mươi tuổi, có chút béo, trông rất tốt bụng, cười nói: "Tôi biết Lâm đại sư, xin chào! Lâm đại sư."

Lâm Phàm bắt tay viện trưởng Hoàng: "Viện trưởng Hoàng khách khí rồi, gọi tôi là Lâm Phàm là được rồi, lần này tôi cùng những người hàng xóm của tôi qua đây để tặng ít đồ, đồng thời muốn cho bọn nhỏ náo nhiệt một chút, hy vọng sẽ không làm phiền đến mọi người."

Viện trưởng Hoàng xua tay: "Không có, không có, chúng tôi hoan nghênh mọi người còn không kịp, sao có thể nói là làm phiền được cơ chứ."

Lâm Phàm nhìn viện trưởng Hoàng trên mặt lộ ra nét cười, đồng thời xem cho viện trưởng Hoàng một quẻ. Con người bây giờ ngoài mặt kỹ năng rất đỉnh, nhất là những chuyện như thế này. Lâm Phàm tự nhiên không hy vọng những đứa trẻ đáng thương này hai lần đều là những chú cừu trong hang cọp, có điều kết quả cuối cùng cũng không tồi. Viện trưởng Hoàng này rất lương thiện, cả đời này không kết hôn, cũng không có con, một lòng tập trung vào trong viện phúc lợi nhi đồng này.

Viện trưởng Hoàng tạm thời rời đi.

Lưu Hiểu Thiên cười không nói gì nhưng đối với Lưu Hiểu Thiên mà nói, anh ta làm sao có thể không biết, anh ta biết Lâm đại sư xem bói rất đỉnh, người khác có lẽ không tin nhưng anh ta tin: "Nếu như là người khác, tôi không dám bảo đảm, nhưng là viện trưởng Hoàng tôi tuyệt đối tin."

Lâm Phàm nói: "Ừm, thật không tồi, được rồi, chúng ta chia nhau ra làm thôi! Hôm nay tôi sẽ làm một bữa thịnh soạn, đây là áp lực rất lớn đó."

Lưu Hiểu Thiên ngạc nhiên: "Cậu sao?"

Lâm Phàm gật gật đầu: "Sao nào, chẳng lẽ có vấn đề gì sao? Đợi chút nữa anh sẽ biết tay nghề của tôi, có điều hôm nay e rằng sẽ rất mệt."

Sau khi lải nhải với Lưu Hiểu Thiên một hồi, Lâm Phàm quay về đoàn xe nói với mọi người một chút chuyện sau đó cần làm, đồng thời chuyển đồ trên xe xuống đưa vào bên trong. Điều làm cho Lâm Phàm kinh ngạc chính là tên đại gia Vương Minh Dương này cũng vác đồ vào mà còn làm nhanh hơn những người khác, quả thực có chút dọa người.

Vương Minh Dương nhìn Lâm Phàm với ánh mắt hoài nghi, cười ha hả nói: "Nhớ năm đó khi tôi chưa giàu có, ở công trường còn vác gạch, cho dù là người Ấn Độ đều không sánh bằng tôi, lau mắt mà nhìn đi."

Lâm Phàm mỉm cười, người có thể thành công không phải là vô duyên vô cớ là có thể thành công được. Giống như Vương Minh Dương rất nhiều người ngưỡng mộ anh ta trẻ như vậy mà có thể có gia tài kết xù như vậy. Nhưng mọi người đâu biết, anh ta khi chưa có được sự thành công này đã chịu không ít khổ cực.

Những ông chủ cửa hàng lấy đồ chơi, quần áo, đồ dùng học tập tặng tận tay cho những đứa trẻ, đối với những đứa trẻ này bọn chúng vẫn chưa bước ra được cảnh tối tăm này, nhìn thấy những người lạ thì đều lo lắng hoặc sợ hãi, thậm chí còn không hề cười. Nhưng đối với những ông chủ cửa hàng tràn ngập tình yêu thương này mà nói, bọn họ có đủ sự nhẫn nại từ từ giao tiếp với những đứa trẻ.

Chương 358: Tiết mục tấu hài

Lâm Phàm lúc này đi đến sau bếp.

Lần đầu tiên nấu một nồi cơm to, nếu như không lấy được kỹ năng Bát Quái Chưởng thì có lẽ sức mạnh thật đúng là không thể theo kịp, nhưng hiện tại cũng không đáng lo.

Sau nhà bếp, một vài đầu bếp khi nhìn thấy mấy cậu nhóc đi vào thì có chút tò mò. Bọn họ biết lần này có tình nguyện viên qua đây giúp đỡ nhưng đi vào sau bếp như thế này vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Lâm Phàm nhìn những người phụ nữ xung quanh gật đầu chào: "Làm phiền mọi người giúp tôi rửa một chút đồ, hôm nay tôi sẽ làm đầu bếp."

Hôm nay hắn phải phát huy tốt một chút, làm món ăn Giang Tô một lần.

Hơn nữa nguyên liệu đều là Lâm Phàm tự tay lựa chọn, món ăn muốn làm đều đã chuẩn bị xong sau đó bắt đầu chế biến.

Vì nghĩ đến khẩu vị của những đứa nhỏ mà Lâm Phàm đặc biệt chọn một vài món ăn như gà nấu cà tím, thịt xào, cơm cá hạt thông,… một vài món ăn có hương vị tốt hơn sẽ là món chính.

Các bác gái thì rửa rau củ, Lâm Phàm thì cầm dao trong tay im lặng mà cắt rau củ, tốc độ của hắn rất nhanh. Mấy bác vẫn còn có chút hoài nghi, hiện tại thì trố mắt đứng nhìn cảnh này, tất cả đều bị ngây người. Trong mắt bọn họ, với tay nghề này bọn họ còn kém quá xa.

Thức ăn đã cắt xong tất cả đều được phân loại cùng nhau, đối với một đầu bếp bình thường mà nói nồi đồ ăn lớn này muốn kiểm soát hương vị là rất khó. Nhưng đối với Lâm Phàm mà nói điều này không có vấn đề gì.

Lần đầu tiên ở viện phúc lợi nhi đồng, từng bàn tuyệt đỉnh thức ăn mỹ vị mang phong cách ẩm thực Giang Tô được làm ra. Mà ở trong bếp, những bác gái ở đây chính là người đầu tiên được nhìn thấy.

Người thưởng thức chính là những đứa trẻ, trong mắt Lâm Phàm thì đây là một chuyện rất có ý nghĩa.

Bên ngoài!

Những ông chủ cửa hàng mỗi người chơi với hai đứa trẻ, bọn họ cũng đều làm cha mẹ nên tự nhiên có thể cảm nhận được sự thay đổi trong lòng của chúng. So với những đứa trẻ bình thường mà nói thì đúng là có khác biệt rất lớn.

Không thích nói chuyện, biểu cảm khuôn mặt thậm chí trong ánh mắt đều tràn ngập sự sợ hãi và căng thẳng. Nhất là khi những ông chủ cửa hàng lấy đồ không chú ý phát ra âm thanh lớn hơn một chút thì đều khiến những đứa nhỏ hoảng sợ.

Căn tin đã được bố trí xong giống như một thiên đường, những đứa trẻ ngồi trước bàn cơm, những ông chủ cửa hàng còn có những người tình nguyện đều đang ngồi nói chuyện với những đứa trẻ. Có người nhìn thấy những khiếm khuyết trên người bọn nhỏ mà trong lòng cũng thương cảm, nhưng cố gắng chịu đựng không để nước mắt rơi, không hy vọng những đứa trẻ này biểu hiện ra ngoài.

Một ông chủ cửa hàng cười ha hả lên sân khấu: "Phía dưới có hai chú hổ mời lên sân khấu…"

Đây là tiết mục biểu diễn cho mấy đứa nhỏ xem.

Một bạn nhỏ bên dưới ngẩng đầu có chút lo lắng: "Hai chú hổ này, con xem qua rồi…"

Ông chủ cửa hàng trên sân khấu ngây người sau đó muốn đem đến một chút ngạc nhiên cho những đứa nhỏ cười nói: "Lần này khác, hai chú hổ này, một chú không có mông, một chú là biết tàng hình."

Những ông chủ cửa hàng dưới sân khấu đang chuẩn bị lên sân khấu biểu diễn cũng ngây người, trong lòng thì mắng lớn, cái quái gì vậy? Không phải là một con không có mắt, một con không có tai ư?

Gì mà không có mông, còn một con biết tàn hình cái mẹ gì chứ?

Có điều, nếu như đã nói vậy rồi thì chỉ có thể bất chấp lên sân khấu diễn mà thôi.

Những ông chủ cửa hàng mặc bộ đồ con hổ lên sân khấu: “Gừ gừ, tôi là hổ không có mông đây!”

Một ông chủ cửa hàng khác cũng giương nanh múa vuốt trên sân khấu: “Gừ tôi là hổ tàn hình đây…”

Một vài đứa nhỏ rất căng thẳng, lúc này cũng đều bị chọc cười: “Hổ không phải kêu như vậy…”

“Đây là tiếng chó kêu!”

“Đây là tiếng gấu kêu!”

Dưới sân khấu một vài ông chủ cửa hàng đang làm bạn với những đứa nhỏ, cũng đều bị chọc cho ôm bụng cười. Tìm đâu ra tiết mục tấu hài thế này vậy chứ! Có điều nhìn những đứa trẻ giống như đã thư giãn một chút và cũng lộ ra nụ cười.

Không lâu sau, một mùi hương ngào ngạt đột nhiên bao phủ khắp bên trong căn tin.

“Ăn cơm thôi…”

Lúc này những đứa trẻ đều bị tiết mục trên sân khấu hấp dẫn, đối với đồ ăn dường như không có nhiều hứng thú. Nhưng đối với những ông chủ cửa hàng mà nói, mỹ vị trọng điểm đã lên rồi.

Mùi vị càng ngày càng thơm ngát quyến rũ lòng người, khi nhìn thấy những món ăn này thì mấy ông chủ cửa hàng đều đã ngây người, hình thức đẹp mắt giống như tác phẩm nghệ thuật. Hơn nữa gần như vậy, mùi vị này càng tấn công lỗ mũi, bọn họ đều có một sự thôi thúc mãnh liệt không thể chờ được chỉ muốn thưởng thức ngay thôi. Nhưng nghĩ đến chuyện hiện giờ bọn họ đều phải ổn định lại, sau đó nói với những đứa trẻ: “Ăn cơm, ăn cơm thôi…”

Những đứa trẻ bị tiết mục thu hút, hiện tại cũng ngửi thấy mùi vị này, sau đó nhìn những đĩa đồ ăn đẹp mắt trên bàn nên đều bị những món đồ ăn này thu hút.

Chương 359: Ăn cơm

Bây giờ đừng nói là những đứa trẻ bị thu hút đến cả những ông chủ cửa hàng cũng đã đều bị thu hút rồi.

Một đứa trẻ thiếu một cánh tay bị mùi hương này mê hoặc, đôi mắt nhìn chằm chằm vào đĩa đồ ăn trước mặt: "Chú ơi, cháu muốn ăn!"

Giọng nói rất nhỏ giống như có chút sợ sệt.

Ông chủ nhà hàng lập tức phản ứng: "Được, được bây giờ chú gắp thức ăn cho cháu nhé!"

"Gà nấu cà tím" rất ưa nhìn, một miếng đỏ thắm, trên miếng thịt gà dính đầy tương cà nhìn là đã muốn ăn rồi.

Đưa một miếng thịt gà vào miệng đứa trẻ, khi vào đến trong miệng thì vẻ mặt của đứa trẻ đột nhiên thay đổi. Bọn chúng không thể kiềm chế được cảm xúc của mình: "Chú ơi, cháu muốn nữa, cháu muốn ăn nữa…"

Chương trình tấu hài khiến những đứa trẻ cười rất vui vẻ, nhưng những món ăn này lại khiến chúng chịu mở miệng nói chuyện, dường như quên đi tất cả.

Mỹ vị vào trong miệng không chỉ vị giác được giải tỏa mà đến cả nội tâm cũng bị cảm nhiễm rồi.

Cảnh này, ở trong căn tin không hiếm thấy, rất nhiều đứa trẻ khi thử mỹ vị này, trên mặt đều lộ ra sự phấn khích.

Viện trưởng Hoàng đứng đằng sau khi nhìn thấy cảnh này cũng tỏ ra rất ngạc nhiên, bà ấy vốn cho rằng muốn để cho những đứa trẻ này mở lòng thì cần phải kiên nhẫn, và cả thời gian nữa. Nhưng không ngờ rằng lại nhanh như thế này.

Từng món ăn tinh xảo được bưng lên, trong căng tin đều tràn ngập mùi thơm khiến tất cả mọi người khó có thể chịu đựng được. Những ông chủ cửa hàng nuốt nước miếng ừng ực, nhìn bọn nhỏ ăn ngon như vậy bọn họ cũng không thể nhịn được nữa.

"Chú ơi, cháu muốn nữa!"

Những ông chủ cửa hàng: "Cái này có chút nóng, để chú thổi cho cháu đã nhé!" Sau đó đặt một miếng thịt vào trong miệng cắn một nửa rồi giả vờ thổi thổi sau đó nói: "Như này sẽ không nóng nữa."

Đứa trẻ: "Chú ơi, chú ăn một nửa rồi!"

Ông chủ cửa hàng nhanh chóng nuốt một nửa miếng thịt xuống, mùi vị này, cảm giác thực sự rất tuyệt, đối với tài nghệ của Lâm đại sư tràn đầy sự hài lòng.

Nhưng đối mặt với sự hoài nghi của những đứa trẻ, ông chủ cửa hàng ho một tiếng: "Nóng thì nở ra lạnh thì co lại, cái này là lạnh nên biến thành nhỏ rồi, chúng ta ăn món khác nhé! Để chú thôi cho cháu miếng khác."

Đứa trẻ: "…"

Trong căn tin rất náo nhiệt, tất cả mọi người đều bị tay nghề của Lâm Phàm làm cho khuất phục. Điều này đối với họ mà nói chính là mỹ vị nhân gian, thế gian có một không hai. Sau khi đưa vào miệng loại cảm giác này căn bản không có từ ngữ nào có thể diễn tả được, bọn họ không biết tay nghề của Lâm đại sư sao có thể tốt như vậy, quả thực là nghịch thiên.

Cho dù là Vương Minh Dương cũng phải ở phía sau vụng trộm ăn một miếng, anh ta cũng hoàn toàn kinh ngạc, mùi vị này thực sự không thể dùng từ ngữ nào có thể biểu đạt, quả thật là mỹ vị so với những đầu bếp cấp đại sư còn ngon hơn.

So sánh thế này đúng là một trời một vực.

Sau bếp.

Lâm Phàm bận rộn, trên trán có chút mồ hôi, có điều tất cả đều xứng đáng, hôm nay có thể làm cho mọi người vui vẻ một chút.

Vẫn luôn bận rộn đến món cuối cùng, sau khi món ăn cuối cùng này ra khỏi nồi, hắn cũng thả lỏng rồi thở dài một tiếng, tất cả đều làm xong.

Khi đến căn tin, nhìn thấy những đứa trẻ bị những món ăn này thu hút mà nở nụ cười vui vẻ khiến Lâm Phàm rất hài lòng.

Những ông chủ cửa hàng: "Lâm đại sư, anh mau lại đây!"

Lâm Phàm nhìn những món ăn trên bàn đều đã bị ăn sạch bách cũng đành mỉm cười, không ngờ mình đi tới đây nấu ăn, cũng còn chưa có ăn nữa.

Hoạt động vẫn tiếp tục cho đến buổi chiều.

Lưu Hiểu Thiên hoàn toàn khâm phục Lâm Phàm, đây là lần đầu tiên anh ta được ăn món ngon như này, không thể không nói đây là bất ngờ lớn nhất trong đời người.

Lưu Hiểu Thiên vỗ vai Lâm Phàm: "Một vị phụ huynh của đứa trẻ đến rồi, hay là cùng đi xem sao?"

Lâm Phàm ngây người, trong lòng có chút lo lắng: "Vậy đứa trẻ?"

Thiên Hiểu Thiên thở dài một tiếng: "Thiếu một cánh tay."

Anh ta tự biết điều mà Lâm đại sư lo lắng là gì, sau khi trải qua chuyện kia anh ta cũng có chút sợ hãi. Nếu như giống như lần trước, đối với đứa trẻ mà nói cũng là lần thứ hai bị đả kích, vì vậy có những lúc anh ta càng hy vọng những đứa trẻ tàn tật nghiêm trọng kia sẽ không phải chịu loại tổn thương lần thứ hai. Nhưng có những chuyện căn bản không phải anh ta có thể làm chủ.

Trong phòng làm việc.

Khi Lâm Phàm cùng Lưu Hiểu Thiên đi vào phòng làm việc, viện trưởng Hoàng đang tiếp một người phụ nữ trung niên, người phụ nữ trông có chút tiều tụy.

Người phụ nữ trung niên nhìn thấy Lưu Hiểu Thiên lập tức bước lên phía trước: "Con của tôi tới hay chưa?"

Lâm Phàm nhìn tình huống trước mắt, không dám bảo đảm rằng chuyện sẽ như thế nào, nhưng cho dù như thế nào đi nữa thì đều phải đối diện với sự thật.

Lưu Hiểu Thiên gật gật đầu: "Bây giờ đang ở bên ngoài, có điều tôi muốn nói trước với chị, con của chị gặp phải chút chuyện, tôi hy vọng chị có thể chuẩn bị tốt tâm lý."

Người phụ nữ trung niên lắc đầu: "Tôi đã tìm sáu năm rồi, cho dù như thế nào tôi đều có thể đón nhận, bây giờ tôi chỉ muốn gặp con tôi."

Chương 360: Đôi khi phải nhìn ở cả hai mặt tốt và xấu

Lâm Phàm mở cửa cho đứa trẻ đứng ở ngoài đi vào.

Bởi vì bị bọn buôn người tra tấn, thân thể có chút suy yếu, có chút gầy gò, đồng thời trạng thái tinh thần cũng không tốt.

Khi người phụ nữ trung niên nhìn thấy đứa trẻ, trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc, cô ta nhìn mắt đứa trẻ, nhìn mặt đứa trẻ, cô ta mới nhìn một chút mà dám khẳng định đây chính là đứa trẻ mà mình thất lạc. Sau đó lập tức đi lên, ôm đứa trẻ vào lòng. Khi chạm vào tay áo trống rỗng kia, bọn người Lâm Phàm có chút ngưng đọng, không biết cuối cùng sẽ như thế nào đây.

Người phụ nữ trung niên nắm lấy tay áo chống rỗng kia rồi nhìn đứa trẻ, nước mắt chảy xuống tí tách, sau đó ôm chặt hơn đứa trẻ.

"Cho dù con có biến thành bộ dạng như thế nào, mẹ cũng sẽ không ruồng bỏ con, con chính là giọt máu của mẹ, mẹ nhất định sẽ bảo vệ thật tốt cho con. Sau này cũng sẽ không để con rơi vào tay bọn buôn người kia nữa." Người phụ nữ trung niên khóc lóc nói.

Lâm Phàm và Lưu Hiểu Thiên liếc nhìn nhau, trên mặt đều nở nụ cười vui mừng. Mặc dù có lúc sẽ có cảnh khiến người ta tức giận, nhưng cũng có cảnh khiến người ta vui mừng cảm động.

Đứa trẻ được người phụ nữ trung niên ôm trong lòng, đôi mắt thất thần kia dần dần có chút tia sáng. Sau đó tựa đầu lên vai người phụ nữ trung niên, cánh tay duy nhất vỗ nhẹ vào lưng: "Mẹ…"

Lưu Hiểu Thiên cười, tạm thời không làm phiền thời khắc ấm áp này đợi một lúc sau: "Đi làm thủ tục một chút thôi."

Người phụ nữ trung niên nắm tay đứa trẻ, sau đó gật gật đầu, cảm kích đám người Lưu Hiểu Thiên đến rơi nước mắt. Sau đó lấy ra một vài giấy tờ tùy thân, chuyện này đối với bọn Lâm Phàm mà nói đều rất vui mừng, nhân gian tự có chân tình. Nếu như chỉ là vì vài ba chuyện mà làm ảnh hưởng, thì thực sự quá đáng sợ.

Tất cả đều xử lý xong.

Lâm Phàm và Lưu Hiểu Thiên cười: "Tâm trạng quả thật tốt hơn nhiều, ngày hôm đó cũng vậy, chỉ là nhìn về mặt không

tốt, kỳ thực còn có nhiều phụ huynh đồng ý đón nhận những đứa trẻ."

Lưu Hiểu Thiên gật đầu: "Đúng vậy, nghe nói mọi người ở phố Vân Lý dự định thành lập ngày văn hóa đặc biệt. Sau này mỗi hai mươi hàng tháng đều sẽ đến đây hay sao?"

Lâm Phàm gật gật đầu: "Đây là mọi người tình nguyện khởi xướng, mặc dù giúp đỡ không được nhiều người như vậy, nhưng trước mắt bọn họ có thể giúp sẽ đều đóng góp một phần sức lực của mình. Thế nên chuyện này nên được lưu truyền ở phố Vân Lý."

Lưu Hiểu Thiên cười nói: "Có muốn công bố cho mọi người một chút để bên ngoài cũng quan tâm hơn không."

Lâm Phàm xua tay: "Thôi đừng, mạng xã hội bây giờ anh cũng không phải là không biết, sẽ bị người ta thổi phồng. Vậy nên cứ từ từ, huống hồ đây cũng không phải là vì thu hút sự khen ngợi của người khác, cần gì phải công bố gì chứ?"

Lưu Hiểu Thiên cảm thán nói: "Anh là thanh niên có trách nhiệm nhất mà tôi từng gặp."

Lâm Phàm cười: "Anh là cảnh sát chịu xông lên tuyến đầu mà tôi thích nhất."

Hai người liếc nhìn nhau rồi cười.

…

Vài ngày sau, phố Vân Lý!

Bọn họ một lần nữa bước vào một cuộc sống yên tĩnh.

Lâm Phàm đứng trước cửa tiệm vươn vai, mấy ngày này hắn đúng là rất rảnh, nhưng gần đây hắn có một chuyện phải suy nghĩ, đó chính là làm thế nào để cuộc sống của bản thân trở nên có ý nghĩa hơn.

"Đời người như là giấc mộng, vinh hoa phú quý chỉ là phù du, thoáng qua rồi biến mất. Khi con người mất đi thì chỉ còn lại một nấm mồ".

Trong cửa hàng vốn dĩ mọi người còn đang nói chuyện vui vẻ, nhưng nghe Lâm Phàm nói như vậy thì tất cả đều im lặng.

Điền Thần Côn kinh ngạc nói : “Cái tên nhóc này, còn trẻ như vậy mà đã nhìn thấu nhân gian, chả nhẽ nghĩ tới chuyện xuất gia rồi sao?”

Triệu Chung Dương kinh ngạc nói : “Lâm đại sư, anh không lớn hơn tôi bao nhiêu, tự dưng cảm thán như này có chút dọa người đấy nha.”

Ngay cả Ngô Thiên Hà cũng ngẩng đầu lên có hơi ngạc nhiên.

Lâm Phàm mỉm cười : “Đâu có, tôi chỉ là đang cảm thán một chút thôi, đang suy nghĩ một vài chuyện. Tôi cảm thấy rằng mình nên làm một vài chuyện đặc biệt có ý nghĩa chút”.

Điền Thần Côn hỏi : “Việc có ý nghĩa?”.

Lâm Phàm cười cười tạm thời vẫn chưa có nghĩ xong nhưng mà cũng có chút ý tưởng : “Ông nói xemi nếu tôi đi viện phúc lợi dạy kiến thức cho những đứa trẻ thì như thế nào?”.

Điền Thần Côn thốt lên : “Cậu định dạy cho mấy đứa nhỏ xem bói, võ thuật hay là làm bánh kếp?”Lâm Phàm nghe xong thì ngẩn người, những chuyện này xem ra không ổn. Bói toán là nghề không thể dạy cho người khác, võ thuật thì không tệ, nhưng mà dạy cho người khác cũng không được lắm, đến bánh kếp thì thôi khỏi nói đi. Trên thế giới này, ngoài bản thân hắn ra thì còn có ai có thể học được. Những kỹ năng này đều không thích hợp, nếu có những kỹ năng khác để dạy bọn nhỏ thì cũng không tệ, mặc dù không đạt đến trình độ cao như bản thân, nhưng do đại sư dạy dỗ thì có lẽ kết quả cuối cùng cũng không quá tệ đâu nhỉ?

Chương 361: Trở mặt

Hiện tại, đôi khi hắn nằm trên giường có lúc sẽ nghĩ đến kiến thức mình lấy được từ bách khoa toàn thư càng ngày càng nhiều, đồng thời có nhiều danh mục khác nhau. Nếu như gặp được cái nào phù hợp thì có thể đem đi dạy mấy đứa nhỏ, Ít nhất dạy kỹ năng từ khi còn nhỏ thì lớn lên có một cái nghề, huống hồ bản thân hắn còn là một đại sư, kết quả dạy dỗ chắc chắn sẽ không đến nỗi tệ.

Việc này không phải là một sớm một chiều nên cần phải được xem xét cẩn thận.

“Thần Côn, tôi thấy hình như ông đang xem thường tôi rồi.” Lâm Phàm cười ha hả nói.

Điền Thần Côn xua tay : “Làm sao có thể, tôi sao mà coi thường Lâm đại sư của chúng ta được chứ. Tôi xem rồi, xem bói quả thật không tệ, chúng ta có thể dạy những đứa trẻ thành đại sư xem bói, về sau chúng ta có thể mở một tông phái…”

Lâm Phàm vừa nghe cũng vui vẻ đáp: “Thôi đi, ông càng nói càng không đáng tin…”

Điền Thần Côn cười, cũng chính là để điều chỉnh bầu không khí.

Sân bay Thượng Hải .

Hai bóng người từ sân bay đi ra, Vương Minh Dương đứng chờ ở bên ngoài, lúc nhìn thấy người thì ngay lập tức cười tươi : “Anh,, ở đây…”.

Ngô Vân Cương sau khi trở về thủ đô thì bận rộn với công việc của mình, thu dọn đống lộn xộn. Hiện tại mọi việc đã được giải quyết ổn thỏa, tập đoàn đang đi đúng hướng, khủng hoảng đã được giải quyết. Cho nên khi kết thúc công việc thì ông ta lập tức quay lại Thượng Hải để đích thân cảm ơn Lâm đại sư.

Lúc này Vương Minh Dương nhìn thấy người ngồi bên cạnh Ngô Vân trong lòng có chút kích động : “Đây không phải là Tôn tổng sao, sao anh có thời gian để đến Thượng Hải ?”.

Tôn tổng chính là bạn của Ngô Vân Cương, nhưng mà Vương Minh Dương không thích người này bởi vì anh ta cảm thấy người này có gì đó không ổn, tính cách hơi ghê tởm, thuộc loại người sống hai mặt. Nhưng Ngô Vân Cương có quan hệ không tồi với hắn. Trước đây Vương Minh Dương đã nhắc nhở qua Ngô Vân Cương một lần rồi, nhưng Ngô Vân Cương vẫn không để trong lòng, cho nên về sau Vương Minh Dương cũng không nhắc đến nữa.

Người khác kết bạn bản thân hắn quản cũng không được chỉ là tự mình cách xa Tôn tổng một chút mà thôi.

Tôn tổng cười nói : “Nghe lão Ngô nói, lần này nhờ có Lâm đại sư mới có thể vượt qua được nguy hiểm, cho nên tôi đến xem thử”.

Ngô Vân Cương ngồi bên cạnh thở dài : “Lần này phải thật sự cảm ơn Lâm đại sư, đây chính là ân nhân cứu mạng của tôi đấy, cho nên chuyến này tôi đã chuẩn bị đầy đủ lễ để cảm tạ rồi”.

Vương Minh Dương mỉm cười : “Ông anh à, đừng có nghĩ nhiều quá, người anh em này của em không cần anh phải cám ơn đâu, đều là bạn bè cả, có đôi khi giúp đỡ một chút là chuyện nên làm”.

Ngô Vân Cương chua xót nói : “Lâm đại sư coi chú em là huynh đẹ, tôi còn phải dựa vào mặt mũi của chú em đấy nha.”.

“Làm sao có thể chứ!” Vương Minh Dương lắc đầu rồi cũng không muốn thảo luận chủ đề này nữa. Bản thân có thể cùng Lâm Phàm trở thành bạn tốt bởi vì dùng tâm để đối đãi, một chút mục đích cũng không có

“Chúng ta lên xe rồi nói”.

Trên xe.

Tôn tổng nhìn thấy hai người nói chuyện vui vẻ, thuận miệng nói : “Cậu có thể nhờ Lâm đại sư xem giúp tôi một quẻ được không?”.

Ngô Vân Cương đang nói chuyện vui vẻ cùng Vương Minh Dương , lúc nghe thấy những lời đó của Tôn tổng, hắn đang nghĩ nên nói gì nhưng đã bị Vương Minh Dương cướp lời : “Cái này thì phải xem vận may của anh rồi, quy tắc xem bói của Lâm đại sư là phải xếp hàng, mỗi ngày chỉ xem 10 người. Nếu không xếp hàng thì không được rồi.“

Tôn tổng sửng sốt : “Còn có nguyên tắc này à, nhưng mà chúng ta đều là bạn bè cả, chắc chắn có thể đi cửa sau chứ nhỉ”.

Vương Minh Dương xua tay : “Đi cửa sau không dễ đâu, kể cả anh Vân Cương lần đó, tôi còn phải cầu xin người anh em này của tôi giúp đỡ kia mà. Cho nên anh đừng nghĩ nhiều, muốn xem thì thật sự phải đi xếp hàng”.

Ngô Văn Cương nhìn thấy Tôn tổng sắc mặt hơi có chút biến hóa, giống như có chút không vui, xem như là bạn bè nên ông cũng nói: “Chú em à! Cái này đợi lát nữa xem thế nào đi, Lâm đại sư chắc hẳn cũng sẽ nể mặt , nếu như không được thì lại xếp hàng cũng tốt mà.”

Minh Dương trong lòng không thoải mái nhưng mà không có biểu hiện ra bên ngoài, chỉ lộ ra một nụ cười : “Tôn tổng thực sự muốn xem thì tốt nhất là xếp hàng, người anh em này của tôi rất tuân thủ quy tắc, người thường sợ rằng cậu ta không chú ý đến”.

Tôn tổng cười nói : “Anh Vương nói như vậy, chúng ta ba người tài sản mấy chục tỷ có thể là người thường sao?”.

Vương Minh Dương cười khúc khích nói : “Đối với người khác mà nói thì như vậy không phải là người bình thường, nhưng mà đối với người anh em của tôi mà nói thì chúng ta chính là người bình thường”.

Tôn tổng xua tay : “Tôi không tin, nếu tôi đập tiền vào thì chẳng lẽ cậu ta còn không xem giúp cho tôi sao? Trên đời này làm gì có người nào không thích tiền chứ”.

“Dừng xe!”

Chương 362: Bớt nói giỡn về người anh em của tôi đi

Lúc này Vương Minh Dương lên tiếng.

Tài xế trực tiếp dừng lại ở bên đường.

Ngô Vân Cương sửng sốt vội vàng nói : “Sao vậy ? Đang làm gì thế?”.

Vương Minh Dương nghiêm túc nhìn Tôn tổng : “Tôn Liên Dân lời này ông tốt nhất không nên nói, ông có tiền có thể đập tiền vào người khác, nhưng trước mặt anh em của tôi, đừng nói chữ này. Nói như vậy chính là sỉ nhục anh em của tôi, cũng xem như là sỉ nhục tôi! Tôi cảnh cáo ông, nếu còn nói như vậy nữa đừng trách tôi trở mặt”.

Sắc mặt Tôn Liên Dân có chút tức giận, đây là có ý gì? Cảnh cáo mình sao?.

Ngô Vân Cương vội vàng hòa giải : “Ai da! Hai vị đại ca à, mọi người đang làm gì vậy, lão Vương đừng có tức giận nữa, lão Tôn chỉ đang nói giỡn thôi mà. Lão Tôn, anh đừng nói như vậy, Lâm đại sư là ân nhân của tôi, còn có thể bị sỉ nhục bởi vì tiền sao? Anh đừng nói như vậy thêm lần nào nữa”.

Vương Minh Dương hừ một tiếng, anh ta biết Tôn Liên Dân trong lòng không thoải mái, nhưng vì cân nhắc đến cảm xúc của Ngô Vân Cương nên chỉ làm một cách hời hợt. Nhưng hiện tại thì hay rồi, ở trong xe lại nói đến việc đập tiền vào anh em của tôi, ông ta nghĩ có bao nhiêu tiền chứ.

Tôn Liên Dân trong lòng không thoải mái nhưng cố nén lửa giận trong lòng, rồi lại cười nói : “Vương tổng đừng tức giận chỉ là đùa một chút thôi”.

“Lái xe”

Vương Minh Dương khịt mũi rồi nói: “Bớt nói giỡn về người anh em của tôi đi.”.

Phố Vân Lý !

Lâm Phàm cầm lấy điện thoại của Triệu Chung Dương, hiện tại đang phát sóng trực tiếp.

Tôi dưới bầu trời: “Lâm đại sư, tôi muốn vì những đứa trẻ này làm chút việc, anh nói tôi nên tìm ai?”.

Tiểu thiếu hiệp: “Tôi cũng thế, về sau tôi không thưởng cho anh Dương nữa, tôi sẽ để dành tiền tiết kiệm để làm một số việc tốt”.

Marilyn tiểu Manh: “Anh Dương dù là nam thần của tôi, nhưng tôi phải từ bỏ thôi, tôi cũng muốn làm một số việc có ý nghĩa”.

Long Uyên Bí Cảnh: “Quá đỉnh …, mọi người đang muốn nghịch thiên rồi sao…”.

Lâm Phàm nhìn thấy bình luận trên màn hình thì cười ha hả: “Thật ra những loại chuyện thế này đều có thể tận lực đi làm, ví dụ như trong phạm vi quê nhà của mọi người, ở đâu có viện phúc lợi v.v… đều có thể đến đó quyên góp, tiền không cần

nhiều, chỉ cần có tấm lòng là tốt rồi. Có thể quyên góp sách, đồ chơi, tất cả đều được. Mà sự giúp đỡ lớn nhất chính là đối xử tốt với những người khuyết tật như một người bình thường, nếu như mọi người có thái độ thương cảm với họ, thì đó lại là làm tổn thương họ rồi".

Bình luận lập tức bùng nổ trong phòng phát sóng trực tiếp, mọi người đều cảm thấy Lâm đại sư nói có lý. Đồng thời trong phòng phát sóng bọn họ cũng cảm thấy có chút ấm áp nên mọi người đều cảm nhận tràn đầy năng lượng tích cực.

Triệu Chung Dương xuất hiện trong phòng phát sóng trực tiếp: "Về sau một phần ba thu nhập từ phát sóng trực tiếp tôi sẽ quyên góp cho viện phúc lợi trẻ em, mọi người nói xem anh Dương giỏi không…".

Nhưng mà điều làm Triệu Chung Dương đau lòng là mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp chỉ chú ý đến Lâm đại sư, một chút cũng không nhớ đến anh ta.

"Anh Dương, anh mau tránh ra, chúng tôi muốn gặp Lâm đại sư".

"Anh Dương những cái này là chúng ta quyên góp cho đám trẻ, anh chắc chắn không được tham ô, những cái này chúng tôi giao cho Lâm đại sư giám sát đấy".

"Đúng vậy Lâm đại sư, anh cần giám sát tốt đấy, anh Dương có thể xảo trá đó…".

Triệu Chung Dương nhìn thấy bình luận thì giả vờ đau lòng sau đó đi tới chỗ cẩu gia Nicholas: "Nhóc à, bọn họ đều không có tin ta, xem ra chỉ có mình nhóc tin ta".

Cẩu gia Nicholas đang nằm sấp nghỉ ngơi hơi ngẩng đầu lên, sau đó lại đổi sang hướng khác rồi lại gục đầu xuống, trực tiếp phớt lờ Triệu Chung Dương.

Lâm Phàm hướng camera điện thoại vào Triệu Chung Dương, khi cư dân mạng nhìn thấy màn đó thì cười phá lên.

"Buồn cười quá ngay cả con chó cũng phớt lờ anh Dương nữa."

Ngay lúc này Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài sau đó đưa điện thoại cho Triệu Chung Dương.

“Lâm đại sư…” Ngô Vân Cương vẫn chưa vào đến nhưng tiếng đã nghe thấy rồi.

Lâm Phàm không nghĩ đến Ngô Vân Cương lại đến sau đó hắn đứng dậy rồi đứng đợi ở cửa: “Ngô tổng, việc ở thủ đô đã giải quyết xong chưa?”.

Ngô Vân Cương cười nói: “Xong việc rồi nên ngay lập tức đến Thượng Hải để gặp Lâm đại sư đây.“

Vương Minh Dương lúc này cười nói: “Chúng ta vào trong rồi nói, lần này lão Ngô đến là để đặc biệt cảm ơn, lần trước vội vàng rời đi không kịp cảm ơn cậu”.

Lâm Phàm xua tay: “Khách sáo làm gì, chỉ cần không sao là tốt rồi”.

Tôn Liên Dân đứng bên cạnh nhìn Lâm đại sư, thanh niên trẻ như vậy có thể làm nên chuyện chứ. Nếu không phải vì những chuyện của Ngô Vân Cương ông ta đã tự mình nhìn thấy thì nếu như không phải là Ngô Vân Cương ông ta chắc chắn không tin. Lúc đứng bên cạnh, ông ta một lời cũng không nói mà chỉ nhìn xung quanh, cửa hàng rất nhỏ, bên trong tiệm cũng đơn giản nhưng mà những người trong tiệm rất kỳ quái.

Hai ông già, một người tóc hoa râm, một người có vẻ ngoài dung tục, còn có một thanh niên trẻ đang phát sóng trực tiếp, chỉ có một cô gái trông không tệ nhưng lại không biết nhìn chút nào, có khách đến mà không biết mời trà.

Chương 363: Tốt nhất là không nên nói

Bên trong tiệm.

Lâm Phàm cười nói: “Tôi nghe Minh Dương nói, số tiền bị lừa lần này đều đã đòi lại được rồi?”

Ngô Vân Cương gật đầu: “Đúng rồi tất cả đều lấy lại được rồi, thật may khi lấy lại được kịp thời, nếu không không biết hậu quả sẽ như thế nào”.

Chuyện này quả thật rất đúng lúc bằng không chờ người chạy ra nước ngoài rồi cũng không dễ để kiếm về. Vì vậy đối với Ngô Vân Cương mà nói, Lâm đại sư chính là ân nhân của ông ta.

Vương Minh Dương đứng bên cạnh nói: “Lần này đến đây, lão Ngô cũng dự định ở lại lâu hơn một chút, lúc không có việc gì thì tới cửa hàng của cậu xem.

Lâm Phàm cười nói: “Cửa hàng nhỏ không được thuận tiện lắm”.

“Tiện tiện, tôi bình thường hay đi loanh quanh mua sắm nhưng qua chuyện lần này tôi có chút sợ, cho nên ở Thượng Hải muốn đầu tư xem thế nào. Xem xem có vị trí nào tốt vừa hay cũng có thể gần với Lâm đại sư.” Ngô Vân Cương cười nói, qua sự việc lần này ông thật sự bị dọa sợ rồi, mấy chục năm cố gắng suýt chút nữa là mất trắng, đồng thời còn mang thêm nợ trên mình.

Nói thật ra ân tình này của Lâm đại sư như giúp ông ta tái sinh thêm lần nữa.

Lúc này, Tôn Liên Dân mở miệng nói: “Nghe lão Ngô nói năng lực xem bói của Lâm đại sư là thiên hạ đệ nhất, có thể giúp tôi xem một quẻ không”.

Lâm Phàm mỉm cười xua tay: “Xem bói có thể, nhưng mà quy định ở đây là phải xếp hàng. Hôm nay đã đủ người rồi, nếu được thì ngày mai tới sớm để xếp hàng”.

Tôn Liên Dân không nghĩ rằng lời này cùng với Vương Minh Dương lại giống nhau như vậy, trong lòng cũng cảm thấy kỳ lạ nhưng cũng cười nói: “Cậu xem, tôi cũng là anh em tốt của lão Ngô, mọi người đều là bạn bè có thể nể mặt một chút, dù sao tôi từ xa xôi đến đây cũng không dễ dàng gì”.

“Lão Ngô, ông nói đi” Tôn Liên Dân nhìn về phía của Ngô Vân Cương nói.

Vương Minh Dương đứng bên cạnh nhíu mày: “Tôn tổng, đây là quy tắc của người anh em tôi xin ông hãy tuân thủ. Nếu như đều nhờ quan hệ bạn bè để xem thì chắc người anh em của tôi bận rộn chết mất. ”

Tôn Liên Dân cười nói: “Vương tổng, tôi cùng Ngô Vân Cương quan hệ tốt như vậy, cũng đã nghe qua Vân Cương nói với tôi về Lâm đại sư lợi hại như thế nào, tôi thật sự rất tò đó.”

Ngô Vân Cương cảm thấy bất lực, bạn của mình tính cách như vậy. Càng không để ông ta làm ông ta càng muốn làm. Đặc

biệt, lúc ở trong xe Vương Minh Dương tức giận với cậu ta, hiển nhiên cũng khiến Tôn Liên Dân tức giận nên khi đến đây ông ta tức giận mới nói thẳng như vậy.

Vương Minh Dương nhìn Lâm Phàm: "Đừng để ý ông ta".

Lâm Phàm hơi ngạc nhiên, xem ra trong chuyện này dường như có mâu thuẫn, sau đó quay lại nhìn Vương Minh Dương mới phát hiện sắc mặt của Vương Minh Dương không được tốt, hiển nhiên là đang tức giận với Tôn Liên Dân.

Tôn Liên Dân thật sự không chú ý đến những gì Lâm đại sư đang nhìn, tình hình hiện tại chỉ để cho Vương Minh Dương biết, tôi đã hỏi rồi cậu có thể làm gì?

Những chuyện ở trong xe, Tôn Liên Dân càng nghĩ càng không phục, Vương Minh Dương có tư cách gì mà dám nổi giận với mình.

"Lâm đại sư có thể nể mặt không? Tôi, Tôn Liên Dân là thật lòng" Tôn Liên Dân nói.

Lúc này Điền Thần Côn ngẩng đầu nhìn Tôn Liên Dân, cái tên này là bị làm sao vậy, dường như có một loại cảm giác ông ta muốn cắn mãi không buông vậy.

Vương Minh Dương có chút tức giận: "Tôn Liên Dân ông đây là có ý gì? Anh em tôi không phải nói qua rồi sao? Quy định chính là quy định, ông khó chịu với tôi thì cứ nói thẳng ra đừng có làm khó anh em của tôi, ông đừng có dùng mối quan hệ của ông với Vân Cương…"

Vẫn chưa nói xong Lâm Phàm đã xua tay ngắt lời sau đó nhìn Tôn Liên Dân, mười mấy giây sau lắc đầu nói: "Tôi vừa mới xem qua cho ông một quẻ, nhưng mà tôi cảm giác không nói ra thì tốt hơn".

Tôn Liên Dân liếc mắt nhìn Vương Minh Dương rồi cười nói: "Xem bói không phải là cần ngày sinh rồi còn có xem chỉ tay sao, cậu chưa gì đã xem ra rồi ư?".

Lâm Phàm nói: "Ở trước mặt tôi, không cần những thứ đó".

Tôn Liên Dân cười lạnh nhưng trên mặt vẫn lộ vẻ mong chờ: "Lâm đại sư, nếu đã giúp tôi xem rồi chi bằng nói ra tôi xem có đúng không".

Vương Minh Dương lúc này trở nên giận dữ, trực tiếp chỉ tay vào mặt Tôn Liên Dân mắng: "Tôn Liên Dân ý của ông là gì? Ông muốn lợi dụng anh em của tôi chỉ để cho ông xem có đúng hay không thôi sao?".

Ngô Vân Cương ngẩn người, đứng ra ngăn ngăn cản: "Đừng ồn nữa, đừng ồn nữa…".

Hiện tại ông ta rất hối hận, chuyện quái gì đang xảy ra thế này.

Ngô U Lan và những người khác cũng sửng sốt, họ không phải là bạn bè sao, sao lại cãi nhau rồi?.

Lâm Phàm lắc đầu: "Thật ra tôi cho rằng tốt nhất là không nói, nhưng nếu ông bắt tôi nói ra ông phải tự chịu trách nhiệm đó. Đừng buồn dù sao thì cũng không ai thích nghe sự thật".

Đối với Lâm Phàm mà nói , người này muốn gì đây? Vốn muốn cho ông ta mặt mũi không muốn nói lời không hay. Hiện tại sắc mặt của người anh em của hắn lo lắng như mông khỉ rồi, dễ gì mà tha cho ông ta chứ?

Chương 364: Lời thật mất lòng

"Lão Tôn, Lâm đại sư đã nói rồi, tốt hơn không nói ra." Ngô Vân Cương cảm thấy không khí có gì đó không đúng lắm, ông ta cho rằng mọi người đều là bạn cho nên cũng đừng làm ra chuyện gì mất mặt. Ông ta hiện tại đã có chút hối hận rồi, lúc đến Thượng Hải tại sao lại đồng ý đem theo lão Tôn đến chứ. Ông ta biết Vương Minh Dương không thích người bạn này của mình, đem đến đây rồi không phải là tự tìm phiền phức hay sao?.

"Biết thì thưa thốt, không biết thì dựa cột mà nghe, Lâm đại sư cậu cứ nói đi, Tôn Liên Dân tôi có thể chịu được." Tôn Liên Dân cười nói, chẳng hề quan tâm đến đối phương , đối với những lời bói toán này ông ta vẫn còn có hoài nghi. Chẳng hạn như chuyện của Ngô Vân Cương thì theo ý kiến của ông ta có lẽ việc đó do hắn may mắn đoán trúng mà thôi.

Nếu như chuyện gì cũng biết vậy không phải là thần tiên rồi sao? Còn có thể ở trong một cửa hàng bé tí như này sao? Sớm đã làm khách của những nhà giàu quyền thế, hưởng thụ mọi

loại đãi ngộ, cho dù là nhà giàu có cỡ ông ta thì vẫn chỉ là nhãi nhép, nhưng điều kiện đầu tiên là phải có bản lĩnh thật sự. Hiện tại lại ở cái nơi bé tí này, rõ ràng năng lực không có cao rồi.

Đây chỉ là suy nghĩ của Tôn Liên Dân mà thôi. Ông ta là người làm ăn nên cho rằng mọi người đều nghĩ giống ông ta, theo đuổi tiền tài danh vọng.

Vương Minh Dương liếc nhìn Tôn Liên Dân, anh ta tin tưởng Lâm Phàm. Đặc biệt là người anh em của anh ta đã nói như vậy rồi, có nghĩa là tên này tự nhiên cũng không phải loại người tốt đẹp gì. Vốn dĩ muốn giữ thể diện nên không nói nữa nhưng hiện tại lại càng cố hỏi cho bằng được, đơn giản chính là tự mình muốn nhận lấy nhục nhã mà thôi.

Cho dù Lâm Phàm nói Tôn Liên Dân chờ chút nữa đi ra sẽ bị đánh một trận thì anh ta đều tin, bởi vì anh vô cùng tin tưởng Lâm Phàm.

Sự tin tưởng này nếu không trải qua một số việc thì mãi mãi không bao giờ có.

Ánh mắt Lâm Phàm nhìn về phía Ngô Thiên Hà: "Ông xem thử, số phận của người này như thế nào?".

Tôn Liên Dân cười nói : "Lâm đại sư! Tôi là đang bảo cậu xem mà, sao cậu lại hỏi ông ta?".

Lâm Phàm phớt lờ ông ta chỉ nhìn xem Ngô Thiên Hà nói thế nào.

Ngô Thiên Hà cẩn thận nhìn Tôn Liên Dân, ông ta không sợ đắc tội người khác. Dù sao Ngô Thiên Hà cũng là nhân vật có quyền lực ngầm, nếu như vẫn còn theo đuổi danh lợi như trước đừng nói đến Tôn Liên Dân, thêm cả Vương Minh Dương, Ngô Vân Cương cộng lại cũng không thể lọt vào mắt của Ngô Thiên Hà.

"Nhìn bên ngoài mà nói thì đã quá muộn rồi. Giàu có quyền thế nhưng hơi nông cạn, sẽ có biến cố, chỉ là tình huống cụ thể như thế nào còn cần phải cẩn thận cân nhắc." Ngô Thiên Hà nói.

Tôn Liên Dân nghe thấy lập tức cười nói : "Lão tiên sinh, sợ rằng ông không biết tôi là ai rồi? Có thể lên mạng là tìm thấy

thông tin của tôi ngay.. Tôi, Tôn Liên Dân tuy rằng không phải là đại phú hào hàng đầu nhưng ở thủ đô cũng có chút năng lực, tài sản không nhiều nhưng cũng vài chục tỷ. Vẻ ngoài đại phú đại quý này sao có thể nông cạn chứ".

Ông ta mặc dù không có nói những lời chỉ trích nhưng giọng điệu lại vô cùng khinh thường người khác. Như muốn nói, toàn lũ ăn ốc nói mò, cả ngày chỉ biết đi lừa người.

Ngô Thiên Hà không nói gì nhiều rồi nhìn về phía Lâm Phàm: "Lâm đại sư! Hay là cậu xem đi, trình độ của tôi không được giỏi như cậu, không có cách nào để nhìn thấu được".

Lâm Phàm gật đầu cười, nhấp một ngụm trà rồi nhìn Tôn Liên Dân nói : "Nếu ông muốn biết tôi sẽ nói cho ông biết. Dù sao có thể nghe hiểu chính là phúc nhưng không nghe thì chính là mệnh".

Tôn Liên Dân cười, đúng là nói bịa như thật. Đến đây để tôi tán dương cậu một chút để cho cậu tiếp tục khoe khoang xem cậu có thể làm tôi sợ không. Cho là cậu thắng đi, cuộc đời này biết bao phong ba bão táp có gì tôi chưa gặp qua vậy mà cuộc sống của tôi bị ảnh hưởng chỉ một vài câu của cậu sao.

Nếu như thật là như vậy thì cuộc đời này không còn ý nghĩa gì nữa.

"Lâm đại sư mời nói, chỉ cần cậu nói chuẩn, nói đúng thì Tôn Liên Dân tôi rửa tai để nghe" Tôn Liên Dân nói.

Lâm Phàm trong lòng thầm cười, nghe ra thì cũng kỳ quái nhưng mà người này hắn không thích, sau đó mới nói : "Vận mệnh của ông xem ra không tệ, có thể có địa vị như bây giờ do nửa đời trước ông có liên quan mật thiết một vị quý nhân, nhưng mà thật tiếc…".

Tôn Liên Dân nghe xong thì lập tức cười lên: "Cái gì mà quý nhân hay không quý nhân, đều là tự dựa vào bản thân cả, nhưng mà đáng tiếc cái gì? Lâm đại sư cậu nói cho rõ một lần đi".

Lâm Phàm cười cười rồi tiếp tục nói: "Đáng tiếc, con người ông quá cố chấp , không nghe lời những người bất đồng ý kiến với ông, đã thế lại còn là người hai mặt, thuộc loại người nham hiểm lòng dạ hiểm ác . Không coi trọng tình bạn, thứ mà ông

coi trọng nhất chính là lợi ích. Đến nỗi, bạn bè ông cũng có thể bán, cuộc đời này, quý nhân của ông chỉ có một đó chính là người vợ trước của ông, ông có được ngày hôm nay chính là có một nửa công lao của bà ấy, nhưng mà người vợ cùng ông vượt qua khó khăn ấy, ông đã không còn xem trọng bà ấy nữa rồi…”.

Chương 365: Tôn Liên Dân nổi giận

Lâm Phàm nói liên tục không ngừng. Lúc đầu sắc mặt của Tôn Liên Dân còn bình thường nhưng bây giờ càng ngày càng kém, trong mắt hiện lên vẻ tức giận, ông ta cảm thấy Lâm đại sư là đang bôi nhọ ông ta.

Cái gì mà không coi trọng tình bạn, lợi ích là cao nhất, là loại bạn bè cũng có thể bán?

Đây có phải là cố gắng chia rẽ?

Vương Minh Dương đứng bên cạnh mỉm cười, anh ta đã sớm nhìn ra Tôn Liên Dân không phải loại tốt đẹp gì, Ngô Vân Cương ở bên cạnh ông ta sẽ như cài một quả bom hẹn giờ ở bên mình vậy. Thủ đoạn của Tôn Liên Dân rất là hèn, dựa vào những gì anh ta biết thì những ai mà hợp tác kinh doanh với ông ta đều không có kết cục tốt đẹp.

Hoặc là giữa chừng bị đuổi đi, hoặc là hạng mục bị thất bại. Tôn Liên Dân này vì để bản thân chịu ít tổn thất nhất mà trực tiếp khiến cho đối tác liêu xiêu. Ông ta thuộc loại người trước mặt thì giả vờ tốt bụng nhưng mà sau lưng thì dùng thủ đoạn để tự bảo vệ chính mình.

Ngô Vân Cương có chút sững sờ khi nghe Lâm đại sư nói những lời vậy. Ông ta không ngờ rằng Lâm đại sư lại đánh giá bạn của mình thấp như vậy, điều này thật sự nằm ngoài sự mong đợi của ông ta.

“Lâm đại sư, chuyện này có chút nghiêm trọng thì phải.” Ngô Vân Cương xấu hổ hỏi, không cần biết nói thế nào nhưng Tôn Liên Dân cũng là bạn của ông ta, nếu như bị Lâm đại sư nói một đồng cũng không đáng giá, xem như không giữ chút thể diện nào cho ông ta rồi.

Lâm Phàm nhìn sắc mặt không được tốt của Tôn Liên Dân, ngược lại không có để trong lòng, chính ông bắt tôi phải nói, tôi chắc chắn sẽ nói thật tốt. Hiện tại lại không vui rồi, người có tiền cũng có lúc cũng thật khó để hầu hạ. Lâm Phàm nhìn về phía Ngô Vân Cương cười nói: "Tướng mạo và khí sắc của ông so với lúc tôi gặp lần đầu tiên đã thay đổi rất nhiều. Trước đây mặc dù có đầy đủ may mắn và tài lộc nhưng có dấu hiệu bị vuột mất không giữ được. Hiện tại đã tốt lên rất nhiều, đã ổn định, sự giàu có phú quý đã được giữ lại nhưng mà về sau phải chú ý. Thầy tốt bạn hiền có thể mang đến cho ông nhiều may mắn, nếu như kết phải bạn xấu thì khí sắc sẽ còn thay đổi. Tuy nhiên dựa vào tình hình hiện tại thì vẫn còn tốt lắm, ông phải tiến về phía trước một cách chậm rãi và vững chắc. Hãy sáng suốt trong mọi việc, bước những bước thật dài, chỉ cần ông nhớ những lời này thì sẽ sống một đời phú quý".

Ngô Vân Cương nghe xong những lời nhắc nhở của Lâm đại sư xong thì cũng gật đầu đáp lại. Ông ta trước đây không tin vào bói toán nhưng hiện giờ đã tin rồi, đương nhiên ông chỉ tin mỗi Lâm đại sư thôi về người khác thì ông không tin.

Vương Minh Dương vỗ vỗ vai Ngô Vân Cương: "Lâm đại sư đã nói tất nhiên là phải đúng. Về sau phải nghe lời của người anh em này , thầy tốt bạn hiền mới có lợi, cái gì mà bạn xấu thì ít kết giao lại. Đừng để lúc đưa ra quyết định rồi mới biết bị lừa đó."

Ngô Vân Cương đương nhiên biết chú em họ Vương đang nói đến là ai, cảm thấy có chút xấu hổ. Dù sao lão Tôn cũng là bạn của ông nên ngay lúc này thật sự không biết nên nói thế nào.

Lúc này, Lâm Phàm lại dời sự chú ý đến Tôn Liên Dân. Hôm nay không làm ông sụp đổ thì tôi còn có thể là Lâm đại sư sao?

Tuy nhiên Tôn Liên Dân từ bây giờ nếu nghe lời mình nói mà thay đổi thì tướng số này còn có thể sửa. Ông cha ta có nói tâm sinh tướng mà tâm thế nào đều thể hiện ra bên ngoài tướng mạo hết.

Tất nhiên 'tướng' ở đây không phải là chỉ ngoại hình nhất thời mà là toàn bộ tinh thần, khí thế, thần thái.

Giống như Vương Thâm, trên mặt lộ ra vẻ dịu dàng nhưng nếu không nhìn kỹ thì thật sự rất khó phát hiện ra. Vương Thâm chính là một kẻ buôn người .

Lúc này, Lâm Phàm khẽ cười nói: "Tôn tổng! Ông cần phải bình tĩnh, thuốc đắng dã tật sự thật mất lòng, phải xem ông tiếp nhận nó thế nào".

Tôn Liên Dân cười khẩy hết lần này đến lần khác, hỉ nộ ái ố cũng không còn che giấu nữa.

Tôn Liên Dân nhìn Lâm Phàm, giọng điệu không hài lòng nói: "Lâm đại sư! Đây là những gì cậu xem cho tôi sao?".

"Lão Tôn…" Ngô Vân Cương muốn nói Tôn Liên Dân đừng tỏ thái độ như vậy với Lâm đại sư, nhưng vẫn chưa kịp mở lời thì bị Tôn Liên Dân ngắt lời: "Tôi không tin bói toán, đối với những lời mà cậu nói tôi cũng không thừa nhận. Tôn Liên Dân tôi đối với bạn bè là chân thành. Tôi có thể lấy lương tâm ra nói tôi chưa từng làm chuyện nào có lỗi với bạn bè của mình, hiện tại từ trong miệng của cậu, tôi lại thành loại người tiểu nhân như vậy ư?"

Vương Minh Dương chậm rãi nói: "Từ đầu người anh em của tôi đã nói rồi, lời nói thật thường khó nghe mà, ông cứ nhất quyết đòi nghe. Bây giờ thì tốt rồi, tự bản thân nghe xong lại không vui. Đây không phải là tự mình tìm đau khổ sao ?".

Tôn Liên Dân hừ lạnh một tiếng: "Vương tổng, đối với cậu mà nói đó chính là lời nói thật, nhưng đối với tôi mà nói đó là lời nói dối. Hôm nay tôi nể mặt lão Ngô nên không tính toán những điều này nữa".

Vương Minh Dương cười lạnh một tiếng: "Không tính toán nữa sao? Cho dù ông có muốn tính toán thì có thể làm gì người anh em của tôi? Vương Minh Dương tôi sẽ sẵn sàng đón tiếp".

Chương 366: Xung đột

Vương Minh Dương vừa định đứng lên thì Ngô Văn Cương đã nhanh chóng ngăn cản.

“Đừng ồn nữa, hai người nói ít vài câu đi! Lâm đại sư, cậu đừng tức giận.” Ngô Vân Cương vội vàng nói với Lâm Phàm. Chuyện này thật sự làm người ta phiền lòng. Ông ta không ngờ rằng Vương Minh Dương sẽ tức giận với Tôn Liên Dân, nhìn tình hình này thì đơn giản chỉ là vấn đề bất đồng quan điểm.

Lâm Phàm xua tay cười nói: “Tôi không có tức giận, chỉ là nói thật mấy câu mà thôi nhưng mà tôi cũng phải nói vài lời”.

Ngô Vân Cương bất đắc dĩ. Lâm đại sư thân mến ơi, chuyện này chúng ta đừng nói nữa.

Lâm Phàm nhìn Tôn Liên Dân nói: “Ông cần phải chú ý, tướng mệnh này của ông không được tốt lắm. Sẽ có tai họa ập đến, về phần tai họa này cần phải xem ông xử lý như thế nào”.

Lúc này, Tôn Liên Dân đã nghe không lọt lỗ tai nữa, ông ta hừ một cái sau đó đi thẳng ra cửa: “Xàm xí…”.

Ngô Vân Cương đuổi theo: “Lão Tôn! Lão Tôn! Ông đang làm gì vậy?”.

Ngoài cửa, Tôn Liên Dân xua tay: “Tôi không thể ở lại đây được nữa, tôi về Bắc Kinh trước đây. Tôi khuyên ông, loại bói toán này chính là đánh vào tâm lý người ta, ông cũng đừng để bị lừa”.

Ngô Vân Cương vẫn muốn giữ người ở lại nhưng Tôn Liên Dân trực tiếp rời đi. Ông ta căn bản là không muốn ở lại đây nữa.

Lâm Phàm nhìn thấy Tôn Liên Dân rời đi thì cười phá lên, những lời nói thật này thật sự khiến người khác tức giận, nhưng mà còn cách nào khác chứ? Hắn chỉ là đang nói sự thật mà thôi. Có sai sao? Chắc chắn là không sai rồi.

Vương Minh Dương cười to: “Loại người này không nên nể mặt, đê tiện vô cùng”.

Ngô Vân Cương quay lại thì thở dài: “Lâm đại sư, thật sự xin lỗi cậu! Tính tình của người bạn này chính là như vậy.”

Lâm Phàm xua tay: “Tôi đã nói qua với ông rồi, ông đã nghe thì về sau cần chú ý nhiều hơn. Về phương diện lợi ích tốt nhất

là không tham gia vào. Về phần kết bạn, đây đương nhiên là việc của ông, tôi cũng không tiện xen vào".

Ngô Vân Cương gật đầu. Mặc dù ông ta tin tưởng Lâm đại sư nhưng mà không thể chỉ vì những lời như vậy của Lâm đại sư mà không nhận bạn bè được. Cho nên ông ta nhớ kỹ lời của Lâm đại sư, về sau mối quan hệ như vậy ít dính líu đến lợi ích tiền bạc vẫn hơn.

Nhưng mà Ngô Vân Cương cũng lo lắng về tai họa mà Lâm đại sư nói, không biết có phải là thật không Lúc này Lâm Phàm cũng nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Ngô Vân Cương nên lập tức nói: "Những gì tôi nói đều là sự thật, tôi không hề lừa ông ấy".

Vương Minh Dương vui vẻ nói: "Với tính cách của ông ta thì ông ta phải nhận lấy. Lão Ngô! Tôi nghĩ ông nên mặc kệ đi, cho dù ông có giúp người ta thì người ta cũng chưa chắc đã cảm kích đâu mà ngược lại còn chê ông rảnh rỗi quản nhiều việc quá đấy.

Ngô Vân Cương gật đầu. Quả thật những lời này của Vương Minh Dương rất đúng. Tôn Liên Dân là người như vậy. nếu như ông ta không tin thì ông ta chắc chắn sẽ không đếm xỉa đến. Hơn nữa, chuyện này đã tạo ra mâu thuẫn lớn như vậy rồi nên nếu còn nói nữa thì chắc chắn sẽ làm ông ta chán ghét. Chuyện này có chút phiền rồi đây.

Điền Thần Côn sững sờ. Ông ta theo dõi quá trình từ lúc bắt đầu cho đến khi kết thúc, thật sự dọa ông ta sợ đến mức muốn tiểu ra ngoài luôn rồi. Chuyện làm người nghe phải sửng sốt như vậy chắc sẽ không chính xác đâu nhỉ? Ngô Thiên Hà cũng ngưỡng mộ trình độ xem bói của Lâm đại sư. Về phương diện xem tướng mệnh, ông ta nắm rõ như vậy nhưng cũng không bằng cậu ta. Sau khi từ Liên Châu đến đây, ông ta luôn chú ý đến tình hình của con gái, vận mệnh này thật sự có biến hóa. Tuy rằng hiện tại vẫn chưa rõ ràng, nhưng mà đã thay đổi theo hướng tốt hơn.

Vương Minh Dương cười nói: "Được rồi, lão Ngô! Chúng ta đừng nghĩ đến những chuyện không vui này nữa. Tôi nói cho ông biết, Lâm đại sư không những có thể bói toán tuyệt đỉnh mà còn có một tay nghề khác cũng tuyệt vời không kém. Ông

có nhớ trước đây, chúng ta đã từng mời một đầu bếp bậc thầy ở trong nước đã giành được danh hiệu đầu bếp đến nấu ăn cho chúng ta không?"

Ngô Vân Cương không nghĩ đến những việc đó nữa, Sau khi nghe thấy Vương Minh Dương hỏi thì cũng chỉ cười: "Làm sao đấy? Cậu lại muốn ăn à? Nhưng mà hiện tại khó rồi, sức khỏe của đầu bếp đấy không được tốt nên ít khi nấu ăn rồi".

"Ha ha." Vương Minh Dương cười phá lên: "Tôi là muốn nói cho ông biết, tay nghề của Lâm đại sư của chúng ta so với đầu bếp đấy thì giỏi hơn nhiều. Ông chưa ăn nên chưa biết đó thôi, chỉ cần ăn một miếng là có thể nghiện luôn. Cái này căn bản không phải là một cấp bậc nữa rồi mà có thể nói là một trời một vực đấy".

Sau đó Vương Minh Dương đưa ánh mắt về phía Lâm Phàm: "Cậu nói xem, lão Ngô đã lặn lội đường xa đến đây thay vì đến một nhà hàng vậy tại sao chúng ta không cùng nhau làm một bữa náo nhiệt đi?".

Nói đến đồ ăn, mọi người trong tiệm đều ngẩng đầu lên. Trong mắt ẩn chứa ý tứ là tất cả mọi người ở đây đều có phần.

Chương 367: Lý do vớ vẩn gì thế này?

Lâm Phàm đành lắc đầu cười: " Tôi nói này, anh thật không có lương tâm nha! Cái miệng này cũng tham ăn quá đi".

Vương Minh Dương vui vẻ nói: "Cái này không phải là tham ăn! Ai kêu cậu cho tôi nếm thử tài nghệ của cậu chứ?. Nếu tôi là nữ, cho dù phải bỏ thuốc cậu thì tôi cũng phải cưỡi cậu cho bằng được, như vậy thì mỗi ngày tôi đều có thể quấn lấy cậu rồi."

"Một ông già như anh mà lại nói những lời như vậy không thấy buồn nôn hay sao" Lâm Phàm vui vẻ, trò đùa này có thể đừng như vậy không.

"Ha ha" Vương Minh Dương cười lớn "Có gì mà buồn nôn chứ? Chỉ cần cậu đồng ý, ngày mai tôi sẽ đi Thái để làm phẫu thuật".

Lâm Phàm cười mắng: "Mẹ kiếp!".

Lúc này Điền Thần Côn cũng đâm thêm một nhát nữa: “Vương lão đệ, nếu cậu đi, tôi đi cùng với cậu. Tôi cảm thấy tôi cũng có thể”.

Triệu Chung Dương dùng điện thoại hướng về phía mọi: “Mọi người ơi nhanh xem đi , Lâm đại sư sắp rơi vào vũng bùn rồi”.

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp ngay lập tức vui vẻ lên, Bọn họ cảm thấy cửa hàng của Lâm đại sư rất là vui vẻ. Ban đầu không khí có chút áp lực nhưng không ngờ bây giờ lại vui vẻ như vậy, thật sự là khiến mọi người trở tay không kịp.

Ring, ring .

Lúc này điện thoại reo lên.

Lâm Phàm nhìn số gọi điện rồi ngay lập tức bắt máy: “Mẹ! Có chuyện gì vậy ?”.

“Ngày mai con quay về nhà một chuyến đi.”

Lâm Phàm ngẩng người: “Mẹ, có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”.

“Gì mà lắm lời thế! Cha và mẹ đã nhìn trúng cho con một cô gái, rất là ổn! Ngày mai quay về rồi hôm sau đi xem mắt đi.”

Mặc dù không mở loa ngoài nhưng Vương Minh Dương và những người khác cũng dỏng tai lên nghe, sau đấy còn chỉ chỉ vào Lâm Phàm cười nói: “Xem đi! Đây chính là đi xem mắtrồi…”.

Ngô U Lan nghe thấy hai chữ ‘xem mắt’ thì vẻ mặt có chút thay đổi.

Lâm Phàm trừng mắt nhìn Vương Minh Dương muốn nhắc anh ta đừng nói bậy.

“Chỗ con sao lại ồn như vậy …”.

Lâm Phàm: “Không có gì! Chỉ là bạn bè đều ở đây cả. Hai người sao lại sắp xếp cho con xem mắt chứ? Con vẫn chưa có chuẩn bị để kết hôn đâu”.

“Cái gì mà vẫn chưa chuẩn bị, không cần con chuẩn bị. Mẹ và cha con đều chuẩn bị ổn thỏa rồi, con chỉ cần quay về là được. Mẹ nói cho con biết, cô gái này rất tốt, dáng vẻ xinh đẹp. Hơn

nữa còn mới tốt nghiệp học viện âm nhạc. Mẹ và cha con có thể nhìn ra được, biết con trai thích người xinh đẹp cho nên những người không đẹp đều không giới thiệu cho con. Lần này con phải nghe lời cha mẹ quay về xem mắt đó".

Lâm Phàm bất đắc dĩ: "Mẹ…".

"Được rồi, không nói nữa! Con nhất định phải quay về cho mẹ. Mẹ và cha con đang đi mua sắm chọn áo quần. Ngay cả cha con cũng vậy, toàn mặc quần áo không nghiêm túc. Hôm sau là ngày trọng đại như vậy mà còn muốn mặc áo quần cũ à. Đây không phải là tạo ấn tượng không tốt cho người ta sao?"

"Còn nữa, lần này con đừng làm cho cha và mẹ tức giận nữa. Lão Lý nhà kế bên mỗi ngày đều so sánh với cha con. Mọi phương diện cha con đều không thua nhưng mà lão Lý người ta mỗi ngày đều mang theo cháu trai mà cha con thì chẳng có gì. Con xem, cha con nhìn thấy lão Lý chơi đùa với cháu mình như vậy thì cũng thấy chạnh lòng đấy chứ".

Lâm Phàm: "…".

Lý do vớ vẩn gì thế này?

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Phàm lộ ra vẻ bất lực, không biết phải làm thế nào. Hắn không ngờ chỉ trong nháy mắt, người nhà đã thúc giục hắn đi xem mắt. Trước đây khi còn học cấp 3 hay đại học, cha mẹ hắn còn nói là sẽ không cho hắn yêu đương, vậy mà bây giờ sau khi tốt nghiệp, họ trực tiếp thúc giục hắn đi xem mắt, chuyện này khiến Lâm Phàm cảm thấy thật sự bất lực.

Khi còn học đại học, cha mẹ tối nào cũng gọi điện chỉ sợ hắn yêu đương ở trường, làm cho hắn có muốn cũng không có cơ hội.

Nguyên nhân của việc này, hắn hiểu, là cha mẹ hắn muốn tìm một người ở cùng thành phố, họ không muốn hắn ở quá xa.

Vương Minh Dương cười nói: "Không ngờ tới lại là đi xem mắt nha. Chuyện như thế này tôi còn chưa thấy bao giờ đâu, nhưng mà nè người anh em, cậu đẹp trai đa tài thế này, tuyệt đối là chắc thắng đó."

"Bỏ qua một bên đi… " Lâm Phàm phất phất tay, thầm nghĩ cũng đã lâu không trở về, trở về nhìn một chút cũng là một lựa

chọn tốt.

“Chuyện này sao có thể bỏ qua một bên được? Tôi thấy thế này, tôi có một chiếc xe thể thao phiên bản giới hạn, tôi đưa cho cậu lái về, chúng ta nhất định phải tỏ ra thật ngang ngược mới được.” Vương Minh Dương toàn đề xuất mấy ý tưởng vớ vẩn.

Lâm Phàm nhìn Vương Minh Dương: “Anh đang muốn dọa chết cha mẹ tôi à. Lái một chiếc xe thể thao về? Họ nhất định sẽ cho rằng tôi ở ngoài này làm cướp đấy!”

Vương Minh Dương có chút buồn bực: “Hình như đúng là vậy thật.”

“Không phải là hình như đúng, mà là chắc chắn sẽ như vậy.”

Nếu hắn thực sự làm theo lời nói của Vương Minh Dương thì mới đúng là bị ngớ ngẩn rồi, chuyện như thế mà cũng có thể nghĩ ra được, đúng là không sợ gậy them phiền phức.

Chương 368: Giả làm Gay?

Lúc này, Điền Thần Côn ở bên cạnh cũng mở miệng nói: “Gần đây tôi đọc một cuốn tiểu thuyết rất hay. Tôi nghĩ hay là để U Lan giả làm bạn gái cùng về với cậu đi, như thế thì cậu cũng bớt phải lo lắng chuyện sau này.”

Khuôn mặt của Ngô U Lan lúc này có chút đỏ, nếu là như vậy thì cô ấy sẽ không ngại giả làm bạn gái. Mặc dù cô ấy chưa từng thử trước đây, nhưng cô ấy rất tình nguyện thử.

Lâm Phàm xua tay nói: “Không được, giả bộ như vậy sau này tôi đừng mơ có ngày sống yên ổn, mẹ tôi có thể gọi mười bảy, mười tám cuộc điện thoại một ngày giục tôi kết hôn. Đến lúc đó còn có thể bị ép, cho nên là ngày mai tôi cứ trở về một chuyến, xem xem tình huống như thế nào đã.”

Vương Minh Dương rất có hứng thú nói: “Nếu không hay là cậu đưa tôi về theo? Tôi cũng muốn hỏi thăm cô chú một chút, nếu thật sự không thể, tôi cùng cậu giả làm GAY thì sao?”

“Câm miệng, tôi thật sự không muốn nghe ý tưởng của anh tí nào nữa, anh toàn nghĩ ra mấy thứ làm cha mẹ tôi tức chết.”

Lâm Phàm bất lực nói, tên này không thể giống người bình thường một chút được sao?

“Chuyện này cứ quyết định như vậy đi, ngày mai tôi trở về, mấy người cứ trông cửa hàng là được.”

Điền Thần Côn gật đầu nói: “Yên tâm đi, chỉ cần có Điền mỗ ở đây, cửa hàng này tuyệt đối an toàn.”

Lâm Phàm nhìn Thần Côn rồi nhìn cẩu gia Nicholas đang nằm ở cửa: “Cẩu Gia, ngày mai tao sẽ đi vắng vài ngày, trong cửa hàng này tao tin tưởng mỗi mày. Trông cửa hàng cho cẩn thận, khi nào trở về tao sẽ mang quà cho mày.”

Cẩu gia Nicholas đang nghỉ ngơi, lúc này nghe thấy chủ khen nó là người đáng tin cậy nhất trong cửa hàng, nó lập tức phấn khích đứng dậy, gâu gâu một tiếng rồi liếc nhìn Điền Thần Côn với vẻ khinh thường.

Lâm Phàm gật đầu: “Cẩu Gia ngoan lắm, làm tốt nhé.”

Cẩu gia Nicholas: “Gâu…”

Điền Thần Côn nghi ngờ nhìn Lâm Phàm: “Cẩu gia này nó nói gì?”

Lâm Phàm cười một tiếng: “Không nói gì cả …”

Điền Thần Côn tỏ vẻ không tin.

Ngô U Lan thở dài, thất bại tiếp, lại không được đóng giả làm bạn gái.

Lúc này, Lâm Phàm khoát tay nói: “Được, vấn đề này chúng ta không thảo luận nữa, chuyện này tôi đã tự có tính toán rồi, tối nay tới chỗ của tôi, tôi tự mình xuống bếp, chúng ta cùng nhau ăn một bữa.”

Triệu Trung Dương vừa nghe lời này, lập tức cười nói: “Vạn tuế…”

Vương Minh Dương mừng rỡ, lại có lộc ăn rồi, lần này hắn nhất định muốn ăn đến mức nếu bụng không nứt ra tuyệt đối sẽ không ngừng ăn.

Ngày hôm sau!

Sân bay.

Lâm Phàm mang theo một cái vali hành lý trở về, lần này hắn định ở nhà vài ngày, quay về cũng không vội. Sau khi tốt nghiệp, hắn chỉ về nhà vài lần, đôi khi hắn cảm thấy cha mẹ ở nhà một mình cũng rất cô đơn .

Sau khi cất hành lý, thời gian đăng ký đã gần hết, Lâm Phàm lấy vé để kiểm tra.

Mà cách đó không xa, một bóng người lén lén lút lút, nhìn thấy Lâm Phàm kiểm tra vé tiến vào, lập tức nở nụ cười.

“Hí hí, không đưa tôi theo thì tôi tự mình đi, anh có thể cản được tôi sao…”

Một nhân viên sân bay đi tới trước mặt bóng người khả nghi này: “Thưa quý khách, xin vui lòng xuất trình chứng minh thư, cần phải kiểm tra.”

Đối với an ninh sân bay mà nói, người này lén lút, thoạt nhìn không giống người tốt nên cần phải kiểm tra, dù sao bây giờ tội phạm nhiều quá.

Vương Minh Dương sửng sốt một chút, hắn không nghĩ tới có một ngày mình sẽ bị kiểm tra chứng minh thư.

Khu vực lên máy bay.

Vương Minh Dương quấn chặt người đến mức không thể nhìn thấy mặt, anh ta biết Lâm Phàm mua vé máy bay hạng phổ thông nên đã mua vé hạng nhất, không ở cùng cửa soát vé. Khi xuống máy bay, anh cũng xuống trước, anh ta có thể ở yên một chỗ rồi bí mật chờ đợi và đi theo Lâm Phàm. Lần này, anh ta phải theo dõi toàn bộ quá trình hẹn hò, tham gia náo nhiệt.

Lâm Phàm lúc này không cảm thấy có ai theo dõi mình, hắn nhắm mắt lại và thư giãn khi lên máy bay, sẽ mất một thời gian để đến Trung Châu, vậy nên phải nghỉ ngơi cho thật tốt mới được.

Trung Châu!

Lâm Phàm bước ra khỏi sân bay, duỗi người, thế là lại trở về cố hương, cảm giác đúng là không tệ, sau đó hắn lấy điện thoại ra.

Lâm Phàm: “Mẹ, con đã rời sân bay rồi, bây giờ đang bắt taxi trở về.”

“Cẩn thận một chút, để mẹ gọi cha xuống nhà đón con.”

“Vâng.”

Nhìn đồng hồ, đã mười hai giờ, cũng đến giờ cơm rồi. Hắn lên xe taxi, Vương Minh Dương lập tức lao ra ngoài, ngồi trên xe taxi đi theo phía sau hắn.

Khu chung cư Hân Hân.

Mẹ Lâm Phàm đang bận rộn trong phòng bếp nói: “Xuống dưới nhà đón con đi, đợi một chút nữa là nó về đấy.”

Cha Lâm Phàm đang xem TV đứng dậy: “Con nó cũng không phải là không biết nhà.”

“Sao lại nhiều chuyện nhảm nhí như vậy? Tôi bảo ông đi thì đi đi, đứa nhỏ lâu như vậy không về nhà rồi. Tôi bảo ông xuống lầu đón, ông còn có ý kiến sao?”

“Nào có.”

Cha Lâm Phàm không dám cãi lại nên đi ra ngoài, khi đóng cửa lại, đứng ở hành lang thì gặp lão Lý ở đối diện.

Biểu cảm của hai người hơi thay đổi.

Sau đó bước vào thang máy!

Chương 369: Khói súng chiến tranh

Cha Lâm Phàm: “Lão Lý?”

Lão Lý: “Lão Lâm?”

Cha Lâm Phàm nhìn đứa bé trong xe đẩy nói: “Thật trùng hợp, dẫn cháu ngoại ra ngoài mua đồ sao?”

Lão Lý nhìn cháu trai của mình và nói một cách tự hào: “Đúng! Con trai ông bây giờ thế nào rồi?”

Khi những lời này được hỏi ra, vẻ mặt của hai người họ đột nhiên thay đổi, tràn đầy sức chiến đấu.

Cha Lâm Phàm: Hả! Ông hỏi con trai tôi sao?

Lão Lý: Ngoài đứa trẻ đó ra thì còn ai nữa!

ChaLâm Phàm: Con trai tôi không có tiền đồ gì. Sau khi tốt nghiệp thì một mực ở lại Thượng Hải làm việc, bây giờ cũng rất tốt."

Lão Lý cười nói: "Đúng là tuổi trẻ tài cao. Con trai tôi chỉ ở mức trung bình. Nó làm quản lý ở một công ty nước ngoài, lương tháng cũng chỉ bảy tám vạn thôi."

Cha Lâm Phàm: "Con trai ông kết hôn sớm, còn con trai tôi thì cả một đám con gái trẻ tuổi chạy theo mà nó chả vừa mắt đứa nào.

Lão Lý tràn đầy tinh thần chiến đấu nói: "Con trai ông điều kiện tốt nên ánh mắt cũng cao hơn bình thường. Con trai tôi không có bản lĩnh gì, chỉ tìm được một người con dâu hiền lành đức hạnh, thường xuyên đưa chúng tôi đi chơi."

Cha Lâm Phàm không phục nói: "Con dâu dẫn đi du lịch như vậy sẽ tiêu tiền. Con trai tôi thường gửi tiền cho chúng tôi, nhưng chúng tôi không lấy."

Lão Lý cười tủm tỉm nói: "Con trai và con dâu của tôi ở đây, tiền lương chúng đưa cho chúng tôi một nửa, cũng không nhiều."

Cha Lâm Phàm: "Vẫn là con trai nhà ông giỏi!"

Lão Lý: "Con trai ông cũng không hề thua kém!"

Cả hai thầm nghĩ cùng lúc, giữa hai người đều bất phân thắng bại.

Con trai của ông ấy thực sự rất khó đối phó, vì vậy tạm thời rút lui.

Con trai ông ta không dễ đối phó, không được hiếu chiến.

Đinh!

Xuống tầng một.

Hai người nhìn nhau cười.

Cha Lâm Phàm: "Vậy…. lần sau gặp thì nói tiếp."

Lão Lý: "Sau này có rảnh rỗi, đến nhà của tôi ngồi một lúc."

Khi cả hai bước ra khỏi thang máy thì mỗi người đi mỗi ngã, nhưng vẫn giả vờ nói.

Lão Lý: “Chết tiệt! Tôi quên mất, con trai tôi mới mua cho tôi một chiếc ghế mát xa.”

Cha Lâm Phàm: “Chết tiệt! Tôi cũng quên nói năm ngoái con trai tôi mới mua cho tôi cái TV.”

….

Cổng khu chung cư.

Lâm Phàm ngẩng đầu lên, hít một hơi thật sâu rồi đi về phía nhà mình, còn chưa đi được bao xa thì nhìn thấy một người quen: “Chú Lý, chú đi ra ngoài đấy à?”

Lão Lý nhìn thấy Lâm Phàm, lập tức vui vẻ nói: “Tiểu Phàm về rồi đấy à, chú vừa cùng cha cháu nói chuyện phiếm một chút, cha cháu đang ở dưới nhà chờ cháu đấy.”

Lâm Phàm mỉm cười nói: “Cháu biết rồi chú Lý, chú dẫn theo cháu trai đi đúng là tâm tình rất vui vẻ đó nha.”

Lão Lý mỉm cười: “Cháu cũng mau mau cho cha cháu một đứa đi, ông ấy sốt ruột lắm rồi.”

Lâm Phàm gật đầu, sau khi chào tạm biệt chú Lý, hắn nhanh chóng đi tới dưới khu nhà của mình.

Từ xa nhìn thấy cha ở dưới lầu hút thuốc, Lâm Phàm vẫy tay chào: “Cha…”

Cha Lâm Phàm thấy con trai đến, trên mặt lộ ra nụ cười, sau đó tiến lên đỡ lấy cái va li hành lý hỏi: “Mệt không?”

Lâm Phàm lắc đầu: “Con không mệt, nhưng cha à, cha phải bỏ thuốc lá đi, hút thuốc có hại cho sức khỏe lắm.”

Cha Lâm Phàm dập tắt điếu thuốc ném vào thùng rác: “Thỉnh thoảng cha mới hút một điếu, nhanh lên nào, mẹ con đang chuẩn bị cơm nước, chờ con về nhà.”

Sau khi lên lầu.

Vương Minh Dương xuất hiện trong khu chung cư này, sau đó đi đến trước thang máy, nhìn xem thang máy dừng ở tầng nào rồi mỉm cười. Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng mục tiêu, mới nhìn thời gian, trực tiếp gọi cho Hứa Tử Lạc để cùng nhau đi ăn cơm.

Vợ nhà mình đang quay phim ở Trung Châu, lần này đến đây, một là xem buổi hẹn hò của Lâm Phàm để góp chút náo nhiệt, hai là để gặp vợ, nếu ở đoàn phim có người khi dễ mình còn có thể báo thù. Tất nhiên, đây không phải là trường hợp có thể xảy ra.

Trong nhà!

“Mẹ, con về rồi.” Lâm Phàm đem hành lý đặt ở phòng khách, sau đó đi vào bếp.

Mẹ Lâm Phàm: “Con vào phòng khách ngồi với cha con đi, để cha cho con xem ảnh của cô gái kia, đợi chút nữa là đồ ăn xong rồi.”

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói: “Mẹ, con cảm thấy con còn trẻ, không cần vội như vậy.”

“Trẻ cái gì mà trẻ? Con nhìn mấy nhà xung quanh đi, làm gì có nhà nào muộn như nhà mình. Nói đâu xa, như lão Lý nhà bên chẳng hạn, con trai của ông ấy hai hai tuổi đã kết hôn rồi, bây giờ cũng có cháu, còn nói không vội cái gì chứ.” Mẹ Lâm nói.

“Được rồi, con đi nói chuyện với cha một lúc.” Đã như vậy rồi, mình có thể nói gì được.

Phòng khách!

“Xem tấm ảnh này đi, cha với mẹ con cũng xem qua rồi, cảm thấy không tệ, con cảm thấy thế nào?” Cha Lâm Phàm lấy điện thoại ra, bấm vào bức ảnh.

Lâm Phàm nhìn bức ảnh, đúng là không tệ, nhưng không liên quan gì đến hắn, lần này hắn trở về để thoát khỏi cái hố này, hắn còn trẻ như vậy, kết hôn sớm làm cái gì chứ.

“Đến hôm đó rồi nói đi ạ.” Lâm Phàm thản nhiên nói.

Cha Lâm Phàm nhìn bức ảnh và gật đầu: “Mẹ con và cha đều cảm thấy không tệ. Ngày mai con chuẩn bị tinh thần rồi ăn mặc đẹp một chút. Chỉ cần con thành công, cha và mẹ con sẽ chuẩn bị cho hôn lễ của hai đứa.”

Lâm Phàm thở dài, chuyện này gấp như vậy, xem ra là muốn ôm đồm hết thảy.

Chương 370: Có gì đó không đúng?

Không lâu sau, giọng nói của mẹ hắn vang lên: "Mọi người đến đây để dọn đồ ăn lên nào. Chuyện này mình cùng nói trên mâm cơm đi."

Lâm Phàm đi vào nhà bếp và mang tất cả món ăn ra.

Ở bàn ăn.

"Ăn nhiều một chút, đây toàn là những món con thích ăn, ở bên ngoài không thoải mái như ở nhà, cũng không có người nấu cho con ăn, nhìn con có chút gầy đi rồi." Mẹ Lâm nói.

Lâm Phàm ăn một bữa cơm quen thuộc, nhìn lại chính mình, "Không có đâu, gần đây con còn tăng mấy cân rồi đấy ạ."

"Ở Thượng Hải thế nào? Con có quen chưa? Theo mẹ thấy, con trở về đây là tốt nhất. Con xem, Trung Châu này cũng là một thành phố lớn, so với Thượng Hải cũng không kém bao nhiêu. Con nói xem, đi ra ngoài kia làm gì cho tội chứ?" Mẹ Lâm Phàm bắt đầu càm ràm.

Lâm Phàm nói: "Mẹ, mẹ không thể nghĩ như vậy được, con đã sống ở đây hơn mười hai mươi năm rồi, bất kể như thế nào, con cũng phải đi ra ngoài nhìn ngắm thế giới chứ."

Cha Lâm Phàm gật đầu nói: "Tôi đồng ý với con trai."

Mẹ Lâm Phàm lườm ông một cái: "Ông ăn cơm đi, con trai về thì cùng phe với nó, ông nói xem ông muốn gì?"

Thấy cha bị mẹ nói, Lâm Phàm lập tức vui vẻ: "Mẹ, mẹ nói cha con làm gì?"

"Cha con không nói không được. Mà, ở Thượng Hải thế nào? Con nói cửa hàng đã khai trương, cửa hàng kinh doanh vẫn tốt chứ?" Mẹ Lâm Phàm lo lắng hỏi.

Lâm Phàm gật đầu: "Không tệ ạ, thu nhập hàng ngày khá ổn."

"Làm việc chăm chỉ, con còn trẻ phải cố gắng chiến đấu, nếu không khi già, con muốn làm cũng không được." Cha Lâm Phàm dạy dỗ.

"Cha, con biết, con nhất định cố gắng, mẹ cũng yên tâm đi ạ. Nhưng mẹ à, chuyện xem mắt lần này con thật sự không muốn

đâu.” Lâm Phàm thật sự không muốn đi xem mắt, cảm thấy chuyện này nằm ngoài tầm hiểu biết của mình.

Mẹ Lâm Phàm nói: “Không được, phải đi xem mắt, mẹ đã hẹn trước với người ta rồi, sao có thể để con làm loạn được chứ. Ăn tối xong để cha con dẫn con đi mua quần áo, nhất định phải ăn mặc cho đẹp. Ấn tượng đầu tiên là quan trọng nhất, không thể không cẩn thận được, con nói cha con so với lão Lý nhà người ta thế nào, lão ấy so với cha con còn nhỏ hơn mấy tuổi, hiện tại đã có cháu. Cha con bây giờ vẫn không có mà ôm, con còn nói không vội là sao? Hơn nữa nhân lúc chúng ta còn trẻ, còn có thể cùng còn chia sẻ gánh nặng, con nói chúng ta già rồi làm sao có sức đâu để chăm sóc con cái giúp con.”

Ặc!

Lâm Phàm không biết nên nói gì: “Mẹ, con trai của chú Lý kết hôn sớm, lúc đó con không phải là con đang học đại học sao?”

Mẹ Lâm Phàm nói: “Chính vì vậy, chúng ta không thể trì hoãn nữa, nhất định phải nhanh lên, lần này nếu không thành công, chúng ta cũng không sợ, cha mẹ sẽ tiếp tục tìm cho con, sau này thường xuyên về thăm nhà một chút. Mẹ không tin rằng Trung Châu lớn như vậy lại không có được một người hợp với con.”

Hắn bị động lực của mẹ mình làm cho kinh hãi, nếu không tìm được người phù hợp thì nhất định sẽ không bỏ qua.

“Còn bức ảnh mà cha cho con xem thì sao? Được chứ? Cô gái ấy cũng không tệ, học vấn cao, cũng xinh xắn, điều kiện gia đình cũng không tồi. Cha mẹ cô ấy cũng muốn tìm một người bản xứ, không muốn tìm ở vùng khác. Nếu con gái nhà người ta nên duyên với con thì chuyện này coi như được giải quyết.” Mẹ Lâm nói.

Lâm Phàm ăn thức ăn: “Mẹ, mẹ nói tốt về người ta như vậy, còn chưa chắc rằng người ta sẽ vừa mắt con đâu.”

Mẹ Lâm Phàm càu nhàu: “Lại còn không vừa ý, chỉ cần con làm việc chăm chỉ, thì sẽ không có chuyện không vừa ý. Hơn nữa, cho dù không thích thì sợ gì chứ? Lần này không thành công, mẹ và cha con sẽ tìm tiếp cho con, nhất định sẽ tìm được người con thích, và họ cũng thích con.”

Nghe vậy, Lâm Phàm cũng biết rằng chuyện này không có lối thoát, nếu anh không đi, mẹ anh sẽ thực sự ép, nếu ép vậy thì chuyện anh đi Thượng Hải lần nữa sẽ rất khó khăn.

Xem ra, lần xem mắt này chắc chắn sẽ không thành công, mình đã bấm ngón tay tính thử, hôn sự này còn chưa tới, vẫn còn quá sớm.

Vì vậy, buổi hẹn hò lần này sẽ không thành công, vậy nên Lâm Phàm cũng không vội, coi như hoàn thành tâm nguyện của mẹ mình.

Sau khi ăn xong.

Lâm Phàm muốn giúp mẹ rửa bát, nhưng ngay lập tức bị mẹ hắn đuổi ra ngoài và yêu cầu cha đưa hắn ra ngoài để mua quần áo.

Cha Lâm Phàm nói: "Con trai, lần này con phải cố gắng lên, tương lai còn dài, trước hết hãy kết hôn rồi sinh con, sau này sẽ không có ai quản chuyện của con nữa, con muốn phát triển ở đâu cũng được. Đứa bé cứ để cha và mẹ con trông cho là được."

Lâm Phàm nhìn cha mình: "Sao con lại có cảm giác, cha không phải muốn con sớm kết hôn, mà là muốn con sớm sinh con thì đúng hơn."

Cha Lâm Phàm ho khan một tiếng: "Đừng có đoán mò, cha với mẹ con sao mà có ý nghĩ như thế được, bọn ta đương nhiên là muốn tìm cho con một mối hôn sự tốt, để chúng ta yên tâm. Con vẫn không kết hôn, chúng ta là cha mẹ làm sao có thể yên lòng đây."

"Được rồi, cứ vậy đi."

Hắn cũng coi như là tin lời này, nhưng vẫn có cảm giác trong câu đó ý nghĩ muốn ôm một đứa cháu lớn thì đúng hơn.

Chương 371: Vương Minh Dương ngã bài

Ngày hôm sau!

Sáng sớm hắn đã bị bố mẹ kéo ra khỏi nhà, họ rất coi trọng chuyện này, nếu như có thể thành công thì họ cũng yên tâm được rồi.

Lâm Phàm cũng hơi đau khổ một chút, còn không được ngủ ngon. Lúc này phải mặc quần áo, ăn mặc bảnh bao, soi gương cũng không cảm thấy quá tệ. Chẳng quá đối với buổi xem mắt này hắn không quá coi trọng, một chút hứng thú cũng không có, cô em này phải để tùy duyên thôi, nhưng thấy cha mẹ có hứng thú như vậy thì đương nhiên hắn phải phối hợp.

Cha Lâm vỗ vỗ hông của hắn: "Đứng thẳng lên, như vậy mới có tinh thần."

Lâm Phàm bất đắc dĩ thở dài: "Hiện tại con rất có tinh thần đấy ạ."

Giọng mẹ Lâm Phàm từ ngoài nhà truyền vào: "Hai cha con chuẩn bị xong chưa? Xong việc thì nhanh ra ngoài đi, chúng ta phải về khách sạn thu xếp trước đã."

"Mẹ, bây giờ mới mười giờ, vẫn còn sớm mà." Lâm Phàm nhìn đồng hồ nói.

Mẹ Lâm Phàm hét lên: "Sớm cái gì? Đừng để trễ, ngay buổi đầu đi trễ sẽ để lại ấn tượng không tốt đâu, đi nhanh lên nào."

Cuối cùng không còn lựa chọn nào khác, Lầm Phàm đành phải cùng mẹ đi trước.

Ở nhà không có ô tô riêng, chủ yếu là trong nhà không ai biết lái xe ngoại trừ hắn, cho nên đành phải bắt taxi ở cổng khu chung cư.

Khách sạn hẹn xem mặt lần này là một khách sạn tương đối cao cấp ở Trung Châu, chọn khách sạn tốt cũng là một loại tôn trọng người khác. Dù sao tiền cũng không đáng bao nhiêu, cứ để mẹ tự mình thu xếp vậy.

Khi chiếc taxi rời đi, một chiếc ô tô bình thường lặng lẽ bám theo phía sau.

Bên trong xe.

Vương Minh Dương nhìn chiếc taxi trước mặt, đột nhiên mỉm cười, chiếc xe hắn đang lái là do đoàn làm phim của vợ cho mượn. Sau đó anh ta cùng Lâm Phàm nói chuyện điện thoại,

giả vờ như mình vẫn đang còn ở Thượng Hải, nói qua một chút về buổi xem mắt của Lâm Phàm, sau đó vẫn một mực chờ ở cửa khu chung cư nhà Lâm Phàm.

Loại sự kiện xem mắt trọng đại như vậy thì sao có thể bỏ rơi anh ta được, đương nhiên là phải bám theo sau rồi.

Không lâu sau, Vương Minh Dương đi theo xe taxi đến một khách sạn cao cấp, sau đó đỗ xe ở ven đường, tiếp đến xuống xe đi về phía khách sạn.

Lâm Phàm đang định cùng cha mẹ đi lên, nhưng vào lúc này, khóe mắt hắn nhìn thấy Vương Minh Dương ở cách đó không xa. Trong lòng hắn sửng sốt một hồi, cố ý chớp mắt để tránh nhìn nhầm. Sau khi xác nhận, hắn trợn tròn mắt, người này sao lại đến đây chứ?

“Cha, mẹ, hai người vào trước đi, con vào sau.” Lâm Phàm nói.

Mẹ Lâm Phàm nói: “Con lên sớm một chút đấy, đừng chạy loạn, nhớ phòng riêng là số 806.”

“Con nhớ rồi.” Lâm Phàm gật đầu, sau khi cha mẹ đi lên, anh trực tiếp đi về phía Vương Minh Dương.

“Sao anh lại tới đây?”

Lâm Phàm có nghĩ cũng không ra, người này quá quỷ dị, thần thần bí bí, đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn, đây không phải là tình tiết dọa chết người sao.

Vương Minh Dương mỉm cười: “Kinh ngạc không nào? Vui vẻ ngoài ý muốn chứ?”

Lâm Phàm liếc anh ta một cái: “Vui á? Ngược lại là rất kinh hồn đấy có được không? Anh làm gì ở đây? Không có việc gì làm nên đi theo dõi tôi à?”

Vương Minh Dương cắt một tiếng: “Đừng tự luyến như vậy được không? Tôi có nói qua với anh vợ tôi đang quay phim ở Trung Châu rồi mà, giờ tôi về thăm một chút. Trùng hợp đúng lúc cậu ở đây, thuận đường ghé xem thôi.”

Nếu hắn mà tin lời này của anh ta thì mới đúng là gặp quỷ đấy, lúc trước gọi điện còn nói anh ta đang ở Thượng Hải, bây giờ lại xuất hiện ở đây, còn nói là không có chuẩn bị trước?

Lâm Phàm nhìn xung quanh, hắn thực sự sợ Vương Minh Dương sẽ mang theo cả bọn đến đây, Vương Minh Dương có chút nghi ngờ hỏi: "Đừng lo lắng, tôi chỉ đến một mình."

Nghe Vương Minh Dương nói như vậy, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, nếu như cả đám cùng tới thì mới đúng là vỡ trận.

"Đối tượng xem mắt thế nào? Có hài lòng lòng không? Có vừa ý không?" Vương Minh Dương tò mò hỏi.

Lâm Phàm trợn trắng mắt: "Tôi còn chưa gặp, anh hỏi tôi thì tôi hỏi ai đây. Anh nói đi, rốt cuộc anh muốn cái gì?"

Vương Minh Dương yếu ớt nói: "Kỳ thật tôi cũng chỉ làm muốn tới xem một chút, nhưng mà nếu anh muốn thì có thể mang tôi theo cùng, chẳng qua tôi cũng chỉ muốn thấy một chút cảnh đời mà tôi, huống chi tôi chỉ muốn chào hỏi chú và dì một chút."

Lâm Phàm vốn muốn từ chối Vương Minh Dương, nhưng khi nghĩ đến bộ óc tuyệt vời của Vương Minh Dương thì hắn lập tức mỉm cười: "Cho anh thấy chút cảnh đời không phải là không thể, nhưng anh phải giúp tôi nghĩ cách. Nếu cô gái ấy không nhìn trúng tôi thì tôi không làm khó anh, nhưng nếu cô ấy nhìn trúng tôi thì anh phải giúp tôi ngăn chặn đấy."

"Ha ha, cái này không dễ đâu nhưng lại có rất nhiều cách." Vương Minh Dương cười nói.

Lâm Phàm lập tức xua tay: "Thôi đi, đừng giở trò gì với tôi, cha mẹ tôi chịu không nổi mấy chuyện giật gân đâu."

Vương Minh Dương cười tủm tỉm nói: "Yên tâm đi, cậu còn không yên tâm về tôi sao, tôi doạ ai chứ không dám doạ chú và dì đâu."

Lúc này, Lâm Phàm nhẹ nhõm gật đầu: "Được, có lời của này của anh thì tôi có thể an tâm rồi."

Chương 372: Tiểu Phàm phải học hỏi Tiểu Vương

Vào phòng riêng.

Sự xuất hiện của Vương Minh Dương khiến cha mẹ Lâm Phàm hơi bối rối, không biết chàng trai trẻ này là ai.

“Đây là?”

Lâm Phàm cười nói: “Đây là bạn của con ở Thượng Hải, bọn con rất thân thiết. Anh ấy biết con muốn đi xem mắt, nên vội chạy tới xem.”

Vương Minh Dương nhìn thấy hai vị trưởng bối thì rất là nhiệt tình, miệng ngọt như mật: “Cháu chào chú, dì. Cháu là Vương Minh Dương, là anh em tốt của Lâm Phàm, cháu đến xem cậu ấy một chút. Hai người không biết đó thôi, ở ngoài cậu ấy nổi tiếng đấy, có biết bao cô gái thích cậu ấy mà cậu ấy không thích đó thôi.”

“Cái đệch!”

Khi Lâm Phàm nghe thấy điều này, thì bỗng sửng sốt, cái người này lại bắt đầu miệng trơn như mỡ, nói không có một lời thành thật rồi.

Cha Lâm mẹ Lâm cũng sửng sốt, cũng không kịp phản ứng gì, họ cảm thấy người này quá nhiệt tình. Dù vậy, người này là bạn tốt của con trai mình, cho nên bọn họ tự nhiên cũng nhiệt tình đáp lại.

“Chú, dì, lần này cháu đến vội, không có mua quà gì, cháu vừa đi ngang qua siêu thị đối diện, cháu đành gửi cho mỗi người một thẻ mua sắm, muốn mua gì có thể tự mình đi mua.” Vương Minh Dương lấy từ trong túi ra hai tấm thẻ vàng. Đây là thẻ mua sắm của một siêu thị lớn, lúc tới đây anh ta cũng muốn mua chút quà cáp, nhưng nghĩ mãi cũng không biết mua gì nên nảy ra ý này.

Cha mẹ Lâm Phàm nhìn thấy hai tấm thẻ này thì sửng sốt một chút, sau đó vội vàng xua tay: “Đứa trẻ này, cháu tới là được rồi còn đưa thứ này làm gì?”

Vương Minh Dương xua tay đáp: “Một chút thành ý của cháu thôi ạ.”

Lâm Phàm không ngờ anh chàng này lại giỏi mua chuộc lòng người như vậy, thấy cha mẹ không nhận anh cũng nói: “Cha mẹ cứ nhận đi. Anh ấy giàu lắm nên không cần ngại đâu ạ.”

Mẹ Lâm Phàm giáo huấn: “Cái gì là giàu hả? Sao con có thể nói ra mấy lời đó?!”

Vương Minh Dương vội vàng nói: “Chú, dì, con trai hai người đã giúp cháu rất nhiều, hai tấm thẻ này cũng không nhiều, chỉ là một chút tấm lòng nên hai người cũng đừng từ chối, nhận giúp cháu đi mà.”

Sau một hồi từ chối, cuối cùng mẹ Lâm Phàm cũng nhận tấm thẻ: “Tiểu Vương à, từ giờ trở đi, Tiểu Phàm của dì ở Ma Đô đành nhờ cháu để ý giúp. Con hiểu chuyện hơn nó, sau này có con để ý thì dì với cha nó cũng có thể yên tâm.”

Lâm Phàm ngồi ở đó không biết nên nói cái gì, đây là do mình tự rước về thì đành chịu.

Vương Minh Dương vỗ ngực tự tin nói: “Hai người yên tâm đi, chỉ cần có cháu ở đây, không ai có thể khi dễ cậu ấy.”

Nhìn thấy Vương Minh Dương doạ cha mẹ mình một hồi, hắn cũng không nhịn được nữa: “Hai người đừng nghe anh ấy nói nhảm, con ở Thượng Hải không gây chuyện cho nên không có chuyện gì. Được rồi, anh ngồi cạnh tôi đi, nhanh lên, anh không nói cũng không ai coi là người câm đâu.”

Vương Minh Dương mỉm cười, rồi nói với hai người lớn tuổi: “Chú, dì, chúng ta nói chuyện sau nha …”

“Được… được… Tiểu Vương thật là hiểu chuyện, Tiểu Phàm, con phải học hỏi cậu ấy đấy.” Mẹ Lâm Phàm nói.

Lâm Phàm: “….”

Lúc này, cửa bị đẩy ra, đối tượng xem mắt cuối cùng đã đến…

Đối tượng xem mắt đến nên đương nhiên cha mẹ Lâm Phàm rất hoan nghênh, cha Lâm Phàm lấy điếu thuốc ra, mỗi người tặng một điếu. (tặng thuốc lá là nét văn hoá của người Trung Quốc.)

“Chị Trần, chị mau ngồi đi.” Mẹ Lâm Phàm lên tinh thần. Bên cạnh bà là một người phụ nữ gần năm mươi tuổi. Sau đó bà trừng mắt nhìn Lâm Phàm một cái, ý bảo còn ngồi đó làm gì, còn không mau tới tiếp khách.

Lâm Phàm thở dài, đi tới nói: “Cháu chào chú, chào dì!”

Lần này mẹ của đối tượng xem mắt nhìn Lâm Phàm, khẽ gật đầu: "Ừm! Thằng nhóc này rất nhanh nhẹn. Nghe mẹ cậu nói, hiện tại cậu đang mở một cửa hàng ở Thượng Hải, có đúng không?"

Lâm Phàm khẽ gật đầu: "Vâng! Hiện cháu đang đang cố gắng phấn đấu."

Dì Trần gật đầu : "Người trẻ tuổi biết cố gắng là rất tốt."

Mẹ Lâm Phàm nhìn xung quanh một chút: "Chị Trần, đứa nhỏ nhà chị đi đâu rồi?"

Dì Trần cười nói: "Cùng bạn thân đi vệ sinh rồi, đợi lát nữa sẽ tới. "

Mẹ Lâm Phàm gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm: "Con còn đứng ở đó làm gì? Nhanh đi tới đó chờ người ta đi!"

Vẻ mặt Lâm Phàm đầy bất đắc dĩ. Xem mắt chính là nhiều chuyện như vậy, chỉ là đi vệ sinh thôi mà còn phải đi chờ. Chẳng lẽ còn có thể rơi vào trong hố xí hay sao? Chỉ là mẹ hắn đã mở miệng nên đương nhiên phải đi nhà vệ sinh chờ rồi.

Cha hắn đi nói chuyện phiếm với cha đằng gái rồi, hình như đi cùng còn có một người cậu, cũng không biết bọn họ nói lảm nhảm cái gì.

Nhà vệ sinh.

Hắn vốn muốn đứng cách đó không xa chờ, nhưng hiện tại hắn cũng muốn đi vệ sinh nên đã vào nhà vệ sinh nam. Khi hắn muốn đi rửa tay ở bồn rửa tay bên ngoài thì có giọng nói từ bên ngoài truyền đến.

"Sao mẹ của cậu lại cho cậu đi xem mắt vậy?"

"Trong nhà ép thôi! Mình cũng không còn cách nào khác nên đành đi xem một chút."

"Tình huống giữa cậu và Trương Nhạc Luân rốt cuộc là như thế nào? Sẽ không phải cứ như vậy mà sụp đổ chứ?"

"Đừng nói với mình về anh ta nữa! Anh ta nói chuyện với những người phụ nữ khác trên WeChat nhưng bị mình phát hiện. Hiện tại năn nỉ xin lỗi mình, muốn mình tha thứ cho anh

ta. Mình đã nói với anh ta là mình trở về để đi xem mắt, chính là muốn chọc cho anh ta tức giận.”

……

Chương 373: Chỉ là công cụ của người ta

Lâm Phàm đứng ở cửa nhà vệ sinh nam, bất đắc dĩ lắc đầu. Khi tiếng bước chân ở bên ngoài càng ngày càng xa thì hắn mới ra khỏi nhà vệ sinh nam, rửa tay sau đó đi về phía phòng ăn.

Khi đến phòng, Lâm Phàm cảm thấy ánh mắt của mẹ hắn có chút sát khí.

Mẹ Lâm Phàm: “Để con đi đón người ta nhưng con lại chạy đi đâu mà ngay cả bóng dáng cũng không thấy thể hả?”

Lâm Phàm cười nói: “Con bị đau bụng nên đi vệ sinh một chút. “

Mẹ Lâm Phàm lúc này nói: “Phục vụ, mang đồ ăn lên đi!”

Sau khi nhân viên phục vụ đi ra ngoài thì mẹ Lâm Phàm cười nói: “Đây là con trai tôi Lâm Phàm! Tiểu Phàm, đây là Dương Đình Đình, con gái của dì Trần.”

Lâm Phàm gật gật đầu với Dương Đình Đình. Cô ấy hơi khác ảnh chụp chỉ là không khác quá nhiều. Lớn lên không tệ, có thể coi là mỹ nữ. Đương nhiên đối với Lâm Phàm mà nói thì cũng chỉ như vậy thôi.

Không khí tạm thời có chút yên tĩnh nhưng sau khi nhân viên phục vụ bắt đầu mang thức ăn lên thì mẹ Lâm Phàm cũng bắt đầu tán gẫu, nói lời hay ý đẹp.

Mẹ Lâm Phàm: “Chị Trần, con gái của chị thật xinh đẹp. Bên cạnh là bạn học của Đình Đình hay sao?”

Dương Đình Đình cười nói: “Dì, đây là bạn thân học cùng trường của con. Lần này biết con trở về xem mắt nên cố ý từ Thượng Hải chạy tới đây.”

Mẹ Lâm Phàm: “Thật là trùng hợp, tiểu Vương cũng từ Thượng Hải chạy tới đây này.”

Vương Minh Dương mỉm cười không chút sợ hãi.

Cha Lâm Phàm: "Con trai, rót rượu cho chú Dương đi con…."

Lâm Phàm đứng dậy, cầm lấy rượu trắng trên bàn rồi đi xung quanh bàn cơm, rót cho mỗi người một ly rượu. Mà cậu của Dương Đình Đình cũng dùng ánh mắt dò xét nhìn Lâm Phàm.

Rót rượu được một vòng thì Lâm Phàm cũng trở lại vị trí. Sau đó nhỏ giọng nói với Vương Minh Dương: "Lúc này chắc là không cần cậu giúp đỡ rồi."

Vương Minh Dương sững sờ nhưng cũng không nói thêm gì. Anh ta thấy, làm sao lại không cần mình giúp đỡ chứ? Người anh em này của anh ta chính là một kẻ trâu bò. Ngay cả loại cực phẩm như Ngô Hoán Nguyệt cũng nhớ mong hắn vô cùng. Mà đối tượng xem mắt này so với Ngô Hoán Nguyệt thì chênh lệch rất lớn. Bất kể là khí chất, diện mạo hay là dáng người thì đều có chênh lệch không nhỏ.

Bây giờ Lâm Phàm cũng rất bất đắc dĩ. Lần xem mắt này coi như là đi ăn cơm đi. Nhìn tướng mạo của em gái này chắc là từ năm ba đã có bạn trai rồi. Cho đến bây giờ chắc cũng phải có đến sáu người bạn trai, mà chủ yếu nhất chính là hình như bây giờ hắn bị em gái này coi là công cụ để chọc tức bạn trai cũ.

Trên bàn cơm vẫn rất hài hòa. Dáng vẻ của bạn thân Dương Đình Đình cũng không tồi, ngũ quan tương đối tinh xảo. Giá trị nhan sắc cao hơn Dương Đình Đình một chút. Chỉ là nhìn vẻ mặt này thì chắc là thuộc loại cao ngạo.

Cậu của Dương Đình Đình nhìn Lâm Phàm sau đó hỏi: "Nghe mẹ cậu nói, hiện tại cậu mở một cửa hàng ở Thượng Hải có đúng không?"

Lâm Phàm cười nói: "Vâng! Cũng chỉ là một cửa hàng nhỏ, không phải là cửa hàng lớn gì. "

Cậu gật đầu: "Là làm cái gì?"

Bình thường kiểu tình huống như xem mắt này thì cha mẹ nhà gái sẽ không hỏi quá thẳng thắn mà đều sẽ để họ hàng nhà gái hỏi thăm. Điều này cũng là để hiểu rõ tình hình cụ thể của đối phương một chút.

Nghe hỏi như vậy thì Lâm Phàm ngây ngẩn cả người, vấn đề này nên nói như thế nào đây? Chỉ sợ không thể nói là xem bói toán. Nếu nói bói toán thì nhất định sẽ bị nói là kẻ lừa đảo. Mà như vậy thì ngay cả mẹ của hắn cũng sẽ không bỏ qua cho hắn nên sau đó đã cười nói. "Bán một ít đồ ăn, bánh kếp gì đó."

Thầy bói so sánh với bánh kếp thì bánh kếp vẫn thực tế hơn, hơn nữa còn không có chỗ nào để chê trách.

"Ồ…." Ông cậu gật đầu, cũng coi như là đã hỏi rõ ràng. Còn những vấn đề phía sau thì cũng không hỏi nhiều. Chỉ là đối với ngành nghề của Lâm Phàm thì chỉ sợ không quá hài lòng.

Dương Đình Đình và bạn thân nhìn điện thoại di động, giống như đang nói chuyện về đề tài gì đó vậy.

Chỉ là đối với Lâm Phàm mà nói, hắn vốn cũng không muốn đi xem mắt nên cũng không quan tâm người ta sẽ nghĩ như thế nào.

Vương Minh Dương lặng lẽ chạm vào Lâm Phàm, nói khẽ: "Người anh em, cậu nói như vậy là quá đơn giản rồi, cậu phải nói rõ ràng một chút chứ."

Lâm Phàm chỉ cười mà không nói gì thêm. Hắn nói nhiều như vậy làm gì? Nói ra không phải là đang tìm phiền toái cho mình sao?

Trên mặt mẹ Lâm Phàm vẫn giữ nụ cười nhưng trong lòng lại than hỏng bét, thuận miệng nói: "Việc làm ăn này rất tốt. Chị Trần, nghe chị nói, Đình Đình đã thi đỗ tiếp viên hàng không rồi sao? Đình Đình rất xinh đẹp, dáng người lại tốt, với điều kiện như vậy thì nhất định không có vấn đề."

Chị Trần cười nói: "Đình Đình đi cùng bạn bè, sau đó cũng điền vào đơn đăng ký nhưng không ngờ tới là lại thông qua phỏng vấn của China Southern Airlines. Chỉ là bay tới bay lui như vậy thì chúng tôi cũng không yên tâm, do đó tôi mới muốn tìm cho con bé một nhà chồng, như vậy thì mới có thể an tâm ở bên cạnh chúng tôi."

…

Chương 374: Bất đắc dĩ

Mẹ Lâm Phàm hỏi. “Người bạn này của Đình Đình cũng như vậy sao?”

Dương Đình Đình nói: “Cậu ấy không làm tiếp viên hàng không mà làm người mẫu triển lãm ô tô ở Thượng Hải. Còn là người nổi tiếng trên mạng nên thoải mái hơn cháu rất nhiều.”

Ông cậu xen vào nói: “Chị, bọn nhỏ đều còn trẻ, đương nhiên phải đi trải nghiệm một chút. Ý nghĩ của mọi người đã không còn thích hợp với bọn nhỏ ngày nay nữa rồi.”

Chị Trần cười cười: “Hiện tại tôi và cha của con bé cũng chỉ có thể nghe theo mà thôi.”

Bạn thân của Dương Đình Đình, Trương Tâm Duyệt mở miệng nói: “Đình Đình xinh đẹp như vậy, người theo đuổi nhiều lắm! Có rất nhiều người đều là con nhà giàu, chỉ là Đình Đình nghe lời dì, dì không đồng ý nên cậu ấy cũng không dám nói.”

“Nhà chúng tôi cũng chính là dân chúng bình thường nên không muốn trèo lên cành cao kia. Chúng tôi chỉ muốn Đình Đình tìm người bản địa, sau này có thể làm bạn bên cạnh chúng tôi là tốt rồi.” Chị Trần cười nói nhưng trong giọng nói lại không khỏi có chút tự hào.

Trên mặt mẹ Lâm Phàm tuy cười nhưng trong lòng biết chuyện hôm nay khả năng thành công sẽ không lớn. Sau khi ngồi xuống nói chuyện mới biết giữa hai bên có chênh lệch rất xa.

Chính bà muốn tìm cho con trai mình một người vợ xinh đẹp nhưng lại không nghĩ tới, với gia đình bình thường như mình thì thật đúng là quá khó khăn.

Lâm Phàm ngồi ở chỗ đó không nói thêm gì mà lẳng lặng ăn cơm, nghe mọi người nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng cũng sẽ nói một hai câu nhưng cũng chỉ đơn giản là tán gẫu mấy chuyện gia đình mà thôi.

Vương Minh Dương nhìn bạn thân của Dương Đình Đình: “Cô làm người mẫu ở triển lãm ô tô nào ở Thượng Hải vậy?” Trương Tâm Duyệt đang chơi điện thoại di động, sau đó ngẩng đầu cười nói: “Ở Trung tâm Hội nghị và Triển lãm Quốc gia.”

Vương Minh Dương gật gật đầu: “Thì ra là nơi đó! Người phụ trách nơi đó là Hoàng Thiên Dương, người đó tôi cũng biết….
“

“Ồ….” Trương Tâm Duyệt chỉ thuận miệng đáp một tiếng, cô ấy căn bản không để ở trong lòng, bởi vì cô ấy không tin.

Bầu không khí hiện trường vẫn rất hài hòa, cũng không có mâu thuẫn xung đột gì nhưng từ trong vài câu nói thì mẹ Lâm Phàm Phàm cũng biết được, lần này xem mắt e rằng không thành công rồi. Tuy rằng ngay từ đầu trong lòng bà hơi vướng mắc nhưng ngẫm lại thì cũng hiểu được. Chuyện xem mắt này đâu thể một lần mà thành công, đương nhiên phải đi xem mắt nhiều lần rồi.

Chủ đề trên bàn ăn đều xoay quanh mấy đứa nhỏ, thỉnh thoảng cũng sẽ nói đến vài chuyện phiếm khác.

Khi Lâm Phàm nghe Vương Minh Dương hỏi em gái người ta đang làm việc ở triển lãm xe hơi nào thì hắn cố ý đụng vào Vương Minh Dương một cái. Con mịa nó, đừng có khoe khoang chứ! Việc này không thành công rồi thì để nó kết thúc ở đây đi, đừng có gây chuyện. Nếu cha mẹ đối phương chèn ép cha mẹ hắn thì đương nhiên hắn không thể nhịn, nhất định sẽ áp chế lại. Nhưng hiện tại, cho dù trong lòng người ta có điều gì bất mãn thì ít nhất mặt ngoài người ta vẫn cho đủ mặt mũi. Một bữa tiệc tán gẫu rất vui vẻ, đến khi bữa tiệc chấm dứt thì đường ai nấy đi, không bao giờ nhắc lại chuyện đó nữa.

Lúc này chị Trần mở miệng nói: “Tôi thấy chúng ta nên để bọn nhỏ trao đổi số điện thoại gì đó đi. Thế giới của người trẻ tuổi chúng ta sẽ không tham gia. Nếu như có thể thành thì tốt nhất, còn nếu như không thành thì cũng không sao. Chị Chu, chị thấy tôi nói có đúng không?”

Mẹ Lâm Phàm: “Ừm, đúng! Chúng ta cứ để bọn nhỏ nói chuyện trước. Nếu nói chuyện hợp ý thì không gì tốt bằng, loại chuyện này vốn dĩ không thể miễn cưỡng. Đứa nhỏ nhà tôi ấy mà, từ nhỏ đã hiểu chuyện, cũng không để chúng tôi phải quan tâm. Hiện tại lớn rồi, chuyện duy nhất khiến chúng tôi quan tâm chính là chuyện lớn của đời người này. Đợi đến khi chuyện này được giải quyết thì chúng tôi cũng có thể an tâm rồi.”

Chị Trần cười: “Thân làm cha mẹ đều giống nhau, đều quan tâm đến chuyện này.”

Lâm Phàm cười nói: ” Mẹ, chuyện này không thể gấp! Hiện tại con vẫn chưa muốn kết hôn ngay. “

Mẹ Lâm Phàm trừng mắt một cái: “Con không vội nhưng mẹ và cha con có thể không vội sao?”

“Chị Chu, hiện tại người trẻ tuổi đều muốn ở bên ngoài chơi thêm vài năm nên kết hôn muộn, đã không còn có quan niệm như thời của chúng ta nữa. Khi đó nếu chúng ta đã hai mươi mấy tuổi mà vẫn chưa kết hôn thì đều bị coi là gái lỡ thì. Nhưng hiện tại ấy à, cũng phải ba mươi bốn tuổi mới kết hôn.” Chị Trần cười nói.

Dương Đình Đình nói: “Mẹ, con mới 22 tuổi, mẹ cần gì phải thúc giục con như vậy chứ?”

Chị Trần cười cười : “Chị xem, bạn thân của con bé cũng có bạn trai rồi mà giờ con bé vẫn chưa có ai.”

Mẹ Lâm Phàm ở một bên nói.“Tâm Duyệt xinh đẹp như vậy, bạn trai nhất định cũng rất có bản lĩnh.”

Trương Tâm Duyệt khiêm tốn cười nhưng vẻ mặt lại rất tự hào.

Dương Đình Đình xen vào nói: “Bạn trai Tâm Duyệt là diễn viên, lần trước Tâm Duyệt có dẫn cháu đi đoàn làm phim xem, quả thật trông rất đẹp trai.”

Đối với dân chúng bình thường mà nói, diễn viên là một điều gì đó rất tuyệt vời. Đó chính là người được lên TV nên chị Trần cũng rất tự hào, cảm giác những người mà con gái mình quen biết đều là người rất lợi hại.

Chương 375: Con chỉ biết ba người mà thôi

Tuy rằng hiện tại không nói đến Lâm Phàm nhưng khi nói đến người đàn ông khác thì cũng không tự chủ được mà so sánh với Lâm Phàm.

Nhưng tất cả mọi người đều khen ngợi cười nói, cũng không nói thêm gì.

Mẹ Lâm Phàm khen ngợi. "Người kia thật là lợi hại, làm diễn viên thì kiếm được rất nhiều tiền đấy."

Vương Minh Dương ngồi ở đó cảm thấy không thoải mái. Mẹ nó! Thế mà lại coi anh t và người anh em của anh ta thành đồ trang trí. Chỉ là nhìn bộ dạng hiện tại của người anh em này của mình thì rõ ràng là không để ý. Hơn nữa còn nói với anh ta, bảo anh ta không nên khoe khoang, anh ta cảm thấy thật sự bất lực. Sau đó mắt không thấy tâm không phiền, bắt đầu ngồi chơi điện thoại di động.

Nhóm WeChat.

Đây là nhóm bạn thân của vợ Vương Minh Dương, có khoảng hai mươi mấy người, những người trong đó đều là nữ diễn viên. Có người là diễn viên nổi tiếng, cũng có người là minh tinh hạng nhất.

Vương Minh Dương: "Vợ ơi mau ra đây đi. Lần xem mắt này thật sự là khiến anh bị ngột ngạt chết mất."

Rất nhanh trong nhóm WeChat đã náo nhiệt lên.

Hứa Tử Nhạc: "Có chuyện gì vậy? Anh Lâm xem mắt thế nào rồi?"

Vương Minh Dương: "Xem như tình hình này thì thất bại rồi. Cậu ta chính là quá khiêm tốn! Anh muốn lấy lại mặt mũi cho cậu ta thế nhưng cậu ta lại không cho, vậy nên bị hai con nhóc bên cạnh lên mặt."

Hứa Tử Nhạc: "(Biểu tình che miệng cười to)"

Vương Minh Dương: "Còn cười? Có phải muốn bị anh… Hắc hắc…"

Lý Phỉ: "Vương tổng, đây chính là nhóm em gái đấy, anh không thể đi hướng đó!"

Kiều Nguyệt Nguyệt: "Không nghĩ tới Vương tổng lại bị hai con nhóc lên mặt, thật đúng là một chuyện lạ! Còn anh Lâm là ai vậy? Cầu phổ cập khoa học."

Hứa Tử Nhạc: “Các chị em, anh Lâm chính là Lâm đại sư. Đây chính là một người rất ghê gớm, lại trẻ tuổi! Không phải mấy cậu đều chưa có bạn trai hay sao? Nếu có thể bắt được Lâm đại sư thì đời này nếu muốn lên như diều gặp gió thì cũng không thành vấn đề.”

Vương Tuyết Lỵ: “Hả? Lợi hại như vậy sao?”

Hứa Tử Nhạc: “Đúng vậy! Anh Lâm chính là người bạn mà Minh Dương nhà mình tin tưởng nhất. Nói cho các cậu nghe, các cậu cũng sẽ không tin, mình có thể ở cùng một chỗ với Minh Dương chính là bởi vì Lâm đại sư mở miệng đấy (ủy khuất khóc).”

Địa vị của Hứa Tử Nhạc ở trong giới cũng không tồi, hơn nữa từ sau khi trở thành bạn gái của Vương Minh Dương thì cho dù là người có địa vị trong giới cao hơn Hứa Tử Nhạc thì cũng phải khách khí khí gọi một tiếng chị Hứa. Dù sao thì đằng sau Hứa Tử Nhạc chính là một phú hào. Tuy không phải là người đứng đầu nhưng một phú hào có giá trị đến trăm tỷ thì khi muốn giết một người thì còn không phải đơn giản như giết chết một con kiến sao? Cho nên mối quan hệ này cũng có thể dọa chết người đó nha.

Vương Minh Dương: “Đúng rồi! Tôi có biện pháp rồi! Các cô giúp đỡ một chút đi. Đợi lát nữa nghe tôi chỉ huy, giả vờ gọi video wechat của tôi, đóng giả làm người theo đuổi anh em của tôi đi. Chỉ cần hỗ trợ thì sau này chỉ cần có việc cần giúp cứ nói, Vương Minh Dương tôi tuyệt đối không lùi bước. Chỉ là đừng gọi nhiều quá, chỉ cần một hai người là được rồi, nhiều người gọi thì quá giả. “

Mọi người: “Xin chỉ thị, đã không thể chờ đợi… ”

……

Trên bàn ăn.

Bầu không khí như thường lệ, tất cả mọi người đều tán gẫu, uống rượu, ăn cơm. Đối với lần xem mắt này, tỷ lệ thành công cơ bản là con số 0.

Chị Trần cũng rất bất đắc dĩ, con gái chướng mắt nên bà cũng không có cách nào khác. Bà cảm thấy chàng trai này là một người không tệ, điều duy nhất làm bà không quá hài lòng

chính là công việc bán bánh ở Thượng Hải, nếu như là một nghề chính quy thì cũng không tồi.

Vương Minh Dương mở miệng nói. “Chú, dì, thật ra hai người còn không biết một chuyện.”

Mẹ Lâm Phàm: “Có chuyện gì vậy?”

Lâm Phàm sửng sốt, hắn không biết Vương Minh Dương muốn nói cái gì, còn có thể có chuyện gì?

Vương Minh Dương cười nói: “Thật ra cậu ấy ở Thượng Hải cũng có mấy mỹ nữ theo đuổi nhưng cậu ấy lại chướng mắt, khiến người ta đều lo lắng muốn chết.”

Mọi người trên bàn cơm đều sửng sốt, giống như là ngây ngẩn cả người.

Dương Đình Đình và Trương Tâm Duyệt nghe nói như vậy thì lập tức bật cười một tiếng, dường như là không nhịn được.

Mẹ Lâm Phàm ngây ngẩn cả người, sau đó phản ứng lại. “Tiểu Vương, con đừng lừa dì! Không cần mấy người, chỉ cần có một người thì dì cũng vui vẻ rồi.”

Lâm Phàm nghe được chuyện này thì đầu đã nổ tung, đụng vào Vương Minh Dương. Chuyện này đã không thành, cũng sắp kết thúc rồi mà còn làm chuyện này làm gì chứ hả?

Vương Minh Dương cũng không để ý tới Lâm Phàm, nói: “Dì, con lừa dì làm gì chứ? Con cũng chỉ biết có ba người mà thôi. “

Mẹ Lâm Phàm ngạc nhiên nói: “A! Ba người sao?”

Vương Minh Dương cười nói: “Đúng vậy, chính là ba người.”

Dương Đình Đình và Trương Tâm Duyệt không tin. Lâm Phàm này chỉ có thể coi là ổn mà thôi, anh ta cũng khoe khoang quá rồi.

Nhưng vào lúc này.

Có người gọi video đến WeChat của Vương Minh Dương.

Chương 376: Có phải cậu lại chặn số điện thoại người ta hay không

“Chú, dì, hai người xem! Con vừa nói mà người ta đã gọi điện tới rồi đây này.”

Hai người nghe vậy thì nhìn wechat, thật đúng là có một video gọi đến.

Vương Minh Dương nhìn Lâm Phàm, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Có phải cậu lại đưa số điện thoại của người ta vào danh sách đen hay không?”

Tôi kéo cái lông gà …

Hắn choáng ngất, chuyện gì đang xảy ra vậy nè?

Rõ ràng có thể chấm dứt như vậy ấy thế mà anh lại ra chiêu này. Anh không khoe khoang sẽ chết hay sao?

Mẹ kiếp….

Bầu không khí tại hiện trường bởi vì Vương Minh Dương đột nhiên tung chiêu mà trở nên yên tĩnh dị thường.

Đinh đinh.

Tiếng chuông của của video wechat vẫn còn vang lên, Vương Minh Dương cũng không nghe máy mà nhìn về phía Lâm Phàm: “Có nhận hay không?“

Lâm Phàm nhìn Vương Minh Dương, khẽ chớp chớp mắt, bây giờ hắn không biết nên nói cái gì. Hắn phục rồi! Quả thật hắn không thể không bội phục thủ đoạn này của Vương Minh Dương, biện pháp gì anh ta cũng có thể nghĩ đến.

Không phải chỉ là xem mắt sao? Người ta không thích mình cũng chỉ là chuyện bình thường, mà hiện tại anh ta làm chuyện này, không biết đến cuối cùng mọi chuyện rồi sẽ ra sao.

Chỉ là hắn vẫn rất mong đợi, dù sao hắn cũng là người mà, có đôi khi cũng muốn được thổi phồng một chút.

Khi Lâm Phàm chuẩn bị mở miệng thì mẹ Lâm Phàm đã vội vàng nói: “Tiểu Vương, con mau nhận đi! Thằng nhóc này sao

có thể kéo số điện thoại của người ta vào danh sách đen như vậy chứ? Thật sự là không tưởng nổi, lại còn để người ta tìm Tiểu Vương thì mới có thể tìm được con."

Hắn nhìn mẹ mình, cuối cùng hắn cũng hiểu được ý của mẹ hắn, đây rõ ràng chính là muốn xem một chút.

Lâm Phàm: "Mẹ…. "

Sau đó lại ngậm miệng lại coi như mình không nói và cũng không có lời nào để nói. Chuyện này đã như vậy rồi thì hắn còn có thể nói cái gì? Quên đi! Cứ để cho bọn họ tự mình biểu diễn đi, hắn sẽ không xen vào.

Điện thoại kết nối.

Có một giọng nữ rất dễ nghe truyền đến từ trong video call.

"Anh Vương, anh Phàm đang ở đâu vậy? Em gọi điện thoại cho anh ấy nhưng lại không liên lạc được, có phải anh ấy lại kéo số điện thoại của em vào danh sách đen rồi không?"

Vương Minh Dương vừa định mở miệng thì lại thấy dì Lâm xua tay với mình, ý bảo anh ta đừng nói thật, sau đó nói: "Không phải! Điện thoại di động của cậu ta hết pin nên bây giờ đã tắt máy. Để anh đưa điện thoại cho cậu ấy, để anh ấy nói chuyện với em nhé."

Lâm Phàm nhìn thấy Vương Minh Dương đưa điện thoại di động tới thì trong lúc nhất thời cũng không biết có nên nhận lấy hay không.

Mẹ Lâm Phàm nói: "Còn không mau nhận đi…. "

Lâm Phàm nhìn mẹ mình rồi lại nhìn Vương Minh Dương. Hắn nhận ra trên mặt Vương Minh Dương đang cười sáng lạn, cuối cùng hắn cũng đành nhận điện thoại di động, nhìn vào màn hình. Sau đó một câu cũng không nói, vẻ mặt đầy bình tĩnh.

Kiều Nguyệt Nguyệt: "Tại sao gần đây anh lại phớt lờ em như vậy?"

Lâm Phàm thấy khuôn mặt trong video thì lập tức sửng sốt, hình như người này có chút quen mắt.

Đột nhiên, hắn phản ứng lại, người này không phải là Kiều Nguyệt Nguyệt, nữ minh tinh nổi tiếng thường xuyên lên hot search trên weibo sao? Vương Minh Dương này đang làm cái quái gì vậy? Sao lại chơi lớn như vậy, cuối cùng nên kết thúc như thế nào đây? Ui là trời!!!

Kiều Nguyệt Nguyệt: “Tại sao anh không nói chuyện? Có phải anh ghét em không? Nếu anh ghét em thì em có thể rời đi, tuyệt đối sẽ không quấy rầy anh nữa. Mỗi ngày em đều làm việc mệt mỏi như vậy, mỗi lần trở về đều muốn nói chuyện với anh một chút nhưng lần nào anh cũng đều không nghe điện thoại của em, hu hu… “

Nước mắt nói đến là đến, kỹ năng diễn xuất này đúng là không ai bằng, không hổ là minh tinh đang nổi tiếng. Không lấy được danh hiệu ảnh hậu thì quả thật là có lỗi với nước mắt này.

Bây giờ Lâm Phàm đã không còn lời nào để nói, điều này hắn nên nói như thế nào?

Chị Trần nghe thấy giọng nói trong video thì vẻ mặt có chút kinh ngạc, chuyện này…

Mẹ Lâm Phàm ngồi ở chỗ đó, chỉ vào Lâm Phàm, sau đó giáo huấn: ”Con gái nhà người ta đang nói chuyện với con, sao con không nói chuyện? Bị câm rồi sao? “

Kiều Nguyệt Nguyệt: “Là ai ở bên cạnh? Hôm nay có phải là anh đi xem mắt hay không? Tại sao anh lại đi xem mắt hả? Có phải cho rằng em không tốt hay không? Anh nói đi, em không tốt chỗ nào, em có thể thay đổi. Nếu anh không thích công việc của em thì em cũng có thể không làm… “

Lâm Phàm há miệng, hắn rất muốn nói một câu, mỹ nữ, chúng ta có thể đừng như vậy hay không? Sẽ xảy ra chuyện thiệt đó.

Mà đúng lúc này, mẹ Lâm Phàm đứng ở phía sau, sau đó vỗ đầu hắn một cái nói: ”Đưa điện thoại di động cho mẹ. “

Sống lưng của Lâm Phàm có chút lạnh nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của mẹ mình thì hắn cũng bị hoảng sợ, sau đó đưa điện thoại di động qua.

Vẻ mặt nghiêm túc của mẹ Lâm Phàm đột nhiên thay đổi thành vẻ mặt hiền lành, sau đó nói với video: “Con gái à, dì là mẹ của Lâm Phàm. Con đừng hiểu lầm, buổi xem mắt này là

dì không đúng. Thằng nhóc này không nói với dì nên dì cho rằng nó còn đang độc thân, không tìm được bạn gái cho nên dì mới vội vàng cho nó đi xem mắt, con đừng trách dì nha.”

Chương 377: Chuồn đi là thượng sách

Đa tạ longka đã tặng Kim Phiếu!!!

Đa tạ các đạo hữu đã tặng kim phiếu và ủng hộ truyện, love love!!!

Chương 377: Chuồn đi là thượng sách

Trong video, nước mắt Kiều Nguyệt Nguyệt chảy ào ào, sau đó cô vội vàng lau khóe mắt, giống như rất hồi hộp nói: ”Con chào dì, con….con…. “

Nhưng khi nhìn rõ cô gái trong video này, mẹ Lâm lập tức sợ ngây người: ”Cha nó, ông mau nhìn xem, cô gái này thật xinh đẹp.“

Cha Lâm Phàm liếc mắt một cái, khi nhìn thấy cô gái trong video này thì cũng ngây ngẩn cả người. Ông cười híp cả mắt lại, tâm trạng cũng đột nhiên vui vẻ trở lại.

Lúc này mẹ Lâm Phàm nhìn cô gái trong video, càng nhìn càng thích, trong lòng cũng vui vẻ. Bà không ngờ đứa con trai này của mình lại có cô gái xinh đẹp như vậy thích. Đây chính là trên phần phần tổ tiên bốc khói xanh mà! Chỉ là cô gái này sao lại quen mắt như vậy, giống như đã thấy ở đâu đó rồi nhưng sau đó bà cũng không để ý.

“Con gái, con bao nhiêu tuổi rồi?”

Kiều Nguyệt Nguyệt: “Dì ơi, con năm nay hai mươi bốn tuổi.”

Mẹ Lâm Phàm: “Người ở đâu vậy? “

Bây giờ Lâm Phàm đã hoàn toàn trở thành đồ trang trí, khóe mắt khẽ liếc nhìn về phía Vương Minh Dương. Tên này thật đúng là không gây chuyện thề không bỏ qua mà. Bây giờ xảy ra chuyện này, hắn thật muốn xem chuyện này sẽ kết thúc như

thế nào. Lần này coi như bị gài bẫy vậy, sớm biết sẽ như vậy thì hắn đã không để anh ta đến đây.

Chị Trần rời khỏi chỗ ngồi: ”Chị Chu, tôi đến xem…. “

Bà không nhìn thấy cô gái trong video kia mà chỉ nghe thấy chị Chu khen cô gái trong video xinh như vậy nên rất tò mò.

Dương Đình Đình và Trương Tâm Duyệt liếc nhau một cái, sau đó mỉm cười, các cô cũng không để chuyện này ở trong lòng. Trong mắt những người lớn, chỉ cần dáng dấp cân đối thì đều xinh đẹp. Hơn nữa giọng nói trong video này thật đúng là làm cho người ta ghê tởm, nhất định là đã xem phim truyền hình quá nhiều.

Trên mặt chị Trần cười như nở hoa: ”Con gái à, để dì nhìn một chút. “

Khi chị Trần nhìn thấy cô gái trong video thì cũng sửng sốt, khuôn mặt này thật đúng là xinh đẹp. Đột nhiên bà sững sờ, sau đó ngạc nhiên nói: “Sao cô gái này sao lại giống hệt ngôi sao lớn Kiều Nguyệt Nguyệt như vậy?“

Dương Đình Đình nói: “Mẹ, gần đây mẹ xem Hồng Vân Truyện đến nghiện rồi à, nhìn ai cũng giống Kiều Nguyệt Nguyệt, người ta chính là một ngôi sao lớn đó… “

Còn nửa câu cuối ‘Làm sao có thể thích hắn’ thì không nói ra.

Khóe miệng Trương Tâm Duyệt nhếch lên, nhỏ giọng nói. “Thật buồn cười.”

Dương Đình Đình gật đầu: ”Ừm. “

Nhưng lời nói trong video kia lại khiến hai người bọn họ ngây ngẩn cả người.

“Dì, con chính là Kiều Nguyệt Nguyệt, Hồng Vân Truyện kia là bộ phim mà con diễn, đã hoàn thành vào ba tháng trước.”

Chị Trần nghe nói như vậy thì lập tức choáng váng, dường như chưa kịp phản ứng lại.

Dương Đình Đình và Trương Tâm Duyệt vừa nghe lời này thì nhất thời không tin. Hai người bọn họ vì tò mò mà chạy tới, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt trong video thì cũng hoàn toàn há to miệng, cảm giác không dám tin…

Mẹ Lâm Phàm kinh ngạc nói: “Con gái, con thật sự là ngôi sao lớn Kiều Nguyệt Nguyệt kia sao? Gần đây dì cũng đang theo dõi bộ phim truyền hình kia. “

Kiều Nguyệt Nguyệt: “Dì ơi, chính là con đấy ạ. “

Nhận được câu trả lời chắc chắn mẹ Lâm Phàm sợ ngây người. Sau đó đưa ánh mắt nhìn về phía con trai mình, bà cảm thấy không phải là trên mộ tổ bốc khói xanh nữa mà là bốc cháy luôn rồi.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Lâm Phàm, sau đó lại nhìn về phía video.

Lâm Phàm vỗ vỗ bả vai Vương Minh Dương, nhỏ giọng nói: “Việc này là anh làm ra, chính anh kết thúc, tôi đi trước đây! “

Với tình huống trước mắt này, bữa cơm này coi như kết thúc ở đây. Còn chuyện sau này thì hắn vẫn không nên tham dự mà nên nhanh chóng rút lui.

Vương Minh Dương vừa định nói gì đó thì Lâm Phàm đã sớm vụng trộm chuồn mất.

Trong lòng anh ta đành bất đắc dĩ, sao hắn lại đi nhanh như vậy chứ? Đằng sau vẫn còn mấy người mà.

Nếu Lâm Phàm biết thì nhất định sẽ tức đến ói máu, anh ta đang muốn đùa chết người mà.

Lúc này, Kiều Nguyệt Nguyệt và mẹ Lâm Phàm nói chuyện rất vui vẻ. Tâm trạng của bà thì đừng nói nữa, hiện tại đã vui vẻ đến mức Lâm Phàm chuồn mất mà bà cũng không để ở trong lòng. Bà nói chuyện với cô gái này rất vui, tảng đá lớn trong lòng cũng được buông xuống.

Đing đing.

Một cuộc gọi điện thoại khác gọi đến.

Trên màn hình hiển thị Hoàng Thiên Dương.

Trương Tâm Duyệt vẫn đứng đờ đẫn ở bên cạnh, khi nhìn thấy cái tên này thì lập tức sửng sốt.

“Tiểu Vương à, có điện thoại tới.” Mẹ Lâm Phàm và Kiều Nguyệt Nguyệt đang nói chuyện vui vẻ, thấy có điện thoại tới

nên có chút chậm trễ, ngón tay không cẩn thận chạm phải chế độ rảnh tay.

Trong điện thoại lập tức truyền đến một giọng nói hùng hậu.

“Anh Vương, gần đây có một chiếc xe thể thao phiên bản giới hạn, tôi giữ nó lại cho anh…

Vương Minh Dương cầm điện thoại tới: ”Chờ tôi trở lại Thượng Hải rồi nói sau.” Sau đó cúp máy: ”Dì ơi, Lâm Phàm chuồn đi trước rồi, để con đi tìm cậu ta. Đợi con tìm thấy rồi thì sẽ đến nhà dì rồi chậm rãi trò chuyện nha.”

Nói xong câu đó thì anh ta cũng chuồn đi.

Hoàng Thiên Dương ở Thượng Hải xa xôi ngẩn người. Không đúng! Vương tổng đã nói dưới ba mươi triệu thì không cần, tại sao bây giờ lại cúp điện thoại vậy?

Chương 378: Đến phim trường

Tất cả mọi người trong phòng lúc này đều bày ra vẻ mặt đờ đẫn.

Trong lòng Trương Tâm Duyệt kinh hãi. Người vừa rồi gọi điện thoại tới thật sự là Hoàng Thiên Dương. Không ngờ người lại lại thật sự biết Hoàng Thiên Dương. Sau đó cô nhìn Dương Đình Đình, cảm giác như Đình Đình đã bỏ lỡ một người rất trâu bò rồi.

Tuy người bạn trai đã ngoại tình của Đình Đình là một tên con nhà giàu, nhưng chỉ sợ ngay cả một sợi tóc của người ta cũng không bằng.

Còn kế hoạch Vương Minh Dương, chuyện giả vờ này rất lớn nhưng cũng không thực hiện toàn bộ. Bởi vì lực xung kích giai đoạn đầu quá mạnh do đó phương án đầu tiên đã làm mọi người phải chấn động.

Còn phần sau thì quên đi, không chơi nữa.

Không khí trong phòng ăn lúc này có chút kỳ lạ, tình huống này khiến bọn họ không biết phải làm sao hoặc là cũng không biết nên nói cái gì.

Hiện tại Bà Lâm có rất nhiều chuyện muốn hỏi rõ ràng nhưng Lâm Phàm đã sớm chuồn mất, mọi chuyện không rõ ràng khiến trong lòng bà rất khó chịu. Hơn nữa bà nói chuyện với cô gái trong video này cũng rất vui vẻ nên vẫn còn muốn tiếp tục nói.

Bây giờ chị Trần có hơi xấu hổ nói: "Chị Chu, chị xem, bây giờ cùng nên kết thúc rồi, không bằng chúng ta giải tán đi."

Hiện tại mẹ Lâm Phàm cũng không biết nên nói cái gì. Ngay từ đầu cô gái trước mắt này thật sự không tệ nhưng hiện tại bà phát hiện con trai mình lại được hoan nghênh như vậy, điều này khiến bà cảm thấy có chút tự hào.

Lúc xem mắt này, bà biết con trai nhà mình không có quyền lựa chọn mà là người khác chọn lựa con trai của mình. Nhưng hiện tại, con trai mình đã có thể chọn người khác, chuyện liên quan trong đó rất nhiều cho nên khi trở về phải tẩy não cho con trai một chút.

……

Ở tầng dưới của khách sạn.

Lâm Phàm đứng ở góc đường chờ đợi: "Chỗ này, mau tới đây!"

Vương Minh Dương ra khỏi cửa khách sạn, nhìn chung quanh quanh một vòng, nhận ra bóng dáng của Lâm Phàm. Sau đó vội vàng chạy tới, vẻ mặt tươi cười: "Không nghĩ tới xem mắt lại chính là như vậy, thật sự là cười chết tôi rồi: "

Lâm Phàm liếc mắt một cái: "Cười cái rắm! Mọi chuyện đều bị anh làm rối lên hết rồi. Anh không khoe khoang thì có thể chết sao? Anh nói đi, người này từ đâu tới?"

Vương Minh Dương mở điện thoại di động ra: "Cậu xem đi, cô ấy là bạn tốt trong nhóm wechat của vợ tôi. Sau khi biết được anh gặp nạn thì đã không chút do dự xông lên phía trước: "

Hắn liếc mắt một cái, trong nhóm WeChat, Kiều Nguyệt Nguyệt kia đang rất là vui vẻ, vẫn luôn tag Vương Minh Dương: "Thế nào? Kỹ năng diễn xuất này có thể đoạt giải thưởng hay không? Đây là lần đầu tiên tôi diễn loại kịch này, thiếu chút nữa thì đã diễn giả thành thật…"

“Chuyện này anh phải xử lý cho tốt, nếu không tôi sẽ không tha cho anh.“ Lâm Phàm bất đắc dĩ nói. Tên này thật đúng là biết gây chuyện, chỉ là thật sự làm cho người ta rất sảng khoái. Tuy rằng bề ngoài rất hài hòa nhưng hắn biết, trong lòng mẹ mình nhất định có chút buồn bực. Hiện tại xảy ra chuyện này thì tâm trạng còn không phải sẽ bay lên tận trời sao?

Vương Minh Dương cười nói: “Yên tâm đi! Chuyện này tôi đã nghĩ kỹ rồi. Trước đừng nói nữa, mau lên xe đi! Đợi lát nữa các dì và các cô ấy xuống thì muốn đi cũng không đi được: “

Lâm Phàm cũng không nói thêm gì mà lập tức lên xe của Vương Minh Dương, trực tiếp rời khỏi nơi này.

Vương Minh Dương hỏi: “Bây giờ chúng ta đi đâu?”

Lâm Phàm suy nghĩ một chút, tạm thời hắn cũng không biết nên đi đâu: “Anh tự chọn đi! Bây giờ tôi phải nghĩ xem đêm nay trở về nên nói với mẹ tôi như thế nào: “

Vương Minh Dương nói: “Vậy thì đến chỗ vợ tôi đi! Cậu chưa từng thấy người ta quay phim đúng không?”

“Được! Vậy thì đi xem một chút: “ Quả thật là hắn chưa từng thấy người ta quay phim bao giờ, đi xem cái này cũng không thành vấn đề.

Không bao lâu sau đã đến trung tâm điện ảnh và truyền hình Trung Châu, đến nhanh như vậy cũng là vì Vương Minh Dương quen đường nên đến rất nhanh.

Trước kia Lâm Phàm đã từng tới xem Trung tâm điện ảnh và truyền hình Trung Châu nhưng cũng chỉ ở bên ngoài xem một chút, cũng không đi vào xem qua. Bây giờ là lần đầu tiên đi vào cùng Vương Minh Dương.

Nhưng lúc này, điện thoại của mẹ Lâm Phàm gọi đến.

Mẹ Lâm Phàm: “Con chết ở đâu rồi hả? Nhanh chóng về nhà nói chuyện với mẹ một chút!”

Lâm Phàm bất đắc dĩ: “Mẹ, buổi tối đi! Bây giờ con còn có việc: “

Trong điện thoại, tâm trạng của mẹ Lâm Phàm rất tốt. Hắn cũng không biết nên làm cái gì nên chỉ có thể lừa gạt như vậy trước.

Cúp điện thoại, Lâm Phàm nhìn Vương Minh Dương: "Nhìn xem, lại là chuyện tốt do anh gây ra."

……

Xung quanh không ít đoàn làm phim, dưới sự dẫn dắt của Vương Minh Dương, bọn hắn đã nhanh chóng đến đoàn làm phim của Hứa Tử Nhạc. Người ở đây hình như đều biết Vương Minh Dương. Dọc theo đường đi, những nhân viên công tác mà bọn hắn gặp phải đều tỏ ra khách sáo.

Lâm Phàm và Vương Minh Dương tìm một vòng chung quanh cũng không tìm được Hứa Tử Nhạc. Sau đó hỏi thăm một nhân viên công tác thì mới biết được Hứa Tử Nhạc đang quay phim ở phía sau.

Chương 379: Gặp lại Bạch Kha

Vương Minh Dương vừa đi vừa nói: "Việc quay phim này đôi khi cũng rất nhàm chán chỉ là đôi khi cũng khá thú vị."

Lâm Phàm cười ha hả nói "Anh không phải là đang nói nhảm sao?"

Ở phía trước đang có một đám người tụ tập ở đó.

Vương Minh Dương chỉ vào nói: "Cậu thấy không? Họ đang quay ở đó, chúng ta đi qua xem một chút đi."

Lâm Phàm và Vương Minh Dương đứng ở phía sau. Đạo diễn đang tập trung tinh thần nhìn ống kính, khi nhìn thấy Vương Minh Dương thì lập tức lộ ra nụ cười. Hai người bọn họ cũng biết nhau, hơn nữa hiện tại vẫn đang làm việc nên cũng không nói thêm gì.

Hứa Tử Nhạc đang quay phim thì nhìn thấy Vương Minh Dương, chỉ là hiện tại cô đang quay phim nên cũng phải diễn hết cảnh quay mới được.

Sau khi cảnh quay này OK thì Hứa Tử Nhạc chạy tới. Sau đó nhìn thấy Lâm Phàm, cô vừa cười vừa nói: "Anh Lâm, lần xem mắt này thế nào rồi?"

Lâm Phàm cười cười: "Chuyện này còn phải cảm ơn chồng cô rồi."

Hứa Tử Nhạc đỏ mặt, cười nói: “Chúng tôi còn chưa kết hôn mà: “

Vương Minh Dương vui vẻ nói: “Thật ra người cậu nên cảm ơn không phải là tôi mà là Kiều Nguyệt Nguyệt. Nếu không phải diễn xuất của cô ấy cao siêu thì chuyện đã bị lộ tẩy rồi.”

Lúc này, đạo diễn đi tới. Tuy rằng ông ta là đạo diễn nhưng khi đối diện với loại phú hào như Vương Minh Dương thì vẫn cần nịnh bợ. Hơn nữa Hứa Tử Nhạc lại là người của Vương tổng nên khi ở trong đoàn làm phim đương nhiên là phải nâng đỡ thật tốt. Tuy rằng Hứa Tử Nhạc có cái đùi vàng là Vương Minh Dương, nhưng cô cũng là người tốt, cũng không phô trương nên rất được nhân viên đoàn làm phim thích.

“Tần Đạo, đây là anh em Lâm Phàm của tôi, là người bản địa Trung Châu: “ Vương Minh Dương giới thiệu.

Tần Đạo cũng chỉ hơn bốn mươi tuổi, dáng người hơi mập, giờ phút này nhìn Lâm Phàm cũng khách khí nói: “Lâm tổng, xin chào….”

Lâm Phàm vừa nghe xưng hô này thì nở nụ cười: “Đừng gọi tôi là Lâm tổng, tôi cũng không phải là ông chủ.“

Đạo diễn Tần đương nhiên là không để lời này ở trong lòng, người có thể trở thành anh em Vương tổng có thể là người bình thường được sao?

Vật họp theo loài, người chia theo nhóm, không phải một loại người thì không ở cùng một chỗ, lời này rất có đạo lý.

Lúc này, Lâm Phàm nhìn thấy một bóng lưng ở phương xa có chút quen thuộc, sau đó gọi: “Bạch Kha….”

Sau khi Lâm Phàm gọi thì bóng lưng đột nhiên ngừng lại, sau đó quay đầu lại. Khi nhìn thấy người gọi là Lâm Phàm thì lập tức vui vẻ, chạy tới: “A! Phàm tử! Cậu trở về khi nào vậy?”

“Mẹ kiếp! Không ngờ thật đúng là cậu! Hôm qua mình vừa trở về. Cậu làm diễn viên quần chúng từ khi nào vậy?” Lâm Phàm kinh ngạc hỏi.

Bạch Kha nở nụ cười: “Buổi chiều nhà hàng không kinh doanh nên mình đến đây làm diễn viên quần chúng trải nghiệm một chút“

“Được đấy! Cuộc sống của cậu thật nhiều màu sắc.” Lâm Phàm nói.

Bạch Kha nhìn thấy Hứa Tử Nhạc, còn có đạo diễn thì sửng sốt: “Phàm Tử, cậu biết bọn họ sao?”

Lâm Phàm gật đầu: “Ừm, bạn bè…”

Bạch Kha nở nụ cười: “Lợi hại! Thế mà cậu lại quen biết ngôi sao. Mau mau! Mau giúp mình xin chữ ký: “

Hứa Tử Nhạc ở một bên cũng không có phách lối nói: “Bạn bè của anh Lâm thì chính là bạn bè của tôi. Chuyện chữ ký này thì có thể có vấn đề gì chứ?“

Lâm Phàm ở một bên ngắt lời: “Được rồi! Được rồi! Được rồi! Chuyện ký tên để sau đi, còn có rất nhiều cơ hội mà. Đêm nay chúng ta tụ tập một chút, bọn họ chắc là đều ở quê nhà đi chứ?”

Bạch Kha suy nghĩ một chút: “Không có mấy người ở Trung Châu. Hiện tại mình cũng rất ít liên lạc với bọn họ. Cậu cũng không phải là không biết, tình huống khi chúng ta còn học trung học là như thế nào.“

Lâm Phàm suy nghĩ một chút, thời trung học cơ bản đều là một đoàn thể nhỏ, mình cũng chỉ chơi với Đại Thụ và lão Bạch là khá tốt.

“Đúng rồi! Lần trước mình và Đại Thụ trò chuyện một hồi. Hiện tại cậy ấy cũng ở Thượng Hải, công việc cũng là do cậu giới thiệu. Không nghĩ tới trong đám người chúng ta, hiện tại cậu là người trâu bò nhất.” Bạch Kha cười nói, ngược lại cũng không có một chút ghen tị mà là thật lòng.

Lâm Phàm cười cười: “Đừng đùa nữa, nếu không thì cậu cũng tới Thượng Hải đi!“

Bạch Kha xua tay: “Mình không đi! Hiện tại mình còn phải quản lý nhà hàng.“

Lâm Phàm trò chuyện với Bạch Kha một hồi, hẹn buổi tối tụ tập một chút mà địa điểm chính là ở nhà hàng của Bạch Kha.

Bạch Kha thấy Lâm Phàm trở về nên đương nhiên là muốn tụ họp một chút, chỉ là hiện tại anh ta phải đi đến một đoàn làm phim khác. Nơi đó đang quay một phim kháng chiến, tên khá

bá đạo ‘Đội đặc công thần binh’. Anh ta đang diễn vai quần chúng ở đó, chính là bị đám thần binh dùng một quyền cách không đánh chết, bị bay ra xa bốn trăm thước. Hơn nữa còn bị quyền kình phanh thây, ngay cả thân thể hoàn chỉnh cũng không có. Chỉ là như vậy cũng tốt, ít nhất thì có thể xuất hiện trước ống kính.

Hơn nữa hiện tại đã nói xong rồi, giờ chỉ cần đợi đến buổi tối tụ tập, chém gió, đánh rắm nữa thôi.

Dù sao hiện tại cũng không có chuyện gì nên Lâm Phàm ở một bên nhìn.

Chương 380: Nói chuyện với chó

Để cử quyển sách ‘Bắt đầu từ một cái giếng biến dị’ và quyển ‘Bị hoa khôi chặn cửa ở đại học’ đọc giả có thể đi xem.

Chương 380: Nói chuyện với chó

Hứa Tử Nhạc trò chuyện một hồi, sau đó nói: “Cảnh quay tiếp theo sắp bắt đầu rồi, em đi chuẩn bị trước một chút.”

Vương Minh Dương gật gật đầu: “Ừm! Em đi làm trước đi.”

Lúc này, đạo diễn Tần đi tới: “Không vội! Bây giờ tâm trạng của cặp chó kia không ổn định, ngay cả thầy Lưu cũng không có biện pháp.”

Gâu Gâu…

Lúc này ở nơi xa có một con chó săn đang bị nhốt lại, nó đang kêu la ầm ĩ, nghe âm thanh này thì hình như đang rất khó chịu.

Hứa Tử Nhạc nghi ngờ nói: “Ngày hôm qua không phải Tiểu Hắc còn rất tốt sao? Sao hôm nay lại đột nhiên kêu la không ngừng như vậy.”

Lúc này, một người trẻ tuổi đi tới: “Đạo diễn Tần, hôm nay chỉ sợ sẽ không huấn luyện được, hiện tại Tiểu Hắc không chịu hợp tác.”

Đạo diễn Tần bất đắc dĩ, nếu không quay thì sẽ làm lãng phí thời gian: “Thầy Lưu, như vậy thì thật sự là không được! Hay

là thầy đi nói lại với nó một lần nữa đi? “

Thầy Lưu vừa nghe thì lập tức ngây ngẩn cả người, nói một lần? Mẹ kiếp nhà ông! Đây là chó săn đó! Tôi làm sao mà hiểu được nó nói gì cơ chứ?

Hứa Tử Nhạc thở dài nói.”Nhân vật chính của cảnh quay hôm nay chủ yếu là tôi và Tiểu Hắc này. Đạo diễn Tần, kịch bản này có thể sửa được hay không? Cốt truyện này đối với người mà nói thì độ khó có lẽ không lớn nhưng nếu muốn Tiểu Hắc phối hợp trong toàn bộ quá trình thì chỉ sợ thật sự rất khó.”

Đạo diễn Tần có chút bất đắc dĩ. Lúc ông ta nhìn thấy kịch bản này thì không có bao nhiêu lo lắng, nhưng về sau mới phát hiện đây hoàn toàn chính là một việc lừa người mà. Đặc biệt nhất là Tiểu Hắc sẽ xuất hiện trong suốt toàn bộ bộ phim. Ngoại trừ mấy diễn viên chính ra thì Tiểu Hắc này chính là một đốt sống cổ, chống đỡ tuyến chính của toàn bộ phim.

Bởi vì các diễn viên chính khác còn chưa tới cho nên gần đây đều quay cảnh phim của Hứa Tử Nhạc. Bộ phim cô ấy đang quay là một bộ phim xảy ra vào thời kỳ dân quốc. Nhân vật mà Hứa Tử Nhạc đóng có chồng bị gọi nhập ngũ để ra ngoài đánh giặc, hơn nữa đã lâu không trở về nên cô ấy đã đưa theo tiểu Hắc trèo đèo lội suối đi tìm chồng.

Mà cảnh quay hiện tại chính là nhân vật do Hứa Tử Nhạc thủ vai. Sau khi nhân vật chính đi qua nghìn núi muôn sông thì rốt cuộc cũng tìm được nơi chồng mình đánh giặc, từ đó tìm được người từ trong hàng ngàn thi thể. Sau đó đã dùng xe đẩy đưa thi thể về nhà. Mà khi Tiểu Hắc tìm thấy nam chủ nhân thì vẫn luôn đi theo xe đẩy, không rời nửa bước.

“Cái này còn có thể sửa như thế nào chứ? Không có cách nào để sửa cả! Nếu như cắt cảnh quay của Tiểu Hắc đi thì sẽ thiếu chút gì đó. Xem ra chỉ có thể quay cảnh này sau vậy.” Đạo diễn Tần đành bó tay. Cảnh quay người thì dễ nhưng kịch bản của chó săn lại là khó nhất.

Vốn dĩ, con chó săn này cũng rất phối hợp, thế nhưng trong lúc đang quay phim đột nhiên lại nhấc chân sau lên đi tiểu. Vốn bầu không khí cảnh quay đang rất trầm lắng, buồn bã nhưng sau đó coi như hỏng cảnh quay luôn rồi.

Vì vậy, điều khó giải quyết nhất trong bộ phim này cho đến nay chính là con chó săn này.

Thầy Lưu là chuyên gia huấn luyện thú cũng chịu thua nói: "Đạo diễn Tần, tôi thật sự là hết cách rồi! Bây giờ chúng ta chỉ có thể để ngày mai thử lại thôi."

Đạo diễn Tần cũng chỉ có thể gật gật đầu: "Haizzz! Hôm nay không quay nữa! Mấy cảnh quay ngày hôm nay đều có liên quan đến Tiểu Hắc mà hiện tại tâm trạng của nó không ổn định nên cái gì cũng không quay được."

Lúc này Vương Minh Dương nhìn về phía Lâm Phàm: "Không phải cậu có thể trao đổi với chó sao? "

Khi Vương Minh Dương nói ra lời này thì mấy người đạo diễn Tần đều nhìn về phía Lâm Phàm, không biết lời này là có ý gì?

Nhất là Thầy Lưu kia lại càng không tin, người này làm sao có thể nói chuyện với động vật cơ chứ?

Lâm Phàm ngược lại cũng muốn thử một lần, dù sao việc chỉ huy chó quay phim cũng là lần đầu tiên hắn làm: "Không biết có được hay không đây?"

Đạo diễn Tần kinh ngạc nói: "Vương tổng! Đây là?"

Ông ta không biết Vương tổng nói lời này là có ý gì, chẳng lẽ chàng trai này còn có chỗ hơn người sao?

Vương Minh Dương vui vẻ nói: "Không phải mấy người không biết người trước mắt này là ai đấy chứ? Cách đây một thời gian có tin tức về việc có người chỉ huy hàng trăm con chó để tìm trẻ em trên Weibo, mấy người đã từng đọc chưa?"

"Tin tức đó tôi biết! Tôi đã xem… xem…" Đạo diễn Tần đang nói thì đột nhiên ngây ngẩn cả người: "Vương tổng, không phải cậu muốn nói là…"

"Đúng vậy! Đại thần chỉ huy trăm chó chính là cậu ta, cho nên tôi mới nói để cậu ta thử một lần, nói không chừng sẽ thành công đấy." Vương Minh Dương vừa cười vừa nói.

Vẻ mặt Lâm Phàm không có gì thay đổi, sau đó khẽ cười: "Để tôi thử xem, chỉ là cũng không chắc sẽ thành công."

Giờ phút này Đạo diễn Tần rất vui mừng nói: “Lâm đại sư, vậy thì làm phiền cậu rồi!”

Thầy Lưu rất tò mò. Anh ta là huấn luyện viên huấn luyện thú chuyên nghiệp , hơn nữa anh ta cũng đã được xem video chỉ huy trăm con chó kia nhưng anh ta vẫn rất nghi ngờ về cảnh tượng trên video, chỉ là không có chứng cứ. Bởi vì chuyện chỉ huy hàng trăm con chó này thật sự là quá rung động.

Hơn nữa anh ta còn liên lạc với rất nhiều đồng nghiệp để hỏi về khả năng này. Cuối cùng, câu trả lời nhận được chính là nếu không có thời gian huấn luyện nhất định thì rất khó làm được. Hơn nữa cho dù có huấn luyện thì cũng không có khả năng, chứ đừng nói chỉ là tạm thời.

Còn chuyện giao tiếp với chó thì lại càng là chuyện không thể nào.

Chương 381: Dạy nó diễn xuất

Chuyện Lâm Phàm muốn trao đổi với Tiểu Hắc đã lan truyền trong đoàn làm phim.

Mọi người đều vây quanh hóng chuyện. Khi bọn họ nghe được có người muốn nói chuyện với Tiểu Hắc thì cũng rất ngạc nhiên, cảm thấy chuyện này thật đúng là rất mới lạ.

Chuyên viên ánh sáng Tiểu Hoàng: “Đây là lần đầu tiên tôi thấy có người muốn nói chuyện với Tiểu Hắc đấy.”

Thợ quay phim: “Ngay cả thầy Lưu cũng không có cách nào mà người thanh niên này có thể làm được sao? “

Lúc này Lâm Phàm đã đi tới trước mặt Tiểu Hắc, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười: “Này, sao mày lại khó chịu như vậy?”

Tiểu Hắc: “Gâu Gâu….”

Lâm Phàm nghe được lý do thì lập tức toát mồ hôi hột: “À! Thì ra là khô nóng, cái kia bị kìm nén, nên ngột ngạt.”

Những người xung quanh thấy cảnh trước mắt thì đều kinh ngạc. Một số nhân viên đoàn làm phim không biết Lâm Phàm là ai nên bọn họ đều bắt đầu cho rằng người trẻ tuổi này bị

bệnh thần kinh rồi. Người một câu chó một câu, điều này cũng quá dọa người rồi.

Đạo diễn Tần nghi ngờ hỏi: “Thầy Lưu! Đây là tình huống gì vậy? Vì sao cậu ta nói một câu, Tiểu Hắc này lại sủa ngay hai tiếng?”

Thầy Lưu nhăn mày lại, sau đó nói: ” Đây chắc là phản ứng thần kinh thính giác. Đối với chó mà nói, tuy rằng bọn chúng nghe không hiểu lời người nói nhưng đối với âm thanh lại đặc biệt nhạy cảm, cho nên khi nghe thấy âm thanh thì chúng sẽ tưởng rằng người đó đang nói chuyện với nó, khi đó nó cũng sẽ sủa lại hai tiếng để biểu đạt ý của chính mình. Tuy nhiên, theo tôi được biết, trên thế giới này chưa có ai có thể nghe hiểu tiếng chó.”

Vài phút sau.

Lâm Phàm đứng lên: “Đạo diễn Tần, chắc bây giờ không sao rồi! Chỉ là ông có thể giới thiệu cho tôi một chút về tình tiết trong kịch bản của cảnh quay sắp tới để tôi nói với Tiểu Hắc, nó nên làm như thế nào không?”

Đạo diễn Tần ngây ngẩn cả người, dường như ông ta nghe không hiểu.

Dạy kỹ thuật diễn xuất cho chó sao?

Cái này… Mẹ nó! Đây không phải là đang nói đùa đấy chứ?

Nhưng vẻ mặt của Lâm Phàm cũng không giống như đang nói đùa. Hơn nữa ông ta nhận ra bây giờ Tiểu Hắc đã không còn khó chịu nữa mà trở nên yên tĩnh trở lại.

Thầy Lưu thấy cảnh này thì cũng rất kinh ngạc. Anh ta thật sự có chút không thể tưởng tượng nổi.

Nhân viên ekip quay phim đều ngây người, họ cảm thấy rất lạ lùng. Bây giờ bọn họ mới hơi tin tưởng một chút. Không cần phải nói, đó chính là vì Tiểu Hắc vốn đang điên cuồng lại đột nhiên bình tĩnh trở lại. Thầy Lưu đã sử dụng hết bản lĩnh cũng không thể khiến Tiểu Hắc bình tĩnh. Vậy mà bây giờ chỉ nhờ dăm ba câu nói của người này mà lại có thể khiến Tiểu Hắc yên lặng lại. Hơn nữa sau đó hắn còn lẩm bẩm với Tiểu Hắc, nhìn qua thì mọi chuyện đúng là chỉ như vậy. Hứa Tử Nhạc

lúc này vui vẻ nói: “Minh Dương, anh Lâm dường như hiểu thú ngữ hay sao?”

Vương Minh Dương cười: “Anh lại phát hiện ra một con đường phát tài nữa rồi, sau này phải mở một trường học huấn luyện chó, cho anh Lâm làm hiệu trưởng mới được.”

Đạo diễn Tần lúc này không biết nên nói gì nhưng ông thấy Lâm đại sư rất nghiêm túc. Sau đó ông lấy kịch bản ra chậm rãi giảng giải. Tình huống trong đó còn có cảnh thay đổi cảm xúc vậy nên bọn họ lấy ra để thảo luận, đương nhiên sự thay đổi cảm xúc này chính là thay đổi diễn xuất của người phụ nữ nhà nông do Hứa Tử Nhạc thủ vai. Về phần Tiểu Hắc thì toàn bộ quá trình chỉ cần nó không đi tiểu và đứng im tại chỗ là thành công rồi.

Lâm Phàm nghe cẩn thận từng chi tiết, mặc dù hắn không diễn xuất cũng không thay đổi kịch bản, nhưng bộ phim này từ khía cạnh thể hiện ra tình cảnh chiến tranh của thời đại trước. Những người phụ nữ nông dân bình thường mất đi người thân, đồng thời khi tìm kiếm người thân lại, phát hiện thi thể của người thân của mình chính là kiểu thể hiện thay đổi nhiều loại cảm xúc.

Mà cảnh quay bây giờ thì chủ yếu chính là quay sự thay đổi cảm xúc của Hứa Tử Nhạc, về phần Tiểu Hắc thì toàn bộ quá trình chỉ cần đứng im làm trang trí là được.

Lâm Phàm gật gật đầu: “Được, tôi hiểu rồi, bây giờ tôi sẽ đi nói với Tiểu Hắc!”

Đạo diễn Tần vốn đang muốn nói thêm gì đó nhưng sau khi nghe Lâm Phàm nói những lời này cũng im lặng, ông lặng lẽ rời đi để cho hắn trao đổi với Tiểu Hắc.

Lâm Phàm ngồi xổm xuống, vỗ nhẹ đầu Tiểu Hắc trao đổi, một người một chó giao lưu, người hỏi chó sủa mãi cho đến nửa tiếng sau, Lâm Phàm mới đứng lên: “Đạo diễn Tần! Có thể rồi, có thể thử xem sao, chắc là không có vấn đề gì rồi!”

Đạo diễn Tần nhìn Lâm Phàm, ông cảm thấy chuyện hôm nay thực sự ngoài dự tính. Tất cả mọi người đều bắt đầu mơ mơ hồ hồ nhưng Tiểu Hắc đã im lặng hợp tác vậy thì đương nhiên lại có thể bắt đầu quay rồi.

“Ai ở đâu về chỗ đấy, tất cả các bộ phận chuẩn bị, ánh sáng, quay phim mau chóng vào vị trí, tiến hành quay cảnh 102!”

Vương Minh Dương hoài nghi hỏi: “Cậu nói với con chó kia những gì vậy?”

Lâm Phàm cười cười: “Dạy nó diễn xuất!”

Chương 382: Tiểu Hắc diễn xuất

“Mẹ kiếp! Cậu đừng có dọa tôi, nếu chó biết diễn xuất vậy còn không bay lên trời luôn đi!” Vương Minh Dương không tin nói.

Lâm Phàm đương nhiên biết tất cả mọi người sẽ không tin Tiểu Hắc biết diễn xuất. Có điều hắn nói chuyện với Tiểu Hắc nửa tiếng đồng hồ. Mặc dù bản thân hắn cũng không biết diễn xuất, nhưng những loại phim này cần một bầu không khí và diễn xuất, nhất là biểu hiện của động vật thì càng dễ chạm vào điểm G trong lòng của mỗi người.

Tất cả nhân viên công tác tại hiện trường đều đã hành động, bọn họ đối với việc Lâm Phàm nói chuyện với Tiểu Hắc đều rất ngạc nhiên. Có điều, bây giờ có thể quay rồi với kỹ năng diễn xuất của Hứa Tử Nhạc thì chỉ cần Tiểu Hắc không làm loạn thì trên cơ bản có thể thành công.

Bối cảnh xung quanh đều bố trí xong, ánh sáng đã bật, thợ quay phim cũng ngắm ống kính vào diễn viên chính, nhân viên đạo cụ cũng chuẩn bị xong đạo cụ, nhân viên bối cảnh đã kiểm tra lại tình huống hiện trường phòng ngừa lỗi.

Hứa Tử Nhạc thay bộ quần áo cũ kĩ, chuyên gia trang điểm cũng trang điểm thêm cho khuôn mặt để làm cho nhìn giống người phụ nữ nhà nông, có chút quê mùa phờ phạc.

Trên xe đẩy cũ kỹ có một thi thể, thi thể này vốn cũng là một diễn viên chính có điều đã cắt bớt, phân cảnh của anh ta cũng kết thúc. Đạo diễn vì tiết kiệm chút tiền nên để diễn viên nam chính này bị nổ gương mặt, không biết được ai là ai.

Về phần nữ chính vì sao có thể tìm được nam chính trong hàng vạn thi thể đã hoàn toàn biến dạng gương mặt, thì điều này

chắc chắn là dựa vào thần giao cách cảm cho nên cũng không cần phải giải thích nhiều.

Mà bây giờ thi thể hoàn toàn biến dạng gương mặt kia chính là diễn viên quần chúng hóa trang.

Lúc này, đoàn phim đều trong trạng thái hồi hộp, nhưng cũng chỉ có thể là thử một lần. Dù sao quay phim thì đương nhiên sẽ không có chuyện quay một lần là được.

Đạo diễn Tần thấy tất cả đều chuẩn bị xong cũng ngồi xuống trước ống kính, nhìn màn hình sau đó ra lệnh một tiếng.

Bắt đầu!

Hứa Tử Nhạc rất nhanh nhập vai vào trạng thái, đem cảm xúc của một người người phụ nữ nông dân mất chồng khi tìm được thi thể của chồng diễn rất đạt, cô đẩy chiếc xe đẩy cũ kỹ từ từ tiến về phía trước. Tiểu Hắc làm sao biết biểu lộ cảm xúc, nó cũng chỉ từ từ đi theo bên cạnh chiếc xe đẩy.

Ống kính kéo xa kéo gần vẫn luôn duy trì quay được Hứa Tử Nhạc và người trên xe đẩy, về phần Tiểu Hắc hoàn toàn không chú ý.

Đạo diễn Tần bây giờ có chút lo lắng, tiếp theo mới là cảnh quan trọng nhất.

Xe đẩy cũ kỹ tới nơi, thi thể bên trên rơi xuống. Dựa theo kịch bản Hứa Tử Nhạc sẽ ôm thi hài đem thi hài đặt lên xe đẩy.

Điều làm cho đạo diễn Tần lo lắng chính là Tiểu Hắc đừng có từ chỗ chiếc xe đẩy chạy đến bên cạnh, chỉ cần đứng im ở chỗ đó. Nếu như được như vậy chính là hoàn hảo rồi.

Đương nhiên Tiểu Hắc này có thể có diễn cái gì chứ, ông ta trước giờ cũng chưa từng nghĩ qua, muốn một chú chó săn biết diễn xuất sao?

Lạch cạch!

Xe đẩy lật đổ, diễn viên quần chúng gương mặt bị huỷ từ trên xe ngã lăn xuống đất, Hứa Tử Nhạc lập tức tiến lên ôm thi thể, biểu cảm trên mặt cũng thể hiện rất phù hợp.

Một lúc sau, Lâm Phàm nhìn thẳng Tiểu Hắc làm một động tác ra hiệu.

Lúc này, một động tác của Tiểu Hắc đã khiến cho tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Gâu gâu!

Tiểu Hắc sủa lên rồi một mực cắn lấy ống tay áo diễn viên quần chúng, sau đó kéo lên xe đẩy. Dáng vẻ này quả thực rất phù hợp, không có gì gọi là làm quá. Thậm chí còn có một loại cảm giác khiến cho người ta cảm giác muốn khóc.

Ai nói chó sắn không biết diễn xuất hả.

Chú có săn Tiểu Hắc vậy mà ánh mắt lại có thể lộ ra vẻ đau lòng.

Đạo diễn Tần nhìn cảnh này nhất thời ngây người: "Con mịa nó!"

Nhìn hiện trường rồi lại nhìn màn hình nhất thời hét lên: "Tiểu Trương! Anh đang làm gì vậy, sao chỉ quay diễn viên chính, quay chó đi chứ!"

"Tập trung ống kính vào chó…"

"Dừng!"

Đạo diễn Tần đã bị cảnh này làm cho ngơ người, đồng thời cũng hoàn toàn không biết mình đang nói gì, sau đó nhìn về phía quay phim Tiểu Trương: "Cậu làm gì vậy, tập trung ống kính vào chú chó mới đúng, trên khung hình phải có cả chú chó vào. Cậu không thấy Tiểu Hắc diễn rất đạt sao? Chỉ riêng cảnh này thì ít nhất cũng có thể cộng cho phim 0.5 điểm đánh giá đó."

Quay phim Trương có chút ngơ ra: "Tần đạo diễn, xin lỗi! Lúc đó tôi không nhìn thấy…"

Đạo diễn Tần bất đắc dĩ cũng thở dài một tiếng, ông ta cũng hiểu Tiểu Trương chắc chắn là sợ Tiểu Hắc diễn không tốt. Bởi vậy, trực tiếp né đi để phòng ngừa xảy ra vấn đề, nhưng không thể ngờ rằng diễn xuất của Tiểu Hắc lại hoàn hảo đến như vậy.

Ngay đến cả những diễn viên xung quanh cũng đều ngây người.

Loại tình huống này bọn họ nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

Thầy Lưu huấn luyện chó cũng bối rối, chuyện này cũng khiến người ta không dám tin quá rồi.

Lâm Phàm rất hài lòng gật gật đầu: "Đạo diễn Tần , không sao, có thể quay lại, Tiểu Hắc diễn không có vấn đề gì!"

Chương 383: Tiểu Hắc quá trâu bò

Đạo diễn Tần nhìn Lâm Phàm, giơ ngón tay cái lên trong lòng cũng bội phục. Không nghĩ rằng một chút thời gian ngắn ngủi như vậy có thể huấn luyện Tiểu Hắc thành như thế này, thực sự quá bá đạo rồi.

"Toàn thể chú ý, Tiểu Trương chú ý nhớ quay toàn cảnh, ánh sáng tập trung vào đừng để sai lầm, lần này nhất định phải thành công!" Đạo diễn Tần hô.

Tiểu Trương: "Đã hiểu đạo diễn Tần!"

Hứa Tử Nhạc lúc này cũng ngây người, cô ta vừa rồi cũng bị dọa cho một trận, nhưng sau đó mới phát hiện Tiểu Hắc vậy mà lại là đang giúp kéo người.

Mà diễn viên quần chúng cũng suýt chút nữa bị dọa cho hoảng sợ, hắn tưởng rằng chú chó săn này là muốn cắn mình.

Đạo diễn Tần gật gật đầu: "Được! Bắt đầu!"

Lúc này, Tiểu Hắc cảm thấy rất bất lực, không biết những người này đang làm cái gì vậy? Sao lại muốn nó làm lại hành động vừa rồi chứ? Có điều nghĩ đến đối phương đã đồng ý yêu cầu của mình, nó lại mặt dày đồng ý phối hợp.

Mùa hè rất nóng, đối với Tiểu Hắc mà nói đây là cực kỳ nóng, khiến ngọn lửa trong lòng nó bị kích động phát ra.

Đạo diễn Tần lúc này trên mặt cười tươi như hoa, Tiểu Hắc mặc dù không có lời thoại nhưng hành động này, có thể nói là gửi than trong ngày tuyết rơi , cũng là thêm hoa trên gấm làm cho cảnh phim càng trở lên tuyệt vời.

Không tồi!

Không tồi!

Hứa Tử Nhạc không ngờ rằng anh Lâm vậy mà lại thực sự có thể huấn luyện Tiểu Hắc tốt như vậy, trong lòng cũng vô cùng tò mò.

Cảnh đem thi thể để lên xe đẩy, vốn là kết thúc rồi, bởi vì cảnh này còn phải quay từng phân đoạn một. Thế nhưng vì trạng thái của Hứa Tử Nhạc rất tốt, vậy nên còn không có ý định dừng lại cảnh quay.

Đạo diễn Tần cũng gật gật đầu: "Tiếp tục quay cho liền mạch, dù nửa đoạn sau có vấn đề gì đi nữa thì nửa đoạn đầu này cũng quay xong hoàn hảo rồi!"

Quay phim ngắm ống kính vào Hứa Tử Nhạc, bởi vì tiếp đó chính là cảnh khóc, tổ ánh sáng cũng chiếu sáng lên người Hứa Tử Nhạc.

Nhân viên công tác xung quanh cũng nín thở chờ mong, chỉ cần cảnh này có thể quay xong hoàn hảo, bọn họ có thể nghỉ ngơi rồi. Phân cảnh hôm nay cũng có thể kết thúc.

Cảnh quay phía sau chính là ở địa điểm khác.

Vương Minh Dương nở nụ cười gian rồi nói: "Cách này của cậu thật lợi hại, có thể dạy tôi làm sao có thể nói chuyện với chó được không?"

Lâm Phàm liếc nhìn gã một cái: "Chuyện này anh học không nổi đâu!"

Một câu nói khiến hứng thú của Vương Minh Dương lập tức tiêu biến, cái gì mà gọi là học không nổi, cậu còn chưa dạy tôi mà!

Tiểu Trương ngắm ống kính vào Hứa Tử Nhạc, cảnh này quá hoàn hảo rồi. Với kỹ năng diễn xuất của Hứa Tử Nhạc căn bản là sẽ không có vấn đề gì. Chị Hứa mặc dù tuổi không lớn nhưng kỹ năng diễn xuất thế này cũng không phải là đám nghệ sĩ trẻ kia có thể so sánh được.

Đạo diễn Tần tỉ mỉ quan sát màn hình không ngừng gật đầu. Không tồi! Không tồi! Rất hoàn hảo! Nhưng khi ngẩng đầu lên nhìn về phía hiện trường lại ngây người.

Đây là muốn làm gì?

Hứa Tử Nhạc nằm rạp xuống bên cạnh xe đẩy, cảm xúc đặt đúng chỗ hốc mắt nói đỏ lập tức đỏ. Căn cứ vào lời thoại trên kịch bản mà nói, thế nhưng cho dù là cô ấy cũng không chú ý đến bên cạnh chiếc xe đẩy.

Chân trước của Tiểu Hắc cũng đặt trên xe đẩy, nghiêng đầu đụng vào thi thể trên xe đẩy giống như là đang suy nghĩ. Trong mắt chú chó cũng hiện ra ánh sáng lấp lánh.

Con mẹ nó, vậy mà lại rơi nước mắt.

Tiểu Hắc nằm trên xe đẩy, sau đó ngẩng đầu lên phát ra âm thanh tương tự như tiếng sói kêu, âm thanh đầy bi thương, cùng với những giọt nước mắt trong mắt của nó, đạo diễn Tần nhìn cảnh này cũng hoàn toàn choáng váng.

Tiểu Trương vẫn luôn để ống kính quay Hứa Tử Nhạc, lúc này ánh mắt nhìn thấy Tiểu Hắc nhất thời kinh ngạc, vẻ mặt há mồm trợn mắt, đây là tình huống gì vậy? Một chú chó vậy mà lại có biểu cảm như vậy?

Ánh sáng cũng đang làm tốt công việc của mình nhưng giờ khắc này vẻ mặt cũng ngơ ngác.

"Vãi chưởng!"

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, hoàn toàn ngây người.

Đạo diễn Tần nhìn Tiểu Trương, sau đó vội vàng hỏi: "Ống kính có quay được hay không?"

Tiểu Trương lúc này mới phản ứng lại: "Đạo diễn! Tôi không quay được rồi!"

Đạo diễn Tần lúc này tức giận nói: "Cảnh này quả thực chính là kỳ tích! Chắc chắn có thể trở thành cảnh quay đẹp nhất năm, nếu như quay được cảnh này ít nhất cũng có thể tăng thêm 3 điểm cho phim rồi! Khán giả xem được chắc chắn sẽ khóc chết mất! Vậy mà anh lại không quay được! Ui là trời…"

Người quay phim lúc này bày ra vẻ mặt vô tội, anh ta từ ngày vào nghề cho đến giờ cũng mười mấy năm rồi, kiểm soát cảnh quay tuyệt đối ổn thỏa. Không nghĩ rằng hôm nay vậy mà lại mắc lỗi hai lần trên cùng một chú chó, như này ai còn dám tin tưởng anh ta nữa, không ngờ kỹ năng diễn xuất của một chú chó vậy là lại lợi hại hơn cả diễn viên chính.

Ánh sáng: “Con chó này chắc chắn là thành tinh rồi! Nếu không sao có thể diễn như vậy được chứ!”

“Chuyện này… chuyện này…”

Chương 384: Dịch vụ trọn gói

“Đi nhiều đoàn phim như vậy rồi, trước giờ đều chưa bao giờ thấy cảnh như này. Dù cho chú chó làm nhân vật chính trong bộ phim rất hot năm ngoái, cũng không thông minh đến như vậy!”

“Tiểu Hắc này chính là chó săn mà đoàn chúng ta nuôi sao? Sao lại có thể biết diễn xuất rồi? Không phải là xem nhiều rồi thì sẽ biết đấy chứ?”

Lúc này, tất cả mọi người đều ngạc nhiên, cùng nhau thảo luận. Bọn họ bị cảnh này làm cho há mồm trợn mắt, nếu như đây không phải là tận mắt thấy thì thực sự không dám tin.

Thầy Lưu huấn luyện chó lúc này cũng trợn tròn mắt, anh ta huấn luyện nhiều nhiều con chó rồi, thế nhưng cũng không thể giống như thế này.

Đạo diễn Tần trong lòng kêu rên: “Cảnh này vậy mà lại không quay được, quả thật là quá đáng tiếc!”

Các nhân viên đoàn phim cũng bất đắc dĩ, cảnh quay tốt như vậy mà lại không quay được, chuyện này…haizz.

“Đạo diễn Tần các anh cũng đừng thất vọng, không phải quay lại là được hay sao?” Lâm Phàm mở lời nói.

Đạo diễn Tần cảm thán nói: “Diễn xuất vừa rồi của Tiểu Hắc quả thực quá ngoạn mục không gì sánh bằng, anh nói có thể quay lại một lần nữa sao? Vẫn có thể biểu đạt cảm xúc như vừa rồi chứ?”

Lâm Phàm ngơ người không biết nên nói gì nữa.

Hắn nói với chú chó về kỹ thuật diễn xuất, chú chó còn muốn nói với hắn rốt cuộc có cho tôi dịch vụ trọn gói hay không?

Muốn Tiểu Hắc tiếp tục diễn tiếp cảnh đó, nhất định bảo đảm cho nó dịch vụ trọn gói.

Lâm Phàm cười nói: “Yên tâm đi, không có chuyện gì, Tiểu Hắc mặc dù là chó săn nhưng rất có đạo đức nghề nghiệp!”

Đạo diễn Tần thấy Lâm Phàm có lòng tin như vậy thì cũng tin. Sau đó nhìn về phía những người nhân viên, đồng thời đặc biệt nói với Tiểu Trương: “Chú ý máy quay, nhớ là phải để Tiểu Hắc với Tử Nhạc đều nằm trong khung hình, còn có, trước tiên nhớ miêu tả nét mặt Tử Nhạc, khi nước mắt Tiểu Hắc rơi xuống thì lập tức quay ống kính sang chỗ Tiểu Hắc, sau đó lại kéo ống kính dài ra!”

Nếu như không phải là Tiểu Hắc làm cho ông ta kinh ngạc nhiều như vậy, ông ta cũng sẽ không nói nhiều như vậy. Nhưng hiện tại Tiểu Hắc làm cho ông ta kinh ngạc thực sự quá nhiều, điều này không thể không coi trọng, dù cho tiểu Trương là nhân viên lão luyện thì trong lòng ông ta cũng có chút không yên tâm.

Tiểu Trương gật đầu đáp: “Yên tâm đi Đạo diễn Tần, tôi nhất định sẽ kiểm soát tốt mà!”

Tất cả mọi thứ đã sẵn sàng, diễn viên vào vị trí, ánh sáng cũng vào vị trí.

Đạo diễn Tần trong lòng tràn ngập sự mong chờ.

Bắt đầu!

Lâm Phàm ra hiệu với Tiểu Hắc, chỉ số thông minh của chú chó săn này là rất cao, nhất là sau khi nói chuyện gần gũi với Lâm Phàm, diễn xuất này nó đương nhiên là rất gắng sức. Hơn nữa, đây cũng không thể nói là diễn xuất được, một chú chó có thể có trạng thái như vậy, đó chính là lúc khiến người ta cảm động nhất.

Theo hắn thấy, nếu như bộ phim này mà phát hành, sợ rằng Tiểu Hắc sẽ cướp đi sự nổi tiếng của diễn viên chính, chuyện này cũng không phải là không thể.

“Tốt! Tốt! Tốt lắm!” Đạo diễn Tần lúc này vui vẻ như sắp bay lên trời. Ông ta lần đầu tiên cảm thấy bộ phim mình quay lại có thể tốt như vậy, thậm chí khi nhìn thấy trạng thái của Tiểu Hắc thì ông ta cũng không biết nên nói những gì.

Hoàn hảo! Tất cả đều rất hoàn hảo!

Toàn thân của người quay phim Tiểu Trương đều bắt đầu run rẩy, tất cả những thứ này thực sự là quá khó tin. Nếu như không phải là người trực tiếp điều khiển ống kính thì anh ta cũng không dám tin, đây là tận mắt chứng khiến.

Đặc biệt chính là Tiểu Hắc là một chú chó, thế nhưng trên mặt chú chó này lại toát ra cảm xúc khiến người khác hết sức ngạc nhiên. Biểu cảm này rất phong phú.

Dường như là vì sự mất đi của chủ nhân mà cảm xúc đau khổ bi thương được bộc lộ ra. Nước mắt kia cùng với tiếng tru tréo kia càng tô nên một bầu không khí đặc biệt.

Đối với cảnh tượng này hoàn toàn không cần phải thêm nhạc nền, tiếng tru này chính là nhạc nền vô cùng hoàn hảo.

"Dừng!"

Đạo diễn Tần hô to, vẻ mặt vô cùng kích động sau đó nhìn về phía Lâm Phàm: "Lâm đại sư, thực sự cảm ơn anh, tôi cũng không biết cảm ơn anh như thế nào, tối nay bất luận thế nào tôi cũng phải mời anh ăn bữa cơm, tôi muốn cảm ơn anh thật tử tế!"

Lúc này, Tiểu Hắc vui vẻ chạy tới vẻ mặt đầy mong chờ dịch vụ trọn gói.

Lâm Phàm cười xua tay: "Đạo diễn Tần không cần cảm ơn tôi đâu. Ông hoàn thành công việc là được rồi!"

Đạo diễn Tần nhìn Tiểu Hắc sau đó ngẩng đầu lên: "Anh yên tâm, bây giờ nó chính là bảo bối của tôi, tôi nhất định sẽ đối tốt với nó!"

"Không phải, tôi vừa rồi đã đạt được thỏa thuận với nó, ông cho nó đi hưởng dịch vụ trọn gói đi!" Lâm Phàm nói.

Đạo diễn Tần ngây người, dường như không có sự phản ứng lại, sau đó nói: "Lâm đại sư, cái gì mà dịch vụ trọn gói cơ?"

Lâm Phàm cười: "Đem nó đi tắm rửa, massage, còn có cái đó…cái đó… ông hiểu chưa?"

Đạo diễn Tần rất muốn nói rằng mình không hiểu, nhưng khi nhìn thấy Tiểu Hắc thè đầu lưỡi vẻ mặt phóng đãng thì ông ta đột nhiên hiểu ra.

Lâm Phàm nhẹ nhàng nói: “Ông muốn nó sau này cố gắng hết sức thì ông nhất định phải làm được!”

Đạo diễn Tần ngơ người, sau đó im lặng gật đầu.

Con quỷ này, chó vậy mà lại muốn dịch vụ trọn gói.

Chương 385: Đạo diễn chơi lớn

Đạo diễn Tần đương nhiên sẽ đem nhiệm vụ quan trọng này giao cho nhân viên đoàn làm phim rồi. Nhân viên đoàn làm phim còn rất trẻ, đến giờ cũng chưa có bạn gái, biết được sự dặn dò của Đạo diễn Tần nên anh ta đem Tiểu Hắc đi hưởng dịch vụ trọn gói. Anh ta cũng rất ngạc nhiên, bản thân cũng không có được sự đãi ngộ này, quả thật người không bằng chó!

Có điều anh ta muốn hỏi, dịch vụ này cuối cùng là phải tìm chó hay là tìm cái gì đây? Có điều sau đó cũng không hỏi mà khẳng định chắc chắn là phải tìm chó rồi!

Lâm Phàm ở trong đoàn làm phim không lâu nhưng hắn cảm thấy Đạo diễn Tần có một loại cảm xúc thôi thúc ông ta, khiến ánh mắt ông ta đều tập trung vào Tiểu Hắc, vốn dĩ nó chỉ là một vai phụ, thế nhưng bây giờ địa vị của nó cùng với diễn viên chính là sóng vai ngang nhau.

Nếu như Tiểu Hắc luôn thể hiện như vậy thì Đạo diễn Tần tin rằng bộ phim này chắc chắn sẽ rất nổi. Cho dù là cốt truyện hay danh tiếng chắc chắn bộ phim sẽ nhận được rất nhiều sự khen ngợi.

Lâm Phàm sớm đã nhìn ra cách nghĩ của Đạo diễn Tần, thậm chí còn không cho đối phương cơ hội, lập tức kéo đám Vương Minh Dương rời đi.

“Phù!”

“Đạo diễn Tần này đúng là ý nghĩ quá nhiều, vậy mà dám bỏ hết tất cả những cảnh quay trước đó, chuyện này phải đốt hết bao nhiêu tiền đây!” Lâm Phàm cười nói.

Hôm nay Vương Minh Dương xem như là có thêm kiến thức: “Rốt cuộc thì cậu dùng cách nào để trao đổi với chú chó kia vậy? Thật quá kinh người! Tôi ít nhất cũng tính là người sống

nửa đời người, hôm nay cảnh quay này nếu mà chiếu lên thì chắc chắn có thể thu hút được sự quan tâm của mọi người, vợ à! Anh nói có đúng không!"

Hứa Tử Nhạc lúc này cũng có chút thất thần: "Lúc bắt đầu em còn chưa chú ý nữa! Khi nhìn thấy biểu cảm của Tiểu Hắc lúc đó, em thực sự rất kinh ngạc, nếu như không phải phản ứng nhanh thì em cũng diễn sai rồi! Bộ phim này lúc bắt đầu thì em cảm thấy cũng chỉ bình thường, có điều bây giờ Tiểu Hắc này thực sự chính là điểm nhấn, khiến cả bộ phim thăng hoa!"

Lâm Phàm cười: "Hai người nói như vậy cũng khoa trương quá rồi đó, không phải chỉ là một chú chó thôi sao? Còn có thể khiến cả đoàn phim thành công?"

Húa Tử Nhạc cũng không cho là như vậy, mặc dù bộ phim là do toàn bộ nhiều câu chuyện đang xen vao nhau. Nhưng mà trong đó thường thường sẽ là diễn viên nào đó tạo điểm nhấn, khiến cho cả bộ phim trở nên sống động.

Hơn nữa bộ phim này chủ yếu nói về chiến tranh, bầu không khí tan thương này là của những người dân bình thường khi mất đi người thân, mà biểu cảm này của Tiểu Hắc lại nâng cao toàn bộ bộ phim lên. Loại cảm giác này, cô ta không thể giải thích rõ được, nhưng cô ta biết khi phát sóng bộ phim này, tình cảnh như vậy thì nhất định sẽ khiến rất nhiều người khắc khoải.

"Anh Lâm! Anh nói không sai, nếu như là trước đây thì Tiểu Hắc cũng chỉ là một vai phụ trong đó, cũng không dẫn tới nhiều hiệu quả cho lắm, thế nhưng bây giờ thì không phải như vậy. Dù sao chờ bộ phim phát sóng, anh xem rồi sẽ biết thôi!" Hứa Tử Nhạc không phải là người bình luận chuyên nghiệp, nhưng cô ta biết chắc chắn cảm giác của mình không sai được.

Anh Lâm dạy dỗ Tiểu Hắc tốt như vậy, khiến cho Tiểu Hắc trong phim phát huy xuất sắc như vậy, đạo diễn Tần có lẽ đang thầm vui vẻ. Hơn nữa cô ta cũng nhìn ra, đạo diễn Tần khi thấy anh Lâm rời đi, bộ dạng không nỡ kia giống như là mất vợ, rất đau lòng!

Có điều nếu như để anh Lâm giúp đỡ, bộ phim này e rằng thực sự sẽ rất ghê gớm. Có điều Tiểu Hắc kia thực sự là rất biết diễn xuất, mặc dù không có nhiều biểu cảm giống như con

người, nhưng chỉ cần làm một vài động tác là cũng có thể thu hút được trái tim của khán giả.

Lâm Phàm ngược lại có chút mong chờ: "Được! Nếu như phim được chiếu thì phải mời tôi đi đấy, tôi phải xem thật kỹ mới được!"

Hứa Tử Nhạc hé miệng cười: "Yên tâm đi! Dù tôi không nói thì Đạo diễn Tần cũng sẽ mời anh thôi! Bộ phim này nếu phản ứng tốt thì sẽ có hơn nửa phần công sức của anh đó!"

Lâm Phàm xua tay: "Không nói những thứ này nữa! Tối nay tôi tụ tập cùng bạn học, hai người thì sao? Là muốn trả qua thế giới của hai người? Hay là như nào?"

Vương Minh Dương cười nói: "Tôi với vợ tôi không tham gia náo nhiệt, dì vừa gọi điện cho tôi bảo tôi ngồi lại nói chuyện một chút, tối nay sẽ ở lại nhà cậu ăn cơm rồi!"

"Mẹ kiếp!" Lâm Phàm ngơ người. Sau đó nhìn Vương Minh Dương: "Anh có thể đừng nói lung tung nữa được không? Nếu không tôi thực sự là không về được nữa đó!"

"Yên tâm đi! Tôi là loại người đó sao?" Vương Minh Dương cười nói. Có điều đối với Lâm Phàm mà nói, người này thật đúng là loại người đó. Loại không bốc phét thì sẽ chết.

Có một công ty to như vậy mà vẫn còn nhiều thời gian nhàn nhã như vậy sao? Cứ như vậy thì làm sao có thể phát triển chứ. Có điều hắn cũng biết là công ty có người phụ trách, nếu không lương cao thuê nhiều nhân viên như vậy để làm cái gì chứ? Tất cả đều phải đợi anh ta trở về ra lệnh à?

Chương 386: Mùi vị quen thuộc

Sáu, bảy giờ tối.

Nói là nhà hàng cho sang chứ thực ra đây là một quán cơm, quán cơm của Bạch Kha nằm ngay trên đường lớn, không tính là to nhưng là mặt tiền. Quán cơm này hắn cũng biết, là bố mẹ của Bạch Kha để lại, sau đó tốt nghiệp cấp ba Bạch Kha cũng không học đại học mà cùng người trong nhà học kỹ năng nấu nướng sau đó tiếp quản quán cơm này.

Nhiều tiền thì không kiếm nổi, thế nhưng cuộc sống như vậy là cũng đủ.

Khách quý đến quán cơm.

Đây chính là quán cơm nhỏ Bạch Kha kinh doanh, ngoài cửa có chút cũ kỹ nhưng bên trong cũng là một quán cơm nhỏ trang trí rất bình thường. Mặt tường dán giấy dán tường, đặt vài cái bàn bốn người ngồi.

Cập bậc quán cơm này so với một số quán cơm xung quanh thì chênh lệch thực sự là quá lớn, hiện tại thời đại khác nhau có nhiều loại cửa hàng khác nhau mở ra.

Cửa hàng bún.

Nhà hàng cơm gà Hoàng Phủ.

Nhà hàng Hồng Kông.

Vân vân…

Quán cơm này của Bạch Kha, trên còn đường này thực sự là không có cách nào cạnh tranh với người khác. Mùi vị như nào thì không biết, chỉ cần nhìn trang trí ngoài mặt tiền là có thể nhìn ra bên trong ra sao rồi.

Thực khách có lúc cũng nhìn vào cửa hàng, bởi vì quán ăn nhỏ này giống phong cách những năm về trước. Nếu như không trang trí đẹp mắt thì về ngoại quan thực sự là quá lỗi thời rồi.

Lúc Lâm Phàm bước vào quán, một cô gái trẻ đang cầm chổi quét sàn nhà. Sau đó nhìn thấy Lâm Phàm cứ tưởng rằng là đến ăn cơm nên lập tức nhiệt tình nghênh đón.

“Bạch Kha có ở đây không?” Lâm Phàm hỏi.

Cô gái ngạc nhiên sau đó hướng về phía phòng bếp gọi to: “Có người đến tìm anh!”

Người vẫn chưa xuất hiện đã thấy tiếng của Bạch Kha từ trong phòng bếp truyền đến: “Phàm tử, cậu đến rồi đó sao?”

Bạch Kha đeo tạp dề, tươi cười đi ra: “Phàm tử giới thiệu với cậu một chút, đây là bạn gái mình, Tiểu Yến. Tiểu Yến! Đây là bạn tốt từ cấp 3 của anh, Lâm Phàm. Hôm qua vừa mới quay về, cho nên hôm nay anh gọi mấy anh em qua đây tụ tập!”

Tiểu Yến nhiệt tình cười nói với Lâm Phàm: “Vậy để em đi mua ít thịt heo, các anh cứ từ từ nói chuyện nhé!”

Sau khi Tiểu Yến vừa ra ngoài, Lâm Phàm cười: “Được đó! Có cả người yêu rồi!”

Bạch Kha cười: “Chắc chắn rồi, kiếm tiền không có bản lĩnh lớn như vậy, thế nhưng bản lĩnh tìm một cô bạn gái chắc chắn là phải có rồi!”

Lâm Phàm hỏi: “Chuẩn bị khi nào thì kết hôn?”

Bạch Kha: “Tạm thời không vội, tiết kiệm chút tiền trước đã, thôi trước mắt không nói đến những chuyện này nữa, mình đi làm mấy món ăn, hôm nay chúng ta ở trong cửa hàng nhỏ này của mình nói chuyện, cậu đừng chê nhé!”

Lâm Phàm cười vỗ Bạch Kha một cái: “Cậu được lắm đó, hồi học cấp 3 chúng tôi thường đến quán cơm này ăn chực. Có điều nói thật, tay nghề của dì rất lâu rồi chưa thử lại, bao nhiêu năm qua rồi để tôi xem xem, tay nghề cậu học được bằng mấy phần của dì rồi!”

Trước đây khi học cấp 3, bọn Lâm Phàm có những ngày nghỉ học không về nhà, thế là liền đến quán cơm nhà Bạch Kha ăn nhờ ở đậu. Mỗi lần đều ăn no căng bụng, khi đó việc kinh doanh của quán cơm vẫn tốt, chủ yếu là do tay nghề của mẹ Bạch Kha. Sau này bởi vì tay của dì bị bỏng nên không thể nấu ăn được nữa. Sau khi Bạch Kha tốt nghiệp bởi vì học không giỏi, không có tiền học đại học nên tiếp nhận luôn cửa hàng này.

Bạch Kha cười nói: “Được! Cậu làm gì trước đi, mình ra đằng sau làm vài món sở trường!”

“Được! Mình đến làm chuyên gia thử món ăn, nghiêm túc thưởng thức xem sao!” Lâm Phàm ngồi ở đó, nhìn xung quanh, vẫn là cái mùi vị quen thuộc ngày xưa.

Ba người nên cũng không cần quá nhiều món, ăn uống là thứ yếu, chủ yếu là tụ tập, nhớ lại kỉ niệm cũ.

Tiểu Yến là người bản địa ở Trung Châu, có điều là ở vùng nông thôn gần Trung Châu. Bạch Kha và Tiểu Yến gặp nhau vẫn là khá thú vị. Tiểu Yến đến Trung Châu làm việc, công việc đầu tiên chính là làm phục vụ trong quán của Bạch Kha,

không ngờ rằng lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, sau này lại trở thành bạn gái của Bạch Kha.

Có điều trong mắt Lâm Phàm, chỉ số thông minh của Bạch Kha rất cao, vốn dĩ tháng này phải mất hai nghìn tệ tiền lương, nhưng bây giờ có thể tiết kiệm được toàn bộ. Hơn nữa còn có một cô bạn gái, mua bán kiểu này tìm đâu ra? Tính đi tính lại vẫn là cậu ta kiếm lợi!

Tiểu Yến không quá xinh đẹp, nhưng cũng không thể nói là xấu, lớn lên có chút thanh tú, thân thiện với mọi người, luôn giữ nụ cười trên mặt. Dùng một câu thời cấp ba mà bọn họ thường đặt cho con gái, biệt danh chính là "Đại tỷ ngốc thích cười". Có điều con gái thích cười thường sẽ may mắn, điều này trên Huyền học là có căn cứ.

"Kha tử, đừng làm nhiều đồ ăn như vậy, như này là đủ rồi!" Trên bàn đã có bốn món ăn, còn có một phần thịt heo, nhưng mà Bạch Kha vẫn đang bận rộn dưới bếp, nói là muốn làm thêm vài món.

"Đến rồi! Đến rồi!" Bạch Kha bưng một phần súp tiết vịt, sau đó đi tới tủ rượu lấy một bình rượu trắng ngon nhất ra.

Lâm Phàm nhìn thấy rượu trắng bỗng thấy tê dại: "Không uống rượu trắng, uống bia được không?"

Nhưng Bạch Kha sao có thể đồng ý được: "Không sao, cứ từ từ uống, cũng không khó uống lắm đâu!"

Chương 387: Khách vào

Lâm Phàm cũng không nói gì nhiều vì lâu rồi mới gặp nhau, đương nhiên phải nói chuyện với nhau thật tốt. Bạch Kha mở chai rượu rót cho Lâm Phàm một ly.

"Phàm tử, cậu ở Thượng Hải thế nào?" Bạch Kha hỏi.

"Cũng được!" Lâm Phàm ăn một miếng đồ ăn sau đó hỏi: "Còn cậu thì sao?"

Bạch Kha nhún vai có chút bất lực: "Bây giờ không dễ làm ăn, áp lực cạnh tranh quá mạnh, có điều cũng đủ kiếm chút tiền sinh hoạt phí. Đúng rồi, nếm thử món ăn mình nấu xem như thế nào nào!"

Lâm Phàm cười, sau đó nhìn món súp tiết vịt đỏ rực trước mặt: "Món này là món sở trường nhất của dì lúc đó, hương vị rất ngon, để tôi xem xem cậu học được bao phần rồi!"

Gắp một đũa cho vào miệng, Bạch Kha nhìn Lâm Phàm vội vàng hỏi: "Thế nào?"

Lâm Phàm đặt đũa xuống, giơ mười ngón tay ra khi Bạch Kha nhìn thấy điều này thì nhất thời vui vẻ, nhưng Lâm Phàm lại rụt lại năm ngón tay sau đó lắc lắc trước mặt Bạch Kha.

Vẻ mặt Bạch Kha có chút bất lực, kéo dài giọng nói: "Năm phần thôi ư…"

Lâm Phàm cười: "Được rồi, thực ra cũng không tồi! Mình nhớ lúc trước ngay cả món thịt xào ớt xanh cậu cũng có thể xào cho khét. Bây giờ có thể làm được bàn đồ ăn như thế này đã rất ngầu rồi!"

Nghe được những lời khen ngợi này Bạch Kha nhất thời cười nói: "Đương nhiên là vậy rồi, mình là dùng tâm để học đó! Tay nghề chắc chắn phải tiến bộ hơn trước chứ!"

"Nào! Chúng ta uống một ly!"

Tiểu Yến ngồi bên cạnh, trên mặt vẫn luôn nở nụ cười, cẩn thận lắng nghe nhưng không xen vào. Khi nghe thấy chuyện cười cũng sẽ nói vào một vài câu.

Hai người tán gẫu cũng chỉ là nói những điều thú vị thời cấp ba, đem chuyện đã từng trải qua tóm lược lại, cũng là để làm cho người ta vui vẻ. Khi nói đến chuyện trước kia trốn học Lâm Phàm cũng cười nói: "Năm đó mình không có thi tiếng anh là bởi trình độ đã cao rồi!"

Bạch Kha cười: "Phét! Cứ bóc phét đi!"

Lúc này có một vị khách đến.

Tiểu Yến lập tức đứng dậy, bắt đầu tiếp đãi, mà trong số những vị khách đến, có một người phụ nữ nhìn môi trường bên trong quán thì khẽ nhíu mày: "Chúng ta thực sự ăn ở quán này sao? Hay là đổi chỗ khác?"

Người đàn ông trung niên: "Ăn ở quán này đi! Những quán khác đều chật ních, còn không biết phải đợi đến bao giờ nữa! Tiện thì ăn ở đây luôn đi!"

Tiểu Yến đứng bên cạnh, trên mặt vẫn giữ được nét cười, mặc dù bây giờ khách hàng đang trao đổi xem là có ăn ở đây hay không, tạm thời họ vẫn chưa chốt.

Khoảng thời gian tốt nhất để quán cơm kinh doanh chính là buổi trưa và buổi tối.

Bây giờ đã sắp bảy rưỡi rồi, mới có bàn khách đầu tiên. Ở con đường ăn uống này, như vậy cũng là cực kỳ thảm rồi.

Cuối cùng, khách hàng cũng đồng ý ăn ở đây. Bởi vì là bốn người một bàn không đủ chỗ nên sau đó phải ghép hai bàn làm một, sáu người vừa đủ chỗ.

Lâm Phàm nhìn Bạch Kha: "Mình không sao, cậu cứ làm việc của cậu trước đi!"

Bạch Kha gật gật đầu: "Được! Vậy đợi mình một chút, nhanh thôi!"

Lâm Phàm nhìn thời gian, khoảng thời gian thế này việc kinh doanh đúng thật là có chút thê thảm. Sau đó hắn nhìn dòng người bên đường, vẫn có không ít người dân, nhưng căn bản không mấy người trong số họ chú ý đến quán ăn này. Có nhiều người dân chủ yếu đi đến các quán ăn gần đó có trang trí đẹp và món ăn đặc sắc.

Bây giờ ăn uống thiên về những thanh niên trẻ tuổi nhiều hơn, hơn nữa những quán ăn đặc sắc kia cũng được tầng lớp này ghé thăm nhiều hơn.

Về phần quán cơm nhỏ có chút cũ kỹ này, đương nhiên không phải là lựa chọn đầu tiên của bọn họ.

Lâm Phàm ngồi một mình ăn đồ ăn, bây giờ hắn không vội, mở quán cơm sợ nhất chính là không có khách, mà hiện tại vẫn có khách thì cũng không tệ rồi.

Có điều đối với tay nghề của Bạch Kha, nói sao bây giờ? Chính là những món ăn gia đình, không có gì đặc sắc cũng không có chỗ nào khiến người ta kinh ngạc.

Tay nghề là một vấn đề ngoài ra còn có vấn là khác chính là cửa hàng.

Tay nghề không đạt đến mức khiến người ta lưu luyến không quên thì phối cảnh trong cửa hàng ít ra cũng phải được chú

trọng.Nếu như tay nghề khiến người khác ấn tượng thì cho dù là đặt một cái bàn bên ngoài cũng có người tới tranh nhau.

Rất nhanh, món ăn đã lên bàn, những vị khách ngồi ở bàn kia cũng bắt đầu ăn cơm, Tiểu Yến cũng hoàn toàn bận rộn.

Không lâu sau, lại có thêm khách vào.

Lâm Phàm trong lòng cảm thấy cũng không tệ, xem ra việc làm ăn của Bạch Kha cũng không tệ lắm, chỉ là khách hàng đến có chút muộn mà thôi.

Thấy lại có khách đến thì nụ cười trên mặt của Tiểu Yến càng thêm tươi. Suy cho cùng làm ăn tốt thì ai mà không vui chứ! Nhưng dần dần khách hàng ngồi hai bàn bắt đầu thúc giục.

“Phục vụ, có thể mang đồ ăn lên chưa? Đã ngồi đợi hai chục phút rồi mới đem lên cho chúng tôi hai món! Chậm quá đi thôi! Thực sự không được thì giúp chúng tôi hủy món, chúng tôi đổi sang nhà khác!” Bàn khách đầu tiên thúc giục.

Tiểu Yến lập tức bước lên: “Thật ngại quá! Những món ăn này đều là đồ ăn tươi mới nên cần phải làm sạch, vậy nên mới chậm một chút! Để tôi ra sau bếp giục một chút nhé!”

“Vậy thì nhanh đi!”

Sau khi Tiểu Yến đi vào những vị khách kia có chút than phiền.

“Tôi đã bảo đổi quán rồi mà, quán này lên đồ ăn chậm chết đi được! Hơn nữa khẩu vị cũng bình thường, thịt xào ớt xanh này có chút mặn…”

“Chấp nhận ăn một chút đi! Đợi chút nữa họ mang đồ ăn và canh lên thì hủy những món còn lại. Ăn chút cơm lấp đầy bụng trước đã tí còn phải đi đường nữa!”

…

Chương 388: Món gì vậy? Sao lại thơm thế!

Lâm Phàm cũng không nói gì nhiều, vị khách hàng này than phiền vậy cũng hợp tình hợp lý. Tốc độ lên món như này thực

sự là có chút chậm sau đó hắn đứng dậy, đi thẳng về phía sau bếp.

Lúc này, Bạch Kha trong nhà bếp bận sứt đầu mẻ trán, cái xẻng trong tay không ngừng. Khi nhìn thấy Lâm Phàm thì vội nói: "Phàm tử! Cậu đừng vội, sẽ nhanh thôi, cậu cứ ra ngoài đợi một chút!"

Lâm Phàm cười: "Không sao, cậu bận việc của cậu đi! Mình không vội, mình thấy mấy vị khách bên ngoài đang giục, đúng lúc mình đến làm một vài món ăn nho nhỏ tặng cho những vị khách kia. Cậu đừng bận tâm đến mình, cứ tiếp tục đi!"

Nhà bếp không phải quá lớn, nhưng có hai cái bếp.

Bạch Kha thân là bạn hắn, hơn nữa quán cơm này còn đồng hành với hắn thời cấp ba, chứa đầy ký ức nên đương nhiên hắn cũng hy vọng nó tốt lên một chút.

Làm cái gì bây giờ?

Món ăn này không thể phức tạp, hơn nữa cũng không thể quá tốn nguyên liệu, khẩu vị ổn, từ tay của đại sư, còn có thể không được sao?

Có rồi! Chính là món này!

Lâm Phàm không làm phiền Bạch Kha mà nhờ Tiểu Yến giúp hắn lấy một chút nguyên liệu.

Nguyên liệu có: tôm tươi, thịt lợn, hành, gừng, sốt cà chua, trứng gà, đậu phụ,…

Con dao nhỏ trong tay khẽ động, đầu tiên là đem tôm tươi loại bỏ phần đầu, bỏ sợi gân tôm ra. Bây giờ bên ngoài tổng cộng có mười người khách nên hắn để lại mười con tôm, còn lại sáu con tất cả đem băm nhỏ ra.

Bạch Kha liếc mắt nhìn thấy Lâm Phàm đang bận rộn, trong lòng hoài nghi hỏi: "Cậu đang làm cái gì vậy?"

"Món ăn của Giang Tô đậu phụ hộp , đã nghe bao giờ chưa?" Lâm Phàm cười nói.

Bạch Kha lắc đầu, món này cậu ta chưa từng nghe qua nên không biết món này là món gì. Có điều cũng không nghĩ thêm gì nữa vì khách bên ngoài đều đang hối, nếu còn không nhanh

làm cho xong cũng không biết những vị khách kia sẽ như thế nào.

Lúc này, Lâm Phàm trộn tôm tươi cùng với thịt lợn, thêm các loại gia vị. Còn mười con tôm nguyên thì cho vào trứng gà thêm chút bột và muối.

Đặt đậu phụ vào lòng bàn tay, mềm mềm,cảm giác không tồi, dao trong tay khẽ động. Trong nháy mắt đậu phụ đã được cắt ra, cổ tay linh hoạt cắt miếng đậu phụ thành từng khối chỉnh tề, lớn nhỏ cùng kích cỡ.

Món này chủ yếu là kiểm soát lửa thật tốt, đợi chút nữa khi thả đậu phụ vào dầu đang sôi, chỉ cần bề mặt đậu phụ hiện lên màu vàng óng là được. Nhưng món này rất dễ rán cháy, hơn nữa độ cứng cũng phải vừa phải, vậy nên để kiểm soát tốt thì cũng cần phải có mắt nhìn.

Đối với đầu bếp bình thường mà nói thì cho dù bị rán cháy một chút cũng không sao, nhưng đối với Lâm Phàm mà nói nấu ăn cũng giống như làm nghệ thuật. Một chút sai sót cũng có thể ảnh hưởng tới vị giác, bởi vậy càng phải cố gắng đạt đến mức hoàn hảo.

Xèo xèo!

Đậu phụ được rán trong chảo dầu, sau đó lập tức gắp đậu phụ đã được rán rồi ra để một bên để cho thấm hết dầu thừa.

Bây giờ bắt đầu tiến hành làm nước sốt. Đây chính là bước quan trọng của món này, làm xong nước sốt thì món ăn này cũng đã thành công được bảy phần rồi, ba phần thành công còn lại chính là ở đậu phụ.

Lúc này, Bạch Kha đầu đầy mồ hôi, nấu ăn mệt nhất là khi bên ngoài còn có người đang thúc giục, thế nên càng khiến cậu ta thêm vội vàng. Còn Lâm Phàm lúc này nhàn nhã tự đắc, ngược lại không hề có chút lo âu nào.

Mũi dao nhẹ nhàng cắt một lỗ nhỏ trên bề mặt miếng đậu phụ, sau đó dùng một chiếc thìa nhỏ múc ra hai phần ba ruột miếng đậu phụ ra, rồi nhét tôm trộn với thịt trước đó vào. Sau đó lấy tôm nguyên con để phần lưng tôm áp trên phần thịt xay, lưng tôm cong cong lộ ra bên ngoài, giống như bên trong miếng đậu phụ kẹt một cái bánh răng.

Làm xong nước sốt sẽ cho đậu phụ vào trong nước sốt, dùng lửa nhỏ đun từ từ.

Dần dần một mùi hương mê người đột nhiên lan ra khắp phòng bếp, lúc này Bạch Kha đang bận cũng phải sửng sốt, đầu mũi ngửi ngửi vẻ mặt cũng có chút quái dị: "Mùi hương này ở đâu bay đến vậy?"

"Là ở đây!" Lâm Phàm chỉ vào nồi nói.

Bạch Kha ngỡ ngàng, có chút không tin nói: "Sao có thể chứ!"

Lâm Phàm cười nói: "Cậu có thể ngửi thử xem!"

Bạch Kha bỏ cái xẻng trong tay xuống, vẫn phải đến gần dùng đầu mũi ngửi ngửi, nhất thời có chút kinh ngạc. Dường như đây không phải là Lâm Phàm bình thường mà cậu ta quen biết: "Đây là do cậu làm ra sao?"

"Sao nào? Vẫn không tin à? Món này gọi là đậu phụ hộp!" Lâm Phàm ngửi ngửi mùi vị, cảm thấy cũng tạm ổn rồi có thể cho ra nồi. Khi mở nắp nồi ra mùi hương ngưng tụ trong nồi lập tức bay ra, thậm chí mùi hương này còn bay ra khỏi nhà bếp tỏa ra bên ngoài.

Những khách hàng đang khó chịu dùng cơm ở bên ngoài khi ngửi thấy mùi hương này thì ai nấy cũng đều ngạc nhiên: "Thơm quá đi à! Món gì vậy, sao lại thơm như thế?"

"Hình như là từ trong nhà bếp bay đến!"

"Phục vụ! Bên trong đó các anh làm món gì vậy? Sao lại thơm thế?"

Chương 389: Xoa dịu cõi lòng

Tiểu Yến lúc này cũng bối rối, cô ấy cũng không biết là cái gì. Lúc đi vào nhà bếp nhìn thấy hai phần đồ ăn hấp dẫn, hơn nữa món này cô ấy cũng chưa từng nhìn thấy nên hoàn toàn không biết đây là món gì!

Lâm Phàm rửa bốn cây rau thơm, sau đó đặt lên cạnh đĩa cười nói: "Thế nào? Đậu phụ hộp của Giang Tô, có lợi hại không?"

(Món này nhìn miếng đậu phụ giống như là cái hộp nhỏ nên gọi là đậu phụ hộp, nhìn khá bắt mắt, tên gốc: 镜箱豆腐)

Hắn vẫn rất hài lòng với kiệt tác của mình, món ăn này nếu như được chấm điểm thì nhất định phải được 101 điểm. Nhiều hơn 1 điểm không phải là mình kiêu ngạo, mà bởi vì chính xác là rất ngon.

Bạch Kha lúc này trợn tròn mắt nhìn Lâm Phàm, giống như là gặp quỷ, mùi vị này khiến cậu ta cảm thấy có chút không chịu được: "Mình muốn thử một chút!"

Lạch cạch!

Lâm Phàm đánh vào tay Bạch Kha: "Đây không phải cho cậu ăn, đây là cho những vị khách ngoài kia, người ta đều than phiền nên cậu mau chóng nấu xong đồ ăn đi!"

"Hả?" Trong lòng Bạch Kha ngứa ngáy. Cậu ta không ngờ rằng Lâm Phàm vậy mà lại biết nấu ăn. Hơn nữa mùi vị này, hình dạng này thực sự khiến cậu ta rất ngạc nhiên.

Từng miếng, từng miếng đậu phụ hấp dẫn được sắp xếp rất đẹp, nhất là nước sốt rưới lên trên, chỉ cần nhìn thôi thì đã muốn ăn rồi, vị giác của bản thân cũng bắt đầu không chịu thua kém, bắt đầu tiết ra nước bọt.

"Tiểu Yến, giúp tôi bưng cái này ra ngoài đi!" Lâm Phàm bưng ra một phần sau đó bảo Tiểu Yến bưng một phần.

Tiểu Yến bưng món ăn, mùi vị kia trực tiếp bay thẳng vào trong lỗ mũi, sau đó tràn vào trong não, cô cũng không tự chủ được mà nuốt nước miếng một cái.

Bên ngoài!

Lâm Phàm bưng phần cho bốn người ăn đi đến bàn của bốn người, sau đó cười nói: "Thật ngại quá! Để các vị đợi lâu rồi, món đậu phụ hộp này là chúng tôi tặng cho các vị. Lúc tôi ăn cơm cũng rất ghét đồ ăn lên muộn, mọi người đều là muốn ăn cơm vui vẻ vậy nên mười mấy hai mươi phút mới lên một hai món thì cũng là làm người ta tức giận rồi. Vậy nên vẫn mong các vị đừng để bụng, những món ăn sau sẽ nhanh có thôi!"

Những vị khách này cũng không phải là người không nói đạo lý, thấy chủ quán cũng hiếu khách như vậy đương nhiên cũng

không nói gì nhiều. Mặc dù mùi vị của món đậu phụ hộp này xem ra rất hoàn hảo, nhưng lúc này bọn họ vẫn chưa được nếm thử.

“Vậy phiền anh nhanh một chút là được rồi, món ăn tặng thêm này chúng tôi cảm ơn nhé!”

Những vị khách nói xong, sau đó nhìn thẳng về phía món đậu phụ hộp ở trên bàn, vẻ mặt có chút ngạc nhiên.

Bởi vì món ăn này nhìn qua cũng thấy đẹp mắt rồi, màu sắc hấp dẫn lại rất giống món ăn có trên tạp chí ẩm thực.

Lâm Phàm cảm ơn sau đó nói: “Các vị có thể thử một chút, để lạnh rồi mùi vị sẽ không còn ngon nữa đâu!”

Hai bàn thực khách mỗi người gắp một miếng, nước sốt trên đậu phụ nhẹ nhàng rơi xuống càng làm tản ra một mùi hương quyến rũ mê hoặc lòng người, tiếp đó họ mở miệng cắn một miếng.

Đột nhiên, cả nhà hàng rơi vào im lặng.

Ngay lập tức ánh mắt cả mỗi vị khách đều thay đổi, để lộ ra biểu cảm không dám tin.

Mùi vị chua ngọt ngay lập tức nổ tung trong miệng, nhân thịt tươi ngon, hương vị của tôm, hương vị của đậu phụ cùng với hương vị của nguyên liệu như làn sóng ập đến, từng đợt lại từng đợt ập vào.

Lúc này tất cả những vị thực khách đều cảm thấy mình đang thưởng thức món ăn hoàn hảo nhất trên đời. Nhất là khi cắn một miếng đầu tiên, đậu phụ kia giống như là khối băng, trong nháy mắt bị hòa tan vào bên trong cõi lòng. Vào cái thời tiết ban đêm nóng nực này y, lại có thể xoa dịu cõi lòng đang kích động của họ.

“Ngon!…” Một vị khách từ trong mùi vị thơm ngon phản ứng lại. Sau đó không thể chờ đợi mà ăn thêm một miếng đậu phụ nữa rồi hít sâu một hơi, nhắm mắt từ từ hồi tưởng.

Tiểu Yến nhìn thấy cảnh trước mắt cảm thấy có chút choáng váng.

Bạch Kha bưng đồ ăn từ nhà bếp ra nhìn thấy biểu cảm của những vị khách này, cũng không nói câu nào, nhưng biểu cảm

ngạc nhiên trên mặt cậu ta cũng đã nói lên tất cả.

Lâm Phàm mỉm cười, món ngon chính là cách dễ nhất khiến tâm hồn những người đang kích động có thể bình tĩnh trở lại.

Sau đó nhìn về phía Bạch Kha, trên mặt lộ ra nụ cười nói: "Còn không mau làm đồ đi, thực khách đều đang hối rồi kìa!"

Bạch Kha lập tức gật đầu: "Ồ ồ…"

Cậu ta bây giờ đều ngơ người, Phàm tử sao có thể biết nấu ăn? Điều này cũng giả quá đi thôi! Hơn nữa đến cả nước sốt trong đĩa này những thực khách kia cũng không hề chừa lại.

Mùi vị của 'đậu phụ hộp' làm khách của cả hai bàn ăn đều kinh ngạc. Sau khi dọn bàn, bọn họ nhìn thẳng vào Lâm Phàm, sau đó lại nhìn về phía Tiểu Yến: "Món ăn này, có thể gọi thêm một phần nữa hay không, chúng tôi bỏ tiền ra mua."

"Đúng! Bỏ tiền ra mua, quá ngon, hương vị này quả thật là tuyệt vời. Trong nhân đậu phụ này còn thêm thịt và tôm, hơn nữa hương vị này làm cho người ta khó có thể chịu đựng được."

Chương 390: Món này chưa thấy bao giờ

Đề cử đọc giả quyển 'Đô thị bắt đầu từ trên đường cứu người' đọc giả có thể đi xem thử.

Chương 390: Món này chưa thấy bao giờ

Thực khách đều bị món ăn này hấp dẫn, Tiểu Yến không biết nói cái gì, món ăn này bọn họ không làm được.

Lâm Phàm cười nói. "Các vị, thật ngại quá, món ăn này tạm thời không bán. Tôi là bạn của ông chủ ở đây, sau này nếu có cơ hội, các vị có thể tới đây nhấm nháp một chút. Đương nhiên hương vị có lẽ sẽ không bằng, nhưng tuyệt đối sẽ làm cho các vị hài lòng."

Thực khách đành bất lực, nhưng lần này họ đã nhớ kỹ món ăn này.

Qua hồi lâu mới tiễn được thực khách ở hai bàn này đi. Thực khách ở hai bàn này trước khi đi còn lưu luyến không rời, rõ ràng còn đắm chìm trong hương vị kia, thật lâu không thể quên được.

Tiểu Yến quét dọn vệ sinh trong cửa hàng, Bạch Kha thì vây quanh Lâm Phàm: "Phàm tử, sao cậu lại biết nấu ăn, hơn nữa món ăn này còn làm ngon như vậy?"

Lâm Phàm cười: "Cậu cũng không được ăn, làm sao biết là nó ngon?"

Bạch Kha kích động nói: "Mình cũng không phải người mù, vẻ mặt của những khách hàng này mình cũng đã nhìn thấy rõ ràng . Đó hoàn toàn chính là dáng vẻ của người bị đồ ăn hấp dẫn."

Lâm Phàm vỗ vỗ bả vai Bạch Kha: "Nhìn dáng vẻ của cậu, có phải muốn học không? Nếu cậu muốn học thì mình có thể dạy cậu."

"A!" Vẻ mặt Bạch Kha trở nên hưng phấn, nhưng sau đó lại ảm đạm đi: "Cậu lại không thể ở Trung Châu quá lâu, hơn nữa học nấu ăn cũng cần phải có thời gian, đâu phải dễ học như vậy chứ."

"Yên tâm đi, mình cũng không dạy cậu nhiều món ăn, hơn nữa nếu cậu muốn học được toàn bộ thì khẳng định cũng không có khả năng. Mình thấy hiện tại có rất nhiều cửa hàng đều có một hoặc hai loại món ăn đặc trưng. Trước hết cậu cứ học kĩ món 'đậu phụ hộp' này, sau này sẽ dạy cho cậu thêm những món ăn khác nữa. Tuy rằng không làm ra được hương vị này của mình, thế nhưng chỉ cần học được một phần thì cũng đủ để cho những thực khách kia kinh ngạc vì hương vị của món ăn rồi."

Lâm Phàm thật sự đã suy nghĩ như vậy. Món ăn này chỉ là một món trong ẩm thực Giang Tô, phong cách ẩm thức này là do tập hợp của các món ăn do nhiều địa phương khác tạo thành, bao gồm món ăn ở Kim Lăng, món ăn Hoài Dương, món ăn ở Tô Tích, ở Từ Hải, chủng loại đa dạng và phong phú. Nếu không phải có bách khoa toàn thư, thật sự là không có bao nhiêu người có thể dám vỗ ngực nói: 'Tôi có thể nấu một món ăn vùng miền ngon nhất , không ai có thể sánh bằng.'

Cho dù là đầu bếp đứng đầu tinh thông một món ăn nào đó cũng không dám cam đoan, mỗi một món ăn bên trong thực đơn đều có thể làm ngon nhất.'

Dù sao thì biết nấu và nấu ngon là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Cho nên Lâm Phàm chuẩn bị dạy cho Bạch Kha hai món ăn. Nếu như có thể làm ra hương vị cơ bản nhất thỉ chỉ bằng vào hai món ăn này, cũng có thể trở thành món ăn đặc trưng của quán cơm, công việc kinh doanh đương nhiên sẽ lên như diều gặp gió.

Nếu như là người khác, hắn cũng lười để ý muốn học thì nhanh chóng đi sang một bên, thế nhưng Bạch Kha thì lại khác. Một là cậu ta và hắn là bạn học, quan hệ còn tương đối tốt. Hai là cửa hàng này từng là hồi ức thời trung học của hắn. Hắn đã ăn ở chỗ này không biết bao nhiêu bữa nên làm sao có thể bỏ mặc được chứ?

Hơn nữa, chính hắn cũng muốn trợ giúp Bạch Kha, nếu như trực tiếp cho tiền hoặc là đồ gì đó thì với sự hiểu biết của hắn, Bạch Kha khẳng định sẽ không nhận. Thậm chí sẽ cảm thấy mình đang thương hại cậu ta, như vậy quan hệ này có lẽ sẽ có sự ngăn cách, sau này muốn hàn gắn lại cũng khó khăn.

Tuy nhiên nếu hắn giao hai món ăn này giao cho cậu ta, vậy thì tính chất lại khác.

Đối với người khác mà nói, nấu ăn có vẻ rất đơn giản. Nhưng làm một món ăn ngon đến cực hạn thì nếu không có thầy dạy, tự mình căn bản là không có khả năng mò mẫm ra. Cho dù là những đại sư đứng đầu, nếu muốn sáng tạo ra món ăn mới cũng phải thất bại vô số lần. Phải có nền tảng thâm hậu, sự hiểu biết về việc phối hợp mỗi món nguyên liệu nấu ăn với nhau sẽ sinh ra hương vị gì thì mới dám thử nghiên cứu để chế tạo món ăn mới.

Lâm Phàm nói ra đề nghị của mình khiến Bạch Kha động lòng. Không phải là cậu ta không muốn có cái gọi là món ăn đặc trưng, mà là không có bản lĩnh. Vì muốn làm quán cơm tốt lên, cậu ta đã đọc không ít sách về các món ăn ngon, thế nhưng học theo trên đó thì hương vị làm ra thật sự không giống. Nếu không phải trước kia cậu ta học được từ mẹ mình

một chút thì chỉ sợ thật sự khó có thể chống đỡ quán cơm tới giờ được.

“Phàm tử, mình nhớ rõ là cậu chưa từng học nấu ăn mà, cậu học ở đâu vậy?” Bạch Kha hỏi.

Lâm Phàm thần bí mỉm cười, trên bách khoa toàn thư có giới thiệu là học viện ẩm thực Tân Đông Phương, ở đây hiểu biết về tám phong cách ẩm thực. Dĩ nhiên, học nấu ăn vẫn là ở Tân Đông Phương rồi…

“Học ở học viện Tân Đông Phương.” Lâm Phàm nói.

Bạch Kha sửng sốt, ngược lại không nghĩ ra đó là chỗ nào nên hỏi: “Tân Đông Phương này ở đâu vậy? Hình như mình chưa bao giờ nghe nói về nó.”

Chương 391: Lại giả ngu

Lâm Phàm nào biết Tân Đông Phương ở đâu chứ, nên sau đó đành phải bịa linh tinh: “Một lớp đào tạo đầu bếp, về sau học sinh trong lớp đánh nhau, đánh bị thương không ít người nên lớp học đã bị cho đóng cửa rồi.”

Bạch Kha vẫn sửng sốt, cậu ta thật sự chưa từng nghe qua chuyện này. Tuy nhiên ngẫm lại cũng đúng, những lớp đào tạo nhỏ này quá nhiều nên có lẽ mình không biết. Nhưng lớp đào tạo như vậy, lại bởi vì học sinh đánh nhau mà bồi thường đến phá sản thì ngược lại thật đáng tiếc.

“Không bằng bây giờ cậu dạy cho mình đi, mình sẽ học rất nhanh.” Bạch Kha nói.

“Bây giờ học cái gì, cậu gọi mình tới đây để ôn chuyện cũ cơ mà, muốn học cũng phải để ngày mai chứ. Không nói gì nữa, chúng ta uống rượu trước, bây giờ hắn là không có khách hàng tới nữa rồi.” Lâm Phàm nói.

…..

Uống đến mười một giờ, đầu Lâm Phàm có chút choáng váng, không nghĩ tới uống có bốn ly đã cảm thấy không ổn. Nhưng cũng may hắn vẫn tỉnh táo để từ chối việc Bạch Kha đưa mình về nhà, sau đó hắn trực tiếp bắt xe taxi đi về.

Trước cửa nhà, hắn lấy chìa khóa ra mở cửa.

Vào giờ này, nhất định là cha mẹ đã ngủ rồi. Cũng không biết đêm nay Vương Minh Dương lại nói lung tung gì với cha mẹ nữa. Tuy nhiên cũng không sao cả, ngày mai hắn sẽ dậy sớm chuồn ra ngoài, đến lúc đó dù muốn hỏi cũng không hỏi được.

Đẩy cửa ra.

Phòng khách ồn ào.

"Dì, dì yên tâm, việc này cứ để con lo! Chú! Chú! Chúng ta uống…."

"A, Lâm Phàm về rồi…."

Lâm Phàm đứng ở cửa, nhìn bóng dáng quen thuộc trong phòng khách, nhất thời trợn tròn mắt. Sau đó lặng lẽ nhìn thời gian, đã gần mười một giờ rưỡi mà còn chưa kết thúc, thế này thì trò chuyện đến cỡ nào đây chứ?

Mấy ánh mắt nhìn về phía mình, làm chút tâm tư nhỏ của Lâm Phàm nhảy lên, cái này cũng quá hố nhau rồi đó.

Mẹ Lâm Phàm ngồi một bên nói: "Thằng nhóc thối, mau tới đây đi! Mẹ muốn hỏi con một số chuyện."

Lâm Phàm sửng sốt, sau đó đột nhiên lảo đảo: "Ôi Ôi, chóng mặt quá! Hôm nay con uống hơi nhiều, không được! Không được! Con nhất định phải ngủ đã."

Giờ phút này, Lâm Phàm bắt đầu đi bộ lảo đảo, sau đó hắn trực tiếp đi tới phòng ngủ.

Làm sao hắn dám nói chuyện cùng mẹ cơ chứ? Tốt nhất vẫn là nên nhanh chóng giả chết thì hơn. Chờ cho bọn Vương Minh Dương rời đi, hắn phải hỏi rõ ràng hôm nay nói chuyện về cái gì thì mới dễ đối phó.

Làm sao mẹ Lâm Phàm có thể không hiểu con trai mình cơ chứ: "Lại giả ngu phải không?"

Vương Minh Dương cười nói: "Mau tới đây đi! Dì đã nói sẽ không thúc giục cậu xem mắt kết hôn nữa rồi…. "

Lâm Phàm vừa nghe, nhất thời ngây ngẩn cả người: "Ôi chao! Đầu lại không đau nữa. Mẹ! Sao mọi người còn chưa kết thúc vậy?"

Nghe nói như vậy, Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm trong lòng, xem ra Vương Minh Dương không làm mình thất vọng, nhất định là đã thuyết phục giúp cho mình rồi.

Trên bàn ăn.

Mẹ Lâm Phàm nói với giọng điệu sâu sắc: "Con trai à, chuyện này Tiểu Vương đã nói cho chúng ta biết, trong lòng chúng ta cũng rất yên tâm. Nhưng con cũng phải nhớ kỹ, con gái nhà người ta đều là những cô gái tốt. Con cũng không thể ba tâm hai ý được. Nếu như con đã có lựa chọn, chọn ai thì con cũng không thể lừa gạt tình cảm của cô gái khác, càng không thể để cho cô gái khác bị tổn thương. Nếu mẹ biết con ba tâm hai ý, tên nhóc con sẽ không có cuộc sống tốt đẹp đâu."

Lâm Phàm thở dài một hơi: "Mẹ! Mẹ yên tâm! Cha mẹ còn không tin con sao?"

Mẹ gật đầu: "Ừ, chúng ta đều tin tưởng con."

Sau đó ở trên bàn ăn, mọi người lại nói chuyện.

Vương Minh Dương và Hứa Tử Nhạc chuẩn bị rời đi, thời gian thật sự không còn sớm nữa.

Mẹ Lâm Phàm cũng không giữ người lại: "Con mau đưa Tiểu Vương xuống lầu đi."

Lâm Phàm đáp một tiếng.

Trong thang máy.

Vương Minh Dương cười nói: "Thế nào? Tôi có lợi hại không? Bây giờ cậu đã tin tôi rồi chứ?"

Lâm Phàm giơ ngón tay cái lên: "Lợi hại rồi."

"Ha ha…." Vương Minh Dương cười, sau khi xuống dưới lầu, ôm Hứa Tử Nhạc đi đến thế của giới hai người.

……

Ngày hôm sau!

Hắn còn đang ngủ thì mẹ hắn đã trực tiếp vào phòng, kéo rèm cửa sổ để ánh mặt trời chiếu vào: "Đã mấy giờ rồi mà còn ngủ? Con nhanh rời giường rồi ăn điểm tâm đi."

Lâm Phàm mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn đồng hồ: “Mẹ, bây giờ mới bảy giờ rưỡi, để con ngủ thêm một chút đi.”

Mẹ: “Nhanh thức dậy ăn sáng. Con mà không ăn sáng sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến dạ dày đấy! Nhanh lên đi! Đừng lề mà lề mề nữa.”

Biết làm sao được, giấc ngủ này tất nhiên là không thể ngủ được nữa. Hắn đánh răng rửa mặt xong hết nhưng vì thức dậy quá sớm nên đến bây giờ vẫn còn mơ mơ màng màng.

Trên bàn ăn, mẹ hắn hỏi một số chuyện, hắn cũng mơ mơ màng màng đáp lại. Còn có thể hỏi cái gì ngoài chuyện tối hôm qua đã nói chứ? Thế nhưng đối với mẹ hắn mà nói, chỉ nói qua một lần khẳng định là không đủ.

Cha hắn ngồi bên cạnh không nói một lời, ở trong nhà này là mẹ hắn làm chủ.

Chương 392: Dạy nấu ăn

Đúng lúc này, chuông điện thoại reo lên.

Điền Thần Côn: “Khi nào tên nhóc nhà cậu quay lại thế? Khách hàng tìm cậu quá trời luôn rồi nè.”

Lâm Phàm cười: “Nhanh thôi! Chỉ mấy ngày nữa thôi.”

Điền Thần Côn: “Được rồi! Nếu cậu còn không trở về thì chỉ sợ những người này sẽ đập tiệm mất thôi.”

Sau khi cúp điện thoại, hắn cười một tiếng. Đám khách hàng này chắc là nhớ tới bánh kếp của mình. Mấy ngày nay bọn họ không được ăn nên tìm Thần Côn để hối thúc đây mà .

Hắn chào hỏi cha mẹ một tiếng rồi ra ngoài, sau đó xuống dưới lầu gọi điện thoại cho Bạch Kha.

Bạch Kha: “Phàm tử, sớm như vậy đã gọi cho mình là có chuyện gì sao? ”

Nghe giọng điệu này có vẻ như cậu ta ta vẫn còn đang ngủ. Chính mình không được ngủ, sao có thể để cho cậu ta được ngủ chứ: “Mau dậy đi! Đến quán cơm thôi! Cậu không muốn học tuyệt thế thần công à?”

Bạch Kha vừa nghe thấy học nấu ăn thì lập tức lấy lại tinh thần: “Tới đây, tới đây…”

Cậu ta muốn học nấu ăn đến sắp điên rồi, nhất là sau khi nhìn thấy vẻ mặt của hai bàn thực khách tối hôm qua thì ngay cả ngủ cậu ta cũng ngủ không yên. Hai món ăn kia cậu ta chưa từng nếm qua nhưng nhìn vẻ mặt của các thực khách lúc đó cũng có thể nhìn ra được.

Chắc chắn là món ăn tuyệt đỉnh.

Đến tiệm cơm.

Bạch Kha đứng ở ngoài cửa chờ đợi. Khi nhìn thấy bóng dáng Lâm Phàm, cậu ta lập tức hưng phấn chạy tới như nhìn thấy chuyện gì đó vô cùng hấp dẫn.

Lâm Phàm cười nói: “Nhìn cậu gấp gáp quá đấy! Hôm nay câu học món ăn đầu tiên trước đi, thế nhưng cậu phải để ý một chút, mấy ngày nữa mình sẽ trở về Thượng Hải rồi.”

Bạch Kha vỗ ngực: “Cậu yên tâm đi, mình tuyệt đối sẽ học hành nghiêm túc. Có một vị đại sư phụ như cậu dạy dỗ, tuyệt đối không thành vấn đề.”

Tiểu Yến ở trong quán dọn dẹp, đồng thời mua không ít đồ ăn về. Lúc này nhìn thấy Lâm Phàm thì lộ ra vẻ mặt tươi cười. Bạn bè của Bạch Kha cô cũng biết một chút, nhưng chỉ là mấy người bạn nhậu mà thôi. Còn Lâm Phàm trước mắt này, tuy rằng tối hôm qua chỉ trò chuyện một lúc nhưng cô nhìn ra được, người này và Bạch Kha là bạn bè thật sự.

Bạch Kha có thể có bạn bè thật lòng, điều này làm cho cô cảm thấy rất vui vẻ.

Bên trong nhà bếp.

Lâm Phàm thay quần áo, buộc tạp dề, rửa tay, đồng thời rửa sạch nồi.

“Món ăn hôm nay mình dạy cậu chính là món ‘đậu phụ hộp’ tối hôm qua. Món ăn này là do Lưu Tuấn Anh, một người làm đậu phụ cải tiến vào thập niên 1940. Đồng thời ‘đậu phụ hộp’ này còn có cái tên khác là ‘hộp vàng nạm bạch ngọc.’ Lâm Phàm chậm rãi nói.

Bạch Kha sửng sốt: “Phàm tử, Lưu Tuấn Anh này là ai vậy? Sao có thể nghiên cứu ra món ăn ngon như vậy?”

Lâm Phàm hơi sững sờ, hắn cũng không biết Lưu Tuấn Anh này là ai. Những thứ này đều là kiến thức trên bách khoa toàn thư, hơn nữa hắn còn có một thắc mắc: “Trước kia cậu đã từng thấy qua món ăn này chưa?”

Bạch Kha lắc đầu: “Chưa từng thấy qua. Tuy rằng mình không phải đầu bếp chân chính, nhưng trong danh sách các món ăn hình như không có món ăn này. Hơn nữa tối hôm qua sau khi trở về, mình còn lên mạng tìm kiếm một chút nhưng cũng không có thấy món ăn này.”

Đến bây giờ hắn cũng không biết bách khoa toàn thư này đến từ đâu. Hơn nữa trên đó có một ít kiến thức hắn cũng không hiểu. Ví dụ như ca sĩ ‘Vương Phi’ thể hiện bài ‘Bầu trời’, hắn đã đi điều tra qua, căn bản không có ca sĩ này. Như vậy người tên Lưu Tuấn Anh ghi lại trên bách khoa toàn thư này khẳng định cũng không có.

“Chắc là món ăn này không còn thịnh hành nên không có mấy người biết. Bây giờ chúng ta vẫn là nên tập trung học nấu ăn đi.” Hắn nghĩ mãi cũng chỉ có thể nói như vậy.

Bạch Kha bây giờ một lòng muốn học nấu ăn nên cũng không để ý đến chuyện này.

Tiểu Yến đã mua toàn bộ nguyên liệu để làm “đậu phụ hộp” và để đống ở một bên. Giờ phút này, cô cũng đứng bên cạnh Lâm Phàm, trong tay cầm bút và giấy để ghi chép những gì Lâm Phàm nói.

Lâm Phàm cầm nguyên liệu trong tay, sau đó gật gật đầu: “Một món ăn có ngon hay không thì ngoại trừ tay nghề của đầu bếp ra, còn phải xem nguyên liệu có tươi ngon hay không. Tôm và thịt lợn này nhất định phải chọn kỹ, ngàn vạn lần không thể lấy loại thịt ôi thiu, bằng không sẽ có ảnh hưởng rất lớn đối với mùi vị của món ăn.”

Bạch Kha ở một bên gật đầu. Giờ phút này Lâm Phàm giống như một thầy giáo, còn Bạch Kha chính là học sinh, ngoan ngoãn đứng một bên nghe thầy giáo dạy dỗ.

“Thịt lợn phải chọn thịt lợn mỡ nạc xen kẽ. Phần mỡ này vào miệng sẽ tan ngay, phần nạc có thể duy trì sức dai, tăng thêm cảm xúc.” Hai tay Lâm Phàm không dừng lại, bỏ đầu tôm, rút sợi gân tôm ra, chuẩn bị đầy đủ nguyên liệu.

Bạch Kha nhìn không chớp mắt, rất sợ bỏ qua bất kỳ chi tiết nào. Đối với cậu ta mà nói, Phàm tử có thể dạy cho mình món ăn này thật sự là quá tốt.

Học trò muốn học được tay nghề từ sư phụ thì nhất định phải xem sư phụ có nguyện ý dạy hay không. Hiện tại Lâm Phàm đang chậm rãi dạy dỗ, hoàn toàn cẩn thận tỉ mỉ, nói cho cậu ta nghe toàn bộ bí mật bên trong.

Chương 393: Bạch Kha làm thử

Đúng lúc này, chảo đã nóng, dầu bắt đầu nóng lên.

“Bây giờ cậu nhìn kỹ nhé! Đây là bước mấu chốt của món ăn này, nếu bước này không học được thì món ăn này về cơ bản cũng sẽ bị hủy.” Lâm Phàm gắp một miếng đậu phụ bỏ vào chảo dầu.

Bạch Kha càng hết sức chăm chú nhìn.

Lâm Phàm chỉ vào đậu phụ đang ở trong dầu: “Cậu xem, đậu phụ ở trong chảo dầu, mặt ngoài dần dần biến thành màu vàng óng. Lúc này cậu phải chú ý đến lửa, không thể để đậu phụ quá lâu, cũng không thể để quá non, ánh mắt phải nhìn kỹ biến hóa ở bề ngoài. Được rồi! Lấy chảo lên!”

Lâm Phàm dạy dỗ cẩn thận, Bạch Kha học cũng chăm chú, Tiểu Yến ở một bên thì cẩn thận ghi chép.

Cho gừng hành gia vị vào chảo.

Cho một lượng nước ép cà chua vừa phải rồi xào nhanh.

Thêm nước.

Rút ra một lượng vừa phải.

Thêm dầu hào, đường và các nguyên liệu khác.

Các bước này có vẻ đơn giản, nhưng gia vị này cho thêm bao nhiêu giảm bao nhiêu cũng phải có nhiều kiến thức.

Nếu thầy không dạy thì cho dù đứng ở bên cạnh nhìn, cũng tuyệt đối không làm ra được loại hương vị này.

Bây giờ Bạch Kha rất biết ơn Lâm Phàm. Hắn hoàn toàn dạy hết các bước bên trong, thậm chí ngay cả gia vị thêm bao nhiêu cũng nói ra một cách chi tiết. Đây chính là nói hết tất cả tinh tuý của một món ăn.

Đậy nồi, vặn nhỏ lửa.

10 phút sau.

Một phần đậu phụ ra khỏi nồi.

Lâm Phàm lau tay: "Hai người có thể thử một chút, phải nhớ kỹ mùi vị này."

Bạch Kha nhìn món ăn ngon trước mặt, bề ngoài tinh xảo, màu sắc diễm lệ, vị giác hoàn toàn không nhịn được. Cậu ta gắp đậu phụ lên, cắn một miếng, vẻ mặt đột nhiên thay đổi cực lớn.

Sau đó cậu ta không dám tin mà nhìn Lâm Phàm: "Cái này, quá ngon rồi…"

Bây giờ vẻ mặt mà Bạch Kha biểu hiện ra, giống y như khách hàng ăn bánh kếp của lúc trước vậy. Biểu tình như thế cũng làm quá rồi đó.

"Bà xã! Em nếm thử đi, thật sự là quá ngon!" Bạch Kha nuốt miếng đầu tiên, để phần còn lại cho Tiểu Yến.

Sau khi Tiểu Yến nhấm nháp, vẻ mặt cũng khiếp sợ nhìn Lâm Phàm.

Làm sao mà nó có thể ngon như vậy chứ?

Lâm Phàm: "Các bước vừa rồi mình làm, cậu đã nhớ kỹ chưa?"

Bạch Kha gật gật đầu: "Nhớ kỹ, nhưng mình muốn làm ra mùi vị này, chỉ sợ là rất khó."

Lâm Phàm cười cười, đâu chỉ là khó mà là thực sự rất khó.

Hắn nhận được kiến thức bách khoa toàn thư nên hương vị làm ra tuyệt đối là ngon nhất thiên hạ. Hơn nữa hắn còn hoài nghi , để có được hương vị này thì còn cần sự cộng hưởng của

bách khoa toàn thư nữa. Vốn hương vị đã là ngon nhất mà còn được bách khoa toàn thư gia tăng, vậy tất nhiên sẽ càng kinh thiên động địa rồi.

“Điểm bách khoa +1.”

……

Sau khi Bạch Kha và Tiểu Yến nhấm nháp ‘đậu phụ hộp’, vẫn đang hồi tưởng lại hương vị đặc biệt kia còn sót lại trong khoang miệng, đây thật sự là hương vị khiến người ta sảng khoái.

Giờ phút này, bọn họ đã hiểu được ‘đậu phụ hộp’ này ngon đến cỡ nào và vì sao hai bàn thực khách tối hôm qua lại điên cuồng muốn ăn như vậy.

Bạch Kha tràn đầy tự tin, cậu ta tin rằng mình nhất định có thể làm ra được hương vị như vậy.

Lâm Phàm và Tiểu Yến đứng một bên, Bạch Kha thì bắt đầu thử làm ‘đậu phụ hộp’.

Trình tự của món ăn này cũng không phức tạp, rất dễ nhớ. Nhưng trong mắt Lâm Phàm nếu Bạch Kha muốn khống chế hoàn toàn được thì chắc là phải thử rất nhiều lần.

Không lâu sau đó.

Tâm tình Bạch Kha rất hồ hởi: “Món ‘đậu phụ hộp’ của tôi làm xong rồi, mời hai vị sành ăn dùng thử.”

Tiểu Yến nói: “Trông có vẻ còn kém hơn rất nhiều so với anh Lâm làm ra, chẳng đẹp chút nào.”

Bạch Kha xấu hổ mỉm cười, sau đó nói: “Cái này nhìn không đẹp, thế nhưng không có nghĩa là nó không ngon, tin tưởng anh đi, cái này nhất định sẽ rất ngon đó.”

Lâm Phàm nói: “Để cho Tiểu Yến thưởng thức đi, cô ấy là một thực khách, cô ấy đánh giá món ăn này sẽ khách quan hơn.”

Tiểu Yến cầm đũa thưởng thức còn Bạch Kha thì chờ đợi.

“Đậu phụ có hơi cứng, hơn nữa vị này quá ngọt.” Tiểu Yến nói. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt đầy mất mát của Bạch Kha lại có chút không nỡ, đành sửa lời: “Tuy nhiên cũng tạm được.”

Lâm Phàm đứng một bên nói: “Tiểu Yến, cô đừng khen cậu ấy. Cái này ngon thì nói ngon, không ngon thì nói không ngon. Chúng ta bây giờ đang rèn luyện cho cậu ấy, không thể lừa gạt cậu ấy được.”

Tiểu Yến sửng sốt, sau đó thì hiểu ra, lại thay đổi lời nói: “Không ngon, nó rất khó nuốt.”

“A….” Bạch Kha cảm thấy rất thương tâm, đả kích này cũng quá lớn rồi: “Không ngon cũng đừng nói thẳng thắn như vậy, ít nhất phải cho chừa lại cho anh một chút tự tin chứ.”

Lâm Phàm cười nói: “Được rồi, nói thật sẽ khiến người ta tiến bộ, giả tạo khiến người ta càng tự đại. Món ăn này của cậu, mình chưa ăn đã biết là hương vị gì, đậu phụ ở trong nồi quá lâu. Còn tôm và thịt lợn, lẽ ra phải cắt đều nhưng của cậu miếng này quá lớn, miếng kia lại quá nhỏ nên ảnh hưởng đến hương vị của món ăn. Đã thế gia vị lại để quá nhiều, phải chú ý đến khẩu vị của thực khách. Sốt cà chua cho vừa đủ là được rồi, cũng không phải chỉ ăn mỗi sốt cà chua, cho chua như vậy làm gì chứ?”

Chương 394: Lần thứ N

Bạch Kha thở dài, cậu ta bị đả kích thật lớn. Sau đó cậu ta lấy lại lòng tin đáp: “Mình không tin làm không được, hai người cứ chờ đấy, mình sẽ tiếp tục làm.”

Lâm Phàm mỉm cười nhìn Bạch Kha, món ăn này tuy rằng đơn giản, nhưng muốn làm tốt thì phải vô cùng cẩn thận.

Bây giờ, Bạch Kha lại bắt đầu bận rộn. Tuy rằng cậu ta không làm ra được hương vị giống của Lâm Phàm, nhưng sau khi thưởng thức tay nghề của Lâm Phàm, cậu ta tràn ngập tin tưởng đối với món ăn này.

Bởi vì cậu ta biết, nếu như mình cũng có thể làm ngon, như vậy món ăn này nhất định có thể trở thành món ăn đặc trưng của quán.

Bây giờ Lâm Phàm giống như một thầy giáo nghiêm khắc. Mỗi một câu hắn nói với Bạch Kha đều làm cho Bạch Kha bận rộn đến sứt đầu mẻ trán. Hơn nữa hắn cũng nghiêm khắc hơn

đối với Bạch Kha, mỗi một công đoạn trong món ăn đều rất quan trọng.

Màu sắc và hương vị phải đầy đủ.

Nắm giữ được những đặc điểm này mới có thể coi đó là một món ăn chân chính.

“Đậu phụ phải cắt gọn gàng, muốn lớn nhỏ bằng nhau thì không thể phá vỡ góc cạnh. Một món ăn làm cho người ta ấn tượng thì cái đầu tiên chính là ‘sắc’, nếu ngay cả ‘sắc’ cũng không có, vậy thì sao có thể là món ăn đặc trưng của quán được.”

Bạch Kha: “Ồ, để mình làm lại lần nữa.”

“Nhìn bề mặt đậu phụ vàng rực mới cho ra khỏi chảo thì nó đã quá chín rồi.”

“Khoét hai phần ba thôi, trong ruột không thể khoét hết được. Cậu khoét hết rồi còn gọi gì là hộp nữa hả….”

“Sốt cà chua chỉ là gia vị để gia tăng cảm giác về màu sắc, cậu cho nhiều như vậy là muốn cho người ta ăn đậu phụ cà chua à?”

…..

Danh sư xuất cao đồ, tuy rằng Bạch Kha không phải đồ đệ của Lâm Phàm nhưng dạy một món ăn này, Lâm Phàm cũng vô cùng nghiêm túc. Đối với Lâm Phàm mà nói có lẽ chỉ là một món ăn, thế nhưng đối với Bạch Kha mà nói, nó lại là món ăn quan trọng để khiến quán cơm này có thể xoay người trở mình.

Vì để Bạch Kha tốt lên, hắn tất nhiên không thể không nghiêm khắc.

Lúc này Bạch Kha bị Lâm Phàm nói đến mồ hôi đầm đìa, áp lực rất lớn. Cậu ta vốn định nói với Phàm Tử là đừng quá đả kích người như vậy. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của Lâm Phàm, cậu ta lại ngoan ngoãn nấu ăn tiếp.

Bởi vì cậu ta phát hiện sắc mặt Phàm Tử rất nghiêm túc, có chút làm cho người ta sợ hãi.

Làm xong một phần “đậu phụ hộp.”

Lâm Phàm liếc mắt một cái: “Làm lại, màu sắc quá xấu.”

Bạch Kha không nói một câu, lại bắt đầu bận rộn.

Tiểu Yến đứng ở một bên, lấy khăn mặt lau mồ hôi trên trán cho Bạch Kha.

Lần thứ hai.

“Làm lại, vẫn xấu.”

Lần thứ ba.

“Làm lại, màu sắc quá bình thường.”

Lần thứ tư.

“Làm lại, màu sắc được rồi nhưng hương thơm không đủ.”

Lần thứ năm.

Lần thứ sáu.

……

Cho đến lần thứ hai mươi.

Bạch Kha chờ mong nhìn Lâm Phàm, cậu ta muốn nghe được một câu khen ngợi. Làm liên tục hai mươi phần này, cậu ta sắp sụp đổ rồi. Cùng là người trẻ tuổi, đương nhiên cậu ta không thích bị người khác chê cười.

Nhưng cậu ta không như vậy, cậu ta biết Phàm Tử là vì muốn tốt cho cậu ta mà thôi. Hơn nữa tay nghề nấu nướng của Phàm Tử đã triệt để làm cho cậu ta bị khuất phục. Cái này không phục không được, có thể có một vị đại sư phụ như vậy, còn tự tay dạy mình nấu ăn, người bình thường cho dù có tiêu tiền cũng vô dụng.

Những đầu bếp đặc cấp gì đó không thể nào so sánh được với Phàm Tử.

“Ừm.” Lâm Phàm gật gật đầu. Bạch Kha nhìn thấy thì trong lòng vô cùng hưng phấn. Sau đó cậu ta ôm Tiểu Yến, vui vẻ hét lên. Nhưng một câu sau đó của Lâm Phàm lại đánh cho cậu ta ngã xuống đáy cốc.

“Làm lại, sắc đã có, hương cũng có, chỉ là hương vị này vẫn còn kém xa, tiếp tục đi.”

Tiểu Yến nhấm nháp một chút rồi nói: “Anh Lâm, em cảm thấy hương vị này cũng không tệ lắm, đã tốt hơn rất nhiều so với nhà hàng bình thường.”

Lâm Phàm lạnh nhạt nói: “Ngay cả một phần hương vị của tôi cũng không có, không giữ được khách hàng, tiếp tục.”

Bạch Kha thở dài: “Phàm Tử, cậu có thể nói cho tôi biết, hiện tại tôi làm đạt mấy phần hương vị của cậu? ”

Lâm Phàm ở một ngón tay: “0,1 phần.”

Bạch Kha che mặt, tiếp tục nấu ăn, không điên cuồng không sống được, liều mạng thôi…

Thời gian trôi qua rất nhanh, rất nhanh đã đến buổi trưa.

Trong thời gian này, có khách hàng đến nhưng tất cả đều từ chối. Bởi vì Bạch Kha đang học nấu ăn, hơn nữa trong phòng bếp rất lộn xộn, tất cả đều là nguyên liệu.

……

Lần thứ N.

Bạch Kha lau mồ hôi trên trán, sau đó chờ mong nhìn Lâm Phàm, lần này cậu ta đã sử dụng toàn bộ sức lực.

Lâm Phàm nhìn ‘đậu phụ hộp’ trước mặt thì gật gật đầu: “Sắc hương đều đầy đủ, còn về phần hương vị, để tôi nếm thử một chút.”

Dưới ánh mắt chờ mong của Bạch Kha, Lâm Phàm thử một ngụm, thưởng thức, sau đó cười nói: “Không sai, rất tốt, cậu đã nắm được tinh túy của món ăn này rồi đấy.”

Bạch Kha nghe được tiếng khen ngợi này, hưng phấn đến mức nhảy dựng lên: “Thành công rồi! Thành công rồi!”

Chương 395: Khách hàng nếm thử

Lâm Phàm nhìn vẻ mặt hưng phấn của Bạch Kha, trong lòng cũng vui vẻ cho cậu ta. Nhưng sau đó hắn lại nói: “Đừng cao hứng quá sớm, làm thêm vài lần nữa đi, hương vị này thật ra vẫn còn kém một chút.”

“A!” Bạch Kha nhìn Lâm Phàm, há to miệng, cuối cùng lại thở dài rồi tiếp tục làm.

Lâm Phàm nói: “Nhớ kỹ, hương vị là quan trọng nhất, cậu phải khống chế tốt được các loại gia vị. Ít đi một phần thì vô vị, nhiều thêm một phần thì vị sẽ nồng, muốn nó trở thành món ăn đặc trưng thì phải tốn chút công sức.”

Mãi cho đến 5 giờ chiều.

Khi một phần ‘đậu phụ hộp’ được đặt trước mặt Lâm Phàm, Lâm Phàm cũng hơi kinh ngạc, không ngờ Bạch Kha lại tiến bộ nhanh như vậy.

Sau khi Lâm Phàm thử, cũng gật đầu nói: “Không sai, đã có một phần hương vị của tôi rồi.”

Trong mắt Lâm Phàm, tuy rằng món ăn này còn có rất nhiều thiếu sót nhưng để cho thực khách nhớ kỹ món ăn này và trở thành món ăn đặc trưng của quán cơm thì đương nhiên không thành vấn đề. Sau này Bạch Kha luyện tập nhiều hơn nữa, tiến bộ sẽ càng lớn, hương vị cũng sẽ càng ngày càng tốt.

“Được, làm đến trình độ này thì đã có thể thỏa mãn được thực khách rồi. Tuy nhiên sau này cậu còn phải tiếp tục luyện tập thêm, tôi nghĩ bây giờ hẳn là lúc để thực khách thưởng thức.” Lâm Phàm nói.

Bạch Kha bất đắc dĩ nói: “Nhưng chúng ta không có khách hàng mà.”

Lâm Phàm cười nói: “Ra ngoài mời ăn cơm bớt nửa giá, tặng miễn phí một phần món ăn đặc trưng, còn có thể không có ai đến hay sao?”

Bạch Kha vừa nghe, nhất thời vui vẻ: “Đúng vậy.”

Tiểu Yến thu dọn phòng bếp, còn Bạch Kha thì hưng phấn đi ra ngoài, chuẩn bị thực hiện biện pháp của Lâm Phàm.

Hiện tại cậu ta tràn ngập tự tin về bản thân mình, toàn thân giống như tràn ngập năng lượng.

Sau một ngày dạy dỗ đã có hiệu quả rất rõ rệt. Năng lực học tập của Bạch Kha cũng không tệ, một ngày đã học được món ăn này. Tuy rằng chỉ có một phần mười so với hương vị của hắn, nhưng cũng không thể xem thường.

Trong lòng Lâm Phàm cảm thán, sau này mình có nên mở một trường đào tạo nấu ăn hay không? Như vậy thì kiếm được thêm một ít điểm bách khoa.

Có thể để cho học viện nấu ăn Tân Đông Phương trên bách khoa toàn thư tái xuất giang hồ, lại một lần nữa tỏa ra hào quang chói mắt.

Tất nhiên điều này chỉ là một suy nghĩ.

Ở bên ngoài!

Bạch Kha cất giọng: "Mọi người đi qua đừng bỏ lỡ, hôm nay dùng cơm ở quán chúng tôi sẽ được giảm một nửa giá, còn được tặng một phần món ăn mới là 'đậu phụ hộp', hương vị tuyệt vời, mọi người đừng bỏ lỡ."

Giọng rao này cũng không nhỏ, quả thật đã khiến người qua đường chú ý. Tuy nhiên người qua đường nhìn thấy cửa hàng này quá cũ nát, thì không hứng thú bao nhiêu nữa.

Nhưng việc giảm nửa giá vẫn khiến cho một số người chú ý, dù sao một nửa giá này cũng là chiếm được tiện nghi của người ta.

Dần dần bắt đầu có khách hàng đi vào.

Một vài ông chủ của những nhà hàng xung quanh nhìn thấy cảnh này thì nở nụ cười. Bọn họ biết lượng khách đến cái quán này, trước kia làm ăn cũng tạm được nhưng từ sau khi Bạch Kha tiếp quản thì việc làm ăn lập tức xuống dốc không phanh. Lợi nhuận mỗi ngày có thể kiếm được hai ba trăm tệ cũng đã coi như không tệ rồi.

Hiện tại dùng cách giảm giá một nửa để hấp dẫn khách hàng cũng không biết có thể chống đỡ được đến khi nào.

Lâm Phàm nói. "Được rồi đó, đã có hai bàn khách hàng rồi, cậu đừng để cuối cùng lại thành nhiều việc làm không hết."

Hiện tại Bạch Kha tràn đầy tin tưởng vào bản thân mình, sau đó gật đầu: "Ừm, bây giờ mình đến phòng bếp."

Ở đây cũng không có việc của cậu ta nhưng cậu ta cũng muốn xem những thực khách này đánh giá như thế nào.

Rất nhanh, Bạch Kha bưng "đậu phụ hộp" ra: "Các vị, đây là món ăn mới của cửa hàng, cho các vị thử một lần miễn phí, có nhận xét gì thì nói cho tôi biết nhé."

Tâm tình của các thực khách đều không tệ, có sản phẩm mới lại còn được ăn miễn phí, hơn nữa các món ăn khác còn giảm một nửa giá, cái này tất nhiên là rất có lợi. Sau đó bọn họ cũng đồng ý đi vào đây ăn.

Lâm Phàm chú ý đến biểu cảm trên mặt của thực khách. Sau khi bọn họ nhấm nháp phần 'đậu phụ hộp' này đều toát ra một loại kinh ngạc. Dường như không ngờ nó lại ngon như vậy, sau đó bọn họ không ngừng gắp, giống như là không dừng lại được.

"Ngon, món mới này rất ngon."

"Ôi! Món ăn này chúng tôi chưa từng thấy qua, đây rõ ràng là đậu phụ, không nghĩ tới lại ngon như vậy."

"Không sai, không sai, quán cơm này nhìn qua không được đẹp lắm, không nghĩ tới món ăn này lại ngon như vậy."

……

Được thực khách tấm tắc khen ngợi, Lâm Phàm cũng thở phào nhẹ nhõm. Còn món món thứ hai, hắn phải suy nghĩ một chút. Cuối cùng hắn lựa chọn món thịt kho anh đào.

Món ăn này không phải quá khó, không có công đoạn phức tạp. Trong thời gian ngắn có thể cho Bạch Kha học được. Hơn nữa món ăn này vô cùng thích hợp để ăn cơm. Đến quán cơm thì đương nhiên là vì ăn cho no, mà món ăn này phối hợp với 'đậu phụ hộp' thì vô cùng hoàn hảo.

Chương 396: Món ăn thứ hai

Món 'đậu phụ hộp' đều câu lại dạ dày của khách hàng, tất nhiên là bọn họ không nghĩ tới món ăn này lại ngon như vậy, hơn nữa nhìn còn lại đẹp đến thế.

Bọn họ còn đang ngồi suy tưởng thì những món ăn khác cũng được bưng lên.

Thực khách cho rằng món ăn này cũng sẽ giống như món ăn đầu tiên, ngon vô cùng. Chỉ là sau khi thưởng thức bọn họ đành thất vọng, chúng không ngon như trong tưởng tượng.

Nhưng nghĩ đến 'đậu phụ hộp' này ngon đến vậy, bọn họ cũng không nghĩ nhiều nữa.

"Ông chủ, cho tôi thêm một phần món ăn đầu tiên."

"Lại thêm một phần nữa, chúng tôi trả tiền, những món ăn bình dân này không được ngon lắm, món đậu phụ kia thì ngon hơn."

Lúc này Tiểu Yến đang bận rộn đi tới đi lui, nghe được thực khách tán thưởng, tâm tình cô cũng tốt lên. Bạch Kha đang ở sau bếp, trong lòng cảm thấy rất bất đắc dĩ, cậu ta không nghĩ tới 'đậu phụ hộp' này lại được hoan nghênh như vậy. Đương nhiên trong lòng hắn rất hưng phấn nhưng điều làm cho cậu ta thương cảm là món ăn bình dân của mình lại không được hoan nghênh như thế.

Tuy nhiên cậu ta nghe theo lời khuyên của Phàm Tử.Thức ăn không cần nhiều nhưng phải tinh xảo, chỉ cần có một món ăn làm cho người ta liên tiếp nhớ nhung là đã thành công rồi.

Cho dù chỉ dựa vào một món ăn, cũng có thể làm ra một cú xoay người.

Cho đến khi kết thúc.

Bạch Kha và Tiểu Yến mệt mỏi ngồi trên ghế, nhưng nụ cười trên mặt lại rất sáng lạn.

Nhất là Bạch Kha vẫn đang hưng phấn: "Phàm Tử, cậu thật sự là trâu bò, cậu không nhìn thấy vừa rồi, những thực khách kia khen không dứt miệng vì món ăn này."

Lâm Phàm cười nói: " Nhưng các món ăn bình dân khác của cậu lại làm cho mọi người ta bất lực nha."

Bạch Kha bất đắc dĩ: "Cái này mình cũng không có cách nào mà, nhưng ít nhất nó cũng không phải quá kém."

Lâm Phàm gật đầu: "Ngày mai dạy cho cậu một món ăn nữa, sau này cũng có thể trở thành món ăn đặc trưng của cửa hàng. Còn nữa, mặt tiền của cửa hàng, mình cảm thấy nên đổi cái

khác đi. Dù sao bề ngoài của cửa hàng cũng rất quan trọng đấy."

Bạch Kha gật đầu: "Ừm, trang trí lại cửa hàng một chút, sao cho thoải mái giống như những cửa hàng kia."

Đinh Đinh…

Lúc này, Vương Minh Dương gọi điện thoại đến.

Vương Minh Dương: "Chúng tôi đang ở KTV, đến đây chơi đi."

Lâm Phàm: "Không được rồi, hôm nay tôi hơi mệt, các anh cứ chơi đi, tôi không đi đâu."

Vương Minh Dương: "Được rồi."

Cúp điện thoại, Lâm Phàm nhìn đồng hồ. Hắn thấy cũng không còn sớm nữa, sau đó hắn nói lời tạm biệt với Bạch Kha, hẹn ngày mai hắn sẽ tới sớm một chút. Bạch Kha bận rộn một ngày hôm nay rồi, hai tay đã rất mỏi, cần phải về sớm nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau!

Lâm Phàm dậy sớm, ăn điểm tâm xong lập tức đi tới quán cơm của Bạch Kha.

Đến nhà hàng.

Bạch Kha vây quanh Lâm Phàm: "Phàm Tử, hôm nay cậu sẽ dạy mình món gì?"

Hắn phát hiện ra tinh thần của Bạch Kha hôm nay rất tốt, xem ra chính là người gặp chuyện vui thì tinh thần sảng khoái. Sau đó hắn cười nói: "Hôm nay tôi dạy cậu một món ăn nổi tiếng, đó là món thịt kho anh đào."

"Thịt kho anh đào? Món ăn làm từ anh đào sao?"Bạch Kha sửng sốt, không hiểu rõ.

(Món này là thịt kho đông pha đó đọc giả.)

Trải qua việc món ăn 'đậu phụ hộp', hắn biết kiến thức có trong bách khoa toàn thư thì nơi này không có. Bởi vậy sau khi trở về, hắn cũng thử tìm kiếm về món thịt kho anh đào này,

phát hiện thật sự là không có. Món ăn thuộc về bách khoa toàn thư thì ở nơi này chính là một món ăn mới.

Thức ăn trong thư viện của bách khoa toàn thư này, có món ăn ở đây có, có món ăn ở đây không, cũng thật sự là kỳ quái.

Nhưng hắn cũng không để ở trong lòng, chỉ cần nấu ngon là được, quản nhiều như vậy làm gì?

Lâm Phàm cười nói: "Không phải anh đào, chỉ là tên gọi món 'thịt kho anh đào' mà thôi. Món ăn này hơi khó một chút so với 'đậu phụ hộp', tuy nhiên nó hơn ở chỗ già trẻ đều thích, hơn nữa ăn cùng với cơm có thể nói là một món ăn rất ngon và đẹp mắt."

Bạch Kha nghe nói xong đã gấp không chịu nổi.

Cậu ta thật sự muốn học nhiều món ăn hơn nữa, thế nhưng cậu ta biết là Phàm tử cũng có chuyện của mình. Cậu ấy có thể dạy cho mình hai món ăn đã phải tạ ơn trời đất rồi, cho nên tất nhiên cậu ta không dám suy nghĩ quá nhiều.

Bên trong nhà bếp.

Khi Lâm Phàm làm ra một phần món "thịt kho anh đào", Bạch Kha và Tiểu Yến đều bị mùi hương trước mắt làm cho khiếp sợ.

'Đậu phụ hộp' đã quá ngon rồi thế mà bọn họ không nghĩ tới, lúc 'thịt kho anh đào' ra lò, mùi thơm kia thật sự khiến bọn họ không thể chịu đựng được. Nhất là khi từng miếng thịt giống như những quả anh đào tươi sáng rực rỡ, cũng không biết làm thế nào mà làm được như vậy.

"Mình cảm thấy món ăn này rất khó nấu." Bạch Kha lẩm bẩm.

Lâm Phàm cười nói: "Cũng không quá khó đâu, có mình dạy cậu thì sẽ rất đơn giản thôi."

Bạch Kha nhìn Lâm Phàm, trong lòng cũng vui vẻ hơn. Đúng vậy, mình có Phàm Tử, hơn nữa Phàm Tử còn có thể dạy mình, vậy thì cho dù có khó hơn nữa thì đó cũng không phải là vấn đề.

Chương 397: Tìm được mục tiêu mới

Món ‘thịt kho anh đào’ này có vẻ ngoài rất đẹp, độ khó tuy nói không quá lớn nhưng khó khăn hơn so với ‘đậu phụ hộp’ rất nhiều. Nếu như là đầu bếp bình thường dạy học trò thì chỉ cần tương đối là được. Nhưng người dạy Bạch Kha lại chính là Lâm Phàm, là đại sư phụ nghiêm túc làm cho người ta có chút sợ hãi, có thể giày vò Bạch Kha đến phát điên.

“Không được, quá nát, làm lại.”

“Màu sắc không đúng, không được đẹp , làm lại.”

“Làm lại.”

“Làm lại.”

……

Hai chữ “làm lại” này toát ra từ trong miệng Lâm Phàm không biết bao nhiêu lần, mỗi một lần đối với Bạch Kha chính là một loại tra tấn. Làm món này quả thực còn khủng bố và khó khăn hơn so với lúc làm ‘đậu phụ hộp.

Lâm Phàm nghiêm túc nói: “Cậu muốn làm tốt món ăn này, việc làm nước sốt là cái quan trọng nhất trong những cái quan trọng. Nó không được quá loãng, loãng sẽ bọc được thịt, nó cũng không thể quá đặc , quá đặc sẽ làm cho hương vị trở nên kém đi. Phải khống chế tốt tỷ lệ đường và giấm, nếu quá ngọt thì sẽ ngấy mà quá chua thì không ngon, cậu phải nhớ kỹ điểm này.”

Bạch Kha cảm thấy áp lực rất lớn, sau đó gật đầu đáp: “Hiểu rồi.”

“Ừm, lầm lại một lần nữa, dù sao cũng không vội, hôm nay không được thì ngày mai làm tiếp.”

Món ăn này sẽ được hoan nghênh hơn cả món ‘đậu phụ hộp’, bởi vậy Lâm Phàm tuyệt đối nghiêm khắc đối với Bạch Kha. Món ăn này, nhất định phải làm đến cực hạn.

Đương nhiên, cực hạn này cũng chỉ là đối với người bình thường mà thôi, chứ nếu muốn làm đến trình độ của Lâm Phàm, cơ bản chính là người ngốc nằm mơ.

Tiểu Yến ở một bên nhìn, thấy đau lòng cho Bạch Kha nhưng trong lòng vẫn rất muốn cười. Tối hôm qua Bạch Kha tự hào nói rằng anh ấy chính là thiên tài, món ăn gì đi nữa thì chỉ cần

một ngày là có thể học được. Nhưng hiện tại, sợ là hôm nay học không được rồi, cứ chèn ép anh ấy một chút cũng tốt.

Đến giữa trưa.

Lại có vài thực khách đến, tất cả đều là thực khách ngày hôm qua đến. Bọn họ đưa theo người nhà đến thưởng thức món "đậu phụ hộp" kia. Thế nhưng họ lại phát hiện cửa hàng này hôm nay không đón khách. Tuy nhiên khi biết được lại sắp có món ăn thứ hai chuẩn bị làm ra, bọn họ cũng rất tò mò.

Lâm Phàm nhìn Bạch Kha đầu đầy mồ hôi: "Nghỉ ngơi một chút đi, đợi lát nữa rồi tiếp tục."

Bạch Kha lắc lắc cổ tay, cả một buổi sáng bận rộn, hai tay sắp không còn khí lực nữa rồi.

10 phút sau.

"Tiếp tục đi."

Lâm Phàm nói.

Bạch Kha gật gật đầu, tự động viên chính mình, nhất định có thể thành công.

Lâm Phàm cảm giác chuyện có ý nghĩa nhất khi trở về nhà, đó chính là dạy cho Bạch Kha hai món ăn này. Bạch Kha là bạn bè tốt của hắn, đương nhiên hắn hy vọng bạn của mình có thể sống càng ngày càng tốt hơn.

Hơn nữa kiến thức thu được từ bách khoa toàn thư, hắn cũng không có cách nào lợi dụng được. Bây giờ có thể trợ giúp được bạn bè, trong mắt Lâm Phàm thì đây là một chuyện khiến người ta vui mừng.

Cho đến 9 giờ tối.

Bạch Kha vô lực ngồi một chỗ, ánh mắt chờ mong nhìn Lâm Phàm, cậu ta đã quên mình làm được bao nhiêu phần, nhưng không có lần nào thành công, toàn bộ đều thất bại.

Lâm Phàm nhìn Bạch Kha: "Cậu đã có tiến bộ rất lớn rồi, chỉ dựa vào hương vị hiện tại để đối phó với thực khách bình thường thì không có vấn đề gì. Nhưng chúng ta không chỉ theo đuổi như vậy, vấn đề duy nhất của cậu bây giờ chính là vấn đề nguyên liệu phụ. Tuy nhiên cũng không cần gấp, làm thêm vài

phần nữa thì cảm giác sẽ tới, hương vị đương nhiên cũng sẽ đi lên.”

Bạch Kha gật gật đầu: “Được, mình sẽ cố gắng, hôm nay không được thì mình tin ngày mai nhất định có thể được.”

Lâm Phàm cười nói: “Hôm nay chúng ta kết thúc ở đây đi, ngày mai lại tiếp tục.”

Về phần Lâm Phàm thấy, hóa ra việc làm thầy giáo dạy học cho người khác lại sảng khoái như vậy.

Thậm chí hắn nghĩ đến một chuyện, mục tiêu cuộc sống của hắn là gì? Từ sau khi có được bách khoa toàn thư, hắn phát hiện tiền tài cũng không phải là cầu còn không được như trước. Người trước kia không tiếp xúc được giờ cũng đã dần dần được tiếp xúc. Hơn nữa hắn cũng không có dã tâm lớn, cái gì mà làm ăn lừa ta gạt người, hắn không muốn dính đến. Hắn chỉ muốn mỗi ngày đều vui vẻ vui vẻ, tự do tự tại, vô ưu vô lo.

Mà lúc dạy cho Bạch Kha, hắn nghĩ đến một chuyện, đó chính là những đứa nhỏ trong viện phúc lợi trẻ em kia.

Có cơ thể đầy đủ nhưng từ nhỏ không có ai giáo dục, lớn lên chúng rất dễ dàng đi lạc lối. Còn những đứa trẻ tàn tật, nếu không có một kỹ năng gì thì lớn lên sẽ rất khó để tồn tại trong xã hội.

Bây giờ hắn có kỹ năng, lại có thể dạy ra kỹ năng đó, ví dụ như nấu ăn hay là kỹ năng Bát Quái Chưởng.

Học tập Bát Quái Chưởng có thể giúp thân thể khỏe mạnh, còn học nấu ăn có thể để cho bọn chúng biết nấu ăn, sau này sẽ trợ giúp cho cuộc sống của bọn chúng rất nhiều.

Nhưng chuyện này phải suy nghĩ kỹ hơn một chút mới được, có đôi khi suy nghĩ thì đơn giản nhưng khi thực hiện lại rất khó khăn.

Trong viện phúc lợi trẻ em, không thiếu những đứa trẻ khuyết cả hai cánh tay. Bọn chúng không học được nấu ăn, mà tạm thời hắn cũng không có năng lực dạy bọn chúng các kiến thức khác.

Xem ra hắn cũng phải tiếp tục cố gắng mới được.

Chương 398: Lên đường về Thượng Hải

Theo hắn thấy thì chuyện này có tính khả thi rất cao. Nó mang lại lợi ích cho xã hội, giúp những đứa trẻ này không còn tự ti, thậm chí bản thân hắn cũng sẽ đạt được điểm bách khoa toàn thư, đây là nhất cử lưỡng tiện.

Đáng tiếc, bọn chúng còn quá nhỏ, ít nhất phải chờ chúng lớn hơn một chút. Nếu như hắn còn có thể có những kiến thức khác thì tốt rồi.

Ví dụ như hội họa, thư pháp, vân vân một ít việc mà già trẻ đều làm được, vậy cũng tốt rồi.

Ngày hôm sau!

Bên trong nhà bếp.

Dưới sự chỉ điểm của Lâm Phàm, Bạch Kha đang chăm chỉ làm 'thịt khó anh đào'.

Làm theo Lâm Phàm hướng dẫn, Bạch Kha cũng có chút hiểu rõ đối với món ăn này. Nhưng cậu ta làm còn chưa đạt được yêu cầu của Lâm Phàm, về mặt mùi hương vẫn còn chút thiếu sót.

Màu sắc và vị đã đầy đủ, bây giờ chỉ còn vấn đề là mùi còn quá kém.

Lâm Phàm: "Đừng nóng vội, học nấu ăn chính là như vậy, không phải là làm một mạch liên tục, mà là cần phải từ từ tổng kết những thiếu sót từ trong những lần thất bại rồi cải tiến nó, hiện tại cậu đã rất tốt rồi."

Bạch Kha cười: "Không sao đâu, mình biết cậu chỉ là muốn tốt cho mình thôi. Yên tâm đi, mình cũng sẽ không dễ dàng chịu thất bại như vậy, món ăn này mình khẳng định có thể làm rất hoàn mỹ."

Lâm Phàm gật đầu: "Ừm, mình tin cậu."

Thật ra, hương vị mà Bạch Kha làm ra bây giờ đã rất tốt. Cậu ta khống chế rất đúng chỗ những nguyên liệu và gia vị. Nhưng trong đó vẫn còn thiếu một chút, cho nên cậu ta cần tiếp tục cải tiến, phải tự ngộ ra khuyết điểm của mình trong đó. Biết và

làm là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, cho nên cậu ta cần phải luyện tập nhiều hơn.

Tiểu Yến cũng không nghĩ tới anh Lâm lại nghiêm khắc như vậy, ngược lại cô cảm thấy món 'thịt kho anh đào' của Bạch Kha càng ngày càng ngon, ngon sắp nuốt cả đầu lưỡi rồi, thế nhưng trong mắt anh Lâm thì còn lâu mới đủ.

Đương nhiên là cô biết yêu cầu của anh Lâm đối với Bạch Kha, đó là yêu cầu cao nhất, cũng là hy vọng Bạch Kha có thể làm ngon hơn cho nên cô cũng ra sức ủng hộ.

Nếu so sánh với hương vị mà anh Lâm làm ra thì chênh lệch này thật ra vẫn còn rất xa. Nhưng căn cứ theo lời anh Lâm đã nói, Bạch Kha có thể làm được đến trình độ nà đã là vô cùng tốt rồi.

Cuối cùng đến tối, Bạch Kha làm ra vẫn không đáp ứng được yêu cầu của Lâm Phàm, tuy nhiên hắn cũng không vội, thế này là đã sắp được rồi.

Sau khi Lâm Phàm trở về, hắn nhận được điện thoại của Vương Minh Dương. Thì ra tối nay Vương Minh Dương ngồi máy bay trở về trước, có thể trong công ty có một số việc nên anh ta gọi điện chào hỏi hắn một tiếng.

Sau khi hắn dạy kiến thức của bách khoa toàn thư cho Bạch Kha xong thì cũng đến lúc nên quay lại Thượng Hải.

Buổi tối, hắn nằm trên giường.

Hắn mở di động ra. Tìm kiếm một số tin tức về viện phúc lợi trẻ em ở trên mạng.

Hắn phát hiện ra rằng trước đây tư nhân không được phép thành lập các viện phúc lợi trẻ em, nhưng bây giờ đã cho phép cá nhân thành lập rồi.

Tuy nhiên, yêu cầu đối với người thành lập lại là cực cao, hơi làm người ta sợ hãi.

Mấy ngày sau đó, hắn vẫn ở nhà trò chuyện cùng cha mẹ mình, đồng thời cũng đến chỗ Bạch Kha. Ngày thứ ba, Bạch Kha đã tiến bộ rất lớn đối với việc khống chế món 'thịt kho anh đào' cơ bản đã đạt tới yêu cầu của Lâm Phàm.

Có hai món ăn đặc trưng ở trong người, hắn cũng yên tâm, chỉ cần kinh doanh đúng thì tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì. Về phương diện kinh doanh thì hắn cũng không hiểu mấy nhưng lấy kinh nghiệm của Bạch Kha, nhất định có thể tìm được phương thức kinh doanh thích hợp nhất.

Trước cổng khu dân cư.

Lâm Phàm xua tay với cha mẹ: "Cha mẹ, hai người về trước đi, một mình con đi không sao đâu."

Mẹ: "Trên đường chú ý an toàn, lần sau khi trở về thì phải đưa bạn gái về cho chúng ta xem đấy."

Hắn sợ nhất chính là mẹ hắn nói chuyện này. Tuy nhiên cũng chẳng có cách nào khác: "Biết rồi, hai người trở về đi. Xe đang đến rồi, con đi trước đây."

Taxi đến, hắn để vali vào cốp sau xe, sau đó lên xe, vẫy tay về phía cha mẹ.

Mẹ: "Lần sau thằng bé về, chắc là có thể nhìn thấy con dâu rồi."

Cha: "Chuyện của con cái, bà quản nhiều như vậy làm gì?"

Mẹ: "Đây là con trai của ông, ông cũng không biết quan tâm chút nào, còn suốt ngày nói muốn ôm cháu trai, không thúc giục thì có cháu trai mà ôm được à?"

……

Sân bay!

Lâm Phàm đẩy vali, bước vào sân bay, bây giờ thời gian vừa đúng, hắn kiểm tra vé vào và ngồi chờ máy bay.

"Người anh em, cậu chờ một chút." Đúng lúc này, một giọng nói từ phía sau truyền đến, Lâm Phàm quay đầu nhìn lại, có chút thắc mắc.

Một người đàn ông hơi lớn tuổi trong nhóm người, ăn mặc không tính là tinh tế, khuôn mặt ngăm đen, đưa hai tờ tiền giấy đỏ rực rỡ tới: "Vừa rồi chúng tôi nhìn thấy cậu xuống xe đã làm rơi tiền xuống đất."

Lâm Phàm sờ sờ túi tiền, hắn không quen dùng ví tiền, tiền lẻ đều để trong túi. Xem ra là lúc mới bỏ tiền ra trả tiền xe,

không cẩn thận đánh rơi tiền, sau đó hắn cười nói: “Cám ơn!”

“Không cần cảm ơn, đây là chuyện nên làm.” Người đàn ông da ngăm đen nói, đây là lần đầu tiên bọn họ đến sân bay, nhìn thấy một nơi rộng lớn như vậy nên có chút khẩn trương.

Chương 399: Có ai từng thấy loại thú này chưa?

Lâm Phàm cũng phát hiện thỉnh thoảng một số người đi ngang qua cũng sẽ nhìn lại chỗ bọn họ, giống như không nghĩ tới sẽ có nông dân đến đi máy bay.

Sau khi cảm ơn ba người, Lâm Phàm mỉm cười với bọn họ rồi đi về phía sân bay, chuẩn bị đến quầy đổi thẻ lên máy bay. Tuy nhiên thời gian vẫn còn sớm nên hắn đi vào phòng vệ sinh trước.

Đúng lúc này, có điện thoại gọi đến.

Bạch Kha: “Phàm Tử, cậu đến sân bay chưa?”

Lâm Phàm: “Tôi vừa mới tới, tối hôm qua uống với cậu nhiều như vậy nên bây giờ đầu mình vẫn còn có chút choáng váng này.”

Bạch Kha cười: “Không phải là bởi mình quá cao hứng sao, lần sau trở về là khi nào?”

Lâm Phàm: “Chuyện này mình cũng không biết nhưng cũng sẽ không quá muộn, muộn nhất khẳng định là đến tết sẽ phải trở về.”

Hai người trò chuyện vài câu, sau đó cúp điện thoại.

Tại quầy soát vé.

Người nhận thẻ lên máy bay hơi nhiều, phải xếp hàng. Nhưng hắn cũng không vội, từ từ rồi cũng sẽ đến thôi, huống hồ hắn còn phải ký gửi hành lý đã.

Không biết là đã xảy ra chuyện gì, phía trước truyền đến một giọng nói.

“Ba người lao động nhập cư các ông có thể nhanh lên được hay không, đến quầy thì nhanh nhanh nhận thẻ lên máy bay đi!

Chưa từng ngồi máy bay thì đừng ngồi, lãng phí thời gian của người khác.” Giọng nói này có chút chói tai, hành khách chung quanh cũng sửng sốt, dường như không nghĩ tới người này lại có thể nói ra những lời như vậy.

Nhân viên quầy phát thẻ mỉm cười nhìn ba người: “Mời các vị xuất trình thẻ căn cước để chúng tôi kiểm tra ạ.”

Ba người này nghe xong, giống như mới từ trong mộng tỉnh lại, luống cuống tay chân sờ soạng một chút mới lấy thẻ căn cước ra để kiểm tra.

Lời nói của người phía sau có chút chói tai đối với bọn họ nhưng bọn họ cũng không có bất kì một biểu hiện khác thường nào. Khi tiến vào sân bay, bọn họ đã bị một nơi rộng lớn như vậy làm cho kinh ngạc.

Mà trên vé máy bay toàn tiếng anh, bọn họ đọc không hiểu. Dưới sự dẫn dắt của nhân viên mà họ phải vô cùng vất vả mới tìm được chỗ.

Lâm Phàm nghiêng người nhìn một cái, tuy rằng nhìn không thấy chính diện gương mặt của người nói chuyện kia. Nhưng hắn thấy được anh ta mặc âu phục giày da, hình như là loại rất cao cấp, lúc này anh ta có vẻ đang nói chuyện với những hành khách khác.

“Mọi người nhìn ba người này xem, chen chúc ở chỗ này, cũng không biết để một người đến đổi thẻ lên máy bay. Cứ nhìn đông nhìn tây giống như sắp bò vào trong quầy vậy, thật giống như ba con quỷ treo cổ.”

“Sân bay là cửa sổ của quốc gia, máy bay là phương tiện giao thông của những người có trình độ cao, nên hạn chế những người có trình độ thấp này thì tốt hơn.”

Các hành khách xung quanh đều lắc đầu cười, không nói gì thêm.

Việc này không liên quan đến bọn họ, bọn họ cũng chỉ nhìn một cái mà thôi.

Tuy nhiên người này nói cũng không phải không đúng, ba người này trình độ thực sự hơi thấp.

Người đàn ông đó đứng một chỗ, miệng nói giống như súng máy: "Vừa rồi có một người nước ngoài ở đây, tất cả việc này đều bị người ta nhìn thấy, thật sự đánh mất mặt mũi người Hoa Hạ."

Nhân viên trong quầy nghe được giọng nói này, lông mày khẽ nhíu lại. Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua người đàn ông kia nhưng cuối cùng cũng thở dài, tiếp tục làm thủ tục cho ba người nông dân.

Khi Lâm Phàm nhìn thấy ba người kia, vẻ mặt hơi sửng sốt, đây không phải là ba người đã gặp ở cửa sao.

Giờ phút này, người nông dân lớn tuổi hơn một chút có làn da ngăm đen áy náy nói: "Xin lỗi, làm lãng phí thời gian của mọi người, chúng tôi đi máy bay lần đầu tiên nên có chút tò mò."

Người đàn ông mặc âu phục giày da khinh thường cười lạnh một tiếng, miệng vểnh lên: "Không đi bao giờ thì vào đây làm cái gì, đi làm thuê thì nên đi xe buýt hoặc chen chúc trên xe lửa ấy."

"Chúng tôi không đi làm thuê, chúng tôi đi dự lễ tốt nghiệp của con em mình. Chúng mua vé máy bay cho chúng tôi, cho chúng tôi đi qua đó… ." Giọng nói của người nông dân ngăm đen không quá lớn, dường như là họ biết hành vi lúc trước của mình đã ảnh hưởng đến người khác, cho nên hơi câu nệ.

"Ha ha…." Người đàn ông cười cười, không nói thêm gì nhưng vẻ khinh thường trong mắt càng thêm nồng đậm.

Một số hành khách xung quanh nghe không nổi, cảm thấy người này nói chuyện thực sự rất coi thường người khác. Nhưng thế giới lớn như thế, điều này cũng không có gì lạ, có một số người thực sự nghĩ rằng họ cao cao tại thượng nên được phép xem thường người khác.

Lâm Phàm cười cười, sau đó từ lối đi bên cạnh đi tới trước mặt người đàn ông, mở to đôi mắt, hơi ngồi xổm xuống một chút, hắn cứ như vậy nhìn chằm chằm người đàn ông.

Người đàn ông phát hiện có người đứng thẳng trước mặt mình, nhìn mình thì nhất thời nhướng mày: "Cậu làm gì đấy? Có gì để xem chứ?"

Hành khách bên cạnh cũng chán ghét người đàn ông nói ra ác ngôn này, đồng thời cũng không biết tên nhóc này là muốn làm gì?

Chẳng lẽ là nghe không nổi nên muốn tranh luận cùng đối phương sao?

Lâm Phàm lắc lắc đầu, trong miệng phát ra mấy câu nói kỳ quái: "Thế giới rộng lớn không có gì lạ, con thú biết nói thật sự rất khó gặp nha. Mà con thú còn chủ động ngồi máy bay thì ngược lại là chuyện lạ hiếm có đó."

Sau đó hắn nhìn về phía hành khách chung quanh, hỏi: "Tôi đã từng gặp qua không ít thú vật nhưng loại thú vật có phẩm chất cỡ này thì đúng là tôi chưa từng thấy qua, mọi người có ai biết đây là loại thú vật gì không nào?"

Phốc ha ha!

Chương 400: Bọn họ đánh nhau sao?

Đề cử đọc giả quyển sách 'Bị giáo hoa chặn cửa ở đại học' đọc giả có thể đi xem

Chương 400: Bọn họ đánh nhau sao?

Lúc này, hành khách xung quanh nhịn không được mà nở nụ cười. Một thanh niên cầm điện thoại di động cười nói: "Người anh em, loại này tôi cũng chưa từng thấy qua, bây giờ tôi đã chụp lại rồi, đợi lát nữa đăng lên mạng hỏi các bạn trên mạng xem bọn họ kiến thức rộng rãi, chắc là họ sẽ biết đây là loại thú vật gì đó."

Lâm Phàm gật gật đầu: "Vậy thì làm phiền cậu rồi, nói không chừng chúng ta có thể phát hiện loại thú mới."

Người đàn ông nghe được những lời này, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, sau đó anh ta giận dữ nhìn Lâm Phàm: "Mày bị điên à, tao đã biết mày rồi, mày thử nói lại những lời nói vừa rồi một lần nữa xem nào."

Lâm Phàm lắc đầu: "Anh đang nói nhảm đấy à, khẳng định là anh không biết tôi. Tôi chưa từng nuôi loại thú vật nào giống

như anh, nếu như anh quen tôi, vậy thì tốt rồi, tôi sẽ phải tự tát mình hai cái, vì sao có thể dạy ra loại thú vật giống như vậy chứ?"

Các hành khách lại cười.

Ngay cả nhân viên trong quầy cũng không nhịn được mà nở nụ cười.

Lúc này Kiều Phi thật sự nổi giận, gương mặt phẫn nộ, anh ta không nghĩ tới tên nhóc này lại dám kiếm chuyện với anh ta, còn dám nói mình là thú vật ở chỗ này?

Hắn chỉ tay vào Lâm Phàm, sau đó vượt qua dải ngăn cách, muốn đến tát cho Lâm Phàm hai cái, để cho hắn biết, cái gì có thể nói, cái gì không thể nói.

Đây là chuẩn bị muốn ra tay sao?

Hành khách chung quanh đều hơi kinh ngạc. Lúc này, khi Kiều Phi vừa muốn bước qua thì đã bị Lâm Phàm thẳng tay ném ra ngoài, tiếp đó vả vào mặt hắn ta, đập hắn ta ngã rạp xuống đất.

Rầm rầm!

Âm thanh vang lên rất lớn, hành khách chung quanh đều há to miệng, dường như là không nghĩ tới sẽ xảy ra loại tình huống thế này.

Ngay cả ba người nông dân cũng kinh ngạc đến ngây người.

Nhân viên an ninh nhìn thấy cảnh này lập tức vội vã chạy tới can ngăn. Bọn họ là cảnh sát sân bay, khi nghe được tiếng vang ở đây thì họ phải tới đây ngay để phòng ngừa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Nhân viên an ninh nhìn cảnh trước mắt, không rõ đã xảy ra chuyện gì. Chỉ thấy Kiều Phi bị đập nằm trên mặt đất, lấy tay che mặt, dáng vẻ rất là thống khổ.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy?" Nhân viên an ninh vội vàng đỡ Kiều Phi dậy hỏi.

Lâm Phàm không đợi Kiều Phi mở miệng, trực tiếp làm ra vẻ mặt vô tội nói: "Tôi không biết, có lẽ tố chất người này quá thấp, vậy mà lại chen lấn, vượt rào nên tự mình vấp ngã."

Kiều Phi nghe nói như vậy nhất thời bùng nổ: “Mày nói cái rắm gì đấy? Là mày ra tay đánh tao.”

Lâm Phàm nhún vai, dù sao hắn cũng không thừa nhận.

Nhân viên an ninh nhìn về phía hành khách xung quanh, hỏi: “Họ có đánh nhau không?”

Hành khách đã sớm có cảm giác chán ghét rất lớn đối với tên này nên trong lòng bọn họ rất thoải mái với cảnh vừa rồi, thật sự là đánh quad hay!

Sau đó, các hành khách khác bắt đầu lên tiếng.

“Không có đánh, tố chất người này quá thấp, muốn chen ngang nên tự mình vấp ngã, đập mặt xuống đất, có trách thì tự trách anh ta thôi.”

“Tôi có thể làm chứng, họ không có đánh nhau.”

“Ừm, người này tự mình chen ngang nên ngã xuống, bây giờ lại đi trách người khác, người ác lại giả làm người bị hại, chúng tôi đều nhìn thấy đấy.”

“Tôi làm chứng cho chàng trai trẻ này, cậu ấy không đánh ai cả.”

Các hành khách khác đều mồm năm miệng mười mà nói. Đối với bọn họ, nhiều người làm chứng như vậy thì bọn họ còn sợ gì chứ!

Kiều Phi chỉ chỉ vào những người chung quanh: “Mấy người đều mù mắt rồi phải không ?”

Hành khách xung quanh nổi giận: “Chú ý lời nói của anh đi, đừng có há mồm là mắng chửi người khác!”

Nhân viên an ninh cũng có chút bối rối đối với tình huống này. Bọn họ nhìn thấy trên mặt hành khách này có một dấu đỏ, hình như là thật sự bị đánh. Nhưng bọn họ cũng lười nhiều chuyện nên đi tới trước quầy hỏi thăm tình huống vừa rồi.

“Cô có thấy bọn họ đánh nhau không?”

Nhân viên quầy ngẩng đầu lên, có chút nghi ngờ: “Đánh nhau? Tôi không thấy đâu, tôi đang bận làm việc nên không có chú ý. Nhưng chắc là không phải, vì có nhiều hành khách tại hiện

trường như vậy, không phải là tất cả bọn họ đã làm chứng rồi à?"

Nhân viên công tác đã tận mắt nhìn thấy cái tát kia, tuy nhiên cô là nhân viên đang làm việc, mặc kệ chuyện khác, cô còn phải làm việc nên coi như không nhìn thấy.

Nhân viên an ninh nhìn Kiều Phi một cách kỳ quái, cảm thấy có thể là khách hàng này cố tình gây sự.

Giờ phút này Kiều Phi thực sự rất tức giận, anh ta không nghĩ tới những người này ai nấy cũng đều trợn mắt nói dối, sau đó giận dữ nói: "Tôi cần video giám sát chỗ này, tôi muốn truy cứu đến cùng."

Nhân viên an ninh cau mày: "Quý khách, muốn xem video giám sát cần phải phê duyệt, đồng thời cần một khoảng thời gian nhất định. Điều đó sẽ làm chậm trễ chuyến bay lần này của ngài, nếu ngài cố chấp yêu cầu video giám sát, tôi lập tức đi xin chỉ thị bây giờ."

"Không phải chỉ là xem lại video giám sát thôi sao? Sao lại lâu như vậy, tôi phải xem ngay bây giờ." Kiều Phi giận dữ nói.

Lâm Phàm đứng bên cạnh cười: "Anh an ninh, tốt nhất anh nên nhanh chóng mang anh ta đi. Tôi hoài nghi đầu óc người này có chút vấn đề, mọi người đều nói là anh ta vấp ngã mà anh ta nhất định đổ lên chúng tôi. Tôi cảm thấy nếu để anh chàng này lên máy bay, chỉ sợ sẽ tạo thành ảnh hưởng không cần thiết."

Phốc ha ha!

Chương 401: Thật là lợi hại!

Hành khách chung quanh cười mà không kiêng nể gì, bọn họ căn bản không thèm để ý người này sẽ xử lý bọn họ như thế nào. Nhân viên an ninh đang ở đây, chẳng lẽ anh ta còn dám đi lên đánh người hay sao? Huống hồ nhiều người như vậy, nếu người này dám động thủ, bọn họ có thể tha cho hắn chắc?

Kiều Phi lúc này tức giận mà không thể phát tiết, anh ta nhìn Lâm Phàm, chỉ vào mình: "Đầu óc tao có vấn đề? Mày xem rốt cuộc đầu óc ai có vấn đề, tao là khách VIP của hãng hàng

không này đấy! Mày có biết, mỗi năm tao phải bay bao nhiêu chuyến không? Ít nhất 200 chuyến đấy, mày biết không?"

Nhân viên an ninh nhíu mày: "Quý khách, ngài nên chú ý đến cảm xúc của mình, nơi này là sân bay, là nơi công cộng, xin đừng lớn tiếng ồn ào."

Lâm Phàm nhìn Kiều Phi, bĩu môi: "Một chút tố chất cũng không có, làm ầm ĩ, cũng không biết học như thế nào mà qua được chín năm giáo dục bắt buộc. Tư tưởng phẩm chất này cũng không quan trọng gì, mọi người đừng để ý tới gã. Loại người này càng để ý thì anh ta càng đắc ý, đánh mất hết mặt mũi của người Hoa Hạ chúng ta, sân bay chính là cửa sổ quốc gia, về sau phải hạn chế loại người có tố chất thấp như thế này."

Các hành khách xung quanh gật đầu và đồng ý.

"Đừng để ý tới người này, càng để ý anh ta càng đắc ý."

"Anh ta còn dám nói đến tố chất của người khác nữa, tố chất của mình cũng không ra gì còn làm ầm ĩ, con trai nhà tôi mới ba tuổi cũng biết không thể làm ầm ĩ ở nơi công cộng."

"Quốc gia chúng ta có quá nhiều loại người này, cho nên mới ảnh hưởng đến tố chất tổng thể."

"Ôi! Người bây giờ, ăn mặc thì bảnh bao mà thật ra tố chất lại thấp như vậy."

……

Lúc này Kiều Phi đã sắp nổ tung rồi, anh ta không nghĩ tới mình lại trở thành đối tượng bị công kích của mọi người.

Nhân viên an ninh thấy sự tình càng ngày càng nghiêm trọng nên nhìn Kiều Phi, nói: "Phiền anh đi theo chúng tôi một chuyến."

Kiều Phi sững sờ, nhất thời nổi giận: "Dựa vào cái gì mà bắt tôi đi theo các anh, hắn thì sao?"

"Xin lỗi quý khách, mời ngài phối hợp, nếu ngài không phối hợp, rất có thể sẽ làm chậm trễ thời gian lên máy bay." Nhân viên an ninh nói.

“Tôi muốn khiếu nại các anh, các anh có biết tôi là khách hàng VIP của hãng hàng không này hay không? Các anh có biết các anh đang nói chuyện với ai hay không?” Kiều Phi chỉ vào nhân viên an ninh giận dữ quát, vẻ mặt rất dữ tợn.

Nhân viên an ninh đặt tay ở phía sau, như thể đang chờ đợi sự phản kháng của đối phương.

Lâm Phàm vui vẻ hớn hở: “Khách hàng VIP, anh thật lợi hại nha, thời gian đăng ký sắp hết rồi, nói không chừng anh không kịp lên máy bay đâu.”

Kiều Phi tức giận nhưng không biết nên nói cái gì. Anh ta không nghĩ đến lần này đến Thượng Hải còn gặp chuyện, cuối cùng anh ta chỉ vào Lâm Phàm, nói: “Được, mày được lắm!”

Lâm Phàm lạnh nhạt cười: “Biết tôi được thì anh cũng không cần nói ra, dù sao tôi cũng sẽ không thay đổi thái độ của mình đối với anh.”

Cuối cùng, Kiều Phi rời đi cùng nhân viên an ninh, lúc đi, ánh mắt anh ta nhìn về phía Lâm Phàm giống như đang muốn nuốt hắn vậy.

Nhưng hắn cũng không sợ những thứ này, muốn đến thì đến, sợ gì anh chứ.

Bốp bốp!

Lúc này, chung quanh vang lên tiếng vỗ tay, Lâm Phàm gật đầu với ba người nông dân, sau đó đứng ở phía sau tiếp tục xếp hàng. Điều này làm chậm trễ không ít thời gian, tuy nhiên để bắt kịp chuyến bay thì vẫn không thành vấn đề.

Người đàn ông da ngăm đen cảm kích: “Cám ơn cậu đã giúp chúng tôi.”

Lâm Phàm khoát tay: “Không cần cảm ơn, mặc kệ là ai cũng sẽ không ngồi yên mặc kệ được. Cho dù không có tôi thì cũng sẽ có người đứng ra, tên kia là chó đội lốt người, thật chẳng ra làm sao.”

Sau khi hoàn thành xong thủ tục, hắn đi vào bên trong.

Ở đây còn một đoạn đường nữa, hắn phải tăng tốc độ.

Nhưng cũng may cửa lên máy bay không quá xa. Nếu như giống trước đây phải đi đến cuối cùng con đường thì sẽ thật sự là bẫy người. Đi bộ ít nhất cũng phải mất mười mấy hai mươi phút.

Vài giờ sau.

Lâm Phàm đứng bên ngoài sân bay Thượng Hải, hít sâu một hơi, tinh thần được phóng thích hoàn toàn, lại được ngửi thấy mùi vị quen thuộc.

Gọi taxi.

"Đến phố Vân Lý."

Người lái xe: "Được rồi."

Mà lúc này, ở trên một chiếc xe phía sau, Kiều Phi chỉ vào chiếc xe phía trước, nói: "Đuổi theo chiếc xe kia, gấp đôi tiền."

Tài xế ở Thượng Hải đều là tài xế lâu năm, kỹ thuật cao siêu, không dễ dàng bị lật xe. Hơn nữa có lời đồn rằng, có thể lái xe ở Thượng Hải thì không có chỗ nào trên thế giới có thể ngăn cản được người đó.

Trên mặt tài xế lộ ra vẻ hưng phấn: "Ngồi yên, cam đoan đuổi kịp."

Kiều Phi thắt dây an toàn, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh. Thật quá tốt rồi, tên nhóc này nói xấu mình ngay ở sân bay, nếu như không phải vì bắt kịp máy bay thì anh ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua chuyện này như vậy.

Anh ta ngồi khoang hạng nhất, sau khi đi ra đã trực tiếp canh giữ ở cửa để chờ tên nhóc này. Hôm nay nếu không làm rõ ràng chuyện này thì trong lòng anh ta không yên, sẽ không thoải mái.

Bên trong taxi.

Lâm Phàm và Vương Minh Dương nói chuyện điện thoại.

"Xuống máy bay rồi, đang ở trên xe, chuẩn bị đến cửa hàng trước, anh gọi điện tới có chuyện gì không?"

Vương Minh Dương: "Định đón gió tẩy trần cho cậu và nói cho cậu một tin tức tốt."

Lâm Phàm vui vẻ: “Tin tốt gì có thể làm cho anh vui vẻ như vậy?”

…

Chương 402: Trở lại cửa hàng

Vương Minh Dương: “Album của Ngô Hoán Nguyệt phát hành rồi, cậu lên mạng mà xem, lượt tải về có thể nói là nghịch thiên. Hai mươi tư giờ đã đạt tới mười lăm vạn lượt tải, cậu biết đây là khái niệm gì không?”

Lâm Phàm cười nói: “Anh nói với tôi những thứ này thì có ích lợi gì? Tôi cũng không phải là người làm nghề này. Nhưng xem ra, hình như anh muốn chúc mừng thật hoành tráng thì phải?”

Hiện tại Vương Minh Dương cao hứng không biết lớn đến bao nhiêu, tuy rằng cái này không kiếm ra tiền, còn tiêu thêm tiền để tuyên truyền, nhưng hiện tại thành tích này thật sự làm cho anh ta vui vẻ hơn nhiều. Dù sao thì đây cũng là lựa chọn đúng, đi con đường âm nhạc thật sự có thể thành công.

Anh ta nghĩ kĩ rồi, âm nhạc phải đi một bước đề cao danh tiếng đã, sau đó lập tức chuyển sang phim truyền hình, đó mới là con đường kiếm tiền đúng đắn. Hơn nữa cũng là con đường thành danh nhanh nhất.

Tuy nhiên bây giờ người khổ là Ngô Hoán Nguyệt.

Bây giờ không chỉ mỗi ngày cô phải luyện hát, mà cô còn phải luyện cả diễn xuất.

Với thị trường hiện tại, tiểu thịt tươi nổi tiếng nhất, kể cả không có kỹ năng diễn xuất cũng có cát xê 100 vạn trở lên. Nhưng cái này không được lâu, việc anh ta phải làm là tạo ra một trụ cột chân chính, mỗi người có thể kéo dài mà không suy yếu, theo thời gian trôi qua cũng không bị đào thải mà sẽ càng ngày càng nóng, được khán giả quan tâm và nhớ kỹ.

Nhưng cái cho Vương Minh Dương vui mừng chính là, Ngô Hoán Nguyệt thật sự rất chịu khó, đối mặt với những huấn luyện này cô ấy cũng không hề sợ.

Nhất là về diện mạo, vẻ ngoài cô ấy rất đẹp, hơn nữa lại còn thuộc loại người ưa nhìn, càng nhìn càng thấy xinh đẹp. Bây giờ có không ít mỹ nữ, thuộc loại nhìn lần thứ nhất thì kinh diễm, lần thứ hai, lần thứ ba thì: Ôi! Dáng dấp cũng bình thường, rất phổ biến.

"Chúc mừng thì nhất định là phải chúc mừng nhưng phải chờ xem cuối cùng sẽ đạt được thành tích gì." Hiện tại Vương Minh Dương rất vui vẻ, nếu như tự tay mình nâng Ngô Hoán Nguyệt lên thành cột trụ, vậy thì sẽ có tràn đầy cảm giác đạt thành tựu.

Lâm Phàm gật gật đầu: "Được rồi, vậy thì cứ như thế trước, tôi đến cửa hàng dạo một vòng rồi trở về nghỉ ngơi. Có chuyện gì liên lạc với tôi sau."

Vương Minh Dương: "Không có vấn đề gì, ông anh của tôi ạ!"

……

Chẳng bao lâu, đã đến đường Vân Lý.

Lâm Phàm trả tiền xe rồi xuống xe. Các chủ cửa hàng trên đường nhìn thấy Lâm Phàm xuống xe cũng rất nhiệt tình chào đón.

"Lâm đại sư đã về rồi, cảm giác về nhà thế nào?" Ông Trần, chủ cửa hàng giày, đang ngồi hút thuốc ở cửa, mỉm cười hỏi.

Lâm Phàm cười nói: "Cũng được, cảm giác không tệ."

Đi ngang qua cửa hàng trang sức, bà chủ Văn: "Ông chủ nhỏ đã trở về rồi à? mấy ngày không thấy, cũng hơi nhơ nhớ đó nha."

Chị Văn, chị nhớ tôi, nếu bị anh già ở nhà biết thì tôi lại gặp phiền toái rồi."

Chị Văn: "Thằng nhóc này, về nhà một chuyến, đã biết dẻo miệng rồi đấy!"

Lâm Phàm khoát tay áo với mọi người. Các ông chủ cửa hàng xung quanh đều rất tốt. Lần này trở về, đi ngang qua cửa hàng của họ nên họ chào hỏi, tình cảm này không trách được.

Cẩu gia Nicholas nằm ở cửa đột nhiên đứng lên, sau đó nhìn thấy Lâm Phàm, lập tức chạy như bay tới: Gâu Gâu…. Nó vây

quanh bên cạnh Lâm Phàm, cái đuôi vểnh lên cao.

“Không nghĩ tới mấy ngày không gặp, Cẩu gia đã lớn lên rồi nha.” Lâm Phàm cười nói, toàn thân Cẩu gia Nicholas trắng như tuyết, hơi cao một chút so với mấy ngày trước, ít nhất phải vài cm. Còn vì sao mà hắn nhìn ra được thì có lẽ là dựa vào cảm giác.

Cẩu gia Nicholas vui vẻ chạy, gâu gâu gâu ính ỏi.

Bên trong cửa hàng.

Điền Thần Côn nhìn thấy Lâm Phàm thì đi lên ôm một cái: “Ôi ôi, mấy ngày không gặp cậu, Điền mỗ tôi nhớ cậu sắp chết rồi, cậu có mang theo thứ gì tốt hay không vậy?”

Lâm Phàm cản lại Điền Thần Côn nhưng cũng chỉ giả bộ, cười nói: “Tôi không mang theo đồ gì cả.”

Triệu Chung Dương đang phát sóng trực tiếp trong cửa hàng, lúc này lại nhắm điện thoại di động vào Lâm Phàm: “Lâm đại sư của chúng ta trở lại rồi, mọi người nhanh nhanh vỗ tay đi nào!”

Ngô U Lan nhìn Lâm Phàm, ánh mắt sáng ngời lóe ra vài tia tò mò, sau đó hỏi: ” Anh trở về xem mắt thế nào rồi?”

Câu hỏi rất trực tiếp, cũng rất bá đạo.

Lâm Phàm nhún vai: “Không thành công, người ta chê tôi quá già, không còn trẻ trung nữa.”

Ngô U Lan rõ ràng nở nụ cười: “Ánh mắt đối phương thật sự là sáng như tuyết.”

“Ha ha ha….” Lâm Phàm cười, lần này trở về chuyện hắn sợ nhất chính là xem mắt, tuy nhiên hiện tại giải quyết hoàn mỹ nên hắn không sợ gì nữa.

Ngô Thiên Hà cười nói: “Mấy ngày nay cậu không có ở đây, ngược lại làm cho bộ xương già tôi đây bận rộn. Không chỉ chúng tôi nhớ cậu, khách hàng cũng nhớ cậu đấy.”

Lâm Phàm vui vẻ: “Mấy ngày hôm nay không ăn được bánh kếp, chắc là bọn họ đã có chút không chịu được.”

Điền Thần Côn vạch trần Lâm Phàm: “Cậu còn biết những thứ này cơ đấy, những người dân kia mỗi ngày đều tới đây, mỗi

ngày đều nhìn, hy vọng cậu có thể sớm trở về.”

“Không nói những thứ này nữa, lần này tôi trở về mang cho mọi người một ít đặc sản.” Lâm Phàm mở túi, lấy đồ vật từ bên trong ra.

……

Chương 403: Không ngờ, mũi anh lại thính như vậy

Lúc này cách cửa hàng không xa, Kiều Phi cũng theo dõi tới đây, khi nhìn thấy Lâm Phàm tiến vào cửa hàng này, khóe miệng anh ta lộ ra nụ cười lạnh, thì ra chính là cửa hàng này.

Sau đó Kiều Phi không chút do dự đi về phía cửa hàng, hiện tại anh ta muốn cho đối phương biết, dám làm như vậy với mình thì sẽ có kết quả gì.

Ban đầu hắn còn tưởng rằng đối phương là người có lai lịch, bây giờ xem ra cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.

Trong cửa hàng, Điền Thần Côn đang nói chuyện thì đột nhiên nhìn thấy có người đứng ở cửa, lập tức đi ra hỏi trước: “Xin hỏi anh có chuyện gì không?”

Kiều Phi đẩy Điền Thần Côn ra, sau đó nhìn Lâm Phàm: “Thằng nhóc, nhìn thấy tao có phải mày rất kinh ngạc hay không?”

Lâm Phàm hơi sững người, không nghĩ tới lại là tên này, chẳng lẽ tên này đi theo mình cả một đường sao?

Điền Thần Côn nhìn người thanh niên, lại nhìn Lâm Phàm: “Cậu biết anh ta à?”

Lúc này Lâm Phàm mới nở nụ cười: “Không quen, gặp ở sân bay thôi, không nghĩ tới mũi anh ta lại thính như vậy, biết tìm đường đến tận đây.”

Mọi người trong cửa hàng đều choáng váng, họ hoàn toàn không rõ đây là tình huống gì.

Rốt cuộc hắn có quan hệ gì với người thanh niên này, hơn nữa xem tình hình thì có vẻ quan hệ không được tốt cho lắm.

Lâm Phàm không ngờ tới trên đời này thật sự có loại người như vậy, đã phải chịu thua thiệt ở sân bay. Vậy mà sau khi xuống máy bay, gã ta một đường đi tới đây, bây giờ còn chặn hắn ở trong cửa hàng, nhìn bộ dạng gã ta thì có lẽ không có kết quả thề sẽ không bỏ qua.

Giọng điệu Kiều Phi cứng rắn, mang theo một chút cận nhắc: "Không phải khi ở sân bay mày miệng lưỡi sắc bén lắm sao, tại sao bây giờ nhìn thấy tao lại không nói chuyện? Không có những người mù lòa kia làm chỗ dựa cho mày, có phải mày sẽ sợ hãi không. tao cho mày biết, chuyện này giải quyết rất dễ dàng, lúc ở sân bay không phải mày tát tao một cái sao? Bây giờ đứng ở trước mặt tao, để tao tát lại hai cái, chuyện này sẽ kết thúc."

Lời này nói ra, mọi người trong cửa hàng đều kinh ngạc, người này bị ngốc rồi phải không?

Lâm Phàm cười ha hả: "Mặt trời bên ngoài chưa có xuống núi sao?"

Điền Thần Côn nói tiếp: "Còn chưa xuống núi, trời còn sáng như tuyết."

Lâm Phàm lắc đầu: "Đúng là nằm mơ giữa ban ngày, thật sự rất buồn cười."

Kiều Phi không ngờ tới tên nhóc này đến bây giờ còn dám mạnh miệng, sau đó tức giận chỉ vào đối phương nói: "Tao cảm thấy mày chưa thấy quan tài chưa đổ lệ phải không?"

"Ồ! Nhìn bộ dạng của anh như vậy, có phải là muốn đánh nhau phải không." Lâm Phàm cười nói.

"Đánh nhau? Tao sẽ không đánh với mày, nhưng tao sẽ đập phá cái cửa hàng này, tao xem mày có thể làm gì tao." Kiều Phi cười lạnh nói.

Lâm phàm lấy làm kỳ lạ nói: "Ghê chưa, ghê chưa, đúng là rất lợi hại đó nha, vậy mà muốn đập phá cửa hàng của tôi…"

Kiều Phi nhìn Lâm Phàm nói: "Đập phá cửa hàng của mày thì làm sao? Tao là người có tiền, nếu tao đập quán của mày thì cho dù là cảnh sát có đến, tao cũng sẽ không đền tiền cho mày. Tao sẽ cho người sửa sang lại quán cho mày thật tốt, rồi lại

đập tiếp. Tao sẽ làm cho mày một cọng lông cũng không lấy được.”

Triệu Chung Dương lén lút đi ra ngoài, người này đến đây là để gây sự, cần tìm người hỗ trợ.

Lâm Phàm nhìn Kiều Phi, cười vỗ tay nói: “Không tệ, không tệ, hành động này của anh phải nói là quá đỉnh. Được! Xin mời đập, chỉ cần anh có đủ tiền để bồi thường nổi là được.”.”

Kiều Phi nở nụ cười, giống như nghe được chuyện cười gì đó: “Không bồi thường nổi? Ha ha, mày nói tao không bồi thường nổi, chỉ là phá một cái cửa hàng nhỏ, mà mày nói tao không thể bồi thường nổi. Có phải mày quá coi thường tao rồi hay không? Mày có biết bố mày là ai không? Mày biết tao đang làm gì? Còn nữa, mày có biết trong khoảng thời gian tao nói chuyện với mày thì đã có mấy vạn tệ chuyển vào trong tài khoản tao hay không?”

Bốp! Bốp!

Tiếng vỗ tay như sấm.

“Không tệ, đúng là không tệ đó nha. Anh ra vẻ thế này đúng là quá mới mẻ, không có giống người thường. Tôi còn cho rằng anh định nói là sẽ mua lại tiệm của tôi, để cho tôi cuốn gói khỏi nơi này. Anh có biết là suýt chút nước đã doạ tôi chết khiếp rồi đó.” Lâm Phàm ôm ngực, giống như là đang rất sợ hãi.

Ngô U Lan cố gắng nhịn cười, người ta đã tìm tới tận cửa vậy mà hắn vẫn còn có thời gian rảnh rỗi để nói năng khôi hài, đây không phải là cố ý làm cho người ta phát điên hay sao.

Sắc mặt Kiều Phi trở nên rất khó coi, gã đã nói ra những lời cay nghiệt như vậy, nhưng tên nhóc trước mắt này lại vẫn cười đùa tí tửng với gã, quả là làm gã tức đến sắp phát điên rồi.

“Được rồi, đây là mày chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.” Kiều Phi đã bị Lâm Phàm bức ép tới nổi giận.

Lâm Phàm vẫn cười ha hả như trước nói: “Thấy quan tài cũng không đổ lệ,… Anh muốn làm tôi rơi lệ, ít nhất cũng phải đập phá cửa hàng này. Nếu anh không đập phá cửa hàng, chỉ đứng ở đây lẩm bẩm thì làm sao tôi biết được anh sẽ làm gì với tôi?”

Chương 404: Cứ để gã đập đi

Điền Thần Côn nhỏ giọng nói: "Có muốn tôi động thủ hay không?"

Lâm Phàm phất tay: "Không cần, bây giờ là lúc gã ta biểu diễn, cứ để gã biểu diễn đi."

Hắn không ngờ tới, chính mình lại đụng phải loại người này, theo hắn thấy thì loại người này thật sự quá trâu bò, sẽ không chịu nổi việc bị ăn thiệt thòi, sau khi chịu thiệt thòi sẽ nghĩ mọi cách để lấy lại thể diện.

Hiện tại gã ta dám đi theo từ sân bay tới đây, lập tức hỏi hắn có sợ không?

Mặc kệ mọi người cảm thấy thế nào.

Dù sao thì hắn cũng thấy sợ.

Lúc này Triệu Chung Dương đã ở bên ngoài: "Mọi người mau tới đây, có người đến cửa hàng của Lâm đại sư để gây chuyện."

Tất cả các ông chủ trong cửa hàng nghe thấy như vậy đều đi ra.

"Cái gì? Cũng có người dám đến tìm ông chủ nhỏ để gây rối sao?"

"Mẹ kiếp, đây là bắt nạt phố Vân Lý của chúng ta rồi."

"Đi thôi, mọi người đến đó xem, rốt cuộc là ai có lá gan lớn như vậy, dám bắt nạt Lâm đại sư của chúng ta."

"Mọi người đi trước đi, tôi về nhà lấy cây chổi."

Giờ phút này, tất cả ông chủ cửa hàng đều tập trung tới, âm thanh ồn ào vây kín lối vào cửa hàng.

Lâm Phàm nhìn thấy cảnh này, lập tức sợ ngây người, đang làm gì vậy, mọi người đều tới đây, nếu làm người ta sợ hãi thì phải làm sao.

Kiều Phi thấy có người vây tới, lá gan Kiều Phi cũng lớn hơn, chỉ vào mũi của Lâm Phàm mắng chửi: "Ranh con, mày còn

tưởng tao không dám sao? Bây giờ ông đây sẽ đập cho mày xem."

Đột nhiên, Kiều Phi cầm lấy một cái băng ghế rồi đập vào quầy hàng, quầy hàng cũng là quầy hàng giản dị nếu dùng sức đập vào thì sẽ bị hỏng, còn tất cả dụng cụ trên bàn thì đều bị đập vỡ rơi đầy dưới đất.

"Mẹ kiếp, anh ta thật sự dám động thủ."

"Anh muốn chết sao, dám đập phá cửa hàng của Lâm đại sư?"

"Tên khốn này, xem ra là có mắt như mù mà."

Lúc này, lão Trương ở bên cạnh đang cầm cái chổi, muốn tiến lên đập vào đầu của Kiều Phi.

Lâm Phàm nhanh tay lẹ mắt, trực tiếp đỡ lấy.

"Ông chủ nhỏ, để chúng tôi tới xử lý anh ta, tuyệt đối sẽ không làm liên lụy đến anh." Lão Trương nói.

Lâm Phàm bình tĩnh, không chút vội vàng nói: "Không sao để cho anh ta đập đi, chuyện này mọi người đừng động thủ, hơn nữa đánh người như vậy là phạm pháp, nếu đả thương anh ta chúng ta sẽ không gặp rắc rối, nhưng mà ảnh hưởng của nó cũng không tệ đâu."

Bởi vì có nhiều người vây xem, lá gan của Kiều Phi lớn hơn, thế nhưng sau cú đập này, gã ta đột nhiên nhận ra tình cảnh không ổn. Đám người dân vây xem này khi nãy hình như còn muốn đánh mình…

Khi nhìn thấy ánh mắt của những người dân vây xem này nhìn về phía mình, trong lòng gã ta khẽ run lên, những người này không phải đến đây để xem, giống như là tới để dạy cho anh ta một bài học.

Kiều Phi nuốt nước bọt, giả vờ cương quyết: "Các người muốn làm gì?"

Tuy gã giả vờ rất cương quyết, nhưng giọng điệu có chút run, tay cầm ghế cũng có chút run lên.

"Anh đập phá cửa hàng của ông chủ nhỏ, còn dám hỏi chúng tôi làm gì? Chúng tôi đánh chết đồ khốn nhà anh." Các ông chủ cửa hàng khác tức giận mắng chửi.

Lâm Phàm giơ tay lên: “Mọi người đừng cãi, cũng đừng chửi mắng, nếu chửi mắng sẽ cho thấy tố chất không tốt.”

Sau đó Lâm Phàm nhìn Kiều Phi, dơ tay ra: “Nào, mời anh tiếp tục, cứ đập phá tùy thích, đập phá không nát thì anh là cháu trai tôi.”

Kiều Phi nhìn thấy nhiều người như vậy, buông ghế xuống, muốn rời đi lập tức, thế nhưng cửa vào đã bị các ông chủ cửa hàng chặn lại, căn bản không cho gã đi ra ngoài.

Lâm Phàm cười nhìn Kiều Phi: “Đây là bản lĩnh của anh đó sao?”

“Không đập phá nữa sao?”

“Không kiêu ngạo nữa?”

“Tiếp tục dùng sức như trước đi, tiếp tục đập phá đi… Nào, đập phá đi, tôi cam đoan sẽ không có ai động thủ với anh.”

Vốn Kiều Phi vẫn còn do dự, nhưng khi nhìn thấy tên nhóc này càm ràm như vậy, lập tức nổi giận: “Được, nhóc con đừng có đắc ý, bây giờ ông đây đập cho mày xem. Còn nữa, ông nói cho mày biết,chuyện này vẫn còn chưa xong đâu, lần sau tao sẽ đến đập phá tiếp.”

Phanh!

Kiều Phi cầm cái ghế đập vào trong tiệm, dù sao cửa hàng cũng không lớn, nhưng đồ vật cũng rất nhiều, dưới sự nỗ lực của gã thì mọi thứ đều bị đập nát hết.

Mười phút sao.

Kiều Phi thở hồng hộc, trên mặt mang theo một tia cười lạnh, thái độ kiêu ngạo nhìn Lâm Phàm: “Thế nào? Tao đã đập phá rồi đấy? Tao hỏi mày, mày có thể làm gì được tao?”

Lâm Phàm cười nói: “Không tồi, đúng là rất lợi hại.”

Sau đó, hắn lấy điện thoại di động ra, bấm số 0.

“Alo, tôi muốn báo án. Cửa hàng của tôi bị người khác đập phá, là cửa hàng của Lâm đại sư trên phố Vân Lý. Vâng, làm phiền mọi người hãy cử người tới đây.”

Kiều Phi khinh thường cười: “Gọi cảnh sát đi, tốt lắm, để tao nói cho mày biết, không sao hết, ông đây không sợ, cứ báo đi.”

Lâm Phàm cười nhạt: “Tôi biết anh không sợ, có tiền thì tùy hứng, người dân chúng tôi tuyệt đối không có khả năng giống như người giàu các anh. Thế nhưng tôi tính toán sơ qua cho anh, nếu anh muốn giải quyết chuyện này, ít nhất phải bồi thường hơn mấy chục vạn.”

Chương 405: Các người là một lũ điên

Đa tạ longka đã đẩy kim phiếu, đa tạ Huudaimt , Tieu.Soai đã đẩy kim phiếu.

Cám ơn mn đã ủng hộ truyện!!! Tuần sau sẽ bạo chương bù nhé, cám ơn mn!!!

Chương 405: Các người là một lũ điên

Trong nháy mắt, Kiều Phi cười to nói: “Ranh con, mày cho rằng đây là cửa hàng làm bằng vàng sao…”

Vốn những người chủ cửa hàng xung quanh không hiểu tại sao Lâm đại sư không ngăn cản hành vi của đối phương lại, nhưng lúc này thì họ đã hiểu.

“Cửa hàng của lâm đại sư có chút cũ kỹ, bây giờ có người nguyện ý đến trang trí miễn phí thì cũng tốt.”

“Đúng vậy, Lâm đại sư bán bánh kếp đắt như vậy, mỗi ngày đều có người đến xếp hàng, đoán chừng doanh thu cũng khoảng mười vạn.”

“Đâu chỉ có vậy, còn có xem bói nữa, cũng phải đến mười vạn.”

“Đúng, đúng, tôi nhớ là đập phá cửa hàng, tổn thất từ năm ngàn đến hơn vạn trở lên, là có thể lập án khởi tố rồi.”

“Nếu tình tiết nghiêm trọng, xem ra sẽ bị phạt tù có thời hạn dưới ba năm.”

“Nghiêm trọng hơn, hình như là ba năm đến bảy năm.”

“Lợi hại, trong phố Vân Lý chúng ta, khả năng cửa hàng của Lâm đại sư là quý giá nhất.”

Kiều Phi nhìn những người dân đang vây xem này, nhất thời ngây ngẩn cả người, họ nói vậy là có ý gì?

Bọn họ đang nói gì vậy?

Kiều Phi đập phá cửa hàng vô cùng thoải mái, nếu không tự mình nếm thử cảm giác này một chút, sẽ không bao giờ biết nó sảng khoái đến mức nào.Theo ý nghĩ của gã ta, cái tên ranh con này nhất định là đang rất tức giận. Thế nhưng bây giờ tên nhóc này rất bình tĩnh, còn khoanh tay nhìn mình, thậm chí còn lộ ra dáng vẻ tươi cười, điều này thật sự làm gã rất khó giải thích.

Lâm Phàm bình tĩnh nhìn đối phương: “Thế nào? Đập phá có sảng khoái không?”

“Mày còn có thể cười.” Kiều Phi tức giận muốn lập tức rời khỏi đó, nhưng cửa ra vào lại bị mấy ông chủ cửa hàng chặn lại, gã tức giận mắng: “Các người tránh ra cho tôi.”

“Ui chao!, Đập phá cửa hàng xong còn muốn rời đi, không phải là anh đang nói đùa đấy chứ?”

“Chúng tôi đã báo cảnh sát, chờ cảnh sát đến đây chúng tôi sẽ thả anh đi.”

“Giữa ban ngày ban mặt anh tự nhiên đập phá cửa hàng của người ta, hành vi này thật sự quá tệ, bây giờ anh còn muốn rời đi thì chỉ có nằm mơ mà thôi.”

“Chúng tôi chặn ở cửa ra vào, anh đừng nghĩ đến chuyện rời đi.”

“Chúng tôi thân mang chính nghĩa, đối mặt với loại tội phạm thấp hèn như anh chúng tôi sẽ không bao giờ khuất phục.”

Mấy ông chủ cửa hàng này bảy mồm tám lưỡi bàn tán, làm sao bọn họ có thể để người này rời đi.

Còn Kiều Phi hiện tại thì ngây ngẩn cả người, cái này là cái gì vậy? Đám người chõ mõm vào việc người khác này từ đâu đến vậy? Đây căn bản không phải tính cách của người bình thường mà gã ta biết, thông thường mọi người đều vây ở bên cạnh xem náo nhiệt, nhưng đến nơi này, mọi người thậm chí còn

chặn cửa không cho hắn rời đi, tinh thần trọng nghĩa này từ đâu đến vậy?

Điền Thần Côn nhìn cửa hàng lúc đầu vẫn còn khá tốt, nhưng sau mười phút ngắn ngủi nó đã thay đổi toàn bộ, đột nhiên ông ta cảm thấy cả người và vật đều không còn cảm giác, thay đổi này quả thật rất lớn…

Lâm Phàm nhìn thấy cửa hàng của mình bị đập nát bét, sau đó nhìn Kiều Phi: "Thế nào? Anh đã hài lòng chưa? Nếu anh cảm thấy chưa đủ, còn có cửa hàng khác để anh đập phá, cam đoan hôm nay anh sẽ được đập phá hài lòng và sảng khoái."

Lão Trương ở bên cạnh: "Đúng vậy, nếu cảm thấy chưa đủ còn có thể tới đập phá cửa hàng của tôi, cửa hàng của tôi ở bên cạnh cũng đủ để cho anh đập phá một lúc đó."

"Còn có cửa hàng của tôi nữa, cũng để cho anh đập phá thoải mái, tôi cam đoan sẽ để im cho anh đập phá."

"Tiệm của tôi tuy không lớn nhưng bên trong cần cái gì thì có cái đó. Đập ghế cũng được mà cũng có thể dùng búa."

…

"Đồ điên, các người đều là một đám điên."

Kiều Phi gân cổ quát: "Tránh ra cho tôi, ông đây muốn rời đi ngay bây giờ."

Gã ta nhận ra, tất cả những người vây xung quanh xem đều là những tên điên.

Gã ta không muốn ở lại đây thêm chút nào nữa.

"Làm phiền, nhường đường một chút."

Bên ngoài đám đông bỗng có giọng nói vang lên.

"Các đồng chí cảnh sát đã đến rồi, để cho các đồng chí xử lý đi." Các ông chủ cửa hàng chủ động tránh ra thành một lối đi.

Người ở cục cảnh sát đều biết cửa hàng Lâm đại sư ở Phố Vân Lý, Lâm đại sư chính là người đã cung cấp tin tức có ích để bọn họ triệt phá thành công tập đoàn buôn người xuyên tỉnh. Bởi vậy khi họ biết được có người đến đập phá cửa hàng của Lâm đại sư thì đã báo cho Lưu Hiểu Thiên ngay lập tức.

Bọn họ cũng biết đội trưởng Lưu có quen biết với Lâm đại sư, cho nên bọn họ cũng muốn nói với đội trưởng Lưu chuyện gì đã xảy ra ở đây.

Lưu Hiểu Thiên đi vào trong tiệm, nhìn thấy cảnh tượng lộn xộn này vẻ mặt anh ta bỗng sững sờ, giống như không thể tin được những gì đang thấy, anh ta không ngờ tới cửa hàng của Lâm đại sư thật sự bị người ta đập phá.

Vẻ mặt hai vị đồng nghiệp bên cạnh cũng bối rối như vậy, rốt cuộc là tên nào dám đập phá cửa hàng của Lâm đại sư thế?

Bây giờ đang là lúc làm việc, Lưu Hiểu Thiên không thể lộ ra biểu hiện quen thuộc với Lâm Phàm, như vậy cũng tránh bị người khác bàn tán.

Chương 406: Có tiền trang trí lại cửa hàng

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?' Lưu Hiểu Thiên hỏi.

Lâm Phàm chỉ vào Kiều Phi: "Người này đã đập phá cửa hàng của tôi."

Các ông chủ cửa hàng xung quanh cũng nói thêm vào: "Người này rất kiêu ngạo, vừa tới đã lập tức đập phá cửa hàng, không phân biệt tốt xấu gì."

"Vừa rồi còn định chạy trốn nhưng mà đã bị chúng tôi chặn lại, đối với chuyện này mà nói, chúng tôi đương nhiên không thể nhắm mắt làm ngơ."

Cửa hàng của Lâm đại sư bị đập phá, điều này khiến cho ấn tượng của Lưu Hiểu Thiên đối với Kiều Phi rất xấu, sau đó anh ta nhìn về phía Kiều Phi hỏi: "Anh đã đập phá cửa hàng?"

Kiều Phi nhìn thấy cảnh sát đã đến, tự nhiên nhẹ gật đầu, không cảm thấy mình sẽ xảy ra chuyện gì, sau đó nói: "Đúng vậy, là do tôi đập phá."

"Thừa nhận rất quyết đoán." Lưu Hiểu Thiên gật đầu, sau đó vẫy tay ra hiệu: "Đưa về cục đi."

Kiều Phi cười, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm: "Ranh con, nhớ kỹ hôm bài học tao dạy cho mày, lần sau sáng mắt lên một

chút đừng có coi trọng bản thân mình quá, phải biết rằng trên đời này còn có rất nhiều người mày không thể chọc vào."

Lâm Phàm nhìn hai người cảnh sát: "Vừa rồi anh ta lại uy hiếp tôi, các người cũng đã nghe được chứ."

Hai vị cảnh sát nghe danh của Lâm đại sư đã lâu, nhất là thái độ của người này hiện tại kiêu ngạo như vậy, tất nhiên bọn họ cũng không vừa mắt, sau đó nhẹ gật đầu nói: "Cũng đã nghe được."

"Tôi cũng phải đến cục để đăng ký một chút. Mặc dù cửa hàng của tôi nhỏ nhưng đồ đạc ở đây cũng không đơn giản, không thể để qua như vậy được." Lâm Phàm nói, sau đó nhìn về phía Điền Thần Côn: "Mọi người cũng đừng dọn dẹp, những thứ ở đây đều là bằng chứng."

Kiều Phi cười lạnh một tiếng: "Bằng chứng? Mấy thứ đồ chơi này bồi thường cho mày hai vạn có đủ hay không hả? Ha ha."

Lâm Phàm nở nụ cười, rất bất đắc dĩ nói: "Hai vạn thật sự là không đủ nhưng mà anh đừng vội, chúng ta có thể đến cục từ từ tính toán, tôi đảm bảo tính toán sẽ không có bất cứ sai sót nào."

Kiều Phi liếc nhìn Lâm Phàm, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường: "Được rồi, tao từ từ tính toán với mày, tao cho mày biết, nếu ông đây dám đập phá cửa hàng của mày thì có nghĩa là ông đây không thiếu số tiền nhỏ ấy. Hơn nữa, mày đừng nghĩ moi được một xu tiền mặt từ ông đây, tao rành chuyện này hơn mày, tao sẽ cho người sửa chữa từ đầu đến cuối cho mày, mày có hài lòng không?"

Sắc mặt Lưu Hiểu Thiên có chút tức giận, nhưng bản thân là cảnh sát nên anh ta dĩ nhiên sẽ không thiên vị ai, sẽ giải quyết mọi chuyện một cách công bằng. Thế nhưng lúc này thái độ của Kiều Phi quá kiêu ngạo, anh ta không thể không cảnh cáo một câu: "Chú ý giọng điệu của anh, đập phá cửa hàng rồi còn nói lý sao? Đưa đi."

Cảnh sát viên: "Vâng."

Khi chuẩn bị lên xe, Điền Thần Côn đã vây quanh hỏi: "Tôi đi cùng anh."

Lâm Phàm nói: “Không cần, vấn đề nhỏ này một mình tôi là được rồi. Đúng rồi, ông liên lạc với công ty lắp đặt thiết bị một chút để bọn họ tới đây xem, cửa hàng này cần được thiết kế và trang trí lại để trông đẹp hơn đấy.”

Điền Thần Côn mỉm cười: “Yên tâm, tôi cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

Sau khi xe cảnh sát rời đi.

Các ông chủ cửa hàng xung quanh trao đổi với nhau.

“Hừm, tên này thảm rồi, không có hơn mười vạn đừng nghĩ đến chuyện rời đi.”

“Lúc trước các người nói hơn mười vạn, thế nhưng tôi thấy cửa hàng của Lâm đại sư nhỏ như vậy, cũng không đền nhiều tiền như vậy.”

“Ông không biết rồi, đập phá cửa hàng là đã có thể khởi kiện rồi. Nếu anh ta muốn giải quyết ổn thỏa chỉ có thể cầu xin sự thông cảm của Lâm đại sư. Mà xử lý hòa bình thì cần phải bồi thường tất cả tổn thất. Tuy đồ vật bên trong cửa hàng này không đáng tiền nhưng bị anh ta đập phá như vậy, mỗi ngày Lâm đại sư không mở được cửa hàng sẽ tổn thất bao nhiêu tiền chứ.”

“Nhưng mỗi ngày Lâm đại sư chỉ làm mười cái bánh, cái này cũng không phải bồi thường bao nhiêu.”

“Ai nói mỗi ngày chỉ bán mười cái, số người xếp hàng mỗi ngày đều dài từ cửa hàng đến đầu ngõ, mỗi ngày ít nhất cũng có mấy trăm người, mấy nghìn người. Tóm lại là có, mỗi ngày bán được 50 cái cũng được năm vạn, hơn nữa lắp đặt thiết bị cần có thời gian, không có hơn mười vạn tên này không thể chạy được.”

“A… Tàn ác như vậy?”

“Tàn ác? Lâm đại sư cũng không phải tàn ác, nhưng sự thật là như vậy. Cái tên đập phá cửa hàng kia có thái độ kiêu ngạo như vậy, đợi lát nữa hắn ta sẽ phải khóc ròng rồi.”

“Ha ha, có lý?”

…

Các ông chủ cửa hàng xung quanh không có chút nào ghen tị đối với việc làm ăn thuận lợi của cửa hàng Lâm đại sư cả. Bởi vì bọn họ cũng được thơm lây từ Lâm đại sư, hơn nữa Lâm đại sư cũng đối xử với bọn họ rất tốt, một thời gian dài tất nhiên sẽ hòa nhập.

Thời gian dần qua, bọn họ cảm thấy mọi người ở phố Vân Lý chính là một tập thể lớn, phải đồng tâm hiệp lực. Hơn nữa Lâm đại sư còn dẫn bọn họ đến viện phúc lợi trẻ em để làm công tác tình nguyện, điều này khiến bọn họ cảm thấy cuộc sống của mình đã thay đổi rất nhiều, có ý nghĩa rất lớn.

Chương 407: Sao không đi ăn cướp đi

Đồn cảnh sát.

Sắc mặt Kiều Phi lúc này rất bình tĩnh, gã ta căn bản không để chuyện này trong lòng. Chỉ là đập phá một cái cửa hàng, thì có gì là ghê gớm đâu. Gã ta muốn thấy nhất chính là bộ dáng tên nhóc kia tức giận rồi thẹn quá hóa giận, nhưng nhìn tên nhóc kia lúc này sắc mặt nhàn nhã, thờ ơ, thậm chí còn có lòng dạ ngồi ở đằng đó uống trà.

Đây hoàn toàn không phải là điều gã ta muốn nhìn thấy. Điều gã ta muốn thấy là tên nhóc này ngồi ở đồn cảnh sát và cáo trạng với cảnh sát, cuối cùng dựa vào bản lĩnh của mình để xử lý việc này một cách hoàn hảo, sau cùng gã sẽ nhìn thấy vẻ mặt không phục của tên nhóc này.

Khi Kiều Phi nhìn về phía Lâm Phàm, gã ta nhận ra tên nhóc này vẫn mỉm cười với mình.

Cười cái em gái mày…

Không lâu sau.

“Căn cứ vào điều tra của chúng tôi, anh đã vô tình đập phá cửa hàng của người ta, đã gây ra tổn thất lớn cho cửa hàng. Căn cứ vào điều tra sơ bộ, tổn thất lên tới năm nghìn tệ.” Cảnh sát nói.

Kiều Phi phất tay: “Không cần nói đến những thứ này, chuyện này là tôi cố ý đập phá, bây giờ tôi nguyện ý sửa chữa lại cho anh ta.”

Cảnh sát nhìn về phía Lâm Phàm: “Anh đồng ý hòa giải với anh ta hay không?”

Lâm Phàm cầm chén trà trong tay: “Không hòa giải, chuyện này xử lý theo pháp lý là được.”

Đồng chí cảnh sát nhẹ gật đầu, ghi chép lại.

Kiều Phi mỉm cười: “Nhóc con, mặc kệ cậu có chịu hòa giải hay không hòa giải, chuyện này tôi dám khẳng định mình sẽ không giở trò gì, tôi sẽ cho người sửa chữa lại cửa hàng cho cậu và bồi thường thêm một chút kinh tế, cậu đừng có không biết tốt xấu.”

“Đồng chí cảnh sát, làm phiền anh cho tôi giấy và bút, tôi cần phải tính toán nợ nần.” Lâm Phàm nói, phần tổn thất này nhất định phải tính toán cho thật tốt.

“Ha ha, đừng vội cứ tính toán từ từ, sau khi tính toán xong nói cho tôi biết bao nhiêu tiền.” Kiều Phi căn bản không để chuyện này trong lòng, bây giờ cho tên nhóc này thời gian để tính toán, xem hắn có thể tính ra bao nhiêu.

Lâm Phàm cấm lấy giấy bút, rồi liệt kê bàn ghế, ấm trà, chén trà, bức tranh…

Kiều Phi nhìn tên nhóc này tính toán rất chăm chú, sau đó liếc mắt nhìn: “Ui chao, cái bàn à… Ông đây sẽ mua cho cậu một cái thật tốt, hai nghìn có đủ hay không? Nếu không đủ thì có thể cho thêm, ghế này tôi mua cho cậu mười cái, xem có vừa cái cửa hàng nhỏ kia của cậu hay không? Còn ấm trà này nữa tôi cũng mua cho cậu mười mấy cái để dành đun từ từ, cũng không khác biệt lắm? Nói cho tôi biết hết bao nhiêu tiền, bây giờ tiền mặt trong túi của tôi có lẽ đủ để đưa cho cậu mua những thứ này.”

Cảnh sát xử lý vụ việc nhiu mày, anh ta gặp không ít người kiêu ngạo, cũng đã gặp không ít người cố tình gây chuyện. Thế nhưng anh ta chưa từng thấy mấy người có thái độ kiêu ngạo không coi ai ra gì như thế này.

Lâm Phàm ngẩng đầu, khóe miệng nhếch lên khẽ mỉm cười: “Đừng vội, sẽ nhanh thôi.”

“Thông báo của bộ giám định, định giá là bao nhiêu ?” Lâm Phàm hỏi.

Đồng chí cảnh sát: “Hơn bảy nghìn.”

Lâm Phàm nhẹ gật đầu: “Ừm, cũng được, hiện tại anh ta đã đủ bị kết tội phá hoại tài sản.”

Cảnh sát nhẹ gật đầu: “Căn cứ vào thông tin mà mọi người xung quanh cung cấp, đây là cố ý đập phá, nên sẽ bị kết tội phá hoại tài sản.”

Kiều Phi mỉm cười: “Nhóc con, đừng có giả vờ ở đó múa nữa, hơn bảy nghìn ông đây đưa cho cậu một vạn có đủ hay không?”

“Đây là đồn cảnh sát, hãy chú ý lời nói của anh.” Đồng chí cảnh sát nhìn về phía Kiều Phi cảnh cáo.

Lâm Phàm nhìn Kiều Phi nói: “Đây chỉ là giá cả của những đồ vật bị hư hỏng, những tổn thất lớn vẫn còn phía sau. Bây giờ tôi đang tính toán, chút nữa sẽ thông báo cho anh số lượng cụ thể.”

“Anh đã đập phá cửa hàng của tôi, về phần lắp đặt thiết bị cần ít nhất mười ngày, tôi sẽ tính toán tổn thất kinh tế trong mười ngày này. Tôi tính cho anh một ngày ba vạn, mười ngày là ba mươi vạn, cộng thêm hơn bảy nghìn tiền đồ vật bị hư hỏng trong cửa hàng. Được rồi, xóa cho anh một số không, vẫn là ba mươi vạn.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Kiều Phi đang đợi xem tên nhóc này tính toán như thế nào nhưng đến khi nghe đến giá cả, lập tức nổi giận mắng chửi: “Sao cậu không đi cướp luôn đi? Ba mươi vạn? Nếu tôi mà đưa cho cậu thì tôi chính là kẻ đần.”

Sau đó lại nói: “Hôm nay tôi đã học được thêm kiến thức. Người này thật sự không biết xấu hổ, thật đúng là rất đáng sợ. Đừng nói là ba mươi vạn, bây giờ ngay cả hai vạn tôi cũng lười đưa cho cậu.”

Cảnh sát xử lý vụ việc lấy tờ danh sách Lâm Phàm đưa cho rồi nhìn qua, anh ta biết rõ việc làm ăn của cửa hàng của Lâm đại sư, hơn nữa chuyện này cũng không có vấn đề gì: “Về phần thẩm định giá, chúng tôi sẽ để bộ phận thẩm định giá xem xét.”

Lâm Phàm gật đầu nói: “Được rồi không cần gấp gáp, mọi người cứ thong thả chuyện này tôi hiểu, mọi người nói kết quả

như thế nào thì kết quả chính là như thế đó.”

…

Chương 408: Công phu sư tử ngoạm

Viên cảnh sát nói tiếp: “Chuyện này đã thuộc mức độ nghiêm trọng đủ để lập án, mặc dù không gây thương tích cho nhân viên nhưng lại đập phá ở nơi công cộng, điều này đã gây ra những ảnh hưởng xấu, cần phải xử lý theo pháp luật. Đồng thời còn phải bồi thường những tổn thất kinh tế, sẽ bị tước quyền tự do cá nhân trong thời gian ngắn, có thể bị tạm giam từ bốn đến sáu tháng.”

“Cũng không tệ lắm.” Lâm Phàm hài lòng nhẹ gật đầu.

Kiều Phi ở bên cạnh nghe những lời này, lập tức nở nụ cười: “Nhóc con, có phải cậu đang trêu chọc tôi không, còn anh nữa, đừng tưởng rằng tôi không hiểu những thứ này, tôi đã biết các người đang thông đồng với nhau? Tổn thất ba mươi vạn? Tại sao các người không nói ba trăm vạn luôn đi?”

Lâm Phàm vừa cười vừa nói: “Anh muốn thử ba trăm vạn? Chuyện này dễ thôi, sau này có cơ hội lại đến đập phá, tôi cam đoan anh có thể bồi thường ba trăm vạn.”

Leng keng.

Lúc này chuông điện thoại của Kiều Phi vang lên.

Nhìn thấy dãy số trên điện thoại, Kiều Phi mỉm cười sau đó bấm nghe điện thoại: “Chào Lục tổng, tôi đã đến Thượng Hải nhưng bây giờ không thể đi được… Không có chuyện gì, tôi đang ở đồn cảnh sát, có thể tối nay hợp đồng này của chúng ta chỉ sợ phải xong một số việc thì mới ký được rồi? Anh muốn đến đây sao? Được rồi, vậy tôi chờ anh ở đây.”

Sau khi cúp điện thoại, Kiều Phi nhìn Lâm Phàm giống như đang khoe khoang thân phận của mình, nhưng chuyện này không có chút tác dụng gì với Lâm Phàm.

Lâm Phàm mỉm cười, gọi cho ai cũng vô dụng, chuyện này hắn không đánh ai, cũng không hãm hại ai, chẳng lẽ còn có thể gọi Thiên Vương ba ba tới để cho hắn phải chịu thua hay sao?

Không lâu sau.

Một người đàn ông trung niên từ bên ngoài đi vào.

Chuyện này nói lớn không lớn nói nhỏ cũng không nhỏ, phải xem người trong cuộc xử lý như thế nào, cho nên có người qua đây xem đương nhiên không thành vấn đề.

Kiều Phi nhìn thấy có người đến thì đứng dậy ngay lập tức, bộ dạng tươi cười: "Lục tổng, không ngờ tới lần này đến Thượng Hải, phải để anh đến đồn cảnh sát đón tôi."

Người được gọi là Lục tổng kia có khí thế hiên ngang, người đầy năng lượng. Còn quần áo và khí chất đều lộ ra phong độ của một người thành đạt, lúc này cũng cười nói: "Kiều tổng, anh làm sao vậy? Tại sao lần này tới Thượng Hải đã bị bắt vào đồn cảnh sát rồi."

Kiều Phi lắc đầu: "Tôi và tên nhóc này có chút mâu thuẫn, vì chút chuyện mà tức giận đập phá cửa hàng của đối phương, anh cũng biết tính tình tôi nóng nảy không thể chịu đựng được thua thiệt, đặc biệt là phải nhẫn nhịn với một thằng ranh con.'

Khi biết Kiều Phi đập phá cửa hàng của người ta Lục tổng cũng cảm thấy buồn cười: "Kiều tổng đúng là tuổi trẻ nông nổi, nên ra tay thì ra tay… Nhưng nếu đập phá cửa hàng của người ta thì bồi thường tổn thất cũng chẳng còn chuyện gì? Tại sao vẫn còn bị giữ ở chỗ này? Không phải anh không muốn bồi thường đấy chứ?"

Kiều Phi mỉm cười, khinh thường nhìn về phía Lâm Phàm: "Làm sao có thể. Chỉ bồi thường hai ba vạn mà thôi, tôi không có khả năng sao? Nhưng tên nhóc thối này rất buồn cười, mở miệng đã đòi ba mươi vạn, còn muốn đệ đơn kiện để tôi bị giam lại mấy tháng."

Lúc này, Lục Ly hướng ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm, tuy ba mươi vạn này không phải là số tiền quá lớn, nhưng công phu sư tử ngoạm này cũng hơi quá rồi, dù sao tiền của người ta cũng không phải là do gió lớn thổi đến…

Viên cảnh sát cũng chỉ là người bình thường, anh ta cảm giác tình huống hiện tại có chút bất lợi cho Lâm đại sư, sau đó đứng dậy nói: "Đây là đồn cảnh sát, cảm phiền anh đi ra ngoài

chờ, còn anh là bởi vì cố ý phá hoại tài sản nên sẽ bị giam ở đây đến khi có kết quả.”

Lục Ly cười với viên cảnh sát: “Tôi và cục trưởng Lương của các anh là bạn bè, chuyện này là Kiều tổng không đúng nhưng tôi muốn nói chuyện với người thanh niên này, chuyện gì cũng có thể đàm phán không cần phải làm cho nghiêm trọng như vậy.”

Lâm Phàm nhẹ gật đầu với người cảnh sát kia: “Không có gì đâu, chỉ nói chuyện mà thôi.”

Hắn biết rõ người cảnh sát này muốn bảo vệ mình nên rất cảm kích, nhưng hắn ở đây thì chắc chắn sẽ không gặp phải nguy hiểm gì. Bất kể là solo hay tập thể thì có ai có thể là đối thủ của hắn. Về phần người này lấy thế đè mình, trừ phi hắn mất trí rồi, chỉ là một thương nhân thì có thể làm gì được mình, về phần tìm một người lãnh đạo gì đó thì càng vô dụng, hắn cũng không phải hổ giấy. Chỉ cần có người dám động đến chính mình, cho dù có gãy hay chân hắn cũng sẽ lên đổ shit khắp người gã ta.

Lục Ly đứng trước mặt Lâm Phàm: “Người anh em chuyện này cũng không phải là chuyện lớn gì, chúng tôi nhất định sẽ bồi thường. Thế nhưng ba mươi vạn này thì có chút nhiều, tiền này cũng không phải gió lớn thổi đến, không bằng chúng ta mỗi người lùi một bước và giải quyết riêng, không cần phải ra tòa.”

Sau đó Lục Ly lấy một tờ danh thiếp từ trong túi ra: “Kết giao bạn bè, sau này có chuyện gì có thể tới tìm tôi.”

Chương 409: Tôi cũng có lời muốn nói với anh

Lâm Phàm nhìn tờ danh thiếp có viền vàng kia, sau đó cầm lấy nhìn: “Chủ tịch tập đoàn Sang Duy, Lục Ly.”

Danh thiếp ngắn gọn rõ ràng, không có những hình ngổn ngang khác. Hơn nữa hắn có nghe nói qua tập đoàn Sang Duy này, đây là một công ty lớn, trụ sở chính ở cạnh bên bờ sông và là một công ty có địa vị ở Thượng Hải.

“Hóa ra là một ông chủ lớn, thật sự là tuổi trẻ tài cao.” Lâm Phàm nói.

Lục Ly không nói gì, tập đoàn Sang Duy cũng không phải là của anh ta, chỉ là kế nghiệp của cha anh ta mà thôi, anh ta cũng không có bản lĩnh để tạo ra một tập đoàn cực lớn ở độ tuổi như vậy được.

Mà Kiều Phi này cũng không thể nào so sánh với anh ta, con người Kiều Phi tuy không có nhiều giá trị nhưng công ty vận tải biển ở Trung Châu của bọn họ có rất nhiều thế lực, còn anh ta là phó tổng giám đốc, cũng là người có thực quyền.

Lần này Kiều Phi bay đến đây là để bàn về việc gia hạn hợp đồng với Lục Ly, dù sao một số hạng mục của tập đoàn Sang Duy cần phải vận chuyển qua đường biển.

Lâm Phàm đặt tờ danh thiếp sang một bên, sau đó nói: “Anh nói tôi mở rộng miệng hét giá ba mươi vạn, vậy anh có biết tôi là ai không?”

Lục Ly ngây người, Kiều Phi đứng bên cạnh cười nhạo: “Hừm, còn hỏi Lục tổng cậu là ai sao, cậu không phải là một tên ranh con thôi sao, còn tưởng mình là ai?”

“Kiều tổng để tôi xử lý.” Lục Ly lắc đầu, không ngờ tới tính tình Kiều tổng lại nóng nảy như vậy, anh ta cũng biết tính cách Kiều tổng có chút bá đạo. Sau đó nhìn về phía Lâm Phàm nói: “Là vì tôi kiến thức nông cạn, không biết anh là ai?”

Lâm Phàm lạnh nhạt nói: “Lâm đại sư ở phố Vân Lý, tôi nói ba mươi vạn là đã ít rồi. Anh cho rằng tôi dùng công phu sư tử ngoạm hay sao?”

Viên cảnh sát ở bên cạnh nói vào: “Mỗi ngày Lâm đại sư bán bánh kếp, người dân đến mua xếp hàng ở cửa có thể xếp đến tận cổng vào phố Vân Lý. Bây giờ cửa hàng đã bị đập phá tất nhiên không thể làm ăn được, cần có thời gian để lắp đặt thiết bị , trong mười ngày này ba mươi vạn đã là ít rồi.”

Kiều Phi ở bên cạnh nghe được lập tức bật cười nói: “Anh nói cái gì? Bán bánh kếp? Anh nói mười ngày được ba mươi vạn, ha ha ha, tiếp tục khoác lác đi, mời anh tiếp tục khoác lác.”

Lục Ly hơi ngây người: “Bánh kếp Lâm thị.”

“Ừ.” Lâm Phàm nhẹ gật đầu sau đó nhìn về phía Lục Ly: “Bây giờ tôi nói ít nhất ba mươi vạn, anh cảm thấy ít sao?”

Lục Ly khẽ gật đầu: “Tôi đã nghe mọi người nói qua về bánh kếp Lâm Thị, nếu là như vậy thì ba mươi vạn này quả thật không nhiều lắm.”

“Lục tổng anh đừng nghe anh ta nói khoác, anh cảm thấy chuyện này có thể sao? “ Kiều Phi nói.

“Kiều tổng, nếu thật sự như vậy thì ba mươi vạn này quả thực không nhiều lắm.” Lục Ly nói, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm: “Như vậy đi, ba mươi vạn này tôi sẽ trả, mọi chuyện coi như chấm dứt ở đây, mọi người giải quyết trong hòa bình. Tối nay tôi mời một bữa, coi như chúng ta làm quen với nhau.”

Kiều Phi cười lạnh một tiếng: “Cùng cậu ta ăn cơm? Tôi thấy vẫn nên bỏ đi, mất giá trị con người hết.”

Lục Ly nhíu mày, không biết tại sao Kiều tổng lại không vừa mắt người này, vấn đề này chỉ cần nói chuyện hoà giải thật tốt thì mọi chuyện sẽ không thành vấn đề, tuyệt đối không cần phải gây ra mâu thuẫn tiếp như vậy.

Đương nhiên, anh ta không biết ở sân bay Trung Châu Kiều Phi đã bị Lâm Phàm tát một cái, nếu biết có lẽ anh ta sẽ không nghĩ như vậy.

Kiều Phi cũng không muốn nói chuyện này cho người khác biết, dù sao cũng rất mất mặt.

Lâm Phàm vẫy tay: “Được rồi bỏ qua chuyện ăn cơm đi, tiền này không cần anh trả anh ta sẽ phải trả, chuyện này sẽ không hòa giải mà cần đưa ra tòa.”

Lục Ly nhíu mày, sau đó tựa đầu nói nhỏ bên tai Lâm Phàm: “Quả thật không cần phải làm như vậy, người này cũng có chút năng lực, quen biết không ít lãnh đạo. Chuyện này cũng không lớn, kết quả cuối cùng có lẽ sẽ làm cho anh thất vọng đấy.” Sau đó ngẩng đầu, vỗ nhẹ vào bả vai Lâm Phàm: “Nghe tôi, tôi lập tức đưa anh ba mươi vạn tiền mặt.”

Lâm Phàm nở nụ cười, sau đó ngoắc tay với Lục Ly: “Phiền anh tới đây một chút, tôi cũng có lời muốn nói với anh.”

Lục Ly có chút nghi ngờ, sau đó cúi đầu, Lâm Phàm ghé vào lỗ tai anh ta nói: "Anh có tin hay không, chỉ cần có một lãnh đạo nào dám chơi tôi, tôi có thể cam đoan chỉ trong vòng một tháng gã đó sẽ phải rơi đài. Nếu như người đó trong sạch, có lẽ tôi không có cách nào, nhưng anh có chắc là mấy vị lãnh đạo ra mặt này thân thể có trong sạch hay không?"

Nghe được lời Lâm Phàm nói, Lục Ly sửng sốt, gã phát hiện người này trên mặt mang theo ý cười, mà nụ cười này cũng chỉ là một nụ cười rất bình thường.

Sau đó hắn nói tiếp: "Quả thật tôi còn có một công việc khác, chính là đoán mệnh. Những người bình thường nhất định sẽ không tin, anh có tin không?"

Sắc mặt Lục Ly có chút kinh ngạc, một lúc lâu vẫn không nói lời nào, giống như bị lời nói của Lâm Phàm dọa cho hoảng sợ.

Chương 410: Ai biết được

Kiều Phi không biết hai người đang thì thầm cái gì, nhưng nhìn thấy bộ dạng của tên nhóc kia rất vênh váo, lập tức tiến lên nói: "Lục tổng, trước tiên chuyện này cứ để như vậy đi, đêm nay tôi ở lại đồn cảnh sát còn chuyện hợp đồng đợi tôi giải quyết xong chuyện này đã."

Lục Ly cảm thấy người này không giống những người mình từng gặp trước kia, trong lòng có một cảm giác không nói nên lời, giống như là mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn. Nếu là những người khác khi mình đưa ra yêu cầu, thậm chí họ không cần suy nghĩ, nhất định sẽ đồng ý.

Anh ta không biết tại sao đối phương lại có tự tin mãnh liệt như vậy, cho dù là lãnh đạo nào sao? Trừ khi là người ngay thẳng, nếu không sẽ bị rớt đài."

Cái này cũng quá khoác lác rồi đó.

Nhưng không biết tại sao, anh ta có cảm giác đối phương không có nói dối.

Tất nhiên Lâm Phàm sẽ không nói dối, nếu ai đó thực sự ép hắn vào thế cấp bách, mỗi ngày đều lãng phí thời gian với hắn thì hắn còn rất nhiều thủ đoạn để làm cho người đó sụp đổ.

Lúc này, Lâm Phàm nhìn về phía viên cảnh sát: “Chuyện này cũng ổn rồi, có lẽ tôi có thể đi rồi đúng không?”

Cảnh sát gật đầu: “Có thể đi rồi, chuyện này để cho bộ phận giám định kiểm chứng, sẽ có kết quả nhanh thôi.”

Lâm Phàm nhìn về phía Kiều Phi: “Kiều tổng, việc này cứ từ từ không cần vội, sau này có cơ hội anh có thể tiếp tục biểu diễn, cửa hàng của tôi sẽ luôn mở rộng cửa cho anh.”

“Nhóc con, đừng kiêu ngạo quá, tôi nói cho cậu biết, ông đây sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì.” Kiều Phi mắng.

Lâm Phàm nhướng vai nói: “Ai biết được.”

…

Bên ngoài đồn công an.

Lâm Phàm duỗi thắt lưng, hắn vốn không để chuyện này trong lòng nhưng ai ngờ bản thân lại có tài vận như vậy. Lúc đầu, cửa hàng là do sửa sang lại của cửa hàng cũ, nó vẫn giống như trước, sau đó hắn có thêm chút tiền nhưng cũng không muốn trang trí thêm. Nhưng hiện tại có người tháo dỡ không công cho hắn, lại còn miễn phí trang trí, tìm đâu ra chuyện tốt như vậy chứ.

Một chiếc xe hơi dừng lại trước mặt Lâm Phàm, Lục Ly hạ kính xe xuống nói: “Để tôi đưa anh đi.”

Lâm Phàm xua tay: “Cảm ơn anh, nhưng không cần đâu.”

Lục Ly gật đầu với Lâm Phàm rồi lái xe rời đi, sau đó cầm di động lên gọi vào một dãy số, điện thoại nhanh chóng kết nối.

“Cục trưởng Tần, tôi có một chuyện muốn hỏi ngài.” Lục Ly cảm thấy rất hứng thú với Lâm Phàm, muốn dò hỏi một số chuyện của hắn.

Cục trưởng Tần: “Là Lục tổng sao?, có chuyện gì vậy?”

Lục Ly: “Bạn của tôi đến Thượng Hải lỡ đập phá một cửa hàng của người ta…”

Lời còn chưa nói hết đã nghe thấy giọng nói của Cục trưởng Tần cắt ngang: “Lục Tổng, tôi biết anh muốn nói gì, nhưng chuyện này tôi cũng không giúp được, vẫn nên làm theo quy

tắc thì hơn. Tuy tôi là lãnh đạo nhưng không thể lấy công làm tư, xin Lục tổng hiểu cho."

Lục Ly có hơi kinh ngạc, bản thân hắn vẫn chưa kịp nói gì với Cục trưởng Tần thì đã bị đánh gãy suy nghĩ này, khiến anh ta càng thêm hứng thú với vị Lâm đại sư kia: "Cục trưởng Tần, có lẽ ngài hiểu lầm rồi, tôi chỉ muốn hỏi Lâm đại sư có lai lịch thế nào? Tôi tương đối hiếu kỳ mà thôi."

Trong điện thoại, Cục trưởng Tần hơi sững sờ, không nghĩ tới Lục tổng lại hỏi chuyện này, sau đó trầm tư rồi nói: "Tôi cũng không biết nhiều về người này, có điều hắn không phải nhân vật đơn giản đâu. Cấp dưới của tôi khá thân với hắn, nếu anh muốn hỏi gì tôi có thể hỏi giúp."

Lục Ly: "Cũng không có gì muốn hỏi lắm, à đúng rồi, ngài có biết Lâm đại sư có thể xem số mệnh không? Ngài cũng biết chuyện đoán mệnh đối với những người như chúng ta còn tín nhiệm hơn so với người bình thường. Tuy rằng nói tin thì có, không tin thì không có, nhưng tôi lại khá tò mò về Lâm đại sư."

Lúc này, trong điện thoại phát ra tiếng cười của Cục trưởng Tần: "Lục tổng, vấn đề này anh hỏi tôi thì tôi cũng không biết nên trả lời thế nào, anh cảm thấy tin được thì tin, nhưng Lâm đại sư thật sự là người có bản lĩnh. Anh cũng biết vụ án buôn người một thời gian trước nhỉ, trong đó có rất nhiều tình tiết không thể giải thích rõ ràng…"

Sau đó Lục Ly và Cục trưởng Tần tùy tiện tán gẫu mấy câu rồi ngắt máy.

Ở trong điện thoại, mặc dù Cục trưởng Tần không nói quá thẳng nhưng làm sao anh có thể không hiểu ý của ông ta được chứ.

"Thú vị đó." Lục Ly mỉm cười, về phần Kiều Phi thì cứ xem bản thân hắn vậy. Chuyện hợp đồng không phải thiếu Kiều Phi thì sẽ không ký được, anh không cần thiết phải dính vào. Sau này có xảy ra chuyện gì cũng không liên quan đến anh.

…

Phố Vân Lý.

Sau khi Lâm Phàm trở về, những ông chủ của mấy cửa hàng xung quanh đã tụ lại: "Ông chủ nhỏ, thế nào rồi?"

"Cảnh sát nói gì, cậu bắt tên kia bồi thường bao nhiêu tiền?"

Lâm Phàm bị vây lại, thấy mọi người đều rất quan tâm việc này, hắn nói: "Ba mươi vạn."

"Ơ, sao ít vậy. Chúng tôi tính sơ qua, ít nhất cũng phải năm mươi, sáu mươi vạn ấy chứ."

"Không sai, chỗ này kinh doanh tốt như vậy, một ngày bán được năm, sáu mươi vạn cũng không phải nói đùa. Ba mươi vạn thật sự quá ít, xem ra ông chủ nhỏ vẫn quá mềm lòng rồi."

Chương 411: Bối cảnh của Lục Ly

Nghe nhóm ông chủ này nói, Lâm Phàm cũng cảm thấy bản thân tốt bụng thật. So với bọn họ, hắn đúng là như gặp sư phụ rồi.

Làm sao mà mở miệng đòi năm, sáu chục vạn được cơ chứ.

Hiện giờ cửa hàng rất lộn xộn, muốn đứng cũng không được, bọn người Điền Thần Côn có lẽ sẽ được nghỉ ngơi một khoảng thời gian.

Triệu Chung Dương đang phát sóng trực tiếp, quay lại tình hình trong cửa hàng cho rất nhiều người đang xem.

Đến nửa đêm, video nhanh chóng được lan truyền trên mạng.

Lâm Phàm cũng đăng bài lên Weibo.

"Nghỉ ngơi thôi, cửa hàng bị người ta đập phá rồi."

Bài Weibo vừa đăng lên, cư dân mạng ngay lập tức vui vẻ.

Trong rất nhiều bình luận bên dưới, Thu Đao Trảm Cá biến mất đã lâu vậy mà cũng xuất hiện. Mặc dù chỉ để lại hai chữ cộng với một ký hiệu, nhưng khiến cho mọi người không dám coi thường, dòng bình luận vẻn vẹn hai chữ này đã có hơn mấy vạn yêu thích.

Thu Đao Chặt Cá: "Ha ha!"

Mà nhóm cư dân mạng đã bắt đầu động não, phân tích xem ý nghĩa bên trong hai chữ mà Chiến Thần Mắng Chửi để lại.

Tam Kim Công Tử: "Mặc dù hai chữ này giống nhau, nhưng trong giọng điệu hàm chứa một sự khinh thường."

Cây ngô đồng: "Quá đáng sợ, tôi có thể cảm nhận được ý muốn giết người bên trong hai chữ này luôn đó."

Dưới tàng cây móc trứng chim: "Đúng là Chiến Thần Mắng Chửi danh bất hư truyền, mắng người cũng thật là sạch sẽ tao nhã, không có lấy một câu chửi bậy."

Marilyne Tiểu Manh: "Các vị lầu trên được rồi đó, dòng này không phải có ý là tôi cmn sát vách à?"

…

"Bạn bên trên nói đúng chân tướng."

"Bạn bên trên thật nhạt nhẽo, nói đáp án sớm quá."

Lâm Phàm đã lâu không thấy Thu Đao Chặt Cá, có hơi không quen, hiện tại Thu Đao Chặt Cá lại xuất hiện, ngược lại khiến hắn cảm thấy đây mới là khung cảnh bản thân quen thuộc.

Lúc này.

Trong trại tạm giam.

Kiều Phi đang gọi điện thoại, hiện tại gã bị nhốt ở đây đã có chút không chịu nổi. Mẹ nó, cái gì vậy chứ, vốn dĩ chỉ cần mấy cuộc điện thoại, loại chuyện nhỏ này cơ bản nói với bên ngoài một chút là có thể giải quyết.

Thế nhưng tình huống bây giờ lại vô dụng, tại sao Cục trưởng Tần vẫn không chịu thả gã ra?

Chuyện này đúng thật là nực cười.

Buổi tối.

Tại một căn biệt thự cao cấp nào đó ở Thượng Hải.

Lục Ly về đến nhà, đang cùng mọi người ăn tối.Tuy rằng hiện tại anh ta đã dần tiếp nhận quản lý tập đoàn Sang Duy, nhưng ở trong nhà vẫn do cha anh ta làm chủ.

"Anh ơi, sau khi tốt nghiệp em muốn tới tập đoàn làm." Cô gái lên tiếng.

Lục Ly gật đầu: "Ừ, bắt đầu làm từ nhân viên bình thường đi."

"Vâng…" Cô gái nghe qua cảm thấy bất đắc dĩ, làm nhân viên bình thường thì có chút nhàm chán.

Lục Trung Minh, cha của Lục Ly là ông trùm nổi tiếng ở Thượng Hải, mối quan hệ trong tay ông ta phải nói là trải rộng toàn bộ thành phố, là một người rất giỏi. Lúc nhỏ, mười bốn tuổi đã đến Thượng Hải kiếm sống, từng đi bán báo, đánh giày, làm qua đủ loại việc lao động, thậm chí còn lăn lộn trong các băng đảng, dù sao thì cũng đã làm đủ các nghề. Mãi đến năm hai mươi tuổi, ông mới thật sự có thành tựu, dùng tiền của bản thân sáng lập nên công ty Sang Duy, cuối cùng phát triển thành một tập đoàn lớn.

Thậm chí có đạo diễn còn làm một bộ phim lấy Lục Trung Minh làm nguyên mẫu, tên là "Ông trùm Thượng Hải", khi đó bộ phim này chọn một ngôi sao đang nổi tiếng làm diễn viên chính, gây tiếng vang rất lớn.

Lục Trung Minh mái tóc đã hoa râm lên tiếng: "Đã ký tiếp hợp đồng chưa?"

Lục Ly lắc đầu: "Thưa cha, vẫn chưa ký được ạ."

"Xảy ra chuyện gì sao?" Lục Trung Minh hỏi.

"Kiều Phi đến Thượng Hải đập phá tiệm của người ta, vốn dĩ rất dễ giải quyết nhưng đối phương lại không chịu hòa giải, phải ra tòa." Lục Ly nói.

Lục Trung Minh: "Ai đúng ai sai?"

"Hẳn là Kiều Phi sai." Lục Ly nói.

Lục Trung Minh gật đầu: "Nếu đã không muốn hòa giải, vậy cứ để anh ta ra tòa đi."

"Dạ." Lục Ly gật đầu, không nói gì thêm.

"Đợi lát nữa nên gọi điện cho bên Trung Châu, chuyện hợp đồng có thể cử một người khác đến." Lục Trung Minh nói.

Lục Ly gật đầu: "Con biết rồi."

Vốn anh ta muốn nói chuyện của Lâm Phàm với cha mình, nhưng sau đó ngẫm lại vẫn nên thôi, cảm thấy không nhất thiết phải nói đến.

…

Ngày hôm sau.

Nhân viên bộ phận thẩm định giá đến phố Vân Lý, họ đã kiểm tra qua không ít vụ thiệt hại tài sản, thế nhưng lần này mức bồi thường lại cao ngất trời. Chỉ là một cái cửa hàng nho nhỏ bị đập phá mà đòi tận ba mươi vạn tiền bồi thường, động não một chút cũng biết không có khả năng.

Chẳng qua vì để mọi người tin tưởng nên bọn họ vẫn rất tuân thủ quy chế công việc. Nhất định phải thu thập thông tin thật đầy đủ, khách quan và công bằng nhất để làm cơ sở, khiến cho mọi người tâm phục khẩu phục mới được.

Trên phố Vân Lý.

Hai nhân viên công tác trông thấy khung cảnh trước mặt, nhìn nhau nói: "Đây chính là cửa hàng bị đập phá đó sao? Thế này cho dù có cố gắng tính thêm thì tối đa mấy chục ngàn cũng khó mà làm được."

Chương 412: Giám định thiệt hại

"Mấy món bị đập phá toàn là đồ bình thường, không có thứ nào đắt tiền hết." Nhân viên công tác Tiểu Hải ghi lại, đồng thời thêm mức giá thẩm định vào sổ.

"Không liên lạc với chủ của cửa hàng này hả? Tình hình như vậy mà anh ta không đến hiện trường, điều này sẽ gây bất lợi cho anh ta." Nhân viên công tác Tiểu Lý nói.

Tiểu Hải gật đầu: "Xác nhận lại trước đi. Dựa theo tình huống hiện tại, tổn thất tối đa chỉ khoảng mấy chục nghìn, chắc chắn không thể nào tới mức ba mươi vạn được. Người kia bị làm sao ấy nhỉ, đòi phí tổn thì cũng phải đáng tin một chút chứ."

Tiểu Lý lắc đầu: "Chúng ta làm việc của chúng ta, bao nhiêu thì ghi bấy nhiêu."

Hai người tỉ mỉ quan sát bên trong cửa tiệm, mấy thứ hư hại đều là những món đồ thường gặp trên thị trường, đều có giá cố định.

Chụp ảnh, đánh dấu.

Cũng không mất quá nhiều thời gian, hai người đã giám định gần như hoàn tất. Phí tổn thất cuối cùng được xác định là năm mươi hai nghìn tệ, đã tính luôn cả tiền trang trí. Dù sao trước đó trang trí rất đơn giản, không tốn bao nhiêu tiền.

Nhưng khi hai người chuẩn bị rời đi, lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh sợ.

“Ơ, sao cửa hàng của ông chủ nhỏ lại thành ra thế này rồi.”

“Rốt cuộc là ai đập phá vậy, chúng tôi tới đây muốn mua bánh kếp.”

“Bên kia có hai người kìa, chúng ta thử hỏi bọn họ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Lúc này, một người dân tiến đến: “Mấy người làm cái gì vậy? Có biết ông chủ nhỏ đi đâu rồi không?”

“Chúng tôi là Cục thẩm định giá, cửa tiệm này bị đập phá, còn mọi người là ai?” Tiểu Lý ngẩng đầu lên, hơi kinh ngạc hỏi lại. Sao trong nháy mắt lại có nhiều người tới đây như vậy?

“Chúng tôi đến mua bánh kếp. Ông chủ nhỏ không mở bán mấy hôm rồi, ngày nào chúng tôi cũng đến đây xếp hàng hết.”

“Cửa hàng bị người ta đập phá hả? Là kẻ nào làm vậy? Nếu tôi mà biết thủ phạm là ai tôi nhất sẽ đánh chết tên đó, chúng tôi đợi mua được bánh chẳng dễ dàng gì, bây giờ lại cửa hàng lại bị người ta đập phá.”

Tiểu Lý và Tiểu Hải nhìn nhau, bọn họ cảm thấy việc này có phần kinh ngạc, sau đó cẩn thận xem thử số người, ít nhất cũng có tới mấy trăm người: “Mọi người đều đến đây để mua bánh kếp sao?”

Người dân: “Đúng vậy, cậu không biết bánh kếp của Lâm đại sư làm ăn ngon thế nào đâu. Ngày nào chúng tôi cũng phải xếp hàng để mua, bây giờ cửa hàng không còn nữa, đám người chúng tôi phải làm sao đây?”

Tiểu Lý hỏi: “Một phần bánh kếp ở đây bán bao nhiêu vậy?”

Người dân: “Năm mươi một phần, còn có mấy tên đầu cơ ở bên ngoài rao bán, đều hét giá lên mấy ngàn một phần mà chưa chắc gì đã mua được.”

Hai người Tiểu Lý và Tiểu Hải hiểu biết không ít, nhưng chưa từng thấy qua tình huống như thế bao giờ. Sau đó Tiểu Lý lấy di động ra, quay lại toàn bộ cảnh tượng trước mặt, thẩm định giá không chỉ nhìn vào đồ đạc bị hư hại, còn phải xem những phương diện khách quan khác.

Mà hàng ngũ mua bánh này xếp đến tận đầu đường, quá nghịch lí luôn rồi.

Bên trong phòng tạm giam.

Kiều Phi đợi ở trong này rất lâu, thật sự không chịu nổi nữa. Khi nãy nghe điện thoại hắn bị tổng giám đốc mắng cho một trận, những lời này đối với Kiều Phi mà nói đều không có gì đáng kể. Hắn biết rõ không thể làm lỡ mất hợp đồng của tập đoàn Sang Duy, ở Trung Châu không chỉ có mỗi tập đoàn nhà bọn họ, vẫn còn một số tập đoàn khác muốn móc nối quan hệ với tập đoàn Sang Duy.

Đúng lúc này, Kiều Phi vỗ cửa sắt: "Ê lại đây, khi nào mấy người mới thả tôi ra? Rốt cuộc thằng nhóc kia muốn thế nào? Anh có biết bị nhốt ở chỗ này đã lãng phí biết bao nhiêu thời gian của tôi không?"

Cảnh sát viên đi tới: "Hiện tại Cục thẩm định giá đang kiểm tra, sau khi xác định được phí tổn thất thì sẽ đưa lên tòa án rồi chờ đến khi có kết quả."

Kiều Phi bắt đầu suy nghĩ đến chuyện hợp đồng: "Thằng nhóc này thật sự muốn ăn thua đủ với tôi hay sao? Được rồi, tôi đồng ý với hắn được chưa? Anh nói cho hắn biết tôi sẽ bồi thường ba mươi vạn, bây giờ lập tức thả tôi ra ngoài mau."

Cảnh sát viên lắc đầu: "Bây giờ không được rồi, chúng tôi đã lập án, cần phải ra tòa giải quyết. Nếu hôm qua mấy người chịu âm thầm hòa giải với nhau thì chuyện này cũng không cần phiền toái đến như vậy."

"Mẹ nó." Kiều Phi nghe cảnh sát nói như thế, lập tức nổi giận đá vào khung cửa sắt. Bên phía Trung Châu đã thúc giục vậy mà hiện tại còn muốn hắn chờ thêm.

Tập đoàn Sang Duy.

Lục Ly đang bận rộn trong phòng làm việc thì thư ký tiến vào: "Lục tổng, phó tổng giám đốc Trương Hải Dương của tập

đoàn Thừa Vận Trung Châu muốn gặp anh."

Anh ngẩng đầu lên, mỉm cười: "Mời anh ta đến phòng hợp."

Thư ký gật đầu: "Vâng."

Trong phòng họp.

"Xin chào Lục tổng, tôi là Trương Hải Dương, phó tổng giám đốc Tập đoàn Thừa Vận." Trương Hải Dương nói.

Lục Ly khách khí đưa tay ra: "Xin chào…"

Trương Hải Dương đi thẳng vào vấn đề: "Lục tổng, chúng tôi nghe nói hợp đồng giữa ngài và tập đoàn vận chuyển biển cũ đã đến kỳ hạn, không biết có tiếp tục ký kết hay không. Nếu như không tiếp tục, tôi hy vọng tổng giám đốc Lục có thể cân nhắc đến tập đoàn Thừa Vận chúng tôi."

Chương 413: Kiều tổng, anh nên khiêm tốn một chút

"Mời anh ngồi." Lục Ly bảo thư ký đi châm trà, ngồi trên sô pha nói: "Tạm thời vẫn chưa ký tiếp, tôi đã nghe qua tập đoàn Thừa Vận, một trong ba tập đoàn vận chuyển đường biển lớn ở Trung Châu, thực lực rất mạnh."

"Cảm ơn." Trương Hải Dương cười nói, sau đó ngồi xuống, "Lục tổng, lần này tôi thay mặt cho tập đoàn đến đây, muốn bàn bạc với anh về chuyện hợp đồng. Hy vọng Lục tổng có thể biết thêm về tập đoàn Thừa Vận chúng tôi. Tuy chúng tôi không phải tập đoàn vận tải lớn nhất ở Trung Châu, nhưng cho dù là an toàn, hiệu suất hay phục vụ đều tuyệt đối thuộc hàng đầu trong ngành, có khả năng ngăn chặn những tình huống xảy ra bất ngờ."

"Ha ha." Lục Ly cười: "Trương tổng cũng tự tin quá nhỉ. Chẳng qua nếu có lòng tin với tập đoàn của mình đương nhiên không cần khiêm tốn. Đối với công ty, nếu ngay cả bản thân cũng không có lòng tin với công ty của mình thì sao có thể khiến người khác tín nhiệm được."

Trương Hải Dương lịch sự cười nói: "Lục tổng, tập đoàn chúng tôi đã xem xét qua hoạt động kinh doanh của tập đoàn

ngài, chỉ tính giá trị vận chuyển đường biển hàng năm đã hơn ba mươi sáu tỷ…”

Lục Ly vẫn duy trì nụ cười, im lặng lắng nghe cho đến khi Trương Hải Dương nói xong, mới gật đầu: “Xem ra phó tổng giám đốc Trương điều tra rất rõ việc kinh doanh của tập đoàn Sang Duy, được rồi, tôi nghĩ chúng ta quả thật có thể cẩn thận bàn bạc chuyện này. Đối với một công ty nghiêm túc, tập đoàn Sang Duy chúng tôi luôn bằng lòng hợp tác.”

Trương Hải Dương không khỏi vui vẻ, sau đó lấy ra bản hợp đồng: “Tổng giám đốc Lục, đây là phần hợp đồng tập đoàn chúng tôi soạn thảo, ngài xem thử có chỗ nào không hợp lý không? Nếu có thì chúng ta có thể trao đổi thêm.”

Lục Ly nhìn bản hợp đồng trong tay, khẽ gật đầu: “Xem qua tổng thể thì giá cả mọi người đề xuất thấp hơn hai mươi phần trăm so với tập đoàn Hải Vận, quả thật rất có lòng thành. Tập đoàn có thể thành tâm như vậy, Sang Duy chúng tôi cũng sẽ không từ chối.”

Trương Hải Dương mỉm cười, lộ ra một nụ cười xán lạn.

Lục Ly cũng mỉm cười, tối hôm qua anh ta đã nói chuyện với cha của mình. Để hợp tác với một công ty, ngoại trừ yếu tố đáng tin cậy còn phải nhìn người. Đúng như cha anh ta nói, sau khi thông báo với bên phía Trung Châu, nếu như bên kia thật lòng, dù suốt đêm cũng sẽ có người đến, còn nếu không có lòng, hôm nay mới có thể tới.

Mà tập đoàn Thừa Vận hôm qua đã tới, vừa sáng sớm hôm nay liền đến đây.

Cho nên, hạng mục này nên chọn ai cũng đã rõ.

Còn trong phòng tạm giam.

Kiều Phi vô cùng tức giận, lại còn phải chờ tòa án, thật con mẹ nó khiến người ta tức giận mà.

Nếu biết trước sẽ làm lỡ chuyện, hắn sẽ làm xong việc trước rồi mới trở lại chỉnh đốn tên nhóc kia. Bây giờ bị chậm trễ, có lẽ Lục tổng sẽ không để ý, đợi đến khi việc này kết thúc, có thể từ từ bàn chuyện ký tiếp hợp đồng.

Chẳng qua nếu để cho Kiều Phi biết tập đoàn Thừa Vận đã đến, không biết hắn sẽ nghĩ gì.

…

Ngày hôm sau.

Ở trước cổng tòa án.

Bọn người Điền Thần côn đã đến.

“Thế nào? Mọi người nghĩ kết quả cuối cùng sẽ ra sao?” Triệu Chung Dương hỏi.

Lâm Phàm thờ ơ nói: “Ai biết được, nhưng mà tôi có cảm giác thần tài vừa đi ngang qua đầu tôi, xem ra chuẩn bị chiếm được chút ít tiền lời rồi.”

Điền Thần Côn cười nói: “Tôi đã liên hệ với công ty trang trí, họ có hỏi muốn phong cách như thế nào, tôi nói làm theo ý họ là được. Cậu thấy thế nào?”

Lâm Phàm gật đầu: “Được, dù sao chúng ta cũng không hiểu gì, cứ để bọn họ tự làm đi.”

Ngô U Lan đứng bên cạnh chen miệng vào: “Tôi thấy cách bày trí nên có một chút nội hàm, như vậy khi đứng chờ mới thoải mái.”

Ngay lúc này, một chiếc xe cảnh sát chạy đến.

Lâm Phàm nhìn thấy Kiều Phi bước xuống xe cảnh sát, lập tức cười gọi: “Ôi, đây chẳng phải là Kiều tổng hay sao, hôm nay tinh thần của Kiều tổng có vẻ rất tốt đó nha.”

Kiều Phi vừa mới từ trong xe cảnh sát bước ra đã nhìn thấy Lâm Phàm, chỉ tay về phía hắn: “Thằng khốn, mày đừng có làm càn, chuyện này tao sẽ không để yên cho mày đâu.”

Lâm Phàm cẩn thận nhìn Kiều Phi, giọng điệu kinh ngạc: “Lạ thật, mới hôm trước tôi còn thấy Kiều tổng hồng phúc bay đầy trời, sao hôm nay nhìn lại ấn đường đã biến thành màu đen rồi. E rằng anh sắp gặp phải chuyện không may đó.”

“Mày…” Kiều Phi tức đến không thở nổi, thằng nhóc này dám giả vờ giả vịt ở trước mặt gã ta, thật là ngạo mạn. Nếu như đang ở Trung Châu, gã nhất định sẽ giết chết hắn. Nhưng khi

gã ta gọi điện thoại cho mấy vị lãnh đạo ở bên kia, lại không ai muốn chọc vào chuyện này.

Ban đầu vốn không có vấn đề gì, thế nhưng khi họ biết được đối phương là Lâm đại sư thì đều từ chối.

Không phải bọn họ sợ Lâm đại sư, mà là vụ buôn người vừa mới trôi qua chưa được bao lâu? Nếu chuyện này lại thành tin tức mới truyền ra ngoài, dù bọn họ có lý cũng không nói được, tuy một chuyện nhỏ nhưng cũng có thể gây ra biến cố lớn. Thế nên tránh được thì tránh, không nên dây vào.

Lúc này Lưu Hiểu Thiên đang đi bên cạnh anh ta, gật đầu với Lâm Phàm.

“Kiều tổng, hôm nay vận may của anh không quá tốt, anh nên khiêm tốn một chút thì hơn.” Lâm Phàm cười nói.

Chương 414: Phán quyết của toà

Kiều Phi không ngờ bản thân sẽ bị tên nhãi này chọc tức như vậy, cả người giận đến không còn sức lực: “Được! Được lắm, mày chờ đó. Hiện tại tao không muốn tiếp tục cãi nhau với mày, phong thủy luân chuyển, sẽ có một ngày tao khiến cho mày phải khóc ròng.”

“Mỏi mắt mong chờ.” Lâm Phàm nhún vai, sau đó vẫy tay với nhóm người Điền Thần Côn: “Đi thôi, chúng ta vào trong đó.”

Vụ việc này không cần luật sư, bởi vì nhân chứng vật chứng đều có, cho dù luật sư đến cũng vô dụng. Trừ khi Kiều Phi đủ lợi hại, chứng minh được gã ta bị bệnh tâm thần, thì hắn sẽ bỏ qua luôn, chả thể nào trao đổi với một thằng khùng được, xem như là bản thân hắn xui xẻo vậy.

Khu vực chờ của bị cáo.

Hiện tại Kiều Phi rất sầu não, cảm giác khó chịu không nói thành lời, gã ta hận không thể giết chết thằng nhãi đó. Thế nhưng sự việc phát sinh đến bây giờ anh ta cũng không ngờ tới.

Vốn dĩ trong mắt của anh ta, bồi thường chút tiền là được. Vậy mà thằng nhãi đó lại muốn cùng gã ra tòa, thật sự khiến người ta bất lực mà.

Cảm giác ngồi đợi ở đồn cảnh sát cả một ngày rất khó chịu, hiện tại thời tiết lại vô cùng oi bức, ngồi trong đó quả thực chính là chịu tội.

Đing đing!

Đúng lúc này, điện thoại của Kiều Phi vang lên.

Chuyện này không quá lớn nên cảnh sát cũng không tịch thu điện thoại của anh ta, người gọi đến là tổng giám đốc của tập đoàn.

Vừa nhận điện thoại, Kiều Phi đã bị người bên kia mắng xối xả.

Kiều Phi há hốc mồm, không biết xảy ra chuyện gì, nhưng khi nghe thấy những gì phát ra từ điện thoại, gã ta lập tức sững sờ.

“Cậu có biết tập đoàn Sang Duy và Thời Vận đã ký hợp đồng rồi hay không? Có biết chuyện này khiến chúng ta thiệt hại bao nhiêu tiền không? Mang đến bao nhiêu tổn thất cho công ty rồi không? Đập cửa hàng của người ta à? Cậu không thể giải quyết xong việc rồi hãy đập được hay sao?”

Cầm điện thoại trong tay, gã ta không biết nên nói gì, cuối cùng cũng không biết bên trong điện thoại đang nói gì, Kiều Phi cúp máy, trầm lặng mấy giây.

Khu vực chờ của bị cáo truyền đến tiếng gầm gừ.

“Mẹ nó, cmn chứ…”

Cảnh sát ở xung quanh lập tức ngăn Kiều Phi lại.

Kiều Phi bàng hoàng, gã ta không ngờ tập đoàn Thừa Vận lại câu được Lục tổng, hơn nữa còn cướp được hạng mục hợp tác giữa họ và tập đoàn Sang Duy.

Lần này cái nồi này chắc chắn gã ta phải gánh vác, chỉ sợ các cổ đông sẽ không bỏ qua cho gã. Mẹ nó chuyện quái quỷ gì không biết.

Cũng tại thằng nhãi đó gây chuyện với ông đây, nếu không có nó, sao gã ta lại thành ra như vậy được.

Sao dự án của tập đoàn Sang Duy có thể bị Thừa Vận cướp đi chứ.

Thời gian mở phiên tòa.

Tài liệu về chuyện này đã thu thập xong, bây giờ đưa ra tòa đợi xem kết quả sẽ như thế nào.

Tội cố ý phá hoại tài sản cửa tiệm đã định.

Chắc chắn không trốn được.

Khi nhóm thẩm phán nhìn thấy mức phí bồi thường đều ngẩn người, ba mươi hai vạn? Đúng là hiếm thấy.

Vụ bồi thường lớn nhất bọn họ từng xử lý là khi một người trẻ đi mua Iphone xảy ra mâu thuẫn với nhân viên, sau đó đập phá nguyên cái cửa hàng điện thoại.

Cuối cùng phải bồi thường hơn bốn mươi vạn.

Hơn nữa còn bị phán ba tháng tù.

Mà thái độ của người trẻ kia rất thành khẩn, ông chủ cửa hàng cũng hiểu và chịu bỏ qua cho đối phương. Nếu không dính đến số tiền lớn như vậy, chí ít cũng ba năm trở lên.

Lâm Phàm ngồi bên ghế nguyên cáo, còn Kiều Phi ở khu vực bị cáo.

Lần này không cần tranh luận nữa, quan tòa trực tiếp phán quyết, nếu như không phục thì sau này có thể tìm luật sư khiếu nại.

“Mọi người nhìn kìa, ánh mắt của tên đó giống như muốn ăn tươi nuốt sống tôi luôn.” Lâm Phàm chỉ về phía Kiều Phi đang ngồi trên ghế bị cáo nói.

Điền Thần Côn nhỏ giọng nói: “Không phải là cậu đã làm gì người ta đấy chứ, nếu không sao người ta lại oán hận như vậy.”

Lâm Phàm: “Tôi có biết gì đâu.”

Quan toà: “Yên lặng.”

“Về vụ việc cửa hàng ở phố Vân Lý của Lâm đại sư bị đập phá, qua kiểm tra từ bộ phận giám định giá, bị cáo Kiều Phi bị kết tội cố ý gây thiệt hại tài sản, phải bồi thường cho nguyên cáo các chi phí trang trí, chi phí hư hại đồ gia dụng, chi phí tổn thất ngừng kinh doanh… Tổng cộng là ba mươi hai vạn. Bởi

vì bị cáo có thái độ tốt nên tội được giảm nhẹ, bị tạm giam một tháng…”

Lâm Phàm mỉm cười: “Không ngờ được tới ba mươi hai vạn, tôi còn tưởng chỉ có ba mươi vạn thôi á.”

Điền Thần Côn thở dài nói: “Chuyện này thật sự khiến người ta cảm thán đấy. Kịch bản làm giàu như này thâm quá, xem ra sau này tôi cũng mở thêm mấy cái cửa hàng, hoan nghênh các ông chủ đến phá tiệm rồi.”

Triệu Chung Dương giờ phút này cũng nở nụ cười.

Còn Kiều Phi sau khi nghe thấy phán quyết trong lòng vốn đã không phục, lại nhớ đến chuyện tập đoàn Thừa Vận cướp đoạt việc làm ăn của mình, càng trở nên giận dữ.

Ầm!

Kiều Phi tức giận đập mạnh xuống bàn, nhìn về phía Lâm Phàm rống lên: “Thằng khốn, mẹ nó mày chờ đó cho tao. Dám làm lỡ việc lớn của tao, tao sẽ không tha cho mày…”

Ngay khi tiếng mắng chửi vang lên bên trong toà án, những nhân viên cảnh sát bên cạnh đã nhanh chóng áp chế Kiều Phi lại.

Chương 415: Kết thúc hoàn mỹ

Các thẩm phán chuẩn bị kết thúc phiên tòa có hơi sững sờ, cảm thấy không thể tin được, mức án lần này rất nhẹ, vậy mà tên kia lại lớn tiếng ầm ĩ, nói bậy ngay trên tòa. Đây là coi thường toà án, hơn nữa còn đe dọa nguyên cáo, tình hình lập tức trở nên nghiêm trọng.

“Ngu dốt…” Lâm Phàm cười một tiếng.

Quan toà: “Bị cáo Kiều Phi, coi thường tòa án, đe dọa an toàn tính mạng của nguyên cáo. Tình tiết nghiêm trọng, không hề có thái độ nhận tội, phán quyết giam giữ sáu tháng, tạm thời bị tước quyền tự do. Lập tức chấp hành.”

“Kết thúc phiên toà. “

Kiều Phi lúc này bị cảnh sát áp chế, giải ra ngoài, nhưng gã ta vẫn rống lên như trước: “Mày mẹ nó chờ đó cho tao…”

“Thần côn nhấc chân.”

Điền Thần Côn sững sờ nhưng vẫn giơ chân lên, Lâm Phàm trực tiếp cởi giày của Điền Thần Côn ra ném về phía Kiều Phi.

Bốp!

Chiếc giày đập vào mặt Kiều Phi khiến gã ta hét thảm.

“Kiều tổng, kiên trì một chút có thể thắng, sáu tháng sau tôi hoan nghênh ngài trở về. Cánh cửa lớn của tiệm tôi vĩnh viễn mở rộng vì ngài, có điều nhớ chuẩn bị thêm ít tiền nha, đừng để đến lúc đó bị thiếu.”

Kiều Phi : “Cmn cmn… .”

Lâm Phàm vỗ tay, nhìn mọi người: “Xong rồi, kết thúc tốt đẹp. Chúng ta về xem thử cửa hàng trông như thế nào thôi, lần này nhất định phải trang trí đẹp mắt một chút mới được.”

Ở phố Vân Lý.

Sau khi nhóm Lâm Phàm quay về, mấy ông chủ cửa hàng bên cạnh mồm năm miệng mười hỏi, họ rất quan tâm phán quyết sau cùng. Lúc nghe Lâm đại sư nhận được ba mươi hai vạn tiền bồi thường, bọn họ cũng không hề ngạc nhiên, cảm thấy đây là việc rất bình thường.

Sau đó mọi người đều thấy vui thay cho Lâm đại sư. Đối với tên đập phá cửa tiệm mà nói, chắc cũng không ngờ tới sẽ phải bồi thường nhiều tiền như vậy. Sau khi biết được gã ta vốn dĩ chỉ bị tạm giam một tháng, nhưng vì ở trên tòa quá mức càn rỡ mà trực tiếp bị đổi thành sáu tháng, chuyện này làm cho bọn họ cười phá lên.

Người này muốn tìm chết cũng không thể làm đến mức độ này.

Nhà thiết kế của công ty trang trí mang theo bản vẽ đến, dưới sự giải thích của anh ta, cả đám người Lâm Phàm đều gật đầu. Nhà thiết kế yêu cầu bọn họ tưởng tượng hình dạng của cửa hàng sau khi sửa sang xong nhưng họ không hình dung được. Có điều nhìn nhà thiết kế bỏ nhiều công sức như vậy, bọn họ cũng không nói gì thêm nữa, tỏ ra đã hiểu.

Cuối cùng nhà thiết kế đưa ra một bản vẽ 3D.

Điền Thần Côn: “Ôi chao! Sao anh không lấy bản vẽ này ra sớm hơn chứ? Cái này vừa nhìn đã hiểu, khi nãy tôi còn không biết anh đang nói cái gì đấy.”

Nhà thiết kế: “…”

Mọi người đều rất hài lòng về bản vẽ 3D này, nó đơn giản dễ hiểu, không phức tạp. Hơn nữa còn rất mới mẻ, tốt hơn cửa hàng trước kia nhiều.

Lâm Phàm chỉ vào bản thiết kế nói: “Lối ra vào không lắp cửa thủy tinh thì sẽ trông trống trải nên như vậy sẽ thoải mái hơn. Còn nếu dùng cửa thủy tinh thì giống như đang bị nhốt trong phòng giam vậy.”

Mặc dù hắn không hiểu nhiều về trang trí nhưng trong đầu vẫn có một vài ý tưởng. Nhà thiết kế nghe qua rồi ghi lại để khi về chỉnh sửa, tổng thể cũng không thay đổi quá nhiều.

Lâm Phàm: “Cố gắng sửa sang nhanh một chút, còn về giá cả cứ nói với anh ta là được.”

Nhà thiết kế gật đầu, anh thích nhất là gặp được mấy khách hàng kiểu như này, không có quá nhiều yêu cầu.

…

Phán quyết của tòa án bị người nào đó đăng lên mạng làm nhiều người sợ hãi thán phục.

“Lợi hại! Ông anh này nhất định là Long Ngạo Thiên phiên bản người thật, thô bạo ngông cuồng. Đáng tiếc không có số mệnh của Long Ngạo Thiên.”

“Rõ ràng chỉ tạm giam một tháng, cuối cùng đổi thành sáu tháng., Sợ rằng hiện tại người này chỉ muốn ôm bà ngoại khóc.”

“Lợi hại! Bồi thường ba mươi hai vạn, chuyện này quá nghịch thiên luôn đó. Xem ra sau này mở một cửa tiệm chính là việc làm sáng suốt. Nếu may mắn gặp được một tên ngu như này thì phát tài là cái chắc.”

“Đây là cửa hàng của Lâm đại sư mà, xem ra người chiến thắng cuối cùng là Lâm đại sư nhỉ?”

“Cửa hàng của Lâm đại sư đã bắt đầu sửa chữa rồi. Đúng là một mũi tên trúng hai đích. Chẳng những được tiền mà còn có thể sửa lại tiệm.”

“Cười té đái, người này tự tìm đường chết, không thể không phục.”

…

Trên Weibo.

“Lâm đại sư phát tài rồi, nhất định là phải chia nha!”

“Tê dại.Cửa hàng của đại sư mà cũng dám đập, tên này mà không trả giá thì không được.”

“Bây giờ kẻ nào dám phá tiệm, hoặc là có tiền hoặc là bị thiểu năng. Chẳng qua tên này chắc là có cả hai luôn rồi, bằng không sao gã dám làm bậy ở trước tòa, ngốc hết chỗ chê.”

“Bạn lầu trên, đừng nói với tôi là đối phương có tiền sử bệnh tâm thần, vậy là quá hố người rồi đó.”

…

Thật ra tin tức này không quá ảnh hưởng, chỉ là tạo điều kiện cho dân mạng vui vẻ một chút mà thôi.

Buổi tối, mười giờ.

Nhóm Lâm Phàm và Điền Thần Côn tụ tập đến bây giờ mới được về nhà.

“Mẹ! Con mệt quá.” Nhóc con đeo ba lô, ỉu xìu nhìn mẹ, hai mí mắt muốn sụp xuống luôn rồi.

Người phụ nữ: “Đừng than mệt, sau khi về nhà còn phải xem bài tập giáo viên giao. Con cố gắng học cho giỏi đi.”

Lâm Phàm nhìn thêm vài lần: “Nhóc con học cấp hai đúng không?”

Người phụ nữ nhìn Lâm Phàm: “Học lớp tám rồi. Ồ! Trông cậu lạ quá, vừa mới đến hả?”

Lâm Phàm gật đầu: “Đúng vậy! Tôi vừa chuyển đến không lâu.”

Chương 416: Tìm tôi làm gì

Lâm Phàm cũng chưa từng gặp hai mẹ con nhà này, có điều ngẫm lại cũng đúng. Bản thân hắn mỗi ngày đều tám, chín giờ mới ra ngoài, tận tối muộn mới quay về nên không chạm mặt là điều bình thường.

“Tôi thấy nhóc con hình như rất mệt, hiện tại áp lực học tập lớn đến vậy sao? Lúc này đã gần mười rưỡi rồi.” Trước đây Lâm Phàm rất chống đối việc học, nhưng cũng không cảm thấy quá mệt, mỗi ngày tầm chín mười giờ tối đã lên giường đi ngủ.

Người phụ nữ: “Ôi! Mệt cũng đành chịu. Bây giờ mà không đi học thêm sẽ không so được với con nhà người ta.”

Lâm Phàm cười nói: “Cũng không nhất thiết phải đi học thêm, lên lớp chịu học nghiêm túc một chút là đủ rồi.”

Người phụ nữ lắc đầu: “Không đủ đâu! Hiện tại không có giáo viên nào dạy kiến thức trọng tâm ở trên lớp cả, cơ bản đều phải đến nhà giáo viên học thêm mới được nghe giảng một ít nội dung trọng điểm. Nếu không đi học thêm thì sẽ không theo kịp kiến thức trên lớp. Mấy đứa nhỏ khác được đi học thêm sẽ biết, còn những đứa không học thêm chắc chắn sẽ không học được.”

Lâm Phàm lắc đầu: “Loại tình trạng này mọi người nên phản ánh với lãnh đạo nhà trường.”

Người phụ nữ: “Làm vậy cũng không được! Như vậy thì phản ứng còn tệ hơn nữa, về sau đứa nhỏ này khó có thể ở lại trường học, các phụ huynh khác cũng sẽ tức giận. Lần trước tôi nghe nhóc con kể lại, có một phụ huynh không chịu được tình trạng này nên đã phản ánh với lãnh đạo. Sau đó giáo viên không có chuyện gì, đứa bé kia lại bị mọi người xa lánh, còn có một vài vị phụ huynh khác đến nhà phụ huynh kia gây sự, bảo cô ta chớ xen vào việc của người khác. Con cô không học thêm là chuyện của cô, đừng ảnh hưởng tới bọn họ. Cậu nói xem, sao có thể làm vậy được chứ?”

Nhóc con ngẩng đầu lên: “Mẹ! Chúng ta nên ngăn chặn chuyện này. Điều kiện của gia đình bạn đó vốn không tốt, cũng không muốn đi học thêm. Sau đó giáo viên không thèm quan tâm đến bạn ấy nữa. Cuối cùng không còn cách nào đành

phải đi học thêm. Con phát hiện bạn ấy thường xuyên khóc, kể việc cha mẹ rất cực khổ nhưng bạn ấy không dám nói ra."

Người phụ nữ xoa đầu nhóc con: "Con biết thì biết chứ đừng nói ra. Sau khi trở về mẹ chuẩn bị đồ ăn khuya cho, con đọc sách một lúc rồi đi ngủ."

Nhóc con ỉu xìu: "Ôi! Con muốn đổi lớp! Chỉ có giáo viên lớp con như vậy, giáo viên của những lớp khác không hề có tình trạng này. Con đã hỏi qua rất nhiều người."

"Chuyển lớp đâu có dễ vậy? Trường của con là trường điểm, cha mẹ đã bỏ ra rất nhiều quan hệ mới đưa con vào được. Nếu con không cố gắng học cho giỏi thì sẽ phụ lòng của cha mẹ đó." Người phụ nữ nói.

Nhóc con thở dài: "Con biết rồi, con vẫn chăm chỉ học mà."

"Ừ, như vậy mới ngoan."

Thang máy đến.

Lâm Phàm không nói nữa, cảm thấy chuyện này cũng là bất đắc dĩ, hơn nữa tình trạng này cũng không phải ít. Mặc dù các ban ngành liên quan đã có cải cách, có quy định. Thế nhưng phía trên có chính sách thì dưới có đối sách, rất khó ngăn chặn.

Nói đến chuyện này, Lâm Phàm cũng nhớ tới tình huống khi hắn còn đi học.

Không biết những lãnh đạo kia đi lên bằng cách nào, mở ra kế hoạch thí điểm giáo dục gì đó. Tìm vài trường học thử áp dụng cải cách giáo dục, học sinh khi đó rất khổ, bị bắt trở thành vật thí nghiệm. Thí nghiệm thành công còn đỡ, thí nghiệm mà thất bại thì coi như uổng công.

Chẳng khác nào bia đỡ đạn.

Khi đó Lâm Phàm còn phàn nàn, nhưng không thảo luận thành công. Họ vẫn tiếp tục quảng bá, nhất định phải thí điểm, cũng không biết não tên đó phát triển như thế nào.

Đến tầng lầu.

Lâm Phàm gật đầu với hai mẹ con, đây cũng là lần thứ hai hắn gặp mặt hàng xóm.

Ngày hôm sau!

Đing đing!

Chuông điện thoại vang lên.

Nhìn thấy tên người gọi hiển thị trên màn hình, là Giang phi đã lâu không liên lạc, hắn lập tức nhận điện thoại.

Giang Phi: "Hội trưởng Lâm…"

Sau đó lại im lặng.

Lâm Phàm yên lặng rồi nói: "Lão Giang, gọi lại lần nữa xem, trước giờ chưa được nghe ai gọi tôi như vậy đấy."

Đầu bên kia điện thoại Giang Phi hơi sững sờ, sau đó cười nói: "Hội trưởng Lâm…"

Lần này giọng điệu kéo dài hơn trước, Lâm Phàm nghe thấy cũng rất thoải mái, ngay cả chữ "phó" cũng bị gạt bỏ.

Lâm Phàm: "Lão Giang gọi điện cho tôi sớm như vậy có chuyện gì sao?"

Giang Phi ngây người, nhìn vào đồng hồ: "Cũng đâu còn sớm, tám giờ rưỡi rồi. Anh vẫn nhớ Hàn Lục chứ? Anh ta vừa đến hiệp hội của chúng ta nói muốn tìm anh."

Lâm Phàm sửng sốt: "Tìm tôi hả? Tìm tôi làm gì?"

Giang Phi: "Không biết! Chúng tôi có hỏi nhưng anh ta không chịu nói. Mới đầu chúng tôi còn tưởng anh ta đến đánh nhau, sau đó anh ta mới nói không phải, anh ta tới là để tìm anh."

Lâm Phàm không nghĩ ra Lục Hàn đến tìm hắn làm gì: "Được rồi! Anh nói anh ta chờ một chút. Tôi đến ngay."

Nếu không phải Giang Phi nhắc đến, hắn đã quên mất người này. Trước đây lúc võ thuật Trung Hoa ầm ĩ, Hàn Lục chính là nhân vật chính. Sau đó anh ta bị hắn đánh bại quá dễ dàng nên đã mai danh ẩn tích, không ngờ bây giờ lại xuất hiện.

Chương 417: Hắn muốn làm gì

Hơn nữa, người này còn đến tận hiệp hội chỉ mặt gọi tên muốn gặp hắn, cũng không biết là có chuyện gì.

Suy nghĩ đầu tiên của hắn chính là tên này đã mạnh lên, muốn khiến hắn nhìn bằng cặp mắt khác xưa, nhưng bây giờ anh ta lại nói không phải đến để đánh nhau, vậy còn có thể là chuyện gì đây?

Tốt nhất là đừng suy nghĩ nữa, qua đó thì sẽ biết.

Nếu như thật sự tìm hắn để đánh tiếp, bản thân nhất định sẽ dùng chiêu Hàng Long Thập Bát Chưởng đánh cho anh ta kêu cha gọi mẹ.

À không đúng! Vẫn nên báo cảnh sát trước mới phải.

Lâm Phàm rời khỏi giường đi rửa mặt.

Sau đó ra ngoài, lái xe rời đi.

Tại hiệp hội.

Hàn Lục đang ngồi ở đại sảnh, không lên tiếng mà chỉ cúi đầu xem điện thoại. Sau đó cất di động rồi quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Mấy nhân viên của hiệp hội xì xào bàn tán.

"Tên này tới đây làm gì vậy?"

"Không biết nữa, nghe nói là đến tìm phó hội trưởng Lâm."

"Trần à! Anh nên bỏ chữ 'phó' đi, phải gọi là hội trưởng Lâm."

"Mọi người xem, hình như anh ta đang rất tức giận. Nhất là khi anh ta không nói gì cả thì trông càng cảm thấy đáng sợ hơn."

"Có vẻ không phải tức giận đâu, tôi thấy anh ta hẳn là lớn lên đã trông như thế rồi."

"Dù sao chúng ta cũng phải cẩn thận một chút, quãng thời gian trước tên này đã đánh không ít người. Nếu không nhờ hội trưởng Lâm ra tay, không biết tên này muốn lật đến đâu luôn."

"Yên tâm đi! Chỉ cần có hội trưởng Lâm ở đây thì không có chỗ cho anh ta lật đâu."

Giang Phi tới chỗ hội trưởng Ngưu báo cáo tình hình, sau đó quay về đại sảnh, anh ta đi đến trước mặt Hàn Lục nói: "Rốt cuộc là anh tìm hội trưởng Lâm để làm gì?"

Hàn Lục ngẩng đầu nhìn Giang Phi một cái: "Đợi anh ta đến tôi sẽ nói với anh ta, các người không cần phải biết."

Giang Phi bất đắc dĩ lắc đầu, cũng không biết tên này muốn làm gì. Những chuyện trước đây anh ta làm vẫn chưa ai quên được, dìm võ thuật Trung Hoa vào làn sóng dư luận. Nếu không phải có hội trưởng Lâm ra tay thì không biết chuyện này sẽ phát triển đến mức nào.

Bây giờ Hàn Lục trực tiếp ngồi ở đây, nên anh ta có thể không lo lắng được sao? Nếu như lại gây thêm chuyện thì ai chịu trách nhiệm đây.

Lúc này, Hàn Lục lại ngẩng đầu lên: "Tôi thấy nơi này dường như rực rỡ hẳn lên nhỉ? Dụng cụ đều mới tinh, có điều bầu không khí lại không được tốt lắm, không có khí thế của một nơi luyện võ."

Giang Phi sửng sốt, nhất thời cảm thấy lúng túng, tên này đột nhiên nói như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ đến để chế giễu sao? Nhưng mà trông không giống lắm. Sau đó anh ta cũng không nói gì, ngồi đợi hội trưởng Lâm.

Cũng không lâu lắm.

Một bóng người xuất hiện trong tầm mắt Giang Phi, Giang Phi lập tức vui vẻ tiến lên: "Hội trưởng Lâm, anh mau qua xem thử đi! Cái tên này cứ gầm gầm gừ gừ, không biết anh ta muốn làm gì nữa."

Lâm Phàm nhìn qua, quả nhiên là tên đó. Chẳng qua trông dáng vẻ của anh ta không giống như là đến để gây chuyện.

Hàn Lục nhìn thấy Lâm Phàm, vội vàng chỉnh lại quần áo, hắng giọng đi đến chỗ Lâm Phàm.

Nhóm thành viên của hiệp hội nín thở quan sát, bọn họ không dám chắc một giây sau sẽ xảy ra chuyện gì. Trong mắt họ, Hàn Lục thật sự là người rất nguy hiểm, quả thật chính là một phần tử yêu thích bạo lực.

Một giây sau, nhóm thành viên hiệp hội sợ ngây người, tình huống gì đây.

Hàn Lục đứng trước mặt Lâm Phàm, đưa tay ra: "Xin chào, Lâm đại sư…"

Xôn xao!

Đoàn người đều trợn tròn mắt, đây rốt cuộc là tình huống gì vậy? Sao Hàn Lục lại đột nhiên trở nên khách khí như vậy?

Giang Phi cũng giật mình, thế này không giống trong tưởng tượng của anh ta.

Hiện tại đừng nói đến Giang Phi, ngay cả Lâm Phàm cũng hơi sững sờ, sau đó nắm tay Hàn Lục: "Anh muốn gặp tôi làm gì vậy?"

Hắn đã nghĩ ra rất nhiều khả năng, nhưng lại không ngờ tới khả năng này. Anh ta, vừa đến thái độ đã rất tốt, hơn nữa còn muốn bắt tay với hắn.

Hàn Lục hít sâu một hơi: "Tôi muốn bái anh làm sư phụ."

Lạch cạch!

Thành viên hiệp hội người cầm điện thoại, người cầm tách trà, nhưng khi vừa nghe đến lời này, trong nháy mắt đều sững sờ. Chén trà trong tay cũng rơi xuống đất, trợn mắt há mồm xem một màn này.

"Lỗ tai tôi không có vấn đề chứ?"

"Hàn Lục đang làm cái gì vậy? Anh ta muốn bái hội trưởng Lâm làm sư phụ, nếu tin tức này truyền đi còn không phải hù chết người hay sao?"

"Mọi người nhìn hội trưởng Lâm cũng ngẩn người rồi kìa, chắc hội trưởng Lâm cũng không ngờ tới chuyện này."

"Mọi người nghĩ hội trưởng Lâm có nhận anh ta làm đệ tử hay không?"

"Hẳn là không! Tên này đáng ghét như vậy, sao hội trưởng Lâm có thể nhận anh ta làm đệ tử được?"

Mọi người đều có ấn tượng không tốt với Hàn Lục, chủ yếu là vì quãng thời gian trước tên này chuyên môn gây sự. Mặc dù anh ta không đánh giá võ thuật Trung Hoa không đáng một xu, nhưng ngoài mặt đã thể hiện ra như vậy. Hơn nữa người này quá ngông cuồng, không coi ai ra gì, không chỉ bọn họ mà ngay cả cư dân mạng cũng không thích. Bây giờ nghe tên này

muốn bái hội trưởng Lâm làm sư phụ, đương nhiên bọn họ không vui, tất cả đều mong hội trưởng Lâm từ chối anh ta.

Chương 418: Bái sư

Lâm Phàm không dám tin vào một màn trước mắt, cười nói: "Anh đùa tôi vui lắm phải không?"

Hàn Lục lắc đầu, vẻ mặt rất kiên định nói: "Tôi rất nghiêm túc, tôi thật sự muốn bái anh làm sư phụ."

"Sao lại muốn bái tôi làm thầy vậy chứ? Tôi thấy anh vẫn nên quên đi. Anh muốn làm gì thì làm, tôi cũng không có thời gian nhận đồ đệ." Lâm Phàm khoát tay, sau đó nhìn Giang Phi: "Lão Giang! Việc này giao cho anh giải quyết, tôi còn có việc, đi trước đây."

"Ơ!" Giang Phi trợn tròn mắt, chuyện này giao cho tôi cũng vô dụng thôi, tên đó muốn bái anh làm sư phụ kia mà.

Lâm Phàm trực tiếp rời khỏi, chuyện thu đồ đệ vẫn nên bỏ đi. Gần đây hắn đang bận suy nghĩ việc khác, sao có thể để tâm đến chuyện này.

Dạy dỗ người khác và thu đồ đệ là hai chuyện khác nhau. Nếu như đã nhận đồ đệ, sau này nếu tên kia lại ra ngoài gây sự, mình cũng phải gánh vác trách nhiệm. Vậy vẫn nên quên đi, đừng đùa với lửa, Nếu có thời gian rảnh rỗi còn không bằng nghỉ ngơi thật tốt.

Hàn Lục cũng không vội, đi theo sau lưng Lâm Phàm. Giang Phi cũng ra ngoài theo, anh ta không biết nên giải quyết chuyện này như thế nào. Nếu tên này tới khiêu chiến, vậy còn dễ giải quyết. Nhưng bây giờ lại giống như biến thành người khác, đi theo sau hội trưởng Lâm, muốn bái hội trưởng Lâm làm sư phụ. Chuyện này thật sự là raatsa hài hước mà.

"Anh đừng đi theo tôi nữa, tôi không nhận đồ đệ đâu." Lâm Phàm nhìn Hàn Lục đi theo sau lưng mình, cũng bất đắc dĩ, đây là để mắt tới mình hay sao?

Hàn Lục: "Không! Tôi rất nghiêm túc! Thực ra không phải tôi xem thường võ thuật Trung Hoa. Trước đây tôi cũng có đam mê với võ thuật Trung Hoa nhưng mà bị lừa rất nhiều lần.

Những người kia đều gạt tiền tôi, căn bản bọn họ không có bản lĩnh thật sự mà chỉ biết chút kỹ năng giả tạo. Sau đó tôi ra nước ngoài được tiếp xúc qua, cảm thấy MMA mới là bản lĩnh. Khi về nước tôi muốn cho đám người kia biết mắt, thế nhưng kể từ sau khi gặp được anh…"

"Đừng! Tôi thật sự không chịu nổi. Tôi cũng không có bản lãnh thật sự đâu. Cậu nên đến Ngũ Đài Sơn, Thái Sơn, Hoàng Sơn, Thiếu Lâm tự, phái Võ Đang, phái Thanh Thành, mấy chỗ này nhất định có công phu chân thật đấy." Lâm Phàm vội vàng nói, trong lòng muốn đá tên này đi ngay lập tức.

Hàn Lục lần này thật sự nghiêm túc. Lần trước bị Lâm đại sư gài vào đồn cảnh sát, sau khi ra ngoài đã suy nghĩ rất nhiều. Cuối cùng anh ta quyết định đến bái sư, hơn nữa còn vô cùng thành ý đến đây.

Lâm Phàm lên xe, chuẩn bị nhanh chóng rời khỏi.

Thế nhưng đột nhiên phát hiện Hàn Lục lại đứng ngay đầu xe, không để cho hắn rời khỏi. Thậm chí anh ta còn không biết xấu hổ mà nằm nhoài lên nóc xe không cho hắn lái đi.

"Tôi thành tâm xin anh nhận tôi làm đồ đệ, tôi thật lòng muốn học võ thuật Trung Hoa." Hàn lục kiên định nói.

Lâm Phàm hạ kính xe xuống: "Người anh em à! Anh đừng đùa nữa được không? Tôi không có tư cách nhận đồ đệ, hơn nữa cũng không muốn nhận."

Hàn Lục lắc đầu: "Tôi sẽ không quấy rầy thời gian của anh, một ngày làm thầy cả đời làm cha, tôi tuyệt đối sẽ nghe lời…"

Lâm Phàm: "Anh không thể vô lại như vậy chứ!"

Tình huống hiện tại thật sự làm người khác không biết phải làm sao, đúng là có không ít trường hợp nằm nhoài trên nóc xe ăn vạ, thế nhưng nằm nhoài trên nóc xe muốn bái sư thì rất hiếm thấy, nhất là vẻ mặt nếu không đồng ý sẽ không xuống của Hàn Lục thật sự khiến cho bọn họ cảm thấy bất đắc dĩ.

Lâm Phàm không tin người này kỳ lạ như vậy: "Rốt cuộc anh có chịu xuống hay không?"

Vẻ mặt Hàn Lục kiên định nói: "Sư phụ, cầu xin anh thu nhận tôi làm đồ đệ, nếu anh không chịu nhận tôi, tôi sẽ không

xuống.”

Trời ơi!

Còn dám chơi cứng với mình.

Thành viên hiệp hội vây xem, nhỏ giọng bàn tán.

“Tên này đúng là không biết xấu hổ, hội trưởng Lâm đã không chịu nhận mà vẫn liều mạng đeo bám.”

“Tôi nghĩ tốt hơn là nên nhận anh ta đi, tình hình này mà bị lan truyền ra ngoài có thể sẽ tạo ra không ít danh tiếng..”

“Thu nhận con khỉ mốc!Nếu là tôi, tôi sẽ trực tiếp lái xe cán qua tên này luôn.”

“Được không đó cha? Chỉ có chém gió là giỏi, cán tên này là cha ngồi chồm hổm trong tù luôn đó.”

“Cũng đúng ha.”

…

Lâm Phàm xuống xe, chuyện này nhất định phải giải quyết cho xong. Thế nhưng khi nhìn Hàn Lục nằm nhoài trên nóc xe, hắn lập tức bật cười.

Hàn Lục thấy Lâm đại sư mỉm cười, anh ta cũng cười, giống như đã nhìn thấy cảnh tượng Lâm đại sư chịu nhận anh ta làm đồ đệ.

“Đừng nhúc nhích, không được làm gãy logo xe của tôi.” Lâm Phàm vội vàng nói.

Hàn Lục cúi đầu, nhìn logo dưới chân rồi ngẩng đầu nói: “Lâm đại sư yên tâm, tôi không làm hỏng nó đâu.”

Lâm Phàm vẫy tay: “Anh xuống trước đã.”

“Anh không đồng ý, tôi sẽ không xuống.” Hàn Lục lắc đầu, biểu hiện quyết tâm không thành công sẽ không xuống, con đường bái sư không dễ dàng một bước là qua, nhất định phải trải qua các loại trắc trở. Nhất là vị sư phụ như này, sao bản thân có thể bỏ lỡ được, cho dù đánh chết anh ta cũng không chịu xuống.

Người bình thường thật sự không có biện pháp đối phó với cái kiểu vô lại liều chết thế này, sớm biết như vậy hắn đã không

đến đây.

Chương 419: Lâm đại sư đâu?

“Cho dù thế nào anh cũng là người có danh tiếng, anh nhìn dáng vẻ bây giờ của mình không sợ mất thể diện hay sao? Nếu để fan của anh biết, họ sẽ không khóc chết ư? Tôi thấy anh vẫn là nên nhanh chóng nhảy xuống đi, tiếp tục theo đuổi con đường trước đây của mình.” Việc thu đồ đệ này, nếu như là trước kia, hắn nhìn thấy một vị đệ tử thật lòng như vậy chắc chắn hắn sẽ rất hưng phấn. Thế nhưng thời đại bây giờ không còn giống như trước nữa, thu đệ tử chính là tiếp nhận một cục phiền toái.

Hơn nữa không chắc thằng cha này là người đàng hoàng, nếu như gây phiền phức cho hắn, sau này hắn biết tìm ai khóc đây.

Hàn Lục lắc đầu: “Lâm đại sư, anh nhận tôi làm đồ đệ đi mà. Tôi đây không sợ mất mặt, cũng không sợ mất fan, chỉ muốn học công phu chân chính thôi.”

Anh ta vô cùng quyết tâm, bởi vì là người luyện võ nên anh ta có được sức mạnh và kỹ xảo đánh nhau, cho nên luôn cảm thấy bản thân rất mạnh. Thế nhưng sau khi quay về nước gặp được Lâm đại sư thì lập tức thua trận, cũng giúp anh ta tìm lại được tình yêu thuần túy với võ thuật Trung Hoa, bởi vậy lúc này dù có thế nào anh ta cũng phải bái sư thành công.

Lâm Phàm trầm ngâm một hồi, sau đó cười nói: “Cũng không phải là không được, nhưng mà anh trước tiên phải bước xuống đã, đến trước mặt tôi nói chuyện rõ ràng nào.”

Hàn Lục sửng sốt, cẩn thận dò hỏi: “Tôi xuống, anh sẽ nhận tôi làm đồ đệ chứ?”

Ui là trời, nói ba câu thì cả ba đều nhắc đến việc thu nhận đồ đệ, người này có ý chí thật đấy.

“Anh xuống trước đã, anh không xuống thì xem như bỏ qua chuyện này. Nếu như anh chịu xuống, chúng ta còn có thể xem xét lại.” Lâm Phàm nói.

Hàn Lục đang nằm nhoài trên nóc xe cũng cảm thấy bộ dạng của mình hiện tại có chút khiếm nhã, sau đó từ từ bò xuống. Lúc bò qua logo của xe càng cẩn thận hơn, chỉ sợ làm nó gãy.

Hàn Lục hưng phấn đứng đối diện Lâm Phàm, lộ ra vẻ chờ mong, gương mặt vô cùng sáng lạn cười ngây ngô. Lâm Phàm nhìn anh ta, tuy mặt mày không tệ nhưng thế này vẫn chưa nói lên được điều gì.

“Anh cần phải biết rằng, tôi có yêu cầu rất cao trong việc nhận đồ đệ.” Lâm Phàm nói.

Hàn Lục gật đầu: “Tôi biết, đại sư lợi hại như vậy, yêu cầu với đồ đệ chắc chắn rất cao.”

Lâm Phàm nói tiếp: “Người bình thường tôi sẽ không nhận, có điều tôi có thể cho anh một cơ hội.”

“Vâng!” Hàn Lục phấn khích hơn: “Đại sư, mặc kệ là chuyện gì, cho dù anh kêu tôi lên núi đao xuống biển lửa, ngay cả lông mày tôi cũng sẽ không nhíu lại một cái.”

Lâm Phàm mỉm cười: “Không khủng bố đến vậy, có thấy sân thể dục bên kia không? Nếu cậu có thể chạy hết một vòng sân rồi đến chỗ tôi trong ba phút, thì đạt đủ tư cách.”

Hàn Lục nhìn sân thể dục trước mặt, trong lòng tính toán, ba phút có phần hơi nguy hiểm, chẳng qua… Vì có thể bái sư, không được cũng phải được, thế nhưng anh ta lập tức hỏi: “Đại sư, nếu như anh chạy mất thì tôi phải làm sao?”

Lâm Phàm khựng lại, cau mày nói: “Vẫn chưa bái sư đã bắt đầu nghi ngờ tôi? Xem ra anh cũng không thích hợp.”

Thấy Lâm đại sư tức giận, trong lòng Hàn Lục vô cùng khẩn trương, vội vàng nói: “Đại sư, tôi không nghi ngờ anh, tôi chạy ngay đây.”

“Ừ, vậy anh mau đi đi.” Sau đó giả vờ giả vịt lấy di động ra: “Tôi bắt đầu tính giờ, nếu ba phút còn chưa đến đây thì khỏi tính toán gì nữa hết!”

Sao Hàn Lục dám làm lỡ thời gian, cắn chặt răng, hai chân giống như được bôi dầu, tốc độ vượt quá tưởng tượng, trong nháy mắt lao đi như một cơn gió, tốc độ rất kinh người.

“Không tệ, cố lên.” Lâm Phàm cổ vũ.

Nghe thấy Lâm đại sư cổ vũ cho mình, tinh thần của Hàn Lục lại càng dâng cao, đồng thời vẫn còn hơi không an tâm quay đầu lại xem thử Lâm đại sư có rời đi hay không. Khi thấy Lâm

đại sư khoát tay với mình, anh ta cho rằng Lâm đại sư đang cổ vũ cho mình nên càng yên tâm hơn, cúi đầu dùng toàn lực lao đi.

Giang Phi kinh ngạc nói: "Anh thật sự muốn nhận anh ta làm đồ đệ sao?"

Lâm Phàm lườm Giang Phi một cái, sau đó mở cửa xe: "Sao có thể chứ, công việc của tôi nhiều như vậy, đâu có thời gian dành cho anh ta. Được rồi, tôi đi trước đây, chờ anh ta trở về thì nói cho anh ta biết, tôi nhận đồ đệ rất nghiêm ngặt."

Giang Phi có chút bất đắc dĩ, hóa ra là muốn kết quả này, quả nhiên muốn đẩy tên này đi. Có điều cách này cũng không tồi, vô cùng thực dụng.

Lâm Phàm đạp chân ga, chiếc xe phóng đi như bay.

Nhóm thành viên của hiệp hội đồng loạt thở dài nói: "Vẫn là hội trưởng Lâm thâm nhất, tôi thấy tên này muốn bái sư là chuyện hoàn toàn không có khả năng."

"Chạy nhanh hơn nữa cũng vô dụng thôi, hội trưởng Lâm là chân tài thực học, sao có thể nhận đồ đệ dễ dàng như vậy được."

…

Hàn Lục vẫn thầm đếm trong lòng, dưới áp lực cực lớn cuối cùng cũng đột phá bản thân đến cực hạn, chạy tới điểm cuối vẫn chưa vượt quá ba phút, hoàn toàn phù hợp yêu cầu của Lâm đại sư.

"Lâm đại sư…" Hàn Lục lao tới đích, hai tay chống trên đầu gối, thở hổn hển. Thế nhưng sau khi ngẩng đầu lên lập tức ngây ngẩn cả người, nhìn Giang Phi kinh ngạc hỏi: "Lâm đại sư… đâu rồi…"

Chương 420: Đột nhiên hoàn thành

Cám ơn đạo hữu themask2302 đã tặng kim phiếu cho truyện

Cám ơn mọi người đã ủng hộ, mong mọi người tiếp tục ủng hộ truyện.

Hôm nay xin đăng vượt định mực 1 chút, cuối tuần sẽ bạo nha.

Chương 420: Đột nhiên hoàn thành

Giang Phi ho nhẹ một tiếng: "Lâm đại sư đột nhiên có việc nên đi trước rồi, anh ta, anh ta tin tưởng cậu có thể chạy xong trong ba phút. Thế nhưng yêu cầu của anh ta với đồ đệ cực kỳ nghiêm ngặt, đây chỉ là bước đầu tiên, bước thứ hai, thứ ba vẫn chưa bắt đầu."

Vốn dĩ Hàn Lục còn cảm thấy hơi mất mát, nhưng hiện tại lại lộ ra vẻ mặt hưng phấn, kiên định nói: "Mặc kệ nghiêm ngặt cỡ nào, tôi tin bản thân tôi có thể thành công. Trước khi đi sư phụ có dặn tôi nên làm gì không?"

Nhìn gương mặt chờ mong của Hàn Lục, Giang Phi cũng không biết nên nói gì. Anh rất muốn nói với anh ta một câu, anh bạn, cậu đến từ đâu thì mau mau quay về chỗ đó đi, Lâm đại sư không muốn chơi đùa với anh đâu. Thế nhưng nhớ lại quãng thời gian trước tên này lớn lối như thế nào, thế là lập tức nghĩ ra một chủ ý.

"Lâm đại sư rất có lòng thương người, nghe nói viện mồ côi không có nhiều nhân viên tình nguyện, dặn cậu nên đến đó tôi luyện tâm tính một chút."

"Đây là Lâm đại sư dặn dò à?" Hàn Lục vội vàng hỏi.

Giang Phi hơi nhướng mày: "Nếu không phải Lâm đại sư căn dặn thì anh không chịu đi sao, lòng kiên trì vừa nãy đâu rồi?"

Hàn Lục vội vàng xua tay: "Không có, không có. Tôi đi ngay đây."

…

"Lão Giang, hình như Lâm đại sư không có nói như vậy."

Giang Phi bất đắc dĩ: "Hết cách rồi, tôi thấy anh ta không có cơ hội được bái sư đâu.. Hơn nữa anh ta rãnh rỗi như vậy, không bằng làm chút chuyện có ý nghĩa còn hay hơn."

Mọi người gật đầu: "Có lý đấy…"

Cửa hàng đang được trang trí, thời gian vẫn còn dài. Điền Thần Côn mỗi ngày đều rảnh rỗi không có việc gì làm, vì thế ông ta thường sẽ đến cửa hàng để giám sát, trò chuyện với những người thợ sửa chữa và chém gió.

Trước cửa hàng.

Cẩu gia Nicholas nãy giờ đang trông giữ trước cửa lúc này ngẩng đầu lên nhanh chân chạy về phía trước.

Lâm Phàm xuất hiện trên đường phố, nhìn xuống Cẩu gia dưới chân không khỏi tán dương: "Cẩu gia không tệ nha, còn biết tới đón tiếp."

Cẩu gia Nicholas sủa oang oang, hiện rõ vẻ vô cùng vui mừng.

Điền Thần Côn nhìn thấy Lâm Phàm liền vui vẻ nói: "Sửa chữa thật đúng là nhanh, thay đổi đến chóng mặt."

Lâm Phàm đứng trước cửa hàng, không khỏi gật đầu nói: "Đúng vậy, sư phụ, còn bao lâu nữa thì xong?"

Cũng không phải Lâm Phàm vội vã khai trương trở lại, mà là sửa sang xong sớm một chút thì càng an tâm hơn.

"Nhanh thôi còn có ba ngày nữa là có thể hoàn thành rồi." Người sửa chữa nói, lượng công trình nơi này không lớn, hai người tranh thủ thời gian nhanh chóng làm việc thì sẽ xong sớm thôi.

Tinh tinh.

Lúc này điện thoại vang lên, tên người gọi đến là Bạch Kha, cũng không biết tình hình như thế nào rồi.

Khi điện thoại được kết nối, giọng nói vui mừng của Bạch Kha truyền đến: "Chúng ta thành công rồi, chúng ta thành công rồi."

Lâm Phàm nghe thấy tiếng cười này cũng vui vẻ hỏi: "Cái gì thành công?"

Bạch Kha: "Quán cơm giờ đã khởi tử hồi sinh rồi. Mình nghe lời cậu sửa lại quán, đổi tên thành quán cơm bình dân, mấy ngày qua lượng thực khách đến ăn khá đông, mình thống kê là đã bán được ba ngàn phần, hơn nữa còn thu về được rất nhiều lượt đánh giá tốt."

Lâm Phàm sững sờ, không nghĩ tới Bạch Kha vậy mà lại đổi thành cơm bình dân nhưng suy nghĩ kĩ chút thì đây cũng là một lựa chọn rất đúng đắn: "Vậy cũng tốt, siêng năng làm việc về sau nhất định có thể phát tài."

“Phàm Tử, thật sự vô cùng cảm ơn cậu, nếu như không có cậu thì mình cũng sẽ không được như ngày hôm nay.” Bạch Kha bây giờ chính là đang báo tin vui với Lâm Phàm, tâm tình không biết có bao nhiêu phấn khởi.

Quán cơm cũ quả thực đã rất xuống cấp mà các món ăn khác nấu cũng không được ngon, sau cùng cậu ta bàn bạc với vợ và quyết định sẽ bán cơm bình dân. Đồng thời cũng đăng ký với app giao thức ăn, bởi vì hương vị ngon, được rất nhiều app giao thức ăn hoan nghênh. n. Việc làm ăn càng ngày càng phát triển vượt bậc, có đôi khi mỗi ngày đều bận rộn luôn tay luôn chân.

Điều này khiến cho Bạch Kha tối nằm ngủ cũng đều sẽ cười đến bật tỉnh dậy, bởi vì những tháng ngày của trước kia đã một đi không trở lại.

Lâm Phàm cũng chúc mừng cậu ta, sau đó hai người trò chuyện một hồi xong cúp điện thoại.

Nghĩ đến cuộc sống hạnh phúc của bạn mình, Lâm Phàm cũng thật lòng chúc phúc cho cậu ấy.

Điền Thần Côn kinh ngạc nói: “Ai mới gọi điện cho cậu đấy? Lại có thể khiến cho cậu vui đến như vậy.”

Lâm Phàm mỉm cười nhưng nụ cười còn chưa đến ba giây thì hắn đột nhiên sững người.

Cái này sao có thể, nhiệm vụ này rõ ràng vẫn còn chưa hoàn thành nha, tại sao lại đột nhiên có tiếng báo nhắc nhở?

Là ảo giác sao?……, thế nhưng thanh âm này rất chân thực.

“Nhiệm vụ kiến thức ở trang thứ sáu đã hoàn thành, điểm Bách Khoa Toàn Thư tăng thêm 20 điểm.”

“Mở ra trang kiến thức thứ bảy, bởi vì là trang kiến thức thứ bảy, cho nên lựa chọn chuyên ngành có liên quan đến những người xung quanh ký chủ.”

“Tình bạn bè giữa Vương Minh Dương và ký chủ có thể vượt thời gian và không gian, mặc dù anh ta không ở bên cạnh, nhưng cũng có thể mở khoá phân loại tri thức.”

Lâm Phàm sững sờ khi nghe thấy thanh âm này, hắn lập tức ngây ngẩn cả người, ý gì đây? Bây giờ chạy đến nơi đồng

không mông quạnh không một bóng người cũng không được nữa sao? Lại còn, có vụ tình bạn vượt thời gian và không gian, tại sao không đến với tình yêu vượt thời gian và không gian luôn cho rồi.

Con mẹ nó!

Chương 421: Sở trường của Vương Minh Dương

Nhưng mà khoan đã, Vương Minh Dương thì biết những cái gì nhỉ?

Vấn đề này còn chưa từng thật sự hỏi qua anh ta nữa.

“Tình bạn của Vương Minh Dương với ký chủ vô cùng sâu, vì vậy mở khoá phân loại lớn tri thức kỹ nghệ cờ bạc.”

“Tuyên bố nhiệm vụ: Trở thành Lâm đại sư người người ngưỡng mộ.”

“Nhiệm vụ ban thưởng: Điểm Bách Khoa +20, có thể mở khóa trang tri thức thứ tám.”

“Chú thích: Do đã mở khoá phân loại tri thức lớn, vì vậy không cần phải đầu tư vào nghề hiện tại.”

“Điểm Bách Khoa 72.”

Lời nhắc điểm Bách Khoa kết thúc, Lâm Phàm đột nhiên cảm thấy đầu óc có hơi nóng, giống như thể là bị dội một gáo nước sôi vậy.

Mọi thứ bây giờ không còn quan trọng nữa, mà điều khiến Lâm Phàm suy sụp chính là hắn nên làm gì bây giờ?

Bách khoa toàn thư đã cho hắn kỹ năng cờ bạc còn muốn cho hắn trở thành Lâm đại sư người người ngưỡng mộ, cái này không phải là muốn mình đi cờ bạc hay sao? Thắng sạch tiền của người ta còn bắt người ta ngưỡng mộ mình, đây không phải đang lừa người đấy chứ!

Xem ra nhiệm vụ lần này e là muốn đem hắn kẹt đến chết đây mà.

Mà cái kiến thức này còn không thể kiếm thêm được chút điểm Bách Khoa nào hết, cho dù có thể dạy thì hắn cũng sẽ không đem dạy cho người khác, đây chẳng phải là kêu người ta đi cờ bạc hay sao?

Điền Thần Côn nhìn thấy Lâm Phàm ngây ngốc đứng ở đó, nghi hoặc hỏi: "Tại sao cậu lại ủ rũ không vui, biểu cảm nghiêm túc như thế kia là sao?

Lâm Phàm sững sờ, sau đó nhìn về phía Điền Thần Côn: "Không có gì, đang suy nghĩ một số chuyện mà thôi."

Lúc này, Lâm Phàm gọi điện thoại cho Vương Minh Dương.

"Alo, anh nói cho tôi biết, anh biết cái gì đi?"

Trong điện thoại, Vương Minh Dương nghệt mặt ra hỏi lại: " Biết cái gì là biết cái gì cơ?"

Lâm Phàm thở dài: " Tôi là đang hỏi anh, ngoại trừ đánh bạc ra thì anh còn có sở trường gì khác nữa không?"

Vương Minh Dương: " Cậu đừng có mà vu cáo hãm hại tôi, tôi đánh bạc từ khi nào chứ? Cái trò chơi này không thể đụng vào nha."

" Được rồi, đừng có giả nai nữa, anh nói thật cho tôi biết đi để tôi còn chuẩn bị tâm lý." Hắn đột nhiên cảm thấy mình nên làm quen với một số học giả ở đại học, chẳng hạn như nhà khoa học các loại, những người được vinh danh vì cống hiến khoa học.

Trước đó hắn luôn đề phòng Điền Thần Côn nhưng giờ chỉ sợ là ngay cả Vương Minh Dương cũng phải đề phòng luôn rồi.

Vương Minh Dương không biết Lâm Phàm là đang có ý gì, nghĩ tới nghĩ lui một hồi bèn nói: "Cũng không có gì cả, ăn nhậu, gái gú, cờ bạc cái gì cũng không rành. Ưu điểm duy nhất hình như là gan dạ, cẩn thận, hiền lành tử tế, ngoài ra không có gì đặc biệt."

Được rồi! Không nói nữa, hỏi cũng như không hỏi, ít nhất kỹ thuật cờ bạc này vẫn còn hữu dụng, nếu là lấy ra kỹ năng đấm lưng xoa bóp của Điền Thần Côn thì sợ rằng lúc đó sẽ khóc không thành tiếng.

" Được rồi, không nói nữa, anh làm gì thì làm đi."

Vương Minh Dương ở đầu bên kia điện thoại không hiểu cho lắm, không biết người anh em của mình lại xảy ra chuyện gì nữa rồi, cảm thấy có chút gì đó không bình thường, xem ra có thời gian rảnh phải đi thăm cậu ta một chút.

Lâm Phàm cúp điện thoại sau đó thở dài một hơi.

Lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Lâm Phàm: "Xin hỏi anh có phải là Lâm đại sư không?"

Lâm Phàm nhìn người đàn ông trước mặt, vẻ mặt có chút tiều tụy dường như là đã xảy ra chuyện gì đó.

"Là tôi, anh có chuyện gì?" Lâm Phàm hỏi.

Người đàn ông trước mặt nhìn cũng còn khá trẻ, chắc khoảng ngoài ba mươi, nhìn quần áo thì có vẻ bình thường nhưng ánh mắt lại có chút không ổn.

Giọng nói của người đàn ông có hơi khàn khàn: "Tôi nghe người khác nói, anh xem bói rất chuẩn, tôi muốn biết con đường sau này của tôi phải đi như thế nào."

Lâm Phàm kinh ngạc đây thực sự là lần đầu tiên hắn gặp yêu cầu này, sau đó hắn lắc đầu nói: "Đường đi phải dựa vào chính mình, mỗi một suy nghĩ đều sẽ thay đổi vận mệnh của anh, cho nên vấn đề này tôi không cách nào giúp anh giải đáp."

Người đàn ông ngẩng đầu nhìn Lâm Phàm, sau đó gật đầu một cái rồi yên lặng rời đi.

Điền Thần Côn nhìn người đàn ông ủ rũ trước mặt nói: "Người này hình như có gì đó không ổn."

Lâm Phàm gật đầu: "Có chút không ổn, tôi vừa mới xem phía dưới, vận mệnh lúc sáng lúc tối."

Điền Thần Côn khó hiểu hỏi: "Cái gì gọi là lúc sáng lúc tối?"

"Chính là có thể có, cũng có thể không có, giữa sự sống và cái chết chỉ cách nhau trong gang tấc." Lâm Phàm nói.

"A……." Điền Thần Côn há miệng kinh ngạc, sau đó hỏi: "Cậu ta tuổi đời còn trẻ như vậy làm sao có thể có ý nghĩ như vậy, để tôi đi xem một chút?"

Lâm Phàm gật đầu: "Vậy ông đi đi."

…….

Điền Thần Côn đi theo người này cho đến khi cậu ta đến một bệnh viện gần đó, trong lòng ông ấy vẫn có chút nghi hoặc. Ông ấy không biết người này đến bệnh viện để làm cái gì, nhưng ông ta đã bị lời nói của Lâm Phàm làm cho giật mình, cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp. Nếu đã gặp rồi thì đi xem thử một chút, đồng thời trong lòng Điền Thần Côn cũng rất hiếu kỳ, không biết nơi này rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

Chương 422: Thật đáng thương

Trong phòng khám.

Điền Thần Côn đứng bên ngoài, có một giọng nói từ bên trong truyền đến.

Bác sĩ tận tâm khuyên bảo:“Bệnh này cơ bản là hết thuốc chữa rồi, cậu cũng không cần phải đưa cô ấy đến trị bệnh nữa, có tiếp tục trị liệu cũng vô ích, chỉ phí tiền thêm thôi.”

Bên trong trầm lặng rất lâu.

Người đàn ông nói: “Tôi biết tiếp tục chữa trị là lãng phí tiền, nhưng mà tôi đã bán tất cả những gì có thể bán và vay tất cả những gì có thể vay. Số tiền tôi nợ cả đời này sẽ không bao giờ trả hết, vì vậy nếu không tiếp chữa trị tôi cũng không biết mình còn có thể làm gì được nữa đây.”

Bác sĩ thở dài: “Vào phòng bệnh xem một chút đi.”

Trong phòng bệnh.

Nằm trên giường bệnh là một người phụ nữ dáng vẻ tiều tụy hai mắt đang nhắm chặt lại như thể đã chìm vào giấc ngủ say, bên cạnh là một cậu bé khoảng ba tuổi.

Đứa nhỏ nhìn thấy cha trở về thì lập tức nắm tay bố.

Người đàn ông ôm đứa nhỏ, ánh mắt tuyệt vọng nhìn người phụ nữ nằm trên giường bệnh, sau đó nhỏ giọng nói với đứa nhỏ: “Tiểu Đông, chờ mẹ con đi rồi thì chúng ta có lẽ sẽ phải đi ăn xin…….”

Đứa bé tròn xoe mắt hỏi với giọng ngây ngô: “Cha ơi, con không biết đi ăn xin, vậy con phải làm sao đây?”.

Điền Thần Côn đứng ở cửa đột nhiên sững người, lau khóe mắt rồi vội vã quay về.

Tại phố Vân Lý.

Trước cửa hàng.

Lâm Phàm đứng ở đó, nhìn tiến độ xây dựng bên trong và gật đầu hài lòng, cửa hàng đã dần dần phát triển về quy mô mặc dù vẫn chưa hoàn thành nhưng nó trông cũng khá đẹp mắt.

Lão Trương ở cửa hàng kế bên khuôn mặt tươi cười đứng bên cạnh Lâm Phàm nói: “Ông chủ nhỏ, cửa hàng này của cậu tốc độ xây dựng cũng khá là nhanh đấy, nhìn tiến độ này thì chỉ dăm ba bữa nữa là sẽ làm xong ngay thôi.”

Lâm Phàm gật đầu: “Đúng vậy, chỉ là một cửa hàng nhỏ mà thôi, không có quá nhiều thứ để làm.”

Lão Trương: “Tòa án đã thanh toán bồi thường chưa?”

“Đã thanh toán rồi, tốc độ này kỳ thực cũng khá nhanh. Ba mươi hai vạn, một xu cũng không thiếu.” Lâm Phàm không thể không cho người của tòa một Like, Kiều Phi còn không muốn chi nhưng nếu không chịu chi thì sự việc sẽ càng thêm nghiêm trọng. Sau đó Kiều Phi cũng thông suốt, thêm một chuyện chi bằng bớt đi một chuyện, đặc biệt nếu bị tạm giam trong sáu tháng thì đối với anh ta đó sẽ là một đòn giáng chí mạng.

Điều này sẽ làm chậm trễ biết bao nhiêu việc? Người của tập đoàn vội vã đến để liên lạc với tập đoàn Sang Duy nhưng mọi thứ đều vô ích, người ta đã ký kết hợp đồng và dự án đã khởi động. Cuối cùng, tất cả những gì họ nhận được chỉ có một câu nói ‘về sau có cơ hội sẽ lại hợp tác’.

Lão Trương nhìn phía xa: “Ầy, Điền Thần Côn thế nào rồi?”

Khi Điền Thần Côn chạy đến trước mặt, Lâm Phàm sửng sốt hỏi: “Thần Côn, ông làm sao thế? Lẽ nào ông bị người ta đánh, khóc đến đỏ mắt luôn hả?”

Điền Thần Côn lau khóe mắt, thở dài một hơi nói: “Thật đáng thương.”

“Ông đã nhìn thấy cái gì?” Lâm Phàm đối với Điền Thần Côn có thể nói là đi guốc trong bụng, ông ta là một người không tim không phổi, hiện tại lại khóc đến đáng thương như vậy, hắn có chút ngạc nhiên?”

Điền Thần Côn nói: “Tôi đã đi theo người đàn ông đó đến bệnh viện. Thật đáng thương, bệnh viện thực sự không dành cho người bình thường mà. Nhìn thấy tình trạng khốn khổ của bệnh nhân khiến trong lòng của tôi cảm thấy chua xót, nhìn tâm trạng của người nhà bệnh nhân lại càng khiến cho tôi cảm thấy khó chịu hơn.”

Lâm Phàm lắc đầu: “Chuyện ở trên đời này vốn là như vậy, ông không phải siêu nhân, cũng không phải là thánh thần, có một số việc chỉ có thể đành lực bất tòng tâm mà thôi.”

“Không đúng, thương mà không giúp được gì, tiền đề chính là cố gắng hết sức mà làm.” Đây là lần đầu tiên Điền Thần Quân nói ra lời nói có thâm ý như vậy.

Điều này khiến cho Lâm Phàm vô cùng kinh ngạc: “Ông đến cùng là đã nhìn thấy cái quái gì? Mà lại gây ra đả kích lớn như vậy.”

Điền Thần Côn nhớ lại vụ việc vừa mới chứng kiến ban nãy: “ Để tôi kể cho cậu nghe……”

Lâm Phàm cùng lão Trương chăm chú lắng nghe, họ không ngờ tài ăn nói của Điền Thần Côn lại có thể giỏi đến như vậy, ông ấy đem hết sự việc diễn tả một cách rõ ràng.

“Hai người nói xem! đáng thương biết bao, đặc biệt là lời nói đứa trẻ kia thật sự khiến cho tôi chịu không nổi, cha ơi, con không biết xin ăn thì phải làm sao bây giờ? Các người nói xem, chuyện này, ài…….”

Lâm Phàm vỗ nhẹ bả vai Điền Thần Côn, bày tỏ rằng ông ấy nên bình tĩnh, loại chuyện này trên thế gian gặp không ít, có đôi lúc phải nhìn thoáng một chút.

Điền Thần Côn nắm lấy tay Lâm Phàm, Lâm Phàm muốn rút về thế nhưng Thần Côn nắm chặt không buông, ánh mắt tràn đầy sự mong đợi nói: “Hay là giúp đỡ anh ta đi.”

Lâm Phàm thấy tay mình không rút về được bèn mở miệng nói: “Thần côn, ông có lòng là tốt nhưng mà ông phải biết,

chúng ta làm sao mà giúp được? Thứ nhất, chúng ta còn không biết y thuật, cho dù có biết y thuật đi nữa thì đây là bệnh bạch cầu, chúng ta cũng chỉ có thể bó tay hết cách thôi. Thứ hai, ông có thể nói đến chuyện tiền nong, chúng ta cũng không phải là không có tiền nhưng mà đưa tiền thì có thể làm được gì, hơn nữa còn sẽ tạo thành nhân tố xấu…….”

Chương 423: Con đường phía trước

Điền Thần Côn lắc đầu: “ Tôi không phải là nói giúp bọn họ những thứ đó, loại chuyện này vài chục năm nay tôi cũng đã thấy nhiều rồi, trong lòng cũng hiểu rõ. Tôi chỉ là thấy đứa nhỏ kia thật đáng thương, vẻ mặt của người cha u ám, tôi sợ anh ta không có nhiều niềm tin vào tương lai vì vậy tôi muốn cậu xem cho bọn họ một quẻ, khai sáng cho người đàn ông đó, để anh ta lấy lại hy vọng về tương lai. Ai mà không có lúc khó khăn? Ý tưởng của tôi là để anh ta lấy lại hy vọng.”

Lâm Phàm sững người, nhìn chằm chằm Điền Thần Côn, hắn cảm giác như mình đột nhiên giống như không hề quen biết cái người tên Thần Côn trước mắt này.

Điền Thần Côn thấy Lâm Phàm không nói chuyện, tưởng rằng cậu ta không đồng ý: “Cậu giúp đi mà, về sau tôi bảo đảm sẽ không lo chuyện bao đồng nữa.”

“Không phải là lo chuyện bao đồng, chỉ là ông làm cho tôi sốc đấy.” Lâm Phàm kinh ngạc nói.

Điền Thần Côn lắc đầu: “Chủ yếu là vì đứa trẻ và người đàn ông đó, cậu nói nói xem, vẫn còn rất trẻ mà tâm lý lại bất ổn như vậy, đứa nhỏ này đi theo cũng sẽ phải chịu khổ. Hơn nữa bây giờ còn để tôi bắt gặp, tôi nghĩ có thể khuyên bảo anh ta là cách tốt nhất, dù sao cũng đã gặp rồi có khả năng giúp đỡ mà không làm thì về sau nhớ lại trong lòng cũng sẽ thấy dằn vặt tự trách. Bây giờ con người quá lãnh đạm, dù sao thì việc cũng không liên quan đến mình không cần phải quá để tâm…”

Lâm Phàm bị những lời nói của Điền Thần Côn làm cho sững sờ, không nghĩ tới Điền Thần Côn lại có tấm lòng yêu thương đến thế, mà lão Trương ở bên cạnh cũng đã có cái nhìn khác

về Điền Thần Côn, sau đó giơ ngón tay cái với ông ấy nói: "Tôi cảm thấy Thần Côn nói rất có lý."

Thời khắc này, Điền Thần Côn mắt nhìn chằm chằm Lâm Phàm, chờ đợi Lâm Phàm mở lời.

Chỉ cần cậu ta đồng ý thì lập tức đi liền.

Ông tin rằng với khả năng xem bói của Lâm Phàm, cho dù đó là một trò lừa bịp thì so những người khác cũng đáng tin hơn nhiều và dễ dàng khiến người ta bị thuyết phục.

Lâm Phàm nhìn Điền Thần Côn, cuối cùng cảm thấy chính mình không có cách nào để từ chối: "Vậy được, đi xem một chút đi."

Điền Thần Côn vui mừng khôn xiết, lập tức kéo Lâm Phàm: "Đi, chúng ta nhanh đi, loại chuyện này chúng ta không thể chờ đợi được."

Một người đàn ông sắp thành một ông lão lôi kéo một thanh niên trẻ tuổi, cảnh tượng này kỳ thật có chút quái dị.

Lão Trương: " Tôi cũng cùng hai người đi xem thử, chuyện này cũng là chuyện tốt, người đông thế mạnh, cơ hội thành công cũng sẽ lớn hơn."

"Thần côn, đi là được rồi nhưng trước tiên ông buông tay tôi ra đã, tôi tự biết đi như thế nào." Lâm Phàm bất đắc dĩ nói, giữa ban ngày ban mặt, lôi lôi kéo kéo thật sự là quá mất mặt mà.

Điền Thần Côn bây giờ rất hưng phấn, không biết vì sao nhưng ông ấy cảm thấy như chỉ cần tên nhóc này ra tay thì chuyện gì cũng đều có thể giải quyết, đây là sự tin tưởng không gì sánh bằng.

Tại bệnh viện.

Dưới sự dẫn dắt của Điền Thần Côn rất nhanh đã đến phòng bệnh.

Ba người đứng ở cửa nhìn vào bên trong, trong phòng bệnh bóng lưng của người đàn ông kia lọt vào trong tầm mắt của ba người.

Lâm Phàm kéo kéo Điền Thần Côn: “Hai người đi qua phòng nghỉ bên kia chờ tôi, đợi lát nữa tôi sẽ đưa anh ta qua đó.”

Điền Thần Côn cùng lão Trương gật đầu một cái.

Lâm Phàm đi vào trong phòng, đứng trước giường bệnh, nhìn người phụ nữ nằm trên giường. Dựa theo sắc mặt của cô ta thì cũng có thể đoán được sinh mệnh đã sắp cạn, cách cái chết không còn xa nữa rồi.

Người đàn ông chán nản ngẩng đầu lên: “Lâm đại sư?”

Lâm Phàm nhìn người đàn ông: “Từ Đức.”

Từ Đức hơi sửng sốt: “Anh biết tên của tôi.”

Lâm Phàm gật đầu: “Nếu anh đã biết tôi là ai, hẳn phải biết tôi là làm cái gì. Lúc trước không phải anh đã hỏi tôi, con đường tương lai sau này của anh nên đi như thế nào hay sao? Tôi nghĩ tôi có thể cẩn thận xem cho anh, chỉ là phải coi anh có thời gian hay không.”

Từ Đức muốn nói lại thôi, do dự nhìn vợ đang nằm trên giường bệnh, lại nhìn đứa con đang ngủ say trong lòng, cuối cùng nói: “ Tôi có thời gian.”

“Vậy đi vào trong phòng nghỉ, chúng ta qua đó rồi nói chuyện.” Lâm Phàm nói.

Bây giờ anh ta rất bối rối và không biết phải làm gì, khi anh ta đang cho vợ khám bệnh ở đây thì nghe người xung quanh nói ở phố Vân Lý gần đây có một vị Lâm đại sư, xem bói rất chuẩn bởi vậy anh ta mới đi xem thử.

Bây giờ Lâm đại sư đã tới đây, anh ta cảm thấy dường như đã tìm được người để có thể nói chuyện.

Khi đi ngang qua một phòng bệnh Lâm Phàm dừng bước, Từ Đức cũng dừng bước, anh ta không biết Lâm đại sư là đang định làm gì.

“Anh nhìn xem, lúc trước anh hỏi tôi, con đường ngày sau phải đi như thế nào, ông ta sẽ nói cho anh biết.” Lâm Phàm nói.

Từ Đức nhìn về phía trong phòng bệnh

Trong phòng bệnh, một đám người đứng ở trước giường nhìn ông lão nằm ở trên giường.

Chương 424: Bây giờ anh đã tin chưa?

Lúc này, ông lão ngọng nghịu nói: “Tôi lãng phí tiền của nhà chúng ta, mọi người đánh tôi đi.”

Người nhà ở bên cạnh thì khóc lóc nói: “Vì ông thì có tốn bao nhiêu tiền bạc chúng con cũng sẵn lòng, hà cớ gì chúng con lại nỡ lòng đánh ông chứ?”.

Ông lão muốn đứng dậy nhưng điều kiện thân thể lại không cho phép ông làm một động tác dù chỉ là đơn giản như vậy: “Mọi người không đánh ông, vậy để ông cười một cái cho mọi người xem vậy.”

Bị bệnh tật hành hạ, ông lão gầy nhom cười bằng tất cả sức lực, những nếp nhăn trên mặt ông dồn lại một chỗ, cười tươi như đóa hoa cúc rực rỡ.

Người nhà nhìn ông lão hai mắt đỏ hoe, đột nhiên cũng nở nụ cười.

Ông lão nói: “Như này mới đúng nè, mọi người chịu cười thì ông yên tâm rồi. Hôm qua ông hỏi bà làm thế nào để lũ trẻ vui vẻ lên, bà ấy nói với ông rằng chỉ cần ông cười, các con cũng sẽ vui.”

Gia đình không cầm được nước mắt, bà lão trong lời ông vừa nhắc, đã qua đời cách đây 3 năm rồi.

….

Bên ngoài

Lâm Phàm nói: “Nếu bà ấy có thể nói, bà ấy cũng sẽ nói như ông.”

Từ Đức không nói gì, chỉ yên lặng gật đầu.

Trong phòng nghỉ.

Điền Thần Côn bước tới vỗ vai Từ Đức: “Chàng trai trẻ, mạnh mẽ lên.”

Từ Đức không biết Điền Thần Côn là ai nhưng vào lúc này anh cũng gật đầu cảm ơn.

Ở độ tuổi của Điền Thần Côn gọi Từ Đức là 'chàng trai trẻ' cũng là điều bình thường.

Mọi người cùng ngồi xuống.

Lâm Phàm nhìn đứa trẻ trong lòng Từ Đức: "Đứa trẻ rất tốt, Tử Khí Đông Lai, Từ Đông Lai, tên rất hay."

(Tử Khí Đông Lai: mây tím tới từ phía đông 'truyện kể quan giữ cửa ải Hàm Cốc thấy có mây tím từ phía đông bay tới thì biết sắp có thánh nhân đi qua, quả nhiên sau đó Lão tử cưỡi thanh ngưu đi tới.' ý chỉ: điềm báo, dấu hiệu may mắn, thuận lợi sắp có điềm lành.)

Từ Đức hơi ngạc nhiên nhưng ngay sau đó anh cảm thấy nhẹ nhõm khi nghĩ đến thân phận của Lâm đại sư.

"Tên của đứa trẻ này là được ông nội nó đặt cho đấy."

Lâm Phàm gật đầu, phát hiện sắc mặt Từ Đức vẫn âm trầm như trước nhưng ít nhất so với trước khá hơn một chút.

"Vì để trị bệnh, hẳn là đã tốn không ít tiền nhỉ?"

Từ Đức gật gật đầu: "Nhà thì tôi đã bán rồi, họ hàng và bạn bè những chỗ có thể vay mượn được tôi cũng đều đã vay mượn hết cả rồi. Nhưng cuối cùng vẫn không cứu được."

Lâm Phàm vỗ vỗ bả vai Từ Đức: "Cũng đã cố gắng hết sức rồi, ít nhất sau này sẽ không có gì phải hối hận nữa."

Từ Đức nhận lấy điếu thuốc Điền Thần Côn đưa cho, hút một cách uể oải rồi chủ động nói: "Lâm đại sư, ngài cảm thấy sau này tôi nên làm sao đây? Tôi cảm thấy cuộc sống của mình vào giờ phút này đã hoàn toàn không còn ý nghĩa nữa rồi, nếu là một mình tôi thì không sao nhưng vẫn còn Đông Đông nữa."

Điền Thần Côn không chen miệng vào, ông ấy đã giao toàn bộ việc này cho Lâm Phàm và ông ấy tin rằng Lâm Phàm sẽ làm được.

Lâm Phàm sờ sờ mặt Đông Đông, sau đó ngẩng đầu nhìn Từ Đức nói: "Nếu đã như thế, tôi sẽ nói thẳng cho anh biết luôn

vậy, Đông Đông hiện tại có hai đường vận mệnh cũng chính là tương lai, anh có muốn nghe không?"

Từ Đức sửng sốt: "Có thể nhìn thấy tương lai sao?"

Lâm Phàm mỉm cười: "Anh có muốn nghe không?"

Từ Đức trầm mặc hồi lâu: "Nghe."

"Đầu tiên là ăn xin, tương lai sẽ trở thành người được gọi là cặn bã của xã hội, cả đời đều cùng cảnh sát có liên quan, nơi bền vững nhất chính là nhà tù."

Khi nghe được lời Lâm đại sư nói, Từ Đức trừng lớn hai mắt nhìn Lâm Phàm, tựa hồ không thể tin được. Khóe môi khẽ nhúc nhích, muốn nói gì đó nhưng lại thốt không nên lời, không hiểu sao lại không thể nói được bất cứ câu gì, cổ họng như bị thứ gì đó nghẹn lại.

Lâm Phàm tiếp tục: "Thứ hai là trở thành một người có ích trong xã hội, một người thành đạt với đầy đủ kiến thức, có thể là một nhà khoa học, một người giàu có, một nhà phát minh hoặc một giáo sư…"

Từ Đức nhìn Lâm Phàm, sau đó thần tình lại trầm xuống: "Lâm đại sư, cảm ơn anh đã động viên tôi, tôi biết các anh đều là người tốt nhưng anh không biết đâu, tôi hiện tại thật sự không còn đường để đi nữa. Tôi nợ quá nhiều tiền rồi, dù đời này tôi có làm trâu làm ngựa, làm việc không ngừng nghỉ cũng chỉ e là không thể kiếm nổi được nhiều tiền như vậy."

Lâm Phàm nhìn Từ Đức, lộ ra một nụ cười: "Từ Đức, nam, sinh năm 19…, đã từng… …"

Vốn dĩ Từ Đức sắc mặt bình tĩnh, đối với tương lai của bản thân không có hy vọng gì. Lúc này Từ Đức không dám tin mà nhìn Lâm Phàm, anh ta đột nhiên phát hiện, người ở trước mặt này hiểu rõ anh ta như vậy, chẳng lẽ là đã điều tra mình rồi?

Nhưng ngay sau đó, ý nghĩ này lập đẹp tức bị gạt bỏ, bởi vì cơ bản là không thể nào, bản thân anh ta chỉ là một người bình thường, một người sống cơm không đủ no, áo không đủ mặc thì làm gì đáng để người khác phải điều tra như thế.

Lâm Phàm nói tiếp: "Bây giờ anh đã tin chưa?"

Từ Đức cổ họng có chút khàn khàn: "Tin."

Chương 425: Tương lai thật sự sẽ như vậy sao?

Lão Trương bên cạnh âm thầm kinh ngạc, ông ta biết Lâm đại sư lợi hại nhưng không nghĩ tới lại lợi hại đến như vậy.

Lâm Phàm chỉ vào Từ Đức nói: "Anh xem, bây giờ cậu bé có hai đường số phận, vậy tôi sẽ cho anh hai kiến nghị, sự lựa chọn của anh sẽ ảnh hưởng đến vận mệnh tương lai của đứa bé, anh có muốn nghe hay không?"

Lần này Từ Đức lập tức gật đầu không chút do dự.

Lâm Phàm nói: "Đầu tiên, tôi có thể giúp anh trả hết nợ, từ nay về sau anh sẽ không nợ tiền người khác. Thế nhưng cậu bé sẽ cả đời không làm được gì, trở thành kẻ vô dụng trong miệng người khác, ăn rồi sống tha hóa chờ chết, sống cô độc đến sáu mươi tuổi, sau đó chết trên đường phố."

Khi nghe đoạn trước đôi mắt của Từ Đức sáng lên hy vọng, nhưng đôi mắt anh lại mở to khi nghe đoạn sau.

"Thứ hai, anh tự mình lần nữa phấn chấn lại tinh thần, cực khổ làm việc chăm chỉ hai mươi năm. Sau hai mươi năm, món nợ sẽ được trả hết mà đứa bé thì sẽ hiểu chuyện từ khi còn nhỏ, nỗ lực để thành tài và sẽ trở thành một người hữu ích cho xã hội, tương lai sống một cuộc sống mỹ mãn và anh cũng sẽ có thể tận hưởng niềm vui gia đình cho đến khi tận thọ."

"Bây giờ anh có thể chọn, hoặc tận hưởng thời gian thoải mái vui vẻ mà không nợ nần hoặc bỏ ra hai mươi năm cực khổ để có được kết quả vẹn toàn? Tất nhiên, vận mệnh của con người là vô thường, vẫn còn có nhiều lựa chọn khác. Hơn nữa, hai lựa chọn này, một cái là tốt nhất, một cái là tệ nhất, anh có thể cân nhắc cho kỹ." Lâm Phàm nói.

Năng lực bói toán quả thật nghịch thiên, thế nhưng về phần nhìn thấu tương lai mấy chục năm sau, tuy rằng đối với Lâm Phàm không khó nhưng tuyệt không chính xác. Bởi vì trong này, mỗi một lựa chọn đều sẽ thay đổi vận mệnh cho nên nói hay không nói thì về cơ bản cũng không có sự khác biệt là mấy.

Nếu thật sự có thể nhìn thấu vận mệnh của một người thì đó không phải là xem bói nữa, mà là thần thánh luôn rồi.

Điền Thần Côn nãy giờ vẫn im lặng cũng đều bị Lâm Phàm dọa sợ, ông ta hiện tại rất muốn hỏi xem đây có phải là thật hay không. Thế nhưng tình hình hiện tại khiến cho ông không thể mở miệng, ông định trước khi rời đi sẽ cẩn thận hỏi một chút.

"Hai mươi năm…" Từ Đức mở miệng, cúi đầu nhìn đứa con trai đang ôm trong lòng mình, lần này không chút do dự đáp: "Tôi chọn cái thứ hai, chịu khổ hai mươi năm đổi lấy cuộc sống bình yên hạnh phúc mỹ mãn của con trai, tất cả đều đáng, nếu mẹ của đứa bé biết được, chắc chắn cô ấy cũng sẽ rất vui vẻ thôi."

Lâm Phàm gật gật đầu, sau đó trịnh trọng hỏi: "Anh tin tôi à?"

Từ Đức nhìn Lâm Phàm gật đầu: "Tôi tin."

Lúc này, Lâm Phàm mỉm cười, sau đó đứng dậy: "Tin tất có, không tin tất không có. Đời người chỉ có một lần lựa chọn. Hai mươi năm nói dài cũng dài mà nói ngắn cũng ngắn, chớp mắt một cái liền qua đi, chăm sóc cho vợ anh thật tốt nhé, lần sau chúng tôi sẽ lại tới thăm anh."

Từ Đức đứng dậy, nhìn về phía Lâm Phàm: "Lâm đại sư, tôi thật sự tin tưởng anh."

Lâm Phàm cười cười: "Tin tưởng tôi, cũng là tin tưởng chính anh, đồng thời cũng tin tưởng tương lai trong tay của anh."

Từ Đức gật gật đầu.

Trong thang máy

Điền Thần Côn hỏi: "Những gì cậu vừa nói đều là sự thật hả? Tương lai thực sự là như vậy sao?"

Lão Trương cũng rất mong chờ, ông cũng rất muốn biết nha.

Lâm Phàm cười cười: "Không thể nói, nếu nói ra rồi là mất linh ngay. Nếu anh ấy tin như vậy thì sẽ tốt lên, còn nếu anh ấy không tin thì sẽ không có."

"Ha!" Điền Thần Côn sắc mặt trắng bệch nói cũng như không nói, giống hệt trước kia xem bói lừa người nhưng lần này là

lừa gạt cao cấp hơn mà thôi.

Chẳng qua Điền Thần Côn trong lòng cũng có nhận định, tin chắc đây nhất định chính là tương lai.

Lâm Phàm lấy ra thẻ ngân hàng của mình: "Đây, lấy ra hai vạn, số tiền này sẽ được khấu trừ vào tiền lương của ông."

"A, tại sao lại trừ lương của tôi?" Điền Thần Côn thoáng cái tâm tình vui vẻ lên không ít, thế nhưng nghĩ đến cảnh tiền bị trừ vào lương của mình, trong lòng lại đau nhói.

Lâm Phàm nhìn Điền Thần Côn: "Tôi nói ông nghe, người tốt không dễ làm, muốn làm người tốt thì phải trả giá, chẳng qua chuyện lần này tôi tặng cho ông một like. Về sau khi cửa hàng được sữa chửa xong tôi sẽ tăng lương cho ông."

Điền Thần Côn cười toe toét: "Cũng không tệ lắm, tuy nhiên nếu bắt nạt tôi, một ông già sắp bước xuống lỗ thì thật sự là quá vô lương tâm đấy."

Bệnh viện.

Từ Đức đứng thẫn thờ thật lâu không nhúc nhích, Đông Đông trong lòng anh ta đã tỉnh lại: "Cha, Đông Đông không xin ăn đâu, nhưng mà Đông Đông có thể học."

Nhìn con trai trong lòng mình, trên mặt Từ Đức lộ nét vui vẻ: "Không cần học, về sau chúng ta sẽ học chữ."

Đông Đông cười vui vẻ: "Đông Đông sẽ biết chữ, Đông Đông sẽ viết chữ Hán."

Từ Đức kiềm nén xúc động muốn khóc, giống như Lâm đại sư từng nói, bất kể vì mình hay vì Đông Đông, bản thân mình phải tỉnh lại. Không thể tiếp tục bi quan như thế, đợi đến khi đưa vợ đi rồi thì tập trung kiếm tiền, trả hết nợ, nuôi dạy Đông Đông nên người.

Chương 426: Lừa gạt cao cấp

Ngoài bệnh viện.

Điền Thần Côn quay đầu nhìn bệnh viện, sau đó nhìn Lâm Phàm: "Cậu nói anh ta tin không?"

Lão Trương đáp: “Tôi chắc chắn anh ta sẽ tin, nhưng ông chủ nhỏ này. Cậu nói có hai lựa chọn, tôi lại thấy là bốn lựa chọn mới đúng. Kết quả không phải là bốn đường vận mệnh sao? Ông chủ nhỏ cậu nói chuyện đoán mệnh này có thể nhìn thấy tương lai thật không?”

Lâm Phàm nhìn hai người, sau đó cười nhẹ, đáp: “Ai mà biết được.”

Qua chuyện này, hắn phát hiện kiến thức trong Bách Khoa Toàn Thư không chỉ có tác dụng trong mắt hắn mà còn có nhiều tác dụng khác nữa, chỉ là trước đó hắn chưa từng nghĩ đến điều này.

Chủ yếu do kiến thức trong Bách Khoa Toàn Thư đến quá nhanh, mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ sẽ có kiến thức mới, việc này khiến Lâm Phàm không có thời gian suy xét thật kỹ.

Giống như việc học nấu món ăn Giang Tô chẳng hạn, nếu theo phương thức bình thường, mở cửa hàng chắc chắn kinh doanh rất tốt. Thế nhưng hắn lại giao hai món ăn cho bạn thân của mình, giúp anh ta giải quyết khó khăn trước mắt.

Đoán mệnh chính là quẻ chết, không nói không giải thích, dùng ánh mắt người qua đường để nhìn thấu, không can thiệp, không liên quan, như vậy vận mệnh sẽ chính xác hơn nhiều.

Nhưng nếu đã dính líu vào thì sẽ có thay đổi.

Vận mệnh cha con Từ Đức vốn đã định sẵn, thế nhưng Lâm Phàm lại đem sự lựa chọn vận mệnh nói ra để anh ta quyết định. Bất kể anh ta chọn gì đi nữa đều là số mạng của anh ta, là số mạng do chính anh ta chọn lựa.

Thời gian trôi qua mấy ngày.

Thỉnh thoảng Điền Thần Côn sẽ đi bệnh viện thăm, ông ấy cũng lấy hai vạn tệ cộng thêm hai vạn của Lâm Phàm thành bốn vạn. Đối với Từ Đức, anh ta chưa từng nghĩ sẽ có người giúp đỡ mình nên không muốn nhận số tiền này, nhưng Điền Thần Côn ép anh ta phải nhận cho bằng được.

Hai vạn tuy không nhiều đối với Lâm Phàm nhưng Từ Đức chỉ là người lạ mới quen nên hắn không cho quá nhiều. Hơn nữa hắn nhìn ra được, Từ Đức không phải là người quá biết mưu

tính, có đôi khi giúp đỡ người ta trong lúc khó khăn cũng là cách tạo mối quan hệ giữa người và người.

Điều khiến Lâm Phàm ngạc nhiên nhất là lần này Điền Thần Côn lại lấy ra tiền mua quan tài của mình.

Bình thường Điền Thần Côn không keo kiệt, nhưng có khi thật sự không phải không hào phóng, làm những chuyện không phải ai cũng làm được, hơn nữa còn rất chăm chỉ vào bệnh viện thăm mỗi ngày. Khi hỏi lý do vì sao Điền Thần Côn làm vậy, ông ấy cũng không nói ra, chỉ nói bốn chữ: "Muốn giúp bọn họ."

Cuối cùng Từ Đức photo thẻ căn cước của mình, sau đó viết giấy mượn nợ.

Ngày quy định trên giấy mượn nợ là hai mươi năm, nhưng giấy mượn nợ này còn lại hai năm.

Từ Đức thiếu tiền nhưng sẽ không xin tiền, 4 vạn tệ này anh ta chỉ mượn.

Điền Thần Côn không nói nhiều lời, lặng lẽ cất giấy vay nợ vào.

Cho đến hôm trước, vợ Từ Đức ra đi, lúc đi không quá nhiều đau đớn. Tảng đá trong lòng Từ Đức đã rơi xuống, từ nay về sau anh ta toàn tâm toàn ý chăm lo cho Đông Đông.

….

Ở phố Vân Lý.

Cư dân xem cửa hàng mới được sửa chữa bày trí lại, không khỏi xuýt xoa.

"Ông chủ nhỏ, lần này trang trí đẹp gấp mấy lần trước đây luôn đó."

"Cái gì mà gấp mấy lần, phải nói là đẹp nhất hành tinh, đẹp khắp vũ trụ biết chưa?"

"Bây giờ cửa tiệm đã sửa xong rồi, rốt cuộc ông chủ nhỏ đã có thể yên tâm làm bánh cho chúng ta ăn."

"Ông chủ nhỏ, bọn tôi đang đợi đây này."

….

Lâm Phàm đứng trò chuyện với đám cư dân, hắn rất hài lòng với trang trí của cửa tiệm, nó toát lên phong cách hiện đại, mặt tường được ốp gỗ, tạo nên một số hình ảnh lập thể.

"Được, hôm nay nhân dịp tiệm mới khai trương, tôi…" Lâm Phàm nhìn đám người đang chờ bên ngoài, chuẩn bị tặng bọn họ một niềm vui bất ngờ. Lúc này, phía xa bỗng xôn xao âm thanh chúc mừng.

Hai đội lân sư vui vẻ rộn ràng nhảy nhót tới, đi đầu là Vương Minh Dương.

"Tiệm hôm nay khai trương, cần phải chúc mừng thật náo nhiệt mới được." Tâm trạng Vương Minh Dương rất phấn khích.

Đối với hành động của Vương Minh Dương dẫn nhóm người đến ăn mừng, Lâm Phàm cạn lời. Mà thôi, dù sao hôm nay khai trương cũng nên vui vẻ hoạt náo một chút, sau đó phất tay: "Hôm nay bánh kếp không giới hạn số lượng nhưng mỗi người chỉ được một phần. Cảm ơn mọi người đã dành thời gian đến ủng hộ tôi."

Yên lặng!

Toàn không gian trở nên tĩnh lặng, tất cả mọi người đều ngây ngẩn, dường như chưa dám tin vào sự thật.

Chung quanh quá yên lặng làm không khí trở nên lúng túng.

Lâm Phàm nhìn cả đám: "Mọi người không thích à? Hay là xem như tôi chưa nói vậy?"

"Đừng mà…" Đám cư dân hoảng sợ nói.

Lâm Phàm cười nói: "Xin cho một tràng vỗ tay đi nào!"

Ngay lúc này, cư dân thành thị phản ứng lại, sau đó tiếng vỗ tay vang lên như sấm: "Hay quá! Thật tuyệt vời! Ông chủ nhỏ thật là tốt bụng. Vỗ tay lên nào! Mau mau vỗ tay."

Hắn không quan tâm đến, xem như cho mọi người một ít phúc lợi. Những người dân thành thị đáng yêu này giúp đỡ mình thời gian dài như vậy, đôi khi phải cho họ có chút niềm vui chứ. Hơn nữa hắn cũng để ý, có người dân thành thị thật sự rất vất vả, chăm chỉ xếp hàng từ khi hắn bắt đầu buôn bán đến nay chưa được chọn lần nào, phải nói là cực kỳ đáng thương.

Chương 427: Không giới hạn số lượng

Hiện tại cả đám dân thành thị đều hưng phấn.

“Ông trời có mắt. Hôm nay ông chủ nhỏ rộng lòng làm việc tốt.”

“Không biết sao bỗng nhiên tôi có cảm giác cái người đập cửa tiệm của ông chủ nhỏ không đáng ghét đến vậy. Nếu hắn ta không làm thế thì làm sao hôm nay có chuyện tốt thế này.”

“Nhớ mãi trong tim, mãi yêu!”

“Còn đứng đó làm gì, gọi điện thoại mau lên!”

“Này con dâu, mau đến chỗ Lâm đại sư trên phố Vân Lý ngay. Hôm nay không bóc số, ai đến là có. Nhanh lên.”

“Cha mẹ, hôm nay ông chủ nhỏ không hạn chế số lượng, có mặt là có bánh. Lẹ lên.”

…

Loạn rồi, lúc này tất cả người dân thành thị trong phố Vân Lý đều điên cuồng.

Một vài du khách đến đây còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, mặt người nào người nấy đều hoang mang, hỏi thăm người khác cũng không biết đang có chuyện gì.

Họ đã đi qua không ít nơi nổi tiếng, đã thấy người ta xếp hàng nhưng hàng ngũ bây giờ trước mặt họ quá dài, dài đến mức khiến họ hoảng sợ.

Hiện giờ Vương Minh Dương đang kích động: “Này chú em, đội lân sư của tôi có múa hay không đây?”

Lâm Phàm cười: “Múa chứ, sao lại không? Hôm nay ai cũng hào hứng thì phải làm cho vui vẻ hơn chứ.”

Những chủ tiệm trong phố Vân Lý còn buôn bán được cái con khỉ khô, toàn bộ đóng cửa ra xếp hàng. Trước đó không phải họ không muốn ăn mà là ăn không được, tỷ lệ trúng quá thấp, còn không bằng tập trung việc buôn bán của mình. Hôm nay ông chủ nhỏ không giới hạn số lượng mà còn không xếp hàng thì đúng là đồ ngu.

Đội ngũ xếp hàng đã rất dài, chắc chắn nguyên liệu không đủ, sau đó Lâm Phàm hét vang: "Chắc chắn nguyên liệu không đủ, ai có nguyên liệu mau đưa đến đây đi."

"Lâm đại sư không cần gấp, bây giờ tôi cho người mang đến ngay. Hôm nay muốn bao nhiêu có bấy nhiêu."

"Lão Chương thật lợi hại, sau này tôi muốn mua bột mì sẽ ủng hộ chỗ của ông."

Lúc này tại một ngã tư trên phố Vân Lý.

Một nhóm người mặc âu phục trông rất ra dáng lãnh đạo đang nhìn ngó xung quanh, bên cạnh còn có mấy phóng viên đang quay chụp.

Đây là lãnh đạo đang xem xét sự thay đổi của thành phố Thượng Hải.

Có không ít nhân viên an ninh bảo vệ chung quanh, đề phòng chuyện bất trắc xảy ra.

Tất nhiên đây chỉ là làm cho có lệ, dù sao Thượng Hải rất an toàn, làm sao có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào chứ.

…

Lý Sĩ Khôn là nhân vật số ba ở Thượng Hải, giờ phút này ông được lãnh đạo huyện ủy hộ tống đi thị sát tình huống chung quanh phố Vân Lý. Mà bên cạnh là một số vị lãnh đạo không lớn không nhỏ, ở trước mặt vị này thì không tính là cái gì, từng người đều đứng ở bên cạnh vị này để bồi tiếp.

Các phóng viên thì đi theo phía sau, quay chụp một ít tin tức. Sở Uyên là phóng viên Thượng Hải, hiện giờ cũng đi theo phía sau, đây là công tác thị sát.

"Phố Vân Lý là khu thương mại có sớm nhất của Thượng Hải, có thể nói là một biểu tượng, hoàn cảnh nơi này nhất định phải được làm tốt nhất. Muốn để cho dân cư thành thị tăng độ hài lòng thì nên trông thêm cây xanh." Lý Sĩ Khôn vừa đi vừa nhìn, đồng thời không ngừng gật đầu, phố Vân Lý tuy là khu phố thương mại kiểu cũ, nhưng trải qua mấy lần cải tạo, phương diện môi trường đều được cải thiện rất tốt.

Lãnh đạo huyện ủy Trương Minh gật đầu: "Ngài yên tâm, phương diện này, chúng tôi đã bỏ ra rất nhiều công sức, xung

quanh mặc dù có quảng trường thương mại. Thế nhưng nơi này bất kể là trị an hay là lưu lượng người đều xếp trên, nhất là gần đây lưu lượng người đến với phố Vân Lý đạt tới đỉnh điểm từ trước đến nay."

Lý Sĩ Khôn hài lòng gật đầu, Thượng Hải đã thuộc về thành phố lớn, phát triển vượt bậc đã không còn thích hợp nữa. Giờ phút này quay đầu lại, chính là muốn bắt đầu từ bên trong, chậm rãi chỉnh đốn những vấn đề đã từng suy nghĩ không chu đáo, có thể ảnh hưởng đến sau này.

Mà hiện tại, Phố Vân Lý cho dù là đường phố hay môi trường vệ sinh tổng thể đều rất tốt, khiến cho du khách thoải mái, cùng với các cửa hàng có hoàn cảnh tốt để kinh doanh, có thể nói là rất tốt.

…..

Lúc này, Lý Sĩ Khôn dừng bước, nhìn đội ngũ xếp hàng phía trước thì lộ ra vẻ kinh ngạc: "Ủy viên Trương, đây là chuyện gì?"

Trương Minh nhìn một màn trước mắt nhất thời sửng sốt, dường như không có phản ứng lại. Trong lòng hơi run lên, không phải là dân chúng tụ họp gây chuyện đấy chứ, sau đó sắc mặt ông ta có chút khẩn trương, cũng không trả lời được vấn đề.

Những nhân viên an ninh kia lập tức cảnh giác, ngay từ đầu bọn họ còn tưởng rằng sẽ bình an vô sự. Hiện tại phía trước có một đám người ngăn cản phố Vân Lý, hiện tại đã không còn đường đi.

Mà càng làm cho bọn họ khẩn trương hơn chính là, những người đó hình như đang chỉ về phía bọn hắn. Chẳng lẽ thật sự là muốn làm loạn hay sao.

Người dân đang xếp hàng.

"Ôi, mọi người xem kìa, những người đó đang làm gì vậy?"

"Không biết, hình như là có phóng viên nữa, không phải là đại minh tinh gì đó tới nơi này đấy chứ."

"Ăn mặc thế này, hình như không phải minh tinh đâu."

“Chẳng lẽ cũng là đến mua bánh kếp của ông chủ nhỏ hay sao? Bọn họ nhiều người như vậy, cũng không thể để cho bọn họ chen ngang đâu đó. “

“Đúng vậy.”

……

Chương 428: Lãnh đạo thị sát

Đầu tháng, mong đạo hữu tặng kim phiếu để truyện lên top!!! Thanks!!!

Chương 428: Lãnh đạo thị sát

Lúc này, mấy vị lãnh đạo thị sát đường phố cũng đã dừng lại, giống như là cùng đám đông người dân phía trước giằng co đối đầu.

Trong lòng Trương Minh khẩn trương, trán đổ đầy mồ hôi, nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì hắn khó có thể thoát tội.

Ánh mắt Lý Sĩ Khôn nhìn về phía Trương Minh, muốn hiểu rốt cuộc đây là tình huống gì.

Trương Minh nào biết tình huống gì, lại đem ánh mắt nhìn về phía những vị lãnh đạo nhỏ hơn ở phía sau.

Những lãnh đạo nhỏ kia ai nấy đều trợn tròn mắt, bọn họ cũng không biết hôm nay là chuyện gì xảy ra.

Sở Uyên là phóng viên đối với Lâm đại sư ngay từ đầu cũng không hiểu rõ. Sau đó, vẫn là ở đại hội khen thưởng vì bắt được tập đoàn buôn người mà gặp qua, cậu ta cũng có tìm hiểu qua. Lúc này nhìn thấy sắc mặt ủy viên Trương có chút khó coi, hình như rất là khẩn trương nên cậu ta tiến lên nói.

“Các vị lãnh đạo, mọi người không cần khẩn trương. Ở trên phố Vân Lý này có một cửa hàng, tên là Lâm đại sư, cửa hàng kia làm ăn rất tốt, những người này đều là đến đây xếp hàng.”

Lý Sĩ Khôn kinh ngạc hỏi: “Mỗi ngày đều như vậy sao?”

Sở Uyên gật gật đầu: “Đúng vậy, mỗi ngày đều như vậy, hơn nữa theo tôi được biết, phố Vân Lý từ khi có cửa hàng Lâm

đại sư này, lưu lượng khách ở các cửa hàng xung quanh đều tăng khoảng 200% so với trước kia."

Lý Sĩ Khôn tuy rằng không phải làm thống kê số liệu, thế nhưng nghe được mức tăng trưởng này cũng ngây ngẩn cả người. Hắn làm chính trị nhiều năm như vậy, chỉ biết công ty lớn kinh doanh có thể làm hoạt động khiến cả một khu vực sôi động. Thế nhưng chưa từng nghe qua, một cửa hàng nho nhỏ có thể khuấy đảo cả một con đường.

"Cậu là phóng viên của tờ báo nào?"

Sở Uyên nói. "Lãnh đạo, tôi là phóng viên của tòa soạn Thượng Hải, Lâm đại sư này chính là người đã cung cấp thông tin diệt trừ tập đoàn buôn người cỡ lớn một thời gian trước."

Đại hội khen thưởng lần trước, vị này phải đi nơi khác họp, ngược lại đã bỏ lỡ đại hội. Chỉ là nghe qua nhân vật anh hùng đả kích đám buôn người, nhưng lại không tận mắt nhìn thấy. Hôm nay nghe được tin tức của Sở Uyên, ngược lại làm cho ông ta có chút kinh ngạc.

Tích tích!

"Phía trước, nhanh nhường một chút đi."

Lúc này, một chiếc xe ba bánh chạy bằng điện chở hàng hóa chạy tới.

Nhân viên an ninh xung quanh muốn bắt giữ người này lại, thế nhưng lại bị Lý Sĩ Khôn ngăn lại, sau đó đứng sang một bên nhường đường.

Lý Sĩ Khôn nhìn về phía Trương Minh: "Anh có biết tình hình của cửa hàng này không?"

Trương Minh sửng sốt, ông ta nào biết được tình huống của cửa hàng này, sau đó có chút xấu hổ lắc đầu.

Sau đó, Lý Sĩ Khôn hỏi Sở Uyên: "Cửa hàng này là làm gì?"

Có thể thu hút rất nhiều người dân đến xếp hàng, điều này chắc chắn là không đơn giản.

Sở Uyên nói. "Là bán kếp, bánh kếp kia rất tuyệt. Nhưng mà có quy định, mỗi ngày chỉ bán mười phần, hơn nữa còn phải rút số. Cho nên bình thường người đến mặc dù nhiều, nhưng

đại đa số đều là mua không được. Thế nhưng nhìn tình huống hôm nay hình như có chút không thích hợp, cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì.”

Lý Sĩ Khôn kinh ngạc, không ngờ là bán bánh kếp, nhưng mà bánh này cũng không thể làm ăn tốt như vậy được. Vì muốn biết rõ chân tướng, hắn quyết định tự mình đi đến xem.

Lúc này Trương Minh thở phào nhẹ nhõm, khu vực này thuộc về hắn quản lý, lúc nhìn thấy nhiều người như vậy, hắn đều có chút hót hoảng, chỉ sợ xảy ra chuyện gì. Nhưng hiện tại thì tốt rồi, hết thảy đều đã giải quyết, chỉ cần không phải gây chuyện là tốt rồi.

Cuối cùng hắn cảm kích nhìn thoáng qua Sở Uyên, tên nhóc này không tệ, kịp thời giúp mình giải nguy.

Lý Sĩ Khôn tự mình đi xem một chút, Trương Minh đương nhiên là muốn đi theo phía sau. Đồng thời các vị lãnh đạo nhỏ đằng sau cũng theo sát không nỡ rời, dọc theo đường đi bọn họ cũng không có quyền nói chuyện. Nhưng mà lại đóng vai trò là túi càng khôn của Trương Minh, nếu Trương Minh có vấn đề không trả lời được, bọn họ sẽ nghĩ biện pháp giải đáp. Thế nhưng xấu hổ chính là, vấn đề này bọn họ ai nấy đều không trả lời được.

Lâm Phàm ở trước quầy xe làm bánh, dân chúng xếp hàng, trong mắt đều lộ ra tinh quang. Đối với bọn họ mà nói, hôm nay thật sự là một ngày tốt lành, bọn họ hy vọng sau này có thể mua được bánh của ông chủ nhỏ mà không giới hạn số lượng.

Nhưng ngẫm lại thì có lẽ chỉ có lần này, trừ phi sau này lại có chuyện vui gì đó xảy ra.

Nhìn mọi người phía sau, đội ngũ đều xếp hàng đến tận Nam Thiên Môn. Nếu mỗi ngày như vậy, cậu chủ nhỏ chỉ sợ phải mệt nhọc mà chết.

Kiên trì, từ từ rồi cũng đến.

Đúng lúc này, trong đám người truyền đến âm thanh.

“Các người làm gì vậy, muốn ăn bánh thì phải xếp hàng chứ, tố chất sao lại kém như vậy hả?”

“Ui chao, những người này từ đâu ra vậy, nhanh chóng đi phía sau xếp hàng đi. Các người đừng tưởng rằng mình nhiều người, chúng tôi cũng sẽ không sợ các người đâu.”

“Nhìn cái gì, đúng, nói anh đó, ánh mắt của anh là sao, trừng mắt cái gì chứ….”

Chương 429: Lãnh đạo ăn thử bánh kếp

Sở Uyên là phóng viên ghi chép tình huống hiện trường, lúc nghe được những lời này, cũng đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Ui là trời!

Những công dân này không bị điên đó chứ, họ không biết những người trước mắt này là ai sao?

Đám người Trương Minh cũng ngây ngẩn cả người, bọn họ là lãnh đạo, hiện tại lại bị những người dân này nói là chen ngang.

Lý Sĩ Khôn chính là tiến lên nhìn một cái, không nghĩ tới lại cùng dân chúng phát sinh mâu thuẫn như vậy, sau đó cười nói: “Các vị, chúng tôi không phải chen ngang, chúng tôi là muốn xem một chút thôi.”

Đám đông cũng không dễ bị lừa gạt.

“Các người dùng những thủ đoạn này bọn tôi thấy đã nhiều rồi, nhanh chóng đi xếp hàng đi.”

“Bánh kếp của ông chủ nhỏ ngon như vậy, bây giờ lại có người bắt đầu nghĩ đủ biện pháp bày trò rồi.”

……

Lâm Phàm ngẩng đầu, liếc lý Sĩ Khôn một cái, ngược lại hơi sửng sốt, “Lãnh đạo?”

Lý Sĩ Khôn cười nói: “Cậu nhóc, cậu quen biết tôi sao? “

“Không biết.” Lâm Phàm lắc đầu.

“Tôi thấy ông có quan khí, hơn nữa chức vụ cũng không nhỏ nha.”

Lý Sĩ Khôn mỉm cười, ngược lại cũng không có để lời này ở trong lòng. Sau đó nhìn bánh kếp trên xe rồi nói: "Tay nghề rất tốt, có thể khiến cho nhiều người đến đây xếp hàng như vậy, hương vị chắc chắn là không tầm thường."

Lâm Phàm mỉm cười đáp: "Quá khen, chỉ là do mọi người ủng hộ mà thôi."

Lúc Lý Sĩ Khôn nói chuyện với Lâm Phàm, Trương Minh quay về phía nói với đám quần chúng: "Các vị, vị này là Lý Sĩ Khôn, chính là Phó thị trưởng Thượng Hải của chúng ta, hiện tại đang thị sát phố Vân Lý, không phải là chen ngang đâu."

Người dân vừa nghe, nhất thời kinh ngạc.

"Lãnh đạo ai…."

"Ui là trời, thật sự không nhận ra, tôi nói sao lại có nhiều phóng viên đi theo như vậy."

"Nhất định là bị chúng ta làm kinh hãi, cho nên mới tới đây nhìn một chút."

"Ông chủ nhỏ, thật tuyệt vời."

Quả nhiên, sau khi biết thân phận của đối phương, đám cư dân thành thị không mời gọi đối phương gia nhập, cho dù có muốn mời cũng không dám.

Lý Sĩ Khôn: "Tôi nghe đồng chí này nói, lượng người đến phố Vân Lý tăng lên 200% có liên quan đến cửa tiệm của cậu."

Lâm Phàm cười nói: "Không dám nhận, tôi đâu có bản lĩnh lớn đến vậy."

Một người khen ngợi, một người khiêm tốn.

Trong đám người xếp hàng có dân cư, có chủ cửa hàng đều cùng nhau thảo luận.

"Đây chính là công lao của ông chủ nhỏ, không có ông chủ nhỏ ở đây thì danh tiếng của phố Vân Lý không vươn xa được."

"Mọi người, mọi người thấy tôi nói đúng không?"

"Đúng đúng, phải cảm ơn ông chủ nhỏ."

“Trước đây lượng khách đến phố Vân Lý chúng tôi không đông lắm nhưng kể từ ngày có ông chủ nhỏ đến đây, danh tiếng ngày càng vang dội.”

“Ông chủ nhỏ là bảo vật trong phố Vân Lý của chúng tôi, sau này ông chủ nhỏ đi đâu thì chúng tôi theo đó.”

“Chí lý…”

Hắn hơi xấu hổ khi nhận lời tán dương của những cư dân nơi đây, họ càng nói càng khoác lác, khen người ta tung hô đến tận mây xanh.

Lý Sĩ Khôn chưa từng chứng kiến chuyện thế này, không ngờ chàng thanh niên này được chào đón đến vậy. Sau đó nhìn chiếc bánh kếp, màu vàng mê hoặc kèm theo mùi hương thơm phức xông vào mũi.

Dù ở địa vị cao nhưng cũng là một người bình thường, trong chốc lát vị giác đã bị kích thích.

Mùi vị đó thật hấp dẫn.

Lý Sĩ Khôn húng hắng ho: “Ông chủ nhỏ, bánh kếp này bao nhiêu tiền một phần?”

Lâm Phàm cười nói: “Năm mươi.”

Lý Sĩ Khôn gật đầu, sau đó móc năm mươi đồng trong túi ra: “Cho tôi một phần thử xem, mùi hương tỏa ra thật không tầm thường.”

Lúc này, Vương Minh Dương đang đứng bên kia bây giờ cũng bước đến, khi thấy người này thì bất ngờ đến sững sờ. Lý Sĩ Khôn thấy Vương Minh Dương, nở nụ cười: “Sao Vương tổng cũng ở đây?”

“Đây là tiệm của anh em tôi, hôm nay khai trương lại nên tôi dẫn người đến chúc mừng cho cậu ấy.” Vương Minh Dương không hề nghĩ đến Lý Sĩ Khôn sẽ đến thị sát đường phố.

Mặc dù Vương Minh Dương không phải là người giàu nhất Thượng Hải hiện nay, thế nhưng cũng là một trong những thanh niên giàu có trong giới, được bình chọn là một trong mười công ty trẻ phát triển nhất.

Đối với thanh niên trẻ tuổi bằng bản lĩnh của mình tạo lập sự nghiệp, thân là lãnh đạo, là quan phụ mẫu rất để ý đến dân chúng, nên ông có ấn tượng sâu sắc với Vương Minh Dương.

Trương Minh tiến lên, anh ta không biết Vương Minh Dương nhưng thấy lãnh đạo biết, hiểu rõ đây không phải là người đơn giản, sau đó cười nói: "Vương tổng, thật may mắn khi có người bạn này của anh trong phố Vân Lý, có thể thu hút khách hàng đến tham quan. Điều này đối với các chủ cửa hàng cũng như đối với cư dân thành thị là một việc đáng ăn mừng."

Vương tổng vô cùng tự hào nói: "Đương nhiên, anh em tôi đâu phải người thường."

Lý Sĩ Khôn cười: "Ông chủ nhỏ, tôi đưa cậu năm mươi đồng. Cậu cho tôi một phần ăn thử nhé!"

Cư dân thành thị xung quanh vui vẻ nhìn cảnh tượng trước mặt. Nếu là người khác, bọn họ sẽ không cho người ta chen ngang. Thế nhưng đây chính là lãnh đạo, chỉ nghĩ thôi cũng không dám cản.

Theo họ nghĩ, chắc chắn ông chủ nhỏ sẽ không từ chối. Đây chính là cơ hội lấy lòng lãnh đạo, hơn nữa còn là một vị lãnh đạo cấp cao chân chính.

Chương 430: Chụp hình

Tuy nhiên một giây sau, cả đám đều sửng sốt.

Lâm Phàm cười nói: "Thật ngại quá! Mọi người đều bình đẳng, đều phải xếp hàng. Với lại hôm nay món ăn của tôi dùng để mời tất cả khách hàng đã từng ủng hộ tôi, nếu phá hư quy định này có thể khiến trong lòng các vị khách hàng này không vui."

Trương Minh ngẩn người, anh ta không ngờ đối phương dám nói như vậy.

Những lãnh đạo cấp dưới trợn tròn mắt. Với người bình thường, chuyện này cầu còn không được, nhưng thằng nhóc này can đảm cỡ nào mới dám mở miệng nói câu này chứ, dám bắt lãnh đạo xếp hàng.

Vương Minh Dương lặng lẽ nhấn like cho Lâm Phàm.

Trâu bò!

Không uổng công Vương Minh Dương tôi kính nể cậu!

“Thật xin lỗi lãnh đạo, cậu em này của tôi nhận việc không nhận người. Cậu ta không có ý gì khác đâu.” Vương Minh Dương đỡ lời.

Lý Sĩ Khôn cười: “Không sao, không sao. Đúng là tôi sơ xuất. Việc này phải công bằng, không thể vì tôi mà tạo thành tiền lệ xấu. Xếp hàng, chắc chắn phải xếp hàng. Nhưng không gấp, tôi đi dạo một vòng trước, đợi lát nữa trở về sẽ thưởng thức.”

Lâm Phàm cười nói: “Cảm ơn lãnh đạo đã thông cảm, bảo đảm ông sẽ thấy giá trị của việc xếp hàng.”

“Được.” Lý Sĩ Khôn cởi mở nở nụ cười, sau đó phân phó cho Trương Minh: “Những cửa hàng dạng này cần được giúp đỡ nhiều hơn, nếu có khó khăn gì phải cố gắng hỗ trợ giải quyết sớm, nhớ chưa?”

Trương Minh gật đầu: “Đã rõ, chúng tôi luôn đặt quần chúng nhân dân lên hàng đầu. Nếu các doanh nghiệp cá nhân có khó khăn, chúng tôi luôn hỗ trợ giải quyết.”

Lý Sĩ Khôn gật đầu, sau đó cười nói: “Vậy không làm phiền ông chủ nhỏ nữa.”

Lãnh đạo đi thị sát tiếp những chỗ khác.

Vương Minh Dương bên cạnh nói: “Người anh em, anh đây phục cậu rồi. Đó là lãnh đạo đấy, quan mới nhậm chức đốt ba đống lửa đó, hiểu không.”

Lâm Phàm cười nói: “Chẳng sao cả, tôi không có gì nhờ người, ông ta cũng không nhờ tôi cái gì. Tất cả mọi người đều bình đẳng, anh nói có đúng không?”

“Cậu nói đúng, tôi không thể cãi lại cậu.” Vương Minh Dương cười nói.

Một lần nữa cư dân thành thị xếp hàng đều bị Lâm Phàm thu phục.

“Ông chủ nhỏ trâu bò quá!”

“Trừ trâu bò, không có từ nào khác diễn tả nổi.”

“Tôi rất thích tính cách làm này của ông chủ nhỏ. Tất cả mọi người đều bình đẳng, không phân biệt giai cấp hoàn cảnh.”

Lâm Phàm cười đùa: “Mọi người dừng lại đi, còn khen nữa tôi sẽ bay lên trời mất. Đến lúc đó không có ai làm bánh kếp cho mọi người ăn nữa đâu.”

Cư dân thành thị cười ha hả, tất cả rất hoà thuận, càng ngày họ càng thích ông chủ nhỏ.

Đội ngũ không hề giảm bớt, thậm chí còn từ từ gia tăng.

Mỗi phần bánh kếp đều khiến cư dân thành thị có cảm giác một lần nữa sống lại. Từng cái từng cái thật kỳ lạ, làm cho âm thanh ‘ú ớ’ xấu hổ vang dội khắp phố Vân Lý.

Nhưng tất cả đều không lộ ra bất kỳ ánh mắt quái dị nào, vì họ đều biết ma lực bánh kếp của ông chủ nhỏ ra sao, nói dọa người cũng không quá đáng.

Lý Sĩ Khôn đang thị sát ở phía xa nghe âm thanh này lập tức quay đầu, nghi ngờ nhìn lại.

Sở Uyên nói: “Lãnh đạo, bánh kếp của Lâm đại sư có một ma lực khiến người ta khó có thể kiềm chế. Sau khi ăn xong, dường như tâm hồn được phóng thích, vô thức thể hiện biểu cảm kia ra ngoài.”

Lý Sĩ Khôn kinh hãi: “Thần kỳ vậy sao?”

Trương Minh cũng ngạc nhiên: “Không có vấn đề gì trong đó chứ?”

Câu hỏi này rất đáng để suy ngẫm, người không biết tất nhiên sẽ cho rằng trong này có mờ ám.

Sở Uyên đáp: “Không có vấn đề, các ban ngành liên quan đều đã kiểm tra, không thêm bất kỳ vật gì đặc biệt. Có thể nói người bình thường không làm được, tất cả đều là nhờ vào tài nghệ của Lâm đại sư.”

Lý Sĩ Khôn có chút mong chờ: “Tôi rất nóng lòng muốn sớm được thử một lần, không biết hương vị cậu nói ra sao nhỉ?”

…

Khi nhóm người Lý Sĩ Khôn thị sát xong quay lại, đội ngũ xếp hàng này vẫn y như cũ.

Tuy nhiên, đám cư dân thành thị vẫn nhường một con đường cho Lý Sĩ Khôn, muốn cho lãnh đạo thưởng thức thử tay nghề của Lâm đại sư. Theo họ nghĩ, lãnh đạo làm gì có thời gian mỗi ngày đều dùng được nhưng bọn họ thì khác, ngày nào cũng có thể xếp hàng.

Lý Sĩ Khôn nhìn bên trong bánh kếp, chóp mũi hít sâu, từng làn hương bốc lên cao chui sâu vào mũi, sau đó không kiềm lòng cắn một cái.

Ồ.

Lần đầu tiên ăn bánh kếp của Lâm đại sư, Lý Sĩ Khôn chưa chuẩn bị kỹ tâm lý.

Sau khi cắn một miếng, vị giác bùng nổ trong miệng.

Biểu tình khoa trương hiện lên trên mặt.

Xoạt xoạt!

Sở Uyên chụp lại hình ảnh này, yên lặng mà không nói.

Biểu hiện kinh điển này thật không tệ.

Hôm sau!

Trên mạng xuất hiện một bản tin hàng ngày, vốn là bản tin việc chính phủ thị sát thường chỉ gây chú ý đối với một nhóm độc giả, tuy nhiên tin tức này thật sự rất được quan tâm.

“Ui chao, biểu tình lãnh đạo này hơi quá rồi đấy.”

“Không biết ai lại chụp được biểu tình kỳ lạ thế này nhỉ? Lợi hại ghê!”

“Tôi có cảm giác lãnh đạo như vậy mới là một lãnh đạo lý tưởng trong lòng dân chúng. Ăn bánh kếp mà tỏ thái độ như vậy? Bộ cái bánh kếp này ngon lắm hả ta?”

“Mấy người không biết rồi, đây là bánh kếp của Lâm đại sư. Lúc Lý Sĩ Khôn thị sát ở phố Vân Lý, đi ngang ghé qua mua một phần. Rõ ràng ông ấy đã bị bánh kếp này thu phục rồi.”

“Mọi người đọc bản tin này nè, nhờ tiệm này mà lượng khách đến phố Vân Lý tăng lên 200%, khủng khiếp thiệt!”

“Quá ghê gớm! Một cửa tiệm mà kéo luôn tình hình kinh doanh cả một con phố. Biến thái đến cỡ nào chứ?”

“Ha ha, Thượng Hải mấy người chỉ giỏi bốc phét. Chuyện này có điên mới tin!”

“Lầu trên cút đê! Tao ở gần đó nè, chính mắt tao thấy tiệm của Lâm đại sư lôi kéo lượng khách đến cho phố Vân Lý đấy!”

“Mình không thấy, không biết thì đừng có nói không thể xảy ra, biết chưa?”

…

Chương 431: Tăng tiền

Văn phòng chính phủ.

Lý Sĩ Khôn đọc bản tin này, không khỏi nở nụ cười. Ông ấy cũng không hề để bụng hoặc tức giận khi thấy biểu cảm lúc mình ăn bánh kếp bị phóng viên chụp được, chỉ là ông chưa từng nghĩ đến mình sẽ được chú ý bằng hình thức này. Quả là không thể tưởng tượng được.

Một vài lãnh đạo bên dưới cho rằng việc này không thỏa đáng, hỏi thăm ông có muốn xóa bỏ tấm hình này không. Thế nhưng ông thấy không tệ chút nào, không cần phải xóa bỏ. Trước đây ảnh thị sát thường chụp rất nghiêm nghị, thỉnh thoảng có những bức ảnh thế này cũng tốt.

Trong phố Vân Lý.

Ngô U Lan nhìn điện thoại, sau đó nói: “Anh lại nổi tiếng rồi, lần này còn theo lãnh đạo giật tít nữa đấy.”

Lâm Phàm sững sờ, vừa mở mạng ra xem lập tức nở nụ cười, không biết nên nói gì. Đúng là khó có thể nghĩ đến lần này thế mà hắn đu theo người khác để nổi tiếng.

Một vài lãnh đạo thành phố khác khi nhìn thấy tin này, phản ứng đầu tiên liền nhận định đây chính là tin giả. Dù sao một cửa tiệm có thể thu hút khách hàng đến tham quan cả con phố là chuyện hoàn toàn không thể.

Hơn nữa cảnh xếp hàng của tiệm này khiến người ta vô cùng kinh ngạc.

Tuy nhiên chuyện này còn dính dáng đến Lý Sĩ Khôn, độ tin cậy rất lớn.

Những lãnh đạo của thành phố khác bắt đầu suy nghĩ lại, tạo một cửa hàng đặc trưng làm danh tiếng, dùng cửa hàng ấy lôi kéo khách đến tham quan. Sau đó qua nhiều lần khảo sát và chứng minh, phát hiện việc này không thể thực hiện được, đây không phải là chuyện có thể bắt chước để thành công.

Cuối cùng đành phải từ bỏ.

Vậy mà còn một vài lãnh đạo thành phố khác muốn dùng hình thức dụ dỗ, lấy nhân tài làm trụ cột, dẫn dụ Lâm đại sư qua đó, phương án này có thể được thông qua.

Chỉ là việc áp dụng không phải đơn giản như vậy.

Mấy ngày sau.

Ngô U Lan bưng ly trà để trên bàn: "Tôi cảm giác dạo này tình hình xung quanh hơi kỳ lạ."

Lâm Phàm nói cảm ơn, sau đó ngẩng đầu: "Có gì lạ? Không đâu, tôi cảm thấy bình thường mà."

Điền Thần Côn cũng không thấy bất thường ở đâu.

Triệu Chung Dương chơi điện thoại, đồng thuận với Ngô U Lan: "Tôi cũng thấy giống U Lan. Tôi cảm giác có gì đó là lạ, hôm nay khi tôi đến đây còn thấy một ông lão trong tiệm đang than ngắn thở dài đấy. Không biết đã xảy ra chuyện gì nữa."

"Không thể nào." Lâm Phàm để điện thoại xuống, nghi ngờ hỏi.

Đùng!

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng nổ.

Cẩu gia Nicholas đang tận hưởng thời gian tươi đẹp, bỗng dưng bị âm thanh này hù dọa làm lông dựng thẳng đứng, tru lên mấy tiếng gâu gâu.

Bọn Lâm Phàm lập tức ra ngoài.

Lão Lương bán đồ chơi chỉ vào mấy người ngoài cửa nói: "Mấy người thật quá đáng, nửa năm trước vừa mới tăng tiền thuê tôi đã không nói rồi. Bây giờ mấy người còn muốn tăng gấp đôi hả? Sao mấy người không đi ăn cướp luôn đi?"

Bây giờ những người xung quanh xúm xít lại: "Mấy người thật quá đáng! Chúng tôi cũng muốn kiếm chút cơm thôi, các anh tăng tiền thuê thế này chả lẽ đến hết năm chúng tôi làm mọi không công cho các anh à?"

Lâm Phàm bước đến: "Lão Lương, có chuyện gì vậy?"

Lão Lương nhìn thấy ông chủ nhỏ đến, lôi kéo Lâm Phàm nói: "Ông chủ nhỏ, cậu phân xử thử xem. Bọn họ thật khinh người quá đáng. Nửa năm trước vừa tăng giá mặt bằng, giờ mới được nửa năm lại muốn tăng giá nữa. Hơn nữa còn muốn tăng gấp đôi. Vậy khác gì ép chúng tôi vào đường cùng chứ?"

Vẻ mặt của mấy người thanh niên mặc âu phục màu đen ngay cửa ra vào rất bất đắc dĩ: "Ông chủ, ông có nói gì với tụi này cũng vô ích thôi. Đây là mệnh lệnh của cấp trên đưa xuống. Chúng tôi là nhân viên, chỉ có thể chấp hành chỉ thị."

"Đừng nóng, giận quá ảnh hưởng đến sức khỏe. Để tôi hỏi thử xem."

Lâm Phàm an ủi lão Lương, sau đó nhìn ba người thanh niên: "Tôi hiểu cửa hàng sẽ phải tăng tiền thuê là điều tất nhiên, nhưng không thể một năm tăng hai lần được. Có phải lãnh đạo các anh nhầm ở đâu rồi không?"

Ba thanh niên lắc đầu: "Chúng tôi không nhầm đâu. Chúng tôi dựa theo lệnh trên làm việc, chúng tôi không có quyền quyết định chuyện tăng giá thuê cửa hàng này."

"Anh xem đi, đây là thông báo. Chúng tôi thật sự không có cách nào."

Lâm Phàm cầm lấy hồ sơ, đọc kỹ.

Công ty TNHH Phát triển bất động sản thương mại Tân Vũ.

Nội dung thông báo đúng thật là tăng gấp đôi giá thuê cửa hàng tại phố Vân Lý.

Sau khi xem xong, Lâm Phàm trả lại hồ sơ: "Không phải hợp đồng ký một năm sao? Sao chưa đến thời hạn hợp đồng mà lại tăng giá?"

Lão Lương tạm thời nguôi giận, nói: "Ông chủ nhỏ, cậu không biết đó thôi. Ban đầu trong hợp đồng có một điều khoản quy định, nếu tình hình kinh doanh có tăng trưởng thì sẽ có quyền

điều chỉnh giá thuê. Ý của điều này là, nếu họ muốn tăng tiền thuê thì chúng tôi phải đóng tiền thuê tăng lên theo. Trường hợp chúng tôi không đồng ý, không thỏa thuận được thì hủy hợp đồng, họ sẽ trả phần tiền thuê cửa hàng còn dư lại cho chúng tôi."

"Hợp đồng này ngang ngược vậy?" Lâm Phàm sững sờ, sau đó hỏi: "Giá thuê của những phố kinh doanh xung quanh đây có tăng không?"

Chủ các cửa hàng gần đó lắc đầu: "Không tăng, chỉ chúng tôi là tăng thôi."

Lâm Phàm nhìn ba thanh niên: "Mấy người nói, dựa theo mức tăng trưởng kinh doanh, bây giờ người ta không tăng giá, vì sao các cửa hàng trong phố Vân Lý lại phải tăng tiền thuê?"

Một thanh niên lắc đầu: "Đây là căn cứ vào điều tra tình hình kinh doanh của thị trường gần đây, số khách tham quan mua sắm ở phố Vân Lý tăng 200% so với trước đây nên giá thuê phải tăng lên."

Chương 432: Đàm phán lại

Bây giờ thì Lâm Phàm đã hiểu.

Hóa ra vấn đề có liên quan đến hắn, sợ là bản tin trước đây đã bị bọn họ chú ý nên bây giờ đòi tăng tiền thuê cửa hàng.

Lâm Phàm nói: "Tôi cũng mướn cửa hàng, vì sao tôi không nhận được thông báo?"

Người thanh niên lắc đầu: "Không rõ, chúng tôi không nhận được thông báo."

Các chủ cửa hàng xung quanh nói: "Ông chủ nhỏ, lưu lượng khách đến mua sắm tại phố Vân Lý tăng đều nhờ vào công lao của anh, chắc chắn bọn họ không dám tăng tiền thuê cửa hàng của anh nên bây giờ lôi cả đám tụi tui ra chém trước."

Lâm Phàm nhìn mọi người: "Tất cả đều nhận được thông báo tăng tiền thuê mặt bằng à?"

Mọi người: "Đúng rồi, chúng tôi ai cũng nhận được."

Lâm Phàm trầm mặc: "Mọi người có tính toán gì không?"

Lão Lương thở dài: “Tôi không chịu nổi giá thuê tiệm này nữa rồi. Tôi định đổi chỗ khác, không thuê ở đây nữa.”

“Ừ, ai bảo chúng tôi nắm đằng lưỡi làm gì? Ông chủ nhỏ, tôi cũng định đổi chỗ khác, sau này chúng ta không còn là hàng xóm.”

“Tui cũng vậy, dù đổi mặt bằng khác chưa chắc đã buôn bán được bằng ở đây nhưng tụi tui không để mặc họ ăn trên đầu trên cổ tụi tui được đâu.”

Lâm Phàm đưa tay, ra hiệu mọi người yên lặng.

Mọi người nhìn ông chủ nhỏ, không hiểu ý của hắn.

Bọn họ không muốn rời khỏi đây nhưng cũng không còn cách nào. Giá thuê cửa hàng tăng quá cao, họ không thể gồng gánh nổi.

Hắn rất tức giận với chuyện này. Muốn làm gì vậy chứ?

Lượng khách tăng lên thì tăng tiền thuê. Lúc không có khách thì sao không giảm xuống đồng nào? Nếu muốn chơi, được, ông chơi tới cùng.

“Tất cả mọi người đừng lo lắng. Tôi đã đến phố Vân Lý gần hai tháng. Trong khoảng thời gian này, tôi sống chung với mọi người rất vui vẻ, mọi người ở đây cũng quan tâm chăm sóc cho tôi rất nhiều. Nên nếu muốn đi, tất cả chúng ta cùng đi. Cho dù tiền thuê nhà của họ tăng lên trời cũng không liên quan một đồng một cắc đến chúng ta.”

“Thượng Hải thiếu gì nhưng không hề thiếu mặt bằng. Tôi có xem tin tức, có một khu phố thương mại sát vách chúng ta, hình như vừa mới xây xong. Chúng ta qua đó làm lại từ đầu để cho họ ngồi mơ ôm đống tiền thuê đi.” Lâm Phàm nói.

Mọi người nghe xong bỗng ngẩn cả đám. Bọn họ không nghĩ ông chủ nhỏ có thể nói ra một câu như vậy.

Xúc động.

Hưng phấn.

Có chủ cửa hàng rơm rớm nước mắt.

Bọn họ không nghĩ ông chủ nhỏ đứng về phía mình như thế.

Ba thanh niên cũng ngẩn người, hình như lớn chuyện rồi.

Còn đối với Lâm Phàm mà nói, đi đâu cũng vậy thôi. Dù việc tăng giá thuê vô lý này không áp dụng với hắn nhưng hắn không bao giờ thỏa hiệp.

Muốn đi thì đi, có gì phải sợ.

Mấy người muốn kiếm chuyện, ông đây mà sợ mấy người hay sao?

Thu hút khách hàng?

Không thành vấn đề.

Cùng lắm thì mai này hơi cực xíu thôi, mỗi ngày hai mươi phần bánh kếp là được.

Còn sợ không có khách à?

Ba người thanh niên chỉ là nhân viên bình thường, làm việc theo sự chỉ bảo của cấp trên đến thông báo giá thuê mặt bằng cửa hàng tăng lên gấp đôi cho nhóm chủ cửa hàng tiện thể bắt chủ cửa hàng phải ký tên đồng ý lên hợp đồng. Vốn tất cả đều diễn ra thuận lợi, dù có chủ tiệm không đồng ý nhưng không quá nhiều, không chịu thì cứ cút xéo, không việc gì phải van nài họ ở lại.

Bọn họ biết cửa hàng của Lâm đại sư, hơn nữa Lâm đại sư hỏi họ lý do vì sao không tăng giá thuê của cửa hàng của anh ta, thật ra họ biết lý do nhưng không nói ra được.

Lượng khách hàng mua sắm trên phố Vân Lý thật ra khi có khi không, bọn họ đã quên con phố này từ lâu. Không ngờ gần đây có tin tức lượng khách hàng đến phố Vân Lý tăng đến 200% so với quá khứ. Đây là khái niệm gì? Đơn giản là khủng bố có biết không?

Các quản lý lập tức bàn bạc thống nhất, quyết định tăng gấp đôi giá thuê của các cửa hàng trừ cửa hàng của Lâm đại sư. Dù sao cửa hàng của Lâm đại sư là yếu tố then chốt trong phố Vân Lý, trừ khi đầu bị chập mạch mới đụng vào cửa hàng của Lâm đại sư.

Cái cửa tiệm nhỏ bé mà có thể vực dậy cả một con phố kinh doanh là điều không tưởng, tuy nhiên sự thật đã rành rành

trước mắt, muốn không tin cũng không được. Do đó họ đã đi đến quyết định kế hoạch trong tương lai.

Những chủ cửa hàng kia chắc chắn không đồng ý, nhưng họ không đồng ý thì sao kia chứ, bây giờ giá thị trường của phố Vân Lý đã khác xưa rồi.

Lâm Phàm nhìn ba người thanh niên: "Về nói cho sếp các người biết, bảo hắn ta mang theo hợp đồng đến ký thanh lý hợp đồng. Chúng tôi dọn đi ngay."

Ba thanh niên hoang mang nhìn Lâm đại sư, nãy giờ bọn họ không thể chen ngang một chữ nào, chuyện này không còn nằm trong khả năng quyết định của họ nên đành phải về báo tình hình tại đây cho quản lý.

Việc này khác hoàn toàn so với kết quả mà họ đã thảo luận.

Việc không liên quan đến mình thì sẽ mặc xác nó. Trong đầu họ có một suy nghĩ, không tăng giá thuê của Lâm đại sư sẽ giúp Lâm đại sư cảm thấy rất có thể diện, họ nào ngờ Lâm đại sư lại đứng chung một phe với những chủ tiệm này, điều này thật sự không đúng kịch bản.

….

Chương 433: Dọn đi thật sao?

"Ông chủ nhỏ…" Tâm trạng lão Lương kích động, muốn nói lại thôi, không biết nên nói gì. Ông ấy không nghĩ đến ông chủ nhỏ có thể nói ra những lời như vậy khiến những chủ tiệm đang phản đối việc tăng tiền thuê đều có chút choáng váng.

Lão Lương vỗ vai Lâm Phàm: "Ông chủ nhỏ đã lên tiếng vậy chúng ta cùng tiến cùng lùi. Muốn đi thì đi, chỗ này không chứa chúng ta ắt sẽ có chỗ cho chúng ta dừng chân. Nếu cứ đến Tết hoặc nửa năm họ tăng thêm 30% tiền thuê thì chúng ta không nói làm gì, không bao giờ phản đối. Bây giờ vậy mà tăng một lần gấp đôi. Đúng là khinh người quá đáng."

Chị Hồng mở miệng nói: "Tiểu Phàm, thật ra cậu không cần phải làm vậy, bọn họ không hề tăng tiền thuê của cậu. Trong lòng bọn tôi biết tấm lòng của cậu là được rồi. Nếu cậu đi theo

bọn tôi đến chỗ khác, sợ rằng kinh doanh không tốt như bây giờ đâu.”

Lâm Phàm khoát tay, cười nói: “Tôi mở tiệm không phải để kiếm tiền, mục tiêu của tôi là được sống trong một môi trường đông vui. Tôi với mọi người quen biết đã lâu, nếu mọi người đi mất thì chẳng phải tôi sẽ cô đơn buồn chán lắm sao? Nên đi thì chúng ta cùng nhau đi thôi.”

Các chủ cửa hàng kinh doanh cảm thấy lời này không hề giả tạo chút nào.

Nếu ông chủ nhỏ muốn kiếm tiền sẽ không giới hạn mỗi ngày mười phần bánh kếp, chỉ cần muốn thì số tiền kiếm được sẽ không thể đếm nổi.

Một ngày mấy vạn, thậm chí mười mấy vạn chỉ là chuyện nhỏ.

Nếu trục lợi có thể tăng giá thành một trăm đồng cũng không lo không có người mua.

Thế nên bọn họ tin tưởng lời ông chủ nhỏ nói, quả thật hắn mở tiệm không phải là để kiếm tiền.

Vốn dĩ vẫn còn một vài ông chủ ở phố Vân Lý do dự, họ nghĩ nên cam chịu để Công ty bất động sản Tân Vũ chèn ép tăng tiền thuê, nhưng bây giờ nghe được lời này của ông chủ nhỏ thì lập tức họ không còn sợ hãi nữa.

Trước đó phố Vân Lý xem như tàm tạm, dù có khách đến tham quan nhưng đa số lượng khách đều bị mấy khu thương mại gần đó và một trung tâm mua sắm giành lấy.

Kể từ khi ông chủ nhỏ mở tiệm ở đây, tình trạng nơi này đông đúc hơn rất nhiều. Trước đó chỉ có thể kiếm sống qua ngày, hai tháng này họ lại kiếm được không ít lợi nhuận.

Bọn họ đều biết rõ sự thay đổi đó là gì, trong lòng cũng rất rõ ràng lý do vì sao.

Điền Thần Côn đứng bên cạnh: “Biết trước vậy chúng ta không sửa sang làm gì. Đổi một cái mặt bằng thật lớn, trang hoàng cho hoành tráng có phải tốt hơn không?”

Ngô Thiên Hà cười nói: “Mọi người đừng quá bi quan. Người của Công ty bất động sản thương mại Tân Vũ biết rõ lý do phố Vân Lý có được sự thay đổi như bây giờ. Bọn họ không tăng

tiền thuê của chúng tôi chính là muốn giữ Lâm đại sư lại. Bây giờ cậu ấy ủng hộ mọi người, có thể người của Công ty bất động sản thương mại Tân Vũ sẽ sợ xảy ra mâu thuẫn với cậu ấy, cuối cùng có thể đàm phán lại."

Lão Trương hỏi: "Nếu họ không nhượng bộ thì sao?"

Ngô Thiên Hà cười nói: "Trừ khi não của lãnh đạo bọn họ không có nếp nhăn."

Cả đám người hơi trầm tư, sau đó gật đầu: "Lão Ngô nói có lý, nếu không có cửa tiệm của Lâm đại sư trong phố Vân Lý thì chắc chắn con phố này sẽ trở về hiện trạng ban đầu, bọn họ sẽ không thể nào cạnh tranh được với các khu thương mại quanh đây."

Lâm Phàm xua tay, cười nói: "Được rồi, mọi người đừng suy nghĩ nhiều nữa. Chuyện này để họ tự tính toán. Hôm nay chúng ta nói việc này cho họ biết, nếu họ vẫn còn muốn tăng thì chúng ta dọn đi ngay, không có gì phải lăn tăn."

Dưới sự an ủi của Lâm Phàm, đông đảo các ông chủ kinh doanh gật đầu, cảm kích ông chủ nhỏ, ai nấy đều trở về tiệm mình.

Trong tiệm.

Điền Thần Côn ngạc nhiên nhìn Lâm Phàm: "Nếu vẫn quyết định tăng tiền thuê, chúng ta dọn đi thật hả?"

Lâm Phàm cười nói: "Chứ sao, ở đây làm cái gì?"

Đối với Lâm Phàm, có lẽ chuyện này mình đã trở thành tên đầu sỏ, nếu đổi qua một chỗ khác không biết có thể có thêm danh tiếng nữa không đây?

Nếu bánh kếp không đủ, chẳng lẽ mình phải thực hiện kiến thức về món ăn Giang Tô à?

Vậy chắc mệt đến xỉu lên xỉu xuống quá.

Cũng không gấp, chuyện này vẫn còn chưa ngã ngũ.

Nếu thật sự phải chuyển đi, mỗi ngày bán hai mươi phần bánh kếp tuy có hơi mệt một chút nhưng có thể thu hút thêm nhiều người biết đến cũng đáng giá.

Còn những kiến thức khác, hắn không dám khẳng định bản thân có thể thu hút được khách hàng.

Hắn chỉ hoàn toàn tin tưởng vào bánh kếp, đây chính là kiến thức do Bách Khoa Toàn Thư ban thưởng, lợi hại đến không thể tưởng tượng nổi.

Ngô Thiên Hà cười: "Theo tôi thấy, chưa chắc có thể dời đi được."

"Tôi thử gọi điện thoại cho Vương Minh Dương, hỏi thăm xem cái Công ty bất động sản thương mại Tân Vũ này là của ai." Lâm Phàm lấy điện thoại ra gọi cho Vương Minh Dương.

Vương Minh Dương đang họp, thấy tên người gọi đến, sau đó phất tay: "Tôi có điện thoại, tạm ngừng một lát."

Các cổ đông bên dưới ngơ ngác, không nên nghe điện thoại trong cuộc hội nghị quan trọng như vậy chứ. Chẳng lẽ có nhân vật đao to búa lớn nào gọi đến à?

Chương 434: Đầu sỏ gây chuyện

Cám ơn đạo hữu nomatter0488, Đovanquang đã ủng hộ kim phiếu cho truyện

Cám ơn mọi người đã ủng hộ, xin phép đến cuối tuần bạo chương nha mọi người!!!

Chương 434: Đầu sỏ gây chuyện

Lâm Phàm: "Anh biết lai lịch của cái Công ty bất động sản thương mại Tân Vũ không vậy?"

"Bất động sản thương mại Tân Vũ?" Vương Minh Dương ngạc nhiên, sau đó hỏi: "Chuyện gì? Sao lại hỏi cái này?"

"Không có gì, anh cứ nói tôi biết là được." Lâm Phàm hỏi.

Vương Minh Dương: "Công ty này là công ty con dưới trướng của tập đoàn Sang Duy, cũng khá nổi tiếng."

"Tập đoàn Sang Duy."

Lâm Phàm gật đầu, sau đó cũng không nhiều lời, nói: “Tôi đã biết, lần này Công ty bất động sản Tân Vũ muốn tăng giá thuê cửa hàng trong phố Vân Lý, còn tăng đến gấp đôi. Nếu chuyện này không thương lượng được, tôi sẽ dọn đến chỗ khác với bọn họ.”

Vương Minh Dương sững sờ, vẻ mặt mê man, tăng tiền thuê?

Muốn hủy hợp đồng?

Nếu không quen biết Lâm Phàm, sợ rằng cả đời này Vương Minh Dương cũng chưa từng gặp chuyện như vậy.

Nhưng từ khi biết Lâm Phàm, tất cả những chuyện dạng này anh ta gặp giống như chỉ là chuyện thường ngày ở huyện mà thôi.

…

Công ty bất động sản thương mại Tân Vũ.

Trong khu làm việc.

Một người nhân viên lớn tuổi cười hỏi: “ Sự tình ở Phố Vân Lý như thế nào? Ông chủ của những cửa hàng kia có đồng ý thuê tiếp không?”

Chị gái bên cạnh nói tiếp: “Tôi thấy công việc này rất khó làm, phải chạy tới chạy lui nhiều lần, hơn nữa còn sẽ khơi lên sự mâu thuẫn cùng phản kháng của bọn họ.”

Tiểu Trần: “ Có thể có mâu thuẫn gì chứ? Hiện tại lưu lượng người ở phố Vân Lý tăng lên 200%, mấy ngày nay không có biết bao nhiêu là cuộc gọi dò hỏi phố Vân Lý còn cửa hàng nào trống hay không, bọn họ điều muốn giành một chân ở đây.”

Ba người sau khi quay lại, uống hết mấy ngụm nước.

“Chuyến đi này không quá thuận lợi, không có bao nhiêu người đáp ứng.” Bên trong có một tên nhóc nói.

Vấn đề này thực sự là một vấn đề khó khăn, không dễ để tăng tiền thuê, các chủ cửa hàng phản kháng quá mạnh mẽ.

Hơn nữa Lâm đại sư lại chen chân vào, chuyện này lập tức càng thêm nguy hiểm.

Người nhân viên lớn tuổi nói: “ Đây là chuyện bình thường, tình huống ở phố Vân Lý bây giờ ai cũng biết, bọn họ dù không muốn thì cũng phải cân nhắc.”

Tiểu Trần cười nói: “Nửa năm trước tôi đi thông báo tăng tiền thuê, lúc đó mọi người không thấy đâu. Suýt chút nữa là đánh nhau với tôi luôn rồi, nhưng mà cuối cùng thì như thế nào? Vẫn phải ngoan ngoãn mà đồng ý kí tên.”

Chị gái hiếu kỳ nói: “Cửa hàng của Lâm đại sư cũng thật lợi hại, một cửa hàng nhỏ mà khiến phố Vân Lý được cứu sống. Dù sao thì đây là chuyện tốt, tiền thưởng cuối năm của chúng ta nói không chừng sẽ được tăng lên.”

“ Dự án phố Vân Lý vốn dĩ bị chúng ta từ bỏ rồi, hiện tại đã được hồi sinh, thời gian về sau sẽ tốt hơn. Hiện tại hội quản lý tại phố Vân Lý cần tuyển thêm một số người, bảng hiệu cũng cần phải chấn chỉnh lại. Lần trước tôi đi xem, có rất nhiều bảng hiệu trái phép cần phải phá đi xây lại.”

Lúc này, một người đàn ông trung niên từ trong văn phòng đi ra, dáng người trung bình, vẻ mặt nghiêm túc. Những nhân viên vừa mới thảo luận vui vẻ đều ngoan ngoãn bận rộn với công việc của mình.

Giám đốc rất nghiêm khắc, tán gẫu trong lúc làm việc nếu bị bắt gặp thì sẽ bị trừ tiền.

“ Sự tình như thế nào rồi? Những cửa hàng kia có đồng ý ký hợp đồng hay không?” Giám đốc nhìn ba nhân viên hỏi.

Đây là những nhân viên mới đến gần đây, hơn nữa hiện tại lại là mùa hè, thời tiết nóng nực nên cho bọn họ ra ngoài chạy việc để rèn luyện một phen.

Nhân viên: “ Giám đốc, họ không muốn ký hợp đồng, nói rằng tiền thuê tăng quá cao.”

Lưu Quốc Cường gật đầu: “Có bao nhiêu người không muốn ký?”

Nhân viên đáp: “Lúc đầu có một số cửa hàng bằng lòng ký, nhưng sau đó họ đều không ký, nói rằng nếu tăng giá thuê thì họ sẽ không thuê nữa.”

Lưu Quốc Cường mỉm cười tỏ vẻ khinh thường: “Những cửa hàng này thật đúng là lòng tham không đáy. Bây giờ lượng người trên phố Vân Lý tăng nhiều như vậy, tiền thuê còn có thể như ban đầu được sao? Bọn họ không thuê cũng không sao, có rất nhiều người đang muốn thuê. Được rồi, ngày mai cậu đi xuống đó, ghi lại những cửa hàng không muốn thuê, trả lại tiền trong hợp đồng cho họ, đồng thời cho họ thời gian năm ngày để dọn ra khỏi phố Vân Lý.”

Sau đó, anh ta nói với nhân viên bộ phận xúc tiến đầu tư: “ Tất cả những người gọi điện thoại đến hỏi thông tin về cửa hàng trên phố Vân Lý, hãy nói với họ rằng là có cửa hàng, nếu cảm thấy hứng thú có thể đến đây để trao đổi.”

Nhân viên bộ phận xúc tiến đầu tư: “ Chúng tôi đã hiểu, giám đốc.”

Ba nhân viên trẻ tuổi lúc này lại lên tiếng: “Lưu tổng, còn có một việc nữa.”

Lưu Quốc Cường nhìn ba người họ: “Còn có chuyện gì?”

Bây giờ tình hình thị trường trên phố Vân Lý đã thay đổi rồi, tâm trạng của bọn họ cũng vui vẻ hơn rất nhiều, sợ rằng những con phố thương mại phát triển khác sẽ không thể bắt kịp phố Vân Lý.

Đợi đến khi phố Vân Lý đứng thứ nhất, bọn họ cũng có thể đứng thẳng lưng rồi.

Một người nhân viên nói: “ Sau khi Lâm đại sư biết giá thuê tăng thì cũng muốn cùng những cửa hàng trên phố Vân Lý dời đi địa phương khác.”

Lưu Quốc Cường nghe được thì sắc mặt trở nên nghiêm trọng, sau đó nghi hoặc nhìn ba người bọn họ: “Chẳng lẽ các cô cậu tới cửa hàng của Lâm đại sư nói tăng tiền thuê hay sao?”

Người nhân viên lập tức nói: “Lưu tổng, chúng tôi không có. Chúng tôi không có đến cửa hàng của Lâm đại sư ở trên phố Vân Lý. Anh ta biết cửa hàng của những người khác tăng giá thuê, nên muốn cùng những ông chủ cửa hàng đó chuyển đi đến nơi khác.”

Những nhân viên khác không nói lời nào, bọn họ biết chuyện này có thể sẽ rất phức tạp.

Tình hình thị trường hiện tại ở phố Vân Lý cùng với Lâm đại sư là mối quan hệ không thể tách rời.

“ Ừm, tôi biết rồi.” Lưu Quốc Cường hít một hơi thật sâu, sau đó trở lại văn phòng, cầm điện thoại lên và gọi cho những người phụ trách, bây giờ họ sẽ phải tổ chức một cuộc họp gấp.

Bọn họ phải tiến hành thảo luận về việc cửa hàng của Lâm đại sư ở phố Vân Lý.

Hiện tại tình hình trên phố Vân Lý rất phát triển, nếu không tăng giá thuê thì bọn họ sẽ thiệt thòi rất nhiều.

Chẳng mấy chốc, các vị lãnh đạo lớn nhỏ đã tới. Bọn họ bắt đầu tiến hành cuộc họp.

Lưu Quốc Cường nhìn mọi người nói: “ Tình hình hiện tại là như vậy, việc tăng tiền thuê nhất định phải được thực hiện. Thế nhưng bây giờ Lâm đại sư đang cùng những cửa hàng khác liên minh lại, mọi người nghĩ chúng ta nên làm thế nào?”

Một vị trung niên bụng phệ nói: “ Tình huống này có chút phức tạp, lượng người trên phố Vân Lý đều do cửa hàng của Lâm đại sư thúc đẩy. Nếu như cậu ấy thật sự cùng những chủ cửa hàng kia rời đi, đối với chúng ta mà nói thì sẽ không phải là chuyện tốt.”

Người phụ nữ bên cạnh im lặng một lát rồi nói: “ Tôi thấy điều này là không thể. Tôi thấy lượng người tăng lên mặc dù có liên quan đến cửa hàng của Lâm đại sư, nhưng tuyệt đối không phụ thuộc quá nhiều . Căn cứ theo điều tra gần đây của tôi, cùng với phân tích cho ra thông tin như sau mọi người có thể xem qua.”

Ngay sau đó, các tài liệu phân tích đã được đặt trước mặt mỗi vị lãnh đạo.

“Ý của cô là, đây là bởi vì tỷ lệ người dọn vào ở những khu vực xung quanh đang tăng lên, nên khiến lưu lượng người có dấu hiệu hồi phục, mà vừa vặn lại gặp phải chuyện của Lâm đại sư?” Lưu Quốc Cường nhìn văn kiện trọng tay, ngược lại có thêm vài phần tín nhiệm.

Người phụ nữ tự tin gật đầu: “ Có thể nói cửa hàng của Lâm đại sư chỉ là một cửa hàng nhỏ rộng hơn mười mét vuông, theo điều tra thì mỗi ngày chính là bán bánh kếp còn có xem bói.

Anh cảm thấy với cửa hàng như vậy, có thể thúc đẩy lượng người trên đường hay không? Theo tôi thấy, nguyên nhân lớn nhất là do tỷ lệ người dọn vào ở xung quanh tăng lên, do đó cũng dẫn đến việc lưu lượng người nhiều hơn."

" Hơn nữa, anh phải suy nghĩ về một vấn đề. Cho dù lượng người trên phố Vân Lý là do cậu ta kéo đến, nhưng chẳng lẽ chúng ta lại để cậu ta kéo đi sao? Lần này coi như chúng ta bỏ qua, chúng ta sẽ không tăng giá thuê. Nhưng nếu sau này chúng ta muốn tăng giá thuê, cậu ta sẽ lại can thiệp vào. Nếu tăng giá thì cậu ta sẽ rời đi, chúng ta nhiều người như vậy, sẽ bị ràng buộc bởi một cá nhân, mọi người xem có đúng không?"

Tất cả đều im lặng không nói gì, họ đều cảm thấy lời này có chút đạo lý.

"Tôi cảm thấy điều này không liên quan nhiều đến tỷ lệ người dân vào ở. Tỷ lệ dân dọn vào ở khu vực xung quanh đã đạt đến mức bão hòa vào ba tháng trước rồi. Nếu là vì lý do này, thì ba tháng trước cửa hàng này vẫn chưa mở Lượng người trên phố Vân Lý nhiều như vậy, nhưng vì sao vẫn chưa được cải thiện. Cho nên theo tôi thấy, chuyện này sợ rằng có liên quan đến cửa hàng của Lâm đại sư. Lần trước tôi có đến xem qua, mỗi ngày lượng người đứng xếp hàng tại cửa hàng ít nhất cũng phải hơn trăm người, có khi phải hàng nghìn người, xếp hàng tràn cả ra đường. Vì vậy tôi nghĩ vấn đề này phải được suy nghĩ cẩn thận, chúng ta không được làm những điều khiến mình hối hận sau này." Một vị trung niên khác ngồi ở gần đó cho biết.

Người phụ nữ nhíu mày: "Lão Vương, ông nghĩ sai rồi. Cho dù là như vậy, chẳng lẽ chúng ta thực sự có thể để cho một cửa hàng của cậu ta kìm chế như vậy sao?"

Lão Vương lắc đầu: " Ý của tôi không phải như vậy."

Người phụ nữ cười lạnh một tiếng: " Cái vị Lâm đại sư này quản cũng quá nhiều rồi đó, cửa hàng duy nhất chúng ta không tăng tiền thuê chính là cửa hàng của cậu ta. Bây giờ thì tốt rồi, không cảm kích thì thôi, thậm chí còn cùng với những chủ cửa hàng khác phản đối. Công ty của chúng ta là công ty Bất động

sản Tân Vũ, đã phát triển được rất nhiều khu thương nghiệp, có gặp qua tình huống như này bao giờ chưa?”

“ Tôi có thể nói rằng, từ trước đến nay chưa từng xảy ra, vì vậy không thể để loại chuyện thế này có thể bốc cháy lên, phải kịp thời dập tắt nó. Tôi tin rằng lượng người trên phố Vân Lý hoàn toàn là do tỷ lệ dân cư dọn vào ở xung quanh mà tăng lên.”

Chương 435: Phương pháp của các người không được tốt cho lắm

Lưu Quốc Cường cảm thấy vấn đề này có chút khó khăn, thật sự là không thể nói chính xác được.

Ông ta nhất định phải tìm Lâm đại sự để nói chuyện.

“ Được rồi, cuộc họp kết thúc tại đây, tôi sẽ đến phố Vân Lý để nói chuyện với Lâm đại sư.”

Ngay từ đầu, Lưu Quốc Cường đã tin rằng sự gia tăng lưu lượng trên phố Vân Lý có liên quan đến Lâm đại sư.

Nếu không thì cũng sẽ không chỉ tăng giá thuê của người khác, mà không tăng giá thuê cửa hàng của Lâm đại sư, đây chính là vì sợ gây ra mâu thuẫn dẫn đến việc cậu ta rời khỏi phố Vân Lý.

Nhưng những thay đổi hiện tại khiến ông phải chú ý đến nó.

Điều này trái với quan điểm của mọi người.

Nếu là người khác, khẳng định rằng họ sẽ rất biết ơn và cảm thấy hạnh phúc.

…

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm nhàn nhã nằm đó, hoàn toàn không quan tâm đến việc tăng tiền thuê.

Cóc ba chân khó tìm, người hai chân có ở khắp mọi nơi.

Tăng tiền thuê biến thái như vậy, rõ ràng là coi người ta như cá nằm trên thớt mà tùy ý làm thịt, cho nên phải phản kháng,

muốn chống cự.

Nếu không âm thầm phản kháng, thì sẽ chết trong im lặng.

Còn có thể thua được sao.

Tin tức trên Weibo.

“Phố Vân Lý tiền thuê nhà bỗng tăng gấp đôi, đây chính là trắng trợn cướp tiền. Bổn đại sư chuẩn bị dẫn các chủ cửa hàng đi tìm địa bàn mới, có ai biết ở đâu có khu thương nghiệp nào tốt hơn không? Tất cả chúng tôi đều muốn chuyển tới đó.”

Khi weibo này được đăng lên, ngay lập tức thu hút bình luận của mọi người.

“ CMN, Lâm đại sư muốn chuyển nhà?”

“ Tăng gấp đôi tiền thuê nhà đúng là quá tàn nhẫn. Tôi ủng hộ Lâm đại sư chuyển đi, người dân khu Sơn Đông hoan nghênh anh đến.”

“ Lầu trên lăn đi, An Vi chúng tôi mới là nơi tốt.”

“ Lầu trên cũng cút đi, Liên Châu chúng tôi mới là nơi tốt nhất.”

……

Tại thời điểm này, trên mạng ồn ào không ngừng.

Mà ở gần khu Vân Lý có một thanh niên, người này đang ở trong nhà lướt Weibo. Anh ta đã sống ở đây được gần nửa năm, trước đó anh ta cho rằng nơi này thực sự không tốt, nhưng từ khi gặp được cửa hàng của Lâm đại sư, thì lại cảm thấy nơi này thực sự như một kho báu.

Căn bản không muốn rời đi chút nào.

Mỗi ngày anh ta đều dậy sớm để đến xếp hàng trước cửa hàng của Lâm đại sư, trong suy nghĩ luôn hy vọng nhất là lấy được bánh kếp.

Có đôi khi không mua được thì cũng không nản lòng, đây đã trở thành một phần trong cuộc sống của anh ta. Nếu ngày nào không được xếp hàng, anh ta đều cảm thấy khó chịu.

Hơn nữa, đôi khi gặp khó khăn trong công việc, trên đường đời bị nhận lấy đả kích, anh ta sẽ đến cửa hàng của Lâm đại sư

để xem bói một chút. Khi trái tim bị đả kích đã được giải phóng hoàn toàn dưới sự chỉ dẫn của đại sư, có lúc nghĩ lại, cuộc sống này thực sự rất hoàn hảo.

Nhưng đột nhiên, cậu thanh niên này nhìn thấy nội dung trên Weibo, anh ta đã nhảy dựng lên.

“ CMN! Thật hay giả vậy, Lâm đại sư muốn rời đi?”

Sau khi nhìn thấy nội dung trên Weibo, vẻ mặt anh ta có vẻ bối rối, sau đó nhanh chóng đứng dậy, mặc quần áo vào và lập tức chạy đến phố Vân Lý.

Cửa thang máy.

“ Tiểu Ngô, sao lại vội vội vàng vàng thế?” Một bác gái hàng xóm nghi hoặc hỏi.

Tiểu Ngô vội vàng nói: “ Không ổn rồi, Lâm đại sư nói muốn đổi nơi ở, không ở trên phố Vân Lý nữa, cháu phải nhanh đi xem có chuyện gì.”

Bác gái nghe vậy cũng sửng sốt: “ Còn có chuyện này?”

Tiểu Ngô vào thang máy, sau đó mở Wechat.

Lúc này trong nhóm wechat cũng đã có người lên tiếng.

“ Lâm đại sư muốn rời khỏi phố Vân Lý? Đây là thật hay giả vậy?”

“ Không biết nữa, bây giờ tôi còn đang đi làm, đợi tan làm sẽ đi xem một chút.”

Tiểu Ngô gõ nhanh: “ Hiện tại tôi đang đến phố Vân Lý xem tình hình, nếu đó là sự thật thì chúng ta sau này phải làm sao đây. Chúng ta biết mua bánh kếp ở đâu bây giờ?”

“ Cậu mau đi nhanh một chút, nhớ nói cho chúng tôi tin tức mới nhất.”

……

Lúc này, trước cửa hàng có một vị khách không mời mà đến.

Sau khi Lưu Quốc Cường bước vào cửa hàng, mỉm cười chào: “Lâm đại sư, xin chào, tôi là Lưu Quốc Cường, là giám đốc công ty bất động sản thương mại Tân Vũ phụ trách trên phố Vân Lý. Tôi muốn trao đổi với cậu về việc tăng tiền thuê nhà.”

Bọn người Điền Thần Côn nhìn về phía người bước vào, Ngô U Lan đang chuẩn bị rót một tách trà cho khách thì lúc này lại đặt tách trà xuống, quay lại ngồi chỗ cũ rồi tiếp tục lướt điện thoại.

Người này sao? Rót trà cái rắm á.

Lâm Phàm đặt điện thoại xuống, nếu chủ sở hữu hợp pháp đã tới đây, vậy thì hãy nói chuyện thật vui vẻ: " Giám đốc Lưu, phương pháp tăng tiền thuê của các anh có chút không được tốt cho lắm."

Lưu Quốc Cường trước khi đến đã nghĩ ra cách giải quyết, lúc này cười nói: " Lâm đại sư, tôi nghĩ cậu đã hiểu lầm rồi, tiền thuê nhà chúng tôi không tăng một cách ngẫu nhiên, mà là chúng tôi có một đội nghiên cứu thị trường chuyên nghiệp. Dựa theo tình hình thực tế, tiến hành điều chỉnh hợp lí, tuyệt đối không phải công phu sư tử ngoạm, tùy tiện mà tăng lên như vậy."

…

Chương 436: Lâm đại sư muốn rời đi

Lâm Phàm cười nói: "Các người gọi đây là tăng hợp lý sao? Một năm tăng hai lần, lần này so với lần trước lại cao hơn, cách nhau chỉ có nửa năm. Đối với cái cửa hàng nhỏ này của tôi, tiền thuê hàng năm đã hơn mười mấy vạn, bây giờ lại tăng gấp đôi, vậy chẳng phải là 30 vạn? Tôi phải bán cái gì mới đủ để trả tiền thuê đây?"

" Không được, một ngày tôi chỉ bán 10 cái bánh kếp, một ngày cũng chỉ được có 500 tệ, một tháng chỉ có 1 vạn 5 tệ. Qua năm nay tôi xem như không trả nổi tiền thuê nhà, lỗ chổng vó rồi. Tiếp tục như vậy, cũng chỉ có phá sản mà thôi."

Lưu Quốc Cường khoát tay cười nói: " Lâm đại sư, cậu không thể tính như vậy, chúng tôi không có ý định tăng tiền thuê nhà của cậu. Sau khi thảo luận qua, chúng tôi đã quyết định giảm hoặc thậm chí miễn tiền thuê nhà cho cậu. Miễn là cậu vẫn ở lại phố Vân Lý, chuyện gì cũng dễ nói."

Lâm Phàm cười: “ Chắc chắn dễ nói rồi, tôi cũng không làm khó các anh, các anh cũng muốn kiếm tiền, đây là điều bình thường. Nhưng mà tiền thuê tăng quá cao, có thể nói là quá đáng, lần này chỉ tăng lên 10% thôi được không? Phải hợp tình hợp lý, tôi sẽ không làm khó các anh nữa.”

Nếu Lâm Phàm không giới hạn số lượng bánh, tiền thuê cho dù tăng gấp đôi thì chỉ cần một tháng là có thể kiếm về, nhưng đối với các cửa hàng khác mà nói thì đó chính là quá đáng.

Cái này phải kiếm lời bao nhiêu thì mới không bị lỗ chứ.

Lưu Quốc Cường biết rằng vấn đề này cần phải được thảo luận cẩn thận, vì vậy ông ta cũng không vội vàng: “ Lâm đại sư, điều này là không có khả năng. Việc tăng tiền thuê không phụ thuộc vào chúng tôi, đây là do trụ sở chính đề xuất. Cậu xem, bây giờ lượng người trên phố Vân Lý lớn như vậy, tất cả các cửa hàng đều hoạt động rất tốt, giá thuê tăng là điều bình thường. Vì vậy xin đừng làm khó chúng tôi, nói thẳng ra là chúng tôi cũng đang làm việc cho người khác, chúng tôi cũng không thể tự đưa ra quyết định.”

Lừa gạt, tiếp tục lừa gạt.

Nếu hắn tin lời của đối phương, thì công việc bói toán đoán mệnh sẽ thực sự là vô ích.

Lâm Phàm gật đầu: “ Được rồi, tôi sẽ không làm khó anh nữa.”

Lưu Quốc Cường nghe xong rất vui mừng, quả nhiên lòng người ai cũng ích kỷ, ông ta trực tiếp đề nghỉ giảm hoặc miễn tiền thuê nhà, đối phương cũng chịu đồng ý rồi.

Anh ta biết rằng, Lâm đại sư chính là muốn được chỗ tốt từ bọn họ, bây giờ được hưởng lợi rồi, chắc chắn sẽ đồng ý.

Bất kể lượng người trên phố Vân Lý đông lên là vị chuyện gì, là do Lâm đại sư tác động hay do tỷ suất người gia nhập ở khu vực xung quanh cũng được, chỉ cần Lâm đại sư ở lại thì tất cả những phiền phức này sẽ không thành vấn đề.

Ngay khi Lưu Quốc Cường đang đắc chí, những gì Lâm đại sư nói sau đó khiến anh ta bị sốc, anh ta không thể tin được.

“Các người trả lại tiền thuê trong hợp đồng cho tôi, tôi sẽ không thuê cửa hàng này nữa. Các người thích tăng bao nhiêu thì cứ tăng bấy nhiêu, cùng với tôi không có quan hệ.” Lâm đại sư nói.

Lưu Quốc Cường vội vàng nói: “Lâm đại sư, sự tình chúng ta từ từ nói, trên đời này không có chuyện gì không thể thương lượng, cậu phải biết tôi tới đây là muốn cùng cậu i thương lượng. Tôi cũng thừa nhận, lượng người tại phố Vân Lý tăng lên, cùng với cậu chính xác là có quan hệ rất lớn. Nhưng việc tăng tiền thuê của chúng tôi là chiến lược quyết sách của công ty, tại sao cậu lại muốn gây khó dễ cho chúng tôi.”

Lâm Phàm khoát tay: “Không nói nữa, có nói cũng không thành, hiện tại tôi cũng không quan tâm các anh tăng bao nhiêu nữa, tôi cũng không làm khó anh. Tiền thuê các anh tiếp tục tăng lên, tôi không muốn thuê nữa còn không được hay sao?”

Lúc này Lâm Phàm phát hiện bên ngoài có một chàng trai trẻ đang đứng đợi, nhưng hắn cũng không để bụng, bây giờ hắn đang cùng vị giám đốc này nói chuyện.

Thế nhưng việc đàm phán này coi như không thành rồi.

Mặc dù chuyển nhà có chút bực bội, nhưng đã nói là chuyển đi thì sẽ không có khả năng thu hồi lại.

Không phải là chỉ chuyển nhà thôi sao, có cái gì to tát đâu chứ.

…

Cuối cùng, cuộc đàm phám không thành.

Mặc dù Lưu Quốc Cường vẫn rất lịch sự khi rời đi, nhưng trong lòng khẳng định bắt đầu chửi mẹ rồi.

Lâm Phàm đoán một chút, anh ta sẽ mắng mình cái gì?

Tên cứng đầu?

Không đúng, bản thân mình còn là một thanh niên trẻ tuổi, khẳng định không phải là một đứa trẻ không biết lá mặt lá trái.

Điều này ngược lại là có khả năng.

Tiểu Ngô, người đã đứng rất lâu ở bên ngoài nói: “ Lâm đại sư, anh thật sự muốn rời đi sao?”

Nhìn thấy tiểu Ngô vẻ mặt có chút đắn đo, Lâm Phàm mìm cười nói: “ Hẳn là vậy, có thể sẽ phải rời khỏi phố Vân Lý.”

“ A!” Tiểu Ngô há to miệng, lộ ra vẻ khó tin, thậm chí còn có chút không muốn, ở lại đây tốt như vậy sao lại muốn rời đi.

“ Vậy anh chuẩn bị đi đâu?” Anh ta phải hỏi rõ ràng, xem cách chỗ làm của mình có xa hay không. Nếu như không xa, vậy thì dời qua đó, dù sao bây giờ giao thông rất thuận tiện, tàu điện ngầm mỗi ngày đều rất đúng giờ.

Lâm Phàm mỉm cười nói: “ Tôi vẫn chưa biết, địa điểm vẫn chưa được chọn tốt.”

Chương 437: Đàm phán không thành

Tiểu Ngô cuối cùng cũng không hỏi bất kì câu hỏi nào nữa, biểu cảm rất bất đắc dĩ trên khuôn mặt, sau đó kể lại thông tin mà anh ta tìm hiểu được lên trong nhóm.

Các thành viên trong nhóm lập tức trở nên kích động.

“ CMN, thật quá tàn nhẫn, tiền thuê nhà tăng gấp đôi, đây là bức bách các chủ cửa hàng phải rời đi mà.”

“Chuyện này tôi không nói nữa, chỉ có thể nói ông chủ nhỏ rất lợi hại, bất luận là cậu ấy chuyển đi nơi nào. Tôi nhất định sẽ ủng hộ, nếu như ở xa thì khi có thời gian nhất định tôi sẽ tới.”

“Lâm đại sư định làm gì? Không phải nói sẽ không tăng tiền thuê nhà của anh ấy sao? Tại sao phải tiếp tục đấu với bọn họ?”

“ Cậu nói sai rồi, Lâm đại sư là người như thế nào, cậu không biết sao? Đây chính là chiếm tiện nghi của tiểu thương, chuyện này vốn là đối phương quá đáng.”

“Trước đây phố Vân Ly hình như không có nhiều người như vậy, sau khi Lâm đại sư tới mới có sự thay đổi thế này. Hiện tại lại tăng tiền thuê nhà, hơn nữa còn tăng đến mức khó coi như vậy.”

“ Đúng vậy, không phải Lâm đại sư ở đó thì còn khuya tôi mới đến phố Vân Lý. Hai tháng nay ngày nào tôi cũng xếp hàng, chung quanh chủ cửa hàng tôi cũng quen thuộc, bây giờ tiền

thuê tăng lên, tôi cũng đứng về phía họ, chắc chắn phải chống lại.”

……

Điền Thần Côn nhìn Lâm Phàm: “Cái người vừa đến đây, rõ ràng là muốn cậu ổn định, để anh ta có thể tăng tiền thuê, kiếm bội tiền.”

“ Tôi có thể làm như ước nguyện của anh ta sao? Trừ khi tôi là một kẻ ngốc.”

Các chủ cửa hàng xung quanh vây quanh bọn họ, lãnh đạo của bọn họ bây giờ là Lâm đại sư. Bọn họ cũng rất bất đắc dĩ, nếu không phải bị ép thì bọn họ làm sao muốn rời khỏi đây làm gì chứ?

Chỉ là tiền thuê nhà tăng quá nhiều, căn bản chính là ép buộc.

Nếu không đồng ý với việc tăng tiền thuê nhà thì cuốn gói rời đi, không thèm giữ lại.

Nhưng Lâm Phàm thì khác, không cần tiền thuê nhưng mà tôi đã không muốn ở đây nữa.

Không thể không nói, đây là một tình huống rất lúng túng.

Lâm Phàm nhìn mọi người: “ Mọi người yên tâm đi, chuyện này chúng ta nhất định sẽ đấu tranh đến cùng. Công ty bất động sản thương mại Tân Vũ của anh ta đối xử với chúng ta như heo, chúng ta còn có thể đồng ý sao? Tên đó vừa mới nói với tôi rằng chỉ cần tôi ở lại, tiền nhà sẽ được giảm hoặc miễn trừ. Nhưng mà tôi đã từ chối, tôi là người không thể trả nổi tiền thuê nhà sao? Anh ta không hiểu tại sao tôi phản đối, mà đã đến đàm phán với tôi, có thể nói là không thích hợp chút nào.”

Các chủ cửa hàng trầm lặng không nói, lặng lẽ nhìn Lâm đại sư.

Họ đã thực sự xúc động.

Đồng thời, cũng khiến họ cảm thấy trên đời này làm sao có thể có một người như Lâm đại sư như vậy?

Họ thực sự chưa bao giờ gặp phải tình huống như này.

Những người làm ăn đều rất thông minh, đối với phương diện giao tiếp đều có kinh nghiệm. Một số chủ cửa hàng tuy bề ngoài hòa thuận với nhau nhưng có đôi khi ở sau lưng cũng sẽ phàn nàn một ít chuyện.

Nhưng bây giờ bọn họ đều bị Lâm đại sư thuyết phục.

Nếu như người kia đến nói với họ rằng họ sẽ được giảm hoặc miễn tiền thuê nhà, với điều kiện là đừng làm ầm lên nữa. Có lẽ, rất khó nói là họ sẽ không đồng ý.

Nhưng hiện tại, bọn họ chỉ có thể cam đoan nhất định sẽ cùng tiến cùng lùi.

Lão Lương: " Lâm đại sư, tôi chưa từng phục người nào, cho tới nay anh là người làm tôi kính phục nhất, chuyện này chúng tôi sẽ nghe theo anh."

Lão Trương: " Chúng ta nếu không thuê nữa, vậy sẽ không kinh doanh trong một hoặc hai tháng, chuyện này đối với mọi người không ảnh hưởng gì lớn, chắc chắn chúng ta sẽ có thể tìm được một địa phương tốt hơn."

Lâm Phàm mỉm cười: " Mọi người đừng nghĩ rằng mọi thứ sẽ tồi tệ như vậy, tất cả sẽ xoay chuyển."

……

Công ty bất động sản thương mại Tân Vũ.

Lưu Quốc Cường trở lại với vẻ mặt khá nghiêm trọng, những nhân viên ở đó nhìn nhau, xem ra cuộc đàm phán khẳng định là thất bại, nếu thành công thì sẽ không có biểu cảm như vậy.

Chu Tú Cầm: " Nói chuyện thế nào rồi? Cái tên Lâm đại sư kia có đồng ý không?"

Lưu Quốc Cường đem văn kiện đặt lên bàn: "Đồng ý cái rắm, hắn thật sự cho rằng phố Vân Kỳ không thể làm gì nếu không có hắn ta sao? Những lời tốt đẹp tôi đều nói hết rồi, giảm tiền thuê, thậm chí miễn tiền thuê nhà. Thằng nhóc đó trực tiếp không đồng ý, còn yêu cầu chỉ tăng 10%. Tôi nghĩ hắn ta đang mơ mộng hão huyền, 10% là bao nhiêu tiền? 100% là bao nhiêu tiền đây?"

Chu Tú Cầm cười lạnh nói: "Tôi đã nói rồi, loại chuyện này không thể được đáp ứng. Càng cho họ sắc mặt tốt, họ sẽ càng

đắc ý. Chúng ta làm bất động sản thương mại, không phải là nhà từ thiện. Nếu lượng người trên phố Vân Lý tăng lên thì tiền thuê nhất định phải tăng, đây là kinh doanh thị trường hợp tình hợp lý.”

“Ừm” Lưu Quốc Cường gật đầu: “ Tôi đồng ý với lời của cô, loại chuyện như vậy xác thực không thể chiều theo, chiều theo rồi sẽ thành quen, sau này sẽ rất khó mà điều chỉnh.”

…

Chương 438: Tính toán của Lưu Quốc Cường

Đa tạ đạo hữu nomatter0488, AlvinJin đã đẩy kim phiếu đầu tháng

Đa tạ mọi người đã ủng hộ truyện, thanks

Chương 438: Tính toán của Lưu Quốc Cường

Chu Tú Cầm: “ Không phải chúng ta chưa từng trải qua chuyện như này. Giá thuê thương mại tăng, chúng ta không vi phạm pháp luật và cũng không lừa dối mọi người. Muốn hoàn trả bao nhiêu tiền cũng được, một xu cũng không thiếu cho bọn họ, nguyện ý thì ở lại, không muốn thì có thể rời đi, không ép buộc. Vậy còn cửa hàng của Lâm đại sư anh định xử lý thế nào?”

Lưu Quốc Cường im lặng nửa phút, rồi nói: “ Đối xử như nhau, muốn bao nhiêu cũng được, không muốn thuê thì rời đi, liên hệ với bộ phận xúc tiến đầu tư như nào rồi?”

Chu Tú Cầm cười nói: “ Rất tốt, ít nhất có gần một trăm yêu cầu thuê cửa hàng, tài liệu sắp xếp xong sẽ được đưa tới.”

Cốc cốc.

“ Tới rồi, vừa vặn có thể nghe một chút tình huống thế nào.”

Nhân viên của bộ phận xúc tiến đầu tư cầm tài liệu đi tới: “ Giám đốc Lưu, giám đốc Chu, tài liệu đã được bộ phận xúc

tiến đầu tư xác minh, xin vui lòng xem qua.”

“ Không tệ.” Lưu Quốc Cường gật đầu, nhận tài liệu sau đó nhìn lại: “ Khá tốt, hiện tại có 103 người quan tâm đến việc thuê cửa hàng, coi như cả phố Vân Lý đều rời đi, việc kinh doanh sẽ tạm thời dừng lại, nhiều nhất là trong vòng một tháng mà thôi.”

Chu Tú Cầm cười nói: “Tôi nói rồi, nơi này không thiếu người thuê.”

Lúc này, Lưu Quốc Cường nhìn nhân viên của bộ phận xúc tiến đầu tư: “Có chuyện gì vậy? Cứ nói đi, đừng do dự.”

Nhân viên: “ Lưu tổng, mỗi một vị gọi điện thoại đến để thuê, đều cùng hỏi một vấn đề.”

“ Vấn đề gì?” Lưu Quốc Cường nghi ngờ nói: “ Có chuyện gì nói thì lập tức nói xong, đừng có mà ngập ngừng như thế.”

Nhân viên: “Tất cả bọn họ đều hỏi, liệu họ có thể ở gần cửa hàng của Lâm đại sư một chút không.”

Đột nhiên, Lưu Quốc Cường và Chu Tú Cầm ngây ngẩn cả người.

Lưu Quốc Cường ngưng trọng hỏi: “ Mỗi người đều hỏi sao?”

Nhân viên: “ Vâng.”

Lúc này, Lưu Quốc Cường nhìn Chu Tú Cầm, tình huống này không phải là dấu hiệu tốt.

Ding ding.

Lúc này, điện thoại di động của nhân viên vang lên, nhìn tên người gọi nói: “Đây là khách hàng tôi vừa mới liên hệ.”

Chu Tú Cầm nói: “ Nhận đi, nói là cửa hàng của Lâm đại sư sẽ rời đi, xem họ nói thế nào.”

Kết nối điện thoại.

Nhân viên: “ Ngài yên tâm, chúng tôi sẽ thông báo cho ngài ngay khi có cửa hàng, còn cửa hàng của Lâm đại sư thì theo thông tin tôi nhận được, cửa hàng của Lâm đại sư có thể sẽ chuyển đi …”

“ Gì cơ!”

……

Sau khi cúp điện thoại, nhân viên nói: “Vừa rồi khách hàng nói nếu Lâm đại sư đóng cửa, cô ấy sẽ không thuê nữa…”

Lưu Quốc Cường và Chu Tú Cầm đều ngẩn ra, như thể họ không thể tin được.

Tình huống này… có vấn đề.

Hiện tại, trong phòng làm việc là một bầu không khí yên tĩnh.

Chu Tú Cầm có chút không tin được mà nói: “Không phải đấy chứ!”

Lúc trước bọn họ thảo luận rất đúng vấn đề, tiền thuê nhà tại phố Vân Lý tăng là tình thế bắt buộc, nhưng bây giờ một cú điện thoại gọi đến lại khiến cho hai người bọn họ cảm giác được sự việc này không hoàn toàn như dự liệu, thậm chí có chỗ nào đó sai sai…

Lưu Quốc Cường trầm lặng không nói gì, sau đó để nhân viên đi ra ngoài trước, hắn nhìn về phía Chu Tú Cầm nói: “ Chuyện này cô thấy thế nào?”

Chu Tú Cầm chau mày đáp: “ Tôi nghĩ rằng chuyện này phải thảo luận kỹ càng lại một chút, đồng thời yêu cầu bộ phận xúc tiến đầu tư gọi điện thoại cho mỗi khách hàng. Phải nói rõ ràng cho họ biết rằng, Lâm đại sư chẳng liên quan gì tới việc lưu lượng khách tới phố Vân Lý tăng lên, mà là do lượng người dọn vào ở các phố xung quanh tăng lên, cho nên dẫn đến việc này là chuyện tất nhiên.”

“ Cái này mà cũng được sao?” Lưu Quốc Cường bắt đầu có chút hoài nghi, thật sự lưu lượng khách tăng lên ở phố Vân Lý có liên quan đến Lâm đại sư hay sao? Nếu như đánh giá một cách công bằng mà nói thì chỉ sợ hắn cũng cho rằng chuyện này cũng có liên quan mật thiết đến Lâm đại sư.

Chu Tú Cầm cười nói: “ Không thử xem làm sao biết được hay không, coi như không được cũng phải được. Nếu để cho tổng bộ biết, tiền thuê của một khu phố muốn tăng cũng cần một vị quản lý cấp cao đến phụ trách, chỉ sợ hai người chúng ta sẽ phải cuốn xéo ngay khỏi đây mất.”

“ Chuyện này cũng có lý.” Lưu Quốc Cường gật đầu, sau đó nói tiếp:

“ Chuyện này tôi phải đi nói với thằng nhóc kia một chút, nếu như thực sự không được, chúng ta phải nhượng bộ một bước, giảm còn 80% cũng được.”

“ Vậy nếu như hắn không đồng ý thì sao?” Chu Tú Cầm hỏi ngược.

“ Quên đi.” Lưu Quốc Cường kiên định nói, vấn đề này chính là vì thái độ của một người mà phải nhượng bộ, đây đã là ranh giới cuối cùng rồi. Nếu như còn không biết tốt xấu, vậy thì từ đâu tới thì cút trở về nơi đấy, phố Vân Lý làm sao có thể vì một cửa tiệm mà không được tăng giá thuê.

Phố Vân Lý có sự thay đổi, hắn có thể nhìn bằng mắt thường, lưu lượng người đi lại ở trên phố quả thật đã tăng lên không ít. Hắn chú ý đến điều này là do trước đó nhìn thấy báo chí chính phủ đưa tin. Nếu không nhìn thấy tin tức đấy, hắn cũng không tin được lượng người đi lại ở phố Vân Lý đã tăng, mà còn tăng nhiều như thế. Hơn nữa căn cứ theo điều tra, tỉ lệ chuyển đổi của lưu lượng người đi lại và tỷ lệ người mua sắm là 90%. của phố Vân Lý, Cũng có nghĩa là, cứ mười người đi tới phố Vân Lý, thì có đến chín người đến đây sẽ mua đồ.

Cho nên giá tiền thuê mặt bằng tăng như vậy cũng là điều hợp tình hợp lý, giá cả tăng gấp đôi đó cũng là căn cứ theo số liệu kia ghi được, không có gì là quá đáng.

Chương 439: Hoan nghênh Lâm đại sư đến chỗ tôi

Chu Tú Cầm gật đầu: “ Đúng là như thế! Nếu không kiên quyết với mấy con buôn kia, chỉ sợ người ta sẽ nhảy lên đầu ngồi chúng ta ngồi. Anh phải nói cho rõ ràng với thằng nhóc kia, nhượng bộ một bước nữa có thể giảm còn 80%. Chúng ta là nhà kinh doanh, không phải là tổ chức từ thiện!”

Thương nhân trục lợi, đây là chuyện hết sức bình thường. Lượng khách tới phố Vân Lý trong hai tháng nay tăng lên đáng kể, bọn họ đã không nhịn được nữa nên muốn tăng giá thuê

Hôm sau.

Một tin tức truyền đi trên mạng.

‘Gần đây du khách tới phố Vân Lý đã tăng hai trăm phần trăm, giá thuê cửa hàng bỗng tăng gấp đôi. Toàn thể các cửa hàng ở trên phố kháng nghị tập thể.’

Bản tin này vừa mới được đưa lên, lập tức dẫn tới lượng quan tâm không nhỏ.

Weibo của Lâm Phàm gần trăm vạn người theo dõi, mặc dù số đông là vào đây hóng hớt, nhưng cũng có không ít là fan não tàn của hắn.

“Giá thuê này tăng đúng là quá bá đạo! Tôi cũng là chủ cửa hàng, mở tiệm trên phố người qua loại không thua gì phố Vân Lý, nhưng cũng là ba năm mới tăng 50% giá thuê gốc.”

“Lâm đại sư hôm qua có đăng lên Weibo, nói rằng có thể Lâm đại sư sẽ phải dọn khỏi phố Vân Lý, hiện đang tìm kiếm mặt bằng mới. Hình như là định mang tất cả cửa hàng đều chuyển đi, đây sẽ là một việc rất lớn đó!”

“ Phố Vân Lý hiện đang thuộc về tập đoàn bất động sản Tân Vũ, chính là công ty chuyên kinh doanh các khu phố thương mại, thủ đoạn tàn nhẫn. Giá thuê ác độc như này cũng không phải chỉ có phố Vân Lý thôi đâu, rất nhiều chỗ khác cũng tăng

như vậy, thế nhưng đại đa số cửa hàng đó đều cắn răng cam chịu.”

“ Phố Vân Lý này làm sao có thể so với mấy khu phố thương mại kia. Mấy khu phố thương mại kia là những khu phố mua sắm, khách đông ngùn ngụt. Từ khi xây xong người qua lại vẫn đông nườm nượp, nhiều người tranh giành nhau thuê còn chẳng được, làm sao các cửa hàng có thể từ chối chứ.”

“ Điều này cũng phải, đây là Thượng Hải, chỉ cần là khu phố thương mại, người đến người đi thật sự khó mà đông đếm đượcc.”

“ Tôi nghĩ, nhất định là do tin tức của chính phủ đưa tin về phố Vân Lý lần trước. Tin tức nói rằng trước đây cái phố này vắng như chùa bà đanh, thế mà dạo hai tháng gần đây lượng người đi lại tăng 200%. Tin tức đấy vừa mới đưa lên không được bao lâu, công ty Tân Vũ đã đứng ngồi không yên đòi tăng giá thuê, thủ đoạn này quá là nhanh rồi đó.”

Lúc này một topic xuất hiện trên internet, nhà cung cấp ID Chí tôn sát thủ nói.

“ Theo tôi được biết, giá thuê của tiệm Lâm đại sư cũng không bị tăng lên, chắc chắn công ty Tân Vũ cũng hiểu rõ lượng người tăng lên này liên quan mật thiết đến cửa hàng của Lâm đại sư.

Thế nhưng những cửa hàng khác thì bị yêu cầu trả tiền thuê gấp đôi, mà Lâm đại sư cũng không thể đứng yên làm ngơ được. Vì thế anh ta cùng với những chủ tiệm khác đứng cùng một chiến tuyến, nếu như giá thuê tăng quá đáng, vậy thì bọn họ sẽ cùng nhau rời khỏi phố Vân Lý.

Từ đây có thể thấy được, Lâm đại sư cũng là một lòng một dạ với những hàng xóm xung quanh, không vì tư lợi mà làm lòng người lạnh lẽo. Tôi cũng vì hành động này của Lâm đại sư mà cảm động rồi.

Mà công ty Tân Vũ thấy vậy cũng rén nha, cho nên không thể không nhượng bộ. Nếu như tất cả cửa tiệm bao gồm cả Lâm đại sư thực sự rời đi, thế thì kết cục của phố Vân Lý chính là như trước đây, trở lại làm cái chùa bà đanh đi thôi.”

“ Lầu trên, lời của ông đúng là rất kịch tính. Một cái cửa hàng lại có thể kéo nhân khí cho cả con phố, tôi cảm giác có chút không thể tin được.”

“Chuyện này không hề khó tin, đây chính là sự thực. Toàn bộ cửa hàng xung quanh đều đồng ý rời đi, căn bản cũng là vì có Lâm đại sư. Xung quanh vẫn còn nhiều phố buôn bán như vậy, thậm chí còn cả một dãy trung tâm thương mại, sao phải tự làm khổ mình ở lại phố Vân Lý làm gì cơ chứ?”

“ Cái phân tích này rất hợp lý. Tôi cắm ghế ở đây để xem kết quả cuối cùng là thế nào.”

“ Vẫn là câu nói kia, khu An Huy rất hoan nghênh Lâm đại sư đến thuê.”

“ Liên châu một lần nữa đợi Lâm đại sư giá lâm!”

Ở trên Weibo, mỗi một cái tài khoản có tích xanh đều chia sẻ lại tin tức này, Lâm đại sư ở trên Weibo coi như cũng có chút danh tiếng, lại còn từng trải qua sự kiện Đại Học Tinh Quang kia, phải nói tiếng tăm của Lâm đại sư như một bước lên mây, để cho không ít tài khoản tích xanh nhớ kỹ mặt mũi của hắn.

Một chuyên gia kinh tế nổi danh nói: “ Hiện nay giá tiền thuê mặt bằng ở phố Vân Lý tăng lên gấp đôi thì đây cũng là chuyện bình thường, phù hợp với giá trị buôn bán. Các chủ tiệm ở đây kháng nghị, xảy ra mâu thuẫn với chủ thuê cũng chỉ bởi vì chuyện này liên lụy đến lợi ích cá nhân của bọn họ. Mà việc một cửa hàng kéo khách cho cả một con phố, đây là một trường hợp khá đặc biệt, tỷ lệ là 100.000/1. Cho nên nói cửa hàng Lâm đại sư kéo khách cho cả phố Vân Lý là không có căn cứ. Lưu lượng khách hàng đi lại của một phố kinh doanh tăng lên được tạo nên từ rất nhiều nhân tố phức tạp. Mà khách hàng đến phố Vân Lý tăng đột biến như vậy hẳn là còn có yếu tố đặc biệt nào đó, như vậy chuyện này chẳng liên quan gì đến một cửa tiệm kia của Lâm đại sư…bla…bla…”

Chương 440: Lưu Quốc Cường đắn đo

Chuyên gia kinh tế này lẩm bẩm viết ra một tràng dài, biểu đạt ý kiến cá nhân đối với chuyện này. Thế nhưng rất nhanh đã bị nước bọt của đám cư dân mạng dìm chết.

“ Ông thì hiểu cái cứt gì.”

“ Đúng là ép tôi phải chửi bậy mà. Từ sáng đến tối, mấy cái con người này nói tràng giang đại hải, cuối cùng thì cái đéo gì cũng tăng, chỉ có mỗi tiền lương là không tăng. Còn nói chúng ta sống rất hạnh phúc. Hạnh phúc em gái mấy người!”

“ Lão này từng đi qua phố Vân Lý sao? Lão ta có biết phố Vân Lý như thế nào không, tình huống cụ thể là sao không? Không biết? Thế thì đừng có sủa nhiều làm gì.”

“ Thằng cha này là chuyên gia mõm rồi. Mỗi sáng phố Vân Lý đều chật kín người, ngay trước cửa tiệm Lâm đại sư người đi qua đi lại ‘đông như trẩy hội’ ông có biết câu thành ngữ này có nghĩa gì không? Để tôi nói cho ông biết, đó chính là người xếp hàng mỗi ngày, có thể dài đến tận đầu phố đó!” !

… … . .

Vị chuyên gia kinh tế này nhìn thấy những bình luận này thì tức đến á khẩu, giận dữ xóa luôn bài đăng vừa viết.

Mà lúc này.

Tại phố Vân Lý.

Lúc này cửa tiệm Lâm đại sư bị bao kín bởi đám đông cư dân.

Đám cư dân xung quanh hay tin Lâm đại sư và các cửa tiệm trong phố đang chuẩn bị dọn hết đi, tất cả mọi người đều lập tức xúm lại đây.

Nếu như Lâm đại sư đi mất, vậy bọn họ nên làm sao bây giờ? Mỗi ngày việc xếp hàng đã trở thành thói quen, hơn nữa có lúc may mắn thì có bánh ngon tới tay, mặc dù phần nhiều là không mua được, nhưng ít nhất sau này còn có cơ hội được xếp hàng ăn bánh.

Nhưng nếu cửa hàng Lâm đại sư dọn đi mất, đến xếp hàng cũng không được xếp hàng, sao bọn họ có thể chấp nhận được.

“ Ông chủ ơi ông chủ à, ông có thể ở lại được không? Mọi người đều đã quen với việc đến xếp hàng như vậy, tự dưng anh lại đi mất, bọn tôi không đành lòng chút nào!

“ Đúng đấy ông chủ nhỏ, nếu như cậu đi rồi, bọn tôi phải làm sao bây giờ?”

“ Không tưởng tượng nổi sau khi ông chủ bán bánh kếp này đi rồi, chỗ này sẽ tẻ nhạt đến nhường nào.”

Ngô U Lan: “ Tất cả mọi người đều rất quyến luyến anh…”

Điền Thần Côn còn nói bổ sung: “ Là luyến tiếc bọn anh mới đúng…”

Chuyện giá thuê tăng nhiều như vậy, mặc dù chuyện này không rơi vào người bọn họ, nhưng quan điểm của Lâm Phàm làm bọn họ rất nhất trí. Tuy rằng dọn nhà có chút phiền phức thật, rời đi nơi chốn thân quen này thật lòng có chút không nỡ, nhưng có những chuyện nhất định không thể thỏa hiệp…

Xung quanh có một ít chủ cửa hàng khác cũng vây quanh ở đây.

“Ông chủ nhỏ, tất cả mọi người đều luyến tiếc cậu, không muốn cậu rời đi, hay là cứ thôi đi. Dù sao bọn họ cũng đâu có tăng tiền thuê của cậu, cậu hãy ở lại đây đi.”

“ Đúng đấy!”

“ Nếu như là giá thuê tăng ba mươi, bốn mươi phần trăm, chúng ta thật ra có thể suy nghĩ lại một chút rồi thỏa hiệp, nhưng đằng này tăng lên gấp đôi, thực sự là quá cao rồi.”

Lâm Phàm khoát tay: “Mọi người đừng nói thế. Chuyển đi hay không, đây không những là vấn đề của tất cả mọi người, mà cũng là chuyện của tôi nữa.”

Người dân xung quanh tức giận nói.

“ Cái công ty bất động sản Tân Vũ này thật là quá quắt, tự nhiên đẩy giá thuê cao như vậy làm gì…”

“ Tôi đã xem tin tức, đúng là khinh người quá đáng!”

“Ông chủ nhỏ, cậu đã xác định sẽ chuyển đi nơi nào chưa? Nếu như được thì tôi cũng muốn chuyển đến khu vực gần cậu”

“ Ài, thật sự ngưỡng mộ mấy người thuê nhà, giờ tôi lỡ mua nhà ở đây rồi, muốn đi cũng không được.”

Mấy người thuê nhà tự dưng cảm thấy hít thở không thông, bên trong đám người bình thường đến đây xếp hàng, không ngờ lại có vài tay khoác lác thế này. Bọn họ ở cái đất Thượng Hải này cực khổ làm công ăn lương, ao ước có được một cái

nhà nhưng cũng chẳng được, giờ đây không ngờ lại có người ao ước được thuê nhà như bọn họ. Điều này thật sự là quá đả kích, bọn họ thật sự cạn cmn lời.

Đúng lúc này, Lưu Quốc Cường xuất hiện ở phố Vân Lý.

“ Chính là hắn ta, hắn là giám đốc công ty bất động sản Tân Vũ, cũng là người phụ trách giá tiền thuê mặt bằng đó.”

Chỉ chốc lát, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía người kia.

Lưu Quốc Cường nhìn thấy nhiều người vây quanh cửa tiệm của Lâm đại sư như vậy, trong lòng ông ta cũng sững sờ. Đặc biệt là từng ánh mắt nhìn chằm chằm ông ta đều có vẻ vô cùng giận dữ, khiếncho ông ta cảm giác như bọn người này muốn ăn tươi nuốt sống mình ngay lập tức.

Lúc này có một người dân lên tiếng.

“ Công ty Tân Vũ các ông làm sao có thể quá đáng như vậy, giá tiền không thể chậm rãi tăng hay sao, đùng một cái muốn tăng gấp đôi làm gì, có phải mấy ông sắp chết khô chết khát vì thiếu tiền rồi không?”

“ Thật đấy, phố Vân Lý vốn dĩ không có mấy người qua lại, hiện tại mới đông đúc náo nhiệt được một chốc, mấy đứa bay lại muốn tăng giá thuê. Đợi xem lúc phố Vân Lý vắng như cái chùa bà đanh rồi, xem các người lấy gì mà ăn!”

“ Người qua lại náo nhiệt một chút thì muốn tăng giá thuê, tôi thấy các người là muốn ép ông chủ nhỏ rời đi, để tôi xem phố Vân Lý này mà không có ông chủ nhỏ thì có còn đông đúc nữa hay không. Hơn nữa, nếu ông chủ nhỏ rời đi, tôi chắc chắn sẽ không trở lại nơi này làm gì. ”

“ Tôi cũng vậy, còn đến cái phố này làm gì, xung quanh nhiều phố thương mại như thế, phố Vân Lý nếu không có Lâm đại sư, căn bản chẳng có ma nào mò đến đâu!”

… … . .

Chương 441: Lâm Phàm trả giá

Lưu Quốc Cường như chôn chân tại chỗ, một câu còn chưa kịp nói. Cái tình huống trước mắt này đúng là hiếm thấy, tăng giá

thuê cửa hàng mà thôi, thế mà người dân xung quanh lại biểu hiện kịch liệt như vậy.

“ Lâm đại sư, chúng ta bàn lại một chút đi.” Lưu Quốc Cường đi vào trong cửa hàng, các cư dân đều lộ vẻ mặt tức giận bừng bừng ông đều thấy rõ, trong lòng cũng hoang mang. Chuyện này có vẻ không dễ giải quyết rồi.

Thế nhưng bọn họ muốn tăng giá thuê thì cũng đâu đến lượt một cái chủ cửa hàng khống chế chứ. Nếu như nhượng bộ lần này, vậy các lần sau thì sao?

Chu Tú Cầm nói không sai, chuyện này mỗi bên đều phải nhượng bộ một bước, nếu như không thể thỏa hiệp, vậy chỉ có thể chia tay thôi. Mà hiện giờ ông ta đến hiện trường, nhìn thấy đám người dân tức giận bừng bừng, Lưu Quốc Cường sợ rằng có lẽ bản thân mình còn phải nhường thêm một bước nữa.

Lâm Phàm nhìn Lưu Quốc Cường, sau đó gật gật đầu: “Tốt, vậy chúng ta nói chuyện một chút đi.”

Coi như là phải dọn nhà, đối với hắn cũng là chuyện không đáng kể. Nếu như có thể bàn bạc tới một cái giá thuê hợp lý, hắn cũng đồng ý nhượng bộ một chút. Dù sao những cửa tiệm xung quanh cũng khác hoàn cảnh của hắn rất nhiều, nếu như dọn tiệm và dừng hoạt động một hai tháng thôi cũng đã là tổn thất nghiêm trọng đối với họ rồi.

“ Vị giám đốc này, tôi nói cho ông hay, ông đừng nhìn phố Vân Lý có lưu lượng người đang tăng lên mà tùy ý bắt nạt bọn họ, chúng tôi đều là người dân ở quanh đây. Bọn tôi đến phố Vân Lý này chủ yếu vì ông chủ nhỏ, nếu như cậu ta đi mất rồi, thì lưu lượng người của cái phố này trong nháy mắt trở về nguyên hình.”

“ Không sai, tin tức trên mạng chúng tôi đều đã đọc hết rồi. Mấy ông đừng tưởng rằng chuyện này không có công lao gì của ông chủ nhỏ, đoàn người chúng tôi hôm nay tới đây, đều là vì muốn giữ chân ông chủ nhỏ ở lại chỗ này.”

“ Nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền, lưu lượng người của phố Vân Lý tăng lên, cũng đều là bởi vì có chúng tôi đến mới tăng lên. Nếu như không có khách hàng như bọn

tôi, coi như ông đem giá nói cao đến đâu, cũng không nhất định sẽ có người đến thuê.”

“ Cố gắng cân nhắc một chút đi, xung quanh đây không thiếu gì phố thương mại, chỉ có thiếu ông chủ nhỏ mà thôi.”

Trong lòng Lưu Quốc Cường có chút không vui, không nghĩ tới sẽ bị một đám cư dân ra mặt cảnh cáo như vậy. Thế nhưng ông ta vẫn bày ra vẻ mặt hiền hòa, vui vẻ nói: “ Các vị cứ yên tâm, chúng tôi đến đây rất có thành ý, đến đây là để thương lượng lại với Lâm đại sư một chút. Tôi cũng không nhất định muốn để mọi người đi, có chuyện gì cứ ngồi xuống bàn bạc, nhất định có thể ra một kết quả vừa ý.”

Đám người dân gật gật đầu: “Này còn tạm được, coi như ông cũng hiểu chuyện.”

Lâm Phàm trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “ Giám đốc Lưu, ông cứ nói đi, các ông có thể để giá thuê bao nhiêu? Chúng tôi cũng không muốn vòng vo, vốn dĩ chuyện tăng giá thuê là việc của các ông. Coi như chúng tôi bất mãn, cũng không đến nỗi muốn cầu xin các ông xuống giá thuê, thế nhưng bây giờ các ông đã đồng ý bàn luận, vậy chúng ta thảo luận rõ ràng đi.”

Lưu Quốc Cường gật đầu: “ Lâm đại sư, tôi phải thừa nhận lưu lượng người qua lại ở phố Vân Lý có quan hệ mật thiết tới cậu, tôi cũng không muốn làm to chuyện dẫn đến mất cảm tình. Việc tiền thuê tăng gấp đôi là căn cứ điều tra từ thị trường, các vị chủ tiệm ở đây, các vị thử đặt tay là ngực mà hỏi, giá thuê tăng gấp đôi, không phải các vị vẫn có thể kiếm lời sao?”

Lão Lương: “ Hả? Tiền thuê tăng gấp đôi mà ông nghĩ bọn tôi vẫn có lời sao? Đây mà là kiếm lời sao? Kiếm lời cho lũ các ông thì có Chúng tôi vất vả suốt năm chỉ là muốn kiếm một chút, vậy mà một nửa lợi nhuận đều chảy hết vào túi các ông rồi còn gì.”

Lão Trương: “ Đúng đấy, giá thuê tăng gấp đôi, mỗi ngày lợi nhuận nhất định phải trên một ngàn mới có thể đảm bảo không thua lỗ, áp lực này bao lớn, ông có biết không?”

Lâm Phàm xua tay: “Giám đốc Lưu, đừng nói những lời này, ông cứ cho một cái giá chính xác, bao nhiêu?”

Lưu Quốc Cường nhìn Lâm đại sư, sau đó kiên định nói: “ 80%, đây là cái giá thấp nhất chúng tôi có thể cho cậu rồi.”

Lâm Phàm cảm thấy bất đắc dĩ: “ Được rồi giám đốc Lưu à, ông có thể rời đi. Đúng là không có cách nào nói chuyện, ngày hôm qua thì 90%, hôm nay thì 80%. Nếu như ngày mai ông nói là 70% vậy thì tôi nguyện ý ở lại đợi cái giá thấp hơn một chút nữa đấy.”

Lưu Quốc Cường nhíu mày: “Lâm đại sư, chúng ta mỗi bên lùi một bước đi, cậu muốn bao nhiêu?”

“Nhiều nhất là 30%.” Lâm Phàm suy tính rất nhiều, giá thuê này không thể không tăng, nếu mỗi bên lùi một bước, vậy thì 30%xem ra đã không ít rồi.

Lưu Quốc Cường sững sờ, dường như là đang suy nghĩ cái gì đấy, thế nhưng hắn còn chưa kịp nói gì thì bên cạnh đã trực tiếp truyền đến âm thanh.

“ Nằm mơ đi!”

Lưu Quốc Cường nhìn sang phía âm thanh kia: “ Sao cô lại tới đây?”

Chu Tú Cầm mang theo hai người từ bộ phận xúc tiến đầu tư đi tới: “ 80% là cái giá thấp nhất rồi, 30% là tuyệt đối không thể! Tôi tới đây nói chuyện rất thiện chí, chỉ muốn làm sáng tỏ một chuyện. Công ty bất động sản Tân Vũ sẽ không vì bất kể người nào mà thỏa hiệp. Tiền thuê tăng 80% là thấp nhất, nếu có thể chấp nhận được thì ký tên, nếu không đồng ý vậy trong vòng năm ngày thu dọn rời khỏi phố Vân Lý.”

Lưu Quốc Cường nhíu mày, thủ đoạn này quá cứng rắn, e là không tốt cho lắm.

Chương 442: Thủ đoạn cứng rắn

Giọng điệu người này cũng thật là cứng rắn đó nha.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn, không để ý tới người kia, mà nhìn về phía Lưu Quốc Cường nói: “ Giám đốc Lưu, đây là nhượng bộ lớn nhất của chúng tôi, ông có thể suy tính một chút. Nếu như không được, chúng tôi chỉ có thể chuyển đi mà thôi.”

Đám người dân xung quanh bắt đầu mở miệng khuyên nhủ.

“ Nhượng bộ này của ông chủ nhỏ đã là rất lớn, ba phần mười đã là không ít rồi.”

“ Thật đấy, ông chủ nhỏ đã nói ba phần mười, huống hồ phố Vân Lý này nếu như không có Lâm dại sư, lưu lượng người qua lại khôi phục giống như trước kia thì các ông còn đúng cái nịt.”

“ Giám đốc Lưu, chúng ta đều là cư dân xung quanh đây, nếu như ông còn muốn bức bách ông chủ nhỏ, vậy chỉ sợ chúng tôi sẽ không bao giờ đặt chân tới phố Vân Lý này nữa. Xung quanh đây phố mua sắm nhiều vô kể, thậm chí cơ sở vật chất còn tốt hơn phố Vân Lý này nhiều, nếu như ông chủ nhỏ không ở lại phố Vân Lý thì chúng tôi cũng chẳng muốn đến đây làm gì nữa.”

Lúc này Lưu Quốc Cường có chút khó xử, những lời nói này của cư dân xung quanh khiến ông ta không thể không nghe, vì họ nói rất có lý. Chỉ có tự mình đến đây, nhìn thấy được tình cảnh này thì ông ta mới hiểu được chuyện này không giống như tưởng tượng của ông ta, thậm chí khác biệt rất lớn.

Một khu phố mua sắm náo nhiệt như thế, nếu như không phải là do đoạn đường này cực kỳ hấp dẫn, có đầy đủ thứ bắt mắt thu hút các du khách, như vậy chỉ có thể là do người dân xung quanh đến mà thôi.

Trước đây phố Vân Lý đúng là từng có thời đại huy hoàng, nhưng sau khi bên cạnh mọc lên mấy khu phố mua sắm, thậm chí còn có một trung tâm thương mại ở phía sau kia. Từ đó lưu lượng người qua lại lập tức tuột dốc không phanh, cứ giữ nguyên như vậy đến tận bây giờ. Hiện tại vất vả lắm lưu lượng người qua lại mới tăng lên, ông ta không thể trơ mắt để phố Vân Lý trở lại tình cảnh trước kia.

30%…

Lưu Quốc Cường biết đây là nhượng bộ lớn nhất của Lâm đại sư, chỉ còn đợi cái gật đầu của mình, ông ta cần phải suy nghĩ thật kỹ càng.

Chu Tú Cầm đừng ở một bên, sắc mặt tái xanh, bà ta lại bị xem như không thấy?

Đùng!

Đống văn kiện trên bàn rung lên.

Giọng điệu của Chu Tú Cầm vẫn cứng rắn như cũ.

“ 30% là chuyện không thể! Giám đốc Lưu, ông nghĩ cho kỹ, công ty bất động sản Tân Vũ chúng ta là một công ty lớn, nếu như những phố buôn bán khác cũng xảy ra trường hợp tương tự, như vậy chúng ta còn muốn kinh doanh được nữa hay không?”

“ Xin hỏi bà là…?” Lâm Phàm hỏi.

Chu Tú Cầm nhìn Lâm Phàm, đây chính là đối tượng đã kéo lưu lượng người cho phố Vân Lý, Lâm đại sư? Trong lòng bà ta tràn đầy khinh bỉ, đây là một kẻ cứng đầu, chuyện này làm sao có thể để cho hắn toại nguyện được.

“ Giám đốc Chu thuộc công ty bất động sản Tân Vũ.” Chu Tú Cầm tiếp tục nói: “ Tôi nói cho anh biết, việc phố Vân Lý tăng tiền thuê, không thể bởi vì một cá nhân mà bắt tất cả chúng tôi thỏa hiệp. Giám đốc Lưu muốn giữ anh lại, 80% đã là sự nhượng bộ lớn nhất, còn chuyện 30% thì đây là chuyện không thể!”

Người dân xung quanh bắt đầu xôn xao bàn tán.

“ Sao người phụ nữ này còn mang thái độ cứng rắn như vậy, 30% đã là không ít, các người cũng đừng quá tham lam như vậy chứ.”

“ Giờ tôi cũng hiểu ra tại sao phố Vân Lý trước đây vắng như cái chùa bà đanh rồi, mấy cái loại chủ thuê như vậy thì phố Vân Lý này không phá sản đã là tốt lắm rồi.”

Chu Tú Cầm nghe mấy lời này lập tức nổi giận: “ Anh vừa mới nói cái gì? Mấy cái loại chủ thuê là ý gì?

Đám người dân xung quanh xem thường: “ Làm sao? Còn không cho người ta nói hay sao? Bà đi nhìn mấy cái phố buôn bán xung quanh mà xem, người ta có tăng giá thuê mặt bằng tùy tiện như mấy người không?”

Chu Tú Cầm hừ một tiếng, nói: “ Tăng tiền thuê hay không là do nội bộ công ty chúng tôi thảo luận ra, không phải tùy ý muốn tăng là tăng. Giờ nói với mấy người các anh, các anh

cũng không hiểu. Chuyện giá thuê tăng 80% đã chốt, mấy người các anh, ai đồng ý thì lập tức ký tên, nếu không đồng ý thì lập tức kết thúc hợp đồng.”

“ Công ty bất động sản Tân Vũ chúng tôi không lừa người, cũng không thích ép buộc người, càng không có chuyện vì một người mà thỏa hiệp. Một chút tiền này chúng tôi không thiếu của mấy người, toàn bộ sẽ trả lại cho mấy người.”

Chu Tú Cầm đến đây khiến cho hiện trường trực tiếp rơi vào thế giằng co.

“ Người phụ nữ này đúng là không hiểu đạo lý, nếu như ông chủ nhỏ đi rồi, chúng ta tuyệt đối sẽ không đi đến phố Vân Lý này nữa. Để cho cái gì mà nhân khí, lưu lượng người, toàn bộ đều biến mất hết.” Có người dân cả giận nói.

Chu Tú Cầm xua tay: “ Nhân khí hay không, chuyện lưu lượng người, không tới lượt mấy anh nói chuyện. Chuyện này công ty bất động sản Tân Vũ không có làm gì sai, tiền thuê tăng là chuyện hết sức bình thường. Vấn đề không phải lưu lượng người ở phố Vân Lý, vấn đề là công ty chúng tôi tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp, công ty chúng tôi tự có quy chế riêng của chúng tôi.”

Chương 443: Đây không phải chợ bán thức ăn

Lưu Quốc Cường nhíu mày: “ Giám đốc Chu, bà bình tĩnh một chút, còn mấy người đứng đấy cầm sổ ký cá cái gì? Chuyện này đến nay vẫn chưa có kết luận đâu, ký làm gì chứ? Đều đi về hết đi.”

Chu Tú Cầm xua tay: “ Đừng đi, ở lại đây, hôm nay chúng ta nhất định phải giải quyết xong xuôi cái chuyện này.”

Nhân viên bộ phận xúc tiến chiêu thương hai mắt nhìn nhau. Cái tình huống này… bọn họ nên làm gì bây giờ.

Đây đúng là làm khó người mà.

Lâm Phàm nhìn Lưu Quốc Cường: “ Giám đốc Lưu, ông cứ đưa ra một câu trả lời thỏa đáng xem. Đồng ý hay không đồng

ý, chúng tôi lập tức sẽ ký xuống, năm ngày sau chắc chắn sẽ rời đi phố Vân Lý, tuyệt đối sẽ không lưu lại một ngày nào.”

“ Chuyện này….” Lưu Quốc Cường khó xử, lựa lời để nói: “ Lâm đại sư, cậu nhìn xem như vậy quả thực có chút không thỏa đáng. Cậu cứ để cho chúng tôi trở về thương lượng một chút, ngày sau lại thảo luận tiếp nhé.”

Lâm Phàm gật gật đầu: “ Được, có thể.”

Có thể đàm phán thì đàm phán, nếu không thể đàm phán cũng không thể cưỡng cầu. Dù sao ai cũng không nợ ai, chuyện này có thể đàm phán thì tốt nhất, nếu không đồng ý vậy cũng chẳng còn cách nào.

Thế nhưng Chu Tú Cầm trực tiếp ngăn cản: “ Giám đốc Lưu, việc này không cần thiết phải quay về thương lượng, chúng ta đã nói là 80%, vậy cứ như thế mà quyết đi.”

Lưu Quốc Cường khẽ chau mày, sau đó trực tiếp đứng dậy kéo Chu Tú Cầm đến nơi cách đó không xa.

“ Giám đốc Chu, chuyện này không phải như bà nghĩ đơn giản như vậy đâu. Những cư dân kia đều là hộ gia đình xung quanh đây, nếu như Lâm đại sư đi rồi, lưu lượng người tại phố Vân Lý sẽ bị hạ thấp đó.” Lưu Quốc Cường nói.

Chu Tú Cầm mỉm cười nói: “ Ông đây là quá lo lắng rồi, những người dân đang đứng ngay kia, ông cho rằng họ sẽ có bao nhiêu ảnh hưởng tới phố Vân Lý chứ? Tôi nói con số 80%đã là nhượng bộ lớn nhất của chúng ta rồi. Lúc ông ở công ty cũng đã đáp ứng như vậy mà, nếu như không đồng ý, vậy thì không cần nói nữa.”

Lưu Quốc Cường cũng rất muốn nói, đúng là ông ta đã nói như thế, nhưng mà khi tới hiện trường, tình huống này căn bản không giống như những gì ông ta nghĩ, do đó chuyện này cần phải xem xét lại.

Chức vụ của Chu Tú Cầm so với ông ta nhỏ hơn một bậc. Nếu như Chu Tú Cầm mà không có quan hệ phía sau chống lưng, vậy thì khẳng định ông ta có thể nói một câu làm cho cô ta cút đi. Nhưng vấn đề là Chu Tú Cầm có, còn là thân thích của phó tổng tập đoàn trên tổng bộ sắp xếp vào đây nữa. Hơn nữa thái

độ của cô ta vô cùng cứng rắn, các nhân viên khi nhìn thấy Chu Tú Cầm cũng là không dám nói đùa một chút nào.

Chỉ cần cùng với cô ta có gì đó bất thường, toàn bộ sẽ bị đuổi việc, căn bản là không có quyền lựa chọn.

Lâm Phàm ngồi ở một chỗ, các chủ tiệm khác vây xung quanh: " Ông chủ nhỏ, cậu bàn bạc với bọn họ thế nào rồi?"

" Không biết, nhưng hẳn là không quá tốt." Lâm Phàm nói, nếu như là Lưu Quốc Cường, hắn cảm giác đối phương chỉ sợ là đang suy tính lại chuyện này. Hiện tại lại lòi đâu cái người phụ nữ có thái độ cứng rắn này, có lẽ chuyện này cũng không dễ dàng giải quyết rồi.

Lão Lương: " Bất kể là như thế nào, trường hợp xấu nhất xảy ra cũng chỉ là dọn đi khỏi nơi này mà thôi, có gì ghê gớm chứ?"

Cũng không lâu lắm, hai người kia đã quay lại.

Lưu Quốc Cường: " Lâm đại sư, 60% là sự nhượng bộ lớn nhất của chúng tôi rồi."

Ông ta nói nói nửa ngày trời, cuối cùng cũng khiến cho người phụ nữ 'ưu việt' Chu Tú Cầm này đồng ý nhượng bộ. Ông ta hiện tại căn bản không có ý định sẽ để Lâm đại sư rời khỏi phố Vân Lý, cho nên cố gắng thuyết phục Chu Tú Cầm, cuối cùng cũng chỉ dừng lại ở mức 60%.

Lâm Phàm bất đắc dĩ nở nụ cười: " Lưu chủ nhiệm, chúng tôi không phải là chợ bán thức ăn."

Chu Tú Cầm mở miệng: " 60% là thấp nhất, các người đồng ý thì lên ký tên, nếu như không đồng ý thì lập tức chuyển đi. Thế nhưng tôi không thể không nhắc nhở các người một câu, các người nhiều như vậy, tôi dám bảo đảm không có khu phố buôn bán nào còn trống nhiều cửa hàng như vậy để cho các người thuê. Đồng thời, những phố buôn bán kia giá thuê không có thấp như Phố Vân Lý chúng tôi đâu. "

Lâm Phàm vừa muốn lên tiếng, đột nhiên điện thoại reo lên.

Nhìn dãy số điện thoại xa lạ đang gọi đến, Lâm Phàm ấn mở.

" A lô, có phải Lâm đại sư không?"

“ Phải, là tôi đây.”

“ Ô, xin chào Lâm đại sư, tôi là Kim Sơn, người phụ trách khu phố buôn bán Thiên Hoành. Ở đây chúng tôi vừa xây dựng xong một khu phố buôn bán , đang cần gấp cần các chủ tiệm đến thuê, đồng thời tôi cũng là fan của anh, cho nên khi biết anh đang tìm khu phố buôn bán. nên tôi muốn hỏi Lâm đại sư một tiếng, không biết anh có hứng thú đến đây hay không?”

Lâm Phàm nghe nói như thế, nhất thời nở nụ cười, sau đó mở loa ngoài của điện thoại lên để cho tất cả mọi người đều nghe được.

“ Rất có hứng thú.” Lâm Phàm cười nói.

Này là chuyện tốt gì chứ, một việc khiến người ta nhức đầu, đột nhiên đã giải quyết xong rồi!

Chương 444: Phố Thiên Hoành mời chào

Điện thoại di động được mở loa ngoài, mọi người đều không biết đây là chuyện gì, không biết vì sao ông chủ nhỏ lại nói ‘có hứng thú’ là có ý gì.

Nhưng chẳng bao lâu thì họ đã hiểu.

“Lâm đại sư, tôi là từ weibo của anh biết được, đối với những sự kiện truyền kỳ kia của anh tôi đều xem hết. Trùng hợp là khu phố mua sắm Thiên Hoành chỗ tôi vừa xây xong, hiện giờ đang chuẩn bị công tác chiêu thương. Cho nên tôi nghĩ, cho người khác thuê cũng là thuê, không bằng dẫn Lâm đại sư tới đây.” Hoàng Bân cười nói.

Sau khi khu phố mua sắm Thiên Hoành được xây dựng xong, kế tiếp chính là công việc tìm người cho thuê nhà. Anh ta theo dõi weibo của Lâm đại sư, không phải vì Lâm đại sư bói toán chuẩn hay là do làm bánh kếp ngon. Mà là do sự kiện của đại học Tinh Quan lần đó khiến cho hắn chú ý, cuối cùng sau khi tìm hiểu một chút thì phát hiện vị Lâm đại sư này rất có năng lực, bởi vậy vẫn luôn theo dõi.

Hôm nay lại trùng hợp nhìn thấy chuyện mâu thuẫn giá thuê cửa hàng trên weibo của Lâm Đại sư, cả dãy phố thương mại Vân lý đang chuẩn bị dọn khỏi nơi đó. Thế là anh ta tìm cách

liên lạc với họ một chút, nếu như thực sự thành công thì anh ta có thể giải quyết ổn thỏa chuyện chiêu thương của phố mua sắm Thiên Hoàng rồi.

Hơn nữa, chuyện một cái cửa hàng nhỏ nhoi mà kéo nhân khí cho cả một con phố mua sắm khiến anh ta rất tò mò. Anh ta cũng muốn tìm hiểu một chút đây là có chuyện gì.

Lâm Phạm cười nói: "Hoàng tổng khách khí rồi, chỉ là tôi thắc mắc không biết, giá thuê mặt bằng của phố mua sắm Thiên Hoàng là bao nhiêu? Nếu như đắt quá, vậy khả năng chúng tôi không thể thuê nổi rồi."

Tại khoảnh khắc này, các chủ cửa tiệm bên ngoài dường như ngừng thở. Đối với bọn họ, cuộc điện thoại này có vẻ không hề đơn giản, hình như là có người gọi đến để chiêu thương.

Lâm Quốc Cường nhíu mày, ông ta biết khu phố mua sắm Thiên Hoàng. Nơi ấy cũng rất gần đây, chỉ cách vẻn vẹn phố Vân lý hai khu nhà mà thôi. Hơn nữa xét về vị trí địa lý còn có phần giống nhau, bởi xung quanh đều là khu dân cư.

Hoàng Bân lên tiếng: "Vấn đề này thì Lâm Đại sư cứ yên tâm. Chúng tôi tuyệt đối sẽ không giống như công ty bất động sản Tân Vũ đâu. Cái gì mà một phát tăng vọt giá thuê lên gấp đôi, chúng tôi là công ty chân chính, tiền thuê mặt bằng đều là căn cứ theo tình huống thị trường mà điều tiết cả mà."

Lâm Phạm cười nói: "Hoàng tổng, thật ra người của công ty Tân Vũ còn đang đứng ngay trong cửa hàng tôi, nói xấu người ta là không tốt."

Hoàng Bân lịch sự nói xin lỗi, sau đó cười nói: " Được rồi, được rồi, tôi xin nói thẳng. Hiện tại vì khu chúng tôi mới mở, cho nên đều áp dụng hợp đồng ba năm ký lại một lần, một năm đầu miễn tiền thuê, một mét vuông có giá 20 tệ một ngày, mỗi năm sẽ tăng giá thuê 5%. Đây là chúng tôi dựa theo giá cả thị trường mà để ra cái giá này, có thể nói là thấp nhất trên thị trường, mặc kệ là sau này lượng khách đi lại khu phố này có tăng lên bao nhiêu thì chúng tôi sẽ vẫn giữ nguyên giá không bội ước, cứ căn cứ theo hợp đồng mà tính, anh thấy thế nào?"

Tuy rằng thành tích học tập của Lâm Phàm không tốt cho lắm, nhưng đầu óc hắn vẫn rất là linh hoạt. Nếu lấy một cửa hàng là

40 mét vuông làm ví dụ thì một năm tiền thuê mặt bằng sẽ khoảng tầm hai trăm mấy chục ngàn. Bây giờ, dựa theo mặt bằng cửa hàng hiện tại của mình thì khoảng mười mấy mét vuông, một năm tiền thuê nhà là khoảng một trăm mấy chục ngàn, cái này so sánh đã thấy chênh lệch. Hoàng tổng nói giá tiền này thấp là đúng, quan trọng là còn miễn phí tiền thuê năm đầu, có thể nói điều này đúng là có lực hấp dẫn rất lớn.

Mà hằng năm, chỉ tăng thêm có 5%, đây là một con số hoàn toàn nằm trong phạm vi tiếp nhận được.

Hoàng Bân nói tiếp: " Chúng tôi cũng có một hợp đồng dài hạn đối với những khách hàng cao cấp. Hằng năm tiền thuê tăng lên tương đối ít, trung bình dao động trong khoảng 3%, anh thấy có được không?"

Đối với mấy cái giá cả tăng giảm gì đó đầu óc Lâm Phàm có chút mơ hồ, giống như mỗi lần tính toán đều phải tiêu hao một đống tế bào não vậy.

Thế nhưng đối với các chủ cửa hàng đang đứng xung quanh mà nói, đây quả thực là một chuyện đáng để vui mừng.

"Ông chủ nhỏ, phố mua sắm Thiên hoành này giá rất tốt! Đây là một mức giá hết sức phải chăng đó!"

"Đúng đấy! Nơi đây chính là thượng Hải, là siêu thành thị cấp 1, đâu phải là những thành thị tuyến 2 tuyến 3, chỉ có những nơi đó mới cho thuê ba năm thì miễn tiền thuê một năm đầu. Nếu như phố mua sắm Thiên Hoàng thực sự miễn tiền thuê một năm đầu, vậy thì chúng ta thực sự là hời đó."

Thậm chí giá thuê tăng mỗi năm này cũng hết sức hợp lý. Bình thường giá thuê tăng hàng năm của một khu phố mua sắm đều ở mức 10 - 15%. Thế mà phố mua sắm Thiên Hoành lại lấy cái giá như vậy, đây chính là khu phố mua sắm có lương tâm nhất."

Từng chủ cửa hàng ở đây đều tỏ ra hết sức hưng phấn.

Mới đầu trong lòng họ còn có một chút lo lắng, thế nhưng chỉ qua một cú điện thoại kia, mấy cái phiền não ấy phút chốc bị quét hết sạch.

Lưu Quốc Cường hoàn toàn không nghĩ tới sự tình sẽ biến thành như vậy. Cái phố mua sắm Thiên Hoành này cũng quá là

rộng rãi rồi, bọn họ còn muốn làm ăn không vậy?

Loại tăng trưởng kiểu này, trong ngắn hạn hoàn toàn không kiếm được xu nào.

Nếu như xét về lâu về dài mà nói, căn cứ vào trình độ phát triển của Thượng Hải, cái khu phố mua sắm này chỉ sợ là sẽ nhanh chóng mà phá sản.

Không có cái công ty nào ngốc đến độ xây cửa hàng ở những nơi không có bóng người.

Chương 445: Lục Ly kinh ngạc

Lúc này Chu Tú cầm cũng ngây ngẩn cả người, giống như tất cả sức mạnh và sự quyết đoán mới nãy đột nhiên tan thành mây khói.

Bà ta cứng rắn như thế là do có chỗ dựa ở trên tổng bộ, ngoài ra còn có một lý do khác chính là bà ta nghĩ những người này sẽ chịu cúi đầu.

Một nơi như thượng Hải phồn hoa, làm gì có chỗ nào có thể chứa một lúc 100 - 200 cửa hàng, vậy mà không ngờ là có một khu phố mua sắm Thiên Hoành nhảy ra quăng tới một cành ô liu như vậy.

Chu Tú cầm có chút không tin, hướng về phía điện thoại của Lâm Phạm hỏi: “Khu phố mua sắm Thiên Hoành là của công ty nào vậy? Các anh căn bản không có khả năng ra cái giá như vậy, các anh định làm từ thiện hả? Không muốn kinh doanh nữa sao?”

Bên đầu dây bên kia, Hoàng Vân cười nói: “Khu phố mua sắm này là do công ty bất động sản Khải Minh phụ trách. Chúng tôi là muốn kinh doanh về lâu về dài, đương nhiên không giống như mấy người bên công ty Tân Vũ của cô, chỉ nhìn thấy cái lợi trước mắt mà cứ nghiền ép người ta ác như vậy. Các cửa hàng không lấy đâu ra lãi, coi như một khu phố có đông đúc đến đâu cũng không có khả năng tồn tại lâu dài. Công ty của chúng tôi tuân thủ quy tắc làm ăn để song phương cùng có lợi, làm sao để chúng tôi kiếm được tiền mà các chủ cửa hàng cũng kiếm được tiền.”

Bên này lập tức vang lên tiếng vỗ tay giòn giã.

Lâm Phạm cũng vỗ tay: “Hoàng tổng đúng là hết lòng suy tính vì người khác nha!”

Sắc mặt của Chu Tú Cầm u ám đến đáng sợ, một câu cũng không nói giống như là bị chôn chân ở nơi đó.

Trong một biệt thự nào đó ở Thượng Hải.

Lục Ly sửa soạn lại một phen, chuẩn bị đi đến tập đoàn. Đi xuống lầu, khi đi qua phòng khách thì bị cha mình gọi lại.

Lục Trung Minh: “Con ra đây một chút.”

Lục Ly không hiểu chuyện gì, sau đó đi tới trước mặt cha mình: “Cha! Có chuyện gì vậy?”

Lục Trung Minh nâng chiếc kính lão lên rồi nói: “Công ty bất động sản Tân Vũ là công ty con của tập đoàn chúng ta phải không?”

“Vâng, con rất xem trọng việc xây dựng khu phố mua sắm, cho nên đã thành lập công ty bất động sản Tân Vũ, chuyên môn kiến thiết những khu phố mua sắm.” Lục Ly đáp.

Công ty Tân Vũ này không phải do hắn quản quản lý, nhưng mà hàng năm lợi nhuận thu được cũng rất nhiều.

Lục Trung Minh gật đầu: “Phố Văn Lý là được xây dựng lúc nào vậy?”

Lục Ly không hiểu tại sao cha mình lại hỏi những vấn đề này, dù sao cha đã không hỏi gì đến chuyện của tập đoàn đã 8 năm rồi, Lục Ly trả lời: “ Khu phố ấy được xây dựng năm 2012, đến bây giờ cũng đã 5 năm rồi.”

“Con nhìn tin tức này một chút đi.” Lục Trung Minh đưa điện thoại di động của mình cho con trai, sau đó ngồi một chỗ không nói gì.

Lục Ly nhận lấy điện thoại di động xem tin tức. Vốn lông mày đang thả lỏng thì lúc này khẽ nhíu lại: “Cha, chuyện này…”

Công ty Tân Vũ này không phải do hắn quản lý, nhưng khi nhìn đến tin tức này hắn cũng cảm thấy không ổn. Tiền thuê tăng gấp đôi thế này, chuyện này bên trong chắc chắn là có vấn đề.

Chỉ là những chuyện này không tới lượt hắn quản, bởi vì nó quá mức nhỏ bé so với mỗi ngày phải phụ trách mấy tỷ, thậm chí mười mấy tỷ tiền đầu tư thì đây giống như là kiến so với voi.

“Bước chân vươn càng dài càng dễ gặp gió cản.” Lục Trung Minh nói.

Lục Ly có chút lúng túng, cha vẫn luôn như vậy, tuy không văn nhã thế nhưng lời nói rất có đạo lý.

“Sâu mọt cho dù có nhỏ đi nữa, thời gian dài bọn nó cũng có thể đục khoét cả một tòa kiến trúc đồ sộ. Ngày càng buôn bán làm ăn lớn thì càng phải cảnh giác đề phòng mọi chuyện. Mỗi bước lên cao càng khó nhằn, nếu có thời gian thì nhìn xem tin tức nhiều một chút, đừng có cả ngày cuối gằm mặt bận rộn công việc trước mắt. Ngẩng đầu lên, phóng tầm mắt ra xa xem xét con đường chuẩn bị đi tới. Con hiểu chứ?” Lục Trung Minh hỏi.

Lục Ly gật đầu: “ Con hiểu rồi ạ.”

“Được rồi, con tự mình xem xét lại đi, xử lý mọi chuyện cho tốt.” Lục Trung Minh căn dặn.

Lục Ly lại sững sờ lại: “ Nhưng cha à, hôm nay con có một hội nghị rất quan trọng. Chuyện này chỉ sợ là phải giao cho người phía dưới…”

“ Hội nghị thì ngày nào cũng có, đừng có vội. Làm tốt việc nhỏ rồi mới làm việc lớn. Năm đó con trở về tiếp quản công ty là quá vội vàng, chuyện này con phải tự mình đi giải quyết. Nhìn tình huống công ty thế nào, có vấn đề thì phải tự xử lý, đừng để cho bọn họ nghĩ rằng núi cao hoàng đế xa, không xen vào được chuyện của bọn họ. Phải xử lý đâu ra đấy, giết một hai con gà, chấn chỉnh lại công ty.” Lục Trung Minh nghiêm khắc nói.

Lục Ly gật gật đầu: “Vâng, con hiểu rồi, con nghĩ chuyện này cũng không có vấn đề gì.”

Lục Trung Minh nhìn con trai, nhắc nhở nói: “Không có lửa thì làm sao có khói, có gió thì sẽ có sóng. Con đi đi, buổi tối trở về báo cáo tình huống cho cha biết.”

Lời của cha đã nói ra, Lục Ly chỉ có thể vâng lời. Hắn biết mình còn kém xa cha mình, còn có rất nhiều thứ phải học tập từ cha.

Chương 446: 20% có được không

Tại phố Vân Lý!

Hiện trường có chút ầm ĩ, các chủ cửa tiệm thảo luận vô cùng hưng phấn. Đối với bọn họ mà nói, đây có thể nói là một chuyện hết sức vui mừng. Một cú điện thoại kia tựa như ánh sáng cuối con đường. Phố mua sắm Thiên Hoành tọa lạc ở khu vực Hồng Điền. Hồng Điền là vùng giải phóng cũ của Thượng Hải, tất nhiên không hề thua kém phố Vân Lý.

Lúc này, mọi người đều hướng ánh mắt về phía ông chủ nhỏ, muốn xem Lâm Phàm định nói thế nào. Còn việc cửa hàng phải dời đi thì bọn họ đã không thèm để ý nữa rồi. Bọn họ đã làm ăn ở đây rất nhiều năm, chứng kiến phố Vân Lý trải trải qua bao nhiêu sóng gió, từ lúc cao điểm đến lúc ế ẩm. Bây giờ có chút khởi sắc thì lại bị công ty Tân Vũ cho một đòn tựa như cảnh cáo, đánh đến tỉnh táo cả lại rồi.

Trước đây công ty này tăng tiền thuê rất ít, lần gần nhất là nửa năm trước. Có lẽ công ty Tân Vũ biết dòng người qua lại bên phố Vân Lý đã không còn nhiều như trước cho nên cũng không dám tùy tiện tăng lên quá đáng. Nhưng bây giờ, lượng người qua lại phố Vân Lý vừa tăng lên chút đỉnh thì lại tăng giá thuê gấp đôi Điều này đến bất chợt, khiến rất nhiều người khó mà xoay sở được.

Lưu Quốc Cường nhìn Lâm đại sư, vốn dĩ không nói gì, thế nhưng giờ khắc này không thể không nói. “Lâm Đại sư à, chúng ta thương lượng lại đi. Công ty Khải Minh kia danh tiếng đúng là không tệ, nhưng nếu tất cả mọi người cùng nhau rời khỏi đây, nhất định sẽ có ảnh hưởng ít nhiều. Huống hồ, những chủ cửa hàng kia cũng làm ăn tại nơi này một thời gian dài như vậy, bây giờ đột nhiên dọn đi ắt hẳn là không đành lòng.”

Nghe thấy lời nói của Lưu Quốc Cường, vẻ mặt của những chủ cửa hàng đứng xung quanh đúng là hiện lên vẻ không

muốn. Quả thật bọn họ đã ở nơi này lâu như vậy rồi, nói một câu đi thì đi, quả thực bọn họ có chút luyến tiếc.

Thế nhưng vấn đề bây giờ không phải là bọn họ có muốn đi hay không, mà là giá tiền thuê mặt bằng tăng gấp đôi khiến bọn họ không thể trụ được.

Chu Tú Cầm chỉ đứng ở một bên lặng yên không nói. Đúng là xui xẻo! Tự dưng xuất hiện đâu ra một tên Trình Giảo Kim rồi ném ra mấy cành ô liu. Đổi lại là bà ta, trong trường hợp này chỉ sợ rằng cũng sẽ cân nhắc đến việc chuyển đi.

Lâm Phàm nhìn Lưu Quốc Cường: "Giám đốc Lưu à, việc các ông tăng giá thuê đột xuất, chúng tôi có thể hiểu. Thế nhưng tốc độ tăng giá này quá là cao, khiến chúng tôi không kham nổi. Bây giờ bên phố mua sắm Thiên Hoành lại có ưu đãi tốt như thế… Nếu như lấy lợi ích của thương gia lên hàng đầu, tôi nghĩ rằng chúng tôi quả thật không có lý do gì để từ chối người ta rồi…"

"Đây là lẽ thường tình, chỉ là Lâm Đại sư à, anh cũng đừng một câu chém đinh chặt sắt như vậy chứ… Chuyện này vẫn còn có thể bàn bạc lại được mà." Lưu Quốc Cường cố sức níu kéo, cò kè mặc cả chính là như vậy.

Từ từ rồi sẽ đến, chậm rãi bàn bạc thì chắc chắn có thể ra một cái giá hợp lý.

Thế nhưng, ông ta không biết bây giờ Lâm Phàm đã chẳng còn muốn phí lời nữa rồi.

Mặc dù Lâm Phàm không kinh doanh, nhưng hắn cũng không ngốc. Phố mua sắm Thiên Hoành có điều kiện tốt như vậy, cho dù dọn nhà có hơi phiền toái, thế nhưng nếu đã dọn qua được thì tình hình sẽ tốt lên rất nhiều.

Lúc này Lâm Phàm nhìn Lưu Quốc Cường: " Vậy được, thế ông định tăng giá thuê mặt bằng lên bao nhiêu?"

Lưu Quốc Cường sững sờ, á khẩu không trả lời được. Trong nhất thời, ông ta cũng không nghĩ ra mình nên trả lời như thế nào nữa.

Gấp đôi? 80%? Hay 70%?

Cái giá này chỉ sợ là rất mất mặt. Cuối cùng, một tiếng nói yếu ớt vang lên, giống như không có một chút sức lực nào.

“30%!”

“Không, là 20%!”

“Ông điên rồi sao?” Chu Tú Cầm kinh ngạc nói.

Lâm phạm lắc lắc cái đầu: “ Giám đốc Lưu à, ở đây không phải chợ bán thức ăn đâu. Từ gấp đôi rồi đến 80%, bây giờ lại từ 30% trở thành 20% Công ty các ông đúng là khiến chúng tôi hoài nghi đối với năng lực nghiệp vụ đấy.”

Sau đó, hắn cũng không làm gì thừa thãi, trực tiếp đứng dậy. Hiện tại hắn muốn trưng cầu ý kiến của đông đảo các chủ cửa hàng đang có mặt ở đây. “Tình huống hiện tại mọi người đều rõ, giám đốc Lưu ra giá 20% mọi người thấy thế nào?”

Nếu nơi đây không có chỗ nương thân, vậy tự có chỗ khác để nương thân.

Đối với hắn, tăng giá thuê không quan trọng, nhưng tốc độ tăng tiền thuê này quả thực có chút không hợp lý. Hơn nữa coi như lần này thảo luận được cái giá tốt, thế nhưng rất khó nói liệu lần sau có còn bị chèn ép hay không.

Lưu lượng người qua lại phố Vân lý mỗi ngày một tăng, đây là điều hiển hiện.

Cơ hội từ khu phố mua sắm Thiên hoành chỉ có một. Nếu như bỏ lỡ lần này, lần sau muốn chuyển tới chỉ sợ là không có cái giá tốt như vậy. Thậm chí đến lúc đó, chỉ sợ cả cửa hàng để thuê cũng chẳng còn.

Các chủ cửa hàng đang vây quanh, hai mắt nhìn nhau.

Bọn họ biết đây là ông chủ nhỏ đang trưng cầu ý kiến của bọn họ.

Việc này đối với ông chủ nhỏ căn bản không có ảnh hưởng gì, thế mà cậu ấy vẫn đang tranh thủ cho bọn họ lợi ích lớn nhất.

Thật sự là quá cảm động!

Chương 447: Gậy quấy phân heo

Lão Lương: “ Ông chủ nhỏ à, nếu như chúng tôi muốn chuyển đi, cậu sẽ cùng dọn đi với chúng tôi sao?”

Mọi người nhìn về phía ông chủ nhỏ giống như Lâm Phàm chính là thủ lĩnh của bọn họ vậy, hết thảy đều nghe theo lãnh đạo.

Lâm Phạm gật đầu: “Nếu chuyển sang nơi khác cũng không tệ, ít nhất về sau sẽ không có sự việc như ngày hôm nay nữa.”

Nhận được một đáp án chính xác từ thủ lĩnh, cả đám cùng nhau thảo luận.

Khu phố mua sắm Thiên hoành miễn thuê một năm đầu, về sau tốc độ giá thuê tăng cũng rất phải chăng. Quả thật không tệ!

“Tôi đã mở tiệm ở đây được 3 năm, hết lòng trang trí cửa hàng, nhìn chung cũng 8 - 9 điểm rồi, dốc vào đây cũng đã 7 - 8 vạn tệ. Bây giờ thời đại phát triển nhanh chóng, bên trong tiệm bày trí lúc này cũng đã xuống cấp, nếu như chuyển đến chỗ mới thì vừa hay có thể trang trí lại cho hợp xu hướng một chút.”

“Tốc độ tăng giá thuê mặt bằng của công ty Tân Vũ vẫn luôn rất vô lý. Từ trước đến nay đều là vậy, lần này bọn hắn nhượng bộ, nhưng lần sau, nếu như bọn hắn lại tùy tiện gấp đôi giá thuê thì lúc ấy chúng ta chẳng còn chỗ mà đi.”

Thật là khó lựa chọn…

Một số người vẫn còn phân vân không biết lựa chọn thế nào, thế nhưng đại đa số đều cùng chung một ý nghĩ, đó chính là chuyển đi thôi!

Đám người dân xung quanh cảm giác được tình huống này có cái gì đấy sai sai. Bọn hắn nào nỡ lòng để ông chủ nhỏ rời đi, cho nên hết sức khuyên giải.

“Hay là các ông vẫn là chớ có đi. Chúng ta đã ở chung với nhau một thời gian dài như vậy kia mà.”

“Đúng vậy đấy! Nếu như mọi người chuyển đi hết, về sau chúng tôi biết đi đâu dạo phố mua sắm bây giờ?”

“ Hay là giám đốc Lưu à, ông không thể giảm giá thấp xuống một chút nữa được không? Hoặc đừng có tăng giá nữa, về sau

cứ căn cứ theo giá thị trường mà chậm rãi tăng lên không được sao? Tôi không thể nào hiểu được lãnh đạo công ty các ông nghĩ cái gì khiến giá thuê tăng bất hợp lý như vậy, không ai phát hiện mà đứng ra giải quyết hay sao?"

Bây giờ Lưu Quốc Cường cũng đơ luôn tại chỗ. Lúc trước Lâm Đại sư còn nhượng bộ đồng ý tốc độ tăng là 30%, đến bây giờ đừng nói là 30%, chỉ còn 20% nhưng người ta cũng không muốn thuê.

Nếu như biết có chuyện như vậy, trước đây ông ta cứ đồng ý giá thuê tăng 30% có phải là tốt không, đỡ phải lằng nhằng để rồi mọi chuyện rắc rối như bây giờ.

"Lâm Đại sư à, chúng ta thượng lương lại một chút được không?" Lưu Quốc Cường nói.

Trong lòng Lâm Phạm bây giờ chỉ có duy nhất một ý nghĩ, đó chính là không thương lượng gì cả. Tất cả mọi người đều có suy tính riêng vì mình, bây giờ có lựa chọn tốt hơn xuất hiện, tội gì lại không chọn chứ.

Nhưng Lâm Phạm còn chưa kịp mở lời thì Chu Tú Cầm đã mở miệng trước: " Chuyện này hãy dừng ở đây đi. Giám đốc Lưu, tôi vẫn là câu nói kia, công ty Tân Vũ sẽ không thỏa hiệp với bất kỳ ai. Bây giờ không phải là có phố Thiên Hoành tới quăng cành ô liu sao? Vậy thì cứ để bọn họ đi đi. Theo tôi được biết, lưu lượng người đi lại nơi đó còn không bằng một nửa lưu lượng người ở phố Vân Lý. Mặc kệ mấy người có tin hay không, tôi chỉ nói đến đây, về sau mấy người đừng có hối hận."

Lưu Quốc Cường liếc mắt nhìn Chu Tú Cầm, trong lòng thầm mắng. Cái người đàn bà này đầu óc có phải bị ứng nước rồi không? Đúng là một cái gậy quấy phân heo mà! Bây giờ tình huống đã như thế nào rồi bà ta còn không nhìn rõ hay sao?!

Hắn thừa nhận khu phố mua sắm Thiên Hoành vừa xây xong bên kia quả thật không có mấy người qua lại. Nhưng mà hắn tin chắc rằng chuyện phố Vân Lý khởi tử hồi sinh có quan hệ mật thiết tới Lâm đại sư. Hay nói cách khác, lưu lượng người ở phố Vân Lý bây giờ chính là nhờ công lao của hắn ta!

Cái người này mà đến khu phố mua sắm Thiên hoành, còn có thể không vực dậy nơi đó nổi sao?

Lâm phản vỗ tay: " Được, vậy cứ như thế đi. Mọi người ký hợp đồng nhanh nhanh nào. Trong năm ngày tới, chúng ta sẽ rời đi. Giám đốc Lưu, ông cứ yên tâm, chúng tôi sẽ không chậm trễ của các ông một ngày nào đâu."

Chu Tú Cầm cười ha hả một tiếng: " Muốn chậm trễ cũng không chậm trễ nổi đâu."

Bấy giờ Lưu Quốc Cường thực sự phát điên: " Giám đốc Chu, cô có thể đừng nói nữa hay không? Chuyện này đã bị cô phá thành cái bộ dạng này rồi, trong lòng cô còn không có một chút suy nghĩ gì hay sao?

Chu Tú Cầm nhíu mày: "Lưu Quốc Cường, ông có ý gì? Tôi đây đều dựa theo quy củ của công ty tới làm việc, còn có thể có vấn đề gì hay sao?

"Tôi…" Lưu Quốc Cường á khẩu không biết phải nói cái gì. Được, coi như cô ta trâu bò.

Lúc này, Lâm Phàm gọi điện thoại Hoàng tổng: " Chuyện mới vừa rồi chúng tôi đều đồng ý. Nếu như có thể, ngày mai chúng ta ký hợp đồng có được không?"

Hoàng tổng liền nói: " Vậy thì tốt quá! Lâm đại sư, anh cứ yên tâm. Chuyện này tôi sẽ xử lý ngon lành. Anh chuyển lời của tôi cho các chủ cửa tiệm cùng chuyển đi ở phố Vân lý một tiếng, nói rằng khu phố mua sắm Thiên Hoành rất hoan nghênh mọi người đến!"

Lâm Phạm cười nói: "Nhất định, nhất định!"

Cúp điện thoại.

"Giám đốc Lưu, thật ngại quá." Lâm Phạm cười cười.

Lưu Quốc Cường vẫn cố níu kéo: "Lâm đại sư à ,việc này chúng ta vẫn có thể thương lượng lại mà."

Lâm Phạm cười nói: " Điện thoại đã gọi đi rồi, bây giờ thương lượng lại thì tôi lại phải mất công từ chối người ta. Chuyện làm ăn vẫn là không nên đùa giỡn như vậy được đâu."

Chương 448: Cải trang vi hành

Đa tạ đạo hữu ngocthang84 đã tặng kim phiếu cho truyện

Đa tạ mọi người đã ủng hộ. Hôm nay bạo chương như đã hứa hẹn.

Chương 448: Cải trang vi hành

Trước cổng công ty bất động sản thương mại Tân Vũ.

Một chiếc xe con dừng lại.

Tài xế: "Lục tổng, tôi có cần đi lên cùng anh không? "

Lục Ly: "Không cần."

Ngẩng đầu lên, nhìn công ty trước mặt, trong lòng Lục Ly có chút tự hào, dù sao đây cũng là công ty con đầu tiên mình thành lập từ sau khi trở về từ nước ngoài, đối với việc khai phá và phát triển ngành bất động sản thì vẫn có chút thành tựu.

Ngoại trừ mỗi năm mở một cuộc hội nghị, thời gian còn lại cũng không cần quản lý nhiều. Dù sao đây cũng là công ty con, có quản lý cùng hội đồng quản trị độc lập.

Đại sảnh trang trí khí thế, tinh tế coi như là không tệ.

Nữ nhân viên lễ tân vùi đầu chơi điện thoại di động, giờ phút này thấy có người đến nhưng cũng không quen biết, bởi vậy cũng không để ý nhiều.

Lục Ly hơi nhíu mày, không nói nhiều mà đi vào bên trong.

"Anh đang tìm ai? Ở đây không được phép đi lên tùy tiện." Nhân viên lễ tân vội vàng nói.

Lục Ly mặt không chút thay đổi, bình tĩnh nói: "Cô chơi điện thoại di động của cô đi, tôi đi lên không liên quan gì đến cô."

Nhân viên lễ tân vừa định nói gì đó, thang máy đã đến, Lục Ly trực tiếp đi vào, nhấn nút thang máy một cái.

Nhân viên lễ tân sửng sốt, giống như không dám tin, tên này thật chảnh. Nhưng ngẫm lại thì quên đi, cô ta tiếp tục trở lại quầy lễ tân, chơi vương giả vinh diệu.

Khu vực văn phòng.

Lục Ly vô cùng khí thế, ánh mắt nhìn lướt qua một vòng. Ban đầu còn có vài nhân viên đang ồn ào, lúc phát hiện có người đến thì lập tức yên tĩnh trở lại. Khi nhìn thấy là người xa lạ cũng thở phào nhẹ nhõm.

Một nhân viên có tuổi họ Vương ngẩng đầu lên hỏi: "Xin hỏi anh tìm ai?"

Lục Ly cũng chỉ là đến xem, nhưng lễ tân tiếp đãi lúc làm việc thì vùi đầu chơi điện thoại di động, điểm này làm cho hắn bất mãn. Sau đó hơi nghĩ ngợi rồi lại muốn nhìn thêm một chút, tình huống trong này rốt cuộc như thế nào.

"Tôi đến gặp lãnh đạo phụ trách phố Vân Lý." Lục Ly nào biết ai là người phụ trách phố Vân Lý.

Lão Vương sửng sốt, rất nhanh đã nhập vai: "Anh là người muốn đến phố Vân Lý thuê cửa hàng sao?"

Lục Ly không phản bác, sau đó gật gật đầu: "Đúng, tôi muốn đến phố Vân Lý thuê cửa hàng."

Bây giờ anh ta tiếp tục hùa theo ý nghĩa của họ để xem bọn họ đang làm gì.

"Vào đây, mời ngồi." Lão Vương rất khách khí, mời Lục Ly sang một bên: "Anh là người đầu tiên tự mình đến công ty chúng tôi hỏi thăm chuyện thuê cửa hàng đấy."

Lục Ly cười gật đầu: "Người phụ trách phố Vân Lý bây giờ là ai?"

Lão Vương cười nói: "Hai vị giám đốc phụ trách là Lưu Quốc Cường và Chu Tú Cầm."

"Ồ." Lục Ly chưa từng nghe qua tên của hai người này, sau đó nhìn bốn phía: "Vậy bọn họ hiện tại có đang ở công ty không?"

"Tạm thời không ở công ty, hiện tại họ đến phố Vân Lý bên kia làm việc, chúng ta có thể nói một chút chuyện thuê cửa hàng ở phố Vân Lý."

Lão Vương vội vàng nói, sau đó lấy ra mấy văn kiện, mở ra: "Đây chính là bản đồ phân bố cửa hàng trên phố Vân Lý, anh

có thể lưu ý mấy cái, nếu còn chỗ chúng tôi có thể giữ lại cho anh.”

Lục Ly gật đầu, không thèm để ý những thứ này: “Giá cả hiện tại, tôi nghe nói là tăng gấp đôi sao? “

“Đúng là có tăng.” Lão Vương gật đầu.

“Hơi cao.” Lục Ly mặt không chút thay đổi, Lão Vương sửng sốt, không biết khách hàng này là có ý gì nhưng ông ta vẫn rất nhiệt tình như trước.

“Đây đều là do chúng tôi căn cứ vào điều tra thị trường mà định giá, lưu lượng người ở phố Vân Lý so với trước kia tăng 200%. Cái giá này rất công bằng, anh biết không, trong khoảng thời gian này chúng tôi tổng cộng nhận được hơn một trăm cuộc điện thoại hỏi thăm, có thể nói là rất náo nhiệt, nếu trễ có lẽ sẽ không còn vị trí đó.” Lão Vương nói, trong lòng hắn cũng đang lẩm bẩm, tiền thuê cửa hàng này thật sự tăng rất cao, nhưng không có cách gì khác, bọn họ chỉ là nhân viên, có những chuyện không thể làm chủ được.

Lục Ly lật xem vài lần, đem văn kiện đặt ở trên bàn: “Nếu như tôi muốn mặc cả thì phải đi tìm hai vị lãnh đạo kia sao?”

Lão Vương sửng sốt, cảm giác người trước mắt này quá trực tiếp, sau đó nhìn chung quanh, nhỏ giọng nói:” Nếu mặc cả, anh có thể đi tìm giám đốc Lưu Quốc Cường. “

Lục Ly gật đầu: “Vậy vị giám đốc Chu Tú Cầm này thì sao?”

Lão Vương mỉm cười nói: “Tôi đề nghị anh đi tìm giám đốc Lưu, về phần giám đốc Chu thì vẫn là nên quên đi.”

Reng reng.

Điện thoại lão Vương vang lên.

Nhận điện thoại, là một người đồng nghiệp ở bộ phận xúc tiến chiêu thương gọi tới.

“Lão Vương, phố Vân Lý hoàn toàn không đàm phán được nữa rồi, tất cả đều muốn chuyển đi, chúng ta có thể sẽ bận rộn rồi đó.”

Lão Vương cũng không có kiêng nể, trực tiếp hỏi: “Không thể nào, tất cả đều chuyển đi, vậy Lâm đại sư cũng phải chuyển đi

hay sao?”

“Ừm, cũng phải chuyển đi, giám đốc Lưu vốn còn đang thương lượng với Lâm đại sư. Sau đó khu phố mua sắm Thiên Hoành chen một chân vào, trực tiếp quấy đục vũng nước này, tôi thấy việc này chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề rồi.”

Lão Vương kinh ngạc nói: “Không thể nào, không nói trước nhiều như vậy, tôi còn đang có khách hàng ở đây, khi nào mọi người trở về?”

“Không rõ lắm, giữa Giám đốc Lưu và Giám đốc Chu hình như đang cãi nhau. Hiện tại dù sao tình hình cũng rất phức tạp, cứ như vậy trước đã, tôi cúp máy đây… “

Chương 449: Theo tôi đến phố Vân Lý

Tuy rằng điện thoại di động không bật loa ngoài nhưng Lục Ly vẫn nghe được tiếng nói trong đó.

Lúc này, một nhân viên ở xa đang ôm hộp giấy, vẻ mặt buồn rầu.

Nhìn đồng nghiệp bị đuổi việc, đồng nghiệp cũ cũng nói lời tạm biệt.

Lục Ly chỉ vào: “Đó là tình huống gì vậy? “

Lão Vương nhìn thoáng qua, thở dài nói: “Bị đuổi việc.”

“Phạm sai lầm à?” Lục Ly hỏi.

“Không phạm sai lầm. ” Lão Vương lắc đầu, sau đó nghĩ đến đối diện là khách hàng nên nhất thời lấy lại tinh thần: “Chúng ta vẫn nên nói chuyện cửa hàng đi.”

Lục Ly không để ý tới lão Vương, mà là vẫy tay: “Chàng trai, cậu lại đây.”

Tiểu Tuấn đã bị đuổi việc, tâm tình không tốt lắm, nghe được có người gọi mình nên cũng không nghĩ nhiều mà đi tới.

Lục Ly đánh giá từ trên xuống dưới: “Cậu tên gì?”

Cậu ta không biết người này hỏi mình tên để làm gì, nhưng nhìn cách ăn mặc và khí chất, hình như không phải là người bình thường. Thậm chí khuôn mặt không có chút thay đổi nào,

làm cho người ta có một loại cảm giác đang đối mặt với lãnh đạo.

“Cố Tuấn.”

Lục Ly: “Vì sao cậu lại bị đuổi việc?”

“Không làm hài lòng lãnh đạo nên đã bị sa thải.” Cố Tuấn không vui nói.

Đồng nghiệp chung quanh kéo lấy Cố Tuấn, bảo hắn đừng nói lung tung nhưng Cố Tuấn hiện tại lại không sợ chút nào: “Mấy người đừng kéo tôi, tôi cũng bị đuổi việc rồi còn phải sợ cô ta sao?”

Lục Ly nhíu mày: “Nói với tôi xem nào.”

Cố Tuấn buông thùng đồ xuống, nhìn chung quanh: “Dù sao tôi cũng bị đuổi việc, tôi cũng không sợ. Tôi sẽ nói cho anh biết, lãnh đạo Chu Tú Cầm của tôi, căn bản là tính toán chi li, là người tiểu nhân đến đáng sợ. Tôi bị đuổi việc chỉ là bởi vì tôi thảo luận với cô ta rằng tiền thuê này tăng gấp đôi là không hợp lý. Đây là một quyết định sai lầm, vậy là cô ta lập tức đuổi tôi đi.”

“Cô ta ở bộ phận của chúng tôi, ngoài mặt cô ta là người đứng thứ hai nhưng thật ra cô ta chính là người đứng đầu. Cô ta có thể vào công ty này, chính là có một thân thích làm phó tổng giám đốc ở tổng bộ. Ở chỗ này, cô ta hoành hành bá đạo. Nếu ai nói xấu cô ta hoặc là không tốt, cô ta lập tức đuổi việc mà không có lý do. Đuổi ngay lập tức khiến người ta muốn giải bài oan uổng cũng không được.”

Cố Tuấn mang trong lòng một bụng tức giận, hiện tại bị đuổi việc nên chẳng sợ cái gì, có cái gì nói cái đó.

Lục Ly nhíu mày: “Còn có cả thể loại lãnh đạo thế này à?”

Cố Tuấn cười cười: “Cái này tính là cái gì, còn có cái biến thái hơn. Tiểu Trần, chính là đồng nghiệp trước kia của chúng tôi, bởi vì quên rót cho cô ta một ly nước mà đã bị đuổi việc. Cô ta nói cái gì mà không đem chuyện lãnh đạo để ở trong lòng, anh nói xem, người lãnh đạo này có buồn cười hay không chứ?”

Lục Ly gật đầu: “Thật sự rất buồn cười.”

“Lý tổng…. “

Ngay sau đó, các nhân viên nhìn thấy lãnh đạo tới.

“Tiểu Tuấn đừng nói nữa, Lý tổng tới rồi.”

Lý tổng: “Mấy anh đang làm gì vậy? Không làm việc vây quanh đây làm gì?”

Giờ khắc này, đám người tản ra.

Lý tổng gật gật đầu, chuẩn bị trở về văn phòng thì đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng ngồi ở chỗ đó. Sắc mặt hơi đổi, dường như vừa thấy được chuyện gì đó.

Ông ta vội vàng đi tới, lão Vương vừa định nói với Lý tổng đây là khách hàng, lại phát hiện Lý tổng đứng trước mặt người này cung kính ân cần hỏi thăm: “Lục tổng, sao ngài lại tới đây.”

Hắn hiện tại có chút bối rối, không nghĩ tới Lục tổng ở xa ngàn dặm lại xuất hiện ở chỗ này, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, hắn cũng không thể tin được.

Còn những nhân viên này đã nói gì với Lục tổng rồi?

Bọn họ cũng không biết lai lịch của Lục tổng, sẽ không biết chuyện gì nên nói, chuyện gì không nên nói.

Lục Ly đứng dậy vỗ vỗ bả vai Cố Tuấn: ” Cậu không cần rời đi, cậu ở lại đi, không gây tổn hại đến lợi ích của công ty, thì không ai có thể đuổi việc cậu.”

Sau đó anh ta đưa ánh mắt nhìn về phía Lý tổng: “Theo tôi đến phố Vân Lý một chuyến.”

Lý tổng nhanh chóng gật đầu: “Vâng.”

Mà giờ phút này, nhân viên chung quanh đều trợn tròn mắt.

Đậu xanh rau má.

Đến bây giờ người được Lý tổng của bọn họ xưng hô là Lục tổng là ai bọn họ cũng không biết. Nhưng nhìn dáng vẻ này, hình như là người rất lợi hại.

Phố Vân Lý!

Lâm đại sư muốn đi, người dân đều không đành lòng. Nếu đi rồi, sau này bọn họ đi đâu để ăn bánh kếp đây? Tất cả bọn họ đều quen với việc xếp hàng mỗi ngày, đột nhiên không xếp

hàng nữa khiến họ cảm giác như mất đi một cái gì đó quan trọng.

“Ông chủ nhỏ…”

Có người dân đều khóc không ra nước mắt, muốn nói lại thôi, cũng không biết nói cái gì. Muốn giữ lại, nói ra có thể có ích lợi gì đây, chuyện này đã vô dụng rồi.

Giờ khắc này, dân chúng ánh mắt đều nhìn về phía bọn người Lưu Quốc Cường, đám người này thật sự là quá đáng. Nếu không phải bọn họ tâm quá đen, làm sao có thể xảy ra chuyện như thế này.

Muốn tăng tiền thuê nhà thì lập tức tăng, mâu thuẫn đương nhiên xảy ra. Thế nhưng cũng không thể tăng đến mức biến thái như vậy, quả thực là nghịch thiên mà.

Chương 450: Tranh nhau làm hàng xóm

Chu Tú Cầm đứng ở một bên quan sát, sự tình đã có kết quả, các thương gia trên phố Vân Lý toàn bộ đều muốn rời khỏi nơi này.

Bà ta nghĩ không ra, Lưu Quốc Cường rốt cuộc là muốn làm cái gì? Chẳng lẽ thật sự tin tưởng lưu lượng người trên phố Vân Lý tăng lên thật sự có quan hệ với nhóc con này hay sao?

Dùng chút đầu óc ngẫm lại cũng biết đây là chuyện không có khả năng.

Huống hồ, phố Vân Lý hiện tại lưu lượng người tốt bao nhiêu thì cũng có thể thấy rõ. Cho dù thương gia nơi này toàn bộ chuyển đi, cũng sẽ không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì, đương nhiên đây chỉ là suy nghĩ của riêng bà ta mà thôi.

Mà bà ta đương nhiên là không hiểu vì sao Lưu Quốc Cường lại tin tưởng lưu lượng người ở phố Vân Lý là do Lâm đại sư mang đến.

Triệu Chung Dương một mực vẫn phát sóng trực tiếp: “Mọi người, chúng tôi phải chuyển đến khu thương mại Thiên Hoành khu Hồng Điền, nhóm bạn nhỏ ở khu đó, sau này các người phải đến ủng hộ đó nha. “

“Tuyệt vời! Tôi sống ở khu Hồng Điền, sau này cũng có cơ hội gặp anh Dương rồi. “

Thân là người của khu Hồng Điền, tôi đối với công ty Tân Vũ này không có một chút phẫn nộ, hơn nữa còn có một chút cảm kích. Nếu như không phải bọn họ làm vậy thì Lâm đại sư cũng sẽ không đến khu Hồng Điền. “

“Thật là hy vọng khu thương mại Thiên Hoành cũng đuổi Lâm đại sư đi. Như vậy, tôi có thể mời Lâm đại sư đến khu An Huy rồi.”

“Dựa vào cái gì, tại sao không thể là khu Sơn Đông? “

Triệu Chung Dương đối với chuyện này cũng rất phẫn nộ, cậu ta biết chuyện này vốn dĩ không có quan hệ với Lâm đại sư. Nhưng dựa theo tính cách của Lâm đại sư, chuyện không liên quan đến mình thì mặc kệ. Dù vậy, ở chung một chỗ với các ông chủ cửa hàng xung quanh đã lâu như vậy, mọi người đều có quan hệ rất tốt.

Hơn nữa, cậu ta cũng nhìn ra được vị Lâm đại sư này, có đôi khi nhận thức không nhận lý. Chính là, nếu như bạn cùng Lâm đại sư chơi thân với nhau, cho dù con đường phía trước là một màu đen thì Lâm đại sư cũng sẽ tiếp tục cùng đi với bạn.

Điền Thần Côn ở một bên hút thuốc nói: “Sẽ có một ngày, các người sẽ phải hối hận. “

Đối với chuyện này, Điền Thần Côn giữ im lặng, không phải là ông ấy không muốn nói chuyện. Mà là chuyện này Lâm Phàm đã nói qua với mọi người, nên ông cũng không có gì để nói. Đến nỗi bây giờ mới có cơ hội nói chuyện, nên tự nhiên muốn buông một hai câu dèm pha.

Ông ấy là người đầu tiên đi theo Lâm Phàm, đối với tên nhóc này thì ông tương đối hiểu rõ. Ông có thể tự tin nói, mặc kệ tên nhóc này đi đến nơi nào thì đều có thể lăn lộn được, phong sinh thuỷ khởi chỉ là chuyện sớm muộn.

Các thương gia xung quanh đều đồng loạt ký tên, nhận lại tiền thuê rồi trực tiếp đổi chỗ.

Lâm Phàm đứng ở nơi đó, chắp tay nói với dân chúng chung quanh, “Thật ngại quá các vị, đa tạ khoảng thời gian này mọi

người chiếu cố, sau này có cơ hội mọi người có thể đến khu thương mại Thiên Hoành bên kia để xem một chút nha. “

Khách hàng cũ xung quanh, đều thật sự không nỡ.

“Ông chủ nhỏ… Ài.., quên đi, chuyện này chúng tôi cũng không biết nên làm cái gì bây giờ. Yên tâm đi, sau này có thời gian thì chúng tôi sẽ đi xem một chút, thế nhưng cậu cũng không thể để cho chúng tôi xếp hàng đó nha. “

“Đúng vậy, nếu chúng tôi phải lội đi thật xa, đến cuối cùng vẫn phải xếp hàng, chuyện này chẳng phải là thua thiệt quá rồi sao.”

Lâm Phàm cười nói: “Thì ra mọi người chỉ nhớ thương bánh kếp của tôi, vậy mà tôi cứ tưởng rằng mọi người nhớ thương tôi chứ.”

Cư dân: “Ông chủ nhỏ, tôi là nhớ thương cậu, bánh kếp chỉ là phụ thôi. Sau này chúng tôi có chuyện còn phải đến tìm cậu đoán mệnh đó.”

“Đúng, đúng, về sau còn có nhiều cơ hội.”

Lưu Quốc Cường thấy Lâm đại sư có quan hệ tốt với người dân xung quanh như vậy.

Trong lòng càng thêm lo lắng, chuyện này chỉ sợ chính là một lựa chọn sai lầm.

Đồng thời hắn cũng hối hận thật sâu, lúc ấy có lẽ nên nhượng bộ một bước, cũng sẽ không dẫn đến loại tình trạng như bây giờ.

Nhưng bây giờ nói cái gì thì cũng đã muộn rồi.

Chu Tú Cầm này thật sự là thành sự không đủ bại sự có thừa, nhưng hắn không có biện pháp. Người ta có hậu trường, ở công ty một lời là định, bình thường đối với hắn khách khí một chút thì hắn đều phải cảm kích rơi nước mắt. Nếu không khách khí thì ngay cả mình cũng có thể bị bà ta mắng.

Trong công ty này, có ai dám không phục.

Hiện giờ việc này đã thành xong, nói nhiều cũng vô ích, chỉ có thể đành như vậy mà thôi.

Các chủ cửa hàng ký tên, nhưng trên mặt đều không thương tâm một chút. Thậm chí, ngay cả phẫn nộ hay tức giận cũng không có, ngược lại mỗi người đều có loại cảm giác như được tái sinh.

“Đi đến một nơi mới, vẫn còn một số chuyện rối rắm. “

“Hắc hắc, ông chủ nhỏ đi theo chúng ta, trong lòng tôi thấy yên tâm hơn nhiều. “

“Tôi cũng vậy, nhưng chúng ta phải cạnh tranh công bằng, chọn ai làm hàng xóm với ông chủ nhỏ đấy nha.”

Lão Trương: “Các người nghĩ cũng đừng nghĩ nữa, tôi cùng ông chủ nhỏ là hàng xóm thì vĩnh viễn chính là hàng xóm, các người đừng hòng cướp với tôi.”

“Lão Trương, ông không đúng rồi, ở đây ông là hàng xóm với ông chủ nhỏ, nhưng mà đến nơi mới thì phải nhường đi chứ.”

“Không nhường, cùng làm hàng xóm với ông chủ nhỏ, cảm giác này các người không hiểu đâu.”

“Đừng như vậy chứ, tất cả mọi người đều là người quen, mời ông một bữa cơm coi như xong được không.”

…

Chương 451: Người này làm sao được vào công ty thế

Lâm Phàm đứng bên cạnh nở nụ cười, không nghĩ tới mọi người đều vui vẻ như vậy, không ngờ lúc này còn đang thảo luận ai sẽ làm hàng xóm với mình.

Chẳng lẽ mình đẹp trai như vậy sao.

Khiến cho người ta ưa thích như vậy.

Nghĩ tới đây, hắn cũng bất đắc dĩ mà thở dài, quá được hoan nghênh cũng làm cho người ta đau đầu đó nha.

“Nhường đường một chút nào.”

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến giọng nói.

“Lý tổng. “

“Lý tổng, sao anh lại tới đây? “

Chủ nhiệm Lưu, Chủ nhiệm Chu, Lý tổng đến rồi. “

Lưu Quốc Cường cùng Chu Tú Cầm bị quần chúng vây quanh nghe được Lý tổng tới thì lập tức quay đầu, sau đó vội vàng tiến lên nói: “Lý tổng…. “

Thế nhưng, giờ phút này sắc mặt Lý tổng không dễ nhìn cho lắm, hơn nữa còn có một người đàn ông đi theo bên cạnh hắn.

Lưu Quốc Cường cùng Chu Tú Cầm nhìn về phía người đàn ông ở bên cạnh Lý tổng, họ cũng không biết người này là ai. Thế nhưng nhìn từ ánh mắt kia của Lý tổng thì có lẽ người đàn ông này cũng rất ghê gớm.

Lý tổng lên tiếng, nói: “Đây là Chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Sang Duy, chủ tịch Lục Ly. Chuyện trên phố Vân Lý các anh xử lý như thế nào rồi. “

Lục Ly nhìn hai người một cái, rồi hướng mắt nhìn về phía Lâm Phàm, trên mặt lộ ra một tia tươi cười, tiếp đó đi tới trước mặt Lâm Phàm: “Chú em, chúng ta lại gặp mặt rồi. “

Lâm Phàm nhìn thấy người tới, có hơi sửng sốt, sau đó cười khẽ nói: “Lục tổng, đích thật là chúng ta lại gặp mặt. “

Lục Ly: “Chuyện trên phố Vân Lý tôi đã nghe nói, đây là tình huống tôi quản lý không đúng nên tạo thành ảnh hưởng không tốt. Nếu có thể, tôi hy vọng tôi có thể nói chuyện với cậu một chút. “

Lâm Phàm cầm lấy danh thiếp của Lục Ly, biết người này rất lợi hại. Hơn nữa cho dù không có danh thiếp, nhìn tướng mạo cũng là quý khí bức người, không giàu thì quý, không phải hạng tầm thường.

“Lục tổng khách khí rồi, anh là đại nhân vật, loại chuyện nhỏ này ngược lại không cần quan tâm. Hiện tại đều đã giải quyết xong, mọi chuyện đã thu xếp hoàn mỹ. “

Lục Ly lắc đầu: “Không hoàn mỹ, giải quyết thế này rất không hoàn mỹ. Mục đích của tập đoàn Sang Duy chính là làm cho khách hàng hài lòng, để cho khách hàng tự hào hợp tác với tập đoàn Sang Duy. Cho dù là người ở trong tập đoàn, chúng tôi đối đãi với nhân viên cũng là như vậy, tuyệt đối sẽ không để

cho nhân viên mang vẻ mặt không vui rời đi, mà là muốn làm cho bọn họ vui vẻ. Cho dù không ở tập đoàn, ở bên ngoài nói đến tập đoàn Sang Duy thì đều sẽ giơ ngón tay cái lên nói tốt. “

“Phố Vân Lý là sản nghiệp của tập đoàn chúng tôi, mà mọi người là chủ doanh nghiệp. Hiện tại mọi người toàn bộ muốn rời đi, chuyện này đương nhiên không phải là chuyện nhỏ, tôi hy vọng có thể để cho chúng tôi giải quyết. Nếu là vấn đề của chúng tôi, tôi nguyện ý xin lỗi tất cả mọi người.”

Lâm Phàm gật gật đầu: “Không sai, đây mới giống như là lời nói của người.”

Lục Ly: “…. “

Lưu Quốc Cường và Chu Tú Cầm giờ phút này trợn tròn mắt, bọn họ không nghĩ tới sự tình lại phát triển đến mức này. Ngay cả lãnh đạo lớn nhất cũng đã tới, đây căn bản là muốn dọa chết người đó nha.

Công ty bất động sản thương mại Tân Vũ chỉ là một công ty con của tập đoàn Sang Duy, cho dù là lãnh đạo lớn nhất của công ty Tân Vũ thì ở trước mặt vị Lục tổng này, chỉ sợ đều là con kiến nhỏ mà thôi.

Lý tổng đứng ở phía sau, một câu cũng không nói, cái nồi này ông ta không thể cõng, cũng không nguyện ý cõng, chuyện này cùng với ông ta một xu cũng không quan hệ. Tình huống ở phố Vân Lý này ông ta cũng không biết, hiện tại Lục tổng tự mình xử lý thì việc này xem ra là lớn chuyện rồi.

Vừa rồi ông ta ở trong nhóm thông báo tình hình một chút.

Những vị lãnh đạo trong nhóm, ai nấy đều im lặng, dường như đều bị dọa cho sợ.

Nếu như bây giờ mà Lục Ly đi đến công ty, bảo đảm là tất cả các vị lãnh đạo trên dưới trong công ty tuyệt đối thành thành thật thật ngồi trong văn phòng bận rộn công việc.

Những cư dân vẫn luôn đứng hóng hớt bên cạnh, khi biết đây là lãnh đạo lớn nhất thì ai nấy đều giành nói chuyện.

Đối với bọn họ, thực sự họ không muốn ông chủ nhỏ rời đi chút nào.

Lời nói ra đương nhiên là kể xấu công ty Tân Vũ đã thực hiện các quy định không hợp lý vân vân… nói bọn họ chính là công ty hắc ám nhất thiên hạ.

Mà Lý tổng ở phía sau càng nghe thì càng sợ mất mật, điều này khiến ông ta muốn phản bát cũng không được.

Chu Tú Cầm ở bên cạnh lập tức phản bác: "Lục tổng, anh không thể nghe bọn họ nói bậy như vậy, chúng ta đều…. "

Lời của cô còn chưa nói hết, Lục Ly trực tiếp quay đầu nói: "Lý tổng, người này làm sao được vào công ty như thế hả? "

Lý tổng đầu đầy mồ hôi, giờ phút này cũng không dám giấu diếm, nói: "Lục tổng, cô ấy là thân thích của Thẩm phó tổng. Tôi…. tôi…"

Ông ta trả lời một cách lắp bắp, chuyện này là do ông ta đồng ý, chủ yếu là do không dám phản đối cũng như nể mặt Thẩm tổng. Hiện tại xảy ra chuyện này, muôn ngàn lần ông ta cũng không muốn gánh.

Chương 452: Hứa hẹn của Lục Ly

Lục Ly gật gật đầu: "Được, hiện tại cô ta bị đuổi việc, tiếp đó anh điều tra cho tôi một chút. Trong khoảng thời gian cô ta làm việc trong công ty, đã đuổi việc bao nhiêu người, có lợi dụng lợi ích công ty đút túi riêng hay không. Nếu có, hẳn là không cần tôi nói cho anh biết phải xử lý như thế nào chứ."

Lý tổng lập tức gật đầu đáp: "Vâng, tôi nhất định điều tra rõ ràng. "

Lục Ly nói tiếp: "Những người bị sa thải vô cớ, gọi điện thoại hỏi giùm tôi. Nếu như vẫn chưa tìm được công việc khác thì mời họ trở lại làm việc. Nếu đã có công việc khác thì trả cho họ ba tháng phụ cấp tiền lương, đồng thời lấy danh nghĩa công ty để xin lỗi họ."

Lý tổng đầu đầy mồ hôi đáp: "Vâng, tôi biết rồi. "

Chu Tú Cầm nghe xong thì ngơ người, bà ta không nghĩ tới sự tình lại biến thành như vậy. Ba ta muốn nói chuyện, nhưng lại không phát ra được tiếng nào, bà ta không phải là người không

biết nguyên tắc. Nếu như hiện tại lại nháo lên mà nói, tuyệt đối không có chỗ tốt, thậm chí sẽ xảy ra chuyện lớn.

Điền Thần Côn lặng lẽ đi tới bên cạnh Lâm Phàm, ghé vào lỗ tai nói: "Tên này có chút không đơn giản. "

Lâm Phàm gật đầu.

Khí thế bức người.

Hoặc có lẽ là không cần giả vờ, chỉ cần mỗi cử chỉ tiếng nói, đều có một loại khí thế mạnh mẽ quyết liệt.

Lúc này, Lục Ly nhìn về phía Lưu Quốc Cường: "Anh…. "

Lâm Phàm lập tức lên tiếng: "Người này không tệ. "

Lục Ly không truy cứu tiếp, sau đó buông tha Lưu Quốc Cường.

Trong lòng Lưu Quốc Cường vừa rồi nhảy dựng lên, nhất là lúc Lục tổng chỉ về phía hắn, khiến hắn bị dọa suýt ngã xuống đất. Nhưng mà hắn lại không nghĩ tới, Lâm đại sư vậy mà giúp hắn nói chuyện.

Tuy rằng vẻn vẹn chỉ có bốn chữ, thế nhưng giống như trời giáng đại ân đó nha.

Hối hận, thật sự là hối hận sâu sắc.

Sớm biết xảy ra chuyện, lúc trước hắn là cùng Lâm đại sư nhượng bộ một bước.

Hiện tại sự tình phát triển đến mức này, nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, chỉ hy vọng có thể hoàn mỹ giải quyết mà thôi.

Lâm Phàm nhìn Lục Ly đánh giá, tên này đúng là có chút thủ đoạn: "Tôi cảm thấy chúng ta thật sự không cần phải nói nhiều nữa, tôi đã thương lượng với Hoàng tổng ở khu phố Thiên Hoành sẽ chuyển đến đó, huống hồ hiện tại hợp đồng này cũng đã ký gần xong rồi. "

Lục Ly vẫy vẫy tay, nhân viên bộ phận xúc tiến đầu tư lập tức chạy tới, cung kính đưa hợp đồng qua.

Đơn giản nhìn thoáng qua một chút, tiếp đó Lục Ly giao hợp đồng lại cho Lý tổng rồi nói: "Hủy. "

Lý tổng nắm hợp đồng trong tay, trực tiếp xé thành hai nửa.

Lục Ly: “Tình huống chung tôi đã hiểu rồi, đây thực sự là do chúng tôi làm sai. Giá thuê tăng gấp đôi như vậy là không phù hợp với thị trường, tôi sẽ đích thân xử lý chuyện này.”

Lâm Phàm cười nói: “Lục tổng, kỳ thật không cần phải như vậy, chúng tôi đã bàn bạc xong rồi. Huống hồ lưu lượng người trên phố Vân Lý rất thịnh, chúng tôi rời đi cũng sẽ không làm ảnh hưởng chút nào.”

Thế nhưng đám dân cư không cho cơ hội này, bọn họ lập tức nói.

“Cái gì mà lưu lượng phố Vân Lý thịnh, ông chủ nhỏ dọn đi rồi tôi dám cam đoan con phố này sẽ trở thành phố ma, ngay cả lưu lượng khách hàng trước đó cũng sẽ không còn.”

“Đúng vậy, cái này tôi dám đặt cược, ông chủ nhỏ không còn ở đây, con phố này còn có cái gì để mà đến nữa chứ.”

“Vị Lục tổng này, anh ngàn vạn lần phải giữ lại ông chủ nhỏ nha. Nếu ông chủ nhỏ không lưu lại, phố Vân Lý này cũng sẽ phế đi.”

…..

Lâm Phàm trợ mắt nhìn mọi người, ‘ui là trời’ các người đừng phá đài như vậy chứ, điều này làm cho người ta thật lúng túng mà.

Thế nhưng trong mắt Lâm Phàm, cái vị Lục tổng này khẳng định không lúng túng. Bởi vì có tiền, một con phố khẳng định hắn ta sẽ không để ở trong lòng, nhưng mà tính cách của vị Lục tổng này có chút vấn đề, chính là không xử lý tốt sự tình đã quyết thì nhất định không chịu được.

Cái tính tình này có chút giống Vương Minh Dương, nhưng Vương Minh Dương cũng không biến thái như vị Lục tổng này.

Chẳng lẽ đám người có tiền đều có cái khúc mắc này trong lòng sao? Không xử lý một cách hoàn hảo, trái tim sẽ không thoải mái.

Lâm Phàm nói. “Lục tổng, tôi nói thẳng, trước kia khi phố Vân Lý mới xây thì dòng người rất lớn, tiền thuê nhà đắt đỏ là chuyện bình thường. Nhưng sau đó nhân khí bị một số phố

buôn bán cùng trung tâm thương mại xung quanh chia đều, các cửa hàng cho thuê ở đây cũng chưa từng giảm. Hiện tại dòng người này lại tăng lên, lại trực tiếp tăng giá thuê đúng là quá đáng. Huống hồ, chúng tôi hiện tại đã nói chuyện xong với Hoàng tổng ở khu Thiên Hoành, chuyện nói xong không giữ lời thế này thứ lỗi cho tôi không làm được."

Lục Ly thân là người thừa kế của một tập đoàn lớn, giờ phút này nhìn đông đảo thương gia xung quanh, sau đó lên tiếng nói. "Chuyện này, là tập đoàn chúng tôi quản lý không đúng chỗ dẫn đến sai sót, Lục Ly ở chỗ này cùng các vị xin lỗi. Bởi vì chúng tôi quản lý sơ suất, dẫn đến bị một số người làm tổn hại danh dự của tập đoàn, nơi này tôi có thể cam đoan, tôi nhất định sẽ cho các vị một kết quả công bằng. Nếu như mọi người tin tưởng tôi, xin tiếp tục lưu lại, tôi lấy danh nghĩa tập đoàn Sang Duy xin thề, loại sự kiện tăng giá thuê vô căn cứ này, tuyệt đối sẽ không phát sinh một lần nào nữa. Nếu còn phát sinh, Lục Ly tôi sẽ đem cửa hàng ở phố Vân Lý vô điều kiện đưa cho các vị làm bồi thường."

Ồ…!!!

Chương 453: Chúng tôi đều nghe theo Lâm đại sư

Mấy vị thương gia đều có chút choáng váng.

Bọn họ đúng là chưa từng thấy qua một vị tổng giám đốc chơi lớn như vậy.

Lời này nói ra đều làm cho người ta có chút không dám tin.

Lục Ly rất nghiêm túc nói: "Tôi có thể viết cam kết, nếu quả thật phát sinh tuyệt đối sẽ không đổi ý."

Các thương gia: "Tất cả chúng tôi đều nghe Lâm đại sư … "

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ, việc này nghe tôi thì có ích lợi gì, nhưng vấn đề đến thì tự nhiên là muốn giải quyết.

Lâm Phàm lên tiếng nói. "Tôi là người không thích nói lời mà không giữ lời…"

Hiện tại ý tứ của hắn rất rõ ràng, đã đáp ứng người ta, chuyện này không tiện từ chối được.

Lục Ly nhìn về phía Lý tổng: "Hoàng tổng ở khu phố Thiên Hoành anh có số điện thoại không?"

"Có, có." Lý tổng lập tức gật đầu, sau đó vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi tới.

Điện thoại được kết nối.

Lục Ly: "Hoàng tổng, xin chào, tôi là Chủ tịch Hội đồng quản trị tập đoàn Sang Duy Lục Ly, cửa hàng trên phố Vân Lý là do sơ suất quản lý của chúng tôi dẫn đến xảy ra vấn đề. Chuyện Lâm đại sư thương lượng với anh, tôi hy vọng anh có thể nể mặt, cứ như vậy mà hủy bỏ nhé."

Lâm Phàm cười miếu, con mẹ nó, cái này trực tiếp gọi điện thoại qua như vậy, đây đúng là buộc mọi người phải lưu lại mà.

Rất nhanh bọn họ đã cúp máy.

Lâm Phàm biết, đối phương khẳng định là đồng ý. Hơn nữa, còn đồng ý rất nhanh, căn bản ngay cả do dự cũng không có một chút.

Lục Ly nói: "Lâm đại sư, chuyện này là vấn đề của chúng tôi, cho nên vì bồi thường cho các vị, cửa hàng trên phố Vân Lý miễn tiền thuê hai năm, sau này tiền thuê nhà sẽ tăng 5% mỗi năm, anh thấy thế nào."

Lâm Phàm không trả lời, mà nhìn các thương gia xung quanh: "Mọi người thấy sao?"

Các thương gia: " Lâm đại sư cứ quyết định. "

Được rồi!

Con mẹ nó, hỏi cũng như không.

"Vậy còn có thể làm sao bây giờ, Lục tổng người ta đều nói đến tình trạng này, bồi thường cũng không tệ vậy thì mọi người lưu lại đi." Lâm Phàm nói.

Nếu như không phải Lục Ly xử lý con mẹ Chu Tú Cầm này, cho dù cho điều kiện tốt hơn thì chưa chắc hắn sẽ lưu lại, dù sao thì cái này nguy hiểm tiềm tàng quá lớn.

Các thương gia trăm miệng một lời: “Chúng tôi nghe theo Lâm đại sư.”

Lâm Phàm: “…”

Lục Ly nhìn bàn tay Lâm Phàm đưa ra thì hơi kinh ngạc, sau đó cũng cầm lấy, đến bây giờ anh ta vẫn có chút không tin: “Không suy nghĩ lại sao?”

Lâm Phàm cười: “Không cần suy nghĩ nữa.”

Lục Ly vẫn chưa hết hy vọng: “Miễn thuê hai năm!”

“Ừm.”

“Sau này không tăng tiền thuê nữa.” Lục Ly lại mở miệng.

Lâm Phàm vẫn tươi cười nhưng vẫn rất lạnh nhạt gật đầu.

Hiện trường im lặng.

Bọn người Lưu Quốc Cường không biết nên nói cái gì, loại tình huống này bọn họ chưa nghĩ tới. Điều kiện của Lục tổng phong phú như vậy thế mà người này đều cự tuyệt.

Mà những thương gia kia cũng ngốc luôn rồi sao, chẳng lẽ bọn họ không có một chút năng lực tự chủ để tự mình lựa chọn hay sao, cứ đi theo Lâm đại sư làm gì?

Nhưng ông ta làm sao biết được, các ông chủ ở đây tín nhiệm Lâm đại sư cỡ nào chứ. Hơn nữa bọn họ biết rằng, chỉ cần đi theo Lâm đại sư thì cho dù trời nam đất bắc, nơi nào cũng có thể đi, hơn nữa còn không có bất kỳ thiệt thòi nào.

Đây chính là mị lực của Lâm đại sư.

Lục Ly lần đầu tiên cảm giác, đối mặt với chuyện này mình bất lực cỡ nào, điều này căn bản không giống với suy nghĩ trong lòng anh ta.

Lâm Phàm lên tiếng nói: “Vừa rồi anh không nên xé hợp đồng, cái này phải làm lại sẽ rất phiền phức.”

Sau đó Lâm Phàm đưa mắt nhìn về phía mọi người: “Mọi người trở về thu dọn một chút, sắp tới chúng ta phải chuyển đi rồi, phải tranh thủ thời gian mở cửa hàng mới, cũng đừng chậm trễ quá lâu.”

Các thương gia đều gật đầu: “Ông chủ nhỏ, cậu yên tâm đi, những thứ này với chúng tôi đều không thành vấn đề.”

Lâm Phàm gật đầu, sau đó nhìn về phía Lục Ly: “Thật ngại quá Lục tổng, vẫn là câu nói kia, nếu có cơ hội thì lần sau hợp tác. Tôi đã đáp ứng Hoàng tổng của khu phố mua sắm Thiên Hoành rồi, chuyện không giữ lời tôi làm không được.”

Lục Ly nhìn Lâm Phàm, trong lòng vẫn có chút không cam lòng, anh ta không nghĩ tới việc đích thân anh ta ra mặt mà cũng không giải quyết được chuyện này. Hình suy nghĩ của tên này quá quái dị, rất khác những loại người mà anh ta từng gặp qua trước đây.

“Thật sự không suy nghĩ lại sao?” Lục Ly nhịn không được mà hỏi lần nữa.

“Thật sự.” Lâm Phàm rất bình tĩnh, chuyện này đã kết thúc nên không cần phải hỏi thêm gì nữa.

Nhưng đối với Lục Ly mà nói, anh ta giống như là người nắm giữ sức mạnh vô địch, thế nhưng một quyền đánh ra giống như là đánh vào bông , căn bản không có một chút tác dụng nào. Anh ta cảm thấy rất đau lòng, đây là lần đầu tiên anh ta cảm giác được mình không giải quyết được một chuyện mà theo hắn thấy chỉ là một chuyện không đáng kể

Đây là một tình huống chưa bao giờ xảy ra và cũng chưa bao giờ phát sinh.

Cho dù là đối thủ khó chơi nhất, anh ta cũng có thể dùng lợi ích tuyệt đối làm cho đối phương không cách nào cự tuyệt mình.

Chuyện liên quan đến tiền bạc thì không phải là chuyện. Nếu như không làm được thì đó chính là do tiền không đủ.

Nhưng hiện tại anh ta phục, đây rõ ràng chính là chuyện liên quan đến tiền bạc, thế nhưng anh ta lại không làm được.

Chương 454: Lại lần nữa không giới hạn số lượng

Lục Ly rất nghiêm túc nhìn Lâm Phàm, cuối cùng không nói thêm gì, trực tiếp giao việc cho cấp dưới làm xong hợp đồng. Trả lại toàn bộ tiền thuê nhà một năm, coi như là bồi thường.

Đối với việc không công nhưng lại nhận được tiền, Lâm Phàm không muốn chút nào, nhưng cũng không thể không cho các chủ cửa hàng kiếm lời. Dù sao thì sau này trang trí vẫn phải cần tiền.

Lục Ly cũng buông ra: "Được, nếu lần sau có ý tưởng thì có thể tiếp tục hợp tác. Đây là sơ suất về quản lý của tập đoàn Sang Duy chúng tôi, nên đã tạo thành vấn đề cho mọi người."

Lâm Phàm cười cười: "Đương nhiên, tập đoàn Sang Duy có một tổng giám đốc như anh thì tôi vẫn rất tin tưởng vào các anh."

Người của Công ty Sang Duy đã rời đi.

Hiện trường chỉ còn lại người dân và Lâm Phàm.

"Ông chủ nhỏ phải đi thật à, chúng ta không nỡ." Người dân thương cảm nói.

Đối mặt với tình huống như vậy, Lâm Phàm cười cười: "Đúng vậy, phải đi nhưng mà mọi người cũng đừng quá buồn. Cũng không phải ra nước ngoài, vẫn ở Thượng Hải như trước, có cơ hội mọi người có thể đi qua xem, nơi đó vẫn hoan nghênh mọi người như trước."

Người dân: "Ông chủ nhỏ, đây là sự lựa chọn của anh, chúng tôi cũng không thể ngăn lại. Nhưng hôm nay có thể không giới hạn số lượng được hay không, để chúng tôi ăn một lần nữa."

Lâm Phàm nhìn mọi người, cười khẽ một tiếng: "Được, không thành vấn đề, hôm nay để mọi người ăn thêm một lần nữa, tôi sẽ rất nhớ mọi người."

Người dân: "Chúng tôi cũng sẽ nhớ ông chủ nhỏ, sau này có thời gian chúng tôi chắc chắn sẽ đến khu Hồng Điền để thăm ông chủ nhỏ."

Triệu Chung Dương cầm điện thoại di động: "Mọi người, kết quả mọi người đều thấy, chúng ta phải chuyển nhà đến nơi mới. Các bạn nhỏ ở khu Hồng Điền, mọi người có cảm giác

hưng phấn hay không? Muốn nhìn thấy anh Dương thì phải tranh thủ thời gian nhé, anh Dương ở đó sẽ chờ mọi người.”

Một đám dân cư mạng xem livestream sắp sướng đến phát rồ rồi.

“Ha ha, cuối cùng thì Lâm đại sư cũng tới.”

“Khu Hồng Điền sau này sẽ rất náo nhiệt. Nhưng sau này nếu chúng ta bị bánh kếp của Lâm đại sư mê hoặc thì phải làm sao bây giờ.”

“Hy vọng Lâm đại sư có thể suy nghĩ một chút về khu Thanh Phổ, chúng tôi hết sức hoan nghênh anh.”

……

Điền Thần Côn nhìn qua bảng hiệu cửa hàng ban đầu: “Đến nơi mới, chúng ta nên đổi cửa hàng lớn hơn một chút đi.”

Ngô U Lan gật gật đầu: “Đúng vậy, đổi một cửa hàng có không gian lớn hơn một chút, như vậy nhìn qua sẽ càng thêm khí phái.”

Ngô Thiên Hà không nói gì, ngược lại nhìn con gái, trên mặt lộ ra một tia tươi cười. Ông ta đã thành thói quen đối với nếp sống hiện tại, nhất là mệnh cách của con gái dần dần có biến hóa, trong lòng ông cũng thở phào nhẹ nhõm. Chậm rãi làm tiêu hao đương nhiên sẽ có kết quả tốt.

Nhất là cùng nhau trải qua một ít chuyện với Lâm đại sư, ông ta cảm thấy mình giống như lại trẻ lên, trở về cảnh trước kia khi mới ra mắt, xem bói cho người ta.

Giờ phút này, bên ngoài truyền đến một tiếng nói kinh thiên động địa.

“Hu hu, ông chủ nhỏ sau này sẽ không ở chỗ này nữa, trong lòng tôi thật luyến tiếc.”

“Bánh kếp hôm nay hình như còn ngon hơn trước .”

“Tôi muốn đến khu Hồng Điền tìm việc làm, làm hàng xóm với Lâm đại sư.”

“Công việc rất dễ tìm, bánh kếp ngon như vậy thì hiếm thấy, cho nên vì cái bánh kếp ngon miệng này, tôi cũng quyết định đổi công việc, đổi địa điểm.”

Lâm Phàm giờ phút này cảm thấy rất bất đắc dĩ, rốt cuộc thì các người cũng không phải thật sự yêu mến tôi mà là yêu tay nghề bánh kếp của tôi. Thực dụng, quá thực dụng, tâm hồn nhỏ bé bị tổn thương, trong khoảng thời gian ngắn chỉ sợ không chữa trị được.

Bận rộn cho đến 6 giờ tối.

Đến tận khi hết toàn bộ số nguyên liệu, Lâm Phàm mới có thể dừng lại nghỉ ngơi. Nhìn những tờ tiền đỏ trong ngăn kéo, hắn cũng quên mất mình bán được bao nhiêu phần nhưng hẳn là đã có mấy vạn đồng.

Tiền đến quá nhanh nhưng mà cũng rất cực khổ.

Cho nên đến chỗ ở mới, mỗi ngày vẫn cứ bán mười phần là được rồi. Còn vụ hai mươi phần thì có thể cân nhắc lại một chút. Tuy rằng sẽ mệt hơn nhưng mỗi ngày kiếm thêm được nhiều hơn có lẽ là một lựa chọn không tồi.

Lúc này, Vương Minh Dương xuất hiện trước cửa hàng: "Các cậu thật sự muốn chuyển đi sao?"

Vương Minh Dương xem Weibo mới biết được, người anh em tốt của mình lại muốn chuyển đi. Chẳng qua là chuyển đến nơi nào thì cũng giống nhau thôi, chỉ cần ở Thượng Hải là được.

Lâm Phàm cười nói: "Đúng vậy, chuyển đi, đổi một chỗ khác sẽ quen biết nhiều người hơn, để cho bánh kếp của tôi được truyền bá nhiều nơi."

Vương Minh Dương nhún vai: "Tuỳ cậu, tôi rất khó tưởng tượng được sau này cậu thường xuyên đổi chỗ, khiến toàn bộ người dân ở Thượng Hải bị mê hoặc dưới ma lực của bánh kếp, cái này có thể nói là bá đạo cmn rồi."

Lâm Phàm cười nói: " Anh muốn tôi mệt chết hay sao? Vậy sau này có phải toàn bộ công dân Thượng Hải đều đến xếp hàng để mua bánh kếp của tôi đúng không?"

Triệu Chung Dương tiến lại gần: "Tôi cũng chưa từng nghĩ đến mức đó, để toàn bộ công dân Thượng Hải đều bị bánh kếp này thống trị, nghe có vẻ có chút kích động đó."

"Haizz." Lâm Phàm thở dài: "Tôi thấy mấy người đang nằm mơ viển vông rồi đó, tối nay đi đâu ăn đây?"

“Chỗ cũ.” Vương Minh Dương nói.

“Được.” Lâm Phàm đứng dậy: “Chúng ta đóng cửa, toàn bộ xuất phát đến chỗ cũ làm bữa tiệc lớn đi.”

Điền Thần Côn hô to một tiếng: “Được ăn đồ ngon rồi.”

Triệu Chung Dương cũng cười ha hả, chuyện này căn bản không có ảnh hưởng gì, chỉ là nghỉ ngơi thêm vài ngày mà thôi.

Thời gian sảng khoái này chỉ mới vừa mới bắt đầu.

Chương 455: Hiểu lầm

Một biệt thự nào đó ở Thượng Hải.

Lục Ly trở về, tâm tình có chút không tốt lắm, đả kích hôm nay có hơi lớn. Tuy rằng không phải là việc gì lớn nhưng trong lòng cứ lấn cấn. Kiểu như xử lý mọi việc không phải quá hoàn mỹ, có loại cảm giác nói không nên lời.

“Anh, sao em thấy anh rầu rĩ không vui vậy?” Khi Lục Ly bước chân trước vào nhà, một thiếu nữ trẻ trung tràn đầy sức sống đi tới.

Lục Ly nghiêm mặt lại, bày ra vẻ nghiêm túc. Ở trước mặt em gái, anh ta vẫn luôn nghiêm túc như vậy. Cha anh ta đã già, không quản được cô nhóc này. Anh ta là anh trai, lại lớn hơn cô em gái này tận mười lăm tuổi nên ở phương diện giáo dục, đây là trách nhiệm rất nặng nề.

“Không có chuyện gì, sau khi tốt nghiệp thì đến tập đoàn làm việc, anh đã sắp xếp công việc cho em rồi.” Lục Ly nói, giọng điệu không cho phép cự tuyệt.

Lục Phỉ Phỉ nhìn anh trai mình: “Anh, anh đừng giả vờ nữa, em thấy hết rồi. Nhìn sắc mặt của anh là em biết, chắc chắn là đang có chuyện không vui, nhanh nói cho em gái biết có phải anh gặp chuyện lớn gì hay không? Hay là bị người ta cướp mất bạn gái rồi? Nhưng mà cũng không đúng nha, với điều kiện của anh thì hẳn là không có ai có thể cướp được đâu. Em biết rồi, khẳng định là anh đã làm chuyện gì không tốt, anh không …“

“Anh thấy em cần phải được dạy dỗ rồi đó.” Lục Ly còn chưa đợi em gái nói xong đã chuẩn bị giáo huấn cô nhóc một trận.

Lục Phỉ Phỉ bị dọa hô lên: “Cha, mẹ, anh muốn đánh con, cứu con với…”

Lục Ly nhìn cô em gái điên điên khùng khùng của mình thì bất đắc dĩ lắc đầu, cuối cùng đành thở dài một tiếng, chuyện này cứ mặc kệ vậy đi.

Quy củ trong nhà tương đối nghiêm.

Ngoại trừ là có việc lớn gì đó, nếu không thì mỗi ngày đều phải trở về dùng cơm cùng nhau, đây là quy củ, cũng được ngầm thừa nhận.

Theo lời cha anh ta, mỗi ngày bận rộn kết thúc, nhất thiết phải trở về với gia đình để trò chuyện, nói về những gì đã xảy ra ngày hôm nay.

Trên bàn ăn.

Lục Phỉ Phỉ lại không có nhiều quy củ như vậy. Cô nhóc là con gái út trong nhà, cha và mẹ đều xem cô như một bảo bối để dỗ dành. Theo lời cha nói, nó là cô em gái duy nhất của con, nếu không đối đãi tốt thì sau này gả ra ngoài sẽ chẳng mấy khi nhìn thấy được.

“Cha, lúc con trở về thì phát hiện anh con có chút không vui, nhất định là hôm nay phát sinh chuyện gì đó, con cảm thấy cha mẹ có thể hỏi kỹ hơn một chút.” Lục Phỉ Phỉ cười nói, về phần ánh mắt u oán của anh mình, cô trực tiếp bỏ qua.

Lục Trung Minh: “Có đúng thế không? Chuyện hôm nay xử lý thế nào rồi? “

Lục Ly lắc đầu: “Tuy rằng giải quyết xong rồi nhưng không hoàn hảo, các cửa hàng trên phố Vân Lý đều phải chuyển đi.”

Lục Trung Minh có chút kinh ngạc: “Chuyện gì xảy ra vậy? Là giải quyết chưa đủ tốt hay sao?”

“Không phải!” Lục Ly nói, sau đó đem tình huống hôm nay kể lại rõ ràng, không có giấu giếm bất cứ điều gì.

“À!” Lục Trung Minh nghe xong, không nói gì. Ngược lại Lục Phỉ Phỉ không kiêng nể gì cười: “Thì ra anh trai em cũng có

một ngày ăn quả đắng, ông chủ kia cũng thật khí phách, em thích."

Lục Ly trừng mắt nhìn em gái mình một cái, con nhóc này, suốt ngày muốn nhìn mình bị xấu mặt.

"Nếu đây là lựa chọn của người ta, vậy thì phải tôn trọng lựa chọn của người ta. Chuyện nội bộ đã điều tra rõ ràng chưa? Loại quan hệ bám váy không thể không có, nhưng loại người không thích hợp này sắp xếp vào vị trí không phù hợp sẽ ảnh hưởng không nhỏ, cần cân nhắc nghiêm túc." Lục Trung Minh nói.

Lục Ly gật đầu: "Cái này con biết, cho nên con đã cho người điều tra rồi, tất cả những nhân viên liên quan đều phải hỏi cho kĩ càng."

Lục Trung Minh cũng không nói gì thêm. Hiện tại sản nghiệp đều đã giao cho con trai, vậy nên ông ta buông tay thoải mái cho con làm việc. Chỉ là có đôi khi cũng cần chỉ điểm một chút: "Chuyện nhỏ nhưng cũng không nhỏ, không nên buông lỏng cảnh giác."

……

Buổi tối.

Khi Lâm Phàm đến cửa nhà mình, phát hiện đứa nhỏ nhà đối diện đang cúi đầu chơi điện thoại di động, hắn có chút tò mò.

"Trễ như vậy rồi sao em lại đứng ở ngoài cửa?" Lâm Phàm quan tâm hỏi.

Đứa nhỏ này mới học cấp hai, giờ phút này ngẩng đầu lên nói: "Em thi không tốt, bị gọi phụ huynh, mẹ phạt em đứng ở cửa bắt úp mặt vào tường suy nghĩ."

Lâm Phàm nở nụ cười, nhìn dáng vẻ của tên nhóc này chẳng có vẻ khổ sở vì không thi tốt gì cả, chơi điện thoại di động rất nhàn nhã tự đắc ấy chứ.

"Trễ lắm rồi, có lẽ nên nghỉ ngơi sớm một chút, hay là đến chỗ anh ngủ đi." Lâm Phàm rất tùy ý nói, không có ý tứ gì khác.

Nhưng tên nhóc đang chơi điện thoại di động lại đột nhiên sửng sốt, da đầu phát lạnh, sau đó đờ đẫn ngẩng đầu. Dưới ánh

mắt kinh ngạc của Lâm Phàm, nó mạnh mẽ đập cửa: “Mẹ, mở cửa đi, con biết sai rồi….”

Lâm Phàm ngây ngẩn cả người, tình huống này là gì đây?

Tên nhóc này đột nhiên nghĩ đến một tin tức mình từng nhìn thấy, có chút tương tự với tình huống của mình. Buổi tối bị phạt đứng ở cửa, bị người đàn ông nhà đối diện nhìn thấy, dụ dỗ đến nhà rồi trực tiếp làm cái kia…. Dưới ánh đèn yếu ớt trên lối đi, cậu nhóc phát hiện người trước mặt này hình như thật sự không có ý tốt với mình.

Vốn dĩ cậu bé còn muốn đứng ở bên ngoài một lúc chơi điện thoại di động, đợi lát nữa mệt mỏi thì nhận sai rồi trở về ngủ, hiện tại xem ra nơi này quá nguy hiểm.

Hắn bó tay rồi, sau đó không nói thêm gì nữa, trực tiếp mở cửa đi vào trong phòng.

Sau đó hắn dựa vào cửa lặng lẽ nghe, quả nhiên nhà đối diện mở cửa. Sau đó tên nhóc thối vậy mà thật sự bị dọa, nói với mẹ nó là người nhà đối diện muốn dụ dỗ nó về nhà…

Lâm Phàm: “…. “

Chương 456: Anh tìm nhầm đối tượng rồi

Ngày hôm sau!

Khu phố mua sắm Thiên Hoành.

Bởi vì muốn dời đi nên đương nhiên việc cần làm tương đối nhiều, hắn cùng các ông chủ buôn bán bên cạnh cùng nhau đến khu phố mua sắm Thiên Hoành xem tình huống nơi này.

Ông Lương: “Thật tốt, môi trường mới thực sự tốt, tốt hơn nhiều so với phố Vân Lý.”

Lão Trương: “Đúng vậy, xung quanh có rất nhiều khu chung cư, vị trí địa lý thật sự không tệ, chuyển từ phố Vân Lý tới đây cũng không lỗ. Hơn nữa có ông chủ nhỏ ở đây, chúng ta không cần lo lắng nhiều vấn đề như vậy.”

Chị Hồng cười nói: “Chuyển đến đây cũng là bắt đầu lại từ đầu.”

Hoàng Bân đứng bên cạnh nhìn, sau đó cười nói: “Lâm đại sư, anh xem có được không?”

Lâm Phàm nhìn qua một lượt rồi cười nói: “Nơi này thật sự rất tốt.”

Hoàng tổng: “Lâm đại sư, chuyện ngày hôm qua tôi cũng biết. Tôi rất bội phục anh, Lục tổng đưa ra ưu đãi lớn như vậy mà anh cũng không ở lại, rõ ràng là rất coi trọng chúng tôi, đây là vinh hạnh của tập đoàn Khải Minh chúng tôi.”

“Hoàng tổng khách khí rồi, đã đàm phán điều kiện với anh rồi thì đương nhiên không thể thay đổi.” Lâm Phàm cười nói, hoàn cảnh nơi này thật sự tốt, thậm chí còn hơn rất nhiều so với phố Vân Lý bên kia, về phần lưu lượng người gì đó thì ngược lại hắn cũng không lo lắng.

Hoàng tổng cười: “Lâm đại sư giữ lời thì chúng tôi chắc chắn cũng giữ lời hứa. Hợp đồng chúng tôi đã mang đến, có lẽ mọi người và Lâm đại sư còn chưa có công ty trang trí, cho nên tôi cũng mang đến mấy công ty trang trí cho mọi người lựa chọn.”

“Hoàng tổng suy nghĩ thật chu đáo.” Lâm Phàm khách khí nói, trang trí cửa hàng cần phải có thời gian, không thể giải quyết ngay tức thì được. Với tình hình này chỉ sợ cũng phải mất mười ngày nửa tháng.

Trong khoảng thời gian này, đối với hắn mà nói cũng chẳng sao. Nhưng đối với những người kia mà nói, trì hoãn một ngày chính là tổn thất một ngày.

Lão Lương: “Ông chủ nhỏ, cậu chọn một cửa hàng đi.”

Lúc nói đến chuyện này, những ông chủ buôn bán vây quanh cứ nhìn trái nhìn phải, đây là vì bọn họ muốn làm hàng xóm với ông chủ nhỏ nên nhất định phải cướp một trận.

Lâm Phàm nhìn tình huống trước mắt, sao có thể không biết đây là có ý gì, sau đó cười nói: “Vậy thì chọn cửa hàng ở giữa đi.”

Giờ khắc này, các ông chủ buôn bán xung quanh lập tức giữ chặt nhân viên, tranh cướp quyền thuê nhà bên cạnh Lâm đại

sư.

Hoàng tổng nhìn thấy cảnh này cũng ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới Lâm đại sư lại được hoan nghênh như vậy.

Đồng thời tâm tình cũng trở nên rất tốt.

Ngày đầu tiên, cửa hàng đã được cho thuê.

Đó là tình huống đôi bên cùng có lợi.

Cũng là cảnh anh ta muốn nhìn thấy nhất.

Ký hợp đồng.

Lần ký hợp đồng này có thời gian là ba năm.

Đồng thời, tất cả các điều kiện được viết trong hợp đồng đều rõ ràng, để đảm bảo rằng không có sự cố nào sẽ xảy ra trong tương lai.

Mấy ngày nay, Lâm Phàm cũng không quá bận rộn, công ty trang trí do Hoàng tổng giới thiệu rất đáng tin cậy, hiệu suất cũng cao. Đo phòng hôm trước, hôm sau đã đưa bản vẽ. Sau khi hài lòng, hôm đó đã bắt đầu công việc ngay, tốc độ này thật sự không còn gì để nói.

Hắn chọn một cửa hàng rộng chừng ba mươi mét vuông, diện tích không nhỏ, đủ để hắn bán bánh kếp và xem bói.

Mỗi ngày phải vui vẻ, sảng khoái vượt qua mỗi một ngày, bán bánh kếp và xem bói chỉ là phụ, cái chính là muốn ở cùng một chỗ vui vẻ náo nhiệt với mọi người, đồng thời làm cho mọi người trầm luân trong món bánh kếp của mình, không có cách nào trốn thoát được.

Điền Thần Côn và Triệu Chung Dương mỗi ngày đều không có chuyện gì, nhưng cũng đi đến cửa hàng xem trang trí, nếu có chuyện thì sẽ hỗ trợ giải quyết.

Hắn nhìn ra được tất cả mọi người có niềm tin vào cửa hàng mới này.

Bây giờ đổi địa điểm khác cũng nên đăng một tin trên Weibo, từ phố Vân Lý chuyển đến khu mua sắm Thiên Hoành. Viện phúc lợi trẻ em cách khu thương mại Thiên Hoành còn gần hơn, đây thật sự là niềm vui ngoài ý muốn.

Reng reng!

Vương Minh Dương gọi điện thoại đến.

Điện thoại vừa kết nối, Vương Minh Dương đã bắt đầu lải nhải: "Tối nay tôi tổ chức dạ tiệc, nhớ đến cổ vũ đấy!"

"Dạ tiệc à?" Lâm Phàm sửng sốt, sau đó cười nói: "Nghe có vẻ rất cao cấp."

Vương Minh Dương cười nói: "Cao cấp cái rắm, chính là một đám thủ lĩnh trâu bò tụ tập cùng một chỗ để khoe khoang, mỗi tháng tôi đều tổ chức một lần."

Lâm Phàm ngược lại không muốn tham gia nên nói: "Tôi thấy hay là quên đi, toàn người tài giỏi tụ tập, tôi đi làm cái gì chứ?"

"Dừng! Tài giỏi cái gì chứ, chỉ là lén lút trao đổi với nhau, đều là người quen thôi. Dù sao cửa hàng của cậu cũng đang trang trí, chẳng có việc gì làm, không ra ngoài hít thở không khí thì thật nhàm chán. Tôi nói cho cậu biết nha, có rất nhiều thiên kim tiểu thư ở đây đấy." Vương Minh Dương cười nói.

Lâm Phàm cười ha hả: "Được rồi, cái này là do anh đang dụ dỗ tôi à? Nhưng anh tìm nhầm đối tượng rồi, tôi là loại người thích đi quyến rũ đối tượng của người khác sao?"

…

Chương 457: Dạ Tiệc

Vương Minh Dương vui vẻ: "Được, được, cậu không phải loại người đấy còn không được sao, tối nay sáu rưỡi tôi sẽ đến đón cậu."

"Chờ đã, tôi cũng chưa đồng ý mà, anh bảo tôi đi . Thế nhưng tôi ăn mặc quá đơn giản, nếu làm mất mặt anh thì làm sao bây giờ?" Lâm Phàm tùy ý nói, loại chuyện này hắn tuyệt đối không lo lắng.

Vương Minh Dương ra vẻ rất kì lạ: "Không phải là cậu xem phim quá 180 phút rồi đấy chứ, hôm nay những người có thể tới đều là bạn bè của tôi. Cậu là người anh em tốt nhất của tôi, bọn họ ai dám xem thường cậu chứ. Nếu thật sự dám khinh

thường cậu, tôi sẽ trở mặt với bọn họ. Tôi nói cho cậu biết, cậu phải nể mặt tôi đó, bình thường tôi ở bên ngoài thường xuyên khoe khoang cậu nói rằng tôi biết một nhân vật rất trâu bò, nếu cậu không đến thì tôi sẽ bị chê cười đấy."

Lâm Phàm mỉm cười, ngẫm lại mình cũng không có chuyện gì thật, đến đó cũng không sao: "Được, được, tôi đồng ý với anh, vừa lúc gần đây tôi cũng muốn nghiên cứu một chút chuyện, tìm mấy người làm chuột bạch vậy"

"Chỉ cần cậu đến, cậu cứ xem chúng tôi như chuột bạch của cậu đi." Vương Minh Dương cười nói.

"Được, đấy là anh nói đấy nhá."

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Phàm nhìn quần áo hiện tại của mình, hình như có chút không phù hợp. Tuy rằng Vương Minh Dương nói tùy ý ,nhưng khẳng định phải thay một bộ quần áo tốt hơn chút, cũng không thể làm mất mặt Vương Minh Dương.

Vào buổi tối 6:30.

Rất đúng giờ, không chậm cũng không sớm hơn một giây.

Một chiếc Mercedes chậm rãi tiến vào biệt thự của Vương Minh Dương, thật ra nó cũng không nổi bật mấy so với xe cộ chung quanh.

"Bên này…."

Sau khi Lâm Phàm xuống xe, Vương Minh Dương đứng đó khoát tay.

Vương Minh Dương cười: "Tôi ở đây chờ cậu gần hai mươi phút rồi đấy."

Lâm Phàm nhìn thời gian: "Không phải anh nói sáu rưỡi sao, rất đúng giờ, không cao su một giây nào mà."

Vương Minh Dương bất đắc dĩ, sau đó lôi kéo Lâm Phàm: "Đi, chúng ta đi vào thôi. Tôi giới thiệu với cậu bạn bè quen biết của tôi, bọn họ hiện tại cũng rất tò mò, người tôi quen biết trâu bò đến cỡ nào."

Lâm Phàm không nghĩ tới Vương Minh Dương lại thích khoe khoang như vậy. Mình có trâu bò mấy đâu, nhưng mà thôi, anh

ta nói như vậy thì coi như mình rất trâu bò đi.

Bên trong biệt thự lúc này đã có không ít người, tất cả mọi người đang tụ tập cùng một chỗ tán gẫu. Họ tán gẫu đủ chuyện trên trời dưới đất, có thể từ việc lớn của doanh nghiệp đến chuyện nhỏ nhặt trong nhà, gặp cái gì thì tán gẫu cái đó.

Bốp bốp!

Vương Minh Dương vỗ tay, mọi người xung quanh đều nhìn về phía này.

Vương Minh Dương ôm bả vai Lâm Phàm: "Mọi người nghe đây, đây chính là người anh em tốt nhất của tôi, là Lâm Phàm, mọi người hay gọi là Lâm đại sư, tôi nói cho mọi người biết, người anh em này của tôi không phải người bình thường. Tuy rằng hắn không có gia tài bạc tỉ nhưng năng lực thì chắc chắn mọi người không dám tưởng tượng đâu. Đương nhiên, tôi cũng không nói cho mọi người biết đó năng lực gì, mọi người có thể tự mình đoán. Tuy nhiên nếu như ai có vận khí tốt sẽ được người anh em này của tôi chỉ điểm một hai câu, sẽ cực kỳ có lợi đấy!"

Đám người hơi choáng váng, sau đó có người cười hỏi: "Minh Dương, anh có lừa gạt chúng tôi không, bạn anh chính là bạn của chúng tôi, anh nói bạn anh thần thánh như vậy, sẽ không làm bạn anh xấu hổ đấy chứ."

"Đúng vậy, đến bây giờ tôi còn nhớ rõ. Lúc tôi và Minh Dương lần đầu tiên quen biết, tên này cũng tâng bốc tôi lên rất cao. Cuối cùng làm tôi lần đó suýt chút nữa mất mặt, việc này tôi nhớ rõ cả đời."

Một vài vị thiên kim nhà giàu, ngược lại có chút đánh giá Lâm Phàm. Thanh niên trẻ tuổi, nhìn sạch sẽ, tươm tất hơn nữa hình như còn có chút thẹn thùng, đương nhiên đây là do một đám em gái tự nghĩ ra mà thôi.

Đối với một vài người đàn ông mà nói, bọn họ không nghĩ tới Vương Minh Dương lại ở trước mặt mọi người nói đây là người anh em tốt nhất của mình. Điều này thật sự làm cho bọn họ rất kinh ngạc, bởi vì từ trước đến nay Vương Minh Dương chưa bao giờ nói qua những lời như vậy với ai.

Giờ phút này ở trong đám người, một cô gái trẻ tuổi ăn mặc cao quý bước ra cười nói: "Anh Minh Dương, người anh em này của anh trắng trẻo đẹp đẽ, tôi rất thích, hay là anh giới thiệu một chút…"

Vương Minh Dương cười nói: "Em gái Chu Châu, em đừng nghĩ đến việc lừa gạt anh em của anh, cậu ấy chính là sát thủ tình trường đấy, rất có mị lực. Nếu em rơi vào trong đó anh cũng không cứu được em đâu."

Lâm Phàm vừa nghe, nhất thời như nổ tung, tên này sao lại chém gió nhiều như vậy chứ. Sau đó hắn vỗ vào bụng Vương Minh Dương một cái: "Anh nói nhiều quá, anh không nói không ai bảo anh câm đâu."

Vương Minh Dương co rụt lại, nở nụ cười lớn: "Được rồi, được rồi, không đùa nữa. Nhưng mà tôi nói thật, 99% lời nói trước đó của tôi không phải là nói dối. Được rồi, buổi dạ tiệc một tháng một lần của chúng ta chính thức bắt đầu, vỗ tay nào, chào mừng người anh em tốt nhất của tôi."

Mọi người xung quanh đều nở nụ cười, sau đó cũng vỗ tay. Tiếng vỗ tay này là cho Vương Minh Dương mặt mũi, còn về phần Lâm Phàm, tuy rằng bọn họ không có ác ý nhưng cũng không có hứng thú quá lớn.

Chỉ là đối phương là anh em tốt nhất của Vương Minh Dương, nên bọn họ tuyệt đối sẽ không vứt thể diện của Vương Minh Dương.

Chương 458: Mình là người nghèo nhất ở đây

Lúc này, Vương Minh Dương hỏi: "Đi chơi với tôi chứ?"

Lâm Phàm nhìn những người xung quanh, trong mắt tản ra ánh sáng, trực tiếp khoát tay: "Anh đi đâu thì đi đi, tôi muốn nghiên cứu đồ vật của tôi."

"Được rồi, vậy tôi đi, đã lâu không chơi bài, bạn tốt của tôi đều đang ở đây, chơi mấy ván mới được." Vương Minh Dương cười nói.

Lâm Phàm sửng sốt, trong nháy mắt như phản ứng lại. Mẹ nó chứ, nhìn thấy thần sắc vội vàng của Vương Minh Dương, rốt cuộc hắn cũng biết, không phải bách khoa toàn thư nói đùa, Vương Minh Dương này thật sự là thích đánh bài.

Sau khi Vương Minh Dương rời đi, Lâm Phàm đành tìm một chỗ ngồi xuống, sau đó nhìn chằm chằm người khác, nhìn kĩ hết người này đến người khác.

Vấn đề hắn nghiên cứu bây giờ chính là, phân tích cấu trúc trên mặt người theo huyền học, nói đơn giản một chút thì chính là xem tướng.

Từ sau khi hắn đạt được tri thức xem bói này, đã xem qua tướng mạo của rất nhiều người. Nhưng tướng đại phú đại quý thì thật đúng là chưa từng xem qua bao nhiêu. Bây giờ tận mắt nhìn thấy, ngược lại có thể nghiên cứu cho tốt một lần.

Một đôi mắt trơn bóng quét trong phòng khách, một số người cảm thấy căng thẳng, cảm giác giống như có người đang nhìn trộm mình.

……

Sau khi quan sát rất nhiều người, Lâm Phàm không thể không thừa nhận, khả năng xem tướng của mình thật đúng là uyên bác. Nói em gái phía trước kia đi, diện mạo thật đúng là xinh đẹp, tướng mạo thẳng thắn, nói đơn giản nhất chính là, lớn lên đẹp mắt thì vận mệnh chắc chắn tốt.

Lời này Lâm Phàm rất đồng ý. Mấy người đã thấy em gái nào xinh đẹp mà lại gặm củ cải trong nơi nghèo nàn chưa?

Còn đàn ông con trai thì thôi, lớn lên đẹp trai, có câu nói âm dương trái ngược nên khó mà nói.

Nói thẳng ra, đây chính là thế giới chỉ nhìn vào nhan sắc.

Mẹ kiếp!

Đột nhiên, hắn nhìn thấy người đàn ông ở phía trước thực sự rất kỳ lạ, rất xấu xí. Sau đó hắn ở trong đầu mở bách khoa toàn thư ra. Bởi vì lúc lấy được bách khoa toàn thư, trên trang kiến thức về bói toán này có giới thiệu mấy loại trường hợp có diện mạo tương đối đặc thù.

Mã Vân? (Jack Ma của Alibaba đó, truyện hư cấu mà :D)

Người này này là ai?

Hắn không biết nhưng trong kiến thức về bói toán lại có giới thiệu đến.

“Mắt lộ ra, lông mày đậm, tướng mạo vĩ đại, tựa hồ trọc, trong mắt lộ ra nội quang hàm cố, lông mày tuy rậm, trong nhỏ chặt được phục thải chi tú chân.”

Những lời này hắn xem mà không hiểu, nhưng phía sau có giải thích, nói đơn giản chính là : “Mắt nhô ra, lông mày rậm rạp, lộ ra xương lớn, thoạt nhìn là tướng xấu. Mắt tuy lồi nhưng lại rất có thần, lông mày tuy rằng rậm rạp, nhưng sáng bóng loáng, ẩn ẩn có ánh sáng. Đây chính là kỳ tướng, chứ không phải tướng xấu.”

Thêm kiến thức.

Hắn thực sự có thêm một cách nhìn sâu sắc.

Giữa hai loại này rất là giống nhau, xem ra trong đó liên quan nhiều thứ rất huyền diệu.

Sau đó Lâm Phàm tiếp tục quan sát. Hắn nhìn rõ tướng mạo của mỗi một người đại phú đại quý ở đây, không thể không nói, quả là mở mang thêm kiến thức.

Đột nhiên, trước mắt Lâm Phàm xuất hiện một mảnh trắng xóa, còn có một cái rãnh sâu không thấy đáy, hắn không tự chủ được nói.

“Ngực đẹp!”

Sau đó hắn sửng sốt, ngẩng đầu. Cô gái trước mặt hắn được gọi là là Chu Châu, đang cầm một ly rượu, vẻ mặt tươi cười đứng ở trước mặt hắn: “Anh đẹp trai, anh nhìn cái gì vậy?”

Chu Châu ngồi bên cạnh Lâm Phàm, vẻ mặt đầy ý cười. Ánh mắt kia giống như phóng điện, nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm.

Lâm Phàm cười yếu ớt một tiếng: “Không xem cái gì cả, chỉ là đang xem tướng mạo.”

Chu Châu sửng sốt, sau đó cười nói: “Anh đẹp trai biết xem tướng mạo sao? “

“Biết xem một chút.” Lâm Phàm cười nói.

Đôi mắt đẹp của Chu Châu đảo một vòng, cô cảm thấy có chút thú vị nên gọi mấy chị em bên cạnh tới: "Các chị em, mau tới đây! Anh chàng đẹp trai này nói là anh ấy biết xem tướng mạo. Hôm nay chúng ta hãy để anh đẹp trai xem cho chúng ta một chút đi."

Những người đàn ông đang nói chuyện với nhau cũng di chuyển ánh mắt, bọn họ cũng tò mò.

"Bạn của Minh Dương biết xem tướng mạo, chúng ta đi xem một chút đi?

"Cũng được! Chúng ta nói chuyện rất vui vẻ như vậy, vậy mà tên Minh Dương này lại ném người ta ở chỗ này. Chúng ta đi cổ vũ cậu ta một chút, dù thế nào thì cũng không thể để người ta quá xấu hổ được."

Chu Châu nhìn những người đàn ông này thì cười quyến rũ nói: "Các anh đến đây làm gì? Tôi và các chị em của tôi đang cùng anh chàng đẹp trai này xem tướng mạo."

Một trong những người đàn ông đó nói: "Làm sao chúng tôi không được đến chứ? Chúng tôi cũng muốn xem mà!"

Lâm Phàm nhìn tình huống xung quanh, vô tội chớp chớp mắt, người anh em, các anh đang muốn làm gì vậy?

Tôi chỉ là tùy ý nhìn tướng mạo của mấy người mà thôi, mấy người không cần phải đến vây quanh tôi như vậy đâu!!!

Những người này đều là người có tiền, chính là như câu nói vật họp theo loài nên những người bạn mà Vương Minh Dương quen biết đều là những doanh nhân có tiền, nếu không thì chính là thiếu gia, thiên kim tiểu thư. Nếu như làm một bảng xếp hạng thì nói không chừng hắn chính là người nghèo nhất ở đây.

Chương 459: Xem tướng

"Tôi là Lý Hạo, là bạn của anh Vương. Anh vương nói cậu rất trâu bò nên tôi cũng có chút tò mò." Lý Hạo đã quen biết Vương Minh Dương được một hai năm, tuy rằng cao ngạo nhưng đối với bạn của anh Vương thì vẫn rất tốt.

Chỉ là Lâm Phàm được Vương Minh Dương khoe khoang là rất lợi hại, nên trong lòng anh ta cũng rất tò mò.

Mấy người khác cũng đều đã ba bốn mươi tuổi, đều có thành tựu không nhỏ. Vẻ mặt bọn họ tươi cười, ngược lại cũng không để chuyện này ở trong lòng, đều cảm thấy trong chuyện này có hơi hướng bốc phét quá nhiều.

Chu Châu tuổi còn trẻ, không cần lo cơm áo gạo tiền, chính là thiên kim đại tiểu thư. Lúc này rất ghét bỏ mà khoát tay: "Mấy người nhanh chóng tránh ra đi! Anh đẹp trai không cần nói chuyện với mấy người, anh ấy còn phải xem cho bọn tôi. Bình thường anh Minh Dương cũng không hề tin vào bói toán vậy mà giờ lại khoe khoang như vậy. Anh nói anh biết coi tướng mạo, anh xem tướng mạo của tôi như thế nào đi?"

Lý Hạo cười nói: "Chị Chu, chị cũng đừng làm khó người ta, mấy thứ như xem tướng mạo này sao có thể tin được chứ?"

Lâm Phàm cười trả lời: "Điều này cũng không chắc chắn."

Lý Hạo kinh ngạc, sau đó cười khẽ: "Điều này còn có thể không chắc chắn sao? Nhưng dù sao tôi cũng không tin."

Chu Châu cười nói: " Mấy người không tin thì tụ tập lại đây làm cái gì? Tôi tin! Tôi còn muốn anh đẹp trai này xem tướng mạo đấy."

Lâm Phàm nhìn Chu Châu, sau đó cười khẽ nói: "Vị Chu Châu mỹ nữ này, cô phải suy nghĩ kỹ. Tôi xem tướng mạo rất chuẩn. Hơn nữa, theo tôi thấy thì tướng mạo của cô không tốt lắm, đến lúc đó cũng đừng tức giận."

Chu Châu hé miệng cười: "Anh đẹp trai, anh cứ nói đi, tôi cam đoan sẽ không tức giận."

Các mỹ nữ bên cạnh cũng đều cười: "Chu Châu nhà chúng ta là người phóng khoáng nhất, cũng là người thoải mái nhất nên tuyệt đối sẽ không tức giận."

Lý Hạo cũng rất tò mò nói: "Anh đẹp trai, anh nói một chút xem! Chuyện này tôi cũng có thể cam đoan, chị Chu tuyệt đối sẽ không tức giận, hơn nữa cho dù có tức giận thì cũng vô dụng. Nếu như chị ấy dám đối xử tệ với cậu thì anh Minh Dương sẽ nổi giận, đến lúc đó sẽ rất đáng sợ."

“Anh đẹp trai, tôi rất tò mò, anh xem cho tôi đi!” Chu Châu nói.

Những người đàn ông ở bên cạnh cũng nở nụ cười. Tuy rằng trong lòng bọn họ không tin nhưng cũng không vạch trần, dù sao người này cũng là bạn của Vương Minh Dương. Người ta hay nói không nể mặt sư thì cũng nể mặt phật, huống hồ bữa tiệc tối nay cũng là để mọi người được vui vẻ.

“Thật sự muốn tôi nói sao?” Lâm Phàm cười nói.

Có đôi khi cũng phải lộ bản lĩnh một chút. Còn về phần muốn khiêm tốn gì đó thì cũng phải xem tuỳ trường hợp.

“Nói đi! Tôi thật sự muốn nghe. Nếu anh nói đúng thì tôi có thể đồng ý với anh một chuyện.” Chu Châu cười nói, ánh mắt quyến rũ nhìn Lâm Phàm.

Nhưng cô lại không biết, ở trong mắt Lâm Phàm, cô không có thể che giấu bất kỳ thứ gì.

“Vậy tôi đành nói thật vậy.” Lâm Phàm lại cười nói.

“Nói đi!”

Lâm Phàm cẩn thận nhìn: “Cuộc sống của Chu tiểu thư rất phóng khoáng, chỉ là gần đây phải tiết chế một chút. Bạn trai tuy nhiều nhưng cũng phải chú ý thân thể của mình mới được. “

Ách!

Đột nhiên, hiện trường sững sờ.

Chu Châu cũng sửng sốt, sau đó bật cười: “Anh đẹp trai, đây là kết quả của xem tướng sao? Những người hiểu rõ tôi đều biết tôi chăm đổi bạn trai còn chăm hơn cả thay quần áo. Nếu chỉ là như vậy thì thật sự không thể tính.”

Lý Hạo cười: “Tôi nghĩ nhất định là anh Minh Dương đã nói trước, để cậu cẩn thận chú ý chị Chu. Dù sao chị Chu chính là sát thủ diệt cỏ, chỉ cần là một cây cỏ vừa mắt chị ấy thì nhất định sẽ không bỏ qua.”

Lâm Phàm cười, sau đó nhìn về phía Lý Hạo: “Tướng mạo này của cậu cũng không tệ, tuổi còn trẻ đã có con. Tuy nhiên tướng mạo này cho thấy, hôn nhân của cậu rất lận đận, có con

nhưng không có vợ. Chỉ là nhìn bộ dạng hiện tại của cậu, chắc là đang trong tình trạng nghi ngờ nhỉ? Tôi nghĩ cậu nên đi xem một chút đi."

Lý Hạo vẫn luôn tươi cười thì đột nhiên sửng sốt. Hai mắt mở to như gặp quỷ vậy.

Người đàn ông trung niên ở một bên cười nói: "Chuyện này không đúng! Lý Hạo vẫn độc thân, làm sao mà có thể có con được? Nếu như thật sự có thì chỉ sợ có thể cười ra tiếng, như vậy thì cậu ta sẽ không bị cha mình thúc giục mỗi ngày nữa."

Lâm Phàm lại nhìn về phía người đàn ông trung niên này: "Kim Vân Dân, tài vận không tệ. Chỉ là gần đây tài vận không tốt, chắc là đã mất một khoản tiền không lớn không nhỏ."

"Vị mỹ nữ này tướng mạo cũng không tệ, chỉ là phải quan tâm tình huống của cha mẹ mình một chút. Nhìn tướng mạo của cô, chắc là gần đây cha mẹ của cô đã xảy ra mâu thuẫn."

"Anh…. "

Một đám người vây quanh Lâm Phàm. Sau đó Lâm Phàm nói hết người này đến người khác.

Mãi cho đến cuối cùng, Lâm Phàm cười yếu ớt một tiếng, sau đó khiêm tốn nói: "Một chút thủ đoạn nhỏ không ra hồn, không chuẩn, xin đừng để ở trong lòng!"

Nhưng giờ phút này, những người vây quanh Lâm Phàm, ai nấy đều há to miệng, cả người đều ngây ngẩn cả người, giống như gặp quỷ.

Mẹ nó! Cái này đâu phải là không chính xác.

Mà giống như biết hết những chuyện đang xảy ra với bọn họ.

Mẹ kiếp!

Trâu bò!

Vương Minh Dương quả nhiên là không khoác lác, tên này đúng là quá trâu bò rồi.

Chương 460: Tìm được một nhóm tình nguyện viên

Lâm Phàm nhận ra ánh mắt mọi người nhìn về phía mình có chút không đúng. Ánh mắt này cũng quá thẳng thắn, dường như là muốn nhìn thấu hắn.

Đột nhiên.

Ồn ào

Tiếng thán phục vang lên.

“Chuẩn! Quá chuẩn!”

“Mẹ kiếp! Làm sao mà nhìn ra hay vậy?”

“Làm sao mà anh biết chuyện phiền não gần đây của tôi vậy? Chuyện này tôi không hề nói cho ai cả.”

Kim Vân Dân: “Làm sao anh lại có thể biết gần đây tôi đầu tư thất bại, lỗ mấy chục triệu vậy? Chuyện này tôi còn chưa nói ra mà!”

Người đẹp lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

Lâm Phàm đã quen với những tiếng thán phục này, sau đó khoát tay: “Được rồi! Được rồi! Không nói nữa! Nói ra chuyện không vui của mọi người là lỗi của tôi, chúng ta có thể nói chuyện khác.”

Hắn không phải cố ý vạch trần những chuyện đó mà là do hắn nhịn không được mà muốn thể hiện chút mà thôi.

Đương nhiên đây cũng chỉ là thủ đoạn mà thôi, không được coi là gì cả.

Mọi người nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Lâm Phàm nhưng trong lòng bọn họ lại không bình tĩnh được.

Ai nấy đều vây quanh Lâm Phàm, sau đó mở miệng hỏi thăm.

“Lâm đại sư! Cậu giúp tôi xem một chút, bây giờ tôi nên làm cái gì không?

“Tình huống này của anh đã xảy ra rồi thì còn xem cái gì nữa? Lâm đại sư, hay là anh giúp tôi xem một chút, với tình huống này thì sau này tôi nên làm cái gì bây giờ?”

“Mấy người đừng ầm ĩ nữa! Không phải ban đầu mấy người đều không tin sao? Bây giờ lại tin cái gì chứ?Lâm đại sư, tôi là em gái anh Minh Dương quan tâm nhất, anh xem giúp tôi một chút đi!”

……

Mọi người vây quanh Lâm Phàm, anh một câu, tôi một câu, điều này làm hắn rất bất đắc dĩ.

Lâm Phàm xua tay nói: “Mọi người bình tĩnh! Không có chuyện gì cả! Không tính được!”

Ý này rất rõ ràng, chính là mọi người không nên tin, căn bản là không có gì cả.

Nhưng đối với mọi người mà nói, việc này không thể không tin. Hiện tại bọn họ đã bắt đầu hiểu được lời của anh Minh Dương là có ý gì.

Nhất là câu nói kia của anh Minh Dương ‘Nếu ai may mắn được huynh đệ của tôi chỉ bảo hai câu thì người đó quá may mắn.’

Ban đầu bọn họ không tin điều này, nhưng bây giờ thì bọn họ tin rồi.

Đây hoàn toàn chính là thần tiên sống mà!

Quả thực chuẩn không cần chỉnh.

“Tôi biết anh là ai rồi!”

Đột nhiên một em gái thở dài nói.

“Anh chính là Lâm đại sư ở phố Vân Lý. Tôi đã thấy tin tức của anh trên weibo nhưng vẫn không coi là thật, không nghĩ tới anh thật sự là đại sư.”

Lời nói của em gái này làm những người khác nghi ngờ, phố Vân Lý cái gì? Lâm đại sư cái gì?

Bọn họ không phải không xem Weibo nhưng lại không quan tâm đến những tin tức này.

Em gái kia giống như phát hiện ra đại lục mới, nói: “Lâm đại sư ở phố Vân Lý, bói toán rất lợi hại, chỉ là cần phải xếp hàng.”

Lâm Phàm cười nói: “Coi bói chỉ là nghề phụ, bây giờ bán bánh kếp mới là nghề chính, thỉnh thoảng sẽ đến viện phúc lợi trẻ em làm tình nguyện viên mà thôi.”

Em gái kia lại than thở, sau đó lập tức mở điện thoại di động ra, cẩn thận xem tin tức trên Weibo: “Tôi biết bây giờ coi bói chỉ là nghề phụ của Lâm đại sư, nghề chính là bán bánh kếp. Trên Weibo nói bánh kếp của Lâm đại sư ngàn vàng khó cầu, mỗi ngày chỉ bán mười phần, rất khó mua được.”

Lâm Phàm ngồi ở chỗ đó, rất bình tĩnh. Hắn chậm rãi uống một ngụm đồ uống, hơi khiêm tốn nói: “Những thứ này đều là mọi người tâng bốc cả! Mỗi ngày cũng chỉ có mấy trăm người xếp hàng mà thôi, cũng không tính là quá khó mua.”

Mọi người lại ồ lên.

Bán bánh kếp mà có đến mấy trăm người xếp hàng, chuyện này cũng quá kinh khủng rồi.

Vào giờ khắc này, mọi người nhìn thẳng Lâm Phàm, hiện tại bọn họ mới hiểu được thì ra người ngồi ở trước mặt bọn họ thật sự là đại thần. Chỉ là bọn họ không biết anh Minh Dương làm thế nào mà quen biết được vị đại thần này, nếu như bọn họ sớm biết thì nhất định sẽ theo đuổi nhiệt tình.

Chu Châu không kịp chờ đợi mà mở miệng nói: “Đại sư! Lúc trước anh nói tôi phải tiết chế, anh có thể giúp tôi xem một chút hay không?”

“Đại sư, anh nói trong nhà của tôi có vấn đề, anh nói tôi nên làm cái gì bây giờ?”

“Đại sư, tôi làm ăn thua lỗ nhiều như vậy, không biết có còn cách nào để có lợi nhuận không? Khi nào tôi sẽ may mắn hơn?”

Mọi người mồm năm miệng mười hỏi, ai nấy đều vội vàng muốn biết.

Lâm Phàm rất bình tĩnh, hắn lại vui vẻ uống một ngụm đồ uống. Sau đó nhìn về phía mọi người, hỏi một câu khiến vẻ

mặt của mọi người đầy vẻ nghi ngờ: “Mọi người có thích làm tình nguyện viên không?”

Vấn đề này làm mọi người sửng sốt, hắn hỏi chuyện tình nguyện viên này làm gì?

Lấy thân phận này của bọn họ, bình thường khi muốn tạo danh tiếng tốt cũng sẽ không làm tình nguyện viên mà sẽ quyên góp chút tiền, ví dụ như mấy trăm ngàn hoặc là mấy trăm vạn.

Tất nhiên tất cả những điều này cũng phải xem tình hình.

Nhưng bây giờ Lâm đại sư hỏi vấn đề như vậy thì bọn họ làm sao có thể từ chối được cơ chứ?

“Thích! Thật sự rất thích! Bình thường tôi hay quyên góp tiền.”

“Trước kia tôi chưa từng làm tình nguyện viên nhưng sau này nhất định tôi sẽ làm nhiều hơn. Loại chuyện có ý nghĩa này quả thật là nên làm nhiều hơn.”

Ừng ực!

Chương 461: Thể hiện năng lực

Lâm Phàm lại uống một ngụm đồ uống, sau đó ngẩng đầu, bình tĩnh nói: “Tháng sau tôi và những người hàng xóm xung quanh tôi sẽ đến viện phúc lợi trẻ em làm tình nguyện viên. Hành động này rất có ý nghĩa nhưng nếu có thêm nhiều người tham gia thì tôi nghĩ chuyện này nhất định sẽ càng thêm tốt đẹp. Mọi người có muốn đến thử hay không?”

“Lâm đại sư, anh thật là một người có lòng nhân ái! Loại chuyện này thật sự là rất có ý nghĩa! Nếu như tôi có thể sớm quen biết Lâm đại sư thì nhất định tôi sẽ đi cùng Lâm đại sư.”

“Tôi đã từng thấy bọn nhỏ trong viện phúc lợi trẻ em, chúng đều rất đáng thương! Bình thường tôi cũng rất thích trẻ con nên tôi nghĩ mình có thể gánh vác.”

“Lâm đại sư! Lần sau anh đến viện phúc lợi trẻ em, anh nhất định phải liên lạc với tôi, tôi nhất định sẽ đến!”

Lâm Phàm nở nụ cười: “Vậy rất tốt! Chuyện có ý nghĩa thì phải tham gia! Tôi có một nhóm WeChat, bây giờ sẽ thêm mọi

người vào. Bình thường chúng tôi không nói chuyện phiếm mà chỉ đến ngày đó thì mới xuất hiện."

Giờ khắc này, mọi người lập tức lấy điện thoại di động ra, sau đó nhanh chóng quét WeChat, gia nhập vào nhóm.

Trong lòng Lâm Phàm vui vẻ, không nghĩ tới hắn lại có thể mời chào một số người có tấm lòng nhân ái.

"Chu Châu tiểu thư, ý của tôi thật ra rất đơn giản. Cô có bạn trai nên chuyện đó rất là bình thường nhưng nhìn sắc mặt cô thì có vẻ thận của cô có chút mệt mỏi nên cô phải chú ý tiết chế một chút. Nếu có cơ hội thì nên đến bệnh viện kiểm tra, dù sao kiểm tra sức khỏe cũng không phải chuyện xấu gì."

Bây giờ Chu Châu cũng không dám quyến rũ Lâm Phàm. Ban đầu cô thấy Lâm Phàm còn trẻ, lại trắng trẻo sạch sẽ nên muốn quyến rũ đùa giỡn một chút. Thế nhưng hiện tại cô đã biết người này chính là Lâm đại sư, là một nhân vật rất lợi hại nên cũng không dám tự bêu xấu mình nữa.

"Vâng! Tôi hiểu rồi! Ngày mai tôi sẽ đến bệnh viện kiểm tra một chút." Chu Châu gật đầu.

Lý Hạo vội vàng nhìn Lâm đại sư, trong lòng anh ta cũng thầm nói.

Lâm Phàm bưng đồ uống lên: "Nào! Chúng ta cùng chúc mừng Lý Hạo, tuổi còn trẻ đã có con, đây chính là chuyện may mắn!"

"Hạo Tử, chúc mừng cậu!"

"Không ngờ tới Lý Hạo còn trẻ như vậy mà đã có con, tôi nghĩ cha cậu nhất định rất hưng phấn đấy!"

Lý Hạo kinh ngạc nhìn Lâm đại sư, sau đó cũng nâng chén lên chúc mừng một chút. Anh ta định sau khi bữa tiệc chấm dứt thì sẽ đi hỏi rõ ràng.

"Mâu thuẫn gia đình cô cũng không quá lớn. Bình thường cô phải siêng năng về nhà sớm một chút, dùng mọi biện pháp để cha mẹ cô ở cùng nhau vào buổi tối ăn cơm cùng nhau. Khi nói chuyện phiếm, cô có thể nói đến những chuyện trước kia của bọn họ. Giải quyết loại vấn đề này cũng không phải quá khó khăn."

Lúc này em gái có gia đình gặp mâu thuẫn gật đầu. Bình thường cô không chú ý đến chuyện gia đình, hơn nữa hiện tại cô cũng đã lớn nên đương nhiên sẽ không giống như trước kia, cho dù cha mẹ cô ly hôn thì ảnh hưởng đối với cô cũng không quá lớn.

“Vị Kim tiên sinh này, tôi thấy tài vận gần đây của anh thật sự không tốt lắm. Nếu anh muốn đầu tư thì không bằng đợi tuần sau đi! Khi đó nói không chừng sẽ có tài vận tới, có thể cân nhắc đến hạng mục đầu tư khi đó, nói không chừng sẽ có niềm vui ngoài ý muốn.”

Kim Vân Dân kinh ngạc nhìn Lâm Phàm, sau đó gật gật đầu. Mặc kệ người khác có tin hay không thì ông ta vẫn sẽ ghi nhớ trong lòng.

Lúc này, những người xung quanh khác cũng đi đến đây.

Bọn họ có chút tò mò, những người này đang làm gì vậy? Chẳng lẽ có chuyện gì hấp dẫn xảy ra hay sao?

“Kim tổng, mọi người đang làm gì vậy? Có phải có chuyện gì vui vẻ hay không? Không bằng nói cho mọi người cùng biết.”

“Thấy mọi người vây quanh nơi này, hình như rất vui vẻ nha, có chuyện gì không vậy?”

Người tham gia bữa tiệc này đều quen biết nhau, có chuyện gì vui vẻ cũng nên chia sẻ với nhau một chút. Mới đầu bọn họ đang trò chuyện thì đã nhận ra nơi này có rất nhiều nhiều người tụ tập lại một chỗ, cho nên trong khoảng thời gian ngắn cũng đều rất tò mò, vui vẻ như vậy đương nhiên là bọn họ phải đến góp vui một chút.

Chu Châu rất tin tưởng Lâm đại sư, đồng thời cũng chuẩn bị nghe theo ý kiến của Lâm đại sư đi bệnh viện kiểm tra. Còn cuộc sống sau này thì tiết chế một chút là được rồi. Nhiều tiểu thịt tươi bay tới bay lui ở trước mặt như vậy, mà không dụ dỗ được thì cũng có chút đáng tiếc.

Lâm Phàm không kỳ thị Chu Châu một chút nào. Người có thể thay bạn trai như thay quần áo như vậy cũng là người có bản lĩnh. Thậm chí còn có tiểu thịt tươi đối với Chu Châu một lòng một dạ. Khi em gái này nói muốn chia tay lại có tiểu thịt tươi

nói muốn tự sát, mị lực cắt cỏ này thật sự là quá lớn, quả thực làm cho người ta kinh hãi.

Người ta dám chơi như vậy, đó là do người ta có vốn liếng.

“Không có chuyện gì! Chỉ là Lâm đại sư xem bói cho chúng tôi mà thôi! Lúc này vận khí thật sự là quá tốt, người bạn anh Minh Dương đưa đến lại trâu bò như vậy, đối với chúng ta thật sự là quá tốt!” Chu Châu cười nói, trên khuôn mặt quyến rũ tràn ngập sự chờ mong đối với buổi gặp mặt lần sau.

Chương 462: Đánh cược

Những người đến sau sửng sốt, dường như ngây ngẩn cả người.

Bói toán?

Mẹ nó! Cái này cũng có thể tin được sao?

Chúng ta đều đã trải qua chín năm giáo dục bắt buộc, cũng đã tiếp nhận giáo dục đại học, loại chuyện này làm sao có thể tin được chứ?

Chu Châu nhìn đối phương rồi nói: “Không phải là mấy người không tin đó chứ? Chỉ là mấy người không tin cũng không sao, chúng tôi tin là được rồi. Anh Kim, anh nói có đúng hay không?”

Kim tổng hơn bốn mươi tuổi, cười gật đầu: “Đúng! Đúng! Tôi thật sự rất tin.”

Mọi người sợ ngây người, cái quỷ gì thế! Đám người này cũng quá điên rồi.

“Kim tổng, mấy người cũng quá mê tín rồi! Chúng ta ít tin vào loại chuyện này mới tốt! Nói không chừng anh chàng này chỉ là nói giỡn với mấy người mà thôi!” Hà Thừa Hàn cười nói. Ông ta biết người này là bạn của Vương Minh Dương nên cũng không muốn làm mất lòng đối phương, chỉ là uyển chuyển nói ý kiến của mình.

Trong mắt ông ta, nhất định anh chàng này cũng sẽ nói tiếp một câu ‘Tôi chỉ nói đùa tôi, không được tin!’ nhưng điều

khiến ông ta kinh ngạc chính là anh chàng này lại không khiêm tốn một chút nào.

“Hà tổng, tôi không nói đùa với bọn họ! Đây chính là tài năng đích thực! Lâm Phàm tôi ở phố Vân Lý, tiếng tăm lừng lẫy, người ta gọi là Lâm đại sư, cũng chưa từng lừa gạt người khác.” Lâm Phàm bình tĩnh nói.

Mẹ kiếp!

Mấy người Kim tổng sợ ngây người. Ban đầu Lâm đại sư còn rất khiêm tốn thế nhưng hiện tại lại khoe khoang như vậy, sự thay đổi này cũng quá lớn đi.

Chỉ là bọn họ làm sao mà biết được, nếu Lâm đại sư đã thể hiện năng lực trâu bò của mình và đã được mọi người tán thành thì còn khiêm tốn làm cái gì chứ? Ngay cả chính mình cũng không tự tin vào bản thân thì có thể đi đến đâu được?

Hà Thừa Hàn sửng sốt: “Cậu biết tôi sao ?”

Lâm Phàm cười nói: “Tôi có thể bói ra. Tôi nói điều này cũng không phải khoác lác, nhưng chỉ cần người đứng trước mặt tôi thì tôi có thể xem cả đời của người đó.”

Đương nhiên còn có một câu chưa nói chính là ‘Và cả tổ tông mười tám đời của người đó, hắn cũng có thể tính ra.’

Tính chuyện quá khứ rất dễ dàng, chỉ là tính chuyện tương lai thì khó hơn nhiều.

Hà Thừa Hàn nở nụ cười: “Tôi không tin! Thật sự là không tin! Tôi biết rồi! Nhất định đây là trò do Chu Châu bày ra, muốn chúng tôi mắc câu. Hiện tại chúng ta đều ở đây, mấy người muốn cùng chúng tôi chơi trò gì?”

Chu Châu có chút bất đắc dĩ: “Anh Hà, tôi không có bày ra trò gì cả, đây đều thật! Lâm đại sư rất lợi hại, chúng ta đều bị cậu ấy tính ra.”

Cho dù Chu Châu nói như vậy thì Hà Thừa Hàn vẫn không tin: “Được rồi! Được rồi! Tôi không chơi trò này với mấy người nữa! Ngay cả kỹ thuật diễn xuất của ảnh đế cũng không bằng cô. Chúng ta không nên đến gần nhau, đề phòng lại bị mấy người lừa một vố.”

Sau đó những người vây xem cũng đều nở nụ cười.

Lâm Phàm là bạn của Vương Minh Dương nên đương nhiên bọn họ sẽ không nói gì làm cho đối phương mất mặt. Đương nhiên dưới tình huống hiện tại thì bọn họ cũng sẽ không vạch trần, cứ để cho bọn họ tiếp tục chơi đi.

Chu Châu bất đắc dĩ: "Là sự thật mà!"

Kim Vân Dân tiếp: "Anh Hà, anh còn không tin tôi sao? Vị Lâm đại sư này thật sự là người có bản lĩnh! Minh Dương nói không sai, người may mắn được chỉ điểm hai câu sẽ kiếm được nhiều tiền. Tôi tin tưởng Lâm đại sư không chút nghi ngờ. Nếu như một tuần sau, chuyện đó trở thành sự thật thì tôi sẽ càng thêm tin tưởng không chút nghi ngờ."

Lúc này Lâm Phàm suy nghĩ, mình đến bữa tiệc này căn bản là không có việc gì. Chỉ là mình là người có tấm lòng nhân hậu, vậy không bằng tìm thêm chút tài trợ cho viện phúc lợi trẻ em thì cũng không tồi.

"Hà tổng, anh bắt đầu sự nghiệp bằng việc sản xuất đồ chơi, không bằng chúng ta đánh cược đi?" Lâm Phàm cười nói.

Hà Thừa Hàn lập tức thấy hứng thú: "Được! Hôm nay là thời gian vui vẻ, nếu là cái gì khác thì tôi sẽ không tham gia, Chỉ là nếu nói đánh cược, vậy thì cược một phen. Cậu nói xem, đánh cược như thế nào?"

Lâm Phàm nở nụ cười: "Rất đơn giản! Anh nói anh không tin, chuyện này tôi không trách anh. Chỉ là bây giờ nếu tôi có thể làm cho anh tin tưởng thì anh sẽ tặng cho mỗi đứa trẻ trong viện phúc lợi trẻ em một món đồ chơi. Còn nếu tôi không thể thuyết phục được anh thì tôi cũng để mọi người vui vẻ một chút, tôi sẽ trần chuồng chạy trong phòng một vòng."

Lời này vừa nói xong, Hà Thừa Hàn còn chưa mở miệng thì những người chung quanh đã ồn ào lên.

"Phương pháp đánh cuộc này rất thú vị! Tôi cũng tham gia một chân, nếu anh Hà phục thì tôi sẽ tặng cho mỗi đứa nhỏ trong viện phúc lợi trẻ em một bộ quần áo."

"Tôi làm ngành công nghiệp máy tính, tôi sẽ gửi tặng một trăm máy tính Lenovo."

"Tôi cũng tham gia! Tôi sẽ tặng một trăm bộ máy học tập thông minh. Khi có máy học tập thông minh của tôi thì chuyện

học tập đó phải nói là ‘So easy’.”

Chương 463: Phục hay không phục

Chu Châu cũng lên tiếng: “Mấy người đều đứng về phía anh Hà, vậy tôi sẽ đứng về phía Lâm đại sư. Nếu Lâm đại sư thua thì tôi sẽ trần chuồng chạy cùng Lâm đại sư.”

Kim tổng cười nói: “Tuy tôi đã đến tuổi trung niên nhưng trái tim tôi vẫn còn trẻ, tôi cũng đứng về phía Lâm đại sư, tôi cũng trần chuồng chạy.”

Lý Hạo cũng cổ vũ Lâm Phàm: “Tôi cũng tham gia! Nếu Lâm đại sư thua, tôi sẽ đưa chiếc xe thể thao tôi mới mua cho anh Hà.”

Hà Thừa Hàn cười nói: “Tôi muốn xe của cậu làm cái gì?”

Lý Hạo cười nói: “Anh Hà, anh cứ nói như mình sẽ là người thắng vậy.”

Hà Thừa Hàn cười to: “Vị Lâm đại sư này, anh không sợ tôi sống chết không nhận nợ, chỉ nói không phục hay sao?”

Lâm Phàm cười yếu một tiếng: “Tôi tin tưởng Hà tổng không phải loại người đó! Có chơi có chịu đúng không? Vì sao lại không nhận nợ cơ chứ? “

“Được! Tốt! Thú vị! Anh yên tâm! Hà Thừa Hàn tôi đời này cái gì cũng không nguyện ý nhận, nhưng nếu đã đánh cược thì đương nhiên có chơi có chịu. Chỉ cần cậu có thể làm cho tôi phục thì tôi bảo đảm sẽ không chơi xấu.” Hà Thừa Hàn nói.

Những người đang nói chuyện với nhau ở đằng xa cũng đều tụ tập đến đây.

“Mấy người làm gì vậy? Tôi tham gia với!”

“Tôi cũng tham gia!”

“Ai nha! Chàng trai này muốn cá cược với Hà tổng sao? Tôi đánh cược Hà tổng thắng.”

“Để anh Hà tin bói toán sao? Tôi không tin những thứ này, tôi cũng đánh cuộc anh Hà thắng.”

Người đứng về phía Hà Thừa Hàn càng ngày càng nhiều, Hà Thừa Hàn cười nói: “Lâm đại sư, những người tin cậu cũng không nhiều lắm, nếu cậu hối hận thì vẫn còn kịp.”

Lâm Phàm cười xua tay: “Không hối hận! Tôi chỉ hy vọng các vị đều thừa nhận tiền cược của mình, đừng để đến lúc đó lại không nhận nợ.”

“Yên tâm đi! Chúng tôi còn có thể quỵt nợ hay sao?”

Lâm Phàm bất đắc dĩ: “Tôi cũng không có lo lắng về mọi người, chỉ là anh trai này, anh nói 1,000 vạn, có phải là quá phóng đại rồi không? Anh có muốn giảm một chút không? “

“Không sao! Tôi không tin cậu có thể thắng. 1,000 vạn tiền đánh cược để cậu trần chuồng chạy, tôi thấy đáng giá.”

Lâm Phàm cười nói: “Được! Vậy thì bắt đầu thôi! Chỉ là Hà tổng, nếu nói đến chuyện gì không vui thì cũng đừng tức giận.”

Hà Thừa Hàn xua tay: “Không tức giận! Mọi người tụ tập cùng một chỗ chính là để vui vẻ. Nếu cậu có thể làm cho tôi phục thì sau này tôi gọi cậu là anh.”

Được!

Nếu đã nói đến mức độ này.

Thì không biểu hiện một chút cũng không được rồi.

Băng ghế nhỏ đã được dọn đến, đám quần chúng ăn dưa ngồi ở một bên, những người tham gia bữa tiệc đều vây tới đây xem.

Tình huống bây giờ có chút thú vị.

Chu Châu: “Lâm đại sư cố lên! Chúng tôi rất tin tưởng anh!”

Lâm Phàm cười nhạt, tình huống hiện tại ngược lại hấp dẫn đủ loại ánh mắt. Tất cả mọi người vây quanh đều mang theo ánh mắt tò mò chứng kiến kết cục của trận đánh cược này.

Hà Thừa Hàn bình tĩnh, không chút hoảng hốt. Ông ta vốn không tin, trận cá cược này người thắng cuối cùng đương nhiên là ông ta rồi.

Một vài người nghe nói là bói toán thì nhịn không được nở nụ cười. Bọn họ không có ý khác, chỉ là muốn cười. Đây không phải là nói giỡn sao? Nơi này tuy rằng có một số người học vấn không cao nhưng từ sau khi sự nghiệp thành công cũng điên cuồng bổ sung tri thức, cho nên đối với những thứ mê tín dị đoan này đều lựa chọn né tránh.

Mà bây giờ Kim tổng lại tin tưởng Lâm đại sư này, điều này làm bọn họ ngạc nhiên. Từ khi nào mà Kim tổng này đã bắt đầu mê tín dị đoan rồi?

Hà Thừa Hàn mở miệng nói: "Được, bắt đầu đi! Đợi lát nữa sẽ có kịch hay để xem."

Lâm Phàm nở nụ cười, nhìn kỹ Hà Thừa Hàn. Lúc này đây thật sự là nghiêm túc nhìn. Từ sau khi lấy được tri thức từ bách khoa toàn thư, hắn còn chưa từng nghiên cứu kỹ một lần nào.

"Hà Thừa Hàn, bốn mươi lăm tuổi, quê quán trấn Dương Sơn, Giang Tô gần sông Điền Hương… " Lâm Phàm lên tiếng.

Hà Thừa Hàn vẫn duy trì nụ cười: "Chuyện này không có gì, có rất nhiều người biết quê hương của tôi ở đâu."

Lâm Phàm nói: "Đừng vội! Cứ từ từ! Đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi."

"Được! Từ từ." Hà Thừa Hàn cười nói, ông ta bình tĩnh đối mặt với loại tình huống này, ngược lại cũng không vội một chút nào. Cứ để vị đại sư này chậm rãi nói, có thể làm cho ông ta phục thì đó chính là bản lĩnh thật sự.

Đám người Chu Châu nín thở, cổ vũ cho Lâm đại sư. Bọn họ đều coi trọng Lâm đại sư, bọn họ tin tưởng Lâm đại sư nhất định có thể giành chiến thắng.

Những người xung quanh rất có hứng thú nghe, loại phương thức đánh cuộc này thật đúng là chưa từng gặp qua, ngược lại rất thú vị nên người thì đứng, người thì ngồi chờ đợi kết quả cuối cùng.

Lúc này, Lâm Phàm tiếp tục nói, điều làm cho mọi người ngạc nhiên chính là Lâm đại sư này lại nói chuyện khi anh Hà lúc còn bé:

“Lúc một tuổi, ông bị viêm não nhưng điều kiện gia đình không tốt. Nhìn tướng mạo của ông đứt quãng, hiển nhiên là trong nhà có người muốn từ bỏ nhưng cuối cùng vẫn kiên trì chữa khỏi cho ông.”

“Vết sẹo như ẩn như hiện trên mặt chắc là do lúc hai tuổi trèo lên cây rồi bị rơi xuống mà để lại vết thương này.”

Chương 464: Hà Thừa Hàn kinh ngạc

Khi Lâm Phàm tiếp tục nói, vẻ mặt của mọi người cũng đều có chút kinh ngạc. Hắn nói như thật vậy, cũng quá biết kể chuyện xưa rồi.

Hà Thừa Hàn vốn mỉm cười nhưng khi Lâm Phàm tiếp tục nói thì vẻ mặt lại có chút thay đổi.

“Bốn tuổi từng có một kiếp nạn. Đằng sau nhà vệ sinh ở nông thôn chính là hố phân, chắn là ông không cẩn thận nên đã rơi xuống đó, may mắn là được người ta phát hiện kịp thời nên được kéo lên.”

Phốc, khặc khặc…

Nói đến đây, tất cả mọi người đều không nhịn được mà bật cười.

Mẹ nó! Điều này cũng quá buồn cười rồi.

Đã từng thấy bị đuối nước nhưng chưa từng nghe thấy người rơi xuống hố phân, suýt chút nữa thì bị những thứ kia chôn vùi.

Chỉ là mọi người vẫn có chút tò mò. Nếu chuyện này là thật thì khá là kỳ ảo rồi nhỉ?

Hơn nữa vận mệnh của anh Hà cũng quá khổ đi, sao lại có nhiều chuyện bất hạnh như vậy chứ?

Chỉ là khi bọn họ nhìn về phía anh Hà thì lại nhận ra vẻ mặt của anh Hà có chút ngưng trọng, hình như là có chút không vui nhỉ?

Chẳng lẽ là người này nói quá đáng làm Anh Hà không vui sao? Chỉ là không nên nha! Anh Hà là người phóng khoáng

nhất, bình thường gặp phải người hay đùa giỡn thì đều sẽ cười cho qua, cũng không để ở trong lòng.

Lâm Phàm cẩn thận nhìn mặt Hà Thừa Hàn, từ sự thay đổi của mỗi bộ phận trên mặt mà lấy được thông tin hữu ích.

“Bước ngoặt là lúc mười bảy tuổi. Điều kiện gia đình quá kém nên ông đã tham gia quân ngũ ở Thanh Hải. Được phân công làm hậu cần, công việc là nấu ăn, hơn nữa vì là người có năng lực nên được phân công làm đội trưởng.”

“Hai mươi tuổi xuất ngũ, lăn lộn trong xã hội mấy năm, từng đánh nhau, từng vào cục cảnh sát…….”

Vẻ mặt của Hà Thừa Hàn thay đổi càng lúc càng dữ dội, đôi đồng tử hơi co rút lại, có loại cảm giác hoảng sợ. Ông ta đột nhiên cảm thấy tim mình đập rất nhanh.

Mọi người xung quanh nở nụ cười.

“Thì ra kinh nghiệm của anh Hà lại phong phú như vậy.”

“Cái này là thật hay giả vậy? Cậu ta nói cũng quá mơ hồ đi. Anh Hà là người tốt như vậy, làm sao có thể lăn lộn như vậy chứ? Lại còn là khách làng chơi….”

“Càng nói càng ảo làm tôi không dám tin.”

“Mấy người mau nhìn vẻ mặt của anh Hà đi! Hình như anh ấy thật sự tức giận rồi. Nếu không thì đi khuyên hai người họ đừng chơi nữa đi, nếu gây ra mâu thuẫn thì cũng không tốt.”

……

Mọi người cảm thấy vẻ mặt của anh Hà quá nặng nề, sau đó mở miệng nói: “Anh Hà, nếu không….”

Hà Thừa Hàn xua tay: “Tiếp tục!”

Lâm Phàm bình tĩnh, tiếp tục nói: “Bước ngoặt có đôi khi tới thì cũng rất nhanh. Hai mươi lăm tuổi ông nhìn trúng thị trường đồ chơi trẻ em nên đã mượn một số tiền từ người khác để đầu tư vào, nhưng một năm sau, bởi vì bị người lừa gạt mà sự nghiệp đổ vỡ, quay về hai bàn tay trắng. “

“Hai mươi bảy tuổi….”

“Hai mươi tám tuổi….”

“Hai mươi chín tuổi.”

……

“Bốn mươi lăm tuổi….”

Giờ khắc này, hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có một mình Lâm Phàm nói chuyện.

Quần chúng ăn dưa chung quanh, ai nấy đều ngây ngẩn cả người. Không phải bọn họ tin tưởng Lâm đại sư mà là câu chuyện cuộc sống này cũng quá mẹ nó ngoằn ngoèo rồi. Quả thực có thể viết thành một bộ ‘Huyết lệ sử’, từng có thê thảm, từng có vận may. Đây quả thực không phải là chuyện mà một người có thể kiên trì nổi.

Nhất là lúc ba mươi tuổi, Lâm đại sư này lại nói suýt chút nữa thì anh Hà đã nhảy cầu tự sát. Chuyện này cũng quá giả rồi, tính tình anh Hà tốt như vậy, sao có thể là loại người đi tìm cái chết chứ?

“Cổ họng hơi khô rồi.” Lâm Phàm cầm lấy đồ uống uống một ngụm, sau đó nhìn Hà Thừa Hàn: “Có phục không?”

Bây giờ Hà Thừa Hàn không phải là ngạc nhiên hay là nổi giận, mà là hoảng sợ.

Ông ta đột nhiên nhận ra, người trẻ tuổi trước mắt này thật sự là làm cho người ta hoảng sợ. Nhất là vẻ mặt bình tĩnh kia, làm cho ông ta cảm thấy như người mà mình đang đối mặt căn bản không phải là một người bình thường, mà là một người trong bóng tối vẫn luôn ẩn núp nhìn trộm mình từ lúc bắt đầu đến bây giờ.

Mọi người nhìn Lâm đại sư một chút, lại nhìn anh Hà, bọn họ không biết hiện tại là tình huống gì.

Đây là thật hay giả? Chỉ là theo bọn họ thấy, khả năng là giả khá cao, dù sao nếu như biết toàn bộ thì cũng sẽ quá thần thánh rồi.

Lâm Phàm cười nói. “Hà tổng, nói một câu, ông có phục hay không?”

Hà Thừa Hàn không nói gì, mà kinh hãi hỏi: “Cậu là ai?”

Chuyện này dù xảy ra trên bất kì người nào thì đều cảm thấy kinh khủng, nửa đời trước của mình bị người ta nhìn rõ ràng, chuyện này khủng bố cỡ nào? Đáng sợ cỡ nào?

Lâm Phàm cười nói: "Người bình thường…."

Cổ họng Hà Thừa Hàn hơi nhúc nhích, giống như muốn nói cái gì đó nhưng trong lúc nhất thời lại không biết mở miệng như thế nào.

Hiện trường ngột ngạt.

"Được rồi! Được rồi! Không chơi nữa! Không chơi nữa! Chuyện này coi như xong, hay là chúng ta nói chuyện khác đi."

Có người nhận thấy có chút áp lực nên bắt đầu rời xa chủ đề này. Vốn phải rất vui vẻ, sao lại nói đến chủ đề nặng nề như vậy chứ?

Nhưng cũng có một số người tự hỏi đó là sự thật hay giả.

"Anh Hà, chúng ta nói cái khác, chuyện này cũng chỉ là mọi người cùng nhau đùa giỡn mà thôi, không thể coi là thật được." Có người khuyên giải.

"Đúng vậy! Lâm đại sư không hổ là bạn tốt của anh Minh Dương, khả năng viết chuyện xưa này rất tuyệt! Nhất định là một nhà biên kịch nổi danh!"

……

Hà Thừa Hàn giơ tay lên, hiện trường yên tĩnh lại. Sau đó nhìn về phía Lâm Phàm, môi khẽ động, giọng điệu rất kiên định, đồng thời cũng tràn đầy vẻ không dám tin.

"Tôi phục…, nhưng cậu làm sao mà biết được?"

Đột nhiên.

Hiện trường im lặng.

……

Chương 465: Thu được một đợt tài trợ khủng

Quần chúng đứng về phía Hà Thừa Hàn sợ ngây người.

Người đứng về phía Lâm Phàm cũng kinh ngạc.

Lý Hạo trợn tròn mắt.

Kim Vân Dân bị sốc.

Chu Châu lộ ra vẻ mặt kinh hãi, mở to mắt nhìn Lâm Phàm.

Tuy rằng bọn họ rất tin tưởng Lâm đại sư nhưng lời nói của Lâm đại sư giống như kể chuyện xưa nên khi hắn nói ra những chuyện xảy ra ở nửa đời trước của Anh Hà thì bọn họ chọn không tin.

Ai mà dám tin vào điều đó cơ chứ?

Nhưng bây giờ, anh Hà thế nhưng lại chính miệng thừa nhận, vậy nên làm sao có thể không làm bọn họ kinh ngạc cho được?

Xôn xao!

“Không thể nào! Anh Hà, anh ấy thật sự nói cậu ta nói đúng rồi sao?”

“Tôi không tin! Nhất định là anh Hà và bọn họ đã thông đồng với nhau rồi để bắt chúng ta. Nếu là thật thì cũng quá khủng bố đi.”

Có người há to miệng, có người trợn mắt há hốc mồm, có người trợn mắt cứng lưỡi, vẻ mặt ngơ ngác.

Nhất là khi Hà Thừa Hàn nói ra một chữ “Phục” thì hiện trường hoàn toàn yên tĩnh lại. Bọn họ cảm thấy mọi chuyện quá huyền bí, căn bản làm cho người ta không dám tin.

“Rốt cuộc cậu làm sao mà biết được?” Hà Thừa Hàn lại mở miệng hỏi, hiện tại ông ta nhất định phải làm rõ.

Lâm Phàm mỉm cười, rất bình tĩnh nói: “Ngay từ đầu không phải tôi đã nói rồi sao? Tôi là thầy bói nên đương nhiên là tính ra rồi!”

Hiện tại Hà Thừa Hàn cũng không biết mình nên nói cái gì. Khi nhìn thấy ánh mắt tự tin của đối phương thì ông ta cũng không biết nên mở miệng như thế nào.

Lâm Phàm ngược lại không để ý những thứ này: “Hà tổng, tôi nói thẳng thắn như vậy, anh không để ý chứ?”

“Không… Không quan tâm!” Đến bây giờ Hà Thừa Hàn vẫn không hiểu, tất cả những chuyện này rốt cuộc là chuyện gì. Không phải là ông ta không tin mà là thật sự không dám tin, bởi vì chuyện này vượt quá dự liệu, thuộc phạm vi không khoa học.

Đột nhiên, hắn nhớ tới lời Vương Minh Dương đã nói ngay từ đầu, một câu tất cả mọi người đều không để ở trong lòng.

“Tôi phục! Đời này chuyện làm cho tôi phục nhất, chỉ sợ chính là chuyện ngày hôm nay.” Hà Thừa Hàn nói.

Lâm Phàm cười nói: “Náo nhiệt mà thôi! Cũng không thể coi là thật.” Hà Thừa Hàn ngây người nhìn Lâm Phàm: “Lần này Minh Dương ghê gớm rồi! Thật sự vô cùng ghê gớm! Có chơi có chịu, nhất định phải hoàn thành.”

Lúc này người cược 1,000 vạn cũng cảm thán nói: “Tôi cũng có chơi có chịu, tiền tuy nhiều, nhưng đáng giá. Chỉ hy vọng sau này có thể kết giao bằng hữu với Lâm đại sư.”

Lý Hạo cười nói: “Anh Trương, cái giá phải trả cho việc kết giao bằng hữu của anh cũng không nhỏ đấy! Chỉ là tôi cảm giác lần này anh đã làm một việc mua bán có lời rồi. Nếu có thể kết giao bằng hữu với Lâm đại sư thì chi phí vào cửa này, thật đúng là không đắt.”

Anh Trương cười nói: “Thằng nhóc cậu cái gì cũng tốt, chỉ là nói quá nhiều. Sau có chuyện gì thì cũng đừng tìm tôi giúp đỡ.”

“Đừng nha! Anh Trương, tiểu đệ sai rồi! Anh không thể mặc kệ em được đâu!” Lý Hạo vội vàng cười nói.

Anh Trương lắc đầu, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm: “Lâm đại sư, chuyện kết giao bằng hữu này chắc là có thể chứ?”

Lâm Phàm cười nói: “Đã ngồi ở chỗ này thì đương nhiên đều là bằng hữu rồi..”

“Lâm đại sư là người thoải mái.” Anh Trương nói.

Lúc này, Hà Thừa Hàn nói.”Lâm đại sư, vừa rồi anh chỉ nói đến năm bốn mươi lăm tuổi, vậy sau đó thì sao?”

Giờ phút này, tất cả mọi người đều nín thở, cẩn thận lắng nghe.

Lâm Phàm cười xua tay: “Hà tổng, anh nói xem. cuộc đời này ra sao đều đã biết thì còn có ý gì nữa chứ? Mông lung là đẹp nhất! Có bất ngờ thì cuộc sống mới càng thêm đặc sắc. Được rồi! Được rồi! Chúng ta không nói về những chuyện này nữa, nói chuyện khác đi.”

Hà Thừa Hàn gật đầu, đồng ý với những lời này.

Đối với chuyện tương lai ai có thể nói chuẩn chứ? Tuy rằng hắn tính đúng nhưng thế sự vô thường đổi tới, đổi lui, cũng là rất huyền diệu. Nếu mình nói tương lai của Hà Thừa Hàn ra, vậy thì tương lai này nhất định sẽ có sự thay đổi.

Vì vậy, tốt nhất vẫn là không nên nói.

Nói quá thẳng thắn, sẽ bị sét đánh.

Giờ khắc này, Lâm Phàm bị một đám người vây quanh.

Lúc này Lý Hạo lại càng vui vẻ gọi ‘anh’.

Có đôi khi đề tài tán gẫu sẽ đột nhiên thay đổi phương hướng, những người này vẫn là muốn hắn tính toán cho bọn họ một chút.

Cũng có những chuyện có thể tán gẫu một chút, chỉ điểm một hai câu cũng không phải là vấn đề gì.

Điều khiến Lâm Phàm có chút vui vẻ chính là, không nghĩ tới một bữa tiệc được cho là vô nghĩa mà lại kiếm được thêm nhiều nhà tài trợ cho viện phúc lợi trẻ em như vậy.

Bản lĩnh bực này ai có thể không phục? Cho dù không phục cũng không được. Hà tổng luôn làm ngành công nghiệp đồ chơi, hiện tại lại càng vỗ ngực, đưa ra lời thề son sắt, sau này đồ chơi của viện phúc lợi trẻ em này, ông ta sẽ bao hết.

Mà những người khác quyên góp đồ đạc, vô cùng phong phú.

Nguyên nhân rất đơn giản, chính là Lâm Phàm nói một câu, muốn may mắn thì phải có tấm lòng nhân ái.

Vốn hắn chỉ thuận miệng nói một câu nhưng bọn họ lại rất tin tưởng.

Nếu như là người khác nói thì bọn họ nhất định sẽ cười nhạt, nhưng hiện tại lại là lâm đại sư nói nên bọn họ không thể không tin.

Chương 466: Đánh bạc

Giữa chừng, Lâm Phàm đi vệ sinh.

Trong nháy mắt Kim Vân Dân đã bị mọi người vây quanh. Lúc trước Lâm đại sư chỉ điểm cho ông ta một chút, điều này làm cho bọn họ rất hâm mộ, đồng thời cảm thấy vận may của lão Kim thật sự là quá tốt.

Còn bây giờ, bọn họ muốn Lâm đại sư chỉ điểm một chút nhưng Lâm đại sư người ta vẫn luôn chuyển đề tài, không chỉ điểm. Điều này làm cho bọn họ rất bất đắc dĩ, vì vậy ánh mắt đều tập trung vào Kim Vân Dân.

"Lão Kim, tình cảm giữa của chúng ta cũng không tệ, ông được Lâm đại sư chỉ điểm thì cũng không thể quên tôi đâu đấy! Hạng mục tiếp theo, tôi góp vốn."

"Anh Kim, gần đây tài vận tôi không tốt, ông cũng phải dẫn tôi cùng đầu tư mới được đấy!"

"Khụ khụ, ngày mai có thời gian không? Rượu tôi ấp ủ ba mươi năm vẫn để ở đó, hai huynh đệ chúng ta cùng uống được chứ."

Kim Vân Dân có chút bất đắc dĩ, sau đó nhìn về phía người nọ: "Lần trước tôi muốn uống, ông nói đây là để lại cho cháu của ông, hiện tại lại nỡ để tôi uống sao? "

"Ai nha! Đây là lời gì vậy? Khi nào thì tôi nói để lại cho cháu trai tôi chứ? Chỉ là khi đó mới được hai mươi chín năm tám tháng, vẫn chưa phải trân quý nhất, hôm nay vừa hay là đã tròn ba mươi năm chẵn, mới đúng là trân quý nhất."

Kim Vân Dân cười nói: "Được rồi! Được rồi! Tất cả mọi người đều là bạn bè mười mấy năm, có tiền cùng nhau kiếm. Nếu Lâm đại sư đã chỉ điểm tôi thì tôi cũng không thể quên các người. Vậy thì cùng nhau góp vốn đi! Giữa tiền và tình cảm, tôi càng coi trọng cái sau."

"Phục Lão Kim ông rồi!"

"Huynh đệ tốt, đủ nghĩa khí."

……

“Hắc, nếu nói nghĩa khí thì phải nói đến Minh Dương. Cậu ấy quen biết huynh đệ trâu bò như vậy lại nguyện ý giới thiệu cho chúng ta quen biết. Chỉ là nhắc đến mới để ý, Minh Dương đâu rồi? Từ khi bước vào đây tôi còn chưa thấy bóng dáng của cậu ta ở đâu cả.”

“Ở trên lầu đánh bài với Trần Lực Hào rồi, hình như là chơi cũng không nhỏ.”

“Không thể nào! Cậu ta còn dám đánh bài với Trần Lực Hào sao? Tên kia có tiếng là khi đánh bài bạc thì lục thân không nhận.”

“Tôi cũng sợ tên nhóc Lực Hào này! Bình thường không khác gì người bình thường nhưng sau khi đánh bạc thì giống như biến thành người khác, làm cho người ta sợ hãi.”

“Không nói nữa! Lâm đại sư đã trở lại, chúng ta trò chuyện vui vẻ với Lâm đại sư đi!”

Bữa tiệc lần này, Lâm Phàm chính là bảo bối của mọi người nên cũng quen thuộc, trò chuyện đủ loại tin đồn.

Chỉ là chuyện khiến Lâm Phàm vui vẻ chính là nói chuyện phiếm với những người này có thể biết thêm được nhiều chuyện mới mẻ, nghe được không ít chuyện hài hước bình thường không nghe được, trong lúc vô hình lại tăng thêm tri thức.

Lúc này, một cô gái với vẻ mặt u ám chạy vội từ dưới lầu tới, sau đó đi về phía cửa lớn.

Chu Châu nhìn thấy cô gái đó thì vội vàng tiến lên hỏi: “Làm sao vậy?”

Ánh mắt cô gái có chút đỏ, phẫn nộ nói: “Hắn là một tên khốn kiếp! Khi đánh bạc không phải là người! Ban đầu tiền cá cược cũng chỉ có mấy trăm ngàn nhưng bây giờ hắn nổi giận, tiền cá cược càng lúc càng lớn. Tôi khuyên hắn mà hắn còn mắng tôi… Minh Dương cũng nói hắn đừng chơi lớn như vậy nhưng hắn nói chuyện quá khinh người, thế nhưng lại nói chơi không nổi thì không chơi. Hiện tại bên trên đang rất náo loạn, giống như thật sự muốn liều mạng vậy.”

Mọi người vừa nghe thì hơi sửng sốt.

Hà Thừa Hàn tức giận nói: “Thằng nhóc Lực Hào này rốt cuộc muốn làm gì chứ? Mỗi lần chơi đều như vậy!”

“Lần này rõ ràng là để gặp gỡ vậy mà ai lại tổ chức đánh bạc như vậy? Trước đó không phải đã nói là không chơi rồi sao?”

“Không phải Lực Hào thì chính là Minh Dương. Minh Dương cũng thật sự là, biết mỗi khi Lực Hào đánh bạc thì sẽ như vậy mà còn chơi.”

Lâm Phàm chớp chớp mắt, có chút bất đắc dĩ, hắn đối với tình huống này có chút kinh ngạc: “Lên xem một chút đi!”

“Được! Lên xem một chút!”

Sau đó mọi người cùng nhau lên lầu.

Lâm Phàm biết mình lấy được kiến thức ‘cờ bạc’ này từ vương Minh Dương không phải không có lý do, nếu như anh ta không am hiểu, mình sao có thể đạt được.

Còn chưa đẩy cửa vào phòng, đã cảm nhận được một cỗ khí tức cực kỳ ngột ngạt xuyên qua cánh cửa đập vào mặt.

Khí tức này có chút mơ hồ, đương nhiên đây chỉ bầu không khí tảng ra một chút mà thôi.

Trong phòng lúc này hơi ồn ào, đứng ở cửa cũng có thể nghe được tiếng ồn ào bên trong, thậm chí còn có tiếng thét chói tai.

Đây có lẽ là đang chơi đến mức quá hưng phấn rồi

Đẩy cửa ra.

Lâm Phàm vẫy vẫy tay, chướng khí mù mịt, khói thuốc lượn lờ làm người ta phát sặc. Bên trong có không ít người vây quanh một chỗ, xì xào bàn tán. Tuy rằng bọn họ không tham gia đánh cuộc nhưng ai nấy đều có vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, giống như bọn họ đều tham gia vào bàn đánh bạc.

Trên bàn chất đầy tiền mặt, từng xấp lại từng xấp, xem ra đều là có chuẩn bị mà đến.

Vương Minh Dương nhìn thấy Lâm Phàm đi vào, bất đắc dĩ mỉm cười.

Chương 467: Đánh bạc chính là so vận khí

Lâm Phàm nhìn về phía người đàn ông ngồi đối diện Vương Minh Dương, sắc mặt rất cuồng vọng, ném từng xấp, từng xấp tiền mặt lên bàn, giống như coi tiền như rác.

Khí thế này rất mạnh nha, hai vị bên cạnh cũng phải lắc đầu.

Vương Minh Dương lên tiếng: "Lực Hào, anh hơi quá đáng rồi đó, chỉ là chơi đùa mà thôi, không cần phải quá coi trọng đến vậy. Anh không xem bài mà cứ im lặng rồi theo liên tục, thế này thì chơi lớn quá rồi đó."

Trần Lực Hào vừa hút thuốc vừa nói: "Anh Vương, đánh bạc không có nhận cha con, tôi theo một hai ván cũng không thiệt thòi gì. Hay là trong hai người các anh có một người hạ bài xuống trước đi, nếu không thì tôi vẫn không xem bài, tôi sẽ tiếp theo các anh."

Vương Minh Dương không nói gì, anh ta bị thái độ Trần Lực Hào này làm bó tay, người đàn ông bên cạnh tức giận ném bài xuống "Cậu chơi như vậy thì làm gì có ai còn nguyện ý chơi tiếp chứ! Tôi phục cậu rồi, tôi có một đôi A, tôi hạ bài, các cậu tiếp tục."

Trần Lực Hào run rẩy vai: "Lá gan của các anh ai cũng quá nhỏ, đánh bạc mà lại nhát gan sao? Chơi đánh bạc chính là so vận khí."

(Vận khí ở đây không chỉ thể hiện ý may mắn, mà còn có ý là vận mệnh. Ý trong câu là tên này chơi liều mạng chỉ dựa vào may mắn cùng vận mệnh. Đọc giả đọc tiếp sẽ hiểu.)

Nhất là anh ta nhìn thấy người bên cạnh kia bỏ đi một đôi A, nhất thời nở nụ cười, lại giết chết được một tên.

……

Lâm Phàm nhìn tình huống này, cảm thấy chàng trai trẻ này có hơi điên cuồng, đây hoàn toàn chính là liều chết đến cùng, liều mạng chính là dựa vào vận khí. Vương Minh Dương cùng một người khác đều đã xem qua bài, nhưng vẫn tiếp tục im lặng theo, có vẻ một ván này kiếm được rất nhiều nha.

Hà Thừa Hàn ở bên cạnh mở miệng nói: “Lâm đại sư, Lực Hào này cứ đánh cuộc là trở nên rất điên cuồng, ngoại trừ mấy người bọn họ nguyện ý chơi cùng anh ta thì hầu như không có ai nguyện ý ngồi cùng bàn với anh ta.Đối với anh ta thì liều mạng chính là vận khí.”

“Thật vậy sao?” Lâm Phàm lạnh nhạt nói, hắn ngược lại không có nhiều cảm giác.

Trần Lực Hào mở miệng nói: “Anh Vương, chỉ còn lại tôi và anh, anh xem thế nào? Hay là trả thêm tiền để tôi mở, còn không thì tiếp tục theo tôi, tôi còn có thể tăng thêm lần nữa, tiền trên bàn không gom góp đủ một triệu thì không đủ đếm đâu.”

Cô gái được sắp xếp bên cạnh Chu Châu lập tức đứng lên: “Lực Hào, anh điên rồi….”

Trần Lực Hào nhướng mày: “Đàn ông đánh bạc, phụ nữ xen vào làm cái gì, cút sang một bên.”

Chu Châu khó chịu: “Trần Lực Hào anh bị bệnh à? Mắng cô ấy làm gì, có phải anh tự cảm thấy mình rất trâu bò không?”

Trần Lực Hào nhìn thoáng qua Chu Châu rồi hừ một tiếng, cũng không để ý tới nữa, điều này làm cho Chu Châu rất khó chịu, anh ta thật sự điên mẹ nó rồi.

Vương Minh Dương cầm mấy xấp tiền ném lên bàn: “Mở đi.”

“Bài thế nào? Để tôi xem đã…. “Trần Lực Hào hưng phấn nói, nhất là vào lúc này anh ta lại càng hưng phấn hơn. Đây chính là thời điểm đánh cuộc vận khí của anh ta, theo một ván, hai ván, cứ theo đến cuối cùng. Nếu thắng thì sẽ kiếm được một khoản lớn, thật là kích thích, vô cùng kích thích.

“Một quân A.” Vương Minh Dương trực tiếp ném bài.

Trần Lực Hào nhìn bài của Vương Minh Dương, sắc mặt nghiêm trọng, nội tâm rất hưng phấn: “Nếu ra một đôi là tôi có thể thắng rồi.”

“Không có đường viền ….”

“Được, lại một quân không có viền, thắng một nửa….”

Lá bài thứ ba.

Trần Lực Hào vung bài, chỉ nhìn thấy tấm thứ ba lại là một quân không đường viền, nhất thời nở nụ cười: “Anh Vương, thật ngại quá, không phải sảnh thì là đôi, tôi thắng.”

Khi lá bài hạ xuống, rõ ràng là một đôi nhỏ nhất.

Đối với người đàn ông vứt đi đôi A, anh ta chỉ biết bất đắc dĩ lắc đầu, cái này mẹ nó cũng được sao?

“Anh Vương, thật ngại quá, tôi thắng rồi.” Trần Lực Hào cười, sau đó đưa mắt nhìn về phía cô gái: “Thấy chưa, tôi là người thua sao? Nếu như nghe lời cô, tôi có khi mất hết rồi.” Sau khi nói xong, lại đưa mắt nhìn về phía Vương Minh Dương: “Anh Vương, can đảm của anh cũng lớn đấy, chỉ có một lá A cũng dám liều mạng với tôi. Nhưng anh Vương cũng xui xẻo, một đôi A không có được, thật sự là quá đáng tiếc.”

Anh ta dương dương đắc ý, tâm tình rất sung sướng, cái này quá con mẹ nó kích thích.

Một trong những người đàn ông trong đó xua tay nói: “Không chơi nữa, các anh chơi đi.”

Trần Lực Hào nhìn người đó: “Đừng nha, không phải đã nói là chơi đến khi kết thúc sao? Nửa đường đã rút lui là không đúng đâu nha.”

Người nọ mở miệng nói: “Lực Hào, với dáng vẻ này của anh thì làm gì có ai nguyện ý chơi với anh chứ, anh căn bản là muốn liều mạng với người ta.”

“Đâu có liều mạng đâu, đánh bạc không phải là đánh như thế này sao, có thua có thắng, chơi chính là được kích thích mà, lại chơi mấy ván nữa đi.”

Người nọ thở dài, cuối cùng lại ngồi xuống, đã như vậy thì chơi thêm mấy ván đi.

(Cái này là chơi bài Poker 3 lá nha đọc giả, luật chơi cũng đơn giản.)

Bắt đầu.

Chia bài.

Mỗi người đều theo lượt đầu, một lần theo một vạn, đến lượt Trần Lực Hào thì anh ta lại tăng giá.

“Lực Hào, anh….” Người nọ nhìn thấy Trần Lực Hào lại nâng giá, trong lòng ông ta lại mất hứng.

Trần Lực Hào lắc đầu: “Anh à, việc nâng giá để theo thì có vấn đề gì đâu, nếu anh không theo được thì úp bài thôi, dù sao tôi cũng theo đến cùng.”

Chương 468: Theo hay không theo

Đa tạ đạo hữu Đovanquang đã tặng kim phiếu cho truyện,

Xin cám ơn mọi người đã ủng hộ.

Chương 468: Theo hay không theo

Đám người vây xem cũng thở dài ngao ngán.

Bọn họ rất ít khi thấy Trần Lực Hào tới nơi này đánh bài. Lúc trước kia ở tiệm làm tóc, Trần Lực Hào có chủ động đề nghị đánh bài nhưng đều bị bọn họ cự tuyệt. Tuy nhiên lúc này Trần Lực Hào đề nghị, bọn họ lại đồng ý. Dù sao thì đã lâu cũng không chơi, vậy thì chơi vài ván đi.

Nhưng sao có thể nghĩ đến sẽ phát sinh chuyện này, Lực Hào khi đánh bạc và Lực Hào khi chưa đánh bạc căn bản là hai loại người, khác biệt quá lớn.

Bọn họ biết lúc Lực Hào đánh bạc là lúc anh ta điên cuồng nhất nhưng cũng không ngờ lại điên cuồng đến như vậy. Nhiều năm trôi qua rồi mà tính cách này vẫn không thay đổi.

Lúc này, Lâm Phàm đứng ở phía sau Vương Minh Dương, Vương Minh Dương quay đầu: “Đợi lát nữa sẽ kết thúc.”

Lâm Phàm: “Không sao đâu, anh cứ từ từ chơi.”

Rất nhanh, cũng không biết đã theo bao nhiêu lượt.

Hai người còn lại cũng đều xem bài rồi sau đó hạ bài. Ngay cả những đôi nhỏ cũng hạ hết. Nếu như không phải có Trần Lực Hào ở đây, bọn họ còn có thể chơi một chút xem thử vận khí gì đó, nhưng hiện tại bọn họ không muốn nữa.

Trần Lực Hào nhìn Vương Minh Dương: “Anh Vương, anh xem bài hay là tôi xem bài?”

Vương Minh Dương cười nói: “Tôi xem bài đi, xong ván này tôi sẽ không chơi nữa.”

Trần Lực Hào cười nói: “Được rồi, tuy nhiên anh muốn xem bài thì tôi cũng phải xem qua bài mới được, ván cuối cùng nên đương nhiên là muốn quyết tử một lần.”

Vương Minh Dương chậm rãi nhìn một chút, một cái sảnh, cũng không lớn. Sau đó anh ta ném hết tiền mặt lên bàn: “Được, anh cũng xem bài đi, một ván cuối cùng rồi chấm dứt, đừng gây náo loạn.”

Trần Lực Hào nở nụ cười, sau đó cũng chậm rãi nhìn bài, nhất thời sắc mặt hơi đổi, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một tia tươi cười đắc ý.

“Anh Vương, nếu đã như vậy, tôi chơi hết luôn. Xe của tôi, có cổ phần của tôi, một ván này sẽ định thắng bại.”

Vương Minh Dương hơi đổi sắc mặt: “Lực Hào, có cần thiết phải vậy không?”

Vợ của Lực Hào xông lên: “Cuối cùng thì anh muốn gì đây hả? Đây là anh Vương của anh đấy! Có phải anh không nghĩ tới hay không?”

Trần Lực Hào liếc mắt một cái: “Tôi thấy người không nghĩ tới là cô mới đúng.”

“Anh….”

Lâm Phàm giờ phút này vỗ vỗ bả vai Vương Minh Dương, trên mặt lộ ra một chút ý cười: “Để tôi xem một chút bài của anh là gì.”

Vương Minh Dương cảm thấy không sao cả, Lâm Phàm một tay sờ lên ba lá bài, trên mặt tươi cười, ngón cái nhẹ nhàng nhấc lên, ba lá bài phát ra thanh âm thanh thúy, sau đó lại ấn bài xuống.

“Cũng không tệ lắm đâu, người ta nguyện ý đánh cuộc thì anh cứ đi theo đi.” Lâm Phàm cười nói.

Vương Minh Dương mỉm i cười, sau đó cầm bài lên, không để ý liếc mắt một cái, chuẩn bị hạ bài. Nhưng lúc này, khi thấy rõ ba lá bài, anh ta lại sửng sốt, dụi dụi mắt, dường như là nhìn không rõ.

Sau đó anh ta liếc mắt nhìn Lâm Phàm một cái, biểu tình có chút kinh ngạc.

Lâm Phàm chỉ mỉm cười, cũng không nói gì.

Trần Lực Hào tự tin nói: "Anh Vương, anh có theo nữa không, tất cả tài sản của tôi đều ở đây."

Mọi người xung quanh xì xào bàn tán, bọn họ cảm giác Trần Lực Hào chơi có chút quá. Đã nói là chơi giải trí, cuối cùng lại phát triển đến trình độ này, đây là muốn biến chơi thành thật.

"Lực Hào, tất cả mọi người đều là bạn bè, quen biết không ít thời gian, cậu đánh bạc cùng mấy người Vương Minh Dương mà cứ như vậy…"

"Đúng vậy, một không khí tốt như vậy bị anh làm cho áp lực thế này, anh nói xem vì sao chứ?"

Mọi người khuyên giải, tình huống này bọn họ đã trải qua, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nghiêm trọng như vậy.

Phát triển đến tình hình như hiện tại, tên Lực Hào này lại dám đánh cược cả tài sản bản thân.

Đây chính là chơi lớn.

Vương Minh Dương nhìn Lâm Phàm, lại đưa mắt nhìn về phía Trần Lực Hào, sau đó lại nhìn về phía vợ Lực Hào, cúi đầu. Anh ta vuốt ba lá bài trong tay, giống như đang suy nghĩ.

"Không có gì đâu, đánh bạc không phải là như thế này sao?" Trần Lực Hào nói, sau đó nhìn về phía Vương Minh Dương: "Anh Vương, anh định như thế nào…."

Vương Minh Dương cũng không nghĩ nhiều như vậy.

"Tôi bỏ, không chơi nữa. Lực Hào tôi muốn nói với cậu một câu, đánh bạc cũng được nhưng đừng như vậy. Đánh cược nhỏ thì vui vẻ, đánh cược lớn thì tổn thương thân thể, anh cứ đánh cược như vậy thì một ngày nào đó sẽ xong đời."

Trần Lực Hào nở nụ cười: "Anh Vương, tôi không ngốc. Nếu không có sức, tôi có thể chơi như vậy sao? Cho anh xem bài một chút, cũng không để cho mọi người nghĩ rằng tôi đang lừa gạt mọi người."

Ba lá bài được vung ra.

Rõ ràng là….

Ba lá K.

Mà lúc này, Lâm Phàm kinh ngạc nhìn Vương Minh Dương, sau đó cũng mỉm cười.

Trần Lực Hào quăng bài lên bàn, cả đám người đều kinh ngạc, không nghĩ tới cuối cùng bài lại như thế này. Sau đó, tất cả đều cảm thấy Vương Minh Dương may mắn vì đã không theo ván bài này, nếu không thì phải thua thảm rồi.

Chương 469: Tìm kích thích

“Anh Vương! Chuyện anh nói tôi đều biết, các anh quen biết tôi cũng không phải ngày một ngày hai. Mỗi khi đánh cược thì tôi luôn như vậy, dựa vào bài mà nói chuyện. Chơi đánh cược chính là tìm kích thích đúng không? Tôi mà không nắm chắc thì tôi có thể mạnh tay như vậy sao?” Trần Lực Hào dương dương tự đắc, có bài này trong tay, hoàn toàn có thể ‘gặp thần giết thần, gặp quỷ giết quỷ’, không ai dám liều mạng với hắn ta.

Vương Minh Dương lắc đầu, sau đó đứng dậy, hắn ta cảm thấy mình hoàn toàn không thể nói với đối phương thêm gì nữa. Hắn ném bài đi, không phải bài này quá nhỏ, mà là nó quá lớn. Lớn đến mức có thể dựa vào ba lá bài không đáng giá một đồng này, mà đánh nặng nề lên một người phấn đấu rất lâu rơi xuống tận đáy vực. Thậm chí góp phần hủy hoại cuộc đời và gia đình của hắn ta nữa.

Trần Lực Hào thu gom tiền trên bàn lại, còn trên mặt đầy vẻ tươi cười. Sau khi thắng được tiền thì tâm trạng rất vui vẻ, nhất là lúc sờ lên những lá bài này, càng là vô cùng kích thích đó.

Đối với cách làm của Vương Minh Dương thì Lâm Phàm vẫn bảo trì trạng thái trung lập. Cũng không phải nói không tốt, nhưng cũng không khá hơn chút nào.

“Anh Minh Dương! Anh cầm bài gì vậy.” Chu Châu bước đến gần, giơ tay ra, lật bài trên bàn lên.

Trần Lực Hào cười: “Còn lá gì nữa, bài lớn hơn nữa cũng lớn…. Lớn…….”

Đột nhiên, động tác trong tay Trần Lực Hào dừng lại, hai mắt sững sờ, trợn lên giống như là mắt trâu. Khi thấy ba lá bài chói mắt như vậy.

Ồ Ồ!

Đám người kinh hãi hô lên.

“Đây là ba lá ‘Ách’, Minh Dương anh đây là…….”

“Không nghĩ tới, thật sự là không nghĩ tới.”

“Lực Hào đánh cược hết cả tài sản, nếu như Minh Dương vẫn tiếp tục theo ván bài này. Như vậy kết quả sẽ như thế nào?”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều rơi vào im lặng.

Kết quả sau cùng chỉ có một, đó chính là từ đây Lực Hào sẽ không còn gì, mất hết tất cả, kể cả những gì đã từng có được.

Vốn dĩ, Chu Châu đã không ưa Trần Lực Hào. Bây giờ nhìn thấy ba lá bài này, thì ngay lập tức đã ném chúng lên đống tiền kia. Trong giọng nói đầy vẻ mỉa mai: “Là lớn thật, tự tin thật đó, đúng là đâu có ngốc…….”

“Tôi…….” Trần Lực Hào như bị nghẹn trong lòng. Nhìn thấy ba lá bài này, hắn ta không biết nên nói cái gì. Hắn ta cảm thấy những chuyện mình làm nảy giờ hiện tại lại biến thành trò cười cho mọi người.

“Anh Vương, anh …….”

Bây giờ, Vương Minh Dương như người vô tri vô giác. Nhưng nội tâm thì có chút mơ hồ, rõ ràng là bài của mình không phải những lá này. Thế nhưng sau khi bị Lâm Phàm sờ vào thì lại biến thành ba lá ‘Ách’. Điều này chính mắt của hắn ta đã thấy, thực sự không thể tưởng tượng ra, không lẽ Lâm Phàm là ‘cái kia’ hay sao? Nhưng mà không thể như vậy được, quen biết Lâm Phàm lâu như vậy, cũng chưa từng nghe hắn biết đánh bài. Nhất là nụ cười vừa tự tin vừa thần bí của Lâm Phàm càng khiến cho hắn ta cảm thấy dựng tóc gáy. Mặc dù, hắn ta cảm thấy đối phương là bạn thân nhất của mình, nhưng từ trước đến nay hắn ta vẫn có cảm giác Lâm Phàm quá thần bí.

Bây giờ, cũng không phải lúc để nghĩ những thứ này. Tình hình của Lực Hào có vẻ không ổn lắm. Nếu như sau này bị người ta chơi thêm một vố nửa, chỉ sợ đời này cũng rất khó trở mình.

“Lực Hào! Sau này đừng đặt cược như vậy nữa. Đem hết tất cả đặt vào ba lá bài này, thật sự không đáng đâu.” Vương Minh Dương nói.

Trong lòng Trần Lực Hào còn chút áy náy, nhưng đối với việc đánh bạc thì lại có một loại ỷ lại đến mê muội. Nhất là cái cảm giác kích thích kia nó thật sự khác lạ mà không cách nào biểu lộ ra ngoài.

Đặc biệt là lúc đỉnh điểm, khi mà thắng thua lại được phân định bằng một lá bài. Cái cảm giác căng thẳng, kích thích này, càng khiến người ta cảm thấy sảng khoái vô cùng. Nếu như thắng, thì cảm giác kích thích được đẩy lên tới đỉnh càng mạnh mẽ hơn nữa.

Lâm Phàm đứng ở bên cạnh nhìn, hắn cảm thấy lời nói của Vương Minh Dương cũng không có tác dụng nào. Mặc dù sẽ làm cho đối phương cảm kích, nhưng cũng chỉ được một lúc mà thôi, còn xong việc thì đâu cũng vào đấy. Chỉ sợ hoàn toàn không tạo được tác dụng gì.

Nếu như muốn đối phương thoát khỏi việc này, thì chỉ có còn một cách thôi. Đó chính là biến cảm giác kích thích này thành cảm giác sợ hãi.

Lâm Phàm nói: “Anh rất thích đánh bạc sao?”

Trần Lực Hào nhìn về phía Lâm Phàm, gật đầu một cái: “Uhm, tôi cảm thấy rất kích thích khi đánh bạc .”

Lâm Phàm cười nhếch miệng, ‘kích thích’’ chính xác là chơi cái này sẽ càng khiến người ta cảm thấy rất kích thích.

“Tôi sẽ chơi với anh?” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Sau khi nhận được kiến thức về kỹ nghệ cờ bạc, hắn còn chưa thử lần nào, chẳng bằng tới thử một lần.

Trần Lực Hào sửng sốt, giống như đã nghe nhầm: “Anh muốn chơi sao?”

“Sao vậy, anh không muốn hay sao?” Lâm Phàm cười nói.

Vương Minh Dương nhìn về phía Lâm Phàm, như muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng suy nghĩ lại thì vẫn thôi đi. Hắn ta không phải sợ Lâm Phàm thua, mà là sợ sự việc đi quá xa. Đến cuối cùng lại xảy ra chuyện không thể cứu vãn, đến lúc đó thì lại gặp phiền phức lớn rồi.

Chương 470: Chúng ta cùng nhau tìm kích thích

Hiện tại lại có người đồng ý đánh cược với mình, đương nhiên là Trần Lực Hào cảm thấy rất hưng phấn. Đến chuyện Vương Minh Dương đã tha cho hắn ta một lần mà hắn ta cũng quên luôn: "Được, vậy thì tới đi."

Vương Minh Dương sững sờ, không nghĩ tới Lực Hào còn muốn đánh nữa, chuyện này…….

Lâm Phàm vỗ vai Vương Minh Dương: "Lấy chút tiền cho tôi đi. Nếu đã thích kích thích vậy thì kích thích một chút đi."

Nhìn khóe miệng Lâm Phàm nhếch lên một nụ cười nhạt, Vương Minh Dương cũng bất đắc dĩ thở dài một hơi, sau đó về phòng lấy tiền.

Chu Châu nhìn chăm chú Trần Lực Hào bằng ánh mắt khinh thường, thực sự là 'Chó thì vẫn ăn cứt mà thôi', mới đó mà đã quên chuyện ban nãy rồi.

Ngược lại, làm cho tất cả mọi người ở đây không hiểu chính là Lâm đại sư rốt cuộc muốn làm gì? Tại sao lại muốn đánh cược với Trần Lực Hào.

"Anh muốn chơi cái gì?" Trần Lực Hào hỏi, sau đó ánh mắt nhìn về phía những người khác: "Mọi người có chơi hay không?"

"Không chơi." Cả đám người rất kiên định, chắc chắn sẽ không chơi. Đồng thời cũng thề trong lòng, từ nay về sau nhất định không chơi đánh bài với Trần Lực Hào, dù là một lần cũng không.

"Nhàm chán." Trần Lực Hào lắc đầu, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm.

“Nếu đã như vậy, thì hai chúng ta chơi ‘Poker ba lá’ đi, tôi thích chơi trò này nhất, so những cách chơi bài khác thì trò này kích thích vô cùng.”

“Được.” Lâm Phàm cảm thấy không sao cả, chơi cái gì cũng được. Nếu anh thắng, thì tôi thua, vậy thôi.

Vương Minh Dương mang một cái rương đi tới, để ở bên cạnh Lâm Phàm. Sau đó nói nhỏ vào tai Lâm Phàm: “Đừng chơi hết sức, Lực Hào cũng không phải người xấu.”

Lâm Phàm gật đầu một cái: “Cùng chơi đi?”

Vương Minh Dương lại ngạc nhiên, sau đó gật đầu một cái.

Trần Lực Hào cười nói: “Nhiều người chơi mới vui, rút bài đi, ai xào bài.”

Sau khi rút bài xong, Lâm Phàm là lớn nhất.

“Anh xào bài đi.” Trần Lực Hào cười nói, tâm trạng lúc này khá vui vẻ.

Ngược lại, Lâm Phàm cũng không làm quá, mà xào bài rất đơn giản, sau đó phát cho ba nhà: “Cược đi.”

Trần Lực Hào không hề nhìn bài, một mực để đến cuối ván.

Lâm Phàm và Vương Minh Dương theo sát phía sau.

Hắn ta cũng thèm không nhìn một cái, đã lập tức ném tiền cược lên mặt bàn.

Người đang vây ở xung quanh nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng họ cũng đều run rẩy. Nhìn qua thì thấy chơi như vậy còn lớn hơn so với chơi bốn người, bọn họ không biết rốt cuộc những người này muốn làm gì. Vốn dĩ đã có thể kết thúc, tại sao lại đánh cược nữa rồi.

“Lật bài đi, tôi sẽ xem bài trước.” Trần Lực Hào nở nụ cười. Tâm trạng thích thú cầm bài lên. Vô cùng cẩn thận nhìn xem, sau khi nhìn thấy bài thì trong lòng đều như nở hoa. Khi thấy là lá thứ hai thì cười càng tươi hơn. Đặc biệt là khi nhìn đến là lá thứ ba, trái tim như đang đánh trống trong lồng ngực, nhảy lên thình thịch.

Cmn, vận khí hôm nay đúng là nghịch thiên mà.

Sắc mặt của Trần Lực Hào bình thường, biểu hiện cũng bình thường, có một chút cử động nho nhỏ.

Vương Minh Dương nhìn lá bài một chút rồi khẽ chau mày. Sau đó liếc mắt nhìn Lâm Phàm một cái, cảm thấy bài này rất quái dị. Mặc dù không biết rốt cuộc Lâm Phàm muốn làm gì, nhưng vẫn đi theo.

Trần Lực Hào cười: "Chúng ta đều theo, anh có muốn xem bài không?"

Lâm Phàm cười nhạt: "Xem cái gì mà xem, theo tiếp."

"Giỏi! Kiên cường thật." Trong lòng của Trần Lực Hào đều cười đến nở hoa, chơi thế này mới sướng chứ.

Nửa đường thì Vương Minh Dương ném bài ra.

Trần Lực Hào liếm môi rồi nói: "Anh có muốn xem bài hay không? Nếu không thì chúng ta tăng thêm tiền cược đi."

Lâm Phàm cười nói: "Được, muốn cược thế nào?"

"Anh đặt cược hết tất cả tiền còn lại đi, tôi cũng theo anh, sao đó chúng ta mở bài ra luôn." Trần Lực Hào cực kỳ hưng phấn nói.

"Được." Lâm Phàm không chút do dự.

Hà Thừa Hàn đứng bên cạnh nói: "Lâm đại sư! Chúng ta xem bài trước đi?"

Ông ta nói với Lâm đại sư như vậy chỉ là đơn giản muốn Lâm Phàm xem bài trước. Nếu là quá nhỏ, cũng không cần phải theo làm gì.

Lâm Phàm khoát tay: "Không sao cả, kích thích lắm, đúng không."

Trần Lực Hào lập tức gật đầu: "Đúng! Đúng! Thật là vô cùng kích thích."

Vì Trần Lực Hào đã thắng không ít tiền trước đó, cho nên bây giờ có đầy đủ tự tin.

"Anh mở bài đi." Lâm Phàm nói.

Trên mặt của Trần Lực Hào đã lộ ra nụ cười, vung cánh tay lên, quăng ba lá bài lên trên mặt bàn: "Xấu hổ quá, vận khí

hôm nay hơi đỏ. Lại là ba lá giống nhau, mặc dù con số hơi nhỏ, nhưng cũng đủ thắng rồi .”

Cả đám người thì ai cũng vừa kinh ngạc vừa sững sờ. Chuyện này cũng quá ảo rồi.

Hai đầu lông mày của Chu Châu khẽ nhíu lại: “Anh cũng âm hiểm thật, bài lớn như vậy, mà còn lừa Lâm đại sư theo.”

“Cái gì gọi là lừa, tôi có ép buộc hắn sao. Đây là chuyện đôi bên cùng tình nguyện mà.” Trần Lực Hào phản bác, sau đó cười nói: “Thật ngại quá! Tôi thắng rồi.”

Khi Trần Lực Hào gom tiền lại thì Lâm Phàm bình tĩnh giơ tay lên: “Đừng gấp gáp như vậy chứ. Tôi còn chưa xem bài mà.”

Trần Lực Hào nhìn Lâm Phàm bằng ánh mắt xem thường: “Còn có gì đáng xem nửa đâu. Tôi có ba con ‘ba’, chẳng lẽ anh có bài lớn hơn sao?”

Chương 471: Có phải anh gian lận không

Lâm Phàm cười, duỗi một ngón tay ra, khẩy nhẹ một cái, trong nháy mắt ba lá bài đều lật lên.

“Xin lỗi anh. Hình như bài tôi lớn hơn của anh rồi.”

Trần Lực Hào còn đang gom tiền thì trong tích tắc trở nên ngây dại, trong mắt thoáng hiện lên vài tia không thể tin được.

“Chuyện này sao có thể…….”

Mọi người bây giờ cũng vừa sợ hãi vừa thán phục vô cùng, cảm thấy đây là việc không thể tưởng tượng được.

Mà Vương Minh Dương lại càng thêm chắc chắn một điều. Đó chính là Lâm Phàm muốn có bài gì thì sẽ hắn sẽ có bài đó.

“Thật sự, không nghĩ tới số của tôi cũng đỏ như vậy.” Lâm Phàm cười nói, nhưng không để chuyện này trong lòng chút nào. Nếu Trần Lực Hào thích kích thích như vậy, thì chúng ta chơi kích thích thôi.

Vốn dĩ tiền trên bàn này hắn là của mình, chính mình đã thắng được. Nhưng hiện tại lại xuất hiện thay đổi như thế này, càng khiến trong lòng của Lực Hào cảm thấy rất khó chịu. Nhưng

mà nghĩ kỹ lại, bài của mình cũng không tệ, chỉ là do đối phương vận khí tốt hơn mà thôi.

“Để tôi xào bài.” Trần Lực Hào đang suy nghĩ, có phải là đối phương giở trò gian lận gì không. Nên sau đó hắn ta muốn tự mình xào bài.

“Sao cũng được.” Lâm Phàm cười nói. Sau đó gom tiền trên bàn lại để xuống đất, lập tức hỏi: “Ván bài vừa rồi anh cảm thấy có kích thích hay không?”

Trần Lực Hào nhìn Lâm Phàm: “Vận may không tốt mà thôi, bây giờ còn sớm mà, tới đi.”

“Để tôi kinh bài cho.” Lâm Phàm nói.

Vương Minh Dương ngồi ở bên cạnh một câu cũng không nói. Mặc dù lần đánh cược này chỉ mới bắt đầu ván đầu tiên, nhưng anh ta đã đoán trước được kết quả cuối cùng sẽ như thế nào rồi.

“Tôi cũng không tin anh có thể áp chế tôi mãi.” Trần Lực Hào buồn chán nói.

Vương Minh Dương không ngốc, anh ta biết nhiệm vụ của mình, chính là theo mấy ván để cổ vũ không khí mà thôi.

Đến cuối cùng trên bàn lại chất đầy tiền.

Lâm Phàm cũng không đụng đến bài, ngay sau đó đặt toàn bộ tiền lên bàn: “Tôi đặt hết toàn bộ, anh có theo hay không?”

Trần Lực Hào ngơ ngác: “Mạnh dữ vậy sao.”

Lâm Phàm cười nói: “Không phải càng thêm kích thích hay sao? Có heo không đây?”

“Ha ha.” Trần Lực Hào cười lớn: “Theo! Mở đi.”

Bây giờ, những người xung quanh cũng hoàn toàn đứng hình, việc này chủ yếu là lấy cứng đối cứng. Bọn hắn không nghĩ tới Lâm đại sư này còn lỗ mãng hơn cả Trần Lực Hào. Đây thật sự là một canh bạc liều mạng đó.

Lâm Phàm lập tức lật một cái, ba lá bài xuất hiện trước mắt mọi người.

Trần Lực Hào nhìn thấy thì nhanh chóng nở nụ cười: “Ha ha, mười, chín, bảy, vậy lá ‘Mười’ là lớn nhất của anh sao. Nếu tôi có một lá bài tây thì ăn chắc anh rồi. Sao nào? Anh có hối hận không? Nếu anh mà nhìn bài, thì chắc chắn sẽ vứt nó đi rồi.”

Hà Thừa Hàn xem xong, thở dài một hơi: “Thua rồi.”

Theo như bọn họ nghĩ thì ván này không còn hy vọng gì để thắng. Lớn nhất chỉ là lá ‘Mười’ thôi, tỉ lệ chiến thắng là rất nhỏ.

Lâm Phàm vẫn tự tin cười nói như cũ: “Còn chưa chắc mà. Chớ xem thường bất kỳ lá bài thấp điểm nào.”

Trần Lực Hào cười, nhanh chóng lấy một lá bài, đột nhiên ném ra: “Lá đầu tiên đã ăn chắc anh rồi.”

Tạch!

Là một lá ‘Ba’ vô cùng nổi bật.

Trần Lực Hào sững sờ, vốn dĩ trong lòng còn đang hưng phấn, thì đột nhiên giống như bị đổ một chậu nước lạnh từ trên đầu xuống.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn: “Lá thứ nhất không đủ thì tới lá thứ hai, từng lá một, rất kích thích đúng không.”

Chính xác! Hiện tại thật sự là rất kích thích.

Cổ họng của Trần Lực Hào nuốt xuống mấy lần, cầm lấy lá bài thứ hai, quăng lên trên bàn: “Đè.”

Tạch!

Một lá ‘Tám’, càng nổi bật hơn.

Cả đám người lại càng xôn xao hơn.

“Mẹ kiếp! Không lẽ ván này cũng thua hả.”

“Không biết nữa, còn lá cuối cùng mà, rất hồi hộp đó nha.”

“Mọi người nhìn Lực Hào bây giờ hình như rất khẩn trương. Cái trán đầy mồ hôi luôn rồi kìa.”

Lâm Phàm trấn định ngồi ở chỗ đó, âm thanh thì thầm phát ra từ trong cổ họng: “Hơi tiếc thật đó, lá thứ hai thì vẫn nhỏ. Còn một lá quyết định sinh tử của anh, cảm thấy kích thích hay không.”

Trần Lực Hào ngẩng đầu lên rồi nhìn về phía Lâm Phàm. Còn một lá bài cuối cùng đang bị che lại ở bên dưới lòng bàn tay, gương mặt của hắn ta có chút nghiêm lại: "Hắc hắc! Thật phấn khích, lúc quyết định sinh tử là kích thích nhất. Nhưng mà tôi tin tưởng bản thân, một lá này chắc chắn đủ lớn. Anh yên tâm đi, chỉ cần ra lá bài 'tây' thì ăn chắc anh rồi."

"Mở to mắt nhìn tôi ăn anh này."

Tách!

Đột nhiên, toàn bộ hiện trường đều chìm vào sợ hãi, cả đám trợn mắt há miệng. Ui là trời đến nước này mà cũng có thể thua.

Một lá 'Hai', còn nổi bật hơn so với hai lá trước.

Trần Lực Hào trợn mắt nghẹn họng nhìn ba lá bài trước mặt , điểm của ba lá này, thật sự chói mắt: "Sao có thể……"

Lâm Phàm bất đắc dĩ lắc đầu: "Thật đáng tiếc quá, bài này thật sự nhỏ lắm đó nha."

Trần Lực Hào quay sang nhìn Lâm Phàm, không ý thức được nói: "Có phải anh chơi gian lận không."

Chương 472: Gặp quỷ rồi

Lời này vừa xong, Chu Châu ra mặt nói: "Trần Lực Hào! Nếu anh chơi không nổi thì đừng chơi. Chỉ cho phép chính mình thắng thôi sao, còn người khác thắng thì không được có phải không?"

Hà Thừa Hàn ho khan một tiếng: "Lực Hào! Không nên nói lung tung, chúng ta ở đây có nhiều người nhìn như vậy. Đừng vu khống Lâm đại sư."

Trần Lực Hào lắc đầu: "Không có, tôi chỉ lỡ miệng nói một chút mà thôi."

Lâm Phàm cười nói: "Như vậy đi, xào bài, kinh bài, tôi sẽ không đụng vào. Giao cho anh phát bài toàn bộ như vậy có được không."

"Được." Trần Lực Hào gật đầu.

Vương Minh Dương liếc nhìn Lâm Phàm, trong lòng nhịn không được thở dài. Con mẹ nó, kỹ năng này cũng thật thần kỳ rồi.

“Tiếp tục đi.” Lâm Phàm ngồi dựa lưng vào ghế, bình tĩnh nói.

Ván thứ ba…….

Ván thứ tư…….

Mãi cho đến ván thứ bảy…….

Toàn bộ mọi người đang chứng kiến đều trở nên yên tĩnh, tất cả bọn họ đều trợn mắt há miệng, giống như đang nhìn thấy quỷ.

Nếu như không phải bọn họ tận mắt nhìn thấy, thì chắc chắn bọn họ không dám tin tưởng.

Bây giờ đã đến ván thứ tám .

Bảy ván phía trước đã hoàn toàn làm cho người xem kinh hãi. Bài của Lâm đại sư luôn hơn bài của Trần Lực Hào. Có đôi khi chỉ lớn hơn Trần Lực Hào vẻn vẹn có một chút.

Nhưng chính vì điểm này, đã làm cho Trần Lực Hào thua đến sắc mặt trắng bệch ra.

Lâm Phàm khoanh hai tay lại, ngồi nhìn hai tay của Trần Lực Hào đang run lẩy bẩy trước mặt. Ngay lập tức nói: “Anh Lực Hào! Tôi thấy mấy ván trước rất thú vị đó. Anh có cảm thấy phấn khích không.”

Trần Lực Hào ngẩng đầu lên nhìn Lâm Phàm, cảm giác mình như đang gặp quỷ vậy, mồ hôi thì chảy đầy đầu. Dáng vẻ ngông cuồng lúc trước đã biến mất không thấy. Bây giờ trở thành ‘im như thóc’, xem bài một cách thận trọng, thậm chí ngay cả cảm giác ngột ngạt cũng không dám thể hiện.

Vương Minh Dương kinh ngạc nhìn Lâm Phàm, anh ta không nghĩ tới vậy mà Trần Lực Hào lại chịu được đến trình độ này.

Trần Lực Hào vẫn luôn cho rằng Lâm Phàm đang chơi gian lận. Nhưng bây giờ, mỗi lá bài Lâm Phàm cũng không có chạm vào. Bài thì được đặt trên bàn, khi cầm bài lên thì cũng có người khác mở giúp.

Mà Trần Lực Hào cũng không tin cái điều quỷ quái này, hắn ta không tin mình sẽ luôn thua như vậy.

Đến giờ khắc này, hắn ta đã hoàn toàn không cảm nhận được một chút xíu kích thích nào. Cảm hứng đã giảm xuống, chỉ còn cảm giác sợ hãi khi bị Lâm Phàm chi phối mà thôi.

Cho dù là người có danh tiếng, hắn ta cũng không thể nào hưng phấn nổi.

“Cược toàn bộ.” Lâm Phàm không có nhìn bài mà nhanh chóng lấy hết tất cả tiền để lên.

Trần Lực Hào nhìn thấy hành động của Lâm Phàm, thì trong mắt loáng thoáng vài phần sợ hãi. Tay thì không khống chế được run lẩy bẩy giơ ra lấy bài, hắn ta không dám theo, nhưng hắn ta cũng muốn xem bài.

Lâm Phàm cười nói: “Anh Lực Hào! Anh theo không. Tôi còn chưa xem bài thì anh xem bài làm gì? Chúng ta chơi kích thích một chút đi.”

Kích thích em gái anh đó! Hiện tại, trong lòng của Trần Lực Hào chỉ tồn tại một cái suy nghĩ này mà thôi.

Mà bây giờ tất cả mọi người đều yên lặng cũng không phát ra bất kỳ âm thanh nào. Hai chữ ‘kích thích’ này là bọn họ biết được từ trong miệng của Trần Lực Hào

Nhưng cảm hứng đã giảm xuống, Lực Hào người đã từng đem hai chữ ‘kích thích’ treo trên miệng đã không còn nói nữa. Thậm chí, còn nảy sinh cảm giác sợ hãi với hai chữ này.

Lúc này, Trần Lực Hào đang cúi đầu, gương mặt thì trắng bệch. Rất cẩn thận lật bài lên, lá thứ nhất, lá thứ hai. Khi thấy lá thứ ba, Trần Lực Hào còn dụi dụi hai con mắt, thận trọng nhìn bài lại một lần nữa.

Trong một chớp mắt, Trần Lực Hào cảm thấy cực kỳ hưng phấn. Nhưng trên mặt vẫn luôn bình tĩnh. Ổn định, nhất định phải ổn định, không thể biểu hiện ra mình đã bắt được ‘hàng ngon’.

“Tôi đặt toàn bộ.”

“Hết tất cả tài sản của tôi.”

“Tôi đều đặt cược hết, tôi muốn xem bài của anh.” Trần Lực Hào đứng lên với vẻ mặt điên cuồng nói.

“Kích thích, tôi muốn kích thích.”

Lâm Phàm cười nói: “Lòng tin lớn như vậy sao.”

Mọi người kinh hãi nói: “Lực Hào! Đừng quá mức như vậy?”

Vương Minh Dương nhìn thấy dáng vẻ của Lực Hào như vậy, nhịn không được lắc đầu. Xem ra, những việc làm lúc trước tất cả đều uổng phí hết rồi.

“Anh dám mở không?.” Trần Lực Hào gân cổ gào thét lên.

Hà Thừa Hàn nói: “Lâm đại sư! Mặc kệ hắn ta đi, chắc hắn ta điên rồi.”

Lâm Phàm khoát tay: “Được rồi, anh muốn nhìn bài của tôi, vậy thì anh mở đi.”

Trần Lực Hào đột nhiên cầm lá bài điên cuồng đập lên trên bàn: “Tôi có ba lá ‘Ách’, anh lấy cái gì mà so với tôi. Kích thích sao? Đây chính là kích thích mà tôi nói đến đó.”

“Anh không có cửa thắng tôi đâu. Tôi nói cho anh biết, anh không cửa thắng đâu.”

Mọi người đều thấy được ba lá bài này, ai nấy cũng đều lắc đầu, thật sự không nghĩ tới Lực Hào lại có được cơ hội này.

Hơn nữa, bọn họ cũng đang có điều khó hiểu. Hình như bài hôm nay có vấn đề thật rồi, sao mà cứ xuất hiện ba lá giống nhau thường xuyên như vậy.

Gặp quỷ hay sao?

Chương 473: Do dự cái gì, không phải là muốn kích thích hay sao?

Lâm Phàm cười: “Có lòng tin như vậy sao.”

Trong giờ phút này, khi Trần Lực Hào nhìn Lâm Phàm thì sự nhát gan và nỗi sợ hãi trong lòng đã tan thành mây khói. Đây thật sự chính là ‘Tuyệt xử phùng sinh’.

(Tuyệt xử phùng sinh là tìm đường sống trong cõi chết)

“Thì sao nào? Chẳng lẽ bài của anh còn có thể lớn hơn tôi sao?”

Lâm Phàm nhìn ba lá bài nằm trên bàn, thì lập tức lật hai lá lên.

“A! Nhỏ như vậy sao. Có điều quy tắc ở đây của chúng ta, hình như ba lá ‘Ách’ cũng không phải là lớn nhất đâu nhỉ.” Lâm Phàm nói, sau đó tò mò nhìn về phía Trần Lực Hào: “Hai lá này là hai và bốn cùng chất, anh nói thử xem lá đang úp xuống này có phải là lá ‘ba’ cùng chất luôn không. Chi bằng, tôi cho anh một cơ hội để tìm kích thích, để cho anh lật nó lên vậy.”

(Luật chơi: ‘QKA’ cùng chất gọi là thùng phá sảnh là bài lớn nhất, rồi tới sảnh đồng chất (tình huống trong truyện), xám chi ‘ba lá giống nhau’, sảnh, cuối cùng là đôi.)

Đột nhiên, tất cả mọi thứ xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Trần Lực Hào đang rất hưng phấn thì nụ cười chợt tắt.Thời gian giống như dừng lại, hắn ta nhìn chăm chú vào lá bài đang úp xuống kia.

Mọi người thì đang thảo luận.

“Đúng vậy. Quy tắc nơi này của chúng ta chính là như vậy, anh nói xem lá này có phải là lá ‘ba’ cùng chất thật không.”

“Chắc không đâu, làm sao may mắn đến như vậy được, có thể còn khó hơn trúng xổ số nữa.”

“Nhưng mà, tôi luôn cảm thấy giống như có gì đó không ổn lắm.”

“Hình như Lực Hào cũng đang sợ đó.”

Lâm Phàm chỉ vào lá bài trên bàn: “Đến đi, cho anh lật lên đó.”

Trần Lực Hào nhìn Lâm Phàm sau đó từ từ đưa tay ra. Mặc dù, cách lá bài gần như vậy, nhưng không biết tại sao, tận sâu trong thâm tâm của hắn ta lại tràn ngập một nỗi sợ hãi.

Nỗi sợ hãi ám ảnh ở trong lòng làm hắn ta sống một ngày như là một năm.

Khi thấy bài của mình là ba lá ‘Ách’, Trần Lực Hào hưng phấn muốn nổ tung, bài ra như thế này thì làm sao không thể thắng được? Bài này của mình là lớn nhất rồi.

Ngay giây phút này, tâm trạng luôn kìm nén không dám thở mạnh của hắn ta cuối cùng cũng có thể thả lỏng.

Nhưng cảm giác hưng phấn này cũng không tồn tại quá lâu, một lần nữa anh ta lại bị Lâm Phàm dọa sợ.

Trước mặt là hai lá bài, nhưng nó chính là hai lá bài nhỏ nhất. Có điều không biết tại sao, cảm giác sợ hãi của anh ta lại quay trở lại lần nữa.

Vương Minh Dương ngây ngẩn cả người, anh ta không biết mình nên nói cái gì. Tất cả thật sự quá bí ẩn, nhất là khi nhìn thấy Lâm Phàm bình tĩnh như bây giờ, chẳng lẽ đây đều do một tay hắn làm ra sao?

Tất cả mọi người.

“Tim đập mạnh đến chịu không nổi rồi.”

“Đúng vậy, quá kích thích, thật là thay đổi bất ngờ, không biết lá bài cuối cùng này là lá gì?”

“Ai mà biết được.”

“Bây giờ, Lực Hào cũng không dám lật bài lên, sợ rằng anh ta cũng không dám tin tưởng chính mình đâu.”

“Haizz! Buổi tụ họp hôm nay thật thú vị, không nghĩ tới lại biến thành kiểu này. Nếu biết sớm như vậy, chắc ngay từ đầu tôi không nên đánh bạc rồi.”

“Tôi cảm thấy như thế này cũng tốt, với tính cách của Lực Hào nếu thua cuộc ở đây cũng tốt hơn so với bị người ở bên ngoài gài bẫy.”

…

Trần Lực Hào đều nghe được hết những âm thanh bàn luận xôn xao ở xung quanh.

Lá bài cuối cùng này cách hắn ta rất gần, nhưng muốn đưa tay cầm lấy nó thì lại giống như xa vạn trượng.

Trên mặt Lâm Phàm tràn đầy ý cười, có vẻ như rất bình tĩnh. Nụ cười này càng làm cho sự căng thẳng trong lòng của Trần Lực Hào phóng to hơn. Tất cả những gì đang xảy ra điều khiến người ta không dám tin, từ xào bài đến chia bài, toàn bộ quá trình đều do chính hắn ta thực hiện. Đối phương hoàn toàn không có cách nào gian lận được, nhưng mà tại sao người này lại có thể tự tin như vậy được?

Đã từng được Trần Lực Hào nhắc đến rất nhiều lần là 'tìm kích thích', nhưng bây giờ đến chính bản thân hắn ta cảm thấy ba chữ này càng giống như cơn ác mộng kinh khủng, mà không cách nào thoát ra được.

Trần Lực Hào cắn răng, đập một cái lên trên lá bài.

Hắn ta chắc chắn bài của mình là lớn nhất, nhưng bây giờ hắn ta lại thấy sợ hãi. Ngay khi hắn ta còn đang chần chừ do dự thì giọng nói của Lâm Phàm truyền đến: "Mở đi! Kích thích của anh đó. Không chừng một giây sau cái 'kích thích' này của anh có thể biến thành tuyệt vọng đó nha."

Trần Lực Hào nhìn Lâm Phàm, yết hầu hơi di chuyển lên xuống. Sau đó hắn ta cúi đầu nhìn lá bài cuối cùng dùng để quyết định sinh tử đang ở trước mắt hắn ta.

Nhưng không biết tại sao, đột nhiên hắn ta phát hiện mình đang sợ hãi.

Do dự!

Tiếp tục do dự!

Đột nhiên, có một âm thanh giống như tiếng sấm truyền đến trong tai của Trần Lực Hào, 'ầm' một tiếng nổ tung.

"Còn do dự gì nữa, không phải muốn kích thích hay sao?"

"Mở đi!"

Cả đám người sững sờ, ánh mắt đều tập trung vào Lâm đại sư. Bọn họ cảm thấy Lâm đại sư bây giờ đã trở nên nghiêm khắc hơn, khác hẳn với người vừa mới trò chuyện vui vẻ với bọn họ lúc nãy.

Trần Lực Hào càng nhìn Lâm Phàm thì tim càng đập nhanh hơn. Còn bàn tay đang để trên bàn thì run lẩy bẩy.

Mồ hôi trên trán càng rơi càng nhiều, từng giọt từng giọt rơi thẳng xuống mặt bàn.

Sắc mặt thì trắng bệch, miệng lưỡi run rẩy, còn bàn tay thì dính chặt lên trên mặt bàn. Chỉ cần đưa tay ra là có thể lật bài lại, đây hoàn toàn là chuyện dễ như trở bàn tay. Nhưng bây giờ, lá bài này lại nặng tựa ngàn cân, muốn cầm cũng không cầm lên nổi.

Chương 474: Nó đã hoàn thành sứ mệnh

Hiện trường đã yên tĩnh trở lại, bây giờ trong phòng chỉ còn lại tiếng thở dốc nặng nề của Trần Lực Hào mà thôi.

Hắn ta phát hiện, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn chăm chú vào lá bài nằm dưới bàn tay của mình.

Lòng khẩn trương.

Sợ.

Sợ hãi.

Ngay giây phút này có quá nhiều loại cảm xúc tràn ngập ở trong lòng hắn ta. Lúc trước đánh bài mang lại cho hắn ta kích thích cực hạn, nhưng bây giờ, từ sâu trong thâm tâm hắn ta chỉ cảm thấy một nỗi sợ hãi bao trùm toàn bộ.

Lâm Phàm hối thúc nói: “Anh Lực Hào! Mở ra đi chứ.”

Trần Lực Hào nhìn về phía Lâm Phàm, tròng mắt đột nhiên mở to hết cỡ, dần dần có cảm giác sợ hãi.

Có ba con ‘Ách’ trong tay, nhưng bây giờ lại bị người trước mắt này dọa cho kinh hãi.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, e rằng tất cả mọi người đều không dám tin có chuyện này xảy ra.

Bọn họ hoàn toàn không cách nào có thể hiểu được, áp lực mà bây giờ Trần Lực Hào phải gánh chịu nặng nề đến cỡ nào.

“Tôi không mở…….”

Lời nói của Trần Lực Hào vừa phát ra khỏi miệng, nhưng âm thanh lại nhỏ như tiếng như muỗi bay, nhỏ đến đáng sợ. Nếu

không nghe cẩn thận thì hoàn toàn cũng không biết hắn ta đang nói cái gì.

Lâm Phàm hỏi lần nữa: "Nói cái gì?"

Tay của Trần Lực Hào vẫn còn đang run rẩy, sắc mặt xem như bình tĩnh. Nhưng giây phút này, hắn ta lại đột nhiên trở nên điên cuồng, cảm giác sợ hãi kia ngay thời điểm này bắt đầu nổ tung, một tiếng gào thét vang lên: "Tôi không mở……."

Sau đó, hắn ta xoay người, điên cuồng phá cửa, lập tức chạy ra khỏi nơi này. Từ đằng xa, còn nghe được rõ ràng âm thanh của Trần Lực Hào: "Tôi không mở……."

Lâm Phàm thở dài: "Cho người đuổi theo anh ta nhanh lên, phòng ngừa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn."

Vài người ở xung quanh nhanh chóng chạy đuổi theo phía sau. Mặc dù, khi đánh bạc Lực Hào đều 'lục thân không nhận', nhưng bình thường đối xử với bọn họ cũng không tệ lắm, hơn nữa tất cả mọi người đều là bạn bè mà.

Lâm Phàm nói: "Tôi nghĩ qua lần này, chắc anh ta sẽ sinh ra cảm giác sợ hãi đối với đánh bạc."

Vương Minh Dương kinh ngạc nói: "Sao cậu biết vậy?"

Lâm Phàm cười một tiếng: " Đã nghe qua câu này chưa 'Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng'. Lần này, khiến cho anh ta sợ hãi lớn như vậy, thì sau này đối với bất kỳ hình thức đánh bạc nào anh ta cũng không có lòng tin, thậm chí có thể sợ hãi nữa."

Vương Minh Dương hiểu ý gật đầu: "Nếu thật sự là như vậy, thì cũng rất tốt."

Chu Châu kinh ngạc nói: "Rốt cuộc lá bài này là lá mấy vậy?"

Ngay bây giờ, ánh mắt của mọi người lại tập trung vào lá bài nằm ngay trên bàn. Khi Chu Châu vừa định đưa tay ra để lật bài lên, thì Lâm Phàm lại cười rồi cầm lá bài đó nhét lại vào trong bộ bài.

"Lâm đại sư, tại sao không xem thử." Chu Châu tiếc nuối nói.

Bọn người Hà Thừa Hàn cũng như thế, bọn họ cũng muốn biết, đây rốt cuộc là lá bài gì, chẳng lẽ không phải là lá 'ba

cùng chất’ hay sao.

Lâm Phàm cười nói: “Lá bài này là lá lá mấy cũng không còn quan trọng nữa rồi, điều quan trọng là nó đã hoàn thành sứ mệnh của mình. Về phần kết quả cuối cùng như thế nào, cũng không còn liên quan chút nào đến nó nữa.”

Chu Châu thở dài, có chút thất vọng, cảnh tượng thần kỳ như vậy, lại không biết kết quả như thế nào, thực sự là quá đáng tiếc.

Nhưng bọn người Hà Thừa Hàn đã nhận ra được ý nghĩa bên trong, sau đó cười nói: “Lâm đại sư nói rất đúng, mặc kệ nó có phải lá ‘ba cùng chất’ hay không, nhưng đối với Lực Hào mà nói, nó chính là thế. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, tôi vĩnh viễn sẽ không tin trên đời này có người cầm ba lá ‘Ách’, mà lại bị dọa đến như vậy.”

Lâm Phàm cũng cười nói: “Trên đời này không gì là tuyệt đối. Cảnh tượng có ba lá ‘Ách’ mà bị dọa, tôi cũng chưa nhìn thấy bao giờ. Có điều vẫn là câu nói kia, trên thế giới rộng lớn này không thiếu điều hiếm lạ, chưa nhìn thấy, chưa chắc là không tồn tại.”

“Minh Dương! Anh giúp tên kia thu tiền lại hết đi. Chờ anh ta hồi phục lại tinh thần xong thì đưa tiền lại cho anh ta.” Lâm Phàm nói.

Vương Minh Dương gật đầu: “Yên tâm đi, chuyện này tôi rất giỏi. Nhưng mà lần này thực sự cảm ơn cậu. Vốn dĩ Lực Hào không phải người xấu, chính là tính cách khi đánh bạc của anh ta quá ác. Nếu hôm nay không phải rơi vào tay chúng ta, thì sau này cũng sẽ rơi vào tay kẻ khác. Đến lúc đó, chúng ta có lòng muốn giúp anh ta, thì cũng không giúp được gì.”

Hà Thừa Hàn cười nói: “Chuyện này là đương nhiên rồi. Lâm đại sư không giống với người thường. Hôm nay lại mở mang thêm kiến thức rồi, sau này nhất định phải tiếp xúc với Lâm đại sư nhiều một chút để học hỏi thêm mới được.”

Kim Vân Dân cười thâm thuý rồi nói: “E rằng trình độ chơi bài của Lâm đại sư cũng không phải tầm thường. Càng quen biết Lâm đại sư lâu thì càng mang lại nhiều điều bất ngờ đó nha.”

Mọi người đều khen ngợi.

Vương Minh Dương sững sờ: “Sao mọi người thân với Lâm đại sư quá vậy?”

Mọi người lại cười lớn.

Chu Châu: “Khi bọn anh lên trên lầu đánh bạc, chúng tôi đã bị Lâm đại sư thuyết phục hoàn toàn rồi.”

Hà Thừa Hàn cười nói: “Lâm đại sư không phải người tầm thường. Minh Dương, từ khi tôi quen biết cậu đến bây giờ, cảm thấy lần này cậu đã giới thiệu một ‘người thực sự’ cho chúng tôi, những người trước kia hoàn toàn không thể so sánh với Lâm đại sư được đâu.”

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, rồi khoát tay: “Các vị khách sáo rồi, tôi không dám nhận, không dám nhận đâu. Thật sự được quen biết với các vị mới làm tôi mở rộng được tầm mắt.”

Kim Vân Dân cười lớn tiếng: “Ha ha, Lâm đại sư khiêm tốn rồi.”

…

Chương 475: Ăn vạ

Đây chỉ một đoạn nhạc đệm nhỏ mà thôi, không biết sau này Trần Lực Hào có còn sợ hãi với những lá bài hay không. Điều này hắn cũng không biết, nhưng mà theo cảm nhận của hắn thì điều này có thể sẽ thành công.

Sau khi trải qua chuyện này, hắn đột nhiên nghĩ tới mình nên làm như thế nào, mới có thể hoàn thành hạng mục nhiệm vụ. Hơn nữa cảm giác chắc chắn này còn rất cao, tỷ lệ có thể hoàn thành nhiệm vụ rất lớn. Lợi người lợi mình, một mũi tên trúng hai con nhạn, rất vững vàng nha.

Vương Minh Dương dẫn Lâm Phàm đến đây chủ yếu là giới thiệu cho mọi người quen biết với nhau. Trong lòng của anh ta cũng muốn Lâm Phàm biết thêm một vài người. Nếu biết thêm một người, không phải sẽ mở ra thêm một con đường hay sao.

Nhưng mà Vương Minh Dương hoàn toàn không ngờ đến, Lâm Phàm lại khiến anh ta kinh ngạc đến ngây người. Người

anh em này của anh ta cũng quá ‘trâu bò’ rồi, trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà có thể làm cho mọi người chào đón đến thế.

Vốn dĩ còn định bưng rượu đến từng người để giới thiệu, nhưng xem ra thì trên cơ bản tất cả mọi người đều vây xung quanh người anh em này của mình rồi. Mọi người đều giống như bạn bè cũ đã quen biết mấy chục năm, khuôn mặt đều tươi cười rạng rỡ, chỉ riêng việc này thôi đã làm cho anh ta có chút choáng váng rồi.

Lâm Phàm đứng ở nơi đó, vẫn luôn duy trì nụ cười, hắn sẽ trả lời một vài câu hỏi của một số người, còn không sẽ mỉm cười cho qua.

Mà những người không nhận được câu trả lời, thì trong lòng bọn họ cũng không cảm thấy khó chịu.

Hiện tại, người vui vẻ nhất đó chính là Kim Vân Dân. Ông ta là người duy nhất nhận được sự chỉ điểm của Lâm đại sư về kinh tế. Đối với những hạng mục đầu tư trong tương lai, ông ta nhất định sẽ xem xét thật cẩn thận, tỉ mỉ.

Vương Minh Dương đi tới cười nói: “Thấy thế nào? Người anh em này của tôi có lợi hại không?”

“Lợi hại! Thật sự rất lợi hại! Lần này, Minh Dương làm rất tốt đó nha.” Hà Thừa Hàn cười nói. Ông ta vô cùng tin phục Lâm đại sư, hơn ai hết ông ta là người hiểu rõ nhất, tất cả những chuyện Lâm đại sư nói ra lúc trước đã chính xác đến mức nào.

Chuyện này cho dù là người thân nhất của ông ta cũng hoàn toàn không biết gì cả. Nhưng Lâm đại sư này lại biết rất rõ ràng, điều này đại diện cho cái gì? Chỉ có thể khẳng định là tài xem bói của hắn cực kỳ lợi hại.

Bây giờ, đang ở trong phòng này đều là những người nắm giữ kinh tế chủ lực ở Thượng Hải. Mặc dù không phải thuộc top đứng đầu, nhưng chắc chắn cũng thuộc hàng đỉnh cao.

Lâm Phàm cười nói: “Các vị quá khen rồi, chỉ là hơi ồn ào một chút mà thôi, cũng không có gì lợi hại.”

Mặc dù tỏ vẻ khiêm tốn nhưng hắn vẫn là thừa nhận mình rất giỏi, nếu không giỏi sao dám chảnh như vậy.

Vương Minh Dương cười: “Được rồi, sau này còn rất nhiều cơ hội mà. Mọi người hãy trò chuyện vui vẻ với nhau đi, vào đến đây rồi thì không nói công việc nửa, chỉ tám chuyện thôi”

Mục đích chính của anh ta tổ chức tụ hội lần này, chỉ để tăng thêm tình hữu nghị giữa bạn bè với nhau. Ngày bình thường thì rất bận rộn, gặp được nhau một lần thì càng khó hơn. Bây giờ nhàn nhã như vậy, đương nhiên là không bàn đến công việc, chỉ nói những chuyện bên lề để giao lưu tình cảm thôi .

Mãi cho đến mười giờ rưỡi tối.

Cũng không phải quá trễ. Nhưng những doanh nhân hay các công tử, thiên kim tiểu thư đều khách sáo mà chào tạm biệt Lâm Phàm ra về. Theo như suy nghĩ của bọn họ, thu hoạch lớn nhất trong đêm nay chính là quen biết được người như Lâm đại sư.

Mặc dù, cảm tình còn chưa sâu đậm, nhưng tiếp tục lui tới, thì chắc chắn mọi người sẽ càng ngày càng thân thiết với nhau hơn.

Lâm Phàm thấy thời gian cũng không còn sớm, nên cũng không giữ lại. Về phần đống hỗn độn còn sót lại ở đây thì sẽ có nhân viên phục vụ đến thu dọn, cũng không cần hắn nhúng tay vào.

Lái xe thong thả dạo quanh đường phố, cũng không gấp gáp quay về.

Khi chạy xe trên đường phố, Lâm Phàm còn đang nhìn xung quanh, thì đột nhiên có một bóng đen xuất hiện ở phía trước mũi xe.

Hắn đạp mạnh phanh lại. May mắn là hắn chạy xe tốc độ cũng không nhanh.

“Đây không phải là cố tình ăn vạ đấy chứ?”

Trái tim của Lâm Phàm bắt đầu nhảy lên, nhưng mà căn cứ vào tình hình vừa rồi, thì chắc là không đụng trúng đối phương.

Quả nhiên, không quá vài giây, người kia tự mình đứng dậy. Cũng không thèm nhìn đến Lâm Phàm một cái, ngay lập tức đi về phía trước.

“Đây là tình hình gì vậy.” Trong lòng của Lâm Phàm chứa đầy hoài nghi, rốt cuộc người này bị gì vậy? Nếu là người muốn ăn vạ thì mặc kệ có đụng trúng hay không, chắc chắn sẽ nằm lì trên mặt đất không chịu ngồi dậy.

Hắn cho xe đi chậm lại rồi chạy song song với người đàn ông trung niên này, sau đó quay kính xe xuống.

“Anh trai ơi, anh sao rồi? Có chuyện gì nghĩ quẩn mà muốn đâm vào xe tôi vậy?” Khi nhìn thấy sắc mặt đối phương, hắn phát hiện đối phương có ý định tự sát. Vừa rồi, người này cũng không phải muốn nhào lên trên mui xe của hắn, mà định nhoài người vào bánh xe, muốn hắn cán chết anh ta mà.

Chương 476: Có thể đụng chết tôi được không?

Thế nhưng người đàn ông này hoàn toàn không để ý đến Lâm Phàm, vẫn đi về phía trước như cũ, giống như đang tìm kiếm mục tiêu mới.

Lâm Phàm nhìn tình hình này, cũng không có suy nghĩ nhiều. Nếu đã như thế, vậy thì ‘xem’ cho anh ta một chút vậy, liếc mắt một cái lập tức thấy được ‘tướng mạo ảm đạm, tài vận sụp đổ’.

“Đánh bạc thua sạch tài sản phải không ?” Lâm Phàm nói.

Đột nhiên.

Người đàn ông này dừng bước, một lúc lâu sau cũng không hoàn hồn lại mà đờ đẫnh nhìn Lâm Phàm.

Sau đó, trong giọng nói người đàn ông này hơi run rẩy: “Sao cậu biết được.”

Lâm Phàm dừng xe ở bên đường, lập tức xuống xe: “Tôi nhìn ra được, sắc mặt của anh không tốt lắm.”

Sau đó, người đàn ông này đột nhiên biểu hiện rất đau khổ. Cả người ngồi bệt xuống đất, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng: “Sau này tôi biết làm sao bây giờ.”

Lâm Phàm cũng không phải người thích xen vào chuyện của người khác. Hơn nữa việc không đâu này lại nhào vào người

mình, cũng không thể bỏ mặc được.

Hắn dựa lưng vào cửa xe, hai tay khoanh lại: "Nói đi, chuyện là thế nào vậy?"

Người đàn ông ngẩng đầu lên, giống như đang rất cấp bách để tìm ra được một câu đột phá: "Tôi tên là Vương Đào, mở một tiệm rửa xe. Hôm qua, bạn của tôi rủ tôi cùng đi ăn tối, tôi đã uống nhiều rượu, sau đó là đi tắm rửa, cuối cùng bọn họ rủ tôi đánh bài. Khi đó tôi đã uống say rồi, cũng không suy nghĩ nhiều, nên đã đồng ý. Cho tới bây giờ, khi tỉnh lại, tôi phát hiện mình không chỉ thua hết tất cả tiền tiết kiệm mà còn thiếu nợ hơn một trăm vạn. Tôi còn có vợ con, cậu nói xem bây giờ, tôi còn có thể làm được gì? Nếu như tôi chết rồi thì tất cả mọi chuyện có thể kết thúc ở đây……."

Lâm Phàm lấy một điếu thuốc từ trong xe ra đưa cho người đàn ông này: "Nào, hút một điếu đi, chậm một chút, con người mà không có trở ngại nào là không thể vượt qua, cần gì phải nghĩ quẩn chứ."

Xoạt xoạt!

Đốt một điếu thuốc, làn khói bay vờn quanh.

Vương Đào nhìn Lâm Phàm: "Cậu là ai? Tại sao cậu lại muốn nói chuyện với tôi?"

Lâm Phàm cười: "Tôi là thầy bói, nhìn thấy anh hơi thảm, nên mới hỏi một chút."

"Thầy bói sao……." Vương Đào cũng không có tức giận, sau đó nhìn Lâm Phàm rồi thỉnh cầu: "Cậu có thể đụng chết tôi được không?"

Lâm Phàm vô cùng ngạc nhiên: "Cái gì?"

Hắn nghe lầm rồi sao, người này muốn mình đụng chết anh ta? Đây là lần đầu tiên hắn gặp được tình huống này trong đời.

Vương Đào cúi đầu, rầu rĩ hút thuốc: "Tôi vượt đèn đỏ, sau đó cậu đụng chết tôi đi. Tôi có thể dùng mạng của mình để kiếm chút tiền bảo hiểm cho gia đình……."

Điếu thuốc Lâm Phàm đang kẹp trong tay tự nhiên rơi trên mặt đất. Tên này cũng quá điên rồi, không biết trong lòng anh ta đã biến thành hình dáng nào rồi, mới có thể nghĩ ra cách như vậy.

“Này anh trai! Tốt nhất là anh không nên suy nghĩ như thế này nữa. Chuyện gì đều có thể giải quyết, hà tất phải như vậy.” Lâm Phàm khuyên giải vài câu.

Đinh đinh.

Đúng lúc này, điện thoại của Vương Đào vang lên, nhưng nhìn thấy tên người gọi đến hiển thị trên màn hình, thật lâu sau cũng chưa bình tỉnh được.

“Ai vậy? Những người rủ anh đánh bạc hả?” Lâm Phàm hỏi.

Vương Đào gật đầu.

Lâm Phàm suy nghĩ một chút: “Nhận đi, nói là có người trả tiền thay anh, kêu bọn họ chạy tới tìm anh đi.”

Thấy Vương Đào vẫn chưa hoàn hồn lại, Lâm Phàm nói tiếp: “Làm sao vậy? Sợ hả? Đến chết anh còn không sợ, mà sợ những thứ này? Đây là giúp anh lấy tiền về đó, không phải là điều tốt nhất sao ?”

Vương Đào sững sờ, dường như hiểu ra điều gì: “Đúng! Chết tôi còn không sợ, thì sợ những cái này làm gì.”

Nhận điện thoại.

Vương Đào vô cùng bình tĩnh khi nói chuyện với người trong điện thoại, rất nhanh sau đó đã cúp máy.

“Tôi thấy dáng vẻ này của anh chắc chắn là bị người ta bắt tay nhau lừa gạt rồi.” Lâm Phàm cười. Sau đó lấy điện thoại di động ra, gọi cho Lưu Hiểu Thiên: “Đội trưởng Lưu, quấy rầy mộng đẹp của anh rồi. Đang đi trên đường thì tôi thấy một người có ý định tự sát. Hoá ra người này là đánh bạc bị người ta lừa gạt , tôi cảm thấy anh nên đến đây một chuyến đi.”

Vương Đào nhìn Lâm Phàm gọi điện thoại xong, sau đó mới nói: “Vô dụng thôi. Đây là việc đôi bên tình nguyện, tôi đánh bạc thua tiền, giấy trắng mực đen đều ghi rõ, báo cảnh sát thì có ích lợi gì chứ.”

Lâm Phàm cười: “Đừng nghĩ như vậy, chuyện này là do anh nghĩ quá cực đoan, nếu là bọn họ bắt tay nhau lừa gạt thì anh làm sao bây giờ?”

“Sao có thể…….” Vương Đào lắc đầu nói. Đến bây giờ anh ta cũng không nghĩ là mình bị bọn họ lừa gạt.

Lâm Phàm cũng không nói gì, chỉ yên lặng chờ đợi. Có đôi khi không thể không phục kiến thức xem bói này, thực sự là quá biến thái. Đặc biệt là khi hắn xem cho Vương Đào ở trước mắt này, ngoại trừ sắc mặt không tốt lắm, vậy mà lại còn có thể nhìn ra được anh ta bị người khác hợp tác lừa gạt.

Không bao lâu sau có một chiếc xe hơi chạy đến.

Có ba người đàn ông mặt mũi tươi cười từ đằng xa đi tới: “Anh Đào……”

Chương 477: Giữa đường bất bình, rút đao tương trợ

Vương Đào không thay đổi sắc mặt nhìn về phía ba người đó, rồi lại cúi đầu.

Trong đó, có một người đàn ông đầu trọc, dáng người hơi mập mạp, nhìn Lâm Phàm từ trên xuống dưới: “Anh Đào, đây là ai vậy?”

Hắn ta không biết người đang đứng trước mặt này là ai, nhưng mà tâm trạng hiện tại của bọn họ cũng không tệ. Không nghĩ tới Vương Đào tìm được người trả tiền nhanh như vậy .

Lâm Phàm gạt tàn thuốc, rồi nở nụ cười: “Các anh không cần phải để ý đến tôi là ai. Anh ta thiếu các anh bao nhiêu tiền?”

Người đàn ông mập mạp bất đắc dĩ nói: “Ồ! Anh Đào thiếu chúng tôi một trăm bốn mươi lăm vạn. Lúc đó đã nói không đánh rồi, mà anh Đào nhất định phải chơi mới được. Điều này chúng tôi cũng không muốn chút nào, nhưng mà giấy trắng mực đen đều ghi rõ, chắc chắn anh Đào sẽ không trở mặt đấy chứ.”

Lâm Phàm cười một cái: “À! Một trăm bốn mươi lăm vạn cũng không nhiều. Đợi chút nữa, người của tôi sẽ đem tiền đến đây, các anh cũng đừng gấp quá.”

Người đàn ông mập mạp cười: “Không vội, không vội, từ từ đến là được.”

Sau đó, có hai tên đàn ông khác đi đến bên cạnh Vương Đào nói chuyện: "Anh Đào! Không có gì lớn đâu. Anh có người anh em nhiều tiền như vậy giúp anh trả nợ, thì anh còn lo lắng gì nữa. Tiền tài chỉ vật ngoài thân mà thôi, hết rồi thì sau này kiếm lại. Nếu muốn lấy lại vốn thì đến tìm tôi, chúng tôi tuyệt đối không phải loại người thắng được tiền rồi chạy trốn."

Một lúc sau có hai chiếc xe cảnh sát chạy tới.

Khi ba người nhìn thấy xe cảnh sát, rõ ràng là rất lo lắng nhưng sau đó đã trấn định lại, bọn họ cũng không làm sai cái gì tại sao phải sợ.

Lâm Phàm cười nói: "Mọi người đừng căng thẳng, xe cảnh sát này là tôi gọi đó, tôi vừa mới báo cảnh sát."

Cả ba người đều sững sờ, sau đó người đàn ông mập mạp nói: "Anh em à! Cậu như vậy thì không tử tế chút nào. Chúng tôi đâu có làm gì, mà cậu dựa vào cái gì để báo cảnh sát. Huống hồ anh ta thiếu chúng tôi một trăm bốn mươi lăm vạn, cũng không phải là nợ cờ bạc, đây chính là được pháp luật bảo vệ đó."

Lâm Phàm nhếch miệng cười nhạt: "Không có gì, đợi lát nữa từ từ nói."

Lưu Hiểu Thiên từ trên xe cảnh sát xuống: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Người đàn ông mập mâp nhanh chóng bước lên: "Anh đồng chí, chúng tôi không có việc gì hết. Người này thiếu tiền chúng tôi, chúng tôi đến đây để đòi nợ. Chính là hắn báo cảnh sát, chúng tôi cũng không biết gì hết."

Lâm Phàm chỉ vào ba người nói: "Ba người này cùng nhau đánh bạc để lừa gạt anh ta, lừa gạt anh ta bằng hình thức đánh bạc có mục đích."

Người đàn ông mập mạp có hơi khẩn trương nói: "Chúng tôi không có đánh bạc, chúng tôi cũng không lừa gạt anh ta, cậu đừng vu khống chúng tôi."

Nếu như là người khác, thì Lưu Hiểu Thiên còn có thể nghi ngờ đôi chút, nhưng người trước mắt này lại là Lâm đại sư, tình huống này phải cân nhắc kỹ mới được.

Lâm Phàm cười nói: “Sờ xuống phía trước ngực áo của hắn ta đi, có lẽ có không ít bài được giấu bên trong đó.”

Người đàn ông mập mạp nghe nói như thế, lập tức thay đổi sắc mặt, giống như có ý né tránh. Nhưng Lưu Hiểu Thiên đã nhanh tay lẹ mắt sờ vào. Quả nhiên, bên trong lớp áo mỏng có một cái túi ngầm, có rất nhiều lá bài được giấu bên trong.

“Này anh trai ! Anh dẫn cảnh sát đến nơi đánh bạc đi. Tôi nghĩ nơi đó chắc còn giữ lại chứng cứ, nói không chừng cũng có thể lấy được tiền lại.” Lâm Phàm bình tĩnh nói giống như hắn biết hết tất cả mọi chuyện.

Điều này khiến ba người đàn ông cảm giác giống như mình gặp phải quỷ, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ. Thế nhưng những lời Lâm Phàm nói ngay sau đó, càng làm cho ba người bọn họ, ai nấy đều cảm thấy kinh hải đến nhảy dựng lên hô to ‘không thể nào’.

“Hai gã đàn ông ốm hơn là người có tiền án, còn tên mập này cũng có vấn đề, có thể điều tra kỹ một chút. Đội trưởng Lưu, chuyện còn lại giao cho anh nhé, tôi về trước đây.” Lâm Phàm khoát tay, việc này trên cơ bản xem như giải quyết xong, còn mọi chuyện phía sau thì phải xem Lưu Hiểu Thiên rồi.

Lưu Hiểu Thiên nhìn thấy Lâm Phàm muốn đi, lập tức tiến lên: “Anh cứ như vậy ném chuyện này cho chúng tôi sao?”

Lâm Phàm cười nói: “Đội trưởng Lưu! Anh là cảnh sát mà, tôi chỉ là một công dân tốt thôi. Gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, chắc chắn cuối cùng cũng phải dựa vào các anh để xử lý. Thôi, không nói nữa, tôi phải trở về nghỉ ngơi. A! Đúng rồi, tiệm của tôi đã chuyển sang nơi khác rồi. Sau này ở ngay khu phố mua sắm Thiên Hoành, chừng nào khai trương tôi mời anh đến chơi nhé.”

Lưu Hiểu Thiên vỗ bả vai của Lâm Phàm: “Biết rồi, từ sau khi quen biết cậu, khối lượng công việc của tôi càng ngày càng nhiều đó.”

“Ha ha.” Lâm Phàm cười: “Đây không phải chuyện tốt sao, anh càng bận rộn, xã hội mới có thể càng yên bình hơn, ít tệ nạn hơn.”

Lâm Phàm khoát tay, rồi lên xe, sau đó nói với Vương Đào: "Này anh trai! Sau này đừng đánh bạc nữa, tiền kiếm được từ cờ bạc là tiền khó tin cậy nhất đấy."

Vương Đào nhìn theo Lâm Phàm, một lúc lâu sau vẫn chưa hoàn hồn lại. Cho đến khi đuôi xe biến mất hoàn toàn trước mắt thì anh ta mới lấy lại phản ứng.

…

Chương 478: Lâm đại sư muốn livestream

Chúc mọi người 8-3 vui vẻ!!!

Cám ơn đạo hữu nomatter0488, danganhduy2409 đã đẩy kim phiếu!!!

Chương 478: Lâm đại sư muốn livestream

Ngày hôm sau!

Cửa hàng ở khu buôn bán của phố Thiên Hoành vẫn còn đang trang trí, vì vậy mỗi ngày Triệu Chung Dương cũng không có việc gì để làm, nên thức dậy rất muộn.

Đinh đinh.

"Ai vậy? Mới sáng sớm đã gọi điện thoại tới rồi." Triệu Chung Dương vẫn còn mơ màng, nhưng khi nghe bên trong điện thoại truyền đến giọng nói hưng phấn thậm chí là có chút chờ mong không kịp của Lâm Phàm.

"Tới nhà của tôi nhanh đi! Hôm nay tôi muốn livestream." Lâm Phàm rất hưng phấn nói trong điện thoại, trải qua chuyện ngày hôm qua, cuối cùng hắn cũng đã tìm được cách tốt nhất để hoàn thành kiến thức ở trang thứ bảy này.

Vốn dĩ Lâm Phàm còn cân nhắc có nên đi Macao một chuyến hay không? Để người khác đều sùng bái chính mình, nhưng sau khi suy nghĩ lại thì chuyện này có vẻ không khoa học lắm.

Nếu lúc đó, hắn thắng tiền của người khác thì người khác còn có thể sùng bái hắn sao? Ý tưởng đó thật đúng là kỳ quặc mà.

Triệu Chung Dương: "Lâm đại sư! Sao sớm vậy, có ý tưởng gì sao?."

Lâm Phàm cười nói: "Livestream nha! Tôi muốn mượn tài khoản của cậu để livestream một chút. Có được không?"

Triệu Chung Dương hơi sững sờ, cũng không nghĩ tới Lâm đại sư lại muốn chủ động livestream, nhưng khi nhìn đồng hồ thì cậu ta phát hiện bây giờ mới tám giờ sáng thôi: "Ông chủ ơi! Giờ mà muốn livestream thì cũng quá sớm đi, mới có tám giờ thôi hà. Mọi người còn đang ngủ mà, căn bản không có người nào xem đâu, tôi thấy không bằng anh đổi lại giữa trưa hoặc buổi chiều được không? Thời điểm đó là có nhiều người xem nhất."

Rất nhanh trong điện thoại truyền đến âm thanh trầm thấp.

"Được thôi."

Triệu Chung Dương cũng bất đắc dĩ, cậu ta cảm thấy mình thật tệ khi đập tan sự nhiệt tình của Lâm đại sư, chần chừ một chút rồi nói: "Chờ một chút tôi sẽ đến ngay. Tuy là tám giờ sáng chắc cũng có người xem mà."

Quả nhiên, giọng nói của Lâm Phàm đã vui vẻ trở lại: "Được! Tôi ở nhà chờ cậu, nhanh lên nhe."

Triệu Chung Dương cũng không biết Lâm đại sư muốn livestream nội dung gì nên hơi tò mò một chút. Sau đó nhanh chóng rửa mặt, đi ra ngoài, rồi lái xe chạy về hướng nhà của Lâm Phàm.

…

Trong phòng.

Lâm Phàm đang tìm quần áo để mặc vì livestream lần này rất nghiêm túc, nhất định phải mặc chỉnh tề mới được. Cuối cùng hắn mở máy điều hoà không khí trong phòng lớn lên một chút. Sau đó nhanh chóng mặc một bộ âu phục màu đen lên người, đồng thời dùng keo xịt tóc, lập tức quay lưng lại. Không biết hắn lấy cái kính đen từ đâu ra, đeo lên, rồi đứng soi gương, trông cũng không tệ. Mẹ nó! Đẹp trai y như thần bài.

Sau đó hắn tìm được hai bộ bài trong ngăn kéo.

“Hôm nay mình phải cố gắng phát huy hết khả năng, cho mọi người biết kỹ thuật chân chính là như thế nào.”

Đây là sau khi nhận được kiến thức kỹ nghệ cờ bạc, lần đầu tiên hắn thử xào bài.

Khi chạm vào bài thì bàn tay này giống như không phải là của chính mình.

Phốc phốc!

Âm thanh những lá bài va chạm vào nhau đột nhiên vang lên trong phòng. Ở trước mặt Lâm Phàm, hai bộ bài giống như hai con rồng đang bay, quấn quanh vào thân mình của hắn. Nếu như để người khác nhìn thấy thì mặt của họ chắc chắn sẽ ngơ ra, thậm chí sẽ thốt lên một câu ‘Vãi chưởng ’ xào bài đều có thể trâu bò như vậy.

Hai bàn tay cử động, mười ngón tay giống như nước chảy mây trôi, rất đẹp mắt, mỗi tay điều cầm một bộ bài, sau đó hắn chà chúng nó lên mặt bàn, vốn dĩ hai bộ bài được trộn lẫn với nhau thì bây giờ đã khôi phục lại thứ tự ban đầu.

“Quá đỉnh!” Trên mặt của Lâm Phàm đã lộ ra nụ cười, kỹ thuật này thật sự là rất tuyệt vời. Nếu không có sự hỗ trợ của bách khoa toàn thư thì bản thân hắn muốn chơi những chiêu trò như vậy, đơn giản chính là nằm mơ giữa ban ngày.

Hai ngón tay kẹp lấy một lá bài, nhẹ nhàng hất lên, là bài duy nhất đó trong nháy mắt xoay tròn trên không trung, sau đó xoay 180 độ rồi quay trở về trong tay hắn.

“Quá đẹp!” Lâm Phàm càng chơi càng hưng phấn, cứ liên tiếp quăng lên thu về như vậy, hiệu ứng hình ảnh sinh ra thật sự có thể gây sốc. Nhưng mà cũng rất đáng tiếc, hiện tại trừ mình ra, cũng không có người khác nhìn thấy.

Cho dù là như thế, hắn cũng chơi vô cùng vui vẻ, quên cả trời đất.

Thùng thùng.

Chắc có lẽ là Triệu Chung Dương tới rồi.

Khi lúc mở cửa, hai mắt của Triệu Chung Dương còn có chút mơ hồ, nhưng đột nhiên lại trợn tròn giống như nhìn thấy quỷ.

“Lâm đại sư! Anh đang làm gì vậy?” Triệu Chung Dương hoảng sợ nói. Lúc này, Lâm đại sư xuất hiện với một bộ đồ tây màu đen, mái tóc bóng mượt thì được vuốt ngược ra phía sau. Trên mặt còn mang một cái kính đen, dáng vẻ bây giờ hoàn toàn giống như một tên xã hội đen.

Lâm Phàm cười nói: “Cậu thấy sao? Có đẹp trai không?”

Triệu Chung Dương bất đắc dĩ thở dài. Nếu như không phải trước đây cậu ta mắc bệnh ung thư, cũng đã trải qua sinh tử thì chỉ sợ bây giờ cậu ta thật sự bị Lâm đại sư dọa cho chết khiếp: “Anh muốn nghe lời nói thật hay muốn nghe lời nói dối?”

…

Chương 479: Tiêu đề gây sốc

“Chắc chắn là lời thật rồi.” Lâm Phàm nói. Nói đùa chứ hắn khó khăn lắm mới ăn diện ra được dáng vẻ như vậy, đương nhiên là muốn nghe nói thật rồi.

Triệu Chung Dương quan sát một chút: “Lâm đại sư! Tôi nghĩ anh nên thay bộ đồ này ra đi. Tôi thấy dáng vẻ bây giờ của anh có thể làm người ta sợ hãi đó. Nếu cứ để như vậy livestream thì tôi dám đảm bảo với anh chắc chắn sau này anh sẽ phải hối hận đó.”

Nhìn thấy dáng vẻ của Triệu Chung Dương không giống như đùa giỡn, nên Lâm Phàm cuối cùng thở dài một hơi, đi vào phòng vệ sinh, thay hết toàn bộ quần áo, còn chải lại kiểu tóc ban đầu.

Tất cả những cố gắng từ nãy đến giờ đã hoàn toàn uổng công vô ích rồi .

Trong phòng.

Triệu Chung Dương hơi tò mò hỏi: “Lâm đại sư! Rốt cuộc là anh muốn biểu diễn tiết mục gì? Sao mà hưng phấn dữ vậy?”

Bây giờ cậu ta rất tò mò, ngày bình thường Lâm đại sư hiếm khi nảy sinh hứng thú với việc livestream, nhưng lúc này lại

chủ động gọi điện thoại tới. Hơn nữa còn lại sớm như vậy, xem ra chắc chắn là có chuyện vui rồi.

Lâm Phàm cười nói: "Đợi lát nữa cậu sẽ biết."

"Sao thần bí dữ vậy." Triệu Chung Dương cười nói, sau đó nhìn thấy hai bộ bài đang nằm trên bàn, lập tức choáng váng: "Không phải kêu tôi tới để livestream đấu địa chủ với anh đây chứ?"

"Tôi đâu có bị điên mới sáng sớm không chịu ngủ mà gọi cậu tới đấu địa chủ làm gì. Trước tiên, để tôi đăng bài lên trên Weibo, còn nữa số phòng livestream của cậu là bao nhiêu ? Để tôi kéo thêm người tới." Lâm Phàm cười nói.

Weibo:

"Lâm đại sư sẽ biểu diễn kỹ năng ma thuật của mình, trực tiếp dạy bạn cách tránh xa cờ bạc, tiết lộ những bí mật ít ai biết. Xin mời các bạn chú ý đến phòng livestream XX, số phòng: XXXX, Lâm đại sư, đệ nhất cao thủ cờ bạc sẽ biểu diễn năng lực bá đạo cho mọi người xem."

Bài đăng lần này trên Weibo thật là hoàn hảo.

Trong khoảng thời gian gần đây, hắn vẫn chưa cập nhật trạng thái mới trên Weibo. Đơn giản là vì không có chuyện gì lớn xảy ra, đối với những thông tin trên internet nếu không xảy ra chuyện lớn, thì đương nhiên không cách nào thu hút được nhiều người truy cập vào xem.

Nếu không thì tại sao mỗi ngày đều có nhiều minh tinh muốn đăng hình lên để câu view, mà còn đăng chăm chỉ như vậy để làm gì? Đương nhiên là muốn được mọi người xem, được lên trang đầu. Nếu có thể lên được trang đầu thì đây chính là tin tức lớn, có thể thu hút một lượng lớn fan hâm mộ tăng lên không ngừng.

Triệu Chung Dương nhìn thấy bài đăng này trên Weibo thì suýt chút nữa muốn thổ huyết, lập tức trợn mắt há hốc mồm nhìn Lâm Phàm: "Lâm đại sư! Đây là muốn nghịch thiên sao! Đệ nhất cao thủ cờ bạc! Anh biết cờ bạc từ khi nào vậy?"

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, còn trong ánh mắt như đang nhớ lại những chuyện đã từng xảy ra: "Chuyện cậu không biết còn nhiều lắm, nhiều lắm……"

Triệu Chung Dương bị thu hút bởi ánh mắt thâm thúy đó của Lâm Phàm. Bây giờ trong lòng cậu ta chỉ tồn tại một suy nghĩ duy nhất, đó là Lâm đại sư là một người đàn ông mang trong mình rất nhiều kinh nghiệm trải đời, nếu không thì tại sao lại có ánh mắt thâm sâu như vậy.

“Được rồi! Không nói nhảm nửa, mở phòng livestream đi.” Lâm Phàm nói.

Triệu Chung Dương hỏi: “Tiêu đề phòng livestream anh muốn đổi thành gì?”

Lâm Phàm nghĩ một chút, nhanh chóng nói: “Đánh hết thiên hạ vô địch thủ, thần bài duy nhất trên thế gian, người chống cờ bạc số một thế giới.”

Khặc khặc!

Triệu Chung Dương buồn cười đến ngây người: “Cái tiêu đề này hình như quá hổ báo rồi, có thể đổi thành cái khác được không?”

Lâm Phàm lập tức khoát tay: “Không cần đổi đâu, dùng cái này đi.”

“Hình như có hơi phách lối thì phải.” Triệu Chung Dương nói.

“Ha ha! Đây không phải phách lối, mà là ăn ngay nói thật mà thôi. Làm chương trình không thể quá khiêm tốn nhưng nhất thiết phải nói đúng sự thật. Cậu có bao nhiêu khả năng thì có thể đặt tiêu đề lớn bấy nhiêu. Không phải trước kia Hàn Lục còn tự xưng MMA đệ nhất sao? Cho nên cái tiêu đề này của tôi cũng rất bình thường thôi.” Lâm Phàm bình tĩnh nói.

Triệu Chung Dương không còn lời nào để nói, chỉ có thể nghe theo ý kiến của Lâm đại sư.

Sau khi đặt tiêu đề xong.

Phòng livestream được mở ra.

Hơn 8 giờ sáng, người vào xem livestream vẫn còn rất ít.

Lâm Phàm chỉnh sửa lại áo của mình một chút, cho đến khi bản thân cảm thấy không còn vấn đề gì.

“A! Đã có một hơn một ngàn người vào xem rồi , sao không có ai nói chuyện hết vậy?” Lâm Phàm kinh ngạc hỏi.

Triệu Chung Dương hơi ngượng ngùng nói: “Đừng gấp! Chờ chút nữa sẽ có người tới, bây giờ chỉ là mức độ thấp nhất thôi, bảo đảm không thấp hơn nữa đâu.”

Lâm Phàm bĩu môi: “Kém quá…….”

Vẻ mặt của Triệu Chung Dương hơi bối rối, ước gì bây giờ có một tia sét đánh chết Lâm đại sư ngay lập tức, người gì mà nói chuyện gì thẳng thắn quá, không thể như vậy được.

Bây giờ người xem còn chưa đông, thậm chí không có ai nói chuyện, đương nhiên Lâm Phàm vẫn ngồi ở chỗ đó, đối diện với màn hình, chờ có người vào xem hắn livestream biểu diễn.

Không bao lâu sao, phòng livestream có người đầu tiên lên tiếng.

Chương 480: Có hoài nghi, có thể đặt câu hỏi

“y! Anh Dương! Sao hôm nay livestream sớm dữ vậy?”

“Không đúng! Đây là Lâm đại sư mà. Tối hôm qua anh Dương không về nhà hả? Sao lại xuất hiện bên cạnh Lâm đại sư vậy? Chẳng lẽ…… Chẳng lẽ…….”

“Lâm đại sư! Chúng tôi tới rồi, tôi đã thấy anh đăng bài trên Weibo nha, rốt cuộc anh muốn làm gì vậy?”

“Tôi thuộc nhóm người thích hóng hớt. Cuối cùng là Lâm đại sư muốn biểu diễn kỹ thuật thần thánh nào vậy. Tôi đã bị anh lừa gạt thành công tới đây rồi đấy….”

“Con mẹ nó! Cái tiêu đề này quá trâu rồi……, thiệt là bổ não mà.”

“Đánh hết thiên hạ vô địch thủ, thần bài duy nhất trên thế gian. Lâm đại sư, anh định làm Độc Cô Cầu Bại sao?”

“Mới sáng sớm đã thấy Lâm đại sư, thật là may mắn ghê, một loạt quà tặng tới đây.”

“Con mẹ nó! Tôi mới đánh bạc suốt một đêm, vừa mở livestream ra lại thấy Lâm đại sư chống cờ bạc, thật sự là nghịch thiên mà.”

…….

Số lượng người xem trong phòng livestream tăng lên không ngừng.

Trên mặt Lâm Phàm đã lộ ra vẻ tươi cười, sau đó ho nhẹ một tiếng: "Xin chào mọi người. Tôi là Lâm Phàm, Lâm đại sư. Hôm nay nội dung tôi sẽ mang đến cho các bạn chính là đánh cược nhỏ thì vui vẻ, đánh cược lớn thì hại thân, đánh cược chính là liều mạng, mười ván thì có chín ván bùng nổ, còn một ván là lừa bịp."

Đột nhiên.

Lâm Phàm vỗ tay lên mặt bàn, hai bộ bài còn đang nằm yên trên bàn đột nhiên bắt đầu nhảy lên, tiếp đến hắn nắm hai tay lại. Trong nháy mắt rút ra tám lá bài từ trong hai bộ bài, sau đó bày ra trước ống kính livestream.

"Tám lá Ách."

Phốc phốc!

Triệu Chung Dương hoàn toàn mơ màng.

Một số dân mạng đang trong tiệm net vừa ăn mì tôm vừa xem livestream thì ngay lập tức phun hết mì trong miệng ra.

Trong nháy mắt.

Trên màn hình xuất hiện.

"Quá trâu……."

"Lợi hại……."

"Bá đạo……."

"Đang làm ảo thuật sao……"

"Lâm đại sư không lo làm việc nghiêm túc lại bắt đầu livestream làm ảo thuật ……."

"Mẹ nó! Đang xem thần bài hay sao? Tám lá Ách đó, đạo cụ này mua ở đâu vậy, tôi cũng muốn mua một cái để đi khè mọi người nha.

Tình hình trong phòng livestream cũng khiến Lâm Phàm bất đắc dĩ, vậy mà mọi người đều không tin mình.

Xem ra không giải thích một chút là không được rồi.

Hơn nữa livestream lần này của Lâm Phàm. Có thể hoàn thành kiến thức ở trang thứ bảy hay không còn phải phụ thuộc vào việc livestream có đủ hoành tráng hay không?

…….

Triệu Chung Dương nhìn cảnh trước mắt, trong nháy mắt sợ đến ngây người, gặp quỷ rồi sao? Sau đó cố định điện thoại di động lại rồi bước đến trước mặt Lâm Phàm, đem lá bài trước mắt nắm chặt trong tay nhìn từng lá bài một.

"Đây là lá bài thực sự không phải là đạo cụ ảo thuật!" Triệu Chung Dương ngơ người, trong mắt hiện lên vẻ không dám tin. Cậu ta đã nhìn rất rõ, nhất là khi sờ lá bài trong tay chính là muốn tìm ra vấn đề trong lá bài này. Nhưng cuối cùng lại phát hiện, lá bài này vốn dĩ không có vấn đề gì.

"Chắc chắn là thật, chẳng lẽ còn có thể là giả hay sao?" Lâm Phàm cười nói rồi nhìn về phía máy quay: "Mọi người cảm thấy như thế nào?"

Trên màn hình bão bình luận "Quá trâu" liên tục xuất hiện, còn có một vài từ "bá đạo" hay là "lợi hại", e rằng bây giờ bọn họ cũng không tin tất cả những thứ này là thật nữa rồi.

Triệu Chung Dương xuất hiện trên màn hình: "Các vị, đây là sự thật, không phải là đùa đâu nha!"

"Oa! Anh Dương xuất hiện rồi!"

"Gì?"

"Là thật sao? Anh Dương, anh sẽ không thông đồng với Lâm đại sư để lừa gạt chúng tôi đấy chứ?"

Lâm Phàm lấy lá bài trong tay sau đó để Triệu Chung Dương ngồi sang một bên: "Có lẽ mọi người cho rằng lá bài này là giả, vậy thì bây giờ hãy xem cho kỹ nhé tôi sẽ đặt từng lá bài này theo số thứ tự!"

Những cư dân mạng ngồi trước màn hình xem livestream lập tức cảm thấy hứng thú. Bọn họ vốn chỉ muốn xem một chút rồi đi ngủ lại, nhưng lúc này lại bị Lâm đại sư thu hút.

Hoặc là nói, không phải Lâm đại sư thu hút bọn họ mà là những lá bài kia đem lại cho bọn họ sự thu hút.

Ống kính camera được chuyển lại gần, tất cả mọi thứ trên bàn đều được nhìn thấy rõ.

Bây giờ Lâm Phàm lấy mỗi lá bài có số giống nhau trong hai bộ bài đặt gọn gàng ngăn nắp trên bàn.

Mỗi một số đều có tám lá.

Dần dần những cư dân mạng từ nghi ngờ chuyển sang ngạc nhiên, bọn họ phát hiện những là bài này hình như là thật.

Lúc này, trên mặt bàn đầy những lá bài, Lâm Phàm nhìn ống kính nói: "Các vị đều nhìn thấy rồi đúng không? Có cái gì hoài nghi, có thể đặt câu hỏi!"

"Lâm đại sư, tôi không tin, anh lấy một lá bài ra cho chúng tôi xem kỹ xem nào!"

"Đúng! Chúng tôi muốn xem kỹ một chút!"

Bây giờ điều Lâm Phàm phải làm chính là khiến bọn họ tin những lá bài này không có vấn đề gì.

Sau đó hắn lấy ra một lá bài, đặt ở trước ống kính: "Mọi người có thể xem kỹ một chút, đây là lá bài rất bình thường không có bất kỳ điều mờ ám nào, cũng không có bất kỳ sự biến hóa nào, xé ra cho mọi người cùng xem một chút nhé!"

Xoẹt!

"Hình như là thật đó!"

"Lâm đại sư, bây giờ chúng tôi tin rồi, bây giờ anh muốn biểu diễn cái gì vậy?"

Chương 481: Biểu diễn năng lực

Lâm Phàm đem lá bài đã bị xé một chút đặt về vị trí cũ, sau đó nhìn về phía ống kính nói: "Trong này tổng cộng có hai bộ bài, mọi người nói xem tôi có thể hợp chúng vào với nhau rồi sau đó khiến chúng trở về trạng thái cũ của hai bộ bài vẫn theo thứ tự như ban đầu được không?"

Khi Lâm Phàm nói ra những lời này, phòng livestream như nổ tung.

"Làm sao có thể chứ! Nếu như có thể trở về trạng thái cũ lại vẫn theo thứ tự ban đầu, tôi sẽ livestream ăn phân!"

"Lâm đại sự lại chém gió rồi! Nếu như có thể trở về trạng thái cũ thì thực sự là thần rồi!"

Đương nhiên Lâm Phàm biết mọi người không tin, sau đó mở hai tay ra: "Mọi người đừng chớp mắt nhé! Nhìn rõ này, tôi sẽ đặt bộ bài xuống với tốc độ chậm nhất, dùng tốc độ chậm nhất để thể hiện trước mặt mọi người. Đôi khi cái này chính là lợi dụng mọi người không tin trong lòng, để từ đó khiến mọi người càng lún càng sâu!"

Lúc này, hắn đem tất cả lá bài trên bàn hợp lại thành một, tiếp đó thì chia chúng làm hai phần.

Giờ khắc này, hai bộ bài nằm im trên bàn, không có bất kỳ lá bài nào được mở ra.

Lâm Phàm lên tiếngnói: "Vì sự trong sạch của tôi, bây giờ tôi sẽ không động đậy, để Chung Dương mở bài của tôi hướng về phía ống kính cho mọi người xem nhé!"

Trong lòng Triệu Chung Dương lúc này càng tăng thêm mấy phần không tin, vừa rồi cậu ta ngồi bên cạnh nhìn chăm chú, thậm chí đến chớp mắt cũng không dám chớp. Nếu như cứ như vậy khiến hai bộ bài trở về trạng thái cũ, cậu ta sẵn sàng có thể nhảy lầu.

Khi Triệu Chung Dương đem một bộ bài trong đó hướng về phía ống kính để mở ra thì bão bình luận trong phòng livestream đột nhiên dừng lại. Rồi sau đó như điên cuồng bùng nổ mạnh mẽ trở lại.

“Mẹ kiếp! Cái này trông cũng quá giả rồi!”

“Quá trâu…”

“Phục rồi, hoàn toàn phục rồi! Ai nói cho tôi biết điều này rốt cục là thật hay là giả vậy? Bây giờ tôi cũng mơ hồ rồi!”

“Tôi cũng cảm thấy mơ hồ quá rồi! Tôi đều không dám tin!”

Triệu Chung Dương xoay bài lại, tự mình nhìn liếc qua, trong nháy mắt cả người đều ngẩn ngơ, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm hỏi: “Điều này sao có thể làm được?”

Lâm Phàm cười nhẹ: “Kỹ thuật rất đơn giản, bây giờ các vị đã tin hay chưa?”

“Hôm nay chúng ta không làm cái khác nữa, chính là dừng lại ở kỹ thuật này. Trong đánh bạc có hàng nghìn công cụ, đủ loại từ cơ bản đến công nghệ cao. Những thứ này nếu chú ý kỹ mà nói thì vẫn có thể nhìn ra. Hơn nữa, những thứ này có thể nói là không tính là cái gì, quá thấp kém. Cho nên bây giờ điều tôi muốn nói với các vị chính là, tuyệt kỹ chân chính đó chính là kỹ năng!”

“Vận dụng kỹ thuật linh hoạt có thể làm cho người ta từ sáng đến tối choáng váng đầu óc, thua rồi cũng trợn mắt há mồm thậm chí bắt đầu hoài nghi cuộc đời!”

Trong phòng livestream, có những cư dân mạng không thích đánh bạc, nhưng lúc này cũng xem không chớp mắt là bởi vì kỹ thuật này của Lâm Phàm quá đặc biệt, nó giống như là ảo thuật vậy.

“Lâm đại sư, điều anh nói chúng tôi nghe không hiểu, nhưng những thứ này quá mơ hồ, anh có thể thêm chút hành động thực tế có được không?”

“Đúng đó! Chúng tôi khi đánh bài đều rất cẩn thận, chúng tôi biết trong quá trình xào bài sẽ dễ phát sinh vấn đề nhất, nhưng chỉ cần chúng tôi không cho xào bài thì chẳng phải là không còn vấn đề hay sao!”

Lâm Phàm cười: “Được thôi! Vậy chúng ta chơi một trò thú vị nhé! Bây giờ Poker 3 lá tương đối thịnh hàng. Đôi khi một ván là có thể lấy mạng, vì vậy bây giờ tôi sẽ để Triệu Chung

Dương xào bài, tôi chỉ cắt bài, mọi người biết sẽ phát sinh tình huống gì không?"

Những cư dân mạng đang xem phát trực tiếp nào có biết sẽ có chuyện gì, có điều ai nấy đều vô cùng tò mò.

Ở một quán net nào đó.

Quản lý mạng: "Anh Khâu, anh đánh cá cả đêm rồi! Còn không về ngủ đi!"

Anh Khâu: "Ngủ cái rắm, đang xem livestream đây, Lâm đại sư là muốn làm trái ý trời rồi, kỹ thuật đánh bài này thực sự đúng là kinh thiên động địa!"

Quản lý mạng hoài nghi, sau đó đứng ra phía sau xem, khi thấy được người trong phòng phát trực tiếp chỉ cắt một chút bài, cuối cùng thấy số điểm sau khi bài được phát xong thì kinh ngạc nói:"Không phải lừa người đấy chứ?"

Anh Khâu: "Lừa cái con khỉ, đây sự thật. Mẹ kiếp! Cái này cũng quá nghịch thiên rồi! Quả thực là quá dọa người! Sau này ai còn dám để Lâm đại sư đánh bài nữa chứ? Đánh một ván thua một ván, vừa rồi chỉ dựa vào bài này thì có thể cược tất cả mọi thứ đó nha."

Quản lý mạng đờ đẫn gật đầu: "Đúng vậy, đây căn bản là có thể đặt cược toàn bộ trên một ván bài, cũng dọa người quá rồi! Phòng livestream này là số bao nhiêu? Tôi cũng đi xem!"

Tình huống như này ở khắp cả nước đều có, vốn cũng chỉ là tùy ý xem một chút, nhưng bây giờ mỗi người đều không ai nỡ rời khỏi buổi phát livestream này. Bởi vì theo bọn họ nghĩ, tất cả những đều này đúng là quá kinh ngạc.

Lúc này Lâm Phàm cười nói: "Mọi người thấy như thế nào? Đây chỉ là tùy ý cắt bài mà thôi. Bây giờ tôi không cắt bài nữa, mọi người nói xem kết quả sẽ như thế nào?"

Bão bình luận trong buổi livestream lại bùng lên trở lại.

"Thần bài! Nhận tôi làm đồ đệ đi!"

"Chỉ mong được bái sư! Muốn gì cũng được!"

"Cũng dọa người quá rồi! Cái này cũng quá đáng sợ rồi!"

“Thật sự không dám tin? Bốn tay bài tất cả đều là ba lá, nếu là chân chính đánh cược vậy sẽ xảy ra chuyện!”

“Ba người còn lại, chắc chắn sẽ không dừng lại ở việc tan cửa nát nhà đâu!”

Chương 482: Tin tức lan rộng

Nền tảng livestream XX.

“Tiêu đề buổi livestream này có chút vấn đề, hình như có liên quan đến vấn đề cờ bạc!” Nhân viên nền tảng live stream phê duyệt từng phòng livestream, khi thấy tiêu đề như thế này trong lòng cũng có lưu ý. Sau đó ấn vào thì phát hiện bên trong thực sự là đang biểu diễn kỹ xảo cờ bạc.

Anh ta cũng không xem nhiều, trực tiếp gửi link của phòng livestream này cho lãnh đạo phê duyệt.

Vốn dĩ bọn họ có quyền khoá phòng livestream này, nhưng mà mức độ được yêu thích của phòng này có chút cao. Hơn nữa, theo dõi một lúc thì thấy người dẫn chương trình phòng livestream được nhiều người yêu thích này vậy mà lại là Triệu Chung Dương. Cho dù không biết chuyện này là sao, nhưng vi phạm thì sẽ bị xử lý, bởi vậy anh ta gửi cho lãnh đạo để lãnh đạo phê duyệt.

Không lâu sau đã có kết quả phê duyệt.

Anh ta ngơ người khi nhìn thấy nội dung.

Đẩy lên?

“Lãnh đạo! Buổi livestream này có liên quan đến đánh bạc, sao lại muốn đẩy lên để xuất là sao?”

Anh ta đang chờ tin tức từ lãnh đạo nhưng không lâu sau thì lãnh đạo từ phòng làm việc đi ra: “Sau này xem nội dung thì xem chi tiết một chút, chỗ nào là đánh bạch hả? Đây là tuyên truyền chống cờ bạc! Bây giờ chính sách quốc gia chính là truyền tải năng lượng tích cực, những chương trình tương tự như này có thể đề xuất thì đề xuất. Hơn nữa tôi vừa mới xem rồi, chất lượng phòng livestream này rất cao!”

…

Trong nhà.

Triệu Chung Dương kinh hãi hô một tiếng: "Lâm đại sư, nền tảng livestream vậy mà đề xuất chúng ta lên trang chủ luôn rồi!"

Đối với những thứ này Lâm Phàm không quan tâm cho lắm, người xem phát livestream càng ngày càng nhiều, bây giờ vẫn đang là buổi sáng vậy mà lại có đến hơn 70 vạn người xem.

Hắn không thèm đếm xỉa đến những cơn bão bình luận trong phòng livestream.

Loại kỹ thuật này, hắn không thể giao cho bất kỳ một người nào, cái này dạy ra ngoài thì không phải là sẽ hại người hay sao?

Bây giờ Lâm Phàm cũng không biết biểu diễn thêm cái gì, thế nhưng người xem livestream lúc này cũng đã hoàn toàn mơ hồ.

Ngay cả Triệu Chung Dương bên cạnh cũng bị chìm sâu vào trong sự ngạc nhiên mà không cách nào thoát ra được, đôi mắt giống như mắt trâu, nhìn mình chằm chằm không chớp mặt.

Ngưỡng mộ!

Đúng, từ trong mắt Triệu Chung Dương hắn nhìn thấy sự ngưỡng mộ sâu sắc.

Hai bộ bài này đã bị Lâm Phàm biến hóa đủ kiểu. Về phần tại sao có nhiều thủ đoạn như vậy thì điều này thực sự là phải cảm ơn Bách khoa toàn thư.

Bách khoa toàn thư chính là thứ tốt, không chỉ cho bản thân năng lực, mà còn in rất rõ ràng tất cả các loại kiến thức lên trên đó. Các loại kỹ thuật, các loại kỹ xảo, thiên kì bách quái… quan trọng nhất là kỹ nghệ cờ bạc này còn có thể dùng để kiếm thêm điểm bách khoa. Có thể nói, căn bản là không thể dùng mắt thường để nhìn, nhưng những thứ này cũng không tính là gì. Cái chính là để cho người trong phòng livestream có được một loại cảm giác thần bí, sợ hãi, để mọi người biết điều này kinh khủng đến cỡ nào.

Trên Weibo.

Không ít tài khoản có tích xanh đều chia sẻ Weibo của Lâm Phàm, khi bọn họ nhìn thấy Weibo của Lâm đại sư đều rất tò mò vào xem. Nhưng vừa xem thì không thể rời mắt được.

Thực sự lợi hại!

Sau đó nhân lúc Lâm đại sư nghỉ ngơi thì bọn họ lập tức chia sẻ, tuyên truyền các loại, tiêu đề liên tiếp được xuất hiện trên mạng.

“Theo dõi livestream này, thần bài đầu tiên trong nước sẽ dẫn dắt mọi người vào một thế giới khác!”

“Kỹ thuật như này, ai dám so sánh, quả thực là quá đáng sợ!”

…

Dần dần tin tức được phát tán khắp nơi.

Vô số người đều tò mò ấn vào livestream này để xem.

Bây giờ Lâm Phàm vẫn không biết bên ngoài đang xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn thấy số người xem livestream càng ngày càng nhiều, hắn lại có một loại cảm giác. Chẳng nhẽ nhiệm vụ của mình nhanh như vậy đã hoàn thành rồi sao?

Ở một thành phố nào đó, trong một khu phố nhỏ nào đó.

Trong một căn phòng không phải là quá lớn.

Một nam thanh niên trẻ tuổi nằm trên giường toàn thân không có chút sức lực nào. Anh ta không đi làm cũng không muốn dậy, bởi vì bây giờ anh ta căn bản là không có việc làm, thậm chí không có bất cứ một thứ gì.

Hắn lấy điện thoại gửi đi một tin nhắn.

“Huynh đệ! Cho tôi mượn một nghìn tệ!”

Tin nhắn vừa gửi đi thì biệt tăm biệt tích, không có bất kỳ tin nhắn trả lời nào.

Ting!

Điện thoại di động đột nhiên rung lên.

Một đoạn tin nhắn âm thanh gửi đến.

“Đừng nói là một nghìn tệ, một trăm tệ tôi cũng không cho anh vay đâu! Còn nữa anh cũng đừng nói với tôi, anh là anh

em với tôi! Như vậy nhé, anh tự lo cho mình đi!”

Nam thanh niên nhìn điện thoại di động, không thể không hét lên: “Không cho vay thì thôi! Đợi tôi phát tài rồi, tôi xem các anh sẽ như thế nào!”

Anh ta nói phát tài chính là đi đánh bạc.

Trước đây anh ta cũng có một khoản tiết kiệm nho nhỏ, có điều từ sau khi dính vào cờ bạc thì đến chút tiền tiết kiệm kia cũng đã mất hết. Thậm chí người nhà còn trả nợ cho anh ta mấy chục vạn, cuối cùng cũng không đủ khả năng nữa, đối với anh ta cũng hoàn toàn mất đi lòng tin.

Cốc cốc!

“Con trai! Ra ăn cơm đi!” Ngoài cửa truyền đến một giọng nữ khàn khàn.

…

Chương 483: Thần bài

“Đừng làm phiền con, con đang rất phiền! Mẹ có tiền không? Lấy cho con chút tiền đi!” Trần Cường mất bình tĩnh hét lên. Trong đầu anh ta chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó chính là tìm tiền để đi đánh bạc, kiếm lại toàn bộ số tiền mà trước đây anh ta đã từng thua.

“Con trai! Trong nhà thực sự hết tiền rồi, con đừng đánh bạc nữa! Con không thắng nổi bọn họ đâu!”

Trần Cường: “Cái gì mà thắng không nổi bọn họ chứ? Chỉ là vận khí của con không tốt mà thôi, mẹ không biết mỗi ngày người ta từ chỗ đó thắng mấy vạn dễ dàng như thế nào đâu. Hai ba lần thắng trở về rồi, thôi không nói với mẹ nữa, nói mẹ cũng không hiểu!”

Đột nhiên, bên ngoài phòng không có một chút âm thanh nào, chỉ có một tiếng thở dài nặng nề.

Đúng lúc này, điện thoại di động tinh tinh vang lên, lại là một tin nhắn gửi đến.

Trần Cường ngẩn người, đây là tin nhắn của ai? Chẳng nhẽ là anh ta nghĩ thông suốt rồi? Muốn cho mình mượn tiền ư?

Có điều khi nhìn thấy tin nhắn liền hừ một tiếng. Tên này vậy mà lại gửi một link livestream đến, đồng thời còn đính kèm một câu.

“Anh tự mình xem kỹ đi, chỉ có tên ngốc mới có giống như anh thôi!”

“Mẹ kiếp! Anh ta thực sự muốn chết sao?” Trần Cường nhìn thấy tin nhắn này nhất thời tức giận. Trước kia gọi mình là anh, đối với mình đầy cung kính bây giờ vậy mà lại trực tiếp mắng mình là tên ngốc.”

Đúng là anh em tốt mà!

Lúc này có điện thoại gọi đến.

“Anh Cường, hôm nay anh có đi không? Tôi nghe nói hôm nay bọn họ rất đỏ, vừa rồi có một tên nhóc, một ván đã kiếm được bốn, năm vạn cả gốc và lãi tất cả đều lấy lại được rồi!” Đầu dây bên kia truyền đến âm thanh như ác quỷ, thu hút nội tâm của Trần Cường.

“Thật sao?” Trần Cường ngạc nhiên, cảm thấy mình cũng được.

“Đương nhiên là thật rồi! Tôi nói với anh vậy thôi, còn đi hay không là chuyện của anh, anh bỏ lỡ rồi thì cũng không còn nữa đâu!”

Trần Cường: “Mẹ kiếp! Tôi có thể không đi sao? Nhưng bây giờ tôi không có tiền!”

“Haizz, chúng ta là ai chứ? Tôi có thể để cho anh Cường thiếu tiền sao? Tôi giúp anh, có điều anh đem sổ đỏ qua đây để làm thế chấp nhé! Nếu không tôi cũng không tiện giúp anh lắm! Có điều anh yên tâm, hôm nay anh chắc chắn có thể thắng cả gốc lẫn lãi, tất cả đều sẽ lấy về được, đến lúc đó lại sướng quá ý chứ!”

Trần Cường do dự một lát: “Được! Không thành vấn đề! Bây giờ tôi đi tìm sổ đỏ cũng không biết mẹ tôi giấu sổ đỏ ở đâu nữa!”

Cúp điện thoại.

Trần Cường động lòng, có người thắng nhiều như vậy thì chắc chắn mình cũng có cơ hội, cơ hội kiếm tiền tốt như vậy sao có

thể bỏ qua cơ chứ!

Nghĩ đến tên nhóc một nghìn tệ cũng không cho mình vay kia, trong lòng anh ta rất hận, đợi mình thắng được, đem tiền trở về sẽ lại tìm tên nhóc đó tính sổ.

Keng keng!

Hắn mở cửa thì phát hiện không mở được.

"Mở cửa!" Trần Cường gào lên.

"Không mở, có chết mẹ cũng sẽ không mở. Vừa rồi mẹ đã nghe thấy cuộc điện thoại kia rồi, con muốn lấy món đồ cuối cùng của nhà chúng ta đi luôn sao? Nếu như nhà cũng không còn nữa thì chúng ta không còn gì nữa rồi!"

Ngay lập tức Trần Cường tức giận: "Mẹ, mẹ hãy tin con! Lần này bảo đảm có thể thắng trở lại, mẹ đừng làm trễ đại sự của con!"

Liên tục hét trong mười mấy phút, cánh cửa này vẫn sừng sững không mở được.

Lúc này Trần Cường tức giận, sau đó nằm trên giường bắt đầu nghĩ cách. Nhưng dần dần hắn ta tuyệt vọng bởi vì cánh cửa này căn bản không thể mở được.

Nằm trên giường đang định gọi một cuộc điện thoại cho đối phương thì lại phát hiện đối phương đang nói chuyện với người khác. Cuối cùng trong khi buồn chán hắn ta đành mở cái link livestream kia xem nó là cái gì.

Trong livestream truyền đến giọng nói của người dẫn chương trình.

"Trên thế giới này có một loại người đáng thương nhất, đó chính là loại người không có vốn liếng để đánh bài. Loại người này cơ bản lún sâu xuống thì không có nhiều cơ hội để chuyển mình!"

"Có người hỏi, trong kỹ nghệ cờ bạc cảnh giới cao nhất là cái gì, bây giờ tôi có thể nói với mọi người, cũng chính là phương pháp duy nhất để luôn thắng. Đó chính là… không cờ bạc, trong tay không cờ bạc, trong lòng cũng không cờ bạc, chính là người vô địch!"

“Thời gian chính là tiền bạc, khi mọi người đã ngồi trên chiếu bạc, thì từ giờ phút đó mọi người đã bắt đầu thua tiền rồi!”

Trần Cường xì mũi coi thường những lời này, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào tay Lâm Phàm.

Bởi vì lúc này Lâm Phàm đang nói chuyện với những cư dân mạng, mà lá bài trong tay không ngừng đổi tới đổi lui, muốn là nào thì có lá đó, nhanh đến mức khiến ánh mắt của mọi người không kịp nhìn theo.

Trần Cường kinh ngạc nói: “Thần bài…”

Ngay từ đầu Trần Cường đã không có bất kỳ hứng thú nào với livestream này, một đống đạo lý này trong mắt anh ta chỉ là giả vờ giả vịt. Nhưng khi thấy kỹ thuật đánh bài chói mắt của streamer trong livestream thì anh ta đã ngơ người.

Thần bài trên phim anh ta thấy cũng nhiều rồi, có lúc nằm mơ cũng nghĩ nếu mình sở hữu kỹ năng chơi bài như vậy thì sẽ sướng cỡ nào! Nhưng bây giờ anh ta tận mắt nhìn thấy rồi nên trong lòng càng ham muốn mãnh liệt.

Chương 484: Khi ngồi trên chiếu bạc thì đã xem như thua rồi

Đa tạ đạo hữu sieutram.lol đã ủng hộ kim phiếu

Đa tạ mọi người đã ủng hộ truyện!!!

Chương 484: Khi ngồi trên chiếu bạc thì đã xem như thua rồi

Anh ta không do dự mà lập tức đăng ký một tài khoản, sau đó đem một trăm tệ còn lại đổi thành quà.

Sau đó viết một bình luận dài như bài sớ, anh ta cảm thấy nhất định mình sẽ được đối phương để ý đến, nhưng khi anh ta thấy bão bình luận trên màn hình lại hoàn toàn đơ người.

“Thần bài, nhận tôi làm đồ đệ đi!”

“Lâm đại sư, tôi hoàn toàn phục rồi, chỉ cần học được một tay biến đổi bài này thì tôi cũng đủ mãn nguyện rồi!”

“Mười tên lửa đã được gửi lên, chỉ cầu thần bài chiếu cố một lần!”

Trần Cường đột nhiên phát hiện so với những quà tặng này thì một trăm tệ này của bản thân hắn nhỏ bé biết bao nhiêu. Căn bản không hiện lên được, nhưng bây giờ anh ta phát hiện thần bài thực sự có tồn tại. Bởi vậy anh ta quyết định theo dõi livestream này, chỉ cần thần bài tiết lộ ra thông tin thu nhận đồ đệ thì cho dù là đập nồi bán sắt anh ta cũng phải bái sư thành công.

Hiện tại livestream đang rất hot, Triệu Chung Dương thở dài: “Sao lại có nhiều người muốn bái sư vậy! Thật là điên rồ mà!”

Lâm Phàm cũng bất đắc dĩ, có điều cũng không vội, từ từ rồi sẽ đến. Chắc chắn không có lần đầu tiên mà đã thành công, khiến cho người ta sợ đánh bạc được. Dù sao thủ đoạn của mình vẫn còn rất nhiều nên nửa tiếng này cũng không cần phải vội. Sau đó, cứ mỗi ngày rảnh rỗi thì lạ livestream, hắn không tin không hoàn thành được nhiệm vụ này.

Mười một giờ trưa.

“Hôm nay livestream dừng ở đây, mong mọi người chú ý một chút khi nào livestream sẽ có thông báo mới!” Lâm Phàm nói.

“Đừng mà! Thần bài! Anh lộ tiếp tục đi!”

“Đúng đó! Còn chưa xem đã nữa mà!”

Người xem livestream lưu luyến không rời, mới được bao nhiêu đâu chứ? Bọn họ đang xem đã ghiền thì giờ lại không live nữa, khiến người ta không đau lòng sao.

Ngừng livestream.

Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõng: “Cảm giác thế nào?”

Triệu Chung Dương há mồm trợn mắt nhìn Lâm Phàm rồi giơ ngón cái lên: “Không thể không phục! Quá lợi hại!”

“Tôi không hỏi cậu là có lợi hại hay không, mà là cậu có cảm thấy tôi làm như này có phải là đang giúp bọn họ không?” Lâm Phàm hỏi.

Triệu Chung Dương suy nghĩ một lúc: “Tôi cảm thấy phải xem tuỳ người, không phải là một hai lần là có tác dụng. Mà cần bọn họ tự mình suy nghĩ thông suốt mới được!”

Lâm Phàm cười nói: “Tôi cũng nghĩ như vậy! Nếu một lần không được, vậy thì hai lần, ba lần. Tôi không tin bọn họ thực sự giống như một kẻ ngốc, một chút hối lỗi cũng không có. Cùng nhau ra ngoài ăn cơm đi! Chút nữa quay về lại live tiếp!”

“Hả? Buổi chiều vẫn live nữa, anh không mệt à?” Triệu Chung Dương kinh ngạc nói.

“Mệt gì mà mệt, không phải là ngồi trong phòng hay sao?” Bây giờ hắn chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ kỹ nghệ cờ bạc này, vốn dĩ hắn nghĩ hoàn thành nhiệm vụ này có lẽ sẽ phải đi Macao. Bây giờ xem ra không cần phải đi nữa rồi, đây mới là phương thức đúng đắn nhất.

Triệu Chung Dương gật đầu: “Được thôi!”

Đối với yêu cầu của Lâm Phàm thì cậu ta cũng không thể từ chối, hơn nữa cậu ta cũng rất tò mò bởi vì ngồi bên cạnh quan sát cũng là một loại hưởng thụ. Mọi người đều có lòng hiếu kỳ, đến bây giờ cậu ta cũng không hiểu làm thế nào để có thể làm những thứ này.

Tùy ý tìm một cửa hàng quanh đó, đang ăn cơm thì đám người Điền Thần Côn gọi điện thoại đến. Bọn họ đều thấy Weibo của Lâm Phàm cũng rất hiếu kỳ không biết Lâm Phàm lại làm trò gì.

Khi biết Lâm Phàm livestream cũng đều rất tò mò muốn xem.

Hai giờ chiều.

Trong nhà nhiều thêm vài người.

Cửa hàng đang sửa chữa, nên bọn họ cũng không có chuyện gì để làm. Bởi vậy cũng đến hiện trường xem Lâm Phàm livestream.

Điền Thần Côn kinh ngạc nói: “Lợi hại rồi! Ở với cậu lâu như vậy cũng không biết cậu còn có bản lĩnh này đó!”

Lâm Phàm cười nói: “Điều ông không biết vẫn còn rất nhiều đó!”

Ngô U Lan nằm sấp trên bàn, trong tay sờ lá bài: “Lá bài này có gì hay để mà livestream chứ!”

Triệu Chung Dương vui vẻ nói: “Cô chưa nhìn thấy, đợi khi cô nhìn thấy thì sẽ biết Lâm đại sư trâu bò cỡ nào!”

Lâm Phàm mỉm cười, mở app livestream, hình ảnh xuất hiện Mặc dù đây là lần livestream đầu tiên nhưng thu hút vô số người quan tâm.

Cho dù là người thích đánh bạc hay là không thích đánh bạc thì bọn họ cũng đều bằng lòng xem.

Bởi vì cảm giác kích thích thị giác này thực sự rất mạnh, ảo diệu vô cùng, khiến người ta kinh ngạc không thôi.

Một công ty nào đó.

Chu Hàng đang bận rộn với công việc đột nhiên điện thoại di động hiện lên một nhắc nhở.

“Streamer bạn yêu thích đang livestream!”

Streamer anh ta chú ý chỉ có một người, sau đó quan sát tình huống xung quanh phát hiện ông chủ không có ở đó nên lập tức tìm kiếm trang web livestream XX. Sau đó vào xem livestream.

Chu Hàng cũng có chút thích đánh bạc, nhưng hôm nay sau khi xem được livestream này của Lâm đại sư thì trong lòng anh ta bắt đầu do dự. Bởi vì Lâm đại sư biểu diễn thủ thuật thực sự rất đáng sợ, làm cho trong lòng anh ta có một chút đắn đo, cũng cảm thấy sợ hãi.

Nhất là câu nói kia, khi ngồi trên chiếu bạc bản thân đã bắt đầu thua rồi!

Chương 485: Dần dần có sự chuyển biến

Anh ta cẩn thận nghĩ một chút, hình như thực sự đúng là như vậy. Bản thân bình thường nhiều việc như vậy, sau khi tan ca cũng có thể cùng bạn bè tụ tập, nói chuyện. Đôi khi còn có thể làm quen thêm nhiều bạn mới, đối với tương lai của bản thân rất có ích.

Quen thêm một người bạn mới chính là một giá trị vô hình. Nhưng kể từ khi nghiện cờ bạc, mỗi lần tan làm thì sẽ đi đánh bạc, anh ta phát hiện người quen biết mãi mãi đều là mấy người ăn chơi kia. Bản thân nghĩ đến tiền của người ta, người ta cũng sẽ nghĩ đến tiền của mình.

Hơn nữa anh ta cảm thấy Lâm đại sư còn nói một câu nữa cũng rất đúng. Không nên đánh cược với người mình quá quen thuộc.

Anh thắng, tôi thua, tôi thắng, anh thua, anh tiếp tục đánh, tôi muốn đi, tôi muốn tiếp tục đánh, anh lại muốn đi. Anh mượn tôi tiền, tôi mượn anh tiền. Đến cuối cùng chắc chắn là lãng phí thời gian, còn cả tiền bạc nữa, thậm chí còn có thể mất đi không ít.

Kỹ thuật của Lâm đại sư quá mức ảo diệu khiến Chu Hàng cảm thấy, đây chính là thần bài tái thế, so sánh như vậy cũng không có gì là quá! Muốn lá bài nào thì có lá bài đó, hơn nữa Lâm đại sư còn vạch trần kỹ thuật này, nhưng cũng không đem kỹ thuật này dạy cho người khác.

Anh ta bắt đầu nghĩ, có lẽ trước tiên Lâm đại sư muốn hấp dẫn sự chú ý, thu hút mọi người vào nhóm, tiếp đó dựa vào việc dạy kỹ thuật này để tiến hành thu phí. Nhưng cho đến bây giờ, anh ta chỉ có một cảm giác, đó chính là Lâm đại sư đang dạy người ta cách rời xa đánh bạc.

Nhất là vừa rồi có một vị đại gia, trực tiếp thưởng cho Lâm đại sư một trăm cái tên lửa, chỉ mong học được một trong các kỹ thuật này.

Thế nhưng Lâm đại sư không dạy, vị đại gia kia bèn tức giận, nói hắn không dạy thì đem tiền trả lại. Tình huống này vốn không cần để ý tới, anh tình tôi nguyện lại không ép anh phải khen thưởng.

Nhưng Lâm đại sư vậy mà thực sự đem một nửa số tiền quà tặng trả lại ngay trên sóng livestream, đồng thời chụp hình giao dịch chuyển khoản, còn nửa số tiền kia thì đi mà nói chuyện với app nền tảng.

Xem đến đây, anh ta không nhịn được mà bật cười một tiếng, cảm thấy Lâm đại sư quá biết chọc ghẹo người ta rồi.

Cho đến năm giờ chiều.

Livestream của Lâm đại sư mới kết thúc, Chu Hàng vẫn cảm thấy chưa đủ. Đồng thời đối với chỗ có hại như đánh bạc, trong lòng đều đã biết rõ cũng có chút cảm nhận. Sau đó mở điện thoại ra đăng một bài lên trang cá nhân Wechat.

"Bỏ đánh bạc, chăm chỉ làm việc, muốn tìm tôi tụ tập thì uống trà là tốt nhất!"

…

Vài ngày sau.

Tin tức trên mạng thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Nền tảng livestream XX lần đầu tiên livestream tuyên truyền chống đánh cược, không ngờ thu hút được rất nhiều người xem.

Đồng thời cũng có không ít người viết ra kinh nghiệm cuộc sống của mình lên mạng, nhất là mấy ngày hôm nay bọn họ mỗi ngày sau khi xem livestream như lại ngộ ra được một điều gì đó.

Tất nhiên, một số bài viết có chút biên soạn nhưng đa phần trong số đó là đúng sự thật.

Khi Lâm Phàm nhìn thấy những bài viết này, trong lòng cảm thấy cũng không tệ, nỗ lực của hắn thực sự có tác dụng. Điều này chắc chắn giúp được không ít người, chuyện một mũi tên trúng hai đích này quả thực có thể làm được.

Tuy nói rằng bây giờ nhiệm vụ vẫn chưa có nhắc nhở hoàn thành, nhưng hắn tin chắc có thể thành công.

Trên nền tảng livestream XX, cái này đột nhiên trở nên hot đã khiến không ít người livestream với nội dung tương tự. Nhưng so với livestream của Lâm Phàm thì quả thực là tiểu vu gặp đại vu rồi, căn bản là không cùng đẳng cấp.

Có điều từ khía cạnh này lại có không ít người đang livestream kể chuyện kinh nghiệm bản thân, chuyện này thu hút được không ít người xem. Bọn họ kể về kinh nghiệm của bản thân, cam kết từ đây về sau bỏ cờ bạc. Đây đều là nhờ xem livestream của Lâm đại sư.

Cả buổi tối được nhóm người này tâng bốc, bản thân Lâm Phàm cũng có chút khó hiểu. Mọi người ở trên mạng đều khen ngợi như vậy, vì sao tôi vẫn chưa thể hoàn thành nhiệm vụ?

Đương nhiên, khi bản thân vì cố gắng hoàn thành nhiệm vụ, mà có thể khiến nhiều người trở lại con đường đúng đắn như vậy. Hắn cảm thấy chuyện này rất vui!

Một ngôi nhà nào đó.

Trần Cường đã mê mẩn rồi, bây giờ anh ta ngày ngày làm tổ ở trong nhà xem livestream của Lâm đại sư. Lần đầu tiên xem, trong lòng anh ta rất bình tĩnh căn bản là không thèm để ý đến cái tên này nói cái gì. Nhưng lần thứ 2, lần thứ 3, lần thứ 4, anh ta dần dần có chút cảm ngộ.

Điện thoại gọi đến.

“Anh Cường, hôm nay bên này lại thua thê thảm rồi! Có muốn tham gia một chân hay không, bảo đảm thắng!” Nhân viên sòng bạc lại lần nữa nhìn đúng Trần Cường mà gọi điện dụ hoặc.

Trần Cường: “Không đánh nữa! Sau này cũng đừng gọi tôi nữa! Đều là lừa bịp!”

Người trong điện thoại ngơ người: “Anh Cường! Sao lại là lừa bịp chứ? Có phải có ai đó đã nói gì với anh không? Anh đừng tin họ chứ, cái này thực sự là dựa vào bản lĩnh mà!”

Chương 486: Đe doạ

Trần Cường: “Trong livestream Lâm đại sư nói rồi, mười đánh chín nổ, tôi cảm thấy trước đây mình thực sự làm chuyện vô ích rồi! Xem Lâm đại sư livestream lâu như vậy, biểu diễn từ đánh bài đến mạt chược rồi đến xúc xắc. Bây giờ tôi cũng xem như là đã hiểu rồi! Được rồi! Tắt máy nhé! Tôi đi xem livestream đây! Đợi chút nữa hết livestream tôi sẽ đi tìm việc!”

Cạch!

Cúp máy.

“Mẹ kiếp! Đều đã gặp quỷ rồi sao, đây đã là người thứ ba nhắc đến Lâm đại sư rồi!”

Anh ta nghĩ không hiểu, không biết Lâm đại sư này rốt cuộc là ai. Sau đó thì mở điện thoại lên tìm kiếm, sau khi tìm kiếm thì phát hiện vậy mà lại có nhiều tin tức như vậy.

Đặc biệt là tin tức “Bỏ bài bạc đi!” là nhiều nhất, rất nhiều người đều chia sẻ livestream này.

Sau khi xem xong, anh ta xem như là đã hiểu, đây là khuyên mọi người bỏ đánh bạc, việc này không phải là đang chặn đường làm ăn của bọn họ sao?

Mở nhóm đánh bạc trên Wechat ra, đây là nhóm giao dịch cá nhân của bọn họ, những người trong nhóm là người của các sòng bạc trên khắp đất nước.

“Gần đây các anh kinh doanh sao rồi? Có bị tên ngốc Lâm đại sư nào đó phản đối đánh bạc làm ảnh hưởng hay không?”

Không lâu sau, tin tức trong nhóm lập tức trở lên sôi nổi.

“Mẹ kiếp, không nói đến thì không tức, tôi đã chuẩn bị xong cả rồi, chuẩn bị lừa một tên nhóc qua đây để cắt thịt. Vậy mà mọi người biết tên nhóc đó nói gì với tôi không?”

“Nó vậy mà lại nói, trên livestream Lâm đại sư nói chuyện này có vấn đề, nói chúng tôi sẽ rơi vào bẫy. Anh nói xem, tên này có phải là thiểu năng rồi không?”

“Livestream này chỉ trong phạm vi nhỏ, nhưng phạm vi nhỏ này cũng đủ giết chết chúng ta rồi!”

“Bỏ đánh bạc đi, không chừng sẽ yêu thích cái khác, đã nghiện đánh bạc thì hãy chú ý đi cai nghiện. Bây giờ trên trang tìm kiếm, toàn bộ là tin tức livestream này, điều này đối với chúng ta sẽ có ảnh hưởng rất lớn!”

“Tôi đã điều tra qua, Lâm đại sư này ở Thượng Hải, các anh cho tên nhóc này chút giáo huấn đi!”

“Ha ha! Thượng Hải sao? Tôi sớm đã phát điên rồi, gần đây kinh doanh không ổn, rất nhiều cá lớn bị tên này tẩy não cũng không tới chỗ tôi nữa!”

“Được! Chuyện này giao cho tôi! Tôi cho hắn chút cảnh cáo để hắn thông minh lên một chút!”

…

Buổi chiều.

Sau khi livestream kết thúc.

Lâm Phàm vươn vai: “Công việc Livestream này quả thật không tồi, tôi nghĩ có không ít người lầm đường lạc lối sẽ biết quay đầu!”

Bây giờ Triệu Chung Dương đối với Lâm Phàm đã thực sự bái phục rồi: “Lợi hại! Tôi đọc rất nhiều bài viết đều có liên quan đến anh, tôi cảm thấy hình như là có tác dụng rồi!”

Ngô U Lan cười: “Weibo của anh rất nhiều người bình luận đó. Có điều cũng có rất nhiều người bên dưới mắng anh, tôi thấy anh đắc tội đến lợi ích với một vài người nào đó rồi đấy!”

Lâm Phàm cười: “Không cần quan tâm, những người kiếm tiền âm hiểm như vậy, cũng sẽ có ngày gặp báo ứng thôi!”

Ting ting!

Đúng lúc này điện thoại di động của hắn kêu lên, khi nhìn xuống thì là một số lạ.

Nghe điện thoại.

“Là Lâm đại sư trong livestream đúng không?” Giọng nói của đối phương có chút âm trầm, nghe giọng điệu chắc cũng là một người đàn ông trung niên.

“Đúng vậy! Anh là ai?” Lâm Phàm hỏi

“Tôi cảnh cáo anh, tốt nhất là đừng có mà livestream nữa. Nếu như anh vẫn tiếp tục trên livestream nói vớ vẩn thì cẩn thận sẽ bị báo ứng đó! Chúng tôi đã điều tra rõ ràng tất cả về anh rồi! Anh có một cửa hàng ở phố Vân Lý, bây giờ chuyển đến khu phố mua sắm Thiên Hoành! Nếu như anh không muốn cuộc sống sau này của anh gặp phải những chuyện không tốt, tôi khuyên anh tốt nhất đừng livestream nữa. Nếu không một ngày nào đó sẽ bị đánh gãy chân, cắt đầu lưỡi hoặc không biết có chuyện gì nữa đâu!”

Lâm Phàm cười, chỉ chỉ vào điện thoại: “Người đe dọa tôi tới rồi!”

“Đừng cho rằng tôi dọa anh, nếu như anh không tin anh có thể tiếp tục livestream. Đợi đến lúc đó anh sẽ hối hận cho mà xem!”

Lâm Phàm vui vẻ: “Anh có phải là đang sợ không?”

Người đầu dây bên kia sững sờ: “Sợ cái gì?”

“Anh sợ tôi vạch mặt quá nhiều? Sợ càng nhiều người biết, các anh càng khó hoạt động đúng không?” Lâm Phàm cười nói: “Còn nữa, anh đừng uy hiếp tôi, tôi vẫn còn chưa biết anh tên là gì? Nếu như có thể thì anh bây giờ hãy xuất hiện trước mặt tôi, tôi bảo đảm sẽ không đánh chết anh!”

“Mẹ nó! Mày thật sự muốn như vậy sao? Tao là anh Long, mày không biết sao?” Người tự xưng anh Long ở đầu dây bên kia giận tím người, hắn ta phát hiện tên Lâm đại sư chó má này thực sự là quá ngang ngược.

“Anh Long sao?” Giọng nói của Lâm Phàm kéo dài ra: “Thật ngại quá! Tôi không biết!”

“Được! Được lắm! Mày đợi đấy cho tao! Còn nữa, mày cho rằng dựa vào bộ dạng đó thì có thể mang đến ảnh hưởng gì sao? Tao nói cho mày biết, đây là chuyện nằm mơ nói mớ mà thôi! Còn nữa, tao nói cho mày biết, nếu mày có can đảm thì nói cho tao biết địa chỉ. Nếu như không có gan thì nên ngoan ngoãn một chút đi!” Anh Long hùng đe doạ.

Lâm Phàm cười ha hả.

“Được rồi! Tôi ở khu XXX tầng XX anh đến đi!”

Chương 487: Phải không Lâm đại sư

Ngắt điện thoại.

Triệu Chung Dương nhìn Lâm Phàm: “Người này, chẳng lẽ là người của sòng bạc nào đó đấy chứ?”

“Ai mà biết được! Bây giờ loại người nào cũng có, chuyện gì cũng dám làm!” Lâm Phàm cười nói, cung không thèm để chuyện này trong lòng.

Mà lúc này, sau khi ngắt điện thoại, anh Long hoàn toàn phát điên.

“Con mẹ nó! Còn dám khiêu chiến với mình!”

Đám tay sai bên cạnh: “Anh Long! Làm thế nào bây giờ?”

Anh Long nhìn mấy thằng đệ của mình rồi nói: “Còn hỏi tao làm thế nào à? Không cho hắn ta một bài học thì hắn không biết anh Long tao là ai!”

Đám tay sai: “Anh Long! Chúng ta thực sự đi tìm hắn gây chuyện sao? Chuyện này…”

Anh Long liếc mắt nói: “Mày coi tao là ngốc à? Chúng ta đi tìm hắn, chỉ cần đứng trước mặt hắn nói với hắn là hắn đã bị chúng ta chú ý rồi là được! Chẳng lẽ chúng ta đi theo hắn, cũng là phạm pháp hay sao?”

Đám tay sai gật gật đầu, nở ra nụ cười: “Anh Long thật thông minh! Thật là lão luyện, chúng ta nhiều người như vậy, chỉ cần đứng đó thôi cũng có thể dọa chết hắn rồi!”

Anh Long cười: “Học hỏi thêm đi mấy chú!”

Đám đàn em kia rất khâm phục anh Long, bọn họ cho rằng anh Long là muốn đi đánh nhau. Nhưng dù sao hiện tại cũng là ban ngày ban mặt, lại ở bên ngoài chắc chắn là không an toàn, chuyện này mà bị cảnh sát bắt được thì chắc chắn xong chuyện.

Nhưng bây giờ, anh Long mở lời bảo bọn họ chỉ cần đi theo đứng ở đó, không cần phải làm gì, tên kia còn có thể kiện bọn họ sao, chúng ta chỉ cần coi như là đang đi ngắm cảnh là được.

Rất nhanh, một đám đông đã được tập hợp lại.

Tên đàn em: “Anh Long! Người đều đã đến rồi, bây giờ chúng ta đi sao?”

Anh Long thấy nhiều người như vậy, đá một cái lên người tên đó nói: “Mày muốn đi liều mạng à? Sao lại gọi nhiều người như vậy, nhỡ bị cảnh sát thấy được thì sao? Mấy đứa chúng mày đi cùng tao, những đứa còn lại giải tán đi!”

Xe bus nhỏ bắt đầu khởi hành.

Trong xe.

Anh Long liên tục cười nhạt: “Hiện tại đúng là có nhiều người tự tìm đường chết, lần trước không phải là vua chống cờ bạc Kim Thành hay sao? Tới Thượng Hải để biểu diễn, cuối cùng thì thế nào?” ”

Tên đàn em nói: “Tên đó à, hình như sau khi biểu diễn kết thúc cũng đến sòng bạc của chúng ta, cuối cùng thua đến cả cái quần lót cũng không còn!”

“Đúng! Đúng! Chính là tên đó, mày nói xem hắn ta có phải là bị bệnh không, còn bày đặt vua chống cờ bạc nữa chứ? Đến cuối cùng ở trước mặt công nghệ kỹ thuật cao của chúng ta thì cũng phải cuốn xéo, một nghìn còn thắng không được thì đánh cái rắm gì nữa?” Anh Long đắc ý nói.

Loại người chống đánh bạc như này bọn hắn gặp qua không ít, có người trước người sau, bề ngoài thể hiện rất ghê gớm. Đến cuối cùng không phải là cũng đến đánh bạc hay sao, kết quả bi thảm là đều khỏi phải nói cũng biết..

Tên đàn em nói: “Anh Long! Chút nữa chúng ta đến thì phải làm gì? Có khi nào hắn dụ chúng ta đến, rồi phục kích đánh chúng ta hay không?”

Anh Long quay người táng vào đầu tên đàn em này một cái rồi nói: “Mày nghĩ đi đâu vậy! Mày hãy đoán xem bây giờ tên kia đang nghĩ gì, hắn chắc chắn cho rằng chúng ta không dám đến, nhưng mà mày nói xem chúng ta không dám đến sao?”

Đám đàn em trong xe lập tức gật đầu.

“Sao có thể như vậy được? Hắn dám coi thường anh Long của chúng ta à!”

“Hắc hắc! Đợi chút nữa đến nơi, chắc chắn sẽ dọa cho hắn giật mình, nói không chừng còn có thể bị chúng ta dọa cho khóc nữa đấy chứ!”

“Có điều anh Long à, anh nói xem, liệu tên nhóc đó có cho chúng ta địa chỉ giả hay không?”

Đột nhiên.

Tất cả im lặng.

Anh Long đang vô cùng tự đắc lúc này cũng không kịp phản ứng lại. Sau đó nhìn tên đàn em nói: “Mày không thể nói cái gì

dễ nghe hơn sao! Cái gì mà giả chứ? Cho dù là giả, thì có làm sao? Đưa bọn mày đi hóng gió chút thì có làm sao?"

"Không sao! Không sao!"

"Anh Long đưa chúng ta ra ngoài đi dạo, cậu còn nói những thứ này làm gì!"

…

Trong khoảng thời gian cửa hàng đang sửa chữa bọn người Triệu Chung Dương ngày nào cũng tới nhà Lâm Phàm để đưa tin và livestream. Chứng kiến kỹ thuật thần kỳ của Lâm Phàm có thể nói là không có chút sơ hở nào. Đôi khi bọn nghĩ, với kỹ thuật lợi hại thế này thì mở cửa hàng làm cái gì nữa, chẳng bằng đi qua Macao đánh bài cho rồi.

Nhưng bọn họ nào có biết, mục tiêu lý tưởng của Lâm Phàm chứ.

Hắn chỉ muốn sống vui vẻ, thỉnh thoảng vô tình mở khoá một số kiến thức mới. Đồng thời, cũng muốn làm quen với nhiều bạn bè hơn, như vậy thì vui biết bao nhiêu.

Còn tiền bạc.

Ngước đầu lên 90 độ, giống như mây trắng trên bầu trời, chỉ là phù vân mà thôi.

Ngô U Lan cười nói: "Hôm nay chúng ta không ra ngoài ăn cơm, để tôi xuống bếp nhé, chuẩn bị làm một bữa thịnh soạn cho các anh!"

Lâm Phàm kinh hãi nói: "Cô còn biết nấu cơm sao?"

Ngô U Lan lườm Lâm Phàm: "Lúc ở Liên Châu đều là tôi nấu cơm đó!"

"Lên được hội trường, dưới xuống nhà bếp, sau này ai lấy được U Lan làm vợ thì thật sự là lời to đó nha!" Triệu Chung Dương cảm thán nói, sau đó ánh mắt nhìn thẳng về phía Lâm Phàm: "Phải không Lâm đại sư…"

(Câu thành ngữ TQ: Ý nói người này đa tài đa nghệ, có thể làm được nhiều việc.)

Chương 488: Thảo luận việc học

Cậu ta làm sao có thể không biết suy nghĩ của Ngô U Lan đối với Lâm Phàm chứ. Có điều nghĩ lại cũng đúng, người giống như Lâm đại sư thì chẳng khác gì đom đóm trong đêm tối vậy. Cô ấy tỏ thái độ rõ rành rành như vậy…

Nếu như Lâm Phàm biết Triệu Chung Dương bây giờ đang nghĩ cái gì, chắc chắn sẽ bị dọa cho toát mồ hôi lạnh. Không ngờ rằng Triệu Chung Dương đối với mình lại đánh giá cao như vậy.

Điền Thần Côn ý vị thâm trường nhìn Lâm Phàm, cũng không biết tên nhóc này rốt cuộc có phải là đàn ông không. Có lúc rõ ràng như vậy, cũng không biết thể hiện ra một chút.

Ting ting!

"Haizz, người gọi lúc nãy lại gọi rồi!" Lâm Phàm cười nói.

Triệu Chung Dương ngơ người: "Không phải là tìm đến tận đây đấy chứ?"

"Ai mà biết được!" Lâm Phàm nhận điện thoại, trong nháy mắt truyền đến một giọng cười lạnh.

"Lâm đại sư! Mau ra cửa sổ nhìn xuống dưới xem!"

Lâm Phàm đứng trước ban công nhìn xuống dưới, khi nhìn xuống dưới cũng thấy kinh ngạc, vậy mà lại có một đám người đứng dưới đó. Ai đó đều ngẩng đầu lên sau đó chỉ chỉ: "Anh Long, tên nhóc đó ở bên trên kia, hắn xuất hiện rồi!"

Anh Long đắc ý: "Ha ha! Lâm đại sư! Chỉ số thông minh của anh cũng thấp quá rồi! Dễ dàng để mình bị bại lộ địa chỉ như vậy? Anh nói xem, để chúng tôi lên đó hay là anh tự mình xuống đây? Đến một nơi kín đáo, chúng ta nói chuyện tử tế với nhau. Nếu như để chúng tôi lên đó thì anh sẽ rất mất mặt đó!"

Lâm Phàm ngắt điện thoại sau đó nhìn thẳng xuống phía dưới hét to: "y! Đám người tâm thần các anh ở dưới đó đợi cho tôi! Để tôi ăn cơm xong cái đã!"

"Mẹ nó! Anh Long, hắn mắng chúng ta bị tâm thần, chúng ta lên đó xẻo hắn đi!"

"Khốn kiếp! Tên này muốn chết hay sao? Chẳng lẽ không biết chúng ta là ai?"

“Còn đợi cái mẹ gì chứ, cứ lên tìm hắn đi, để hắn biết chúng ta lợi hại như thế nào?”

“Im lặng đi!” Anh Long xua tay, trên mặt lộ ra nụ cười: “Tên nhóc này cũng thật thông minh, định dụ dỗ chúng ta đi lên đó rồi báo cảnh sát nói chúng ta xâm nhập gia cư bất hợp pháp. Quả là nước đi hay, có điều hắn cũng không nghĩ xem anh Long tao là ai sao? Khi chưa đi trên con đường này, tao cũng đã học qua đại học! Chúng ta sẽ ở dưới này đợi hắn, tao không tin một ngày hắn cũng không thèm ra khỏi cửa!”

Đám đàn em xung quanh được anh Long chỉ bảo thì nhanh chóng tỉnh ngộ lại, sau đó ai nấy đều sùng bái nhìn anh Long.

“Anh Long thật là lợi hại! Những chuyện này mà cũng có thể nghĩ ra!”

“Nếu như chúng ta xông lên, tên nhóc kia sẽ báo cảnh sát vậy thì chúng ta chắc chắn sẽ bị bắt rồi!”

“Không sai, chúng ta ở dưới toà nhà này đợi hắn, để xem hôm nay hắn rốt cuộc có ra ngoài hay không?”

Anh Long hài lòng gật gật đầu, sau đó nghiêm túc nhìn đám đàn em: “Mọi người nhớ kỹ, đọc sách là rất quan trọng, gặp những chuyện như thế này nhất định không được kích động, nhất định phải dùng não để nghĩ trước!”

Đám đàn em được chỉ dạy cảm thấy đã học được không ít điều.

“Mọi người có biết Tiểu Kiệt vì sao mà công việc nhẹ nhàng hơn mọi người? Lương cũng cao hơn mọi người hay không?” Anh Long hỏi.

Đám đàn em lắc đầu, sau đó một trong những đứa đàn em kia nói: “Là bởi vì cậu ta là sinh viên đại học?”

Anh Long gật đầu: “Không sai! Chúng ta ở sòng bạc cho vay tiền, tiền lãi không thể tính theo tháng và năm, mà là tính theo ngày. Năm ngày hoặc mười ngày đều phải dựa vào tốc độ này tăng trưởng, dựa vào những đứa tốt nghiệp tiểu học như tụi bay thì có thể tính được tiền lãi sao?”

Đám đàn em lắc đầu: “Không tính được, cảm giác rất khó! Rõ ràng năm ngày trước là một con số, nhưng năm ngày sau lại là

một con số khác rồi. Lại còn phải tính lãi suất trước đó, em nghĩ đến là đã đau đầu rồi!"

Anh Long cười cười: "Bởi vậy nên mọi người nhớ đấy, làm gì cũng phải động não, học hành cũng rất quan trọng. Như Tiểu Kiệt kia mới bắt đầu là biết tính sao? Cậu ta cũng không biết tính, nhưng vì cái gì mà lại chọn cậu ta? Đó chính là vì người ta là học sinh đại học, chỉ cần dựa vào đó thôi đám tụi bay đã không có gì để so sánh rồi!"

"Anh Long, chúng tôi biết rồi! Sau này chúng tôi bình thường cũng sẽ đi học!"

"Thảo nào, anh Long nói bây giờ là thế kỷ hai mươi rồi, phải theo kịp thời đại. Bây giờ mọc lên nhiều ứng dụng cho vay như vậy, còn không phải là giống như chúng ta làm cho vay nặng lãi sao! Nhưng bởi vì là người ta có đầu óc, đem việc bất hợp pháp biến thành hợp pháp."

Anh Long gật đầu: "Đầu óc của mày rất tốt, bình thường học thêm chút là được rồi. Cái tên nhóc này, chúng ta sẽ không cần phải đánh hắn, cũng sẽ không động gì đến hắn, chỉ cần tạo cho hắn áp lực về tinh thần. Để cho hắn biết, hắn livestream sẽ đem lại cho hắn bao nhiêu phiền phức là được rồi!"

"Đã hiểu!"

"Tên nhóc này, nói không chừng bây giờ đã bị dọa sắp chết rồi!"

"Anh Long! Tên nhóc đó nói phải ăn cơm, em ở đây trông chừng cho, các anh cũng đi ăn cơm trước đi!"

Anh Long: "Ừm! Mày ở đây trông chừng, chúng tao đi ăn cơm trước chút về sẽ đem cho mày chút đồ ngon!"

…

Chương 489: Tự chui đầu vào lưới

"Chúng ta có cần báo cảnh sát không?" Triệu Chung Dương hỏi.

Lâm Phàm lắc đầu: "Ăn cơm trước đi đã, không vội!"

Bây giờ hắn không cần vội, về phần anh Long gì đó ở bên dưới, hắn căn bản không để trong lòng. Chỉ là điều khiến hắn không ngờ tới là người này thực sự tìm tới đây.

Chẳng lẽ hắn không điều tra chi tiết, mình là người như thế nào sao? Mình mà vội vàng đi xuống đó thì chắc là sẽ có án mạng mất.

Điền Thần Côn cười nói: "Dựa vào mấy tên nít ranh kia, tôi chẳng cần đến vài giây!"

"Ông chém gió vừa thôi!" Triệu Chung Dương không tin. Lời này nếu là do chính miệng Lâm đại sư nói ra thì cậu ta còn tin, về phần Điền Thần Côn này anh thực sự không tin chút nào.

Triệu Chung Dương rất nhanh đã ăn xong cơm, vốn đang nghĩ làm thế nào để giải quyết chuyện dưới nhà thì lúc này Lâm Phàm đưa điện thoại tới, mở camera lên rồi nói:: "Đi quay lại, tiện thể hỏi luôn xem bọn họ muốn làm gì?"

Rất nhanh.

Triệu Chung Dương từ ban công đi vào: "Hỏi rồi, họ nói nếu anh xuống dưới thì bọn họ sẽ đánh chết anh!"

Lâm Phàm nhìn nội dung trong điện thoại, dưới nhà đám người kia kêu gào: "Hắn mà xuống đây thì bọn tao sẽ đánh chết hắn!"

"Thực sự không cần báo cảnh sát sao?" Triệu Chung Dương hỏi.

Lâm Phàm lấy điện thoại: "Đồn trưởng Lưu, làm phiền anh đến tiểu khu XX một chuyến, ở đây có người mở sòng bạc đang gây chuyện!"

"Được rồi! Chúng ta xuống dưới xem!"

Vừa ra khỏi cửa.

Lâm Phàm thuận tay cầm chiếc dép đi trong nhà trên kệ giày.

Dưới tầng.

"Anh Long! Chúng ta phải ở đây đến khi nào?"

Lúc này thời tiết tương đối nóng, anh Long suy nghĩ một chút: "Đợi một chút nữa đi rồi về, bây giờ đã biết địa chỉ của tên

này rồi, đợi chút nữa gửi địa chỉ này lên nhóm. Chỉ cần tên này livestream phản đối đánh bạc thì chắc chắn sẽ đắc tội với không ít người, tới lúc đó không cần chúng ta để ý nữa, tự nhiên sẽ có người xử lý hắn thôi!"

Đám đàn em cười nói: "Anh Long thật là thông minh!"

"Ấy! Tên chó chết Lâm đại sư xuống rồi kìa!"

Anh Long nghe vậy ánh mắt lập tức nhìn thẳng về hướng Lâm Phàm, trên mặt nở nụ cười: "Nhớ đấy đừng đánh, trước tiên là dọa hắn đã, nếu không chỉ cần tát vài cái bạt tay là được rồi!"

"Hiểu ạ!"

Khi đám người Lâm Phàm đi tới trước mặt anh Long, anh Long lập tức giơ tay lên sắc mặt rất bá đạo: "Mày chính là cái tên Lâm đại sư kia đúng không? Tao là anh Long đây!"

Bốp!

"Anh Long đúng không!" Chiếc dép lê đi trong nhà trong tay Lâm Phàm bay thẳng vào mặt anh Long. Chiếc dép rơi xuống, trong nháy mắt nửa bên mặt của người này lập tức sưng lên.

Triệu Chung Dương ngẩn người, cậu ta không nghĩ Lâm đại sư vậy mà lại quyết đoán như vậy, điều này thực sự là quá bá đạo rồi.

Anh Long cũng trợn tròn mắt, hắn ta lăn lộn nhiều năm như vậy, chưa bao giờ gặp qua người như này. Trong giây lát cơn điên trong lòng bộc phát, đôi mắt dữ tợn, sắc mặt hung hãn, thế nhưng lời còn chưa kịp nói ra thì bên mặt còn lại đã bị thương nghiêm trọng.

"Uy hiếp tôi ư! Tôi thực sự chưa từng thấy người nào ngốc như mấy người! Vậy mà lại tự chui đầu vào lưới!"

Anh Long hai mắt trợn tròn, bây giờ chuyện đang xảy ra quả thực nằm ngoài dự liệu của hắn ta, so với sự tính toán của hắn ta thì khác biệt quá lớn, sau đó hắn ta gào to: "Mày!"

"Mày cái gì mà mày!" Lâm Phàm động tác không dừng, đổ ập xuống mặt tên này là trận tát điên cuồng. Anh Long bị tát đến đầu óc quay cuồng, hoa mắt chóng mặt, hai má sưng đỏ có thể nhìn rõ những mạch máu.

Phịch!

Anh Long ngồi bệt trên mặt đất, đầu óc choáng váng.

“Mẹ kiếp! Hắn dám dụng tới anh Long! Chúng ta xông lên!”

Đám đàn em lúc đầu cũng sợ hãi nhưng bây giờ đã kịp phản ứng lại, thấy anh Long của họ bị đánh thì họ làm sao có thể nhịn được. Sau đó bọn họ như ong vỡ tổ mà xông lên.

Điền Thần Côn muốn ra tay nhưng lại bị Lâm Phàm ngăn lại. Sau đó chiếc dép lê trong tay Lâm Phàm giống như hung khí khủng bố nhất thế gian, trực tiếp quét qua khiến mấy tên đàn em lần lượt ngã ra đất.

“Anh Long cái gì! Đều không có đầu óc! Trước khi uy hiếp tôi làm phiền anh điều tra cho kỹ, chỉ có mấy người như này có đủ không? Có an toàn không?” Lâm Phàm bĩu bĩu môi.

Âm thanh của xe cảnh sát từ xa truyền tới.

Lâm Phàm đi đến thùng rác bên cạnh, ném chiếc dép lê vào đó, hắn chính là muốn phi tang chứng cứ.

Anh Long không nghĩ rằng bản thân hắn ta cùng với mấy tên đàn em vậy mà không thể có một chút phản kháng nào. Sau đó hắn ta nhìn về phía Lâm Phàm, lại nghe được tiếng xe cảnh sát thì hét lớn: “Mày vô duyên vô cớ đánh người, tao nói cho mày biết, tao sẽ báo cảnh sát!”

Lâm Phàm liếc mắt nhìn: “Đừng vội! Cảnh sát đến rồi kìa!”

Bây giờ anh Long hoàn toàn đơ người, hắn ta cũng không biết tất cả những chuyện này rốt cuộc là sao. Bởi vì việc này tiến triển quá nhanh, căn bản khiến người ta không có chút thời gian nào để suy nghĩ.

“Tao nói cho mày biết, tao là người am hiểu pháp luật, mày vô duyên vô cớ đánh tao đó chính là phạm pháp. Đừng nghĩ rằng giấu đi hung khí thì sẽ không có chuyện gì, cảnh sát đến rồi họ sẽ thu thập lại chứng cứ!” Anh Long hét to, bây giờ hắn ta dường như quên luôn bản thân mình đang làm cái gì.

…

Chương 490: Nhớ đọc thêm nhiều sách

Mấy chiếc xe cảnh sát lúc này đã dừng lại.

Hôm nay Lưu Hiểu Thiên cảm thấy bất lực, khi nhận điện thoại của Lâm Phàm, anh ta biết chắc chắn là lại có chuyện nữa rồi.

Mấy ngày trước đây hắn giao cho mình mấy tên nhóc, quả nhiên đám người này có vấn đề, ai nấy đều là lừa đảo chuyên nghiệp. Gần đây bọn chúng đều là giúp người này người kia để thu hồi tiền đánh bạc.

Hơn nữa, chuyện Lâm Phàm làm trên livestream anh ta cũng biết, chỉ là có chút tò mò không biết Lâm đại sư này làm sao có thể có kỹ nghệ cờ bạc cao siêu như vậy. Hơn nữa còn đấu tranh chống đánh bạc, việc này phát triển có chút lớn rồi.

Đả kích bọn buôn người, bây giờ lại phản đối đánh bạc, người có mạch suy nghĩ không đủ nhanh thì thực sự không thể theo kịp tiết tấu này.

Thấy cảnh sát đến, anh Long nén đau hét lên: "Đồng chí cảnh sát, người này cố ý gây thương tích, hắn còn thủ tiêu hung khí vào thùng rác ở đằng kia, tôi muốn kiện hắn!"

Lưu Hiểu Thiên thân làm cảnh sát nên nhìn người vẫn rất chuẩn, những người đang nằm trên mặt đất kêu rên này, hai tay đều có hình xăm, mặc quần còn có chút chật, một người đàn ông mà lại mặc quần như vậy, không phải là theo xu hướng thì cũng là người vô tích sự.

Lâm Phàm lấy điện thoại di động ra, sau đó mở một video: "Trước tiên tôi muốn làm rõ, tôi không phải là chủ động gây chuyện, những người này ở dưới nhà tôi hăm he nói rằng sẽ đánh chết tôi!"

Lưu Hiểu Thiên gật gật đầu, sau đó nhỏ tiếng hỏi: "Mấy tên này đắc tội với cậu sao?"

Lâm Phàm bình tĩnh nói: "Lúc trước tôi không phải là đã nói với anh rồi sao, những người này ở Thượng Hải mở một sòng bạc ngầm, anh có định xử lý họ không?"

Lưu Hiểu Thiên có chút bất đắc dĩ: "Chắc chắn là xử lý rồi, thế nhưng nơi này không thuộc quyền quản lý của tôi. Còn những sòng bạc ngầm kia, bình thường đều có người thông báo tin tức rồi, nên rất khó bắt được!"

Lâm Phàm khoác vai Lưu Hiểu Thiên: “Tôi nói cho anh biết chuyện này chủ yếu là nghĩ đến anh, nếu anh có thể xử lý tốt thì đối với anh sẽ là một chuyện rất có ích, cũng đừng trách tôi không nói với anh đó nha!”

Chuyện này khác khu nên có chút phiền toái, thủ tục không thông, thậm chí còn có thể đắc tội với người khác. Nhưng nghe thấy những lời này của Lâm Phàm, Lưu Hiểu Thiên gật gật đầu: “Yên tâm! Mặc dù phạm vi hoạt động có hơi lấn sang khu vực khác, thế nhưng chỉ cần là phạm pháp thì không thể bỏ qua!”

Lâm Phàm cười: “Những tên này có chút lai lịch, có điều vẫn may là chỉ số thông minh không quá cao, thẩm vấn một chút có lẽ sẽ có đột phá, thu hoạch sẽ không nhỏ đâu!”

Lưu Hiểu Thiên khiêm tốn nở nụ cười.

Người tên anh Long bị tát cho ngồi bệt trên mặt đất, nhìn hai người thầm thầm thì thì cũng không biết là đang nói cái gì, trong lòng bỗng dưng cảm thấy không ổn, hai tên này định làm cái gì đây?

Lưu Hiểu Thiên: “Lâm đại sư, sau khi quen được anh thì sóng gió nối tiếp sóng gió, vốn định nghỉ ngơi thật tốt giờ thì lại không được nghỉ ngơi nữa rồi!”

Lâm Phàm vỗ vai Lưu Hiểu Thiên: “Không sao! Việc này nếu có thể giải quyết một cách hoàn hảo nhất thì nhớ cho tôi phần thưởng công dân tốt nhé!”

Lưu Hiểu Thiên cười nói: “Chuyện này mà anh cũng dám đòi hỏi sao?”

“Có gì mà không dám cơ chứ, tôi còn dám lộ mặt thật ở đại hội biểu dương thì những thứ này có là gì đâu!” Lâm Phàm cười nói.

…

Lúc này, Lưu Hiểu Thiên vẫy tay: “Mang tất cả về thẩm vấn!”

Anh Long giãy dụa: “Hắn đánh tôi, hung khí còn ở trong thùng rác kia. Tôi yêu cầu kiện hắn, đây là xã hội có pháp luật ư? Các anh sao có thể như vậy được chứ?”

Hắn ta sẽ không bao giờ nghĩ được rằng, định dẫn người của mình tới đây doạ dẫm một phen, không ngờ nhóm mình còn chưa làm gì thì cả đám đã bị cảnh sát tóm rồi. Chuyện này quả thật là quá tào lao rồi..

Lâm Phàm mở lời: "Anh Long!"

Anh Long đang bị cảnh sát giải đi thì quay đầu lại nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm: "Nhớ đọc nhiều sách một chút…"

Anh Long: "…"

Đám đàn em: "…"

Lúc này, anh Long khóc không ra nước mắt, chuyện này rõ ràng chỉ là đe dọa một chút thôi còn chưa kịp động thủ thì đã bị người ta nhanh chân đi trước. Bị đánh đến hoang mang, khi vừa định phản kháng thì cảnh sát đã đến, đám cảnh sát này không nói hai lời còn chưa hỏi rõ tình huống thì đã bắt cả đám lên xe.

Nếu như sớm biết sẽ như thế này thì cho dù đánh chết hắn ta thì hắn ta cũng sẽ không đến nơi này làm gì.

Trên xe.

Anh Long khóc lóc kể lể: "Đồng chí cảnh sát! Các anh bắt nhầm người rồi, chúng tôi đến để ngắm cảnh. Nếu bắt thì phải bắt tên kia chứ! Các anh nhìn mặt tôi đi, đều là bị hắn đánh cho thành ra như vậy rồi đây này!"

Đám đàn em ngồi đó run rẩy, bọn họ cũng bị dọa sợ chết khiếp, đồng thời đối với anh Long thần thánh không có gì để nghi ngờ thì đây là lần đầu tiên bọn họ nảy sinh nghi ngờ.

Lưu Hiểu Thiên nhìn bọn họ nói: "Thành thật chút đi, đến đồn cảnh sát rồi nói!"

Anh Long nhìn chiếc xe Van đằng sau, đang bị cảnh sát lái đi thì trong lòng vô cùng bất lực và đau buồn. Đó là chiếc xe mà hắn ta vất vả lắm mới có thể mua được, vẫn còn rất mới.

(Xe van là loại xe 12-16 chỗ hoặc có thể dùng để chở đồ.)

…

Chương 491: Đài truyền hình mời

Dưới tòa nhà chung cư.

Triệu Chung Dương thở dài nói: "Đám người ngớ ngẩn này quả thật là tự chui đầu vào lưới, thật là khiến người ta thương tâm mà."

Lâm Phàm cười rồi lắc đầu: "Làm lãng phí một chiếc dép lê, sớm biết đã không ném vào thùng rác, sau này cũng không phải là không thể dùng được!"

Điền Thần Côn khen ngợi nói: "Chiêu này thực sự quá lợi hại, đúng là không phải bình thường. Đem Bát Quái Chưởng kết hợp với dép lê vậy mà lại tạo ra chiêu thức mới vô cùng mạnh mẽ, chuyện này không thể không nói, Lâm Phàm đối với lời khen của Điền Thần Côn vẫn bình thản tiếp nhận.

Mấy ngày tiếp theo Lâm Phàm tiếp tục livestream, người xem livestream cũng càng ngày càng nhiều, bình thường đều đạt đến một trăm ba mươi lăm nghìn người xem. lúc cao nhất có thể đạt tới hai trăm năm mươi nghìn người xem. Đương nhiên, đây đều là mức độ được yêu thích ảo, thực sự không có nhiều người xem đến mức như vậy, có điều đối với Lâm Phàm mà nói, lực ảnh hưởng có thể khuếch tán đi như vậy thì thực sự rất tốt.

Chỉ là, âm thanh nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành thì vẫn không vang lên, hiển nhiên vẫn còn rất xa, chưa đạt được yêu cầu.

Chuyện này thực sự đúng là khó hiểu, số người xem livestream càng ngày càng nhiều như vậy, thế mà còn chưa hoàn thành được nhiệm vụ. Chuyện này hắn thực sự đành bất lực.

Lúc này, Lâm Phàm xem Weibo tin nhắn cá nhân có rất nhiều tin nhắn riêng. Những tin nhắn này đều là của những người xem livestream gửi đến, đại bộ phận đều là những câu cảm ơn.

"Lâm đại sư! Cảm ơn anh! Tôi thực sự rất may mắn, lúc tôi đang bước vào vực sâu thì lại xem được livestream của anh. Thế nhưng, tôi cũng cảm thấy rất đáng tiếc vì người bạn của tôi không nghe lời của tôi, cậu ta tham gia vào trận đánh bạc

kia rồi bị người ta lừa mất mấy chục vạn. Có điều đã báo cảnh sát rồi nên chắc sẽ có kết cục tốt đẹp!"

"Từ sau khi xem livestream của ngài, tôi đã bắt đầu bỏ đánh bạc rồi. Mặc dù đôi lúc trong lòng vẫn có nghĩ tới, thế nhưng mỗi lần có suy nghĩ này thì tôi sẽ mở livestream của ngài ra xem lại lần nữa!"

"Ngài chính là ánh sáng dẫn đường trong cuộc đời tôi đó Lâm đại sư!"

Đối với những tin nhắn cá nhân này, Lâm Phàm cơ bản đều trả lời. Đương nhiên có một số tin nhắn khiến hắn bất lực, đơn giản chính là muốn bái sư, học một chút kỹ thuật để lấy lại số tiền đã bị thua.

"Lâm đại sư! Xin anh nhận tôi làm đồ đệ đi mà! Tôi đã thua sạch tất cả rồi! Tôi bảo đảm, chỉ cần tôi lấy lại được số tiền tôi đã thua, tôi sẽ không bao giờ đánh bạc nữa!"

"Lâm đại sư anh ở đâu?"

"Lâm đại sư chó má kia, tôi chỉ muốn lấy lại số tiền đã thua kia mà thôi, anh vậy mà lại không muốn giúp đỡ ư!"

Những thứ này, làm Lâm Phàm thực sự cảm thấy bất lực. Hiển nhiên, là cũng có những người không thể cứu được nữa rồi.

Đã làm hết sức mình, hơn nữa cũng không phải là Bồ Tát hóa thân, những tin nhắn cá nhân này vốn cũng chẳng cần phải để ý đến.

Ting ting!

Lúc này điện thoại reo lên.

Số điện thoại gọi đến là một số máy lạ.

Lâm Phàm: "Xin chào! Anh là ai?"

"Chào anh! Lâm đại sư! Tôi là nhân viên tổ chương trình truyền hình của Thượng Hải, Lý Quang Vinh. Ngày mai chúng tôi có một chương trình liên quan đến việc phản đối đánh bạc, chúng tôi thấy anh có làm livestream phản đối đánh bạc trên mạng. Vậy nên chúng tôi muốn mời anh đến làm khách mời, không biết anh có thời gian hay không?" Lý Quang Vinh giọng điệu từ tốn hỏi.

Chương trình của bọn họ đều là buổi tối, lượng rating rất thấp, bởi vậy mới nghĩ đủ mọi biện pháp, làm mọi chương trình có ý nghĩa. Mà chương trình lần này bọn họ đã phải suy nghĩ rất lâu, họ mời những vị được mệnh danh là vua cờ bạc phản đối đánh bạc ở khắp các nơi Nam Bắc đến làm khách mời, giúp làm tăng lượng rating.

Mà bây giờ muốn mời thêm Lâm Phàm cũng là do có nhân viên nhìn thấy livestream trên mạng. Sau đó thì đưa ra ý kiến, không bằng để cho người phản đối đánh bạc của Thượng Hải lên sóng có lẽ sẽ có hiệu quả khác.

Bây giờ đã là kỳ thứ hai, kỳ thứ nhất đã kết thúc rồi. Kỳ đầu tiên là vua cờ bạc phương Nam Diệp Chân Minh làm khách mời, nên kỳ thứ hai này bọn họ muốn mời vua cờ bạc phương Bắc đến, đồng thời thuận tiện kết hợp với cả Lâm Phàm để làm tiếc mục.

Nhận được cuộc điện thoại này, Lâm Phàm lập tức bật cười, lên đài truyền hình sao? Cảm giác này hình như cũng không tồi, so với livestream chắc chắn càng có thêm nhiều ưu thế.

“Được! Không vấn đề gì! Ngày mai tôi sẽ chuẩn bị đến đài truyền hình Thượng Hải!” Lâm Phàm đồng ý.

Lý Quang Minh: “Vâng! Được! Chúng tôi sẽ cho người ở cổng đón anh. Bởi vì là buổi tối phát sóng, vậy nên thời gian ấn định là bảy giờ nhé!”

Lâm Phàm: “Ừm! Được! Cảm ơn anh!”

Sau khi ngắt điện thoại, Lâm Phàm mỉm cười, chuyện này có thành công hay không có lẽ phải xem lần này rồi. Lần này mà còn không thành công thì thực sự là hết cách rồi, cũng chỉ có thể từ từ chậm rãi hoàn thành nhiệm vụ mà thôi.

Dọn dẹp lại một chút.

Chương 492: Chớ coi thường thanh niên béo

Dọn dẹp xong, Lâm Phàm chuẩn bị đi ra ngoài, chuyện bên khu phố mua sắm Thiên Hoành tạm thời vẫn chưa biết như thế

nào, có điều chắc hẳn cũng sẽ nhanh thôi. Căn cứ vào việc liên lạc qua điện thoại thì cũng đã đến lúc kết thúc công việc rồi.

Bây giờ đi xem tiến độ công trình đến đâu rồi. Hắn không giống như những ông chủ khác, có nhiều đồ như vậy rồi thế mà còn mua thêm đồ mới, cứ như hắn trực tiếp chuyển vào là được rồi, không phải thoải mái đơn giản hơn sao.

Ra ngoài.

Lái xe.

Ngân nga bài hát nào đấy rất nhàn nhã và tự tại, những ngày như vậy chính là thoải mái nhất, không có điều gì phải lo lắng, mỗi ngày làm những gì mà mình thích là được.

Lúc này, hắn nhìn ra phía xa thấy có một bóng người.

"Mẹ kiếp! Lại là tên này!"

Thu Đao Chặt cá!

Cái tên này vẫn luôn gây thù hận với hắn, thường xuyên phun nước bọt mắng chửi hắn trên mạng.

Lâm Phàm biết tên này vẫn luôn ở Thượng Hải, nhưng hắn không ngờ trên đường cũng có thể gặp được hắn ta. Lúc này trong tay của Thu Đao Chặt Cá cầm một chiếc túi, đang gọi một chiếc taxi, khi vừa lên xe thì chiếc xe lập tức bị lún xuống trông thật tội, sàn xe sắp chạm cả mặt đường.

Hắn vốn định đi đến khu phố mua sắm Thiên Hoành, nhưng bây giờ nghĩ lại, muốn đi xem cái tên Thu Đao Chặt Cá kia muốn làm cái gì.

Cái tên huyền thoại chuyên mắng chửi người khác này, thực sự bị hắn làm cho tức giận mà muốn phấn đấu làm cái gì đó hay sao?

Hắn biết, qua một khoảng thời gian nữa, chính là bước ngoặt cuộc đời của Thu Đao Chặt Cá. Đương nhiên, bước ngoặt này không phải là quá tốt bởi vì có liên quan đến sống chết.

Hắn cũng vẫn ghi nhớ trong lòng, dù sao bị chửi riết thành quen. Mặc dù quan hệ có không tốt, thế nhưng cũng không thể không nhắc nhở tên này một chút.

Khoảng mười năm phút.

Lâm Phàm vẫn đi theo Thu Đao Chặt Cá tới một phòng tập thể dục.

Nhìn thân hình mập mạp mà lại còn khủng bố kia, sau khi vào thang máy khiến những người xung quanh đều ngạc nhiên vì phát hiện thang máy quá tải trọng, thế là từng người từng người đi ra. Bởi vì cái tên Thu Đao Chặt Cá này mặt không hề thay đổi, không chút quan tâm việc thang máy này là vì hắn ta mà quá tải trọng.

Trong phòng tập thể dục.

"Anh trai, anh không có thẻ thành viên thì sẽ không thể vào!" Nhân viên lễ tân nói.

Lâm Phàm cười: "Cậu nhóc béo béo vừa vào kia là bạn cua tôi, tôi đi xem cậu ấy làm gì thôi!"

Nhân viên ngơ người rồi cảm thán: "Bạn của anh thật là có nghị lực!"

Lâm Phàm mỉm cười, sau đó đi vào xem , khi liếc nhìn sang thì ngẩn cả người

Đúng là, quá cay con mắt…

Hai quả mông to dính chặt vào chiếc quần lụa đen bó sát người, hắn ta gánh tạ đứng lên ngồi xuống, nhìn thôi đã khiến người ta sợ hãi rồi.

Nhưng đối với ánh mắt của những người xung quanh, Thu Đao Chặt Cá không có một chút để ý nào.

Hắn ta vẫn vùi đầu khổ luyện, lẽ tất yếu chính là phải tìm lại vóc dáng xưa của chính mình.

Chớ coi thường thanh niên béo.

Lâm Phàm rời đi, hắn không muốn nhìn tiếp nữa, bởi vì rốt cục thì hắn cũng biết vì sao Thu Đao Chặt Cá mãi không xuất hiện, thì ra là đi tập thể hình.

Thậm chí nếu như hắn tiến lên nói câu: Thu Đao, tôi là Lâm đại sư của cậu đây, nói không chừng rất có thể hắn sẽ chết ở chỗ này, cho nên vì an toàn của bản thân, hắn vẫn nên ổn định một chút thì tốt hơn.

Bên trong phòng tập thể hình.

Thu Đao Chặt Cá biết cái quần này có vấn đề, bởi vì mông của anh ta quá lớn nên lúc ngồi xổm, chiếc quần lụa màu đen kia chắc chắn sẽ rách, hoàn toàn để lộ ra cái mông của anh ta. Nhưng anh ta không sợ, không có những ánh mắt cười nhạo kia thì làm sao có thể có mình thành công sau này.

Khu vực máy chạy bộ.

Mỗi lần anh ta đến máy chạy bộ là ánh mắt đau lòng của ông chủ phòng tập thể hình lại bắn tới, những người tập thể hình xung quanh đều cách xa, giống như là sợ hãi anh ta sẽ đè hỏng máy chạy bộ mất.

Nhân viên phòng tập thể hình cầm một chai nước đi tới: "Cho ...."

"Tôi không mua nước." Thu Đao Chặt Cá nghi hoặc nói.

Nhân viên: "Đây là bạn của anh bảo chúng tôi đưa cho anh."

"Bạn sao?" Thu Đao Chặt Cá càng nghi ngờ hơn, hình như bản thân anh ta không có bạn mà nhỉ? Tuy nhiên ngẫm lại thì có lẽ lại là người nào đó muốn cười nhạo mình, về phần bình nước này nếu không uống thì phí quá.

.....

Khu phố mua sắm Thiên Hoành.

"Ông chủ nhỏ tới rồi...."

"Ông chủ nhỏ gần đây đang bận cái gì vậy? Lâu rồi không thấy đến đây đó nha."

Khi Lâm Phàm đến khu phố mua sắm Thiên Hoành, các chủ cửa hàng đều vây quanh, trong lòng bọn họ đều nhớ tới tình hình trang trí. Tuy nhiên nhìn tình hình bây giờ họ cảm thấy cũng rất tốt.

Lâm Phàm cười nói: "Gần đây tôi đang livestream, dù sao giao việc trang trí cho bọn họ tôi cũng yên tâm, bên cửa hàng của mọi người thế nào rồi?"

Lão Trương: "Rất tốt, chỉ là diện tích được chọn có hơi lớn, nhưng cũng không sao, đội thi công muốn giúp tôi hoàn thành nhanh chóng nên đưa đến không ít công nhân. Sau khi đi điện

nước xong thì toàn bộ thợ lát gạch, thợ mộc, thợ sơn đều vào công trường.”

…

Chương 493: Phố Vân Lý không đổi

Lão Lương ở bên cạnh cũng tràn đầy hy vọng vào tương lai: “Lúc từ phố Vân Lý rời đi, tôi còn có chút luyến tiếc. Thế nhưng vừa rồi tôi có đi khảo sát chung quanh, phát hiện nơi này tiềm ẩn lưu lượng người qua lại có khả năng rất lớn. Chờ đến lúc khai trương thì nhất định có thể hấp dẫn không ít người.”

Đúng lúc này, một chiếc xe từ xa đi tới.

Chị Hồng xuống xe, sau đó tươi cười: “Tôi nói cho mọi người biết tin tốt đây!”

“Chị Hồng, chị có tin tức tốt gì vậy?” Lâm Phàm cười hỏi, việc tiếp tục làm hàng xóm với bọn họ trong mắt hắn là một chuyện rất tốt. Dù sao họ ở chung lâu như vậy ở phố Vân Lý, hơn nữa giữa mọi người cũng phát sinh không ít chuyện, tình cảm này không cần phải nói nhiều.

“Lâm đại sư, chỉ sợ cậu nghĩ cũng không nghĩ tới đâu, hôm nay không phải tôi về phố Vân Lý thu dọn đồ đạc sao? Tôi thuận miệng nói một câu, nói rằng chúng ta rất luyến tiếc phố Vân Lý này. Thế là giám đốc công ty Tân Vũ Lưu Quốc Cường đồng ý đưa cho chúng ta tấm biển, nói sau này chúng ta có thể tiếp tục dùng cái tên phố Vân Lý. Lúc ấy tôi đã nghĩ, chúng ta ở phố Vân Lý nhiều năm như vậy, đã có tình cảm đối với cái tên này cho nên đã tự chủ trương đồng ý. Vừa rồi tôi đi hỏi người phụ trách khu phố mua sắm Thiên Hoành, họ nói chỉ cần mọi người không có ý kiến gì là có thể dùng.” chị Hồng chia sẻ.

Mọi người đều kinh ngạc và vui mừng không thôi.

“Thật tốt quá, vậy chúng ta có thể đổi cái tên này thành phố Vân Lý.”

“Tuy rằng thay đổi vị trí nhưng chỉ cần không thay đổi tên thì là tốt rồi.”

“Xem ra công ty Tân Vũ này cũng biết chuyện kia là do bọn họ không đúng, hiện tại đây coi như là bồi thường cho chúng ta.”

“Sau này phố chúng ta vẫn là phố Vân Lý, cái này không có bất kỳ ai có ý kiến gì.”

Tình huống này đúng là ngay cả hắn cũng không nghĩ tới, công ty Tân Vũ sẽ cam lòng mà đưa tấm biển cho bọn họ ư? Lưu lượng của khu phố là một phần nhưng mà tên của một khu phố thật sự cũng có giá trị thương mại. Bây giờ lại đưa cho bọn họ, có lẽ chính là một loại bồi thường.

Phố Vân Lý!

Ba chữ này, nghe có vẻ dễ nghe hơn khu phố mua sắm Thiên Hoành rất nhiều.

Lâm Phàm vui vẻ nói: “Nếu đã như vậy, chúng ta đi tìm người đổi tên khu phố này đi. Một người ứng tiền này thì ra trước, sau đó chúng ta họp lại rồi chia đều với nhau, mọi người thấy thế nào?”

“Chuyện này không thành vấn đề.”

“Sao lại dùng tiền của anh nữa chứ, để chúng tôi trả tiền này cho.”

“Đúng vậy, anh giúp chúng tôi nhiều việc như vậy, chúng tôi còn chưa cảm ơn anh đâu đấy, việc đổi tên phố có đáng bao nhiêu đâu cơ chứ.”

“Công ty Tân Vũ tăng tiền thuê nhà, nếu không phải anh dẫn đầu, chỉ sợ chúng tôi dù ra đi hay ở lại thì cũng sẽ không giống được như bây giờ, tìm thấy một nơi tốt thế này.”

Lâm Phàm xua tay: “Không được, tiền này mọi người phải chia đều, đừng để ai trở thành đặc biệt được không?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, sau đó cười nói: ” Được rồi, nghe lời ông chủ nhỏ, sau này chúng ta sẽ tiếp tục cố gắng.”

“Không sai, sau này chúng ta phải đoàn kết, mặc kệ ai gặp phải vấn đề thì đó đều là vấn đề chung của tất cả mọi người. Chỉ cần chúng ta đoàn kết lại, sau này sẽ không cần sợ bất cứ chuyện gì.”

“Ha ha, tôi đã mở cửa hàng nhiều năm rồi, gặp được mọi người thật sự là quá may mắn.”

“Không, không, phải nói là gặp được ông chủ nhỏ thì chúng tôi mới có thể đoàn kết, hơn nữa mối quan hệ này mới có thể càng ngày càng tốt.”

“Trước kia ông chủ nhỏ không có ở đây, có đôi khi giữa chúng tôi sẽ phát sinh những mâu thuẫn nhỏ. Bây giờ thật tốt biết bao, mọi người gặp chuyện đều nhượng bộ nhau. Tôi mở cửa hàng mười mấy năm, thật đúng là chưa bao giờ gặp qua hàng xóm như vậy.”

“Ha ha….”

Tất cả mọi người bật cười, hiện tại tâm tình của bọn họ đều rất tốt, Lâm Phàm đứng ở bên cạnh cũng nở một nụ cười, cuộc sống như vậy mới là sảng khoái nhất.

Chờ trang trí nơi này xong cũng không biết sẽ như thế nào. Nhưng chắc chắn sẽ càng hot hơn so với lúc trước.

Về phần khu phố mua sắm Thiên Hoành này thì từ nay về sau nó chính là “Phố Vân Lý”.

Đó là một điều đáng để ăn mừng.

Hiện tại trên Weibo hắn cũng có chút danh tiếng, hơn nữa phố Vân Lý trước kia cũng có không ít khách hàng trung thành nên tin tức như vậy hắn đương nhiên là muốn lan truyền.

Cập nhật Weibo.

“Khu phố mua sắm Thiên Hoành chính thức đổi tên thành phố Vân Lý, còn có một tin tức khác, mời mọi người đón xem tin tức đêm mai trên đài truyền hình Thượng Hải….”

Tắt điện thoại.

Vừa lòng thỏa ý.

Tối mai là lần đầu tiên hắn lên TV, đúng là hơi có chút khẩn trương.

Sau khi rời khỏi phố Vân Lý, chuông điện thoại của Lâm Phàm vang lên.

Vương Minh Dương: “Trong weibo của cậu nói là có ý gì? Tối mai cậu sẽ lên chương trình tin tức của đài truyền hình Thượng Hải à?”

Lâm Phàm cười nói: “Sao nào? Tôi có lợi hại không? Người ta mời tôi làm khách mời, cần phải đón xem đúng giờ đấy nhé.”

Vương Minh Dương: “Tôi xem làm gì, tôi sẽ trực tiếp đến hiện trường.”

……

Cúp máy.

Điền Thần Côn: “Tối mai cậu được lên TV à? Cậu có thể đưa tôi đi cùng được không? Lâm Phàm: “Ông đi làm gì? Có mời ông đâu cơ chứ?”

Điền Thần Côn: “Đừng vậy chứ, chuyện này lớn như thế cơ mà, dẫn tôi đi trải nghiệm một chút đi .”

Lâm Phàm cười ha hả nói: “Hắc hắc… “

“Đừng hắc hắc chứ. Nói cho tôi một lời xem nào, tôi đi xách túi cho cậu cũng được. Lên TV chắc chắn phải có người đi theo xách túi, cậu nhìn tôi thế này thôi chứ việc đó là sở trường của tôi đấy nhé.”

Điện thoại của Lâm Phàm rung lên liên tục, chỉ cần là người quen quen thì tất cả đều gọi điện đến hỏi thăm.

Kiểu thần thần bí bí này, khẳng định là muốn làm cho người ta tò mò.

……

Chương 494: Vua cờ bạc Bắc Nam

Ngày hôm sau!

Vào buổi tối, lúc 6:30.

Ở tầng dưới của tòa nhà.

Lâm Phàm đột nhiên xoay đầu, hắn luôn có cảm thấy chung quanh có một đôi mắt quỷ dị đang nhìn mình chằm chằm, loại

cảm giác này thật sự không ổn, có cảm giác như bị người ta nhìn trộm.

Nhưng hắn nhìn một hồi lâu cũng không phát hiện ra ánh mắt đó xuất phát từ đâu, thời gian cũng còn sớm, nhưng nếu đi trễ thì lại không tốt lắm.

Khi hắn vừa lái xe đi khỏi thì có ba bóng người từ một nơi bí mật bước ra.

“Mau lên xe, không thì không theo kịp mất.”

“He he, không đưa chúng ta đi theo thì chúng ta không biết tự mò đường hay sao?”

……

Trước cổng đài truyền hình Thượng Hải.

“Ngài là Lâm lão sư đúng không ạ?” Một thanh niên trẻ tuổi lập tức tiến lên hỏi thăm.

Lâm Phàm có chút sửng sốt, người này gọi mình là gì nhỉ?

Lâm lão sư?

Cách gọi này có chút thú vị.

“Ừm.” Lâm Phàm gật đầu nói, không hề có một chút khiêm tốn nào.

“Thầy Lâm, tổ trưởng Lý đã nói với tôi, chỉ cần ngài tới thì dẫn ngài vào hậu trường, ngài có thứ gì cần chúng tôi mang giúp không?” Các thành viên của nhóm chương trình hỏi.

Lâm Phàm lắc đầu: “Không có.”

“Có, có, chờ chúng tôi một chút!” Đúng lúc này, một giọng nói từ phương xa truyền đến.

Khi Lâm Phàm quay đầu nhìn lại thì bất ngờ sửng sốt, làm sao mấy tên này lại theo dõi hắn tới tận đây.

Điền Thần Côn lập tức đi tới bên cạnh Lâm Phàm, hướng về phía nhân viên tổ tiết mục nói: “Chúng tôi là trợ lý của Lâm đại sư.”

“Đúng vậy!” Triệu Chung Dương nói.

Lâm Phàm thở dài: “Không phải Vương Minh Dương sẽ tới sao, sao hai người không liên lạc với anh ấy?”

Điền Thần Côn kinh ngạc một chút, còn có cách này sao? Tất cả bọn họ đều quên liên lạc với Vương Minh Dương. Nếu biết sẽ như vậy thì họ đã liên lạc với Vương Minh Dương trước tiên rồi.

“Bọn họ đều là trợ lý của tôi, mọi người giúp tôi sắp xếp chỗ ngồi cho bọn họ là được.” Lâm Phàm nói.

“Lâm đại sư, ngài cứ yên tâm, chuyện này chúng tôi sẽ sắp xếp tốt. Thời gian bây giờ cũng không còn sớm, hay là mời ngài đi vào trước đã, đạo diễn muốn nói một chút chuyện trong chương trình.” Thành viên tổ tiết mục nói.

“Được.”

……

Đây là lần đầu tiên Lâm Phàm tới Đài truyền hình Thượng Hải. Khi đến hậu trường thì bên trong đã có một đám người vây quanh. Bởi vì bọn Điền Thần Côn không phải là khách mời nên được một nhân viên khác đưa đến phía trước khán phòng, sắp xếp chỗ ngồi trước.

Khi Lâm Phàm tiến vào, khiến cho rất nhiều người chú ý.

Một người đàn ông trung niên nhìn thấy Lâm Phàm, nhất thời cười nói: “Vị này chính là Lâm lão sư đúng không! Tôi chính là Lý Quang Vinh, là người liên lạc qua điện thoại với anh.”

Lâm Phàm khách khí nói: “Xin chào.”

Lý Quang Vinh: “Đạo diễn, vị này chính là Lâm lão sư, còn đây là đạo diễn chương trình của chúng ta, Tả Hổ.”

Giới thiệu với nhau một chút để mọi người làm quen trước.

“Lâm lão sư, vị này là vua cờ bạc phương Nam Diệp Chân Minh, ngài Diệp. Còn vị này là vua cờ bạc phương Bắc, u Vân Hành.” Chương trình lần này vốn dĩ chỉ cần mời tới hai nhân vật phong vân từng lăn lộn trong các sòng bạc, sau đó bởi vì gặp biến cố hoặc là nhìn thấu sự đời nên từ đó về sau gia nhập ngành chống cờ bạc. Nói cách khác là do thời đại thay đổi nên một ít sòng bạc chính quy đã không còn tốt như trước nữa.

Mà bọn họ lại chướng mắt mấy sòng bạc nhỏ cỏn con. Hơn nữa, nếu thắng tiền thì cũng rất nguy hiểm, vì vậy nên họ đã tiến vào ngành nghề chống cờ bạc.

Về phần nguyên nhân cụ thể là gì thì không ai biết.

Lâm Phàm nhìn về phía hai vị vua cờ bạc, tuy rằng nói vua cờ bạc phương Nam là trung niên nhưng thoạt nhìn cũng chỉ hơn ba mươi tuổi, tài năng lộ rõ, người có chút cao ngạo và lãnh đạm.

Còn vị vua cờ bạc phương Bắc khác là u Vân Hành thì khoảng bốn hay năm mươi tuổi, có thể thấy là người trải đời. Hiện tại, mười ngón tay đã thiếu mất bốn ngón, trên mặt đeo kính mắt, gật đầu với Lâm Phàm xem như chào hỏi gặp mặt.

Đối với hai vị vua cờ bạc mà nói, bọn họ rất xa lạ với Lâm Phàm. Nhất là khi nhìn thấy Lâm Phàm còn trẻ như vậy, bọn họ ngược lại không quá tin tưởng hắn làm sao có bao nhiêu bản lĩnh. Nhưng hiện tại bọn họ đã là nhân vật của công chúng, theo đuổi ngành nghề chống cờ bạc, nên việc lên TV này đương nhiên là để gia tăng danh tiếng, cho nên tất cả đều nghe theo sự an bài của đạo diễn.

Đạo diễn lên tiếng: "Đợi lát nữa ngài Diệp Chân Minh lên sân khấu trước, còn hai vị thì tạm thời ngồi ở trong khán đài, chờ chương trình diễn ra một nửa thì sẽ mời hai vị lên…"

Đạo diễn nói một chút về thứ tự trước sau của chương trình, Lâm Phàm cũng nghe được đại khái, có lẽ là quan trọng nhất chính là tình huống diễn ra phía sau.

Về phần những thứ khác, cũng chỉ phát huy bản thân mình là được. Nói cái gì thì tùy, nhưng mấu chốt chính là ngàn vạn lần không thể tuyên truyền cờ bạc ở trong chương trình này, mà phải khuyên người khác từ bỏ cờ bạc.

……

Chương 495: Lên TV

Mọi thứ đã sẵn sàng.

Chỉ còn một lúc nữa là chương trình bắt đầu.

Lâm Phàm nhìn hai người kia, mà hai người kia cũng nhìn Lâm Phàm, ba người cứ như vậy mở to mắt, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh.

Giờ phút này, Diệp Chân Minh chủ động lên tiếng: "Cậu em đây nhìn có hơi lạ mặt nhỉ."

Lâm Phàm cười nói: "Tôi chưa từng lăn lộn ở sòng bạc, cũng chưa từng đánh bạc."

Diệp Chân Minh bỗng ngây cả người, ngay cả u Vân Hành cũng sửng sốt, rõ ràng là không nghĩ tới đối phương sẽ nói ra lời như vậy.

"Vậy cậu, cái này…." Ý tứ của Diệp Chân Minh chính là, cậu chưa từng đánh bạc qua, vậy cậu lên sân khấu làm cái gì?

Lâm Phàm mỉm cười: "Tuy rằng tôi không đánh bạc nhưng vẫn có chút hiểu biết về mấy trò vặt vãnh trong đó."

Hai người không nói gì, cảm giác người này không quá đáng tin cậy, có chút chém gió rồi.

……

Lúc này, có không ít cư dân mạng theo dõi Weibo của Lâm Phàm đang ngồi xem trước TV.

"Mẹ nó, vẫn còn chưa bắt đầu sao."

"Gấp cái gì, còn có mười phút nữa thôi."

"Không nghĩ tới Lâm đại sư lại được chương trình mời làm khách. Nghe nói vốn dĩ đã có vua cờ bạc phương Nam và phương Bắc rồi, bây giờ có cả Lâm đại sư cũng được lên nữa, mọi người nói xem trong ba người này ai lợi hại hơn?"

"Khẳng định Lâm đại sư lợi hại, livestream kia các ngươi không xem không biết được, kỹ thuật kia quả thật là kinh thiên động địa."

"Tôi thấy cũng không nhất định, vua cờ bạc hai phương Nam Bắc này tôi đã thử tìm kiếm qua, cũng rất trâu bò đấy! Nhất là vua cờ bạc phương nam Diệp Chân Minh. Ông ta còn được xưng là vua cờ bạc châu Á, thực lực bá đạo vô cùng, chưa từng thua lần nào, cuối cùng an toàn lui ẩn."

“Tôi thấy vua cờ bạc phương bắc u Vân Hành cũng rất lợi hại mà, hơn nữa tuổi cũng không nhỏ, vừa nhìn đã biết là lão giang hồ rồi, kỹ thuật của ông ta cũng tuyệt đối nghịch thiên.”

“Ha ha, ông ta ấy à, ông ta không được đâu! Mọi người không biết đấy thôi, ông ta chơi gian lận bị bắt được, cho nên cuối cùng dẫn đến không còn bốn ngón tay. Nếu như thật sự lợi hại mà nói thì làm sao có thể thất thủ như vậy, theo tôi thấy thì Diệp Chân Minh kia mới là trâu bò nhất.”

“Nói cũng có chút đạo lý.”

“Chương trình bắt đầu rồi! Sao người đầu tiên lên sân khấu chỉ có một mình Diệp Chân Minh nhỉ? Không phải còn có hai vua cờ bạc khác hay sao?”

……

Chương trình chính thức bắt đầu.

Lâm Phàm ngồi ở phía dưới, hắn cũng không cảm thấy vội. Diệp Chân Minh ở trên sân khấu tương tác với MC. Đồng thời, trên sân khấu còn có hai vị khách mời bị lún sâu vào cờ bạc, Diệp Chân Minh biểu diễn các loại kỹ thuật đánh bạc ở trước mặt hai người bọn họ, làm cho hai người kia hoa cả mắt, tuy rằng ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng đã thầm kinh hãi.

Bởi vì theo quan điểm của họ, tất cả những điều này quá ảo diệu.

Nhưng trong mắt Lâm Phàm, những thủ thuật này chỉ giống như trẻ con đang chơi trò chơi vậy, không có một chút hứng thú nào! Tuy nhiên hắn không tỏ ra bất kỳ thái đô khinh thường nào, bởi vì điểm xuất phát của người ta là tốt, còn việc bản thân hắn trâu bò như vậy cũng là do hắn có bách khoa toàn thư mà thôi.

Khách mời: “Làm thế nào mà ông có thể làm điều đó được cơ chứ?”

Diệp Chân Minh tự hào cười nói: “Cái này không thể nói cho anh biết, bởi vì hiện tại đây là chương trình chống cờ bạc. Tuy nhiên tôi chỉ có thể nói cho anh một câu, anh tuyệt đối sẽ không thắng được tôi. Bởi vì tôi có thể cho anh bất kỳ lá bài nào mà tôi muốn. Vừa rồi lúc tôi mới phát cho anh bài, nếu là

anh đặt cược, có phải còn muốn cược hết tất cả những gì mình có luôn không?"

Khách mời gật đầu: "Đúng vậy! Nhưng tôi không tin rằng lần đó tôi thua là do bọn họ đã lừa tôi như vậy, nhìn như không giống nhau."

Người dẫn chương trình cười nói: "Gian lận trong bài bạc làm sao có thể cho anh liếc mắt một cái đã nhìn ra chứ. Hay là bây giờ chúng ta mời hai vị khách quý còn lại ở dưới khán đài lên thử chút, cậu xem bọn họ làm có giống hay không nhé! Phía dưới có ai đồng ý lên đây không ạ?"

Giờ phút này, khán giả tại trường quay điên cuồng giơ tay lên. Mà tất cả những điều này người dẫn chương trình này đã sớm sắp xếp xong, anh ta chọn Lâm Phàm và u Vân Hành.

Khi hai người lên sân khấu, cư dân mạng xem TV và phát sóng trực tiếp đã hét lên.

"Lâm đại sư lên đài rồi! Tôi thực sự muốn xem, Lâm đại sư sẽ khiến chấn kinh toàn trường."

"Đừng nằm mơ nữa, đây là chương trình, cũng không phải sân khấu cá nhân, huống hồ Diệp Chân Minh này tương đối mạnh, thủ đoạn cũng rất lợi hại."

"Ha ha, ở trước mặt Lâm đại sư thì chỉ là múa rìu qua mắt thợ mà thôi, tôi tuyệt đối tin tưởng Lâm đại sư."

……

Người dẫn chương trình cười nói: "Tôi có thể nói cho anh biết, trong hai người này nhất định sẽ có một người gian lận, anh cho rằng người đó sẽ là ai?"

Khách mời nghiện cờ bạc nhìn hai người, đánh giá từ trên xuống dưới.

Người dẫn chương trình chỉ vào Lâm Phàm : "Anh nói xem, người đó có phải là anh ta không? "

Khách mời lắc đầu: "Không! Anh ấy trông giống như một sinh viên vậy, rất sáng sủa! Tôi thấy không giống."

Còn người này thì sao?

Khách mời cẩn thận nhìn, sau đó gật đầu: "Chắc là ông ta!"

“Tại sao?”

…

Chương 496: Công nghệ cao

Khách mời nói: “Hai bàn tay ông ấy đều thiếu hai ngón tay, cho nên tôi nghĩ ông ấy chính là người sẽ gian lận.”

u Vân Hành mỉm cười, trong lòng cũng có chút bất đắc dĩ. Con mẹ nó! Cái giá của lần thất bại đó thật sự là quá lớn, lớn đến mức có thể ảnh hưởng đến cuộc sống.

Lúc này người chủ trì thừa nước đục thả câu nói: “Rốt cuộc trong hai người này, ai sẽ là người gian lận đây?”

Một số khán giả xem livestream đang kêu cha gọi mẹ.

“Người dẫn chương trình này có phải là thiểu năng trí tuệ hay không? Hay là xem chúng ta như người thiểu năng trí tuệ rồi? Cứ làm như chúng ta không biết Lâm đại sư là ai vậy.”

“Mẹ nó! Tiết mục bây giờ càng ngày càng nhàm chán, nếu không phải vì Lâm đại sư tham gia thì tôi còn lâu mới xem.”

“Tiết mục này chính là màn so kỹ nghệ cờ bạc giữa mấy vua cờ bạc, so với việc xem phim thần bài thì còn thoải mái hơn đó. Tôi nghĩ cho dù là phim thần bài thì cũng chỉ như thế mà thôi!”

Cuối cùng người dẫn chương trình cũng tiết lộ, anh ta hứng thú nói: “Thật ra hai vị này đều có thể gian lận.”

Khách mời lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, đây là do đạo diễn chỉ đạo, người dẫn chương trình càng nói quá lên thì càng tốt.

Các khách mời dưới đài cũng ngạc nhiên mà ồn ào. Đây là hiện trường livestream, bạn cho rằng đạo diễn dám phát sóng trực tiếp mà không sắp xếp nhân viên cổ vũ hay sao?

Người dẫn chương trình giới thiệu: “Vị này là vua cờ bạc phương Bắc u Vân Hành, mà vị này chính là Lâm lão sư, người gần đây thường xuyên livestream phản đối cờ bạc.”

“Xin chào hai vị lão sư! Chào mừng hai vị đến đài truyền hình Thượng Hải làm khách. Mọi người đều biết, mười lần cờ bạc

thì có chín lần gian lận, lấy kinh nghiệm của các vị, các vị cho rằng việc đánh bạc này như thế nào?

u Vân Hành vừa định mở miệng thì đã bị Diệp Chân Minh cướp lời: "Trước kia có thể nói là mười lần cờ bạc có đến chín lần là gian lận, nhưng hiện tại có thể nói là mười lần cờ bạc thì cả mười lần đều có gian lận. Trước kia đánh bạc không có nhiều cộng cụ công nghệ cao như vậy hỗ trợ, mà đều là dựa vào kỹ thuật. Nhưng bây giờ thì khác, kỹ thuật tuy là quan trọng nhưng đôi khi người không thể bằng máy móc. Vậy nên mới nói, khi bạn đánh cược càng sâu thì càng không có cảm giác mình đang bị mất tiền càng nhiều. Đó là bởi vì trong vô tình bạn đạt đến một loại trình độ giống như là mới tiếp xúc, nhưng bạn lại không có cảm giác đó, bạn vẫn chỉ nghĩ là nó rất mới mẻ mà thôi…"

Người dẫn chương trình: "Diệp lão sư! Ngài vừa nói đến công nghệ cao này, tôi cảm thấy cái từ 'công nghệ cao' này rất thú vị! Mọi người đều biết, bây giờ khoa học kỹ thuật rất phát triển, bao phủ mọi ngành nghề nhưng lại không biết trên chiếu bạc cũng sẽ thường xuyên nhìn thấy những cái gọi là công nghệ cao này."

u Vân Hành lên tiếng nói: "Bây giờ…"

Nhưng lời này còn chưa nói hết lại bị Diệp Chân Minh cướp lấy.

Diệp Chân Minh lấy một cái ví tiền ra từ bên cạnh: "Các anh nhìn xem đây có phải là một cái ví tiền rất bình thường hay không? Nhưng thật ra đây không phải là một cái ví bình thường. Đây là một đạo cụ gian lận thường thấy ở trên chiếu bạc nhất. Hiện tại trong tay tôi có hai lá bài, một lá 4, một lá 5. Bây giờ tôi làm ví dụ, tôi đặt chúng ở trên ví tiền như vậy, bây giờ các anh xem đây là lá bài số mấy? "

Người dẫn chương trình ngạc nhiên: "Hai số 5."

u Vân Hành có chút khó chịu, Diệp Chân Minh này thật sự biết cướp lời người khác, mà Lâm Phàm ngồi ở giữa, ngược lại lại không nói một câu nào mà từ tốn nhìn người ta biểu diễn.

Trong phòng livestream khán giả đã có chút khó chịu.

“Mẹ kiếp! Chúng tôi đều biết đây là ví tiền, chúng tôi muốn xem Lâm đại sư biểu diễn! Cái tên này chém gió ở đây làm cái gì.”

“Còn nói gì chứ, cái tên này quả là biết cướp sóng rồi.”

Diệp Chân Minh tiếp tục nói: “Bên cạnh cái ví này có một cái túi ngầm. Khi tay che lại, chỉ cần nhét lá bài này vào bên trong thì sẽ bật ra một lá bài khác, mấy người có thể phát hiện ra được hay sao?”

Các khách mời đều lắc đầu, người dẫn chương trình thở dài nói: “Không ngờ chỉ là một chiếc ví nhỏ mà lại có chức năng này.”

Lâm Phàm ngồi ở đó, trong lòng cũng lẩm bẩm, mình không nói câu nào cũng không được. Nếu không nói câu nào thì có lẽ nhiệm vụ không thể hoàn thành, nhưng Diệp Chân Minh này cứ nói như súng liên thanh, căn bản không cho người ta cơ hội để mở miệng.

Đúng lúc này, u Vân Hành lên tiếng: “Thật ra, mấy thứ đạo cụ này dễ dàng thành công nhất chính là lúc đánh cược với bạn bè, lúc đấy là lúc khó mà bị phát hiện ra nhất. Còn những nơi khá lớn thì những thứ này đều không lên nổi mặt bàn, cho nên mới nói, hiện tại khi đánh cược thì chỉ có kỹ thuật là khó bị người ta phát hiện nhất. Đời này tôi đã đánh bạc vô số lần, lớn nhỏ đều có, chỉ thất bại có một lần mà chính lần đó đã khiến tôi mất đi bốn ngón tay. “

Người dẫn chương trình gật đầu: “u lão sư có thể nói cho chúng tôi biết một chút về kỹ thuật hay không?”

Chương 497: Cao thủ trong cao thủ

Lúc này, u Vân Hành nở nụ cười, rốt cuộc mình cũng có cơ hội để nói chuyện, nhưng điều khiến ông ta sụp đổ chính là, lời còn chưa ra khỏi miệng thì Diệp Chân Minh ở bên cạnh đã lập tức chen vào: “Kỹ thuật này có rất nhiều loại, đánh dấu, giấu bài, nói như vậy giống như rất đơn giản, nhưng mà….”

Diệp Chân Minh còn chưa nói hết, Lâm Phàm đã cười nói: “Mấy thứ như đánh dấu, giấu bài chỉ là biện pháp nhỏ nhất mà

thôi! Kỹ thuật chân chính chính là không có bất kỳ sơ hở nào, vĩnh viễn sẽ không bị người ta phát hiện. “

“Cái cậu này….” Diệp Chân Minh không nghĩ tới lại có người cướp lời của mình nên lập tức không vui, muốn phản bác nhưng đột nhiên ông ta ngây ngẩn cả người.

u Vân Hành thấy Diệp Chân Minh ăn quả đắng thì cũng cười thầm, nhưng đột nhiên, ông ta và Diệp Chân Minh đều cùng mở to hai mắt, có chút không dám tin.

Lâm Phàm cởi áo khoác ra, bên trong chỉ mặc một cái áo thun ngắn tay, hai tay trống trơn.

Sau đó hai ngón tay kẹp lấy hai tấm bài, hơi dao động một chút, lập tức bài giống như lá rụng mà xoay tròn, ở trên bàn tay hắn, đầu ngón tay hơi động, bài lại chia làm hai phần, xoay tròn ở trên ngón út và ngón cái, luân phiên thay thế.

Phòng phát sóng trực tiếp như nổ tung.

“Mẹ kiếp! Quá đỉnh… Lâm đại sư ra tay rồi!”

“Đây là loại kỹ xảo gì vậy? Quả thực là trời long đất lở đó nha.”

“Tôi đã sớm nhận ra Diệp Chân Minh này quá biết cướp ống kính, hiện tại Lâm đại sư ra tay dạy hắn cách làm người, thật sự là quá sảng khoái!”

“Tới rồi! Lâm đại sư sắp nghịch thiên nữa rồi.”

“Mẹ kiếp! Rốt cuộc cũng đợi được đến cảnh này! Vì chờ Lâm đại sư biểu diễn mà tôi chờ muốn sắp chết rồi.”

……

Giờ phút này đừng nói khán giả sợ ngây người, mà ngay cả người dẫn chương trình cũng hoàn toàn trợn tròn mắt.

Ngón tay Lâm Phàm khẽ nhúc nhích, sáu lá bài bay ra, bên cạnh ba lá bài, đối diện ba lá. Sau đó ngẩng đầu nhìn về phía vị khách mời trước mặt hỏi: “Đây là bài gì?”

Khách mời sững sờ, sau đó mở miệng nói. “Ba con sáu.”

“Còn đây thì sao?”

Khách mời: “Bài rác.”

Lâm Phàm gật gật đầu: "Được rồi! Bây giờ anh hãy xem cho kỹ, tôi sẽ để anh thua tâm phục khẩu phục."

Giờ khắc này, mọi người không biết Lâm Phàm muốn làm gì, chỉ thấy hắn đặt tay lên bài rác ở trước mặt, tay che ở bên trên. Sau đó thì ngẩng đầu, khóe miệng lộ ra nụ cười: "Tôi biết bài của anh, anh cũng biết bài của tôi. Bây giờ tôi chơi với anh, anh có dám hay không?"

Khách mời sững sờ, sau đó cười nói: "Dám! Tôi đã nhìn thấy bài của anh rồi, hơn nữa anh cứ che như vậy thì còn có thể đổi bài được hay sao?"

Lâm Phàm nhìn về phía Diệp Chân Minh ở bên cạnh: "Ông thấy tôi có thể đổi bài được hay không?"

Diệp Chân Minh sững sờ, suy nghĩ hồi lâu. Tên nhóc trước mặt này hai tay đều để trần, căn bản không có cách nào có thể giấu bài. Nếu là quần áo dài tay thì ngược lại ông ta sẽ tin tưởng tên nhóc này có thể đổi bài, nhưng hiện tại thì không có khả năng.

"Không thể!" Diệp Chân Minh nói.

Phòng phát sóng trực tiếp.

"Mẹ kiếp, đây là tình huống gì vậy? Lâm đại sư tay không che bài như vậy cũng có thể đổi bài được sao?"

"Đổi cái rắm! Cậu cho rằng hắn là thần bài có công năng đặc dị hay sao?"

"Chơi quá xấu rồi! Ống tay áo là nơi giấu bài tốt nhất, mà bây giờ áo Lâm đại sư mặc không có tay, lại còn mỏng manh như vậy, tôi chỉ muốn hỏi anh ta sẽ đổi bài thế nào đây?"

"Ha ha, ông đây chính là Thu đao chặt cá, vừa tập thể dục xong. Hôm nay nếu hắn có thể đổi bài, ông đây sẽ livestream ăn phân…."

"Anh ăn phân là cái chắc rồi."

……

Người dẫn chương trình: "u lão sư! Ngài có cho rằng Lâm lão sư có thể đổi bài không?"

u Vân Hành lắc đầu: “Theo lý thuyết, căn bản là không có khả năng! Cho dù kỹ thuật cực nhanh mà không có vật che chắn thì cũng sẽ dễ dàng bị bại lộ.”

Lâm Phàm cười nói: “Đây là đấu với anh. Nếu anh đã tin tưởng bài của mình thắng, vậy anh đến lấy tay tôi ra khỏi bài đi.”

Khách mời nghi hoặc một chút, sau đó nắm lấy tay Lâm Phàm, chậm rãi nhìn bài.

Khi lá bài lộ ra trong tầm mắt của mọi người, tất cả mọi người đều sợ ngây người.

“Con mẹ nó!”

“Làm sao có thể như vậy?” Diệp Chân Minh ngây ngẩn cả người. Ông ta đã cẩn thận nhìn chằm chằm, cho dù là một chi tiết nhỏ cũng không thoát khỏi ánh mắt của ông ta. Thế nhưng điều làm ông ta hoảng sợ chính là kỹ thuật này căn bản không có bất kỳ động tác nhỏ nào, nhưng lá bài này lại thay đổi ở dưới mí mắt của ông ta. Ông ta thấy điều này căn bản là không có khả năng.

u Vân Hành không nói gì nhưng vẻ mặt ngưng trọng, đủ để nói rõ trong lòng của ông ta cũng không bình tĩnh chút nào.

“Đây chính là cao thủ trong cao thủ mà!”

u Vân Hành chững chạc, thần thái nghiêm túc. Nếu chỉ liếc mắt nhìn thì căn bản sẽ không có ai nghĩ rằng ông ta là một vua cờ bạc. Mặc dù ông ta không nói một câu nào, nhưng đã bị hành động của Lâm Phàm làm kinh ngạc. Ông ta… có lẽ không bằng người trẻ tuổi trước mắt này.

Từ lúc bắt đầu đến bây giờ, ông ta và Diệp Chân Minh đã xem thường người thanh niên trẻ tuổi này rồi.

“Này… Chuyện này … ” Người dẫn chương trình há mồm kinh ngạc, rõ ràng cũng bị hành động của Lâm Phàm làm cho ngây người.

Chương 498: Kỹ thuật đổi bài chân chính

Phòng phát sóng trực tiếp.

“Mẹ kiếp! Cái này cũng quá biến thái rồi.”

“Đúng vậy! Lá bài này hoàn toàn biến mất trước mắt chúng ta.”

“Ảo thuật? Hay là công năng đặc dị? “

“Nếu như tên này mặc âu phục đen dài tay, tôi dám khẳng định là hắn đổi bài, nhưng hiện tại là tình huống gì? Bài đột nhiên thay đổi ở trước mắt, cái này cũng quá là giả rồi.”

“Mấy người nhìn hai vị vua cờ bạc kia đi, vẻ mặt ngơ ngác, hình như cũng bị dọa cho sợ luôn rồi.”

“Ha ha, Lâm đại sư quá biến thái! Vừa ra tay đã không tầm thường, đúng là nghịch thiên mà.”

“Mẹ nó! Ngay cả vua đánh bạc Bắc Nam cũng bị làm cho hoảng sợ. Sau này ai chơi bài với Lâm đại sư không phải là tìm đường chết hay sao?”

Dưới sân khấu.

Vương Minh Dương chớp chớp mắt: “Nghĩ không ra! Thật sự là nghĩ không ra.”

Anh ta phục rồi! Nhớ đến bữa tiệc ngày đó, hắn chỉ sờ bài của mình một chút, sau đó lá bài lập tức thay đổi. Anh ta quả thực không thể tưởng tượng nổi, cho dù là thần bài thì cũng chỉ như thế mà thôi.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng rồi nhìn về phía khách mời: “Có nhìn ra tôi đổi như thế nào không?”

Khách mời lắc đầu: “Không! Không có…”

Khách mời cũng bị kỹ thuật của Lâm Phàm làm cho hoảng sợ. Anh ta có thể thề, mọi hành động của đối phương đều bị anh ta nhìn thấy, căn bản không bỏ qua bất kỳ chi tiết nhỏ nào cả.

Giờ phút này, Lâm Phàm lại đưa mắt nhìn về phía hai vị vua cờ bạc ở bên cạnh: “Hai người có thấy rõ tôi đổi bài như thế nào không?”

Cổ họng Diệp Chân Minh khẽ động, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm. Ông ta muốn nhìn thấu thủ đoạn trong đó, nhưng cuối cùng ông ta cũng phục rồi . Bởi vì căn bản ông ta

nhìn không ra, thậm chí ông ta còn nghi ngờ là căn bản hắn không có thay đổi bài.

Bây giờ đang tham gia chương trình, hơn nữa ông ta chính là vua cờ bạc, làm sao có thể nói là không biết được chứ?

“Trong tay cậu….” Giọng điệu của ông ta không quá tự tin, bởi vì ngoại trừ cái này thì ông ta thật sự không biết nên nói cái gì.

Quả nhiên, lời này vừa nói ra, khách mời cũng nói: “Đúng! Trong tay cậu nhất định có bài.”

Lâm Phàm cười, mở tay ra, bàn tay hoàn toàn trống trơn. Sau đó hắn lại đặt tay lên trên lá bài, khi lấy tay ra thì lá bài kia lại thay đổi.

Tiếng ồn ào bỗng vang lên bốn phía.

“Ai có thể đến nói cho tôi biết, đây rốt cuộc là làm như thế nào hay không? Rõ ràng trong tay không có một lá bài nào nhưng lá bài này vì sao lại có thể không ngừng thay đổi như thế chứ?”

“Chẳng lẽ ngay cả hai vị vua cờ bạc kia cũng nhìn không ra điểm mấu chốt trong đó hay sao? Bọn họ biết tất cả các kỹ năng nhưng sao bây giờ lại nhìn không ra một chút nào vậy?”

Đối mặt với tiếng ồ lên vì ngạc nhiên của mọi người, hắn rất bình tĩnh. Đây chính là kiến thức đánh bạc của bách khoa toàn thư, có thể nói là vượt qua tất cả sự tưởng tượng. Nhất là khi được bách khoa toàn thư hỗ trợ thì không thể nghi ngờ nó giống như có được công năng đặc dị.

Muốn có bài gì thì có thể có bài đó, cho dù là người đánh bài giỏi nhất thế giới đứng ở chỗ này thì tuyệt đối cũng sẽ không biết được nguyên nhân trong đó.

Lâm Phàm mở miệng nói: “Các khán giả trước TV, mọi người phải nhớ kỹ, cờ bạc như muối bỏ biển. Đây chỉ là một trong những mánh khóe mà thôi! Hiện giờ ngay cả hai vị vua cờ bạc thân kinh bách chiến cũng tạm thời không thể nhìn ra thì mọi người cho rằng mọi người có thể nhìn ra hay sao?”

“Huống hồ hiện tại tôi còn công khai cho mọi người biết tôi sẽ đổi bài, thế nhưng mọi người có biết tôi đổi bài như thế nào

sao? Tay tôi đặt lên trên lá bài, lúc tay tôi rời lá bài thì lá bài cũng đã thay đổi. Nếu như mọi người gặp phải loại người như tôi thì mọi người có bao nhiêu tài sản để có thể đối đầu với người ta chứ?"

Bây giờ hắn nói có chút phóng đại, thế giới này tuy rằng rất lớn nhưng người có thể đạt tới trình độ này như hắn thì cơ bản là không có ai. Mà trong lòng Diệp Chân Minh biết, chỉ một chiêu này cũng đã lợi hại hơn 99% so với những người khác rồi. Chỉ sợ ngay cả vị vua cờ bạc đệ nhất thế giới mà ông ta từng gặp ở Lasvegas kia, cũng không làm được đến mức này.

Dù kỹ năng của bọn họ có lợi hại hơn nữa thì cũng chỉ là con người, sẽ có cực hạn. Chỉ cần chơi gian lận thì sẽ có khuyết điểm, không có cái gì gọi là hoàn hảo, không chút sơ hở. Thế nhưng hiện tại, người trước mắt này lại quang minh chính đại đổi tới đổi lui bài. Căn bản là vượt qua sự tưởng tượng của bọn họ.

Giờ phút này Diệp Chân Minh cầm bộ bài còn lại ở trong tay, kiểm tra các lá bài trong đó, xem có phải những lá bài đổi kia có phải là do hắn cất giấu riêng ở trên người hay không.

Phòng phát sóng trực tiếp.

"Diệp Chân Minh đang kiểm tra bài, nếu như lá bài thay đổi này chính là lá bài trong bộ bài đó thì sẽ là rất dọa người đấy nha."

"Đừng có nằm mơ nữa! Chuyện này làm sao có thể chứ? Vừa nhìn đã biết là bản thân anh ta mang theo bài rồi, lại dùng một loại kỹ thuật để thay đổi mà người khác đều nhìn không ra."

"Cũng không chắc chắn! Các người mau xem vẻ mặt của Lâm đại sư đi! Rất bình tĩnh! Nhất định là không sợ bọn họ kiểm tra bài."

Người dẫn chương trình: "Diệp lão sư, thế nào rồi?"

Diệp Chân Minh nhìn bài trong tay, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm, sau đó nuốt nước miếng, đặt bài lên bàn nói: "Tiền bối, lợi hại…."

Chương 499: Cướp ống kính

Chúc mọi người cuối tuần vui vẻ!!! Hôm nay lên 6 chương

Chương 499: Cướp ống kính

Hiện tường xôn xao.

“Xem ra đây là sự thật! Lá bài thay đổi là lá bài nằm trong bộ bài này. Rốt cuộc là hắn làm như thế nào được vậy?”

“Không biết! Quá kinh người rồi! Nếu như có được loại kỹ thuật này thì trên thế giới này còn có sòng bạc nào dám cho hắn đi vào nữa chứ?”

Trong một tòa nhà chung cư.

Một gia đình ba người ngồi xung quanh bàn ăn tối và xem TV.

“Ba, ba xem tiết mục này đi! Sau này thật sự không thể đánh bài nữa! Lâm đại sư người ta đã nói rồi, sòng bạc muốn ba thắng thì ba sẽ thắng, còn nếu muốn ba thua thì ba nhất định sẽ thua.”

Người đàn ông trung niên trợn mắt há hốc mồm xem TV. Ông ta đã bị kỹ thuật của Lâm đại sư khuất phục, chuyện này cũng quá dọa người rồi.

u Vân Hành vẫn yên lặng ở bên cạnh nhìn: “Chuyện này là làm như thế nào vậy?”

Ông ta đã gặp qua rất nhiều người, nhưng người có thể so sánh với vị này lại chưa từng gặp. Đây căn bản là không có khả năng! Hơn nữa hiện tại đối phương đã nói rõ là sẽ đổi bài, thế nhưng vẫn không có ai có thể nhìn ra. Nếu là âm thầm vậy lại càng không có khả năng sẽ nhìn ra nữa.

Lâm Phàm cười nói: “Hôm nay chúng ta đến đây là để chống cờ bạc, cũng không phải là thảo luận kỹ năng cờ bạc. Quý vị khán giả trước TV, mọi người phải nhớ kỹ đấy, những chuyện mà mọi người cho rằng không có khả năng lại thật sự tồn tại. Người thường thua thảm nhất thường thường chính là người cho rằng lá bài của mình lớn nhất, bài đối phương lại chỉ lớn hơn mình một chút mà thôi. Lúc tôi livestream đã từng nói, không cờ bạc chính là đã thắng. Có thể mọi người sẽ cho rằng, trên thế giới này làm sao có nhiều người giống như tôi như vậy chứ? Nhưng mọi người phải nhớ kỹ, đạt tới trình độ như

tôi đã ít lại càng ít hơn, có thể nói là không có. Nhưng mà ngàn người sẽ xuất hiện một người, chuyện này có thể nói là rất nhiều, mà đối với những người bình thường như mọi người mà nói thì tuyệt đối sẽ không nhìn ra được vấn đề trong đó. Cho nên nói, đánh cược nhỏ thì vui, đánh cược lớn thì hại thân, mà nghiện cờ bạc chính là cửa nát nhà tan. Không phải nói không thể đánh bạc, mà là tuyệt đối đừng đánh bạc với mong muốn sẽ trở nên giàu có, bởi vì đây căn bản là chuyện không thể nào."

Lâm Phàm lại len lén khen ngợi mình một chút. Người lợi hại hơn hắn trên thế giới này căn bản là không tồn tại, mặc kệ người khác có tin hay không, dù sao hắn cũng tin.

Mà trong lòng Diệp Chân Minh và u Vân Hành cũng không có bất kỳ nghi ngờ gì. Bọn họ cảm thấy Lâm đại sư này thật sự quá lợi hại. Toàn bộ quá trình đều bị bọn họ nhìn chằm chằm mà cũng không thể nhìn ra nơi làm người ta nghi ngờ, chuyện này đúng là quá khủng bố.

Phòng phát sóng trực tiếp.

"Lâm đại sư lại nổ! Lời này không phục cũng phải được! Đệ nhất thế giới, không ai có thể so sánh! Mặc kệ người khác có tin hay không, tôi đều tin!"

"Tôi cũng tin! Quả thật Lâm đại sư quá trâu bò! Đúng là thần bài đệ nhất thế giới."

"Tiết mục này thật đặc biệt!"

Giờ khắc này, Lâm Phàm đã dẫn dắt toàn trường, bắt đầu lấy được thiện cảm của mọi người.

Lời của Lâm Phàm nói rất đúng. Đến cuối cùng, hắn mới lên tiếng nói.

"Đời này tôi cũng sẽ không thu đồ đệ, cũng sẽ không truyền thụ kỹ năng.Bởi vì đó là điều hại người, chỉ là nếu có người cảm thấy không dám tin thì có thể đến phố Vân Lý tìm tôi. Tôi ở nơi đó bán bánh kếp, còn có bói toán. Bánh kếp tôi làm rất ngon đấy… Sau khi ăn xong, sẽ làm cho tâm trạng của mọi người trở nên vui vẻ…."

Diệp Chân Minh: "…. "

u Vân Hành: “…. “

Người dẫn chương trình ho nhẹ một tiếng: “Lâm lão sư, chúng ta…. “

Phòng phát sóng trực tiếp.

“Ha ha, cười chết tôi rồi! Cái quảng cáo này không kịp đề phòng mà.”

“Lâm đại sư có được kỹ năng đánh bạc cao siêu như vậy mà còn bán bánh kếp, ngài ấy thật là quá khiêm tốn!”

“Khiêm tốn cái rắm! Lâm đại sư mà khiêm tốn thì trên thế giới này sẽ không có người nào khiêm tốn nữa! Một ngày chỉ bán mười phần bánh kếp, xếp hàng cũng có thể đập chết người đó.”

“Còn có chuyện như vậy nữa à….”

……

Chương trình kết thúc dưới màn cướp ống kính đặc sắc của Lâm Phàm. Người chiến thắng cuối cùng đương nhiên chính là hắn.

Còn về Diệp Chân Minh và u Vân Hành, hai người bọn họ cũng không có gì không phục. Chuyện này không phục cũng không được, ai bảo sở trường lớn nhất của bọn họ không bằng người ta cơ chứ? Cho dù không phục thì cũng hết cách.

Trong hậu trường.

Đạo diễn nắm tay Lâm Phàm nói: “Lâm lão sư! Hôm nay chúng tôi thật sự cảm ơn cậu rất nhiều! Màn biểu diễn của cậu thật sự quá đặc sắc!”

Lâm Phàm nở nụ cười: “Đâu có! Đâu có! Ngược lại là tôi đã cướp mất ống kính của mọi người rồi!”

Đạo diễn lập tức xua tay: “Đây không phải là cướp ống kính, mà là do Lâm lão sư là người có tài năng đích thực. Nếu như không thể hiện ra thì thật sự là đáng tiếc! Tôi hy vọng chương trình tiếp theo, Lâm lão sư còn có thể đến làm khách mời. “

“Lần sau lại nói đi!” Lâm Phàm cười nói. Nếu nhiệm vụ lần này hoàn thành thì còn tham gia chương trình làm cái rắm! Lần này hắn tham gia chương trình chủ yếu là để xem xem có

thể hoàn thành nhiệm vụ hay không. Còn về chuyện tuyên truyền chống cờ bạc gì đó thì chưa chắc đã có tác dụng. Nếu bây giờ người ta cứ sống chết lao vào cờ bạc thì cho dù có người cầm đao ép buộc cũng vô dụng mà thôi.

Chương 500: Ghi hình xong chương trình

Vẻ mặt u Vân Hành có chút khách sáo nói: "Lâm lão sư, lần sau chúng ta có thể so tài một chút hay không?"

Lâm Phàm cười nói: "u lão sư, chuyện so tài này thì thôi đi! Sau này tôi sẽ rất ít đụng vào bài nữa."

Diệp Chân Minh nói: "Như vậy thì thật sự là đáng tiếc! Kỹ nghệ cờ bạc của Lâm lão sư làm người ta bội phục! Kỹ thuật bực này chính là màn thần kỳ nhất mà tôi từng được gặp! Bây giờ tôi vẫn còn đang suy nghĩ xem kỹ thuật này của Lâm lão sư rốt cuộc là được thực hiện như thế nào đây."

Lâm Phàm vẫn giữ nguyên nụ cười đáp: "Tôi thấy chuyện này không cần nghĩ nữa! Hai vị lão sư đã rửa tay gác kiếm, bắt đầu chống đánh bạc, nếu còn đang rầu rĩ vì những thứ này thì cũng không có ý nghĩa gì."

"Ha ha." Hai người cười to: "Đúng! Đúng! Là chúng tôi hiểu lầm rồi! Mặc kệ như thế nào, chỉ cần có tác dụng cảnh báo cho mọi người thì cũng đã đạt được hiệu quả rồi. Tôi tin chương trình này nhất định sẽ rất hot! Chỉ là Lâm lão sư phải cẩn thận, cậu ở trên sân khấu vạch trần nhiều chuyện như vậy, chỉ sợ sẽ có người đến uy hiếp cậu. "

"Cảm ơn hai vị đã quan tâm! Những chuyện này hai người cứ yên tâm! Tôi không chỉ đánh bài lợi hại mà ngay cả nắm đấm của tôi cũng rất cứng đó. Nếu như bọn họ đến thì có thể rời khỏi được hay không thì còn là ẩn số đó nha." Lâm Phàm cười nói, hắn không hề đem chuyện này để ở trong lòng.

Trước đó, hai người coi thường Lâm Phàm nhưng đến bây giờ đã chuyển thành tôn kính. Cho dù là kỹ nghệ hay là hành động thì bọn họ đều rất bội phục. Người có thể nói nhiều ở trên sân khấu như vậy, cũng thật sự là rất nghịch thiên.

Diệp Chân Minh: “Lâm lão sư, chúng ta trao đổi số điện thoại đi! Sau này nếu đến Đông Bắc mà gặp phải chuyện gì thì đều có thể liên lạc với tôi. Tôi ở Đông Bắc quen biết không ít người.”

Lâm Phàm cười nói: “Được! Vậy thì lưu số lại đi! Sau này nếu có chuyện gì cũng có thể gọi điện thoại cho tôi. Ngành nghề chống cờ bạc của hai người cũng tràn ngập nguy hiểm, sau này nhớ cẩn thận nhiều hơn.”

Hắn từ tướng mạo của hai người họ có thể thấy được, hai người này là thật lòng phản đánh bạc, không giống như người lấy danh tiếng để lừa người khác.

Chỉ là Diệp Chân Minh này khá thích nổi bật, chuyện này cũng là bình thường. Dù sao thì con người thì đều thích khoe khoang, mà u Vân Hành thì khá khiêm tốn, trầm ổn, cuộc sống có nhiều thay đổi, cũng coi như là đã trải sự đời.

Trong chương trình, Lâm Phàm biểu hiện rất nổi bật. Trong ngành nghề này, Diệp Chân Minh có thể nói là một người kiêu ngạo. Nếu như không phải kỹ nghệ của Lâm Phàm áp đảo quần hùng, đè ép làm bọn họ không thể phản kháng thì chỉ sợ Diệp Chân Minh thật sự sẽ muốn so tài với Lâm Phàm trên chiếu bạc.

Lâm Phàm chào tạm biệt với hai người này, sau đó rời đi

Trước cổng đài truyền hình.

Đám người Vương Minh Dương vây quanh: “Người anh em, kỹ thuật này của cậu quá trâu bò! Hôm nay tôi xem như phục rồi!”

Lâm Phàm rất đắc ý: “Nhất định rồi! Mấy người không phục cũng không được! Kỹ nghệ cờ bạc của tôi không phải nói đùa, không ai có thể sánh kịp. Nếu tôi muốn đánh cược thì sòng bạc trên toàn thế giới đều có thể đưa tôi vào danh sách đen đấy.”

Điền Thần Côn ho khan: “Cậu khiêm tốn chút đi! Nơi này là đài truyền hình, đừng có mà làm tổn thương người khác chứ!”

“Ha ha.” Lâm Phàm vỗ bả vai Điền Thần Côn: “Bây giờ chúng ta về nhà hay đi tụ tập đâu đó một chút?”

Ngô U Lan: “Anh tham gia chương trình hơn một giờ nhất định là rất mệt mỏi. Tôi thấy tối nay đến đây thôi, anh cũng trở về nghỉ ngơi cho tốt đi.”

“Được! Vậy hôm nay đến đây thôi! Mấy ngày nữa cửa hàng sẽ mở cửa, đến lúc đó chúng ta phải tụ tập một buổi đấy.” Lâm Phàm nói. Hắn vừa mới nhớ tới, nếu như nhiệm vụ này đột nhiên hoàn thành thì chuẩn bị một chút cũng tốt.

Có một câu nói thế này:

‘Không có kỹ năng yếu nhất, chỉ có những người không thể sử dụng.’

Cuối cùng, mọi người chia nhau rời đi. Đối với Lâm Phàm mà nói, chương trình ngày hôm nay hắn thu hoạch được không ít. Hôm nay hắn thể hiện xuất sắc như vậy, ngày mai nhất định sẽ rất nổi.

Ngày hôm sau!

Chương trình đêm đó của đài truyền hình Thượng Hải đã được phát sóng.

“Phim thần bài chỉ là chuyện nhỏ, phiên bản thực tế của thần bài mới là trâu bò nhất.”

“Kỹ nghề cờ bạc gây sốc! Toàn Thượng Hải khiếp sợ! Lâm đại sư ra tay, không ai là không phục. “

“Tôi chơi với bạn, bạn có thể nhìn ra cách tôi gian lận thì coi như tôi thua.”

…..

Những tiêu đề này rất có sức hấp dẫn.

Nhất là tiêu đề do Bộ thông tin UC đẩy lên lại càng không có đạo đức.

“Sốc! Vua cờ bạc hai miền Bắc Nam đều bị…”

“Trời ạ! Cái đám người ở Bộ thông tin UC, nhà các người bị nổ sao? Có thể đừng đặt loại tiêu đề như vậy được không? Nếu còn để tôi thấy nữa, tôi sẽ giết chết các người!”

“Sau khi xem xong video này, tôi không biết phải nói gì nữa! Chỉ cầu phương thức liên lạc của Lâm đại sư, tôi muốn bái

sư!”

“Quá ảo rồi! Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì tôi cũng không dám tin đâu!”

“Cách đổi bài thế này cũng quá bá đạo, ai chơi lại hắn nữa chứ?”

“Cười té đái! Tôi công khai bài cho anh biết, anh có thể thắng thì tôi thua.”

……

Chương 501: Nhiệm vụ hoàn thành

Đây là chương trình rất gây tranh cãi, có vài người cho rằng đây nhất định là do chương trình sắp xếp. Dù sao kỹ nghệ cờ bạc có cao đến đâu thì tuyệt đối cũng sẽ không có năng lực như vậy. Chuyện này quả thực là quá nghịch thiên rồi.

Tuy nhiên, tuy rằng có một số nhà chức trách bày tỏ sự nghi ngờ về video này nhưng nghĩ rằng video này là một video chống cờ bạc, mục đích rất tốt nên cũng không nói thêm bất cứ điều gì, ngược lại còn rất ủng hộ.

Đến nỗi, chuyện này còn có chút vấn đề nhưng cũng không truy cứu.

Đạo diễn kỳ này là Tả Hổ cũng bị người ta hỏi thăm, nói kỳ này họ lại chơi lớn, đã biết bắt đầu chơi hiệu ứng đặc biệt rồi.

Nhưng đối mặt với những vấn đề này, vẻ mặt của Tả Hổ đầy ngơ ngác. Chuyện này thì có hiệu ứng đặc biệt gì cơ chứ? Chuyện này hoàn toàn là kỹ thuật chân chính đấy.

Đài truyền hình Thượng Hải.

“Đã có tỷ lệ người xem chưa?”

“Đã có rồi! Những chương trình trước kia của chúng ta đều đứng cuối cùng, nhưng chương trình kỳ này rõ ràng đã tăng lên chỉ là chưa biết cụ thể tập thứ hai này tỷ lệ là bao nhiêu.”

“Hy vọng có thể cao hơn kỳ trước một chút, chỉ cần không đứng cuối cùng là được rồi!”

“Xem đi! Hy vọng là như thế!”

Một người đàn ông cầm tờ tỉ lệ người xem tới.

“Các vị, tỉ lệ người xem đã có rồi!”

Mọi người tò mò, không biết rốt cuộc tỉ lệ người xem là bao nhiêu.

Người đàn ông nhìn mọi người, sau đó lộ ra một nụ cười.

“Tỉ lệ người xem kỳ này là…. “

Hiện trường rất yên tĩnh, đều đang chờ đợi kết quả.

“Tỉ lệ là 3.85%”

Xôn xao!

“Cái gì? Cao như vậy cơ à? Trước kia có thể phá 1% đã là kỳ tích, không nghĩ tới kỳ thứ hai này lại cao như vậy!”

“Đây nhất định là đứng vững ở vị trí đầu rồi!”

“Đúng vậy! Không nghĩ tới lần này chúng ta lại chọn đúng như vậy!”

Người đàn ông cười: “Được rồi! Các vị! Mọi người phải nhớ kỹ, chương trình sau này chúng ta nhất định phải lựa chọn thật tốt. Vua cờ bạc Bắc Nam phản đối cờ bạc chủ yếu là dựa vào mánh khóe, mà Lâm đại sư xuất hiện thì hiệu quả lại càng tăng cao. Tôi không hy vọng những chương trình sau này có thể vượt qua thành tích hôm này, chỉ hy vọng rằng thành tích này có thể ổn định như vậy. Mọi người có lòng tin hay không? “

“Có….”

Mà lúc này, Lâm Phàm đang đối mặt với chuyện lớn. Tiếng thông báo hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng đã đến.

…

Sáng sớm, Lâm Phàm thức dậy rửa mặt, chuẩn bị ra ngoài đi dạo một vòng. Khi hắn vừa đi đến cửa thì đột nhiên dừng lại bởi vì tiếng nhắc nhở của hệ thống đã đến, điều này làm hắn có chút ngạc nhiên.

Sẽ không đến nhanh như vậy chứ?

“Hoàn thành nhiệm vụ trang kiến thức số bảy, điểm Bách Khoa tăng 20 điểm.”

Khi nghe thấy âm thanh này, hắn chắc chắn rằng đây chính là tiếng nhắc nhở hoàn thành nhiệm vụ của bách khoa toàn thư.

Giờ khắc này, Lâm Phàm nhanh chóng suy nghĩ, không biết trang tiếp theo sẽ mở ra kiến thức gì đây?

Hắn nhớ đến một số người quen biết gần đây và tất cả các loại kiến thức mà họ biết.

Cuối cùng hắn cũng không nghĩ ra mình sẽ nhận được loại kiến thức gì.

Chỉ là hiện tại hắn đã nghĩ kỹ, cho dù là kiến thức nào thì cũng không có vấn đề gì, mọi chuyện cứ thản nhiên mà đối mặt thôi.

Còn tiếng nhắc nhở thì cứ để cho nó chậm rãi nhắc nhở đi, hắn còn phải ra ngoài đấy.

Nhàn nhã tự đắc, không hề có quy củ nào.

Lúc này, có người gọi điện thoại đến.

Lâm Phàm vừa ra ngoài, vừa nhận điện thoại.

Tả Hổ: "Cảm ơn Lâm đại sư! Tỉ lệ người xem chương trình kỳ này của chúng tôi đã giành được vị trí đầu tiên."

Lâm Phàm cười nói: "Chúc mừng ông!"

Tả Hổ: "Lâm lão sư, gần đây cậu có thời gian rảnh không, tôi sẽ để cậu đơn độc dẫn chương trình?"

Hiện tại nhiệm vụ đã hoàn thành, kỹ nghệ cờ bạc đến đây là kết thúc được rồi, Lâm Phàm nói: "Tả đạo diễn, thật xin lỗi! Gần đây tôi có khá nhiều việc! Sau này nếu có cơ hội tôi sẽ tham gia!"

Tả Hổ cũng không ép buộc gì, sau đó cười nói: "Vậy được rồi! Lâm lão sư, sau này nếu cậu muốn tham gia thì có thể liên hệ với tôi."

Cúp máy.

Lâm Phàm ấn thang máy, rồi chờ thang máy đến.

Lúc này, hàng xóm đối diện cũng ra khỏi cửa. Hai mẹ con đi tới trước thang máy. Người phụ nữ nhìn Lâm Phàm gật đầu mà

khi đứa nhỏ kia nhìn thấy Lâm Phàm thì lại sững sờ, trong đôi mắt hiện lên một tia sợ hãi.

Đối với tên nhóc con này, quả thật hắn cũng không biết nên nói gì. Tối hôm đó không phải chỉ là gọi thằng bé đến nhà hắn ngủ một đêm thôi sao? Hắn chắc chắn mình không có suy nghĩ gì sai trái mà!

Haizz!

Trẻ em bây giờ, làm bài tập thì ít mà thời gian rảnh lại quá nhiều nên đọc quá nhiều tiểu thuyết ngôn tình, suy nghĩ cũng bị ăn mòn hết rồi.

Chẳng lẽ còn có thể nghi ngờ hắn có ý nghĩ xấu xa với nó sao?

“Mở ra trang kiến thức số 8. Bởi vì là trang kiến thức số 8 nên sẽ lựa chọn sở trường liên quan đến người bên cạnh ký chủ.”

“Nỗi sợ hãi của Lý Tiểu Quân đối với ký chủ vượt qua tất cả, vì vậy mở ra trang kiến thức nhỏ Điền Kinh.” (Người nắm giữ bách khoa toàn thư, có thể vượt qua giới hạn còn người)

Tuyên bố nhiệm vụ: Trở thành Lâm đại sư mà mọi người đều ngưỡng mộ.”

“Phần thưởng nhiệm vụ: Điểm bách khoa +20, có thể mở ra trang kiến thức số 9.”

“Lưu ý: Bởi vì là kiến thức phân loại nhỏ nên không cần phải tập trung vào trong nghề nghiệp này.”

“Điểm bách khoa: 92.”

Chương 502: Khai trương lần hai

Ngay từ khi bắt đầu, Lâm Phàm đã chuẩn bị sẵn sàng cho mọi tình huống, cho dù là kiến thức gì thì hắn cũng có thể thản nhiên tiếp nhận, thế nhưng giờ phút này hắn lại ngây ngẩn cả người.

Bởi vì hai chữ "Điền kinh" này đã làm Lâm Phàm sợ hãi.

Chuyện này không khoa học!

Hoàn toàn không khoa học mà!

"Lý Tiểu Quân?" Lâm Phàm không tự chủ được mở miệng.

Đứa bé trốn sau lưng mẹ nghe thấy Lâm Phàm gọi tên của mình thì nhất thời bị dọa đến run rẩy, giọng nói có loại cảm giác như cầu xin: "Mẹ…."

Lý Tiểu Quân lén lút ngẩng đầu, trong lúc nhất thời đã chạm phải ánh mắt của Lâm Phàm, vì vậy bị dọa mà cúi đầu. Nhóc con thấy ánh mắt người này rất hung dữ, như là muốn đánh nó vậy..

Tên nhóc này đã đọc nhiều truyện tiểu thuyết, trong đó có rất nhiều ông chú xa lạ làm những điều xấu xa với trẻ em.

Bây giờ nhóc con cảm thấy sợ hãi, sợ rằng người đàn ông trước mặt sẽ làm điều gì đó xấu xa với mình.

"Đứa nhỏ nhà chị rất thích chạy bộ hay sao?" Lâm Phàm hỏi.

Cô gái cười gật đầu: "Đúng vậy! Ở trong lớp, mỗi khi tham gia đại hội thể thao điền kinh thì thằng bé đều là nhà vô địch. Chạy rất nhanh đó!"

"Ồ…." Lâm Phàm gật gật đầu. Sau đó hắn tươi cười nhìn Lý Tiểu Quân. Nhóc con, nhóc cũng giỏi phết đấy!

Hắn cái gì cũng không làm, chỉ là nhìn nhóc con này mấy lần thôi, thế mà nó lại sợ hắn như vậy, chẳng lẽ là do hắn trông quá xấu nên mới khiến đối phương sợ mình hay sao?

Đối với nhiệm vụ này, hắn cũng chịu phục. So với cờ bạc thì hình như lại càng khó khăn.

Làm thế nào mà hắn có thể hoàn thành nhiệm vụ này đây chứ?

Chẳng lẽ còn phải ra đường chạy bộ hay sao?

Đừng đùa nữa! Nếu làm như vậy thì không phải là hắn bị bệnh thần kinh sao?

Xuống lầu dưới, cửa thang máy mở ra.

Lý Tiểu Quân lập tức lôi kéo mẹ mình ra ngoài. Cậu nhóc không dám ở chỗ này nữa. Hiện tại nhóc thật sự rất sợ, người này nhất định là muốn làm chuyện xấu xa gì đó với nhóc.

"Sao Tiểu Quân lại đi vội như vậy? Con mau chào tạm biệt với chú đi!" Người phụ nữ nói.

Lý Tiểu Quân nghe vậy thì lại càng hoảng sợ, nhóc con lập tức kêu lên một tiếng rồi chạy ra khỏi thang máy.

Người phụ nữ nhìn Lâm Phàm rồi xấu hổ cười. Con trai nhà cô làm cô xấu hổ rồi.

……

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ, quả thực là bó tay rồi! Vậy mà hắn lại nhận được kiến thức 'Điền kinh'. Chẳng lẽ hệ thống muốn hắn chạy nhanh hơn một chút sao?

Chỉ là phải làm như thế nào mới có thể trở thành Lâm đại sư được mọi người kính ngưỡng đây?

Chuyện này có chút rắc rối rồi.

Không nghĩ nhiều nữa! Thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng! Nghĩ nhiều cũng là tăng thêm phiền não mà thôi!

Việc sửa sang cho các cửa hàng ở Phố Vân Lý đã sắp xong. Một số cửa hàng khá nhỏ thì đã hoàn thành, chủ cửa hàng cũng đã chuyển hàng hóa vào bên trong. Chỉ là bọn họ đã bàn bạc với nhau, quyết định sẽ cùng nhau khai trương để thêm phần náo nhiệt.

Vài ngày sau.

Phố Vân Lý đón một sự kiện vui vẻ.

Ở phố Vân Lý, bọn Điền Thần Côn đứng trước cửa tiệm, vẻ mặt tươi cười.

“Cậu xem cái bảng hiệu này thế nào? Có cảm thấy rất khí phách hay không?” Điền Thần Côn cười nói: “Tôi phải tìm tới mấy nhà thì mới tạo ra được tác phẩm tốt nhất đấy!”

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn, ba chữ ‘Lâm đại sư’ rồng bay phượng múa, ngòi bút sắc bén. So với bảng hiệu trước kia thì cái này càng thêm đẳng cấp, cũng có một loại cảm giác rung động thị giác.

Triệu Chung Dương cầm điện thoại di động: “Phố Vân Lý khai trương rồi! Đây là lần đầu tiên tôi thấy tất cả các cửa hàng cùng nhau khai trương. Rất náo nhiệt nha! Còn có rất nhiều người dân vây xem chung quanh nữa.”

Cư dân mạng trong phòng livestream đều rất vui mừng.

“Tuyệt vời…chúc mừng Lâm đại sư khai trương.”

“Không nói nữa! Tặng lễ vật đi!”

“Vẫn là phố Vân Lý như cũ. Người ở khu Hồng Điền sau này sẽ rất hạnh phúc rồi, mỗi ngày đều có thể ăn được bánh kếp của Lâm đại sư rồi!”

“Quá náo nhiệt! Thật sự là quá náo nhiệt!”

“Nếu như tôi cũng có thể ở hiện trường thì tốt biết bao, có thể cảm nhận loại không khí vui vẻ này!”

……

Lão Lương: “Ông chủ nhỏ, chúc mừng…. “

Lâm Phàm cười nói: “Cùng vui! Cùng vui.”

Lão Trương: “Chúc ông chủ nhỏ làm ăn thịnh vượng!”

Lâm Phàm trả lời: “Mỗi ngày tôi chỉ bán được mười phần, làm giàu không dễ nhưng mọi người thì phải cố lên!”

“Ha ha…”

Các chủ cửa hàng tụ tập với nhau ở một chỗ, ở cửa ra vào đều có một lẵng hoa.

Những thứ này là bạn bè và người thân tặng. Cũng có của các chủ cửa hàng tặng cho nhau, bầu không khí này rất hiếm thấy.

Một số khu dân cư ở xa.

“Ồ! Hôm nay hình như rất náo nhiệt đấy!”

“Nghe nói khu phố mua sắm phía trước khai trương. Hôm nay tất cả cửa hàng đều cùng khai trương.”

“Náo nhiệt như vậy! Chúng ta đi xem một chút đi!.”

Lâm Phàm đứng ở cửa nhìn thấy hết mọi chuyện, hắn cảm thấy rất hài lòng. Hôm nay thật sự là một ngày vui lớn.

“Lâm đại sư….” Lúc này, Sở Uyên xuất hiện trước mắt Lâm Phàm.

Lâm Phàm cũng chỉ gặp người phóng viên này vài lần mà thôi. Lúc này hắn cười nói: “Sở phóng viên, sao lại rảnh tới nơi này vậy?”

…

Chương 503: Đông như trẩy hội

Sở Uyên cười nói: “Tôi tới đây để phỏng vấn Lâm đại sư.”

Lâm Phàm cười nói: “Vậy khách sao rồi! Đợi lát nữa tôi gọi mọi người đến, cậu giúp chúng tôi chụp một bức ảnh chung đi.”

“Được!” Sở Uyên gật đầu, sau đó cảm thán nói: “Tôi chưa từng thấy cách khai trương náo nhiệt nào như vậy cả, đây chính là lần đầu tiên đấy! Thật sự là có thêm kiến thức! Tôi nhất định phải chụp cảnh này lại làm kỷ niệm!”

Lâm Phàm và Sở Uyên nói chuyện cùng nhau. Lúc này ở đầu đường, hết chiếc xe này đến chiếc xe khác dừng lại.

Một nhóm người đi từ xa đến.

Lâm Phàm nhìn thấy thì nở nụ cười, thì ra là bọn họ!

“Lâm đại sư.”

Ở phía xa, hắn nghe thấy có ai đó đang gọi mình.

Vương Minh Dương dẫn đầu, một nhóm người đi theo phía sau. Trong tay mỗi người đều cầm theo một lẵng hoa, còn có một số tiết mục biểu diễn.

“Mẹ kiếp! Lại là múa rồng, múa sư tử. Anh ta còn chưa chán sao?”

Hắn đã không nhớ rõ Vương Minh Dương đã gọi cho hắn bao nhiêu đội ngũ múa rồng múa sư tử nữa rồi.

“Hà tổng, Kim tổng, Lý tổng, Chu Châu tiểu thư. Chào mừng! Chào mừng!” Vẻ mặt Lâm Phàm tươi cười, sau đó nhìn về phía Vương Minh Dương: “Lại múa rồng múa sư tử sao? Anh còn ngại ít à?”

Vương Minh Dương cười nói: “Lần này không phải tôi gọi, là bọn họ gọi! Đây chính là đội lân Nam Sư Vương, đội lân đứng đầu trong nước. Những đội trước kia của tôi so với đội lần này cũng chỉ được xem là con cháu mà thôi!”

“À! Nam Sư Vương sao, vậy khách sáo rồi!” Lâm Phàm cười nói. Đây là môn nghệ thuật dân gian, chia làm hai phái nam bắc. Khi biểu diễn một người múa đầu, một người múa đuôi. Nhất là phái phía nam còn kết hợp thêm võ thuật, khí thế mạnh mẽ, rất là thu hút ánh mắt.

Hà Thừa Hàn cười nói: “Lâm đại sư, tôi đã xem chương trình truyền hình Thượng Hải mà cậu tham gia. Quả là số một! Không phải bình thường.”

Lâm Phàm cười xua tay: “Không coi là gì! Chỉ là chia sẻ một chút sở trường mà thôi.”

“Lâm đại sư.”

Lúc này có một người đàn ông đi tới trước mặt Lâm Phàm. Hắn vừa nhìn lại thì sửng sốt: “Trần tổng!”

Trần Lực Hào đứng trước mặt Lâm Phàm, trên mặt có chút ngượng ngùng. Lần đầu tiên gặp mặt đã tạo ấn tượng không tốt cho người ta, điều này có chút mất mặt.

Vương Minh Dương vỗ vai Trần Lực Hào, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm: “Người anh em! Vốn chúng tôi không muốn gọi anh ta tới, nhưng cũng không biết anh ta từ đâu mà biết được hôm nay cậu khai trương cửa hàng, cho nên cũng muốn tới đây. Hiện tại Lực Hào cũng đã bỏ cờ bạc rồi. Cậu không biết đâu, bây giờ Lực Hào nhìn thấy bài thì rất sợ hãi. Có đôi khi chúng tôi muốn chơi đấu địa chủ mà lại thiếu người đấy.”

Lâm Phàm cười nói: “Vậy thì tốt rồi! Cờ bạc không phải là thứ tốt, chuyện này có thể bỏ thì chính là tốt nhất. “

Trần Lực Hào gật đầu: “Anh Lâm, cám ơn anh! Chỉ là lần đó anh thực sự ép tôi đến phát điên rồi, đến bây giờ tôi vẫn còn có bóng ma tâm lý đây. Bọn họ bảo tôi đi tìm một chuyên gia tâm lý tư vấn một chút nhưng tôi thấy vẫn là quên đi, cứ để cho chuyện này trở thành nỗi ám ảnh trong cả đời tôi. Như vậy sau này khi nhìn thấy bài thì tôi sẽ không còn muốn chơi nữa.”

“Ha ha…” Lâm Phàm vỗ vai Trần Lực Hào: “Được rồi! Chuyện đã qua thì cứ để cho nó qua đi. Chỉ là nếu anh thấy mình muốn đánh bạc trở lại thì có thể tìm đến tôi. Tôi sẽ nghiêm túc chơi với anh một lần, cam đoan sẽ cho anh có ấn tượng sâu sắc hơn.”

“Anh Lâm! Anh đừng dọa tôi nữa! Tôi nhát gan lắm! Tôi sợ chơi với anh một lần nữa thì có thể bị dọa đến phát bệnh mất.”

Trần Lực Hào hoảng sợ lập tức xua tay, sau đó nghiêm túc nói: “Anh Lâm, lần đó cảm ơn anh rất nhiều! Tiết mục của anh trên truyền hình Thượng Hải tôi đã xem, vì vậy càng làm cho tôi kính sợ anh hơn. Với kỹ năng này của anh, ai còn dám đánh cược với anh nữa chứ?”

Kim Vân Dân cười nói: “Tôi nói với bạn bè của tôi rằng tôi biết cậu, cứ vậy mà những người đó không dám đánh cược với tôi luôn. Nói rằng ngày nào đó tôi thua tiền sẽ gọi cậu tới, như vậy bọn họ sẽ táng gia bại sản mất.”

Hà Thừa Hàn: “Chuyện này thì là cái gì chứ? Tôi nói với người khác tôi biết Lâm đại sư, vì vậy mà bọn họ bắt đầu nghi ngờ trước kia tôi có thể thắng tiền có phải cũng là bởi vì sử dụng mánh khóe hay không? Bây giờ có đôi khi tôi đánh bài với bạn bè cũng không cược tiền nữa mà bắt đầu đánh cược xem ai sẽ là người mời cơm.”

Ha ha….

Một trận tiếng cười vang lên.

Lâm Phàm cười nói. “Được rồi! Được rồi! Hôm nay cửa hàng khai trương, có chỗ chiêu đãi không chu đáo, mong mọi người bỏ qua. Hiện tại nơi này đủ lớn, mời mọi người vào bên trong ngồi.”

“Vậy thì làm phiền Lâm đại sư rồi!”

“Nếu anh Lâm có hứng thú, anh có thể đến khu thương mại của tôi mở cửa hàng, tôi sẽ miễn phí.”

Những ông chủ các cửa hàng khác ở bên ngoài.

“A! Ông chủ nhỏ ghê gớm thật! Bạn bè của cậu ấy cũng quá hào phóng rồi!”

“Thế nào? Anh có biết những người đó sao?”

“Anh chưa thấy những chiếc xe ở đầu đường sao? Anh thử xem đi, chúng là loại xe gì?”

Chương 504: Song Ngô lại va chạm

Mọi người liếc mắt nhìn lại, nhất thời sợ ngây người. Từng chiếc xe sang cao cấp đậu ở nơi đó, quả thực sáng mù mắt mà. Chỉ là đối với việc ông chủ nhỏ quen biết nhiều người lợi hại như vậy, trong lòng bọn họ đều rất vui mừng. Bọn họ nghĩ, bản thân Lâm đại sư lợi hại như vậy, vậy bạn bè của hắn chắc chắn cũng rất lợi hại.

Một số người dân nghe danh mà đến. Khi tới đầu đường nhìn thấy những chiếc xe này thì cũng rất thán phục. Không biết là ai tới nơi này mở cửa hàng mà lại có nhiều người lái xe sang đến ủng hộ như vậy.

Nhất là trên đường phố phía trước, đội múa lân biểu diễn cũng rất đặc sắc, giành được rất nhiều tràng pháo tay của mọi người.

Bên trong cửa hàng.

Ngô U Lan, Điền Thần Côn, Triệu Chung Dương làm nhân viên phục vụ, bưng trà rót nước.

Hà Thừa Hàn nhìn chằm chằm vào Ngô U Lan, sau đó cười nói: “Lâm đại sư, cậu thật là có phúc! Bạn gái thật là xinh đẹp!”

Ngô U Lan mặc quần đùi bó sát, trang điểm nhẹ nhàng. Cô tự tin cười khẽ một tiếng, không cảm thấy xấu hổ một chút nào.

Lâm Phàm cười nói. “Ông đừng nói lung tung! Cha người ta còn đang ngồi ở chỗ này đấy! Mấy người phải nói chuyện cẩn

thận một chút! Nếu là ở Liên Châu thì cả nhóm ai cũng đi không được rồi.”

Ngô Thiên Hà ngồi ở chỗ đó, cười nói: “Lâm đại sư! Cậu đừng lấy thân già của tôi ra đùa giỡn nữa!”

Nhóm người Hà Thừa Hàn cười, không tự chủ được mà nhìn Ngô Thiên Hà vài lần. Bọn họ cảm thấy ông lão này khí thế rất mạnh, đối với lời nói của Lâm đại sư, bọn họ cũng bán tín bán nghi.

Lâm Phàm xua tay nói: “Được rồi! Mọi người không cần quá lo lắng! Đây là Thượng Hải, ông ấy còn có thể ăn mấy người sao?”

“Ha ha…”

Mọi người lại nở nụ cười, cũng không để ở trong lòng. Bọn họ là bạn bè của Lâm đại sư, mà ông lão này cũng là người của Lâm đại sư, như vậy tính ra cũng đều là người của mình cả.

“Lâm đại sư…! Tôi đến trễ….”

Đúng lúc này, lại có một người khác tới.

Ngô Vân Cương!

Lâm Phàm lập tức đứng lên trước: “Ngô tổng, không phải ông đang ở thủ đô sao? Đừng nói với tôi, ông tới đây là vì tới tham gia lễ khai trương cửa hàng của tôi đấy nhé?”

Ngô Vân Cương cười nói: “Lâm đại sư! Cậu có coi tôi là bạn bè của cậu hay không? Chuyện khai trương lớn như vậy mà không thông báo với tôi một tiếng. Nếu không phải tôi vẫn luôn chú ý weibo của cậu thì thật sự là tôi không biết đấy! Vì vậy mà tôi đã phải đặt vé máy bay trong đêm, nếu không thì tôi đã đến sớm rồi!”

Lâm Phàm: “Ông vất vả rồi! Nào! Mời ngồi!”

Ngô Vân Cương lặng lẽ dựa vào bên tai Lâm Phàm: “Lâm đại sư, Tôn Liên Dân thật sự sắp ngã rồi!”

Lâm Phàm gật gật đầu, vỗ nhẹ bả vai Ngô Vân Cương: “Chuyện này để sau rồi nói!”

……

Hà Thừa Hàn: “Ngô tổng đại giá quang lâm! Bọn tiểu đệ đến trước một bước.”

Ngô Vân cương cười nói: “Mọi người thật đúng là may mắn!”

Kim Vân Dân tò mò: “Anh Ngô, lời này của anh có ý gì vậy?”

Ngô Vân vừa cười: “Mọi người quen biết Lâm đại sư không phải là một chuyện may mắn sao? “

Mọi người vừa nghe, nhất thời nở nụ cười: “Đúng! Đúng! Thật sự là rất may mắn…”

Trong lòng Lâm Phàm cười. Lần đầu tiên mở cửa hàng, không có ai tới ủng hộ. Lần thứ hai mở cửa hàng lại có nhiều người tới ủng hộ như vậy. Nếu sau này tiếp tục phát triển, lại mở cửa hàng nữa thì sẽ như thế nào đây?

“Anh Lâm….”

Đúng lúc này, lại có một người đi đến.

Ngô U Lan đang bận rộn nghe được giọng nói này, động tác trong tay dừng lại. Sau đó ánh mắt nhìn ra bên ngoài, vẻ mặt có chút khác thường.

Ngô Hoán Nguyệt!

Song Ngô va chạm, lại một lần nữa giao phong.

Vương Minh Dương nhỏ giọng nói: “Mọi người cẩn thận một chút! Thái độ của hai người này đối với Lâm đại sư không bình thường, mọi người đừng nói giỡn lung tung. Nếu không đến lúc đó bị mắng thì tôi cũng hết cách.”

Mọi người gật đầu, đều đã biết.

Với địa vị của bọn họ, cô gái nào dám mắng chứ?

Nhưng với người ở bên Lâm đại sư thì bọn họ cũng không có can đảm như vậy.

Lâm đại sư này cho bọn họ cảm giác thần bí càng ngày càng mạnh, ngay cả Vương Minh Dương cũng từng nói qua.

“Tôi giới thiệu người anh em này của tôi cho mọi người quen biết là bởi vì tôi coi mọi người là bạn bè, nhưng nếu có ai dám lừa người anh em của tôi thì đừng trách tôi trở mặt với người đó.”

Đương nhiên, đây chỉ là lời nói riêng của Vương Minh Dương, nhưng tất cả mọi người đều nghe ở trong lòng. Ý tứ rất rõ ràng, nếu anh không muốn thì không cần kết bạn, còn nếu có thì không được giở trò.

Lâm Phàm nhìn tình huống trước mắt, hắn rất bất đắc dĩ. Chỉ là lúc này, ngược lại có không ít người dân vây quanh cửa hàng, tò mò nhìn.

"Đây chính là cửa hàng Lâm đại sư mà trên mạng nói sao?"

"Chắc là đúng rồi!"

"Nghe nói hương vị bánh kếp rất tuyệt, không biết là thật hay giả đây?"

"Không phải thử một lần là sẽ biết sao?"

……

Lâm Phàm cũng không nói gì thêm với hai người: "Mau tới chiêu đãi khách hàng đi!"

Ngô Hoán Nguyệt và Ngô U Lan đồng thanh nói: "Tới đây…."

Bọn Hà Thừa Hàn hai mặt nhìn nhau, tình huống này hình như thật sự có chút không yên bình.

Chương 505: Ăn thử đi rồi biết

Rất nhiều người tụ tập xung quanh cửa ra vào, những người này đều sống ở khu vực gần đây. Một khu phố mua sắm gần đó khai trương, bọn họ tự nhiên muốn xem một chút, hơn nữa bây giờ còn náo nhiệt như vậy, càng khiến bọn họ hiếu kì. Một cảnh tượng náo nhiệt như thế này, thật sự là chưa từng thấy trước đây.

Có những người trẻ tuổi, họ ở trên mạng biết được cửa hàng Lâm đại sư đã chuyển đến đây, trong lòng còn có chút tò mò.

Lúc này, có ba thanh niên đứng ở đó nói chuyện với nhau.

"Đó là cửa hàng của Lâm đại sư sao? Làm sao tôi luôn cảm thấy có chút không đúng??"

"Có đúng là bánh kếp ở đây ngon như đồn đại hay không."

“Đúng vậy, thoạt nhìn không giống lắm, không biết cửa hàng này là để làm gì, là bán bánh kếp hay là xem bói nhỉ?”

“Không rõ lắm, chúng ta đi qua xem thử một chút đi, chỉ có ăn thử mới có thể biết là ngon hay không.”

Hôm nay là ngày đầu tiên khai trương, các ông chủ của các cửa hàng xung quanh đều thực hiện giảm giá, giảm 70%, 80% và 90%.

Ngô U Lan cầm trong tay một tờ áp phích dán nó lên tường ở lối vào, đây là căn cứ vào quy tắc ban đầu của phố Vân Ly. Khi tới địa phương mới này, cô cũng không biết cuối cùng sẽ như thế nào, nhưng khẳng định sẽ không kém hơn trước kia là bao.

Sau đó ánh mắt cô nhìn về phía Ngô Hoán Nguyệt, mà ánh mắt Ngô Hoán Nguyệt cũng nhìn về phía Ngô U Lan, cuối cùng hai người họ nhìn nhau cười cười, nhưng trong nụ cười này lại có một loại ý chí chiến đấu không chịu thua.

Dựa theo ý nghĩ của hai người mà nói, hiện tại Lâm Phàm không có bạn gái cũng không có kết hôn, bọn họ chỉ dựa vào bản lĩnh của mình mà đến đây. Thậm chí hai người còn lén liên lạc qua lại, tự duyệt qua mấy cái quy tắc, không cho phép sử dụng các thủ đoạn ngầm, ví dụ như sau khi uống rượu lên giường, … vân vân.

Lâm Phàm không biết những điều này, nếu có biết thì cũng không biết nên nói cái gì, chẳng lẽ nói một câu như quên đi, đừng đùa nữa, thật ra tôi thích đàn ông…, tất nhiên hắn không thể nói mấy lời như vậy, bởi vì hắn không phải loại người như thế.

Bên trong cửa hàng.

Vương Minh Dương háo hức cùng mọi người trò chuyện, bọn họ đến đây chẳng vì mục đích gì, chính là muốn đến xem một chút. Hơn nữa, hôm nay đẩy lên sự kiện này ý tứ rất rõ ràng, chính là đến để cổ vũ cho cửa hàng Lâm đại sư.

Giờ phút này, Vương Minh Dương khẽ vỗ vai Ngô Vân Cương: “Anh vừa mới lén lút nói cái gì vậy?”

Ngô Vân Cương cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Bị Lâm đại sư nói trúng, Tôn Liên Dân thật sự xảy ra chuyện.”

Sắc mặt Vương Minh Dương rất kỳ quái, sau đó anh cười rộ lên: "Tự làm tự chịu, là chuyện gì vậy?"

Ngô Vân Cương có chút bất lực, Vương Minh Dương không thích Tôn Liên Dân, nhưng Tôn Liên Dân này lại là bạn của ông ta, chuyện này có đôi khi cũng khiến ông ta rất đau đầu: "Chuyện ngày xưa bại lộ, bị người ta thu thập đầy đủ chứng cứ, bị kiện ra tòa án. Nếu không tốt, rất có khả năng phải ngồi tù ít nhất mười năm trở lên."

"Chuyện này có hơi nghiêm trọng." Vương Minh Dương thấp giọng nói.

"Ừ." Ngô Vân Cương gật đầu: "Rất nghiêm trọng, chuyện này nếu xử lý không thỏa đáng, có thể liên lụy đến cả đời."

Vương Minh Dương gật đầu: "Người anh em của tôi nói hắn thế nào?"

"Chuyện này tôi sẽ nói sau."

…

Lúc này, Lâm Phàm đứng ở ngoài cửa, khóe miệng lộ ra một nụ cười. Hôm nay lần đầu tiên hắn mở cửa khai trương, hắn muốn làm một việc lớn, đó chính là tự tay làm bánh kếp không giới hạn số lượng.

"Đã đi ngang qua xin đừng bỏ lỡ cửa hàng mới khai trương này, bánh kếp tự tay làm không giới hạn số lượng, tặng miễn phí ai đến cũng đều có phần. Các vị hàng xóm láng giềng thân mến, xin mời tới đây thưởng thức một chút, sau này xin hãy quan tâm đến chúng tôi nhiều hơn." Lâm Phàm hô to.

Bên trong cửa hàng.

Hà Thừa Hàn tò mò nói: "Minh Dương, chẳng phải cậu nói bánh kếp mà Lâm đại sư tự tay làm rất ngon sao? Tại sao mới khai trương vào ngày đầu tiên lại tặng miễn phí?"

Vương Minh Dương cười cười: "Ngon thì ngon thật, nhưng anh không ăn làm sao anh biết có ngon hay không? Anh nói xem, nếu là lần đầu tiên ăn được đồ ăn ngon như vậy, sau này có còn muốn ăn nữa hay không?"

"Nhất định là muốn rồi, đã là đồ ăn ngon thì ai lại không muốn ăn nữa." Hà Thừa Hàn nói.

“Vậy là được rồi, hôm nay đã đến đây thôi, cứ ăn thử đi rồi sẽ biết.” Vương Minh Dương cười thâm hiểm nói, hắn xem như có thể nhìn ra thủ đoạn của người anh em này, hoàn toàn chính là hãm hại người chết không đền mạng.

Hắn đã từng ăn qua bánh này, còn có tài nghệ nấu nướng vô cùng thần kỳ kia, sau khi ăn xong sẽ nhớ mãi không quên. Tuy nói ngẫu nhiên có thể ăn ké một chút, thế nhưng có đôi khi nghĩ đến thì trong lòng sẽ có chút ngứa ngáy.

Đám người Hà Thừa Hàn không hiểu lời Vương Minh Dương nói có ý gì, nhưng họ luôn có cảm giác trong đó nhất định có vấn đề.

Chương 506: Phóng viên Sở Uyên

Quả nhiên, sau khi Lâm Phàm nói ra những lời này, dân chúng đều xì xào bàn tán.

Mà một số chủ cửa hàng buôn bán xung quanh, cũng vội vàng chạy đi mách lẻo với nhau.

“Hôm nay ông chủ nhỏ không giới hạn số lượng, còn được ăn miễn phí nữa, anh còn không mau nói cho khách hàng của mình đến ăn bánh kếp đi.”

Bà chủ của một cửa hàng quần áo vừa định nói, để cho khách mua quần áo. Nhưng đột nhiên bất ngờ phản ứng lại, lập tức nhiệt tình đi tới trước mặt các vị khách kia nói: “Có một cửa hàng bánh kếp rất ngon ở trên phố, hiện tại đang miễn phí không giới hạn số lượng. Đây là chuyện vui đó, nếu mọi người không đi ăn, thật sự là một chuyện tổn thất đấy, về sau muốn ăn cũng khó mà có được.”

Khách hàng: “Tôi đến đây mua quần áo, cũng không muốn ăn bánh kếp. Dù sau này không dễ mua, không ăn là được mà.”

Bà chủ cửa hàng: “Ài, tôi nói anh nghe, anh chỉ cần ăn qua cái bánh này, thì về sau anh sẽ ghiền luôn đó. Tôi không lừa gạt anh đâu, hiện tại bên đó còn không có người. Đợi lát nữa sau khi anh ăn xong, nếu cảm thấy bánh không ngon, hôm nay quần áo này, tôi sẽ tặng anh miễn phí.”

Vị khách nở nụ cười: “Ồ, còn có chuyện hay như vậy sao. Vậy được, để tôi qua đó thử một lần, cô nhớ lời mình nói đó nha.”

Nhưng sau khi khách hàng hào hứng rời đi, hai chủ cửa hàng lập tức nở nụ cười, trong mắt đầy sự vui vẻ .

“Ông chủ nhỏ, chơi lớn như vậy.”

“Thật khó tưởng tượng liệu những vị khách này sau khi ăn bánh xong, tiếp đó sẽ mãi lưu luyến hương vị của nó hay không, giống như ở phố Vân Lý cũ hồi đó, mỗi ngày đều phải đến xếp hàng.”

“Cái này còn cần phải nghĩ sao? Đây là điều đương nhiên, hành động hiện tại của ông chủ nhỏ, chính là đang mở ra con đường cho tương lai của chúng ta, chúng ta phải nhanh chóng đi thông báo cho những người khác, để cho bọn họ nhanh chóng đi ăn bánh kếp càng sớm càng tốt.”

Một chiến dịch nhắm vào các cư dân vô tội lặng lẽ được triển khai.

Đối với những cư dân này mà nói, bọn họ có lẽ nghĩ rằng hôm nay là gặp một chuyện khiến họ vui vẻ, thế nhưng họ không biết rằng, hạnh phúc ngày hôm nay sẽ là nỗi đau của tương lai sắp tới.

Sở Uyên cố ý muốn tìm hiểu về Lâm đại sư, bởi vì anh ta cảm giác Lâm đại sư là một người rất thần kỳ, người khác không cảm thấy điều đó, nhưng anh ta lại cảm nhận được.

Bởi vậy, lần này khu phố Vân Lý khai trương nên anh ta ngay lập tức tới đây để phỏng vấn Lâm đại sư, ghi lại từng cảnh tượng trên phố Vân Lý.

“Lâm đại sư, tôi là người đầu tiên xếp hàng, cho tôi một phần nhé.” Sở Uyên cười nói.

Lâm Phàm cười nói: “Sở phóng viên, vất vả cho anh rồi”

Sở Uyên cười nói: “Lâm đại sư, tay nghề của anh tôi sớm đã nghe danh, nhưng tôi vẫn không có cơ hội nếm thử, hôm nay chính tôi lại được may mắn thế này.”

Tuy rằng, Lâm Phàm nói bánh kếp không giới hạn số lượng lại còn được ăn miễn phí, nhưng vẫn có rất nhiều người dân cũng

không thấy hứng thú, theo bọn họ nghĩ thì một phần bánh kếp này có đáng bao nhiêu đâu.

Lâm Phàm thuần thục làm bánh kếp, khi một phần bánh kếp mới thành hình, hương thơm thoang thoảng bắt đầu truyền ra ngoài.

"Mùi thơm quá." Mũi của đám người xung quanh cùng với Hà Thừa Hàn đều ngửi thấy mùi bánh này.

Trên gương mặt xinh đẹp của Chu Châu, cũng lộ vẻ rất ngạc nhiên: "Mùi hương này từ đâu tới vậy?"

Vương Minh Dương cười nói: "Không phải là nơi đó sao, mùi thơm này thì có là gì. Đợi đến lúc cô qua đó ăn thử, cô mới biết được thế nào là mỹ vị nhân gian."

Mọi người kinh ngạc nhìn Vương Minh Dương, cảm giác lời này có chút khoa trương.

"Đây…." Lâm Phàm đưa bánh kếp cho Sở Uyên.

Sở Uyên mỉm cười cầm lấy, cẩn thận nhìn bánh kếp trong tay: "Bề ngoài thật sự rất đẹp, hương vị này sẽ như thế nào đây? Tôi phải nếm thử nó mới được."

Nhoàm!

Cắn một miếng.

Đột nhiên, nụ cười của Sở Uyên biến mất, thay vào đó là vẻ mặt đầy mê mẩn.

"A!"

Một tiếng rên rỉ khiến người ta xấu hổ từ trong miệng Sở Uyên phát ra.

Sở Uyên sờ mặt, như thể anh ta vừa uống phải xuân dược.

"Hương vị này…."

"Hình như ở đó…."

Lúc này, mọi người xung quanh đều quay sang nhìn, ánh mắt mê man nhìn tên phóng viên trước mặt .

Người này hình như diễn hơi lố rồi đó.

Lúc này, Sở Uyên mắt chữ A mồm chữ O!

Đám người xung quanh thì nhìn chằm chằm Sở Uyên không chớp mắt, biểu cảm này cũng quá lố đi, có trả 50 xu cũng chẳng đáng.

Diễn lố quá, thật sự là quá lố rồi đó.

Mà điều làm cho bọn họ cảm thấy lúng túng hơn chính là, anh chàng phóng viên này một chút xấu hổ cũng không có.

Sở Uyên hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của mình, mà chính là phần bánh kếp này đã dẫn anh ta tiến vào một thế giới kỳ bí huyền diệu.

Dưới cái nắng như thiêu đốt, anh ta như quay cuồng trong nước biển mát mẻ.

Anh nhớ lại tất cả mọi thứ anh đã có, sau khi tốt nghiệp đại học, anh đã tìm thấy công việc mà mình yêu thích, cũng là công việc mà anh coi là tuyệt vời nhất.

Phóng viên!

…

Chương 507: Khách cũ kéo tới

Nhưng khi trôi dạt trong cái ngành này, đôi khi anh ta có cảm giác mình chìm nghỉm. Sự thật luôn bị che giấu đằng sau vỏ bọc dư luận và những thế lực xấu xa, cho dù anh có tìm được chứng cứ then chốt nhất, nhưng đối mặt trước những thế lực tuyệt đối đó anh sẽ thất bại hoàn toàn.

“Tôi muốn được làm chính mình….”

Một câu này, khi bộc phát ra từ miệng Sở Uyên cuối cùng chỉ còn lại bốn chữ.

“Thật sự quá ngon.”

Sở Uyên mở to hai mắt gầm lên, hai tay khẽ run rẩy, đây là lần đầu tiên anh ta được ăn một cái bánh kếp ngon như vậy, , anh ta cảm nhận tâm hồn mình dường như được tẩy rửa.

Sau đó, anh ta nhìn miếng bánh kếp còn lại trong tay, không chút do dự mà há miệng thật to, nhanh chóng nuốt sạch nó.

“Lâm đại sư, bánh kếp của anh thật sự rất ngon, tôi không cách nào dùng ngôn ngữ để diễn tả được.” Sở Uyên hưng phấn nói, anh ta hạnh phúc lau đi những giọt nước mắt đang trào ra. Đây là món ăn có thể quyến rũ được trái tim của con người, cũng khiến trái tim của một người thật sự rung động.

Đồng thời anh cũng không ngờ rằng mình lại có thể làm ra hành động cùng biểu cảm quá lố như vậy, nhưng anh không thèm để bụng, bởi vì đây là hành động không tự chủ được, thật sự giúp giải tỏa toàn bộ tâm tư của anh.

Lâm Phàm bình tĩnh cười nói: “Bánh kếp của tôi, vẫn luôn ngon như vậy mà.”

Có thêm cộng hưởng từ bách khoa toàn thư, bánh kếp này căn bản chính là món bánh thần thánh.

Còn đối với Lâm Phàm mà nói, đời người chính là cần phải tự tin như vậy.

Bên trong cửa hàng.

Đám người Hà Thừa Hàn vẻ mặt bối rối, nhìn người phóng viên bên ngoài nói: “Biểu cảm của người này thật sự quá giả tạo rồi.”

“Đúng vậy, biểu cảm vừa rồi không thật cho lắm, cái bánh này thật ngon đến mức như vậy sao?”

“Nếu như không phải tôi quen biết Lâm đại sư, tôi còn cho rằng đây là diễn viên mà Lâm đại sư mời tới diễn đó.”

“Tôi cũng bảo Lâm đại sư làm cho tôi một phần.”

Vương Minh Dương cười nói: “Các người tốt hơn là nhanh chóng đi xếp hàng đi, bằng không lát nữa sẽ có nhiều người đến thì không dễ gì mua được đâu.”

Kim Vân Dân: “Cậu đã ăn qua bánh kếp của Lâm đại sư rồi sao?”

Vương Minh Dương bình tĩnh cười nói: “Tất nhiên, kỳ thật Lâm đại sư còn có nhiều khả năng khác, khiến các anh còn ngạc nhiên hơn nữa, chỉ là các anh chưa biết mà thôi. Chỉ riêng cái kỹ năng nấu ăn kia, hương vị ngon đến mức không tưởng đấy.”

……

Sở Uyên sau khi ăn xong phần bánh kếp đầu tiên đó, thì sớm đã bị choáng ngợp, lúc này anh ta mới biết được món bánh kếp do chính tay Lâm đại sư làm ngon đến cỡ nào, đúng là vượt xa những món ăn thông thường.

Những người dân vây quanh xem.

“Thật là làm quá lố rồi, chẳng lẽ cái bánh đó thật sự ngon đến mức như vậy sao?”

“Tôi không biết, nhưng là có thể thử một lần xem sao.”

“Tôi nghe những người khác trên mạng nói rằng, bánh kếp của Lâm đại sư này đúng là rất ngon, nhưng không hẳn là quá mức đến như vậy. Biểu hiện của anh chàng vừa rồi đúng là có chút đáng sợ.”

Lâm Phàm nhìn đám đông người dân còn đang bàn tán, khóe miệng hắn lộ ra một cười, giống như một con sói xám đang quyến rũ một chú thỏ trắng vậy: “Tới đây nếm thử xem nào?”

Đám người hai mặt nhìn nhau có người nhịn không được, tiến lên nếm thử một chút xem hương vị này rốt cuộc như thế nào.

“Ông chủ nhỏ….”

“Ông chủ, chúng tôi tới đây.”

“Nơi này thật sự rất náo nhiệt, ông chủ nhỏ khai trương quả thật là khác biệt mà.”

Vào lúc này, ở phía xa xuất hiện một nhóm dân cư.

Lâm Phàm nhìn lại, đây chẳng phải là người dân ở phố Vân Lý hay sao, không nghĩ tới bọn họ thật sự lại đến tận đây.

Nhưng khi bọn họ đặt chân đến nơi này, đám người cực kỳ phấn khích khi biết được đã không giới hạn số lượng lại còn miễn phí.

“Ha ha, thật đúng là đến kịp, số của tôi quả là may mắn này. Bánh này đã miễn phí lại không giới hạn số lượng. Ông chủ nhỏ, mau cho tôi một phần.”

“Xếp hàng đi, xếp hàng đi, các anh đã ăn nhiều lần như vậy rồi, quy tắc này cũng không hiểu sao?”

“Đúng, đúng, mau lên xếp hàng đi, sau này nếu muốn ăn được bánh kếp Lâm đại sư thì hơi khó khăn rồi.”

“Ồ, hôm nay Lâm đại sư khai trương, không chỉ miễn phí còn không giới hạn số lượng, tại sao lại không có ai xếp hàng nhỉ?”

“Ha ha, các anh thật sự cho rằng bọn họ đều giống như chúng ta đã ăn qua bánh kếp của Lâm đại sư sao, bọn họ xem như đã bỏ lỡ món ngon mỹ vị rồi.”

“Hiện tại chúng ta bắt được cơ hội này, nhất định phải đến nếm thử trước.”

Những cư dân ở địa phương nơi này sững sờ trong giây lát, khi bọn họ nhìn thấy cảnh tượng trước mắt. Đây là tình huống gì thế này, tại sao đột nhiên lại có nhiều người đến để xếp hàng như vậy, hơn nữa nhìn biểu hiện của bọn họ thì có vẻ như họ đang rất may mắn.

Có người tò mò.

“Bánh kếp này thật sự ngon như vậy sao?”

Bọn họ chưa từng ăn qua bánh kếp của Lâm đại sư, nhưng bọn họ đều rất hiếu kỳ. Vốn dĩ là một cái bánh kếp căn bản không có khả năng thu hút sự chú ý của bọn họ, nhưng tình huống hiện tại thật khác xa.

Chương 508: Hoàn toàn chìm đắm và lún sâu vào

“Đương nhiên rồi, đây là bánh kếp của ông chủ nhỏ, anh cho rằng cái bánh này cùng với cái loại bánh năm sáu tệ trên đường phố bên ngoài giống nhau à. Tôi nói cho anh biết, bánh này là có một không hai còn có thể nói là thiên hạ đệ nhất. Nếu các anh không ăn thì các anh thiệt thòi đấy.”

“Đúng vậy, bánh kếp của ông chủ nhỏ là ngon nhất thế giới. Trước đây ở bên kia, chúng tôi vì muốn ăn được bánh kếp của ông chủ nhỏ mà phải xếp hàng lâu đến nỗi hoài nghi nhân sinh. Hôm nay các anh lại ở đây la ó cũng không có ai xếp hàng.”

Đám người không ai chịu thua ai, làm cho người dân trong khu phố mới này vẻ mặt đều rối bời.

Điều này cũng quá giả rồi.

Nhưng nhìn bộ dạng bên ngoài của những người này, trông họ cũng không giống như diễn viên quần chúng cho lắm.

Đúng lúc này, những tiếng cảm thán lần lượt truyền đến, khi ánh mắt bọn họ nhìn về phía những người kia, bọn họ lại một lần nữa kinh ngạc, những vẻ mặt này cũng quá là mê muội rồi.

Một anh mập đầu hói vẻ mặt mê mang, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của người khác xung quanh, thậm chí nơi khóe mắt còn đang rưng rưng: "Ngon quá, tôi đã nửa tháng không ăn được bánh kếp của ông chủ nhỏ rồi, không ngờ rằng hôm nay lại có thể được ăn, thật sự làm cho người ta hưng phấn mà."

"Mỗi lần nhấm nháp bánh kếp do ông chủ nhỏ tự tay làm, tôi đều cảm thấy nội tâm của mình như được giải thoát, đây thật là siêu phàm mà."

Một bộ mặt biểu cảm đầy ma mị lại khoa trương quá độ biểu hiện ra trước mặt mọi người.

Họ đã hoàn toàn bị khuất phục bởi những cái bánh kếp này.

Lâm Phàm bình tĩnh mỉm cười hoàn toàn không chút kinh ngạc, mặc kệ biểu cảm của bọn họ có cường điệu hay quá lố như thế nào, thì cũng là tình huống bình thường mà thôi. Bởi vì bánh kếp của hắn vốn dĩ đỉnh cao như vậy, không phục cũng không được.

Một thanh niên thở dài nói: "Chẳng lẽ đây là một loại nguyên liệu nấu ăn thần bí nào đó phát ra ánh sáng giống như trên phim hoạt hình hay sao? Chiếc bánh này mặc dù không phát sáng, nhưng những người ở đây đã ăn qua lại có biểu cảm giống hệt trong phim hoạt hình, có phóng đại quá mức như vậy hay không…"

Dưới sự chèo kéo của những khách hàng trung thành của bánh kếp. Người dân trong khu vực cũng nhịn không được tò mò trong lòng, bọn họ muốn tự mình nếm thử một chút, cái bánh kếp này rốt cuộc có phải giống như những gì họ đang nhìn thấy hay không, thật có đúng ngon như vậy.

Các chủ cửa hàng xung quanh không tham gia tranh giành với những người dân này, những chiếc bánh kếp của Lâm đại sư sắp bắt đầu phát huy tác dụng của chúng.

Những người dân này, cuối cùng cũng đầu hàng dưới sự kiểm soát của những chiếc bánh kếp mà Lâm đại sư làm. Từ nay về sau họ không thể tự giải thoát ra được, hoàn toàn bị chìm đắm và lún sâu vào.

…

"Hà thiếu gia, đây chính là cửa hàng của Lâm đại sư mà tôi đã nói với cậu, bánh kếp ở đây rất ngon." Một người phụ nữ toàn thân dát đầy hàng hiệu nổi tiếng, chiếc túi trong tay cũng là loại túi xách hàng hiệu mới nhất, mang giày cao gót đi tới. Nhìn tướng mạo của cô ta là biết những tiểu cô nương thuần khiết thông thường không thể nào so sánh được.

Đây là một lão giang hồ, tục xưng là sát thủ của kẻ ngốc.

"Trời nóng như vậy lại đến đây chỉ để ăn bánh kếp em có nhầm hay không." Người đàn ông vẻ mặt có chút bất đắc dĩ dừng chiếc xe sang lại, anh ta cũng không có cách nào khác, bởi vì bạn gái mới của anh ta muốn đến đây, thân là đàn ông đương nhiên không thể từ chối.

Người phụ nữ cười khẽ, vẻ mặt quyến rũ câu người, giọng nói ngọt ngào: "Chỗ nào mà nóng đâu, không nóng chút nào."

Hà Hiểu Minh ăn mặc sành điệu kiểu tóc toát lên vẻ đẹp trai, kỹ thuật tán gái dĩ nhiên cũng không tầm thường. Đương nhiên, điều kiện đầu tiên phải có để tán gái vẫn là phải có đầy đủ trang bị, hơn nữa anh ta rất hứng thú với cô em gái mới quen cực kỳ quyến rũ này. Tuy rằng tuổi tác của cô ta lớn hơn anh một chút, nhưng điều này không ảnh hưởng chút nào đến hứng thú của anh ta.

"Được rồi, nếu không nóng vậy thì đi mua thôi." Hà Hiểu Minh nói, khi nhìn thấy nhiều người như vậy, anh ta nhất thời sửng sốt: "Đây chính là cửa hàng Lâm đại sư mà em nói đó sao?"

"Đúng vậy, cửa hàng này mới khai trương, người xếp hàng ở chỗ này rất nhiều." Người phụ nữ tử mím môi cười nói.

Hà Hiểu Minh sửng sốt: “Đâu chỉ là hơi nhiều, mà là rất nhiều đấy chứ, anh nghĩ là chúng ta nên bỏ qua vậy, để lần sau lại đến.”

“Không đi đâu, người ta muốn ăn hôm nay mà. Nếu anh mua cho em, em sẽ đáp ứng cho anh một yêu cầu của nhưng không được quá đáng đâu nhé.” Người phụ nữ nói.

Hà Hiểu Minh vừa nghe xong như được uống thuốc, hai mắt anh ta sáng rực lên: “Được, cứ để cho anh, nhưng yêu cầu không quá đáng là sao, thế yêu cầu như nào thì gọi là không quá đáng?”

Người phụ nữ lườm nguýt: “Anh mua nó cho em trước đi, rồi lát nữa em sẽ nói cho anh biết.”

Chương 509: Một tay trả tiền, một tay nhương chỗ đứng

“Được, được! Đúng là tiểu yêu tinh quyến rũ câu người mà, được thôi, xem anh đây.” Hà Hiểu Minh lúc đầu vốn không có chút hứng thú nào, nhưng hiện tại toàn thân anh ta tràn ngập ý chí chiến đấu, chẳng phải chỉ là mua một phần bánh kếp thôi sao, cái này đâu có gì có thể làm khó anh ta.

Nhưng mà bánh kếp này thật sự có thể ngon như vậy sao? Ngẫm lại cũng đúng, chẳng phải chỉ là một cái bánh thôi sao, ta đây còn có thể làm được những chuyện kinh thiên động địa hơn nữa là.

Nhìn vào lượng xếp hàng này, Hà Hiểu Minh cũng ngây ngẩn cả người, có chút bị sửng sốt. Số lượng người xếp hàng như này thật sự là quá nhiều rồi, sẽ phải xếp hàng đến khi nào đây?

Làm sao mà chen ngang được, như vậy chẳng phải là tự hạ thấp thân phận của chính mình hay sao?

Đứng ở phía cuối hàng, Hà Hiểu Minh nhìn về phía cô gái đứng bên cạnh chiếc xe, khóe miệng lộ ra một nụ cười: “Không phải chi là mua một cái bánh kếp thôi sao, cái này không thành vấn đề?”

Người phụ nữ mỉm cười, nũng nịu hô: “Cố lên nha.”

Hà Hiểu Minh mỉm cười ra vẻ đắc ý.

Cô gái nhìn Hà Hiểu Minh đang xếp hàng trong bụng cười thầm. Khống chế sai và khiến Hà Hiểu Minh dễ dàng như một đứa trẻ trong tầm tay, chuyện này cũng giống như ăn cơm rất là đơn giản.

Chưa từng trải qua sóng to gió lớn nào, tâm trí còn quá đơn giản.

Cô gái này từng chơi đùa biết bao nhiêu kẻ ngốc khác, mà tên ngốc trước mắt này là đơn giản nhất. Cô ta thậm chí còn không cần phải giở trò gì cả, chỉ cần cô dỗ dành anh ta một chút, cho anh ta một chút ngon ngọt, đều có thể làm cho anh ta hưng phấn cả nửa ngày.

Hà Hiểu Minh xếp hàng ở phía sau cùng, tiếp đó hắn vỗ bả vai người phía trước nói: "Người anh em, năm mươi tệ được chứ, nhường tôi đứng trước anh nhé."

Anh ta tính sơ qua, số người xếp hàng này có chút nhiều, nếu dùng 100 tệ để mua vị trí thì cái bánh kếp này có lẽ phải tốn đến hơn vạn tệ. Hành động như thế không phải gọi là hào phóng, mà đó là ngu ngốc…

Năm mươi tệ có lẽ còn tạm chấp nhận.

Người đang đứng trước mặt anh ta sửng sốt, trên đời này vẫn có loại kẻ ngốc như này sao, bỏ ra năm mươi tệ để mua vị trí xếp hàng. Anh ta vào chỗ này xếp hàng cũng chỉ là theo phong trào thôi, về phần có thể mua được hay không, căn bản là không thèm để ý.

"Được."

Một tay trả tiền, một tay nhường chỗ đứng.

Chỉ cần bỏ ra một chút tiền nhỏ, có thể có được yêu cầu không quá đáng đó, thực sự là đã kiếm lợi.

"Người anh em, năm mươi tệ, vị trí này cho tôi nhé."

Lại một lần nữa thành công.

"Năm mươi tệ, vị trí này để cho tôi."

"Năm mươi tệ, tôi đứng trước anh."

……

Hà Hiểu Minh thấy mình quá là thông minh, cách giải quyết như này cũng có thể nghĩ ra được. Cứ theo đà như vậy, rất nhanh anh ta có thể tiến lên phía trước, đương nhiên là sẽ tốn số tiền kha khá.

Lúc này, hắn vỗ bả vai người đàn ông phía trước: "Này người anh em, năm mươi tệ, để cho tôi đứng trước anh né."

Người đàn ông phía trước quay đầu lại, không nhịn nổi cười nhạt: "Năm mươi tệ mà muốn chen ngang sao, tôi cũng không biết anh lấy đâu ra dũng khí mà dám nói lời này."

"Một trăm…."

Người đàn ông nói: "Anh có biết cửa hàng này của ai không? Đây chính là cửa hàng của Lâm đại sư, bánh kếp của cậu ấy, anh muốn dựa vào chút tiền này mà đổi vị trí xếp hàng sao. Để tôi nói cho anh biết, điều này là không thể. Tôi chú ý đến anh từ đầu rồi, anh dùng năm mươi tệ để mua chỗ của bọn họ, đó là do bọn họ không biết bánh kếp của Lâm đại sư lợi hại cỡ nào. Tôi cũng đã xem qua, nguyên liệu làm bánh hiện tại có hạn, cũng không phải ai muốn cũng sẽ có. Anh tốt hơn hết vẫn là ngoan ngoãn đứng ở chỗ này xếp hàng đi, cho dù anh có trả bao nhiêu tiền đi chăng nữa, tôi cũng sẽ không nhường cho anh đâu."

Hà Hiểu Minh sợ ngây người, người này là có bệnh sao. Tôi cho anh tiền, anh nhường chỗ cho tôi cũng không cho, đầu óc có bị thiểu năng trí tuệ không vậy?

Anh ta rất muốn bỏ đi cái ý định lúc đầu là mua bánh kếp, nhưng vừa nghĩ đến cái yêu cầu không quá đáng kia, anh ta lập tức nhịn xuống. Thôi quên đi, cứ coi như là các người ngoan cố, tôi tiếp tục xếp hàng vậy, hiện tại vị trí này đây đã là rất tốt rồi.

Dựa theo tốc độ phía trước, hẳn là không bao lâu có thể tới lượt mình.

Quên đi, từ từ rồi cũng xong.

"A!"

Đúng lúc này, Hà Hiểu Minh giật mình ngẩng đầu nhìn sang, chỉ thấy những người kia tay cầm bánh kếp, vẻ mặt mê say giống như là mới cắn thuốc, quả thực có hơi đáng sợ.

Hà Hiểu Minh trong lòng suy nghĩ lung tung, người ở đây không phải là bị bệnh tâm thần đấy chứ, ăn một cái bánh kếp thôi mà lại biểu hiện như vậy. Anh ta có chút sợ hãi, thế nhưng khi nghĩ đến phần thưởng kia, anh ta nhịn xuống, nhất định phải kiên trì đến cuối cùng để mua được một phần bánh kếp.

Lâm Phàm giờ phút này cảm thấy bất đắc dĩ, uy lực của bánh kếp quả thực là rất mạnh mẽ, đối với những người đã từng ăn qua nó mà nói thì bọn họ đã có thể kìm nén sự kích động trong lòng. Thế nhưng đối với những người mới chưa từng thử qua lần nào, đối với họ mà nói cái bánh kếp này không khác gì ngòi nổ, bọn họ không cách nào ngăn cản được sự xung kích này, từ đó mà biểu hiện ra bên ngoài cảm xúc như thế.

Chương 510: Ngông cuồng

Cám ơn đạo hữu nomatter0488, dongphuong2019 đã tặng kim phiếu cho truyện

Cám ơn các đạo hữu đã theo dõi truyện, do tuần vừa rồi bận nên ko bạo chương được. Tuần này sẽ bạo chương, nhưng sẽ không nhiều mong đọc giả thông cảm.

Chương 510: Ngông cuồng

Bánh kếp Lâm đại sư là thứ không thể coi thường. Mặc kệ là ở chỗ nào, hắn đều có thể kiểm soát bạn, dùng cái bánh kia khiến bạn không thể chống cự lại mỹ vị, triệt để khống chế bạn.

Không lâu sau đó.

Hà Hiểu Minh nở nụ cười, rốt cục cũng đến lượt của anh ta, chỉ cần người phía trước mua xong, phần thưởng của anh cũng sẽ đến.

“Bánh kếp của anh đây.” Lâm Phàm cười nói, sau đó nói: “Các vị, thật xin lỗi, nguyên liệu đã hết rồi. Nếu như mọi người vẫn

sẵn sàng chờ đợi, tôi sẽ sắp xếp người đi nhập thêm hàng."

Người đàn ông đứng trước mặt Hà Hiểu Minh nhìn về phía anh và lập tức nở nụ cười: "Đây là phần bánh cuối cùng, may mắn là tôi đã không đổi vị trí cho anh, nếu không tôi phải chịu thiệt thòi lớn rồi."

Hà Hiểu Minh sững sờ, con mẹ nó, sao lại xui như vậy, đến lượt mình thì không còn nguyên liệu.

"Này, anh làm ăn buôn bán kiểu gì vậy? Anh không biết chuẩn bị thêm nguyên liệu từ trước sao? Anh có biết tôi đã xếp hàng đợi ở đây bao lâu rồi không hả? Bây giờ chỉ cần một câu của anh mà công sức tôi xếp hàng từ đầu tới giờ coi như bỏ phí hay sao?" Hà Hiểu Minh nổi giận, đây chẳng phải là đang đùa giỡn người ta sao? Số tiền để đổi yêu cầu không quá đáng của anh ta, cứ như vậy mà không còn?

Lâm Phàm nhìn Hà Hiểu Minh, trong ánh mắt của lóe ra một tia sáng khác thường, sau đó cười nói: "Anh bạn nhỏ, cậu phải học cách giữ bình tĩnh… đừng tùy ý nổi giận."

Hà Hiểu Minh nhìn Lâm Phàm, sau đó sắc mặt anh ta trắng bệch: "Anh mới là nhỏ, để tôi nói cho anh biết, tôi mặc kệ cho dù anh dùng cách gì đi chăng nữa. Anh phải làm cho tôi một phần bánh kếp, bằng không anh có tin tôi đập nát cửa hàng của anh hay không.

Lúc này hắn ta không thể chịu đựng được nữa, lập tức đá vào quầy hàng gây ra một tiếng động lớn.

Trong phòng, đám người sững sờ.

"Bên ngoài này là sao vậy? Có chuyện gì đang xảy ra sao?"

"Ê, giọng nói này sao lại quen tai như vậy, hình như là giọng của tên nhóc kia."

Vương Minh Dương nhìn Hà Thừa Hàn: "Ra ngoài xem đi, nghe nói tên nhóc nhà anh rất hung hăng, cũng mong không phải là nó.

Hà Thừa Hàn giật mình rồi vội vàng đứng dậy: "Để tôi đi xem một chút."

……

Lâm Phàm vẻ mặt bình tĩnh: “Cậu nhóc này, cậu phải học cách kiềm chế cảm xúc của mình, cũng không thể không coi ai ra gì như vậy chứ.”

Hà Hiểu Minh bối rối, người này có phải bị bệnh gì hay không.

Mà những người chung quanh lại rất tức giận: “Mẹ kiếp, thằng nhóc này dám coi thường ông chủ nhỏ, hôm nay nếu nó không xin lỗi thì đừng nghĩ tới việc rời khỏi chỗ này.”

“Chúng ta còn không nỡ khi dễ ông chủ nhỏ, thằng nhóc này thế mà lại dám khi dễ coi thường người khác như vậy sao. Nguyên liệu nấu ăn hết chẳng phải là chuyện bình thường thôi ư, mà sao nó dám lên mặt như vậy chứ.”

Xung quanh một số chủ cửa hàng nhìn thấy tình hình ở đây, ngay lập tức hét lên: “Có người đến tìm ông chủ nhỏ gây sự nè, mọi người mau tới đây đi.”

Hà Hiểu Minh nhìn thấy tình huống như vậy, trong bụng lo sợ đến nỗi tay chân mềm nhũn cả ra. Mmẹ kiếp, tên này quan hệ rộng rãi như vậy sao, anh ta liền cao giọng quát: “Các người muốn làm gì? Các người có biết ba tôi là ai hay không? Nếu các người dám động đến tôi, các người bồi thường nổi được tiền thuốc men không hả? Bố tôi chắc chắn sẽ không tha thứ cho mấy người đâu.”

Lúc này, một giọng nói truyền đến.

“Tôi đồng ý để mọi người dạy dỗ nó đấy.”

Hà Hiểu Minh khựng lại quát ầm lên: “Con mẹ nó, mày là ai hả tao nhịn lâu rồi đấy?”

“Tôi là ba anh đấy.”

Hà Hiểu Minh vừa định chửi thêm một câu nữa, nhưng khi nhìn thấy người đi tới thì nhất thời hoảng hốt, hắn ngay tức khắc cúi đầu ngoan ngoãn:

“Ba… ”

Anh ta bối rối, chuyện gì đang xảy ra thế này, tại sao ba mình lại ở đây?

Hà Thừa Hàn bước tới trước mặt Lâm Phàm nói: “Lâm đại sư, thật là ngại quá, đây là con trai tôi.”

Ông ta không ngờ rằng tên nhóc này thật sự là con trai mình. Đối với thằng nhóc này, ông chẳng còn cách nào. Rõ ràng khi còn bé ngoan là thế đến trung học cơ sở cũng rất ngoan, nhưng một ngày ngày kia bỗng dưng lại thay đổi.

Trước kia từng có thành tích học tập xuất sắc nhưng sau đó học không còn tốt nữa. Một học kỳ lại liên tục trốn học đến mấy chục ngày, giáo viên cũng không còn biện pháp nào với nó.

Về phần nguyên nhân tại sao lại thành ra như vậy, trong lòng ông biết rõ song cũng có chút áy náy.

Vương Minh Dương đi ra, cười nói: “Thì ra là Hiểu Minh à.”

Hà Hiểu Minh có chút ngạc nhiên nhưng vẫn lễ phép nói: “Dạ, chú Vương.”

Kim Vân Dân cũng đi ra.

“Chào chú Kim.”

Sau đó những người trong phòng lần lượt từng người một đi ra.

“Chào chú Lý.”

“Chào chị Chu.”

……

Hiểu Minh như ngây ra, vì sao có nhiều người quen ở chỗ này như vậy chứ?

Đây không phải chỉ là một cái cửa hàng bán bánh kếp thôi sao. Sao nhiều người quen như vậy lại ở đây, hơn nữa ba mình cũng ở đây, đây chẳng phải là muốn giết mình sao?

Người dân xung quanh tụ tập lại, các chủ cửa hàng cũng túm tụm vào bắt đầu ăn dưa tám chuyện.

Chương 511: Còn cứu vãng được sao?

“Tên này muốn đập phá cửa hàng của ông chủ nhỏ sao?”

“Vừa rồi các anh không thấy đó sao, thằng nhóc này rất phiền phức nó vừa đá một cước vào quầy hàng của Lâm đại sư nữa đó.”

Hà Hiểu Minh lúc này có chút lo lắng khẽ cúi đầu, anh ta rất muốn gào thét đáp lại ‘liên quan méo gì đến chuyện của mấy người’ nhưng hiện tại ở trong tình huống như thế này, anh ta thừa nhận rằng mình có chút sợ hãi không dám làm càn.

Hà Thừa Hàn nhìn Hiểu Minh, hít sâu một hơi: “Mày mắng Lâm đại sư sao?”

“Con….” Hà Hiểu Minh sững sờ, không biết nên nói như thế nào.

“Tao đánh chết mày cái thằng trời đánh này, mày suốt ngày chơi bời lêu lỏng lại còn đến chỗ Lâm đại sư kiếm chuyện nữa.” Hà Thừa Hàn cũng không đợi con trai mở miệng, trực tiếp giơ tay lên sẵn sàng tát anh ta một cái.

Lâm Phàm trực tiếp ngăn lại: “Hà tổng thôi đừng để bụng, con nhỏ phải từ từ giáo dục, huống hồ đây nhóc này cũng lớn rồi, không nên làm thế. Ở đây nhiều người như vậy, cũng phải cho đứa nhỏ một chút thể diện chứ.”

Hà Hiểu Minh ngẩng đầu nhìn Lâm Phàm, anh ta căn bản không sợ ba đánh mình chút nào. Nhưng người này hình như không lớn hơn anh ta bao nhiêu, cho nên mấy lời vừa nói ra lúc nãy dường như trông có vẻ già dặn quá nhiều so với lứa tuổi.

Hà Thừa Hàn buông tay xuống, thở dài: “Lâm đại sư tôi không còn cách nào để dạy dỗ nó, tôi thực sự xin lỗi cậu.”

Lâm Phàm vội vàng đỡ: “Hà tổng, ông nói cái gì vậy, trẻ con đứa nào cũng rất nghịch ngợm, chỉ cần giải thích cho chúng hiểu là được rồi. Sau này trở đi, cũng đừng đánh mắng mà hãy dạy dỗ cho thật tốt đừng hành động quá vội vàng.”

“Nhóc con, cậu mười tám tuổi phải không?” Lâm Phàm hỏi.

Hà Hiểu Minh cúi đầu, không trả lời.

“Hỏi mày đó, mày có lỗ tai hay không hả?” Hà Thừa Hàn mắng.

Vương Minh Dương đứng một bên với tư cách là người hòa giải: “Hà tổng, bình tĩnh bớt giận đi, Hiểu Minh tuổi còn trẻ tính khí bất thường sửa đổi một chút là tốt thôi.”

Hà Thừa Hàn xua tay, ông ta hiện tại đang muốn dạy dỗ thằng ôn con này.

Hà Hiểu Minh vẫn rất sợ ba nên ngẩng đầu lên đáp: “Ừm.”

“Học cái gì?” Lâm Phàm tiếp tục hỏi.

“Tôi không học nữa.” Hà Hiểu Minh lắc đầu biểu thị không phục, nhưng trong lòng nóng như lửa đốt.

Lâm Phàm lắc đầu: “Cậu tuổi còn nhỏ, gia cảnh lại tốt, không đi học quả thật là đáng tiếc. Cậu phải tiếp tục trở lại trường học, tiếp tục đào sâu học hỏi thêm nhiều kiến thức mới.”

“Tôi không muốn học, học hành có gì tốt? Tôi hiện tại đang sống rất tốt.” Hà Hiểu Minh đáp lại với vẻ mặt thờ ơ.

Hà Thừa Hàn tức khắc liền nổi giận: “Cái thằng này, tao không đánh mày không được mà, chú Lâm đang dạy dỗ mày, mày không ngoan ngoãn nghe lời mà còn cãi lại nữa hả?”

Hà Hiểu Minh liếc nhìn Lâm Phàm vẻ mặt khinh thường nói: “Hắn ta có tư cách gì làm chú tôi…”

Chát!

Thình lình, một tiếng bạt tai vang lên.

Hà Thừa Hàn tát một cái vào mặt Hiểu Minh, Hà Hiểu Minh sững người, ngẩng đầu lên nhìn Hà Thừa Hàn với vẻ mặt không dám tin.

Hà Thừa Hàn trong mắt đang có chút đấu tranh, đúng hơn là có chút không nỡ. Đứa nhỏ này từ bé đến lớn những thứ gì mà nó muốn ông đều cố gắng mang lại đầy đủ cho nó, bình thường tuy thằng nhóc này hồ đồ phá phách bao nhiêu ông cũng nhịn. Nhưng hôm nay, nó đối với Lâm đại sư nói năng hỗn hào như vậy, thật sự là ông không nghĩ tới đứa nhỏ này ngay cả một chút lễ phép cuối cùng cũng không có.

Đám người Vương Minh Dương giật mình kinh ngạc, họ cũng không nghĩ tới Hà tổng sẽ đột nhiên tát con trai mình như thế.

“Hiểu Minh….” Hà Thừa Hàn vừa định mở miệng, nhưng Hà Hiểu Minh lại điên cuồng rống lên: “Đừng gọi tên tôi, ông căn bản không biết thứ tôi muốn là gì. Hôm nay ông vì một người ngoài lạ mặt mà đánh tôi, tôi đã lớn rồi, không phải còn bé như trước kia, ông có thể quan tâm đến cảm nhận của tôi không hả.”

“Được rồi, tôi biết tôi làm ông rất thất vọng, nhưng tôi nói cho ông biết, tôi có được bộ dạng như thế này, chính là do một tay ông tạo nên. Ông ở trước mặt người khác thể hiện mình rất thành công, nhưng thật ra ông là một kẻ thất bại….”

Hà Hiểu Minh tức giận hét ầm lên, sau đó bỏ chạy bất chấp sự ngăn cản của người khác.

Gương mặt Hà Thừa Hàn đột nhiên như già đi rất nhiều, sau đó ông quay lại nhìn Lâm Phàm: “Lâm đại sư, thật ngại quá, để cho cậu chê cười rồi, hôm nay khai trương đang tốt thế này lại bị tôi làm cho ….”

Lâm Phàm xua tay: “Hà tổng, ông đừng nói như vậy chúng ta đều là chỗ quen biết cũng là bằng hữu, chỉ là không ngờ rằng gia đình ông còn có nhiều chuyện phức tạp như vậy. Sau khi trở về, ông cũng đừng tức giận quá mức, bản tính của thằng nhóc đó không xấu chỉ là chúng ta chưa dạy bảo đúng cách mà thôi.”

Hà Thừa Hàn ngẩng đầu: “Lâm đại sư, con trai tôi vẫn còn có thể cứu vãn được sao?”

Trên đời này không có cái nghề nào mà ông ta chưa từng làm qua, đã từng đi lính rồi lăn lộn trong cái xã hội, cũng từng nghĩ đến tự sát. Trên con đường đi tới ông đã trải qua quá nhiều thứ, nhưng bây giờ chỉ có đứa con trai này lại khiến cho ông phải phiền lòng.

Lâm Phàm không trả lời, chỉ cười nhẹ.

Hà Thừa Hàn không rõ nụ cười này của Lâm đại sư là có ý gì, tâm tình của ông lúc này tương đối thấp.

……

Chương 512: Ông ta sẽ đến

Buổi tối.

Trên một cây cầu nào đó.

Hà Hiểu Minh nằm dài trên lan can cầu. Trong ví có một tấm ảnh, bức ảnh kia có chút cũ kỹ, hình như là đã lâu lắm rồi.

Trong tấm ảnh là một bức chân dung gia đình. Là một gia đình có ba người, chỉ là trong tấm ảnh đầu người đàn ông bên trái bị đầu thuốc lá đốt thành một lỗ đen, khuôn mặt đã không còn thấy rõ.

Trong ảnh, một cậu bé đang nắm tay cha mẹ với nụ cười hồn nhiên trên gương mặt.

Tí tách!

Từng giọt nước mắt tuôn ra từ hốc mắt Hà Hiểu Minh.

“Mẹ ơi, con rất nhớ mẹ, con muốn đi tìm mẹ….” Hà Hiểu Minh không kìm được những giọt nước mắt, nhớ tới chuyện lúc sáng nay cậu ta càng cảm thấy tủi thân, cảm giác trên thế giới này đã không còn ai quan tâm đến mình nữa.

Người bạn gái mà bây giờ cậu ta đang theo đuổi, cậu ta biết rõ người phụ nữ này thật ra chỉ thích tiền hắn, nhưng cậu ta thật sự cảm thấy vui vẻ khi có người dỗ dành mình. Cảm giác này giống như trở về lúc trước, được ba mẹ yêu thương dỗ dành.

“Anh bạn nhỏ, cậu cũng không còn nhỏ nữa, sao lại khóc sướt mướt như thế.” Đúng lúc này, một giọng nói từ bên cạnh truyền đến.

Hà Hiểu Minh sửng sốt, khi nhìn thấy người đứng trước mặt mình, vẻ mặt cậu ta lập tức thay đổi: “Anh muốn làm gì, anh đừng tưởng rằng anh quen biết ba tôi thì tôi phải kính trọng anh, anh đừng có nằm mơ.”

Lâm Phàm mỉm cười, sau đó nằm xuống lan can cầu: “Tôi không cần cậu phải kính trọng tôi. Chỉ là vừa rồi tôi nhìn thấy một đứa trẻ từ đằng xa, tôi không muốn nó nhảy xuống, cho nên đến xem xem thế nào, có phải hôm nay cậu cảm thấy rất tủi thân đúng không?”

Hà Hiểu Minh lau nước mắt nói: “Không phải việc của anh, việc của tôi ai cần anh xía vào, anh có tin tôi đánh anh không?”

Lâm Phàm chỉ xuống dưới: “Thật can đảm, cậu dám nhảy không?”

“Đồ thần kinh….” Hà Hiểu Minh mắng một tiếng, cậu ta phát hiện người này chính là một tên bị bệnh thần kinh.

Lâm Phàm lắc đầu: “Thật đáng buồn cho loại người như cậu, có phúc không biết hưởng, cũng không biết thông cảm cho người khác mà chỉ nghĩ bản thân mình là trung tâm, thật đáng buồn thay. Để tôi hỏi cậu một câu nhé, cậu có biết tại sao hôm nay ba cậu lại tát cậu không?”

“Bởi vì ông ta cảm thấy tôi chỉ là gánh nặng mà thôi.” Hà Hiểu Minh chế nhạo nói.

Lâm Phàm lập tức lắc đầu nói: “Sai rồi, ông ấy thật ra là đang bảo vệ cậu đấy.”

“Đánh rắm!, Bảo vệ? Tôi cần ông ấy bảo vệ hay sao?

“Vậy cậu biết tại sao ba cậu lại khiêm tốn và lịch sự với tôi như vậy không?” Lâm Phàm nói tiếp.

Hà Hiểu Minh nhìn Lâm Phàm: “Anh muốn nói gì?”

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói: “Kỳ thật, tôi cảm giác ba cậu có đôi lúc quả thật rất đáng thương, cả đời này ông ấy chưa bao giờ được thanh thản, mẹ của cậu qua đời lúc đó cậu còn quá nhỏ. Vốn dĩ ba cậu còn có thể đạt được một nhân duyên hoàn mỹ khác, nhưng đáng tiếc ông ta vì cậu mà lại từ bỏ nó. Tôi cũng không nghĩ ra được tại sao một đứa trẻ như cậu lại ích kỷ như vậy, cứ như vậy ba cậu trải đời này coi như xong. Đến cuối cùng vẫn còn phải lo lắng cho một đứa trẻ lông bông như cậu, quả thật là đáng buồn mà .”

Hà Hiểu Minh hoàn toàn tức giận: “Này, đồ điên, rốt cuộc anh muốn gì? Để tôi nói cho anh biết, anh đừng có mà giả vờ giả vịt trước mặt tôi, coi chừng bị sét đánh đấy.”

……

Lâm Phàm nằm trên lan can cầu nói: “Nếu tôi nói với cậu, tôi vốn dĩ không muốn quản chuyện của cậu chút nào, chỉ là lúc tôi trên đường trở về vừa vặn gặp phải cậu ở đây, cậu có tin hay không?”

“Đồ thần kinh.” Hà Hiểu Minh nhìn Lâm Phàm: “Anh rốt cuộc muốn làm cái quái gì vậy hả? Nếu anh muốn kể cho tôi nghe về chuyện lúc sáng, thì anh có thể cút đi ngay bây giờ được không? Chuyện của tôi vốn không cần anh xen vào.”

Lâm Phàm lắc đầu nói: “Anh bạn nhỏ, cho dù là nói như thế nào thì trên vai vế tôi coi như là chú của cậu, tôi cũng có trách nhiệm giáo dục cậu cho thật tốt.”

Hà Hiểu Minh không nhịn được cười, sắc mặt lộ vẻ khinh thường nói: “Anh đừng tự dát vàng lên mặt mình, anh muốn làm chú của tôi, quả thực là nằm mơ giữa ban ngày. Hà Hiểu Minh tôi xin thề, cho dù có chết cũng sẽ không gọi anh là chú.”

“Đừng tưởng rằng anh quen biết ba tôi thì cho rằng có thể ép buộc được tôi. Hà Hiểu Minh tôi lời đã nói ra thì như bát nước đổ đi vĩnh viễn không bao giờ lấy lại được.”

Lâm Phàm mỉm cười nói: “Cậu nói thử xem, cậu ở vị trí thứ mấy trong lòng ba mình?”

Hà Hiểu Minh nhìn Lâm Phàm: “Rốt cuộc anh muốn làm gì? Tôi nói cho anh biết, trong lòng ông ấy tôi chỉ là một kẻ vô dụng, cả ngày chơi bời lêu lổng không có việc gì làm. Ông ấy luôn đặt bản thân lên vị trí hàng đầu, mà tôi chỉ là một kẻ vô dụng có cũng như không, tùy ý mà đánh chửi tôi như đồ vật mà thôi, tôi….”

Lâm Phàm xua tay: “Bây giờ tôi kêu ba cậu tới đây thì sao?”

Hà Hiểu Minh cười khẩy: “Tôi thấy anh đừng gọi làm gì nữa, nếu là vì chuyện của tôi thì ông ấy nhất định sẽ không tới đâu.”

“Ông ta sẽ đến.” Lâm Phàm cười nói.

Chương 513: Ông có tin hay không?

“Tự tin vậy sao.” Hà Hiểu Minh liếc nhìn Lâm Phàm: “Tôi nói cho anh biết. Ông ấy mỗi ngày đều đi ngủ lúc chín giờ, cho dù là chuyện lớn như thế nào đi chăng nữa, ông ấy cũng sẽ giải quyết chúng vào ngày mai, chứ đừng nói đến chuyện của tôi.”

Lâm Phàm lắc đầu: “Ông ấy sẽ đến, bởi vì ba cậu sợ tôi, tôi bảo ông ấy đến ông ấy nhất định sẽ đến.”

Hà Hiểu Minh mặc dù có mâu thuẫn với ba, nhưng khi nghe được những lời tên này nói, trong lòng cậu ta vô cùng giận dữ, cảm giác như người này đang sỉ nhục ba của mình.

Lâm Phàm gọi điện thoại, bên trong truyền đến giọng nói mà Hà Hiểu Minh đã rất quen thuộc.

“Hà tổng, hiện tại tôi đang ở cầu Thất Thải, ông mau đến cuối cầu tìm tôi, tôi ở đó đợi ông.” Lâm Phàm nói xong lập tức cúp điện thoại, sau đó nhìn Hà Hiểu Minh: “Nào, theo tôi đến cuối cầu.”

“Tôi không đi.” Hà Hiểu Minh hét lên. Đột nhiên, Lâm Phàm khoác một tay lên vai Hà Hiểu Minh, nhất thời khiến Hà Hiểu Minh mất hết sức lực để chống cự, tiếp đó ngoan ngoãn đi theo Lâm Phàm về phía đuôi cầu.

Có một chiếc xe đang đậu ở đó.

Hà Hiểu Minh không hề tin người này là tình cờ gặp được cậu ta, không rõ tên này rốt cuộc là muốn làm gì? Chẳng lẽ là chạy tới đây để dạy dỗ mình sao?

Thật lố bịch.

“Con mẹ nó, rốt anh đang cố làm cái quái gì vậy? Tôi nói cho anh biết, tôi không phải một kẻ hèn nhát. Anh đừng tưởng rằng anh tốt đẹp gì, mấy cái thủ đoạn của anh là vô dụng đối với tôi rồi.” Hà Hiểu Minh quát.

Lâm Phàm mặc kệ tên nhóc này, hắn quay lại cốp xe lấy ra một sợi dây thừng, sau đó đi tới trước mặt Hà Hiểu Minh: “Cậu xem sợi dây này có chắc không? Cậu có thể cắt đứt nó không?”

Bờ vai Hà Hiểu Minh run lên: “Anh thật là hài hước đấy, có phải anh muốn nói đạo lý với tôi không? Có phải là anh muốn nói ‘tôi và ba tôi như hai con châu chấu trên một sợi dây thừng’ nên đoàn kết tương thân tương ái, tương trợ yêu thương lẫn nhau? Hay là ‘đoàn kết chính là sức mạnh’ tôi là người đã làm phá vỡ đúng không?Thật nực cười, bây giờ là thời đại nào rồi mà anh còn nói với tôi mấy cái thứ này, mấy cái quan niệm ấy đã lỗi thời quá rồi…”

“Tôi cũng không có chuẩn bị nói cho cậu những thứ này.” Lâm Phàm mỉm cười, kéo thử sợi dây thừng trong tay, sau đó nhìn Hà Hiểu Minh nói: “Tôi cho cậu biết, đợi lát nữa cậu đừng hòng giãy dụa, chỉ dựa vào vóc dáng nhỏ bé của cậu càng giãy dụa thì sẽ càng không ra được đâu.”

Hà Hiểu Minh kinh hãi biến sắc: “Anh muốn làm gì?”

Lâm Phàm rất điềm nhiên: “Trói cậu lại.”

“Mẹ nó…” Hà Hiểu Minh làm sao có thể để cho Lâm Phàm được toại nguyện, cậu ta điên cuồng giãy dụa, nhưng ở trong tay Lâm Phàm, Hà Hiểu Minh giống như một con gà con, phen này giãy dụa cũng chỉ là vô ích mà thôi.

“Cứu mạng… Cứu mạng…”

Hà Hiểu Minh hét to.

Nhưng giờ này có rất ít người qua lại, còn chưa la hét được bao lâu thì miệng Hà Hiểu Minh trực tiếp bị một vật gì đó chặn lại.

Cậu ta chỉ có thể phát ra thanh âm ‘ư ư’ sau đó thì bị Lâm Phàm giấu ở phía sau cầu.

“Ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này, đợi lát nữa ba cậu sẽ tới.” Lâm Phàm nói.

Hà Hiểu Minh giãy dụa, dây thừng trên người bị trói quá chắc, cậu ta không biết tại sao tên này lại có thể khỏe như vậy, chính mình hoàn toàn không thể nào chống cự lại được, chỉ có thể ngoan ngoãn bị tên này trói gô lại.

Nhìn sợi dây thừng trên người, cậu ta đột nhiên cảm thấy xấu hổ, sao lại trói mình thành cái dạng này.

Không mất quá nhiều thời gian.

Hà Hiểu Minh còn đang giãy giụa thì Lâm Phàm nói: “Đừng vùng vẫy nữa, ba của cậu tới rồi.”

Đột nhiên.

Thật yên tĩnh.

E rằng Hà Hiểu Minh cũng sợ ba sẽ tìm thấy mình ở đây.

“Lâm đại sư.” Giọng Hà Thừa Hàn từ đằng xa truyền đến .

Lâm Phàm: “Hà tổng, ngồi bên này đi.”

Hà Thừa Hàn: “Lâm đại sư, chuyện của con trai tôi lúc sáng nay xin anh đừng để ở trong lòng, nó vẫn còn là một đứa trẻ không biết lễ phép.”

Lâm Phàm xua tay: “Không cần xin lỗi, chuyện này tôi đã quên rồi. Hôm nay tôi gọi ông tới đây là muốn nói cho ông biết một chuyện, nhưng ông phải chuẩn bị tinh thần.”

Hà Hiểu Minh trốn ở đó im lặng lắng nghe, giờ phút này cậu ta gần như bất động. Hiện tại cậu ta muốn biết Lâm đại sư rốt cuộc muốn làm gì, ngược lại muốn xem tên này biểu diễn như thế nào.

Hà Thừa Hàn sửng sốt: “Lâm đại sư, có chuyện gì vậy?”

Giọng điệu của ông ta có chút lo lắng, như thể sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Lâm Phàm hít sâu một hơi nói: “Hôm nay, lúc sáng khi nhìn thấy con trai ông, tôi đã nhìn tướng mạo cho nó, nó nhất định sẽ gặp tai kiếp.”

Bịch!

Hà Thừa Hàn sững sờ trợn tròn mắt, dường như là chưa kịp phản ứng lại: “Lâm đại sư? Cậu nói cái gì? Con tôi sẽ phải gặp tai kiếp sao?”

Lâm Phàm gật đầu: “Ừm, ông có tin tôi không?”

“Tin.” Hà Thừa Hàn lập tức gật đầu.

Hà Hiểu Minh đang bị trói trong lòng cười thầm, tin tức này đối với cậu ta mà nói chính là một tin tốt, bản thân mình sắp gặp tai kiếp nhưng người vui vẻ nhất lúc này có lẽ chính là ông ta. Cuối cùng thì cũng có thể bỏ được cái gánh nặng này, sau này cũng không cần phải phiền lòng nữa.

Chương 514: Tâm sự của Hà tổng

“Đây có thể nói là cửu tử nhất sinh, cơ hội sống sót rất ít.” Lâm Phàm nói.

Mà đối với Hà Thừa Hàn lúc này mà nói, đây thực sự là một sự kiện đả kích rất lớn. Đúng lúc này, không chỉ Lâm Phàm ngây cả người mà ngay cả Hà Hiểu Minh cũng ngẩn cả ra.

Hà Thừa Hàn bỗng quỳ trên mặt đất nói: "Lâm đại sư, anh có thể cứu Hiểu Minh mà, tôi chỉ có một đứa con trai duy nhất. Nó còn nhỏ như vậy, không thể cứ như vậy mà mất đi được."

Lâm Phàm ngửa đầu lên trời nói: "Hà tổng, có đôi khi phải nghĩ thoáng đi một chút, chuyện sống chết là do trời định, không thể nào thay đổi được, sợ rằng ông chắc hẳn rất thất vọng về thằng nhóc đó."

Hà Hiểu Minh im lặng cúi đầu chờ đợi, trong lòng thầm cười lạnh: "Cũng đúng, ông ta quỳ xuống để mong người khác cứu mình, chẳng qua chính là muốn đề cao bản thân, diễn cho người ta thấy ông ta rất quan tâm đến mình. Còn những cái khác, điều là do mình không có chí tiến thủ làm ra."

Sau đó, cậu ta tiếp tục lắng nghe, muốn xem thử ông ấy đến cuối cùng là sẽ nói những gì.

Hà Thừa Hàn gật đầu đáp: "Đúng, thằng nhóc đó làm cho tôi rất thất vọng, nhưng tất cả những chuyện này tôi không thể trách nó được, tất cả đều là lỗi tại tôi. Mẹ nó mất sớm, chuyện này tôi có phần trách nhiệm, về sau tôi càng thêm quan tâm đến nó, chỉ cần là thứ con muốn, bất kể là khó khăn hay tốn kém mấy đi chăng nữa tôi cũng đều đáp ứng cho nó. Lúc thằng nhóc còn học tiểu học, tôi vẫn rất tự hào về nó. Mãi cho đến khi lên trung học, tôi thấy thằng nhóc này cũng đã lớn có lẽ nó cũng có thể nhìn ra. Khi đó tôi vẫn còn trẻ, tôi đã gặp được người phụ nữ khác phù hợp với mình, tôi muốn tìm cho nó một người mẹ. Nhưng tôi không ngờ rằng hành động này của tôi đã khiến thằng nhóc này thay đổi hoàn toàn, tôi đã không căn nhắc đến cảm xúc của nó làm cho nó bất mãn. Từ đó về sau thằng nhóc biến thành trầm mặc ít nói, mãi cho đến tận bây giờ."

"Nhưng cho dù nó có thay đổi như thế nào, cũng không thể thay đổi được tình yêu mà tôi dành cho nó."

Lâm Phàm: "Ông vì thằng bé đó mà từ bỏ hạnh phúc của bản thân, theo tôi thấy là không đáng."

Hà Thừa Hàn lắc đầu: “Không, Lâm đại sư, anh không có con nên anh không hiểu được đâu. Thằng nhóc là duy nhất của tôi, sau đó tôi biết nó không thích cho nên tôi đã chia tay với người phụ nữ đó. Tôi không muốn vì hạnh phúc của riêng mình mà để cho nó không vui, tôi đã nợ thằng nhóc này quá nhiều rồi.”

“Trước kia, tôi liều mạng làm việc, chăm chỉ kiếm tiền, chỉ để mang đến cho nó những điều kiện vật chất tốt nhất, để nó không lo không nghĩ. Thế nhưng bây giờ tôi mới hiểu, những thứ mà thằng nhóc này thiếu thốn không phải những thứ đó, mà là mong muốn được quan tâm nhiều hơn.”

Lâm Phàm cảm thán một tiếng: “Ôi, đáng tiếc là bây giờ thằng nhóc đó có rất nhiều điều phàn nàn về ông.”

Hà Thừa Hàn nói: “Lâm đại sư những thứ này đều không quan trọng, tôi cầu xin cậu hãy cứu nó, cho dù tôi phải đổi lấy tính mạng thì tôi cũng không hối tiếc, cho dù nó ghi hận tôi cả đời, chỉ cần bản thân nó sống thật tốt thì tôi đây cũng mãn nguyện.”

Hà Hiểu Minh trốn ở đó hai mắt mở to ngạc nhiên, cậu ta không ngờ mọi chuyện lại thành ra như vậy. Cậu ta không dám tin những lời này đều được phát ra từ miệng của ba mình.

Đã từng có lúc, từng câu lại từng chữ, những lời ác ý truyền vào tai cậu ta

“Mày cút đi cho tao, tao coi như tao chưa từng có đứa con trai nào như mày.”

“Mày thật sự làm tao quá thất vọng.”

“Tao năm đó làm sao có thể sinh ra loại nghiệt chủng này như mày.”

“Mày nhìn xem bây giờ mày đã bao nhiêu tuổi rồi. Khi tao bằng tuổi mày, tao đã vì sự nghiệp của mình mà nỗ lực như thế, còn bây giờ mày chỉ là một thứ phế vật.”

……

Nhưng giờ đây, Hà Hiểu Minh đột nhiên phát hiện tất cả những điều này dường như đã khác.

Lâm Phàm miễn cưỡng gật đầu nói: “Hà tổng, tôi và ong cũng là bằng hữu. Nếu ông đã nói như vậy thì tôi sẽ chỉ cho ông một cách. Cách nơi này một trăm dặm có một ngôi chùa. Ông đến đó lễ Phật một ngày, lấy bản thân vì thằng nhóc đó mà ngăn kiếp nạn lần này. Về phần sau này nếu phát sinh chuyện gì trên người ông thì tôi thật không biết, chỉ có thể xem vận may của ông thôi.”

Hà tổng ngẩng đầu đáp: “Chỉ cần tôi làm như vậy, con trai tôi sẽ không có việc gì đúng không?”

Lâm Phàm gật đầu: “Ít ra đây cũng là hy vọng cuối cùng.”

”Tôi hiểu rồi….”

……

Cuối cùng, Hà tổng rời đi.

Khi Lâm Phàm bật đèn điện thoại di động lên, chiếu vào mặt Hà Hiểu Minh. Chỉ thấy cậu ta đang cúi đầu, nước mắt rơi đầy mặt, như thể cậu ta không nghĩ tới là mọi chuyện lại thành như vậy.

Lâm Phàm cởi trói cho Hà Hiểu Minh, đồng thời hắn cũng tò mò về cách trói người rất cao siêu của mình, không biết mình đã trói cậu ta lại như thế nào.

Sau khi cởi trói, Lâm Phàm nhìn Hà Hiểu Minh, không nói gì trực tiếp quay người rời đi.

Chương 515: Có lúc cũng cần phải đóng kịch

Truyện thỉnh thoảng có lỗi chính tả, sai lỗi đâu đó mong mọi người thông cảm… mọi người nếu đọc thấy sai nhớ bấm vào nút vấn đề để báo cáo nha, mình thấy sẽ sửa lại ngay.

Cám ơn mọi người đã ủng hộ theo dõi truyện, vẫn hẹn cuối tuần bạo chương!

Chương 515: Có lúc cũng cần phải đóng kịch

Lúc này, Hà Hiểu Minh đang khóc sướt mướt như một đứa trẻ, một mình ngồi xổm ở đó không nói gì, giống như vừa chịu sự đả kích nào đó.

Lúc Lâm Phàm chuẩn bị rời đi thì giọng nói của Hà Hiểu Minh vang lên.

“Anh… Đứng lại…” Hà Hiểu Minh lau nước mắt trên mặt: “Rốt cuộc lời nói của anh là thật hay là giả.”

Lâm Phàm mỉm cười không nói, mở cửa lên xe.

Hà Hiểu Minh muốn đuổi theo để hỏi cho rõ ràng.

Thế nhưng Lâm Phàm đã nhấn chân ga và rời đi.

“Anh đứng lại đó cho tôi, anh nói cho rõ ràng cuối cùng là thật hay là giả.” Hà Hiểu Minh đứng ở đó gào thét, nước mắt lưng tròng, cậu ta muốn hỏi cho rõ ràng nhưng Lâm Phàm căn bản không cho cậu ta bất kỳ cơ hội nào.

Hà Hiểu Minh ngồi bệt trên mặt đất, đầu vùi vào hai chân miệng lẩm bẩm: Chuyện này rốt cuộc là thật hay là giả.”

“Làm sao lại như vậy.”

“Làm sao có thể như vậy…”

Trên xe.

Đinh linh…

Lâm Phàm nhìn tên người gọi, khóe miệng lộ ra một nụ cười sau đó bấm nghe điện thoại.

Hà Thừa Hàn: “Lâm đại sư, thật sự cảm ơn cậu rất nhiều.”

Lâm Phàm cười nói: “Không cần cảm ơn, có lẽ đây là cách tốt nhất nhưng đừng quên ngày mai phải đi lễ Phật đấy, vất vả một chút.”

Hà Thừa Hàn lắc đầu: “Không vất vả, tôi vẫn luôn không biết phải làm sao. Hôm nay có Lâm đại sư chỉ bảo, chỉ cần nó có thể thay đổi cho dù có phải trả một cái giá thật lớn tôi đều nguyện ý.”

Lâm Phàm: “Đó cũng không phải vấn đề lớn gì, đó chỉ nút thắt trong lòng cậu ta mà thôi, cởi bỏ nút thắt này là có thể giải quyết xong mọi chuyện. Nhưng không nghĩ tới chúng ta sẽ

phải dùng đến cách này, cứ coi như đây là một chuyện có thật đã xảy ra, chứ đừng nghĩ nó là một vở kịch."

"Tôi hiểu rồi." Hà Thừa Hàn gật đầu: "Lâm đại sư, tôi nợ cậu một ân tình. Sau này có xảy ra chuyện gì, cho dù có lên núi đao xuống biển lửa tôi cũng không từ chối."

Lâm Phàm nở nụ cười: "Được rồi, không cần phải nghiêm trọng như vậy, tôi cúp máy trước. Chuyện này cũng là tâm bệnh của ông, nói ra là được rồi. Tôi đã xem qua cho cậu ta, vẫn là câu nói đó, bản tính không xấu nhưng chỉ là thích chống đối ông mà thôi, sau chuyện này thì tôi nghĩ sẽ có thay đổi."

…

Chuyện này quả thật chỉ là một màn kịch mà Lâm Phàm và Hạ Thừa Hàn cùng diễn mà thôi. Đương nhiên không có chuyện gì trùng hợp như vậy, chỉ là với thân phận bây giờ của Hạ Thừa Hàn, ông ta có thể làm gì? Để cho Hà Hiểu Minh hiểu tâm ý của ông ta sao?

Muốn tiền có tiền, không cần lo cơm ăn áo mặc.

Chẳng lẽ còn phải để cho Hà Thừa Hàn phá sản để Hà Hiểu Minh ngộ ra hay sao?

Làm như vậy sợ là khó mà tin nổi..

Cuối cùng, hai người thảo luận một chút, chỉ có thể dùng biện pháp này.

Tuy nói là diễn kịch, nhưng điểm xuất phát cũng không tồi.

Chỉ hy vọng có thể có kết quả.

Ở cuối cầu.

Hà Hiểu Minh thật lâu sau vẫn chưa tỉnh táo lại, trong đầu cậu ta không ngừng nghĩ đến cuộc đối thoại của hai người.

"Rốt cuộc cậu ta là ai? Dựa vào cái gì lại nói mình sẽ gặp tai kiếp, tại sao cậu ta lại biết được?"

"Tại sao ba lại tin tưởng cậu ta như vậy?"

Trong đầu cậu ta cố gắng nhớ lại, sau đó lấy điện thoại di động ra, nhìn số điện thoại của ba mình rồi suy nghĩ rất lâu, cuối cùng mở trình duyệt đánh ba chữ 'Lâm đại sư'.

Tìm kiếm!

Lập tức, các câu hỏi tìm kiếm xuất hiện.

“Một lời của Lâm đại sư có thể cắt đứt sinh tử.”

“Lâm đại sư ở phố Vân Lý, thầy bói đứng đầu Trung Quốc, không thể không phục.”

“Sau khi được Lâm đại sư chỉ dẫn, tôi đã tìm được đường sống trong chỗ chết, tôi rất biết ơn và chia sẻ cho mọi người.”

…

Cậu ta không ngờ là sẽ tìm được những chuyện này, điều này khiến cậu ta nhất thời không thể tin được.

Xem bói?

Còn rất chuẩn?

…

Hôm sau!

Tiếng đóng cửa.

Hà Hiểu Minh mở mắt ra, nhìn thời gian, đã là năm giờ sáng.

Tối hôm qua cậu ta trở về, không làm phiền bất cứ ai, kể cả ba.

Một đêm này cậu ta không làm sao ngủ được, trong lòng không ngừng nghĩ đến chuyện tối qua mình nghe được, bây giờ ba đã ra ngoài nên cậu ta lập tức đi theo.

Bảy giờ sáng mỗi ngày ba đều sẽ rời giường, thế nhưng năm giờ sáng hôm nay đã đi ra ngoài, rõ ràng là có chuyện gì đó.

Tối hôm qua cậu ta đã nghe rõ, ngoài trăm dặm chỉ có một ngôi chùa, sau đó lái xe đi theo phía sau.

Một giờ sau.

Cậu ta nhìn thấy chiếc xe của ba mình ở trong bãi đỗ xe của chùa.

Hà Hiểu Minh đứng im tại chỗ, không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì, sau đó cất bước đi lên trên núi.

Đột nhiên, cậu ta ngây ngẩn cả người.

Ở phía trước có một bóng người, một bước một quỳ đi về phía ngôi chùa.

Cậu ta nhìn tấm lưng kia, yết hầu khẽ động một cái, trong mắt lóe lên một tia không dám tin, thậm chí còn có một chút hối hận.

Đột nhiên.

Cậu ta nhìn thấy tấm lưng kia trong lòng có chút đau đớn, đau thấu tim gan.

Bước lên bậc thang mà ba cậu ta đã quỳ lạy, cậu ta nhận ra những bậc thang này không hề bằng phẳng, có những chỗ lồi lõm, nếu như quỳ xuống sẽ rất đau đớn.

Chương 516: Ngay cả ông trời cũng muốn giúp

Lúc này trong lòng Hà Hiểu Minh cảm thấy rất nặng nề, không phải cậu ta không kính trọng và yêu thương ba mình, chỉ là trong lòng cậu ta có một khúc mắc, thời gian trôi qua khúc mắc trong lòng này càng khó gỡ. Mỗi một lần nhớ lại, trong lòng càng nghĩ càng tức giận, cảm thấy rằng tất cả mọi người trên thế giới đều đối xử tệ với mình.

Ngay cả những lời ba nói cũng vang vọng bên tai cậu ta.

Phế vật!

Vô dụng!

Cút!

…

Những lời này là đả kích rất lớn với cậu ta, khiến bầu không khí quanh cậu ta rất là thương tâm.

Theo như lời Lâm Phàm đã nói, thiếu niên mười tám tuổi có lòng tự trọng rất mạnh, đặc biệt là lúc nổi loạn. Tuy nói cậu ta đã lăn lộn ngoài xã hội từ rất sớm, nhưng biết càng nhiều nội tâm càng sớm sụp đổ.

Lúc này.

Hà Hiểu Minh nhìn thấy ba mình quỳ gối trước một pho tượng Phật, đây là một pho tượng Phật Tổ, sau đó quỳ lạy ở đó rất lâu rồi mới đứng dậy.

“Lúc này trong lòng ba đang nghĩ gì?”

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Hà Hiểu Minh bắt đầu suy nghĩ, không biết là ba mình đang nghĩ gì, cậu ta rất muốn đi đến hỏi nhưng lại nhịn được. Bởi vì cậu ta âm thầm đi theo tới đây, hơn nữa cậu ta muốn xem đến cuối cùng thì chuyện gì sẽ xảy ra.

Lúc này, Hà Thừa Hàn đang định quỳ xuống bái lạy tất cả các vị Phật xung quanh phòng.

Khi quỳ lại trước một tượng Phật đang dơ bàn tay ra, pho tượng Phật đang ở trên cao đột nhiên chấn động một cái, rồi rơi từ trên cao xuống.

Hai mắt Hà Hiểu Minh mở to.

Lạch cạch!

Tượng phật nho nhỏ đập vào đầu Hà Thừa Hàn.

Hà Thừa hàn hét lên một tiếng thảm thiết sau đó ôm đầu, trên đầu có chút máu. Mặc dù đây không phải là tượng Phật bằng vàng thật, nhưng trọng lượng cũng không phải là nhẹ, nếu mũi nhọn rơi vào đầu thì rách da cũng là chuyện bình thường.

Mấy vị hòa thượng xung quanh hoảng sợ đi lên, không biết người bị tượng đập trúng có sao không.

Hà Thừa Hàn sờ sờ đầu sau đó phất tay lau khô vết máu, vẫn tiếp tục quỳ ở đó như cũ.

Hà Hiểu Minh đứng cách đó không xa, nhìn cảnh tượng trước mặt cơ thể khẽ run lên.

“Dùng chính mình ngăn cản tai kiếp…”

Trong đầu Hà Hiểu Minh đột nhiên nhớ lại những lời này, nhìn bộ dạng của ba mình lúc này, hốc mắt Hà Hiểu Minh không nhịn được rơi lệ.

…

Khu chung cư nào đó.

Lâm Phàm đã rời giường, mở điện thoại ra xem thì đã nhận được một tin.

“Núi XX, có một trận động đất nhỏ…”

Sau đó, Lâm Phàm bấm tay bấm tính toán: “Mẹ kiếp, hôm nay Hà tổng có chút tai ương đổ máu nho nhỏ.” Hắn đột nhiên nở nụ cười, không biết hôm nay sẽ gây ra hiểu lầm gì.

Nhưng không sao, cứ để hiểu lầm này tiếp tục phát triển.

Ngay cả ông trời cũng sẵn sàng giúp đỡ, hắn có thể làm gì khác đây?

Phố Vân Lý!

Đây là ngày khai trương thứ hai.

“Buổi sáng tốt lành, ông chủ nhỏ…”

Khi đến chỗ này, Lâm Phàm thường đi ngang qua chào hỏi các ông chủ cửa hàng, cửa hàng mới khai trương nên tinh thần mọi người đều rất phấn khởi, tràn đầy tin tưởng về tương lai sắp tới. Đặc biệt là ngày khai trương hôm qua, số lượng người qua lại rất đáng sợ, khi ông chủ nhỏ tiến hành bán bánh kếp thì càng phát huy hết tác dụng, không biết đã cưỡng ép bao nhiêu người làm tù binh của món bánh này.

Bánh kếp của ông chủ nhỏ có ma lực tuyệt đối, nếu nhất định phải nói một câu thì chính là cưỡng ép mà qua, không cần nói nhảm chỉ cần bạn dám ăn nhất định sẽ khiến bạn thần hồn điên đảo.

Chuyện của hai cha con Hà Thừa Hàn không có chút dính líu gì tới người ngoài cuộc như hắn, nhưng chiều hôm qua sau một trận ồn ào, Hà Thừa Hàn than thở ở trong tiệm với vẻ mặt đưa đám. Đám người Vương Minh Dương không thể làm gì được, cho dù bọn họ có tiền cũng không thể làm gì để giải quyết chuyện này.

Mà lâm Phàm tùy ý xen vào một câu đã tạo thành một tuồng kịch như tối hôm qua, bây giờ nghĩ lại, đúng là diễn rất tốt.

“Cửa hàng mới cảm giác thế nào?” Lâm Phàm đi vào trong cửa hàng, cửa hàng này lớn hơn cửa hàng trước gấp ba lần, bên trong còn có chỗ để nghỉ ngơi, hoàn cảnh cũng không tệ, so với trước kia quả thực là thiên đường.

Điền Thần Côn vui cười hớn hở nói: “Quá tuyệt vời, tôi chứng kiến sự phát triển của cửa hàng chúng ta từ nhỏ đến lớn, sau này nhất định sẽ càng lớn hơn.”

Triệu Chung Dương phát trực tiếp: “Mặc dù tôi là nhân viên không lương nhưng tôi đã cống hiến cuộc đời mình cho chỗ này, từ hôm nay trở đi tôi chính là nhân viên tuyên truyền cho cửa hàng của Lâm đại sư.”

Ngô U Lan cười mỉm nói: “Tôi là nhân viên phục vụ bưng trà đưa nước của cửa hàng Lâm đại sư.”

Ngô Thiên Hà cũng cười: “Tôi là thầy bói phó.”

“Gần đây kỹ thuật đoán mệnh của tôi đã có tiến triển, ông Ngô, ông nói có phải không?” Điền Thần Côn đắc ý nói.

Ngô Thiên Hà lắc đầu: “Vẫn chỉ là mới vào nghề, vẫn còn kém lắm.”

Lâm Phàm đặt mông ngồi xuống bàn, khoác lác với mọi người, cũng rất vui vẻ. Thế nhưng lúc này, Triệu Chung Dương đứng ở cửa nhìn ra xa, lập tức kêu lên: “Khởi công, khởi công, cuối cùng các binh sĩ cũng đã tới.”

Nhìn vào đồng hồ vừa đúng 8:30, sớm hơn trước kia.

“Chỗ mới, khởi đầu mới, giữ vững tinh thần để chúng ta làm việc thật chăm chỉ.” Lâm Phàm cười nói.

Ngô U Lan và Điền Thần Côn đi ra trước cửa hàng, khi họ nhìn thấy nhóm người kia cũng có chút kinh ngạc, số lượng người không ít hơn khi họ ở phố Vân Lý chút nào…

…

Chương 517: Giá trên trời

Trong nhóm những người dân ở phía xa đang đi tới, có người lên tiếng.

“Hôm qua cửa hàng này khai trương tôi đã nếm thử bánh kếp, mùi vị không thể chê được, quá hấp dẫn.” Một bác gái cảm thán nói.

“Tôi nghe chồng tôi nói bánh kếp nhà này ngon cực kỳ, tôi cũng không tin, bà nói một phần bánh kếp có thể ngon tới mức nào? Cho dù ngon đến đâu, ông ấy cũng không phải đưa ra một mức độ đánh giá nào đó đúng không? Nhưng chồng tôi nói rằng trên đời này, không món ngon nào có thể đuổi kịp món bánh kếp này, cho nên hôm nay tôi đến để ăn thử một chút.”

“Ha ha, chồng bà nói hoàn toàn là thật, sau khi bà ăn xong bánh kếp này sẽ biết nó biến thái cỡ nào.”

Những ông chủ cửa hàng xung quanh đứng tụm ba tụm năm để nói chuyện.

“Tôi đã nói rồi chỉ cần có Lâm đại sư, đường sẽ không bị tắc.”

“Hôm qua tôi đi khảo sát xung quanh. Theo lý mà nói, tỉ lệ dân cư ở đây căn bản không thể nào so sánh với phố Vân Lý, nhưng hôm nay nhìn thấy mấy người này tôi cảm thấy rất khủng khiếp…”

“Ồ, mọi người nhìn xem, người kia không phải là cư dân mà chúng ta thường gặp ở phố Vân Lý cũ hay sao, tại sao anh ta lại tới đây?”

…

“Không phải anh sống ở bên kia sao? Không phải vì cố ý mua bánh kếp mà tới đây đấy chứ.” Ông chủ một cửa hàng dò hỏi.

Thanh niên kia mỉm cười nói: “Ha ha, lúc mọi người lắp đặt thiết bị thì tôi đã chuyển chỗ rồi, dù sao chỗ làm cũng không quá xa.”

Các ông chủ cửa hàng bội phục, hóa ra chỉ có dân sành ăn mới dám làm chuyện này.

Rất bội phục…

Điền Thần Côn đứng ở cửa ra vào hô to: “Mọi người, cửa hàng bán bánh kếp của chúng tôi có quy tắc, số lượng mỗi ngày giới hạn là mười phần, một phần là năm mươi tệ, còn phải ngẫu nhiên rút thẻ số. Đồng thời, mọi người có thể nhìn tờ hướng dẫn trên tường này một chút, nếu ai có thể hiểu thì cũng có thể mua được một phần bánh kếp, đây chính là quy tắc của cửa hàng chúng tôi.”

Điền Thần Côn vừa nói xong, một tràng cảm thán vang lên.

“Không thể nào, làm sao có người mở cửa hàng lại đặt nhiều quy tắc như vậy…”

“Đúng vậy, chúng tôi không phải không trả tiền, tại sao chỉ bán giới hạn mười phần?”

“Không mua, không mua nữa. Tôi chưa bao giờ thấy một cửa hàng không lớn, nhưng lại phách lối như vậy.”

Người này kêu lên không mua cũng chỉ là nói ngoài miệng, hai chân anh ta thậm chí không nhúc nhích. Hắn đây là thi triển chiêu trò cũ, bánh kếp của Lâm đại sư làm sao hắn ta không biết cơ chứ? Hôm nay có nhiều người đến như vậy, có thể bớt được mấy người thì đỡ mấy người.

Quả nhiên, có người lập tức hưởng ứng.

“Anh cho rằng chúng tôi là kẻ ngốc sao? Chẳng lẽ chúng tôi không biết đây là bánh kếp của Lâm đại sư sao?”

“Đúng vậy, bây giờ internet phát triển như vậy, chúng tôi đã nghe nói về bánh kếp của Lâm đại sư rồi.”

“Vì ăn bánh kếp này mà sáu giờ sáng nay tôi đã rời giường chạy từ bên kia qua đây, mọi người ai muốn rời đi thì tranh thủ đi nhanh, bớt đi một người là thêm một chút cơ hội.”

Trong đám dân cư có một chút ồn ào, Lâm Phàm cân bản không để ý trong lòng. Hôm qua để các người ăn thoải mái như vậy, thế nhưng là có ý đồ đấy ?

Trên đời này làm gì có bữa cơm miễn phí, hôm qua không chỉ không giới hạn số lượng mà còn miễn phí, coi như là ngày đầu khai trương cũng không có chuyện tốt như vậy. Chuyện này nhất định là có mục đích rồi.

Nhìn xem!

Tình huống bây giờ đó là tất cả những cư dân đã ăn bánh hôm qua đều đến đây.

Họ hoàn toàn khuất phục trước bánh kếp, cái này không phục không được… cái hương vị kia thật sự không thể chê được. Hơn nữa đây còn là lần đầu tiên bọn họ ăn món ngon như vậy, cho dù là dân cư ở trong phố Vân Lý cũ đã được ăn nhiều lần,

thế nhưng vẫn không thể ngăn cản sự hấp dẫn của bánh kếp, cho nên việc này khỏi phải bàn nữa rồi.

Lúc này.

Trong đám đông, có một người hét lớn một tiếng.

“Ai mua được bánh kếp. Tôi sẽ mua với giá 888.”

“Tôi ra giá một nghìn.”

Đối với bánh kếp của Lâm đại sư, căn bản không lo về phần tiêu thụ, không biết có bao nhiêu ông chủ có tiền đều tưởng nhớ bánh kếp của Lâm đại sư.

Hơn nữa, giá tiền chỉ có cao hơn chứ không hề thấp đi.

Trong số đó, có một người đã bán một phần bánh kếp với giá trên trời.

Giá bán là một vạn mà không cho trả giá, cuối cùng có một vị đại gia đã mua lại.

Đương nhiên, đây chỉ là ngẫu nhiên mà thôi, bình thường thì 3,000 cũng có người mua rồi, thậm chí có thể bán với cao hơn một chút.

Vì vậy, trong nhóm các vị đại gia thường lan truyền rằng, món ăn rẻ nhất bán với giá trên trời thì chỉ có thể là bánh kếp do chính tay Lâm đại sư làm mà thôi.

Giá tiền này không phải là vô lý, thậm chí theo quan điểm của họ, giá tiền này còn có thể bán đắt hơn một chút.

Bởi vì, muốn mua được một phần bánh kếp của Lâm đại sư quả thực khó càng thêm khó, số lượng người xếp hàng quá nhiều. Hơn nữa, mỗi ngày chỉ bán mười phần, muốn mua được thì phải xem may mắn, hơn nữa may mắn này phải tốt vô cùng.

Chương 518: Tuyệt đối không được nhảy giá

Những người dân này là lần đầu xếp hàng nên có chút không quen, nhưng Lâm Phàm tin rằng họ sẽ sớm quen thôi.

Ngô U Lan và Điền Thần Côn rất bận rộn, Lâm Phàm thì nhàn nhã ngồi đó uống trà, lẳng lặng chờ đợi.

Có người dân vây quanh xem tờ hướng dẫn trên tường.

“ Điểm Bách khoa +1.”

Lâm Phàm chỉ vào: “Bà ấy xem hiểu, có thể lấy một phần.”

Điền Thần Côn cười nói: “Bác gái này, bác không cần phải xếp hàng nữa.”

Bác gái kia liếc nhìn Điền Thần Côn, sau đó phất tay: “Tôi không cần, 50 tệ một phần quá đắt.”

Người dân xung quanh kinh ngạc hét lên một tiếng.

“Mẹ kiếp, không nên, nhường lại cho tôi đi…”

“Rốt cuộc là căn cứ vào cái gì mới có thể lấy được bánh kếp, tôi xem nhiều lần rồi vẫn không có lấy được cơ hội…”

Bọn đầu cơ chen tới: “Chị hai, 300 tệ, phần bánh này của chị nhường cho tôi được không.”

Bác gái kia sững sờ: “Hả? 300.”

Bọn đầu cơ: “400.”

“400?” Bác gái sợ ngây người, giống như không ngờ tới một phần bánh kếp này lại có thể bán được nhiều tiền như vậy, những người này không phải là bị ngốc đấy chứ…”

Lâm Phàm chưa bao giờ ngăn cản những hành vi này, chỉ cần điểm bách khoa có thể tăng lên là được rồi, thậm chí hắn còn đang suy nghĩ, nếu nhiều người đến xem hơn thì điểm bách khoa này sẽ tăng lên không ngừng.

…

Đầu phố!

Hoàng Bân dẫn theo một số lãnh đạo của đơn vị đứng ở đó xem, vẻ mặt bọn họ đều lộ ra vẻ kinh ngạc, một chút cũng không dám tin.

Một vị lãnh đạo trong số đó cười nói: “Tôi đã nói rồi, lúc trước khi khai phá nơi này chúng ta còn lo rằng sẽ không có ai biết đến, mọi người xem đây là thế nào? Đang chật kín người như thế.”

Một vị lãnh đạo khác kinh ngạc nói: “Đây mới chỉ là chín giờ sáng mà đã đông kín người như vậy, lúc trước chúng ta thương lượng tiền cho thuê, có phải là hơi thấp rồi hay không?”

Hoàng Bân vẫn còn đang kinh ngạc, bây giờ nghe như vậy thì lập tức rùng mình: “Mọi người đừng nghĩ lung tung, nói cho mọi người biết, tình huống hiện tại này theo tôi thấy 100% là vì cửa hàng kia.”

“Cửa hàng nào?”

“Không phải lúc đó tôi nói với mọi người rồi sao, khu phố của chúng ta không có quảng cáo cho bên ngoài, mà là trực tiếp cho các chủ cửa hàng ở Phố Vân Lý cũ thuê. Cửa hàng đó chính là của Lâm đại sư, theo tôi thấy công ty Tân Vũ kia đúng là tìm đường chết, ngay cả cửa hàng nổi bật như thế này mà cũng dám xua đuổi.” Bây giờ Hoàng bân đã tin phục, hắn tin cửa hàng của Lâm đại sư đúng là quá lợi hại.

Chỗ này có thể thu hút rất nhiều người như thế này, không tin cũng không được.

Nhiều người xếp hành trước một cửa hàng như vậy, chứng tỏ lưu lượng người đến là do cửa hàng này kéo thì còn có lý do là gì?

“Không thể nào, bây giờ mới chỉ là ngày thứ hai đã đạt tới trình độ như vậy, đúng là có chút dọa người.”

Hoàng Bân lắc đầu: “Đừng bao giờ so sánh những trường hợp bình thường với cửa hàng này. Mọi người đừng nghĩ lung tung về tiền thuê cửa hàng trên con đường này, mọi thứ đều tăng theo tốc độ bình thường là được, tuyệt đối đừng có nhảy giá. Chúng ta cũng đừng giống như công ty Tân Vũ kia, chỉ thấy lợi ích trước mắt mà vì cái nhỏ đánh mất cái lớn.”

Mọi người nhẹ gật đầu, nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, bọn họ đã hoàn toàn tin phục.

…

Bánh kếp của vị bác gái kia cuối cùng cũng bị bọn đầu cơ mua lại với giá 900 tệ.

Nếu bác gái này có thể kiên trì thêm một chút, phá giá một ngàn là cái chắc. Thế nhưng 900 tệ này cũng khiến bác gái vui

vẻ cả ngày rồi, bọn đầu cơ cũng được lời, sau đó lập tức lấy điện thoại ra bắt đầu gọi điện cho khách hàng. Mặc dù bọn họ là bọn đầu cơ, thế nhưng thủ tục rất chuyên nghiệp, chụp ảnh qua, kiểm chứng bánh kếp là thật, chỉ cần đối phương đồng ý sẽ đặt bánh kếp vào trong hộp đóng gói thật chuyên nghiệp rồi mới gửi đi.

Trong một biệt thự cao cấp nào đó.

Một người đàn ông trung niên khí chất báta phàm, lúc này đang đứng cẩn thận trước mặt một người đàn ông trẻ tuổi: "Trâu thiếu gia, tôi đã đặt cho cậu một món ăn rất ngon mà trước đây có lẽ cậu chưa từng nếm thử, tôi đảm bảo cậu ăn xong sẽ kinh ngạc thán phục, đây có thể nói là món ăn ngon nhất thế giới."

Người đàn ông được gọi là Trâu thiếu gia kia tuổi cũng không quá lớn, dưới ba mươi, mỗi lần giơ tay nhấc chân đều rất vững vàng, có cảm giác như đang kiểm soát tất cả mọi thứ.

"A, thật sao."

Đối với Trâu thiếu gia, người đàn ông kia không dám có một chút thất lễ. Bởi vì ông ta không thể so sánh được với địa vị của đối phương, Trâu thiếu gia này vừa là phú nhị đại cũng vừa là hồng nhị đại. So với bất kỳ người nào đều cao hơn và quý hơn một bậc.

(Phú nhị đại: con của đại gia, giới siêu giàu có ở TQ.)

(Hồng nhị đại: con của người làm chức vụ lớn trong chính phủ ở TQ, giống COCC ở nước mình.)

Người đàn ông trung niên là binh sĩ dưới quyền của cha Trâu thiếu gia, sau khi xuất ngũ lập tức tới Thượng Hải để phát triển. Mỗi lần Trâu thiếu gia đến Thượng Hải đều là do ông ta tiếp đón nên tuyệt đối không dám thất lễ.

…

Chương 519: Không phục cũng phải phục

Lúc này Lâm Phàm đã bán hết mười phần bánh kếp, sau đó ngẩng đầu nhìn những người dân vẫn còn đang đứng đợi, bèn mỉm cười nói: "Mọi người đừng lo lắng, sau này tôi đều bán ở đây, hôm nay không mua được thì ngày mai đến mua, một ngày nào đó sẽ mua được thôi."

"Ông chủ nhỏ, mỗi ngày anh không thể bán thêm một chút sao."

"Đúng vậy, nếu không thì sau này mỗi ngày bán hai mươi phần đi."

"Không được hai mươi phần thì mười lăm phần đi, mỗi ngày mười phần mà có nhiều người mua như vậy, đây là kìm nén chết chúng tôi rồi."

Lâm Phàm cười nói: "Mọi người thông cảm cho tôi một chút, nếu có hứng thú có thể xem tờ hướng dẫn trên tường. Nếu xem hiểu thì không cần phải xếp hàng, cửa hàng ngoại trừ bán bánh kếp còn có xem tướng số, nếu mọi người có hứng thú thì có thể đến xem một quẻ."

Đối với người dân địa phương, bọn họ còn chưa quen với việc này, mười phần này cũng không nhiều lắm, thậm chí còn ít đến đáng thương.

Lâm Phàm sẽ không thay đổi quy tắc hiện tại, mỗi ngày mệt mỏi như vậy làm gì? Làm mười phần bánh kếp chỉ mệt một chút nhưng làm hai mươi phần thật sự sẽ mệt chết mất.

…

Ở biệt thự nào đó.

Trâu thiếu gia nhìn đồ vật trước mặt, sau đó ngẩng đầu nhìn người đàn ông: "Ông đang trêu tôi đúng không?"

"Thiếu gia, tôi không dám trêu chọc cậu, cậu cắn thử một miếng thì sẽ biết." Người đàn ông nhanh chóng nói, đồng thời trên mặt cũng tràn đầy tự tin, ông ta cũng có duyên nếm thử qua bánh kếp này một lần. Sau này, ông để lại phương thức liên lạc cho bọn đầu cơ, coi như là bọn đầu cơ cũng chưa chắc có hàng, còn phải dựa vào may mắn.

Lần này Trâu thiếu gia từ thủ đô tới đây, đúng lúc ông ta liên lạc với bọn đầu cơ, sau đó cũng không cò kè mặc cả với bọn

họ mà trực tiếp mua với giá một vạn. Dùng tiền đối với bọn họ mà nói là không cần nhìn, chỉ cần có đáng hay không mà thôi, theo ông ta thì phần bánh kếp này là đáng giá.

Trâu thiếu gia nhìn bánh kếp trước mặt cảm thấy không có chút hứng thú nào, rõ ràng là đang trêu chọc mình sao?

Thân phận của mình là gì? Vậy mà phải ăn đồ ăn như này. Có phải coi anh ta là đồ ngốc không, cái này chỉ là một phần bánh kếp còn có thể biến thành thứ gì khủng khiếp.

Nhưng đúng lúc này.

Một mùi thơm bay tới chóp mũi anh ta.

Khẽ ngửi.

Mùi thơm xông vào mũi, tràn vào nội tâm.

Anh ta giơ tay cầm lấy bánh kếp, khẽ cắn một cái, sắc mặt vốn ghét bỏ đột nhiên thay đổi.

"Cái này…"

Người đàn ông bên cạnh nói: "Thiếu gia, khi nó mới ra lò mùi vị sẽ ngon hơn, nhưng cho dù còn hơi nóng thì mùi vị vẫn rất mê người đó nha."

Người đàn ông bên cạnh lẩm bẩm một mình, còn Trâu thiếu gia cũng không nói câu nào.

Bánh kếp thần kỳ này đã khiến anh ta sợ ngây người, hương vị nó ngon gấp trăm ngàn lần bất kỳ cao lương mỹ vị nào mà anh ta đã từng nếm thử.

…

Buổi chiều.

Tiễn đi vị khách hàng cuối cùng đến đây coi bói, trong cửa hàng tạm thời không còn người tiến vào.

Hiện tại, mức độ khách hàng mua bánh kếp cao hơn so với xem bói. Vốn dĩ, đoán mệnh xem bói vẫn rất chuẩn, nhưng mà Lâm Phàm không trực tiếp ra tay nên rất nhiều khách hàng rất tiếc nuối, họ chỉ muốn nhờ Lâm đại sư xem, những người khác họ không muốn.

Nếu như Lâm Phàm mở miệng coi bói, thì số lượng người đến đây có lẽ sẽ đạt đến mức độ đỉnh cao.

Tuy nhiên, muốn Lâm Phàm ra tay thì đó là một chuyện rất khó khăn, không chỉ xem tâm tình mà còn phụ thuộc vào việc bản thân có vui sướng hay không?

Lúc này Điền Thần Côn huých huých Lâm Phàm nói: "Cậu xem…"

Lâm Phàm đang chơi điện thoại, lúc này ngẩng đầu lên nhìn, tên nhóc Hà Hiểu Minh hiện tại đang đứng ở cửa ra vào, nhìn hắn không nói lời nào.

"Anh ra đây, tôi có lời muốn hỏi anh." Hà Hiểu Minh nói.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn, sau đó cúi đầu tiếp tục chơi điện thoại, không để ý đến Hà Hiểu Minh.

Hà Hiểu Minh thấy đối phương không để ý đến mình, sau đó cúi đầu suy nghĩ: "Lâm đại sư, tôi đến tìm anh."

Xưng hô thay đổi từ "anh" thành "Lâm đại sư".

Lâm Phàm vẫn không trả lời như trước, có chút xoay người đưa lưng về phía Hà Hiểu Minh tiếp tục chơi điện thoại.

Hà Hiểu Minh có chút gấp gáp, cậu ta từ chùa quay trở về, lúc này trong lòng rối ren muốn hỏi rõ ràng xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chuyện tượng Phật cậu ta đã hiểu rõ, nghe nói là do trong vùng có động đất.

Nhưng cậu ta không tin, làm sao có chuyện trùng hợp như vậy chứ. Trên tường kia có mấy trăm cái tượng Phật, tại sao lại chỉ có một cái rơi xuống?

Nhớ đến chuyện mình nghe được, trong lòngcậu ta cũng có chút sợ hãi.

Lúc này, Hà Hiểu Minh hít sâu một hơi, sau đó người hơi cúi xuống, giọng điệu cung kính nói: " Chú Lâm, tôi có thể nói chuyện với chú vài câu được không?"

Đột nhiên, Lâm Phàm để điện thoại xuống, lập tức kinh ngạc nói: "Ôi chu choa mạ ơi, cháu trai đã đến rồi đó sao, chú mãi lo chơi game nên không để ý cháu đã đến. Sau này chú sẽ bỏ

game, trò chơi vương giả vinh diệu này đúng là gây nghiện mà, vào đây nói chuyện nào.”

Hà Hiểu Minh nhìn Lâm phàm, sắc mặt có chút bất đắc dĩ, chắc chắn là tên này cố ý.

Nhưng hiện tại cậu ta không có ý kiến gì.

Bởi vì cậu ta đã phục rồi.

Chương 520: Ông phải có bạn gái trước mới được

Trong cửa hàng.

“Đến đây, uống trà nào.” Lâm Phàm đưa chén trà đến trước mặt Hà Hiểu Minh, vẻ mặt rất bình tĩnh, có chuyện gì từ tốn nói.

Hà Hiểu Minh nhìn Lâm Phàm, trong lòng sớm đã có một cảm giác kính sợ. Lúc trước cậu ta không tin nhưng bây giờ đã tin, sau đó cậu ta kể lại toàn bộ chuyện đã xảy ra ở trong chùa.

Lâm Phàm từ từ uống trà, nhưng trong lòng lại nhảy lên, hắn không ngờ mọi chuyện lại trùng hợp như vậy. Hà Thừa Hàn đi chùa bái Phật, vốn định làm dáng một chút mà thôi, hắn biết chắc Hà Hiểu Minh nhất định sẽ đi theo.

Nhưng bây giờ tượng Phật này rơi xuống đầu đã vượt qua ngoài dự kiến, còn có đổ máu.

Chuyện này gọi là gì?

Đây được gọi là hoạ sát thân, cho dù không phục cũng không được.

“Chú Lâm, chú nói tôi sẽ gặp tai kiếp, ba tôi thay tôi cản kiếp không phải ba tôi sẽ chết đấy chứ…” Hà Hiểu Minh vội vàng hỏi, cậu ta đã bị cảnh tượng hôm nay dọa cho hoảng sợ, cậu ta không dám tưởng tượng nếu cái tượng Phật kia mà lớn hơn một chút thì khi nó đổ xuống hậu quả sẽ như thế nào?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Hà Hiểu Minh biến thành trắng bệch.

Lâm Phàm đặt chén trà xuống, ngẩng đầu nói: “Cậu đang lo lắng cho ba của mình sao?”

Nếu như là lúc trước, Hà Hiểu Minh nhất định sẽ trả lời 'không có' nhưng bây giờ cậu ta thật sự rất lo lắng: "Chú Lâm, chú nói cho tôi biết đi, nếu thật sự xảy ra chuyện đó tôi không muốn ba tôi gánh kiếp nạn thay cho tôi."

Hắn định trêu chọc tên nhóc này thêm một chút nữa nhưng nghĩ lại thì thấy đủ rồi, nhìn tên nhóc này lo lắng như vậy, hắn quyết định không lừa cậu ta nữa, nếu không có thể xảy ra vấn đề gì mất.

Lâm Phàm cười nói: "Được rồi, không có chuyện gì nữa, ông ấy đã ngăn cản kiếp nạn thay cho cậu rồi."

"A…" Hà Hiểu Minh ngây người: "Tượng Phật đó rơi vào đầu, đã giúp tôi ngăn cản kiếp nạn sao?"

Lâm Phàm nhẹ gật đầu: "Đúng vậy, tôi bảo ba cậu đi chùa cũng là vì lí do này. Nếu không đi chùa hậu quả có thể nghiêm trọng hơn, nhưng ở bên trong chùa có sức mạnh của hương khói, có Phật tổ ở đó nên có thể biến nguy thành an."

Hà Hiểu Minh chậm rãi gật đầu, cậu ta có cảm giác chú Lâm nói chuyện rất bí ẩn nhưng tình hình hiện tại cậu ta không thể không tin. Bởi vì chuyện này theo cậu ta thấy cũng có chút huyền ảo.

"Thật sự như vậy sao?" Hà Hiểu Minh liên tục hỏi để xác nhận: "Có phải sau này cũng không có chuyện gì nữa đúng không?"

"Theo lý là như vậy, nhưng mà cậu phải nhớ kỹ, cuộc đời này đã thay đổi. Nếu còn giận ba cậu như vậy, tôi thấy không cần phải nhờ đến kiếp nạn này, mà ba cậu có thể trực tiếp đổ bệnh vì bị cậu chọc tức đó. Khi đó không phải là vấn đề của kiếp nạn hay không có kiếp nạn, mà là trực tiếp nằm viện cũng không phải là chuyện không thể." Lâm Phàm nói.

Hà Hiểu Minh gật đầu: "Chú Lâm, tôi biết rồi, tôi biết rồi."

Bây giờ cậu ta đã hiểu ra, sau khi trải qua chuyện này cậu ta đột nhiên nhớ lại tình cảm của ba mình dành cho mình, đồng thời cũng hiểu ra một số chuyện mà trước đây ông ấy nói nhưng bản thân mình không muốn hiểu.

Lúc này, nút thắt trong lòng cuối cùng đã được gỡ bỏ.

Lâm Phàm nhìn Hà Hiểu Minh: “Đừng suy nghĩ nhiều quá, chuyện đã qua thì qua rồi, đúng rồi đưa điện thoại cậu cho tôi.”

Bây giờ Hà Hiểu Minh còn đang nghĩ đến những chuyện kia, sau đó đưa điện thoại cho Lâm Phàm, cậu ta không biết chú Lâm muốn làm cái gì.

Lâm Phàm lấy điện thoại ra nhìn, cố ý nói: “Ồ, cậu cũng chơi trò này sao…”

“Ừm.” Hà Hiểu Minh nhìn thoáng qua sau đó gật đầu.

Lâm Phàm mỉm cười: “ Đúng là kẻ có tiền có khác, nhất định là full trang phục rồi, tất cả đều là phù hiệu cấp năm. Tôi đây một bộ phù hiệu cấp năm cũng không có nên không thể đánh lại bọn họ, mỗi lần bắt đầu đều bị người ta làm nhục.”

Hà Hiểu Minh nhìn Lâm Phàm: “Chú, tôi còn mấy quyển, cháu lập tức đưa tất cả cho chú.”

“Cái này không tốt lắm.” Lâm Phàm cười sau đó tiếp tục nói: “Nhưng mà bây giờ cậu còn nhỏ, sau này chuyện học tập là quan trọng nhất, những thứ này tạm thời để đây tôi bảo quản giúp cho.”

Ánh mắt Hà Hiểu Minh có chút quái dị nhìn Lâm Phàm, cậu ta biết rằng người chú mà cậu ta biết rất không đáng tin cậy.

Nhưng cậu ta nhớ rõ tất cả, đại ân đại đức không thể đền đáp.

Cuối cùng đưa tất cả năm phù hiệu và trang phục.

Lâm Phàm cười tươi sáng lạn như hoa.

Sau khi Hạ Hiểu Minh rời đi.

Lâm Phàm vui vẻ mở điện thoại lên, cuối cùng chuyện này làm cũng không uổng phí, sau đó gửi tin nhắn đi: “Hà tổng, chuyện sắp xong rồi, nếu thật sự không kiên trì được thì mau chóng quay lại.”

Đợi một lúc lâu cũng không nhận được tin nhắn phản hồi.

Hóa ra đi bái Phật cũng rất mê mẩn như vậy.

Chuyện này đã được giải quyết rất hoàn hảo.

Điền Thần Côn đi đến bên cạnh Lâm Phàm: "Chuyện này cứ như vậy là xong rồi sao?"

Lâm Phàm gật đầu: "Ừm, cũng gần như là vậy, việc này đừng nói cho bất kỳ ai đó."

Điền Thần Côn gật đầu: "Yên tâm đi, quả thật tên nhóc này rất hạnh phúc… Được sinh ra trong một gia đình không cần lo cơm ăn áo mặc, không biết trước đây nghĩ như thế nào mà luôn náo loạn mâu thuẫn với Hà tổng. Nếu là tôi thì tôi sẽ sinh thêm đứa nữa, không nghe lời thì sẽ không cho tiền nữa."

Lâm Phàm liếc mắt nhìn Điền Thần Côn: "Ông phải có bạn gái trước mới được."

Điền Thần Côn: "…"

…

Chương 521: Trâu thiếu gia

Buổi chiều.

Một chiếc xe ô tô dài sang trọng dừng ở đầu phố Vân Lý.

Trong xe.

"Trâu thiếu gia, cửa hàng kia chính là cửa hàng bán bánh kếp." Lý Dương Quân cung kính nói.

Khóe miệng Trâu thiếu gia lộ ra vẻ tươi cười, một số cô gái đi qua đều nhìn thấy chiếc xe sang trọng này, khi nhìn thấy người đàn ông trong xe thì lập tức sững sờ, hai mắt sáng ngời, hai chân dường như không thể nhúc nhích được.

Các cô đã bị mê hoặc.

Giống như các công tử cao quý trong tiểu thuyết.

Trâu thiếu gia mỉm cười với mấy cô, nụ cười yếu ớt, mặt các cô gái kia lập tức ngượng ngùng sau đó xấu hổ rời đi.

Rất đẹp trai, rất có khí chất.

"Không ngờ một món ăn ngon như vậy lại được sản xuất từ một cửa hàng nhỏ bé như thế. Quả thật không thể nhìn mặt mà bắt hình dong…" Trâu thiếu gia thở dài nói.

Lý Dương Quân ở bên cạnh nói: “Thiếu gia, quy tắc của cửa hàng này rất kỳ lạ, mỗi ngày chỉ bán có mười phần. Hiện tại căn bản không bán nữa, hơn nữa còn một quy tắc nữa là chỉ cần nhìn hiểu tờ giấy hướng dẫn trên tường là có thể mua một phần bánh kếp.”

Trâu thiếu gia suy nghĩ rồi cười nói: “Nói như vậy, bây giờ tôi đi mua căn bản là không mua được?”

Lý Dương Quân xấu hổ cười, trước mắt chính là người không thể đắc tội, nếu như ông ta nói không mua được vậy không phải là đánh vào mặt thiếu gia sao? Nhưng ông ta biết vị thiếu gia này chính là hiện thân của kỳ tích, không có chuyện gì là không làm được, vì thể hiện ra thực lực của thiếu gia, ông ta bèn cười nói: “Thiếu gia, bánh này người bình thường cũng không mua nổi. Tôi nhớ lần trước Lý Sĩ Khôn đến mua đều bị hắn từ chối.”

“Lý Sĩ Khôn?” Trâu thiếu gia suy nghĩ một chút, sau đó cười nói: “Ý ông nói là nhân vật số ba ở nơi này sao?”

Lý Dương Quân gật đầu: “Đúng vậy.”

“Ha ha…” Trâu thiếu gia mở cửa xe sau đó tự tin nói: “Người khác không mua được là vì bọn họ không có bản lĩnh này, cho nên ông cho rằng bổn thiếu gia không mua được hay sao?”

Lý Dương Quân nhìn Trâu thiếu gia sau đó cười nói: “Nếu là thiếu gia, có lẽ phần trăm thành công sẽ rất lớn.”

Trâu thiếu gia tự tin cười nói: “Không phải phần trăm rất lớn mà là một trăm phần trăm có thể mua được, bổn thiếu gia vừa có tiền vừa có quyền, trên đời này có cái gì mà hai thứ này không dùng được chứ?”

“Cái này cũng đúng.” Lý Dương Quân gật đầu, cảm thấy thiếu gia nói rất có lý.

Khi vị thiếu gia này tràn đầy tự tin đi về phía cửa hàng của “Lâm đại sư” thì điện thoại của Lý Dương Quân vang lên, khi thấy tên hiển thị trên màn hình ông ta lập tức cung kính nghe điện thoại.

“Lãnh đạo…”

“Tiểu Quân, có phải tên nhóc kia lại đến Thượng Hải làm phiền ông rồi không.”

Lý Dương Quân lập tức nói: “Lãnh đạo, không phiền, không phiền. Thiếu gia nhớ tôi nên đến thăm hỏi thôi ạ.”

“Ừm, ông cũng là trưởng bối của nó, đừng để nó gây chuyện đấy.”

Lý Dương Quân: “Lãnh đạo, tôi không dám làm trưởng bối của thiếu gia. Cậu ấy tới đây tôi nhất định chăm sóc cậu ấy thật tốt, chỉ là lần này tới đây tâm tình của thiếu gia giống như không được tốt cho lắm.”

“Xem ra nó không có nói cho ông biết… Nhưng thật ra cũng không phải chuyện gì tốt, nó bị con bé kia đánh cho một trận ở trên đường, cũng không có mặt mũi ở lại thủ đô cho nên mới đi ra ngoài giải sầu.”

Nghe vậy Lý Dương Quân mỉm cười, ông ta biết cô bé kia là ai, sau đó nói chuyện với lãnh đạo thêm vài câu rồi cúp điện thoại.

Lúc này.

Trâu thiếu gia đứng ở cửa của cửa hàng “Lâm đại sư”.

Dáng người vẫn đứng ở đó, không nói một lời, chỉ lặng lẽ đứng chờ như vậy.

Anh ta chưa bao giờ chủ động mở miệng, tự mình đến mua đồ tất nhiên phải đợi người trong cửa hàng nhiệt liệt chào đón mình.

Điền Thần Côn đang chơi điện thoại, ngẩng đầu lên nhìn, sau đó lại cúi đầu chơi điện thoại.

Lâm Phàm cũng nhìn một cái, bây giờ hắn có tài khoản full trang phục và toàn bộ phù hiệu, cho nên hiện tại hắn vẫn đang chiến đấu với đối phương nên không có thời gian để chú ý đến người ở cửa.

Cứ để cho anh ta đứng một lúc, chờ anh ta lên tiếng vậy.

“Ồ!” Lúc này Trâu thiếu gia nhất thời kinh ngạc.

Những người trong cửa hàng này có điều gì đó không ổn, sau đó cố ý ho nhẹ vài tiếng, tỏ vẻ mình đang đứng ở cửa.

Nhưng kết quả…

Vẫn không có ai để ý đến.

Cái này đúng là có chút xấu hổ…

Trâu thiếu gia đứng ở dưới ánh mặt trời, ngẩng đầu lên, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng.

Cửa hàng này khiến anh ta rất thất vọng, thất vọng đến tột cùng, đây là cách chiêu đãi khách sao? Đây là hành vi nên có khi mở cửa kinh doanh hay sao?

Có một khách hàng lớn đứng sờ sờ ở cửa ra vào, nhưng lại không có ai để ý đến.

Trong cửa hàng bỏ qua hai ông già, chả nhẽ những người trẻ tuổi còn lại không biết làm thế nào hay sao?

Với thái độ phục vụ như vậy, bọn họ có thể tiếp tục mở cửa hàng đến bây giờ quả thật rất kỳ lạ.

Chương 522: Tôi cho anh cơ hội

“Khụ khụ…” Anh ta chuẩn bị cho đối phương một cơ hội nữa, nếu như bây giờ có người đi ra mời anh ta vào trong cửa hàng, sơ suất lúc trước anh ta tất nhiên sẽ không để trong lòng.

Một tiếng ho nhẹ lại vang lên lần nữa.

Lâm Phàm mở miệng nói: “Thần Côn, ông có chơi được không vậy, có ai đánh ra chiêu lớn giống như ông không?”

“Tôi cũng không có cách nào khác, U Lan không có đi chung cho nên tôi chỉ có thể ra tay trước chiếm tiên cơ, ai biết đối phương lại có thể tránh được đại chiêu của tôi như vậy.”

“Cái này không trách tôi được.”

Ngô U Lan nói: “Triệu Chung Dương cũng không đi chung, cậu ta là tanker nhưng lại không lên đồ tank mà lên đồ công kích, vừa đi lên đã bị người ta thả diều chết..”

Không lâu sau.

Haizz!

Lâm Phàm thở dài nói: “Một vị thần dẫn theo bốn cục tạ, sau này tôi sẽ không bao giờ chơi với mấy người nữa đâu!”

Điền Thần Côn bất lực lắc đầu: “Cả đời tôi mới chơi trò chơi được vài ngày, sao có thể thuận tay dễ dàng như vậy được.”

“Ông còn biết ông không thuận tay, không thuận tay cũng không biết luyện tập đi. Không chơi cùng ông thì ông bảo chúng tôi xa lánh, bây giờ chơi cùng chính là troll người mà.” Lâm Phàm nói.

Ngô U Lan hòa giải nói: “Được rồi, được rồi, còn có người đứng ở cửa ra vào kìa.”

Lúc này mọi người mới hướng mắt về phía cửa ra vào.

Vẻ mặt Trâu thiếu gia ngưng trọng nhìn mọi người, sau đó nói: “Đây là cách tiếp đãi khách của các người sao? Tôi đã đứng ở đây được mười phút rồi các người mới để ý đến tôi?”

Câu hỏi này có nghĩa rất hẹp.

Nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, hắn mặt dày hơn bất cứ người nào: “Xin lỗi tôi không nhìn thấy, vừa rồi mới thấy được, không biết anh cần giúp đỡ gì không?”

“Tôi…” Trâu thiếu gia không còn lời nào để nói, một người có vóc dáng to lớn như anh ta đứng ở đây, người này lại nói là vừa nhìn thấy, chẳng lẽ con mắt có vấn đề hay sao?

“Bán cho tôi một phần bánh kếp.” Dù sao Trâu thiếu gia cũng là người được giáo dục cao, phẩm chất vẫn còn rất tốt, đối với cửa hàng này anh ta phải dùng hành động của mình để cho đối phương hiểu ra, cách họ làm ăn như vậy là không đúng.

Điền Thần Côn nói: “Xin lỗi, hôm nay chúng tôi đã bán hết bánh kếp, mỗi ngày chỉ bán mười phần. Nếu anh muốn mua bánh kếp có thể xem tờ hướng dẫn bên cạnh, máy mắn có lẽ sẽ lấy được bánh kếp.”

Trâu thiếu gia liếc nhìn qua mọi người trong cửa hàng: “Mỗi người đều có quy tắc của riêng mình, tôi cũng rất thích những người tuân thủ quy tắc.”

Sau khi nói xong Trâu thiếu gia nhìn tờ hướng dẫn trên tường, trong lòng nhanh chóng ghi nhớ nội dung.

“Tôi đã xem xong.” Trâu thiếu gia nói.

Điền Thần Côn liếc nhìn Lâm Phàm, sau đó lắc đầu: “Anh không vượt qua, thật xin lỗi anh không lấy được bánh kếp.”

“Hả?” Trâu thiếu gia ngẩn người, sắc mặt thay đổi: “Các người đang đùa tôi sao? Làm sao các người biết tôi không thông qua?”

Lâm Phàm ngẩng đầu lên, không khỏi mỉm cười nhìn Trâu thiếu gia: “Quy tắc là do tôi đặt ra, nếu anh không thông qua tất nhiên tôi sẽ biết, anh không hiểu nội dung ở trên này.”

Trâu thiếu gia ngược lại nở nụ cười, ở thủ dô anh ta bị người khác dạy cho một trận nên hiện tại mới đi ra ngoài giải sầu, bây giờ cũng không có việc gì làm nên có thời gian rảnh rỗi chơi với đối phương. Sau đó anh ta trực tiếp đi vào trong cửa hàng kéo ghế ngồi xuống: “Thú vị, rất thú vị, tôi đã đi đến rất nhiều cửa hàng cao cấp, nhưng đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy loại quy tắc này. Nhưng mà, tôi không phải là người thích nói nhảm, tôi cho anh thêm một lần cơ hội nữa, có thể nắm bắt được hay không thì phụ thuộc vào anh.”

Lâm Phàm bèn nở nụ cười nói: “Thú vị, anh cũng rất thú vị. Tôi đã tiếp đãi rất nhiều khách hàng, anh là người đầu tiên nói cho tôi một cơ hội, không bằng tôi gợi ý cho anh một chút, để anh có một cơ hội?”

Trâu thiếu gia ngồi xuống nghe vậy thì ngây người, sau đó phá lên cười: “Người này có chút thú vị, nhưng người còn trẻ không nên ngông cuồng như thế. Tôi đã gặp không ít người ngông cuồng như anh, nhưng cuối cùng đều bị thực tế giáo dục cho ngoan ngoãn, đối với tuổi trẻ đã từng ngông cuồng tôi cũng cảm thấy hối hận…”

“Bánh kếp anh bán không tệ, tôi cảm thấy tay nghề của anh có thể nói là giỏi nhất thế giới, đi theo tôi làm chuyên gia làm bánh kếp cho tôi. Tôi sẽ cho anh một cửa hàng ở thủ đô, bình thường mặc kệ anh làm gì. Thế nhưng mỗi ngày anh phải làm cho tôi một phần bánh, khi tôi dẫn theo bạn bè đến thì anh phải nhiệt tình tiếp đón, thế nào?”

Trâu thiếu gia nói thẳng, anh ta nhìn người vẫn rất chuẩn xác, tên nhóc này tuy ngông cuồng nhưng tay nghề thì khỏi phải

bàn. Bánh hắn làm thơm ngon tuyệt vời như vậy, ngay cả mình cũng bị món ăn này thuyết phục, nếu như đi theo mình đến thủ đô, vậy thì sẽ ra sao? Còn không phải nghịch thiên hay sao?

Nếu để bà vợ mình nếm qua món bánh kếp này khẳng định sẽ không thể nào quên được, sau này nếu còn muốn ăn thì cũng phải xem tâm trạng của mình thế nào.

Sau này cô ấy muốn dạy dỗ mình thì cũng phải cân nhắc thật kĩ một chút.

Chương 523: Màu đỏ

Lúc này, Trâu thiếu gia nhìn thấy đối phương không quá tình nguyện, tiếp tục mở miệng nói: "Tôi mở cửa hàng cho anh, thu nhập thuộc về anh, cửa hàng cũng đưa cho anh. Anh phải biết rằng, chỉ cần cửa hàng tôi chọn thì nhất định phải ở nơi phồn hoa nhất. Một mặt tiền như vậy người khác cả đời cũng không kiếm được, thậm chí tôi còn có thể để cho anh sống một cuộc sống mà bây giờ anh không dám tưởng tượng được, thế nào?"

Trâu thiếu gia nói ra những lời này, đương nhiên anh ta có thể làm được, anh ta có thể dùng năng lực của mình để sắp xếp cuộc sống của một người.

Món bánh kếp này mang đến cho anh ta một cảm giác rất khác thường, nó khác hẳn những cao lương mỹ vị khác, anh ta không thể nào quên được vẻ mặt lúc sáng khi ăn món bánh kếp này. Ở sâu trong lòng như bị thứ gì đó dẫn dắt, khiến anh ta nhớ lại những chuyện vui sướng mình đã gặp ở thủ đô trước đó.

Đó là một loại cảm giác chưa bao giờ có.

Cho nên anh ta kết luận, bánh kếp này không giống bình thường, có thể nói là bánh thần cũng không ngoa.

Anh ta không ngốc, nếu như người làm ra bánh thần này là người của anh ta, đưa đến thủ đô dẫn bạn bè đi ăn một lần. Sau này mỗi ngày bọn họ đều nhớ nhung, hơn nữa nếu muốn ăn nhất định phải đến tìm mình, vậy thì cảnh tượng lúc đó chỉ nghĩ đến thôi cũng khiến người ta có chút hưng phấn.

Điền Thần Côn nhìn Trâu thiếu gia, xem ra tên nhóc này rất bá đạo.

Ngô Thiên Hà nhìn Trâu thiếu gia, trong mắt lộ ra ý cười giống như gặp lại người quen cũ.

Ngô U Lan nhếch miệng, hừ! Lại một người khác đến nhận anh Lâm làm em trai của mình, đúng là nhà quê. Thậm chí còn không hỏi xem anh Lâm đẹp trai như thế nào.

Triệu Chung Dương thì ngây ngẩn cả người, người này quá bá đạo rồi. Sau khi ở cùng Lâm đại sư, Triệu Chung Dương phát hiện ra những người cậu ta gặp ngày càng bá đạo hơn.

Mấy vị tổng giám đốc trước kia thì không nói, bây giờ tên này nói chuyện như là bố đời, chuyện gì cũng không phải vấn đề bình thường.

Nhưng khí chất này thực sự khó mà nói, thoạt nhìn tên này đúng là một người khó lường.

Loại cảm giác này khó có thể nói nên lời, có chút cảm giác bộc lộ tài năng, cảm giác đối mặt với anh ta sẽ có chút chột dạ, có thể nói khí chất của người này quá mạnh.

“Đây là cơ hội mà anh nói đó sao?” Lâm Phàm cười nói.

Trâu thiếu gia gật đầu: “Thế nào, như vậy còn chưa đủ sao? Anh phải biết, đây là cơ hội mà người khác ba đời cũng không có được. Sau khi anh đồng ý, anh sẽ biết tôi là người như thế nào, chỉ sợ sau này anh sẽ biết ơn với quyết định của mình ngày hôm nay.”

Lâm Phàm lắc đầu: “Đừng cho người khác cái gì cơ hội, nghĩ cho bản thân mình trước đi. Được rồi, anh cũng là người tốt, tôi cho anh vài lời khuyên, anh phải nhớ kỹ, không phải ai cũng có thể nhận được lời khuyên của tôi đâu. Sau này nhớ lại chuyện ngày hôm nay, có lẽ anh sẽ cảm thấy vui mừng vì năm đó anh rất may mắn khi gặp được tôi đấy.”

“Trâu Thiên Phúc.”

Lâm Phàm nhàn nhã cầm chén trà lên, nhấp một ngụm nhỏ.

Nếu xét về ‘làm màu’ ai mạnh hơn còn phải xem chiêu thứ hai.

“Anh biết tên của tôi?” Trâu thiếu gia nhíu mày, sắc mặt có chút nhưng trọng, anh ta phát hiện mình không nhìn thấu được đối phương.

Không đơn giản, xem ra người này có chút năng lực.

Không ngờ tới trong một khu phố nhỏ thế này, lại có người mình đối đầu không lại.

Trâu thiếu gia quên rằng mình đến đây là để mua bánh, lúc này anh ta lập tức trở nên nghiêm túc, anh ta cảm thấy người trước mặt này không hề đơn giản.

“Làm sao anh biết tên của tôi?” Đối với người trước mắt này anh ta hoàn toàn không có ấn tượng, chắc chắn không phải bằng hữu vả lại anh ta rất ít đến Thượng Hải, nơi này bằng hữu cũng không có nhiều. Hơn nữa, không có một người bạn nào của anh ta mở cửa hàng cả, vậy thì người trước mặt này làm sao biết được tên của anh ta?

Lúc này anh ta phát hiện người đối diện chỉ chỉ lên đỉnh đầu, anh ta bắt đầu nghi ngờ: “Anh có ý gì?”

Lâm Phàm: “Anh đi xem thử ngoài cửa viết chữ gì.”

Trâu thiếu gia lập tức đi ra ngoài cửa, sau đó ngẩng đầu lên, nghi hoặc hỏi: “Lâm đại sư, đây là có ý gì?”

Lâm Phàm cười nhạt: “Anh cũng biết tôi là Lâm đại sư, vậy chẳng lẽ anh không biết tôi bấm ngón tay tính toán cũng có thể coi ra hôm nay anh mặc đồ lót là màu gì.”

Trâu thiếu gia sững người: “Xem bói? Thôi đừng có đùa nữa. Lời tôi nói lúc trước anh cảm thấy thế nào? Tôi khuyên anh không nên bỏ qua cơ hội tốt này, sau này hối hận cũng không kịp đâu.”

“Màu đỏ.” Lâm Phàm bình tĩnh nói.

Trâu thiếu gia sắc mặt thay đổi, trong mắt tràn đầy nghi hoặc, anh ta không ngờ hắn lại đoán trúng.

Năm nay là năm tuổi của anh ta nên mặc đồ đỏ cho may mắn, thật không ngờ người đứng trước mặt lại có thể đoán được.

“Anh rốt cuộc là ai?” Trâu thiếu gia lại hỏi, vì anh ta cảm thấy người này quá không đơn giản, nhất là vẻ mặt của đối phương

rất bình tĩnh, càng khiến cho anh ta có cảm giác dị thường.

Chương 524: Xin hãy gọi tôi là Lâm đại sư

Lâm Phàm mỉm cười, dựa lưng vào ghế: "Anh là người ở nơi khác đến, không biết tôi cũng là chuyện bình thường." Sau đó hắn lại bấm ngón tay nói: "Hôm nay coi như vận khí của anh tốt mới gặp được tôi, để tôi chỉ điểm cho anh một hai câu, cũng coi như đây là vận mệnh của anh."

"Hôn nhân của anh không tốt lắm nên mau chóng trở về thủ đô đi, có thể tranh thủ được chút thì may ra còn cơ hội." Lâm Phàm nói.

Trâu thiếu gia cười đáp: "Anh nói như vậy là có ý gì? Ngay cả bạn gái tôi cũng không có mà anh lại nói điều này."

"Ha ha, tôi không nói anh có bạn gái, nhưng người ép anh đến Thượng Hải hẳn là người có quan hệ tốt với anh, gần đây anh với người có nhân duyên này có chút mâu thuẫn, thế nhưng cũng không yên ổn đâu nha." Lâm Phàm nói.

"Người đã ép tôi đến Thượng Hải?" Trâu thiếu gia không hiểu, anh ta suy nghĩ một hồi rồi nghĩ tới người ép mình đến đây chẳng phải là cô ấy sao? Sau đó sắc mặt anh ta thay đổi: "Anh rốt cuộc là ai? Làm thế nào lại biết điều này."

Lúc này anh ta không thể không đề cao cảnh giác, đối phương dường như đã biết rất nhiều về mình, nhưng bản thân lại không biết đối phương là ai.

"Thiếu gia." Lúc này Lý Dương Quân đã tới, ông ta ngồi trong xe đợi rất lâu cũng không thấy thiếu gia quay lại, trong lòng có chút lo lắng. Lúc đến cửa hàng, ông ta nhìn thấy thiếu gia cùng người trước mặt nói chuyện, không khỏi có chút khó hiểu.

Ông ta không biết thiếu gia cùng người kia đang nói chuyện gì nhưng nhìn dáng vẻ thiếu gia có chút vấn đề.

Trâu thiếu gia cũng không nói gì với Lý Dương Quân mà đưa tay đập lên bàn, nói với một giọng hùng hồn: "Anh là ai? Tại sao biết những chuyện này?"

Lâm Phàm đáp: “Vị thiếu gia này, xin hãy bình tĩnh chớ nóng vội. Chẳng phải tôi đã nói với anh rằng ngoài việc bán bánh, tôi còn là một thầy bói sao? Xem giùm anh một chút cũng không phải là việc gì quá khó.”

Lý Dương Quân ở một bên nói: “Thiếu gia, người này đúng là thầy bói, tôi nghe người ta nói anh ta xem rất chính xác.”

Trâu thiếu gia gật đầu một cái, nhưng trong lòng vẫn nghĩ mãi mà không ra, rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Bởi vì anh ta thấy chuyện này rất không thực tế, nhưng đối phương lại nói với anh bằng vẻ mặt điềm tĩnh đến khó hiểu.

Mặc dù là người trong cuộc nhưng anh ta không biết chuyện gì xảy ra, vì vậy cảm thấy rất tò mò.

“Những lời anh vừa nói rốt cuộc là có ý gì?” Trâu thiếu gia vội vàng hỏi lại.

Lâm Phàm nhấp một ngụm trà: “Nào, ngồi xuống rồi từ từ nói, U Lan rót trà…”

Trâu thiếu gia hoài nghi nhưng cuối cùng cũng ngoan ngoãn ngồi ở chỗ đó, Ngô U Lan rót một chén trà mang tới, Trâu thiếu gia gật đầu tỏ ý cảm tạ. Mặc dù Ngô U Lan dáng vẻ xinh đẹp nhưng anh ta cũng chỉ đưa mắt nhìn một lần, vì toàn bộ tâm trí anh ta bây giờ đang ở chỗ Lâm Phàm rồi.

Lý Dương Quân đứng ở một bên không xen vào, ông ta ở Thượng Hải đương nhiên biết Lâm đại sư bán bánh là ai và còn nghe nói xem bói rất chính xác. Nhưng trong xã hội này, mê tín dị đoan không lan truyền rộng rãi, hơn nữa Lâm đại sư cũng đang áp chế việc này.

Mặc dù mọi người đều nghe thấy nhưng họ không chú ý đến nó.

Dù sao trên mạng cũng có nhiều tin phóng đại, nên với nhiều người họ chỉ xem như trò náo nhiệt mà thôi, vì không phải người trong cuộc nên sẽ không tin.

“Những lời anh vừa nói rốt cuộc là có ý gì?” Trâu thiếu gia lại hỏi.

Lâm Phàm cười đáp: “Xin hãy gọi tôi là Lâm đại sư.”

Trâu thiếu gia sững sờ, tình huống này có chút thay đổi, bây giờ dường như là mình đang bị áp chế, có điều anh ta cũng thật sự rất muốn biết là chuyện gì xảy ra.

Anh ta vốn không tin mấy trò bói toán này, nhưng Lý Dương Quân đã nói như vậy trong lòng cũng có chút lung lay.

Điền Thần Côn nhìn Lâm Phàm rồi cười thầm trong lòng, ông ta biết rằng chỉ cần Lâm Phàm lừa thì anh ta sẽ không thể thoát ra được, mà không đúng, không phải lừa gạt, đây là tài năng, không phải là giả tạo.

Lâm Phàm hai tay chống ở trên bàn, nghiêng người về phía trước rồi nhìn chằm chằm Trâu thiếu gia: "Bây giờ anh muốn tôi nói cho anh biết, thế nhưng tôi hỏi anh một câu, anh có tin tôi không?"

Trâu thiếu gia nhìn Lâm Phàm: "Anh nói trước đi, tôi đang cân nhắc có thể tin tưởng anh hay không."

Lâm Phàm lắc đầu: "Vậy thôi đi, tôi chỉ nói cho những người tin tưởng tôi, nếu anh không tin tôi, thì hãy đi đi."

Lý Dương Quân kiến thức rộng rãi, từng thấy rất nhiều chuyện kỳ lạ, sau đó ghé vào tai Trâu thiếu gia nói: "Có một số chuyện vẫn có thể tin được, ít nhất người trước mắt này xác thực rất nổi tiếng, còn có nhiều chuyện thật sự là đã xảy ra."

Lý Dương Quân đã tìm hiểu rất rõ, trong lòng cũng khá tin tưởng người thầy bói này. Bởi vì ông ta đã vô tình điều tra được và thực sự có rất nhiều điều không thể giải thích rõ ràng.

Ông ta cũng đã từng muốn nhờ đối phương xem bói cho mình, nhưng về sau người này mỗi sáng chỉ bán bánh kếp, không còn đích thân xem bói nữa, cho nên ông ta cũng dẹp đi ý nghĩ này.

Trâu thiếu gia gật đầu, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm: "Lâm đại sư, tôi tin."

Chương 525: n tình này ông không trả được rồi

Lâm Phàm mỉm cười và nói: "Được rồi, tôi chỉ nói với anh một điều, nếu anh thực sự tin điều đó thì có thể nghe theo, còn

nếu không thì cũng không thể trách tôi, tôi đã nhắc nhở anh rồi.”

“Anh đừng ở lại Thượng Hải ba tháng nữa, mau trở về thủ đồ đi nếu không sẽ có người cướp nhân duyên của anh đấy.” Lâm Phàm chỉ nói như vậy rồi nhìn Trâu thiếu gia nở nụ cười.

Trâu thiếu gia khó hiểu: “Chỉ vậy thôi sao?”

Lâm Phàm gật đầu: “Ừm, vậy thôi.”

Không đúng, đợi đã…

Lúc này Trâu thiếu gia mới chợt hiểu ra, sao tên này lại biết mình định ở lại Thượng Hải ba tháng để ẩn mình?

Trâu thiếu gia đứng dậy, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm: “Được, tôi tin tưởng anh, Trâu Thiên Phúc này không phải kẻ không biết hồi đáp, chỉ cần anh nói đúng thì coi như tôi nợ anh một ân tình.”

Lâm Phàm mỉm cười: “Xem bói đưa tiền, tiền thì tùy tâm, còn ân thì thôi.”

Trâu thiếu gia sửng sốt, sau đó nở nụ cười, đây là lần đầu tiên anh ta nghe có người không nhận ân tình của mình.

…

Sau khi Trâu thiếu gia rời đi, Lâm Phàm không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Điền Thần Côn đi tới: “Sao hôm nay cậu lại tốt bụng vậy, còn giúp anh ta xem một quẻ.”

Lâm Phàm nhìn Điền Thần Côn sau đó quay sang nhìn Ngô Thiên Hà: “Ông có nhìn ra điều gì không?”

Ngô Thiên Hà gật đầu: “Tôi biết cha mẹ của người này, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy anh ta lại cảm thấy anh ta có chút liên quan đến cậu, quẻ này có chút kỳ lạ.”

Trong lòng Lâm Phàm thở dài, lần đầu hắn nhìn thấy Trâu thiếu gia hắn cũng cảm thấy không được tốt lắm.

Dựa theo dấu hiệu bình thường, người này sẽ ở lại Thượng Hải ba tháng, trong ba tháng này anh ta sẽ gặp rất nhiều phiền phức mà những phiền phức này đều có liên quan đến hắn.

Vì vậy sau khi phát hiện ra tình huống như vậy Lâm Phàm đã lập tức để anh ta đi xa.

Có mất ắt sẽ có được.

Nếu người này ở lại Thượng Hải nhất định sẽ qua lại với hắn, nhưng nhân duyên của anh ta ở thủ đô xa xôi sẽ gặp vấn đề.

Bây giờ lừa anh ta rời đi, nhân duyên cũng sẽ được bảo đảm, bản thân cũng sẽ không gặp lại anh ta, coi như tránh được phiền phức. Nhưng nhìn tướng mạo người này lại là quý nhân của hắn.

Nhưng đối với Lâm Phàm thì cần gì quý nhân.

Chỉ có hắn là quý nhân của người khác chứ không cần ai là quý nhân của mình.

Đây gọi là gì?

Đây gọi là nghịch thiên cải mệnh đó nha.

Bên trong xe.

“Thiếu gia, cậu thật sự trở về sao?” Lý Dương Quân hỏi.

Trâu thiếu gia bị Lâm Phàm làm cho phân tâm: “Lý thúc, ông nói anh ta thật sự bói rất chuẩn sao?”

Lý Dương Quân cười nói: “Thiếu gia, cậu tin thì có tác dụng, không tin thì không có tác dụng nên cũng đừng quá quan trọng.”

“Không, cứ nói cho tôi biết, nếu là ông thì ông có tin hay không?” Trâu thiếu gia hỏi.

Lý Dương Quân lập tức nghiêm túc: “Tôi tin, tôi đã điều tra qua, chỉ cần hắn tính toán thì cơ bản đều chính xác, thậm chí có một số chuyện nếu biết chỉ sợ không dám tin.”

Trâu thiếu gia sửng sốt: “Đặt vé cho tôi về thủ đô.”

Trong lòng Lý Dương Quân vẫn tin tưởng Lâm đại sư, bởi vì cũng không có gì phải lo lắng, tiếp đó sai người đặt vé cho thiếu gia. Thật không ngờ thiếu gia vừa tới Thượng Hải đã phải quay về, nhưng mà đối với kết quả quẻ bói kia ông ta cũng hiểu rõ nên tán thành việc thiếu gia quay về, nếu không đến lúc đó lại hối hận không kịp.

Bên ngoài dòng xe vẫn đang chạy qua.

Trâu thiếu gia nhìn dòng người bên ngoài mà mặt không chút biểu cảm.

“Thượng Hải, Lâm đại sư, tôi nhất định sẽ trở lại.”

…

Trong tiệm.

Ngô Thiên Hà nhìn Lâm đại sư: “Cậu có tính ra được thân phận của anh ta không?”

Lâm Phàm gật đầu: “Tính ra rồi, thân phận rất cao quý, dường như một tay che trời.”

Ngô Thiên Hà lặng lẽ mỉm cười: “Phần đời còn lại thì sao?”

“Đời này…” Lâm Phàm đang muốn nói điều gì đó lại đột nhiên dừng lại, sau đó hắn cười nói: “Sao lại để tâm đến anh ta vậy?”

Ngô Thiên Hà cũng không giấu diếm gì: “Cha anh ta đã từng có ân với tôi, với địa vị bây giờ thì cũng không cần tôi báo đáp, nhưng như vậy thì thật không phải lẽ. Cho nên nếu có chuyện gì có thể giúp được thì tôi sẽ giúp, coi như là trả ơn.”

Lâm Phàm cười nói: “Đừng nói vậy, vận mệnh là do trời định, thăng trầm cuộc sống thì ai chẳng phải trải qua, tôi nghĩ ân tình lần này ông không trả được rồi.”

“Vậy thì tốt. Không trả so với trả thì còn tốt hơn nhiều.” Ngô Thiên Hà cười nói, sau đó không hỏi thêm bất kỳ câu hỏi nào nữa, bởi vì ông ta biết năng lực bói toán của mình không bằng Lâm Phàm.

Điền Thần Côn ở một bên hét lên: “Nào, nào, tới đây cùng chơi đi, lần này tôi nhất định sẽ đánh thật tốt.”

Lâm Phàm liếc nhìn: “Ông tự mình chơi với máy đi, tôi không thể mang theo ông được nữa.”

Ngô U Lan nhìn họ rồi cười, trình độ của Điền Thần Côn đúng là rất kém.

Buổi tối.

Hà Hiểu Minh đứng bên ngoài nhà rất lâu, sau khi đi đến phố Vân Lý xong , thì lại đến chùa, khi thấy cha mình vẫn còn quỳ ở đó, cậu ta muốn xông lên, nhưng cuối cùng vẫn kìm lại được.

Đứng trước nhà cậu ta suy nghĩ quay về cũng không biết nên đối mặt với cha như thế nào, nghĩ lại những lời cha nói trước đây, cậu ta cảm thấy mình thật sự quá đáng.

Chương 526: Hà Hiểu Minh quay đầu

Hồi lâu sau.

Hạ Hiểu Minh đi vào.

Ở nhà còn có bảo mẫu, bình thường cậu ta không muốn về nhà nên cũng không biết ở nhà vắng vẻ thế nào.

“Về rồi đó à?” Hà Thừa Hàn đang ngồi ở trên sô pha đọc báo.

“Vâng, cha! Cha còn đau đầu nữa không?” Hà Hiểu Minh vô thức hỏi, khi thấy đầu cha quấn một lớp băng gạc.

Hà Thừa Hàn sờ sờ đầu: “Không đau, hôm nay không chú ý bị đồ vật đụng phải, ăn cơm đi.”

Bảo mẫu mang đồ ăn đến, bà cũng hơi kinh ngạc.

Bà làm việc ở nhà họ Hà đã nhiều năm, quan hệ giữa hai cha con họ rất căng thẳng, so với những gia đình bình thường còn căng thẳng hơn nhiều.

Trước đây Hà Thừa Hàn hỏi thì cậu ta cũng chỉ đáp lại một tiếng “Vâng.” Vậy mà giờ còn biết quan tâm hỏi hang.

Hơn nữa mọi khi đều là Hà Thừa Hàn một mình ăn cơm, cậu ta đến hai giờ đêm mới trở về nhà.

Bây giờ thay đổi như vậy, bảo mẫu cũng thấy vui mừng, khẽ nở nụ cười.

Bà phát hiện đang có những điều nhỏ nhỏ dần dần thay đổi.

Trên bàn cơm.

Bầu không khí vẫn tĩnh lặng như trước.

Hà Hiểu Minh cúi đầu ăn cơm, cậu ta có nhiều lời muốn nói nhưng vẫn chưa dám mở lời, cậu ta không phải người cảm tính nên có nhiều chuyện không nói ra mà đem chôn giấu trong lòng.

Với tính cách của Hà Hiểu Minh thì khó mà mở miệng.

Nhưng giờ đây nút thắt trong lòng cậu ta đã được giải quyết, cậu ta đã hiểu ra mọi chuyện về cha mình, đồng thời vô cùng hối hận về hành vi của mình trong quá khứ.

Lúc này, Hà Hiểu Minh dường như đã nhịn rất lâu, cuối cùng cũng lên tiếng.

"Cha…"

"Hả?" Hà Thừa Hàn ngẩng đầu.

Hà Hiểu Minh nói: "Cha, con chơi đủ rồi, con muốn làm việc chăm chỉ, con sẽ đến nhà máy và bắt đầu từ cơ bản, được không?"

Hà Thừa Hàn mỉm cười: "Cái gì? Con cũng biết chơi đủ rồi sao? Muốn làm việc? Không muốn cả ngày chơi bời lêu lổng nữa?"

"Cha, con xin lỗi…" Hà Hiểu Minh nói những lời này rất nhỏ, căn bản nghe không rõ.

"Con nói cái gì?" Hà Thừa Hàn hỏi lại.

Hà Hiểu Minh đương nhiên sẽ không nhắc lại: "Cha, con muốn đi, cha có cho hay không, nếu không con sẽ tự đi tìm nơi khác tìm việc."

Hà Thừa Hàn nói: "Con không có bằng cấp, hơn nữa mới chỉ 18 tuổi thì nơi nào sẽ chấp nhận?"

Nếu là trước đây, Hà Hiểu MInh nhất định sẽ tức giận trực tiếp đập bàn rồi cãi lại, nhưng bây giờ, cậu ta không đáp lời nào mà chỉ cúi đầu ăn cơm.

Hà Thừa Hàn lại nói: "Nếu muốn đến làm thì ngày mai đến công ty đăng ký đi, hãy nhớ rằng bằng cấp chỉ là một cái chứng từ. Cha học cũng không nhiều, thế nhưng chỉ với hai bàn tay mà có thể nuôi dưỡng con được như vậy, là con trai của Hà Thừa Hàn cha tin rằng con cũng có thể làm được

những gì cha đã làm. Nhưng mà đừng quên con cần phải học thêm, chỉ có nâng cao kiến thức thì con mới có thể có được chỗ đứng trong xã hội sau này.”

“Cha, con biết rồi…” Hà Hiểu Minh gật đầu đáp.

“Ăn cơm đi.”

Bữa ăn này Hà Thừa Hàn ăn rất thoải mái, thậm chí còn uống vài ly rượu, ông ta đã nghĩ đến cảnh này rất lâu, thật không ngờ hôm nay cuối cùng lại thành hiện thực.

Bảo mẫu ở bên cạnh nhìn cảnh này cũng vui vẻ thay cho họ.

…

Lâm Phàm đang nằm trên giường nghịch điện thoại thì có tin nhắn đến.

“Lâm đại sư, hôm nay tôi thật sự rất vui, cảm ơn anh rất nhiều, cuối cùng thì thằng nhóc này cũng tỉnh ngộ rồi.” Hà Thừa Hàn.

Lâm Phàm đọc tin nhắn, đây là lý do Hà tổng cảm thấy vui vẻ, đọc xong hắn nhắn lại:

“Được rồi, chuyện này coi như xong, sau này không nói nữa. Tôi đang chơi game, không rảnh tán gẫu, vậy nhé, tạm biệt.”

…

Khi Hà Thừa Hàn nhìn thấy tin nhắn này, ông ta cũng cảm thấy hơi bất lực vì không có ai để chia sẻ sự phấn khích trong lòng.

Về phần bọn người Vương Minh Dương thì không nên nói nhiều như vậy, tình huống cụ thể của chuyện này cũng không nên tiết lộ ra ngoài, càng ít người biết thì càng bí mật.

Dù sao chuyện này là do Lâm đại sư tự nghĩ ra chứ không có thật.

Nếu bị phát hiện cũng không biết phải xử lý ra sao.

Như vậy thì cứ để bí mật này giấu trong lòng mãi mãi.

Ngày hôm sau.

Dòng người trên phố Vân Lý ngày một đông, những chiếc bánh kếp đơn giản mà khiến người ta không cưỡng lại được.

Nếu may mắn thì mới có thể mua được, có người đầu cơ muốn thu mua bánh nhưng điều đó là không thể.

Dù tin hay không thì đó cũng là sự thật.

Khi làm xong chiếc bánh kếp cuối cùng, Lâm Phàm nằm đó nghỉ ngơi.

Lúc này Ngô Vân Cương chạy đến.

“Lâm đại sư, xin hãy giúp đỡ.” Ngô Vân Cương vì chuyện của Tôn Liên Dân mà lo lắng.

Lâm Phàm nhìn Ngô Vân Cương nói: “Ngồi xuống rồi nói chuyện.”

Ngô Vân Cương đến Thượng Hải, một là để cổ vũ Lâm Phàm khai trương cửa hàng, hai là thật sự tìm để nhờ vả. Tôn Liên Dân đã đắc tội Lâm đại sư nhưng dù sao ông ấy cũng là bạn của mình, không thể mặc kệ thấy chết không cứu, chỉ mong Lâm đại sư có thể thương tình chỉ bảo vài câu, giúp cứu vãn một chút.

“Lâm đại sư…” Ngô Vân Cương chuẩn bị tường thuật sự việc nhưng Lâm Phàm giơ tay lên, cắt ngang lời ông muốn nói.

“Tôi không cần biết chuyện của Tôn Liên Dân, tôi biết ông muốn giúp ông ta nhưng tôi không phải thần tiên, cũng không phải nhân vật cộm cán gì cả. Nếu ông ta muốn thay đổi chuyện này, chỉ có một cách duy nhất.” Lâm Phàm mở miệng nói.

…

Chương 527: Giải vô địch điền kinh quốc tế

Sắc mặt Ngô Vân Cương nghiêm túc: “Tiếc là trước đây khi cậu nhắc nhở chuyện của Tôn Liên Dân, ông ấy không thèm để ý đến. Lần này tôi đến đây thật ra vì tình nghĩa bạn bè, không thể bỏ mặc không quan tâm. Tôi biết ông ấy có hối hận cũng đã muộn.”

Lâm Phàm phất tay: “Tôi không quan tâm ông ta có hối hận hay không, Ngô tổng đã lặn lội đến Thượng Hải, tôi cũng không thể để ông đi tốn công vô ích. Tôi chỉ nói một câu, nên

bồi thường thế nào thì phải bồi thường thế ấy, hợp tác cho đàng hoàng, đừng nghĩ lấp liếm trốn tránh. Có vậy thì mới có một cơ hội sống."

"Hả?" Ngô Vân Cương ngẩn người, sau đó nhìn Lạc Đan: "Đại sư, nếu cái này bồi thường đúng thì ông ấy phải phá sản mất."

Lâm Phàm cười lắc đầu: "Tôi đã xem tướng mạo ông ta, chỉ có cách này ông ta mới có hi vọng thoát khỏi. Ông chỉ cần thuật lại lời của tôi cho ông ta là được, ông ta sẽ phải tự mình quyết định chi tiết cụ thể phải làm thế nào. Ông ta có nghe hay không thì tùy, riêng ông đã làm trọn tình vẹn nghĩa bạn bè với ông ta rồi, đừng nên can thiệp quá sâu vào đấy."

Ngô Vân Cương trầm tư một hồi, sau đó gật đầu: "Đành phải vậy thôi. Tôi không ngờ sự việc này lại bại lộ. Đúng là tích lũy nghiệp chướng."

"Thiện ác rồi cũng sẽ có báo đáp. Thiên đạo có luân hồi, không tin cứ nhìn lên trời, lưới trời sẽ không bỏ sót một ai. Trước đó đã tích lũy thì bây giờ đến lúc phải trả lại thôi."

Lâm Phàm nói: "Ngô tổng, ông đừng tham gia chuyện này cũng đừng để bản thân mình dính líu vào đó."

"Ừ, tôi biết chuyện này chứ, chỉ là niệm tình bạn bè đã lâu tôi không thể thấy chết không cứu. Tại đây tôi thay mặt ông ấy xin lỗi Lâm đại sư về chuyện trước kia, hi vọng đại sư đừng chấp nhất ông ấy." Gương mặt Ngô Vân Cương nghiêm túc, nặng nề nói. Dù chuyện này không phải chuyện của mình, dù Tôn Liên Dân là hạng người thế nào nhưng ông ấy cũng là bạn thân của ông. Ông biết Lâm đại sư nói đúng, Tôn Liên Dân là người không từ thủ đoạn đối với đối tác, nhưng nhiều năm qua có lẽ ông là người duy nhất được Tôn Liên Dân đối xử chân thành.

Cho dù một người có thể xấu xa đến đâu, chắc chắn cũng sẽ thật lòng đối xử với một ai đấy.

…

Rời khỏi phố Vân Lý.

Ngô Vân Cương bấm điện thoại: "Liên Dân, tôi đã hỏi thăm rồi. Đại sư nói, phải bồi thường thế nào thì ông nên bồi thường

như thế, phối hợp cho đàng hoàng, đừng nghĩ chuyện luồn lách nữa."

Trong điện thoại, Tôn Liên Dân trầm ngâm, thật lâu không đáp: "Anh Ngô, tôi… tôi không thể."

"Ông nói sao? Liên Dân à, ông nghe lời tôi đi. Đại sư sẽ không gạt ông đâu. Chỉ cần ông phối hợp đàng hoàng sẽ có khả năng thoát nạn." Ngô Vân Cương cố gắng thuyết phục, đã đến nước này ông không nghĩ đến Tôn Liên Dân còn muốn chống cự, chuyện này không phải chỉ tranh cãi đôi co là có thể giải quyết xong.

Vô số chứng cứ đã bày ra đó, làm gì còn cách nào khác?

Tôn Liên Dân nói: "Chắc chắn tôi sẽ không phá sản được đâu. Không phải họ có chứng cứ à? Tôi sẽ mời luật sư đắt tiền nhất, nhất định tôi sẽ thắng vụ kiện này."

Ngô Vân Cương cạn lời, ông không biết phải nói gì nữa, đúng là Tôn Liên Dân chết cũng không chừa mà.

….

Trong phố Vân Lý.

Lâm Phàm mỉm cười, trên cơ bản chuyện của Tôn Liên Dân đã có kết quả, hắn thấy nếu Tôn Liên Dân nghe hắn có thể tìm được đường sống trong cái chết, ngược lại còn không nghe thì xem như toang.

"Lâm đại sư…"

Đúng lúc này, phóng viên Sở Uyên lại đến tiệm.

"Phóng viên Sở, sao lại hôm nay rảnh rỗi ghé đây vậy?" Lâm Phàm cười nói.

Sở Uyên rất tò mò về Lâm Phàm, ngay cả mục thông tin cá nhân trên internet cũng do Sở Uyên tạo nên.

Sở Uyên đặt mấy tấm vé để trên bàn: "Lâm đại sư, đây là vé vào cửa xem trận đấu vô địch thế giới tại Thượng Hải, tôi muốn mời mọi người đi xem."

Sở Uyên đang mong có cơ hội tiếp xúc với nhóm người Lâm đại sư, do vậy khi lấy được mấy tấm vé này, người đầu tiên anh nghĩ đến là Lâm đại sư.

Lâm Phàm nhìn mấy tấm vé trên bàn: “Thi đấu gì thế?”

Sở Uyên đáp: “Đây là cuộc thi điền kinh, cuộc thi này mời các nhà vô địch thế giới tại các nước đến tranh tài, rất kịch liệt. Tôi nghĩ nếu nhóm Lâm đại sư có hứng thú có thể đi xem chơi cho biết. Quán quân thế giới duy nhất của nước chúng ta cũng sẽ tham dự.”

“Thật à?” Thật ra Lâm Phàm không hào hứng mấy nhưng nghĩ đến kỹ năng mình lấy được và còn cái nhiệm vụ kia nữa, hắn cũng có thể ra sức đó nha.

Nếu mình có thể trở thành vận động viên thì hay biết mấy, vậy thì nhiệm vụ có thể hoàn thành rồi.

Sao mà được?

Hoàn toàn không có một tia hy vọng nào.

Những vận động viên đó ai mà không phải huấn luyện lâu năm, qua nhiều kỳ tuyển chọn, tranh tài khốc liệt mới có thể tham gia thi đấu. Với tình huống của hắn hiện nay muốn trở thành vận động viên rõ là người si nói mộng.

Điền Thần Côn ngó nghiêng, cảm thấy hứng thú với việc này: “Cả đời tôi còn chưa xem thi đấu bao giờ. Hay là chúng ta đi xem thử đi?”

Lâm Phàm vô cùng hời hợt: “Mọi người thì sao?”

Chương 528: Sự kiện nhảy lầu

Triệu Chung Dương cũng khá hào hứng với việc này: “Tôi cũng muốn đi. Dù sao cũng là thi đấu, chúng ta phải đi để cổ vũ cho vận động viên nước nhà mới được.”

Ngô U Lan không nói gì, đối với việc này đôi khi đi xem để giải trí cũng tốt.

Cuối cùng Lâm Phàm gật đầu: “Vậy được, dù sao cũng không có việc gì làm, nếu mọi người đều muốn thì chúng ta cùng nhau đi xem thử xem sao.”

Sở Uyên nở nụ cười: “Lâm đại sư, đến lúc đó mọi người đến sớm một chút. Tôi là phóng viên có thể dẫn mọi người vào khu nội bộ tham quan nữa đấy.”

“Được.” Lâm Phàm gật đầu, hắn không từ chối việc này.

Sau khi Sở Uyên ra về.

Lâm Phàm mở Weibo, đăng một dòng trạng thái.

“He he, ngày mai tôi đi xem giải vô địch thế giới. Thật mong chờ được nhìn thấy màn biểu diễn của họ.”

Một đám người nhanh chóng bình luận phía dưới.

“Lâm đại sư có lên chạy một vòng không vậy?”

“Tôi tin rằng nếu Lâm đại sư tham gia nhất định có thể đè mấy nhà vô địch kia bẹp dí, để họ biết sự lợi hại của Lâm đại sư.”

“Ha ha, cười đau ruột. Mấy người tưởng Lâm đại sư là thần à?”

“Tôi rất mong đợi giải vô địch thế giới lần này. Có rất nhiều nhà vô địch từ các nơi trên thế giới đến tham dự, đó sẽ là một trận long tranh hổ đấu. Thật tò mò không biết vô địch thế giới của nước chúng ta sẽ xếp hạng mấy đây.”

“Đây là thi đấu thương nghiệp, còn phải đoán quán quân à? Chắc chắn là Usain Bolt, tuyển thủ Jamaica thắng rồi.”

“Móa nó, mấy đứa không nói anh cũng quên mất, thằng cha đó không phải là người, liên tục phá kỷ lục của chính mình, thật khủng khiếp, thật đáng sợ.”

Lâm Phàm xem những bình luận này, không khỏi có phần tiếc nuối. Thật sự hắn cũng rất muốn tham gia, chỉ cần tham gia một lần là hoàn thành nhiệm vụ là chuyện đơn giản đến cỡ nào chứ.

Tiếc là mình không thể tham gia.

Nhưng đi xem thử cũng là một lựa chọn không tồi.

Hôm sau!

Khi Lâm Phàm đến phố Vân Lý đã thấy rất nhiều người xếp hàng ngay cửa ra vào, nhìn mãi hắn cũng thấy quen thuộc.

Cẩu gia Nicolas không biết chạy đi nơi nào. Kể từ khi đổi chỗ ở, trừ việc giữa trưa sẽ trở về một lần thì mỗi ngày không thấy hình bóng của Cẩu gia ở đâu nữa.

Tuy nhiên theo suy đoán của Lâm Phàm, có thể Cẩu gia ra ngoài đánh chiếm địa bàn. Đến chỗ ở mới tất nhiên phải giành lấy địa bàn cho mình, đàn em của Cẩu gia quá nhiều, có lẽ những con chó xung quanh đây không phải đối thủ của Cẩu gia.

“Ông chủ nhỏ đến rồi!”

Một tiếng hô vang lên, cả nhóm người xôn xao. Từ lúc họ ăn bánh kếp của Lâm đại sư đến nay thì đã không thể quên được, họ đã bị bánh kếp thu phục hoàn toàn, hương vị đó đúng là rất mê hoặc.

Một phần năm mươi đồng, hơi đắt một chút nhưng đúng là đắt xắt ra miếng.

Cư dân thành thị xếp một hàng rồng rắn thật dài trước cửa ra vào của tiệm Lâm đại sư.

Mỗi ngày bán mười phần làm cho đám cư dân này vừa yêu lại vừa hận Lâm đại sư. Hận không thể đánh gãy hai chân Lâm đại sư, chỉ chừa lại đôi tay để mỗi ngày phải làm bánh kếp cho họ. Yêu chính là hương vị tuyệt vời của chiếc bánh kếp do Lâm đại sư chế biến.

“Lâm đại sư…” Đúng lúc này, Lưu Hiểu Thiên vội chạy tới.

Lâm Phàm thấy người đến, hơi bất ngờ: “Đồn trưởng Lâm, anh đến đây làm gì?”

Bây giờ Lưu Hiểu Thiên đã thúc giục: “Lâm đại sư, mạng người quan trọng. Anh mau gói cho tôi một phần bánh kếp đi.”

“Đồn trưởng Lưu, dù quan hệ của chúng ta khá thân thiết nhưng anh muốn không xếp hàng mà lấy bánh kếp là không đúng đâu.” Lâm Phàm cười nói, tất nhiên trong lòng hơi tò mò không biết Lưu Hiểu Thiên đã gặp phải chuyện gì.

Mồ hôi trên đầu Lưu Hiểu Thiên chảy ròng ròng, vẻ mặt cam chịu: “Lâm đại sư à, không phải cho tôi đâu. Có một người đàn ông muốn nhảy lầu, anh ta nói trước khi rời khỏi thế giới này, giây phút cuối cùng muốn ăn bánh kếp của anh. Nếu chúng tôi không lấy được bánh kếp cho anh ta, anh ta sẽ nhảy xuống ngay lập tức. Anh nói xem đây là chuyện gì? Chúng tôi không còn cách nào đành phải lấy bánh kếp lừa gạt anh ta trước, sau đó mới có thể tranh thủ thời gian cứu anh ta.”

Lâm Phàm dừng tay: “Đồn trưởng Lưu, anh không nói đùa đấy chứ?”

Lưu Hiểu Thiên: “Tôi có rảnh đâu mà đem chuyện này ra đùa? Trời nóng thế này, nếu anh ta bị cảm nắng trượt chân rơi xuống thì anh bảo tôi phải làm sao đây?”

Triệu Chung Dương đang livestream cũng hoảng sợ nói: “Tin chấn động! Có người nhảy lầu, trước khi nhảy còn muốn ăn bánh kếp của Lâm đại sư. Chuyện này… này.”

Khán giả đang trong phòng trực tiếp choáng váng.

“Ối mẹ ơi, trên đời này còn có loại người này, trước khi đi còn phải ăn bánh kếp của Lâm đại sư. Quả là người hâm mộ cuồng nhiệt của Lâm đại sư.”

“Móa ơi, bánh kếp của Lâm đại sư ngon dữ vậy hả? Đến nỗi một người muốn chết còn phải ăn mới nhảy xuống?”

“Đó giờ chỉ nghe trước khi nhảy lầu đòi gặp minh tinh, nhưng chưa từng nghe trước khi nhảy lầu muốn ăn bánh kếp bao giờ.”

“……..”

Lâm Phàm: “Nghiêm trọng vậy à?”

Lưu Hiểu Thiên thở dài: “Đúng là tôi chưa gặp chuyện này bao giờ. Lâm đại sư đừng hỏi nữa, cứu người quan trọng hơn, mau chóng đưa tôi một phần bánh kếp để tôi chạy qua bên đó đi.”

Chương 529: Bánh kếp của tôi đâu?

Lúc này, đám cư dân đang xếp hàng bắt đầu hóng hớt bàn tán: “Lâm đại sư, mau cứu người, chúng tôi đợi ăn sau cũng được.”

“Người bây giờ thật là, sao lại nghĩ không thông thế nhỉ? Cuộc đời này có gì không thể vượt qua được chứ?”

Lâm Phàm không do dự: “Được, tôi làm trước một phần bánh kếp, anh dẫn tôi qua đó đi. Quan trọng nhất là phải cứu được anh ta.”

Sau khi chuẩn bị xong một phần bánh kếp, Lưu Hiểu Thiên nắm lấy Lâm Phàm: "Anh đi chung với tôi đi, phòng trường hợp hiện trường xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

"Đi" Lâm Phàm đồng ý ngay, không hề do dự.

Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, trong lúc mạng người quan trọng, hắn sẽ không giả vờ làm bộ làm tịch.

Lên xe cảnh sát.

Một vài cư dân thành thị cũng lái xe đuổi theo.

Triệu Chung Dương vung tay: "Mau, chúng ta cũng đi theo xem."

Cuối cùng trong tiệm chỉ còn một mình Ngô Thiên Hà ở lại trông tiệm.

Chỗ cần đến là một khu chung cư nào đó.

Dưới lầu hiện tại đã đông nghịt người, các phóng viên đã nhận được tin báo.

Xe cảnh sát đến.

Một phóng viên: "Bánh kếp của người nhảy lầu đến rồi!"

"Đó là Lâm đại sư, Lâm đại sư đích thân đến hiện trường kìa."

"Đây là người từng tạo ra kỳ tích đó. Bánh kếp của anh ta khiến bệnh nhân mắc chứng bệnh kén ăn cũng phải thèm thuồng."

"Thật không? Bệnh nhân mắc bệnh kén ăn còn thèm á? Nổ quá vậy ba."

"Nổ con khỉ mốc, tôi là người viết bản tin đó nè. Tôi nghe đồn có vị giáo sư y khoa nào đó đang nghiên cứu bánh kếp của Lâm đại sư, nhưng đến nay vẫn chưa nghiên cứu ra được gì cả."

"Ghê gớm thật…"

Khi Lâm Phàm xuất hiện trước mặt mọi người, phóng viên ùa đến.

"Lâm đại sư, xin hỏi anh có ý kiến gì khi người muốn tự sát kia, trước khi đi lại muốn được ăn bánh kếp của anh?"

“Xin hỏi đây có phải là một chiêu quảng cáo của anh không?”

“Đồn trưởng Lưu, anh mời Lâm đại sư theo, có phải anh đang sợ cảnh sát các anh không thể khuyên được kẻ muốn tự sát đó không?”

Lưu Hiểu Thiên khoát tay: “Làm phiền mọi người nhường đường, đây là thời điểm liên quan đến tính mạng, yêu cầu mọi người lùi lại, không được ảnh hưởng chúng tôi thi hành nhiệm vụ.”

Lưu Hiểu Thiên bó tay với những phóng viên này, phóng viên bây giờ chỉ cần tin tức mà không quan tâm đến gì cả. Đôi khi đối với một số trường hợp nguy hiểm, giống như trường hợp hiện tại, không thiếu phóng viên chỉ mong người kia nhảy xuống.

Đây là vì tin tức, chuyện không liên quan đến mình, không cảm thấy cắn rứt.

Tất nhiên có không ít phóng viên thật lòng quan tâm nhưng so với những phóng viên chỉ biết săn tin kia thì vẫn quá ít.

Giống như một việc từng xảy ra trước đây.

Sau khi một học sinh đi ngang qua công trường bị nhiều người XX, vốn nữ học sinh này không thể chịu nổi áp lực nhưng một số phóng viên vô lương tâm công khai toàn bộ thông tin cá nhân của bên bị hại, cuối cùng dẫn đến tin tức bị lan truyền rộng rãi, nữ học sinh kia không chịu nổi dư luận mà đã tự sát.

Những chuyện như vậy rất nhiều, nhiều lắm.

May mắn là bây giờ đã có quy định ràng buộc các phóng viên vào khuôn khổ, tất nhiên cho dù như thế cũng không thể chấm dứt hoàn toàn chuyện này.

Lâm Phàm ngẩng đầu, thấy trên tầng trên cùng của tòa nhà quả thật có một bóng người, do quá cao nên hắn chỉ thấy thấp thoáng một bóng người ở đó.

Trên sân thượng.

“Anh đừng xúc động, hãy nắm chặt lan can.” Đám cảnh sát đang đứng bên cạnh khuyên nhủ.

Bên dưới đã căng nệm nhưng dù vậy cũng không có hiệu quả mấy. Dù có dùng biện pháp an toàn tốt nhất thì nhảy từ độ cao này xuống chắc chắn cũng sẽ chết.

“Bánh kếp tôi muốn đâu rồi?” Cảm xúc của người đàn ông dao động mạnh, nhìn qua khoảng hơn 50 tuổi, theo cảnh sát điều tra ông ta không phải người ở khu này, đồng thời không có con cái, là một người hoàn toàn cô độc.

Đám cảnh sát rất bất đắc dĩ với kẻ nhảy lầu này, những người này là khó khuyên nhất vì bọn họ không có gì lưu luyến cả.

“Đến đến.” Đám cảnh sát đáp lời. Họ vừa nhận tin từ bộ đàm, đồn trưởng Lưu đang đem bánh kếp lên tới.

Lưu Hiểu Thiên cầm bánh kếp ngồi thang máy lên: “Bánh kếp đến rồi, anh xuống trước đã.”

“Không được, anh ném bánh kếp qua đây trước đi, không thì tôi sẽ nhảy xuống đó.”

Sau một hồi đàm phán, Lưu Hiểu Thiên đành chịu phép: “Thôi được, bánh kếp của anh đây.”

“Người ở dưới chuẩn bị xong chưa?” Lưu Hiểu Thiên hỏi.

“Sở trưởng, đã chuẩn bị sẵn sàng. Chỉ cần lúc anh ta ăn bánh kếp, mất tập trung là chúng ta có thể hành động.” Cảnh sát đáp.

Lưu Hiểu Thiên gật đầu, chuyện này rất ít gặp.

Sau khi ném bánh kếp qua, người nọ bắt lấy bánh kếp, hít một hơi thật sâu, đôi mắt lấp lánh ánh sáng, sau đó cắn một phát.

“Đã thật…”

Trong chớp mắt mỹ vị bùng nổ trong khoang miệng ông ta, thật sự cảm giác này không thể diễn tả bằng lời.

Đây đúng là mỹ vị nhân gian.

Nhân viên cứu hộ dưới lầu chuẩn bị dùng dụng cụ trói chặt đối phương.

Nhưng vì độ cao và kiến trúc có vấn đề nên tương đối khó để thực hiện.

Lưu Hiểu Thiên thấy cảnh trước mắt, trong lòng nóng như lửa đốt, mau lên.

Nếu như đợi đối phương ăn xong bánh kếp, biết đâu sẽ nhảy xuống lầu luôn thì sao?

Vào lúc này, một cảnh đáng kinh ngạc xuất hiện.

Chương 530: Làm như vậy là không đúng

Sợ cuối tuần bận việc không up chương được, nên hôm nay up dần cho các đạo hữu.

Cám ơn các đạo hữu đã ủng hộ!!!

Chương 530: Làm như vậy là không đúng

Người đàn ông trung niên khẽ động, hai chân từ rìa tường bước vào bên trong, sau đó chộp lấy túi bánh kếp, lấy bánh ra cho vào miệng.

“Ngon! Thực sự rất ngon!” Người đàn ông cười lớn, cả mặt đều lộ vẻ hạnh phúc, đồng thời còn có thêm một loại hưởng thụ.

Lưu Hiểu Thiên lập tức phản ứng, cảnh sát xung quanh vội vàng tiến lên bắt người đàn ông này lại.

Lúc này người đàn ông vẻ mặt thản nhiên nói: “Các anh không cần phải khẩn trương, tôi không nhảy lầu đâu ….”

Thái độ của người đàn ông này bỗng nhiên thay đổi, khiến Lưu Hiểu Thiên rất kinh ngạc. Anh ta suy nghĩ một lúc, rồi ngộ ra một điều, người đàn ông này căn bản không muốn nhảy lầu, người này chỉ mượn cớ để được ăn bánh kếp mà thôi.

Đám người đứng dưới lầu kinh ngạc nói.

“Hình như người kia được cứu rồi.”

“Nhìn không rõ cho lắm, hình như chỗ đó không có người đứng nữa rồi.”

“Nguy hiểm quá! Nếu nhảy từ đó xuống, chắc chắn sẽ hóa thành thịt nát xương tan.”

Lâm Phàm đứng phía dưới cũng thở phào một hơi. Cứu được người này là tốt rồi. Chỉ là nghĩ đến việc người đàn ông đó muốn nhảy lầu chỉ vì thèm ăn bánh kếp của mình, hắn cũng không biết chuyện này nên vui hay nên buồn.

Một lúc sau, mấy người Lưu Hiểu Thiên đi xuống.

Các phóng viên ùa đến.

“Xin hỏi vì sao anh lại muốn nhảy lầu?”

“Xin hỏi vì sao lúc muốn nhảy lầu đó, anh lại yêu cầu muốn ăn bánh kếp? Anh có người thân không?”

“Đội trưởng Lưu có thể nói thêm vài câu được không?”

Phóng viên đều muốn lấy được tin tức mới nhất. Sự kiện nhảy lầu này cũng không hiếm gặp ở Thượng Hải. Nhưng hấp dẫn chính là ngay tại thời điểm người đàn ông đó muốn nhảy lầu, lại yêu cầu được ăn bánh kếp.

Vẻ mặt Lưu Hiểu Thiên rất nghiêm túc, anh ta không muốn nói nhiều về vấn đề này. Thế nhưng người đàn ông kia lại cười tươi đáp.

“Tôi không phải bệnh tâm thần mới đi nhảy lầu, chỉ là vì tôi muốn ăn bánh kếp mà thôi.”

Người đàn ông vừa dứt lời, cả hiện trường đều xôn xao.

Phóng viên đều bị choáng váng, sau đó chen lấn hỏi:

“Xin hỏi vì sao anh lại muốn ăn bánh kếp?”

Người đàn ông trả lời: “Vì rất khó mua.”

“Anh có biết rằng hành vi của mình đã làm nhiễu loạn trật tự nơi công cộng, sẽ phải chịu trách nhiệm trước pháp luật hay không?”

Người đàn ông kia thấy không quan tâm, nói: “Tôi biết chứ! Không phải là bị giam một thời gian ngắn sao? Tôi cũng quen rồi nên cũng không quan tâm. Chỉ cần được ăn món bánh kếp kia là tôi đã rất thỏa mãn rồi.”

Điều này bỗng tạo nên ảnh hưởng vô cùng lớn.

Triệu Chung Dương cầm điện thoại di động, hiện tại gương mặt như đơ ra.

“Các vị thân mến! Chuyện lần này thật buồn cười. Hóa ra tên này là giả tự tử, mục đích cuối cùng chỉ là muốn được ăn bánh kếp.”

“Con mẹ nó, hành động này quá ngầu rồi! Không ngờ lại có người lại làm như vậy.”

“Vì bánh kếp của Lâm đại sư mà liều mạng quá!”

“Tôi nghĩ anh ta kiểu gì cũng bị giam tầm 10 ngày.”

……

Người đàn ông bị cảnh sát khống chế, nhìn về phía Lâm đại sư, vui mừng nói: “Cho tôi qua đó đi, tôi muốn nói mấy câu với Lâm đại sư.”

Phóng viên vây xung quanh đều kinh ngạc há hốc mồm.

Lâm Phàm nhìn người đàn ông trung niên trước mắt này, thật sự không biết nên nói gì. Ai ngờ kết quả lại là như vậy.

“Anh làm như vậy là không đúng.” Lâm Phàm mở miệng nói.

Gương mặt của người đàn ông đầy vẻ khổ tâm đáp: “Lâm đại sư, anh không biết rằng tôi đã đợi ròng rã hai tháng trời, vậy mà một lần cũng chưa từng đến lượt. Anh có thể tưởng tượng được tôi đau khổ đến mức nào không? Vừa nãy, lúc ăn được bánh kếp, tôi cảm thấy mọi chuyện đều đáng giá.”

Lâm Phàm đang định nói thêm một câu, lại bị câu nói đó của người đàn ông chặn họng.

Vậy nguyên nhân là do tôi sao?

Cái nồi này hắn phải cõng sao?

Hắn không ngờ có một ngày, lại có người dùng biện pháp này để có thể được ăn bánh kếp của mình.

May mắn! Vậy mà hắn cũng làm được.

Người đàn ông trung niên nhìn Lâm Phàm nói: “Lâm đại sư, bánh kếp của anh thật sự rất ngon.”

Lâm Phàm mỉm cười xấu hổ, chuyện này đúng là xàm xí đú mà!

Lưu Hiểu Thiên gật đầu với Lâm Phàm. Chuyện này hắn cũng không biết nên nói gì. Người đàn ông trung niên này gây chuyện như vậy, nếu không xử lý tốt, chỉ sợ lần sau sẽ lại tái phạm.

Phóng viên vây quanh Lâm Phàm.

“Lâm đại sư, anh có ý kiến gì đối với chuyện này không?”

“Đây có phải là một cách quảng bá mà anh nghĩ ra hay không?”

Lâm Phàm nhìn người phóng viên kia: “Người có đầu óc sẽ không làm như vậy đâu. Được rồi! Cứ như vậy thôi.”

Hắn cũng không muốn tiếp tục ở lại đây, đúng là lừa người mà. Chuyện này chắc chắn sẽ đẩy hắn lên đầu sóng ngọn gió.

Triệu Chung Dương nói với khán giả trong livestream: “Chuyện này mọi người đều đã thấy rồi chứ, thật sự đây không phải là chuyện mà người bình thường nên làm.”

……

Tin tức lớn.

Lần này có thể nói là có nhiều mánh khóe để đưa tin

Hôm sau.

Tin tức Internet luôn rất nhanh, chuyện ngày hôm qua đã lan truyền khắp các trang mạng.

Trên weibo, ở các nền tảng tin tức, đã xuất hiện rất nhiều tin liên quan đến chuyện này.

“Thế giới rộng lớn thật, chẳng thiếu chuyện kỳ lạ! Loại chuyện như vậy mà cũng có thể xảy ra.”

“Bánh kếp này rốt cuộc là như thế nào? Có cần phải điên cuồng như vậy không?”

Chương 531: Tự nhận thứ hai, không ai đứng thứ nhất

Một dân mạng biệt danh ‘Đệ nhất Ma Đao’ đăng lên một bài viết: “Hôm qua tôi cũng có mặt tại hiện trường. Người đàn

ông trung niên đó vì muốn ăn bánh kếp của Lâm đại sư mà giả bộ leo lên tầng cao nhất, muốn nhảy từ trên đó xuống. Lúc đó xe cảnh sát, xe cứu thương và xe cứu hỏa đều đã tới hiện trường, đệm khí cũng đã bày xong. Người này lại đưa ra yêu cầu muốn được ăn bánh kếp. Sau khi bánh kếp được đưa tới, hắn lại từ trên lầu bình thản đi xuống, không thèm nhảy lầu nữa. Chuyện này khiến bọn tôi đều trợn tròn cả mắt. Trên thế giới sao lại có kiểu người như vậy nhỉ?"

"Đồng thời, tôi cũng muốn phổ cập kiến thức khoa học cho mọi người một chút. Bánh kếp của Lâm đại sư rốt cuộc là như thế nào. Căn cứ theo những gì tôi đã điều tra, bánh kếp của Lâm đại sư thật sự rất khó mua, một ngày cũng chỉ bán có mười phần. Hơn nửa, số lượng người xếp hàng lại rất nhiều. Nếu ai đó mua được, điều có có nghĩa là người đó sẽ được thưởng thức món bánh kếp ngon nhất thế giới. Đồng thời, người đó cũng có thể kiếm thêm được một khoản tiền nhỏ, bởi ở đó có rất nhiều người muốn đầu cơ trục lợi. Nếu không muốn ăn, có thể bán lại cho mấy người đó với giá cao. Theo tôi được biết, giá bán lại cho mấy người đó cao nhất là một ngàn tệ. Mà mấy người đầu cơ trục lợi đó lại bán cho người khác với giá một vạn tệ. Với số tiền này, mọi người nghĩ thử xem sẽ có tác động như thế nào?"

"Nhưng mọi người cũng đừng mong rằng tới đó có thể phát tài. Bánh kếp này thật sự rất khó mua. Cái người giả bộ nhảy lầu kia đã xếp hàng tận hai tháng cũng không thể mua nổi. Như vậy mọi người cũng hiểu được bánh kếp này khó mua đến mức nào rồi chứ."

……

Bài viết này vừa đăng lên đã khiến nhiều người phải choáng váng. Không ngờ bánh kếp của Lâm đại sư lại nổi tiếng như vậy, đúng là được tiếp thu thêm kiến thức mới.

"Con mẹ nó, không thể tin được. Không ngờ ở Thượng Hải lại có cửa hàng lợi hại đến như vậy. Cái này có thể ghi vào sách kỷ lục Guinness luôn ấy chứ."

"Thật không vậy? Có cửa hàng như vậy sao?"

"Tin tức này có thật không đấy?"

Đủ loại chất vấn và không dám tin xuất hiện ở trên mạng.

Nhưng đối với những người biết về cửa hàng bánh kếp của Lâm đại sư, chuyện này không phải là chuyện giả, mà là thông tin vô cùng chính xác.

Vẫn câu nói kia, chưa từng ăn bánh kếp của Lâm đại sư, bạn sẽ vĩnh viễn không biết được món bánh kếp đó ngon đến mức nào.

Một tài khoản có tích xanh đăng: "Loại tin tức lẫn lộn này quá thấp kém. Cái người nhảy lầu này cùng lắm cũng chỉ bị bắt giam tầm 10 ngày, giá rẻ như thế để làm quảng cáo thật sự là quá đáng, chúng ta phải chống lại loại cửa hàng như Lâm đại sư này. Nhất định các cơ quan ban ngành phải vào cuộc xử lý bọn họ, theo tôi thì nên cưỡng chế cho đóng cửa luôn."

Chuyện này rất hot trên weibo. Rất nhiều người nhìn thấy tình huống này, đầu mơ hồ, cảm thấy không thể tin được.

Nhiều cư dân mạng không biết chuyện cũng đã bình luận ở bên dưới, họ cũng tán đồng với quan điểm này.

Nhưng cũng có không ít cư dân mạng trước đó đã biết về cửa hàng của Lâm đại sư, đối với bài biết của tài khoản tích xanh này đều vô cùng tức giận mà chửi mắng.

"Cút đi! Không biết thì đừng lắm mồm."

"Anh có biết cửa hàng của Lâm đại sư lợi hại như nào không? Không có kiến thức thì đừng ở đó mà chém gió."

Lâm Phàm có lẽ cũng không biết chuyện này, giá của những chiếc bánh kếp đó khi qua tay của mấy kẻ đầu cơ trục lợi lại cao đến vậy.

Có người vì muốn được ăn bánh kếp của Lâm đại sư mà không ngại nhảy lầu, có thể thấy giá tiền này chắc chắn sẽ lại rất cao.

Phố Vân Lý.

"Ông chủ nhỏ, cậu ghê gớm thật đấy!" Ông chủ Lương đọc được tin tức, bây giờ cũng đến cửa hàng cười nói.

Lâm Phàm phất tay nói: "Tôi còn không hiểu việc này là sao nữa này."

Ông chủ Trương cười đáp: "Điều này chứng tỏ bánh kếp của ông chủ nhỏ khiến người ta thương nhớ. Nếu bây giờ bình chọn món ăn ngon nhất, bánh kếp của ông chủ nhỏ tự nhận thứ hai không ai dám đứng thứ nhất đâu."

"Ha ha…"

Lâm Phàm cười lắc đầu, việc này không ảnh hưởng mấy đến hắn, xôn xao trên internet một trận sau đó vô tình lên hot search, công nhận khả năng lôi kéo hot search của những người này thật cao cường, vừa kéo một phát là đã lên top luôn rồi.

Tiếc là không thể leo lên đến top một, gần đây tất cả đều đang thi nhau dự đoán xem ai sẽ là quán quân của giải vô địch thế giới, đoàn người đang bàn tán xem ai sẽ giành giải nhất trong trận tranh tài này.

Tuy nhà vô địch thế giới Hồ Phi Vân đã bước qua thời kỳ đỉnh cao, thế nhưng vẫn là một tuyển thủ mũi nhọn của quốc gia. Mọi người đều hi vọng anh ta có thể giành được chiếc cúp quán quân trong giải vô địch thế giới lần này.

Các nhà vô địch tại các quốc gia ở khắp nơi trên thế giới đều đã tề tựu, mặc dù không giành được hạng nhất thì cũng phải cố gắng chiếm lấy hạng hai hoặc ba.

Tất nhiên là có sự tham gia của Usain bolt, bọn họ không cần suy nghĩ cũng có thể tin rằng quán quân chắc chắn sẽ là tuyển thủ người Jamaica này.

Chương 532: Hoành tráng quá vậy

Hai giờ chiều.

Đám người Lâm Phàm đồng loạt xuất phát đến chỗ cần đến.

Ngoài sân thi đấu.

"Lâm đại sư, mọi người đến rồi à?" Sở Uyên hỏi dò bên kia đầu dây điện thoại.

"Đã đến, hiện giờ đang đứng ngay chỗ này, bên cạnh một bức tượng." Lâm Phàm mô tả chi tiết kiến trúc đặc thù bên cạnh mình ra.

Sở Uyên ngoái đầu nhìn qua: “Mọi người đừng di chuyển, cứ đứng yên đó. Tôi sẽ đến ngay.”

Không lâu sau.

“Lâm đại sư…” Sở Uyên ngoắc tay.

Lâm Phàm nghe giọng nói, quay đầu nhìn, sau đó nở nụ cười.

Bây giờ Sở Uyên còn hơi kích động: “Lâm đại sư, giờ chúng ta đi vào sân đi. Tôi sẽ dẫn mọi người vào khu vực nội bộ đi tham quan, biết đâu chừng sẽ thấy vận động viên đó.”

Điền Thần Côn xua tay: “Tôi không đi đâu, mệt lắm. Tôi lên khán đài xem cho khỏe.”

Ngô U Lan cũng xua tay từ chối: “Tôi cũng không đi, quá mệt mỏi.”

Lâm Phàm thấy mọi người không muốn đi, đành cười nói: “Vậy để tôi đi với anh, cứ để cho bọn họ lên khán đài xem trước.”

Sở Uyên gật đầu: “Lâm đại sư, lần này có khá nhiều vận động viên tham dự. Do đây là một sự kiện thương mại nên đã mời các nhà vô địch trên thế giới gom về một chỗ để cùng nhau thi đấu, chuyện thế này trước đây chưa từng có.”

Bọn người Điền Thần Côn từ chỗ khác bước vào sân vận động, còn Lâm Phàm được Sở Uyên dẫn đường đi luồn bên dưới, thẳng về khu vực nội bộ.

Ngày thi đấu hôm nay có rất nhiều khán giả đến theo dõi trực tiếp, trong đó đa số là dân địa phương.

Sở Uyên đi phía trước dẫn đường: “Không biết cuộc so tài hôm nay ai sẽ giành quán quân nhỉ? Hiện nay thực lực của các tuyển thủ điền kinh của nước ta cũng không yếu, tuy nhiên kể từ khi có sự xuất hiện của Usain bolt, chúng ta rất ít khi đoạt được danh hiệu quán quân. Mong rằng lần này có thể giành được thứ hạng cao.”

Lâm Phàm ngạc nhiên hỏi: “Cậu không phải phóng viên mảng thể thao, sao lại muốn đến đây phỏng vấn?”

Sở Uyên cười nói: “Tôi tham gia nhiều mảng lắm, bình thường có tin về thể thao tôi cũng đến phỏng vấn. Hơn nữa lần này

giải vô địch thế giới gây nên ảnh hưởng rất lớn, được sự quan tâm của rất nhiều tòa soạn. Theo tôi biết, ở đây có ít nhất mấy chục phóng viên của các tòa báo đó."

Lâm Phàm gật đầu. Bọn họ rất nhanh đã đến bên trong. Vì Sở Uyên là phóng viên có thẻ công tác nên nhân viên an ninh cũng nghĩ Lâm Phàm là phóng viên, mặc kệ hắn trà trộn đi vào trong.

"Anh nhìn xem, đó là tuyển thủ của Jamaica, là người sáng lập kỷ lục thế giới. Anh ta đang ở thời kỳ đỉnh cao, trên thế giới không có ai chạy nhanh hơn anh ta đâu. Những kỷ lục do anh ta lập chỉ có thể bị chính anh ta phá vỡ mà thôi." Sở Uyên chỉ vào người thanh niên da đen ở đằng xa rồi nói.

"Chân dài ghê!" Lâm Phàm cảm thán nói.

Sở Uyên gật đầu: "Đúng vậy, chân vận động viên ai cũng dài. Cái này chính là lợi thế. Hơn nữa vận động viên Jamaica này chính là người sinh ra dành cho môn điền kinh, kể từ khi chính phủ Jamaica áp dụng kế hoạch bảo vệ nhân tài thì quán quân các cuộc thi điền kinh hầu như đều là người của nước họ."

"Vài năm trở lại đây, trong môn điền kinh Jamaica luôn nắm thứ hạng cao, không ai có thể lay chuyển được."

Lâm Phàm gật đầu, sau đó nhìn những tuyển thủ khác, những tuyển thủ này đang đi chung với huấn luyện viên bước vào trong phòng nghỉ.

Lúc này Sở Uyên chỉ đằng trước: "Anh xem, đó là Hồ Phi Vân kìa. Trước đây chính là người giỏi nhất trong nước ta, khi anh ta ở thời đỉnh cao rất đáng sợ, chỉ là mấy năm nay dù trong nước giành được hạng nhất nhưng khi thi đấu quốc tế thì khó có thể đoạt được giải ba."

Lâm Phàm cười: "Sao tôi có cảm giác, cậu cái gì cũng biết thế nhỉ?"

Được Lâm đại sư khen ngợi, Sở Uyên cười ngại ngùng: "Tôi là phóng viên luôn phải theo dõi tin tức, nếu không khi phỏng vấn không biết người ta là ai thì mất mặt lắm."

"Lâm đại sư, anh đi chung với tôi nhé. Bây giờ tôi muốn phỏng vấn một số tuyển thủ quốc gia khác, họ đều là người

từng đứng trên đỉnh của thế giới, lần thi đấu này thật đáng mong đợi.” Sở Uyên hấp tấp nói.

Lâm Phàm cũng khá rảnh rỗi bèn đi theo sau lưng Sở Uyên, đi qua từng cánh cửa, trong phòng đều có bóng dáng các phóng viên đang phỏng vấn. Sở Uyên không giành được bất kỳ cơ hội nào, đành kiên trì chụp ảnh. Cuối cùng những huấn luyện viên của tuyển thủ lên tiếng đuổi tất cả phóng viên ra ngoài, dành thời gian để các vận động viên chuẩn bị tinh thần để sẵn sàng ra sân.

Sau khi nhìn thấy các vận động viên quốc gia, tâm trạng Sở Uyên rất tốt, cất kỹ máy ảnh.

“Bên trong ba lô anh đang đeo là cái gì mà lớn dữ vậy?” Lâm Phàm hỏi.

Sở Uyên mở ba lô ra: “Đây là máy quay phim. Tôi vất vả lắm mới được phê chuẩn có thể ở khu vực nội bộ ghi hình. Hơn nữa đây là trận đấu được trực tiếp trên các nền tảng livestream và truyền hình cả nước. Thậm chí kênh thể thao của CCTV cũng đã lên sóng rồi kìa.”

Lâm Phàm sợ hãi thán phục: “Hoành tráng quá vậy?”

Chương 533: Không thể nghịch bậy đâu nha

Sở Uyên cười nói: “Đúng rồi, tính ra số tôi cũng khá may mắn, được trở thành một trong số ít phóng viên được phép vào khu vực nội bộ để quay đấy. Đợi lát nữa tôi phải vác chiếc máy quay phim cỡ lớn này quay các tuyển thủ quốc gia, dù có thể sẽ mệt chết, nhưng tất cả đều xứng đáng.”

Nói xong Sở Uyên liếc nhìn điện thoại: “Còn hai mươi phút nữa là đến giờ thi đấu, lần này nhất định tôi phải quay thật rõ mọi tình huống mới được. Anh nhìn camera xung quanh đi, đó chính là quay mọi hướng không có góc chết. Nhất là cái camera này nè, đưa lên tuốt trên cao để có thể quay được toàn cảnh.”

Lâm Phàm cười nói: “Xem ra lần này không uổng công đến đây.”

“Tất nhiên rồi, may là tôi đã kiếm được vài tấm vé chứ vé xem trực tiếp khó kiếm lắm đấy. Anh nhìn thấy người đông nghịt trên khán đài không? Đa số là đến ủng hộ cho vận động viên nước mình đó.”

Một nhóm khán giả mặc áo đỏ ngồi trên khán đài ở xa xa, phía sau lưng có giăng một băng biểu ngữ. Tất cả mọi người đang chụm đầu ghé tai nhau thảo luận.

“Lần này không biết ai sẽ đoạt giải nhất nhỉ?”

“Tôi tin Hồ Phi Vân sẽ giành giải nhất.”

“Tôi xem tin tức rồi, tôi đoán có thể cái người tên Usain Bolt có thể thắng.”

“Lát nữa khi bắt đầu trận đấu, chúng ta nhất định phải hô hào lớn lên nhé.”

“Đúng đúng, có thể thua cuộc nhưng không thể thua khí thế.”

Không lâu sau.

“Lâm đại sư, anh cầm camera giúp tôi một chút. Tôi đi vệ sinh một lát sẽ về ngay.” Sở Uyên nói.

“Được.” Lâm Phàm gật đầu, khiêng camera lên, trọng lượng không nặng lắm nhưng cũng không hề nhẹ.

Sở Uyên tò mò nhìn Lâm Phàm, sau đó cười nói: “Lâm đại sư, nhấn vào nút này là mở máy đó.”

Lâm Phàm gật đầu, sau đó Sở Uyên vội vã chạy thật nhanh rời khỏi chỗ đó.

Hắn đứng yên một chỗ, mắt nhìn tứ phía.

“Chúng tôi đây nè …” Lúc này bọn người Điền Thần Côn ngồi trên khán đài hét lên.

Lâm Phàm vẫy vẫy tay với họ.

Thời gian từng giây từng phút chậm chạp trôi qua.

Sở Uyên vẫn chưa quay trở lại khiến Lâm Phàm cảm thấy bồn chồn.

Vừa lúc một nhân viên công tác bước đến: “Đừng đứng ngay đường pitch nữa, mau đi vào khu vực nội bộ đi.”

Lâm Phàm muốn phân trần nhưng lại thôi. Trong đầu hắn miên man suy nghĩ, cuối cùng miệng nở một nụ cười, nhấc camera lên vai khiêng đi.

“Lâm đại sư, tôi về rồi nè, anh qua đây giúp tôi một chút.” Ở phía xa Sở Uyên đang bị nhân viên công tác ngăn lại ngay lối ra, hô to với Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn thấy Sở Uyên, trên mặt nở một nụ cười tươi rói, sau đó mạnh mẽ khiêng camera bước đi.

“Đại sư, đừng đùa nữa, mau đến đón tôi với.” Sở Uyên gào thét, sau đó nói: “Tôi là phóng viên thật mà, anh cho tôi vào đi.”

Nhân viên công tác: “Anh không thể vào được đâu, trận đấu sắp bắt đầu rồi.”

A…

Sở Uyên nghẹn lời, khóc không ra nước mắt. Chuyện quái gì đang xảy ra thế này?

Không phải chỉ đau bụng thôi sao? Cuối cùng thành ra đến trễ mất rồi.

Hơn nữa, Lâm đại sư đang muốn làm gì nữa vậy? Không thể nghịch bậy đâu nha.

Trong lòng Sở Uyên hiện tại đang rầu muốn thúi ruột, vốn cậu ta chỉ đi vệ sinh nhưng sao có thể lường trước việc mình đau bụng. Đau bụng thì cũng thôi đi, cớ gì lại rặn không ra, cuối cùng đầu đầy mồ hôi, ngồi xổm đến hai chân run rẩy. Nhìn lại thời gian thì giật cả mình, muộn mất rồi. Cậu ta hoảng hốt chạy vội ra ngoài, quả nhiên cũng không thể đến kịp giờ. Vừa lúc đến giờ quy định, nhân viên công tác đã phong tỏa lối ra vào, nghiêm cấm bất kỳ ai đi vào trong.

Đây là quy định của trận đấu, dù có là phóng viên nếu đã bỏ lỡ thời gian thì cũng chỉ có thể đợi ở bên ngoài.

Trong tình huống này, Sở Uyên không biết phải nói sao. Sau đó lập tức lấy điện thoại di động ra gọi cho Lâm Phàm.

Lâm Phàm đang khiêng camera, thấy Sở Uyên gọi đến đành bắt máy.

“Cậu yên tâm, tôi sẽ quay giúp cậu. Bảo đảm uy tín chất lượng.” Lâm Phàm tự tin nói.

Lúc này Sở Uyên đang khóc không ra nước mắt, chuyện đã thế này ngoại trừ phóng lao thì phải theo lao ra cũng không còn cách nào khác: “Đại sư, tất cả tôi nhờ vào anh, anh biết cách mở máy không? Nội dung chính tôi muốn quay là không khí cạnh tranh quyết liệt giữa các vận động viên.”

Lâm Phàm gật đầu: “Được rồi, cậu cứ yên tâm đi. Cam đoan hoàn thành tốt nhiệm vụ.”

Tại phòng phát sóng trực tiếp.

“Đã sắp bắt đầu rồi, mọi người nhìn các vận động viên đang bước ra sân kìa.”

“Đó là tuyển thủ Usain bolt người Jamaica, hình như gần đây anh ta lại đen hơn rồi. Mọi người có thấy tâm trạng của anh ta hình như đang rất hưng phấn không?”

“Chắn chắc đang phấn khích rồi. Usain bolt đã liên tiếp giành được ba lần vô địch thế giới. Hồ Phi Vân giành được một lần vô địch thế giới năm 2014, tuyển thủ nước Mỹ giành được giải vô địch năm 2013. Còn tuyển thủ nước Anh kia dù chưa từng đoạt giải nhất nhưng là vận động viên thiếu chút xíu nữa đã lập kỷ lục thế giới. Hiện tại, chín người này là những người chạy nhanh nhất trên trái đất đó nha.”

“Ui là trời, biết vậy tui đi sân vận động xem cho sướng. Xem trực tiếp không có đã gì hết!”

“Đâu phải muốn đi là được đâu, ông có biết vé đó khó mua cỡ nào không hả?”

Chương 534: Hello, nhìn ở đây

Tại phòng trực tiếp, bình luận viên bắt đầu cất tiếng.

“Cuộc tranh tài lần này có thể nói là một trận đấu rất đáng chờ mong, vô cùng kịch tính.”

“Rất vinh dự khi tất cả vận động viên ở đây đều là người từng đoạt giải quán quân, đồng thời cũng là những người từng lập kỷ lục thế giới.”

“Thành tích cao nhất của Hồ Phi Vân chính là quán quân thế giới, dù ba năm nay trên trường thi đấu quốc tế anh không đoạt được thành tích quá cao nhưng trong nước anh vẫn là người nổi trội. Không biết hôm nay kết quả sẽ ra sao?”

“Bây giờ, Hồ Phi Vân có thể nói là rất sung sức. Tuy nhiên, tuyển thủ Seidel vẫn là vật cản lớn nhất của anh ta, trên bảng thành tích thi đấu điền kinh ba năm gần đây, tuyển thủ Usain bolt luôn giữ vị trí vô địch, thậm chí nhiều lần phá vỡ kỷ lục do chính mình lập ra, có thể nói đây là một đối thủ đáng gờm.”

“Khán giả ở khán đài đang hò reo.”

“Đúng vậy, bầu không khí đang rất phấn khích.”

…

Lâm Phàm đứng yên một chỗ, khiêng camera nhắm ống kính ngay vị trí chín tuyển thủ, trong đó tuyển thủ người Châu Á chỉ có một người duy nhất là Hồ Phi Vân, người của nước mình.

Tuyển thủ đứng trên đường chạy số một là Jimmy Carter đến từ nước Pháp.

Tuyển thủ đứng trên đường chạy số hai là Usain bolt, hiện đang là người chạy nhanh nhất Trái Đất, phá vỡ nhiều kỷ lục thế giới, hơn nữa những kỷ lục bị phá vỡ ấy cũng chính là của anh ta.

Tuyển thủ ở đường chạy số ba chính là Hồ Phi Vân, đại diện cho nước ta, là một người từng đoạt giải quán quân.

…

Tiếng hò hét của những khán giả tại hiện trường vang lên bốn phía, đối với cuộc tranh tài này tất cả mọi người đều rất hào hứng. Chín tuyển thủ này đại diện cho chín người chạy nhanh nhất thế giới.

“Hồ Phi Vân cố lên.”

“Hồ Phi Vân cố lên…”

Khán giả đang cổ vũ nồng nhiệt, những khán giả đến từ các quốc gia khác cũng hô hào cổ vũ cho tuyển thủ nước mình.

Tám vạn khán giả ở khán đài đồng loạt đứng lên vì trận đấu sắp sửa bắt đầu.

Phòng phát sóng trực tiếp.

Vô số cư dân mạng đang vây xem trên máy tính hoặc điện thoại. Họ rất xem trọng cuộc thi này. Đây chính là cuộc tranh tài giữa những người có tốc độ chạy nhanh nhất thế giới, chắn chắn khung cảnh khi ấy sẽ rất kích thích.

Bình luận viên: "Người giữ kỷ lục của đường đua 200 mét này hiện đang là Usain bolt với thành tích 19 giây 20. Kỷ lục này đã gần hai năm qua chưa bị ai phá vỡ. Không biết trong cuộc thi này Seidel có thể vượt qua bản thân, phá vỡ kỷ lục của mình sau đó sáng lập một kỷ lục thế giới mới hay không?"

"Không chỉ những khán giả đang xem trực tiếp tại sân vận động đang rất mong đợi, mà ngay cả những khán giả đang xem trực tiếp chắc cũng đang rất hồi hộp lắm đây."

"Được rồi, cuộc thi sắp bắt đầu, hãy cùng chúng tôi quan sát các tuyển thủ nào."

Trên khán đài.

Điền Thần Côn hoảng hồn nói: "Cậu ta ở đó làm gì thế? Thằng nhóc Sở Uyên đâu rồi?"

Triệu Chung Dương: "Không biết nữa. Sao Lâm đại sư khiêng camera đứng đó nhỉ? Chẳng lẽ Sở Uyên giao camera cho Lâm đại sư, muốn nhờ Lâm đại sư giúp anh ta quay phim luôn à?"

Ngô U Lan: "Biết đâu sự thật là vậy."

Lúc này Sở Uyên bước đến khán đài: "Tôi tới…"

Mọi người thấy Sở Uyên, lập tức sững sờ: "Chuyện gì xảy ra thế hả? Sao lại để cậu ấy đi quay phim vậy?"

Vẻ mặt Sở Uyên tỏ ra bất đắc dĩ: "Tôi có biết đâu! Tôi đi nhà vệ sinh nên bị trễ giờ, không vào được khu nội bộ nữa. Bây giờ chỉ có thể nhờ cậy Lâm đại sư quay phim giúp mình thôi."

Điền Thần Côn thở dài: "Cậu nói cậu ta làm được hả?"

Sở Uyên lắc đầu: "Tôi cũng không biết. Bây giờ chỉ có thể thử xem sao. Nếu lúc kết thúc tôi vẫn không hoàn thành nhiệm vụ, trở về chắc chắn sẽ bị nghe mắng."

“Bắt đầu, bắt đầu rồi.” Triệu Chung Dương nói.

Sở Uyên nhìn thấy cảnh trước mắt, ngạc nhiên kêu lên: “Chết rồi, quên dặn Lâm đại sư lúc chưa bắt đầu thi đấu phải quay cận cảnh gương mặt của các tuyển thủ trước, nếu không sợ đến lúc bắt đầu tranh tài không thể quay được đâu.”

Lúc này.

Lâm Phàm mở camera ra, khiêng lên vai, nhắm ngay chín tuyển thủ đang chuẩn bị ra sân.

Trên sân thi đấu hiện đang đặt camera chuyển động trên đường ray trượt, nó có thể di động nhanh theo tốc độ của các tuyển thủ, có thể quay rõ hình ảnh các tuyển thủ lúc đang chạy. Tất nhiên tất cả những thứ này đều do máy móc thực hiện, con người hiện không thể nào làm được.

Lâm Phàm phát hiện những tuyển thủ này không hề nhìn mình, đoạn phim này sẽ không có hình ảnh đạt yêu cầu, sau đó hét lên: “Hello, nhìn đây đi, nhìn đây nè…”

Hắn không nói tiếng Anh nhưng một từ đơn đơn giản vẫn có thể nói được.

Jimmy Carter ở đường chạy số một vẫy vẫy tay với ống kính. Usain bolt ở đường chạy số hai lạnh lùng kiêu ngạo liếc Lâm Phàm, ra vẻ giống như hoàng đế đang nhìn xuống đám dân chúng hèn mọn dưới chân. Hồ Phi Vân ở đường chạy số ba chỉ mỉm cười, gương mặt vẫn tỏ ra nghiêm túc. Anh ta nhất định phải cố gắng hết sức trong trận đấu này. Thi đấu với Usain bolt khiến anh ta phải gánh chịu áp lực rất lớn. Dù không nắm chắc mình sẽ đoạt giải quán quân nhưng đối với các tuyển thủ còn lại vẫn không thể xem thường, không thể khinh địch.

Chương 535: Trên đường chạy

Trận đấu sắp bắt đầu.

Toàn bộ tuyển thủ vào tư thế sẵn sàng, chờ đợi hiệu lệnh xuất phát.

Lâm Phàm đang khiêng camera đứng chờ ở vạch biên đường chạy.

“Hello, chạy chung, chạy chung…” Lâm Phàm nói.

Hồ Phi Vân khẽ ngẩng đầu, ngạc nhiên liếc người phóng viên này. Sau đó anh ta cúi đầu, không muốn quan tâm những chuyện khác. Bây giờ anh ta không thể để mình bị phân tâm được.

Đoàng!

Trong chớp mắt, các vận động viên giống như mũi tên lao vọt ra ngoài.

Trong chớp mắt không khí sân vận động dâng cao, toàn bộ khán đài vang lên những tiếng la hét đinh tai nhức óc. Chín tuyển thủ phô bày toàn bộ thực lực của mình.

Bình luận viên trực tiếp hưng phấn gào to: “Bắt đầu thi đấu…”

Bình luận viên rất phấn kích, trong lòng người đang xem phát sóng trực tiếp lại rất buồn rầu. Đây là trận tranh tài điền kinh 200 mét, dạng này thường chỉ cần vài chục giây đã có thể biết kết quả, không như bóng rổ hay bóng đá có nhiều thời gian cho bạn cổ vũ.

“Người đang dẫn đầu là Hồ Phi Vân của chúng ta, xuất phát quá đẹp, trong khoảnh khắc lực bộc phát quá hoàn mỹ.”

“Tuy nhiên lực bộc phát của Hồ Phi Vân so với các tuyển thủ khác không quá nổi bật, tuyển thủ Usain bolt của Jamaica đang đứng ở vị trí thứ hai, tuyển thủ Robert của Đức đang đuổi theo sát nút.”

“Đặc sắc, thật sự là quá đặc sắc.”

Bình luận viên hưng phấn thuyết minh, trận tranh tài này chính là trận tranh tài điền kinh đỉnh cao. Những vận động viên tham gia lần tranh tài này đều là những người không hề tầm thường, họ là chín người chạy nhanh nhất trên Trái Đất hiện nay.

Từ trước đến nay, điền kinh luôn là bộ môn thi đấu nhận được nhiều sự quan tâm nhất của khán giả.

Khán giả tại sân vận động gào thét ồn ào, ai cũng cổ vũ cho vận động viên nước mình cố lên.

“Con mẹ nó!”

Đúng lúc này, tại một trận thi đấu lớn thế này đồng thời còn đang được truyền hình trực tiếp trên truyền hình và các trang mạng xã hội, vậy mà bình luận viên lại dám nói tục.

“Mọi người nhìn, mọi người nhìn…”

Giọng bình luận viên thất thanh, giống như đang gặp quỷ.

“Người quay phim này ở đâu xuất hiện vậy? Sao hắn ta lại chạy nhanh như thế?”

Những khán giả đang xem trực tiếp cũng hoảng hốt nhìn lại, đôi mắt trợn tròn khi thấy hình ảnh xuất hiện ở bên cạnh đường đua.

Có người đang uống Cocacola, đột nhiên phun mạnh ra ngoài, không dám tin nhìn hình ảnh trước màn hình.

Có người đang ăn đồ ăn vặt, khi nhìn thấy hình ảnh này lập tức ngẩn ra, miệng cũng quên nhai.

Tại sân vận động.

Trên khán đài hiện giờ Sở Uyên đã sớm nghẹn họng nhìn trân trối, người đứng như trời trồng không biết phải làm sao. Cậu ta luôn chú ý Lâm đại sư, lúc thi đấu bắt đầu cậu ta đã từ bỏ hy vọng, lần này quay phim có lẽ đã thất bại. Nhưng đột nhiên, cậu ta phải trố mắt nhìn.

Bởi vì cậu ta thấy Lâm đại sư khiêng camera bước đi như bay, chạy ngay bên cạnh đường biên, người hơi nghiêng về phía trước còn nhắm thẳng ống kính vào vận động viên. Đáng sợ hơn nữa chính là tốc độ của Lâm đại sư không hề thua kém vận động viên. Điều này có nghĩa là gì?

Nếu như chạy cự li dài thì cũng sẽ không gì ngạc nhiên đến vậy. Vì càng gần về đến đích, thể lực của vận động viên càng giảm, theo đó tốc độ sẽ giảm theo. Phóng viên khiêng camera có thể theo kịp tốc độ thi đấu của vận động viên, nhưng chuyện này cũng khá là hiếm.

Tuy nhiên bây giờ đang thi đấu 200 mét, tất cả đều phải dùng hết sức để đạt tốc độ tối đa, càng về gần đến đích càng dồn sức chạy.

Usain bolt rất tự tin đối với tốc độ của mình, cuộc thi lần này anh ta không hề lơi lỏng, bộc lộ toàn bộ khả năng cùng tốc độ

mạnh mẽ nhất của mình. Cả quá trình đều cúi đầu, tiến hành quá trình chạy nước rút, mắt hơi liếc nhìn, trong lòng khẽ cười châm biếm. Những vận động viên khác đều chậm hơn anh ta, ít nhất cách anh ta đã năm thân người.

Người tên Hồ Phi Vân của TQ có lẽ đang cách mình khoảng ba thân người, người gần nhất với anh ta cũng rớt lại phía sau một thân người.

Lúc này Usain bolt ngẩng đầu lên, anh ta quyết định ở 50m cuối cùng sẽ tăng tốc, kéo khoảng cách giữa các bên càng dài ra càng tốt.

Ngay lúc này, một hình ảnh lóe qua mắt anh ta. Ngay bên cạnh đang có một người theo sát, đầu hơi quay đầu, Usain bolt bỗng sững sờ.

Đậu xanh rau má, gặp quỷ sống rồi!

Lâm Phàm đang khiêng camera, nhắm ống kính vào vài tuyển thủ đang rơi phía sau, đối với biểu cảm của bọn họ hắn tiến hành quay cận cảnh. Từng biểu cảm của mỗi vị tuyển thủ đều lộ ra vẻ quyết tâm, kết hợp sức mạnh cùng ý chí, có thể nói là vô cùng đặc sắc.

Mặc dù hắn không hiểu kỹ thuật quay phim, thế nhưng dù chưa ăn thịt heo, chẳng lẽ còn chưa thấy heo chạy hay sao? Cái gì nên quay hắn đều quay lại hết.

Hồ Phi Vân vừa chạy vừa nhìn Lâm Phàm. Từ đôi mắt đen thẳm của anh ta, Lâm Phàm nhìn thấy sự kỳ dị, giống như là cảm giác quái dị, không dám tin.

Mà giây phút này, trong lòng Hồ Phi Vân quả thật đang hoảng hốt. Đây chính là quỷ sống phải không? Người khiêng camera vậy mà có thể chạy nhanh đến thế, hơn nữa chuyện làm hắn ta không dám tin chính là tư thế chạy còn không đúng tiêu chuẩn, người hơi hơi nghiêng sang một bên chắc chắn tốc độ sẽ bị giảm sút.

Chương 536: Má ơi, siêu nhân xuất hiện

Hiện tại Lâm Phàm chuyển ống kính đến tuyển thủ nước Pháp, sau đó lia máy nhanh qua đến tuyển thủ các nước khác.

“Hay lắm! Cố lên! Nhanh hơn nào! Vẻ mặt này đúng rồi!” Lâm Phàm vừa chạy vừa hướng dẫn.

Đối với người khác thì đây chính là màn đọ sức thế kỷ được hàng triệu người quan tâm, nhưng đối với Lâm Phàm mà nói thì ống kính này buộc phải quay đủ các góc, phải bắt được trọn vẹn cảm xúc đúng lúc đúng chỗ.

Sở Uyên tin tưởng hắn đến vậy, sao hắn có thể làm cho cậu ta thất vọng được. Chắc chắn phải nghiêm túc trăm phần trăm, hoàn thành công việc này một cách hoàn mỹ nhất.

Lúc này ở trong phòng phát sóng trực tiếp hoàn toàn im ắng, có người cầm chặt điện thoại, có người im lặng lặng lẽ trợn mắt há mồm.

Lâm Phàm chuyển ống kính về phía Usain bolt, tuyển thủ này đang giữ vị trí đứng đầu trên đường đua. Tốc độ không phải bàn cãi, bỏ xa những tuyển thủ khác một khoảng cách rất lớn, quả không hổ danh là người chạy nhanh nhất thế giới.

Usain bolt chạy điên cuồng nhưng thỉnh thoảng vẫn liếc mắt nhìn sang camera. Đôi mắt màu đen lập lòe nghi ngờ và kinh ngạc.

Sợ rằng anh ta cũng đang nghĩ, sao gã phóng viên này có thể vừa khiêng camera vừa chạy nhanh như vậy được chứ?

Lâm Phàm phát hiện Usain bolt đang nhìn chằm chằm vào mình, để bày tỏ tình hữu nghị thắm thiết giữa các quốc gia, hắn cười với Usain bolt rồi nói: “Anh rất giỏi, không hổ danh là người chạy nhanh nhất thế giới. Anh đã bỏ rơi cả đám bọn họ ở phía sau hết rồi!”

Usain bolt nghe không hiểu. Anh ta không hiểu người phóng viên này đang nói nhăng nói cuội cái gì.

Lâm Phàm chợt hiểu ra, chắc chắn đối phương nghe không hiểu, sau đó nói bằng thứ tiếng anh sứt sẹo của mình: “Good, one, one.”

Usain bolt thoáng chút hiểu ra dụng ý của Lâm Phàm, lập túc cúi đầu, gân xanh nổi lên, bỗng nhiên chạy vọt đi, rõ ràng là đang dẫn đầu nhưng vẫn cố gắng chạy hết sức. Lâm Phàm thấy những vận động viên luôn dùng hết sức mình để thi đấu như vậy rất xứng đáng nhận được sự kính nể của mọi người.

Thật lợi hại.

Usain bolt cảm giác mình ngày càng khó thở. Anh ta cảm thấy mình đã phá vỡ cực hạn trước đây, hai chân bắt đầu không còn sức, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể rớt ra ngoài.

Bây giờ.

Usain bolt cho rằng đối phương đã bị mình cho rớt lại phía sau, anh khẽ liếc nhìn bên cạnh rồi lập tức thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng đối phương đã biến mất, chắc là đã bị mình bỏ lại phía sau.

Khi anh ta tự tin ngẩng đầu lên, nhìn về phía trước, trên mặt Usain bolt bỗng hiện lên vẻ sợ hãi.

“Sao có thể?”

Không biết từ khi nào Lâm Phàm đã xông lên phía trước, camera nhắm vào Usain bolt. Lâm Phàm không thể buông tha cho màn chạy nước rút vừa rồi của anh ta, hắn cảm giác Usain bolt đã phá vỡ cực hạn của bản thân. Nhất định phải ghi lại những biểu cảm lúc ý chí của anh ta bộc phát, đây chính là những hình ảnh đặc sắc có thể đánh sâu vào lòng người.

Cũng không biết từ lúc nào, trong thời gian ngắn phòng trực tiếp và khán đài đang yên ắng bỗng trở nên náo loạn.

“Má ơi! Siêu nhân xuất hiện.”

Khán giả ồ lên ngạc nhiên.

Cư dân mạng đang xem trực tiếp cũng xôn xao.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Một phóng viên khiêng camera chạy còn nhanh hơn nhà vô địch thế giới, ủa mấy người đang giỡn chơi phải không?”

“Chắc chắn tôi đang coi trận thi đấu giả rồi, chắc chắn là vậy.”

“Ai có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc chuyện này là thế nào hay không?”

“Người phóng viên đó là ai thế nhỉ? Mọi người có thấy hình như tuyển thủ Usain bolt đang hoang mang rồi phải không?”

“Ai mà biết. Đây đúng là kiểu giành ống kính ngầu lòi nhất mà tôi được chứng kiến. Ban đầu á, tôi còn thấy tội nghiệp khi Hồ

Phi Vân chạy sau người ta nhưng bây giờ, chả hiểu sao tôi thấy mắc cười dễ sợ.”

“Đây là buổi tranh tài giữa những người nhanh nhất thế giới đó, thằng cha này muốn làm gì vậy?”

“Điên rồi, chắc chắn là điên rồi. Rõ ràng tên này không phải là người.”

Bây giờ đám người trên khán đài gào thét.

“Siêu nhân, siêu nhân.”

“Chạy chi mà lẹ dữ vậy trời!”

“Đây là thi đấu điền kinh 200 mét đó, ông phóng viên đó chạy nhanh như vậy làm gì nhỉ?”

Trên ghế huấn luyện viên.

Nước Trung Quốc.

Huấn luyện viên: “Chuyện gì đang xảy ra thế này?”

Nước Mỹ.

“Chúa ơi, cái này chắc chắn là giả, nhất định là giả.”

Jamaica.

“Sao có thể được? Một phóng viên sao có thể chạy nhanh hơn tuyển thủ của chúng ta, đó là chuyện không thể nào.”

Ầm!

Tuyển thủ Usain bolt vẫn mang theo vẻ mặt ngạc nhiên chạy một mạch đến điểm kết thúc.

Bình luận viên kịp thời phản ứng, bây giờ đang trong buổi truyền hình trực tiếp rất quan trọng, anh ta không thể không lên tiếng được. Sau đó, bình luận viên hít một hơi thật sâu, hét to vang dội.

“Tuyển thủ Usain bolt là người đã chạm vạch đích đầu tiên, đây đúng là một vận động viên thiên tài đến từ Jamaica.”

“19 giây 17, anh ta đã phá vỡ kỷ lục thế giới của chính mình.”

Tuyển thủ Usain bolt giành được hạng nhất, dựa theo kịch bản thông thường thì anh ta sẽ vô cùng vui vẻ. Cuộc thi này không phải bình thường, vinh dự khi đoạt được giải thưởng cũng

không tầm thường. Anh ta đã chờ đợi vinh dự này rất lâu, đoạt được danh hiệu người đứng đầu trong những người chạy nhanh nhất thế giới thì đã chứng minh anh ta đã chính là người có tốc độ nhanh nhất.

Thế nhưng bây giờ anh ta không cảm thấy vui mừng chút nào.

Chương 537: Phóng viên này là ai?

Sau khi chạy đến điểm kết thúc, ánh mắt Usain bolt nhìn Lâm Phàm có chút kỳ quái, cam chịu, cũng có chút ngạc nhiên, giống như vẫn đang suy nghĩ về chuyện vừa mới xảy ra.

Các phóng viên ào ào bước tới.

Có phóng viên đến bên cạnh Usain bolt quay chụp, thế nhưng cũng có phóng viên bao vây Lâm Phàm.

Bọn họ đều thấy được tình cảnh khi nãy, đúng thật là vi diệu.

Lâm Phàm nhìn cảnh tượng trước mắt, lập tức sợ hãi nói: "Mọi người định làm gì vậy? Tôi cũng là phóng viên, mấy người nên quay chụp anh ta mới phải."

Phóng viên.

"Xin chào, anh có biết lúc nãy anh chạy rất nhanh hay không?" Một phóng viên người nước ngoài giống như phát hiện ra được một châu lục mới, hưng phấn hỏi. Bọn họ là phóng viên chuyên trách mảng tin thể thao đã nhiều năm, nhưng chưa bao giờ thấy qua cảnh tượng này. Nếu đưa tin này ra ngoài, cam đoan sẽ làm thế giới khiếp sợ.

Lâm Phàm tỏ ra kinh ngạc: "Chạy nhanh? Tôi có chạy nhanh chút nào đâu. Đây là tốc độ bình thường của tôi, giống như tôi chạy bộ thường ngày thôi mà."

Trực tiếp tại hiện trường có một camera chuyên môn phục vụ cho việc này, do vậy sau khi kết thúc tranh tài, trong lúc đông đảo phóng viên bao vây Lâm Phàm, camera trực tiếp cũng bon chen theo qua tới đây.

Khán giả đang xem trực tiếp nghe câu này, lập tức bùng nổ.

"Mẹ của tui ơi, khứa này có phải muốn chọc điên người khác không? Không biết mình chạy nhanh thế nào mà còn nói là

bình thường nữa chứ. Anh ta không biết những tuyển thủ anh ta đã vượt qua là ai hay sao?”

“Trước đây, tôi hay nghe bạn bè nước ngoài nói, Trung Quốc chúng ta là một quốc gia rất thần kỳ. Lúc đó tôi còn lén cười nhạo bọn họ, đúng là cả đám nhà quê cứ nói nước chúng ta thần kỳ, có cái gì thần kỳ đâu. Nhưng bây giờ tôi hiểu rồi, hóa ra căn bản không phải người ta nhà quê, mà vốn là họ đã đoán trước được tương lai.”

“Nếu ai mà nói với tôi có người khiêng camera mà còn chạy nhanh hơn người vô địch thế giới, chắc chắn tôi sẽ chửi cho người đó nhục mặt, não chỉ để trang trí à? Không biết suy nghĩ hả? Nhưng bây giờ tôi đã thấy tận mắt rồi, tôi tin tưởng trăm phần trăm.”

“Ngầu lòi, cao thủ tại dân gian.”

“Vì có thể đạt được thành tích này, vận động viên phải luyện tập mỗi ngày bất kể mưa nắng gió giông. Anh ta thì hay rồi, sinh ra ở vạch đích, đúng là không cho người ta sống nữa mà.”

“Thái độ tuyển thủ Usain bolt hơi khó coi, giống như bị tên này làm cho kinh ngạc, đến nỗi nhận giải vô địch cũng không chút vui vẻ gì.”

“Tất nhiên là không vui rồi, nếu bị người nào đánh bại còn đỡ, bại bởi một phóng viên khiêng camera. Nếu là bạn, bạn có vui nổi không hả?”

….

Phóng viên nước ngoài: “Xin hỏi anh, trước đó anh có biết mình chạy nhanh vậy không? Hay nói một cách khác, anh có từng chạy chung với các tuyển thủ khác chưa?”

Lâm Phàm cười bình thản: “Không có, chưa từng chạy chung bao giờ. Những tuyển thủ này đều là tuyển thủ quốc tế, tôi là một người bình thường sao có thể chạy cùng được. Thật ra, tôi không phải là phóng viên, bạn tôi dẫn tôi đến xem thi đấu mà thôi. Mục tiêu tôi đến đây là để cổ vũ vận động viên của quốc gia mình, không may anh ấy bận việc không thể vào được nên tôi đành phải hỗ trợ.”

Xôn xao!

Các phóng viên không chịu buông tha: “Xin hỏi bình thường anh làm nghề gì? Có phải vận động viên chuyên nghiệp hay không?”

Lâm Phàm lắc đầu: “Tôi bán bánh kếp.”

Phóng viên: “???”

Lâm Phàm nhìn những phóng viên nước ngoài đang ngây ngô, sau đó cười giải thích: “Đây là một loại bánh, bên trong có rất nhiều thứ linh tinh. Chính xác hơn là bánh mì có nhan, trong bánh mì kẹp rất nhiều nguyên liệu.”

“Ồ…” Các phóng viên nước ngoài lập tức ồ lên.

“Anh có biết vừa rồi thành tích chạy của anh thế nào không?”

Lâm Phàm ngạc nhiên nhìn phóng viên nước ngoài: “Thành tích? Thành tích gì chứ? Thân phận tạm thời của tôi là phóng viên, thành tích là những thứ dành cho vận động viên. Tôi chưa bao giờ quan tâm những thứ này, các anh nên đi phỏng vấn bọn họ đi. Các anh nghĩ bọn họ chạy không nhanh à? Tốc độ của họ thật sự quá nhanh, giống như gió cuốn. Xém xíu nữa tôi không bắt kịp tốc độ của họ rồi đấy.”

Những khán giả trên khán đài bắt đầu ồn ào, sôi nổi bàn tán nhưng họ không biết bây giờ Lâm Phàm đang nói gì với các phóng viên, ngoại trừ khán giả đang xem trực tiếp đều biết rõ.

“Con me nó, thằng cha này chắc chắn là một cao thủ giả vờ rồi đây. Trước mặt phóng viên nước ngoài mà vẫn giữ được bình tĩnh, tôi rất muốn hét to lên cho anh ta biết, anh trâu bò lắm rồi, làm ơn chừa cho các vận động viên con đường sống giùm một cái.”

“Mẹ nó, bán bánh kếp. Người này không làm vận động viên quốc gia thật đáng tiếc. Mà khoan… Khi nãy anh ta mới nói gì nhỉ?”

“Bánh kếp. Sao tôi thấy người này nhìn có vẻ quen quá vậy ta?”

“Trời đất ơi, tôi biết là ai rồi. Đó là Lâm đại sư của phố Vân Lý, là cái ông vừa bán bánh kếp vừa xem bói đó.”

“Lâm đại sư nào? Sao mấy người biết anh ta?”

“Người này là người rất nổi tiếng trong diễn đàn ẩm thực gần đây, trên diễn đàn người ta mua đi bán lại bánh kếp của anh ta còn tăng giá lên mấy ngàn, thậm chí còn hơn cả vạn tệ.”

Chương 538: Sao anh có thể chạy nhanh như vậy

Phía Hồ Phi Vân.

Anh ta chỉ đạt được hạng thứ năm, vốn tâm trạng hơi buồn bã nhưng bây giờ không còn thấy buồn chút nào, đôi mắt híp lại tỏa ra ánh sáng ngạc nhiên.

Huấn luyện viên đứng đó, cười ha hả nói: “Không ngờ, thật không ngờ…”

Hồ Phi Vân nói: “Huấn luyện viên, không ngờ gì vậy?”

Huấn luyện viên cười nói: “Tuy kết quả cuộc thi đấu lần này không quá quan trọng, nhưng cũng đại diện cho nước nhà. Tốc độ của tuyển thủ Usain bolt đã được công nhận, vậy mà không ngờ kết quả cuối cùng lại thành ra thế này. Dù anh chàng phóng viên đó không phải vận động viên, thế nhưng khiêng camera mà vẫn chạy nhanh hơn tuyển thủ Usain bolt, em nói có khôi hài hay không? Hóa ra, anh chàng phóng viên đó mới là người chiến thắng lớn nhất trong cuộc thi lần này.”

Hồ Phi Vân mỉm cười, dù không đoạt được thứ hạng cao nhưng phóng viên vẫn là người nước mình, tình cờ trong lúc khiêng camera thắng được tuyển thủ kia, điều đó chứng minh người nước mình lợi hại hơn còn có cả đống, thật sự là đếm không xuể.

Không khí tại hiện trường trực tiếp lên đến cao trào, đối với khán giả đang ngồi xem tại khán đài có lẽ vĩnh viễn họ cũng không quên được cảnh này.

Mặc dù tuyển thủ Usain bolt giành được hạng nhất, đồng thời cũng phá vỡ kỷ lục thế giới của chính mình, thế nhưng không biết vì sao anh ta không cảm thấy vui vẻ chút nào.

Vượt qua cực hạn của bản thân, phá vỡ kỷ lục thế giới trước đây của mình là vinh quang đến cỡ nào. Trong mắt người khác, anh ta chính là người đã làm thay đổi kỷ lục thế giới

nhưng bây giờ anh ta mới phát hiện, hóa ra mình còn chẳng chạy nhanh bằng một tay phóng viên khiêng camera, chuyện này mà lan truyền ra chắc người ta cười đến rớt cả răng.

Lâm Phàm bị các phóng viên bao vây, hỏi đủ mọi chuyện. Đối diện với các vấn đề này, hắn thực sự không biết phải trả lời thế nào.

Hắn giữ tâm trạng bình tĩnh đối diện với vấn đề của các phóng viên. Hắn hoàn toàn không quan tâm đến việc tốc độ chạy của mình là bao nhiêu, cố gắng biểu hiện mình là một người vô cùng khiêm tốn.

Lợi dụng thời cơ, Lâm Phàm rời khỏi chỗ thị phi này.

Ánh mắt những phóng viên nước ngoài nhìn Lâm Phàm với vẻ kỳ quái, có lẽ họ không hiểu nổi vì sao người này đã khiêng camera còn có thể chạy nhanh như vậy.

“Huấn luyện viên, chúng ta phải kéo người này vào đội tuyển quốc gia. Với tốc độ như vậy, sau này khi thi đấu môn điền kinh, chắc chắn nước mình có thể gom hết tất cả huy chương vàng giống môn bóng bàn vậy đó.” Hồ Phi Vân nói.

Huấn luyện viên gật đầu: “Tạm thời chuyện này không gấp. Đợi sau khi kết thúc giải vô địch này, tôi sẽ thảo luận với cậu ta.”

Hồ Phi Vân nhìn Lâm Phàm ở đằng xa: “Không nghĩ tới cậu ta chạy nhanh như vậy, thật sự nằm ngoài dự đoán của mọi người.”

Trên khán đài.

Sở Uyên phản ứng lại, sau đó nhìn Điền Thần Côn: “Sao Lâm đại sư có thể chạy nhanh như vậy?”

Điền Thần Côn trừng mắt: “Cậu hỏi tôi thì tôi hỏi ai hả? Tôi ở chung với cậu ta lâu như vậy còn không biết cậu ta có thể chạy nhanh vậy đấy.”

Điện thoại trên tay Triệu Chung Dương có chút cầm không vững: “Thật đáng sợ, Lâm đại sư hù tôi sợ muốn chết luôn rồi.”

Khán giả trong phòng trực tiếp.

“Anh Dương, đừng nói anh bị dọa sợ muốn chết, tụi em sợ đến phát khóc luôn rồi đây.”

“Thánh thần thiên địa ơi, Lâm đại sư lật trời rồi, tôi muốn quỳ lạy.”

“Đỉnh quá, sau này tôi không ủng hộ ai ngoài Lâm đại sư nữa hết.”

Ngô U Lan há hốc mồm, rõ ràng bản thân cô cũng bị cảnh này làm cho khiếp sợ, đây hoàn toàn không phải là người nữa rồi.

Đối mặt với các phóng viên đang bao vây, Lâm Phàm rất bình tĩnh. Nhiệm vụ ơi là nhiệm vụ, lần này vì hoàn thành mày mà tao chủ động ra tay rồi đó. Nếu mày còn không hoàn thành nữa là tao với mày bo xì bo luôn nha.

Bình tĩnh vẫy tay như một quán quân để các phóng viên chụp đủ mọi kiểu.

Không biết qua chuyện này nhiệm vụ đã hoàn thành chưa nhỉ?

Sau đó Lâm Phàm lặng lẽ rời đi.

Hậu trường.

Sở Uyên túm lấy Lâm Phàm: “Lâm đại sư, sao anh làm được vậy?”

Lâm Phàm cười nói: “Đơn giản mà, trong lòng chỉ cần giữ vững một mục tiêu, đó là quay lại tất cả khoảnh khắc của các vận động viên là được.”

Sở Uyên bó tay, nói giống như chưa nói, có gì khác nhau chứ?

Điền Thần Côn tò mò vỗ bóp đùi Lâm Phàm: “Giống hệt chúng ta, không bệnh hoạn, không có gì khác lạ, sao lại có thể chạy nhanh như vậy được?”

Lâm Phàm cười nói: “Lát nữa còn thi đấu gì nữa vậy?”

Sở Uyên nói: “Chút nữa còn trận chung kết cử tạ và thi đấu ném lao.”

Trong lòng Lâm Phàm thoáng suy nghĩ, những môn này không thể hiện được tài năng của mình, hơn nữa tỷ lệ thu hút khán giả của những môn này không cao, tốt nhất vẫn là đi về thôi, xong trận này có lẽ nhiệm vụ đã đủ hoàn thành.

“Cậu xem thử những cảnh tôi quay có ổn không?” Lâm Phàm đưa camera cho Sở Uyên.

Sở Uyên liếc nhìn, lập tức sợ hãi nói: “Quá tuyệt vời, thật sự quá tuyệt vời.”

Lâm Phàm mỉm cười, chỉ cần ra tay một chút là xong, không có gì quá phức tạp.

Chương 539: Kế hoạch phải thay đổi

Với một số công ty truyền thông, tin tức này đã khiến cho họ rất kích động. Giải vô địch thế giới lần này, họ coi trọng nhất là buổi thi đấu của chín người chạy nhanh nhất Trái Đất, đây là cuộc thi mà tất cả mọi người đều mong đợi.

Thậm chí có tòa soạn đã viết sẵn bản thảo. Trận đấu này là trận long tranh hổ đấu, tất cả mọi người đều cho rằng quán quân chính là tuyển thủ Usain bolt. Chỉ cần anh ta thi đấu như bình thường chắc chắn sẽ giành được giải quán quân, còn việc có thể phá kỷ lục thế giới trước đó thì còn phải xem thực tế thế nào mới biết được.

Theo họ, nếu không có vấn đề gì xảy ra, tuyển thủ Usain bolt sẽ giành được quán quân đồng thời phá kỷ lục thế giới của mình. Thế nhưng bây giờ vấn đề chính là cuộc thi lần này tiêu điểm không nằm ở đây, mà là từ một phóng viên khiêng camera không biết từ đâu xuất hiện, chạy còn nhanh hơn cả vận động viên chuyên nghiệp.

Chuyện này làm người ta ngạc nhiên muốn rớt con mắt.

Sửa bản thảo, nhất định phải sửa toàn bộ bản thảo. Tin lần này chắc chắn sẽ làm mọi người kinh hãi.

Có lẽ không phải tất cả dân cư thành phố đều xem trực tiếp, thế nhưng khi phát bản tin chắc chắn họ sẽ xem được kết quả.

Nếu vận động viên quốc gia thắng, họ sẽ vô cùng tự hào nhưng bây giờ Hồ Phi Vân cũng không đoạt hạng nhất, mà dù vậy cũng không còn quan trọng nữa. Bởi vì nhờ vào việc người khiêng camera chạy còn nhanh hơn tuyển thủ lại là đồng bào. Không ai biết sau khi bản tin này được phát ra sẽ tạo thành ảnh hưởng gì, nhưng chắc chắn sẽ rất đáng sợ.

Có phóng viên tại hiện trường trực tiếp, tranh thu gọi điện thoại.

“Chủ biên, mau sửa bản thảo gấp. Ban đầu bản thảo không có vấn đề nhưng bây giờ ở hiện trường có sự thay đổi rồi.”

Chủ biên: “Tuyển thủ Usain bolt giành quán quân, đồng thời phá kỷ lục thế giới trước đây, những nội dung này chúng ta đã chuẩn bị xong từ trước, bây giờ anh nói thay đổi là thay đổi cái gì?”

Phóng viên: “Chủ biên, để tôi gửi clip này cho ông xem. Ông nhìn cho thật kỹ, chú ý vào người chạy ở bên lề đường chạy, anh ta khiêng camera chạy còn nhanh hơn Usain bolt nữa kìa.”

Chủ biên đứng hình, sau đó lớn tiếng mắng chửi: “Anh bị mê sảng hả? Ăn nói xà lơ.”

Phóng viên: “Tôi không hề nói đùa với ông. Ông cứ xem clip là biết ngay, tôi tiếp tục phỏng vấn đây.”

Sau khi vị chủ biên nọ xem video, vốn thái độ còn đang giận dữ bỗng thay đổi 180 độ, lập tức chửi mắng thô tục. Bà mợ, hình ảnh ông vừa xem đúng là giả dối mà.

Sau đó phản ứng lại, quả thật phải sửa bản thảo thôi. Bản thảo chuẩn bị trước đây không còn nhiều giá trị nữa, lần này trọng tâm không còn nằm ở nội dung này.

Nhất là sau khi xem xong toàn bộ clip, chủ biên không thể không cảm thán: “Trâu bò, phóng viên này đúng thật trâu bò.”

Trước khi thi đấu, họ đã xác định Hồ Phi Vân không thể giành được giải nhất bởi vì thực lực hai bên chênh lệch tương đối rõ ràng. Người có thể tranh giành hạng nhất với tuyển thủ Usain bolt chỉ có thể là một tuyển thủ da đen khác. Mặc dù bây giờ tuyển thủ Usain bolt giành được giải nhất, danh xứng với thực. Thế nhưng chỉ cần nhìn qua clip có thể hiểu rõ, đệ nhất chính là cái người khiêng camera kia.

Hôm sau!

Trời vừa rạng sáng, các loại tin tức đã xuất hiện tràn lan trên internet.

Đến buổi sáng, tin tức này đã thực sự chấn động.

Vô số người lần đầu tiên đọc được tin như vậy đều đang nghi ngờ, không biết đây có phải đang nói đùa hay không.

Đến khi thấy hình ảnh và video, tất cả mọi người đều trợn trắng mắt.

Ga tàu điện ngầm, những người nhân viên văn phòng đang cầm điện thoại di động, nhàm chán xem tin tức.

Đột nhiên, một giọng nói truyền đến.

“Mẹ kiếp, cái này là thật hay giả vậy?” Người đàn ông có khí chất nho nhã nhưng gương mặt lại đang kinh ngạc nhìn điện thoại di động. Mọi người chung quanh thoáng nghi hoặc mà nhìn anh ta. Không biết anh ta đang làm gì mà lại gây ầm ĩ ở nơi công cộng như thế này, nhìn thế nào cũng không thấy có tố chất.

“Mẹ nó..”

Ở chỗ xa lại truyền đến một tiếng kinh hô mà chủ nhân phát ra tiếng kêu kia cũng đang cầm điện thoại di động, dường như là đang xem cái gì đó.

Người chung quanh tò mò đưa mắt qua nhìn, sau đó nhìn về phía điện thoại di động của người đàn ông, người đàn ông cũng không hề che dấu, thoải mái đưa điện thoại di động của mình ra trước mặt mọi người.

“Đây hình như là giải vô địch thế giới tại Thượng Hải, tôi cũng không để ý lắm vì tôi không thích thể thao, chẳng lẽ là người của chúng ta giành huy chương vàng à?”

“Nhưng cho dù là giành được huy chương vàng thì cũng không cần phải kích động như vậy chứ.”

“Ồ, cái tiêu đề này có nghĩa là gì? Usain bolt danh xứng với thực lại bị đánh bại bởi phóng viên.”

Cái này có nghĩa là gì???

“Người anh em à, tin tức này nói cái gì vậy? Sao anh lại liên tục kinh ngạc như thế?” Một người nào đó hỏi.

Người đàn ông ngẩng đầu: “Mọi người xem điện thoại di động của mình đi, tin tức này hình như ai cũng có. Giải thi đấu điền kinh 200m gồm chín người chạy nhanh nhất thế giới so đấu

với nhau, Hồ Phi Vân nước ta chỉ giành được vị trí thứ năm, Usain bolt đạt được vị trí thứ nhất và đồng thời phá kỷ lục thế giới. Nhưng mọi người tuyệt đối không thể tưởng tượng được chuyện xảy ra tại hiện trường kinh hãi tới cỡ nào đâu, mọi người tự mình xem đi, tôi không nói đâu."

Mọi người hai mặt nhìn nhau, sau đó lấy điện thoại di động ra, sau khi nhìn thấy tin tức này thì ai nấy cũng đều trợn mắt há hốc mồm.

"Quá giả rồi."

……

Chương 540: Sau này không bán bánh kếp nữa

Một tiểu thịt tươi nào đó đang hot. (nam idol)

"Lần này khẳng định là chúng ta có thể lên trên hot search của weibo."

"Chuyện này là chuyện dĩ nhiên rồi, việc chúng ta sắp xếp thì tuyệt đối sẽ có sức hấp dẫn. Tiêu đề này đơn giản, chờ mức độ chú ý đạt đến mức độ nhất định, chúng ta sẽ mượn sức gió để tuyên truyền cho bộ phim mới."

"Lần này để mua được đầu đề hot search đã tiêu tốn không ít tiền, tìm khá nhiều phương tiện truyền thông để đưa tin tức."

"Không tốt rồi, mọi người nhìn xem, hot search đứng đầu này không phải là của chúng ta."

"Sao lại thế được, thế nào mà tin tức thể thao lại có thể lên hot search được cơ chứ?"

"Mẹ kiếp, chết tiệt."

……

Dân chúng.

"Con mẹ nó, bùng nổ rồi, vốn dĩ tôi có vé tham dự giải vô địch thế giới này nhưng không muốn xem nên đã tặng cho người khác, không nghĩ tới sẽ có cảnh đặc sắc như vậy, tại sao tôi lại không đi xem cơ chứ!"

“Người này rốt cuộc là ai? Sao lại có thể trâu bò như vậy được! Anh ta mang theo máy quay mà còn chạy nhanh hơn nhà vô địch thế giới.”

“Mọi người xem kỹ video này đi, khi đang chạy Usain bolt cảm thấy bất lực luôn kìa, rõ ràng có thể thấy, chạy được nửa đường chỉ sợ là anh ta đã không muốn chạy nữa rồi.”

“Ha ha, chết cười mất, tôi chỉ muốn biết các vận động viên có bóng ma tâm lý hay không thôi.”

“Đây là một phóng viên rất có đạo đức nghề nghiệp đó nha, vì để cho chúng ta có thể thấy cận cảnh biểu hiện của các vận động viên, cho nên đã chạy thẳng trước mặt họ.”

“Đừng nói nữa, để tôi cười cái đã, Usain bolt đạt được vị trí thứ nhất và phá vỡ kỷ lục thế giới nhưng lại không vui chút nào. Khi trận đấu kết thúc tất cả mọi người đều phải trợn tròn mắt như thế.”

“Phóng viên cái rắm ý, người này rõ ràng chính là Lâm đại sư.”

“Lâm đại sư gì vậy? Lâm đại sư là ai?”

“Phổ cập kiến thức đi bạn trẻ, ngay cả Lâm đại sư cũng không biết thì cậu lăn lộn weibo làm cái rắm gì chứ? Đây chính là người trâu bò nhất trên Weibo đó, tuy rằng danh tiếng không lớn nhưng làm ra chuyện gì thì chuyện đó đều rất kinh thiên động địa.”

“Tôi thấy, đây không phải là người bán bánh kếp và xem bói hay sao, sao giờ lại trở thành phóng viên nữa rồi.”

“…..”

Trong nháy mắt tin tức bùng nổ.

Weibo chính thức của liên đoàn thể thao quốc gia tạm thời không lên tiếng, giống như họ còn chưa kịp phản ứng với chuyện này.

Hôm nay, tập thể vận động viên đều đặt cảm xúc ‘đau đớn’ trên weibo.

Các huấn luyện viên thì trầm lặng không nói, cũng đều để biểu tượng cảm xúc ‘bất lực’.

Để làm cho các vận động viên chạy nhanh hơn, không biết họ đã dùng bao nhiêu cách để cải cải tiến kỹ thuật cho các vận động viên và kích thích tiềm năng của họ.

Nhưng bây giờ, một phóng viên khiêng máy quay còn chạy nhanh hơn cả Usain bolt, điều này có phải là dọa chết người hay không chứ.

Tuy rằng không có ghi lại thời gian, nhưng trong mắt mọi người, thời gian này tuyệt đối vượt qua 19 giây. Hơn nữa đây là người ta còn là khiêng máy quay, nghiêng người một bên để chạy, chứ nếu như dùng toàn lực chạy thẳng thì có khi phải đạt dưới 18 giây ấy chứ!

Đây không phải là con người nữa rồi.

Đau đớn quá.

……

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm nhàn nhã tự đắc đứng trước quầy hàng, chuyện ngày hôm qua chẳng qua chỉ là mây khói ngang qua mà thôi, không tính là cái gì.

Không phải chỉ là chạy hơi nhanh thôi sao, cái này có gì to tát đâu. Hắn chỉ muốn hỏi một chút là nhiệm vụ này rốt cuộc có hoàn thành hay không.

Vì để hoàn thành nhiệm vụ lần này, hắn đã phải nghĩ rất nhiều biện pháp.

“Ông chủ nhỏ, cậu quá trâu bò rồi đó.”

“Đúng vậy, sáng nay khi tôi nhìn thấy tin tức, tôi cũng sợ đến choáng váng. Tôi mới đầu còn thắc mắc đây chẳng phải là ông chủ nhỏ hay sao.”

“Ông chủ nhỏ, sao cậu lại chạy nhanh như vậy? Với bản lĩnh của cậu đãng nhẽ không nên bán bánh mà là nên trở thành vận động viên quốc gia nổi tiếng, làm cho các tuyển thủ nước ngoài phải kinh sợ.”

Lâm Phàm cười nói: “Đúng nha, vậy sau này tôi không bán bánh nữa, tôi đi thi điền kinh vậy.”

Có người dân hét lên: "Đừng, đừng! Chúng tôi chỉ đùa thôi, làm vận động viên này có gì tốt, tôi nghe nói bên trong rất nguy hiểm, không bằng thành thật ở đây bán bánh kếp."

"Đúng vậy, đúng vậy! Bán bánh kếp mới là nghề chính của ông chủ nhỏ mà."

Lâm Phàm mỉm cười, hắn liền biết những người dân này sẽ nói như vậy, bất cứ chuyện gì mang ra so sánh với bánh kếp thì bọn họ nhất định sẽ lựa chọn bánh kếp.

Các ông chủ cửa hàng xung quanh cũng vây quanh, bọn họ phát hiện ông chủ nhỏ càng ngày càng thần kỳ. Làm bánh kếp ngon, bói toán lại giống như thần, công phu lại lợi hại như vậy, còn có thể nói chuyện với động vật nữa. Đã thế nấu ăn cũng rất ngon, bây giờ chạy bộ cũng quá giỏi, thật sự quá kinh khủng rồi.

Ông Lương: "Nếu ông chủ nhỏ đi thi đấu, nhất định là sẽ đứng đầu."

Ông Trương: "Chắc chắn rồi, chúng ta đều xem video rồi đó, ông chủ nhỏ vác máy quay mà còn chạy nhanh hơn nhà vô địch thế giới, nếu như nghiêm túc chạy thì tất nhiên là được rồi.:

Lâm Phàm cười nhạt khoát tay: "Nào có, nào có…"

Chương 541: Ông không hiểu đâu

Nhưng có đôi khi muốn khiêm tốn cũng không khiêm tốn nổi, giữa những lúc như thế này thì cho dù cố ý che giấu chính mình cũng không che giấu được khí chất trâu bò của mình.

Reng reng.

Lâm Phàm thấy điện thoại tới, đây là điện thoại của cha hắn.

"Cha, có chuyện gì không ạ?" Lâm Phàm hỏi.

"Cha đọc tin tức, muốn hỏi người phóng viên kia có phải là con hay không?" Giọng nói của cha hắn có chút kích động, còn hơi có vẻ không dám tin.

Lâm Phàm không ngờ là cha hắn lại biết, nhất thời cười nói: "Đúng vậy, giúp bạn bè làm phóng viên một lần, không nghĩ

tới làm ra chuyện như vậy.”

“Được! được lắm! Cha và mẹ con đều thấy rồi. Quá được! Có phải bên con còn đang bận không? Nếu bận thì con cứ làm trước đi, cha và mẹ con sẽ gọi lại sau.”

Lạch cạch!

Cúp điện thoại.

Hắn không nghĩ tới chuyện này ngay cả người trong nhà cũng biết, thật đúng là không biết nên nói cái gì cho phải.

Bên kia.

Ông Lâm cầm điện thoại di động, mặt tươi cười nói: “Tôi đến nhà ông Lý ngồi một chút.”

……

Trước cửa nhà ông Lý, ông Lâm gõ cửa.

“Tới đây, tới đây! Ôi, ông Lâm, hôm nay sao lại rảnh đến nhà tôi vậy?” Ông Lý còn không biết chuyện này, mặt tươi cười hỏi.

Ông Lâm cười nói: “Lần trước không phải là muốn mời tôi đến nhà ông ngồi một chút sao, hôm nay tôi không có việc gì, hai anh em chúng ta tán gẫu một chút.”

Ông Lý gần đây cũng hơi nhàm chán, chưa gặp được đối thủ nên nhất thời cười lớn nói: “Mời, mời….”

Trong phòng, hai vị hơn năm mươi tuổi ngồi nhìn nhau, hai bên đều không mở miệng, giống như đang chờ đối phương mở miệng trước.

Ông Lâm lấy điện thoại di động ra, chậm rãi nhìn rồi nhất thời kinh hô: “Ông Lý, ông lại đây, ảnh chụp trên đây tôi thấy không rõ lắm, ông nhìn xem có giống Tiểu Phàm nhà tôi không?”

“Ông Lâm, chắc là ông hoa mắt rồi, Tiểu Phàm hắn như thế nào….” Ông Lý nhận lấy điện thoại di động, khi ánh mắt nhìn về phía ảnh chụp, vẻ mặt hơi sững sờ, sau đó cẩn thận xem ảnh, cuối cùng không nói gì nữa rồi trả lại điện thoại cho Ông Lâm.

Ông Lâm: “Ông Lý, đây có phải là Tiểu Phàm nhà tôi không vậy?”

Ông Lý nhìn nụ cười thầm của Ông Lâm nghẹn nửa ngày, cuối cùng phun ra một câu: “Ông Lâm, lợi hại….”

Lâm phụ nở nụ cười: “Đâu có, đâu có, khẳng định là tên nhóc này rồi, ông nói xem tên nhóc này chạy nhanh như vậy làm gì chứ? Nhà vô địch thế giới người ta còn ở đó, chút mặt mũi cũng không cho người ta.”

Ông Lý: “….”

Đây là ông có chuẩn bị mà đến chứ gì….

Lần này, cuối cùng ông ta cũng đã chịu thua.

…

Chuyện này đối với Lâm Phàm mà nói cũng không có gì nhưng trên mạng lại dấy lên sóng to gió lớn.

Một vị tên là ‘Nhận tất cả các em gái về làm vợ” có tích xanh trực tiếp chia sẻ chuyện này, đồng thời còn lên một bài viết:

“Đại ca khiêng máy quay đã hoàn toàn khiến tôi khiếp sợ. Hiện tại quốc gia chúng ta tranh tài ở môn điền kinh đang thua thảm, Hồ Phi Vân qua thời kỳ đỉnh cao thành tích quốc tế của chúng ta tụt dốc không phanh. Bây giờ đại ca khiêng máy quay này đột nhiên xuất hiện, tôi cho rằng nên tuyển đại ca này vào đội tuyển quốc gia. Với tốc độ như vậy, tôi dám cam đoan trên thế giới không ai có thể so sánh được, đến nỗi Usain bolt còn phải kiêng dè cơ mà, không biết hiện tại ban ngành thể thao có đối sách tương ứng hay không, chứ nhân tài như vậy không nên cứ thế buông tha.”

Phía sau có rất nhiều bình luận, đồng thời những cư dân mạng này còn tiến hành bỏ phiếu đồng ý hoặc không đồng ý.

Những người theo dõi giải vô địch thế giới ở Thượng Hải đều rất quan tâm đến thành tích của các vận động viên quốc gia. Đối với một số cư dân mạng khác mà nói, bọn họ cũng không để ý nhưng tin tức lần này quá kịch tính, bởi vậy đã thu hút rất nhiều sự chú ý của cư dân mạng.

Vác máy quay mà còn chạy nhanh hơn cả nhà vô địch thế giới, loại đề tài này nhất định là một hòn đá khơi lên ngàn cơn sóng,

trên mạng gây ra nhiều ý kiến trái chiều.

Mà bài viết này đã nhanh chóng được rất nhiều người like.

“Nói không sai chút nào, rất có đạo lý.”

“Mẹ nó, chạy nhanh như vậy mà lại chỉ là một phóng viên. Nếu trở thành vận động viên chuyên nghiệp rồi trải qua huấn luyện đặc thù, vậy khi chạy thì chẳng khác gì đang bay chứ?”

“Yêu cầu liên đoàn thể thao tuyển dụng anh ta làm vận động viên.”

“Người anh em à, chuyện này không có vấn đề gì.”

….

Mặc kệ trên mạng ồn ào điên cuồng đến cỡ nào thì đối với Lâm Phàm mà nói, điều khiến cho hắn đau đầu chính là không hiểu vì sao vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ của bách khoa toàn thư vậy?

Cái này đúng là không có khoa học mà.

Lâm Phàm làm bánh kếp cho mọi người nhưng trong đầu vẫn suy nghĩ chuyện này. Tự dưng bách khoa toàn thư không có một chút động tĩnh nào cũng làm cho hắn bất lực.

Điền Thần Côn tiến lên hỏi: “Cậu đang suy nghĩ cái gì vậy?

Lâm Phàm nói: “Ông không hiểu đâu.”

“Cậu không nói thì tôi làm sao tôi có thể hiểu được?” Điền Thần Côn lẩm bẩm nói.

Chương 542: Vì sao nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành

Chậm rãi bán hết mười cái bánh kếp.

Mà thi thoảng lại có mấy người đi đường, đọc hiểu tờ giấy hướng dẫn dán trên tường khiến hắn tăng thêm mấy điểm bách khoa.

“Lâm đại sư….” Sở Uyên tiến đến, vẻ mặt tươi cười. Chuyện ngày hôm qua thật sự là quá nổi tiếng, hơn nữa Lâm đại sư còn quay lại được hình ảnh, quả thật là rất tốt. Tình huống hiện tại

đã không còn là danh tiếng của những vận động viên kia nữa mà là danh tiếng của Lâm đại sư.

Hiện tại trên mạng đều thảo luận về chuyện của Lâm đại sư.

Lâm Phàm ngạc nhiên hỏi: "Sao cậu lại có thời gian tới đây? Hôm nay không có trận thi đấu nào sao?"

Sở Uyên cười nói: "Có người tiếp nhận giúp tôi rồi, hôm nay tôi được nghỉ ngơi. Lâm đại sư, sau này anh có định đi làm vận động viên quốc gia hay không?"

Hiện tại Lâm Phàm cũng rất khó xử, nếu như nhiệm vụ bách khoa toàn thư này hoàn thành thì khẳng định mình không cần làm vận động viên nữa. Nhưng hiện tại nhiệm vụ bách khoa toàn thư này vẫn chưa hoàn thành, chẳng lẽ chính là ép mình đi làm vận động viên hay sao?

"Chưa biết nữa, đợi đến lúc đó lại xem lại."

Dựa theo ý tứ của Lâm Phàm, lúc này là cứ để cho sự tình chậm rãi lên men một chút, tạm thời hắn chưa vội lắm. Nói không chừng ngày nào đó đột nhiên phát sinh biến hóa thì sao.

Sở Uyên nói: "Lâm đại sư, nếu như anh đi làm vận động viên, sau này giải thưởng điền kinh tăng lên, chắc chắn đều là của anh."

Lâm Phàm cười ha hả: "Cậu nói thế không phải là vô nghĩa sao, nếu để tôi lên, tôi chạy vụt một cái là không thấy bóng dáng rồi."

Sở Uyên xấu hổ nở nụ cười, hắn không nghĩ tới Lâm đại sư tuyệt nhiên không hề khiêm tốn. Tuy nhiên Lâm đại sư nói không có sai tí nào, nếu thật sự để Lâm đại sư lên sân thi đấu, khẳng định có thể đạt được vị trí thứ nhất.

"Lâm đại sư, tôi bí mật nói cho anh biết, tôi biết được bên ủy ban thể thao đang thương lượng chuyện của anh." Sở Uyên lặng lẽ nói.

"Thương lượng chuyện gì của tôi cơ?" Lâm Phàm sửng sốt, sau đó vui vẻ, đây nhất định là đang thương lượng có nên để mình trở thành vận động viên hay không. Nhưng chuyện này hắn cũng phải suy nghĩ một chút, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ thì lập tức giải nghệ, điều này khẳng định là ổn.

“Chính là chuyện để anh trở thành vận động viên chuyên nghiệp ấy. Nhưng mà hiện tại hình như vẫn còn đang thảo luận, có người đồng ý cho anh đến, có người hình như không đồng ý.” Sở Uyên nói.

Lâm Phàm quái dị nhìn Sở Uyên: “Làm sao cậu lại biết được?”

Sở Uyên nở nụ cười: “Tin đồn, những thứ này đều là nghe tin đồn.”

Tin đồn này cũng quá đáng sợ đi mất.

Đột nhiên.

Một giọng nói từ phương xa truyền đến.

“Đó chính là Lâm đại sư, là người vác máy quay chạy rất nhanh kia.”

“Quả nhiên là ở chỗ này.”

“Chúng ta phải lấy được tin tức, đây là một tin tức lớn đấy.”

Lâm Phàm và Sở Uyên nhìn về phương xa, phương xa tối đen như mực, có rất nhiều phóng viên đang chen chúc mà đến, bọn họ đều là bởi vì Lâm đại sư mà đến.

Trận đấu ngày hôm qua, tin tức của Lâm Phàm còn nóng hơn cả việc Usain bolt đạt vô địch.

Mà các phóng viên đã phỏng vấn các vận động viên ngày hôm qua, họ nhìn thấy một loại tuyệt vọng, một sự bất lực sâu sắc từ đôi mắt của bọn họ.

Rõ ràng là một trận đấu điền kinh vui vẻ, không biết từ đâu lại sinh ra sự kiện kỳ quái này. Không chỉ cướp được danh tiếng, lại còn vác máy quay vẫn chạy nhanh hơn bọn họ nữa.

Bọn họ sắp bị người ta cười đến chết rồi.

Usain bolt rất tự tin về bản thân mình khi thi đấu, nhất là sau khi thắng trận đấu này, đủ để được xưng hô là người chạy nhanh nhất trên Thế giới. Thậm chí lần tổ chức tại Thượng Hải, Trung Quốc này đủ làm anh ta tự hào. Có thể ở trên đất chủ nhà và chiến thắng chủ nhà, anh ta có thể hô to rằng Usain bolt tôi chính là người lợi hại nhất.

Nhưng trong cuộc phỏng vấn chiều hôm qua, anh ta lại rất khiêm tốn, luôn nhấn mạnh, tình hữu nghị là quan trọng nhất, thi đấu chỉ đứng thứ hai, không dám mạnh miệng chút nào.

Bởi vì, con mẹ nó chứ Lâm Phàm khiêng máy quay đã để lại bóng ma rất lớn trong lòng hắn.

Trong nháy mắt, Lâm Phàm bị các phóng viên vây quanh.

Người dân xung quanh rất hưng phấn, cũng vây quanh thêm một vòng nữa, bọn họ không nghĩ tới phố Vân Lý lại có phóng viên đến thăm nên ai nấy đều muốn lộ mặt trước ống kính.

“Lâm đại sư, ngày hôm qua anh chạy nhanh như vậy, xin hỏi anh có thể chạy nhanh nhất là bao nhiêu ạ.”

“Lâm đại sư, Usain bolt bị tốc độ của anh khuất phục, anh ta cho rằng anh là người chạy nhanh nhất thế giới, anh có cảm giác gì không?”

“Xin hỏi Lâm đại sư có muốn trở thành vận động viên chuyên nghiệp của quốc gia không?”

“Với tốc độ của anh mà trở thành vận động viên chuyên nghiệp của quốc gia thì trong các trận đấu sau này, anh nhất định có thể trở thành đỉnh cao không thể vượt qua.”

Các phóng viên mồm năm miệng mười hỏi, từng ống kính dí sát vào mặt Lâm Phàm, điều này làm cho hắn bó tay luôn rồi.

Chương 543: Lần này đúng là chơi lớn

Loại tình huống trước mắt này, hắn đã không cảm thấy kinh ngạc từ lâu rồi. Tình cảnh bị nhiều phóng viên vây quanh như vậy cũng không phải một hai lần, nên hắn trấn định rất nhiều, không để vào mắt chút nào.

“Có câu hỏi thì từng người hỏi một, đừng nóng vội như vậy.” Lâm Phàm bình tĩnh nói, tâm lý vững vàng làm mọi người rất ngạc nhiên.

Các phóng viên sửng sốt, sau đó hét lên: “Lâm đại sư, tốc độ nhanh nhất của anh là bao nhiêu?”

Lâm Phàm cười nói: “Rất nhanh, vô cùng nhanh.”

Phóng viên đành bất lực, cái này nói cũng giống như không nói.

“Lâm đại sư, xin hỏi anh có trở thành vận động viên chuyên nghiệp không?”

Vấn đề này là điều bọn họ muốn biết nhất. Giờ phút này từng người đang nín thở chờ Lâm đại sư trả lời.

Lâm Phàm thì lại đang suy nghĩ, vấn đề này có hơi bẫy người.

Nhiệm vụ của mình còn chưa hoàn thành, nếu nói quá lên thì về sau phải làm sao bây giờ?

“Cái này….” Khi Lâm Phàm vừa chuẩn bị mở miệng thì đột nhiên, một âm thanh tuyệt vời bỗng truyền đến.

Khóe miệng Lâm Phàm lộ ra một nụ cười, tự tin nói: “Tôi sẽ không trở thành vận động viên chuyên nghiệp.”

Xôn xao!

Các phóng viên choáng váng, họ không nghĩ rằng Lâm đại sư sẽ không trở thành một vận động viên chuyên nghiệp.

Giờ phút này, trái tim Lâm Phàm đang đập thình thịch, nhiệm vụ đã hoàn thành.

Quả nhiên cần phải để tin tức nóng lên, bây giờ đã lên đến đỉnh hướng gió nên dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ này.

Một số phóng viên thực tế hỏi: “Lâm đại sư, tại sao anh có khả năng này mà lại không sẵn sàng giành vinh quang cho đất nước?”

Lâm Phàm bình tĩnh nhìn đồng chí phóng viên kia: “Tôi có thể nói cho các anh biết, tôi không tham gia thi đấu điền kinh là vì muốn tốt cho nó. Nếu tôi trở thành vận động viên chuyên nghiệp thì mỗi lần thi đấu tôi đều phải đứng đầu, bọn họ chỉ có thể tranh đoạt vị trí thứ hai, điều này còn có ý nghĩa gì nữa?”

Kinh hãi!

Phóng viên: “Lâm đại sư, anh không nghĩ rằng câu này của anh có hơi kiêu ngạo sao? Có rất nhiều vận động viên hàng đầu thế giới, làm sao anh có thể đảm bảo mình luôn giành được vị trí đầu tiên?”

Lâm Phàm cười nói: “Tôi đây không phải là kiêu ngạo, mà là tự tin. Là con người thì phải có tự tin. Đương nhiên, tôi chấp nhận thách đấu của các vận động viên trên thế giới, điều kiện tiên quyết là bọn họ phải chuẩn bị tinh thần thật tốt, bởi vì tôi không nói đùa… Tôi chạy thực sự là rất nhanh.”

Sở Uyên: “…. ”

Dân chúng: “…”

Phóng viên: “….”

Lâm đại sư này thật sự là quá con mẹ nó khoa trương rồi.

Lúc này, Lâm Phàm toàn tâm toàn ý đắm chìm trong tiếng nhắc nhở có nhiệm vụ, không biết sẽ kích hoạt kiến thức gì nữa.

“Trang kiến thức hoàn thành, điểm bách khoa toàn thư tăng thêm 20 điểm.”

“Mở ra trang kiến thức thứ chín, bởi vì là trang kiến thức thứ chín cho nên lựa chọn sở trường liên quan đến người bên cạnh kí chủ.”

Trong lòng Lâm Phàm vui vẻ, nhiệm vụ hoàn thành, điều này đại biểu cho cái gì? Đại biểu cho những gì hắn biết sẽ ngày càng nhiều, suy nghĩ về nó đã thấy cả người vui vẻ rồi.

Các phóng viên đã bị những lời khoác lác của Lâm Phàm làm choáng váng. Ai nấy cũng đều ngỡ ngàng, bọn họ đã phỏng vấn không ít người nhưng loại kiêu ngạo như thế này thật đúng là lần đầu tiên gặp qua.

Đây là đang khiêu chiến với tất cả các vận động viên trên thế giới đó nha.

Sở Uyên ở bên cạnh lặng lẽ kéo ống tay áo Lâm Phàm: “Lâm đại sư, khiêm tốn một chút, khiêm tốn một chút.”

Lâm Phàm lạnh nhạt cười, lúc nên khiêm tốn thì nên khiêm tốn, không nên khiêm tốn thì đó là khiêm tốn không được. Cuộc sống này phải tự tin, phải dũng mãnh.

Phóng viên: “Thưa Lâm đại sư, nếu các vận động viên khác nghe được điều này, anh có biết tình huống sẽ như thế nào không?”

Những phóng viên này tuy rằng thích tin tức lớn Nhưng họ cảm thấy lời này của Lâm đại sư thật sự quá kiêu ngạo.

Lâm Phàm khoát tay, nở nụ cười: "Các vị phóng viên, khiêm tốn tuy rằng là phẩm chất tốt nhưng quá mức khiêm tốn chính là dối trá. Tôi là người chưa bao giờ dối trá, hơn nữa vừa rồi tôi đã rất khiêm tốn rồi."

Xôn xao!

Các phóng viên lập tức sôi trào, tin tức cuộc phỏng vấn hôm nay cũng quá dữ dội rồi, có cần ngang ngược như vậy hay không chứ?

Giờ phút này, Lâm Phàm chỉ chú ý đến thông báo của bách khoa toàn thư. Hiện tại hắn thật sự rất chờ mong kiến thức trên trang thứ chín rốt cuộc sẽ là cái gì, ngay cả người mình quen biết gần đây, hình như cũng đều là người có tiền. Những người có tiền kia có thể trở thành người giàu có thì cũng không phải không có lý do, nhất định bản thân họ có điểm riêng biệt.

Mong đợi, đầy kỳ vọng.

Phóng viên: "Lâm đại sư, lời nói vừa rồi của anh tôi không dám tán thành, anh nói anh đã khiêm tốn rồi nhưng từ lời nói của ngài, tôi căn bản không nghe được chút ý tứ khiêm tốn nào cả."

Các phóng viên xung quanh khác cũng gật đầu, bọn họ là phóng viên thể thao, có đạo đức nghề nghiệp cao hơn so với những phóng viên giải trí kia, cho nên bọn họ chú ý đến sự thật hơn.

Triệu Chung Dương đang livestream nói: "Đối với lời nói của Lâm đại sư, tôi đã không còn thấy kinh ngạc, thế nhưng lần này là quả thật anh ấy chơi lớn rồi."

…

Chương 544: Trang kiến thức thứ 10

"Đây mới là Lâm đại sư trong lòng chúng ta! Lâm đại sư thật sự là một người rất khiêm tốn."

“Không sai, Lâm đại sư nói rất đúng, nếu như anh ấy đi tham gia thi đấu, vậy người khác chỉ có thể tranh đoạt vị trí thứ hai, thi đấu như vậy thì làm gì có ai thèm xem nữa chứ!”

“Ví dụ như giải bóng bàn bây giờ, tôi cũng chẳng còn không muốn xem, chỉ khi đánh với Nhật Bản thì tôi mới lén nhìn một chút. Dù sao cũng chỉ có khi đó tôi mới phát hiện, tôi lên thi đấu thì cũng có thể thắng được. Loại tiếp bóng đơn giản như thế cũng không làm được, chứng tỏ kỹ năng cơ bản của vận động viên bóng bàn nước ta không quá vững chắc.”

“Quá trâu…, từ sau khi Anh Dương chuyên livestream về Lâm đại sư, tôi phát hiện cuộc sống của tôi không thể rời khỏi livestream của Anh Dương nữa rồi.”

“Ngồi xem Lâm đại sư phun ra những câu gây sốc.”

“Từ sau khi nhìn Lâm đại sư, tôi cảm thấy phẩm chất của tôi được đề cao lên rất nhiều, khiêm tốn khiến người ta tiến bộ, tự kiêu khiến người ta lùi bước.”

Lâm Phàm hiện tại cạn lời với đám dân mạng, có đôi khi khiêm tốn mà người khác lại đều nói mình kiêu ngạo, cái này còn có thể biết làm sao bây giờ đây? Lúc này cũng chỉ có thể nói ra sự thật, dù sao để cho người ta hiểu lầm là một chuyện không vui.

“Các vị phóng viên, tôi thật sự đã rất khiêm tốn rồi. Nếu mọi người không tin, tôi cũng chỉ có thể nói thật. Đương nhiên, mọi người phải tin tưởng rằng tôi chưa bao giờ nói dối, phong cách ứng xử của tôi chính là lấy khiêm tốn làm chủ, dù sao đây cũng là truyền thống tốt đẹp của chúng ta mà.” Lâm Phàm nói.

Các phóng viên không nói một câu, ai nấy đều nhìn chằm chằm Lâm Phàm, bọn họ đang nghĩ Lâm đại sư có thể nói ra được cái lý do gì đây.

Lâm Phàm lắc đầu, sau đó mở miệng nói. “Thật ra chạy thi cùng Usain bolt cũng không có vấn đề gì, bởi vì tôi rất giỏi về điền kinh, hoặc các môn khác ví dụ như nhảy cao, nhảy xa, ném tạ, phóng lao, tất cả các hạng mục tôi đều rất giỏi, còn am hiểu hơn thi chạy nhiều.”

Toàn bộ yên tĩnh.

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn Lâm Phàm, dường như gặp phải quỷ.

“Ha ha….” Lúc này, không biết phóng viên nào đột nhiên nở nụ cười, giống như vừa nghe được trò đùa hài hước nhất thế gian.

Sắc mặt Lâm Phàm hơi nghiêm túc lại: “Đừng cười, tôi rất nghiêm túc nói với mọi người, tôi là người thật sự rất khiêm tốn. Những hạng mục khác tuy rằng tôi rất giỏi nhưng tôi không phải loại người thích khoe khoang, vừa rồi tôi nói tôi khiêm tốn thì mọi người không tin nên bây giờ tôi cũng chỉ có thể nói ra sự thật.”

Phóng viên cười to đột nhiên câm miệng, sau đó kinh ngạc nhìn Lâm Phàm.

Đúng lúc này, Lâm Phàm chú ý đến tiếng nhắc nhở của bách khoa toàn thư, lập tức lại sững sờ, hắn cảm thấy lần này lại không khoa học nữa rồi.

“Ngô Hoán Nguyệt ái mộ ký chủ vượt qua giới hạn, bởi vậy mở ra trang kiến thức lớn ‘Sáng tác’ cùng trang kiến thức phụ Sáng tác ca khúc.”

Lâm Phàm: “….”

Sáng tác cái gì vậy, hắn không biết những thứ này mà. Sau đó hơi nhìn một chút, đậu xanh rau má, việc này hoàn toàn là để hắn đi đạo nhái mà. Nhiều bài hát như vậy là từ đâu tới không biết, có cần phải như vậy hay không chú?

“Tuyên bố nhiệm vụ: trở thành Lâm đại sư khiến mọi người đều kính ngưỡng.”

“Phần thưởng nhiệm vụ: Điểm bách khoa toàn thư +20, mở ra trang kiến thức thứ mười.”

“Lưu ý: Bởi vì mở ra kiến thức phụ nên không cần phải đầu tư vào ngành này.”

“Điểm bách khoa toàn thư: 125.”

Hắn biết mình là một người đàn ông rất được hoan nghênh, Ngô Hoán Nguyệt ái mộ hắn là chuyện rất bình thường, nhưng cũng đâu cần phải cho hắn kiến thức này chứ.

Ví dụ như những ông lớn mà hắn quen biết, bọn họ có kiến thức cũng rất tốt đó, sao không cho?

“Lâm đại sư, Lâm đại sư….”

Khi Lâm Phàm còn ngây người, các phóng viên nhẹ giọng gọi: “Lâm đại sư, anh nói phương diện các môn điền kinh của anh đều rất giỏi. Nhưng bây giờ anh chỉ biểu hiện ra trình độ trong môn chạy nhanh, làm sao anh có thể chứng minh được lời nói của bản thân đây?”

Hắn hít sâu một hơi, kiến thức này hắn sẽ từ từ nghiên cứu, hiện tại phải đối mặt thật tốt với các vấn đề của phóng viên đã.”

Lâm Phàm cười nói: “Về phương diện này tôi sẽ không chứng minh bản thân mình. Lúc trước tôi đã nói tôi là một người rất khiêm tốn, chưa bao giờ thích biểu hiện bản thân. Đương nhiên, mọi người có thể nghi ngờ nhưng tôi chưa bao giờ vì chứng minh cái gì mà biểu hiện bản thân, sống như vậy quá mệt mỏi.”

Các phóng viên đờ đẫn nhìn Lâm Phàm, bọn họ phát hiện Lâm đại sư quả thật là rất chảnh. Trong lúc đó tất cả mọi người đều nghi ngờ, rốt cuộc thì Lâm đại sư này có phải thật sự trâu bò hay chỉ là tùy tiện nói như vậy?

Các phóng viên tại hiện trường đã bị Lâm Phàm làm cho sợ, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía hắn, sau đó thấy hắn cười nói: “Được rồi, phỏng vấn hôm nay kết thúc ở đây. Đây vốn không phải là chuyện khiến người ta đắc ý, mọi người đều trở về đi. Nếu như vị phóng viên nào đói bụng thì có thể xem tờ giấy dán bên cạnh cửa, nói không chừng sau khi đọc hiểu, có thể mua được một cái bánh kếp của tôi.”

Chương 545: Khiêm tốn là tốt, nhưng cũng phải tự tin

Các phóng viên giờ phút này bị lời nói của Lâm Phàm chấn động, quá kiêu ngạo. Nhưng họ lại không có biện pháp gì.

Người ta khiêng máy quay còn có thể chạy nhanh như vậy cơ mà. Về phần những hạng mục phía sau, người ta cũng thừa nhận mình rất trâu bò, mặc kệ bạn có tin hay không, dù sao người ta cũng không muốn chứng minh cho bạn xem.

Tình huống bây giờ đúng là có chút lúng túng.

Một số phóng viên đọc tờ giấy.

"Điểm bách khoa +1."

Lâm Phàm chỉ vào một phóng viên nói: "Anh hiểu rồi, năm mươi tệ một phần bánh kếp."

Làm xong bánh kếp.

Phóng viên lúc trước nghi ngờ Lâm Phàm, cầm bánh kếp lên cắn một miếng, nhất thời sắc mặt biến đổi.

"Lâm đại sư, bánh kếp của anh…" Phóng viên choáng váng.

Lâm Phàm cười xua tay: "Hương vị bánh của tôi cũng vậy, chưa ai có thể vượt qua được."

Phóng viên choáng váng: "Lâm đại sự, anh thực sự khiêm tốn rồi."

Lâm Phàm cười: "Khiêm tốn là phẩm chất tốt, tuy nhiên vẫn phải tự tin một chút."

"Anh nói không sai."

…..

Cuối cùng, các phóng viên rời đi, họ đều mang theo một hồi ức tốt đẹp.

Là con người chắc chắn sẽ nghiện món bánh kếp, các người cuối cùng đều sẽ bị hương vị khiến người ta không thể ngăn cản này khống chế. Còn về vị phóng viên kia, Lâm Phàm có

thể xác định, sau này trong đại quân xếp hàng, chắc chắn sẽ có người này.

Sở Uyên giơ ngón tay cái về phía Lâm Phàm khen ngợi, đúng là trâu bò.

“Lâm đại sư, lời nói của anh hôm nay thật sự quá dọa người, anh không sợ xảy ra chuyện sao?” Sở Uyên nghĩ không ra, Lâm đại sư đây là muốn lật trời hay sao chứ.

Lâm Phàm có hơi nghi hoặc: “Có thể xảy ra chuyện gì chứ? Tôi cũng không làm cái gì mà. Cái này là tôi nói thật nên sẽ chẳng có vấn đề gì đâu.”

Sở Uyên không còn lời nào để nói, nếu như không phải hiểu rõ về Lâm đại sư, thật sự là phải chửi thề rồi: “Tên ngu xuẩn này ở đâu chui ra vậy?”

Nhưng bây giờ anh ta phục rồi, chỉ biết giơ ngón tay cái lên nói: “Lâm đại sư, ông tôi ở bên cạnh nâng đỡ tôi, tôi cũng không phục, bây giờ tôi chỉ phục anh mà thôi.”

Lâm Phàm rất bình tĩnh: “Cái này không có gì là phục hay không phục, chuyện rất bình thường. Thế giới này rộng lớn có rất nhiều điều kỳ lạ, nhân tài không thích ra khỏi cửa vẫn còn rất nhiều.”

Sở Uyên gật gật đầu, bị lời nói của Lâm đại sư khuất phục.

Triệu Chung Dương cầm di động vội vàng chạy tới: “Lâm đại sư, mọi người đều muốn nhìn anh, bọn họ cảm thấy anh quá đẹp trai.”

Lâm Phàm khoát tay áo về phía điện thoại di động: “Không có gì đẹp trai cả, dáng vẻ cũng chỉ bình thường thôi.”

Trong livestream, hàng loạt bình luận trong nháy mắt bay lên.

“Lâm đại sư thật khiêm tốn.”

“Sau này anh ấy chính là thần tượng của tôi.”

“Hận không thể cùng Lâm đại sư sát cánh chiến đấu, để sự nghiệp diễn xuất tốt đẹp hơn.”

Điền Thần Côn nhìn Lâm Phàm, lắc đầu. Ông nhìn không thấu tên này, thật sự là nhìn không thấu được. Ở chung lâu như vậy

nhưng đúng là không nhìn ra tên này trâu bò như thế, ngay cả phương diện vận động cũng lợi hại như vậy.

Bây giờ thứ Lâm Phàm tương đối để ý chính là trang kiến thức thứ chín của bách khoa toàn thư, nhiệm vụ này vẫn là tương đối dễ hoàn thành đối với hắn, độ khó cũng không lớn.

Lúc này.

Lãnh đạo Sở Thể thao đang thảo luận về vấn đề này.

"Tôi nghĩ nên tuyển vị phóng viên vác máy quay này tới, anh ta rất có năng khiếu."

"Không thể không nói đó là một nhân tài."

Có người đồng ý, đương nhiên cũng có người phản đối.

"Điều này không phù hợp với quy định, những thành viên hiện tại của chúng ta, người nào không phải đi lên từng bước chứ? Nếu như chạy nhanh là có thể không theo quy định thì sau này làm thế nào? Không thể mở ngoại lệ này ra được."

"Tôi cũng tán thành, nếu như mở "cánh cửa sau" này ra, sau này có người cho rằng mình chạy nhanh thì chính là nhanh, không cần trải qua kiểm duyệt ở địa phương nữa mà trực tiếp trở thành vận động viên quốc gia, vậy thì phải làm sao đây?"

"Theo tôi thấy, ai đó đi liên lạc nói chuyện với cậu ta một chút, nói rằng chúng ta rất coi trọng cậu ấy. Sau đó để cho cậu ấy bắt đầu chậm rãi thi đấu từ phía dưới rồi dùng thành tích nói chuyện."

Một số người tự hỏi: "Nếu người ta không muốn thì sao?"

Lãnh đạo: "Ha ha, không biết có bao nhiêu người muốn trở thành vận động viên quốc gia, sắp xếp một người đi nói chuyện đi. Tôi dám cam đoan, tên nhóc này sẽ tuyệt đối vui mừng, cảm kích đến rơi nước mắt. Lập tức hô lên mộ tổ nhà mình bốc khói xanh, các anh có tin không."

"Ha ha…".

Cả hiện trường cười vui vẻ, trong mắt bọn họ thì tình huống có lẽ thật sự sẽ như thế này.

Đáng tiếc….

Ngày hôm sau!

Tin tức về giải vô địch thế giới Thượng Hải vẫn đang được lan truyền trên mạng.

Một tiểu thịt tươi nào đó.

“Hôm nay chúng ta khẳng định có thể lên hot search, chuyện của Lâm đại sư gì đó đã qua rồi.”

“Đúng vậy, top một nhất định là của chúng ta.”

“Hiện tại cạnh tranh Top một thật sự là quá lớn, nếu như không chuẩn bị trước thì thật sự rất khó lên.”

“Nhìn xem, Top một có phải là chúng ta hay không.”

“Để chờ xem.”

“Mẹ kiếp! Lại là gã này.”

“Tình hình sao rồi? Tại sao chúng ta không có trên top cơ chứ, tin tức này từ đâu ra vậy?”

“Sao lại là tiêu đề về tên này chứ, rốt cuộc là hắn dùng biện pháp gì để lên vậy.”

Chương 546: Muốn hoàn thành nhiệm vụ một cách nhanh nhất

Tin tức trên Weibo một lần nữa nóng lên.

Lời nói của Lâm Phàm ngày hôm qua thật sự quá dữ dội.

“Lâm đại sư nói, tôi là toàn năng bộ môn điền kinh “

“Lâm đại sư sẽ không trở thành vận động viên quốc gia.”

“Sốc! Đại sư Lâm từ bỏ việc trở thành vận động viên quốc gia, lý do là… “

“Sốc! Lâm đại sư lên tiếng, nếu tôi tham gia thi đấu thì mấy người vĩnh viễn chỉ có thể tranh giành vị trí thứ hai.”

Tiêu đề cứ cái này lại bá đạo hơn cái kia, đồng thời bộ thông tin UC đã thâm nhập vào các trang khác nhau, tiêu đề bây giờ cũng toàn bắt đầu bằng “Sốc!…”, đây là biện pháp chủ yếu để hấp dẫn ánh mắt của người xem.

“Mẹ kiếp, người này cũng quá kiêu ngạo rồi. Anh ta không tham gia thi đấu bởi vì anh ta mà đi thì sẽ là người đứng thứ nhất, những người khác vĩnh viễn chỉ có thể tranh đoạt vị trí thứ hai, như vậy sẽ không có ý nghĩa. Lời này mà mọi người dám tin à?”

“Tôi tin, Lâm đại sư chính là chảnh như vậy đó.”

“Con mẹ nó, tôi vốn tưởng rằng tôi đã rất kiêu ngạo nhưng không nghĩ tới lại có người còn kiêu ngạo hơn tôi.”

“Vác máy quay chạy thắng Usain bolt thì chúng tôi phục. Nhưng nói điền kinh không gì là không biết thì tôi cũng không tin cái này là thật.”

“Mặc kệ mấy người có tin hay không, lời Lâm đại sư nói tôi đều tin.”

“Người khiêm tốn vĩnh viễn là người đáng sợ nhất, Lâm đại sư khiêm tốn làm cho tôi bội phục.”

“Vậy mà còn hạ chiến thư cùng tất cả vận động viên, ai không tin thì đi khiêu chiến với anh ta. Điều kiện tiên quyết là còn phải chuẩn bị tốt tinh thần, cái này tôi nghe không hiểu.”

“Mấy người có phải ngốc hay không, lời này nói rất rõ ràng. Ý chính là chuẩn bị tốt tinh thần bị anh ta ngược đãi. Lâm đại sư vẫn khiêm tốn như vậy, ngay cả hậu quả cũng nghĩ đến.”

…..

Phố Vân Lý.

Ngô U Lan rót nước vào chén trà của Lâm Phàm: “Lời nói hôm qua lại hot rồi.”

Lâm Phàm nhướng mày: “Trong dự liệu, tối hôm qua tôi đã suy nghĩ một chút, hình như khiêm tốn của tôi trong mắt người khác, có vẻ là quá khoa trương rồi.”

Điền Thần Côn cười nói: “Tôi còn tưởng rằng cậu không biết chứ. Bây giờ trên weibo có hơn một nửa là đang chửi cậu, giờ thì cậu biết lời nói ngày hôm qua của cậu khoa trương cỡ nào rồi đấy.”

“Thật sao?” Lâm Phàm kinh hãi, sau đó lập tức mở điện thoại di động ra: “Ôi, mẹ kiếp, thật đúng là có rất nhiều người chửi

mình. Nhưng thôi quên đi, làm người phải khiêm tốn, không bị người ta mắng thì chỉ là tầm thường. “

“Lời này nói không sai, hình như không bị ghen tị thì chỉ là người tầm thường.” Triệu Chung Dương nói.

Lâm Phàm cười ha hả nói: “Ý đều giống nhau, tôi phải lên Weibo làm rõ.”

Ngô U Lan cười nói: “Có phải không chịu nổi áp lực nên lên xin lỗi hay không?”

“Vì sao tôi phải xin lỗi chứ, tôi cũng không nói dối mà.” Lâm Phàm cúi đầu lướt điện thoại di động, sau đó đánh chữ xong thì trực tiếp đăng bài.

Weibo: “Trong tất cả các bộ môn điền kinh, thực sự không ai có thể so sánh với tôi. Nếu tôi thực sự tham gia thì những bộ môn này không còn ý nghĩa nữa. Khiêm tốn làm cho mọi người tiến bộ, tôi đã kế thừa truyền thống tốt đẹp này.”

Mọi người nhìn Lâm Phàm, bất đắc dĩ thở dài, weibo này có ích lợi gì chứ? Còn không bằng chẳng nói thì hơn. Đợi lát nữa khẳng định là lại sẽ bị người ta chửi rủa.

Có người nhìn thấy những lời này thì cười rộ lên, Lâm đại sư có thể đừng kiêu ngạo như vậy được không.

Kiêu ngạo sẽ bị sét đánh.

Lúc này, Lâm Phàm không chú ý đến những chuyện này, hiện tại hắn muốn làm một vị đại sư. Hắn phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ đơn giản này mới được. Nhiệm vụ này trong mắt hắn thật sự là quá đơn giản, cũng có chút hơi đơn giản quá mức.

Một cuộc gọi điện thoại đến.

Lâm Phàm: “Minh Dương, tôi có rất nhiều bài hát, tôi muốn cho Ngô Hoán Nguyệt ra album. “

Vương Minh Dương ở đầu dây bên kia sững sờ: “Chuyện gì thế? Bị kích thích à? “

Lâm Phàm: “Kích thích cái rắm, tôi nói thật đấy.”

Gương mặt Vương Minh Dương tỏ vẻ rất bất đắc dĩ: “Đại ca, album đầu tiên của Ngô Hoán Nguyệt mới ra được mấy ngày

thôi, bây giờ lại muốn làm nữa à? Hay là chúng ta chờ một thời gian nữa được không?"

Lâm Phàm: "Không đợi được, không nói nhảm nữa, buổi chiều tôi đi tìm anh thương lượng chuyện album, dùng số lượng tấn công liên tục, anh có hiểu không?"

Vương Minh Dương khóc không ra nước mắt, anh ta thật sự không hiểu mà. Thường xuyên ra album thật sự là việc không thích hợp. Mà ảnh hưởng không có rộng đến mức tối đa thì rất là lỗ vốn.

Đáng tiếc, Lâm Phàm căn bản không cho hắn cơ hội nói chuyện, trực tiếp cúp điện thoại.

Cái gì mà từ từ chứ, cái cần chính là tốc độ.

Để hoàn thành nhiệm vụ, mở ra trang kiến thức thứ mười, Lâm Phàm rất liều mạng.

Nhiệm vụ trang thứ chín này rõ ràng đơn giản như vậy, còn kéo cái gì chứ? Nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất mà hoàn thành.

Cúp điện thoại.

Vương Minh Dương có chút choáng váng, đây là tình huống gì? Người anh em này của mình chẳng lẽ bị cái gì kích thích hay sao? Với cả sáng tác bài hát là có ý gì, anh ta có chút không hiểu.

Sau đó anh ta mở máy tính rồi lên xem trang web âm nhạc.

Chương 547: Lập viện phúc lợi dành cho trẻ em

Hiện tại, album của Ngô Hoán Nguyệt phát hành dưới hai hình thức, một là up lên trang web, hai là trực tiếp ra album. Ở thời đại này, album đã không còn thịnh hành mấy nhưng anh là một nghệ sĩ mà anh không ra album thì nhất định sẽ bị người ta chê cười. Tuy rằng doanh số không nhiều nhưng thị trường trên trang web vẫn rất tốt.

Trải qua tuyên truyền cùng mua vài cái quảng cáo trên trang web, những bài hát này vẫn tương đối được hoan nghênh.

Trong album này, có một bài hát chính là "Bầu trời" mà Lâm Phàm từng tự mình sáng tác, lượt tải xuống trên trang web âm nhạc cũng không tệ lắm, đã đạt được thành tích tốt dừng ở vị trí thứ ba, những bài hát khác thì hơi kém, chỉ quanh quẩn ở vị trí hơn mười, hai mươi.

Có thể có thứ hạng như vậy, Vương Minh Dương đã rất hài lòng rồi. Ngô Hoán Nguyệt vừa mới ra mắt nên đương nhiên không có khả năng bay thẳng lên trời cao được, tất cả đều cần một hướng phát triển vững vàng.

Các tác phẩm xếp hạng của Ngô Hoán Nguyệt đều là do một số nhạc sĩ kỳ cựu, đã từng có rất nhiều tác phẩm cho ca sĩ có thực lực. Tuy rằng chất lượng giọng hát của Ngô Hoán Nguyệt không thua kém bọn họ nhưng về mặt kỹ xảo và fan hâm mộ thì còn chênh lệch rất nhiều.

Dựa theo tốc độ hiện tại, Vương Minh Dương dự tính trong vòng nửa năm là có thể nâng Ngô Hoán Nguyệt lên. Vốn đầu tư vào đó sợ rằng cũng không phải là con số nhỏ, ngoài ra còn phải nhờ quan hệ để lấy một ít giải thưởng vân vân, bảy tám phần này cũng cần đến không ít tiền.

Cốc, cốc.

"Vương tổng, Lâm đại sư tới rồi." Tiểu Trần tránh ra một con đường cho Lâm Phàm nghênh ngang tiến vào.

Vương Minh Dương sửng sốt: "Mẹ kiếp, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà có thể khiến cậu vội vàng như vậy?"

"Chuyện lớn, chuyện rất lớn, chuyện siêu cấp lớn." Lâm Phàm rất nghiêm túc nói, sau đó đặt mông ngồi trên bàn làm việc.

Tiểu Trần nhìn cảnh tượng trước mắt, anh ta biết quan hệ giữa Lâm đại sư và Vương tổng không tầm thường, chứ nếu không ai dám ngồi trên bàn làm việc của Vương tổng thì chỉ sợ ngoại trừ Lâm đại sư chắc chắn là không có người khác.

Vương Minh Dương: "Không phải là chuyện cậu nói qua điện thoại đấy chứ?"

Lâm Phàm nở nụ cười: "Đúng vậy, chính là chuyện này, chuyện này anh phải hỗ trợ tôi, tôi sẽ toàn lực xuất lực làm ra một album."

Vương Minh Dương có chút xấu hổ, đây là muốn liều mạng rồi, anh ta vô cùng tín nhiệm đối với trình độ sáng tạc của Lâm Phàm. Nhưng tình huống hiện tại này có chút không thích hợp.

Sau đó Vương Minh Dương đi xung quanh Lâm Phàm nói: "Tôi nói này người anh em, cậu không thể chơi loạn như vậy được, album của Hoán Nguyệt vừa ra mắt, hiện tại còn đang leo top. Nếu lại phát hành thêm một cái nữa có khi được không bù mất, hay là đợi thêm một thời gian được không?

Lâm Phàm sửng sốt hỏi: "Chờ mấy ngày?"

Vương Minh Dương khóc không ra nước mắt, đây có thể là chuyện mấy ngày hay sao, ít nhất cũng phải qua mấy tháng. Tuy nhiên nhìn vẻ mặt chờ mong của Lâm Phàm, anh ta cũng không tiện nói ra: "Cái này, cái này, khoảng ba bốn tháng."

"Ba bốn tháng hả?" Lâm Phàm suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu: "Quá lâu, quá lâu rồi!"

Đối với nhiệm vụ này, hắn không vội chút nào. Nhưng loại nhiệm vụ đơn giản như vậy, ngay cả một chút khiêu chiến cũng không có thì khẳng định phải sớm hoàn thành, mở ra trang nhiệm vụ tiếp theo, cũng có hy vọng hơn.

Vương Minh Dương tò mò hỏi: "Đại ca à, cậu nói cho tôi biết, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Lâm Phàm nghiêm túc nhìn Vương Minh Dương, sau đó mở miệng nói: "Anh không hiểu, gần đây đầu óc tôi đã sắp bị những bài hát kia bóp nát, hiện tại bài hát lưu trữ trong đầu tôi thật sự là quá nhiều, tôi cần bộc phát ra ngoài."

Vương Minh Dương trợn mắt há hốc mồm, đây là lý do quỷ quái gì vậy? Còn có thể có chuyện như này nữa, sau đó anh ta bái phục nói: "Đại ca à, đây mà cũng là lý do sao?"

"Còn có lý do gì cơ chứ, không nói nhiều nữa, một tháng có được không?" Lâm Phàm nói.

"Được." Vương Minh Dương gật đầu: "Đại ca à, nếu cậu đã nói đến nước này, cái này không làm cũng phải làm. Nếu biết sớm, tôi đã không cho Hoán Nguyệt ra album sớm như vậy mà ngồi chờ những bài hát này của cậu rồi."

Lâm Phàm vỗ vỗ bả vai Vương Minh Dương: “Rất tốt, anh em tốt, vậy tôi đi trước đây.”

Đến cũng vội vàng, đi cũng vội vàng.

Vương Minh Dương ở phía sau hét: “Cậu đến đây chỉ là nói với tôi những điều này thôi à?”

Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Lâm Phàm: “Đương nhiên rồi, nếu không tôi còn có thể nói gì với anh chứ?”

Vương Minh Dương bất đắc dĩ, chuẩn bị tiếp tục quan sát số liệu bảng xếp hạng, nhưng Lâm Phàm lại quay trở lại: “Sao lại quay lại rồi?”

Tôi quên một chuyện, tôi hỏi anh một chút, nếu tôi lập một viện phúc lợi trẻ em, thì với tư cách hiện tại của tôi có đủ hay không?” Lâm Phàm hỏi.

Vương Minh Dương nhìn Lâm Phàm: “Muốn nghe nói thật hay nói dối? “

“Anh hỏi không phải là vô nghĩa sao? Tôi tìm anh tất nhiên là phải nghe sự thật.” Lâm Phàm nói.

…

Chương 548: Là người thi cần phải có lý tưởng

Vương Minh Dương lắc đầu: “Tư cách vẫn còn thiếu một chút, việc thành lập viện phúc lợi trẻ em này cần phải có tài chính nhất định. Ngoài ra còn phải có nguồn thu nhập ổn định, đồng thời cũng phải có địa vị xã hội nhất định. Ba loại này một loại cũng không thể thiếu, đã thế còn phải tiến hành kiểm toán đối với cậu, xem xét phẩm đức, tư tưởng, gia đình của cậu… , dù sao thì cũng rất phức tạp, cậu nghĩ như thế nào mà lại hỏi cái này?”

Lâm Phàm cười nói: “Mỗi ngày rảnh rỗi không có việc gì làm nên làm chút chuyện có ý nghĩa ấy mà. “

“Được rồi, cậu làm cái gì cũng được. Nếu như việc này cậu thật sự muốn làm, tôi có thể xin giúp. Nhưng đương nhiên cậu phải suy nghĩ rõ ràng, việc này không đơn giản như nói đâu.

Nếu như thành lập xong thì về sau cậu sẽ có thêm gánh nặng.” Vương Minh Dương nói.

Việc từ thiện, rất nhiều doanh nhân đều có thể làm nhưng đúng là không có bao nhiêu người nguyện ý làm viện phúc lợi trẻ em. Dù sao đây cũng là viện phúc lợi trẻ em, việc này có thể là chuyện cả một đời. Trong đó tiền cũng chỉ là một phần, cái chính là sau này sẽ có thêm một trách nhiệm mà có muốn bỏ cũng không bỏ được. Bởi vậy đại đa số doanh nhân đều là quyên góp, quyên góp lượng lớn tiền bạc, loại này không chỉ thanh danh đến nhanh, hơn nữa hiệu quả cũng đặc biệt nhanh.

Lâm Phàm gật gật đầu: “Đúng rồi, vậy nếu như là nâng đỡ viện phúc lợi trẻ em thì tôi có thể tiếp nhận không?”

“Viện nào?” Vương Minh Dương sửng sốt, sau đó nói: “Cậu nói là viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn mà chúng ta đã đến sao?”

Lâm Phàm gật đầu: “Đúng vậy, chính là viện đó.”

Vương Minh Dương suy nghĩ một chút: “Cái này để tôi hỏi giúp cậu một chút đã tuy nhiên có lẽ không có vấn đề gì lớn.”

“Được, vậy thì vất vả cho anh rồi, có nhu cầu gì thì cứ liên hệ với tôi.” Lâm Phàm nói. Chuyện này dù sao thì còn phải dựa vào sự hỗ trợ của Vương Minh Dương.

Chuyện của viện phúc lợi trẻ em này, hắn thật sự muốn làm. Hắn biết kiến thức của mình sẽ càng ngày càng nhiều, nếu như bồi dưỡng những đứa nhỏ kia thì mình không chỉ có thể đạt được điểm bách khoa, mà đồng thời còn thể để cho những đứa nhỏ kia học được mấy thứ tốt, đây là một cục diện đôi bên cùng có lợi.

Đồng thời trong lòng Lâm Phàm cũng đang tự sướng một chút, nếu như bồi dưỡng những đứa nhỏ kia thành tài, đó là chuyện kinh khủng cỡ nào chứ! Đương nhiên đây cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi, dù sao thì cũng cần thời gian.

Tuy nhiên với kiến thức hắn biết, tuy rằng chúng không học được đến đỉnh cao nhất nhưng có thể học được một phần mười thì đã đủ chen vào đỉnh cao của nghề nghiệp rồi.

Con đường này tuy rằng khó khăn nhưng là người thì vẫn phải có lý tưởng mới được.

…

Một tháng qua!

Đã quá lâu rồi.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể từ từ chờ đợi.

Bình luận lúc trước của Lâm Phàm trên internet như một viên đá khiến ngàn cơn sóng dâng trào, cũng may là hắn có người hâm mộ trung thành, dù hắn có vênh váo, à không phải, đây không phải vênh váo, đây là ăn ngay nói thật, dù sao đôi khi ăn ngay nói thật hay mích lòng người khác.

Muốn bản thân mình thay đổi thành người ăn nói quanh co là không thể được.

Lúc buồn chán, Lâm Phàm mở nhóm lớp trong WeChat ra xem.

Đã lâu không có nhắn nhiếc gì trong đó, lịch sử trò chuyện mới nhất là mấy tháng trước có vài người tán dóc mà thôi.

Để làm bầu không khí sôi động, Lâm Phàm gửi một hình ảnh mặt cười vào trong nhóm.

Tất nhiên, kết quả vẫn là không ai thèm để ý trả lời.

Điều này khiến Lâm Phàm có cảm giác chán nản, cả đám chẳng khác gì một bầy xác ướp.

Tuy nhiên Lâm Phàm không hề biết, trong nhóm WeChat, từng chủ nhân của mỗi cái tên nhìn thấy 'khuôn mặt cười' trong nhóm, gương mặt bắt đầu trở nên nghiêm túc, ngón tay chuẩn bị nhắn vào mục trả lời bỗng dừng lại, sau đó vờ như không hề thấy tin này, bỏ lơ hắn.

Lúc này trong tiệm có một vị khách không mời mà đến.

"Xin hỏi, Lâm đại sư là ai vậy?" Một người đàn ông trung niên mặc âu phục thẳng thớm, sắc mặt lạnh lùng bước vào.

Lâm Phàm liếc xéo qua, Điền Thần Côn đưa tay: "Đây chính là Lâm đại sư."

Người đàn ông trung niên nhìn Lâm Phàm, gật đầu: "Tôi là Tống Bỉnh Văn của Sở Thể dục Thể Thao, biểu hiện của cậu

tại giải vô địch thế giới đã gây được sự chú ý của chúng tôi, tôi đến đây muốn thảo luận với cậu một vài vấn đề."

Tống Bỉnh Văn đã công tác tại Sở Thể dục Thể thao một thời gian, từng nhìn thấy một cuộc bỏ phiếu tuyển chọn trên internet với mục đích kêu gọi sở Thể dục Thể thao chiêu mộ nhân tài vào. Tất nhiên chuyện sơ Thể dục Thể thao bọn họ có đồng ý nhận người hay không vẫn không phải là chuyện mà dư luận bên ngoài có thể quyết định được.

Lâm Phàm ngạc nhiên liếc nhìn Tống Bỉnh Văn, sau đó cười nói: "Xin mời ngồi."

"Ừm." Tống Bỉnh Văn gật đầu, sau đó ngồi xuống. Ngô U Lan đi chuẩn bị nước trà. Lâm Phàm chủ động mở miệng mời người ta ngồi, tất nhiên là đồng ý nói chuyện với người ta, cũng có nghĩa đây chính là khách.

…

Chương 549: Phải biết nghe lời sao?

Cám ơn AlvinJin đã đẩy kim phiếu!!!

Cám ơn đọc giả đã ủng hộ truyện!!!

Chương 549: Phải biết nghe lời sao?

"Lãnh đạo Tống đến tìm tôi có việc gì?" Lâm Phàm cất tiếng hỏi. Vốn dĩ nếu nhiệm vụ này còn chưa hoàn thành, hắn thật sự muốn tham gia một vài cuộc thi, thu thập danh tiếng để hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng bây giờ nhiệm vụ đã hoàn thành, hắn không hứng thú lắm, nếu tham gia thi đấu thì quả là mất thời gian vô ích.

Tống Bỉnh Văn nhìn xung quanh, sau đó lớn giọng nói: "Trải qua sự bàn bạc thảo luận, chúng tôi cho rằng cậu có thiên phú rất cao trong bộ môn thi đấu điền kinh."

Lâm Phàm cười: "Ý của các anh là muốn mời tôi làm vận động viên quốc gia à?"

Nói đi thì cũng phải nói lại, tuy đã hoàn thành nhiệm vụ nhưng nếu đi thi đấu với các vận động viên quốc gia trên toàn thế giới, làm rạng rỡ danh tiếng nước nhà thì vẫn không tồi.

Cho nên bây giờ đối với Lâm Phàm, lựa chọn này có đôi chút khó khăn.

Tống Bỉnh Văn sửng sốt, sau đó cười nói: "Cậu đùa hay thật! Tuy biểu hiện của cậu trong giải vô địch thế giới rất chói lọi nhưng không thể trở thành vận động viên quốc gia ngay lập tức được, cần từng bước từng bước từ từ tiến lên. Lần này tôi đến với mục đích thông báo với cậu, Tổng Cục rất xem trọng cậu, muốn bồi dưỡng cậu cho thật tốt nhưng cậu phải gia nhập vào các câu lạc bộ điền kinh địa phương, tham gia thi đấu ở các cuộc tranh tài trong nước. Có thể trở thành vận động viên quốc gia hay không còn phải xem thành tích thi đấu của cậu ở trong nước mới quyết định được."

Lâm Phàm ngạc nhiên nói: "Tôi chạy nhanh như vậy mà vẫn còn phải bắt đầu từ cấp cơ sở nữa sao?"

Trong lòng Tống Bỉnh Văn cười khẩy: "Tất nhiên, cho dù cậu chạy nhanh cỡ nào đều phải tuân theo quy định. Nước chúng ta không thiếu người chạy nhanh, giống như Hồ Phi Vân không phải người chạy nhanh nhất nhưng vì sao anh ta có thể trở thành vận động viên quốc gia? Đó là nhờ anh ta trổ hết tài năng trong các cuộc thi cấp tỉnh, đạt được thành tích xuất sắc trở thành vận động viên quốc gia, còn những vận động viên chạy rất nhanh ở các đội tỉnh nhưng không đủ thành tích. Tôi nói nhiều với cậu như vậy, tóm lại ý chính là nếu cậu muốn trở thành một vận động viên quốc gia thì cần phải bắt đầu từ tầng thấp nhất. Tôi có thể giới thiệu cho cậu một huấn luyện viên, sau này cậu có thể học tập anh ấy."

"Khoan đã…" Lâm Phàm phất phất tay.

"Lãnh đạo Tống, nếu ông đã nói vậy thì không có gì phải suy nghĩ. Tôi sẽ không đến và không tham gia thi đấu gì cả."

Nghĩ sao mà bây giờ còn bắt mình phải tham gia từ cấp bậc thấp nhất, mình đâu có dư thời gian.

Tống Bỉnh Văn ngẩn người, dường như không nghĩ đến đối phương sẽ thẳng thừng từ chối mình như vậy.

Ông ta từng chứng kiến rất nhiều người ở độ tuổi thanh niên, mười ba mười bốn, mười bảy mười tám tuổi, thành tích không tệ, thiên phú rất tốt, một lòng muốn trở thành vận động viên quốc gia. Thế nhưng không thể thành công dễ dàng, chắc chắn đều phải từ dưới cùng bắt đầu đi lên.

Trong đó có một vấn đề, có người thiên phú rất xuất sắc nhưng lãnh đạo các cấp và huấn luyện viên đều cần thành tích. Nếu có thể bồi dưỡng được một vận động viên quốc gia hoặc hơn nữa là có thể giành giải quán quân quốc tế gì đó, chính là ngầm giúp lý lịch của bọn họ thêm tỏa sáng.

Cho nên dù Lâm Phàm trâu bò đến cỡ nào vẫn phải bắt đầu từ cơ sở.

Tống Bỉnh Văn nhìn Lâm Phàm: "Tuổi cậu không còn nhỏ, có thiên phú cỡ này thì cũng nên làm rạng danh đất nước, đừng nên mơ ước xa xôi. Nhiều người đánh nhau vỡ đầu chưa chắc có được cơ hội này đâu."

Lâm Phàm xua tay: "Được rồi, đừng nói nữa. Nếu ông nói bây giờ cho tôi làm vận động viên quốc gia, tôi sẽ thi đấu với mấy tuyển thủ nước ngoài vài trận, giành vài giải quán quân, làm rạng danh quốc gia rồi tôi sẽ nghỉ thi đấu. Còn bây giờ ông bảo tôi bắt đầu từ cấp cơ sở không phải làm lãng phí thời gian của tôi sao?"

"Ha ha…" Tống Bỉnh Văn không thể nhịn cười, sau đó nhìn Lâm Phàm: "Thằng nhóc, làm người đừng lên mơ tưởng cao xa như vậy. Suy nghĩ của cậu khiến tôi buồn cười chết mất! Mặc dù chúng tôi đều thấy được cảnh tượng của cậu tại giải vô địch thế giới, nhưng cái này chẳng có nghĩa lý gì cả. Muốn trở thành một vận động viên quốc gia chuyên nghiệp thì không chỉ cần thực lực mà còn phải biết phục tùng mệnh lệnh…"

Ngô U Lan bưng trà ra đến: "Mời uống trà."

Tống Bỉnh Văn vừa định nhận ly trà, Lâm Phàm cắt ngang giành lấy, uống một hơi: "Được rồi, việc này không cần bàn nữa. Tôi không hứng thú gì với chuyện này nữa đâu. Ông về đi."

Hiện tại, ý tứ là trực tiếp đuổi người, giọng điệu không hề kiêng nể.

Vẻ mặt Tống Bỉnh Văn có chút sượng sùng, cảm thấy tên này thật sự không biết điều, sau đó ông ta lập tức đứng dậy rời đi.

Sau khi người đã rời khỏi tiệm.

Lâm Phàm liếc nhìn: "Cái thứ gì vậy chứ? Phải phục tùng mệnh lệnh nữa chứ? Muốn phải nghe lời chứ gì? Thi đấu là phải cầm thành tích nói chuyện, cần gì phải nghe lời. Riết rồi toàn mấy chuyện tầm xàm, không lọt lỗ tai chút nào."

Điền Thần Côn cảm thấy bó tay: "Cậu nhìn xem, cậu lại làm phật lòng một người nữa rồi."

Lâm Phàm nhếch môi: "Tôi bán bánh kếp, ông ta phụ trách thể dục thể thao. Hai bên chẳng liên quan méo gì nhau, ông ta có thể làm gì tôi chứ."

Điền Thần Côn gật đầu: "Cũng có lý."

Nhưng lúc này, bên ngoài có một đám người đang bàn tán với những người xung quanh.

Chương 550: Hợp tác

Truyền hình giải trí Thượng Hải.

Một đám nhân viên công tác đến phố Vân Lý kiểm tra quang cảnh xung quanh.

"Nơi này không tệ, vừa mới xây một khu phố kinh doanh. Quang cảnh xung quanh rất tốt. Tiết mục lần này có thể chọn ở đây." Một nhân viên nói.

Người phụ trách tiết mục Hồ Hưng gật đầu: "Cũng được đấy, người quản lý nơi này đến chưa?"

"Đạo diễn Hồ, khi nãy tôi có gọi điện thoại cho đối phương rồi, chắc cũng sắp đến." Nhân viên đáp.

Hồ Hưng gật đầu: "Ừm, tỉ lệ khán giả xem tiết mục 'Gia đình ngôi sao' không thấp, hơn nữa kiến trúc khu này còn rất mới, sau khi quay hình ảnh sẽ có hiệu quả đẹp mắt. Chờ người phụ trách chỗ này đến nhớ cố gắng thỏa thuận với anh ta, tạm thời thuê cửa hàng chỗ này."

Tiết mục ‘Gia đình Ngôi sao’ này là để cho một nhóm ngôi sao sử dụng một số tiền cố định để hoàn thành đủ loại nhiệm vụ. Loại hình tiết mục này hiện nay trong các chương trình văn nghệ vẫn được xem là mới lạ, tỉ suất người xem rất cao, điểm đến của lần này được chọn là nơi này.

“Đạo diễn Hồ, người phụ trách đã đến.” Một nhân viên công tác nói.

Hồ Hưng nhìn thấy người đang ở đằng xa đi đến, ông ta mỉm cười tiến lên: “Hoàng tổng…”

Hoàng Bân thấy người vừa tới, cũng cười nói: “Đạo diễn Hồ đúng không?”

“Đúng vậy.” Hồ Hưng gật đầu.

Hoàng Bân không hề quen biết với người phụ trách tiết mục. Lần này khi nhận được điện thoại, anh ta hơi bất ngờ, bỗng nhiên có tiết mục giải trí tìm đến tận cửa đúng là không tệ, nhất là khi nghe được đây chính là tổ tiết mục ‘Gia đình Ngôi sao’ anh ta càng cười tươi. Sau đó tự mình đích thân đến đây, dự tính đàm phán thử xem sao.

Hoàng Bân: “Không biết đạo diễn Hồ tìm tôi có việc gì?”

Đạo diễn Hồ cười nói: “Hoàng tổng, tổ chương trình chúng tôi chuẩn bị quay một tiết mục ở đây nên muốn dùng chỗ này một chút. Anh là người quản lý nơi này nên tôi muốn mời anh và tất cả chủ tiệm kinh doanh tại đây đàm phán thử xem, có thể cho chúng tôi sử dụng chỗ này một ngày hay không?”

Hoàng Bân: “Chuyện này có gì to tát. Các chủ tiệm kinh doanh chúng tôi ở đây rất thân thiện, mọi người có yêu cầu gì đều có thể thương lượng với họ, chắc chắn bọn họ sẽ đồng ý hợp tác. Dù sao thì có ngôi sao tới thì cũng là một chuyện tốt đối với họ.”

Đạo diễn Hồ xua tay: “Hoàng tổng, ý tôi không phải vậy đâu. Ý của tôi là muốn họ cho chúng tôi thuê hẳn một ngày để người của chúng tôi làm chủ cửa hàng. Dù sao đây cũng là tiết mục, nếu không phải người chuyên nghiệp sợ rằng khó có thể đảm nhiệm được.”

“Chuyện này à?” Hoàng Bân hơi nghi hoặc, sau đó lại nhìn đạo diễn Hồ rồi nói: “Nhất định phải thuê ở đây sao?”

Đạo diễn Hồ gật đầu: “Đúng rồi, đã xác định vị trí quay sẽ ở đây. Chúng tôi đã khảo sát hết các khu phố kinh doanh khác ở Thượng Hải rồi, không có chỗ nào phù hợp bằng chỗ này cả.”

Hoàng Bân hơi suy tư: “Được, để tôi dẫn anh đến gặp một người. Nếu anh có thể thuyết phục cậu ta nhận lời thì mọi vấn đề của nơi này không còn là vấn đề nữa.”

Đạo diễn Hồ sửng sốt: “Có người có quyền quyết định cao hơn Hoàng tổng nữa à?”

Hoàng Bân cười nói: “Tất nhiên, ông đừng nên xem thường người kinh doanh, cậu ta nói chuyện còn có tác dụng hơn cả tôi. Chỉ cần cậu ta đồng ý, tôi dám đảm bảo ở đây mỗi chủ cửa hàng đều sẽ đồng ý hết, hơn nữa tuyệt đối sẽ phối hợp chặt chẽ với mọi người.”

Đạo diễn Hồ kinh ngạc: “Thật vậy sao?”

“Dĩ nhiên rồi, để tôi dẫn mọi người qua đó. Nhưng mọi người phải nhớ kỹ, chú ý giọng điệu của mình. Nếu như người đó không chấp nhận cũng đừng ăn nói khó nghe, đừng gây ra tranh cãi.” Hoàng Bân dặn dò đạo diễn.

Đạo diễn Hồ cười nói: “Hoàng tổng đúng là một người tốt. Anh yên tâm. Chúng tôi vô cùng chuyên nghiệp, cho dù người đó không nhận lời, chúng tôi cũng sẽ không gây sự.”

Hoàng Bân mỉm cười, không nói thêm bất cứ điều gì. Không phải hắn ta sợ Lâm đại sư thế nào mà là sợ người của tổ chương trình sẽ xảy ra chuyện. Những chủ hiệu kinh doanh nơi này rất khách sáo với Lâm đại sư, hơn nữa rất đoàn kết. Nếu xảy ra chuyện, chỉ cần tất cả chủ cửa hiệu ở đây mỗi người nhổ một ngụm nước bọt đủ để dìm chết người của tổ tiết mục rồi.

Tiễn Lãnh đạo Tống đi, Lâm Phàm nhàn nhã nằm ngay đó, thời gian này thật là rảnh rỗi, không biết làm gì cho hết ngày. Một khi đời người không còn thiếu gì cả thì sẽ mất đi động lực.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng chơi ‘Vương giả vinh diệu’ vẫn vui nhất, không chỉ có thể giết thời gian còn có thể thúc đẩy tinh thần đoàn kết.

Lâm Phàm dẫn đầu, bốn người vùi đầu chiến đấu, Ngô Thiên Hà không chơi nên ở bên ngoài quan sát.

Điền Thần Côn: "Tôi xung phong lên trước đây, mấy cậu mau theo. Ối giời, con mẹ nó, mấy cậu đâu hết rồi? Sao cậu còn đánh quái trong rừng vậy?"

Triệu Chung Dương: "Tôi đang đánh quái rừng mà, ông xông lên như vậy làm gì?"

Lâm Phàm: "Bình tĩnh đi, đừng cãi nhau nữa. Có thể thắng mà, cứ bình tĩnh đi. Đây là trò chơi đẩy tháp, đừng có mải lo giết người như thế chứ."

Ngô U Lan: "Lợi thế đừng đi đánh rồng, bị cướp là chúng ta tiêu đó."

Người qua đường: "Mấy người có bị ngu không vậy? Có biết chơi trò này không? Không biết thì tắt máy giùm một cái."

…

Chương 551: Ép tặng quảng cáo

Trong tiệm đang vô cùng hào hứng, một trò chơi khiến cho bốn người đắm chìm không dứt ra được.

"Lâm đại sư…" Hoàng Bân dẫn người ở bên ngoài tiến vào.

Lâm Phàm ngước nhìn, nở nụ cười sau đó đặt điện thoại xuống, nói với đoàn người: "Đừng đánh nữa, treo máy thôi, để cho một mình anh ta gánh team đi."

Người qua đường trong trò chơi đang đánh hăng bỗng nhiên thấy đồng đội mình không nhúc nhích, sau đó anh ta nhắn tin điên cuồng. Thế nhưng bỗng nhiên xảy ra một chuyện vô cùng kinh khủng. thông báo Triệu Tín thoát khỏi trò chơi, Địch Nhân Kiệt thoát khỏi trò chơi, Chân Cơ thoát khỏi trò chơi, Hầu Tử thoát khỏi trò chơi.

"Móa nó, tao muốn tố cáo tụi bây…"

…

Hoàng Bân cười nói: "Lâm đại sư đang làm gì đấy?"

Lâm Phàm khoát tay: “Đang chơi trò chơi thôi. Hôm nay sao Hoàng tổng có thời gian đến đây vậy?”

Hoàng Bân giới thiệu người đứng sau: “Họ tìm cậu có việc nên tôi dẫn bọn họ đến.”

Lâm Phàm nhìn những người sau lưng Hoàng Bân, hắn không hề biết những người này nhưng vẫn cười nói: “Vào đi, xin mời ngồi.”

Ngô U Lan tiếp tục đi chuẩn bị nước trà.

Sau khi sửa sang, tiệm đã có khu nghỉ ngơi.

“Xin chào Lâm đại sư, tôi là Hồ Hưng, người phụ trách tiết mục ‘Gia đình Ngôi sao’ của Truyền hình giải trí Thượng Hải. Tôi vừa nhìn qua cửa hàng, mới phát hiện thì ra Lâm đại sư chính là người gần đây rất nổi trên mạng đó nha.” Hồ Hưng cười nói.

Lâm Phàm: “Nào có, nào có, không biết Hồ đạo diễn tìm tôi có chuyện gì không?”

Hồ Hưng gật đầu một cái rồi nói: “Là thế này, tiết mục ‘Gia đình ngôi sao’ hiện tại đang quay kỳ thứ ba, chúng tôi chọn phố Vân Lý làm nơi quay cho kỳ này. Vốn tôi muốn nhờ Hoàng tổng giúp chúng tôi nói qua với các chủ tiệm ở đây nhưng Hoàng tổng nói cậu mới là người phụ trách nơi này, chỉ cần thuyết phục được cậu thì mọi chuyện sau đó vô cùng đơn giản. Lần này tôi đến là để thuyết phục Lâm đại sư.”

“Ha ha.” Lâm Phàm cười, sau đó nhìn Hoàng Bân: “Hoàng tổng thật khách sáo. Dù sao tôi cũng chỉ là người thuê khách mà thôi. Chuyện này, trước tiên ông cứ nói sơ qua cho tôi biết để tôi xem có vấn đề gì hay không. Nếu có vấn đề tôi sẽ nói ra, các anh có thể xem xét sửa đổi thì chuyện này coi như không có gì đáng ngại.”

Đạo diễn Hồ cười nói: “Được, được. Thật ra thì chúng tôi muốn thuê nơi này một ngày để quay tiết mục. Trong đó vấn đề chính là chúng tôi suy xét đến việc mỗi chủ cửa hàng ở đây không phải là diễn viên chuyên nghiệp nên chúng tôi muốn dùng người của mình đến phụ trách quản lý cửa hàng của họ. Tất nhiên chúng tôi sẽ có bồi thường cho mọi người.”

Lâm Phàm nghĩ một chút nói: “Tôi cũng từng xem qua tiết mục của mọi người. Tôi có ý kiến như thế này, tôi cho rằng đừng để người của các anh đến thay, cứ để chủ cửa hàng tự phụ trách sẽ tốt hơn. Những người các anh tìm có thể là diễn viên quần chúng, cách nói chuyện chắc chắn không giống những chủ tiệm. Hơn nữa tôi bảo đảm các chủ cửa hàng ở đây đều rất thân thiện, tuyệt đối sẽ phối hợp với công tác của mọi người, nếu ông đồng ý thì cứ quyết định vậy nha.”

Hoàng Bân ngồi bên cạnh im lặng không lên tiếng, anh ta không nghĩ đến Lâm đại sư dễ thuyết phục như thế, hơn nữa còn nói rất hợp tình hợp lý.

Đạo diễn Hồ ngẫm nghĩ, cảm thấy cũng có thể: “Vậy được, chuyện này tôi đã suy nghĩ thật kỹ, không phải vấn đề gì quá lớn. Vậy bây giờ chúng ta nói qua về vấn đề chi phí nhé.”

Lâm Phàm cười xua tay: “Chi phí cái gì mà chi phí, không cần thiết đâu. Chuyện này là chuyện tốt đối với phố Vân Lý. Tuy nhiên, bên ông phải cho thấy những nét đặc sắc của phố Vân Lý, đồng thời phải cho những ngôi sao kia đến quảng bá giúp. Ví dụ như trong tiết mục có câu phố Vân Lý thật tuyệt vời, người dân ở phố Vân Lý rất tốt bụng, hàng hóa trong phố Vân Lý rất đẹp vân vân… Tôi nghĩ chuyện này chỉ là chuyện nhỏ với đạo diễn Hồ, hơn nữa chỉ cần anh đồng ý, tôi cũng có thể phối hợp chặt chẽ với mọi người, để mọi người quay được thuận lợi suôn sẻ, được chứ?”

Hoàng Bân ngồi cạnh, trong lòng không nhịn được cười. Rõ ràng Lâm đại sư đang muốn ép tặng quảng cáo đây mà.

Theo hắn biết, bên ngoài đang mua quảng cáo trong tiết mục này đã lên đến ngàn vạn.

Đạo diễn Hồ nghe Lâm đại sư nói xong, nhất thời ngẩn người. Yêu cầu này không có gì quá đáng nhưng có cảm giác hơi kỳ quái, thế nhưng trong thời gian ngắn không nghĩ ra nó lạ ở chỗ nào.

Người của tổ chương trình cũng đã rời đi, đạo diễn Hồ vẫn luôn cảm giác có gì đó sai sai. Nhưng lại cảm thấy hình như cungx có vấn đề gì lớn, chương trình lần này địa điểm đã được chọn xong cũng bắt đầu chuẩn bị công việc tiếp theo.

Triệu Chung Dương vui vẻ nói: “Gameshow ‘Gia đình ngôi sao’ này tôi đã xem qua rồi, trong chương trình đó có rất nhiều ngôi sao. Có điều trong đó cũng có vài người tôi không thích lắm!”

“Sao vậy?” Lâm Phàm hỏi.

Triệu Chung Dương nói: “Lâm đại sư, anh biết Sáp Đao giáo không?”

Lâm Phàm lắc đầu: “Không biết! Giáo phái này có từ khi nào vậy? Còn có cái gì mà gọi là Sáp Đao giáo?”

Chương 552: Hà Hiểu Minh đến cám ơn

Ngô U Lan tiếp lời: “Anh thực sự không theo kịp thời đại rồi, mục đích của Sáp Đao giáo chính là không cần rõ chân tướng chỉ cần đoàn kết lấy lòng phụ nữ. Bọn họ âm thầm cài cắm người vào, chương trình gameshow này cũng có hai thành viên nòng cốt của Sáp Đao giáo, mấy người nữ tham gia chương trình này xem ra là sẽ thê thảm rồi!”

Lâm Phàm ngây người: “Trời ạ! Sớm biết tôi đã không đồng ý rồi! Có điều, đã đồng ý với người ta rồi, cũng không thể đổi ý được!”

Điền Thần Côn cười nói: “Khi nào thì bọn họ qua đây, tôi vừa tra một chút rồi, có mấy người là nữ ngôi sao chân dài lắm đó, còn vô cùng xinh đẹp!”

“Đi ra chỗ khác! Già mà không nên nết! Tư tưởng tà ác lắm rồi đó!” Lâm Phàm cười mắng.

Mà đúng lúc này, Ngô U Lan đột nhiên kinh ngạc hô to: “Lâm đại sư! Anh mau xem Weibo đi, Weibo của sở thể thao lên tiếng rồi này. Họ nói anh suy nghĩ không chín chắn, không phù hợp với yêu cầu của bọn họ!”

Lâm Phàm nghe thấy những lời này nhất thời không thể nhịn được, sau đó mở điện thoại ra xem Weibo. Quả nhiên là vậy, sau đó không thể nhịn được cũng thuận tiện đăng một bài lên Weibo.

“Đừng ở đó mà to mồm, là tôi từ chối các người đừng có mà bóp méo sự thật!”

Sau khi đăng xong bài đăng đó, Lâm Phàm không quan tâm nữa. Loại chuyện nhỏ như thế này giao cho fan trung thành của mình đối kháng đi. Bây giờ nhiệm vụ cũng đã hoàn thành rồi cũng không có chuyện gì nữa nên cũng lười cùng đối phương giao lưu thêm.

Ngày hôm sau.

Sáu giờ tối.

Khi Lâm Phàm chuẩn bị rời cửa hàng.

Hà Hiểu Minh xuất hiện trước mặt Lâm Phàm: "Chú!"

Lâm Phàm vô cùng ngạc nhiên nhìn về phía Hà Hiểu Minh: "Nhóc con, sao cậu lại đến đây?"

"Chú! Hôm nay cháu muốn mời chú ăn cơm!" Hà Hiểu Minh đứng trước cửa nói.

Chuyện kia cũng đã cách một khoảng thời gian rồi, bây giờ cậu ta đang cố gắng học tập, mỗi ngày đều hướng về tương lai phía trước. Mặc dù ở trong xưởng có chút vất vả nhưng cậu ta từ đó cũng có nhận thức về cha mình, lúc trước ông ấy chắc chắn cũng đã vất vả như vậy. Thậm chí còn vất vả hơn mình gấp trăm ngàn lần, bởi vậy cậu ta rất kiên nhẫn, nhất định có thể làm nên sự nghiệp sau này.

Mà gần đây Hà Thừa Hàn rất sảng khoái, con trai đột nhiên hiểu chuyện, chuyện này còn vui vẻ hơn so với chuyện làm ăn. Đương nhiên, tất cả ân tình này chắc chắn đều phải ghi nhớ trên người Lâm đại sư, nếu như không phải là Lâm đại sư giúp đỡ thì con trai mình cũng không biết bao giờ mới có thể hiểu chuyện được.

"Nhóc con cậu tự chơi đi, thế giới của người lớn, cậu đừng tham gia làm gì!" Lâm Phàm xua tay.

Hà Hiểu Minh lập tức tiến lên phía trước nói: "Chú! Chú đừng như vậy! Cháu là thật lòng đó, chú đồng ý lần này đi! Trước đây cháu không hiểu chuyện, đối với chú không chút tôn kính. Bây giờ cháu hiểu chuyện rồi, sự sùng bái của cháu đối với chú giống như nước sông cuồn cuộn không ngừng. Chú cho cháu cơ hội thể hiện lần này đi!"

Lâm Phàm nhìn Hà Hiểu Minh mà Hà Hiểu Minh ngẩng đầu lên nói: “Chú! Cháu là thật lòng đó!”

“Được rồi! Nếu như nhóc con cậu có lòng như vậy, chú đây miễn cưỡng đồng ý vậy, đi đâu đây?” Lâm Phàm hỏi.

Hà Hiểu Minh liền cười nói: “Chú! Đi xe cháu đi, cháu cũng gọi thêm mấy đứa bạn nữa rồi!”

“Cậu còn có bạn nữa hả?” Lâm Phàm ngạc nhiên.

Hà Hiểu Minh cười tươi rói: “Thật ra là cũng có!”

Lần này Lâm Phàm không tự mình lái xe mà đi xe cùng với Hà Hiểu Minh, mặc dù bây giờ đã học được một bài học. Thế nhưng xe của Hà Hiểu Minh vẫn rất hợp phong cách. Lúc trước chia tay với cô bạn gái, Hà Hiểu Minh đã chuẩn bị để làm một người tốt. Dù sao bây giờ vẫn còn nhỏ, bản thân còn đang phát triển, mất mát quá nhiều tinh hoa đối với bản thân là không tốt, hiện tại không thích hợp để nói về bạn gái.

Sau khi lấy lại được cuộc sống mới, cậu ta phát hiện tầm nhìn của bản thân đối với mọi thứ đều thay đổi, hiểu được tất cả, cảm thấy thế giới này tràn đầy ánh sáng.

Khi đến địa điểm cần đến, Lâm Phàm hỏi: “Cậu đưa tôi đến đây sao?”

Phía trước là một quán ăn ngoài trời, hắn vốn nghĩ rằng Hà Hiểu Minh sẽ đưa mình đến một nơi cao cấp, nhưng mà không ngờ rằng sẽ là chỗ này.

Hà Hiểu Thiên cười nói: “Chú! Con làm việc được mấy ngày, tạm ứng trước được ít tiền lương, cho nên mời chú và bạn cháu đến đây ăn một bữa. Bình thường cháu với các bạn cháu khi không có việc gì đều sẽ đến chỗ này, người ở đây đối với chúng cháu rất quen thuộc.”

Lâm Phàm gật gật đầu: “Được rồi! Vậy thì ở đây cũng được!”

Hà Hiểu Minh lén lén lút lút nói: “Thật ra bây giờ cháu không cần tiền của cha cháu nữa rồi! Bản thân cháu đã bắt đầu kiếm được tiền rồi!”

“Không cần tiền của cha cậu, vậy mà còn lái chiếc xe này sao? Tiền xăng xe có đủ không?” Lâm Phàm cười nói.

Hà Hiểu Minh lắc đầu: “Cái đó không tính! Nhà cháu không có cái xe nào rẻ cả, cha cháu cũng bảo rồi, phương tiện di chuyển bên ngoài tính là tài sản gia đình, không tính là tài sản của cá nhân cháu!”

Chương 553: Làm người không thể kiêu ngạo như vậy

“Cậu luôn có lý do!” Lâm Phàm cười nói, cũng không để trong lòng, cũng coi như là nói đùa.

Sau khi xuống xe.

Thanh niên ngồi ở chiếc bàn tròn kia gọi to: “Hiểu Minh! Bên này!”

“Hiểu Minh! Đây là ai vậy?” Một thanh niên hỏi.

Hà Hiểu Minh cười mắng: “Dương Tử! Đây là chú tôi, các cậu tôn kính chút đi! Đừng thấy chú tôi trẻ tuổi, thế nhưng rất lợi hại đó!”

“Ha ha! Chú của Hiểu Minh cậu vậy cũng chính là chú của chúng tôi rồi! Nào nào! Chú ngồi đây đi, chúng cháu đều là bạn của Hiểu Minh, không phải là người ngoài!” Dương Tử cười nói rồi nhìn thẳng về phía ông chủ hô to: “Ông chủ! Cho thêm năm mươi xiên cật nữa!”

“Con mẹ nó! Cậu gọi ít thôi! Tôi không có đủ tiền đâu!” Hà Hiểu Minh mắng.

“Cho trăm xiên đi!” Dương Tử gọi to.

“Ui là trời…” Hà Hiểu Minh bất đắc dĩ, sau đó nhìn Lâm Phàm: “Chú! Bọn họ đều là bạn trước đây của cháu, những người không đáng tin cậy, cháu sẽ không chơi với bọn họ nữa!”

“Ừm!” Lâm Phàm gật gật đầu.

Những thanh niên này rất hoạt bát, có điều Lâm Phàm cảm thấy bất lực. Vai vế bản thân chính là ‘Chú’ đúng là có chút cao, do đó phải nghiêm túc trầm ổn, nếu không nghiêm túc thì không thể hiện được khí chất của mình.

“Chú! Cái người hoạt bát nhất kia là Trương Dương, chúng cháu đều gọi cậu ta là Dương Tử, người béo béo kia tên là Triệu Húc, chúng cháu gọi cậu ta là tên béo, còn có…” Hà Hiểu Minh giới thiệu từng người từng người một.

Trương Dương: “Chào chú! Chúng cháu là anh em chí cốt của Hiểu Minh! Trước đây Hiểu Minh chỉ thích chơi với mấy chị đại, chứ không chơi với bọn cháu. Bây giờ cậu ta quay đầu tìm bọn cháu, bọn cháu vẫn đồng ý cho cậu ta chơi cùng!”

Hà Hiểu Thiên nhìn Trương Dương nói: “Cậu nói ít đi vài câu thì chết sao! Chú! Chú đừng nghe cậu ta nói nhảm!”

Trương Dương cười, ném trong tay lon nước ngọt rỗng, Hà Hiểu Minh vội vàng né tránh, đột nhiên có một tiếng quát vang đến.

“Con mẹ nó! Ai không có mắt vậy, ném lon nước ngọt sang chỗ chúng tao!” Bàn bên cạnh có một người đàn ông thân hình vạm vỡ mắng to, rồi đưa mắt nhìn hướng thẳng về phía bọn người Lâm Phàm.

Trương Dương ngây người không ngờ rằng sẽ xảy ra chuyện gì vậy.

Hà Hiểu Minh xua tay: “Để tôi đi giải quyết!” Rồi sau đó đứng dậy đi đến trước mặt người đàn ông vạm vỡ kia: “Đại ca! Thật ngại quá! Tôi với bạn của tôi đang đùa giỡn chút, nên không chú ý đến mong anh đừng tức giận, tôi mời các anh chút xiên nướng nhé!”

“Nướng cái shit! Mắt mù à? Xiên nướng cái mẹ gì! Mày có biết chúng tao là ai không?” Người đàn ông vạm vỡ có chút say xỉn tát thẳng vào mặt Hà Hiểu Minh. Hà Hiểu Minh có chút gầy yếu nên lập tức bị cái tát này đẩy lùi về phía sau mấy bước.

Lâm Phàm sững sờ rồi bước lên phía trước đỡ: “Không sao chứ?”

Hà Hiểu Minh chung quy cũng mới chỉ mười tám tuổi, làm gì có kinh nghiệm đối với những chuyện như này, cái tát này khiến mặt cậu ta có chút đỏ, trong hốc mắt hình như cũng sắp có nước mắt rồi.

Bọn Trương Dương cũng bị dọa cho ngây người, nhưng tuổi trẻ ngông cuồng nên cũng đứng dậy.

Người đàn ông vạm vỡ kia nhìn thấy bọn Trương Dương đứng dậy thì chỉ tay: "Mấy thằng nhãi con bọn mày! Muốn làm gì hả? Đông người chứ gì, hôm nay không quỳ gối xin lỗi tao, thì đừng ai nghĩ sẽ thoát được!"

Rầm!

Mấy người bạn bè xung quanh người đàn ông vạm vỡ kia cũng đều đúng đậy, từng người từng người dùng ánh mắt hung sát nhìn bọn Trương Dương.

Một thanh niên khác thoạt nhìn tầm mười bảy tuổi, làn da đen như mực, trên người xăm hình Dương Tiễn và Hạo Thiên Khuyển. Hơn nữa ở giữa trán cũng xăm một hình con mắt, đây là hình xăm trào lưu nhất bây giờ.

"Chú! Cháu có thể giải quyết! Cháu không muốn gây chuyện!" Hà Hiểu Minh nói.

Lâm Phàm ngạc nhiên, kinh ngạc nhìn Hà Hiểu Minh, không ngờ tên nhóc này hiện tại đã không còn muốn gây chuyện.

Mà người đàn ông vạm vỡ kia vẫn liên tục gào thét: "Không gây chuyện? Mày chọc nổi hay sao?"

Lâm Phàm lắc đầu: "Đừng sợ! Có chú ở đây rồi!"

Dưới ánh mắt kinh ngạc của đám Hà Hiểu Minh, Lâm Phàm trực tiếp bước đến trước mặt người đàn ông vạm vỡ kia, tay bóp lên cổ tên đàn ông vạm vỡ rồi nhấc bổng hắn ta lên. Tên đàn ông vạm vỡ này ít nhất cũng phải hơn hai trăm cân, tay Lâm Phàm dường như không có giới hạn, ghìm hắn ở ta ở trên không

"Làm người không thể kiêu ngạo như thế, mặc dù các người là đám côn đồ, thế nhưng cũng không được như vậy! Hiểu không hả?" Lâm Phàm ngẩng đầu , vẻ mặt bình tĩnh nói.

Đám quần chúng hóng hớt xung quanh đều tản ra, châu đầu ghé tai xì xào bán tán.

"Đây là muốn đánh nhau hay sao?"

“Lợi hại! Người này sức lực lớn thật đấy! Chỉ một tay mà có thể nhấc bổng tên kia luôn rồi! Tên đó ít nhất cũng phải hơn hai trăm cân đó!”

“Mọi người tránh ra một chút, nhỡ bị thương đấy. Đám người kia xem ra chính là côn đồ,vậy mà người này còn dám chọc tức bọn họ, thật sự là quá liều mạng mà!”

Bọn Trương Dương đều nhìn đến ngây người, không ngờ rằng chú của Hiểu Minh vậy mà lại lợi hại như vậy. Đến cả ông chú vạm vỡ to khỏe như thế mà cũng có thể nhấc bổng lên bằng một tay, sức mạnh này phải lớn như thế nào chứ.

Chương 554: Người này sao mạnh dữ?

Ông chú bị Lâm Phàm nhấc bổng lên lập tức chửi thề: “Hiểu cái con mịa mày!”

Lâm Phàm đá cho ông ta một cước, ông chú vạm vỡ bị đá cho lộn nhào mấy vòng trên đất, gã thanh niên đen thui bên cạnh cầm lấy một chai bia hùng hổ vọt lên: “Con mẹ nó!”

Người nhỏ, vóc dáng không cao nhưng khí thế không hề yếu. Bộ dạng cầm chai bia trong rất doạ người.

Lâm Phàm nhanh chóng bắt được chai bia, ánh mắt nhìn xuống: “Cái tên nhóc ngu ngốc này, còn bày đặt Dương Tiễn với chả Hạo Thiên Khuyển, trên trán còn xăm cái này là thiên nhãn à! Tao thấy mày sau này ngay cả bạn gái cũng khó mà tìm được rồi đấy, đi trên đường cũng không sợ bị người khác cười hay sao!”

Thanh niên đen thui kia bỗng ngây người, sắc mặt trở nên dữ tợn, mặc dù không thể dựa vào chai bia được, nhưng cậu ta vẫn còn có tay. Ngay khi cậu ta vừa muốn trở tay đánh thì Lâm Phàm đã vả cho cậu ta một cái lên mặt, lực rất mạnh khiến cho cậu ta choáng váng, cả người đều ngáo ngơ, thế nhưng vẫn mạnh miệng quát lớn: “Mày đừng sỉ nhục những hình xăm này của tao. Hình xăm Nhị Lang thần Dương Tiễn này tao phải chi mấy trăm tệ mới có được, mày đừng có mà sỉ nhục hình xăm của tao, tao liều mạng với mày!”

Lâm Phàm vốn định bỏ qua cho tên này, thế nhưng nghe tên này nói vậy thì có chút sững sờ, tiếp đó hắn nhìn về phía tên nhóc này rồi vung tay xách nó lên: "Liều mạng! Tên nhóc như mày lấy cái gì để liều mạng với tao?"

"Tao…tao!" Tên thanh niên không ngờ rằng người này vậy mà lại dũng mãnh như vậy. Trong lúc nhất thời cậu ta thực sự không biết nên phải trả lời như thế nào.

Trương Dương cảm thấy choáng váng, tiếp đó kéo Hà Hiểu Minh nói: "Chú của cậu lợi hại thật đấy!"

Hà Hiểu Minh lúc này cũng đang kinh ngạc, cậu ta không ngờ rằng chú Lâm lại ngầu như vậy.

Lâm Phàm nhìn về phía mấy ông chú vạm vỡ ở phía sau nói: "Các anh thành thật một chút cho tôi. Ấy! Anh đứng lại!"

Lúc này, ánh mắt của Lâm Phàm dừng lại trên người ông chú vạm vỡ kia, khi người này phát hiện ánh mắt của Lâm Phàm thì không khỏi có chút căng thẳng. Giống như là làm chuyện gì đó trái với lương tâm, bước chân hơi di chuyển muốn chạy thật nhanh ra khỏi chỗ này.

"Ha ha! Muốn chạy sao?" Lâm Phàm trực tiếp sải bước, đạp tên này ngã nhào ra đất. Mấy gã đàn ông ở xung quanh không ngờ người này vậy mà lại dám đánh bạn của bọn họ, cho nên đều muốn liều mạng với Lâm Phàm, mà Lâm Phàm thì nhìn bọn họ nói: "Các anh tốt nhất hãy ở yên đó, người này đã phạm tội, các anh dám động thủ thì các anh sẽ là đồng phạm với hắn!"

Mấy gã đàn ông bỗng sững sờ, đột nhiên có chút do dự. Mà tên thanh niên bị Lâm Phàm đè trên đất kia cũng có chút hoảng hốt: "Tôi có thể phạm tội gì chứ? Các anh còn nhìn cái gì nữa? Còn không mau động thủ đi!"

Lúc này, Lâm Phàm cảm thấy không nên nói nhiều với bọn họ, đã như vậy thì đập hết một đám. Vốn còn đang nghĩ rằng đây là xã hội pháp lý, đánh người quá nghiêm trọng sợ rằng không tốt lắm, thế nhưng bây giờ không còn băn khoăn nhiều như vậy nữa rồi. Đồng thời đối với nghề nghiệp này của mình có chút bất đắc dĩ, đi đâu cũng gặp phải người gây chuyện.

Lâm Phàm chuẩn bị cho đám người này một trận, tiếp đó hắn đứng dậy, cũng không nói nhảm một câu. Trong nháy mắt hắn ra tay với mấy gã đàn ông, khiến một đám người ngã nằm ra đất, đối phương thậm chí còn không có cơ hội để phản kháng.

Những người đi đường xung quanh tất cả đều trợn tròn mắt, trong mắt bọn họ thì đây giống như là đang xem phim võ hiệp vậy, thật sự là quá dọa người rồi.

“Mẹ kiếp! Người này sao mà mạnh dữ vậy!”

“Trong nháy mắt vậy mà đã đánh cho đám người kia ngã nhào ra đất, thực sự là quá trâu bò!”

“Lợi hại! Thực sự quá lợi hại!”

Lúc này, Trương Dương lập tức tiến lên: “Chú! Chúng ta mau đi thôi!”

Hà Hiểu Minh cũng lo lắng sợ sau đó sẽ xảy ra chuyện, nếu như những người này còn có đồng bọn, đợi chút nữa tất cả đều kéo đến thì chẳng phải là to chuyện rồi sao.

“Còn đau không?” Lâm Phàm hỏi.

Hà Hiểu Minh lắc đầu: “Chú! Mặt cháu đã không còn đau nữa rồi!”

Lúc này, Hà Hiểu Minh đối với Lâm Phàm đã phục sát đất rồi, thực lực mạnh như vậy. Khi nhìn thấy đám người kia nằm trên đất, cậu ta cũng há hốc mồm, cảnh vừa rồi trong mắt cậu ta thực sự là quá kinh người.

“Ừm! Không đau là tốt rồi! Chuyện này không cần phải đi! Mọi người ở đây đợi một lát!” Lâm Phàm lấy điện thoại di động ra, gọi cho Lưu Hiểu Thiên qua.

Đồn cảnh sát.

Lưu Hiểu Thiên đang bận rộn với vụ án gần đây, đang nhìn tư liệu thu thập được, bây giờ anh ta cảm thấy rất đau đầu.

“Sở trưởng! Vụ án chúng ta đang điều tra, camera xung quanh đều là làm cảnh, căn bản là không có mở, vì vậy rất khó tìm được thông tin có ích nào.” Một cảnh sát nói.

Lưu Hiểu Thiên nói: “Vậy nạn nhân có thể mô tả đại khái bộ dạng của đối phương hay không?”

Cảnh sát viên lắc đầu: “Bây giờ trạng thái tinh thần của người bị hại không ổn, chúng ta đã mời bác sĩ tâm lý đến rồi!”

Lưu Hiểu Thiên gật đầu: “Vụ án này nhất định phải phá được trong ba ngày, đây là nhiệm vụ, cũng là nhiệm vụ đã được chỉ định!”

Cảnh sát viên: “Nhưng sở trưởng! Bây giờ chúng ta đến một chút tư liệu đều không có, rất khó để điều tra tiếp!”

Lưu HIểu Thiên vừa định nói, nhưng lúc này điện thoại lại reo lên.

Chương 555: Lại giúp cảnh sát phá án

Ting ting!

Lưu Hiểu Thiên ra dấu ý bảo cảnh sát kia ra ngoài trước rồi mới nghe điện thoại: “Ông chủ nhỏ! Sao vậy?”

Lâm Phàm: “Tôi đang ăn ở quán ăn vỉa hè, vừa rồi có đánh một đám người, trong đó có một người đàn ông, tôi thấy tướng mạo tên này rất giống tội phạm gần đây, anh cho người qua đây dẫn về thẩm vấn một chút đi?”

Bây giờ Lưu Hiểu Thiên thực sự rất phục Lâm Phàm, người này không làm cảnh sát thực sự rất đáng tiếc. Ông chủ nhỏ gọi điện thoại cho hắn bao nhiêu lần, mỗi lần đều là vào buổi tối, hơn nữa người bị tố cáo đúng thật là tội phạm. Ví dụ như vụ đánh bạc lừa tiền lần trước, còn có cả anh Long của sòng bạc cũng bị bọn họ hỏi ra một vài vấn đề. Cuối cùng, hắn cho người lén lút điều tra sòng bạc ngầm kia, có điều bởi vì những chuyện này không thuộc khu vực quản lý của bọn họ, đồng thời có người câu kết cùng đám người kia. Cho nên lúc hành động cũng không bắt được đám tội phạm này, hơn nữa, nơi đó đã sớm vắng vẻ căn bản là không thể điều tra được gì, chỉ thu được một ít công cụ đánh bạc mà thôi.

Lưu Hiểu Thiên: “Được! Bây giờ tôi dẫn người qua đó!”

Lâm Phàm: “Nhanh lên! Tôi đợi anh!”

Sau khi ngắt điện thoại.

Lưu Hiểu Thiên lập tức đứng dậy sau đó đi ra cửa, gọi mấy người cảnh sát đang tăng ca: "Các anh ra ngoài với tôi!"

"Sở trưởng! Xảy ra chuyện gì sao? Có phải là có manh mối gì không?" Cảnh sát viên hỏi.

Lưu Hiểu Thiên lắc đầu: "Không có! Ông chủ nhỏ bên kia giúp chúng ta bắt được mấy tên tội phạm, bây giờ chúng ta qua đó xem rốt cuộc là có chuyện gì!"

Cảnh sát viên thì thầm: "Sao tôi thấy so với chúng ta, ông chủ nhỏ thích hợp làm cảnh sát hơn vậy ha! Chúng ta mấy ngày rồi đều không thể bắt được tội phạm, hơn nữa có lúc còn bắt sai người, nhưng ông chủ nhỏ bắt ai thì chính là người đó. Đúng là quá thần kỳ!"

"Đừng phí lời nữa, mau hành động đi!" Lưu Hiểu Thiên vẫy tay. Có điều trong lòng vẫn thực sự có chút suy nghĩ, nếu có thể dụ dỗ được ông chủ nhỏ qua đây làm cảnh sát thì tuyệt vời đến cỡ nào. Có điều, đây cũng chỉ là ý nghĩ mà thôi, ông chủ nhỏ sao có thể làm cảnh sát được chứ.

Quán ăn vỉa hè.

Lâm Phàm ngồi ở đó nhìn mấy gã đàn ông đang nằm trên đất, khóe miệng lộ ra nụ cười. Bản thân mình được hai lần khen thưởng là công dân tốt, đối mặt với loại người gian ác này chắc chắn không thể khoanh tay đứng nhìn rồi.

Đương nhiên phải dùng đến sức mạnh chính nghĩa của mình ngăn chặn đám phần tử gian ác này.

Cũng không biết lần này, có thể lại nhận được danh hiệu công dân tốt nữa hay không!

"Chú! Chú báo cảnh sát làm gì?" Hà Hiểu Minh thấp giọng hỏi. Bây giờ cậu ta có chút không hiểu, cảnh sát mà qua đây thì thật sự là có chút phiền phức, sẽ bị hỏi tới hỏi lui còn gặp rất nhiều thủ tục.

Lâm Phàm cười một tiếng nói: "Những người này không phải là thứ tốt đẹp gì!"

Hà Hiểu Thiên sững sờ: "Chú! Điều này mà chú cũng có thể nhìn ra sao?"

Đám người Trương Dương vây quanh, cũng đều rất tò mò nhìn Lâm Phàm. Bọn họ cảm thấy chú của Hiểu Minh thực sự quá ngầu.

Triệu Húc là một tên mập mập, lúc này đỏ mặt hưng phấn nói: "Chú! Mấy chiêu vừa rồi chú ra thật sự là rất đẹp, xoạt xoạt vài cái đã khiến đám người này nằm ra đất, có phải là chú luyện võ hay không?"

Hà Hiểu Minh đắc ý ngẩng đầu: "Hừ! Bây giờ biết chú của tôi lợi hại hay chưa? Trước đây tôi nói muốn gọi chú tôi đến, mấy cậu đều không đồng ý!"

Trương Dương nói: "Cậu đừng có mà vu cáo hãm hại bọn tôi, chúng tôi không có. Khi biết được chú sẽ tới, bọn tôi còn rất vui mừng nữa ấy chứ!"

Lâm Phàm cười nói: "Đợi chút nữa cảnh sát đến, mọi người đều có công lao."

Hà Hiểu Minh: "Chú! Làm sao chú có thể nhìn ra mấy tên đó không phải là người tốt? Trước đây chú gặp qua bọn họ rồi à?"

Lâm Phàm không nói gì nhiều, rất nhanh mấy xe cảnh sát cũng đã tới. Lưu Hiểu Thiên vội vàng chạy tới: "Ông chủ nhỏ! Lại có chuyện gì vậy?"

Anh ta đến hiện trường, nhìn thấy mấy tên đàn ông đang nằm trên mặt đất kêu rên thì có hơi nhíu mày. Không biết cụ thể chuyện là như thế nào thế nhưng anh ta vẫn tin tưởng vào ông chủ nhỏ, mắt nhìn người của người này rất chuẩn, nhìn một cái đúng một cái. Đương nhiên, anh ta biết đây là năng lực bói toán nhưng anh ta vẫn tin, còn người khác thì chắc chắn không tin. Hơn nữa, thân là nhân viên công chức đối với những chuyện mê tín dị đoan này phải kiên quyết phản đối, vì vậy hai người bọn họ trên cơ bản là ngầm thừa nhận chuyện này.

Lâm Phàm chỉ vào người kia: "Chính là ông chú kia, mấy ngày gần đây có gây chuyện, các anh có thể đi điều tra một chút!"

Lưu Hiểu Thiên kéo Lâm Phàm: "Có thể nhìn ra là có chuyện gì không?"

"Tôi làm sao mà biết được! Các anh tự đi hỏi đi!" Lâm Phàm nói tiếp: "Nhưng không phải là chuyện nhỏ đâu, có thể cần

nghiêm túc thẩm vấn một chút!”

Lưu Hiểu Thiên gật đầu, anh ta vẫn luôn là rất tín nhiệm Lâm Phàm. Nếu không phải chuyện nhỏ thì chắc chắn là chuyện lớn, lúc này Lâm Phàm mở lời: “Sở trưởng Lưu! Chuyện lần này nếu như hỏi ra vấn đề, công dân tốt lần này nên giúp chúng tôi xin đó nha, lần này không phải là dựa vào một mình tôi đâu, mà bọn họ cũng có công đó!”

Chương 556: Nói ra ai dám tin

Trương Dương vừa nghe thấy liền đắc ý nói: “Vừa rồi tôi dùng chai nước ngọt đập anh ta, chính là vì cảm thấy người này có vấn đề!”

Hà Hiểu Minh cũng tiến lại gần nói: “Chú cảnh sát chú xem, vừa rồi mặt của tôi còn bị bọn họ đánh thế này, tôi cũng bị thương đó!”

Lưu Hiểu Thiên cười nói: “Được! Được! Chuyện này khi quay về chúng tôi sẽ thẩm vấn trước, nếu như là chuyện lớn thì tôi sẽ xin cho mọi người chứng nhận công dân tốt. Có điều ông chủ nhỏ, anh làm công dân tốt có cũng nhiều lần rồi đó!”

Lâm Phàm xua tay nói: “Không nhiều! Không nhiều! Đợi sau này già rồi lấy ra nhìn, cũng là một loại hồi ức!”

Lưu Hiểu Thiên bất đắc dĩ, không cách nào phản bác được, nói điều này cũng rất có đạo lý. Những cảnh sát viên xung quanh nghe vậy cũng nở nụ cười, bọn họ quen được với Lâm đại sư là nhở Sở trưởng, nhất là gần đây tỷ lệ phá án trong sở của bọn họ cao lên rất nhiều. Còn đả kích không ít phần tử phạm tội, mấy chuyện lớn trong đó đều là do Lâm đại sư giúp đỡ. Bọn họ cũng nhận được sự khen ngợi từ lãnh đạo cấp trên, điều này làm cho bọn họ rất vui vẻ, có những lúc nghĩ tới cũng là chuyện tốt.

“Giải tất cả đi, để ý cái người quan trọng kia!” Lưu Hiểu Thiên nói.

Khi cảnh sát xung quanh đưa nghi phạm đi, Lâm Phàm mở lời: “Đợi đã! Tiền đồ ăn bọn họ còn chưa thanh toán nữa. Cái này

nói sao thì cũng phải trả tiền cho ông chủ quầy hàng người ta chứ!”

Những người đàn ông kia vẻ mặt như ngây ra, trong lòng thì mắng lớn. Chuyện gì thế này, không chỉ bị đánh mà còn bị cảnh sát bắt, bây giờ đến cả tiền ăn cơm cũng bị bắt thanh toán, sao có thể xui xẻo như vậy chứ.

Tên thanh niên có hình xăm thiên nhãn ở giữa trán, hiện tại đang giãy dụa kêu gào, không đồng ý đến đồn cảnh sát. Nhưng dưới sự áp chế của cảnh sát cho dù là người có võ công thì cũng không thể phát huy được gì.

Sau khi đám người đó rời đi.

Lâm Phàm vỗ vỗ tay: “Được rồi! Hôm nay đến đây thôi! Chú về trước đây!”

Hà Hiểu Minh nhìn Lâm Phàm sùng bái: “Chú! Để cháu đưa chú về!”

Lâm Phàm nghĩ một chút rồi nói: “Chú tự đi lấy xe, cháu cứ tiếp tục ở lại chơi cùng bạn đi. Sau này ở bên ngoài nếu như có chuyện gì thì cứ liên hệ với chú, đôi khi thiệt thòi thế này vẫn là không thể ăn, nhưng cũng đừng chủ động khiêu khích người khác!”

Hà Hiểu Minh gật đầu: “Chú! Chú yên tâm đi! Cháu bảo đảm ở bên ngoài sẽ không chủ động khiêu khích với người khác!”

Sau khi Lâm Phàm rời đi, Hà Hiểu Minh lập tức bị đám bạn vây xung quanh. Đối với Hà Hiểu Minh mà nói, cảm giác bị bạn bè vây quanh như vậy thực sự rất tuyệt.

Trương Dương: “Hiểu Minh, chú của cậu làm gì vậy?”

Triệu Húc: “Quá ngầu!”

Những người khác: “Đúng đó! Từ trước đến giờ tôi chưa thấy ai lợi hại như vậy. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì thực sự không dám tin!”

Hà Hiểu Minh đắc ý nói: “Hắc hắc! Đấy là chú của tôi, mở cửa hàng ở phố Vân Lý rất nổi tiếng đó, cha tôi chơi rất thân với chú ấy!”

…

Lưu Hiểu Thiên dẫn đám người đáng ghét kia về đồn cảnh sát, sau đó tiến hành thẩm vấn nghiêm khắc với người mà ông chủ nhỏ đặc biệt quan tâm. Chuyện này không thẩm vấn thì không biết, thẩm vấn xong cũng để hù dọa. Mới bắt đầu còn cứng miệng, chết cũng không nói, nhưng những tên đồng bạn xung quanh lại cùng nhau bán đứng hắn ta.

Nói rằng hắn ta cùng bọn họ chém gió, mới mấy ngày trước hắn ta mới xxx hiếp người nào đó.

Khi biết được điểm này, Lưu Hiểu Thiên đột nhiên sững người, lập tức nghiêm túc trở lại. Thật sự là quá may mắn, một vụ án gặp khó khăn vậy mà tự nhiên lại hoàn thành?

Đối với họ mà nói thì chuyện này quá khó điều tra, chủ yếu là khu vực kia quá bát nháo, hơn nữa những camera kia cũng đều là đồ trang trí căn bản là không có tác dụng. Cô gái này là lao động ở địa phương khác đến, sống ở khu đơn giản và cũ kỹ, chỉ số an toàn ở mức rất thấp. Việc này gây cản trở rất lớn trong việc bọn họ điều tra phá án, khiến họ không có bất kỳ một chút đầu mối nào, giống như là mò kim đáy biển.

Nhưng bây giờ, Lưu Hiểu Thiên cảm thấy có chút manh mối, cuối cùng dưới sự thẩm vấn người kia cũng đã nói ra sự thật.

Sau khi tên đáng ghét kia thú nhận, Lưu Hiểu Thiên thở phào nhẹ nhõm, công việc mấy ngày nay phải liên tục điều tra cuối cùng cũng có thể kết thúc rồi.

Một cuộc điện thoại gọi đến.

“Ông chủ nhỏ! Rất cảm ơn cậu! Tôi thực sự không biết nói gì, gặp được cậu thật sự là quá tốt, vụ án cuối cùng được phá rồi, người này chính là tội phạm trong vụ án tôi điều tra gần đây!” Bây giờ Lưu Hiểu Thiên thật lòng muốn cảm ơn Lâm Phàm. Chuyện như thế này đã bao nhiêu lần rồi nhỉ?

Một lần, hai lần thì cũng coi như xong, thế nhưng từ đó cho đến nay, mỗi lần gặp phải khó khăn trong vụ. Ông chủ nhỏ bảo đảm sẽ gọi đến một cuộc điện thoại, cuộc điện thoại này gọi tới chắc chắn là sẽ liên quan đến tên tội phạm của vụ án.

Nếu nói ra, ai dám tin cơ chứ.

…

Chương 557: Náo loạn

Lâm Phàm: "y dô! Số tốt như vậy sao, có điều đừng quên đó nha, công dân tốt lần này nhớ phải lấy về cho tôi nhé!"

Lưu Hiểu Thiên đáp: "Yên tâm! Chuyện này chắc chắn không thành vấn đề! Ngày mai tôi sẽ xin cho mọi người giải công dân tốt!"

Những cảnh sát viên bên cạnh cũng rất vui vẻ, tăng ca mấy ngày rồi cuối cùng cũng có thể về nhà ngủ một giấc thật ngon. Lúc trước vẫn chưa phá được án, áp lực của bọn họ rất lớn, bây giờ cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, ngủ một giấc thật ngon rồi.

Đối với bọn họ, ông chủ nhỏ thật sự là người rất tuyệt!

…

Vài ngày sau.

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm đứng ở trong tiệm, tò mò nhìn ra bên ngoài cửa hàng: "Gần đây những khách sạn xung quanh hình như đều tăng giá!"

Triệu Chung Dương: "Ừm! Đều tăng giá rồi! Tổ chương trình sắp đến, rất nhiều fan hâm mộ của các ngôi sao đã chiếm chỗ ở các khách sạn xung quanh để chờ ngôi sao trong lòng họ đến!"

Lâm Phàm cười nói: "Lúc tôi mới đến, bên ngoài đã vây kín người rồi, rất nhiều người cầm poster ngôi sao, trận này cũng quá hot rồi!"

Điền Thần Côn lắc đầu: "Theo đuổi minh tinh có cái gì tốt chứ. Sao không có ai theo đuổi tôi chứ! Điền mỗ tôi mặc kệ nói thế nào thì cũng rất dễ ra tay đó!"

"Ông thì thôi bỏ qua đi! Nhan sắc này của ông sợ rằng không giữ lại được!" Lâm Phàm có chút đả kích.

Hả?

Lúc này, bên ngoài truyền đến âm thanh kinh thiên động địa, từng đợt âm thanh reo hò như một làn sóng, âm thanh càng lúc

càng lớn.

Lâm Phàm cảm thán nói: “Điên cuồng quá rồi!”

“Ra xem thử một chút nào!” Ngô U Lan là người đầu tiên đi ra cửa, nhìn về phía đằng xa.

Khi Lâm Phàm đứng ở cửa cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngẩn cả người, thật sự là quá nhiều người, nói là biển người cũng không sai. Hơn nữa độ tuổi của những fan cuồng kia cũng không lớn lắm, trong đó có rất nhiều fan nữ. Chỉ thấy những fan nữ này trên tay giơ lên tấm bảng của các ngôi sao không ngừng hò hét.

“Trạch Trạch! Em yêu anh!”

“Hoàng Duyệt! Nhìn bên này đi! Nhìn bên này đi!”

“Aaaa, anh ấy nhìn tôi cười rồi! Vui chết mất thôi!”

Đám người hâm mộ kia hiện tại đều rất hưng phấn, những người bảo vệ thì ngăn thành một bức tường bảo vệ những ngôi sao ở giữa. Đồng thời tạo thành một lối đi cho những ngôi sao h đó có thể an toàn đi qua.

Đạo diễn Hồ nhìn thấy cảnh này, cũng không khỏi kinh hãi, đúng là quá điên cuồng rồi., Ông ta gặp qua không ít ngôi sao, nhưng có thể có hiệu ứng như thế này thì thực sự là không nhiều.

Giá cả mà tổ chương trình mời bọn họ mặc dù rất cao, nhưng tất cả đều đáng giá. Mùa đầu tiên chỉ có mười hai tập, nhưng phí xuất hiện thấp nhất cũng phải là ba nghìn vạn. Đối với một chương trình gameshow mà nói thì đây đã là phí mời tham gia rẻ nhất rồi, mà người có lượng fan hâm mộ cao nhất được chào giá lên đến bảy ngàn vạn. . Đây chính là át chủ bài để thu hút tỉ lệ quan tâm của người xem, chỉ cần có anh ta ở đây tất cả đều đáng giá.

Bởi vì ở đây chuẩn bị quay chương trình gameshow, cho nên sẽ kiểm soát nghiêm ngặt lượng người ra vào phố Vân Lý.

Những người đang dạo phố kia cơ bản đều là diễn viên quần chúng, mà những ông chủ cửa hàng đều không có thay đổi. Đối với những ông chủ cửa hàng này mà nói, lúc này bọn họ rất kích động. Khi bọn họ từ chỗ Lâm đại sư biết được chuyện

này, bọn họ đã hưng phấn cả nửa ngày. Đây không phải là do bọn họ thích theo đuổi ngôi sao hay gì, mà là bọn họ không nghĩ phố Vân Lý vậy mà lại có thể lên truyền hình nên khiến bọn họ vô cùng hưng phấn.

Mặc dù hôm nay có thể không làm ăn được gì, nhưng cuối cùng sự ảnh hưởng do điều này mang lại, tuyệt đối sẽ làm cho người ta không thể tin được.

Một vài ông chủ cửa hàng cười tủm tỉm bàn luận: "Ông chủ nhỏ đối với chúng ta thật có lòng, loại chuyện tốt như này cũng đều dành cho chúng ta!"

"Điều đó là đương nhiên rồi! Tôi nghe nói, mấy ngôi sao lớn này chút nữa còn quay quảng cáo cho chúng ta nữa đó!"

"Sau này phố Vân Lý chúng ta sẽ trở lên nổi tiếng như thế nào, thực sự không dám tưởng tượng. Đợi chút nữa chúng ta có thể chụp ảnh cùng với mấy ngôi sao này rồi đem treo trong cửa hàng, sau này chắc chắn sẽ có rất nhiều người qua đây xem!"

"Cách này hay đó!"

"y! Có gì đó không đúng, bên ngoài hình như đang xảy ra chuyện gì đó!"

"Hình như cãi nhau rồi, mau đi xem xem!"

…

Lúc này, Lâm Phàm ngẩn người, hắn quên mất một chuyện quan trọng, đó chính là mỗi ngày sẽ có người đến đây xếp hàng mua bánh kếp. Bây giờ bên phía đạo diễn Hồ đã phong tỏa con đường, chắc chắn khiến những người dân này bất mãn.

Một vị đại ca giọng nói vang dội quát: "Tôi không biết các anh đang quay chương trình gì nhưng chúng tôi đến đây là để mua bánh kếp của Lâm đại sư. Ông dựa vào cái gì mà không cho chúng tôi vào chứ?"

"Đúng vậy! Con đường này cũng không phải là của các ông, chúng tôi đi mua bánh kếp thì có liên quan gì đến các ông?"

"Bỏ ra! Bỏ ra mau!"

Đạo diễn Hồ há mồm trợn mắt, ông ta không ngờ rằng chuyện này sẽ biến thành như vậy.

Chương 558: Tất cả im lặng

Các ngôi sao đều được đội bảo vệ bảo hộ, chứng kiến những chuyện trước mắt trong lòng cũng hoài nghi, không biết là đã xảy ra chuyện gì.

Các ngôi sao này có sáu nam hai nữ.

Hoàng Duyệt trông rất xinh đẹp, thoạt nhìn còn rất trẻ, thế nhưng bất kể là ở trong giới gameshow hay là giới điện ảnh đều rất có tiếng. Lúc này cô cười nói: "Anh Trạch, anh là đại ca, anh nói xem chuyện này phải làm sao bây giờ, đạo diễn Hồ chắc chắn không cách nào giải quyết được rồi. Chi bằng anh giúp đỡ một chút đi, nói không chừng có cả người hâm mộ của anh trong đó!"

Lý Mộc Trạch mỉm cười, độ nổi tiếng của anh ta rất cao, người hâm mộ trên Weibo cũng hơn ba nghìn mấy vạn (30 triệu). Trong Chương trình gameshow này anh ta còn giữ vai trò là đại ca trong nhóm. Hiện tại gặp tình huống thế này, có thể nói khiến cho đám người của đạo diễn Hồ gặp chút khó khăn.

"Duyệt Duyệt! Cô tâng bốc tôi quá rồi đó, có điều chuyện này nếu chúng ta ra mặt thì tôi nghĩ những người dân này chắc chắn sẽ hiểu và thông cảm!"

Lý Mộc Trạch cười nói, sau đó dặn dò nhân viên công tác bên cạnh vài câu rồi lấy micro của một nhân viên công tác, đồng thời còn lấy ra một chiếc ghế.

Anh ta đứng trên chiếc ghế rồi đưa micro lên miệng nói: "Mọi người! Tôi là Lý Mộc Trạch! Làm phiền mọi người yên lặng một chút!"

Những người dân đang ồn ào bỗng dừng lại, sau khi nhìn thấy người đàn ông này thì không ngừng bàn tán.

"Người đó là Lý Mộc Trạch ư, là ngôi sao lớn đó nha!"

"Cuối cùng cũng nhìn thấy người thật rồi! Không ngờ người thật lại xấu hơn so với khi ở trên phim, đúng là khác một trời một vực!"

“Anh ta đang muốn làm cái gì vậy?”

Lý Mộc Trạch vẫn luôn giữ được nụ cười, anh ta đang rất tận hưởng bầu không khí này, cái kiểu cảm giác được mọi người chú ý đến thật là quá tuyệt vời.

Các ngôi sao trong chương trình ‘Gia đình ngôi sao’ đều nhìn Lý Mộc Trạch, trên mặt đều nở nụ cười.

“Anh Trạch lại muốn phát huy tài ăn nói rồi.”

“Anh Trạch là người rất có sức cuốn hút, chắc chắn có thể giải quyết vấn đề ở đây!”

“Ngồi đợi anh Trạch thể hiện, chúng ta yên lặng ở một bên xem là được rồi!”

…

“Xin lỗi mọi người! Bởi vì nguyên nhân của chúng tôi mà ảnh hưởng đến việc mọi người mua đồ. Không biết mọi người có xem chương trình giải trí ‘Gia đình ngôi sao’ không nhỉ?” Lý Mộc Trạch hỏi.

Những người dân gật gật đầu: “Có xem!”

Câu trả lời này đối với Lý Mộc Trạch mà nói thì đó là chuyện nằm trong dự đoán, tiếp đó hắn cười nói: “Hôm nay tổ chương trình chúng tôi chọn chỗ này để quay tập thứ ba ‘Gia đình ngôi sao’ chỉ sử dụng chỗ này một ngày mà thôi. Vậy nên mong mọi người có thể nể mặt một chút để chúng tôi có thể tranh thủ quay trong một ngày. Nếu như không quay xong thì mọi người chắc chắn sẽ không xem được tập mới nhất của chương trình đâu, không bằng như thế này đi, đợi chút nữa sau khi chúng tôi quay xong sẽ chụp ảnh chung với mọi người, mọi người xem thế có được không?”

Đạo diễn Hồ bị những người dân này làm cho sứt đầu mẻ trán, lúc này thấy Lý Mộc Trạch ra mặt khuyên giải lập tức nở nụ cười. Lý Mộ Trạch này quả thật là biết cách làm việc, không chỉ lấy tiền mà còn có thể giải quyết nguy cơ hiện tại, đúng là không tồi.

Những người dân gật đầu đáp: “Được!”

Lý Mộc Trạch cười, những chuyện như thế này chỉ vài phút là có thể giải quyết được.

Nhưng đột nhiên, tình hình lại lần nữa thay đổi.

Những người dân vẫn gào thét lên.

“Chúng tôi đi mua bánh kếp, lại không làm lỡ chuyện của các anh, các anh mau chóng nhường đường đi!”

“Đúng đó! Các người làm ảnh hưởng đến người dân như thế này, sau này không xem chương trình giải trí của các người nữa!”

“Ngôi sao có lớn đi nữa nói chuyện cũng vô dụng thôi! Chúng tôi muốn mua bánh kếp, lại không làm phiền đến các người!”

Lý Mộc Trạch vốn còn hiện rõ nụ cười trên mặt nhưng đột nhiên lại có chút xấu hổ. Hiện trường có phóng viên ở đây, chuyện này không phải là khiến mình mất mặt hay sao, tiếp đó hắn leo lên ghế: “Mọi người! Vừa rồi chúng ta không phải đã nói xong rồi sao!”

Những người dân nghi hoặc.

“Nói xong cái gì? Chúng tôi đồng ý chỗ nào chứ? Chúng tôi phải đi mua bánh kếp, các anh không thể để chúng tôi đi mua trước được hay sao?”

“Đúng vậy! Chụp ảnh chung làm cái gì! Chúng tôi không phải đám người ‘đu idol’ Lâm đại sư mỗi ngày chỉ có mười phần bánh kếp, còn bị các anh làm trễ mất một ngày, đây chính là tổn thất đó!”

…

Những người dân nói không ngừng, hoàn toàn là không cho đám ngôi sao một chút mặt mũi.

Mà đúng lúc này, một bóng người xuất hiện phía sau Lý Mộc Trạch rồi vỗ vào vai anh ta, ý bảo anh ta đưa mic cho mình.

Lý Mộc Trạch không biết người trước mắt là ai, nhưng mic vẫn bị người này lấy đi mất.

Đạo diễn Hồ nhìn Lâm Phàm, nhất thời tiến lên hỏi: “Lâm đại sư, chuyện này anh có thể giúp chúng tôi giải quyết được không?”

Lâm Phàm gật đầu: “Ừm! Yên tâm đi! Là trách nhiệm của tôi! Để tôi giải quyết cho!”

Lý Mộc Trạch ngơ người, ngôi sao lớn như tôi mà còn không giải quyết được, anh có thể giải quyết được sao?

Những phóng viên xung quanh cũng ngơ người, sau đó bắt được cảnh này thì lập tức chụp ảnh điên cuồng.

Lâm Phàm đứng trên ghế nói: "Tất cả im lặng …"

Chương 559: Đến rồi

Lý Mộc Trạch lùi ra phía sau hỏi: "Người này là ai vậy?"

Tất cả những ngôi sao khác đều lắc đầu đáp: "Không biết là ai!"

Những phóng viên ở hiện trường vừa rồi đã cho ra tin tức mới, người dân gây rối, Lý Mộc Trạch lên giải vây nhưng dân chúng không nể mặt. Mặc dù không phải là tin tức gì lớn nhưng cũng hấp dẫn được nhiều ánh mắt, như vậy là cũng đủ rồi.

Lâm Phàm đứng trên ghế rồi lên tiếng nói: "Mọi người muốn làm gì đây? Hôm nay tổ chương trình của người ta đến đây để ghi hình, không nên mang đến phiền phức cho người ta. Hôm nay không bán bánh kếp, ngày mai sẽ bán ba mươi phần, hôm nay mọi người có thể giải tán được rồi, tôi phải đi nghỉ ngơi một chút. Ngày mai bán ba mươi phần áp lực rất lớn, sẽ rất mệt, mọi người đừng để tôi mệt thành bệnh đó!"

"Ông chủ nhỏ đúng là hiểu lòng người!"

"y da! Thật không dễ mà! Lại để ông chủ nhỏ nhượng bộ rồi!"

"Ông chủ nhỏ mở lời rồi, ngày mai sẽ làm ba mươi phần đó nha. Hơn nữa, ông chủ nhỏ tuyệt đối đừng để mình bị mệt được, nếu như cậu mệt rồi thì chúng ta sau này đến bánh kếp cũng có thể không có mà ăn!"

"Ông chủ nhỏ! Bây giờ chúng tôi sẽ đi ngay, ngày mai ba mươi phần đừng quên đó nhé!"

Lâm Phàm gật gật đầu: "Ừm! Đi làm sớm đi, đừng làm phiền người ta ghi hình nữa!"

Dưới sự ra mặt của Lâm Phàm, chuyện trước mắt trong nháy mắt đã được giải quyết trong hòa bình, một chút chuyện cũng

không còn.

Những ông chủ cửa hàng bên cạnh trên mặt đều lộ nụ cười.

“Vẫn là ông chủ nhỏ có bản lĩnh!”

“Chắc chắn là vậy rồi! Chuyện này trừ ông chủ nhỏ ra ai cũng không giải quyết được!”

“Người kia tuy rằng là ngôi sao lớn, nhưng chuyện này vẫn chỉ có ông chủ nhỏ mới có thể giải quyết được thôi!”

Đạo diễn Hồ cười nói: “Lâm đại sư! Vẫn là anh có cách!”

Lâm Phàm bất đắc dĩ thở một hơi dài: “Đây là do tôi bồi thường, ba mươi phần bánh sẽ rất mệt đó. Chúng ta lúc trước đã nói xong rồi đó nha, quảng cáo này nhớ thêm chúng tôi vào đấy!”

Đạo diễn Hồ: “Yên tâm đi! Chuyện này tuyệt đối không thành vấn đề!”

Các phóng viên giải trí chụp lại tình cảnh trước mắt, chuyện này Lý Mộc Trạch không giải quyết được, thế nhưng lại được một thanh niên trẻ tuổi giải quyết, thật đúng là quá thần kỳ.

Hoàng Duyệt cười nói: “Anh trai này hình như rất lợi hại đó nha!”

Dương Đào: “Ngay cả anh Trạch cũng không giải quyết được chuyện này, vậy mà anh trai này lại giải quyết được, thật đúng là làm cho người ta ngạc nhiên. Hình như đạo diễn Hồ với đối phương cũng có quen biết, đợi chút nữa hỏi đạo diễn Hồ xem là có chuyện gì!”

Lý Mộc Trạch xấu hổ đứng bên cạnh, miễn cưỡng nở nụ cười nhưng trong lòng vẫn đang nghĩ thầm, tên nhóc này rốt cuộc là ai? Dựa vào cái gì mà có thể giải quyết được còn mình thì không thể giải quyết?

Cuối cùng anh ta cũng không nghĩ nhiều nữa bản thân là ngôi sao lớn , không nhất thiết phải nghĩ nhiều những chuyện như này.

Lâm Phàm không phải dân ‘đu idol’ nên mấy ngôi sao có đến đây thì cũng không có chút kích động. Sau khi giải quyết

chuyện ở đây thì hắn cũng về cửa hàng, chuyện phía sau chính là chuyện của đạo diễn Hồ.

Trong cửa hàng.

“Cẩu gia! Không đi xem ngôi sao ghi hình hay sao?” Lâm Phàm nhìn cẩu gia nằm ở cửa nói.

Cẩu gia nicholas liếc mắt nhìn Lâm Phàm, chán nản nằm sấp ở đó.

Cẩu gia gần đây không vui, chú chó xù kia rốt cuộc cũng không thu vào hậu cũng được , chủ yếu là đối phương không thể hợp tác với mình, khiến cho vị đại ca chó này rất khó chịu. Có đôi khi có hoạt động tập thể cũng không dẫn theo chú chó xù kia, chính là muốn để cho nó biết, không cho cẩu gia lên trên thì sẽ cô độc đến thế nào.

Thời gian trôi qua rất nhanh, bên ngoài truyền đến rất nhiều tiếng cười, đây đều là tiếng cười của các minh tinh, đồng thời cũng là vì tăng cảm xúc cho chương trình mà biểu hiện ra ngoài.

Lâm Phàm: “Cái tên Điền Thần Côn này đi đâu rồi?”

Triệu Chung Dương: “Hình như là đi ngắm các ngôi sao rồi, đi tới đi lui giữa đám người, cũng không biết ông ta có mệt hay không?”

Lâm Phàm: “Sao cậu không đi? Vừa hay cũng có thể livestream cho các anh chị em cùng xem các ngôi sao!”

Triệu Chung Dương: “Tôi ở đây là há miệng chờ sung, ngồi đợi bọn họ qua đây!”

“Ha ha!” Lâm Phàm cười phá lên. Quả thật đây là lần đầu tiên gặp phải tình huống ghi hình thế này của tổ chương trình, xung quanh có rất nhiều máy quay, chỉ xem cái này cũng không có nhiều hứng thú cho lắm.

Những diễn viên quần chúng đi tới đi lui trên đường đóng vai khách hàng, mặc dù bọn họ nhìn thấy các ngôi sao nhưng tuyệt đối sẽ không có chuyện như những fan cuồng kia, trực tiếp nhảy tới ôm hay xin chụp ảnh chung gì đó.

Mà các ông chủ cửa hàng cũng không tệ, mặc dù cũng có chụp ảnh chung nhưng vô hình lại làm tăng thêm độ chân thực cho

chương trình, hiệu quả vẫn không tồi.

Không biết qua bao lâu.

Triệu Chung Dương đột nhiên lấy lại tinh thần nói: “Đến rồi! Đến rồi!”

Lâm Phàm ngẩng đầu lên: “Cái gì đến rồi?”

Chương 560: Bắt đầu gây sự

“Các ngôi sao đến rồi, vừa rồi bọn họ nhận được nhiệm vụ đến cửa hàng của chúng ta!” Triệu Chung Dương hưng phấn nói.

Sau đó nhìn phòng livestream: “Các anh em, ngôi sao đến rồi. Có điều vừa rồi tôi mới được biết là tôi không thể livestream, đây là quy định của tổ chương trình, vì vậy tôi xin tắt livestream tại đây nhé. Đợi tôi chụp với bọn họ vài tấm ảnh tôi lại livestream tiếp với mọi người!”

“Đừng mà! Anh Dương, cho chúng tôi xem đi mà!”

“Mẹ kiếp! Đến đây thì lại dừng livestream, có phải app livestream này chưa bị đánh là chưa sợ đúng không?”

“Anh Dương nhớ chụp thêm vài tấm, nhất là chụp cùng với Đường Ảnh ấy, tôi thích nhất là cô gái trẻ tuổi này!”

Triệu Chung Dương cười nói: “Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!”

Sau đó hắn tắt livestream.

Bên ngoài.

Các ngôi sao đang đứng bên ngoài nói cười giao lưu.

Hoàng Duyệt: “Lần này tôi chắc chắn có thể thắng! Vừa rồi chị Hồng có bảo ở đây chủ tiệm khó chinh phục nhất chính là Lâm đại sư, có điều với tính cách đáng yêu này của tôi thì chắc chắn có thể khiến Lâm đại sư thích!”

Dương Đào: “Không chắc được, nói không chừng Lâm đại sư là fan của tôi cũng nên!”

Lý Mộc Trạch: “Ai thua ai thắng, không thể nói trước được!”

…

Các ngôi sao tán dóc ở ngoài cửa.

Hoàng Duyệt: "Đường Ảnh nắm cơ hội rất lớn, nói không chừng Lâm đại sư thích kiểu người như Tiểu Ảnh cũng nên!"

Đường Ảnh khuôn mặt cười sáng lạn nói: "Tôi không biết! Có điều tôi sẽ cố gắng!"

"Thực ra, nỗ lực chưa chắc đã thành công, tôi cho rằng Đường Ảnh mà thành công, có lẽ cơ hội của tôi sẽ rất thấp!" Lữ Đạo Nhân nói.

Đường Ảnh có chút xấu hổ mỉm cười, tham gia 'Gia đình ngôi sao' đối với cô mà nói đây đã là một chuyện rất may mắn rồi. Bởi vì cô vốn không được mời, có điều ở tập một có một đàn chị không may bị thương, tạm thời rút lui, có điều đợi sau khi vết thương hồi phục rồi thì sẽ quay trở lại, sợ rằng lúc đó cô phải rời đi.

Xét về sự nổi tiếng, cô không thể so sánh với bất kỳ người nào ở đây, vì vậy cũng dè dặt từng li từng tí, sợ khiến người khác không vui.

Thù lao của cô tham gia chương trình này rất ít, ngay cả đến số lẻ của mấy ngôi sao kia cô cũng không bằng. Dựa theo ý của người khác thì cô có thể tham gia chương trình cũng là kiếm lời rồi.

Lúc này.

Lâm Phàm nhìn những mấy ngôi sao trước mặt, nháy nháy mắt hỏi: "Mọi người muốn làm gì?"

Triệu Chung Dương ở bên cạnh nhìn trái nhìn phải, đời này của cậu ta chính là lần đầu tiên tiếp xúc gần với nhiều ngôi sao đến như vậy.

Ngô U Lan nhìn tất cả mỉm cười, thợ quay phim thấy vậy cũng ngơ người, anh ta phát hiện ra em gái này còn đẹp hơn cả những ngôi sao kia. Cái này quả thật có thể nói là cướp trọn ống kính, khiến anh ta không thể không ghi hình thêm vài lần.

Mà Điền Thần Côn thì cố ý ngồi ở đó, ánh mắt nhìn chằm chằm mấy người quay phim, hy vọng có thể ghi hình ông ta thêm vài lần.

Hoàng Duyệt cười khúc khích: “Chúng tôi từ manh mối biết được, anh ở phố Vân Lý là một nhân vật thâm sâu. Chúng tôi chuẩn bị một số tiết mục biểu diễn, nếu như anh cho rằng ai biểu diễn tốt nhất thì có thể đem manh mối kho báu cho người đó!”

Lý Mộc Trạch nhìn chằm chằm Lâm Phàm, lúc trước chính là cái tên này cướp đoạt danh tiếng của mình, có điều hắn ta cũng không để trong lòng. Bản thân hắn ta là ngôi sao lớn mà đối phương chỉ là một ông chủ cửa hàng bình thường, bản thân còn so đo với hắn ta làm cái gì chứ.

Lâm Phàm mỉm cười, hắn đã nói chuyện qua với đạo diễn Hồ rồi, bởi vậy cũng biết bản thân nên làm như thế nào.

“Được! Mời mọi người bắt đầu màn biểu diễn của mình!”

Hoàng Duyệt rất tích cực nói: “Để tôi trước cho! Tôi sẽ biểu diễn một đoạn múa cho Lâm đại sư xem!”

Trong nháy mắt.

Bầu không khí ở hiện trường lập tức phát ra rất nhiều tiếng cười, ngôi sao chính là ngôi sao, màn biểu diễn này đúng là rất hài hước. Đây chính là hiệu quả mà chương trình muốn, cái chính là để mọi người cùng nhau vui vẻ.

Mà lúc này, ánh mắt của Lâm Phàm đang nhìn thẳng về phía Đường Ảnh.

Hoàng Duyệt liếc nhìn sau đó cười nói: “Lâm đại sư bị Tiểu Ảnh thu hút rồi! Xem ra manh mối kho báu cuối cùng này thuộc về Tiểu Ảnh rồi nha!”

Lâm Phàm cười nói: “Cô bé này mệnh cách không tồi, có đồng ý để tôi xem cho cô một quẻ hay không?”

Đường Ảnh ngẩn người, rồi cười nói: “Tôi có tìm hiểu qua về Lâm đại sư, huyền học của anh trình độ rất cao, anh có thể xem bói cho tôi đó chính là vận may của tôi!”

Lý Mộc Trạch bên cạnh tùy ý nói xen vào: “Những thứ đó đều là trò lừa gạt của lão giang hồ, không thể tin được. Bây giờ đã là thế kỉ 22 rồi, chúng ta phải tin vào khoa học!”

Những lời này nói ra, đám người bên cạnh cùng Đường Ảnh nhất thời ngây ra cảm thấy Lý Mộc Trạch nói chuyện có hơi

quá rồi.

Lâm Phàm liếc nhìn Lý Mộc Trạch: “Lời này cũng không thể tùy tiện nói, bên cạnh tôi chính là hội trưởng hội huyền học quốc gia, anh ở trước mặt ông ấy nói những lời này có thể sẽ đắc tội với người ta đó!”

Chương 561: Chèn ép một chút

Lúc này, Lý Mộc Trạch nội tâm như đông cứng lại, tiếp đó thì cười nói: “Đúng! Đúng! Hay là Lâm đại sư cũng xem cho tôi một quẻ đi!”

Lâm Phàm mỉm cười xua tay đáp: “Tôi xem bói là nhìn người, tướng mạo nhìn không vừa mắt, tâm cơ quá nặng thì không xem, người đâm sau lưng người khác cũng không xem. Anh có tất cả những điều đó, vì vậy không hợp với yêu cầu!”

Xôn xao!

Mặt Lý Mộc Trạch trong nháy mắt như đen lại, nếu như không phải là đang quay chương trình thì rất có thể sẽ nổi điên ngay tại hiện trường.

Mà những ngôi sao khác cũng ngơ cả ra, không ngờ rằng Lâm đại sư này lại nói với Lý Mộc trạch những lời tàn nhẫn như vậy.

Đây là vô tình gây sự mà.

Những người quay phim nghe vậy cũng ngơ người, lời này nói ra hình như cũng có chút thú vị, thế nhưng cũng không có ai để ý cho lắm. Trong chương trình dạng này, có chút tranh luận thì mới càng thêm thú vị.

Dù sao bây giờ cũng có rất nhiều tổ chương trình đều vì tranh luận mà để cho ngôi sao nào đó biểu hiện ra ngoài có chút khó hiểu. Chính là vì để tăng thêm tranh luận trong chương trình, từ đó có thể thu hút được nhiều sự quan tâm hơn.

Có điều Lâm đại sư đối với Lý Mộc Trạch giọng điệu có chút mùi thuốc súng, hiển nhiên không phải là trong kịch bản.

Lúc này, Lâm Phàm liếc nhìn Lâm Mộc Trạch, mà Lâm Mộc Trạch cũng đang nhíu mày nhìn chằm chằm Lâm Phàm, tiếp

đó không để ý cười nói: “Ha Ha! Tôi biết nguyên nhân vì sao anh không xem bói cho tôi rồi!”

Đây chính là tự tìm cho mình một lối thoát.

Hoàng Duyệt hiếu kỳ nói: “Anh Trạch! Nguyên nhân là gì?”

Lâm Phàm muốn biết Lý Mộc Trạch này có thể nói ra vấn đề gì. Thông qua lời nhắc nhở của Triệu Chung Dương, hắn đã cố ý tìm kiếm một chút chuyện của Sáp Đao giáo, sau khi tìm hiểu thì cảm thấy đám người của Sáp Đao giáo này cũng thực sự rất thảm, nhìn mà có chút đau lòng.

Lý Mộc Trạch cười nói: “Đương nhiên là vì tôi quá đẹp trai rồi! Vậy nên mới khiến Lâm đại sư cảm thấy dung mạo của tôi đã vượt quá mức độ, diện mạo này không thể nhìn ra!’

“Ha ha!”

Nhất thời các ngôi sao xung quanh cũng bật cười.

Hoàng Duyệt: “Anh Trạch! Anh cũng làm lố quá rồi!”

Dương Đào: “Anh Trạch thích nói sự thật, chính là đáng yêu như vậy! Giá trị nhan sắc trong đoàn chúng ta thì anh Trạch chiếm vị trí cao nhất rồi!”

Lý Mộc Trạch mỉm cười rồi sau đó nhìn về phía Lâm Phàm nói: “Lâm đại sư , những lời anh vừa nói chúng tôi chỉ có thể lý giải như vậy, chi bằng anh giao manh mối kho báu cho tôi đi, tôi là người đẹp trai nhất ở đây, xứng đáng có được manh mối kho báu này.”

Bây giờ Lâm Phàm rất muốn nói một câu ‘con mẹ nó! Thật là không biết xấu hổ’.

Có điều bây giờ đang quay chương trình, cũng không thể đem phiền phức đến cho đạo diễn Hồ được. Mặc dù có chút tức giận, thế nhưng cũng không ảnh hưởng đến bất kỳ vấn đề gì.

Lâm Phàm chỉ vào Dương Đào: “Tôi thấy nhan sắc của anh ta chính là cao nhất ở đây, có điều người ta rất khiêm tốn, không ảo tưởng như anh. Nếu như manh mối này chỉ có thể giao cho bên nam, tôi chắc chắn sẽ giao cho người này mà không phải là anh!”

Lý Mộc Trạch vừa rồi sắc mặt còn tốt, thế nhưng khi nghe xong câu nói kia đột nhiên lại có chút thay đổi, tiếp đó ngại ngùng cười nói: “Lâm đại sư, lời này của anh tôi không đồng ý!”

Dương Đào đứng bên cạnh mỉm cười, trong lòng thầm khen ngợi Lâm đại sư. Người bây giờ có thể nói ra sự thật đã không dễ dàng gì, tuy rằng anh ta thừa nhận trong đội ngũ mình là người đẹp trai nhất, nhưng làm người thì vẫn nên khiêm tốn một chút. Nhất là khi địa vị cùng danh tiếng như mình thì vẫn không bằng được Lý Mộc Trạch, vì vậy luôn rất khiêm tốn, chính là vì sợ chọc cho Lý Mộc Trạch không vui.

Có điều lúc này, Dương Đào vẫn khiêm tốn nói: “Lâm đại sư! Làm gì có chứ, tôi so với anh Trạch còn thua kém xa lắm!”

Lâm Phàm xua tay: “Chàng trai, anh đừng khiêm tốn vậy, tôi vừa xem cho anh một chút, thấy được mệnh cách của anh không tồi! Bây giờ vẫn còn trẻ, tầm ba mươi tuổi mệnh cách sẽ có thay đổi, con đường diễn xuất của anh cũng sẽ rộng mở!”

Dương Đào có chút kinh ngạc, biểu cảm rất hiếu kỳ: “Lâm đại sư! Anh đừng tâng bốc tôi vậy chứ, con người của tôi rất dễ đắc ý đó!”

Lâm Phàm mỉm cười: “Tuổi mùi, sinh vào tháng sáu, sinh nhật trùng với ngày Quan âm đắc đạo, cư xử với mọi người ôn hoà, thuộc típ người dễ bị người khác lừa gạt, dễ bị cảm động. Mặc dù như vậy, nhưng sau ba mươi tuổi thì vận số của anh sẽ thay đổi rất tốt. Nhớ lấy lời của tôi hôm nay, nếu ngày đó đến anh còn có thể nhớ đến tôi thì tặng tôi một lá cờ thi đua là được rồi!”

Lúc này, không biết lời của Lâm đại sư là thật hay giả, thế nhưng trong lòng Dương Đào cũng có chút cảm động. Hiện tại là đang ghi hình chương trình, đột nhiên được người khác khen như vậy, trong lòng cũng có chút đắc ý.

Trong lòng Lâm Phàm cũng thầm chửi bới, con mẹ nó, ở đây quả nhiên mấy người này không ai dễ đối phó, chỉ có Dương Đào này là tốt hơn chút.

Nếu như không phải còn mấy người này ở đây, hắn nói một hồi có thể khiến Dương Đào này rớt nước mắt. Nhưng so sánh với mấy ngôi sao nam khác, Dương Đào này xem như đáng tin cậy hơn. Cho nên đành lấy anh ta ra làm đối tượng, nói trắng ra thì là thuận tiện chèn ép tên Lý Mộc Trạch này.

Chương 562: Chọc người phải cũng có phong cách

Tuy rằng cái người Lý Mộc Trạch này không chọc mình, nhưng hắn nhìn không quen mắt nên muốn chọc tức đối phương. Cái này phải làm thế nào để cho đối phương tức giận, muốn chọc tức hắn thì cũng phải chọc tức thật phong cách, chọc cho hắn lộ ra tính tình thật sự.

Dương Đào âm thầm cảm kích nói: "Lâm đại sư! Anh nói như này tôi có chút ngại, có điều con người anh Trạch vẫn rất tuyệt!"

Lý Mộc Trạch lúc này đang đứng ở bên cạnh, sắc mặt lúng túng, trong lòng thì tức giận như lửa đốt. Con mẹ nó! Tôi đây đã đắc tội với ai, tại sao tên nhóc trước mặt này giống như là đang muốn chọc tức mình. Nếu như bây giờ không phải là đang quay chương trình thì anh ta sớm đã nổi điên lên rồi.

Nhân viên tổ chương trình lập tức nói chuyện này với đạo diễn Hồ.

Đạo diễn Hồ cũng sững sờ sau đó nở nụ cười, nếu như có chuyện như vậy thì chẳng phải rất tuyệt hay sao? Như vậy thì càng có điểm nhấn, chương trình này chắc chắn sẽ rất nổi tiếng. Dù sao mấy ngàn vạn này dễ lấy như vậy sao? Lấy nhiều tiền như vậy, không hy sinh cái gì đó thì làm sao có chuyện tốt như vậy.

Sau khi nghe nhân viên báo cáo, trong lòng đạo diễn Hồ cũng hiểu ra, Lâm đại sư nói chuyện rất mập mờ, hơn nữa trên mặt còn tươi cười, hiển nhiên là đang xem xét vì bọn họ đang quay chương trình.

…

Hoàng Duyệt cười nói: “Lâm đại sư! Anh nói như vậy, chút nữa anh Trạch sẽ rất ngại ngùng đó!”

Lâm Phàm xua tay: “Anh ta sẽ không ngại đâu! Người mặt vừa dày lại vừa đen như vậy, sức chịu đựng là rất lớn!”

Phì, phì!

Cả hiện trường đều không nhìn được mà bật cười.

Mặt của Lý Mộc Trạch rõ ràng đã tối sầm lại, thế nhưng lúc này gương mặt có chút đen nên cũng không nhìn ra biến hoá.. Sau đó anh ta hít một hơi sâu, trên mặt lộ ra nụ cười nói: “Chuyện cười này có vẻ như không tốt để cười chút nào!”

Lâm Phàm chớp mắt nhìn Lâm Mộc Trạch: “Tôi có đùa đâu! Tôi nói đều là sự thật đó!”

Mẹ kiếp!

Những ngôi sao ở hiện trường đều sửng sốt, đây chính là một chút nể mặt cũng không cho, lợi hại, thực sự người này quá lợi hại.

Lục Đạo Nhân và Lý Mộc Trạch thuộc về công ty quản lý, hơn nữa quan hệ cũng rất tốt, lúc này cũng không khỏi cười nói: “Lâm đại sư! Hay là anh cũng giúp tôi xem một quẻ đi!”

Lâm Phàm liếc mắt một cái, rồi xua tay: “Vừa rồi tôi đã nói về quy tắc, anh với anh ta cũng là một loại người, tôi không xem!”

Con mẹ nó!

Lục Đạo Nhân trong lòng âm thàm chửi ầm lên, con mẹ nó! Tên này cũng lôi mình ra chọc, có điều bây giờ tâm lý phải ổn định lại, nhất định phải bình tĩnh. Nếu mình nổi trận lôi đình như vậy thì khi chương trình phát sóng, sợ rằng sẽ bị người ta chê cười.

“Ha ha!” Lục Đạo Nhân đứng bên cạnh chỉ mỉm cười, ánh mắt hiện lên sự khinh thường.

Mà những ngôi sao nam khác cũng giữ nụ cười trên môi, nhưng không ai dám mở lời, bởi vì bọn họ sợ Lâm đại sư đột nhiên động đến bọn họ.

Mà lúc này, ánh mắt của Lâm Phàm đang nhìn về phía Đường Ảnh: "Tôi thấy cô thuận mắt hơn nhiều, người xinh đẹp lại đáng yêu, không được người khác yêu thích thì cũng quá kỳ lạ quá rồi!"

Hoàng Duyệt bên cạnh nói: "Lâm đại sư, tôi thì sao?"

Lâm đại sư cười nói: "Cũng không tệ!"

Hoàng Duyệt không khỏi thở phào, cuối cùng có thể chắc chắn rồi, Lâm đại sư này không muốn chọc tức mình. Có điều đối với Lục Đạo Nhân và Lý Mộc Trạch thì bọn họ đều bị Lâm đại sư chọc tức, trong lòng cô cũng có chút bất lực, thế nhưng không biết vì cái gì mà lại có một loại cảm giác thích bát quái.

Những người quay phim bên cạnh đều lau mồ hôi trên trán, bọn họ cảm thấy không khí lúc này đang nồng đậm mùi sát khí. Nhưng bởi vì là đang ghi hình vì vậy bầu không khí ở hiện trường vẫn rất vui vẻ, hiện tại vẫn cho người ta cảm giác giống như là Lâm đại sư đang cà khịa Lý Mộc Trạch và Lục Đạo Nhân mà thôi. Nhưng những người kỹ tính đều có thể cảm nhận được ý tứ của lời nói, nó ẩn giấu sát khí.

Đám người Điền Thần Côn ở bên cạnh cười khúc khích, những ngôi sao này gặp được Lâm Phàm cũng xem như bọn họ gặp xui xẻo rồi. Tên nhóc này thấy ai khó chịu, thì thực sự sẽ không nể mặt chút nào.

Về phần hai tên nhóc Lý Mộc Trạch và Lục Đạo Nhân này, xem như bọn hắn gặp xui xẻo đi. Cho dù sau khi quay xong chương trình bọn hắn tới gây phiền phức thì sợ rằng cũng phải suy nghĩ kỹ một phen mới được. Đến nỗi võ công cao đến mấy cũng đều không làm gì được hắn, thậm chí còn có thể bị hắn đánh cho thành đầu heo.

Bi ai! Thực sự là quá bi ai!

Ngô U Lam trong lòng thầm nghĩ, Lâm Phàm vì cái gì mà đối xử với Đường Ảnh tốt như thế, chẳng lẽ chính là vì cô ta đáng yêu? Nhưng bản thân mình cũng rất đáng yêu mà, hoặc có thể nói đây là bản tính của đàn ông, trong bát có rồi vẫn nghĩ đến trong nồi. Hay chính là thỏ không ăn cỏ gần hang, nó muốn đợi cho cỏ gần hang phát triển tốt, nên đi ăn hết cỏ ở bên ngoài rồi sau đó mới trở lại ăn cỏ gần hang.

Hay là bản thân mình đã bị xem là lốp xe dự phòng rồi? Chẳng lẽ đợi ngày nào đó Lâm Phàm chơi mệt rồi thì muốn tìm một người như mình để cưới hay sao?

Chương 563: Điểm đến thì dừng

Lúc này, tâm tình Ngô U Lan vô cùng loạn, những gì có thể nghĩ cô đều nghĩ đến.

Đường Ảnh vẫn luôn giữ nụ cười với Lâm Phàm: "Lâm đại sư, bình thường tôi có xem Weibo, chuyện anh đăng trên Weibo tôi đều biết. Anh với những thầy bói đầu đường xó chợ kia không giống nhau, một số bạn thân của tôi nói anh thực sự là người có bản lĩnh!"

Lâm Phàm mỉm cười nói: "Những người bạn thân kia của cô ánh mắt không tồi! Công việc đoán mệnh này đại đa số đều là gạt người, nhưng tôi thực sự là người có bản lĩnh. Mà người có thể đuổi kịp tôi tạm thời vẫn chưa có!"

Thật là xấu hổ!

Đường Ảnh không ngờ rằng Lâm đại sư lại tự tin như vậy, có điều cũng không có bất kỳ phản cảm nào, cô ta là ngôi sao nên có lúc cũng sẽ phải chú ý đến một số chuyện. Đương nhiên chủ yếu là vì mỗi ngày cô ta cũng không quá bận, Weibo gì đó đều tự mình quản lý, đồng thời xem tin tức mới. Mà bọn Lý Mộc Trạch mỗi ngày đều rất bận rộn, Weibo đều giao cho người khác quản lý hộ, làm gì có thời gian để xem, trừ khi có chuyện gì liên quan đến bọn họ thì bọn họ mới xem, bình thường đều sẽ không để ý đến.

Lý Mộc Trạch bên cạnh lẩm bẩm: "Chém gió không có kịch bản! Đúng là không biết xấu hổ!"

Lâm Phàm nghi hoặc hỏi: "Anh đang nói gì vậy?"

"Có nói gì đâu!" Anh ta không dám nói lung tung với tên này, lần này xem như là nhận thua. Nếu như không phải là đang quay chương trình, anh ta chắc chắn sẽ trở mặt ngay lập tức, cho tên này đẹp mặt.

Đáng tiếc, anh ta mãi mãi cũng không nghĩ tới, sau khi Lâm Phàm nhìn chuẩn sự tình thì tuyệt đối sẽ không cho anh ta một

chút mặt mũi nào.

Hơn nữa điều khiến Lâm Phàm khinh thường nhất chính là người đâm anh em mình hai nhát sau lưng, loại người như vậy chính là người hèn hạ nhất.

(Đâm hai nhát sau lưng: Ý nói vừa hại người kia lẫn cướp luôn vợ của kia.)

Mà sau khi nhìn thân thế của Lý Mộc Trạch, hắn xem như đã hiểu, cái tên này trình độ che giấu quá kín kẽ, người bình thường căn bản sẽ nhìn không thấu vấn đề. Về phần những fan hâm mộ kia cũng chỉ là nhìn thấy Lý Mộc Trạch đã được chuẩn bị tốt để xuất hiện trước mặt bọn họ, bọn họ mãi mãi không biết rằng con người thật sau lưng sẽ là như thế nào.

“Anh không nói cũng không sao, anh môi dày, răng thưa, thuộc loại người có tính cách sẽ nói xấu sau lưng người khác, dám làm không dám nhận. Vì vậy, chắc chắn không phải là loại người tốt lành gì gì!” Lâm Phàm nói.

Mẹ kiếp!

Lý Mộc Trạch lúc này thực sự phát điên, sắc mặt tái mét nhưng vẫn cố gắng giữ nụ cười: “Lâm đại sư! Cái miệng này của anh cũng không tha cho ai nhỉ. Con người tôi tính khí thực sự rất tốt, hơn nữa tôi cũng từng luyện qua Taekwondo sắp đến nhị đẳng rồi, nếu như là ngày thường thì tôi chắc chắn sẽ tìm anh luyện tập một chút!”

Lời này mặc dù là lời nói vui, nhưng mọi người xung quanh đều có thể nhận ra, đây là lời có ẩn ý. Hoặc là nói thực sự hắn ta đã nổi giận rồi, hận không thể dạy cho Lâm đại sư một trận.

Lâm Phàm cũng không tức giận mà vui vẻ nói: “Anh không phải là đối thủ của tôi. Tôi luyện Bát Quái Chưởng, nếu mà ra tay thì khuôn mặt này của anh chắc chắn là không giữ được. Tôi quên mất chưa nói với anh là tôi còn giữ chức phó hội trưởng hiệp hội võ thuật Thượng Hải, nếu như anh thực sự không tin, hay là chúng ta luyện tập một chút ở đây. Tôi sẽ khống chế sức lực của mình, bảo đảm không làm bị thương anh!”

Bây giờ đang ghi hình chương trình, hai bên đều phải biểu hiện ra vẻ thân thiện, ai cũng không có biểu hiện ra sắc mặt

khó chịu.

Lý Mộc Trạch vốn chỉ muốn chiếm chút điểm nhấn, nhưng không ngờ rằng tên nhóc này không tha cho mình, trực tiếp áp chế mình xuống, anh ta làm sao có thể nhịn được chứ.

Hoàng Duyệt bên cạnh vỗ tay: "Được đó! Có điều muốn tăng thêm phần thưởng, vậy thì dùng manh mối kho báu làm phần thưởng được không?"

Lục Đạo Nhân cũng nói: "Chuyện này cũng không tồi! Anh Trạch vẫn luôn luyện tập, lần trước quay phim anh Trạch cũng tự mình biểu diễn. Hơn nữa ngay cả huấn luyện viên võ thuật cũng đều nói anh Trạch kỹ năng cũng không kém!"

Lý Mộc Trạch vốn là muốn từ chối, nhưng khi thấy cái tên này có ý né tránh, không khỏi cười nói: "Vậy được! Lâm đại sư nếu đã là phó hội trưởng của hiệp hội võ thuật vậy thì thực lực chắc cũng không yếu. Hay là chúng ta thử sức một chút, điểm đến thì dừng. Anh yên tâm, tôi sẽ giữ lực!"

Đã mắc câu!

Lâm Phàm nhất thời nở nụ cười, lập tức đứng dậy nói: "Được!"

Nhân viên công tác: "Đạo diễn Hồ! Kịch bản này không đúng rồi!"

Đạo diễn Hồ xua tay nói: "Không có gì không đúng, kịch bản chỉ là dàn dựng để dẫn dắt đến mục tiêu cuối cùng. Mà chuyện này chính là một phần của nó!"

Nhân viên: "Có điều tôi cảm thấy bầu không khí hiện trường này có gì đó không đúng! Hình như rất dễ xảy ra mâu thuẫn!"

Đạo diễn Hồ cười đáp: "Mâu thuẫn từ xưa đến nay không thiếu, anh không thấy bọn họ đều khống chế được hay sao, chuyện này không sao cả!"

Nhân viên cạn lời, ông ta là đạo diễn, ông ta nói như nào thì là như thế đó.

Chương 564: Tự rước nhục

Lý Mộc Trạch không ngờ rằng tên nhóc này vậy mà lại đồng ý, trong lòng khẽ cười lạnh. Bản thân hắn ta đã luyện tập Taekwondo từ rất lâu rồi, thực lực của bản thân cũng không phải là nói giỡn. Hơn nữa, bình thường cũng hay rèn luyện thân thể, tố chất này cũng không phải người bình thường có thể so sánh được.

Ra một quyền, chắc chắn phải khiến một người ngã xuống,.

Lâm Phàm tiến đến trước mặt Lý Mộc Trạch nói: "Nào! Anh đến tấn công tôi đi, tôi nhường anh đánh trước!"

Mẹ kiếp!

Lời này lại khiến Lý Mộc Trạch cảm thấy không thoải mái, như vậy là có ý gì cơ chứ? Đây là coi thường mình hay sao? Vậy được, đến thì đến, đợi chút nữa đánh một quyền cho hắn phải khóc gọi cha gọi mẹ mới thôi.

Lý Mộc Trạch đã chuẩn bị xong, đợi chút nữa sẽ đánh thẳng vào miệng anh ta, khiến cho cái miệng anh ta không còn bép xép nữa.

"Anh chuẩn bị sẵn sàng chưa? Chuẩn bị sẵn sàng rồi thì đến, tôi chấp anh một tay, nếu không lại bảo lớn bắt nạt nhỏ!" Lâm Phàm thản nhiên nói.

Con mẹ nhà nó, bây giờ trong lòng Lý Mộc Trạch chỉ có ý nghĩ này 'cái tên này đúng là khiến cho người ta chán ghét'.

Những người xung quanh đều nhường đường, tiết mục này có chút mạnh mẽ, bọn họ thực sự không biết chuyện này đến cuối cùng sẽ như thế nào.

Đột nhiên!

Lý Mộc Trạch khẽ động, tung một quyền về phía Lâm Phàm, Lâm Phàm lộ ra nụ cười, bàn tay chụp lấy nắm đấm, chân hơi vươn ra. Trong mắt Lý Mộc Trạch động tác này quá nhanh, căn bản là hắn ta vẫn không biết chuyện gì đã xảy ra. Lúc này, thân thể Lý Mộc Trạch đã ngã về phía trước, nằm sấp trên mặt đất như một con chó.

Lâm Phàm quan tâm hỏi: "Anh không sao chứ? Tôi tưởng rằng anh sẽ đỡ được! Sớm biết như vậy thì tôi đã dùng ít sức một chút rồi! Không sao đấy chứ?"

“Không sao!” Lý Mộc Trạch lúc này tức đến sắp xì khói, thế nhưng giọng điệu vẫn giữ được bình tĩnh.

Đây mà gọi là điểm đến thì dừng sao…

Lâm Phàm quay trở lại chỗ ngồi nhìn về phía Lý Mộc Trạch khẽ lắc đầu.

“Con mẹ nó!” Lý Mộc Trạch chửi thầm.

Bây giờ tất cả mọi người đều cảm thấy choáng váng, tình huống này diễn ra quá nhanh rồi.

Lúc này, Lý Mộc Trạch từ dưới đất bò dậy, gương mặt có chút xấu hổ đồng thời trong lòng càng tăng thêm lửa giận. Sau đó hắn ta phủi bụi bặm trên người, lần này thật đúng là quá mất mặt rồi, hơn nữa còn có chút nhếch nhác thế này.

Hoàng Duyệt mỉm cười, tiết mục tuần này thực sự quá hài hước rồi, cô cũng không biết phải nói cái gì bây giờ.

Đây đúng là gây rối mà.

Điền Thần Côn ở bên cạnh lầm bầm: “Đúng là tự rước nhục vào người mà.”

Ông ta biết rõ thực lực của Lâm Phàm, so với ông ta lăn lộn mười năm ngoài đời thì thằng nhóc này ghê gớm hơn nhiều. Gã này chỉ là một ngôi sao mà cũng dám đối đầu với hắn, đúng là tự tìm chết.

Lý Mộc Trạch đứng lên, sau đó đứng nguyên ở đó không dám nói một lời. Lúc ống kính lia tới anh ta, anh ta cũng chỉ gượng gạo nở nụ cười để hóa giải bầu không khí xấu hổ.

Anh ta đột nhiên cảm thấy, vừa rồi có phải là mình giống như con khỉ đang diễn trò hay không?.

Sau đó Lâm Phàm lại tâng bốc Đường Ảnh lên tận mây xanh, khiến Đường Ảnh rất ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên cô gặp phải tình huống thế này, hơn nữa hiện tại vẫn đang quay chương trình. Nếu chuyện này mà được lên sóng, ngay cả cô cũng cảm thấy nó không tốt chút nào..

Hoàng Duyệt ở bên cạnh chỉ cười, tiếng tăm của cô rất lớn, tham gia chương trình này chẳng qua là tăng chút độ nhận diện với kiếm thêm chút tiền mà thôi. Đối với chương trình này cô

cũng tỏ vẻ thân thiện, biểu hiện hết sức bình thường để quay cho xong chương trình mùa này.

Hiện tại, Lâm đại sư nổi giận với hai người Lý Mộc Trạch và Lục Đạo Nhân, cô ta cũng chỉ bất đắc dĩ lắc đầu. Cũng không biết vì sao mà hai người này lại đắc tội với Lâm đại sư, nếu chương trình này được phát lên, cô có thể tưởng tượng ra mọi chuyện sẽ loạn như thế nào.

Cư dân mạng thích nhất là xem những thứ này, hơn nữa cô biết thanh danh của hai người này ở trên mạng cũng không tốt, nếu chuyện này được phát lên sóng thì không biết có bao nhiêu người vỗ tay chúc mừng nữa.

Chương trình vẫn tiến hành như cũ.

Quay được một nửa, Lâm Phàm biến mất trong chốc lát, chạm mặt với đạo diễn Hồ.

Đạo diễn Hồ: "Lâm đại sư đừng cậu đừng giận nha, còn giận nữa là không được đâu, đợi lát nữa quay nốt đoạn cuối thì chúng tôi sẽ đổi trường quay ngay."

Lâm Phàm cười đáp: "Đạo diễn Hồ, tôi có giận gì đâu, tại tôi nói thế thôi chứ tôi vẫn còn tốt chán."

Đạo diễn Hồ mỉm cười, ý tứ rất rõ ràng, tôi mà tin lời cậu thì tôi chính là con heo.

Ông ta cũng đâu phải đồ ngu, sao có thể không nhìn ra tình huống này được. Có điều ông ta thấy hiệu quả thật sự rất tốt, trong những tiết mục trước người qua đường chẳng có cảm giác tồn tại gì cả, trực tiếp nâng đám ngôi sao kia lên tận trời xanh. Giờ chuyện này vừa xảy ra, quả thật chính là cao trào của chương trình, cũng khiến không khí chương trình trong lành hẳn lên.

Cái gã Lý Mộc Trạch lúc đầu hống hách thì hiện tại trở nên an phận, bây giờ có lẽ gã chỉ muốn nhanh chóng quay xong thật nhanh cái chương trình này.

Chương 565: âm thầm quảng cáo

Lâm Phàm đi tới trước quầy hàng nói: "Để tôi làm bánh kếp cho mọi người, đảm bảo mọi người không thất vọng đâu."

Hoàng Duyệt sửng sốt: “Bánh kếp có gì mà ngon?”

Đường Ảnh: “Tôi nhớ trên mạng truyền tai nhau là bánh kếp của Lâm đại sư rất là ngon.”

Dương Đào: “Bánh kếp của Lâm đại sư nhất định rất ngon, cảm ơn Lâm đại sư nhiều nhé.”

Lâm Phàm khen Dương Đào đến tận mây xanh, đến nỗi Dương Đào bắt đầu nghi ngờ bản thân mình đã quá khiêm tốn, rõ ràng bản thân đẹp trai như vậy thế nhưng lại không quá tự tin. Sau khi trải qua chuyện này, hắn bắt đầu xét lại chính mình.

Lý Mộc Trạch và Lục Đạo Nhân ở bên cạnh cười lạnh.

Lý Mộc Trạch: “Bánh kếp ăn có gì mà ngon?”

Lục Đạo Nhân: “Đúng vậy, trước kia tôi ăn tới phát ngán, giờ có ngon mấy ăn cũng không vào nữa đâu.”

Lâm Phàm không nói gì, bắt tay vào làm món bánh kếp đỉnh cấp.

Một lát sau, trong tay Đường Ảnh cầm một phần bánh kếp, chóp mũi khẽ ngửi, nhất thời lộ vẻ kinh ngạc: “Thơm quá đi.”

Sau đó cô cắn một miếng, đột nhiên sắc mặt thay đổi thật lớn, cả người như là muốn bay lên: “Vị của cái bánh kếp này…”

Còn chưa kịp nói xong thì cô ta đã hoàn toàn chìm đắm trong hương vị của bánh kếp.

Hoàng Duyệt: “Vẻ mặt này cũng ô dề quá rồi đó nha.”

Các thợ quay phim cũng lia ống kính qua quay lại cảnh này.

Lâm Phàm thản nhiên nói: “Đây là bánh kếp của phố Vân Lý, đương nhiên là ngon rồi.”

Lặng lẽ làm cái quảng cáo, đúng là thích thật.

Dương Đào nhìn vẻ mặt khoa trương của Đường Ảnh thì không nhịn được mà cảm thán: “Nhìn thấy vẻ mặt này, tôi bắt đầu chờ mong hương vị của bánh kếp rồi đấy.”

Lại một phần bánh kếp nữa ra lò.

Hoàng Duyệt nhanh chóng cầm lấy cắn một miếng: “Oa…”

Một tiếng kêu rên truyền tới.

Vẻ mặt của Hoàng Duyệt còn khoa trương hơn cả Đường Ảnh, vẻ mặt sợ hãi kia thật sự là quá đáng sợ. Đầu khẽ ngửa lên, chậm rãi nhắm hai mắt, trên mặt lộ ra vẻ đầy hưởng thụ.

Đạo diễn Hồ thấy vậy thì hô lên: "Tốt, tuyệt lắm, tôi thấy bộ biểu tượng cảm xúc mới xuất hiện rồi đó."

Ông ta thường xuyên quay chương trình giải trí, đương nhiên biết cái nào sẽ hot. Biểu cảm của Đường Ảnh và Hoàng Duyệt ban nãy quả thực rất hot, tuyệt đối có thể làm ra nhiều biểu tượng cảm xúc.

Một vài ngôi sao khác cũng tò mò nhìn qua, thật sự là ngon tới vậy sao?

Bọn họ đều là những ngôi sao, đã được ăn bánh kếp của Lâm đại sư bao giờ đâu, nhất là sau khi nhìn vẻ mặt của hai cô gái sau khi ăn xong thì trong lòng bọn họ vô cùng tò mò.

"Ngon quá đi…" Hoàng Duyệt phản ứng lại, mở to mắt kinh ngạc nói: "Tôi chưa từng ăn bánh kếp nào ngon như vậy, sau này không có ăn nữa thì phải làm sao đây?"

"Lâm đại sư, sau này có thể chuyển phát nhanh cho tôi thêm một phần được không?" Hoàng Duyệt nói.

Lâm Phàm cười nói: "Không được, muốn ăn thì phải tới đây xếp hàng."

"Tiếc vậy? Không được, tôi phải ăn từ từ, cái bánh này thực sự ngon quá, tôi thấy tôi sắp bay lên được luôn ấy." Hoàng Duyệt khoa trương nói.

Phần tiếp theo đã được làm xong.

Dương Đào cầm lấy, nhìn bánh kếp trong tay, yết hầu không nhịn được mà nhúc nhích lên xuống. Mùi thơm xông vào mũi, trực tiếp mạnh mẽ đánh sâu vào linh hồn anh ta.

"Cái này tuyệt đối không phải là loại bánh bình thường." Dương Đào khiếp sợ nói. "Có khi nào đây là món ăn thượng hạng trong truyền thuyết không?"

Cắn một cái.

Dương Đào mở to mắt, khó tin mà nhìn Lâm Phàm: "Đại sư, bánh kếp của anh rất rất rất ngon đó."

Lâm Phàm cười nói: "Ngon thì từ từ ăn, chừng nào về thì phát weibo quảng bá cho tôi là được."

Dương Đào: "Đại sư yên tâm đi, tôi về sẽ lập tức quảng cáo toàn diện cho anh. Sau này tôi tham gia hoạt động cũng quảng cáo, đóng phim cũng quảng cáo, báo đáp đại sư đã cho tôi đồ ăn ngon như vậy, hồi nãy tôi thiếu điều tôi nhịn không được mà phát khóc rồi đó."

Những ngôi sao khác cũng tò mò chờ đợi, thậm chí có chút nóng ruột. Bọn họ đều bị vẻ mặt của những người kia dọa, thật sự là có khoa trương tới vậy không, cho dù có ngon đến mức nào thì cũng không đến nỗi như vậy chứ.

Lý Mộc Trạch và Lục Đạo Nhân trong lòng đầy vẻ khinh thường, đợi lát nữa bọn họ ăn bánh kếp xong thì sẽ nói là ăn không ngon, dở cực kỳ.

Sáu phần bánh kếp rất nhanh đã được làm xong, ngoại trừ Lý Mộc Trạch và Lục Đạo Nhân thì ai cũng có.

Có một vị ngôi sao nam ăn xong thì khóc, cảnh này làm tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Nhưng mà chỉ có người nếm qua bánh kếp này thì mới biết vị của bánh kếp ra sao.

Hoàng Duyệt: "Đại sư, anh Trạch với anh Nhân vẫn còn chưa có bánh kếp."

Lâm Phàm lắc tay: "Không làm nữa, tôi mệt rồi, mọi người cứ ăn đi."

Á! Vãi cả nồi!

Ánh mắt Lý Mộc Trạch và Lục Đạo Nhân nhìn Lâm Phàm như muốn giết hắn tới nơi, mày thế này là muốn vả cho người ta rát mặt đúng không?

Người khác ai cũng có, chỉ có hai người bọn họ là không có.

Chờ chương trình này lên sóng, cư dân mạng xem rồi sẽ cười chê hai người bọn họ tới cỡ nào đây?

Con mẹ nó chứ!

Xem như mày lợi hại!

Chương 566: Thu Đao Chặt Cá quá thê thảm (1)

Lý Mộc Trạch thực sự nổi giận, anh ta nói với nữ quản lý: "Em muốn hủy bỏ hợp đồng, chương trình này đã ảnh hưởng nghiêm trọng tới thanh danh của em rồi."

Nữ quản lý: "Nếu muốn hủy bỏ hợp đồng thì chúng ta phải bỏ ra một số tiền kếch xù để đền hợp đồng, xem như xong luôn đó. Còn có chín tập nữa thôi, huống hồ sau này không còn chuyện liên quan tới tên kia nữa."

Lý Mộc Trạch gật đầu, sắc mặt khó coi đáp: "Đúng là cái tên đáng ghét, thật sự cho rằng em không dám đập quán hắn sao, em khinh thường không thèm đập đấy thôi."

Nữ quản lý gật đầu, đúng đúng, em nói gì cũng đúng hết.

…

Hôm sau!

Trên weibo khí thế ngất trời.

Lâm Phàm nhìn weibo của bản thân, trên mặt lập tức nở nụ cười vui vẻ. Lại tăng thêm không ít người theo dõi rồi rồi, bình luận bên dưới cũng nhiều gấp mấy lần.

"Lợi hại thật, Lâm đại sư thế này là muốn gia nhập giới giải trí luôn rồi. Sáu ngôi sao lớn cùng nhau đề cử bánh kếp của Lâm đại sư, thế này là sắp lên hương rồi nha."

"Ha ha, ngay cả ngôi sao tôi thích nhất là Hoàng Duyệt cũng đề cử cho Lâm đại sư thì còn nói gì nữa."

"Chuyện này tóm lại là có bí mật gì không nhỉ, sao Lâm đại sư lại quen biết bọn họ được?"

"Nghe nói tập ba của 'Gia đình ngôi sao' được quay ở phố Vân Lý, tôi thấy chắc là bọn họ ăn bánh kếp của Lâm đại sư xong bị nghiện rồi đó."

"Cũng có lý ha."

Đám người Hoàng Duyệt quả nhiên không làm hắn thất vọng, tất cả bọn họ đều đề cử cho hắn rất nhiệt liệt. Đối với các ngôi sao có mấy triệu người theo dõi mà nói, chỉ có khi nào ra mắt tác phẩm điện ảnh mới thì mới cùng đề cử thế này, nhất là từ ngữ trong bài của Hoàng Duyệt khiến Lâm Phàm cũng có chút ngượng ngùng.

Hoàng Duyệt: Đề cử cho mọi người một tiệm bánh kếp cực kỳ ngon, tôi ăn bánh xong là muốn gả cho ông chủ luôn, nếu không phải tuổi tác quá lớn thì tôi đã theo đuổi đối phương rồi đó. Địa chỉ, Cửa hàng của Lâm đại sư trên phố Vân Lý, mọi người có thể ghé xem thử nha.

Dương Đào, Đường Ảnh cũng đề cử khiến vô số fan vào hóng hớt.

"Vãi nồi, Tiểu Duyệt Duyệt ít khi nào đề cử giúp người ta như vậy, cửa hàng bánh kếp của Lâm đại sư này ở Thượng Hải cũng gần chỗ tôi lắm, xem ra tôi phải tới nhìn thử mới được."

"Cửa hàng của Lâm đại sư này tôi biết, tiệm này ở chỗ chúng tôi rất nổi tiếng. Có điều khó mua lắm, mỗi ngày chỉ bán có mười phần, mỗi phần tới năm mươi đồng, rất là bá đạo luôn."

"Ể, tôi nhớ Lý Mộc Trạch và Lục Đạo Nhân cũng ở đó, sao lại không đề cử giúp Lâm đại sư nhỉ?"

"Tôi thấy hai người bọn họ nhất định là ăn xong thì không giữ lời rồi."

"Đúng, tôi cũng thấy thế, hai người này cũng không phải là người tốt lành gì, quả là âm hiểm. Dù sao cũng là hai tên đại hộ pháp của Sắc đao giáo mà thôi."

"Cũng có lý nhỉ…"

Phố Vân Lý.

"Ông chủ nhỏ , chúng tôi tới rồi đây, nghĩ tới ba mươi phần bánh kếp là kích động rồi."

"Nếu sau này ngày nào cũng vậy thì tốt quá, ba mươi phần lận đó, tỉ lệ chúng ta giành được có lẽ tăng lên không ít."

"Vài ngày nữa phố Vân Lý sẽ lên TV, sau này chắc chắn sẽ có càng nhiều người tới đây mua bánh kếp, áp lực của chúng ta sẽ lớn lắm đó nha."

…

Lâm Phàm đứng trước quầy hàng nhìn người dân đông nghìn nghịt trước mặt, nhất thời không còn lời nào để nói, áp lực lớn quá.

Điền Thần Côn và Ngô U Lan rút thẻ số, người được rút trúng vui mừng hớn hở, người không được rút trúng thì mặt mũi hoang mang. Bọn họ đều thấy chuyện này không có khoa học chút nào, nhiều bánh như vậy mà không rút được thì vận may phải tới mức nào nữa đây?

“Ha ha, rút trúng rồi, xếp hàng mấy ngày cuối cùng cũng rút trúng tôi rồi.”

“May thế, sao tôi lại xui dữ vậy, đứng gần thế này mà còn rút không trúng, thật là không sống nổi mà.”

“Ba trăm tệ mua một phần bánh kếp, có ai bán không?”

“Ha ha ha, có ba trăm tệ mà đòi mua bánh kếp của Lâm đại sư, mấy người cứ ở đó nằm mơ đi.”

…

Ba mươi phần bánh kếp rất nhanh đã được làm xong. Đám người có được bánh kếp đều tươi cười vui vẻ, trong lòng bọn họ thì điều này thật sự là quá tuyệt, ăn một phần bánh kếp đối với họ mà nói chính là đang hưởng thụ, sung sướng hết cả người.

Sau khi tiễn hết toàn bộ dân chúng đi rồi, Lâm Phàm vào phòng trong nghỉ nhàn nhã nằm trên ghế uống ngụm trà, mỗi ngày trôi qua như vậy đúng là thật vui vẻ.

Buổi tối.

Ngoài cửa khách sạn nào đó.

Một người mập mạp đứng bên ngoài hồi lâu, trên mặt có chút rầu rĩ.

Hắn ta chính là Thu Đao Chặt Cá, tên thật là ‘u Bách Kỳ’. Bây giờ hắn ta đang thật sự rất hối hận, hận không thể vả cho bản thân hai cái bạt tay. Vốn hắn ta kiên trì tới phòng tập gym một tháng là để khôi phục lại vóc dáng đẹp đẽ khi xưa. Nhưng mà hắn ta thất bại, mỗi lần tập gym xong về đều sẽ đói chịu không

nổi, nên phải ăn cái gì đó, tập một ăn hai khiến cân nặng không những không thay đổi mà còn béo hơn trước kia rất nhiều.

“Bách Kỳ…” Lúc này ở đằng xa có một giọng nói vang lên.

Chương 567: Thu Đao Chặt Cá quá thê thảm (2)

Thu Đao Chặt Cá nghe thấy giọng nói thì không dám quay đầu lại, bởi vì hắn ta không muốn người khác biết mình chính là u Bách Kỳ từng phong độ nhanh nhẹn kia. Huống hồ hắn ta đã nghĩ, dựa vào dáng người hiện tại chắc không ai nhận ra hắn ta được.

Nhưng khi có một bàn tay chụp lên vai hắn ta thì Thu Đao Chặt Cá trợn tròn mắt, mình đã biến thành thế này rồi mà vẫn có người nhận ra, sao có thể như thế được chứ. Sau đó hắn ta hít sâu một hơi, giữ vững nụ cười mà hắn ta cho là thân thiện nhất mà xoay người lại, lúc nhìn thấy người kia hắn ta cũng sửng sốt: "Ồ, cậu là Trương Mộng Quân."

Trương Mộng Quân cười, ánh mắt nhìn Thu Đao Chặt Cá từ trên xuống dưới: "Bách Kỳ, mấy năm không gặp cậu lại mập ra thêm nhiều rồi đó."

Thu Đao chặt cá xấu hổ gật đầu: "Tôi mập thành thế này rồi sao cậu vẫn nhận ra được vậy?"

"Nhìn lỗ tai cậu đó, lỗ tai cậu vẫn lớn vậy mà, liếc mắt một cái đã biết là cậu rồi. Còn đứng ở đây làm gì, mau vào trong thôi." Trương Mộng Quân cười nói.

Thu Đao Chặt Cá không muốn nhiều lời nữa, giờ phút này hắn ta đã có ý nghĩ muốn rút lui rồi: "Cậu vào trước đi, tôi đợi chút rồi vào."

Trương Mộng Quân gật đầu: "Vậy thôi, cậu vào sớm chút, lần này Giai Tuệ kết hôn, bạn học đều tới cả. Nhiều năm không tụ tập thế này chắc chắn phải chơi một bữa tưng bừng luôn."

Thu Đao Chặt Cá gật đầu: "Được, tôi chờ chút nữa rồi vào."

Hắn ta thấy hình như Trương Mộng Quân không kinh ngạc gì đối với dáng người bây giờ của mình nên trên mặt cũng lộ ra một nụ cười tự tin. Hay tuy là mình có béo lên một chút, nhưng khí chất vẫn như trước kia?

Nghĩ như thế, Thu Đao Chặt Cá không khỏi tự tin lên, sau đó bước vào trong khách sạn. Sau khi vào thang máy lên lầu ba hắn ta đã chuẩn bị sẵn sàng, gom đủ dũng khí, lấy tiền mừng ra, dùng ánh mắt bình tĩnh đối mặt với mối tình đầu. Ôm một cái cuối cùng, đồng thời cùng Vũ Hào Vân nói mấy lời chân thành, bảo hắn đối xử tốt với Giai Tuệ.

Mà khi tới chỗ rẽ, Thu Đao chặt cá đột nhiên dừng bước, bởi vì đằng xa truyền tới một số lời nói không quá hài hòa.

Trương Mộng Quân: "Tôi mới gặp u Bách Kỳ ở dưới lầu, chỉ sợ mấy người không tin được đâu."

Mọi người: "Không tin được cái gì cơ?"

Vũ Hào Vân: "Tôi cũng không biết Giai Tuệ gọi anh ta tới đây làm gì nữa."

Lưu Giai Tuệ: "Thật ra cũng không có ý gì khác, em chỉ muốn cho anh ta biết giờ em đang sống tốt thôi."

Trương Mộng Quân: "Ánh mắt của Giai Tuệ vẫn tốt chán, chỉ sợ mấy người không biết thôi, ban nãy lúc tôi thấy u Bách Kỳ ở dưới lầu tôi cũng không dám tin. Bây giờ hắn ta béo như con lợn vậy, tôi thấy ít nhất phải 300 cân, mấy người có tưởng tượng được không?"

Mọi người: "Không thể nào, có nói quá không đó?"

Trương Mộng Quân: "Nói quá cái gì, tôi nói thật đó, thật sự béo phát sợ luôn. Đợi lát nữa người lên tới rồi mọi người đừng có cười cậu ta, cứ coi như không biết đi, không thì cậu ta sẽ bị đả kích mất. Hồi nãy lúc ở dưới tôi cũng nhịn dữ lắm mới không lộ vẻ mặt khiếp sợ đó."

Thu Đao Chặt Cá đứng ngay góc cúi đầu, mặt mũi đỏ bừng đầy nước mắt nước mũi. Hắn ta biết tất cả là do bản thân suy nghĩ nhiều mà thôi, nhưng hắn ta thật sự không ngờ là bị bọn họ cười nhạo như vậy.

Đột nhiên Thu Đao Chặt Cá quay đầu chạy như điên ra ngoài, hắn ta không chịu nổi nữa, thà làm rùa đen rút đầu đụng chuyện bỏ chạy còn hơn để mối tình đầu nhìn thấy bản thân mình bây giờ.

"u Bách Kỳ." Một giọng nói vang lên sau lưng.

Thu Đao Chặt Cá dừng bước, sau đó đầu lưỡi vừa động, trực tiếp nuốt nước mắt nước mũi vào bụng, sắc mặt khôi phục về vẻ bình thường, hắn ta quay đầu:

“Cái gì?”

Trương Mộng Quân: “Mọi người đều đang ngoài cửa chuẩn bị chụp ảnh chung với cô dâu và chú rể đó, còn thiếu mỗi cậu thôi.”

Mặt Thu Đao Chặt Cá vẫn còn hơi đỏ, nhưng cũng không quá rõ khiến Trương Mộng Quân nghi ngờ hỏi: “Sao mặt cậu đỏ vậy? Đi thang máy mà cũng mệt nữa à, không phải tôi có ý gì chứ cậu cũng nên giảm cân đi.”

Vừa nói tới giảm cân là trong lòng Thu Đao Chặt Cá lập tức đau đớn, sau đó xấu hổ cười: “Gần đây tôi có giảm cân mà, cũng có hiệu quả tốt lắm.”

Trương Mộng Quân ngược lại không nói thêm cái gì, chỉ lôi kéo u Bách Kỳ sang một bên.

Trong lòng của Thu Đao Chặt Cá bây giờ thực sự không được bình tĩnh, anh ta có cảm giác bản thân sắp bị lộ, anh ta không biết lát nữa lúc gặp Lưu Giai Tuệ rồi bản thân mình sẽ làm ra chuyện gì.

Trương Mộng Quân nói với mọi người: “Bách Kỳ tới rồi, tới rồi…”

Thu Đao Chặt Cá chịu đựng sự xấu hổ trong lòng, lúc anh ta theo lời thông báo mà xuất hiện trước mặt mọi người, mọi người nhất thời nhịn không được mà bật cười ‘xì’ một tiếng.

Vũ Hào Vân còn kinh ngạc mà nói: “Thế này cũng béo quá rồi đó, người ta bảo ‘tạm biệt ba ngày thì phải nhìn với cặp mắt khác xưa’, tuy nhiều năm không gặp nhưng thay đổi thế này cũng quá dữ dội rồi đó.”

Lưu Giai Tuệ véo Vũ Hào Vân, để hắn ta đừng nói nữa.

Chương 568: Sự thật luôn khiến người ta đau lòng

Sau khi các bạn học xung quanh bật cười thì cũng có cảm giác thất lễ, bọn họ khôi phục vẻ mặt bình thường: "Bách Kỳ, trong đám bạn học thì cậu thay đổi nhiều nhất đó."

"Đúng vậy, thay đổi tới mức tôi nhìn không ra luôn."

Thu Đao Chặt Cá xấu hổ cười nhưng trong lòng lại rất đau khổ, con mẹ nó chứ, đáng ra mình không nên tới đây mới đúng. Giờ đã tới rồi thì chỉ có thể mặt dày giả vờ như không có chuyện gì. Bị người ta cười nhạo cũng là chuyện thường, nhất là lúc tới phòng tập gym, anh ta không biết đã bị người khác cười bao nhiêu lần rồi.

Anh ta móc từ trong túi ra một bao lì xì rất dày: "Chúc hai người bách niên hảo hợp."

Lưu Giai Tuệ nhận bao lì xì: "Cảm ơn." Sau đó cô sờ một chút, phát hiện phong bì rất dày: "Bách Kỳ, cậu tới là được rồi, đâu cần phải mừng nhiều thế này."

Thu Đao Chặt Cá cười: "Không sao đâu."

Người xung quanh thấy Thu Đao Chặt Cá còn tặng bao lì xì thì không khỏi ý vị thâm trường mà liếc nhau, lúc này Vũ Hào Vân cười nói: "Trước kia lúc còn đi học cậu nổi tiếng là tiết kiệm, không ngờ vào xã hội lăn lộn vài năm cậu lại thay đổi lớn thế, hào phóng ghê nha."

Thu Đao Chặt Cá nhìn Vũ Hào Vân, khóe miệng mỉm cười: "Hy vọng cậu có thể đối xử tốt với Giai Tuệ."

Vũ Hào Vân liếc Thu Đao Chặt Cá, sau đó ôm Lưu Giai Tuệ hôn một cái nói: "Cậu nói những lời này chẳng phải vô nghĩa rồi sao, cô ấy là vợ tôi, tôi không đối xử tốt với cô ấy thì còn đối xử tốt với ai? Huống hồ trong bụng cô ấy còn có đứa nhỏ, phải cẩn thận che chở chứ."

Thu Đao Chặt Cá xấu hổ cười, nhìn cô gái là mối tình đầu của mình nép vào lòng người khác, còn mang đứa nhỏ của người khác, tim anh ta có chút quặn đau: "Tôi tới thì cũng tới rồi, tôi còn có chuyện khác, đi trước đây."

Anh ta không đứng đây nổi nữa, còn ở lại cũng chỉ thêm xấu hổ mà thôi, cái nào cần nhìn thì cũng đã nhìn rồi, cũng nên rời đi rồi.

Trương Mộng Quân cản u Bách Kỳ lại: “Đừng đi chứ, đã tới rồi thì tụ tập một lát đi đã.”

Lưu Giai Tuệ gật đầu nói: “Đúng vậy, tới đây, mau vào trong thôi.”

Ánh mắt khi Vũ Hào Vân nhìn Thu Đao Chặt Cá mang theo vẻ khinh thường, có điều hôm nay là ngày vui, cũng không nên quá đáng. Đối với người đã từng là đối thủ này, hắn ta chưa từng để vào mắt, bây giờ càng không để vào mắt.

Ảnh chụp chung được chụp xong.

Trương Mộng Quân đi chung với Thu Đao Chặt Cá, sau đó lặng lẽ nói: “Nếu tôi biết giờ cậu béo như vậy thì tôi đã khuyên cậu đừng tới đây rồi.”

Thu Đao Chặt Cá dừng bước: “Tại sao?”

Trương Mộng Quân lắc đầu: “Không để cậu mất mặt chứ sao, cậu cũng biết Vũ Hào Vân ngứa mắt cậu, cậu nghĩ Lưu Giai Tuệ gọi cậu tới đây là muốn cậu chúc phúc à? Cô ta chỉ muốn cho cậu nhìn xem giờ cô ta sống tốt thế nào mà thôi. Bình thường cô ta vẫn hay hỏi bạn học về tình hình của cậu, biết cậu sống không tốt lắm nên mới gọi cậu tới đây cho cậu biết bây giờ cô ta sống rất hạnh phúc, cuộc sống vô lo. Mấy năm nay Lưu Giai Tuệ thay đổi cực kỳ lớn, không còn là Lưu Giai Tuệ trước kia đâu, cậu đừng nghĩ tốt cho cô ta nữa.”

Thu Đao Chặt Cá trợn tròn mắt. trong lòng đột nhiên đau đớn, không dám tin mà nói: “Không thể nào.”

Trương Mộng Quân cười: “Nói cậu ngốc đúng là ngốc thật, nếu không phải sợ cậu đau lòng thì tôi đã nói thật cho cậu biết, hóa ra cậu chẳng biết gì. Năm đó tại sao Lưu Giai Tuệ phải chia tay với cậu? Đó là vì Vũ Hào Vân, về phần nguyên nhân thì không cần tôi nói cậu cũng biết, chỉ là lúc đó cậu không biết thôi, cậu tưởng là không cùng trường nên cô ta mới chia tay với cậu đấy à?”

“Sao có thể?” Thu Đao Chặt Cá có cảm giác mảnh đất thuần khiết nhất trong lòng mình đột nhiên bị người ta bôi đen.

“Được rồi, biết là được, dù sao cũng nhiều năm như vậy, không còn là con nít nữa, đừng có nghĩ tốt cho Lưu Giai Tuệ nữa. Chúng ta tới bàn nào đó ngồi xuống nói chuyện một lát

đi.” Trương Mộng Quân vỗ vai Thu Đao Chặt Cá, sau đó lại bất đắc dĩ nói: “Mấy năm nay sao cậu béo dữ vậy, phải nói tôi biết sớm thì tôi đã sớm nói cho cậu biết để cậu đừng tới rồi.”

Thu Đao Chặt Cá đột nhiên mất hồn, cảm giác bản thân rơi vào hầm băng, trong lòng vô cùng lạnh lẽo.

Cho nên lúc nhập tiệc anh ta cũng không biết mình đang làm cái gì.

Sau lưng.

Vũ Hào Vân cười lớn: “Ha ha ha, cười chết anh, bây giờ u Bách Kỳ biến thành như thế này, trực tiếp tàn tạ như thế, còn cực kỳ nghèo, so với anh khác một trời một vực.”

Lưu Giai Tuệ mở tiền mừng ra: “2,888…”

Vũ Hào Vân liếc một cái: “Oa, cũng xa hoa nhỉ, có điều còn không mua được cho em nửa cái túi nữa, giờ em thấy em chọn anh là sáng suốt cỡ nào chưa, lúc đó em chọn cậu ta là giờ phải ở chung với bộ dạng đó của cậu ta rồi đấy.”

Lưu Giai Tuệ trừng mắt liếc Vũ Hào Vân: “Nói gì đó, người ta cũng tới đây rồi, anh cũng đừng có mỉa mai nữa. Còn nữa, lúc đó em không hiểu chuyện, ai bảo anh lúc nào cũng bắt nạt em, đương nhiên em phải tìm người không bắt nạt em rồi.”

Vũ Hào Vân yếu ớt cười: “Bình thường chẳng phải ngày nào anh cũng bắt nạt em sao, em còn bảo thoải mái mà…”

“Miệng chó không mọc được ngà voi, không thèm để ý tới anh nữa.” Lưu Giai Tuệ nũng nịu nói.

…

Chương 569: Mượn rượu tiêu sầu, sầu lại càng sầu

Tiệc cưới bắt đầu.

Người chứng hôn là tổng giám đốc của một doanh nghiệp nào đó ở Thượng Hải tên là Hoàng Chí Cường. Đối với những lễ kết hôn này thì người chứng hôn chính là thể hiện địa vị xã hội và mạng lưới quan hệ của gia đình.

Sau khi chứng hôn xong, Hoàng Chí Cường đi tới trước mặt một người đàn ông trung niên: "Vũ lão đệ, tôi còn có hẹn một bàn ở phòng bên, tôi đi trước nhé."

Vũ Hằng Lượng: "Hoàng tổng, bên đó có ai vậy?"

Hoàng Chí Cường cười nói: "Đều là bạn già cả thôi, phải đi qua một chút."

Vũ Hằng Lượng gật đầu: "Ông là người chứng hôn, vậy để lát nữa tôi kêu bọn nhỏ qua bên đó kính rượu nha."

Hoàng Chí Cường: "Được thôi, không sao, có điều đừng để bọn nhỏ nói lung tung, người ở đó tôi cũng không chọc vào được đâu, đều là nhân vật lớn ở Thượng Hải cả đấy. Hơn nữa tôi nói thật với ông, vốn lần này là tôi tới không được, may mà đổi chỗ, cùng chỗ với các người, ông nói xem có trùng hợp hay không."

Vũ Hằng Lượng: "Đúng vậy, đúng vậy, thế này nhất định phải mang bọn nhỏ qua đó rồi."

Đối với Vũ Hằng Lượng thì Hoàng Chí Cường đã là nhân vật lớn, bây giờ nghe được bên cạnh còn có nhiều nhân vật lớn hơn thì thật sự quá bất ngờ, mang bọn nhỏ qua đó kính ly rượu là chuyện phải làm.

…

Lúc này, Trương Mộng Quân phát hiện u Bách Kỳ vẫn chưa hồi thần thì chọt Thu Đao Chặt Cá: "Bách Kỳ, cậu sao thế?"

"A!" u Bách Kỳ phản ứng lại, nghi hoặc nhìn Trương Mộng Quân: "Sao vậy?"

"Không có gì, tôi thấy cậu chẳng có tinh thần gì cả, có phải vẫn còn để ý chuyện kia không? Thật ra tôi định nói là chuyện đã qua lâu vậy rồi, đừng nghĩ nữa làm gì." Trương Mộng Quân nói.

Anh ta cũng chỉ là cảm thấy bất đắc dĩ, trước kia anh ta không nói sự thật là vì nếu nói ra thì có cảm giác như đang châm ngòi chia rẽ. Thế nhưng giờ nhìn u Bách Kỳ như vậy thì anh ta thấy mình nên nói những chuyện này ra. Xem ra u Bách Kỳ vẫn còn suy nghĩ nhớ nhung về Lưu Giai Tuệ, trong mắt anh ta như vậy là không đáng, chẳng có giá trị nào cả nên mới muốn

nói sự thật ra. Tuy sự thật có thể khiến người ta đau lòng, nhưng ít nhất thì vẫn tốt hơn cái gì cũng không biết.

Thu Đao Chặt Cá gật đầu: "Tôi biết rồi, yên tâm đi, tôi không nghĩ nhiều vậy đâu."

Trương Mộng Quân gật đầu: "Nghĩ thông được là tốt rồi."

Lúc này, có một bạn học nữ ngồi bên cạnh tò mò hỏi: "Bách Kỳ, giờ cậu làm gì?"

"Chẳng làm gì cả, chỉ làm quan hệ công chúng trên mạng, kiếm sống qua ngày thôi." Thu Đao Chặt Cá thành thật nói, cái này là sự thật, nói dễ nghe thì là quan hệ công chúng, nói khó nghe thì làm đại tổng quản của đám thủy quân.

"À, nghe không tốt lắm nhỉ." Bạn học nữ nói, sau đó không chú ý tới chuyện này nữa, chỉ cầm di động chụp trên sân khấu.

Hiện trường tiệc cưới đã bắt đầu, ngọn đèn bắt đầu tối dần, âm nhạc vang lên, rất nhiều người lấy điện thoại ra quay lại sân khấu.

Thu Đao Chặt Cá nhìn cô dâu xinh đẹp trên sân khấu, trong lòng đau đớn từng cơn, nhưng giờ anh ta đã nghĩ thông rồi, trong lòng tuyệt đối không hận mà còn chúc phúc cho bọn họ.

Anh ta lấy di động ra, quay lại một đoạn video, ngón tay đặt trên bàn phím một hồi lâu vẫn không biết nên viết cái gì, cuối cùng ngón tay khẽ động.

"Trăm năm hạnh phúc."

Đăng video lên.

Lúc này Thu Đao Chặt Cá có thể cảm nhận được các bạn học đang chỉ trỏ mình, tuy không có cười nhạo, nhưng anh ta biết trong lòng bọn họ nhất định là đang cười mình tại sao lại mập đến như thế.

Ba trăm cân quả thật là quá mập, nhưng anh ta cũng có cố gắng mà, có điều không giảm được thì trách ai bây giờ.

Có trách thì trách thứ gọi là đồ ăn, tại sao lại ăn ngon đến như thế, nếu khó ăn thì mình đã không ăn rồi.

Cái nồi này vứt được lắm.

Trong bữa tiệc, không khí coi như không tồi, Trương Mộng Quân nâng ly lên: “Cụng ly nào.”

Thu Đao Chặt Cá không biết uống rượu đế nhưng lúc này cũng uống một chút, không uống trong lòng không thoải mái được. Trong lòng khổ sở không có chỗ nào phát tiết, phải mượn rượu tiêu sầu, sầu lại càng sầu, tới nỗi nước mắt cũng rơi xuống. Nếu không phải ánh đèn quá mờ thì sợ là người khác đã nhận ra.

Trên sân khấu, hai nhân vật chính đã bước xuống.

Vũ Hào Vân: “Mệt chết, kết hôn thật sự quá mệt.”

Vũ Hằng Lượng thúc giục: “Hai đứa mau đi thay quần áo, lát nữa theo cha qua bên cạnh kính rượu.”

“A?” Vũ Hào Vân sửng sốt: “Cha, sao lại gấp như vậy, ít nhất cũng phải cho bọn con nghỉ ngơi một chút đã chứ. Còn có những người thân trong nhà còn chưa kính rượu, mà qua đó trước làm gì ạ.”

Vũ Hằng Lượng nhướng mày: “Cha bảo con đi thì đi thôi, nói nhiều như vậy làm gì?”

Nếu kính rượu trong nhà trước thì nhiều bàn như vậy phải kính tới chừng nào? Chỉ sợ là người ta đi mất từ lâu, cho nên trực tiếp thay quần áo rồi qua bên cạnh kính rượu trước.

Sau khi Vũ Hào Vân và Lưu Giai Tuệ thay quần áo xong thì Vũ Hằng Lượng dặn dò: “Hai đứa nhớ kỹ, lát nữa phải khách sáo lễ phép với mấy người trong đó, đừng nói lung tung. Người trong đó toàn là nhân vật lớn ở Thượng Hải, đừng để người ta có ấn tượng không tốt về chúng ta.”

…

Chương 570: Tình huống có chút không đúng

Trong lúc làm chắc có sai sót chính tả lặt vặt, đọc giả phát hiện bấm báo cáo vấn đề để mình sửa nha, thanks

Cám ơn mọi người đã ủng hộ truyện và đọc truyện.

Chương 570: Tình huống có chút không đúng

Vũ Hào Vân lăn lộn trong xã hội, cho nên cũng biết được nhân vật lớn quan trọng tới cỡ nào, vì thế cực kỳ phấn khích, cũng nảy sinh chút hứng thú. Nhà của hắn ta thật ra cũng có điều kiện, nhưng có thể khiến cha hắn ta coi đối phương là nhân vật lớn thì cũng phải là dạng người rất trâu bò, chỉ sợ nói về tài phú thì cũng khiến người ta không dám tưởng tượng.

Lưu Giai Tuệ cũng có chút kinh ngạc, đồng thời cũng rất phấn khích. Cô cảm thấy mình rất có mặt mũi, có lẽ bản thân là người tốt nhất trong đám bạn học nữ.

Vũ Hào Vân hỏi: "Cha, có những ai vậy ạ?"

Vũ Hằng Lượng: "Giờ cha cũng không biết, Hoàng tổng mới làm chứng hôn cho con cũng là người có thực lực ở Thượng Hải, vậy mà còn phải chạy qua đó, con có thể tưởng tượng người trong đó là kiểu tồn tại thế nào rồi đấy."

Vũ Hào Vân gật đầu: "À, à, chắc chắn là khủng khiếp lắm đây."

Lưu Giai Tuệ: "Cha, con với Hào Vân không quen những người đó, đợi lát nữa đi kính rượu phải kính ai trước ạ?"

Vũ Hằng Lượng do dự: "Lát nữa hai đứa cứ nghe cha là được."

"Hiểu rồi ạ." Vũ Hào Vân gật đầu, trong lòng âm thầm thề lát nữa nhất định phải chuẩn bị cho tốt, biểu hiện phải tốt. Nếu có thể khiến các chú các bác nhớ mặt thì sau này cũng có thể diện.

Ba người nhanh chóng đi ra ngoài.

"Cộc cộc…"

Cửa mở.

Vũ Hằng Lượng đi ở đằng trước, Vũ Hào Vân và Lưu Giai Tuệ đi theo sau. Lúc bọn họ nhìn tới những người bên trong thì trong lòng cực kỳ nghi hoặc, bọn họ không biết bất kỳ người nào ở đây cả.

Vũ Hằng Lượng nhìn thấy người bên trong thì trong lòng cũng cứng lại. Ông ta nhìn một vòng, nhận ra được vài vị trong đó, có điều có mấy người ông ta không quen biết. Mà theo những người ông ta nhận ra thì đúng là nhân vật lợi hại hơn ông ta nhiều, hơn nữa còn có người lợi hại hơn Hoàng tổng một chút.

Hoàng Chí Cường cười nói: "Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới, con trai của Vũ tổng hôm nay kết hôn nên ông ấy muốn dẫn gia quyến tới kính rượu. Tôi có ngăn mà ngăn không được, kết hôn là chuyện lớn không cần phải phiền phức như thế này đâu."

Vũ Hằng Lượng cười: "Hoàng tổng nói vậy sao được, nếu tôi mà biết thì nhất định sẽ mời các vị. Hoàng tổng, tôi kính ông trước một ly, lát nữa phiền ông giúp tôi giới thiệu với các vị ở đây nha."

Người ông ta quen thuộc nhất ở đây là Hoàng tổng, kính người này đầu tiên tuyệt đối không sai được, ít nhất sẽ không đắc tội với ông ấy.

Hoàng Chí Cường xua tay, sau đó cười nói: "Vũ Tổng, ly rượu đầu tiên này tôi không nhận nổi đâu, người đầu tiên mà ông nên kính là vị này, để tôi giới thiệu với ông một chút, vị này chính là Lâm đại sư. Mấy người đừng thấy Lâm đại sư còn trẻ mà lầm, cậu ấy là anh cả ở chỗ chúng tôi, là ông chủ lớn đó nha. Trong số mọi người ở đây ai ông đắc tội cũng được, nhưng ông không đắc tội được với cậu ấy đâu đấy."

Vũ Hằng Lượng nhìn vị kia, nhất thời sửng sốt. Giống như lời Hoàng tổng nói, cậu ta thật sự còn rất trẻ, nếu không phải có Hoàng tổng chỉ điểm thì ông cũng nhìn không ra. Tuy ông không biết đối phương là ai, nhưng nhìn mọi người xung quanh không ai có ý kiến gì thì ông đương nhiên hiểu, chỉ sợ người có địa vị cao nhất ở đây là vị Lâm đại sư này. Sau đó ông nâng ly rượu lên, cười nói: "Lâm đại sư, kẻ hèn này là Vũ Hằng Lượng, tôi kính cậu một ly."

Lâm Phàm gật đầu, cười nói: "Lát nữa còn phải lái xe, tôi dùng nước ngọt thay nhé."

Vũ Hằng Lượng: "Tôi kính trước."

Uống một ngụm.

Lâm Phàm nhấp một ngụm.

“Lâm đại sư, đây là con trai tôi Vũ Hào Vân và con dâu Lưu Giai Tuệ, hai đứa mau kính Lâm đại sư một ly.” Vũ Hằng Lượng nói.

Lúc Vũ Hào Vân và Lưu Giai Tuệ nhìn Lâm Phàm cũng sửng sốt, quả nhiên còn rất trẻ, chỉ sợ còn trẻ hơn cả bọn họ. Có điều bọn họ cũng không dám coi thường, còn có chút hâm mộ, người ta còn trẻ mà đã có địa vị như vậy, so nhau đúng là tức chết người.

“Lâm đại sư, chúng tôi kính ngài.” Vũ Hào Vân nói.

Lâm Phàm gật đầu cười nói: “Chúc hai người tân hôn vui vẻ, thật ra tôi cũng có biết hai người đó.”

Kinh ngạc!

Vũ Hào Vân và Lưu Giai Tuệ đều sợ ngây người, bọn họ không ngờ Lâm đại sư lại nói ra những lời này, sau đó bọn họ đều cảm thấy nghi hoặc, không biết đại sư làm sao lại biết mình.

Nhất thời có cảm giác thụ sủng nhược kinh.

Vũ Hằng Lượng mừng rỡ trong lòng: “Lâm đại sư biết con tôi à?”

Lâm Phàm phất tay: “Thật ra cũng không phải, người đứng đầu bộ phận giám sát kỹ thuật an ninh mạng của tôi, cũng chính là đàn em của tôi là bạn học của con trai với con dâu ông. Hình như hiện tại anh ta cũng tới tham gia hôn lễ của hai người đó.”

Hoàng Chí Cường kinh ngạc nói: “Ồ, thì ra cậu em Bách Kỳ là bạn học của con Vũ tổng sao, không ngờ còn có quan hệ này, Bách Kỳ là tâm phúc bên người đại sư đó nha.”

Vũ Hào Vân và Lưu Giai Tuệ lập tức trợn tròn mắt, tình huống gì thế này?

Tình huống này hình như có chút không đúng nha.

Chương 571: Nghe nói cậu làm thuỷ quân?

Vũ Hào Vân và Lưu Giai Tuệ hoàn toàn không tin nổi những gì mình mới được nghe, dù họ không biết người đối diện là ai nhưng chắc chắn không hề đơn giản, không biết vì sao người này quen biết với u Bách Kỳ?

Vũ Hằng Lượng không nghĩ đến trong đám bạn học của con mình có người tài như vậy, bèn tò mò hỏi: " u Bách Kỳ là bạn học của con à?"

Hai người không biết phải trả lời thế nào, đành phải gật đầu: "Dạ, là bạn học của tụi con."

Bây giờ Hoàng Chí Cường mỉm cười, liếc mắt với Lâm đại sư, sau đó nói: "Vũ tổng, để tôi giới thiệu qua với ông, đây là Hà tổng chuyên kinh doanh đồ chơi trẻ em. Đừng thấy vậy mà coi thường Hà tổng nhé, sự nghiệp ông ấy không nhỏ đâu, xuất khẩu khắp nơi trên thế giới, con người giá trị mấy chục ức đấy."

Hà Thừa Hàn cầm ly rượu lên cười nói: "Hoàng tổng đừng nâng tôi lên cao thế chứ. Tôi chỉ là một người bán đồ chơi trẻ em thôi. Nào, chúc mừng cho đôi vợ chồng son trăm năm hòa hợp, vạn sự như ý."

Vũ Hào Vân và Lưu Giai Tuệ nghe đến thân phận này thì nể sợ, sau đó vội vàng nói: "Cảm ơn, Hà tổng. Cảm ơn Hà tổng."

Lúc Vũ Hằng Lượng chuẩn bị kính rượu Hà Thừa Hàn, Hoàng Chí Cường cười nói: "Vũ tổng, ông khoan kính ông ấy, để tôi giới thiệu cho ông người này, tôi nghĩ ông sẽ biết đấy. Đây là Vương Minh Dương, Vương tổng của tập đoàn Đông Hán, là người trâu bò nhất trong số những người ở đây, ngay cả chúng tôi cũng phải gọi một tiếng anh Vương đấy."

Danh tiếng của tập đoàn Đông Hán ở Thượng Hải rất cao, tất nhiên Vũ Hằng Lượng đã từng nghe nói đến. Thế nhưng không nghĩ đến có một ngày mình có thể quen biết được một người trâu bò như vậy, quả thật là may mắn.

Vương Minh Dương cười nói: "Vũ tổng, chúng ta cạn ly nào."

Vũ Hằng Lượng mỉm cười, tay bưng ly rượu lên. Nhưng vào lúc này, Lâm Phàm lên tiếng: "Minh Dương, hôm nay anh tự lái xe hay là do tài xế chở đến?"

Vương Minh Dương đáp: "Tôi tự lái xe."

Lâm Phàm: “Vậy anh uống thứ khác đi. Sau này tự lái xe thì đừng uống rượu, nguy hiểm lắm.”

Vương Minh Dương cười nói: “Được, được nghe lời anh trai.” Sau đó nói với Vũ Hằng Lượng: “Xin lỗi Vũ tổng, anh tôi đã nói thì tôi không thể cãi được, đành phải lấy nước thay rượu mời ông.”

Vũ Hằng Lượng kinh hãi nhìn Lâm Phàm, ông ta không nghĩ đến cái vị Lâm đại sư này lại có danh tiếng như vậy, trong lòng ghi nhớ: “Đúng đúng, lái xe không uống rượu, Vương tổng cứ tự nhiên. Xin mời!”

Lần lượt…

Hết một vòng.

Lâm Phàm lên tiếng: “Chắc Võ tổng ghé chỗ chúng tôi trước phải không? Hôm nay là ngày vui, không thể vì chúng tôi mà làm trễ nải những khách quý khác. Mọi người cứ trở về tiếp đón khách đi, chúng tôi tự lo được.”

Vũ Hằng Lượng biết ngụ ý của đối phương là muốn bọn họ đi về trước, sau đó cười gật đầu: “Được, tôi không làm phiền mọi người nữa.”

Vũ Hào Vân và Lưu Giai Tuệ chào tạm biệt mọi người, sau đó rời khỏi phòng.

Bên trong phòng.

Hoàng Chí Cường: “Lâm đại sư, chuyện này làm tốt chứ?”

Lâm Phàm cười gật đầu: “Rất tốt.”

Hà Thừa Hàn tò mò hỏi: “Bách Kỳ đó là ai? Lúc nào thì cậu lại có giám sát kỹ thuật an ninh mạng vậy?”

Lâm Phàm cười nói: “Bây giờ mới có, tôi đang tìm người đến hỗ trợ xử lý quan hệ công chúng trên mạng đây.”

Vương Minh Dương: “Dù không biết thực sự đã xảy ra chuyện gì nhưng mà bỏ qua đi. Hôm nay tôi có dẫn tài xế theo, chúng ta mau đến uống cho say nào. ”

……

Bên ngoài.

Vũ Hằng Lượng: “Hào Vân, sao con không nói cho cha biết con và Giai Tuệ có một người bạn học như vậy?”

Vũ Hào Vân ngạc nhiên nhìn Lưu Giai Tuệ: “Cha, con và Giai Tuệ không nghĩ đến việc này, hơn nữa cậu ta chưa từng nói với bọn con.”

Vũ Hằng Lượng nói: “Lát nữa nhớ tiếp đón bạn học cho con tốt vào, cha thấy người đó có vị trí không thấp trong lòng Lâm đại sư đâu, đừng để có gì sơ sót.”

Đối với Vũ Hào Vân, chuyện này đúng là con bà nó. Rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì vậy, sao có thể như thế được? Đây không phải là chuyện viễn tưởng đấy chứ?

Nhất là Lưu Giai Tuệ trợn tròn mắt, cô ta không nghĩ đến sẽ xảy ra chuyện này.

Vũ Hằng Lượng: “Trước tiên đi qua bên chỗ người lớn mời rượu với cha, lát nữa đến bàn của bạn học con sau.”

….

Trong bữa tiệc.

Trương Mộng Quân cảm thán nói: “Bữa tiệc này đúng là không tệ, bào ngư hải sản cái gì cũng có. Đúng là chỉ có nhà giàu mới có thể ăn nổi.”

Thu Đao Chặt Cá không thể nuốt trôi, ngồi yên lặng không biết đang nghĩ gì.

Bạn học nam bên cạnh đã có tí hơi men, hơi say cười nói: “Bách Kỳ, không phải trước đây cậu là một đôi với Giai Tuệ à? Bây giờ cậu có cảm tưởng gì khi thấy cô ấy gả cho Vũ Hào Vân?”

Trương Mộng Quân: “Hồi nào vậy? Mấy người moi móc làm gì nữa? Ai mà chưa từng hẹn hò bạn gái chứ? Thôi đừng nói nữa, bây giờ nhắc lại làm gì?”

Bạn học nam: “Tôi có ý gì đâu, tôi chỉ nói chơi vậy mà. Tôi chưa từng nghĩ Bách Kỳ sẽ đến tham gia buổi tiệc này.”

“Bách Kỳ, cậu đang làm gì đó? Tôi nghe nói cậu đang làm thủy quân hả?”

…

Chương 572: Vụ mua bán này quá lời

Thu Đao Chặt Cá: "Cũng không khác dạng đó mấy, chính là xử lý nguy cơ quan hệ công chúng."

"Ha ha, tôi biết rồi, tẩy trắng cho người khác chứ gì. Tôi ghét nhất là những việc như vậy, chẳng hiểu sao cậu lại tham gia với đám người đó. Lúc nào cũng tẩy trắng cho mấy việc thối tha của mấy kẻ mục nát."

Thu Đao Chặt Cá cười: "Kiếm cơm thôi mà, nghề nghiệp không phân chia cao thấp. Tôi cũng chưa bao giờ nhận mấy chuyện xấu hết."

"Ai mà chê tiền chứ?"

Trương Mộng Quân: "Chúng ta nói chuyện khác đi, tôi nhớ các cậu vẫn chưa tìm được bạn gái, sao không lo kiếm một người nào đó hả?"

"Haizz, đâu dễ mà tìm được. Công việc bây giờ rất áp lực, nuôi bản thân mình còn khó nữa đây."

"Đúng vậy, trước đây tôi có qua lại với một người nhưng yêu xa nên không thể lâu dài được."

"Tôi cũng quen một người nè, nhưng tính cách không hợp đành chia tay."

"Thôi bỏ qua chuyện đó, họ đến mời rượu kìa!"

Bây giờ nhóm người Vũ Hào Vân đến mời rượu.

Ánh mắt Lưu Giai Tuệ nghi ngờ nhìn u Bách Kỳ, cô ta không ngờ chuyện vượt ngoài sự tưởng tượng của cô ta.

Vũ Hằng Lượng: "Mời, cám ơn mọi người đến tham gia hôn lễ. Chú và dì mời mọi người một ly."

Cả nhóm: "Chú, dì khách sáo quá!"

Thu Đao Chặt Cá miễn cưỡng gượng cười.

Lúc này Vũ Hào Vân vỗ vai Thu Đao Chặt Cá: "Bách Kỳ, không thể tin bây giờ cậu có công việc tốt đến vậy."

"Hả?" Thu Đao Chặt Cá sửng sốt, đây là ý gì? Chẳng lẽ muốn nói móc, cà khịa mình nữa sao?

Nhưng đến lúc Vũ Hằng Lượng vỗ vai anh ta, anh ta trợn trắng mắt.

“Bách Kỳ đúng là tuổi trẻ tài cao, còn trẻ như vầy mà đã làm Giám đốc kỹ thuật An ninh mạng. Mọi người đều là bạn học, sau này nên giúp đỡ nhau nhiều hơn. Trong xã hội này, tình cảm giữa bạn học mới là tình cảm trân quý nhất.” Vũ Hằng Lượng nói, sau đó nâng ly lên: “Nào, chú mời mấy đứa nha.”

Dù Vũ Hằng Lượng nói mời mọi người nhưng ly rượu chỉ cụng vào ly của Thu Đao Chặt Cá.

Thu Đao Chặt Cá ngẩng đầu: “Chú à, nghề của cháu không cao cấp vậy đâu, tương lai cũng không sáng sủa mấy.”

Vũ Hằng Lượng cười nói: “Chàng trai trẻ này thật khiêm tốn. Lâm đại sư, ông chủ của cậu đang ăn cơm sát vách đây. Ông chủ cậu rất quan tâm đến cậu, hơn nữa chú cũng cám ơn cháu đã quan tâm Hào Vân và Giai Tuệ.”

Giây phút này, mắt Thu Đao Chặt Cá trợn trừng như muốn rớt ra ngoài.

Lâm đại sư?

Hình như mình không hề quen biết Lâm đại sư gì đó.

Không phải, Lâm đại sư mà mình biết chỉ có một người là cái tên lừa đảo kia thôi sao.

Đậu xanh, không phải là thằng cha đó chứ?

Hành động của Vũ Hằng Lượng gây ra sự chú ý của mọi người, bọn họ không ngốc. Thái độ thay đổi 180 độ như vậy, nhất là mấy câu khi nãy Vũ Hào Vân nói dường như có hàm ý gì đó.

Thu Đao Chặt Cá nhìn Lưu Giai Tuệ, bỗng nhiên phát hiện ánh mắt cô ta nhìn mình khác lạ, có hơi không dám tin, có hơi kinh ngạc.

Lúc này anh ta cười: “Chú, cái này có gì đâu…”

Nếu đã thế, vậy cứ tiếp tục hiểu lầm thôi.

Mặc dù anh ta không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng dù sao đã đến mức độ này thì làm sao bây giờ, đành phải tỏ vẻ oai phong một chút thôi vậy.

Thu Đao Chặt Cá tôi không phải là người dễ cho người ta đạp ở dưới chân.

Còn về Lâm đại sư, ông đây sẽ nhớ kỹ ân tình này của chú.

Lúc này trong một căn phòng khác, Lâm Phàm cười vui vẻ, vài câu nói vu vơ có thể mua chuộc một người sau này dốc lòng hết sức vì mình, giúp mình quản lý quan hệ công chúng trên mạng, vụ mua bán này thật sự quá lời.

Mười giờ rưỡi.

Lâm Phàm đứng ngay cửa, hôm nay mục đích của hắn đến đây rất rõ ràng, chính là muốn thu phục cái tên mập Thu Đao Chặt Cá này. Dù tên mập này không đúng tí nào nhưng chỉ cần nhìn vào sự kiên nhẫn, có thể bám theo mình chửi suốt một thời gian lâu như vậy cũng đủ cho mình phải nể. Hắn rất kỳ vọng vào Thu Đao Chặt Cá, sau này hắn muốn gây ra phong ba trên internet chắc chắn phải nhờ vào một người có thể tạo nên sóng gió trên đó.

Để biết được địa điểm tổ chức tiệc cưới lần này, hắn phải hỏi không ít người, sau đó kêu gọi một nhóm người đến cổ vũ đồng thời giúp mình diễn một màn kịch thật đặc sắc.

Bây giờ tâm trạng u Bách Kỳ rất vui vẻ, bước ra khỏi nhà hàng. Anh ta không nghĩ đến đêm nay không những mình không mất mặt mà còn giả vờ khí phách một lần, cảm giác này thật quá sướng. Nhưng anh ta không nghĩ ra vì sao Lâm đại sư lại giúp anh ta, rốt cuộc là hắn có ý đồ gì?

Tuy nhiên nể tình đối phương cố gắng lấy lòng mình, về sau anh sẽ không chửi chú nữa, không phải, là ít chửi chú lại mới đúng.

Khi Thu Đao Chặt Cá đi đến cửa đã thấy bóng dáng nhìn rất quen ở phía trước, thái độ lập tức thay đổi.

Lâm Phàm nhìn Thu Đao Chặt Cá, nhìn từ trên xuống dưới, đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong, với cái thân hình nặng nề béo múp này mà muốn thoát ế là chuyện không thể xảy ra.

“Anh là Lâm đại sư phải không?” Thu Đao Chặt Cá từng thấy ảnh chụp của Lâm Phàm, cảm giác rất giống người đang đứng này.

Lâm Phàm gật đầu: “Là tôi.”

Chương 573: Chiêu mộ

Thu Đao Chặt Cá quan sát Lâm Phàm một lúc, trong lòng nhủ thầm đồng thời có hơi hâm mộ, vóc dáng thon gầy không tệ, quan trọng là có bản lĩnh. Nhìn lại mình, cảm thấy chênh lệch như trời và đất.

Nhưng anh ta tin tưởng bản thân mình là người có tài, chỉ tiếc thành công đến muộn, bây giờ tuổi còn trẻ nên trời cho gánh chịu gian nan thử thách. Chỉ cần đến thời điểm thích hợp, nhất định anh ta sẽ một bước lên mây, đi đến đỉnh cao cuộc sống.

Lâm Phàm cười nói: “Hôm nay thế nào? Có phải cảm thấy mình rất có mặt mũi hay không?”

Thu Đao Chặt Cá: “Anh muốn gì?”

Bây giờ trong lòng Thu Đao Chặt Cá bắt đầu suy đoán lung tung, anh ta luôn tin tưởng vào câu nói ‘khi không mà ân cần, không phải lừa đảo cũng là trộm cắp’, chưa kể thằng lõi này còn cười âm hiểm như vậy chắc chắn là đã gài hàng mình rồi đây.

Lâm Phàm chỉ vào Thu Đao Chặt Cá nói: “Tôi thấy anh là một nhân tài, tôi muốn anh phụ trách kỹ thuật an ninh mạng cho tôi, anh thấy thế nào?”

“Phụ trách kỹ thuật An ninh mạng?” Thu Đao Chặt Cá sửng sốt, sau đó hỏi: “Là cái quái gì?”

“Rất đơn giản, sau này ở trên mạng giúp tôi mắng người ta là được.” Lâm Phàm nói.

Thu Đao Chặt Cá nhìn Lâm Phàm, thịt mỡ rung rinh: “Thu Đao Chặt Cá tôi là đàn ông đội trời đạp đất, anh nghĩ tôi sẽ giúp anh làm mấy chuyện thương thiên hại lý như vậy hay sao? Kể từ khi Thu Đao Chặt Cá tôi nắm thủy quân mạng trong tay, tôi đã mang trách nhiệm nặng nề trên lưng. Mỗi hành động, mỗi suy nghĩ của tôi đều có thể thay đổi phương hướng internet. Anh muốn Thu Đao Chặt Cá tôi trở thành công cụ chửi mắng của cá nhân anh ư? Anh đừng tưởng bở.

Sau khi Thu Đao Chặt Cá tôi gia nhập thủy quân đã từng thề, đời này tôi luôn bảo vệ chính nghĩa."

"Bách Kỳ, sao cậu đi nhanh thế?" Đúng lúc đó, trong khách sạn có một nhóm người đi ra.

Bốn người nhà họ Vũ, cộng thêm mấy bạn học kia, từng khuôn mặt tươi cười rạng rỡ xuất hiện trước mặt Thu Đao Chặt Cá.

Vũ Hằng Lượng thấy Lâm Phàm thì hồ hởi bước đến: "Lâm đại sư, đi chung chứ?"

"Đừng khách sáo, có anh ta đưa tôi về được rồi." Lâm Phàm xua tay, sau đó ném chìa khóa cho Thu Đao Chặt Cá: "Lái xe tôi đến đây!"

Tim Thu Đao Chặt Cá đập mạnh liên hồi, sau đó tươi cười với những người kia, ánh mắt của họ nhìn anh ta toát lên vẻ ngưỡng mộ. Cảm giác này làm cho Thu Đao Chặt Cá thấy mình oách thật sự, sau đó nhận lấy chìa khóa: "Vâng, ông chủ."

Lâm Phàm hài lòng gật đầu: "Không tệ, năng lực làm việc của Bách Kỳ rất cao, sau này không khó để trở thành cánh tay đắc lực của tôi."

Vũ Hằng Lượng cười nói: "Bách Kỳ phải làm việc cẩn thận nha, được Lâm đại sư đánh giá cao như vậy không dễ đâu."

"Dạ, dạ." Thu Đao Chặt Cá nghiêm túc hẳn lên, anh ta không muốn bị phát hiện.

Trương Mộng Quân cười nói: "Tôi biết Bách Kỳ không tầm thường mà."

Bạn học xung quanh cũng phụ họa: "Đúng vậy."

Do nhược điểm của mình đang nằm trong bàn tay đối phương nên Thu Đao Chặt Cá bèn cắn răng chịu đựng.

Sau đó anh ta thành thật lái xe ra ngoài.

Lâm Phàm vẫy tay với nhóm người: "Tôi đi trước đây, có dịp gặp lại."

Vũ Hằng Lượng vô cùng khách sáo, vui vẻ tiễn Lâm Phàm: "Được, được, Lâm đại sư đi thong thả." Sau đó nói với Thu

Đao Chặt Cá: “Bách Kỳ nhớ chăm sóc ông chủ của cháu cẩn thận nha.”

Lâm Phàm lên tiếng: “Cậu ta uống rượu, chắc tôi mới là người phải chăm sóc cậu ta đấy. Xuống xe đi, để tôi lái cho.”

Trước mặt mọi người Thu Đao Chặt Cá đành phải thành thật, không dám phản kháng, thậm chí không dám nói năng lung tung, chỉ sợ bị phát hiện.

Sau khi xe rời đi.

Vũ Hằng Lượng cảm thán nói: “Sau này Bách Kỳ sẽ càng vươn cao, Lâm đại sư sẽ càng khủng bố hơn nữa.”

Tình cảnh trong căn phòng đó vẫn còn rất mới mẻ với ông ta, nhiều nhân vật máu mặt như vậy mà lại cung kính với một thanh niên như Lâm đại sư, điều này không hề đơn giản.

Trong xe.

Thu Đao Chặt Cá lên tiếng: “Rất cảm ơn anh về chuyện hôm nay. Hay là thế này, sau này tôi sẽ không mắng anh nữa, chúng ta đường ai nấy đi. Anh đừng gây hấn làm nhục tôi, tôi cũng sẽ không nhiếc móc anh. Anh thấy sao?”

Lâm Phàm: “Tôi thấy không ổn. Vả lại tôi có cảm giác nếu anh đi theo tôi, anh sẽ có nhiều cơ hội phát triển hơn nữa.”

Thu Đao Chặt Cá nhìn Lâm Phàm: “Không phải anh cho rằng hôm nay giúp tôi giữ thể diện là tôi sẽ quỳ rạp xuống chân anh, lấy thân báo đáp đấy chứ? Tôi nhắc lại cho anh nhớ, Thu Đao Chặt Cá tôi không phải là loại người như vậy.”

Lâm Phàm: “Tiền lương năm ngàn.”

Thu Đao Chặt Cá cười: “Lăn lộn trên thế giới mạng, đã nói một là một hai là hai, không bao giờ vì tiền mà làm trái lương tâm.”

Lâm Phàm: “Tám ngàn.”

Thu Đao Chặt Cá: “Anh cho rằng tôi là hạng người sẽ mờ mắt trước sức mạnh đồng tiền à? Tôi nói cho anh biết, tôi không phải hạng người đó. Đời này Thu Đao Chặt Cá tôi là người đầu đội trời chân đạp đất, tôi sẽ ghi tạc ân tình của anh, sau này tôi sẽ không mắng anh nữa.”

Lâm Phàm: “Một vạn, cuối năm được chia hoa hồng. Tôi nói cho anh biết, không phải dễ mà có cơ hội này đâu. Nếu anh còn không biết nắm bắt thì anh sẽ thiệt thòi đó.”

…

Chương 574: Lý tưởng lại tiến thêm một chút

Thu Đao Chặt Cá: “Ý anh là gì? Lúc thì tám ngàn, lúc thì một vạn. Rốt cuộc anh xem Thu Đao Chặt Cá tôi là cái gì? Tôi là quản lý của đội thủy quân bao người kính nể, có thể gây nên phong ba trên toàn thế giới mạng. Nếu anh bắt tôi làm chuyện xấu thì phải làm sao?”

Lâm Phàm: “Được rồi, xem như tôi chưa nói gì. Lát nữa sau khi tôi đưa anh về, tôi sẽ giải thích việc anh không phải làm nhân viên của tôi cho các bạn học của anh hiểu rõ.”

Thu Đao Chặt Cá nhìn Lâm Phàm, cuối cùng nói: “Ông chủ.”

Lâm Phàm cười: “Tốt lắm. Sau này anh cứ làm việc tại nhà, nghe theo chỉ thị của tôi. Tôi sẽ giao công việc tuyên truyền trên internet của tôi cho anh. Nếu ai dám mắng chửi tôi, anh cứ mắng chửi ngược lại họ cho tôi. Còn nữa, xin vui lòng gọi tôi là Lâm đại sư.”

Thu Đao Chặt Cá muốn rớt nước mắt: “Hóa ra anh đã ủ sẵn mưu đồ. Tôi vừa nhận lời, chấp nhận làm nhân viên của anh, lập tức bị anh bóc lột.”

Lâm Phàm gật đầu: “Nói không sai, tôi thấy anh thông minh lắm đấy.”

Thu Đao Chặt Cá nhìn khung cảnh ngoài xe: “Anh vừa nói một vạn tiền lương kèm theo hoa hồng cuối năm là thật chứ? Anh đừng thấy tôi là người thật thà mà lừa gạt đấy nhé!”

Lâm Phàm: “Yên tâm. Tôi chưa bao giờ lừa gạt người thật thà.”

Thu Đao Chặt Cá: “…”

Lâm Phàm đắc ý trở về, Thu Đao Chặt Cá rời đi trong lo lắng, anh ta luôn cảm thấy có gì đó không bình thường.

…

Mấy ngày sau.

Trailer tập ba của chương trình ‘Gia đình Ngôi sao’ được phát sóng.

“Chời ơi, đoạn trailer này hình như có gì đó sai sai. Có vẻ Lý Mộc Trạch bị người ta mắng rồi.”

“Không chỉ Lý Mộc Trạch bị mắng đâu, còn Lục Đạo Nhân cũng bị kìa.”

“Bà mợ, tổ chương trình xoay vòng vòng, một cái trailer không có ý nghĩa gì, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy nhỉ?”

“Tôi rất thích mấy chương trình giải trí nhưng tôi cảm thấy Lý Mộc Trạch và Lục Đạo Nhân thật đáng ghét, chẳng thích họ được miếng nào.”

“Dưới đôi mắt thần của tôi, trước mặt mọi người thì họ biểu diễn tình bạn thắm thiết lắm nhưng làm sao che giấu được nội tâm xấu xa trong lòng được chứ?”

“Tám giờ tối nay được xem rồi, hóng quá đi.”

Tổ chương trình.

Nhân viên công tác: “Đạo diễn Hồ, lượt nhấn xem của trailer tập này cao hơn nhiều so với hai tập trước, thủ đoạn đợt này có tác dụng rồi.”

Đạo diễn Hồ cười nói: “Tất nhiên, nếu tập này không nổi thì đúng là ông trời không có mắt. Tôi thăm dò ý kiến khán giả từ lâu, trong số những cái tên thường được nhắc đến trên internet thì Lý Mộc Trạch và Lục Đạo Nhân là bị chửi nhiều nhất. Giờ đừng nói là trailer, chỉ cần đặt tên tiêu đề thôi cũng đủ thu hút người xem rồi.”

“Ha ha.” Nhân viên công tác cười nói: “Đạo diễn Hồ thật thông minh, kỳ này quay ở phố Vân Lý đúng là rất tuyệt vời, không biết chừng sẽ giúp chương trình chúng ta nổi tiếng.”

Đạo diễn Hồ huênh hoang: “Chứ còn gì nữa, nếu ngày mai tỷ lệ người xem và lượng click cao hơn hai tập trước thì tôi sẽ tổ chức tiệc đãi mọi người ở nhà hàng Tiên Mãn nha.”

Các nhân viên đồng loạt hoan hô: “Đạo diễn Hồ vạn tuế.”

Trong tổ công tác của Lý Mộc Trạch.

Quản lý nhìn thấy trailer, gương mặt tức giận: "Tổ chương trình 'Gia đình Ngôi sao' này thật quá đáng, biết rõ sau khi đăng clip này lên sẽ gây ảnh hưởng không nhỏ với Mộc Trạch mà vẫn muốn đăng lên."

Sắc mặt Lý Mộc Trạch tái nhợt, nếu chiếu đoạn phim này lên không biết mặt mũi mình để chỗ nào, dù có Lục Đạo Nhân cũng trong tình trạng tương tự nhưng không thể nói là không mất mặt được.

"Nếu không chúng ta thương lượng với đạo diễn Hồ, biên tập cắt xén lại chắc còn kịp đó." Quản lý đề xuất.

Lý Mộc Trạch: "Vô ích, thằng cha đó không cắt đâu, nếu muốn cắt thì đã cắt lâu rồi."

Quản lý: "Sau khi chương trình được phát sóng, chúng ta theo dõi tình hình trên mạng, làm tốt quan hệ công chúng tương ứng. Nếu làm tốt biết đâu sẽ nổi tiếng thêm."

Lý Mộc Trạch gật đầu: "Đành vậy thôi."

Trong phố Vân Lý.

Lâm Phàm nhìn Weibo của mình, tất cả đang tạm thời sóng yên biển lặng, không hề có chút xao động nào. Với tình huống này Thu Đao Chặt Cá không hề có đất dụng võ.

Cửa hàng vẫn như mọi ngày, vô cùng buồn chán. Không tìm niềm vui trên internet cũng không biết làm gì cho hết ngày.

Ting ting.

Điện thoại reo vang.

Vừa bắt máy đã nghe giọng nói vui vẻ của Vương Minh Dương vang lên: "Người anh em, tôi đã giúp cậu hỏi thăm, cô nhi viện Nam Sơn được chính phủ xây dựng vào mấy năm gần đây, vì một số nguyên nhân nên tài chính đều do kêu gọi đóng góp. Với năng lực hiện nay của cậu, nếu muốn tiếp nhận, chắc chắn không được. Tuy nhiên nếu do tập đoàn Đông Hán của tôi tiếp nhận thì không thành vấn đề."

Lâm Phàm đã lường trước sự việc: "Vậy cũng xem như có thể tiếp quản rồi. Anh nhận về, sau đó tôi sẽ phụ trách quản lý,

không ảnh hưởng đến anh đâu.”

“Không phải.” Vương Minh Dương nói: “Cậu phải suy nghĩ thật kỹ chuyện này. Tiếp quản là chuyện cả đời, nếu sau này cậu muốn chuyển cho người khác hoặc không làm nữa thì rất khó, sẽ chẳng ai tiếp nhận công việc này của cậu, vừa mất công vừa chẳng được lợi ích gì.”

“Tôi nói chứ, cậu cứ quyên tiền là được rồi. Đó cũng là từ thiện vậy, hơn nữa quyên góp thì chẳng phải gánh trách nhiệm mà còn được tiếng thơm.”

Chương 575: Gió tanh mưa máu

Bọn người Vương Minh Dương đang làm như vậy, họ cũng làm từ thiện nhưng tuyệt đối sẽ không thành lập Viện phúc lợi nhi đồng làm gì. Đây là chuyện ăn no rửng mỡ, bọn họ muốn đóng góp thì đóng góp, hơn nữa không hề góp ít hơn người khác. Việc này mang lại cho họ khá nhiều danh tiếng trong xã hội, với quan điểm của họ đây là cuộc mua bán chỉ có lời mà không lỗ.

Không những có thể lên tin tức mà còn có tiếng tốt, kinh doanh kiểu này tìm đâu ra?

Lâm Phàm: “Chuyện này cứ quyết định vậy đi. Anh làm giúp tôi, xem như tôi nợ anh. Tôi rất nghiêm túc với chuyện này, không hề viễn vông. Hơn nữa tôi đã suy nghĩ rất kỹ càng, không phải là do bốc đồng trong phút chốc đâu.”

Vương Minh Dương: “Người một nhà phải đoàn kết với nhau chứ, chuyện này cứ giao cho tôi đi. Phải mất một thời gian nữa mới xong thủ tục, đến lúc cần cậu ký tên tôi sẽ gọi cậu, chuyện này không khó, có thể sẽ mất khoảng nửa tháng.”

Lâm Phàm cười nói: “Được, giao cho anh thì tôi yên tâm rồi. Tôi sẽ nhớ kỹ chuyện này, đợi đến ngày nào anh gặp chuyện không may, tôi sẽ nhắc nhở anh.”

Vương Minh Dương: “Đệt, chả lẽ không có việc này, tôi gặp chuyện gì cậu sẽ ngó lơ tôi chắc?”

“Ha ha, đùa thôi mà. Có cần nghiêm túc vậy không?” Lâm Phàm cười nói.

Hai người trò chuyện một lúc, Lâm Phàm mới cúp điện thoại.

Vừa cúp máy xong, Ngô Vân Cương gọi đến.

Sau khi điện thoại được kết nối, giọng Ngô Vân Cương có hơi nặng nề.

“Lâm đại sư, đã có kết quả. Tôn Liên Dân không nghe lời cậu nên đã bị phán tội lừa đảo, chịu mức án sáu năm tù.” Bên kia đầu dây điện thoại, đối với việc này Ngô Vân Cương rất bất đắc dĩ, ông ấy không nghĩ đến chuyện này lại có kết quả như vậy.

Lâm Phàm đã sớm đoán trước sẽ xảy ra chuyện này: “Ông đã truyền đạt lời tôi nói cho ông ta rồi mà. Đây là con đường ông ta đã chọn, không thể trách móc được ai. Ông đừng nghĩ nhiều, chuyện này ông đã cố hết sức rồi.”

Ngô Vân Cương: “Vâng, Lâm đại sư. Tôi muốn hỏi thăm sau này cuộc đời của ông ta sẽ ra sao?”

Lâm Phàm: “Khó nói lắm, hỏi cho vui thôi. Vận mệnh mỗi người không phải là đường thẳng, tất cả phải phụ thuộc vào sự lựa chọn của bản thân ông ta. Được rồi, khi nào rảnh đến Thượng Hải chơi, đừng suy nghĩ nhiều nữa.”

Sau khi trò chuyện vài câu, cúp điện thoại. Hắn không nghĩ chuyện vậy mà đến nông nỗi này.

Vốn dĩ vận mệnh Tôn Liên Dân không phải như thế, nhưng chẳng ai thèm tin hắn, chọn một con đường khác. Đi đến kết quả này là chuyện tất nhiên.

Thôi bỏ qua, đây chỉ là một chuyện rất nhỏ trong đời, nhỏ đến mức chẳng đáng để quan tâm nữa.

Ngô U Lan rót đầy nước trà cho Lâm Phàm: “Đêm nay phát sóng tập ba của chương trình ‘Gia đình Ngôi sao’, anh có ý nghĩ gì hay không?”

Lâm Phàm cười cười: “Ý nghĩ chắc chắn có. Tôi cảm nhận được có một trận chiến đã bắt đầu âm thầm xảy ra từ nơi sâu xa nào đó rồi, tuy nhiên tôi không sợ đâu.”

Triệu Chung Dương cười nói: “Không phải hai người Lý Mộc Trạch và Lục Đạo Nhân đó chứ?”

“Ha ha…” Lâm Phàm nói tiếp: “Cậu nói không sai, nhưng mà ai biết hai người họ sẽ làm gì đây?”

Triệu Chung Dương: “Các liền anh liền chị trong phòng trực tiếp của tôi đang rất chờ mong.”

…

Tám giờ tối.

Vô số người ngóng chờ trước màn hình TV, trước máy vi tính chuẩn bị đón xem tập ba của ‘Gia đình Ngôi sao’.

Sự tương tác giữa các ngôi sao trong chương trình này rất tốt, thu hút được sự chú ý của rất nhiều người.

Trong ba mươi phút đầu, mọi việc rất bình thường. Đỉnh điểm nằm ở sự công phá ở ba mươi phút sau.

Tất cả mọi người xem đến đây, trong nháy mắt đều cảm thấy hoang mang.

Thoáng chốc, trên internet bắt đầu dấy lên một trận gió tanh mưa máu.

Hôm sau!

Chuyện đầu tiên Lâm Phàm rời giường chính là lướt Weibo, vừa xem tới lại giật hết cả hồn.

Hot search đứng hàng trên cùng ở Weibo chính là ‘Gia đình Ngôi sao’, đúng là sét đánh ngang tai.

‘Lão đại nổi giận với Lý Mộc Trạch và Lục Đạo Nhân’

…

Bình luận bên dưới ào ào nhảy lên.

“Tám giờ tối hôm qua xem ‘Gia đình Ngôi sao’, sau khi xem được một nửa tôi phát hiện diễn biến trở nên bất thường.”

“Mị thật sự choáng váng, lần này Lý Mộc Trạch và Lục Đạo Nhân đúng là mất mặt rồi!”

“Ủa Lâm đại sư là ai vậy? Trâu bò dữ à, dám chửi hai người đó luôn. ”

“Cười ẽ, Taekwondo là môn Lý Mộc Trạch tự hào nhất nhưng bây giờ bị người ta dùng một chiêu đánh nằm đất, đúng là cười

muốn xỉu lên xỉu xuống.”

“Lý Mộc Trạch tự cao quá làm gì, dám nói mình là người đẹp trai nhất nên bị đối phương châm chọc đến nhục mặt, Dương Đào làm ngư ông đắc lợi còn khoe khoang. Mà nói thật lòng tôi vẫn cho rằng Dương Đào đẹp trai hơn Lý Mộc Trạch á.”

“Ha ha, Lâm đại sư đó đưa ra ba quy tắc xem tướng cực kỳ có ẩn ý. Lý Mộc Trạch và Lục Đạo Nhân đã từng là Tứ đại Hộ pháp của Sáp Đao phái, rõ ràng Lâm đại sư dùng chuyện này để xả giận lên người bọn họ.”

“Nhìn hai người này mắc ói ghê! Xem xong tập ba này, tôi không thể không nói tập này đúng là đỉnh của đỉnh, xem đã thật đó!”

“Tôi vừa đi tìm hiểu về ‘Lâm đại sư’ nè. Tìm rồi mới biết Lâm đại sư này thật ghê gớm, không ngờ anh ta nổi tiếng quá trời quá đất.”

“Biết lâu rồi má! Ở Thượng Hải này, Lâm đại sư trong phố Vân Lý rất nổi tiếng đấy. Đặc biệt bánh kếp nức tiếng gần xa, người ta tìm mua dữ lắm, xếp hàng còn chưa chắc mua được nữa cơ.”

…

Chương 576: Tái xuất giang hồ

Lúc này trên mạng xôn xao bàn tán.

Đoàn đội Lý Mộc Trạch.

“Làm sao bây giờ? Mấy người nói cho tôi biết bây giờ phải làm sao đây?” Lý Mộc Trạch gào thét, gã đã đọc hết các bình luận trên mạng, rất nhiều người nhân cơ hội cười trên nỗi đau của gã, dường như thấy gã càng mất mặt bao nhiêu thì họ càng vui vẻ bấy nhiêu.

Nữ quản lý cau mày: “Dưới tình huống này, chúng ta thực sự đã nổi tiếng, nhưng cách nổi tiếng này không hay lắm. Bắt buộc chúng ta phải mau chóng làm quan hệ công chúng, bằng không được sẽ không bù mất.”

Các nhân viên công tác không có cách nào khác, họ thật sự không thể nghĩ ra biện pháp nào hay hơn.

Lý Mộc Trạch: "Con mẹ nó! Cái tên đó quá tởm lợm. Lần này xem như tôi mất cả thể diện. Vết nhơ lớn nhất đời tôi là bị nó đánh cho nằm đất, dùng lời nói sỉ nhục. Mặc dù Lục Đạo Nhân cũng bị như vậy nhưng bây giờ toàn bộ dư luận đều công kích một mình tôi, mọi người mau nghĩ cách giải quyết đi."

Nữ quản lý đang suy tư, bỗng nhiên nở nụ cười: "Có rồi, đây là chương trình giải trí mà, chúng ta có thể làm thế này…"

Lý Mộc Trạch nghe xong, lập tức vui vẻ, cảm thấy cách này cũng không tệ.

…

Tổ chương trình.

"Nổi tiếng, nổi tiếng rồi! Báo cáo lãnh đạo, chúng ta đã chiếm sóng. Đã có rating người xem, cao hơn so với hai tập trước, không phải cao hơn một ít mà là cao hơn mấy phần trăm luôn."

Đạo diễn Hồ ngạc nhiên: "Không thể nào? Dữ vậy sao?"

"Chưa hết, tập này đã bắt đầu lan truyền trên internet, lượt xem sắp hơn một ức rồi. Đúng là chuyện khó tin."

Đạo diễn Hồ: "Tốt lắm, rất tốt. Tập này quá xuất sắc, tôi nghĩ mấy người trưởng đài chắc chắn rất hưng phấn. Sau tập này, chúng ta tiếp tục bộc lộ tài năng ở các chương trình giải trí, tiếp tục làm vương làm tướng được rồi."

"Đạo diễn Hồ, tôi vừa điều tra ra một việc, trước đây ở tập thứ hai chương trình 'Vua bài Nam Bắc' của truyền hình Thượng Hải đã từng mời Lâm đại sư, rating khán giả cũng ào ào dâng lên một nấc. Bây giờ Lâm đại sư lại tham gia chương trình giải trí của chúng ta. Sao tôi có cảm giác chỉ cần cơ Lâm đại sư tham gia thì tỷ lệ khán giả của chương trình giải trí chúng ta sẽ mau chóng tăng lên thế nhỉ?"

Đạo diễn Hồ trầm ngâm: "Thật vậy sao? Vậy tôi phải điều tra kỹ lưỡng mới được. Nhưng mà bây giờ không cần suy nghĩ nhiều nữa, phải ăn mừng chuyện hôm nay trước đã, xem hướng dư luận trên mạng thế nào."

…

Thấy tình huống này, Lâm Phàm sợ ngây người, trên mặt thì vẫn tươi cười. Á đù, không ngờ nổi tiếng thật kìa, số người theo dõi Weibo tăng vọt, nói không chừng mình chẳng thua gì một nhân vật nổi tiếng đâu.

Được nhiều dân mạng chú ý như vậy, tất nhiên Lâm Phàm muốn giao lưu với người ta, sau đó hắn đăng vào bình luận.

“Xin chào mấy bạn nhỏ mới đến.”

Nhớ về năm đó Weibo chỉ có vài người theo dõi, chớp mắt bây giờ đã hơn hai triệu người. Cú thay đổi này đúng là thật ngoạn mục.

Lúc đầu bình luận vừa đăng đã thấy hàng loạt bình luận bên dưới liên tiếp hiện lên. Lâm Phàm hài lòng nhấn mở ra, hắn đang mơ mộng đám fan hâm mộ sùng bái mình thế nào, yêu mến mình ra sao, nhưng khi mở bình luận ra thì bị sự thật vả một cái tát vào mặt.

“Con mẹ nó, cái thằng ngu này, Mộc Trạch nhà tao là người mày muốn chửi là chửi hả?”

“Mộc Trạch nhà tao là nhường ông đó nha! Chứ với cái võ mèo ba chân của ông mà có thể đánh thắng được Mộc Trạch nhà tôi sao?”

“Tao thấy mày ngu như bò, dám coi thường Mộc Trạch nhà tao và Đạo Nhân.”

“Vừa nhìn là biết mấy người kia hâm mộ, ganh tị với Mộc Trạch nhà tôi nên bắt tay với anh, thông đồng nhau làm khó Mộc Trạch nhà tôi chứ gì?”

….

Lâm Phàm thấy những bình luận này, lập tức nổi điên. Muốn khai chiến đúng không?

Sau đó không nhịn nổi nữa, gọi một cú điện thoại.

Thu Đao Chặt Cá đang ngủ. Kể từ khi về nhà tối hôm qua, anh ta đã mất ngủ mãi đến rạng sáng mới chợp mắt. Trong mơ, anh ta thấy mình giảm cân thành công, dáng người hoàn mỹ, vô số cô em xinh đẹp quấn quýt lấy anh ta.

Ting ting!

Âm thanh chói tai vang lên, Thu Đao Chặt Cá mơ màng mở mắt, có hơi cau có. Nhưng khi nhìn thấy tên người gọi đến bỗng bất ngờ, hơi hơi khựng lại. Đột nhiên anh ta nhớ đến, má nó bây giờ mình có ông chủ rồi.

Điện thoại vừa được kết nối.

Thu Đao Chặt Cá: "Ông chủ, có gì dặn dò?"

Lâm Phàm: "Mau chóng chiến đấu, Weibo của tôi đã bị người ta khủng bố rồi. Gọi thủy quân của anh chống lại gấp đi!"

Nghe tin có chiến đấu, Thu Đao Chặt Cá lập tức lên dây cót tinh thần, rờ rẫm thằng em trai chỉ nhỏ bằng hạt đậu đang ỉu xìu, mau chóng phấn chấn, rời giường mặc quần áo, rửa mặt sạch sẽ: "Ông chủ, tôi đến ngay!"

Sau khi cúp điện thoại.

Lâm Phàm quan sát tình huống trên Weibo, bây giờ tình hình chiến đấu rất khẩn trương. Sau đó lướt qua Weibo của Lý Mộc Trạch và Lục Đạo Nhân, tạm thời hai người vẫn không có hành động gì cả.

Nhưng theo hắn thấy, chắc chắn sẽ mau chóng có hành động thôi.

Nhìn đồng hồ đã sắp tám giờ, Lâm Phàm xuất phát đến phố Vân Lý.

Chương 577: Muốn gạt tôi? Không nghĩ xem tôi là ai

Đến trong tiệm.

Đám người Ngô U Lan quay quanh hắn: "Chúng tôi đã thấy bản tin đó rồi, Weibo của anh đã bị nhóm fan hâm mộ đánh chiếm. Tình huống rất phức tạp, anh có muốn đóng Weibo lại không?"

Lâm Phàm tự tin cười rạng rỡ: "Không cần, chỉ là chiến đấu thôi mà, có gì phải sợ. Đợi lát nữa sẽ có người chiến đấu cho tôi."

Trên Weibo.

Vốn Lâm Phàm có fan hâm mộ, cơ bản họ chẳng hề có sức chiến đấu nào, hơn nữa quân địch đánh vào Weibo khiến họ không kịp trở tay. Đối mặt với những chuyện này, bọn họ chỉ biết phó mặc cho số phận.

Vào lúc này.

Một ID bỗng nhiên xuất hiện. ID này vừa xuất hiện đã cho bọn họ nhìn thấy cơ hội chuyển mình.

Đại thần duy nhất trong Weibo của Lâm đại sư, vua phun nước bọt có sức chiến đấu cấp chín, mai danh ẩn tích giang hồ đã lâu, bây giờ cuối cùng đã tái xuất.

Tốc độ tay của Thu Đao Chặt Cá cực nhanh, khổ luyện nhiều năm không phải chuyện đùa, bàn tay gõ phím như bươm bướm vỗ cánh, tốc độ không hề bị ảnh hưởng bởi ngón tay to múp míp. Từng nhóm lớn, nhóm nhỏ, bảy nhóm, tám nhóm, toàn bộ đều được kêu gọi, trực tiếp bắt đầu đè ép phản kích.

Đối với tình huống những dân mạng vãng lai không theo tổ chức, không có tính kỷ luật, bọn hắn xử lý dễ như uống nước, khi chèn ép tất cả những bình luận đó xuống phía dưới, bỗng nhiên Thu Đao Chặt Cá nghĩ đến một vấn đề.

Trong lòng anh ta không phục, bản thân anh ta bị Lâm Phàm lừa một vố nên có ý định trả thù một chút, vậy nên trong phần bình luận có một bình luận đang nằm top 2, nội dung trong đó khiến anh ta rất hài lòng.

Nội dung.

“Lâm đại sư chó má, là một tên thần côn thối tha. Mộc Trạch nhà tôi và Đạo Nhân sao lại là người mà anh có thể nhục nhã được? Anh không tự nhìn lại mình xem là thứ gì mà dám làm như thế?”

Thu Đao Chặt Cá rất hài lòng với bình luận này, dù sao thì giữ lại bình luận này để cho càng nhiều người thấy. Đồng thời cũng muốn biểu hiện quyết tâm của mình, Thu Đao Chặt Cá tôi có thể chịu nhục nhưng thỉnh thoảng vẫn có thể phản công.

Anh ta thậm chí đã nghĩ kỹ ra lý do, nói đó là cao thủ thủy quân của đối phương, thực lực không hề thua kém anh ta, rất

khó xử lý.

Nghĩ đến lý do hoàn mỹ như vậy, Thu Đao Chặt Cá sung sướng cười to, thân hình mập mạp rung rung. Đồng thời vỗ lên cái bụng như cái trống chầu của mình, cảm thấy thật thoải mái, quả thật sau này không cần giảm cân nữa.

Nếu như bây giờ là tận thế, chắc chắn người khác đã chết trước mình. Nhờ vào mình đủ mập, mỡ đủ nhiều có thể chịu đựng được rất lâu. Đây chính là ưu thế không ai có thể phản đối của việc béo mập.

Nghĩ đến việc tốt, Thu Đao Chặt Cá cười sung sướng y như một đứa thiểu năng trí tuệ.

Ting!

Tin nhắn Weibo tới.

Lâm Phàm: "Ha ha, giỏi lắm, trừ một ngàn tiền lương."

"Gì?" Thu Đao Chặt Cá ngẩn người như phát ngốc, sau đó mau chóng trả lời: "Ông chủ, không phải tôi không làm, mà do đối phương quá mạnh, tôi không địch lại nổi."

Lâm Phàm: "Giải thích rất hoàn hảo, trừ tiếp một ngàn nữa."

Giây phút này, Thu Đao Chặt Cá nổi giận, sao hắn có thể làm như vậy được, trừ một phát hai ngàn đồng, có còn cho người ta sống nữa hay không hả? Hai ngàn đồng đó! Nếu sử dụng tiết kiệm, hắn có thể sinh hoạt trong hai tháng.

"Ông chủ, tôi sai rồi. Sau này tôi không dám nữa. Bây giờ tôi sẽ xử lý bình luận đó ngay!" Thu Đao Chặt Cá khóc ròng kể lể.

Lâm Phàm: "Phương án hoàn mỹ, thưởng một trăm đồng."

Hu hu…

Thu Đao Chặt Cá khóc không ra nước mắt, sao thằng cha này biết mình đang giở trò mèo vậy nhỉ? Thật không có khoa học mà.

Trong phố Vân Lý.

Lâm Phàm nhìn bình luận đang được ghim ở dòng thứ hai trên Weibo, không khỏi nở nụ cười: "Hừ, muốn gạt tôi à? Không

nghĩ thử xem tôi là ai? Tôi là Lâm đại sư đó… Trừ tiền lương cho anh chết luôn, sau này còn dám làm vậy nữa, từ từ trừ, mỗi tháng trừ sáu bảy ngàn cũng không tồi.”

Dưới sự chèn ép của Lâm Phàm, Thu Đao Chặt Cá mau chóng đẩy các bình luận phía dưới lên trên.

Tuy nhiên điều làm Lâm Phàm kinh ngạc đó là không ngờ fan hâm mộ của hai người này nhiều như vậy, còn có rất nhiều fan cuồng, thật đáng ngạc nhiên.

Rất nhiều tài khoản tích xanh trên Weibo đang theo dõi chuyện này, theo họ nghĩ, chuyện này không bình thường chút nào. Đây là cuộc chiến giữa ba bên, chưa kể còn có sáu người khác nằm không cũng trúng đạn.

Fan hâm mộ của Lý Mộc Trạch và Lục Đạo Nhân cảm thấy mình không chơi lại Lâm đại sư, lập tức chạy đến Weibo của sáu vị ngôi sao khác, bắt đầu sỉ vả.

Trong thoáng chốc bỗng diễn ra một cuộc chiến vô cùng hỗn loạn.

Phòng làm việc của Lý Mộc Trạch.

Lý Mộc Trạch: “Bây giờ tình huống trên Weibo đã lên tới cao trào, chúng ta nên ra tay thôi.”

Quản lý gật đầu: “Được, vậy thì đăng Weibo. Mặc dù lần này có hơi hỗn loạn nhưng sẽ mau chóng biến mất.”

Lý Mộc Trạch lo lắng nói: “Chị nói thử, tên kia có hại chúng ta không?”

Quản lý tự tin đáp: “Yên tâm, không đâu. Chỉ cần đầu óc bình thường sẽ phân biệt rõ quan hệ lợi hại trong đó.”

“Tốt lắm!”

Chương 578: Độc cô cầu bại

Rất nhanh sau đó, Lý Mộc Trạch và Lục Đạo Nhân đăng một tin lên Weibo.

“Chuyện xảy ra trong tập ba của ‘Gia đình Ngôi sao’ không hề giống như sự tưởng tượng của mọi người, chuyện này làm

theo kịch bản đã dựng sẵn. Những thứ mọi người nhìn thấy đều vì tăng tính hấp dẫn cho chương trình thôi. Mộc Trạch đã từng tham gia khảo hạch Taekwondo chuyên nghiệp, sao có thể không chịu nổi một đòn như vậy được?"

Nội dung trên Weibo của Lục Đạo Nhân cũng giống y đúc với Lý Mộc Trạch, tình huống trên internet sôi trào, rất nhiều người bàn tán chuyện này.

Trong tiết mục lần này bọn họ là người mất mặt, sáu người kia cuối cùng có bánh kếp để ăn, nhưng hai người họ không có. Vô hình chung điều này làm bọn họ rất xấu hổ.

Đặc biệt Lý Mộc Trạch còn là một người nổi tiếng nhất trong đó.

Cư dân mạng nhìn thấy nội dung Weibo, bắt đầu bàn tán.

"Nhìn đi, tôi đã nói mà. Sao chuyện này là thật được chứ? Hóa ra chính là tổ chương trình dàn xếp."

"Mẹ nó, làm mất công nghĩ cả ngày, cuối cùng là tổ chương trình sắp đặt. Vậy mà còn làm tôi tưởng thật nữa chứ."

"Nhưng dù vậy tui cũng thấy đã con mắt, tui ghét hai khứa đó lắm luôn."

"Trình độ Taekwondo của Mộc Trạch nhà tôi từng được huấn luyện viên chuyên nghiệp khen ngợi, nói anh ấy không đi làm diễn viên thì có thể làm huấn luyện viên. Lâm đại sư là cái méo gì, làm sao so được với Mộc Trạch nhà tôi, bớt ăn nói xà lơ đi hén."

"Lầu trên biến đi."

"+1."

"Ha ha, biến cái quái gì? Tôi chỉ nói sự thật thôi, chẳng lẽ sai chỗ nào sao?"

"Thằng ngu, không đi tìm hiểu rõ ràng xem Lâm đại sư là ai mà ở đây nói nhăng nói cuội."

…

Đám người Lý Mộc Trạch thấy xu thế trên internet từ từ thay đổi, lập tức nở nụ cười.

Bỗng nhiên vào lúc này, nữ quản lý la lớn: “Không xong rồi, mọi người nhìn Weibo của tên đó thử.”

Ánh mắt của đám người Lý Mộc Trạch dán chặt vào màn ảnh, khi thấy Weibo kia, bỗng nhiên sắc mặt đỏ bừng, dường như nghẹn đến không thể nào trút ra ngoài được.

“Bà mẹ, sao hắn có thể làm vậy? Có phải hắn muốn ép tôi vào đường cùng không?”

Trên Weibo.

Lâm Phàm: “Ai nói với mấy người đây là dàn xếp của tổ chương trình? Là do tôi cảm thấy Lý Mộc Trạch và Lục Đạo Nhân chướng mắt thôi. Taekwondo ấy hả? Tôi chưa dùng sức mà anh ta đã ngã xuống rồi. Nếu tôi tăng thêm sức nữa thì anh ta ắt phải nằm viện bảy tám tháng, phải không hai vị Đại Hộ pháp của Sáp Đao phái.”

Phụt phụt!

Nhiều người vừa đọc được bình luận này, không khỏi phụt cười.

“Con mẹ nó, đỉnh của chóp. Lâm đại sư muốn chọc điên hai người này rồi.”

“Cú vả mặt này quá chuẩn. Tôi cũng cạn lời.”

“Ha ha, cười xỉu, thật sự cười lăn cười bò. Lý Mộc Trạch và Lục Đạo Nhân vừa mới xóa bình luận xong, sợ rằng họ không nghĩ chuyện lại đến nước này.”

…

Khi những ngôi sao khác cùng tham gia chương trình ‘Gia đình Ngôi sao’ nhìn thấy bình luận này cũng trợn tròn mắt, bọn họ không thể tưởng tượng có thể xảy ra tình huống như vậy.

Họ không nghĩ đến Lâm đại sư ép sát đến thế, nếu như người khác thì ép một chút rồi dừng, bỏ qua chuyện.

Nhưng không thể nghĩ đến Lâm đại sư không muốn giảng hòa với người ta, anh dám giải thích thì tôi sẽ dùng sự thật dạy anh làm người.

Bây giờ Lý Mộc Trạch chuẩn bị nhắn tin chửi mắng Lâm Phàm nhưng bị quản lý ngăn lại.

“Đừng chửi anh ta. Chuyện này đã gây bất lợi cho chúng ta, chúng ta im lặng là tốt nhất.”

Lý Mộc Trạch không phục: “Để yên như thế à?”

Quản lý: “Vậy cậu nói tôi biết phải làm gì bây giờ? Chẳng lẽ đấu võ mồm với anh ta trên Weibo?”

Lý Mộc Trạch không phục, thở dài. Con mẹ nó, xem như mối thù này đã định.

Trong phố Vân Lý.

Lâm Phàm cười ha hả, mấy thứ cặn bã này bình thường không chịu nổi một chiêu.

“Ông chủ nhỏ…” Bên ngoài đám cư dân thành thị đã tới.

Lâm Phàm đặt điện thoại qua một bên, lộ ra gương mặt Độc cô Cầu bại, đám ngôi sao này thật chán ngắt, không thèm mắng nữa, đi ra làm bánh kếp cho đám cư dân này còn vui hơn.

Tuy nhiên chuyện này vẫn chưa xong đâu, cứ để Thu Đao Chặt Cá tiếp tục oanh tạc điên cuồng đi, trước tiên cho nổ một đợt cái đã.

Mấy ngày sau, Lý Mộc Trạch và Lục Đạo Nhân đều hoang mang, weibo của bọn họ thật sự bị người ta tấn công, bọn họ cố ý xóa bình luận, nhưng những bình luận ác ý kia vẫn điên cuồng xuất hiện như trước. Sau khi xóa bỏ cái này lại xuất hiện cái khác, hơn nữa mỗi lần đều xuất hiện ở trên đầu.

Theo suy nghĩ của bọn họ, có lẽ là do cái gã kia muốn ăn thua đủ với bọn họ.

Trên đời này sao lại có người mặt dày đến như vậy chứ?

Nhưng bọn họ không biết là bây giờ Lâm Phàm căn bản không để chuyện này ở trong lòng, mỗi ngày hắn đều rất thoải mái, đối với những chuyện hắt nước bẩn này đều giao cho Thu Đao Chặt Cá làm.

Trong lòng Thu Đao Chặt Cá còn có chút không phục, thỉnh thoảng còn muốn lừa Lâm Phàm nhưng cuối cùng đều thất bại, đồng thời còn bị trừ thẳng 3,000 tiền lương, điều này khiến

Thu Đao Chặt Cá rất đau lòng. Chỉ cần hắn ta làm một động tác nhỏ là đã bị đối phương phát hiện, đúng là quá gian lận mà.

Chương 579: Không chờ được nữa

Bây giờ Lâm Phàm còn đang nghĩ cách làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ này nhanh nhất, sau đó hắn trực tiếp gọi điện thoại qua.

Khi Ngô Hoán Nguyệt nhận được điện thoại của Lâm Phàm, ngay lập tức đã trả lời: "Đại sư, anh nhớ tôi nên gọi điện đến sao."

Nghe thấy giọng nói có chút mong đợi của đối phương, Lâm Phàm cười nói: "Album mới phát hành gần đây thế nào?"

Ngô Hoán Nguyệt phấn khởi nói: "Tôi là người mới ra mắt, kết quả trên bảng thành tích bây giờ cũng không tệ. Nhưng mấy người xếp hạng phía trước đều là tiền bối nên bây giờ tôi chưa thể cạnh tranh với họ."

Lâm Phàm cười âm hiểm nói: "Được rồi, gần đây cô có nghĩ đến chuyện phát hành một album khác không, tôi sẽ tự mình sáng tác cho cô."

"A…" Ngô Hoán Nguyệt kinh ngạc: "Lâm đại sư, anh muốn giúp tôi sáng tác một album sao."

Lâm Phàm gật đầu nói: "Đúng vậy! Thế nào, có muốn thừa thắng xông lên hay không. Chúng ta dùng số lượng để thắng, hơn nữa chất lượng được đảm bảo rất cao, rất cao, chỉ xem cô có sợ mệt hay không mà thôi."

Cái tên Vương Minh Dương kia còn không thích ra thêm album trong thời gian này, vì thời gian cách nhau quá ngắn sẽ mang lại hiệu quả không tốt. Thế nhưng bây giờ hắn không thể nhịn nổi cái nhiệm vụ bách khoa toàn thư lần này, phải cố gắng nhanh chóng hoàn thành nó. Đối với nhiệm vụ lần này hắn không có một chút hy vọng nào, , sớm hoàn thành càng sớm càng tốt, còn làm nhiệm vụ tiếp theo nữa.

Ngô Hoán Nguyệt nhất định sẽ không từ chối Lâm Phàm, cô nói: "Lâm đại sư, tôi không mệt chút nào. Mỗi ngày tôi đều

luyện thanh cùng giáo viên chuyên nghiệp, nếu tiếp tục là thêm một album tôi nghĩ mình sẽ càng có hứng thú hơn."

Lâm Phàm cười nói: "Được rồi, không có vấn đề gì, tôi phải gọi điện thoại cho Vương Minh Dương đây."

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Phàm lập tức gọi điện cho Vương Minh Dương, điện thoại vừa được kết nối Lâm Phàm nói thẳng: "Chuyện này không cần thương lượng, tôi đã liên lạc với Hoán Nguyệt rồi. Tôi sẽ phụ trách, chế tác album lần này. Anh đừng nói là khoảng cách giữa các album này quá ngắn, tôi thấy tác dụng của album hiện tại như thế này là chưa đủ, cho nên nó không đủ sức để đạt được thứ hạng tốt rồi."

Vương Minh Dương như ngây người, sau đó ho nhẹ mấy tiếng, nói: "Người anh em à, album lần này là do Dương lão sư viết đó, Dương lão sư hiện đang ở ngay bên cạnh tôi."

Lâm Phàm nghe xong: "Ui là trời, coi như tôi chưa nói cái gì, mong Dương lão sư đừng để ý, thế nhưng tôi nói thật là tôi không muốn đợi một tháng nữa đâu, lần này tôi sẽ tự mình chế tác."

Đã nói đến nước này Vương Minh Dương còn có thể nói gì nữa đây, anh ta chỉ có thể gật đầu đồng ý: "Vậy được rồi, nếu cậu muốn chơi tất nhiên tôi sẽ chơi với cậu."

Lâm Phàm mỉm cười: "Được rồi ông anh, chờ tôi làm bánh kếp xong thì sẽ đến tìm anh, chúng ta sẽ chọn bài hát."

Vương Minh Dương: "Cậu có cần gấp gáp như vậy hay không…"

Lâm Phàm nói: "Làm sao mà không gấp đây."

Sau khi cúp điện thoại, trong lòng Lâm Phàm cảm thấy rất vui vẻ, trang nhiệm vụ tri thức này thật sự không thú vị lắm, cũng không cần lãng phí thời gian.

Sau khi chương trình 'Gia đình ngôi sao' tuyên truyền lưu lượng người trên phố Vân Lý đã tăng lên rất nhiều, có rất nhiều người vì hâm mộ mà đến đây, mấy ngày nay lưu lượng người trong phố Vân Lý đã đạt đến đỉnh điểm, mới sáng sớm nhiều người dân đã xếp hàng trước cửa hàng của Lâm Phàm.

"Bánh kếp của Lâm đại sư thực sự ngon như vậy sao?"

“Chắc chắn như vậy rồi, bánh kếp của Lâm đại sư không giống bình thường, anh ăn rồi mới có thể biết bánh kếp này ngon đến mức nào.”

“Thật sự ngon như thế à? Tôi xem chương giải trí biết được nên tới, nhưng mà nhiều người như vậy tôi phải xếp hàng đến khi nào đây?”

Một người đàn ông trung niên nói: “ “Còn phải xem vận may của anh, nếu may mắn hôm nay anh có thể mua được, nếu không may mắn thì cả đời này cũng không có hy vọng.”

“Sao anh lại mắng người…”

“Tôi mắng anh lúc nào. Chuyện này vốn là như vậy, một ngày chỉ bán mười phần, hơn nữa còn là bốc thăm, anh cho rằng mình thật sự may mắn như vậy sao?”

Điền Thần Côn nhìn thấy ngoài cửa có nhiều người như vậy không khỏi đưa tay lên vuốt râu, không ngờ lại đông người như vậy. Nếu là ông ta, cho dù mỗi ngày bận rộn đến chết ông ta cũng phải bán đến long trời lở đất, không giống cái tên nhóc này làm chảnh như thế, mỗi ngày chỉ bán mười phần, thật sự rất bất lực…

Nhưng mà Điền thần Côn cũng cảm thấy không có gì là không ổn, thậm chí còn rất vui mừng, bởi vì có rất nhiều người đầu cơ lén lút mời ông ta ăn cơm uống rượu, muốn ông ta quan tâm bọn họ một chút… Kết quả tất nhiên là ăn chùa uống chùa… Cuối cùng chuyện đi cửa sau này là vô dụng, đây thật sự đều phụ thuộc vào may mắn.

“Mẹ kiếp, chảnh như vậy? Chờ đợi như vậy thì còn mua cái rắm, làm như tôi chưa từng ăn bánh kếp vậy.”

“Ha ha, không tiễn.”

“Bớt đi một người cũng đỡ ít phải cạnh tranh hơn.”

Rút số xong.

Có người vui mừng, cũng có người buồn rầu.

…

Chương 580: Việc này giống như là gian thương

“Ha ha, rút trúng tôi rồi, rút trúng tôi rồi.” Một bác gái vui mừng reo hò.

Trong nháy mắt, có một người đầu cơ tiến lên, nói: “Chị gái, có muốn bán lại bánh kếp không? Tôi mua một nghìn tệ.”

Bác gái: “Cậu tưởng tôi không biết giá thị trường như thế nào sao? Nếu muốn mua thì hai nghìn tệ, còn không thì thôi đi.”

Bọn đầu cơ: “Mua…”

Những người dân mới đến phố Vân Lý, thấy cảnh tượng này đều rất kinh ngạc: “Mẹ kiếp, một phần bánh kếp này giá năm mươi tệ, bán lại đã có người mua với giá hai nghìn tệ?”

“Đương nhiên rồi, anh cũng không nhìn xem bánh kếp này là do ai bán, đây là bánh kếp của Lâm đại sư đấy, nếu bán lại cho những người đầu cơ này giá cả sẽ phải tăng lên gấp mấy lần.”

“Mẹ kiếp, bán lại còn tăng gấp mấy lần, có kẻ đần mới mua…”

“Nhóc con, đừng tưởng chuyện cậu chưa từng gặp thì sẽ không tồn tại, thế giới này không thiếu nhất chính là đại gia, ý tưởng của đại gia đều vượt qua trí tưởng tượng của cậu.”

Mãi cho đến khi nhìn thấy mấy tờ tiền màu đỏ kia bọn họ mới tin rằng phần bánh kếp năm mươi tệ này thật sự được bọn đầu cơ mua lại với giá hai nghìn tệ. Bọn đầu cơ này mua bánh kếp xong thì gói bánh thật cẩn thận rồi điện thoại liên hệ với khách hàng ngay lập tức, cố gắng giao hàng càng sớm càng tốt.

Điều này đã tạo ra một chuỗi tiêu thụ vô hình ở phố Vân Lý.

Đối với những người đầu cơ này mà nói, mỗi buổi sáng bỏ ra một ít thời gian để xếp hàng. Nếu không thu hoạch được gì thì rời đi, hoàn toàn không ảnh hưởng đến việc làm ăn trong ngày, nếu như có thể mua được thì thật sự kiếm được rất nhiều.

Đương nhiên, mỗi ngày bọn người đầu cơ này không phải đều mua được, bởi vì có một số người dân chỉ muốn được ăn nên bọn họ có thể làm gì khác được đây.

Đối với những chuyện này Lâm Phàm cũng không cảm thấy ngạc nhiên, hắn cũng không quan tâm những chuyện này, bởi vì những điều này có thể khiến phố Vân Lý trở nên nổi tiếng hơn.

Còn mấy ông chủ cửa hàng xung quanh, mỗi ngày đều cười tủm tỉm vì việc làm ăn mỗi ngày của họ đều rất tốt, nhất là dưới sự thu hút của ông chủ nhỏ việc làm ăn của bọn họ không tốt không được.

Lúc này, bên chỗ Vương Minh Dương.

Dương lão sư: "Vương tổng, anh thật sự muốn phát hành album mới sao?"

Vương Minh Dương: "Đúng vậy."

Dương lão sư lo lắng: "Tần suất ra album thế này quá cao rồi, liệu có gây ảnh hưởng xấu không?"

Vương Minh Dương phất tay nói: "Cho dù có ảnh hưởng cũng không sao, người anh em của tôi muốn chơi, tôi sẽ chơi với hắn, cho dù có tổn thất tôi cũng không quan tâm."

Dương lão sư đành bất lực, nhưng ông ta cũng có chút tò mò về Lâm Phàm, không biết hắn có thể nghĩ ra những ca khúc đặc sắc như thế nào.

Điều duy nhất ông ta biết về Lâm Phàm chính là bài hát "bầu trời" kia, ông ta thấy bài hát đó thật sự rất hay, nhưng rất khó để nói Lâm Phàm lại có thể sáng tác ra một ca khúc hay hơn.

Bởi vì một số người sáng tác nhạc có lẽ chỉ tạo ra một hoặc hai tác phẩm đỉnh cao trong đời, những tác phẩm còn lại cũng chỉ là những tác phẩm tầm thường mà thôi.

Văn phòng của Vương Minh Dương.

Đám người Dương Thần, Ngô Hoán Nguyệt đều ở đó.

Vương Minh Dương nhìn Lâm Phàm: "Cậu vội vã làm album như vậy làm gì?"

Bây giờ anh ta vẫn chưa hiểu Lâm Phàm thúc giục làm album như vậy để làm gì, Lâm Phàm cũng đâu có thể trả lời bọn họ là vì hắn muốn hoàn thành nhiệm vụ nên mới thúc giục như vậy? Chuyện này nhất định là không nói được rồi.

“Không có gì, chủ yếu là trong đầu tôi có rất nhiều ca khúc, gần đây linh cảm tràn trề nếu không tung ra đầu tôi sẽ nghĩ không thông.” Lời giải thích này rất hoàn hảo, không có bất kỳ sơ hở nào.

Vương Minh Dương ngây người, không có bệnh gì đấy chứ.

Dương Thần là một người sáng tác nhạc có thâm niên, không thể không phục trước lời giải thích này, nếu một số người sáng tác nhạc nghe được lời giải thích này họ nhất định sẽ tức giận mà chết. Người ta vắt hết óc để tạo ra một bài hát hay, còn hắn thì ngược lại, nói rằng trong đầu có quá nhiều bài hát, nếu không tung ra thì sẽ nghĩ không thông, có cần phải ác như vậy không.

Bây giờ Ngô Hoán Nguyệt được coi là người của công chúng, nhất cử nhất động của cô ấy thay đổi rất nhiều so với trước kia, sau đó cười nói: “Tôi rất tin tưởng vào năng lực sáng tác của anh Lâm, tôi nghĩ nhất định sẽ lại là một bài hát có thể sánh vai với ‘bầu trời’.”

Lâm Phàm tự tin mỉm cười: “Chắc chắn rồi, thậm chí nó còn tốt hơn rất nhiều.”

Bây giờ trong đầu Lâm Phàm đều là bài hát, về phần có bao nhiêu bài thật sự không thể đếm hết được, mấy vạn, mấy trăm vạn? Dựa vào lời giải thích của bách khoa toàn thư, đây là một thế giới chứa đựng toàn là bài hát, hơn nữa nó có các loại ngôn ngữ khác nhau, quả thật là rất dọa người.

Nếu không phải vì giọng hát không thanh thoát của mình, dựa vào những ca khúc này hắn có thể đã trở thành một người sáng tác nhạc đồng thời là một nam thần ca hát truyền kỳ. Nhưng trong hoàn cảnh hiện tại, hắn cũng không biết làm gì mới phải khi đối mặt với số lượng bài hát lớn như vậy. Cho dù các bài hát này có hay đến đâu, hắn cũng không coi nó là quá tốt, theo cách nhìn của hắn thì việc này giống như là gian thương mà thôi.

Chương 581: Cần nốt cao để làm gì

Dương Thần và Vương Minh Dương bị Lâm Phàm làm cho choáng váng, có chút chết lặng. Khi nghe Lâm Phàm nói còn

tốt hơn ‘bầu trời’ rất nhiều, bọn họ đều ngây ngẩn cả người, cảm giác giống như là đang nghe ai đó khoác lác.

“Anh có giấy bút không?” Lâm Phàm hỏi.

Vương Minh Dương sửng sốt: “Làm gì vậy?”

Lâm Phàm nhìn Vương Minh Dương: “Còn có thể làm gì nữa? Đương nhiên là viết lời bài hát rồi… Sau đó chúng ta phải tranh thủ thời gian đi thu âm nữa.”

Dương Thần và Vương minh Dương bị Lâm Phàm dọa cho sợ, ngay cả Ngô Hoán Nguyệt cũng trợn mắt há mồm,. Cô không ngờ anh Lâm lại gấp gáy như vậy, chẳng lẽ đúng như lời hắn nói, các bài hát này đã chất chứa trong đầu hắn quá nhiều rồi?”

Giấy bút đã đến.

Lâm Phàm trực tiếp dựa trên mặt bàn rồi viết.

Dương Thần và Vương Minh Dương nhìn nhau, sau đó dời ánh mắt về phía Lâm Phàm, chỉ thấy Lâm phàm đột nhiên dừng động tác lại, giống như đang suy nghĩ gì đó.

Bọn họ cho rằng Lâm Phàm đang suy nghĩ về bài hát nhưng thật ra Lâm Phàm đang buồn phiền vì không biết nên chọn bài hát nào, những bài hát này hắn chưa từng nghe qua, cũng không biết chúng có hay không. Thế nhưng đồ của bách hóa toàn thư vẫn là rất đáng tin cậy, bên trong được phân loại rất nhiều ca khúc, hắn chỉ cần sao chép một đợt từ bách khoa toàn thư là được.

Xoạt xoạt!

Ngòi bút bay múa, từng ô trống trên giấy được viết đầy tràn.

Dương Thần có chút kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt này, ông ta bị cảnh tượng này dọa cho sợ, theo ông ta thì việc này cũng quá giả rồi.

Còn đối với Vương Minh Dương mà nói, anh ta căn bản không hiểu những thứ này, nhưng bây giờ nhìn Lâm Phàm như vậy khiến anh ta cảm thấy rất lợi hại, sau đó huých Dương Thần: “Dương lão sư, ông cảm thấy thế nào?”

“Cái này tạm thời chưa nhìn ra, tình huống cụ thể còn phải xem bài hát như thế nào đã.” Dương Thần nhìn cảnh tượng

trước mắt, trong lòng cũng tò mò vô cùng, không biết tình huống cụ thể là như thế nào. Ông ta cũng là người từng trải trong ngành sản xuất âm nhạc, gặp qua rất nhiều vị bậc thầy sáng tác. Thậm chí ngay cả những bậc thầy viết ca khúc tại hiện trường cũng không phải là chưa từng thấy qua, nhưng những bài viết tại chỗ đó nói về chất lượng thì thật sự không cao.

Với tình huống hiện tại, còn phải chờ xem tình hình cụ thể như thế nào.

Không biết qua bao lâu.

Lâm Phàm đặt bút xuống mặt bàn: "Xong rồi, kết thúc công việc."

Về chuyện này Vương Minh Dương không hiểu rõ cho nên cũng không có nhiều cảm xúc, thế nhưng Dương lão sư lại rất kinh ngạc nói: "Lâm đại sư, đã xong rồi sao?"

Lâm Phàm cười nói: "Đúng vậy, ông xem nó có được hay không?"

Tuy Ngô Hoán Nguyệt không tham gia sáng tác nhưng khi nhìn vào tờ giấy, cảm thấy lời bài hát này rất lưu loát.

Dương Thần nghi hoặc cầm giấy lên, từ từ xem xét.

"Thiên Thiên Khuyết Ca"

Từ từ nhìn lại, những đêm từng thuộc về nhau.

Hồng hồng vẫn là em, gửi đến tim anh mặt trời rực rỡ..

…

Càng nhìn xuống dưới, sắc mặt Dương Thần lộ ra vẻ nghi hoặc, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Phàm: "Lâm đại sư, lời bài hát này…"

Ông ta còn chưa nói hết, chủ yếu là vì ông ta cảm thấy lời bài hát có vẻ không thích hợp với tiếng phổ thông, còn có một số vấn đề về ngữ pháp.

Lâm phàm cười nói: "Bài này hát bằng tiếng Quảng Đông."

"Quả nhiên." Dương Thần gật đầu, sau đó nghi ngờ nhìn Lâm Phàm: "Nhưng bây giờ tiếng Quảng Đông không được thịnh

hành cho lắm, anh nói xem nó sẽ không có vấn đề gì đấy chứ?"

Làm sao Lâm Phàm biết những thứ này, nhưng mà sau khi được bách khoa toàn thư giới thiệu, bài hát này đã được yêu thích trong một thời gian dài, khẳng định là nó có đạo lý của nó.

"Không sao, đợi Hoán nguyệt biểu diễn, chúng ta cùng xem thử."

Lâm Phàm tự tin nói.

Hắn có thể không tin người khác, thế nhưng không thể không tin bách khoa toàn thư nha.

Dương Thần không tự chủ được ậm ừ một tiếng, trong nội tâm không khỏi kinh ngạc, âm điệu này có vẻ rất khác thường.

Tuy không biết tình huống cụ thể là như thế nào nhưng đây chắc chắn là một bài hát hay.

Sau đó lại tiếp tục xem.

Vương Minh Dương ở bên cạnh tò mò hỏi: "Tổng cộng cậu viết mấy bài."

Lâm Phàm ngẩng đầu: "Mười bài."

Vương Minh Dương sững sờ: "Mười bài? Một album cũng không cần nhiều bài hát như vậy…"

Lâm Phàm cười nói: "Cái đó có sao đâu, phải điên cuồng công kích… Không phải muốn tung lên mạng sao, nhất định phải tung ra nhiều bài hát một chút."

Theo ý của Lâm Phàm chính là tất cả các bài hát, ngoại trừ biểu diễn còn lại đều là tên của mình. Nhiệm vụ này còn có thể không hoàn thành được sao?

Còn về việc chọn bài, hắn cảm thấy việc chọn bài này thực sự rất khó, không biết bài nào hay, bài nào không hay. Thế nhưng dựa theo bảng xếp hạng chỉ cần nó xếp phía trên là được, mọi thứ đều không thành vấn đề.

"Được rồi." Lúc này, Dương Thần kinh ngạc, sau đó liếc ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Lâm Phàm: "Những bài hát này, ngoại trừ bài hát tiếng Quảng Đông tôi không chắc ra thì

những bài hát còn lại đều là tác phẩm hay đó nha. Nhưng các bài hát này có chút khác với các bài hát đang được yêu thích hiện nay, chú trọng nhiều hơn đến việc thể hiện cảm xúc, đồng thời không có nốt cao."

Lâm Phàm cười nói: "Đó là tất nhiên, cần nốt cao như vậy làm gì chứ."

(Nhạc Trung Quốc thường có những đoạn nốt rất cao, bạn nào hay bắt trend nhạc Trung Quốc thì sẽ thấy bài trend nào cũng có đoạn cao chót vót.)

Chương 582: Hy vọng

Mặc dù Dương Thần với tư cách là người sáng tác nhạc, nhưng lúc này ông ta cũng rất bội phục Lâm Phàm: "Khâm phục, thật sự rất khâm phục. Bất kỳ bài hát nào trong các bài hát lần này đều là một trong những bài hát vàng trong quá khứ, cho dù ở hiện tại nó cũng là một trong những bài hát hàng đầu."

Ranh giới giữa bày hát hay và không hay rất đơn giản, người bình thường nghe xong cảm thấy thoải mái, cảm giác dễ nghe thì chính là bài hát hay.

Khi Lâm Phàm lựa chọn bài hát thì hắn cũng là cố ý lựa chọn, hắn có lòng tin với những bài hát này, đồng thời cũng hy vọng nhiệm vụ lần này có thể hoàn thành tốt đẹp.

Quá trâu bò rồi.

Bây giờ Vương Minh Dương thật sự chịu phục người anh em này của mình, từ lời bài hát đến phổ nhạc đều đã hoàn thành. Hiện tại chỉ còn là hình thức, các việc còn lại là để cho người khác làm, tiếp theo thì phải phụ thuộc vào Ngô Hoán Nguyệt luyện tập thế nào.

Mấy ngày sau!

Weibo chính thức của Ngô Hoán Nguyệt đưa ra một thông báo.

"Album 'Hy vọng' do Lâm đại sư tự mình sáng tác bài hát sẽ sớm ra mắt với mọi người. Đồng thời các ca khúc trong album

cũng sẽ tiến hành đánh chiếm bảng xếp hạng, đây là mười bài hát rất hay, hy vọng mọi người sẽ thích."

Hiện tại Ngô Hoán Nguyệt coi như có chút danh tiếng, chủ yếu là do dáng dấp của cô rất đặc sắc, hơn nữa còn xinh đẹp và dễ nhận dạng. Điều này đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người hâm mộ, sau khi thông báo này đăng lên Weibo, tất cả người hâm mộ đều rất kinh ngạc.

Bởi vì album đầu tiên của thần tượng bọn họ mới ra mắt cách đây không lâu, bây giờ lại ra một album mới. Tốc độ này cũng quá nhanh rồi, nhanh đến mức khiến người ta không thể tin được.

Rất nhiều người hâm mộ đã bình luận bên dưới bài đăng, đồng thời bọn họ cũng lo lắng cho Hoán Nguyệt.

"Hoán Nguyệt đừng phát hành album nhanh như vậy, phải từ từ chứ, chất lượng nên đặt lên hàng đầu, đừng để số lượng làm ảnh hưởng nha."

"Đúng vậy, bài hát trong album thứ nhất cũng coi như được. Mặc dù có một số bài không hay cho lắm nhưng so với mấy năm gần đây, nó cũng được coi là tác phẩm tốt rồi."

"Bây giờ các bài hát trong album kia hiện tại trên website xếp hạng còn không lọt vào top 10, vậy mà lại phát hành album khác, tôi cảm thấy chuyện này quá nhanh rồi đó."

"Ổn định, nhất định phải ổn định, đừng nên gấp gáp như thế."

"Lần này người sáng tác là Lâm đại sư, người này là ai…? Mọi người có ai biết không?"

"Không biết, khi nghe nhạc tôi chưa bao giờ xem ai là người sáng tác…"

"Tên này nghe hơi quen nha, hình như cũng chính là người sáng tác bài 'bầu trời' kia."

"Trong số các bài hát của Hoán Nguyệt, bài 'bầu trời' là bài hát có chất lượng cao nhất. Nếu là do hắn sáng tác, tôi cũng có chút chờ mong album lần này."

"Tôi thấy cũng không lạc quan lắm, cái này làm vậy là quá gấp rồi. Bạn nói xem, các bài hát hay bây giờ đều phát hành từ

từ, kể cả là đại sư sáng tác cũng không có khả năng sáng tác ra nhiều bài hát hay trong một khoảng thời gian ngắn như vậy…”

Trên mạng, khí thế ngất trời, người hâm mộ của Ngô Hoán Nguyệt đều lo lắng cho album lần này. Dù sao sau khi trở thành người hâm mộ của Ngô Hoán Nguyệt, bọn họ đều hy vọng rằng Ngô Hoán Nguyệt càng tiến xa, càng tốt chứ không phải sớm nở tối tàn. Thế nhưng tình huống hiện tại khiến họ cảm thấy rằng Ngô Hoán Nguyệt đang sử dụng số lượng để công kích, rõ ràng đây là phương pháp xử lý xấu nhất.

Một số ca sĩ khi nhìn thấy thông tin này cũng không nhịn được cười, đồng thời cũng bình luận trên Weibo, đương nhiên là không có chỉ mặt gọi tên.

“Bây giờ có người cơ sở còn chưa vững đã muốn bay lên trời, bay càng cao ngã càng đau đó nha.”

Ngay lập tức, người hâm mộ của cả hai bên bắt đầu đồn đoán.

Anh Kim mặc dù là nữ hoàng âm nhạc, nhưng kể từ sau gặp sự cố ở chương trình thực tế kia bà ta đã lui khỏi các chương trình dạng này.

Lúc này Anh Kim còn đang bận rộn cho buổi hòa nhạc, vừa lướt Weibo, đồng thời cũng đang theo dõi Weibo của Ngô Hoán Nguyệt. Dù sao thì chuyện ngày đó cũng là thua ở trong tay Hoán Nguyệt. Trong giới âm nhạc, Anh Kim khẳng định sẽ dùng năng lực của mình để cản đường Ngô Hoán Nguyệt.

Lúc này người đại diện của Anh Kim hoảng sợ nói: “Chị Anh, chị xem Weibo của con nhóc kia đi, hiện tại lại muốn phát hành album mới.”

Thân là người quản lý của Anh Kim, thế nhưng bình thường lại giống như bảo mẫu. Bất cứ chuyện gì cũng do Anh Kim quyết định, cô ta chỉ làm chân chạy vặt mà thôi.

Sau khi Anh Kim nghe xong mới xem Weibo, tiếp đó nở nụ cười khinh thường, nhất là khi nhìn thấy ba chữ “Lâm đại sư” kia, sắc mặt bà ta trở nên khó coi cực kỳ.

“Cái gã này, chẳng phải là người đã làm cho tôi mất hết mặt mũi trong chương trình ‘giọng ca triển vọng’ lần đó hay sao, tôi còn chưa có tính món nợ này với hắn nữa đó.” Anh Kim nói.

Người quản lý: “Chị Anh, không phải chị và Tứ gia ở Thượng Hải có quan hệ rất tốt sao? Sao không để Tứ gia giúp chị chỉnh đốn hắn.”

Anh Kim xua tay: “Đây chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, chưa đến mức khiến tôi phải nợ ân tình của người khác. Bây giờ hắn cũng muốn sáng tác nhạc, vậy tôi cũng muốn xem một chút hắn còn có bản lĩnh gì.”

Chương 583: Tôi là Anh Kim

Sau đó, Anh Kim cũng đăng một bình luận trên Weibo.

“Muốn ăn một phát biến thành mập mạp, điều đầu tiên là phải có nền tảng, không có nền tảng thì ăn no sẽ bị bể bụng đó nha.”

Thân là nữ hoàng âm nhạc, danh tiếng và địa vị của Anh Kim đương nhiên một người như Ngô Hoán Nguyệt không thể so sánh được. Thế nhưng khi mọi người nhìn thấy Weibo này, trong lòng bọn họ đều nghi ngờ, không hiểu đây có ý gì?

Bọn họ không liên hệ chuyện này với Ngô Hoán Nguyệt chủ yếu là vì danh tiếng của Ngô Hoán Nguyệt còn quá nhỏ, hơn nữa có nhiều người không biết đến sự tồn tại của cô ấy.

Sau khi Anh Kim đăng Weibo này, tâm trạng bà ta cảm thấy vui vẻ hơn rất nhiều, trong lòng như được thư thả một chút.

Người quản lý đột nhiên kinh ngạc nói: “Chị Anh, không xong rồi, có người đang chửi mắng chị.”

Anh Kim: “Có người mắng tôi không phải là chuyện rất bình thường hay sao, có gì to tát chứ.”

Người quản lý: “Không phải, là cái tên Lâm đại sư mà chị ghét nhất kia, hắn vừa theo dõi Weibo của chị, vừa mới bình luận chửi mắng chị đó.”

Anh Kim nghe xong thì lập tức nhíu mày, sau đó mở Weibo ra xem. Quả nhiên, bình luận vừa mới đăng lên trên weibo, còn có ảnh avatar của cái tên tiên nhân kia lập tức khiến cho Anh Kim tức giận đến bốc khói.

Lâm Phàm: “Đại ngốc.”

Người quản lý: “Chị Anh đừng tức giận, không cần để ý đến loại người tiểu nhân như hắn.”

Nhưng Anh Kim không thể nhịn được, trực tiếp trả lời thẳng: “Không có tố chất, mau biến khỏi Weibo của tôi.”

Nhưng đột nhiên, Lâm Phàm trả lời: “Siêu đại ngốc.”

Mẹ kiếp!

Lúc này Anh Kim đã hoàn toàn tức giận, bây giờ bà ta thực sự không chịu nổi nữa.

Người quản lý ở bên cạnh an ủi: “Chị Anh đừng tức giận, chị đừng tức giận với loại người cặn bã này, chị càng tức giận hắn sẽ càng đắc ý.”

Anh Kim hít sâu một hơi, ổn định lại tâm trạng: “Đúng vậy, cô nói không sai, tôi không thể tức giận được.”

Người quản lý khẽ gật đầu, thật sự không cần tức giận đối với loại người không có tiếng tăm gì, hắn không phải là người có địa vị gì cả.

Nhưng đột nhiên, Weibo của Anh Kim phát sinh biến hoá.

Một nhóm người không biết từ đâu xuất hiện, tất cả ID đều là tài khoản Anh Kim.

Anh Kim số 1: “Tôi là Anh Kim, tôi là đại ngốc.”

Anh Kim số 2: “Tôi là Anh Kim, tôi là đại ngốc.”

…

Anh Kim số 999: “….”

Lâm Phàm: “Anh Kim đại đại đại ngốc.”

“Tôi không thể nhịn được nữa.” Anh Kim nhìn thấy tất cả các bình luận trên Weibo của mình đều bị những ID này chiếm lấy, bà ta thực sự không thể chịu đựng được nữa. Người đại diện đứng bên cạnh nhìn xem, đây rõ ràng là một cuộc tấn công có tổ chức.

“Họ Lâm kia, tôi sẽ kiện anh vì tội xúc phạm, anh đợi nhận giấy triệu tập của tòa án đi.”

Lâm Phàm trả lời Anh Kim: “Bà là đại ngốc trong toàn vũ trụ.”

Phố Vân Lý.

Triệu Chung Dương: “Đại sư, tại sao anh lại gây chuyện với Anh Kim?”

Lâm Phàm ngẩng đầu lên, bình tĩnh nói: “Lăng xê cho bản thân.”

Ui là trời!

Sau khi nhận được câu trả lời của Lâm đại sư, Triệu Chung Dương lập tức trợn tròn mắt, có cần chảnh như vậy không, gây chuyện với Anh Kim chỉ để lăng xê cho mình.

Lúc này, Lâm Phàm cũng bắt đầu nghi ngờ, liệu bài hát mình sáng tác cho Ngô Hoán Nguyệt có thể hoàn thành nhiệm vụ hay không. Có cần chuẩn bị một chút hay không, ít nhất thì tỷ lệ này cũng sẽ cao hơn một chút.

Khi nghĩ đến điều này, đột nhiên hắn nghĩ ra một biện pháp tuyệt hảo, sau đó trực tiếp đăng lên Weibo.

Lâm Phàm: “Ngôi sao nào dám cùng với tôi chửi Anh Kim, tôi sẽ giúp người đó sáng tác một album cá nhân , tôi là bậc thầy sáng tác nhạc huyền thoại Lâm đại sư.”

Khi Weibo này được đăng lên, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

“Quá đỉnh… Đây là khai chiến trực tiếp sao, bình luận này là cái quỷ gì, trừ hắn ra thì còn có ai dám chọc giận Anh Kim, đây không phải là tự tìm chết sao?”

“Tôi cười chết, hôm nay xuất hiện tin tức lớn, Lâm đại sư chọc giận Anh Kim.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy, tôi đến muộn, thậm chí còn không biết chuyện gì xảy ra.”

“Cùng câu hỏi, tôi cũng không biết tình hình cụ thể là như thế nào?”

…

Ngô U Lan liếc nhìn Lâm Phàm: “Có cần phải ác như vậy không, tôi nghĩ sẽ không có ai dám chọc giận bà ta giúp anh đâu.”

“Tôi biết.” Lâm Phàm gật đầu nói.

Ngô U Lan im lặng: “Anh biết, sao còn đăng những thứ này…”

Lâm Phàm cười nói: “Tôi là đang tự lăng xê cho mình, đồng thời tôi có thể cam đoan, sau một thời gian nữa sẽ có người hối hận vì đã bỏ lỡ cơ hội để một bậc thầy sáng tác nhạc giúp họ viết album, sự mất mát này sẽ rất lớn đó nha.”

Được rồi, cái lí do này khiến Ngô U Lan không thể phản bác lại được, trong lúc nhất thời không thể tìm được lời nào để bình luận.

Điền Thần Côn lắc đầu: “Một ngày cậu không gây sự thì cả người sẽ cảm thấy không thoải mái hay sao…”

Lâm Phàm nhìn Điền Thần Côn: “Dù sao mỗi ngày tôi cũng không có gì làm, không tìm chút niềm vui sẽ rất bực bội.”

Không thể không nói, phương pháp của Lâm Phàm thực sự rất hữu ích.

Chương 584: Sự kiện đánh nhau

Am Kim là nữ hoàng ca hát, trong giới âm nhạc đã ở cấp bậc đại lão, đột nhiên tự mình ra trận đối đầu với người khác, hiển nhiên đã thu hút được sự chú ý, một số phương tiện truyền thông đều bắt tay vào điều tra việc này.

Dưới sự điều tra của truyền thông, nguyên nhân và toàn bộ quá trình đều được tiết lộ.

Tìm ra tin tức cũ.

Tài khoản tích xanh có tên ‘Tin đồn giải trí’ đã tìm ra nguyên nhân của vụ việc trong thời gian ngắn nhất, sau đó trực tiếp đăng tải nguyên nhân gây ra sự việc lên trên mạng.

Khi Lâm Phàm nhìn thấy tin tức này cũng không khỏi thở dài, quả thật có rất nhiều người tài giỏi, có thể tìm ra trong khoảng thời gian ngắn như vậy.

…

Anh Kim đã bó tay, lập tức nổi trận lôi đình: “Hay lắm nhóc con, muốn chơi tiếp đúng không, được lắm…”

Người quản lý: “Chị Anh, chị có ý định đi tìm Tứ gia hỗ trợ sao?”

Anh Kim khoát tay: “Không cần, vẫn là câu nói kia, tên nhóc này không đáng để tôi thiếu nợ ân tình người ta.”

…

Mà lúc này, những người hâm mộ trên Weibo của Lâm Phàm đều sợ ngây người.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy, tại sao Lâm đại sư lại có xích mích với một ngôi sao lớn như vậy?”

“Không biết, tôi thấy Lâm đại sư hiện tại ngày càng phát triển, bánh kếp bán rất chạy không nói, bây giờ hắn đột nhiên xông vào con đường giải trí, tôi cảm thấy khoảng cách giữa Lâm đại sư và chúng ta càng ngày càng xa.”

“Thật là lợi hại, Lâm đại sư sắp trở thành người vạch mặt đệ nhất cao thủ, ngay cả Anh Kim mà cũng dám chọc.”

“Sao lại không dám chứ, Lâm đại sư là tồn tại cấp bậc gì anh còn không biết hay sao, chọc con mụ này còn không phải là chuyện quá dễ dàng à.”

Trên mạng rất ồn ào, mà Lý Mộc Trạch và Lục Đạo Nhân đã đứng về phía Anh Kim, cùng nhau trút giận về phía Lâm Phàm.

Cuộc đấu này đối với người khác mà nói rất kịch liệt, nhưng đối với Lâm Phàm mà nói thì đây chỉ là một cách để giết thời gian khi buồn chán mà thôi.

Đồng thời có một số ca sĩ khi nhìn thấy Weibo kia của Lâm Phàm cũng đều xì mũi coi thường, bọn họ không cho điều này là thật, giúp hắn trút giận lên Am Kim có thể nhận được một album do hắn tự sáng tác, quả thật là chuyện rất buồn cười.

Địa vị của Anh Kim trong làng giải trí cao như vậy, bọn họ nhất định không dám làm như thế, hơn nữa loại album thế này thì có chất lượng kiểu gì chứ? Với lại, trong giới sáng tác người này còn không có chút danh tiếng gì, quả thật không đáng để nhắc đến.

Vì vậy bài viết này bị tất cả mọi người bỏ qua, cho rằng đối phương chỉ là đang nằm mơ nói nhảm, suy nghĩ hão huyền mà thôi.

…

Lúc này, Vương Minh Dương gọi điện thoại đến.

“Tôi nói này đại ca, tại sao anh lại chọc giận đến Anh Kim như vậy.” Vương Minh Dương thật sự chịu phục người anh em này của mình, đây thật sự là một tên cuồng gây chuyện mà. Hơn nữa “Giọng ca triển vọng” đã trôi qua lâu như vậy, xung đột với Anh Kim sớm đã tiêu tan từ lâu, nhưng mà hiện tại lại bị truyền thông moi ra, chuyện này không khéo sẽ trở thành cuộc chiến không chết không thôi.

Lâm Phàm: “Không có gì, muốn chửi thì cứ chửi, bà ta muốn làm gì thì cứ làm. Hơn nữa việc tôi tự mình sáng tác album, Weibo của Anh Kim lại đăng bài như vậy, rõ ràng là đang nhằm vào chúng ta, tại sao lại phải cho bà ta mặt mũi cơ chứ.”

Vương Minh Dương, nói: “Cái này cũng đúng.”

Lâm Phàm: “Album chuẩn bị như thế nào rồi?”

Vương Minh Dương: “Đã soạn xong phần nhạc, bây giờ chờ Ngô Hoán Nguyệt luyện tập ca khúc. Mười bài hát này đều là kinh điển, Ngô Hoán Nguyệt cũng không dám tùy ý, mỗi một ca khúc đều dốc toàn lực để luyện tập…”

Lâm Phàm: “Cũng không cần phải mệt mỏi như vậy, cũng đã đến lúc rồi, nên phát hành sớm một chút. À! Đúng rồi, phần sáng tác nhất định phải ghi tên là Lâm đại sư nha.”

Vương Minh Dương: “Tôi nói nghe nè, nếu không cậu bỏ việc bán bánh kếp mà chuyên tâm sáng tác bài hát đi, công việc này cũng dễ dàng hơn, cũng không có nhiều phiền phức như vậy.”

Lâm Phàm: “Được rồi, tôi không thể từ bỏ việc này, nếu không đưa món bánh kếp này phát huy ra toàn thế giới tôi chắc chắn sẽ không dừng lại.”

“Tham vọng như vậy, tôi ủng hộ cậu.” Vương Minh Dương thở dài, đối với lý tưởng của người anh em này, anh ta cũng phục rồi .

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Phàm không chú ý đến chuyện trên mạng nữa, hắn không phải là ngôi sao, tốt xấu gì cũng không liên quan gì đến hắn. Lúc buồn chán lên mạng chửi vài câu thì anh có thể làm gì được hắn đây.

Đúng lúc này bên ngoài có một giọng nói truyền đến.

"Đánh người, đánh người rồi…"

Khi Lâm Phàm nghe thấy giọng nói này hắn lập tức sững người, trong phố Vân Lý ai lại dám đánh người?

Lão Lương: "Ông chủ nhỏ, cậu mau ra đây xem, bên đó có đánh nhau."

Lâm phàm sững sờ: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Lão Lương: "Tôi không rõ tình hình cụ thể cho lắm, nhưng mà nghe nói ông lão kia đẩy xe đạp bán quả đào bị quản lý đô thị bắt lại , bây giờ hình như đã đánh nhau luôn rồi."

"Ui là trời, chuyện này cũng có thể xảy ra, trước đây làm gì có chuyện như vậy." Lâm Phàm kinh ngạc.

Lão Lương: "Tôi cũng không biết…"

Chương 585: Đây là địa bàn của chúng tôi

Hôm nay sẽ đăng bù chương hôm qua thiếu nha

Cám ơn mọi người đã ủng hộ!!!

Chương 585: Đây là địa bàn của chúng tôi

Hắn cùng đám người Điền Thần Côn vội vã đi ra bên ngoài.

Trước kia chưa có được bách khoa toàn thư, Lâm Phàm bán bánh kếp nếu mà gặp phải quản lý đô thị thì hắn có chạy cũng không kịp. Nhưng tình huống hiện tại có chút không đúng, hắn biết ông lão bán đào bên ngoài kia.. Khi mới đến phố Vân Lý, ông lão này vì muốn được bán hoa quả ở phố Vân Lý, nên ông ấy đã đưa tặng cho tất cả ông chủ cửa hàng trong phố một ít

đào. Thế nhưng không ai muốn nhận cả, cũng đồng ý để ông ấy bán đào ở con phố này.

Dù sao phố mua sắm vẫn là phố mua sắm, chỉ cần không bày quầy hàng ở giữa đường, đi tới đi lui bán thì không thành vấn đề . Hơn nữa, xe của ông ấy cũng không phải xe ba bánh, mà chỉ là một cái xe đạp hai mươi tám kiểu cũ, phía sau treo lên hai cái giỏ.

Khi bọn họ đến hiện trường thì đã có rất nhiều người vây xem, nhưng bọn họ đều là người dân xung quanh.

Mấy ông chủ cửa hàng cũng chen lấn vào xem, nhưng mà cũng không rõ tình hình thế nào.

Một ông lão khoảng 60, 70 tuổi bị ba thanh niên lực lưỡng đè xuống đất, thời tiết này mặt đất rất nóng, chiếc xe đạp hai tám cũ kỹ ngã một bên, đào thì rơi đầy trên mặt đất.

“Mẹ kiếp, các người mau dừng tay lại cho tôi.” Lâm Phàm tiến tới hét lên.

Bây giờ khu vực này đã khác, không giống như ở khu cũ bên kia, cán bộ quản lý trật tự đô thị cũng không giống như Lưu Hiểu Thiên dễ chịu như thế, cũng có không ít người tốt xấu lẫn lộn bên trong.

Lâm Phàm hét lên như vậy mà bọn họ vẫn không dừng tay lại. Thế là hắn tiến lên tặng cho ba tên này mỗi người một cước văng ra xa, sau đó đỡ ông lão đứng lên kéo ra sau lưng để bảo vệ.

Lúc này, Lâm phàm nhìn bảy người trước mặt hỏi: “Mấy người muốn làm gì.”

Ba người trẻ tuổi kia bị Lâm Phàm đạp qua một bên, lúc này khẽ cau mày, hung hăng nói: “Vừa rồi là anh đạp chúng tôi phải không?”

“Là tôi đấy, tôi hỏi các anh dựa vào cái gì mà đánh ông ấy, các anh ba người cũng không biết xấu hổ, đè ông ấy xuống đất làm gì, mấy người không biết mặt đất lúc này nóng như thế nào sao? Nếu không mấy người thử nằm rạp xuống xem.” Lâm Phàm mắng.

Trong đó có một người trẻ tuổi tiến lên mắng: “Việc của chúng tôi không cần anh phải lo.”

Sau đó có một người trẻ tuổi khác chỉ vào cái xe đạp kia nói: “Đem về đồn.”

Lâm Phàm tức giận nói: “Đừng động vào.”

Nhưng mấy người quản lý đô thị này không chú ý đến lời nói của Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn mấy ông chủ cửa hàng xung quanh nói: “Mọi người đều lên chặn đường lại cho tôi, đây là phố Vân Lý, là địa bàn của chúng ta. Đây không phải là nơi để các người lên mặt, hôm nay không giải quyết ổn thỏa, bảy người các anh cũng đừng nghĩ tới chuyện rời khỏi đây. Con mẹ nó! Khu này và những khu khác sao lại có sự chênh lệch lớn như vậy, sao lại có loại người bạo lực như mấy người thế này .”

Ông lão thở hổn hển, sắc mặt đỏ bừng, trên mặt bị thương nhẹ, lúc này mới sợ hãi nói: “Ông chủ nhỏ.”

Lâm Phàm phất tay, nói: “Không sao, đây là phố Vân Lý, chúng tôi không có ý kiến thì bọn họ dựa vào đâu phản đối, chuyện này cứ giao cho chúng tôi.”

Đây là cơ hội để thể hiện sự đoàn kết trong phố Vân lý.

Lâm Phàm hô một tiếng, tất cả ông chủ cửa hàng xung quanh đều đoàn kết lại, tất cả trong tay đều cầm chổi đi ra.

Còn có một số người không biết tình hình, nhưng khi nghe ông chủ nhỏ bị bắt nạt thì cũng đi đến.

Lão Trương cầm chổi trong tay nói: “Hôm nay không giải quyết xong, bảy người các cậu đừng nghĩ đến chuyện rời đi.”

Chị Hồng: “Đúng là to gan, dám đến phố Vân Lý này đánh người, ông ấy đã làm gì mấy người? Thứ nhất ông ấy không chiếm chỗ, thứ hai ông ấy bán đào nhà mình trồng, mấy người vậy mà lại ra tay đả thương người ta. Mấy người thực sự nghĩ rằng người trong phố Vân Lý chúng tôi dễ bắt nạt hay sao.”

Rầm rầm!

Lúc này, mấy người dân thành thị xung quanh đến phố Vân Lý mua sắm đều sợ ngây người, trước đây họ chưa bao giờ nhìn

thấy tình huống như thế này.

Lúc nãy khi bọn người này đè ông lão xuống đất, bọn họ có quay video lại, thế nhưng không có ai can đảm tiến lên can ngăn.

Lúc này, đám người kia cũng kinh sợ: "Các người muốn ngăn cản người thi hành công vụ đúng không?"

…

Hiện trường lúc này quá lớn.

Mấy ông chủ cửa hàng trong phố Vân Lý không phải là loại người sợ bóng sợ gió, hơn nữa sâu trong lòng của mỗi người đều có nhân tố gây rối. Cho nên khi có người đứng ra hô hào một tiếng, ngay lập tức cái nhân tố gây rối này hoàn toàn bị kích thích.

Cái chổi xuất trận, mọi người phong bế ngã tư đường phố Vân Lý, hiện tại có thể nhìn thấy vẻ mặt đang hoảng sợ của bảy tên kia, bọn họ đã làm lâu như vậy nhưng chưa bao giờ nhìn thấy thế trận lớn như thế này. Lúc trước cũng có người vây xem nhưng cơ bản bọn họ chỉ là xem náo nhiệt, cho dù có để cho họ lên thử một lần, có cho họ mười lá gan thì bọn họ cũng không dám xông lên, thế nhưng hôm nay thật sự đã gặp quỷ trong phố Vân Lý rồi.

Chương 586: Đánh cho tôi

Trong bảy người, một người có cơ thể cường tráng làn da ngăm đen trực tiếp chỉ vào Lâm Phàm nói: "Anh muốn làm gì, anh có biết đây là phạm pháp không?"

Lâm Phàm nhìn bảy người bọn họ, nói: "Tôi cũng không làm khó các người, mau ngoan ngoãn giúp nhặt lại đồ đạc, sau đó cút khỏi phố Vân Lý."

"Đánh rắm, anh đang nằm mơ sao. Được lắm! Bây giờ tôi gọi người đến, các anh dám chống người thi hành công vụ, còn vây chúng tôi lại, tôi nghĩ các anh là muốn tạo phản rồi đúng không." Người đàn ông tiếp đó lấy điện thoại ra gọi: "Tập hợp người đến phố Vân Lý, chỗ này có người cản trở việc thực thi pháp luật, nhanh lên… Mau đến đây."

Người dân xung quanh lấy điện thoại di động ra quay lại cảnh tượng trước mặt.

“Mấy người này thật sự là quá kiêu ngạo, quả thật đã làm bôi nhọ mặt mũi chính phủ của chúng ta…”

“Đúng vậy, hiện tại nhiều nơi đã triển khai công tác giữ gìn trật tự đô thị một cách rất hữu nghị, thế nhưng những người này vẫn còn dám sử dụng bạo lực như vậy.”

“Quay lại khuôn mặt của bọn họ thật rõ đi.”

“Chúng ta hãy đăng đoạn video này lên mạng, để cho nhiều người cũng thấy được.”

“Cướp lấy chứng nhận để phòng ngừa bọn họ chạy trốn, nếu không đến cuối cùng bộ ngành kia chết cũng không chịu thừa nhận.”

…

Bảy người nhìn đám người Lâm Phàm, nói: “Đây là các người tự tìm rắc rối, các người có biết làm như vậy tội lớn cỡ nào hay không?”

“Không sai, anh là tên chủ mưu, chúng tôi đã nhớ kỹ rồi. Anh đừng nghĩ mình rất trâu bò, đợi lát nữa anh sẽ biết tay.”

Những người này đứng đó kêu gào, bây giờ bọn họ căn bản không sợ Lâm Phàm và những ông chủ cửa hàng ở phố Vân Lý này nữa, bọn họ thật sự không tin đối phương dám làm gì bọn họ.

Trong đó có một người thanh niên trẻ tuổi, hùng hổ nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm nói: “Anh muốn tôi nhặt những quả đào này lên sao, đây là chuyện không thể xảy ra.”

Bộp!

Người này tiến lên một bước dẫm lên quả đào, khiến quả đào xẹp lép nhão nhoẹt trên đất. Sau đó khiêu khích nhìn Lâm Phàm, giống như là đang nói bây giờ anh có thể làm gì được chúng tôi.

Mà tên này còn đi đến trước mặt Lâm Phàm, đưa mặt của mình về phía hắn, thách thức: “Đến đây, hiện tại tôi đưa mặt

qua đây rồi nè, anh đánh thử đi.” Sau đó còn hét to vào mặt Lâm Phàm: “Có gan thì đánh tôi đi…”

Tiếng hét rất lớn, rất khí thế, những người dân xung quanh cũng bị dọa sợ, những ông chủ cửa hàng kia cũng vậy, bọn họ bị khí thế này của hắn ta dọa cho kinh sợ.

“Không dám đánh phải không? Tôi cho anh biết, tôi cho anh có mười lá gan anh cũng không dám. Cho nên các người ở đây ai mà dám động đến chúng tôi thì trong tù sẽ có một chỗ cho người đó.” Sau đó người này bắt lấy cánh tay của ông lão quát: “Đi cùng chúng tôi về đồn, ông thực sự nghĩ rằng nếu có ai đó giúp ông thì ông sẽ được thoát hay sao ”

Sáu người còn lại thấy cảnh tượng như vậy, trên mặt bọn họ lập tức lộ ra dáng vẻ tươi cười. Quả nhiên là tên nhóc này lúc trước lăn lộn ở trên đường không uổng mà, khí thế này so với trước đây không hề giảm chút nào. Vậy mà có thể khiến cho tất cả mọi người ở trong phố Vân Lý đều kinh hãi.

Lúc nãy đùa giỡn với đám người này một chút, đám người này còn tưởng chúng ta sợ họ. Bây giờ có đầy đủ khí thế, kèm theo bộ cảnh phục trên người này còn sợ không đủ uy hiếp bọn họ hay sao.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, trên mặt có chút giận dữ. Đột nhiên hai tay hắn khẽ động, lập tức bắt lấy tay của gã kia rồi ném một cú qua vai, ném cho gã ngã lăn trên đất.

“Đánh cho tôi.” Lâm Phàm ra lệnh một tiếng, tất cả ông chủ cửa hàng ở xung quanh lập tức cầm chổi trong tay đánh về phía sáu người kia.

Bảy người thấy cảnh tượng như vậy lập tức sợ ngây người: “Các người dám…”

Bụp!

Trong nháy mắt hiện trường bỗng trở nên hỗn loạn, sáu người kia bị chổi đánh trúng, cũng rất đau rát.

“Dừng…” Lâm Phàm lên tiếng.

Tất cả ông chủ cửa hàng đều bước sang một bên.

Sắc mặt bảy người kia đỏ bừng, vừa rồi bị những cái chổi kia đánh lên người, bọn họ đều đau đớn kêu gào thảm thiết, giờ

phút này nguyên một đám tê liệt ngã trên mặt đất, gương mặt đầy kinh ngạc nhìn Lâm Phàm.

Bọn họ không ngờ rằng đối phương vậy mà dám ra tay.

Những người dân thành thị xung quanh đứng xem cũng rất phấn khích, người này thật trâu bò, quả thật là quá trâu bò, trước kia chưa từng gặp phải chuyện như thế này…

“Ui là trời, các ông chủ cửa hàng ở phố Vân Lý đánh quá đẹp rồi.”

“Đúng vậy, nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì ai dám tin chuyện này chứ.”

“Hiện tại ai cũng cảm thấy bất an, gặp phải tình huống như vậy tất cả mọi người đều chỉ vây lại để xem náo nhiệt, có thể đi lên nói vài lời công đạo cũng đã rất tốt rồi. Ông lão này cùng bọn họ không có quan hệ , hiện tại lại có người ra tay giúp đỡ như vậy, thực sự là không thể không khen một câu thật lợi hại.”

“Rất tốt, chuyện này tôi đã nhìn thấy kết quả cuối cùng rồi, Lâm đại sư chắc chắn sẽ bị đưa đi, còn những người này nhất định chỉ là công nhân thời vụ.”

…

Chương 587: Quá đỉnh

“Vấn đề này thật sự rất buồn cười, vừa nhìn ra là biết thuê công nhân thời vụ chất lượng thấp. Tôi không thể hiểu nổi, biết rõ là chất lượng thấp tại sao còn thuê công nhân thời vụ làm gì?”

“Bởi vì công nhân thời vụ này hiệu quả suất làm việc nhanh… Cho dù có xảy ra chuyện, cùng lắm thì sa thải mà thôi cũng không có tổn thất gì.”

“Có đạo lý.”

Điền Thần Côn lôi Lâm Phàm lại: “Ổn định một chút, đừng làm cho nó quá lớn.”

Lâm Phàm gật đầu: “Ừm, tôi biết rồi, việc này tôi cũng không có chuẩn bị trước.”

Lúc này, Lâm Phàm nhìn bảy người kia: “Tôi cũng không nói nhảm với các người, một quả đào giá ba tệ, các người đã dẫm nát một số quả như thế thì cứ tính là 100 tệ đi, các người lấy 100 tệ ra trả đây, số quả còn nguyên vẹn thì nhặt lại rồi cút xéo ngay cho tôi.”

Bảy người bị đánh cho hồ đồ, tên thanh niên phách lối khi nãy lập tức hét lên: “Đừng có mơ, tôi nói cho anh biết, chuyện này tôi không để yên đâu.”

Lâm Phàm liếc nhìn hắn, nói: “Tiếp tục đánh…”

Các ông chủ cửa hàng lao lên lần nữa, trong miệng còn mắng chửi.

“Một đám chó, vẫn còn kiêu ngạo như vậy.”

“Ở chỗ khác thì không nói, nhưng đây là phố Vân Lý các người không được phép làm càn ở nơi này.”

“Không sai, nếu sau này các người còn xuất hiện ở phố Vân Lý, thấy các người một lần sẽ mắng các người một lần.”

Ngay lúc mấy ông chủ cửa hàng lao lên, một người đàn ông trung niên trong đó nhanh chóng hét lên: “Đừng đánh nữa, tôi trả… để tôi trả.”

Vẻ mặt người đàn ông trung niên này trông có vẻ tức giận, nhưng lúc này ông ta không còn cách nào khác ngoài việc lấy ra 100 tệ.

Lâm Phàm nhìn số tiền này, nói: “100 tệ là tiền đào, còn ông lão bị các người làm bị thương thì sao, đưa thêm 500 tệ tiền thuốc men đi.”

Người đàn ông trung niên tức giận nói: “Anh cũng không thể kiêu ngạo như thế, chúng tôi cũng bị các người đánh rồi mà.”

Lâm Phàm: “Tôi bảo anh trả tiền thuốc men cho ông lão, tiền thuốc tôi đánh các anh chút nữa sẽ tính toán sau, nghe cho rõ ràng.”

Cuối cùng người đàn ông trung niên oán giận lấy 600 tệ ra.

“Được rồi, nhặt đào lên cho tôi.” Lâm Phàm nói, sau đó nhét 600 tệ vào tay ông lão nói: “Ông cầm lấy tiền, sau này cứ đến phố Vân Lý bán, không ai có thể bắt nạt ông.”

Ông lão cảm động rơi nước mắt, dùng bàn tay đen khô lau đi khóe mắt nói: "Cảm ơn, cảm ơn."

Lâm Phàm xua tay đáp: "Không cần cảm ơn, muốn cảm ơn thì cảm ơn mấy người này."

Giờ phút này, bảy người kia khom người nhục nhã nhặt đào dưới đất, sau đó bỏ vào trong giỏ. Bọn họ không ngờ tới hôm nay sẽ phát sinh chuyện như vậy, nhưng chuyện này sẽ không chấm kết thúc đơn giản như vậy đâu.

Sau khi thu dọn mọi thứ xong.

Lâm Phàm nhìn bảy người kia, sau đó chỉ về phía đường: "Hiện tại cút xéo ngay cho tôi, sau này đừng xuất hiện trong phố Vân Lý, nếu không gặp một lần sẽ đánh một lần, lời này là do tôi nói các người có thể gọi bất cứ ai tới đây."

Bọn họ nhìn đám người ông chủ cửa hàng đáng giận này, không ngờ bọn họ lại đoàn kết như vậy, nhưng sao người gọi bây giờ vẫn còn chưa đến.

Bảy người xấu hổ rời đi.

Những ông chủ cửa hàng xung quanh hoan hô.

"Cút mau lên."

"Về sau đừng xuất hiện ở phố Vân Lý, nếu không sẽ cho các người đẹp mặt."

"Thật sự tự cho mình là gì, chỉ biết hiếp yếu sợ mạnh, sau này có bản lĩnh thì đến đánh với chúng tôi này."

"Cũng không biết là được ai nuông chiều, không nghe lệnh của chỉ huy mà đã đánh người, thật cho mình là trâu bò quá rồi phải không."

Những lời nói của các ông chủ cửa hàng xung quanh khiến khuôn mặt của bảy người họ trở nên u ám đến đáng sợ. Đây đúng là ngày nhục nhã nhất của bọn họ.

Không thể nhịn được nữa…

Nhưng bây giờ không còn cách nào khác, bọn họ không có khả năng mắng chửi lại bọn họ.

Lâm Phàm: "Tất cả mọi người giải tán, trở về buôn bán đi."

“Ông chủ nhỏ! Lần này cậu quá đỉnh.”

“Đúng vậy! Lúc trước Đội trưởng Lưu của chúng ta làm quản lý trật tự đô thị thân thiện biết là bao, thực sự có thể nói là một đóa hoa hồng trong những người làm quản lý trật tự đô thị.”

“Đây chính là điểm then chốt khiến Đội trưởng Lưu người ta từ quản lý trật tự đô thị trở thành cảnh sát đó, cũng không phải người nào cũng giống như Đội trưởng Lưu được đâu.”

Khi Lâm Phàm nghe nói như vậy, cũng nhịn không được nở nụ cười, không biết khi Lưu Hiểu Thiên biết chuyện này thì trên mặt có vui như nở hoa hay không?

Nếu nghĩ kỹ lại thì đúng thật. Vào thời điểm đó Lưu Hiểu Thiên vẫn làm quản lý trật tự đô thị, đúng thật là rất thân thiện. Khi mình bị bắt cũng không động tay động chân với mình, cũng không mở miệng chửi tục, nếu lấy ra so sánh với người khác quả thật là làm người ta tức chết mà.

Người dân đang vây xung quanh xem đã ghi lại hết toàn bộ tình hình này, bây giờ là thời đại internet bùng nổ, cho nên có tin tức gì muốn giấu cũng không giấu được. Bất kỳ sự kiện công chúng nào cũng sẽ được xuất hiện đầu tiên ở trên Internet.

Chương 588: Trả thù

Lúc này, ở bên ngoài phố Vân Lý.

Bảy tên kia cũng không hề rời đi, mà từng người đều đứng ở đó mắng chửi: “Đám người này thực sự là ăn gan hùm mật gấu rồi.”

“Việc này chưa xong đâu! Nếu không dạy cho bọn họ một bài học, thật đúng là không biết trời cao đất rộng.”

Ngay lúc này có vài chiếc chạy xe tới.

Có một người đàn ông trong nhóm lên tiếng: “ Người tới rồi.”

Những chiếc xe kia dừng lại.

Một người thanh niên trẻ tuổi bước xuống xe: “Trung đội trưởng Khâu! Mọi người bị sao vậy?”

Người đàn ông trung niên kia cũng chính là Trung đội Khâu: "Đừng hỏi nhiều nữa, cậu đội mũ bảo hiểm lên đi, bên trong có người đang cản trở chúng tôi thi hành công vụ, còn ra tay đánh chúng tôi bị thương, đợi lát nữa đi vào lập tức đánh bọn họ cho tôi."

Người thanh niên trẻ tuổi sững sờ: "Trung đội trưởng Khâu, anh đừng xúc động như vậy. Bọn họ đều là người dân nên chúng ta không thể làm như thế đâu."

Trung đội trưởng Khâu chỉ tay thẳng vào mặt nam thanh niên này, thái độ có vẻ ngang ngược: "Cậu nói cái gì vậy? Cậu có đi theo tôi hay không?"

Người thanh niên trẻ tuổi lắc đầu: "Tôi không đi đâu, đây là vi phạm pháp luật đó. Chúng ta thân là nhân viên chấp pháp, không thể biết pháp mà còn cố tình vi phạm pháp. Cho dù xảy ra tình huống như thế nào, đều phải tiến hành điều tra trước tiên, không thể ra tay đánh người như vậy được."

Có một người khác đang đứng bên cạnh Trung đội Khâu lập tức tiến lên đẩy người thanh niên trẻ tuổi này: "Mẹ nó! Cậu đúng là đồ nhát gan. Chúng tôi đều bị người ta đánh ra như vậy, cậu không giúp đỡ thì thôi, còn ở bên cạnh nói lời châm chọc, chờ giải quyết xong việc này, tôi sẽ cho cậu đẹp mặt."

Sau đó người này quay lại nhìn mấy người vừa đến ở phía sau: "Vậy mọi người còn lại có đi theo chúng tôi hay không?"

Ngược lại người thanh niên trẻ tuổi kia cũng không sợ hãi chút nào, sau đó nhìn những đồng nghiệp ở phía sau nói: "Mọi người cũng đừng xúc động theo, việc này cần phải làm theo thủ tục, không thể dùng bạo lực để giải quyết được."

Những nhân viên quản lý trật tự đô thị ở phía sau có người do dự, nhưng cũng có người ngang ngược không do dự chút nào nói: "Trung đội trưởng! Chúng tôi đi theo anh. Cái tên Thiếu Kiệt này nhát như thỏ đế vậy, vừa học đại học xong, chỉ sợ học đến ngu người luôn rồi."

Thiếu Kiệt cuống cuồng lên nói: "Mọi người đừng xúc động, đây là chuyện phạm pháp đó, bây giờ là xã hội hòa bình pháp trị, mọi người làm như vậy là đang bôi nhọ đồng phục đang mặc trên người chúng ta đó."

“Mẹ nhà mày.” Một người đàn ông ở bên cạnh Trung đội Khâu nhanh chóng tiến lên đẩy Thiếu Kiệt trở ngược lại trên xe, sau đó ngoắc tay một cái: “Chúng ta đi vào thôi, nếu như đám dân đó dám đánh trả thì chúng ta cũng không cần nương tay, đánh cho bọn họ chết luôn đi.”

“Mọi người…….” Thiếu Kiệt nhìn thấy tình huống này ngay lập tức cảm thấy hoang mang, không rõ. Còn những nhân viên quản lý trật tự đô thị không đi theo thì nhanh chóng chạy tới hỏi: “Thiếu Kiệt! Chúng ta phải làm sao bây giờ? Bọn họ sắp gây ra chuyện lớn rồi.”

Thiếu Kiệt: “Gọi điện thoại cho đại đội trưởng nhanh lên! Có chuyện lớn sắp xảy ra rồi.”

Một người đàn ông đang đứng bên cạnh nhiệt tình mắng chửi: “Mẹ nó! Không biết sao bọn họ có thể leo đến vị trí này, còn có cách xử lý thế này nữa. hông phải là tuyển nhằm xã hội đen vào chỗ chúng ta đấy chứ? Bình thường đi ra ngoài tuần tra với bọn họ, tôi đều cảm thấy rất xấu hổ, đặc biệt khi bị người ta nhìn chằm chằm, cảm giác mình giống như thổ phỉ đi vào thành vậy đó.”

Đồn công an.

Lưu Hiểu Thiên đang ngồi uống trà với một người đàn ông trung niên.

“Anh Lưu! Anh đúng là giỏi thật đó, chỉ mới có một khoảng thời gian không gặp, mà anh đã lên làm đồn trưởng rồi.” Đại đội trưởng Vương vừa cười vừa nói.

Lưu Hiểu Thiên cười nói: “Đừng khen tôi nữa. Trước đây, chúng ta đều là chiến hữu mà, việc này cũng là do tôi may mắn thôi, hình như hai anh em chúng ta cũng có một khoảng thời gian chưa gặp nhau đúng không.”

Đại đội trưởng Vương cười nói: “Đúng vậy! Hiện tại anh cũng bận mà tôi cũng bận, sao chúng ta có thời gian để gặp nhau chứ? Tôi thấy như vậy đi, chọn đại một ngày anh đến nhà tôi, chỉ có hai anh em chúng ta ngồi nhâm nhi một chút rồi tâm sự với nhau được không.”

Lưu Hiểu Thiên: “Được đó! Tính ra cũng lâu rồi tôi chưa được ăn mấy món của chị dâu nấu.”

Đại đội trưởng Vương cười lớn: “Tôi thì sợ anh bây giờ nhìn chướng mắt tôi thôi.”

Lưu Hiểu Thiên cười mắng một câu: “Ui là trời! Anh coi tôi thành hạng người nào rồi hả.”

Đinh đinh!

Tiếng điện thoại di động đổ chuông.

Đại đội trưởng Vương cười nói: “Anh xem nè, tôi mà không có mặt là những người cấp dưới này sẽ lập tức gọi điện thoại tới. Cậu Thiếu Kiệt này cũng không tệ, tốt nghiệp đại học nổi tiếng, cũng không biết chạm phải dây thần kinh nào, vậy mà chạy tới đăng ký vào giữ gìn trật tự đô thị. Anh nói đây không phải là giết gà mà dùng dao mổ trâu sao.”

Lưu Hiểu Thiên cười nói: “Được rồi! Giết gà mà dùng dao mổ trâu gì chứ, chỉ cần giữ gìn an ninh xã hội thì không phân biệt nghề nghiệp, nghề nào cũng cao thượng cả. Nghe điện thoại nhanh đi, mong là không có chuyện gì.”

Chương 589: Đánh luôn cảnh sát

Đại đội trưởng Vương nghe điện thoại nhưng vẫn chưa nói gì, còn đầu bên kia điện thoại nhanh chóng truyền đến âm thanh. Khi biết được chuyện gì đã xảy ra thì sắc mặt của đại đội trưởng Vương cũng thay đổi rất khó coi.

"Các cậu cản bọn họ lại cho tôi, nếu bọn họ dám làm ra chuyện gì, thì tôi nhất định sẽ lột da của bọn họ." Đại đội trưởng Vương rống giận, sau đó cúp điện thoại: "Anh Lưu! Chắc là hôm nay không thể trò chuyện tiếp được, chỗ của tôi xảy ra chuyện rồi."

Lưu Hiểu Thiên: "Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Đại đội trưởng Vương vô cùng giận dữ nói: "Anh nói thử xem, những người này muốn làm gì vậy? Thậm chí, bọn họ dám tập hợp nhân viên lại đi đến phố Vân Lý kiếm chuyện đánh người. Anh nghĩ thử đi nếu chuyện này bị làm lớn lên thì sẽ như thế nào? Người làm đại đội trưởng như tôi sao có thể chịu nổi."

"Cái gì?" Lưu Hiểu Thiên vừa nghe đến ba chữ 'Phố Vân Lý' thì ngay lập tức sợ ngây người, sau đó nhanh chóng kéo đại đội trưởng Vương lại nói: "Đi, đi, tôi sẽ đi với anh."

Bên ngoài.

Lưu Hiểu Thiên: "Tập hợp mọi người lại, đến khu Hồng Điền phố Vân Lý với tôi."

Nhân viên cảnh sát: "Sở trưởng! Nơi đó không phải địa bàn quản lý của chúng ta."

Lưu Hiểu Thiên bực bội quát: "Sao nói nhiều quá vậy? Tôi kêu cậu đi tập hợp thì cậu đi tập hợp đi, nhanh lên!."

Phố Vân Lý.

Có hai nhân viên cảnh sát đi ngang qua đây.

Trong đó có một vị cảnh sát xem như lão làng còn người đi bên cạnh là một cảnh sát trẻ tuổi. Người trẻ tuổi hiện tại chỉ mới là sinh viên đại học năm thứ hai của Trường Cao đẳng Nghề Cảnh sát Thượng Hải đến đây là để thực tập.

“Sư phụ! Nếu sau này tôi trở thành cảnh sát thì tôi có phải đi tuần tra ở chỗ này hay không?” Chu Gia Tài hơi tò mò hỏi.

Nhậm Tuấn cười nói: “Sau này thì phải dựa vào sự sắp xếp nữa. Thượng Hải là một thành phố lớn, là thành phố an toàn nhất nước chúng ta, cho nên đi đến chỗ nào cũng có đồng nghiệp của chúng ta hết đó.”

Chu Gia Tài gật đầu một cái, sau đó nhìn thấy cảnh tượng ở đằng xa: “Sư phụ! Anh nhìn kìa bên kia xảy ra chuyện gì vậy?”

Nhậm Tuấn ngẩng đầu nhìn lại, thì ngay lập tức cảm thấy sửng sốt: “Mau đi qua bên đó đi! Xem thử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Ngay bây giờ, trung đội trưởng Khâu đã bị cơn giận dữ làm cho mất hết cả lý trí, đi theo hắn ta có hơn mười người đồng nghiệp khí thế hung hăng, hùng hổ. Mỗi người đều mặc áo giáp, trên đầu đội mũ bảo hiểm, trong tay còn cầm đầy đủ dụng cụ.

Người dân đi dạo ở phố Vân Lý đều nhìn thấy đám người này, còn có những ông chủ cửa hàng nghiêng người ra phía trước cũng đã nhìn thấy, bọn họ cảm thấy ngạc nhiên vô cùng. Sau đó có người nhanh chóng chạy đến chỗ của ông chủ nhỏ để báo cáo tình hình.

Nhậm Tuấn hỏi: “Mọi người đang làm gì vậy?”

Trung đội trưởng Khâu nổi giận đùng đùng: “Chúng tôi đang chấp hành pháp luật.”

Hai hàng lông mày của Nhậm Tuấn nhíu lại một cái, anh ta phát hiện vẻ mặt của người này hơi tệ, hơn nữa còn cầm dụng cụ trong tay, vừa nhìn là biết ngay có chuyện không tốt sắp xảy ra rồi: “Mọi người không được nhúc nhích.” Sau đó nhìn đồ đệ của mình: “Gia Tài, gọi thêm người tới đi.”

“Vâng! Sư phụ.” Chu Gia Tài gật đầu, nhưng vào lúc Chu Gia Tài chuẩn bị gọi điện thoại kêu thêm người tới, thì đột nhiên có cái bộ đàm không biết từ nơi nào tới đập thẳng vào mặt của Chu Gia Tài.

Trung đội trưởng Khâu nhanh chóng đẩy Nhậm Tuấn ra: “Mẹ nó! Đừng có làm chuyện bao đồng xen vào chuyện người

khác, xéo đi nhanh lên.”

“Các anh muốn làm gì, các anh dám tập kích…….” Lời này còn chưa nói xong thì có chiếc mũ bảo hiểm đột nhiên xuất hiện, đập ngay vào mặt của Nhậm Tuấn. Cũng vào giây phút đó không biết là ai đã cướp đi máy ghi chép trước ngực anh ta.

Lúc Nhậm Tuấn lùi lại thì có người lại dùng mũ bảo hiểm và bộ đàm đập vào đầu của Nhậm Tuấn.

Những người dân xung quanh nhìn thấy đều trợn tròn mắt, việc này sao có thể…….

“Ông chủ nhỏ! Không xong rồi, bọn họ quay trở lại rồi …….” Vốn dĩ, Lâm Phàm không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng bây giờ khi nghe mọi người nói như vậy thì lập tức giật mình, sau đó nhanh chóng đi ra ngoài.

Thế nhưng lúc đi ra ngoài nhìn thì đã hoàn toàn trợn tròn mắt

Lá gan của đám người này cũng to quá nha.

Những người dân vây xem nhìn thấy cảnh này đều trợn tròn mắt, con mẹ nó, bây giờ là tình hình gì đây.

Những tên này sao dám đánh cả cảnh sát vậy…….

Khi Lâm Phàm đến hiện trường, nhìn thấy hai người đang bị ấn xuống mặt đất thì lập tức choáng váng, sau đó không dám tin hỏi: “Điền Thần Côn! Sao hai người bị đánh nhìn giống cảnh sát quá vậy.”

Điền Thần Côn trợn tròn mắt: “Đây không phải giống mà chính là cảnh sát đó ông tướng.”

“Con mẹ nó!”

Lâm Phàm không có chút do dự, nhanh chóng bước tới, giơ chân đá văng đám người này qua một bên, sau đó kéo Nhậm Tuấn ra ngoài. Bây giờ cả gương mặt của Nhậm Tuấn đều toàn là máu, sau đó anh ta nhanh chóng hét lên: “Đồ đệ của tôi còn ở đó kìa, mọi người mau cứu nó nhanh đi.”

Chương 590: Ăn gan hùm mật gấu

Ở một góc bên cạnh có một người thanh niên đang bị đánh, nằm trên mặt đất co người lại trong tư thế ôm đầu để bảo vệ bản thân.

“Tụi mày, con mẹ nó ăn trúng gan hùm mật gấu rồi phải không?” Lâm Phàm đá mỗi tên một cước, cứu được Chu Gia Tài ra. Thế nhưng trên cơ thể hai người cảnh sát này đều đầy là thương tích, toàn thân trên dưới đều giống nhau, cũng không khác biệt cho lắm.

Trung đội trưởng Khâu đang đánh nhau lập tức giận dữ hét: “Nếu không phải là mày đang mặc cảnh phục thì hôm nay mày sẽ bị đánh chết đó.” Sau khi nói xong những lời này thì hắn ta lùi ra phía sau, cầm vài món đồ lên, quay trở về chỗ cũ.

“Các người gây cản trở người thi hành công vụ làm ảnh hưởng đến bộ mặt của thành phố, còn có tập kích chúng tôi nữa, tốt nhất là hai người ngoan ngoãn một chút cho tôi đi.” Thái độ của Trung đội trưởng Khâu vô cùng phách lối, cũng không hề xem trọng hai người cảnh sát này chút nào.

Nhậm Tuấn làm cảnh sát mười mấy năm, cũng chưa từng gặp phải tình huống thế này. Hơn nữa, loại chuyện như thế này anh ta chỉ thấy ở trên tin tức, chưa từng nghĩ tới tự mình sẽ nếm trải chuyện này.

Nhậm Tuấn chỉ vào những người này: “Những người này thực sự là thổ phỉ mà…….”

Trung đội trưởng Khâu nhìn thẳng Nhậm Tuấn mắng: “Mày nói cái gì? Đợi chút nữa áp giải tụi mày lên xe rồi tao sẽ đi tìm cục trưởng của tụi mày. Đến lúc đó tao muốn hỏi thử xem tụi mày dựa vào cái gì làm ảnh hưởng đến việc thực thi pháp luật của tao.”

Những người dân xung quanh đều cầm điện thoại di động ghi lại hết những cảnh tượng này. Bọn họ đều cũng một suy nghĩ, những người này cũng quá hống hách rồi, hơn nữa cũng dám phách lối ở trước mặt cảnh sát như thế, thậm chí đã không thể dùng từ ‘phách lối’ để mô tả, mà phải dùng từ ‘vô pháp vô thiên’ mới đúng.

Bây giờ, Lâm Phàm nghĩ nhất định mình phải đứng ra thôi, chuyện này chắc chắn sẽ tạo thành tin nóng, hơn nữa mình

phải tìm cách để lọt vào ống kính nhiều nhất có thể. Việc này không chỉ giúp giữ vững chính nghĩa, mà còn có thể lên trang đầu nữa, một mũi tên trúng hai con nhạn đúng là một chuyện tốt.

Lâm Phàm nhìn những người đang ở trước mặt: "Lá gan của tụi mày cũng lớn quá đó? Tụi mày biết hai người bọn họ là ai không? Mà cũng dám ra tay nữa."

Trung đội trưởng Khâu: "Bọn tao chỉ là bảo vệ bộ mặt đô thị thôi, phía trên bọn tao còn có sếp lớn, cũng chính là cục trưởng. Chuyện này không liên quan đến hai người, đừng cản trở bọn tao thi hành công vụ."

Triệu Chung Dương đang livestream: "Các anh em ơi xem nè, mấy tên này kiêu ngạo quá rồi, làm phiền mọi người nhanh chóng share chương trình này lên trên mạng đi, để cho tất cả mọi người đều nhìn thấy dáng vẻ của những tên này."

"Con mẹ nó! Ông đây cũng làm quản lý trật tự đô thị nè. Ông cũng không thèm làm đồng nghiệp với bọn mày đâu."

"Quá ngạo mạn! Thật sự là quá ngạo mạn."

"Bây giờ tôi xem như đã hiểu rồi, tại sao lá gan của bọn họ lại lớn như vậy. Thì ra bọn họ dựa vào sếp lớn ở bên trên, có nhân vật đứng đầu hậu thuẫn đó nha."

"Ui là trời! Bây giờ các lãnh đạo đều vì thành tích nên không việc gì là không làm. Cưỡng chế làm đẹp thành phố, phá vỡ những công trình không đạt tiêu chuẩn, thu hút doanh nghiệp đầu tư. Cuối cùng biến toàn bộ những việc đó thành thành tích cá nhân, luôn xem nó như bàn đạp, nếu có người nào gây cản trở thì xem như đang chống đối với bọn họ."

"Vị lầu trên này nói rất đúng, hiện tại tôi đã biết vì sao những người này lại dám sử dụng bạo lực và quyền thế như vậy, thì ra là như thế."

"Vấn đề này hơi phiến diện rồi, lãnh đạo đương nhiệm của thành phố Thượng Hải thực sự rất tốt đó. Tôi nghĩ những thứ này người cũng chỉ hiện tượng cá biệt mà thôi, tưởng cầm lông gà làm lệnh tiễn sao."

…

Trung đội trưởng Khâu chỉ thẳng vào mặt của Triệu Chung Dương quát: “Tụi mày đang quay cái gì, xóa video cho tao nhanh lên.”

Hiện tại có Lâm đại sư ở đây, cho nên Triệu Chung Dương không hề sợ hãi chút nào: “Tôi quay đó thì sao? Người quang minh chính đại không làm việc trái với lương tâm thì không sợ người khác quay. Các anh còn muốn cướp điện thoại di động của tôi nữa sao? Tôi nói cho các anh biết, đó là chuyện nằm mơ giữa ban ngày.”

Mấy ông chủ cửa hàng của phố Vân Lý ở bên cạnh nói: “What the fuck! Tụi mày đừng khinh người quá đáng, cùng lắm thì bọn tao chơi tới bến với tụi mày.”

“Con mẹ nó! Anh cầm dao làm gì vậy, mau trả về chỗ cũ đi, đừng gây thêm phiền phức cho ông chủ nhỏ nữa, chúng ta cầm chổi là được rồi.”

“Tôi không phải là sợ lúc nữa đánh nhau, chúng ta sẽ chịu thiệt thòi sao.”

“Trả về chỗ cũ nhanh đi, cầm cây chổi kia lại đây, đừng gây mâu thuẫn cho ông chủ nhỏ.”

…

Sĩ khí của các ông chủ cửa hàng đã dâng cao, bọn họ không sợ hãi chút nào, toàn thể mọi người đều đứng sau lưng của ông chủ nhỏ. Nếu như đám người này dám xông lên, bọn họ cũng hoàn toàn không sợ hãi.

Bây giờ Lâm Phàm sắp nhịn không được nữa rồi, hắn rất muốn sử dụng một loạt tuyệt chiêu để tống cổ bọn người này đi chỗ khác.

Trong đó có một tên đàn ông nhanh chóng bước lên nói: “Đưa điện thoại cho tôi nhanh lên.”

Chương 591: Sự kiện đánh nhau kết thúc

Lúc này, Triệu Chung Dương lùi về sau một bước, giấu điện thoại di động phía sau lưng.

Lâm Phàm hít sâu một hơi cũng không đành lòng nhưng đã mạnh mẽ giơ chân phải lên, lập tức đạp đối phương văng ra ngoài xa mấy mét.

“Đứng im hết cho tôi, hôm nay ai dám hành động thì tôi sẽ đánh người đó đến tàn phế luôn. Nếu không thì tôi sẽ theo họ của người đó.”

Một cước này vô cùng uy lực.

Ngã tư đường ở phố Vân Lý

Có vài chiếc xe cảnh sát đang chạy tới.

Khi đại đội trưởng Vương vừa xuống xe, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì ngay lập tức choáng váng.

Người tên Thiếu Kiệt lập tức tiến lên nói: “Đại đội trưởng! Anh đã tới rồi, tôi không cản được bọn người Trung đội trưởng Khâu. Nếu không nhanh chóng ngăn cản chuyện này lại thì thật sự phiền phức rồi.”

Sắc mặt của đại đội trưởng Vương trở nên nghiêm túc: “Ở đây các anh có nhiều người như vậy là để làm cái gì? Cứ đứng nhìn bọn họ làm chuyện xằng bậy như vậy sao?”

Thiếu Kiệt: “Đại đội trưởng! Chúng tôi cũng hết cách rồi, bây giờ bọn họ đều đang giận dữ, hơn nữa bọn họ vừa rồi…… Bọn họ…….”

Sắc mặt của đại đội trưởng Vương rất âm u đáng sợ: “Bọn họ cái gì? Nói rõ ràng cho tôi.”

Thiếu Kiệt: “Vừa rồi có hai cảnh sát đi tuần tra lại hỏi thăm thì bọn họ lập tức ra tay đánh luôn hai người đó.”

Vừa nghe xong những lời nói của Thiếu Kiệt thì đại đội trưởng Vương hoàn toàn sửng sốt, sau đó giận dữ hét lên: “Bọn họ ăn phải gan hùm mật gấu rồi phải không? Đi theo tôi, nếu bọn họ dám phản kháng thì bắt giam toàn bộ lại cho tôi.”

Thiếu Kiệt: “Dạ…….”

Lưu Hiểu Thiên dẫn theo người tới nơi cũng nghe được những lời này, sau đó lập tức gọi nhân viên cảnh sát: “Đi theo tôi.”

Giờ phút này tình hình giữa hai bên rất nguy hiểm nhưng Lâm Phàm không sợ hãi chút nào. Nếu như chờ chút nữa thật sự

phải ra tay thì hắn sẽ không nương tay, nhất định sẽ đánh bọn họ tàn phế từng người một, thẳng tay đến chết mới thôi. Đây là do bọn họ tự tìm đến không trách người khác được.

Về phần kết quả sẽ ra sao, hắn hoàn toàn không lo lắng chút nào, đánh trước rồi nói sau đi.

"Dừng tay lại cho tôi……." Đột nhiên, từ bên ngoài truyền đến một tiếng rống giận dữ.

Trung đội trưởng Khâu nhìn thấy người đi tới thì lập tức sững sờ: "Đại đội trưởng……."

Đại đội trưởng Vương nhìn những người này một lượt rồi chỉ vào tay nói: "Tốt! Rất tốt! Có bản lĩnh quá rồi."

Lưu Hiểu Thiên đi tới bên cạnh Lâm Phàm, sau đó nhìn thấy hai vị cảnh sát đang được người đỡ thì sắc mặt thay đổi: "Bọn họ bị làm sao vậy?"

Chuyện này nghiêm trọng, thật sự rất nghiêm trọng rồi.

"Hai vị đồng chí cảnh sát này là bị bọn họ đánh, bọn họ còn nói, nếu không phải nể tình hai vị đây còn mặc đồng phục cảnh sát thì sẽ không nương tay muốn đánh chết người luôn." Người dân vây xung quanh mồm năm miệng mười nói.

Khi Lưu Hiểu Thiên còn làm quản lý trật tự đô thị thì chán ghét nhất chính là loại dùng bạo lực để chấp hành luật pháp. Mà khi thân đã làm cảnh sát thì càng chán ghét loại xử án không rõ ràng, không phân biệt tốt xấu thế này. Hiện tại, nghe thấy cảnh sát cũng bị đánh, anh ta thật sự nổi giận rồi.

Lúc anh ta vẫn còn làm quản lý trật tự đô thị cũng không dám đánh cảnh sát, bởi vì người chân chính bảo vệ trật tự xã hội là những vị này.

Đồng phục mặc trên người bọn họ cũng tương tự với đồng phục cảnh sát. Đương nhiên người dân căn bản sẽ không thể phân biệt được, đến cuối cùng sẽ đem toàn bộ trút lên người cảnh sát.

Lâm Phàm quay qua nhìn Lưu Hiểu Thiên: "Anh tự xử lý việc này đi."

Lưu Hiểu Thiên gật đầu một cái, sau đó chỉ vào đám người này: "Bắt giam toàn bộ cho tôi, biết pháp mà phạm pháp, đến

cả cảnh sát cũng dám đánh, các anh đúng là vô pháp vô thiên.”

Bọn người Trung đội trưởng Khâu lập tức phản kháng: “Các anh làm gì vậy, các anh muốn làm gì.”

Bốp!

Đại đội trưởng Vương quăng cho hắn ta một bạt tay, nổi giận nói: “Anh câm miệng cho tôi, các anh chờ nhận xử lý chuyện này đi, cách chức là còn nhẹ đó.”

Đại đội trưởng Vương biết một khi chuyện này nổ ra thì sẽ tạo nên tin tức chấn động. Người dân ở xung quanh nhiều như vậy, trong tay mỗi người đều cầm điện thoại nếu truyền ra ngoài chỉ sợ sẽ tạo nên hậu quả vô cùng khủng khiếp.

Bây giờ bọn người Lưu Hiểu Thiên đã tới, chuyện này cũng không liên quan đến bọn họ.

Tuy đây không phải là địa bàn của Lưu Hiểu Thiên quản lý, nhưng bọn họ sẽ liên hệ với cảnh sát nơi này. Đặc biệt là khi nhân viên có chức vụ ngang nhiên đánh cảnh sát, tất nhiên là phải bị giam giữ.

Đối mặt với nhiều người dân như vậy thì đại đội trưởng Vương phải đứng ra nói chuyện. Bây giờ anh ta phải trấn an tinh thần của những người dân quanh đây, chuyện này mặc kệ là ai đúng ai sai thì đám người quản lý trật tự đô thị cũng là người không đúng. Hơn nữa căn cứ vào báo cáo tình hình thực tế, đây chính là do bọn họ làm ra. Bọn họ bất chấp vương pháp, không coi ai ra gì, ngang ngược ương ngạnh, nhất định phải chịu xử lý nghiêm khắc.

Mà sau khi trở về, chuyện này cũng không phải do một mình đại đội trưởng là anh ta có thể quyết định, mà phải do lãnh đạo cao hơn ra chỉ thị.

Chương 592: Nhạc sĩ Lâm đại sư

Lưu Hiểu Thiên nói chuyện với Lâm Phàm một hồi, bên cạnh đó cũng thu thập không ít thông tin về nguyên nhân và hậu quả từ những người dân xung quanh, đồng thời cũng lưu lại một đoạn video.

Khi xem video, hai hàng lông mày của Lưu Hiểu Thiên nhíu lại, cuối cùng vỗ bả vai đại đội trưởng Vương: "Anh lưu lại đoạn video này đi, còn về chuyện này thì các anh phải chịu hoàn toàn trách nhiệm rồi."

Đại đội trưởng Vương gật đầu, vốn dĩ thanh danh của bọn họ làm nghề quản lý trật tự đô thị trong xã hội đã không tốt, thậm chí bị người ta xem như là thổ phỉ. Đặc biệt là ở trên Internet bị chửi rất nhiều, thường được gọi là sản phẩm đặc biệt của chủ nghĩa xã hội đặc sắc tạo ra.

Bọn họ luôn cố gắng để thay đổi quan điểm này, làm cho người dân hiểu rõ hơn về bọn họ. Nhưng vẫn luôn tồn tại một số người, chẳng những không bảo vệ được danh tiếng của người quản lý trật tự đô thị, mà còn làm nó càng ngày càng thối, càng ngày càng nát.

Đúng là một con sâu làm rầu nồi canh.

Lưu Hiểu Thiên: "Đội trưởng Vương, chúng tôi sẽ dẫn những người này về. Chuyện này đã không còn là chuyện giữa quản lý trật tự đô thị với nhau nữa, mà bây giờ liên quan đến việc đánh cảnh sát, đây là một vụ án hình sự, chúng tôi cần phải điều tra."

Đại đội trưởng Vương gật đầu: "Tôi hiểu mà, chuyện này chắc chắn tôi sẽ không nhân nhượng, nhất định sẽ xử lý nghiêm túc."

Lưu Hiểu Thiên chỉ vào đám người này: "Cởi hết đồng phục trên người bọn họ ra cho tôi rồi còng tay lại, đừng làm nhục cái nghề này thêm nữa."

"Dạ." Những nhân viên cảnh sát đều gật đầu, sau đó nhanh chóng hành động, thấy đồng nghiệp của mình bị đánh thì trong lòng của bọn họ cũng giận dữ, không biết rốt cuộc là ai cho bọn chúng lá gan lớn như vậy.

…….

Sau khi nhóm người Lưu Hiểu Thiên rời đi.

Lâm Phàm khoát tay: "Mọi người trở về đi, chuyện này kết thúc rồi, tôi nghĩ bọn họ sẽ bị xử lý thôi."

Lúc này, ông lão bán đào kia từ phía sau tới: “Ông chủ nhỏ! Thật lòng xin lỗi cậu, bởi vì ông già này mà liên lụy đến mọi người.”

Lâm Phàm khoát tay: “Không sao đâu. Chuyện này cũng không phải do ông, chủ yếu là do thái độ của những người này. Bọn chúng không gây chuyện với chúng ta thì cũng sẽ có người khác xui xẻo bị như vậy. Nên từ xưa đến nay khi gặp phải chuyện này, tôi cũng không bao giờ nhân nhượng hết.”

Những ông chủ cửa hàng xung quanh hô to: “Được lắm đó. Chuyện này nghĩa bất dung từ, phố Vân Lý của chúng ta nhất định phải đoàn kết lại với nhau. Đối với cái loại này chấp pháp bằng bạo lực này, nếu như chúng ta không đoàn kết đứng lên thì để mặc cho người ta chém giết sao.”

Người dân vây xem xung quanh cũng khen ngợi: “Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy các ông chủ cửa hàng đoàn kết với nhau như vậy đó.”

“Đúng vậy! Cái loại này chấp pháp bằng bạo lực này tôi đã nhìn thấy nhiều rồi. Mỗi khi chứng kiến việc này đều cảm thấy rất giận dữ nhưng cũng vô dụng thôi, tôi đâu dám chống lại bọn họ.”

“Hôm nay không phải chính bản thân tôi ra tay, nhưng tôi cũng cảm thấy hả giận lắm đó.”

“Lâm đại sư! Anh tới phát biểu vài câu đi, chờ chút nữa tôi sẽ đăng đoạn video này lên mạng.”

“Tôi có một người bạn làm phóng viên, nên tôi cũng chuẩn bị gửi đoạn video này qua cho anh ấy.”

Khi Lâm Phàm nghe xong thì lập tức vui vẻ, sau đó chỉnh sửa lại quần áo một chút. Còn những người dân xung quanh ngay lập tức quay điện thoại di động lại nhắm ống kính vào ngay Lâm Phàm.

“Chào mọi người! Lâm đại sư trong miệng mọi người hay nhắc đến chính là tôi đây. Sự việc xảy ra hôm nay chỉ là một trường hợp cá biệt mà thôi. Tôi vô cùng tin tưởng đất nước của chúng ta dưới chế độ xã hội chủ nghĩa đặc sắc. Tôi không chỉ học được cách làm bánh kếp, đồng thời còn học được cách sáng tác bài hát. Nghệ danh sáng tác của tôi cũng gọi là Lâm

đại sư, sau này khi mọi người nhìn thấy bài hát mà tôi sáng tác thì cũng đừng quá ngạc nhiên, bởi vì đó chính là tôi…….”

Ngay từ đầu, những lời này cũng không có gì để bắt bẻ, thế nhưng càng về sau càng có chút không được bình thường, vị Lâm đại sư này lại bắt đầu khoe khoang rồi.

Sau một hồi phát biểu, Lâm Phàm khoát tay: “Được rồi! Mọi người tản ra đi dạo phố đi, chuyện này đến đây là kết thúc, tôi cũng phải trở về nghỉ ngơi nửa, vừa rồi căng thẳng quá, mệt mỏi ghê.”

“Ha ha…….”

Một đám người đột nhiên cười to, sau đó cũng tản ra, mẹ nó chuyện xảy ra ngày hôm nay cũng quá kích thích rồi. Những ông chủ cửa hàng kia cũng cảm thấy phấn thích vô cùng. Bọn họ đã nhiều tuổi như vậy, cũng chưa từng trải qua chuyện kích thích như vậy lần nào, nếu là trước kia thì có cho bọn họ mười lá gan, bọn họ cũng không dám đâu.

Cùng Lâm đại sư làm chuyện này thực sự là sảng khoái vô cùng.

Sau khi trở về trong tiệm, đã có người gửi đoạn video đó cho hắn.

Lâm Phàm ngay lập tức mở Weibo trên điện thoại di động ra, đăng video đó lên mạng, nhân tiện đặt một tiêu đề.

“Nhạc sĩ Lâm đại sư chung tay với mọi người cùng nhau chống lại nhân viên chấp pháp không đàng hoàng.”

Chương 593: Hoàn thành nhiệm vụ

Lâm Phàm thấy mình đặt cái tiêu đề này rất là bá đạo, không có bất kỳ khuyết điểm nào, sau đó hắn lập tức đăng lên Weibo, rồi đóng ứng dụng lại không thèm quan tâm chuyện này nữa.

Nhưng trong giây phút này, trên internet dần dần tạo nên những cơn sóng lớn.

Bất cứ chuyện gì xảy ra chỉ cần liên quan đến hiện tượng xã hội đều thu hút rất nhiều sự chú ý của người khác.

Đương nhiên bây giờ trên internet có rất nhiều những video không có lai lịch rõ ràng, những video này được đăng trong những nhóm lớn khác nhau. Những người không biết tình hình cụ thể thì sau khi xem xong, đều cảm thấy xã hội này quá đen tối. Trên thực tế, theo ý kiến của Lâm Phàm những video như thế này sẽ bị những cá nhân có mưu đồ xấu xa lợi dụng, khiến cho những người dân thiếu hiểu biết nghi ngờ xã hội, để từ đó gây ra bạo loạn xã hội hòng chia cắt đất nước.

Mặc dù đây không phải có hiệu quả ngay lập tức, nhưng khi một người đã thấy quá nhiều video có nội dung như thế này, thì sẽ sinh ra cảm giác không tín nhiệm đối với chính phủ. Cho rằng nơi nào trong xã hội này cũng đều đen tối, sao đó kích động sự bất mãn của quần chúng nhân dân đối với đất nước.

Ngày hôm sau!

Trên internet, đã nổi lên sóng to gió lớn, vô số kênh truyền thông đều đưa tin về chuyện này.

Thông báo của các bộ ngành có liên quan cũng được đưa ra vô cùng nhanh chóng. Đối với những nhân viên liên quan đến vụ việc này đều bị xử lý nghiêm túc. Tất cả những người này đều bị cách chức xử lý, đồng thời bởi vì hành vi đánh cảnh sát, biết pháp còn phạm pháp nên đã bị giam giữ, tiến hành các bước thẩm tra xử lý tiếp theo.

Mà lãnh đạo các ban ngành có liên quan cũng tiến hành xin lỗi công khai. Gửi lời xin lỗi chân thành vì để việc này xảy ra, hy vọng toàn thể dân chúng, có thể hiểu và thông cảm…….

Còn trên internet.

“Con mẹ nó! Vô địch! Trâu bò! Không nói nên lời, bọn người này cũng quá ngạo mạn rồi.”

“Tôi đã xem video này rồi, đơn giản chính là sự sỉ nhục trong ngành quản lý trật tự đô thị của chúng tôi.”

“Cục quản lý đô thị Thanh Hải, ủng hộ xử phạt nghiêm khắc những nhân viên chấp pháp cố tình vi phạm này.”

“Cục quản lý thành phố thủ đô, ủng hộ +1.”

“Trong video này Lâm đại sư cũng đẹp trai thật đấy, thật hâm mộ quá đi.”

“Đúng vậy! Không chỉ có Lâm đại sư có lòng thương người, mà ngay cả những ông chủ cửa hàng ở xung quanh cũng có lòng thương người như vậy. Vì một ông lão bán đào mà chống đối với những người này đến cùng.”

“Alo! Alo! Lâm đại sư này là ai vậy? Hình như là một nhạc sĩ, tôi đã vào internet tìm kiếm một hồi, đúng là kiếm được một số tin tức có liên quan. Không nghĩ tới Lâm đại sư này, không chỉ có một sự kiện này quang vinh đâu, mà còn rất nhiều sự kiện siêu ngầu khác nữa đó nha.”

“Giỏi quá đi! Tôi có thêm mục bách khoa toàn thư nếu mọi người tò mò về Lâm đại sư thì có thể vào xem một chút nha.”

“Thì ra bài hát ‘Bầu trời’ là do chính Lâm đại sư sáng tác, thật sự quá đỉnh luôn.”

Phố Vân Lý.

Khi Lâm Phàm đến cửa tiệm thì một đám phóng viên đã ùng ùng kéo tới, đối với tình huống như thế này hắn đã sớm không còn cảm thấy kinh ngạc.

“Các vị đồng chí đừng gấp, từ từ sẽ đến thôi, đừng xô đẩy, có vấn đề gì thì mọi người có thể hỏi.”

Phóng viên: “Lâm đại sư! Xin hỏi sau khi chuyện ngày hôm qua xảy ra, anh có ý kiến gì không? Các ban ngành có liên quan đã ra thông báo rồi, các anh có hài lòng về điều đó không?”

Lâm Phàm: “Đối với vụ việc xảy ra ngày hôm qua tôi không có bất kỳ ý kiến nào. Đây chỉ là trường hợp cá biệt mà thôi, còn đối với thông báo đó không phải tôi có hài lòng hay không, mà là cho tất cả người dân xem. Trải qua chuyện ngày hôm qua, có thể nhận ra một điều, mọi người trong chúng ta ai cũng có tinh thần trượng nghĩa. Hơn nữa các ban ngành có liên quan cũng đang tích cực xử lý chuyện này, dù sao đất nước chúng ta lớn như vậy, cho dù ở nơi nào thì cũng sẽ xuất hiện vài phần tử xấu xa thôi.”

Lúc này, Lâm Phàm đang nói liên tục không ngừng, mà trên Internet đã có rất nhiều người đều cảm thấy hứng thú đối với Lâm đại sư. Đặc biệt là sau khi xem xong video thì càng là khâm phục sát đất.

Còn những người không biết Lâm đại sư là ai thì xem video đó xong, mới phát hiện người anh hùng như vậy lại là một nhạc sĩ, lập tức sinh lòng kính nể.

Một người kính nể.

Hai người kính nể.

…

Một vạn người kính nể.

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm đang trò chuyện với những phóng viên thì gương mặt tươi cười vui vẻ đột nhiên thay đổi, trong đầu hắn truyền đến âm thanh.

Con mẹ nó!

Chuyện này cũng quá giả dối.

Nhiệm vụ này…….

Hoàn thành.

“Đã hoàn thành kiến thức ở trang thứ chín, điểm Bách Khoa tăng lên hai mươi điểm.”

“Mở ra trang kiến thức ở trang thứ mười, bởi vì là trang kiến thức thứ mười nên được gọi là ‘thập toàn thập mỹ’. Ngẫu nhiên rút ra một trang kiến thức thì chắc chắn trang kiến thức này là kiến thức lớn.”

…

Chương 594: Trang kiến thức thứ 10

Lúc này, Lâm Phàm hoàn toàn sửng sốt, có vẻ như không thể tin được những gì chính mình đang nghe thấy. Từ lúc nào mà bách khoa toàn thư này lại có lương tâm như thế này, đưa trúng nhiệm vụ ở trang thứ mười đúng vào trang kiến thức lớn.

Kiến thức lớn này rất khó lường. Thông thường một kiến thức lớn chứa rất nhiều kiến thức nhỏ.

Cũng giống như võ thuật truyền thống Trung Quốc, nó được phân loại vào danh mục kiến thức lớn. Còn Bát Quái Chưởng

mà mình đã nhận được thì nó chỉ là một kiến thức phân loại nhỏ mà thôi. Nếu như lập tức đạt được một kiến thức lớn thì cuộc sống sau này chính là nghịch thiên, một giây có thể biến thành siêu nhân đó nha.

Các phóng viên vây quanh thấy Lâm đại sư im lặng thì ai nấy đều cuống lên: "Lâm đại sư……"

Vẻ mặt của Lâm Phàm trở nên nghiêm túc, sau đó giơ tay lên nói: "Phiền các vị chờ một chút, cho tôi xin ba phút, các vị im lặng một chút nha."

Các phóng viên không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng nhìn thấy thái độ Lâm đại sư rất nghiêm túc giống như đang gặp phải chuyện gì vô cùng quan trọng thì bọn họ đều nín thở và lặng lẽ chờ đợi.

Bọn họ đều đoán.

Có lẽ Lâm đại sư đang suy nghĩ về chuyện gì đó rất quan trọng hay sao? Hay là đang nhớ về những chuyện ngày hôm qua?

Mà lúc này, Lâm Phàm cũng đang cầu nguyện ở trong lòng, không mong tiên hiệp hay võ hiệp, hãy xuất hiện một trang kiến thức lớn lồng lộn đi.

Hắn biết, cho dù là bất kỳ trang kiến thức chính nào đều có thể biến mình thành siêu nhân đứng đầu thế giới.

Từ trước đến giờ kiến thức hắn nhận được đều là kiến thức nhỏ.Theo cảm nhận của Lâm Phàm thì trang kiến thức lớn về ngôn ngữ có lẽ là lừa bịp nhất. Lúc trước hắn nhận được kiến thức về Thú ngữ, chính là kiến thức nhỏ trong kiến thức lớn về ngôn ngữ. Nếu như nhận được kiến thức lớn về ngôn ngữ thì tối đa mình cũng chỉ có thể trở thành người tinh thông ngôn ngữ trên toàn thế giới mà thôi. Xem ra như thế cũng có thể nói là lỗ vốn lắm đó.

"Đang trong quá trình rút thăm trang kiến thức lớn, xin chờ vài phút……."

Mặc dù chỉ đợi một khoảng thời gian ngắn mà thôi nhưng đối với Lâm Phàm thì thời gian này giống như là bị đóng băng, một ngày dài bằng cả một năm. Hắn muốn biết kết quả ngay lập tức, cho dù nó là loại kiến thức lớn nào thì hắn hoàn toàn

có thể chấp nhận được. Xin đừng tra tấn hắn như thế này có được không?

Từng dòng ánh sáng màu vàng nhảy lên trên vô số danh mục kiến thức lớn.

Đinh!

Đột nhiên, dòng ánh sáng màu vàng dừng lại, ánh lên tia sáng lấp lánh, loá mắt vô cùng.

“Mở ra trang kiến thức lớn về y thuật. Trong đó bao gồm: Trung Y, Tây Y và nhiều kiến thức về y thuật khác. (Bao gồm phần thưởng của bách khoa toàn thư).”

“Trung y chia thành Thuật Trung Y và Thuốc Trung Y.”

“Tây Y chia thành khoa dược liệu và khoa giải phẫu.”

“Tuyên bố nhiệm vụ: Đi chân đất làm nghề y, hành y tế thế qua năm thành phố.”

“Phần thưởng của nhiệm vụ: Cộng một trăm điểm Bách Khoa, mở ra trang kiến thức thứ mười một.”

“Ghi chú: Bởi vì mở ra kiến thức lớn nên cần phải chuyên tâm thực hiện nhiệm vụ hiện tại.”

“Điểm Bách Khoa: 160.”

“Đếm ngược 60 giây, nên lập tức hành động.”

…

“Con mẹ nó!”

Sau khi Lâm Phàm nghe thấy âm thanh nhắc nhở nhiệm vụ của bách khoa toàn thư thì hoàn toàn ngu người. Sao nhiệm vụ lần này vội vàng quá vậy? Có cần phải hành động nhanh như thế không?

“59!”

“58!”

…

Các phóng viên đều sợ ngây người khi thấy Lâm đại sư đã phản ứng lại, mà hắn còn văng ra một câu chửi tục. Sau đó bọn họ nhanh chóng vây quanh Lâm đại sư liên tục đặt câu hỏi.

Bây giờ, Lâm Phàm đâu còn thời gian để ba hoa chích chòe với những phóng viên này ở đây, hắn lập tức quay lại nói với Điền Thần Côn: "Tôi sẽ đi ra ngoài một khoảng thời gian, mọi chuyện trong tiệm giao lại cho mọi người xử lý."

Mọi người vẫn còn sững sờ không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì: "Có ý gì vậy?"

Nhưng lúc này, Lâm Phàm lập tức nhảy lên giống như một vận động viên nhảy cao, hắn nhanh chóng vọt ra bên ngoài. Sau đó co chân chạy, vừa chạy i vừa quay đầu lại dặn dò: "Bây giờ tôi có việc phải ra ngoài một khoảng thời gian mới có thể trở về, mọi người trông chừng tiệm giúp tôi."

Các phóng viên nhanh chóng đuổi theo.

Điền Thần Côn cũng đang đuổi theo: "Cậu đi đâu, ít nhất phải nói rõ chỗ nào chứ."

Nhưng bây giờ, Lâm Phàm đã sớm không thấy bóng dáng, biến mất không còn một chút dấu vết.

Điền Thần Côn lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại: "Rốt cuộc là cậu đi đâu vậy?"

Lúc này, Lâm Phàm đang ở trên xe taxi nói: "Đột nhiên tôi nhớ ra tôi còn một chuyện vô cùng quan trọng cần phải đi ra ngoài một chuyến để xử lý nó. Về phần cửa tiệm mọi người trông chừng giúp tôi đi."

Điền Thần Côn: "Chừng nào thì cậu trở về?"

Lâm Phàm suy nghĩ một chút rồi nói: "Ít nhất cũng phải qua mười ngày lận."

Việc này là do chính hắn đoán mò mà thôi còn về thời gian chính xác thì đúng là rất khó nói.

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Phàm thật sự không biết nên nói cái gì.

Nhiệm vụ ở trang kiến thức thứ mười này, con mẹ nó cũng quá gài hàng hắn rồi. Không ngờ nó muốn hắn lập tức hành động, hắn còn chưa thu dọn quần áo, hơn nữa công việc cũng chưa chuẩn bị xong, vậy nó muốn mình chơi như thế nào?

Chương 595: Bác sĩ chân đất

Phố Vân Lý.

Vẻ mặt của Ngô U Lan đầy kinh ngạc hỏi: "Thần Côn, anh ấy nói như thế nào?"

Điền Thần Côn lắc đầu: "Tôi cũng không biết nữa, hắn nói sẽ đi ra ngoài

mười mấy ngày rồi về."

Triệu Chung Dương: "Sao kỳ vậy! Sao muốn đi ra ngoài lâu như vậy."

Điền Thần Côn bất đắc dĩ nhún hai vai: "Tôi cũng không biết nữa, hắn định ra ngoài hơn mười ngày vậy cái tiệm này phải làm sao bây giờ? Những người dân đến mua bánh kếp mà không có chắc chắn sẽ làm ầm ĩ lên cho mà xem."

Lúc này, Lâm Phàm đi tới ga tàu mua một vé xe, đến nỗi chọn thành phố nào để đi thì hắn cũng không biết. Chỉ có thể tùy tiện chọn một nơi gần đây thôi, thật ra hắn cũng không muốn đi đến những nơi quá xa xôi.

Bên trong xe.

Lâm Phàm đã ngồi ổn định trên xe, bây giờ tinh thần của hắn cũng đang từ từ bình tĩnh lại, hiện tại có rất nhiều kiến thức trong đầu nên trong một thời gian ngắn hắn có chút phản ứng không kịp. Không nghĩ tới hắn lại có thể rút ra được kiến thức chính là loại này, thật sự đây là kết quả hắn không ngờ tới. Hơn nữa bách khoa toàn thư lần này cũng không phải rút ra từ người xung quanh mà là lựa chọn ngẫu nhiên. Không lẽ cứ đến lần thứ mười sẽ có thể rút ra được một lần kiến thức lớn hay sao?

Nếu thật sự là như vậy có lẽ cũng không phải tệ lắm.

Khụ khụ!

Một người đàn ông trung niên ngồi bên cạnh che miệng, ho sặc sụa. Sau đó chỉ thấy lồng ngực của ông ta dịu lại một chút, hình như tình trạng đã ổn định lại rồi.

Lần đầu tiên nhận được phần kiến thức này, trong lòng Lâm Phàm cũng vô cùng tò mò, nhịn không được nhìn về phía người đàn ông trung niên đó. Vốn dĩ dùng kiến thức xem bói hắn có thể nhìn ra được người đàn ông trung niên trước mắt này chắc chắn bị bệnh, nhưng hoàn toàn không biết cách nào để chữa bệnh. Thế nhưng bây giờ khi nhìn sơ qua, hắn có thể nắm rõ hết tất cả mọi thứ như trong lòng bàn tay, có tật bệnh gì, bắt nguồn từ đâu hoặc nói là chữa bằng cách nào thì trong lòng của hắn đều có thể nắm chắc.

Người đàn ông trung niên phát hiện nam thanh niên bên cạnh đang nhìn mình, nên lịch sự gật đầu cười một cái: "Đây là bệnh cũ mà thôi."

Lâm Phàm không nói thêm gì cũng khẽ cười đáp lại.

Khi nhân viên phục vụ trên xe đi ngang qua thì Lâm Phàm nói: "Có thể cho tôi mượn một tờ giấy và viết được không?"

Nhân viên phục vụ: "Được ạ! Chờ tôi một chút."

Không lâu sau, giấy và viết đã được mang tới.

Hắn cảm thấy nhiệm vụ lần này nhắc nhở chính mình phải làm một bác sĩ chân đất, hành y tế thế. Việc này nếu đã gặp hơn nữa đối với hắn thì đây cũng không phải là việc gì khó, nếu có thể giúp đỡ được cho người khác thì đây cũng là một việc tốt mà.

(Bác sĩ chân đất, ý chỉ những người hành nghề y mà không có giấy chứng nhận, đôi khi có người có thuốc hay kỹ thuật gia truyền thật, nhưng cũng có người lợi dụng để lừa gạt tiền mà ta hay gọi là lang băm.)

Xét về khía cạnh Trung y và Tây y thì mỗi lĩnh vực đều có thế mạnh riêng. Trung y thì ôn hòa, lấy bản thân làm cơ sở để điều hòa tình trạng của cơ thể. Còn Tây y thì có hiệu quả nhanh, nhưng mà thuốc lúc nào cũng có ba phần độc, giữa hai loại này khó có thể phân biệt loại nào mạnh hơn.

Bây giờ Lâm Phàm cũng không việc gì làm, giúp người này trị bệnh cũng là tiện tay, bởi vì hắn có kiến thức và dược lý để giúp ông ta trị tận gốc bệnh này. Sau đó hắn ngồi viết phương thuốc lên trên tờ giấy, sau khi viết xong, Lâm Phàm trả viết lại cho nhân viên phục vụ.

Qua một khoảng thời gian.

Cuối cùng cũng đã đến nơi.

Tô Châu!

Khi đứng dậy chuẩn bị xuống xe, Lâm Phàm vỗ vai người đàn ông trung niên bên cạnh: "Ông anh! Tôi thấy anh bị ho dữ quá, chắc là bị bệnh phổi rồi đó. Tôi khá thành thạo y thuật nên đã kê cho ông anh một đơn thuốc. Chịu khó điều trị qua vài liệu trình thì có thể trị hết căn bệnh tận gốc."

Người đàn ông trung niên quay qua nhìn Lâm Phàm rồi giơ tay ra nhận lấy đơn thuốc. Sau đó cười một cái rồi tiếp tục đi về phía trước.

Lâm Phàm không nghĩ tới đối phương lại tin tưởng mình như vậy nên trong lòng cũng cảm thấy rất vui vẻ.

Nhưng khi ra khỏi xe, Lâm Phàm nhìn thấy người đàn ông trung niên ở phía trước đang vò đơn thuốc lại thành một khối, rồi ném thẳng vào chân tường.

Đối với người đàn ông trung niên này mà nói, ông ta đã đi khám bệnh khắp Thượng Hải nhưng những người bác sĩ kia cũng không dám chắc chắn điều gì. Nên hiển nhiên là ông ta cũng không tin Lâm Phàm cũng không tin đơn thuốc này. Mà việc nhận lấy đơn thuốc lúc nãy rồi không ném đi, chủ yếu là vì để nhanh chóng xuống xe, không muốn nói nhảm với Lâm Phàm.

Lâm Phàm đứng tại chỗ, bất lực lắc đầu cũng không nói gì thêm.

Không tin thì thôi vậy, cũng không trách người ta được, dù sao không tin người lạ cũng là việc rất bình thường.

Lúc này lại có một cuộc điện thoại gọi tới.

Trong điện thoại Vương Minh Dương kinh ngạc nói: "Ông thần của tôi ơi! Cậu chạy đi đâu vậy? Tôi đến phố Vân Lý tìm cậu thì nghe Thần Côn nói cậu muốn đi ra ngoài để tránh đầu sóng ngọn gió, phải hơn mười ngày mới quay về?"

…

Chương 596: Đây là ung thư

Lâm Phàm: "Đâu có! Đừng nghe ông ta khoác lác. Thật sự là tôi có chuyện cần làm, cần hơn mười ngày mới có thể trở về."

Vương Minh Dương tò mò hỏi: "Rốt cuộc là có chuyện gì?"

Lâm Phàm cười nói: "Bác sĩ chân đất, hành y tế thế."

Vương Minh Dương: "Phục luôn!Tôi phục cậu đó. Bây giờ, cậu nói những lời này đến cả một dấu chấm câu tôi cũng không tin ."

"Ha ha……." Lâm Phàm vui vẻ nói: "Tôi nói sự thật đó, tôi sẽ không liên lạc trong khoảng thời gian này. Hiện tại, tôi muốn tìm hiểu kỹ về xã hội, vậy cúp máy nha."

Sau khi cúp điện thoại, tạm thời Lâm Phàm cũng không biết nên đi chỗ nào. Nhưng mà suy nghĩ lại thì nhiệm vụ này yêu cầu phải đi hết năm cái thành phố, vậy thì cứ nhắm đến bệnh viện của các thành phố là được rồi.

Bệnh viện Nhân dân Số Một Tô Châu.

Lâm Phàm đứng trước cửa bệnh viện, người đến người đi tấp nập vô cùng. Mỗi ngày đều tiếp đón rất nhiều lượt bệnh nhân tại địa phương, cũng như từ các nơi khác đến thăm khám và chữa bệnh.

Khi bước vào bệnh viện, tâm trạng của hắn hơi thay đổi, sự tự tin không biết nơi nào bỗng dâng tràn ở trong lòng.

Khu nội trú.

Tầng mười ba.

Hắn đã cân nhắc kỹ lưỡng nhiệm vụ của bách khoa toàn thư rồi. Chắc hẳn để cho chính mình đi qua năm thành phố, nhưng nếu chỉ để đứng đầu về y thuật thì hắn thật sự không dám to gan cho rằng bất kỳ bệnh nào cũng có thể chữa khỏi. Nhưng mà nhớ lại câu nói 'Nắm giữ Bách khoa toàn thư' thì hắn cảm thấy khả năng này rất có thể xảy ra.

Khi đi thang máy đến phòng giải phẫu ở khu nội trú tầng hai, xung quanh đều truyền đến tiếng la khóc.

"Tránh ra…… Tránh ra……."

Có một người đàn ông trên người đầy máu đang nằm trên xe đẩy, gương mặt của người đàn ông đó hơi biến dạng một chút, giống bị vật gì đó đè ép rất nghiêm trọng. Còn đám người xung quanh thấy vậy cũng xì xào bàn tán.

“Người này chạy xe đạp điện vượt đèn đỏ nên bị đụng trúng rất nghiêm trọng.”

“Ôi trời! Nhìn gương mặt này thật sự làm người ta chết khiếp.”

“Đúng rồi đó. Ở bệnh viện có cảnh tượng bi thảm nào mà không nhìn thấy. Thôi, không ở lâu đâu, ở lâu thì trong lòng càng thêm sợ hãi.”

Đây là lần đầu tiên Lâm Phàm nhìn thấy cảnh tượng đẫm máu như vậy nên hắn cảm thấy tim của mình đột nhiên đập dữ dội. Mãi cho đến khi người đàn ông bị thương đó được đẩy vào thang máy chuyên dụng dành cho khu giải phẫu thì hắn mới bước vào thang máy bên cạnh đi về phía phòng bệnh.

Đến tầng mười ba.

Lâm Phàm đi dọc hành lang ở bên ngoài phòng bệnh nhìn hết phòng bệnh này đến phòng bệnh khác. Bệnh nhân ở bên trong có người đang xem ti vi, có người đang nghỉ ngơi, hơn nữa đều có người thân ở bên cạnh chăm sóc.

Sau khi nhìn một lượt, Lâm Phàm mới đi tới cửa sổ và ngồi ở trên ghế đang tự hỏi xem mình phải làm như thế nào.

Nhiệm vụ này là muốn mình hành y tế thế mà phải đi qua năm thành phố nữa, nhưng cũng không có yêu cầu số lượng người chính xác mình phải chữa trị là bao nhiêu.

Mà đúng lúc này ở phía trước truyền đến một trận cười ‘hi hi, ha ha’. Điều thu hút Lâm Phàm không phải tiếng cười đó mà chính là tâm trạng của người phát ra tiếng cười. Hắn có cảm giác âm thanh này thật sự rất kỳ diệu.

Ở quầy phục vụ, có một ông lão đang trò chuyện vui vẻ với các cô y tá: “Này cô gái! Cô nói thử xem với tình hình này của tôi có phải sống không được bao lâu nữa hay không?”

Lâm Phàm phát hiện biểu cảm sợ ngây người của các cô y tá kia, còn trong ánh mắt bọn họ hơi dao động một chút sau đó

cười nói: “Đâu có, thân thể của ông còn khỏe hơn chúng cháu nữa đó.”

“Phải vậy không? Đám nhóc con các cô lúc nào cũng thích lừa gạt lão già này. Mà thôi đi, tôi đại nhân đại lượng không tính toán với các cô. Hôm nay tôi có mua trái cây cho các cô mỗi người lấy một phần đi.” Ông lão rất lạc quan mỉm cười nói.

Lâm Phàm lẳng lặng ngồi ở đó nhìn thấy hết cảnh tượng trước mắt này.

Sau khi ông lão trò chuyện với các cô y tá xong, quay qua phát hiện Lâm Phàm đang ngồi một mình nên chậm rãi đi tới: “Chàng trai à! Sao cậu ngồi một mình ở chỗ này vậy?”

Lâm Phàm cười nói: “Hóng gió một chút.”

Ông lão vỗ bả vai của Lâm Phàm: “Có phải có người thân bị bệnh hay không? Buồn lắm sao? Nghe ông già này nói nè cậu không nên quá đau buồn mà phải dùng thái độ lạc quan đối mặt với mọi chuyện. Nếu như tôi có con tôi cũng cũng không hi vọng bọn nhỏ khổ sở đâu.”

“Ông ơi! Trong nhà của cháu không ai bị bệnh hết, cháu chỉ đến bệnh viện xem thử một chút thôi.” Lâm Phàm nở nụ cười cảm thấy ông lão này đúng là buồn cười thật.

“Thiệt không?” Ông lão nhìn Lâm Phàm bằng ánh mắt đầy hoài nghi, sau đó lặng lẽ vỗ bả vai Lâm Phàm: “Vậy cậu xem giúp tôi tờ kết quả này đi, có phải bị ung thư không.”

Lâm Phàm cầm lấy tờ giấy sau đó liếc mắt nhìn thấy chữ ‘C’, đây chính là ung thư.

Chương 597: Cho ông 20 năm

Lúc này, hắn nhìn thấy những y tá ở quầy phục vụ kia nhìn mình, rồi nhẹ nhàng lắc đầu giống như muốn nói ‘đừng nói ra’.

Lâm Phàm cười nói: “Không phải.”

Ông lão nhận lại tờ kết quả của mình rồi cười nói: “Cậu cũng giống như những cô gái kia đều thích lừa gạt tôi. Cậu nhìn chỗ này đi không phải viết chữ ‘C’ sao, đây là ung thư đó, tôi hết

biết rồi. Vậy mà tất cả các người còn tưởng tôi không biết nữa, thật ra là tôi lừa các người đó, ha ha, các người quá ngốc rồi."

Các y tá ở quầy phục vụ nghe ông lão nói như thế cũng ráng kìm nước mắt lại. Nhưng mà ông lão này cũng vô cùng lạc quan, thường xuyên đến trò chuyện với các cô, làm người ta yêu mến vô cùng, chính vì vậy mà bọn họ đã dần thân với ông lão này hơn.

Lâm Phàm không nói gì nhưng nhìn ông lão cười: "Thật ra bệnh này của ông cũng không phải là trị không được."

Ông lão khoát tay: "Đừng an ủi tôi nữa. Tôi còn lạc quan hơn nhiều so với những người trẻ tuổi các cậu đó. Đời này tôi sống đủ rồi, việc gì cũng đã trải qua hết, chết thì chết thôi. Tôi chỉ lo lắng sau khi tôi đi rồi chỉ còn một mình bạn già của tôi lẻ loi trên đời thì làm sao bây giờ? Tôi thật sự không nỡ, cậu nói thử xem đến lúc đó bà ấy mỗi ngày đều lấy nước mắt rửa mặt thì một mình tôi ở dưới cũng không yên lòng."

Lâm Phàm nhìn ông lão, sau đó vỗ lên bàn tay khô gầy của ông ta: "Ông có thể ngồi đây tâm sự với cháu âu cũng là duyên phận. Nếu như cháu nói, cháu có thể chữa khỏi bệnh cho ông, cho ông thêm hai mươi năm tuổi thọ, thì ông có tin hay không?"

Ông lão nhìn chầm chầm Lâm Phàm, lập tức cười lớn nói: "Chàng trai trẻ, cậu nói mê sảng gì vậy. Nói chuyện còn xa vời hơn những cô gái kia nữa."

Lâm Phàm lắc đầu sau đó đứng dậy: "Chắc trong lòng ông cũng nắm rõ tình trạng thân thể của mình. Nếu ông liều một lần cho bản thân mình một cơ hội thì năm giờ chiều, đi đến cửa thang máy bên kia chờ cháu."

"Ông già! Lại chạy đi đâu rồi?" Lúc này, phòng bệnh đằng xa có một bà lão vừa đi ra đang gân cổ hét lên.

Ông lão chuyển từ kinh ngạc đến sợ ngây người không biết nói cái gì chỉ biết nhìn Lâm Phàm mà thôi.

Lâm Phàm vỗ bả vai của ông lão: "Ông nhớ kỹ đừng nói chuyện này cho bất cứ người nào nghe hết. Cháu cũng không nhận tiền nếu như tin cháu thì năm giờ chiều mình gặp nhau,

cháu sẽ ở đó chờ ông mười phút, nếu như ông không tới thì coi như xong.”

Lâm Phàm nói xong thì lập tức rời đi

Mặc dù bây giờ hắn nhận được kiến thức của bách khoa toàn thư. Nhưng mà hắn cũng chỉ là một tên trẻ tuổi, hơn nữa còn không có chứng chỉ hành nghề y. Trong lĩnh vực y học càng lớn tuổi thì càng khiến cho người ta tin tưởng, còn mình chỉ có dáng vẻ một thanh niên chưa trải sự đời thì có ai dám tin tưởng mình chứ. Nếu thật sự có người tin thì người đó cũng quá ngốc rồi.

Thật sự hắn cũng không dám cam đoan ông lão này có thể tin tưởng mình hay không.

Nếu như ông ta tin thì hắn sẽ ở lại Tô Châu hai ngày còn như không tin thì hắn sẽ đến bệnh viện khác để thăm dò thử một chút.

Hành nghề y thật sự không dễ dàng, quá khó khăn.

Bạn già: “Chàng trai vừa rồi là ai vậy?”

Ông lão nhìn người bạn già rồi cười nói: “Tôi cũng không biết nữa nhưng đó là một chàng trai khá dễ mến, trò chuyện rất vui vẻ nên tôi mãi nói chuyện với cậu ta.”

Bạn già: “Sức khỏe không tốt, cũng đừng đi lung tung. Về nhà nghỉ ngơi đi, đừng làm tôi lo lắng nữa tôi đi không nổi rồi.”

Ông lão: “Được rồi! Được rồi! Không để bà lo lắng nữa.” Sau đó, ông lão lại nhìn về hướng Lâm Phàm rời đi, trong lòng dường như cũng đang tự hỏi.

Trong phòng bệnh.

Bà lão: “Ông già! Ông đang suy nghĩ cái gì đấy? Có tâm sự sao?”

Ông lão: “Không phải! Tôi thấy người thanh niên vừa rồi rất kỳ quái nên mới suy nghĩ thêm một chút.”

Bà lão gọt quả táo, mặc dù mắt không nhìn rõ nhưng động tác cũng không chậm. Khuôn mặt đầy nếp nhăn có hơi thất vọng nói: “ Ông à! Đời này ông có hận tôi không? Là do tôi không tốt, không sinh cho ông được một đứa con. Nếu có con, có lẽ

bây giờ cháu trai cháu gái cũng đã mười bảy, mười tám tuổi rồi."

Ông già cười ha hả nói :"Bà đang nghĩ gì vậy? Người tôi quan tâm chính là bà, cũng không phải việc bà có thể sinh con cho tôi hay không. Đời này tôi có thể ở cùng bà, chính là đáng giá! Bà sao lại khóc rồi? Bà xem! Bà khóc có phải rất xấu không? Mọi người nhìn thì nhất định sẽ cười chúng ta cho mà xem!"

Bà lão cầm lấy tay ông lão, đan tay vào nhau. Mấy chục năm thăng trầm đã qua nhưng tình cảm của hai người vẫn rất tốt. Bởi vì khi còn trẻ, cơ thể của bà lão có vấn đề nên không thể sinh con. Vào thời đại đó, nếu không thể sinh con thì nhất định sẽ ly dị, thế nhưng ông lão này lại không ruồng bỏ bà. Không có con thì không có, chỉ cần hai người ở bên nhau hạnh phúc là được.

Thậm chí ngay cả nhận con nuôi cũng không làm. Theo lời ông lão, nhận con nuôi của nhà khác sẽ làm bà lão tiếc nuối. Vậy thà rằng không nhận để sau khi cả hai về già, đến khi từ biệt cõi đời này thì không phải lo lắng gì.

….

Chương 598: Ở đâu cũng có lừa gạt

Lâm Phàm ra khỏi bệnh viện và bắt taxi đến hiệu thuốc để mua thuốc.

Theo Tây y, tình trạng của ông lão hoàn toàn không thể chữa khỏi, vì tế bào ung thư đã bao phủ dày đặc khắp cơ thể. Nếu dùng hóa trị chỉ làm tăng thêm nỗi đau cho chính ông ấy.

Điều Tây y có thể làm được, Trung y không làm được. Điều Trung y làm được, Tây y cũng có thể không làm được.

Đặc biệt đối với loại bệnh này, cần điều chỉnh hoàn cảnh của bản thân để khắc phục từ bên trong.

Mà bởi vì hiện tại điều kiện hạn chế nên chỉ có thể dùng Trung y để trị liệu, lấy thuốc Trung y làm chủ. Nếu không có bách khoa toàn thư thần bí hỗ trợ, mặc dù trong lòng Lâm Phàm chắc chắn nhưng hắn cũng không biết phải đến ngày tháng năm nào mới có thể chữa khỏi hoàn toàn. Nhưng bây giờ có

bách khoa toàn thư thần bí hỗ trợ, ngược lại thì hắn có chút tò mò không biết sẽ có tác dụng gì.

Ở hiệu thuốc.

Lâm Phàm chọn rất nhiều loại thuốc theo nhu cầu của mình. Trước kia khi hắn chưa có bách khoa toàn thư này thì hắn hoàn toàn xem không hiểu những loại thuốc này. Nhưng bây giờ, hắn chỉ cần nhìn qua là đã có thể hiểu tất cả, hắn đưa ta ra cầm lấy. Đột nhiên hắn cau mày lại, động tác của tay cũng dừng lại.

Trong hiệu thuốc, chủ tiệm cầm lấy tất cả dược liệu, đặt lên bàn. Vì để chắc chắn, Lâm Phàm cũng kiểm tra một chút mà khi cầm đến 'Long Cốt' thì hắn đã phát hiện ra vấn đề.

"Ông chủ! Ông lại đây!" Lâm Phàm trực tiếp nói.

Ông chủ tiệm thuốc bắc có một bộ râu cá trê, tuổi ngoài năm mươi, đôi mắt trông láu cá, đang cười nhìn Lâm Phàm: "Chàng trai trẻ, sao vậy?"

Lâm Phàm lắc đầu cười: "Long Cốt này của ông là Long Cốt thật sao?"

Đôi mắt của ông chủ hơi lóe lên, rồi ông ta mỉm cười nói: "Chắc chắn là đồ thật! Bát Bảo Trai của tôi đã chế biến thuốc Trung y được hơn 30 năm, đảm bảo uy tín. Từ trước đến nay đều không bán hàng giả."

Vẻ mặt của Lâm Phàm trở nên nghiêm túc: "Tôi cho ông cơ hội cuối cùng."

Đột nhiên, tình hình tại hiện trường trở nên có chút nghiêm trọng.

Ông chủ tiệm thuốc nhìn Lâm Phàm, lẩm bẩm trong lòng rồi cười nói: "À! Đúng rồi! Tôi cầm nhầm rồi! Đây không phải là Long Cốt mà là một loại thuốc khác. Để tôi đổi lại cho cậu."

Lâm Phàm cảm thấy bất đắc dĩ. Trong xã hội ngày nay, y học cổ truyền xuống dốc không phải vì không có thầy thuốc giỏi, cũng không phải do đơn thuốc không đúng. Mà là do những người buôn bán thuốc buôn bán giả dối nên mới không thể trị khỏi bệnh được.

Lợi nhuận ở trong đó quá lớn. Khi lợi nhuận cao đến một mức nhất định thì không gì không thể làm, chỉ cần người uống

không chết là được. Hơn nữa bây giờ thì có bao nhiêu người có thể phân biệt thật giả đâu chứ? Chỉ sợ ngoại trừ những người hành nghề lâu năm thì hầu hết mọi người đều thực sự không thể phân biệt được.

'Long Cốt ' vừa rồi rõ ràng là dùng vôi và khoáng chất chế tạo thành 'Long Cốt'. Cái này có thể có tác dụng gì chứ?

(Long cốt là hoá thạch của các loài động vất có vú lớn, ví dụ như xương voi, xương tê giác…)

Ông chủ tiệm thuốc mang thuốc tới, sau đó cười nói: "Chính là cái này! Cậu xem đi!"

Lâm Phàm liếc nhìn ông chủ tiệm thuốc, sau đó gật đầu: "Ừm! Ông không cần thật giả lẫn lộn, tôi là người trong nghề."

"Ha ha." Ông chủ tiệm thuốc cười nói: "Vừa rồi không phải thật giả lẫn lộn, chỉ là tôi lấy nhầm mà thôi."

Có đến mấy chục loại vị thuốc như thủ cung, trạch tả, bán biên liên, hạ khô thảo vân vân…

Bởi vì ông chủ không trung thực nên Lâm Phàm không yên tâm, vì vậy hắn trực tiếp kiểm tra từng loại thuốc. Ông chủ tiệm thuốc cũng cười nói: "Người trẻ tuổi, cậu đừng lo! Cửa hàng của chúng tôi làm ăn đàng hoàng. Vừa nãy chỉ là không chú ý nên lấy nhầm thuốc mà thôi, chứ chúng tôi sao có thể bán thuốc giả được cơ chứ?"

Lâm Phàm cười nói: "Tôi có thể sắc thuốc ở đây không?"

Ông chủ gật đầu: "Được! Được! Tùy ý cậu!"

Hiện tại là ở bên ngoài, hắn không có công cụ nên chỉ có thể làm ở đây. Chủ tiệm thuốc nhìn thủ pháp sắc thuốc và độ lửa của Lâm Phàm, trong lòng âm thầm đánh giá tay nghề này đúng thật là cao siêu. Xem ra cậu ta thực sự không phải là một người mới. Đồng thời cũng lẩm bẩm, lần buôn bán này không kiếm được bao nhiêu tiền, chỉ mong lần sau có thể gặp một người mới để lừa thêm chút tiền.

Sau đó hắn phân loại tất cả các loại thuốc mà ông lão cần uống, tổng cộng cần uống mười lần.

Sau khi thuốc được nấu xong, Lâm Phàm đứng trước quầy cúi đầu nhìn xuống.

Ông chủ tiệm thuốc cười nói: "Cậu muốn mua ngân châm hay sao? Ở chỗ chúng tôi có hàng tốt, tay nghề xuất chúng, có thể lưu truyền muôn đời. Cậu có muốn xem một chút không?"

Lâm Phàm xua tay: "Cho tôi ngân châm dùng một lần là được rồi! Cho tôi bốn hộp."

"Hả?" Ông chủ ngạc nhiên nhìn Lâm Phàm. Thằng nhóc này cũng quá keo kiệt rồi, lại còn mua loại chỉ dùng một lần?

Vốn tưởng rằng không kiếm được lợi trên dược liệu thì có thể kiếm lời trên ngân châm một chút, thế nhưng không nghĩ tới thằng nhóc này căn bản không cho ông ta một chút cơ hội nào.

Chương 599: Có muốn thử không?

Sau đó ông ta uể oải lấy ra bốn hộp ngân châm dùng một lần: "Bốn hộp, tổng cộng một trăm sáu mươi tệ."

Tiền mua dược liệu đã thanh toán xong, hắn lại lấy ra một trăm sáu mươi tệ đưa tới, tiếp đó lấy thuốc đã sắc tốt cùng thuốc đã đóng gói gọn gàng mang đi.

Lúc này, có khách hàng tới cửa nói: "Ông chủ, cho tôi xem Linh Chi hoang dã đi!"

Lâm Phàm nhìn vị khách mua Linh Chi này, khi sắp tới cửa nói: "Hai người cẩn thận! Cửa hàng này bán thuốc giả, tốt nhất là quay video sau đó mang đi kiểm tra để đề phòng bị lừa đi. Dù sao Linh Chi hoang dã cũng không hề rẻ."

"Con mẹ nó……." Ông chủ hiệu thuốc Trung y vừa nghe thấy lời này thì lập tức nổi giận. Không ngờ cái tên khốn này lại hãm hại ông ta như vậy. Lúc này ông ta phát hiện ra vẻ mặt của hai vị khách có chút khó hiểu nên lập tức vội vàng nói: "Hai người đừng nghe cái tên đó nói mò! Tất cả đều là lời vu cáo hãm hại cả…"

Khách hàng nói: "Quên đi! Chúng ta tới nơi khác xem đi!"

"Hiện tại nấm Linh Chi hoang dã bị làm giả nhiều lắm, tốt hơn hết là nên cẩn thận."

Mắt thấy khách hàng tới cửa còn bay đi, ông chủ hiệu thuốc rất tức giận mà không có chỗ phát tiết.

Lúc này, Lâm Phàm đã đi tới bệnh viện.

Hắn không biết bệnh nhân đầu tiên này có thể tin vào hắn hay không, nếu ông ấy không tin hắn thì hắn cũng hết cách rồi.

Bây giờ hắn chỉ đang lén lút làm, làm sao mà dám quang minh chính đại được chứ? Nếu không, đến lúc bị bắt thì hắn gặp xui xẻo rồi.

Bệnh viện.

Bà lão: "Sao ông cứ xem giờ mãi vậy? Có chuyện gì sao?"

Ông lão cười nói: "Không có gì đâu! Tôi xem thời gian vì thời gian rất trân quý."

Một y tá ở một bên đã rất thân thuộc với hai người nói: "Ông à! Ông yên tâm đi! Thân thể của ông rất khỏe mạnh." Lời này nói ra ngay cả chính cô cũng không thể tin. Bởi vì có lẽ lần xuất viện này của ông có thể cũng là lần gặp cuối cùng.

Bà lão thở phào nhẹ nhõm: "Ông có nghe thấy không? Y tá đã nói không sao, ông còn có thể có chuyện gì chứ?"

Ông lão cười đáp: "Đương nhiên rồi! Thân thể của tôi vô cùng khỏe mạnh, chắc chắn là không sao! Tôi tự đi ra ngoài dạo một chút, bà ở đây ngủ một lát đi, đừng để bản thân phải mệt mỏi!"

Bà lão lo lắng nói: "Tôi đi cùng ông!"

"Không cần! Không cần! Tôi có chân có tay, tôi chỉ đi xuống hóng gió một chút, không có việc gì!" Ông lão nói.

Y tá cười nói: "Bà yên tâm đi! Ông ấy tự đi không có chuyện gì đâu. Hít thở không khí trong lành cũng tốt cho thân thể."

Bây giờ ngay cả y tá cũng đã lên tiếng nên bà lão cũng không nói gì nữa, nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng.

Ông lão nở nụ cười đi trong hành lang, tất cả các y tá đi ngang qua đều chào đón ông.

Trong phòng bệnh.

Bà lão nắm lấy tay y tá: "Cô gái! Cháu nói cho bà biết đi, ông già nhà tôi còn sống được bao lâu nữa?"

Y tá khó mở miệng, cô ấy không biết nên nói như thế nào nhưng tình huống hôm nay, bà lão cũng có quyền được biết: ” Mặc dù bây giờ cơ thể của ông ấy có vẻ khỏe mạnh, nhưng vì lúc đó không có hóa trị nên các tế bào ung thư đã lan ra rải rác khắp cơ thể do đó có thể ông sẽ đi bất cứ khi nào. Chỉ hy vọng thời gian cuối cùng của ông có thể vui vẻ.”

Bà lão lau khóe mắt: “Ừm! Cô gái, khổ cực cho mọi người rồi! Tôi có thể chịu được, mọi người đừng nói cho ông ấy biết chuyện này, tôi sợ ông ấy sẽ đau lòng.”

Các y tá biết rằng ông lão đã biết tình trạng cơ thể của mình, nhưng ông lão có lẽ không muốn làm bà lão lo lắng nên vẫn luôn giữ một tâm trạng lạc quan.

Bọn họ thân là y tá cũng chưa từng gặp qua loại tình huống này, bình thường những người nghe tin mình bị ung thư thì đều bị hù chết.

Mặc dù y học còn chưa đủ căn cứ, nhưng mọi người đều biết rằng cơ thể con người thực sự là một loại tồn tại bí ẩn nhất. Trong tiềm thức, mọi cảm xúc hay mọi biểu hiện của bản thân đều sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của cơ thể.

Cửa thang máy.

Ông lão ngồi trên ghế, thỉnh thoảng lại nhìn thời gian. Bây giờ đã là 4 giờ 50 phút. Ông suy nghĩ rất lâu, cuối cùng quyết định tới đây thử một lần.

Về phần tại sao muốn thử, ông cũng không thể nói rõ ràng. Có lẽ khi đã đến đường cùng, ngựa chết coi ngựa sống là bác sĩ. Đồng thời, trong sâu thẳm đáy lòng ông cũng không muốn chết và ông vẫn muốn được ở bên vợ của mình.

Ông lão ngồi đó, tâm trạng rất phức tạp, không biết đang suy nghĩ gì. Mỗi khi thang máy tới, đôi mắt nhỏ của ông đều sẽ nhìn thang máy, nhưng mấy lần đều không phải là người ông muốn tìm.

Ding!

Thang máy lại đến rồi.

Ông lão đột nhiên nhìn về phía cửa thang máy. Khi thang máy mở ra, ông nhìn thấy người thanh niên mà ông đã gặp hồi lúc

trưa.

Lúc này, Lâm Phàm đang cầm một thứ trong tay khẽ nói: “Có muốn thử không?”

Ông lão gật đầu đáp: “Muốn!”

Lâm Phàm mỉm cười, đồng thời cảm thấy nếu người mà ông lão gặp không phải hắn mà là một tên lừa gạt thì không biết ông ấy có tin hay không.

“Nơi này nhiều người quá, ông đi theo ta đến nơi ít người đi.” Lâm Phàm nói.

Chương 600: Lén lút chữa bệnh (1)

Đây là bệnh viện, ông lão cũng không sợ. Sau đó gật đầu đi theo Lâm Phàm rời khỏi nơi này.

Ông lão nhìn Lâm Phàm, cẩn thận hỏi: “Cậu thật sự không cần tiền sao? Nếu cậu đòi tiền thì tôi sẽ không chữa nữa.”

“Không cần tiền!” Lâm Phàm nói.

Vẻ mặt vốn cảnh giác của ông lão bỗng nở một nụ cười: “Không cần tiền thì được! Số tiền hiện tại của tôi sẽ để lại cho vợ tôi. Nếu tôi chết, bà ấy cũng có thể có tiền để đến ở viện dưỡng lão. Như vậy thì tôi cũng không phải lo bà ấy sẽ không có ai chăm sóc.”

Lâm Phàm cười nói: “Đừng lo lắng! Nếu ông tin tưởng tôi, tôi sẽ để ông có thể tự mình chăm sóc vợ mình, nhưng vẫn là câu nói kia, đừng nói với bất cứ ai!”

Ông lão gật đầu: “Vì sao lại không nói?”

Lâm Phàm lắc đầu đáp: “Chuyện này không nói nữa, trước tiên để tôi khám bệnh cho ông! Nếu thấy ổn rồi thì cũng đừng nói cho người khác biết, còn nếu ông không ổn thì có thể nói với người khác.”

“Ừm! Tôi cũng nghĩ như vậy.” Ông lão nói.

Nghe vậy, Lâm Phàm liếc nhìn ông lão. Hắn không ngờ ông lão này rất có ý nghĩ.

Đi đến một nơi vắng vẻ.

Lâm Phàm đưa thuốc cho ông lão: “Uống đi.”

Ông lão ngửi ngửi, sau đó không chút nghĩ ngợi uống một ngụm: “Có chút đắng, cũng có chút ngọt.”

Lâm Phàm lấy ngân châm dùng một lần ra, sau đó hắn sờ lên thân ông lão. Hắn dựa vào kiến thức trong đầu để biết nên sử dụng phương pháp nào để điều trị.

Cầm một cây ngân châm trong tay, đột nhiên hắn cảm thấy cây ngân châm trong tay có chút khác thường, dường như có một cỗ lực lượng kỳ dị khó giải thích được.

“Đây chính là hỗ trợ thần bí của bách khoa toàn thư hay sao?” Trong lòng Lâm Phàm thở dài. Cái này giống như bánh kếp vậy, có thể làm người ta không thể kiềm chế được mà mê mẩn.

Cây kim nhắm vào một huyệt đạo, trong nháy mắt ông lão nhẹ thở ra một hơi.

Lâm Phàm hỏi: “Như thế nào? Không thoải mái sao?”

Ông lão lắc đầu: “Không phải! Mà là bởi vì nó quá thoải mái rồi! Khi cậu đâm xuống, tôi cảm thấy có một luồng nhiệt đang di chuyển.”

“Phải không?” Lâm Phàm không biết rõ chuyện này là như thế nào. Nếu như không có bách khoa toàn thư bổ trợ thêm thì phương pháp này chính là phương pháp điều trị chính xác, nhưng bây giờ có bách khoa toàn thư bổ trợ nên hắn cảm thấy có thể sẽ có một số đã thay đổi.

Ông lão khẽ lắc người: “Thật thoải mái, nhưng bụng hơi chướng.”

Lâm Phàm nói: “Đây là hiện tượng bình thường, chứng tỏ biện pháp này có hiệu quả.”

Ông lão không biết chuyện gì xảy ra nhưng ông ấy cảm thấy sau khi cơ thể mình bị châm thì như được tiêm thuốc, đột nhiên cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Cảm giác đau đớn trước đó cũng đột nhiên biến mất, thậm chí còn dễ chịu hơn cả khi uống thuốc giảm đau.

Lúc này từng đợt từng đợt ngân châm đâm xuyên qua thân thể của ông lão. Trên lưng và bụng của ông lão dần dần xuất hiện từng giọt mồ hôi. Những giọt mồ hôi này từ trong lỗ chân lông

chảy ra nhưng cũng không có trượt xuống mà nó phân bố dày đặc ở trên người ông.

Nửa giờ sau.

Lâm Phàm rút tất cả những chiếc ngân châm được cắm trên cơ thể của ông lão ra, rồi gói chúng lại và ném chúng vào thùng rác ở bên cạnh.

Đối với Lâm Phàm, đây chỉ là nửa giờ điều trị nhưng đối với ông lão mà nói thì đây lại giống như trận chiến giành lại sự sống. Nếu không phải chân đạp đất thì ông ấy tưởng như mình đang bay luôn rồi.

“Xong rồi sao?” Trong đôi mắt nhỏ của ông lão lộ ra vẻ phấn khích.

Ông tuy già nhưng cũng không ngu. Ông có thể cảm giác được phương pháp này có ích hay không. Tuy rằng trước đó ông có thể tự do đi lại nhưng thân thể lại yếu ớt. Hơn nữa có bộ phận vẫn còn đau, cho dù uống thuốc giảm đau thì vẫn đau như thường.

Nhưng bây giờ, nỗi đau thể xác đã biến mất nên tinh thần trở nên cực kỳ tốt.

“Không nhanh như vậy đâu! Sáng mai chín giờ, chờ tôi ở chỗ này.” Lâm Phàm đứng dậy nói.

Sau lưng ông lão lấm tấm mồ hôi. Quần áo vừa bỏ xuống đã lập tức ướt sũng như vừa đi tắm xong, nhưng đối với ông lão mà nói, tâm trạng lúc này thật sự rất rất tốt.

Khi ông lão đang định cảm ơn Lâm Phàm thì lại thấy hắn đã rời đi.

….

Sau khi ông lão trở về, ông cảm thấy toàn thân đều rất thoải mái, trong thân thể có một loại cảm giác nói không nên lời.

Các y tá ở quầy phục vụ nhìn thấy ông lão thì hơi kinh ngạc, trong đó có một nữ y tá nhìn chằm chằm vào ông lão: “Ông ơi, khí sắc của ông tốt hơn lúc trước rất nhiều rồi đấy ạ!”

Lúc này ông lão toàn thân sảng khoái, vẻ mặt đầy cười nói: “Phải không? “

Tuy rằng ông lão có thể cảm nhận được nhưng bây giờ nghe được từ miệng y tá thì tâm trạng của ông lão cũng rất tốt, sau đó cười nói: “Chắc chắn là bệnh này đã khỏi rồi!”

Y tá cười gật đầu nhưng trong lòng lại rất xót xa. Các cô đều biết ông lão mắc bệnh gì, bệnh này căn bản không thể chữa khỏi. Các cô không nói kết quả khám bệnh cho ông lão chính là sợ trong lòng ông lão suy nghĩ không thông.

Chương 601: Lén lút chữa bệnh (2)

Ông lão trở lại phòng bệnh.

Các y tá ở cửa nhỏ giọng thảo luận với nhau.

“Tôi thấy khí sắc của ông lão thật sự tốt hơn lúc trước rất nhiều!”

“Tôi cũng cảm nhận được! Nhất là tinh thần còn tốt hơn lúc trước. Mấy người nói xem, đây có phải là hồi quang phản chiếu không?”

“Có lẽ đây chỉ là ảo giác thôi! Có lẽ là do chúng ta nghĩ ông lão khỏi bệnh, nói nhiều quá nên cũng sinh ra ảo giác.”

“Có đạo lý! Có lẽ chính là như vậy.”

Trong miệng ông lão ngâm nga một giai điệu rất thời thượng. Ông lão trở lại trong phòng bệnh, bà lão trong phòng bệnh nhìn thấy ông lão trở về thì trên mặt nở ra một nụ cười tươi, nói: “Ông đi ra ngoài dạo một vòng, có phải cảm thấy tốt hơn một chút hay không?”

Ông lão cười nói: “Đúng là rất tốt! Tôi thấy qua vài ngày nữa là mình có thể xuất viện rồi! Vườn rau trong nhà không có người chăm sóc, cũng không biết có bị mấy thằng nhóc kia trộm hay không nữa?”

“Được, được!” Tuy rằng bà lão không thể tiếp nhận loại bệnh này, nhưng bà lão đã chấp nhận sự thật. Bà tin bệnh viện, bác sĩ đã nói không cứu được thì chính là không cứu được. Sau khi trở về, ông lão muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, tận dụng thật tốt quãng thời gian còn lại này chăm sóc cho ông ấy.

Hiện tại tâm trạng của ông lão không tồi nên muốn nói chuyện đó cho bà lão biết. Thế nhưng sau đó nghĩ lại, ông lão đã đồng ý với người ta là sẽ không nói chuyện này ra thì nhất định sẽ không nói. Cho nên cuối cùng ông lão chỉ lắc đầu cười. Chờ sau khi khỏi bệnh, ông lão sẽ cho bà lão một sự bất ngờ.

Hiện tại ông lão rất tin tưởng cậu nhóc đấy. Hiệu quả của lần liệu trình đầu tiên này có thể thấy rõ. Tình huống thân thể của mình, ông lão hiểu rất rõ. Loại cảm giác này thật sự không giống trước đây, đây là một loại cảm giác chưa từng có.

……

Sau khi rời khỏi bệnh viện, Lâm Phàm cũng đến một bệnh viện khác để xem. Chỉ là thật đáng tiếc, bệnh viện khác không có chỗ để hắn xuống tay. Bản thân hắn lại không có chứng chỉ hành y nên nếu cứ ngang nhiên đi ra ngoài thì rất có thể sẽ bị người bắt được.

Hơn nữa nếu muốn gặp người tin tưởng vào bản thân như ông lão thì thật sự là rất khó gặp được. Trong một trăm người, có thể gặp được một người thì có thể coi là may mắn rồi.

Tuy rằng hắn muốn cứu thêm nhiều người hơn nhưng cũng là hữu tâm vô lực mà thôi. Không phải hắn không muốn cứu, mà là người khác căn bản không tin hắn. Thậm chí nếu có người tố cáo hắn thì hắn nhất định sẽ bị bắt đi thẩm vấn.

Buổi tối, hắn tìm một khách sạn để ở tạm, hắn cảm thấy chuyến đi này không tệ.

Mặc dù Thượng Hải là một thành phố lớn nhưng cuối cùng hắn cũng chỉ ở xung quanh phố Vân Lý nho nhỏ, cũng chưa từng đi ra ngoài xã hội trải nghiệm nhiều.

Chín giờ sáng ngày hôm sau.

“Đại sư, ngài đã tới rồi.” Ông lão đã rời giường từ sáng sớm. Trước kia mỗi khi ông tỉnh giấc rời giường, ông đều sẽ cảm thấy cơ thể của mình rất đau. Nếu như không uống thuốc giảm đau thì căn bản không thể rời giường. Nhưng sáng nay khi rời giường, ông nhận ra cơ thể mình không đau một chút nào giống như người bình thường vậy.

Dựa theo y thuật hiện tại của Lâm Phàm, nếu như không có hỗ trợ thần bí của bách khoa toàn thư mà muốn chữa khỏi loại

bệnh này thì chỉ sợ phải mất mấy tháng hoặc là lâu hơn. Nhưng hiện tại có bách khoa toàn thư hỗ trợ, hắn phát hiện ra tốc độ chữa trị có thể nói là cực kỳ nhanh.

Lâm Phàm cười nói: ”Cơ thể ông cảm thấy thế nào rồi? Lúc ngủ có cảm giác gì không?”

Ông lão vội vàng nói: “Có, có! Tối hôm qua lúc ngủ tôi cảm thấy cơ thể mình rất nóng, giống như tắm trong nước nóng vậy. Hơn nữa sau khi đổ mồ hôi, cơ thể tôi trở nên nhẹ nhõm hơn, không còn cảm thấy nặng nề như trước nữa.”

Lâm Phàm gật đầu. Những thứ này đều nằm trong ghi chép của bách khoa toàn thư nên khi nghe được những lời của ông lão thì hắn biết không có vấn đề gì.

Còn chuyện vì sao lại nóng lên, có lẽ chính là do lực lượng thần bí của bách khoa toàn thư đang tu bổ thân thể chăng?

Lâm Phàm nhìn bốn phía: “Không có ai đi theo ông đó chứ?”

Ông lão xua tay: “Không có! Tôi không nói chuyện này cho ai biết, ngay cả bà lão nhà tôi cũng không biết. Đại sư, ngài làm việc ở bệnh viện nào vậy? Tôi cảm thấy y thuật của ngài thật sự là quá tuyệt vời!”

Lâm Phàm cười nói: “Tôi không phải là bác sĩ của bệnh viện nào cả. Tôi chưa từng được huấn luyện chuyên môn, cũng không có chứng chỉ hành y. Ông không nhận ra khi tôi khám bệnh cho ông, tôi đều phải lén la lén lút sao? Nếu như bị người phát hiện thì tôi sẽ bị bắt, hơn nữa còn bị phạt.”

“Hả?” Ông lão sửng sốt, sau đó vội vàng gật đầu: “Tôi hiểu rồi, ngài yên tâm đi! Tôi nhất định sẽ giấu kín chuyện này, sẽ không để bất kỳ người nào biết!”

Lâm Phàm gật đầu: “Ông chưa ăn bữa sáng đúng không?”

Ông lão lắc đầu: “Chưa ăn!”

Chương 602: Thay đổi kinh ngạc

Lâm Phàm: “Ông uống chỗ thuốc kia đi, sau đó tôi sẽ châm cứu cho ông một chút. Buổi chiều tôi lại châm cứu cho ông một lần nữa, sau đó ông không cần châm cứu nữa. Còn những

loại thuốc đông y này, mỗi ngày ông sắc thuốc uống một gói, uống xong thì cơ thể của ông sẽ khỏi hẳn."

"Thật sao?" Đến bây giờ ông lão vẫn có chút không dám tin.

"Là thật hay giả, ông không thể tự cảm nhận được sao?" Lâm Phàm cười nói. Sau khi nhận được kiến thức phân loại y thuật, hắn thấy thật sự là quá nghịch thiên rồi. Tuy rằng không thể cứu người chết sống lại, nhưng cho dù là bệnh nan y nào thì cũng có thể chữa khỏi.

Chỉ là vào tối hôm qua, Lâm Phàm phát hiện ra, mặc dù hắn nhận được kiến thức Nghịch Thiên này nhưng lại không thể phổ biến nó một cách rộng rãi được. Bởi vì khi trị liệu những căn bệnh này đều cần hắn tự tay thực hiện, cho nên không thể không nói, cuối cùng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Ông lão vội vàng cởi áo ra. Hiện tại ông lão còn có chút hồi hộp: "Đại sư! Ngài nói tôi còn có thể sống thêm hai mươi năm nữa, đây là thật sao?"

Lâm Phàm cười nói: "Chuyện này thì tôi không thể nói chính xác được, có điều mười năm hay hai mươi năm chắc là không thành vấn đề đâu."

Ông lão cảm khái nói: "Mười năm, hai mươi năm đều không quan trọng! Tôi chỉ hy vọng tôi có thể đi muộn hơn bạn già của tôi, tôi không muốn để bà ấy phải cô đơn mà thôi!"

Lâm Phàm mở túi ngân châm dùng một lần ra, sau đó bắt đầu châm cứu. Lúc này Lâm Phàm có thể cảm nhận được mỗi một lần hắn châm xuống đều có thể cảm nhận được một lực lượng huyền diệu trong đó, đây cũng chính là sự hỗ trợ thần bí của bách khoa toàn thư.

Lâm Phàm lắc đầu, bách khoa toàn thư này quả thật là rất biến thái! Kỹ thuật bạn không đủ trâu bò thì nó tăng thêm lực lượng thần bí, biến bạn thành người có kỹ thuật trâu bò. Như vậy thì còn có thể nói cái gì đây? Chỉ có thể nói, bách khoa toàn thư quá Trâu!

"Thoải mái! Thực sự rất thoải mái!" Vẻ mặt ông lão đều hiện lên vẻ hưởng thụ. Ông chưa từng nghĩ tới, trị bệnh lại có thể thoải mái như vậy, cả người giống như là đang bay, hơn nữa

chính ông cũng có thể cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể mình.

Vốn cơ thể còn có chỗ hơi đau nhưng trải qua lần trị liệu này, hiệu quả lập tức rõ ràng. Nơi còn hơi đau đó đã đột nhiên không còn đau nữa.

Lâm Phàm vẫn bọc ngân châm dùng một lần đã qua sử dụng lại, rồi ném vào trong thùng rác.

“Ba giờ chiều ông tới đây trị liệu lần thứ ba. Sau đợt này, ông không cần châm cứu nữa!” Lâm Phàm cười nói. Dựa theo tình huống hiện tại, e rằng châm cứu và y dược chỉ là phụ. Thứ thật sự có thể chữa khỏi bệnh ung thư này, chỉ sợ chính là do sự gia tăng của bách khoa toàn thư.

Ông lão nắm lấy tay Lâm Phàm, vẻ mặt đầy biết ơn: “Đại sư! Ngài tên là gì vậy?”

Lâm Phàm khoác tay đứng dậy rời đi: “Nhớ kỹ đấy! Ba giờ chiều!”

“Được! Tôi nhớ rồi….” Ông lão lập tức nói.

Ông làm sao có thể quên thời khắc quan trọng này được cơ chứ?

Sau khi khám bệnh cho ông lão, Lâm Phàm đã lập tức mua vé xe buổi tối. Tuy rằng ông lão đã đồng ý sẽ không nói chuyện này cho bất kỳ ai nhưng có một số chuyện, không phải cứ đồng ý là có thể làm được.

Loại tình huống này, đương nhiên sẽ làm người có tâm chú ý nên nhất định sẽ giấu không được.

Bên trong bệnh viện.

Ông lão ngâm nga hát, tâm trạng vô cùng thoải mái, cảm giác như đã lấy lại được một cuộc sống mới. Đồng thời cảm thấy nhất định kiếp trước của mình đã làm chuyện tốt gì đó nên mới cho mình gặp được một vị đại sư lợi hại như vậy.

Khi ông lão đi ngang qua quầy phục vụ thì chào hỏi y tá ở đó một tiếng, vui vẻ chuẩn bị trở về phòng bệnh trò chuyện với bà lão một chút.

“Ông ơi! Ông chờ một chút.” Một y tá gọi ông lão lại. Cô phát hiện sắc mặt của ông lão thật sự rất khác trước kia. Trước kia vẻ mặt tái nhợt trong trắng thấu vàng, cơ thể có khỏe mạnh hay không nhìn một cái là biết. Nhưng hiện tại cô phát hiện sắc mặt của ông lão rất tốt, tràn đầy năng lượng, căn bản không giống như người có bệnh nặng.

“Cháu gái, làm sao vậy?” Ông lão cười hỏi.

Y tá đi tới trước mặt ông lão, cẩn thận nhìn rồi có chút kinh ngạc nói: “Ông ơi, gần đây ông có phải ăn cái gì không? Sao sắc mặt của ông lại tốt như vậy?”

“Hắc! Đây chắc chắn là do thần dược rồi! “Ông lão cười nói. Sau đó dường như nghĩ đến cái gì đó: “Gần đây cơ thể của ông tốt hơn nhiều rồi, tinh thần rất phấn chấn.”

Y tá không hiểu lắm: “Ông ơi, cơ thể của ông còn đau không? “

“Không đau! Cả người rất thoải mái! Ông đi tìm bà lão đây, đợi lát nữa lại đến nói chuyện phiếm với các cháu.” Ông lão tràn đầy hy vọng cho tương lai, sau đó xua tay tạm biệt, đi về phía phòng bệnh.

Các y tá bắt đầu thảo luận.

Một y tá mập mạp mở miệng: “Không đúng! Thực sự là không đúng!”

“Chúng ta đều biết có gì đó không đúng, nhưng lại không biết điều đó là gì. Nhìn sắc mặt của ông ấy, căn bản không giống như người đang bị bệnh. Hơn nữa ông lão còn bị ung thư, cho dù như thế nào thì sắc mặt tuyệt đối không thể tốt như vậy được!”

“Thật là nghĩ không ra mà! Nhưng mà nhìn bộ dáng hiện tại của ông lão thì cũng không tệ. Nói không chừng tâm trạng tốt lên thì bệnh sẽ khỏi không ít đấy?”

“Làm sao có thể chứ? Chúng ta chính là y tá đấy! Hơn nữa đây là bệnh ung thư, căn bệnh này sẽ không vô duyên vô cớ mà tốt lên đâu.”

“Nếu không thì ngày nào đó để ông lão kiểm tra cơ thể một chút, xem cơ thể ông ấy có vấn đề gì không?”

“Được!”

…….

Chương 603: Bắt quả tang

Ông lão rất tò mò về vị đại sư chữa bệnh cho mình. Không biết vị đại sư rốt cuộc là ai, nhưng đại sư lại không nói, giống như không muốn để cho người khác biết tên của ngài ấy vậy. Tuy rằng ông là một ông già nhưng không phải đồ ngốc, bản thân mắc bệnh gì, ông đều biết rõ. Ông biết đại hạn của mình sắp tới, bệnh này căn bản là không có thuốc chữa.Nhưng bây giờ lại có sự thay đổi, cơ thể của ông thật sự đang chậm rãi trở nên tốt hơn.

Bà lão: “Ông già, tay ông đang cầm cái gì vậy?”

Ông lão cười nói: “Không có gì! Trưa nay chúng ta ăn gì? Tôi muốn ăn thanh đạm một chút!”

Bà lão cười nói: “Được, được! Tôi sẽ chuẩn bị cho ông ngay!”

Nhìn bà lão rời đi, trên mặt ông lão lộ ra nụ cười, sau đó cất mấy gói thuốc còn lại vào trong tủ. Đây chính là thuốc cứu mạng đấy. Hơn nữa lời của đại sư nói, ông đều nghe rõ. Ông tự mình sắc thuốc, mỗi ngày một gói, uống xong là bệnh có thể khỏi rồi

Buổi chiều, 3 giờ.

Ông lão lại vui vẻ đi ra ngoài dạo một vòng.

Đi ngang qua quầy phục vụ.

“Ông ơi! Ông lại đi ra ngoài ạ?” Các y tá hỏi.

Ông lão: “Đúng vậy! Ông đi dạo một chút.”

Y tá nhiệt tình nói: “Ông ơi! Ông có muốn cháu đi cùng ông không?”

Hiện tại ông phải đi gặp đại sư, làm sao có thể để cho người khác đi theo chứ nên sau đó xua tay: “Không cần, không cần! Các cháu còn có việc của các cháu, ông tự mình đi là được rồi!”

Sau đó ông lão lập tức bước nhanh hơn, nhưng khi đến cửa lại gặp phải bác sĩ chính.

“Cụ Trần, khí sắc của cụ rất tốt đấy!” Bác sĩ điều trị cười nói.

“Bác sĩ Lý, khí sắc của tôi vẫn luôn tốt mà.” Ông lão cười nói: “Bác sĩ Lý, tôi có việc phải đi xuống trước, lần sau chúng ta lại gặp. “

Sau khi ông lão rời đi, y tá ở cửa gọi bác sĩ Lý lại: “Bác sĩ Lý! Tôi phát hiện từ hôm qua khí sắc của ông lão đã bắt đầu tốt lên. Anh nói xem, liệu căn bệnh ung thư này có thể tự động biến mất hay không?”

Bác sĩ Lý vừa nghe thì lập tức nở nụ cười: “Ung thư tự động tốt lên? Mấy người đây là nghe ai nói vậy? Chuyện này là không có bất kỳ căn cứ y học nào. Chỉ là khí sắc của Cụ Trần này thật sự không giống trước kia. So với trước kia, quả thực là một trời một đất. Vừa hay, mấy người cùng tôi đến phòng bệnh đi, tôi muốn nói với người nhà vài câu. “

Trong phòng bệnh.

Đột nhiên có một tiếng hét kinh ngạc vang lên.

Bác sĩ Lý kinh ngạc nói: “Bà Trần, bà nói hôm qua Cụ Trần không uống thuốc giảm đau sao?”

Lúc này, thuốc trong tay bác sĩ chính là thuốc giảm đau được kê cho Cụ Trần, nhưng hiện tại ông lão lại không uống một chút nào, vẫn nguyên vẹn đặt ở đó.

Bà Trần gật đầu: “Từ ngày hôm qua, ông lão đã không uống thuốc rồi. Tôi đưa cho ông ấy uống, ông ấy lại nói cơ thể không đau, rất thoải mái.”

“Làm sao có thể chứ?” Bác sĩ Lý nghĩ không ra, chuyện này căn bản không có khả năng. Người bệnh ung thư trong giai đoạn cuối sẽ đau đớn, không tài nào chịu nổi. Khi lên cơn đau, quả thực chính là muốn lấy mạng người, nhưng hiện tại ông cụ Trần này ngay cả thuốc giảm đau cũng không uống mà lại còn nói cơ thể không đau, chuyện này căn bản là không có khả năng.

Y tá ở một bên xen vào nói: “Bác sĩ Lý, chúng tôi phát hiện khí sắc của Cụ Trần thay đổi rất lớn, giống như thay đổi trong

nháy mắt vậy. Hơn nữa gần đây ông ấy rất hay đi ra ngoài. Anh nói xem, trong đó có thể có vấn đề gì hay không?"

Bác sĩ Lý nghĩ không ra: "Cô xuống tìm Cụ Trần, hỏi ông ấy xem đây là tình huống gì đi!"

Y tá gật đầu: "Tôi sẽ đi ngay bây giờ."

…….

Nơi cũ.

"Đại sư, tôi nghĩ không ra, vì sao ngài giúp tôi chữa bệnh vậy?" Ông lão tò mò hỏi.

Lâm Phàm cười nói: "Đây là duyên phận! Tôi đã đến mấy bệnh viện, cũng nói với người khác là tôi có thể khám bệnh cho họ, chỉ là những người đó không tin."

Ông lão gật đầu: "Chuyện này cũng đúng! Hiện tại bác sĩ tốt đều là ở bệnh viện lớn, những người như đại sư thì người bình thường thật đúng là sẽ không tin. Chỉ có tôi biết rõ mình sắp chết nhưng lại không nỡ chết cho nên mới có thể dám thử một lần."

Ông lão này quả thật rất biết nói đùa, Lâm Phàm cũng cười hỏi: "Sự thay đổi của ông, có ai nhận ra không?"

Ông lão nhanh chóng nói: "Có! Các y tá đều nhận ra sắc mặt của tôi đã thay đổi, tốt hơn trước kia rất nhiều.."

Lâm Phàm rút ngân châm trên người ông lão ra: "Được rồi, đại công cáo thành! Nhớ kỹ lời tôi nói, mỗi ngày ông đều phải uống mấy gói thuốc mà tôi đã cho. Sau khi uống xong, bình thường ông phải chú trọng phối hợp dinh dưỡng, như vậy thì cơ thể có thể khỏe mạnh lại như trước kia. Còn nữa, đừng nói với người khác là tôi chữa bệnh cho ông."

Ông lão gật đầu: "Yên tâm đi! Cậu không cho tôi nói, tôi cam đoan sẽ không nói cho bất kỳ ai!'

"Ông Trần, anh đã làm gì ông Trần vậy hả?" Đúng lúc này, một giọng nói từ xa truyền đến.

Chương 604: Sợ hết hồn

Lâm Phàm nhìn thấy bóng dáng ở phía xa thì hơi sửng sốt. Con mẹ nó! Thế mà bị phát hiện rồi! Sau đó hắn không nói thêm gì mà lập tức đứng dậy rời đi: "Chuyện còn lại giao cho ông, tôi đi trước! Sau này có duyên gặp lại."

"Đại sư. Đại sư…. " Ông lão vội vàng đứng dậy, sau đó gân cổ họng hét lên: "Đại sư! Cám ơn ngài…."

Lâm Phàm xua tay, lập tức cong đít chạy đi, biến mất trong bệnh viện.

Y tá thở hồng hộc đi tới trước mặt ông lão: "Ông ơi, hắn đã làm gì ông vậy?"

"A?" Cụ Trần chớp chớp mắt, hỏi gì cũng trả lời không biết: "Không biết nha…. "

…….

"Hên là chạy nhanh, không thì bị đám bác sĩ đó tấn công tập thể rồi." Ra khỏi bệnh viện, Lâm Phàm đi thẳng đến nhà ga, chắc chắn hắn mà còn ở đây thế nào cũng sẽ xảy ra chuyện cho mà xem.

Còn bốn thành phố nữa, hắn chưa nghĩ được mình sẽ đi thành phố nào tiếp theo, nhưng phương án Nam Kinh cũng là không tệ.

Nơi này không xa, ngồi xe lửa một thời gian là đến nơi.

Qua lần điều trị này, hắn đã hiểu sâu sắc y thuật trong kiến thức lớn của Bách Khoa Toàn Thư biến thái đến cỡ nào, trong lúc đó ở bệnh viện Tô Châu, ông cụ Trần đang bị một nhóm người bao vây.

Trong lòng bác sĩ Lý tò mò: "Cụ Trần, y tá nói người thanh niên kia là ai?"

Ông Trần lắc đầu: "Ông đã nhận lời người ta sẽ không tiết lộ ra, mấy đứa có hỏi thì ông cũng không nói đâu."

Bạn già của ông Trần thầm lo lắng: "Bác sĩ, ông lão nhà tôi thế nào rồi? Có phải ông ấy bị người ta lừa gạt không? Hay thế nào?"

Trong đầu bác sĩ Lý tính toán một hồi, sau đó gật đầu: "Căn cứ vào quan sát sơ bộ, chắc chắn cụ Trần đã bị gạt rồi. Hiện giờ ở

bệnh viện có rất nhiều tên lừa đảo, chắc là tên này thấy khát vọng sống của bệnh nhân từ đó bắt đầu gạ gẫm hòng chiếm đoạt tài sản."

"Hả?" Bạn già nghe xong, sợ quá khóc nấc lên: "Ông nhà ơi, ông không sao chứ hả? Cái thằng lừa đảo đó đã làm gì ông? Ông có thấy khó chịu ở đâu không thế?"

Ông Trần nghe xong không phục: "Đại sư gạt tôi khi nào? Người ta giúp tôi chữa bệnh, hiện giờ cơ thể tôi rất nhẹ nhàng, rất khỏe mạnh đây này."

Y tá đứng bên cạnh khuyên can: "Cụ ơi, cụ phải tin tưởng bác sĩ. Bây giờ lừa đảo đầy đường, ông tuyệt đối không nên tin vào mấy tay lừa đảo bên ngoài. Những lỗ kim chi chít trên người cụ, cháu nhìn còn phát sợ đó. Hơn nữa chúng cháu còn tìm được ngân châm trong thùng rác đây này, đây là loại ngân châm rẻ tiền dùng một lần đấy ạ."

Ông Trần xua xua tay: "Mấy đứa đừng có hỏi nữa, ông không nói đâu. Với lại người ta không hề gạt tiền của ông. Bạn già à, bà đừng có sợ bóng sợ gió. Không phải lừa đảo đâu. Bà nhìn xem bây giờ thân thể tôi vô cùng nhẹ nhàng, có tí triệu chứng bệnh tật nào đâu chứ!"

….

"Bác sĩ Lý, anh ra đây một chút." Lúc này ở ngoài cửa bỗng vang lên tiếng gọi của đồng nghiệp.

Bác sĩ Lý gật đầu với y tá đang đứng cạnh cửa để họ khai thác thông tin từ cụ Trần, sau đó bước ra ngoài hỏi: "Chuyện gì thế?"

Bác sĩ bên ngoài thấy bác sĩ Lý, gương mặt có vẻ ngạc nhiên sau đó lấy ra một tờ giấy: "Đây là kết quả xét nghiệm của chúng tôi, tế bào ung thư trong cơ thể bệnh nhân đã dần dần biến mất. Bệnh tình đang giảm bớt và ngày càng phát triển theo chiều hướng tốt hơn. Mọi người đã làm bằng cách nào? Đây chính là bệnh nhân thời kỳ cuối đấy, rõ ràng không có khả năng có thể hồi phục được mà."

"Cái gì?" Bác sĩ Lý trợn trừng mắt, không dám tin hỏi: "Mọi người chắc chắn chứ?"

“Chắc chắn, xét nghiệm này không hề có bất kỳ sai sót nào. Lúc tôi đến lấy kết quả cũng đã cẩn thận kiểm tra lại một lúc, không phải cầm nhầm cũng không phải máy móc có vấn đề. Chính xác 100% luôn đấy.”

Bác sĩ Lý không thể tin nổi chuyện này có thể xảy ra. Sau đó xuyên qua khe cửa nhìn thẳng vào phòng ông Trần: “Thôi, tạm thời chuyện này anh đừng nói với ai, trước tiên đợi tôi điều tra rõ ràng đã.”

“Mấy đứa đừng có hỏi ông nữa, ông đã nói là ông hứa với người ta rồi, không nói mấy cháu biết được đâu.” Ông Trần nói.

Bác sĩ Lý hít một hơi thật sâu: “Cụ Trần đã nhận lời người ta tất nhiên phải giữ bí mật. Nhưng mà bây giờ cụ nên biết tình trạng của mình, vừa rồi đã có kết quả xét nghiệm của cụ, cơ thể của cụ bỗng nhiên thay đổi tốt hơn, tế bào ung thư dần dần biến mất chỉ là tạm thời không biến mất hoàn toàn.”

Ông Trần cười nói: “Ông biết chứ, cơ thể của mình nên ông rõ nhất. Việc chưa hoàn toàn bình phục là do ông muốn sau này từ từ điều dưỡng.”

“Ra vậy!” Bác sĩ Lý đã hiểu. Anh ta không tin có người có thể trị bệnh ung thư nhưng bây giờ có một nhân chứng sống đang đứng sờ sờ trước mặt anh ta, muốn không tin cũng không được.

“Cụ Trần à, cụ có thể nói cho cháu biết anh ta là ai có được không?” Bác sĩ Lý hỏi.

Ông Trần lắc đầu: “Bác sĩ Lý, không phải ông không muốn nói nhưng thật sự ông không thể nói. Đời này ông chưa từng thất tín với ai, nếu bây giờ ông nói ra thì cháu nghĩ thử xem sau này ông có mặt mũi nào đối mặt với đại sư đây?”

Chương 605: Đến Nam Kinh

Y tá đứng ngay cửa thuyết phục: “Cụ à, cụ cứ nói đi. Chuyện này rất quan trọng đó. Cụ nhìn thử xem, người mắc ung thư ở bệnh viện chúng ta rất nhiều, ai nấy đều đau đớn. Nếu chúng ta có thể tìm thấy vị đại sư kia, chúng ta có thể biết được cách

chữa trị bệnh ung thư đấy. Cụ nghĩ đi, đó không phải là chuyện đáng mừng à?"

"Việc này…" Cụ Trần do dự, chuyện này đã chạm đến nỗi lòng của ông.

Y tá tiếp tục lên tiếng: "Cụ ngẫm lại mà xem, nếu như chúng ta tìm được anh ta, mời anh ta gia nhập ngành y thì đó chính là tin mừng cho hàng ngàn hàng triệu bệnh nhân rồi."

Thay phiên nhau khuyên nhủ chừng mười phút đồng hồ.

Cuối cùng cụ Trần mở miệng nói: "Thôi, được rồi. Ông nói cho các cháu biết vậy. Thật ra ông cũng không biết cậu ấy là ai, tên gọi là gì. Hôm đó ông không có chủ động nói chuyện với cậu ấy, cậu ấy hỏi ông có tin cậu ấy hay không? Có dám để cậu ấy điều trị cho ông không? Khi đó ông biết mình bệnh hiểm nghèo, không còn quan tâm nữa. Hai ngày sau, cậu ấy châm cứu cho ông còn cho ông uống thuốc. Từ đó sức khỏe ông dần dần tốt lên…"

Trong phòng bệnh, bác sĩ và y tá đều im lặng, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Bác sĩ Lý thở dài: "Không phải là chữa trị bằng Trung Y đấy chứ?"

Khi anh ta còn đi học từng tiếp xúc qua Trung Y, anh ta rất đồng ý với lý thuyết trong đó nhưng độ khó khá lớn nên cuối cùng chọn Tây Y. Kể cả bây giờ trong bệnh viện bọn họ cũng có khoa Trung Y, tuy nhiên bình thường chỉ điều dưỡng cơ thể là chính, còn nếu bệnh nặng thì rất ít người đến khám, có chăng những bệnh nhân thật sự nghèo khó mới chọn Trung Y để từ từ điều trị.

Ông Trần cẩn thận lấy một túi thuốc trong ngăn tủ ra: "Đây chính là bài thuốc đại sư cho ông, cậu ấy buộc ông uống đều đặn mỗi ngày đến khi nào uống hết thuốc thì sẽ khỏi hẳn hoàn toàn. Ông có thể cho mấy đứa xem nhưng không thể lấy của ông được đâu, thuốc này ông còn phải sắc uống, nếu thiếu đi một phần thì hậu quả sẽ khó lường."

Bác sĩ Lý thấy túi thuốc này, đầu óc hoang mang vội tiến lên xem, anh ta không thể nhận ra những vị thuốc Trung Y trong đó nổi, cần phải tìm một bác sĩ Trung Y xem thử thế nào.

“Cụ Trần cứ yên tâm, bây giờ cháu sẽ đi gọi người. Chúng cháu sẽ xem thuốc trong phòng bệnh của cụ, không đem thuốc đi đâu.” Bác sĩ Lý nói.

Cụ Trần gật đầu: “Vậy thì hay quá!”

….

Trong chớp mắt.

Một phòng bệnh nho nhỏ bỗng chốc tụ tập rất nhiều người, Viện trưởng đến, các bác sĩ trưởng khoa cũng đến, hơn nữa còn có một vị bác sĩ Trung Y.

“Thế nào?” Ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm bác sĩ Trung Y.

Bác sĩ Trung Y ngửi ngửi, hít hà, đồng thời sờ tay lên thuốc, thái độ vô cùng nghiêm túc, rất lâu cũng không nói một lời.

Mà mọi người chúng quanh sau khi thúc giục một lần thì cũng không dám hỏi lại, chỉ yên lặng đứng chờ một bên.

Đúng lúc này, bác sĩ Trung Y mở miệng nói: “Tôi biết những dược liệu này nhưng tôi không thể hiểu dược lý của nó.”

Cả đám: “…”

Trên đời không có bức tường nào có thể chắn được gió, trong nháy mắt chuyện của ông cụ Trần đã lan truyền khắp bệnh viện.

Vô số bệnh nhân mắc bệnh ung thư vô cùng sửng sốt, vốn dĩ hi vọng trong lòng họ đã nguội lạnh bỗng nhiên bùng cháy trở lại. Bọn họ đã chuẩn bị sẵn hậu sự cho mình nhưng sau khi nghe được tin tức này, ai nấy đều kích động.

Phòng bệnh ông cụ Trần giờ phút nào cũng chật kín người.

Có người ngạc nhiên.

Có người sững sờ.

Có người hâm mộ, cũng có người ganh tị.

Bọn họ chưa từng nghĩ đến số ông cụ Trần lại may mắn như vậy, thế mà có thể gặp được thần y cỡ này.

Các phóng viên cũng lao đến, bọn họ có khứu giác vô cùng nhạy bén với chuyện này, cảm giác đây sẽ là một bản tin rất

hấp dẫn.

…

Trên xe lửa!

Hắn rời khỏi Tô Châu, không phải do cảm thấy không có việc gì làm mà là do đánh hơi thấy mùi nguy hiểm, cho nên tốt nhất rời đi thì hơn. Căn cứ vào nhiệm vụ của Bách Khoa Toàn Thư thì hắn phải đi qua 5 thành phố khác nhau.

Phải mau đi thành phố khác ngay, nếu ở lại Tô Châu bị người ta bắt được, rồi giữ hắn lại thì sẽ làm trễ nãi nhiệm vụ của Bách Khoa Toàn Thư, như vậy sẽ rất lãng phí thời gian.

Trên đường, ở chỗ ngồi bên cạnh lối đi, một người phụ nữ ôm một đứa trẻ, sắc mặt của nó hơi mệt mỏi có lẽ là đã ngã bệnh. Mà sắc mặt người phụ nữ cũng tiều tụy không kém, dường như mang theo tâm sự.

“Chị này…” Lâm Phàm mở miệng nói: “Cơ thể con chị có vấn đề, tôi thấy chị nên…”

Lâm Phàm vẫn chưa nói xong, người phụ nữ giật mình cảnh giác nhìn Lâm Phàm, sau đó gọi nhân viên phục vụ đến thì thầm vài câu.

“Tiên sinh, phiền ngài vui lòng trình thẻ căn cước giúp tôi.” Nhân viên phục vụ yêu cầu.

Lâm Phàm bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó đưa thẻ căn cước ra. Hắn không ngờ sự tốt bụng của mình lại khiến người ta nghi ngờ, không khỏi nở nụ cười khổ.

Sau khi trình giấy tờ tùy thân xong, hắn không nói thêm câu nào.

Buổi tối đến Nam Kinh, hắn tìm một khách sạn ở lại.

Chương 606: Con sợ cha mẹ sẽ quên con mất

Lúc này điện thoại reo vang.

Điền Thần Côn: “Khi nào cậu mới về vậy? Sáng nay đám cư dân thành phố đã biểu tình, chúng tôi không dàn xếp nổi nữa

rồi.”

Lâm Phàm: “Chưa đâu, mọi người ráng cầm cự một thời gian đi. Không lâu sau tôi sẽ về thôi.”

Điền Thần Côn kêu cha gọi mẹ nói: “Tôi lạy cậu, cậu mau về đi, bây giờ cậu không có ở đây, những thị dân kia đến tìm tôi kiếm chuyện, ngày nào tôi cũng rất là mệt mỏi đó.”

Hai người tiếp tục trò chuyện vu vơ vài câu, Lâm Phàm cúp máy, chợt nở nụ cười. Không nghĩ đến một lần hắn ra ngoài lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Giữa trưa hôm sau.

Bên trong một quán cơm, Lâm Phàm gọi qua loa vài món.

Tin tức trong chiếc tivi treo trên tường vang lên thu hút sự chú ý của hắn.

Người dẫn chương trình trong TV phát biểu: “Hôm qua trong bệnh viện Tô Châu đã xảy ra vụ náo loạn giữa bệnh nhân. Nguyên nhân là do một bệnh nhân bị ung thư gặp một người đàn ông bí ẩn, trải qua quá trình điều trị của người đàn ông này những tế bào ung thư đã không ngừng giảm bớt. Kết quả của bệnh viện đã chứng minh sức khỏe bệnh nhân đang dần dần khôi phục, chuyện này ảnh hưởng rất lớn đến nơi này. Vô số người muốn biết người đàn ông bí ẩn này là thần thánh phương nào, sau đây là bản tin của phóng viên thường trực của đài chúng tôi phỏng vấn người trong cuộc, ông cụ Trần…”

Lâm Phàm ăn mấy món lặt vặt vừa xem TV. Mọi chuyện giống như hắn đã nghĩ, cuối cùng đã bị bại lộ. Tuy nhiên bọn họ vẫn chưa biết hắn là ai.

Trước khi nhiệm vụ còn chưa hoàn thành, tuyệt đối hắn sẽ không để lộ thân phận.

Chờ sau khi kết thúc nhiệm vụ, hắn sẽ đi thi giấy phép hành nghề y, nghe đồn giấy phép hành nghề Trung Y có vẻ dễ hơn các ngành khác.

Những thực khách xung quanh ồn ào bàn tán.

“Tin này thật không vậy? Ung thư mà chữa được luôn á?”

“Ai mà biết? Nhưng TV đưa tin như vậy chả lẽ còn giả sao?”

“Ai thấu? Cũng hơi bị khó tin đấy! Bệnh ung thư chứ có phải cảm đâu? Ê có khi nào có thần y thật không vậy?”

“Lo uống đi! Thần y hay không kệ cha nó, liên quan méo gì tới mình. Tụi mình có ai bị bệnh hiểm nghèo gì đâu!”

Chuyện này cũng không thu hút được nhiều sự chú ý trên internet, lý do là quá mơ hồ, đừng nói là người bệnh ung thư, cho dù là người bình thường chỉ cần còn đủ minh mẫn sẽ biết đây là chuyện không tưởng.

Phía bệnh viện nhiệt huyết điều tra thông tin người này nhưng dựa vào camera của bệnh viện chỉ có thể thấy một tấm hình có gương mặt mờ ảo, muốn dựa vào tấm hình này để tìm ra người càng khó hơn, chẳng khác nào mò kim đáy biển. Không biết đến ngày tháng năm nào mới có thể tìm được người.

…

Ở một bệnh viện nào đó tại Nam Kinh.

Lâm Phàm đi quanh quẩn tìm kiếm đối tượng trong bệnh viện, hắn không muốn tìm những bệnh nhân có hy vọng chữa khỏi. Tuy nhiên hắn đã tìm trong bệnh viện đã một lúc nhưng vẫn chưa tìm được ai bằng lòng tin tưởng hắn cả.

Cho dù gặp một người, chỉ cần hắn vừa mở lời thì người ta xem hắn như kẻ lừa đảo bèn vội vã chạy mất dép. Việc này khiến hắn đành bó tay chịu phép.

Được một thần y lừng lẫy như mình chọn trúng là phước đức ba đời, vậy mà không ai chịu tin, thật làm cho hắn cảm thấy hạn hán lời.

Đúng lúc này xuất hiện tiếng ồn ào huyên náo phía trước, hắn đi đến tham gia hóng hớt, bỗng phát hiện một cặp vợ chồng đang lôi kéo bác sĩ: “Van xin bác sĩ, làm ơn chút nữa giải phẫu anh hãy cố gắng hết sức, nhất định là phải thành công đó!”

Bác sĩ nghiêm túc nói: “Tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Khi nói lời này, anh ta cũng không dám đảm bảo, bởi vì căn bệnh này rất hiếm gặp, quá trình giải phẫu rất phức tạp. Chỉ là anh ta không thể chùn bước, tất cả hy vọng của mọi người đều gửi gắm trên đôi vai anh ta.

Các y tá đứng kế bên nói: “Hiện tại những phóng viên đang bị bảo vệ ngăn cản ở dưới sảnh bệnh viện.”

Bác sĩ gật đầu: “Cản họ lại, báo với bảo vệ trước khi cuộc phẫu thuật kết thúc thì không được để bất kỳ phóng viên nào có thể lên đây.”

Y tá gật đầu, chuyện này không chỉ riêng thân nhân người bệnh căng thẳng mà trong lòng các cô cũng rất lo lắng.

Lâm Phàm nhìn vào phòng bệnh, một bé gái đang nằm trên giường được y tá đỡ lấy, chuyển lên xe băng ca đẩy vào phòng phẫu thuật.

Lâm Phàm liếc nhìn, khẽ cau mày. Khối u trong đầu nằm ngay xoang bướm là một vị trí rất quan trọng và phức tạp, tỉ lệ sống sót vô cùng thấp, chưa kể cực kỳ khó phẫu thuật. Chỉ cần sơ ý là cô bé có thể mất mạng. Có lẽ gia đình đã biết trước kết quả nhưng vẫn níu kéo chút hi vọng, nếu không chấp thuận giải phẫu sẽ mất luôn một trăm phần trăm cơ hội sống sót.

“Xin lỗi, cho qua.” Các y tá đẩy băng ca nói.

Xe băng ca vừa đẩy qua, gương mặt cô bé vẫn luôn nở nụ cười, dường như không biết mình sẽ phải đối mặt với chuyện gì. Cô bé kéo lấy tay mẹ: “Mẹ ơi, nếu con chết đi, sau này cha mẹ có em bé mới có thể lấy tên con đặt cho em bé không? Con sợ cha mẹ sẽ quên con mất.”

Chương 607: Giả mạo

Các y tá gần đó đều lau nước mắt. Các cô ấy rất thích bé gái này, con bé rất mạnh mẽ, khác biệt hoàn toàn với những đứa trẻ khác. Bé rất hay mang đến niềm vui cho các cô nhưng họ biết đây có thể là lần cuối cùng. Theo hội chẩn của các chuyên gia, dù phẫu thuật có thành công thì tỉ lệ sống sót vẫn chưa đến 10%, chưa kể tỉ lệ phẫu thuật thất bại lên đến 80%.

Lâm Phàm nhìn cô bé, sau đó nhìn bác sĩ đi thay quần áo giải phẫu, lặng lẽ đi theo phía sau.

Lần này bác sĩ chịu trách nhiệm giải phẫu chính là một bác sĩ ngoại khoa có hơn hai mươi năm kinh nghiệm, thế nhưng ông ta rất hồi hộp, không thể giữ bình tĩnh nổi nữa. Dù gia đình

bệnh nhân đã ký tên trên giấy miễn trừ trách nhiệm nhưng ông ta cũng không thể xem như mình không hề có chút liên quan nào, ông ta thật lòng muốn cứu sống bé gái đáng yêu này.

Trong phòng thay đồ.

Bác sĩ giải phẫu chính đang thay quần áo bỗng nhiên có một tiếng mở cửa vọng vào, bác sĩ giải phẫu chính lên tiếng nói: "Xong ngay đây, chuẩn bị mọi trang thiết bị dụng cụ kỹ càng, đừng để xảy ra sơ suất gì nhé!"

Không có tiếng đáp lại.

Bác sĩ giải phẫu chính nghi ngờ, vừa mới chuẩn bị quay đầu lại, hai mắt bỗng tối sầm, xỉu ngay tại chỗ.

"Ngại quá, ông chịu khổ tí nhé!" Lâm Phàm thả bác sĩ giải phẫu chính xuống, sau đó không nói không rằng lột quần áo trên người đối phương ra, thoáng thấy ở cửa ra vào có một sợi dây thừng, hắn sợ đối phương tỉnh dậy quá sớm nên đành phải trói gô ông ta lại, đề phòng bất trắc.

Hiện giờ cảnh tượng bác sĩ giải phẫu chính bị trói chặt, toàn thân trên dưới anh ta chỉ còn sót lại chiếc quần lót quả là một hình ảnh quá nhạy cảm, khiến người ta không dám nhìn lâu.

Sau khi chuẩn bị chu đáo, Lâm Phàm đeo khẩu trang màu trắng lên mặt, đi thẳng ra ngoài đồng thời khóa trái cửa từ bên trong, bảo đảm an toàn.

Mấy cái chuyện giải phẫu phức tạp như vậy tất nhiên phải để hắn ra tay rồi.

Làm xong chuyện này là có thể đi chỗ khác ngay.

Ting ting!

Điện thoại của bác sĩ giải phẫu chính kêu lên, Lâm Phàm bắt máy, tiếng y tá vang lên trong điện thoại.

"Bác sĩ Mao, phòng phẫu thuật đã chuẩn bị sẵn sàng."

Lâm Phàm không dám nhiều lời, chỉ đáp một tiếng "Ừm" ngắn gọn.

Y tá cũng đang bận đến bù đầu, không chú ý âm thanh này có gì khác lạ. Sau đó cô đi thẳng đến cửa phòng phẫu thuật, người

ở đây khá đông đúc, có đến mấy ca giải phẫu đang tiến hành cùng lúc, những thân nhân người bệnh đều đợi bên ngoài.

Muốn vào phòng giải phẫu cần phải nhập mật khẩu, Lâm Phàm thấy cảnh này bỗng thấy ngớ người, cái này mật khẩu là bao nhiêu ấy nhỉ?

May mắn có một nhân viên y tế muốn vào, nhập mật khẩu, cửa mở ra.

Tại quầy ngay trước cửa ra vào, Lâm Phàm giao điện thoại cho nhân viên y tế. Ngay lúc này một y tá vội chạy đến: "Bác sĩ Mao, mọi người đang chờ anh kìa."

Y tá hơi vội vàng nên không nhìn kỹ Lâm Phàm. Nếu nhìn kỹ có lẽ sẽ phát hiện ra ánh mắt của bác sĩ Mao hơi khác, bây giờ khuôn mặt Lâm Phàm đã bị khẩu trang che mất, chỉ còn sót lại một đôi mắt lộ ra bên ngoài.

Toàn bộ quá trình Lâm Phàm cúi đầu thấp xuống, không cho ai được thấy mặt mình. Làm mấy chuyện này giống như đi ăn trộm, đúng là vô cùng kích thích.

Không phải hắn không tin tưởng bác sĩ giải phẫu chính lần này, tuy nhiên đối với giải phẫu lần này hắn hiểu rõ, ngay cả bản thân bác sĩ giải phẫu chính cũng không dám chắc mình sẽ thành công. Nếu vậy hắn đành phải ra tay thôi, một cô bé tươi tắn, tuổi đời còn dài ở phía trước sao có thể phải chịu đựng một kết quả bi thảm được?

Không phải hắn quá mức tự tin mà là hắn đang cực kỳ tin tưởng ở Bách Khoa Toàn Thư.

Khử trùng toàn thân, mang bao tay tiệt trùng, công việc chuẩn bị đã hoàn tất.

"Bắt đầu!" Lâm Phàm nói khẽ, trước đó bác sĩ gây mê đã hoàn thành nhiệm vụ của mình, bắt đầu tiến hành giải phẫu.

Ở bên ngoài.

Cha mẹ cô bé ngồi chờ ở bên ngoài, từng phút giây trôi qua hai người đều đắm chìm trong sợ hãi. Họ không biết kết quả sẽ ra sao, họ rất mong tất cả sẽ thành công để con gái họ bình an vượt qua.

Cho dù trước khi giải phẫu, bệnh viện đã cảnh báo họ tình huống xấu nhất có thể xảy ra. Trong thâm tâm họ vẫn hiểu tình trạng con mình rất nguy nan, hơn nữa tỷ lệ phẫu thuật thành công rất thấp, có thành công đi chăng nữa thì hậu phẫu cũng rất nguy hiểm. Tất cả những điều này đã làm cho họ không có mấy hy vọng.

Trong phòng giải phẫu.

“Huyết áp bình thường.”

Nhân viên y tế luôn theo dõi tình trạng bệnh nhân để liên túc báo cáo.

Bên cạnh đó cũng có một chuyên viên ghi chép lại quá trình giải phẫu.

Đây là lần đầu tiên Lâm Phàm giải phẫu, nói không hồi hộp là dối lòng. Thế nhưng khi đang tiến hành giải phẫu, hắn phát hiện những chuyện mình làm dường như là một loại bản năng ăn sâu vào máu, làm xong bước này đã biết chuyện tiếp theo là phải làm thế nào.

Chương 608: Tiến hành phẫu thuật

Những y tá đứng xung quanh vô cùng lo lắng, các cô đều âm thầm cầu nguyện cho ca giải phẫu này thành công, đặc biệt phải thành công một cách hoàn mỹ. Nếu ca phẫu thuật của họ thành công có nghĩa là cô bé đã bước được một chân đến với sự sống.

Nếu một bác sĩ bình thường trong một ca giải phẫu phức tạp thế này nhất định sẽ xảy ra tình trạng lúng túng. Tuy nhiên hiện nay chuyện đó không hề xảy ra, tất cả đều rất trôi chảy.

Trong lòng y tá quan sát quá trình giải phẫu cũng cảm thấy choáng váng, cô phát hiện hôm nay phương pháp giải phẫu của bác sĩ Mao khác biệt rất lớn so với mọi hôm. Hơn nữa hôm nay bác sĩ Mao rất bình tĩnh, đối diện với ca phẫu thuật có độ khó cao vẫn không hề có chút do dự hoặc lúng túng nào, giống như là đã làm rất nhiều lần.

Chưa kể giải phẫu não bộ được xem là loại giải phẫu phức tạp nhất, các công cụ hỗ trợ cũng nhiều nhất.

“Kẹp đầu cong.” Lâm Phàm đưa tay, y tá lập tức đưa dụng cụ tới.

Sau khi bắt đầu giải phẫu, hắn cảm giác được lực lượng thần bí trong Bách Khoa Toàn Thư tỏa ra, bảo đảm bệnh nhân hoàn toàn bình thường, không có bất kỳ sơ suất nào đồng thời có tác dụng hỗ trợ điều trị.

Trong lòng y tá theo dõi bệnh nhân thầm nhủ, lạ thật, sao lại lạ thế nhỉ? Nhịp tim không tăng không giảm, huyết áp không cao không thấp, tất cả đều bình thường như không hề xảy ra bất kỳ dao động nào. Sao có thể xảy ra chuyện này được?

Cô đã quan sát không biết bao nhiêu ca phẫu thuật, bất kể phẫu thuật cái gì thì chỉ số sức khỏe của bệnh nhân đều sẽ có dao động, càng không nói tới ca giải phẫu này phức tạp đến thế nào, sao có thể không có gì bất thường được chứ?

Lúc này y tá lau mồ hôi cho bác sĩ nhưng cô ấy phát hiện một giọt mồ hôi bác sĩ Mao cũng không có, cơ thể vẫn y chang như lúc mới vào cửa, không có bất cứ thay đổi nào. Cô ấy vẫn thực hiện theo quy định vì trong thời gian thực hiện phẫu thuật, bắt buộc phải lau mồ hôi cho bác sĩ, tránh tình trạng mồ hôi chảy vào trong mắt hoặc nhỏ vào vết thương hở của bệnh nhân đang giải phẫu.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Không biết đã bao lâu.

Ở khu vực đợi ngoài phòng phẫu thuật, vốn có rất nhiều thân nhân của người bệnh nhưng bọn họ đều đã đi khỏi vì phẫu thuật của người nhà họ đều đã hoàn thành, bây giờ ở đây chỉ còn cha mẹ và họ hàng của cô bé.

Đã mấy giờ trôi qua, trong lòng bọn họ vẫn luôn căng thẳng, vừa lo lắng vừa đau khổ.

Trong một căn phòng nào đó.

Bác sĩ Mao chân chính lúc này đã tỉnh dậy, tuy đã tỉnh nhưng lại phát hiện mình đã bị người ta trói gô lại, hơn nữa còn bị người ta nhét vớ vào miệng.

“Ư ư…”

Bác sĩ Mao giãy giụa, trong lòng lo lắng không biết mình bị nhốt trong đây thì ai sẽ làm ca giải phẫu cho cô bé kia? Chưa kể trong bệnh viện này, người có thể thực hiện được ca phẫu thuật này không nhiều. Dù những người kia có thể làm đi nữa thì cách giải phẫu cũng sẽ khác ông ta.

Ông ta vùng vẫy, muốn đụng vào cánh cửa gỗ nhưng khi vừa đứng dậy, do bị trói nên hai chân cong vẹo, không giữ được thăng bằng mà ngã ầm xuống đất.

Ánh mắt ông ta trở nên hoảng hốt, còn có vẻ lo lắng, vừa nghĩ đến mình bị người khác đánh ngất, không thể tham gia giải phẫu có thể khiến cho phẫu thuật của cô bé kia thất bại, hắn rất hoảng hốt.

Ông ta đã chuẩn bị tinh thần, bất kể kết quả cuộc phẫu thuật thế nào cũng phải cố gắng hết sức mới có hy vọng. Bây giờ ngay cả cơ hội liều chết cũng không còn, buộc phải chấp nhận thất bại, ông ta không biết mình phải làm thế nào bây giờ.

Nghĩ mãi, nghĩ mãi, nghĩ đến mức rớt nước mắt.

Sau đó kiên cường đứng lên, liều mạng đụng mạnh vào cửa.

Rầm!

Không có ai xuất hiện.

Ông ta tiếp tục chật vật đụng vào cánh cửa.

“Ai ở trong đó?” Đúng lúc này, có một tiếng nói bên ngoài vang lên.

Bác sĩ Mao nghe được âm thanh, trong lòng mừng rỡ, miệng phát ra tiếng “Ư ư”, kiên trì đập người vào cửa.

Không lâu sao, cuối cùng có người mở cửa ra.

Lúc y tá nghe bên trong có tiếng vọng ra, còn đang nghi ngờ không biết đã xảy ra chuyện gì. Nhưng khi mở cửa đã bất ngờ đến sững người.

“Bác sĩ Mao sao ông lại ở đây?” Y tá choáng váng, cô không thể tin được vì sao bác sĩ Mao xuất hiện chỗ này.

“Ư ư…” Bác sĩ Mao giẫy giụa, y tá phản ứng theo bản năng, mau chóng lấy chiếc vớ trong miệng bác sĩ Mao ra, bác sĩ Mao

quát lên: “Mau cởi trói cho tôi! Tôi bị người ta đánh ngất xỉu, tôi phải đi giải phẫu gấp!”

Y tá cởi sợi dây thừng đang trói bác sĩ Mao ra: “Bác sĩ Mao, anh bị trói ở đây vậy cái người đang ở phòng phẫu thuật trong kia là ai?”

“Hả?” Bác sĩ Mao nghe xong, hai mắt trợn trắng. Sau đó chạy như bay ra ngoài, vừa chạy vừa gào lên: “Mau đi theo tôi, đó không phải là tôi. Bằng mọi cách không thể để cho gã phá hoại được, giờ tôi chạy qua đó chắc còn kịp đấy!”

Chương 609: Lại bỏ trốn

Đầu tháng cầu các đại lão tặng kim phiếu cho truyện!!!

Cam đoan mai bạo 10 chương, cầu phiếu!!!

Chương 609: Lại bỏ trốn

Y tá bên ngoài và thân nhân người bệnh thấy có người mặc mỗi chiếc quần lót trên người chạy nhong nhong như điên trong bệnh viện đều sợ đến mất mật rồi kinh hoàng thét vang. Đặc biệt là trên người bác sĩ Mao còn đang vướng sợi dây thừng, bên dưới là chiếc quần lót màu đỏ tươi làm người xem ngượng ngùng không dám nhìn lâu.

Trong phòng giải phẫu.

Lâm Phàm hít một hơi thật sâu, mặt mỉm cười nhưng nụ cười ẩn phía sau chiếc khẩu trang nên không ai có thể thấy được.

Lúc này, Lâm Phàm quay đầu, nhìn các y tá đang bị trói chặt vào một chỗ, cười thản nhiên nói: “Mọi người vất vả rồi, cô bé đã ổn định. Sau này gặp lại nhé!”

Những y tá đang bị trói vẻ mặt hoảng sợ nhìn Lâm Phàm, các cô không biết đã xảy ra chuyện gì. Ngay vào lúc sắp kết thúc phẫu thuật, bỗng nhiên bác sĩ Mao đánh ngã toàn bộ các cô, sau đó dưới ánh mắt sợ hãi của các cô, dùng ba cây ngân châm nhỏ dài cắm vào đầu cô bé. Cảnh tượng này làm các cô hết hồn nhưng không thể nào lên tiếng nổi.

Lâm Phàm nhìn thời gian đã đến, không dám dừng lại, mau chóng rút ba cây ngân châm nhỏ dài ra để vào trong hộp đựng dụng cụ. Tất cả đã hoàn thành, bây giờ cô gái nhỏ đang ngủ say sưa, không hề lâm vào hôn mê. Lát nữa khi cô bé tỉnh dậy đã có thể nghênh đón một tương lai tươi đẹp.

Lúc rời khỏi phòng phẫu thuật, Lâm Phàm vẫy vẫy tay với camera, cảnh này cũng đã được ghi lại.

Ngoài phòng phẫu thuật.

Thân nhân người bệnh vừa lo lắng vừa hồi hộp chờ đợi. Vào lúc này, cửa cách ly từ bên trong mở ra, những nhân viên y tế hoang mang nhìn Lâm Phàm, không hiểu vì sao chỉ có một mình bác sĩ Mao bước ra ngoài còn những người còn lại vẫn ở trong phòng.

Chẳng lẽ ca giải phẫu này đã thất bại?

Không thể nào!

Nghĩ đến khả năng này, nhân viên y tế trông coi cửa phòng giải phẫu xúc động muốn rớt nước mắt.

“Bác sĩ, con gái của tôi sao rồi?”

Bỗng nhiên cả đám người bao vây Lâm Phàm, nhất là trong ánh mắt cha mẹ của cô bé đều lóe sáng tia hy vọng, bọn họ mong mỏi có thể nghe được tin tức tốt do chính miệng bác sĩ nói ra. Dù họ biết điều này rất khó xảy ra nhưng trong lòng họ vẫn luôn mong chờ kỳ tích xuất hiện.

Lúc này Lâm Phàm không thể gỡ khẩu trang xuống, bởi vì khi ở Tô Châu Lâm Phàm nhớ là mình đã có hơi bất cẩn, cũng may không bị người ta nhận ra. Có lẽ là do nguyên nhân gì đó mà bọn họ không thể nhận diện được, nhưng lần này hắn vẫn phải cố ý cẩn thận thêm một chút.

Trong lúc Lâm Phàm đang mải đắm chìm trong suy nghĩ về mấy chuyện này, đối với cha mẹ cô bé và họ hàng giống như tiếng sét giữa ban ngày, bác sĩ im lặng có phải ngụ ý là giải phẫu thất bại rồi không?

Thoáng chốc, tiếng la khóc vang trời gây náo loạn cả khu vực phòng chờ, cha mẹ cô bé ngồi lăn ra đất, ôm chầm lấy nhau: “Con gái của tôi…”

???

“Mấy người khóc lóc gì vậy? Phẫu thuật rất thành công, con bé không sao rồi. Sau này chú ý chăm sóc cho tốt sẽ mau chóng bình phục thôi.” Lâm Phàm phản ứng lại, sau đó cười nói: “Hai người vào xem đi!”

“Hả?” Bây giờ cả đám người trong phòng chờ bất ngờ ngẩn người, cha mẹ cô bé ngẩng đầu nhìn bác sĩ với ánh mắt nghi ngờ.

Bỗng nhiên.

“Chính là gã…” Cả người bác sĩ Mao chỉ mặc mỗi chiếc quần lót, dắt theo một đám bảo vệ và cả nhóm y tá từ thang máy lẫn thang bộ lao đến chặn mọi ngả đường.

“Chết mợ! Tới lẹ dữ!” Lâm Phàm thấy tình trạng này, trong nháy mắt có chút lo sợ. Không ngờ thằng cha này khỏe dễ sợ, có thể phá cửa ra đây. Nếu bây giờ mình còn ở trong phòng giải phẫu biết đâu chừng đã bị họ bắt được rồi, hơn nữa lúc đó chắc chắn sẽ rất nguy hiểm. Hắn không tin rằng đám ôn dịch này sẽ để cho mình thực hiện xong giải phẫu đâu, bảo đảm họ sẽ nhào vào khống chế mình, từ đó sẽ ảnh hưởng đến ca giải phẫu.

Nhưng bây giờ thì không thành vấn đề, phẫu thuật đã kết thúc. Họ có đến cũng chẳng làm được gì. Quan trọng là bây giờ mình phải chạy trốn ngay thôi.

Họ hàng và cha mẹ cô bé ngẩn người, ánh mắt nhìn qua bác sĩ Mao đang mặc quần lót rồi nhìn lại bác sĩ Mao đang mặc đồng phục và mang khẩu trang chỉnh tề, chuyện quái gì xảy ra thế này?

Lâm Phàm cười vẫy tay: “Con gái các người xem như là hữu duyên mới gặp được thần y như tôi đây. Không cần tìm tôi đâu! Hẹn gặp lại mọi người!” Sau đó hắn lấy đà chạy về phía trước, đây là lầu hai, đối diện có một chiếc cửa sổ cách mặt đất hơn một thước đang mở ra. Hắn nhảy lên một cái, phóng qua cửa sổ mất dạng.

Có kỹ năng điền kinh, chuyện chạy nhanh và nhảy cao đối với hắn chỉ là muỗi.

Bác sĩ Mao chân chính hoảng hồn: “Mấy người mau xuống dưới đuổi theo.”

Sau đó bác sĩ chỉ vào mấy y tá nói: “Các cô mau đi với tôi vào phòng giải phẫu xem bệnh nhân thế nào.”

Lúc này, cha mẹ cô bé đã hiểu ra, người vừa rồi họ tưởng là bác sĩ Mao hóa ra không phải là bác sĩ Mao thật, nghĩ đến con gái mình còn ở bên trong, sắc mặt họ trở nên tái nhợt. Chợt thét lên một tiếng nhói lòng, nhào vào phòng phẫu thuật: “Thật khốn nạn! Ôi, Con gái của tôi….”

Chương 610: Bị vây khốn

Từ lầu hai nhảy xuống chạm đất, Lâm Phàm vỗ vỗ người, nhân lúc xung quanh không có ai lập tức cởi bỏ bộ đồ giải phẫu đang mặc ném vào bụi cỏ. Sau đó mang khẩu trang trà trộn vào những người xung quanh, đi thẳng ra khỏi cửa bệnh viện.

Bệnh viện này không tệ, phòng phẫu thuật nằm ở ngay lầu hai. Từ một chỗ thấp như thế nhảy xuống không hao mất một cọng tóc nào của hắn. Chỉ bằng những bảo vệ kia mà muốn đuổi theo hắn á? Nằm mơ giữa ban ngày à?

“Gã ta đâu rồi?”

“Không thấy nữa. Tìm khắp xung quanh đi! Nhất định phải bắt cho bằng được tên trời đánh thánh đâm này đấy!”

“Con bé nhỏ xíu vậy mà cũng hại được nữa.”

“Rõ ràng làm hại cả tính mạng người ta mà!”

…

Các phóng viên đang bị bảo vệ ngăn cản dưới lầu nghe thấy chuyện này, bỗng chốc kinh hoàng.

“Cái gì? Có người dám giả mạo bác sĩ Mao mổ cho cô bé gái à? Không phải giỡn chơi chứ?”

“Tiêu rồi, bệnh viện này coi như tiêu tùng. Công tác bảo vệ ở đây sao kém vậy?”

“Chẳng lẽ trước khi giải phẫu không kiểm tra thân phận trước à?”

“Đây là lỗi của bệnh viện. Nếu như cô bé kia gặp phải bất trắc, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho bệnh viện này. Dù có liều mạng cũng phải lật mặt bọn chúng.”

“Đúng, phải lật mặt chúng. Cầu trời cho cô bé bình an.”

“Tôi cảm thấy khả năng sống của con bé không cao, những bác sĩ có nhiều năm kinh nghiệm đều nói xác suất thành công của phẫu thuật lần này rất thấp. Bây giờ còn bị một tên ất ơ giả mạo vào mổ thì làm sao sống nổi đây, chắc là con bé đau đớn lắm.”

….

Trong phòng phẫu thuật.

“Ư ư…” Những y tá đang bị Lâm Phàm trói lại, thấy có người tới bèn giãy giụa không ngừng. Các cô đã bị dọa sợ nhưng khi đối mặt tình huống này, các cô vẫn theo dõi thiết bị, thấy thông số sức khỏe của cô bé trên máy kiểm tra vẫn bình thường. Các cô cảm thấy hoang mang, không rõ chuyện này là thế nào? Tên kia là ai? Vì sao muốn giả mạo bác sĩ Mao? Còn nữa, vì sao có tài năng cỡ này lại sợ bị người khác bắt được?

Rồi ba cây ngân châm nhỏ dài kia là gì? Tại sao cắm vào đầu cô bé? Cắm như vậy lại không bị phản ứng xấu nào, dường như còn giúp kết quả giải phẫu tốt hơn.

Bác sĩ Mao đang khỏa thân nhìn thấy cảnh trong phòng phẫu thuật, hai mắt muốn rớt ra ngoài, đứng hình tại chỗ, toàn thân run lẩy bẩy: “Nhân viên giám sát giải phẫu đâu? Cả đám chết hết rồi hả? Trong đây xảy ra chuyện này mà không ai phản ứng gì vậy?”

Sau khi gào lên giận dữ, ông ta bước vội đến bàn giải phẫu nhìn tình hình của cô bé, những nhân viên y tế khác mau chóng cởi trói cho các y tá trong phòng.

Trong lòng các cô đều hiểu tiếng gào của bác sĩ Mao có nghĩa gì, cơ bản cũng không thể trách được ai. Việc thu hình chính là quay lại những thao tác trong lúc phẫu thuật lại, để phòng trường hợp giải phẫu có bất kỳ vấn đề nào có thể xem lại, đánh giá một cách công bằng. Đây cũng chính là bằng chứng quan

trọng chứng minh có phải là tai nạn y tế hay không, do vậy chắc chắn không có nhân viên y tế nào túc trực theo dõi bên cạnh camera bao giờ.

Dù sao quá trình giải phẫu rất nhàm chán, thời gian rất dài. Họ cũng không hiểu bác sĩ có vấn đề gì hay không.

Bác sĩ Mao nhanh chóng kiểm tra sức khỏe cô bé, cha mẹ cô bé đứng gần bên khóc sướt mướt. Họ không thể ngờ sẽ có chuyện ly kỳ như vậy xảy ra với con gái mình.

Các y tá được cởi trói, vớ trong miệng đã được lấy ra, sau đó lên tiếng: "Cô bé không sao, rất khỏe mạnh, không hề có trở ngại gì. Hơn nữa phẫu thuật hoàn toàn thành công, người giả mạo bác sĩ Mao là một người rất lợi hại. Chúng tôi không biết vì sao hắn muốn bỏ trốn nhưng y thuật của hắn rất cao siêu. Mọi người không cần lo lắng, bây giờ cô bé chỉ đang ngủ say thôi."

"Hả?" Lúc này vốn dĩ đám người đang lo sốt vó, trong chớp mắt trở nên hoang mang, sao có thể được? Người giả mạo bác sĩ Mao không phải đến để hại người mà là cứu người sao? Đồng thời y thuật cũng rất xuất sắc, giải phẫu còn rất thành công?

Cả đám đều cảm thấy choáng váng!

Bây giờ Lâm Phàm rất đắc ý, cửa bệnh viện đang ở trước mắt, chỉ cần rời khỏi nơi này sẽ là trời cao biển rộng, chưa kể giải phẫu rất thành công làm tâm trạng hắn rất vui vẻ. Dù thế nào đi nữa, cảm giác dựa vào bản lĩnh của mình cứu được một mạng người rất phấn khích.

"Ối, có biến." Lúc này, Lâm Phàm dừng bước, dường như bảo vệ trước cổng bệnh viện đã đồng loạt nhận được chỉ thị, phong tỏa toàn bộ bệnh viện, bất kể xe nào ra vào đều phải kiểm tra nghiêm ngặt.

Họ đã nhận được tin tức có người giả dạng bác sĩ trà trộn vào phòng giải phẫu, chuyện này đặc biệt nghiêm trọng. Do đó họ không dám lề mề.

Lâm Phàm đeo khẩu trang, do dự, không biết mình phải rời đi bằng cách nào. Bất ngờ vào lúc hắn đang trầm tư suy nghĩ, bảo vệ ở cửa ra vào phía xa thấy Lâm Phàm, sau đó giơ ngón tay

lên, chỉ vào hắn nói: “Cái người đeo khẩu trang đằng kia, đứng lại cho tôi.”

Chương 611: Thoát thân

“Má nó, vậy mà phát hiện ra mình? Không phải, họ chưa từng thấy mình làm sao nhận ra mình được chứ?” Lâm Phàm nghi ngờ nhìn dáo dác xung quanh, bỗng phát hiện một sự việc đáng sợ, đó chính là ngoại trừ mình ra thì những người xung quanh không ai mang khẩu trang che mặt, mình trở thành mục tiêu quá rõ ràng.

Bảo vệ cầm bộ đàm: “Cửa Nam phát hiện một nhân vật khả nghi đeo khẩu trang.”

“Đứng lại.”

Lâm Phàm nhấc chân chạy, tốc độ cực nhanh khiến người xung quanh ngơ ngác nhìn chằm chằm theo. Một nhóm bảo vệ đuổi theo phía sau truy bắt hắn: “Người ở phía trước đứng lại đi!”

Lâm Phàm nhìn thoáng xung quanh, tìm một chỗ trốn. Tường vây chung quanh bệnh viện không cao, xem ra chỉ có cách nhảy qua.

Những phóng viên đang bị ngăn ở cửa ra vào, tranh cãi kịch liệt. Họ đều đang đợi kết quả cuối cùng, bỗng nhiên nghe thấy một loạt âm thanh náo loạn vang lên, cả đám đưa mắt nhìn về nơi phát ra tiếng động.

Các nhân viên an ninh vừa chạy theo vừa tri hô: “Đứng lại, chúng tôi yêu cầu anh đứng lại ngay!”

Các phóng viên rì rầm với nhau.

“Ủa gì vậy? Chuyện cái người kia là thế nào?”

“Không biết nữa, những bảo vệ này sao lại muốn bắt thằng cha đó nhỉ? Mà công nhận thằng cha này chạy nhanh thật đấy!”

Lúc này, một người trong đám đông hét vang: “Người giả mạo bác sĩ đeo khẩu trang nhảy từ cửa sổ ra, nếu ai thấy được thì giúp chặn bắt hắn lại mau!”

“Ối mẹ ơi! Đeo khẩu trang! Tên kia chứ còn ai!”

Các phóng viên xôn xao, cả đám họ rất phẫn nộ: "Đó là tên giả mạo bác sĩ hại chết con bé, chúng ta xông lên mau! Bắt được thì đập chết hắn!"

"Bà mẹ nó, lần đầu tiên ông đây nổi giận đến phát điên thế này!"

"Chết tiệt, bộ thằng cha này có bốn chân hay sao mà chạy nhanh dữ vậy trời?"

Lúc này Lâm Phàm sắp chửi thề, cả đám khùng điên này đang làm cái quái gì vậy hả? Ông không chọc giận mấy đứa, mấy đứa đuổi theo ông làm gì? Một đám phóng viên khiêng camera đuổi theo sát nút, có phóng viên bỏ camera xuống đất, liều mạng phóng theo Lâm Phàm.

"Oan uổng thật, không ngờ cuối cùng khẩu trang lại làm bại lộ thân phận của mình." Trong lòng Lâm Phàm thầm mắng chửi, sau đó hai chân chùng xuống, nhảy bật lên, phóng vượt qua đầu tường, biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

"Con mẹ nó, thằng cha đó thoát rồi!"

"Chúng ta leo qua đi!"

"Không thể để hắn chạy thoát, bằng mọi cách phải bắt cho được hắn."

"Bắt cái con khỉ khô, hắn chạy nhanh như vậy, chúng ta làm sao theo kịp chứ?"

….

Bên ngoài

Lâm Phàm phì phò thở dốc, đúng là quá hố người mà. Cứu người mà giống như đi liều mạng vậy. Nếu không phải mình chạy nhanh chắc đã bị đám người đó bắt được rồi, lúc đó chưa kịp giải thích thì đã bị đánh mình xỉu dọc xỉu ngang, chỉ nghĩ thôi mà sởn gai ốc khắp người.

Cho là sau đó mình sẽ được giải oan thì cũng đã bị đánh tơi bời một trận. Dù sao khả năng xảy ra chuyện này cũng rất thấp, chẳng lẽ kiến thức về Bát Quái Chưởng của mình chỉ để trưng chơi?

Cuối cùng cũng đã thoát nạn, mọi thứ đều an toàn.

Nhưng ở thành phố nhiều rủi ro, mình phải cẩn thận một chút, muốn rời khỏi nơi này an toàn thì phải len lỏi vào những ngõ nhỏ, không thể tiếp tục chờ ở Nam Kinh được nữa, buộc phải đổi chỗ thôi.

Đã tới thành phố thứ hai, không phải không muốn tiếp tục lăn lộn ở đây mà là không thể được nữa rồi.

Hắn vẫn chưa nghĩ ra thành phố thứ ba mình sẽ đặt chân là thành phố nào tiếp theo, đành đi đến nhà ga xem thử, chọn một nơi hợp ý.

Bệnh viện.

Vốn dĩ viện trưởng đang ở nhà nghỉ ngơi, đột nhiên nhận được điện thoại của bệnh viện, có người giả mạo bác sĩ tiến vào phòng phẫu thuật mổ cho bệnh nhân. Chuyện này dọa ông ta sắp té ị, mau chóng chạy nhanh đến bệnh viện.

Đây là một vấn đề lớn, nếu xảy ra chuyện gì ông ta không thể gánh nổi trách nhiệm.

Sau khi đến bệnh viện, nghe báo là không xảy ra thiệt hại mạng người, ông ta thở phào nhẹ nhõm.

Nhất là khi nghe đến tình huống người giả mạo bác sĩ giải phẫu cho cô bé kia, ông ta cảm thấy choáng váng. Sau đó lại nghe tin giải phẫu rất thành công, sức khỏe của cô bé khôi phục một cách thần kỳ, ông ta càng ngạc nhiên mà trợn tròn mắt.

Cảnh sát cũng đã đến.

Chuyện này là một sự kiện lớn, là một chuyện phạm pháp khiến ban ngành chính phủ quan tâm. Không phải không xảy ra trường hợp giả mạo bác sĩ trong bệnh viện lớn nhưng người có gan to đến nỗi dám bước vào phòng giải phẫu thì chưa hề có một ai. Do đó cảnh sát vô cùng xem trọng vấn đề này, quyết tâm bắt cho bằng được hung thủ.

Trong phòng họp.

“Đội trưởng Dương, đây chính là bác sĩ Mao.” Viện trưởng giới thiệu.

Đội trưởng Dương là một người đàn ông trung niên, tính cách chín chắn, dáng vẻ là một người có thâm niên trong ngành

cảnh sát với rất nhiều kinh nghiệm phong phú: “Bác sĩ Mao có thể kể cho tôi nghe về tình huống của anh lúc đó hay không?”

Bác sĩ Mao không biết phải diễn tả thế nào, bản thân anh ta mơ hồ, hỏi gì cũng không biết.

Những cảnh sát đứng xung quanh đều nhíu mày, cảm giác tên tội phạm lần này không phải tay mơ.

Chương 612: Chuyên gia vào cuộc

Đa tạ đại lão flyvity , hunback đã tặng kim phiếu :3:3:3

Mai bạo chương, bạo chương.

Mọi người tiếp tục tặng phiếu cho truyện nha, cám ơn mọi người rất rất nhiều.

Chương 612: Chuyên gia vào cuộc

Nhóm y tá kia cũng không biết phải kể lại ra sao. Ban đầu khi bước vào phòng giải phẫu, các cô cũng không để ý, tất cả đều tập trung vào cuộc phẫu thuật, làm sao nhận ra đó không phải là bác sĩ Mao kia chứ?

Về sau, cho dù có người cảm thấy ánh mắt của bác sĩ Mao có hơi xa lạ, chiều cao có vẻ hơi cao hơn bình thường một chút, trong lòng thoáng nghi ngờ nhưng lại không nghĩ quá sâu, chủ yếu tình huống khi đó không cho phép người ta suy nghĩ vu vơ, mỗi một trình tự đều cần phải khớp thời gian, không thể quan tâm những chuyện khác.

Nếu trong lúc phẫu thuật mà nói năng linh tinh, cuối cùng xảy ra vấn đề, cô phụ trách nổi không?

Bác sĩ Mao lên tiếng: “Viện trưởng, tôi đề nghị xem lại đoạn phim trước đây, biết đâu có thể có manh mối.”

Viện trưởng gật đầu: “Được.”

Lần này, toàn bộ chuyên gia của bệnh viện đều tập trung trong phòng họp, kể cả cha mẹ của cô bé cũng có mặt tại đây. Bây giờ bọn họ rất cảm kích vị bác sĩ thần bí kia, cho dù hắn ta là

người giả mạo bác sĩ nhưng lại là người cứu đứa con gái yêu quý của nhà họ.

Đội trưởng Dương ra dấu cho nhân viên bắt đầu ghi chép lại, đồng thời anh cũng hết sức chăm chú theo dõi đoạn phim. Anh phá án nhiều năm, gặp qua vô số vụ án, sớm đã luyện được một đôi mắt vô cùng tinh tường, dù một dấu vết nhỏ như sợi tóc cũng không thoát khỏi ánh mắt anh.

Đây là đoạn phim được quay lại bên trong phòng giải phẫu.

"Người giả mạo bác sĩ Mao đã xuất hiện, các y tá đều không để ý." Viện trưởng nói.

Nhưng khi bắt đầu tiến hành giải phẫu, các chuyên gia của bệnh viện kinh ngạc.

"Kỹ thuật này thật điêu luyện."

"Đúng thế, anh xem cảnh này thử xem. Đó là động tác khó nhất trong lúc chúng ta giải phẫu, thế mà đối với người này mà nói lại rất đơn giản. Hơn nữa cách thực hiện động tác này hoàn toàn không giống với những người mà chúng ta từng tiếp xúc."

"Ừ, không thể hiểu nổi. Vì sao số liệu dấu hiệu sinh tồn của bệnh nhân này lại ổn định như vậy, luôn luôn duy trì ở tình trạng bình thường? Động tác khi này là hành động mang tính mấu chốt, chắc chắn số liệu dấu hiệu sinh tồn sẽ có thay đổi."

Vốn các chuyên gia bệnh viện muốn xem tình huống bất ngờ xảy ra tiếp theo, nào ngờ sau khi nhìn thấy hình ảnh xảy ra trong phòng phẫu thuật, tất cả đều bị chấn động.

Bác sĩ Mao trợn mắt há miệng, đúng là quá xuất sắc.

Trong lòng Viện trưởng vừa sợ hãi vừa nể phục: "Nhân tài…"

Còn đối với đội trưởng Dương, cặp mắt anh nhìn chăm chú vào hình ảnh trên màn hình, cầm một cây bút chì trên tay phác thảo những đường nét cơ bản trên quyển sổ, dường như đang đắp nặn vóc dáng của đối phương đồng thời còn ghi chú những động tác vô thức và chi tiết của người đó.

Sau khi qua loa xem hết đoạn phim.

Các giáo sư chuyên gia thở dài nói: “Đây quả là một trường hợp giải phẫu điển hình trong sách giáo khoa.”

“Nhưng mà ba cây kim cuối cùng là để làm gì? Chẳng lẽ có thể trợ giúp gì cho bệnh nhân?”

Lúc này một chuyên gia Trung y phấn kích hô to: “Tôi biết rồi, đây chính là trị liệu Trung – Tây kết hợp.”

Cả đám nghi ngờ: “Ông biết tác dụng của nó à?”

Chuyên gia Trung y: “Tôi không biết.”

Cả đám: “…”

Ông không biết mà ăn nói xà lơ chi vậy?

…

Trong phòng họp có rất nhiều chuyên gia đang thảo luận kịch liệt về video giải phẫu. Các chuyên gia vô cùng tôn sùng kỹ thuật giải phẫu này, bọn họ cho rằng đây là một hình mẫu trong sách giáo khoa. Trong đó có một vài vấn đề họ chưa hiểu hết, rất muốn tìm người để học hỏi nhưng bây giờ người kia là ai họ cũng không biết thì học cái gì được đây.

Kết quả kiểm tra của cô bé đã có.

Đây là bệnh viện lớn nên trang thiết bị đầy đủ, bình thường kết quả kiểm tra cần phải hai ngày hoặc hơn mới có được. Thế nhưng đây là việc quan trọng, cần phải làm gấp.

Bác sĩ Mao cầm kết quả báo cáo trên tay thì tỏ vẻ ngạc nhiên, lầm bầm trong miệng: “Sao có thể thế được?”

“Kết quả thế nào rồi?”

Các chuyên gia chen lấn tranh giành nhau xem kết quả kiểm tra, sau đó nhìn bác sĩ Mao hỏi: “Anh chắc chắn cô bé đó mắc bệnh u sọ hầu đấy chứ?”

Bác sĩ Mao không dám tin tưởng vào kết quả kiểm tra, nhưng mà số liệu ở ngay trên tay, ông không thể không tin: “Đúng vậy, tôi cam đoan là u sọ hầu.”

“Không thể nào.” Các chuyên gia đồng thanh lên tiếng.

“U sọ hầu không thể chỉ giải phẫu một lần là khỏi hẳn được. Dù giải phẫu thành công thì hậu phẫu vẫn rất nguy hiểm, dễ

sinh ra nhiều biến chứng. Đây là việc không ai có thể kiểm soát được."

"Hơn nữa, căn cứ vào tình trạng của bệnh nhân, phẫu thuật được thực hiện khi bệnh nhân trong trạng thái hôn mê, tình trạng hôn mê này sẽ kéo dài rất lâu, nếu may mắn trong một tuần sẽ hơi có cảm giác nhưng bảo đảm không thể nằm ngáy khò khò, không giống người mắc bệnh như bây giờ được."

Bác sĩ Mao lắc đầu: "Tôi cũng không biết, bây giờ kết quả kiểm tra đang ở đây, mọi người không tin cũng không được."

Chuyên gia Trung Y lại hoảng sợ lần nữa: "Tôi biết rồi! Tôi đã biết ba cây kim cuối cùng có tác dụng gì. Căn cứ vào ghi chép của sách cổ, huyệt đạo trên đỉnh đầu của con người rất nhiều, hơn nữa mỗi huyệt đạo đều có ảnh hưởng lớn đến thân thể, ví dụ như Thần Đình, Thiên Trụ, Bản Thần…"

Những chuyên gia nghe mấy cái này như vịt nghe sấm, sau đó hỏi: "Vậy ông biết ba cây kim đó cắm vào vị trí nào không?"

Chuyên gia Trung Y lắc đầu: "Không biết, sợ rằng chỉ có người trong cuộc mới biết rõ."

Chương 613: Viện trưởng mời chào

Cám ơn đạo hữu Thuy222 đã tặng kim phiếu.

Cám ơn mọi người đã ủng hộ truyện.

Chương 613: Viện trưởng mời chào

Các chuyên gia nhìn thằng cha này với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống, tưởng gì nãy giờ đều là ăn nói xà lơ.

Bác sĩ Mao thở dài nói: "Ghê gớm, quá ghê gớm. Nếu không phải chuyện này thật sự xảy ra trước mắt tôi, tôi sẽ không tin nổi. Bây giờ tôi chẳng những không trách móc gì cái tên đã đánh xỉu mình mà tôi còn cảm kích hắn. Tôi nghĩ tôi đã rõ vì sao hắn làm như vậy. Nếu không đánh cho tôi ngất xỉu, dù hắn nói thế nào tôi cũng sẽ không tin tưởng hắn, có thể tôi sẽ xem hắn như một tên ở trại tâm thần mới ra. Ca phẫu thuật này tôi không dám đảm bảo sẽ thành công, đến lúc đó tôi sẽ trở thành

tội nhân. Nếu tôi biết được hắn là ai, chắc chắn tôi sẽ chân thành cảm ơn hắn."

Cha mẹ cô bé nói: "Lúc anh ta ra ngoài có nói một câu với chúng tôi. Anh ta nói anh ta là thần y, anh ta có thể xem bệnh cho con gái cưng của chúng tôi là duyên phận. Sau đó mọi người chạy đến, anh ta lập tức phóng qua cửa sổ biến mất."

Bây giờ cặp vợ chồng này cũng muốn thật lòng cảm ơn người ta, đặc biệt phải cảm ơn sâu sắc. Bởi lẽ nếu không phải đối phương giúp đỡ sẽ không có kết quả tốt đẹp được như vậy.

Vẻ mặt đội trưởng Dương vô cùng nghiêm túc, bỗng nhiên lên tiếng: "Người thanh niên này hơn 20 tuổi, thể năng có thể nói là rất tốt, người cao một mét bảy đến một mét tám, cân nặng tầm khoảng 65 ký, hơi gầy."

"Bác sĩ Mao, chỗ hắn ta đánh anh ngất xỉu có lắp camera không?" Đội trưởng Dương nói.

Bác sĩ Mao lắc đầu: "Chỗ đó là góc chết, không có camera."

Lúc này trong phòng họp xôn xao, Viện trưởng Trần ngờ vực hỏi: "Đội trưởng Dương, anh nói là thần y này chỉ có hơn 20 tuổi thôi sao?"

Đội trưởng Dương gật đầu: "Đúng vậy, không quá ba mươi đâu."

Cả đám nhìn nhau, dường như vừa nghe được chuyện hài nhất thế giới, một thần y có y thuật cao siêu vậy mà anh nói với chúng tôi không quá ba mươi tuổi, nói giỡn hay nói chơi vậy hả?

Chắc chắn có tìm khắp cả nước cũng không thể tìm ra được người như vậy, à không phải là không thể mà là tuyệt đối không có.

Vừa lúc một cảnh sát bước vào phòng họp: "Đội trưởng, ở dưới lầu có một số phóng viên cung cấp hình ảnh quay được lúc truy đuổi nghi phạm cho chúng ta."

"Chiếu lên đi."

Toàn bộ mọi người ngạc nhiên khi thấy hình ảnh trên màn chiếu, đầu óc ai cũng choáng váng trước cảnh đối phương nhảy lên một cái phóng vọt qua tường rào.

Đội trưởng Dương gật đầu: “Quần áo nghiêm túc, màu trắng, có năng lực vận động tốt, tạm dừng.”

Hình ảnh ngừng lại.

Bên trong khung ảnh, Lâm Phàm quay đầu, dù đang đeo khẩu trang nhưng không đội mũ giải phẫu. Đội trưởng Dương tiếp tục vẽ vời sau đó hoàn thành bức tranh đồng thời ghi một dấu chấm hỏi bên cảnh, phía dưới có ghi mấy dòng chữ.

Chạy nhanh.

Nhảy cao.

Năng lực vận động cực mạnh.

“Kiểm tra hình ảnh khắp mọi nơi tìm cho được bộ quần áo của người này, cho tôi xem từng tấm một, không được bỏ qua bất kỳ tấm nào.” Đội trưởng Dương nghiêm túc nói.

“Dạ.”

…

Viện trưởng Trần chờ mong hỏi: “Đội trưởng Dương có thể tìm ra được người này sao?”

Đội trưởng Dương gật đầu: “Nếu như có thể trong mỗi video tìm được hình ảnh người này không mang khẩu trang, phác thảo sơ bộ về anh ta sau đó đối chiếu với các gương mặt trong kho dữ liệu, có thể sàng lọc mục tiêu trong thông tin dân cư quốc gia. Hơn nữa tuổi của đối phương là một điểm đột quá quan trọng nên không khó lắm, chỉ cần thêm thời gian. Chưa kể chúng tôi đã nhờ tổ chuyên gia tiến hành thu thập dấu vân tay. Hắn sẽ trốn không thoát đâu.”

Viện trưởng Trần thở dài nói: “Bây giờ mạng lưới thông tin quốc gia thật lợi hại sao, so với trước đây thì vượt bậc hơn rất nhiều.”

Đội trưởng Dương cười nói: “Tất nhiên xưa đâu bằng nay, camera chính là vũ khí hạng nặng để truy bắt các phần tử phạm tội, không cho bọn chúng có cơ hội trốn thoát.”

Viện trưởng Trần: “Nếu có thể tìm ra người này, Đội trưởng Dương có thể cho tôi biết trước được không?”

Đội trưởng Dương gật đầu: “Tất nhiên rồi, thật ra người này không phạm sai lầm nghiêm trọng gì. Về tư, tôi cho rằng anh ta đã làm rất tốt nhưng xét về công thì tôi thấy việc làm này không ổn. Nếu như tìm được đối tượng liên quan, tôi sẽ báo cho ông biết trước.”

“Cảm ơn.” Viện trưởng Trần vừa cười vừa nói, nếu bệnh viện có thể thuê thần y dạng này đến làm việc là quá may mắn, đối với người bệnh cũng là một tin vui.

…

Bên ngoài.

Đã vài giờ trôi qua kể từ khi xảy ra sự việc.

Các phóng viên vẫn chờ ngoài cửa, đến bây giờ họ vẫn chưa lấy được tin đồng thời vẫn chưa biết rõ ngọn ngành câu chuyện. Họ đã biết cô bé còn sống nhưng không biết chi tiết là thế nào.

“Họ ra rồi…” Một phóng viên thấy nhóm cảnh sát bước ra lập tức tri hô, sau đó các phóng viên vây quanh lấy cảnh sát.

“Đồng chí cảnh sát, xin hỏi chuyện này thế nào?”

“Có thể nói với tôi đôi câu về tình trạng của cháu bé được không? Cháu bé có gặp bất kỳ vấn đề nào không?”

Đội trưởng Dương cười phất tay: “Mọi người, tôi chỉ có thể nói cho mọi người biết, không có chuyện gì xảy ra cả. Còn về chi tiết thế nào thì viện trưởng Trần sẽ giải đáp thắc mắc của mọi người. Vui lòng cho qua! Chúng tôi cần tiếp tục phá án.”

Chương 614: Có gì đó sai sai

Lúc này, các phóng viên nhường ra một con đường, sau đó chặn viện trưởng Trần lại.

Viện trưởng Trần tự biết mình không thể tránh khỏi, đành phải đứng ra đối mặt.

“Các vị phóng viên, cô bé mọi người quan tâm đang rất khỏe mạnh, giải phẫu rất thành công, căn bệnh đã khỏi hoàn toàn. Có thể nói bây giờ cô bé không khác người bình thường. Còn về người giả mạo bác sĩ, tôi muốn nói lời cảm ơn đến anh ta.

Anh ta chính là thần y chân chính. Tôi xin phép hứa hẹn trước ống kính ngay tại đây, nếu như vị thần y kia có thể đến bệnh viện chúng tôi làm việc, chúng tôi đồng ý trả mức lương hấp dẫn và anh ta sẽ được nhận đãi ngộ cho vị trí cao nhất."

Trong thoáng chốc.

Các phóng viên ồ lên.

Dường như tất cả đều nghe nhầm rồi.

Có gì đó sai sai thì phải.

Các phóng viên ngơ ngác nhìn nhau, bên trong ánh mắt toát lên vẻ ngạc nhiên, giải phẫu rất thành công? Muốn thuê cái kẻ giả mạo bác sĩ kia?

"Đệt!"

Vậy không phải ngầm nói y thuật của cái người giả mạo bác sĩ kia rất cao, tình hình của cô bé rất khả quan. Hơn nữa người trước mặt này còn là viện trưởng, thân phận Viện trưởng của bệnh viện lớn nhất Nam Kinh có địa vị không hề thấp, lời nói do chính ông tuyên bố không phải nói chơi mà là chắc chắn 100%.

Các phóng viên không buông tha chuyện này, lập tức chen nhau phỏng vấn, cố gắng thu thập càng nhiều tin tức càng tốt. Tuy nhiên trong lòng Viện trưởng Trần đang nhấc lên cơn sóng dữ, ông cần có thời gian bình tĩnh lại đồng thời thảo luận kỹ hơn với các chuyên gia về chuyện này. Đối với bọn họ, video phẫu thuật lần này là một tài liệu học tập quý báu, bên trong video chứa rất nhiều nội dung để họ học tập. Vả lại có một số thứ trong đó bọn họ vẫn cần phải điều tra, tranh thủ tìm ra thật nhiều tin tức hữu dụng.

Cục cảnh sát!

Đội của đội trưởng Dương mang theo một tập tư liệu trở về. Lúc này một nữ cảnh sát trẻ trung đáng yêu chạy đến: "Đội trưởng Dương, nghe nói các anh đi bệnh viện Nam Kinh vậy có biết cuộc giải phẫu của cô bé đang được chú ý gần đây không? Kết quả thế nào không? Thành công chứ?"

Đội trưởng Dương nhìn đồng sự, lập tức cười tươi: "Thành công mỹ mãn, đã hồi phục hoàn toàn."

Nữ cảnh sát: “Đội trưởng Dương thật biết gạt người, cho là giải phẫu thành công thì cũng không thể hồi phục hoàn toàn ngay lập tức được đâu.”

Đội trưởng Dương vẫy tay: “Bây giờ tôi đang bận, để bọn họ nói cho cô nghe. Tôi đang rất tò mò, không biết kẻ thần bí này là người nào đây.”

Nữ cảnh sát không hiểu rõ ý của đội trưởng Dương, sau đó cô đi hỏi thăm các đồng nghiệp khác thì mới biết rõ tất cả sự tình. Mặt nữ cảnh sát đơ ra, dường như không dám tin vào sự thật, sau đó cô bình tĩnh lại rồi hưng phấn nhảy cẫng lên giống như gặp được chuyện vui mừng nhất trên đời.

…

Mà lúc này Lâm Phàm đã đi đến thành phố tiếp theo.

Hàng Châu.

Chọn ngẫu nhiên một thành phố tương đối xa, đi xa hơn có thể an toàn hơn một chút, cho nên chuyện ở bệnh viện Nam Kinh hiện tại hắn cũng không biết. Bây giờ hắn vẫn còn đang lo lắng và sợ hãi, không biết mình có bị bắt không đây, nếu bắt được không biết hắn có phải ngồi tù hay không nữa.

Bước ra khỏi nhà ga, tìm một chỗ để nghỉ ngơi, cho dù có bị bắt thì chờ mình xong nhiệm vụ rồi bị bắt cũng không muộn.

Hôm sau.

Trên internet bắt đầu nổi bão. Câu chuyện của bé Điềm Điềm bị các phóng viên đăng lên mạng nhận được sự quan tâm của rất nhiều người. Khi thấy tin này, rất nhiều người vô cùng vui mừng, từ tận đáy lòng cảm thấy vui vẻ thay cho cô bé. Bọn họ luôn theo dõi sát sao chuyện này, biết điều kiện của cô bé không tốt, bọn họ còn kêu gọi quyên góp giúp cô bé vượt hoàn cảnh khốn khó.

“Ha ha, tối nay tin vui nức lòng người chính là tin này.”

“Trong khoảng thời gian này tôi rất lo lắng, sợ cuộc giải phẫu thất bại. Bây giờ nhìn thấy tin này tôi cũng an tâm rồi.”

“Khoan, dừng lại. Mấy người có xem kỹ tin tức này không? Người giải phẫu cho Điềm Điềm là một người thần bí giả mạo bác sĩ. Hơn nữa theo tôi được biết, lúc đó phía bệnh viện đã

từng thông báo, chuyên gia đứng đầu của bệnh viện bọn họ cũng không dám chắc tỉ lệ giải phẫu thành công quá cao."

"Tin tức còn nói đây là một vị thần y từ đâu đi ra, phẫu thuật xong thì bị người ta rượt chạy mất dép rồi trốn mất."

"Mọi người xem cái video truy đuổi đi, chạy nhanh lắm đó."

"Xí khoan, cả nhà có nhớ trước đây ở bệnh viện Tô Châu cũng có một bác sĩ thần bí chữa dứt điểm bệnh ung thư cho một bệnh nhân hay không?"

"Nhớ nha, có chuyện đó mà. Nhưng chưa hẳn đó là cùng một người. Tôi cho rằng chuyện ở Tô Châu có thể là giả, không phải thật đâu. Mọi người nghĩ ung thư là bệnh gì mà muốn chữa hết là chữa hết được?"

….

Trên internet xôn xao bàn tán.

Cục cảnh sát Nam Kinh.

Một cảnh sát cầm hồ sơ điều tra vội vã chạy đến văn phòng đội trưởng Dương: "Đội trưởng Dương, anh xem tài liệu này thử. Đây là thông tin trước đây ở bên bệnh viện Tô Châu cũng có một người bí ẩn chữa hết bệnh cho một bệnh nhân ung thư, cuối cùng người này cũng biến mất không ai có thể tìm thấy. Đây là hình chụp do camera bên Tô Châu chụp được, ảnh hơi mờ nhìn không rõ lắm. Còn đây là hình chụp từ camera bệnh viện Nam Kinh, người đó cúi đầu cũng không chụp được toàn bộ gương mặt."

Chương 615: Bị nhận ra

Đội trưởng Dương cầm mấy tập hồ sơ trong tay, cẩn thận xem xét, chân mày nhíu chặt.

Nhân viên cảnh sát tò mò: "Đội trưởng Dương, họ là cùng một người sao?"

Vẻ mặt đội trưởng Dương nghiêm túc cẩn thận xem xét, từ chi tiết đến bao quát, cuối cùng gật đầu: "Có thể xác định đây là cùng một người. Mang hai tấm ảnh chụp này cho họ phân tích thử, kiểm tra kỹ xem có phải cùng một người hay không. Nếu

cùng một người sẽ có lợi rất lớn với cuộc điều tra của chúng ta."

"Dạ." Nhân viên cảnh sát gật đầu, anh ta cũng rất tò mò với chuyện này, rất muốn biết vị bác sĩ thần bí này là ai mà có năng lực cao siêu đến vậy.

Tất nhiên trên internet đã có không ít người bước ra phản ứng. Những người này là các giáo sư chuyên gia của các bệnh viện, còn có một số người có địa vị cao trong giới. Tất cả bọn họ đều khẳng định chuyện này rất vô lý đồng thời nghiêm túc phê bình bệnh viện Nam Kinh, họ cho rằng một bệnh viện cỡ lớn như bệnh viện Nam Kinh mà không biết kiểm soát còn tham gia đồn thổi chuyện này.

Câu chuyện của cô bé trên internet được khá nhiều người chú ý, có rất nhiều bệnh viện biết cô bé mắc bệnh gì. Theo họ thấy, nếu như chỉ cần một ca phẫu thuật có thể hồi phục thì chẳng khác nào chuyện Nghìn Lẻ Một Đêm, nói nhăng nói cuội, nói dối mà không biết sắp xếp, chỉ biết nói bậy nói bạ.

Tuy nhiên bệnh viện Nam Kinh không thèm giải thích việc này. Bọn họ nghĩ, chuyện này chẳng có gì phải giải thích, thậm chí lười giải thích với một đám người ngu dốt. Việc họ muốn nhất bây giờ chính là mau chóng tìm được vị thần y kỳ bí này sau đó dùng tất cả lòng thành làm lay động đối phương, thuê người ta về bệnh viện của mình.

Một bác sĩ tốt như vậy bệnh viện lớn nào mà không muốn cướp đoạt. Chưa kể bác sĩ Mao còn đang muốn được gặp đối phương một lần, học hỏi kiến thức từ hắn.

Hiện tại Lâm Phàm đã đến một thành phố xa lạ, có thể đi dạo loanh quanh trên đường phố, chuẩn bị tìm một bệnh viện tốt nhất để xem thử, biết đâu nếu may mắn có thể gặp được một ca bệnh nào đúng nhu cầu thì sao.

Lúc này trong phố Vân Lý.

Điền Thần Côn nhìn video clip trên internet, ngoắc ngoắc tay với mọi người: "Mọi người đến đây xem đi, bóng lưng người này giống một người nào đó phải không?"

Ngô U Lan chạy lại, nhưng đến khi thấy màn hình, buột miệng: "Ủa, đây không phải anh Lâm sao? Sao anh ấy lại ở

trên mạng còn bị người ta rượt theo nữa?"

Cô vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra, nhìn tới nhìn lui, bóng lưng này quen đến mức không thể quen hơn được nữa.

Điền Thần Côn sửng sốt: "Sao cô chắc chắn thế?"

Ngô U Lan nhìn Điền Thần Côn: "Thật mà, đừng nói bóng lưng này quen như thế, kể cả quần áo này là chúng ta mua cho anh ấy mà. Sau bộ quần áo màu trắng đó còn có hình vẽ kìa."

"Đúng nhỉ!" Điền Thần Côn ngạc nhiên, sau đó lập tức gọi điện thoại cho Lâm Phàm.

Lúc này Lâm Phàm đang tìm mục tiêu, nhìn thấy tên người gọi đến thì cảm thấy bất đắc dĩ, không biết trong tiệm lại xảy ra chuyện gì.

Lâm Phàm: "Thần Côn, ông có chuyện gì nữa vậy? Tôi đang rất bận đấy nhé!"

Điền Thần Côn: "Thằng nhóc này, cậu chạy đến Nam Kinh làm gì hả? Sao bị người ta rượt chạy có cờ vậy?"

Bên kia đầu dây điện thoại, Lâm Phàm trợn trắng mắt: "Ý gì đây?"

Điền Thần Côn nhìn tin tức, sau đó đọc lên: "Người thần bí xuất hiện tại bệnh viện Nam Kinh, cứu chữa cô bé…"

Lâm Phàm choáng váng: "Đậu xanh, sao mấy người biết được?"

Điền Thần Côn ngạc nhiên nói: "Hóa ra đúng là cậu. Ban đầu tôi không nhận ra, chỉ cảm thấy người này khá quen thuộc. U Lan nhìn một cái là nhận ra cậu, cô ấy nói quần áo cậu mặc khi đó là do chúng tôi mua cho cậu, chưa kể chạy nhanh như vậy không phải cậu thì là ai. Ui là trời, chết mất thôi. Tôi nghĩ mãi cũng không hiểu vì sao cậu phải chạy đến Nam Kinh khám bệnh cho người ta làm gì vậy hả."

Vốn dĩ tâm trạng Lâm Phàm đang rất vui vẻ bỗng nhiên biến mất. Chuyện này là thế nào? Mình không lộ mặt vẫn bị phát hiện là sao?

Không có khoa học.

“Thần Côn nói với bọn họ là không được nói chuyện này với bất kỳ ai, xem như chưa từng nhìn thấy.” Lâm Phàm nói, hắn có xúc động muốn khóc, nói xem chuyện này là thế nào đây, bỗng dưng bị người ta phát hiện là làm sao?

Điền Thần Côn: “Biết rồi, rõ rồi, cái này gọi là khiêm tốn. Cậu yên tâm, chúng tôi bảo đảm giữ im lặng.”

Sau khi cúp điện thoại.

Lâm Phàm vỗ trán, chuyện này sa lầy rồi. Xem ra phải mau chóng cố gắng hoàn thành nhiệm vụ càng sớm càng tốt mới được.

Nếu như không phải có Điền Thần Côn nhắc nhở, Lâm Phàm cho đến bây giờ vẫn nghĩ là bản thân mình trốn rất kín, người khác không thể nào tìm ra được hắn. Thế nhưng hiện tại xem ra thì hắn còn phải tự bảo vệ bản thân mình cho thật tốt mới được.

Hàng Châu là một nơi tuyệt vời.

Chỉ là ở đây thời tiết có hơi nóng một chút, sau đó hắn đã mua một bộ quần áo mới nhân tiện mua luôn khẩu trang, mũ, kính râm để che chắn rất kín đáo. Nếu bây giờ mà còn có người nhìn ra hắn thì cũng phục thật đấy.

Chương 616: Đến Hàng Châu

Một bệnh viện lớn ở Hàng Châu.

Một người đàn ông đem mình trùm kín mít đi dạo quanh bệnh viện kiểu ăn mặc thế này không có gì sai cả chỉ là chuyện bình thường ở bệnh viện mà thôi, da của một số người không thể tiếp xúc trực tiếp với ánh nắng mặt trời nên mới trùm kín cả người, chuyện này cũng khá phổ biến ở đây.

Lâm Phàm đã mấy lần từng trải qua cái bầu không khí của mấy bệnh viện, cái cảm giác này đúng thực rất tệ. Ở trong bệnh viện tâm trạng của con người sẽ không tự chủ được mà càng thêm nặng nề, chủ yếu là trong này tràn ngập một cảm giác đè nén áp lực rất khó nói.

Nhìn những người chung quanh đi ngang qua lại, có người mắc bệnh nhẹ có người mắc bệnh nặng, cuộc đời vô thường

này tốt hơn vẫn là phải bảo vệ thân thể của mình cho tốt. Nếu để mang bệnh vào người thật sự không thể kham nổi, bệnh nhẹ thì hao tốn chút tiền bệnh nặng thì tán gia bại sản.

Dựa vào những kinh nghiệm trước đây, hắn hiện tại đã có hướng đi của mình, ở trong balo của hắn có vũ khí bí mật.

Sau khi nhìn ngó xung quanh một vòng hắn không tìm được đối tượng nào phù hợp. Hiện tại mọi người đang rất cảnh giác, bản thân hắn đã không có chứng chỉ hành y mà đối với Trung y cũng không có chút địa vị nào, nếu như hắn bị bắt phải tự mình gánh lấy hậu quả.

Đúng lúc này, tiếng ồn náo từ trong đại sảnh bệnh viện truyền đến .

“Tránh ra một chút, nhường đường cho bác sĩ tới.”

Bên trong đại sảnh rất hỗn loạn, nhiều người đang tụ tập ở cùng một chỗ, giữa đại sảnh là lần lượt từng chiếc xe đẩy từng bệnh nhân đang nằm bên trên. Bởi vì số lượng xe cứu thương và xe đẩy có hạn nên một số bệnh nhân bị đặt nằm trên mặt đất trên người bê bết máu, có người còn bị cây sắt cắm ngược trông rất là thê thảm.

“Làm sao vậy?”

“Chuyện gì đã xảy ra”

Rất nhiều người vây quanh nhìn thấy cảnh tượng trước mắt tâm trạng không khỏi sợ hãi, những người đang nằm ở đó máu thịt bê bết đầm đìa ai nhìn vào cũng hoảng hồn.

“Đây là một vụ tai nạn xe, xe buýt va chạm với một chiếc xe tải lớn, hành khách trên xe đều bị thương nặng, có người gần như không còn thở.”

Lúc này, các y tá đều lo lắng đến độ sắp rơi nước mắt, các bác sĩ trong bệnh viện tuy đã sớm nhận được thông báo. Nhưng lần này số lượng người bị thương thật sự quá nhiều đến mức họ không kịp để xử lý, trước tiên chỉ có thể lựa chọn chữa trị cho những nạn nhân bị thương nghiêm trọng.

Một số người nhà sau khi nghe tin vội vàng chạy tới, vừa nhìn thấy hiện trạng của người thân, bọn họ sợ hãi ngã quỵ xuống đất: “Bác sĩ, xin hãy cứu lấy chồng tôi.”

“Bác sĩ, anh mau tới đây, con trai tôi vừa mới nôn ra máu, các vị mau tới đây.”

Các bác sĩ lúc này cũng đang rất bận rộn, phần vì số lượng bệnh nhân quá nhiều hơn nữa còn vì tâm trạng của người nhà lại dễ thay đổi thất thường, vì vậy mà gây ra trở ngại rất lớn đến việc trị liệu của họ.

Lúc này, một bác sĩ hét lên: “Người bị thương lập tức đưa đến phòng mổ để phẫu thuật ngay bây giờ, nếu không sẽ muộn.”

“Nhanh, nhanh….”

……

Lâm Phàm nãy giờ nhìn thấy mọi việc xảy ra trước mắt hắn cũng rất sợ hãi, tình cảnh này thật sự quá thê thảm thấy vậy hắn cũng không nghĩ nhiều, lập tức mang theo chiếc balo chạy về phía nhà vệ sinh.

Trong nhà vệ sinh, Lâm Phàm nhanh chóng mở balo lấy toàn bộ dụng cụ và quần áo bác sĩ ở bên trong ra, sau đó mặc trên người rồi đi thẳng đến đại sảnh.

“Tránh ra một chút….” Lâm Phàm đẩy đám người ra và đi vào bên trong.

Vừa mới bước vào hắn đã bị một người nhà bắt gặp, người này vô cùng kích động: “Bác sĩ, anh mau xem cho con trai tôi, bọn họ nói con trai tôi vô phương cứu chữa. Tôi cầu xin anh, xin hãy cứu lấy con trai tôi.”

Lâm Phàm gật đầu, lập tức đi đến bên người bị thương, nhịp tim của cậu bé đã tạm thời ngừng đập , nhưng bất kể là tình huống gì miễn là chỉ cần kịp thời chữa trị trong thời gian ngắn hắn nắm chắc rằng mình có thể cứu được người này. Bởi vì cơ thể con người luôn có cơ chế để bảo vệ, khi cơ thể bị thương tổn nghiêm trọng sẽ tự vệ theo bản năng. Tất nhiên, đối với người bình thường mà nói cơ chế tự vệ này giống như người đã chết, nhưng nếu như không giải cứu kịp thời căn bản là nạn nhân sẽ chết thật.

Một bác sĩ đang sơ cứu hét lên với Lâm Phàm: “Cậu bé hết hi vọng rồi, mau đến cứu những người còn lại đi.”

Người nhà vừa nghe xong rất tức giận vẻ mặt dữ tợn nói: “Anh nói cái gì vậy? Con trai tôi chưa chết.”

Vị bác sĩ lắc đầu, tình thế này thực sự bất lực, nhưng ông cũng không thể nói gì thêm .

Một y tá tiến lên, nhìn bác sĩ: “Xin hỏi anh là bác sĩ nào?”

Nhìn thân hình người này lại nhìn số trên tấm thẻ đang đeo, cô y tá có cảm giác hình như mình chưa từng gặp qua vị bác sĩ này bao giờ. Hơn nữa đối phương còn che chắn kín mít xem ra có chút kỳ quái.

Lâm Phàm trừng mắt nhìn: “Cô còn hỏi mấy chuyện này làm gì, còn không mau đi cứu người, cô tránh qua một bên đi để cậu bé này cho tôi.”

…

Chương 617: Quá ảo rồi

Y tá vừa nghe thì vội vàng gật đầu, trong thời khắc nguy cấp này bọn họ không có thời gian để suy nghĩ nhiều như vậy.

Người nhà nói: “Bác sĩ, làm ơn cứu con trai tôi.”

Lâm Phàm: “Các người đừng lắc cánh tay tôi, nếu mấy người còn lắc như này nữa thì làm sao mà cứu được, làm ơn đứng sang một bên đừng làm phiền tôi.”

Người nhà vội vàng gật đầu, sợ hãi cả người run rẩy: “Bác sĩ, tôi không làm quấy rầy ông nữa, ông nhất định phải được cứu con trai tôi.”

Lâm Phàm nhìn tổng quát một lượt, bên ngoài tuy có rất nhiều vết thương nhưng không phải những chỗ chí mạng, nhưng ở bụng có một mảnh sắt cắt vào trong cơ thể.

Lúc này, Lâm Phàm từ trong túi áo bác sĩ lấy ra đủ loại dụng cụ, hiện tại không có thuốc gây mê, chỉ có thể dùng kim châm để gây mê trước. Đồng thời hắn xem xét tình trạng ở bụng, dùng tay thử chạm nhẹ, trong lúc cơ sở vật chất và điều kiện không đủ cho quá trình điều trị thì đây chính là thời khác phát huy năng lực thần bí của quyển bách khoa toàn thư.

Xem xét tình trạng hiện tại đây hẳn là vỡ gan , với tình trạng bây giờ nếu lập tức lên bàn mổ để phẫu thuật mở khoang bụng cũng không thể cầm máu. Thậm chí còn mất rất nhiều máu, huống hồ gan là cơ quan quan trọng nhất trong cơ thể con người cũng không thể cắt bỏ. Cho dù có cắt bỏ thành công thì tính mạng của người này cũng khó mà giữ được.

Hơn nữa chuyện này không phải là chuyện khiến các bác sĩ đau đầu nhất, mà việc đau đầu nhất lúc này là hiện tại cậu bé này đang trong tình trạng hôn mê sẽ chết trên bàn mổ.

Lúc này, Lâm Phàm hét thẳng vào mặt người nhà: "Đến chỗ y tá, lấy cho tôi một túi máu nhóm A."

Người nhà vừa nghe thì gật đầu, vội vàng chạy đi tìm y tá tìm túi máu, nhất định phải tìm được túi máu.

Cũng may, dù hắn là thần y hành tẩu giang hồ nhưng cũng có đạo đức nghề nghiệp, nên hắn đã chuẩn bị rất nhiều kim châm dùng một lần, hắn lập tức lấy nó ra rồi châm vào các huyệt đạo trên người cậu bé. Mục đích chính là hạn chế việc chảy máu nghiêm trọng do rút miếng sắt ra.

Cũng không biết người nhà kia đã dùng cách gì, mà lập tức có một y tá chạy tới đem theo một túi máu.

"Truyền máu…."

Y tá: "Bác sĩ anh đang làm gì vậy?"

Lâm Phàm: "Tôi bảo cô truyền máu, cô lại đi hỏi mấy cái vớ vẩn đó làm gì? "

Người nhà: "Nhanh lên, nếu bác sĩ đã yêu cầu truyền máu thì làm ngay đi không thì chúng tôi liều mạng với cô đấy."

Y tá mặc dù kinh nghiệm không ít, nhưng chưa từng chứng kiến tình huống nào như vậy, ngay lúc này cô hoảng hốt ngay lập tức tiến hành truyền máu cho cậu bé.

……

Những người xung quanh ở hiện trường chứng kiến tình cảnh ngay trước mắt, đều bị dọa cho choáng váng. Bởi vì chuyện này theo cách nghĩ của họ mà nói thật là quá kinh khủng, kinh khủng đến mức mọi người cũng không biết nên nói cái gì.

“Nguồn năng lực thần bí của bách khoa toàn thư liệu có phát huy sức mạnh của nó hay không, lúc này đây phụ thuộc nó.”

Lâm Phàm hít một hơi thật sâu, sau đó nhìn về phía người nhà của nạn nhân: “Tôi sẽ rút miếng sắt ra ngay bây giờ, các người không được chạm vào tôi, bằng không con trai các người mất mạng thì đừng trách.”

Người nhà ngay lập tức gật đầu: “Chúng tôi hứa sẽ không làm gì hết.”

Trong tình huống hiện tại, thanh niên này bị thương rất nặng, khả năng tử vong lên tới tới 99%. Ngay cả y tá khi nhìn thấy cũng cảm thấy tuyệt vọng.

Miếng sắt này dường như đã cắt làm đôi lá gan, mạo hiểm như vậy liệu có thành công hay không?

Phụt!

Một tia máu bắn mạnh ra ngoài, y tá trợn to cả hai mắt như thể vừa nhìn thấy ma giữa ban ngày, thiếu chút nữa sợ hãi ngất tại chỗ.

Hai tay Lâm Phàm vừa cử động, ngân châm trong tay lập tức đâm thẳng vào phần da hai bên vết thương, hắn khẽ run lên. Nếu như đây là ở trong phòng giải phẫu thì đã thuận tiện để thực hiện ca phẫu thuật, nhưng hiện tại không có công cụ cũng không phải nơi đảm bảo an toàn, vì vậy chỉ có thể bảo trụ tính mạng của cậu bé này trước mới là việc cần thiết.

“Được rồi, lập tức đưa đến phòng mổ để tiến hành phẫu thuật, cậu thiếu niên này đã được cứu về. Còn sau này hồi phục tốt hay không còn phải xem năng lực phẫu thuật của bệnh viện các người rồi.” Lâm Phàm nói, năng lực thần bí của bách khoa toàn thư đúng quá phi thường, dùng nguồn năng lượng thần bí này để trị liệu hoàn toàn không có nguy hiểm đến tính mạng.

“Làm sao có thể?” Vị y tá thực không dám tin vào mắt mình, cô không thể nào hiểu nổi. Bây giờ tình trạng của người này liệu có ổn không? Chuyện này làm sao có thể.

Lâm Phàm vỗ vỗ mặt cậu thiếu niên: “Tỉnh lại đi..”

Dưới ánh mắt hoảng sợ của những người xung quanh, thiếu niên vốn đã chết lâm sàng đột nhiên mở mắt ra, nhưng tay

chân cậu không thể động đậy.

Người nhà vừa nhìn thấy cảnh này lập tức chạy đến: “Con trai, con vẫn chưa chết, bác sĩ, con trai tôi bị làm sao vậy.

Lâm Phàm: “Không sao, mau đi phẫu thuật đi, tôi đã gây tê nên cậu bé không cảm thấy đau nhức nữa. Hiện tại cậu ấy đã khôi phục lại ý thức, nhưng trong vòng hai ngày tới không thể cử động.

Y tá: “Bác sĩ, còn mấy cây kim trên người thì sao?”

Lâm Phàm liếc mắt một cái: “Lúc phẫu thuật, các người có thể tự rút ra được, mau đi đi.”

“…”

Lúc này, mấy người chung quanh đều chết lặng, chuyện này thực là quá ảo ma cà na rồi.

Chương 618: Không nghiệm trọng vậy đâu

Đối với những người xung quanh và các y tá mà nói những việc này quá sức kinh hãi, ngược lại với Lâm Phàm thì mọi thứ đều rất bình thường. Chẳng qua chỉ là một chuyện nho nhỏ mà thôi nào có ý nghĩa gì to tát, cũng giống như là bác sĩ xem bệnh thôi, có gì khó khăn đâu.

Tình hình hiện tại vẫn rất hỗn loạn, rất nhiều bác sĩ và y tá đang bận rộn, đây là một sự kiện quá nghiêm trọng. Hiện tại có quá nhiều người bị thương, tiếng khóc la thảm thiết, mấy người chung quanh vây lại xem thấy cảnh này trong lòng đều cảm thấy khó chịu, một vài người thì không kìm được mà rơi nước mắt, thật sự quá thê thảm.

Một người đàn ông trung niên nhìn đứa con trai năm tuổi của mình rồi nhìn phía bác sĩ, bản thân anh ta không bị thương nghiêm trọng, chỉ là một vài vết xước nhỏ nhưng mà con trai anh ta đang rất nguy kịch .

Một bác sĩ nam bất lực lắc đầu: “Xin lỗi, chúng tôi không thể cứu được cậu bé, chúng tôi đã cố hết sức rồi.”

Phịch!

Người đàn ông ngồi xụi lơ trên đất với vẻ mặt thất thần, vị bác sĩ kia lập tức đi xem các nạn nhân khác. Mặc dù lúc này tâm trạng của anh ta cũng không tốt nhưng không được để cảm xúc chi phối quá nhiều, anh ta phải nhanh chóng đi kiểm tra những người khác, không để lãng phí một giây phút nào.

Cảnh sát và các phóng viên đang đến.

Đây là tin tức lớn chứ không hề nhỏ.

Có người bị thương nặng được nhanh chóng đưa vào phòng phẫu thuật, trong khi số khác bị thương đã không còn hy vọng các bác sĩ cũng đành phải từ bỏ.

Thân là một bác sĩ, mặc dù không nên dễ dàng từ bỏ bất cứ người bị thương nào, nhưng tình hình lúc này rõ ràng là không đủ nhân lực, thời gian và sức lực của bác sĩ là có hạn nên phải sử dụng hợp lí để cứu thêm nhiều mạng sống.

Người đàn ông trung niên quỳ khóc trước xe đẩy.

Cảnh tượng này khiến ai nhìn vào cũng xót xa đau lòng, không bậc cha mẹ nào có thể chịu nổi cảnh mất con như vậy.

“Tránh ra một chút, anh đang ngăn cản tôi cứu con trai anh đấy.” Đúng lúc đó, một giọng nói vang lên.

Người đàn ông trung niên ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Phàm rồi khóc: “Vừa rồi bác sĩ kia nói con trai tôi không cứu được,nó đã chết rồi. “

Lâm Phàm nói: “Anh muốn con trai anh chết hay sống! Nếu muốn tôi cứu sống thì cút qua một bên cho tôi.”

“Sống, tôi muốn con trai tôi sống.” Người đàn ông gầm lên.

Lâm Phàm hít sâu một hơi: “Vậy anh còn không mau tránh ra cho tôi.”

Người đàn ông lúc này tâm trạng rối bời không biết phải làm gì, bác sĩ kia thì nói không cứu được nữa. Nhưng giờ bác sĩ này lại nói có thể cứu được, anh không biết phải tin ai đây.

Vị bác sĩ lúc nãy báo đứa nhỏ đã tử vong nhìn về phía Lâm Phàm: “Đứa nhỏ đó thật sự không cứu được, anh mau đến chỗ bệnh nhân khác kiểm tra tình hình của họ, không nên lãng phí thời gian vào những việc không thể. Tất cả chúng ta đều cảm

thấy tiếc nuối vì không thể cứu được đứa nhỏ, thế nhưng lúc này không nên hành động theo cảm tính.”

Lâm Phàm không ngẩng đầu lên, nói: “Không sao, vẫn còn chút hy vọng, lời nói của anh quá quyết đoán. Sau này anh cần phải suy nghĩ kỹ dù chỉ còn một cơ hội rất nhỏ cũng không được bỏ qua. “

Vị bác sĩ kia lắc đầu: “Anh…”

Anh ta rất muốn nói anh là bác sĩ nào mà dám lấy an nguy và tính mạng của những người bị thương khác ra đặt cược. Thế nhưng còn chưa kịp nói ra thì đã bị choáng váng bởi cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy Lâm Phàm dùng một tay ấn lên người đứa nhỏ, kỳ thật đứa nhỏ này vẫn còn một tia hơi thở. Hắnnh mở ra túi ngân châm dùng một lần, sau đó châm vào mấy huyệt vị như Tử Cung, Khí Hải, Quan Nguyên, bàn tay anh đặt lên ngực hơi ấn xuống. Lúc này hai chân của đứa nhỏ đột nhiên nhấc lên, như thể toàn thân đang bị áp lực đè nén.

“Oa….”

Đứa nhỏ đột nhiên khóc lớn, người đàn ông trung niên vừa nhìn thấy vui mừng đến độ cuống quýt cả lên: “Sống rồi, con trai tôi sống rồi.…”

Lâm Phàm nhìn đứa nhỏ đang khóc thì cắm một cây ngân châm vào huyệt đạo trên cổ: “Khóc cái gì, mau hít thở mạnh đi nào.”

Đứa nhỏ làm sao hiểu mấy thứ này, nhưng lại không biết tại sao muốn khóc mà không khóc được. Mở miệng ra chỉ có thể thở dốc từng ngụm mà thôi.

“Bác sĩ, con trai tôi vẫn còn sống.” Người đàn ông kích động nói.

Lâm Phàm bình tĩnh nói: “Còn không phải anh lấy cái thân đó đè thằng nhỏ làm cho nó thở không nổi, ngạt thở một hồi lâu như vậy nên giờ não bị tổn thương rồi, việc cần làm lúc này là phải phẫu thuật mở hộp sọ.”

“Hả? Phải phẫu thuật mở hộp sọ sao?” Người đàn ông ngơ cả người gật đầu: “Vâng bác sĩ, chỉ cần có thể giữ được tính

mạng của con trai bằng bất cứ giá nào tôi cũng không hối hận dù sau này có để lại di chứng đi nữa.”

“Không nghiêm trọng vậy đâu.” Lâm Phàm một tay ấn lên đỉnh đầu, tay còn lại đâm cây kim châm vào: “Đây là huyệt Bách Hội, có tác dụng khai mở đầu óc sảng khoái tinh thần. Nói vậy thôi nhưng tôi biết chắc anh cũng không hiểu đâu, anh cứ đứng bên cạnh mà xem thôi nha, không cần phải nghiêm trọng hóa vấn đề lên như thế đâu.”

Chương 619: Có uống nhầm thuốc không đây

Lâm Phàm càng bình tĩnh người đàn ông này càng cảm thấy có thể kỳ vọng, thậm chí giờ đây trong mắt anh ta vị bác sĩ trước mặt này chính là một vị thần y, chút chuyện nhỏ này không là gì cả.

Vị bác sĩ lúc trước thông báo đứa nhỏ đã tử vong, nhìn thấy cảnh này choáng váng mặt mày, anh ta bật ngón tay cái khen ngợi: “Cám ơn, tôi sai rồi, tôi đã quá quyết đoán.”

Lâm Phàm xua tay: “Anh đi cứu người khác đi, không được thì gọi tôi.”

Vị bác sĩ nghe nói như thế chẳng những không tức giận mà ngược lại tràn đầy hy vọng gật đầu: “Được.”

Anh ta biết đối phương có ý gì, những ca nào anh không chắc thì để lại cho hắn, còn chính mình xem những người có khả năng hơn là được.

Những người xung quanh kinh ngạc.

“Xem kìa, lại có thêm một người nữa vừa được cứu.”

“Không phải trước đó đứa trẻ này đã chết rồi sao, sao bây giờ nó còn sống.”

“Đây là thần y, bệnh viện này không ngờ lại có thần y lợi hại như vậy.”

Cảnh sát đang giữ trật tự tại hiện trường, bọn họ không phải là bác sĩ nên không biết cứu người, chỉ có thể duy trì trật tự cho

tốt để các nhân viên cứu hộ có không gian nhất định để làm việc.

“Vị bác sĩ kia, bệnh nhân này tôi không rõ lắm, hiện tại anh ta chảy rất nhiều máu, tim cũng đã ngừng đập.” Anh không biết xưng hô với Lâm Phàm thế nào, hơn nữa cũng không nhận ra vị này là bác sĩ nào trong bệnh viện.

Lâm Phàm tiến lên: “Anh làm việc của mình đi ở đây cứ giao cho tôi.”

Sau khi xem xét tình hình hắn đã hiểu rõ, bệnh nhân này quả thực khó giải quyết, tính mạng của anh ta treo lủng lẳng trước quỷ môn quan. Nếu như lúc xảy ra tai nạn giao thông cấp cứu ngay lập tức có thể còn cứu kịp, đợi đưa đến bệnh viện thì đã quá muộn rồi, các bác sĩ cũng đành bó tay, nhưng Lâm Phàm lại cho rằng đó không phải là vấn đề lớn.

Y thuật trong trang Bách Khoa Toàn Thư thuộc phân loại lớn này đúng là rất mạnh mẽ, nhưng nếu không có sự bổ trợ thần bí tăng thêm của bách khoa toàn thư, có thể phải tốn rất nhiều công sức để chữa trị. Nhưng mà, hiện tại dưới sự hỗ trợ của nó thì chuyện này không còn là vấn đề nan giải.

Không biết cái gọi là hỗ trợ thần bí này rốt cuộc là gì, liệu có thể chuyển hoá thành thuốc chữa bách bệnh được hay không đây?

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Lâm Phàm nhìn thấy gần mười người bị bác sĩ đưa ra thông báo là tử vong, thế nhưng dưới sự cứu chữa của hắn thì tất cả bọn họ đều được cứu sống một cách rất thần kỳ.

Về sau chỉ cần để cho bệnh viện điều trị tốt, về cơ bản sẽ không sao.

Nhưng có một điều đáng tiếc là một người bị thương trên đường đưa đến bệnh viện đã tử vong. Mà người bị thương này lại là tài xế, do vết thương quá nặng nên đã tử vong trên đường đến đây.

Nếu như Lâm Phàm có mặt ở hiện trường thì hẳn sẽ có cách cứu chữa, nhưng người đã chết thì làm sao có thể sống lại.

Tại hiện trường vang lên tiếng vỗ tay, các bác sĩ và y tá đều kiệt sức nằm dài trên đất, nhưng may mắn tình hình tại đây đã được kiểm soát.

Lúc này các bác sĩ đều chú ý đến vị bác sĩ thần bí không rõ tên tuổi nhưng y thuật quá thần kỳ trước mắt.

Họ biết, nếu như không có vị bác sĩ này thì hẳn giờ này nhiều người đã chết.

Các phóng viên chụp lại hiện trường rồi lại nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm lúc này hơi nhích chân muốn chạy trốn.

“Vị bác sĩ này là…” Một cảnh sát chào hỏi Lâm Phàm.

Lâm Phàm vừa nghe xong thì lập tức nhấc chân lên chạy ra ngoài.

Viên cảnh sát sững sờ không kịp phản ứng, hắn ta không biết đã xảy ra chuyện gì tại sao mình vừa chào một tiếng mà đối phương đã bỏ chạy như thế.

“Mau đuổi theo, xem bác sĩ kia có chuyện gì quan trọng hay không .” Đội trưởng đội cảnh sát vội vàng nói.

“Vâng.” Cảnh sát khác lập tức đuổi theo các phóng viên cũng theo sau.

Lâm Phàm chạy như điên nhưng khi quay đầu lại thì hắn hết cả hồn: “Mẹ kiếp, sao lại đuổi theo nữa rồi”

Cảnh sát la hét từ phía sau: “Bác sĩ mau dừng lại.” .

“Dừng cái khỉ khô, tôi giờ phải chạy trốn.” Lâm Phàm không dừng lại cắm đầu cắm cổ chạy.

Nhưng Lâm Phàm không ngờ được chính là những vị cảnh sát này đang đuổi theo hắn bằng xe điện hai bánh, hơn nữa tốc độ lại không hề chậm.

Chiếc xe điện của cảnh sát đuổi theo ở phía sau, bọn họ cũng không biết vì sao vị bác sĩ y thuật cao siêu này lại đột nhiên nổi điên chạy trốn, chẳng lẽ là nghĩ đến chuyện gì khác hay là phải đến bệnh viện khác thực hiện ca phẫu thuật quan trọng nào sao.

“Bác sĩ mau dừng lại, anh muốn đi đâu chúng tôi đưa anh đến chỗ đó.” Viên cảnh sát ở đằng sau hô to thầm nghĩ thằng cha bác sĩ này chạy nhanh ghê chứ, chiếc xe điện cảnh sát này đã được cải tiến nên tốc độ rất nhanh. Thế nhưng đuổi theo lâu như vậy mà vẫn không đuổi kịp vị bác sĩ kia, đúng là quái lạ.

Các phóng viên phía sau cưỡi xe điện cũng đuổi theo suốt một chặng đường, máy quay vẫn chĩa về phía trước.

“Nhanh lên, chạy nhanh lên .”

“Anh à, tốc độ này là nhanh nhất rồi đó.”

“Như vậy thì làm sao quay chụp gì được.”

Các phóng viên nổi nóng không biết phải làm sao, làm thế nào mà vị bác sĩ kia chạy nhanh như vậy không phải là uống nhầm thuốc đấy chứ.

Chương 620: Bác sĩ thần bí

Bây giờ Lâm Phàm bó tay luôn rồi, đám người này có bị khùng hay không, sao lại đuổi theo mình làm gì cơ chứ.

Mình không thể để cho đám người đó bắt được, lỡ bắt được thì coi như tiêu đời. Nhất định là sẽ bị nhốt lại, vậy thì nhiệm vụ này của mình làm sao mà hoàn thành.

“Đừng đuổi theo tôi nữa, tôi có việc phải làm.” Lâm Phàm dùng hết sức hét lên.

Cảnh sát: “Bác sĩ, chúng tôi không có truy bắt anh đâu, mau dừng lại đi, anh muốn đi đâu chúng tôi sẽ đưa anh đến đó.”

Cảnh sát ngồi ở phía sau nói: “Nhanh lên, chạy nhanh hơn chút đi.”

“Đây là tốc độ nhanh nhất rồi đó cha.” Cảnh sát nói.

“Con mẹ nó! Sao có thể được, tốc độ nhanh nhất của chúng ta đã là 50 km/h rồi đó. “

“Ai mà biết được, cái tên bác sĩ này vậy mà chạy nhanh như vậy, hay là chiếc xe này có vấn đề. Tôi nói cái tên hai sẹo kia không phải là thứ tốt lành gì mà, bán cho chúng ta cái xe này

nhất định là bị hạn chế tốc độ rồi. Cậu xem, giờ đuổi theo một người còn không kịp thì làm được cái thá gì nữa?"

……

Lâm Phàm quay đầu lại phía sau thì thấy cảnh sát vẫn còn đang đuổi theo, hắn phải nghĩ cách để cắt đuôi bọn họ mới được. Tiếp đó hắn nhắm ngay một ngã rẽ rồi chạy vào, , nhân tiện nhảy vọt qua tường thoắt cái đã biến mất ngay trước mắt cảnh sát.

Ở một chỗ khuất, Lâm Phàm nhìn thấy cảnh sát rời đi thì mỉm cười, phi vụ trốn thoát thành công không xảy ra bất kỳ vấn đề gì.

Đám cảnh sát gọi điện về báo: "Đội trưởng, chúng tôi mất dấu rồi, vị bác sĩ đó đã biến mất không thấy đâu nữa."

Bệnh viện.

"Các người có ai biết vị bác sĩ vừa rồi hay không?" Cảnh sát hỏi.

Các bác sĩ và y tá trong bệnh viện nhìn nhau lắc đầu: "Không biết."

Đám đông chung quanh bàn tán: "Các người đoán xem cái người lúc nãy có phải là vị thần y thần bí trên mấy tin tức gần đây không, chẳng phải trước đây hắn ta từng xuất hiện ở Nam Kinh hay sao, hơn nữa hắn còn chạy rất nhanh, gần như biến mất ngay lập tức ."

"Có vẻ đúng đấy, vừa rồi các người không phát hiện ra sao, vị bác sĩ đó cũng trùm kín mít cả người. Hơn nữa y thuật còn rất cao siêu, không cần biết vấn đề khó đến mấy đến tay hắn đều được giải quyết dễ dàng, tôi thấy nhất định là vị thần y đó rồi."

Người dân xung quanh tranh luận sôi nổi.

Ngày hôm sau!

Tất cả các tờ báo ở Hàng Châu đều đưa tin về những gì đã xảy ra vào ngày hôm qua, đồng thời vị bác sĩ thần bí này lập tức nổi tiếng trên internet.

Ở một trang mạng xã hội nổi tiếng nào đó, ai đó đã gửi một bài đăng:

“Hôm qua một bệnh viện ở Hàng Châu đã tiếp nhận một số lượng lớn người bị thương trong một vụ tai nạn ô tô nghiêm trọng, tình huống lúc đó rất khẩn cấp. Có nhiều người bị chấn thương rất nặng, cảnh tượng có thể nói là rất thê thảm. Trong lúc các bác sĩ và y tá đang rất khẩn trương, một vị bác sĩ mặc áo blouse trắng trùm kín gương mặt bỗng nhiên xuất hiện. Y thuật của anh ta thực sự đáng kinh ngạc, có hơn mười người bị thương mà các bác sĩ nhận định là không còn hy vọng đã được anh ta dùng tài nghệ thần kỳ của mình cứu sống. Tôi là quần chúng vây xem, lúc đó thấy được mà kinh ngạc sững sờ. Sau đó vị thần y này đột nhiên chạy trốn, cảnh sát đuổi theo phía sau nhưng không kịp, nghe nói tốc độ của anh ta rất nhanh. Cảnh sát lái xe điện đuổi theo mà cũng không theo kịp, chúng tôi đều đang nghĩ vị thần y giấu mặt kia chắc chắn chính là cái người gần đây rất hot ở trên mạng. Theo tôi được biết, người này đi qua khắp các thành phố lớn, hắn ta đã từng đến Tô Châu, Nam Kinh, Hàng Châu, không biết điểm dừng tiếp theo sẽ là ở đâu…”

Bài viết này trong nháy mắt lên thẳng hot search với hàng chục nghìn lượt bình luận và trăm nghìn lượt truy cập.

“Mẹ kiếp, cái này thật hay giả, chẳng lẽ đây là vị thần y chân chính trong truyền thuyết sao, nhưng sao thần y lại chạy trốn?”

“Chuyện này tôi cũng không hiểu nổi, khi tin tức này bị đăng lên báo tôi cũng có để ý tới, nhưng thật không hiểu tại sao vị này lại chạy trốn như thế.”

“Có vài lý do như sau: Một là dáng vẻ quá xấu, hai là không muốn quá nổi bật, ba là không phải là bác sĩ nên mới đóng giả là bác sĩ. Bốn là không có chứng chỉ hành nghề, năm là não có vấn đề.”

“Tôi ủng hộ 1.”

“Tôi ủng hộ 3.”

“Tôi ủng hộ 2.”

Vấn đề này gây xôn xao trên mạng.

Tại trụ sở cảnh sát ở Nam Kinh, .

Cảnh sát nói: “Đội trưởng Dương có tin tức, hôm qua một bệnh viện lớn ở Hàng Châu đã tiếp nhận một nhóm người bị

thương. Trong đó vị bác sĩ thần bí mà chúng ta đang điều tra có thể đã xuất hiện, nhưng căn cứ theo tư liệu cho thấy không chắc có phải cùng một người hay không.” .

Đội trưởng Dương nhíu mày: “Quái lạ, các anh thử nghĩ xem có vị bác sĩ nào mà lại chạy loạn cả ngày như thế không? Giống như đi đánh giặc vậy.”

Cảnh sát: “Không biết.”

Đội trưởng Dương nhìn chút tài liệu ít ỏi, phác họa ra chân dung: “Thử so sánh xem có chỗ nào giống không.”

“Được.” Cảnh sát gật đầu.

Chương 621: Trờ về

Không biết mất bao lâu sau cảnh sát mới quay lại.

“Đội trưởng đã có kết quả, tổng cộng có tới 11.860 người khác nhau dựa theo bức chân dung này, anh nói xem chúng ta có nhầm không?” Cảnh sát nói.

Đội trưởng Dương lắc đầu: “Quá khó rồi, chúng ta chỉ biết rõ ràng một thông tin là người này chạy rất nhanh, vụ điều tra này xem ra quá gian nan rồi.”

Sau vài ngày.

Sự tò mò của cư dân mạng trở nên điên cuồng hơn khi vị bác sĩ thần bí này lại xuất hiện ở hai thành phố khác sau Hàng Châu.

Và cũng giống như ở các thành phố khác thì những người không có khả năng qua khỏi đều được chữa trị. Điều này đã gây ra một cú sốc lớn trong giới y học, rất nhiều người muốn biết vị thần y này rốt cuộc là ai, nhưng đây vẫn là câu hỏi băn khoăn của không ít người.

Đội trưởng Dương và các đồng nghiệp có một số dữ liệu, nhưng khối lượng công việc điều tra quá lớn, tốc độ điều tra lại chậm, trong một thời gian dài vẫn không có tiến triển.

Đặc biệt cả năm bệnh viện kia đều muốn tìm kiếm vị thần y này, nếu tìm được sẽ tới thẳng địa phương đó để thuê vị này đến bệnh viện.

Vào lúc này, ở một nơi nào đó.

Lâm Phàm yên lặng chờ đợi: "Tại sao nhiệm vụ lần này vẫn chưa hoàn thành, tôi đã tự mình đích thân đi qua cả năm thành phố rồi mà."

"Chẳng lẽ phải quay trở lại Thượng Hải thì mới tính là hoàn thành nhiệm vụ hay sao?"

Nghĩ tới đây Lâm Phàm lập tức đặt vé quay về Thượng Hải, vì nhiệm vụ này mà hắn ta chạy đến sắp gãy chân luôn rồi. Lúc nào cũng bị người ta truy đuổi, may mắn là chưa lần nào bị đuổi kịp, thậm chí có muốn cũng không bắt được.

Nhà ga Thượng Hải.

Lâm Phàm đứng trên vùng đất Thượng Hải, hanws hít sâu một hơi: "Nhiệm vụ đến đây, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng."

Nhưng lúc này, tiếng thông báo nhắc nhở nhiệm vụ vẫn còn chưa tới.

"Chết tiệt, có cần phải như thế không, chẳng lẽ mấy ngày qua coi như là làm việc không công hay sao?" Lâm Phàm than thở, sau đó cẩn thận nhìn bảng nhiệm vụ của bách khoa toàn thư.

Nhiệm vụ: Đi chân đất làm nghề y, hành y tế thế qua năm thành phố.

Lúc này, Lâm Phàm nhận ra rằng bách khoa toàn thư tuy rất đáng tin cậy rất hào phóng, nhưng cái tên này rất thích chơi chữ.

Được thôi, không uổng công đã chịu khổ nhiều ngày như vậy, dù sao cũng đã cứu được không ít người, chuyện này cũng khiến bản thân cảm thấy rất vui.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Lâm Phàm dần dần hiểu ra. Nhiệm vụ của trang kiến thức lớn thứ mười này cũng không phải là dễ dàng hoàn thành, thử thách trong nhiệm vụ lần này cũng không hề đơn giản.

Kiến thức thuộc phân loại lớn đúng là như tên, không hề đơn giản như những trang kiến thức thuộc phân loại nhỏ kia.

Xem ra cần phải suy nghĩ kỹ một chút.

Phố Vân Ly!

“Ông chủ quay trở về rồi…”

“Ông chủ nhỏ vắng mặt đã lâu cũng nên trở về rồi.”

Dù là chủ cửa hàng hay người dân đi dạo phố đều háo hức chào đón hắn . Kể từ khi ông chủ nhỏ đột nhiên biến mất, bọn họ từng giờ từng phút luôn nhớ nhung những cái bánh kếp thơm ngon trước đây.

“Gâu Gâu!” Chú chó Nicholas lao đến, vẻnh đuôi xoay tròn không ngừng bên chân của Lâm Phàm.

Bây giờ tâm trạng của hắn không được tốt cho lắm, dù hắn đã làm việc chăm chỉ trong một thời gian dài nhưng nhiệm vụ lần này vẫn chưa hoàn thành. Mà thôi, chuyện đã qua rồi sau này từ từ rồi cũng xong, sở hữu trang kiến thức phân loại lớn này đủ để hắn đi ngược thiên đạo. Cho dù chỉ có được một trang kiến thức lớn duy nhất, nhưng như vậy cũng đủ khiến cho hắn trở thành người đứng trên đỉnh cao nhất. chỉ cần cuộc sống an toàn ổn định và hạnh phúc, còn ham muốn nhiều hơn nữa làm gì?

“Chào mọi người, đã lâu rồi không gặp.” Lâm Phàm mặt tươi cười vẫy tay chào mọi người, đã lâu rồi không gặp hắn thực sự rất nhớ họ.

Ông Trương chủ cửa hàng hét lớn: “Ông chủ nhỏ, cậu có nhớ là gần đến ngày gì không?”

Lâm Phàm cười nói: “Làm sao mà quên được chứ, ngày 20 mỗi tháng là ngày đặc biệt của phố Vân Lý chúng ta, mọi người chuẩn bị sẵn sàng chưa.”

“Ha ha, chúng tôi đều rất mong chờ ngày này.” Lão Trương cười nói, mọi người cũng đồng tình, bọn họ đều mong chờ đến ngày này. Không chỉ làm một vài việc có ý nghĩa mà còn có thể nếm thử tay nghề của ông chủ nhỏ, đây đúng là một mũi tên trúng cả hai đích.

Ngô U Lan từ trong cửa tiệm đi ra, ánh mắt cô dịu dàng nhìn về phía Lâm Phàm, hơn nữa cũng đã lâu không gặp hắn cô thực sự rất nhớ.

“Ôi chao!”

Đột nhiên, các chủ cửa hàng xung quanh hú hét hết cả lên, Ngô U Lan lúc này đã ôm chầm lấy Lâm Phàm: "Anh Lâm, chúng tôi đều nhớ anh."

Lâm Phàm cười nói: "Cô lợi dụng sờ ngực tôi à? Ha ha ha, thật ra tôi cũng rất nhớ mọi người."

Điền Thần Côn nhìn về Lâm Phàm, ánh mắt đầy vẻ phán xét: "Đợi lát nữa chúng ta phải nói chuyện."

Lúc đầu bọn họ cũng không biết Lâm Phàm làm gì ở bên ngoài, nhưng sau khi đọc được những tin tức trên mạng thì bọn họ chợt nhận ra. Quả thật họ không hiểu nổi cái tên nhóc này nữa, đang yên đang lành lại chạy đi khám bệnh cho người ta làm gì, hơn nữa, hiện tại còn gây nên náo loạn không nhỏ trong xã hội.

Thần y!

Chương 622: Ngày kỷ niệm

Tin đồn lan truyền khắp cõi mạng, rất nhiều người đang tìm kiếm thần y nhưng họ cũng không biết vị thần y này rốt cuộc là ai.

Ngô U Lan buông Lâm Phàm ra, cười nói: "Trong thời gian anh vắng mặt chúng tôi đều xem tin tức của anh trên mạng."

"Suỵt, đừng công khai ra ngoài, khiêm tốn một chút." Lâm Phàm nhỏ giọng nói, bây giờ hắn mới biết mình đã làm mọi chuyện rùm beng hết lên. Nếu như lộ ra sợ là sẽ còn nghiêm trọng hơn, tạm thời hắn còn chưa nghĩ ra cách nên giải quyết như thế nào.

Ngô U Lan gật đầu: "Yên tâm đi, chúng tôi sẽ không đem chuyện này nói cho ai biết đâu, nhưng mấy tin tức đó đều là thật sao?"

Lâm Phàm cười bí ẩn: "Cô đoán xem? "

……

Triệu Chung Dương vội vàng đi ra: "Các anh em, Lâm đại sư đã trở lại, từ giờ trở đi mọi người lại có thể nhìn thấy hào quang của đại sư rồi."

Lâm Phàm vẫy tay về phía ống kính, trên mặt vẫn giữ nụ cười. Tuy thời gian này hắn làm việc không công, nhưng cũng coi như là đã đi qua năm thành phố. Hơn nữa cảm giác cứu một mạng người rất sảng khoái và thoải mái, nhất là khi nhìn thấy những người đã không còn hy vọng gì nữa, dưới nỗ lực của hắn mà được cứu sống. Cái cảm giác đó thật không biết phải dùng ngôn từ nào để diễn tả hết được, bản thân phải từ từ cảm nhận mới được.

Bên trong cửa hàng.

Điền Thần Côn sợ hãi than thở: "Cậu lần này thực sự làm lớn chuyện rồi đó, tôi vừa đọc tin tức trên mạng thì thấy có quá nhiều người đang muốn tìm cậu. Nếu như bị họ phát hiện vị thần y đó là cậu, cửa hàng này của chúng ta chỉ sợ là sẽ bị người ta phá nát mất."

Lâm Phàm nhìn Triệu Chung Dương, Triệu Chung Dương gật đầu đáp: "Livestream đã đóng rồi."

Lâm Phàm nói: "Tốt hơn là đừng nói gì hết, tôi cũng không biết nên nói gì bây giờ, chuyện này vẫn nên giấu đi đừng để cho mọi người biết."

Điền Thần Côn nói: "Kỳ thật sẽ tốt hơn nếu chúng ta chuyển nghề mở phòng khám, dù sao thì bây giờ tôi vẫn không có ấn tượng tốt đối với bệnh viện.

Lâm Phàm nói: "Thế nào, ông bị ép buộc gì sao?"

Điền Thần Côn gật đầu: "Đúng vậy, trước đây tôi bị cảm nhẹ, có đến một bệnh viện lớn để khám. Họ yêu cầu tôi xét nghiệm máu gì đó lại còn bảo tôi làm đủ loại kiểm tra, nếu tôi không cứng rắn chỉ yêu cầu truyền nước thôi thì không biết chừng còn phải tốn thêm tiền mua quan tài luôn ấy chứ."

Lâm Phàm cười nói: "Người ta cũng cũng vì muốn tốt cho ông thôi mà, xét nghiệm máu kiểm tra một chút xem có sao không. Được rồi, được rồi, tôi không có năng lực mở bệnh viện đâu, cái này không làm được. "

Lâm Phàm cảm thán nói: "Thời gian tới tôi sẽ tranh thủ thu xếp công việc, tiếp đó thì đi thi để lấy giấy phép hành nghề y., không có chứng chỉ hành nghề, tôi cũng không thể quang minh chính đại khám bệnh cho người ta được."

Điền Thần Côn cười nói: “Tôi nghĩ việc này không cần vội, ngày mai là ngày hai mươi, đồ đạc tôi đã chuẩn bị xong. Lão nhị ở chợ rau biết chúng ta muốn đi viện phúc lợi trẻ em tặng quà nên ông ấy chỉ lấy giá vốn.

Lâm Phàm gật đầu: “Được, ngày mai chúng ta hành động, tôi sẽ liên lạc với một số người. “

Nhóm WeChat.

Lâm Phàm: “Ngày mai là 20, tôi sẽ đến Viện phúc lợi trẻ em ở Nam Sơn, các bạn thua ván cược ngày đó thì đừng quên nhá.”

Chỉ vài giây sau, ai đó trong nhóm đã có phản hồi.

Hà Thừa Hàn: “Đại sư yên tâm đi, tôi đã chuẩn bị xong hết cả rồi, không cần nhiều lời. Hai ngàn món đồ chơi trẻ em, trong đó có một ngàn con thú nhồi bông được làm rất đẹp mắt, tuyệt đối sẽ không lừa gạt anh.

Kim Vân Minh: “Quà của tôi cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, một ngàn bộ quần áo trẻ em đã đâu vào đấy. “

Một trăm chiếc máy tính Lenovo cũng đã sẵn sàng.”

“Một trăm bộ máy học tập thông minh cũng đã chuẩn bị xong hết thảy.”

Chu Châu: “Quà của mọi người hơi cao cấp, tôi không có nhiều như vậy nên tôi đã mua rất nhiều đồ ăn vặt, chắc chắn là sẽ rất phong phú.”

Lý Hạo: “Tôi thì chuẩn bị một ngàn bộ sách, đã đặt mua với người ta rồi, đồng thời tôi cũng đặt mua cả tủ sách, ngày mai họ sẽ vận chuyển đến.”

Lâm Phàm sửng sốt: “Tôi đi lâu như vậy mà không ngờ mọi người vẫn luôn nhớ ngày này.”

Hà Thừa Hàn: “Ha ha, làm sao mà quên được chứ, chúng tôi đều ghi lòng tạc dạ.”

“Cảm ơn, cảm ơn rất nhiều.” Lâm Phàm cười nói, cảm giác này thật sự rất tuyệt, càng nhiều người thì sự ủng hộ càng mạnh. Điều này cũng hợp lý, nếu chỉ dựa dựa vào bản thân một mình hắn thì hoàn toàn không thể làm được những thứ này.

Lâm Phàm: “Được, ngày mai chúng ta gặp mặt ở Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn .”

Tinh Tinh!

Ngay lúc này, Vương Minh Dương gọi điện thoại tới.

Vương Minh Dương nói: “Thủ tục đã làm xong, chỉ chờ cậu ký tên.”

Lâm Phàm ngạc nhiên: “Nhanh vậy sao?”

Vương Minh Dương: “Ha ha, tôi đã nhúng tay vào làm thì tốc độ có thể chậm được sao.”

Lâm Phàm gật đầu: “Được, vậy ngày mai gặp nhau ở viện phúc lợi trẻ em, tôi sẽ ký tên, lần này thật sự rất cảm ơn anh.”

Vương Minh Dương: “Lời này của cậu quá khách sáo rồi, tôi không vui đâu nghen. Cái gì mà cảm ơn tôi kia chứ, đời người ngắn ngủi, tôi cũng phải làm một hai chuyện có ý nghĩa mới được chứ.”

“Ha ha…”.

Sau đó hai người tùy ý tán gẫu một hồi thì cúp điện thoại.

Ngày hôm sau!

Phố Vân Lý nhộn nhịp, tất cả các cửa hàng đều đóng cửa, một chiếc xe tải lớn đậu ở đầu đường mà phía sau là từng chiếc xe tư nhân.

Người dân xung quanh sững sờ khi nhìn thấy cảnh trước mắt, bọn họ cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Chương 623: Bọn người thích ra vẻ

Cám ơn đạo hữu gerrard184 đã tặng kim phiếu!!!

Chương 623: Bọn người thích ra vẻ

“Ông chủ nhỏ hôm nay không bán bánh kếp à?”

“Sao tất cả đều đóng cửa vậy? Đã xảy ra chuyện gì phải không?”

“Ở đâu ra nhiều xe vậy? Hoành tráng ghê! Chẳng lẽ mọi người đang tự tổ chức du lịch hả?”

Đám cư dân thành thị xung quanh bàn tán, không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

Lâm Phàm cười nói: “Mọi người, tôi quên báo với mọi người, ngày hai mươi hàng tháng phố Vân Lý chúng tôi sẽ đi công tác thiện nguyện ở Viện phúc lợi trẻ em. Ngày này chúng tôi sẽ tạm đóng cửa, mong mọi người thông cảm.”

Cư dân thành thị: “Hóa ra là vậy, đây đúng là chuyện có ý nghĩa đặc biệt, chúng tôi có thể hiểu được.”

“Không nghĩ đến nhóm người của Ông chủ nhỏ có tâm ghê, tôi cũng muốn tham gia nữa!”

“Ông chủ nhỏ, chúng tôi cũng muốn tham dự, không biết có cần thỏa mãn yêu cầu gì của bên anh không?”

Lâm Phàm cười nói: “Không có yêu cầu gì đâu. Đây là hoạt động tự phát, nếu mọi người rảnh có thể đi hỗ trợ cũng được. Nhưng mà bây giờ thì không kịp rồi, lần sau ai muốn đi có thể đến chỗ chúng tôi đăng ký trước nhé.”

“Lâm đại sư…” Bất chợt phóng viên Sở Uyên từ xa bước đến, gương mặt hớn hở: “Đại sư, tôi biết ngày hai mươi trong phố Vân Lý có chuyện vui nên hôm nay tôi đến đây sớm nè.”

Lâm Phàm không ngờ Sở Uyên đến: “Phóng viên Sở cũng đến giúp đỡ à?”

Sở Uyên cười toe toét: “Tất nhiên, tôi không chỉ đến giúp mà còn chụp ảnh, tranh thủ cho các anh lên một bài nhỏ trong báo. Việc truyền năng lượng tích cực thế này phải được mọi người biết đến chứ.”

Lâm Phàm vỗ vai Sở Uyên: “Được, cám ơn anh. Chúng ta lên xe thôi! Hôm nay có rất nhiều việc phải xử lý nên chúng ta đi sớm một chút.”

“Không thành vấn đề.” Sở Uyên mang camera lên xe, dù anh ta là phóng viên nhưng là một phóng viên rất có đạo đức. Đối với các phóng viên khác, những dạng tin này chỉ là những tin tức vớ vẩn nhưng đối với Sở Uyên, đây mới là dạng tin cần được lan tỏa.

Tại cửa ra vào Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

Viện trưởng Hoàng và vài nhân viên công tác đang đứng đợi trước cửa.

Viện trưởng Hoàng: "Đồn trưởng Lưu, tôi không biết phải cảm tạ anh thế nào cho phải."

Lưu Hiểu Thiên xua tay: "Viện trưởng Hoàng đừng khách sáo, với lại bà cũng không nên cảm ơn tôi. Bà nên cảm ơn Lâm đại sư, anh ấy là một người có lòng thương người. Hiện nay Viện phúc lợi trẻ em trong xã hội rất nhiều, có nhiều chỗ hoạt động nhằm chiếm dụng tài sản chính phủ, còn có kêu gọi quyên góp để trục lợi trên lòng hảo tâm của mọi người. Trước đó đã có nơi bị vạch trần dẫn đến sự quan tâm rất lớn của dư luận, là một cú đánh vào những Viện phúc lợi trẻ em chân chính đang hoạt động."

Viện trưởng Hoàng gật đầu, bà có biết chuyện này. Trong nước có rất nhiều Viện phúc lợi trẻ em, nguồn tiền từ chính phủ rót xuống rất khó để đến đúng nơi đúng chỗ. Có một số Viện phúc lợi trẻ em không thể bảo đảm một ngày ba bữa cơm cho các em chứ đừng nói ăn uống đầy đủ dinh dưỡng.

Đồn trưởng Lưu nhìn phía trước: "Những người kia là ai?"

Viện trưởng Hoàng cười nói: "Đó là một số ngôi sao đang nổi tiếng gần đây, hình như đến đây thăm Viện phúc lợi trẻ em nhưng không biết sao họ vẫn đứng nói chuyện ở đó, có lẽ đang bàn bạc chuyện gì nên bây giờ vẫn chưa vào trong."

Lưu Hiểu Thiên cau mày: "Có phải đang làm bộ làm tịch không?"

Viện trưởng Hoàng lúng túng cười: "Có một ít, tuy nhiên dù sao cũng là chuyện tốt. Bọn nhỏ có thể nhận được quà là vui rồi, để họ giả vờ giả vịt một chút cũng không sao."

Lúc này, những ngôi sao đó đi với nhân viên công tác bước đến.

Bây giờ, thời tiết đang oi bức, các vị nam nữ minh tinh đeo kính râm, nhân viên công tác che dù, ngay lúc đó một nhân viên công tác tiến lên: "Viện trưởng Hoàng, chúng tôi có mang đến một ít quà, nhưng mà chúng tôi cần mọi người và những đứa trẻ kia giúp đỡ một lát."

Viện trưởng Hoàng: “Xin hỏi chúng tôi có thể giúp gì?”

Nhân viên công tác cười nói: “Rất đơn giản, chỉ cần gọi toàn bộ mấy đứa nhỏ ra, sau đó cầm lấy băng rôn của chúng tôi, đồng thời đứng bên cạnh các vị minh tinh này chụp vài tấm hình tập thể là được.”

Nhóm người của nam minh tinh Kim Dương vừa mới quay một bộ phim Hàn nào đó nóng nảy nói: “Mau lên đi. Hôm nay nóng quá, muốn cháy da rồi đây nè!”

Cạnh đó có cô gái còn trẻ, tuổi khoảng chừng 20, mặc rất nhiều hàng hiệu: “Viện trưởng Hoàng, chúng tôi rất bận, trở về còn có các hoạt động khác. Phiền bà giúp giùm một chút. Lần này chúng tôi mang đến rất nhiều quà, bà sắp xếp đi nhé!”

Viện trưởng Hoàng nhíu mày, cảm thấy bất mãn.

Đúng lúc này, một người đàn ông lực lưỡng bước ra: “Mấy ngôi sao như mấy người không làm màu là chết hả? Đây là Viện phúc lợi trẻ em mà mấy người cũng muốn đóng giả tốt lành ở đây nữa sao? Nhìn thật mắc ói quá đi!”

Vừa dứt lời, mấy vị minh tinh kia lập tức như nổi điên.

“Anh là ai? Có quyền gì nói chúng tôi như vậy?”

“Nực cười, chúng tôi mà cần làm màu à? Chúng tôi đến đây là để giúp người, hơn nữa chúng tôi là những ngôi sao lớn, chỉ cần chúng tôi tuyên truyền thì Viện phúc lợi trẻ em này của mấy người sẽ được nhiều người chú ý, sẽ nổi tiếng.”

…

Chương 624: Cút ngay cho tôi

Viện trưởng Hoàng kéo tay người đàn ông: “Hàn Lục, cậu đừng gây nhau với họ.”

Hàn Lục nhìn những người này: “Tôi không thích những hành vi của bọn họ. Ngoài miệng họ đến để quyên góp giúp đỡ, thật ra chính là đến để đóng kịch. Dám bắt bọn nhỏ giăng băng rôn cảm tạ mấy người à? Mẹ kiếp, mấy người biết tên tụi nó sao? Anh có giao tiếp qua với chúng chưa? Rõ ràng những đứa trẻ

này đã rất đáng thương còn bị đám giòi bọ mấy người đến lợi dụng bú fame nữa."

Trong lòng đồn trưởng Lưu đang đứng bên cạnh cũng không vui: "Mấy người làm gì đây? Những ngôi sao này mau đi chỗ khác đi. Ở đây không đón tiếp mấy người."

Mắt Kim Dương kẻ liner, mặt đánh má hồng lẳng lơ lên tiếng: "Thái độ của Viện phúc lợi trẻ em này của các người thật không biết điều. Chúng tôi thế nào? Các người chỉ cần làm một chuyện nhỏ xíu là có thể nhận quà của chúng tôi. Chuyện tốt như vậy đâu phải dễ tìm? Chúng tôi đã đi rất nhiều Viện phúc lợi trẻ em nhưng chưa từng gặp loại người như các người."

"Má nó, mấy người muốn ăn đòn." Hàn Lục tức đến lông tóc dựng đứng, nắm tay siết chặt nghe kẽo kẹt. Anh ta đến Viện phúc lợi trẻ em đã gần một tháng, ban đầu đến đây là do có người gợi ý nói Lâm đại sư sẽ đến ở đây đồng thời cũng thích người có lòng nhân hậu. Nếu anh ta làm việc tại đây, Lâm đại sư thấy thì sẽ thu anh ta làm đệ tử.

Nhưng sau khi làm tình nguyện viên một thời gian, ăn chung ở chung với bọn nhỏ, suy nghĩ của anh ta dần thay đổi. Anh ta rất thích ở chung với bọn nó nên doanh thu từ câu lạc bộ quyền anh đều bị anh ta đem đi mua đồ cho mấy đứa nhỏ.

Viện trưởng Hoàng lôi kéo Hàn Lục: "Đừng manh động, đừng manh động."

Bà cho rằng Hàn Lục là một đứa trẻ rất tốt, có lòng thương người, rất hợp sinh hoạt chung với bọn trẻ, hơn nữa rất cường tráng. Đôi khi trong Viện phúc lợi có những chuyện các bà không thể làm được, Hàn Lục có thể xử lý rất gọn gàng, đồng thời có thể bảo vệ an toàn cho Viện phúc lợi, mấy người có ý định trộm vặt không ai dám đến giở trò, người nào đến cũng bị đứa trẻ này đánh đến chạy trối chết.

Đúng lúc này có một đoàn xe đến.

Một chiếc xe tải dừng ngay trước cửa Viện phúc lợi trẻ em, phía sau có mấy chiếc xe nhỏ chạy theo sát nút.

Lâm Phàm cười, bước xuống xe: "Đồn trưởng Lưu, anh đến rồi à?"

Lưu Hiểu Thiên thấy Lâm Phàm, lập tức cười nói: “Tôi biết hôm nay mọi người đến nên đã sớm ở đây chờ mọi người.”

Lúc Hàn Lục vừa thấy Lâm Phàm, trên mặt nở nụ cười nhưng không có cảm giác kích động như trước.

Viện trưởng Hoàng thấy Lâm đại sư đến cũng rất vui vẻ.

Lâm Phàm nhìn phía bên kia: “Ủa, họ đang làm gì thế?”

Lưu Hiểu Thiên vừa định đáp, Hàn Lục giành nói ngay: “Lâm đại sư, họ đến làm bộ làm tịch, nói quyên tặng đồ dùng cho Viện phúc lợi, thật ra là định lợi dụng bọn nhỏ để lăng xê cho mình.”

Khi Lâm Phàm thấy Hàn Lục, trong lòng thoáng ngạc nhiên, sao anh chàng này lại ở đây? Quan trọng hơn là tình huống bây giờ có vẻ không được thoải mái cho lắm.

Nam minh tinh điển trai Kim Dương bước đến nói với Lâm Phàm: “Anh nói thử xem chuyện này là sao? Chúng tôi tốt bụng mang đồ đến giúp đỡ, chỉ yêu cầu chút xíu như vậy có làm mất cọng lông nào của tụi nó đâu? Chỉ cần hợp tác với chúng tôi một lát là xong rồi, anh nói đúng không?”

Lâm Phàm nhìn người đối diện, cười vui vẻ: “Anh không phải là diễn viên đóng phim ‘Bảy ngày yêu đương’ đó chứ?”

“Kim Dương.”

“Ừ.” Lâm Phàm gật đầu: “Mấy cảnh anh diễn trong cái phim Hàn mất não đó thể hiện trạng thái thiểu năng rất hợp tình hợp lý đấy.”

Vốn Kim Dương còn đang nghênh ngang khoái chí nhưng sau khi nghe nói, vẻ mặt sượng sùng: “Anh có ý gì?”

“Anh này ăn nói kiểu gì thế hả?” Nhân viên công tác đứng kế bên hét to.

Một nữ diễn viên xinh đẹp trẻ trung bên cạnh nói: “Sao anh có thể nói năng khó nghe như vậy? Có biết nói tiếng người không?”

Lâm Phàm không thèm liếc mắt, nói thẳng: “Cút!”

“Mày nói gì?” Kim Dương nổi giận. Gã là một đại minh tinh, chưa bao giờ gặp phải chuyện thế này. Người nào gặp gã

không phải kính nể tâng bốc. Lần này đến Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn sao lại gặp mấy chuyện không đâu thế này chứ?

Lâm Phàm phất tay: "Tôi bảo các người cút đi, có nghe rõ hay không? Được thôi, để tôi nói lại lần nữa, bây giờ biến đi ngay lập tức cho tôi."

Các trợ lý và nhân viên công tác bên cạnh các minh tinh cảm thấy cực kỳ bực bội, toàn bộ chỉ vào Lâm Phàm: "Anh nghĩ anh là ai mà nói chuyện ngang ngược thế hả? Anh có tin chúng tôi sẽ đập chết anh không? Còn nữa, vui lòng coi lại cách ăn nói của mình đi! Anh biết những người này là ai không? Chỉ cần người hâm mộ của họ ở đây, mỗi người phun một bãi nước bọt thì cũng đủ dìm anh chết đuối luôn rồi đó."

Lưu Hiểu Thiên vỗ vỗ vai Lâm Phàm: "Đừng xúc động quá!"

Lâm Phàm cười nói: "Làm sao tôi có thể xúc động với mấy cái chuyện nhỏ xíu như vầy chứ?"

Triệu Chung Dương cầm điện thoại: "Để tôi quay cảnh này lại, ối chà toàn là minh tinh lớn đây này. Nếu đăng lên mạng thì chắc chắn sẽ nổi tiếng lắm nha."

Chương 625: Chỉ còn lại quần lót

"Anh làm gì đó? Đưa điện thoại đây, xóa bỏ video cho tôi."

"Anh ta mới quay lại video của chúng ta kìa."

Lâm Phàm lắc đầu: "Hôm nay là ngày đặc biệt, tôi không muốn mất thời gian với các người, vẫn câu nói cũ, biến mau lên!"

Kim Dương: "Mày còn dám nói không gây sự à? Bây giờ mày phải xin lỗi bọn tao ngay, nếu không sẽ không yên đâu!"

"Xuất hiện đi!" Lâm Phàm gọi với ra sau.

Các ông chủ cửa hàng bước ra khỏi xe, tiến về phía này: "Ông chủ nhỏ có chuyện gì vậy?"

Cả nhóm người Kim Dương nhìn cảnh trước mắt, trong lòng hơi lo lắng nhưng nghĩ đến thân phận và địa vị xã hội của mình thì tự tin hẳn lên, sau đó có chút cứng rắn nói: "Mày muốn làm gì?"

Chủ yếu do đây là Viện phúc lợi trẻ em, hắn không muốn gây rắc rối. Nếu không phải đang ở Viện phúc lợi trẻ em, chỉ cần hắn tung một cước liên hoàn sẽ đánh dập mặt cả đám người đó. Huống chi bây giờ Đồn trưởng Lưu đang đứng ở đây, hắn không thể đánh người được.

Lâm Phàm giơ hai ngón tay lên: "Giờ tôi cho các người hai lựa chọn, thứ nhất mấy người cút đi cho tôi, thứ hai tôi sẽ cho người lột quần áo của các người để các người trần truồng ra đường. Có tin không?"

Các nữ minh tinh nghe xong thì hoảng sợ muốn mau chóng rời khỏi đây, các cô không muốn tham gia hoạt động này nữa. Tuy nhiên với Kim Dương, gã cảm thấy mình bị uy hiếp, dù sao gã cũng là một ngôi sao rất nhiều người quan tâm, nhất là chung quanh đang có nhiều người như vậy, nếu gã rời đi thì để mặt mũi ở chỗ nào?

"Ha ha, thứ nhất tao cho mày biết, tao không đi và mày phải xin lỗi tụi tao. Thứ hai, tao không tin mày dám làm gì tụi tao. Nếu mày dám đụng đến tao, tao sẽ cho mày biết hai chữ hối hận viết như thế nào." Kim Dương phách lối đáp lời.

Nhân viên công tác bên cạnh không khỏi nể phục, anh Kim đúng là quá ngầu rồi.

Lâm Phàm vẫy tay: "Nam lột sạch giữ lại đồ lót, nữ thì thôi đi. Dám đến Viện phúc lợi trẻ em giả vờ giả vịt, mấy người cũng chán sống rồi."

Kim Dương nhìn một vòng xung quanh, cười lạnh: "Để tao xem ai dám làm gì tao."

Tiếp đó các ông chủ cửa hàng không hề do dự tiến lên, lập tức hành động bao vây Kim Dương lại: "Ông chủ nhỏ lột thật hả?"

Lâm Phàm gật đầu: "Lột…"

Bỗng nhiên tình cảnh trở nên hỗn loạn.

"Mấy người làm gì vậy hả?"

"Mẹ kiếp, mấy người dừng tay lại cho tôi. Tôi là đại minh tinh đó!"

"Dừng lại…"

Lâm Phàm nhìn Lưu Hiểu Thiên, thì thầm: "Đồn trưởng Lưu, anh đứng đây không ổn đâu, vào bên trong chờ tôi đi."

Lưu Hiểu Thiên bất đắc dĩ mỉm cười, sau đó rời khỏi nơi này ngay. Đúng như Lâm đại sư đã nói, anh ta không thích hợp đứng ở đây, tốt nhất là tránh mặt một lát.

"A!" Các nữ minh tinh sợ hãi kêu lên, nhưng với sự dặn dò của Lâm đại sư, không có ai đụng đến các cô. Kim Dương thì ngược lại, vô cùng bi thảm, quần áo gã bị lột sạch chỉ còn sót lại một chiếc quần lót duy nhất.

"Ha ha, thật chẳng đẹp đẽ gì. Thân hình béo phệ, cả đống mỡ rung rinh thế này giấu cũng kỹ đó." Lâm Phàm nhìn Kim Dương đã bị lột hết quần áo, cười nói. Sau đó Lâm Phàm liếc nhìn: "Nhớ cho kỹ, tôi tên Lâm Phàm, mở cửa hàng ở phố Vân Lý. Nếu anh không phục có thể đến tìm tôi bất kỳ lúc nào."

Những cư dân thành thị thấy cảnh trước mắt đều đầu váng mắt hoa.

"Ôi đệt, Kim Dương kìa."

"Kim Dương là thần tượng của tôi. Sao anh ấy bị lột hết quần áo thế kia? À, không phải anh ấy nói trên Weibo là bụng mình sáu múi à? Sao tôi nhìn mãi cũng chỉ thấy nguyên cái bụng bia vậy?"

"Thôi toang, thất vọng quá! Đây là minh tinh yêu thích của tôi đấy. Cởi sạch quần áo ra thì dáng người còn tệ hơn tôi, nhìn muốn đui mắt luôn rồi."

Đám cư dân thành thị lấy điện thoại ra quay, Kim Dương rống giận: "Đừng quay, đừng có quay nữa!"

Gã không dám tưởng tượng, nếu cảnh này bị tung lên mạng, đừng nói xa xôi chỉ riêng ảnh hưởng đã không thể đo lường được.

"Mày… Mày." Kim Dương chỉ vào Lâm Phàm, điên cuồng, hận không thể liều mạng với đối phương.

Lâm Phàm khinh thường nhìn gã: "Sao hả? Còn chưa muốn đi à? Hay muốn lột luôn cả quần lót?"

Kim Dương dữ tợn nhìn Lâm Phàm: "Được, mày giỏi lắm!"

Sau đó chán nản chạy đi dưới sự che chở của nhân viên bảo vệ.

“Xong…” Lâm Phàm coi thường liếc nhìn, sau đó tươi cười: “Nào, mọi người mau chóng khiêng đồ vào thôi. Tên khốn này làm mất thời gian quá, phiền ghê!”

“Được.” Các ông chủ cửa hàng reo hò, bắt đầu khiêng đồ từ xe tải lớn xuống.

Đúng lúc này có một chiếc xe tải từ xa chạy đến.

Vương Minh Dương thò đầu ra ngoài: “Chúng tôi đến rồi đây!”

Bây giờ viện trưởng Hoàng trợn tròn mắt: “Lâm đại sư, đây là…”

Lâm Phàm cười nói: “Cũng là một người có hảo tâm tặng một vài thứ cho Viện phúc lợi thôi.”

Từng chiếc, từng chiếc chạy đến rất náo nhiệt. Chỉ có Lâm Phàm mới có thể làm được chuyện thế này, đây có thể do chính năng lực của bản thân hắn, nhưng mình có bản lĩnh thế này thì biết trách ai bây giờ.

Vương Minh Dương bước từ trên xe xuống, chỉ chỉ chiếc xe phía sau: “Sao nào? Hoành tráng chứ?”

Lâm Phàm cười nói: “Hoành tráng, quá ghê gớm rồi.”

Vương Minh Dương cười nói: “Đợi lát nữa chuyển xuống hết còn hoành tráng hơn bây giờ nhiều. Lần này mọi người đã rất vất vả, nhưng may mắn nhất là hồ sơ đã xử lý xong, các ban ngành liên quan đã duyệt và ký tên. Trách nhiệm sau này của cậu sẽ rất nặng nề đấy.”

Lâm Phàm gật đầu: “Đã biết, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng.”

Chương 626: Phiền phức lại tới

Lâm Phàm không nghĩ đến Hàn Lục lại ở đây, ngay từ đầu khi nhìn thấy tên này hắn còn hơi kinh ngạc. Xem ra cái tên này cũng rất kiên nhẫn, muốn bái sư đến phát rồ, nhưng bây giờ hắn phát hiện tình huống có vẻ đã khác.

“Bây giờ không muốn bái sư à?” Lâm Phàm nhẹ nhàng hỏi.

Hàn Lục lắc đầu: “Không, bây giờ tôi đã phát hiện tôi sinh ra là để phục vụ cho xã hội. Hiện nay tôi muốn dạy những đứa trẻ này tập võ.”

Lâm Phàm vỗ vai Hàn Lục: “Tốt lắm, nguyện vọng của anh thật vĩ đại. Tôi rất ủng hộ anh.”

Hàn Lục gật đầu: “Chẳng qua nếu đại sư có bất kỳ ý kiến gì có thể nói với tôi, chắc chắn tôi sẽ không từ chối.”

“Anh cứ yên tâm, tôi không có ý kiến gì cả.” Lâm Phàm cười nói.

Vương Minh Dương đứng bên cạnh vỗ vai Lâm Phàm: “Lát nữa ký chứ?”

Lâm Phàm cười nói: “Không gấp, từ từ chúng ta đến cũng được.”

Nhóm người Hà Thừa Hàn đang chỉ huy công nhân khiêng đồ, lần này vật dụng chuyển đến khá nhiều, từ máy tính, quần áo, đồ chơi đến các loại sách vở. Với năng lực của bọn họ thì cũng không thể chuẩn bị đầy đủ được.

“Những vật dụng bên đó đem qua đây, đừng chồng sách quá cao, giá sách gắn chặt vào tường đi, đừng để lúc bọn nhỏ đùa giỡn đụng phải.”

“Khi lắp máy tính phải để ý đường dây điện. Không được lắp dây nổi, lắp dây điện ngầm xuống hết cho tôi, phải làm hệ thống chống giật nữa.”

“Đống đồ chơi thiếu nhi bên đó phát cho mấy đứa nhỏ mỗi đứa một cái đi.”

…

Xung quanh rất huyên náo, tất cả mọi người đều bận rộn, các ông chủ kinh doanh đang đùa giỡn với lũ trẻ.

Lâm Phàm hít một hơi thật sâu: “Tôi vào nhà bếp đây, hôm nay công việc bận rộn quá.”

Vương Minh Dương cười nói: “Tôi đã đợi bữa tiệc này lâu lắm rồi. Tôi nói với họ là đồ ăn cậu làm siêu ngon nhưng họ không thèm tin tôi, để lát nữa phải cho họ sáng mắt ra.”

Lâm Phàm vui vẻ nói: “Không phải anh nghĩ là các anh sẽ được ăn đấy chứ?”

Đột nhiên Vương Minh Dương bừng tỉnh: “Ừ nhỉ, đám nhóc này đông như vậy, chúng ta phải dành cho tụi nó ăn chứ. Nhưng mà tôi nghĩ tôi chỉ ăn vài miếng chắc bọn nhỏ không từ chối đâu.”

Lâm Phàm bất đắc dĩ cười: “Chỉ có anh mới giành ăn với mấy đứa nhỏ thôi.”

“Ai bảo cậu làm đồ ăn ngon như vậy làm gì?” Đây không phải nịnh hót mà là nói thật, tay nghề của người anh em này không thể nào diễn tả nổi, mỹ vị trần gian, không ai có thể so bì. Nếu hắn chịu mở nhà hàng làm đầu bếp thì muốn trở thành nhà hàng nổi tiếng nhất thế giới chỉ là chuyện nhỏ. Tất nhiên anh ta biết anh em mình không thích mở nhà hàng nên cũng không nói ra nói vào làm gì.

…

Ở trong một chiếc xe thương vụ bên ngoài.

Kim Dương đã bị lột sạch quần áo, sắc mặt hằn học nói: “Quá đáng, thật là đáng ghét. Đám người này dám đối xử với tôi như vậy.”

Quản lý cũng vô cùng giận dữ: “Sao anh ta dám làm như vậy? Dù sao anh cũng là người của công chúng. Tôi không thể tưởng tượng nổi nếu đoạn phim đó phát ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến mức độ nào.”

“Bốp!” Kim Dương quăng điện thoại đang cầm trên tay xuống gầm xe: “Theo anh bây giờ nên thế nào? Tôi đã trở thành trò cười của người ta rồi.”

Những nữ minh tinh khác đã rời khỏi từ lâu, dù các cô bị người ta mắng chửi nhưng không có bất kỳ tổn thương nào cũng không hề bị lột sạch quần áo mất hết thể diện như Kim Dương.

Quản lý nói: “Chuyện này bắt buộc phải điện thoại cho công ty để công ty đứng ra giải quyết, nếu không đến mai khi tin tức phát ra, bất kể thế nào cũng ảnh hưởng rất lớn đến anh. Hằng ngày tôi nhắc anh tập thể hình thì anh không nghe, bây giờ bị

người ta lột hết quần áo, lòi hết cả mỡ ra. Mấy tấm ảnh mà anh khoác lác trên Weibo sẽ bị lật tẩy ngay."

Kim Dương chịu chết: "Ai mà biết sẽ xảy ra chuyện này đâu. Không được, tôi không thể tha cho hắn ta được. Bây giờ tôi lập tức gọi điện thoại cho chị Chương nhờ chị ấy xử lý giúp tôi. Ở Thượng Hải này, chị Chương là người có mối quan hệ rộng và nhiều bạn bè nhất, nếu chuyện xấu này của tôi bị phanh phui thì chị ấy là người bị ảnh hưởng lớn nhất."

Quản lý: "Thôi cũng chỉ còn cách này."

…

Lúc này ở trong phòng, cả nhóm người tụ tập lại một chỗ, mỗi đứa trẻ đều có người chơi đùa. Từ sau khi phá được tập đoàn lừa bán trẻ em lần trước, có không ít đứa trẻ lục tục được nhận lại. Tuy nhiên trong viện phúc lợi trẻ em vẫn còn không ít đứa trẻ ở lại, đồng thời đôi khi sẽ có thu nhận vài đứa vào thêm.

"Trời ơi, sao thơm quá vậy? Mùi thơm ở đâu bay ra không biết nữa?"

"Chẳng lẽ là thức ăn hôm nay à? Vương Minh Dương nói hôm nay chúng ta có lộc ăn, không biết là ý gì đây?"

Những đứa trẻ kia vẫn hào hứng nô đùa với người lớn, hôm nay đám nhỏ nhận được rất nhiều quà, những món quà này rất có sức hấp dẫn với chúng. Khi chúng ngửi được mùi thơm bay đến, cả đám nhóc bắt đầu hưng phấn hẳn lên, chúng nhớ đến vào một ngày kia ở tháng trước đã từng ngửi được mùi này.

"Dọn thức ăn lên thôi…" Các ông chủ cửa hàng bưng từng phần món ăn đẹp mắt và thơm ngon từ trong bếp ra ngoài.

Vương Minh Dương cười nói với mọi người: "Mấy người đừng ăn vụng đó nha, mấy món này là cho bọn nhỏ, nhưng mà mấy người có thể ăn một miếng thôi. Tài nấu nướng của Lâm đại sư không phải có tiền là có thể ăn được đâu."

Hà Thừa Hàn ngạc nhiên hỏi: "Thật hả? Sao anh nói có vẻ khó tin thế nhỉ?"

Vương Minh Dương cười nói: "Khó tin gì mà khó tin, đợi anh ăn một miếng rồi biết."

Chương 627: Nữ cường

Trong phòng bếp.

Lâm Phàm cố gắng làm một món rồi lại một món, mùi thơm của thức ăn tràn ngập không gian bếp. Lúc nhân viên công tác trong Viện phúc lợi ngửi được mùi này cảm giác đứng trong bếp cũng là một loại hành hạ, mỡ treo mà heo nhịn đói thì đúng là muốn hành chết con người ta.

Lúc này bên ngoài vang lên những tiếng thán phục.

"Ngon dữ vậy trời!"

"Cả đời tôi chưa từng được ăn ngon như thế này."

Vương Minh Dương thấy cảnh này, miệng nở nụ cười: "Tôi đã nói rồi, tay nghề của Lâm đại sư không phải bình thường. Sau này muốn ăn chỉ có thể đến đây thôi, mà này, mấy người từ từ thôi. Đây là đồ ăn cho mấy đứa nhỏ, mấy người ăn hết rồi tụi nhỏ lấy gì ăn hả?"

Mấy đứa bé trơ mắt nhìn nhóm người: "Chú ơi, con cũng muốn ăn."

"Dì ơi, con chưa ăn được miếng nào."

"Ha ha…"

Trong phòng ăn, tiếng cười vang lên khắp nơi. Bọn trẻ từ từ bước ra khỏi cuộc sống tối tăm khi xưa, bắt đầu tiếp đón tương lai rộng mở.

Thời gian từng giây từng phút trôi đi.

Lâm Phàm có hơi mệt mỏi, hắn đi ra ngoài hút một điếu thuốc.

Từ phía sau Hà Thừa Hàn đi đến: "Lâm đại sư, anh cũng hút thuốc à?"

Lâm Phàm cười nói: "Đâu có, bình thường tôi không hút, khi nào mệt mỏi mới hút một điếu. Anh ra đây làm gì? Sao không ở trong ấy chơi đùa với bọn họ?"

Hà Thừa Hàn nói: "Tôi đến cảm ơn anh, chuyện của con tôi lần trước cũng nhờ có anh giúp đỡ."

Lâm Phàm cười khoát tay nói: “Không có gì, chuyện nhỏ thôi.”

…

Nhưng lúc nào, bên ngoài Viện phúc lợi trẻ em.

Một chiếc xe hơi dừng lại, một người phụ nữ trung niên bước từ trong xe ra, đồng thời còn mấy chiếc xe thương vụ phía sau theo đến. Trên xe có mấy bảo vệ bước xuống, những bảo vệ này là những người đã từng được huấn luyện chuyên nghiệp.

Kim Dương vẫn khăng khăng canh giữ ở cửa Viện phúc lợi trẻ em, thấy người đến hắn lập tức xuống xe, đến cạnh người phụ nữ trung niên: “Chị Chương.”

Chị Chương không nói gì, nhìn có vẻ rất khí thế, giống như là một nữ cường nhân, tiếp đó thì lên tiếng nói: “Mấy người gây ra chuyện gì thế này? Không biết mình là người của công chúng à? Làm chuyện như vậy, cậu phải biết sẽ gây ra họa gì chứ, đồng thời cũng sẽ tạo ảnh hưởng không nhỏ với công ty. Bây giờ người đó còn bên trong hay không?”

Kim Dương gật đầu: “Dạ, hắn ta vẫn còn trong đó.”

Chị Chương liếc nhìn Kim Dương: “Tôi sẽ xử lý chuyện này, nhưng nói thế nào cũng phải giải thích rõ ràng.”

“Chị Chương, tôi không phục, không thể xử lý đơn giản như vậy được.” Kim Dương nói.

Chị Chương: “Chuyện này lát nữa tính sau, nhưng mà cậu cứ yên tâm, cậu là nghệ sĩ của công ty chúng tôi, công ty sẽ không để cậu thiệt thòi.”

Có lời này của chị Chương, Kim Dương rất yên tâm. Người khác không biết chị Chương là ai nhưng bọn họ biết, đây chính là chị lớn trong giới, giao thiệp rất rộng rãi.

Lâm Phàm trò chuyện với Hà Thừa Hàn, dù hai người không có quan hệ lợi ích với nhau nhưng Hà Thừa Hàn rất khâm phục năng lực của Lâm Phàm, hơn nữa anh ta nhận tin từ Vương Minh Dương biết rằng Lâm đại sư muốn tiếp nhận Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, hành động này khiến Hà Thừa Hàn vô cùng ngưỡng mộ.

Đây là loại công việc bỏ công nhưng không có thu hoạch, hơn nữa việc này tiêu hao tiền bạc cực kỳ lớn. Dù sao nuôi ăn cho mấy trăm con người, chưa kể những vấn đề khác, khoản tiền này không phải là vài đồng bạc lẻ mà là thuộc dạng có ra mà không có vào. Nếu không có sự hỗ trợ của chính phủ, người bình thường không dám làm chuyện này.

Thử nhìn xem những người giàu nổi tiếng có ai làm chuyện tốn công tốn của mà không có chút lợi lộc nào như vầy không? Dù sao có mấy người chịu làm chuyện không có lợi cho mình chứ?

Nhưng mà, bây giờ anh ta rất nể phục Lâm Phàm, hắn dám đứng ra gánh vác, hơn nữa còn không hề do dự.

Lâm Phàm dụi tàn thuốc đi, ném vào trong thùng rác: "Vào trong thôi."

"Khoan đã." Hà Thừa Hàn định gật đầu bỗng nhìn thấy có mấy người vào cửa, lập tức tươi cười: "Ồ, lạ thật. Cô ấy đến đây làm gì nhỉ?"

Lâm Phàm ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện trong đó có cái tên minh tinh mình vừa mới dạy dỗ khi nãy, xem ra người đến không hề có ý tốt lành gì: " Ông quen à?"

"Coi như có biết qua, nhưng không quen." Hà Thừa Hàn nói: "Người phụ nữ đi đầu là một nữ cường nhân chỉ tập trung vào ngành giải trí nhưng khá có số má ở Thượng Hải. Trong tay cô ta có rất nhiều nghệ sĩ nổi danh và các tiểu thịt tươi, không biết vì sao lại đến đây? Bình thường những nơi cô ta xuất hiện không phải tiệc rượu cao cấp cũng là các hoạt động thương mại."

Lâm Phàm cười cười: "Hóa ra là đến kiếm chuyện à?"

Hà Thừa Hàn ngạc nhiên nhìn Lâm Phàm: "Sao anh nói vậy?"

Lâm Phàm bình tĩnh đáp: "Nhìn thấy người đàn ông kế bên cô ta không? Đó là Kim Dương, một minh tinh mới bị tôi dạy cho một bài học. Tôi cho người lột sạch quần áo gã ta. Tôi nghĩ người phụ nữ này là do gã ta gọi đến để tính sổ với tôi."

Hà Thừa Hàn sững sờ nhìn Lâm Phàm: "Lợi hại, nhưng Lâm đại sư cứ yên tâm, có chúng tôi ở đây bảo đảm anh sẽ không thiệt thòi đâu. Dù cô ta có mạnh mẽ thế nào đi nữa thì nhưng

tôi cũng không sợ, lát nữa để tôi ngăn họ lại. Nếu tôi không giải quyết được thì gọi mọi người đến."

Lâm Phàm cười nói: "Không cần phiền phức vậy đâu."

Hà Thừa Hàn phất tay: "Không phải, để tôi giải quyết chuyện này cho. Người phụ nữ này tên Chương Tuệ, không phải là một người phụ nữ bình thường đâu, nghe nói có chỗ dựa rất lớn, không dễ đối phó."

…

Chương 628: Tên tôi sẽ viết ngược lại

Ài, rớt top thê thảm, quỳ cầu đại gia tặng kim phiếu!

Một lại!…. hai lại!…..ba lại!…. đưa vào động!!! ^^ xin phiếu cám ơn mọi người!

Chương 628: Tên tôi sẽ viết ngược lại

Lúc này.

Khi Kim Dương nhìn thấy Lâm Phàm, gương mặt giận dữ hận không thể ăn tươi nuốt sống thằng lõi này, sau đó gã nói: "Chị Chương, chính là người đó."

Chị Chương nhìn đằng trước, sau đó gật đầu: "Ừ."

Cô ta ra mặt cho Kim Dương không phải vì xem trọng Kim Dương mà vì gã là nghệ sĩ của cô ta, đặc biệt đây là chuyện nghiêm trọng, một nghệ sĩ đang nổi đình nổi đám mà dính vào scandal thì ảnh hưởng không nhỏ, thiệt hại không thể đong đếm được.

Chỉ với điều này, nếu không xử lý mọi chuyện êm xuôi, cô ta sẽ không dừng lại.

Bây giờ cả đám tiến đến đứng trước mặt Lâm Phàm, Kim Dương nhìn Lâm Phàm hừ lạnh nói: "Chị Chương, chính là thằng này nè."

Lâm Phàm nhìn cả bầy lâu la, cười nói: "Sao hả? Mấy người muốn gì?"

Kim Dương không nhịn nữa: “Mày có bệnh gì không? Chẳng lẽ mày không nhớ đã làm gì tao sao?”

“À, không phải chỉ lột sạch quần áo của anh thôi à? Còn gì nữa sao?” Lâm Phàm bình tĩnh đáp.

Bỗng nhiên, bên cạnh có một bạt tai bay đến.

Người ra tay là Chương Tuệ, cô ta đứng ngay đó không nói không rằng, khí thế mãnh liệt, giơ tay đánh lên mặt Lâm Phàm.

Lâm Phàm sửng sốt, lập tức bắt lấy cổ tay đối phương.

Chương Tuệ: “Thằng nhóc, đến giờ này mày còn không biết mình sai ở đâu à?”

“Cô muốn đánh tôi sao?” Ánh mắt Lâm Phàm bình tĩnh nhìn Chương Tuệ, nhẹ nhàng hỏi.

Chương Tuệ lạnh nhạt nhìn Lâm Phàm: “Buông tay tao ra, đúng là người trẻ tuổi chưa biết trời cao đất dày là gì.”

Hà Thừa Hàn phản ứng lại, vội lên tiếng: “Chị Chương, đây là…”

Bốp!

Hà Thừa Hàn chưa kịp nói xong, Lâm Phàm đã vung tay lại, tát vào mặt Chương Tuệ.

Trong chớp mắt, tất cả mọi thứ như rơi vào không gian yên tĩnh, dường như mọi người đều bất ngờ đến ngớ ra.

Kim Dương trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng trước mặt, gã không nghĩ thằng lõi này dám đánh lại, mà các bảo vệ sau lưng Chương Tuệ cũng trợn tròn mắt, nhào lên muốn đè Lâm Phàm xuống đất.

“Đừng vọng động.” Hà Thừa Hàn quát, mau chóng tiến lên ngăn họ lại.

“Mày dám đánh tao?” Trong mắt Chương Tuệ bùng lên ngọn lửa giận dữ.

Lâm Phàm cười ha hả nói: “Cô muốn đánh tôi thì sao tôi không thể đánh lại cô?”

Hà Thừa Hàn không nghĩ đến Lâm đại sư nói ra tay là ra tay, không hề cho người ta cơ hội phản kháng. Lúc Chương Tuệ bắt đầu muốn giơ tay, Hà Thừa Hàn đã bị dọa khiếp, nào ngờ Lâm đại sư phản ứng rất nhanh, bắt lấy cổ tay đối phương, sau đó là cho một bàn tay ngược trở lại một phát.

"Mấy người còn đứng nhìn à? Không mau ra tay cho tôi." Chương Tuệ quát đám bảo vệ: "Đánh cho tôi, đánh đến chết thì thôi. Có gì tôi chịu trách nhiệm."

Hà Thừa Hàn thấy hoàn cảnh trước mắt, lập tức lo sợ: "Chị Chương, có thể thương lượng chút không?"

"Anh là…" Vốn Chương Tuệ định chửi ầm lên, sau đó thấy Hà Thừa Hàn cảm giác rất quen mắt: "Anh là Hà Thừa Hàn chuyên kinh doanh đồ chơi ở Tân Thành sao?"

Hà Thừa Hàn gật đầu: "Đúng rồi, là tôi. Chị Chương, đây là bạn tôi, nể mặt tôi đừng làm lớn chuyện này được không?"

Gương mặt tức giận của Chương Tuệ trở nên đen thui: "Lời này của Hà tổng là ý gì? Bạn của anh thì có thể đánh tôi à? Tôi không sợ làm lớn chuyện này, muốn lớn cỡ nào thì lớn cỡ đó. Chương Tuệ tôi lăn lộn nhiều năm qua chưa sợ ai bao giờ."

Hà Thừa Hàn đứng bên cạnh vội vàng nói: "Chị Chương, ý tôi không phải vậy. Dù sao đây cũng là bạn tôi, hi vọng chị có thể chừa lại chút mặt mũi cho tôi."

"Mặt mũi á? Mặt mũi anh đáng giá mấy xu?" Bây giờ Chương Tuệ thật sự tức điên, cô ta không nghĩ có người dám đánh mình. Đối với cô ta, chuyện này đúng là không biết giấu mặt mũi đi đâu.

Lâm Phàm: "Hà tổng, ông đừng can thiệp vào chuyện này. Để tôi tự giải quyết."

Hà Thừa Hàn lập tức khoát tay, sau đó nhìn Lâm Phàm: "Đại sư, anh đừng lo lắng việc này, nếu tôi không xử lý được sẽ bị bọn họ mắng chết."

Với Hà Thừa Hàn mà nói, mặc dù chuyện này khá nghiêm trọng nhưng ông ta không thể lùi bước, việc này nhìn như chuyện bình thường nhưng có thể rút ngắn quan hệ với Lâm đại sư. Nếu chuyện này mà ông ta lùi bước, chưa nói đến việc

không thể rút ngắn quan hệ với Lâm đại sư mà để bọn người kia biết được sẽ cười vào mặt ông ta.

“Được, Chương Tuệ, cô muốn chơi chứ gì? Tôi nói cho cô biết, vậy để tôi chơi với cô. Tôi muốn xem thử cô có bản lĩnh gì. Chẳng những cô không chạm vào được người này cũng không có bản lĩnh chạm.” Khí thế Hà Thừa Hàn bắt đầu tỏa ra, thay đổi bộ dạng hòa nhã trước kia bằng sự ngang ngược độc đoán.

Chương Tuệ nhìn Hà Thừa Hàn: “Anh muốn bảo vệ hắn à?”

Hà Thừa Hàn: “Không sai, nếu bản thân cô cảm thấy đến đây là đủ thì mọi chuyện kết thúc ở đây. Nếu cô vẫn muốn kiếm chuyện thì chúng tôi cũng không sợ cô.”

Kim Dương bên cạnh nói vào: “Chị Chương, đám người này thật ra vẻ.”

“Được.” Chương Tuệ nhìn Hà Thừa Hàn và Lâm Phàm đang bình tĩnh ung dung đứng đó: “Mấy người ngon lắm. Để tôi xem mấy người làm được gì tôi đây.”

Ngay lúc này, chị Chương móc điện thoại ra: “Anh Tứ, em đang ở Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, em gặp chút rắc rối, anh dẫn người đến đây cho em, đúng… anh đến đây rồi biết.”

Sau khi cúp điện thoại.

Chương Tuệ nhìn Hà Thừa Hàn: “Hà tổng, anh can đảm lắm đấy, nếu Chương Tuệ tôi không khiến mấy người chịu phục thì hai chữ Chương Tuệ tôi sẽ viết ngược lại.”

Chương 629: Tứ gia

“Hà tổng, chuyện này không phức tạp vậy đâu.” Lâm Phàm nhìn Hà Thừa Hàn nói, đối phó hạng người này cần gì phức tạp vậy, chỉ cần xài một chiêu là dẹp xong, tuyệt đối gọn gàng.

Hà Thừa Hàn: “Lâm đại sư, chuyện này để tôi giải quyết, tôi không cho phép cô ta động vào anh.”

Vai Lâm Phàm khẽ run, có cảm giác bất lực.

Chương Tuệ nhìn Hà Thừa Hàn nói: “Anh chẳng qua chỉ là một người sản xuất đồ chơi, có tài cán gì? Chuyện hôm nay tôi

sẽ không lùi bước, ai dám tát tôi thì tôi sẽ không để người đó thoải mái vậy đâu."

Lâm Phàm liếc Chương Tuệ nói: "Tôi không có xíu hứng thú nào với các người, hơn nữa bây giờ tôi cũng không có thời gian dây dưa với các người. Cô nói đi, rốt cuộc cô muốn sao?"

Kim Dương cười lạnh: "Mày đang sợ à? Trước đó mày anh hùng lắm mà? Không phải muốn quậy tới bến sao? Để tao xem mày giỏi cỡ nào nhé."

Chương Tuệ nhìn Lâm Phàm, hạng người nào mà cô ta chưa thấy qua, vậy mà cái tên này lần đầu tiên mới gặp lại dám ra tay đánh mình, nếu không dạy dỗ đối phương một chút thì có lẽ hắn ta không biết Chương Tuệ này là ai.

"Đơn giản thôi, quỳ xuống xin lỗi, đồng thời tự tát mình mười bạt tay." Giọng điệu Chương Tuệ lạnh lùng nói.

Lâm Phàm nghe xong, ngẩn người một hồi, sau đó cười nói: "Cô có bị thiểu năng trí tuệ không mà nói ra yêu cầu tào lao như vậy? Mấy người cứ đứng ở đây chơi vui đi, tụi này không có thời gian lãng phí với mấy trò vớ vẩn của mấy người."

"Hà tổng, chúng ta vào trước." Lâm Phàm nói.

Hà Thừa Hàn gật đầu: "Đúng, đừng quan tâm chuyện này nữa."

Kim Dương thấy hai người rời đi: "Chị Chương, cứ cho họ đi vậy à?"

Chương Tuệ cười lạnh: "Đi hả? Mày cho rằng dễ dàng vậy sao? Đợi lát nữa có người đến, tao muốn xem bọn mày còn bình tĩnh được nữa không đây?"

"Hà tổng đó là ai vậy? Hình như biết chị thì phải." Kim Dương nói.

Chương Tuệ không xem Hà Thừa Hàn ra gì nói: "Một gã chuyên sản xuất đồ chơi có vài đồng bạc lẻ mà thôi. Ở Thượng Hải, có tiền cũng chưa là gì, phải có mối quan hệ nữa. Nhưng tôi sẽ không để anh ta bình yên đâu, không phải anh ta thích xen vào chuyện người khác à? Tôi sẽ cho anh ta biết, xen vào chuyện của tôi sẽ có hậu quả thế nào. Tôi nghĩ có vài người sẽ nể mặt tôi làm chuyện này."

…

Lúc này, trong phòng.

Lâm Phàm vỗ vai Hà Thừa Hàn: “Đừng nói cho bọn họ biết chuyện này, không cần thiết đâu.”

Hà Thừa Hàn gật đầu: “Tôi biết.”

Vương Minh Dương gọi: “Hai người làm gì ra ngoài lâu vậy?”

Lâm Phàm cười nói: “Ra ngoài hút điếu thuốc, gặp vài chuyện.”

“Chuyện gì?” Vương Minh Dương tò mò hỏi.

Lâm Phàm cười ha hả: “Lát nữa anh sẽ biết.”

Lý Hạo bên cạnh cười nói: “Hoạt động hôm nay cũng không tệ, chưa kể tay nghề của Lâm đại sư thật tuyệt vời, không, phải nói là đệ nhất thiên hạ.”

Người tham gia hoạt động lần này nhiều hơn trước rất nhiều, hơn nữa mang đến vô số đồ chơi cho mấy đứa nhỏ, giúp chúng nó chơi đùa rất vui vẻ.

“Chú ơi… Cám ơn chú thường xuyên đến thăm tụi con.” Lúc này một cậu bé ngồi trên xe lăn, cười hì hì đến trước mặt Lâm Phàm.

Lâm Phàm sờ đầu cậu nhóc, trên mặt vui vẻ: “Không cần cám ơn.” Sau đó nhìn xuống hai chân cậu, hai chân vẫn còn nhưng từng bị tổn thương quá nặng nên không để đi lại được nữa. Nhưng dưới ánh mắt của Lâm Phàm, hai chân không phải không thể trị, tất nhiên vẫn phải cần một khoảng thời gian.

“Minh Dương, anh cùng đi gặp viện trưởng Hoàng với tôi một lát, vừa hay có một số việc muốn nói với bà ấy.” Lâm Phàm nói.

Vương Minh Dương gật đầu: “Không thành vấn đề, đi thôi.”

Lúc này Viện trưởng Hoàng đang ở một chỗ khác, rất hiếm khi thấy bọn nhỏ vui vẻ như vậy, trên mặt bà nở nụ cười. Trong lòng Viện trưởng Hoàng thật sự biết ơn nhóm người Lâm Phàm.

Lâm Phàm nói: “Viện trưởng Hoàng, có một số việc muốn nói cho bà biết, phiền bà đến đây một chút.”

Viện trưởng Hoàng gật đầu, sau đó đi đến văn phòng với hai người Lâm Phàm.

Vương Minh Dương lấy hồ sơ ra: “Viện trưởng Hoàng, chúng tôi đã nhận bàn giao Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, sau này Lâm đại sư là người phụ trách ở đây.”

Viện trưởng Hoàng gật đầu: “Tôi đã nhận được thông báo, hi vọng các cậu có thể tiếp tục tuyển dụng tôi. Tôi đã ở đây mấy chục năm, không nỡ rời đi.”

Lâm Phàm cười nói: “Viện trưởng Hoàng, bà cứ yên tâm. Chúng tôi thấy được tất cả những điều bà đã làm cho bọn nhỏ, tôi rất tin tưởng bà. Tương lai tôi sẽ dùng hết sức của mình để giúp mỗi đứa trẻ ở đây có cuộc sống tốt đẹp nhất.”

Viện trưởng Hoàng gật đầu: “Lâm đại sư, có câu này của cậu, tôi yên tâm rồi. Những đứa trẻ này rất đáng thương, cả đời tôi không con không cái nên tôi đã xem nơi này trở thành mái ấm của mình.”

…

Bên ngoài Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

Một chiếc xe Mercedes màu đen từ từ chạy đến, sau đó một người đàn ông trung niên trước ngực đeo dây chuyền mặt Phật, thân hình vạm vỡ từ trong xe bước ra. Ánh mắt ông ta sắc bén, nhìn một vòng xung quanh rồi dẫn một đám đàn em đi vào trong cô nhi viện.

Chương Tuệ nhìn thấy người đến, lập tức cười nói: “Anh Tứ…”

Chương 630: Chỉ là hiểu lầm thôi

Triệu Tứ là một nhân vật ở Thượng Hải hay nhận nhiệm vụ bảo an cho phía Chương Tuệ, bình thường phía Chương Tuệ có sự kiện nào không tiện giải quyết công khai sẽ giao cho Triệu Tứ giải quyết.

Hơn nữa Triệu Tứ có mở một công ty cho vay ở Thượng Hải, hay còn gọi là cho vay nặng lãi.

“Chương tổng, sao thế này? Có phải gặp chuyện gì rồi không?” Triệu Tứ đến hỏi Chương Tuệ.

Kim Dương là người trong giới, sao có thể không biết Triệu Tứ, cung kính gọi: “Tứ gia.”

Triệu Tứ gật đầu, không để Kim Dương vào mắt. Hắn ta thấy chẳng qua đây cũng chỉ là một kép hát mà thôi.

Chương Tuệ kể lại chuyện mới xảy ra với Triệu Tứ, Triệu Tứ nghe xong hết sức ngạc nhiên, sau đó cười nói: “Chương tổng, chuyện này nhỏ như con thỏ, làm tôi còn tưởng có chuyện gì to tát lắm chứ! Không phải một thanh niên thôi sao? Nếu cô nói rõ trong điện thoại, tôi đã bảo mấy đứa nhỏ đến bắt nó dập đầu nhận sai trước mặt cô là xong, làm mất công tôi chạy từ xa tới đây vô ích.”

Chương Tuệ cười nói: “Anh Tứ, việc này phải do anh ra mặt mới được. Dạo gần đây tôi mới tìm được mấy hạt giống không tệ, lát nữa đi xem với tôi chứ?”

Triệu Tứ tươi cười giơ tay lên đáp: “Chúng ta hiểu nhau là được, hiểu nhau là được. Để tôi xử lý chuyện này cho, bảo đảm cô sẽ hài lòng. Bây giờ hắn ta đang ở đâu?”

Chương Tuệ chỉ đằng trước: “Ở trong đó.”

Triệu Tứ gật đầu: “Được, chúng ta đi xem thử đây là thần thánh phương nào mà dám đắc tội với Chương tổng, loại chuyện này đúng là chỉ có bọn tôi mới giải quyết được, nếu đây là việc kinh doanh thì cũng đành bó tay.”

Triệu Tứ hết sức rõ ràng mối quan hệ lợi ích giữa hắn ta và Chương Tuệ, có thể xử lý những chuyện không thể xử lý công khai cho cô ta. Dù sao trong ngành giải trí có rất nhiều chuyện bí mật, mà những bí mật này chỉ có thể do Triệu Tứ này giải quyết.

Đùng!

Triệu Tứ không động đậy, đàn em bên cạnh đạp một phát làm văng cánh cửa ra.

Bỗng nhiên, người bên trong yên lặng trong khoảnh khắc.

Nhóm người Lâm Phàm nhìn cửa ra vào, không biết là đã xảy ra chuyện gì.

Trong đó một tên đàn em hét lớn: "Ai vừa mới đắc tội Chương tổng, bước ra đây cho tao!"

Xoạt!

Lúc này tất cả mọi người đều đứng lên.

Lâm Phàm cau mày, vọt thẳng về trước: "Cút ra ngoài cho tôi!"

Triệu Tứ nghe vậy, bật cười: "Thằng nhóc này còn trẻ mà nóng vội thế nhưng cũng có chút thú vị đấy, xem ra cũng có chút bản lãnh. Chương tổng không phải là người mà mày có thể đắc tội, đem tên này kéo ra ngoài cho tao!"

Đám lâu la đàn em phía sau nghe lệnh, tất cả lập tức hành động. Lão đại đã ra lệnh, chắc chắn họ phải tuân theo.

"Triệu Tứ, con mẹ mày muốn chết phải không?" Đúng lúc này, Vương Minh Dương đi đến, giận dữ hét lên.

Triệu Tứ nhìn người đến, lập tức sững sờ: "Vương tổng…"

Chương Tuệ cũng ngẩn người, tất nhiên cô ta biết Vương Minh Dương nhưng không nghĩ đến việc Vương Minh Dương sẽ có mặt ở nơi này.

"Vương tổng hiểu lầm, không phải chúng tôi đến gây sự mà là thằng nhóc này chọc Chương tổng, tôi mới đến nói phải trái với hắn, bảo đảm không quấy rầy mọi người." Triệu Tứ vội vàng nói.

"Má nó, mắt mày mù rồi à? Đây là anh em của tao. Mày tìm cậu ấy nói chuyện chính là tìm tao nói chuyện. Mày muốn chết đúng không? Nếu mày muốn chết thì nói thẳng, tao giúp mày thỏa nguyện." Vương Minh Dương nổi giận mắng, không cho Triệu Tứ một chút mặt mũi nào.

"Đừng có nói tục trước mặt bọn nhỏ, chúng ta ra ngoài nói chuyện đi." Lâm Phàm nói.

Vương Minh Dương gật đầu: "Đúng, không được nói tục." Sau đó phất tay nói: "Các vị hàng xóm trong phố Vân Lý

chăm sóc bọn nhỏ nhé! Những người khác theo tôi ra đây xem tên này muốn gì."

Triệu Tứ thấy cảnh trước mắt đã ngẩn cả người, bỗng dưng hắn ta có cảm giác chuyện này có gì đó sai sai.

Bên ngoài.

Ánh mắt Chương Tuệ nhìn một vòng xung quanh, phát hiện cô ta biết không ít người trong đó nhưng cô ta nghĩ mãi không hiểu những người này có quan hệ gì với thằng nhóc này?

Vương Minh Dương: "Triệu Tứ, ý của mày là sao?"

Kim Dương nghé con không sợ cọp, bước thẳng đến: "Anh là ai? Ý của Tứ gia là gì phải báo cáo với anh sao?"

"Cút ra chỗ khác." Triệu Tứ trừng mắt liếc Kim Dương, sau đó nói: "Vương tổng, không, anh Vương đừng hiểu lầm, đây chỉ là hiểu lầm thôi."

Vương Minh Dương cười ha hả nói: "Hiểu lầm? Mẹ nó mày dẫn nhiều người như vậy đến cô nhi viện kiếm chuyện với anh em tao mà mày dám nói đây là hiểu lầm hả? Có phải Vương Minh Dương tao không nói đến thì mày có quyền khi dễ anh em tao phải không? Mày đừng quên, năm đó tao không một xu dính túi vẫn có thể đánh mày đến quỳ xuống gọi tao là anh, hiện tại mày có tin tao giết mày cũng không ai biết hay không?"

"Dạ dạ, anh Vương đừng nóng, Triệu Tứ em không có gan chọc giận anh em của anh. Đây đúng là hiểu lầm thôi, nếu em biết đây là anh em của anh, cho em mười lá gan cũng không dám đụng vào nữa." Triệu Tứ lo sợ đáp.

Hắn ta thật sự sợ Vương Minh Dương, đây không phải sợ bằng lời nói mà sợ từ tận đáy lòng. Rất nhiều năm về trước, hắn ta đã va chạm một lần với Vương Minh Dương, lần đó hắn ta bị Vương Minh Dương đánh cho chết khiếp, đến nỗi bị Vương Minh Dương đánh cho quỳ xuống gọi anh trên công trường, chuyện khi đó rất nhiều người thấy. Tuy bây giờ không ai nhắc chuyện này, chủ yếu do hắn ta đã nổi danh hơn nhưng cũng do giá trị bản thân Vương Minh Dương cũng tăng vọt, bắt đầu chú ý hình tượng nên không muốn có bất kỳ tin tức xấu nào xuất hiện.

Chương 631: Cô muốn thế nào

Vương Minh Dương cười khẩy, nói: "Tức giận? Tao không giận. Hôm nay mày dẫn người đến đây chọc giận anh em tao. Nếu mày muốn chơi thì tao chơi với mày. Tao chỉ muốn nhắc mày một câu, dù Vương Minh Dương tao là người làm ăn đàng hoàng nhưng nếu có kẻ nào ác độc đến thì Vương Minh Dương tao cũng chẳng sợ thằng nào đâu."

Cả đời Triệu Tứ chẳng sợ ai nhưng thật sự rất sợ Vương Minh Dương, rõ ràng là người không sợ chết. Trước đó lúc họ còn ở công trường, Vương Minh Dương dẫn theo đám công nhân, xuống tay tàn nhẫn đánh hắn ta đến chết đi sống lại. Bây giờ là xã hội gì? Mục đích lớn nhất của hắn ta là kiếm tiền, nếu đắc tội Vương Minh Dương, hắn ta không dám chắc mình có khả năng đấu lại đối phương.

Huống chi bây giờ Vương Minh Dương có tiền cộng thêm máu liều trước đây, cả hai kết hợp lại đúng là không dám nghĩ tới.

Đám đàn em Triệu Tứ dẫn đến đứng bên cạnh không dám nói câu nào, lão đại bọn họ bị người ta chỉ vào mặt mắng xối xả, không dám nói một lời. Tất nhiên bọn họ hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

"Dạ dạ, anh Vương, anh bớt giận. Em không đến gây sự thật đó. Chuyện trước kia là do em đây có mắt không tròng, lần này em cũng chưa nắm rõ tình hình. Nếu em biết rõ, anh nói sao em dám tới đây được chứ." Triệu Tứ vội vàng bào chữa.

Lâm Phàm nhìn Vương Minh Dương: "Trước đó anh đánh hắn à?"

Vương Minh Dương: "Không có, đánh cái gì mà đánh. Tôi chưa có đánh ai bao giờ."

Lâm Phàm mở miệng nói: "Triệu Tứ đúng không?"

Triệu Tứ nơm nớp lo sợ nói: "Gọi tôi tiểu Tứ được rồi."

"Lâm đại sư, có chuyện gì vậy?" Lúc này Lưu Hiểu Thiên vội vàng chạy ra: "Tôi mới đi nhà vệ sinh, bọn họ nói có người đến quậy phá à?"

“Triệu Tứ, anh ở đây làm gì?” Lúc Lưu Hiểu Thiên thấy Triệu Tứ, hơi bất ngờ sau đó sắc mặt bắt đầu nghiêm túc.

Triệu Tứ thấy người đến, trố mắt: “Đồn trưởng Lưu, anh cũng ở đây hả?”

Mặc dù Lưu Hiểu Thiên mới thăng chức sở trưởng không lâu nhưng đã nắm tin tức các thế lực lớn nhỏ ở Thượng Hải như lòng bàn tay, hơn nữa cũng thường xuyên qua lại với họ.

“Triệu Tứ, anh dẫn người đến đây muốn làm gì? Có phải muốn kiếm chuyện hay không? Nếu anh muốn kiếm chuyện thì cứ nói thẳng, bây giờ tôi sẽ gọi người đến dẫn các anh trở về, các anh muốn ở bao lâu cũng được.” Lưu Hiểu Thiên nói.

Triệu Tứ vội vàng phân bua: “Đồn trưởng Lưu, hiểu lầm, hiểu lầm thôi. Tôi không phải đến gây chuyện đâu.”

Lưu Hiểu Thiên nắm cổ áo Triệu Tứ, nghiêm túc nói: “Tôi không quan tâm bình thường anh làm gì, nhưng anh nhớ kỹ cho tôi, nếu anh muốn chơi, Lưu Hiểu Thiên tôi mỗi ngày không làm gì hết, theo anh chơi đùa cho đã. Anh không làm chuyện phạm pháp, tôi không cách nào bắt được anh, thế nhưng chỉ cần anh dám phạm pháp một lần tôi sẽ cho anh lãnh đủ. Để tôi xem anh chống đỡ được bao lâu.”

Bây giờ Triệu Tứ muốn thắt cổ tự tử cho rồi, bà mẹ nó chuyện gì đang xảy ra vậy? Bản thân mình là người trong hắc đạo, xử lý mấy chuyện bí mật không thể lộ ra ánh sáng, nếu để cho đồn trưởng Lưu theo dõi mình chằm chằm như vậy, sau này làm sao làm việc gì được nữa chứ.

“Ài, tôi nói nè đồn trưởng Lưu, Triệu Tứ tôi không phải đến gây sự, thật sự tôi cũng không biết chuyện gì nữa mà.” Triệu Tứ muốn rớt nước mắt, đừng nhìn hắn ta đang thuận buồm xuôi gió mà lầm. Đây là nhờ bọn họ mắt nhắm mắt mở, chỉ cần mình đừng làm chuyện gì quá đáng thì vẫn còn có thể thỏa thuận được.

Nhưng nếu bây giờ mình cố ý đâm đầu vào họng súng chính là muốn chết.

Côn đồ muốn chống đối với cảnh sát, anh có bao nhiêu lá gan vậy?

Chưa nói đến việc cảnh sát đều trang bị súng lục, nếu muốn chơi anh, anh không nghe lời thì ăn kẹo đồng cũng đáng đời lắm.

Triệu Tứ không biết nói gì, việc này có liên quan méo gì đến mình, sao lại gặp phải hai người lợi hại này chứ?

Vương Minh Dương là người hắn ta sợ nhất, giờ còn thêm đồn trưởng Lưu góp mặt thì đúng là không cho người ta con đường sống mà.

Lâm Phàm khoát tay nói: "Việc này không liên quan đến anh, người của anh dọa mấy bạn nhỏ bên trong hoảng sợ, đi vào trong xin lỗi cho tôi sau đó cút xéo đi."

Đồn trưởng Lưu bên cạnh nói: "Không nghe thấy lời Lâm đại sư nói à? Vào xin lỗi rồi cút ngay đi, sau này đừng kiếm chuyện cho tôi, dám đi kiếm chuyện nữa tôi sẽ chơi tới với anh."

Triệu Tứ gật đầu ngay lập tức: "Dạ, dạ tôi đi ngay đây."

Sau đó Triệu Tứ dẫn các đàn em đứng ở ngay cửa: "Khi nãy mấy chú bất lịch sự, nóng nảy quá. Xin lỗi các bạn nhỏ nhiều nhé!" (:p)

…

Lúc này, ánh mắt Lâm Phàm nhìn Chương Tuệ nói: "Cô muốn thế nào…"

Mắt Chương Tuệ trợn tròn, chớp chớp: "Tôi không muốn thế nào cả."

Trong xe.

Triệu Tứ lau mồ hôi trán, một tên đàn em ngồi cạnh hung hăng nói: "Tứ gia, lần này chúng ta thật mất mặt."

"Mày biết cái gì, mất mặt đã là gì, chỉ cần không mất mạng là may rồi." Triệu Tứ mắng.

Tên đàn em nói: "Tứ gia, đâu phải chúng ta không có mối quan hệ, huống chi đồn trưởng Lưu là cái thá gì, chúng ta quen biết cả Cục trưởng cơ mà, mắc mớ gì phải sợ hắn ta?"

Chương 632: Nhận thua

Triệu Tứ nhìn tên tâm phúc đối diện nói: "Mày có bị ngu không hả? Mày không biết đồn trưởng Lưu này là ai sao? Bây giờ đến cục cảnh sát hỏi thử xem, chỉ cần là người có đầu óc suy nghĩ đều biết, anh ta sẽ không ngồi ở vị trí sở trưởng này lâu đâu, có người ở phía sau hỗ trợ thì việc lên Cục trưởng chỉ là chuyện nhỏ. Nếu hôm nay đắc tội anh ta thì sau này, trừ khi chúng ta rời khỏi Thượng Hải, bằng không ăn đủ."

Tên đàn em gật đầu: "Nhưng mà Tứ gia, cái người anh Vương gì đó em thấy cũng bình thường mà. Có tiền thì đã sao? Chúng ta cũng có tiền, hơn nữa anh cũng quen thiếu gì tai to mặt lớn, ngày thường họ đều nể mặt anh, anh mắc gì phải sợ gã?"

Triệu Tứ lắc đầu sợ hãi: "Mày biết cái quái gì? Hôm nay mày nghênh ngang với ai cũng đừng nghênh ngang với anh ấy. Nếu anh ấy nổi điên lên là mạng của mày cũng không còn. Mày chưa biết cách làm người của anh ấy thôi, nếu đã biết thì sẽ hiểu ý tao ngay. Những tai to mặt lớn mà mày nói, đúng là trước đây bọn họ có tiền cũng phải khách sáo với tao, nhưng bây giờ đã là một thời đại khác rồi, người ta ngoài mặt kêu anh gọi em nhưng tao nói cho mày biết, trong lòng họ coi thường chúng ta …"

Đối với Triệu Tứ mà nói, việc hôm nay đúng là cái bẫy chôn người mà, chính hắn ta cũng chỉ có thể khi dễ những người không quyền không tế, nếu gặp một người hung ác thì chỉ có cách ngoan ngoãn nằm xuống làm cháu trai.

Nhất là đối với Vương Minh Dương, hắn ta không dám đụng vào. Bóng ma tâm lý trước đây vẫn còn ám ảnh hắn ta, chưa kể bây giờ hắn ta được biết, trong tay Vương Minh Dương còn nuôi mấy vạn công nhân, thật sự làm căng ra có thể chẳng còn mạng.

Còn về Chương Tuệ thì để cô ta tự cầu nguyện cho mình đi, khi nãy chỉ nhìn sơ qua đã thấy có rất nhiều người vừa có tiền vừa có quyền trong đó, thực sự là không dễ dây vào.

Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

Lâm Phàm nhìn Chương Tuệ: “Cô không muốn thế nào?”

Chương Tuệ nhìn Lâm Phàm, nhất thời không biết nói sao.

Kim Dương bên cạnh nói: “Chị Chương…”

Vương Minh Dương mở miệng: “Chương Tuệ, tôi biết cô, cô là nữ cường nhân của Thượng Hải đúng không? Nói hơi khó nghe thì trình độ nịnh hót của cô đúng là khá cao đấy.”

“Vương tổng, ngẩng đầu không thấy, cúi đầu gặp. Chuyện này tôi nhận thua.” Chương Tuệ lên tiếng, kể cả Triệu Tứ bị dọa sợ thì liên quan gì đến cô ta.

Vương Minh Dương cười lạnh nói: “Chuyện này cô nhận thua cũng vô ích. Cô không gây sự với tôi, cô gây sự với anh em tôi, cậu ấy không lên tiếng thì cô đừng nghĩ sẽ đi được. Đừng nhìn tôi như vậy, tôi biết ở Thượng Hải cô hay huênh hoang mình có quan hệ rộng, quen không ít người có quyền có thế. Hôm nay tôi nhường cô thể hiện một lần. Cô thấy mấy người đứng sau lưng tôi không? Tôi không nói chơi với cô, cô cứ sử dụng toàn bộ mối quan hệ quen biết của mình, gọi bất kỳ ai cũng được. Chỉ cần người đó dám can thiệp vào chuyện này, cả đám chúng tôi sẽ không làm gì cả chỉ nhìn chằm chằm vào hắn, cô cảm thấy sẽ có người dám đứng ra bênh vực cho cô sao?”

Chương Tuệ nhìn Vương Minh Dương nói: “Vương tổng có cần phải làm đến mức này không?”

Vương Minh Dương gật đầu đáp: “Tôi cảm thấy cần đấy, người anh em, cậu nói xem?”

Lâm Phàm cười nói: “Chuyện này tôi cũng thấy cần thiết.”

Chương Tuệ không biết nên nói gì, cô ta biết Vương Minh Dương là người rất ngang ngược, nói được làm được. Hôm nay không giải quyết xong chuyện này, sau này rắc rối sẽ kéo đến không ngừng.

Kim Dương chỉ là một ngôi sao, dù rất nổi tiếng trong xã hội nhưng trong mắt những sếp lớn này thì chẳng có chút giá trị nào. Bây giờ gã không nói không rằng, đứng bên cạnh chờ, giống như đã bị dọa đến mất hồn mất vía.

Vương Minh Dương nói: “Có định gọi mấy người quen của cô đến không đây? Nếu cô muốn gọi thì chúng tôi sẽ tiếp đón tới cùng.”

Chương Tuệ: “Vương tổng, làm người phải lưu lại đường lui sau này còn dễ nói chuyện. Đừng ép người quá đáng.”

Vương Minh Dương cười phá lên: “Ha ha, sau này ai cần nói chuyện với cô hả? Nếu cô không gọi những người thân tín của cô đến thì thôi nhé, tương lai không được hối hận.”

Lâm Phàm thấy tình huống bây giờ, không có chút hứng thú nào: “Minh Dương bớt gây hấn đi, để tôi xử lý chuyện này cho.”

Vương Minh Dương gật đầu nói: “Không phải có mấy mối quan hệ sao? Suốt ngày đi khoe khoang khắp làng khắp xóm. Người anh em, mối quan hệ của cậu còn nhiều hơn cô ta mấy lần nhưng cũng có thấy khoe tiếng nào đâu.”

Lâm Phàm cười cười, cảm thấy anh ta nói thật chí lý.

“Chương tổng đúng không? Cái tên đàn em minh tinh này của cô là do tôi lột quần áo, khi nãy cũng là tôi tát cô. Cô có ý kiến gì thì nói luôn đi, tôi là người rất biết điều, chưa bao giờ khi dễ ai, nhất là phụ nữ.” Lâm Phàm nói.

“Tôi nhận thua.” Chương Tuệ nói, cô ta biết hôm nay cô ta không thể giải quyết được chuyện này.

Lâm Phàm xua tay: “Đừng, cô nhận thua cái gì chứ? Có ai ép buộc gì cô đâu? Cô có gì không vừa ý cứ nói ra, nếu tôi có thể làm cô vừa lòng chắc chắn tôi sẽ làm, tất nhiên ngoại trừ việc xin lỗi hoặc để cô tát tôi lại một cái ra thì chuyện khác không thành vấn đề.”

Chương 633: Cô đang nằm mơ sao

Cám ơn hunback, Soibonmat đã tặng kim phiếu

Cám ơn các đạo hữu đã theo dõi truyện, yêu thích truyện cứ quăng kim phiếu nha, cám ơn mọi người

Chương 633: Cô đang nằm mơ sao

Chương Tuệ: “Bây giờ tôi muốn đi về được không? Chuyện này xem như chúng tôi xui, tôi nhận thua.”

Lúc này Lâm Phàm mới nhìn Kim Dương: “Đại minh tinh, anh có ý kiến gì không?”

Kim Dương đâu còn vẻ phách lối khi nãy, cúi đầu: “Không có, không có…”

“Không có đúng không?” Lâm Phàm hỏi.

“Dạ.”

Lâm Phàm hài lòng gật đầu: “Tốt lắm, bây giờ lập tức cút cho tôi.”

Chương Tuệ nhìn Lâm Phàm và nhóm người Vương Minh Dương, cuối cùng quay người rời đi. Cô ta đã nhịn quá lâu rồi.

Vương Minh Dương: “Người anh em, tôi nói này. Cứ thả cô ta đi như vậy à?”

Lâm Phàm bất lực: “Không thả cô ta đi thì biết làm gì bây giờ. Đánh cũng đã đánh, lừa cũng đã lừa. Chẳng lẽ giữ cô ta ở lại ăn cơm à? Hôm nay không phải là ngày thích hợp để ẩu đả.”

“Ha ha…” Vương Minh Dương cười nói: “Được rồi, chúng ta vào nhà thôi. Không biết Chương Tuệ sẽ làm gì, nhưng tôi nghĩ nhất định cô ta sẽ trả thù. Dù sao người đàn bà này rất nhỏ mọn, mang tâm tư trả thù rất nặng. Mặc kệ thế nào cũng chả có gì ghê gớm, chẳng qua chỉ làm được vài chuyện cỏn con, không nên trò trống gì đâu.”

Đến lúc vào trong nhà.

Các ông chủ vây quanh Lâm Phàm, họ đang hỏi thăm không biết chuyện gì đã xảy ra. Lâm Phàm không biết giải thích thế nào, mình chỉ đứng một chỗ thì chuyện đó đã được giải quyết cũng không xảy ra mâu thuẫn lớn nào, biết nói sao bây giờ?

Lưu Hiểu Thiên đến bên cạnh Lâm Phàm: “Nếu Triệu Tứ đó dám đến phố Vân Lý gây rắc rối cho anh, anh cứ điện thoại tôi, tôi sẽ cho người đến giải quyết. Thế nhưng tôi nghĩ hắn ta không dám đâu.”

Lâm Phàm vỗ vai Lưu Hiểu Thiên: “Đừng nhắc chuyện này nữa, lát nữa anh lên biểu diễn vài tiết mục cho bọn nhỏ xem đi.

Anh là cảnh sát nên phải biểu diễn vài tiết mục sinh động vào nhé."

Lưu Hiểu Thiên cười nói: "Được, không thành vấn đề. Việc này cứ giao cho tôi."

Mãi cho đến sáu giờ tối, sự kiện ngày hai mươi cũng kết thúc. Cả đoàn chụp không ít ảnh, mọi người ai cũng có thu hoạch rất lớn trong hoạt động lần này.

Còn thu hoạch lớn nhất phải nói đến Lâm Phàm.

Hôm nay xảy ra không ít chuyện vặt vãnh, một ngày hoạt động ý nghĩa vậy mà lại gặp phải chuyện thế này. Có điều cảm giác cũng không tệ, khi đó hiện trường ngay lập tức được khống chế và giải quyết. Nhưng nói thật nếu như hôm nay không phải là có những đứa nhỏ của viện phúc lợi trẻ em thì hắn thực sự rất có thể sẽ ra tay không chút do dự khiến tất cả những tên kia phải lết thân đi về.

"Thật vui vẻ!" Ngô U Lan nét mặt tươi cười, hai mắt đều biến thành hình bán nguyệt, cô ngồi ở ghế lái phụ phía trước khẽ nhìn gương mặt của Lâm Phàm, trong lòng bỗng có chút xung động muốn tiến lên hôn Lâm Phàm một cái, có điều cô không có cái gan đó nên chỉ có thể giấu ở trong lòng.

Lâm Phàm đang lái xe thuận miệng nói: "Vui cái gì vậy? Cô nói xem vì sao cha cô sao lại đem cô vứt đi như thế, lại còn đi dạo khắp nơi cùng với Điền Thân Côn vậy chứ?"

Ngô U Lan cười hì hì nói: "Cha tôi tuổi cũng đã lớn rồi, không dễ gặp được một người lão đệ như thần côn. Hai người bình thường đều sẽ uống rượu, nói chuyện phiếm. Nhưng mà hiện tại, có lẽ đây vẫn là lần đầu tiên anh đưa tôi về nhà đó nha."

"Có phải cảm thấy mình rất hạnh phúc?" Lâm Phàm cười nói. Chút tâm tư của Ngô U Lan hắn còn không biết sao. Có điều phải nói thật là Ngô U Lan thực sự rất xinh đẹp, khi không nói chuyện thì lộ ra vẻ rất lạnh lùng nhưng khi nói chuyện thị lại lộ ra vẻ đáng yêu, thuộc loại người có hai tính cách.

Ngô U Lan cũng không thấy ngượng ngùng, đáp: "Đúng vậy! Nếu như có thể mỗi ngày đều được anh đưa về như vậy, chắc chắn sẽ càng hạnh phúc!"

Lâm Phàm nghiêng mặt tỏ ý cười: “Cô đang nằm mơ sao? Tiền xăng rất đắt đó!”

“Hả? Làm gì có chứ, nếu như mỗi ngày đều đưa tôi về thì tiền xăng này tôi sẽ lo, tôi còn có thể trả anh phí đi đường. Nếu mà mỗi tối còn có thể nhìn thấy mỹ nữ đẹp như tôi, buổi tối khi anh đi ngủ chắc chắn cũng sẽ rất vui đó!” Mười ngón tay của Ngô U Lan đặt trên đùi, nhẹ nhàng gõ gõ giống như đang chờ đợi kết quả vậy.

Trong lòng Lâm Phàm thầm cười, rõ ràng là muốn chuyển chủ đề: “Xem ra, hai người ở trong tiệm của tôi cũng đã lâu rồi nhỉ, hai người chuyển đến đây chủ yếu cũng là do cha cô muốn giúp cô thay đổi vận mệnh. Bây giờ tôi thấy vận mệnh của cô đã dần dần thay đổi rồi đó, ở trong cửa hàng chắc chắn cũng rất nhàm chán. Nếu như một ngày nào đó muốn rời đi thì cứ nói với tôi một tiếng.”

Ngô U Lan ngơ người, trong mắt ẩn chứa nỗi sợ hãi, sau đó kiêu ngạo ngẩng cao đầu nói: “Làm gì có! Vận mệnh của tôi còn chưa tốt hơn, gần đây không hiểu sao hay vấp ngã, còn đụng phải bàn. Trên đùi bên kia còn có rất nhiều vết bầm tím nữa đây.”

“Thật hay không vậy?” Lâm Phàm mỉm cười hỏi, rõ ràng là có chút không tin. Trên đời này nếu bản thân nhận mình xem bói đứng thứ hai thì không ai dám nhận đứng thứ nhất. Vận mệnh của Ngô U Lan đã thay đổi tốt, hiện tại đã không khác gì người bình thường rồi. Cho dù bây giờ rời khỏi mình sau này cũng sẽ thuận buồm xuôi gió, sẽ không tai bay vạ gió thậm chí tuổi già cũng rất mỹ mãn.

Chương 634: Người đàn ông trong truyền thuyết

“Đương nhiên là thật rồi! Tôi cho anh xem!” Ngô U Lan mặc váy, lúc này tay nắm vào váy muốn vén váy lên. Đùi trắng bóng đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt của Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhất thời vui vẻ nói: “Thật không vậy? Để tôi xem xem nào!” Sau đó làm bộ giống như là sẽ cẩn thận xem xét.

Ngô U Lan đỏ mặt, thè lưỡi: "Nằm mơ đi! Tôi sẽ cho anh xem đâu!"

"Ha ha!" Lâm Phàm mỉm cười.

Rất nhanh, xe đã đến nơi Ngô U Lan ở: "Lên đi, chú ý an toàn đó!" Ngô U Lan nhìn Lâm Phàm: "Anh không đưa tôi lên sao? Ở đây rất nguy hiểm, nếu như gặp biến thái thì phải làm sao đây?"

Lâm Phàm xua xua tay nói: "Mau lên đi, mới bảy giờ biến thái còn chưa đến đâu, bây giờ trời vẫn còn chưa tối nữa!"

Ting ting!

Đúng lúc này, điện thoại di động kêu lên.

Ngô U Lan liếc nhìn một cái, trong lòng lẩm bẩm, con bé này sao lại gọi điện thoại đến.

Lâm Phàm nhìn màn hình hiển thị cuộc gọi đến là của Ngô Hoán Nguyệt thì lắc đầu bất đắc dĩ, cuộc điện thoại này đến thật đúng lúc.

"Sao không lên nhà đi?" Lâm Phàm tạm thời không nghe điện thoại. Phòng ngừa xuất hiện tình huống không thể đoán trước được, hắn lại không phải là tên ngốc đương nhiên biết là sẽ xảy ra chuyện gì.

Điều này làm cho hắn rất phiền não, có lúc người ưu tú quá mức, đối với phụ nữ mà nói giống như độc dược trí mạng. Người như mình có vẻ đẹp trai, lại còn có học thức thì đối với nữ giới đương nhiên là có lực hấp dẫn rất lớn rồi.

Vì vậy đây chính là lý do Lâm Phàm không dám tùy tiện thoát ế, nếu thoát ế thì đây không phải là không cho các em gái khác cơ hội hay sao, chuyện này đối với người khác mà nói đúng là có chút không công bằng không phải sao? Chắc chắn là không công bằng rồi!

Có điều nói trắng ra thì vẫn là do trong lòng mình chưa có chuẩn bị tốt, dù sao bây giờ vẫn còn trẻ thì vội cái gì?

Hôn nhân là nấm mồ của tình yêu, câu nói này có thể trở thành câu chân lý thì chắc chắn có đạo lý của nó.

Ngô U Lan giả vờ nói: “Ngồi lâu quá chân tê rồi, anh cứ nghe điện thoại đi tôi không sao đâu, đợi chân bớt tê tôi sẽ đi lên!”

“Đệch!” Lâm Phàm muốn chửi bậy. Cô muốn nghe lén thì nói luôn đi, còn bày đặt nói tại ngồi lâu mà tê chân. Từ viện phúc lợi trẻ em đến đây lộ trình cũng chỉ có 30 phút mà thôi, cuối cùng hắn cũng hết cách chỉ có thể nghe điện thoại.

Điện thoại vừa kết nối, lập tức truyền đến giọng nói ngọt ngào của Ngô Hoán Nguyệt.

“Anh Lâm, album mới ra mắt rồi!”

Trong lòng Lâm Phàm vui vẻ chúc mừng. Trước đây vội vàng muốn ra album là vì nhiệm vụ, nhưng bây giờ nhiệm vụ đã hoàn thành rồi nên hắn cũng không để trong lòng. Có điều bài hát cũng phát hành rồi, mình đương nhiên cũng phải nói lời cảm ơn tử tế.

Ngô U Lan không nói một câu nào, giả vờ xoa xoa chân nhưng lại vểnh tai lên âm thầm nghe lén.

Lâm Phàm đang nghe điện thoại thấy cảnh này không nhịn được cười. Chiến tranh giữa phụ nữ và phụ nữ đúng là rất kịch liệt, cũng không phải là đơn giản như trong tưởng tượng.

Trong điện thoại, Ngô Hoán Nguyệt cười rất tươi, nói: “Anh Lâm! Cảm ơn anh khoảng thời gian qua đã giúp đỡ tôi! Vì vậy tôi muốn mời anh đến nhà tôi, tôi muốn tự tay vào bếp để cảm ơn anh!”

Lâm Phàm nghe thấy đến nhà cô ấy thì lập tức cảm thấy có chút gì đó sai sai, chẳng nhẽ là muốn chuốc say sau đó trói hắn lên giường thành hình chữ nhân (人). Khiến mình một chút hành động phản kháng cũng không làm được, cứ như vậy bị Ngô Hoán Nguyệt làm thịt.

“Chuyện này…chuyện này!” Lâm Phàm một bên nghe điện thoại, một bên nhìn Ngô U Lan. Mà lúc này sắc mặt Ngô U Lan vẫn nở ra nụ cười, ánh mắt vẫn cười thành hình trăng lưỡi liềm nhưng trong lòng như sắp khóc rồi. Nói chuyện thì thôi đi vậy mà lại còn muốn rủ người ta đến nhà, chuyện này chắc chắn là một cái bẫy rồi.

“Hoán Nguyệt, tôi có thể cùng Lâm đại sư đến không?” Ngô U Lan bỗng nhiên lên tiếng.

Đầu bên kia điện thoại, Ngô Hoán Nguyệt nghe thấy giọng nói nữ truyền đến từ bên trong điện thoại, cảm thấy giọng nói này có chút quen thuộc. Sau đó không cần nghĩ cũng biết là ai rồi, trừ Ngô U Lan ra thì còn có thể là ai nữa chứ.

Cô tức giận đến sắp khóc, bản thân tại sao lại gọi điện thoại vào lúc này cơ chứ, hành động bí mật của mình vậy mà lại bị Ngô U Lan nhìn thấu.

Nhưng bây giờ lời cũng nói ra rồi, nếu như không cho cô ta đi theo chắc chắn là sẽ có chuyện, nhưng nếu cho cô ta đi theo thì lại lòi ra một cái bóng đèn cực lớn. Cuối cùng Ngô Hoán Nguyệt cũng cắn răng nói: “Được! Được chứ!”

Lâm Phàm bất lực lắc đầu, chuyện này cứ để mấy người phụ nữ các người tự chơi với nhau đi. Anh đây chính là người đàn ông trong truyền thuyết, một người đàn ông mà mọi người vĩnh viễn không có được.

Ngày hôm sau!

Đối với Lâm Phàm mà nói thì đây là ngày trời yên biển lặng nhưng đối với giới âm nhạc mà nói thì đây là một cảnh vô cùng kinh thiên động địa.

…

Chương 635: Công phá bảng xếp hạng

Bảng xếp hạng âm nhạc bỗng thay đổi, cho dù là bất kỳ ngôi sao âm nhạc nào khi phát hành album cũng sẽ được cập nhập trên bảng xếp hạng âm nhạc này. Nhất là bảng xếp hạng bài hát mới trong một đêm bị mười bài hát khác tàn sát. Vốn khoảng thời gian này có không ít ngôi sao phát hành album mới, hơn nữa thành tích cũng không tệ lắm. Thế nhưng chỉ qua một đêm mà tình huống bỗng dưng thay đổi, bài hát của bọn họ không còn trên bảng xếp hạng nữa, mà thay vào đó trên bảng xếp hạng lúc này lại là hơn mười bài mà tất cả bọn họ đều không biết.

Chuyện này thật đúng là quá vô lý rồi!

Thiên Thiên Khuyết Ca, lượt tải về 1.254.257.

Đậu Tương Tư, lượt tải về 1.125.478.

Nhân Duyên, lượt tải về 1.114.785.

…

Mười bài hát, giống như gặp phải quỷ vậy, trong một đêm bỗng nhiên vượt lên.

Vương Minh Dương ở bên kia khi nhìn thấy số liệu báo cáo này, anh ta cũng cảm giác tim gan có chút không tốt lắm. Nằm trên ghế rất lâu mà vẫn không hồi phục lại được tinh thần.

Dương Thần lão sư: "Nghịch thiên quá! Thực sự quá nghịch thiên rồi! Năng lực sáng tác này của Lâm đại sư, đời này của tôi xem như thực sự bái phục. Lúc mới bắt đầu tôi còn xem thường khi anh ta một lúc ra nhiều bài hát như vậy, nhưng bây giờ tôi xem như hiểu được, thật sự là quá kinh khủng!"

Ngô Hoán Nguyệt nhìn những số liệu này nói: "Dương lão sư! Tôi không có hoa mắt đó chứ?" Đến bây giờ cô cũng chưa dám tin vào mắt mình. Những ca khúc này cô biết là rất hay, nhưng cũng không ngờ rằng sẽ đạt tới mức độ thế này. Trải qua khảo nghiệm của thị trường, cuối cùng kết quả cho ra chỉ có một, đó chính là thật sự rất tốt.

Dương Thần có cảm giác đây là thời khắc chứng kiến kỳ tích lịch sử, hắn nói: "Cô không hoa mắt đâu, chúng ta đều không hoa mắt! Trong lịch sử âm nhạc từ trước đến này chưa từng có chuyện như này, cô xem những bài hát này đi, mỗi một giai điệu đều rất đẹp. Hơn nữa, càng làm tôi không nghĩ đến chính là ngôn ngữ trong đó bao hàm ba loại (hình, ý, cảnh), tôi quả thực không biết phải nói như thế nào để diễn tả cho đúng. Hiện tại tôi đều có ý muốn quỳ lạy, dập đầu bái Lâm đại sư làm thầy luôn rồi!"

Vương Minh Dương lúc này đã phản ứng lại, vỗ bàn một cái nói: "Tốt! Thật sự là quá tốt mà! Mịa nó, người anh em này lúc đó nói tới tôi ý định này, khi đó tôi còn do dự không quyết, tôi khi đó cho rằng tốc độ ra album như thế là quá nhanh sẽ không tốt.. Bây giờ tôi mới hiểu tôi thực sự là tên ngốc, người anh em này của tôi làm sao có thể hại tôi được chứ? Những ca khúc này bài nào cũng có thể coi là kinh điển. Hoán Nguyệt,

xem ra lần này cô kiếm bộn tiền rồi đó, coi như là lấy thân báo đáp cho người anh em này của tôi thì cũng không đủ đâu đó nha!"

Ngô Hoán Nguyệt vừa nghe sắc mặt chợt ửng đỏ, lời này của Vương tổng cũng quá thẳng thắn, quá thô tục rồi. Có điều, lời này nói ra cũng không có vấn đề gì. Nếu như là những nữ ca sĩ khác thì chỉ cần dựa vào những bài hát chất lượng cao thế này cũng có thể phất lên rồi, ngủ với hắn một đêm thì cũng chả là vấn đề gì to tát.

Trên mạng.

"Mẹ kiếp! Ngô Hoán Nguyệt này điên rồi sao? Album trước mới ra chưa được bao lâu vậy mà lại phát hành album mới rồi!"

"Khoa trương quá rồi đó! Mười bài hát vậy mà lại tàn sát bảng xếp hạng. Những ngôi sao lớn kia đều bị đè xuống rồi, nếu không phải là tận mắt chứng kiến thì ai dám tin cơ chứ!"

"Hay đấy! Thực sự quá hay! Nhất là bài hát tiếng Hàn kia, mặc dù tôi nghe không hiểu nhưng giai điệu cùng với âm thanh thực sự rất êm tay!"

"Tôi thích bài Đậu Tương Tư!"

"Mỗi bài hát trong này tôi đều cực kỳ thích! So với nó thì album đầu tiên của Ngô Hoán Nguyệt quả thực là quá tầm thường, căn bản không có bất kỳ cách nào so được!"

"Mọi người nhìn xem tên của người sáng tác của những ca khúc này đi, toàn bộ đều là Lâm đại sư đó. Lâm đại sư này thực sự quá biến thái rồi!"

"Đù! Con mẹ nó, thật sự là kinh ngạc! Lâm đại sư này rốt cuộc là thần thánh phương nào, sao lại cùng một lúc cho Ngô Hoán Nguyệt mười ca khúc như vậy? Mọi người nói xem Ngô Hoán Nguyệt này có phải hay không là đã ngủ với hắn!"

"Tôi thấy không phải đâu! Phía sau Ngô Hoán Nguyệt có lẽ là có người nâng đỡ, cho dù là như thế nào thì mười bài hát này chất lượng thực sự quá tốt, có thể hot lâu đó nha, công lao này có thể nói là của Lâm đại sư cũng không ngoa. Nếu như không phải là chất lượng của ca khúc này quá mạnh, sao có thể tàn sát bảng xếp hạng đến vậy chứ, đúng không?"

“Tôi tìm thấy rồi! Tôi đã biết tên Lâm đại sư này là ai rồi! Hóa ra khi Ngô Hoán Nguyệt tham gia “Giọng ca triển vọng” người này đã sáng tác cho cô ấy một bài hát. Album đầu tiên của Ngô Hoán Nguyệt bên trong cũng có một bài hát, chính là bài hát khi tham gia cuộc thi lần đó, những bài còn lại thì do người khác sáng tác. Có điều tôi cảm thấy album đầu tiên rất bình thường, không cảm thấy có nhiều điểm hay nhưng album thứ hai này thực sự quá tuyệt rồi!”

Chương 636: Album nổi tiếng

“Tướng mạo xinh đẹp thực sự là tốt, nhan sắc này, thân hình này, tôi thấy Lâm đại sư nhất định là nhìn trúng cô ấy rồi. Chân này, ngực này Lâm đại sư chắc chắn sẽ chơi đến sảng khoái, vì vậy hắn mới tốn nhiều công sức mà sáng tác như vậy!”

“Lầu trên kia, anh đừng nói khó nghe như vậy được không? Anh không biết Lâm đại sư là ai thì đừng nói năng bậy bạ như vậy, tự mình lên mạng tìm kỹ một chút xem coi cách làm người của Lâm đại sư. Không biết ở đâu mà chạy đến đây đánh rắm như vậy, đúng là không biết xấu hổ. ”

“+1’

…

Anh Kim vẫn luôn thù hằn với Lâm Phàm, khi nhìn thấy thành tích của album thứ hai này thì gương mặt trắng bệch giống như ăn phân vậy. Sau đó nghĩ đến Weibo của mình trước đây, biểu cảm nhất thời thay đổi, bà ta vội vàng mở Weibo lên xem xét.

Vừa nhìn, xuýt chút nữa thì ngất xỉu trên mặt đất, Weibo khoảng thời gian này đều bị dân mạng tràn vào mắng chửi, có thể nói là vô cùng mất mặt.,

“Ha ha, Anh Kim lão sư lại bị bẽ mặt rồi nha!”

“Nhìn thấy thành tích chưa? Có cảm giác mặt rất đau không?”

‘Ha ha! Cười chết mất thôi! Trước đây Weibo của một vài minh tinh cùng Anh Kim đều xem thường Ngô Hoán Nguyệt. Thế nhưng sáng hôm nay bọn họ đều đã xóa Weibo rồi, tôi

nghĩ bọn họ bây giờ đều rất hối hận, sớm biết như vậy thì đã không cùng Anh Kim phát điên làm gì!”

Anh Kim đọc những bình luận này, cuối cùng một câu cũng không nói được, lập tức xóa bình luận trên Weibo. Xem như đám người hung ác này chỉ là một đám chó điên.

Không ít minh tinh khi nhìn thấy album thứ hai của người mới, tất cả đều xếp đầu bảng thì đều rất kinh ngạc. Điều này trong mắt bọn họ quả thực là việc không thể tưởng tượng nổi, quá cường đại, quá mạnh mẽ

Một vài minh tinh đều đang hỏi thăm cái người tên Lâm đại sư này rốt cuộc là ai, người có thể sáng tác ra những bài hát tuyệt vời như vậy nếu như có thể quen biết thì quá tốt. Chỉ cần có thể sáng tác cho bọn họ một bài hát hoặc có thể giống như Ngô Hoán Nguyệt sáng tác cả một album thì thực sự quá nghịch thiên rồi.

Dù sao hành vi lần này của Ngô Hoán Nguyệt, giống như là đi tiên phong.

Bọn họ đều biết, giọng hát thực sự rất quan trọng nhưng càng quan trọng hơn đó chính là bài hát. Nhìn thử một chút đi, không phải có một số ca sĩ thần tượng bởi vì album không tốt mà bị người ta mắng chửi hay sao. Giọng hát hay thì có tác dụng gì, giai điệu bài hát hoặc lời bài hát làm cho người khác cảm thấy xấu hổ thì đó chính là một tác phẩm thất bại.

Một vài minh tinh tìm thấy một bài đăng Weibo mà Lâm Phàm đã từng đăng, nội dung là ‘chỉ cần mắng Anh Kim là có thể có một album riêng’. Đối với những minh tinh này mà nói vẫn rất có sức mê hoặc, nhưng bọn họ không có can đảm này. Dù sao Anh Kim cũng là chị đại ở trong giới ca hát, ai dám mắng thì đó là thọ tinh ăn thạch tín, không biết sống chết rồi.

Mà lúc này, Lâm Phàm đã tỉnh dậy.

Cho dù ở bên ngoài có trời long đất lở thì đối với hắn mà nói đều không có chút ảnh hưởng nào.

Hắn rửa mặt xong thì nhìn thấy trên điện thoại có nhiều dãy số điện thoại như vậy nhất thời cũng kinh hãi.

Có phải là địa cầu nổ tung rồi hay không, sao lại có nhiều cuộc điện thoại nhỡ như thế. Ước chừng có hơn ba mươi cuộc gọi

nhỡ, trong đó Vương Minh Dương chiếm phần lớn, xem như quá trâu rồi.

Lâm Phàm gọi lại điện thoại, lập tức truyền đến giọng nói của Vương Minh Dương.

“Mẹ kiếp! Mẹ kiếp! Mẹ kiếp! Người anh em cậu quá trâu bò rồi đó, hôm nay cậu có xem tin tức mới chưa?”

Lâm Phàm đưa điện thoại ra xa lỗ tai, cái tên này nói lớn như thế làm gì không biết, tiếp đó hắn nói: “Tôi nói anh này, anh có bệnh không hả?, Mới sáng sớm đã gọi tới mười mấy cuộc rồi, nếu anh không cho tôi một lý do chính đáng, tôi sẽ chửi chết anh đấy!”

Bây giờ Vương Minh Dương rất vui vẻ, làm sao còn tâm trạng để ý những thứ này, hắn đáp: “Không phải chứ! Cậu mau xem tin tức đi, album của chúng ta nổi tiếng rồi đó, còn cực kỳ nổi tiếng nữa! Cậu có cảm thấy vui hay không?”

“Ồ!” Lâm Phàm không có một chút phản ứng nào: “Chỉ vì chuyện này mà anh gọi cho tôi mười mấy cuộc điện thoại đó hả?”

Vương Minh Dương chợt sững người, nói: “Tôi nói này người anh em, chẳng nhẽ cậu không có một chút kích động nào hay sao? Album nổi tiếng rồi đó, đây chính là album của cậu đấy!”

Đối với chuyện này, Lâm Phàm không có chút hứng thú nào. Chẳng qua chỉ là một cái album nổi tiếng thôi mà,chuyện này vốn dĩ đã nằm trong dự đoán của hắn. Nếu như cái này mà không nổi tiếng thì quả thật trái với ý trời rồi. .

“Được rồi! Tắt máy đây! Tôi còn tưởng là chuyện gì, chỉ vì chuyện này mà gọi nhiều như vậy, album nổi tiếng không phải là rất bình thường hay sao. Nhìn dáng vẻ của anh như vậy, hình như là anh rất hoài nghi năng lực của tôi đúng không?” Lâm Phàm nói.

Vương Minh Vương trợn tròn mắt, tâm trạng vui vẻ kia bỗng nhiên không còn nữa. Nghe Lâm Phàm nói như vậy anh ta cảm thấy dường như cũng có chút đạo lý. Album này do người anh em của mình làm ra, mình vì sao lại vui như vậy chứ? Album này có thể nổi tiếng không phải là chuyện rất bình thường hay sao, cũng không phải là chuyện gì ngoài ý muốn.

Chương 637: Anh là ai, tôi không quen

“Đúng! Người anh em cậu nói đúng, tôi vì gì mà phải vui mừng như vậy? Đây chẳng phải là chuyện rất bình thường ư! Được rồi, cậu cứ tiếp tục nghỉ ngơi đi, tôi phải bắt đầu tiến hành tuyên truyền cho Hoán Nguyệt rồi. Bây giờ tình huống tốt như vậy cũng không thể lãng phí, không đầu tư tuyên truyền một đợt có thể sẽ làm lãng phí một cơ hội tốt như vậy!” Vương Minh Dương nói.

Lâm Phàm gật đầu đáp: “Ừm! Đừng kích động quá, cứ bình thường chút, chuyện này có to tát gì đâu. Không phải chỉ là một album thôi sao, loại album này tôi còn nhiều lắm tùy tiện lấy ra một cái nhất định lại nổi tiếng!”

Vương Minh Dương gật đầu nói: “Có đạo lý!”

Sau khi cúp điện thoại, Vương Minh Dương suy nghĩ một lúc. Người anh em này của mình nói đúng, có gì mà kích động như vậy chứ, đây không phải là chuyện rất bình thường hay sao, có điều việc chính vẫn phải tiếp tục làm mới được.

Mà lúc này.

Sau khi Lâm Phàm cúp điện thoại thì nở nụ cười, cười vô cùng vui vẻ: “Mẹ kiếp! Thế mà thực sự nổi tiếng! Quá đỉnh! Tiếp theo lại có việc để làm rồi!”

Kể từ khi Thu Đao Chặt Cá bị Lâm Phàm thu nạp thì vẫn luôn khiêm tốn làm người khiêm tốn làm việc, chủ yếu là do cái tên Lâm đại sư này không phải là thứ dễ chọc, hắn thường xuyên khấu trừ tiền lương của anh ta, thực sự là ông chủ vô lương tâm. Mà đối với Thu Đao Chặt Cá thì loại cảm giác này quả thực không tệ, có không ít bạn học thường xuyên gọi mình ra ngoài thư giãn, nhưng đều bị anh ta từ chối. Xem như là một người thành công thì làm gì có nhiều sinh hoạt về đêm như vậy, mỗi ngày công việc đều rất bận không tốt hơn sao. Trước đây mấy người không hề gọi tôi nhưng bây giờ đột nhiên lại gọi tôi ra ngoài như thế, làm gì có chuyện đơn giản như vậy.

Ngay khi Thu Đao Chặt Cá đang tưởng tượng tới những chuyện này thì Lâm Phàm bỗng gọi điện tới.

Thu Đao Chặt Cá: “Ông chủ! Có gì phân phó!”

Lâm Phàm: “Lên mạng tuyên truyền cho tôi một chút, album của Ngô Hoán Nguyệt là do tôi sáng tác. Bây giờ tôi muốn đẩy tin này lên một chút, tôi nghĩ anh có thể làm được chứ!”

Thu Đao Chặt Cá: “Ông chủ, khối lượng công việc nhiệm vụ lần này thực sự rất lớn, anh xem tiền lương này có phải là…có phải là nên thêm một chút chút!”

Lâm Phàm: “Ừm! Yên tâm, tôi có thể nợ tiền lương của anh được sao? Đã chuyển qua Wechat 5 nghìn rồi!”

Thu Đao Chặt Cá vừa nghe xong nhất thời cao hứng giống như là mới được ăn mật, mặt hiện lên ý cười đáp: “Ông chủ! Còn lại 5 nghìn thì sao?”

Lâm Phàm: “Xem biểu hiện của anh, nếu như làm không tốt thì trừ lương. Tắt máy trước nhá, làm việc cho tốt vào, tôi rất xem trọng anh đấy!”

Cạch!

Điện thoại cúp.

Thu Đao Chặt Cá nổi nóng chửi: “Đồ ông chủ vô lương tâm! Không phải là bị anh lừa một phen, Thu Đao Chặt Cá tôi sao có thể làm việc cho anh được chứ! Tôi là người sau này sẽ trở thành bá chủ thuỷ quân ở trên mạng đấy!”

“Bỏ đi! Vẫn là làm việc trước đã nếu không bị trừ lương thì tiêu mất!”

…

Sau khi rửa mặt xong Lâm Phàm vui vẻ xuất phát đến phố Vân Lý, người dân ở đây có lẽ đều đang chờ bánh kếp của mình rồi.

Trong cửa hàng.

Điền Thần Côn: “Sau này viện phúc lợi trẻ em kia chính là của chúng ta rồi, cậu nói xem chúng ta có cần phải chuyển địa điểm đến đó hay không?”

Lâm Phàm xua tay: “Không cần! Không nhất thiết phải như vậy, vẫn duy trì như cũ là tốt rồi!”

Bây giờ viện phúc lợi trẻ em do hắn quản lý, có điều hắn không nhúng tay vào quá nhiều, mỗi ngày bình thường đều đi

xem một chút. Trong lòng hắn có một kế hoạch khổng lồ nhất định phải thực hiện, nhưng bây giờ nhất định phải làm tốt công tác chuẩn bị trước đã.

Kiến thức Bách khoa toàn thư mà mình biết thực ra cũng không tính là tệ, ngược lại có thể dùng để dạy lại một chút.

Hơn nữa, gần đây hắn còn muốn đi thi để lấy một giấy chứng nhận hành nghề y, còn có nhiệm vụ của bách khoa toàn thư vẫn dính trên người. Có đôi khi nghĩ đến hắn cảm thấy áp lực như bị núi đè.

Cũng đừng thực sự bị kẹt ở cái nhiệm vụ này, nếu như mà kẹt lại thiệt thì đúng là troll nhau quá mà.

Bây giờ hắn xem như đã hiểu, nhiệm vụ ở trang kiến thức số mười thuộc về phân loại lớn nên sẽ không đơn giản, cần phải từ từ xem xét mới được.

Mở điện thoại, lên Weibo.

Ting ting!

Tin nhắn riêng trong Weibo trong nháy mắt ngập tràn màn hình.

“Lâm đại sư! Tôi là người đại diện của công ty Xuân Quang Tinh Nghệ, chúng tôi muốn đặt bài hát!”

“Hai mươi vạn một bài, thế nào?”

“Chúng tôi muốn đặt bài hát của anh, giá cả theo anh. Có điều chất lượng nhất định phải giống hệt như bài hát của Ngô Hoán Nguyệt!”

…

Đại khái lướt một chút, nội dung tin nhắn trên cơ bản đều là người muốn đặt mua bài hát. Hơn nữa, điều kiện còn không thấp, bọn họ đều muốn sản phẩm có chất lượng tốt. Đám các người là ai, muốn dùng tiền mua chuộc tôi sao, tôi là người tầm thường vậy à?

Ting!

Lúc này có một số điện thoại lạ gọi đến.

Nhận điện thoại.

“Xin chào! Lâm đại sư! Tôi là Tả Đằng Phi!”

Lâm Phàm ngơ người, có chút hoài nghi: “Anh là ai? Tôi không quen!”

Chương 638: Quảng cáo cho viện phúc lợi

Đầu tháng leo kim thánh bảng quá khó khăn, vừa được đại gia tặng kim phiếu bay lên top 10 (yên lòng)

Quay đi quanh lại mấy ngày bị đạp xuống ko thương tiếc hu hu, của ích lòng nhiều mọi người cứ quăng một ít KP cho truyện nha.

Cám ơn mọi người nhiều lám 3333

Chương 638: Quảng cáo cho viện phúc lợi

Tả Đằng Phi cũng ngơ người, thực sự không ngờ sẽ như thế này, sau đó ngại ngùng nói: “Lâm đại sư! Tôi chính là Tả Đằng Phi giám khảo ở chương trình “Giọng ca triển vọng” anh còn nhớ chứ?”

Lâm Phàm cẩn thận suy nghĩ lại, nhất thời nhớ ra: “À, à hóa ra là Tả lão sư! Không biết Tả lão sư có chuyện gì thế?”

Tả Đằng Phi ho nhẹ một tiếng, nói: “Thực ra là như thế này, tôi cũng đi thẳng vào vấn đề. Tôi đại diện cho công ty của tôi muốn đặt bài hát của Lâm đại sư, nếu như Lâm đại sư có hứng thú thì có để đàm phán một chút. Còn về phương diện giá cả thì anh cứ yên tâm, anh cứ báo giá chúng tôi tuyệt đối sẽ không trả giá!”

“Cho ai hát vậy?” Lâm Phàm hỏi.

Tả Đằng Phi không biết Lâm đại sư hỏi câu này là có ý gì, anh ta đáp: “Là ca sĩ nổi tiếng của công ty chúng tôi Huống Hữu!”

“Đợi một chút!”

Không lâu sau.

Lâm Phàm mở lời nói: “Thật ngại quá Tả lão sư, vừa rồi tôi có lên Weibo tìm một chút về tên này. Tôi phát hiện lần trước anh ta có cùng Anh Kim nói xấu tôi, bây giờ anh bảo tôi viết nhạc cho anh ta, anh nghĩ đầu tôi có vấn đề rồi sao? Thật ngại quá, tôi có chút chuyện, trước mắt là vậy nhé tôi cúp máy đây!”

“Alo! Alo!”

Cạch!

Điện thoại đã tắt.

Trong một công ty nào đó.

“Sao rồi?”

Tả Đằng Phi lắc đầu, nói: “Không đồng ý! Huống Hữu, có phải lần trước cậu đã lên trên Weibo chửi Lâm đại sư đúng không?”

Hướng Hữu hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi là một người trẻ tuổi Lúc này có kinh ngạc đáp: “Hình như là vậy!”

Tả Đằng Phi bất lực, nói: “Cậu làm cái gì vậy, đang yên đang lành cậu chửi Lâm đại sư làm cái gì? Cậu đừng nói với tôi là cậu cùng với Anh Kim làm đó nhé!”

Huống Hữu coi như không có chuyện gì nói: “Tả lão sư! Bỏ đi! Chuyện này có làm sao, đặt không được bài hát thì thôi, không sao cả!”

Tả Đằng Phi thân là nhà sáng tác nhạc nổi tiếng, tính khí đương nhiên không nhỏ. Anh ta không nhất thiết phải nhìn sắc mặt của người khác làm việc, lúc này anh ta nhìn về phía Huống Hữu mắng: “Anh hiểu cái mẹ gì!”

Huống Hữu cảm thấy không vui, nhưng cũng không còn cách nào, anh ta không dám đắc tội với Tả ĐằngPhi.

“Đúng là loại thiểu năng trí tuệ.”

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Phàm mắng một tiếng. Không phải hắn đang mắng Tả Đằng Phi, mà là mắng cái nghệ sĩ nhỏ ngốc nghếch kia. Khoảng thời gian trước anh ta dám mắng hắn hung hãn như vậy thế mà bây giờ lại còn muốn hẹn hắn viết bài hát cho sao, thật sự nghĩ rằng con người hắn không biết ghi thù ư?

Điền Thần Côn hỏi: “Làm sao vậy? Sao lại tức giận đến mức này rồi?”

Lâm Phàm trực tiếp ôm cẩu gia Nicholas đang nằm như xác chết lên nói: “Con người bây giờ thật không biết xấu hổ, không bằng cả Cẩu Gia nhà ta, phải không cẩu gia?”

Cẩu gia Nicholas mở mắt ra rồi sủa Gâu Gâu một tiếng, ý tứ của nó rất rõ ràng, anh đang nói nhảm sao?

Triệu Chung Dương cầm điện thoại di động đi tới nói: “Anh Lâm, fan không đợi được nữa, bọn họ đã bị tài năng của anh làm cho khiếp sợ rồi. Bây giờ họ rất muốn nói với anh mấy lời, anh có thời gian không? “

Lâm Phàm cầm điện thoại di động của Triệu Chung Dương, rồi nói: “Xin chào tất cả mọi người, tôi chính là đại thần sáng tác Lâm đại sư trong truyền thuyết đây. Mọi người muốn nhìn thấy tôi, tôi hiểu được, cho nên tôi cũng đến đây để thỏa mãn yêu cầu của mọi người. Mọi người hãy nhớ kỹ những lời sau đây của tôi, sau này mọi người có sách vở, phim hoạt hình hay đồ vật hữu dụng thì xin đừng vứt đi, hãy gửi chúng qua đường bưu điện đến viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn Thượng Hải nha.”

“Quá đỉnh…, nhìn thấy Lâm đại sư là tôi yên tâm rồi. Thế nhưng câu cuối cùng của Lâm đại sư là có ý gì? Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn này là tình huống gì?”

“Chắc chắn mọi người không xem tin tức rồi. Nhưng những tin tức từ thiện này cũng không quá nổi bật nên người chú ý không nhiều lắm. Để tôi nói cho mọi người biết vậy. Lâm đại sư đã tiếp nhận viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, chính thức bắt đầu bước vào ngành từ thiện rồi.”

“Mẹ kiếp, bá đạo vậy sao, Lâm đại sư chính là thần tượng trong lòng tôi.”

“Ủng hộ từ thiện là việc ai cũng có trách nhiệm. Tuy nhiên tin tức đen tối trong các cơ quan từ thiện có quá nhiều, chúng làm cho người ta cảm thấy lạnh lòng. Nhưng nếu là Lâm đại sư phụ trách thì tôi yên tâm rồi, tôi ủng hộ tuyệt đối.”

Lâm Phàm nói chuyện linh tinh cùng các cư dân mạng xem livestream một lúc rồi trả lại điện thoại di động cho Triệu Chung Dương, đồng thời còn nói thêm một câu: “Tiền tặng

thưởng lần này là để quyên góp cho cô nhi viện, cậu không được tham ô đâu đấy.”

Triệu Chung Dương vui vẻ hớn hở nói: “Anh lại xem thường tôi rồi, anh Dương tôi đây chính là anh cả đứng đầu giới livestream đó, tuyệt đối sẽ không tham ô một đồng nào nha.”

“Tiền thưởng của streamer anh Dương sau này, nền tảng livestream này sẽ không khấu trừ chút nào, đều để ủng hộ sự nghiệp từ thiện của Lâm đại sư đó.”

“Mẹ kiếp, trâu bò vậy ư! Đúng là nền tảng livestream trâu bò nhất rồi!”

“Đây là nền tảng có lương tâm nên nhất định phải đứng đầu trong giới rồi.”

Khi Lâm Phàm đọc được tin tức này cũng nở nụ cười: “Cảm ơn nền tảng XX…. “

Chương 639: Anh xem trên này viết gì

Mà lúc này, Thu Đao Chặt Cá nghe theo phân phó của ông chủ, bắt đầu chỉ huy thủy quân tiến hành tuyên truyền trên toàn cõi mạng.

Anh ta cảm thấy hành vi của ông chủ mình rất vô sỉ, sao người này có thể vô sỉ như vậy. Lại còn tự khoe khoang bản thân nữa chứ, thật sự là không nhìn được chút nào. Nhưng anh ta cũng không có biện pháp nào, ăn nhờ ở đậu mà, chỉ có thể làm theo mà thôi.

Tuy nhiên trong lòng Thu Đao Chặt Cá thì chính nghĩa vẫn bất diệt, tuy rằng bên ngoài không được nói nhưng anh ta còn có thể âm thầm lén lút để lại một bình luận.

“Không biết xấu hổ, tự thổi phồng.”

Bình luận này chìm trong hàng ngàn bình luận khác nên không hấp dẫn được sự chú ý của người khác. Sau khi phát tiết bất mãn trong lòng, Thu Đao Chặt Cá lại tiếp tục vui vẻ làm việc.

Ting! Có tin nhắn đến.

“Không làm việc đàng hoàng, trừ một trăm đồng.”

Thu Đao Chặt Cá nhìn thấy tin tức này thì lập tức trợn tròn mắt. Mẹ nó, cái này không khoa học tí nào! Làm sao tên này có thể biết hắn ta không làm việc đàng hoàng, chẳng lẽ hắn ta vẫn luôn theo dõi mình hay sao?

Lâm Phàm ở mãi phố Vân Lý xa xôi nhưng nhất cử nhất động của Thu Đao Chặt Cá hắn đã sớm hiểu rõ trong lòng. Tên này phải chèn ép thật chặt mới yên thân. Nhìn thấy bình luận của Thu Đao Chặt Cá trả lời hắn đã biết cái tên béo này nhất định sẽ giở trò. Muốn lừa gạt ai thì ra ngoài mà lừa gạt, với chỉ số thông minh này còn muốn giở trò quỷ ở trước mắt Lâm đại sư tôi sao, đây không phải là tự tìm đường chết à?

Công ty âm nhạc Thái Hòa.

Một nhóm người đang họp.

Album thứ hai của Ngô Hoán Nguyệt khiến người trong giới đều khiếp sợ, họ thực sự không dám tin.

Cộp cộp!

Âm thanh đi giày cao gót từ ngoài cửa truyền đến, sau đó một người phụ nữ đi cùng với trợ lý bước vào phòng họp.

Nếu có fan nhìn thấy cô gái này tuyệt đối sẽ lập tức hô to. Đây không phải là Thái Nhã Đình là ca hậu trong giới ca hát sao. Cô ấy đã từng nổi tiếng khắp đại giang nam bắc, tuy rằng bây giờ đã ba mươi mấy tuổi nhưng càng ngày cô ấy càng xinh đẹp và thành thục. Dường như cô ấy có một loại khí tràng cường đại, ngay khi cô ấy ngồi xuống trợ lý đã lập tức cầm xuống chiếc áo khoác sau lưng cho cô.

Bây giờ mặc dù nhìn qua thì khí thế của cô ấy dường như vẫn còn nhưng trong những năm gần đây danh tiếng đã không được như lúc trước nữa. Chủ yếu là vì cô ấy không có bài hát mới, đồng thời cũng không có đại diện cho nhãn hàng nào. Bài hát kia mặc dù là kinh điển mười năm trước nhưng đến bây giờ đã quá lâu rồi, cô ấy không có một bài hát kinh điển nào khác nữa, vì vậy trong giới ca hát thì địa vị của cô ấy rõ ràng đã giảm xuống nhiều.

“Chị Thái, lần này mời chị tới đây là chúng tôi bàn bạc một chút. Chúng tôi nghĩ album đĩa đơn của chị đừng nên vội vàng

phát hành ngay bây giờ, gần đây thị trường âm nhạc không được ổn định."

Thái Nhã Đình nhìn về phía nhà sản xuất: "Ý anh là do người mới tên Ngô Hoán Nguyệt kia sao?"

"Đúng vậy, người mới kia quá nổi bật, hơn nữa phía sau còn có một người sáng tác rất rất lợi hại. Hắn sáng tác mười bài hát thì toàn bộ mười bài đều lọt vào bảng xếp hạng, cho dù bài hát xếp thứ mười cũng chiếm hơn một nửa số lượt tải về. Quá mạnh! Thật sự là quá mạnh!"

Thái Nhã Đình: "Vậy thì tôi phải đợi đến khi nào?"

"Cái này chưa biết được, có thể phải cần một tháng." Nhà sản xuất nói.

Một vị lãnh đạo của công ty: "Mọi người nói xem, nếu chúng ta mời Lâm đại sư sáng tác một album riêng cho Nhã Đình thì liệu có chắc chắn được không?"

Thái Nhã Đình cũng gật đầu nói: "Tôi cũng rất hy vọng có thể mời vị Lâm đại sư rất tài năng này sáng tác cho tôi một album."

Lúc này, mọi người quay ra nhìn nhau: "Cái này, tạm thời chúng ta còn chưa thử qua nên cũng không biết có được hay không."

"Thật ra Lâm đại sư này đang ở Thượng Hải, hơn nữa còn mở cửa hàng ở phố Vân Lý. Có lẽ, chúng ta có thể đi hỏi thăm một chút, mặc kệ anh ấy có đồng ý hay không thì lần đi làm quen này chắc là không có vấn đề gì lớn đâu nhỉ?"

"Có đạo lý."

……

Buổi chiều.

Lâm Phàm nằm trong cửa hàng, nhìn đám người trước mặt, vẻ mặt có chút nghiêm trọng.

"Mấy người đây là muốn làm gì?" Lâm Phàm hỏi.

Một người to con có thể hình thể mập mạp, vẻ mặt tươi cười nói: " Xin chào Lâm đại sư, tôi là người của công ty âm nhạc Thiên Thiên. Lần này tôi muốn đưa ra lời mới với Lâm đại sư,

hy vọng Lâm đại sư có thể chế tạo một album cho nghệ sĩ của công ty chúng tôi.”

Lâm Phàm nói: “Suy nghĩ này rất táo bạo, một album thì hơi khó khăn đó nha. “

Người mập mạp mỉm cười nói: “Lâm đại sư, ngài yên tâm, nếu ngài có yêu cầu gì thì chỉ cần ngài nói ra, chúng ta có thể thảo luận thêm.

Lâm Phàm hỏi: “Tên của nghệ sĩ công ty anh là gì?”

Mập mạp không biết là Lâm Phàm có ý gì nhưng sau đó vẫn cười nói: “Viên San Nhi.”

Lâm Phàm mở điện thoại di động ra tìm tìm một lúc, sau đó trực tiếp đưa điện thoại di động đến trước mặt người mập mạp đáp: “Anh xem, trên này viết cái gì?”

Chương 640: Minh tinh tụ hội

Người mập mạp liếc mắt nhìn, nhất thời sắc mặt biến đổi, chỉ thấy một bình luận trên Weibo có từ rất lâu trước kia, nội dung:

“Lâm đại sư kia cái thá gì chứ, chỉ là một gã hề nhảy nhót mà thôi, chị Anh Kim , em gái ủng hộ chị, chị không cần để ý tới loại người này.”

Lâm Phàm rất bất đắc dĩ nói: “Anh thấy rồi đấy, như thế này thì tôi hợp tác với công ty của anh như thế nào được đây? Nghệ sĩ của anh mắng tôi thành như vậy, anh nói xem lòng bao dung của tôi lớn đến mức nào mới có thể thỏa mãn điều kiện của anh. Thôi! Quên đi, anh vẫn nên trở về, tôi không chịu nổi đâu.”

Người mập mạp không ngờ chuyện lại là như vậy, trong lòng vừa bất đắc dĩ lại vừa tức giận, rốt cuộc Viên San Nhi này đã làm cái gì chứ? Mẹ kiếp!.

“Lâm đại sư, thật ngại quá, thật ngại quá, lần sau tôi lại đến, tôi sẽ cho ngài một câu trả lời thỏa đáng.”

……

Các ông chủ cửa hàng xung quanh nhìn thấy tình huống của Lâm Phàm, cũng nhẹ giọng thảo luận.

“À, Lâm đại sư còn ở đây sao? Có rất nhiều người tới đó nha.
“

“Ha ha, mọi người không biết đấy thôi, những người đó đều là tới để nhờ ông chủ nhỏ viết bài hát đó. Mọi người nói xem đầu óc của ông chủ nhỏ sao lại thông minh tới mức này cơ chứ!”

“Ông hỏi chúng tôi thì chúng tôi biết hỏi ai bây giờ.”

“Quá lợi hại …”

HIện tại trên phố Vân Lý chỉ có cửa hàng của Lâm đại sư rất náo nhiệt. Có không ít người dừng bước, bọn họ ngạc nhiên vì phát hiện ở trong cửa hàng Lâm đại sư hình như có minh tinh xuất hiện.

Có người dân hiếu kỳ tiến lên phía trước quan sát, bọn họ biết Lâm đại sư của cửa hàng này không phải người bình thường, hắn quả thực chính là sự tồn tại thần thánh. Ngay từ đầu lúc mới chuyển vào cửa hàng, bọn họ cũng không biết Lâm đại sư này là làm cái gì. Sau đó trong một khoảng thời gian dài ở chung thì bọn họ phát hiện ra Lâm đại sư này thật sự không đơn giản. Hơn nữa sau khi tìm kiếm trên mạng một hồi thì lại càng thán phục không thôi, quả thật là một nhân vật trâu bò ở thời hiện đại.

Lục tục bắt đầu có người dân đứng trước cửa hàng, bọn họ ngạc nhiên phát hiện ra một người đeo khẩu trang, sao lại nhìn rất giống là minh tinh như thế? A! Không đúng, đó không phải là ca sĩ được mệnh danh ngọc nữ Tống Hiểu Uyển sao? Một minh tinh rất thanh thuần và xinh đẹp.

Khi bọn họ chuẩn bị kích động hò hét, muốn đối phương ký tên cho mình thì bọn họ đột nhiên bình tĩnh lại.

Trong cửa hàng.

Trong mắt bọn họ, Tống Hiểu Uyển là đại minh tinh mà giờ phút này lại khách khí đứng ở nơi đó. Tuy rằng mang theo khẩu trang nhìn không thấy khuôn mặt nhưng vẫn có thể cảm giác được, giờ phút này đại minh tinh đang mỉm cười đối mặt với Lâm đại sư.

Sau đó đông đảo dân chúng cứ hai mặt nhìn nhau rồi âm thầm gật đầu, bọn họ chính là fan não tàn của Lâm đại sư. Hơn nữa loại tình huống hiện tại tất nhiên không thể làm ra biểu hiện giống như chưa từng va chạm xã hội được, nếu làm như vậy không phải là khiến cho Lâm đại sư mất hết mặt mũi hay sao.

“Lâm đại sư, hôm nay sao lại náo nhiệt như vậy, mọi người đây là muốn làm gì vậy?”

“Cái gì gọi là hôm nay náo nhiệt chứ? Cửa hàng của Lâm đại sư có ngày nào mà không náo nhiệt?”

“Đúng, đúng, tôi nói sai rồi.”

Lâm Phàm nhìn mọi người, sau đó cười nói: “Không có gì, gần đây tôi viết bài hát tương đối dễ nghe nên có minh tinh đến hẹn sáng tác.”

Dân chúng: “Ồ, minh tinh, là minh tinh nào vậy? Chúng tôi còn chưa tận mắt nhìn thấy đâu?”

Lúc này bên trong cửa hàng, những người được hẹn đến đều lộ ra vẻ mặt tươi cười. Bọn họ đều là giám đốc của các công ty sản xuất âm nhạc lớn. Nếu là nhạc sĩ bình thường thì bọn họ cũng sẽ không thèm để ý tới, nếu người nhạc sĩ nào thỉnh thoảng có thể viết ra một hai bài hát kinh điển thì bọn họ có lẽ sẽ gật đầu tán thưởng. Nhưng hiện tại, người trước mắt bọn họ chính là siêu cấp đại sư chuyên sáng tác bài hát kinh điển đó nha.

Trước khi đến phố Vân Lý, bọn họ đã tính cả rồi, nếu như công ty nào tới đây có thể mời Lâm đại sư viết bài hát thì bất kể là minh tinh nào hay là người mới. Chỉ cần ca hát không phải quá khó nghe thì đều có thể nâng lên được, hơn nữa tuyệt đối sẽ ra sức mà nâng lên.

Lâm Phàm cười nói: “Nếu đã tới rồi thì có thể tháo khẩu trang xuống để cho khách hàng của tôi nhìn một chút được không. Cũng không có chuyện gì khó lường xảy ra đâu nên mọi người cứ yên tâm. Khách hàng của tôi rất ôn hòa, bọn họ không theo đuổi minh tinh.”

Lãnh đạo các công ty chỉ cần đưa ngôi sao tới đây, toàn bộ đều để cho các cô ấy cởi khẩu trang ra. Lâm đại sư đã lên tiếng thì làm sao có thể không đáp ứng.

Khi các ngôi sao tháo khẩu trang ra, người dân xung quanh lập tức chụm đầu thảo luận.

“A, người thật còn đẹp hơn so với trên TV nữa nha.”

“Tống Hiểu Uyển thật sự rất xinh đẹp, không nghĩ tới lại có thể tận mắt nhìn thấy cô ấy ở đây.”

Dân chúng lấy điện thoại di động ra chụp ảnh, tâm tình cũng vui vẻ. Bọn họ không nghĩ tới ở cửa hàng Lâm đại sư lại có thể gặp được chuyện tốt như vậy, quả thật là quá tuyệt vời.

Chương 641: Tạo thế cho Ngô Hoán Nguyệt

Lúc này, tại ngã tư phố Vân Lý.

Một chiếc xe dừng lại.

“Chị Thái, đây là nơi Lâm đại sư mở cửa hàng.” Người quản lý mở miệng nói.

Thái Nhã Đình nhìn con đường trước mắt đáp: “Cũng không biết lần này tới đây có thể thành công hay không, nếu như có thể giao hẹn thành công, vậy thì thật sự quá tốt.”

Người quản lý: “Cũng khó nói, những người tài năng thường có tính khí rất kỳ lạ.”

Lần này Thái Nhã Đình tới đây ngoài dẫn theo người quản lý, còn có một vị lãnh đạo của công ty giải trí nữa. Nhưng khi đến cửa hàng thì cô lại ngây ngẩn cả người, cô không nghĩ tới trong cửa hàng đã có nhiều người như vậy, hơn nữa còn có không ít người cô cũng biết, đều là người của các công ty âm nhạc khác.

Mà khi Thái Nhã Đình đến nơi cũng dẫn đến chút dao động nho nhỏ. Dù sao địa vị của Thái Nhã Đình trong giới ca hát, tuy rằng so ra còn kém Anh Kim nhưng cũng coi như là lớp người đứng đầu. Tuy rằng mấy năm gần đây danh tiếng không có mấy, không có bài hát để nổi tiếng lại nhưng cũng là chị cả đáng tôn kính trong ngành.

Lúc này Triệu Chung Dương vẫn đang phát sóng trực tiếp, tâm tình anh ta thì khỏi phải nói, đúng là quá con mẹ nó kích thích

rồi.

Khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp cũng sôi trào.

“Mẹ kiếp, tôi lớn như vậy cũng chưa từng thấy qua nhiều minh tinh tụ tập như vậy.”

“Lâm đại sư thật sự là quá lợi hại, cũng không biết đầu óc Lâm đại sư lớn như thế nào. Chưa nói đến những cái khác, chỉ việc ngài ấy có thể viết bài hát đã cho thấy tài hoa nghịch thiên rồi.”

“Ha ha, ngẫm lại thì đúng là cảm thấy rất sảng khoái nhỉ? Những người này đều là đến để hẹn ca khúc với Lâm đại sư đó.”

“Tặng quà nào mọi người.”

Lâm Phàm nhìn cảnh tượng trước mắt, ngược lại cũng nở nụ cười: “Mọi người đều là đến hẹn ca khúc đúng không?”

Mọi người gật đầu, bọn họ là tới để hẹn ca khúc nếu không thì họ tới nơi này làm gì chứ.

Lúc Thái Nhã Đình nhìn thấy Lâm đại sư thì cũng hơi sửng sốt, cô cảm thấy Lâm đại sư này thật sự quá trẻ. Tuy nhiên “chân nhân bất lộ tướng”, ngược lại cô không có xem thường hắn mà là khách khí nói: “Lâm đại sư! Xin chào, tôi là Thái Nhã Đình, kiến thức của anh làm cho người ta khiếp sợ, lần này tôi tới đây…”

Thái Nhã Đình còn chưa nói hết, Lâm Phàm xua tay nói: “Được rồi, không nói những thứ này nữa. Tuy rằng mọi người biết đến tôi nhưng tôi lại không biết mọi người. Tất nhiên là không phải là không thể hẹn viết bài hát chẳng qua là tôi cũng có điều kiện.”

“Ca sĩ hạng hai giơ tay lên.”

Mọi người không rõ Lâm đại sư là có ý gì nhưng vẫn giơ tay lên.

“Năm nay có thể mở liveshow giơ tay lên.”

Một nửa trong số những người vừa giơ tay lên vẫn giữ nguyên tay.

Lâm Phàm gật gật đầu, sau đó trực tiếp lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho Vương Minh Dương: "Này, mau gọi Ngô Hoán Nguyệt đến cửa hàng của tôi đi."

Tâm tình bây giờ của Vương Minh Dương cực kỳ vui vẻ, tuy rằng không biết người anh em nhà mình đang muốn làm gì nhưng anh ta vẫn nhanh chóng đưa Ngô Hoán Nguyệt tới.

Mọi người đang chờ đợi, Lâm Phàm không nói gì. Người đến hẹn ca khúc cũng không mở miệng, bọn họ đều đang chờ đợi. Chủ yếu là do tài năng của Lâm đại sư thật sự là quá kinh người.

Một album mười bài hát, tất cả đều là cực phẩm, hơn nữa trong đó có bốn bài hát thuộc về loại bài hát kinh điển, thuộc về loại mà trong vài năm cũng rất khó có một bài hát như vậy.

Cho dù đó là những người hiểu âm nhạc hay không hiểu gì về âm nhạc khi nghe xong đều có thể bị mê hoặc. Còn đặc biệt đối với những người hiểu âm nhạc thì những bài hát này, chỉ nói đơn giản là nó quá hoàn hảo.

Mặc kệ như thế nào, nếu có thể để cho Lâm đại sư ra tay sáng tác một bài hát, vậy thật sự sẽ kiếm được lời rồi.

Bài hát kinh điển đại diện cho điều gì? Đó chính là đại biểu cho sự bền bỉ không suy, cho dù qua năm năm, mười năm, đều nghe bài hát cả trăm ngàn lần mà sẽ không thấy chán.

Không bao lâu sau, Vương Minh Dương đã đưa Ngô Hoán Nguyệt tới.

Nhưng khi nhìn thấy tình huống hiện trường, Vương Minh Dương hơi sửng sốt, đây là cái gì vậy? Ca sĩ hội tụ à? Tuy nhiên anh ta suy nghĩ một chút thì hiểu được ngay, những người này xem ra đều là đến để hẹn ca khúc rồi.

Những người xung quanh nhìn thấy Vương Minh Dương cũng sửng sốt, sau đó khách khí gật đầu với anh ta, địa vị của Vương Minh Dương còn cao hơn rất nhiều so với bọn họ.

Mà một số minh tinh khi nhìn thấy Ngô Hoán Nguyệt thì vừa hâm mộ vừa ghen tị. Các cô đều có chung suy nghĩ, vì sao không phải những bài hát kinh điển này là của bọn họ chứ, nghĩ xong lại có chút muốn khóc.

“Anh ngồi xuống trước đã, chờ lát nữa rồi nói.” Lâm Phàm nói

Sau đó hắn nhìn mọi người nói: “Mọi người muốn nhờ tôi viết bài hát cũng không phải việc khó, yêu cầu của tôi cũng rất đơn giản thôi, chỉ cần các anh chị có thể thỏa mãn là được. Năm nay các anh chị mở buổi biểu diễn, tôi sẽ cho các anh chị bài hát, cũng không cần tiền của anh chị, mà chỉ cần lúc mọi người mở buổi biểu diễn thì cho cô ấy hát mười phút. Nếu đồng ý thì ở lại, không đồng ý có thể đi. Còn nếu năm nay không có buổi biểu diễn mà sang năm có, thì có thể để đến sang năm lại đến hẹn ca khúc mọi người thấy thế nào?”

Chương 642: Đôi bên cùng hợp tác

Đa tạ longka0378 đã tặng kim phiếu!!!

Chương 642: Đôi bên cùng hợp tác

Lúc Lâm Phàm nói ra những lời này, Vương Minh Dương đã sợ đến ngây người, Ngô Hoán Nguyệt lại càng không cần phải nói ngay lập tức che miệng, dường như cô cảm thấy không thể tin những lời vừa nghe vào lỗ tai mình.

Nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, bài hát thì hắn có quá nhiều, đầu óc sắp phát nổ rồi. Mà mục tiêu của mình chính là Tinh Thần Đại Hải chứ không phải những bài hát này đâu nha.

……

Mấy vị lãnh đạo công ty âm nhạc, còn có công ty âm nhạc Trường Phiến có buổi biểu diễn âm nhạc trong thời gian sắp tới, đang cân nhắc các lợi ích liên quan trong mối quan hệ này.

Trong số đó có Trương Học Minh, lãnh đạo của Công ty thu âm Minh Quang người phụ trách dự án lần này hỏi: “Lâm đại sư, mặc dù yêu cầu này của anh không quá nhiều, nhưng tôi không biết anh có thể viết bao nhiêu bài hát cho chúng tôi?”

Lâm Phàm liếc mắt nhìn người trước mặt nói: “Vài bài?”

Trương Học Minh nhìn Lâm Phàm đáp: “Lâm đại sư, suy nghĩ của anh chúng tôi đều hiểu, anh muốn dùng bài hát để cho vị người mới này được lên sân khấu biểu diễn nhằm thu hút

nhằm tăng thêm độ nhận diện. Thế nhưng các ngôi sao ca nhạc của công ty chúng tôi cũng rất nổi tiếng, các buổi biểu diễn âm nhạc có thể nói là chật kín khán giả, ngay cả khi còn vé đi nữa thì tỷ lệ cũng đạt 80% lượng khán giả."

Lâm Phàm không muốn tiếp tục thảo luận về vấn đề này, hắn trực tiếp xua tay nói: "Tôi không biết trong đó có sự tình gì, hoặc là có tình huống lợi ích gì đi chăng nữa, tôi chỉ đơn giản nói một câu thôi. Mười phút hát đổi một bài hát tinh phẩm, nếu đồng ý thì ở lại nếu không đồng ý có thể rời đi."

Trương Học Minh nhíu mày nói: "Lâm đại sư, một bài hát thì thật sự là quá ít, cho dù là bài hát tinh phẩm chúng tôi mua một bài cũng đã có giá mấy chục vạn rồi, hơn nữa đây còn là do một đại sư sáng tác ra."

Lâm Phàm lắc đầu nói: "Tôi vẫn còn rất nhiều ca khúc tinh phẩm, tôi cùng mọi người có mặt ở đây nói điều kiện nhưng không phải là vì tôi muốn nhờ mọi người. Mà là mọi người chủ động đến đây để hẹn ca khúc, cho nên tôi cũng không muốn làm mọi người mất mặt, vì vậy mới đưa ra điều kiện như thế. Nếu như các anh còn mặc cả với tôi, vậy chúng ta không cần phải nói nữa, mọi người phải hiểu rõ tình hình hiện tại."

Một vị mập mạp ở bên cạnh nói: "Lâm đại sư, yêu cầu này của anh công ty Trường Phiến chúng tôi đồng ý, một bài hát đổi lấy mười phút biểu diễn."

Lâm Phàm cười gật đầu đáp: "Ok, rất tốt."

Trương Học Minh nhìn Lâm Phàm, sau đó cũng chỉ có thể gật đầu nói: "Được rồi, tôi cũng đồng ý."

Hiện tại, tất cả những người đang ngồi ở đây, chỉ có một số ít là đủ tư cách để tổ chức một buổi biểu diễn âm nhạc trong năm nay. Bởi vì làng âm nhạc hiện nay muốn tìm một bài hát hay thực sự là rất khó không giống như trước đây, các tác giả chỉ chuyên tâm sáng tác không hề quan tâm đến chuyện ở bên ngoài. Xã hội bây giờ quá nhiều cám dỗ, những tác giả hàng đầu đã không còn nhiều, hơn nữa một số bài hát của những tác giả có tên tuổi chỉ cần còn chút dấu hiệu triển vọng thì đã bị người khác cướp mất, nếu bọn họ muốn cũng rất khó lấy được.

Còn việc hẹn ra ca khúc thì thực sự cũng không dễ dàng chút nào, cho dù là đã thống nhất từ trước nhưng nửa đường cũng có thể đột ngột thay đổi ý định. Cho nên nói giới ca nhạc hiện nay, bài hát hay đã khó tìm bài hát tinh phẩm lại càng khó tìm hơn.

Lâm Phàm nói: "Yên tâm, bài hát tôi đưa cho mọi người tuyệt đối là bài hát tinh phẩm, tôi sẽ không tùy tiện dùng bài hát kém chất lượng để lừa gạt mọi người đâu, tôi là người rất giữ chữ tín."

Mọi người gật đầu: "Lâm đại sư, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ, nếu sau này có bài hát mới thì hy vọng có thể nghĩ đến chúng tôi, chúng tôi nhất định sẽ cho ngài một cái giá thỏa đáng."

"Được rồi, được rồi."

Lâm Phàm cười nói, sau đó làm ra vẻ như muốn chọc tức mọi người, hắn nói: "Bài hát hay tôi còn có rất nhiều, tất cả đều ở trong đầu tôi. Chẳng qua tôi cũng không muốn giao chúng cho các anh, tôi muốn để dành cho cô ấy."

Ngô Hoán Nguyệt đứng ở một bên vẫn không nói gì, lúc này đây cô cảm động như sắp khóc. Cô ấy không bao giờ nghĩ mình vẫn có một chỗ đứng trong lòng anh Lâm, đã vậy còn quan trọng đến thế.

Ngô U Lan ở một bên yên lặng nhìn Ngô Hoán Nguyệt, trong đôi mắt sáng ngời lộ ra chút khác thường.

Thật là hâm mộ, thật ghen tị, thật đáng ghét.

Mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa, chuyện sau này để cho bọn họ cùng Vương Minh Dương bàn bạc, cái hợp đồng gì đó thì cũng sẽ cùng Vương Minh Dương ký kết.

Lần này, đưa ca khúc mới kèm với điều kiện như vậy cũng là để cho Ngô Hoán Nguyệt phát triển nhanh hơn một chút.

Điều này có thể bắt đầu từ việc có mặt biểu diễn trên sân khấu âm nhạc của các ngôi sao âm nhạc khác. Những người có đủ điều kiện để tổ chức buổi biểu diễn âm nhạc này, đều là người có fan hâm mộ rất cao, nhân tiện lên biểu diễn ké một chút thì hiệu ứng mang lại tuyệt đối sẽ không tệ. Những bài hát này trong mắt Lâm Phàm quả thực một đồng cũng không đáng giá,

hoàn toàn không quá cần thiết. Bách khoa toàn thư đôi khi thật sự rất hữu dụng, nhưng mở ra kiến thức về phân loại bài hát thì hắn cảm thấy số lượng bài hát này thật sự là quá nhiều, nhiều đến mức khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Chương 643: Không đủ điều kiện

Đa tạ đạo hữu thpqtntd đã đẩy kim phiếu!!!

Cám ơn mọi người đã ủng hộ truyện.

Chương 643: Không đủ điều kiện

Ngô Hoán Nguyệt cảm động nói: "Anh Lâm, thật sự cảm ơn anh rất nhiều."

Lâm Phàm tùy ý xua tay: "Cảm ơn cái gì, nếu không phải do doanh số của cô bùng nổ như thế, tôi đây chẳng qua là tự tát vào mặt mình sao?"

Trước đây Lâm Phàm đã nói rằng Ngô Hoán Nguyệt nhất định sẽ trở nên nổi tiếng nếu cô ấy theo đuổi con đường ca hát. Bây giờ nghĩ lại, mọi việc không phải là do vận mệnh mà là do bản thân anh tự trói buộc mình, vận mệnh này tuy đã thay đổi mà bản thân anh chính là người thúc đẩy mạnh nhất, phải không?.

Nghĩ đến tình huống này, anh có chút sợ hãi.

Vương Minh Dương vỗ vai Lâm Phàm: "Đừng nghĩ nhiều quá".

Lâm Phàm mỉm cười: "Được rồi, cũng không thể lúc nào cũng nhờ anh giúp đỡ, chuyện này có đôi khi tôi cũng phải nỗ lực một chút."

"Ha ha…". Vương Minh Dương đột nhiên cười nói: "Tôi đã giúp được gì cho anh đâu. Thật ra thì tôi vẫn luôn suy nghĩ anh còn có thể làm được gì? Anh nói anh có thể sáng tác bài hát, tôi đã cực kỳ ngạc nhiên, tôi thấy anh bình thường trông có vẻ như không có tài năng sáng tác."

Lâm Phàm ngẩng đầu chín mươi độ vẻ mặt bình tĩnh: "Tôi còn có thể làm gì nữa đây? Khó nói lắm, tôi còn biết rất nhiều, rất

nhiều thứ.”

“Nhân tiện, tôi còn biết rất nhiều thứ như tôi biết xem bệnh nè, ngày mai tôi sẽ đi xem tình hình thế nào rồi lấy một chứng chỉ hành y.” Lâm Phàm cười nói.

Vương Minh Dương vừa nghe đã ngẩn cả người: “Anh đừng nói đùa chứ, anh còn biết xem bệnh nữa sao. Tôi thấy nếu anh có thể làm bác sĩ vậy nhìn ra tâm bệnh của mọi người cũng được ha.”

“Chà chà, nếu anh không tin, sau này đừng có mà kêu tôi khám bệnh cho anh nhé” Lâm Phàm cười nói.

Lúc này đây khung cảnh xung quanh ngập tràn vui vẻ, đã lâu rồi chúng tôi mới tụ tập lại như thế này Lâm Phàm và Vương Minh Dương trò chuyện tương đối vui vẻ sảng khoái trong khi đó ngược lại Ngô U Lan và Ngô Hoán Nguyệt lại nói chuyện nhỏ nhẹ như thể đây dường như là những quy tắc mới nhất đã được thiết lập rồi vậy.

Tuy nhiên vẫn là không nên đoán già đoán non tâm tư của phụ nữ.

……

Ngày hôm sau.

Bên trong Sở Y tế.

Lâm Phàm ngây ngốc đứng đó hỏi nhân viên công tác: “Tôi nói này mỹ nữ, tôi không phải như các cô nghĩ đâu các cô đừng có phân biệt đối xử có được không. Cho dù tôi không học đại học thì đã làm sao, tôi có tài năng thực sự mà.”

Nhân viên công tác bất lực nhìn người đàn ông trước mặt này, người đàn ông này đã quấy rầy bọn họ hai mươi phút rồi, nếu không phải nhìn tên này có chút đẹp trai thì đã sớm gọi bảo vệ tới: “Anh đẹp trai, vấn đề ở đây không phải là chuyện anh có học đại học hay không, mà là trường đó anh học không phải là cơ sở đào tạo cao học chuyên ngành đông y mà thôi, anh muốn thi lấy chứng chỉ hành nghề đông y thì anh phải tốt nghiệp Trung học và có bằng cấp được Nhà nước công nhận.”

“Vậy tôi phải làm sao đây? Tôi không thể vượt qua kì thi?” Lâm Phàm bất lực.

Nhân viên công tác gật đầu: “Đúng vậy, huống hồ đăng ký là vào tháng tư, kỳ thi là vào tháng sáu tháng bảy, hiện tại đã qua kỳ thi cho dù là bằng cách nào đi nữa anh cũng không đáp ứng đủ yêu cầu.”

Lâm Phàm chết lặng đây chính là phản khoa học mà, nếu anh không có chứng chỉ hành nghề anh muốn hoàn thành trang thứ mười phân loại kiến thức này, quả thực chính là nằm mơ giữa ban ngày. Sau này không có chứng chỉ hành nghề mà dám đi xem bệnh cho người ta, nếu bị người ta báo cáo hoặc phát hiện, trực tiếp bị xử lý, ngay cả một chút cơ hội phản kháng cũng không có.

Nhân viên công tác nhận ra rằng Lâm Phàm sẽ không bỏ cuộc vì vậy đã cho anh một cơ hội: “Thật ra có một cách khác, chính là anh tìm một vị thầy thuốc Trung y lâu năm đã được công nhận trên cả nước mà bái sư lấy thân phận đồ đệ để tham gia khảo hạch, đây cũng là cách duy nhất của anh nếu không không còn cách nào khác.”

Lâm Phàm việc này chồng việc khác, giờ lại tìm một lão trung y để bái sư? Ta đi, Lâm Phàm ta là ai chứ người có bách khoa toàn thư hơn nữa y thuật kinh thiên động địa sao có thể bái người khác làm thầy, không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng.

Đúng lúc này, một lão già đi ngang qua.

Nhìn thấy ông lão nhân viên lập tức cung kính gọi: “Viện trưởng Triệu.”

Ông lão nhẹ nhàng gật đầu, sau đó đi ra ngoài cửa.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua ông già, cũng không thèm để ý lúc vừa định cùng nhân viên công tác bàn chút chuyện thường ngày đột nhiên sửng sốt hỏi: “Mỹ nữ, lão già kia có phải rất lợi hại không?

Nhân viên công tác gật đầu: “Chắc chắn rồi, đó là Viện trưởng Triệu hiệu trưởng Học viện Y học cổ truyền Trung Quốc số một Thượng Hải, anh…”

Khi nhân viên công tác vừa định nói gì đó với Lâm Phàm thì phát hiện anh chàng đẹp trai trẻ đã biến mất.

Thấy anh chàng đẹp trai đột nhiên rời đi, cô nhân viên xinh đẹp không khỏi thở dài, anh chàng này tuy đẹp trai nhưng đầu óc có chút không bình thường. Nếu là bình thường cô đã không ngại lưu số điện thoại của đối phương để sau này giữ liên lạc rồi. Nếu mối quan hệ này có thể có một chút hi vọng cũng là lựa chọn không tệ.

Đáng tiếc… Não anh ta có vấn đề.

Chương 644: Triệu Minh Thanh

Bên ngoài phòng khám.

Lâm Phàm nhìn ông lão phía trước khí sắc không tệ, trên đỉnh đầu vầng sáng tốt lành nhìn qua là người có tấm lòng nhân hậu. Đây là biểu hiện của việc trước đây ông ấy đã cứu không ít người.

Hắn cân nhắc một chút, ông trời lại để cho ông lão này xuất hiện trước mặt mình, vậy nhất định ông lão này chắc chắn là gieo duyên tốt nên gặt quả ngọt khiến bây giờ ông ấy gặp được mình.

Về phần mình, hắn đã có năng lực này nên đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn rồi. Có thể được mình nhìn trúng, xem ra cũng là phúc khí của ông ấy..

Ông lão này là Viện trưởng Học viện y học cổ truyền số một Thượng Hải, thân phận này coi như là cũng đủ rồi.

“Ông lão.” Lâm Phàm lên tiếng gọi, âm thanh không quá lớn cũng không quá nhỏ nhưng đủ để cho ông lão nghe được.

Viện trưởng Triệu dừng bước trên gương mặt lộ nụ cười, ngẫm lại mấy chục năm trước mình còn là một thanh niên nhưng mà bây giờ lại bị người ta xưng hô là ông lão rồi, thời gian quả thật đúng là trôi qua rất nhanh.

Triệu Minh Thanh quay đầu nhìn lại phía sau, người thanh niên này là ai? Ông ta dường như không biết hắn: “Chàng trai trẻ, cậu có chuyện gì vậy?”

Lâm Phàm đi tới trước mặt Triệu viện trưởng nhìn từ trên xuống dưới, sau đó hỏi: “Nghe qua y thuật của ngài cực kỳ lợi hại đúng không?”

Viện trưởng Triệu cười khiêm tốn xua tay nói: “Không đáng nhắc tới, không biết cậu là ai?”

“Tôi là ai cũng không quan trọng, nhưng tôi thấy trên đỉnh đầu của ông có một luồng sáng chói hướng thẳng lên trời đúng là đại phúc đại khí vận đó, nói thẳng ra thì tôi và ông có duyên thầy trò.” Lâm Phàm cảm thán nói.

Triệu Minh Thanh nhất thời nở nụ cười: “Ha ha, chàng trai trẻ tuổi này tính cách thật là hoạt bác, nhưng một lão già như tôi đã không thu nhận đồ đệ nữa rồi. Nếu cậu muốn bái sư thì nên tìm người khác đi.”

Lâm Phàm xua tay nói: “Ông nhầm lẫn rồi, không phải là tôi đến bái sư mà là ông bái sư với tôi. . Tôi thấy gân cốt của ông không tệ, tuy rằng tuổi đã cao nhưng cơ bản rất vững chắc có tiềm năng rất lớn, ông thấy thế nào? Nếu bái tôi làm thầy thì sẽ học được chân chính y thuật Trung Y chân chính, ông thấy sao?”

Triệu Minh Thanh vừa nghe xong thì sững cả người, đôi mắt vốn đã nhỏ lại vì tuổi già bỗng nhiên mở lớn lộ ra một tia cười, ông nói: “Chàng trai trẻ, đừng nói khoác như thế, tôi cũng đã hơn bảy mươi tuổi rồi, học tập Trung y cũng đã hơn sáu mươi năm. Nếu như cậu muốn thu nhận tôi làm đồ đệ thì cậu nhất định phải có năng lực mới được.”

Lâm Phàm có chút không nói nên lời, xem ra phải thể hiện cho ông lão này xem một chút, dựa theo tình huống hiện tại thì khó thuyết phục đối phương. Nếu không lộ ra một chút bản lĩnh thật sự, chỉ sợ đối phương còn có thể xem thường hắn..

Lúc này Triệu Minh Thanh ho nhẹ một tiếng xua tay nói: “Người trẻ tuổi, tôi còn có chút việc phải làm, không tán gẫu với cậu nữa. Nếu thật sự có hứng thú với Trung y thì có thể đến Học viện Y học Cổ truyền xem một chút, cảm nhận một chút bầu không khí của Trung y.’

“Phổi của ông có chút vấn đề nhỉ.” Lâm Phàm bình tĩnh nói, một câu này thôi đã nói ra tâm bệnh của ông ta, ông ta còn có thể không tin được sao?

Triệu Minh Thanh cười nói: “Không sai, nhãn lực quả không tệ, trước kia tôi mắc bệnh nhưng không có trị dứt điểm, hiện

tại vẫn chưa khỏi. Vì vậy mỗi ngày đều phải uống chút thuốc, thêm vào đó phải rèn luyện thân thể như vậy cũng có thể giữ cho bệnh tình ổn hơn. Được rồi, không nói chuyện với cậu nữa tôi đi trước."

Mẹ kiếp, hắn phát hiện chuyện này cùng với tưởng tượng của hắn có chút không giống, ông lão này thế mà không bị hắn làm cho kinh ngạc gì cả, chuyện này hoàn toàn phản khoa học mà.

Không được, không được….

Đúng lúc này, Lâm Phàm nhìn thấy cái hộp trong tay ông lão , hình như là một hộp ngân châm (kim châm cứu), tiếp đó hắn lập tức đề nghị: "Ông lão, đưa hộp ngân châm trong tay ông cho tôi, tôi sẽ giúp châm cho ông mấy châm, đảm bảo sẽ chữa khỏi bệnh, toàn thân thoải mái, ông có tin hay không?"

Triệu Minh Thanh vẻ mặt trước đó vốn hiền hoà, đột nhiên trở nên nghiêm túc lại: "Người trẻ tuổi đừng có nói vớ vẩn, Trung y cần dốc lòng học tập nghiên cứu, không phải như cậu ăn nói mạnh miệng như vậy. Nếu như có bệnh nhân tín nhiệm cậu thật thì có lẽ sẽ xảy ra chuyện lớn mất. Bệnh phổi này của tôi theo Tây y mà nói thì đã không còn thuốc cứu chữa chỉ có thể duy trì, nhưng đối với Trung y mà nói thì còn nước còn tát, giữ cho bệnh tình duy trì ổn định rồi dùng thuốc mà chậm rãi điều hòa. Vậy mà cậu lại nói là châm cho tôi vài châm là có thể trị khỏi bệnh, đây không phải là chữa bệnh, mà là lừa gạt, biết hay không?"

Lâm Phàm không ngờ rằng ông lão này đột nhiên trở nên nghiêm túc như thế, hắn cũng sửng sờ một lúc rồi nói: "Được rồi, được rồi, tôi không đùa với ông nữa. Như vậy đi, chúng ta hãy làm một giao dịch, nếu tôi chữa khỏi bệnh phổi này của ông thì ông có thể giúp tôi lấy một giấy phép hành nghề Trung y có được không?"

"Hừ."

Chương 645: Đừng nóng vội, tôi làm rất nhanh

Hôm qua gặp sự cố, hôm nay đăng bù chương

Chương 645: Đừng nóng vội, tôi làm rất nhanh

Triệu Minh Thanh đột nhiên nổi giận nói: "Cậu tuổi còn trẻ học cái gì không học lại đi học nói phét lừa gạt người khác. Giấy phép hành nghề Trung Y chỉ có người có tài năng chân chính học thức đàng hoàng mới có thể có được. Trước đó tôi thấy nhóc con cậu mặt mày sáng sủa, người ngay thẳng chính trực. Không nghĩ tới lại là loại người khoác lác như vậy, tôi cũng không muốn nói chuyện với cậu nữa, đúng là lãng phí thời gian, đúng là loại người hết thuốc chữa.."

Sau khi nói xong lời này, Triệu Minh Thanh trực tiếp phất tay rời đi, động tác uyển chuyển mà dứt khoát, rất là có phong thái cao nhân.

Lâm Phàm đứng im tại chỗ, hắn không phải là bị Triệu Minh Thanh giáo huấn mà suy ngẫm, mà là không ngờ Triệu Minh Thanh lại khen ngợi hắn.

Mặt mày sáng sủa, ngay thẳng chính trực.

Hắn sờ sờ mặt mình nói: "Chẳng lẽ bây giờ mình thật sự đẹp trai như vậy sao?"

Trước kia đối với ngoại hình của mình hắn cảm thấy rất tự ti, không nghĩ tới ông già này còn rất có mắt nhìn, xem ra hôm nay không chữa ắt là không được rồi.

Nhìn ông lão đi phía trước Lâm Phàm vội vàng đi theo, lúc đi ngang qua bãi cỏ hắn phát hiện trên mặt đất có một sợi dây thừng, thế là trực tiếp nhặt lấy cầm trong tay. Đợi lát nữa, dù không biết sẽ như thế nào, nhưng chuẩn bị sẵn sàng vẫn rất cần thiết.

Triệu Minh Thanh tâm trạng lúc trước còn rất tốt nhưng hiện tại lại không thoải mái chút nào. Lúc nãy sau khi làm xong một số công việc ở phòng khám rồi rời đi, ông ta gặp được một thanh niên trẻ tuổi hoạt bát năng nổ, cảm giác không tệ. Ông ta tin rằng cùng nói chuyện với người trẻ tuổi có tính tình hoạt bát như thế này có thể khiến tâm trạng của mình càng vui vẻ hơn,. đồng thời khiến trái tim già cỗi của mình cũng dần dần trẻ lại.

Nhưng ông không ngờ rằng cái người trẻ tuổi này thật sự khiến cho người ta thất vọng, cực kỳ thất vọng. Trung Y vốn dĩ là tinh hoa của đất nước là quốc bảo của dân tộc, bất luận là loại hình nào Trung Y thì đều dùng một lòng nghiêm túc mà đối đãi. Thế nhưng lời nói của người trẻ tuổi kia lại làm cho ông hết sức tức giận.

Bệnh phổi này của mình nhiều năm qua vẫn dùng thuốc Trung Y điều trị, nhưng cũng không hết hoàn toàn. Bởi vì theo ông ta biết thì vấn đề nằm ở bản thân ông. Hiện âm dương ngũ hành mất cân bằng nên mới gây ra bệnh, lại thêm vấn đề tuổi tác thể lực không bằng người trẻ tuổi, muốn bệnh được chữa khỏi hẳn đã là việc không thể. Nhưng mà người trẻ tuổi này lại mở miệng nói nhảm, quả thực làm ông ta rất tức giận.

Triệu Minh Thanh khẽ nhíu mày, ông ta phát hiện cái người trẻ tuổi lúc nãy vẫn luôn đi theo mình. Sau đó ông dừng lại, ông muốn khuyên nhủ cái người trẻ tuổi này thật tốt, làm bất cứ chuyện gì thì cũng không nên quá tham vọng viển vông không thực tế.

“Cậu.…” Triệu Minh Thanh vừa lên tiếng thì đột nhiên tình huống có chút gì đó không đúng lắm.

Lâm Phàm trực tiếp khom người xuống vác Triệu Minh Thanh lên vai, sau đó chạy như bay về phía rừng cây nhỏ bên cạnh. Giữa ban ngày ban mặt chắc chắn là không được, nhưng trong rừng cây nhỏ kia tuyệt đối không thành vấn đề.

“Thả tôi xuống.…” Triệu Minh Thanh đã lớn tuổi nên không phải là đối thủ của một người trẻ tuổi như Lâm Phàm, lại bị hắn vác trên vai như vậy không còn cách nào để phản kháng.

“Đừng nóng vội, tôi làm rất nhanh.”

Ông lão này không thành thật chút nào, vẫn còn đang cố chống cự, thế nhưng Lâm Phàm nói cái gì thì sẽ làm cái đó, tuyệt đối không có nói đùa. Nếu hắn đã nói chữa khỏi thì nhất định sẽ chữa khỏi cho ông ta, tuyệt đối không dây dưa dài dòng.

“Thả tôi xuống, tôi sẽ không truy cứu cậu.”

Triệu Minh Thanh rõ ràng mệt mỏi, chống cự không lại người trẻ trước mắt, ông ta nghiêm túc nói: “Anh bạn trẻ, cậu làm

như vậy là phạm pháp rồi, cậu còn trẻ làm chuyện sai lầm muốn quay đầu lại vẫn còn kịp đó."

Bởi vì bây giờ là buổi sáng chỗ này không có nhiều người nên tạm thời không có ai phát hiện chuyện đang xảy ra ở đây.

"Đừng nói mấy chuyện này nữa, để tôi nói lại cho ông nghe những lời lúc nãy một lần nữa. Tôi cho ông hai sự lựa chọn, đợi sau khi tôi chữa khỏi bệnh cho ông xong. Một là ông bái tôi làm thầy hai là ông cấp cho tôi giấy chứng nhận hành nghề Trung Y, được chức".

Tiếp đó Lâm Phàm nhặt lên chiếc hộp mà Triệu Minh Thanh mang theo, khi mở nó ra thì thấy bên trong là những cây ngân châm có độ dài khác nhau được xếp thành hàng ngay ngắn, hắn nói: "Không tồi, quả thực không tồi, mấy cây ngân châm này quả thực không hề tầm thường chút nào, chắc hẳn nó là của đại sư truyền lại, ắt hẳn có chút lai lịch nhỉ."

Triệu Minh Thanh hiện tại không biết nên nói gì: "Cậu nhóc, chớ làm loạn."

Ông ta bây giờ bị tên nhóc này trói chặt vào tán cây, nếu không phải thân thể của ông còn một chút cứng cỏi e là đã không chịu nổi tra tấn kiểu này. Hơn nữa, không hiểu vì sao bây giờ người trẻ tuổi lại hung hăng thế? Ý kiến bất đồng thì ngay tức động thủ? Nhìn vẻ mặt của tên nhóc này cũng không giống người bị bệnh, cũng đâu phải người bị bệnh thần kinh, sao lại làm ra mấy chuyện như thế này?

Chương 646: Hình như là màu đen

Ngay lúc này, ở đằng xa có hai người đi tới, bọn họ vẫn chưa phát hiện chuyện gì đang xảy ra ở đây.

Cô gái còn trẻ kia mặc áo màu trắng kiểu dáng thể thao, dáng người cao gầy khuôn mặt xinh đẹp. Mà người đàn ông bên cạnh lại là một ông lão lớn tuổi, cũng đã ngoài sáu mươi bảy mươi tuổi, trên người cũng mặc áo màu trắng kiểu dáng thể thao.

Cô gái xinh đẹp nhìn chung quanh nhẹ nhàng nói: "Ông ơi, không khí ở đây đúng là thật tốt."

Ông lão gật đầu, cười nói: “Không sai, không khí trong lành rất có lợi cho cơ thể.”

“Cứu mạng.”

Đúng lúc này, một tiếng kêu cứu truyền đến một già một trẻ nghe xong đều nhất thời sửng sốt. Tiếp đó, anh mắt nhìn về phía trước tìm kiếm , cô gái xinh đẹp nói: “Ông nội, hình như có người kêu cứu.”

“Đi xem xem …”

……

Lúc này trong tay Lâm Phàm đang cầm một cây ngân châm, tay còn lại chạm vào ngực của Triệu Minh Thanh nói: “Đừng hét, đừng hét, ông cứ yên tâm đi, y thuật của tôi rất cao siêu. Nếu như không phải vì muốn có giấy phép hành nghề Y thì tôi cũng sẽ không cứu người một cách tùy tiện như vậy. Tôi chỉ mong ông nhớ cho kỹ, sau khi tôi chữa khỏi căn bệnh này cho ông, ông nhất định phải đáp ứng điều kiện mà tôi đã nói.”

Triệu Minh Thanh lắc đầu nói: “Đừng làm loạn, muốn có được chứng chỉ hành nghề thì cậu chỉ có thể dựa vào kiến thức của chính mình để vượt qua kỳ thi, đừng có đi đường tắt như vậy.”

“Tôi làm sao mà thi được đây, đại học thì không đúng chuyên ngành vả lại kỳ thi lấy giấy phép hành nghề năm nay đã qua rồi. Tôi thấy địa vị của ông cũng không thấp, nhất định có tiếng nói. Tôi có năng lực hay không thì đợi lát nữa ông sẽ rõ, sau khi ông tận mắt xác nhận rồi thì ông phải mở cửa sau cho tôi đấy.” Lâm Phàm lắc đầu nói.

Đôi khi, người thật sự có tài lại không được trọng dụng cũng bởi vì thiếu vài điều kiện, thế nhưng biện pháp này của mình, tuyệt đối là tốt nhất.

“Dừng tay.”

Đột nhiên một giọng nói khẽ truyền đến, Lâm Phàm quay đầu lại thì lập tức cau mày, đợi thêm chút nữa là xong việc rồi. Vì sao mà giữa đường lại giết ra một tên Trình Giảo Kim thế này.

“Ông Triệu.” Khi cô gái xinh đẹp chú ý tới người bị trói trên tán cây kia thì lập tức hô lên.

Triệu Minh Thanh nhìn thấy cô gái trẻ này thì cực kỳ vui mừng nói: “Mau gọi cảnh sát.”

“Anh Triệu, anh làm sao vậy? Ông lão mặc đồ thể thao bên cạnh kinh ngạc hỏi.

“Ai da, tôi cũng không biết cái cậu thanh niên này là từ đâu đến, hiện tại tôi không tiện nói rõ cho anh được, mấy người mau báo cảnh sát cứu tôi với.” Triệu Minh Thanh nói, ông ta bây giờ bỗng nghĩ ra cách dùng cảnh sát để doạ tên thanh niên này đi. Thế. nhưng Triệu Minh Thanh không ngờ là cái tên thanh niên này thế mà không có một chút lo lắng, ngược lại quay đầu nhìn về phía hai người kia.

“Ông lão, em gái, các người đừng quá căng thẳng. Tôi không phải người xấu, tôi đang chữa bệnh và làm một giao dịch thôi.” Lâm Phàm nói xong cầm lấy cây ngân châm để chuẩn bị châm cứu cho Triệu Minh Thanh.

“Thả ông Triệu ra.” Cô gái xinh đẹp trừng mắt một cái, tiếp đó chạy lấy đà xông tới, dáng vẻ giống như người từng luyện võ. Cô tung ra một cước nhằm vào đầu Lâm Phàm.

Ông lão bên cạnh vội vã nói: “Cẩn thận.”

Cú đá này thật sự rất có khí lực hơn nữa còn rất dẻo dai, trong mắt người thường thì một cước này đá rất cao.

Nhưng trong mắt Lâm Phàm thì mấy thứ này đều quá phô trương chỉ hữu dụng khi đối phó với người thường, vẫn còn kém xa so với loại cao thủ như hắn. Trong nháy mắt, Lâm Phàm xoay người lại dùng một tay bắt lấy cổ chân của người đẹp rồi nâng lên: “Mỹ nữ, đừng thô bạo thế…”

Vừa dứt lời thì nghe một tiếng xoẹt, giữa hai chân người đẹp lộ ra một khe hở. Lâm Phàm vừa nhìn thì lập tức trợn tròn mắt, con mẹ nó! hình như là màu đen…

“Á!”

Người đẹp hét lớn một tiếng, Lâm Phàm vội vàng bỏ chân cô ta xuống rồi nói: “Đừng căng thẳng, vừa rồi chỉ có tôi nhìn thấy, ông Triệu phía sau cô không có thấy vì tôi đã che cho rồi. Còn nữa, việc này cũng không liên quan đến tôi, cái quần này của cô chất lượng không được tốt cho lắm.”

“Đồ đáng ghét…” Cô gái tức giận trừng mắt nhìn Lâm Phàm, như thể muốn liều mạng với hắn.

Lâm Phàm làm gì có thời gian mà lãng phí với cô ta, nếu như lát nữa lại có người tới thì hành vi của hắn chẳng phải là sẽ bị bại lộ hay sao?

Sau đó, ngân châm trong tay hắn chợt lóe lên, lập tức đâm thẳng vào huyệt đạo của cô gái, trong nháy mắt khiến cô ấy không thể cử động được.

Tâm trạng Triệu Minh Thanh vốn đang rất khẩn trương thì đột nhiên cả người sửng sốt , kinh ngạc nhìn chuyện vừa xảy ra ngay trước mắt, nói: “Đây là định thân sao, làm sao có thể.”

“Không gì là không thể, cơ thể con người trên dưới có hàng ngàn huyệt đạo, mười hai đường kinh mạch chính cùng tám mạch kỳ kinh. Đồng thời còn có mười bốn đường kinh lạc và ba trăm sáu mươi lăm huyệt vị, trong này còn có rất nhiều kiến thức. Ông có biết bí quyết điểm huyệt mười hai canh giờ, hai mươi bốn điểm nguy hiểm trí mạng… ông có biết không.” Lâm Phàm lộ ra một phần kiến thức, tâm trạng lúc này cảm thấy không tệ. Dù sao cũng là khoe khoang thêm một chút, nhưng đương nhiên đây không phải là chém gió cho có mà là lời nói thật.

Chương 647: Thả làm gì, cứ để như vậy

Triệu Minh Thanh kinh ngạc nhìn Lâm Phàm lắc đầu đáp: “Tôi không biết.”

Lâm Phàm cười nói: “Ông muốn biết sao? Nhưng tôi sẽ không nói cho ông biết đâu, trước tiên chữa bệnh cho ông đã. Thế nhưng ông phải nhớ cho kỹ giữa chúng ta còn có một giao dịch, ông cũng đừng có mà nuốt lời đấy.”

Ông lão mặc đồ trắng kia lúc này đang muốn báo cảnh sát, thế nhưng lại bị Triệu Minh Thanh ra hiệu ngăn cản. Ngay lúc này, Triệu Minh Thanh có cảm giác tên thanh niên này dường như là người có năng lực.

Người đẹp ở bên cạnh toàn thân không thể nhúc nhích, trong ánh mắt lóe ra vẻ hoảng sợ giống như nhìn thấy ma vậy.

Đến lúc này, Lâm Phàm cảm thấy mình rốt cuộc cũng có thể an tâm chữa bệnh.

Triệu Minh Thanh hơi cúi đầu nhìn ngân châm trên người, nói: "Cậu nhóc, mấy huyệt đạo này hình như không liên quan đến phổi đúng không, vậy vì sao phải thi châm ở những chỗ này?"

"Cậu nhóc…."

"Cậu nhóc…."

Lâm Phàm cúi đầu bận rộn, ngay cả nói chuyện cũng không muốn nói.. Đồng thời, sức mạnh hỗ trợ thần bí của bách khoa toàn thư cũng bắt đầu phát huy tác dụng. Nếu như không có nó mà chỉ dựa vào châm cứu để trị bệnh phổi của ông lão này, e là phải cần thêm một khoảng thời gian rất dài. Hiện tại đã có sự hỗ trợ thần bí của bách khoa toàn thư, ngược lại trong thời gian rất ngắn có thể loại bỏ vấn đề này.

Nhưng chỉ một lần này cũng không thể chữa khỏi hoàn toàn, mà sau đó cần phải trị liệu thêm bằng thuốc Trung Y. Thế nhưng đối với Lâm Phàm mà nói tất cả mấy cái này đều là chuyện nhỏ không có gì là tâm bệnh.

"Có thoải mái không?." Lâm Phàm hỏi.

Triệu Minh Thanh gật đầu đáp: "Thoải mái."

Lâm Phàm cười nói: "Tôi đã nói rồi, ông còn không tin, thật sự là… haizz!."

Nhìn thủ pháp trị liệu của Lâm Phàm, Triệu Minh Thanh trong lòng cũng tự nhủ, rốt cuộc đây là do nguyên nhân gì tạo thành? Sự hiểu biết của chính ông về Trung Y cũng coi như là sâu sắc, nhưng giờ đây ông phát hiện ra một điều là dường như mình không hiểu bất cứ điều gì.

Vào lúc này, cái cách mà ông nhìn Lâm Phàm đều có chút thay đổi.

Tuy nhiên lúc này đây, Lâm Phàm khẽ cau mày khó chịu, hắn luôn có cảm giác ở sau lưng mình dường như có một đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào cái mông của hắn, ánh mắt này có chút tà ác.

Cô gái mặc đồ thể thao màu trắng nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm với ánh mắt đầy giận dữ, hận không thể giẫm nát cái tên

này dưới chân cô.

Trong lòng Lâm Phàm rất bình tĩnh không chút gợn sóng, em gái này hình như rất hiếu sắc, nếu không vì sao lại cứ nhìn chằm chằm cái mông của hắn, chẳng lẽ là muốn làm chuyện gì đó phi pháp hay sao?

Nhưng trong đầu của hắn giờ đây chỉ có suy nghĩ lớn nhất đó chính là làm sao chữa khỏi bệnh cho Triệu Minh Thanh càng sớm càng tốt. Tình huống đặc biệt thủ đoạn cũng phi thường, vì để danh chính ngôn thuận có được giấy phép hành nghề, nhất định hắn phải khiến cho Triệu Minh Thanh tâm phục khẩu phục, bằng không nhiệm vụ e rằng rất khó để hoàn thành.

“Đại sư, có thể cởi trói cho tôi được không, tôi cam đoan không làm gì ảnh hưởng tới cậu.” Triệu Minh Thanh giờ phút này đã hiểu ra, không ngờ là bản thân lại gặp được một vị đại sư chân chính. Mặc dù vị đại sư trước mắt này tuổi còn rất trẻ nhưng có đôi lúc không thể dùng cái nhìn thông thường mà nhận xét mọi thứ. Có thể thấy thủ pháp của vị đại sư trẻ tuổi này rất huyền diệu, bản thân ông xem mà không hiểu, nhưng ông thực sự cảm nhận được cơ thể của mình đã có chút thay đổi, rõ ràng là đang tiến triển ngày càng tốt hơn.

Lúc này Lâm Phàm cũng không biết tâm tình Triệu Minh Thanh đang kích động đến cỡ nào. Trung Y chính là tinh hoa của đất nước, thế nhưng cho đến ngày nay chỉ còn lưu truyền lại vài cuốn sách cổ và đều bị tổn hại nghiêm trọng. Trung Y đối với bọn họ mà nói, giống như là người muốn qua sông phải tự mò mẫm từng hòn đá, chậm rãi nghiên cứu. Đặc biệt là trình độ y học hiện đại ngày nay càng cao siêu, bất luận là bệnh tình nào đi chăng nữa thì chỉ cần thông qua xét nghiệm một chút là có thể xác định được.

Trung Y của bọn đã có chút lạc hậu rồi.

“Thả ra làm gì, cứ để như vậy.” Lâm Phàm lấy Triệu Minh Thanh ra làm thí nghiệm, nhưng điều làm hắn ngạc nhiên chính là năng lực của hắn không ngờ lại lợi hại như vậy. Nhất là khi có thêm sự hỗ trợ thần bí của bách khoa toàn thư, hiệu quả mang lại đúng là càng thêm huyền diệu vô cùng. Cơ thể Triệu Minh Thanh rõ ràng đã xảy ra thay đổi rất lớn.

Lúc này, ông lão đứng ở đằng xa đi tới trước mặt hai người, nghi hoặc hỏi: “Chàng trai, bệnh cũ của ông Triệu thật sự có thể chữa khỏi được sao?

Lâm Phàm liếc nhìn ông lão, thoáng chút ghét bỏ nói: “Xin ông hãy gọi tôi là đại sư.”

Ông lão sững sờ, cũng không kịp phản ứng lại. Mà cô gái tạm thời không thể cử động và nói chuyện kia, trong ánh mắt lộ ra vẻ khinh bỉ. Cái gì mà đại sư, đại sư em gái anh.

Triệu Minh Thanh đã bị Lâm Phàm làm cho rung động, ông cống hiến cả cuộc đời này cho Trung Y. Mà cũng chính vì nhờ vào Trung Y mà ông có được địa vị và thân phận như bây giờ, lúc này đây ông thừa nhận: “Ông Mộ, đây mới thật sự là đại sư đó.”

Chương 648: Đây là loại thủ pháp gì

Ông lão họ Mộ nhìn người anh em tốt Triệu Minh Thanh của mình, ông biết người anh em này của mình khi còn trẻ đã không thích nói đùa. Hơn nữa nhìn vẻ mặt hiện tại của ông ấy hình như rất kích động nhưng cũng rất nghiêm túc, cuối cùng ông nhìn về phía Lâm Phàm nói: “Đại sư, thật có thể chữa khỏi được sao?”

“Ông ở đây nói nhảm cái gì đấy, bệnh này nếu trị không khỏi thì tôi đây phí thời gian làm cái quái gì?” Lâm Phàm cũng không thèm ngẩng đầu lên, lần lượt cắm từng mũi ngân châm lên người Triệu Minh Thanh, hỏi: “Cảm giác thế nào? Có phải rất sảng khoái không?”

Triệu Minh Thanh gật đầu đáp: “Sảng khoái.”

“Thấy sảng khoái là đúng rồi, nếu ông cảm thấy khó chịu thế thì mới không ổn.” Lâm Phàm cười nói.

Thanh niên này mặc dù nói năng ngông cuồng, cũng không biết chút nào kính già yêu trẻ. Thế nhưng trong tình cảnh hiện tại đã làm cho ông ta kinh hãi không thôi, sau đó thì lẳng lặng đứng ở một bên không nói lời nào. Mặc dù chẳng hiểu chút gì về Trung Y nhưng cũng quan sát một cách say sưa ngon lành.

Về phần cô cháu gái kia đang nghĩ, cái tên đẹp trai này là cái thá gì chứ. Hiện tại cô tức đến nỗi sắp mắng người tới nơi rồi đây, không hiểu vì sao ông nội của cô lại co thể như vậy chứ, rõ ràng là cô đang bị tên này bắt nạt mà.

Lúc này, ba người đang nhỏ giọng trao đổi.

Ông Mộ hỏi: "Đại sư, việc chữa trị này còn tốn thời gian bao lâu?"

Lâm Phàm đáp: "Nhanh thôi, nhanh thôi, đừng hối thúc."

Triệu Minh Thanh tay chân không thể nhúc nhích nói: "Đúng, đúng, đừng hối thúc đại sư, y thuật của đại sư đúng là cao siêu khiến tôi mở rộng tầm mất. Nghĩ lại biểu hiện không tin lúc trước, tôi thật sự có chút xấu hổ."

"Đại sư, cậu nói xem mũi châm này của cậu là thế nào? Có bí quyết nào đằng sau hay không? Tại sao lúc đâm vào trên người, tôi lại có cảm giác ớn lạnh cả người." Triệu Minh Thanh lúc này giống như một học sinh hiếu kỳ, hỏi cái này hỏi cái kia.

"Thoải mái không?" Lâm Phàm hỏi.

Triệu Minh Thanh gật đầu đáp: "Thoải mái".

Lâm Phàm gật đầu nói: "Thoải mái là được rồi, làm gì mà hỏi lắm vậy. Tôi biết là ông muốn tìm hiểu, nhưng tôi sẽ không nói cho ông đâu, đợi lát nữa sẽ tốt thôi, đừng quá lo lắng."

Ông Mộ ở một bên gật đầu nói: "Đại sư nói rất đúng, ông đừng có mà hỏi nhiều như vậy nữa để cho đại sư yên tâm trị liệu cho ông thật tốt, căn bệnh này đã đeo bám theo ông cả đời này rồi, thật không ngờ là lần này có thể trị khỏi, đúng là thật sự quá may mắn."

Lúc này, Triệu Minh Thanh bị trói ở trên cây cảm thấy rất sốt ruột, ông ta rất muốn biết cách thi châm này rốt cuộc là gì. Thế nhưng vị đại sư này lại không hề nói cho ông ta biết, khiến cho ông ta lo lắng không thôi.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

"Đại sư, đã xong chưa?" Triệu Minh Thanh sốt ruột hỏi, ông ta cảm thấy cơ thể của mình đã thay đổi rất nhiều, có một sự biến

đổi đặc biệt khác lạ mà ngay chính ông cũng có thể tự mình cảm nhận được.

Lâm Phàm vốn định nói là xong rồi, nhưng phát hiện biểu hiện của Triệu Minh Thanh không quá kinh ngạc. Chẳng lẽ là do thủ đoạn của hắn không đủ cao cấp nên không khiến cho ông ta bị kinh sợ hay sao?

Nếu đã như vậy thì lộ ra vài chiêu, tuy rằng việc này đối với thân thể của Triệu Minh Thanh không có lợi ích gì nhưng cũng không có chỗ xấu. Vả lại để sử dụng chiêu thức này thực cũng không đơn giản.

Hiện giờ, khắp chỗ trên người Triệu Minh Thanh tất cả đều là ngân châm, nếu mà có người nhìn thấy cảnh này thì có lẽ đều sẽ cảm thấy có chút đáng sợ.

Lâm Phàm phất tay một cái.

Vù vù.

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc lập tức xảy ra, những chiếc ngân châm dày đặc trên người Triệu Minh Thanh đột nhiên vang lên âm thanh vù vù, giống như là một đàn ong mật đồng loạt vỗ cánh bay lên.

Từng cây ngân châm lần lượt run lên, Triệu Minh Thanh kinh ngạc trợn mắt há mồm thốt lên: "Đại sư, đây là… đây là loại thủ pháp gì?"

Triệu Minh Thanh thân là một bác sĩ Trung y kỳ cựu, nhưng đối với tình huống xảy ra lúc này quả thực không biết giải thích thế nào. Ông ta càng hiểu biết nhiều, càng phát hiện chuyện này có thể nói là một chuyện khó có thể nào mà lý giải được.

Ông Mộ không có hiểu gì về Trung y, nhưng lúc này ông ta cũng cảm thấy tình huống vừa rồi thật sự là đáng kinh ngạc.

Lâm Phàm bình tĩnh mỉm cười nhưng trong bụng thì cười ha hả một cái, chiêu thức này còn không thể làm các người kinh ngạc được sao.

"Vấn đề của ông sao lại nhiều như vậy, đây cũng chỉ là một loại thủ pháp rất bình thường thôi mà, không đáng nhắc tới. Tốt rồi, thân thể của ông đã gần như khỏi hẳn. Một lát nữa tôi

sẽ kê đơn thuốc cho ông, nếu ông cứ đúng giờ uống thuốc cơ bản sẽ không còn vấn đề."

Lâm Phàm vừa động nhẹ mười ngón tay, toàn bộ ngân châm cắm khắp trên người Triệu Minh Thanh đều đồng loạt rơi ra rồi rơi vào trong tay Lâm Phàm, sau đó hắn để chúng trở lại trong hộp.

Lâm Phàm phủi phủi tay, rất điềm nhiên nói: "Ông lão, mau đi cởi trói cho người anh em của ông đi."

Chương 649: Nếu tôi số hai thì không ai số một

Ông Mộ bỗng giật mình, ngay lập tức vội vàng tiến lên cởi trói cho Triệu Minh Thanh, quan tâm hỏi: "Thế nào? Anh có cảm thấy gì không?"

Triệu Minh Thanh ngây ngốc nhìn Lâm Phàm, sau đó ánh mắt nhìn về phía ông Mộ nói: "Rất sảng khoái, rất sảng khoái, thật là quá sảng khoái, chưa bao giờ tôi cảm thấy sảng khoái như hôm nay."

"Y thuật của tôi cũng được đấy chứ?" Lâm Phàm vẫn giữ nụ cười điềm tĩnh, như thể hắn đang hỏi một chuyện rất bình thường.

Triệu Minh Thanh lúc này kích động nắm tay Lâm Phàm nói: "Đại sư, y thuật của cậu đã không thể dùng từ tốt để hình dung, mà phải nói là rất cao siêu, thật sự là quá cao siêu rồi."

Lâm Phàm mỉm cười nói: "Bây giờ chuyện làm giấy phép hành nghề cho tôi còn có vấn đề hay không?

Triệu Minh Thanh vừa định nói không thành vấn đề, bỗng ông đột nhiên nhớ tới một chuyện, nói: "Đại sư, chuyện đó đương nhiên là không thành vấn đề nhưng quốc gia có quy tắc của nó, nếu như cậu không có chứng chỉ chuyên môn đại học vậy chỉ có thể đi theo danh sư. Nhưng mà cậu yên tâm, tôi biết tôi không có tư cách làm lão sư của cậu nhưng tôi có thể làm học trò của cậu. Chỉ cần có thân phận này, việc lấy giấy phép hành nghề cứ để tôi lo, chuyện này tuyệt đối không thành vấn đề."

Lâm Phàm sao có thể không biết Triệu Minh Thanh nói như vậy là có ý gì, nên vui vẻ nói: "Được, nhưng mà nếu trong hôm nay ông có thể giúp tôi lấy được giấy phép hành nghề, ngược lại tôi có thể suy nghĩ chuyện này một chút."

Lúc trước tôi kêu ông bái tôi làm thầy nhưng ông không bái. Bây giờ ông lại muốn bái tôi làm thầy, tôi không làm chút khó dễ cho ông thật sự không xứng với cái danh hiệu Lâm đại sư kiêu ngạo này.

Trước tiên cứ lừa gạt ông, đợi đến khi có giấy phép hành nghề trong tay, tôi sẽ cho ông biết muốn bái tôi làm thầy là chuyện khó khăn cỡ nào.

"Đại sư, y thuật của cậu thật sự là quá thần thánh rồi, ông già tôi cả đời này chưa từng phục ai, bây giờ tôi chỉ phục có mỗi mình cậu."

Triệu Minh Thanh điên cuồng tâng bốc, tuy ông ta tuổi tác đã lớn nhưng vẫn một lòng với Trung Y như cái thuở mới vào nghề. Ông ta vẫn không quên mục đích ban đầu của mình, đó chính là muốn học được bản lĩnh thật sự. Nhất là bây giờ, ông ta đang một mực nghiên cứu sách cổ với hy vọng từ trong đó lấy ra được kiến thức mới. Thế nhưng chuyện này thật sự quá khó khăn, hiện tại vị đại sư trước mặt này tuy rằng tuổi còn rất trẻ nhưng mà y thuật thật không phải dạng vừa. Chỉ cần dựa vào việc có thể trị được bệnh phổi của ông ta thì có thể nói, năng lực cỡ này đã quăng ông ta cách xa mười tám con phố rồi.

Lâm Phàm vui vẻ đứng ở đó rất lạnh nhạt gật đầu nói: "Ông lão, mấy lời này của ông quả thực nói không sai, Lâm đại sư tôi đời này y thuật tự nhận mình số hai thì không ai dám nhận là số một, tôi nói như vậy ông có phục hay không?"

"Phục, phục." Triệu Minh Thanh lập tức gật đầu, việc này ông ta không thể không phục được, bởi vì chính mắt ông ta nhìn thấy thần y đó nha.

Ông Mộ ở một bên tò mò nói: "Đại sư, cậu xem thử thân thể của tôi thế nào?"

Lâm Phàm liếc ông ta một cái, nói: "Không nhìn, tôi với ông không có quen."

Ông Mộ ăn quả đắng có chút xấu hổ cười ngượng, thế nhưng ông vẫn đi theo bên cạnh rất nóng lòng muốn tạo mối quan hệ tốt với Lâm Phàm. Ông ta phát hiện chỉ cần mình nịnh bợ khen ngợi đại sư thì nhất định có thể kéo gần mối quan hệ.

“Đại sư, chúng ta trước lạ sau quen, tôi và ông Triệu là anh em lâu năm cùng nhau vào sinh ra tử. Nếu sau này ông Triệu có làm đệ tử của cậu thì bản thân tôi cũng được thơm lây một chút đó nha.” Ông Mô tươi cười nói.

Lâm Phàm nhìn ông Mộ đáp: “Để nói sau!”

Sau đó hắn nhìn Triệu Minh Thanh nói: “Ông giúp tôi đi làm giấy phép trước, chuyện này đối với ông đâu quá khó nhỉ.”

“Không khó.” Hiện tại Triệu Minh Thanh tinh thần rất sảng khoái, thân thể không có vấn đề gì cũng không còn ho khan.

“Đại sư! À, phải gọi là lão sư, ngài cứ yên tâm đi, tôi lập tức giúp ngài lấy được giấy phép, chúng ta bây giờ đến sở y tế đi.”

“Đi thôi.” Lâm Phàm mất kiên nhẫn nói, điều mà hắn cần nhất lúc bây giờ chính là một tờ giấy phép hành nghề. Ở cái thời đại này, nếu hắn không có tờ giấy phép này thì làm cái gì cũng bất tiện. Nhưng mà nếu có giấy phép rồi vậy thì sẽ thoải mái.

Triệu Minh Thanh cũng không đợi được nữa lập tức nói: “Được, được….”

Mà lúc này, Mộ Linh Linh vẫn luôn bị định thân ở nơi kia sắp khóc rồi, ông Triệu quên mất cô thì thôi đi. Mà bây giờ ngay cả ông nội cũng quên cô luôn, quần của cô thì bị rách, việc này khiến cô cảm thấy rất mất mặt. Thậm chí, cô có thể cảm nhận được một cơn gió lạnh thổi tới xuyên thấu vào sâu bên trong, làm cho cô cảm thấy rất lúng túng.

Đúng lúc này, ông Mộ mới chợt nhớ đến cô cháu gái mình, ngay lập tức mở miệng nói: “Đại sư, đại sư, cháu gái tôi vẫn còn chưa cử động được.”

Chương 650: Động đất cấp chín

“Đúng rồi, thiếu chút nữa là tôi quên mất.” Lâm Phàm mỉm cười, sau đó đi tới trước mặt cô gái trên dưới đánh giá một

chút, đúng là không tệ nha. Dáng người tuyệt mỹ dung mạo cũng xinh đẹp, chỉ là có hơi chút bạo lực.

Đối mặt với ánh mắt không chút kiêng dè của Lâm Phàm, Mộ Linh Linh trong lòng phẫn nộ, nhưng không thể làm gì được.

Lâm Phàm khẽ cử động ngón tay rút cây ngân châm kia ra.

Ngay lúc Lâm Phàm rút nó ra, Mộ Linh Linh không thể nhịn được nữa mà giơ chân lên đá ngay đầu Lâm Phàm. Lâm Phàm lanh tay lẹ mắt lại một lần nữa bắt lấy cổ chân của đối phương. Ánh mắt khẽ liếc một cái xác nhận, quả đúng là màu đen hơn nữa còn có viền ren.

"Á!"

Một tiếng hét thất thanh truyền đến.

Lâm Phàm buông tay ra vội vàng nói: "Cô yên tâm, không ai nhìn thấy quần lót ren màu đen của cô đâu, cũng chỉ có mỗi tôi nhìn thấy."

Ông Mộ cùng Triệu Minh Thanh đang thì thầm bàn tán, nghe được tiếng hét kinh hãi này thì quay đầu lại kinh ngạc nhìn cảnh tượng này.

Mộ Linh Linh thẹn quá hóa giận, khép hai chân lại dùng hai tay nắm lấy áo kéo xuống rồi nói: "Ông nội, ông mau đưa áo khoác cho cháu."

"Cháu gái, ông nội chỉ có một cái áo khoác, cháu muốn mượn làm gì?" Ông Mộ hỏi.

Mộ Linh Linh không dám nói ra, nhưng Lâm Phàm quay đầu lại nói: "Quần của cháu ông bị rách đáy rồi."

"Im ngay." Mộ Linh Linh nổi giận, tại sao người này lại như vậy chứ.

Ông Mộ lập tức phản ứng, tức khắc cởi áo khoác ngoài ra để lộ áo sơ mi mỏng bên trong. Mộ Linh Linh dùng áo khoác che lấy mông, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm nói: "Anh đợi đấy, ông nội chúng ta về thôi."

Không nói thêm câu nào, Mộ Linh Linh xoay người rời đi nhưng mới đi được vài bước cô chợt phát hiện có gì đó không

đúng lắm, ông nội thế mà không đi theo. Lúc cô quay đầu lại mới phát hiện ông nội thế mà lại đi cùng cái tên kia.

Ông Mộ nói: "Cháu gái cháu tự về trước đi, ông nội cùng bọn họ đi xem một chút."

"Hừ." Mộ Linh Linh hừ một tiếng rồi nhanh chóng rời đi, cô không ngờ rằng ông nội lại không đứng về phía cô.

Triệu Minh Thanh hiện tại rất hưng phấn, đợi lát nữa làm xong giấy phép hành nghề thì ông ta có thể bái sư rồi, suy nghĩ đến thôi đã cảm thấy kích động rồi: "Lão sư, chúng ta đi thôi."

"Được." Lâm Phàm cười nói, chuyện này nhanh chóng được giải quyết như vậy cũng phải ngưỡng mộ đầu óc của chính mình. Nghĩ lại đầu óc của mình quả là thông minh, không ngờ cách này mà mình cũng có thể nghĩ đến.

Nếu ông không tin tôi thì tôi sẽ trói ông lại rồi chữa khỏi cho ông, còn nếu ông không tin nữa vậy thì chỉ có thể nói là gặp quỷ rồi.

Ông Mộ thì ở bên cạnh, trong lòng tò mò hỏi đủ thứ chuyện, thế nhưng Lâm Phàm cũng lười để ý tới ông ta. Mặc dù cháu gái của ông ta thực sự rất xinh đẹp, nhưng đại sư tôi đây không phải là kiểu người dễ bị thu hút bởi ngoại hình.

Sở y tế.

Nhân viên công tác nhìn thấy Lâm Phàm quay trở lại thì cảm thấy bất lực, anh chàng đẹp trai này xem ra là chưa có từ bỏ ý định. Khi nhân viên công tác vừa định đi ra ngăn đối phương và yêu cầu đối phương rời đi thì phát hiện Triệu Minh Thanh, hơn nữa ông còn đang đi cùng với anh chàng đẹp trai này.

Lâm Phàm chỉ vào bàn làm việc nói: "Chúng ta không cần qua bên đó đúng không?"

Triệu Minh Thanh xua tay nói: "Không cần, không cần, cứ đi theo tôi, chúng ta trực tiếp đi tìm lãnh đạo, tôi lấy danh nghĩa của mình ra bảo lãnh cho cậu, có thể bỏ qua tất cả khảo thí."

Triệu Minh Thanh quả nhiên có năng lực này, hơn nữa địa vị của ông ta không hề thấp.

Đến văn phòng lãnh đạo.

Lúc Triệu Minh Thanh vừa bước vào, lãnh đạo sở y tế lập tức đứng dậy lịch sự cúi chào: " Chào Triệu lão sư…"

Triệu Minh Thanh mỉm cười nói: "Tiểu Vương, đây là thầy của tôi nhưng hiện tại vị này còn chưa có giấy phép hành nghề y. Cho nên tôi lấy danh dự của mình đảm bảo, cậu xem hôm nay có thể cấp một giấy phép hành nghề có được hay không?"

"Được, được…." Tiểu Vương cười nói.

Sau đó sắc mặt có chút thay đổi hỏi: "Triệu lão sư, ông… ông vừa mới nói cái gì?"

Lãnh đạo Vương sửng sốt, cứ tưởng mình nghe nhầm, vừa nãy Triệu lão sư nói cái gì?

Triệu Minh Thanh nhìn Tiểu Vương rồi lại nói: "Đây là thầy của tôi, hôm nay tôi đến đây để đảm bảo cho thầy của tôi làm một giấy phép hành nghề y."

Tiểu Vương trợn tròn mắt vẻ mặt khó hiểu nhìn ông Triệu, cái này chẳng phải là đang nói đùa hay sao? Triệu lão sư là hạng người nào? Đây là người rất có tiếng trong giới Trung Y, nếu là nói làm học trò của ông ta thì anh a còn tin. Thế nhưng bây giờ ông Triệu lại nói người thanh niên trẻ tuổi này là thầy của ông ấy, chuyện này thực sự là quá khó tin mà.

Lâm Phàm cau mày nói: "Ông lão, hình như mặt mũi ông dùng không được rồi."

Triệu Minh Thanh có chút xấu hổ, sau đó nhìn Tiểu Vương nói: "Tiểu Vương, rốt cuộc là cậu có làm được hay không? Nếu không làm được để tôi còn nghĩ cách khác."

Tiểu Vương thấy Triệu lão sư có chút tức giận thì lập tức gật đầu đáp: "Tôi làm được, làm được, chỉ là tôi quá kinh ngạc mọi người chờ tôi một chút…"

Hiện tại hắn ta nhất định phải hoãn chuyện này lại một chút, nếu không chậm một chút thì trái tim có chút không chị được. Lúc vừa mới nghe xong, hắn cảm thấy giống như vừa gặp một cơn động đất cấp chín vậy, quả thật là chấn động lòng người mà.

Chương 651: Có sét, có sấm sét rồi.

Đa tạ michaelk, Buithang3058 đã tặng kim phiếu

Cám ơn đọc giả đã ủng hộ truyện, hôm nay cúp điện nguyên ngày ko làm gì được, nên có lẽ sẽ lên chương trễ, mong dọc giả thông cảm

Chương 384: Có sét, có sấm sét rồi.

Triệu Minh Thanh hoàn toàn đủ tư cách để gọi một tiếng 'Tiểu Vương'. Còn người khác đều phải gọi là 'Vương cục', người được gọi là 'Tiểu Vương' này thật ra chính là học trò của Triệu Minh Thanh, để ông ta ngồi vào vị trí này đương nhiên là nhờ vào sự trợ giúp của Triệu lão sư. Nếu như không phải có sự hỗ trợ của ông Triệu thì với tuổi đời này của ông ta mà muốn ngồi vào vị trí này thì hoàn toàn không có khả năng.

Có lãnh đạo ra mặt đương nhiên là giấy phép nhận này không có bất kỳ vấn đề gì, mỗi một bộ phận từ lúc xét duyệt đến lúc thông qua đều rất nhanh, cho đến khi giấy phép được đưa đến tay Lâm Phàm thì hắn cũng chỉ đành thở dài. Mặc dù đây chỉ là một tờ giấy phép mà thôi nhưng ở trong đó chứa đựng bao nhiêu sự tình đó nha.

Thở dài, than thở.

Lâm Phàm vô cùng vui vẻ cất giấy phép vào, sau đó mới rời khỏi nơi này.

Triệu Minh Thanh đi theo phía sau, vốn dĩ Tiểu Vương còn muốn nói vài câu, nhưng lời vừa đến bên miệng thì lại nuốt xuống. Đến bây giờ, ông ta cũng không rõ chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Người trẻ tuổi kia có lai lịch là gì? Tại sao Triệu lão sư lại gọi đối phương là lão sư?

Mà thôi quên đi, đây là chuyện của Triệu lão sư, mình cũng không nên hỏi nhiều, nếu hỏi nhiều ngược lại khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Bên ngoài sở y tế.

Gương mặt của Triệu Minh Thanh đầy vẻ tươi cười đứng ngay bên cạnh

Lâm Phàm nói: "Lão sư! Ngài có thấy hài lòng không ?"

Lâm Phàm gật đầu đáp:“Hài lòng! Tôi rất hài lòng, hiệu suất làm việc thật sự rất cao đó.”

“Vậy khi nào tôi có thể tiến hành bái sư được vậy. Nhất định phải tổ chức lễ bái sư thật long trọng mới được.” Triệu Minh Thanh nói.

Lâm Phàm gật đầu nói: “Ừm! Nhất định như vậy rồi. Bái sư là một chuyện lớn đương nhiên là phải làm long trọng chứ?”

Tâm trạng của Triệu Minh Thanh rất phấn khởi cuối cùng ông ta cũng có thể bái sư rồi. Người thầy trước mắt này có y thuật rất cao siêu, nếu như mình có thể bái nhập môn hạ thì nhất định phải cố gắng hết sức để học tập: “Lão sư! Vậy thì lúc nào thì được?”

Bây giờ hắn đã nhận được giấy phép rồi nên cũng cảm thấy rất thoải mái. Còn về việc nhận đệ tử thì phải trì hoãn thêm một khoảng thời gian nữa. Dù sao thì lúc đầu mình chủ động đưa ra ý định nhận đệ tử cũng không dễ dàng gì. Thế mà ông lão này lại không tin tưởng mình, còn nói không cần. Cho nên không thể không nói, không công mà nhận được cơ duyên thế này vậy mà lại từ chối, vì thế không còn nữa rồi.

“Việc này cũng không cần gấp, tôi phải xem xét lại một chút.” Lâm Phàm khoát tay nói.

Triệu Minh Thanh cuống cuồng lên nói: “Lão sư! Lúc trước ngài không phải nói như vậy, ngài nói nếu như tôi làm xong giấy phép thì ngài sẽ nhận tôi làm đệ tử mà.”

Lâm Phàm sững sờ, sau đó nhìn về phía Triệu Minh Thanh nói: “Là ai nói như vậy, lúc đó tôi nói là sẽ suy nghĩ lại thôi mà. Còn nữa, bây giờ ông chưa trở thành đệ tử của tôi đã dám nghi ngờ lời nói của tôi rồi. Nếu ông thực sự bái sư, học được bản lĩnh thật sự thì người làm thầy như tôi chắc chắn sẽ bị ông mắng chết luôn mất.”

Triệu Minh Thanh nhanh chóng khoát tay: “Lão sư! Tôi không có. Nhưng mà ngài định xem xét đến khi nào?”

Lâm Phàm chỉ tay lên trời nhưng Triệu Minh Thanh vẫn chưa hiểu rõ: “Lão sư! Có ý gì vậy?”

“Nhìn trời đi.” Lâm Phàm bình tĩnh nói.

Triệu Minh Thanh nghi ngờ nói: “Lão sư! Tôi vẫn không hiểu?”

Lâm Phàm ngẩng đầu: “Nếu như ngay bây giờ trên bầu trời xuất hiện một tia sét, chứng tỏ đây chính là số trời đã định, muốn tôi nhận ông làm đệ tử. Nếu như không có vậy thì phải chờ lần sau rồi, cho tôi thêm thời gian cân nhắc.”

Triệu Minh Thanh ngẩng đầu lên nhìn thấy bầu trời trong xanh, ánh nắng chói chang, ngay cả một đám mây đen cũng không có.

Ông Mộ cũng ngẩng đầu lên nói: “Hiện tại là ban ngày thì sấm sét ở đâu ra.”

Lâm Phàm cười thầm trong lòng, nếu bây giờ có tia sét xuất hiện thì thật sự gặp quỷ rồi. Rõ ràng là muốn từ chối chẳng lẽ ông ta còn không chịu hiểu nữa hay sao?

Cơ hội bái sư lần này chỉ có một mà thôi nếu bỏ lỡ rồi thì không còn nữa. Bằng y thuật kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu của mình, bộ muốn bái thì có thể bái sư được sao.

Đột nhiên!

Ầm ầm!

Vốn dĩ Lâm Phàm còn đang dương dương tự đắc thì đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn trên bầu trời, trong mắt hiện lên vài phần trì trệ.

“Cái này…… Cái này…….”

Triệu Minh Thanh hoàn toàn hưng phấn nói: “Lão sư! Có sét, có sấm sét rồi.”

“Con mẹ nó.”

Trong lòng Lâm Phàm giận đến nỗi mắng cả ông trời, mẹ nó chuyện này vậy mà cũng xảy ra được? Nhưng bây giờ, Lâm Phàm giả vờ bình tĩnh gật đầu nói: “Tôi biết có sấm sét rồi.”

“Lão sư! Vậy tôi sẽ được bái sư rồi phải không?” Mặt già của Triệu Minh Thanh đỏ bừng vì kích động, nhiều năm trôi qua như vậy đây là lần thứ tư ông ta kích động như thế .

Chương 652: Ông trời cũng đã tán thành

Lâm Phàm vẫn đứng yên như cũ rồi ngẩng đầu lên nhìn ông trời. Hắn không cách nào hiểu nổi, hôm nay ông trời có bị bệnh gì không vậy sao tự nhiên giữa ban ngày ban mặt mà lại có sấm sét? Dị tượng này cũng thu hút sự chú ý của rất nhiều người đi đường xung quanh.

Một khi lời đã nói ra khỏi miệng thì như bát nước hất đi không thể nào hốt trở lại được.

“Được! Có thể bái sư.” Lâm Phàm gằn từng chữ một.

Triệu Minh Thanh vui mừng khôn xiết nên không biết nói cái gì: “Lão sư! Ngài yên tâm đi, tôi sẽ tổ chức một lễ bái sư vô cùng long trọng, tôi sẽ để cho tất cả mọi người trong giới Trung y đều biết, Triệu Minh Thanh tôi đây nhận ngài làm sư phụ. Nhưng mà lão sư, tôi quen biết rất nhiều người, nếu như ngài ngại phiền phức thì tôi có thể giản lược bớt đi.”

Lâm Phàm liếc xéo nhìn Triệu Minh Thanh: “Giản lược làm gì? Ông đã bái tôi làm thầy, vậy thì quang minh chính đại mà làm. Cứ làm long trọng vào, chỉ cần là người có quen biết với ông thì đều phải mời đến.”

Triệu Minh Thanh ngẩm lại rồi gật đầu nói: “Được! Được rồi! Lão sư! Ngài yên tâm đi.”

Hiện tại tâm trạng của Lâm Phàm hơi khó chịu, rõ ràng là mình không có ý này sao tự nhiên lại có sấm sét đánh tới: “Được rồi! Tôi đi trước đây, chờ sau khi ông chuẩn bị xong mọi việc thì tới phố Vân Lý tìm tôi.”

Sau đó hắn lái xe rời đi.

Ở trên xe, Lâm Phàm lấy điện thoại di động ra, liếc mắt nhìn vào màn hình thì đột nhiên nhíu mày.

“Hôm nay có mưa giông …….”

Rầm rầm!

Không bao lâu sau, bên ngoài xuất hiện một trận mưa lớn.

“Con mẹ nó! Hôm nay mắt mù rồi, vừa có mưa rào vừa có sấm chớp mà mình cũng không biết, đáng đời tự chuốc lấy xui xẻo.” Lâm Phàm bất đắc dĩ lắc đầu.

Nhưng mà hắn cũng không cảm thấy phản cảm đối với việc Triệu Minh Thanh bái sư. Dạy học trò không có kiến thức cơ sở thì mới là mệt mỏi nhất, còn đây là hướng dẫn một vị lão làng Trung Y đã có kiến thức vững vàng. Hơn nữa còn có thể đề cao y thuật của lão Trung Y này, cũng coi như là tạo phúc cho xã hội, đây cũng là một sự lựa chọn khá tuyệt vời.

Nếu đã đồng ý rồi, vậy thì thực hiện thôi.

Về phần khiêm tốn tiến hành bái sư gì đó, Lâm Phàm không thích. Con người thì nhất định phải khiêm tốn, nhưng làm việc thì phải kiêu ngạo nha.

Chính bản thân hắn cũng muốn cho tất cả mọi người đều biết, Lâm đại sư này đây chính là người lợi hại nhất.

Nếu anh không giỏi thì khi anh làm bất cứ việc gì cũng không thuận tay hoặc dễ dàng. Nhưng chỉ cần để cho người khác biết anh là người giỏi nhất thì cho dù anh làm bất kể việc gì, thì đều sẽ thuận tiện.

Sở y tế.

Triệu Minh Thanh và ông Mộ đang trú mưa, lúc này Triệu Minh Thanh vô cùng kích động nói: "Ông Mộ! Tình cờ gặp được thầy giỏi đâu phải là chuyện dễ dàng gì đúng không."

Ông Mộ nhìn về phía ông bạn già của mình, hơi lo lắng hỏi: "Ông Triệu! Ông nói thử xem, dù gì ông cũng được một bó tuổi rồi, mà đại sư thì còn trẻ như vậy. Huống hồ ông là người có danh tiếng trong giới Trung Y như vậy, sao lại đột nhiên bái một người trẻ tuổi như vậy làm thầy, việc này có vẻ không ổn lắm phải không?"

Triệu Minh Thanh khoát tay nói: "Có gì mà không ổn, tuy rằng lão sư rất trẻ tuổi, nhưng về y thuật đã vượt qua tôi không biết bao nhiêu lần. Người đạt được đẳng cấp này thì không phân biệt tuổi tác, nếu như bởi vì vấn đề tuổi tác mà không bái sư thì đây chính là tổn thất quá lớn rồi."

Ông Mộ nói: "Vậy còn người thân của ông thì ông định làm thế nào? Tôi nghĩ chắc hẳn bọn chúng sẽ không đồng ý, đặc biệt là con gái của ông, tôi nghĩ là nó sẽ càng không đồng ý ."

Triệu Minh Thanh hừ một tiếng: "Không đồng ý cũng phải đồng ý, huống hồ chuyện này sao đến lượt bọn chúng phá rối

chứ. Nếu như dám gây rối thì tôi nhất định sẽ đánh gãy chân của bọn chúng.”

Ông Mộ lắc đầu cười nói: “Được rồi, có điều không nghĩ tới vị này tuổi còn trẻ như vậy mà có thể đạt được trình độ y thuật đến mức đó. Quả thật là không đơn giản, nhưng mà ông nghĩ thử xem khoảng thời gian trước, trên internet xuất hiện một vị thần y bí ẩn điên rồ nào đó, phải chăng chính là cậu ta có đúng không…….”

Triệu Minh Thanh cười nói: “Đừng hỏi! Đừng hỏi nữa! Bây giờ tôi phải nhanh chóng trở về để chuẩn bị cẩn thận mới được. Nhân tiện mời hết bạn bè và học trò của tôi đến để chứng kiến lễ bái sư lần này .”

Ông Mộ cũng không dám tưởng tượng, nếu quả thật đến ngày đó, không biết là sẽ xảy ra chuyện gì nữa đây?

Phố Vân Lý!

Lúc này Lâm Phàm đã quay về đến tiệm, Điền Thần Côn tiến lên hỏi: “Sao rồi? Có làm được giấy phép không?”

Không một ai trong bọn họ tin tưởng Lâm Phàm khi hắn nói muốn đi làm giấy phép hành nghề y, đây thật sự là một chuyện rất buồn cười. Đặc biệt nhất là lúc nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Lâm Phàm thì bọn họ biết chắc chuyến đi này sẽ thất bại rồi hoặc đã chịu không ít đau khổ.

Chương 653: Sao chép kiến thức

Ngô U Lan tiến đến cười nói: “Tôi vừa mới lên mạng tìm kiếm thử thì biết là kỳ thi năm nay đã qua rồi, làm sao có thể nhận giấy phép hành nghề y dễ dàng như vậy được.”

Lâm Phàm không nói gì chỉ là khiêm tốn lấy giấy phép hành nghề ra để lên bàn, sau đó nằm ở trên ghế nói: “Sắp tới sẽ có một sự kiện trọng đại diễn ra.”

“Đây là cái gì vậy? Còn có chuyện lớn gì sắp xảy ra là sao?” Điền Thần Côn cười nói, tiện tay cầm tập tài liệu trên bàn lên, khi liếc mắt nhìn qua thì khiếp sợ nói: “Con mẹ nó! Giấy phép hành nghề y sao? Có phải cậu đã đi tìm người để làm giấy giả đúng không?”

Triệu Chung Dương, Ngô U Lan và những người còn lại cũng tò mò vây quanh xem, khi nhìn thấy nội dung trên giấy phép hành nghề y thì tất cả bọn họ đều kinh ngạc, không dám tin vào mắt mình, sau đó hướng mắt nhìn về phía Lâm Phàm hỏi: "Đây là sự thật sao?"

Lâm Phàm cười nói: "Sao vậy? Với bản lĩnh này của tôi, còn có thể là giả hay sao?"

Điền Thần Côn giơ ngón tay cái lên nói: "Lợi hại."

Lâm Phàm dương dương đắc ý nói: "Đương nhiên là lợi hại rồi, chỉ bằng cái giấy chứng nhận này, dăm ba câu nói của tôi là có thể giải quyết. Dù sao người có bản lĩnh thật sự đến chỗ nào cũng được chào đón hết. Trong thời gian sắp tới tôi rất bề bộn nhiều việc vì vậy mọi người kiềm chế một chút."

Điền Thần Côn ngạc nhiên hỏi: "Ngày nào mà chúng ta không bề bộn nhiều việc đâu."

Lâm Phàm hít sâu một hơi, ánh mắt trở nên mờ ảo nói: "Gần đây tôi cảm thấy trọng trách đặt trên đôi vai của mình thật sự quá nặng nề. Tôi nghĩ mình nên viết một sách để lưu truyền cho hậu thế xem mới được."

Điền Thần Côn và mọi người đều đờ đẫn nhìn Lâm Phàm, bọn họ phát hiện càng ngày càng không hiểu Lâm Phàm, cũng không biết hắn đang nói cái gì.

Thật ra chỉ có bản thân Lâm Phàm hiểu rõ lần này là đua chơi nhưng lại thành thật.

Việc nhận đệ tử có thể làm tăng điểm Bách Khoa, nhưng bây giờ nhiệm vụ kiến thức ở trang thứ mười lại khiến bản thân lâm vào bế tắc. Để hoàn thành nhiệm vụ trong một thời gian ngắn thì không đơn giản chút nào. Muốn nhận được điểm Bách Khoa cũng chỉ có thể dựa vào năng lực hiện tại của mình, khi kiếm được một số điểm Bách Khoa nhất định thì có thể lấy điểm Bách Khoa mới kiếm được này để đổi một ít kiến thức hữu dụng, đây cũng là một sự lựa chọn không tệ.

Kiến thức phân loại lớn không hổ là kiến thức phân loại lớn, trong đó không chỉ có kiến thức về hành y chữa bệnh mà còn có rất nhiều sách truyền lại cho đời sao mà mình không biết.

Căn cứ vào sự hiểu biết của bản thân, nhất định phải chọn một quyển tương đối thực dụng từ trong đó ra để sao chép xuống.

Trung y là một môn khoa học không phải huyền học, cũng có một số sách viết rất mơ hồ, không phù hợp cho lắm. Cuối cùng hắn từ trong đó chọn ra một quyển chú trọng nhất vào thực hành, cũng là đơn giản nhất và ít thần bí nhất. Hơn nữa còn rất chắc chắn, bởi vì quyển sách này có tên 'Lý thuyết bệnh thương hàn' tác giả là Trương Trọng Cảnh, mặc dù hắn không biết người này, nhưng nhìn vào lời giới thiệu thì có vẻ như người này là một nhân vật rất lợi hại.

Buổi tối.

Trong biệt thự nào

Trên bàn ăn.

Bây giờ, Triệu Minh Thanh đang rất vui vẻ, thỉnh thoảng trong lúc ăn cơm còn cười lên.

"Ông Triệu! Uống thuốc đi." Vợ của Triệu Minh Thanh bưng thuốc tới.

Ở trên bàn ăn, các con của Triệu MinhThanh cũng đang tò mò nhìn cha mình. Hiện tại, bọn họ không sống ở đây. Mà là do lúc xế chiều hôm nay, mẹ bọn họ đã gọi điện thoại báo cho họ một tin tức, đó là khi cha của bọn họ sau khi về nhà thì rất vui vẻ, còn cười không ngừng. Trong lòng của bà chợt cảm thấy hốt hoảng và lo lắng, sợ là đã xảy ra chuyện gì đó cho nên gọi các con về nhà để thăm dò một chút.

Triệu Minh Thanh có ba người con trai và một người con gái, mỗi người đều có sự nghiệp của riêng mình.

Triệu Minh Thanh trực tiếp khoát tay nói: "Không cần! Sau này không cần uống thuốc nữa, bệnh phổi của tôi đã được trị hết rồi."

"Nói nhảm gì vậy, bệnh này đã theo ông cả đời rồi, chính bản thân ông cũng trị không khỏi thì sao nó có thể tốt lên chứ?" Bà Triệu nói.

Triệu Minh Thanh trả lại thuốc không uống, vẫn tiếp tục nở nụ cười: "Tôi nói hết bệnh là hết bệnh thật đó. Hôm nay đi trên đường tôi gặp được một vị thần y, sau khi được chữa trị, bệnh

phổi của tôi giờ đã chuyển biến tốt đẹp, về cơ bản không còn bất kỳ vấn đề gì nữa rồi."

Nghe nói vậy, mấy người con đều quay mặt nhìn nhau, hiển nhiên là không tin chuyện này. Dường như bọn họ đang nghi ngờ có phải cha mình đã gặp phả tên lừa gạt rồi không? Nhưng mà vừa nghĩ tới thân phận của cha mình thì bọn họ cũng cảm giác khả năng này khó có thể xảy ra. Bởi vì cha của bọn họ là một vị lão làng Trung Y có y thuật cao thì làm sao mà bị lừa được chứ?

"Các con còn không tin sao? Các con nhìn cha đi, sau khi trở về cha có ho nữa hay không? Mà khoan đã các con nhìn đây." Triệu Minh Thanh bắt đầu đứng dậy, rồi đến bên cạnh cầm lấy một sợi dây, lập tức nhảy dây ngay trước mặt bọn họ. Vài phút sau, Triệu Minh Thanh để dây nhảy sang một bên, vỗ ngực khoe khoang.

"Các con nhìn bây giờ cha có vấn đề gì không? Trước kia chỉ cần nhảy vài phút thôi đã thở hồng hộc và ho khan không ngừng rồi, hiện tại thì không có những biểu hiện đó nữa rồi."

Mấy người con thấy cảnh này thì đều sợ ngây người, nghĩ kỹ lại thì hình như thật sự đúng là như vậy.

Chương 654: Kẻ lừa đảo?

Bây giờ trên mặt Triệu Minh Thanh vẫn còn rất vui vẻ: "Cha nói cho các con biết, hôm nay cha rất may mắn vì gặp được vị thần y chân chính đó. Bọn ta đã thoả thuận với nhau rồi, vị thần y này đồng ý nhận cha làm đồ đệ. Tiệc mừng bái sư lần này nhất định phải tổ chức thật long trọng, cha muốn mời tất cả đồng nghiệp tới tham dự."

Ban đầu, mấy người con thấy sức khỏe của cha mình đã hồi phục lại thì cảm thấy rất ngạc nhiên, nhưng bây giờ nghe thấy cha muốn đi bái sư thì lập tức kinh hãi. Trong đó có người con trai cả tên là Triệu Lực Hành kinh ngạc hỏi: "Cha! Cha là một vị Trung Y lão làng mà còn phải đi bái người khác làm thầy hay sao?"

Hai hàng lông mày của Triệu Minh Thanh nhíu lại, nói: "Lão làng y thì sao? Không lẽ không được bái sư hay sao? Cha nói

cho các con biết, lần này cha may mắn gặp được thần y chân chính. Các con đừng gây chuyện làm ầm ỉ cho cha, các con ai muốn ngăn cản việc này thì đừng trách cha nổi giận."

Người con trai thứ hai tên Triệu Bân nói: "Cha! Anh cả không có ý này, chúng con cũng sẽ không phá rối, chỉ là cha có thể nói thần y kia là ai hay không? Hình như chúng con không biết người này."

Triệu Minh Thanh khoát tay nói: "Các con không cần biết, nhớ kỹ chuyện này là phúc duyên của cha. Các con biết không, ngay từ lúc đầu thần y cũng không có ý định nhận cha làm đệ tử, cũng may bỗng nhiên có một tia sét đánh xuống giúp cha thành toàn chuyện này."

Tất cả mọi người nghe xong thì hoàn toàn không hiểu, không biết cha bọn họ nói câu đó là có ý nghĩa gì.

Gì mà sấm sét thành toàn?

"Thôi các con lo ăn đi, cha phải đi gọi điện thoại liên hệ vài người. Đây chính là một chuyện vui lớn, nhất định phải xử lý ổn thỏa, không thể khiến cho lão sư thất vọng được." Triệu Minh Thanh vô cùng vui vẻ đi đến phòng làm việc, bước chân nhẹ nhàng giống như đang bay.

Mấy người con trên bàn ăn chỉ biết quay mặt nhìn nhau: "Mẹ! Cha không phải bị người ta lừa gạt đúng không?"

"Mẹ cũng cảm thấy cha con giống như bị lừa vậy, nhưng mà con nghĩ thử đi cha con cũng là một tay lão làng mà, nắm giữ vinh dự của đất nước mà ông ta lại chịu bái một người khác làm thầy thì cũng rất khó lường."

Bà Triệu cũng đang lo lắng, tiếp tục: "Các con cũng đừng gấp, các con còn không rõ tính cách của cha các con sao. Việc gì ông ta đã quyết định rồi, ai mà ngăn cản thì sẽ lớn chuyện đó, bây giờ chỉ có thể từ từ chờ đợi thôi."

Tất cả mấy người con đều gật đầu, xem ra khoảng thời gian này chỉ có thể chịu đựng mà thôi.

Trong phòng làm việc.

Triệu Minh Thanh gọi điện thoại cho những vị Trung Y lão làng thân thiết với mình. Mời bọn họ tới chứng kiến buổi lễ

bái sư của ông ta nhưng tất cả mọi người khi nhận được điện thoại đều ngẩn ra, giống như là bản thân nghe nhầm.

Sau nhiều lần xác nhận thì tất cả mọi người đều không nói gì, bởi vì bọn họ đều cho rằng ông Triệu này chắc đang chơi trò gì đó rồi.

Với năng lực của ông ta thì thế gian này còn có ai có đủ bản lĩnh để làm thầy của ông ta nữa chứ?

Nhưng mà bọn họ cũng hiểu quá rõ tính cách của ông Triệu. Theo như bọn họ suy đoán chỉ có một khả năng thôi, đó chính là ông Triệu bị người ta lừa gạt, chắc chắn là bị lừa rồi.

Ngày hôm sau!

Phố Vân Lý.

Mỗi ngày vào đúng 8 giờ sáng, có không ít người dân đang xếp hàng ở bên ngoài chờ mua bánh. Danh tiếng của bánh kếp càng ngày càng lan rộng, nhưng người có thể ăn được bánh kếp cũng không nhiều. Đơn giản vì mỗi ngày chỉ bán có mười phần bánh, quả thật đối với nhu cầu của người dân thì đây chính là cung không đủ cầu. Hơn nữa, giá cả trên thị trường được đẩy lên rất cao. Xếp hàng trong đám dân chúng cũng có rất nhiều kẻ đầu cơ, bọn họ đều biết một khi có được bánh kếp của Lâm đại sư thì đem ra bên ngoài có thể hét một cái giá trên trời.

Đây chính là hiệu quả của mỹ thực đỉnh cao mang lại.

Nhưng mà sự nổi tiếng này cũng chỉ được lan truyền trong khu vực nhỏ của thành phố Thượng Hải, có một số người dân ở những khu vực khác cũng vì ngưỡng mộ danh tiếng mà đến. Thế nhưng sau khi đến nơi mới phát hiện bánh kếp ở nơi này quá khó mua, mỗi ngày chỉ có mười phần. Hơn nữa số người xếp hàng lại quá nhiều, muốn mua được quả thật khó càng thêm khó.

Công việc trong tiệm của Lâm Phàm tạm thời cũng đã xong, sau đó hắn khoát tay nói: “Mọi người ở lại trông tiệm nha, tôi đi đến cô nhi viện trước.”

Ngô U Lan hỏi: “Có cần chúng tôi đi chung hay không?”

Lâm Phàm khoát tay, việc này thì không cần. Bây giờ hắn muốn đi đến cô nhi viện là do có chuyện muốn làm. Cuối cùng hắn cũng đã nhận được giấy phép hành nghề y, cho nên bây giờ hắn muốn ngay lập tức đến cô nhi viện để có thể kiểm tra tình trạng thương tật cho những đứa trẻ ở đó. Hắn muốn cuộc sống của bọn trẻ mỗi ngày trôi qua nhất định phải tốt hơn hôm qua, bởi vì bọn chúng là những đứa trẻ không ai muốn. Đối với bọn trẻ mà nói, chúng tuy còn nhỏ nhưng khác biệt rất lớn đối với những đứa trẻ bình thường, chủ yếu là trong lòng bọn chúng luôn tồn tại một cảm giác tự ti.

…

Chương 655: Chú Lâm

Mà Lâm Phàm lại là một người muốn nghịch thiên cải mệnh. Không ai muốn bọn chúng sao? Ông đây sẽ bồi dưỡng bọn trẻ đó thành nhân tài, đến lúc đó những người kia muốn tới nhận lại người thì sẽ không dễ dàng như vậy đâu.

Đối với hắn chuyện này thật sự là một mũi tên trúng hai con nhạn, không chỉ có thể làm tăng điểm Bách Khoa mà còn có thể khiến cho tâm linh của mình vui vẻ. Vừa suy nghĩ một chút thôi đã cảm thấy phấn khích rồi.

Những buổi tối gần đây, sau khi trở về Lâm Phàm đã sao chép lại 'Lý thuyết bệnh Thương Hàn'. Đây là một quyển sách đồ sộ, tổng số chữ tuy không nhiều nhưng bệnh án đều rất là kinh điển. Đồng thời, căn cứ vào kiến thức của bản thân, hắn cũng tiến hành sửa chữa một vài chỗ không phù hợp nhằm đảm bảo tính hoàn mỹ.

Thế nhưng viết sách là một việc thật sự quá mệt mỏi, mới viết một chút thì đã… ngủ quên. Trải qua sự cố gắng và nỗ lực tối hôm qua, hắn cũng đã viết được một ngàn chữ, với tốc độ này xem như đã là rất nhanh rồi.

Cô nhi viện Nam Sơn.

Viện trưởng Hoàng đang chờ Lâm Phàm ở cửa ra vào, bà ấy biết bây giờ Cô nhi viện Nam Sơn đã thuộc về Lâm đại sư. Viện trưởng Hoàng cảm thấy rất yên tâm đối với chàng trai thần thông quảng đại này. Bà ấy có thể cảm nhận được sự lương thiện của cậu ấy và tin tưởng hắn tiếp nhận cô nhi viện chỉ vì bọn trẻ chứ không phải vì bất cứ lợi ích nào.

"Viện trưởng Hoàng……." Sau khi Lâm Phàm dừng xe lại ngay lập tức đã thấy Viện trưởng Hoàng.

Viện trưởng Hoàng cười nói: "Lâm đại sư! Chúng ta đi vào thôi, bọn nhỏ đều đang đợi. Mặc dù cậu đến nhiều lần rồi, nhưng chắc là còn chưa gặp mặt hết tất cả bọn nhỏ phải không."

Lâm Phàm cười gật đầu, điều này cũng đúng. Mặc dù đã đến đây vài lần rồi nhưng hầu hết thời gian đều ở trong nhà bếp,

rất hiếm khi chạm mặt với những đứa bé này.

“Viện trưởng Hoàng! Bây giờ chỗ này còn lại bao nhiêu đứa trẻ?” Lâm Phàm hỏi.

Viện trưởng Hoàng nói: “Lúc trước, có không ít những đứa trẻ được cha mẹ đón đi rồi. Hiện tại chỉ còn lại 365 đứa trẻ. Trong số những đứa trẻ này có một số em gặp vấn đề về thân thể, hoặc là do cha mẹ tìm thấy nhưng không chịu đón về nhà. Mặc dù bây giờ đang cố gắng liên hệ để khuyên giải nhưng cũng không cách nào giải quyết được trong một thời gian ngắn.”

Lâm Phàm gật đầu nói: “Nếu đã như thế thì cũng đừng khuyên giải nữa. Nếu để bọn nhỏ quay trở về thì chuyện này đối với bọn nhỏ chưa chắc đã tốt. Cứ để chúng ở đây đi, ít ra chúng ta còn có thể quan tâm và chăm sóc cho chúng thật tốt. Vậy bây giờ cô nhi việc còn thiếu cái gì không?”

Viện trưởng Hoàng nói: “Bây giờ thì về ăn ở không thiếu. Tôi luôn có một lo lắng đó chính là về vấn đề giáo dục cho bọn nhỏ. Có những đứa nhỏ đã năm, sáu tuổi hẳn là phải được học giáo dục tiểu học rồi. Nhưng mà điều kiện của chúng ta ở nơi này không đủ, không có năng lực để mở trường học. Vốn dĩ, chúng tôi cũng định gửi bọn trẻ đến những trường tiểu học ở xung quanh, thế nhưng đây lại là thành phố Thượng Hải, mỗi một trường học cũng đã đủ số lượng học sinh, hoàn toàn không thể sắp xếp vào được. Hơn nữa chính bản thân những đứa trẻ này cũng tồn tại một vài nguyên nhân, nên sợ rằng một khi đến trường thì sẽ bị người khác chế giễu và cười nhạo, vì vậy mới quyết định tạm thời gác lại việc này .”

Lâm Phàm gật đầu nói: “Về khía cạnh giáo dục không thể để tụt lại phía sau, chúng ta sẽ chịu trách nhiệm về chuyện này. Trong thời gian ngắn nhất tôi sẽ sắp xếp việc này ổn thoả, bây giờ đi xem bọn nhỏ trước đi.”

Thế nhưng lúc đi đến trong phòng.

Một đám nhóc con đang ngồi chơi trong đó, có vài đứa ngồi trên xe lăn. Bây giờ đang tụm năm tụm ba chơi đùa với nhau quên cả trời đất, trong tay đang cầm những món đồ chơi mà trước đó bọn chúng được tặng.

Viện trưởng Hoàng nhìn thấy những đứa trẻ này thì lập tức nở nụ cười: “Các con! Nhìn xem ai tới nè?”

Bọn nhỏ yên tĩnh lại, rồi sau đó nhìn về phía cửa, lập tức vui mừng hò reo: “Chú Lâm…….”

Lâm Phàm hoàn toàn kinh ngạc, ôi trời, không ngờ bọn nhóc con này vậy mà lại nhận ra mình. Sau đó hơi nghi hoặc nhìn về phía Viện trưởng Hoàng hỏi: “Bọn nhỏ nhận ra tôi à.”

Trong giọng nói có chút không dám tin, dù sao cơ hội tương tác của mình và bọn nhỏ cũng tương đối ít. Mỗi lần tới đây, hầu như đều ở trong nhà bếp, chẳng lẽ là do Viện trưởng Hoàng đã dặn dò bọn trẻ trước hay sao?

Viện trưởng Hoàng cười lắc đầu, không có giải thích.

Có một nhóc mập mạp ngồi trên xe lăn ở hàng phía trước đang khịt mũi còn khuôn mặt hơi ửng hồng, xem ra việc ăn uống ở đây cũng không tệ, cậu nhóc nói: “Chú Lâm! Cảm ơn chú đã cho chúng con đồ chơi, chúng con đều biết ơn chú.”

Lâm Phàm sờ gương mặt mình, không nghĩ tới mình chỉ là một nhân vật ở phía sau màn, vậy mà những đứa nhóc này cũng biết đến mình, cảm giác này quả thật rất huyền diệu.

Viện trưởng Hoàng ở bên cạnh thấy vậy nói: “Những đứa nhỏ này ở đây đều rất vui vẻ, so với thời điểm vừa mới đến đây thì tâm trạng đã khác trước nhiều rồi. Chỉ là đám buôn người kia đúng là đáng chết, không ngờ bọn chúng lại tạo ra những thương tật vĩnh viễn trên thân thể của bọn nhỏ như vậy.”

Chương 656: Lên kế hoạch

Lời nói của Viện trưởng Hoàng đã khiến Lâm Phàm nhớ lại mục đích lần này tới đây của mình.

“Viện trưởng Hoàng! Bà có thể cho tôi mượn một quyển tập và một cây viết được không? Tôi đang có việc cần dùng đến.” Lâm Phàm nói.

Viện trưởng Hoàng không biết Lâm đại sư cần những món đồ này để làm gì, nhưng vẫn đi lấy đến.

Lâm Phàm đi tới trước mặt nhóc mập mạp, xoa đầu nói: "Nhóc con! Rất hoạt bát nha. Con tên là gì?"

Nhóc mập hít mũi một cái hút hết nước mũi vào trong, sau đó thật thà và ngây thơ nói: "Con tên là mập mạp."

"Rất tốt! Sau này các con gọi là lão sư nhé, đừng gọi là chú nữa. Lão sư còn chưa kết hôn đâu vẫn còn rất trẻ đó, bị các con gọi như vậy lão sư muốn già theo luôn rồi." Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Hai chân của nhóc mập mạp không thể nhúc nhích, ngẩng đầu lên nói: "Lão sư."

Bọn nhỏ ở phía sau cũng hô hào hét lên.

"Lão sư……."

Lâm Phàm mỉm cười. Mình chính là một người tài giỏi, một khi nhận định chuyện gì thì nhất định sẽ làm chuyện đó vô cùng hoàn mỹ. Có thể bây giờ Cô nhi viện Nam Sơn không có người chú ý, nhưng mà hắn tin tưởng có một ngày nào đó thì tất cả mọi người đều biết đến Cô nhi viện Nam Sơn chính là nơi sản sinh ra vô số nhân tài. Hơn nữa còn để cho tất cả những người làm cha làm mẹ đều muốn gửi con mình đến nơi này. Đương nhiên đây chỉ là suy nghĩ hiện tại, con đường phía trước còn rất xa xôi.

Viện trưởng Hoàng rất nhanh đã trở lại: "Lâm đại sư! Cậu muốn làm gì vậy?"

Lâm Phàm cười nói: "Nhìn một chút……."

Sau đó, hắn ngồi xổm xuống, sờ lên đôi chân không còn tri giác của nhóc mập mạp. Nhưng mà cũng còn may mắn, phần chân này vẫn còn ở đó nếu như không có thì đúng là không có cách nào để hồi phục .

Viện trưởng Hoàng đứng nhìn ở bên cạnh,cũng không hiểu Lâm đại sư đang định làm gì, nhưng bà vẫn đứng ở bên cạnh như vậy, không nói gì.

Lâm Phàm vẫn luôn bận rộn đến giữa trưa, bây giờ trên sổ tay đã đầy kín chữ.

Viện trưởng Hoàng hơi tò mò hỏi: "Lâm đại sư! Đang ghi cái gì vậy?"

Lâm Phàm cười nói: “Bí mật nha.”

Chuyện này thật sự phải giữ bí mật, căn cứ vào ghi chép có 365 đứa trẻ trong đó chỉ 160 đứa trẻ có thân thể khỏe mạnh nhưng trên người có chút bệnh vặt. Còn 205 đứa trẻ còn lại thì thân thể có nhiều vấn đề nghiêm trọng, trong đó 35 đứa trẻ bị thiếu mất tay hoặc chân. Cho dù y thuật của mình nghịch thiên thì cũng không thể làm tay chân bị mất mọc lại được.

Sau khi ghi chép hết tất cả những vấn đề lớn nhỏ, Lâm Phàm ngay lập tức bắt đầu chuẩn bị hành động. Nhưng mà trước khi đào tạo bọn trẻ thì nhất định phải nuôi bọn chúng thật khỏe mạnh mới được.

Viện trưởng Hoàng cũng không biết Lâm đại sư đang muốn làm gì, nhưng có vẻ là rất ghê gớm. Mặc dù trong lòng còn nhiều tò mò thắc mắc nhưng cũng không định hỏi nhiều.

Ting ting.

Điền Thần Côn gọi điện thoại tới.

“Cậu đi đâu rồi? Có một ông lão tên là Triệu Minh Thanh ghé qua cửa hàng để tìm cậu, còn nói mình là đệ tử của cậu nữa.” Điền Thần Côn tò mò hỏi.

Lâm Phàm: “Nói ông ấy chờ tôi một chút, lát nữa tôi sẽ về.”

Hắn không nghĩ tới Triệu Minh Thanh sẽ đến tìm mình vào ngày hôm nay. Bây giờ mình vừa mới chuẩn bị đi lấy thuốc thì gặp được ông lão này. Xem ra cũng thật là đúng lúc, vậy mình có thể nhờ ông ấy giúp đỡ một chút.

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Phàm nhìn về phía Viện trưởng Hoàng nó: “Tôi về trước, có lẽ buổi chiều tôi sẽ quay lại đây lần nữa.”

Viện trưởng Hoàng tiễn Lâm Phàm ra đến cửa, còn những đứa trẻ kia cũng vẫy tay, vui vẻ tạm biệt Lâm Phàm.

Điểm Bách Khoa của Bách khoa toàn thư cũng không khó kiếm như trong tưởng tượng. Quan trọng là trước đây hắn không suy nghĩ đến việc này mà thôi, cho rằng liều mạng như vậy để làm gì, không bằng cứ từ từ mà hưởng thụ cuộc sống. Nhưng bây giờ trong lòng của hắn đã có mục tiêu, đương nhiên là phải cố gắng hết sức một lần.

Phố Vân Lý.

Triệu Minh Thanh ngồi ở trong tiệm và uống nước trà mà Ngô U Lan bưng tới. Bọn người Điền Thần Côn vô cùng tò mò nhìn ông lão này, không biết ông lão này có lai lịch như thế nào. Hơn nữa, người này còn xưng mình là đệ tử của Lâm Phàm, không biết có ý gì? Mà từ khi nào tên nhóc kia lại có đệ tử rồi?

Bây giờ, Triệu Minh Thanh cảm thấy rất kích động. Tối hôm qua ông ấy đã điện thoại cho tất cả những người bạn thân của mình. Ông ấy vô cùng xem trọng lễ bái sư lần này, ông ta cho rằng có thể học tập y thuật từ một vị thần y chân chính là chuyện hưng phấn nhất đời này mà ông ấy gặp được.

Mà lễ bái sư này nhất định phải chọn một ngày thật đẹp, dù sao đây cũng là thời khắc trọng đại, sao không sắp xếp ổn thỏa cho được chứ?

Ở một góc của phố Vân Lý.

Có hai người đàn ông đang lén lút trốn ở góc tường.

Hai người này chính là con trai lớn và con trai thứ hai của Triệu Minh Thanh.

Chương 657: Đệ tử của Lâm Phàm

“Anh cả! Anh nói thử xem cha tới đây làm gì?” Triệu Bân hơi nghi hoặc hỏi. Trong lòng của bọn họ, chuyện tối hôm qua vẫn còn rất mới mẻ. Sự khác thường của cha đã khiến bọn họ chú ý nhiều hơn. Bởi vậy khi cha bọn họ vừa đi ra khỏi nhà thì hai người họ đã lập tức đi theo ở phía sau, muốn xem thử đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Triệu Lực Hành lắc đầu: “Không biết nữa, để xem tình hình đã. Nếu như cha thực sự bị người ta lừa gạt, cho dù bất kể như thế nào cũng phải ngăn cản lại, rồi cho cái người lừa đảo kia một trận biết tay mới được.”

Hai người cũng không phải là người dễ đối phó. Nếu không phải hiểu rõ tính cách của cha mình thì hiện tại bọn họ đã chạy ra ngoài, đem chuyện này làm ra ngô ra khoai. Nhưng bởi vì hiểu quá rõ tính tình của cha nên bọn họ mới chịu trốn ở nơi

này. Nếu muốn tiến lên vạch trần người khác thì phải có bằng chứng rõ ràng mới được, nếu không thì không thể làm cho cha bọn họ tỉnh ngộ, mà còn rước lấy một cơn nổi trận lôi đình. Đến lúc đó hai người bọn họ cũng không chắc chắn có thể chịu được.

“Lâm đại sư.” Triệu Bân nhìn thấy bảng hiệu của tiệm bánh thì hơi nhíu mày, giống như là đã từng nghe được ở đâu đó. Nhưng mà vào giờ phút này anh ta cũng không quan tâm đến nhiều như vậy, anh ta còn có chuyện nhất định phải làm cho rõ ràng.

…….

Triệu Minh Thanh nhìn quanh cửa hàng rồi hỏi: “Mọi người cũng là người của sư phụ tôi hả?”

Điền Thần Côn hỏi: “Ông nói sư phụ của ông là Lâm Phàm sao?”

“Ừm.”

Triệu Minh gật đầu đáp: “Đúng vậy! Nhưng mà tôi nhìn cửa tiệm này của mọi người cũng không giống phòng khám bệnh lắm.”

“Phòng khám bệnh?”

Bọn người Điền Thần Côn đều rất nghi hoặc, không biết ý của ông lão này là gì. Còn nữa, chỗ này từ lúc nào lại trở thành phòng khám bệnh rồi.

Đúng lúc này, Lâm Phàm trở về .

Triệu Minh Thanh nhìn thấy Lâm Phàm thì lập tức đứng dậy cung kính nói: “Lão sư…….”

Lâm Phàm hơi xấu hổ cười một cái, được một ông lão gọi mình là lão sư thì thật sự cảm thấy không quen cho lắm. Nhưng mà hắn tin rằng chỉ cần ông lão này gọi thêm vài lần nữa thì hắn nhất định sẽ quen thôi.

Điền Thần Côn kéo Lâm Phàm qua một bên hỏi: “Ông lão này là ai vậy? Sao lại gọi cậu là lão sư?”

Lâm Phàm cười nói: “Không phải tôi đã nói với mọi người là y thuật của tôi rất cao hay sao? Kể từ khi ông lão này nhìn ra

được y thuật của tôi thì đã bị tôi khuất phục tôi rồi."

Điền Thần Côn rất nghiêm túc nói: "Có thể nghiêm túc một chút được hay không?"

"Tôi rất nghiêm túc mà, cũng không có nói giỡn với mọi người." Lâm Phàm nhìn Điền Thần Côn rồi nói.

Điền Thần Côn bất đắc dĩ thở dài, bây giờ xem như ông ta càng ngày càng nhìn không thấu Lâm Phàm, cũng không biết chàng trai này nói thật hay nói giỡn.

Lâm Phàm vẫy tay, Triệu Minh Thanh lập tức tiến lên: "Lão sư! Có gì dặn dò sao?"

"Đi hốt thuốc với tôi, hôm nay tôi sẽ dẫn ông đi gia tăng một chút kiến thức." Lâm Phàm bình tĩnh nói.

Triệu Minh Thanh nghe xong thì lập tức choáng váng, trong lòng đột nhiên nhảy lên. Ông ta cảm thấy đi tăng một chút kiến thức đương nhiên là đi khám bệnh rồi. Ông ta vô cùng si mê với Trung Y, đối với một số bệnh nan y thì càng quyết tâm chữa trị. Bây giờ đã có lão sư dẫn dắt, vậy thì hiệu quả chắc chắn sẽ khác.

Lâm Phàm hỏi: "Tôi muốn mua một ít thuốc Đông y, ông có đề cử tiệm nào không?"

"Có, có." Triệu Minh Thanh lập tức gật đầu. Ông ta chính là người phụ trách Học Viện Y học cổ truyền số một Thượng Hải, sao mà không có quan hệ chứ?

…….

"Anh cả! Anh thấy người trẻ tuổi đi chung với cha mình không? Anh nói thử xem người tuổi trẻ kia có phải là kẻ lừa đảo cha của mình hay không?" Triệu Bân hỏi.

Triệu Lực Hành chau mày: "Có thể lắm. Chú nhìn đi, cha đang vây quanh người trẻ tuổi kia, giống như là rất nghe lời, chắc hẳn là cha đã bị lừa gạt rồi."

Triệu Bân lắc đầu: "Haizz, y thuật của cha là tuyệt đỉnh, nhưng xã hội bây giờ trò lừa gạt thì muôn hình vạn trạng. Với kinh nghiệm của cha có thể nhìn không ra. Nhưng mà em cảm thấy trước tiên không cần đánh rắn động cỏ, mà hãy xem thử

chuyện gì sắp xảy ra. Nếu như người này dẫn cha đi ngân hàng thì chúng ta lập tức báo cảnh sát.”

Triệu Lực Hành gật đầu nói: “Cũng chỉ có thể làm như vậy thôi. Bây giờ lừa đảo thật sự quá ngang ngược, ngay cả cha chúng ta cũng dám lừa gạt, quả thật là ăn gan hùm mật gấu .”

“Bọn họ đi rồi, chúng ta đuổi theo đi.”

Hai người lén lút trốn ở chỗ này, cho đến khi cha bọn họ và người trẻ tuổi kia cùng nhau lên xe, thì bọn họ mới lên xe tiếp tục theo dõi ở phía sau.

Trong xe.

Gương mặt của Triệu Minh Thanh kích động đến đỏ bừng. Ông ta đang xem phần ghi chép của lão sư. Trên đó có ghi tên của đủ loại thuốc. ông ta đều nhận biết được hết nhưng không biết những thuốc này kết hợp lại thì có hiệu quả trị liệu như thế nào. Hơn nữa bên cạnh những tên thuốc này còn được ghi chú một vài chữ.

“Chân gãy, không còn tri giác, dùng thuốc…….”

“Tay gãy…….”

Chương 658: Đi khám bệnh

Đa tạ đạo hưu Dmih999 đã tặng kim phiếu!!!

Cám ơn mọi người ủng hộ truyện.

Chương 658: Đi khám bệnh

“Lão sư! Theo như tôi được biết, đối với loại gãy chân này khả năng thúc đẩy sinh cơ thành công rất thấp, nếu như thời gian quá dài hoặc do con người cố ý tạo thành thì các dây thần kinh bên trong đã chết, cái này…….” Triệu Minh Thanh nói thao thao bất tuyệt còn làm vài sợi râu ở cằm cũng khe khẽ run lên.

Lâm Phàm quay đầu: “Có thể im lặng một chút hay không.”

“Lão sư! Tôi còn chưa hiểu nên mới hỏi một chút.” Triệu Minh Thanh rất kích động.

“Im lặng.” Lâm Phàm nghiêm túc nói một lần nữa, ông lão này tuổi đã lớn như vậy mà sao lòng còn nhiều bất ổn giống như những đứa trẻ chưa trải sự đời thế này.

Triệu Minh Thanh lập tức ngậm miệng lại, nhưng khi nhìn vào nội dung trong sổ ghi chép thì đầu óc cũng lại tự hỏi, những thứ thuốc này kết hợp lại với nhau thì có công hiệu như thế nào đây?

Dưới sự hướng dẫn của Triệu Minh Thanh thì rất nhanh bọn họ đã đến nhà thuốc chuyên cung cấp thuốc Trung Y.

“Chúng ta đến nơi này làm gì?” Lâm Phàm hỏi.

Triệu Minh Thanh nói: “Đây là công ty chuyên bán thuốc Trung Y, tất cả các bệnh viện đều nhập hàng ở đây. Công ty này đều bán hàng có chất lượng, không có hàng giả, hàng nhái đâu.”

Lâm Phàm gật đầu, xem ra không hổ là lão làng trong giới, biết chuyện gì cũng nhiều hơn so với người bình thường.

“Lão sư! Số lượng của những loại thuốc này cũng không ít nha.” Triệu Minh Thanh nói, sau đó bước xuống xe rồi bắt đầu gọi điện thoại. Ngay lập tức có người phụ trách từ trong công ty đi ra, nhiệt tình tiếp đãi. Sau đó ông ta giao phần ghi chú tên thuốc cho người phụ trách này.

“Chuẩn bị cho tôi một vài loại thuốc, lấy hàng có chất lượng tốt nha.”

Người phụ trách là một người đàn ông trung niên, bây giờ cười nói: “Ông Triệu! Ông đừng trêu chọc chúng tôi nữa, sao chúng tôi có thể lấy hàng giả cho ông được. Ông chờ tôi một chút, bây giờ tôi sẽ cho người đi lấy thuốc cho ông.”

Sau khi người phụ trách này rời đi, Triệu Minh Thanh cười nói: “Mặc dù, ở đây là công ty thuốc, nhưng mà trong đó có không ít dược liệu là hàng loại hai. Mà lần này là tôi đích thân tới nên bọn họ không dám làm thật giả lẫn lộn đâu.”

Khoảng một thời gian ngắn sau, mỗi một loại thuốc Đông y đều được soạn ra xong, rồi được gói lại kỹ lưỡng, sau đó được để toàn bộ vào phía sau xe. Hiện tại bên trong chiếc sang trọng có giá trị hơn trăm vạn toàn là mùi thuốc Trung Y.

Lâm Phàm vừa định trả tiền thì Triệu Minh Thanh đã nhanh chóng giành phần nói: “Ghi sổ cho tôi đi. Lão sư! Tôi là khách quen của công ty, doanh số mua hàng hàng năm cũng không ít, nên thường kết sổ vào cuối năm.”

Có người thanh toán cho mình cầu còn không được, hắn cũng không để ý những thứ này. Nhưng mà Triệu Minh Thanh vô cùng tò mò, không biết rốt cuộc lão sư mua nhiều thuốc như vậy để làm gì? Nhưng ông ta cũng không hỏi nhiều, đợi lát nữa lão sư sẽ dẫn ông ta đi trải đời, đến lúc đó sẽ biết tình hình thực tế là như thế nào.

Nhưng sau khi hai người Lâm Phàm xuất phát thì người ở trong chiếc xe chạy đằng sau lại vô cùng kinh ngạc.

Triệu Bân: “Cha tới đây làm gì? Hơn nữa còn mua thuốc Đông y nhiều như vậy.”

Triệu Lực Hành hơi im lặng rồi nói: “Không biết nữa, nhưng chắc chắn không phải là chuyện gì tốt hết. Chú nghĩ thử đi, người này không cần tiền mà cần thuốc hiển nhiên biết rõ cha là người như thế nào. Với thân phận của cha thì nợ tiền thuốc bao nhiêu mà không được, đương nhiên sẽ có người cho nợ thôi. Anh nghĩ người này chắc chắn muốn lấy số thuốc làm chuyện mờ ám gì rồi, muốn để cha tính tiền rồi sẽ đem chúng đi bán, thật là một kế hay mà.”

“Anh cả! Tại sao người này không trực tiếp lấy tiền của cha vậy?” Triệu Bân nghi ngờ nói.

Triệu Lực Hành cười nói: “Chuyện này còn phải hỏi sao? Lừa tiền trực tiếp là phạm pháp đó, đến lúc đó thân phận của hắn cũng sẽ bị bại lộ. Nhưng mà chuyển sang lấy thuốc thì lại khác, không cần phải giao dịch qua ngân hàng. Nếu như không phải anh em mình lo xa thì chú nghĩ thử đi ai mà có thể phát hiện ra chứ.”

“Thì ra là vậy.” Triệu Bân gật đầu, cảm thấy anh cả của mình thật là quá thông minh, ngay lập tức có thể hiểu rõ hết được ngọn ngành bên trong chuyện này.

“Tiếp tục theo dõi đi, xem thử rốt cuộc hắn muốn làm trò gì.” Bây giờ, Triệu Lực Hành có thể kết luận chắc chắn cha của mình là bị người ta lừa gạt rồi.

…….

Cô nhi viện Nam Sơn.

Triệu Minh Thanh nhìn quanh một lượt hỏi: “Lão sư! Chúng ta tới đây làm gì?”

Lâm Phàm liếc mắt nhìn Triệu Minh Thanh: “Để khám bệnh, chờ chút nữa ông sẽ hiểu.”

Sau đó gọi điện thoại cho Hàn Lục, để anh ta mang số thuốc trên xe này vào. Nhìn nguyên một xe thuốc nhiều như vậy hắn cũng cảm thấy ngán khi phải khiêng vào.

Viện trưởng Hoàng không nghĩ tới Lâm đại sư đã quay lại nhanh như vậy. Đặc biệt là khi nhìn thấy Hàn Lục khiêng đồ vào thì vô cùng ngạc nhiên, không biết ở bên trong là đồ vật gì.

Triệu Minh Thanh vẫn luôn đi sau lưng Lâm Phàm, ông ta cũng không rõ lão sư là muốn làm gì. Nhưng khi nhìn thấy những đứa trẻ kia thì hai hàng lông mày của ông ta nhíu lại, giống như đã hiểu ra được.

“Viện trưởng Hoàng! Nhờ cô kêu bọn nhỏ xếp hàng giúp tôi, tôi chuẩn bị khám cho bọn nhỏ một chút.” Lâm Phàm nói.

Viện trưởng Hoàng nhìn về phía Lâm Phàm: “Lâm đại sư! Cậu muốn làm gì vậy? Tôi không hiểu.”

Lâm Phàm cười nói: “Đợi chút nữa sẽ hiểu thôi.”

Viện trưởng Hoàng gật đầu, cũng không hỏi nhiều, chuyện đã như vậy rồi cứ dựa theo lời của Lâm đại sư mà làm thôi.

Chương 659: Có đau không

Trong phòng.

Triệu Minh Thanh đứng ở bên cạnh Lâm Phàm rồi nhìn qua những đứa trẻ trước mặt này, hình như ông ta đã phát hiện cơ thể của những đứa trẻ này đều có vấn đề: “Lão sư! Đây là…….”

Lâm Phàm bình tĩnh nói: “Tôi đã tiếp nhận cô nhi viện này. Chỗ này là nơi nuôi dưỡng những đứa trẻ được cứu về từ tay

của bọn buôn người. Nhưng mà cơ thể bọn nhỏ có chút bệnh tật, tôi muốn đến xem thử có thể chữa khỏi hay không."

"Thực sự là một đám súc sinh mà." Triệu Minh Thanh tức giận nói.

Lúc này, tất cả mọi việc đều được chuẩn bị xong, Hàn Lục mang một cái túi lớn chứa ngân châm dùng một lần qua, đặt ở một bên. Bây giờ anh ta cũng rất tò mò, không biết rốt cuộc Lâm đại sư muốn làm gì. Hiện tại, anh ta đã trở thành một tình nguyện viên đủ tư cách của cô nhi viện này, cũng không theo đuổi đánh nhau hoặc thi đấu võ thuật nữa, mà là mỗi ngày đều cùng sống cùng chơi với bọn nhóc con này. Cuộc sống trôi qua rất vui vẻ.

"Lão sư……." Nhóc mập mạp ngồi trên xe lăn kêu một tiếng, tên nhóc này vô cùng hoạt bát đáng yêu, đôi khi còn chảy một ít nước mũi.

Triệu Minh Thanh tiến lên, sờ lên chân của nhóc con, bằng kinh nghiệm của ông ta thì xem ra cái chân này đã phế rồi. Đôi chân này đã bị thương rất nặng, tất cả dây thần kinh bên trong đã hoại tử. Trừ khi cắt bỏ phần chân này thay bằng chân nhân tạo, nếu không thì không cách nào có thể đứng lên được.

"Như thế nào?" Lâm Phàm hỏi.

Triệu Minh Thanh lắc đầu nói: "Vô dụng thôi,với khả năng của tôi không thể nào trị khỏi được. Nếu như bị thương trong vòng một ngày, tôi còn có thể nắm chắc một chút. Còn tính đến bây giờ thời gian đã trôi qua lâu như vậy, thật sự không còn cách nào."

Nhưng mà lúc này, Triệu Minh Thanh đột nhiên phản ứng lại, sau đó vẻ mặt đầy kinh ngạc nhìn Lâm Phàm: "Lão sư! Không phải ngài muốn……?"

Lâm Phàm cười một cái, không nói gì rồi sờ vào hai chân của nhóc mập mạp, tạm thời còn chưa sử dụng ngân châm, nhưng đã bắt đầu xoa bóp chúng.

"Có đau không?" Lâm Phàm hỏi.

Nhóc mập mạp lắc đầu: "Không đau."

Lâm Phàm cười, nghĩ thầm nhóc mà thấy đau chắc là mình gặp quỷ thật rồi.

Triệu Minh Thanh ở bên cạnh tỉ mỉ nhìn, đến lúc này ông ta còn chưa rõ lão sư làm như vậy là để làm gì. Nhưng mà ông ta tin lão sư làm việc này nhất định phải có tác dụng.

Quả thật kiến thức chính ở trang thứ mười này không phải tầm thường. Bất kỳ loại y thuật nào cũng có, mà bây giờ thực dụng nhất chính là Trung Y. Nếu như bây giờ có thiết bị y học hiện đại thì việc chữa khỏi đôi chân này cũng rất đơn giản, nhưng mà hơi phiền phức một chút.

Lực lượng thần bí hỗ trợ của bách khoa toàn thư không ngừng rót vào chữa trị.

Có được sức mạnh hỗ trợ thần bí của bách khoa toàn thư, bất kỳ bệnh nào đều không cần trải qua thời gian dài tịnh dưỡng, mà chỉ trong một khoảng thời gian ngắn có thể hoàn toàn khôi phục lại.

Ngay giờ phút này, Lâm Phàm mở ngân châm ra rồi bắt đầu thi châm. Nhóc mập mạp có chút sợ hãi. Mặc dù hai tay vun vẫy, nhưng hai chân lại không nhúc nhích được chút nào, hiển nhiên là không có cảm giác.

Rất nhanh, trên hai chân đã dày đặc ngân châm.

Triệu Minh Thanh đứng ở bên cạnh nhìn, còn trong lòng của ông ta thì tràn đầy hoài nghi. Nhưng bây giờ ông ta chỉ biết im lặng, chủ yếu là vì ông ta cũng nhìn không ra Lâm Phàm thi châm vào huyệt vị này là để làm gì? Không phải ông ta nghi ngờ gì lão sư, mà sự thật là đôi chân này đã không cứu nổi nữa rồi, không lẽ còn có thể chữa hết hay sao?

Nhưng sau khi Lâm Phàm dừng tay, Triệu Minh Thanh vội vàng hỏi:“Lão sư! Làm như thế này có tác dụng hay sao?”

Lâm Phàm khẽ cười, sau đó gõ ngón tay vào đầu gối của nhóc mập mạp. Chỉ thấy đôi chân của nhóc lại có phản ứng, chúng bắt đầu giật bắn lên, đây là phản ứng bình thường của hệ thần kinh, sau đó quay đầu: “Ông nói xem?”

Bây giờ, Triệu Minh Thanh ngây ngẩn cả người, giống như là gặp quỷ, lắp bắp nói: “Chuyện này…….”

Còn Viện trưởng Hoàng và Hàn Lục ở bên cạnh thì hoàn toàn choáng váng, cũng chưa kịp phản ứng lại. Đối với bọn họ chuyện này thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Triệu Minh Thanh không dám tin, nhéo chân của nhóc mập mạp một cái: "Có đau không?"

"Đau." Nhóc mập mạp gật đầu.

"Không khoa học." Triệu Minh Thanh giống như thấy quỷ, lại nhéo mạnh một lần nữa: "Có đau không."

"Oa……." Lúc này, nhóc mập mạp vì đau quá mà khóc lên.

Lâm Phàm nhìn Triệu Minh Thanh: "Ông làm gì vậy? Ông tự dỗ cho nó nín đi."

Mà đối với Triệu Minh Thanh lúc này thì đây quả thật là gặp quỷ rồi.

Tiếng khóc của tên nhóc mập mạp càng lúc càng lớn, nhóc con phát hiện người ông trước mặt mình thật là xấu.

"Có đau không?"

"Có đau không?"

Triệu Minh Thanh vẫn sờ vẫn bóp chân của nhóc mập, ông ta không phải là người không hiểu gì, thực ra ông ta chính là một vị Trung Y lão làng. Mặc dù phương pháp của lão sư ông nhìn không ra được, nhưng dựa vào y học thường thức mà phán định thì chuyện này thực sự là không có khả năng.

"Oa…."

Chương 660: Chính ông chậm rãi suy nghĩ đi

Nhóc con mập mạp vẫn một mực khóc, người ông trước mắt này giống như là biến thái vậy, vẫn cứ sờ chân của nó. Mà đối với Triệu Minh Thanh mà nói, hôm nay nếu hắn không làm cho rõ chuyện này thì hắn sẽ ăn ngủ không yên.

Triệu Minh Thanh nhìn về phía Lâm Phàm: "Lão sư, hiện tại cậu bé có thể xuống đất được không?"

Lâm Phàm nói: “Uổng cho ông làm Trung y nhiều năm như vậy, ông nghĩ có thể xuống đất được sao?”

Triệu Minh Thanh sửng sốt, sau đó có chút xấu hổ đáp: “Lão sư nói phải, tổn thương đã nhiều năm như thế, hiện giờ mới có chút phản ứng thì làm sao có thể xuống đất đi lại. Đương nhiên phải cần tiếp tục điều trị rồi.”

Lâm Phàm sờ đầu tên nhóc mập mạp nói: “Ngoan, đừng khóc nữa, nghe lời lão sư xuống đứng thử xem thế nào.”

Mập mạp nghẹn ngào vài cái, sau đó không khóc nữa mà chậm rãi đứng trên mặt đất. Trên khuôn mặt mập mạp lúc này lại lộ ra nụ cười ngạc nhiên, giống như là phát hiện ra một đại lục mới: “Con có thể động đậy rồi.”

Lâm Phàm nhìn Triệu Minh Thanh, mỉa mai: “Uổng cho ông làm Trung Y nhiều năm như vậy, ông phải có chủ kiến của mình chứ. Dây thần kinh ở chân đều đã khôi phục, chẳng lẽ còn không đứng được hay sao?”

Triệu Minh Thanh giờ phút này càng thêm xấu hổ, còn có cảm giác thật sự muốn khóc, còn có kiểu nói này nữa sao, sau đó nghiêm túc đáp: “Lão sư, ngài dạy rất đúng.”

Lâm Phàm rất vui vẻ gật đầu: “Con đường của ông còn rất dài, cần phải học tập rất nhiều, cứ từ từ không cần phải vội.”

Mà lúc này Hoàng viện trưởng đang trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn trước mắt. Hai mắt bà mở to rất lớn, hiện tại bà không thể tin được tất cả những chuyện đang xảy ra trước mắt, sau đó kinh hãi nhìn Lâm Phàm nói: “Lâm đại sư, điều này… làm sao làm được…”

Lâm Phàm bình tĩnh cười nói: “Quên nói cho mọi người biết, y thuật của tôi so với bất kỳ sở trường nào của tôi đều rất lợi hại đó.”

Hàn Lục khiếp sợ nhìn Lâm Phàm, hiện tại anh ta xem như hiểu được, Lâm đại sư vì sao không thu anh ta làm đồ đệ. Chuyện đi đánh nhau gì đó, quả thực chính là một việc lãng phí thời gian, không lên được mặt bàn. Nhìn thấy một màn này, anh ta hiểu được, trước kia mình thật sự là quá non nớt rồi.

Bây giờ niềm vui trước mắt này, mới chính là thứ khiến cho người ta cảm thấy vui vẻ nhất.

Đột nhiên, viện trưởng Hoàng nắm lấy tay Lâm Phàm, nói: "Lâm đại sư, anh nói những đứa nhỏ này đều có thể khôi phục sức khỏe được sao?"

Lâm Phàm gật đầu, nói: "Hẳn là không có vấn đề gì, nhưng mà mấy đứa trẻ bị thiếu tay thiếu chân, tạm thời không có hy vọng, phải xem sau này thế nào."

Không có chân, không có cánh tay muốn dùng y thuật chữa trị quả thật là chuyện không có khả năng. Nhưng sau này nếu lấy được kiến thức ở phân loại khác, cũng không phải là chuyện không thể, cho nên không cần vội, tóm lại vẫn còn có hy vọng.

Hoàng viện trưởng hiện tại vẫn còn chìm đắm trong mộng cảnh, trong lúc nhất thời vẫn còn chưa phản ứng kịp, chuyện này đúng là quá khó tin.

Triệu Minh Thanh nhìn Lâm Phàm, ông ta thật sự nghĩ không ra. Người này tuổi còn trẻ như vậy, nhưng y thuật thì quá lợi hại, rốt cuộc là làm sao làm được như thế?

Trong lòng ông cũng vô cùng kích động, lúc trước lão sư giúp ông chữa căn bệnh phổi, khi đó ông đã biết y thuật của lão sư nhất định là rất lợi hại. Nhưng mà lợi hại đến mức nào thì ông ta cũng không biết, hiện tại thì ông ta đã hiểu. Ông ta cùng lão sư đem ra so sánh quả thực là một trời một vực, căn bản là không thể so sánh.

…

Bên ngoài viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

"Anh, cha chúng ta chính là đến nơi này. Anh nói xem cha đến nơi này là muốn làm gì?" Triệu Bân hỏi.

Triệu Lực Hành nhíu mày, lắc đầu nói: "Tạm thời còn không biết, nhưng mà cũng đừng nóng vội, ngàn vạn lần đừng đánh rắn động cỏ, chuyện này muốn bắt được thì phải có chứng cứ xác thực."

Triệu Bân, nói: "Vậy chúng ta sẽ đợi ở đây sao?"

Triệu Lực Hành gật đầu, đáp: "Ừm, cứ đợi ở chỗ này, để xem rốt cuộc ở trong đó đã xảy ra chuyện gì. "

…..

Mãi cho đến 6 giờ chiều.

Lâm Phàm và Triệu Minh Thanh xuất hiện trước cửa viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

“Có chút mệt mỏi.” Lâm Phàm duỗi lưng một cái, hiệu quả trị liệu hôm nay đúng là không tệ, nhưng khối lượng công việc quá lớn. Dựa theo tiến độ trước mắt thì cũng cần một thời gian mới được.

Hơn nữa, trong lúc này còn phải điều chế thuốc, cũng phải cần chế biến. Nhưng ở chỗ này, đương nhiên là không thể làm được, tuy vậy còn có Triệu Minh Thanh ở đây, vấn đề này cũng không phải là vấn đề không thể giải quyết.

Triệu Minh Thanh vẫn còn rất kinh ngạc, giống như là hôm nay nhìn thấy chuyện gì đó rất khủng bố.

“Lão sư, ở trong đây rốt cuộc là có nguyên lý gì?” Triệu Minh Thanh nhìn chằm chằm Lâm Phàm, ông ta hiện tại nghĩ không ra.

Lâm Phàm thở phào lên một cái, đáp: “Chính ông chậm rãi suy nghĩ đi, tôi có chút mệt mỏi rồi.”

“Lão sư à không phải, cái này tôi nghĩ không thông, tôi đã xem qua không ít sách cổ, trong đó cũng có giới thiệu. Thế nhưng tình huống giống thế này, tôi cảm thấy có chút không đúng, ngài nói xem đây….” Triệu Minh Thanh hiện tại là đang cầu học, thế nhưng hiện tại Lâm Phàm không có nhiều tinh thần như vậy, hắn trực tiếp cắt ngang không cho ông ta có cơ hội nói chuyện.

“Tôi về trước, ông tự bắt xe về đi, tôi mệt quá rồi. Ngày mai nếu ông muốn đến xem thì cứ tự mình tới đây.”

Triệu Minh Thanh gật đầu, đáp: “Được, lão sư, lão sư yên tâm, ngày mai tôi sẽ đến đúng giờ. ”

…

Chương 661: Không dám chơi loạn nữa

Lâm Phàm một mình lái xe rời đi, hắn không đi phố Vân Lý mà là trực tiếp trở về nhà. Hôm nay tuy rằng không phải là việc gì khó, thế nhưng số lượng hơi nhiều nên đối với tinh thần có thể nói là tổn thương rất lớn.

Triệu Minh Thanh dọc theo đường đi đều suy nghĩ đến tình huống hôm nay gặp phải, nhưng mà không sao nghĩ ra được. Hôm nay nhìn thấy cảnh tượng này đối với ông ta mà nói quả thực là quá kinh người, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì hắn tuyệt đối sẽ không tin tưởng.

Buổi tối.

Trong một biệt thự.

Đây là thời gian ăn tối.

Bà Triệu lặng lẽ ra dấu với các con, chỉ về phía Triệu Minh Thanh, ý bảo bọn họ nhìn xem cha các con giống như là bị ma ám vậy.

Triệu Minh Thanh một câu cũng không nói chỉ cúi đầu ăn cơm, nhưng lông mày thỉnh thoảng nhíu lại một chút, trong miệng ngẫu nhiên cũng phát ra thanh âm.

“Đây rốt cuộc là nguyên nhân gì?”

“Vấn đề về thần kinh sao?”

Lạch cạch!

Triệu Minh Thanh trực tiếp buông bát đũa xuống, nói: “Các người tự mình ăn, tôi đi thư phòng, các người cũng đừng quấy rầy tôi. “

“Ăn cơm trước đi.”

Triệu Minh Thanh lắc đầu, ông ta hiện tại một chút cũng không có tâm tư ăn cơm. Hiện tại vẫn còn đang suy nghĩ trong đó rốt cuộc là có nguyên nhân gì, nghĩ không ra trong lòng ông ta rất bất an.

Sau khi Triệu Minh Thanh rời đi, Triệu Bân lên tiếng, nói: “Hôm nay con và anh theo dõi cha, bọn con hoài nghi cha có lẽ là bị người ta lừa gạt.”

Bà Triệu lo lắng nói: “Vậy sẽ không có việc gì đấy chứ? “

Triệu Lực Hành lắc đầu đáp: “Sẽ không có việc gì, gần đây con rảnh nên sẽ tiếp tục theo dõi cha, mọi người có việc cứ làm đi.”

Triệu Bân: “Mẹ, hôm nay con nhìn thấy cha bái một tên nhóc làm thầy. Mẹ nói xem, cha ở trong giới Trung Y có danh tiếng như thế, đột nhiên bây giờ nhận một tên nhóc làm thầy mình, chuyện này mà lộ ra không sợ người ta cười rụng răng hay sao?”

“Vậy các con nói xem phải làm sao bây giờ?” Bà Triệu nói.

Triệu Lực Hành, đáp: “Theo con thấy, chúng ta đừng thảo luận chuyện này quá nhiều, con sẽ cùng các cô chú thảo luận chuyện này, miễn cho bọn họ lôi chuyện này ra chế giễu. Chờ một vài ngày, con góp nhặt đủ chứng cứ thì sẽ tố cáo cái tên kia.”

Bà Triệu gật đầu, nói: “Xem ra cũng chỉ có thể làm như vậy. “

Mà ở trong thư phòng lúc này.

Triệu Minh Thanh tìm kiếm sách liên quan ở trên giá sách, nhưng vẫn không có bất kỳ đầu mối nào. Có không ít sách ở đây đều thiếu trang, có thể nói đều là sách rất quý.

Buổi tối.

Lâm Phàm ở trước bàn làm việc, dựa vào kiến thức ở trong cuốn Bách khoa toàn thư để tiến hành sao chép ‘Lý thuyết bệnh thương hàn’.

Hiện tại điểm bách khoa chỉ có 170, đủ để đổi một số kiến thức phân loại nhỏ, nhưng mà cho đến tận bây giờ hắn vẫn chưa nghĩ ra nên đổi cái gì. Về phần thể hiện y thuật trước mặt ông lão kia đều là do Lâm Phàm cố ý. Ở trong xã hội này nếu không có các mối quan hệ thì chỉ dựa vào bản lĩnh của mình để hoàn thành một số việc, đó là chuyện không thể. Hơn nữa hắn nhìn ông lão này cũng không tệ lắm, có thể coi là một thầy thuốc si mê Trung y, nếu muốn bái sư thì cũng không phải là không thể.

Trang kiến thức lớn thứ mười này hoàn toàn không giống bình thường, hơn nữa còn có hỗ trợ thần bí của Bách khoa toàn thư, có thể nói đây là kiến thức nghịch thiên. Về phần Triệu Minh Thanh, mặc dù tuổi tác ông ấy đã lớn nhưng có kiến thức cơ sở

rất vững chắc, có thể học được một trăm phần trăm y thuật trong kiến thức Trung y này đương nhiên không phải là vấn đề. Nhưng mà vấn đề duy nhất chính là, thời gian của Triệu Minh Thanh sợ rằng không đủ. Theo ý nghĩ của Lâm Phàm thì thời gian có hạn, ông lão này có thể học được năm mươi phần trăm kiến thức y học này thì cũng đã không tệ rồi. Tuy nhiên, xem như là học được năm mươi phần trăm thì cũng đã nghịch thiên rồi, có thể làm thần y tái thế, y đức cao vời.

Nhớ tới ông lão kia, hắn không khỏi bật cười, nhận một ông lão đã sáu mươi, bảy mươi tuổi làm học trò, nếu là có người biết được chắc sẽ sợ chết khiếp.

Sau đó hắn không nghĩ ngợi gì nữa, chỉ muốn tranh thủ buổi tối ngày hôm nay viết ra cuốn kiệt tác y học 'Lý thuyết bệnh thương hàn' đây là một bản chép tay, cũng là cuốn thần thư thứ nhất lưu truyền ở thế gian.

Ngày hôm sau!

Lâm Phàm đi một chuyến đến phố Vân Lý, sau khi bán xong số lượng cố định bánh kếp thì thời gian còn lại chính là tự do.

Về phương diện xem bói thì ở cửa hàng đã có Ngô Thiên Hà trấn giữ, đối phó với một vài vị khách thì không có vấn đề gì. Về phần muốn mời Lâm Phàm rời núi để xem bói, có thể nói là đã khó lại càng khó hơn. Thứ nhất là Lâm Phàm không muốn gây chuyện quá lớn, thứ hai là không có người nào đáng để hắn đích thân ra tay cả.

Hắn ra tay một cái là có thể nghịch thiên thay đổi vận mệnh, không biết mọi người còn nhớ trước đó bởi vì không có tiền, không có nổi tiếng. Cho nên hắn mới thay đổi vận mệnh của một số người, bây giờ thì thôi hắn không dám chơi loạn như vậy nữa.

…

Chương 662: Nghĩ mãi mà không hiểu

Hơn nữa hắn cũng không muốn mạo hiểm, tiết lộ thiên cơ sẽ bị sét đánh đó nha. Mặc dù hắn không sợ bị sét đánh nhưng mà bị đánh trúng chắc chắn cũng không tốt lắm đâu.

Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

Triệu Minh Thanh đã đến đây từ sớm, trước khi tới Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, ông ấy đã bắt đầu điều tra xem tình hình của những đứa trẻ ở đây. Đặc biệt là cậu nhóc mập mạp ngày hôm qua là đối tượng khảo sát của ông ấy. Cậu nhóc mập mạp bị giữ ở đó không được nhúc nhích, còn Triệu Minh Thanh thì sờ chân của nó, bắt đầu suy xét trường hợp này đến cuối cùng là phát sinh chuyện gì, hoặc là do nguyên lý gì. Hôm qua khi lão sư châm cứu vào các huyệt đạo, ông ấy đều nhớ kỹ. Khi trở về nhà thì lập tức tìm kiếm tài liệu, phân tích xem những huyệt đạo này có thể mang đến hiệu quả khác nhau như thế nào.

Nhưng thật đáng tiếc, ông ấy có suy nghĩ như thế nào thì vẫn không thể hiểu đạo lý ở đằng sau nó.

"Ồ, ông đến sớm vậy?" Khi Lâm Phàm tới viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn thì cảm thấy rất bất ngờ khi Triệu Minh Thanh đang nghiên cứu ở nơi đó, hắn lập tức cười hỏi.

Hắn biết ông lão này rất si mê Trung Y, đặc biệt là sau khi trải qua chuyện hôm qua thì đối với ông ta mà nói có ảnh hưởng rất lớn.

Triệu Minh Thanh lập tức đi tới bên người Lâm Phàm nói: "Lão sư, tối ngày hôm qua tôi đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng vẫn không nghĩ ra được việc kết nối các huyệt đạo trong buổi châm cứu ngày hôm qua sẽ có hiệu quả như thế nào."

Lâm Phàm cười nói: "Cái này không nên nóng vội, tôi sẽ từ từ dạy cho ông. Bây giờ ông chỉ cần ở bên quan sát là được, gần đây tôi còn chuẩn bị đưa cho ông một cuốn sách, nó sẽ giúp ích cho ông rất lớn đấy."

"Ồ." Triệu Minh Thanh nghe vậy thì cảm thấy rất kinh ngạc, sau đó vô cùng hưng phấn nói: "Lão sư, sách ngài muốn đưa cho tôi là sách cổ sao?"

Lúc này, Lâm Phàm bình tĩnh ngẩng đầu lên nói: "Sai rồi, đây là sách y học rất quý mà tôi đã dốc hết tâm huyết để viết ra, ở bên trong sẽ có các loại bệnh và đơn thuốc. Nếu như ông có thể xem hết thì y thuật của ông sẽ cao hơn rất nhiều, rất nhiều lần đấy."

Triệu Minh Thanh rõ ràng rất mong chờ, tâm trạng cực kỳ hưng phấn. Tuổi tác ông ta tuy lớn nhưng vẫn không thể giấu được sự phấn khích phát ra từ trong nội tâm.

Sau khi Lâm Phàm nhìn thấy Triệu Minh Thanh phấn khích như vậy thì nói: "Được rồi, bây giờ làm việc cho tốt, những thứ thuốc này nếu ông biết cách rồi thì sắc thuốc giúp cho tôi đi."

Triệu Minh Thanh gật đầu nói: "Lão sư, ngày cứ yên tâm, chuyện này giao cho tôi đi, tôi sẽ để cho bọn học sinh đi sắc thuốc."

Hôm qua Viện trưởng Hoàng đã thức trắng cả đêm, chủ yếu là vì chuyện của cậu bé mập mạp có đôi chân tàn tật kia đột nhiên có thể đứng lên, điều này khiến bà ấy rất xúc động.

"Lâm đại sư, hôm nay cậu vất vả rồi." Viện trưởng Hoàng đứng ở bên cạnh, bà ấy không dám nói nhiều vì chuyện này dưới cách nhìn của bà ấy nó quá quan trọng. Không thể để vì bà mà làm lãng phí thời gian của Lâm đại sư, việc này đối với những đứa trẻ mà nói quả thật là vận may của chúng.

Lâm Phàm gật đầu nói: "Không có gì vất vả cả, đây là chuyện nằm trong bổn phận của tôi. Tôi chắc chắn sẽ chữa khỏi cho những đứa trẻ này, chỉ là có một số có cố gắng cũng không thể làm được."

Viện trưởng Hoàng đương nhiên biết Lâm đại sự nói bất lực về điều gì.

Hàn Lục ở bên cạnh chăm sóc bọn nhỏ, tuy rằng bên ngoài không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng đã sớm không giữ được bình tĩnh. Bởi vì những gì anh ta nhìn thấy ngày hôm qua thực sự khiến cho người ta khiếp sợ, khiến người ta không dám tin.

Nhưng mà sự thật bày ra ngay trước mặt, không tin thì cũng không có biện pháp nào.

Đến trưa, Lâm Phàm đều ở đây chữa trị cho bọn trẻ, đối với những đứa trẻ này mà nói, đột nhiên phát hiện tay chân mình có thể cử động thì dĩ nhiên rất vui mừng.

Hiệu quả này có thể rõ ràng như vậy, có liên quan rất lớn đến năng lực hỗ trợ thần bí của bách khoa toàn thư. Nếu như

không có nó thì cần phải tốn rất nhiều thời gian mới có thể trị khỏi cho những đứa trẻ này. Vì vậy, hắn mới có thể giao toàn bộ y thuật của bản thân cho bất cứ người nào. Bọn họ cũng có thể trở thành thần y ở trong truyền thuyết, nhưng lại không có năng lực hỗ trợ thần bí của bách khoa toàn thư. Cho nên, bọn họ sẽ không bao giờ có thể đạt được hiệu quả trị liệu ngay lập tức được như hắn.

Sau chuyện ngày hôm qua, Triệu Minh Thanh cũng biết mình nên làm những gì, vì vậy khi Lâm Phàm trị liệu, ông ta cũng ở bên cạnh ghi chép lại.

Triệu Minh Thanh đương nhiên hiểu rõ huyệt đạo ở trên cơ thể của con người, nhưng điều ông ta không hiểu chính là tại sao phải châm cứu ở những huyệt vị bên trên nữa, cái này thì có hiệu quả gì chứ.

“Cơ thể con người được kết nối bằng các đường kinh mạch. Để điều trị chân không những thi châm ở trên chân mà còn phải thi châm ở những chỗ khác, hơn nữa còn có một số huyệt vị lạ nữa.”

“Hiện tại châm này là ở huyệt Thừa Sơn, còn ở đây là huyệt Địa Cơ, những huyệt này thông với nhau nên có thể khai thông kinh mạch bị bế tắc trên chân. Ông có muốn thử một lần hay không?” Lâm Phàm quay đầu lại hỏi.

..

Chương 663: Đồng ý học thì đồng ý dạy

Triệu Minh Thanh lúc đầu có hơi kích động, nhưng ngay sau đó đã bình tĩnh lại. Lão sư để cho ông thử một lần, theo ông nghĩ thì việc này chính là để cho ông có thể tự mình cảm nhận, đây chính là chênh lệch rất lớn so với việc chỉ học tập bằng lời. Mặc dù y thuật của ông không tệ nhưng cũng không thể thử nghiệm ở trên người của bọn nhỏ được.

“Lão sư, ngài cứ tiếp tục trị liệu đi, sau khi tôi trở về sẽ làm quen ở trên hình nộm trước.”

Lâm Phàm gật đầu đáp: “Ừm, trước tiên ông cứ nhìn cho kỹ. Về phương diện chữa trị thì với thực lực của ông hiện giờ vẫn

chưa thể động tay được. Mặc dù ông là Trung y lão làng, nhưng mọi thứ vẫn cần tuân theo trình tự, đừng nghĩ ăn một miếng biến thành kẻ mập mạp được ngay."

Triệu Minh Thanh gật đầu đáp: "Lão sư dạy phải."

Khi chưa gặp Lâm Phàm, Triệu Minh Thanh là một thầy thuốc Trung Y lão làng, ông đã học tập y thuật từ khi còn nhỏ cho nên rất hiểu một điều chính là Trung y không thể bước vội được, mà phải học từng bước. Dùng Trung Y để điều trị cơ thể bị tàn khuyết, đây là điều mà trước đây ông ấy không dám mơ tưởng, kiến thức liên quan tới Trung Y thật sự rất rộng."

Lâm Phàm nói: "Về phương diện Trung y này, ông có thể hiểu hết công dụng của các huyệt đạo và sự hình thành tổ hợp hiệu quả của tất cả các huyệt đạo lớn nhỏ ở trên cơ thể người thì đối với bất cứ bệnh gì cũng có thể chữa trị được. Cho nên, về phương diện này ông phải xem sách nhiều hơn, đương nhiên nếu ở trên sách không có thì tôi sẽ từ từ nói với ông."

Triệu Minh Thanh vui mừng gật đầu, lão sư của ông ta tuy rằng là một người trẻ tuổi, nhưng ông ta biết người tài giỏi thật sự thì không nhìn tuổi tác. Đặc biệt là lão sư đã đồng ý dạy thì ông ta cũng đồng ý học, cho dù bên ngoài người ta có đánh giá như thế nào thì ông ấy cũng không để trong lòng. Nếu như cứ quan tâm đến những lời bàn tán của bên ngoài thì sẽ không thể làm nên trò trống gì cả, y thuật Trung Y tiền đồ rộng lớn đang bày ra ở trước mắt như vậy, nếu cứ để ý người ngoài dèm pha thì sợ là sẽ lỡ mất.

Về phần Viện trưởng Hoàng và Hàn Lục, mặc dù bọn họ cũng đứng ở cạnh đó nhưng nghe lại không hiểu hai người kia đang nói cái gì, nhưng lúc nào cũng luôn cảm thấy chuyện này hình như là rất khó lường.

Đặc biệt là ông lão này, mặc dù tuổi tác không còn nhỏ nhưng hình như thật sự là có mối quan hệ thầy trò với vị Lâm đại sư kia.

Đối với phương diện kiến thức Trung Y thì Lâm Phàm không hề keo kiệt, nếu có người đồng ý học với mình thì hắn cũng đồng ý dạy. Dù sao thì dạy ra được một vị thần y, có lẽ có thể sẽ cứu được rất nhiều người. Còn đối với Triệu Minh Thanh

thì hắn cũng rất yên tâm, bởi bản thân ông ấy có phẩm chất đạo đức của một thầy thuốc Trung y lão làng.

Bận một mạch đến 6 giờ hiệu quả cũng không tồi lắm, qua vài ngày nữa trên cơ bản đều có thể hoàn thành.

“Cảm giác như thế nào?” Lâm Phàm nhìn Triệu Minh Thanh hỏi.

Triệu Minh Thanh dù đã lớn tuổi nhưng năng lượng rất dồi dào, nhất là đối với sự nghiệp mà bản thân yêu thích. Ông ta từ đầu đến cuối không có chút phân tâm nào. Hôm nay thu hoạch thực sự là quá lớn, trên sổ ghi chép ghi lại không ít thứ, sau khi trở về chắc chắn phải nghiên cứu kỹ càng mới được.

“Lão sư! Hôm nay thu hoạch thực sự là quá lớn. Đối với tôi mà nói có thể nói là hiểu ra nhiều điều, một số vấn đề không hiểu trước đó đều dần dần có manh mối rồi!” Triệu Minh Thanh vui vẻ nói.

Lâm Phàm gật đầu đáp: “Có thu hoạch là tốt rồi, tôi về trước đây!”

Lại một lần nữa bận rộn cả một ngày, mặc dù có chút mệt mỏi nhưng tâm trạng không tồi chút nào.

“Lâm đại sư!”

Lúc này Viện trưởng Hoàng từ bên trong vội vàng chạy đến: “Chuyện này có cần đưa tin cho truyền thông không?”

Lâm đại sư xua tay: “Tạm thời không cần!”

Việc này còn chưa chuẩn bị sẵn sàng nếu như đưa tin cho truyền thông, ai mà biết sẽ xảy ra chuyện gì. Nếu như ảnh hưởng đến chuyện hàng ngày của mình thì thật là thảm họa. Phóng viên bây giờ vô cùng điên cuồng nếu như biết những chuyện này, sợ rằng bản thân cũng sẽ không được thoải mái như bây giờ.

Có điều Lâm Phàm cũng không sợ bị phóng viên phát hiện, bởi vì không có phóng viên nào tình nguyện đến viện phúc lợi trẻ em đưa tin. Trong đó lại không có tin tức nào ngon lành, ai mà tình nguyện đến đưa tin cơ chứ.

Trong một biệt thự nào đó.

Triệu Minh Thanh đang trầm tư trong phòng sách nghiên cứu kiến thức mình đã ghi chép được trong ngày hôm nay. Đồng thời bắt đầu muốn lật xem sách cổ, hôm nay đối với ông ta mà nói thu hoạch thực sự là quá lớn, đúng là mở rộng tầm mắt. Nhất là một chút kiến thức lão sư dạy, ông ta trước giờ chưa từng nghe qua.

Lúc này, trong phòng sách chỉ có Triệu Minh Thanh tựa vào bàn làm việc lật xem sách, chỉnh sửa lại tài liệu.

Chương 664: Móc tay, không lừa nhau

Bên ngoài.

“Cha không ăn cơm, con đã gọi mấy lần rồi!” Triệu Lực Hành cau mày nói.

Triệu Bân từ trên lầu đi xuống: “Cha bảo chúng ta ăn cơm trước, không cần phải đợi ông ấy, ông ấy bảo đang nghiên cứu gì đó!”

Triệu Lực Hành lắc đầu: “Không được! Bây giờ cha đã mê mẩn thành ra vậy rồi, tuổi lại cao làm sao chịu đựng được chứ!”

Bà Triệu ở bên cạnh Triệu Minh Thanh đã một đời rồi, đối với tính cách của người bạn già này bà ấy sao có thể không biết được chứ: “Được rồi! Chúng ta cứ ăn trước đi. Có thể để cho cha mấy con quên ăn quên ngủ như thế cũng chỉ có thể là liên quan đến Trung Y!”

Bây giờ trong nhà ba nam một nữ, chỉ cần vừa tan ca là sẽ lập tức về nhà. Không giải quyết chuyện này xong thì trong lòng bọn họ sẽ bất an, nếu như cha thực sự bị người ta lừa gạt, cuối cùng xảy ra chuyện gì bọn hắn đều phải có trách nhiệm.

“Anh cả! Hay là chúng ta đến phố Vân Lý tìm cái tên nhóc kia nói rõ với hắn!” Triệu Bân đề nghị.

Bà Triệu nhìn hai đứa con trai rồi lắc đầu nói: “Mấy đứa theo dõi cha mấy đứa là được rồi, nếu như để cho cha mấy đứa biết là mấy đứa làm hỏng chuyện thì rất có thể sẽ tức giận đó. Còn nữa, mấy đứa có nhắn với các cô chú hay chưa? Để họ không cần đến!”

Triệu Bân gật đầu nói: “Mẹ, con đã gọi điện thoại nói rõ với mọi người chuyện này rồi, nhưng đây là lần đầu tiên nhà chúng ta có chuyện chê cười thế này, những cô chú đó đều cười vui vẻ khi thấy cha con bị người khác lừa như vậy!”

Bà Triệu lắc đầu, bạn già của mình khi còn trẻ là một người thông minh như thế, nhưng sao đến khi già rồi lại dễ tin người khác như vậy cơ chứ?

Vài ngày sau.

Mỗi ngày chỉ cần cửa hàng hết bận rộn là Lâm Phàm sẽ đến viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn. Mà Triệu Minh Thanh mỗi ngày đều đúng giờ đến đó, trước khi lão sư đến nơi thì ông ấy cũng tiến hành ghi lại tình hình sức khỏe của những đứa trẻ.

Vài ngày gần đây, Triệu Minh Thanh cảm thấy bản thân như vừa tiếp nhận một lĩnh vực mà bản thân chưa từng làm qua. Chuyện này đối với ông ấy mà nói giống như là được thượng đế ban tặng, đối với việc này đặc biệt coi trọng.

Hơn nữa, ông ấy cũng cảm nhận được lão sư dần dần bắt đầu chân chính dạy cho ông một vài vấn đề trong Trung Y. Nhất là có một lần lão sư trong lúc vô tình đã kết hợp Trung Y cùng với cả Tây Y để điều trị, ông ấy phát hiện vị lão sư này của mình e rằng không có đơn giản như mình tưởng tượng đâu.

Từ đó về sau, ông càng dốc lòng lắng nghe, ghi chép từng chút một vào sổ. Sau khi trở về nghiêm túc xem lại ý nghĩa trong đó.

“Lão sư! Gần đây tôi dựa theo những thứ ngài dạy, quay về tiến hành nghiên cứu. Lấy ba đại huyệt vị ở chân làm chủ, dùng thêm các huyệt vị khác làm phụ để khơi thông tạp chất lắng đọng trong kinh mạch, rồi dùng thủ pháp xoa bóp đặc biệt. Từ đó đưa đến hiệu quả rất thần kỳ, chỉ là hiệu quả này của tôi không đạt tới mức của của lão sư tự tay làm, hiệu quả quá nhanh.” Triệu Minh Thanh nói.

Lâm Phàm mỉm cười, nói điều này không phải là phí lời hay sao. Phương pháp quả thật đúng là chính xác, nhưng bản thân hắn nắm giữ năng lực thần bí hỗ trợ của Bách khoa toàn thư thần, trời sinh là đã có thể tăng thêm hỗ trợ. Bởi vậy hiệu quả

trị liệu bình thường đương nhiên không thể so sánh với nó được.

“Tôi có phải là lão sư của ông không?” Lâm Phàm hỏi.

Triệu Minh Thanh gật đầu đáp: “Phải! Đương nhiên là phải rồi!”

“Vậy thì không phải sao, tôi là lão sư nếu như không lợi hại hơn ông một điểm thì tôi sao có thể làm lão sư của ông được. Ông nói có đúng không?” Triệu Minh Thanh nhìn Lâm Phàm nhất thời phun ra một câu nói thời thượng của người trẻ tuổi thường nói: “Không có tâm bệnh!”

Lâm Phàm vui vẻ nói: “Có phải là phía trước cần thêm một câu, người anh em hay không?”

Triệu Minh Thanh cười nói: “Ngài là lão sư, không phải là anh em!”

“Chú ơi…” Đúng lúc này, một đứa nhỏ ngồi trên xe lăn, ánh mắt mong ngóng nhìn đồng bọn xung quanh sau đó nhìn Lâm Phàm hỏi: “Chú ơi! Cháu có thể đi bộ giống như bọn họ được hay không?”

Lâm Phàm đang cùng Triệu Minh Thanh tán phét bỗng dưng sửng sốt, nhìn đứa trẻ trước mặt đã mất đi một bên chân. Cái này đối với y thuật mà nói thì căn bản không thể chữa được cũng không thể làm cho bên chân bị mắt kia có thể tái sinh.

Lâm Phàm xoa đầu đứa nhỏ: “Được chứ!”

“Không có lừa cháu chứ?”

Lâm Phàm rất nghiêm túc gật đầu: “Móc tay nào, không có lừa đâu nha!”

Đối với tình huống như thế này chỉ có thể dùng chân nhân tạo, nhưng mà đối với trẻ con mà nói thì không quá thuận tiện. Trong lòng hắn có một suy nghĩ rất lớn, mặc dù biết suy nghĩ này quá không thực tế nhưng dù sao là con người cũng phải nghĩ lớn chứ.

Kiến thức khoa học kỹ thuật thuộc phân loại nhỏ, đây là khoa học bionic về chân tay giả, cần có một số điểm Bách khoa cực lớn. Dựa vào điểm Bách khoa hiện tại thì một cọng lông cũng không đổi được.

Nhưng Lâm Phàm tin có một ngày nào đó, bản thân sẽ thành công đổi được kiến thức phân loại này.

Chương 665: Tôi ấn với ông ấn giống nhau được sao?

Hiện tại chuyện này đã là chuyện hoàn hảo nhất mà Lâm Phàm có thể làm được, những đứa trẻ trong viện phúc lợi trẻ em này không còn dáng vẻ giống như lúc mới đến nữa.

“Viện trưởng Hoàng! Bây giờ những đứa trẻ này gần như đã tạm ổn, chỉ còn lại 35 đứa trẻ là không thể điều trị bằng y thuật được. Bình thường mọi người nên quan tâm bọn nó nhiều hơn một chút, đừng để chúng cảm thấy quá tự ti.” Lâm Phàm nói.

Viện trưởng Hoàng gật đầu nói: “Lâm đại sư, anh yên tâm đi! Chuyện này tôi sẽ để tâm, những đứa trẻ này cũng thật là đáng thương, đúng là số khổ…haizz!”

Hàn Lục bên cạnh nói: “Lâm đại sư! Chuyện này cứ giao cho tôi, bảo đảm tôi sẽ chăm sóc tốt cho mấy đứa nhỏ!”

Lâm Phàm gật đầu nói: “Chuyện này đừng tuyên truyền ra bên ngoài, đừng nói cho bất kỳ ai.”

Viện trưởng Hoàng cùng Hàn Lục gật đầu, tự biết vấn đề trong đó là gì. Nhất là bây giờ, ánh mắt của mấy đứa nhìn về phía Lâm Phàm giống như là nhìn thấy một vị thần, thực sự là quá kinh khủng.

Phố Vân Lý!

“Ông chủ nhỏ, sao gần đây xuất quỷ nhập thần vậy, lâu rồi không nhìn thấy anh!” Lão Trương chủ cửa hàng ở bên cạnh ghé thăm.

Lâm Phàm cười nói: “Lại làm thêm một chuyện tốt, lão Trương gần đây mọi người làm ăn sao rồi?”

Vừa nhắc tới chuyện làm ăn lão Trương lập tức nở nụ cười: “Nhờ phúc của ông chủ nhỏ chuyện làm ăn của mọi người mỗi ngày một tốt!”

“Vậy là tốt rồi!” Hắn biết những ông chủ cửa hàng trong phố Vân Lý này rất khách khí với mình, mặc dù giữa người với

người tâm lý đều cố gắng muốn vượt qua người kia. Nhưng giữa những ông chủ cửa hàng ở phố Vân Lý thì họ không có loại tâm lý này, bởi vì ở giữa bọn họ còn có Lâm Phàm.

“ y!” Lâm Phàm nhìn lão Trương lập tức phát ra âm thanh quái dị.

Lão Trương bỗng sửng sốt nói: “Ông chủ nhỏ, nụ cười này của anh làm cho người ta có chút sợ hãi đó nha, không phải là có chuyện gì đó chứ!”

Lâm Phàm nhìn kỹ: “Lão Trương à, có đôi lời tôi không biết có nên nói hay không!”

Lão Trương không biết lời của ông chủ nhỏ nói là có ý gì, nhưng vẫn giữ nguyên nụ cười nói: “Nói đi, ông chủ nhỏ anh nói thử xem!”

Lâm Phàm gật đầu: “Cơ thể này của ông có chút bệnh nhỏ, nhưng mà thôi vẫn là không nói đi. Ông qua đây đưa tay cho tôi, tôi ấn cho ông một cái để ông cảm nhận một chút!”

Sắc mặt lão Trương có chút thay đổi, cảm thấy chuyện này có chút không đúng nhưng vẫn đi về phía Lâm Phàm: “Ông chủ nhỏ, anh xem!”

Điền Thần Côn cười nói: “Lão Trương, anh đừng để bị bịp đó nha!”

Triệu Chung Dương cũng mỉm cười cảm thấy Lâm đại sư thật thú vị, những người xung quanh đều hiếu kỳ tiến lên xem Lâm đại sư là muốn làm cái gì.

Lâm Phàm nắm lấy bàn tay của lão Trương, dùng ngón tay ấn vào phần bắp thịt ở gốc của ngón tay cái xuống, vừa ấn xuống vừa nói: “Đây là huyệt Ngư Tế có thể giúp cường tráng thận khí, hơn nữa đây cũng là huyệt vị quan trọng trong phế kinh, có cảm giác gì không?”

Lão Trương sững sờ, biểu cảm có chút thay đổi ngạc nhiên nói: “Có chút cảm giác, ai ui, cảm giác này càng ngày càng rõ!”

Đám người Điền Thần Côn đứng bên cạnh cũng hiếu kỳ hỏi: “Không phải chứ, ấn vào vị trí đó có thể có cảm giác sao? Sao

tôi không có cảm giác gì vậy?" Điền Thần Côn cũng tự ấn vài cái nhưng không hề có cảm giác gì lớn.

Sau đó Lâm Phàm lại ấn lên khủy tay, khi khủy tay gấp lại, ở phần nách nhô lên bắp thịt, đây chính là huyệt Xích Trạch, hắn nói: "Huyệt vị này cũng là huyệt quan trọng của phế kinh, theo Trung Y mà nói thì phổi thuộc kim, kim sinh thủy. Mà thận thì thuộc thủy nên thường xuyên xoa bóp chỗ này sẽ có tác dụng rất tốt đối với thận, có cảm giác gì không?"

Lão Trương kinh ngạc nói: "Ông chủ nhỏ, anh khoan hãy nói, đúng là thực sự có cảm giác đó!"

"Ui là trời! Hai người diễn quá giả rồi đó, có phải là đang cùng nhau diễn kịch lừa chúng tôi hay không." Điền Thần Côn không tin nói.

Lão Trương vội vàng nói: "Lão Điền à, anh đừng không tin nha, thực sự là có tác dụng đó, tôi thực sự cảm nhận được!"

Sau đó nhìn Lâm Phàm nói: "Ông chủ nhỏ! Có còn huyệt vị nào khác nữa hay không?"

Lâm Phàm cười nói: "Đương nhiên là có rồi! Một số huyệt vị còn rất lợi hại, không giống như bình thường đâu!"

"Ông chủ nhỏ! Vị trí nào có cái gì không giống như bình thường vậy?" Lão Trương hiếu kỳ hỏi. Bây giờ ông ta đã thực sự tin rồi, ông chủ nhỏ thực sự là có cách.

"Ông xem vị trí này, đầu ngón trỏ ở vị trí này là huyệt Thượng Dương. Huyệt vị này có thể thúc đẩy thận phát triển tinh khí, có hiểu tinh khí này phát triển có ý nghĩa gì không?" Lâm Phàm cười nham hiểm hỏi.

Lúc đầu lão Trương còn chưa hiểu vậy mà trong nháy mắt đã hiểu ra, sau đó cũng bình tĩnh cười nói: "Hiểu rồi, tôi hiểu rồi!"

Lâm Phàm vỗ cánh tay lão Trương nói: "Được rồi! Về xem nếu không có việc gì thì ấn, có chỗ rất tốt đó!"

Điền Thần Côn ở một bên ấn nửa ngày trời cũng không có cảm giác gì, sau đó lẩm bẩm nói: "Hai người có phải là đang đùa tôi không? Tôi ấn nửa ngày rồi cũng không có cảm giác gì đâu!"

Lâm Phàm liếc mắt nhìn Điền Thần Côn một cái: “Tôi ấn với ông ấn có thể giống nhau được sao?”

Chương 666: Triệu Minh Thanh rất nghiêm túc

Lão Trương một bên nói giúp: “Không sai! Đây là phương pháp chuyên biệt của ông chủ nhỏ, anh không học được đâu! Ông chủ nhỏ anh nói tôi thường xuyên ấn đối với sức khỏe có phải là có thay đổi rất lớn đúng không?”

Lâm Phàm gật đầu: “Ừm! Đúng là như vậy. Lần sau khi nói chuyện với mọi người thì nói với họ, nếu trên người có vấn đề gì thì có thể đến tìm tôi, bảo đảm thuốc đến thì bệnh trừ.”

Sau khi lão Trương rời đi, Điền Thần Côn vẫn cứ chăm chỉ vây quanh Lâm Phàm, giống như là không làm rõ chuyện này thì không buông tha.

Về phần Lâm Phàm nói bản thân biết y thuật gì đó, ở đây đúng là không ai tin tưởng. Cho dù là có chứng chỉ hành nghề y kia thì cũng bị Điền Thần Côn cho rằng là giấy tờ làm giả, chuyện này khiến cho Lâm Phàm có chút bất lực.

Liên tiếp mấy ngày sau.

Hôm nay.

Đối với Triệu Minh Thanh mà nói là một ngày rất trọng đại, vô cùng vô cùng quan trọng. Bởi vì hôm nay chính là một ngày cực kỳ tốt, mùng 10 tháng 9.

Ngày này ông ta đã đợi rất lâu rồi, sau khi bái sư bản thân có thể trở thành đệ tử chân chính của lão sư, từ đó học y thuật chân chính.

Ở một biệt thự nào đó.

Triệu Minh Thanh đang ở trong phòng cầm một bộ trang phục nhà Đường, bạn già ở bên cạnh nhìn không vừa mắt nói: “Ông nó không cần phiền phức như vậy chứ?”

Triệu Minh Thanh hừ một tiếng nói: “Cái gì mà phiền với không phiền chứ. Hôm nay là ngày bái sư nên nhất định phải

chỉn chu, đây là quy tắc mà tổ tông truyền lại, không thể thất truyền!"

Bà Triệu biết tính cách của bạn già, chỉ cần xác định chuyện gì đó thì tám con ngựa cũng không thể kéo ông ấy quay đầu lại được. Hơn nữa hôm nay còn là ngày bái sư, đối với Triệu Minh Thanh mà nói càng là chuyện quan trọng, sao có thể đơn giản được.

"Đúng, ông nói cái gì cũng đúng!" Bà Triệu gật đầu, cũng không biết nên nói cái gì.

Triệu Minh Thanh nhìn trái nhìn phải nói: "Bạn già, bà nói xem cái nào đẹp hơn?"

Bà Triệu vốn không coi trọng chuyện này, cũng không biết các con đang làm cái gì, vì sao vẫn chưa tìm được chứng cứ ngăn lại, bà tiện tay chỉ ra một cái: "Cái này đi!"

"Được! Vậy thì chọn cái này!"

Triệu Minh Thanh cười nói: "Khách sạn bên đó chuẩn bị xong chưa?"

Triệu Thị gật đầu: "Đều giao cho bọn nhỏ chuẩn bị rồi, ông cứ yên tâm đi!"

"Tôi làm sao có thể yên tâm cơ chứ! Đây là ngày bái sư tôi nhất định phải coi trọng, nếu như xảy ra vấn đề gì thì sẽ không tốt, chuyện này đã xem mấy ngày rồi hôm nay chính là ngày phù hợp nhất."

Tâm trạng Triệu Minh Thanh có chút lo lắng. Chính là vì sợ rằng sẽ xảy ra chuyện gì sau đó lại nói tiếp: "Những người bạn cũ của tôi có đến không?"

Bà Triệu giả vờ không biết đáp: "Tôi cũng không rõ lắm! Đợi khi tiệc bái sư bắt đầu chắc là sẽ đến đó!"

"Bọn họ chắc là không có vấn đề gì, đều là bạn cũ lâu năm cả. Nếu như bọn họ không đến tôi sẽ tuyệt giao với bọn họ luôn!" Triệu Minh Thanh rất ngang ngược nói.

Bà Triệu nghe xong liền ngơ ngác: "Bạn già! Đừng nói nhảm, cho dù là không đến đi nữa sao có thể tuyệt giao cơ chứ!"

Triệu Minh Thanh xua tay nói: “Bái sư chính là một việc trọng đại, nếu như bọn họ không tới thì nói một tiếng tôi sẽ không tức giận. Nếu như biết mà không đến đó chính là không tôn trọng đối với lão sư của tôi, loại bạn bè đó không kết bạn cũng không sao!”

“Không nói những chuyện này nữa. Bây giờ mới là buổi trưa, ông đã vội vội vàng vàng chuẩn bị rồi. Nghỉ ngơi một lúc đi!” Bà Triệu nói.

Bây giờ Triệu Minh Thanh đang tràn đầy năng lượng, làm gì cần phải nghỉ ngơi chứ. Trong khoảng thời gian này ông ta đi cùng lão sư, chứng kiến nhiều ca bệnh không cách nào chữa khỏi mà vào tay lão sư lại dần dần được chữa lành. Ông ta cảm thấy bản thân cần học tập những thứ này rất nhiều, rất nhiều, mà ông trời đối với chính mình cũng không bạc, vày mà để cho mình gặp được một lão sư có danh tiếng như vậy. Có thể bái sư thì đó là một may mắn cực kỳ lớn.

“Không cần nghỉ ngơi, đợi lát nữa đến khách sạn tôi muốn xem lại hiện trường, xem có chỗ nào không tốt cần sửa hay không!” Triệu Minh Thanh rất coi trọng nói.

Ông ấy đã mời tất cả bạn cũ đến, chính là vì để cho tất cả mọi người biết ông ấy đã bái sư, đã có sư phụ đây là một chuyện rất bình thường.

Có điều người nhà Triệu Minh Thanh vốn không đồng ý. Nói xem, một người tuổi lớn như vậy rồi mà còn bái một tên thanh niên trẻ tuổi làm thầy, nói ra có phải là rất mất mặt hay không?

Bây giờ Lâm Phàm cũng đang bận rộn, khi hắn nhận được cuộc điện thoại của Triệu Minh Thanh trong lòng cũng có chút kinh ngạc. Hắn không ngờ rằng mình vậy mà lại thực sự thu nhận đồ đệ, loại cảm giác này trước giờ chưa từng có nên lúc này có chút không quen.

Đây là lễ bái sư chính quy, hơn nữa không phải là thỏa thuận bằng miệng mà trên danh nghĩa thì điều này đã khác rồi. Trên vai bản thân tự nhiên cũng có chút gánh nặng, nếu như dạy dỗ không tốt vậy không phải là vấn đề của đồ đệ nữa, mà là do sư phụ có vấn đề. Hơn nữa ở phương diện Trung y này, cũng không thể dạy dỗ kiểu đùa cợt được, nhất định phải rõ ràng,

chính xác. Mỗi một vấn đề nhất định đều phải nói rõ nếu không xảy ra vấn đề thì chính là vấn đề của mình.

Chương 667: Khách mời không đến

Ở cửa hàng quần áo, Lâm Phàm đặc biệt chọn một bộ quần áo chỉnh tề, bất cứ chuyện gì bất cứ tình huống nào lúc nghiêm túc thì vẫn cần phải nghiêm túc.

Sau khi hoàn thành xong tất cả mọi chuyện, Lâm Phàm nhìn 'Lý thuyết bệnh thương hàn' đã sao chép xong, đóng gói lại tốt rồi bỏ vào túi.

Buổi tối.

Sáu giờ.

Khách sạn nào đó.

Triệu Minh Thanh đứng ở cửa chờ đợi, bà Triệu đứng cùng ông ấy bên cạnh, ba đứa con trai cùng một đứa con gái cũng đứng ở bên trong rồi đưa mắt nhìn nhau. Bọn họ không ngờ rằng chuyện này lại thực sự xảy ra, chuyện hôm nay bất kể như thế nào đều phải ngăn lại, đồng thời cũng phải vạch trần sự lừa đảo của cái tên đang lừa cha mình.

Cha mình thân là viện trưởng của học viện Trung Y đứng đầu của Thượng Hải, vậy mà hôm nay lại làm lễ bái sư với một tên trẻ tuổi. Không chỉ là bọn họ mất mặt, cho dù là các cô chú cùng thế hệ với cha trên mặt cũng đen lại mất.

Lúc này, Triệu Minh Thanh khí sắc hồng hào đứng bên ngoài cửa, nắm chặt hai tay rất căng thẳng. Đồng thời có chút nghi hoặc hỏi: "Mấy người bạn cũ sao không một ai đến vậy nhỉ?"

Triệu Lực Hành đứng bên cạnh nói: "Cha, không cần phải vội, các cô chú chắc đang trên đường đến rồi. Cha cũng biết Thượng Hải bây giờ đang là giờ tan ca mà!"

Triệu Minh Thanh gật đầu nói: "Ừm, đợi chút nữa mọi người thành thật một chút, cha biết mấy đứa đang nghĩ cái gì nhưng cha nói cho mấy đứa biết, đây là cơ hội duy nhất trong đời của cha. Nếu như bị mấy đứa làm hỏng thì cha dù có chết cũng không nhắm mắt!"

Triệu Bân cười nói: “Cha, làm gì nghiêm trọng như thế, y thuật của cha nổi tiếng trong nước, bái sư còn có thể học được cái gì nữa đây?”

“Im mồm! Đây là việc rất nghiêm túc!” Triệu Minh Thanh sắc mặt nghiêm khắc nói.

Triệu Bân nhìn thấy sắc mặt của cha, biểu cảm lập tức có chút thay đổi. Anh ta nhìn ra được, cha mình không phải là đang nói đùa, vừa nghĩ đến chuyện này anh ta lại có chút sợ hãi. Sau đó đem ánh mắt nhìn về phía anh cả, Triệu Lực Hành gật đầu biểu thị là cứ yên tâm.

Người em thứ ba là Triệu Cảnh đứng bên cạnh nói: “Cha, hay là vào bên trong đi, chúng ta vào bên trong đợi?”

Triệu Minh Thanh xua tay nói: “Không được! Ở ngoài này đợi đi, đây là lễ nghĩa!”

Cô em gái thứ tư không nói lên lời, chuyện này cô ta cũng không muốn tham gia, từ trước khi chuyện này bắt đầu cô ta không muốn nói thêm gì. Cô ta biết tính cách của cha mình, nếu như không có một lời giải thích hợp lý mà lại động tay động chân vào hoạt động mà cha cho là quan trọng. Như vậy thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

“Lão Triệu!” Lúc này ông Mộ từ xa đi đến.

Triệu Minh Thanh vừa nhìn thấy ông Mộ trên mặt lập tức nở nụ cười nói: “Anh là người đầu tiên đến đó!”

Ông Mộ cười nói: “Chắc chắn rồi! Đây chính là chuyện đại sự của anh, thân là bạn cũ sao có thể không đến sớm được chứ!”

Triệu Minh Thanh cười ha hả nói: “Đợi chút nữa mọi người sẽ tới, anh đợi chút nhé!”

“Không vội!” Ông Mộ xua tay. Mà lúc này Triệu Lực Hành đang vẫy tay ra hiệu với ông Mộ, ông Mộ mỉm cười rồi đi qua nói: “Lực Hành có chuyện gì vậy cháu?”

“Chú Mộ, chú có thể khuyên cha cháu được không. Chú nói chuyện này rốt cuộc là sao cơ chứ!” Triệu Lực Hành bất lực nói. Anh ta mặc dù có năng lực, nhưng đối với chuyện của cha mình thì anh ta thực sự bó tay.

Ông Mộ ngơ ngác, có chút không hiểu nói: “Khuyên cái gì cơ? Ý của cháu chú không hiểu lắm!”

Triệu Lực Hành lắc đầu nói: “Còn không phải là chuyện cha cháu bái sư hay sao. Chú nói xem ông ấy bao tuổi rồi chứ? Vậy mà lại đi bái sư với một tên nhóc tuổi còn không bằng con gái của mình, chú nói xem sao lại có chuyện như này được chứ!”

Ông Mộ vừa nghe xong thì mỉm cười sau đó xua tay nói: “Lực Hành à, chuyện này mọi người không biết rồi. Lâm đại sư kia chính là người có bản lĩnh. Cha mấy đứa cả đời chìm đắm trong Trung Y, cháu có biết là trước đây cha của mấy đứa làm việc ở bệnh viện hay không. Sau này ông ấy cảm thấy một người sức lực có hạn, không cách nào cứu giúp được nhiều người. Vậy nên mới đi làm lão sư dạy học, hiện giờ làm đã làm tới chức viện trưởng. Có thể nói là bồi dưỡng không biết bao nhiêu hậu bối nổi tiếng trong giới Trung Y này rồi. Hiện giờ cha cháu gặp được người duy nhất trong đời này ông ta bái phục, cháu nói có phải là nhìn đối phương tuổi còn trẻ cho nên mới coi thường đúng không?”

“Còn nữa, bệnh phổi của cha cháu chính là do Lâm đại sư người ta chữa khỏi cho đó, lúc đó chú cũng có mặt ở đó!”

Triệu Lực Hành nhìn ông Mộ, sắc mặt quái dị nói: “Chú Mộ, chú không phải là cũng bị tên nhóc đó tẩy não đấy chứ? Chuyện này mà chú cũng có thể tin được ư?”

“Sao lại không thể tin, chuyện này chính mắt chú nhìn thấy. Mấy đứa coi đây là chuyện nhỏ sao, đừng nghĩ nhiều. Cha của mấy đứa không phải là kẻ ngốc, chuyện xấu chuyện tốt ông ấy còn rõ hơn mấy đứa!”

Ông Mộ cười nói rồi sắc mặt có chút thay đổi, hình như nghĩ ra điều gì đó: “Đừng nói với chú là mấy đứa đã làm chuyện gì rồi đấy nhé!”

Chương 668: Lâm Phàm đến

Ông ta càng nghĩ càng có khả năng, bây giờ cũng chưa muộn mới có hơn 6 giờ chiều. Ông ta biết lão Triệu mời không ít

người đến chứng kiến, nhưng bây giờ một người cũng không thấy đến rõ ràng trong chuyện này có gì đó không đúng lắm.

Triệu Lực Hành gật đầu đáp: "Vâng, cha cháu mời một vài cô chú đến. Nhưng cháu đã gọi điện thoại cho mọi người, bảo mọi người không cần đến!"

Ông Mộ vừa nghe xong nhất thời trợn tròn mắt, rồi liếc qua nhìn lão Triệu vẫn luôn đứng ở kia chờ Lâm đại sư. Rồi vội vàng kéo Triệu Lực Hành vào một góc sau đó sắc mặt nghiêm túc nói: "Lực Hành, cháu có phải là muốn chọc tức chết cha của cháu hay không?"

Triệu Lực Hành vội vàng nói: "Chú Mộ, chú nói gì vậy, cháu làm sao có thể chọc tức cha cháu chứ. Cháu đây là sợ ông ấy bị lừa, trước mặt các cô chú sẽ mất hết mặt mũi!"

Ngay lập tức ông Mộ cảm thấy chuyện nghiêm trọng, ông ta biết tính khí của lão Triệu rồi thở dài một tiếng nói: "Các cháu, đúng là còn trẻ không hiểu thế sự, bây giờ theo chú thấy thời gian vẫn còn kịp, cháu mau chóng gọi điện thoại cho mấy người ở Thượng Hải, bảo họ nhanh chóng đến đây đi. Còn ở những nơi khác thì nghĩ biện pháp để bọn họ gọi điện thoại cho cha cháu, nói rõ lý do vì sao không tới. Lực Hành, việc hôm nay cháu làm không phải là chú nói cháu, chuyện cháu làm đây là cái gì vậy chứ!"

"Cha cháu đối với chuyện này quan trọng hơn bất cứ chuyện gì, cho dù khi cháu kết hôn cha cháu có thể cũng sẽ không nghiêm túc như ngày hôm nay. Nếu như cháu để ông ấy biết các cháu phá hỏng chuyện này, ta nói cho cháu biết hậu quả sẽ không tưởng tượng được đâu!" Trong đầu ông Mộ đã có một chút suy nghĩ đến hậu quả, quả thực không dám tưởng tượng.

Triệu Lực Hành nhìn ông Mộ: "Chú Mộ, chú nói như vậy cũng nghiêm trọng quá rồi!"

Ông Mộ lắc đầu: "Nghiêm trọng? Ta nói cho cháu biết, hậu quả so với cháu nghĩ nghiêm trọng hơn nhiều. Suy nghĩ của cha mấy đứa không giống như các cháu, ông ấy là suy nghĩ lạc hậu, rất cổ hủ, bái sư là đại sự. Cháu có biết cái gì gọi là một ngày làm thầy cả đời làm cha không, cho dù là Lâm đại sư tuổi còn trẻ nhưng chỉ cần bái sư rồi, cha cháu sẽ tận tụy tuân thủ bổn phận làm một người học sinh. Nếu như các cháu dám

mắng cha của mấy đứa, cha của các cháu có thể sẽ đánh chết mấy đứa bởi vì mấy đứa đó là bất hiếu, nhưng nếu như Lâm đại sư kia mắng cha mấy đứa thì cha mấy đứa chẳng những sẽ không tức giận mà sẽ tự mình suy nghĩ lại. Còn có thể cho rằng đây là sư phụ giáo dục đồ đệ. Bây giờ cháu nên biết, chuyện này đối với cha mấy đứa quan trọng đến cỡ nào hay chưa?"

"Không phải chứ?" Triệu Lực Hành đã không dám tưởng tượng nữa. Bây giờ anh ta vẫn cho rằng tên tiểu tử kia là tên lừa đảo nhưng không ngờ rằng không có chứng cứ vạch trần, làm hỏng chuyện hôm nay sẽ có hậu quả nghiêm trọng như vậy. Lúc này nghe thấy lời của chú Mộ anh ta vô cùng run sợ.

"Không thể? Ta với bố mấy đứa đã mấy chục năm giao tình rồi, từ nhỏ đã quen biết, ông ấy như thế nào ta hiểu hơn mấy đứa. Bây giờ ta nói cho cháu biết cho dù bây giờ mấy đứa dùng cách gì đi chăng nữa lập tức gọi điện thoại cho bọn họ bảo bọn họ mau chóng đến. Nếu không hậu quả thực sự không thể tưởng tượng nổi, còn nữa ta cam đoan với cháu chuyện này không phải như mấy đứa nghĩ đâu!" Ông Mộ nói.

Lúc này, một chiếc xe dừng lại.

Triệu Minh Thanh lập tức đứng phía trước.

Mà ông Mộ thì vội vàng nói: "Còn không mau đi đi, nhất định phải xảy ra chuyện cậu mới biết hối hận sao?"

Triệu Lực Hành bị chú Mộ giáo huấn đến ngẩn ngơ sau đó không nghĩ nhiều vội vàng đi gọi điện thoại. Bây giờ anh ta cũng không nghĩ nhiều được như vậy, nghe chú Mộ nói một tràng như vậy anh ta cảm nhận chuyện này hình như có chút nghiêm trọng rồi.

Mặc kệ có phải lừa đảo hay không nhất định phải gọi người đến, phá hỏng công chuyện bản thân mấy người này chính là muốn gặp xui xẻo.

Nếu như để cha tức giận thì đời này của bọn họ cũng sẽ không tha thứ cho bản thân mình.

Hắn vừa xuống xe, Triệu Minh Thanh đã lập tức nhiệt tình chào đón: "Lão sư, ngài tới rồi… "

"Ừm!"

Lâm Phàm kinh ngạc một hồi. Tối nay Triệu Minh Thanh ăn mặc rất trang trọng, sau đó nhìn về phía khách sạn, cười nói: "Ông làm quá long trọng rồi đó!"

Triệu Minh Thanh xua tay nói: "Lão sư, đêm nay chính là lễ bái sư nên nhất định phải làm thật long trọng. Học trò đã mời bạn cũ trong ngành đến đây, chúng ta sẽ hoàn thành nghi thức bái sư dưới sự chứng kiến của bọn họ."

Địa điểm tiệc bái sư lần này là ở Thượng Hải, do một khách sạn hàng đầu đầu tổ chức. Có thể nói lần này Triệu Minh Thanh đã chọn những thứ tốt nhất.

Lâm Phàm gật đầu, đây là lần đầu tiên hắn thu đồ đệ, mà đây cũng là lần đầu tiên Triệu Minh Thanh bái sư nên nhất định phải xử lý thật long trọng.

Bà Triệu là lần đầu tiên nhìn thấy tên lừa đảo trong miệng các con của mình nên không khỏi đánh giá thêm vài lần. Tuổi còn trẻ, lớn lên cũng sáng sủa, nhưng người trẻ tuổi như vậy sao lại làm nghề lừa đảo cơ chứ? Mà bà ta cũng không biết rốt cuộc tên nhóc này đã dùng biện pháp gì để lừa gạt bạn già của mình như vậy.

Chương 669: Trước giờ bái sư

Bà ta tuy rằng chưa từng tiếp xúc với Trung Y, nhưng cũng không phải không biết. Hiện nay, những người nổi tiếng làm trong ngành Trung Y, người nào mà không phải là lão già tám mươi tuổi cơ chứ? Tuổi hắn còn trẻ như vậy thì có thể có năng lực gì? Đương nhiên lúc này bà ta cũng không nói thêm gì. Dù sao bà ta cũng không muốn để bạn già không vui nên lúc này vẻ mặt cũng chứa ý cười, cười rất là hiền lành.

"Sư phụ, vị này chính là vợ của học trò." Triệu Minh Thanh giới thiệu.

"Lâm lão sư." Bà Triệu khách sáo nói. Mặc kệ hiện tại là tình huống gì, những gì nên làm hết thảy đều phải làm.

Lâm Phàm cười một tiếng. Nói hắn không xấu hổ là giả khi đối mặt với ông bà lão này, đời này có lẽ quan hệ thầy trò thế này đúng là độc nhất vô nhị. Chuyện này cũng không thể

không nói, nếu là người bình thường biết đến thì cũng có lẽ chịu không được.

Triệu Minh Thanh lôi kéo Lâm Phàm nói: “Lão sư, đây là… tôi… Ủa! Lực Hành đi đâu rồi?”

“Cha! Anh cả, anh hai, còn có anh ba có chút việc nên phải ra ngoài một lúc. Các anh ấy sẽ trở về ngay.” Con gái thứ tư Triệu Quần Phương tiến lên nói, nhưng vẻ mặt có chút chột dạ vì cô ấy biết ba anh trai của mình đi làm gì. Đồng thời cũng đang đánh giá Lâm Phàm nhưng cô không cảm thấy hắn có gì khác người thường, ngược lại là càng giống tên lừa đảo hơn.

“Lâm đại sư, chúng ta lại gặp mặt rồi!” Ông Mộ lcười nói.

Lâm Phàm cũng cười theo: ”Ông Mộ, cơ thể của ông vẫn rất khỏe mạnh đấy!”

Ông Mộ vừa nghe thì lập tức nở nụ cười: ”Lâm đại sư, ngài nói cơ thể của tôi rất khỏe mạnh sao?”

Lâm Phàm gật đầu: ”Rất khỏe mạnh đó! Không có bất kỳ vấn đề nào cả.”

Nghe thấy vậy thì ông Mộ yên tâm rồi. Lời nói trong miệng thần y này so với việc kiểm tra ở bệnh viện thì còn hữu dụng hơn. Ông ấy rất tin tưởng vào y thuật của Lâm đại sư, không có nửa phần hoài nghi. Vì vậy ban nãy ông ấy đã bảo ba đứa nhóc kia nhanh chóng gọi điện thoại cứu vãn tình thế, cũng không biết bọn chúng làm việc thế nào mà lại nghĩ ra biện pháp như thế này cơ chứ, đây không phải là muốn chọc tức lão Triệu hay sao?

Lúc này Triệu Minh Thanh tươi cười: ”Lão sư, chúng ta đi vào trước đi!”

“Được!” Lâm Phàm gật đầu. Đây là lần đầu tiên hắn gặp trường hợp như này, hơn nữa còn là chuyện thu đồ đệ nữa chứ. Lần này hắn không nói với bọn Điền Thần Côn, cũng không đưa bọn họ tới đây là vì phòng ngừa bọn họ lộ ra vẻ mặt kinh ngạc làm phá hủy không khí tại hiện trường.

Nói trắng ra, cũng là do Lâm Phàm muốn khiêm tốn một chút, dù sao giữ lại thủ đoạn cũng tốt hơn là lộ toàn bộ ra ngoài.

Phòng chiêu đãi trong khách sạn.

Sau khi nơi này được chủ tâm trang trí thì đã trở nên rất là trang trọng. Hơn nữa cái bàn phía trước cũng bị dời đi, lại đặt một cái ghế ở vị trí trung tâm, mà hai bên là hàng ghế dựa.

Tuy rằng Lâm Phàm chưa từng trải qua nghi thức bái sư nhưng nhìn một màn trước mắt này thì hắn cũng hiểu được chuyện này đã rất long trọng rồi.

“Lão sư, ngài chờ một chút! Bạn cũ của học trò lát nữa sẽ đến. Mà học trò đã xem giờ rồi, bảy giờ mười tám phút chính là thời gian tốt nhất.” Triệu Minh Thanh vì ngày này mà đã chuẩn bị rất nhiều. Từ chuyện lớn như sắp xếp khách sạn đến chuyện nhỏ như thời gian tiến hành nghi thức. Tuy rằng mê tín dị đoan nhưng từ đó cũng nhìn ra ông ấy để ý đến chuyện này cỡ nào.

Từ nhỏ Triệu Minh Thanh đã có hứng thú với Trung Y. Chủ yếu vẫn là khi đó, cha mẹ ông luôn bị bệnh, ở quê có một thầy lang, Triệu Minh Thanh cũng thường xuyên đến nhà thầy lang đó. Mưa dầm thấm đất, bất tri bất giác mà bị ảnh hưởng. Lúc đó ông ta cũng hay nhìn thầy lang khám bệnh, đọc sách y thuật. Cứ như vậy mà y thuật cũng có chút thành tựu.

Bởi vậy mà cả đời này, có thể nói Triệu Minh Thanh không có sư phụ. Mà lúc này đây, ông ta sắp bái thần y làm thầy nên ông ta đặc biệt coi trọng.

Triệu Quần Phương nhìn tình huống trước mắt, trong lòng rất lo lắng. Sau đó cô ta vội vàng ra cửa, tìm kiếm ba anh trai. Khi tìm được ba anh trai thì thấy ba người bọn họ đang gọi điện thoại.

“Chú Lý! Thật ngại quá! Phiền chú đến cứu viện! Lần bái sư này cha cháu thật sự nghiêm túc rồi. Nếu các chú không đến thì nguy mất!”

“Mấy tên nhóc các cháu rốt cuộc đang làm cái gì vậy? Với giao tình giữa chú và cha của mấy đứa, nếu ông ấy bái sư mà bọn chú không đi thì còn coi được sao? Thế mà các cháu lại gọi điện thoại nói là lừa đảo, chú… Aizzz! Bọn chú sẽ đến ngay bây giờ.”

Gọi hết cuộc điện thoại này đến cuộc điện thoại khác, đối với Triệu Lực Hành mà nói thì anh ta thật sự là bị dọa cho sợ rồi.

Ngay từ đầu anh ta không nghĩ nhiều như vậy, điều mấu chốt chính là mấy câu nói của chú Mộ đã làm anh ta kinh hãi.

Trong công việc, anh ta không sợ trời không sợ đất, nhưng điều duy nhất làm anh ta sợ chính là người cha của mình.

Chương 670: Lễ bái sư bắt đầu

Triệu Minh Thanh rất để ý đến việc giáo dục con cái nên từ nhỏ đã tiến hành giáo dục nghiêm khắc bọn họ. Bọn họ học tập không tốt chưa bao giờ bị đánh qua nhưng trong ký ức vẫn còn một câu nói đến giờ vẫn rất mới mẻ đó chính là 'Tôn sư trọng đạo'.

"Anh! Tình huống của các anh thế nào rồi?" Triệu Quần Phương tìm được ba người thì hỏi.

"Em gái! Bên cha xảy ra chuyện gì rồi sao?" Triệu Lực Hành căng thẳng hỏi.

"Rất không ổn! Thời gian bái sư là bảy giờ mười tám phút. Các anh tự mình xem thời gian đi! Em thấy các chú đến không kịp rồi. Các anh nên nghĩ xem mình phải đối mặt với cha như thế nào đi!" Triệu Quần Phương nói.

Triệu Lực Hành vỗ ót một cái, vẻ mặt mơ hồ. Đây rốt cuộc là tình huống gì chứ? Bọn họ chỉ là có ý tốt, sợ cha bị lừa gạt nhưng tình huống hiện tại đã hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của bọn họ rồi. Đây căn bản không phải là chuyện mà bọn họ có thể tưởng tượng.

Triệu Bân nói: "Anh! Em thấy chúng ta nên gọi điện thoại cho các chú trước đi! Cha nổi giận với chúng ta cũng không sao cả, nhưng để cha nổi giận với các chú thì thật sự là không được đâu!"

"Rốt cuộc cái tên khốn kiếp đó đã rót thuốc mê hồn gì cho ba vậy? Vậy mà…Aizzz! "Triệu Lực Hành không nói nữa: "Gọi điện thoại cho xong đi. "

……

Thời gian trôi qua từng phút một.

Vẻ mặt Triệu Minh Thanh có chút khó coi, bạn bè cũ của ông ta không đến một người nào. Lúc này ông ta đứng ở bên cạnh lão sư, một câu cũng không nói cũng không có gọi điện thoại nhưng cơ thể rõ ràng hơi run rẩy. Đây không phải là do sợ hãi mà là tức giận.

Lâm Phàm phát hiện tình huống có chút không đúng nhưng cũng không thèm để ý chút nào. Sau đó nhìn đồng hồ, lúc này đã là bảy giờ.

Triệu Minh Thanh nghiêng người nói: ”Lão sư! Ngài ngồi đi!”

Lúc này, Lâm Phàm ngồi vào vị trí trung tâm mà Triệu Minh Thanh thì đứng ở bên cạnh. Dựa theo quy trình, lẽ ra những người được mời tới phải ngồi ở hai bên trái phải. Bọn hắn sẽ tiến hành nghi thức bái sư dưới sự chứng kiến của bọn họ. Nhưng giờ phút này lại chỉ có một người, chính là ông Mộ ngồi ở chỗ kia.

Bà Triệu đứng cách đó không xa. Bà ta nhìn vẻ mặt của bạn già thì trong lòng rất lo lắng. Sớm biết sẽ như vậy, bà ta không nên để bọn nhỏ làm loạn như thế.

Mà lúc này, bốn anh em Triệu Lực Hành đi vào. Khi bọn họ nhìn thấy một màn trước mắt này thì trong đáy lòng nổ bùm bùm. Bốn người hai mặt nhìn nhau, bọn họ thấy vẻ mặt của cha mình dị thường khó coi, hình như rất khó chịu. Đột nhiên bọn họ hiểu được việc mà bọn họ làm, căn bản đã không xem xét đến việc cả đời cha đắm chìm trong Trung Y.

Phịch phịch!

Bốn người quỳ trên mặt đất.

Triệu Minh Thanh không để ý tới bốn người mà là nhìn đồng hồ. Lúc này đã bảy giờ mười tám phút, nghi thức bắt đầu.

Ông ta không chờ đợi mà đi tới trước mặt Lâm Phàm, giọng nói khàn khàn lại có chút run rẩy nói: “Lão sư tại thượng! Học trò Triệu Minh Thanh, Hán tộc, người Thanh Thủy. Năm sáu tuổi tiếp xúc với Trung Y, năm nay bảy mươi hai tuổi, là viện trưởng Trường Trung Y số một Thượng Hải. Hôm nay nguyện bái ngài làm lão sư, thỉnh ngài tác thành. “

Vẻ mặt Lâm Phàm dần dần trở nên nghiêm túc: ”Lâm Phàm, Hán tộc, người Trung Châu.”

Giờ khắc này, Triệu Minh Thanh cúi đầu lạy ba lạy làm đại lễ bái sư với Lâm Phàm. Sau đó lấy tách trà từ trong tay bà Triệu thị đến.

“Lão sư, mời ngài uống trà!” Triệu Minh Thanh khom người kính trà.

“Tôi hứa sẽ truyền tất cả sở học của tôi, dùng hết khả năng truyền đạt lại cho ông. Hy vọng ông sẽ học tập thật tốt, sau này dùng nó vào chính đạo. Không bị tiền bạc cám dỗ, không khuất phục quyền thế, giữ lấy bản tâm, không phân biệt nghèo đói cùng phú quý, không phân địa vị cao thấp, đối xử bình đẳng như nhau.” Lâm Phàm nghiêm túc nói, sau đó nhận lấy tách trà.

Triệu Minh Thanh trịnh trọng gật đầu: ”Học trò sẽ luôn ghi nhớ lời dạy của lão sư.”

Giờ khắc này, Lâm Phàm đưa quyển sách đã được đóng gói ở bên cạnh qua nói: “Đây là ‘Lý thuyết bệnh thương hàn’ hy vọng ông sẽ nghiên cứu nó kỹ càng. Có chỗ nào không hiểu thì có thể hỏi tôi.”

Triệu Minh Thanh cẩn thận nhận lấy sách: ”Cám ơn lão sư!”

Lúc này ông Mộ đứng dậy, lấy ra một thiếp mời, đây là thiếp bái sư. Lẽ ra ông ấy phải đọc cho mọi người nghe, nhưng lúc này lại không có một người nào có mặt, nhưng cũng không thể vì vậy mà bỏ qua lễ nghi này.

Ông Mộ ho nhẹ một tiếng, giọng nói vang dội đọc: “Trước khi Triệu Minh Thanh vào y môn tự cảm thấy học thức của bản thân không đủ. Lâu ngày được danh sư chỉ điểm, chỉ tiếc không được gặp đại hiền sớm hơn. Xưa kia Xương Mân Chi gặp được Phác Thúc, không phải kỳ nhân thì bí mật không truyền, nay ao ước có thể học được kiến thức của lão sư. Thỉnh lão sư có thể đồng ý, một thân y học chuyên tâm dạy bảo học trò, vì học trò gợi ý bến đỗ cùng con đường bằng phẳng, hoặc che chở và giúp đỡ. Xin nghe lão sư dạy bảo, suốt đời không quên, nguyện cả đời nói gót của ngài. Lại khấu đầu!”

“Lễ bái sư thành! Nhân chứng Mộ Hiền.”

Không khí hiện trường có chút áp lực, ông lão cười nói: “Chúc mừng lão Triệu! Bây giờ đến chụp ảnh chung đi, tôi sẽ chụp

cho ông một tấm ảnh.”

Lễ bái sư thành, Triệu Minh Thanh lộ ra vẻ mặt tươi cười, sau đó đứng ở bên cạnh Lâm Phàm.

Xoạt xoạt!

Thành công.

Mà giờ phút này, con cái của Triệu Minh Thanh giống như là không khí vẫn quỳ ở nơi đó, nhưng tim bốn người đều đang nhảy rất nhanh.

Bây giờ bọn họ mới hiểu được hậu quả mà chú Mộ nói là như thế nào. Cha bọn họ càng bình tĩnh, lửa giận bộc phát ra sẽ càng khủng bố.

……

Chương 671: Lễ bái sư kết thúc

Lúc này Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm. Mỗi người đều có lần đầu tiên. Lúc đầu hắn cũng rất căng thẳng, chỉ là may mắn xung quanh không có nhiều người nên tâm trạng vẫn còn tốt.

“Đây là chuyện gì vậy?” Lâm Phàm thấy bốn người kia quỳ trên mặt đất thì trong lúc nhất thời không hiểu. Đây là làm sao?

Triệu Minh Thanh nhìn về phía bốn đứa con, không khỏi hừ lạnh một tiếng nói: “Chúng làm chuyện tốt!”

Triệu Lực Hành cúi đầu nói: “Cha… con…. “

“Anh đừng có gọi tôi là cha, tôi không có mấy đứa con ngỗ nghịch như các anh chị!” Lần này Triệu Minh Thanh thật sự tức giận rồi. Hiện giờ ông ta đã lớn tuổi nên một số việc ông ta sẽ không tức giận. Nhưng khung cảnh hiện tại biến thành như vậy, ông ta biết là những thứ này đều là công lao của mấy đứa con của mình.

“Minh Thanh, đừng tức giận! Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Lâm Phàm ngược lại rất tò mò, chẳng lẽ trong đó có chuyện gì sao?

Triệu Minh Thanh nói: “Lão sư, bọn chúng nghĩ rằng học trò gặp phải kẻ lừa đảo. Hiện tại học trò cũng không biết, rốt cuộc mấy đứa ngỗ nghịch này đã làm cái gì. Lực Hành, anh nói xem, rốt cuộc anh chị đã làm cái gì vậy hả?”

Triệu Lực Hành là anh cả, chuyện này anh ta không biết thì ai có thể biết đây, nói: “Cha! Chúng con vẫn luôn không đồng ý cha bái sư. Hắn ta còn quá trẻ! Cha nói y thuật của hắn giỏi nhưng hắn làm sao có thể so sánh với cha chứ? Chúng con đều nhất trí cho rằng nhất định là cha bị lừa cho nên đã gọi điện thoại cho các chú các dì, bảo họ không cần đến, sợ mất mặt!”

“Anh nói cái gì? Nói lại lần nữa? Mất mặt? Ai mất mặt hả?” Ngay từ đầu Triệu Minh Thanh còn rất bình tĩnh nhưng sau khi nghe được những lời này thì hoàn toàn bộc phát. Sau đó ông ấy nhìn trái nhìn phải, như là đang tìm kiếm thứ gì đó để giáo huấn bốn đứa con ngỗ nghịch này.

Bà Triệu nhìn không nổi nữa, lên tiếng: “Ông à! Đến đây là được rồi! Bọn nhỏ cũng chỉ là có ý tốt mà thôi, ông bớt giận đi mà!”

“Bà im miệng cho tôi! Chúng được bà nuông chiều từ bé, bà nhìn xem hiện tại đã dạy chúng thành bộ dáng gì rồi? Tài năng của ân sư mênh mông như biển, mấy người thì biết cái gì?” Triệu Minh Thanh tức giận. Ông Mộ ở một bên kéo lại, một mực dặn dò bớt giận, không nên nổi giận.

Nhưng Triệu Minh Thanh chịu không nổi uất ức này, lại càng thấy bất công thay cho lão sư mình. Tài năng của lão sư sao bọn họ có khả năng hiểu được chứ? Ông ấy có thể gặp được lão sư chính là phúc phần. Những đứa nghịch tử này thế mà lại biến buổi bái sư long trọng thành như vậy. Nói ra, người khác không chỉ cười ông ấy mà lại càng cười lão sư.

“Minh Thanh.” Lâm Phàm mở miệng nói. Gọi một lão đầu hơn bảy mươi tuổi bằng tên riêng Minh Thanh, loại cảm giác này thật đúng là kỳ quái. Chỉ là hắn tin rằng chỉ cần gọi thêm vài lần thì nhất định có thể quen.

Triệu Minh Thanh đi tới trước mặt Lâm Phàm: “Lão sư, học trò…. “

Lâm Phàm xua tay: “Được rồi! Quên đi, quên đi! Không có chuyện gì đâu, chuyện này rất bình thường. Dù sao tôi cũng còn quá trẻ, con cái ông nghi ngờ cũng là vì tốt cho ông. Ông cũng không cần so đo, tôi sẽ không để ý đến những thứ này. Nếu ông đã bái tôi làm thầy, tôi nhất định sẽ dạy ông thật tốt, mà ông cũng phải dốc lòng học tập. Trung Y bác đại tinh thâm, truyền miệng không có ích gì. Có thời gian, tôi sẽ tự mình chỉ bảo cho ông. “

“Tôi thấy như hôm nay sắc trời cũng không còn sớm. Hôm nay mọi người cũng đều mệt rồi vậy nên trở về nghỉ ngơi đi.”

Triệu Minh Thanh nói: “Lão sư! Học trò đưa ngài về.”

Lâm Phàm nở nụ cười: “Được rồi! Ông tuổi đã cao, làm sao đưa tôi về chứ? Lễ bái sư đã xong, chúng ta cũng không cần bận tâm nhiều như vậy, tôi đi trước đây! “

Lâm Phàm đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Triệu Minh Thanh tự mình đưa đến cửa, mà các con của ông thì vẫn quỳ trên mặt đất như trước. Bọn họ biết, đây mới chỉ là bắt đầu, chuyện phía sau còn chưa kết thúc đâu. Chỉ là nếu để cho bọn họ nói, bọn họ thật sự vẫn không tin, chỉ là tạm thời không có chứng cứ để vạch trần tên khốn kiếp này mà thôi. Bọn họ tin tưởng, một ngày nào đó, cha sẽ biết tên này chính là một kẻ lừa đảo.

Cửa ra vào.

“Lão sư, hôm nay là trách nhiệm của học trò.” Triệu Minh Thanh áy náy nói. Vốn là một lễ bái sư long trọng, cứ như vậy mà bị các con mình phá hư, trong lòng ông rất khó chịu.

Dựa theo tuổi tác mà nói, hắn không lớn bằng Triệu Minh Thanh. Nhưng hiện tại luận theo bối phận, hắn lại là lão sư của Triệu Minh Thanh. Cho nên hắn vỗ vai Triệu Minh Thanh cũng không có chút vấn đề gì: “Được rồi! Không có chuyện gì cả! Tôi thấy lần này rất long trọng. Dựa theo lễ nghi truyền thống, rất tốt! Mấy người cũng sớm trở về nghỉ ngơi đi.”

“Đại sư! Ngài đi thong thả.” Ông Mộ vẫy tay.

Nhìn lão sư rời đi, trong nháy mắt vẻ mặt Triệu Minh Thanh thay đổi: “Khốn nạn! Quả thực là khốn nạn mà! Tôi nhất định phải đánh chết bốn đứa ranh con này.”

Ông Mộ một bên khuyên nhủ: “Lão Triệu, ông làm gì? Hiện giờ bọn nhỏ cũng đã lớn như vậy rồi, không còn bé gì nữa sao có thể nói đánh là đánh chứ?”

Chương 672: Triệu Minh Thanh nổi giận

“Dù có lớn hơn nữa thì ở trong mắt tôi, chúng cũng đều còn nhỏ. Hiện tại lão sư chính là sư công của bọn chúng. Không tôn sư trọng đạo, nên đánh!” Triệu Minh Thanh đối với người khác rất khoan dung, nhưng đối với con cái nhà mình thì lại rất nghiêm khắc. Khi đến đại sảnh, nhìn thấy nhân viên lễ tân đang cầm cây chổi lông gà quét bụi bặm thì vẻ mặt bình thản tiến lên: “Cô gái! Chổi lông gà này cho tôi mượn một chút đi!”

Nhân viên lễ tân gật đầu, đương nhiên phải thỏa mãn nhu cầu của khách hàng.

Phòng chiêu đãi.

Nhóm người Triệu Lực Hành hai mặt nhìn nhau: “Haizzz! Đợi lát nữa sẽ gặp xui xẻo rồi!”

Bà Triệu ở một bên nói: “Các con mau đi đi! Đợi lát nữa cha các con trở về, các con khó tránh khỏi bị phạt đấy. “

Triệu Lực Hành lắc đầu nói: “Mẹ! Mẹ không cần nói nữa! Lúc này cha đánh chúng con thì chúng con chịu. Sau này sau khi ông ấy hiểu mình bị lừa thì nhất định sẽ có ấn tượng sâu sắc. Sau này gặp phải kẻ lừa đảo cũng có thể nhớ rõ ngày này.”

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến giọng nói của Triệu Minh Thanh.

“Lão Triệu! Ông nghe tôi, quên đi mà!” Giọng nói của ông Mộ truyền đến ở bên ngoài.

Cánh cửa bị đẩy ra.

Triệu Minh Thanh nổi giận xông vào. Lúc nãy lão sư ở đây, ông không tiện nổi giận. Lão sư không ngại nhưng ông thì để ý. Đây là lễ bái sư, ý nghĩa rất trọng đại. Hiện giờ lại bị mấy tên nghịch tử này phá hư, thử hỏi sao ông ta có thể nhịn được chứ?

“Quần Phương, con đứng ra một bên đi!” Triệu Minh Thanh nói.

Em gái Triệu Quần Phương không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Đợi lát nữa nếu cha thật sự đánh cô thì một chút oán hận cũng không dám có. Chỉ là hiện tại đã trưởng thành, dựa theo lời cha mà nói thì con gái lớn rồi, lập gia đình nên do nhà chồng dạy dỗ.

Ba anh em nhìn em gái, không khỏi có chút xấu hổ. Em gái cũng quá may mắn rồi. Hơn nữa, chẳng lẽ ý nghĩ ‘Có nạn cùng chịu’ cũng không có hay sao? Cho dù không có, đứng ở một bên cũng nên nói vài câu tốt giúp chứ!

Nhưng nhìn bộ dáng không liên quan đến tôi của cô em gái. Bọn họ đã biết, đêm nay ba anh em bọn họ phải chịu phạt rồi.

Triệu Minh Thanh đứng ở trước mặt mấy đứa con ngỗ nghịch nói: “Các anh nói xem, đã biết sai hay chưa?”

Triệu Lực Hành có con trai đã mươi tuổi rồi. Hiện giờ quỳ gối trước mặt cha, giống như đứa nhỏ của mình quỳ gối trước mặt mình, anh ta nói: “Cha, việc này…. “

Ba!

Lông gà trong tay Triệu Minh Thanh đập một cái vào lưng Triệu Lực Hành, sau đó lạnh lùng nói: “Đã trưởng thành, có năng lực, cánh cứng cáp rồi đúng không. Hồi nhỏ dạy các người nội quy của đệ tử còn nhớ hay không?”

“Nhớ kỹ.” Triệu Lực Hành không nói gì nữa, mà gật đầu nói.

“Đọc cho tôi.” Triệu Minh Thanh tuổi tuy lớn, nhưng giờ phút này không biết lấy sức lực từ đâu tới mà mãnh liệt bộc phát ra, chổi lông gà trong tay đập sau lưng ba người.

Bà Triệu không đành lòng nhìn, ông Mộ thì lắc đầu nhưng cũng không nói thêm gì. Hôm nay ba đứa nhóc này thật sự là quá đáng lắm rồi.

“Cha mẹ gọi, không được im hơi lặng tiếng, cha mẹ lệnh, không được lười biếng trốn tránh…”

Triệu Minh Thanh lạnh lùng nói: “Đều có thể nhịn. “

“Đều có thể nhịn…”

Ông ta vừa đánh vừa khóc. Ba người Triệu Lực Hành nhìn cha mình, hơi nhắm mắt, trong lòng cũng đau: "Cha mẹ dạy, phải kính cẩn lắng nghe."

"Cha mẹ trách, phải thuận mà chấp nhận."

……

Đúng lúc này, bên ngoài có không ít người đi tới.

Khi nhìn thấy tình huống bên trong thì cả đám đều ngây ngẩn cả người, sau đó hoảng sợ nói: "Lão Triệu! Ông đây là đang làm gì vậy? Đánh con làm cái gì? Mau dừng tay lại đi!"

Ông Mộ nhìn thấy người tới thì lập tức thở phào nhẹ nhõm. Cứu binh tới rồi! Tuy nói đến muộn nhưng hiện tại cũng không tính là quá muộn.

Người này là Tôn Tông Vân, người Thượng Hải, giáo sư kiêm Phó giám đốc bệnh viện Nhân dân Thượng Hải. Ông ấy có địa vị rất cao ở thành phố Thượng Hải, có mối quan hệ rất rộng rãi trong cả hai giới kinh tế và chính trị. Dù ông ta không chủ động liên lạc với ai nhưng ai mà không bệnh bao giờ, chỉ cần bệnh tất nhiên sẽ muốn đi khám, y thuật ông ấy cao siêu nên nhận được sự hoan nghênh từ hai giới kinh tế và chính trị.

"Chú Tôn." Ba người Triệu Lực Hành cúi đầu, ánh mắt như muốn nói chú làm ơn mau giúp bọn con với.

Tôn Tông Vân xem tình huống hiện giờ: "Lão Triệu, chú làm cái gì vậy hả? Mau bỏ đồ xuống đi. Tuổi chú đã lớn rồi mà còn làm xằng bậy vậy? Nghe lời anh, bỏ xuống mau, nếu không anh sẽ giận chú đấy."

Ông Mộ mau chóng kéo Tôn Tông Vân sang một bên nói: "Lão Tôn đừng nói vậy, bây giờ Lão Triệu đang bực bội, tuyệt đối đừng trách Lão Triệu nếu không hậu quả khó lường đấy."

Quả thật, Tôn Tông Vân vừa nói xong, Triệu Minh Thanh nổi giận, lớn tiếng gọi: "Tôn Tông Vân."

Tôn Tông Vân giật mình, đây là lần đầu tiên Lão Triệu gọi thẳng tên họ của mình, trước đây đều gọi là Lão Tôn.

"Mười sáu tuổi tôi đã biết anh, tình nghĩa bạn bè đã mấy mươi năm. Anh là một trong vài người bạn chí cốt của tôi. Tôi mở tiệc bái sư, mời các người đến làm chứng, các người cũng

không đến. Các anh không đến làm tôi phải mất mặt đồng thời cả lão sư tôi cũng mất mặt.” Triệu Minh Thanh nghiêm túc nói, không hề có ý đùa cợt.

…

Chương 673: Một cuộc điện thoại

“Lão Triệu, chú nói xằng nói bậy gì đó hả? Tôi làm chú mất mặt bao giờ?” Tôn Tông Vân phản ứng lại.

“Tôi không có vu oan cho anh.” Triệu Minh Thanh khăng khăng một mực.

Lúc này Tôn Tông Vân ngớ người, ông ta phát hiện lần này Lão Triệu rất nghiêm túc, không hề có vẻ đùa bỡn. Ông Mộ đứng cạnh kéo Tôn Tông Vân nói: “Lão Tôn, lần này Lão Triệu thật sự giận rồi.”

Tôn Tông Vân liếc nhìn ông Mộ, vẫn không hiểu cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, sau đó vội nói: “Lão Triệu, chú đừng nóng. Chúng tôi không làm cho chú mất mặt, chú nói thử xem…”

Hốc mắt Triệu Minh Thanh ửng đỏ: “Hôm nay tôi là Triệu Minh Thanh tuyên bố sẽ dứt tình đoạn nghĩa với Tôn Tông Vân, từ đây không liên quan gì nhau nữa.”

Xung quanh huyên náo.

Bà Triệu nghe xong, cảm thấy muốn xỉu ngang: “Lão Triệu, anh có biết anh nói cái gì không hả?”

Tôn Tông Vân đứng chết lặng, cổ đỏ bừng, vẻ mặt nghi ngờ: “Lão Triệu, tôi với chú bạn bè thân thiết mấy mươi năm. Bây giờ chú muốn dứt tình đoạn nghĩa với tôi sao?”

Theo ngôn ngữ hiện đại dịch ra là, mối quan hệ giữa Triệu Minh Thanh và Tôn Tông Vân là bạn bè qua lại mấy chục năm, quan hệ còn sâu sắc hơn tri kỷ. Bây giờ Triệu Minh Thanh nói những lời này, Tôn Tông Vân không thể chịu nổi, cả người hơi run run, hốc mắt ửng đỏ, hét lên: “Lão Triệu, chú nói lại câu đó lần nữa thử xem!”

Triệu Minh Thanh khụt khịt mũi nói: “Đời này Triệu Minh Thanh tôi chỉ bái sư duy nhất một lần, Tôn Tông Vân anh là

một trong những người bạn thân nhất của tôi vậy mà anh nhận lời xong lại không đến, không chỉ xem thường tôi mà còn xem thường lão sư của tôi nữa. Tôi…”

Ông ấy chưa nói dứt lời, ông Mộ đã bước đến phía trước, một tay bịt miệng Triệu Minh Thanh nói: “Lão Triệu đừng nói nữa, chuyện này không thể trách họ được.”

“Lão Mộ, ông buông tay ra để chú ấy nói.” Tôn Tông Vân nhìn Triệu Minh Thanh.

Ba người Triệu Lực Hành nhìn cảnh tượng trước mắt, họ thực sự hoảng hốt. Cuối cùng họ đã biết mình làm ra chuyện ngu dốt đến cỡ nào.

“Cha, việc này không thể trách mấy người bác Tôn. Tất cả đều là lỗi của con…” Triệu Lực Hành gấp gáp nói.

Đúng lúc này, có người đến.

“Mọi người đang làm gì đó?” Những người này cũng là bạn của Triệu Minh Thanh, cũng ở Thượng Hải, lúc nhận được điện thoại của Triệu Lực Hành họ lập tức đến ngay, trong lòng họ cảm thấy bất lực, chả hiểu thằng nhóc này lại gây ra chuyện gì nữa rồi.

Hiện giờ, họ phát hiện hoàn cảnh hiện tại có vẻ căng thẳng, dường như có gì hơi lạ. Tâm trạng của hai người Triệu Minh Thanh và Tôn Tông Vân đang dao động mãnh liệt, giống như là mới gây lộn với nhau xong.

Ông Mộ bước nhanh đến trước: “Lão Lý, mọi người tới rồi thì hay quá. Có chuyện lớn rồi đây. Lão Triệu muốn dứt tình đoạn nghĩa với Lão Tôn, cả đời không nhìn mặt nhau nữa, mọi người đến khuyên giúp tôi với.”

Tuổi ông Lý nay đã sáu mươi bảy, hơi do dự nói: “Chuyện gì đã xảy ra thế?”

Ông Mộ kể lại đầu đuôi sự tình, sau khi Ông Lý nghe xong vẻ mặt thay đổi, ông ấy không nghĩ đến ông Triệu bái sư thật, hơn nữa ở đây không có một ai, họ cũng chưa đến nơi. Vậy chuyện này nghĩa là gì? Không cần nghĩ cũng hiểu.

Với người bình thường thì chẳng phải chuyện lớn lao gì, mời người ta nhưng người ta không tới thì không vui chút thôi, về

sau không qua lại nữa là được. Nhưng họ thì khác, những người như họ nếu bái sư có nghĩa là giống như bái sư thời cổ đại, mang ý nghĩa rất quan trọng, không hề đơn giản chút nào.

"Việc này căng đây." Bây giờ ông Lý chỉ có một ý nghĩ, sau đó nhìn về ba người Triệu Lực Hành đang quỳ, trong lòng bất đắc dĩ, ba thằng nhóc này đúng là biết kiếm chuyện thật.

Dần dần, ngày càng có nhiều người đến, họ đều là bạn bè thân thiết thường thảo luận học thuật với Triệu Minh Thanh. Lúc họ đến nơi, ai nấy đều ngạc nhiên trợn mắt.

Vào lúc muốn hòa giải, Triệu Minh Thanh dập tắt cơ hội của họ, đối chọi gay gắt với hơn mười người.

Ông Mộ phụ trách khuyên nhủ Tôn Tông Vân: "Lão Tôn đừng gấp, đừng gấp. Lão Triệu chỉ nói vớ vẩn thôi, qua thì không sao nữa đâu."

Tôn Tông Vân lắc đầu: "Không phải, tôi rất hiểu anh ta, lúc bình thường anh ta chưa bao giờ nói vậy cả. Trước đó chúng tôi có cãi nhau, anh ta cũng không nói những lời cay nghiệt thế này. Nhưng hôm nay tôi biết anh ta rất nghiêm túc."

Ba người Triệu Lực Hành hối hận không kịp, bọn họ không biết nên nói gì bây giờ. Nếu sớm biết chuyện xảy ra thế này, có đánh chết họ cũng không dám sắp xếp như vậy, nhưng bây giờ có hối hận cũng đã muộn.

Họ biết tính tình cha mình, nói ra những lời này là hoàn toàn không thay đổi được nữa.

Ngay lúc không khí vô cùng căng thẳng.

Điện thoại vang lên.

Triệu Minh Thanh lấy điện thoại ra, khi thấy tên người gọi đến lập tức thay đổi sắc mặt. Sau đó nhận điện thoại, nói với giọng điệu rất cung kính: "Lão sư."

Ở bên ngoài, Lâm Phàm vừa lái xe vừa gọi điện thoại cho Triệu Minh Thanh. Khi hắn rời đi đã nhìn qua tướng mạo của Triệu Minh Thanh. Hôm nay ông ấy có tướng dứt tình đoàn nghĩa, còn lý do tại sao có tướng dứt tình đoạn nghĩa thì không cần nghĩ cũng rõ.

"Mở loa ngoài."

Lệnh của lão sư, ông ta không dám cãi, lập tức mở loa ngoài.

Lâm Phàm sắp xếp câu chữ, bắt đầu hòa giải. Bây giờ hắn không tiện đi qua, hắn tự biết mình quá nhỏ tuổi, nếu đến đó khó tránh khỏi có chuyện bất ngờ xảy ra càng làm mọi việc trở nên phức tạp, vậy thì lợi bất cập hại.

(Đoạn này tác không viết là nói cái gì, không phải là dịch giả dịch thiếu đâu nha.)

"Có nghe rõ lời tôi nói không?"

Triệu Minh Thanh gật đầu: "Lão sư, tôi nghe rõ."

"Tốt."

Chương 674: Sách quý lão sư tặng

Sau khi cúp điện thoại, Triệu Minh Thanh nhìn mọi người: "Thật xin lỗi! Tôi nóng tính quá, anh cho tôi xin lỗi nhé Lão Tôn."

Cả đám nhìn nhau, họ cũng nghe được giọng nói trong điện thoại, có vẻ còn rất trẻ tuổi. Trong lòng họ hơi tò mò, không biết Lão Triệu nhận ai làm thầy.

Chẳng lẽ đúng như lời bọn Triệu Lực Hành từng nói, Lão Triệu nhận một người trẻ tuổi làm thầy mình à?

Hơn nữa Lão Triệu thật nghe lời, trước đó còn quậy rối tung rối mù, bây giờ lại xem như không có gì xảy ra.

Họ muốn thăm dò thêm, nhưng nhìn cảm xúc của Lão Triệu bây giờ họ không dám lên tiếng. Nếu nói sai chỗ nào thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa đây.

Lão Mộ bên cạnh khuyên nhủ: "Được rồi, hiểu lầm là tốt rồi. Chuyện này chẳng qua do ba thằng nhóc này nghĩ lung tung rồi gây ra cớ sự. Không phải tôi nói anh chứ, Lão Triệu à tính tình anh nóng nảy quá đấy. Nếu không phải Lâm đại sư gọi điện thoại đến chắc anh sẽ quậy lớn chuyện này luôn rồi đúng không. Lâm đại sư nhận anh làm đệ tử không phải coi trọng việc ông tổ chức lễ nghi long trọng, mà là nhận được người học trò như anh. Cậu ấy cũng rất vui mừng, không quan tâm mấy chuyện cỏn con này đâu. Không phải Lâm đại sư vừa

tặng quà cho anh à? Hay là mở ra xem thử đi, để chúng tôi có dịp mở mang tầm mắt với!"

Triệu Minh Thanh khó khăn lắm mới được xoa dịu, sau đó lắc đầu: "Không thèm cho mấy người xem."

Lão Mộ cười nói: "Úi chà, Lão Triệu thật keo kiệt. Xem một chút thôi mà. Bây giờ anh cũng đang muốn xem chứ mà, đúng không?"

Triệu Minh Thanh không nói không rằng, quả thật ông ấy rất muốn xem thử, trong lòng ông ấy rất chờ mong không biết lão sư sẽ tặng quà gì cho mình, chẳng qua là do bị bọn họ chọc tức thôi.

Trên bàn tròn.

Lão Tôn ngồi một bên, họ có mấy chục năm bạn bè tất nhiên không phải vì vài câu nói mà trở nên xa lạ. Triệu Minh Thanh hừ lạnh, ngồi nghiêng người không muốn cho ông ta nhìn. Lão Tôn kéo tay Lão Triệu: "Thôi nào, chú bao nhiêu tuổi rồi hả? Chúng ta đã bước một chân vào quan tài mà vẫn giở tính trẻ con này à? Cho tôi cùng xem thử lão sư của chú tặng gì đấy?"

Thật ra trong lòng họ vẫn lựa chọn tin tưởng Triệu Lực Hành, nhưng với hoàn cảnh bây giờ thì họ chỉ có thể nói hùa theo Lão Triệu. Còn với việc lão sư của Lão Triệu tặng gì thì họ không hề quan tâm, dù sao cũng chẳng có gì quý giá.

Lão Triệu liếc nhìn Lão Tôn, sau đó ngồi thẳng lưng, cẩn thận mở hộp quà ra.

Sau khi thấy đó là một quyển sổ ghi chép bình thường, mọi người lập tức mất hứng, nghĩ thầm cái này là cái khỉ gió gì đây.

"Đây là quyển sách gì?" Lão Lý hỏi.

'Lý thuyết bệnh thương hàn'.

(Mấy chương trước quên giải thích quyển sách này cho đọc giả, đây là một cuốn sách cổ y không còn nguyên vẹn của tác giả Trương Trọng Cảnh thời Đường. Bên trong ngoài bệnh chính là thương hàn còn có một số loại bệnh khác nữa.)

Lão Tôn phát biểu: "Đây là một quyển sách Trung Y, không biết nội dung thế nào."

Triệu Minh Thanh nói: “Y thuật của lão sư cao siêu, tất nhiên không tặng loại sách thông thường rồi.”

“Đúng đúng, chắc chắn không phải loại sách bình thường.” Cả đám ngồi nói hùa theo.

Lật trang đầu tiên, trên đó có đánh dấu chia làm hai loại.

‘Lý thuyết bệnh thương hàng’

‘Lý thuyết cơ bản quan trọng’

Triệu Minh Thanh nôn nóng mở trang thứ hai, nội dung chương một đập ngay vào mắt.

Ông tập trung tinh thần, nghiền ngẫm từng chữ, tâm trạng kích động bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, trong mắt lóe lên vẻ phấn khích.

Bàn về phương pháp chẩn mạch.

Hỏi: “Mạch người có âm có dương, đó gọi là gì?”

Đáp: Những mạch lớn, nổi, nhiều, động, trượt gọi là dương. Mạch trầm…

Ban đầu bọn người Tôn Tông Vân không để ý nội dung này, nhưng từ từ họ bị nội dung trước mắt thu hút, dường như thấy được một món đồ vô cùng khủng khiếp.

Trong đó giảng giải các kiến thức về chẩn mạch, hơn nữa rất đầy đủ, hợp tình hợp lý. Dù không đọc được bao nhiêu nhưng họ đã nhận ra đây đúng là một tác phẩm lớn.

Cộp!

Triệu Minh Thanh đóng sách lại, ông ấy biết chính tay lão sư chấp bút viết quyển sách này. Dù chỉ mới đọc một trang nhưng ông ấy biết y thuật của lão sư không hề tầm thường, thật may mắn khi ông ấy có thể nhận một người như vậy làm thầy.

Bọn người Tôn Tông Vân đang chìm đắm trong đó, thấy Triệu Minh Thanh khép sách lại lập tức gấp gáp nói: “Lão Triệu, đừng làm vậy. Cho chúng tôi xem thêm một tí nữa đi.”

Triệu Minh Thanh xua tay nói: “Không được, không được. Đây là sách quý của lão sư tặng tôi. Mấy ông muốn đọc thì phải được sự đồng ý của lão sư tôi đã. Về đi, về đi. Hôm nay

tôi không giận nữa, các ông tới trễ thì thôi vậy, ôi phải về nghiên cứu sách thật kỹ đây.”

Tôn Tông Vân cũng nghiên cứu Trung Y, làm sao có thể bỏ qua chuyện này được, lập tức nói: “Lão Triệu, anh lâu rồi cũng không ghé nhà chú chơi, hay là tối nay anh qua chú tâm sự suốt đêm nhé?”

Triệu Minh Thanh thẳng thừng từ chối nói: “Không cần, lần sau đi.”

Trong lòng Tôn Tông Vân ngứa ngáy đồng thời cũng thầm hận, nếu từ đầu không nghe mấy thằng nhóc kia nói ra nói vào thì làm sao xảy ra chuyện được. Dựa theo tính tình của Lão Triệu, nhất định sẽ cho mình xem chung rồi.

Có vài người gần đó chuyên công tác trong Tây Y nên không nhiều hứng thú lắm với Trung y, tuy nhiên họ cũng có chút hứng thú với quyển sách này, chỉ là Lão Triệu không cho xem thì họ cũng đành chịu vậy.

Chương 675: Quốc Hoạ

Hôm sau.

Khi Lâm Phàm mở mắt bỗng phát hiện cuộc đời mình đã thay đổi, có đồ đệ khiến hắn có cảm giác mình trưởng thành hơn.

Tuy nhiên quần áo mặc tối qua quá chững chạc, không phù hợp phong cách của hắn. Dù gì hắn chỉ mới hơn hai mươi tuổi, tuổi trẻ năng động và vô cùng kiêu ngạo, nhưng mà thôi, bày vẽ phô trương quá sẽ bị người ta đánh chết.

Chưa kể có thể bị người ta cười vào mặt nữa.

Rửa mặt thay quần áo, đi thẳng đến phố Vân Lý.

Thời gian trôi qua mỗi ngày rất nhàn rỗi, thế nhưng trong lòng hắn vẫn mong ngóng nhiệm vụ thứ mười của Bách Khoa Toàn Thư, nhiệm vụ này đến giờ chưa hoàn thành. Có lẽ hắn cần phải cố gắng nghĩ biện pháp hoàn thành cho xong nhiệm vụ lần này.

Điền Thần Côn: “Bây giờ người đến đây mỗi ngày một đông, cậu xem có cần tôi làm bánh kếp phụ cậu để nâng cao sản

lượng hay không?”

Lâm Phàm ngồi yên một chỗ, bình tĩnh đáp: “Không cần đâu, cứ mỗi ngày mười phần là đủ.”

Điền Thần Côn cam chịu lắc đầu: “Đây là tiền tươi thóc thật đấy. Cứ vậy mà không còn.”

Hiện nay nghề chính của Lâm Phàm không phải là bánh kếp nữa, nhưng đối với phố Vân Lý mà nói thì nếu không có bánh kếp của Lâm đại sư, hoàn cảnh xung quanh chắc chắn sẽ thay đổi theo. Cho nên việc làm bánh kếp không thể ngừng lại được.

Trước gian hàng.

Lâm Phàm làm phần bánh kếp cuối cùng, lúc này hắn nhìn chằm chằm vào người đàn ông đối diện, cau mày.

“Ông chủ nhỏ, có gì không?” Người đàn ông trung niên ngạc nhiên, có cảm giác khó chịu khi bị người khác nhìn mình với ánh mắt soi mói.

Lâm Phàm nhìn qua chỗ khác: “Không có gì, chỉ là tôi thấy hình như cơ thể anh có vấn đề, tôi đề nghị anh đi bệnh viện khám thử xem sao.”

Người đàn ông trung niên cười nói: “Ông chủ nhỏ, sức khỏe tôi rất tốt sao có vấn đề được cơ chứ?”

Lâm Phàm lắc đầu nói: “Anh nhìn bàn nướng bánh này nhé, bên dưới có đặt lò lửa, cho dù bây giờ lửa không lên tới mặt trên nhưng nếu tôi cứ để ngay đây thì từ từ nó sẽ nướng chín luôn mặt trên. Có những loại bệnh anh không cảm nhận được, đợi đến khi anh cảm nhận được thì đã muộn rồi. Nghe lời tôi, đi bệnh viện kiểm tra thử xem, dù sao cũng đã từng tuổi này vẫn nên kiểm tra định kỳ hàng năm mới được chứ.”

Người đàn ông trung niên gật đầu: “Được, ông chủ nhỏ đã lên tiếng thì tôi không thể không nghe. Đợi tôi rảnh tôi sẽ đi kiểm tra xem sao.”

“Đây, bánh kếp của anh xong rồi đây.” Hiện giờ Lâm Phàm nhìn bất kỳ người nào thì ánh nhìn đầu tiên sẽ xem tướng mạo khí sắc, mỗi khi có tình trạng bất thường hắn sẽ nhận ra ngay. Người này là một khách quen của mình, dĩ nhiên khi đã thấy

được thì hắn sẽ nhắc nhở để anh ta đi bệnh viện kiểm tra thử, dù sao cũng có lợi mà không hại.

Sau khi bán xong bánh kếp, Lâm Phàm nằm yên một chỗ, sau đó xem xét mục kiến thức nhánh trên Bách Khoa Toàn Thư, hắn dự tính đổi một số kiến thức nhánh để dạy cho mấy đứa trẻ của Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

Nhưng mà bọn nhỏ thích gì nhỉ?

Vẽ tranh?

Viết thư pháp?

Mà khoan…

Chuyện này phải tính cho thật kỹ, việc bồi dưỡng sở thích từ nhỏ hết sức quan trọng. Tuy nhiên còn một chuyện quan trọng hơn đó chính là việc dạy học của Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, phải thuê giáo viên và bố trí phòng học tại viện phúc lợi mới được.

Những chuyện này không quá khó, quan trọng là việc tìm giáo viên. Bình thường ít có ai chịu đến viện phúc lợi làm giáo viên, thứ nhất anh có thể cho người ta vào biên chế hay không? Thứ hai, người ta cống hiến cả đời, về hưu có thể nhận tiền hưu không?

Tuy nhiên bây giờ bọn trẻ còn nhỏ, mời vài giáo viên phụ trách dạy trẻ em không thành vấn đề, còn chuyện tương lai đành phải tính sau vậy.

Nói là làm ngay.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Lâm Phàm quyết định chọn vẽ tranh.

Bọn nhỏ học vẽ, dĩ nhiên là học vẽ quốc họa chính thống.

Nhưng đến khi nhìn các phân loại, hắn như bị xát muối vào tim.

Quốc họa là kiến thức nhánh nhỏ, mà trong kiến thức nhánh nhỏ này còn chia ra tranh sơn thủy, tranh chân dung, khoan đã, tỷ giá trao đổi của quốc họa cần đến 150 điểm Bách Khoa.

Đây là muốn cướp sạch điểm Bách Khoa của mình mà.

Không sao, vì sự nghiệp giáo dục thì nó cũng đáng giá.

Trao đổi.

“Sử dụng một trăm năm mươi điểm Bách Khoa đổi lấy kiến thức quốc họa.”

Lâm Phàm hơi khép mắt, ngón tay hơi run, sau đó trở lại bình thường. Sau khi mở mắt ra, gương mặt hắn nở nụ cười.

“Triệu Chung Dương, lái xe đi mua đồ với tôi nào!” Lâm Phàm đứng dậy nói, nói liền làm liền, không hề do dự chút nào.

“Mua gì thế?” Triệu Chung Dương tò mò hỏi.

“Dụng cụ vẽ tranh, mua xong đem đến Viện phúc lợi trẻ em.” Lâm Phàm cười nói, bây giờ hắn không còn đợi nổi nữa.

Bận rộn mãi đến tận chiều, Vương Minh Dương mang đến cho Lâm Phàm một chiếc xe chất đầy dụng cụ vẽ tranh ở phía sau, Triệu Chung Dương nhìn mà muốn choáng váng, cảm thấy chuyện này thật điên rồ, không biết Lâm Phàm muốn làm gì nữa đây.

Khi đến Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, Viện trưởng Hoàng nhìn những dụng cụ này cũng sững sờ, đến lúc biết Lâm đại sư muốn dạy bọn nhỏ vẽ quốc họa, bà cảm thấy khó mà tin nổi.

Nhưng nghĩ kỹ thì có thể hiểu được, có lẽ Lâm đại sư định tìm trò giải trí cho bọn nhỏ, dù sao những sở thích này cần bồi dưỡng từ nhỏ thì tốt hơn. Bên cạnh đó vẽ tranh có thể giúp tính tình người ta ôn hòa hơn, là một lợi ích rất lớn đối với bọn nhỏ.

Đối với một trăm năm mươi điểm Bách Khoa kia, hắn không hề cảm thấy tiếc chút nào mà ngược lại còn chắc chắn mình có thể kiếm lại được.

Chương 676: Lão già thích vẽ tranh

Hôm sau.

Buổi sáng làm xong mọi việc, Lâm Phàm dẫn theo Triệu Chung Dương đến Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn. Triệu

Chung Dương còn trẻ tuổi, khỏe mạnh nên có thể giúp đỡ một tay.

Hôm qua Viện trưởng Hoàng làm theo chỉ thị của Lâm Phàm, phân phát cho bọn nhỏ mỗi đứa một phần dụng cụ. Dù bọn nó không quá giữ gìn đồ đạc nhưng rất nâng niu đồ của mình, nhất là những món được phát cho luôn được chúng giữ kè kè bên cạnh, không dám vứt lung tung. Khi chúng nghe tin sẽ được học vẽ, cả đám bắt đầu háo hức mong chờ.

Trong Viện phúc lợi trẻ em.

Lâm Phàm đứng trên bục giảng, nhìn bọn nhỏ ở bên dưới. Bây giờ hầu hết bọn nhỏ đã khôi phục lại. Tuy hiện vẫn còn dùng thuốc Trung y, dù biết thuốc có ba phần độc nhưng có thể bình phục thì tất cả đều xứng đáng. Huống chi không phải uống mãi, chỉ cần uống vài lần nữa là đủ.

Triệu Chung Dương cầm điện thoại, đứng bên cạnh bục giảng, mở chế độ livestream, tiêu đề cũng đã đặt xong: "Lâm đại sư dạy bọn nhỏ vẽ tranh."

Trong phòng trực tiếp, các cư dân mạng sôi trào.

"Đậu phộng, Lâm đại sư đa tài đa nghệ thật nha! Vậy mà dạy bọn nhỏ vẽ tranh luôn. Tôi thấy mấy dụng cụ đó chính là muốn vẽ quốc họa rồi đấy."

"Ghê gớm."

"Không tệ, không tệ. Quả thật nếu học quốc họa thì nên bồi dưỡng từ tuổi còn thơ. Có thể trình độ Lâm đại sư không cao nhưng làm thầy giáo vỡ lòng cho bọn nhỏ chắc là cũng đủ rồi."

"Lầu trên ra vẻ quá vậy? Nghe cách nói chuyện chắc trình độ của anh ghê gớm lắm hả?"

"Để mọi người chê cười rồi, trình độ của lão già này chỉ ở mức thành viên của Hiệp hội Quốc họa mà thôi." (:P)

"Thôi đê, càng nói càng ố dề, còn Hiệp hội Quốc họa nữa chứ, ông tên gì nào?"

"Đào Thế Cương."

"…"

“+1”

“Tôi mới tìm kiếm xong, đúng là đại sư nha. Ối mẹ ơi, anh Dương anh nhìn nè, nhân tài liên tục xuất hiện trong phòng trực tiếp của chúng ta nè, có đại sư quốc họa xem trực tiếp nữa đấy.”

Lúc này, trong một thư phòng cổ kính nào đó.

Một ông lão đang xem máy tính, bây giờ ông ta chuẩn bị vẽ tranh. Nhưng trước khi vẽ tranh theo xu hướng hiện đại của giới trẻ, ông ta tham gia vào xem trực tiếp. Trước giờ ông ta rất thích thằng nhóc sôi nổi này nên ông ta vẫn ẩn danh trong phòng trực tiếp của Triệu Chung Dương. Sau này, khi Lâm đại sư xuất hiện thì ông ta cảm thấy trên đời sao có người trẻ tuổi tài năng đến vậy, vì thế ông ta vẫn kiên trì ẩn danh, yên lặng theo dõi trực tiếp.

Bây giờ, chủ yếu do dính líu đến quốc họa nên ông ta mới bình luận hai câu, bình luận xong tiếp tục yên lặng, thỉnh thoảng khen thưởng để cổ vũ giới trẻ.

Còn về việc trình độ quốc họa của người thanh niên đó cao tới đâu, theo ông ta cảm thấy sẽ không cao. Dù sao quốc họa cần thời gian rèn luyện hơn nữa cần tâm trạng ổn định, thế nhưng bây giờ ông ta vô cùng ủng hộ thanh niên có thể dạy quốc họa cho bọn nhỏ, nhất là những đứa trẻ này thuộc Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

Lão già thích vẽ tranh: “Khen thưởng một cái hỏa tiễn, cổ vũ.”

“Nếu có thời gian, tôi sẽ đi viện phúc lợi giúp bọn nhỏ cảm thụ quốc họa chân chính là như thế nào.”

Lúc này Triệu Chung Dương đang cầm điện thoại đưa cho Lâm Phàm xem, Lâm Phàm xem xong cười nói: “Cảm ơn đại sư đã khen thưởng hỏa tiễn, khi nào ông rảnh mời ông đến Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn tự mình dạy bọn nhỏ vẽ tranh nha, bây giờ tôi đành bêu xấu trước.”

Lão già thích vẽ tranh: “Không sao, không sao. Người trẻ tuổi yêu thích quốc họa là chuyện đáng mừng. Tôi rất ủng hộ. Nếu sau này cậu có gì thắc mắc trong lĩnh vực quốc họa có thể nhắn tin riêng cho tôi, tôi sẽ giải thích cho cậu hiểu.”

Lâm Phàm cười nói: “Cảm ơn.”

Đúng lúc này, bọn nhỏ reo hò: “Lão sư, tụi con muốn vẽ.”

Lâm Phàm mỉm cười, dù còn đến ba mươi đứa trẻ có thân thế khiếm khuyết nhưng còn tay nên vẫn có thể tham dự được, nhờ đó mà bọn chúng không cảm thấy bị tách biệt với đám đông.

“Được rồi, bây giờ để lão sư vẽ một bức tranh cho các con xem nha, các con có đồng ý không nào?” Lâm Phàm cười nói.

Bọn trẻ hoan hô: “Đồng ý!”

Triệu Chung Dương lặng lẽ đến bên cạnh Lâm Phàm: “Anh Lâm, anh vẽ quốc họa được luôn hả?”

Lâm Phàm cười nhẹ: “Có biết chút đỉnh, sơ sơ, đại khái thôi.”

“Em biết mà, nếu anh vẽ tranh cũng giỏi nữa thì hù người ta chết mất.” Triệu Chung Dương nói, bây giờ cậu ta đã rõ kỹ năng Lâm đại sư có không chỉ một hai thứ mà là quá nhiều, nhiều lắm, nhiều đến mức cậu ta không chịu đựng nổi. Anh nói thử xem sao có người sao lại lợi hại đến vậy chứ?

Bọn nhỏ ở bên dưới lẳng lặng đứng chờ, cực kỳ mong đợi. Lâm Phàm hỏi: “Các con muốn lão sư vẽ gì nào?”

Qua quá trình điều trị, cậu nhóc mập mạp đã khỏe mạnh hơn, nó lau nước mũi nói: “Ultraman.”

“Ultraman xấu lắm, con muốn con hổ cơ.”

“Con muốn thấy núi.”

“Con muốn thấy biển rộng.”

Bọn nhỏ tranh cãi nhau, đứa nào cũng có phong cách mình yêu thích.

Những người trong phòng trực tiếp nở nụ cười.

“Ha ha, cười chết mất. Lần này Lâm đại sư xui rồi, giả vờ cao thâm không ngờ thành bao cỏ. Những đứa nhóc này thật tinh nghịch, yêu cầu quá cao cấp rồi.”

“Không biết Lâm đại sư sẽ vẽ gì nhỉ, theo tôi biết, dường như Lâm đại sư không có vẽ tranh nha.”

“Hình như vậy, nhưng dù sao đi nữa tôi cũng đánh giá cao Lâm đại sư, bây giờ rất hiếm gặp người có tâm như Lâm đại

su.”

Chương 677: Khẩu quyết hoạ pháp

Bấy giờ Lâm Phàm xua tay nói: "Được rồi, yêu cầu của các con quá nhiều, lão sư không thể thỏa mãn hết được. Vậy thì để lão sư tự do phát huy nhé."

Bày dụng cụ lên vẽ lên bàn.

Lâm Phàm nhấc một cây bút nói: "Lịch sử quốc họa rất dài, đã trải qua rất nhiều triều đại. Trong thời gian này xuất hiện vô số danh nhân. Quốc họa chia thành ba loại lớn: vẽ nhân vật, vẽ sơn thủy và vẽ hoa điểu. Hôm nay lão sư sẽ kết hợp cả ba đối tượng lại với nhau, vẽ thành một bức tranh đẹp, được không nào?"

"Dạ." Bọn trẻ vui vẻ trả lời.

Trong phòng trực tiếp.

"Đỉnh, Lâm đại sư làm đầy đủ bài tập nha, chí lý chí lý."

"Vẽ cả ba loại vào một bức tranh, đơn giản nhưng rất kinh khủng, ngồi hóng kiệt tác của Lâm đại sư."

"Không biết Lâm đại sư sẽ vẽ ra gì nhỉ."

Lão già thích vẽ tranh nói: "Yêu cầu của Lâm đại sư không đơn giản, lão già tôi đã nghiên cứu tranh sơn thủy cả đời nhưng không có tìm hiểu vẽ nhân vật và hoa điểu. Theo tôi được biết, am hiểu hai thứ đã có thể trở thành một trong những đại sư hàng đầu rồi, còn am hiểu cả ba loại tất nhiên là chuyện không thể."

"Đỉnh, đại sư lầu trên nói có lý."

"+1."

"Dù tôi không hiểu quốc họa nhưng tôi biết tập trung một loại đã là không hề dễ, muốn chuyên hai loại chỉ sợ có lòng mà không có sức."

"Tôi phát hiện mọi người bị gì đó, Lâm đại sư đang vẽ tranh chơi với mấy đứa nhỏ, mấy người làm gì thảo luận nghiêm túc vậy."

Lúc này Lâm Phàm lên tiếng:

“Quốc họa có khẩu quyết họa pháp, các con phải học thuộc cho kỹ.”

“Trước khi vẽ cần định hình, vẽ từ rễ cây lên trước, sau đó nối những nhánh cây ra, chấm mực vào ngọn cây, nét mực phải mảnh đều, xanh đỏ phải tinh khiết.”

Cổ tay Lâm Phàm khẽ nhúc nhích, bắt đầu vẽ lên giấy, hạ bút như thần. Trong lòng hắn nắm rõ, đối với kiến thức của Bách Khoa Toàn Thư chỉ cần suy nghĩ trong lòng sẽ có thể vẽ ra lên giấy.

Khán giả trong phòng trực tiếp sôi trào.

“Nể quá! Bá đạo thật, vừa lên tiếng là biết không tầm thường. Nhưng mà khẩu quyết kia sao tôi chưa bao giờ nghe thấy nhỉ?”

“Nghe cái cóc khô, anh có vẽ tranh đâu mà biết. Tôi đã vào internet tìm kiếm cũng không thấy, cái này do Lâm đại sư tự nghĩ ra à?”

“Đào đại sư ơi, ông còn đó không? Có thể giải thích đây là gì không vậy?”

Lúc này ‘Lão già thích vẽ tranh’ đang suy tư, khi ông ta nghe được khẩu quyết này thì cả người trầm ngâm, có cảm giác khẩu quyết này không bình thường, thông tục dễ hiểu nhưng vẫn rất rõ ràng trật tự.

Ừm, đúng là ghê gớm thật.

Khi thấy Lâm đại sư đã vẽ ra đồ án, ông ta khẽ cau mày, có chút không hiểu. Bây giờ người trong phòng trực tiếp đang hỏi thăm ông ta, thân là một đại sư tất nhiên ông ta muốn trả lời.

“Tôi chưa từng nghe qua khẩu quyết do Lâm đại sư nói ra, nhưng ý rất thông tục dễ hiểu, không thể không nói rất quan trọng đối với người mới học quốc họa. Trong đó đã bao hàm những điều cần chú ý trong quốc họa, rất đáng được tham khảo đó.” Đại sư quốc họa Đào Thế Cương nói.

“Úi chà, không nghĩ Lâm đại sư có bản lĩnh như vậy, vừa mới lên tiếng đã nói ra thông tin quan trọng.”

“Đào đại sư, ông thấy Lâm đại sư vẽ thế nào?”

Đào Thế Cương nói: “Tạm thời tôi vẫn chưa nhìn ra, nhưng mà cách Lâm đại sư cầm bút có vẻ không đúng. Người chuyên nghiệp khi cầm bút sẽ là hai khớp giữa ngón trỏ từ bên trong đè chặt bút, dùng đốt đầu tiên ngón giữa bám chặt vào cây bút, ngón trỏ và ngón giữa đè chặt thân bút…”

“Đã học thêm kiến thức, Đào đại sư không hổ là đại sư, xem tiết mục dạy học này tôi cũng được mở mang không ít.”

“Tôi cũng cảm thấy cách Lâm đại sư cầm bút hơi sai sai, cách Lâm đại sư cầm bút là ngón trỏ đè lên mặt bút, dường như đè rất chặt.”

“Chúng ta đừng nói ra nói vào nữa, Lâm đại sư đâu phải đang vẽ chuyên nghiệp đâu. Bây giờ anh ấy đang dạy bọn nhỏ vẽ tranh, đây là chuyện tốt mà, chờ sau khi Lâm đại sư vẽ xong, mọi người thảo luận với Lâm đại sư không phải tốt hơn sao?”

“Cũng đúng nhỉ? Mọi người nhìn đi, Lâm đại sư đang vẽ tiếp tranh sơn thủy kìa.”

“Vẽ nhanh ghê. Lâm đại sư chơi lớn rồi, dám vẽ hai loại một lúc. Cái này cao cấp quá đi.”

“Cho dù không phải lĩnh vực mình am hiểu, Lâm đại sư cũng thích khoe khoang cho người ta biết. Với tạo hình này, tôi cho max điểm.”

…

Lúc này Lâm Phàm càng vẽ càng quen tay, tốc độ càng lúc càng nhanh. Hắn đã sớm phác họa tổng thể một bức tranh trong đầu mình.

Ba loại Tinh – Khí – Thần tuy rất nguy hiểm nhưng trong trường hợp đang tập trung sự chú ý có thể dung nhập tinh khí thần này vào trong tác phẩm. Chỉ cần ai nhìn lần đầu tiên cũng sẽ có cảm giác tác phẩm này rất sống động.

Đào Thế Cương xem trực tiếp, bên ngoài có người gõ cửa nên ông ta cần phải ngừng lại một chút.

“Vào đi.”

Khi thấy người đến, Đào Thế Cương mỉm cười: “Sao Nguyệt lão ca đến đây vậy?”

Nguyệt lão ca chính là Nguyệt Thu Cư Sĩ, đây không phải là tên thật mà là một danh hiệu trong giới quốc họa, người này có tài nghệ khá cao ở dòng tranh hoa điểu, có thể nói là số một số hai trong nước.

“Anh Đào, anh đang làm gì vậy?” Nguyệt Thu Cư Sĩ hỏi.

Đào Thế Cương cười nói: “Trước khi vẽ tranh tôi xem trực tiếp để ngưng kết tinh khí thần, vừa lúc có một nhóm nhỏ đang vẽ quốc họa, tôi xem thử đó mà. Anh có chuyện gì mà đến tìm tôi ở bộ dạng này?”

Chương 678: Bức tranh tổng hợp ba phong cách

Nguyệt Thu Cư Sĩ cười nói: “Đúng là không có gì thoát khỏi mắt anh, là thế này. Tôi định mở một triển lãm tranh quốc họa nhưng tác phẩm của tôi không đủ, nên tôi mới đến đây định mượn anh vài bức về dùng.”

“Ha ha, dễ mà, dễ mà.” Đào Thế Cương vừa cười vừa nói. Những đại gia như bọn họ thường chỉ cần vẽ xong một bức là có người đến mua ngay. Số ít trong đó là đặt trước, giá cả thường cỡ vài chục vạn hoặc bức tranh lớn một chút, vẽ hoàn mỹ thì giá có thể trên vài trăm vạn.

Bởi vậy với họ mà nói, tiền không hề thiếu. Bây giờ Nguyệt Thu Cư Sĩ muốn mở triển lãnh tranh, việc ông ấy buồn rầu không phải vì tiền mà vì không đủ tác phẩm nên mới tìm bạn bè để mượn.

Vì bạn thân đến khiến cho Đào Thế Cương quên theo dõi trực tiếp, tập trung trò chuyện, bàn luận về các tác phẩm với bạn mình.

Không biết đã bao lâu.

Bỗng dưng Đào Thế Cương sực nhớ ra, sau đó cười nói: “Nguyệt lão ca, tôi mới thấy một thằng nhóc khá là được trong phòng phát sóng trực tiếp nè, cậu ấy đọc một khẩu quyết cho giới quốc họa chúng ta. Sau khi nghe xong, tôi cảm thấy khá hợp lý. Để tôi mở cho anh xem nhé.”

Nguyệt Thu Cư Sĩ ngạc nhiên nói: “Thật không? Còn có tên nhóc như vậy à?”

Đào Thế Cương nhìn vào phòng trực tiếp, gương mặt vốn đang vui vẻ bỗng sửng sốt, hai mắt trợn trừng giống như gặp quỷ.

“Này… Cái này…”

“Anh Đào, anh làm sao thế?” Nguyệt Thu Cư Sĩ thấy Đào Thế Cương bỗng nhiên ngớ người, không biết đã xảy ra chuyện gì rồi sau đó nhìn đến hình ảnh trực tiếp.

Chỉ thấy bên trong màn hình máy tính, một bức tranh quốc họa rộng lớn khắc sâu vào mắt mọi người.

Đây không phải là một bức tranh sơn thủy bình thường mà là loại bao gồm cả ba loại phương thức vào một bức tranh. Vẽ nhân vật, vẽ sơn thủy và vẽ hoa điểu đều có trong bức tranh này. Ba loại này dung hợp vào có thể nói là hoàn mỹ.

Khí thế rộng rãi, bối cảnh hùng vĩ. Vừa nhìn thấy đã biết không tầm thường.

Lâm Phàm đã hoàn thành công việc, gác bút lên trên, rồi nói: “Bức tranh do mấy đứa trẻ ở viện phúc lợi Nam Sơn muốn xem đã hoàn thành, mọi người xem thử cũng tạm được chứ hả?”

Ánh mắt Triệu Chung Dương kinh ngạc, dù cậu ta không hiểu mỹ thuật nhưng mắt chưa bị mù. Vẽ có đẹp hay không, khí thế có đủ hay không cậu ta vẫn còn nhìn ra được. Sau đó cậu ta ngạc nhiên đến ngẩn người nhìn Lâm Phàm: “Anh Lâm, anh đang đùa em đó hả?”

Bây giờ cậu ta thực sự trợn tròn mắt, cậu ta theo Lâm Phàm đã được một thời gian, mỗi ngày đều phát trực tiếp trong phố Vân Lý. Ngày ngày trôi qua vui vẻ, đồng thời rất bội phục năng lực của anh Lâm. Nhưng bây giờ cậu ta phải khiếp sợ trước hình ảnh anh Lâm hoàn thành một bức quốc họa trước mặt mình. Chính mắt cậu ta thấy anh Lâm vẽ, hơn nữa vẽ không hề tệ, nhìn chẳng khác nào tác phẩm của danh gia. Nếu đem bức tranh này so sánh với các tác phẩm cậu ta từng biết, cảm giác chênh lệch cực nhỏ.

Trong phòng trực tiếp, khán giả im ắng một khoảng thời gian sau đó bùng nổ.

“Ối đệt… Má ơi… Má mẹ ơi… Trái Đất nổ tung.”

“Tôi đang thấy gì thế này? Có ai cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không hả?”

“Không thể tin được, chúng ta vừa tán dóc một chút xíu, chỉ một chút xíu mà đã vẽ xong một bức tranh rồi sao?”

“Lâm đại sư trâu bò quá xá! Mị cảm giác bức tranh này không tầm thường.”

“Dù anh đây không hiểu quốc họa, nhưng bức tranh này làm anh phải giật cả mình, không phải vì vẽ tệ thế nào mà do quá xuất sắc.”

“Có Đào đại sư ở đây không? Ông có thể bình luận về bức tranh này được chứ?”

“Đúng rồi, tôi cảm thấy bức tranh này không tệ lắm nhưng Đào đại sư là nhân sĩ chuyên nghiệp, mời Đào đại sư bình luận thử giúp chúng tôi mở mang tầm mắt nào.”

…

Khán giả trong phòng trực tiếp không thể tin vào mắt mình, đây là bức tranh tự tay Lâm đại sư vẽ. Nhưng họ tận mắt thấy cả quá trình bức tranh được thực hiện, dưới ngòi bút của Lâm đại sư, từng nét từng nét được vẽ ra.

Bỗng nhiên lễ vật trong phòng trực tiếp xuất hiện kín màn hình.

Lão già thích vẽ tranh: “50 hỏa tiễn. Hôm nay gặp mặt, cảm thụ sâu sắc trình độ hội họa của Lâm đại sư. Tôi cảm thấy thẹn khi nhớ đến trước đây còn muốn dạy dỗ Lâm đại sư. Hóa ra là do tôi quá lỗ mãng rồi.”

Khi những lời này và lễ vật đồng thời xuất hiện, toàn bộ người ở phòng trực tiếp kích động, đây chính là nhận được sự tán đồng của đại sư. Bây giờ ngay cả đại sư cũng tự nhận không bằng khiến họ cảm thấy thật đáng sợ.

Lúc này trong thư phòng.

Nguyệt Thu Cư Sĩ cẩn thận nhìn máy tính, gương mặt ngạc nhiên nói: "Thật ghê gớm, quả là ghê gớm. Bức tranh này không phải tầm thường, trong đó gồm tất cả ba loại phương pháp, rung động tâm can, nét vẽ tự do, ý nghĩa trên mặt bức tranh rất rõ ràng, có một loại khí chất đặc biệt toả ra. Nếu có thể quan sát trực tiếp tại hiện trường thì hay quá."

Đào Thế Cương nhìn thấy vẽ đẹp là không thể tự kiềm chế nổi, đặc biệt đây còn là một bức tranh càng khiến ông ta choáng váng, sợ rằng đây có lẽ là bức tranh đẳng cấp cao nhất so với những bức quốc họa khác mà ông ta từng thấy.

Ông ta không nghĩ đến trước đó mình còn coi thường người ta trẻ tuổi, ngờ đâu người ta có thể vẽ ra được tác phẩm cỡ này khiến ông ngạc nhiên và sợ hãi.

Chương 679: Bức tranh có giá trăm vạn

"Tốt, tốt, tốt, anh Đào! Anh có biết người vẽ bức tranh này ở đâu không?" Nguyệt Thu Cư Sĩ nói.

Đào Thế Cương gật đầu: "Đó là Lâm đại sư ở phố Vân Lý Thượng Hải, anh định tìm cậu ấy à?"

Nguyệt Thu Cư Sĩ cười to: "Ừ, không ngờ hôm nay tôi may mắn ghê, có thể gặp được đại sư bậc này. Tôi chuẩn bị ngày mai đi Thượng Hải làm quen trước, nếu có thể thì tôi hy vọng mượn được bức tranh này để vào phòng triển lãm. Tôi đoan chắc sẽ được nhiều người khen ngợi."

"Tôi đi với anh." Đào Thế Cương nói, trong lòng ông ta rất tò mò nhất là sau khi trải qua chuyện này. Ông ta không còn tâm trí nào để vẽ vời nữa, tất cả sự chú ý đều đặt vào trong bức tranh này.

…

Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

"Hàn Lục, giúp tôi giơ tranh lên cho bọn trẻ xem." Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Hàn Lục đứng ở đằng sau đang ở trạng thái ngây ngốc, anh ta phát hiện sự việc trước mắt quá đáng sợ. Đồng thời càng thêm

kính nể Lâm đại sư, cảm thấy lúc này Lâm đại sư mới thật sự vĩ đại.

“Ngẩn người làm gì? Còn không mau tới đây?” Lâm Phàm nói.

Hàn Lục tỉnh táo lại: “Đến liền, đến liền.”

Bức tranh vừa giơ lên, bọn nhỏ nhìn thấy bức tranh này lập tức ồ lên thán phục.

“Mấy bạn nhìn kìa, con hổ đó lớn ghê!”

“Diều hâu kìa!”

“Núi hùng vĩ quá…”

Trên bức vẽ có rất nhiều cảnh tượng, nhìn qua không đơn giản.

“Lão sư, con có thể sờ con hổ to đó không?” Nhóc mập mạp chạy đến, nôn nóng hỏi.

Người ở phòng trực tiếp sợ hãi lên tiếng.

“Sao mà sờ được trời? Đây là mực nước mà.”

“Đúng vậy, tôi nhìn là biết tranh này không tầm thường, nếu sờ lên bị dơ thì thiệt hại khó lường.”

Đào Thế Cương cũng thấy vậy, ông ta rất coi trọng bức tranh này. Một tác phẩm có đẳng cấp cao như thế, sao có thể để người ta muốn sờ là sờ, nếu xuất hiện một tì vết nhỏ cũng làm hư hết giá trị.

Hiện nay tác phẩm của một vài đại sư quốc họa nổi tiếng được bán với giá rất cao, không phải vì vẽ đẹp đến độ nào mà nhờ vào danh tiếng lớn, địa vị cao nên mới đáng tiền. Hơn nữa rất nhiều bức tranh chất lượng cũng lẫn lộn thật giả, nhưng vì những tác phẩm này không hoàn mỹ nên nó không hề có giá trị sưu tầm,. Riêng bức tranh của Lâm Phàm đã đạt đến mức đỉnh phong, đầy đủ tinh khí thần, trong tranh có ý, đây là một cảm giác rất vi diệu.

“Được.” Lâm Phàm cười nói, chỉ là một bức tranh, hắn không quan tâm lắm, muốn sờ thì sờ thôi.

Nhóc mập mạp lấy tay chùi sạch nước mũi, sau đó sờ lên hình con hổ, bỗng nhiên nước mũi dính vào tranh, nét mực của hình

con hổ trên tranh vẫn còn chưa ráo lập tức hiện lên một dấu vân tay.

“Con cũng muốn sờ.”

“Con cũng muốn sờ.”

Bọn nhỏ chen lấn nhau bước lên.

Lâm Phàm giao bức tranh cho nhóc mập: “Được thôi, cho bọn con sờ đó.”

Nhóc con mập mạp cầm lấy bức tranh, hớn hở cười: “Bức tranh ở chỗ mình, ai muốn sờ thì đi theo mình.”

Phòng trực tiếp.

Vô số khán giả tức hộc máu.

Đào Thế Cương gởi chiếc loa hét to: “Không được sờ, đây là tác phẩm hội họa đỉnh cao đó, cho dù không ký tên tác giả thì đấu giá ít nhất cũng được hơn mấy trăm vạn.”

“Cái khỉ gió gì thế này? Cái thằng nhóc mập đó muốn ăn đòn hả? Một ngón tay làm hỏng cả tác phẩm trị giá hơn trăm vạn?”

“Con mẹ nó, sợ rằng sau này thằng nhóc mập lớn lên nhớ lại thì chắc phải chặt đứt ngón tay mình mất. Nếu là tôi á, chắc chắn lộng ngón tay này chung với tranh luôn, một ngón tay giá trăm vạn.”

“Một bức tranh của Lâm đại sư giá ít nhất trăm vạn, không phải nói là sau này chúng ta cái kia… Cái kia…”

“Phát tài, tương lai chỉ cần xin Lâm đại sư vẽ cho một tấm.”

Trong thư phòng.

Đào Thế Cương và Nguyệt Thu Cư Sĩ trơ mắt nhìn bức tranh bị hủy ngay trước mặt họ, trong lòng đau như bị dao cắt.

Đối với Lâm Phàm thì chẳng quan trọng gì, chỉ là món đồ chơi nhỏ thôi.

Vui vẻ là được rồi.

Buổi phát sóng trực tiếp vẫn đang tiếp tục khiến khán giả vô cùng đau lòng. Nhất là khi ID ‘Lão già thích vẽ tranh’ đánh giá giá trị bức họa này ít nhất có thể lên đến trăm vạn thì càng làm cho cư dân mạng thêm sững sờ.

Lâm đại sư không chút danh tiếng nên đối với người không hiểu mà nói thì có lẽ sẽ không có người mua. Thế nhưng đối với những chuyên gia như bọn họ thì bọn họ không quan tâm đến danh tiếng mà là nhìn trúng ý nghĩa nghệ thuật của bức tranh này. Mặc dù chỉ nhìn qua mạng, không thể đắm chìm vào trong đó nhưng chỉ vẻn vẹn nhìn bằng mắt thường cũng có thể cảm nhận được bức tranh này không hề tầm thường, không phải vật phàm tục mà rất có giá trị sưu tầm.

“Ha ha, bức tranh đầu tiên trong đời cứ như thế tặng cho bọn nhỏ như vậy, coi như là bức tranh nhập môn của bọn chúng, tôi cũng cảm thấy rất đáng giá nha.” Lâm Phàm cười nói, hiện giờ hắn rất muốn dạy bọn nhỏ vẽ tranh, tuy bọn nhỏ khá là đông nhưng điều này cũng không thành vấn về. Việc vẽ tranh đòi hỏi phải từ từ luyện, hắn tin tưởng với năng lực của mình để khiến cho các bạn nhỏ cảm thấy hứng thú với quốc họa cũng không phải việc khó khăn gì.

Đào Thế Cương và Nguyệt Thu Cư Sĩ nhìn nhau, họ không ngờ rằng bức tranh này lại là bức tranh đầu tiên của Lâm đại sư, trong nháy mắt cảm thấy như phung phí của trời vậy. Họa sĩ nổi tiếng và bức tranh đáng tiền nhất được bọn họ chia thành hai cấp độ, một cái là bức thứ nhất còn một cái là bức sau cùng. Hai bức tranh này đều có giá trị cao nhất, tuy rằng Lâm đại sư không có danh tiếng gì nhưng bọn họ tin tưởng, lấy tiêu chuẩn của Lâm đại sư thì việc nổi tiếng chỉ là chuyện đơn giản. Về phong cách vẽ tranh thì Lâm đại sư đã vượt qua tất cả những người ở đây, về mặt ý nghĩa nghệ thuật thì lại càng đạt đến trình độ người khác không thể chạm tới.

Chương 680: Dạy quốc hoạ cho bọn nhỏ

“Mấy đứa nhỏ này…” Đào Thế Cương bất đắc dĩ lắc lắc đầu, đồng thời ý muốn muốn gặp Lâm đại sư trong lòng càng ngày càng cấp thiết. Cả đời này của bọn họ liên tục nghiên cứu quốc họa để nâng cao năng lực của bản thân mình, bây giờ gặp được hậu bối trẻ tuổi nhưng kỹ xảo hội họa lại cao tới mức bọn họ đều phải cảm thán nên dĩ nhiên bọn họ đều nghĩ muốn làm quen.

Riêng Nguyệt Thu Cư Sĩ thì phấn khích đến mức nhún nhảy: "Đào huynh, đêm nay đặt vé máy bay đi Thượng Hải ngay đi, tôi nóng lòng muốn được giao lưu với vị đại sư này lắm rồi."

Đào Thế Cương cười nói: "Được rồi, thu dọn đồ đạc đi, tìm được vị đại sư trẻ tuổi này rồi thì chúng ta có thể ở nơi nào đó chậm rãi trao đổi. Đã nhiều năm rồi không đến Thượng Hải, lần trước đi cũng là lúc lão sư Thanh Điền vẫn còn sống, chỉ chớp mắt mà lão sư Thanh Điền đã qua đời nhiều năm rồi, chúng ta cũng nên đi bái tế một chút."

Cư sĩ Nguyệt Thu gật đầu, thật ra vòng tròn của bọn họ rất nhỏ nhưng người có thể được bọn họ để mắt đến lại không nhiều lắm. Bây giờ gặp được đại sư đáng giá để bọn họ đích thân đi gặp thì bọn họ tất nhiên gấp gáp rồi.

…

Về phần bức tranh đầu tiên của mình đã ở trong tay bọn nhỏ thì dĩ nhiên không thể nào bảo tồn lại được, có điều đối với bọn nhỏ mà nói thì chúng giống như phát hiện ra một thế giới mới. Tất cả bọn chúng đều yêu thích không buông tay, bọn chúng đều muốn chạm vào nên mực nước bên trên đều bị lan ra hết. Việc này đối với một số chuyên gia mà nói bức tranh đẳng cấp bị phá hủy thế này làm cho họ lòng đau như cắt, nhưng đối với Lâm Phàm thì bức tranh do chính mình vẽ ra có thể khơi dậy sự hiếu kỳ của bọn nhỏ cũng đã đáng giá rồi.

Lâm Phàm vỗ tay nói: "Tốt lắm, được rồi, hôm nay mở tiết học đầu tiên, cầm bút lên học theo lão sư nào. Nhớ kỹ câu khẩu quyết, định hình trước khi vẽ, bắt đầu từ rễ cây…"

Một số đứa trẻ quá nhỏ thì cần dạy dỗ, cần để ý hơn còn những đứa trẻ lớn hơn một chút thì không cần phiền phức như thế. Thế nhưng có lão sư già như Lâm Phàm ở đây thì tất nhiên không thành vấn đề.

Trong giờ học, Lâm Phàm nhận được điện thoại của Triệu Minh Thanh, giọng của Triệu Minh Thanh trong điện thoại rất hưng phấn, hiển nhiên bản 'Lý thuyết bệnh thương hàn' đã ảnh hưởng rất lớn đối với ông ấy. Cách hành văn nội dung trong quyển sách cổ này diễn đạt rất rõ ràng, nhưng vẫn có chỗ làm cho ông ấy vắt óc suy nghĩ rất lâu, cũng lật xem rất nhiều

tư liệu nhưng tạm thời vẫn không thể nào hiểu được. Chính vì vậy nên ông ấy muốn trưng cầu ý kiến của lão sư.

Triệu Minh Thanh nói: "Lão sư, nếu như ngài có thể thì nói qua điện thoại với học trò được không."

Lâm Phàm mỉm cười: "Bây giờ tôi đang có việc, ông cứ tiếp tục xem trước đi, chỗ không hiểu thì ông cứ đánh dấu lại rồi ngày mai tôi sẽ từ từ nói cho ông biết. Tuy rằng trong điện thoại có thể nói rõ nhưng ông cần tự mình cảm nhận thì mới tốt."

Nếu hắn đã nhận đồ đệ này thì hắn đương nhiên sẽ dụng tâm để bụng.

"Được, lão sư." Triệu Minh Thanh gật đầu, sau đó Lâm Phàm gác máy rồi tiếp tục dạy bọn trẻ hội họa. Cư dân mạng xem phát sóng trực tiếp xem đến say sưa mãi mà không chán, bởi vì Lâm Phàm thỉnh thoảng sẽ phác họa một bút, một bút vẽ xuống sẽ hiện ra các hình ảnh khác nhau. Đối với các quốc họa gia bình thường thì việc này có chút vi diệu nhưng đối với Lâm Phàm mà nói thì kiến thức của hắn đến từ bách khoa toàn thư. Cho nên khi nhìn thấy các hình ảnh do chính mình từng nét từng nét phác họa ra cũng làm cho trong lòng hắn rất kích động.

Mãi cho đến sáu giờ tối.

Lúc này Lâm Phàm chuẩn bị đi về, tuy là hôm nay không thu hoạch được điểm bách khoa nhưng hắn tin rằng nếu cứ từ từ tiếp tục như vậy thì nhất định sẽ có lúc thu hoạch được.

Bọn nhỏ chơi đến quên cả trời đất, đối với quốc họa sinh ra hứng thú rất lớn, mà chỉ trong thời gian ngắn có thể khiến cho bọn nhỏ sinh ra hứng thú lớn đối với quốc họa thì không thể không nhắc đến việc có được một người thầy tốt.

Hôm sau!

Mỗi ngày đều trôi qua như thế, buổi sáng đến phố Vân Lý bán bánh kếp, sau đó rời khỏi cửa hàng tiếp tục đi đến viện nhi đồng.

Trong tiệm có Ngô Thiên Hà tọa trấn, nói về phương diện bói toán cũng rất không tệ. Ngô Thiên Hà ở khu vực gần phố Vân Lí cũng đã có chút danh tiếng, chẳng qua nếu để cho bọn họ

biết Ngô Thiên Hà chính là hội trưởng hội huyền học thì không biết bọn họ sẽ nghĩ gì nữa.

Mặc dù Ngô Thiên Hà khá nổi tiếng nhưng chỉ khoanh vùng một ít ở địa phương mà thôi, chứ trong thế giới quan của người bình thường thì bọn họ làm gì biết Ngô Thiên Hà là ai.

Cô nhi viện Nam Sơn.

Triệu Minh Thanh nhìn thấy tình huống hiện trường, vẻ mặt hơi ngạc nhiên: "Lão sư, ngài đang dạy bọn nhỏ quốc họa à?"

"Ừm."

Lâm Phàm gật đầu, tiếp đó cười nói: "Đợi lát nữa đừng gấp gáp đi về, tôi tặng cho ông một bức tranh mang về."

Vẻ mặt Triệu Minh Thanh nghiêm túc nói: "Cám ơn lão sư."

Đúng lúc này, bên ngoài xuất hiện hai người khách lạ mặt.

"Xin hỏi có đại sư Lâm ở đây không?"

Lâm Phàm ngừng lại, sau đó ngẩng đầu lên thì nhìn thấy hai ông lão bên ngoài: "Hai người là?"

Đào Thế Cương lập tức tiến lên: "Lâm đại sư, tôi chính là người có ID 'Lão già thích vẽ tranh trên phát sóng trực tiếp đây."

Lâm Phàm cười nói: "À, thì ra là Đào đại sư, không biết đại sư đây là…"

Hắn có chút không hiểu, sẽ không phải tới đây để trao đổi so tài với hắn đấy chứ.

Chương 681: Cầu tranh

Đào Thế Cương chắp tay nói: "Đây là bạn tốt tri kỷ của tôi Nguyệt Thu Cư Sĩ, hôm qua chúng tôi thấy được bức tranh trên phát sóng trực tiếp kia trong lòng kinh động như gặp thiên nhân. Vì vậy mới ngồi máy bay ngay trong đêm từ thủ đô đến đây muốn một lần được gặp Lâm đại sư."

Nguyệt Thu Cư Sĩ bên cạnh nhìn Lâm Phàm, nhìn từ trên xuống dưới, trong lòng ông ta cảm thấy rất kỳ lạ, tuổi còn trẻ

nhưng đã có năng lực đến thế này quả thật không giống với người thường.

Triệu Minh Thanh đứng ở một bên: "Lão sư, nếu khách đã đến đây rồi vậy thì tiếp đãi khách trước đã."

Đào Thế Cương và cư sĩ Nguyệt Thu đều sững sờ có chút ngạc nhiên nhìn Triệu Minh Thanh, người này tuổi tác so với bọn họ không chệnh lệch bao nhiêu đâu, sao lại gọi người trẻ tuổi này là lão sư chứ?

Đào Thế Cương hiếu kỳ hỏi: "Hai người là?"

Triệu Minh Thanh thật ra không cảm thấy có vấn đề gì, cười nói: "Đây là lão sư của tôi."

Đào Thế Cương và Nguyệt Thu Cư Sĩ hai mặt nhìn nhau, ngay từ đầu bọn họ còn tưởng người cùng tuổi với bọn họ là lão sư của vị Lâm đại sư này. Không ngờ hiện giờ tình huống lại ngược lại. Có điều bọn họ cũng không nghĩ quá nhiều, lần này mục đích chủ yếu bọn họ đến đây là muốn cùng Lâm đại sư thảo luận nghiên cứu một phen.

Triệu Minh Thanh thì không hiểu lắm về quốc họa, lúc này ông chỉ đứng một bên nhìn lão sư cùng hai người này nói chuyện rất vui vẻ không khỏi ngạc nhiên. Hai người này là hội viên hiệp hội quốc họa, theo cái nhìn của ông thì sợ rằng hai người này trong hiệp hội cũng có địa vị không thấp. Nhất là cái người tên Nguyệt Thu Cư Sĩ muốn mở triển lãm tranh kia, người có thể tổ chức triển lãm tranh trong hiệp hội thì đều là người rất có địa vị. Hơn nữa họa sĩ xuất sắc không phải là dạng người bình thường, bằng không sẽ không ngại đem tác phẩm của mình ra triển lãm đâu.

Hơn nữa ông phát hiện một số vấn đề mà lão sư của mình nói tới quả nhiên khiến cho hai người này có giác ngộ sâu sắc, giống như học được thêm kiến thức mới vậy. Điều này không thể không nói, học vấn của lão sư quả thật khiến cho người ta thán phục.

Lúc này, ông lại nghĩ đến chuyện bái sư, nếu như không phải là lão sư có tính tình ôn hoà, không thích so đo những thứ này thì mình cũng không có cơ hội bái sư được, sợ rằng đây là tổn thất cực lớn.

Lúc này bọn nhỏ rất yên tĩnh, tất cả đều đang ở đó vẽ tranh. Mặc dù vẽ không giống gì cả nhưng trong lòng những đứa trẻ có thế giới quan và có cách nghĩ riêng của bọn chúng.

“Sự am hiểu của Lâm đại sư đối với quốc họa khiến hai người chúng tôi thực sự cảm thấy không bằng. Không ngờ rằng trong giới quốc họa vậy mà lại có nhân vật như Lâm đại sư, quả thực là tre già măng mọc không thể sánh bằng, đúng là không thể sánh bằng!” Trong khoảng thời gian mà Đào Thế Cương cùng Lâm Phàm trao đổi, ông ta đã hiểu được Lâm đại sư này không giống như người tầm thường. Khái niệm so với bọn họ còn cao hơn không ít, hơn nữa còn có không ít khái niệm rất mới lạ, cũng là lần đầu bọn họ nghe đến.

Nguyệt Thu Cư Sĩ ngồi bên cạnh nhỏ tiếng nói: “Lâm đại sư! Không biết khẩu quyết về quốc hoạ kia cậu có thể đọc lại một hai lần hay thông. Khẩu quyết về hội hoạ này đối với người mới mà nói thì chính là bảo vật hiếm có. Mà đối với chúng tôi mà nói cũng làm thay đổi nhận thức trong giới.”

Lâm Phàm cười to nói: “Không thành vấn đề, cái này cũng không có gì quan trọng, nhóc mập mạp tới đây nào.”

Nhóc mập mạp trên mặt dính đầy mực, nó thả cây bút vẽ trong tay xuống, thân hình béo nút chạy tới, dùng tay quẹt nước mũi nói: “Lão sư! Thầy gọi con…”

“Ừm!” Lâm Phàm xoa xoa đầu Nhóc mập nói: “Con đọc lại khẩu quyết cho hai ông đây nghe nào!”

Lâm Phàm phát hiện khả năng ghi nhớ của tên nhóc mập này rất tốt, mình mới dạy cậu nhóc ba lần mà cậu bé đã nhớ rồi. Dùng ngôn ngữ bây giờ mà nói đây chính là có năng lực đọc đến đâu nhớ đến đấy.

Nhóc mập khịt mũi một cái rồi hít hết nước mũi vào trong rồi nói: “Lão sư, con không nhớ!”

“Hử?” Lâm Phàm dùng ánh mắt hoài nghi nhìn hướng về nhóc mập, ý tứ rất rõ ràng. Nếu như con không đọc thì con gặp xui rồi đó, nhóc mập vừa nhìn thấy thì lập tức rụt đầu lại đáp: “Lão sư, con lại nhớ ra rồi!”

Đào Thế Cương nhìn hai người không khỏi nở nụ cười, sau đó nhóc mập đọc khẩu quyết, âm thanh to rõ không hề mất bình

tĩnh.

Nguyệt Thu Cư Sĩ không ngừng gật đầu, rất tán thưởng đối với khẩu quyết này: "Tuyệt! Tuyệt vời!"

"Không tồi, về chỗ đi!" Lâm Phàm gật đầu nói.

Nhóc mập rất đắc ý ngẩng cao đầu, giống như đại vương về núi. Những đứa trẻ xung quanh đều vây quanh.

"Nhóc mập, cậu thật lợi hại!"

"Nội dung dài như vậy mà cậu cũng có thể ghi nhớ!"

"Mình thì không thể nhớ được!"

Tiểu Mập hất mặt lên nói: "Còn phải nói sao, những thứ này đối với mình rất đơn giản!"

Nguyệt Thu Cư Sĩ có chút ngại ngùng nhìn Lâm Phàm, muốn nói nhưng rồi lại thôi giống như là có chuyện gì muốn nói.

"Nguyệt đại sư, có phải là có chuyện gì không, chi bằng cứ nói ra đi!" Lâm đại sư nhìn sắc mặt của ông lão, rõ ràng là đang có điều gì muốn nói.

Nguyệt Thu Cư Sĩ vẫn ngại ngùng, nhưng cũng mở lời: "Chuyện là thế này, Lâm đại sư gần đây tôi muốn tổ chức một cuộc triển lãm tranh. Vốn đĩ tranh trong cuộc triển lãm này của tôi không có đủ nhưng tôi có mượn anh Đào mấy bức rồi, xem như là đã đủ. Nhưng hôm nay sau khi tôi thấy kiệt tác này của anh trong lòng lại có suy nghĩ, đó là mong muốn Lâm đại sư vẽ một bức để có thể trưng bày trong buổi triển lãm của tôi. Đương nhiên, tôi biết đây là yêu cầu có chút quá đáng nhưng đối với thực lực của Lâm đại sư mà nói, nên để cho mọi người biết đến tiếng tăm của cậu…"

Chương 682: Bách điểu triều phượng

Lâm Phàm cười nói: "Tôi còn tưởng rằng là chuyện gì, hóa ra là chuyện này. Chuyện này không thành vấn đề, có đều hai vị cũng là đại sư trong giới quốc họa, tôi tặng các ông một bức. Các ông cũng tặng tôi lại một bức được chứ?"

"Được! Được!" Nguyệt Thu cư sĩ vừa nghe thì vui mừng không ngớt. Đầu đầy tóc bạc nhưng giống như là mới tham gia

chiến trường giành được vinh quang vậy.

Đào Thế Cường cười nói: "Đây giống như là chúng tôi chiếm lời từ Lâm đại sư rồi."

Lâm Phàm xua tay nói: "Không có ai chiếm lời của hai hết, vì tranh kết bạn thôi mà!"

"Đúng! Vì tranh thêm bạn! Tuy nói chúng tôi lớn hơn Lâm đại sư nhưng là đồng nghiệp thì không phân lớn nhỏ, lấy kỹ thuật trao đổi nhau!" Nguyệt Thu Cư Sĩ cười nói, bọn họ đối với vẽ tranh có thể nói là dị thường yêu thích, yêu thích không nỡ rời tay. Ở trong vòng tròn quan hệ nhỏ của bọn họ cũng thường xuyên tặng tác phẩm cho nhau.

"Hàn Lục! Chuẩn bị nào!" Lâm Phàm mở lời nói.

Hàn Lục chứng kiến cảnh trước mắt sau đó lập tức đi chuẩn bị. Giới hội họa có thể nói là cách chỗ anh ta quá xa, anh ta là người của giới võ thuật cho nên có chút thô lỗ. Ở trong xã hội hòa bình này văn nhân so với võ phu còn ngon hơn nhiều. Hơn nữa càng được hoan nghênh và tôn kính.

Triệu Minh Thanh lần đầu tiên thấy lão sư vẽ tranh trong lòng cũng rất tò mò, ông ấy thân là một thầy thuốc Trung Y nên bình thường cũng chỉ chú ý đến Trung Y. Nhưng trong nhóm bạn bè đương nhiên cũng có người yêu thích vẽ tranh. Trong nhà cũng có tranh không đẹp cũng có tranh đẹp, bình thường đều xem như vật trang trí trong nhà, cũng không để ở trong lòng.

Rất nhanh, tất cả công cụ đều được chuẩn bị xong.

Lâm Phàm đưa tay ra nói: "Người tới là khách, hai vị đại sư mời ngồi!"

Đào Thế Cường cười nói: "Tôi am hiểu tranh thủy mặc, khoảng thời gian trước tôi có đi núi Thái Sơn một chuyến, ký ức về cảnh sắc ở đó bây giờ vẫn còn như in. Núi Thái Sơn là biểu tượng của dân tộc chúng ta, là hình ảnh thu nhỏ của văn hóa phương Đông. Hôm nay tôi thể hiện sự kém cỏi vụng về của mình vẽ một bức tranh trên đỉnh núi Thái Sơn."

Nguyệt Thu Cư Sĩ cười nói: "Còn tôi thì am hiểu về tranh hoa điểu, vậy thì vẽ một bức cổ mộc u cầm vậy."

(Cổ mộc u cầm: chim ở trên cây)

Đối mặt với Lâm đại sư, bọn họ nhất định phải thể hiện bản lĩnh thực sự tuyệt đối không lừa bịp Lâm đại sư. Bởi vậy giờ phút này tranh của hai người chuẩn bị vẽ ra đều là tranh đỉnh cao nhất của bọn họ.

Đám người Lâm Phàm đứng một bên, đối với Triệu Minh Thanh mà nói ông ta đối với quốc hoạ ngược lại không hiểu cho lắm. Nhưng ở hiện trường xem đại sư giới hội họa vẽ tranh cũng là một loại hưởng thụ.

Một nét hạ xuống, phủ đầy khung tranh. Đối với hai vị đại sư mà nói bọn họ sớm đã nhận thức rõ tất cả đều có ý định của riêng mình.

Lâm Phàm đứng một bên không ngừng gật đầu, đại sư không hổ là đại sư, bức tranh thực sự không bình thường chút nào.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đối với hai người Đào Thế Cương mà nói tốc độ tuy chậm nhưng thực sự liền mạch không hề dừng lại.

Hai người đều là quốc họa đại sư, mà đối với thư pháp cũng có nghiên cứu, bởi vì bất kỳ một vị quốc họa đại sư nào thư pháp cũng không thể kém.

Nhắc đến thơ.

Hạ bút.

Hai bức tranh sinh động xuất hiện trước mắt của mọi người, sau đó hai người lấy ra con dấu mang theo bên người để đóng dấu lên.

“Tặng bạn vẽ: Lâm đại sư!”

Lâm Phàm vỗ tay nói: “Đại sư không hổ là đại sư, hai bức tranh thần vận tự do, đúng là kiệt tác của kiệt tác!”

Hai người Đào Thế Cương lau mồ hôi trên trán rồi cười nói: “Lâm đại sư, chỉ là một chút tài mọn mà thôi!”

Lâm đại sư gật đầu: “Hai vị đại sư đều đã hoàn thành, vậy tôi cũng thể hiện một chút tài mọn vậy!”

Ngay lúc này hai người Đào Thế Cương đều đang đứng bên cạnh bàn vẽ, gương mặt đầy chờ mong, dường như rất mong

đợi.

Mà Triệu Minh Thanh mắt thấy lão sư muốn phát huy kiệt tác cũng vô cùng hào hứng. Triệu Chung Dương nhanh chóng phát trực tiếp khi chứng kiến một màn kỳ tích này.

Lâm Phàm đứng trước bàn vẽ, trên mặt lộ ra nụ cười: "Nguyệt đại sư, am hiểu hoa điểu vậy tôi sẽ thể hiện tài mọn của mình vẽ một bức Bách Điểu Triều Phượng!"

Lúc này, Lâm Phàm vừa nhấc bút.

Đột nhiên đám người Đào Thế Cương cảm thấy khí tức của Lâm đại sư thay đổi không giống bình thường, dường như dung nhập vào trong tác phẩm. Một nét hạ xuống nét mực sáng lên, hào quang chói mắt.

Trong phòng phát trực tiếp.

"Mẹ kiếp! Đỉnh vãi chưởng! Lần đầu tiên nhìn thấy biểu cảm chân thật như vậy của Lâm đại sư!"

"Đúng vậy, hoa cả mắt. Mặc dù không biết vẽ cái gì những động tác này, thần thái này, thật khiến tôi hưng phấn quá đi!"

"Lúc này đây, tôi hoàn toàn tập trung xem toàn bộ quá trình, tuyệt đối không lãng phí một giây một phút nào để chứng kiến kỳ tích xảy ra!"

Hiện trường.

Đám người Đào Thế Cương nín thở, Nguyệt Thu Cư Sĩ hai tay khẽ run nhẹ dường như rất kích động. Ông ta am hiểu nhất chính là vẽ hoa điểu mà bây giờ Lâm đại sư lại vẽ ra một bức tranh hoa điểu, điều này khiến ông ta vô cùng mong chờ.

Triệu Minh Thanh không hiểu những thứ này, nhưng lúc này sắc mặt cũng ngưng đọng. Ông ta cảm thấy tinh khí thần của lão sư rõ ràng không giống so với trước đây có thể nói rất là rất vi diệu. Thế nhưng cũng giống như Trung Y dụng tâm trị liệu thì có hiệu quả không giống nhau. Ông ta phát hiện mỗi nét bút của lão sư đều bao hàm tinh khí thần của bản thân.

Chương 683: Tác phẩm truyền thế

Mặc dù một bức tranh được trình bày trên một trang giấy nhưng sự khác biệt giữa người bình thường và đại sư chuyên nghiệp là rất lớn, nhìn thoáng qua là đã biết khác biệt.

Tốc độ của Lâm Phàm càng ngày càng nhanh, làm cho mọi người kinh ngạc trước cảnh đang xảy ra. Bút hạ xuống không hề có chút dừng lại, đây chính là cái mà người ta hay gọi 'nhất tâm nhị dụng'. Bách Điểu Triều phượng hình thái khác nhau, ảnh vẽ đương nhiên cũng khác biệt.hưng nếu là dành tặng bạn vẽ thì Lâm Phàm cũng sẽ không keo kiệt.

"Kỹ thuật quá điêu luyện!" Đào Thế Cương không khỏi cảm thán rồi lập tức ngậm miệng dường như là sợ ảnh hưởng đến sự phát huy của Lâm đại sư.

Sau đó ánh mắt nhìn sang phía Nguyệt Thu Cư Sĩ ở bên cạnh, chỉ thấy ánh mắt Nguyệt Thu Cư Sĩ sáng ngời, mắt không hề chớp nhìn chằm chằm vào cảnh trước mắt, một nét bút cũng không nỡ bỏ qua.

Lúc này tất cả hiện trường đều yên lặng, chỉ có Lâm Phàm đang thỏa thích vung mực vẽ tranh.

Đầu bút uốn lượn như rồng, điểm đến là dừng.

Tất cả những điều này đều làm cho Nguyệt Thu Cư Sĩ vô cùng kinh ngạc, tuy nói bức tranh còn chưa hoàn thành nhưng chỉ vẹn vẻn những thứ này ông ta đã không ngừng cảm thán. Không chỉ là học thức mà còn là kỹ nghệ có thể nói là cao một trời một vực, giống như có một khoảng cách không cách nào vượt qua được.

"Thật sống động!" Nguyệt Thu Cư Sĩ lúc này đột nhiên hô lên một tiếng, bước chân đột nhiên lùi về phía sau. Trong mắt ông ta chim chóc trong bức tranh giống như là đang bay lên sau đó đậu trên cành cây, hình dạng đều khác nhau. Trong mắt ông ta sống động như thật.

Nhưng biểu cảm này còn chưa kéo dài được bao lâu Nguyệt Thu Cư Sĩ lại bị sốc, vội vàng im lặng thậm chí còn lấy cả tay che miệng không dám lên tiếng. Nhưng cho dù là như vậy thân thể ông ta cũng có chút run rẩy.

Kỹ thuật điêu luyện, quả thật kỹ thuật điêu luyện như thần.

Trong mắt ông ta, bức tranh còn đang dang dở này cũng đủ để khiến ông ta rung động, nếu như hoàn thành rồi sẽ còn kinh hãi đến cỡ nào.

Triệu Minh Thanh lúc này cũng kinh ngạc nhìn lão sư, ông phát hiện tài năng và học vấn của lão sư càng ngày càng đáng sợ. Ông ấy tuy không hiểu, nhưng ánh mắt cũng sáng ngời trước bức tranh kiệt tác này. Mặc dù chưa vẽ xong nhưng ý cảnh nghệ thuật trong đó đã được tạo ra, cảm giác thật sinh động.

Đào Thế Cương lẩm bẩm: "Thật sinh động, mọi thứ đều hoà quyện vào nhau, có thể nói đây là một tác phẩm truyền thế!"

Cạch!

Cổ tay Lâm Phàm khẽ cử động, hắn đã dùng mười điểm bách khoa tạm thời đổi kiến thức thư pháp sau đó vẩy mực thành chữ ở bên cạnh.

"Bách điểu triều phượng thịnh thế thái bình!"

"Lâm đại sư tặng bạn vẽ: Nguyệt Thu Cư Sĩ!"

Chữ đã viết xong tiếc rằng không có con dấu, hắn đặt bút xuống một kiệt tác hiện lên trước mắt mọi người.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán. Mặc dù có kiến thức của bách khoa toàn thư nhưng khi toàn tâm toàn ý tập trung vào một bức tranh cũng khiến tiêu hao sức lực.

"Vẽ xong rồi, tạm thời tôi không có con dấu, mọi người thử xem đi!"

Nguyệt Thu Cư Sĩ nhanh chóng bước lên phía trước, hai tay không dám đặt ở trên bàn vẽ mà để ra sau người. Ông ấy chính là sợ bàn tay này sẽ làm bẩn bức tranh kia trước mặt mọi người.

"Tuyệt! Tuyệt! Hình thức phong phú, khí thế tung hoành, không có chút nào thô cứng như tượng lại tinh tế tỉ mỉ, có thể nói là vẽ cực kỳ sinh động đó nha!" Nguyệt Thu Cư Sĩ không chút ngần ngại khen ngợi, sau khi nhìn thấy dòng văn tự cuối cùng kia hốc mắt ông ta vậy mà đỏ lên, khẽ rơi lệ.

Lâm Phàm bỗng ngây người, người này cũng khoa trương quá rồi đấy, xem một bức tranh mà cũng có thể khóc, chuyện này…chuyện này.

“Thật không ngờ, thật không ngờ, Ngô Trọng Hải tôi đời này vậy mà lại có thể thấy được một tác phẩm thần thánh thế này, đời này xem như không còn gì để hối tiếc!” Nguyệt Thu Cư Sĩ nói.

Ngô Trọng Hải là tên thật của Nguyệt Thu Cư Sĩ, có điều không ngờ ông ta lại kích động đến như vậy.

Lâm Phàm cười nói: “Nguyệt đại sư, ông quá khen rồi, đây chỉ là chút tài mọn mà thôi!”

Lúc này, ánh mắt của Nguyệt Thu Cư Sĩ nhìn về Lâm Phàm cũng đã thay đổi. Ông ta nhìn thấy tận mắt nhìn thấy thực lực chân chính của Lâm Phàm nên sớm đã phục sát đất, mà không phục cũng không được.

Trong phòng phát trực tiếp, cư dân mạng cũng đều cảm thấy choáng váng.

“Mẹ kiếp! Chuyện này cũng bá đạo quá rồi! Bức tranh này cách màn hình mà cũng làm tôi loá mắt!”

“Lâm Phàm ngầu thật, chỉ là một bức tranh mà làm ông già này kinh hãi, thực sự quá nghịch thiên!”

“Ha ha! Lâm đại sư ngầu thật!”

“Không ngờ Lâm đại sư đến quốc họa cũng lợi hại như vậy! Còn biết cái gì nữa thì thể hiện ra luôn đi nha!”

Quốc họa truyền thừa đã lâu, hơn nữa còn kéo dài không suy đó chính là vì mọi người đều muốn có riêng cho mình một kiệt tác. Nhưng trong đó có người cả một đời đều không thể đạt được tới cấp độ này.

Lúc này, ánh mắt của Nguyệt Thu Cư Sĩ không dời đi được, luôn nhìn chằm chằm vào bức tranh. Giống như là giành cả đời này nhìn cũng cảm thấy không đủ. Hoa điểu là phong cách vẽ của ông ta, đối với mỗi một loài chim trên bức tranh này ông ấy đều cẩn thận quan sát. Hình thái đều khác nhau hơn nữa sống động như thật, cho dù là ông ta cũng không cách nào đạt tới trình độ này.

Lâm Phàm đứng bên cạnh cười nói: “Nguyệt đại sư! Bức tranh này tôi tặng cho ông, có để đem về từ từ nghiên cứu!”

Chương 684: Mời tham gia hiệp hội quốc hoạ

Lúc này, Nguyệt Thu Cư Sĩ run rẩy, ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Phàm sau đó vội vàng xua tay nói: “Không được! Tôi không thể nhận được! Lâm đại sư, bức tranh này của cậu đã đạt tới trình độ đỉnh cao trong giới quốc họa rồi. Sợ rằng những danh họa truyền thế kia về phương diện thần vận cũng không bằng một phần mười của anh, bức tranh này quá có giá trị rồi. Sợ rằng dùng tất cả tranh của tôi có cũng không đáng giá bằng một phần mười bức tranh ‘Bách điểu triều phượng’ này, thậm chí chỉ là một phần trăm, đây có thể nói là báu vật vô giá nên tôi không thể nhận được!”

Đào Thế Cương cũng sớm đã bị bức tranh này làm cho ngơ người, ông ta cũng đồng quan điểm với ông anh Nguyệt Thu Cư Sĩ.

Lâm Phàm thở dài một hơi nói: “Được rồi! Được rồi! Vốn định là tặng tranh cho nhau, bây giờ ông lại không cần nữa. Nếu như thực sự không cần nữa thì đây chính là xem thường Lâm Phàm tôi, bây giờ tôi sẽ xé nó đi vậy!”

“Đừng! Không được! Chuyện này không thể được!”

Nguyệt Thu Cư Sĩ vội vàng mở lời: “Tác phẩm như vậy nếu như bị hủy trước mặt tôi thì tôi cho dù là chết cũng không nhắm mắt được!”

“Ngày tốt nói cái gì mà chết với chả không chết vậy. Bức tranh này đã tặng cho ông, rốt cuộc là ông có nhận hay không?” Lâm Phàm mở lời, hắn không biết rốt cuộc trong lòng những đại sư quốc họa này đang nghĩ cái gì, không phải chỉ là một bức tranh thôi sao? Có cần thiết phải như vậy không?

Nhưng nghĩ cũng đúng, mỗi một người đều có tín ngưỡng riêng của mình. Cả đời này của bọn họ đều dung nhập vào trong quốc họa, tình cảm đối với quốc họa có thể nói là vừa

sâu vừa đậm không có bất kỳ một thứ nào có thể thay thế, đương nhiên là ngoại trừ người nhà.

Mà đối với một số người ngông cuồng mà nói, sợ rằng người nhà cũng không bằng một bức tranh. Đương nhiên chuyện như này cũng có chút bất thường quá rồi.

"Bây giờ tôi sẽ vẽ cho Đào đại sư một bức." Lâm Phàm cười nói.

Đào Thế Cương lập tức ngăn lại: "Lâm đại sư, cậu cứ nghỉ ngơi cho tốt đi! Tôi không vội, không vội đâu. Tác phẩm cấp bậc này nếu mà được vẽ ra thì không nhận không được, mà nếu tặng tác phẩm cỡ này cho tôi thì tôi cũng không dám nhận, tốt hơn là đừng vẽ vì tôi nhận không nổi, xin cậu hãy nghỉ ngơi, nghỉ ngơi…"

Lúc này, Lâm Phàm nhìn mà không hiểu, không phải chỉ là vẽ tranh thôi sao? Có cần nhất thiết phải như vậy không.

Lời nói ra chính là nước đã giội ra ngoài, hắn muốn vẽ nhưng đối phương không dám nhận, điều này khiến cho Lâm Phàm rất lúng túng.

"Thực sự không cần sao?" Lâm Phàm hỏi lại.

Đào Thế Cương lắc đầu nói: "Không cần, không cần. Bức tranh này nhất định phải được sáng tác ở môi trường và hoàn cảnh cụ thể nào đó, loại kiệt tác có tính nghệ thuật cao như thế này sao có thể tùy tiện sáng tác ở nơi như thế này được chứ."

Lâm Phàm đành bất lực rồi cười nói: "Vậy được! Thế thì đành ghi nhớ ở đây vậy, chờ có cơ hội thì bù sau!"

Nguyệt Thu Cư Sĩ lúc này hoàn toàn chìm đắm trong bức tranh không thể thoát ra được, trên bức tranh cho dù là một con chim nhỏ cũng đều ẩn chứa ý vị rất sâu. Lúc này ông ngẩng đầu lên nói: "Lâm đại sư! Tôi vốn cùng anh Đào chuẩn bị ở lại đây thêm vài ngày, nhưng hôm nay có tác phẩm này trong tay, không bảo vệ thật tốt trong lòng tôi sẽ rất bất an. Lúc triển lãm tôi nhất định đem bức tranh này ra để cho mọi người đều được thưởng thức, đợi sau khi triển lãm kết thúc tôi sẽ lại cùng anh Đào đến đây thăm hỏi!"

Khi nói những lời này, Nguyệt Thu Cư Sĩ rõ ràng là có chút ngượng ngùng nhưng cũng không còn cách nào, vì ông ấy rất

coi trọng bức tranh ‘Bách điểu triều phượng’ này. Nếu như có một chút tổn thất nào trong lòng ông ấy sẽ khó chịu muốn chết, chỉ có thể nhanh chóng quay trở về thủ đô lồng vào khung ảnh treo lên. Đồng thời, cũng sẽ mua cho nó một gói bảo hiểm giá trị cao, xem nó như tác phẩm quan trọng nhất cuộc đời này.

“Có cần thiết phải như vậy không?” Lâm Phàm nói. Nếu như có hai vị đại sư này ở đây dạy bọn nhỏ vẽ tranh thì cũng không phải là lựa chọn tồi, cũng để cho bọn nhỏ cảm nhận một chút hào quang của đại sư. Đương nhiên, nếu như đối phương thực sự phải quay về thì hắn cũng không thể nói gì khác. Hắn cũng không nghĩ rằng bức tranh của mình đối với một vài người mà nói, thật sự lại quan trọng như vậy.

“Cần thiết chứ! Cần thiết chứ!” Nguyệt Thu Cư Sĩ vội vàng gật đầu. Ánh mắt nhìn về phía kiệt tác trước bàn vẽ, tác phẩm xuất sắc như vậy mà không bảo vệ tốt, ông ấy ăn cơm đi ngủ cũng sẽ bất an.

Thấy tình huống như vậy Lâm Phàm cũng không ngăn cản nữa: “Nếu đã như thế thì lần sau lại giao lưu thảo luận tiếp vậy!”

Đào Thế Cương mở lời: “Lâm đại sư, bây giờ anh có muốn gia nhập hiệp hội hay không?”

Gặp gỡ được bậc thầy như Lâm đại sư, ông ấy thực sự muốn kéo hắn gia nhập hiệp hội, bậc thầy như vậy không gia nhập hiệp hội thật đúng là đáng tiếc. Hơn nữa bọn họ cũng muốn cùng Lâm đại sư thường xuyên trao đổi nâng cao kỹ năng hội họa của bản thân, kiến thức vô biên sống tới già thì học tới già.

Lâm Phàm xua tay nói: “Trước mắt cứ từ từ đã, nếu như tôi muốn gia nhập hiệp hội thì tôi sẽ liên hệ với ông!”

Nguyệt Thu Cư Sĩ mở lời nói: “Lâm đại sư, triển lãm tranh quốc họa không biết cậu có thời gian đến tham dự một chút được không?”

Lâm Phàm gật đầu: “Được, tôi sẽ đợi thông báo của ông!”

Nhìn sự kiện lớn, tăng thêm một chút kiến thức cũng tốt.

Chương 685: Mơ mộng hão huyền

Sau khi mọi người trao đổi một lúc, Nguyệt Thu Cư Sĩ cẩn thận từng li từng tí đem bức tranh ‘Bách điểu triều phượng’ kia đóng gói lại, giữ chặt bên mình giống như bảo bối. Lâm Phàm nhìn thấy tất cả nhưng cũng bất lực lắc đầu, trong lòng cũng có chút sảng khoái. Tranh của hắn vậy mà được người khác yêu thích như vậy, cảm giác này không cần nói cũng biết chắc chắn là rất vui rồi.

Bên ngoài viện nhi đồng trẻ em Nam Sơn.

Nguyệt Thu Cư Sĩ tâm trạng vô cùng vui vẻ: “Anh Đào, đặt vé hạng thương gia đi!”

Đào Thế Cương cười nói: “Không phải anh chỉ thích đi vé hạng thường thôi sao!”

“Chuyện này không giống nhau, mạng của tôi cũng không quan trọng bằng bức tranh này, chắc chắn phải để nó an toàn mới được. Đợi chút nữa tôi liên hệ người đến sân bay để đón chúng ta!” Nguyệt Thu Cư Sĩ nói.

Đào Thế Cương cười nói: “Không cần thiết phải vậy chứ, người khác cũng không biết mà!”

“Không được! Không biết cũng không được! Nhất định phải an toàn mới được, nếu như làm mất rồi cả đời này của tôi đều sẽ bất an!” Nguyệt Thu Cư Sĩ nói.

Lần này đến Thượng Hải thực sự là quá đáng giá, đáng giá đến mức khiến bọn họ không biết nói như thế nào. Không ngờ rằng vậy mà có thể thấy được tác phẩm cỡ này giáng thế, mặc dù Lâm đại sư không có danh tiếng nhưng bọn họ là loại người chỉ nhìn vào danh tiếng thôi sao?

Chỉ có những người dung tục có chút tiền hoặc nhà giàu mới nổi mới để ý đến những hoạ sĩ có danh tiếng, người sành sỏi hiểu được tác phẩm nghệ thuật như bọn họ sẽ không để ý có danh tiếng hay là không có danh tiếng. Thứ họ để ý chính là giá trị chân thật của tác phẩm nghệ thuật đó, cho dù là trăm năm hay là ngàn năm sau thì giá trị cũng sẽ không thay đổi.

Giống như trong hiệp hội của bọn họ, có một người ông ấy rất xem thường. Chủ yếu là do người này hay sử dụng mánh khóe để tuyên truyền bản thân. Khiến giá trị bức tranh của gã được đẩy lên cao, ở trong mắt người ngoài trông thì rất lợi hại

nhưng trong mắt bọn họ thì không đáng một đồng, có cho cũng không cần.

…

Viện phúc lợi trẻ em Vân Sơn.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, có chút đau lòng, mười điểm bách khoa toàn thư cuối cùng cũng không còn. Nhưng hắn biết rõ việc giả bộ làm màu thì cần phải trả giá đắt, mà mười điểm bách khoa này chính là cái giá phải trả. Bây giờ trên người không còn chút điểm bách khoa nào nữa, có thể nói là vô cùng bi ai, chỉ có thể từ từ kiếm lại mà thôi.

Trước khi kiến thức tạm thời này vẫn chưa biến mất, Lâm Phàm bỗng hô to một tiếng: "Bày ra bút mực!"

Triệu Minh Thanh ngơ người, bị tiếng hô này dọa cho một trận. Sau đó thấy lão sư nhanh chân bước đến bàn vẽ, đặt lên tờ giấy rồi cầm bút tiêu sái, múa một hồi rồng bay phượng múa.

Tuyệt thế vô song.

Hạnh lâm thánh thủ. (ý tứ ca ngợi người có y thuật cao minh)

…

"Kỹ năng thư pháp tạm thời hết hiệu lực!"

Sau khi nghe được câu này, Lâm Phàm dừng động tác trong tay nói: "Viết bao nhiêu trang rồi?"

Triệu Minh Thanh đếm: "Lão sư! Mười trang rồi!"

Lâm Phàm rất hài lòng gật đầu, cảm thấy không tệ, mười trang xem như đã không tệ rồi. Thư pháp thế này, trong thiên hạ tự nhận mình là thứ hai thì không ai dám nhận thứ nhất. Triệu Minh Thanh nhìn những chữ viết này cũng thán phục không thôi, nhưng vì ông ấy không phải là nhân sĩ chuyên nghiệp nên cũng không có ngạc nhiên cho lắm, cũng không thể bình phẩm mà chỉ âm thầm cảm thán chữ này rất có khí thế mà thôi.

"Cái này tặng cho ông, tuổi cao trí càng cao. Không tệ! Đem về nhớ đóng khung treo ở thư phòng nha!" Lâm Phàm nói.

Triệu Minh Thanh nhìn bốn chữ này rồi nhìn Lâm Phàm: "Lão sư! Cái này…"

“Sao? Chẳng lẽ có vấn đề gì à?” Lâm Phàm hỏi.

Đối mặt với lão sư cho dù là có vấn đề thì cũng biến thành không có vấn đề, rồi ông ấy lắc đầu đáp: “Không có gì, chỉ là bốn chữ này của lão sư rất phong cách, không tầm thường chút nào!”

Lâm Phàm mỉm cười, cứ nói đùa. Chủ yếu là vì bản thân hắn không có danh tiếng, bằng không thì mấy chữ này đáng giá ngàn vàng ấy chứ. Nếu bây giờ mà đại gia thư pháp gặp bốn chữ này, ai dám cùng hắn đối đầu.

Vốn lúc tặng tranh cho Nguyệt Thu Cư Sĩ hắn không có nghĩ nhiều như vậy, nhưng khi vẽ xong mới phát hiện một bức quốc họa nếu không viết mấy chữ này thì bức tranh căn bản là không đầy đủ.

Nhưng bản thân lại không biết thư pháp thì có thể làm gì được? Chỉ có thể dùng điểm để đổi thôi, nhưng cũng may bách khoa toàn thư cũng khá đáng tin. Kỹ năng tạm thời chỉ cần mười điểm, đổi thì đổi thôi, ai biểu mình thích làm màu, trước đó không chịu suy nghĩ kỹ càng làm chi.

Bức tranh kia đương nhiên là kiệt tác nhưng trong tay mình thì nó sẽ vô dụng, có điều giao cho Nguyệt Thu Cư Sĩ không chỉ khiến đối phương sùng bái mình mà trong nháy mắt còn có thể giúp mình truyền bá ra ngoài.

Lâm Phàm không ngừng ảo tưởng.

Ngân hàng đến đòi nợ một tỷ mà bản thân không có tiền thì phải làm sao, thế là ngân hàng yêu cầu chỉ cần mình vẽ mười bức tranh là được. Nghĩ đến đây, Lâm Phàm không khỏi nợ nụ cười.

Triệu Minh Thanh đứng bên cạnh nhìn lão sư, chỉ thấy không hiểu sao lão sư lại nhe răng cười như vậy, trong lòng có chút sợ hãi, ông nói: “Lão sư! Lão sư!”

Lâm Phàm phản ứng lại: “Sao vậy?

Triệu Minh Thanh lắc đầu: “Không có gì!”

“Ồ! Đúng rồi! Nên giải thích cho ông một chút về nội dung bên trong quyển ‘Lý thuyết bệnh thương hàn’ mấy chỗ không

hiểu, ông nghe cho kỹ rồi khi trở về ngồi xuống xem xét nha.” Lâm Phàm nói.

Triệu Minh Thanh gật đầu nói: “Vâng! Lão sư! Triệu Minh Thanh sẽ cố gắng ghi nhớ!”

Chương 686: Cứu người trên đường

Hôm sau!

Điền Thần Côn nhìn Lâm Phàm đang bận rộn, không khỏi hỏi hắn: “Cậu đang làm gì vậy? Những chữ này là từ đâu ra vậy?”

Lâm Phàm đã đóng khung một bức thư pháp, đang chuẩn bị treo nó trong cửa hàng để tăng thêm chút không khí nho gia. Mặc dù hắn không hiểu nhiều về chuyện này, nhưng dùng nó để trang trí bên ngoài cũng không tồi lắm.

“Còn những chữ này thì sao? Đều là tôi viết cả đấy, có phải nhìn qua giống như rồng bay phượng múa, đại khí bàng bạc, có thể xưng là thiên hạ đệ nhất được chứ?” Lâm Phàm tự tâng bốc mình, trong lòng vui thích, những thứ này đều là kiệt tác của mình cho nên trưng bày trong cửa hàng đúng là không tệ.

“Chữ viết coi như không tệ, chỉ là so với tôi thì kém hơn một chút.” Điền Thần Côn là người thô kệch, sao có thể thưởng thức được những thứ này, cho nên ông ta cũng chém gió một chút.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn Điền Thần Côn nói: “Ông thì hiểu cái gì, nhìn thử hai bức tranh này đi, tạm được sao? Đây chính là tranh được đại sư quốc họa tự tay vẽ ra, nếu mà dựa theo định giá trên thị trường thì cũng hơn mấy chục vạn đấy.”

“Cậu lừa gạt ai đó, có danh họa nào mà Điền mỗ tôi chưa từng thấy qua, bức tranh này mà có giá mấy chục vạn, đưa cho tôi tôi cũng không muốn.” Điền Thần Côn tất nhiên không tin, cái tên nhóc này làm gì có thể quen biết đại sư nào, chuyện này nói cho quỷ nghe sợ là quỷ còn không tin.

Triệu Trung Dương ở bên cạnh hỏi: “Đây là thật, thật sự là do đại sư vẽ.”

Cậu ta là người đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, đặc biệt là kỹ năng vẽ cao siêu của anh Lâm đã khuất phục được

hai vị đại sư kia. Càng làm cho cậu ta kinh ngạc hơn và nghĩ mãi không ra đó chính là vì sao anh Lâm lại có thể lợi hại không biên giới như vậy.

Điền Thần Côn phất tay: "Tôi không tin lời các người nói, lời các người nói ngay cả một dấu chấm câu tôi cũng không tin."

Lâm Phàm và Triệu Chung Dương liếc nhìn nhau, không khỏi nở nụ cười, cái này không tin thì không tin. Có điều nếu biết giá trị thật của nó, cái tên Điền Thần Côn này nhất định sẽ cũng bái bọn chúng như là tổ tiên mất.

Ngày hôm qua đưa cho Triệu Minh Thanh một bức thư pháp, cũng không biết thế nào. Nhưng mà hiện tại Triệu Minh Thanh đang ở trong thư phòng nghiên cứu 'Lý thuyết bệnh thương hàn' thỉnh thoảng cũng ngẩng đầu lên nhìn tác phẩm thư pháp được gắn trên bức tường đối diện.

'Càng già càng dẻo dai'

Cái này vì sao đều cảm thấy có gì đó quái dị.

Nhưng đây là quà của lão sư tặng, cho dù có quái dị cũng phải treo trong thư phòng, nếu không treo mà để cho lão sư biết được thì đó chính là đang coi thường lão sư, lão sư tức giận thì có thể nói là bi kịch.

Leng keng!

Điện thoại của Triệu Minh Thanh vang lên.

Giọng nói ở đầu bên kia điện thoại càng thêm cung kính: "Ông Triệu, đã hai ngày ông không có tới học viện, có chuyện gì sao?"

Bây giờ Triệu Minh Thanh đã hoàn toàn trầm mê vào quyển 'Lý thuyết bệnh thương hàn' không thể thoát ra được, lúc này nhận được điện thoại đột nhiên có chút không phản ứng kịp. Ông chợt nhận ra mình thực sự đã không đến học viện trong hai ngày liên tiếp, hôm nay đã là ngày thứ ba rồi.

"Không có việc gì, chiều nay tôi sẽ tới." Triệu Minh Thanh suy nghĩ một chút nói.

Kiến thức trong 'Lý thuyết bệnh thương hàn' rất phong phú, phải cần một chút thời gian mới có thể hiểu thấu đáo. Hơn nữa sau khi được lão sư chỉ điểm, một số chỗ không hiểu rõ cũng

dần hiểu ra nhưng vẫn cần phải hiểu sâu mới có thể hiểu tường tận.

Sau khi cúp điện thoại, Triệu Minh Thanh thấy thời gian vẫn còn sớm nên lại tiếp tục trầm mê trong đó.

Vợ của Triệu Minh Thanh đã sớm quen với cách sống tẩu hỏa nhập ma gần đây của người bạn già mình, nhưng chỉ cần thấy ông ta vui vẻ là được rồi.

Buổi chiều.

Lâm Phàm lái xe, xuất phát đến viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

Lúc này, hắn nhìn thấy ở ven đường phía xa có rất nhiều người tụ tập lại, nhìn xuyên qua khe hở thì hắn nhìn thấy hình như có một người đang nằm ở đó.

Sau khi suy nghĩ một lúc, hắn lại nhìn khí trời.

Nếu bị mình đã gặp thì cũng nên dừng lại xem một chút.

Dừng xe đậu sang một bên.

Lâm Phàm đẩy đám người ra, chỉ thấy một người phụ nữ trung niên nằm bên đường, có vẻ như vì thời tiếng nắng nóng nên kiệt sức và ngất xỉu ở đó.

Người qua đường xung quanh xì xào bàn tán.

“Có chuyện gì với người này vậy?”

“Nếu không thì tiến lên nhìn một chút?”

“Anh đi lên đi, tôi không lên đâu. Chuyện này quá nguy hiểm, lỡ như có chuyện gì thì chính mình sẽ gặp xui xẻo mất.”

“Xin nhường đường…”

Một cô gái trông như học sinh tiến lên, sau đó ngồi xổm xuống: “Cô à, cô làm sao vậy?”

Cô nữ sinh đối mặt với tình huống này cũng đành bó tay, nhưng ít ra vẫn tốt hơn nhiều so với đám người qua đường chỉ đứng vây xem.

“Đừng đụng vào cô ấy?” Lúc này, Lâm Phàm lập tức lên tiếng, tiếp đó dưới ánh mắt kinh ngạc của nữ sinh kia hắn kiểm tra tình hình của người phụ nữ trung niên. Thế nhưng khi hắn nhìn thấy khuôn mặt của người phụ nữ, hắn nhận ra khuôn mặt

này có chút quen thuộc. Giống như là đã thấy qua ở đâu rồi, nhưng trong thời gian ngắn hắn tạm thời không nhớ ra.

Chương 687: Người quen cũ

“Cho tôi nước.” Lâm Phàm lên tiếng, nữ sinh bên cạnh lập tức đưa nước khoáng cho hắn. Dưới sự giúp đỡ của Lâm Phàm thì người phụ nữ trung niên cuối cùng cũng đã tỉnh lại.

Khi người phụ nữ trung niên tỉnh lại thì vẻ mặt vẫn còn hơi mê mang, nhưng khi nhìn thấy Lâm Phàm thì bà ấy đã nắm chặt tay Lâm Phàm nói: “Ông chủ nhỏ…”

Lâm Phàm hơi kinh ngạc nói: “Bà biết tôi sao?”

Khi hắn nhìn thấy ánh mắt của người phụ nữ trung niên, hắn đột nhiên nhớ ra: “Bà là mẹ của đứa con gái bị mắc bệnh chán ăn.”

Bà Vương gật đầu: “Ông chủ nhỏ, là tôi, là tôi.”

Chuyện đó cũng xảy ra đã lâu rồi, nhưng ở phố Vân Lý Lâm Phàm không biết mình đã từng nhìn thấy người này chưa. Dù sao thì số lượng người xếp hàng quá đông, không chú ý cũng là chuyện bình thường.

Thấy xung quanh có rất nhiều người, Lâm Phàm nói: “Có chuyện gì đợi lát nữa rồi nói, đứng dậy trước đi.”

Người qua đường thấy người không sao nên cũng tản ra, thời tiết quá nóng nên cũng không ai muốn đứng dưới nắng, Lâm Phàm nhìn về phía nữ sinh kia nói: “Cô gái nhỏ rất có lòng đó nha, tên cô là gì?”

Cô gái nhỏ thoạt nhìn mới mười tám mười chín tuổi, khuôn mặt vui vẻ ngọt ngào. Hiện tại thấy dì này không có việc gì nữa nêu cười nói: “Tôi là Phương Duyệt, sinh viên năm thứ nhất đại học Thượng Hải.”

Lâm Phàm gật đầu và mỉm cười: “Được rồi, bây giờ người đã không sao rồi, cảm ơn cô.”

Phương Duyệt cười nói: “Đây là chuyện tôi nên làm.”

…

Bên trong xe.

Lâm Phàm bật máy điều hòa ở mức tối đa, người này là mẹ của cô bé mắc chứng bệnh kén ăn. Lúc này hắn đã nhớ ra, trước đó thì người này thường xuyên xếp hàng trước cửa hàng của hắn để mua bánh kếp, nhưng đã một thời gian rồi chưa gặp lại. Hiện tại bà Vương đã bình tĩnh lại một chút, nhưng sắc mặt so với trước đây hắn gặp trông già hơn nhiều.

“Con gái dì thế nào rồi? Bệnh tình có tiến triển tốt hơn không?” Lâm Phàm hỏi.

Chuyện này không liên quan gì đến hắn, tuy nói tấm lòng của bác sĩ như cha mẹ, nhưng hắn cũng không phải là bác sĩ. Tuy nhiên, hiện tại nhìn thấy vẻ mặt của người phụ nữ này, hắn không khỏi thở dài.

Bây giờ y học cao siêu, đã hiểu rõ tất cả phương diện của bệnh nhân mắc bệnh chán ăn, bệnh này có thể chia thành hai thái cực, một loại bệnh chán ăn là tự mình tìm đường chết, hai là bị ức chế tinh thần hoặc là vì trải qua một trận đả kích nào đó,… Thuộc về tổn thương thần kinh của bản thân nên có ác cảm với đồ ăn, tức là chứng rối loạn ăn uống.

Bà Vương lắc đầu: “Bệnh tình càng ngày càng nặng, đã gầy gò không còn hình người rồi.”

“Tại sao bà lại ngất ở giữa đường?” Lâm Phàm hỏi, quả thật hắn không cần hỏi cũng biết rõ là bị thiếu dinh dưỡng, thân thể quá mệt mỏi dẫn đến suy nhược. Hơn nữa thời tiết nóng bức, tự nhiên sinh ra chóng mặt, hạ huyết áp.

Bà Vương lắc đầu, tất nhiên là không muốn nói, sau đó nhìn Lâm Phàm: “Ông chủ nhỏ, cậu có thể thương hại tôi, cho tôi một phần bánh kếp được không.”

Lâm Phàm sửng sốt, không nghĩ tới bà Vương sẽ dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với hắn, đây chính là lời cầu xin.

Ài!

Trước đây không có khả năng nhưng bây giờ thì hắn đã có khả năng, cho nên đối với một số bệnh tật là do bản thân mình gây ra nhưng lại liên lụy đến cha mẹ thì chuyện này phải nói là làm cho người ta cảm thấy rất bất lực.

“Đi bệnh viện trước đi, nhìn xem con gái của bà đã phát triển đến mức nào.” Lâm Phàm nói, không nghĩ tới chuyện này vòng tới vòng lui cuối cùng lại dẫn đến việc liên quan đến chứng bệnh chán ăn.

Dù vậy, đối với chuyện này cứ từ từ mà làm thôi.

Bệnh viện!

“Dì Vương.” Y tá Lương Viện nhìn thấy người đến thì chào hỏi một tiếng, cô ấy cũng thông cảm với tình cảnh hiện tại của dì Vương, nhưng cũng không thể làm gì được. Bọn họ cũng không giúp được gì, loại bệnh này thật ra không phải là không trị được, nếu ý chí của người bệnh kiên cường muốn khôi phục sức khỏe thì chỉ cần kiên trì sẽ không có vấn đề gì. Nhưng mấu chốt là con gái của dì Vương giống như không có ý cho chuyện này, cho dù bây giờ sắp phải bỏ mạng nhưng cũng không có chút ý định khôi phục sức khỏe.

Lúc này, Lương Viện nhìn thấy người đàn ông bên cạnh dì Vương, lập tức giật mình nói: “Lâm đại sư.”

Cô ấy có hơi hưng phấn, bánh kếp của Lâm đại sư hiện tại rất nổi tiếng, cho dù bệnh nhân bị bệnh chán ăn cũng có thể ăn hết. Lâm đại sư cũng rất hào phóng, còn đưa hàng mẫu cho bệnh viện nghiên cứu, nhưng đến nay vẫn chưa có một chút manh mối nào.

“Ừm.” Lâm Phàm gật đầu: “Con gái dì Vương thế nào rồi?”

Lương Viện liếc nhìn dì Vương lắc đầu: “Không tốt lắm.”

Quả thật, bọn họ đã dùng hết mọi cách nhưng vẫn không có cách nào thay đổi được tình thế này, chỉ có thể nhìn con gái của dì Vương dần dần gầy đi. Có đôi khi họ cũng rất tức giận, có một cô con gái như vậy thì bọn họ chỉ muốn mặc kệ sống chết, quá ích kỷ, thật sự quá ích kỷ. Nhưng nhìn dì Vương như thế này, bọn họ cũng không có cách nào.

“Chủ nhiệm Chương, Lâm đại sư của phố Vân Lý đã đến.” Lương Viện hô lên.

Chủ nhiệm Chương đang kiểm tra tình hình của bệnh nhân, nhìn thấy người đến lập tức mỉm cười đi lên phía trước: “Lâm đại sư, sao cậu lại tới đây?”

Chương 688: Tổ chuyên gia

“Trên đường tôi gặp cô Vương, bây giờ đến xem tình hình như thế nào.” Lâm Phàm nói, bây giờ đối với Lâm Phàm, bệnh chán ăn này không phải bệnh nan y, chữa trị rất đơn giản, nhưng hắn đang nghĩ biện pháp. Tuy nhiên đối với tình hình hiện tại thì chỉ có thể xem trước tình hình như thế nào đã.

Chủ nhiệm Chương lắc đầu: “Tình hình rất tệ. Vương Lily là người mắc bệnh chán ăn nghiêm trọng nhất trong bệnh viện của chúng tôi. Hơn nữa thân thể hiện tại của cô bé đã ở mức nguy kịch, nếu không được điều trị hiệu quả, sợ rằng…”

Lời tuy chưa nói hết nhưng tất cả mọi người đều hiểu, chính là không cứu nổi.

Bây giờ dì Vương đã quen rồi, bà ấy từ hi vọng đến tuyệt vọng, từ tuyệt vọng đến hy vọng. Thời gian dần trôi qua bà ấy cũng dần chết lặng, bất kể tình huống cuối cùng như thế nào thì bà ấy đều có thể chịu đựng được, nhưng bây giờ, bà ấy thầm nghĩ mình làm hết khả năng của mình để phục hồi sức khỏe cho con gái.

Trong phòng bệnh.

Lâm Phàm nhìn Vương Lily nằm trên giường, mệt mỏi uể oải đang nhắm mắt ngủ, lông mày hơi nhíu chặt lại. Nếu hắn nổi nóng một chút, một chiêu có thể sẽ mang cô bé đi.

Nhưng hiện tại nhìn qua có chút đáng thương, nhưng người đáng thương cũng có chỗ đáng ghét.

“Chủ nhiệm Chương, dựa theo tình hình hiện tại, ông cảm thấy có thể trụ được bao lâu?” Lâm Phàm hỏi.

Chủ nhiệm Chương suy nghĩ một chút nói: “Dựa theo tình hình hiện tại, nhiều nhất là một tháng. Nếu như có thể ăn uống có chất dinh dưỡng thì có thể từ từ tốt lên nhưng tình hình của Vương Lily quá nghiêm trọng. Ngay cả cháo cũng nuốt không trôi, mỗi ngày chỉ có thể dựa vào thuốc để duy trì tính mạng, thể lực đã thấp đến trình độ kinh người rồi.”

Lúc này, Lương Viện ở bên cạnh nói: “Chủ nhiệm, người của tổ chuyên gia đã tới rồi.”

Lâm Phàm nghi hoặc nhìn chủ nhiệm Chương, không biết chuyện tổ chuyên gia là gì, chủ nhiệm Chương giải thích: "Chuyện của Vương Lily đã được các phóng viên truyền ra ngoài, ảnh hưởng trên mạng rất lớn. Hơn nữa điều kiện của gia đình Vương Lily không tốt, trên mạng đã tiến hành quyên góp quỹ, tổ chuyên gia này là chuyên gia từ trung tâm nghiên cứu bệnh chán ăn. Họ rất am hiểu căn bệnh này, vì vậy họ đã đến đây xem xét, xem có thể làm giảm các triệu chứng hay không. Tôi đi tiếp đón trước, Lâm đại sư chúng tôi đi trước."

Lâm Phàm gật đầu: "Được."

Giờ phút này trong phòng bệnh chỉ còn lại Lâm Phàm và dì Vương. Lúc này dì Vương đang lau nước mắt một mình, nước mắt đã cạn khô, nhìn con gái đang nằm trên giường bệnh thì trong lòng bà ấy cũng đau.

Lâm Phàm đi tới, đặt một tay lên cổ tay của Vương Lily để kiểm tra tình hình cụ thể.

"Ông chủ nhỏ, cậu đây là…"

Lâm Phàm xua tay, ý bảo im lặng, cả nước người mắc loại bệnh đến mức nghiêm trọng thế này không có nhiều. Nếu có thì cũng chỉ là triệu chứng sơ kỳ, nếu điều chỉnh tốt thì sẽ không có chuyện gì. Nhưng phát triển đến tình trạng như Vương Lily, có thể nói chẳng khác là tìm đường chết.

Đối với một số người do áp lực công việc cao, khi phát hiện mình mắc bệnh chán ăn thì đầu tiên phải chủ động phục hồi cơ thể, tích cực phối hợp với bác sĩ điều trị thì sẽ khỏi bệnh trong thời gian ngắn.

Nhưng giống như thế này, có thể thấy là đã không thể xuống giường, trường hợp thế này ít càng thêm ít.

Lâm Phàm lấy điện thoại di động ra gọi cho Triệu Minh Thanh: "Minh Thanh, tôi đang ở bệnh viện XX, ông qua đây một chuyến đi."

Hắn gọi cho Triệu Minh Thanh, bảo ông ta đến xem một chút, với tình hình hiện tại của Vương Lily thì dùng thuốc tây điều trị không phải là không thể. Thế nhưng với thể chất hiện tại đã không thể chịu được tác dụng của thuốc, nếu điều trị bằng thuốc Trung Y thì có thể nhẹ hơn một chút.

Tất nhiên, đây coi như là lần đầu tiên cùng Triệu Minh Thanh thực hành, mở ra chương trình dạy mới.

Triệu Minh Thanh đang chuẩn bị đến học viện, bây giờ nhận được điện thoại của lão sư nên ông ấy lập tức đổi ý, đến học viện sao quan trọng bằng đến chỗ của lão sư.

Ông ấy vừa nghe đến hai chữ 'bệnh viện', trong lòng chợt run lên, chẳng lẽ lão sư đích thân dạy mình sao? Ngẫm lại đúng là có chút kích động.

…

Trong mắt dì Vương, Lâm đại sư cũng không phải là bác sĩ, bà ấy không biết Lâm đại sư đang làm gì. Bây giờ, bà ấy đều đã đặt hết hy vọng vào tổ chuyên gia.

Lâm Phàm đứng sang một bên, đợi Triệu Minh Thanh đi tới, chuyện này cần phải thương lượng với Triệu Minh Thanh. Nếu đơn độc chữa sợ là sẽ phát sinh chuyện không may, dù sao chuyện này cũng có ảnh hưởng rất lớn, nhưng nếu điều chế ra thuốc chữa, vẫn có thể thực hiện được.

Bệnh chán ăn này không giống như bệnh nan y, chỉ có thể dựa vào tự tay hắn chữa trị, có thể điều chế một số loại thuốc đặc trị để chữa trị là tốt nhất. Tuy không phải là thuốc uống một lần là khỏi, nhưng nhất định có thể chữa khỏi.

Lúc này, ở bên ngoài có một đám người đi tới.

Lâm Phàm liếc nhìn, người đi cùng với chủ nhiệm Chương là một người đàn ông trung niên, nhìn qua khoảng bốn năm mươi tuổi. Ở đằng sau ông ta là một nhóm người có lẽ là nhân viên trong tổ chuyên gia.

"Chuyên gia Thường, đây là mẹ của Vương Lily." Chủ nhiệm Chương giới thiệu, sau đó nhìn bà Vương nói: "Đây là chuyên gia Thường, tổ trưởng tổ chuyên gia của trung tâm nghiên cứu bệnh chán ăn ở Hải Thành."

Chương 689: Lâm Phàm cảnh báo trước

Bà Vương nhìn người kia, lập tức cầu xin: "Chuyên gia Thường, xin ông hãy chữa khỏi bệnh cho con gái tôi."

Chuyên gia Thường nhìn bà Vương gật đầu, sau đó nhìn giường bệnh thì không khỏi nhíu mày: "Người trẻ tuổi kia là ai?"

Chủ nhiệm Chương giới thiệu: "Đây là Lâm đại sư. Bánh kếp của cậu ấy có thể khiến bệnh nhân chán ăn có thể ăn lại, nhưng không thể chữa khỏi."

Chuyên gia Thường không nhịn được cười: "Thật sao? Còn có chuyện này?"

Đương nhiên trong nụ cười này có ẩn chứa một tia khinh thường, sau đó mới chú ý đến Vương Lily đang nằm trên giường bệnh: "Một người còn trẻ mà mắc bệnh nặng như vậy thì có thể chịu được bao nhiêu áp lực? Theo tôi thấy đại đa số đều là tự làm tự chịu, không chỉ hại mình mà còn làm hại chính gia đình mình."

Lâm Phàm cười và nói: "Lời này có lý nhưng mà nói thẳng quá rồi đó."

Hắn vẫn đồng ý với những gì chuyên gia vừa nói, nhưng cái vị chuyên gia này cũng không để Lâm Phàm vào mắt, sau đó nói: "Nhân viên không liên quan thì đi ra ngoài trước, tôi và nhóm của tôi sẽ tiến hành kiểm nghiệm số liệu của bệnh nhân, đem một bát cháo đến đây để xem bệnh nhân phản ứng như thế nào."

Tuy rằng không chỉ mặt gọi tên, nhân viên không liên quan chính là mình, nhưng Lâm Phàm cũng không tranh cãi với đối phương, hắn chỉ mỉm cười đứng dậy: "Thân thể của bệnh nhân đã suy yếu đến cực hạn, đồng thời dạ dày cũng rất yếu, nếu ăn cháo sẽ xảy ra phản ứng dây chuyền khiến dạ dày bị co thắt dẫn đến hậu quả rất nghiêm trọng đó."

Đây là đề nghị của Lâm Phàm.

Chuyên gia Thường cau mày: "Chủ nhiệm Chương, phiền ông dọn dẹp một chút, đội tôi cần kiểm tra."

Chủ nhiệm Chương gật đầu, ông ấy không có quyền lên tiếng trước mặt các chuyên gia, sau đó nói: "Bà Vương, Lâm đại sư, chúng ta ra ngoài trước để chuyên gia đến xem."

Lâm Phàm tùy ý, chuyên gia đến vậy cứ để chuyên gia xử lý.

Bất kể chuyện gì xảy ra, phóng viên sẽ luôn là người đến đầu tiên.

Chuyện của Vương Lily cũng đã có trên bách khoa toàn thư trên mạng (Wikipedia), có nhiều phương tiện truyền thông đã tiến hành đưa tin, tuy nhiên kể từ khi được trị liệu thì không có tin tức gì để đưa tin, chỉ thỉnh thoảng báo một chút thông tin để cư dân mạng quan tâm biết tình huống ra sao.

Nhưng bây giờ tổ chuyên gia đến đã thu hút sự theo dõi của các phóng viên, tổ chuyên gia vừa đến bệnh viện thì các phóng viên cũng đã đến.

Nếu là nói trong bệnh viện không có người theo dõi, đánh chết bọn họ cũng không tin, nếu không thì vì sao phóng viên lại tới nhanh như vậy.

Bên ngoài phòng bệnh, các phóng viên vây quanh chủ nhiệm Chương.

“Chủ nhiệm Chương, xin hỏi tổ chuyên gia tới đã có biện pháp nào để khống chế bệnh tình chưa?”

“Theo chúng tôi được biết, tổ chuyên gia của trung tâm nghiên cứu bệnh chán ăn là những người chủ lực trong việc nghiên cứu bệnh này trong nước, bọn họ có chắc chắn hoàn thành việc trị liệu này không?”

“Chủ nhiệm Chương, ông có thể trả lời câu hỏi một chút được không?”

Các phóng viên mồm năm miệng mười hỏi, bọn họ đều rất quan tâm vấn đề này.

Đối mặt với nhiều phóng viên như vậy, chủ nhiệm Chương cũng bất lực, có lúc những phóng viên này khiến người ta chán ghét, nhưng có lúc lại phải cảm ơn những phóng viên này.

Ví dụ như chuyện của Vương Lily, nếu không có các phóng viên đưa tin thì không thể thu hút được sự chú ý chứ đừng nói đến hoạt động quyên góp tiền.

Nhưng nhiều khi các phóng viên đến rất đông lại làm ảnh hưởng đến quá trình trị liệu, phải nói đây là con dao hai lưỡi, có thể cứu người cũng có thể giết người.

Chủ nhiệm Chương nói: “Mọi người yên lặng một chút, tổ chuyên gia đang ở bên trong kiểm tra tình trạng của bệnh nhân, nếu mọi người muốn biết chuyện gì có thể chờ tổ chuyên gia ra rồi hỏi.”

Hiện tại ông ấy không dám nói bậy nói bạ, cái gì mà bảo đảm chữa khỏi bệnh ông ấy chắc chắn không dám nói, quỷ mới biết những phóng viên này sẽ viết như thế nào. Đến cuối cùng lại bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, cái có không thể bù cái mất.

Đúng lúc này.

Chuyên gia Thường đẩy cửa ra: “Cháo tôi cần sao vẫn chưa đến?”

Nhưng khi nhìn thấy một nhóm phóng viên bên ngoài, sắc mặt chuyên gia Thường bỗng nhiên thay đổi. Ông ta nở một nụ cười giống như muốn thể hiện thái độ lương y như từ mẫu trước mặt các phóng viên.

“Đây là chuyên gia Thường của tổ chuyên gia.” Chủ nhiệm Chương giới thiệu.

Các phóng viên như ong vỡ tổ tiến lên hỏi: “Chuyên gia Thường, tình trạng của bệnh nhân thế nào rồi? Mọi người là chuyên gia của trung tâm nghiên cứu bệnh chán ăn ở Hải Thành, đối với bệnh này có biện pháp nào không?”

“Vương Lily là một bệnh nhân mắc bệnh chán ăn cấp độ nặng. Bệnh viện khẳng định nếu điều trị không có hiệu quả, Vương Lily chỉ có thể sống được thêm một tháng.”

“Chuyên gia Thường, mong ông nói vài lời.”

Đối mặt với nhiều phóng viên như vậy, chuyên gia Thường mỉm cười: “Các đồng chí phóng viên, những vấn đề này tạm thời rất khó nói. Nhưng mà mọi người yên tâm, tình hình của Vương Lily không phải là nghiêm trọng nhất mà chúng tôi từng thấy. Nhân viên trong tổ chuyên gia của chúng tôi rất có kinh nghiệm, đối với bệnh này nhất định sẽ có biện pháp, mặc dù không thể chữa khỏi nhưng kiểm soát sự phát triển của bệnh thì không thành vấn đề.”

Lâm Phàm đứng ở một bên xem biểu hiện của chuyên gia Thường, hắn có chút đồng tình với những lời này. Dù thế nào

họ cũng là tổ chuyên gia, mặc dù họ không thể giúp Vương Lily tốt lên, nhưng việc kiểm soát bệnh thì không có vấn đề gì.

Hơn nữa chuyện của Vương Lily lần này đã thu hút sự chú ý của dân mạng, nếu tổ chuyên gia có thể kiểm soát căn bệnh hoặc chữa khỏi thì chuyện này thực sự rất khó tin.

Cho nên bất luận là thế nào thì cũng phải nhìn thấy hiệu quả.

Chương 690: Xảy ra vấn đề

Phóng viên: "Xin chào chuyên gia Thường, xin hỏi hiện tại kết quả xét nghiệm của mọi người như thế nào rồi?"

Chuyên gia Thường: "Xin lỗi tôi không thể trả lời vị phóng viên này, chúng tôi đã kiểm tra và mọi thứ đều bình thường. Bây giờ chúng tôi cần bệnh nhân ăn một ít cháo để xem phản ứng của bệnh nhân với đồ ăn thanh đạm như thế nào."

Các phóng viên không hiểu ý, nhưng bọn họ cũng đã nhận được nhiều tin tức hữu ích từ các chuyên gia.

Lâm Phàm ngẩng đầu lên nói: "Chuyên gia Thường, với tình huống hiện tại của bệnh nhân, thật sự không thể ăn cháo, dạ dày của cô bé không thể chịu được đâu."

Chuyên gia Thường liếc nhìn Lâm Phàm, phớt lờ hắn sau đó nói với các phóng viên vài câu rồi quay trở lại phòng bệnh, sau đó thì y tá bưng một bát cháo vào.

Các phóng viên bao vây cửa ra vào nhưng cũng có một số phóng viên nhận ra Lâm Phàm.

"Lâm đại sư, tại sao vừa rồi anh nói bệnh nhân không thể ăn cháo?" Phóng viên hỏi.

"Lâm đại sư, không ngờ anh sẽ xuất hiện ở bệnh viện."

"Lâm đại, xin anh nói vài câu đi."

Lâm Phàm không có ý định tranh đoạt danh tiếng, vì vậy hắn chỉ tùy tiện nói vài câu: "Tình trạng của bệnh nhân bây giờ rõ ràng rất nghiêm trọng, đã lâu dạ dày không có đồ ăn gì nên rất yếu ớt, Vương Lily là một bệnh nhân kén ăn nặng, cô bé rất nhạy cảm với thức ăn, chống lại đồ ăn, cũng ảnh hưởng đến hệ thần kinh. Ví dụ như một người bị bỏng thì người ta sẽ rút tay

lại ngay lập tức, trường hợp của Vương Lily bây giờ cũng như vậy. Ăn cháo sẽ khiến dạ dày co rút lại, trường hợp nặng sẽ gây ảnh hưởng không tốt, nhưng tình huống cụ thể thế nào còn tùy thuộc vào cách xử lý của đội ngũ chuyên gia."

Các phóng viên gật đầu, tuy Lâm đại sư nói có vẻ rất có lý nhưng ánh mắt của bọn họ đều đổ dồn về phía tổ chuyên gia.

Sau đó mọi người đợi ở ngoài cửa.

Triệu Minh Thanh vội vàng chạy tới, sau đó đi đến bên cạnh Lâm Phàm: "Lão sư, làm sao vậy?"

Lâm Phàm nhẹ nhàng nói: "Bên trong có một bệnh nhân mắc bệnh chắn ăn cấp độ nặng. Đợi chút nữa tôi nói với ông một số việc nhưng bây giờ cũng không gấp, tôi bảo ông mang đến dụng cụ, ông có mang đến không?"

"Đã mang đến." Trong tay Triệu Minh Thanh cầm một hộp gỗ hình chữ nhật.

"Ừm."

Mặc dù Triệu Minh Thanh là viện trưởng của học viện Trung Y Thượng Hải, địa vị khá cao nhưng các phóng viên không biết ông ta. Ngay cả chủ nhiệm Chương cũng không biết ông ta, có thể đã nghe tên nhưng chưa thấy người thật.

Đột nhiên.

Trong phòng bệnh truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

Mọi người bên ngoài nghe thấy âm thanh này thì rất hoảng sợ, nhất là mẹ của Vương Lily, bà rất sợ hãi nói: "Làm sao vậy? Làm sao vậy?" Sau đó đẩy cửa đi vào, chủ nhiệm Chương cũng đi theo sau, các phóng viên như ong vỡ tổ cũng đi vào theo.

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện?

Trong phòng bệnh, các thành viên của tổ chuyên gia cũng mất cảnh giác mà trở tay không kịp. Trên giường bệnh, Vương Lily đang ôm bụng lăn lộn trên giường, không ngừng kêu gào thảm thiết.

Chuyên gia Thường tất nhiên là trợn tròn mắt, chuyện này sao có thể xảy ra chứ. Ông ta biết bệnh nhân chán ăn nặng nên

không thể nuốt nổi bất cứ thứ gì, thế nhưng cháo là thức ăn mềm nhất, có tác dụng nuôi dưỡng dạ dày không làm tổn thương dạ dày. Tuy nhiên, Vương Lily mới chỉ ăn một miếng sao có thể xảy ra chuyện thế này?

Bà Vương lo lắng: "Chuyên gia Thường, con gái của tôi bị sao vậy?"

"Cái này… Cái này." Tất nhiên chuyên gia Thường không biết nên nói như thế nào, tình huống này căn bản không có trong dự liệu.

Chủ nhiệm Chương lập tức bước lên phía trước cẩn thận kiểm tra, ông ấy là bác sĩ Tây Y, không phải bác sĩ Trung Y. Với tình hình hiện tại thì không thể nhìn ra vấn đề gì cả, sau đó lập tức hô lên: "Nhanh, mau đưa bệnh nhân đi kiểm tra để xem tình huống như thế nào."

Lâm Phàm nói với Triệu Minh Thành: "Đi lên, nhắm vào huyệt nội quan, huyệt trung quản, huyệt túc tam lý, thi châm một tấc trên mỗi huyệt. Xoay nhẹ ngân châm theo chiều kim đồng hồ ba lần."

Triệu Minh Thanh gật đầu bước lên phía trước, nhưng ông ta vừa bước lên thì đã bị vị chuyên gia Thường kia cản lại: "Ông là ai? Ông muốn làm gì?"

Triệu Minh Thanh cau mày nói: "Triệu Minh Thanh, viện trưởng của học viện Trung Y số 1 Thượng Hải, tôi muốn châm cứu cho bệnh nhân để giảm đau."

Lúc này chuyên gia Thường đang quýnh quáng trở tay không kịp nên không nghĩ nhiều như vậy: "Học viện Trung Y gì chứ, chuyện này Tây Y của chúng tôi còn không dùng được, cách của ông có thể có tác dụng được sao? Mau nhường đường để chúng tôi đưa bệnh nhân đi kiểm tra xem cuối cùng là xảy ra chuyện gì."

Lúc này, Chủ nhiệm Chương tiến lên một bước, có chút nghi hoặc hỏi: "Viện trưởng học viện Trung Y Triệu Minh Thanh?"

Triệu Minh Thanh gật đầu: "Ừm, thế nào, có thể có người thứ hai sao?"

Chủ nhiệm Chương có nghe qua tên của Triệu Minh Thanh, trong giới y học cũng là người có địa vị cao, lúc này ông ta lập

tức nói: “Ông Triệu, mời ngài xem thử.” Sau đó ông ta nhìn về phía chuyên gia Thường nói: “Chuyên gia Thường, vị này chính là đại sư Trung Y ở Thượng Hải, y thuật phi phàm, ông mau tránh đường cho ông ấy.”

Nếu như phải chọn lựa giữa hai bên, đương nhiên ông ta sẽ lựa chọn người mình tín nhiệm nhất là Triệu Minh Thanh đại sư.

Lúc này, sắc mặt của Vương Lily đã tái nhợt, mồ hôi đầm đìa, rất có thể chết vì cơn đau.

Các phóng viên đang quay lại tình huống tại hiện trường, trong lòng mọi người đều rất lo lắng. Hiện tại đã xảy ra chuyện như vậy, không biết cuối cùng sẽ như thế nào.

Chương 691: Triệu Minh Thanh ra tay

Chuyên gia Thường nhíu mày, có chút không vui. Nhưng hiện tại việc này là do bọn họ mà ra, hơn nữa tạm thời còn không có cách giải quyết cho nên lúc này cũng chỉ có thể để nhờ Trung Y giải quyết chuyện này. Chỉ là ông ta không tin là Trung Y có thể giải quyết.

Lúc này mẹ của Vương Lily rất sốt ruột nói: “Chủ nhiệm Chương, có thể chữa được không?”

Chủ nhiệm Chương gật đầu nói: “Vị này là viện trưởng Triệu, Triệu Minh Thanh, viện trưởng học viện Trung Y số 1 Thượng Hải. Ông ấy có y thuật cao siêu, là Thái Sơn Bắc Đẩu của giới Trung Y, danh tiếng trong giới Trung Y trong nước rất cao.”

Các phóng viên ở một bên nghe thấy thì nhớ kỹ những lời này, thậm chí trong lòng một số phóng viên cũng đã có sẵn tiêu đề.

“Cuộc đối đầu đỉnh cao giữa Tây Y và Trung Y.”

Chờ đã!

Bà Vương nhìn Triệu Minh Thanh nói: “Triệu đại sư, con gái của tôi nhờ cả vào ngài!”

Triệu Minh Thanh gật đầu: “Bốn người các cậu đến đây, giữ chặt tay chân của cô bé lại, đừng để cô bé nhúc nhích!”

Rất nhanh, bốn thanh niên xuất hiện, giữ chặt tay chân của Vương Lily, ấn chặt lên giường làm cô bé không thể nhúc

nhích. Với y thuật của Triệu Minh Thanh, châm cứu huyệt đạo đã không cần phải vén quần áo lên vì ông đã ghi nhớ rõ vị trí của huyệt vị rồi.

Một tay cách quần áo đặt vào bụng Vương Lily. Sau đó cầm lấy một cây ngân châm, tìm đúng vị trí dựa theo biện pháp lão sư dạy mà đâm xuống một cách chuẩn xác.

Chuyên gia Thường đối với thuật châm cứu của Trung Y không quá tin tưởng. Theo ông ta thấy, cái gọi là huyệt đạo của Trung Y, căn bản không có căn cứ khoa học. Tuy nói hiện tại có không ít luận văn chứng thực sự tồn tại của huyệt đạo nhưng lại không có chứng cớ chuẩn xác, cho nên đối với loại thủ pháp này ông ta chỉ cười nhạt.

Tại thời khắc Triệu Minh Thanh châm cứu, tất cả mọi người đều nín thở, dường như là đang chờ đợi kỳ tích xảy ra.

Vẻ mặt Triệu Minh Thanh rất nghiêm túc. Ông ta không dám có chút sơ suất nào, ba huyệt vị này ông ta biết, mà căn cứ theo lời lão sư nói thì ông ta lại không rõ chúng có liên quan gì đến nhau nhưng ông ta tin tưởng lão sư của mình, hơn nữa cũng biết đây là do lão sư đang dạy y thuật cho mình.

Châm thứ hai đi xuống, trạng thái của Vương Lily rõ ràng đã bình tĩnh lại, cũng không còn thống khổ như ban nãy. Tình huống này ngược lại là làm mọi người ngạc nhiên.

“Ồ! Hình như thật sự có tác dụng kìa!”

“Đúng vậy! Vừa rồi Vương Lily đau đến chết đi sống lại, nhưng hiện tại lại không đau nữa rồi.”

“Thật thần kỳ! Thật sự là rất thần kỳ! Đây là lần đầu tiên tôi thấy châm cứu của Trung Y đấy! Trước kia tôi còn không dám tin đâu.”

Triệu Minh Thanh bắt đầu châm thứ ba. Vốn Vương Lily còn hơi có chút giãy dụa nhưng đột nhiên đã ngừng lại. Vẻ mặt cũng khôi phục lại bình thường, giống như đau đớn đã được loại bỏ vậy.

Triệu Minh Thanh quan sát một hồi, sau đó thu châm lại.

“Xin hỏi Triệu viện trưởng, vì sao chỉ là ba mũi kim bình thường không có gì đặc biệt, vậy mà lại có thể loại bỏ đau đớn

cho bệnh nhân vậy? Trong đó rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì không?"

Lúc trước Triệu Minh Thanh đã được Lâm Phàm chỉ điểm, sau đó mở miệng nói: "Vừa rồi bệnh nhân ăn cháo, đối với người thể chất suy yếu mà nói thì cháo là thánh phẩm chữa bệnh rất tốt. Nhưng bệnh nhân này lại mắc chứng chán ăn nặng, lúc này dạ dày đã sớm teo lại. Mà dưới sự kích thích của cháo, dạ dày giống như khí cầu, đột nhiên bị xì hơi mà co lại. Nếu như không kịp thời xoa dịu thì sẽ ảnh hưởng đến tính mạng của bệnh nhân. "

"Ồ…." Các phóng viên gật đầu, đột nhiên có phóng viên nhớ lại: "Vừa rồi Lâm đại sư cũng từng nói qua vấn đề này, chỉ là Chuyên gia Thường không nghe theo."

"Đúng vậy! Vừa rồi Lâm đại sư đã từng nói khi bệnh nhân ăn cháo sẽ có vấn đề. Không nghĩ tới lời của anh ấy lại là thật. Chẳng lẽ Lâm đại sư cũng hiểu Trung Y hay sao?"

Giờ khắc này, Chương chủ nhiệm nhìn về phía Lâm đại sư, không biết vì sao Lâm đại sư lại biết những thứ này.

Vẻ mặt Chuyên gia Thường hơi khó coi, nhất là trước mặt nhiều phóng viên như vậy mà lại gây ra chuyện. Cuối cùng lại để một vị bên Trung Y giúp giải quyết. Điều này làm ông ta rất khó chịu.

Lúc này, ông ta giải thích cho mình: "Các vị, loại tình huống này chỉ là tình cờ xảy ra. Nhóm chuyên gia của chúng tôi vốn là muốn xem bệnh nhân sẽ kháng cự thức ăn đến mức nào nhưng lại không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy. Chúng tôi cũng đã nhận được số liệu chuẩn xác cho nên chúng tôi cũng đã có phương án trị liệu sơ bộ. Vừa rồi dạ dày co rút lại, tuy nói do vị Triệu viện trưởng này giải quyết nhưng nếu vừa rồi kiểm tra một chút, khi tìm ra nguyên nhân thì cũng có thể kê toa thuốc đúng bệnh để nhanh chóng giải quyết vấn đề, cho nên nói Tây Y chúng tôi cũng không phải không thể giải quyết. Chương chủ nhiệm, ông nói có đúng không?"

Các phóng viên nhắm ống kính vào chủ nhiệm Chương, mà chủ nhiệm Chương cũng có chút khó xử. Trong lời nói của Chuyên gia Thường có ý buộc ông ta phải thừa nhận. Nếu như nói không phải, vậy chính là hạ thấp Tây Y. Hơn nữa sau hôm

nay cũng không biết các phóng viên sẽ đưa tin như thế nào, cho nên sau đó ông ta cười nói: “Chuyên gia Thường nói đúng! Trung Tây Y kết hợp, mỗi người đều có sở trường của riêng mình cho nên không có gì để so sánh cả. Tình huống hiện tại của bệnh nhân đã ổn định, tiếp theo sẽ do nhóm chuyên gia thảo luận bước trị liệu tiếp theo, tôi nghĩ rằng chuyện này sẽ có một kết quả tốt.”

Chương 692: Nghiên cứu phương thuốc bệnh chán ăn

Lâm Phàm đứng giữa nhóm người, không nói thêm gì. Lần này hắn tới đây cũng không phải là bắn pháo mồm, mà là đến xem tình huống cụ thể. Chỉ có xem qua tình huống thì trong lòng mới có thể tính toán được.

Đồng thời hắn cũng coi như là hiểu được, bệnh nhân biếng ăn nặng, khả năng chịu đựng của dạ dày không phải rất mạnh, cho nên khi nghiên cứu thuốc phải chú ý tới điểm này.

Lúc này, Triệu Minh Thanh nhìn thấy ánh mắt của lão sư, sau đó gật đầu, ý tứ này chính là tạm thời rời khỏi nơi này, có chuyện muốn nói với ông ấy.

Bây giờ tình trạng của bệnh nhân đã dịu đi, các phóng viên ở đây cũng không có thêm bất kỳ tin tức nào. Về những gì đã xảy ra trước đó, đối với họ, đây đã là một điểm tin tức rất lớn.

Bên ngoài bệnh viện.

Triệu Minh Thanh cung kính đứng bên cạnh Lâm Phàm, Lâm Phàm thuận miệng hỏi: “Ông có biết chứng chán ăn được chia thành mấy loại nào không?”

Triệu Minh Thanh gật đầu: “Lão sư, theo tôi được biết, chứng chán ăn chia làm ba loại. Loại thứ nhất là do dạ dày bị ứ đọng, bởi vì thời gian dài ăn uống không điều độ, dẫn đến lúc ăn cảm giác không còn mùi vị.”

“Loại thứ hai, ứ nước tại tỳ, bởi vì tỳ mất kiện vận dẫn đến ứ nước khiến cho cơ thể mệt mỏi. Có triệu chứng tức ngực, nôn mửa.”

“Loại thứ ba, tỳ vị âm hư. Bởi vì ăn nhiều thức ăn cay nóng dẫn đến thương âm, khiến miệng khô họng khô, khát nước vô cùng, hình thể gầy gò, phiền não bất an.”

(Các thuật ngữ Trung Y, có thể dịch sai mong đọc giả thông cảm.)

“Đây là bệnh rất khủng khiếp mấy năm gần đây. Bệnh này có rất nhiều nguyên nhân phát sinh, có do giảm cân quá mức, cũng có áp lực tinh thần lớn. Thuộc loại bệnh tâm thần. Ở thời đại của chúng ta, đây là một căn bệnh có thể nói là không thể tưởng tượng nổi.” Triệu Minh Thanh cảm thán nói.

Lâm Phàm cười nói: “Đây là đương nhiên! Trước kia ngay cả ăn cũng không có mà ăn thì làm sao lại có chuyện giảm cân cơ chứ? Chỉ là căn cứ vào điều tra, bệnh nhân biếng ăn nặng, đại đa số là do giảm cân quá mức. Mà những người bởi vì áp lực trong lòng lớn dẫn đến chán ăn thì ở giai đoạn đầu đều có thể tích cực điều trị, vì vậy cơ bản đều có thể chữa khỏi. “

Triệu Minh Thanh gật đầu: “Lão sư, phải chăng ngài định lấy chứng chán ăn này để tiến hành nghiên cứu sao?

Lâm Phàm: “Ông có phương pháp điều trị hiệu quả nào cho chứng chán ăn này không?”

Triệu Minh Thanh lắc đầu: “Không có! Học trò chỉ có thể kê thuốc tiến hành phụ trợ, chậm rãi điều dưỡng cơ thể. Bệnh nhân vừa rồi là tình huống học trò chưa từng thấy qua. Hiện tại đã ở mức độ quá nghiêm trọng rồi.”

Lâm Phàm cười nói: “Được! Ông bái tôi làm thầy cũng đã được một thời gian. Lúc này chúng ta cứ lấy chứng chán ăn làm mệnh đề, tiến hành nghiên cứu chinh phục nó đi.”

Triệu Minh Thanh sửng sốt, cảm thấy hơi choáng váng: “Lão sư! Ngài đây là muốn đánh bại chứng chán ăn này sao?”

Lúc nói ra những lời này, ông ấy cũng có chút không dám tin.

Lâm Phàm nhìn Triệu Minh Thanh nói: “Thế nào? Chẳng lẽ ông cho rằng đây là điều không thể hay sao?”

Triệu Minh Thanh lập tức lắc đầu nói: “Không có! Học trò tin tưởng lão sư nhất định sẽ có biện pháp.”

“Được rồi! Chúng ta sẽ tới học viện của ông để nghiên cứu đi. Trong khoảng thời gian này, ông và tôi phải vất vả một chút rồi.” Lâm Phàm cười nói, trong lòng hắn biết rõ phương thuốc trị chứng chán ăn, nhưng hiện tại cũng không phải do hắn muốn giả bộ mà là nếu Triệu Minh Thanh đã bái hắn làm thầy, vậy không bằng hắn dẫn ông ta đi nghiên cứu điều chế ra phương thuốc.

Nếu như hắn lập tức làm ra thì sẽ không có ý nghĩa gì nữa. Đối với Triệu Minh Thanh cũng không có bất kỳ tác dụng gì.

Ngày hôm sau!

Trên mạng không hiểu sao lại xuất hiện một tin tức nhỏ, tin tức này ngược lại không gây ra nhiều chú ý nhưng vẫn có không ít người thán phục.

“Con mẹ nó! Trung Y thật trâu bò!”

“Ngưu bức quần què! Không phải chỉ là giảm đau thôi sao? Mấy người thật đúng là cho rằng Trung Y có thể diệu thủ hồi xuân, trị liệu tất cả bệnh tật được sao?”

“Trung Y là điểm đặc sắc của quốc gia chúng ta, mấy người có thể có chút lòng tin được hay không?”

“Lòng tin thì không có nhưng tuyệt vọng lại có thừa! Mấy người xem các bệnh viện hiện tại đi, Trung Y tính là cái gì chứ? Nói trắng ra chính là nơi lừa người?”

“Ông già này tôi từng chú ý tới, đây là viện trưởng của trường Trung Y số 1 Thượng Hải, y thuật rất lợi hại đó.”

“Ha ha, thủy quân trên lầu đừng tâng bốc nữa! Trung Y chính là đồ lừa đảo, lừa chết người không đền mạng. Hiện tại mấy ông lão Trung Y bên đường có mấy người là đáng tin cậy chứ? Bọn họ không làm người chết đã là rất tốt rồi.”

“Tôi tin tưởng Trung Y! Video đấy chẳng lẽ các người không xem sao? Ngay cả nhóm chuyên gia cũng bó tay, mà ông lão Trung Y chỉ dùng ba cây ngân châm đã có thể làm bệnh nhân giảm đau. Trình độ giỏi như thế, mấy người bị mù hết rồi sao?”

Lúc này trên mạng vô cùng ồn ào mà cũng có không ít người nhân cơ hội này tự thổi phồng bản thân. Ví dụ như một người

nào đó tự xưng là khí công đại sư Trung Y, tự xưng có một tay khí công, có thể trị bách bệnh. Trong vô hình lại bôi nhọ hình tượng của Trung Y.

Chương 693: Bắt đầu nghiên cứu

Mà lúc này, Lâm Phàm đang đứng ở cửa Học viện Trung Y số 1 Thượng Hải. Học viện này đã có lịch sử hàng trăm năm, trải qua nhiều mưa gió nhưng bây giờ vẫn sừng sững không ngã. Ở trong các trường đại học thì cũng thuộc về top đầu, chỉ là số lượng sinh viên ở đây lại chỉ bằng một phần ba số với học viện khác. Hơn nữa sau khi bước vào xã hội, số sinh viên làm việc trong ngành Trung Y cũng không đến ba phần. Có người chuyển nghề, có người lại lấy Học viện Trung Y ra làm bàn đạp để chuyển sang Tây Y. Điều này đối với Trung Y hiện tại mà nói đã tạo thành ảnh hưởng rất lớn, chính là không có người kế tục. Dựa theo tình huống trước mắt, qua mấy chục năm nữa thì chỉ sợ cũng không có mấy người nguyện ý học tập.

“Lão sư….” Triệu Minh Thanh đã đợi ở đây từ sớm. Hôm qua sau khi ông ấy trở về, cả một đêm không ngủ. Trong lòng ông vô cùng kích động vạn phần. Đi theo lão sư nghiên cứu y học, đây chính là chuyện nằm mơ ông ấy cũng muốn.

Từ sau khi nhận đồ đệ, Lâm Phàm cảm thấy cuộc sống của mình có chút gấp gáp. Việc dạy dỗ học trò tạo áp lực rất lớn cho hắn, việc này không biết là tốt hay là không đây?

Lâm Phàm: “Đã sẵn sàng chưa?”

Triệu Minh Thanh gật đầu: “Lão sư, hết thảy đều đã chuẩn bị xong rồi. Phòng nghiên cứu đã quét dọn sạch sẽ, dược liệu ngài cần, học trò cũng đã chuẩn bị xong. Chứng chán ăn này chúng ta thật sự có thể trị khỏi được sao?”

Đối với Triệu Minh Thanh mà nói, gần đây giống như đang nằm mơ vậy. Đi đường cũng bắt đầu thấy nhẹ nhàng hơn, cho dù có bạn lâu năm đến cửa thăm hỏi thì ông ta cũng chỉ tiếp đãi nửa vời, một lòng chỉ nghĩ đến quyển ‘Lý thuyết bệnh thương hàn’. Đối với ông ta mà nói, loại thần thư này đương

nhiên cần phải nghiên cứu thật kỹ, làm sao còn thời gian đi làm chuyện khác chứ?

Đi trên con đường nhỏ của trường, ánh mắt Lâm Phàm nhìn bốn phía: "Ồ! Minh Thanh, trong học viện của các ông sao lại có ít nữ sinh như vậy?"

Triệu Minh Thanh nhìn một chút: "Phải không? Lão sư, tôi chưa từng chú ý đến điều này. Chắc là nữ sinh không thích Trung Y."

Lâm Phàm gật gật đầu. Hiện tại hắn đã hiểu, lý do vì sao học viện này lại có ít sinh viên như vậy rồi. Trường học ngay cả con gái cũng không có nhiều thì sao có người nguyện ý đến đây chứ.

Học sinh đi ngang qua nhìn thấy viện trưởng Triệu đi cùng một thanh niên thì đều có chút tò mò, không biết người trẻ tuổi này là ai, chỉ là bọn họ cũng không để ở trong lòng. Sau khi gia nhập vào học viện này, bọn họ đã lập tức cảm thấy hối hận. Bình thường khi nói với người khác mình là sinh viên trường Trung Y thì những người khác đều nhìn bọn họ bằng ánh mắt ghét bỏ, đều này sắp giết chết bọn họ luôn rồi.

Khi bọn họ lựa chọn Trung Y, trong lòng cũng có một giấc mộng. Nhưng sau khi tới nơi này thì mới nhận ra ra, tưởng tượng và hiện thực hoàn toàn không giống nhau.

Phòng nghiên cứu.

Đây là lần đầu tiên Lâm Phàm đến một nơi đầy đủ tiện nghi như vậy. Nhìn thiết bị chung quanh còn có dược liệu đã chuẩn bị sẵn sàng, Lâm Phàm hít sâu một hơi, cảm thấy động lực tràn đầy.

Tâm trạng của Triệu Minh Thanh có chút kích động. Ông ấy giống như học sinh hiếu học, cầm sổ ghi chép và bút để chuẩn bị ghi chép tiết học hôm nay.

"Lão sư, chúng ta bắt đầu từ đâu trước?" Triệu Minh Thanh khiêm tốn hỏi.

Lâm Phàm: "Đầu tiên bắt đầu từ dược lý đi. Đầu tiên cần phải biết chứng chán ăn hình thành như thế nào. Mà công hiệu của thuốc Trung Y rất nhiều, nhưng dù có biến hóa bao nhiêu cũng

không thể rời bản chất. Mỗi khi kết hợp một vị thuốc thì đều có thể tạo ra hiệu quả khác nhau….”

Giờ khắc này, Lâm Phàm đã tiến vào trạng thái của một thầy giáo, bắt đầu dạy cho Triệu Minh Thanh kiến thức về phương diện Trung Y. Triệu Minh Thanh là Trung Y lão làng, thực lực bản thân cũng không kém nên hiểu rõ Trung Y hơn bất kỳ người nào. Cũng vì vậy mà Lâm Phàm không giảng giải về kiến thức đơn giản nữa mà bắt đầu giảng giải những tri thức cao cấp.

Hai người ở trong phòng nghiên cứu, một người giảng giải, một người nghe. Đối với Triệu Minh Thanh mà nói, dường như ông đã được lão sư đưa đến một lĩnh vực mà mình chưa từng tiếp xúc qua. Ông không nghĩ tới trong Trung Y lại còn có lĩnh vực mà mình chưa từng biết tới như vậy.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đối với Triệu Minh Thanh mà nói, thời gian này thật sự là trôi qua quá nhanh.

Mà Lâm Phàm giảng giải cũng rất nghiêm túc, không cất giấu bất kỳ điều gì.

Mà trong một bệnh viện nào đó.

Nhóm chuyên gia của chuyên gia Thường đang thảo luận phương án trị liệu, tình huống lúc này vượt quá tưởng tượng của bọn họ. Bệnh tình của bệnh nhân chán ăn này quá nghiêm trọng, trong lúc nhất thời bọn họ cũng không thể nghĩ ra bất kỳ phương án tốt nào.

“Thử món tráng miệng. Các phóng viên đều đang theo dõi, nếu như chúng ta không nghĩ ra được phương án xử lý thì sẽ thành trò cười của mọi người mất.” Chuyên gia Thường nói.

Nhân viên công tác gật đầu, áp lực của họ hiện tại là rất lớn.

“Bệnh tình của Vương Lily quá mức nghiêm trọng, phương án điều trị thông thường căn bản là không có hiệu quả.”

Thường Chuyên gia gật đầu: “Đây đều là những chuyện trong dự liệu. Nếu phương án trị liệu thông thường không khả thi, vậy thì không trị liệu theo cách thông thường nữa. Đêm nay chúng ta phải tăng ca, lấy số liệu thân thể của Vương Lily làm căn cứ, nghiên cứu chế tạo ra một phương án trị liệu hợp lý.”

“Vâng!”

Chương 694: Mọi người đều nghi ngờ

Lâm Phàm hiện tại đang chỉ dạy kiến thức cho Triệu Minh Thanh, hắn cũng không lấy ra bất kỳ phương thuốc nào, mà chỉ chậm rãi dẫn dắt. Lấy các loại dược lực Trung Y làm tiêu chuẩn rồi tiến hành dẫn dắt. Bất kỳ bệnh tình nào cần dùng thuốc Trung Y, dựa vào những kiến thức đó và am hiểu phối hợp các loại dược trong Trung Y, vậy cho dù là bệnh nào thì đều có thể dễ dàng giải quyết.

Cho đến tối.

Bách khoa toàn thư nhắc nhở, điểm Bách Khoa +1.

Tuy nói còn chưa dạy toàn bộ tri thức của bản thân cho Triệu Minh Thanh, nhưng đã dẫn dắt Triệu Minh Thanh nhập môn, lý giải điểm mấu chốt, điểm Bách Khoa cũng nhanh chóng nhận được.

Ngày hôm sau!

Trên internet bỗng xuất hiện một tin tức.

Nhân viên của nhóm chuyên gia nhìn thấy tin tức này cũng đều kinh ngạc.

“Lãnh đạo, Triệu Minh Thanh của Học Viện Trung Y đã đăng một bài đăng trên Weibo, nói rằng ông ta đang nghiên cứu phương thuốc điều trị chứng chán ăn.”

Sau khi chuyên gia Thường nghe được tin tức này thì sửng sốt, dường như không thể tin được: “Cậu nói cái gì? Trung Y nghiên cứu thuốc sao?”

Nhân viên vội vàng đưa điện thoại di động cho lãnh đạo xem: “Ngài xem! Bài đăng trên weibo này đã bị đẩy lên trang đầu, hiện tại đã có rất nhiều người vào thảo luận rồi.”

Chuyên gia Thường nhìn weibo này, nhưng sau khi xem xong nội dung thì lập tức nở nụ cười: “Ha ha, lão Trung Y này có phải có bệnh hay không? Bọn họ cũng muốn chen chân vào sao? Chẳng lẽ họ không biết chứng chán ăn này là tình huống

gì sao? Bọn họ lấy gì để điều trị? Đơn giản chính là lời nói vô căn cứ mà.”

Mà tin tức này cũng chính là do Lâm Phàm bảo Triệu Minh Thanh đăng lên.

Vốn hắn cũng không định đăng đâu nhưng sau khi tới Học viện Trung Y này, hắn nhận ra trường này có chút quá thảm. Tuy nói là trường danh tiếng nhưng chắc hẳn là bởi vì liên quan Trung Y, mà Trung Y lại là quốc túy nên cho dù như thế nào thì chính phủ cũng không thể để cho nó xuống dốc. Bởi vậy mới có chuyện liệt Học viện Trung Y vào một trong những trường danh tiếng.

Nếu đã như thế, Lâm Phàm cũng không ngại giúp đỡ, làm Học viện Trung Y này càng nổi tiếng.

Nếu như nổi tiếng, đối với nó mà nói thì cũng có nhiều chỗ tốt.

Sáng sớm!

Điện thoại của Triệu Minh Thanh như bị khủng bố.

“Lão Triệu, ông làm cái gì vậy? Ông đăng trên Weibo là sẽ chinh phục chứng bệnh chán ăn, là thật hay giả thế? Hay là tài khoản của ông bị người ta hack rồi?” Một người bạn tốt hỏi.

Triệu Minh Thanh tự tin mười phần nói: ”Đương nhiên là thật rồi! Gần đây tôi và lão sư đã bắt tay vào nghiên cứu, hiện tại đã có chút tiến triển. Tôi tin là không bao lâu nữa phương thuốc sẽ hoàn thành.”

“Lão sư? Có phải là người trẻ tuổi mà ông đã bái sư hay không? Lão Triệu, ông….”

Triệu Minh Thanh tự tin cười nói: ”Không nói nữa! Tôi biết các ông không tin lão sư của tôi, nhưng qua chuyện này tôi sẽ cho các ông biết, y thuật của lão sư tôi cao minh đến cỡ nào. Chỉ là các ông phải giúp tôi giữ bí mật, không được nói chuyện này ra bên ngoài. Hiện tại lão sư của tôi vẫn chưa cho tôi nói chuyện của ngài ấy ra bên ngoài.”

Hai người nói chuyện một hồi, sau đó cúp điện thoại. Sau khi người bạn tốt của Triệu Minh Thanh cúp điện thoại thì không khỏi thở dài một tiếng. Ông ta cảm thấy đây là do lão Triệu đã bị tẩu hỏa nhập ma rồi. Cuối cùng cũng không biết chuyện này

sẽ kết thúc như thế nào đây? Chuyện này nếu như bị người có tâm thổi phồng lên thì ảnh hưởng đối với Trung Y sẽ vô cùng lớn.

Bọn họ đều là dân lão làng, làm sao có thể không biết trên mạng có một vài kẻ xấu không muốn lộ ra ánh sáng rình rập cơ hội? Hoặc mấy tên vô lại phản chính phủ, hoặc là đám người không làm bất cứ chuyện gì mà chỉ tìm chuyện để phóng đại lên rồi chửi bới khắp nơi. Ví dụ như chửi đặc sắc văn hóa, bôi nhọ nhân viên chính phủ. Làm cho những công dân không rõ chân tướng phải thất vọng với chính phủ. Tuy nói trong thời gian ngắn không có bất kỳ hiệu quả gì nhưng dưới tình huống cụ thể thì cũng có thể bộc phát ra lực lượng kinh người.

Đinh Đinh.

Điện thoại lại đến.

Triệu Minh Thanh lắc đầu, chỉ là khi nhìn thấy điện thoại là của lão Mộ thì ngược lại cười nói: “Lão Mộ, làm sao vậy?”

“Lão Triệu, ông và Lâm đại sư đang nghiên cứu chứng bệnh chán ăn sao?” Trong điện thoại, Mộ Hiền kinh ngạc nói.

Triệu Minh Thanh mỉm cười: ”Đương nhiên rồi! Như thế nào? Ông không có lòng tin sao?”

Im lặng.

“Không phải là không có lòng tin mà là thật sự không có lòng tin! Hai người cũng quá gấp gáp rồi. Tuy rằng nói chứng biếng ăn không phải là bệnh nan y nhưng căn cứ vào sự hiểu biết của tôi, nó so với bệnh nan y thì còn phiền phức hơn. Sao hai người không nghiên cứu chế tạo ra trước, chờ nghiên cứu chế tạo ra rồi mới phát ra tiếng gió không tốt hơn sao. Hiện tại hai người còn chưa nghiên cứu ra đã khiến cho người ta chú ý đến. Nếu như thất bại, hậu quả sẽ vô cùng thê thảm đó!” Mộ Hiền lo lắng nói.

Triệu Minh Thanh cười ha hả nói: “Không có việc gì! Tôi tin tưởng lão sư! Hơn nữa được lão sư chỉ điểm, hiện tại tôi đã nghiên cứu ra được công thức ban đầu. Tôi nói cho ông biết, thật ra lão sư đã sớm có phương thuốc rồi, chỉ là hiện tại đang muốn chỉ dạy tôi, để cho tôi dần dần hiểu rõ dược lý trong này.

Ông thật sự cho rằng lão sư không nắm chắc mà đã để tôi làm điều đó hay sao?”

Mộ Hiền lắc đầu nói: ”Lão Triệu, hiện tại tôi nhận ra ông thật sự có chút bị tẩu hỏa nhập ma rồi! Ông mới bái sư chưa được mấy ngày, mà sao lại tín nhiệm Lâm đại sư như vậy? Ông phải có chính kiến của riêng mình chứ!”

Triệu Minh Thanh cười nói: “Được rồi! Được rồi! Tôi không nói nữa, các ông không hiểu đâu!”

Cúp máy.

Chương 695: Ở đây ngoài nam sinh thì chỉ có ông già

Mộ Hiền nhìn điện thoại, bất đắc dĩ lắc đầu, cảm thấy quá khó hiểu. Dù sao ông cũng không hiểu về Trung Y, cũng không cần phải nói nhảm nhiều làm gì.

Nhận liên tiếp mấy cuộc điện thoại, Triệu Minh Thanh đều cười ha hả, Tuy nói hiện tại bọn họ đều rất lo lắng nhưng ông ta lại không lo lắng một chút nào, bởi vì ông ta tin tưởng lão sư của mình.

Trên mạng.

“Mẹ kiếp! Lần đầu tiên tôi cảm thấy Trung Y bá đạo như vậy. Đây là muốn nhảy ra khai sáng một con đường mà.”

“Aizz! Tin tôi đi! Không quá vài ngày nữa thì weibo này sẽ biến mất. Hơn nữa người gọi là Trung Y lão làng kia cũng sẽ trở thành đối tượng cười nhạo của chúng ta.”

“Nghiên cứu chế tạo ra phương thuốc chữa bệnh chán ăn, đây là trò đùa nghiêm túc nhất mà tôi từng nghe trong năm nay đó.”

“Giống như lầu trên, hiện tại Trung Y đã xuống dốc thì cứ để cho nó xuống dốc hẳn đi. Sao thỉnh thoảng lại nhảy ra một tên hề như vậy, hơn nữa tên hề này còn là một vị viện trưởng của Học viên Trung Y nữa chứ.”

“Ha ha, Học viện Trung Y cũng chỉ là tên trên danh nghĩa, nó chỉ còn lại một cái vỏ rỗng mà thôi.”

“Học viện Trung Y số 1 Thượng Hải, được thành lập năm 1900. Sau khi chiến tranh chấm dứt từng có không ít đại sư nhậm chức ở đây. Trong chiến tranh nó từng bị làm sập một bức tường của trường học. Năm 1975 mới chính thức thu nhận lại học sinh, cho đến bây giờ, có một tổ số liệu cho thấy. Mỗi năm tân sinh viên đều bảo trì trong khoảng một ngàn ba trăm người. Trong đó nửa đường bỏ học có đến hai phần mười. Sau khi tốt nghiệp, số sinh viên có thể kiên trì làm trong ngành Trung Y chỉ có một phần. Số còn lại không phải chuyển nghề thì chính là học thêm Tây Y. Mà trong những năm này, đại sư của Trung Y nổi tiếng thì rất ít. Học viện có thể được coi là một trường đại học nổi tiếng cũng là do sự hỗ trợ của chính phủ. Nếu không phải là sự hỗ trợ của chính phủ thì trường này cũng chỉ là một trường đại học rách nát mà thôi.”

“Lầu trên nói có lý có căn cứ, không có bất kỳ khuyết điểm gì.”

“Tôi tới weibo của các lão Trung Y khác hỏi thăm, bọn họ đều đọc mà không trả lời. Hiển nhiên là đều không coi trọng chuyện này.”

“Ngồi chờ chuyện cười xảy ra vậy.”

Phố Vân Lý.

Mối quan hệ giữa Lâm Phàm và Triệu Minh Thanh, bọn Điền Thần Côn căn bản không biết, hắn cũng không chuẩn bị nói cho bọn họ biết. Chỉ là hiện tại nhìn thấy tình huống trên mạng thì hắn cũng chỉ cười một tiếng. Hơn nữa từ phương diện này cũng có thể nhìn ra, tình hình của Trung Y ở trong nước không lạc quan.

Y thuật của Triệu Minh Thanh quả thật rất cao, nhưng bầu không khí hiện tại không tốt, dẫn đến Trung Y không có loại khí tức học thuật.

Lâm Phàm đăng weibo.

“Tôi tin tưởng Trung Y sẽ nghiên cứu ra phương thuốc khắc phục chứng biếng ăn. Hơn nữa tôi đặt cược, nếu như nghiên cứu không ra, tôi sẽ livestream ăn phân. Nếu nghiên cứu ra, mọi người phải chia sẻ ở trong vòng bạn bè nói Trung Y rất tốt trong một ngày, có ai nguyện ý đánh cược với tôi không nào?”

Chỉ bằng sự nổi tiếng hiện tại của Lâm Phàm, Weibo cũng đã có hàng triệu người hâm mộ, bài weibo này vừa đăng đã lập tức làm mọi người chú ý.

“Đỉnh của chóp! Lâm đại sư livestream ăn phân, tôi chưa từng thấy qua. Hôm nay tôi sẽ cược.”

“+1”

“Lâm đại sư, anh nghĩ lại một chút đi! Chuyện này anh thua là cái chắc. Bây giờ anh rút lui vẫn còn kịp đấy.”

“Bá đạo! Tôi đánh cược.”

“Lâm đại sư, tôi phục anh rồi! Chỉ là có đôi khi cũng phải nhìn tình huống mà hành động nha. Loại chuyện này, người sáng suốt đều có thể nhìn ra, đây là chuyện không có khả năng.”

Điền Thần Côn lướt điện thoại di động, giờ phút này kinh ngạc nói: “Con mẹ nó! Thằng nhóc nhà cậu hôm nay chơi lớn vậy luôn à!”

Ngô U Lan khiếp sợ nói: ”Anh Lâm, anh đừng chơi nữa, anh nhất định sẽ thua mất!”

“Ha ha.” Lâm Phàm ngẩng đầu, vẻ mặt lạnh nhạt nói: ”Sẽ thua sao? Tôi nói cho cô biết, điều này là không thể nào!”

Không phải chỉ là chứng chán ăn thôi sao? Có cái gì khó đâu chứ? Nếu không phải vì muốn bồi dưỡng Triệu Minh Thanh thì hắn đã nhanh chóng lấy phương thuốc điều trị ra luôn rồi. Chỉ là tiến độ hiện tại của Triệu Minh Thanh cũng không tệ, căn cứ vào chỉ điểm của hắn, đối với phương diện dược lực, ông ta đã dần dần có cảm giác khống chế. Về chuyện nghiên cứu ra phương thuốc hữu hiệu thì còn cần một chút thời gian.

“Được rồi! Mọi người trông coi cửa hàng đi, tôi đi ra ngoài đi dạo một vòng.” Lâm Phàm xua tay nói.

Bọn người Điền Thần Côn không biết Lâm Phàm lại muốn đi làm gì, chỉ là gần đây tên nhóc này có chút thần thần bí bí, nhưng lại không phải đi viện phúc lợi trẻ em, cũng không biết là đi đâu và làm gì nữa.

Lúc này trong Học viện Trung Y số 1 Thượng Hải khí thế đang ngất trời.

Các sinh viên thảo luận ầm ĩ.

“Viện trưởng lần đầu tiên đăng weibo, hơn nữa weibo này còn là tin tức rất kinh người, nói là muốn chinh phục chứng biếng ăn. Các cậu cảm thấy có thể không?”

“Tôi không tin! Tuy rằng viện trưởng Triệu y thuật cao siêu, nhưng so với Tây Y thì còn chênh lệch quá nhiều.”

“Vừa vào Học viện Trung Y sâu như biển, tôi đã hối hận không kịp. Mỗi lần về nhà, người khác hỏi tôi học trường nào, tôi đều ngại không dám nói.”

“Lầu trên, vốn tưởng rằng khi nhập học thì có thể thoát ế nhưng hiện tại tôi mới nhận ra là tôi đã nghĩ nhiều rồi. Ở đây ngoại trừ nam sinh ra thì chính là ông già, không có chút hy vọng nào.”

Chương 696: Dư luận quá lớn

“Cứ nghĩ đến trường của chúng ta sẽ trở thành một trò đùa trên mạng thì, con mẹ nó, tôi lại muốn bỏ học. Thà học lại một năm, thi đậu đại học rồi học một lần nữa.”

“Bi ai, thật sự là bi ai! Viện trưởng Triệu lớn tuổi như vậy rồi, làm sao lại bắt đầu ăn nói lung tung trên mạng như vậy chứ? Chẳng lẽ muốn bị người ta mắng đầy đầu hay sao.”

“Nhưng mà gần đây tôi thấy viện trưởng Triệu và một người trẻ tuổi lén lút ở trong phòng nghiên cứu. Mọi người nói có phải là họ đang nghiên cứu hay không?”

“Chắc là chơi gay rồi?”

“Càng già càng dẻo dai, uy vũ bất phàm!”

“Lầu trên, đây là viện trưởng của chúng ta, có thể ăn nói lịch sự một chút hay không?”

“Ha ha, chứng chán ăn cũng không phải là bệnh nhỏ bình thường. Nếu như chỉ dựa vào hai người mà đã có thể nghiên cứu chế tạo ra, trừ phi mặt trời mọc đằng tây!”

…..

Ba con trai và con gái của Triệu Minh Thanh cũng đều gọi điện thoại tới. Khoảng thời gian trước bọn họ chọc cha mình không vui nên hiện tại cũng không dám gọi điện thoại tới mà chỉ có thể nói chuyện với mẹ của mình.

Sau khi biết được cha của mình quả thật tẩu hỏa nhập ma, bọn họ cũng rất bối rối. Đây là muốn xảy ra chuyện mà.

Bình thường cha của họ đều rất khiêm tốn, nhưng từ sau khi bái sư thì lại bắt đầu gây chuyện?

Aizzz!

Bọn họ rất muốn gọi điện thoại tới nói cha đừng làm như vậy, có thể sẽ bị người ta mắng chết. Nhưng vừa nghĩ đến tính tình của cha thì bọn họ lại sợ. Chỉ là mắt thấy cha sẽ đi vào vực sâu, trong lòng bọn họ cũng rất lo lắng.

Theo bọn họ nghĩ, cha của họ danh tiếng cuối đời coi như khó giữ được rồi, chắc có lẽ sẽ bị dân mạng mắng nhiếc không tha.

Phòng nghiên cứu trong bệnh viện.

Người của tổ chuyên gia lo lắng sứt đầu mẻ trán. Trong thời gian ngắn căn bản là bó tay bó chân, chỉ có thể dùng biện pháp cơ bản nhất để tiến hành trị liệu.

Chủ nhiệm Chương thân là bác sĩ chữa trị của Vương Lily, giờ phút này cũng đang chờ phương án trị liệu của nhóm chuyên gia, thế nhưng đến bây giờ vẫn không có tiến triển gì. Mà biện pháp trị liệu hiện tại đều là phương án trị liệu bình thường, hiệu quả rất nhỏ.

“Chuyên gia Thường, có phác đồ điều trị gần nhất không?” Chủ nhiệm Chương hỏi. Ông ta bị mẹ Vương Lily gặng hỏi đến mức có chút đau đầu nên chỉ có thể đến hỏi nhóm chuyên gia. Ông ta đã đọc tin tức trên mạng rồi, Triệu Minh Thanh bên Trung Y muốn tiến hành nghiên cứu chứng bệnh chán ăn.

Đối với tin tức như vậy, ông ta không tin. Nếu nói về chuyện điều dưỡng cơ thể thì ông ta tin Trung Y có thể làm được, còn về phần chữa khỏi chứng chán ăn thì ông ta không tin một chút nào.

“Chờ, chờ đi! Chúng tôi đang nghiên cứu.” Chuyên gia Thường nói.

Hiện tại ông ta cũng có chút sốt ruột. Gần đây các phóng viên giống như cắn thuốc vậy, đối với chuyện này vô cùng chú ý. Nhất là sau khi viện trưởng Học viện Trung Y lên tiếng thì các phóng viên cứ như ngửi được tin tức lớn, mỗi ngày đều canh giữ ở cửa bệnh viện, chỉ cần có tin tức thì sẽ đi tới phỏng vấn trước tiên.

Mà hiện tại mục tiêu chủ yếu của các phóng viên chính là mẹ của Vương Lily. Từ bà ấy, các phóng viên sẽ nhận được thông tin hữu ích. Ví dụ như nhóm chuyên gia đã có phương án điều trị hay không, bệnh nhân Vương Lily có chuyển biến tốt hay không vân vân.

Nếu như không có Triệu Minh Thanh lên tiếng chen vào một chân thì chuyện này sẽ không thu hút quá nhiều sự chú ý. Nhưng hiện giờ dưới ngòi bút của phóng viên, nghiễm nhiên nó đã hình thành trận quyết đấu giữa Trung Y và Tây Y.

Chủ nhiệm Chương không biết nên nói cái gì, nhóm chuyên gia không nói rõ phương án điều trị nên ông ta cũng không có biện pháp. Chỉ có thể yên lặng chờ đợi tổ chuyên gia đưa ra phương án trị liệu.

“Chuyên gia Thường, bây giờ các phóng viên đều đang chờ đợi ở bên ngoài. Nếu có thể thì ông ra ngoài nói vài câu đi! Nếu không, những phóng viên này sẽ không đi, việc này sẽ ảnh hưởng rất lớn đến hoạt động của bệnh viện.” Chủ nhiệm Chương nói.

Chuyên gia Thường buôn chuyện đang làm dở trong tay xuống, sau đó gật đầu.

Ông ta thật sự không nghĩ tới chuyện này lại bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió như vậy, các phóng viên này cũng quá hăng hái rồi.

Bên ngoài, khi chuyên gia Thường đi ra, các phóng viên đã đổ xô đến.

“Chuyên gia Thường, xin hỏi tiến độ của mọi người như thế nào rồi? Ông cảm thấy thế nào về những phát biểu của Viện trưởng Học viên Trung Y Triệu Minh Thanh?”

“Ông có cho rằng Trung Y có thể khắc phục chứng bệnh chán ăn này không?”

“Chuyên gia Thường, mời ông nói một câu đi.”

Chuyên gia thường giơ tay lên nói: “Các vị, chuyện này tôi cần phải tuyên bố ở đây một chút. Vương Lily bị chứng chán ăn nghiêm trọng, điều này không giống với bệnh nhân chán ăn bình thường, cho nên phương án điều trị cũng không giống nhau. Nhân viên của nhóm chuyên gia chúng tôi đang nghiên cứu phương án điều trị, tôi có thể cam đoan, không bao lâu nữa sẽ có kết quả. Còn về bên phía Trung Y thì tôi sẽ không bình luận quá nhiều. Chỉ là tôi vẫn muốn nói, cho dù là ai thì cũng phải chịu trách nhiệm với những lời nói và hành động của mình. Trung Y là quốc túy, tôi công nhận điều ấy, nhưng theo khía cạnh y học, Tây Y lại càng có khoa học và cơ sở hơn.”

Các phóng viên lắng nghe chuyên gia Thường nói, một câu bọn họ cũng không buông tha mà ghi chép cẩn thận.

Chương 697: Bị quay lén

Học viện Trung Y.

Lâm Phàm và Triệu Minh Thanh ở trong phòng nghiên cứu. Trong phòng tràn ngập mùi thuốc Đông y nồng đậm, bọn hắn không ngừng thử phối hợp thuốc, sắc thuốc rồi sau đó tự mình nhấm nháp một chút.

Dựa theo tình huống bình thường mà nói, trong đó hẳn là phải có người để thử thuốc. Nhưng những loại thuốc này, Lâm Phàm chỉ cần liếc mắt một cái là đã có thể biết, đây có phải là phương thuốc tốt nhất hay không.

Triệu Minh Thanh tự mình làm, không ngừng ghi chép. Mỗi lần thất bại đều sẽ tổng kết nguyên nhân trong đó.

Mà lúc này, bên ngoài có âm thanh truyền đến.

Lâm Phàm ngẩng đầu, nhận ra bên ngoài có không ít học sinh đang lén lút trốn ở đó, hình như là đang nhìn trộm: “Minh Thanh, ông đi xem tình huống bên ngoài là gì đi?”

Triệu Minh Thanh đang hoàn toàn đắm chìm trong dược lý, giờ phút này mới phản ứng lại, sau đó đi về phía cửa.

“Các cậu đang làm gì ở đây vậy?” Triệu Minh Thanh mở cửa, phát hiện một đám sinh viên trốn ở đó, không khỏi nhướng mày rồi lên tiếng răn dạy.

Sinh viên vừa nghe thì lập tức bị dọa. Sau đó một đám sinh viên thành thật đứng ở nơi đó: “Viện trưởng Triệu, chúng em… Chúng em… “

Bọn họ không biết nên nói như thế nào, chẳng lẽ có thể nói chúng em tới đây để nhìn trộm hay sao?

Triệu Minh Thanh hiện tại cũng không có thời gian dây dưa với những sinh viên này cho nên xua tay nói: “Mau rời khỏi nơi này đi, không cho phép tới đây.”

“Vâng.” Nhóm sinh viên lập tức gật đầu, sau đó nói lời tạm biệt với Triệu Minh Thanh, chạy như ong vỡ tổ.

“Làm tôi sợ muốn chết!”

“Đúng vậy! Không ngờ lại bị viện trưởng phát hiện. Các cậu nói vừa rồi bên trong đang làm gì?”

“Người thanh niên đó là ai vậy? Chẳng lẽ cũng là đại sư Trung Y sao?”

“Làm sao có thể chứ? Tôi thấy người đấy là người thử thuốc thì có!”

“Không thể nào! Thử thuốc trên người, điều này có chút khủng bố đó nha!”

“Vừa rồi cậu có chụp được không?”

“Chụp được! Vừa rồi tôi chụp lại hết rồi. Đợi lát nữa sẽ đăng lên mạng, nhất định có thể làm trên mạng sôi trào môt phen.”

Những sinh viên này cảm thấy mỹ mãn. Bọn họ đã chụp được cảnh bọn họ muốn biết, đồng thời cũng cảm thấy có chút quỷ dị. Bên trong làn khói lượn lờ. Hơn nữa trong khoảnh khắc viện trưởng Triệu mở cửa, một cỗ mùi thuốc nồng đậm xông vào mũi khiến bọn họ thiếu chút nữa bị sặc chết, cảm giác quá khủng bố.

“Lão sư, là một đám sinh viên đang nhìn trộm mà thôi.” Triệu Minh Thanh nói.

Lâm Phàm gật đầu: “Ừm! Không có chuyện gì. Vị thuốc này ông phải chú ý, thuốc này rất mạnh. Nếu như tỷ lệ nhiều, với tình huống của bệnh nhân thì chưa chắc cơ thể của họ đã có thể chịu đựng được. Nếu như ông có thể nghĩ đến việc thay bằng dược liệu tốt hơn để thay thế thì càng tốt.”

Triệu Minh Thanh cúi đầu im lặng. Giờ phút này, trên khuôn mặt già nua của ông tràn đầy năng lượng, đầu cũng bắt đầu hoạt động. Ngay lập tức kinh ngạc thốt lên: “Lão sư, tôi nghĩ ra rồi!”

“Chúng ta có thể sử dụng Cẩu Hoàng để thay thế.”

Lâm Phàm gật đầu, Triệu Minh Thanh này tuy rằng tuổi khá lớn nhưng đầu óc vẫn khá linh hoạt. Chỉ cần suy nghĩ một chút là đã có thể biết, đây cũng là bởi vì nền tảng của Triệu Minh Thanh rất vững chắc.

Đối với người khác mà nói thì hiện tại bọn họ đang chú ý đến trận thi đấu giữa Trung Y và Tây Y, nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, đây lại là lúc hắn giảng dạy cho Triệu Minh Thanh.

Xuất sư sớm một chút, sớm được rảnh tay.

Chỉ là nghĩ lại thì thấy không có khả năng. Với y thuật của hắn, nếu Triệu Minh Thanh muốn học xong toàn bộ thì chỉ sợ không có khả năng. Nhưng nếu chỉ là để tăng trình độ y thuật lên một tầng cao mới thì lại không có bất kỳ vấn đề gì.

Mà lúc này một video đột nhiên xuất hiện ở trên mạng.

Lúc đầu, video này chỉ xuất hiện trong các bài đăng của Học viện Trung Y, nhưng sau đó nó được chia sẻ lại thì đã trực tiếp gây ra ảnh hưởng lớn trên mạng.

“Viện trưởng Học viện Trung Y Triệu Minh Thanh dùng thuốc thử nghiệm trên người, giống như là bị tẩu hỏa nhập ma vậy…”

Ngày hôm sau!

“Điên rồi! Thực sự điên rồi! Triệu Minh Thanh này uổng công làm viện trưởng học viện Trung Y, vì nghiên cứu chế tạo ra phương thuốc vậy mà lại dùng người trẻ tuổi để thử thuốc, có còn có y đức nữa hay không.”

“Vi lão bất tôn! Quả thực là súc vật! Loại suy nghĩ này sao ông ta có thể nghĩ ra cơ chứ!”

“Cái này là do ai quay vậy, vừa nhìn là biết điện thoại Iphone rồi. Anh thực sự không thể mua nổi một cái điện thoại có máy ảnh độ phân giải cao một chút hay sao? Ghi hình xa như vậy, thì phải dùng hàng nội địa chứ!”

“Quá kinh khủng! Người của ban ngành liên quan đi đâu rồi, phải bắt tên cầm thú Trung Y này lại đi chứ!”

“Đáng sợ! Thực sự quá đáng sợ!”

Sau khi đoạn video được đăng tải, trên mạng lập tức sôi trào như một trận sóng.

Mà trong một vài nhóm Wechat cũng có người chuyển tiếp, hơn nữa còn bị một số người cố ý chỉnh sửa, đánh lạc hướng sóng gió dư luận.

“Lão Trung Y không bằng cầm thú, thân là viện trưởng học viện Trung Y vậy mà lại dùng người sống để thí nghiệm thuốc, là thuốc thì có ba phần độc, loại hành vi này thực sự quá đáng sợ. Hiện nay y học cổ truyền chưa tốt không phải là không có nguyên nhân, chính là vì có những người như vậy tồn tại. Mọi người hãy hành động chia sẻ video này đi cho lão già này bị dìm chết luôn!”

Chương 698: Nằm không cũng bị trúng đạn

Đám quần chúng ăn dưa trong nhóm thảo luận.

“Quá đáng sợ, chính phủ làm sao vậy! Loại người như thế này sao có thể làm viện trưởng học viện Trung Y được chứ! Không phải là sẽ dạy hư cho học sinh sao?”

“Ha ha! Xã hội chính là như vậy đó, có quyền có thế địa vị gì mà không lấy được!”

“Tiền của người nộp thuế chúng ta, chính là cho những người này dùng để gây họa cho người khác!”

Một truyền mười, mười chuyền một trăm.

Sự ảnh hưởng của video này càng ngày càng lớn, ngay lập tức được truyền trên mạng.

Mà những học sinh quay video này, khi phát hiện video phát sinh đến mức như thế này trực tiếp bị dọa cho phát khiếp. Bọn hắn không ngờ rằng sẽ làm ra chuyện như thế này, nên vội vàng đi xóa video nhưng không có bất kỳ biện pháp nào, video này đã bị truyền ra ngoài truyền ra khắp cả nước rồi.

Vô số nhóm Wechat, nhóm QQ đều có người chia sẻ.

Một trận dư luận cứ như vậy bùng lên.

Mà một số người không rõ chân tướng cũng dốc sức chia sẻ chuyện này. Trên Weibo, trên tin tức đều xuất hiện những video như vậy.

Trong sở nghiên cứu.

Lâm Phàm đang hướng dẫn cho Triệu Minh Thanh, tạm thời vẫn chưa biết những chuyện này. Trải qua nghiên cứu điều chế ngày hôm qua, Triệu Minh Thanh đã có suy nghĩ sơ bộ rồi, trong đó việc kết hợp các loại dược liệu ông ta cũng rút ra được chỗ tâm đắc.

Đồng thời, ông ta cũng hoàn toàn cảm nhận được Trung Y đúng là bác đại tinh thâm.

Mỗi một loại thuốc kết hợp với nhau đều có thể tạo ra hiệu quả khác nhau.

Ting! Ting!

Đúng lúc này điện thoại của Triệu Minh Thanh kêu lên, ông nghe điện thoại.

“Lão Triệu! Có phải anh điên rồi không? Sao anh có thể dùng con người để thí nghiệm thuốc chứ? Anh có biết chuyện này đối với Trung Y của chúng ta có ảnh hưởng lớn đến cỡ nào không?” Một người bạn tốt của ông gào thét lên trong điện thoại.

Triệu Minh Thanh ngây người, còn chưa kịp phản ứng lại: “Anh nói cái gì vậy? Cái gì mà thí nghiệm con người chứ?”

“Anh còn giải thích, anh tự mình đi xem tin tức trên mạng đi! Chuyện của anh đã bị người dân cả nước biết đến, bây giờ Trung Y của chúng ta bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, có thể nói là từ trước đến nay chưa từng gặp phải. Nếu như thực sự xảy ra chuyện, anh chính là tội nhân của Trung Y đó!”

Cúp điện thoại.

Triệu Minh Thanh ngây ngẩn cả người, Lâm Phàm thấy vậy nghi hoặc hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Lão sư, tôi cũng không biết nữa, vừa rồi bạn của tôi gọi điện thoại cho tôi. Anh ấy nói rằng tôi dùng con người để thử thuốc nên đã tạo ra sóng gió trên mạng rồi, tôi không biết là đã xảy ra chuyện gì nữa!” Triệu Minh Thanh có chút bối rối. Mình và lão sư ở trong phòng nghiên cứu nghiêm túc nghiên cứu, sao bây giờ lại xảy ra chuyện rồi?

Lâm Phàm chợt hiểu ra, trong lòng đã có suy nghĩ nên mở điện thoại ra. Quả nhiên tin tức hôm nay toàn là video về Triệu Minh Thanh, hơn nữa tiêu đề hết sức khó nghe. Sau đó hắn đưa điện thoại cho Triệu Minh Thanh: “Quả nhiên, chắc là mấy tên học sinh ngày hôm qua đã quay lại rồi phát lên mạng. Sau đó bị người có tâm chuyển tiếp, thêm mắm thêm muối khiến mọi người không rõ chân tướng nên hiểu lầm ông đang làm chuyện không đúng!’

Triệu Minh Thanh cầm điện thoại, sau khi xem xong video ông ấy cũng tức giận đến đỏ mặt: “Sao có thể như vậy chứ?

Bọn họ sao có thể vu khống cho tôi như vậy được chứ!”

“Yên tâm! Đừng nóng nảy! Trung Y kỵ nhất chính là nóng nảy, người ta nói gì thì là chuyện của người ta, ông làm chuyện của ông không cần để ý làm gì!” Lâm Phàm khuyên bỏ.

Triệu Minh Thanh hít một hơi sâu: “Lão sư nói đúng, Minh Thanh nhất định sẽ không nóng nảy. Chuyện của thế giới bên ngoài kia để cho thế giới ngoài kia nói thoải mái đi!”

Lâm Phàm rất hài lòng, gật đầu rồi mở Weibo của mình ra lông mày lập tức nhíu lại.

“Con mẹ nó! Ông đây vậy mà nằm không cũng trúng đạn! Mẹ kiếp! Không thể nhịn được!” Lâm Phàm chửi lớn.

Triệu Minh Thanh ngơ ngác: “Lão sư!”

Vừa rồi lão sư bảo mình không được nóng nảy, vậy mà sao bây giờ lão sư lại nổi giận đùng đùng rồi.

Lâm Phàm liền xua tay: “Ông cứ bận việc của ông đi, lão sư tuổi trẻ khí thịnh không nổi giận một chút suy nghĩ trong đầu sẽ không thông suốt. Ông cứ tiếp tục nghiên cứu đi!”

Triệu Minh Thanh nhìn lão sư rồi nhẹ nhàng gật đầu, bây giờ xem như ông ấy đã hiểu rồi, điều tốt của lão sư chính là ngài ấy có thể tùy tiện làm gì mình muốn.

Lúc này, Lâm Phàm thực sự nổi giận, những cư dân mạng không rõ chân tướng này quả thực quá đáng ghét.

“Đồ ngu, còn ủng hộ Trung Y. Anh thực sự không biết lão già này dùng người trẻ tuổi để thí nghiệm thuốc sao?”

“Hừ! Còn ủng hộ! Hận không thể để cho anh trở thành cái người thí nghiệm thuốc kia!”

“Đồ ngu! Cũng không biết tại sao có nhiều người ngu đi ủng hộ ông ta như vậy, còn có Lâm đại sư anh, tôi thấy anh chính là một thằng hề!”

“Sao anh không đem cả nhà nhà anh ra cho lão già kia nghiên cứu luôn đi!”

Ngón tay của Lâm Phàm lướt nhanh như múa: “Đám người ngu xuẩn này, tôi nói cho mấy người biết, có ngày mấy người

bị vả vào mặt cho xem. Các người thật hèn hạ, vậy mà dám chửi tôi, ngứa đòn rồi đúng không. Nếu mà mấy người đứng trước mặt tôi lúc này, tôi sẽ đánh cho não mấy người bay lên trời luôn đấy!"

"Ha ha! Còn chửi chúng tôi sao! Thằng chó chết! Anh thực sự là thằng ngu!"

Chương 699: Bình thản đón nhận

"Lâm đại sư! Tôi ở phe trung lập, trong chuyện này tôi cũng không có coi trọng lão Trung Y này lắm. Bây giờ anh thấy rồi đó, cái lão Trung Y này chính là kẻ gạt người, dám dùng người sống để thử thuốc, quả thực không bằng cầm thú mà!"

"Lâm đại sư! Tôi tôn kính anh mới gọi anh là Lâm đại sư, anh không thể không phân biệt trắng đen như vậy. Video đều xuất hiện rồi anh đừng có thanh minh nữa!"

"Đúng vậy! Tôi mới đầu còn cho rằng tên Trung Y kia là đại sư. Bây giờ mới phát hiện hóa ra đến cầm thú cũng không bằng!"

"Tôi từ hâm mộ chuyển sang tẩy chay anh. Lâm đại sư, tôi chửi cả nhà anh!"

…

Lâm Phàm lúc này nằm yên mà cũng trúng đạn.

Mà trong một căn phòng nhỏ nào đó, Thu đao chặt cá xem Weibo của Lâm Phàm tâm trạng khỏi phải nói cũng biết là đang vui sướng và sảng khoái, thực sự quá sảng khoái.

Ông trời vẫn thật là rất công bằng, nhân quả luân hồi, không phải là không có quả báo mà là chưa tới đúng lúc thôi. Bây giờ quả báo đến rồi, thực sự là sảng khoái.

Ting Ting!

Điện thoại gọi đến.

Thu đao chặt cá vừa thấy là điện thoại của Lâm Phàm lập tức mở bộ biến âm: "Xin chào! Số điện thoại liên hệ đang nằm

ngoài vùng phủ sóng, xin quý khách vui lòng gọi lại sau % ¥ # ¥ %#@ ¥ …….”

“Hắc hắc!” Thu đao chặt cá cười rung cả mỡ, cảm thấy tuyệt vời, thực sự quá sảng khoái.

Ting!

Một tin nhắn gửi đến.

Thu dao chặt cá nhìn thấy tin nhắn, sắc mặt đột nhiên thay đổi, chỉ nhìn thấy nội dung tin nhắn là: “Có bản lĩnh rồi? Anh yên tâm, trừ lương, âm hai nghìn thì lại khấu trừ vào tháng sau. Nếu như trong một phút anh chủ động gọi lại thì tăng 100 tiền lương!”

Nhìn thấy tin nhắn này, Thu đao chặt cá khóc không ra nước mắt, đúng là gã chủ vô lương tâm, kiểm soát mệnh môn của anh ta, uy hiếp anh ta, đúng là tán tận lương tâm mà.

Chủ động gọi điện thoại.

“Ông chủ! Tôi vừa ở trong đường hầm nên không có tín hiệu, trong mười phút tôi nhất định về đến nhà. Lập tức bắt đầu đối phó với những anh hùng bàn phím kia, tôi bảo đảm không để bọn họ phá hoại lãnh địa của anh!” Thu dao chặt cá nói.

Lâm Phàm: “Ừm! Làm cho nó hẳn hoi cho tôi, tôi rất tin tưởng anh. Vậy mà lại có người chửi tôi, tôi không thể nhịn được nữa, anh về làm ngay đi!”

“Vâng!” Thu đao chặt cá.

Lâm Phàm xem Weibo của bản thân, hít một hơi thật sâu, tủi nhục này hắn không chịu được, nhất định phải trả lại.

“Minh Thanh, hôm nay nghiên cứu chế tạo ra thuốc đi, ngày mai cho người ta biết hoa tại sao lại đỏ như vậy!” Lâm Phàm nổi giận nói.

Triệu Minh Thanh gật đầu: “Vâng! Lão sư!”

Triệu Minh Thanh vùi đầu vào nghiên cứu, về phần phương thuốc trị liệu chứng chán ăn thì cũng đã nghiên cứu ra được một nửa, có lẽ hôm nay có thể nghiên cứu ra. Lúc này ông ngẩng đầu phát hiện lão sư đang cúi đầu chơi điện thoại vẻ mặt có chút nghiêm túc, cũng có thể nói là có chút phẫn nộ.

Dường như là đang cùng những người trên mạng bình luận, đối với lão sư Triệu Minh Thanh rất bất đắc dĩ thực sự không biết nên nói gì.

Lão sư chỉ bảo ông ta phải bình tĩnh hòa nhã thế mà bản thân lại nổi cơn thịnh nộ không thể chịu được.

Có điều ai bảo bản thân là học trò cơ chứ, chỉ có thể tiếp thu sự chỉ bảo của lão sư, nghiêm túc nghiên cứu phương thuốc.

Chuyện trên mạng bây giờ giống như hỏa diệm sơn, một khi đã bùng lên thì không cách nào ngăn cản được. Rất nhiều người không rõ chân tướng gia nhập vào đội quân trừng trị.

Vốn Triệu Minh Thanh là người khởi xướng, nhưng không biết là ai dẫn dắt tiết tấu lại đẩy sang Lâm Phàm, mà bởi vì Lâm Phàm quá mức bá đạo, chết cũng không chịu cúi đầu. Dẫn đến chiến trường thay đổi hoàn toàn sang Weibo của Lâm Phàm.

Không nói hai lời, một bài đăng trên Weibo.

“Mặc kệ các anh có bao nhiêu người, có thể chiếm lĩnh Weibo của tôi, coi như tôi thua!”

Khi lời này vừa được đăng lên, cư dân mạng không thể nhịn được nữa, cảm thấy cái tên nhóc này thực sự quá đáng, căn bản không để để bọn họ vào mắt.

“Mở mang kiến thức! Thực sự mở mang kiến thức rồi! Từ trước tới giờ không thấy người nào vô liêm sỉ như vậy, nâng chân thối của lão Trung y lên còn tự cho mình là đúng. Nếu anh nghĩ làm như vậy để được nổi tiếng vậy thì để tôi sẽ cho anh nổi tiếng chết luôn!”

“Đồ chó má! Nối giáo cho giặc, hôm nay tôi muốn mắng chết anh!”

“Lâm đại sư! Anh không thể như vậy được! Anh không phải là Lâm đại sư mà chúng tôi quen biết. Lâm đại sư chính nghĩa của trước đây đi đâu mất rồi, tại sao lại biến thành như thế này cơ chứ.”

“Trắng chuyển đen, cả đời đen. Trước đây thực sự là tôi bị mù rồi!”

“Tôi vẫn tin Lâm đại sư, cho dù Lâm đại sư làm gì thì tôi đều tin tưởng Lâm đại sư!”

“Người bên trên kia, anh không phải là bị ngu đấy chứ, vậy mà còn tin tưởng sao? Có thể dùng não một chút hay không?”

…

Lâm Phàm rất bình tĩnh đối mặt với những chuyện này, thậm chí đến cả một chút biến động cũng không có. Thu đao chặt cá đang dốc sức đẩy bài bình luận, tiếp đó không ngừng ấn like. Đây là chuyện của ông chủ, ngay từ đầu anh ta nghĩ là làm một cái quần chúng vây xem mà thôi. Thế nhưng hiện thực thật tàn khốc, nguyện vọng muốn làm người xem cũng thất bại rồi.

Đáng tiếc, Thu đao chặt cá phát hiện chuyện trước mắt không ổn, hỏa lực của trận chiến này thực sự quá mạnh.

Chương 700: Chuyên gia cũng hùa vào chửi

“Ông chủ à! Anh không thể khiêu khích bọn họ như thế, kẻ thù càng ngày càng nhiều lên rồi!” Thu đao chặt cá lúc này khóc không ra nước mắt, bản thân sao lại xui xẻo như vậy chứ. Thông đồng với ông chủ thích gây chuyện thị phi này, anh hùng bàn phím trên mạng mà hắn ta cũng có thể động vào, sau khi chọc xong thì chắc chắn phải trả giá đắt.

Nhưng… mình chính là tổng quản thủy quân Thu đao chặt cá. Đối diện với những thủy quân không có tính tổ chức này, anh ta có thể sợ hãi được sao? Chắc chắn là không thể sợ hãi rồi. Chỉ có những thứ cặn bã, muốn chiến liền chiến không lấy ra bản lĩnh thực sự, sợ rằng mãi mãi không biết Thu đao chặt cá này mạnh mẽ cỡ nào.

Về phần vì Lâm Phàm mà chiến đấu hay cái gì đó, vẫn là nghĩ một chút mà thôi. Hiện tại anh ta chỉ vì mình mà chiến đấu, vì vinh quang của mình mà đánh trận chiến này.

Bệnh viện.

Người của nhóm chuyên gia lập tức nở nụ cười: “Các anh xem tin tức trên mạng, lão Trung Y Triệu Minh Thanh kia sợ rằng

bây giờ không rửa sạch được nữa rồi!”

“Dùng Y học cổ truyền trị liệu chứng chán ăn, chuyện này suy nghĩ một chút thì cũng biết là không thể nào. Bọn họ nên dùng thuốc Trung Y cho người ta bồi bổ sức khỏe là được rồi, còn bài đặt nghĩ nhiều chuyện không thực tế như vậy. Bây giờ tự đẩy mình lên đầu sóng ngọn gió, sợ rằng bây giờ hối hận cũng không kịp!”

“Mọi người nói xem lão Trung Y này thực sự sẽ không giống như trên mạng nói đó chứ!”

“Chuyện này làm sao có thể!”

Chuyên gia Thường bên cạnh cười nói: “Chuyện này sao có thể chứ! Một vài lão Trung Y cả ngày lải nhải, nói không chừng trong lòng rất đen tối, dùng người trẻ tuổi để thí nghiệm cũng không chừng là thật đấy!”

“Ha ha!”

Mọi người cười phá lên, chuyện xảy ra đối với lão Trung Y kia khiến bọn họ có chút hả hê. Còn nghĩ đến chuyện dùng Trung Y để chữa trị chứng chán ăn, cũng không biết ông già này nghĩ cái gì. Thành thật yên ổn không phải là tốt hay sao, còn muốn làm chuyện nổi bật, danh tiếng này bọn họ có thể có được sao.

Từ tận đáy lòng của bọn họ, chính là xem thường ông lão Trung Y này.

Biểu hiện bên ngoài dường như rất khách khí nhưng nội tâm lại rất khinh thường, ví dụ như trong viện nghiên cứu cũng có lão Trung Y. Có điều lão Trung Y này chính là kê đơn thuốc cho người ta, điều dưỡng thân thể một chút những chuyện khác đều không để ông ta nhúng tay vào. Hơn nữa người dân bây giờ cũng rất thức thời, họ không tin vào y học cổ truyền Trung Quốc cũng như Trung Y, bệnh nặng gì đó trước giờ đều không cho Trung Y khám. Chỉ có một vài người không có tiền, đầu óc có vấn đề mới tin tưởng trị liệu bằng Trung Y, hơn nữa cuối cùng có thể làm được gì? Chắc chắn là toàn bộ đều bệnh mà chết rồi.

“Mọi người nghĩ kỹ phương án trị liệu này một chút, bên ngoài phóng viên còn đang chờ, tôi đi xem một chút!” Chuyên gia Thường nói.

Khi đến bên ngoài các phóng viên như ong vỡ tổ vây kín xung quanh chuyên gia Thường.

“Chuyên gia Thường, xin hỏi anh có quan tâm đến tin tức trên mạng không? Lão Trung Y Triệu Minh Thanh dùng người để thử thuộc đã tạo thành ảnh hưởng rất tồi tệ. Đối với chuyện này, ông có suy nghĩ gì hay không?” Một vị phóng viên hỏi.

Chuyên gia sắc mặt vẫn như thường, nhưng sâu trong lòng đang nở nụ cười, tiếp đó nói lời chính nghĩa: “Nếu như chuyện này là thật thì tôi rất đau lòng. Y học cổ truyền Trung Quốc thân là tinh hoa văn hóa của đất nước sao có thể có chuyện như vậy xảy ra. Triệu Minh Thanh thân là viện trưởng học viện Trung Y, hành vi của ông ta đã không phải là hành vi của cá nhân, mỗi lời nói mỗi hành động đều cần phải chú ý. Tôi hy vọng cơ quan chức năng nên tham gia điều tra nếu như chuyện này là thật, nên xử lý nghiêm khắc. Còn nếu như chuyện này là giả nên trả lại cho ông ta một sự trong sạch.”

Những phóng viên đều gật đầu, lời nói này không có bất kỳ vấn đề nào, rất đúng trọng tâm.

“Chuyên gia Thường, bây giờ mọi người có phương án trị liệu chưa? Theo như chúng tôi được biết tình huống hiện tại của bệnh nhân Vương LyLy sợ rằng không kéo dài được lâu nữa!”

Chuyên gia Thường gật đầu: “Hiện giờ đã có phương án điều trị sơ bộ, có điều tình huống cụ thể vẫn còn đang nghiên cứu. Chắc chắn phương án trị liệu này hữu dụng vì vậy còn cần phải đợi một chút.”

Lúc này, một vị phóng viên nói: “Chuyên gia Thường, mọi người đã đến đây mấy ngày rồi cho tới bây giờ vẫn chưa chắc chắn được phương án trị liệu sao? Có phải là bệnh tình của Vương LyLy đối với mọi người mà nói cũng là khó giải quyết.”

Chuyên gia Thường nhướng mày nhưng vẫn như cũ gật đầu nói: “Bệnh tình của Vương LyLy thực sự rất khó giải quyết, đây là căn bệnh mà chúng tôi trước giờ đều chưa từng gặp qua vì vậy phương án trị liệu rất khó đưa ra. Có điều, tôi tin vào đội ngũ của chúng tôi, trong tương lai gần nhất định có thể đưa ra phương án hoàn hảo nhất!”

Nói ra những lời này so với việc không nói không có khác biệt gì lớn lắm.

Người trong tổ chuyên gia kỳ thực trong lòng cũng bất đắc dĩ, vốn cho rằng bệnh tình của Vương LyLy vốn không quá phức tạp. Nhưng chỉ khi kiểm tra mới phát hiện bệnh tình của Vương LyLy căn bản rất nghiêm trọng, bọn họ đã điều trị qua không ít bệnh nhân mắc chứng chán ăn nhưng trước giờ chưa từng gặp qua trường hợp nào nghiêm trọng như vậy.

Dẫn đến bây giờ không có một chút ý tưởng nào, căn bản không biết nên trị liệu như thế nào. Thử nói xem dạ dày đến cả cháo cũng không chịu nổi vậy còn có thể chịu nổi cái gì?

Chương 701: Gia đình xung đột

Phòng nghiên cứu của học viện Trung Y Số 1 Thượng Hải.

Điện thoại của Triệu Minh Thanh vẫn luôn reo lên, ngay từ đầu là bạn bè gọi tới cho đến bây giờ thì sở y tế cũng gọi tới. Còn có người của Hiệp hội y học cổ truyền Trung Quốc gọi tới.

Lúc mới đầu ông ta còn nghe điện thoại, về sau không thèm nghe nữa. Mặc kệ là điện thoại của ai, làm phiền ông ấy nghiên cứu chế tạo phương thuốc quả thực là lãng phí thời gian.

Hiện tại, tên tuổi của hai thầy trò ở thế giới bên ngoài đã hoàn toàn bị bêu xấu.

Đối với việc nằm không cũng bị trúng đạn, Lâm Phàm cũng chỉ có thể biểu thị sự thán phục.

Buổi tối!

Tin tức trên mạng đã liên lụy đến thực tế.

Sau khi Triệu Minh Thanh về đến nhà, toàn bộ con cái ngồi trên ghế sô pha dường như là đang đợi cha trở về. Khi Triệu Minh Thanh xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, Triệu Lực Hành thân là anh cả nên bây giờ nếu anh ta không nói lời nào thì còn có thể đợi ai nói nữa.

Mấy anh em đều dồn ánh mắt nhìn về phía anh cả, chuyện này cần anh cả ra trận. Bọn họ thân phận nhỏ bé đứng một bên làm nhân viên dự bị ủng hộ tinh thần mà thôi.

Hơn nữa anh cả tài giỏi hơn so với bọn họ, địa vị cũng cao hơn. Ở bên ngoài anh cả địa vị cách biệt, trong nhà trừ cha ra cũng là anh cả có quyền lên tiếng nhất.

Triệu Minh Thanh bận cả ngày cũng có chút mệt nhưng ông ta mệt mà cảm thấy rất xứng đáng. Đi theo lão sư một khoảng thời gian ông ta cảm thấy bản thân giống như thay da đổi thịt học được những kiến thức trước đây chưa từng học được.

Khi về đến nhà nhìn thấy các con đều ở nhà ông ta cũng liếc mắt nhìn, trong lòng còn có chút tức giận. Mấy đứa con này lần trước phá hỏng việc bái sư của ông, hiện tại ông vẫn còn ghi nhớ trong lòng. Làm cha đương nhiên không thể có lòng dạ hẹp hòi, thế nhưng chuyện bái sư vốn là chuyện quan trọng. Nếu như mấy đứa này không phải là con của mình thì tâm lý muốn đánh chết chúng đều có.

Triệu Lực Hành im lặng một lúc lâu, đối mặt với việc cha không nói một lời nào mà dự định đi vào thư phòng, anh ta lập tức đứng lên nói: “Cha…”

Triệu Minh Thanh nhíu mày nói: “Có chuyện gì vậy? Mấy đứa sao có thời gian mà trở về nhà rồi?”

“Chuyện trên mạng bọn con đã biết rồi, chuyện này gây ồn ào tương đối lớn, có không ít lãnh đạo gọi điện thoại đến hỏi con. Cha à, con không biết cha đang làm cái gì nhưng có những chuyện cần phải chú ý đến sự ảnh hưởng.” Triệu Lực Hành nói.

Bà Triệu ở bên cạnh nhíu mày nói: “Lực Hành!” Bà dường như là đang trách cứ, muốn nhắc nhở con trai nói chuyện với cha có chừng có mực.

Nhưng chủ yếu là vì Triệu Lực Hành bị chuyện này làm cho tâm trí rối bời, anh ta cũng lo lắng cha thực sự làm chuyện gì đó trái pháp luật. Không phải là anh ta không tin cha mình, mà là từ sau khi cha bái người trẻ tuổi kia làm thầy thì thường xuyên trong trạng thái thất thần. Cả ngày nhốt mình trong thư phòng cũng không biết là làm cái gì.

Mà thân phận địa vị của anh ta đủ để có thể điều tra mọi thứ thông tin về Lâm đại sư, nhưng kết quả điều tra lại khiến anh ta chỉ biết nhướng mày cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Bánh kếp, quốc thuật, bói toán, thể thao, mở khóa… làm cho anh ta cảm thấy có vấn đề.

Khi một người thể hiện quá mức trâu bò như thế, không phải là nói rõ hắn thực sự rất trâu bò. Mà là nói lên trong đó nhất định là có vấn đề, đây cũng là suy nghĩ trong lòng của Triệu Minh Thanh.

Triệu Minh Thanh nhìn con mình rồi nói: "Chuyện của cha không cần mấy đứa quản. Mấy đứa tự lo tốt việc của mấy đứa là được rồi!" Sau đó thì đi lên tầng, không muốn nói nhiều. Bây giờ trong lòng ông ta cũng rất kích động, phương thuốc nghiên cứu đã chế tạo thành công. Hơn nữa đây là dưới sự chỉ dẫn của lão sư mới nghiên cứu chế tạo ra được. Chuyện này đối với ông ta mà nói giống như là một chuyện lớn, làm cho tâm tình ông không cách nào kiềm chế được, hận không thể lập tức nói cho mọi người biết được điều này.

Nhưng lão sư nói rồi, chuyện này phải từ tốn không phải vội cũng không cần kích động, cứ từ từ chậm rãi giải quyết từng bước từng bước một. Bởi vậy ông ấy mới che dấu niềm vui trong lòng, chỉ chờ đến ngày mai sẽ thẳng thừng tuyên bố ra.

Triệu Lực Hành bỗng hét lên: "Cha! Chuyện này đã không phải là chuyện của một mình cha, mà là chuyện của cả nhà chúng ta nữa. Cha có biết bên ngoài chúng con bị mọi người nói như thế nào không? Chuyện đó cha có biết không?"

"Ha ha!" Triệu Minh Thanh cười lạnh một tiếng rồi nói: "Để ý lời của người khác nói? Vậy được, mấy đứa đoạn tuyệt quan hệ cha con với cha đi, cha tuyệt đối không trách mấy đứa cũng không liên lụy đến mấy đứa!"

Bà Triệu, nghe thấy câu này thì sửng sốt: "Ông già, ông đang nói cái gì vậy?"

Triệu Lực Hành nói: "Cha! Rốt cuộc cha làm sao vậy? Chẳng lẽ tên nhóc kia cho cha ăn bùa mê thuốc lú gì rồi sao? Bây giờ con sẽ cho người đi tìm hắn, xem rốt cuộc hắn có lai lịch như thế nào!"

“Mày dám!” Đột nhiên sắc mặt Triệu Minh Thanh đỏ ửng lên, lồng ngực nặng trĩu hơi thở có chút khó khăn nói: “Nghịch tử! Tao nói cho mày biết, nếu như mày dám, tao sẽ đánh gãy chân mày!”

Chương 702: Lão già vô lương tâm

Triệu Lực Hành cũng sắp bị phụ thân làm cho phát điên: “Cha! Sao cha lại bướng bỉnh như vậy? Chuyện này dùng mắt nhìn cũng biết là chuyện không thể nào, không giải quyết được chuyện cái video kia thì vết nhơ này mãi mãi vẫn sẽ theo mình đó!”

“Không muốn nói bất kỳ điều gì với các người nữa, các người căn bản không hiểu. Người trẻ tuổi mãi mãi chỉ quan tâm đến ánh mắt của thế giới bên ngoài, người khác nói cái gì chính là cái đó nên vĩnh viễn không làm được trò trống gì!” Triệu Minh Thanh nói.

Triệu Lực Hành phản bác nói: “Cha! Nếu như con để ý ánh mắt của người bên ngoài, bây giờ con đã không thể ngồi được ở vị trí này.”

“Vị trí? Vị trí của mày là do bản thân tự dành lấy được sao? Không phải là do tao vứt bỏ cái mặt già này để tìm bạn bè của tao giúp đỡ sao? Mày cho rằng chỉ dựa vào năng lực hiện tại của mày mà có thể làm được vị trí kia sao?” Triệu Minh Thanh tức giận nói. Tâm trạng vốn coi là không tệ mà lúc này hoàn toàn bị lời của đứa con này làm cho suy sụp.

Đám người Triệu Bân trợn mắt há hốc mồm, không ngờ rằng bây giờ câu chuyện lại phát triển đến mức này, tất cả những gì xảy ra khó có thể kiểm soát được, cãi nhau đến không thể gỡ ra nổi nữa rồi.

“Đây là dựa vào bản lĩnh của con tự dành được!” Triệu Lực Hành phản bác. Anh ta không hy vọng có người xem thường bản thân mình ở phương diện này.

Triệu Minh Thanh ôm ngực, xua tay nói: “Tao không tranh luận với mày nữa, đủ lông đủ cánh rồi nên cũng có cách nghĩ của riêng mình. Bây giờ tao nói cho mày biết, cha của mày chưa già cũng không có bị ngốc, làm chuyện gì trong lòng tao

tự có tính toán. Mày là do tao dạy, còn chưa học được chạy đã về dạy ta phải làm như thế nào, mày còn non lắm con ạ."

Bà Triệu bối rối: "Ông già! Ông đừng tức giận, bình tĩnh lại mà nói chuyện, bọn nhỏ cũng chỉ là quan tâm đến ông mà thôi!"

"Hừ!" Triệu Minh Thanh hừ lạnh một tiếng. Không nói câu nào nữa đi thẳng lên tầng, đóng cửa thư phòng, không thèm để ý đến bất kỳ ai nữa.

Bà Triệu nhìn con trai nói: "Lực Hành, đừng cãi nhau với cha con nữa, cha con vẫn mãi là cha con."

Triệu Lực Hành nói: "Chính bởi vì ông ấy là cha con nên con mới không muốn ông ấy càng ngày càng lún sâu. Mẹ, mẹ xem chuyện xảy ra gần đây có chuyện nào là chuyện tốt hay không? Bây giờ video trên mạng lan truyền đến mức như vậy rồi? Mọi người cả nước đều đã biết chuyện này rồi!"

Trong thư phòng.

Triệu Minh Thanh ngồi trên chiếc ghế gỗ lim, thư giãn điều chỉnh lại hơi thở rồi khẽ lắc đầu than thở. Không ngừng hồi tưởng lại khi mấy đứa còn nhỏ sùng bái mình như nào, nói gì nghe đấy cho dù là làm chuyện gì đi chăng nữa trong lòng mấy đứa đều là sự chắc chắn. Nhưng bây giờ mấy đứa nhỏ lớn rồi thì không còn tin tưởng mình nữa, làm chuyện gì mấy đứa cũng hoài nghi sẽ khiến cho mấy đứa không tin tưởng.

Nghĩ một chút, trong lòng Triệu Minh Thanh cũng mệt rồi.

Nhưng liên quan đến chuyện Trung Y mà mình yêu thích, trong lòng ông ta lại bùng lên ý chí chiến đấu. Y học cổ truyền không phải là yếu như vậy, kế thừa mấy nghìn năm y học cổ truyền thì làm sao chỉ có mỗi tác dụng là dưỡng thân được chứ.

Nhưng khi nghĩ tới sự cố gắng của mấy ngày hôm nay, thấy có hiệu quả trong lòng ông ta có một loại cảm giác vui sướng không nói lên lời.

Theo lời của lão sư mà nói, ngày mai chính là ngày quay trở lại của giới Trung Y.

Hoặc nói là ngày rửa sạch tội xấu của mình.

Ngày hôm sau!

Buổi sáng!

Triệu Minh Thanh xuất hiện ở cổng lớn của bệnh viện. Mà lúc này đi bên cạnh Triệu Minh Thanh là vô số phóng viên cùng người dân.

Lâm Phàm sớm đã làm xong bánh kếp từ lúc chín rưỡi rồi. Mà lúc này chính là thời khắc hắn tự mình lựa chọn.

Cho dù nói như thế nào, mỗi ngày bánh kếp thế này vẫn phải được bán.

Mà khi Triệu Minh Thanh xuất hiện ở cổng bệnh viện, một người dân trong đó nhảy lên phẫn nộ rồi ném bình nước ở dưới chân Triệu Minh Thanh.

“Chính là ông ta! Vô đức hại người! Không đáng làm lão Trung y.

…

Một lời khuấy động ngàn lớp sóng.

“Ông ta chính là lão Trung y vô tâm gần đây rất nổi tiếng trên mạng, dùng người trẻ tuổi làm thí nghiệm thuốc. Sao vẫn còn có mặt mũi để xuất hiện ở đây cơ chứ?”

“Đáng hận! Thực sự đáng hận! Không nghĩ rằng bây giờ Trung Y lại rơi vào tình cảnh xuống dốc đến thế này, lão già này vừa nhìn đã thấy không giống người tốt rồi!”

“Mọi người có đồ gì thì ném ông ta cái đó đi!”

“Mẹ kiếp! Tôi không có gì để ném!”

“Vậy thì đánh ông ta!”

“Đánh con gái anh! Đánh người già sẽ bị bắt đó! Cho dù anh có giải thích thế nào, nếu có chuyện gì xảy ra anh phải tự mình gánh chịu!”

“Thế thì chửi ông ta, lão già như vậy còn có mặt mũi xuất hiện ở đây? Nếu như ông ta dám trẻ ra một chút, tôi bảo đảm đánh cho ông ta đến cha mẹ cũng không nhận ra!”

Những người dân xung quanh rất phẫn nộ, mỗi ngày bọn họ đều lướt Wechat, lướt Weibo nhất là khi thấy những video này

bọn họ tự nhận là tấm lòng lương thiện nên lúc này lại bị khơi dậy lên. Chuyện còn chưa rõ chân tướng bị người có tâm dẫn dắt, tiến hành tất cả các kiểu chửi rủa thóa mạ.

Bạn nói bọn họ lương thiện thì kỳ thực họ cũng lương thiện đấy. Nhưng bạn nói bọn họ ngốc thì cũng đúng là ngốc thật, có lúc giết người mà không cần thấy máu, bạo lực mạng cũng đủ để khiến một người bị đè bẹp xuống.

Có điều tâm trạng của Triệu Minh Thanh cũng may là vẫn còn tốt, một lòng tin tưởng không có bất kỳ một dao động nào, cho dù trên mạng nói đến mức nào thì ông ấy cũng tin bản thân mình và lão sư đã làm đúng.

Bây giờ đến bệnh viện, những người dân xung quanh đều ném thứ gì đó vào ông, cũng không đủ làm ảnh hưởng đến tâm trạng của ông, bởi vì niềm tin lớn hơn hết thảy.

Chương 703: Căng như dây đàn

Lúc này các phóng viên vây xung quanh Triệu Minh Thanh, muốn moi ra một vài tin tức mới nhất.

“Viện trưởng Triệu, xin hỏi ông đối với những video trên mạng kia có muốn giải thích gì hay không? Video trên mạng đồn rằng ông dùng người trẻ tuổi làm thí nghiệm thuốc, xin hỏi chuyện này là thật hay là giả?”

Triệu Minh Thanh quay đầu lại: “Anh cho rằng là thật hay không?”

Người phóng viên ngơ người rồi nhìn thẳng Triệu Minh Thanh, cuối cùng gật đầu nói: “Tôi tin vào ánh mắt của mình. Tôi cho rằng là thật, trong video chắc chắn là người thanh niên đó đang thử thuốc!”

Triệu Minh Thanh lắc đầu nói: “Không thể hiểu nổi! Tư tưởng đúng là đã mục nát rồi!”

Phóng viên vừa nghe xong thì không hài lòng, sau đó nhìn về phía Triệu Minh Thanh hùng hổ nói: “Suy nghĩ của tôi mục nát, không bằng nói rõ ông đã làm ra chuyện gì đi? Hiện tại là thế kỷ hai mươi mốt rồi, thời đại hòa bình. Người như ông mà cũng là đại sư Trung y được sao, con mẹ nó… tôi khinh!”

Chuyện này gây nên sự sự bất mãn của mọi người. Hiện giờ những người dân đến đây cơ bản đều là đến để trừng trị Triệu Minh Thanh. Mà có phóng viên tâm trạng tương đối vững vàng cầm máy quay tiến hành săn tin, còn có một vài phương tiện thông tin truyền thông tương đối có thực lực tiến hành phát trực tiếp tại hiện trường.

Lúc này cách đó không xa, có một phóng viên cầm micro.

“Xin chào quý khán giả đang ở trước màn hình, hiện tại chúng tôi đang trực tiếp đưa tin tại hiện trường. Người mà mấy ngày gần đây đang gây ồn ào trên mạng, chính là lão Trung Y viện trưởng Triệu Minh Thanh. Chuyện ông ta dùng người sống để thử thuốc tạm thời vẫn chưa có kết luận, nhưng sáng sớm hôm nay ông ta lại xuất hiện ở cổng bệnh viện. Còn tuyên bố đã nghiên cứu ra thuốc trị chứng bệnh chán ăn. Chuyện cụ thể như thế nào mời xem trực tiếp tại hiện trường!”

Chuyện này đang gây xôn xao trên mạng.

Kênh trực tiếp.

“Mẹ kiếp! Nhìn mà không thể phát tiết được, nếu như không phải là khoảng cách quá xa, tôi sớm đã đến Thượng Hải cho ông già này một tát rồi!”

“Không sai! Loại người như thế này hại người rất nặng, bây giờ vậy mà lại còn có mặt mũi xuất hiện ở đây!”

“Tôi nói cho mọi người biết, khi tôi mắng lão già này vậy mà còn có một thằng ngu khác ủng hộ lão ta. Đó chính là Weibo của Lâm đại sư, mọi người có thể đi xem thực sự tên này không cần mặt mũi nữa rồi!”

“Không thể nhịn được, loại chuyện như này, chỉ cần tam quan không có vấn đề thì cũng không đứng về phe lão già này. Rõ ràng cái người Lâm đại sư này cũng không phải là thứ gì tốt đẹp gì.”

“Trước đây Lâm đại sư là một người rất tốt, rất chính nghĩa. Nhưng gần đây tự nhiên lại thay đổi, vậy mà lại không phân rõ phải trái đúng sai đứng về phe của lão già này!”

“Biết mặt nhưng không biết lòng, tôi vừa mới xem rồi. Mấy tháng nay mới nổi tiếng, thủ đoạn lăng xê này có thể nói là rất

cao siêu. Bây giờ đã có tên tuổi rồi lại kiếm được tiền, bản tính xấu này bại lộ là chuyện rất bình thường!"

…

Lâm Phàm đứng ở đó mà không ai phát hiện ra mình, chuyện này hắn tạm thời không thể lộ mặt, cứ để cho Triệu Minh Thanh giải quyết là được. Triệu Minh Thanh là thầy thuốc Trung Y, là viện trưởng học viện Trung Y. Có thể nói là đại biểu cho giới Trung Y cả nước, để ông ta hoàn thành chuyện này đối với sự phát triển của Trung Y mà nói sẽ có tác dụng rất tốt.

Nhất là hiện tại Trung Y không còn được coi trọng, đây chính là nguyên nhân dẫn đến sự sa sút của Trung Y. Hơn nữa trong cạnh tranh thất bại dẫn đến hướng gió bây giờ không đúng, cuối cùng dẫn đến việc hoàn toàn sa sút. Nếu như đầu tư vào một lượng lớn nhân lực và vật lực tiến hành nghiên cứu Trung Y, vậy có có thể giống như bây giờ được hay sao?

Hiện tại một vài thế hệ cũ của Trung Y, bọn họ đúng là sở hữu y thuật cao siêu. Nhưng đối với ngoại giới ngày nay mà nói, số người tin tưởng không còn nhiều. Hơn nữa bây giờ cũng không có bao nhiêu người trẻ nguyện ý học, loại tư tưởng trì trệ không tiến này, tất nhiên sẽ dẫn đến sự xuống dốc của Trung Y, đây là điều không thể bàn cãi.

Có điều vì phòng ngừa hiện trường phát sinh ra bạo loạn gì đó, Lâm Phàm vẫn đi gần Triệu Minh Thanh một chút. Nếu như xảy ra chuyện gì thì hắn sẽ là người xuất hiện đầu tiên, người dám động tay trực tiếp cho một chiêu đánh bay, tuyệt đối không nương tay.

Nhưng thấy tình hình hiện tại thì vẫn tương đối an toàn, tạm thời không có xung đột lớn.

Một đơn vị nào đó.

Triệu Lực Hành đang trong phòng làm việc xem trực tiếp trên mạng, tâm trạng có chút nặng nề. Anh ta có một loại cảm giác gì đó không nói lên lời, trong màn hình kia những âm thanh chửi bới anh ta đều nghe được, thân làm con trai cả anh ta hận không thể đến hiện trường đánh cho mồm của những tên nhóc kia sưng húp lên. Nhưng lúc này anh ta chỉ có thể thở dài một

tiếng, hy vọng cha sau khi trải qua chuyện này có thể tỉnh ngộ lại.

Không còn quá mê muội nữa.

Rất nhanh, chủ nhiệm Chương xuất hiện chào đón nhưng sắc mặt của ông ta có chút lạ thường, nhìn về phía Triệu Minh Thanh gật đầu: "Viện trưởng Triệu!"

Triệu Minh Thanh gật đầu nói: "Chủ nhiệm Chương! Anh vất vả rồi! Lần này tôi qua đây chính là cho bệnh nhân uống thuốc!"

Chủ nhiệm Chương không nói thêm gì, cho dù bên ngoài kia có nói như thế nào thì người trước mắt này vẫn là Viện trưởng học viện Trung Y, thầy thuốc đức cao vọng trọng, Triệu Minh Thanh.

Chương 704: Biển hiệu Lâm đại sư cũng bị phá

Trên đường đi.

Chủ nhiệm Chương nói: "Lão Triệu! Đã nghiên cứu chế tạo ra phương thuốc rồi sao?"

"Rồi!" Triệu Minh Thanh gật đầu kiên định. Ông ấy dưới sự chỉ điểm của lão sư, đối với phương thuốc này rất có niềm tin. Đồng thời cảm thấy đây là tiến bộ mang tính nhảy vọt của Trung Y.

Mà bây giờ tất cả mọi người trong đội ngũ Trung Y đều đang chú ý đến video trực tiếp lần này. Cho dù bây giờ bên ngoài kia có lan truyền như thế nào thì chuyện này cũng đã phát sinh. Hơn nữa cũng đã đến bệnh viện rồi, dù thế nào bọn họ đều phải chứng kiến chuyện của ngày hôm nay.

Thành công thì ai nấy đều vui, khắp nơi vui mừng.

Thất bại thì thân bại danh liệt, vĩnh viễn không thể xoay người.

Trong phòng bệnh.

Chuyên gia Thường của tổ chuyên gia cùng với nhân viên y tế đang kiểm tra tình hình sức khỏe của bệnh nhân Vương Ly Ly, số liệu đưa ra là càng ngày càng xấu. Mà lúc này Triệu Minh Thanh đi vào, chuyên gia Thường lập tức nhíu mày nói: "Mọi người muốn làm gì vậy? Bây giờ tình trạng của bệnh nhân rất không bình tĩnh, cần một hoàn cảnh yên tĩnh."

Triệu Minh Thanh ngẩng đầu nói: "Tôi đã nghiên cứu chế tạo ra phương thuốc trị chứng chán ăn, bây giờ sẽ cho bệnh nhân uống thuốc!"

"Dựa vào Trung Y sao?" Chuyên gia Thường nhíu mày. Dường như là không hài lòng rồi đưa ánh mắt nhìn về chỗ chủ nhiệm Chương.

Có điều chủ nhiệm Chương không nói một câu nào, gật đầu ngầm thừa nhận.

Mẹ của Vương Ly Ly lo lắng nói: "Các anh đây là muốn làm gì vậy?"

Triệu Minh Thanh nhìn về phía mẹ của Vương Ly Ly nói: "Bà Vương! Tôi là thầy thuốc Trung Y Triệu Minh Thanh. Trong khoảng thời gian này chúng tôi đã nghiên cứu chế tạo ra phương thuốc khắc phục được chứng chán ăn, vì vậy muốn cho con gái của bà uống thuốc, hy vọng bà có thể đồng ý!"

Chuyên gia Thường đứng một bên móc mỉa nói: "Cẩn thận một chút! Là thuốc thì có ba phần độc, đừng để đến lúc xảy ra chuyện thì không thể cứu vãn, vừa vô ích mà lại còn hại bệnh nhân!"

Mẹ của Vương Ly Ly vừa nghe thấy câu này thì bị dọa cho sợ hãi, sắc mặt tái nhợt. Trong lúc nhất thời hoang mang lo sợ, không biết làm như thế nào mới là tốt.

Triệu Minh Thanh nói với chuyên gia Thường: "Các anh là chuyên gia nghiên cứu chứng chán ăn, nhưng hiện tại các anh có phương án trị liệu hay không? Cho dù là có phương án trị liệu, các anh có mấy phần nắm chắc là bệnh nhân sẽ được chữa khỏi?"

"Vậy Trung Y của mấy người có sao?" Chuyên gia Thường không phục nói.

Triệu Minh Thanh tự tin gật đầu nói: “Không sai. Tôi nắm chắc mười phần, tôi có thể gánh chịu hết tất cả hậu quả!”

Mà vấn đề chủ yếu hiện giờ chính là mẹ của Vương Ly Ly có đồng ý hay không, nhưng dựa vào tình huống hiện giờ sợ rằng có chút không có khả năng. Bà Vương không biết nên quyết định như thế nào, bởi vì bà ấy đang rất sợ.

“Bà Vương, kỳ thực có thể thử một lần, đây là bệnh viện nếu như thực sự xảy ra chuyện cũng có thể cấp cứu phục hồi như lúc đầu. Hơn nữa tôi đồng ý mỗi ngày đều cung cấp bánh kếp miễn phí, huống hồ chúng ta nên tin tưởng vào Trung Y. Trung Y là y học cổ truyền là của tổ tiên, mà Viện trưởng Triệu là ngôi sao sáng của Trung Y, y thuật có thể nói là bất phàm. Bà thà rằng để con gái chịu khổ như vậy chứ cũng không muốn thử một chút hay sao? Nếu như thành công thì sao?” Lâm Phàm đứng một bên chậm rãi dụ dỗ, hy vọng có thể đồng ý.

Mà khi Lâm Phàm xuất hiện, kênh phát trực tiếp lại bắt đầu bùng nổ.

“Con mẹ nó! Tôi vừa nhìn thấy ai kia, hắn chính là cái tên ngu ngốc Lâm đại sư đúng không?”

“Mẹ kiếp! Quả nhiên tên này là tiện nhân mà!”

“Nói dường như cũng đúng đấy, nhìn thấy là đã muốn đánh hắn rồi!”

“Các anh đừng như vậy, Lâm đại sư không phải là người như thế, hắn nhất định là có suy nghĩ của mình. Hơn nữa bây giờ còn chưa có kết quả mọi người cứ chửi như vậy là sao?”

“Tầng trên, là một tên thuỷ quân, bây giờ tôi cho anh 50 tệ, mau nhận tôi làm ba ba đi.”

“Tầng trên còn biết lý lẽ không, tôi đắc tội với anh sao? Huống hồ chuyện này kết quả đã có rồi sao? Con mắt nào của mọi người nhìn thấy kết quả thất bại rồi?”

……

Trong kênh livestream, một trận chửi bới mới bắt đầu, chửi nhau đến mức khiến người ta hoài nghi về cuộc đời.

Phố Vân Lý.

Một nhóm người vây quanh Triệu Chung Dương.

Lão Lương: “ y da, ông chủ nhỏ bị người ta chửi quá thảm rồi!”

Lão Trương: “Ông nói xem chuyện này là sao, ông chủ nhỏ không đắc tội với bọn hắn sao lại khiến người ta hận như vậy chứ!”

Chị Hồng: “Chú em họ Dương, cậu mau bình luận nói mấy lời tốt đẹp giúp cho ông chủ nhỏ đi!”

Triệu Chung Dương cầm điện thoại vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Chị Hồng, chuyện này không có biện pháp, người chửi thực sự quá nhiều rồi. Tôi bình luận căn bản chẳng ăn thua gì đâu.”

Điền Thần Côn lắc đầu: “Tôi còn thắc mắc tên nhóc này gần đây đi đâu, xem ra là ở cùng với lão già kia. Cũng không biết chuyện này hắn chuẩn bị kết thúc như thế nào đây, tôi thấy trên Weibo rồi. Hiện tại có rất nhiều người đều trở mặt, trực tiếp chuyển trắng thành đen, không cứu được nữa rồi!”

Ngô U Lan vô cùng đau lòng, trong lòng lo lắng không biết nên nói gì.

“Lão Điền, chuyện sao rồi?” Đúng lúc này Vương Minh Dương đến, anh ta nhìn thấy kênh livestream trong nháy mắt đã bị kinh hãi, người anh em của mình vậy mà lại bị dân mạng chửi cho thành bộ dạng này. Chuyện này vô cùng thê thảm, vì vậy anh ta nhanh chóng đến xem tình huống cụ thể rốt cục là như thế nào.

Điền Thần ôn lắc đầu: “Haizz, vô cùng thê thảm, anh nhìn đầu cửa đi!”

Vương Minh Dương đi ra bên ngoài, ngẩng đầu nhìn biển hiệu nhất thời ngơ người: “Mẹ kiếp, là ai làm vậy?”

Điền Thần Côn bất lực: “Còn có thể là ai làm nữa, chắc chắn là đám dân mạng này rồi, lén ném trứng gà làm hỏng cả bảng hiệu.”

Vương Minh Dương lắc đầu: “Haizz, ông anh à, hắn rốt cuộc là muốn làm cái gì vậy, chuyện này với hắn đâu có liên quan gì đâu. Vì sao hắn cũng muốn chen một chân vào.”

“Ai mà biết được, hắn cũng không nói, chỉ buổi sáng mới có thể nhìn thấy hắn, thời gian còn lại đề cứ xuất quỷ nhập thần!” Điền Thần Côn nói.

…

Chương 705: Giây phút chờ đợi

Bệnh viện.

Có không ít người dân vây quanh bên ngoài phòng bệnh, mà khi Lâm Phàm xuất hiện lửa giận của những người dân này cũng bị khơi gợi lên.

“Mẹ nó! Chính là tên nhóc đó, cùng với lão già kia là một bọn. Lão già này làm ra chuyện như này vậy mà vẫn còn mặt mũi ủng hộ, quả thực là đám súc sinh!”

“Lâm đại sư cái gì chứ! Tôi thấy chính là chó mới đúng.”

Một loạt tiếng mắng chửi, có bao nhiêu khó nghe thì có bấy nhiêu khó nghe.

Chuyên gia Thường trong lòng cười lạnh, loại chuyện như thế này đúng là rất tốt.

“Đều im mồm đi!” Triệu Minh Thanh tức giận, những người này mắng lão sư của ông, ông không thể nhịn được.

Nếu như không phải là Triệu Minh Thanh tuổi cao rồi, sợ rằng ở hiện trường sớm đã trở thành đánh nhau.

“Lão già kia ông im mồm đi, nếu không phải vì ông cao tuổi như vậy, chúng tôi sớm đã đánh cho ông sinh hoạt cũng không thể tự lo rồi đó.”

“Một già một trẻ, cấu kết với nhau làm chuyện xấu, không phải là thứ gì tốt đẹp cả!”

Lâm Phàm nghe thấy những lời mắng chửi này trong lòng không thoải mái, ngay lập tức đẩy đám người ra, ngang ngược nói: “Ai vừa chửi, bước ra đây đi. Con mẹ nó, bộ tôi giết cả nhà anh hay gì, có nhất thiết phải chửi khó nghe như vậy không hả? Là muốn giương cao chính nghĩa hay là muốn thể hiện sự ngầu lòi của bản thân? Hay là tưởng mình lợi hại? Không phục thì bước ra đây xem nào, xem ai xử lý ai?”

Những lời này vừa nói ra, tiếng của những người xung quanh không ngừng nhỏ lại.

Lâm Phàm không tha cho người ta, tiếp tục lớn giọng nói: "Tôi không biết mấy người các anh làm cái gì, tự bản thân cảm thấy chính nghĩa sao? Xem video rồi cho rằng bản thân mình là đúng sao? Các anh xem rõ video hay chưa? Các anh biết bên trong là chuyện gì không? Huống hồ bây giờ còn chưa có kết quả đã chửi mắng, mấy người có bệnh không vậy? Cũng như nhóm chuyên gia này, nghiên cứu mấy ngày rồi đến cả phương án sơ bộ cũng không có lấy ra được, không phải là đợi sau khi người ta chết rồi các anh cũng sẽ chửi mắng họ giống như bây giờ, mắng họ làm lãng phí thời gian đúng không?

Chuyên gia Thường khẽ nhíu mày, cảm thấy có chút không thoải mái, người này làm sao lại nói như vậy chứ? Nhóm chuyên gia bọn họ thì làm sao, bệnh này vốn dĩ đã rất khó chữa, trong lúc nhất thời không lấy ra được phương án thì đây cũng là chuyện hết sức bình thường mà.

"Mấy người các anh thực sự là quá đáng sợ, bản thân tự cho rằng là chính nghĩa, không biết tình hình cụ thể mà ở đây mắng chửi người ta. Có thừa năng lượng như vậy sao không đi làm chuyện khác đi, so với chuyện này còn tốt hơn đấy." Lâm Phàm mắng.

Lúc này những người dân phản bác nói: "Thì sao? Dám làm mà không để cho người khác nói à, sự thật chính là như vậy các anh có gan chữa sao?"

"Không thể hiểu nổi!" Lâm Phàm lập tức xua tay rồi nhìn Triệu Minh Thanh gật gật đầu.

Trong lòng Triệu Minh Thanh cũng mang đầy một bụng tức giận, nhưng tình huống bây giờ không cần phải đối mặt với những người dân này. Bởi vì chỉ cần Vương Ly Ly được chữa khỏi thì tất cả sẽ được giải quyết.

Chủ nhiệm Chương đứng bên cạnh nói: "Lão Triệu, có thể được chưa!"

"Ừm!" Triệu Minh Thanh gật đầu rồi bước lên bắt mạch, đối với các loại mạch ông ta cũng rất tâm đắc. Sau đó ông lấy ra

một hộp ngân châm nói: “Tình trạng của bệnh nhân tương đối nghiêm trọng, dạ dày tổn thương quá lớn cần phải phối hợp châm cứu để điều trị. Đợi lát nữa dẫn thuốc Trung Y vào sẽ khiến dạ dày được bảo vệ.”

Chuyên gia Thường khinh thường nói: “Còn bảo vệ? Dựa vào mấy cái kim này sao?”

Lâm Phàm mở lời: “Không hiểu thì đừng có nói chuyện. Cơ thể con người vốn chính là vật dẫn huyền diệu nhất, đều là có căn cứ cả. Vết thương ngoài da được chữa khỏi là bởi vì ở tầng thấp nhất của da có một tầng tế bào rồi là tầng biểu bì. Mà trong dạ dày, tế bào biểu mô niêm mạc dạ dày dưới tình huống bình thường có thể không ngừng tổng hợp và tiết ra một lượng hoạt chất sinh học nhất định để bảo vệ dạ dày. Mà bây giờ dùng ngân châm châm cứu chính là tăng tốc quá trình tổng hợp để dạ dày có được đầy đủ lực bảo vệ. Nói với ông nhiều như vậy ông cũng không hiểu, cứ ở một bên nhìn là được rồi!”

Chuyên gia Thường bị tên nhóc này làm cho á khẩu không nói lên lời, xuýt chút nữa nghẹn họng, chính mình còn không hiểu sao? Bản thân ông chính là chuyên gia của phương diện này, còn có thể không hiểu sao? Được, vậy thì xem các người có thể có bản lĩnh gì.

Triệu Minh Thanh sắc mặt nghiêm túc, lần này tuy nói là mình ra tay nhưng ông ấy tràn đầy tự tin, ông ta tuyệt đối không thể để lão sư thất vọng.

Ngân châm châm vào bụng của Vương Ly Ly, nhìn qua có chút làm người ta sợ hãi.

Mà lúc này bốn anh em nhà họ Triệu nhìn video không hề chớp mắt, trong lòng bọn họ bây giờ rất căng thẳng. Nếu như thực sự phải lựa chọn, bọn họ hy vọng cha mình có thể thành công.

Trong giới Trung Y, vô số đại lão Trung y cũng nín thở nhìn cảnh trước mắt, sợ bỏ qua chỗ nào đó.

Thành công, nhất định thành công.

Đây là cách nghĩ của tất cả mọi người.

Kết thúc châm cứu, Triệu Minh Thanh lấy thuốc đã sớm chuẩn bị từ trước ra, sau đó để cho Vương Ly ly uống. Vương Ly Ly

kháng cự lại tất cả, nhưng hiện giờ yếu ớt mặc cho người khác định đoạt, một chén thuốc được rót vào bên trong.

Triệu Minh Thanh ấn vài cái vào bụng, dùng thủ pháp đặc biệt để kích thích huyệt vị giúp hấp thụ, rồi rút ngân châm ra.

Chương 706: Kết quả cuối cùng

Lúc này, Triệu Minh Thanh đứng lên không nói một câu nào, dường như đang chờ đợi.

“Vậy là xong rồi sao?”

Chuyên gia Thường không khỏi nở nụ cười, chuyện này thực sự khiến người ta phải cười.

Ngay cả chủ nhiệm Chương cũng bắt đầu hoài nghi.

Mà người dân xung quanh thì không khỏi mắng chửi: “Ha ha, mất mặt chưa, đúng là lừa gạt người mà.”

“Tôi đã nói rồi, lão già này không phải là người tốt. Bây giờ lại làm trò khỉ cho chúng ta xem rồi thấy chưa?”

“Xem ra lão già này lấy cô bé này ra làm đối tượng thử thuốc nữa rồi!”

Trong kênh livestream lúc này cũng đã sôi trào.

“Cười chết tôi rồi, chuyện này thực sự quá mất mặt rồi đúng không?”

“Hiệu quả trị liệu đâu? Bị chó ăn mất rồi có đúng không? Chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy mà có thể chữa khỏi, bộ tưởng chúng ta là đồ ngốc hay sao?”

“Con mẹ nhà nó! Hai con chó chết tiệt!”

Triệu Lực Hành xem livestream bất lực thở dài, tuổi già của cha khó mà giữ được rồi, đời này coi như là xong rồi.

Nhóm người Trung Y thế hệ trước xem xong cũng đều lắc đầu thở dài, không biết Triệu Minh Thanh rốt cuộc là làm sao, ma xui quỷ khiến thế nào mà lại làm vậy.

Trong bệnh viện, tình huống lúc này dường như sắp bạo phát, các phóng viên cũng không nhịn nổi nữa.

Nhưng lúc này.

Một giọng nói truyền đến.

“Con đói….” Vương Ly Ly yếu ớt mở lời nói.

Lâm Phàm bưng lên một chén cháo do Triệu Minh Thanh đã chuẩn bị sẵn, rồi đặt bên cạnh Vương Ly Ly.

Vương Ly ly không biết lấy sức từ đâu ra, bưng bát cháo lên rồi nuốt vào ùng ục.

“Minh Thanh, đi thôi!” Lâm Phàm hít một hơi sâu nói.

Triệu Minh Thanh gật đầu rồi đi theo phía sau Lâm Phàm. Mà những người dân vây xung quanh của đều tự giác nhường đường cho họ.

Sau khi Lâm Phàm và Triệu Minh Thanh rời đi, trong phòng bệnh đột nhiên vang lên một tiếng.

“A!”

Xì xào!

Hiện trường đã hoàn toàn bùng nổ.

Tất cả mọi người đều từ trợn mắt há hốc mồm như vừa tỉnh ngộ.

Mà khi tất cả mọi người tìm kiếm Triệu Minh Thanh và Lâm Phàm thì hai người họ sớm đã rời đi rồi.

Lúc này tất cả mọi người đều ngơ ngác.

Kênh livestream mưa bình luận bỗng nhiên lặng mất.

Các vị Trung y lão làng: “…”

“Triệu Lực Hành: “…”

Đám người hóng chuyện: “…”

Bây giờ bọn họ đều bị cảnh trước mắt làm cho khiếp sợ.

…

Bên ngoài bệnh viện.

“Lão sư, chúng ta có phải là đi hơi nhanh rồi không!” Triệu Minh Thanh có chút lưu luyến không muốn rời đi, cũng không phải ông không nỡ rời khỏi nơi đó. Mà là chuyện đã được giải

quyết thì lẽ ra đây là lúc phải lấy lại sự trong sạch, thế nhưng lão sư lại trực tiếp rời đi, việc này khiến người ta khó mà cảm nhận được bầu không khí hiện giờ.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn Triệu Minh Thanh một cái, hắn khi nào không muốn ở đó ngồi nhìn bộ dạng ngốc nghếch của đám người kia, nhưng khi ngẫm lại vẫn có chút không quá thích hợp.

“Minh Thanh, ông nói thử xem, nếu chúng ta mà còn ở đó thì chắc chắn sẽ bị bao vây, tạm thời sẽ không thể rời đi được. Bây giờ nhân lúc bọn họ chưa có phản ứng, chúng ta khiêm tốn rời khỏi nơi này lưu lại thời khắc lịch sử. Kết quả này chỉ sợ là không giống bình thường đâu nha!” Lâm Phàm bình tĩnh nói.

Triệu Minh Thanh gật gật đầu, mặc dù không hiểu lắm lời của lão sư nói là có ý gì nhưng lão sư đã mở lời rồi thì cho dù hắn có ý gì cũng chỉ cần nghe theo là được: “Lão sư, vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?”

Lâm Phàm cười nói: “Về nhà, đi ngủ, trời sập xuống cũng không có chuyện gì liên quan đến chúng ta!”

“Đã hiểu!” Triệu Minh Thanh gật đầu, không nghĩ nhiều. Nếu hỏi hôm nay tâm trạng có sướng hay không? Đương nhiên là rất sướng rồi. Dưới con mắt của hàng trăm người hoàn thành chuyện đại sư này, không sướng là điều không thể nào.

Lâm Phàm cười lạnh, trong chuyện này Triệu Minh Thanh làm sao có thể hiểu được chiêu thức của người trẻ được chứ. Chuyện này nếu đã xảy ra rồi, còn ở đó vác mặt mo chủ động lên tiếng với người khác, vậy coi như là hết thú vị rồi.

Vận may luân chuyển, xem ra hôm nay chắc là sẽ chuyển tới cửa nhà mình rồi.

Trên mạng.

Bão bình luận có lẽ chỉ tiêu tan trong vài phút. Nhưng vỏn vẹn chỉ mấy phút đồng hồ này, không hề có người lên tiếng nói chuyện, giống như là đang đắm chìm trong sự choáng ngợp.

Đột nhiên, bão bình luận trong kênh livestream bùng lên điên cuồng.

“Mẹ kiếp! Mẹ kiếp! Mẹ kiếp!”

“Chuyện này sao có thể cơ chứ, mọi người nói cho tôi biết đi, tôi đây không phải là đang nằm mơ đấy chứ!”

“Chúng ta trước tiên không thảo luận những chuyện này vội, vừa rồi hình như chúng ta đang mắng rất hăng. Nhưng tình huống hiện tại khiến người ta rất lúng túng, mọi người nói xem nên làm thế nào bây giờ?”

“Ấy! Mọi người đâu rồi, con mẹ nó đừng có giả chết như vậy chứ, mau xuất hiện nói gì đi chứ. Bây giờ nên làm thế nào đây?”

“Mẹ kiếp! Mọi người có cần phải như vậy không? Cứ như vậy không nói lời nào sao? Con mẹ nó…”

Kênh livestream, trong nháy mắt đã yên tĩnh trở lại, toàn bộ bình luận đều không còn nữa. Bởi vì vừa rồi bọn họ đang mắng rất vui vẻ. Nhưng mà tình huống tự vả vào mặt này lại diễn ra quá nhanh, trong nháy mắt đã bị chính chủ phản đòn như thế. Hơn nữa còn bị đánh cho không có đường mà phản bác lại.

“Vừa rồi ai nói Trung Y không được, tôi thấy lão Trung y người ta rất lợi hại đó nha, đây mới là đại sư Trung Y đích thật đấy.”

Chương 707: Tâm tình không tốt chửi một chút xả giận

“Người ở lầu trên kia, tôi nhớ vừa rồi ID của anh là Woa sao mà manh manh thế mắng chửi vui vẻ nhất, đến cả nhà người ta cũng đều lôi ra chửi luôn. Bây giờ nói những lời này mà không thấy xấu hổ hay sao hả.”

Woa, sao mà manh manh thế: “Không thể nào, vừa rồi là tôi bị trộm acc đó. Sao tôi có thể mắng chửi người ta được, đây chỉ là hiểu nhầm thôi.”

“A Đù! Mặt dày vô liêm sỉ quá rồi đó!”

Trong phòng bệnh.

Dì Vương vui mừng ôm lấy con gái, nhiều ngày áp lực như vậy. Hiện tại như đã được giải tỏa hết.

Người của nhóm chuyên gia trợn mắt há mồm, chuyên gia Thường càng không dám tin: "Không thể nào! Chuyện này sao có thể chứ! Trun Y sao có thể trị khỏi cho bệnh nhân mắc chứng chán ăn được. Những chuyên gia như chúng ta đều không nghiên cứu ra phương án trị liệu, bọn họ dựa vào cái gì làm được chứ?"

Chuyên gia Thường không cách nào chấp nhận kết quả trước mắt, rồi ánh mắt nhìn về phía chủ nhiệm Chương. Chỉ thấy chủ nhiệm Chương cũng đắm chìm trong sự vui mừng. Rất lâu không cách nào hoàn hồn, kế đó lại thấy một vài phóng viên vốn là đến để vạch trần sự giả dối của Trung Y, lúc này đây lại không ngừng chụp ảnh hiện trường. Trong miệng thì thốt ra những lời thán phục khiến ông ta có chút không chịu nổi nữa.

"Không thể nào!" Chuyên gia Thường bước lên, ra lệnh cho thành viên tổ chuyên gia tiến hành phân tích dữ liệu. Nhưng dữ liệu hiển thị trên thiết bị lại thể hiện đầy đủ tình trạng của bệnh nhân, vậy mà lại thực sự có chuyển biến tốt. Mặc dù cơ thể vẫn còn rất yếu ớt nhưng nhìn dáng vẻ ăn uống thì đây giống như là bệnh nhân mắc chứng chán ăn sao?"

Phóng viên: "Lợi hại thật! Nếu như không phải là tận mắt chứng kiến thì thực sự không tin được chuyện này!"

"Lúc trước tôi hùa theo mắng lão Trung Y kia, hiện tại tôi cảm thấy bản thân mình giống như một tên ngốc vậy nhỉ?"

"Anh cũng tự biết mình vừa rồi thực sự rất ngốc nghếch sao."

Những người dân vây quanh bên ngoài cũng ngại ngùng cúi đầu rồi yên lặng rời đi, nhớ tới chuyện trước đó họ không khỏi cảm thấy mất mặt. Thậm chí có cảm giác bọn họ giống như là một đám ngu ngốc vậy.

"Lão Trung Y viện trưởng Triệu vừa rồi rời đi cùng với Lâm đại sư, sao chúng ta không phát hiện ra nhỉ?" Một phóng viên kịp phản ứng lại lên tiếng.

"Vừa rồi có lẽ mọi người đều bị khiếp sợ, căn bản không có phản ứng kịp."

"Haizz…"

…

Văn phòng nào đó.

Triệu Lực Hành xem livestream, cả người ngơ khác, ngồi ở đó rất lâu mà vẫn chưa kịp hoàn hồn. Đột nhiên anh ta có chút áy náy, anh ta phát hiện bản thân mình căn bản vẫn luôn không hiểu con người của cha.

Nhất là khi cha bị người khác vu oan và chửi rủa, bản thân chẳng những không lập tức đến chỗ cần đến, mà ngược lại còn ngồi đây chờ đợi, hy vọng cha trải qua chuyện này có thể trở lại con đường đúng đắn.

Nhưng tình huống hiện tại làm cho anh ta vô cùng xấu hổ và áy náy, cha mình thực sự thành công. Ông ấy không có tẩu hỏa nhập ma, mà người tẩu hỏa nhập ma vẫn luôn là mình.

Triệu Lực Hành cầm điện thoại lên, định gọi điện thoại. Thế nhưng cầm điện thoại trong tay mấy phút đồng hồ, rồi lại nhẹ nhàng đặt điện thoại xuống. Sau đó anh ta đứng dậy rời khỏi phòng làm việc, bây giờ anh ta muốn về nhà.

Không chỉ có Triệu Lực Hành như vậy, mấy anh em Triệu Bân cũng đều vội vàng quay về nhà.

Hiệp hội Trung Y Trung Quốc.

“Lão Triệu lần này quá tuyệt vời!”

“Đúng vậy! Chúng ta đều không tin ông ấy, trong điện thoại còn quở mắng ông ấy nữa chứ. Bây giờ nghĩ lại tôi cũng không biết nên làm thế nào để đối mặt với lão Triệu nữa.”

“Không được! Tôi nhất định phải tự mình đi thăm hỏi lão Triệu mới được. Bây giờ ông ấy là công thần của Trung Y Trung Quốc, trải qua chuyện này chắc chắn Trung Y từ giờ sẽ được người đời càng coi trọng. Không còn khiến người ta cho rằng Trung Y là bàng môn tả đạo nữa.”

“Haizz! Khó mà có thể tưởng tượng được, lão Triệu trong khoảng thời gian này rốt cuộc đã phải nhận lấy áp lực lớn như thế nào. Mà hiệp hội Trung Y chúng ta vậy mà lại không đứng về phía ông ấy, còn cùng với ngoại giới nhìn một mắt và gây áp lực cho lão Triệu!”

Nhưng mà, căn bản Triệu Minh Thanh không có một chút áp lực nào, chuyện của ngoại giới căn bản ông ấy không để trong lòng. Bởi vì ông ấy biết chuyện người khác sẽ hối hận chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

…

Weibo.

Lâm Phàm lái xe dừng lại bên đường nhàn nhã mở Weibo ra xem.

Quả nhiên, động tĩnh trên Weibo đã xảy ra thay đổi.

“Lâm đại sư! Anh thật giỏi!”

“Những tên khốn bên dưới, các người dám mắng Lâm đại sư, con mẹ nó tôi muốn liều mạng với các ngươi!”

“Lầu trên kia, anh có thể giữ lại một chút thể diện được hay không? Con mẹ nó, anh gửi hơn một trăm cái bình luận trên trang của Lâm đại sư, toàn bộ đều là chửi người ta vậy mà giờ còn có mặt mũi để nói như vậy sao?”

“Lâm đại sư, tôi thừa nhận lỗi lầm của mình, tôi hiểu lầm anh rồi!”

Lâm Phàm thấy tình hình trên Weibo, tâm trạng mặc dù vui vẻ nhưng cảm thấy lần này lại nổi tiếng nữa rồi. Sau đó đăng một tin Weibo.

“Ha ha. Ghi chú: Con mẹ nó bên cạnh!”

Dân mạng chửi Lâm Phàm hơn một trăm lần: “Lâm đại sư, anh là có ý gì, tôi là người hâm mộ của anh đó.”

Lâm Phàm trả lời: “Con mẹ nó bên cạnh.”

Một cô bé dễ thương tức giận chửi Lâm Phàm năm mươi mấy lần: “Lâm đại sư, tại sao anh lại mắng chúng tôi chứ!”

Lâm Phàm trả lời: “Con mẹ nó bên cạnh”

Cô bé dễ thương: “Oa! Tôi không thích anh nữa! Sau này tôi cũng không là fan của anh nữa! Tôi muốn là antifan!”

Lâm Phàm trả lời: “Cút đi!”

…

Sau khi chửi một hồi trên Weibo, tâm trạng của Lâm Phàm rất thoải mái, đây mới là thứ bản thân muốn. Nên chửi thì chửi, lúc trước không chửi các người là chuẩn bị thời điểm tốt nhất để chửi ngược lại.

Lúc này đây, chính là chuyện trong dự liệu.

Triệu Minh Thanh nổi tiếng thì đối với mình sẽ có trợ giúp rất lớn.

Về phần những người chửi mắng trên mạng kia, khi tâm trạng không tốt có thể lấy họ ra chửi một chút.

Chương 708: Triệu Minh Thanh nổi tiếng

Phố Vân Lý!

Lâm Phàm về rồi.

"Nhóc con, cậu lợi hại thật đấy!" Điền Thần Côn kinh ngạc thốt lên. Bây giờ ông ta cũng chịu phục rồi, không ngờ tên nhóc này đứng về phía Triệu Minh Thanh lại rất đúng: "Lão già kia cũng thật lợi hại, loại bệnh thế này mà cũng có thể chữa được!"

Lâm Phàm cười nói: "Ông nói nhảm gì đấy, tôi chính là lão sư của ông lão kia, do tôi chỉ bảo có thể không nghiên cứu ra được hay sao?"

"Được rồi! Được rồi! Không bốc phét nữa! Lần này có thể nói là rất tốt, có điều cậu xem chúng ta có nên đổi một cái biển hiệu mới không? Nó bị đám người kia ném đầy trứng gà rồi!" Điền Thần Côn chết cũng không tin Lâm Phàm là lão sư của Triệu Minh Thanh. Chỉ cần là người có đầu óc bình thường một chút cũng không tin được chuyện này.

Có điều Lâm Phàm đối với chuyện này cũng tỏ vẻ không quan trọng, cho dù tin hay không đều không trọng yếu, bởi vì sau này bọn họ cũng sẽ biết.

"Vậy sao?" Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn một cái rồi nói: "Không sao! Cứ để đó đã. Đợi chuyện này qua đi rồi lại tính!"

Điền Thần Côn ngạc nhiên nói: "Cậu vẫn còn chuyện gì sao?"

Lâm Phàm cười thần bí, chuyện này hãy còn nhiều.

“À, đúng rồi, lúc trước Vương Minh Dương có đến sau đó lại vội vội vàng vàng đi rồi. Hai người các cậu không có chơi ‘gay’ đấy chứ! Sao tôi cảm thấy anh ta rất coi trọng chuyện của cậu!” Điền Thần Côn tò mò hỏi.

Khóe miệng Lâm Phàm lộ ra vẻ tươi cười, ánh mắt nhìn vào mông của Điền Thần Côn. Điền Thần Côn nhanh chóng che mông lại, sắc mặt lộ rõ vẻ hoảng sợ nói: “Coi như tôi chưa nói gì đi, cậu quá biến thái quá rồi đó!”

Gâu gâu!

Cẩu gia Nicholas tăng cân rồi, càng ngày càng lười biếng. Bình thường không phải là ngủ thì là đi gieo mầm nhưng đến bây giờ chưa một lần nào thành công. Nếu như có thể thành công đem về một con chó con vậy cũng là chiến thắng dữ dội rồi.

Ngày hôm sau!

Hôm nay trên mạng không hề yên ổn.

Đầu tiên là ban ngành có liên quan phát hiện cái video không ngừng được chia sẻ và đăng lại rất điên cuồng kia chỉ là tin đồn nhảm. Cho nên cảnh sát an ninh mạng bắt đầu ra tay, họ chặn tất cả video bịa đặt đó trên mạng, đồng thời điều tra ra ba tên tạo lời đồn kia. Trong đó có một người chính là nhân vật chính cố ý bóp méo chân tướng sự việc, khi người này đang ở trong nhà thì bị cảnh sát vờ kiểm tra đồng hồ nước, đến khi bị bắt cậu ta vẫn còn chưa kịp hoàn hồn.

Trong đầu chỉ có một suy nghĩ duy nhất, lần này chơi lớn rồi.

Chuyện này không phải là tin tức giải trí hay là tin một ngôi sao nào đó ngoại tình. Mà đây là dùng Trung Y để chữa bệnh, chuyện này vốn dĩ không thu hút được sự quan tâm từ người khác. Thế nhưng lần này có thể nói là rất ghê gớm, bất luận là tin tức nào thì cũng phải nhường đường. Những minh tinh vì tuyên truyền cho bộ phim mới đều đã chuẩn bị mua tiêu đề thì lúc này tất cả đều được cảnh cáo.

Tiêu đề Weibo.

Tiêu đề hôm nay.

Tin tức truyền thông.

Tin tức trên mạng.

Vân vân.

Từ trên xuống dưới, mấy chục nhà, hàng trăm tiêu đề toàn bộ đều là tin tức của ngày hôm qua.

“Một vị Trung Y chịu áp lực nặng nề từ dư luận, nhưng đã chữa thành công chứng chán ăn.”

“ Gần đây xuất hiện chứng chán ăn có tỉ lệ cao trong dân số, nhưng đã được lão Trung Y Triệu Minh Thanh là viện trưởng học viện Trung Y Thượng Hải chữa thành công”

“Bạo lực mạng suýt chút nữa hại chết một lão Trung Y chân chính đức cao vọng trọng.”

“Vô số cư dân mạng bị ê mặt, đây là bạo lực thiện ý hay là bạo lực ác ý.”

“Thông tin trên mạng cần được thanh lọc, ngăn chặn tình trạng bạo lực mạng.”

“Hiệp hội y học cổ truyền Trung Quốc gửi văn bản, ủng hộ lão Trung Y Triệu Minh Thanh”

“Khi lão Trung Y Triệu Minh Thanh chịu áp lực dư luận, hiệp hội y học cổ truyền Trung Quốc đã ở đâu?”

…

Hết tin tức này đến tin tức khác xuất hiện, trực tiếp chiếm lĩnh trang chủ của các trang web lớn.

Trong đó bộ phận thông tin UC càng đẩy số lượng tin tức gây sốc lên.

“Sốc! Y học cổ truyền Trung Quốc lưu truyền mấy ngàn năm không ngờ lại lợi hại như vậy”

“Vô cùng sốc! Giáo sư nổi tiếng của Tây Y đã phát công văn, công nhận Trung Y thật thần kỳ, lão Trung Y quả nhiên là rất lợi hại.”

Ga tàu điện ngầm.

Trạm xe buýt.

Vương Hoa là một nhân viên văn phòng bình thường, ngồi trên tàu điện ngầm xem điện thoại. Bây giờ anh ta đang ở

trong một nhóm Wechat, trong nhóm có vài trăm người. Lúc này có một video đập vào mắt anh ta, mở ra xem thì chính là video bịa đặt ngày hôm trước cùng thêm chút âm nhạc khiến người ta cảm thấy chua xót, thành công thu hút sự phẫn nộ trong lòng của Vương Hoa.

Anh ta đối với Trung Y của quốc gia vẫn luôn có sự tín nhiệm cao nhất, nhưng bình thường khám bệnh anh ta vẫn là sẽ khám bên Tây Y, dù sao Tây Y càng có bảo đảm hơn.

“Haizz, Trung Y Trung Quốc đắm mình trong trụy lạc, đến cả một vị Trung Y lão làng cũng làm ra chuyện như vậy. Sau này học giả làm sao có thể học được kiến thức chân chính đây!”

Ở trong nhóm anh ta gửi một chữ “CMN” để trút tức giận trong lòng, sau khi gửi xong anh ta mở một trang mạng khác xem tin tức.

Nhưng khi nhìn thấy tiêu đề quảng bá tin tức sắc mặt anh ta có chút thay đổi, trong đó có tiêu đề làm cho anh ta cảm thấy kỳ lạ rồi mở ra xem.

Sau khi xem xong tin tức, anh ta hoàn toàn tức giận nên lập tức phản hồi trong nhóm chat, mắng chửi người đã đăng video kia một trận.

“Tung tin đồn nhảm đúng là đáng chết!”

Chương 709: Từng ngụm ăn trở về

Trên các diễn đàn lớn và trên các bài viết, vô số cư dân mạng đã tham gia vào khu bình luận.

“Mẹ nó! Thông tin hôm qua nổi quá rồi. Lúc đó khiến rất nhiều người phẫn nộ, thậm chí có người còn moi ra được số điện thoại gia đình của đối phương, liên tục thay phiên nhau oanh tạc, không ngờ rằng chuyện hôm nay lại hoàn toàn bị đảo ngược.

“Thật hay không vậy, Trung Y thực sự lợi hại như vậy sao? Nghiên cứu điều chế thành công cả phương thuốc trị chứng chán ăn luôn hay sao?”

“Chắc không giả được đâu, hiệp hội y học cổ truyền chính thức chúc mừng rồi, trên các trang web chính thức cũng đã

tiến hành giải thích rồi. Nếu như là giả vậy coi như là chơi lớn rồi đấy!"

"Trâu bò! Một tiếng hót vang khiến cho người ta kinh hãi, trong ấn tượng của tôi thì Trung Y cơ bản không khác gì có cũng như không, không ngờ rằng vậy mà lại thấy được những tin tức như vậy!"

"Chuyện này tôi vẫn luôn quan tâm, lúc đó tin tưởng lão Trung Y Triệu Minh Thanh có thể nghiên cứu chế tạo ra phương thuốc chỉ có duy nhất một người. Đó chính là Lâm đại sư của phố Vân Lý, có điều lúc đó anh ta cũng bị cư dân mạng ném đá. Hiện tại Lâm đại sư đang trút giận ở trên Weibo chửi bọn họ. Bây giờ không một ai dám mắng lại, bọn họ đều chột dạ!"

"Người tầng trên kia, có chuyện nó nữa sao? Nếu là tôi, tôi chắc chắn sẽ tiếp tục chửi lại. Không phải chỉ là bị vả mặt thôi sao, có gì đặc biệt hơn người cơ chứ."

"Người trên lầu kia, anh không hiểu rồi, người hâm mộ của Lâm đại sư đều là thành phần không não. Loại chuyện như này đã xảy ra nhiều lần rồi, đại bộ phận người hâm mộ của Lâm đại sư đều là loại tay nhanh hơn não. Anh không bệnh cũng chửi, anh hết bệnh cũng chửi, thích thì chửi, cam đoan nếu không chửi thì không lấy tiền. Hơn nữa còn sẽ chủ động nhận sai, trong đó có một người có ID là Woa cái gì… đó dễ thương gì đấy, người này nhắm vào Lâm đại sư nếu lấy mắng chửi hơn 100 lần, đúng là khủng bố."

"Quá trâu! Có người hâm mộ như vậy cũng là quá tội nghiệp rồi!"

"Trung Y vùng dậy! Thật uy vũ!"

"Được rồi! Còn vùng dậy, uy vũ nữa chứ. Mặc dù thực sự là rất ngầu nhưng vẫn không thay đổi được hiện trạng!"

…

Phố Vân Lý.

Khi Lâm Phàm đến cửa hàng, trước cửa đã có một nhóm thanh niên lặng lẽ dựng cầu thang, đem theo chất tẩy rửa trèo lên bên trên rửa sạch biển hiệu.

Các ông chủ của cửa hàng xung quanh cũng đang tụ tập ở đó.

“Hắc hắc! Mọi người xem đám nhóc con đang rửa biển hiệu cho Lâm đại sư này. Xem ra biển hiệu của Lâm đại sư chính là do bọn họ làm dơ rồi!”

“Chuyện này gọi là cái gì ta? Ừm, gọi là chuyện ông chủ nhỏ làm chắc chắn là có đạo lý trong đó!”

“Haizz, người mù quáng mãi mãi quá dễ dàng để tin tin tức trên mạng!”

…

“Ông chủ nhỏ!” Những ông chủ cửa hàng chào hỏi với Lâm Phàm.

Lâm Phàm mặt lộ ý cười, gật đầu rồi nhìn về phía những thanh niên trẻ tuổi hỏi: “Mọi người đang làm gì vậy?”

Một thanh niên trong đó có chút xấu hổ nói: “Xin lỗi Lâm đại sư, là do chúng tôi kích động quá!”

“Biển hiệu nhà tôi là do các cậu ném trứng gà vào sao?” Lâm Phàm hỏi.

Mọi người xấu hổ gật đầu: “Đúng!”

Lâm Phàm cũng không so đo với bọn họ, sau đó rồi: “Lau cho sạch sẽ đi! Người trẻ tuổi không nên kích động như vậy, không nên dễ dàng nghe lời của người khác. Bây giờ biết hậu quả rồi, trong lòng có đau không?”

“Đau!” Đám thiếu niên xấu hổ gật đầu. Hôm trước ném trứng còn cảm thấy vô cùng sảng khoái, cảm giác bản thân là siêu nhân, là người chính nghĩa. Nhưng hôm nay mới phát hiện đám người bọn họ giống như là lũ ngốc vậy.

Có điều bọn họ dám làm thì dám chịu, đây là thế kỷ hai mươi mốt rồi, là thời đại tốt nhất cho người trẻ tuổi.

Lâm Phàm vui vẻ gật đầu: “Lau cho sạch đi, chỉ cần lau sạch sẽ thì tôi sẽ tha thứ cho mấy cậu. Dù sao các cậu cũng còn nhỏ, không nhìn thấy những thứ tăm tối ở trên mạng!”

Khi nói đến những lời này thì giọng điệu hắn cũng cảm thán rất nhiều.

Nhưng bản thân hắn vốn cũng rất trẻ, còn nói người khác là trẻ con như vậy đúng là nghe có chút kỳ lạ.

Có điều lúc này bọn họ còn có thể nói cái gì?

Bản thân phun shit người ta như thế nào thì tự mình phải từng ngụm ăn trở về nha.

Điện thoại gọi đến.

“Lão sư, bây giờ chúng ta phải làm sao đây?” Triệu Minh Thanh hiện giờ có chút hoang mang. Dưới sự giúp đỡ của lão sư ông đã thành công nghiên cứu và chế tạo ra phương thuốc chữa chứng chán ăn, đối với ông mà nói không kích động thì là giả. Bây giờ ông phát hiện y học cổ truyền vốn cũng có thể lợi hại như vậy, cũng có thể khắc phục những vấn đề khó. Mà phát sinh tất cả chuyện này cũng là do bản thân ông may mắn gặp được một vị lão sư tốt.

Lâm Phàm hỏi: “Ông không mệt à?”

“Mệt?” Triệu Minh Thanh có chút kinh ngạc nói: “Lão sư! Bây giờ tôi không mệt chút nào thậm trí có chút kích động!”

Lâm Phàm bất đắc dĩ lắc đầu: “Được rồi! Ông cứ ở nhà nghỉ ngơi cho tốt đi! Tôi nghĩ chuyện của ông chỉ mới vừa bắt đầu. Nhớ kỹ! Cho dù là người già hay người trẻ, lúc cần giả vờ thì vẫn phải giả vờ, cứ ngồi trong nhà, bình thản thôi.”

Chương 710: Triệu Minh Thanh tức giận

“Lão sư, học trò hiểu rồi!” Triệu Minh Thanh gật đầu. Ông vốn không phải là như vậy, dựa theo tính cách của ông thì ông sẽ giao lưu trao đổi tâm đắc với các đồng nghiệp. Đối với chuyện xảy ra trên mạng ông sẽ không để trong lòng, dù sao cũng không có ai là hoàn hảo bị người khác hoài nghi cũng là rất bình thường. Hơn nữa dưới những tin đồn có mục đích như vậy, người bình thường đương nhiên sẽ không biết sự tình bên trong.

Nhưng bây giờ ông lại thay đổi suy nghĩ, bản thân có lẽ cũng nên giả vờ một chút.

Tuy nói tuổi tác bản thân không còn nhỏ nhưng ai quy định người già không thể có tính trẻ con chứ.

Lúc này, Triệu Minh Thanh đi ra khỏi thư phòng chuẩn bị đi dạo một vòng sân, hít thở một chút không khí trong lành.

Phòng khách dưới lầu, ba người con trai và cô con gái cũng đã quay về, tất cả đều ngồi trên ghế sô pha chờ đợi.

Triệu Lực Hành nhìn thấy cha đi xuống lập tức bước lên trước, giọng nói áy náy không dám nhìn thẳng: "Cha!"

"Hừ!" Triệu Minh Thanh hừ lạnh một tiếng, rồi đi ngang qua bên cạnh, ngay cả nhìn cũng không liếc nhìn một cái. Tiếp đó ông đi thẳng vào trong sân, giơ tay nhấc chân vận động một chút.

Triệu Lực Hành xấu hổ đứng ở đó, ánh mắt nhìn về phía mấy anh em nhưng tất cả bọn họ đều cúi đầu không dám nói gì.

Nghĩ lại, chuyện bọn họ đã làm, quả thật là khiến cho cha vô cùng tức giận.

Bây giờ cha đã thành công, lật mình nắm quyền chủ động. Bọn họ nghĩ đến khoảng thời gian trước quấy rầy cha như thế, lúc này cảm thấy có chút mất mặt.

Bà Triệu vẻ mặt tươi cười đuổi theo ra ngoài nói: "Lão già, ông tức giận với bọn nhỏ làm cái gì, bọn chúng cũng đều biết mình đã sai rồi, cho nên mới quay về đây để nhận lỗi, không phải là tốt hay sao?"

Triệu Minh Thanh ồ một tiếng, vẫn như cũ không nói gì thêm, tiếp tục rèn luyện thân thể theo thói quen.

"Haizz, đã lớn như vậy rồi còn tức giận với bọn nhỏ, nếu như bị người khác biết được nhất định sẽ chê cười!" Bà Triệu tiếp tục nói. Đối với tính cách của lão già này bà hiểu rõ, đối với bọn trẻ rất nghiêm khắc nhưng bản thân thực sự còn rất trẻ con, sẽ ghi thù hơn nữa không biết dỗ dành.

Triệu Minh Thanh ngừng động tác lại: "Tôi giận dỗi khi nào, tôi là không muốn để ý đến bọn nó, để cho bọn nó nhanh chóng quay về làm việc, không cần bọn nó ở lại đây chờ cái gì."

Bà Triệu lắc đầu rồi quay vào trong phòng: "Cha của mấy đứa vẫn còn đang giận, nhìn chuyện mấy đứa làm xem. Tự dưng đang yên đang lành lại hoài nghi cha mấy đứa làm gì? Bây giờ khó xử chưa!"

Triệu Lực Hành nói: “Mẹ, chuyện này ai mà biết được cơ chứ! Mẹ nói xem, cha con nắm chắc việc sẽ thành công chế tạo ra phương thuốc, nhưng cũng không nói với bọn con một tiếng. Hơn nữa video kia vốn là dễ làm cho người ta hiểu lầm mà.”

Triệu Bân tiếp lời: “Đúng, đúng, thật ra thì… Haizz, thôi bỏ đi! Con phải chân thành đi nhận sai với cha, lần này là chúng ta sai rồi!” Sau khi nói xong lời này, Triệu Bân nhanh chóng đi ra sân, chủ động nhận sai với cha mình, thái độ rất thành khẩn.

Mà đúng lúc này, ông Mộ đến: “Ha ha, lão Triệu, rất là bái phục anh đó nha.”

Triệu Lực Hành lập tức lộ ra nụ cười, phớt lờ Triệu Bân, coi như không nhìn thấy người: “Lão Triệu, lần này may nhờ có lão sư giúp đỡ, nếu không phải là lão sư hướng dẫn tôi thì một mình tôi cũng không thể nghiên cứu điều chế ra thuốc đâu.”

Ông Mộ cảm thán nói: “Haizz, lão Triệu, đây là vận may của anh, Lâm đại sư tuy rằng tuổi còn trẻ nhưng kiến thức ẩn chứa trong người khiến người ta phải kinh hãi. Bên hiệp hội không ai liên hệ với anh hay sao?”

“Liên hệ rồi, cũng gọi điện thoại đến nhiều lắm, nhưng có điều đều tôi không nghe, thật sự là không có ý nghĩa!” Triệu Minh Thanh xua tay nói.

“Ha ha!” Ông Mộ vừa nhìn là có thể nhìn ra, đây là do tính cách cáu kỉnh của Triệu Minh Thanh. Có điều cũng đúng, lúc lão Triệu bị dư luận đè ép như thế cũng không thấy trong hiệp hội có ai đứng ra nói giúp. Tất cả đều là hoài nghi, còn khuyên lão Triệu từ bỏ. Bây giờ chuyện xảy ra rồi, nghiên cứu chế tạo thành công rồi, đây là một chuyện có thể nói là phấn chấn lòng người như nào.

“Đi nào, chúng ta vào thư phòng nói chuyện. Hôm nay người muốn tới theo tôi thấy chắc cũng không ít.” Triệu Minh Thanh cười nói.

Ông Mộ lắc đầu nở nụ cười, tâm tư của lão Triệu ông ấy làm sao có thể không hiểu được, sau đó cùng lão Triệu đi vào thư phòng. Khi đi qua phòng khách thấy mấy đứa nhỏ ai nấy đều mặt mày ủ rũ thì cũng đã biết nguyên nhân là vì cái gì, đây nhất định là muốn cho lão Triệu tha thứ cho chúng rồi.

Trong thư phòng.

Ông Mộ nghiêm túc hỏi: “Lão Triệu, hỏi ông một chuyện, phương thuốc này ông chuẩn bị làm như thế nào?”

Triệu Minh Thanh suy nghĩ một chút nói: “Phương thuốc này người ngoài cho rằng là tôi nghiên cứu chế tạo ra, nhưng thực tế đó là do công lao của lão sư. Về phần xử lý như thế nào, tôi còn phải hỏi lão sư đã.”

“Vậy dựa theo suy nghĩ của ông?” Ông Mộ hỏi.

Triệu Minh Thanh suy nghĩ một lát rồi nói: “Nếu như theo cách nghĩ của tôi, tôi sẽ không che giấu. Đây là phương thuốc cứu người, không nên dùng để mưu lợi tiền tài, có điều tôi sẽ tiến hành đăng ký chứng thực. Tuyệt đối không thể nào khiến tâm huyết của lão sư bị người khác trục lợi được.”

Ông Mộ gật đầu nói: “Ừm! Đúng thật là như vậy, không nghĩ rằng thực sự các anh lại có thể làm nên chuyện lớn như vậy. Đối với Trung Y hiện tại mà nói, đây chính là một mũi tiêm kích thích.”

Chương 711: Sách quý

Triệu Minh Thanh gật gật đầu, cũng cảm thấy vui mừng. Loại chuyện như thế này chỉ có thể tận dụng hết khả năng của mình mà thôi.

Thời gian từng giây từng phút trôi đi.

Rất nhanh đã đến buổi trưa.

“Ông già, Thanh Tuyền bọn họ đến rồi!” Bên ngoài truyền đến giọng nói của Triệu Thị.

Triệu Minh Thanh mỉm cười nói với lão Mộ:

hướng về phía lão Mộ cười nói: “Ông xem, người này cũng đến rồi!” Rồi sau đó hô lên: “Để bọn họ vào đi!”

Bên ngoài.

Hiện tại có lão già đang đợi.

Bọn họ đều là người của hiệp hội Trung Y, chuyện của Triệu Minh Thanh ngay từ đầu bọn họ cũng sợ. Họ sợ là Triệu Minh

Thanh làm việc tùy tiện có thể mang đến ảnh hưởng xấu. Thế nhưng bây giờ ngẫm lại thì thực sự có chút ngượng ngùng.

“Ông nói xem lão Triệu, ông ấy sẽ không phớt lờ chúng ta đó chứ?” Một ông già tóc bạc, mặc trang phục kiểu Tôn Trung Sơn hỏi.

Chu Thanh Tuyền là hội trưởng hiệp hội Trung Y, cùng thế hệ với Triệu Minh Thanh, lúc này lắc đầu nói: “Chắc không đâu, lão Triệu không phải là người có tính cách nhỏ nhen như vậy. Mặc dù trong chuyện này chúng ta thực sự có chút không đúng, nhưng đều là bạn đã bao nhiêu năm rồi, ông ấy sẽ không phớt lờ chúng ta đâu.”

Hội phó hiệp hội Trung Y Vương Điền Phong cảm thán nói: “Chuyện này có chút khó nói, lần trước lão Triệu bái sư không hoàn mỹ đã tức giận một trận rồi, lại thêm chuyện lần này nữa, thật sự là rất khó nói, ông ấy sẽ không đuổi chúng ta ra ngoài đấy chứ.”

Ngay lúc mấy người bọn họ đang thương lượng thì bà Triệu đi đến nói: “Lão Triệu đang ở trong thư phòng đợi mấy ông đó.”

Mấy người hai mắt nhìn nhau rồi mặt lộ ra ý cười hỏi: “Chị dâu, tâm trạng của lão Triệu hôm nay như thế nào?”

Bà Triệu: “Không tốt lắm!”

Vương Điền Phong vỗ tay một cái: “Hỏng, tâm trạng lão Triệu không tốt như vậy, chuyện này nguy hiểm rồi!”

Chu Thanh Tuyền xua tay nói: “Không cần biết là tốt hay không tốt, chúng ta cứ lên đó đã, có chuyện gì thì gặp mặt giải quyết!”

…

Thư phòng.

Bà Triệu mở cửa: “Lão già, Thanh Tuyền bọn họ đến rồi nè!”

Chu Thanh Tuyền xua tay: “Chị dâu, chúng tôi tự vào là được rồi, chị cứ đi xuống trước đi.”

Chuyện bây giờ có chút phức tạp, bọn hắn biết lão Triệu chắc chắn sẽ không dễ dàng tha thứ.

Trong thư phòng, Triệu Minh Thanh đang xem một cuốn sổ ghi chép, bên cạnh còn có một quyển sổ khác ghi lại tâm đắc và một số cách nhìn cá nhân của ông.

Ông Mộ thì ngồi một bên đang uống trà, trên mặt nở nụ cười, chuyện này không có liên quan đến ông ấy. Ông ấy cũng không phải là người của hiệp hội Trung Y, vì vậy chuyện này ông ấy không thể giúp đỡ được gì.

“Lão Triệu, chúng tôi đến rồi!” Chu Thanh Tuyền thấy lão Triệu đang cúi đầu đọc sách giống như không phát hiện ra sự xuất hiện của bọn họ, cũng không một lời chào hỏi.

Thế nhưng Triệu Minh Thanh giống như là không nhìn thấy bọn họ, vẫn cứ như cũ đọc sách.

Chu Thanh Tuyền cùng mấy người khác liếc nhìn nhau một cái lộ vẻ bất đắc dĩ, lão Triệu thực sự vẫn ghi nhớ trong lòng. Sau đó mọi người tiến lên, bọn họ không tin là lão Triệu không nhận thấy bọn họ đang ở sau lưng và tiếp tục làm ngơ như không có chuyện gì.

Xoạt!

Trong phòng sách yên tĩnh chỉ vang lên âm thanh lật sách, lão Triệu nhìn chằm chằm vào nội dung trên cuốn sách, đầu cũng không ngẩng lên dường như không để bọn họ vào mắt.

“Lão Triệu… Sao không nói chuyện?” Chu Thanh Tuyền nhẹ giọng hỏi. Sau đó có chút bất lực nói: “Đang xem gì mà chăm chú vậy.”

Ông Mộ nhìn thấy cảnh này trong lòng không khỏi mắc cười, cái lão Triệu này tính khí đúng là trẻ con mà. Có điều cũng đúng, mấy ngày hôm nay mặc dù ông ta không có tự mình trải nghiệm nhưng cũng có thể biết lão Triệu rốt cuộc đã chịu áp lực lớn như thế nào.

Trên mạng đối với chuyện này cũng quá loạn, không biết là đã có bao nhiêu người mắng chửi, lời khó nghe gì cũng có.

Mà lúc này, ông Mộ phát hiện tình huống hiện giờ có chút không đúng. Bọn người Chu Thanh Tuyền đứng đằng sau lão Triệu, vậy mà lại không hề động đậy. Ánh mắt sáng ngời rất có thần, nhìn chằm chằm vào trang sách lão Triệu đang đọc, rất lâu cũng không thể hoàn hồn.

“Lý thuyết bệnh thương hàn”

Đám người Chu Thanh Tuyền nghiêm túc nhìn nội dung trong đó, viết đơn giản dễ hiểu chỉ cần là người đối với Trung Y có nghiên cứu một chút thì đều có thể hiểu được nội dung. Hơn nữa các loại vấn đề trong đó miêu tả đều vô cùng rõ ràng, bất kỳ tình huống nào cũng có miêu tả.

Cuốn sách này sao chưa từng thấy qua, hơn nữa đây còn là một bản viết tay.

Ồ!

Đột nhiên Chu Thanh Tuyền kinh ngạc hô lên một tiếng, chỉ thấy nội dung phía sau còn viết phương thuốc tương ứng. Thế nhưng khi Chu Thanh Tuyền chuẩn bị cẩn thận xem thì quyển sách đột nhiên bị gấp lại.

Triệu Minh Thanh ngẩng đầu nói: “Các ông đến làm gì vậy?”

“Lão Triệu, cứ xem đi đừng vội vàng gấp lại như vậy chứ!” Chu Thanh Tuyền vội vàng nói. Đây là lần đầu tiên ông ta nhìn thấy loại sách này nên nhất thời bị thu hút.

Hơn nữa trong đó có một số luận chứng ông ta căn bản chưa từng thấy qua, cũng không biết đây có phải là kiến thức mới hay không. Vừa rồi chỉ nhìn được phần mở đầu sắp đến phần quan trọng thì lại bị ngăn lại.

Chương 712: Chuyện này khó đấy

“Xem cái gì chứ, đây là sách cổ về các loại bệnh của sư môn tôi, có thể nói là rất trọng, không thể tuỳ tiện cho người ngoài xem được.” Triệu Minh Thanh nói.

Vương Điền Phong không có xem nhiều như Chu Thanh Tuyền nên cũng không để ý nhiều, lúc này cười nói: “Lão Triệu, chúng tôi gọi điện thoại cho ông sao ông không nghe chứ!”

“Không muốn nghe lắm, một mình tôi chiến đấu đã rất mệt rồi!”

Lời này vừa nói ra, còn ai có thể không hiểu là có ý gì.

Chu Thanh Tuyền lúc này hoàn toàn bị nội dung của cuốn sách kia thu hút rồi: “Lão Triệu, chúng ta có quan hệ mấy chục năm rồi, ông nói cho tôi biết đây là sách gì vậy?”

Triệu Minh Thanh cười nói: “Lý thuyết bệnh thương hàn. Có điều ông không cần tìm đâu, vì trên thế giới đây là quyển sách độc nhất vô nhị, tuyệt đối không có bản thứ hai đâu.”

Ông Mộ ngồi ở đó cười, ông ta biết lão Triệu hoàn toàn là đang cố ý. Ông ta biết lão Chu thích đọc sách cổ, thích học kiến thức mới mà bản thân không biết. Vừa rồi lão Triệu cố ý nghiêng người chính là để cho Chu Thanh Tuyền có thể nhìn thấy, sau khi nhìn xong chắc chắn là sẽ không chịu được rồi.

Mà ghê gớm hơn chính là kết quả phía sau, gập sách không cho xem chỉ là bước đầu. Tiếp theo chính là dụ dỗ bạn, khiến cho bạn muốn xem tiếp cũng không được.

Chu Thanh Tuyền liền xua tay nói: “Lão Triệu, việc nào ra việc đó, chuyện của trước đây là do chúng tôi sai. Thế nhưng bây giờ tôi muốn biết, cuốn sách này ông có thể cho tôi xem một chút được không? Có yêu cầu gì ông cứ nói, chỉ cần tôi có thể thì tuyệt đối đồng ý!”

“Muốn xem?” Triệu Minh Thanh cười nói.

Chu Thanh Tuyền gật đầu: “Lão Triệu, lời này của ông không phải là nói nhảm sao? Nếu như tôi không muốn xem thì có thể hỏi nhiều như vậy làm gì?”

“Không cần xem, ông cũng không có quyền xem. Đây là sách của lão sư cho tôi, là y thuật tâm đắc của hắn. Nếu đặt ở thời cổ đại thì đây chính là sách quý của sư môn, hơn nữa tôi nói cho ông biết. Ở trong này bao gồm rất nhiều thứ, tôi xem mấy ngày rồi cũng chưa xem được là bao. Trong đó không chỉ có giới thiệu bệnh luận, mà còn có cả phương thuốc tương ứng, trong đó nguyên lý còn được giải thích rất thấu đáo. Mấy ngày nay tôi cũng có chút lĩnh hội!” Triệu Minh Thanh cảm thán nói. Đã nói sách này là không thể xem nhưng lại tiếp tục kể lể quyển sách này tốt thế nào, nội dung bên trong hay ra sao, có bao nhiêu thứ tốt đều nói ra khiến cho Chu Thanh Tuyền trong lòng ngứa ngáy không thôi.

“Lão Triệu, sao ông nhẫn tâm như vậy, tình bạn của chúng cũng đã mười mấy năm rồi, chút yêu cầu này cũng không đáp ứng được cho tôi sao?” Chu Thanh Tuyền quấy rầy bám víu khiến ông Triệu cảm thấy vô cùng phiền phức.

Bọn người Vương Điền Phong cũng kinh ngạc, lão Chu làm sao vậy. Chúng ta qua đây không phải là để nói chuyện với lão Triệu sao, làm sao lại dây dưa đến chuyện này rồi.

Triệu Minh Thanh xua tay nói: “Lão Chu, không phải là tôi nhẫn tâm mà đây là quy tắc. Đây là lão sư cho tôi, nếu không được sự đồng ý của lão sư thì tôi không thể nào cho anh xem được, còn chuyện lúc trước tôi cũng không tức giận nữa, bụng dạ của tôi cũng không hẹp hòi thế đâu.”

Chu Thanh Tuyền vội vàng nói: “Lão Triệu, vậy ông gọi cho lão sư của ông một cuộc điện thoại đi, tôi sẽ tự mình nói, tôi mở lời chắc lão sư của ông sẽ đồng ý. Hay là ông không muốn gọi, ông cố tình như vậy thì tình bạn mười mấy năm của chúng ta coi như xong rồi!”

Triệu Minh Thanh nhìn Chu Thanh Tuyền rồi bất lực lắc đầu, lấy điện thoại ra gọi một số điện thoại: “Lão sư của tôi là Lâm đại sư!”

Chu Thanh Tuyền gật đầu rồi nhận lấy điện thoại. Lúc này điện thoại đã kết nối với đầu dây bên kia, ông ta vội vàng nói: “Xin hỏi có phải là Lâm đại sư không? Tôi là Chu Thanh Tuyền, hội trưởng hiệp hội Trung Y Trung Quốc, tôi là bạn thân của Triệu Minh Thanh. Tôi muốn được xem quyển sách mà ngài đã tặng cho ông ấy, nếu được tôi sẽ vô cùng cảm kích!”

Đầu dây bên kia rất lâu không có hồi âm, Chu Thanh Tuyền nhỏ giọng hỏi: “Lâm đại sư! Ngài có đó chứ!”

Lâm Phàm: “Tôi quen ông sao?”

Chu Thanh Tuyền sững sờ: “Lâm đại sư, ngài không quen tôi nhưng tôi rất thân với lão Triệu!’

Lâm Phàm: “Câu đầu tiên ông nói là cái gì?”

Chu Thanh Tuyền không hiểu lắm ý của đối phương nhưng vẫn nói: “Xin hỏi ngài có phải là Lâm đại sư không?”

“Thật ngại quá, ông gọi nhầm rồi!”

Tút tút!

Đầu dây bên kia truyền đến tín hiệu máy bận.

Vẻ mặt Chu Thanh Tuyền như ngơ ra: “Lão Triệu… Chuyện này…”

Triệu Minh Thanh nín cười nói: “Tôi cũng không biết, vậy là gọi nhầm rồi. Có điều tạm không nói chuyện này vội, mọi người đến chỗ tôi rốt cuộc là có chuyện gì?”

Chu Thanh Tuyền làm sao có thể nhìn không ra, đối phương rõ ràng là đang cố ý cơ chứ: “Ngay từ đầu là không có chuyện gì, nhưng bây giờ thì có rồi.”

“Có ý gì?” Triệu Minh Thanh nghi hoặc, bây giờ có chuyện là sao?

“Lão Triệu, tôi muốn gặp lão sư của ông!” Chu Thanh Tuyền nghiêm túc nói.

Triệu Minh Thanh ngơ người sau đó thì cười.

Muốn gặp lão sư của tôi sao? Chuyện này khó đấy.

…

Cục quản lý Trung Y quốc gia, đối với việc này rất coi trọng. Trung y nghiên cứu chế tạo ra thành công phương thuốc khắc phục chứng chán ăn, đối với ban ngành liên quan mà nói thực sự là quá dọa người. Mà lãnh đạo cục quản lý Trung Y lập tức ra văn bản, đối với việc nghiên cứu chế tác phương thuốc của viện trưởng Triệu Minh Thanh sẽ dành sự giúp đỡ lớn nhất.

Đương nhiên, bây giờ vẫn là mệnh lệnh ban hành trong nội bộ, trong khoảng thời gian ngắn còn chưa truyền đến chỗ của Triệu Minh Thanh.

Chuyện này Triệu Minh Thanh là nhân vật chủ chốt xuất đầu lộ diện, mà Lâm Phàm thì là boss núp sau màn. Ngoại trừ Triệu Minh Thanh những người khác đều không biết phương thuốc này rốt cuộc là do ai nghiên cứu điều chế ra.

Chương 713: Cần phải nỗ lực

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm trong lòng cảm thán, đây chỉ là tiếng pháo mở đầu của Trung Y. Đương nhiên chuyện này không phải dễ dàng như hắn nghĩ, việc nghiên cứu chế tạo ra phương thuốc chữa chứng chán ăn này đối với nhận thức của mọi người với Trung Y sẽ có chút thay đổi. Nhưng mà xét trong phạm vi lớn thì cũng chẳng được bao nhiêu. Dù sao dựa trên cơ sở y học thì Trung Y vẫn là không thể so kịp với Tây Y, cả hai đều có sự chênh lệch quá lớn.

Tây Y có truyền thống căn cơ y học mà Trung Y cũng có, chỉ có điều trên phương diện học tập Trung Y thì cần phải một người vị Trung Y lão làng tự tay dạy bảo. Điều này dẫn đến Trung Y không thể giống như Tây Y, khó mà phổ biến rộng rãi. Cho nên trong quá trình cạnh tranh bị vùi dập, không có bất kỳ sức phản kháng nào.

Có điều y học cổ truyền là tinh hoa văn hóa của đất nước, quốc ra sẽ không cho phép nó bị tiêu vong. Ngay cả khi không thể vùng lên cũng phải để cho nó vẫn tồn tại.

Ting! Ting!

Lúc này, điện thoại của Triệu Minh Thanh gọi tới, Lâm Phàm nhìn điện thoại, trong lòng hiểu rõ hiển nhiên là có chuyện. Mà người vừa rồi mới nói chuyện với mình nhất định là bạn của Triệu Minh Thanh.

Về phần "Lý thuyết bệnh thương hàn" có tiện cho người khác xem hay không thì tất nhiên là không ngại rồi. Bây giờ, hắn chính là muốn thử nghiệm kết quả một chút, để xem khi người khác hiểu được "Lý thuyết bệnh thương hàn" thì hắn có được cộng điểm bách khoa không? Nếu không phải là vì chuyện này thì hắn làm sao lại muốn dưa không chịu đồng ý cơ chứ. Đối với đồ vật tốt mà không có được thì người ta mới đau lòng.

Nếu như lấy được quá đơn giản thì không còn thú vị nữa rồi.

"Alo, Minh Thanh sao vậy?" Lâm Phàm nghe điện thoại, giọng điệu bình thản.

Trong điện thoại Triệu Minh Thanh rất lễ phép nói: "Lão sư, người vừa rồi nói chuyện với ngài là bạn tốt của học trò, Chu

Thanh Tuyền. Ông ta là hội trưởng hiệp hội Trung Y, ông ta muốn gặp mặt lão sư, không biết lão sư có thời gian không?"

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng, tiếc nuối nói: "Gần đây không có thời gian, để cho ông ta chờ mấy ngày đi, ông hỏi một chút xem nếu không muốn chờ thì thôi vậy!"

Triệu Minh Thanh vẫn chưa hỏi thì Chu Thanh Tuyền ở bên cạnh đang nghe lén điện thoại lập tức trả lời: "Bằng lòng, bằng lòng. Đợi bao lâu cũng được! Khoảng thời gian này tôi sẽ cùng anh Triệu trò chuyện thật tốt nhé, tôi sẽ tá túc một khoảng thời gian ở nhà anh."

"Tự ở khách sạn đi!" Triệu Minh Thanh mới nghĩ thôi thì đã không muốn ở cùng Chu Thanh Tuyền rồi, chắc chắn lại không có chuyện gì tốt. Có điều Chu Thanh Tuyền cũng không cho ông cơ hội này, sống chết muốn ở lại đây, sao có thể ở khách sạn được chứ.

Lâm Phàm cười cười: "Minh Thanh, bản thân ông gần đây cũng nên chú ý một chút, những phóng viên bắt được ông sẽ không tha cho ông đâu. Nếu như có liên quan đến chuyện về phương thuốc thì ông tự mình quyết định, tôi sẽ không hỏi nữa!"

Triệu Minh Thanh ngơ ngác nói: "Lão sư! Phương thuốc là do ngài chỉ dẫn, sao có thể không hỏi được chứ?"

"Một mình ông quyết định là được rồi, cúp máy trước nhé!" Lâm Phàm cười nói. Mục đích của hắn không phải là nắm giữ phương thuốc này, mà là có mục đích lớn hơn, chắc chắn phải nghĩ là biện pháp để hoàn thành nhiệm vụ, còn phải kiếm thêm càng nhiều điểm bách khoa nữa.

Gần đây bị chuyện của Trung Y quấn quanh, làm cho hắn không có thời gian đi viện phúc lợi trẻ em. Sắp tới phải đi một chuyến để chuyên tâm dạy bọn trẻ vẽ tranh, tranh thủ bồi dưỡng thêm nhiều nhân tài kiếm thêm càng nhiều điểm bách khoa.

Triệu Minh Thanh lúc này cảm động đến sắp phát khóc, ông ta không ngờ rằng lão sư vậy mà giao cho mình chuyện quan trọng như vậy, cho mình toàn quyền xử lý. Sau đó ông âm thầm

vậy mà lại giao cho mình chuyện quan trọng như vậy, cho mình toàn quyền phụ trách. Sau đó kiên định trong lòng, nhất định phải làm tốt chuyện này, tuyệt đối không thể khiến cho lão sư thất vọng.

Sau khi cúp máy.

Chu Thanh Tuyền nhìn Triệu Minh Thanh hỏi: "Lão Triệu, ông nói thật với tôi đi, lão sư của ông thực sự còn rất trẻ sao?"

Triệu Minh Thanh gật đầu: "Ừm! Rất trẻ, chỉ hơn hai mươi tuổi!"

"Chuyện này!" Lúc này không chỉ Chu Thanh Tuyền ngơ người mà đến cả những người khác cũng ngơ ngác theo. Hơn hai mươi tuổi? Lão sư của Triệu Minh Thanh chỉ hơn hai mươi tuổi, chuyện này không phải là muốn dọa chết người đó chứ.

Ông Mộ bên cạnh nói: "Mọi người chớ coi thường Lâm đại sư, tuy nói tuổi vẫn còn trẻ nhưng y thuật rất phi thường. Bệnh phổi của lão Triệu mọi người cũng không phải là không biết, nhưng mọi người xem sức khỏe bây giờ của lão Triệu có giống như là người bị bệnh phổi không?"

Nhắc đến chuyện này, Chu Thanh Tuyền dường như có phản ứng lại. Đúng rồi, trước đây lão Triệu có bệnh phổi trên người, về cơ bản cách một khoảng thời gian sẽ ho. Hơn nữa còn không thể ngửi thấy mùi kích thích như khói thuốc. Nhưng bây giờ, nếu như không phải là lão Mộ nhắc đến thì bọn họ đều không chú ý đến lão Triệu vậy mà lại không ho một chút nào.

"Lão Triệu, sức khỏe của anh?" Chu Thanh Tuyền hiếu kỳ hỏi.

Triệu Minh Thanh bình tĩnh cười: "Nhờ có lão sư yêu mến, tự mình ra tay mới chữa khỏi bệnh cũ của tôi. Bây giờ cơ thể tôi không có bất kỳ một vấn đề nào nữa rồi. Lão Chu, tôi nói cho các ông là vì tôi xem các ông là bằng hữu mấy chục năm của tôi, vì vậy mới nói cho các ông đó, nếu không tôi sẽ không nói cho các ông biết đâu!"

Hội phó hiệp hội Trung Y Vương Điền Phong kinh ngạc nói: "Lão Triệu! Ông không lừa chúng tôi đấy chứ!"

"Lừa mấy ông làm gì? Lần trước tôi bái sư, tôi mời các ông nhưng đến cuối cùng các ông lại không đến, không nhìn thấy

lão sư của tôi. Chuyện này có thể trách ai chứ?" Nhắc đến chuyện này ông ta có chút vui vẻ.

Chương 714: Đẹp trai thì ngày nào cũng bận

"Haizz!" Chu Thanh Tuyền vỗ mạnh vào đùi: "Lúc đó thế nào mà lại nghe lời mấy đứa nhóc kia cơ chứ! Còn nói là ông bị người khác lừa gạt, chúng tôi cũng là vì sợ lúc ông phát hiện mình bị lừa gạt thì sẽ rất mất mặt, cho nên đã không đến, nhưng đâu có nghĩ đến sự tình lại thành ra như vậy. Bây giờ tôi sẽ xuống dưới đầu hỏi mấy đứa kia một chút, tự dưng lại làm tôi bỏ lỡ một sự kiện lớn như vậy."

Triệu Minh Thanh xua tay: "Được rồi! Chuyện đã qua rồi không cần phải nhắc lại nữa. Có điều tôi nhắc trước với mấy ông, mặc dù lão sư của tôi rất trẻ dễ khiến người ta hoài nghi năng lực. Lúc đó tôi cũng hoài nghi nhưng bây giờ tôi không còn hoài nghi một chút nào, lão sư của tôi là người có chân tài thực học. Hơn nữa, kiến thức còn kinh người, có thể nói là kinh thiên động địa. Dù sao mọi người cùng với tôi là ngang vai vế, khi thấy lão sư của tôi cũng phải khách sáo một chút đó."

Chu Thanh Tuyền sửng sốt: "Lão Triệu, không phải chứ, chúng tôi cùng vai phải lứa với ông nhưng lão sư của ông cũng còn trẻ quá. Bọn tôi đều là người nửa chân đặt vào quan tài rồi, vậy mà đối mặt với một người trẻ tuổi phải… cái này…"

Triệu Minh Thanh nhướng mày, giả vờ tức giận nói: "Ông như thế này, tốt nhất là đừng làm quen với lão sư, đến lúc đó tôi cũng đỡ gặp phiền phức."

"Đừng! Đừng! Tôi nói thì nói vậy thôi, lão Triệu à! Ông bây giờ lợi hại rồi, mới bắt đầu đã chảnh như vậy, không nghĩ đến chuyện trước kia. Khi đó tôi vất vả lắm mới thu thập được một phần sách cổ nhưng chính ông lại mượn nó đi, hơn nữa tới giờ còn không có trả lại, nhưng mà đến bây giờ tôi cũng có nói cái gì đâu?" Chu Thanh Tuyền nói.

"Ha ha!" Triệu Minh Thanh cười nói: "Chuyện cũ không nhắc đến nữa, bây giờ tôi chỉ hy vọng nghiêm túc đi theo bên cạnh

lão sư để học tập y thuật. Trung Y ở trong tay lớp người chúng ta sớm đã không thể lật nên sóng lớn, nhưng mà trong lòng tôi không phục, cho nên tôi quyết định dùng phần đời còn lại của mình để cống hiến cho Trung Y một phen. Lão sư nói vài ngày sau sẽ gặp mặt, vậy thì chúng ta cứ đợi mấy ngày. Bây giờ đối với phương thuốc này, các ông nghĩ giúp tôi nên làm thế nào. Có lẽ ban ngành quản lý thuốc Trung Y sẽ sớm liên hệ với tôi, nếu mà phương thuốc này là do công lao của tôi thì tôi không để ý. Nhưng mà đây là thành quả của lão sư, cho nên tôi muốn tranh thủ được một ít phúc lợi."

Chu Thanh Tuyền gật đầu: "Lão sư của ông vừa rồi có nói là cho ông toàn quyền quyết định, cũng đã nói rõ không để ý quyền lợi đối với phương thuốc này mà muốn phổ biến nó rộng rãi. Đây đúng là thầy thuốc cao quý, y đức nhân tâm, tạo phúc cho xã hội. Mặc dù nói còn chưa gặp mặt nhưng tôi đã bội phục rồi, nếu như là thương nhân trục lợi sợ rằng sẽ mượn chuyện này kiếm lời một khoản. Dù sao trên đời này việc có thể kiếm tiền nhất đối với chúng ta mà nói vẫn là nắm giữ phương thuốc.

Mà lúc này Lâm Phàm nhận một cuộc gọi đến.

Bậc thầy hội họa Trung Quốc Nguyệt Thu Cư Sĩ gọi đến mời hắn tham gia triển lãm tranh của ông ta, mà triển lãm là vào ngày kia.

…

Hắn đột nhiên phát hiện, dường như người đẹp trai mỗi ngày đều sẽ rất bận.

Suy nghĩ một chút là có thể hiểu được chuyện này.

Có rất nhiều em gái muốn theo đuổi mình.

Vẽ tranh đẹp đến mức đại sư hội hoạ cũng phải thưởng thức, còn gọi mình đi xem triển lãm tranh.

Đại sư Trung Y cũng cũng phải bái mình làm thầy, đích thân mình còn phải cầm tay chỉ dạy.

Hàng trăm đứa trẻ ở Viện phúc lợi đều đang háo hức mong đợi mình đến thăm nữa chứ.

Không được, ngày 1 tháng 10 tới còn có hẹn với bạn Đại học, đây là bữa tụ họp đầu tiên sau khi tốt nghiệp. Nếu không đi nhất định sẽ bị bọn họ mắng tới chết.

Ngày trước đi học thành tích không quá tốt, lần này nếu không đi sẽ bị mọi người nghĩ do công việc không tốt, không có mặt mũi nên không dám tới.

Bây giờ công việc lại phát triển như vậy, nếu không đi, bọn họ lại nghĩ mình quá kiêu ngạo, coi thường bọn họ nên mới không tới.

Thật là đau đầu quá mà!

Xem thời gian hôm nay mới ngày 12 tháng 9, cũng không vội, vẫn còn gần một tháng nữa.

Ngày hôm sau!

Lâm Phàm gọi điện thoại cho Điền Thần Côn vì hắn phải tham gia một buổi triển lãm quan trọng ở Thủ đô, nên nhắc bọn họ tự lo việc cửa hàng. Vừa cúp máy thì Vương Minh Dương đã gọi tới.

Khi biết phải tới Thủ đô, tên này lại chủ động đăng ký đi cùng, mặc kệ Lâm Phàm nói gì thì đã chạy tới sân bay.

Lâm Phàm cũng bó tay, nhưng không sao, có người đi cùng hắn đến đó cũng tốt. Lâm Phàm nhớ ra Ngô Vân Cương cũng đang ở đó, chuyến đi này xem ra cũng không buồn tẻ đâu nhỉ.

Hai người gặp nhau tại sân bay, Ngô Minh Dương tay kéo hành lý đi về phía Lâm Phàm: "Lần này cậu đi lại không nói với tôi một tiếng, lần sau muốn tới Thủ đô nhất định phải nói với tôi đó. Tôi đi nhiều lần rồi, cũng tính là thổ địa ở đó."

"Đi gì mà đi, dẫn anh đi theo chắc chắn lại có chuyện, một mình tôi đi chỉ một hai ngày có thể quay về rồi. Còn anh thì mang theo túi lớn túi bé nhiều vậy là để đi du lịch sao?" Lâm Phàm khinh thường nói. Dạo này vì bận quá nên hắn cũng bỏ rơi Vương Minh Dương, không đến tìm anh ta chơi cùng.

Vương Minh Dương ngạc nhiên nói: "Sao vậy? Không phải quá bình thường sao, cậu xem đi, một bộ đi chơi, một bộ đi họp, một bộ đi tiệc. Một ngày phải mặc ít nhất ba bộ, ở hai ngày là phải mang sáu bộ đó nha…"

Chương 715: Anh ta nói anh là đồ ngu

“Được được, không nói nữa, cách sống này của anh tôi theo không nổi. Vé máy bay ghi mấy giờ bay thế?” Lâm Phàm xua xua tay, không nói nổi Vương Minh Dương, cái người này quá “điệu”, sợ là trong đống hành lý này, anh ta đã chất đầy quần áo trong đó.

“Một giờ nữa check in, xuất phát thôi.” Tâm trạng Vương Minh Dương rất tốt, vốn là muốn tới Thủ đô cùng Ngô Vân Cương bàn bạc chuyện hợp tác. Giờ có Lâm Phàm đi cùng, cũng nên đi sớm một chút.

Vương Minh Dương có quan hệ hợp tác với phía sân bay, hơn nữa còn là khách hàng siêu V.I.P, không cần đặt trước cũng có vé ngay trong ngày. Lâm Phàm được hưởng ké nên tất nhiên cũng được đãi ngộ như thế.

Buổi chiều.

Sân bay Thủ đô.

Vương Minh Dương khoác lấy vai Lâm Phàm, Lâm Phàm vỗ vỗ nói: “Đừng khoác vai tôi như này, người khác nhìn thấy lại tưởng chúng ta là gay mất.”

“Vãi, như này thì sao chứ, anh em người ta kề vai sát cánh thì sao nào.” Vương Minh Dương bất lực nói.

Lâm Phàm lắc lắc bả vai: “Quá cmn bất bình thường thì có, anh đi đứng cho cẩn thận, đừng bá vai bá cổ người khác. Anh vừa nói Ngô Vân Cương đã ở bên ngoài sân bay đón chúng ta rồi à?”

“Ừm, ông ta biết cậu cũng đến còn vui hơn khi biết tin tôi đến nữa, bạn bè như này thì không chơi được nữa rồi, thật sự đau lòng quá đi mà.” Vương Minh Dương buồn bã nói, cảm thấy có chút ghen tị.

“Ha ha” Lâm Phàm cười lớn: “Được rồi được rồi, tối nay ăn cơm cùng nhau, ngày mai ai làm việc người đấy, đừng có theo đuôi tôi nữa đấy.”

Vương Minh Dương không phục nói: “Gì mà theo đuôi chứ, tôi cũng không phải kẻ bám đít. Tôi tới thủ đô cũng có việc

quan trọng nha, dự án lớn giá trị tận hơn một tỷ đó.”

Lâm Phàm dừng bước, không khỏi nghiêm túc nhìn tướng mạo Vương Minh Dương một chút.

Vương Minh Dương biết chú em này của mình có thể đoán mệnh rất lợi lại, cho nên tươi cười nói: “Sao nào? Trông bộ dạng tôi được không? Dự án này thành công chứ? Không đùa đâu, tôi đang cảm thấy rất tự tin đấy.”

Vương Minh Dương tuy mỉm cười, nhưng thực ra trong lòng lại rất căng thẳng. Lâm Phàm mà nói một câu không được, anh ta nhất định sẽ không do dự lập tức rút lui, tuyệt đối không tham gia đầu tư dự án này.

“Đi thôi, không có việc gì đâu, sẽ xảy ra chút vấn đề nhưng không quá nghiêm trọng, cuối cùng vẫn sẽ kiếm được tiền.” Lâm Phàm nói.

Vương Minh Dương vỗ ngực thở phào “Cậu nói vậy là được rồi, tôi đã nói là sẽ làm được mà. Dự án này tôi đã nghiên cứu rất lâu rồi. Nếu thành công thì hiệu quả lâu dài rất tốt. Tôi với Vân Cương cũng đã thương lượng xong, hai người cùng hợp tác chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.”

Lâm Phàm không kiên nhẫn nói tiếp “Anh đừng nói với tôi những chuyện này, tôi không quan tâm đâu. Lần này anh đầu tư ở Thủ đô, tương lai sẽ phải tới đây thường xuyên hơn, nên chú ý an toàn. “

“Biết rồi mà, tôi cũng đâu phải trẻ con, an toàn đặt lên hàng đầu” Vương Minh Dương xua tay.

Hai người ra tới cửa sân bay.

Vương Minh Dương phát hiện trước mặt có không ít người, lập tức cười nói “Ồ, hình như ở đây có ngôi sao nào đó,cậu xem mấy cô bé này thật sự là quá cuồng nhiệt rồi nha.”

“Oppaaaaa”

“Oppaaaaa”

Hiện trường vốn yên tĩnh đột nhiên trở nên náo nhiệt, từng tràng tiếng reo hò vang lên liên tục, những cô gái trẻ giơ cao tấm banner trong tay, phấn khích hét lên.

“Má ơi…”

Vương Minh Dương vốn muốn quay trở lại, nhưng đột nhiên có một lực đẩy mạnh từ phía sau. Nếu như không phải Lâm Phàm nhanh tay nhanh mắt đỡ anh ta lại, sợ là đã bị đẩy cho té sấp mặt rồi.

Ngay lập tức.

Lâm Phàm cau mày, vừa định đẩy những người phía sau ra, nhưng đúng lúc này một nhân viên mặc đồng phục bảo vệ vừa mở miệng chửi thì chỉ trong chớp mắt đã bị Lâm Phàm trấn áp, hắn tung một combo khiến cho đối phương nằm bẹp trên mặt đất.

“Cmn, các người đẩy cái quái gì mà đẩy…” Lâm Phàm sẵn tiện chửi một câu.

“Cmn, bị điên hết rồi hả, không nhìn thấy phía trước có người à.” Vương Minh Dương đứng vững lại rồi hùng hổ mắng.

Khung cảnh reo hò khắp nơi đột ngột yên tĩnh.

“Không sao chứ?” Lâm Phàm hỏi anh ta.

Vương Minh Dương lắc đầu: “Tôi không sao, không có cậu đỡ chắc giờ này tôi đang bị dẫm bẹp dưới đất rồi.”

Bây giờ, một nhóm bảo vệ đang vây quanh một người đàn ông tóc vàng.

“%$&%$……” Một nhân viên bảo vệ ríu rít nói cái gì đó.

Lâm Phàm nghe không hiểu lên tiếng: “Tìm ai biết nói tiếng người ra đây đi.”

Vương Minh Dương nói bên cạnh: “Hóa ra là ngôi sao Hàn Quốc… Hình như tên Kim Hyun Min, gần đây đang quay một bộ phim cổ trang ở nước ta, rất nổi tiếng nên có rất nhiều fan hâm mộ.”

Xung quanh hiện trường bây giờ có rất nhiều phóng viên đang chụp lại khung cảnh trước mặt, đối với họ thì tin tức này nhất định sẽ rất hot.

Lúc này, một nhân viên sân bay lên tiếng phiên dịch: “Người này nói đây là ngôi sao nổi tiếng, xin hãy tránh đường.”

Lâm Phàm nhíu mày: “Ngôi sao nổi tiếng thì sao? Đẩy bạn tôi như vậy mà coi được hả, xin lỗi, tôi sẽ không tránh đường.”

Lập tức có một người phụ nữ bên cạnh ngôi sao đó tiến tới, người này nói tiếng phổ thông: “Xin lỗi hai vị tiên sinh, mong hai anh thông cảm.” Rồi cúi đầu xin lỗi.

“Lần sau chú ý một chút, đây là Trung Quốc, không nên làm quá lên như thế.” Lâm Phàm cũng lười nói tiếp nên lên tiếng: “Đi thôi, Vân Cương đợi ở ngoài chắc giờ đang sốt ruột lắm rồi.”

Vương Minh Dương phủi phủi quần áo, liếc mắt nhìn, cũng không nói gì thêm.

“?????” Kim Hyun Min đang đứng giữa vòng vây bảo vệ đột nhiên hét lên, giọng điệu có chút gay gắt và cáu kỉnh.

Lâm Phàm đang định rời đi lập tức đứng lại: “Anh ta nói gì thế?”

Nhân viên của ngôi sao kia lắc đầu: “Không có gì, anh ấy không nói gì hết.”

Nhân viên sân bay nhíu mày, sau đó nói: “Hắn nói anh là đồ ngu…”

Chương 716: Đánh người

Lâm Phàm đi về phía Kim Hyun Min, chỉ thấy anh ta nhếch môi, trên mặt lộ ra nụ cười tỏ vẻ khinh thường giống như không thèm quan tâm.

“Minh Dương, cầm hộ cho tôi.” Lâm Phàm đưa hành lý cho Vương Minh Dương, tiếp đó nghiêng nghiêng đầu nói: “Rất tốt…”

Bước chân Lâm Phàm khẽ động, chạy lấy đà, nhảy lên một cái băng qua vòng vây bảo vệ, cú nhảy này khiến cho mọi người đơ ra nhìn. (Giống cảnh quay slowmotion)

Lúc đó có vô số người ở sân bay nhìn thấy một màn này, bọn họ không biết người này đang muốn làm gì đây…

Kim Hyun Min cũng sững người, miệng nói một tràng tiếng không ai hiểu, nhưng chắc chắn cũng không phải lời tốt đẹp gì.

“Mày ăn shit đi…” Lâm Phàm không hề do dự, một cước đá bay hắn ra ngoài.

Hiện trường lập tức xôn xao.

Ngay sau đó khắp nơi dường như bùng nổ.

Giống như là vừa xảy ra một chuyện rất khủng khiếp.

Vương Minh Dương chớp chớp mắt, chú em này ra tay thực phi phàm mà, lúc ra tay quả thực rất bá đạo.

Có điều nhìn tình hình hiện trường hiện tại, có chút không ổn.

“Oppa của em……”

Tiếng kêu kinh thiên thảm thiết của đám fan hâm mộ đột nhiên vang vọng.

Một cước này của Lâm Phàm có thể nói là tương đối tàn nhẫn, đạp vào trên ngực tên này. Cộng với việc mặt đất khá trơn, Kim Hyun Min trực tiếp bị đạp bay xa ít nhất mười mét. Sau đó nằm bất động trên mặt đất giống heo chết không nhúc nhích một chút nào, dường như là đã bị đạp đến hôn mê bất tỉnh.

“Ngu dốt.” Lâm Phàm phủi tay, đến lúc nên hành động thì hành động, còn về hậu quả thì hắn chưa từng nghĩ tới, đợi đến lúc làm xong việc mới suy nghĩ hậu quả thế nào mới là tốt.

“A!” Nhân viên làm việc cho tên minh tinh kinh hô một tiếng: “Sao anh lại đánh cậu ấy, sao anh có thể đánh cậu ấy như vậy.”

Nhân viên làm việc cho minh tinh muốn điên lên rồi, cô ta không ngờ mọi việc lại thành ra thế này.

Các phóng viên lúc này đều ngây ngẩn cả người, camera trong tay điên cuồng quay phi chụp hình. Đây là tin tức lớn, quả thực là tin tức lớn.

Mặc dù Kim Hyun Min ở Hàn Quốc đã là minh tinh hết thời, nhưng tới Hoa Hạ lại đột nhiên trở nên nổi tiếng, tốc độ nổi tiếng quả thật là làm người khác phải giật mình. Một buổi biểu diễn hoang phí mấy chục triệu, những minh tinh bản địa đang vất vả bò lên kia gặp được loại người này quả thực không thể so sánh được.

Nhưng các phóng viên đều biết, loại minh tính này chính là nhất thời nổi tiếng, có điều nhất thời nổi tiếng cũng đủ để mang về cho Hàn Quốc mấy trăm triệu thậm chí cả tỷ.

Lâm Phàm đứng đó không chạy đi đâu cả, dù sao thì cũng không phải chuyện gì lớn, đánh cũng đã đánh rồi, vốn định không tính toán vì đây là minh tinh. Thế nhưng tên này lại lên mặt như vậy, còn tưởng mình trâu bò lắm sao, vậy mà lại dám chửi hắn ngu. Ở trên mạng, bị đám người kia mắng hắn vẫn làm lơ, bởi vì không biết ở sau màn hình là người hay là quỷ. Thế nhưng trong trường hợp này lại khác, nếu tên này là đồng hương thì hắn sẽ nương tay một chút. Nhưng mà tên này không phải đồng hương, như vậy còn có thể nương tay sao? Chắc chắn là không thể nương tay rồi.

Cho dù bị vây quanh dày đặc thì cũng có thể lấy được đầu chó của kẻ thù, một chiêu là thấy máu đó nha.

Các vệ sĩ của Kim Huyễn Dân cũng rất tức giận khi nhìn thấy người nhà mình bị đánh, từng đôi mắt hung tợn nhìn chằm chằm vào cái người Hoa Hạ này. Ngón tay kêu răng rắc, từng bước từng bước đi về phía Lâm Phàm, dường như là muốn dạy cho Lâm Phàm một bài học.

Lâm Phàm mặt không hề có tí cảm xúc, vẫn đứng ở đó.

Những đám fan xung quanh điên cuồng hét lên: " Đánh chết tên này đi, báo thù cho Oppa."

"Oppa của em, anh đừng có chuyện gì nha."

"Ô ô……"

Đúng lúc này, Vương Minh Dương giơ cái rương từ phía sau xông lên: "Người anh em, tôi đến giúp cậu."

Một tên vệ sĩ xoay người một cước trực tiếp đá Vương Minh Dương ngã trên mặt đất: "Con mẹ nó, đau chết mất."

Cơ thể của Vương Minh Dương mặc dù khá cường tráng, nhưng so với tên vệ sĩ này còn kém xa.

"Chết tiệt, dám đánh huynh đệ của tôi, con mẹ nó, hôm nay tôi cho các người phải nằm chết." Lâm Phàm nhìn thấy Vương Minh Dương bị đánh, không nhịn được lập tức ra tay.

Bất kể đây là nơi nào, hoặc là người nào, đều trực tiếp bị hắn K.O.

Bát Quái Chưởng trong nháy mắt bộc phát.

Bàn tay linh hoạt.

Lâm Phàm vươn một tay ra, lập tức chống lên cằm của tên vệ sĩ. Tiếp đó thay đổi, thuận thế chưởng một cái lên ngực, khiến tên này nằm bẹp trên mặt đất. Đồng thời đáp một cước xuống mặt hắn, trong miệng thì mắng: "Bắt nạt huynh đệ của tôi, chọc mù mắt chó của mày."

Sau đó thuận thế mà đại sát tứ phương, giáng một chưởng xuống nhất định phải có một người quỳ xuống đất. Hôm nay nói để mấy người nằm chết thì sẽ để mấy người nằm chết, nhất định sẽ không để các người quỳ trên mặt đất.

"Con mẹ nó……Đặc sắc." Các phóng viên trong lòng như phát điên, cái này quá đặc sắc rồi.

Tạch tạch! Tạch tạch!

Máy ảnh điên cuồng chụp lấy không bỏ sót một cảnh nào, cho dù là một cảnh không quan trọng.

Tin tức lớn, đây chắc chắn là tin tức lớn.

Càn quét vạn quân, dùng sức mạnh tuyệt đối để nghiền ép, người vây quanh ngày càng nhiều, nhìn thấy cảnh trước mặt này ai cũng đều sững sờ.

Chương 717: Ai sẽ vớt người

Lâm Phàm vỗ tay, kết thúc việc đánh nhau, sau đó đi đến trước mặt Vương Minh Dương, đỡ anh ta dậy: "Anh xem, không đánh nhau được thì tiến lên làm cái gì!"

Vương Minh Dương xoa ngực, đau đến trợn mắt nghiến răng nghiến lợi nói: "Tôi biết là mình không đánh được, nhưng cậu cũng lên rồi, tôi cũng không thể chỉ xem náo nhiệt nha."

"Về sau đừng cậy mạnh nữa, tôi đánh nhau thì anh đứng một bên mà nhìn là được rồi, tôi không trách anh đâu." Lâm Phàm lắc đầu, nhưng mà trong lòng vẫn rất vui vẻ.

Vương Minh Dương nói: “Sao có thể được, cậu đánh nhau mà tôi lại đứng bên cạnh để nhìn, vậy không phải là nhát gan hay sao!”

……

“Chuyện gì vậy?” Đúng lúc này, đám người cảnh sát sân bay đến, đội quân khí thế cuồn cuộn từ xa nhanh chóng đi đến bao vây hiện trường lại.

Nhân viên của sân bay tiến lên giải thích ngắn gọn về sự việc này, cũng không thêm thắt mà nói ra đúng sự thật.

Vị dẫn đầu đội cảnh sát gật đầu, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm nói: “Người là do cậu đánh?”

Lâm Phàm gật đầu: “Là tôi đánh.”

“Tôi nữa.” Vương Minh Dương giơ tay lên.

Lâm Phàm trừng mắt nói: “Đừng dại dột mà tham gia náo nhiệt, nếu anh bị nhốt vào giống tôi thì ai đến vớt người đây.”

Vương Minh Dương chỉ chỉ bên ngoài: “Vân Cương vớt người, hắn thành thạo việc này.” (:P)

“Được rồi, đều đưa đi.” Vị cảnh sát dẫn đầu phất phất tay, cũng không có nói nhiều, muốn đưa Lâm Phàm và Vương Minh Dương rời đi, sau đó nhẹ giọng nói: “Tôi đã biết hết mọi chuyện rồi, đánh rất hay đó. Nhưng mà bây giờ các cậu hãy đi theo tôi, nếu không đám fan hâm mộ này sẽ gây rắc rối mất.”

“Hoàn toàn hợp tác.” Lâm Phàm mỉm cười.

Vị cảnh sát dẫn đầu gật đầu, đây thực sự là lần đầu tiên anh ta gặp phải chuyện như vậy, nhưng cách hành xử của người trẻ tuổi trước mặt anh ta cũng phải khâm phục. Có điều đánh người là sai nên đều phải trả giá, bọn họ nhất định sẽ giải quyết công việc một cách an toàn, không thể vì chuyện riêng mà thiên vị một ai.

Nhân viên sân bay đến bắt đầu kiểm tra tình trạng của Kim Hyun Min, nhân viên của tên minh tinh ở bên cạnh vô cùng hoảng sợ, thực sự sợ Kim Hyun Min sẽ xảy ra chuyện.

Lâm Phàm chen miệng nói: “Không cần kiểm tra nữa, đánh gãy một cái xương sườn, dạy cho hắn một bài học, về sau

đừng nói lời vớ vẩn nữa.”

Nhân viên của tên minh tinh quay đầu nhìn hắn chằm chằm nói: “Anh đánh người còn giả vờ nói lý phải không? Anh nhất định phải chịu phạt!”

Lâm Phàm cười nói: “Gãy một cái xương sườn là vết thương nhỏ không phải chịu trách nhiệm hình sự, chỉ có thể xử lý theo án dân sự. Gãy hai cái xương thì thuộc thương tích nhẹ cấp độ hai mới có thể bị truy cứu trách nhiệm hình sự. Nếu cô muốn truy cứu tôi trách nhiệm hình sự thì có thể kéo hắn ta đến đây, để tôi đánh gãy thêm một cái xương nữa.”

“Anh… anh…” Nhân viên của minh tinh bỗng ngây người, cô ta không nghĩ tới người này lại điên rồ và ngạo mạn như vậy.

“Cảnh sát, đi thôi.” Lâm Phàm bình tĩnh nói, không để chuyện này trong lòng chút nào.

Các phóng viên xung quanh chứng kiến tin tức lớn này đều vô cùng phấn khích, những người qua đường cũng cầm điện thoại quay video lại.

“Thật là lợi hại. Đây là một tin tức lớn. Ngôi sao Hàn Quốc Kim Hyun Min bị đánh cho tơi bời hoa lá, chuyện này được đăng lên mạng có thể nói là tin tức động trời.”

“Ha ha, vui tai vui mắt, người anh em này cũng nam tính quá đi.”

“Tôi nghe nói Kim Hyun Min tưởng mình là người nổi tiếng nên không coi ai ra gì. Hắn coi sân như nhà của mình, vệ sĩ lúc đó dùng sức đẩy người ta, mà chính hắn còn mắng người ta nữa. Bây giờ bị đánh thành cái bộ dạng này e là mất mặt hết rồi.

……

Bên ngoài sân bay.

Ngô Vân Cương vẫn luôn chờ đợi, khi vừa nhìn thấy Vương Minh Dương cùng Lâm đại sư thì lập tức giơ cao tay hô: “Ở đây…… Ở đây.”

Nhưng mà, ông ấy cảm thấy tình huống này có gì đó không đúng, đám cảnh sát này là tình huống gì nữa đây? Sau đó ông lập tức tiến lên hỏi thăm.

Lâm Phàm nói: “Ngô tổng, thật ngại quá! Tôi và Minh Dương không ngồi xe của ông nữa, có xe chuyên dụng của mấy anh cảnh sát đưa đi rồi.”

Vương Minh Dương hất tóc, biểu hiện vẻ đẹp trai một chút: “Anh Ngô, nhớ tới bảo vệ chúng tôi đấy.”

Ngô Vân Cương cả khuôn mặt như ngây ngốc: “Đồng chí cảnh sát, bọn họ đã vi phạm chuyện gì vậy?”

Cảnh sát đáp: “Đánh người ở sân bay, thuộc về bên gây chuyện đó.”

“Đánh người?” Ngô Vân Cương trợn tròn mắt, lần này đến đây còn chưa ra khỏi sân bay, sao lại thành đánh người rồi? Sau đó hỏi tiếp: “Đánh ai vậy? Có phải là hiểu lầm gì hay không?”

Lâm Phàm khoát tay: “Ngô tổng, chúng tôi đi trước đây, nếu anh muốn biết thì tự mình vào xem là được.”

Đám người Lâm Phàm rời đi.

Lúc tiến vào sân bay, Ngô Vân Cương vừa nhìn thấy người bị thương đã cảm thấy chuyện này có chút nan giải.

Kim Hyun Min là một minh tinh Hàn Quốc rất nổi tiếng dạo gần đây.

Tại sao Lâm đại sư và Vương Minh Dương lại xung đột với người này chứ, hơn nữa còn ra tay nặng như vậy? Sau khi hỏi nhân viên y tế sân bay về tình hình, ông mới biết tên đó bị gãy một cái xương sườn, nghe vậy thì cũng thở phào một hơi, sau đó cố gắng nhanh chóng điều tra rõ sự việc.

“Con mẹ nó, tên này lại dám mắng Lâm đại sư, đúng là đáng bị đánh.” Ngô Vân Cương mắng, nhưng bây giờ ông phải nghĩ cách đưa Lâm đại sư và Minh Dương ra ngoài.

Nếu là người bình thường thì việc này dễ giải quyết rồi, nhưng mấu chốt cái tên kia là một minh tinh.

Nhưng nếu là người thường thì lại không có khả năng đó, ông ấy nhìn ra Lâm đại sư và Minh Dương sẽ không đi bắt nạt người thường làm gì. Nếu muốn bắt nạt thì cũng là những người có bản lĩnh.

Chỉ là tên đó không phải minh tinh trong nước lại có chút tài năng, trong mắt ông, hắn chỉ là một con hát đến Trung Quốc lừa gạt một đám ngây thơ, một con hát cố vơ vét kiếm tiền rồi trở về nước.

Chương 718: Đám fan hâm mô điên cuồng

Trong xe cảnh sát.

Vương Minh Dương cười nói:" Tôi nói này, sao lúc đó cậu không thụi vào mặt tên đó chứ, đánh vào mặt hắn còn đã hơn là làm gãy một cái xương sườn."

Lâm Phàm cười lên: " Đúng nhỉ, thế mà không nghĩ ra."

Vương Minh Dương hỏi: "Anh cảnh sát, tình huống của chúng tôi thì sẽ bị xử lý như nào?"

Viên cảnh sát dẫn đội cũng cảm thấy bội phục hai người này, tiếp đó mới nói: " Chuyện này còn phải căn cứ vào tình huống để quyết định. Dựa theo tình hình lúc đó hắn là sẽ xử lý theo vụ án an ninh trật tự bình thường, có lẽ sẽ tạm giam 15 ngày và nộp phạt 500 tệ. Nếu vết thương nhẹ thì sẽ bị phán tội cố ý gây thương tích, có thể bị phạt tù dưới ba năm, nhưng theo tình huống hiện tại thì người kia chỉ bị thương rất nhẹ, có thể tự hòa giải với nhau là tốt nhất. Còn nếu hòa giải không thuận lợi thì chỉ bị giam nhiều nhất là 15 ngày, đồng thời đền bù một chút tiền.

Bình thường khi ở trong tiệm, những lúc rảnh rỗi Lâm Phàm sẽ đọc một ít kiến thức liên quan đến pháp luật nhưng mấy thứ này vừa phức tạp vừa nhiều nên hắn xem không hiểu lắm. Vậy nên hắn đã xem tình huống nếu đánh nhau thì sẽ ra sao, bởi vì hiểu rõ chuyện này nên lúc ra tay anh vẫn có chừng mực.

Bây giờ Kim Hyun Min chỉ bị thương và chấn thương nhẹ, chỉ là kết quả cuối cùng còn phải xem họ muốn xử lý như nào.

…

Tin tức mới lần này được đưa ngay trong ngày chứ không đợi đến tận hôm sau.

Trong chớp mắt, mạng xã hội vốn đang rất yên tĩnh đã trở nên sôi nổi.

Sự việc Kim Hyun Min ở sân bay ngay lập tức trở thành tâm điểm, mọi người nhìn thấy tình cảnh này đều choáng váng.

“Ha ha, đánh hay lắm, anh trai này cũng cứng thiệt.”

“Lần đầu tôi gặp phải tình huống này đó, phục sát đất luôn.”

“Vừa mạnh mẽ lại ngang tàng, tôi vừa liếc mắt đã biết anh giai này rất giỏi võ, ngay cả đám vệ sĩ cũng không phải đối thủ của hắn đâu.”

“Đợi chút đã, tôi thấy có gì sai sai, cái người này sao giống như Lâm đại sư vậy.”

“Lâm đại sư? Cái quái gì vậy?”

“Mấy người tự tìm kiếm một chút xem đúng không, nhưng mà không phải Lâm đại sư đang ở Thượng Hải à? Sao lại chạy đến Thủ đô rồi?”

“Vãi đạn, tôi vừa xem xong, đúng thật là Lâm đại sư. Đáng ra ban đầu nên nghĩ đến mới phải, sức chiến đấu mạnh như này thì chỉ có Lâm đại sư thôi.”

“Đánh ngầu hết sức, cái tên ngốc kia nên bị tẩn cho một trận, sao trong nước còn nhiều fan não tàn thế nhỉ.”

…

Mà vụ việc này đã gây ra náo động lớn trong giới giải trí, rất nhiều ngôi sao đều theo dõi sự việc này. Nhưng khi biết Kim Hyun Min bị đánh ở sân bay, bọn họ đều vô cùng ngạc nhiên giống như gặp quỷ, mà không biết vì sao trong lòng bọn họ đều rất hả hê.

Cái tên Kim Hyun Min này lúc ở Hàn Quốc chẳng có chút tiếng tăm nào, sau khi đến Trung Quốc moi tiền thì đột nhiên lại hot vô cùng. Lúc tham gia vài sự kiện, cái tên đó gặp được các tiền bối nhưng luôn ra vẻ kiêu căng hống hách. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, ai bảo hắn nổi tiếng như vậy chứ, một vài tiền bối cũng đành bó tay. Nếu bọn họ lên Weibo nói gì đó thì sẽ bị đám fan não tàn của Kim Hyun Min điên cuồng nhảy vào mắng chửi.

Nhưng bây giờ mọi chuyện hay rồi.

Lúc fanclub Kim Hyun Min biết được chuyện này, bọn họ đều bị dọa khóc. Từng người từng người một đều khóc kêu trời gọi đất, đau lòng khôn xiết. Minh tinh của bọn họ bị người ta đánh, lòng bọn họ đau đớn không thể tả nổi.

"Chính tên đó, chính hắn đã đánh Hyun Min oppa của chúng ta, chúng ta kéo vào Weibo của hắn mắng hắn đi."

"Đúng vậy, mắng chết hắn."

"Oppa của chúng ta là người mà hắn có thể động vào sao? Oppa chính là người quan trọng nhất, cũng chính là trụ cột trong lòng chị em chúng ta."

Đám fan điên cuồng chia sẻ một đường link: "Đây là Weibo của tên đó, mọi người tiến lên."

Mà trong Weibo Lâm Phàm.

Hàng loạt dân cư mạng tràn vào, bọn họ cũng không quan tâm có quen Lâm đại sư không, vừa lên tiếng chính là khen ngợi không thôi.

"Follow, follow, tui thành fan của anh rồi nè."

"Tui vốn không đu minh tinh nhưng hôm nay tui sẽ phá lệ, Lâm đại sư chính là minh tinh trong lòng tui."

"Lúc cần ra tay thì ra tay, Lâm đại sư thật mạnh mẽ phi phàm. Đám fan não tàn đều ở đây, tui sẽ đợi đám fan của tên ngốc kia đến đây tuyên chiến."

Chính vào lúc này, vô số anti fan đã tràn vào chửi rủa trong Weibo.

"Rác rưởi, mày dựa vào gì mà đánh oppa tụi này cơ chứ…"

"Các chú cảnh sát nên bỏ tù chung thân hắn đi."

"Bắt hắn quỳ xuống xin lỗi oppa của chúng ta…"

"Hỡi các anh chị em, chúng ta phải tạo áp lực dư luận thật lớn để nghiêm trị tên hung thủ này."

"Không phải oppa quen rất nhiều bạn bè tốt khi tham gia gameshow sao? Chúng ta vào Weibo bọn họ để kêu gọi họ lên tiếng ủng hộ oppa đi."

“Đúng, chúng ta đi thôi.”

…

Dương Tuấn Trần là một ngôi sao gameshow, anh tham gia rất nhiều gameshow. Hiện đang là ngôi sao tham gia gameshow rất có tiềm lực và cũng rất nhiều fan.

Bây giờ anh ta đang xem Weibo của mình, anh ta cũng đã thấy vụ Kim Hyun Min bị đánh nhưng tạm thời chưa đăng gì lên Weibo bởi vì anh không hề thích Kim Hyun Min. Mặc dù trên chương trình bọn họ đều thể hiện là bạn tốt nhưng cũng chỉ để tăng hiệu quả cho tiết mục mà thôi. Kim Hyun Min không tôn trọng tiền bối nên khiến bọn họ đều rất chán ghét.

Tuy rằng cậu ta đang rất hot nhưng không dựa vào bản lĩnh thật sự thì chẳng có gì đáng để kiêu ngạo cả.

Chương 719: Kim Hyun Min đau lòng

Lúc này anh ta phát hiện có rất nhiều fan Kim Hyun Min bình luận ở Weibo của mình và càng lúc càng nhiều hơn, có những người nói rất khó nghe tựa như nếu anh ta không đăng bài ủng hộ thì không phải là anh em.

Có rất nhiều bình luận rất chướng tai, ví như Huynh đệ chó má gì chứ, v.v…

Bây giờ anh ta cũng đành bất lực, không có cách nào khác nên đành phải lên tiếng ủng hộ một chút vậy, để cho đám fan ổn định lại đừng đến Weibo của anh ta la lối om sòm nữa.

“Mong có thể lấy lại công bằng cho Hyun Min, cậu hãy dưỡng thương thật tốt, chúc cậu mau chóng bình phục.”

Bài đăng này rất bình thường, không hề có vấn đề gì, sau đó anh đẩy lên weibo.

Nhóm fan của Kim Hyun Min lập tức vui mừng, bọn họ vui sướng khi thấy Dương Tuấn Trần đăng bài viết, giống như đã giúp minh tinh của mình làm được một việc lớn lao.

Dương Tuấn Trần bất lực lắc đầu, đây là do bọn họ ép anh ta. Nếu không, cho dù tên kia bị đánh như nào cũng sẽ liên quan đến anh.

Nhưng cũng chính lúc này có một cuộc điện thoại gọi tới, đó là một vị minh tinh có quan hệ rất tốt với anh ta, đây là người bạn tốt thực sự.

“Tuấn Trần, cậu điên rồi à, cậu đăng Weibo làm gì? Đừng quan tâm đến chuyện này nữa, mau xóa bài đăng đi.” Bạn tốt vội vàng nói.

Dương Tuấn Trần ngẩn người: “Anh Mộc, sao vậy? Còn có thể xảy ra chuyện gì hay sao?”

Giọng nói đầu dây bên kia khẽ nâng cao, “Chắc chắn có chuyện, có thể cậu không biết Lâm đại sư là ai nhưng chắc cậu biết những ngôi sao ở trên bảng xếp hạng âm nhạc đấy chứ. Toàn bộ những bài hát đó đều do Lâm đại sư sáng tác ra đấy. Chuyện này cũng không có gì, nhưng quan trọng là tôi nghe

ông chủ từng nói, Lâm đại sư có quan hệ rất rộng, hiện tại việc này không liên quan đến cậu nên cậu mau nhanh chóng xóa bài đi.”

“Nhưng mà anh Mộc, nếu em vừa mới đăng lên lại xóa đi thì đám fan của Kim Hyun Min sẽ mắng em chết mất.” Dương Tuấn Trần nói.

“Cậu đừng quan tâm bị mắng hay không, cậu nghe tôi mau chóng xóa đi, không sợ chuyện lớn, chỉ sợ chuyện bất ngờ. Bây giờ chỉ có ba ngôi sao lên tiếng mà đó đều là kẻ thù của Lâm đại sư, cậu đừng có tham gia vào chuyện này, mau xóa đi rồi tắt hết bình luận, đừng quản việc này nữa.” Bạn tốt của anh ta nói.

Dương Tuấn Trần rất tin tưởng người bạn này của mình nên anh cũng không nghĩ nhiều mà lập tức xóa bài viết.

Mà nhóm fan của Kim Hyun Min đang càn quét bình luận những ngôi sao khác, cho dù có bình luận thế nào cũng không ai để ý.

Một số minh tinh cũng không ngốc, bọn họ đã có dự tính sẵn. Chuyện này không có lợi mà chỉ có hại với bọn họ, quan tâm đám người này mắng chửi làm gì chứ, chuyện này cũng không liên quan đến bọn họ, nên họ trực tiếp không thèm đếm xỉa đến.

…

Quả nhiên, sau khi Dương Tuấn Trần xóa bài đăng trên Weibo, fan não tàn của Kim Huyn Min lập tức nổi giận. Họ định kéo vào weibo của anh ta để chửi bới nhưng lại phát hiện không thể bình luận, điều này càng khiến họ giận dữ hơn.

Sau đó lập tức có người đề nghị kéo vào Baidu của Dương Tuấn Trần hoặc trong fan group của anh ta để mắng chửi.

Trong nháy mắt, gió nổi mây phun, tuyệt đối không thể coi thường đám fan não tàn này. Khi đám fan não tàn đạt đến một số lượng nhất định, bọn họ thậm chí có thể khuấy đảo trời đất.

Bệnh viện.

Kim Huyn Min nằm ở trên giường bệnh, lúc này đã tỉnh lại. Anh ta bị gãy một chiếc xương sườn, cơn đau cứ âm ỉ khó

chịu.

Người quản lý vội vàng nói: “Huyn Min Oppa, anh phải nghỉ ngơi thật tốt.”

“Tôi còn còn có hoạt động, tôi phải đi tham gia.” Kim Huyn Min chau mày, vừa nghĩ tới cái tên người Trung Quốc kia thì anh ta vô cùng tức giận, chỉ hận không thể đánh chết đối phương.

Quản lý: “Huyn Min, anh cần nghỉ ngơi thật tốt, không thể tham gia hoạt động thương nghiệp, anh cần phải nghỉ ngơi.”

“Tôi phải nghỉ ngơi bao lâu mới có thể hồi phục đây?” Bây giờ Kim Huyn Min quan tâm nhất là khi nào anh ta sẽ bình phục, anh ta đến Trung Quốc là để kiếm tiền, không phải để nằm trên giường bệnh. Nếu anh ta tham gia vào hoạt động, chỉ cần có mặt mười phút thì anh ta có thể kiếm được trăm vạn, ngàn vạn, làm sao anh ta có thể lãng phí cơ hội thế này được.

Người quản lý tiếc nuối nói: “Bác sĩ nói anh cần nghỉ ngơi ít nhất một tháng.”

“Simida (ui là trời)…….” Kim Huyn Min sửng sốt, nghỉ ngơi một tháng thì món ăn cũng đã lạnh. Minh tinh Hàn Quốc như bọn họ dễ nổi tiếng ở Trung Quốc hơn so với các minh tinh bình thường, chuyện này cũng có thể gọi là kỳ tích. Nhưng trong lòng họ biết bản thân mình sẽ không nổi tiếng được bao lâu, khi hết nhiệt thì còn không bằng một minh tinh hạng hai. Cho nên nếu bắt anh ta phải nằm trên giường bệnh một tháng, anh ta thà chết đi cho xong.

Nhất là khi đến Trung Quốc, anh ta đã nói với bạn bè ở Hàn Quốc rằng anh ta sẽ không bao giờ quay lại nếu không kiếm được một trăm triệu ở Trung Quốc.

Đồng thời, anh ta cũng nghiêm túc nói với một số người bạn trong ngành giải trí Hàn Quốc rằng anh ta xung phong đi trước, chỉ cần kiếm được tiền, những người khác cũng nên đến Trung Quốc.

Thậm chí gần đây, Kim Huyn Min còn nói với những người bạn tốt của mình rằng, tiền của Trung Quốc đúng là rất dễ kiếm. Fan cuồng của anh ta quá khủng bố, suýt nữa khiến anh ấy sợ chết khiếp.

Hai người trò chuyện với nhau, đối mặt với việc không thể làm việc trong vòng một tháng, trái tim anh ta như muốn nguội lạnh.

Chương 720: Vận dụng quan hệ

Người quản lý nói: "Huyn Min, đừng lo lắng, chuyện này tôi đã khiếu nại rồi, nhất định phải xử lý người kia nghiêm túc. Phóng viên đang ở bên ngoài, tôi để họ vào, anh nhất định phải dùng lời lẽ nghiêm khắc khiển trách cái tên đánh người kia."

Bên ngoài bệnh viện, các phóng viên đã đợi rất lâu. Kim Huyn Min bị đánh, họ không thông cảm mà chỉ muốn biết tin tức. Đối với các phóng viên giải trí trong nước, một số người thường gọi họ là cẩu tử, cho rằng họ giống chó nhưng chó là bạn bè của con người. Còn những kẻ này sẽ không thấy bạn đang hot mà hạ thủ lưu tình, chỉ cần đó là sự thật hoặc tin lớn, họ đều sẽ đưa tin.

(Cẩu tử: hay còn được gọi là paparazzi, là những thợ săn ảnh đời tư của minh tinh, chuyên chụp lén quay trộm, họ là cái gai trong mắt của minh tinh.)

Chính vì có những phóng viên như vậy mà những người dân bình thường mới có cơ hội nhìn thấy chuyện riêng tư của những người nổi tiếng trông có vẻ cao cấp đó.

Các phóng viên lũ lượt kéo đến, thăm hỏi Kim Huyn Min trên giường bệnh một lúc rồi bắt đầu đặt câu hỏi.

"Anh nghĩ sao về chuyện này?"

"Nghe nói anh đánh nhau với ai đó ở sân bay vì tranh chấp tình cảm, anh là kẻ thứ ba chen chân vào, có chuyện như vậy hay không?"

"Nhân viên ở sân bay nói vì anh mắng kẻ đó cho nên đối phương mới ra tay, là thật hay không?"

Kim Huyn Min nằm ở trên giường bệnh, tỏ ra rất đáng thương, anh ta không hiểu tiếng Trung nên người quản lý một bên thay anh ta trả lời.

“Chuyện này tuyệt đối không thể. Huyn Min đã dồn hết tâm sức vào công việc để mang lại niềm vui cho người hâm mộ. Huyn Min không hề quen biết kẻ đã đánh anh ta ở sân bay. Hiện tại chấn thương của Huyn Min rất nghiêm trọng. Bác sĩ nói ít nhất phải nghỉ ngơi một tháng, chuyện này ảnh hưởng rất lớn đến Huyn Min, tôi hy vọng công bằng sẽ được trả lại cho Huyn Min.” Người quản lý nói.

Cô ấy rất quen thuộc với những chuyện như này, thành thạo điêu luyện trả lời các câu hỏi của phóng viên.

Các phóng viên ghi chép lại, sau đó tiếp tục đặt câu hỏi: “Sự việc xảy ra đã mấy tiếng rồi, hiện tại trên Weibo chỉ có ba minh tinh lên tiếng ủng hộ anh. Xin hỏi anh thấy thế nào?” Một phóng viên hỏi.

Người quản lý: “Chúng tôi không công bố chuyện này, những người nổi tiếng từng hợp tác với Huyn Min cũng đã gọi điện để hỏi thăm. Chúng tôi sẽ không thanh minh trên weibo, vì tôi tin rằng sẽ công lý sẽ đến với Huyn Min.”

…….

Phố Vân Lý!

“Cmn…… Cmn…… Xảy ra chuyện lớn.” Triệu Chung Dương xem Weibo, kêu lên: “Xem tin tức đi, anh Lâm đánh một tên minh tinh Hàn Quốc ở thủ đô, hiện tại đã bị cảnh sát bắt đi rồi.”

“Không thể nào?” Điền Thần Côn sững sờ không phản ứng kịp, sau đó xem lại tin tức, không khỏi kinh ngạc nói: “Lợi hại, tôi phục, cái tên nhóc này còn có thể làm loạn, thậm chí còn đánh cả minh tinh Hàn Quốc dã man như vậy, nghe nói minh tinh này đang nổi đó.”

Triệu Chung Dương: “Nào chỉ là nổi, mà đang rất nổi ấy chứ. Không biết có bao nhiêu học sinh nữ là fan cuồng của anh ta. Nhìn Weibo của anh Lâm đi, toàn là những lời mắng chửi, thật là khủng khiếp.”

Vẻ mặt Ngô U Lan rất lo lắng, sau khi xem tin tức cô lập tức gọi cho Lâm Phàm, điện thoại đổ chuông nhưng không có ai bắt máy.

Tại đồn cảnh sát.

Lâm Phàm và Vương Minh Dương ngồi ở chỗ đó nhưng không có bất kỳ ai thẩm vấn, ngược lại là rất nhàn nhã, như thể là họ tới để báo án vậy.

Mà lúc này, Lâm Phàm đang nói chuyện với người nào đó trong hiệp hội.

Cú điện thoại là từ hiệp hội võ thuật.

Với tư cách là phó hội trưởng của hiệp hội võ thuật Thượng Hải, việc hắn hành hung minh tinh Hàn Quốc và bị đưa đến đồn cảnh sát là một chuyện rất lớn.

Mặc dù Lâm Phàm không đến Hiệp hội nhiều, nhưng vị trí này là có thật.

“Hội trưởng Ngưu tôi không có sao đâu, chỉ là chuyện nhỏ thôi.” Lâm Phàm nói.

Hội trưởng Ngưu: “Không được, cậu là phó hội trưởng của hiệp hội, tôi sẽ liên hệ với trụ sở chính về việc này và yêu cầu họ cử người đến đồn cảnh sát để thảo luận.”

Lâm Phàm cười nói: “Vậy thì làm phiền ngài rồi.”

Một người gặp nạn, tám phương trợ giúp.

Thân phận này quả thật không tệ.

Sau khi cúp điện thoại.

Triệu Minh Thanh gọi điện.

“Lão sư, ngài không có sao chứ?” Triệu Minh Thanh có hơi lo lắng.

Lâm Phàm: “Không có việc gì, tôi có thể có chuyện gì được chứ.”

Triệu Minh Thanh vội la lên: “Lão sư, ngài yên tâm, tôi sẽ cho người của Hiệp hội Trung Y Trung Quốc đến đồn cảnh sát.”

“Đừng phiền phức như vậy.” Lâm Phàm hơi ngượng ngùng.

Thế nhưng là đối với Triệu Minh Thanh mà nói, đây là một chuyện lớn. Lão sư bị đưa đến đồn cảnh sát, ông ta sao có thể mặc kệ chứ?

Chắc chắn là không được rồi.

Lúc này, Ngô Vân Cương cũng đang gọi điện thoại, người đầu tiên ông ta liên lạc là cục trưởng, với thân phận và địa vị của ông ta, quen biết những người này là chuyện bình thường.

Tuy nhiên, Ngô Vân Cương là một doanh nhân, cục trưởng là nhân viên chính phủ. Không phải ông ta không muốn giúp, mà là chuyện này thuộc về dư luận xã hội, nếu như đột nhiên thả người thì tình huống này sẽ có gì đó không đúng .

“Ngô tổng, không phải tôi không muốn thả người, mà là chuyện này ảnh hưởng rất lớn. Đây là nhân vật công chúng, nếu như có thể thì ngài hãy tìm một quan hệ khiến cho vị minh tinh kia ngậm miệng. Như vậy thì vấn đề sẽ được giải quyết một cách trực tiếp, bên tôi cũng sẽ lập tức thả người, nếu không chuyện này tôi không quyết định được.” Cục trưởng nói.

Ngô Vân Cương: “Được, cảm ơn, bây giờ tôi lập tức đi tìm người.”

…

Trong đồn cảnh sát.

Lâm Phàm tán dóc với các sĩ quan cảnh sát, một vị cảnh sát nói: “Hành động của anh quá trâu, thật tuyệt vời.”

“Tạm được, không có gì to tát.” Lâm Phàm thản nhiên nói.

Vương Minh Dương bất đắc dĩ lắc đầu: “Anh trai à, nhiều năm như vậy rồi, đây là lần đầu tôi đến đồn cảnh sát đó.”

“Ha ha.” Lâm Phàm cười cười.

Nhưng chuyện này, theo hắn mà nói căn bản không có vấn đề gì, chỉ là thời gian ở cục cảnh sát hơi lâu, hiện tại đã hơn năm giờ rồi.

…

Chương 721: Hiệp hội ra mặt

Thủ đô, tại một ngôi biệt thự nào đó.

Lúc này Nguyệt Thu Cư Sĩ cẩn thận lấy ra một bức tranh, trải phẳng trên bàn, đắc ý nói: “Đừng có động vào, bức tranh này

là tất cả đối với tôi, là điểm chí mạng của tôi. Nếu không phải là mấy người thì tôi sẽ không cho xem đâu."

Đào Thế Cương ở một bên cười, nói: "Bây giờ lão Nguyệt coi bức tranh này như bảo vật gia tộc, không phải ông ấy sợ không bảo vệ tốt nó thì e là các ông không có cơ hội chiêm ngưỡng nó đâu."

Các đại sư của Hiệp hội Quốc họa sau khi thấy bọn họ trở về từ Thượng Hải thì cứ tủm tỉm cười suốt cả ngày. Ban đầu bọn họ tưởng ông ấy vui mừng vì sắp tổ chức triển lãm nhưng sau đó mới biết, hóa ra là vì ông đã có được một bức họa tuyệt tác.

Mọi người nghe thấy 'bức họa tuyệt tác' thì không tin, dẫu sao bọn họ cũng là những đại sư về Quốc họa, một bức tranh đều được vô số người tranh giành. Để một bức Quốc họa có thể gọi là "Tuyệt tác" thì rốt cuộc là đẹp đến mức độ nào? Dù có tranh cãi thế nào đi chăng nữa, họ cũng phải tận mắt nhìn thấy, nếu không trong lòng bọn họ cảm thấy không phục.

Bây giờ, Nguyệt Thu Cư Sĩ mở bức tranh ra, mọi người lập tức xông tới.

Vừa nhìn thấy nó, các vị đại sư trong giới Quốc họa đã hoàn toàn bị hình vẽ trong tranh hấp dẫn.

Trong đó, một vị đại sư của về Quốc họa chuyên nghiên cứu vẽ tranh hoa điểu bị thu hút từ cái nhìn đầu tiên.

"Bức tranh này…"

Nguyệt Thu Cư Sĩ cười đắc ý nói: "Sao nào? Bức tranh xuất hiện rồi, liệu trên đời này có bức tranh hoa điểu nào có thể so sánh với nó không?"

Lời Nguyệt Thu Cư Sĩ nói có chút ngông cuồng nhưng mọi người vẫn không khỏi trầm trồ gật đầu.

"Quan niệm nghệ thuật của bức tranh này rất sâu sắc, tràn ngập 'tinh khí thần', chúng ta nghiên cứu cả đời, không phải chỉ vì muốn đạt được đến cảnh giới này hay sao? Thật không ngờ đời này tôi còn có thể nhìn thấy một kiệt tác như thế này."

"Các tác phẩm được mọi người truyền từ đời này qua đời khác cũng như vậy, nhưng dường như nếu so sánh với bức tranh này thì chênh lệch vẫn quá lớn."

“Tranh này do ai vẽ thế? Ký tên là Lâm đại sư, Lâm đại sư này là ai?”

Thấy mọi người đều bị bức tranh này thu hút, Nguyệt Thu Cư Sĩ không khỏi ngẩng đầu lên, hỏi: “Bức tranh này thế nào?”

“Rất đẹp, xứng đáng được xưng là tuyệt tác.”

“Lão Nguyệt, ông cũng đừng thừa nước đục thả câu, rốt cuộc đây là tác phẩm của ai?”

“Lão Nguyệt, mối quan hệ giữa chúng ta thì không cần phải nói nữa nhỉ? Ông ra giá đi, nhường lại bức tranh này cho tôi nhé.”

Nguyệt Thu Cư Sĩ dùng hai tay cản lại: “Cái này thì không thể được, bức tranh này là vô giá, tương lai tôi có thể tiến xa hơn nữa hay không đều phụ thuộc cả vào bức tranh này. Chúng ta đều biết, tuy quan niệm nghệ thuật trong tranh của cổ nhân sâu sắc, không đạt đến đỉnh, nhưng lại có giá trị văn hóa vô cùng cao. Xét về mặt chất lượng, tôi nghĩ bức ‘Bách điểu triều phượng’ này còn cao hơn một bậc”.

“Nó vừa có thần, vừa có ý nghĩa lại thú vị. Đây quả thực là một tác phẩm xuất sắc.”

Nguyệt Thu Cư Sĩ yêu thích không nỡ buông tay, ngày nào cũng ngắm nghĩa bức tranh, ông chỉ hận không thể nằm ngủ trên đó để có thể cảm thụ hết hết ý cảnh trong đó và đột phá bình cảnh của bản thân.

“Lão Nguyệt, người này có phải là người của hiệp hội chúng ta không thế?” Một ông lão trong đó hỏi, ông ta nhìn bức tranh này mà thèm. Đúng như lời lão Nguyệt nói, bức tranh này quả thực là vô giá, chất lượng và quan niệm nghệ thuật đạt đến trình độ tuyệt đối.

Chỉ có điều trong giới Quốc họa, hình như bọn họ chưa từng nghe thấy nhân vật nào lợi hại như này.

Nguyệt Thu Cư Sĩ lắc đầu: “Không phải thế, nếu như các ông gặp được người đó, chắc chắn sẽ bị sốc”.

Đào Thế Cương đã quá quen tính cách của lão Nguyệt, nhưng vẫn cầm điện thoại lên xem tin tức. Đột nhiên, ông ấy thảng thốt kêu lên một tiếng.

“Lão Nguyệt, ông mau tới đây xem đi.” Đào Thế Cương kinh ngạc nói: “Lâm đại sư đến thủ đô, bởi vì đánh nhau với minh tinh nên đã bị bắt đến đồn cảnh sát rồi.”

“Cái gì?” Nguyệt Thu Cư Sĩ sững sờ, có chút không phản ứng kịp, lập tức cướp lấy điện thoại. Vừa liếc nhìn một cái đã không thể chần chừ thêm nữa, ông lập tức cẩn thận cất bức tranh vào két sắt rồi nói: “Lão Đào, chúng ta mau đến đồn cảnh sát cứu Lâm đại sư thôi.”

….

Đồn cảnh sát.

Điện thoại reo lên không ngừng.

Đầu nhân viên trực điện thoại như sắp nổ tung, anh ta nhấp một ngụm trà để thư giãn: “Đám fan hâm mộ này thật sự quá đáng sợ, gọi hết cuộc này đến cuộc khác, tất cả đều nói rằng muốn kẻ đánh người phải bị kết án tù chung thân.”

Một nhân viên trực điện thoại khác lớn tuổi hơn một chút nói: “Bọn trẻ bây giờ thật là haizz… đúng là hết thuốc chữa, bi kịch cho quốc gia mà.”

Nhân viên trực điện thoại nói: “Cuộc xâm lược văn hóa trước đây và việc các minh tinh hiện tại xâm lấn có ảnh hưởng rất lớn tới tâm hồn bọn nhỏ. Trong đó có một số ít minh tinh là tam quan bất chính làm ra các hành vi không thể chấp nhận được. Còn có một số minh tinh đang nổi lên làm ảnh hưởng giới trẻ, đây cũng chính là những quả bom hẹn giờ. Mà bây giờ là thời của chủ nghĩa tư bản đầy thực dụng, bọn họ sẽ không cân nhắc đến những chuyện như thế này đâu, bọn họ chỉ muốn kiếm tiền mà thôi, làm gì quan tâm đến hệ lụy gây ra cho thế hệ trẻ chứ.”

“Trước đây tôi từng theo dõi Kim Huyn Min, hắn ta là một người rất ngạo mạn. Sau khi bắt đầu nổi tiếng ở Trung Quốc thì tỏ ra rất coi thường các minh tinh của nước ta, chỉ cần nhìn mấy gameshow mà hắn tham gia thì sẽ thấy. Không hiểu tại sao giới trẻ lại thích hắn ta đến thế.”

“Lý do rất đơn giản, chỉ cần đẹp trai là được.”…

……

Lâm Phàm và vương Minh Dương ở lại đây, được chiêu đãi thức ăn ngon, nhân viên điều tra cũng không làm khó Lâm Phàm. Có điều đây không giống như những vụ ẩu đả bình thường, người bị đánh là một ngôi sao Hàn Quốc danh tiếng ở Trung Quốc đang vào lúc đỉnh cao, cho nên bọn họ chưa thể thả hai người đi được.

Nếu như bọn họ thả người ra, thật sự không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

“Kỳ lạ, sao Vân Cương vẫn chưa đến bảo lãnh cho chúng ta nhỉ.” Vương Minh Dương có chút khó hiểu.

“Vội cái gì, cứ đợi đi.” Lâm Phàm không nóng không vội, cũng chẳng để chuyện này vào trong lòng.

Lúc này, bên ngoài đồn cảnh sát.

Ba chiếc xe đậu ở trước cửa.

Người ở trong ba chiếc xe đó bước xuống, nhìn nhau, chẳng ai quen biết ai.

Cảnh sát ở cửa ngăn bọn họ lại: “Các anh là ai?”

Chương 722: Quan hệ rộng

Xin lỗi đọc giả hôm qua đăng nhầm và thiếu 3 chương từ 717 (đã sửa), đọc giả có thể quay lại xem nha, đã bổ sung rồi.

Cám ơn đọc giả đã ủng hộ truyện.

Chương 722: Quan hệ rộng

Một người đàn ông trung niên trong đó nói: “Tôi là thư ký của chủ tịch Tào ở hiệp hội võ thuật, tôi đến tìm đồn trưởng các anh.”

Nhân viên cảnh sát nghe đối phương nói là người của hiệp hội võ thuật thì gương mặt trở nên nghiêm túc. Đối với người bình thường mà nói, hiệp hội võ thuật giống như một nơi để đánh nhau, nhưng anh ta biết những hiệp hội thế này đều là hiệp hội mang tính quốc gia và những người trong hiệp hội có địa vị rất cao.

“Các anh thì sao?” Nhân viên cảnh sát lại quay sang liếc nhìn đám người bên cạnh.

“Chúng tôi là người của hiệp hội Trung Y, chúng tôi đến tìm đồn trưởng các anh.”

“Chúng tôi là người của hiệp hội Quốc hoạ, chúng tôi cũng đến tìm đồn trưởng các anh.”

Xôn xao!

Viên cảnh sát nhỏ ngây ngẩn cả người, xảy ra chuyện gì thế này? Tại sao bỗng nhiên người người của ba hiệp hội lại tới cùng một lúc như vậy? Trước đây chưa bao giờ xảy ra chuyện thế này.

Đồn trưởng đồn cảnh bây giờ cũng đang rất phiền não, hiện tại sự chú ý của dân mạng toàn bộ đều đặt vào nơi này.

“Đồn trưởng, hiệp hội võ thuật, hiệp hội Trung y và hiệp hội Quốc hoạ đều có người tới tìm anh.” Một viên cảnh sát gõ cửa, sau khi đi vào nói thì trong lòng của anh ta cũng kinh ngạc, không biết là đang có chuyện gì xảy ra.

Ba cái hiệp hội này đều là những hiệp hội có tiếng, trong đó một số vị lãnh đạo có giao thiệp rất rộng. Nhưng những người này cùng với đồn trưởng bọn họ đâu có liên quan gì, có thể nói mấy tổ chức này chính là gậy tre đánh cũng không thể vào để, rốt cuộc chuyện này là sao?

Đồn trưởng Đinh hơi kinh ngạc rồi nói: “Mời họ vào.”

Đồn trưởng Đinh có chút kinh ngạc: “Mời vào.”

Người của ba hiệp hội bước vào, lập tức nói thẳng vào vấn đề chính.

Nhân viên của hiệp hội võ thuật nói: “Đồn trưởng Đinh, tôi nhận lệnh thay mặt người người phụ trách cao nhất của hiệp hội. Tới đây là để nộp tiền bảo lãnh cho phó chủ tịch hiệp hội võ thuật Lâm Phàm.”

Hiệp hội Trung Y: “Chúng tôi cũng đến để bảo lãnh cho Lâm đại sư.”

Đào Thế Cương của hiệp hội Quốc hoạ kinh ngạc, nhìn hai người bên cạnh, sau đó khẽ gật đầu: “Hiệp hội Quốc họa

chúng tôi cũng đến để bảo lãnh cho Lâm đại sư."

Cuối cùng ba người bọn họ đồng thanh nói: "Có thể thả người không? Nếu xảy ra chuyện gì, hiệp hội chúng tôi sẽ đứng ra chịu trách nhiệm."

Đồn trưởng Đinh không nói được lời nào, chỉ đờ đẫn trừng mắt nhìn bọn họ, có chút không nói nên lời.

Chuyện quái gì đang xảy ra thế này?

"Cứ để cho chúng ta rời đi như vậy?" Vương Minh Dương kinh ngạc nói. Rõ ràng anh ta còn chưa nhận được điện thoại của Ngô Vân Cương tức là còn chưa làm được. Nhưng lúc này cảnh sát lại thông báo bọn họ có thể rời đi, điều này làm anh có hơi không hiểu.

"Họ để chúng ta đi rồi mà anh còn không muốn đi hay sao?" Lâm Phàm cười yếu ớt nói, cũng đang suy nghĩ là ai đã giúp họ giải vây.

Vương Minh Dương lắc đầu: "Cái này cũng không phải, nhưng mà hình như đây không phải là chuyện do Vân Cương làm."

"Đi ra ngoài là biết thôi."

Bên ngoài.

Lâm Phàm nhìn về phía trước, nhất thời cười nói: "Tôi biết là ai rồi." Sau đó tiến lên nói: "Đào đại sư, Nguyệt Thu đại sư, từ lúc chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?"

Nguyệt Thu Cư Sĩ lập tức nói: "Lâm đại sư, cậu đến thủ đô sao lại không nói trước một tiếng. Nhất là vào đồn cảnh sát thì ngài cũng phải gọi điện thoại cho chúng tôi chứ. Nếu không phải lão Đào nhìn thấy tin tức thì thật sự là chúng tôi không biết chuyện này đâu."

Lâm Phàm xua tay nói: "Chuyện nhỏ mà thôi, không cần phiền toái như thế."

Thư ký hiệp hội võ thuật tiến lên nói: "Lâm đại sư, tôi là thư ký của Hiệp hội võ thuật thủ đô, hội trưởng Tào biết được anh bị bắt vào đồn cảnh sát thì bảo tôi tới đây để nói chuyện. Nếu đã không có việc gì thì tôi đi trước đây."

Hắn không biết người trước mắt này, hắn cũng không biết hội trưởng Tào kia. Nhưng người ta đã đến giúp mình nên đương nhiên phải tươi cười nói: "Cảm ơn! sắp tới tôi sẽ trực tiếp đến hiệp hội để cảm ơn."

Người ta giúp mình là tình nghĩa, mình cũng không thể vứt bỏ thể diện của người ta. Vẫn cần thiết đến hỏi thăm, hơn nữa mình còn là phó hội trưởng hiệp hội võ thuật Thượng Hải nên đương nhiên phải đi đến đó một lần rồi.

Nhưng không ngờ hiệp hội lại ghê gớm như thế, có năng lực lớn đến vậy.

Thư ký hiệp hội võ thuật gật đầu, sau đó lên xe rồi lập tức rời đi.

"Lâm đại sư, chúng tôi là người của Hiệp hội Trung Y. Bây giờ anh đã không có việc gì, vậy chúng tôi cũng đi thôi." Nhân viên của Hiệp hội Trung Y nói.

Lâm Phàm gật đầu nói: "Được, các anh vất vả rồi."

Hiệp hội Trung Y cũng tới, rõ ràng là công lao của Triệu Minh Thanh. Tuy nhiên ngẫm lại quan hệ của Triệu Minh Thanh ở Hiệp hội Trung Y thì việc ông ấy nhờ người đến bảo vệ mình là đương nhiên không thành vấn đề rồi.

Cuối cùng, hiện trường chỉ còn lại Đào Thế Cương và Nguyệt Thu Cư Sĩ đi cùng Lâm Phàm. Vương Minh Dương nói: "Không thể tưởng tượng được, chú em bây giờ quan hệ cũng rộng đến đáng sợ nha."

Lâm Phàm nở nụ cười không để ở trong lòng. Tuy nhiên ngẫm lại thật đúng là vậy. Bất tri bất giác, mình cũng có mạng lưới quan hệ rồi. Mà chuyện này được giải quyết cũng là nhờ mạng lưới quan hệ của chính mình.

Sức người có hạn, một mình không thể làm hết các công việc có liên quan được. Bởi vậy vô tình quen biết người của các ngành nghề khác nhau thế này nên mới hình thành mạng lưới quan hệ hiện tại.

Mạng lưới quan hệ rộng rãi, làm việc cũng dễ dàng hơn nhiều.

Đương nhiên nhân mạch này được thành lập dựa trên cơ sở sự cường đại của bản thân, bạn mạnh thì mạng lưới quan hệ sẽ có

tác dụng vô hạn. Nhưng bạn yếu thì lại chẳng có tác dụng gì.

Chương 723: Anh không sợ ngồi tù sao?

Truyện đang tích chương, hẹn đạo hữu 30-4, 1-5 bạo chương nha.

Chương 723: Anh không sợ ngồi tù sao?

Lâm Phàm vốn là muốn mời bọn họ ăn một bữa cơm nhưng ngày mai chính là triển lãm tranh của Nguyệt Thu Cư Sĩ. Bây giờ ông ta cũng phải trở về tiếp tục bố trí. Lâm Phàm cũng không cản trở, hẹn tối mai mọi người cùng nhau tụ tập. Đồng thời Nguyệt Thu Cư Sĩ còn tiết lộ, đồng nghiệp của ông ấy cũng chính là các đại sư của Hiệp hội Hội Họa quốc gia, muốn tự mình gặp hắn một lần.

Điều này trong mắt Lâm Phàm xem ra có lẽ hắn lại được gắn thêm cái mác nghệ thuật rồi sao?

Suy nghĩ lại, thật đúng là có chút khôi hài.

Lâm Phàm vẫy tay chào tiễn Đào Thế Cương và Nguyệt Thu Cư Sĩ rời đi: "Đi thôi, gọi điện thoại cho Vân Cương, bảo ông ta nếu không bận rộn thì buổi tối cùng nhau ăn cơm."

Vương Minh Dương gật đầu, chuyện hôm nay thật sự quá kích thích.

Ngay sau đó, một nhóm phóng viên từ xa chạy tới.

"Xem ra tạm thời không đi được rồi." Lâm Phàm nhìn thấy những phóng viên này thì lên tiếng nói.

Khi các phóng viên giải trí bát quái nhìn thấy Lâm Phàm thì lập tức hưng phấn ùa tới. Bọn họ không ngờ tới, người đánh người lần này lại được thả ra.

Đây là một tin tức lớn trong mắt họ.

"Lâm đại sư, xin chào anh! Xin hỏi làm sao anh có thể được thả ra vậy?" Các phóng viên tin đồn giải trí đều đã điều tra rõ ràng chi tiết về Lâm Phàm. Lâm đại sư phố Vân Lý ở Thượng Hải, coi như là một nhân vật nổi danh trên Weibo.

Từng chọc giận Anh Kim, cũng từng chọc giận Lý Mộc Trạch và một số ngôi sao lớn khác.

Hơn nữa lúc này, chỉ có ít ỏi ba vị đại minh tinh là lên tiếng ủng hộ Kim Huyn Min, còn những minh tinh khác coi như không nhìn thấy. Đương nhiên trong đó chắc chắn là có vấn đề.

Lâm Phàm cười nói, rồi chỉ vào chân: "Đương nhiên là đi từ bên trong ra rồi."

"Ha ha…". Phóng viên chung quanh đều nở nụ cười, cảm giác vấn đề này thật sự là quá thiểu năng.

"Lâm đại sư, xin hỏi anh có gì muốn nói với Kim Huyn Min không?" Một phóng viên khác hỏi.

Lâm Phàm kinh ngạc, nghi ngờ hỏi: "Đồng chí phóng viên, Kim Huyn Min mà anh nói là ai vậy?"

"Ớ?" Phóng viên bị Lâm Phàm hỏi câu này thì ngơ ngẩn. Vừa đánh người ta xong đã không nhận người nữa, đành bất đắc dĩ nói: "Chính là vị minh tinh Hàn Quốc xung đột với anh ở sân bay đấy."

"Ồ…." Lâm Phàm kéo dài giọng điệu, sau đó nói: "Không có gì để nói, tôi không chú ý đến chuyện này. Dù sao cũng chỉ là 'cây gậy' minh tinh mà thôi, tôi có rất nhiều chuyện làm sao để ý được những chuyện nhỏ nhặt này."

(Cây gậy là một sự khinh miệt của Người Trung Quốc đối với người Hàn Quốc.)

Phóng viên: "…."

Vương Minh Dương đứng bên cạnh, có chút bất đắc dĩ. Chú em này nói chuyện cũng thẳng thắn quá rồi, có đắc tội với người khác hay không cũng không thèm để ý.

Phóng viên: "Lâm đại sư, chuyện này ở trên mạng đang khiến cư dân mạng bàn tán sôi nổi, xin hỏi anh có gì muốn nói gì với cư dân mạng không?"

Lâm Phàm suy nghĩ một chút nói: "Gần đây có một bộ phim sắp ra, kể lại câu chuyện thời kỳ kháng chiến, tôi cảm thấy rất hay, các vị cư dân mạng có thể đi xem. Còn về chuyện đánh nhau thì không cần chú ý nữa, không có gì đáng chú ý đâu.

Được rồi, chúng tôi phải đi rồi, hôm nay dừng lại ở đây, phiền các vị nhường đường.”

Các phóng viên làm sao chấp nhận để Lâm đại sư rời đi, bọn họ còn rất nhiều vấn đề chưa hỏi.

“Lâm đại sư, vấn đề cuối cùng. Kim Hyun Min hiện giờ là minh tinh Hàn Quốc hot nhất ở Trung Quốc, trải qua chuyện này sẽ có ảnh hưởng rất lớn đối với sự nghiệp của anh ấy. Căn cứ vào câu trả lời người đại diện của đối phương, bọn họ sẽ tiến hành kiện anh và yêu cầu anh bồi thường tổn thất. Xin hỏi anh có gì muốn nói về vấn đề này không? Dù sao năng lực hút vàng (kiếm tiền) của Kim Huynh Min rất mạnh. Căn cứ vào tính toán của những người có liên quan, ở Trung Quốc một tháng đến hai tháng, Kim Huyn Min có thể hút vàng ít nhất một trăm triệu.” Phóng viên hỏi.

Lâm Phàm dừng bước: “Anh nhìn dáng vẻ này của tôi giống như người có tiền sao?”

Phóng viên giải trí nhìn một chút, sau đó lắc đầu: “Không giống!”

Lâm Phàm cười cười: “Vậy là được rồi, tôi không có tiền, lấy cái gì bồi thường chứ? Vẫn là câu nói kia, muốn tiền thì không có nhưng muốn mạng thì có một cái. Ngay cả một đồng tôi cũng không cho, có bản lĩnh thì đến chém tôi đi.”

Phóng viên: “…”

Bọn họ không còn lời nào để nói, bọn họ phát hiện Lâm đại sư này có chút vô lại.

Phóng viên: “Lâm đại sư, anh không sợ đi tù sao?”

Lâm Phàm sắp chuẩn bị rời đi lại quay đầu lại nói: “Ở vùng đất này, chỗ nào đối với tôi cũng giống nhau. Được rồi, cái các anh cần hỏi cũng đã hỏi, chúng tôi còn có việc, tôi đi trước.”

Các phóng viên nhìn Lâm đại sư quay đi không ngoái đầu thì liếc mắt nhìn nhau một cái. Lâm đại sư trả lời thế này, nếu để cho Kim Hyun Min biết thì liệu rằng có bị tức chết hay không đây.

Ngô Vân Cương khi đến còn có hơi ngại ngùng. Không phải là ông ta không có năng lực mà là người bị đánh trong chuyện

này là một minh tinh Hàn Quốc. Hơn nữa gần đây còn tương đối hot ở Trung Quốc nên gây ra dư luận xã hội rất mãnh liệt.

Cho nên phải đi tìm đi tìm vài người khác hỗ trợ, ông có cảm giác nếu thả người ra thì không dễ dìm dư luận xuống, cho nên không dám mạo hiểm lần này.

Chương 724: Kéo thù hận

"Ngô tổng đừng nghĩ chuyện này nữa. Cố hết sức là được rồi, huống hồ không phải bây giờ đã được thả rồi sao?" Lâm Phàm nhìn dáng vẻ ngượng ngùng của Ngô Vân Cương thì nở nụ cười.

Ngô Vân Cương hơi xấu hổ nói: "Không phải, anh tới địa bàn của tôi, thế nhưng tôi lại không có biện pháp giúp anh, không phải là rất mất mặt hay sao?"

Lâm Phàm xua tay nói: "Được rồi, không nói chuyện này nữa, cùng nhau ăn cơm đi. Cũng lâu rồi không có tụ tập, thuận tiện nghe dự án của anh và Minh Dương đầu tư rốt cuộc là thứ gì."

Ngô Vân Cương vui vẻ nói: "Có Lâm đại sư chỉ điểm, vậy hạng mục này có thể ổn rồi."

Vương Minh Dương ở bên cạnh cũng vui vẻ nói: "Cái đấy là đương nhiên, lúc tới sân bay tôi đã nói qua rồi, dự án lần này hợp tác chỉ lời chứ không lỗ."

"Thật hay giả thế?" Ngô Vân Cương kinh ngạc nói.

"Cái này còn có thể có giả hay sao." Vương Minh Dương vô cùng tín nhiệm đối với Lâm Phàm.

Lâm Phàm xua tay nói: "Đừng vui vẻ quá sớm, cứ bình tĩnh, thả lỏng sẽ có thay đổi."

"Hiểu rồi, hiểu rồi."

Ở thủ đô, Ngô Vân Cương chính là chủ nhà. Đương nhiên ông ta sẽ dẫn Lâm Phàm và Vương Minh Dương đi những nơi tốt nhất, cao cấp nhất. Xuất phát đi theo thổ hào cho nên tâm lý vô cùng sảng khoái.

Mãi cho đến mười một giờ đêm, cơm đã no rượu say. Ngô Vân cương mở phòng nghỉ cho Lâm Phàm và Vương Minh Dương,

mỗi người tự đi nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau!

Một tin tức chấn động được tung ra.

Chuyện của Kim Hyun Min đã kết thúc. Vốn dĩ không có chuyện gì lớn nhưng ai bảo Kim Hyun Min nhà người ta là minh tinh Hàn Quốc, có danh tiếng ở Trung Quốc nên các phóng viên giải trí đều chờ đợi để đưa tin.

Những lời nói của Lâm Phàm ngày hôm qua cũng được tung ra. Trong mắt người ngoài, lời nói này hình như có chút kéo thù hận. Nhưng đối với Lâm Phàm, nói khiêm tốn như vậy đã xem như không tệ rồi, hắn còn chưa mắng đối phương là ngu ngốc đấy.

Bệnh viện.

Kim Hyun Min bị tổn thương tinh thần, có loại cảm giác đau đớn nói không nên lời. Trong mơ, anh ta mơ thấy mình hấp dẫn vô số fan hâm mộ. Đồng thời giá biểu diễn cũng cao đến mức khủng bố, anh ta mang tiền của người Trung Quốc trở về nước một cách vinh quang. Sau đó bởi vì hành động ở Trung Quốc mà được dân chúng ở Hàn Quốc hoan nghênh, cuối cùng trở thành siêu sao Hàn Quốc.

Thế nhưng lúc mở mắt ra, anh ta mới biết là mình lại đang nằm mơ.

Kim Hyun Min đến Trung Quốc là ký hợp đồng tạm thời với một công ty môi giới, do công ty môi giới này tiến hành sắp xếp hoạt động biểu diễn. Nhưng bây giờ anh ta đang nằm trên giường bệnh, không thể tham gia biểu diễn thương mại được, điều này là đả kích nặng nề đối với Kim Hyun Min.

Anh ta nằm trên giường bệnh, cầm điện thoại di động và sử dụng phần mềm điện thoại để dịch ngôn ngữ của trang web, phần mềm có thể hỗ trợ dịch ngôn ngữ trang web ra nhiều ngôn ngữ khác nhau.

Weibo là nền tảng mạng xã hội phổ biến và rộng rãi của Trung Quốc. Sau khi trải qua phiên dịch, anh ta nhìn thấy fan Trung Quốc bình luận dưới weibo của mình thì tâm tình có chút tốt lên. Chỉ cần có được những fan não tàn này, sau khi mình khỏi

bệnh nhất định có thể đông sơn tái khởi, tuyệt đối sẽ không mất đi danh tiếng.

“Các bảo bối thân mến, tôi rất tốt, cảm ơn mọi người đã nhớ đến.” Kim Hyun Min đăng một bài đăng weibo. Sau đó nhìn bình luận khóc trời kêu đất của fan não tàn Trung Quốc mà tự hào nở nụ cười.

Loại cảm giác này thật sự quá sảng khoái, cho tới bây giờ anh ta vẫn chưa bao giờ cảm nhận được nó khi ở Hàn Quốc. Bởi vì ở Hàn Quốc, anh ta chỉ là một cái bia đỡ đạn, là một minh tinh nhỏ bé không có fan hâm mộ.

Nhưng sau khi đến Trung Quốc thì khác, cảm giác đó thật sự sảng khoái.

Hơn nữa hắn biết trước kia có vài vị tiền bối đến Trung Quốc cũng kiếm được kha khá nhưng bởi vì nói ra lời nói nào đó mà bị phong sát. Bởi vậy anh ta rút kinh nghiệm, sẽ không nói ra tiếng lòng với người khác.

Chỉ cần chờ đến lúc anh ta kiếm đủ tiền, nở mày nở mặt về nước, lúc ấy mới nói ra trong các trương trình ở Hàn Quốc.

Thậm chí ngay cả nói gì, anh ta cũng đã nghĩ sẵn rồi.

“Trung Quốc toàn người ngốc nhiều tiền, luyện tập sinh ở Hàn Quốc chúng ta cũng có thể đuổi kịp siêu sao hạng nhất của bọn họ.”

Lúc này, người quản lý đi vào phòng bệnh hỏi: “Kim Hyun MIn, thân thể anh khôi phục như thế nào rồi?”

Kim Hyun Min gật đầu nói: “Ừm, đã tốt hơn rất nhiều, tình huống trên mạng như thế nào rồi?”

Người quản lý: “Tôi sẽ xem qua.”

Nhưng khi mở tin tức giải trí mới nhất, ánh mắt của người quản lý hơi ngơ ngác.

Kim Hyun Min nhìn vẻ mặt người quản lý, trong lòng có hơi nghi hoặc không biết là tình huống gì. Anh ta nhướng mày, cầm lấy điện thoại di động của mình rồi xem tin tức hôm nay. Sau khi dịch tin tức sang tiếng Hàn, vẻ mặt của anh ta đột nhiên phát sinh biến hóa.

“Khốn nạn….” Kim Hyun Min tức giận mắng, một luồng lửa giận mãnh liệt bộc phát ra: “Người Trung Quốc này thật sự là quá vô sỉ.”

“Còn những paparazzi này, bọn họ dựa vào cái gì mà nói như vậy, thật là đáng ghét.”

Người quản lý nhìn ngực Kim Hyun Min phập phồng thì an ủi: “Kim Hyun Min, anh đừng quá kích động. Bác sĩ nói anh phải yên tĩnh điều dưỡng.”

Kim Hyun Min nghiến răng nghiến lợi nói: “Bây giờ tôi muốn tham gia vào các hoạt động biểu diễn.”

Chương 725: Trốn đi một mình

Người quản lý choáng váng: “Anh đang nói gì vậy?”

Kim Hyun Min nói: “Tôi không thể bị một người Trung Quốc đánh bại, tôi muốn đi tham gia hoạt động biểu diễn. Nếu tôi nằm ở đây một tháng thì mọi người bên ngoài sẽ quên tôi mất, tổn thất này sẽ là một con số đáng sợ. Bây giờ cô lập tức sắp xếp đi, bất kỳ hoạt động biểu diễn nào tôi cũng phải tham gia.”

“Vậy thân thể của anh…” Người quản lý do dự nói.

“Thân thể tôi không có việc gì, ngồi xe lăn là được. Fan Trung Quốc rất dễ lừa, cô nghĩ xem, nếu tôi mang bệnh đi diễn, các cô ấy sẽ như thế nào?” Kim Hyun Min cười lạnh nói.

Người quản lý nhất thời nở nụ cười: “Khẳng định sẽ càng điên cuồng theo đuổi anh, đồng thời anh sẽ là hình mẫu trong giới minh tinh. Nói chuyện tỏ vẻ đáng thương một chút, biết đâu lại sẽ có thu hoạch lớn hơn.”

Kim Hyun Min cười nói: “Không sai, chính là ý này.”

Người quản lý càng nghĩ càng kích động. đánh bài tình cảm là có thể dễ làm được nhất. Với tình huống hiện tại của Hyun Min mà xuất hiện trước mặt fan, vậy cảnh tượng đó sẽ thế nào đây? Chỉ sợ đến lúc đó fan hâm mộ sẽ càng mừng rỡ hơn nữa.

Trên mạng.

Cư dân mạng nhìn thấy tin tức này cũng điên cuồng bình luận, nhất là ở weibo của Lâm Phàm, rất nhiều người đóng quân

cùng tràn vào.

“Quá đỉnh… Lâm đại sư quá bá đạo, đúng là thần tượng trong lòng tôi.”

“Ha ha, cười chết tôi rồi. Lâm đại sư nói lời này thật sự quá đáng giận. Nhưng không biết vì sao, tôi nghe xong lại hưng phấn.”

“Muốn tiền thì không có, muốn mạng thì có một cái. Cây gậy này có năng lực gì lấy mạng Lâm đại sư chứ, biết đâu còn có thể tiếp tục bị đánh một trận tơi bời nữa ấy chứ.”

“Phục rồi, mạng lưới quan hệ của Lâm đại sư thật mạnh, vậy mà lại giúp anh ta được thả ra.”

“Tìm kiếm bóng ma tâm lý của Kim Hyun Min.”

“Bóng tâm lý vô cùng lớn rồi.”

“Lâm đại sư đâu rồi, bình thường lúc này Lâm đại sư đã phải xuất hiện rồi chứ.”

Mà lúc này.

Lâm Phàm tỉnh lại, hắn cũng không thèm để ý đối với bất kỳ tình huống nào ở trên mạng. Chuyện quan trọng nhất bây giờ chính là tham gia triển lãm tranh quốc gia.

Triển lãm tranh của Nguyệt Thu Cư Sĩ là do ông tự bỏ tiền ra nhưng hiệu ứng rất đầy đủ. Người bình thường không có khả năng đến xem, chỉ có những người có tình cảm đặc thù đối với Quốc họa và vài người có thân phận địa vị mới đến xem. Nếu như nhìn trúng bức tranh nào thì sẽ liên hệ với người tổ chức triển lãm để mua về.

Mà ở trong giới hội họa quốc gia, Nguyệt Thu Cư Sĩ cũng rất có địa vị. Ông thuộc hàng họa sĩ có tiếng, nhất là tay nghề vẽ tranh hoa điểu có thể nói là rất được ưa chuộng.

Từ khách sạn đi ra, Lâm Phàm không gọi Vương Minh Dương mà một thân một mình lén lút rời đi, quỷ mới biết tên này đến thủ đô làm cái gì. Nếu chỉ là một tên vỗ mông ngựa đi theo phía sau mình nịnh hót thì còn được.

Khi đến thang máy, Lâm Phàm dừng bước. Hắn và Vương Minh Dương đến thủ đô cũng là kết bạn đi chung, hành động

một mình thế này có vẻ không tốt cho lắm.

Do dự một lát, hắn quay đầu lại đi đến phòng của Vương Minh Dương.

“Cốc cốc….”

Gõ cửa.

Trong phòng mãi vẫn không có động tĩnh gì.

Dì dọn vệ sinh đi ngang qua: “Chàng trai trẻ, khách của căn phòng này đã đi ra ngoài từ sáng sớm rồi.”

Lâm Phàm nhíu mày, trong lòng chửi to: Má nó, ông đây mềm lòng chuẩn bị đưa anh cùng bay, thế mà cái tên này chạy trước một mình. Thật đáng ghét, quá đáng ghét mà. Sau đó hắn rời đi mà không quay đầu lại.

Không đưa anh ta đi theo chơi nữa.

Không bao lâu sau, Vương Minh Dương cầm theo bữa sáng vui vẻ trở về, rồi đi tới trước cửa phòng Lâm Phàm gõ cửa.

Mãi không có hồi âm.

Dì dọn vệ sinh lại đi ngang qua nói: “Chàng trai trẻ, khách của căn phòng này vừa mới đi ra rồi.”

Vương Minh Dương sửng sốt nhìn đồng hồ, anh ta lập tức không vui. Thật đáng giận, dám chạy trốn mà không đợi mình. Mình còn mang bữa sáng cho hắn nữa chứ. Không đi cùng thì không đi cùng, tôi đi tìm Vân Cương, sau đó tức giận quay trở về phòng.

Thủ đô, Trung tâm Triển lãm.

Lâm Phàm xuất hiện ở cửa, trong lòng cảm thán. Lần này Nguyệt Thu Cư Sĩ chơi tương đối lớn, nhìn qua chỗ này khá là sang trọng, không ngờ lại chọn ở nơi này để làm triển lãm.

Dự kiến đến lúc triển lãm tranh bắt đầu còn một khoảng thời gian nữa nên hắn tạm thời cũng không vội.

Mở Weibo.

Hắn sửng sốt.

Chiêu này của Kim Hyun Min quả thật rất thâm sâu. Hiện tại toàn bộ tin tức trên mạng đều là Kim Hyun Min mang bệnh

tham gia biểu diễn. Quả thật cái tiêu đề này thật sự làm cho người ta muốn buồn nôn.

Đối với người hâm mộ thì bất kể điều gì xảy ra thì họ vẫn không thay đổi, chỉ cần gặp mặt được thần tượng một lần là được.

Đối với Lâm Phàm mà nói, hắn có thể nhìn ra chiêu số trong đó. Còn đối với đám fan não tàn thì vẫn bị dính chiêu, chuyện còn chưa diễn ra nhưng fan để lại bình luận dưới weibo làm người ta phải sợ hãi.

“Hyun Min oppa, chúng em yêu anh.”

“Mặc kệ xảy ra chuyện gì, chúng em đều ở bên anh.”

“Khó khăn không đánh bại được Hyun Min oppa của chúng ta.”

Chương 726: Tôi biết xem tướng

Nhìn thấy những lời này, Lâm Phàm cũng không biết nên nói cái gì. Ngón tay hắn chạm nhẹ trên màn hình, do dự xem có nên bình luận hay không. Dù sao đấu với đám fan não tàn, hắn vĩnh viễn không thắng được, chỉ có thể khiến bản thân bị tức chết mà thôi.

Nhưng với mong muốn tức chết đối phương, nên Lâm Phàm vẫn đăng.

“Fan não tàn trên thế giới này thật là nguy hiểm.” Sau khi Lâm Phàm đăng bài thì không chú ý đến nữa, lập tức bỏ điện thoại vào lại trong túi.

Đám fan não tàn của Kim Hyun Min lại không biết những lời này là có ý gì. Nhưng hiện tại Lâm Phàm chính là kẻ thù của các cô, một trận chửi bới điên cuồng ập tới, không cho bạn có bất kỳ cơ hội để xoay người nào.

Thời gian đã gần đến.

Hắn bước vào triển lãm.

Nơi này dù là ai thì cũng có thể đi vào. Tuy nhiên lúc tiến vào bên trong cần kiểm tra trên người có mang theo vật phẩm nguy hiểm hay không.

Những kiểm tra này vốn là không tồn tại. Nhưng đối với Nguyệt Thu Cư Sĩ thì trong các tác phẩm trong đó, có một bức tranh là được ông ấy xem là bảo bối trong lòng nên đương nhiên phải chú ý.

Lúc này, bên trong đã có không ít người yêu thích hội họa quốc gia. Bọn họ nhìn bức Quốc họa treo trên vách tường mà gật đầu. Đối với người không hiểu, họ chỉ xem một bức tranh có thể dùng bao lâu nhưng đối với người am hiểu sâu sắc về Quốc họa mà nói thì bọn họ xem tranh không chỉ nhìn bút lực. Mà còn phải xem ý vị trong đó, hơn nữa còn phải xem loại tinh thần tiềm ẩn biểu đạt bên trong.

Hắn không chủ động đi tìm Nguyệt Thu mà chỉ tùy ý đi chung quanh, nghe mọi người nhẹ giọng thảo luận.

“Bức tranh ‘Bách Hoa Tranh Diễm’ này của Nguyệt Thu Cư Sĩ quả thật không tồi, bút lực hùng hậu.”

“Bức tranh này cũng đẹp.”

“Vừa rồi ở bên kia tôi nhìn thấy một bức tranh chân chính của đại sư. Bức ‘Bách điểu triều phượng’ của vị tên là Lâm đại sư đúng là không giống bình thường. Rõ ràng cao hơn tất cả tranh có trong triển lãm lần này, mọi người có thể đi xem.”

“Thật hay giả?”

“Cái này còn có thể có giả sao, ngàn vạn lần là thật.”

Lúc này, Lâm Phàm ở một bên xen vào nói: “Tôi thấy bức tranh bên kia vô cùng tuyệt vời. Tuy rằng Lâm đại sư này không có danh tiếng nhưng bức họa này, tôi cho rằng có thể coi là tác phẩm truyền thế, về sau có giá trị không nhỏ đâu đó.”

“Thật sao? Tôi phải đi xem. “

“Tôi cũng vậy.”

Nhìn mọi người đi về phía bức họa kia, Lâm Phàm nở nụ cười, loại cảm giác tự thổi phồng này thật quá tuyệt, có ai biết bức họa kia là do mình vẽ đâu.

“Lâm đại sư.” Lúc này, một giọng nói quen thuộc truyền đến.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn lại: “Nguyệt Thu đại sư và Đào đại sư.”

Nguyệt Thu đại sư cười nói: “Lâm đại sư, cậu tới lúc nào mà không nói trước với tôi một tiếng.”

Lâm Phàm cười xua tay: “Có gì đâu, tôi tùy tiện đến xem thôi mà.”

“Nào, tôi dẫn cậu đi gặp mấy ông bạn già của tôi, mấy ông ấy đều vô cùng tôn sùng cậu và đang rất muốn gặp cậu đấy.” Nguyệt Thu Cư Sĩ cười nói, đến bây giờ ông ta vẫn có cảm giác lần này mình kiếm lời rồi, thật sự là lời to.

Bức tranh ‘Bách điểu triều phượng’ này đã cho không ít người xem qua. Người nào xem qua cũng đều đưa ra ý nghĩ muốn mua nó. Hơn nữa đều có vẻ muốn mua ngay lập tức, không mua không được.

Nhưng đối với Nguyệt Thu Cư Sĩ mà nói, còn lâu ông ta mới bán. Bức tranh này thật sự là phải làm bảo vật gia truyền, hơn nữa ông ấy còn mua cả bảo hiểm cho nó rồi.”

“Khách khí rồi.” Lâm Phàm cười nói, giao lưu với người có tế bào nghệ thuật thật đúng là toàn tâng bốc lẫn nhau. Tuy nhiên loại cảm giác này thật đúng là không tệ, khi người khác còn đang chơi với người trẻ tuổi, mình đã giao lưu chơi đùa cùng mấy người già rồi.

Nguyệt Thu Cư Sĩ quay đầu lại nhìn tình hình hiện trường, trên khuôn mặt già nua lộ ra nụ cười, đây có lẽ chính là lần triển lãm thành công nhất đời này mà ông ấy từng tổ chức.

Ánh mắt những người đến xem tranh đều dừng lại ở bức ‘Bách Điểu Triều Phượng’ của Lâm đại sư, trong miệng đều phát ra những tiếng ngạc nhiên.

Rõ ràng họ rất coi trọng bức tranh này.

Bên trong phòng riêng.

Khi Lâm Phàm tiến vào, có vài người lớn tuổi đang chờ ở bên trong. Ánh mắt họ nhìn về phía Lâm Phàm, sau đó lại nhìn về phía họa sĩ Nguyệt Thu và Đào Thế Cương, giống như đang dò hỏi.

Nguyệt Thu Cư Sĩ cười nói: “Vị này chính là Lâm đại sư, là người mà các ông muốn gặp đấy.”

Mấy ông lão đang ngồi đó thảo luận về tranh vẽ đều rất kinh ngạc, giống như không thể tin vào điều mình vừa nhìn thấy.

Bọn họ không ngờ Lâm đại sư trong mắt bọn họ lại trẻ tuổi như vậy, đây cũng là điều mà họ không dám tưởng tượng.

Trong đó có một ông lão cười nói: “Tuổi trẻ tài cao, vô cùng đặc biệt, xin chào Lâm đại sư.”

“Xin chào.” Lâm Phàm cười bắt tay, nhìn ông lão thêm vài lần: “Một đời chiến mã, tuổi già dung nhập vào tranh cũng là một biện pháp tu tâm dưỡng tính rất tốt.”

Ông lão hơi kinh ngạc: “Lâm đại sư biết tôi sao?”

Lâm Phàm lắc đầu cười nói: “Không biết! Nhưng tôi có biết chút về xem tướng.”

Đối với hắn, nhìn mặt đâu chỉ là hiểu một hai điều, mà là hiểu rất nhiều là đằng khác.

Chương 727: Sắp có biến

Nguyệt Thu Cư Sĩ giới thiệu: “Lâm đại sư, đến đây nào, tôi giới thiệu cho cậu vị thủ trưởng này. Bây giờ ông ấy là hội trưởng hiệp hội chúng tôi, Trịnh Trọng Sơn.”

Sau đó ông ta lần lượt giới thiệu mấy ông lão xung quanh, Lâm Phàm cũng bắt tay coi như làm quen với mọi người.

Bọn họ rất thích tác phẩm ‘Bách Điểu Triều Phượng’ đáng tiếc là Nguyệt Thu Cư Sĩ đã coi nó là thịt trong lòng rồi. Cho dù là ai đến đòi thì ông ấy cũng không cho, điều này làm cho bọn họ rất đau đầu. Tuy nhiên hiện tại được nhìn thấy người đã vẽ nên bức tranh, bọn họ cũng đã thỏa mãn, đồng thời cũng có thêm chút ý tưởng.

Trong trung tâm triển lãm tranh.

Một người phụ nữ bụng to đi dạo trong triển lãm, người qua đường chung quanh nhìn thấy phụ nữ mang thai này thì không khỏi kinh ngạc, trong đó một một cô gái xinh đẹp mở miệng

nói: “Chị gái à, bụng lớn thế này là sắp đẻ em bé rồi chị còn đến xem triển lãm tranh làm gì?”

Người phụ nữ cười ngọt ngào nói: “Tôi vẫn luôn yên thích tranh hoa điểu của Nguyệt Thu Cư Sĩ, bây giờ tôi cũng muốn cho đứa con chưa sinh của mình nhìn một chút Quốc họa, hy vọng sau này có thể nó cũng sẽ hứng thú với Quốc hoạ.

Những người dân xung quanh đang quan sát, cười nói: “Đây là một trải nghiệm tốt, chỉ có điều một mình cô đi như vậy thì không tiện lắm, người nhà của cô đâu?”

Người phụ nữ mang thai cười nói: “Vừa mới đi vệ sinh rồi.”

Lúc này, người phụ nữ mang thai chỉ vào một bức tranh sở trường của Nguyệt Thu Cứ Sĩ ở trước mặt nói: “Bức tranh ‘Bách hoa tranh diễm’ này của Nguyệt Thu Cư Sĩ hẳn là tác phẩm đỉnh cao. Hiện giờ trên thị trường đã có người muốn, ra giá ba trăm vạn mà Nguyệt Thu Cư Sĩ cũng không nỡ bán, chắn hẳn đây cũng là bức tranh hấp dẫn nhất ở đây.

Một người đàn ông trung niên bên cạnh cười nói: “Nếu như không nhìn thấy bức tranh kia thì bức tranh ‘Bách hoa’ này có thể nói là bức tranh cao cấp nhất của Nguyệt Thu Cư Sĩ. Thế nhưng ở đằng kia có một bức ‘Bách Điểu Triều Phượng’ có thể gọi là vua của các loài chim, là tác phẩm đỉnh cao trong tranh hoa điểu. Tôi đã xem qua không ít triển lãm tranh, cũng đã gặp qua không ít các tác phẩm lớn của các danh nhân cổ đại nhưng còn kém quá xa so sánh với bức ‘Bách Điểu Triều Phượng’ này.

Người phụ nữ mang thai vừa nghe thấy, hai mắt tỏa sáng, hỏi: “Là bức tranh nào?”

Người đàn ông trung niên giơ tay chỉ vào phía trước: “Chính là bức tranh kia, hiện tại đang có nhiều người xem. Dù sao những người đã xem qua đều khen không dứt miệng, cô không biết đấy thôi chứ bức tranh kia liếc mắt nhìn qua đã thấy sống động như thật. Nhìn thêm vài lần sẽ giống như đắm chìm trong hình ảnh đó. Trăm con chim cúi đầu về một phía, khí thế phi phàm, cảm giác như bốn biển cùng chung một nhà. Tuy rằng đề tên bên dưới là “Lâm đại sư” cũng không biết là ai. Nhưng dù là giá trị sưu tầm hay là danh tiếng họa sĩ thì đều có thể nói là đỉnh cấp. Còn nói về bức ‘Bách Hoa’ này thì nó cũng không

thể so sánh được với bức tranh kia, thậm chí không có khả năng so sánh."

Người phụ nữ mang thai choáng váng, cảm thấy không dám tin: "Không thể nào."

"Sao không? Cô tự mình đi xem thử là biết." Người đàn ông trung niên cười nói.

Người phụ nữ mang thai vuốt bộ 'Bách Hoa Đồ' của họa sĩ Nguyệt Thu sau đó đi về phía trước, cô ta muốn nhìn xem bộ "Bách Điểu Triều Phượng" kia rốt cuộc như thế nào, chẳng lẽ thật sự giống như trong lời người vừa rồi nói, thuộc về tác phẩm tuyệt thế hay sao.

Lúc này, có vài nam nữ xa lạ trà trộn vào trong đám người, nhìn thấy người phụ nữ mang thai rời khỏi trước bức tranh Bách Hoa Đồ thì nhíu mày. Nhưng họ vẫn không gây náo động gì mà lặng lẽ đi theo phía sau không xa không gần.

"Mục tiêu thay đổi."

"Bách điểu triều phượng."

Người phụ nữ mang thai lẩm bẩm trong miệng nhưng không ai nghe được cô ta đang nói cái gì.

Bách điểu triều phượng.

Người phụ nữ mang thai đứng trước bức tranh, đồng tử hơi co rụt lại. Cô ta liếc mắt nhìn qua đã phát hiện sự bất phàm trong đó. Mượn lời nói vừa rồi của người nọ mà nói thì chính xác là không tầm thường.

Bức tranh đỉnh cao của Nguyệt Thu Cư Sĩ so với bức tranh này, thật sự là chênh lệch mười vạn tám ngàn dặm, căn bản không phải cùng một cấp bậc.

Xét về trình độ thì tác phẩm "Bách Hoa Đồ" có thể nói là tác phẩm đỉnh cao của giới Quốc hoạ. Giá cả trên thị trường đã được thổi lên tới ba trăm vạn, đây là bởi vì Nguyệt Thu Cư Sĩ vẫn còn sống, nếu như Nguyệt Thu Cư Sĩ qua đời thì giá của bức tranh này sẽ tiếp tục tăng lên. Cũng không chênh lệch mấy so với những bức tranh cổ bình thường kia, hơn nữa giá trị sưu tầm còn lớn hơn.

Nhưng sau khi nhìn thấy bức tranh này, suy nghĩ của người phụ nữ mang thai đã thay đổi. Định giá bây giờ không còn phải dựa vào thời gian lịch sử, mới vẽ xong hay vẽ lâu rồi, có đề tên người nổi tiếng hay không, những thứ này đã không còn quan trọng.

Bởi vì kỹ xảo và vẻ đẹp của bức tranh này đã có thể nghiền ép tất cả.

Đứng trước bức tranh một lúc mà cô ta vẫn chưa hoàn hồn. Người xung quanh thấy là một phụ nữ mang thai cũng không dám chen ngang, chỉ có thể hơi nhích về phía sau. Bức tranh này không phải liếc mắt một cái là có thể xem xong, mà cần phải chậm rãi thưởng thức. Bởi vì càng thưởng thức, càng có thể từ trong tranh cảm nhận được nhiều ý vị khác nhau.

Giá trị sưu tầm rất cao.

Người phụ nữ mang thai chợt có một ý tưởng này trong lòng.

Chương 728: Chỉ điểm vẽ tranh

"A!"

Đột nhiên, phụ nữ mang thai lộ ra vẻ đau đớn. Cô ta ôm bụng, chậm rãi ngồi xổm trên mặt đất, đột nhiên từ giữa hai chân chảy ra một tia nước.

Người chung quanh nhìn thấy cảnh này lập tức bị dọa ngây người. Bọn họ không ngờ sẽ có phụ nữ mang thai đột nhiên ngã xuống trước bức tranh này.

Trong đám đông, một người đàn ông vội vã chạy đến hỏi: "Cô gái, chuyện gì xảy ra vậy?"

Người phụ nữ mang thai đau đớn nói: "Tôi không biết, tôi nhìn bức tranh này thì trong lòng dao động quá lớn, bây giờ đau bụng thế này tôi nghĩ là tôi sắp sinh rồi."

Người đàn ông ngẩng đầu lên, lấy ra giấy chứng nhận làm việc: "Các vị, tôi là bác sĩ. Hiện tại người phụ nữ này sắp sinh, có ai hiểu biết về đỡ đẻ thì nhanh đến giúp đỡ tôi một tay."

Những người xung quanh đều nhìn nhau ngơ ngác, để cho bọn họ ngắm tranh thì được chứ làm sao họ biết về phương diện

này được.

Lúc này, một cô gái và một người đàn ông đi ra: "Tôi biết."

"Tôi cũng biết."

Khi bảo vệ tới, nhìn thấy một vũng nước trên mặt đất, cũng sửng sốt: "Bị vỡ ối sao?"

Người đàn ông gật đầu: "Đúng vậy, tôi đã gọi điện thoại gọi xe cứu thương. Tuy nhiên bây giờ phải đỡ đẻ, nếu không cả mẹ và con đều sẽ gặp nguy hiểm. Phiền các anh tìm cho tôi một ít vải, ngăn cản lại người xung quanh. À, nếu có nước ấm thì mang đến đây luôn."

Người xung quanh vội vàng tránh ra. Phát sinh loại chuyện này, bọn họ cũng không có đứng vây xem, phòng ngừa ảnh hưởng đến hiện trường. Các bảo vệ cũng gặp phải tình huống này lần đầu tiên nên hơi luống cuống tay chân.

Mấy người trẻ tuổi xung phong đi ra, xé rèm cửa sổ chung quanh xuống, sau đó giơ lên cao: "Bác sĩ, anh cố lên, chỗ này cứ giao cho chúng tôi."

Bác sĩ nam gật đầu: "Được! Cảm ơn các cậu."

"A!"

Từng tiếng kêu thảm thiết truyền đến, mọi người nghe xong đều hoảng hốt.

Người phụ trách an ninh nhanh chóng đi ra phía sau, thông báo cho Nguyệt Thu Cư Sĩ.

Nhưng khi ra ngoài, người phụ trách lại bị người canh giữ ở cửa ngăn lại.

"Nơi này anh không được phép vào, bây giờ bên trong đang có việc."

Người phụ trách khẩn trương nói: "Không phải, bên ngoài xảy ra chút chuyện, cần Nguyệt Thu đại sư giải quyết."

Người canh giữ ở cửa do dự một lát rồi mở cửa, để cho người phụ trách này đi vào.

Mà lúc này, trong phòng.

Lâm Phàm đứng ở bàn vẽ, cầm bút vẽ đang vẽ một bức tranh xuất sắc khác.

Người phụ trách vừa chuẩn bị mở miệng thì đã bị Nguyệt Thu Cư Sĩ trừng mắt, ý bảo anh ta câm miệng.

Lâm Phàm đang vẽ, không ngẩng đầu lên, lạnh nhạt mở miệng nói: "Đi ra ngoài, bất cứ chuyện gì cũng không nên quấy rầy tôi."

Người ở trong phòng ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía Nguyệt Thu Cư Sĩ, giống như đang nói bảo ông ấy nhanh chóng đi kêu người kia đi ra ngoài, đừng quấy rầy Lâm đại sư sáng tác.

Nguyệt Thu Cư Sĩ trừng mắt nhìn người phụ trách một cái, giơ tay lên bảo anh ta đi ra ngoài.

Người phụ trách có chút bất đắc dĩ. Nhưng anh ta không có biện pháp, chỉ có thể đi ra ngoài.

Ánh mắt Lâm Phàm khẽ nâng lên, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Bên ngoài.

Giọng hét của phụ nữ mang thai thật sự dọa người, người xung quanh đều luống cuống tay chân, có người trẻ tuổi xung phong đi ra che chắn hiện trường. Bọn họ không nghĩ tới đi ra sẽ gặp phải loại chuyện này. Nhưng bây giờ, họ gặp chuyện bất bình phải ra tay tương trợ.

Sau đó họ nhìn về phía nơi bị rèm cửa sổ ngăn cách, không biết tình hình bên trong rốt cuộc như thế nào.

Nhưng nghe tiếng như vậy chắc chắn rất nguy hiểm, chỉ hy vọng mẹ con bình an.

Bên trong rèm cửa.

Người phụ nữ nửa ngồi xổm ở đó, mặt không chút thay đổi, cố ý phát ra tiếng kêu thảm thiết. Sau đó yên lặng gật đầu với hai người bên cạnh, bắt đầu trộm long tráo phượng.

Bên trong phòng.

Mọi người nhìn kiệt tác trên bàn đang dần hoàn thành, không khỏi gật đầu khen ngợi, nhưng đều không phát ra một chút âm

thanh nào. Bọn họ sợ quấy rầy Lâm đại sư suy nghĩ, mà dẫn đến kiệt tác thay đổi không hoàn hảo.

Nguyệt Thu Cư Sĩ nhìn tác phẩm trước mắt, trong mắt hiện lên sự vui vẻ. Ông ấy biết bức tranh này sẽ lại là một bức tuyệt thế xuất sắc. Thực sự không biết Lâm đại sư luyện tập làm sao mà lại có được kỹ xảo hội họa này, nhất là khí thế thần vận này, lại càng không giống người bình thường. Tuy nói bức tranh còn chưa hoàn thành, nhưng đã dần dần có hàm súc.

Đào Thế Cương sở trường là tranh sơn thủy, mà bây giờ Lâm đại sư vẽ chính là tranh sơn thủy. Điều này đối với Đào Thế Cương mà nói chính là may mắn, xem ra Lâm đại sư có không ít kỹ thuật vẽ tranh mà ông ấy chưa từng thấy qua. Ông ta rất muốn hỏi nhưng muốn nói lại thôi, không muốn quấy rầy Lâm Phàm.

Có điều lúc này Lâm Phàm đang toàn tâm toàn ý, đang suy nghĩ rất nhiều chuyện, cho nên mở lời nói: "Đây là một số phương pháp cần lưu ý, như điểm giới tự, điểm thuỳ đằng, điểm mễ, điểm rêu. Mà trong đó điểm rêu chính là thứ quan trọng nhất trong bức tranh."

(Các phương pháp vẽ mình chỉ nêu tên thôi không giải thích nha, cái này khá phức tạp nên mình không giải thích được.)

"Quan trọng như thế nào?" Đào Thế Cương không nhịn được hỏi, nhưng sau đó lại im lặng, dường như là cảm thấy bản thân đang làm phiền Lâm đại sư vẽ tranh.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng: "Điểm ở trong kỹ thuật vẽ tranh sơn thủy khi vận dụng cần chú ý đường vẽ luôn ở trung tâm, bút hạ xuống phải dứt khoát lưu loát. Cần chút cứng rắn có lực, bình ổn, giống như là 'đá ở trên đỉnh cao rơi xuống' đồng thời cũng cần giống như gà mổ thóc có sự thả lỏng, có tiết tấu. Đồng thời cần chú ý đậm nhạt, biến hóa một cách hợp lý."

Chương 729: Kim Hyun Min xuất viện

"Đối với một bức tranh sơn thủy, mặc dù nói bên trên chỉ là vẽ núi. Thế nhưng bút pháp trong đó vận dụng nhiều đến mức

kinh ngạc, nếu có thể vận dụng tốt thì một bức tranh ‘hồn nhiên thiên thành’ cứ như vậy sẽ được ra đời.

(Hồn nhiên thiên thành: thành ngữ trung quốc, ý nói một thứ gì đó được làm ra quá hoàn hảo giống như được tạo ra không qua bàn tay con người được, hoặc ví von là)

Đào Thế Cương gật đầu, tuy nói chỉ là mấy câu nói ngắn ngủi, nhưng trong đó lại bao quát tất cả mọi thứ. Một lời tuy ngắn nhưng thể hiện công phu cực sâu, không luyện tập nhiều thì tuyệt đối không đạt tới trình độ cao như vậy.

Lâm Phàm nhàn nhã và chậm rãi vẽ tranh, dường như bất cứ chuyện gì cũng không để trong lòng.

…

Bên ngoài, đối diện với trung tâm hội nghị triển lãm.

Lúc này khắp nơi đều vô cùng náo nhiệt, vô số nữ sinh giơ tấm bảng hiệu sáng đèn trong tay và hò hét.

“Hyun Min oppa…”

“A… Hyun Min oppa nhìn em đi.”

Kim Hyun Min từ trong bệnh viện đi ra, có điều lúc này đang ngồi trên xe lăn do trợ lý đẩy. Khi tiến vào tòa nhà thương mại, những fan hâm mộ nữ hai bên không ngừng hò hét, giống như bị điên mà nhào tới.

Có fan cuồng thì lệ rơi đầy mặt: “Hu hu, Hyun Min oppa của em sao chịu khổ nhiều như vậy chứ, ông trời ơi, con đồng ý dùng cơ thể của con thay thế cho anh ấy!”

Ting ting!

Điện thoại của fan nữ này nhận được một tin nhắn, ánh mắt cô hơi nhìn xem xét nội dung.

“Con gái, mẹ nhập viện rồi, khi nào được nghỉ thì về thăm mẹ nhé!”

Tin nhắn này không làm fan nữ lo lắng, ngược lại không có chút vội vã nào, lập tức không xem nữa mà mở camera ra chĩa ống kính về phía Kim Hyun Min, tựa như nổi điên mà hét to.

“Oppa, oppa…”

Kim Hyun Min rất hưởng thụ bầu không khí như vậy, anh ta cảm thấy bản thân chính là tiêu điểm của vạn người. Tất cả mọi người đều nhìn về phía anh ta, mỗi một bước di chuyển những ánh mắt kia sẽ dõi theo mình rồi từ từ di chuyển theo.

Anh ta vẫy tay, cũng chào hỏi với những fan hâm mộ Trung Quốc, tiếng reo hò với anh ta mà nói chính là sự giúp đỡ lớn nhất.

“Tôi yêu các bạn!” Kim Hyun Min không biết tiếng Trung, nhưng thân là một minh tinh thì một câu đơn giản vẫn biết. Nhất là câu cửa miệng này có thể dễ dàng lừa gạt người hâm mộ như vậy, anh ta làm sao không biết được cơ chứ.

Không chỉ biết nói ‘Tôi yêu các bạn’ mà còn biết nói ‘Cảm ơn’ nữa.

Tiếng reo hò từng đợt từng đợt truyền đến, thiếu chút nữa nóc nhà cũng bật ra.

Thang máy.

Với sự giúp đỡ của trợ lý Kim Hyun Min đi vào thang máy lên tầng trên của trung tâm thương mại.

Những người hâm mộ có người đi thang máy bên cạnh, có người thì bắt đầu leo thang bộ, cho dù là mười mấy tầng cũng không cách nào ngăn cản được động lực đu ngôi sao của bọn họ.

Hyun Min oppa mang theo thương tích đến vì bọn họ, bọn họ leo mấy tầng thì có tính là cái gì.

Trong thang máy.

Kim Hyun Min dùng tiếng Hàn nói chuyện với người quản lý.

Kim Hyun Min: “Cô xem, đám fan hâm mộ Trung Quốc này thực sự quá điên cuồng rồi, chuyện này ở Hàn Quốc căn bản là không thể nào xảy ra được!”

Người quản lý gật đầu đáp: “Không sai, chỉ cần nắm bắt được bọn họ, như vậy là bắt được trào lưu của Trung Quốc rồi!”

Kim Hyun Min: “Đợi khi tôi về Hàn Quốc, tôi cũng sẽ được rạng rỡ như vậy.”

Người quản lý gật đầu mỉm cười, cô ta tiếp đón không ít ngôi sao một thời của Hàn Quốc. Bây giờ thị trường Hàn Quốc đang tìm mọi cách để đẩy những ngôi sao Hàn này sang Trung Quốc. Về cơ bản thì cứ 10 người được đưa sang thì có đến 8 người là có thể nổi tiếng trở lại khi đến Trung Quốc.

Hơn nữa độ hot còn tăng lên rất điên cuồng, kiếm tiền giống như là đi cướp tiền vậy. Dù vậy cũng không được lâu, bởi vì bên Hàn Quốc không biết có bao nhiêu ngôi sao một thời vẫn đang xếp hàng để lượt mình đi qua Trung Quốc. Bọn họ sẽ không đẩy hết qua một lượt, bởi vì làm vậy sẽ bị phân tán lực ảnh hưởng.

Trước đây đã từng có những trường hợp như vậy, một vài ngôi sao Hàn Quốc xuất hiện trong một bộ phim truyền hình. Sau đó nhìn thấu Trung Quốc nên tiếp tục đến vớt vàng, vớt vàng kết thúc thì ngay lập tức quay về Hàn Quốc để cho một ngôi sao Hàn Quốc hết thời khác đi sang.

Trong thế giới quan của đám ngôi sao Hàn Quốc thì Trung Quốc chính là nơi tốt nhất để kiếm tiền.

Người ngốc nhiều tiền, hơn nữa còn không phải là ngốc bình thường.

Hợp đồng quảng cáo trực tiếp chính là đáng sợ hơn nhiều.

Trong hội trường thương mại.

Fan hâm mộ sớm đã vây kín.

Kim Huyn Min tự đẩy xe lăn đi ra, vẻ mặt lộ ý cười: “% ￥ @ ￥ …”

Người quản lý bên cạnh phiên dịch: “Các bạn fan hâm mộ, chào mọi người, tôi là Kim Hyun Min, các bạn có khỏe không?”

“Khỏe…” Những fan hâm mộ reo hò.

Kim Hyun Min ríu rít nói, người quản lý thì ở bên cạnh phiên dịch: “Mặc dù gần đây xảy ra chuyện không vui, nhưng tôi tin đại bộ phận người Trung Quốc đều rất đáng yêu và thân thiện như các bạn, các bạn chính là tiểu thiên sứ trong lòng tôi, tôi yêu các bạn…”

Những fan hâm mộ não tàn, kích động đến mức nước mắt lưng tròng, những lời này trước tiếp đánh vào sâu trong tâm hồn của mọi người.

Chương 730: Trộm tranh

“Oppa, anh cũng là thiên sứ của chúng em!””

“Chúng em mãi mãi yêu anh!”

“Người kia căn bản không phải là người Trung Quốc bọn em, hắn không xứng làm người Trung Quốc bọn em!”

“Bọn em mãi mãi đối xử tốt với oppa, oppa bọn em yêu anh…”

“Lâm đại sư đáng ghét kia vậy mà lại bắt nạt oppa của chúng ta, chúng ta nhất định phải phục thù.”

“Không sai, không thể tha thứ cho hắn!”.

Kim Hyun Min lộ ra vẻ tươi cười, mặc dù anh ta nghe không hiểu những thứ người hâm mộ nói là cái gì, nhưng anh ta biết nhất định là ủng hộ anh ta. Nhất là từ trên gương mặt của những fan hâm mộ này, có thể nhìn ra nụ cười ủng hộ mình.

Ban tổ chức ngồi bên dưới, mặt không chút thay đổi, trong lòng cũng chửi tiếng lớn. Nếu không phải là ảnh hưởng của tên này tương đối cao thì có quỷ mới mời, thật là quá buồn nôn.

Còn thiên sứ nữa chứ, thiên sứ cái con mẹ mày.

Kim Hyun Min nói chuyện tự tin, toàn hiện tường vẫn luôn duy trì không khí náo nhiệt.

Trung tâm triển lãm tranh.

Bên ngoài có một chiếc xe cứu thương đến.

Một nhóm người mặc áo trắng đeo khẩu trang, mang theo cáng đi vào.

Bác sĩ nam bên trong kéo rèm cửa ra nói: “Bác sĩ nhanh lên, sản phụ khó sinh, các vị làm phiền nhường đường chút!”

Những người dân xung quanh nhanh chóng tránh ra, cho những bác sĩ kia đi vào.

Bọn họ nghe đến từ ‘khó sinh’ thì trong lòng cũng vô cùng căng thẳng, thực sự sợ sẽ xảy ra chuyện gì.

Sản phụ nằm đó đau đớn không ngừng, cuối cùng được những bác sĩ nâng lên cáng, nhanh chóng đẩy ra ngoài cửa.

Một vị hộ sĩ giúp đỡ cũng nhanh chóng theo sát phía sau, làm động tác ra hiệu với người trong nhóm. Nhưng mà hành động này chỉ có một người hiểu, người còn lại căn bản là không có chú ý đến động tác này.

Nhân viên bảo vệ thấy tình huống hiện trường thế này cũng không biết nên làm thế nào mới phải, mà khi ánh mắt ngẫu nhiên nhìn lên bức tranh trên tường thì không khỏi nhíu mày. Anh ta cảm thấy bức tranh này hình như đã bị thay đổi, đột nhiên hô to lên một tiếng.

“Ngăn cản bọn họ, bọn họ là trộm tranh!”

Sắc mặt của đám người cùng người phụ nữ mang thai kia đều biến sắc, bọn họ không ngờ rằng sẽ bị phát hiện.

“Này!”

Một người đàn ông đứng ở cửa thang máy hô to một tiếng thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, lúc này chỉ thấy trong tay người đàn ông xuất hiện một thứ gì đó giống như một quả lựu đạn, rồi hắn ta ném nó tới.

Mọi người thấy cảnh này, lập tức bị dọa cho choáng váng, còn cho rằng đó là lựu đạn.

Xì, xì!

Một đám khói bốc lên.

Hiện trường hỗn loạn.

Người phụ trách an ninh xua khói trước mặt, sau đó ánh mắt nhìn ra bên ngoài thì đã thấy xe cứu thương khởi động rời đi rồi. Sau đó lộ vẻ mặt khinh hoàng nói: “Nhanh, phong tỏa hiện trường, tất cả mọi người chia là làm hai đường, một đường thang máy, một đường thang bộ, nhất định phải tìm được người kia.”

“Vâng…”

Sau đó bản thân anh ta thì đi nhanh vào phòng khách để báo cáo tình huống.

Đây là vấn đề lớn rồi.

“Sao lại ồn ào như vậy?” Nguyệt Thu Cư Sĩ từ trong phòng đi ra, khi nhìn thấy cảnh trước mắt thì trong lòng bỗng nguội lạnh, triển lãm của mình sao lại biến thành như vậy rồi?

Đào Thế Cương ôm tranh trong ngực giống như đang bảo vệ bảo bối quyến luyến không rời.

Đám người Trịnh Trọng Sơn nhìn bức tranh Đào Thế Cường đang ôm trong lòng mà phát thèm, có chút mong muốn. Nhưng mà đây là bức tranh Lâm đại sư tặng cho Đào Thế Cương, cho dù bọn họ muốn thì cũng không có cách nào, chỉ hy vọng sau này có thể thân hơn một chút với Lâm đại sư. Sau đó cũng tốn chút giấy mực mà lấy được một bức.

Bọn họ vừa rồi đã chứng kiến sự ra đời của một bức tranh phong thuỷ đỉnh cao, tâm tình có thể nói là vô cùng vui vẻ. Mà lúc này người vui vẻ nhất chính là Đào Thế Cương.

Lâm Phàm đã từng nói, sẽ cùng Đào Thế Cương vẽ tặng nhau một bức. Bây giờ địa điểm không tồi, ngược lại cũng hoàn thành lời hứa này.

Nhưng tình huống hiện trường bây giờ ngoại trừ Lâm Phàm thì tất cả mọi người đều ngơ ngác.

“Sao có thể như này được chứ?” Đào Thế Cương ôm bức tranh, vẻ mặt cũng ngơ ngác giống như là gặp quỷ vậy.

Người phụ trách an ninh vội vàng chạy tới: “Nguyệt Thu Cư Sĩ, tranh… tranh bị trộm mất rồi!”

“Cái gì?” Nguyệt Thu Cư Sĩ vừa nghe, sắc mặt đột nhiên hoảng hốt: “Tranh gì, rốt cuộc là tranh gì?”

Người phụ trách an ninh nói: “Bức tranh của ông không bị mất, tranh bị mất là bức Bách điểu triều phượng!”

Nguyệt Thu Cư Sĩ nghe xong, sắc mặt đỏ bừng, tim đập lên đập xuống, bước chân loạng choạng giống như đứng không vững: “Tranh, tranh… tranh của tôi…”

Đám người Đào Thế Cương nhất thời luống cuống: “Lão Nguyệt…”

Lâm Phàm một tay đỡ Nguyệt Thu Cư Sĩ, một tay ấn huyệt vị nào đó sau lưng để cho ông ta điều hòa trở lại, sau đó an ủi nói: “Đừng lo, đừng lo, tranh mất rồi cũng không có việc gì, người an toàn là được rồi. Sau này tôi vẽ bù cho ông bức khác.”

Nguyệt Thu Cư Sĩ vẫn không trở lại bình thường, xuýt nữa thì khóc nói: “Lâm đại sư, nhưng đây là bức tranh đầu tiên của cậu đó, ý nghĩ phi phàm, tôi quý nó như bảo bối. Những người đó sao có thể trộm bức tranh đó được chứ, bọn hắn muốn tranh có thể nói, tôi đem tất cả tranh của tôi tặng cho bọn hắn cũng không vấn đề gì!”

“Có đuổi theo người hay không?” Nguyệt Thu Cư Sĩ nhìn thẳng vào người phụ trách an ninh quát.

Bây giờ bọn họ thực sự rất gấp, gấp đến trán cũng bắt đầu đổ mồ hôi rồi.

Chương 731: Bốc phét

Người phụ trách an ninh nói: “ Đám đồng bọn khác đều chạy rồi, có điều vẫn còn một người ở đây, chúng tôi đã phái người vây kín. Chỉ cần ở đây thì nhất định có thể bắt được gã.”

“Mau đi, mau đi…” Nguyệt Thu Cư Sĩ vội vàng nói.

Đào Thế Cương và đám người Trịnh Trọng Sơn an ủi, bây giờ bọn họ cũng không biết nên nói những gì, một buổi triển lãm bình thường vậy mà lại xảy ra chuyện như thế này.

Hơn nữa, những tên trộm này vậy mà cũng có mắt nhìn, có thể nhìn hiểu bức tranh của Lâm đại sư. Biết trong tất cả các bức tranh ở đây, có giá trị sưu tầm nhất chính là tranh của Lâm đại sư nữa chứ.

Điều này quả thật khiến người ta muốn nói cũng cạn lời mà.

Lâm Phàm vỗ nhẹ vào vai Nguyệt Thu Cư Sĩ nói: “Đừng lo, tìm không thấy, tôi lại vẽ tặng ông một bức khác, đừng tức giận ảnh hưởng đến sức khỏe!”

Nguyệt Thu Cư Sĩ nhìn Lâm Phàm, quả thực là khóc không ra nước mắt, bức tranh này ông ta vô cùng yêu thích, khi ngủ cũng mơ thấy bức tranh này. Thế nhưng còn chưa nằm ấm người vậy mà lại bị người ta trộm mất rồi.

Nếu sớm biết là như vậy, ông ta tình nguyện không tổ chức triển lãm cũng không muốn đem bức tranh này ra trưng bày.

Nhưng bây giờ nói gì cũng đều đã quá muộn.

Ánh mắt Lâm Phàm nhìn thẳng về phía trước, bây giờ người còn lại ở đây đều vô cùng hoảng sợ. Mà trong đám người này có một người đàn ông đang nhìn về phía Lâm Phàm bên này, thế nhưng khi hắn ta phát hiện người trẻ tuổi kia nhìn về phía mình nở nụ cười thần bí thì trong lòng anh ta như bị đóng băng. Chẳng lẽ tên này biết hắn là đồng phạm hay sao?

Không thể, chắc chắn là không thể, sau đó gã cũng không dám ở lại lâu, lập tức cúi đầu rời khỏi chỗ này.

Trong lòng Lâm Phàm âm thầm cười nói.

Một bức tranh… đáng giá.

Tầng 18 của trung tâm triển lãm.

Thang máy dừng lại.

Một người đàn ông điềm tĩnh điềm đạm từ trong thang máy đi ra, sau đó đi thẳng vào nhà vệ sinh, từ trong thùng rác lấy ra một bộ đồ mới. Khi nhà vệ sinh có người đi ra, lại không phải là người đàn ông lúc trước bước vào mà là một người đàn ông râu quai nón đi ra.

Sau đó gã tiếp tục đi lên, đi thẳng lên đến địa điểm an toàn nào đó của tầng 19.

“Hắc hắc, muốn bắt tôi sao? Còn sớm lắm!” Người đàn ông bình tĩnh cười nói, bọn họ chính là ăn cơm bằng nghề này.

Khi Nguyệt Thu Cư Sĩ muốn tổ chức triển lãm tranh, bọn họ đã chú ý đến rồi.

Hiệp hội Quốc họa, cũng có không ít đại sư làm triển lãm, nhưng bọn họ không phải là ngốc. Trong những đại sư này thì có người chính là tự mình lăng xê, tranh vẽ không có bất kì

một chút giá trị sưu tầm nào. Hơn nữa cho dù là đấu giá, có bán đấu giá giá cao thì cũng là tự mình âm thầm giơ bảng.

Bỏ ra một ít phí đấu giá là có thể khiến tác phẩm của mình nâng lên một cái giá cao hơn, vậy cớ sao lại không làm.

Có điều những bức tranh này cũng chỉ có đám nhà giàu mới nổi mới mua, người thật sự hiểu tranh sớm đã nhìn thấu tất cả rồi.

Mà Nguyệt Thu Cư Sĩ này thì không như vậy, tranh của ông ta rất có giá trị sưu tầm. Trong hiệp hội Quốc họa có thể nói là thuộc top đầu.

Nhất là giá trị bức tranh đỉnh cao 'Bách hoa đồ' càng có thể thấy rõ. Không ít nhà sưu tầm muốn sưu tầm, chỉ là Nguyệt Thu Cư Sĩ vậy mà lại không bán, điều này làm cho nhà sưu tầm đam mê rất khó chịu, nhưng cũng không có cách nào.

Bây giờ mục tiêu của bọn họ lại thay đổi, lựa chọn chính là bức 'Bách điểu triều phượng'.

Gã đi tới chỗ không có người, đứng trước cửa sổ gã thuần thục mở cửa sổ ra, bên ngoài có nối một sợi dây thừng, liên kết với tòa cao ốc đối diện.

Sau đó khóe miệng gã lộ ra ý cười, quay đầu nhìn lại một cái.

"Tạm biệt nhé, lũ ngốc!"

Vút!

Cả người nhảy ra khỏi cửa sổ biến mất, mất hút ở bên ngoài.

Tòa cao ốc đối diện, tầng 18.

Kim Hyun Min ở lại trên sân khấu, mà phía sau là cửa sổ. Lúc này anh ta đang chào hỏi với những người hâm mộ, kể lại câu chuyện của mình.

Chuyện một cây gậy có cái gì hay mà nghe, nhưng đối với những fan cuồng mà nói, cho dù phun ra nước miếng cũng đều thơm.

Bây giờ anh ta rất đắc ý, những fan này hoàn toàn đắm mình trong câu chuyện bịa đặt do chính mình bịa ra.

Người quản lý bên cạnh phiên dịch: “Khi tôi mới ra mắt, có một buổi biểu diễn, không may là lúc đó tôi bị sốt đến 42 độ. Nhưng tôi dùng ý chí để chiến đấu với bệnh tật, tôi vẫn đến buổi biểu diễn. Bởi vì tôi không thể khiến cho những người hâm mộ tôi thất vọng…”

Phát sốt đến 42 độ, sợ rằng cả người đã vô dụng luôn rồi, loại chuyện sơ hở như này chỉ cần suy nghĩ một chút đều có thể thấy được. Nhưng đối với những fan cuồng này mà nói, căn bản là không thể nào phân biệt được, còn ở bên dưới hô hào giống như rất lo lắng.

“Oppa, anh thực sự quá chuyên nghiệp rồi, làm fan hâm mộ của anh thực sự quá hạnh phúc!”

“Oppa mãi mãi là nam thần của em!”

Những người hâm mộ reo hò.

Kim Hyun Min ngồi trên xe lăn tươi cười, nhưng nụ cười không duy trì được bao lâu.

Rầm!

Cửa sổ thủy tinh phía sau anh ta đột nhiên vỡ vụn, một bóng người bỗng nhiên xuất hiện và xông ra từ cửa sổ. Một chân đạp trúng xe lăn, khiến Kim Hyun Min đang ngồi trên xe lăn bị văng ra xa.

Chương 732: Quả nhiên là tranh tốt

“Con mẹ nó, sao lại có người?” Tên trộm sửng sốt, dường như không có phản ứng kịp. Bọn hắn trước khi thực hiện đã có kế hoạch, họ đã điều tra qua ở đây sẽ có người hay không, đáp án nhận được là không có người. Nhưng mà tình huống bây giờ là sao? Sao lại có nhiều người ở đây như vậy.

Có điều, bây giờ gã đã không quan tâm được nhiều như vậy.

Người xung quanh hét lên, dường như bị dọa cho giật mình, hoàn toàn biến thành một mớ hỗn loạn.

Tên trộm lập tức ném ra một quả bom khói, trong làn khói gã cởi bỏ bộ đồ trên người ra rồi chạy trốn khỏi nơi này.

“Con mẹ nó, quả bom khói này cũng mạnh quá rồi đó, khiến mình cũng không thấy được đường phía trước!” Tên trộm xua tay, đẩy khói trước mặt ra.

“Mẹ nó, mẹ nó…” Một loạt tiếng chửi bậy được thốt lên.

Tên trộm khẽ nhíu mày, gã phát hiện chân mình đang giẫm lên tay một người đàn ông.Vốn dĩ định nói lời ‘xin lỗi’ thì đột nhiên gã phát hiện tên đàn ông này hình như vừa nói tiếng Hàn, thế là hắn nổi giận: “Con mẹ nó, cây gậy chết tiệt, ông đây ghét nhất chính là đám cây gây các người.”

Vừa nói xong, một chân đạp thẳng vào mặt Kim Hyun Min sau đó nhanh chóng rút lui.

Kim Hyun Min lập tức ngất xỉu tại chỗ, trên mặt đều là vết máu, cằm và mũi đều bị xiêu vẹo.

Đáng tiếc hiện trường quá loạn, lại có khói bao phủ, căn bản không ai phát hiện ra Kim Hyun Min.

…

Khói tiêu tan.

Kim Hyun Min nằm ở đó, không biết sống hay chết, đám fan hâm mộ bốn phía đều hét chói tai, người tổ chức hội diễn sớm không biết đã chạy đi đâu rồi. Bọn hắn tiếc mạng nhất, gặp phải vấn đề chắc chắn là người đầu tiên chạy đi rồi.

Người quản lý vẻ mặt hoang mang, ánh mắt tìm kiếm khắp nơi. Khi nhìn thấy Kim Hyun Min đang nằm ở đó thì vội vàng chạy đến: “Hyun Min, Hyun Min…” Khi nhìn rõ khuôn mặt Kim Hyun Min vốn rất khôi ngô tuấn tú lại có chút giống nữ, đột nhiên lại bị thay đổi thành ra như này, càng làm cô ta hoảng hốt. Cô lấy điện thoại ra nhanh chóng báo cảnh sát.

“Chết dở rồi…chết dở rồi…” Sau khi gọi điện thoại xong, người quản lý ngồi phệt trên mặt đất, tất cả đều toi rồi. Khuôn mặt đẹp trai của Hyun Min là phẫu thuật thẩm mỹ mà có. Bây giờ bị hủy thành như vậy, cũng không biết cần bao nhiêu thời gian mới có thể phục hồi trở lại, mà khi phục hồi trở lại sợ rằng hoa cải vàng đều tàn luôn rồi.

Cô ta biết, fan hâm mộ ở Trung Quốc rất nhiều, lúc phất lên thì bạn chính là cha mẹ ruột của bọn họ, nhưng mà bọn họ đều

rất thực tế, thứ bọn họ nhìn đều là khuôn mặt. Nếu như khuôn mặt không còn, chớp mắt một cái thì bọn họ sẽ lao vào vòng tay của một minh tinh khác.

Người quản lý ngồi phệt trên mặt đất, ánh mắt đờ đẫn.

…

Năm tên trộm.

Đã tập hợp được bốn tên.

Ở một nơi vắng vẻ.

Người phụ nữ đóng vai làm sản phụ, lấy đồ từ trong ngực ra, mặt lộ ý cười: "Thế nào? Kỹ năng diễn xuất của tôi cũng không tồi đấy chứ!"

Người đàn ông đóng vai làm bác sĩ cười nói: "Ừm, thật là không tồi, diễn rất giống, có điều hành động lúc đó của cô đã dọa cho bọn tôi một trận. Sao cô không lấy tranh của Nguyệt Thu Cư Sĩ, mà lại lấy bức tranh này?"

Người phụ nữ mang thai nói: "Ngay từ lúc bắt đầu mục tiêu của chúng ta chính là bức 'Bách hoa đồ' kia, nhưng sau đó tôi nghe thấy có người nói bức tranh này là kiệt tác xuất sắc cho nên muốn đi em một chút. Không ngờ rằng, vừa nhìn thấy quả thực đúng là như vậy, ký tên trên bức vẽ mặc dù là người chưa từng nghe qua, nhưng chất lượng của bức tranh so với 'Bách hoa đồ' kia cao hơn không ít, các anh có thể mở ra xem thử."

Ba người bên cạnh gật đầu, sau đó lấy bức tranh kia bày ra, khi nhìn thấy thì lập tức cười lớn: "Quả nhiên là tranh tốt!"

Bọn họ đều là trộm, đối với tác phẩm nghệ thuật tốt hay xấu đều có chút nghiên cứu, bức tranh này so với 'Bạch hoa đồ' của Nguyệt Thu Cư Sĩ cao hơn mấy bậc chứ không phải là một bậc.

"Ủa, sao tiểu Trương vẫn chưa đến?" Tên cướp đạp bay Kim Hyun Min nhướng mày nói: "Lúc tôi đi, anh ta ở trong đám người trốn đi, theo lý mà nói thì bây giờ phải đến rồi chứ, trừ khi đã xảy ra chuyện?"

"Không thể nào, tiểu Trương rất cảnh giác. Hơn nữa lại là trốn trong đám người, không thể nào bị phát hiện được. Ồ, mọi

người xem, người đến rồi kìa!" Tên trộm đóng vai bác sĩ nam cười nói.

Nơi xa.

Một người đàn ông vội vàng chạy tới, dường như rất cảnh giác. Khi nhìn thấy đồng bọn thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhiều người lực lượng lớn, cảm giác an toàn cũng đủ rồi.

"Tiểu Trương, sao anh chậm vậy?"

Tiểu Trương: "Tôi cũng không muốn chậm như vậy, nhưng khi tôi ở hiện trường trốn trong đám người, phát hiện Nguyệt Thu Cư Sĩ đứng cùng chỗ với một tên thanh niên trẻ, người này nhìn tôi rồi nở nụ cười. Nụ cười đó, giống như là biết tôi làm cái gì vậy, trong lòng tôi có chút căng thẳng nên phải đi lòng vòng thêm vài chuyến."

Đám người lắc đầu nói: "Không thể nào, đây nhất định là ảo giác của anh rồi, sao họ có thể phát hiện ra anh được. Có điều chuyện này chúng ta phải làm cho gọn vào, đợi chút nữa liên hệ với khách hàng cũ xem bức tranh này đáng giá như thế nào, tôi nghĩ so với 'Bách hoa đồ' kia đáng giá hơn rất nhiều đấy."

Tiểu Trương gật đầu đáp: "Ừm, tôi nghĩ cũng là do tôi căng thẳng quá thôi, sao có thể có người phát hiện ra tôi được chứ!"

Những tên cướp nhìn nhau rồi cười, làm xong chuyện này cũng có thể nghỉ ngơi một khoảng thời gian nữa rồi.

Chương 733: Cảnh sát đâu?

Thế gian có quá nhiều thứ tốt nhưng có thứ bọn họ không thể nào trộm được vì tính nguy hiểm quá cao. Mà loại triển lãm tranh như thế này chính là dễ dàng nhất để xuống tay. Biện pháp an toàn không cao, chỉ cần động não một chút là có thể thành công rồi.

Đột nhiên một âm thanh từ phía sau truyền đến khiến bọn họ cực kỳ hoảng hốt.

"Không phải là anh căng thẳng quá, mà là tôi thực sự biết là anh!"

Đám người khi nghe thấy âm thanh này, toàn bộ đều căng thẳng ánh mắt nhìn tứ phía, chỉ thấy phía trước có một người đàn ông đang đi tới. Người đàn ông này bọn họ không quen cũng không biết là ai, nhưng tiểu Trương nhận ra, lập tức kinh ngạc nói: "Chính là hắn, hắn chính là người đã nhìn tôi cười!"

Lâm Phàm không chút hoảng hốt, chầm chậm đi đến, hắn sớm đã nhìn thấu tất cả. Khi gặp Kim Hyun Min lần đầu tiên, hắn đã biết Kim Hyun Min có tai nạn này, có điều hắn không nói mà ngồi đợi chuyện này xảy ra.

Đối với những tên trộm này, hắn vẫn rất coi trọng.

Đối mặt với mấy tên trộm, Lâm Phàm không có một chút căng thẳng, biểu hiện rất bình tĩnh sau đó nhìn thẳng tiểu Trương nói: "Anh nói xem, anh chạy nhiều nơi như vậy làm gì, không phải là khiến tôi đuổi theo rất phiền phức hay sao?"

Tiểu Trương kinh ngạc vô cùng: "Anh làm sao biết được là tôi!"

Vấn đề này rất khó giải thích, Lâm Phàm cũng không muốn nói, mà đi tới trước mặt một tên trộm, vỗ vỗ vai gã rồi nói: "Người anh em, không tệ nha. Gặp đám cây gậy nên đối đãi như vậy là rất tốt, hành vi của cậu khiến tôi rất hài lòng. Tuy nói các anh là trộm nhưng con người tôi trước giờ chưa từng phân biệt đối xử với bất kỳ ngành nghề nào, thậm chí chuyện này cậu làm khiến tôi rất vui vẻ đấy!"

Tên cướp đã đạp Kim Hyun Mim lúc này trợn mắt há mồm nhìn Lâm Phàm, cậu ta phát hiện có chút không hiểu chuyện trước mắt, người này rốt cuộc là có ý gì?

Không chỉ có cậu ta trợn tròn mắt, đến cả đồng bọn của cậu ta cũng đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Bọn hắn dù sao cũng là kẻ trộm, mà kẻ trộm thì sợ nhất chính là bị người ta nhìn thấu.

Bây giờ bị người ta tìm đến cửa rồi? Bọn họ có thể làm gì đây? Giết người diệt khẩu? Đừng đùa chứ, bọn họ chỉ là trộm, chỉ chịu trách nhiệm trộm đồ, không giết người.

Trộm đồ và giết người, là hai thái cực khác nhau. Bọn hắn còn muốn hưởng thụ tốt cuộc sống sau này, mà không phải là nghĩ đến cuộc sống trong tù cả đời.

Lâm Phàm đi tới trước mặt người phụ nữ giả làm sản phụ kia không ngừng gật đầu: "Cô gái, diễn không tồi nha, kỹ năng diễn xuất rất tốt. Có hứng thú sau này có thể tiến vào giới giải trí, có lẽ sẽ có thu hoạch đấy. Có điều bây giờ, bức tranh 'Bách điểu triều phượng' này tôi muốn lấy đi. Đương nhiên, vì người đồng bọn này của cô làm thực sự không tồi, tôi cũng không thể để các người làm không công. Dù sao cũng dựa vào bản lĩnh để trộm đồ tại sao phải thay đổi, cho nên tôi cũng không bắt nạt các người. Hai bức họa này là tác phẩm của Nguyệt Thu Cư Sĩ và Đào Thế Cương, cũng đáng giá bốn năm trăm vạn đấy."

Bách điểu triều phượng trong tay người phụ nữ mang thai bị Lâm Phàm lấy đi, nhưng bọn họ lại có thêm hai bức Quốc họa khác.

Lâm Phàm phát hiện đầu óc của những tên này có chút thất thần. Đến bây giờ vậy mà lại không nói một câu nào, tất cả đều ngây ngốc đứng tại chỗ, hắn cảm thấy có chút bất lực, cuối cùng trực tiếp xoay người rời đi.

"Được rồi, có duyên gặp lại!" Lâm Phàm vẫy tay nói.

Khi hình bóng của Lâm Phàm biến mất trước mắt bọn họ.

Những tên trộm mới có phản ứng lại.

"Hắn là ai?"

Mọi người hai mắt nhìn nhau.

"Không biết!"

"Vậy chúng ta không nói lời nào sao?"

"Tôi sợ xung quanh có cảnh sát cầm súng bắn tỉa nhắm vào chúng ta, nếu động đậy ăn một phát súng không phải là xong đời rồi sao?"

"Vậy cảnh sát đâu?"

"Không biết…"

Một cơn gió lặng lẽ thổi qua… tiếp đó bọn họ mở hai bức tranh ra, trên miệng lập tức nở nụ cười, nụ cười này phát ra từ sâu tận đáy lòng.

…

Tranh lấy lại rồi, Lâm Phàm cũng cười, ngay từ đầu hắn đã không quan tâm, trộm thì trộm có gì là to tát đâu. Thế nhưng thấy Nguyệt Thu Cư Sĩ bởi vì mất đi bức tranh này mà trạng thái tinh thần không tốt. Hắn sợ Nguyệt Thu Cư Sĩ bởi mất một bức tranh mà rơi vào trầm cảm gì đó thì không tốt, cho nên đi theo tên trộm rồi dùng hai bức tranh khác để đổi lại.

Hắn thấy, vẫn là câu nói kia.

Người ta dựa vào bản lĩnh trộm đồ, làm gì phải bắt nạt người ta làm chi.

Trao đổi công bằng, không phải tốt hơn sao.

Hơn nữa người ta ăn trộm còn giúp mình làm được một chuyện tốt nữa mà.

…

Khi Lâm Phàm cầm bức tranh quay trở về, Nguyệt Thu Cư Sĩ lập tức thở phào nhẹ nhõm, trong nháy mắt cả người như sống lại, giống như là bản thân khôi phục lại cảm giác hưng phấn như lúc ban đầu.

Nhất là khi Lâm Phàm thấy Nguyệt Thu Cư Sĩ coi bức tranh như là một đứa trẻ ôm vào trong lòng thì cảm thấy có chút ớn lạnh.

Đào Thế Cương không biết Lâm đại sư lấy mấy bức tranh đi làm gì, nhưng bức tranh ‘Bách điểu triều phượng’ trở về khiến Nguyệt lão ca lại khôi phục lại dáng vẻ vui vẻ như ban đầu, nên ông cũng không để ý nữa.

Nhìn bức tranh mới nhất của Lâm đại sư trong tay mình, ông cảm thấy thực sự vui vẻ, đối với bức tranh này quyến luyến không muốn rời tay. Đồng thời cảm nhận được ánh mắt của đám người Trịnh Trọng Sơn đang nhìn về phía mình, khiến ông càng ra sức bảo vệ bức tranh tốt hơn. Cũng giống như Nguyệt Thu Cư Sĩ ông coi bức tranh này như báu vật gia truyền, bất kể là ai cũng sẽ không cho xem.

Về phần tổ chức triển lãm thì ông cũng không định lấy nó ra, cho dù là lấy ra vậy cũng phải sắp xếp an ninh tầng tầng lớp lớp để bảo vệ mới được.

Chương 734: Hành vi này xứng đáng nhận like

Bây giờ xảy ra việc này, triển lãm tranh tự nhiên là làm không thể tiếp tục, nhưng đối với Nguyệt Thu Cư Sĩ mà nói, mất mà lấy lại được thì đó chính là may mắn lớn nhất.

Cảnh sát tới điều tra hiện trường, biết được đây là một nhóm trộm cắp chuyên nghiệp. Đồng thời thủ đoạn gây án với những vụ án bọn họ đang truy tìm giống nhau như đúc, theo suy đoán chắc là cùng một nhóm.

Có điều Lâm Phàm đối với chuyện này căn bản không thèm để ý, nhân quả tuần hoàn. Nếu hắn sớm vạch trần cũng sẽ không xảy ra chuyện tiếp theo, Kim Hyun Min cũng không có chuyện bị tên trộm đó đá bay.

Cho nên hắn nhìn thấu nhưng mà không nói, chỉ ngồi chờ chuyện phát sinh.

Lúc này, Lâm Phàm lấy điện thoại ra, đăng một tin trên Weibo.

“Sảng khoái, thực sự quá sướng, lâu rồi chưa thoải mái như vậy!”

Những cư dân mạng nhìn thấy dòng trạng thái này, cũng không biết là có ý gì. Fan hâm mộ não tàn của Kim Hyun Min nên chửi thì vẫn chửi, mà Lâm Phàm thì không xem Weibo nữa. Đúng là một đám người ngu ngốc, để xem ngày mai các người gào khóc vì thần tượng của mình thế nào.

Về phần Nguyệt Nguyệt Thu Cư Sĩ đối với chuyện này cũng không truy cứu nữa. Dù sao tranh cũng đã tìm được về rồi ông ấy cũng không muốn nghĩ nhiều. Về phần hai bức tranh kia bị Lâm đại sư lấy đi để làm gì ông ta cũng không hỏi, cũng không muốn nói với cảnh sát để tránh phiền phức.

Mà toà cao ốc đối diện hình như cũng xảy ra chuyện, một vị minh tinh Hàn Quốc bị tên trộm tập kích bất ngờ, trọng thương đến hôn mê. Những nhân viên cảnh sát cũng toàn lực giúp đỡ.

Chuyện này rất lớn, có điều tin tức tạm thời vẫn chưa bị truyền ra ngoài.

Những phóng viên nhận được tin tức đều vội vã chạy tới, nhưng hiện trường đã bị phong tỏa, ngay cả Kim Hyun Min cũng đã được đưa đến bệnh viện rồi. Phóng viên căn bản là không hỏi được bất kỳ tin tức hữu ích nào, cuối cùng đành ngồi xổm ở bệnh viện nhất định phải giành được tin tức đầu tiên.

Đối với bọn họ mà nói, Kim Hyun Min xảy ra chuyện như vậy có thể nói là tin tức lớn, chỉ cần có thể đưa tin tức ra ngoài thì chắc chắn sẽ rất hot.

Mãi cho đến buổi tối.

Các phóng viên vẫn kiên trì ở tuyến đầu, đáng tiếc cho đến giờ vẫn không biết tình hình cụ thể bên trong là thế nào.

Một bác sĩ đi ra.

Các phóng viên giống như phát hiện ra miếng thịt tươi, giống như ong vỡ tổ mà xông lên phía trước.

“Xin chào, bác sĩ xin cho hỏi Kim Hyun Min thương thế như thế nào?”

“Có nguy hiểm đến tính mạng hay không?”

Vị bác sĩ chuẩn bị đi ăn cơm tối thì bị một nhóm phóng viên vây quanh, nhất thời hoảng hốt, có chút không kịp phản ứng lại. Nhưng anh ta là bác sĩ tương đối thích thể hiện, trong thời gian ngắn hồi phục sự bình tĩnh, sau đó sửa sang lại quần áo.

“Mọi người đang hỏi tôi sao?” Bác sĩ hỏi.

Các phóng viên gật đầu: “Bác sĩ, Kim Hyun Min là minh tinh của Hàn Quốc, hôm nay bị người ta tấn công ở tòa nhà thương mại. Căn cứ theo thông tin được cung cấp bởi nhân viên hiện trường thì Kim Hyun Min đã được đưa đi, xin hỏi cụ thể tình huống hiện tại là như thế nào?”

Bác sĩ nhìn những người phóng viên sau đó lắc đầu thở dài: “Rất nghiêm trọng!”

Phóng viên: “Cụ thể nghiêm trọng như thế nào?”

Bác sĩ lắc đầu: “Gương mặt hoàn toàn thay đổi!”

“Cơ thể bên ngoài nhiều chỗ bị trọng thương!”

“Nhất là ở chỗ đó, tôi thấy là vô dụng rồi!”

Bác sĩ đang nói hăng hái, đột nhiên phát hiện lãnh đạo đi ra, sau đó sắc mặt lập tức thay đổi, hắn nhanh chóng đẩy phóng viên ra rời đi.

Mà lúc này, những phóng viên vẫn đứng nguyên tại chỗ để tiêu hóa những gì bác sĩ kia vừa nói.

‘Gương mặt hoàn toàn thay đổi’ vậy chính là hủy dung rồi.

‘Cơ thể bên ngoài nhiều chỗ bị trọng thương’ vậy chắc chắn là nghiêm trọng rồi, nửa người tê liệt cũng đều có khả năng.

Về phần câu kia ‘Nhất là chỗ đó vô dụng rồi’ dùng năng lực phân tích của bọn họ mà nói, vậy không phải là nói biến thành thái giám rồi sao?

Con mẹ nó!

Tin tức lớn của ngày hôm nay đây rồi.

Phát đạt, nếu đưa tin này ra ngoài có thể nói là tin tức kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu rồi nha.

Sau đó những phóng viên như ong vỡ tổ nhanh chóng rút lui, vội vàng trở về viết bản thảo. Đồng thời sắp xếp nhân viên tiếp tục ngồi chờ, chỉ cần có một thông tin mới nhất lập tức báo cáo.

Ngày hôm sau!

Sáng sớm.

Thời tiết rất đẹp.

Nhưng trên mạng lại xảy ra chuyện lớn, khi tất cả mọi người mở điện thoại ra thì lập tức nhìn thấy tin tức, tất cả đều trợn tròn mắt.

Một khu vực bình luận trang web nào đó.

“Vãi chưởng, Kim Hyun Min bị một tên trộm đánh!”

“Trên tin tức nói Kim Hyun Min biểu diễn ở tòa thương mại, đối diện đúng lúc có một buổi triển lãm. Bọn trộm là đến đó để trộm tranh, trong đó có một tên trộm từ tầng mười chín trượt xuống tầng mười tám của tòa đối diện. Cũng chính là chỗ của Kim Hyun Min đang biểu diễn, tên trộm đạp vỡ kính cửa sổ

xông vào đúng ngay vị trí của Kim Hyun Min. Một cú đạp nặng nề từ sau lưng khiến Kim Hyun Min bị nghiền ép. Ui là trời! Sao chuyện này giống như trong phim điện ảnh vậy nhỉ!"

"Quá dữ, thật là vui mà."

"Ha ha, cười chết mất, cái tên Kim Hyun Min này tôi thấy năm nay không hợp với Trung Quốc rồi. Mấy ngày nay liên tục bị người khác đánh hai lần!"

"Xem tin tức đi, bác sĩ còn nói phía dưới của Kim Hyun Min xem như vô dụng rồi, có phải là biến thành thái giám rồi không?"

"Rất có khả năng đó nha."

"Mặc dù cái nghề nghiệp ăn trộm này thật sự không tốt, nhưng hành vi này xứng đáng một like nha!"

Chương 735: Giải tán

Weibo của Lâm Phàm.

"Ha ha, cười ỉa, hôm qua khi Lâm đại sư đăng bài trên Weibo tôi còn không hiểu là có ý gì. Bây giờ tôi mới hiểu được, hóa ra Lâm đại sư sớm đã biết chuyện này!"

"Quái, Lâm đại sư sao lại biết chuyện này chứ?"

"Anh ngốc vậy, Lâm đại sư xem bói lợi hại như vậy, sao có thể không tính ra được chứ!"

"Không phải chứ, nếu như có thể tính ra, Lâm đại sư sao lại không nói với người ta chứ? Dù sao người ta vô duyên chịu tội như vậy cũng là một chuyện không tốt. Lâm đại sư rõ ràng có năng lực như vậy mà ngồi nhìn chuyện này xảy ra, thực không có điểm dừng!"

"Anh ngốc vậy, Lâm đại sư người ta chính là không muốn nói với tên đó, nếu nói với tên đó thì đã không có việc này!"

"Con mịa nó, anh lại chửi tôi ngu, tôi muốn trở mặt!"

"Anh chính là đứa ngu, đến mà đánh tôi này…"

"Tầng trên, anh thật đê tiện, tôi nhớ anh rồi đó!"

Ở một nơi nào đó.

Khi năm tên trộm nhìn thấy tin tức này cũng đều ngơ người, sau đó ánh mắt của bốn người nhìn về phía Lý Long.

“Tiểu Long, cậu đã đánh anh ta sao?”

Tiểu Long gật đầu: “Đúng vậy, tôi đánh đó!”

“Mẹ kiếp, sao cậu lại đánh minh tinh chứ, bây giờ chúng ta chắc chắn sẽ bị truy nã!” Mọi người khóc không ra nước mắt.

“Tôi có muốn đánh người đâu, các anh nói ở đấy không có người, cho nên tôi nhảy xuống rất quyết đoán. Nhưng sau khi đến bên trong mới phát hiện có rất nhiều người ở đó làm tôi sợ muốn chết. Vốn là tôi muốn nói với người ta một câu xin lỗi, tôi cũng không phải là cố ý nhưng tôi vừa nghe lại là tên cây gậy đó, thế là tôi không nhịn được mà đạp cho anh ta vài phát!” Lý Long nói.

“Được rồi, không nói vấn đề này nữa, hai bức tranh bán cho nhà sưu tầm kia, tổng cộng năm trăm vạn. Dựa theo quy tắc cũ một trăm vạn giữ làm quỹ, năm tám bốn mươi, vậy chúng ta mỗi người chia tám mươi vạn. Trước khi giải tán nói một chút, tôi sẽ về quê trồng cây, các người thì sao?” Người giả làm bác sĩ chính là người cầm đầu nói.

Người giả làm phụ nữ mang thai nói: “Tôi đến Hoành Điếm đóng vai phụ!”

“Mẹ kiếp, cô vẫn thực sự tin lời của tên nhóc hôm qua sao!”

Người phụ nữ gật đầu: “Tin chứ, người ta trên mạng không phải cũng có nói sao, người đó là đại sư xem bói rất nhạy đấy. Nếu như tôi thực sự trở thành minh tinh, các anh làm trợ lý cho tôi, không cần làm cái nghề này nữa là được rồi!”

“Vậy tôi đến thôn bản dạy học tình nguyện, mọi người có hạng mục gì cứ tìm tôi!”

Năm người đứng dậy, cùng nhau đưa tay ra, nắm đấm chạm nhau nói: “Được, một đời người hai anh em, nếu như không may bị bắt, tuyệt đối không bán đứng, giải tán…”

Bệnh viện

Kim Hyun Min tỉnh lại.

Nhưng trong nháy mắt, đau đớn trên người khiến anh ta đau đến nhe răng trợn mắt, toát mồ hôi lạnh.

“Làm sao vậy, tôi bị làm sao vậy?” Kim Hyun Min cảm thấy khuôn mặt của mình có chút khó chịu.

Người quản lý thở dài: “Hyun Min, xong đời, toàn bộ xong đời, đúng là hoạ vô đơn chí.”

Kim Hyun Min thấy biểu cảm của người quản lý, sắc mặt xảy ra chút thay đổi: “Sao vậy? Tôi như này là bị làm sao?”

“Cằm với mũi của anh bị đá lệch, nhất là sống mũi đã bị gãy, sụn độn cằm bị vỡ cần phải tu bổ. Mà ở Trung Quốc, về phương diện kỹ thuật không thể so với Hàn Quốc, vì vậy tôi đề nghị anh trở về Hàn Quốc!” Người quản lý nói, trong lòng bất lực, con gà đẻ trứng vàng này vậy mà không dùng được nữa rồi.

“Về Hàn Quốc?” Kim Hyun Min trợn tròn con ngươi, sau đó hét lên: “Làm sao có thể, tôi không thể quay về, bây giờ tôi rất nổi tiếng ở Trung Quốc. Nếu như bây giờ tôi quay về, tôi sẽ không còn gì cả. Tiền tôi còn chưa kiếm đủ nữa, Trung Quốc kiếm tiền tốt như vậy, sao tôi có thể quay về được chứ.”

Người quản lý lắc đầu: “Anh không về nước thì có thể làm thế nào? Bây giờ anh chụp một tấm ảnh đăng lên Weibo xem những fan hâm mộ sẽ nói như thế nào, đừng có ảo tưởng nữa. Chúng ta đã điều tra và khảo sát Trung Quốc rất kỹ, những fan hâm mộ kia chỉ cần biết được khuôn mặt của anh hoàn toàn bị biến dạng, không phải là bạch mã hoàng tử trong lòng bọn họ nữa. Ngoại trừ việc sẽ an ủi anh một đoạn thời gian thì quay đầu bọn họ sẽ lao vào lòng của một vị minh tinh khác.”

“Không thể nào, chẳng lẽ cô không nhìn ra fan cuồng của Trung Quốc yêu tôi như thế nào sao, mọi người làm sao có thể vứt bỏ tôi được.” Kim Hyun Min gào thét.

Đột nhiên, người quản lý đột nhiên quay đầu hô: “Ai?”

Những phóng viên bên ngoài đang chụp trộm còn ghi âm lén lập tức bỏ chạy như ong vỡ tổ.

“Mau quay về tìm một người biết tiếng Hàn tới dịch nội dung trong video này đi, tôi cảm thấy ở đây nhất định có bí mật lớn!”

“Ha ha, hàng đến, thực sự hàng đến!”

“Mẹ kiếp, bây giờ Kim Hyun Min cũng quá thảm rồi, nếu để cho fan hâm mộ của anh ta nhìn thấy vậy còn không bị dọa chết khiếp sao.”

…

Người quản lý nghe thấy lời này, lập tức trợn tròn mắt sau đó vội vàng quay người đuổi ra ngoài: “Đứng lại, đứng lại cho tôi, xóa ảnh đi cho tôi!”

Nhưng đối diện với những phóng viên kinh nghiệm đầy mình, cô ta làm gì có bản lĩnh đuổi kịp.

Trên hành lang, người quản lý nhìn thấy cảnh trước mắt tuyệt vọng nhắm mắt, hoàn toàn xong đời rồi.

Vừa rồi tất cả những lời cô ta nói với Kim Hyun Min đều bị ghi âm lại rồi.

Người Trung Quốc bọn họ thích một người sẽ vô cùng điên cuồng, nhưng khi biết chân tướng bọn họ tuyệt đối sẽ không quản bạn là ai, bắt gặp là sẽ chửi.

Vì vậy mới nói, có những thứ không nên nói, nếu không sẽ rất thảm.

Chương 736: Thư giãn một chút

Thần tượng nếu như lỡ nói ra lời gì đó trái với ý nguyện của mọi người, có thể sẽ bị fan trở mặt ngay lập tức, cho dù là trước kia có thích bạn đến thế nào đi nữa.

Đương nhiên cũng có những fan hâm mộ chết sống đều không thay đổi thì không phải là không có, nhưng mà sẽ rất ít. Chỉ có điều sẽ bị truyền thông phóng đại mọi chuyện lên, khiến cho đám fan cuồng thấy được bộ mặt thật của nghệ sĩ.

Cho nên một vài minh tinh đối với bản thân luôn giữ mồm giữ miệng, bình thường sẽ không nói ra những lời quá mức khiến cho fan hâm mộ tức giận.

Bên ngoài.

Trên Weibo.

Weibo của Lâm Phàm thực sự bị người ta rửa sạch.

Thu Đao Chặt Cá thân là đại tổng thủy quân của Lâm Phàm, vậy mà lại làm không lại những fan cuồng của Kim Hyun Min. Chuyện này đối với anh ta mà nói tất nhiên chính là một loại nhục nhã, anh ta phát huy tất cả khả năng của bản thân nhưng dưới thế tấn công áp đảo của fan cuồng thì cũng bại trận, ngay cả một chút phản kháng cũng không có.

"Chịu rồi!"

Thu Đao Chặt Cá không còn lời nào để nói, đây là lần đầu tiên anh ta thảm bại, đồng thời cũng thấy rõ sức chiến đấu chân chính của fan cuồng của minh tinh Hàn Quốc kia, đây là điều mà minh tinh trong nước cũng theo không kịp.

Phía dưới Weibo đều là tiếng mắng chửi.

Những fan hâm mộ của Kim Hyun Min đối với việc thần tượng bị thương như vậy trong lòng không thể chịu đựng được, mở miệng đều là chửi mắng, lời thậm tệ nào cũng có thể nói ra được.

Đồng thời cũng có một vài fan hâm mộ, gào khóc, khóc cũng là kinh thiên động địa, thê thảm vô cùng.

Mà hôm qua Lâm Phàm đăng tin trên Weibo cũng đã bị những fan hâm mộ của Kim Hyun Min lật lên mà điên cuồng mắng chửi.

"Sướng cái cmm!"

"Thần tượng của tôi không phải là người anh có thể chọc!"

"Nguyện vì Hyun Min oppa khôi phục thương thế, dùng cái tên tiểu nhân này cho Hyun Min oppa cảng tai kiếp đi."

"Lâm đại sư chó chết!"

Phố Vân Lý.

Điền Thần Côn: "Toi rồi, Weibo của tên nhóc này hoàn toàn bị đám fan cuồng đánh chiếm rồi!"

Ngô U Lan: "Những người này sao có thể như vậy chứ. Ài, có điều chúng ta cũng không có cách nào giúp."

Triệu Chung Dương phát trực tiếp nói: “Mọi người, Weibo của Lâm đại sư bị người ta chửi, mời giơ lưỡi lê trong tay các bạn lên, lập tức tiến về phía trận doanh của Lâm đại sư cùng hộ giá!”

Những người hâm mộ trong phòng livestream cũng trở nên kích động.

“Con mẹ nó, vậy mà muốn làm hại Lâm đại sư của chúng ta, nhất định phải cùng đám fan cuồng kia liều mạng anh chết tôi sống!”

“Các anh em, tiến lên, chúng ta trấn áp lại đi!”

“Vì Lâm đại sư, chúng ta phải chiến đấu!”

Lúc này, fan hâm mộ của Triệu Chung Dương và fan hâm mộ trên Weibo của Lâm Phàm tất cả đều hành động. Bây giờ bọn họ phải liều mạng đại chiến ba trăm hiệp với đám fan cuồng kia.

Thu Đao Chặt Cá vẫn luôn quan sát tình hình chiến đấu tại hiện trường, khi nhìn thấy giữa hai bên chiến đấu không phân cao thấp cũng ngơ ngác. Không nghĩ rằng sức chiến đấu của ông chủ vô lương tâm của mình vậy mà lại mạnh mẽ như vậy, còn có người ra sức hỗ trợ chiến đấu thật đúng là gặp quỷ sống rồi.

Lâm Phàm đối với chuyện trên mạng, một chút cũng không thèm để ý, mặc kệ bọn họ làm ầm ĩ.

Hôm qua không ăn cơm với bọn người Nguyệt Thu Cư Sĩ, triển lãm tranh mặc dù bị phá hỏng, nhưng cũng đã lấy lại được tranh. Chuyện này khiến trong lòng Nguyệt Thu Cư Sĩ giống như đang ngồi tàu lượn siêu tốc, vừa lên vừa xuống chập chùng quá lớn, khiến cho người ta có chút không chịu được.

Bởi vậy vì để cho Nguyệt Thu Cư Sĩ thư giãn nên bữa cơm này cũng phải trì hoãn một chút.

Có điều bữa cơm này đã định vào đêm nay.

Lâm Phàm cũng không từ chối, dù sao thì đám người Nguyệt Thu Cư Sĩ không tệ. Một nhóm lão già hoạt bát, đối với Quốc

họa rất yêu thích. Cho nên hắn cũng có thể nhìn ra, mọi người đối với kỹ năng Quốc họa của hắn càng vô cùng yêu thích.

Nhất là hội trưởng hiệp hội Quốc họa Trịnh Trọng Sơn, thỉnh thoảng lộ ra đôi mắt sắc sảo, giống như là muốn Lâm Phàm để Lâm Phàm cũng vẽ cho hắn một bức.

Đương nhiên, Lâm Phàm cũng giả làm người mù không muốn vẽ. Nếu như lấy được bức tranh quá dễ dàng vậy thì còn ý nghĩ gì nữa chứ.

Lúc này, điện thoại của Vương Minh Dương gọi tới.

Điện thoại vừa kết nối, giọng nói của Vương Minh Dương đã truyền đến.

“Ghê thật, tôi không chủ động gọi điện thoại cho cậu thì cậu cũng quên tôi luôn rồi hả.” Vương Minh Dương oán hận nặng nề nói.

Lâm Phàm nhất thời vui vẻ nói: “Nói gì thế, tôi là đại ca đương nhiên là phải đợi chú em chủ động gọi điện thoại rồi, nói đi có chuyện gì nào?”

“Tối nay, Vân Cương dẫn tôi ra ngoài gặp người, cậu có muốn đến giúp tôi chống đỡ hiện trường hay không, cũng phòng ngừa tôi bị người khác bắt nạt!” Vương Minh Dương cười nói.

Lâm Phàm cười nói: “Tối nay không được rồi, tôi đã hẹn với người khác rồi. Anh với Ngô tổng tự chơi là được rồi, có điều chú ý an toàn nhé, các anh là người có tiền rất biết chơi đừng chơi cái đó, tôi trị không được!”

“Cút cút, nói cái gì đấy, con người tôi thật thà như này có thể có mấy hạng mục đó sao? Được rồi, tắt máy đây, tôi gọi cậu rồi là tự cậu không đến đấy nhé, đừng đến cuối cùng lại bảo tôi không đưa cậu đi!” Vương Minh Dương nói.

Lâm Phàm không kiên nhẫn nói: “Tắt đây, tắt đây, đi chỗ khác chơi đi!”

Sau khi tắt điện thoại.

Sắc trời cũng không còn sớm nữa.

Gọi xe đi thẳng đến khách sạn đã đặt trước.

Chương 737: Gia nhập hiệp hội hội hoạ

Khách sạn.

Phòng riêng.

Khi Lâm Phàm đẩy cửa bước vào, đám người Trịnh Trọng Sơn lập tức tiến lên nghênh đón: "Lâm đại sư, anh đến rồi!"

Xung quanh còn có một vài thành viên hiệp hội Hội họa chưa từng gặp qua Lâm Phàm, vốn nhìn thấy một người trẻ tuổi cũng không xem trọng lắm nhưng bây giờ đến cả hội trưởng cũng đứng dậy hoan nghênh, bọn hắn cũng biết người tới sợ là không phải người bình thường. Mà khi nghe ba chữ 'Lâm đại sư' không khỏi lộ ra sắc mặt ngạc nhiên.

Bọn họ đương nhiên biết 'Lâm đại sư'. Đám người hội trưởng Trịnh, Nguyệt Thu Cư Sĩ, Đào Thế Cương vẫn luôn nói chuyện với Lâm đại sư bên tai bọn họ. Nhất là hai bức tranh kia, bọn hắn cũng bị Đào Thế Cương và Nguyệt Thu Cư Sĩ khoe khoang, có thể nói là bị làm cho bẽ mặt.

Hai bức tranh đều là tranh tốt, ý cảnh sâu sắc, không phải tầm thường, trong lòng bọn hắn cũng muốn nhưng không có cơ hội có được.

Lâm Phàm cười nói: "Hội trưởng Trịnh, khách sáo quá rồi!"

"Nào, tất cả ngồi đi, đợi lát nữa giới thiệu cho cậu các vị đại sư ở đây cùng nhau làm quen một chút!" Trịnh Trọng Sơn cười nói. Ông ấy là hội trưởng hiệp hội cũng chính là chủ bữa tiệc này.

Trình độ Quốc họa của Lâm Phàm khiến ông ấy rất ngạc nhiên, đồng thời cũng rất ngưỡng mộ.

Cho dù là về mặt kỹ xảo hay là về mặt ý cảnh đều vượt qua bọn họ quá nhiều, thực sự quá nhiều.

Tiệc rượu ngồi đầy chỗ.

Đầy đủ mười hai người.

Hiện trường trừ Lâm Phàm, người trẻ nhất cũng đã hơn năm mươi tuổi rồi.

Trong mắt Lâm Phàm, những người có thể tham gia lần tụ hội này thì địa vị trong hiệp hội hiển nhiên là không thấp.

Trịnh Trọng Sơn ngồi bên cạnh Lâm Phàm sau đó giới thiệu từng người một, đối với một vài đại sư này hắn cũng không biết nhưng trong giới Quốc họa cũng đều là người rất có địa vị. Nếu như người hiểu giới hội họa, nhìn thấy những lão già này sẽ rất khiếp sợ.

Bởi vì những ông già này rất khó để gặp một lần, chứ đừng nói là xin vẽ.

Một vài người sưu tầm tranh của những đại sư này bày ở trong nhà, không chỉ là vì nó đẹp, mà ý nghĩ nhiều hơn chính là vì để sưu tầm. Có thể khiến người ta sưu tầm, rõ ràng cũng là xuất phát từ tay một vị đại sư.

Lâm Phàm cũng nhìn mọi người gật đầu chào hỏi, bản thân mặc dù trẻ tuổi nhưng mà tác phẩm bày ra đó. Ở hiện trường cũng không ai có ánh mắt hoài nghi đối với mình.

Trịnh Trọng Sơn cười nói: "Lâm đại sư, cậu muốn uống rượu hay uống nước ngọt?"

Lâm Phàm nhìn vào cái bình trong tay của Trịnh Trọng Sơn không khỏi cười nói: "Tôi còn có thể lựa chọn sao? Có điều tửu lượng của tôi cũng không ít, nên sẽ cùng các vị uống vài ly!"

Trịnh Trọng Sơn rót rượu: "Người trẻ tuổi, vẫn cần bồi dưỡng tửu lượng một chút, không thể uống rượu làm sao có thể được chứ. Nhớ năm đó tôi không uống rượu căn bản không đề cao tinh thần được!"

Nguyệt Thu Cư Sĩ cười nói: "Hội trưởng lại nói đến chuyện cũ, có điều bây giờ tửu lượng này của hội trưởng cũng không được, ngay cả một phần mười của trước kia cũng không bằng rồi."

"Nói bậy, tửu lượng bây giờ của tôi một cân vào bụng mặt bảo đảm không đỏ!" Trịnh Trọng Sơn cười nói.

Lâm Phàm ngồi một bên nghe, cũng không nói gì, sau đó tiệc rượu bắt đầu. Mọi người cũng không coi Lâm Phàm là người ngoài, đề tài trò chuyện cũng chỉ là liên quan đến tin tức trong giới Quốc họa.

Trịnh Trọng Sơn cười nói: “Chúng ta những lão già này tụ tập cùng nhau, bình thường cũng chỉ nói những thứ này, cũng không bằng người trẻ tuổi có sức sống như vậy. Nào, nâng ly!”

Không nói hai lời.

Một ly vào bụng.

Lâm Phàm chớp chớp mắt, dựa theo kiểu uống này bản thân chỉ cần uống vài ly nữa chắc sẽ quỳ luôn mất.

Đào Thế Cương một bên cười nói: “Lâm đại sư, cậu uống ít là được rồi, lão Trịnh ông ấy cũng uống rượu được mấy chục năm rồi, tửu lượng rất lớn lại khó có được ngày vui vẻ như hôm nay, vậy càng không có lượng rồi.”

“Hội trưởng Trịnh ly đầu tiên đã vào bụng rồi, tôi cũng không thể làm mất mặt được, uống.” Một ngụm xuống bụng, trong miệng lập tức nóng hừng hực, một luồng khí nóng đột nhiên xông thẳng đến đỉnh đầu, nhưng khi vào bụng lại nhu hòa. Sau đó hắn kinh ngạc nói: “Rượu này có chút không giống với rượu tôi từng uống!”

Trịnh Trọng Sơn cười nói: “Rượu này trên thị trường không mua được, nó thuộc loại đặc chủng, người bình thường cũng không thể mua được đâu!”

Đào Thế Cương bên cạnh cười nói: “Lão Trịnh lấy ra rượu ngon, cái này cũng chỉ có lão thủ trưởng mới có thể uống được loại cực phẩm này, lần này chúng ta được thơm lây rồi!”

Lâm Phàm cười, đối với thân phận của Trịnh Trọng Sơn hắn trong lòng biết rõ, có điều không ngờ rằng sau khi già vậy mà lại tham gia vào hiệp hội này. Nhưng với thân phận chủ tịch trong hiệp hội thì cũng đủ cho Trịnh Trong Sơn tung hoành rồi.

Trịnh Trọng Sơn đã sớm uống được vài chén, mà Lâm Phàm cũng uống được nửa ly rồi. Rượu này quá mạnh, có điều cảm giác sau khi xuống bụng đúng là không tệ.

Lúc này.

Một tờ đơn đăng ký xuất hiện trước mặt Lâm Phàm, Lâm Phàm có chút sửng sốt: “Hội trưởng Trịnh, đây là?”

Trịnh Trọng Sơn cười nói: “Lâm đại sư, ký đi, sau này cậu chính là người của hiệp hội chúng tôi, ở hiệp hội của chúng tôi phúc lợi rất tốt đó. Mỗi ngày bốn mùa đều có trợ cấp, hơn nữa mọi người cũng có thể thường xuyên giao lưu. Nói thế nào nhỉ? À, vào hiệp hội thì sau này hiệp hội chúng ta chính là ngọn núi lớn cậu có thể dựa vào đó nha.”

Chương 738: Lại vẽ tranh

Nguyệt Thu Cư Sĩ lập tức nở nụ cười: “Hội trưởng Trịnh của chúng ta hồi trẻ tham gia quân ngũ, sau khi già rồi phong cách vẫn như cũ không giảm nha. Chúng ta chỉ là vẽ tranh làm gì có chuyện gì chứ, có điều gia nhập hiệp hội không có gì phải hối hận. Lâm đại sư, cậu gia nhập đi, sau này mọi người đều là người một nhà!”

Lâm Phàm nhìn mọi người, lập tức cười: “Hiệp hội tôi tham gia nhiều rồi, các ông không để ý chứ?”

“Không để ý, đa tài đa nghệ, cùng trên một lãnh thổ không phân tôi anh!” Trịnh Trọng Sơn cười nói.

“Được, tôi ký!” Lâm Phàm lấy bút ra ký tên mình lên trên.

Trịnh Trọng Sơn vỗ tay: “Được, cả nhà chúng ta nâng ly kính lão Lâm một ly!”

“Hả gì?” Lâm Phàm ngơ ngác sau đó vội vàng nói: “Đợi đã, tôi mới hai mươi mấy tuổi đầu, các ông gọi tôi là lão Lâm không đúng đâu!”

Nguyệt Thu Cư Sĩ vỗ vai Lâm Phàm: “Lâm đại sư, ký đơn tham gia hiệp hội rồi, chính là người của chúng tôi, cậu xem lão Trần năm nay ông ta năm mươi tuổi đầu cũng bằng tuổi con trai của hội trưởng Trịnh, không phải cũng gọi là lão Trần, lão Trịnh sao. Chúng ta ở hiệp hội này không xem tuổi tác chỉ xem vẽ tranh, tranh vẽ tốt chỉnh là đỉnh cao!”

“Thú vị!” Lâm Phàm cười nói.

“Được, nếu đã như vậy, bày sẵn bút mực, tôi muốn tự mình vẽ một bức tranh nhân vật!”

“Được…” Trịnh Trọng Sơn vui mừng trong lòng, khẩn trương nói: “Mau chuẩn bị!”

…

Một câu lạc bộ nào đó ở thủ đô.

Vương Minh Dương dưới sự dẫn dắt của Ngô Vân Cường tiến vào một câu lạc bộ xa hoa.

“Vân Cương, nơi này được đấy!” Vương Minh Dương nhìn một cái rồi nói.

Ngô Vân Cương cười nói: “Đương nhiên rồi, câu lạc bộ tư nhân đứng đầu ở thủ đô đấy, người bình thường không tới được!”

Ở đây, không phải vì là nguy nga lộng lẫy mà là ý cảnh rất cao. Bước vào nơi đây lập tức có loại cảm giác bước vào nơi cao cấp nào đó.

Bên trong cửa lớn có hai hàng tiếp tân nữ đứng đó cực kỳ nổi bật, sau đó hai vị mỹ nữ trong hàng bước ra tươi cười thân thiện khiến người ta có một loại cảm giác rất thoải mái. Nhất là quần áo mặc trên người, lộ mà không loạn cực kỳ hấp dẫn.

“Hai vị, xin hỏi có đặt trước không?” Một cô gái mở lời, giọng nói rất êm tai, không nhanh không chậm mà từ từ tiến đến.

Ngô Vân Cương gật đầu, báo mã số rồi cùng hai mỹ nữ đi thẳng vào bên trong.

Vương Minh Dương tặc lưỡi ngạc nhiên nói: “Vân Cương, ở đây thật sự không tồi, trước kia sao tôi chưa từng tới đây chứ!”

Ngô Vân Cương cười nói: “Ở đây cũng không phải là có tiền thì có thể tới, cậu nghĩ thủ đô là chỗ nào. Nhiều người có tiền như thế, mấu chốt còn phải dựa vào cái này!”

Vương Minh Dương lập tức hiểu, sắc mặt nghiêm trọng một chút: “Hiểu rồi!”

Lăn lộn đến mức này, làm sao có thể không biết điểm mấu chốt, Vân Cương nói đến thế rồi, nếu như còn không hiểu thì đúng là ngốc.

Có tiền không nhất định là có quyền, nhưng có quyền thì nhất định có tiền.

Vì vậy, hôm nay người Vân Cương dẫn mình đến làm quen thật sự không đơn giản rồi.

Bên ngoài cửa phòng.

Ngô Vân Cương ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở nói: "Minh Dương, đợi lát nữa chúng ta vào bên trong ổn định một chút, cậu có thể đứng vững ở thủ đô hay không thì phải xem tối nay. Còn có một vài người đều là con ông cháu cha, tuy nói dựa vào bản lĩnh thúc ngựa thì không bằng chúng ta, nhưng ai bảo kỹ thuật đầu thai bọn họ tốt cơ chứ."

Vương Minh Dương cười hắc hắc nói: "Yên tâm đi, anh còn có thể không tin tôi sao?"

Hai người tài sản không thiếu, nhưng đó là tài sản cố định, vốn lưu động chỉ có vài trăm triệu đương nhiên sẽ không lọt vào mắt đám con ông cháu cha này. Trừ khi người lớn trong nhà bọn họ tới đây thì còn có thể nói chuyện với nhau một phen. Nhưng có đôi khi, dù bạn không muốn nhưng sẽ bị ép chơi với người có quyền, dĩ nhiên là bạn sẽ chơi không lại. Thế nhưng mà người có quyền lại thích đùa giỡn với bạn, chuyện thế này xảy ra rất nhiều.

Đẩy cửa bước vào.

Bên trong cảnh sắc lạ thường, yến oanh ríu rít.

Tổng cộng có bốn người trẻ tuổi, xem ra chỉ hơn hai mươi tuổi, cả người mặc toàn đồ đắt tiền. Mỗi một người bên cạnh đều có một cô gái, những cô gái này đều mặc sườn xám, ngoại hình nổi bật, thân hình cao ráo. Khi ở trong lòng mấy người đàn ông thì sườn xám điều bị siết chặt, bộ ngực gần như sắp lộ ra.

"Khương thiếu gia, Hoàng thiếu gia, Mã thiếu gia, Triệu thiếu gia chúng tôi tới rồi!" Ngô Vân Cương đẩy cửa đi vào đồng thời mỉm cười nói. Ông ấy mặc dù đã trung niên nhưng đối với những người trẻ tuổi này vẫn phải khách khí.

Đối với những người trẻ tuổi này, tận sâu đáy lòng đều xem thường bọn hắn. Thế nhưng điểm mấu chốt chính là, người ta có năng lực con ông cháu cha, ông nội ngầu lòi, cha trâu bò, cả nhà đều quá trâu. Những người này đều không thể đắc tội, nếu lỡ đắc tội thì coi như gặp xui xẻo rồi.

Vương Minh Dương nhìn trộm, anh ta nhìn người rất chuẩn. Trong nhóm ba xấu một đẹp, dựa trên khí chất thì ba tên xấu

kia không bằng tên đẹp trai. Mà mấy cô gái của ba tên kia cũng không bằng cô gái bên cạnh tên đẹp trai.

Rất hiển nhiên, địa vị của người đẹp trai kia là cao nhất ở đây. Bởi vì đi ra ngoài chơi, tìm em gái, chắc chắn là phải giữ lại em xinh nhất cho người có địa vị cao nhất. Đồng thời từ vị trí bật lửa ở trên bàn cũng có thể nhìn ra, ba người trước mặt đều có bật lửa nhưng trước mặt người đàn ông có địa vị cao nhất kia thì không có bật lửa. Rất hiển nhiên, khi anh ta hút thuốc thì ba người bên cạnh đều sẽ châm lửa cho anh ta.

Còn có một điểm mấu chốt nữa chính là dáng vẻ tên này tương đối đẹp trai, đối với em gái bên cạnh cũng không quá hứng thú. Bất chấp em gái câu dẫn như nào cũng không động lòng, hiển nhiên đối với anh ta mà nói, em gái xinh đẹp anh ta đã gặp qua nhiều rồi, chơi cũng chán rồi.

Chương 739: Một hồi phong vân

Đọc giả cứ tích chương nha, lễ sẽ bạo chương cho mọi người.

Chương 739: Một hồi phong vân

“Ngô tổng, đây là người bạn mà anh giới thiệu sao?” Một tên thanh niên đầu đinh trong đó mở miệng nói.

Ngô Vân Cương cười nói: “Đúng, đây là Vương Minh Dương, doanh nhân của Thượng Hải, rất có năng lực đó.”

Vương Minh Dương lấy thuốc ra, điếu đầu tiên là cho Khương thiếu gia: “Khương thiếu gia, mời hút thuốc!”

Khương thiếu gia không nhận thuốc mà nhìn Vương Minh Dương nói: “Nhìn bộ dạng của anh rất trẻ, tuổi trẻ mà đã có thành tựu như vậy xem ra rất không bình thường nha.”

Vương Minh Dương khiêm tốn cười nói: “Không có, không có, chỉ là chút thành tựu nhỏ mà thôi.”

Lời này đương nhiên là lời khiêm tốn của Vương Minh Dương, bản thân trẻ như vậy có thể có giá trị này, cũng không phải là có chút thành tựu nhỏ. Trung Quốc có thể có được bao nhiêu người gầy dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng dễ dàng đây. Mặc dù ngày trước làm việc có chút độc ác nhưng làm việc không độc ác thì làm sao đứng đầu được.

“Ừm!” Khương thiếu nhận lấy điếu thuốc nói: “Bản thân anh biết là được rồi, chút thành tựu này của anh ở trong mắt chúng tôi không đáng một đồng, tiền không phải là vạn năng nhưng quyền lại là vạn năng. Người giống như anh, chỉ cần một cuộc điện thoại của tôi thì ngay lập tức có thể gọi đến mười người đến trước mặt tôi, gọi tôi một tiếng anh rồi.”

“Đúng, đúng.” Vương Minh Dương trong lòng không vui nhưng vẫn châm lửa cho Khương thiếu gia.

Về phần ba người phía sau, không cần phân trước sau, Khương thiếu gia đã nhận thuốc thì bọn họ cũng không thể không nhận. Có điều đối với Vương Minh Dương này bọn họ chỉ là nhìn một cái mà thôi, về phần có thể lọt vào mắt hay không lại là một chuyện khác.

Trên sô pha.

Ngô Vân Cương âm thầm cho Vương Minh Dương một like, ánh mắt này thực sự rất tốt, bản thân ông ấy còn chưa mở miệng thì cậu ta đã nhìn thấu rồi.

Thình thình!

Một người phụ nữ trung niên tuy đã có tuổi nhưng vẫn còn rất hấp dẫn, trên mặt lộ ý cười tiến vào: "Khương thiếu gia, bạn của các anh đến rồi, không biết có cần gọi hai em gái đến cùng không?"

Khương thiếu gia ngẩng đầu nhìn người phụ nữ, cười nói: "Có chị Diễm ở cùng chúng tôi rồi, vẫn còn cần người khác hay sao?"

"Chị Diễm già rồi, làm sao có thể lọt mắt chứ!"

"Không đâu, chị Diễm đây là càng ngày càng có hương vị, nào có thể so sánh với những chồi non kia chứ!" Khương thiếu cười nói.

Bây giờ, chị Diễm trang điểm lộng lẫy cười đáp: "Được, được, Khương thiếu gia mở lời, tôi cũng không thể không nể mặt. Cái này nếu là người khác nghĩ cũng không cần nghĩ!"

Vương Minh Dương đụng vào Ngô Vân Cương ý tứ rất rõ ràng, bà chị kia lai lịch thế nào?

Ngô Văn Cương nhỏ tiếng nói: "Đây là cô em vợ của ông chủ câu lạc bộ này, cô ấy phụ trách quản lý nơi này, là người rất có năng lực đừng đắc tội là được rồi!"

Khương thiếu gia đẩy cô gái nhỏ bên cạnh ra nói: "Đi qua một bên, nhường chỗ cho chị Diễm."

Cô gái nhỏ rất biết điều mà tránh ra, ở đây bề ngoài rất cao cấp nhưng ngầm bên trong lại rất đen tối. Bọn họ ra ngoài làm việc để kiếm tiền làm gì dám đắc tội ai.

Người này là chị Diễm, dùng lời của Khương thiếu gia để nói thì là vẫn hấp dẫn. Hơn nữa có loại khí chất của phụ nữ trưởng thành, quả thật cô gái nhỏ bình thường không thể so sánh được.

"Ngô tổng, người mới này là?" Chị Diễm tươi cười hỏi.

Ngô Vân Cương cười nói: “Đây là bạn tốt của tôi, Vương Minh Dương, hôm nay muốn giới thiệu cho Khương thiếu gia cùng làm quen một chút!”

Chị Diễm không ngừng quan sát đánh giá Vương Minh Dương, khóe miệng nhếch lên cười nói: “Tuy nói con trẻ tuổi, nhưng giữa hai hàng lông mày có vẻ rất phúc hậu xem ra không tầm thường nha!”

Ngô Vân Cương gật đầu: “Bạn của tôi anh ta…” Ông ấy định giới thiệu một chút về thân phận của Vương Minh Dương, dù sao thân phận này nói ra thì đãi ngộ hay là mức độ được coi trọng tự nhiên cũng sẽ tăng lên.

Có điều lời còn chưa kịp nói xong thì đã bị Khương thiếu gia chặn lại.

“Nếu không bình thường, còn có thể hơn chúng tôi được sao?” Giữa hai hàng lông mày của Khương thiếu gia lộ ra một loại nhuệ khí, hiển nhiên là không thích có trường hợp người khác nhận được sự coi trọng.

Khóe miệng chị Diễm lập tức cười nói: “Đúng, đúng, Khương thiếu gia không tầm thường nhất, đương nhiên Triệu thiếu gia, Hoàng thiếu gia, Mã thiếu gia cũng như vậy!”

Ba người Mã thiếu gia đều xua tay: “Nào có, không tầm thường nhất chắc chắn là anh Khương của chúng ta rồi, anh ta thúc ngựa chúng tôi không theo kịp đâu.”

Khương thiếu gia nhìn trên bàn: “Chị Diễm, chuẩn bị thêm ít rượu, tôi cũng phải cẩn thận bồi tiếp đối với Vương tổng đến từ Thượng Hải chứ.”

Ngô Vân Cương sững sờ vội vàng nói: “Khương thiếu gia, để tôi bồi tiếp cậu ta là được rồi, rượu ở đây còn rất nhiều không cần phải lấy thêm nữa!”

Ngón tay Khương thiếu dừng lại, quay đầu lại nhìn, dùng một loại giọng điệu rất ngờ vực hỏi: “Tôi lấy rượu cần anh cho phép sao?”

Vương Minh Dương vội vàng nói: “Khương thiếu gia, Vân Cương không phải là có ý đó. Khương thiếu gia đã khách khí như vậy, Vương Minh Dương tôi sẽ cùng bồi tiếp anh tới cùng.”

Ngay lúc này, trên miệng Khương thiếu gia lộ ra nụ cười: "Được, chị Diễm, lấy đồ tốt nhé, không tốt đừng có lấy!"

Chị Diễm cười gật đầu: "Được, được, Khương thiếu gia nói cái gì thì là cái đó. Bây giờ tôi đi lấy rượu tốt nhất qua đây, có điều không thể uống say, chúng ta ở đây không thể ngủ lại được!"

Ngô Vân Cương khẽ đụng vào Vương minh Dương nhíu mày dường như có chút lo lắng.

Ba người Triệu thiếu gia không nói gì, vẫn luôn ngồi ở đó nhìn, giống như đang chờ cái gì đó. Đồng thời nói nhỏ vào tai với mấy em gái bên cạnh cái gì đó, mà mấy em gái khi nghe xong đều lộ ra tiếng cười…

Chương 740: Lâm đại sư, cậu mau qua giúp

Trong phòng riêng của khách sạn.

"Tốt, tốt…" Trịnh Trọng Sơn nhìn tác phẩm còn chưa hoàn thành trên bàn, sắc mặt có chút đỏ lên, bỗng nhiên vỗ tay.

Nguyệt Thu Cư Sĩ cười nói: "Hội trưởng, cũng không thể quấy rầy mạch suy nghĩ khi đang vẽ của lão Lâm chứ!"

Bút vẽ trong tay Lâm Phàm không hề ngừng lại, cười nói: "Không có gì là quấy rầy hay không quấy rầy cả, bức tranh này chính là dựa theo thần thái của mười hai người chúng ta để miêu tả ra. Mọi người không làm tốt thần thái, đợi chút nữa bị tôi chụp được bộ dạng không đẹp thì vẽ lên rồi đừng trách tôi đó nha!"

Nghe nói về bức tranh này, mọi người bỗng trở nên nghiêm túc.

Trịnh Trọng Sơn đã uống mấy ly, lại thêm hưng phấn. Lúc này khuôn mặt vậy mà thực sự có chút đỏ lên, hơi có chút say.

Những người khác cũng không cười mà trở lại một vẻ nghiêm túc, đem sự nghiêm túc nhất của bản thân thể hiện ra bên ngoài.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn một cái, lập tức cười nói: “Mọi người như vậy, vẽ lên cũng không được tự nhiên, cứ như bình thường một chút thì tốt hơn!”

“Đúng, chúng ta tự nhiên chút đi!” Trịnh Trọng Sơn cười nói. Rồi lấy ly rượu trên bàn lên, một hớp uống cạn: “Hôm nay thật sự sảng khoái, phải say mèm một trận nha!”

Đào Thế Cường cười nói: “Lão Triệu, ông kiềm chế một chút, ông uống say rồi chị dâu lại muốn mắng người mất.”

“Ha ha!” Trịnh Trọng Sơn cười lên, tiếp tục nhìn nhân vật trên bức tranh: “Lão Lý, ông nhìn xem nhân vậy này có phải là ông hay không, thần vận y như đúc. Có điều động tác này không đúng lắm, vừa rồi có phải ông đã nhấc chân lên hay không!”

Lão Lý đang nhìn đi chỗ khác bị gọi tên nhất thời kinh hãi: “Lão Lâm, cái này sao được chứ, tôi vừa rồi mới chỉ là hơi nhấc chân lên, vậy mà lại bị vẽ lên rồi!”

“Tôi đã nói trước rồi, đây là chụp được cảnh nào thì đều vẽ lên, có thể trách ai được chứ!” Dưới ngòi bút của Lâm Phàm, từng người từng người được phát họa ra sinh động như thật, thần thái y như nguyên bản.

Vẽ nhân vật thủy mặc có thể vẽ được đến mức này có thể nói là phi phàm, người bình thường tuyệt đối làm không được. Nhưng đối với Lâm Phàm mà nói lại là chuyện dễ dàng, không phải là việc gì khó.

“Lão Nguyệt, nhân vật này là ông này, thực sự rất giống ông đó nha!”

“Cái gì mà gọi là giống chứ, đây rõ ràng chính là tôi được chưa hả?”

“Lão Lâm, bức tranh này thật tuyệt, chúng tôi có thể tận mắt nhìn thấy bức tranh này ra đời cũng là may mắn lớn đó nha!”

“Ha ha, đúng vậy!”

“Lão Đào, ông đừng nói tôi, ông nhìn đi, đây có phải là ông không, lưng có chút khom đều bị thể hiện ra rồi này.”

Lâm Phàm chơi cùng đám lão già này thì còn có thể, thế nhưng ông cụ này cũng cùng chơi chung với bọn họ thì quả đúng là thần kỳ. Có điều cũng đã chứng minh được câu nói

kia, nghệ thuật không phân tuổi tác, không phân biên giới. Chỉ cần bản thân có năng lực đạt đến được mức có thể cùng người khác nói chuyện với nhau, vậy thì có thể vượt qua mọi trở ngại.

Đào Thế Cương cảm thấy tiếc nuối nói: "Lão Lâm vẫn chưa có con dấu của mình, tôi nghĩ ngày mai về hiệp hội khắc cho lão Lâm một cái. Hiệp hội chúng ta xuất phẩm bên ngoài cũng không có ai dám đạo nhái."

Nguyệt Thu Cư Sĩ cười nói: "Chuyện này cũng không quan trọng, lão Lâm có kỹ năng vẽ tốt thế này thì đủ để thay thế tất cả. Theo tôi thấy sau này lão Lâm chính là trụ cột của hiệp hội chúng ta, có điều bức tranh này phải để ở hiệp hội mới đúng. Dù sao đây cũng là tài nguyên của tất cả mọi người chúng ta!"

Trịnh Trọng Sơn đề nghị nói: "Tôi cho rằng bức tranh này nên để ở trong nhà tôi đi, sau này các anh muốn xem có thể đến tìm tôi."

"Không được!"

"Tôi cũng cho rằng không được!"

"Phản đối!"

"Lão Trịnh, tuy nói ông là hội trưởng nhưng cũng không thể cất giấu riêng bức tranh này, nhất định phải để ở trong hiệp hội!"

"Không sai!"

Trịnh Trọng Sơn nhìn mọi người, có chút bất lực, vậy mà lại bị phủ quyết.

Mà đúng lúc này, Lâm Phàm hạ bút xuống: "Xong rồi…"

Bộp bộp!

Những tràng vỗ tay không ngừng.

"Tốt, bức tranh này quá tuyệt vời!"

Lâm Phàm cười nói: "Một chút tài mọn thôi, đây cũng là ngẫu hứng phát huy, các ông vui là tốt rồi. Hội trưởng Trịnh theo tôi thấy bức tranh này treo ở hiệp hội đi nha!"

“Gọi cái gì hội trưởng Trịnh chứ, gọi là lão Trịnh là được rồi!” Trịnh Trọng Sơn cười nói.

“Chuyện này…” Lâm Phàm cảm thấy gọi lão Trịnh thì có chút kì quái.

“Chuyện này làm sao chứ, người trẻ tuổi phải buông thả, tôi không để ý thì cậu còn để ý làm gì. Vừa rồi ký đơn gia nhập hiệp hội cậu đã quên rồi sao. Đây chính là đơn gia nhập hội cao nhất, là qua tay của tôi phê chuẩn đó. Sau này mọi người đều là người một nhà gọi lão Trịnh cho thân thiết.” Trịnh Trọng Sơn cười nói.

“Được, lão…Trịnh!” Lâm Phàm mở lời nói.

Trịnh Trọng Sơn vỗ vai Lâm Phàm: “Đây mới đúng chứ!”

Ting Ting!

Lúc này, điện thoại của Lâm Phàm kêu lên.

Khi nhìn thấy màn hình hiển thị cuộc gọi đến, Lâm Phàm nhất thời cười, trả lời: “Ngô tổng, ông cùng Minh Dương không phải là đang giải trí sao, sao lại nhớ đến tôi rồi?”

Nhưng lúc này, giọng nói trong điện thoại khiến Lâm Phàm khẽ nhíu mày.

“Lâm đại sư, không ổn rồi, anh mau qua đây đi. Vương Minh Dương bị người ta chỉnh rồi, tôi không khuyên được. Nếu anh không đến ngăn cản anh ta thực sự có thể bị ép uống chết mất!” Ngô Vân Cương vội vàng nói.

Chương 741: Ông muốn uống tay anh ta?

Lâm Phàm sững người, biểu cảm mỉm cười ban đầu dần dần biến mất: “Chuyện gì vậy? Bây giờ các ông đang ở đâu?”

Đám người Trịnh Trọng Sơn thấy Lâm Phàm nhận cuộc điện thoại này thì sắc mặt đều thay đổi, hiển nhiên là xảy ra chuyện gì đó. Bọn họ cũng chăm chú lắng nghe, ở đây là thủ đô nếu như có chuyện gì thì bọn họ cũng có thể giúp đỡ.

Lâm Phàm giận dữ nói: “Sao ông không dẫn cậu ta ra ngoài, bây giờ đừng để cậu ta uống nữa, tôi sẽ lập tức qua đó. Nếu

như có người ép uống, ông trở mặt cho tôi, ầm ĩ cũng không sao, đợi thêm chút tôi tới ngay."

Ngắt điện thoại.

"Thiên Vân sơn trang!" Lâm Phàm hỏi: "Lão Trịnh, Thiên Vân sơn trang ở đâu?"

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Trịnh Trọng Sơn hỏi.

"Một người bạn của tôi, bị người khác chỉnh, bây giờ bị ép rượu. Tôi nhất định phải qua đó, bằng không sẽ xảy ra chuyện mất!" Lâm Phàm nói.

Trịnh Trọng Sơn nói: "Thiên Vân sơn trang tôi biết, người có thể vào đó thì không bình thường đều là người có tiền có quyền. Có điều không sao, bây giờ tôi để cho nhân viên bảo vệ của tôi lái xe đưa cậu qua đó, có bất cứ chuyện gì cứ gọi điện cho tôi!"

"Tiểu Vương!"

Cửa bị đẩy ra.

Một người đàn ông cao một mét tám, đầu đinh, tràn đầy năng lượng, thân hình anh ta thẳng tắp đứng ở đó: "Ngài Trịnh!"

"Đưa Lâm đại sư đến Thiên Vân sơn trang, nhớ kỹ, dùng tốc độ nhanh nhất để qua đó. Không thể để Lâm đại sư có bất kỳ tổn thương nào, khi cần thiết có thể chứng tỏ thân phận!" Trịnh Trọng Sơn sắc mặt nghiêm túc nói. Ông ấy thấy sắc mặt nghiêm trọng của Lâm Phàm càng biết chuyện này nhất định vô cùng cấp bách.

"Vâng!" Tiểu Vương đáp.

Lâm Phàm nâng tay: "Ngại quá, tôi đi trước nhé! Cảm ơn lão Trịnh ngày sau báo đáp!"

Trịnh Trọng Sơn xua tay: "Không sao, mau đi đi, muộn sợ là sẽ xảy ra chuyện mất!"

Không nói hai lời, hắn lập tức rời đi, mục tiêu chính là địa điểm kia.

Hắn thực sự không ngờ là sẽ nhận được cuộc điện thoại này, đồng thời có chút nghĩ không ra. Vương Minh Dương rốt cuộc

là đang làm cái gì, nghe giọng điệu của Ngô Vân Cương thì sự tình có lẽ rất khẩn cấp, sợ rằng thực sự xảy ra chuyện.

Bấm ngón tay tính toán.

Cũng không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cũng không tức không được.

Tiểu Vương nói: "Lâm đại sư, anh yên tâm, tôi sẽ đưa anh đến đó với tốc độ nhanh nhất!"

Lâm Phàm gật đầu: "Cảm ơn!"

Đối với tiểu Vương mà nói, người trẻ tuổi trước mắt có thể cùng Trịnh lão nói chuyện vui vẻ, đương nhiên là địa vị cũng không bình thường, anh ta đương nhiên sẽ phải tôn kính.

Thiên Vân sơn trang.

Trong phòng.

Bầu không khí rất ngột ngạt, mà Vương Minh Dương thì cúi đầu sắc mặt đỏ bừng, chắc chắn là đã uống không ít.

Ngô Vân Cường bắt lấy tay của Vương Minh Dương không ngừng lắc đầu: "Không được uống nữa!"

"Ngô tổng, anh đây là có ý gì? Vương tổng người ta có thể uống, anh dựa vào cái gì không cho uống, có phải là anh không nể mặt tôi?" Khương thiếu gia không vui hỏi.

…

Vương Minh Dương hơi choáng váng, vỗ tay Ngô Vân Cương: "Anh Ngô, tôi không sao, còn uống được…"

Nếu Ngô Vân Cương buông tay ra thì đúng là đồ ngốc, ông ta vẫn có thể nhận rõ tình hình. Ngay từ đầu lúc Khương thiếu gia đặt ba ly rượu Tây ở đó là ông ta đã biết không ổn, dù sao ông ta từng trải qua chuyện này nhưng vẫn ép bản thân uống ba ly, sau đó không cần uống nữa. Dù lúc ấy đã say nhưng đã ra đây làm sao không uống được chứ, nên cũng từ từ uống hết.

Tuy nhiên tình hình bây giờ không bình thường.

Uống một hơi ba ly vào bụng, Vương Minh Dương tỏ vẻ mình đã say còn là dạng say chếch choáng, nếu nghỉ ngơi một lúc sẽ không sao.

Nào ngờ ngay sau đó, Khương thiếu gia bắt đầu làm khó làm dễ, chủ động mời Vương Minh Dương uống rượu, người ta đã uống trước một hớp, anh có dám không uống không?

Ra ngoài xã hội, quan trọng nhất là thể diện, anh không nể mặt người ta thì người ta không thèm nhìn mặt anh đâu.

Vốn ông ta nói đỡ, không cần uống nữa nhưng không thành công, người ta không thèm để ý ông ta. Hơn nữa Vương Minh Dương trẻ tuổi xốc nổi, tính tình nóng nảy tất nhiên uống ngay và luôn.

"Lâm đại sư nói cậu không được uống tiếp." Giọng điệu Ngô Vân Cương nghiêm túc nói.

Vương Minh Dương hất tay: "Không sao, tôi tự biết."

"Cậu tự biết cái con khỉ. Cậu nhìn dáng vẻ cậu bây giờ đi, còn uống nữa hả?" Ngô Vân Cương mắng, sau đó nhìn Khương thiếu gia nói: "Khương thiếu gia xin cậu tha cho cậu ấy một lần, cậu ta không uống nổi nữa đâu."

Khương thiếu gia cười: "Ông uống thay anh ta à?"

"Được." Ngô Vân Cương nhận lời ngay, ông ta cũng uống một ly nhưng vẫn còn tỉnh táo hơn nhiều so với Vương Minh Dương.

Vào lúc Ngô Vân Cương chuẩn bị bưng ly lên uống, Khương thiếu gia giơ hai ngón tay lên: "Ông phải uống hai ly. Không nhiều người được Khương Tiểu Lượng tôi mời rượu đâu, bây giờ anh ta không nể mặt tôi, tôi cũng không thèm tính toán với anh ta. Ông muốn thay anh ta uống thì phải uống hai ly mới được."

Ngô Vân Cương hơi khựng lại, nếu ông ta cũng uống như vậy chắc chắn sẽ say, sau đó nếu có chuyện gì xảy ra cũng không biết được.

Ba tên thiếu gia bên cạnh cũng cười.

"Đúng là ông không hề nể mặt Khương thiếu gia rồi." Cơ thể Triệu thiếu gia có hơi mập mạp, vừa cười vừa nói giống như đang xem kịch.

"Không phải đâu…" Ngô Vân Cương lắc đầu nói.

Chương 742: Ép rượu

“Không phải thì uống đi, lằng nhà lằng nhằng cái quái gì?” Hoàng thiếu gia ngắt lời, nói: “Không phải ông không biết Khương thiếu gia của chúng ta là ai à? Nếu làm Khương thiếu gia hài lòng thì có thể mở đèn xanh xét duyệt hạng mục cho các người, còn nếu không uống hả? Ông có tin là toàn bộ quá trình đều là đèn đỏ, không thể nhúc nhích nổi không?”

“Tôi tin.” Ngô Vân Cương gật đầu, ông ta thật sự tin chuyện này, dân không đấu với quan. Dù ông ta là kẻ có tiền nhưng đấu với quan vẫn chưa bao giờ chiếm ưu thế.

Mặt mày chị Diễm vui vẻ nhìn cảnh trước mắt, cô ta biết Khương thiếu gia bắt đầu trêu chọc người khác.

Đã từng không ít người nhận mình là người có tiền đến đây bị Khương thiếu gia xoay mòng mòng, uống rượu xong cũng bắt đầu hoài nghi cuộc đời.

Thế nhưng cũng có người có can đảm, vỗ bàn rời đi. Dù ra ngoài được thì sao?

Vừa bước ra khỏi cửa đã bị đập cho một trận rồi nói sau, đến mức những chuyện sau đó cô ta không biết nhưng chắc hẳn phải biến mất khỏi thủ đô.

Trong mảnh đất chật hẹp này không bao giờ thiếu kẻ có tiền, bởi vậy những người ở bên ngoài có tiền thì sao? Vào đến thủ đô rồi thì chỉ là đồ nhà quê đối với họ, còn không biết làm sao để sinh tồn ở nơi này nữa đấy.

Chị Diễm nói: “Ngô tổng, nếu không thì ông cứ uống đi, chỉ hai ly thôi mà, có bao lớn đâu.”

Ngô Vân Cương lắc đầu chịu trận, ông ta không còn cách nào khác đành phải gọi điện thoại cho Lâm đại sư, nhưng theo ông ta thấy cho dù Lâm đại sư đến cũng không thay đổi được gì.

Nói gì thì nói, ông ta đã bươn chải ở đây lâu vậy mà vẫn không có cách nào, Lâm đại sư mới vừa vào đây làm sao có cách nào tốt hơn được.

Tuy ông ta quen biết cục trưởng cục cảnh sát nhưng ông ta dám khẳng định, kể cả cục trưởng cũng phải nhường đường

cho đám thiếu gia ở đây.

Khương thiếu gia liếc nhìn Ngô Vân Cương, sau đó vỗ vai Vương Minh Dương: "Tôi nói này Vương tổng, anh lăn lộn ở Thượng Hải này, với địa vị của anh mà không quen với người đứng đầu Thượng Hải sao?"

Vương Minh Dương say khướt lắc đầu: "Không quá quen nhưng có gặp mặt vài lần."

"Ha ha, gặp mặt vài lần? Nếu tôi nói, cái người đứng đầu mà anh nói, lúc nhìn thấy tôi còn phải gọi tôi hai tiếng Khương thiếu gia, anh có tin không?" Khương thiếu cười hỏi.

Vương Minh Dương trầm ngâm một lát, không phải anh ấy đang suy nghĩ mà do đầu óc mụ mị khó chịu: "Không tin, anh là ai, làm sao so sánh được với hắn chứ?"

Bỗng nhiên, hoàn cảnh xung quanh im ắng.

Khương thiếu đặt mạnh ly rượu xuống trước mặt Vương Minh Dương: "Nếu nể mặt tôi, tôi sẽ tha cho anh."

Bọn người Triệu thiếu tỏ vẻ nghiền ngẫm nhìn Vương Minh Dương, đối với người từ nơi khác đến, bọn họ đùa như bỡn.

Lý trí của Vương Minh Dương đã lạc đi đâu mất, rượu bắt đầu phát huy tác dụng, đầu óc đần độn không thể suy nghĩ được gì, trời đất như sụp đổ. Những chuyện xảy ra trước mặt bắt đầu méo mó biến dạng.

"Được, tôi uống." Vương Minh Dương đưa tay ra cầm ly rượu, Ngô Vân Cương ngồi kế bên thấy cảnh này, lập tức vội đẩy toàn bộ rượu trên bàn sang một bên: "Khương thiếu gia, mấy người có ý gì đây? Cậu ta là bạn của tôi, các người định chơi tôi hả?"

Ánh mắt Khương thiếu nhìn Ngô Vân Cương tràn đầy thú vị: "Ngô tổng à, ông nói câu này nghĩa là sao? Ông giới thiệu anh ta cho chúng tôi làm quen chẳng phải vì muốn anh ta gia nhập giới này à? Nếu chuyện nhỏ xíu này mà anh ta không làm được thì sau này anh ta đi được bao xa? Có phải hôm nay ông thấy tôi dễ chịu, không nổi nóng nên ông cho rằng có thể khoa tay múa chân trước mặt tôi không? Hôm nay tôi nói câu này, rượu này bắt buộc phải uống. Anh ta không uống thì người uống là ông."

“Khương thiếu gia, xin cậu nương tay cho. Ngày mai tôi đến tạ lỗi với cậu được không?” Ngô Vân Cương nói, đồng thời mong đợi khi nào Lâm đại sư đến. Nếu thêm một người cũng dễ mang Vương Minh Dương rời đi.

Ông ta biết những vị thiếu gia này không dễ dây vào, tính tình xấu xa, rất cao ngạo, không xem ai ra gì.

Rõ ràng hôm nay muốn chơi bọn họ, không phải đến để quen biết.

Nếu Vương Minh Dương uống tiếp, e rằng sẽ chết mất.

Đùng!

Đúng lúc này, có người mở cửa phòng ra.

Ngô Vân Cương nhìn thấy người tới, lập tức vui mừng, cảm giác cứu tinh đến rồi.

Lâm Phàm đẩy cửa ra, thấy tình huống trong phòng, cau mày, mau chóng đến bên cạnh Vương Minh Dương: “Vương Minh Dương, anh tỉnh lại cho tôi.”

Vương Minh Dương mơ mơ màng màng, sau đó mở mắt ra, cười ngây ngô: “À, người anh em, sao cậu lại đến đây…”

Lâm Phàm thấy Vương Minh Dương như vậy, thở phào: “Tôi mà không đến kịp thì anh uống đến chết thật rồi.”

Triệu thiếu gia thấy người lạ bước vào, lập tức giận dữ đứng lên: “Anh là ai? Ai cho phép anh bước vào đây? Hôm nay anh ta nhất định phải uống hết mới có thể rời đi.” Sau đó đi đến gần Lâm Phàm, một tay chộp vào bờ vai của Lâm Phàm.

“Tôi uống chết anh…” Bả vai Lâm Phàm lắc một cái, đánh Triệu thiếu gia một bạt tai bay qua một bên, sau đó không thèm để ý đám ôn thần này muốn làm gì, đỡ Vương Minh Dương đến thùng rác ở ngoài phòng, ngón tay ấn bụng Vương Minh Dương.

“Ọe…” Phần bụng Vương Minh Dương co vào, một mùi hôi khó tả từ trong miệng trào ra, kèm theo đó là một vũng nước phun ra ngoài.

Cuối cùng có cả một chất màu vàng bị nôn ra ngoài, ngay cả mật cũng phun ra luôn rồi.

Chương 743: Không uống cũng phải uống

“Đã nói với anh là chú ý an toàn, chú ý an toàn mà để người ta ép như vậy đó hả?” Lâm Phàm lắc đầu nói.

“Minh Dương không sao chứ?” Ngô Vân Cương lo lắng hỏi.

Lâm Phàm lắc đầu: “Không sao, hai người đã xảy ra chuyện gì mà để anh ấy uống nhiều vậy?”

Ngô Vân Cương lên tiếng đáp: “Tôi và Minh Dương muốn đầu tư một hạng mục ở thủ đô, có khả năng cao sẽ có một số trắc trở nên định quen biết vài người có thân thế, nào ngờ những người này cố ý chuốc rượu, giống như không uống là không nể mặt họ. Ban đầu tôi cũng không nghĩ nhiều, tưởng uống ít đến điểm dừng là được. Nào ngờ uống hết một ly, đối phương tiếp tục ép thêm một ly, không thể dừng lại được.”

“Bà mẹ nó, mấy người là ai thế?” Đúng lúc này, từ trong phòng có một nhóm người phóng vọt ra, đứng đầu là Triệu thiếu gia, người lúc nãy bị Lâm Phàm tát vào mặt, khóe miệng vẫn còn rướm máu.

“Anh là ai?” Lâm Phàm nhìn những người đối diện, hỏi lại.

“Hôm nay mấy người không giải quyết cho đàng hoàng thì đừng hòng rời khỏi đây.” Triệu thiếu gia lên tiếng, chị Diễm ở bên cạnh ra lệnh cho bảo vệ trong sơn trang đến để bao vây bọn Lâm Phàm lại.

Tiểu Vương đứng kế bên Lâm Phàm, cau mày nhìn tình huống trước mắt, muốn ra mặt bày tỏ thân phận nhưng Lâm Phàm giơ tay ngăn lại.

“Cũng tốt, vốn tôi định dẫn người đi nhưng bây giờ chuyện này không thể giải quyết qua loa như vậy được, ai ép anh ấy uống rượu?” Lâm Phàm cất lời.

Nãy giờ Khương thiếu gia nhìn Lâm Phàm với vẻ nghiền ngẫm, lập tức nở nụ cười: “Không ai ép anh ta uống cả, là tôi bắt anh ta uống đấy. Hơn nữa anh ta không dám không uống, không uống rượu do Khương thiếu gia tôi mời tức là không nể mặt Khương thiếu gia tôi rồi.”

Chị Diễm bên cạnh nói: “Khương thiếu gia, có cần đánh cho một trận rồi ném ra ngoài không?”

Khương thiếu gia lắc đầu: “Không cần thiết, chỉ là hạng người nhãi nhép thôi, đánh một trận thì quá đơn giản cho họ. Có thấy Tiểu Triệu bị hắn ta đánh không? Chuyện này không thể nhịn được, chắc chắn phải dạy cho họ biết lễ độ.”

Triệu thiếu gia gật đầu: “Đúng vậy, tôi sẽ không bỏ qua chuyện này một cách đơn giản, nhất định thằng nhóc này phải trả giá đắt.”

Lâm Phàm đến trước mặt Khương thiếu gia, nhìn nhau mặt đối mặt. Khương thiếu không hề nao núng, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Phàm nói: “Được lắm, dám đụng đến người của tôi ngay trước mặt tôi, Khương thiếu gia tôi mời rượu chưa từng có ai dám không muốn.”

Khoảng cách hai người tối đa chỉ ba, bốn mươi centimet bỗng nhiên Lâm Phàm giơ tay ra giữa, chộp lấy đầu Khương thiếu gia. Tóc Khương thiếu được chải vuốt ra sau nhưng bây giờ lại bị Lâm Phàm nắm lấy kéo vào trong phòng.

“Không phải anh thích uống à? Đi! Hôm nay tôi sẽ cho anh uống cho đã.” Lâm Phàm kéo Khương thiếu đến ngay mặt bàn, chỉ vào đống rượu: “Đây, uống cho tôi xem, Lâm Phàm tôi mời rượu chưa có ai dám không uống bao giờ.”

Người xung quanh thấy cảnh này, ai cũng sợ choáng váng.

Họ không nghĩ sẽ có một thằng nhóc không sợ chết, dám làm vậy với Khương thiếu gia, tên này không muốn sống rời khỏi thủ đô à?

Hai người Mã thiếu gia và Hoàng thiếu gia ngẩn người, không kịp phản ứng.

Sắc mặt chị Diễm cứng đơ, quát với bảo vệ xung quanh: “Các người còn đứng nhìn nữa hả? Không thấy Khương thiếu gia bị đánh sao? Mau xông lên cho tao.”

Bảo vệ đứng quanh đó trợn tròn mắt, Khương thiếu gia là khách quen nơi này. Hơn nữa trong ấn tượng của họ, Khương thiếu gia là một người rất oai phong, bất kể là ai cũng phải nể mặt Khương thiếu gia, không dám cãi hắn ta nửa lời.

Hôm nay lần đầu tiên họ thấy chuyện này.

Tiểu Vương đứng ngay đó, thấy hình hình trước mặt lập tức chặn cửa lại, võ nghệ cao cường, một cước đá bay tên bảo vệ đang muốn xông lên.

Ngô Vân Cương thấy cảnh này cảm thấy quá đã nhưng hơi lo lắng, ông ta biết rõ thân phận Khương thiếu gia không dễ đụng vào, chắc chắn sẽ có phiền toái.

Nhưng nghĩ đến việc Vương Minh Dương bị chơi đến thế này, trong lòng ông ta bừng bừng lửa giận.

Sợ cái quái gì.

Cùng lắm thì chịu trách nhiệm thôi.

Tiểu Vương: "Lâm đại sư cứ lo chuyện của ngài đi, ngoài cửa cứ để tôi trông."

Lâm Phàm gật đầu, sau đó nhìn vào gương mặt âm trầm của Khương thiếu: "Uống cho tôi."

Khương thiếu gia muốn bật dậy: "Anh biết tôi là ai không?"

Lâm Phàm đá một phát vào đầu gối Khương thiếu gia, bắt hắn ta tiếp tục quỳ xuống đất: "Tôi chẳng quan tâm anh là ai, dù anh có là Ngọc Hoàng đại đế xuống đây thì hôm nay cũng phải uống hết cho tôi."

"Con mẹ mày, má nó…" Khương thiếu gia chửi ầm lên, hắn ta chưa bao giờ chịu sỉ nhục như vậy, không thể nhịn, thật sự không nhịn nổi.

Một cái tát bay lên trên gương mặt đẹp trai của Khương thiếu, sức hơi mạnh nên trên mặt Khương thiếu gia lập tức xuất hiện năm ngón tay đỏ tươi: "Uống cho tôi."

"Tao không uống." Lửa giận trong lòng Khương thiếu gia cháy phừng phừng, hận không thể giết chết thằng chó này.

"Được, không uống chứ gì? Để tôi đút anh uống." Lâm Phàm nắm tóc Khương thiếu gia, kéo ngược đầu hắn ta ra sau. Hai ngón tay bóp họng Khương thiếu gia để hắn ta há miệng, sau đó cầm chai rượu nhét vào: "Không uống cũng phải uống. Muốn chơi bạn của Lâm Phàm tôi thì để tôi xem anh có năng lực cỡ nào."

Ực! Ực! Ực!

Rượu chảy vào miệng Khương thiếu gia, men theo hai bên mép chảy ra ngoài, mùi rượu cay nồng xộc vào miệng hắn ta. Hắn ta cố sức giãy giụa nhưng đáng tiếc là đối phương quá khỏe.

Rót được nửa chai, Lâm Phàm buông tay ra.

Gương mặt Khương thiếu gia đỏ bừng, hai tay chống trên mặt đất, nôn mửa không ngừng, thiếu chút nữa mất mạng.

Chương 744: Anh hồ đồ thật rồi

Ngoài cửa.

Điện thoại Tiểu Vương reo vang.

Liếc những người khác một cái, sau đó nhận điện thoại: "Trịnh lão."

Trịnh Trọng Sơn hỏi: "Bên đó thế nào rồi? Có rắc rối gì không?"

Tiểu Vương: "Không có vấn đề gì lớn, chẳng qua một đám ăn chơi dám khi dễ bạn của Lâm đại sư, Lâm đại sư đang dạy dỗ thằng tên đó trong phòng."

"À, hỏi thử xem cha của mấy thằng nhóc đó là ai." Trịnh Trọng Sơn hỏi.

Tiểu Vương nhìn đám người đó: "Cha của cái tên Khương thiếu gia gì đó ở bên trong tên gì?"

Người bên ngoài đã bị tình huống bên trong làm cho choáng váng, Tiểu Vương như chiến thần chặn ở ngay cửa ra vào, bảo vệ không ai có thể xông qua được.

Chị Diễm là quản lý nơi này, cô ta chưa bao giờ gặp chuyện thế này, vội nói: "Cha của vị Khương thiếu gia kia là Khương Hải, mấy người mau chóng thả anh ấy ra. Nếu không mấy người không gánh nổi hậu quả đâu."

Tiểu Vương không quan tâm, báo lại đúng sự thật: "Người bên trong họ Khương, cha là Khương Hải."

Trịnh Trọng Sơn: “Khương Hải? Không biết, hàng con cháu thôi mà. Nói với Lâm đại sư cứ đánh cho đã đi, có gì tôi chịu trách nhiệm, không chết người là được.”

“Vâng.”

Tiểu Vương nói vọng vào bên trong: “Lâm đại sư, ông Trịnh nói chuyện này anh muốn làm gì thì làm, có chuyện gì thì ông ấy chịu trách nhiệm, chỉ cần đừng giết người là được.”

“Tốt, cám ơn lão Trịnh giúp. Tôi nợ ông ấy một ân tình, ngày khác đích thân tôi sẽ đến nhà cảm ơn.” Lâm Phàm mở miệng nói.

Tiểu Vương trần thuật chính xác lời của Lâm đại sư lại cho ông Trịnh, ông Trịnh sau khi nghe xong rất vui mừng: “Được, được. Nhớ bảo vệ Lâm đại sư cho thật tốt.”

“Vâng.”

…

Trong phòng.

Tất nhiên Lâm Phàm biết Khương thiếu gia này không dễ đụng vào, cũng có tiếng tăm ở thủ đô. Hôm nay mình thì sướng tay rồi nhưng khó đảm bảo sau này Ngô Vân Cương có thể bình an ở thủ đô, mà bây giờ có Trịnh Trọng Sơn đảm bảo, mọi việc trở nên rất dễ dàng.

Thế mà lại thiếu một ân tình, chuyện nợ ân tình không dễ giải quyết nhưng không còn cách nào khác, chẳng phải chỉ cần tốn chút thời gian vẽ một bức tranh sao, không có gì đáng ngại.

Nhất là bây giờ, hắn đã rõ ràng, cái gọi là ký tên chính là sau này trở thành người một nhà, có Hiệp hội làm chỗ dựa chống lưng phía sau.

Với thân phận và địa vị của ông Trịnh, nếu mình đối phó với người bình thường có lẽ sẽ khiến ông Trịnh tức giận nhưng ông Trịnh sẽ hết sức ủng hộ việc ức hiếp mấy tên thế này.

Chị Diễm thấy cảnh này đã vượt ra khỏi sự khống chế của cô ta, mau chóng gọi anh rể đến.

Nếu Khương thiếu gia xảy ra chuyện ở đây thì Thiên Vân sơn trang của họ phải ăn quả đắng.

Trong phòng, Khương thiếu gia mềm oặt nhưng ánh mắt vô cùng hung hăng, há miệng nôn thốc nôn tháo, sau đó ác độc nói: "Tao sẽ không bỏ qua cho mày đâu."

Lâm Phàm cầm chai rượu lên: "Không bỏ qua là chuyện của anh, bây giờ phải uống cho tôi."

Ngô Vân Cương đứng ngoài cửa lạnh toát sống lưng, ông ta phát hiện Lâm đại sư quá tàn bạo. Đây là lần thứ nhất ông ta thấy một Lâm đại sư hung hăng như vậy.

Tiểu Vương là cảnh vệ của Trịnh Trọng Sơn, kiến thức uyên bác, nghe tiếng ầm ĩ phát ra từ trong phòng, có hơi trầm ngâm. Anh ta cảm thấy có chút ngạc nhiên với Lâm đại sư, tò mò không biết Lâm đại sư đang làm cái gì mà thủ đoạn rất tàn nhẫn.

Âm thanh Khương thiếu gia từ trong phòng vang vọng, sắc mặt đám người bên ngoài tái xanh, nhất là vẻ mặt ba vị đại thiếu gia đi theo Khương thiếu gia vô cùng lo lắng, bọn họ không nghĩ sẽ xảy ra chuyện thế này. Đây là Khương thiếu gia đó, thế nhưng lại đang bị bắt ở bên trong và bị một gã ất ơ ở đâu đến dạy dỗ.

Chuyện này có nói ra ngoài cũng chẳng ai tin.

Vương Minh Dương ói một trận, cả người mất hết sức lực, đầu óc mơ hồ: "Sao tôi lại ở đây? Vân Cương, hình như khi nãy tôi mới thấy huynh đệ của tôi đến phải không, những người khác đâu rồi nhỉ?"

Ngô Vân Cương đỡ Vương Minh Dương, trong lòng rầu rĩ, đồng thời vô cùng sợ hãi với hành động của Lâm đại sư đang làm trong phòng.

"Lâm đại sư đang ở trong phòng xả giận giúp anh, lần này xem như chúng ta mang tiếng xấu rồi." Ngô Vân Cương không biết nói sao, không còn gì để nói nữa cả.

Vương Minh Dương liêu xiêu sờ tay nắm cửa ra vào ngay nơi Tiểu Vương đang chặn lại, sau đó khoác lên vai đối phương: "Người anh em này, phiền anh nhường đường một chút. Anh đang cản đường đi của tôi, anh em tôi đang ở bên trong đó."

Tiểu Vương nhìn con ma men đối diện, hơi nghiêng người, Vương Minh Dương tựa vào mép cửa nhìn vào trong nói:

“Huynh đệ à, cậu đang làm gì thế hả? À, sao Khương thiếu gia lại quỳ gối trước mặt người huynh đệ của tôi vậy? Anh trai của tôi ơi, sao anh lại để Khương thiếu gia quỳ trước mặt anh vậy hả? Nhân vật số một đứng đầu Thượng Hải thấy người ta còn phải gọi hai tiếng Khương thiếu gia nữa đó, anh định lợi hại hơn cả người đứng đầu Thượng Hải hay sao?”

Lâm Phàm liếc Vương Minh Dương: “Né qua chỗ khác, uống đến nỗi như vậy, biết một cộng một bằng mấy không?”

“Biết chứ.” Vương Minh Dương ngẩng đầu, cười ngây ngô: “Chuyện đơn giản vậy mà phải hỏi? Sao anh không biết được? Một cộng một không phải bằng ba thì chứ bằng mấy? Con nít còn biết, cậu nghĩ tôi ngốc à?”

“Anh hồ đồ thật rồi.” Hắn thấy Vương Minh Dương bắt đầu ăn nói xà lơ lập tức nổi điên, ra xã hội làm ăn bao lâu nay mà không biết bảo vệ bản thân mình, bị người ta chơi như vậy cũng đáng đời lắm.

“Không có ngốc nha…” Vương Minh Dương phản đối, sau đó Ngô Vân Cương mau chóng kéo Vương Minh Dương: “Tôi nói Minh Dương nè, cậu mau đến đây nghỉ ngơi đi, đừng lộn xộn nữa.”

Chương 745: Chủ nhà đến

Trong phòng.

Khương thiếu gia nghe lời nói của Vương Minh Dương cảm thấy đối phương đang cười vào mặt mình, lửa giận bốc lên cao ngùn ngụt.

“Rốt cuộc mày là thằng nào? Má, hôm nay tao chịu thua mày nhưng mày đừng tưởng sẽ dễ thoát tội. Tao có thể để tụi mày lết khỏi thủ đô này.” Khương thiếu gia uy hiếp, giọng điệu xấu xa, nhất là ánh mắt hận không thể nuốt chửng Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn ra người này không phải người bình thường. Nếu người bình thường dám chọc tên Khương thiếu gia thật sự chính là chui đầu vào rọ, nhưng mình là người bình thường à? Chắc chắn không phải, vậy nên hắn không hề sợ hãi, mặc kệ

lai lịch thằng nhóc này thế nào, dám ăn hiếp anh em mình thì phải trả giá đắt.

Nhất là khi thấy dáng vẻ bây giờ của Vương Minh Dương, trong lòng hắn rất tức giận.

"Mau, uống cho tôi." Lâm Phàm không nói lằng nhằng, bóp miệng Khương thiếu gia há ra, nhét thẳng miệng chai vào miệng gã, trút nước chảy xuống.

Mùi rượu kích thích lan ra xung quanh, Khương thiếu gia bị sặc đến đỏ bừng gương mặt, bỗng nhiên cơ thể giãy giụa nhưng dưới sự khống chế của Lâm Phàm, hắn ta buộc phải ngoan ngoãn uống.

Bây giờ Triệu thiếu gia đã bị hù đến mất mật: "Chị Diễm mau cho người vào trong cứu Khương thiếu gia ra ngoài đi."

Chị Diễm đứng chết trân, mắt trợn trừng miệng há to, không biết phải đáp thế nào, chuyện bên trong đã vượt ra khỏi sự kiểm soát của cô ta.

"Triệu thiếu gia, tôi không có cách nào. Bây giờ phải đợi anh rể của tôi đến thôi." Chị Diễm đáp.

Mã thiếu gia đứng cạnh đó cũng vội la lên: "Chờ anh ta tới đã xong chuyện hết rồi. Bảo vệ của các người đâu? Bảo bọn họ xông vào, còn suy nghĩ làm gì nữa?"

Mặt Hoàng thiếu gia lộ vẻ dữ tợn: "Chị Diễm, chắc chị hiểu rõ hậu quả nếu Khương thiếu gia có gì bất trắc, lúc đó chị nghĩ Thiên Vân sơn trang của chị có chối bỏ trách nhiệm được không?"

"Á!"

Ngay lúc đó, bên trong vang lên tiếng kêu thảm thiết của Khương thiếu gia.

Cả đám không biết đã xảy ra chuyện gì, mắt nhìn vào khe cửa thấy cảnh bên trong bỗng chốc đổ mồ hôi lạnh toàn thân.

Khương thiếu gia lắc đầu: "Không uống, không uống nổi nữa. Mày ngưng lại cho tao."

"Không uống nổi nữa à?" Lâm Phàm cười nhếch mép: "Không uống nổi nữa cũng phải uống cho tôi. Anh có biết quan hệ của

tôi và Vương Minh Dương là gì không?"

Hảo hán không chấp nhất chuyện trước mắt, bây giờ mình đang trong tay đối phương, không thể chống cự lại được. Một chai rượu Tây đã trút hết vào bụng khiến bụng hắn ta sắp nứt toác ra rồi.

"Bạn bè, bạn bè, không, anh ta là anh em của anh…" Khương thiếu vội nói, bây giờ không phải hắn ta hối hận mà là không nghĩ đến mình có thể xảy ra chuyện như vậy ở ngay trong sơn trang Thiên Vân này.

Lâm Phàm vung tay lên tát vào mặt Khương thiếu gia, làm cho toàn bộ rượu trong miệng hắn ta phun ra ngoài: "Mẹ nó, biết anh ấy là anh em của tôi mà còn dám chơi anh ấy à? Hôm nay tôi tuyên bố một câu, anh phải uống hết số rượu ở đây cho tôi, nếu không uống hết thì có Ngọc Hoàng đại đế xuống đây, anh cũng đừng hòng rời khỏi."

"Không được, tôi chết mất!" Khương thiếu gia thấy trên những chai rượu Tây trên bàn, đầu lắc điên cuồng như trống bỏi. Nếu uống hết số rượu này, hắn ta chết chắc.

Lâm Phàm: "Không sao, uống cho tôi. Tôi sẽ không để anh chết, ít nhất trước khi anh uống xong thì tôi sẽ không để anh chết được."

Chuyện này hắn không hề nói cho qua loa, Khương thiếu gia quả thật là người có địa vị, nếu mình có thể làm cho hắn ta tàn phế đến mức sợ hãi, lưu lại ám ảnh trong lòng hắn ta có lẽ sau này hắn ta sẽ thành thật hơn.

Mình có thể trở về Thượng Hải nhưng Ngô Vân Cương ở thủ đô, chưa kể thỉnh thoảng Vương Minh Dương cũng đến đây. Mình không thể nào theo họ mãi, nếu vậy chỉ có thể làm cho Khương thiếu gia này hoàn toàn suy sụp mới được, để mỗi khi hắn ta nghĩ đến việc trả thù thì trong đầu sẽ hiện lên cảnh tượng hôm nay, cho hắn ta biết kết quả cuối cùng đang đợi hắn ta là gì.

Lâm Phàm cũng cảm giác, từ xưa đến nay đây là lần mình giận dữ nhất.

Lúc này.

Bên ngoài.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Từ xa có một người đàn ông trung niên với vẻ mặt cau có đi tới, phía sau có mấy tên thanh niên cao lớn.

“Anh rể.” Chị Diễm thấy người này lập tức vui mừng hớn hở.

Bọn Triệu thiếu gia thấy người đến, trong lòng khẽ run, người đến chính là ông chủ của sơn trang này, Kim Thánh Văn.

Người này có thể thành lập sự nghiệp cỡ này tại thủ đô, thực lực không đơn giản. Nếu chỉ nói mạnh cũng không đủ, thuộc về người có thể giao thiệp cả hai giới hắc bạch.

“Triệu thiếu gia, Mã thiếu gia, Hoàng thiếu gia, xảy ra chuyện gì rồi?” Dù Kim Thánh Văn gọi ba người là “thiếu gia” nhưng vẫn giữ giọng điệu kẻ cả, tất nhiên không xem ba người này ra gì. Dù sao ông ta cũng xem như có quan hệ ngang hàng với cha của ba thằng nhóc này.

Triệu thiếu gia vội bước lên: “Anh Văn đến rồi, Khương thiếu gia đã bị một thằng ất ơ nhà quê kéo vào trong phòng dạy dỗ, anh mau cứu anh ấy đi, nếu không sẽ xảy ra chuyện mất.”

Kim Thánh Văn nhíu mày, anh ta không ngờ có người dám tới địa bàn của mình kiếm chuyện, ánh mắt nhìn người đàn ông đang canh giữ cửa ra vào: “Các người làm ăn kiểu gì vậy? Chỉ có một người mà cũng không giải quyết được? Còn đứng đó làm gì? Kéo ra ngoài cho tôi. Tôi muốn xem thử ai dám gây chuyện trong địa bàn của Kim Thánh Văn tôi đây. Đúng là ăn phải gan hùm mật gấu rồi.”

Ngô Vân Cương đang lo chăm sóc Vương Minh Dương, vừa thấy người đến, vẻ mặt thay đổi ngay lập tức.

Ông ta có thể không biết người khác, nhưng chắc chắn phải biết Kim Thánh Văn này.

Nếu anh ta đã đến đây thì chuyện này … Tiêu rồi…

Chương 746: Anh làm gì vậy hả Kim Thánh Văn

“Anh Văn.” Ngô Vân Cương vội bước đến, chặn trước mặt Kim Thánh Văn, tại thủ đô địa vị của Ngô Vân Cương không

thấp, dù gì cũng là thương nhân nổi tiếng. Tuy nhiên đối với người nửa hắc nửa bạch này, ông ta không thể nào trên cơ đối phương được.

Bản thân mình là doanh nghiệp làm ăn đàng hoàng, chuyện gì cũng theo quy định nhưng đối với hạng người như Kim Thánh Văn thì ông ta không thể đụng vào bởi vì đụng vào rất phiền phức.

Rất nhiều thủ đoạn, bản thân ông ta không thể đấu lại anh ta.

Kim Thánh Văn nhìn người đối diện có vẻ quen thuộc nhưng nhất thời vẫn không nhớ ra là ai: "Anh là?"

"Tôi là Ngô Vân Cương. Trước đây tôi đã từng gặp anh một lần." Ngô Vân Cương tự giới thiệu, ông ta hy vọng danh tiếng của mình còn chút giá trị nhưng thật sự có vậy không thì là chuyện khác.

Kim Thánh Văn: "À" lên, không thèm ngó ngàng đến Ngô Vân Cương nữa, sau đó hỏi: "Anh ở đây làm gì?"

Mắt ông ta không mù, khẳng định tình huống trước mắt có liên quan đến đối phương, hắn nhìn một vòng, khẽ cau mày: "Anh gây chuyện này sao?"

Ngô Vân Cương thoáng im lặng, sau đó mở miệng: "Anh Văn, chuyện này hiểu lầm thôi. Bạn của tôi bị mấy người Khương thiếu gia ép rượu, xảy ra chút mâu thuẫn nhỏ. Hi vọng anh Văn nể mặt tôi bỏ qua cho, tôi sẽ giải quyết thật thỏa đáng."

Nếu để Kim Thánh Văn nhúng tay vào thì chuyện sẽ càng phức tạp, không thể nhẹ nhàng giải quyết cho xong, nhất định sẽ xảy ra chuyện lớn.

"Ha ha." Kim Thánh Văn cười lạnh, sau đó chỉ phía trước: "Anh nghe thấy tiếng gì trong đó không? Vậy mà còn anh dám nói với tôi đây là hiểu lầm à? Anh xem tôi là thằng điếc sao?"

Ngô Vân Cương hơi lúng túng, đứng bên ngoài có thể nghe thấy rõ ràng âm thanh rất lớn do Lâm đại sư dạy dỗ Khương thiếu gia bên trong vang ra.

Tiếng kêu của Khương thiếu gia vang lên thê thảm không dứt.

Chị Diễm đứng cạnh nói: "Anh rể, bọn họ chung xuồng với nhau, mau cứu Khương thiếu gia ra ngoài. Nếu xảy ra chuyện

gì chúng ta không gánh nổi trách nhiệm.”

Kim Thánh Văn gật đầu, cảm giác thật sự là vậy. Nếu có chuyện gì thì ông ta sẽ không biết phải trả lời thế nào, nhất là đối với cha của Khương thiếu gia từng giúp đỡ mình rất nhiều. Nếu con của ông ta xảy ra chuyện ở địa bàn mình thì không thể xem như không liên quan gì đến mình được.

“Ngoan ngoãn đứng đó chờ tôi.” Kim Thánh Văn đẩy Ngô Vân Cương ra, đi thẳng vào phòng.

Ngô Vân Cương bất ngờ không kịp chuẩn bị, xém nữa té ngã trên mặt đất.

Ông ta chỉ là thương nhân, nhưng ông ta biết rõ hoàn cảnh sâu xa của Kim Thánh Văn, cách thức làm giàu không thể cho người ta biết. Dựa vào một cửa tiệm uốn tóc làm nên đến bây giờ, sau đó kinh doanh đủ loại hội sở, khách sạn, giá trị bản thân của ông ta không thấp hơn Vương Minh Dương bao nhiêu.

Có mối quan hệ với người của mọi tầng lớp, là một người có số má tại thủ đô, đồng thời sơn trang Thiên Vân là nơi Kim Thánh Văn rất xem trọng. Bình thường dùng để kết giao với người có quyền to chức trọng, hơn nữa nơi này người thường không vào được, chỉ có người có thực lực chân chính mới có thể làm khách ở nơi đây.

Trong lòng đám người Triệu thiếu tức giận: “Anh Văn nhất định phải trút giận cho bọn em, bọn em bị một thằng nhà quê khi dễ trong sơn trang như vậy, nếu truyền ra ngoài người ta không những chê cười bọn em mà chê cười luôn cả anh Văn đấy.”

Kim Thánh Văn mặc xác những người này, nhưng cũng gật đầu nói: “Mọi người cứ yên tâm, xảy ra chuyện ở sơn trang Thiên Vân của tôi thì chính là chuyện của tôi, nhất định tôi sẽ cho mọi người một câu trả lời công bằng.”

Trong lòng đám người Triệu thiếu gia thở dài, chỉ cần Kim Thánh Văn ra tay thì mọi chuyện có thể giải quyết dễ dàng, người canh giữ ở cửa ra vào lợi hại ư? Lợi hại hơn nữa cũng không thể qua khỏi Kim Thánh Văn được.

Dựa vào sự hiểu biết của bọn họ, Kim Thánh Văn rất có tiếng nói, chỉ cần gọi một cú điện thoại có thể kéo cả trăm người đến. Tất cả cùng nhau xông lên, đối phương chỉ có một người làm sao đấu lại nổi.

Cửa ra vào.

"Tránh ra." Giọng Kim Thánh Văn nghiêm túc, không hề xem Tiểu Vương vào mắt. Đối với ông ta, chuyện này phải giải quyết cho hoàn mỹ, đồng thời không biết ai là người to gan dám gây chuyện ở địa bàn anh ta.

Tiểu Vương đứng nghiêm một chỗ, ánh mắt nhìn Kim Thánh Văn không hề nhúc nhích.

"Kim Thánh Văn cứu tôi." Bên trong vang lên tiếng Khương thiếu gia.

Bây giờ Khương thiếu gia sắp suy sụp rồi, hắn ta phát hiện người thanh niên trước mắt này là một thằng điên, điên từ đầu đến chân nên mới dám đối xử với mình như vậy.

"Khương thiếu gia, cậu chờ chút." Kim Thánh Văn mở miệng nói, sau đó nhìn Tiểu Vương: "Tôi cho cậu ba giây suy nghĩ, có đôi khi cơ hội ở ngay trước mắt, đừng có mà không biết tốt xấu."

Trong phòng.

Lâm Phàm thấy Khương thiếu gia còn có sức kêu cứu thì càng ra tay thêm mạnh mẽ, mặc kệ bên ngoài xảy ra chuyện gì cũng không là gì đối với hắn. Hôm nay Khương thiếu gia còn đứng được thì xem như hắn thua.

Ọe.

Khương thiếu gia như chó chết, dạ dày co rút mãnh liệt, bên trong nhộn nhạo, phun ra toàn bộ đồ ăn hôm nay.

Trong phòng bừa bộn, khắp nơi toàn là rượu.

Khương thiếu gia sắp bị ép điên: "Anh làm gì vậy hả Kim Thánh Văn? Còn không mau vào đây cứu tôi? Anh muốn tôi chết đúng không?"

Chương 747: Tôi nói anh đứng nghiêm

Ngoài cửa.

Kim Thánh Văn cau mày, trong lòng đang cố nén lửa giận bừng bừng, nhìn Tiểu Vương đang đứng ngay cửa: "Được, hay lắm, nếu cậu không biết quý trọng cơ hội này thì đừng hối hận."

Hắn giơ một ngón tay lên.

Những người đàn ông vạm vỡ tiến lên, chuẩn bị tóm lấy Tiểu Vương.

Đối với Tiểu Vương, anh ta không hề lo lắng với tình huống trước mắt chút nào, dựa vào chỉ thị của Trịnh lão, nếu gặp phải tình huống ép buộc có thể để lộ ra thân phận.

Những tay chân sau lưng Kim Thánh Văn thực lực không tệ, tuy một mình anh ta có thể ngăn lại nhưng khó tránh không xảy ra chuyện. Vì để hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn hảo, anh ta cảm thấy mình phải lộ thân phận ra ánh sáng.

"Xem cho thật kỹ." Lúc này Tiểu Vương móc một quyển sổ nhỏ màu đó trong ngực ra, cầm trong tay sau đó giơ trước mặt Kim Thánh Văn.

Ban đầu Kim Thánh Văn không thèm để ý nhưng khi liếc mắt thấy, tinh thần bỗng rung lên, trợn mắt nghẹn họng nhìn thứ đồ đặt trước mắt mình.

Có lẽ người khác không biết nhưng anh ta không thể không biết.

Hiện trường bỗng nhiên yên tĩnh lại, thật lâu không ai nói câu nào.

"Xem hiểu không?" Tiểu Vương nghiêm nghị nói, ánh mắt sắc bén.

Thân thể Kim Thánh Văn run khẽ: "Đây.. Đây là…" Ông ta không dám tin, sau đó ngẩng đầu nhìn Tiểu Vương dường như muốn nhìn thấu cảm xúc của người đối diện. Ông ta không phân rõ được thật hay giả nhưng trong lòng đã tin tưởng đây chính là sự thật.

"Tôi hỏi anh xem hiểu không? Anh câm rồi à?" Giọng Tiểu Vương cao lên, càng có vẻ nghiêm trang. Anh ta đi theo bên cạnh Trịnh lão tất nhiên có chỗ hơn người, cho dù kỷ luật hay

tư tưởng đều vượt qua kiểm tra đặc biệt, nếu không cũng không thể trở thành cảnh vệ thiếp thân của Trịnh lão.

Cổ họng Kim Thánh Văn khô khốc, sau đó ngơ ngác gật đầu: "Xem hiểu."

"Nếu hiểu rồi, anh muốn làm gì? Đứng yên một bên cho tôi. Anh định ra mặt giải quyết chuyện này hay sao? Anh không sợ cái sơn trang Thiên Vân này của anh biến mất khỏi thủ đô trong đêm nay à?" Phong cách Tiểu Vương mạnh mẽ, lời nói vô cùng nghiêm khắc.

Cho dù Kim Thánh Văn không phải người thường nhưng bây giờ cũng bị dọa sợ.

Nếu tất cả là sự thật vậy lai lịch của đối phương quá khủng khiếp.

Là em vợ của Kim Thánh Văn, chị Diễm dựa vào hào quang của chị mình, cô ta quản lý mọi việc của sơn trang Thiên Vân. Hơn nữa giữa cô ta và anh rể có vài bí mật không thể lộ ra ánh sáng.

Từ một người phụ nữ bình thường, không có kiến thức xã hội dần dần trở thành một đóa hoa giao tiếp thành thạo điêu luyện giữa những người quyền quý, quá trình đó chịu bao nhiêu cay đắng, mất bao nhiêu công sức.

Đồng thời từ đó cô ta luyện được một đôi mắt tinh tường, có thể nhận rõ tình huống.

Thái độ lúc này của anh rể, dưới cái nhìn của cô ta thì có lẽ đã xảy ra chuyện gì đó mà có thể đã dọa anh rể. Chuyện có thể dọa được anh rể thì không phải là vì đối phương có bao nhiêu tiền, vì bao nhiêu tiền cũng không làm anh rể lo ngại được, như vậy chỉ còn một lý do, đó chính là quyền lực.

Người đàn ông chặn cửa kia móc ra một quyển sổ nhỏ, cô ta không biết đó là gì nhưng sau khi anh rể xem xong thì sắc mặt thay đổi. Rõ ràng đây không phải đồ vật bình thường, nhất định đây là giấy chứng nhận gì đó mà ngay cả anh rể cũng phải e ngại.

Tiểu Vương ghét nhất là những thứ này, anh ta đi theo Trịnh lão nên biết chuyện Trịnh lão chán ghét nhất chính là những đứa nhóc đời sau, bọn họ chỉ dựa vào thành quả do thế hệ

trước vất vả phát triển để lợi dụng, làm những trò không thể đưa ra ánh sáng.

Anh ta cảm thấy chuyện Lâm đại sư dạy dỗ Khương thiếu ở bên trong rất hợp tình hợp lý.

“Tôi nói anh đứng nghiêm, anh nghe không hiểu à?” Ánh mắt Tiểu Vương lạnh lùng sắc bén nhìn chòng chọc vào Kim Thánh Văn.

Kim Thánh Văn là đầu sỏ một phương ở thủ đô, chưa bao giờ bị người ta nói chuyện với thái độ như vậy nhưng bây giờ ông ta không thể cãi lại. Bởi vì với người chống lưng cho người trước mặt này cho dù là mười như ông ta, thậm chí một trăm người như ông cũng không chọc nổi.

Lúc này Kim Thánh Văn đứng nghiêm, không hề còn dáng vẻ tự ti thong dong như trước.

Nhưng bây giờ việc ông ta tò mò nhất chính là người bên trong là ai, sao lại có chỗ dựa thế này. Nếu thật sự có chỗ dựa như vậy sao có thể chỉ là một kẻ vô danh không ai biết ở thủ đô này chứ.

Đám người Khương thiếu gia cũng xem như là những nhân vật trẻ tuổi ở thủ đô không thể nào không biết người này. Nhưng mà với tình huống hiện nay, người ta đang dạy dỗ Khương thiếu gia ở bên trong, vậy tất nhiên là họ không biết nhau rồi. Chẳng lẽ người trong đó thích làm chuyện giả heo ăn thịt hổ sao?

“Anh Văn, anh sao thế? Vì sao không cứu Khương thiếu gia vậy?” Bọn Triệu thiếu la lên, chuyện xảy ra trong địa bàn của anh Văn nhưng anh Văn lại không để ý, không quan tâm. Mẹ nó, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì thế này?

Chị Diễm lặng lẽ kéo bọn người Triệu thiếu gia, khẽ lắc đầu để bọn họ đừng xen vào chuyện này. Cô ta đã hiểu thấu, anh rể trở nên thành thật như vậy chắc chắn bọn họ không thể đụng vào người bên trong được rồi.

Bọn người Triệu thiếu gia là khách hàng thân thiết của sơn trang Thiên Vân, tất nhiên không thể để bọn họ nhảy vào hố lửa.

Bọn Triệu thiếu gia không phải không có đầu óc, thấy chuyện trở nên như vậy, trong lòng họ cũng đoán được ít nhiều.

Nhưng rất vô lý, bọn họ rõ ràng không quen biết thằng nhãi kia, không rõ tên đó có năng lực gì có thể khống chế mọi người. Nhất là khiến Kim Thánh Văn không dám lên tiếng, thành thật đứng yên một chỗ.

Chương 748: Chẳng lẽ phải uống?

Trong phòng.

"Kim Thánh Văn! Mẹ mày, mả mẹ nhà mày. Tao xảy ra chuyện ở chỗ mày vậy mà mày không vào đây. Mày nhớ kỹ cho tao, nhất định tao sẽ cho mày biết tay." Từ trong phòng vang lên âm thanh bi thảm của Khương thiếu gia.

Hắn ta đã thật sự nổi điên, không nghĩ đến Kim Thánh Văn dám đối xử với mình như thế.

Nhưng hắn ta vẫn biết với bản lĩnh của mình không thể làm gì nổi Kim Thánh Văn, chẳng qua không thể nào kiềm chế lửa giận trong lòng, chỉ đành dùng tiếng mắng chửi để giải tỏa sự ức chế ra ngoài.

Kim Thánh Văn đứng yên không nhúc nhích, thậm chí mặt vẫn trơ ra. Chuyện này ông ta không để ý cũng không muốn tham gia. Nếu thân phận đối phương là thật thì bản thân ông ta không có khả năng liều mạng với đối phương.

Cho dù sản nghiệp của mình có nhiều đến thế nào nhưng đối mặt với loại người như vậy, chỉ cần muốn chỉnh mình thì trong vòng một đêm có thể nhốt mình vào tù, tất cả sản nghiệp cũng bị sung công. Nhiều năm cực khổ sẽ trở thành gió thổi mây bay, toàn bộ tiêu tán.

Cơn giận trong lòng Lâm Phàm vẫn không giảm bớt, cơn giận không được trút sạch thì tâm trạng sẽ không thoải mái. Nhìn Khương thiếu gia bất lực ngã xuống đất, hắn đá hắn ta một cước lăn qua phải sau đó bước ra ngoài. Khương thiếu gia là chủ mưu, còn những người khác đừng hòng thoát.

Tiểu Vương lùi sang một bên: "Lâm đại sư, xong rồi hả?"

Lâm Phàm xua tay: "Chưa đâu, nhưng cũng sắp rồi."

Ngô Vân Cương thấy Lâm đại sư đi ra, lập tức bước đến, trong lòng nổi lên sóng to gió lớn. Bây giờ ông ta đã hiểu, Lâm đại sư rất trâu bò, không phải dạng trâu bò bình thường nữa rồi.

Người chặn cửa của Lâm đại sư chỉ lấy ra một món đồ đã làm cho Kim Thánh Văn sợ hãi đứng một bên và không dám nhúc nhích.

“Lâm đại sư.” Ngô Vân Cương muốn nói nhưng bị Lâm Phàm cắt lời: “Anh chăm sóc cho Minh Dương đi, chuyện ở đây giao cho tôi.”

Sau đó nhìn bọn người Triệu thiếu gia, hắn ra lệnh: “Các người vào đây.”

Ba người nhìn nhau, nghĩ đến bộ dạng thảm thương của Khương thiếu gia ở bên trong lập tức hoảng sợ, không dám vào.

Lâm Phàm không nói thêm, tiến đến nắm lấy cổ họ, kéo vào phòng. Mã thiếu gia thấy tình huống này bị dọa sợ, lập tức chạy vọt ra ngoài.

Lâm Phàm không hề chú ý đến việc Mã thiếu gia đã chạy trốn.

Sau khi Triệu thiếu gia và Hoàng thiếu gia vào phòng, thấy Khương thiếu gia nằm một chỗ thì trong lòng run rẩy. Bọn họ không biết Khương thiếu đã bị giày vò đến mức nào. Hơn nữa khung cảnh xung quanh lăn lóc đầy rượu cũng làm người ta sợ hãi.

Hai người ngoan ngoãn đứng yên, lặng lẽ liếc nhìn nhau có chút hoảng hốt.

“Ngồi xổm xuống.” Lâm Phàm nói.

Cổ họng Triệu thiếu gia và Hoàng thiếu gia khẽ nhúc nhích, họ phát hiện sắc mặt người này âm u đáng sợ, không dám chọc điên đối phương nên đành phải đàng hoàng ngồi xổm xuống.

Lâm Phàm mang hai chai rượu tây đặt trước mặt hai người, nói: “Tôi mời hai người, uống cho tôi.”

Triệu thiếu gia ngẩng đầu, yếu ớt nói: “Chết người đó.”

“Uống.” Lúc này Lâm Phàm vô cùng nghiêm túc, giọng điệu ép buộc: “Chơi đùa bạn tôi rất vui đúng không? Bây giờ đến

tôi chơi đùa với các người. Uống cho tôi. Nhớ kỹ, Lâm Phàm tôi mời rượu chưa có ai dám từ chối."

Hai người nhìn nhau, không uống: "Đừng quá đáng, chúng tôi…"

"Được, không uống chứ gì? Để tôi giúp các người, nhưng mà tôi không chắc mấy người có giống anh ta hay không đâu đấy." Lâm Phàm nói, hôm nay hắn đã nói, hắn sẽ không bỏ qua cho bất kì ai dám coi thường Vương Minh Dương.

Ăn miếng trả miếng. Dám coi thường bạn bè tôi thì phải chấp nhận hậu quả gấp mười thậm chí gấp trăm lần.

Đây chính là cách Lâm Phàm bảo vệ bạn bè.

Hơn nữa, an ủi gì đó thì không có đâu. Bất kể là ai dám coi thường bạn bè của mình thì dù chơi không lại cũng phải làm.

Triệu thiếu gia và Hoàng thiếu không thể chống cự, có thể nói ở thủ đô bọn họ hoành hành ngang dọc, không để ai vào mắt như ông trời con. Cho nên nếu có ai nói với họ rằng sẽ có một ngày thế này, chắc chắn họ không bao giờ tin.

Nhưng chuyện thực tế đang xảy ra trước mắt, không thể không phục.

Lâm Phàm cầm rượu, quay người ra ngoài: "Nhớ kỹ, uống cạn sạch không chừa một giọng nào. Nếu tôi biết các người dám đổ bỏ thì chai tiếp theo đợi các người đấy."

Hai người nhìn Lâm Phàm, bọn hắn thật sự bị dọa.

Giọng bắt đầu run rẩy: "Không đâu, không đâu."

Trong phòng.

Triệu thiếu gia muốn rớt nước mắt: "Làm sao bây giờ, chẳng lẽ phải uống thật sao?"

Hoàng thiếu gia cũng vậy: "Không uống thì làm gì bây giờ? Không phải anh không thấy tình trạng hiện giờ của chúng ta, dù chúng ta không biết lai lịch của người này nhưng ngay cả Kim Thánh Văn cũng không dám ra mặt vì Khương thiếu gia thì anh thử đoán xem lai lịch người này khủng bố thế nào."

"Chúng ta phải tìm trợ giúp mới được. Tôi không tin ở thủ đô này không ai có thể trị được hắn ta." Triệu thiếu gia nghi hoặc

nói.

“Tìm ai? Anh nói thử xem giờ chúng ta tìm ai đây? Đừng nghĩ gọi điện thoại cầu cứu người nhà, anh nhìn thấy tình huống bây giờ rồi đó, chấp nhận sự thật rồi uống đi.” Hoàng thiếu gia không muốn nói gì nữa, hôm nay họ chịu thua, nhìn một chai rượu Tây đầy ắp trong lòng anh ta dâng lên nỗi sợ hãi khôn cùng, nghiến răng quyết tâm nốc nguyên chai rượu vào miệng.

Chương 749: Chuyện này xem như xong

Bên ngoài.

Kim Thánh Văn thấy Lâm Phàm, tự hỏi người này là ai, hình dáng xa lạ, rõ ràng anh ta không hề quen biết người này.

Vương Minh Dương say choáng váng, tiến lên: “Ối chao, sao cậu đến đây vậy?”

Lâm Phàm thở dài, bất lực: “Tôi đến lâu rồi, anh uống đến ngu người rồi hả?”

“Hu hu…” Bỗng nhiên Vương Minh Dương khóc nấc lên, một người đàn ông to lớn bỗng nhiên khóc làm Lâm Phàm giật mình: “Tôi biết cậu sẽ đến mà, tôi bị người ta chuốc rượu, tôi bị ép không thể không uống.”

Lâm Phàm lấy điện thoại di động ra, không nói không rằng mở chế độ quay phim lưu lại bộ dạng hiện tại của Vương Minh Dương, những lời Vương Minh Dương vừa nói sẽ không bao giờ nghe được lúc anh ấy tỉnh táo, nhưng bây giờ uống quá nhiều, rất dễ dàng nói ra mấy câu buồn nôn.

“Được rồi, đừng tủi thân nữa, tôi đã lấy lại danh dự cho anh rồi này.” Lâm Phàm vỗ vai Vương Minh Dương nói.

Vương Minh Dương khóc hụ hụ, bất ngờ ngồi xổm xuống, vẫy tay: “Đừng đụng vào tôi, tôi phải ngồi xổm một lát.”

Lâm Phàm lắc đầu, đây chính là uống quá nhiều rồi, chỉ là phản ứng tự nhiên thôi. Thấy Vương Minh Dương cứ ngồi xổm một chỗ, hắn cất điện thoại lại, cái gì cần lưu đã lưu rồi, mai lấy ra cho anh ta xem không biết anh ta sẽ phản ứng thế nào.

Cũng may là đã nôn hết rượu ra ngoài, nếu không sẽ chẳng phải chỉ đi đường xiêu vẹo thôi đâu, mà sẽ ngã sầm xuống đất, đầu óc mơ hồ, còn không biết xung quanh đang xảy ra chuyện gì.

Tiểu Vương đứng yên đợi Lâm đại sư lên tiếng. Lâm đại sư nói kết thúc thì kết thúc, không kết thúc thì tiếp tục vậy.

Ngô Vân Cương sớm trợn mắt há miệng. Chuyện phát triển hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của ông ta. Ông ta không biết vì sao Lâm đại sư có năng lực lớn như vậy tại thủ đô. Ông ta ở thủ đô, cho nên chỉ biết Lâm đại sư có mở một cửa hàng, là một người rất thần kỳ nhưng chuyện hôm nay đã thay đổi hoàn toàn nhận thức của anh ta.

Nếu không phải Vương Minh Dương bị người ta chơi, sợ rằng sẽ không thấy được cơn giận của Lâm đại sư.

Nói một câu khó nghe là vênh váo hung hăng, không nể mặt bất kỳ ai, không chịu thiệt, không yên lặng khuất nhục mà bộc phát tại chỗ.

Ông ta rất hâm mộ Vương Minh Dương có thể có mối quan hệ thân thiết như vậy với Lâm đại sư.

Tất cả những gì Lâm đại sư đang làm là để xả giận cho Vương Minh Dương.

Đáng tiếc, anh ấy đã uống say, không biết đang xảy ra chuyện gì.

“Cô…” Lâm Phàm chỉ chị Diễm.

“Tôi…” Chị Diễm sửng sốt, hơi sợ hãi và lo lắng.

Lâm Phàm giơ chai rượu Tây trong tay lên: “Tôi nhớ cô cũng có tham dự, nể tình cô là phụ nữ tôi sẽ không làm khó cô, uống hết chai này xem như kết thúc mọi chuyện.”

Ánh mắt chị Diễm nhìn anh rể, dù cô ta đã trải qua rất nhiều chuyện ở sơn trang Thiên Vân nhưng khi đối diện với tình huống này, cô ta thật sự sợ hãi.

Lâm Phàm: “Thế nào? Không được sao?”

Chị Diễm nhún nhường: “Anh trai, tôi… Tôi không thể uống rượu, tôi…”

Nếu uống hết cả chai này, chắc chắn mình sẽ nằm đơ tại chỗ, thậm chí có thể phải nhập viện.

“Không thể uống mà khuyên bạn tôi uống nhiều vậy à? Có phải cô thấy chơi vui lắm không? Không sao. Hôm nay tôi khá rảnh, có thể từ từ chơi với cô.” Lâm Phàm không quan tâm chị Diễm là phụ nữ hay không, người đẹp trong mắt hắn chẳng khác gì nhau.

Kim Thánh Văn bước đến, anh ta chuẩn bị gánh vác chuyện này, nói gì đi nữa cô ta cũng là em vợ đồng thời cũng là hồng nhan tri kỷ của mình, anh ta không thể để cô ta uống hết cả chai này được.

“Lâm thiếu gia…” Dựa vào xưng hô của Ngô Vân Cương, người này họ Lâm, không cần biết có lai lịch gì, cứ gọi là “Lâm thiếu gia” vậy.

Lâm Phàm xua tay: “Đừng gọi tôi là Lâm thiếu gia, tôi không thích cách gọi này, ông có thể gọi tôi là Lâm đại sư. À mà ông là ai vậy?”

Kim Thánh Văn không biết lai lịch đối phương, trong lòng nóng nảy: “Lâm đại sư, cô ấy là em vợ tôi, có điều gì không đúng tôi xin phép nhận lỗi. Anh nể tình cô ấy là phụ nữ không uống được, cho tôi uống giùm cô ấy được không? Tôi biết quy củ, hai chai.”

Khóe miệng Lâm Phàm nở một nụ cười tươi: “Em vợ? Ông thay thế?”

“Vâng. Xin anh người lớn rộng lượng, tha cho cô ấy.” Kim Thánh Văn nói.

“Được.” Lâm Phàm nói.

“Anh rể…” Chị Diễm lo lắng, nếu uống hết hai chai này sao còn tỉnh táo nổi nữa.

Kim Thánh Văn vẫy tay, nhận lấy chai rượu Tây trong tay Lâm Phàm, sau đó sai người lấy thêm một chai nữa, không nói nhiều lập tức đổ ào ào vào miệng.

Rượu Tây cay nồng mạnh mẽ rót vào bụng giống như lửa cháy hừng hực, khiến người ta có thể gục ngã ngay lập tức.

Tuy nhiên Kim Thánh Văn nghẹn đỏ mặt, uống một hơi cạn sạch, quả nhiên sau khi uống hết một chai trong bụng nôn nao dường như muốn ói ngược trở ra, nhưng anh ta cố kìm nén lại, nhận thêm một chai khác đổ ọc vào miệng.

Sau đó.

Hơi thở Kim Thánh Văn bắt đầu hổn hển: "Lâm đại sư, tôi uống xong rồi, anh thấy được không?"

Lâm Phàm vỗ tay: "Tốt, không tệ. Dù ông không phải người tốt lành gì nhưng thật sự rất dũng cảm. Tiểu Vương chúng ta đi, chuyện này xem như xong."

Ngô Vân Cương đỡ Vương Minh Dương rời khỏi đây.

Sau khi bọn người Lâm Phàm rời khỏi nơi này, thân hình Kim Thánh Văn không vững nổi nữa, bất ngờ quỳ sụp xuống đất, há miệng phun ào ào tất cả rượu ra ngoài.

"Anh rể, anh ổn chứ?" Hốc mắt chị Diễm đỏ bừng, trong lòng lo lắng. Cô ta rất sợ anh rể xảy ra chuyện.

Chương 750: Lột đồ anh ta

Kim Thánh Văn xua tay: "Không sao, không sao hết. Chuyện này xong rồi, sau này đừng đắc tội với người khác nữa. Lần này coi như đối phương còn dễ nói chuyện, nếu gặp người không dễ nói chuyện chỉ sợ không đơn giản thế đâu."

Chị Diễm gật đầu: "Em biết rồi anh rể, để em dìu anh đi nghỉ ngơi."

Cho dù là người đàn ông lực lưỡng mà uống cạn hai chai rượu thì cũng không chịu nổi.

Trong phòng.

Hai người Triệu thiếu gia và Hoàng thiếu gia không uống hết nổi một chai đã ói mật xanh mật vàng. Họ thật sự uống không trôi nhưng họ chưa biết bên ngoài Lâm Phàm đã đi mất, vẫn cố gắng ép mình phải uống vào.

Nhân viên phục vụ bước vào.

Hai người liếc nhìn, quát tháo: "Nhìn cái gì mà nhìn!"

Nhân viên phục vụ sợ hãi: “Triệu thiếu gia, Hoàng thiếu gia. Người kia đi rồi.”

Hai người nghe được câu này lập tức ném chai rượu đi mất: “Sao cậu không nói sớm?” Sau đó nằm lăn ra đất, không muốn nhúc nhích.

Quá mệt mỏi, thật sự quá mệt mỏi. Thiếu chút nữa bọn họ mất luôn cả mạng rồi.

Trong xe.

Ở tay lái phụ.

Lâm Phàm nhìn Vương Minh Dương đang ngồi ở ghế sau, không khỏi lắc đầu. Đối với Vương Minh Dương, đêm nay đúng là một chuyện xấu, uống rượu đến nỗi này thật là đáng nể.

Qua đến mai sợ rằng chính anh ấy cũng không biết tối nay đã xảy ra chuyện gì.

Hắn có cách để Vương Minh Dương tỉnh dậy sẽ không bị đau đầu nhưng nghĩ lại thì vẫn nên để anh ấy đau đầu cả ngày mai đi, vậy mới nhớ lâu được.

Tiểu Vương lái xe: “Lâm đại sư giờ ngài muốn đi đâu?”

Chuyện khi nãy không được xem là chuyện quan trọng đối với Tiểu Vương, kể cả ba người kia cũng chẳng là gì trong mắt Tiểu Vương. Anh ta đi theo Trịnh lão qua rất nhiều nơi, gặp không ít đại thiếu gia chân chính, đây là lần đầu tiên anh ta mới gặp được ba thằng ngu như vậy.

Lâm Phàm suy nghĩ một chút: “Trước tiên tìm khách sạn đã. Ngô tổng quen thuộc chỗ này, ông cho địa chỉ đi.”

Bây giờ trong lòng Ngô Vân Cương vẫn đang sợ hãi như cũ, chuyện mới xảy ra quá khủng khiếp đối với ông ta.

Mãi cho đến khi rời khỏi chỗ đó, ông ta vẫn không phản ứng lại, đến tận bây giờ trong tâm trí ông ta vẫn còn suy nghĩ chuyện này. Lúc này nghe được vấn đề của Lâm đại sư, ông ta đành mở miệng nói: “Tôi có kinh doanh một khách sạn, chúng ta đến đó thôi.”

Lâm Phàm gật đầu, bây giờ hắn muốn an bài ổn thỏa cho Vương Minh Dương để anh ấy nghỉ ngơi, tránh khỏi việc lại phát điên vì rượu.

Trong lòng Ngô Vân Cương vẫn còn hồi hộp, không khỏi hỏi dò: "Lâm đại sư, chuyện hôm nay không có vấn đề gì chứ?"

Lâm Phàm xua tay: "Không sao đâu, không cần nghĩ nhiều."

Tiểu Vương cười nói: "Chuyện này không cần nghĩ nhiều nữa, mọi chuyện cứ để Trịnh lão giải quyết."

"Trịnh lão đó là ai?" Ngô Vân Cương hỏi.

Tiểu Vương cười cười: "Thôi, đừng nên hỏi thì hơn. Tóm lại anh cứ yên tâm, không có gì đâu."

Ngô Vân Cương thấy đối phương không muốn nhắc đến nên không gặng hỏi thêm, tuy nhiên vẫn nhớ kỹ hai chữ "Trịnh lão" vào lòng. Rõ ràng người này rất có địa vị ở thủ đô.

Lâm Phàm bấm điện thoại Trịnh lão.

"Trịnh lão, cám ơn ông chuyện tối nay." Lâm Phàm nói cám ơn. Nếu như không có sự chống đỡ của Trịnh lão, với năng lực của mình dù không chịu thiệt thòi nhưng chắc chắn sẽ rất phiền toái.

Đầu dây bên kia, Trịnh Trọng Sơn không khỏi nở nụ cười: "Đừng khách sáo, không sao là tốt rồi. Ở thủ đô này, chỉ cần không làm chuyện phạm pháp thì có thể đến tìm tôi. Chúng ta bây giờ là người một nhà, có việc gì phải giúp đỡ lẫn nhau chứ."

"Ha ha…" Lâm Phàm nở nụ cười: "Được, vậy tôi cúp máy trước đây. Hôm nay bạn tôi bị hành hạ không nhẹ, tôi phải chăm sóc anh ấy. Lát nữa tôi sẽ cho Tiểu Vương về trước."

Trịnh Trọng Sơn cười nói: "Không cần đâu, cứ để Tiểu Vương hỗ trợ mọi người, nếu cần gì cứ bảo anh ta làm là được."

"Không cần đâu." Lâm Phàm rất biết ơn Trịnh lão, dù thời gian quen biết không lâu nhưng hiệu suất làm việc rất cao.

Sau đó hai người nói thêm vài câu mới cúp điện thoại.

Lâm Phàm nói: "Tiểu Vương, lãnh đạo của anh nhiệt tình thật đấy."

Tiểu Vương cười nói, không khỏi tự hào: “Lâm đại sư, tôi theo Trịnh lão đã hơn mười năm, con người Trịnh lão là vậy đó.”

Không lâu sau.

Đến khách sạn.

Sau khi Tiểu Vương đậu xe xong, lập tức xuống xe mở cửa cõng Vương Minh Dương ra ngoài, còn Lâm Phàm và Ngô Vân Cương mau chóng thuê phòng.

Lúc này Vương Minh Dương đang lẩm ba lẩm bẩm nói nhăng nói nhịu, không biết đang nói gì.

Mở cửa phòng ra.

Tiểu Vương đặt Vương Minh Dương lên giường: “Lâm đại sư, nếu có chuyện gì cứ điện thoại cho tôi, tôi sẽ đến đây trong thời gian ngắn nhất.”

“Cám ơn, anh cứ về trước nghỉ ngơi đi, tôi ở đây không sao.” Người ta khách sáo như vậy tất nhiên Lâm Phàm cũng phải khách sáo lại, con người Tiểu Vương không tệ hơn nữa cũng rất kiên cường.

Sau khi tiễn Tiểu Vương đi, Lâm Phàm nhìn Vương Minh Dương nằm đó, sau đó nhìn Ngô Vân Cương: “Ngô tổng, ông nói nếu để anh ấy ngủ vậy có ổn không?”

Ngô Vân Cương hơi sửng sốt, nghi hoặc nói: “Đâu có gì không ổn? Bây giờ Minh Dương đang say, phải nằm nghỉ ngơi là đúng rồi.”

“Không phải, ý tôi không phải vậy.” Chuyện đã giải quyết, đồng thời cũng đã sắp xếp cho Vương Minh Dương xong, tâm trạng Lâm Phàm cũng nguôi giận nhưng nếu cứ để Vương Minh Dương ngủ ngon lành như vậy là không được, cả đám bận như chó chạy ngoài đồng mà thằng cha này thì ngon rồi, nằm ngủ ngon lành chỗ này như chẳng có gì xảy ra, không được đâu nhé.

Ngô Vân Cương hơi ngây ra, nhất là khi nhìn thấy Lâm đại sư nở một nụ cười gian manh, không biết vì sao bỗng dưng có dự cảm bất an.

“Lâm đại sư, ý cậu là?” Ngô Vân Cương cẩn thận nói.

Lâm Phàm trầm tư, lập tức nở một nụ cười trên mặt: “Lột sạch quần áo anh ta.”

Chương 751: Nhà giàu trăm ức, say rượu khóc nhè

“Hả?” Khuôn mặt Ngô Vân Cương trở nên hoang mang, dường như chưa kịp hiểu ra vấn đề. Lâm đại sư nói gì nhỉ? Cởi sạch quần áo Vương Minh Dương á? Đây là muốn làm gì, chẳng lẽ… Chẳng lẽ…

Thật không dám tưởng tượng.

“Lột sạch quần áo anh ấy, còn ngày mai thì để tôi tính sau…” Lâm Phàm chuẩn bị để cho Vương Minh Dương sau khi uống say phải chịu bóng ma tâm lý.

Ngô Vân Cương nhìn Vương Minh Dương, cảm thấy Minh Dương thật đáng thương, không ngờ Lâm đại sư có thể nghĩ ra biện pháp âm hiểm như vậy.

Ở một nơi nào đó.

Tiểu Vương đưa Trịnh lão trở về, trong phòng khách Tiểu Vương lên tiếng: “Trịnh lão, chuyện đã giải quyết xong, tuy Lâm đại sư không nói nhưng tôi cho là nếu Lâm đại sư về lại Thượng Hải, sợ rằng bạn bè của cậu ấy ở thủ đô sẽ bị trả thù.”

Thật ra ông Trịnh không quan tâm chuyện này, sau đó gật đầu nói: “Tốt lắm, cậu đi thăm dò thử xem Khương Hải là ai, đồng thời truyền đạt lại lời nói của tôi cho hắn, đừng không biết tốt xấu.”

“Vâng.” Tiểu Vương gật đầu.

Chỉ cần Trịnh lão lên tiếng, ở thủ đô này sợ không có nhiều người dám từ chối.

Có lẽ mấy đứa con nít vắt mũi chưa sạch kia đêm nay không biết mình đã đắc tội ai.

Hôm sau.

Sáng sớm.

Trong một căn phòng nào đó.

Vương Minh Dương đang nằm trên giường bỗng cảm thấy cả người mát mẻ trống trải, ban đầu còn chưa hiểu chuyện gì nhưng trong chớp mắt, hai mắt mở to, bỗng nhiên có cảm giác sợ hãi.

“Mẹ kiếp, đau đầu quá vậy.” Vương Minh Dương ngồi dậy sờ đầu, đầu nặng như một đống bột nhão.

“Chuyện gì xảy ra thế này? Đây là đâu? Cuối cùng tôi đã gặp chuyện gì vậy nhỉ?” Vương Minh Dương không nghĩ ra nổi.

Rồi ai lột hết quần áo mình vậy nè?

Không phải mình đi uống rượu với Vân Cương sao? Tại sao Vân Cương lột hết quần áo mình vậy chứ?

Chuyện này có vẻ khó hiểu.

Đùng đùng.

Tiếng đập cửa vang lên.

Vương Minh Dương ôm đầu, bắt đầu tìm quần áo: “Đây đây, đến ngay đây.”

Bên ngoài.

Lâm Phàm liếc Ngô Vân Cương một cái. Tối qua hai người cũng không rời đi mà mỗi người tự thuê một căn phòng sát vách.

Bây giờ là chín giờ, bọn họ đến gõ cửa, Vương Minh Dương cũng cần phải dậy rồi.

Không biết Vương Minh Dương nhớ được bao nhiêu chuyện tối hôm qua nhỉ?

Đến giờ Vương Minh Dương vẫn không nghĩ ra hôm qua đã xảy ra chuyện gì, cuối cùng chuyện kết thúc thế nào, sao mình có thể về được?

Những chuyện này cứ lẩn quẩn trong đầu Vương Minh Dương không dứt ra được, nếu không biết rõ đầu đuôi thì trong lòng anh ấy cảm thấy khó yên.

Nhất là điểm kỳ lạ rất nhiều, sao mình lại ngủ trần truồng thế này? Chuyện này thật phi lý. Chẳng lẽ có ai đó đã làm gì mình sao?

Lúc chuẩn bị mở cửa, Vương Minh Dương không kìm chế được sờ vào mông, không đau lắm, chắc không sao đâu nhỉ?

Cửa mở ra.

Lúc Vương Minh Dương thấy Lâm Phàm, bỗng chốc sững sờ: "À người anh em, sao cậu ở đây thế?"

Lâm Phàm lắc đầu: "Minh Dương ơi là Minh Dương, chẳng lẽ bản thân anh không biết chuyện gì đã xảy ra tối qua à?"

Vương Minh Dương gãi đầu: "Tôi còn định hỏi đây này. Rốt cuộc tối qua đã xảy ra chuyện gì? Sao tôi không nhớ gì hết vậy?" Sau đó nhìn Ngô Vân Cương: "Vân Cương, anh nói tối qua tôi không sao chứ?"

Ngô Vân Cương đứng chịu trận, không nói không rằng, còn lắc đầu với vẻ hối tiếc.

"Lắc đầu là sao?" Vương Minh Dương mơ hồ. Lắc đầu ý là gì? Cuối cùng mình đã xảy ra chuyện gì? Không phải thật sự xảy ra chuyện gì chứ hả?

Ngô Vân Cương thở dài: "Chuyện này tôi không nói được, anh nên hỏi Lâm đại sư thì hơn."

Vương Minh Dương nhìn Lâm Phàm, sâu trong nội tâm có cảm giác bất an, không khỏi chột dạ: "Không phải xảy ra chuyện gì thật chứ?"

Lâm Phàm tiếc nuối gật đầu: "Minh Dương à, thật không ngờ, thật sự không ngờ được anh là người sau khi say thích cởi quần áo như vậy, hơn nữa còn thích khoe khoang trước mặt người khác. Chuyện này thật đáng sợ, may là chúng tôi ngăn cản kịp thời nếu không anh đã tự lột sạch sẽ hết rồi."

Lúc mới nghe, Vương Minh Dương cũng cảm thấy có gì đó sai sai. Càng nghe đoạn sau, gương mặt bắt đầu tái nhợt.

"Không thể nào." Cổ họng Vương Minh Dương hơi động đậy, có chút sợ hãi hỏi.

"Anh nói xem có không?" Lâm Phàm khinh bỉ nói: "Nếu không phải vậy, sao lúc anh thức dậy lại không mặc quần áo thế kia? Nhưng anh đừng lo, tôi và Ngô Vân Cương đã kịp lôi anh về trước khi anh làm chuyện mất sạch mặt mũi bên ngoài.

À, tôi có gửi một video cho anh xem, lát nữa anh xem thử coi. Xem xong cho tôi biết ý kiến nhé, được không?"

Tất nhiên Lâm Phàm không đưa điện thoại cho Vương Minh Dương để đề phòng thằng cha này sau khi xem xong xóa luôn video gốc đi mất, vậy thì uổng công hắn quay tối hôm qua rồi.

Vương Minh Dương cầm điện thoại của mình, khi mở ra bên trong vang lên một tiếng gào thét kinh thiên động địa, mà giọng này có hơi quen quen, khi thấy gương mặt trong video mắt anh ta trợn trắng.

"Má ơi, sao có thể vậy được? Sao tôi lại là người thế này. Ối mẹ ơi còn gì là thanh danh của tôi nữa đây." Vương Minh Dương hoàn toàn choáng váng, nếu video này bị phát tán ra ngoài chắc người ta sẽ cười mình thúi đầu.

Có lẽ ở thủ đô không quá nhiều người biết mình nhưng ở Thượng Hải thì khác, sợ rằng có thể giật tít luôn đấy.

Thậm chí ngay cả tít cũng đã nghĩ xong.

"Nhà giàu trăm ức, say rượu khóc lóc…"

…

Chương 752: Đến nhà Trịnh lão

Vương Minh Dương đặt điện thoại di động xuống, sau đó ngẩn người một hai giây, lập tức hét lên: "Không được, mau xóa video này đi. Đừng để bị phát tán ra ngoài nếu không mặt mũi của tôi sẽ mất sạch."

Lâm Phàm bảo vệ điện thoại di động, lập tức cười ha hả: "Đừng có mơ, tôi sẽ lưu video này lại. Sau này có dịp sẽ cho anh xem lần nữa, muốn xóa bỏ video này hả? Nằm mơ đi."

"Mẹ nó, chúng mình là anh em tốt mà. Sao cậu có thể xấu xa vậy chứ? Mau xóa video đi nào, cầu xin cậu đấy. Cái này nguy hiểm lắm." Vương Minh Dương muốn rớt nước mắt, anh ấy không nghĩ tối qua mình làm vậy, nhưng không đúng nha. Sao mình là người thế được chứ?

Lâm Phàm cười nói: "Đừng có nằm mơ nữa, nhưng thật lòng nhé. Hôm qua anh bị ấm đầu hay sao mà uống nhiều vậy? Anh

không biết mấy tên kia cố tình chơi xỏ anh à?"

Vương Minh Dương hơi lúng túng: "Chuyện này… Chuyện này, thật ra tôi cũng không nghĩ đến mức đó, nhưng mấy tên kia là người có quyền lực, nếu không nể mặt bọn họ thì hạng mục tôi hợp tác với Vân Cương sẽ khó khăn chồng chất."

Lâm Phàm vỗ vai Vương Minh Dương: "Thôi đi, còn bày đặt khó khăn chồng chất. Tối qua nếu không phải Vân Cương gọi cho tôi thì chắc giờ này tôi nhặt xác anh rồi. Đừng nói nữa, anh nghỉ ngơi đi. Tôi ra ngoài một lúc. Mai tôi về Thượng Hải rồi, anh định ở đây đến khi nào?"

"Đi nhanh vậy à?" Vương Minh Dương sững sờ đáp.

"Anh tưởng tôi rảnh rỗi giống anh chắc? Chuyện trong phố Vân Lý đang chờ tôi đây. Nếu tôi còn không mau về chắc sẽ xảy ra chuyện mất." Bây giờ nghĩ đến tình trạng của phố Vân Lý, Lâm Phàm lập tức đau đầu, trong khoảng thời gian mình đến thủ đô đã không bán bánh kếp, mỗi ngày đám cư dân thành thị đến tiệm không thấy mình chỉ sợ trong lòng đã muốn chém mình ra thành trăm mảnh.

"Tôi đi đây, anh nghỉ ngơi nhé. Trước tiên tôi sẽ giữ video này, chờ nhìn xem biểu hiện sau này của anh, tôi sẽ suy nghĩ có nên xóa bỏ hay không." Lâm Phàm vẫy tay nói.

Vương Minh Dương nói với theo: "Cậu đi đâu thế?"

Lâm Phàm không quay đầu lại: "Trả nợ nhân tình cho người ta. Sớm biết anh gây chuyện thế này, mẹ nó, lúc đó tôi không nên đi đến thủ đô với anh. Nhưng cũng không còn cách nào, ai bảo anh là anh em của tôi chứ, bị anh bám đuôi không dứt ra được."

Vương Minh Dương nghe xong, giận dữ: "Má nó, tôi bám đuôi khi nào? Tôi không có bám theo cậu nha. Nhưng nợ nhân tình của ai vậy? Sao tôi nghe không hiểu gì hết?"

"Này này, chưa nói xong mà. Ít nhất phải nói sơ sơ cho tôi biết với chứ."

Vương Minh Dương thấy Lâm Phàm cắm đầu đi thẳng, bất lực thở dài, sau đó nhìn Ngô Vân Cương: "Vân Cương, xảy ra chuyện gì vậy?"

“Haizz…” Ngô Vân Cương cũng thở dài, tỏ vẻ cam chịu.

Bây giờ Vương Minh Dương không biết đầu đuôi sự việc, trong lòng lo lắng: “Anh đừng than ngắn thở dài nữa, nói tôi nghe xem nào.”

Ngô Vân Cương nhìn theo Lâm Phàm, muốn nói lại thôi, thở hắt một hơi: “Haizz, một lời khó nói hết. Minh Dương cậu nghe lời tôi, đừng hỏi. Không biết càng tốt, tôi sợ cậu không chịu nổi.”

“Con khỉ khô…” Càng như thế anh ấy càng tò mò, cuối cùng đã xảy ra chuyện quái quỷ gì. Hai người này thật thần bí, coi như mình bị nhục mặt đi chăng nữa cũng phải cho mình biết xảy ra chuyện gì chứ? Cứ im im giấu giếm không nói, có quỷ mới biết chuyện gì đã xảy ra.

Tuy nhiên trong lòng anh ấy cũng cảm thấy chuyện hôm qua sợ rằng không đơn giản.

Ba vị “thiếu gia” kia không phải là dạng dễ dây vào nhưng Ngô Vân Cương có thể để Lâm Phàm mang mình đi. Rõ ràng, chuyện đã phát triển đến mức Ngô Vân Cương không thể kiểm soát được.

Cũng không đúng lắm, ở thủ đô này ngoại trừ quen biết Ngô Vân Cương, Lâm Phàm còn biết ai được nữa?

“Chỗ ở của lão Trịnh quả thật không tệ.” Lâm Phàm ngồi trong xe, quan sát xung quanh, vừa cười vừa nói.

Hắn gọi điện thoại cho Tiểu Vương, Tiểu Vương lập tức lái xe riêng đến đón hắn.

Chuyện hôm qua làm hắn thiếu ông Trịnh một món nợ nhân tình, nên trả vẫn phải trả, không cần kéo dài quá lâu.

Huống chi hắn không phải kẻ ngu, tất nhiên biết ông Trịnh yêu thích không rời với các bức tranh mình vẽ, trong lòng luôn muốn có một bức. Vừa may bây giờ mình đang ở thủ đô, chi bằng vẽ một bức cho xong. Với hắn thì chuyện vẽ tranh không phải là chuyện khó khăn gì.

Dùng một bức tranh có thể làm ông Trịnh vui đến long trời lở đất, suy nghĩ kỹ thấy mình không lỗ xíu nào.

Tiểu Vương cười cười, anh ta cũng rất ưa thích môi trường xung quanh, nếu như không phải là cảnh vệ của ông Trịnh, anh ta cũng không thể vào đây được.

Không lâu sau.

Đã đến nơi.

Tiểu Vương mau chóng xuống xe, mở cửa xe cho Lâm Phàm: "Lâm đại sư, đã đến nơi, mời anh xuống xe. Trịnh lão nghe anh muốn ghé thăm, tâm trạng rất tốt."

Lâm Phàm gật đầu, tất nhiên tâm trạng ông Trịnh vui vẻ rồi, biết mình đến vẽ tranh cho ông ấy còn có thể không vui sao.

"Lão Lâm." Lúc này ông Trịnh đứng ngay cửa, khi thấy Lâm Phàm lập tức ngoắc tay.

Lâm Phàm vẫy tay, sau đó bước đến: "Rất cảm ơn ông về chuyện tối qua. Nếu không có sự giúp đỡ của ông, sẽ không thể giải quyết dễ dàng như vậy."

"Ha ha." Bàn tay núng nính của ông Trịnh đập lên bờ vai Lâm Phàm: "Lão Lâm, cậu khách sáo quá rồi. Hiện nay chúng ta là người một nhà, không nên để trong lòng cái chuyện bé xíu này."

Lâm Phàm biết tính cách ông Trịnh, không nói thêm gì. Chuyện như thế đối với bọn người Ngô Vân Cương có lẽ khó giải quyết nhưng đối với ông Trịnh chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ.

Chuyện nhỏ chỉ bằng một cái búng tay, mà cũng không được xem là một chuyện nữa.

Chương 753: Tặng tranh

Trong phòng.

Lâm Phàm đến làm ông Trịnh rất vui vẻ, gương mặt luôn nở nụ cười, hơn nữa chuyện này ông ấy không nói với ai. Đối với ông Trịnh, bây giờ Lâm đại sư thuộc về ông ấy. Nếu gọi bọn họ đến, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Hơn nữa lỡ đâu chẳng may cuối cùng mình không được bức tranh này, vậy thiệt thòi quá rồi.

Bản thân ông ấy là Hội trưởng Hiệp hội Quốc họa, tuy nói là người lãnh đạo tối cao nhưng ông ấy không hề có uy nghiêm của Hội trưởng, nếu không sẽ chẳng có chuyện đến bây giờ ông ấy cũng không có một bức tranh nào cả.

Ông sắp nhịn hết nổi sự khoe khoang của Đào Thế Cương và Nguyệt Thu Cư Sĩ rồi.

Lâm Phàm nhìn hoàn cảnh trong nhà, trên tường có treo rất nhiều Quốc họa và thư pháp. Dưới ánh mắt của hắn, chỉ nhìn sơ có thể đoán được những bức họa này do chính tay các đại sư vẽ nên, giá trên thị trường không hề rẻ. Nhưng đối với mấy người như ông Trịnh thì dùng tiền tài để đánh giá những tác phẩm nghệ thuật này là sỉ nhục.

“Lão Lâm, cậu qua đây xem đi. Đây là bộ sưu tập của tôi, có một số bức do bạn cũ vẽ tặng. Bây giờ chỉ có thể nhìn tranh nhớ người. Con người có đôi khi thật mong manh.” Ông Trịnh cảm thán.

Lâm Phàm gật đầu, kho tàng của ông Trịnh không phải đồ sộ bình thường, nếu có người sưu tầm đến đây thấy cảnh này chỉ sợ cũng phải trợn mắt há mồm.

Một già một trẻ nói chuyện với nhau, đa số nội dung cuộc nói chuyện đều tập trung trong lĩnh vực Quốc họa.

Người đã đến độ tuổi này thường không câu nệ quá nhiều, ngược lại càng tập trung tu tâm dưỡng tính.

“À đúng rồi lão Lâm, chuyện tối qua tôi đã để cho Tiểu Vương liên hệ những người liên quan kia, cậu có thể nói bạn bè cậu cứ yên tâm, sẽ không bị trả thù ở thủ đô này đâu.” Ông Trịnh nói.

Lâm Phàm nói cảm ơn: “Cám ơn ông.”

Ông Trịnh xua tay: “Cần gì phải cảm ơn chứ. Làm việc gì cũng phải đến nơi đến chốn nhất là mấy chuyện thế này, nếu giải quyết không tận gốc sẽ để lại tai họa ngầm.”

“Điều này cũng đúng.” Lâm Phàm gật đầu, rất đồng ý với câu này.

Mãi cho đến thư phòng.

Thư phòng ông Trịnh phong cách cổ xưa thơm mát, sau khi vào có thể cảm thấy yên bình, ở trong môi trường này con người ta mới có thể ổn định tâm trạng, tiến hành sáng tác quốc họa.

Lâm Phàm bước đến trước bàn vẽ: "Ông Trịnh, hôm nay tôi xin phép bêu xấu."

Ông Trịnh cười: "Lão Lâm, sao chuyện này lại gọi là bêu xấu được chứ? Khiêm tốn quá cũng không hay đâu. Tác phẩm của cậu, không phải nói chơi, có thể xem là tác phẩm đỉnh cao trong Hiệp hội Quốc họa của chúng ta. Cậu không biết chứ, hôm qua những lão già kia đã nói trên bàn ăn là rất sùng bái tranh của cậu đấy, ai cũng muốn có một bức. Nhưng mà tôi còn không có thì làm sao họ có được?"

Lâm Phàm cười lắc đầu, có thể hắn không biết ý nghĩ của ông Trịnh. Lần này đến đây thấy ông ấy vui mừng như vậy, ắt hẳn biết trước chút nữa sẽ có một bức tranh của Lâm Phàm.

Thế nhưng Lâm Phàm cũng không nói gì thêm, đúng là người ta đã giúp mình một việc lớn, mình nên đích thân cảm ơn người ta, tất nhiên người ta coi trọng tài hội họa của mình vậy thì mình phải vẽ một bức thật đẹp.

Lúc này Lâm Phàm cầm bút, hơi dừng lại, suy nghĩ xem nên vẽ cái gì.

Ông Trịnh đứng yên lặng, không quấy rầy Lâm Phàm, đề phòng lời nói của mình cắt đứt mạch suy nghĩ của Lâm Phàm.

Không biết đã qua bao lâu.

Lâm Phàm cuối cùng cũng buông cây cọ trong tay xuống, hít một hơi thật sâu, nhìn bức tranh trước mặt, bản thân cảm thấy rất hài lòng gật đầu: "Lão Trịnh, ông nhìn thử xem thế nào?"

Lần vẽ này tương đối lâu, tuy nhiên Lâm Phàm hơi kinh ngạc với chiêu trò này của ông Trịnh. Tờ giấy này hơi lớn, nội dung cần vẽ đương nhiên cũng nhiều hơn. Có thể nói sau khi ông Trịnh biết mình muốn đến đã sớm chuẩn bị sẵn dụng cụ, hơn nữa còn cố ý lấy một tờ giấy lớn, ít nhất phải lớn gấp đôi bức tranh của mình vẽ cho bọn người Nguyệt Thu Cư Sĩ.

"Tuyệt, tuyệt, tuyệt…." Ông Trịnh nhìn thấy bức tranh này, hưng phấn nói tuyệt ba lần.

Sau đó nôn nóng đến gần nhìn kỹ bức tranh, nhìn tỉ mỉ, càng xem càng mê giống như mình lạc vào cảnh tượng trong tranh, không thể kiểm soát.

“Ông nội…”

Đúng lúc này, dưới lầu vang lên tiếng trẻ con.

Ông Trịnh chăm chú ngắm bức tranh, hoàn toàn không nghe thấy giọng nói này, dường như nó không lọt nổi vào tai ông, giống như không để tâm đến chuyện gì nữa, hoàn toàn chìm đắm vào đó.

Lâm Phàm nghe giọng nói, đành phải nhắc nhở: “Lão Trịnh, có người gọi ông kìa.”

“Hả?” Ông Trịnh phản ứng lại, sau đó nghe tiếng cháu trai đang gọi mình dưới lầu lập tức cười nói: “Bạn già tôi dẫn cháu trai đi tản bộ, chắc đã về rồi đây. Bức tranh này phải thưởng thức thật kỹ mới được, tiếc là bây giờ chưa phải lúc.”

Sau đó ông Trịnh chậm rãi sắp xếp bức tranh, vì vừa mới vẽ xong nên nét mực vẫn chưa khô, không thể cất đi, đành phải để yên chỗ cũ.

“Tuyệt quá, lão Lâm. Có bức tranh này là tôi thỏa mãn rồi.” Ông Trịnh không còn nhớ nhung nữa, có bức tranh này ông ấy còn nói gì được nữa. “Lão Lâm, chúng ta xuống trước đi.”

“Được thôi.”

Dưới lầu.

Lần đầu tiên Lâm Phàm nhìn thấy bạn già ông Trịnh, là một bà cụ có vẻ ôn hòa. Khi thấy Lâm Phàm, bà ấy hơi kinh ngạc vì lần đầu tiên bà thấy bạn già mình đích thân dẫn một thanh niên về nhà.

Ông Trịnh bước đến: “Tú Phương, đây là lão Lâm, là thành viên mới của Hiệp hội chúng tôi. Nhưng bà đừng thấy người ta trẻ tuổi mà coi thường. Kỹ năng hội họa của Lão Lâm rất ghê gớm, vừa mới vẽ cho tôi một bức ở trên kia, đợi lát nữa tôi dẫn bà đi xem để bà mở rộng tầm mắt nhé.”

Nghe lời khen ngợi của ông Trịnh, Lâm Phàm cảm thấy ngượng ngùng nhưng vẫn ở phạm vi có thể chấp nhận.

Bởi vì đây là lời nói thật, không hề nịnh hót.

Tuy nhiên khi Lâm Phàm thấy cháu nội đích tôn của ông Trịnh, cảm thấy hơi kỳ lạ.

Chương 754: Không cần, mua được rồi

Thật ra không phải cháu của ông Trịnh có chỗ nào khác thường, chỉ là có một chân bị lệch khớp thôi.

“Lão Lâm, đây là cháu nội tôi Tiểu Bảo, Tiểu Bảo mau chào chú đi.” Lão Trịnh cười ha hả rồi bế cháu trai lên khỏi xe lăn.

“Chú Lâm.” Tiểu Bảo mở to hai mắt, ngây thơ nói.

Lâm Phàm cười, sờ đầu Tiểu Bảo, “Ngoan.”

“Tú Phương, hôm nay có lão Lâm ở đây, bà chuẩn bị nhiều đồ ăn chút.” Lão Trịnh cười nói, hôm nay tâm trạng ông ta không tệ, những thứ ông ta muốn đều có được, nhất là bức tranh đó khiến ông ta cảm thấy mỹ mãn, so với tranh của Nguyệt Thu Cư Sĩ và Đào Thế Cương thì tốt hơn nhiều.

“Được, được.” Bạn già của ông Trịnh cười, người trẻ tuổi được bạn già của bà thích ít tới nỗi gần như là không có, mà người có thể ở lại ăn cơm cơ bản là không có ai.

Cho nên dù bà không biết người trẻ tuổi trước mặt này rốt cuộc thế nào, nhưng có thể làm cho lão Trịnh vui như thế thì bà cũng mừng.

Lâm Phàm xua tay, “Lão Trịnh, ăn cơm thì thôi đi, không cần phiền phức vậy đâu.”

“Phiền phức cái gì, ăn một bữa cơm sao gọi là phiền phức được? Hai chúng ta nói chuyện phiếm một lát, đợi lát nữa tôi gọi cho bọn họ, còn phải mang giấy chứng nhận của hiệp hội tới cho cậu nữa.” Lão Trịnh cười nói.

Lâm Phàm không nói thêm gì nữa, chỉ gật đầu, “Được, vậy tôi không khách sáo nha.”

Lão Trịnh lập tức bật cười: “Vậy mới đúng chứ.”

Sau khi bạn già của lão Trịnh nghe được thì bắt đầu bận rộn, mà Tiểu Bảo thì để lại đó cho lão Trịnh trông.

Lâm Phàm vẫn quan sát chân của Tiểu Bảo. Một chân của Tiểu Bảo giữa đùi và cẳng chân hơi cong vào trong, rất giống với bệnh 'chân vòng kiềng' bây giờ, có điều nghiêm trọng hơn, trực tiếp ảnh hưởng tới chuyện đi lại. Chân còn lại thì bình thường không có vấn đề gì.

Ông Trịnh phát hiện Lâm Phàm nhìn chằm chằm vào chân của cháu mình thì mở miệng nói, "Đứa nhỏ này, haizz, lúc đẻ ra đã như này rồi, bác sĩ nói là dây thần kinh bên trong bị tổn hại. Nói cụ thể ra thì tôi cũng không rõ lắm, với trình độ chữa trị bây giờ thì khả năng thành công không lớn."

Lâm Phàm khẽ gật đầu, tình trạng này đã kéo dài nhiều năm, dựa vào năng lực của ông Trịnh chắc chắn đã tìm bác sĩ giỏi nhất trên thế giới. Bây giờ vẫn còn thế này chắc chắn là không đảm bảo có thể chữa được, chứ không đã không kéo dài tới bây giờ.

"Lão Trịnh, tôi sờ thử nhé." Lâm Phàm nói.

"Được thôi." Ông Trịnh cũng không nghĩ nhiều, tình huống này vẫn hay xảy ra, ví dụ như lúc Nguyệt Thu Cư Sĩ hay Đào Thế Cương mới tới nhà làm khách lần đầu cũng có hỏi như vậy.

Chỉ khổ đứa nhỏ thôi.

Lâm Phàm sờ đùi Tiểu Bảo, còn sờ cả xương bánh chè. Trong lòng hắn dần nắm chắc nhưng bên ngoài lại như không có việc gì mà nói: "Lão Trịnh, tôi với Tiểu Vương ra ngoài mua chút đồ, lát nữa tôi sẽ quay lại nhé."

"Mua gì cơ? Cứ để Tiểu Vương giúp cậu đi là được rồi." Lão Trịnh cười nói.

"Không được đâu, cậu ta không biết, phải tôi đi mới được." Lâm Phàm xua tay, chuyện này không nói ra thì tốt hơn.

Dù sao nói ra cũng chẳng có tác dụng gì, còn có thể khiến lão Trịnh khúc mắc trong lòng.

Người ta đã tìm bác sĩ tốt nhất thế giới rồi mà vẫn không chữa được, cậu còn trẻ vậy, lấy đâu ra bản lĩnh này? Cho nên tốt nhất là khiêm tốn thì hơn.

Tiểu Vương vẫn luôn đợi ở nhà, bây giờ Lâm Phàm muốn ra ngoài mua đồ thì anh ta lái xe tới.

“Lão Lâm, về sớm chút, đừng đi lâu quá đó.” Ông Trịnh dặn dò.

Lâm Phàm gật đầu, “Được, nhanh thôi, không lâu lắm đâu.”

Trong xe.

Tiểu Vương hỏi: “Lâm đại sư, giờ đi đâu?”

Lâm Phàm cười nói: “Tới tiệm thuốc trung y gần nhất ấy.”

Tiểu Vương gật đầu, cũng không hỏi nhiều mà lập tức lái xe. Tuy Lâm đại sư còn trẻ nhưng rất được Trịnh lão coi trọng, vì thế thái độ của anh ta với Lâm đại sư rất tôn kính, sẽ không vì tuổi tác mà khinh thường. Nếu Trịnh lão mà biết thì chỉ sợ sẽ cực kỳ thất vọng về anh ta.

“Ông già, Tiểu Lâm đâu rồi?”

Lão Trịnh nói: “Hắn với Tiểu Vương đi mua đồ chút về, bà cứ làm chuyện của bà đi, tôi phải liên hệ đám lão Đào mới được.”

…

Trong nội thành.

Tiểu Vương dừng xe lại: “Lâm đại sư, chính là tiệm phía trước.”

Lâm Phàm gật đầu: “Được, chờ tôi chút, tôi về nhanh thôi.”

“Không sao đâu, Lâm đại sư cứ từ từ xem, chỉ cần về trước giờ cơm trưa là được.” Tiểu Vương nói.

Sau khi nhìn Lâm đại sư đi vào trong tiệm thì trong lòng Tiểu Vương cũng suy nghĩ, anh ta không biết Lâm đại sư muốn tới tiệm thuốc đông y làm gì, cũng không nghĩ ra được nguyên nhân.

Trong tiệm thuốc.

Lâm Phàm nhìn mấy thứ trong quầy, trong đầu suy nghĩ tình trạng của Tiểu Bảo.

Tình trạng này có chút phức tạp, đương nhiên sự phức tạp này là dưới tình huống không có sức mạnh thần bí của bách khoa

toàn thư, có được sức mạnh này rồi thì chuyện này căn bản không thành vấn đề.

Chỉ là thủ tục cần thiết có hơi phức tạp thôi.

“Ông chủ, phiền ông cho tôi mấy thứ này.” Sau khi Lâm Phàm suy nghĩ rõ ràng xong thì mở miệng nói.

“Được.”

…

Không bao lâu sau.

Lâm Phàm đi từ trong tiệm ra, trong tay trống không. Lúc hắn lên xe Tiểu Vương có nhìn, cũng không biết Lâm đại sư mua cái gì.

“Lâm đại sư, có phải anh không mua được đồ không, hay chúng ta đi chỗ khác nhé.” Tiểu Vương nhiệt tình nói.

Lâm Phàm cười xua tay: “Không cần đâu, mua được rồi.”

Chương 755: Niềm vui bất ngờ

Tiểu Vương liếc Lâm Phàm thêm mấy cái, trong ánh mắt có chút ngạc nhiên, mua được rồi thì đồ đâu? Nhưng anh ta nghĩ tới nghĩ lui thì vẫn không nên hỏi vấn đề.

Lâm Phàm đương nhiên không thể cầm đồ trong tay nên trực tiếp nhét vào túi quần, miễn cho bị phát hiện thì lại phát sinh phiền phức.

Những tình huống chữa bệnh cho người khác này đối với Lâm Phàm mà nói vô cùng sảng khoái.

Nghĩ lại thì, sau khi trở về mình phải cố gắng hoàn thành nhiệm vụ mới được.

Nhiệm vụ này đã bị kẹt một thời gian rồi, còn không hoàn thành thì bản thân hắn cũng sắp phế tới nơi luôn rồi.

Giữa trưa!

Giờ cơm trưa.

Đào Thế Cương, Nguyệt Thu Cư Sĩ và các vị đại sư đều tới đây, bọn họ cũng không có gì làm, hơn nữa lão Trịnh còn cố ý

dẫn bọn họ tới thư phòng để xem bức tranh mới nhất là Lâm Phàm mới vẽ cho ông ta, có vẻ như đang khoe khoang.

Nhất là khi Đào Thế Cương và Nguyệt Thu Cư Sĩ nhìn thấy bức họa khổ lớn này thì trực tiếp ngây ra. Đây là tranh kết hợp giữa tranh hoa điểu và tranh thủy mặc.

Cái này bọn họ không có, không ngờ lão Trịnh lại có, sao bọn họ không hâm mộ cho được.

Sau đó, Lâm Phàm phát hiện ánh mắt mọi người nhìn hắn có chút bất đồng.

Lúc ăn cơm, mọi người tán gẫu rất vui.

Có điều hình như tửu lượng hôm nay của ông Trịnh không được, vậy mà chỉ uống có chút, hiển nhiên là vì đang ở nhà, còn là đang giữa trưa nên tự kiềm chế bản thân mà thôi.

Mà Tiểu Bảo sau khi được đút ăn xong thì đã được bế lên lầu đi ngủ.

Lâm Phàm thấy thời cơ coi như đã tới, tiếp đó hắn mượn cớ đi vệ sinh để lên lầu.

Khoảng hai mươi phút sau hắn mới xuống, có điều không khiến ai chú ý, mà bạn già của ông Trịnh đang chuẩn bị đồ ăn trong bếp cũng không để ý.

…

Sau khi ăn xong.

“Lão Trịnh, chúng tôi đi trước nhé.”

Tâm trạng lão Trình sung sướng: “Được, lão Lâm, lần sau tới thủ đô nhất định phải gọi cho tôi đó.”

Lâm Phàm cười gật đầu, ông Trịnh này cũng hiếu khách, thời gian hai người quen biết nhau không lâu nhưng giờ cảm tình hai bên cũng tốt lắm.

Tất cả mọi người ra về.

Ông Trịnh ngồi trên sô pha, không nhịn được mà cười: “Bà nó ơi, hôm nay vui nhỉ.”

Bạn già của ông ta đang dọn dẹp bàn ăn, trên mặt cũng nở nụ cười: “Vui là tốt…”

“Ông nội, bà nội… Con muốn đi tiểu.” Đúng lúc này, một giọng nói truyền từ trên lầu xuống.

“Tiểu Bảo, ông nội tới đây.” Lão Trịnh đáp lại.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc đó.

Lúc ông Trịnh đang đứng dậy chuẩn bị đi lên, thấy được cảnh tượng trước mắt thì sững sờ tại chỗ.

“Ông nội, Tiểu Bảo muốn đi tiểu.” Tiểu Bảo mơ hồ kêu lên.

Bạn già: “Ông già, ông đứng đó làm gì, nhanh đi…”

Đột nhiên.

Động tác của Tú Phương khựng lại, lúc nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ trên cầu thang thì chén đũa trong tay bà rơi mạnh xuống đất.

Tiểu Bảo đang đứng trên khúc quanh của cầu thang, một tay dụi mắt một tay nắm quần như chưa tỉnh ngủ, vội tới nỗi muốn tìm ông bà nội dẫn bé đi vệ sinh.

Tiểu Bảo còn nhỏ, căn bản không phát hiện bản thân có chỗ nào không đúng nên cứ đứng đó: “Ông nội, Tiểu Bảo muốn đi tiểu.”

“Tiểu Bảo…” Tú Phương lập tức bước lên, không quan tâm tới chén đũa đang rơi đầy trên đất, sắc mặt có chút không thể tin được. Lúc đứng trước mặt Tiểu Bảo tay bà khẽ run lên như thể không tin vào hai mắt của mình. Giống như đối với bà, cảnh tượng trước mặt này như là đang mơ vậy.

“Tú Phương, chúng ta hoa mắt đúng không, hay là chúng ta trông mong quá nên xuất hiện ảo giác rồi?” Ông Trịnh không dám tin mà nói.

Tú Phương nhìn cháu nội nói: “Tiểu Bảo, đi một bước cho bà nội xem.”

Tiểu Bảo không biết tại sao ông bà nội lại kêu bé đi một bước, bé muốn đi tiểu sao lại phải đi một bước? Nhưng bé là bé ngoan nghe lời bà nội nên vẫn bước một bước.

“Bà nội, Tiểu Bảo đi rồi, Tiểu Bảo muốn đi tiểu.” Tiểu Bảo hơi sốt ruột nói.

Lúc đứa cháu nội này chưa ra đời, cả nhà bọn họ đã chờ mong rất lâu, chỉ có điều sau khi đứa nhỏ ra đời rồi cả nhà bọn họ từ phấn khởi rơi xuống vực sâu, cơ thể của đứa nhỏ không may xuất hiện vấn đề.

Ông Trịnh cầm cánh tay Tiểu Bảo, vuốt ve cẳng chân từng bị cong vẹo không thể đi được, giọng nói khàn đi vì kích động: "Tiểu Bảo, lại đi một bước cho ông nội xem."

Tiểu Bảo mở to hai mắt nhìn ông nội, mặt lộ vẻ nghi hoặc, sau đó chậm rãi bước một bước: "Ông nội, Tiểu Bảo muốn đi tiểu."

"Tiểu Bảo, nghe ông nội nói, lại đi một bước nữa có được không?" Tâm trạng bây giờ của ông Trình giống như núi lửa sắp nổ, ông ta ngày đêm mong muốn Tiểu Bảo có thể đi đứng bình thường giống như những đứa trẻ khác, nhưng trải qua vô số lần trị liệu không có kết quả,. Tuy bọn họ không buông xuôi nhưng trong lòng đã có suy nghĩ đó rồi.

Bây giờ kỳ tích xuất hiện, Tiểu Bảo thật sự đứng lên được rồi.

Tiểu Bảo ngẩng đầu nhìn ông bà nội: "Tiểu Bảo muốn đi tiểu."

Ông Trịnh: "Tiểu Bảo, lại đi một bước cho ông nội xem."

Tiểu Bảo: "…"

Mãi không bình tĩnh được.

"Òa…" Tiểu Bảo đột nhiên tủi thân khóc nấc lên: "Tiểu Bảo muốn đi tiểu, ông nội không dẫn Tiểu Bảo đi tiểu nên Tiểu Bảo tiểu trong quần rồi."

Tí tách!

Tiểu Bảo đứng đó, bàn tay nhỏ bé nắm chặt cái quần dần ẩm ướt, khuôn mặt nhỏ nhắn thẹn thùng.

Chương 756: Tiểu Bảo đi lại được

Tú Phương phản ứng lại, tuy tâm trạng của bà vẫn rất kích động nhưng cháu nội thật sự tiểu trong quần rồi, bà đành phải bế cháu vào nhà vệ sinh. "Ông già, ông mau gọi cho tụi nhỏ báo chuyện này đi."

“Được, được.” Ông Trịnh lập tức gật đầu, lấy điện thoại ra gọi cho con trai.

Bên kia bắt máy.

“Cha, sao vậy ạ?” Đầu dây bên kia truyền tới một giọng nói trầm tĩnh, là con trai ông Trịnh, Trịnh Hải Phong.

“Hải Phong, Tiểu Bảo nó… nó…” Ông Trịnh vội la lên, nói năng lắp bắp.

Đầu dây bên kia, Trịnh Hải Phong nghe được giọng cha mình có chút dồn dập thì cũng nhất thời khẩn trương lên: “Cha, Tiểu Bảo nó bị làm sao?”

Tiểu Bảo là con trai duy nhất của bọn họ, tuy cơ thể bị chút tật nhưng mặc kệ thế nào vẫn là con bọn họ, bọn họ chưa từng bỏ rơi bé. Cho dù sau này bé không thể giống như người bình thường thì bọn họ sẽ nuôi bé cả đời. Đồng thời anh ta tin tưởng, con của Trịnh Hải Phong anh chẳng sợ bẩm sinh có chỗ thiếu hụt cũng tuyệt đối không sa sút tinh thần, nhất định có thể tìm được con đường thích hợp.

“Không phải, Tiểu Bảo không sao. Con với Tuệ Từ mau về đây, chân của Tiểu Bảo khỏi rồi, Tiểu Bảo có thể đi được rồi.” Ông Trịnh nói.

Đột nhiên.

Đầu dây bên kia im bặt.

Trịnh Hải Phong cũng bắt đầu lắp bắp: “Cha, cha nói gì vậy?”

Ông Trịnh nói: “Tiểu Bảo đi được rồi, chân khỏi rồi, chân khỏi rồi.”

“Cha, cha có chắc là không có nói đùa đấy chứ, Tiểu Bảo nó…” Trịnh Hải Phong không dám tin, anh ta nghĩ chắc là cha mình đang nói đùa thôi. Nhưng anh ta biết tính cha mình, chắc chắn cha mình sẽ không nói đùa những chuyện như vậy, vậy chỉ còn một khả năng là chân của Tiểu Bảo… Thật sự khỏi rồi.

“Không có, con với Tuệ Từ mau về nhà đi, giờ cha với mẹ con cũng không biết là chuyện gì đang xảy ra nữa, mau về đưa Tiểu Bảo tới bệnh viện kiểm tra đi.” Ông Trịnh kích động nói.

Trịnh Hải Phong kích động thì ông ta còn kích động hơn, đó là cháu nội của ông ta. Ngày nào tụi nhỏ cũng bận nên gửi con cho ông bà nuôi, nhiều năm như vậy, tình cảm ông cháu càng ngày càng sâu đậm. Bây giờ đột nhiên cháu nội có thể đứng lên được, chuyện này đối với ông ta giống như là trời cao có mắt vậy.

“Cha, con về ngay, về ngay đây…” Trịnh Hải Phong nhanh chóng cúp điện thoại, cũng không nghĩ nhiều mà trực tiếp gọi điện thoại cho Tuệ Từ kêu cô nhanh chóng về nhà.

Anh ta làm việc trong quân đội, mà vợ anh là Tuệ Từ cũng là quen ở ban ngành văn hóa.

Trong nhà.

Ông Trịnh đi tới đi lui trong phòng khách, não trong đầu như chảy ra, mãi không bình tĩnh được. Hiện tại ông ta không rõ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Tú Phương thay quần áo cho cháu nội rồi bế từ trong nhà vệ sinh ra, yêu thích không buông tay. Bà vẫn dùng tay sờ vào cẳng chân của Tiểu Bảo mãi không chịu buông.

“Tiểu Bảo, lại đi mấy bước cho ông nội xem, nói ông nội nghe xem sao con tự nhiên biết đi vậy?” Ông Trịnh nói.

Tiểu Bảo hoang mang nhìn ông nội: “Ông nội, chẳng phải ông nội nói Tiểu Bảo đi được nghĩa là Tiểu Bảo lớn rồi sao, giờ Tiểu Bảo đi được rồi, vậy là Tiểu Bảo lớn rồi.”

Ông Trịnh nghe thế thì nhất thời không biết mở miệng thế nào.

Lý do này đúng là do ông ta bịa ra, lúc đó Tiểu Bảo có hỏi sao mình không giống các bạn khác.

Bọn họ sợ đứa nhỏ buồn nên mới bịa một lý do, chỉ nghĩ là sau này tìm cách chữa chân cho Tiểu Bảo. Đối với bọn họ mà nói hy vọng này rất xa vời, chỉ có thể chờ sau này Tiểu Bảo lớn lên rồi tự hiểu.

Cũng không ngờ bây giờ bé lại đi được, bọn họ rất muốn biết rốt cuộc nguyên nhân là gì, nhưng sợ là không có được lời giải thích từ miệng Tiểu Bảo.

Không bao lâu sau.

Con trai với con dâu ông Trịnh về nhà, nhất là con dâu Niệm Tuệ Từ lúc nhận được tin này đã trợn tròn mắt, cô ta hỏi đi hỏi lại rất nhiều lần cũng không dám tin tất cả là thật. Đây là chuyện mà mỗi lần nằm mơ cô cũng nhớ tới, mà hôm nay lúc nhận được tin cô ta thật sự không thể tin nổi, thậm chí còn không phản ứng lại được.

“Cha, Tiểu Bảo đâu ạ?” Niệm Tuệ Từ đẩy cửa vào trong, lúc nhìn thấy Tiểu Bảo đang tự mình chạy tới chạy lui trong phòng thì lập tức che miệng, hốc mắt đỏ ửng, nước mắt chảy xuống ào ào.

“Mẹ ơi…” Tiểu Bảo vui vẻ chạy tới kéo góc áo Niệm Tuệ Từ: “Mẹ ơi, sao mẹ lại khóc?”

“Tiểu Bảo.” Niệm Tuệ Từ lập tức ôm lấy đứa nhỏ, mãi cũng không nói gì.

Trịnh Hải Phong trước giờ vẫn luôn kiên định, lúc này thấy cảnh này cũng không nhịn được mà trở nên kích động, đi tới trước mặt ông Trịnh: “Cha, chuyện gì đây ạ?”

Ông Trịnh lắc đầu: “Cha cũng không biết, bây giờ đừng nghĩ nhiều nữa, mau mang Tiểu Bảo tới bệnh viện kiểm tra xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, cũng không thể để chúng ta hy vọng trong chốc lát rồi lại khiến chúng ta tuyệt vọng được.”

Bên ngoài.

Tiểu Vương vẫn một mực đợi trong xe, lúc thấy cả nhà lão Trịnh đi ra thì lập tức xuống xe mở cửa. Đột nhiên Tiểu Vương ngây ngẩn cả người, vẻ mặt kinh ngạc, anh ta thấy Tiểu Bảo được lão Trịnh dắt tay tự bước đi.

“Cái này… Cái này…” Đầu óc Tiểu Vương nhất thời hỗn loạn, anh ta thân là cảnh vệ của Trịnh lão nê anh ta cũng chứng kiến khoảnh khắc sinh mệnh này ra đời, cũng chứng kiến sự bất lực và đau lòng sau khi cả nhà Trịnh lão biết đứa nhỏ có vấn đề.

Bây giờ anh ta thấy Tiểu Bảo có thể tự đi được, trong lòng kích động tới nỗi không biết nói gì.

Tâm trạng của ông Trịnh cũng kích động, vỗ vai Tiểu Vương: “Tiểu Vương, mau tới bệnh viện.”

“Vâng.” Tiểu Vương đáp.

Chương 757: Quá thần kỳ

Bệnh viện quân khu.

Ông Trịnh tới thì ngay cả viện trưởng cũng tự mình đón tiếp, tuy ông ta đã về hưu nhưng vẫn có sức ảnh hưởng.

Nếu là bình thường thì ông Trịnh sẽ không gấp gáp như vậy, có điều bây giờ ông ta thật sự muốn biết tình trạng của Tiểu Bảo rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

“Viện trưởng Giang, mau xem tình trạng của cháu nội tôi với.” Ông Trịnh vội vàng nói.

Lúc viện trưởng Giang thấy Tiểu Bảo thì sắc mặt cũng hơi thay đổi. Ông ta biết tình trạng của Tiểu Bảo, cháu nội của ông Trịnh từ lúc sinh ra cơ thể đã có chỗ khiếm khuyết. Bệnh viện của bọn họ từng tổ chức tổ chuyên gia tiến hành thảo luận nhưng kết quả cuối cùng không lạc quan lắm. Nếu phẫu thuật thì xác suất thành công rất thấp, lại có di chứng không lường được. Cuối cùng chỉ có thể kéo dài tới khi trình độ y học tiến bộ rồi nghĩ cách sau.

Chỉ là bây giờ Tiểu Bảo có thể tự đi được, chuyện này khiến viện trưởng Giang có chút không dám tin.

“Được, Trịnh lão, giờ tôi lập tức tổ chức nhân viên tiến hành kiểm tra quan sát.” Viện trưởng Giang nói, bây giờ ông ta cũng muốn biết tình trạng của Tiểu Bảo rốt cuộc là sao. Bệnh viện của bọn họ từng tiến hành khám chữa bệnh cho Tiểu Bảo, đương nhiên biết được chuyện này khó tới mức nào.

Mà bây giờ tự nhiên lại khôi phục, đương nhiên là có chuyện gì đó xảy ra.

Tiểu Bảo nhanh chóng được đưa vào phòng kiểm tra.

Bên ngoài.

Cả nhà ông Trịnh đều đang đợi.

Viện trưởng Giang là bác sĩ nổi tiếng từ trước tới giờ, y thuật cao, giờ khắc này ông ta tự mình ra trận, tự mình nghiên cứu tình trạng của Tiểu Bảo.

“Số liệu cơ thể thế nào?” Viện trưởng Giang hỏi.

Toàn bộ bác sĩ xung quanh đều làm việc rất thuần thục: “Viện trưởng, tất cả đều bình thường, không có vấn đề gì.”

Viện trưởng Giang cầm tấm phim X-quang trong tay cẩn thận quan sát tình trạng chân, không có vấn đề gì. Mà ông nhớ rõ bộ phận này của Tiểu Bảo trước kia rất nghiêm trọng, thuộc loại bẩm sinh, dựa theo tiêu chuẩn chữa bệnh bây giờ thì không phải là không có cách. Thế nhưng xác suất thành công thực sự quá thấp, hơn nữa nếu xảy ra vấn đề gì thì sẽ để lại hậu quả không tưởng tượng được.

Cả nhà ông Trịnh lúc đó cũng không đồng ý, tuy là có hi vọng nhưng bọn họ không muốn thử. Trừ khi là trăm phần trăm, bằng không bọn họ sẽ không lấy Tiểu Bảo ra làm thí nghiệm.

“Hả…” Lúc này viện trưởng Giang đột nhiên ngạc nhiên kêu lên, ông ta phát hiện trên phim X-quang có một điểm đen rất nhỏ, nếu nhìn không kỹ thì căn bản nhìn không ra.

“Mấy người tới đây xem, điểm đen này là cái gì đây?” Viện trưởng Giang lên tiếng, đám bác sĩ xung quanh vây lại. Bọn họ đều là chuyên gia của bệnh viện quân khu, đều có khả năng tìm ra cách giải quyết với bất kỳ tình huống nào.

Bọn họ cũng nhìn phim, không khỏi nhíu mày: “Đúng là có điểm đen thật, còn không nhỏ nữa, dày đặc ngay chỗ thần kinh ngoại biên của đầu gối. Hơn nữa nhìn thì có vẻ cái này đã đâm xuyên qua xương, nhìn đầu gối của đứa nhỏ đi, có phải cũng có điểm đen không?”

Đám chuyên gia cởi quần của Tiểu Bảo, mà Tiểu Bảo đột nhiên túm quần lại: “Chú ơi, sao mọi người lại cởi quần của cháu?”

Đám bác sĩ lập tức bật cười: “Tiểu Bảo ngoan, để các chú các bác xem nha.”

“Dạ.”

Sau khi bác sĩ cởi quần của Tiểu Bảo, quan sát đầu gối thì lập tức hô lên: “Viện trưởng Giang, ông mau tới đây, chỗ này có nhiều chấm nhỏ lắm, có điều nhỏ quá không để ý nhìn thì không phát hiện ra được này.”

Viện trưởng Giang lập tức đi tới, cẩn thận quan sát, trong lòng cũng thấy lạ, "Rốt cuộc cái này là cái gì nhỉ?"

Một vị chuyên gia bên cạnh nói: "Viện trưởng, ông xem những chấm nhỏ này có giống là do ngân châm của Trung y không?"

"Ngân châm?" Viện trưởng Giang sửng sốt, sau đó gọi một y tá nói: "Đi gọi một bác sĩ trung y tới đây."

"Vâng." Y tá gật đầu, sau đó lập tức ra ngoài.

Cả nhà ông Trịnh đang chờ ở ngoài, thấy y tá đi ra thì nhanh chóng hỏi thăm: "Tình hình thế nào rồi?"

"Trịnh lão, giờ viện trưởng và mọi người vẫn đang kiểm tra bên trong, tôi cần mời một bác sĩ trung y có kinh nghiệm tới để xem xét tình huống." Y tá nói.

"À à." Ông Trịnh có chút hồi hộp.

"Cha, không sao đâu, chuyện này nhất định là ông trời mở mắt phù hộ Tiểu Bảo." Trịnh Hải Phong nói.

Niệm Tuệ Từ ngày đêm đều mong cho tình trạng của Tiểu Bảo tốt lên, bây giờ thật sự tốt lên rồi cô ta lại mong cho đây là thật chứ không phải giả. Cô ta đợi, đợi cho bệnh viện kiểm tra.

Y tá dẫn một bác sĩ trung y già tới.

Trong phòng kiểm tra.

Bác sĩ trung y nhìn toàn bộ những điểm nhỏ trên đầu gối xong thì ngẩng đầu: "Viện trưởng, cái này đúng là do ngân châm, chỉ có loại kim đường kính 0.125mm mới có thể để lại dấu nhỏ thế này, hơn nữa độ lớn nhỏ của dấu kim cũng không giống nhau, có lẽ đã dùng nhiều loại ngân châm khác nhau."

"Ông lại nhìn chỗ này, ngân châm đâm tới xương, trung y có ai làm được thế này không?" Viện trưởng Giang cũng không rành trung y lắm nên gọi bác sĩ trung y tới quan sát.

Bác sĩ trung y quan sát hồi lâu. "Loại tình huống này tôi mới gặp lần đầu, ngân châm tới xương thế này tôi cũng không biết nguyên lý là gì. Hơn nữa ngân châm có đường kính thế này thường khá mềm, muốn đâm tới xương căn bản không có khả năng."

"Chính xác là ngân châm à?" Viện trưởng Giang hỏi lại.

Chương 758: Ông Trịnh Nghi ngờ

Bác sĩ trung y gật đầu: "Xác định, cái này tôi có thể chắc chắn, hơn nữa nhìn dấu kim thì chắc là mới châm cứu gần đây thôi."

"Mới châm cứu gần đây? Ông chắc không?" Viện trưởng Giang kinh ngạc nói.

"Chắc." Bác sĩ trung y gật đầu, trong lòng cũng vô cùng tò mò, ông ta không biết ai có năng lực như vậy, hơn nữa nguyên lý của chuyện này là gì đây?

Bên ngoài!

Cả nhà ông Trịnh một mực đợi, khi viện trưởng Giang đi ra thì lập tức tiến lên hỏi: "Viện trưởng Giang, rốt cuộc tình hình thế nào rồi?"

"Trịnh lão, chúng ta qua một bên nói chuyện riêng đi." Viện trưởng Giang nói.

Chuyện này thật sự quá ngoài sức tưởng tượng, ông ta cũng muốn hỏi cho rõ rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Một bên.

"Viện trưởng Giang ông nói đi, có phải có tin xấu gì không?" Ông Trịnh bình tĩnh hỏi, nhưng trong lòng không nhịn được mà hồi hộp. Chuyện này liên quan tới cháu nội của ông, đương nhiên ông không muốn đây là dấu hiệu giả.

Viện trưởng Giang mở miệng nói: "Trước khi nói chuyện này thì tôi hỏi một câu trước, trong nhà ông có ai biết trung y không?"

"Trung y?" Ông Trịnh sửng sốt, sau đó lắc đầu, "Không có, chẳng ai biết gì về đông y cả."

"Vậy thì lạ thật, chân của Tiểu Bảo đầy dấu kim do châm cứu để lại, hơn nữa dựa theo những gì chúng tôi kiểm tra được thì chân của Tiểu Bảo đã thần kỳ khôi phục rồi. Căn cứ theo những gì mà chúng tôi chẩn đoán trước kia thì chân của Tiểu Bảo là thần kinh dị biến làm chân bị cong vẹo, nhưng giờ đã khôi phục lại rồi."

Ông Trịnh nói: “Viện trưởng Giang, ý của ông là Tiểu Bảo khỏi hẳn rồi sao?”

“Đúng vậy.” Viện trưởng Giang gật đầu: “Có điều Trịnh lão à, ông nghĩ lại xem Tiểu Bảo có từng tiếp nhận điều trị ở đâu không?”

“Không có mà.” Ông Trịnh lắc đầu.

Niệm Tử Tuệ đứng một bên, mãi không nói gì.

Mà trong lòng Tiểu Vương thì có chút manh mối, nhưng anh ta giấu trong lòng không nói ra.

Tiểu Bảo đi ra, vui vẻ chạy tới chỗ mọi người, cảnh tượng này đối với cả nhà ông Trịnh mà nói chính là cảnh vui mừng nhất.

“Tiểu Bảo đến đây, để ông nội ôm con.” Trên nét mặt già nua của ông Trịnh lộ ra tươi cười, đây có lẽ là ngày vui vẻ nhất của ông Trịnh. Nhìn thấy cháu nội có thể đứng lên và đi lại giống như những đứa trẻ khác làm cho sự tiếc nuối duy nhất trong lòng ông ta cũng tan biến đi.

Viện trưởng Giang thức thời rời khỏi, ông ta nhìn ra cả nhà ông Trịnh căn bản không biết tình huống cụ thể là như thế nào.

Nhưng có lẽ chỉ có Tiểu Bảo mới biết chính mình đã xảy ra chuyện gì, hoặc là đã gặp được ai.

Việc hôm nay theo viện trưởng Giang thấy, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Tiểu Bảo đối với bọn họ rất quen thuộc, tình trạng đó bọn họ cũng biết khó có thể chữa khỏi được, hoặc phải nói mức độ thành công là bằng không. Thế nhưng hiện tại bọn họ cũng không kiểm tra ra được nguyên lý của việc khôi phục này, đến cùng là sao?

Trịnh Hải Phong hỏi: “Cha, vừa nãy viện trưởng Giang nói trung y rốt cuộc là sao, chẳng lẽ là cha mời lão trung y đến chữa cho Tiểu Bảo à?”

Ông Trịnh lắc đầu: “Không thể nào, mấy lão trung y quen biết cha cũng đã mời qua nhưng kết quả cuối cùng đều giống nhau, đều không chữa được. Nếu thật sự có người như vậy thì làm gì tới bây giờ mới giúp xem chân cho Tiểu Bảo chứ.”

“Cha, tình huống bây giờ là thế nào vậy. Cha xem, chúng ta đều biết rõ tình hình của Tiểu Bảo cả, cũng không thể vô duyên vô cớ cứ thế mà tốt lên được.” Niệm Tuệ nói ra nghi hoặc trong lòng.

Đây là thắc mắc trong lòng cô nhưng bây giờ cha cũng không biết, vậy thì còn ai có thể biết?

Ngày thường các cô rất bận bịu nên đứa nhỏ đều giao cho bảo mẫu trông coi, hiện giờ tình trạng của Tiểu Bảo tốt lên rồi nhưng ngay cả làm cha làm mẹ như bọn họ lại chẳng biết gì, điều này sao có thể chứ.

Nơi của cha bọn họ ở thì người bình thường không có giấy chứng nhận là sẽ không thể nào vào được.

Vì vậy mới nói người xa lạ tuyệt đối không thể nào tiếp xúc được với Tiểu Bảo.

Tiểu Vương vẫn luôn đứng đó lên tiếng nói: “Ông Trịnh, tôi có ý nghĩ này.”

“Ừm, cậu có ý nghĩ gì?” Giờ phút này trong lòng ông Trịnh rất vui sướng.

Tiểu Vương tự hỏi một phen, sau đó mới nói: “Tôi cảm thấy tình hình của Tiểu Bảo tốt lên nhiều rất có thể do Lâm đại sư làm.”

Đột nhiên, ông Trịnh ngây ngẩn ra, tiếp đó ngẩng đầu nhìn Tiểu Vương: “Cậu dựa vào đâu mà nói như vậy?”

“Ông Trịnh, trước bữa cơm trưa, không phải tôi với Lâm đại sư đã đi ra ngoài một chuyến hay sao? Lúc đó Lâm đại sư hỏi tôi nhà thuốc Trung Y gần đây nhất ở đâu, sau đó tôi đưa anh ấy qua đó. Sau đó không lâu thì Lâm đại sư đi ra, chỉ là tôi phát hiện hình như Lâm đại sư cũng không mua bất kỳ cái gì nên cũng không để bụng chuyện này.” Tiểu Vương kể ra những gì cậu ta biết.

“Cha, Lâm đại sư là ai?” Trịnh Hải Phong hỏi.

Ông Trịnh nói: “Lâm đại sư là người trong hiệp hội của cha, tuy rằng tuổi còn trẻ nhưng năng lực vẽ tranh có thể nói là số một, trưa hôm nay còn ở nhà cùng cha ăn cơm với nhau đấy.”

“Vậy anh ta đâu có quan hệ gì với Tiểu Bảo?” Trịnh Hải Phong tiếp tục hỏi.

“Việc này…” Ông Trịnh cũng lấy làm lạ, đúng thật là vậy, lão Lâm có quan hệ gì với Tiểu Bảo nhỉ? Chẳng lẽ hắn vừa mắt Tiểu Bảo à?

Không bình thường, thật sự rất bất thường.

“Tiểu Vương, mang chúng tôi đến nhà thuốc Trung Y mà cậu đã dẫn lão Lâm đi xem, chúng tôi muốn hỏi thăm một chút.” Ông Trịnh cảm thấy cần thiết phải hỏi rõ ràng, chuyện này quả thật là đại ân đối với nhà họ Trịnh.

“Được.”

…

Chương 759: Làm việc tốt đúng là thật vui vẻ

Trong một nhà thuốc y học cổ truyền Trung Y nào đó.

Tiểu Vương từ trong hiệu thuốc đi ra, vội vội vàng vàng trở về trên xe, Tiểu Vương gật đầu nói: "Trịnh lão, tôi vừa mới hỏi rồi, giữa trưa hôm nay đúng là Lâm đại sư đã mua mấy hộp ngân châm trong này."

Tú Phương ở bên cạnh nói: "Ông nó, ông nói xem đây không phải là sự thật chứ."

Ông Trịnh im lặng một lát, sau đó thở dài: "Xem ra, tôi đã xem thường lão Lâm rồi."

"Cha, sao thế." Trịnh Hải Phong hỏi.

Ông Trịnh cười nói: "Cha đã nói rồi đấy, lúc đó có vẻ như lão Lâm rất để ý đến tình hình cái chân của Tiểu Bảo lại còn cố ý sờ sờ, sau đó đi ra ngoài mua đồ vật này nọ. Xem ra hắn có thể trị được nhưng lại không nói cho chúng ta biết, nếu không phải Tiểu Vương cẩn thận thì chuyện này sợ là chúng ta vĩnh viễn cũng sẽ không biết rồi."

Tiểu Vương nói: "Trịnh lão, tôi cho rằng chắc chắn là do Lâm đại sư làm, vừa nãy bác sĩ có nói trên chân của Tiểu Bảo có cắm ngân châm, mà Lâm đại sư lại mua ngân châm nên rất rõ ràng hết thảy đều là do Lâm đại sư làm."

"Sự thật đã rõ, tôi đã biết, bây giờ tôi gọi điện qua đó đây." Ông Trịnh lên tiếng nói, tiếp đó ông ta cầm điện thoại lên gọi qua số điện thoại của Lâm Phàm.

Điện thoại kết nối.

Ông Trịnh lập tức nói: "Lão Lâm à, đang ở đâu thế?"

"À, đang ở sân bay, chuẩn bị đi về."

"Ồ, không phải ngày mai cậu mới về à, sao hôm nay đã vội đi về rồi." Ông Trịnh cười nói.

"Tình hình thay đổi nên phải chuẩn bị đi sớm hơn." Lâm Phàm nghe giọng điệu của ông, hắn cảm giác được có vẻ như như

ông Trịnh đã phát hiện ra điều gì đó nhưng vẫn điềm nhiên như không có việc gì, giả vờ như không biết gì cả.

Ông Trịnh mở loa ngoài: "Được lắm lão Lâm, việc mà cậu đã làm cho Tiểu Bảo nhà chúng tôi thì tôi đều biết hết rồi. Bây giờ Tiểu Bảo đang ôm chân đau kịch liệt, cậu nói cậu không biết đi."

"Cái gì? Sao có thể thế chứ, không thể nào." Lâm Phàm vừa nghe được lời này trong điện thoại, hắn nhất thời sửng sốt, sau đó mới phản ứng lại: "Lão Trịnh, ông đang hù tôi chứ gì."

"Ha ha…" Ông Trịnh nở nụ cười: "Lão Lâm, đừng về nữa, chuyện này chúng tôi đã biết rồi, thật sự vô cùng cám ơn cậu. Cho dù thế nào đi nữa thì cả nhà chúng tôi đều phải gặp mặt cậu để cám ơn mới được. Sao cậu lại không nói trước với tôi chứ, thần thần bí bí như thế làm gì."

Lâm Phàm: "Không cần đâu lão Trịnh, chuyện này có gì đâu, theo như lời ông nói đều là người một nhà mà, chuyện của ông chính là chuyện của tôi nên chả có gì to tát cả. Tình trạng của Tiểu Bảo mọi người cần phải trông chừng thật tốt, cần phải vận động nhiều hơn nữa. Đôi chân này đã lâu không động nên ngay từ đầu có thể sẽ có chút không thích ứng nhưng qua một thời gian dài sẽ tốt hơn. Nhớ kỹ dẫn Tiểu Bảo đi bơi nhiều hơn, chạy bộ sẽ làm tổn thương đến các khớp xương…"

Ông Trịnh nghe lão Lâm để ý như thế, lập tức lên tiếng nói: "Lão Lâm, không nói nhiều nữa, tính của cậu thế nào tôi đều biết rõ. Tiểu Bảo là cháu của tôi cũng là cục cưng của tôi, cậu là ân nhân của nó nên như vậy đi. Nếu cậu không chê thì để tôi tự quyết định cho Tiểu Bảo nhận cậu làm cha nuôi, chúng ta sẽ tổ chức lễ đàng hoàn.

Trong điện thoại, Lâm Phàm nghe nói như vậy làm hắn nhất thời sợ ngây người, theo đó cười nói: "Lão Trịnh, ông thật biết nói đùa, việc này không cần để trong lòng làm gì, chỉ là việc nhỏ mà thôi. Tôi phải đi đăng ký rồi, cúp máy trước đây, có thời gian thì đến Thượng Hải chơi nhé."

Trong điện thoại của ông Trịnh vang lên tiếng máy bận.

Ông Trịnh còn rất nhiều điều muốn nói với Lâm Phàm, thế nhưng Lâm Phàm cũng không cho cơ hội này.

“Cha, vậy…” Trịnh Hải Phong nghe cuộc đối thoại qua lại giữa hai người xong, trong lòng cũng không biết nên nói gì. Hiện giờ anh ta rất cảm kích Lâm đại sư này, rất muốn giáp mặt cảm ơn một lần.

Ông Trịnh thở dài: “Lão Lâm không phải người tầm thường, chuyện này tạm thời không cần phải nói ra ngoài, trong khoảng thời gian này cha sẽ chuẩn bị đi Thượng Hải một chuyến.”

“Cha, cha đang muốn làm gì?” Trịnh Hải Phong hỏi.

“Còn làm gì nữa? Đương nhiên là đi tìm lão Lâm rồi, con tưởng chuyện này là chuyện nhỏ hay sao, người ta đã giúp cho Tiểu Bảo được hồi sinh, không lẽ cứ thế cho qua à? Nhất định phải giáp mặt cám ơn mới được chứ.”

Sân bay.

Đúng là Lâm Phàm chuẩn bị đi về, vốn là hắn định ngày mai mới trở về nhưng trải qua chuyện giữa trưa này, hắn thấy vẫn nên đi lúc chiều thì sẽ tốt hơn, cũng đỡ đem phiền phức về cho mình.

Quả nhiên.

Gia đình ông Trịnh nhất định sẽ biết, chỉ không ngờ là họ lại có thể đoán chính xác đến như vậy.

Cảm giác thuận tiện làm một việc tốt thế này cũng không tệ.

Kiến thức của bách khoa toàn thư này đúng là đủ biến thái, có điều sức người có hạn, dĩ nhiên không phải ai cũng có khả năng trị được.

Đinh đinh.

Điện thoại gọi đến.

Lâm Phàm nhìn thấy là cuộc gọi của Vương Minh Dương nên tiếp máy.

Vương Minh Dương hoảng sợ nói: “Mẹ nó, sao cậu hôm nay đã đi rồi.”

Lâm Phàm nói: “Sao nào, không thể đi à, tôi cũng không có việc gì cần làm ở Thủ Đô nên muốn về sớm một chút, trong

tiệm đang đợi tôi về đấy, về sớm một chút thì cũng xong việc sớm một chút."

Vương Minh Dương: "Hay lắm! Không ngờ cậu có thể vô tình mà bỏ rơi tôi như thế, nhưng mà nói thật nhé, cậu ngàn lần vạn lần không được để lộ ra video đó đâu đấy. Nếu cậu mà để lộ ra thì tôi sẽ sống không bằng chết thật đó."

"Được rồi, được rồi, khi nào hết việc thì anh về Thượng Hải đi nhé, tôi về trước đây." Lâm Phàm nói.

Sau đó hai người nói thêm vài câu xong rồi mới cúp điện thoại.

…

Chương 760: Trở về Thượng Hải

Buổi tối, 8:00

Thượng Hải.

Lâm Phàm đi ra từ sân bay, hắn hít sâu một hơi cảm nhận chốn quen thuộc, hơi thở quen thuộc.

Hôm sau!

Phố Vân Lý.

Khi Lâm Phàm xuất hiện ở phố Vân Lý thì toàn bộ các chủ cửa hàng xung quanh đều sợ ngây người.

"Con mẹ nó, ông chủ nhỏ về rồi kìa."

"Má ơi, ông chủ nhỏ từ Thủ Đô về rồi, việc vui lớn nha."

"Không có ông chủ nhỏ ở phố Vân Lý thì sao có thể gọi là phố Vân Lý được chứ?"

Lâm Phàm đứng tại chỗ nghe tiếng của các chủ cửa hàng xung quanh làm hắn không khỏi choáng váng. Mẹ nó, có cần phóng đại như vậy không hả, không phải hắn đã trở về rồi hay sao?

"Ông Trương, các người đang làm gì vậy? Phản ứng thái quá thế." Lâm Phàm cười hỏi.

Ông Trương Nhạc A nói: "Sao không quá được chứ? Ông chủ nhỏ đã đi ra ngoài nhiều ngày rồi, thật sự làm cho chúng tôi

nhớ cậu nhiều lắm đó.”

Lâm Phàm cười nói: “Thì không phải đã về rồi sao? Trước tiên không tán dóc nữa, tôi phải đi vào tiệm xem tình hình thế nào đã.”

“Được được, cậu chủ nhỏ đi nhanh đi, trong khoảng thời gian này không có cậu ở đây làm cho đám dân chúng ý kiến dữ lắm đó, bọn họ đều đang đợi cậu trở về đấy.”

Lâm Phàm cười cười, sao hắn không thể không biết đám dân chúng đang chờ đợi cái gì chứ? Chắc chắn là đang chờ bánh kếp rồi!

Xem tình hình bây giờ thì chỉ sợ nghề làm bánh kếp này thật sự không thể bỏ được, có thể nói đám dân chúng này đã ăn đến nghiện luôn rồi!

Trước cửa hàng của đại sư Lâm.

Khi Lâm Phàm xuất hiện trước mặt mọi người, bọn người Điền Thần Côn trợn tròn mắt: “Móa, cuối cùng thằng nhóc cậu cũng chịu về, cậu về khi nào vậy, sao về mà không nói trước một tiếng?”

Lâm Phàm cười nói: “Tối hôm qua mới về, mấy người có nhớ tôi không hả?”

Điền Thần Côn mở tay ra, ria mép khẽ động.

“Ông đưa tay ra thế này là có ý gì?” Lâm Phàm cười hỏi.

Điền Thần Côn liếc nhìn Lâm Phàm nói: “Ý gì cậu vẫn không rõ à, đi xa nhà một chuyến, dù sao cũng phải mang quà về cho chúng tôi chứ.”

“Rất đáng tiếc.” Lâm Phàm bất đắc dĩ nói: “Không có.”

“Vậy không còn cách nào, tôi thì không nhớ cậu rồi nhưng tôi nghĩ nó sẽ nhớ cậu đấy.” Điền Thần Côn chỉ vào cẩu gia Nicholas đang nằm bên cạnh nghỉ ngơi nói.

Cẩu gia Nicholas ngẩng đầu sủa gâu gâu vài tiếng, sau đó lại gục đầu ngủ tiếp.

Bây giờ nó cũng đã trở nên lọc lõi rồi, lúc trước khi nào Lâm Phàm về thì cẩu gia Nicholas chắc chắn sẽ vui mừng chạy tới.

Nhưng giờ đây tai chó không nghe chuyện bên ngoài, chỉ vui đầu dồn sức ngủ nghê.

Ngô U Lan nói: "Anh Lâm, chúng tôi nhớ anh chết mất thôi."

"Ha ha." Lâm Phàm nở nụ cười, sau đó hắn nhìn Điền Thần Côn: "Thấy chưa, chỉ có ông là vô lương tâm."

Điền Thần Côn cười cười: "Lương tâm này thật sự là tôi có nhé, cậu nhìn đi, trong khoảng thời gian cậu đi, chúng tôi đúng là gặp xui xẻo. Đám dân chúng mỗi ngày đều tới, mỗi ngày đều hỏi, hỏi tới mức chúng tôi muốn hỏng mất. Xem thời gian, có lẽ một lát nữa thế nào bọn họ cũng lại đến cho mà xem."

Quả nhiên, không bao lâu sau.

Dân chúng bên ngoài dần dần đông lên, đồng thời còn vang lên một chút âm thanh thảo luận.

"Không biết ông chủ nhỏ về hay chưa nữa."

"Lâu lắm rồi, sao ông chủ nhỏ còn chưa trở về."

"A, mọi người nhìn kìa, ông chủ nhỏ về rồi kìa."

"Má nó, thiệt hay giả, trong khoảng thời gian này không nhìn thấy ông chủ nhỏ, tôi muốn chết rồi."

…

Điền Thần Côn bất đắc dĩ nói: "Cậu nhìn đi, mỗi ngày đều như thế này nhưng cậu trở về là tốt rồi. Bây giờ lòng cũng nhẹ nhõm hơn nhiều, tôi vẫn nên nhanh chóng đi phát số thẻ mới được."

Lâm Phàm cười cười, tiếp đó đi tới trước gian hàng: "Các vị thật ngại quá, có việc nên phải đi, hai mươi phần hôm nay xem như bồi thường nhé."

Đám dân chúng nghe xong lập tức vui vẻ: "Tốt quá, quá tuyệt vời, ông chủ nhỏ thật hào phóng."

"Hai mươi phần lận đó, nếu mỗi ngày sau này đều có thể có hai mươi phần thì tốt biết bao nhiêu."

Trong lòng Lâm Phàm vui cười, đám dân đáng yêu này thật sự rất dễ dàng thỏa mãn.

Hoàn thành tất cả hai mươi phần bánh kếp xong.

Lâm Phàm nằm trong tiệm nhàn nhã nghỉ ngơi, mặc dù tối hôm qua vừa mới về nhưng công việc vẫn phải làm, nhất là việc của viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, hắn cũng phải đi dạy bọn nhỏ học tập.

Có điều làm cho Lâm Phàm hơi đau đầu là nhiệm vụ của bách khoa toàn thư cũng cần phải hoàn thành, chắc chắn là phải đi xa nhà thêm một chuyến nữa, nhưng mà chút việc này không ảnh hưởng đến nhiệm vụ, cho nên đi đến nơi nào đó thì chọn chỗ đó làm trạm thứ nhất vậy.

Lâm Phàm gọi điện qua cho Triệu Minh Thanh: "Minh Thanh, tôi đã về, gần đây có việc gì không?"

Trong khoảng thời gian không có Lâm Phàm ở đây, Triệu Minh Thanh lo đến sứt đầu mẻ trán, chủ yếu là do bào chế ra được phương thuốc trị chứng biếng ăn nên thu hút được sự chú ý của rất nhiều người.

Các bệnh viện đều sai người tới giao thiệp, còn có một số công ty nghiên cứu chế tạo thuốc phái người tới muốn mua phương thuốc trị chứng chán ăn này. Đương nhiên Triệu Minh Thanh không phải kẻ ngu, chưa kể phương thuốc này là do lão sư chỉ điểm nghiên cứu tạo ra, nếu nghiêm khắc mà nói thì phương thuốc này là lão sư mượn tay ông ta để nghiên cứu chế ra.

Ngược lại Lâm Phàm thấy không sao cả: "Việc này ông cứ tiếp tục giải quyết, tôi không can thiệp vào. Tôi hỏi ông một chút, qua một thời gian ngắn nữa thì ông có thời gian rãnh hay không."

Chương 761: Dự định sắp tới

Đầu tháng cầu đọc giả tặng kim phiếu cho truyện !!! Cám ơn mọi người lắm lắm

Chương 761: Dự định sắp tới

Triệu Minh Thanh không biết lão sư nói vậy là có ý gì, thế nhưng lão sư đã lên tiếng hỏi vậy thì dù không có thời gian thì cũng phải có thời gian thôi: "Có."

Một chữ, trả lời nhanh gọn, không hề do dự.

“Vậy thì tốt rồi, một đoạn thời gian nữa tôi dự định đi mấy cái thành thị để hành y. Nếu ông vẫn có thể kiên trì thì có thể đi cùng với tôi để chứng kiến các loại bệnh tật khác nhau, đối với y thuật của ông cũng sẽ có trợ giúp rất lớn đó.” Lâm Phàm muốn hoàn thành nhiệm vụ, dù rằng có thể làm một mình nhưng nếu đã thu đồ đệ thì nhất định cũng nên dạy bảo một phen, nói trắng ra là một người quá nhàm con mẹ nó chán mà.

Triệu Minh Thanh nghe lời này xong thì nội tâm không khỏi hưng phấn: “Lão sư, được, được chứ, lúc nào vậy?”

Lâm Phàm nghe thế thì vui vẻ, vị đồ đệ này nghe xong không ngờ lại còn có chút hưng phấn như vậy, sau đó hắn cười nói: “Chờ tôi báo lại.”

Hôm sau!

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm đang xem điện thoại ở trong tiệm, khi thấy tin tức trên điện thoại, hắn đột nhiên cười.

“Kim Hyun Min trở về Hàn Quốc, không có người hâm mộ nào đến tiễn anh ta.”

Kèm theo đó là một tấm ảnh Kim Hyun Min đang đeo khẩu trang, tự bảo vệ bản thân chặt chẽ trước ống kính, càng làm nổi bật lên vẻ khốn khổ của Kim Hyun Min sau khi trải qua chuyện kia.

Sau khi xem một chút, hắn cũng không để trong lòng, những minh tinh Hàn Quốc như vậy đến Trung Quốc là chuyện bình thường, chỉ sợ Kim Hyun Min trở về thì không bao lâu sau lại có một minh tinh Hàn Quốc khác đến thay thế, chuyện này không ngăn cản được. Nhưng sau sự việc này, hắn đã hiểu được một đạo lý, đám fan não tàn này thật sự quá ghê tởm. Bề ngoài đều nói là fan của Kim Hyun Min, thế nhưng thấy Oppa bị huỷ dung thì lập tức bỏ rơi hắn.

Đáng tiếc, thật sự quá đáng tiếc.

Lâm Phàm lắc đầu cười, sau đó cất điện thoại, đi vào trong tiệm hô một tiếng: “Tôi đi ra ngoài một chuyến, mọi người trông coi tiệm nha.”

Điền Thần Côn nhìn Lâm Phàm, sau đó nói: "Cảm giác tên nhóc này ngày nào cũng phải vội vàng, như thể có rất nhiều việc phải làm ấy."

Triệu Chung Dương cười nói: "Anh Lâm bây giờ chắc chắn bề bộn công việc, theo suy đoán của tôi, chắc chắn là muốn đến viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn."

Cậu ta đoán rất chính xác, Lâm Phàm đúng là đến viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, hắn phải dạy cho mấy trăm đứa trẻ vẽ tranh. Hắn chuẩn bị ra ngoài một thời gian, không biết phải làm sao dạy tiếp, dù sao thì hắn cũng phải kiếm thêm điểm Bách Khoa mà.

Đến nỗi lúc nào sẽ đi ra ngoài hắn cũng suy xét kỹ càng, cuối tháng này sẽ rời đi, thời gian cũng rất hợp tình hợp lý.

Nhưng khi Lâm Phàm đến viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, bọn trẻ nhìn thấy Lâm Phàm đều nở nụ cười chân thành. Khoảng thời gian Lâm Phàm không có ở đây, bọn trẻ rất nhớ người chú này.

Hàn Lục bây giờ cũng xác định sẽ sống tại viện phúc lợi, bọn trẻ cũng rất yêu thích Hàn Lục.

Lâm Phàm nhìn Hàn Lục nói: "Nếu cậu thực sự muốn học, tôi có thể dạy cậu."

Hắn không biết tại sao Hàn Lục lại ở Viện phúc lợi trẻ em lâu như vậy, nếu anh ta thực sự muốn học Bát Quái Chưởng, bây giờ hắn cũng không ngại, coi như là cùng học với bọn nhỏ đi.

Hàn Lục cười nói: "Lâm đại sư, tạm thời không cần đâu, tôi đến viện phúc lợi thật sự không phải là để học Bát Quái Chưởng. Mà là tôi muốn làm chút gì đó, bình thường Lâm đại sư cũng không tới, để tôi dạy bọn trẻ cho."

Lâm Phàm gật đầu, nói: "Vậy cũng tốt, một mình viện trưởng Hoàng đúng là không thể đảm bảo cho an ninh của viện phúc lợi, nhưng có cậu ở đây thì không thành vấn đề."

Vì điểm Bách Khoa, lần này hắn sẽ cố gắng hết sức, chỉ là không biết với lấy năng lực của mình thì hắn có thể nuôi dạy tốt những đứa trẻ này hay không.

Vỗ tay một cái: “Được rồi, các con cầm dụng cụ lên nào, chúng ta bắt đầu vẽ.”

Bọn trẻ thích nhất vẽ tranh, đặc biệt là sau khi nhìn thấy những bức tranh do chú của chúng vẽ cách đây không lâu thì húng đã bị thu hút và cũng muốn vẽ được như vậy theo trí tưởng tượng của mình.

Tuy nhiên, dạy những đứa trẻ này vẽ tranh thì phải tốn chút công phu, nhưng cũng rất vui vẻ. Dù sao những kiến thức hắn dạy đều được bọn nhỏ ghi nhớ trong lòng, cũng an ủi phần nào.

“Điểm Bách Khoa +1.”

“Điểm Bách Khoa +1.”

Hôm nay đạt được hai điểm Bách Khoa, rõ ràng trong những đứa trẻ này đã có đứa lĩnh hội được, đối với Quốc hoạ cũng có hiểu biết thêm một chút. Tuy chỉ vẻn vẹn có hai điểm mà thôi nhưng hắn tin rằng không lâu nữa thì bọn nhỏ đều sẽ hiểu biết về Quốc hoạ, khi đó có thể đạt được vài trăm điểm Bách Khoa rồi.

Bận rộn đến sáu giờ tối, bọn trẻ vừa vui chơi vừa học hỏi những kiến thức mới, đồng thời cũng hiểu sâu sắc về Quốc hoạ.

Lâm Phàm nhìn những bức tranh của bọn trẻ, mặc dù một số như là gà bới, nhưng đây là một khởi đầu tốt.

Hôm sau!

Lâm Phàm rời giường, cuộc sống sinh hoạt của hắn không khác gì ngày thường. Hắn đi đến phố Vân Lý, rồi đến Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn. Về phần Triệu Minh Thanh thì chỉ sợ bây giờ đang sứt đầu mẻ trán với đơn thuốc trị chán ăn. Tuy nhiên với thân phận của Triệu Minh Thanh, không có ai dám dùng thủ đoạn thấp hèn để làm chuyện xấu.

Chương 762: Lão Trần xảy ra chuyện

Cách ngày mùng 1 tháng 10, còn một khoảng thời gian, nhưng cũng không còn sớm, phải chuẩn bị sẵn sàng.

Chỉ là hắn vừa trở về nhưng giờ lại muốn đi ra ngoài, nghĩ đến những người dân kia thì Lâm Phàm lập tức cảm thấy rất có lỗi. Tâm tình của những người này nếu không tốt, rất có thể sẽ bùng nổ và gây chuyện mất.

Nếu để cho Điền Thần Côn và những người khác biết không bao lâu nữa hắn sẽ rời đi, e rằng họ sẽ chết tâm. Vì vậy, tốt hơn là đến ngày đó hẵng nói.

Khi họ kịp phản ứng lại thì chính mình cũng đã sớm rời khỏi nơi này rồi.

Cửa tiệm.

Lâm Phàm nhìn từng chiếc xe tải nhỏ lái vào khu nhà, không khỏi cười nói: "Cửa hàng nào xung quanh chúng ta cũng phát tài, hết xe này đến xe khác vào, hàng hóa nhập thêm cũng không ít nha…"

Điền Thần Côn sững sờ: "Không có, gần đây không có ai nhập hàng, để tôi xem nó là của hãng nào."

Điền Thần Côn đứng ở cửa, nhìn về phía xa, sau đó quay đầu: "Hình như không phải nhập hàng, giống như là dọn nhà."

"Dọn nhà?"

Lâm Phàm sững sờ, cảm giác có gì đó không được bình thường. Ở phố Vân Lý này, đa phần mọi người đều muốn dọn vào, nhưng bây giờ trạng thái khá tốt thì ai lại muốn dọn khỏi đây, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện?

Không được, phải đi xem.

Bên ngoài.

Lão Trương, lão Lương, chị Hồng đều đi ra.

"Ông chủ nhỏ, đã xảy ra chuyện gì?" chị Hồng hỏi.

Lâm Phàm lắc đầu: "Tôi Không biết. Tôi cũng nhìn thấy có xe tải chạy vào nên mới đến xem. Lúc đầu tôi còn tưởng rằng là nhà ai nhập hàng, Điền Thần Côn nói là có người dọn nhà, chị thấy chuyện này có lạ không?"

Lão Trương nói: "Đây là cửa hàng quần áo của nhà lão Trần, lão Trần đâu rồi?"

Lão Lương lắc đầu: “Không biết, chúng tôi cũng không nhận được thông báo nào. Nếu lão Trần thật sự dọn nhà, chắc chắn sẽ thông báo cho chúng tôi đầu tiên, phải xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Cửa hàng của nhà lão Trần nằm ở nơi cuối cùng khu phố, không giống như lão Trương và những người khác. Tiến lại gần cửa hàng, Lão Trần trong ấn tượng của Lâm Phàm, là người không tệ. Có chuyện gì xảy ra thì chắc chắn ông ta sẽ là người đầu tiên đến. Tình hình hiện tại khiến Lâm Phàm hơi không chắc chắn về những gì đã xảy ra.

Cửa ra vào.

Các công nhân đang di chuyển đồ vật bên trong.

Một người thanh niên đứng ở cửa, chỉ đạo.

“Lão Trần đâu?” Lâm Phàm mở miệng hỏi.

Người trẻ tuổi ngẩng đầu, nhìn về phía người tới, mở miệng nói: “Tôi là cháu trai của ông ấy, ông ấy không được khoẻ nên đã nhập viện rồi. Sau này không thể mở cửa hàng được nữa, cho nên tôi mới đến dọn đồ đi, sau này cho người khác thuê.”

“Cơ thể không khoẻ? Tại sao đột nhiên lại không khoẻ? Trước đây không phải rất tốt sao?” Chị Hồng nghi ngờ hỏi.

Người trẻ tuổi hiển nhiên là không muốn nói nhiều: “Tôi cũng chỉ là đến giúp đỡ, cụ thể thế nào tôi cũng không rõ.”

“Tôi gọi điện cho lão Trần hỏi xem rốt cuộc là thế nào.” Lão Trương mở miệng nói, lấy điện thoại di động ra lập tức gọi điện, thế nhưng đầu kia lại tắt máy.

“Không gọi được.” Lão Trương bất đắc dĩ nói.

Lâm Phàm nhìn chàng trai trước mặt: “Cậu có phải giấu diếm chuyện gì hay không? Chúng tôi và lão Trần có quan hệ rất tốt, có gì cần, chúng ta tuyệt đối sẽ giúp đỡ.”

Chàng trai nhìn những người xung quanh, hơi xấu hổ, sau đó lắc đầu nói: “Thật ra tôi cũng không biết là chuyện gì, chú tôi đột nhiên mặt mày bơ phờ, nhờ tôi giúp chú ấy dọn dẹp cửa hàng. Cụ thể là chuyện gì, chú ấy cũng không nói với chúng tôi.”

Chị Hồng nói: “Cậu là cháu ông ấy, sao lại không biết?”

Chàng trai lắc đầu: “Tôi thật sự không biết, chú ấy đang ở trong bệnh viện, không cho phép tôi nói cho người nhà. Nhưng theo suy đoán của tôi, chú ấy hẳn là bệnh nặng.”

Mọi người nghe xong đều thất thần nhìn nhau, bọn họ không ngờ ông Trần lại xảy ra chuyện như vậy.

Lâm Phàm lên tiếng hỏi: “Vậy bây giờ ông ấy ở đâu?”

“Tại bệnh viện Hiệp nhân Thượng Hải, khoa nội trú, lầu 6.” Chàng trai nói.

Lâm Phàm gật đầu: “Được rồi, đừng chuyển đồ nữa. Ông Trần sẽ không sao đâu, chuyển đi rồi sau này lại chuyển về thì rất phiền phức.”

Chàng trai nói: “Không được, chú ấy bảo tôi chuyển ra ngoài”..”

Ông chủ các cửa tiệm xung quanh hét lên: “Ông chủ nhỏ đã bảo cậu đừng chuyển vậy thì đừng chuyển. Nếu thật sự xảy ra chuyện, chúng tôi cam đoan sẽ không làm phiền cậu, bây giờ chúng tôi sẽ đến chỗ lão Trần.”

“Đúng vậy, nhóc con nghe lời, đừng ngoan cố nữa. Đợi lát nữa chúng tôi đến bệnh viện thăm lão Trần rồi tính.”

Nhìn tình huống trước mắt, chàng trai có hơi kinh ngạc, những người này có quan hệ thế nào với chú mình, sao lại nhiệt tình như vậy?

Sau đó anh ta cũng không nói nhiều nữa, đã như vậy thì tạm thời anh ta sẽ không chuyển đồ đi. Anh ta cũng không biết chú mình mắc bệnh gì, bác sĩ đúng là quá quy củ, mặc kệ họ nói gì cũng không tiết lộ chữ nào.

Đến khi người nhà biết chuyện, chính chú đã chủ động liên lạc với anh ta và nhờ anh ta chuyển đi. Nếu không phải như vậy, đến anh ta còn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

…

“Ông chủ nhỏ, cậu nói xem lão Trần sẽ không có chuyện gì chứ?” Chị Hồng hỏi.

Lâm Phàm xua tay: “Sẽ không. Lão Trần cũng thật là, có chuyện cũng không nói với chúng ta một tiếng.”

“Haizz, ai biết được. Lão Trần bình thường không thích nói chuyện, nếu như không phải chúng ta nhìn thấy, có khi ông ta chuyển ra ngoài rồi chúng ta cũng chưa biết.” Ông Trương nói.

Lâm Phàm gật đầu: “Chuyện này trước mắt đừng nói ra ngoài, lát nữa chúng đến bệnh viện một chuyến, xem lão Trần rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Được.”

Trở lại trong cửa tiệm.

Điền Thần Côn cũng muốn đi cùng, nhưng Lâm Phàm không muốn mang theo ông ta nên để ông ta ở lại trông coi cửa tiệm.

Chương 763: Đi thăm lão Trần

Ngô Thiên Hà ngồi trong cửa tiệm, việc kinh doanh xem bói cũng không tệ. Phần lớn xem bói là cho các bà lão. Đối với Ngô Thiên Hà mà nói thì tình hình hiện tại cũng khá tốt.

Ngày xưa những quan chức cấp cao đến xem mệnh, bói toán là chuyện lớn. Nào giống như bây giờ vậy, bói về chuyện gia đình, con cái, nhàn hạ tự tại, không chút lo lắng.

Hơn nữa vận mệnh của cô con gái Ngô U Lan của ông đã dần thay đổi. Ông có thể nhìn thấy rất rõ ràng, trong lòng vô cùng nhẹ nhõm.

Quả thật giống như Lâm đại sư đã nói.

Muốn mệnh trở nên tốt hơn, phải ở bên cạnh những người có mệnh tốt.

Bệnh viện.

Lâm Phàm, chị Hồng, ông Trương và ông Lương, bốn người đã đến nơi cần đến. Ở ngoài phòng bệnh, Lâm Phàm chỉ vào bên trong: “Mọi người nhìn xem, lão Trần ở trong khu vực trong cùng.”

Mọi người nhìn về phía Lâm Phàm chỉ: “Hình như ông ta đang ngủ. Lão Trần thật là, xảy ra chuyện sao không nói cho chúng

ta biết.”

“Vào đi.” Lâm Phàm mang theo đồ đi vào. Thật ra cũng không phải đồ gì đắt tiền, chỉ là mua một ít trái cây và sữa, hắn muốn đến xem ông Trần xảy ra chuyện gì.

Nếu là lúc trước kia, khi hắn không được trang bị kiến thức thứ mười Bách Khoa Toàn Thư, đối với bệnh tật hắn đúng là không có cách. Nhưng bây giờ thì khác, hắn không hỏi bệnh có thể chữa khỏi hay không mà sẽ hỏi bạn mắc bệnh gì.

Trong phòng có ba cái giường, hiện tại chỉ có ông Trần nằm ở đó, hai cái giường còn lại vẫn còn trống.

“Lão Trần.” Lâm Phàm kêu một tiếng.

Ông Trần vốn đang ngủ say, lúc này tỉnh lại, khi thấy người tới thì ngạc nhiên: “Ông chủ nhỏ, sao cậu lại tới đây?”

Lâm Phàm cười nói: “Nếu chúng tôi không tới, ông tính trốn cả đời đúng không.”

Ông Trần trên mặt hiếm thấy lộ ra vẻ tươi cười, sau đó thở dài: “Haizz, để mọi người đến đây thăm tôi, thật có lỗi.”

Tí tách!

Tí tách!

Dưới gầm giường để một cái chậu rửa mặt, thông với bàng quang có một cái ống mỏng, được rửa sạch bằng thuốc sát trùng sạch sẽ.

“Lão Trần, ông rốt cuộc làm sao vậy, đến cả cửa hàng cũng đóng cửa.” Chị Hồng hỏi.

Ông Trần bất đắc dĩ nói: “Là bệnh nặng. Hiện tại tình hình như nào tôi cũng không biết, nhưng mà đã làm phẫu thuật, lấy ra đồ vật không tốt, chắc là bị ung thư bàng quang.”

Ông Trương vội vàng hỏi: “Giai đoạn đầu sao? Hay là giai đoạn cuối?”

Ông Trần lắc đầu: “Tôi cũng không biết, còn đang xét nghiệm. Nhưng cũng không quan trọng, giai đoạn đầu và giai đoạn cuối có gì khác nhau, không phải đều là ung thư sao. Mọi người nói xem, tôi chỉ mới bốn mươi tuổi sao lại mắc bệnh như vậy.”

“Người trong nhà biết không có?” Lâm Phàm hỏi.

Ông Trần lắc đầu: “Tôi không nói, chỉ thông báo cho cháu trai để nó giúp tôi cho thuê lại cửa hàng. Nếu như có thể chữa được thì lấy lại, còn nếu chữa không được vậy thì đời này coi như xong rồi.”

“Ông…” Lâm Phàm cũng không nhiều lời, lập tức ngồi ở mép giường, cầm lấy tay ông Trần, tiến hành bắt mạch.

Ông Trần nghi ngờ nói: “Ông chủ nhỏ, cậu làm gì vậy?”

“Làm gì? Đương nhiên là xem tình hình của ông, còn phổ cập thêm kiến thức khoa học cho ông. Không cần lo lắng ung thư, đừng để bị dọa sợ đến mức không còn luyến tiếc gì với đời.” Lâm Phàm sờ một cái lập tức biết tình huống cụ thể: “Không sao, là giai đoạn đầu, ở giữa lành tính và ác tính. Phát hiện sớm, không có vấn đề gì.”

Chị Hồng và những người khác ở một bên sững sờ nhìn Lâm Phàm: “Ông chủ nhỏ, cậu có thể nhìn ra?”

Lâm Phàm nhìn họ: “Lần trước không phải tôi đã nói với mọi người cơ thể có vấn đề gì lập tức tìm tôi sao? Y thuật của tôi rất tinh thông, mọi người không biết à?”

Mọi người đều lắc đầu.

Làm sao họ biết được điều này, đồng thời họ cũng không tin lời ông chủ nhỏ nói, nếu có bệnh chắc chắn phải đến bệnh viện lớn mới đúng.

“Làm phẫu thuật khi nào?” Lâm Phàm hỏi.

“Hôm qua.” Ông Trần nói.

“Vật được lấy ra có hình dạng như một bông súp lơ nhỏ phải không?” Lâm Phàm hỏi.

Lão Trần gật đầu, “Đúng vậy.”

“Vậy là được rồi, giai đoạn đầu ác tính. Ông đừng biểu lộ vẻ mặt này. Nghe tôi nói đây, tình huống của ông hiện tại không sao, giai đoạn đầu sẽ không có chuyện gì. Mà nếu giai đoạn cuối thì cùng lắm thì cắt bỏ nơi đó, Phố Vân Lý chúng ta sẽ có đệ nhất thái giám, bệnh này sẽ không chết người đâu.” Lâm Phàm nói.

“Thật hay giả, đây là ung thư ác tính đó.” Ông Trần không biết chuyện này nên khi biết bị bệnh, ông ta sợ muốn tè ra quần.

“Với tư cách là cố vấn y tế trong phố Vân Lý, tôi có thể lừa ông sao. Bây giờ tôi cho ông hai lựa chọn, hãy suy nghĩ kỹ.” Lâm Phàm nói.

“Thứ nhất, tôi sẽ đích thân chữa trị cho ông, cam đoan ngày mai xuất viện, hơn nữa còn không tác dụng phụ.”

“Thứ hai, nằm viện điều trị, một tuần sau có thể xuất viện. Mỗi tuần tới tiêm một lần, tiêm liên tục tám mũi, sau này đến kiểm tra nhiều lần để khôi phục sức khỏe, ông chọn cái nào?”

Ông Trần nhìn chằm chằm ông chủ nhỏ, sau đó yên lặng nói: “Tôi chọn cái thứ hai, nằm viện điều trị.”

Lúc này, bác sĩ đi tới, vốn định nói nhỏ cho ông Trần, nhưng ông Trần không thèm để ý, để bác sĩ nói thẳng.

“Ông Trần, kết quả xét nghiệm đã có, là ung thư ác tính. Nhưng là giai đoạn đầu, phát hiện rất sớm nên tỷ lệ hồi phục sẽ rất cao, ông đừng có áp lực.”

Bác sĩ giải thích vài câu rồi rời đi.

Lâm Phàm rất bất đắc dĩ: “Nghe thấy chưa? Không có chuyện gì, đừng cảm thấy áp lực tâm lý. Đừng hở một tí là đóng cửa tiệm, để người nhà tới bệnh viện chăm sóc ông, ông ở bệnh viện điều trị cho thật tốt nha.”

Mọi người nhìn về phía ông chủ nhỏ, không khỏi ngạc nhiên, bọn họ không biết tại sao ông chủ nhỏ lại biết.

Huống hồ, Lâm Phàm cũng rất bất lực, vẫn là không có người chịu tin hắn, thật sự là gặp quỷ sống rồi.

Đúng rồi!

Nếu để cho họ biết về Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, họ sẽ biết hắn giỏi như thế nào.

Nhưng mà ông Trần đã không tin hắn, vậy để ông ấy ở lại bệnh viện một thời gian thôi.

Chương 764: Đến ngày đó, mọi người đừng kinh ngạc

Lâm Phàm rất bất đắc dĩ: "Nghe thấy chưa? Không có chuyện gì, đừng cảm thấy áp lực tâm lý. Đừng hở một tí là đóng cửa tiệm, để người nhà tới bệnh viện chăm sóc ông, ông ở bệnh viện điều trị cho thật tốt nha."

Mọi người nhìn về phía ông chủ nhỏ, không khỏi ngạc nhiên, bọn họ không biết tại sao ông chủ nhỏ lại biết.

Huống hồ, Lâm Phàm cũng rất bất lực, vẫn là không có người chịu tin hắn, thật sự là gặp quỷ sống rồi.

Đúng rồi!

Nếu để cho họ biết về Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, họ sẽ biết hắn giỏi như thế nào.

Nhưng mà ông Trần đã không tin hắn, vậy để ông ấy ở lại bệnh viện một thời gian thôi.

Rời khỏi bệnh viện.

Nhóm người chị Hồng nhìn ông chủ nhỏ, nghi hoặc hỏi: "Ông chủ nhỏ, không phải cậu nói chuyện trước với bác sĩ nên mới biết được bệnh của ông Trần đấy chứ?"

Lâm Phàm cười nói: "Tôi đi cùng với mọi người, mọi người nghĩ tôi có biết trước được không?"

Chị Hồng gật đầu: "Vậy cũng đúng, cậu đi cùng chúng tôi nên không có khả năng biết, nhưng cậu chỉ bắt mạch thì làm sao biết được như vậy?"

Không phải tôi đã nói với mọi người rồi sao. Y thuật của tôi rất lợi hại, đáng tiếc mọi người đều không tin tôi." Lâm Phàm rất bất đắc dĩ, có đôi khi không muốn che giấu nhưng người khác lại không tin. Khi mình muốn che dấu thì luôn bị người ta tìm được chân tướng.

Không thể không nói, điều này đôi khi làm cho người ta thật sự quá bất lực.

"À, nhân tiện báo trước, đến ngày 22 mọi người đến viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn thì cũng đừng ngạc nhiên quá nhé." Lâm

Phàm cười nói.

Mọi người kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Lâm Phàm thần bí nở nụ cười, hắn cũng không nói ra chuyện này. Đối với bất kỳ ai thì đối với sự ngạc nhiên này thật sự là sẽ rất lớn.

Theo suy nghĩ của Lâm Phàm, sau khi ngày 22 chấm dứt, hắn sẽ cùng với Triệu Minh Thanh đi ra ngoài. Dù sao sự kiện chỉ diễn ra một lần trong tháng, không thể bỏ qua được. Bọn nhỏ đã trải qua hai lần nên chúng chờ mong nhất chính là ngày này. Nếu như không đi, chỉ sợ sẽ làm cho bọn chúng thất vọng.

Lúc này, điện thoại của Triệu Minh Thanh gọi đến.

Đinh đinh.

Kết nối điện thoại.

“Lão sư, chuyện lần trước tôi nói với ngài, ngài còn nhớ không?” Triệu Minh Thanh ở trong điện thoại, nhẹ giọng hỏi.

“Chuyện gì?” Lâm Phàm sửng sốt, tạm thời không nghĩ ra Minh Thanh đang nói đến chuyện gì.

“Mấy ông bạn già của học trò ở chỗ này một thời gian rồi, bọn họ muốn gặp ngài một lần.” Triệu Minh Thanh nói.

Mấy người Chu Thanh Tuyền đã ở Thượng Hải một thời gian, lúc lão sư mới trở về, ông ta tạm thời không gọi điện thoại là để lão sư nghỉ ngơi thật tốt. Hôm nay đã trôi qua vài ngày, nên ông ta chủ động gọi điện thoại hỏi thăm, nếu như lão sư không muốn gặp, ông ta cũng sẽ không nói thêm gì.

Lâm Phàm hơi suy nghĩ một chút, lúc mình ở thủ đô thì Hiệp hội trung y đã phái người tới. Dù nói như thế nào thì cũng coi như là một lần nhân tình, đã như vậy thì gặp mặt một lần là được.

“Ngày 22, gặp nhau tại viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.” Lâm Phàm nói.

Sắp tới hắn phải nghỉ ngơi thật tốt, đồng thời mỗi ngày phải dạy cho bọn nhỏ học vẽ, tranh thủ để cho bọn nhỏ vào nghề sớm chút. Tuy rằng có mấy đứa nhỏ lĩnh ngộ tương đối cao đã

cho mình vài điểm bách khoa nhưng đa số bọn trẻ tạm thời còn chưa lĩnh ngộ được.

Sau khi cúp máy.

Triệu Minh Thanh nhìn về phía mấy ông bạn già bên cạnh nói: "Mọi người cũng nghe rồi đấy, ngày 22 gặp tại viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn."

Chu Thanh Tuyền nhất thời nở nụ cười: "Ông Triệu, ông bạn thật là tốt."

Triệu Minh Thanh bất đắc dĩ nói: "Cũng không biết các ông muốn làm cái gì?"

Chu Thanh Tuyền cười nói: "Ông Triệu, tôi muốn thương lượng với ông chuyện này, ông xem có phải là lúc nên đưa quyển 'Lý thuyết bệnh thương hàn' để chúng tôi nghiên cứu rồi hay không?"

"Nghĩ cũng đừng nghĩ nữa, không có thầy mở miệng, tôi sẽ không cho các ông xem đâu." Triệu Minh Thanh nói.

Từ sau khi xem 'Lý thuyết bệnh thương hàn' này, y thuật của Triệu Minh Thanh đã được nâng cao lên rất nhiều. Trung y cũng không phải là ghi nhớ cứng nhắc, mà là phải học một hiểu ba. Dược tính của trung y là cố định nhưng phối hợp khác nhau lại có thể sinh ra hiệu quả khác nhau.

Đồng thời gặp phải chỗ không hiểu thì có thể hỏi lão sư là có thể biết được đầy đủ.

Bây giờ Chu Thanh Tuyền muốn gặp lão sư, làm sao ông ta có thể không biết ý tứ trong đó. Chẳng phải là muốn học tập y thuật từ lão sư hay sao? Cho dù không bái sư thì cũng tuyệt đối nhớ thương quyển sách mà thầy cho mình.

Ôi…

Không nghĩ nữa, càng suy nghĩ càng nhiều, tâm trạng càng buồn bực.

Lão sư là của tôi, không phải của các ông.

Vài ngày sau.

Ngày lễ định kỳ mỗi tháng một lần đã đến.

Đây là ngày mà mọi người trên phố Vân Lý đều đang chờ mong.

Mấy lần trước mua không ít đồ nên mọi người cũng không cần mua thêm cái gì. Chỉ mua một ít đồ ăn vặt nhưng cho dù như thế, tính ra đó cũng là số lượng lớn.

Tham gia vào loại hoạt động này, không phải để tiêu tiền mà là để đi chơi vui vẻ với trẻ em và chủ yếu nhất là đến để nếm thử tay nghề của ông chủ nhỏ.

Tay nghề của ông chủ nhỏ đã ăn sâu trong lòng bọn họ, một năm chỉ có thể ăn mười hai lần nên bọn họ rất quý trọng.

Chương 765: Một lát đừng có bị sốc đó nha

Cầu phiếu các đạo hữu ơi, rớt top mất tiêu rồi huhuhu!!!

Chương 765: Một lát đừng có bị sốc đó nha

Lúc này, trên phố Vân Lý từng chiếc xe ô tô đậu nối tiếp nhau.

Người dân xung quanh nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này thì không khỏi kinh ngạc.

“Đây là gì?”

Những người hỏi ra câu này đều là người dân mới đến phố Vân Lý.

Một người dân cũ xung quanh cười nói: “Đây là hoạt động đến viện phúc lợi trẻ em hỗ trợ mỗi tháng một lần trên phố Vân Lý. Vào ngày này, tất cả các cửa hàng sẽ đóng cửa, anh là người ngoài mới đến phải không? Hôm nay đến đây dạo phố vô ích rồi.”

Người kia ngạc nhiên nói: “Còn có hoạt động này nữa sao?”

“Đương nhiên, chuyện này đã diễn ra nhiều lần rồi.”

……

“Ông chủ nhỏ, chúng ta xuất phát thôi.” Ông Trương hô.

Lâm Phàm nhìn tình huống đã ổn nói: “Được, xuất phát.”

Từng chiếc xe từ từ chạy ra khỏi phố Vân Lý, đi về phía Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

Hoàng viện trưởng và Hàn Lục biết hôm nay là ngày 22. Vốn dĩ bọn họ muốn gọi bọn nhỏ dậy sớm ra bên ngoài nghênh đón nhưng không ngờ bọn nhỏ còn hưng phấn hơn so với bọn họ. Sáng sớm đã chờ đợi ở bên ngoài, một đám nhỏ dựa trên lan can, ánh mắt nhìn ra ngoài giống như là đang chờ mong.

Lúc này, một chiếc xe xuất hiện trước cổng Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

Khi những đứa trẻ nhìn thấy chiếc xe, đôi mắt chúng lấp lánh sự mong đợi.

Khi nhìn thấy những người từ trên xe xuống, một vài đứa bé hét lên.

“Là ông lão hôm nọ….”

Triệu Minh Thanh dẫn theo đám người Chu Thanh Tuyền đi tới nơi này, Chu Thanh Tuyền nhìn thấy cảnh này: “Ông Triệu, đây là chỗ nào?”

Đây là viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, ngày 22 mỗi tháng lão sư của tôi sẽ trở về nơi này.” Triệu Minh Thanh nói.

Vương Điền Phong thân là phó hội trưởng hiệp hội, lúc này tâm tình cũng rất kích động: “Đợi lát nữa có thể gặp mặt lão sư của ông, quả thật có chút kích động lòng người nha.”

Bọn họ đã không còn một chút hoài nghi nào đối với lão sư của ông Triệu, mặc kệ còn trẻ hay không trẻ, cũng không thể làm cho nội tâm bọn họ dao động.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ ở cùng một chỗ với ông Triệu. Có đôi khi Ông Triệu cũng sẽ cho bọn họ xem một trang hoặc nửa trang. Từ kiến thức trên trang giấy kia có thể thấy được, không phải người có bản lĩnh chân chính thì tuyệt đối không viết ra được nội dung như vậy.

‘Lý thuyết bệnh thương hàn’ thật sự là một tác phẩm trung y, vừa dễ hiểu và toàn diện hơn so với những cổ thư kia.

Trong đó đều có nói rõ các triệu chứng. Bọn họ muốn mượn ông Triệu để xem nhưng ông Triệu cũng không chịu. Ngày nào ông cũng cầm trong tay nhìn, ngoại trừ lúc ngủ và ăn cơm, thời gian còn lại đều là nghiên cứu.

Mà chủ yếu nhất là, có thể nghiên cứu ra phương thuốc chữa bệnh chán ăn. Năng lực chữa bệnh này, ai có thể so sánh được.

Bọn họ muốn gặp mặt vị thánh thủ trung y này như thế, ngoại trừ việc muốn được xem ‘Lý thuyết bệnh thương hàn’ thì còn có lý do đó chính là muốn kết giao một phen.

“Mập mạp, lại đây.” Triệu Minh Thanh vẫy vẫy tay với một đứa nhỏ tương đối hoạt bát ở phía trước. Đứa bé mập kia chính là đứa nhỏ có trí nhớ tương đối tốt. Tuy rằng hơi mập nhưng rất được mọi người hoan nghênh.

Mập mạp chạy như bay tới. Trước kia ở trên xe lăn cậu bé vẫn rất hoạt bát. Bây giờ có thể chạy lại càng thêm sôi nổi.

“Ông…” Mập mạp đứng ở trước mặt Triệu Minh Thanh, lau nước mũi cười nói.

“Nào, duỗi chân ra cho ông xem.” Triệu Minh Thanh nói.

Cậu bé mập mạp duỗi chân ra ngoài, sau đó nói: “Ông ơi, ông sờ nhiều lần lắm rồi, ông sờ nữa là cháu sợ đó.”

“Tên tiểu quỷ này.” Triệu Minh Thanh xoa đầu của mập mạp, cẩn thận nhéo nhéo chân nó hỏi: “Có chỗ nào không thoải mái không?”

Cậu bé mập lắc đầu: “Không ạ!”

Triệu Minh Thanh gật đầu, ông ấy là người chứng kiến kỳ tích nên ông phục sát đất với y thuật của lão sư mình. Khi còn sống mà có thể học được một phần mười y thuật của lão sư thì cũng đã cảm thấy mỹ mãn lắm rồi.

Chu Thanh Tuyền và Vương Điền Phong nhìn những đứa nhỏ xung quanh, cảm thán nói: “Rốt cuộc là ai lại nhẫn tâm như vậy, bỏ rơi những đứa trẻ hoạt bát này.”

Triệu Minh Thanh nhìn về những đứa bé ngồi xe lăn ở đằng xa kia, bất đắc dĩ lắc đầu. Những đứa bé kia đều là thân thể không lành lặn, căn bản dùng y thuật không thể chữa khỏi.

Đây là những tổn thương không thể cứu vãn.

Hiện giờ Triệu Minh Thanh rất muốn nói cho bọn họ biết. Đứa bé mà các ông thấy đang khỏe mạnh, thời gian trước nó vẫn phải ngồi trên xe lăn. Nhưng ngẫm lại ông ấy lại thôi cũng không nói ra chuyện này nữa.

“Tít tít.”

Đúng lúc này, có một tiếng còi vang lên bên ngoài.

Mập mạp đang được Triệu Minh Thanh kiểm tra, nghe thấy tiếng còi lại lập tức nhấc bắp chân lên chạy: “Các cô các chú đến rồi….”

Triệu Minh Thanh cười nói: “Chúng ta cũng ra đó đi, lão sư của tôi đã đến rồi.”

Chu Thanh Tuyền và Vương Điền Phong lấy lại tinh thần. Đợi lát nữa sẽ gặp lão sư của ông Triệu, lúc này trong lòng bọn họ cũng có chút khẩn trương.

Dường như là sắp đối mặt với một ngọn núi cao hơn nên cảm nhận được cảm giác áp lực, đi kèm còn có một loại cảm giác hưng phấn.

Bên ngoài.

Lâm Phàm xuống xe.

Nhìn thấy đám trẻ kháu khỉnh khỏe mạnh vây quanh lan can đang nhìn mình không chớp mắt thì vẫy tay chào.

Mà những đứa trẻ kia, nhìn thấy đồ ăn vặt trong tay các cô các chú thì đều hô to hoan hô, rõ ràng là rất vui vẻ.

Lâm Phàm quay đầu lại về phía các ông chủ của hàng nói: “Đợi lát nữa đi vào, mọi người cũng đừng quá sốc đó nha.”

Chương 766: Mọi người đều kinh ngạc

Những ông chủ cửa hàng có chút choáng váng, không biết ông chủ nhỏ nói vậy là có ý gì.

Lâm Phàm vỗ vỗ Triệu Chung Dương: “Tắt livestream trước đã, chuyện này phải đợi ổn định đã.”

Triệu Chung Dương biết ý của anh Lâm. Cậu ta là người duy nhất trong cửa hàng biết biến hóa này, lần trước đến viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn cùng anh Lâm, cậu ta đã nhìn thấy bọn nhỏ đã khôi phục lại.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì có lẽ cậu ta cũng không thể tin tưởng được điều đó.

Sau đó cậu ta nhìn về những chủ cửa hàng chung quanh, nở nụ cười. Nếu như đợi lát nữa để cho bọn họ nhìn thấy, thật đúng là không biết sẽ như thế nào đây.

Triệu Chung Dương đã hoàn toàn bội phục đối với năng lực của anh Lâm.

Viện trưởng Hoàng và Hàn Lục đi ra, hai người tươi cười, những ông chủ cửa hàng cũng mang theo túi lớn túi nhỏ đồ ăn vặt: “Chúng tôi đến rồi đây.”

“Có nhớ cô chú không?”

Bọn trẻ đồng thanh nói: “Nhớ ạ.” Sau đó chúng rời khỏi lan can, chạy đến cổng để lấy đồ ăn vặt.

Khi các chủ cửa hàng vừa định nói gì đó thì nhìn thấy từng đứa trẻ vui vẻ nhảy nhót trước mắt thì tất cả đều trợn tròn mắt.

Bịch bịch!

Túi xách trong tay rơi xuống đất.

Cả đám trợn mắt há hốc mồm, nhìn bọn họ giống như vừa gặp quỷ.

“Không có khả năng, có phải chúng ta đến nhầm chỗ hay không?”

“Mẹ kiếp, chuyện gì đang xảy ra vậy? Sao đứa nào cũng khỏe lại rồi thế này?”

“Đây chính là Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn sao?”

“Mập mạp, cháu… sao cháu lại chạy được rồi?”

Mập mạp lại lau nước mũi nói: “Cháu có thể đi lại được rồi!”

“Má nó, ai nói cho chúng tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đi!”

Giờ khắc này, ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn về phía viện trưởng Hoàng: “Viện trưởng Hoàng, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Viện trưởng Hoàng cũng rất bất đắc dĩ, bỗng hướng ánh mắt về phía Lâm Phàm nói: “Vấn đề này mọi người phải hỏi Lâm đại sư.”

Ồ!!!

Mọi người nhìn về phía ông chủ nhỏ, dường như đang chờ ông chủ nhỏ giải thích. Chuyện này quá kinh người. Hai lần trước bọn họ đến, những đứa bé này đều phải ngồi trên xe lăn. Nhưng hiện tại cả đám giống như những đứa nhỏ bình thường đều rất vui vẻ.

Lâm Phàm cười nói: “Không phải tôi đã nói với mọi người rồi sao, y thuật của tôi rất lợi hại nhưng mọi người lại không ai tin.”

Ông Trương: “Mẹ kiếp, cái này… Cái này ..”

Ông Lương: “Chết tiệt, cái này cũng được sao?”

Các chủ cửa hàng đột nhiên không còn lời nào để nói. Ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm giống như gặp quỷ. Bọn họ chưa từng nghĩ tới chuyện này, thậm chí ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ. Nhưng bây giờ hiện thực đặt ở trước mặt, bạn không tin cũng phải tin.

Điền Thần Côn choáng ngợp, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm: “Cậu chữa khỏi hết?”

Lâm Phàm cười cười: “Sao nào? Chẳng lẽ không được à?”

“Mẹ kiếp, cậu… Cậu….” Điền Thần Côn ôm ngực, giống như bị Lâm Phàm làm cho nghẹn lời. Ông ta không ngờ tên nhóc kia lại có năng lực này.

“Vậy chứng chỉ hành y lần trước cậu cho chúng tôi xem cũng là thật?” Điền Thần Côn tiếp tục hỏi.

Lâm Phàm gật đầu: “Đúng vậy!”

“Vậy có nghĩa là cậu biết y thuật?” Điền Thần Côn không hỏi rõ ràng sự tình thì trong lòng không yên.

Lâm Phàm lại gật đầu: “Đúng vậy, ông nói đúng rồi đó.”

Ánh mắt xinh đẹp của Ngô U Lan nhìn qua Lâm Phàm. Trong lòng cô ấy cũng nhấc lên sóng to gió lớn, thật lâu vẫn không thể hoàn hồn. Tuy rằng cô biết anh Lâm rất lợi hại nhưng cũng không nghĩ tới lại lợi hại thế này.

Mọi người đều biết tình huống của viện phúc lợi trẻ em. Nhưng lần này lại xảy ra biến hóa quá lớn, làm sao mà bọn họ không kinh ngạc cho được.

Chu Thanh Tuyền đứng cách đó không xa nói: “Lão Triệu, đó chính là lão sư của ông sao?”

Triệu Minh Thanh gật đầu: “Ừm!”

Vậy tình huống bây giờ là gì? Chu Thanh Tuyền cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Ông ta chỉ là cảm thấy hình như mọi người rất khiếp sợ, chỉ là không biết đang khiếp sợ chuyện gì.

Triệu Minh Thanh nhìn Chu Thanh Tuyền, lộ ra một nụ cười thần bí.

Chỉ là lúc Chu Thanh Tuyền nhìn thấy nụ cười này, ông lập tức muốn đánh người. Cái lão Triệu này, lại con mẹ nó bắt đầu thần bí nữa rồi.

Lâm Phàm nhìn mọi người nói: “Mọi người sao vậy? Dáng vẻ này không thích hợp tí nào!”

Mọi người vội vàng nói: “Ông chủ nhỏ, cậu đừng nói chuyện, để chúng tôi từ từ tiếp thu cái đã.” Lâm

Phàm bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó nhìn về phía bọn nhỏ đang đứng tại chỗ, vỗ tay nói: “Còn không mau đến lấy đồ ăn vặt. Cứ để cho bọn họ từ từ đứng đó là được.”

“Oa….”

Những đứa trẻ hét lên rồi chạy về phía đồ ăn vặt.

Chị Hồng thì khiếp sợ nói: “Ông chủ nhỏ, vậy những lời cậu nói với lão Trần ở bệnh viện đều là thật à?”

“Nói cái gì cơ?” Lâm Phàm cười hỏi.

Ông Trương ở bên cạnh không nhịn được mở miệng nói: “Chính là câu nói để cậu trị liệu cho ông ấy thì ngày mai có thể xuất viện đó.”

Bây giờ bọn họ đã rất kinh ngạc không biết nên nói cái gì, chỉ cảm thấy tất cả chuyện này thật sự quá giả dối rồi. Trước kia làm bánh kếp và làm thầy bói đã rất lợi hại. Bây giờ lại nói trị được bệnh, hơn nữa còn không phải là trị bệnh bình thường.

Nghe qua đúng là sẽ nghĩ đối phương quá bốc phét.

“Là thật đó.” Lâm Phàm đáp. Đây vốn là một chuyện rất đơn giản, chẳng qua ông Trần không tin mình thì mình cũng không có cách nào khác. Dù sao cũng sẽ không ảnh hưởng mấy nên cứ để ông ấy ở trong bệnh viện trị liệu đi.

Thượng Hải là một thành phố lớn, y thuật của bệnh viện này cũng rất tốt, vài thành thị cấp hai hoặc thành thị cấp ba không có thể so sánh được.

Chương 767: Lại gia nhập hiệp hội

Ông Lương nở nụ cười: “Lão Trần này đã bỏ lỡ một cơ hội rồi.”

Chị Hồng bất đắc dĩ lắc đầu: “Ôi, lúc trước tôi còn không hiểu vì sao ông chủ nhỏ lại nói, nếu chúng ta thân thể có xảy ra vấn đề thì cứ tìm cậu ấy, hoá ra đây là nguyên nhân.”

Lâm Phàm cười nói: “Nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài. Tất cả mọi người đều là người một nhà, nếu thân thể mọi người có vấn đề, tôi khẳng định sẽ hết sức lực trị liệu cho mọi người. Việc này mọi người đừng nghĩ nữa, sau này có vấn đề gì đều có thể tới tìm tôi. Nhưng mà chỉ giới hạn người trong nhà thôi nha.”

“Ha ha.” Mọi người cười to: “Chúng tôi cảm thấy may mắn lớn nhất đời này chính là quen biết được ông chủ nhỏ đây.”

Da mặt Lâm Phàm cũng dày nên cười nói: “Nói ra cũng đúng, đây thật sự là chuyện may mắn đó.”

Cùng các chủ cửa hàng tán gẫu với nhau vài câu thì Triệu Minh Thanh đi tới: "Lão sư, hai vị này chính là bạn cũ của học trò, Chu Thanh Tuyền và Vương Điền Phong."

Lâm Phàm nhìn hai người, nhất thời cười nói: "Xin chào mọi người, đến bên kia nói chuyện đi."

Hai người Chu Thanh Tuyền nhìn Lâm Phàm trong lòng cảm thán: Tuổi còn trẻ, thật sự quá trẻ, nếu như không phải do ông Triệu thì bọn họ căn bản không thể tin được cảnh mình đang nhìn.

Tuy nhiên ông Triệu không nói rằng ban đầu ông ta cũng không tin, chỉ là bị lão sư cưỡng ép trói ở trên cây. Nếu không cũng sẽ không có tình huống như bây giờ.

Khu vực nghỉ ngơi bên cạnh.

Chu Thanh Tuyền nhiệt tình nói: "Lâm đại sư, tôi vẫn nghe lão Triệu thường xuyên nhắc đến cậu. Mỗi lần nói đến y thuật của cậu thì lão Triệu vẫn luôn kính nể không thôi. Tôi cũng may mắn được xem qua một hai trang quyển 'Lý thuyết bệnh thương hàn'. Tuy chỉ là một hai trang nhưng cảm thấy y thuật của Lâm đại sư có thể nói là vượt qua chúng tôi quá nhiều, thật sự là rất nhiều."

Lâm Phàm nhìn Chu Thanh Tuyền, sau đó nhìn về phía Triệu Minh Thanh. Hắn cảm thấy hai người này muốn gặp mình hình như là vì coi trọng quyển 'Lý thuyết bệnh thương hàn' trong tay Triệu Minh Thanh.

"Hội trưởng Chu, Phó hội trưởng Vương, hai vị coi trọng quyển sách đó sao?" Lâm Phàm lên tiếng.

Triệu Minh Thanh ở một bên nói: "Lão sư, ngài đừng nghe bọn họ, bọn họ chính là như vậy đấy."

Chu Thanh Tuyền hơi sửng sốt: "Cái này. Cái này…. " Lời này có chút khó nói. Nhưng đối phương hỏi quá thẳng thắn, bọn họ cũng không thể không trả lời: "Lâm đại sư, quyển sách này là tác phẩm y học khổng lồ, chúng tôi đương nhiên là có hứng thú rồi."

Triệu Minh Thanh đứng ở một bên thổi râu trừng mắt nói: "Lão Chu, hai người quá lươn lẹo rồi. Tôi giới thiệu cho các

ông lão sư của tôi, mà các ông lại đến đây vì muốn được xem quyển sách này sao?"

Lâm Phàm lại không nói gì. Trong lòng hắn đang suy nghĩ một chuyện, nếu như 'Lý thuyết bệnh thương hàn' này truyền ra ngoài. Các bác sĩ trung y xem qua đều lĩnh ngộ tri thức trong đó, vậy mình chắc chắn cũng có thể đạt được điểm bách khoa rồi.

Nghĩ đến điểm này, Lâm Phàm bắt đầu nghiêm túc nói: "Minh Thanh à."

"Lão sư." Triệu Minh Thanh đứng bên cạnh đáp lời.

"Bây giờ trung y của chúng ta đang xuống dốc chính là bởi vì kiến thức của chúng ta quá trân quý. Sớm muộn gì cũng có một ngày 'Lý thuyết bệnh thương hàn' này phải truyền ra ngoài để tạo ích lợi cho ngành trung y. Sau khi trở về, ông đưa bản gốc cho bọn họ sao chép một bản để cho bọn họ mang về đi." Lâm Phàm nói.

Chu Thanh Tuyền và Vương Điền Phong nghe nói như vậy thì trong lòng vô cùng kích động. Họ nhìn về phía Lâm Phàm không ngừng khen ngợi. Đồng thời ngữ khí cũng thay đổi: "Lâm đại sư, phẩm đức y học của ngài không ai sánh kịp. Bội phục! Bội phục! Nếu ngài không ghét bỏ thì có thể gia nhập Hiệp hội trung y được không?" Vương Điền Phong bên cạnh nói: "Nếu Lâm đại sư gia nhập Hiệp hội trung y thì Vương Điền Phong tôi tự nguyện nhường chức phó hội trưởng."

Vị trí phó hội trưởng, điều kiện này thật sự không thấp nha.

Triệu Minh Thanh một bên gật đầu coi như hài lòng. Điều kiện như vậy thật sự xứng đáng với quyển tác phẩm y học khổng lồ này. Nhưng ông ta cũng biết tính tình lão sư bình đạm, không quá để ý những thứ này, chỉ sợ sẽ cự tuyệt thôi.

Lâm Phàm cảm thấy vui vẻ, là một phó hội trưởng hiệp hội thì chuyện này nghe có vẻ dữ dằn đấy.

Phó Chủ tịch Hiệp hội Quốc thuật Thượng Hải, Phó Chủ tịch Hiệp hội Trung Y, thành viên của Hiệp hội Hội họa Quốc gia.

"Được, nếu đã như vậy thì tôi cũng không tiện cự tuyệt. Tôi gia nhập Hiệp hội Trung y, vì sự nghiệp trung y mà cống hiến một phần sức lực là trách nhiệm của tôi. Vậy tôi sẽ nhận chức

vụ phó hội trưởng hiệp hội này.” Lâm Phàm không chút do dự, tuyệt đối không chối từ.

Gia nhập ba hiệp hội này, mỗi tháng đều có một khoản tiền lương không nhỏ. Dù sao thì có ngu mới không lấy nên đương nhiên là phải gia nhập rồi.

Chu Thanh Tuyền nở nụ cười: “Ông Vương, phó hội trưởng như ông cũng không cần nhường. Có hai phó hội trưởng là chuyện rất bình thường. Lâm đại sư, chờ chúng tôi trở về thủ đô, nhất định sẽ nhanh chóng chuẩn bị giấy tờ cho cậu.”

Lâm Phàm xua tay nói: “Cái này cũng không vội. Nhưng mà các ông phải nghiên cứu kỹ ‘Lý thuyết bệnh thương hàn’ đấy. À, các ông cũng có thể giao cho người có hứng thú với trung y đọc đấy nhé.”

Lúc này Chu Thanh Tuyền thật sự bị Lâm đại sư làm cảm động.

Nhìn xem, cái gì gọi là đại sư. Cái này mới gọi là đại sư này! Tác phẩm y học khổng lồ như thế mà dễ dàng đưa ra. Thậm chí mặt không đỏ, tim không nhảy, ngay cả một chút yêu cầu cũng không có. Yêu cầu duy nhất lại chính là truyền thụ quyển sách này cho nhiều bác sĩ trung y hơn.

Chương 768: Cá nhỏ cắn câu

Sau khi nghe được lời này, Chu Thanh Tuyền có loại xúc động muốn khóc.

Ngẫm lại một vài bác sĩ trung y trong hiệp hội, có phát hiện ra một loại phương thuốc hoặc là kiến thức trung y nào thì đều giấu như bảo bối. Chênh lệch quá nhiều so với vị Lâm đại sư trước mắt này, quả thật chênh lệch nhiều lắm.

Lâm Phàm cũng mong ngóng điểm bách khoa mau đến. Bây giờ điểm bách khoa trên người hắn chỉ có năm điểm, thật sự là quá đáng thương. Nói ra, ai sẽ tin được chứ.

Nhưng lúc này, trong lòng Lâm Phàm lại có ý nghĩ. Nếu hai ông lão trước mặt này cũng cùng mình đi ra ngoài hoàn thành nhiệm vụ, vậy thì khẳng định sẽ vô cùng thoải mái.

Hơn nữa, trong khoảng thời gian đi ra ngoài, nếu như mình đi một mình thì sẽ tốn tiền của mình. Nhưng mà nếu dẫn theo bọn họ thì tiền này là công khoản rồi.

Lúc này Lâm Phàm ho nhẹ: "Minh Thanh à, gần đây chuẩn bị sẵn sàng đi. Qua vài ngày nữa, ông sẽ cùng tôi đi đến năm thành phố khác. Chúng ta sẽ đi khám bệnh miễn phí, không thu bất kỳ khoản phí nào. Xem qua đủ các loại bệnh thì y thuật của ông sẽ nâng cao lên rất nhiều đấy."

Triệu Minh Thanh gật đầu, trong lòng rất hưng phấn đáp: "Lão sư, ngài yên tâm, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng rồi."

Theo ông ta thấy, đi theo lão sư ra ngoài hành y là thời điểm năng lực trung y sẽ tăng nhanh nhất. Gặp phải vấn đề không hiểu là có thể hỏi lão sư, nếu như gặp phải bệnh nan y thì đúng là thời điểm vận khí tốt nhất.

Ông ta tin rằng với năng lực của lão sư thì cho dù gặp phải bệnh nan y nào thì cũng tuyệt đối không có vấn đề.

Quả nhiên.

Lúc nghe được chuyện này, trong ánh mắt Chu Thanh Tuyền đột nhiên bộc phát ra một luồng tinh quang.

"Lâm đại sư, hai người đang nói chuyện gì vậy?" Chu Thanh Tuyền tò mò hỏi.

Lâm Phàm nở nụ cười, cá nhỏ mắc câu rồi.

Lâm Phàm tùy ý khoát tay nói: "Không có gì, vài chuyện nhỏ nhặt mà thôi. Không nói những chuyện này nữa, hôm nay là ngày đặc biệt của viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn. Nếu đã tới, hay là cùng nhau đi vào xem đi."

Càng không nói thì Chu Thanh Tuyền càng tò mò, trong lòng đã ngứa ngáy.

"Lâm đại sư, chờ một chút, cậu cứ nói với chúng tôi đã." Chu Thanh Tuyền gấp gáp hỏi.

Lâm Phàm cười cười: "Thật ra cũng không có gì, chỉ là mấy ngày nữa tôi sẽ cùng với Minh Thanh đi khám bệnh. Chúng tôi sẽ đi năm thành phố, dự kiến sẽ mất hơn mười ngày."

“Có thiếu người không?” Chu Thanh Tuyền vội vàng hỏi. Đây là chuyện không thể tuyệt vời hơn. Ở thời cổ đại, đây là chính là thời điểm lão sư dạy hết những kiến thức quan trọng cho đồ đệ.

“Nếu như hai người muốn đi thì chúng tôi vô cùng hoan nghênh.” Lâm Phàm cười nói.

Ông Vương đứng bên cạnh nói: “Ông Chu, ông chắc ông có thời gian đi đấy chứ, ông còn công chuyện đã hẹn với người ta mà.”

Chu Thanh Tuyền hơi bất đắc dĩ. Sau khi được ông Vương nhắc nhở, đột nhiên ông ta nhớ tới, chuyện của ông ta thật sự rất nhiều. Từ trên xuống dưới trong hiệp hội đều cần ông ta trực tiếp quản lý. Hơn nữa còn có một số bệnh nhân bị bệnh nặng cần ông ta phải đích thân đi xem, nếu không đi thì không được.

“Ài, Lâm đại sư, đáng tiếc là tôi lại không đi được.” Chu Thanh Tuyền tiếc nuối nói.

“Không sao, công việc là quan trọng. Hơn nữa quyển ‘Lý thuyết bệnh thương hàn’ này còn cần nhờ ông mang về thủ đô. Được rồi, không thảo luận những chuyện này nữa chúng ta đi vào đi, tôi cũng phải nấu cơm cho bọn nhỏ.” Lâm Phàm nói.

Không phải hắn định lừa gạt gì, đây cũng là chuyện không thể ép được. Người ta có việc, mình còn có thể làm sao bây giờ.

Tuy nhiên sắp tới đi đến năm thành phố thì nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ, tiếp đón nhiệm vụ tiếp theo mới được.

Sự tồn tại trâu bò như bách khoa toàn thư, nếu cứ bị kẹt lại ở nhiệm vụ này thì thật sự là mất nhiều hơn được.

……

Mỗi một lần đến viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, Lâm Phàm đều tự mình ra tay. Đối với tất cả mọi người mà nói, đây là một buổi tiệc vị giác. Còn đối với Chu Thanh Tuyền và Triệu Minh Thanh mà nói thì chuyện này thật sự là khó tin.

Thức ăn có thể được nấu ngon thế này, đúng là không khoa học.

Tiếp đó, bọn họ đối với năng lực của Lâm Phàm thật sự là không dám tưởng tượng.

Cảm giác thật sự là một người kỳ tài.

Bận rộn cho đến tối.

Lâm Phàm đưa nhóm người Triệu Minh Thanh trở về. Còn nhóm Điền Thần Côn, hắn cho họ lên một chiếc xe khác đi về.

Trên xe.

"Minh Thanh, ngày mai ở trong học viện, ông thử tuyên truyền xem có học sinh nào nguyện ý đi theo hay không. Dù sao đây cũng là đi khám bệnh, là một trải nghiệm rất tốt với sinh viên ngành Trung y, đọc sách vĩnh viễn không thể theo kịp thực tiễn." Lâm Phàm nói.

Triệu Minh Thanh đồng ý lời này, sau đó gật đầu: "Vâng, lão sư nói rất có đạo lý. Tuy rằng học viện có hệ thống giáo dục tương đối tốt, nhưng đối với sinh viên học ngành trung y bây giờ nếu không có thực hành thì tất cả chỉ là dựa vào lý thuyết suông.

Ngẫm lại thì kiến thức trung y từ thời xưa của nước ta đã bị xói mòn trong dòng sông dài của lịch sử. Bây giờ không có bản cổ tịch hoàn chỉnh nào có thể truyền thừa lại. Tất cả đều dựa vào việc mọi người chậm rãi mò mẫm, 'Lý thuyết bệnh thương hàn' dù là đối với học sinh hay là thầy thuốc trung y đều là sách giáo khoa rất tốt." Chu Thanh Tuyền cảm thán nói.

Lâm Phàm cười cười, không nói gì. Hắn đưa bọn họ đến nhà Triệu Minh Thanh rồi một mình rời đi.

Chương 769: Tuyển thực tập sinh

Ngày hôm sau!

Học Viện Trung Y Số 1 Thượng Hải.

Học sinh ở đây, có vài người thì đang vùi đầu vào việc đọc sách, còn những người khác đang bắt đầu tìm kiếm một lối đi mới.

Bất cứ ai cũng có ảo tưởng về Trung Y, đã ăn sâu vào tiềm thức từ lúc nhỏ.

Nhưng sự khác biệt giữa thực tế và tưởng tượng là rất lớn.

Chỉ sau khi học Trung Y mới có thể phát hiện ra, cái này căn bản không giống với suy nghĩ của bọn họ.

Bọn họ đã từng tưởng tượng mình sẽ trở thành thần y mà mọi người đều kính ngưỡng. Nhưng hiện tại bọn họ mới phát hiện ra, mẹ nó, cái này chỉ xảy ra trong truyện mà thôi.

Nếu tính theo tuổi tác, Tây y tính là bốn mươi tuổi thì có thể nổi danh, còn Trung y phải ít nhất sáu mươi tuổi. Thậm chí đến bảy mươi tuổi hoặc đến già mới có chút danh tiếng, quả thật là không có lời.

Bảng thông báo của học viện.

Diễn đàn học viện

Thông báo sms của học viện.

“Dự kiến cuối tháng, lấy danh nghĩa viện trưởng Triệu tổ chức một lần khám bệnh tình nguyện. Sẽ đi qua năm thành phố, địa điểm vẫn chưa xác định, thời gian hoạt động từ 15 - 20 ngày. Hoạt động này không tính vào điểm học tập mà thuộc về cá nhân tự nguyện tham gia. Danh ngạch gồm năm người, học sinh nào có hứng thú có thể đến chỗ viện trưởng Triệu báo danh, chờ nhận được thông báo thì xuất phát.”

Tất cả học sinh đều nhìn thấy thông báo này nhưng cũng có người nhìn cũng không thèm nhìn.

Trong nhóm trao đổi, diễn đàn, ký túc xá, rất nhiều người đang thảo luận.

“Loại hoạt động này mình cũng không thèm xem qua, hoàn toàn là lãng phí thời gian.”

“Đi ra ngoài mười mấy, hai mươi ngày. Mình còn có nhiều chuyện khác phải làm, mình đã đăng ký thi Tây y, giờ ai còn học Trung y chứ.”

“Bạn à, một ngày tôi phải làm hai công việc làm thêm, không có đủ thời gian.”

“Đi ra ngoài, cơ bản chỉ là đi xem phong cảnh. Hơn nữa điều kiện tiên quyết để khám bệnh tình nguyện chính là phải có người dám tới trung y xem bệnh nữa mới được.”

“Tôi có cảm giác viện trưởng Triệu đang phiêu hơi quá rồi. Không phải đoạn thời gian trước đã nghiên cứu chế tạo ra phương thuốc chữa chán ăn sao? Theo tôi thấy, có khi là ông ấy bắt đầu đi hoạt động tình nguyện này để tuyên truyền chính mình thì đúng hơn.”

“Có đạo lý, dù sao thì cũng chỉ hai chữ, không đi.”

……

Một ký túc xá nào đó.

Một học sinh nam đang ngồi phía trước máy tính để tìm kiếm kiến thức trực tuyến. Sau đó ghi lại nó trong một cuốn sách.

Bạn học trong ký túc xá nhìn thanh niên đó nói: “Khâu Kiệt, cậu xem mấy thứ này trên mạng làm gì vậy? Đại đa số đều là giả, nghe bọn mình đi, đừng học Trung y nữa. Chúng ta cùng đi đăng ký thi lại ngành Tây y thôi.”

Khâu Kiệt nhìn màn hình không chớp mắt, sau đó lắc đầu: “Không đi, tôi không học Tây y, chỉ học Trung y. Tôi nhớ rõ tôi có thể sống đến bây giờ là nhờ ông thầy lang trong thôn đã dùng phương thuốc cổ cứu giúp. Tôi cảm thấy Trung y rất thần kỳ, đối với cấu tạo của cơ thể con người hay âm dương ngũ hành đều rất chuẩn. Nó đều phù hợp với quy luật tự nhiên, chẳng qua là chúng ta bây giờ chưa được tiếp xúc với trình độ đó mà thôi.”

“Mẹ nó, Trung y bị cậu nói cứ như là tiên thuật vậy.”

Khâu Kiệt quay đầu lại nói: “Cậu đừng không tin, tôi nói cho cậu nghe. Cơ thể con người có 365 huyệt vị lớn, phù hợp với 365 ngày một năm. Cơ thể con người cũng có 12 kinh lạc, vừa vặn đúng mười hai tháng một năm. Người có ấm áp, một năm cũng có xuân hạ thu đông… “

“Được rồi! Được rồi! Tôi phục cậu rồi Kiệt ạ. Những thứ này mà cậu cũng tin, những thứ này chỉ là trùng hợp mà thôi.” Bạn cùng phòng cũng chịu phục.

Khâu Kiệt lắc đầu nói: “Đây không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên, mà là sự hình thành của cơ thể con người có liên quan đến quy luật tự nhiên. Cơ thể con người sinh bệnh thì theo Tây y chỉ có uống thuốc và mổ. Nhưng với Đông y, phương thuốc trị liệu đều sinh trưởng trong tự nhiên, dùng năng lực tự nhiên

để hòa giải những thứ cơ thể còn thiếu. Tuy rằng tốc độ chậm chạp nhưng vạn vật sinh trưởng hoặc khôi phục đều cần thời gian, vậy mới có thể trị bệnh."

Bạn cùng phòng bất đắc dĩ nói: "Nếu bên Tây y mà nghe được lời này của cậu, tuyệt đối sẽ nổi giận mà chửi cậu cho xem. Đây chỉ là những nghiên cứu mơ hồ mà thôi. Tin bọn tôi đi, sớm thoát ly khổ hải, đừng đến cuối cùng lại chỉ là dùng giỏ trúc múc nước. Khi đó ngay cả cơ hội khóc cậu cũng không có đâu."

Khâu Kiệt không để những thứ này ở trong lòng. Sau đó cậu nhìn thấy bài viết diễn đàn học viện, nhất thời hô to một tiếng: "Cái gì cơ? Viện trưởng Triệu Minh Thanh tổ chức khám bệnh tự nguyện. Đây chính là chuyện tốt đó, danh ngạch chỉ có năm người. Không được, tôi phải nhanh chóng đi báo danh, nếu không sẽ không có chỗ ngồi mất."

Sau đó, cậu ta vội vã đi ra ngoài.

Bạn cùng phòng lắc đầu nói: "Đừng nóng vội, cậu yên tâm là không có ai đi đâu. Tôi nói ngoại trừ cậu thì chẳng có ai sẽ đem chuyện này để ở trong lòng. Lớp chúng ta có ba mươi sáu người thì ngoại trừ cậu ra, tất cả những người khác đều chuẩn bị tìm lối thoát khác. Cậu đừng nóng vội, cứ từ từ mà đi."

"Ôi, Khâu Kiệt coi như bị ma nhập rồi."

"Kệ cậu ấy đi, chờ sau khi tốt nghiệp rồi ra ngoài tìm việc làm, cậu ấy sẽ lĩnh ngộ được việc học Trung y thê thảm đến mức nào."

"Hiện tại các bệnh viện Trung y, có ai không phải ăn không ngồi chờ chết đâu chứ?"

……

Chương 770: Truyền bá sách quý

Ngày hôm sau!

Hiệp hội Trung Y thủ đô.

Chu Thanh Tuyền và Vương Điền Phong vừa trở lại thủ đô đã lập tức triệu tập tất cả mọi người trong hiệp hội lại. Ông ta

mang bản chép tay ‘Lý thuyết bệnh thương hàn’ từ Thượng Hải về. Ông ta không chỉ truyền bá nó trong hiệp hội, mà còn chuẩn bị truyền bá nó trên toàn quốc.

Đây cũng là do ông đã thương lượng xong với Lâm đại sư.

Về phần ‘Lý thuyết bệnh thương hàn’ có thể truyền bá rộng rãi bao nhiêu thì trong lòng Chu Thanh Tuyền vẫn biết rõ. Có lẽ chỉ có các bác sĩ trung y mới xem nó, những người khác thì có lẽ sẽ không mua. Mà cho dù có người làm trung y thì cũng sẽ không mua, bởi vì bọn họ căn bản là nhìn không hiểu cái loại thật giả lẫn lộn kia.

Mà việc Lâm Phàm quan tâm nhất chính là nếu lưu thông ‘Lý thuyết bệnh thương hàn’ này ra ngoài, không biết sẽ có bao nhiêu người có thể hiểu được nội dung trong đó.

Nếu như chỉ cần xem ‘Lý thuyết bệnh thương hàn’ là có thể giúp hắn đạt được điểm bách khoa thì hắn cầu còn không được, chỉ cần in cho mỗi người trên thế giới một quyển là xong. Nhưng điểm bách khoa đâu phải dễ dàng lấy được như vậy, chỉ có chuyên tâm nghiên cứu ‘Lý thuyết bệnh thương hàn’ này thì mới có thể mang đến điểm bách khoa cho hắn

Trong Hiệp hội.

Các thành viên đều đã tới, tất cả mọi người đều không biết hội trưởng gọi bọn họ đến đây là muốn làm gì.

Loại hội nghị toàn thể đều có mặt thế này, ngoại trừ có chuyện trọng đại ra thì không có chuyện gì khác.

Trong phòng họp.

Chu Thanh Tuyền nhìn quanh một lượt, sau đó mở miệng nói: “Tất cả mọi người đã đến rồi, tôi có hai chuyện quan trọng muốn nói cho các vị. Hiện tại để phó hội trưởng Vương phát cho mọi người bản sao một quyển sách, sáng nay cho các vị xem qua. Đương nhiên, đây chỉ là để cho các vị xem qua trước, đợi lát nữa tôi còn có chuyện muốn nói.”

Vương Điền Phong đưa sách xuống. Mọi người có vẻ nghi hoặc nhìn quyển sách trước mặt.

‘Lý thuyết bệnh thương hàn?”

Nhìn vào cái tên này, có lẽ là có liên quan đến trung y rồi. Nhưng trong tâm trí của họ chưa từng thấy qua quyển sách này.

Sau đó mọi người mở trang đầu tiên ra.

Ban đầu mọi người cũng không để việc này ở trong lòng. Nhưng đột nhiên ánh mắt mọi người dần dần nghiêm túc lên. Toàn bộ phòng họp vốn còn vài thanh âm nhỏ, giờ phút này lại lặng ngắt như tờ, chỉ còn tiếng lật trang giấy.

Chu Thanh Tuyền lúc này cười thầm. Có thể tiến vào hiệp hội đều là những bác sĩ trung y có năng lực. Còn những thành viên bên ngoài toàn là những người đi cửa sau, y thuật căn bản không được tán thành. Những người có năng lực, muốn trở thành thành viên nòng cốt của hiệp hội thì phải trải qua khảo sát của ông ta. Khảo sát rất đơn giản, chính là trao đổi kiến thức về phương diện trung y với ông ta.

Hiện tại có vài bác sĩ trung y, ngay cả luận chứng biện chứng cũng không biết. Càng quá đáng hơn chính là, có người có chứng chỉ hành y mà ngay cả mười hai kinh lạc cũng không rõ. Như thế này mà đi xem bệnh cho người ta không phải là lừa gạt người ta sao?

Tình huống ấy ông ta cũng biết.

Một số người nằm trong hệ thống y tế trong một thời gian dài, lại là nhân viên có biên chế. Chỉ cần một giấy tờ chứng nhận, vài năm sau cũng có thể vỗ ngực nói mình là bác sĩ trung y.

Vì vậy, tình trạng này là rất phổ biến trong nước.

“Khụ khụ…” Chu Thanh Tuyền ho nhẹ một tiếng: “Được rồi, mọi người đã thấy được nội dung, quyển sách này đối với trung y có ý nghĩa phi phàm thế nào rồi chứ. Tuy nội dung trong đó rất hay nhưng các vị vẫn nên mang về nhà chậm rãi xem, bây giờ tôi nói đến chuyện thứ hai.

Đó là hiệp hội này, sẽ có thêm một phó hội trưởng mới nhậm chức.” Chu Thanh Tuyền nói.

Tin tức này đối với bọn họ cũng không phải trọng điểm, chênh lệch quá lớn khi so sánh với quyển sách ‘Lý thuyết bệnh thương hàn’ này.

“Hội trưởng, chuyện này do ngài phụ trách là được rồi. Chúng tôi vẫn cảm thấy quyển sách này là quan trọng nhất, sách này ở đâu mà có vậy?” Mọi người hỏi.

Chu Thanh Tuyền cười nói: “Sách này chính là do vị phó hội trưởng mới nhậm chức sáng tác, các ông cho rằng quyển sách ‘Lý thuyết bệnh thương hàn’ này quan trọng hơn sao?”

Mọi người vừa nghe, nhất thời xôn xao bàn tán.

“Hội trưởng, vậy phó hội trưởng này ở đâu? Mặc dù chúng tôi chưa xem nhiều nhưng biết được nội dung trong đó không phải người bình thường có thể viết ra được.”

“Đúng vậy, nội dung bên trong được chỉ ra rất rõ ràng rất thấu triệt. Coi như là chúng tôi chỉ xem thôi cũng đã hưởng lợi không nhỏ rồi.”

“Nếu như có thể trao đổi trực tiếp với ông ấy, vậy khả năng thu hoạch càng nhiều hơn.”

Chu Thanh Tuyền đè tay: “Được rồi, yên tĩnh, yên tĩnh. Vị đại sư này không ở thủ đô, mà là ở Thượng Hải. Cũng không phải sau này không có cơ hội gặp nhau. Chuyện tôi cũng đã nói hết rồi. Các vị nhớ kỹ, vị đại sư này tên là Lâm Phàm. Chúng ta có thể gọi cậu ấy là Lâm đại sư, sau này gặp phải khách khí nhé.”

Tâm tình mọi người có chút kích động. Bọn họ là bác sĩ trung y nên đương nhiên muốn quen biết người có tài, nói chuyện với nhau đã là hưởng lợi không nhỏ rồi.

Người tài lại có thể gia nhập nhập hiệp hội làm bọn họ vô cùng phấn chấn.

Bây giờ y học cổ truyền suy yếu. Điều này là rõ ràng cho nên trong thâm tâm của người dân, mức độ tin tưởng của họ không cao.

Chương 771: Chỉ có hai người

Vài ngày sau.

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm nằm ở đó rất nhàn nhã. Đột nhiên lúc này hắn mở mắt ra, thông báo của bách khoa toàn thư đến.

“Điểm bách khoa toàn thư +1.”

“Điểm bách khoa toàn thư +1.”

Đây là do một số người đã đọc hiểu ‘Lý thuyết bệnh thương hàn’.

Điểm tăng vọt.

Tăng một mạch đến năm mươi điểm.

Lâm Phàm mừng rỡ, không nghĩ tới lại thật sự thành công. Chỉ là năm mươi điểm này có hơi ít, chênh lệch rất lớn so với dự đoán của hắn.

Tuy nhiên ngẫm lại cũng đúng, đây mới có mấy ngày thôi mà, có thể có 50 điểm cũng đã là chuyện rất tốt rồi.

Lâm Phàm không biết rằng, trong khoảng thời gian này, tất cả mọi người trong Hiệp hội trung y đều giống như ma quỷ, thảo luận học thuật rất kịch liệt.

Những người khác nhau đọc cùng một cuốn sách nên đương nhiên sẽ mang lại những cảm giác khác nhau.

“Thương hàn tạp bệnh luận” mặc dù đã giải thích rất rõ ràng nhưng bọn họ là những bác sĩ Đông y nên đương nhiên có ý nghĩ của riêng mình, không thể tránh khỏi những tranh luận này.

Những người trong hiệp hội đều thảo luận với nhau. Mỗi cuộc thảo luận với các cá nhân khác nhau đều có những cảm xúc khác nhau.

Nó giống như mở ra một cánh cửa cho một thế giới mới.

“Ông chủ nhỏ….”

Lúc này ngoài cửa có một người đàn ông trung niên mang theo một xô nước đi vào.

Lâm Phàm vừa nhìn thấy đã nhất thời sợ ngây người: “Ông anh, anh làm gì vậy? “

Người đàn ông trung niên cười nói: “Ông chủ nhỏ, tôi không làm gì thấy nước tinh khiết ở đây của cậu đã hết nên mua cho cậu một thùng. Gần đây ông chủ nhỏ đã làm việc chăm chỉ,

làm hai mươi phần mỗi ngày. Tôi đã mua được hai ngày liên tiếp. Ông chủ nhỏ thật sự là người có lòng."

Lâm Phàm hơi ngượng ngùng cười cười: "Nào có, nào có, cái này không cần phiền toái như vậy. Với lại tôi là ông chủ nhỏ có lòng ở chỗ nào?"

Người đàn ông trung niên thay nước, sau đó xua tay nói: "Ông chủ nhỏ, không phải tôi tâng bốc cậu đâu. Cậu thực sự là một người có lòng đó. Hai mươi phần mỗi ngày là thứ mà chúng tôi nghĩ cũng không dám nghĩ.

Được rồi, ông chủ nhỏ cậu nghỉ ngơi đi. Mỗi ngày làm hai mươi phần rất mệt mỏi, cậu phải chú ý nghỉ ngơi. Có đôi khi không cần quá mệt mỏi đâu, tôi đi trước đây." Người đàn ông trung niên nói.

Lâm Phàm xua tay: "Được rồi, cám ơn ông, đi thong thả."

Nhìn đối phương rời đi, Lâm Phàm vui vẻ nở nụ cười: "Người có lòng, xem ra lòng này của mình thật lớn nha."

Điền Thần Côn đi dạo đến: "Tôi cảm giác thấy gần đây khẳng định cậu có chuyện. Nếu không phải đầu óc có vấn đề thì chính là cậu đang chuẩn bị chạy trốn."

Lâm Phàm nhìn Điền Thần Côn: "Không có chuyện đó đâu, tôi là loại người này sao?

"Khó mà nói." Điền Thần Côn lắc đầu.

Lâm Phàm cười lạnh: "Ha ha… "

Ngày hôm sau!

Trường học viện Trung y số một Thượng Hải.

Một chiếc ô tô dừng ở cửa học viện. Triệu Minh Thanh thân là viện trưởng mà lúc này đang chờ đợi ở cửa học viện.

Đồng thời có hai học sinh đang đứng bên cạnh Triệu Minh Thanh. Gồm một nam và một nữ. Nam chính là Khâu Kiệt, hai mươi bốn tuổi, đã học năm cuối đại học. Đã sắp chuẩn bị tốt nghiệp nhưng cậu ta lại chuẩn bị tiếp tục học lên cao. Tốt nhất là đi theo một vị lão trung y để học tập trung y.

Người còn lại cũng là sinh viên không khác gì Khâu Kiệt, cũng là sinh viên trong học viện. Cô ấy có dáng vẻ thanh tú,

không tính là mỹ nữ nhưng thanh tao, thoạt nhìn rất thoải mái.

Hai người đứng bên cạnh Triệu viện trưởng, trong ánh mắt tràn ngập chờ mong hành trình sắp tới.

Triệu Minh Thanh thấy hơi bất đắc dĩ. Ông ta không ngờ rằng ngay cả năm danh ngạch cũng không gom đủ được. Nếu học viện này tiếp tục như vậy, có lẽ thật sự sẽ phế mất.

Học sinh ở đây, khả năng tâm tư đã không còn ở việc học nữa.

"Viện trưởng, chúng ta còn cần chờ ai nữa không?" Khâu Kiệt mở miệng hỏi.

Cậu ta rất tôn kính viện trưởng, hy vọng lớn nhất của cậu ta chính là có thể theo học Triệu Minh Thanh. Nhưng cậu ta không có dũng khí mở miệng, bởi vì uy vọng của Triệu viện trưởng vô cùng cao còn cậu ta chỉ là một học sinh nghèo, dựa vào cái gì chứ.

"Ừm, đừng nóng vội, rất nhanh thôi." Triệu Minh Thanh trả lời, ông ta rất hài lòng với hai sinh viên này. Trong học viện, chỉ có hai vị học sinh nguyện ý tham gia, điều này chứng tỏ hai vị sinh viên này vẫn rất thích trung y.

Thật ra ông ta vẫn có thể bắt buộc các sinh viên tham gia nhưng điều này không cần thiết. Dưa hái xanh không ngọt, huống hồ về phương diện trung y chân chính cần phải có sự kiên trì, cần nhiệt tình, cần yêu thích, cần không ngừng bổ sung kiến thức của mình.

Những sinh viên xung quanh đi ngang qua, nhìn thấy cảnh này ở cổng trường thì nhỏ giọng nói chuyện.

"Thật thảm, chỉ có hai người tham gia, đây có phải làm cho viện trưởng quá mất mặt hay không nhỉ?"

"Cái này trách ai được bây giờ, loại khám bệnh tự nguyện này là chịu khổ nhất, ban ngày phải ở bên ngoài phơi nắng đó."

"Giáo viên lớp tôi hỏi chúng tôi có ai tham gia hay không. Tuy rằng ngữ khí có vẻ bắt buộc nhưng không ai để ý tới, cũng không có ai trả lời ông ấy."

"Chúng tôi cũng vậy, ngay cả bằng tốt nghiệp chúng tôi cũng không thèm, chẳng lẽ còn có thể sợ thầy giáo cưỡng ép sao? Tôi biết hai người kia, là hai người đứng đầu toàn trường. Cho

dù là hạng hai cũng cao gấp đôi điểm số so với hạng ba. Cậu nói xem họ mê mẩn đến mức độ nào cơ chứ. Nghe nói người đứng thứ ba kia đang chuẩn bị đi nước ngoài học chuyên sâu Tây y. Tuy rằng học y học trung y là chính. Nhưng hình như lúc đó là do điểm thi đại học không đủ cho nên mới tới nơi này, muốn mượn trung y làm bàn đạp để nhảy đến Tây y bên kia."

Chương 772: Tiền trãm hậu tấu

"Đừng đứng ở cửa nữa, đợi lát nữa nếu để viện trưởng nhìn thấy, bắt lính đi mà bắt được chúng ta thì sẽ là bi kịch rồi."

"Đúng, đúng, mau lui lại."

Đối với sinh viên, loại hoạt động này căn bản là lãng phí thời gian. Tuy là do viện trưởng tổ chức nhưng bọn họ không có hứng thú. Có thời gian này, còn không bằng làm việc khác. Ví dụ như lên mạng, cùng bạn gái đi dạo phố, làm chút chuyện thú vị.

Lúc này, một chiếc xe dừng lại ở cổng trường đại học.

Lâm Phàm xuống xe, vẫy vẫy tay với Triệu Minh Thanh, Triệu Minh Thanh lập tức tiến lên: "Lão sư…"

"Ừm, tổng cộng có mấy người?" Lâm Phàm hỏi.

Triệu Minh Thanh hơi xấu hổ: "Chỉ có hai sinh viên."

Lâm Phàm không nghĩ như vậy, sau đó xua tay nói: "Không sao, hai người thì hai người. Nhiều người lại không chiếu cố đến nơi đến chốn. Điểm dừng chân đầu tiên chúng ta chọn đi Giang Ninh đi."

"Được." Triệu Minh Thanh cũng không hỏi vì sao, dù sao lão sư bảo đi đâu vậy thì đi đó.

Bên trong xe có chứa một số công cụ, đó là những thiết bị cần thiết khi khám chữa bệnh.

Khâu Kiệt và Trương Đồng Đồng nhìn người trẻ tuổi này cảm thấy tuổi tác không khác mấy với bọn họ, nhưng hình như cảm giác quan hệ rất thân mật với Viện trưởng Triệu, không biết rốt cuộc là quan hệ gì. Chẳng lẽ cũng là học sinh của trường sao?

Nhưng mà hình như trong học viện không có người lái xe Mercedes.

….

Phố Vân Lý.

Điền Thần Côn nhìn đồng hồ. Hiện tại đã tám giờ rưỡi nhưng Lâm Phàm còn chưa tới. Nghĩ đến chuyện mấy ngày trước nhất thời ông ấy cảm thấy không ổn.

Lúc này, cửa hàng dần dần lại có người đến cửa.

Bởi vì bây giờ mới tám rưỡi nên người dân cũng không vội vàng, đứng ở cửa nói chuyện với nhau.

“Hôm nay không biết ông chủ nhỏ muốn bán bao nhiêu phần, có thể vẫn bán hai mươi phần hay không nhỉ?”

“Chắc chắn rồi, ông chủ nhỏ là người có lòng như vậy, khẳng định sẽ bán hai mươi phần.”

“Anh đừng nói nữa, liên tục hai ngày anh mua được bánh, thật sự quá hâm mộ rồi.”

“Ha ha, biết làm sao được, may mắn thôi.”

“Trước kia mười phần bánh kếp căn bản là không đủ chia nên lương tâm của ông chủ nhỏ trỗi dậy, mỗi ngày tăng thêm mười phần, thật sự quá hạnh phúc.”

“Thần Côn, có phải ông bị bệnh không? Tại sao sắc mặt lại khó coi như vậy?”

Điền Thần Côn cúi đầu nhìn thời gian, sau đó xua tay: “Không có, không có. Tôi đang nghĩ xem sao cậu ta còn chưa tới.”

“Vội cái gì? Bây giờ mới chỉ có tám rưỡi, bình thường ông chủ nhỏ toàn là gần chín giờ mới tới, chờ một chút cũng không sao.”

Điền Thần Côn tim đập rất nhanh, luôn có cảm giác không thích hợp.

Ông chủ nhỏ có lương tâm trong miệng các anh, chưa chắc đã có lương tâm đâu.

Chuyện bất thường xảy ra tất có biến.

Bình thường ngay cả mười phần tên nhóc này cũng lười làm, tuyệt đối sẽ không vô cớ làm hai mươi phần. Đánh chết ông ta cũng không tin đây là lương tâm trỗi dậy .

Đinh đinh!

Đúng lúc này, Điền Thần Côn nhìn thấy điện thoại của Lâm Phàm gọi tới.

Đột nhiên, ông ta cảm thấy cuộc điện thoại này có gì đó không ổn.

Nhưng lúc này, không nhận cũng không được.

“Alo, Thần Côn, sắp tới tôi không có thời gian ở trong cửa hàng, ông nói với dân chúng hộ tôi….” Lâm Phàm còn chưa nói hết, đã bị Điền Thần Côn cắt ngang.

“Bây giờ cậu đang ở đâu?”

Lâm Phàm: “Trên xe, sắp ra khỏi Thượng Hải rồi.”

“Mẹ kiếp!” Trong lòng Điền Thần Côn như sụp đổ, đây lại là chuyện gì nữa đây. Tôi đã nói rồi, tên nhóc này đã bao giờ có lương tâm chứ. Thì ra tất cả đều là thủ đoạn, đây gọi là tiền trảm hậu tấu, đi trước rồi nói sau, giao cục diện rối rắm giao lại cho mình.

“Được rồi, không nói nữa, tối hôm tôi qua không ngủ được, tôi cúp máy trước. Mọi việc ông cứ xem mà giải quyết. Mười mấy hai mươi ngày nữa thì tôi sẽ về.” Lâm Phàm nói.

Tút tút…

Điện thoại truyền đến âm thanh ngắt cuộc gọi .

Điền Thần Côn cầm điện thoại di động mà không biết nên nói cái gì. Sau đó ông ta nhìn về phía dân chúng, nuốt nước miếng, khóc lớn trong lòng.

“Tôi hận cậu…”

Trên xe.

Lâm Phàm tươi cười, vĩnh viễn không thể nói trước mình sẽ đi đâu. Nếu không thật sự là có thể không đi được mất.

Còn chuyện phía sau cứ giao cho Điền thần côn. Hắn tin tưởng Điền Thần Côn nhất định có thể làm tốt.

Mở Weibo.

“Giang Ninh, tôi tới đây….”

Ngay lập tức có người bình luận.

“Ông chủ nhỏ, cậu mau trở về đi, cậu thật sự quá vô lương tâm.”

“Ông chủ nhỏ, cậu mau trở về đi, cậu thật sự quá vô lương tâm.”

……

Ngay lập tức, tất cả những người theo dõi, tất cả đều bình luận câu này.

“Mẹ kiếp, vậy mà bị phát hiện nhanh quá.” Lâm Phàm có hơi bất đắc dĩ, mình đã bỏ chạy thì nhất định là không thể quay về được.

Nhiệm vụ ơi, tôi đến đây, thời gian này chắc chắn sẽ hoàn thành.

Trang kiến thức số mười một, chờ tôi đến.

“Lão sư….” Triệu Minh Thanh gọi.

Khâu Kiệt và Trương Đồng Đồng nghe nói như vậy thì nhất thời ngây ngẩn cả người, giống như mình vừa nghe lầm.

Lâm Phàm không tiếp lời Triệu Minh Thanh mà cười nói: “Viện trưởng của các cô cậu là học trò của tôi, lần khám bệnh tình nguyện này chính là do tôi tổ chức, hai người phải học tập thật tốt nha.”

Hai người trợn mắt há hốc mồm, lập tức không còn lời nào để nói.

Cú sốc quá lớn, lớn đến mức họ không thể phản ứng lại được.

Chương 773: Làm nghĩa vụ nghề y

Khâu Kiệt và Trương Đồng Đồng ngồi ở đó kinh ngạc, không có phản ứng gì. Ban đầu họ cho rằng tên này là đang nói đùa. Nhưng lúc này, Viện trưởng Triệu lại nhẹ giọng nói chuyện với người trẻ tuổi này, mà thần sắc lúc đó rất giống như bọn họ

đối mặt với thầy giáo, còn mang theo lòng kính sợ vì muốn được học tập.

Một đường đi thuận lợi, không xảy ra chuyện gì.

Trong lòng Triệu Minh Thanh có rất nhiều nghi hoặc nên dốc lòng hỏi. Lâm Phàm cũng không giấu diếm, nói hết toàn bộ những thứ này nói ra ngoài.

Khâu Kiệt và Trương Đồng Đồng nghiêng tai nghe, bọn họ phát hiện cuộc trò chuyện trao đổi giữa thanh niên này và Viện trưởng Triệu có hơi thâm sâu, họ nghe mà không hiểu lắm.

Khâu Kiệt ghi nhớ những lời này trong lòng. Tuy rằng nghe không hiểu nhưng ít nhất cũng có thể tích luỹ chút kiến thức.

Lâm Phàm nghiêng mắt nhìn hai người cười: "Những thứ này tốt nhất hai người không nên nghe. Đấy cũng không phải là những kiến thức mà bây giờ các cô cậu có khả năng lý giải. Suy nghĩ quá nhiều không tốt đâu."

Khâu Kiệt và Trương Đồng Đồng nhìn Lâm Phàm, sau đó cúi đầu nói: "Ngài thật sự là lão sư của Viện trưởng Triệu sao?"

Lâm Phàm không trả lời, Triệu Minh Thanh nói: "Cậu ấy chính là lão sư của tôi. Lần này ra ngoài, các em phải dốc lòng học tập. Y thuật của các em sẽ tăng lên rất nhiều đấy."

"Vâng." Khâu Kiệt và Trương Đồng Đồng gật đầu thật mạnh. Giống như bọn họ phát hiện ra bí mật lớn gì đó nên trong đầu có chút hỗn loạn. Nếu là lão sư của viện trưởng Triệu thì y thuật này sẽ lợi hại đến mức nào?

Bọn họ biết viện trưởng Triệu chính là người của Hiệp hội trung y. Nghiên cứu của ông về trung y hiện tại có thể nói là đạt tới cực hạn. Không biết có bao nhiêu người nghe danh mà tìm đến để điều trị. Vốn dĩ họ nghĩ nếu như có thể được viện trưởng Triệu thưởng thức, được nhận làm học trò để học tập trung y. Đối với bọn họ, điều này đã giống như trên mộ tổ tiên bốc khói xanh. Bây giờ bọn họ lại gặp được lão sư của viện trưởng Triệu. Tuy rằng đối phương vẫn trẻ tuổi làm cho bọn họ rất kinh ngạc nhưng bọn họ biết, người trẻ tuổi này nhất định là có y thuật hơn người. Nếu không thì làm sao viện trưởng Triệu có thể bái đối phương làm lão sư được chứ.

“Lão sư, sau khi đến Giang Ninh, chúng ta nên đi đâu khám bệnh trước?” Triệu Minh Thanh hỏi.

Lâm Phàm cười cười: “Trong một thành phố, nơi nào có nhiều bệnh nhân nhất?”

Triệu Minh Thanh cười nói: “Đương nhiên là bệnh viện.”

Lâm Phàm gật đầu: “Vậy chúng ta sẽ đến cửa bệnh viện. Ở khu vực Giang Ninh có bao nhiêu bệnh viện lớn, hai người trẻ tuổi lên mạng tìm thử xem, mỗi ngày chúng ta đổi một chỗ khác.”

Khâu Kiệt và Trương Đồng Đồng gật đầu đáp: “Vâng.”

Triệu Minh Thanh lo lắng nói: “Lão sư, nếu chúng ta đến cửa bệnh viện có phải là có chút không tốt hay không?”

“Có gì không tốt chứ. Bệnh viện là bệnh viện, chúng ta là chúng ta, có quy định không cho phép khám bệnh tình nguyện ở cổng bệnh viện à?” Lâm Phàm hỏi ngược lại.

Triệu Minh Thanh suy nghĩ, hình như thật sự không có cách nói này. Bọn họ là khám bệnh tình nguyện, đi đâu cũng giống nhau, cũng không nói là bệnh viện không cho.

Ông ta nhìn vào lão sư mình như thể hiểu ra được gì đó.

Còn Khâu Kiệt và Trương Đồng Đồng ngược lại có chút hưng phấn, đến cửa bệnh viện khám bệnh. Điều này cũng quá đáng sợ, ngẫm lại cũng có chút kích động.

Nhưng khi đến Giang Ninh, sắc trời đã dần dần tối đen.

“Trước tiên tìm một chỗ ở lại đã. Tiểu Kiệt, cậu tìm được chỗ chưa? Gần đó có bệnh viện nào tương đối lớn không?” Lâm Phàm hỏi.

Khâu Kiệt đã sớm chọn được điểm đến trên điện thoại di động: “Lâm lão sư, bệnh viện nhân dân Giang Ninh ở ngay gần chúng ta, đó cũng một trong những bệnh viện lớn ở Giang Ninh.”

“Được, vậy thì chọn nó đi. Đêm nay nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai đến chỗ đó.” Lâm Phàm nói.

“Vâng.” Khâu Kiệt và Trương Đồng Đồng hưng phấn nói.

Triệu Minh Thanh có hơi bất đắc dĩ, lão sư ông ta muốn phát điên, vậy thì phát điên cùng hắn vậy. Đây là lần đầu tiên có người đi khám bệnh tình nguyện ở trước cửa bệnh viện.

Ngày hôm sau!

Bệnh viện Nhân dân Giang Ninh.

Một chiếc xe buýt đậu bên ngoài.

Người đến bệnh viện khám bệnh đều quay đầu nhìn lại, trong lòng hoài nghi. Chẳng lẽ bây giờ đi khám bệnh cũng phải thuê xe buýt tới đây hay sao?

Lâm Phàm xuống xe, nhìn tình hình trước mắt. Nơi này đúng là chỗ nhiều người nhất, thật đúng là bệnh viện. Mỗi ngày đều có người ra vào, có người vào đi thẳng nhưng ra thì nằm, có người vào thì nằm nhưng ra thì đi thẳng.

Hai người trẻ tuổi Khưu Kiệt và Trương Đồng Đồng bắt đầu bận rộn, dọn bàn, di chuyển thiết bị.

Lâm Phàm chỉ vào một chỗ bên cạnh: "Chuyển hết đến đây đi, chúng ta cũng không thể chắn trước cửa bệnh viện của người ta."

"Được, Lâm lão sư." Khâu Kiệt gật đầu, vội vàng hành động.

Cậu ta đã kích động cả đêm không ngủ được, ngẫm lại thật sự là quá kích thích.

"Thời tiết này coi như không tệ, không quá nóng." Lâm Phàm nhìn thời tiết cũng hài lòng gật đầu.

"Này, mấy người làm cái gì vậy?" Ngay sau đó, người gác cổng bệnh viện tiến đến.

"Làm nghĩa vụ của nghề y." Lâm Phàm nói.

Người gác cổng sửng sốt, bị lời này của Lâm Phàm làm cho ngây người, anh ta nói: "Anh nói cái gì vậy? Anh có cần nhất thiết phải khám bệnh ở cổng bệnh viện không?"

Nghe nói như vậy, người gác cổng cảm thấy buồn cười chết mất. Phải có loại đầu óc gì mới có thể nghĩ ra loại chuyện này chứ.

Chương 774: Tôi muốn đo huyết áp

“Còn có vấn đề gì sao?” Lâm Phàm cười hỏi.

“Nơi này không được phép ở lại, đi nơi khác.” Người gác cổng nói.

Lâm Phàm cười nói: “Sao không thể ở lại? Con đường này hình như không phải của bệnh viện các anh. Huống hồ, chúng tôi khám bệnh tình nguyện ở đây chẳng lẽ phạm pháp hay sao?”

“Bệnh viện các anh chữa bệnh cho bệnh nhân của các anh. Chúng tôi ở đây khám bệnh miễn phí cho người khác, không thu bất kỳ khoản phí nào. Chẳng lẽ bệnh viện các anh còn sợ chúng tôi cướp việc làm ăn hay sao?” Lâm Phàm nói.

Người gác cổng nhướng mày: “Lời này của các anh là có ý gì, bệnh viện là khám bệnh cho mọi người, sao lại coi là làm ăn. Được rồi, các anh cứ việc bày, tôi xem các anh có thể kiên trì được bao lâu. Bây giờ đầu óc người ta cũng sáng suốt rồi, các anh cũng không thể lừa được người đâu.”

“Cảm ơn.” Lâm Phàm cười nói. Nếu đã cho bày rồi thì chẳng có vấn đề gì nữa, cũng mặc kệ người gác cổng này nói cái gì.

Hơn nữa, Lâm Phàm cũng sẽ không gây xung đột với người gác cổng, người ta cũng chỉ đi làm kiếm cơm.

Người qua đường xung quanh dừng bước quan sát, bọn họ tò mò không biết những người này đang làm gì?

Tất cả đã chuẩn bị xong, Lâm Phàm chỉ ngồi đó và lặng lẽ chờ đợi.

Người gác cổng nhìn những người này rồi lắc đầu. Khám bệnh tình nguyện ở cửa bệnh viện, đây không phải là trò đùa thế giới hay sao, làm gì người ta có thể tìm đến bọn họ được chứ.

Không nên suy nghĩ quá nhiều.

Ban đầu Khâu Kiệt và Trương Đồng Đồng không có cảm giác gì. Nhưng dần dần bọn họ phát hiện căn bản không có người tới nên hơi sốt ruột.

“Viện trưởng, hình như không có ai tới đây.” Khâu Kiệt nói.

Triệu Minh Thanh gật đầu: “Không cần gấp.”

Viện trưởng đã nói như vậy thì họ có thể nói gì nữa đây, chỉ có thể ngồi ở đó mà từ từ chờ đợi.

Người xem thì tương đối nhiều nhưng đi lên hỏi cũng không có bao nhiêu.

Lúc này, một bà lão đi lên, sau khi đánh giá thì hỏi: “Có phải các anh đang khám bệnh tình nguyện phải không?”

“Đúng vậy.” Khâu Kiệt vội vàng nói, thật vất vả mới một người đến hỏi nên bọn họ vô cùng chào đón.

“Tôi muốn đo huyết áp.” Bà lão nói.

Khâu Kiệt sửng sốt, hơi xấu hổ nói: “Thật ngại quá, ở đây chúng tôi không đo huyết.”

“Chỗ các cậu không đo huyết áp, vậy làm gì?” Bà lão hơi có chút không vui nói.

Khâu Kiệt nói: “Bà lão, chúng tôi đến đây để khám bệnh, hơn nữa chúng tôi là trung y.”

Bà lão lắc đầu: “Bệnh viện người ta ở bên cạnh, khám bệnh thì chắc chắn sẽ đi bệnh viện, sao có thể xem ở chỗ các cậu. Làm ẩu, làm ẩu rồi.”

Sau khi nói xong lời này thì bà lão rời đi.

Khâu Kiệt bất đắc dĩ nhìn Viện trưởng Triệu và Lâm lão sư, tình huống này có chút không thích hợp.

Tuy nhiên đối với Lâm Phàm, người hắn chờ đợi không phải là những người này, mà là những người chân chính cần sự giúp đỡ.

Khoa nhi, bệnh viện Nhân dân.

Một đôi phụ huynh đang lo lắng nói: “Bác sĩ, vậy bây giờ làm sao?”

Bác sĩ điều trị lắc đầu: “Không có cách nào, tôi đề nghị anh chị nên đến Thượng Hải hoặc bệnh viện nhi Trung ương. Loại bệnh này, chỗ chúng tôi không chữa được.”

Hai vợ chồng đành bất đắc dĩ. Đứa bé nhà họ năm nay mới năm tuổi, từ một tháng trước, mỗi ngày cậu bé đều mê man,

một ngày phải ngủ gần hai mươi tiếng. Hơn nữa, cho dù tỉnh lại thì mặt mày cũng ỉu xìu, không có dáng vẻ hoạt bát của đứa trẻ. Bọn họ là cha mẹ, mấy ngày trước không chú ý lắm, chỉ cho rằng đứa nhỏ này chơi vui nên mệt. Nhưng dần dần, bọn họ phát hiện tình huống này có chút không thích hợp.

Sau đó họ vội vàng đưa đứa bé đến bệnh viện xem xét. Bác sĩ kết luận loại bệnh này rất hiếm thấy, trường hợp này trên thế giới, cũng không có mấy ca. Chữa trị tại bệnh viện nhân dân Giang Ninh vài ngày vẫn không có chuyển biến tốt, bây giờ chỉ nhận được thông báo là phải đi bệnh viện khác.

"Làm thế nào bây giờ?" Cha đứa bé lo lắng, cũng không thể cứ như vậy được.

"Đi bệnh viện lớn, bây giờ chúng ta đến bệnh viện nhi Thượng Hải đi." Người mẹ nói.

Cha của đứa trẻ gật đầu: "Cũng chỉ có thể như vậy."

….

Bên ngoài bệnh viện.

Chỗ này của Lâm Phàm vẫn không có ai tới, xe cứu thương vào bệnh viện thì lại không ít, bọn họ cũng chỉ biết trừng mắt nhìn. Người vào bệnh viện căn bản sẽ không chú ý tới chỗ bọn họ.

Trong tâm trí của người dân, chắc chắn bệnh viện là đáng tin cậy nhất.

Lâm Phàm và Triệu Minh Thanh ngồi ở đó, cho dù hiện tại không có bệnh nhân nào thì trong lòng bọn họ cũng không vội. Nhưng còn Khâu Kiệt và Trương Đồng Đồng thì khác, đã hơn nửa ngày rồi, sao còn không có người tới đây.

Đúng lúc này, Lâm Phàm mở miệng nói: "Làm ơn chờ một chút."

Một đôi vợ chồng ôm đứa bé đi ra từ bệnh viện, vẻ mặt thất vọng đi ngang qua trước mặt bọn Lâm Phàm. Lúc này Lâm Phàm gọi bọn họ lại, sau đó nói: "Con của hai người, thân thể có chút vấn đề, hay là đến chỗ chúng tôi thử xem một chút?"

Mẹ của đứa bé đã không còn chỗ để tìm, lúc này giống như bắt được một cọng rơm cứu mạng nhưng cha của đứa bé lại cảnh

giác.

Lâm Phàm cười nói: “Hai người không cần lo lắng, chúng tôi là người của Hiệp hội trung y, từ thủ đô đến để khám bệnh tình nguyện.”

Chương 775: Chuyện này… chuyện này

Cha mẹ của đứa trẻ nhìn Lâm Phàm, sau đó ánh mắt nhìn về phía Triệu Minh Thanh. Bởi vì Triệu Minh Thanh tuổi tương đối lớn nên làm cho người ta có một loại cảm giác đáng tin cậy, cha mẹ của đứa nhỏ có chút buông lỏng cảnh giác.

“Bác sĩ trong bệnh viện bọn họ cũng không có cách nào trị liệu, nói đứa nhỏ này mắc phải căn bệnh lạ hiếm gặp trên thế giới, bảo chúng tôi đi thủ đô hoặc Thượng Hải thử một lần.” Mẹ của đứa nhỏ nói.

Lâm Phàm gật đầu, không nói gì mà nhìn đứa nhỏ được người cha ôm trong ngực nói: “Minh Thanh, ông qua xem trước.”

Triệu Minh Thanh gật đầu, một tay đặt lên mạch của đứa nhỏ, sau đó có bóp miệng đứa nhỏ ra, cẩn thận nhìn đầu lưỡi.

“Mạch đập vững vàng nhưng trong cái vững vàng này, cũng có một loại cảm giác nhảy mạnh. Gai lưỡi hơi tối, thân thể cũng không có bệnh gì nhưng căn cứ vào mạch đập trong ‘Lý thuyết bệnh thương hàn’ có giải thích. Trong lúc mạch đập vững vàng mà lại có mạch nhảy mạnh thì không phải là chuyện tốt gì. Còn về biện pháp trị liệu, tôi sẽ thử dùng châm cứu xem phản ứng, nếu có phản ứng thì tiếp tục dùng thuốc để tiến hành điều trị.”

Khâu Kiệt bên cạnh nói: “Viện trưởng, có phải đây là hội chứng ngủ nhiều hay không?”

Triệu Minh Thanh lắc đầu: “Không phải hội chứng ngủ nhiều sẽ không có triệu chứng này. Chứng ngủ nhiều rất dễ phân biệt, hơn nữa bệnh viện nhân dân cũng không phải là bệnh viện bình thường, tất nhiên có thể tra ra.”

“Hả?” Lúc này, cha mẹ đứa nhỏ kinh ngạc nhìn Triệu Minh Thanh, dường như không dám tin: “Lúc chúng tôi đưa đứa nhỏ đến bệnh viện, ban đầu bác sĩ cũng cho rằng là chứng ngủ

nhiều. Sau khi làm xong tất cả kiểm tra mới biết đó không phải là chứng ngủ nhiều nhưng ông mới xem qua lần đầu tiên, làm sao biết được?"

Trương Đồng Đồng một bên tự hào nói: "Vị này là viện trưởng học viện của chúng tôi, y thuật rất cao siêu. Chỉ bắt mạch là có thể biết được triệu chứng."

Lúc này, chung quanh đã có không ít người vây xem. Bọn họ thấy có người đi tới trước quầy khám bệnh tình nguyện gì đó thì tò mò tới xem rốt cuộc là tình huống gì.

Triệu Minh Thanh không thèm để ý đến tình hình xung quanh. Ông ta quay người qua thỉnh giáo Lâm Phàm: "Lão sư, nếu là chứng ngủ nhiều, tôi có thể kê đơn. Nhưng tình huống hiện tại này, tạm thời tôi còn không rõ, ngài qua xem một chút được không?

"Ừm." Lâm Phàm gật đầu, sau đó vươn tay nói: "Đưa đứa bé cho tôi."

Cha mẹ đứa nhỏ sửng sốt, không có phản ứng, ánh mắt nhìn về phía Triệu Minh Thanh. Bọn họ không biết người trẻ tuổi này định làm gì.

Triệu Minh Thanh nói: "Vị này là lão sư của tôi, y thuật hơn tôi gấp trăm ngàn lần. Hai vị đưa đứa bé cho lão sư xem, có lẽ một lát nữa là có thể khỏi rồi."

Cha mẹ đứa nhỏ trợn tròn mắt, dường như bọn họ vừa nghe lầm. Người trẻ tuổi này là lão sư của ông già này sao? Chuyện này… chuyện này.

Những người qua đường xung quanh cũng thì thầm, họ đều cảm thấy chuyện này đúng là không thể tin được.

Họ bắt đầu cảm thấy thú vị.

Người trẻ tuổi là lão sư của ông già này. Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy loại tình huống thế này.

Lâm Phàm ôm đứa nhỏ trong tay, sau đó ấn vài cái trên người nó: "Mấy huyệt vị này là huyệt vị chủ yếu để khơi thông thân thể, có thể giúp tăng cao tốc độ lưu thông máu. Đưa một cây ngân châm cho tôi."

Triệu Minh Thanh lập tức đưa ngân châm qua, Khâu Kiệt và Trương Đồng Đồng đứng ở một bên cẩn thận nhìn, không muốn bỏ lỡ bất kỳ một khoảnh khắc nào.

Khâu Kiệt lại ghi chép mấy huyệt vị mà Lâm Phàm vừa nói. Bọn họ học trung y nên đương nhiên phải nhớ kỹ huyệt vị của cơ thể con người. Tuy rằng rất nhiều huyệt vị nên nếu không nhớ được thì cho dù là bệnh gì cũng không thể chữa khỏi.

Lâm Phàm ngẩng đầu: "Hai người không cần lo lắng, ngân châm đâm vào huyệt sẽ không có bất kỳ nguy hiểm gì, hơn nữa đứa bé sẽ rất nhanh khỏi bệnh."

Người qua đường xung quanh xen vào nói: "Chàng trai trẻ, anh nói thật hay giả vậy. Người ta chữa ở bệnh viện lớn cũng không khỏi, anh lại có thể chữa khỏi hay sao?"

Lâm Phàm cười, không có đáp lại mà đâm một cây ngân châm vào huyệt 'Phong Long huyệt'. Đột nhiên, mí mắt đứa bé hơi giật lên.

"Nhìn thấy mí mắt giật lên không? Huyệt vị này có thể sinh ra kích thích đối với đứa bé. Đưa thêm một cây ngân châm nữa." Lâm Phàm nói, sau đó nhìn về phía cha mẹ đứa bé: "Đợi lát nữa tôi sẽ châm một mũi trên đỉnh đầu, hai vị đừng lo lắng, cũng đừng sợ hãi. Không có chuyện gì thì đừng nên đột nhiên tiến lên, nếu không cắm nhầm thì sẽ có nguy hiểm."

Cha mẹ của đứa trẻ sửng sốt: "Không có nguy hiểm sao?"

Lâm Phàm cười nói: "Hai vị đứng im thì sẽ không có nguy hiểm gì. Tuy nhiên hai vị cứ yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu. Chúng tôi cũng không thể đến cửa bệnh viện chữa bệnh hại người được. Giấy tờ đều ở đây, hai vị có thể từ từ xem."

Cha mẹ đứa nhỏ nhìn thấy chứng chỉ trên bàn thì cúi đầu kiểm tra.

Lâm Phàm thừa dịp này, trực tiếp cắm một cây ngân châm vào huyệt 'Bách Hội' sâu 5 tấc.

Khi cha mẹ đứa trẻ nhìn thấy cảnh này thì ngân châm đã được cắm xuống.

Lâm Phàm nhẹ nhàng xoay tròn ngân châm, sau đó rút ra. Kỹ thuật cực kỳ nhanh, làm cho người ta hoa mắt. Hắn nắm lấy

lòng bàn chân đứa nhỏ, ngón tay cái mạnh mẽ ấn một cái.

“Oa….”

Đột nhiên đứa trẻ mở miệng khóc.

Lâm Phàm đặt đứa bé xuống đất, đứa bé khóc lóc chạy về phía cha mẹ.

Mọi người nhìn thấy cảnh này thì đều ngây người.

Chuyện này… Chuyện này…

Chương 776: Tôi là thần y

“Con mẹ nó, cái này quá thần thánh rồi.”

“Cứ thế là giải quyết xong? Nhanh quá!”

“Chắc không phải là lừa đảo đấy chứ? Hiện tại có không ít bọn lừa đảo.”

Người vây xem xung quanh đều nhỏ giọng nói chuyện với nhau. Bọn họ bị cảnh trước mắt này làm cho sợ ngây người. Trong mắt bọn họ, điều này rõ ràng là không thể xảy ra.

Cha mẹ đứa nhỏ nhìn đứa con trong ngực, trong lúc nhất thời cũng ngây người. Bọn họ cảm thấy thật không khoa học. Bọn họ đã ở bệnh viện thăm khám rất lâu, tiền thuốc mỗi ngày cũng tiêu không ít, sao đến chỗ này lại chữa khỏi dễ dàng như vậy?

Nhưng lúc này, nghe được tiếng nói chuyện của những người xung quanh thì hai cha mẹ đứa bé mới vội vàng lấy ra phiếu chẩn đoán của bệnh viện: “Các anh nhìn xem, đây là phiếu chẩn đoán của chúng tôi ở bệnh viện. Chúng tôi không phải lừa đảo, cái này… Chúng tôi cũng không biết phải nói gì. Hôm nay chúng tôi vừa mới ra khỏi bệnh viện, còn đang chuẩn bị đến bệnh viện nhi Thượng Hải.”

Người dân nhìn vào tờ chuẩn đoán này thì ngay lập tức ngạc nhiên.

“Không thể nào, bệnh viện nhân dân còn chưa chữa khỏi, mà đến đây chưa bao lâu đã chữa khỏi, quá khoa trương rồi đó.”

“Mẹ nó, tôi không biết nên nói cái gì nữa. Nếu đây là sự thật thì thật sự quá đáng sợ.”

….

Trong lòng Khâu Kiệt và Trương Đồng Đồng sôi trào, bọn họ cảm thấy lần này ra ngoài đã quá lời rồi, bởi vì có thể học được kiến thức mà không thể nào học được từ trong sách.

Lâm Phàm xua tay nói: “Đây không phải là do bệnh viện không chữa được, mà là trung y chúng tôi có thể căn cứ vào tình huống của cơ thể con người để lựa chọn phương pháp trị liệu cho đúng. Loại bệnh này cũng không phải Tây y không chữa được, chỉ là phức tạp hơn một chút so với Trung y mà thôi.”

Em bé này bị mắc bệnh lạ thật ra cũng không phải bệnh khó gì, mấu chốt là phải tìm được đặc trưng của bệnh. Mà trong bách khoa toàn thư, rõ ràng đã giới thiệu có loại bệnh tình này, dùng loại biện pháp này là có thể lập tức chữa khỏi. Thậm chí không cần đến năng lực bổ trợ thần bí của bách khoa toàn thư.

Nếu công bố phương pháp chữa căn bệnh lạ này ra, có phải là sẽ tạo nên một lịch sử khác hay không?

“Cám ơn.” Cha mẹ đứa nhỏ vô cùng cảm kích. Khi đứa nhỏ xảy ra vấn đề này đã làm họ sắp chết. Bây giờ đã giải quyết xong vấn đề, đối với bọn họ thì tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

Lâm Phàm xua tay nói: “Không cần cảm ơn. Nhưng cũng chưa thể buông lỏng được, tôi sẽ kê một phương thuốc cho anh chị, lúc trở về thì đến hiệu thuốc Trung y chính quy để bốc thuốc. Mỗi ngày sớm muộn gì cũng phải cho đứa nhỏ uống một lần. Một tuần sau có thể ngừng uống thuốc. Yên tâm, thuốc này không có bất kỳ tác dụng phụ gì, chỉ là đề khí bổ thần mà thôi.”

“Cảm ơn thần y.”

“Cảm ơn ngài … Bao nhiêu tiền thuốc, chúng tôi gửi tiền.” Cha mẹ đứa nhỏ tin phục, địa vị của Lâm Phàm trong lòng bọn họ cũng trong nháy mắt biến thành thần y.

“Không cần, khám bệnh miễn phí là nghĩa vụ của người hành nghề y. Hai người đi mua thuốc ngay đi, đêm nay có thể dùng

trước một lần.” Lâm Phàm xua tay nói.

“Được, được.” Cha mẹ của đứa trẻ gật đầu, sau đó đưa con cái của họ vội vã đến cửa hàng thuốc trung y để mua thuốc.

……

“Lão sư, nguyên lý trong đó là gì?” Triệu Minh Thanh hỏi.

Lâm Phàm cười nói: “Thật ra thì cũng không có nguyên lý gì. Biện pháp trị liệu triệu chứng này rất đơn giản, chỉ là mọi người chưa biết mà thôi. May mà đúng lúc tôi đã nghiên cứu qua loại bệnh tình này cho nên biết. Tiểu Kiệt ghi chép lại toàn bộ triệu chứng của các bệnh ngày hôm nay đã khám. Sau khi trở về, tôi sẽ từ từ giảng cho mọi người.

Triệu Minh Thanh hưng phấn, đồng thời càng thêm bội phục đối với y thuật của lão sư.

Khâu Kiệt cũng không hiểu rõ về một số triệu chứng. Nhưng anh ta sẽ ghi chép lại, sau khi nghiên cứu kỹ thì có lẽ sẽ giúp ích cho bản thân vô cùng nhiều.

Những người dân xung quanh tò mò tiến lên hỏi: “Mấy người dùng trung y còn có thể xem được những bệnh gì nữa?”

Vấn đề này, Triệu Minh Thanh và Khâu Kiệt đều không dễ trả lời. Chỉ có Lâm Phàm cười nói: “Xem có được hay không còn phải biết nó là loại bệnh gì đã.”

“Còn bệnh ung thư thì sao?” Một người dân hỏi.

Vấn đề này Lâm Phàm còn chưa trả lời thì một người ở bên cạnh đã đáp lại: “Anh đang hỏi một câu hỏi vô ích sao? Ung thư là một căn bệnh không thể chữa được, anh nghĩ rằng có thể chữa khỏi được chắc?”

Người dân kia phản bác: “Không phải đâu, thời gian trước mọi người không xem tin tức à? Có thần y xuất hiện ở các bệnh viện thành phố, chữa khỏi hoàn toàn cho mấy bệnh nhân ung thư.

“Anh chắc là nghe được tin giả rồi, phiên bản tôi nghe chính là bệnh viện tự mình thổi phồng thôi. Bây giờ anh đến những bệnh viện kia xem, bệnh nhân không biết nhiều hơn bao nhiêu so với trước kia. Đây chính là chiêu trò tiếp thị của bệnh viện,

nếu bọn họ có thể chữa khỏi ung thư thì còn ở lại chỗ này hành nghề y chắc? Người ta đã sớm đến nơi nào rồi."

"Cái này cũng đúng."

Lâm Phàm cười không nói gì, loại vấn đề này hắn không muốn trả lời, cảm thấy việc này không cần thiết.

Hiện giờ ung thư chính xác là bệnh nan y. Nhưng hắn có thể trị liệu, cũng là dựa vào năng lực thần bí kia của bách khoa toàn thư. Nếu như phơi bày, tuy rằng sẽ không có vấn đề gì nhưng tuyệt đối sẽ bị phiền chết.

Cho nên chuyện này vẫn không cần vội, đụng phải bệnh nhân ung thư cứ tạm thời không cần bại lộ.

Chẳng qua nếu bại lộ cũng chẳng sao.

Tôi là một vị thần y, tôi có thể xem được bệnh ung thư, tôi có năng lực đấy thì làm sao nào?

Chương 777: Gặp thì khám thôi

Lần lượt mãi cho đến giữa trưa. Trong lúc này lại có hai bệnh nhân tới đây, ngay từ đầu vẫn là để cho Triệu Minh Thanh xem qua. Có bệnh tình Triệu Minh Thanh tự có thể nhìn ra, sau đó đưa ra phương án trị liệu. Tuy nhiên nếu gặp phải chỗ không đủ thì lại do Lâm Phàm bổ sung.

Đối với Triệu Minh Thanh mà nói, ông ta vẫn có lợi ích lớn.

Một phòng bệnh ba người trong khoa nội trú của bệnh viện.

Một người đàn ông trung niên tiến vào, đi tới bên giường người nhà: "Hôm nay thật lạ, trước cửa bệnh viện lại có mấy người xem bệnh miễn phí. Ông nói xem, ở trước cửa bệnh viện mà khám bệnh miễn phí là ý gì?"

Hai bệnh nhân khác trong phòng bệnh cười nói: "Chẳng lẽ tranh giành việc làm ăn với bệnh viện."

"Tôi cũng cho rằng như vậy. Nhưng mà vừa rồi có một đứa nhỏ mãi vẫn ngủ, bệnh viện cũng không có biện pháp. Vậy mà đến tay bọn họ, thoáng cái đã tốt hơn. Tôi mới cảm thấy là lừa đảo nhưng lại có cảm giác không giống."

“Khụ khụ…” Bệnh nhân tới gần giường bệnh bên trong, ho khan nặng nề một chút, nói: “Thế đạo này ai biết được, dù sao tôi cũng cảm thấy, chẳng có cái gì chữa được bệnh…”

“Đúng vậy.”

Lúc này, một y tá cầm danh sách tiền thuốc đi vào: “Vương Hỉ Trụ, ông phải thông báo cho người nhà đến nộp tiền thuốc men, bây giờ ông đã nợ hơn một vạn tiền thuốc men rồi đó.”

“Cô y tá, tôi biết rồi, tôi có thông báo cho họ, họ nói cũng sắp tới rồi.” Bệnh nhân dựa vào bên trong, cũng chính là Vương Hỉ Trụ gật đầu đáp. Ông bị bệnh về phổi, thường xuyên bị tái phát, mỗi một lần tái phát đều phải vào bệnh viện trị liệu, chi phí y tế cũng không nhẹ chút nào.

Lần này vào bệnh viện, ông lấy đâu ra tiền. Người nhà cũng không có tiền, chỉ có thể kéo dài hạn đóng tiền thuốc trước.

Y tá rời đi.

Vương Hỉ Trụ thở dài: “Ôi, tôi cũng không biết nên làm gì bây giờ, bị bệnh này chẳng bằng chết đi cho rồi.”

Người đàn ông trung niên mở miệng nói: “Đúng rồi, thật ra ông có thể đến cửa bệnh viện khám thử xem. Dù sao nơi đó là chữa bệnh miễn phí, hay là ông cứ ra xem đi, biết đâu lại hữu dụng thì sao? Cũng không cần phải ở trong bệnh viện nữa.”

Vương Hỉ Trụ nói: “Bên kia có thể được sao, tôi nghĩ chỉ là gạt người thôi.”

“Mặc kệ có phải gạt người hay không, đi xem qua cũng được. Tuy nhiên tôi cảm thấy không phải là gạt người đâu.” Người đàn ông trung niên nói.

Vương Hỉ Trụ tự hỏi rồi nói: “Vậy được, vậy tôi đi xem sao.”

……

Vương Hỉ Trụ rời đi.

Mọi người trong phòng bệnh nói chuyện với nhau.

“Ôi, ông Vương này cũng khổ, con cái không hỏi thăm giờ ngay cả tiền thuốc cũng không thể trả.”

“Ông Vương nằm viện rất nhiều lần rồi, tiền tiết kiệm cả đời này cơ bản đều cho bệnh viện.”

“Không phải ông Vương có thẻ bảo hiểm y tế à, sao vẫn tốn nhiều tiền như vậy?”

“Thẻ bảo hiểm y tế? Có cái rắm ý, ông Vương uống loại thuốc gì chứ? Toàn là thuốc nhập khẩu. Những loại thuốc nhập khẩu này không được bảo hiểm hoàn trả. Một hộp thuốc nhập khẩu nhỏ đã mấy trăm ngàn, ai có thể chịu nổi chứ.”

“Không nói nữa, để ông Vương đi ra ngoài xem đã. Nếu như hữu dụng, không phải là kiếm lời rồi sao. Dám chữa bệnh miễn phí ở cửa bệnh viện chắc không phải là gạt người. Bây giờ loại hành nghề y thế này trên mạng không phải là rất nhiều hay sao, chỉ là không biết bệnh của ông Vương có thể chữa được hay không mà thôi.”

……

Bên ngoài.

Lâm Phàm dở khóc dở cười, không ngờ mọi chuyện lại phát triển đến thế này. Thậm chí ngay cả người bị cảm mạo cũng tìm tới hắn. Nhưng quên đi, chúng ta đến là để xem bệnh miễn phí, bị cảm mạo cũng là bệnh, tiện tay hắn giao cho Triệu Minh Thanh đi khám. Với tiêu chuẩn của Triệu Minh Thanh thì đương nhiên không thể châm cứu trị cảm, cần phải kê đơn thuốc. Tuy nhiên Lâm Phàm lại nói cho Triệu Minh Thanh một vài thủ pháp nhỏ, rất nhẹ nhàng. Cảm cúm bình thường không cần kê đơn thuốc, mà là châm cứu một mũi, sau đó xoa bóp là không có vấn đề gì.

Triệu Minh Thanh biết được loại thủ pháp nhỏ này thì vô cùng hưng phấn, không ngờ lại học thêm được kiến thức mới.

Khâu Kiệt và Trương Đồng Đồng cũng vậy.

Lâm Phàm bất đắc dĩ lắc đầu, tinh hoa trung y của nước ta rốt cuộc đã mất đi bao nhiêu rồi? Loại biện pháp nhỏ này trong bách khoa toàn thư còn có một đống lớn nhưng cũng không quá nhiều, sao đến đây lại không còn.

Tại thời điểm này.

Một ông lão hơn sáu mươi tuổi ăn mặc tương đối bình thường, ánh mắt có vẻ đang tìm kiếm. Khi nhìn thấy quầy hàng của Lâm Phàm thì tò mò đi tới. Thỉnh thoảng ông ta còn ho khan, hơn nữa tiếng ho khan này còn tương đối nặng nề.

Triệu Minh Thanh tương đối mẫn cảm đối với tiếng ho khan này, bởi vì trước kia ông ta cũng thế. Chẳng lẽ người đi tới này cũng có chung một bệnh giống ông ta?

"Phổi có vấn đề." Lâm Phàm nhìn thấy người tới, mở miệng nói.

Chơi chiêu cao thâm với người này vô dụng, cần phải thẳng nói ra tình hình hiện tại, ngược lại có thể xua tan băn khoăn của người ta.

Hơn nữa nhìn tướng mạo thì người này cũng có chút đáng thương. Con cái không hỏi han, ở viện một mình thì có thể không đáng thương hay sao?

"Các cậu thật sự xem được bệnh sao?" Vương Hỉ Trụ thật cẩn thận hỏi.

Đây là lần đầu tiên ông ta tiếp xúc với loại chữa bệnh miễn phí này, nên không biết đằng sau cánh cửa đó là gì.

Chương 778: Mọi người đều hiếu kỳ

"Ừm, tôi xem ra bệnh rồi, ngồi đây đi." Lâm Phàm giơ tay lên nói.

Vương Hỉ Trụ vẫn không yên tâm, hỏi: "Các cậu khám bệnh thật sự không cần tiền chứ?"

Lâm Phàm cười nói: "Yên tâm, không cần tiền, chúng tôi không thu bất kỳ khoản phí nào."

"Vậy là tốt rồi." Vương Hỉ Trụ thở phào nhẹ nhõm, sau đó ngồi xuống.

Triệu Minh Thanh mở miệng hỏi: "Vấn đề phổi của ông rất giống với bệnh của tôi trước kia, nó đã ở bên tôi mấy chục năm."

Vương Hỉ Trụ kinh ngạc nói: "Không nhìn ra ông cũng có bệnh này."

Triệu Minh Thanh cười nói: “Đã chữa khỏi rồi.”

“Vậy thì chúc mừng.” Vương Hỉ Trụ hâm mộ nói. Bây giờ ông ta hâm mộ nhất chính là người có sức khỏe tốt. Sức khỏe tốt thì mọi việc đều thuận lợi, nào giống như ông ta phải nằm ở bệnh viện như thế này.

“Minh Thanh, ông đến xem đi….” Lâm Phàm nói.

Triệu Minh Thanh gật đầu, sau đó bắt đầu kiểm tra theo trình tự. Trong lòng ông ta cũng có chút tính toán: “Lão sư, tình huống của ông ấy nghiêm trọng hơn so với học trò lúc trước. Hơn nữa không chỉ phổi có vấn đề mà các cơ quan khác trên thân thể cũng có vấn đề, chỉ có điều dễ dàng bị xem nhẹ so với phổi.”

“Ừm.” Lâm Phàm gật đầu, y thuật của Triệu Minh Thanh quả thật không bị mai một, những triệu chứng này chỉ cần kiểm tra một chút là có thể có thể đoán ra. Chỉ cần nhìn mặt người, đầu lưỡi, mạch tượng.

Vương Hỉ Trụ vốn không có hy vọng đối với việc này: “Bệnh này của tôi, chỗ các anh có thể trị được không?”

Nếu là trước kia, Triệu Minh Thanh nhất định sẽ trả lời rằng bệnh này không thể chữa được. Bởi vì bản thân ông ta cũng không thể chữa khỏi cho mình. Nhưng bây giờ thì không giống. Có lão sư ở đây, hơn nữa lão sư còn chữa khỏi cho mình, bởi vậy đương nhiên bệnh này không thành vấn đề.

Lâm Phàm gật đầu: “Có thể trị.”

“À, tôi cũng không biết là không thể trị được.” Vương Hỉ Trụ nói. Nhưng trong nháy mắt, đột nhiên ông ta mới phản ứng lại, vẻ mặt kinh ngạc: “Cậu vừa mới nói cái gì?”

Lâm Phàm lại mở miệng nói: “Tôi nói có thể trị được.”

Vương Hỉ Trụ rõ ràng có chút không tin. Tuy nhiên Lâm Phàm lại không nói thêm gì: “Nào, đưa tay cho tôi.”

Lâm Phàm nắm lấy tay Vương Hỉ Trụ, hơi ấn một cái: “Có cảm giác gì hay không?”

Vương Hỉ Trụ cảm nhận, sau đó gật đầu: “Có, có, có loại cảm giác tê dại, hình như thoải mái hơn rồi.”

“Nào, đứng lên.” Lâm Phàm nói, sau đó một tay nắm lấy bả vai Vương Hỉ Trụ, còn có một bàn tay nhấn vào sau lưng vị trí phổi của ông ta, thủ pháp biến hóa: “Cảm giác như thế nào? Có cảm thấy nhiệt lượng chảy trong cơ thể không?”

“Có, có….” Vương Hỉ Trụ vẻ mặt hưng phấn tươi cười.

Lâm Phàm vẫy vẫy tay với Triệu Minh Thanh, để ông ta cầm ngân châm tới, nói: “Đợi lát nữa, tôi sẽ châm một mũi. Có thể có loại cảm giác ngứa ngáy, lát nữa ông chỉ cần ngồi cảm nhận xem có hay không thôi.”

Vương Hỉ Trụ lúc này đang đắm chìm trong vui sướng, nhìn thấy ngân châm trong tay Lâm Phàm cũng không biểu hiện ra vẻ gì khác thường, dường như còn có tâm lý chờ mong.

Lâm Phàm châm kim xuống, nhẹ nhàng khuấy động ngân châm, lực lượng thần bí hỗ trợ của bách khoa toàn thư bắt đầu chuyển vào.

Lúc này đây, không cần Lâm Phàm chủ động mở miệng hỏi, Vương Hỉ Trụ liền chủ động nói: “Có cảm giác, có loại cảm giác ngứa ngáy.”

Dần dần, xung quanh có người dân vây quanh.

“A, đây là ngân châm sao, tôi đã xem phim truyền hình, đây chính là công cụ độc quyền của trung y đó.”

“Không ngờ còn có thể nhìn thấy trung y dùng ngân châm chữa bệnh cho người ta, Tuy nhiên ông lão này bị bệnh gì vậy?”

“Không biết nhưng nhìn dáng vẻ của ông lão này hình như rất thoải mái.”

Một vài người lấy điện thoại di động ra chụp ảnh. Mặc dù họ không biết tình hình này là gì nhưng nhìn vào cũng thấy có chút lợi hại.

Lâm Phàm không chú ý đến những người này, cười hỏi ông ta: “Không sai chứ, có cảm giác này là đúng. Cây ngân châm tiếp theo hơi dài, ông có sợ không? Châm này xuống sẽ cảm thấy rất thoải mái.”

Vương Hỉ Trụ cứ đứng ở nơi đó, nhắm mắt lại: “Tôi không nhìn, bác sĩ anh cứ tùy ý mà làm, từ trước tới giờ tôi cũng

chưa từng cảm thấy thoải mái như vậy.”

Lâm Phàm cười gật đầu, nhắm mắt lại thì hoàn toàn không thành vấn đề. Hắn vẫy tay về phía Triệu Minh Thanh, một cây kim to, thô, nhỏ, dài xuất hiện. Nếu nhìn thấy thì đúng là có chút đáng sợ.

Hết kim này đến kim khác.

Trị liệu cho trường hợp này cũng có chút rườm rà, cần phải châm cứu rất nhiều lần. Trên cơ thể người này không có mấy chục mũi châm là không được.

Người chung quanh trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh trước mắt.

Có người nhát gan đã che miệng, cái này đúng là quá đáng sợ rồi.

Nhất là trên người ông lão này cắm chi chít ngân châm, làm cho người ta có chút sợ hãi.

Triệu Minh Thanh không cảm thấy lạ nhưng mà Khưu Kiệt và Trương Đồng Đồng thì lo lẫng khẽ nuốt nước bọt. Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy tình huống thế này.

Lúc này, tất cả mọi người đều lấy điện thoại di động ra quay lại cảnh tượng trước mắt.

Bởi vì nó thực sự quá dữ dội.

Trong khu nội trú.

“Ông Vương vẫn chưa về sao, đã đi hơn nửa tiếng đồng hồ rồi đó.”

“Không biết nữa, có thể vẫn đang đi dạo bên ngoài. Chắc ở trong phòng bệnh nhiều cũng thấy khó chịu trong người. Nhưng mà mấy đứa con của ông ấy cũng chả hiếu thuận gì, chỉ vào thăm bệnh ngày đầu tiên rồi về sau đều không thấy qua nữa”

“Đáng thương thật…”

Chương 779: Xin xuất viện

Mọi người đang tán gẫu đủ thứ chuyện trong phòng bệnh, bình thường bọn họ cũng không có việc gì, nay lại ở chung một phòng bệnh cũng coi như là có duyên, vì vậy quan hệ giữa mọi người đều rất hòa thuận.

Lúc này, bên ngoài vang lên một tiếng hát.

"Ông Vương quay lại rồi này, lại còn ngâm nga hát, xem ra tâm trạng rất tốt."

"Khi bị bệnh phải để cho tinh thần thoải mái mới tốt, tinh thần không tốt sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe đó."

Vương Hỉ Trụ tiến vào phòng bệnh chào hỏi mọi người trong phòng. Mọi người cũng không hỏi thăm tình hình thế nào, không cần nghĩ cũng biết nhất định sẽ không chữa trị được. Nếu có chữa được cũng sẽ sống như âm hồn vất vưởng, tốt nhất không nên chạm đến chuyện đau lòng của ông ta.

Ông Vương đến trước giường bệnh của mình, bắt đầu thu dọn đồ đạc, tâm trạng rất vui vẻ.

"Ông Vương, ông đang làm gì thế?" Mọi người hỏi.

Vương Hỉ Trụ cười cười "Thu dọn đồ về nhà chứ sao."

Tất cả mọi người ngạc nhiên nói: "Ông không định tiếp tục chữa bệnh sao? Ông Vương, ông không được bỏ cuộc như vậy, nếu như không tiếp tục chữa trị thì ông sẽ không sống thêm được bao lâu nữa đâu"

Vương Hỉ Trụ đi đến trước mặt một người đàn ông trung niên, nắm lấy tay ông ấy nghiêm túc nói: "Thật sự cảm ơn anh rất nhiều, nếu không nhờ anh thì bệnh tình của tôi sẽ không chữa khỏi được. Về sau tôi sẽ thường xuyên đến đây thăm mọi người."

Mọi người trong phòng đều bị Vương Hỉ Trụ làm cho hoang mang, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Ông Vương, đây là…"

Vương Hỉ Trụ cười nói: “Bên ngoài cổng bệnh viện không phải đang có người khám bệnh miễn phí sao, vừa nãy tôi vừa đến đó khám bệnh. Người ta thật sự là thần y đó, bệnh của tôi đã được chữa khỏi rồi, hiện giờ toàn thân đều cảm thấy thoải mái. Thần y đó nói tôi chỉ cần kiên trì uống thuốc thì không bao lâu nữa sẽ khỏi hẳn. Mặc dù tôi ở trong viện đã khám qua không ít bác sĩ giỏi, nhưng nếu không đến đây thì sẽ không bao giờ được gặp vị thần y bên ngoài kia. Tôi thấy mọi người cũng ra đó khám thử xem, nói không chừng bệnh sẽ được chữa khỏi đó.”

Người đàn ông trung niên sửng sốt “Ông Vương, ông không có chuyện gì chứ? Làm sao có thể… ông đã đi kiểm tra lại rồi chưa, sẽ không bị người ta lừa gạt như vậy chứ?”

Vương Hỉ Trụ khoát khoát tay nói: “Không cần kiểm tra nữa, cơ thể của tôi mà tôi lại không tự cảm nhận được sao hả? Ông nhìn mà xem.”

Nói xong, Vương Hỉ Trụ lập tức nhảy lên một cái, không những vậy còn vô cùng vui vẻ nói: “Các ông các bà xem, tôi nhảy lên nhảy xuống như vậy không ho cũng không thở gấp. Mọi người không biết chứ y thuật của vị thần y kia thật sự là lợi hại thế nào đâu, không thì mọi người đi xem thử đi.”

Cả phòng bệnh thấy tình trạng ông Vương như vậy đều hoang mang, như này quá phản khoa học rồi, sao lại như vậy được chứ. Mới đi ra ngoài không bao lâu lại tốt lên như vậy?

Vương Hỉ Trụ thu dọn xong xuôi rồi nói: “Xong hết rồi. Tôi về trước đây. Nhưng mà nói thật, mọi người đi thử đi, có khi khỏi bệnh thật đấy.”

Phòng bệnh im phăng phắc, nhất là người đàn ông trung niên kia càng thêm mơ hồ, giống như nhìn thấy quỷ. Ông ta chỉ là gợi ý cho ông Vương đi thử xem sao, không ngờ tới ông Vương lại thật sự khỏi bệnh.

Mặc dù không biết ông Vương có khỏi bệnh thật hay không, nhưng nhìn sắc mặt ông ta bây giờ quả thật tốt hơn lúc trước rất nhiều.

Nhìn thấy ông Vương biến mất ngoài phòng bệnh, mọi người trong phòng đều nhìn nhau.

“Đây chắc không phải là thật chứ.”

“Không biết nữa, hay chúng ta cũng đi thử xem?”

“Nghe được đó.”

“Nếu đúng như vậy chúng ta sẽ không cần ở lại đây nữa rồi.”

……

Ở bên ngoài.

Vương Hỉ Trụ đang làm thủ tục xuất viện, đồng thời thanh toán nốt các khoản viện phí. Không để các con phải thanh toán cho mình, mà tự lấy khoản tiền đã chuẩn bị cho tang lễ ra để thanh toán. Bây giờ cơ thể đã khỏe mạnh hơn nên tâm trạng ông vô cùng cao hứng.

Y tá ngạc nhiên nói: “Chú Vương, bệnh của chú vẫn chưa hết sao lại xuất viện?”

Ông ấy vui vẻ nói: “Ai nói sức khỏe chú không tốt, bệnh của chú đã sớm khỏi rồi. Nằm viện lâu như vậy mà tình hình cũng chẳng khá hơn. Ngoài cổng bệnh viện có nơi khám bệnh miễn phí nên chú đã qua đó thử xem sao, hơn nửa giờ đồng hồ đã chữa khỏi lại còn không mất tiền. Nếu còn nằm mãi trong bệnh viện, tiền tích lũy cả đời của chú sớm cạn kiệt mất.”

Y tá nhìn ông Vương không biết nói gì cho phải: “Chú à, chú đừng để người ta lừa. Bệnh tình của chú thật sự rất nghiêm trọng, làm sao có thể lập tức chữa khỏi được. Cháu khuyên chú nên ở lại bệnh viện chữa trị, không nên sớm bỏ cuộc như vậy.”

Các y tá cũng biết hoàn cảnh của con cái ông Vương không mấy khá giá, vẫn luôn nợ tiền viện phí. Nhưng hiện tại ông ấy đã thanh toán hết số tiền thuốc còn thiếu đồng thời còn làm thủ tục xuất viện, nên họ nghĩ ông Vương đã từ bỏ việc điều trị rồi.

Bọn họ với ông Vương không thân cũng chẳng quen nhưng ở bệnh viện đã chứng kiến không ít trường hợp tự ý bỏ cuộc như vậy. Thật ra những trường hợp đó muốn điều trị khỏi bệnh cũng không phải không có hy vọng.

Vương Hỷ Trụ xua tay: “Nói các cháu cũng không hiểu, sức khỏe chú bây giờ thật sự rất tốt. Thôi được rồi, mau làm thủ

tục cho chú đi. Chú phải đi rồi, để nợ tiền viện phí như vậy thật sự ngại quá. Khoảng thời gian vừa rồi cảm ơn mấy đứa đã chăm sóc chú.”

Y tá nhìn ông Vương rồi bất lực thở dài, chỉ đành đi làm thủ tục cho ông vậy.

……

Chương 780: Tin đồn lan ra

Bên ngoài bệnh viện.

Lâm Phàm vẫn đứng ở đó cùng với những người khác.

Dân chúng xung quanh vẫn cứ đứng đó không hề rời đi, cảnh tượng vừa rồi khiến họ nhìn lóa cả mắt.

Nhìn những chiếc ngân châm đang đâm trên thân người kia khiến bọn họ nhìn thôi cũng cảm thấy đau.

“Các người đến từ đâu vậy?” Người dân đứng xung quanh hỏi.

Khâu Kiệt trả lời “Chúng tôi đến từ Thượng Hải, tới đây là để khám bệnh tình nguyện, không thu bất kì khoản phí nào miễn là có thể khám được đều sẽ khám.”

Tâm trạng Trương Đồng Đồng và Khâu Kiệt lúc này đang rất kích động. Mặc dù họ không hiểu bệnh tình của ông lão vừa rồi ra sao, nhưng ông ấy lại không ngừng ho khan hơn nữa giọng ho rất nặng, rõ ràng bệnh tình không hề nhẹ. Nhưng sau khi Lâm lão sư ra tay thì bệnh tình lại chuyển biến tốt hơn, không ho nữa vả lại sắc mặt cũng trở nên hồng hào hơn, thật sự là không thể tin nổi!

Triệu Minh Thanh ngược lại nhìn rất rõ ràng, ông cũng có biết một chút về một số tình huống liên quan. Nhưng điều duy nhất khiến ông thắc mắc là những huyệt vị này, tuy ông biết chúng có tác dụng gì, thế nhưng ông không hiểu khi kết hợp chúng lại thì có thể tạo ra tác dụng khác nhau như thế nào?

Đơn thuốc ông ta cũng xem qua rồi.

Lão sư cũng không có giữ bí mật gì cả, còn coi như chuyện đó chẳng có vấn đề gì.

Trong đó có một vài loại thuốc kì lạ, hoàn toàn khác những loại thuốc khi lão sư điều trị bệnh phổi cho ông.

Có quá nhiều vấn đề không giải thích được chất chứa trong lòng Triệu Minh Thanh. Tối nay về ông ta phải hỏi cho rõ ràng mới được.

Đồng thời Triệu Minh Thanh cũng vô cùng hưng phấn, chữa bệnh bằng trung y cần phải dựa trên thực tiễn. Có thực hành thực tiễn thì mới có thể hiểu rõ hiệu quả khi kết hợp của từng loại thuốc. Hơn nữa cơ thể con người dù biến hóa không ngừng thì bản chất vẫn là vậy, không hề thay đổi. Hiểu rõ mấu chốt của vấn đề thì mọi việc đều có thể giải quyết dễ dàng.

Lúc này, Lâm Phàm nhìn về phía cổng bệnh viện.

“Tốt, chú ý một chút, lần này số lượng người tới xem ngày càng nhiều, vì vậy mọi người nên ghi chép thật tốt.” Lâm Phàm cười nói.

Mấy người Triệu Minh Thanh nghe thấy những lời này thì nhìn về phía bên phải cổng, không khỏi đứng hình. Có rất nhiều người mặc đồ bệnh nhân đang đi tới phía họ, có người còn phải nhờ người khác đỡ thì mới đi được, nhìn là biết bệnh tình rất nghiêm trọng.

Bầu không khí tại khu điều trị nội trú của bệnh viện đang trở nên sôi sục.

“Mọi người biết tin gì chưa? Có một vị thần y đang tổ chức khám bệnh tình nguyện bên ngoài cổng bệnh viện đó, hoàn toàn không mất phí”

Một bệnh nhân bệnh tình khá nghiêm trọng, đã tiêu tốn không ít tiền để chữa bệnh nói: “Miễn phí thì có tác dụng gì chứ? Có thể chữa được bệnh của tôi sao?”

“Cũng chưa chắc đâu. Tôi vừa đi ra ngoài xem một vòng, người ở mấy phòng kia đều đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuất viện hết rồi. Nhìn bộ dạng của họ giống như bệnh đã khỏi hoàn toàn rồi đó.”

“Thật không thế?”

“Thật mà, chính mắt tôi nhìn thấy nha.”

“Lão Vương ở phòng bệnh đó là người đầu tiên đi khám, bây giờ đã sớm xuất viện rồi. Bọn họ cũng ra đó khám, sau khi quay lại cũng đều đang làm thủ tục xuất viện đấy.”

“Đi, mau đỡ tôi đi.”

“Từ từ đã, không phải vội đâu. Việc này còn chưa truyền ra nên vẫn chưa có nhiều người ra đó khám. Đợi chúng ta khám xong rồi hẵng nói với mọi người.”

Hai người cùng phòng bệnh với Vương Hỉ Trụ vốn chỉ định qua đó khám thử xem sao. Nhưng sau khi đến họ phát hiện là được vị thần y đó khám xong, sức khỏe lập tức được cải thiện. So với tình hình lúc trước thật sự tốt hơn rất nhiều.

Điều quan trọng nhất là phương pháp này vậy mà lại có tác dụng ngay tại chỗ, có thể cảm nhận được sự thay đổi trong cơ thể ngay lập tức.

Đối với bọn họ mà nói việc này quá khó tin.

Đồng thời vị thần y kia còn kê cho họ một đơn thuốc, đều là những loại thuốc rất rẻ. Chỉ cần kiên trì uống thuốc thì cơ thể sẽ hết bệnh.

…

Lần này Lâm Phàm chơi tương đối lớn, vốn dĩ muốn khiêm tốn một chút để hiệu quả không cần tới quá nhanh như vậy. Nhưng nghĩ lại, khiêm tốn làm cái gì chứ?

Chính mình không ăn trộm ăn cắp, chẳng lẽ người ta lại bắt được anh sao?

Tác dụng thần bí của Bách khoa toàn thư vốn đã rất tốt, hiệu quả điều trị có thể thấy ngay lập tức. Hoàn toàn khiến cho bệnh nhân cảm nhận được sự biến hóa trong chính cơ thể họ.

Cơ thể có chuyển biến tốt đương nhiên sẽ mang lại niềm vui cho những người bệnh. Làm cho bệnh nhân hạnh phúc là điều mà bác sĩ nên làm.

Triệu Minh Thanh mắt chữ a mồm chữ o, một mực không rời mắt khỏi lão sư. Có những loại bệnh mặc dù bọn họ biết khó có thể chữa được, thế nhưng ở trong tay sư phụ lại giống như đang chơi trò chơi. Dường như không hề có vấn đề gì cả, một

chút khó khăn cũng không có. Trong nháy mắt đã có thể khám xong.

“Lão sư, bệnh nhân vừa rồi…” Triệu Minh Thanh muốn nói tới tình trạng của bệnh nhân vừa rồi, mặc dù không phải ung thư nhưng cũng là căn bệnh có tỉ lệ tử vong rất cao. Chỉ chữa bằng Đông y trong khoảng thời gian sau đó lại kê đơn thuốc khiến ông ta cảm thấy có chút lo lắng.

“Đừng nói gì, đứng xem là được.” Trong lòng Lâm Phàm đã có tính toán, khám bệnh cũng rất nhanh.

Chương 781: Viện trưởng ra mặt

Cầu đọc giả tặng kim phiếu!!! Truyện rớt hạng quá xá a!!!

Vỏn vẹn có 1 ngày bị đạp xuống hạng 28 huhuhu, đọc giả thương tình tặng kim phiếu cứu vớt với nha nha nha!!!

Chương 781: Viện trưởng ra mặt

Triệu Minh Thanh gật gật đầu. Tình hình hiện tại khiến cho ông ta nhức đầu hoài nghi liệu trung y có phải là tiên thuật hay không đây… Mặc dù ông ta cũng chưa đạt đến trình độ này, nhưng khi nhìn lão sư khám bệnh dường như bệnh tật gì cũng không thành vấn đề khiến ông cũng có chút sợ hãi.

Khâu Kiệt thở ra một hơi: “Bệnh nhân tới ngày càng nhiều.”

Trương Đồng Đồng gật đầu: “Đúng vậy, lúc trước còn không có ai mà giờ đã có mười mấy người rồi.”

Hai người họ mặc dù không hiểu phương pháp chẩn đoán hiện tại là như thế nào, nhưng đều ghi chép lại rất cẩn thận. Theo họ thấy những ghi ghép này sẽ là bảo vật vô giá của trung y.

Bọn họ có thể đi cùng với viện trưởng và Lâm lão sư như vậy, thật sự quá tốt!

Người qua đường ngày càng nhiều, hầu như mọi người đều dừng lại để xem xem có chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng khi người ta biết được đây lại là tự nguyện khám bệnh miễn phí thì đều vô cùng ngạc nhiên!

Từ góc độ bọn họ mà nói, chuyện này có chút không giải thích được. Bên cạnh lại là Bệnh viện Nhân dân, khám bệnh thì sao không vào bệnh viện mà khám lại khám ở đây chứ, thật không tưởng tượng nổi, huống hồ lại là trung y nữa chứ.

Không phải bọn họ coi thường trung y, mà họ chỉ cảm thấy trung y không lợi hại bằng Tây y. Nếu chữa bệnh bằng trung y thì hiệu quả sẽ chậm hơn hay nói cách khác là sẽ đau đớn hơn nhiều.

Thời gian chầm chậm trôi qua.

Tin tức về vị thần y bên ngoài cổng bệnh viện Nhân dân tới khám chữa bệnh miễn phí đã lan truyền trong khu điều trị nội trú.

Nhiều bệnh nhân khi nghe đến đều cảm thấy bán tín bán nghi. Nhưng khi chứng kiến những bệnh nhân khi đó nhập viện cùng họ đang thu dọn đồ đạc để xuất viện thì rất sửng sốt.

Nhiều y tá của bệnh viện cũng phát hiện ra sự việc kì lạ này.

“Hôm nay có chuyện gì vậy, sao lại có nhiều bệnh nhân làm thủ tục xuất viện thế này?”

“Không biết nữa, toàn bộ bệnh nhân phòng 805 đều xuất viện cả rồi. Hơn nữa lúc đó tôi còn nhìn thấy sắc mặt họ tốt hơn lúc trước rất nhiều.”

“Tôi nghe mọi người nói có bác sĩ đang khám chữa bệnh miễn phí ở ngoài cổng bệnh viện. Có rất nhiều bệnh nhân đã qua đó khám, sau khi trở về lập tức làm thủ tục để ra viện, không muốn nằm viện nữa.”

“Không đời nào! Bác sĩ ngồi trước cổng bệnh viện khám bệnh ư? Đây là Bệnh viện Nhân dân đó, lại có thể là ai chứ?”

“Tôi cũng không rõ. Y tá trưởng đã báo cáo việc này với viện trưởng rồi, nếu cứ tiếp tục như này thì người trong khu điều trị nội trú sẽ rời đi hết mất.”

Phòng viện trưởng.

Y tá trưởng vội vã đi vào, gấp gáp nói: “Viện trưởng, không ổn rồi. Một lượng lớn bệnh nhân đã xuất viện. Tình hình cụ thể chúng tôi không biết tại sao nữa.”

Viện trưởng nghe đến đây thì cảm thấy sửng sốt: “Bệnh nhân đã ra viện gần hết rồi sao? Chẳng lẽ bệnh viện xảy ra chuyện gì?”

Y tá trưởng lắc đầu: “Không phải, hiện tại tôi cũng không rõ tình huống cụ thể. Đã có hơn mười bệnh nhân làm thủ tục ra viện, hơn nữa các bệnh nhân này trước đó bệnh tình đều rất nghiêm trọng.”

Viện trưởng trầm lặng chốc lát: “Hay họ đã từ bỏ việc điều trị rồi?”

“Không giống, nghe các y tá bên dưới nói khi bệnh nhân làm thủ tục đều rất vui vẻ, có vẻ rất phấn khởi.” Y tá trưởng trả lời.

Viện trưởng bèn nhấc điện thoại lên gọi cho bác sĩ phụ trách khu điều trị nội trú: “Bác sĩ Lý, tình hình bên ông là sao? Tại sao bệnh nhân lại ra viện hết vậy?”

Bác sĩ Lý cũng hoang mang: “Viện trưởng, tôi cũng muốn báo cáo với ông về chuyện này. Tôi nghe nói bên ngoài cổng bệnh viện của chúng ta có một nhóm bác sĩ tự xưng là khám chữa bệnh miễn phí, y thuật rất lợi hại. Rất nhiều bệnh nhân đều đã qua đó khám, khám xong khi quay lại lập tức làm thủ tục xuất viện.”

“Nhảm nhí, cho dù lợi hại đến mấy cũng có thể có hiệu quả ngay tức khắc sao? Mau kêu y tá trấn an đám bệnh nhân đó, tôi ra xem đó là ai mà lại dám ở trước cổng bệnh viện làm trò lừa đảo như vậy! Cả đám nhân viên bảo vệ ở đó nữa, tại sao không đuổi bọn họ đi!” Giọng điệu của Viện trưởng có chút tức giận.

Đây là Bệnh viện Nhân dân, sao có thể cho phép loại chuyện hoang đường như này xảy ra cơ chứ!

Nếu có vấn đề gì xảy ra thì bệnh viện của họ cũng thật là xui xẻo. Cho dù không phải nhân viên hay bác sĩ của bệnh viện bọn họ nhưng bên ngoài đều đã lan truyền loạn lên như vậy thì cũng khó tránh khỏi trách nhiệm.

Trước cổng viện.

Lâm Phàm viết vào đơn thuốc: “Mỗi ngày uống 3 lần sáng trưa tối, hòa cùng 3 bát nước mỗi lần, theo tôi thì chỉ cần uống

hai tuần bệnh sẽ hết hoàn toàn. Nếu như ông vẫn không yên tâm có thể cách 3 ngày lại tới bệnh viện kiểm tra một lần."

"Không không, khi bác sĩ vừa châm cứu cho tôi thì tôi cảm thấy cơ thể đã thoải mái hẳn lên. Mới đầu nghe người khác nói tôi vẫn không tin nhưng giờ thì tin rồi. Cách dùng thuốc tôi đã nhớ kĩ rồi, mỗi ngày nhất định sẽ uống thuốc đúng giờ." Bệnh nhân kia hào hứng nói.

Ông ta đã nằm viện được một tháng rồi, bệnh trạng tốt xấu thất thường khiến ông ta lo lắng muốn chết.

Nhưng bây giờ thì khác rồi. Ông ta thấy sau khi được vị bác sĩ này chữa trị, bệnh tật đều hết hẳn rồi.

Đương nhiên đây chỉ là suy nghĩ cá nhân của người bệnh. Bệnh còn chưa khỏi hẳn nên vẫn cần dùng thuốc đều đặn để điều dưỡng thân thể.

Với danh hiệu thần y do các bệnh nhân phong tặng, Lâm Phàm lại bình thản đón nhận, hắn vốn là thần y mà, chả có gì sai cả!

"Các người đang làm gì thế này?" Đúng lúc này, một giọng nói lớn và nghiêm nghị từ bên phải truyền đến.

Viện trưởng cùng với một đám bảo vệ vội vã chạy tới.

Ông ta buộc phải dừng tình huống này lại.

Chương 782: Các người sợ không kiếm được tiền sao?

Lâm Phàm nhìn người trước mắt mình sau đó lại nhìn thấy đám bác sĩ và y tá đang chạy theo đằng sau, chỉ vào người bệnh trước mặt: "Đang khám bệnh thôi mà"

"Khám bệnh? Khám bệnh gì chứ? Các người đến từ bệnh viện nào? Giấy phép đâu?" Viện trưởng giọng đanh thép hỏi.

Theo ông ta thấy, những người này rất có khả năng là kẻ lừa đảo. Những chuyện như vậy ông ta đã chứng kiến không biết bao nhiêu lần, bọn chúng nắm được tâm lý người bệnh đã rơi vào đường cùng rồi nên mới có cơ hội lộng hành.

Các y tá tiến lên phía trước bắt đầu thuyết phục: “Cụ à, mau quay lại bệnh viện đi. Cụ đừng tin những người này, bệnh viện nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho mọi người.”

Bệnh nhân trả lời: “Không về. Đây thực sự là thần y nha, họ đã chữa khỏi bệnh cho rất nhiều bệnh nhân ở khu điều trị nội trú rồi. Hơn nữa người ta còn xuất viện hết rồi, tôi tuyệt đối sẽ không trở về đâu.”

Y tá có chút gấp gáp nói: “Không phải, những người này lai lịch không rõ ràng, mọi người đừng tùy tiện tin tưởng bọn họ.”

Viện trưởng cảnh giác nhìn ba tên nhóc trước mặt, chỉ có ông lão kia nhìn còn có vẻ đàng hoàng. Nhưng quan trọng là người khám bệnh lại không phải là ông lão kia, mà là tên nhóc này, tình huống này ngoại trừ là giả thì còn có khả năng là sự thật sao?

“Đây là giấy phép hành nghề.” Lâm Phàm rút giấy phép ra.

Viện trưởng cầm giấy phép trong tay xem xét cẩn thận, giấy phép này là thật. Nhưng cho dù như vậy ông ta cũng không thể dễ dàng tin tưởng, hiện giờ muốn có một tờ giấy phép hành nghề y cũng không phải chuyện khó khăn gì.

“Tôi không quan tâm chuyện của mấy người. Giờ tôi lập tức báo cảnh sát để họ tới xử lý, không cần biết các người là thật hay giả thì các người cũng không thể hại người bệnh như này được. Nếu làm chậm trễ thời gian chữa trị tốt nhất của người bệnh thì các người có đảm đương được trách nhiệm hay không?” Viện trưởng nghiêm khắc nói.

Các bệnh nhân chứng kiến việc này thì cảm thấy không thể khoanh tay đứng nhìn được. Bọn họ đều tận mắt nhìn thấy sự biến chuyển rõ rệt của mấy người vừa rồi được vị thần y này chữa trị, nếu vị thần y này thật sự đi mất thì bọn họ biết tìm ai chữa bệnh cho đây?

“Viện trưởng, các người có thể rời đi được không? Chúng tôi tự tìm bác sĩ khám bệnh còn cần mấy người cho phép sao? Ông nói xem, tôi nằm viện điều trị đã tiêu hơn 6 vạn tệ, nhưng nhận lại được kết quả gì đây? Thay bằng nằm mãi trong viện điều trị nhưng không có tiến triển thì chúng tôi cũng phải tự tìm một con đường sống cho chính mình chứ.”

“Đúng vậy, chúng tôi cũng không bị mù, là thật hay giả trong lòng chúng tôi tự biết. Tôi chỉ là nông dân, cả đời dành dụm được bao tiền đều đưa hết cho bệnh viện của mấy người rồi. Giờ các người bảo chúng tôi quay về, bỏ lỡ cơ hội chữa bệnh lần này thì các người sẽ miễn trừ tiền thuốc men cho chúng tôi sao?”

“Haizz, thần y đừng quan tâm đến bọn họ. Những đồng tiền xương máu của chúng tôi tích lũy cả đời, bọn họ cũng vô tình tàn nhẫn lấy mất. Bây giờ thật sự có thần y tới chữa bệnh cho chúng tôi một đồng cũng không lấy, bọn họ lại ra đây tỏ vẻ quan tâm tới chúng tôi sao? Đây rõ ràng là muốn bọn tôi quay lại bệnh viện hút cạn máu bọn tôi, đến cuối cùng vẫn không chữa khỏi bệnh, khi đó chỉ có thể nằm chờ chết mà thôi.”

Lâm Phàm lúc này có chút bất lực, hắn có thể nói gì đây? Mắc bệnh hiểm nghèo thì chấp nhận tán gia bại sản để chữa trị ở bệnh viện là điều đương nhiên.

Nhưng cũng không thể nói mấy người Viện trưởng này không phải người tốt, họ cũng phải làm theo quy định mà thôi. Nói cho cùng họ vẫn cho những bệnh nhân không có tiền nợ tiền thuốc đó thôi.

Triệu Minh Thanh lúc này cũng lấy giấy phép của mình ra: “Tôi là Triệu Minh Thanh đến từ Hiệp hội Trung Y, đây là giấy chứng nhận của tôi, ngài có thể xem.”

Viện trưởng cầm lấy giấy chứng nhận của Triệu Minh Thanh, sắc mặt khẽ biến, một chứng chỉ là của Hiệp hội Trung Y, cái còn lại là của Học viện Trung Y số 1 Thượng Hải, tuyệt đối không thể là giả.

Sắc mặt ông ta dịu đi một chút: “Viện trưởng Triệu, nếu như ngài tới khoa Y học cổ truyền của bệnh viện chúng tôi để khám bệnh, chúng tôi vô cùng hoan nghênh. Nhưng đây là lại là trước cổng bệnh viện, việc này có chút không hợp lý cho lắm.”

Triệu Minh Thanh trả lời: “Có gì không hợp lí cơ chứ, bệnh viện là nơi mọi người đến khám bệnh, chúng tôi ở trước cổng bệnh viện cũng là để khám bệnh cho bệnh nhân. Mục đích giống nhau, chẳng lẽ có gì không đúng sao?”

Khâu Kiệt trẻ tuổi nóng tính, không dễ dàng kiềm chế được cảm xúc, bất mãn nói thêm: "Lâm lão sư của chúng tôi khám cho nhiều bệnh nhân như vậy một đồng cũng không lấy. Giấy chứng nhận của chúng tôi mấy người cũng xem rồi cũng đã xác thực được thân phận của chúng tôi rồi. Nếu vẫn không muốn chúng tôi ở đây khám bệnh có phải do sợ chúng tôi sẽ chữa khỏi bệnh cho tất cả bệnh nhân của mấy người, mấy người sẽ không có nơi nào để kiếm tiền nữa, phải không?"

Những lời này vừa nói ra, sắc mặt Viện trưởng đột nhiên thay đổi, trên mặt hiện lên vẻ tức giận. Thằng nhóc này nói chuyện thật là khiến người ta tức giận mà.

Trương Đồng Đồng kéo Khâu Kiệt qua một bên, cô cũng thấy Khâu Kiệt nói như vậy có phần hơi quá đáng.

Thế nhưng Khâu Kiệt lại thấy không có vấn đề gì nên tiếp tục nói: "Tôi đã nói việc này vốn dĩ không có gì sai cả. Bệnh viện cứu người, chúng tôi cũng cứu người, chữa bệnh ở bệnh viện mất một đống tiền cũng chưa chắc đã chữa khỏi. Chúng tôi ở đây dùng trung y, dùng thuốc điều dưỡng là có thể chữa khỏi. Tại sao chúng tôi lại không thể ngồi ở đây? Muốn đuổi chúng tôi đi như vậy khẳng định là sợ chúng tôi đều chữa khỏi cho toàn bộ bệnh nhân của các người, bệnh viện các người sẽ không kiếm được tiền hay sao?"

Chương 783: Ai cho các người bày sạp ở đây

"Cậu nói vớ vẩn gì thế hả?" Nam bác sĩ đi cùng với Viện trưởng lộ rõ vẻ không vui.

Lâm Phàm ngăn cậu ta lại: "Thôi thôi được rồi, không cãi nhau nữa. Viện trưởng, ông nói xem giờ ông muốn chúng tôi làm như nào?"

Viện trưởng chân thành nói: "Tôi biết các bạn có lòng tốt. Thế nhưng đây là bệnh viện, mọi người ở đây sẽ ảnh hưởng tới việc vận hành của bệnh viện đồng thời sẽ tạo ảnh hưởng không tốt tới người bệnh. Vì vậy tôi hi vọng mọi người có thể đổi một địa điểm khác, cậu thấy có được không?"

“Đúng là hợp lý.”

Lâm Phàm gật đầu nói tiếp: “Nhưng đáng tiếc là tôi thấy như vậy không được. Hôm nay tôi sẽ tiếp tục ở đây khám bệnh. Bây giờ mời các vị quay lại bệnh viện, ông thấy thế nào?”

Mấy người Triệu Minh Thanh không nói gì, toàn bộ đều để cho lão sư xử lý.

Dù có bất cứ chuyện gì, ông ta cũng sẽ che chở cho lão sư.

Người nhà bệnh nhân lo lắng nói: “Bác sĩ mấy người không thể quay về sao? Thần y khám bệnh cho chúng tôi không lấy một hào, động đến lợi ích nên mấy người mới đuổi họ đi có phải không? Bây giờ tôi sẽ quay clip lại đăng lên mạng, để xem người ta sẽ chỉ trích mấy người ra sao!”

“Đúng rồi, tình trạng của chúng tôi ở bệnh viện của mấy người cũng không có chuyển biến khá hơn chút nào, hơn nữa tiền còn ra ào ạt như nước chảy. Mấy người có định cho chúng tôi một con đường sống không?”

“Nếu vẫn còn không đi vậy chúng tôi sẽ liều mạng với mấy người.”

Hiện giờ tinh thần của các bệnh nhân đang rất kích động. Như thể mấy người Viện trưởng không rời đi thì sẽ cùng với bọn họ chiến đấu đến cùng.

Lâm Phàm liếc người kia một cái, cười nói: “Các vị, tôi khuyên mọi người tốt nhất nên mau chóng rời đi, tôi cam đoan sẽ không có chuyện gì. Nếu có chuyện gì thì bệnh viện ở ngay bên cạnh cũng kịp thời có thể cứu chữa.”

Viện trưởng cau mày, xoay người rời đi.

Nhưng cũng không thể dễ dàng bỏ qua như vậy được.

“Đi, gọi điện cho bên Quản lý trật tự đô thị.” Viện trưởng giao lại việc này cho cấp dưới, loại chuyện này ông ta cũng không cần tự mình đi xử lý, tự khắc sẽ có người tới xử lý bọn họ.

…

“Xong rồi, tiếp tục khám bệnh.” Lâm Phàm nói.

Sau sự viện này đám Triệu Minh Thanh cũng không bị ảnh hưởng nhiều, cần làm gì thì vẫn cứ làm.

Họ đã ghi chép cẩn thận những triệu chứng và phương pháp chữa bệnh, những ghi chép quý báu đó cũng đã đủ để khiến cho họ có thể học được nhiều thứ hơn.

Tâm trạng của các bệnh nhân hiện giờ đang rất xúc động, dường như họ đã thấy được hi vọng rằng bệnh của họ sẽ được vị thần y thiên tài này chữa khỏi.

Họ nhìn thấy những người bệnh giống như họ sau khi được thần y chữa trị thì sắc mặt lập tức tốt hơn.

Nhưng không bao lâu sau, lại có chuyện khác xảy ra.

Một chiếc xe của bên Trật tự đô thị dừng lại.

Có bốn cán bộ quản lý đô thị từ trên xe đi xuống. Bọn họ nhận được điện thoại thì lập tức chạy qua đây. Khám bệnh trước cổng bệnh viện? Đây chẳng phải là đòi "múa rìu qua mắt thợ" hay sao?

Nhưng khi nhìn thấy khung cảnh trước mắt, bọn họ không nhịn nổi cười, chỉ có ba tên thanh niên và một ông lão.

Chắc chắn là phải "dọn dẹp" mấy người này thôi.

"Thật là phiền quá!" Lâm Phàm đang khám bệnh cho bệnh nhân, khẽ liếc mắt đã thấy xe của đội quản lý trật tự đô thị từ xa đi đến. Chuyện này không cần nghĩ cũng biết là do bệnh viện gọi đến.

Trừ bọn họ còn có thể là ai?

"Lão sư, đội quản lý trật tự đô thị tới rồi!" Triệu Minh Thanh nói.

Lâm Phàm gật đầu: "Không cần để ý, mọi người ghi chép của mọi người!" Sau đó hắn kê xong một phương thuốc nói: "Nhớ kỹ thuốc bên trên, bởi vì bệnh tình của ông có chút nghiêm trọng, liều dùng thích hợp có thể nhiều hơn một chút, kiêng đồ ăn cay, chú ý giữ ấm, tuyệt đối không được để cảm lạnh!"

"Vâng, tôi biết rồi thần y!" Bệnh nhân trước khi đến khám vốn dĩ rất phờ phạc, lúc này đây diện mạo đã có thay đổi lớn. Tuy nói trên tinh thần không lo sợ nhưng so với trước đây đã tốt hơn mấy lần rồi. Kiểu thay đổi này chỉ cần không phải là người mù thì đều có thể nhìn ra.

“Thần y, quả nhiên là thần y!”

“Tình huống vừa rồi của anh ta chúng ta đều đã thấy, sắc mặt kia thực sự rất khó nhìn nhưng bây giờ quả thực thay đổi lớn rồi!”

“Sao không gặp được thần y sớm hơn một chút, nếu như gặp được sớm hơn chúng ta cũng không cần chịu nhiều đau khổ như vậy!”

“Có điều bây giờ cũng không muộn, ít nhất bệnh của chúng ta sau này đã có hy vọng rồi!”

…

Cho đến bây giờ, Lâm Phàm vẫn chưa gặp phải bệnh nhân ung thư, có điều nếu gặp bệnh nhân ung thư thì phải làm thế nào đây?

Nếu như trị khỏi, chẳng phải sẽ khiến người ta hoảng sợ hay sao.

Có điều, lần này là khám chữa bệnh tình nguyện, chỉ cần là có bệnh thì cho dù nó là bệnh gì đều phải chữa hết. Đợi sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ, nhất định phải bàn lại vấn đề có chữa trị hay không, hơn nữa còn phải xem tình huống thế nào nữa.

“Bốp!”

Người dẫn đầu đội quản lý trật tự đô thị tới, giận dữ đập tay xuống bàn nói: “Ai cho các anh bày sạp ở đây?”

Lâm Phàm ngẩng đầu lên nhìn về phía Triệu Minh Thanh vẫy vẫy tay: “Lấy cho tôi bốn cây ngân châm!”

Chương 784: Muốn học không?

Triệu Minh Thanh không biết là chuyện gì nhưng vẫn đem ngân châm đưa tới.

Lâm Phàm tiện tay vung lên, bốn cây ngân châm lập tức đâm vào trong huyệt vị nào đó của bốn người của đội quản lý trật tự đô thị. Trong nháy mắt bốn người trong đội quản lý trật tự đô thị không thể động đậy được.

“Làm phiền mấy anh dời mấy người này đi một chút!” Lâm Phàm bình tĩnh nói.

Những người nhà bệnh nhân đối với đội quản lý trật tự đô thị vẫn còn có chút sợ hãi, nhưng lúc này bọn họ phát hiện người của đội quản lý trật tự đô thị hình như không thể động đậy. Sau đó cũng không quan tâm mà khiêng bọn họ sang một bên.

“Thần y, phương pháp của anh cũng thật lợi hại!” Những người nhà bệnh nhân kinh ngạc nói.

Lâm Phàm chỉ cười, không nói thêm gì.

Triệu Minh Thanh ngược lại trợn tròn mắt nói: “Lão sư, vừa rồi là?”

“Châm cứu điểm huyệt, muốn học không?” Lâm Phàm cười nói.

Triệu Minh Thanh gật đầu, phương pháp này quả thực quá thần kỳ. Ông ta tự biết trong y học cổ truyền có huyệt đạo, có huyệt vị, nó nhất thời có thể làm người ta hôn mê. Thế nhưng muốn cho người khác bất động quả thực chỉ ở trong tiểu thuyết mới có.

“Muốn học cũng vô dụng, bản lĩnh bây giờ của ông không thể nào học được. Có điều học tập thật tốt, sau này nói không chừng cũng có thể học được đấy!” Lâm Phàm cười nói.

Triệu Minh Thanh có chút tiếc nuối, không ngờ rằng loại kỹ năng thần kỳ này bản thân hiện tại học không được. Có điều lão sư nói bản thân học hành chăm chỉ, sau này mình cũng có thể học được, chuyện này theo ông ta thấy chính là có hy vọng.

Khi Khâu Kiệt và Trương Đồng Đồng nhìn thấy cảnh này trong lòng kinh hãi, không ngờ rằng năng lực của Lâm lão sư lại dũng mãnh như vậy. Lúc đầu cũng muốn hỏi một chút xem phương pháp này bọn họ có thể học hay không, thế nhưng viện trưởng Triệu cũng không thể học được thì bọn họ cảm thấy cũng không có hy vọng rồi.

Mà lúc này bốn người đội quản lý trật tự đô thị trong lòng đang rất hoảng sợ.

Bọn họ phát hiện cơ thể mình vậy mà lại không cách nào di chuyển được, đến động cũng không thể động, điều này khiến bọn họ rất sợ hãi.

Sau đó bọn họ nghĩ tới điểm huyệt trong tiểu thuyết võ hiệp, chẳng lẽ đám người mình bị điểm huyệt rồi sao?

Thật đáng giận.

Đợi chút nữa khỏi rồi, nhất định phải khiến cho tên nhóc này biết thế nào là lễ độ.

Bốn người bọn họ tuy rằng không thể động đậy được nhưng biểu cảm trên mặt có thể biểu hiện, bởi vậy bốn người đều lộ ra sắc mặt dữ tợn.

Bệnh viện.

"Viện trưởng, đội quản lý trật tự đô thị đến rồi. Nhưng những người của đội quản lý trật tự đô thị đứng ở đó căn bản không có ý định đuổi những người đó đi!" Bác sĩ luôn theo dõi tình hình vội vã báo cáo.

Tâm trạng của Viện trưởng lúc này không phải quá tốt, chuyện này khiến cho ông ta không vui. Lúc này nghe được báo cáo của bác sĩ thì vẻ mặt ngây ngẩn: "Cái gì? Đội quản lý trật tự đô thị đến rồi nhưng không đuổi bọn họ mà là đứng bên cạnh, chuyện này là sao?"

"Tôi không biết, tóm lại là bọn họ đứng ở đó, giống như là đang xem náo nhiệt vậy!" Bác sĩ nói.

Trong lòng viện trưởng tức giận, đội quản lý trật tự đô thị này rốt cuộc là có chuyện gì.

Y tá trưởng vội vàng đi vào: "Viện trưởng, không hay rồi, bệnh nhân khoa nội trú chỉ cần có thể cử động đều đi đến cổng bệnh viện rồi. Những bệnh nhân vừa rồi sau khi trở về đều trắng trợn tuyên truyền, bây giờ khoa nội trú rất nhiều người bệnh cũng đã biết, cho nên cũng đi ra ngoài cổng. Đến bây giờ đã có hai mươi bệnh nhân làm giấy xuất viện rồi!"

"Sao có thể?" Viện trưởng trợn tròn mắt. Đây rốt cuộc là chuyện gì, nếu như để nó tiếp tục phát triển như này thì bệnh viện bọn họ có còn cần tồn tại hay không chứ.

Tuyệt đối không thể tiếp tục như vậy được, nếu như vẫn còn như vậy để cho truyền thông biết được sợ rằng sẽ bị cười đến rụng răng mất.

Bệnh nhân bệnh viện nhân dân Giang Ninh được đội khám chữa bệnh tình nguyện ở bên ngoài cổng khám cho khỏi bệnh, tin tức này tạo thành dư luận thì ông ta không dám tưởng tượng nó sẽ thế nào nữa.

Nhưng bây giờ chuyện này lại có gì đó không đúng, đội quản lý trật tự đô thị này đến cũng không tác dụng gì, còn có thể khiến người ta phải làm sao đây?

Nhất định phải nghĩ ra cách mới được.

…

Bốn người đội quản lý trật tự đô thị đứng một bên, bây giờ bọn họ không có bất cứ cảm giác nào. Đứng ở đó thời gian dài hai chân cũng sẽ mất cảm giác, mà bọn họ đã nhìn rõ tình huống.

Vốn dĩ sắc mặt vốn giận dữ mà biến thành dữ tợn thế nhưng hiện tại đã biến mất không thấy nữa, thay vào đó là vẻ mặt ngây ngẩn.

Bởi vì bọn họ không động đậy được, chỉ có thể đứng đó nhìn toàn bộ quá trình. Bọn họ phát hiện những bệnh nhân trước đó sắc mặt không tốt lắm sau khi trải qua trị liệu của những người này thì sắc mặt dần dần đã chuyển biến tốt lên. Loại biến đổi này khiến người ta không dám tin.

Kinh hãi!

Những người dân xung quanh càng ngày đến càng đông.

Bọn họ lại không phải là người mù, sớm đã nhìn ra nơi này có sự khác biệt, ngay từ đầu bọn họ cho rằng đây là lừa đảo. Thế nhưng những người này ở hiện trường khám và chữa bệnh, hiệu quả đến nhanh chóng, chỉ cần là người sáng suốt đều có thể nhìn ra trong đó có có cái gì khác biệt.

Chương 785: Chăm học

“Bây giờ là mấy giờ rồi?” Lâm Phàm hỏi.

“Lão sư, bây giờ đã là năm rưỡi!” Triệu Minh Thanh nói.

Lâm Phàm sau khi khám xong cho bệnh nhân đang khám thì dừng lại nói: “Muộn vậy rồi sao, cũng ổn rồi, tiểu Kiệt ngày mai là bệnh viện nào?”

Khâu Kiệt nói: “Lâm lão sư, ngày mai chúng ta đến bệnh viện Giang Ninh!”

“Ừm!” Lâm Phàm gật đầu sau đó nói: “Mọi người, hôm nay khám chữa bệnh miễn phí đến đây là kết thúc, bảy giờ sáng mai sẽ ở bệnh viện Giang Ninh, ngày mai mọi người có thể qua đó. Được rồi, hôm nay cũng khám một ngày rồi chúng tôi cũng mệt rồi đều giải tán thôi!”

Những bệnh nhân dù không đồng ý, nhưng thần y đã lên tiếng, bọn họ sao có thể không nghe được.

“Thần y, ngày mai chúng tôi đợi anh!”

“Không thể không đến!”

Lâm Phàm thu dọn đồ đạc sau đó cười nói: “Yên tâm đi, ngày mai chắc chắn tới, không thể không tới được!”

Hôm nay cảm giác rất thành tựu, chính hắn cũng quên đã khám cho bao nhiêu bệnh nhân.

Đôi khi cảm giác dùng y thuật khám bệnh cho mọi người cũng thật không tồi.

Tiếp đó Lâm Phàm nhìn bốn người đội quản lý trật tự đô thị, rồi tiện tay rút kim trên người bọn họ ra. Sau đó lập tức quay người, chuẩn bị cùng bọn Triệu Minh Thanh rời đi.

“Đợi đã…” Đúng lúc này, một người trong đội quản lý trật tự đô thị mở lời, sắc mặt có chút do dự, muốn nói gì đó nhưng lại do dự.

“Sao vậy? Muốn bắt tôi sao?” Lâm Phàm hỏi.

Một trong số những người đội quản lý trật tự đô thị nói: “Không phải, tôi chỉ muốn hỏi, hai chân của mẹ tôi không thể cử động được, quanh năm chỉ nằm ở trên giường, như vậy có thể trị khỏi được hay không?”

Vẻ mặt của anh ta có chút kỳ vọng, lại dường như có chút sợ hãi, chỉ sợ thần y nói không thể chữa được, hoặc oán hận hành

vi trước đó của bọn hắn.

“Chắc có thể chữa được, ngày mai đến cửa bệnh viện Giang Ninh đi. Hôm nay tôi mệt rồi, để các anh đứng cả một buổi chiều, cũng ngại quá!” Lâm Phàm xua tay, sau đó đầu cũng không quay lại, ngáp một cái xoa xoa cái cổ mà rời đi.

Buổi tối!

Khách sạn.

Lâm Phàm mệt sắp chết, nhưng đám người Triệu Minh Thanh lại đầy năng lượng, ngày hôm nay bọn họ chỉ ngồi ở đó ghi chép nội dung khám chữa bệnh.

Lâm Phàm bất lực nói: “Các người không mệt à?”

Triệu Minh Thanh lắc đầu: “Không mệt, đâu có mệt mỏi gì, năng lượng còn rất dồi dào. Lão sư, ngài nhanh chóng giảng giải một chút nội dung của ngày hôm nay đi, rất nhiều chỗ học trò không hiểu!”

Ham học hỏi thế cơ à.

“Được, vậy thì nói, có điều mười một giờ bắt buộc phải đi ngủ, mấy người có năng lượng nhưng tôi thì hết rồi!” Lâm Phàm thở dài. Những bệnh nhân hôm nay tới khám đối với hắn mà nói bệnh tình đều rất đơn giản. Thế nhưng đối với nhóm Triệu Minh Thanh mà nói thì chính là khó càng thêm khó, nếu như không có người giảng thì bọn họ không thể nào hiểu được.

Tám giờ.

Chín giờ.

…

Mười một giờ.

Lâm Phàm thì nói đến miệng đắng lưỡi khô nhưng nhóm Triệu Minh Thanh lại nghe thích thú say mê, trong mắt đều toả ra ánh sáng. Mỗi khi lý giải là một kiến thức nào đó, cảm xúc của bọn họ có thể nói là cực kỳ hưng phấn.

Ban đêm.

Trên mạng có video lan truyền.

Lan truyền chuyện xảy ra trước cổng bệnh viện nhân dân lúc sáng nay.

‘Thần y hiện thế’

Ngày hôm sau.

Mới sáng sớm.

Trên internet lại không được yên tĩnh.

Khu diễn đàn Giang Ninh.

“Tin tức của hôm nay mọi người xem chưa? Hôm qua bệnh viện nhân dân Giang Ninh có thần ý đến khám bệnh miễn phí!”

“A đù, thật hay giả vậy?”

“Thật đó, hôm qua tôi cũng ở bệnh viện nhân dân Giang Ninh, mọi người không biết chuyện gì xảy hôm qua đâu. Đa số bệnh nhân khoa nội trú của bệnh viện này, tất cả đều đã xuất viện rồi, không phải là bác sĩ chữa khỏi bệnh cho bọn họ mà là thần y trước cổng bệnh viện chữa cho khỏi rồi.”

“Con mẹ nói, nói dốc vừa phải thôi cha, Giang Ninh chúng ta từ khi nào có thần y như vậy chứ?”

“Mọi người xem, bệnh viện nhân dân Giang Ninh ra thông báo rồi này!”

Bệnh viện nhân dân Giang Ninh nói: “Hôm qua có ba nam một nữ ở ngoài cổng bệnh viện khám chữa bệnh tình nguyện. Mong các bệnh nhân đề cao cảnh giác đừng để bị lừa gạt, làm chậm trễ bệnh tình, có bệnh thì phải đến bệnh viện chính quy mới được!”

“Đánh rắm! Lão tử chính là bệnh nhân hôm qua đây, tôi ở bệnh viện trị liệu một tháng đến một chút chuyển biến tốt cũng không có. Đến chỗ thần y được châm vài châm, trong nháy mắt cơ thể tôi đã tốt lên rồi!”

“Lầu trên, anh nói có thật hay không vậy, đừng có bưng bô đó nha.”

“Bưng bô cái gì chứ, không có bằng chứng không dám nói, tôi đem cả đơn chuẩn đoán của tôi ra, cho các anh xem!”

“Vãi chưởng đúng là thật à.”

…

Bệnh viện nhân dân Giang Ninh.

Viện trưởng đã đến từ sớm mà không thấy dám người hôm qua, sau đó ông đi ngang qua phòng bảo vệ.

Bảo vệ nhìn thấy viện trưởng, lập tức cung kính nói: “Chào viện trưởng!”

Viện trưởng gật đầu: “Nhớ kỹ, nếu như những người hôm qua còn đến, lập tức thông báo cho tôi!”

Bảo vệ nói: “Viện trưởng, những người đó sẽ không đến nữa, tôi nghe nói bọn họ đến bệnh viện Giang Ninh rồi!”

Nghe được thông tin này, trong lòng viện trưởng không biết vì sao cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, dường như cảm thấy, nếu như những người đó hôm nay lại đến thì sợ rằng bệnh nhân của bệnh viện này đều sẽ xuất viện hết mất. Có điều sau khi nghe đến việc bọn họ đến bệnh viện Giang Ninh thì không khỏi nở nụ cười.

Chương 786: Số khổ

Đa tạ chung081994, tibun00… đã tặng kim phiếu cho truyện, cám ơn đạo hữu rất rất nhiều.

Chương 786: Số khổ

Cuối cùng cũng tiễn đám người này đi rồi.

Có lẽ ý định của họ là bắn một phát rồi lại đổi một địa điểm, chắc chắn là sợ bệnh nhân tìm đến cửa.

Có điều người đã đi rồi, ông ta cũng không muốn nói gì thêm. Bọn họ đi rồi thì thôi, mình chỉ cần giữ vững bệnh viện này là tốt rồi.

Bệnh viện Giang Ninh.

Vì để giảm bớt phiền phức, nên đám người Lâm Phàm không bày sạp ở cổng bệnh viện nữa mà là ở đối diện bên kia đường,

đồng thời còn giăng thêm một băng rôn.

“Khám chữa bệnh tình nguyện, miễn phí trị liệu, không thu bất kỳ lệ phí nào, học viện trung y số 1 Thượng Hải!”

Đây là do Lâm Phàm nghĩ ra, Triệu Minh Thanh là đệ tử của mình đồng thời cũng là viện trưởng học viện trung y. Mà học viện này không ra làm sao thì trên mặt ông ta cũng không sáng lên được, chi bằng giúp ông ta đánh bóng danh tiếng một chút.

Ngẫm lại, hắn làm lão sư thật sự là không dễ dàng chút nào, không chỉ chữa bệnh mà còn phải tạo danh tiếng cho đệ tử, lão sư tốt như vậy đi đâu tìm được ra chứ.

Cho dù là đốt đèn lồng cũng không thể tìm thấy được đâu nha.

“Thần y, thần y, ngài đến rồi!”

“Chúng tôi đợi ngài cả một đêm rồi!”

Hôm qua những bệnh nhân của bệnh viện nhân dân sớm đã đến đây xếp hàng, thậm chí có người tối qua còn ở lại đây. Bọn họ sợ rằng buổi sáng không đợi được thần y, bây giờ nhìn thấy thần y trong lòng bọn họ cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Minh Thanh cười nói: “Lão sư, y thuật của ngài đã khuất phục tất cả mọi người rồi!”

Lâm Phàm bình tĩnh xua tay nói: “Khiêm tốn chút.”

Triệu Minh Thanh gật đầu tiếp thu, tình huống hiện tại khiến trong lòng ông ta cũng rất vui mừng. Ông ấy từ khía cạnh khác hiểu rõ, cho dù là Tây Y hay là Trung Y thì lão sư điều am hiểu. Thế nhưng bây giờ lão sư vẫn luôn dùng Trung y để điều trị, vô tình lại giúp Trung Y truyền bá và phát triển.

Khâu Kiệt và Trương Đồng Đồng trong lòng rất vui vẻ, hôm nay có thể tốt hơn nhiều so với hôm qua. Sáng sớm đến đã có rất nhiều bệnh nhân đang đợi, nhất là câu “thần y” kia. Mặc dù không phải là nói bọn họ nhưng “thần y” này chính là Lâm lão sư của bọn họ đó nha.

Tối qua, sau khi viện trưởng Triệu nghe xong giảng giải, bọn họ lại thỉnh giáo viện trưởng Triệu, kiến thức của bản thân cũng tăng lên thêm không ít.

Đồng thời, đối với chuyện Lâm lão sư là lão sư của viện trưởng Triệu, bọn họ cũng đã tiếp nhận được.

Y thuật của Lâm lão sư lợi hại như vậy, đương nhiên có thể làm lão sư của viện trưởng Triệu rồi.

Bệnh viện Giang Ninh.

Từ viện trưởng, xuống đến y tá. Bọn họ đều không biết ở cổng bệnh viện là có ai đến, họ vẫn tiếp tục bận rộn với công việc trong bệnh viện.

Một phòng bệnh nào đó.

Một vài bệnh nhân, vô thần nằm trên giường bệnh, bọn họ đã ở trong bệnh viện một thời gian dài rồi, tâm trạng đều có thay đổi rất lớn.

Mặc kệ là ai, phải ở trong bệnh viện một thời gian dài thì tâm trạng cũng đều thay đổi, sẽ cảm thấy nơi này quá ngột ngạt. Bởi vì bọn họ cảm thấy bản thân đã cận kề với cái chết rồi.

Một phòng bệnh nào đó.

Một cô gái trẻ tuổi nằm ở đó, nhan sắc mỹ miều, đôi mắt thất thần, nhưng luôn kiên cường nở nụ cười.

“Cha, mẹ, em trai, em gái mọi người đừng khóc, con sẽ nhanh khỏi lại thôi!” Cô gái có bệnh nặng trong người nhưng vẫn an ủi người nhà, ánh mắt lộ rõ sự luyến tiếc sâu sắc.

Cả nhà đều là người nông thôn, em trai, em gái đều còn nhỏ. Cô năm nay đã hai mươi bảy tuổi cũng đang dần dần đứng vững ở Giang Ninh này, có thể để cho người nhà hưởng thụ cuộc sống tươi đẹp. Thế nhưng ông trời lại chơi đùa với cô, khiến cô mắc căn bệnh nặng, hơn nữa còn là loại bệnh không có cách nào trị khỏi.

“Tuệ Tuệ…” Cha mẹ nhìn con gái mình trên giường bệnh, trong lúc nhất thời không nhịn được mà khóc lên.

Liễu Giai Tuệ một diễn viên nhỏ, nhưng là người không ngại cực khổ, chuyện gì cực nhọc đều nguyện ý làm. Chân thành, chăm chỉ gây được ấn tượng tốt với đạo diễn. Do đó mà cô được nhận một vai nữ số hai trong một bộ phim truyền hình mới, dần dần cũng có chút danh tiếng. Vốn dĩ dưới cách nhìn

của cô thì hết thảy mọi chuyện đang dần phát triển theo một chiều hướng tốt đẹp.

Mặc dù bây giờ kiếm không nhiều tiền, nhưng để nuôi dưỡng em trai, em gái không phải là vấn đề. Đồng thời cũng có thể để cho cha mẹ sống tốt hơn từng ngày.

“Tuệ Tuệ…” Đúng vào lúc này, từ bên ngoài phòng bệnh truyền đến một giọng nói.

Ánh mắt Liễu Giai Tuệ nhìn về phía cửa lập tức lộ ra nụ cười: “Mọi người đến rồi sao.”

Người đến là bạn thân nhất của Liễu Giai Tuệ, cũng là chiến hữu tốt trong công việc của cô. Bọn họ vẫn luôn muốn trở thành đại minh tinh cho nên vẫn luôn cần cù, nỗ lực phấn đấu dựa vào bản lĩnh của chính mình đi lên đỉnh cao sự nghiệp.

Liễu Giai Tuệ cười nói: “Mọi người khóc cái gì chứ, mình vẫn còn tốt mà?”

Những người bạn lắc đầu: “Chúng mình nghe dì nói, hôm qua cậu phải điều trị bằng trung y, cả người đều bị kim châm có phải là rất đau hay không?” Nói xong nước mắt cô lại rơi xuống.

Bọn họ đều còn rất trẻ lại xinh đẹp, vừa nghĩ đến cô bạn thân chịu đau đớn lớn như vậy, bọn họ đều cảm thấy đau lòng.

Chương 787: Còn một tia hy vọng cũng không được buông bỏ

Liễu Giai Tuệ cười nói: “Không đau, không đau một chút nào, mọi người vẫn còn có công việc, có việc thì mau chóng quay về đi!”

“Không sao, đạo diễn cũng cho chúng tôi tới thăm cậu rồi, hơn nữa đạo diễn bọn họ tối nay cũng sẽ đến thăm cậu. Cậu phải cố lên, chúng tôi luôn bên cạnh cậu!” Những người bạn nói.

Nhưng bọn họ đều biết đây là bệnh gì, cơ bản là đã không còn hy vọng nữa rồi.

“Chị Vương…” Ngoài cửa có một người phụ nữ trung niên vẫy vẫy tay về phía mẹ của Liễu Giai Tuệ.

Liễu Giai Tuệ nhìn thấy người ngoài cửa cũng gật đầu: “Chào dì!”

Khi cô nằm viện ở đây thì quen được dì dọn dẹp vệ sinh, dì ấy đối với cô rất quan tâm.

“Chị mau tới đây một chút!” Vẻ mặt của dì dọn dẹp vệ sinh có chút gấp gáp, dường như là muốn nói chuyện gì đó, nhưng ở phòng bệnh lại không tiện nói.

Mẹ của Liễu Giai Tuệ động viên con gái một chút sau đó đi về phía dì dọn dẹp vệ sinh.

“Chị Vương, tôi nói cho chị nghe chuyện này, chị tạm thời đừng nói cho người khác. Bên ngoài cổng bệnh viện chúng ta có thần y đang khám chữa bệnh tình nguyện. Nghe nói y thuật rất lợi hại nếu như không được, chị có thể đưa Giai Tuệ qua đó xem thử, có lẽ sẽ có cách đó!” Dì dọn dẹp vệ sinh nói.

Chị Vương nghe tin thì sắc mặt có chút kích động nhưng sau đó lại xám xịt nói: “Làm sao có thể có tác dụng chứ, bệnh viện cũng đã không có cách rồi!”

“Chị nghe tôi nói, tôi nghe bạn tốt của tôi làm việc ở bệnh viện nhân dân nói. Hôm qua thần y ngồi ngoài cổng bệnh viện nhân dân chữa khỏi cho rất nhiều bệnh nhân mắc bệnh nặng. Chuyện này trên mạng cũng có tin tức, có điều bây giờ ở đây vẫn chưa có truyền ra, chị nghe tôi, nên đưa Giai Tuệ đi thử một lần xem, nếu như có tác dụng thì sao? Hơn nữa chuyện này nếu như truyền ra đợi lát nữa chắc chắc có rất nhiều người đến, nhân lúc còn chưa có nhiều người nhanh chóng đi xem thử đi!” Dì dọn dẹp vệ sinh nói.

“Thật sao?” Chị Vương có chút không dám tin.

“Ừm, tôi còn có thể lừa chị sao? Hơn nữa tình huống Giai Tuệ chị cũng không phải là không biết, bất cứ lúc nào cũng đều có thể ra đi. Thay vì đau khổ như vậy, bây giờ có cơ hội tại sao lại không thử một lần?” Dì dọn dẹp vệ sinh biết chuyện này, ai cũng không nói. Bây giờ dì ta chỉ nói cho mẹ Giai Tuệ, dì ta cũng là thấy Giai Tuệ quá đáng thương mới làm vậy.

Một cô gái một thân một mình đến Giang Ninh phấn đấu, sống ở tầng hầm. Một ngày ăn không nổi mấy bữa cơm, không dễ gì mới có chút thành tích thế này thì lại bị bệnh hiểm nghèo. Hy

vọng của một gia đình đột nhiên không còn nữa ai mà có thể chấp nhận cho được chứ.

“Tốt nhất là nhanh lên, nếu như nhiều người sợ rằng giành không được đâu!” Dì dọn dẹp vệ sinh nói.

Chị Vương suy nghĩ một chút: “Được, vậy bây giờ tôi đưa Giai Tuệ đi!”

“Ừm!”

…

Trong phòng bệnh

“Mẹ, dì nói gì với mẹ vậy?” Liễu Giai Tuệ miễn cưỡng hỏi.

Dì Vương lắc đầu: “Không có gì, Giai Tuệ, mẹ đẩy con ra ngoài đi dạo được không?”

“Vâng!” Liễu Giai Tuệ gật đầu, cảm giác trong phòng bệnh cô ta không phải rất thích. Trong lòng cô cũng có một loại cảm giác, chính mình có lẽ không nhìn thấy thế giới này bao lâu nữa rồi. Vào thời khắc cuối cùng này, nhìn thế giới nhiều hơn một chút, hít thở không khí trong lành thêm một chút.

“Dì, chúng con đi cùng hai người!” Những người bạn thân mở lời.

Dì Vương gật đầu một cái, Liễu Giai Tuệ cũng cười, đối với dì Vương mà nói bà ta không biết kết quả cuối cùng sẽ như thế nào. Thế nhưng bây giờ cho dù chỉ là một tia hy vọng bà ta cũng không muốn bỏ qua.

Ngoài cổng bệnh viện.

Lâm Phàm vì để hoàn thành nhiệm vụ của Bách khoa toàn thư, có thể nói là khám và chữa bệnh hết sức mình. Hắn biết là để hoàn thành nhiệm vụ lần này có lẽ sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn. Nhưng mà không quan trọng, ảnh hưởng lớn thì ảnh hưởng lớn thôi.

Bản thân có bản lĩnh thế này, còn sợ ảnh hưởng lớn hay sao.

“Thần y!” Người của đội quản lý trật tự đô thị hôm qua cũng tới, đồng thời đẩy theo mẹ của anh ta đến.

Lâm Phàm ngẩng đầu cười nói: “Xếp hàng trước đi, sắp đến lượt rồi!” Sau đó lại cúi đầu, khám chữa bệnh cẩn thận cho bệnh nhân. Triệu Minh Thanh ở bên cạnh quan sát, Khâu Kiệt thì ghi chép tình trạng bệnh tình.

Đối với bọn họ mà nói, một ngày có lẽ sẽ trôi qua rất nhanh nhưng thu hoạch được sẽ vô cùng phong phú. Đây là khám chữa bệnh thực tiễn không phải là trên lý luận, thực tiễn chính là nơi giúp cho người ta tiến bộ nhanh nhất.

Người của đội quản lý trật tự đô thị cúi đầu nói: “Mẹ, có lạnh không?”

“Không lạnh!”

Người của đội quản lý trật tự đô thị nói: “Mẹ, mẹ đợi một lát thần y sẽ khám bệnh cho mẹ, chân của mẹ sẽ khỏi thôi!”

Anh ta nhìn người trước mặt trông còn rất trẻ, nhưng khi khám bệnh cho bệnh nhân vẻ mặt người này rất nghiêm túc. Anh ta bỗng nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, cảm thấy có chút xấu hổ. Nghĩ kỹ thì hiện tại có một vài bác sĩ biết không thể chữa trị cứ nói có thể chữa, đợi đến khi không còn cách nào nữa mới nói không còn cách chữa. Loại tình huống này anh ta đã gặp phải không ít, anh ta chỉ là một quản lý trật tự đô thị nho nhỏ, tiền lương cũng không cao. Bởi vì bệnh tình của mẹ nên tiền tiết kiệm cũng đã móc sạch.

Chương 788: Có thể chữa khỏi

Vốn đã định buông bỏ, nhưng không ngờ rằng lại gặp được thần y, điều này khiến anh ta lại có thêm hy vọng.

Nếu như hôm qua thần y không đồng ý chữa trị, anh ta bất luận thế nào cũng sẽ xin thần y tha thứ. Nhưng không ngờ rằng thần y chỉ nhìn anh ta một cái rồi tươi cười đồng ý. Nụ cười đó khiến trong lòng anh ta vẫn chưa tiêu tan.

Nhất là bây giờ nghĩ lại nụ cười kia, khiến anh ta có chút cảm giác thoải mái.

“Cảm ơn thần y!” Bệnh nhân đã chữa trị xong toàn thân rõ ràng có chuyển biến tốt, tâm trạng cũng lộ ra sự vui vẻ.

“Lấy xong đơn thuốc nhớ uống thuốc đúng giờ. Bệnh của ông vốn dĩ không quá nghiêm trọng, nhưng là bệnh thuộc loại dễ tái phát. Nếu như muốn sau này không tái phát lại thì phải uống thuốc đúng giờ nha!” Lâm Phàm nói.

“Người tiếp theo!”

…

Người của đội quản lý trật tự đô thị nhìn Lâm Phàm: “Thần y, đây là mẹ của tôi!”

Lâm Phàm liếc nhìn người đang ngồi trên xe lăn, sau đó nhìn về phía người của đội quản lý trật tự đô thị nói: “Thật ra tôi cũng không chuẩn bị chữa trị giúp anh, nhưng thấy anh là người hiếu thảo thôi sẽ giúp. Sau này anh nên rút kinh nghiệm, chịu khó suy nghĩ một chút.”

Người của đội quản lý trật tự đô thị nghe lời này thì sắc mặt có chút căng thẳng, nhưng nghe được về sau anh ta không khỏi thở phào nhẹ nhõm sau đó gật đầu đáp: “Thần y, tôi hiểu rồi, sau này tôi nhất định thay đổi tuyệt đối sẽ không như trước đây nữa!”

Thái độ của quản lý đô thị của thành phố này thật sự không tốt, có chút bạo lực, không giống như Lưu Hiểu Thiên.

Có điều nhìn thoáng qua diện mạo, phát hiện người này cũng có chỗ tốt, cũng có chỗ xấu. Đối với mẹ hiếu thuận mười phần đây cũng là nguyên nhân khiến Lâm Phàm đồng ý chữa trị cho, nếu như không phải là lý do này thì thực sự không đồng ý.

Triệu Minh Thanh tiến lên kiểm tra một chút tình trạng của chân: “Lão sư, cái này giống như một vài đứa nhỏ ở viện phúc lợi trẻ em sao?”

Lâm Phàm lắc đầu nói: “Không giống nhau. Đây là tự nhiên mà vậy, thân thể lão hóa gây nên, so với những đứa trẻ ở viện phúc lợi trẻ em có chút dễ dàng hơn rất nhiều!”

Những người dân xung quanh giật mình.

“Chẳng lẽ thần y chữa được cả trường hợp này luôn ư!”

“Nhìn qua thì đôi chân này có lẽ không đi lại được nữa, chẳng lẽ vẫn có thể chữa khỏi?”

Trong nhóm quần chúng có người đang livestream.

Phát livestream.

“Mọi người xem, bây giờ thần y đang chữa trị cho một bệnh nhân không thể đi lại được đó!”

Người xem livestream trong nháy mắt sôi trào.

“Thật hay không vậy, thần y này đang ở đâu vậy?”

“Bệnh viện Giang Ninh, mọi người ai có người nhà có bệnh thì mau đưa đến đây đi, bỏ qua lần này cũng không có lần sau đâu nha!”

Chuyện này trên mạng cũng gây xôn xao không nhỏ.

Có điều vẫn chưa có tin tức gì lớn, sức ảnh hưởng này chưa lớn đến vậy.

Lâm Phàm kiểm tra một lượt, đã có phương án chữa trị: “Bây giờ tôi phải châm cứu, trong lúc đó có thể sẽ có cảm giác đau, có điều đây là hiện tượng bình thường không cần quá kích động!”

Trước khi chữa trị sẽ có những tình huống tạm thời có thể xảy ra, cho nên vì để ngăn ngừa người bệnh căng thẳng nên phải nói trước một tiếng.

Người của đội quản lý trật tự đô thị căng thẳng nói: “Thần y, tình huống này của mẹ tôi, có thể chữa khỏi được không?”

Lâm Phàm gật đầu: “Có thể chữa được, anh đứng một bên nhìn là được rồi!”

Người của đội quản lý trật tự đô thị gật đầu, trong lòng rất kích động. Nếu như chân của mẹ có thể được chữa khỏi, vậy thực sự là chuyện này rất đáng vui mừng rồi.

Đồng thời đối với chuyện bản thân gặp được thần y cũng cảm thấy mình cực kỳ may mắn rồi.

“Huyệt Bách Trùng, Huyệt âm Lăng Tuyền, Huyệt Dương Lăng Tuyền, Huyệt Thừa Sơn, mấy huyệt đạo này có thể kích phát sức sống chân.” Lâm Phàm vừa chữa trị vừa giảng giải, Triệu Minh Thanh ở bên cạnh yên lặng gật đầu.

Mặc dù ông ta là một vị Trung y lão làng, nhưng ở trước mặt lão sư giống như đứa trẻ vừa mới biết đi. Phương pháp chữa trị của lão sư vô cùng kỳ diệu, nếu như không phải là tận mắt nhìn thấy thì ông ta căn bản không dám tin.

Nhất là thủ pháp trị liệu thế này, ông ta căn bản không có biết đến.

Với tình huống hiện tại, nếu mà đưa cho ông ta chữa trị thì cũng chưa thể chắc chắn lắm, mặc dù ông ta biết phương pháp điều trị. Thế nhưng lúc này nhìn thấy phương pháp chữa trị của lão sư thì ông ta phát hiện cái này so với cách nghĩ của bản thân là không giống nhau. Đây là phương pháp trị liệu hoàn toàn mới, từ bên ngoài bắt đầu từng bước từng bước khơi thông vào bên trong.

"Lục phủ ngũ tạng của cơ thể con người, liên thông với các bộ phận. Nếu phổi có vấn đề không nhất định phải khám phổi, chân có vấn đề cũng không nhất định phải khám chân. Cơ thể con người kinh mạch được kết nối với nhau, một chỗ có bệnh thì rất có khả năng ảnh hưởng đến những chỗ khác." Lâm Phàm nói.

Những người dân xung quanh có lẽ nghe không hiểu, nhưng Triệu Minh Thanh lại hiểu.

Triệu Minh Thanh nói: "Lão sư, những thứ này học trò đã rõ!"

Khâu Kiệt cùng Trương Đồng Đồng cái hiểu cái không, nhưng trong lòng đều ghi nhớ những câu nói này.

Mặc kệ là hiểu hay không nhưng cũng ghi nhớ trong lòng, đợi kiến thức đến một trình độ nhất định khi nghĩ lại câu nói này thì có thể hiểu được ý nghĩ trong đó.

Chương 789: Ung thư

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Lâm Phàm bỏ kim châm trong tay xuống nói: "Chữa trị đã kết thúc, chân của mẹ anh đã có cảm giác rồi, có thể nhẹ nhàng nhấc lên. Nhưng bây giờ vẫn chưa thể đi được, tôi kê cho anh một đơn thuốc, anh tranh thủ mua về. Sau này mỗi ngày sáng tối ngâm chân một lần, đồng thời tôi nói với anh một huyệt vị,

anh sáng tối ấn cho mẹ anh một lần, chưa cần đến một tuần thì có thể tự đi lại được!"

Người của đội quản lý trật tự đô thị nghe thấy lời này nhất thời trong lòng mừng rỡ: "Thần y, cảm ơn ngài!"

Lâm Phàm xua tay: "Ừm, được rồi, người tiếp theo!"

"Hết người rồi sao?" Lâm Phàm hoài nghi ngẩng đầu lên. Phát hiện trước mặt lại là một người con gái đang ngồi trên xe lăn. Mà lúc này cô gái đang nói chuyện với người phía sau, sắc mặt có chút nghi hoặc.

Liễu Giai Tuệ lúc này có chút hoài nghi, cô không biết vì sao mẹ lại dẫn cô đến đây làm cái gì.

"Hai người có khám hay không?" Lâm Phàm hỏi.

Dì Vương lập tức bước lên trước nói: "Khám, khám…"

Dì Vương giới thiệu: "Chào bác sĩ, đây là con gái tôi, con gái tôi nó…"

Lâm Phàm lập tức cắt ngang, ánh mắt nhìn chằm chằm Liễu Giai Tuệ: "Tôi biết rồi, bà đừng nói!"

Giờ khắc này, lông mày của Lâm Phàm bỗng nhíu lại, hắn không phải là không có nghĩ qua sẽ gặp phải bệnh nhân bị ung thư, nhưng không ngờ rằng hôm nay lại gặp rồi.

Liếc mắt một cái, cũng đã biết là tình huống là gì.

Ung thư cổ tử cung.

Có điều tuổi của người này cũng chỉ mới hai mươi mấy, sao có thể mắc bệnh này.

Tình huống mắc loại bệnh này, chỉ có vài loại.

Loại thứ nhất chính là do tuổi tác lớn, loại bệnh này phổ biến ở nữ giới trên bốn mươi tuổi. Loại thứ hai là do sống phóng túng. Loại thứ ba là do hút thuốc gây ra.

(Bệnh này có vacxin ngăn ngừa rồi nha, nữ giới từ 9 - 26 tuổi là độ tuổi tiêm phòng tốt nhất, nên đi tiêm phòng càng sớm càng tốt.)

Liễu Giai Tuệ phát hiện người trẻ tuổi trước mặt vẫn luôn nhìn cô, tiếp đó thì nở nụ cười.

Những người bạn thân bên cạnh cô cảnh giác nhìn Lâm Phàm, nhẹ giọng nói với mẹ cô: "Dì, đây là…"

Dì Vương nhẹ giọng nói: "Dì biết mấy đứa muốn nói cái gì, nhưng tình huống của Giai Tuệ mấy đứa cũng không phải là không biết. Bệnh viện đã không có cách rồi, có người nói đây là một vị thần y, dù thế nào đi nữa dì cũng muốn thử một chút. Dì chỉ hy vọng Giai Tuệ có thể hồi phục lại."

Mấy cô bạn thân không biết phải nói gì, đương nhiên bọn họ đều biết bệnh tình của Giai Tuệ, loại bệnh như này chính là kẻ thù của phụ nữ, sau khi bị bệnh căn bản là không thể chữa trị được.

Nhất là Giai Tuệ đã trì hoãn một thời gian, ung thư cổ tử cung giai đoạn đầu thường sẽ không có bất kì triệu chứng nào. Thế nhưng đến một thời gian nhất định sẽ xuất hiện đau bụng, chảy máu. Lúc đó Giai Tuệ chỉ nghĩ rằng mình rối loạn kinh nguyệt, cũng không để trong lòng.

Thế nhưng sau này tình trạng càng ngày càng không được bình thường, đến khi phát hiện thì tất cả đã quá muộn rồi.

"Duỗi tay ra, để tôi bắt mạch!" Lâm Phàm nói.

"Con gái, nghe bác sĩ đi, để bác sĩ khám cho con xem." Dì Vương nói.

Liễu Giai Tuệ nhìn mẹ sau đó thở dài một tiếng, bây giờ bản thân cô như này cũng là tạm được. Cô biết thời gian của bản thân cũng không còn nhiều, cũng không muốn để cho mẹ tiếc nuối, sau đó đưa tay ra.

Lâm Phàm đặt tay trên mạch đập.

Hắn biết, đây là bệnh ung thư, nếu như hắn chữa khỏi thì chắc chắn sẽ gây ra một cơn chấn động. Thế nhưng bản thân không thể không khám, đây là nghĩa vụ nghề y, không sợ chút nào.

"Bác sĩ, bệnh này của con gái tôi…" Dì Vương mở lời, bà ta muốn giải thích tình trạng của con gái mình với bác sĩ, nhưng lời này còn chưa nói xong thì lại bị Lâm Phàm cắt ngang.

"Bà không cần nói nữa, tôi biết là bệnh gì!" Lâm Phàm ngẩng đầu nói.

Dì Vương ngơ ngác, người khác cũng ngơ ngác.

Triệu Minh Thanh không đạt được trình độ chỉ nhìn tướng mạo là có thể đoán được bệnh của một người như Lâm Phàm. Ông ta cần phải chẩn đoán bệnh mới có thể phỏng đoán ra rốt cuộc là vấn đề gì.

“Lão sư, không phải là có vấn đề gì đó chứ?” Triệu Minh Thanh thấy sắc mặt của lão sư có chút nghiêm trọng thì lo lắng hỏi.

Lâm Phàm nhẹ giọng nói: “Ung thư cổ tử cung!”

“Hả?’ Triệu Minh Thanh sửng sốt, dường như có chút không dám tin. Ông ta không phải là không tin cô gái trước mắt bị ung thư cổ tử cung, mà là thấy bộ dạng của lão sư giống như là muốn trị liệu căn bệnh này.

“Lão sư, có thể chữa trị?” Triệu Minh Thanh cẩn thận hỏi, không dám to tiếng.

Đây không phải là bệnh nhỏ, cũng không phải là bệnh lạ, mà nó là bệnh ung thư.

Nếu như lão sư thực sự chữa trị khỏi, điều này e rằng sẽ mang tới phiền phức.

Cái này không phải là chuyện gì xấu, nhưng mà sau này sẽ mang tới rất nhiều phiền toái không thôi.

Lâm Phàm gật đầu, lời không nói nhiều nhưng ý rất rõ ràng, chắc chắn là có thể chữa được.

Triệu Minh Thanh khiếp sợ nhìn lão sư, ông ngẩng đầu nhìn bệnh nhân và người nhà, tuổi bọn họ đều còn rất trẻ. Thân là bác sĩ, đương nhiên không thể thấy chết mà không cứu. Thế nhưng ông ta biết, nếu như cứu thì kết quả sẽ rất phiền phức.

Chương 790: Khám hay không?

“Lão sư…” Triệu Minh Thanh dự định nhắc nhở Lâm Phàm, tạm thời đừng chữa trị mà nên hẹn với người nhà thời gian thích hợp rồi đơn độc trị liệu. Thế nhưng lời còn chưa kịp nói thì Lâm Phàm đã xua tay nói: “Được rồi, chỗ này không cần ghi chép nữa, bây giờ năng lực của mọi người căn bản là không thể chạm tới được!”

“Vâng!” Triệu Minh Thanh gật đầu.

Lâm Phàm cũng có chút do dự, nhưng sau đó cũng không còn do dự nữa. Hắn sợ cái gì chứ, dù sao mình lợi hại như vậy, không phục cũng không được.

“Mọi người đang làm gì vậy?” Lúc này, một bác sĩ trung niên mặc áo trắng đi tới. Ông ta chính là bác sĩ trị liệu chính của Liễu Giai Tuệ, khi đến phòng bệnh kiểm tra tình trạng bệnh nhân thì phát hiện không có người. Sau đó ông ta bắt đầu đi tìm, về sau khi biết được bệnh nhân đang ở cổng bệnh viện thì ông tự mình đi đến.

Nhất là khi nhìn thấy người nhà Giai Tuệ dẫn bệnh nhân tới đây, hình như là muốn cho người khác chữa trị, chuyện này khiến ông ta có chút không vui. Đồng thời cảm thấy đám người nhà của bệnh nhân thật sự là quá tuỳ tiện, vì căn bệnh này mà cứ chạy loạn, căn bản là không có điều tra kỹ lưỡng gì cả.

“Chủ nhiệm Thân!” Đám người dì Vương thấy người đến thì lập tức khách sáo nói.

Đây là bác sĩ trị liệu chính của con gái, luôn phụ trách bệnh tình của con gái bọn họ. Tuy nói vẫn không có chuyển biến tốt, nhưng đối với bác sĩ bọn họ đương nhiên sẽ không dám đắc tội rồi.

“Mọi người đang làm gì vậy?” Bác sĩ Thân hỏi, sau đó ánh mắt quét đến chỗ Lâm Phàm: “Các anh là ai, ở bệnh viện nào? Sao lại đến đây khám bệnh!”

Lâm Phàm có chút buồn bực, lại là chuyện gì nữa đây. Hôm qua bày sạp ở bên cạnh bệnh viện bị kiếm chuyện thì cũng đúng, đành chấp nhận. Thế nhưng hôm nay bày sạp ở đối diện mà, sao giờ lại có bác sĩ đến kiếm chuyện nữa rồi?

“Khám bệnh!” Lâm Phàm tùy ý nói: “Các người có khám không?”

Lúc này Dì Vương có chút do dự, bác sĩ trị liệu chính đang ở đây, nếu như bà ta nói là khám bệnh thì sợ rằng sẽ khiến cho vị bác sĩ trị liệu chính này tức giận. Sau này, sợ rằng sẽ không còn tận tâm như vậy, cho nên bà ta vẫn do dự tạm thời chưa đưa ra quyết định.

“Khám bệnh? Lấy chứng nhận của các anh ra, ở đối diện bệnh viện Giang Ninh mà khám bệnh cho bệnh nhân, các anh có phải là tìm sai chỗ rồi không?” Bác sĩ Thân lạnh lùng nói tiếp: “Còn nữa, các anh là trung y sao?”

Lâm Phàm gật đầu: “Đúng, chính là trung y, có vấn đề gì không?”

Bác sĩ Thân bỗng nở nụ cười, mà bên trong nụ cười này còn có chút ý khinh thường, giống như là xem thường y thuật của trung y vậy.

“Mẹ…” Đúng lúc này, trên trán Liễu Giai Tuệ toát mồ hôi lạnh, sắc mặt trong nháy mắt biến thành trắng bệch, cô giơ một bàn tay lên muốn nắm lấy tay của mẹ mình.

Dì Vương vội vàng nói: “Con gái, con sao vậy?”

Tình huống lúc này của Liễu Giai Tuệ giống như là lên cơn đau nhức, đau đến chết đi sống lại, gần như là muốn mạng của cô. Trong trường hợp này chỉ có thể dùng thuốc để giảm bớt đau đớn, thế nhưng những loại thuốc này đều rất đắt tiền, đều là thuốc nhập khẩu. Mà cả nhà dì Vương vì muốn để cho con gái mình không phải chịu cảm giác đau đớn, cho dù đắt mấy đi nữa thì bà cũng phải mua.

Nhưng mà cũng có lúc Liễu Giai Tuệ không muốn phụ thuộc vào thuốc, đối với cô mà nói, khi đã biết mình sắp chết rồi thì dùng thuốc như vậy sẽ chỉ làm lãng phí tiền bạc.

Nhóm bạn của Liễu Giai Tuệ lúc này rất lo lắng, bọn họ đều không biết nên làm thế nào, ánh mắt nhìn về phía bác sĩ.

Những người dân xung quanh nhìn thấy tình huống này cũng có chút kinh ngạc: “Thần y, cô gái này rốt cuộc là bị làm sao?”

“Bệnh phát tác rồi!” Lâm Phàm nói.

Bác sĩ Thân nói: “Mau đưa về viện tiêm thuốc giảm đau!”

Lúc này, những người dân nói: “Đến bệnh viện ít nhất cũng phải mất mười phút, thần y ở đây nên để thần y khám giúp đi, làm gì phải đi xa như vậy!”

“Đúng đó!”

“Thần y, anh xem cô gái này cũng rất đáng thương đó, anh mau giúp một chút đi!”

Những người dân đều rất nhiệt tình, nhất là khi nhìn thấy cô gái đau đớn như vậy. Nếu như bọn họ có năng lực chắc chắn sẽ tiến lên giúp đỡ cô gái này rồi.

Lâm Phàm chỉ đành lắc đầu, tiếp đó vươn tay ấn vào phần bụng.

Bác sĩ Thân nhìn thấy cảnh này, lập tức đưa tay ngăn cản: “Anh làm cái gì vậy?”

Thế nhưng ông ta làm sao có thể ngăn được Lâm Phàm: “Sức cũng mạnh đó…”

Người của đội quản lý trật tự đô thị cao to ngay lập tức kéo bác sĩ Thân ra sau, nói: “Đứng một bên đi, vướng tay vướng chân như thế đừng làm cản trở thần y khám bệnh. Các người không chữa trị được còn không để cho thần y chữa trị sao!”

“Còn đứng ở đấy làm cái gì? Còn không đi tôi đánh ông bây giờ!”

Người của đội quản lý trật tự đô thị trợn mắt nhìn, giống như là người này nếu mà không đi thì anh ta sẽ đánh cho một cú.

“Khụ khụ…” Lâm Phàm ho nhẹ một cái.

“Thần y, tôi chỉ doạ ông ta một chút thôi.” Người của đội quản lý trật tự đô thị cười nói. Thần y chính là ân nhân của anh ta, đương nhiên anh ta sẽ không dám làm càn, sau đó lại trừng mắt nhìn bác sĩ Thân một cái: “Còn không cút đi!”

Bác sĩ Thân nhíu mày: “Các anh… các anh sẽ hối hận.”

…

Chương 791: Đang chém gió hay là đang chữa bệnh?

Hỗ trợ thần bí từ Bách khoa toàn thư, cộng thêm huyệt vị có thể tăng hiệu quả làm dịu nên đã khiến sắc mặt của Liễu Giai Tuệ dần hồi phục trở lại, loại cảm giác đau đớn này cũng nhanh chóng biến mất.

Những người dân xung quanh đều kinh ngạc.

“Lợi hại, như vậy là không còn đau nữa sao?”

“Cái này còn lợi hại hơn nhiều so với thuốc giảm đau, vừa rồi bác sĩ kia còn nói phải tiêm thuốc giảm đau. Mũi tiêm này bao nhiêu tiền chứ, thần y đúng là thần y nha!”

Đối diện với những lời khen ngợi này, Lâm Phàm rất thản nhiên, căn bản không có để trong lòng. Việc này trong mắt hắn thực sự là quá bình thường, đây chỉ là một phương pháp nhỏ mà thôi.

Dì Vương vẫn còn chưa phản ứng lại, trong ánh mắt tràn ngập sự kinh ngạc. Bà ta không ngờ tới cơn đau đớn của con gái lại có thể được người trước mắt này giải quyết dễ dàng như vậy.

Điều này vượt qua ngoài dự liệu của bà ta.

“Thần y!” Dì Vương có chút kích động nói, bà ta dường như đã nhìn thấy hy vọng.

Lâm Phàm giơ tay lên nói: “Đừng nói gì, trong lòng tôi có tính toán!”

Liễu Giai Tuệ ngây người nhìn Lâm Phàm, cô phát hiện người thanh niên bình tĩnh trước mắt này, vậy mà chỉ cần dùng tay ấn vào bụng mình thì đã có thể giải quyết được cảm giác đau đớn mà bình thường mình phải đối mặt.

Thật không thể tin được, thực sự không thể tưởng tượng được.

“Bác sĩ, tôi muốn sống, có hy vọng không?” Liễu Giai Tuệ mở lời hỏi. Cô thực sự muốn sống, cô có quá nhiều luyến tiếc, người nhà, bạn bè, thực sự là quá nhiều. Thậm chí đến cả tình yêu cô cũng chưa có cảm nhận qua.

Nếu như cứ như vậy rời đi, trong lòng cô thực sự rất tiếc nuối.

Lâm Phàm cười, nhìn vào mắt Liễu Giai Tuệ nói: “Cô gái kiên cường, cuộc đời sau này sẽ rất hạnh phúc.”

Liễu Giai Tuệ nghe xong, không khỏi gật đầu.

Triệu Minh Thanh một bên nói: “Lão sư, cần học trò giúp gì không?”

Lâm Phàm lấy bút ra viết một tờ đơn: “Lấy ra chín mươi chín ngân châm cho tôi!”

Bệnh tình này có chút phức tạp, cần tốn một chút thời gian. Hơn nữa, không thể trong ngày chữa trị khỏi được, cái này cần châm cứu phối hợp với thuốc Trung y, đây là việc điều trị lâu dài.

Có điều, giai đoạn điều trị sau này sẽ không cần đến mình nữa, chỉ cần dùng thuốc Trung y điều dưỡng là được.

Liễu Giai Tuệ nhìn ngân châm trong tay bác sĩ, cảm thấy có chút căng thẳng.

“Bác sĩ, nhiều ngân châm như vậy, đợi lát nữa sẽ cắm ở đâu vậy?”

“Cô có phải là diễn viên điện ảnh không?” Lâm Phàm cười hỏi, mà khi đối phương không chú ý thì ngân châm đã cắm vào trong huyệt vị của đối phương rồi.

“Sao anh lại biết?” Liễu Giai Tuệ ngạc nhiên hỏi. Còn chưa có cảm giác thấy kim đã cắm vào người mình.

Có điều đối với nhóm bạn thân của Liễu Giai Tuệ mà nói, họ không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh. Bọn họ tận mắt nhìn thấy ngân châm dài và nhỏ đã cắm lên người Liễu Giai Tuệ, hơn nữa còn cắm vào sâu hơn một nửa.

“Tôi tự biết!” Lâm Phàm đưa tay ra, lại có một cây châm nữa được cắm lên.

Liễu Giai Tuệ kinh ngạc nói: “Bác sĩ, ngân châm rất dài vừa rồi đâu rồi?”

Lâm Phàm chỉ chỉ: “Không phải là đang ở trên người cô sao.”

Liễu Giai Tuệ cúi đầu, phát hiện đùi mình, bỗng nhiên bị cắm một cây ngân châm sắc mặt lập tức có chút thay đổi. Nhưng lại không có cảm giác được một chút đau đớn nào, giống như chưa từng xảy ra.

Nhóm người dì Vương nhìn thấy hành động của thần y cũng không khỏi thán phục, bọn họ cảm thấy vị thần y này không giống với những bác sĩ mà bọn họ đã gặp, hình như không có để bụng bất cứ chuyện gì.

Những bác sĩ họ từng gặp qua, người nào khi tiến hành điều trị cũng đều lộ ra vẻ mặt bất lực. Khiến cho người ta có loại cảm giác là bệnh đã vô phương chữa trị, cũng chỉ có thể thử một lần.

Nhưng tình huống bây giờ làm cho bọn họ tràn đầy hy vọng.

"Cô vẫn chưa có người yêu sao." Lâm Phàm cười nói, tiếp tục châm cứu. Động tác cực kỳ lưu loát, không có một chút ngừng nghỉ. Nhất là trong lúc thi châm thì tốc độ rất nhanh, khiến người ta choáng ngợp nhưng khi nhìn kỹ thì ngân châm đã cắm vào trên người rồi.

Liễu Giai Tuệ lắc đầu: "Chưa có đâu."

Lâm Phàm cười nói: "Bệnh này khỏi rồi thì cô có thể suy nghĩ xem, có điều đừng tìm người tuổi rồng, cùng tuổi với cô không hợp đâu!"

Liễu Giai Tuệ bật cười một tiếng, nói: "Bác sĩ, anh còn biết xem tướng hay sao?"

Lâm Phàm lại châm một cây ngân châm nữa, sau đó rất nghiêm túc gật đầu: "Cô gái nhỏ quả nhiên thông minh, chuyện này cũng bị cô nhìn ra!"

Người xung quanh nhìn tình huống này, trong lúc nhất thời cũng ngây ngẩn cả người. Đây là đang khám bệnh hay là đang chém gió vậy, trò chuyện cũng vui vẻ quá rồi.

Nhóm bạn của Liễu Giai Tuệ cũng nở nụ cười: "Thần y, người theo đuổi Giai Tuệ của chúng tôi rất nhiều đó nha, nhưng mà đều bị chúng tôi cấm cửa, đa phần đều không hợp yêu cầu."

Lâm Phàm mỉm cười, tốc độ càng ngày càng nhanh. Mặc dù ung thư cổ tử cung sinh trưởng ở một bộ phận nhưng trên thực tế thuộc về bệnh toàn thân, cũng không phải chữa trị tập trung ở một bộ phận là có thể khỏi.

Nếu như ở giai đoạn đầu, gặp được một vị đại sư Trung y chân chính, ngược lại có thể dùng thuốc trung y để từ từ điều giải. Đề cao năng lực tiêu độc của cơ thể, tự nhiên có thể giết chết những nguyên nhân gây bệnh này, nhưng mà người biết trung y chân chính thì khó cầu.

Đồng thời khi biết mình mắc loại bệnh này, chắc chắn đã sợ đến gần chết, chỉ muốn tìm một bệnh viện lớn, bác sĩ giỏi để chữa trị. Nhưng kết quả cuối cùng chính là khiến cơ thể và tinh thần bị suy kiệt, cho dù là sớm chữa khỏi nhưng khả năng tái phát cũng là rất lớn.

Chương 792: Phóng viên đánh hơi đến

Bệnh viện.

Bác sĩ Thân đã quay phòng làm việc, sắc mặt tức giận đến đỏ bừng, không biết là đang suy nghĩ điều gì, càng nghĩ ông ta càng thấy tức giận. Hơn nữa người ta ở đối diện bệnh viện, chứ không phải ở trong bệnh viện nên ông ta có thể có cách gì đây?

“Bỏ đi, tùy bọn họ, đợi đến khi hối hận rồi thì bọn họ sẽ biết kết quả là gì?”

Sau đó, bác sĩ Thân đi xem xét các phòng bệnh khác, xem các bệnh nhân khác của mình đã phục hồi như thế nào.

Có điều khi đến phòng bệnh, ông ta ngẩn cả người, bên trong đều trống rỗng không có một ai, thế là ông ta vội vàng đi hỏi y tá: “Người của khu nội trú đâu rồi?”

Y tá lắc đầu đáp: “Không biết nữa, vừa rồi những bệnh nhân như ong vỡ tổ mà đi ra ngoài, chúng tôi có hỏi bọn họ. Thế nhưng bọn họ giống như là có việc gì đó rất gấp, không ai trả lời chúng tôi cả.”

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Bác sĩ Thân có chút không thể hiểu được.

Đúng lúc này, có ba bệnh nhân ở đằng xa theo sự chỉ dẫn của người nhà nhanh chóng đi thẳng về phía thang máy.

Bác sĩ Thân tiến lên hỏi: “Mọi người định làm gì vậy?”

Người nhà nói: “Chúng tôi nghe nói bên ngoài cổng bệnh viện có thần y đến khám chữa bệnh, rất nhiều người đều đã đi xem. Còn có một vài người khám khỏi rồi, đều đã xuất viện. Cho nên chúng tôi cũng muốn đi xem!”

“Đợi đã!” Bác sĩ Thân ngăn lại: “Mọi người không thể tin những lời đồn đó được, những chuyện như vậy là không có căn cứ, bệnh viện chúng tôi mới thực sự đáng tin cậy!”

“Anh mau lui ra đi, còn tin các anh, tin các anh tiền cũng hết mẹ rồi. Người ta đi khám đều được chữa khỏi rồi, chỉ có chúng tôi là ngốc nghếch ở đây chờ đợi, mau nhanh thôi, không là không kịp mất!” Những bệnh nhân thúc giục.

Bác sĩ Thân thấy cảnh này, tức giận giậm chân nói: “Những người này rốt cuộc là sao vậy, đều bị ma nhập hết rồi sao. Không được, chuyện này nhất định phải mau chóng báo lên cấp trên, chuyện này thật sự là khó lường mà.”

…

Bên ngoài.

Khi những bệnh nhân nhìn thấy thần y chữa bệnh cho cô gái trước mắt này có chút lâu, cảm thấy tò mò nên hỏi: “Thần y, cô gái này bị bệnh gì vậy?”

Lâm Phàm cười nói: “Bệnh vặt mà thôi!”

Hắn không nói là ung thư cổ tử cung, nếu như nói như vậy còn có thể sẽ dọa cho những người này phát khiếp mất. Dù sao, loại bệnh thế này mà còn có thể chữa được thì thật sự là quá vô lý rồi.

Những bệnh nhân rõ ràng không tin, hỏi: “Bệnh vặt mà sao thần y lại khám lâu như vậy nè.”

“Người ta xinh đẹp tôi khám lâu một chút cũng không được hay sao?” Lâm Phàm vui vẻ nói.

“Ha ha…” Lúc này, tất cả những bệnh nhân xung quanh đều nở nụ cười. Bọn họ không ngờ thần y khi khám bệnh nghiêm túc như vậy, mà nói chuyện lại tấu hài đến thế.

Liễu Giai Tuệ có chút ngượng ngùng cười.

Nhóm bạn thân ở bên cạnh ồn ào.

Sau khi rút ngân châm trên người Liễu Giai Tuệ ra, Lâm Phàm kê đơn thuốc sau đó nhìn về phía dì Vương nói: “Đơn thuốc này bà cầm lấy, đợi lát nữa đi mua thuốc, tự mình sắc thuốc một ngày bốn lần. Sáng trưa tối thêm buổi sáng sớm nữa, còn

nữa, ngày mai còn phải đến gặp tôi châm cứu thêm một lần nữa. Địa điểm thì bà nói chuyện với người thanh niên kia, ngày mai chúng tôi phải đến bệnh viện khác chữa trị rồi."

Dì Vương nhận lấy đơn thuốc rồi bảo vệ cẩn thận, sau đó ánh mắt nhìn về phía con gái, nhất thời kinh ngạc có chút không dám tin: "Sắc mặt này…"

Lâm Phàm cười nói: "Có phải là chuyển biến tốt rồi không?"

"Đúng…đúng…" Dì Cương vội vàng gật đầu, chuyện này đúng là không dám tin mà.

Những bệnh nhân xung quanh cũng đều kinh ngạc nói:

"Đúng vậy, sắc mặt của cô gái này đột nhiên tốt lên rồi, gương mặt hồng hào không giống như người có bệnh!"

"Thần y, y thuật của anh đúng là quá lợi hại rồi."

"Y thuật này quá tuyệt, hiệu quả lại nhanh chóng, so sánh với vừa rồi đúng là hai người khác biệt đó nha!"

Lâm Phàm mỉm cười, cứ nói đùa. Đứng đầu chính là thuật châm cứu đó nha, công thêm sức mạnh thần bí của Bách khoa toàn thư nếu còn không có hiệu quả, hắn có thể phát trực tiếp ăn phân luôn cho rồi.

Mà đúng lúc này, phía xa có một nhóm người đến.

Những người này đều vác máy quay đến, chỉ về phía Lâm Phàm: "Chính là bọn họ…"

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn lại, không khỏi bất lực: "Con mẹ nó, phóng viên lại đến rồi!"

Hắn sợ nhất chính là phóng viên.

Quả thực chỗ nào bọn họ cũng có thể nhúng tay vào.

Đối với những chuyện kì dị như này, các phóng viên giống như có linh cảm của chó săn mồi, dường như "khứu giác" của họ có thể đánh hơi được những bí mật từ trước cả khi người khác biết đến nó.

Mặc dù tin này trên mạng có vẻ như không quá hot, nhưng họ biết rằng nếu tin này được tung ra nhất định có thể làm dư luận dậy sóng.

Khám chữa bệnh miễn phí tại cổng một bệnh viện lớn.

Hành động này xuất phát từ mục đích gì?

Đây chính là hành động muốn đối nghịch với bộ máy y tế.

Hơn nữa, thật sự lại có người được chữa khỏi bệnh, tỷ lệ người bệnh xuất viện vào ngày hôm đó đạt mức cao nhất trong lịch sử. Mặc dù không rõ việc này là thật hay không, thế nhưng chỉ cần bọn họ đi tới hiện trường quan sát là có thể biết được.

Các bệnh nhân nhìn thấy phóng viên tới nên cũng có chút hiếu kì, họ chưa bao giờ thấy nhiều phóng viên như vậy.

Chương 793: Phỏng vấn thần y

"Mọi người nhìn xem, phóng viên cũng đến rồi kìa."

"Chắc bọn họ tới đây là muốn phỏng vấn thần y đó."

"Y thuật của thần y này lợi hại như vậy cũng nên được quảng bá rộng rãi."

Triệu Minh Thanh nhìn sang bên phía phóng viên: "Lão sư, phóng viên đến rồi, chúng ta phải làm sao bây giờ?"

Lâm Phàm vui mừng: "Cứ nổ thoải mái, có thể nổ như nào thì cứ làm."

Triệu Minh Thanh sửng sốt, có chút đứng hình, bắt ông thổi phồng lên sao? Thao tác này có vẻ lợi hại à nha.

Rất nhanh.

Các phóng viên đã bao vây xung quanh Lâm Phàm, cẩn thận nhìn: "Thần y là ai nha? Ai là thần y thế?"

Các phóng viên đều chưa nhìn thấy vẻ ngoài của thần y như thế nào. Ở đây ngoài trừ ba thanh niên trẻ tuổi còn có một ông lão. Ông lão nhìn khí chất có vẻ không tệ, có vẻ giống thần y nhất. Nhưng mà có chút không đúng, nếu ông lão này là thần y thì hiện giờ ông ta đang làm gì vậy? Trong tay còn đang cầm giấy bút ghi chép gì đó, là sao?

Còn chàng thanh niên kia lại đang bình tĩnh bắt mạch cho người bệnh, không thấy có chút ngạc nhiên nào khi nhìn thấy phóng viên bọn họ.

Các bệnh nhân chỉ vào Lâm Phàm nói: “Thần y là anh ấy, đây mới là thần y.”

Các phóng viên chuyển ánh mắt về phía Lâm Phàm, họ cảm thấy rất ngạc nhiên, không dám tin chàng trai trẻ này lại chính là vị thần y trong truyền thuyết.

Ngay lúc này, trong đầu bọn họ chợt hiện lên một bức tranh.

Mấy người này có thể thật sự là kẻ lừa đảo.

Phóng viên bọn họ thích nhất là điều gì? Chắc chắn là lừa đảo rồi, chỉ có kẻ lừa đảo mới có thể khơi lên những cuộc tranh cãi của dư luận.

Phóng viên: “Xin chào, xin hỏi anh có phải là vị thần y chữa bệnh miễn phí ở cổng bệnh viện đang được lan truyền trên mạng kia không?”

Theo lối suy nghĩ của những người bình thường, chắc chắn là thần y sẽ khiêm tốn nói mình không phải thần y hay gì cả, mà chỉ muốn làm một việc có ích cho xã hội, nhưng Lâm Phàm có phải người bình thường không?

Đương nhiên là không rồi.

Lâm Phàm không ngại ngùng gật đầu: “Đúng, tôi chính là thần y chữa bệnh miễn phí đây.”

Xung quanh trở nên xôn xao.

Các phóng viên ngơ ngác nhìn nhau, người này hình như có chút không bình thường. Nhưng cũng không sao, tin hot như này là điều mà bọn họ muốn.

Phóng viên: “Nghe nói hôm qua các anh hành nghề ở Bệnh viện nhân dân Giang Ninh, có rất nhiều bệnh nhân đã xuất viện cùng ngày. Xin hỏi có phải do y thuật của anh thật sự có hiệu quả nên đã chữa khỏi bệnh cho họ rồi đúng không?”

“Đúng thế.” Lâm Phàm không ngẩng đầu, vẫn tiếp tục chăm chú chữa bệnh cho bệnh nhân: “Đồng chí phóng viên này, anh có thể hỏi vấn đề gì đó thực tế hơn được không? Vấn đề anh vừa hỏi cũng có thể đi hỏi người khác mà, hiện tại tôi đang rất bận. Nếu anh có chuyện quan trọng có thể tùy ý nói, bản thân tôi cũng khá có thiện cảm với các phóng viên.”

Các phóng viên sửng sốt, không nghĩ rằng anh chàng này lại kiêu ngạo như vậy nha.

Vậy nhưng vẫn có một số phóng viên đã bắt đầu đi phỏng vấn những người bệnh đang xếp hàng.

"Anh không tới bệnh viện mà lại ra đây để khám bệnh, xin hỏi lý do là gì vậy?" Phóng viên hỏi.

Người được hỏi là một người đàn ông trung niên, cơ thể nhìn có chút yếu ớt, lúc này mới cười nói: "Đương nhiên là bởi vì thần y này chữa bệnh quá giỏi chứ sao nữa."

Phóng viên đó tiếp tục hỏi: "Anh làm sao biết được anh ta là thần y? Là tận mắt nhìn thấy hay sao? Hay do anh nghe thấy mọi người đồn như thế? Anh nên biết rằng lời đồn rất có thể không phải là sự thật. Phóng viên chúng tôi đã chứng kiến rất rất nhiều câu chuyện tương tự rồi. Có một số lời đồn về những câu chuyện vô cùng kì diệu, nhưng thực chất lại không đúng như vậy."

Người đàn ông trung niên trả lời: "Chính mắt tôi đã nhìn thấy đó."

Ế? Phóng viên ngạc nhiên, câu trả lời này thật sự không đúng với những gì họ nghĩ. Trong suy nghĩ của họ, người đàn ông trung niên này chắc là đã nghe được tin đồn từ người khác.

Thế nhưng lại không ngờ tới người này lại nói chính mắt mình nhìn thấy, chuyện này…

Người đàn ông trung niên lắc đầu: "Các vị phóng viên, tôi biết các bạn có thể sẽ không tin cậu bác sĩ này thật sự là thần y. Nhưng không sao, chúng tôi tin là được. Trước đó vị thần y này đã chữa khỏi bệnh cho rất nhiều người, sắc mặt của họ trong nháy mắt đã khá hơn, giống như uống thuốc tiên vậy. Tôi thấy mấy người ở một bên phỏng vấn là được. Đừng quấy rầy thần y chữa bệnh nha, anh ấy đang rất bận đó."

Các phóng viên chết lặng, bọn họ vậy mà lại bị người khác dạy dỗ ngược lại.

Họ chuyển ánh mắt nhìn sang vị thần y đang ngồi chữa bệnh kia, đột nhiên không biết nên nói gì.

Cho đến buổi tối.

Lâm Phàm dừng lại động tác, ngẩng đầu lên nói: “Xong rồi, buổi trị liệu hôm nay đến đây là kết thúc. Ngày mai chúng tôi sẽ khám bệnh tại bệnh viện Phúc Bảo Giang Ninh. Những bệnh nhân hôm nay chưa được chữa trị ngày mai sẽ tiếp tục.”

Sau đó lập tức đứng dậy và đi thẳng tới phía xe buýt.

Những bệnh nhân đang xếp hàng cũng thông cảm cho Lâm Phàm, anh ấy đã khám bệnh cả ngày hôm nay nên nhất định là rất mệt mỏi rồi.

Các phóng viên cũng ngây ngốc đứng đó cả buổi chiều, giống như nhìn thấy quỷ. Trong mắt bọn họ, những bệnh nhân được chữa trị thì bệnh tình đúng là có tiến triển rõ rệt, nhất là nhìn sắc mặt họ là có thể biết được.

Mọi người nhìn nhau, trong lòng không khỏi kích động.

Đây có vẻ là tin thực sự lớn đó nha.

Hơn nữa còn không phải tin tức bình thường.

Chương 794: Ông chủ nhỏ lại là thần y?

Bảy giờ rưỡi tối.

Tin nóng trong ngày!!!

Người dẫn chương trình lên sân khấu nói: “Tin tức đầu tiên chúng tôi muốn đưa tới quý vị ngày hôm nay là câu chuyện kỳ lạ xảy ra tại cổng Bệnh viện Nhân dân Giang Ninh. Một nhóm bốn người tình nguyện tại cổng bệnh viện khám chữa bệnh miễn phí. Điều tôi muốn nói chính là tại sao họ lại tổ chức trước cổng một bệnh viện lớn như thế?

Hãy cùng xem một số bức ảnh ở hiện trường. Tuy số người không nhiều, chỉ có ba nam một nữ, hai người nam và một người nữ chỉ giống như sinh viên đại học. Hơn nữa họ còn không mặc trang phục bác sĩ, việc này có vẻ như không phù hợp với yêu cầu về mặt hình thức…”

Tin tức này rất nóng hổi, hơn nữa người dẫn chương trình cũng là một MC nổi tiếng.

Có rất nhiều người đã xem tin tức này, sau khi xem xong thì không nhịn được cười, bất đắc mà dĩ lắc đầu.

Trên mạng cũng nổ ra những cuộc tranh luận kịch liệt.

“Đây đúng là đòi múa rìu qua mắt thợ mà.”

“Não của bọn họ chứa cái gì thế??? Lại dám ngồi trước cổng bệnh viện lớn để chữa bệnh??? Đây đúng là không coi bệnh viện Nhân dân Giang Ninh ra gì mà.”

“Thấy tin này làm tôi cười chết mất.”

“Nhìn là biết lừa đảo rồi. Chọn ngồi trước cổng bệnh viện thì cũng hợp lý đấy. Nếu xảy ra vấn đề gì lập tức có thể đưa người ta vào bệnh viện cấp cứu nha.”

“Ha ha.”

…

Ngày hôm sau.

Trên mạng đột nhiên nổi lên một cơn bão lớn.

Toàn bộ các trang mạng đều viết về bản tin thời sự ngày hôm qua, đưa ra bình luận về vị bác sĩ thần kì kia.

“Xuất hiện thần y tại Bệnh viện Giang Ninh, chữa trị cho hàng chục người, có hiệu quả ngay lập tức.”

“Thật sự là Thần y? Hay chỉ là Kẻ lừa đảo? Tôi nghĩ rằng thật sự là Thần y.”

“Nỗi xấu hổ của bệnh viện, bệnh viện lớn chính quy vậy mà không bằng nổi một người.”

“TIN SHOCK!!! Thần y tái thế, đảm bảo chữa khỏi mọi loại bệnh.”

…

Người đi làm hoang mang khi đọc tin tức trên điện thoại.

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

“Chuyện gì thế này? Hôm qua không phải mới phê bình người ta sao? Hôm nay lại bắt đầu ca ngợi như vậy?”

“Biên tập cũng vô đạo đức quá. Nội dung bên trong thì tâng bốc người ta lên tận mây nhưng tiêu đề lại quá dễ gây hiểu lầm.”

“Như này là đang vả một cái bạt tay thật mạnh vào chương trình Bản tin thời sự hôm nay đây mà.”

Vị thần y này thật sự giỏi như vậy sao? Chưa từng gặp qua người dám ở trước cổng bệnh viện khám bệnh.”

“Lần đầu tiên gặp trường hợp này, đúng là ngầu quá đi.”

Nhóm biên tập “Bản tin thời sự hôm nay”.

Sắc mặt người dẫn chương trình tối hôm qua có vẻ khó chịu, hôm qua anh ta vừa phê phán hành vi kia vậy mà hôm nay lại bị đám đồng nghiệp kia tát vào mặt.

Tối qua khi đưa tin chuyện này, anh ta đều không có một chút nể nang gì, còn khẳng định bọn họ là kẻ lừa đảo lại còn kêu gọi mọi người không nên tin. Thế nhưng tình hình hôm nay lại có chút kì lạ.

Ánh mắt các đồng nghiệp xung quanh nhìn anh ta cũng có gì đó không đúng.

Sau đó anh ta đi về phòng làm việc của mình xem có chuyện gì đang diễn ra.

Trong phố Vân Lý.

Điền Thần Côn đang xem tin tức, đột nhiên dừng lại, kinh ngạc thốt lên: “Má ơi, gặp quỷ.”

Triệu Chung Dương nghi hoặc quay đầu qua xem: “Thần Côn, ông sao thế, mới sáng sớm đã la ầm ĩ cái gì vậy?”

Điền Thần Côn chỉ vào điện thoại, trên mặt tràn đầy sự ngạc nhiên: “Mọi người mau xem tin tức đi, tên nhóc kia đã chạy tới Giang Ninh rồi kìa.”

Đám người Ngô U Lan nhất thời sửng sốt, lập tức mở điện thoại lên. Khi nhìn thấy tin tức thì cũng trợn tròn mắt.

Khám bệnh tình nguyện? Đây là…

Tất cả mọi người hoang mang không dám tin chuyện này lại là sự thật. Đang yên đang lành tự dưng tên nhóc kia lại nghĩ ra chuyện đi khám bệnh tự nguyện này…

Quái lạ.

Mấy ông chủ cửa hàng xung quanh cũng đổ xô đến sau khi đọc được tin này.

“Ông chủ nhỏ thật sự đi Giang Ninh khám bệnh tình nguyện rồi sao?”

“Mẹ nó, hành tung vị này xuất quỷ nhập thần, suy nghĩ lại không giống người thường, cậu ta làm sao lại nghĩ đến việc đi khám bệnh tình nguyện này chứ.”

“Ai biết được, nói không chừng đây là nhất thời nghĩ tới nha.”

Mọi người bàn tán một lúc cuối cùng đành rút ra kết luận, đây chính là muốn nổ tanh bành nha.

Trên Weibo.

“Đệt, tôi tìm thấy Lâm đại sư rồi.”

“Trời ơi, ông chủ nhỏ vậy mà lại là thần y sao???”

“Lầu trên nói nhăng cuội gì thế hả, vẫn đang ngủ mơ sao, ông chủ nhỏ sao lại là thần y được.”

“Mấy người tự đi xem tin tức đi, trên mạng người ta đang lan truyền ầm lên kìa. Cái gì mà chữa được bách bệnh, ông chủ nhỏ biết khám bệnh từ bao giờ vậy???”

“Mẹ kiếp, là sự thật đó. Lâm đại sư từ bao giờ lại nghịch thiên như vậy, từ khi nào lại chạy đi khám bệnh cho người ta rồi? Ai tới giải thích cho tôi người này là đang muốn làm gì đi????”

“Ha ha vui thật đấy. Theo dõi weibo Lâm đại sư quả là đúng đắn, mỗi lần đều là có chuyện thú vị xảy ra nha.”

“Tôi chỉ muốn hỏi một câu, Lâm đại sư còn có gì là không biết hay không? Nhưng mà đại sư không hổ là đại sư nha. Có thể nhận danh xưng đại sư này người ta đúng là có bản lĩnh thật sự đó.”

Chương 795: Thật sự là quá thần kỳ

Bệnh viện Phúc Bảo Giang Ninh.

Các bác sĩ giờ đang như ong vỡ tổ, không biết chuyện gì đang xảy ra.

“Vị thần y đang được đồn đại trên mạng kia chạy tới bệnh viện của chúng ta rồi.”

“Tin này tôi đã sớm biết, bệnh nhân ở khu điều trị nội trú đang chạy qua đó hết rồi.”

“Người này rốt cuộc là từ nơi nào tới? Đây chính là đang đánh vào bộ mặt của bệnh viện chúng ta đó.”

“Viện trưởng nói sao?”

“Không biết nữa, nhưng đã có người qua báo cáo với Viện trưởng rồi.”

Phòng làm việc của Viện trưởng.

Một ông lão đang nghe các bác sĩ báo cáo, khẽ gật đầu.

Một vị chủ nhiệm khoa gấp gáp nói: “Viện trưởng, ngài nghĩ chuyện này nên giải quyết thế nào? Người kia hiện giờ đang ở cổng bệnh viện của chúng ta, rất nhiều bệnh nhân hiện đang qua đó rồi. Nếu tình trạng này vẫn tiếp tục sẽ tạo ảnh hưởng không tốt.”

Viện trưởng Tất không lộ ra vẻ gì khác thường: “Chủ nhiệm Chu, tôn chỉ của bệnh viện chúng ta là gì?”

Chủ nhiệm Chu trả lời: “Đương nhiên là tận tâm tận lực cứu chữa cho bệnh nhân, cố gắng hết sức để phục hồi sức khỏe cho bệnh nhân.”

“Vậy không phải là đúng rồi sao, sức khỏe của bệnh nhân hồi phục đối với bệnh viện của chúng ta có ảnh hưởng gì không tốt hay sao? Nếu người đó thật sự là thần y, với người bệnh đó là chuyện tốt. Thôi được rồi, anh đi cùng với tôi qua đó xem xem rốt cuộc vị thần y đó lợi hại như nào, Nếu như là trò lừa gạt thì tôi sẽ nghiêm khắc xử lí.” Viện trưởng Tất nghiêm túc nói.

Chủ nhiệm Chu: “Viện trưởng, có cần gọi thêm người đi cùng không?”

“Không cần thiết, anh đi cùng tôi là được rồi.” Viện trưởng Tất trả lời.

Bệnh viện nhân dân và bệnh viện Giang Ninh đều chịu ảnh hưởng không nhỏ từ sự việc lần này. Hầu hết các bệnh nhân ở

khu điều trị nội trú đều đã xuất viện, đây là chuyện chưa từng xảy ra trong lịch sử từ khi hai bệnh viện này thành lập.

Viện trưởng Tất cũng cảm thấy tin đồn về vị thần y thiên tài kia thật có chút ảo tưởng.

Ông ta tin người kia có thể khám bệnh, thế nhưng lại có hiệu quả quá nhanh như vậy là điều không thể nào.

Ngoài bệnh viện.

Lần này quả thật có rất nhiều bệnh nhân đang đứng xếp hàng. Sự việc lần này ầm ĩ như vậy khiến cho danh tiếng của Lâm Phàm sớm đã lan truyền khắp nơi.

Nhiều người biết thần y đang khám bệnh tại bệnh viện Giang Ninh vì vậy khi nghe tin thì lập tức chạy tới đây.

Triệu Minh Thanh ngạc nhiên: "Lão sư, đông người quá."

Lâm Phàm cười: "Đã sớm đoán được, đừng quá căng thẳng."

Điều này quả nhiên không ngoài dự đoán, hắn chỉ cần nghiêm túc làm là được. Nếu còn không tạo dựng được danh tiếng cho mình vậy thì đúng là gặp quỷ rồi nha.

Hôm nay cũng có khá nhiều người tới khám bệnh.

Hắn nhất định phải cố hết sức, chữa bệnh, điên cuồng chữa bệnh.

Viện trưởng Tất và chủ nhiệm Chu đứng trong đám đông, không hề thu hút sự chú ý của những người khác. Viện trưởng khi nhìn thấy người được xưng tụng là thần y chỉ là một chàng trai trẻ thì sắc mặt lập tức có chút thay đổi.

Trên mặt ông ta hiện lên chút kinh ngạc kèm theo một chút nghi hoặc, hơn nữa còn cau mày thật chặt. Ông ta cảm thấy việc này có hơi không đáng tin.

Nhưng sau khi đứng xem một lúc.

Suy nghĩ của ông ấy đã có sự thay đổi, rất đỗi ngạc nhiên thậm chí có chút không dám tin vào chuyện này.

Trong mắt ông ta, động tác của vị thần y trẻ tuổi này rất dứt khoát nhanh nhẹn, hành động cẩn trọng không cẩu thả.

Phương pháp khám bệnh này hình như là của trung y.

Viện trưởng Tất tỉ mỉ quan sát sắc mặt người bệnh, thân là Viện trưởng nên y thuật của ông ta đương nhiên rất tốt. Khi vẫn chưa thăng chức làm Giám đốc bệnh viện, ông chính là bác sĩ điều trị chính được tín nhiệm nhất tại bệnh viện. Mặc dù không học qua trung y nhưng nhìn sắc mặt bệnh nhân là ông ta có thể hiểu được.

Thế nhưng sau khi được vị thần y này chẩn trị bệnh, sắc mặt của bệnh nhân có sự biến chuyển rất rõ rệt. Ông cảm thấy điều này thật khó mà tin được.

Ông ấy công tác tại bệnh viện nhiều năm như vậy đã gặp qua rất nhiều bác sĩ, cũng đã có gặp một vài bác sĩ giỏi với những sở trường chuyên môn khác nhau. Nhưng đó là ở môi trường bệnh viện chuyên nghiệp nên điều này có thể hiểu được.

Vậy mà khung cảnh đang ở trước mắt lại khiến ông không thể lí giải nổi, thật sự khó bề tưởng tượng được.

"Viện trưởng, đây thật sự là quá thần kì. Cho dù là trung y thì người bệnh cũng không thể biến chuyển nhanh như vậy chỉ với một lần châm cứu." Chủ nhiệm Chu nghi hoặc nói.

Viện trưởng Tất gật đầu: "Đúng là vậy, có điều tình hình cụ thể chúng ta cũng không biết rõ, hoặc là thật sự có sự biến chuyển thần kì như vậy."

Chủ nhiệm Chu hơi cau mày nhìn Triệu Minh Thanh: "Viện trưởng, hình như tôi đã gặp người này trong một cuộc hội thảo về Trung y và Tây y, thế nhưng không thể nhớ ra là ai."

Viện trưởng Tất: "Tôi đi qua đó hỏi một chút. Bước đầu chứng kiến thì vị thần y này quả thật là danh bất hư truyền, y thuật rất lợi hại. Từ đầu cho tới giờ cũng chỉ dựa vào châm cứu đã có thể khiến cho tình trạng của người bệnh biến chuyển lớn như vậy. Điều này bệnh viện chúng ta không làm được."

Chủ nhiệm Chu không nói gì thêm nhưng cũng đồng ý với lời nói của Viện trưởng, họ thật sự không thể làm được việc này.

Chương 796: Viện trưởng nể phục

Lâm Phàm đang chẩn đoán bệnh cho bệnh nhân, cho tới bây giờ hắn mới chỉ gặp duy nhất một người bệnh mắc ung thư.

Thế nhưng chỉ có họ mới biết được, những người khác không hề biết tới việc này.

“Chào bác sĩ.” Đúng lúc này, viện trưởng Tất tiến tới chào hỏi bọn họ.

Lâm Phàm chỉ gật gật đầu không nói gì. Thế nhưng Triệu Minh Thanh khi nhìn rõ người đến thì ngạc nhiên, sau đó mỉm cười: “Đã lâu không gặp, viện trưởng Tất. Tôi là Triệu Minh Thanh đến từ Hiệp hội Trung Y, chúng ta đã gặp nhau ở Hội nghị trao đổi Trung y và Tây y lần trước.” Triệu Minh Thanh cười nói.

Hội nghị trao đổi giữa Trung y và Tây Y thường xuyên được tổ chức, hội nghị thường mời những bác sĩ Trung y và Tây y nổi tiếng trong nước tới thảo luận. Trên mạng có tin đồn Trung y và Tây y không hợp nhau, điều này thực ra có chút không đúng. Mỗi phiên họp họ sẽ thảo luận về cách kết hợp cả hai phương pháp để có thể tạo ra tính hữu dụng cao hơn, từ đó nâng cao chất lượng khám chữa bệnh, mỗi lần diễn ra hội nghị đều thành công tốt đẹp.

Viện trưởng Tất có chút xấu hổ, người ta biết ông nhưng ông lại không nhớ ra người ta là ai, cũng không thể trách ông ta được. Dù sao hai người cũng không ở cùng một thành phố. Hơn nữa, hội nghị vừa rồi có rất nhiều người tới tham gia, làm sao ông có thể nhớ hết tất cả mọi người được cơ chứ.

“Chúng ta lại gặp nhau rồi, anh Triệu.” Viện trưởng Tất mỉm cười. Đương nhiên ông không thể biểu hiện ra ngoài là ông không biết người ta là ai được. Nếu không người ta lại nghĩ ông khinh thường họ: “Anh Triệu, vị này là…?”

Dù sao bây giờ cũng gặp được người quen rồi nên có vẻ sẽ dễ nói chuyện hơn.

Triệu Minh Thanh cười nói: “Vị này là ân sư của tôi. Tôi đã làm lễ bái sư, xin được gia nhập vào môn hạ của lão sư, cùng lão sư học về trung y.”

Viện trưởng tỏ vẻ ngạc nhiên trong chốc lát, trong lòng tuy có chút kinh ngạc nhưng rất nhanh cũng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời càng thêm tin tưởng đối với cậu thanh niên trẻ tuổi

này. Vị "thần y" được đồn thổi trên mạng này quả là danh xứng với thực, không phải kẻ lừa đảo.

Nếu là người bình thường thì họ có thể sẽ không tin nhưng ông ta thì có. Không phải do Lâm Phàm có vẻ bề ngoài khiến người khác dễ dàng tin tưởng mà do Triệu Minh Thanh cũng là một người có tiếng nói trong ngành Trung y, khiến cho ông ta lại cam tâm tình nguyện bái sư vậy thì y thuật của chàng trai này chắc chắn rất tốt.

Chủ nhiệm Chu ở bên cạnh vô cùng kinh ngạc nhưng lại không biểu hiện ra ngoài, mà chỉ để ở trong lòng.

Viện trưởng Tất nhìn về phía chủ nhiệm Chu nói: "Gọi người mang một thùng nước khoáng và mang theo vài tấm bạt che nắng qua đây để che nắng cho mọi người đi."

Chủ nhiệm Chu gật đầu: "Tôi biết rồi, viện trưởng."

Lâm Phàm đang kê đơn thuốc cho bệnh nhân chợt dừng lại, sau đó nhìn về phía viện trưởng Tất mỉm cười: "Viện trưởng Tất, ngài là người đầu tiên giúp đỡ chúng tôi kể từ khi chúng tôi thực hiện chương trình khám bệnh tình nguyện này đó."

"Ha ha" Viện trưởng Tất không nhịn được bật cười nói: "Thần y, những lời này của cậu thật là, cùng là chữa bệnh cho bệnh nhân thì ở đâu cũng giống nhau. Cậu giúp tôi, tôi giúp đỡ cậu, hai việc này không có gì khác biệt cả. Nếu không thì tới bệnh viện chúng tôi khám bệnh đi, ít nhất điều kiện cũng hơn là các cậu ngồi ngoài này."

Lâm Phàm xua tay: "Không cần đâu, việc khám bệnh tình nguyện này nên khám ở bên ngoài thì tốt hơn, viện trưởng Tất cung cấp ô che nắng cho chúng tôi là đủ rồi."

Viện trưởng Tất cười: "Lần này thần y tới đây chữa bệnh đối với bệnh nhân là chuyện tốt. Để tôi thông báo cho các bệnh nhân trong bệnh viện để bọn họ qua đây, anh thấy thế nào?"

Lúc này trong lòng Lâm Phàm cảm thấy rất vui, đây là lần đầu tiên có người chủ động đưa bệnh nhân tới cửa cho hắn. Hắn biết là bác sĩ cũng có người này người kia, có người chỉ đơn thuần muốn chữa khỏi bệnh cho bệnh nhân mà không màng đến bất kì danh lợi nào.

“Được, hôm nay có bao nhiêu bệnh nhân chúng tôi cũng sẽ cố gắng hết sức chữa bệnh cho bấy nhiêu người.” Lâm Phàm cười nói.

Sau đó, viện trường Tất chỉ đứng phía sau quan sát. Ông ấy cũng có tìm hiểu về Trung y nên cũng không quá mơ hồ. Phương pháp chữa bệnh của Lâm Phàm khiến ông cảm thấy có hơi không hiểu nhưng khi xem Lâm Phàm khám bệnh, ông cũng dần dần hiểu rõ hơn về phương pháp trung y này.

Triệu Minh Thanh vẫn đang miệt mài ghi chép, lần này ông ta thu hoạch được không ít kiến thức bổ ích. Sau khi cùng lão sư khám cho không ít bệnh nhân, đồng thời tự mình cũng chắt lọc kiến thức, ông ta cũng đã hiểu rõ được những thứ mà trước đây ông ta không hiểu được.

Viện trưởng Tất hỏi: “Thần y có tìm hiểu về Tây y không?”

Lâm Phàm bình tĩnh trả lời: “Trung y và Tây y mỗi phương pháp đều có thế mạnh riêng, tính ra thì tôi cũng đạt được chút thành tựu nhỏ về Tây y. Nếu như viện trưởng Tất có thắc mắc gì có thể tìm tôi, tôi sẵn sàng chia sẻ với viện trưởng.”

Viện trưởng Tất ngạc nhiên, phát hiện chàng trai này không hề có chút khiêm tốn nào, sau đó bật cười nói: “Y thuật của thần y quả khiến cho người ta khâm phục.”

Triệu Minh Thanh nói một bên: “Lão sư cũng rất giỏi Tây y.”

“Tránh đường.”

Đúng lúc này, xảy ra một việc khiến người ta thấy không hài lòng.

Chương 797: Người này không dễ chọc

Một nhóm đàn ông cao to đẩy những người bệnh đang xếp hàng sang một bên, mở ra một đường đi tới phía trước.

Các bệnh nhân trên mặt lộ ra vẻ khó chịu thế nhưng nhìn thấy những người đàn ông cao to vạm vỡ như này chỉ có thể sợ hãi đứng tránh một bên, tức giận nhưng không dám nói ra.

Lâm Phàm khẽ cau mày, có chút không vui. Hắn không biết những người này muốn làm gì, lập tức nhìn thấy phía trước có

một người đàn ông trung niên ngồi xe lăn đang được người khác đẩy tới đây sau đó đỡ xuống."

Viện trưởng Tất nhíu mày nhìn người mới tới, nói nhỏ bên tai Lâm Phàm: "Thần y, đây là Giám đốc Công ty Phát triển Nhà đất Giang Ninh, mắc chứng bệnh loạn dưỡng cơ nghiêm trọng. Đã khám qua không ít bệnh viện cũng không chữa khỏi. Lúc trước có chữa trị tại bệnh viện chúng tôi, bác sĩ điều trị chính của bệnh viện nói tình hình không khả quan lập tức bị hắn cho người đánh một trận. Là nhân vật rất có địa vị, hắc đạo bạch đạo đều có nhúng tay."

(Bệnh loạn dưỡng cơ là tình trạng các cơ bị yếu do bệnh lý tiến triển, dần dần dẫn đến teo cơ và các biến chứng nguy hiểm như: khó nuốt, rối loạn nhịp tim, cản trở hô hấp, biến dạng cột sống,… Hay nói đơn giản là bệnh teo cơ.)

Lâm Phàm lắc đầu, không nghĩ tới hắn chỉ khám bệnh tình nguyện mà cũng có thể gặp phải những người như này, thật sự quá kì lạ.

"Chúng mày làm gì thế? Không biết lịch sự à?" Vũ Đào mắng. Mấy tên to con xung quanh cúi đầu, mặc cho người đàn ông trung niên đang ngồi trên xe lăn kia khiển trách, một câu cũng không dám mở mồm.

Vũ Đào chính là Giám đốc công ty Phát triển Nhà đất. Thế nhưng năm ngoái đột nhiên mắc chứng bệnh teo cơ này, hiện giờ đi lại có chút khó khăn. Cũng có đi khám không ít bệnh viện trong ngoài nước nhưng đều không có tiến triển. Điều này khiến ông ta có chút lo lắng.

Hôm nay lại thấy trên báo nói có một vị thần y đang khám bệnh tình nguyện nên lập tức qua xem.

Rất nhanh, Vũ Đào được người đẩy tới trước mặt Lâm Phàm, trên mặt mang theo nụ cười: "Thần y, anh xem bệnh của tôi có thể chữa khỏi không?"

"Phiền anh để người của anh đi ra ngoài. Nếu muốn khám bệnh thì mời anh xếp hàng." Lâm Phàm nói.

Vũ Đào ngạc nhiên, chợt cười lớn: "Xếp hàng? Việc này đối với tôi là chuyện không có khả năng xảy ra." Sau đó hắn ta

nhìn về phía các bệnh nhân kia: “Tôi không xếp hàng đấy, các người có ý kiến gì không?”

Các bệnh nhân chưa từng gặp qua những chuyện như này, nhất là những người đàn ông to lớn này khiến bọn có có chút sợ hãi. Hơn nữa nhìn những chiếc xe con đang đậu bên kia thì biết loại người này họ không nên đắc tội.

Tất cả mọi người đều đứng im không nói lời nào, nhưng trong lòng thì rất tức giận.

Nhưng cũng chỉ thầm mắng trong lòng mà không dám nói gì.

“Thần y, tôi xem tin tức nói y thuật của anh rất lợi hại. Anh xem bệnh của tôi có thể chữa không, tiền không quan trọng, anh cần bao nhiêu tôi trả bấy nhiêu.” Vũ Đào mặc dù không thể di chuyển, thế nhưng từ trên người hắn ta tỏa ra một luồng khí áp bức mạnh mẽ khiến người ta không có can đảm từ chối.

Lâm Phàm mặt không cảm xúc nói: “Chúng tôi khám bệnh tình nguyện, không lấy tiền.”

“Ha ha, không sao. Anh có thể chữa khỏi bệnh cho tôi đã là chuyện tốt, tiền không thành vấn đề. Tôi chỉ hỏi có thể chữa hay không thôi?” Vũ Đào cười. Đối với hắn tiền không là gì cả, quan trọng nhất là có sức khỏe.

Giờ hắn chỉ cần biết đối phương có thể chữa khỏi bệnh cho hắn hay không.

“Có thể chữa được.” Lâm Phàm nói.

Vũ Đào nghe thấy câu nói này lập tức hưng phấn, trên mặt lộ vẻ vui mừng khôn xiết: “Được, được. Thần y, chỉ cần anh chữa khỏi bệnh cho tôi, anh muốn cái gì tôi lập tức đưa anh cái đó. Điều kiện ở đây không tốt, hay là anh đi với tôi đi. Chỉ cần anh chữa được bệnh cho tôi nhất định tôi sẽ không để anh hối hận.”

Viện trưởng Tất bất lực lắc đầu, tình hình này còn có thể làm gì khác nữa. Bọn họ chỉ là bác sĩ, so với phường trộm cướp cứng đầu này bọn họ cũng không thể làm chủ được quyết định của mình.

Hơn nữa bác sĩ cũng có đạo đức nghề nghiệp, không phân biệt bệnh nhân, chỉ cần chữa được bệnh thì đều cố hết sức để cứu

chữa.

Nhưng câu nói của Lâm Phàm đã khiến cho viện trưởng Tất phải choáng váng.

Lâm Phàm cười: "Tôi có thể nói cho ông biết, căn bệnh này của ông tôi có thể chữa khỏi, hơn nữa còn rất dễ dàng. Thế nhưng tôi không muốn chữa cho ông! Phiền ông rời đi cho, tôi còn phải chữa cho các bệnh nhân khác."

Tâm trạng Vũ Đào đang vui vẻ thì nghe thấy những lời này, còn cảm thấy hình như mình nghe nhầm, vẻ mặt dường như không thể tin nổi: "Anh nói gì?"

Lâm Phàm nhấn mạnh từng chữ: "Tôi nói tôi không muốn chữa bệnh cho ông! Bệnh của ông mặc dù có chút kì lạ, thế nhưng với tôi lại rất đơn giản. Tiếc là ông khiến cho tôi cảm thấy không vui nên tôi không muốn chữa cho ông, vậy đó!"

Viện trưởng Tất nghe vậy cảm thấy có chút căng thẳng, khẽ chạm vào người Lâm Phàm: "Đừng như vậy, người này không dễ chọc."

Ông ta thân là viện trưởng nên đương nhiên không sợ những chuyện như này. Nhưng đối phương là người có khả năng sẽ giở trò bẩn thỉu, việc này bất kể như nào cũng sẽ gây nên phiền phức không đáng có.

Đặc biệt là những thể loại người như này đã lăn lộn ở ngoài xã hội lâu như vậy nên quen biết đủ loại người. Những người như này muốn gây khó dễ cho nhóm bác sĩ là chuyện đơn giản như đan rổ.

Chương 798: Mặc kệ hắn giở trò gì tôi cũng không sợ

Lâm Phàm phất phất tay tỏ vẻ không sao. Loại người này hắn đã gặp nhiều rồi, còn phải sợ bọn chúng làm gì mình sao.

Đã nói không chữa là sẽ không chữa, không có lí do gì cả.

Sắc mặt Vũ Đào cũng dần dần thay đổi, trở nên âm trầm, hung ác nói: "Anh thật sự không chữa?"

Lâm Phàm gật đầu, ý trên mặt chữ, không chữa.

Vũ Đào hít sâu một hơn, sắc mặt dần trở nên hòa hoãn: “Thần y, vừa rồi là tôi không đúng, tôi có thể xếp hàng chờ.”

Tình trạng hiện giờ đã khiến cho hắn không chịu nổi, mong muốn duy nhất của hắn bây giờ là có thể chữa được bệnh. Tên nhóc này có thể chữa khỏi bệnh cho hắn thì hắn nhận sai một lần cũng không sao.

Nhưng chữa được bệnh rồi thì nhất định phải cho tên nhóc này biết tay.

Có thể làm cho Vũ Đào thừa nhận hắn sai chỉ có thể là do cơ thể hắn có vấn đề, gấp gáp cần được người ta giúp đỡ cứu chữa.

Viện trưởng Tất không nói gì thêm chỉ một mực đứng xem. Con đường đi của họ và tên Vũ Đào kia không giống nhau. Bọn họ tuy không nhiều tiền như Vũ Đào nhưng trên phương diện y học họ lại là người có địa vị, Vũ Đào hắn dù có cố gắng cả một đời cũng không thể sánh được.

Thế nhưng, ngưu tầm ngưu mã tầm mã, gió tầng nào sẽ gặp mây tầng đó.

Ở trong xã hội này, cho dù anh học cao biết rộng đến đâu, có tài giỏi đến mức độ nào thì khi gặp những loại người không từ thủ đoạn như này cũng chỉ có thể thừa nhận bản thân xui xẻo mà thôi.

Lâm Phàm lắc đầu: “Tôi không chữa. Cho dù ông có đứng xếp hàng thì khi tới lượt ông tôi cũng sẽ không chữa. Con người ông không biết điểm dừng lại còn vô đạo đức, chỉ giỏi lừa gạt người khác, không có việc xấu nào không làm. Bây giờ ông có thể giàu có thế nhưng cũng chỉ là vận may ngắn ngủi mà thôi. Ông mắc loại bệnh này là do ông trời đang trừng phạt ông, nếu như tôi có cứu được ông thì không phải là đang đối nghịch với ông trời hay sao, tôi đây không rảnh để làm chuyện nhảm nhí như vậy. Phiền ông rời đi cho!”

Mọi người đều ngạc nhiên, không ai nghĩ rằng vị thần y này lại có thể nói trắng ra như vậy, cơ hồ là không để cho người ta chút mặt mũi nào.

Người bình thường sợ là sẽ bị Lâm Phàm nói như vậy khiến cho tức chết, thậm chí đây lại còn là người có tính cách hung

bạo, động một chút là có thể ra tay đánh người.

Vũ Đào lúc này thật sự bị chọc tức đến mức thở hổn hển, ánh mắt cũng trở nên hung tợn: "Anh nhất định không chữa?"

Lâm Phàm nhếch miệng: "Đầu ông có bệnh hả? Tôi đã nói không chữa là không chữa, chẳng lẽ lỗ tai của ông cũng có vấn đề?"

"Anh là bác sĩ, nếu anh không chữa bệnh cho tôi thì tôi sẽ kiện anh." Vũ Đào tức giận nói.

Lâm Phàm xòe tay ra: "Hoan nghênh. Tùy ông, ông cảm thấy vui là được."

"Mày… mày…" Vũ Đào tức không thở nổi, chỉ có thể lặp lại ba lần "Được… Được… Được." Hắn ta không nghĩ tên nhóc này lại dám không lưu lại cho mình chút thể diện nào.

Vũ Đào hỏi lại lần nữa : "Mày không biết tao là ai sao?"

Lâm Phàm cũng hỏi vặn lại: "Thế ông có biết tôi là ai không? Cũng không lên trên mạng nghe ngóng một chút, fan của tôi có hàng vạn người, mỗi người nhổ một bãi nước bọt cũng có thể dìm chết ông đấy."

Triệu Minh Thanh bất lực che mặt, lão sư dù sao cũng là thần y đó nha. Nói năng có thể đừng tùy ý như vậy được không.

Khâu Kiệt cùng với Trương Đồng Đồng không nhịn được cười, Lâm lão sư đúng là vui tính thật đấy.

Các bệnh nhân đứng xung quanh trong lòng vui mừng, thần y trâu bò thật, đứng trước mặt cường hào cũng nhất quyết không chịu khuất phục.

Quả là một thần y có cá tính.

"Đi!" Vũ Đào tức giận quát. Nhưng chuyện này ông ta nhất định không thể bỏ qua.

Lâm Phàm nhìn Vũ Đào đang rời đi, không khỏi bật cười. Tên này có quỳ xuống cầu xin hắn cũng sẽ không chữa. Dù sao hắn cũng là một thần y có liêm sỉ nha, làm sao loại người nào cũng có thể chữa trị cho chứ.

"Người tiếp theo." Lâm Phàm cũng không quan tâm đến mấy chuyện như này, chuyên tâm chữa bệnh, phải nỗ lực hoàn

thành nhiệm vụ của Bách khoa toàn thư mới được.

Hiện tại hắn đang rất mong chờ kiến thức ở trang 11, không biết sẽ như thế nào.

Viện trưởng Tất lo lắng: "Thần y, anh cẩn thận một chút. Người này có thù tất báo, sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy."

Lâm Phàm gật đầu: "Không sao. Binh đến tướng chặn, nước đến đất chặn. Mặc kệ hắn ta giở trò gì tôi cũng không sợ."

Những phóng viên hôm qua hôm nay lại đến.

Lần này bọn họ đã chuẩn bị kĩ lưỡng, biết được thần y khám bệnh ở bệnh viện Phúc Bảo Giang Ninh. Khi họ tới hiện trường thì phát hiện Viện trưởng của bệnh viện Phúc Bảo Giang Ninh lại đang đứng ở bên cạnh, điều này đã thu hút sự chú ý của họ.

"Viện trưởng Tất, xin hỏi ngài có suy nghĩ gì về vị thần y thiên tài này?"

Đây cũng là lần đầu tiên các phóng viên nhìn thấy có một vị Viện trưởng đi ra chào hỏi thần y, hơn nữa dường như bầu không khí giữa bọn họ cũng có vẻ không tệ.

Viện trưởng Tất cười nói: "Cũng không có suy nghĩ gì cả, thế nhưng y thuật và kiến thức về trung y của vị thần y này lại khiến tôi vô cũng khâm phục. Tôi thân là viện trưởng của bệnh viện Phúc Bảo, anh ấy lại có thể tới bệnh viện của chúng tôi tổ chức khám bệnh tình nguyện, chúng tôi đương nhiên sẽ hỗ trợ cậu ấy hết sức có thể."

Chương 799: Cứ chụp gương mặt

“Viện trưởng Tất, vị thần y này khám bệnh cho bệnh nhân của bệnh viện đối với bệnh viện của ngài có ảnh hưởng gì không?”

Viện trưởng Tất gật đầu: “Đương nhiên sẽ có ảnh hưởng không nhỏ. Bởi vì vị thần y này tới đây đã khiến cho các bệnh nhân mắc bệnh nặng lại có thêm niềm hi vọng mãnh liệt rằng bệnh của mình có thể được chữa khỏi. Tôi yên tâm và cảm thấy rất vui vì điều này. Mục tiêu của bệnh viện chúng tôi là có thể khiến cho người bệnh vui vẻ xuất viện, chúng tôi vẫn đang nỗ lực từng ngày trên con đường này và giờ thần y đã tới đây, giúp cho chúng tôi hoàn thành được mục tiêu trước thời hạn.”

Các phóng viên đều cảm thấy kinh ngạc, không nghĩ rằng viện trưởng Tất lại đánh giá cao về vị thần y này như vậy, không giống với viện trưởng ở hai bệnh viện lần trước.

Mấy người đó khẳng định đều hận chết vị thần y này rồi.

Không đợi các phóng viên đặt câu hỏi, viện trưởng Tất đã chủ động nói thêm: “Đợi thần y kết thúc buổi chữa bệnh, bệnh viện chúng tôi muốn mời anh ấy tới bệnh viện chúng tôi đảm nhiệm chức vụ Chuyên gia danh dự về Trung y, thỉnh thoảng sẽ tới bệnh viện của chúng tôi xem xét. Hy vọng việc đó có thể thúc đẩy sự kết hợp giữa Trung y và Tây y từ đó có thể nâng cao chất lượng khám chữa bệnh cho bệnh nhân.”

Các phóng viên đều gật đầu, vô cùng đồng ý với những lời này của viện trưởng Tất. Đồng thời thông qua việc viện trưởng đánh giá cao thần y như vậy thì có thể chứng minh y thuật của vị thần y này đã thuyết phục được viện trưởng Tất.

Ở Giang Ninh chỉ có vài bệnh viện lớn, trong đó bệnh viện Phúc Bảo có uy tín rất cao. Cơ sở vật chất y tế rất tốt, thuộc top đầu các bệnh viện ở đây.

Ngay lúc này.

Rắc rối lại đến rồi.

Một nhóm đàn ông cao to không biết từ đâu tới, đứng trước bàn khám bệnh, trực tiếp chặn lại các bệnh nhân đang đứng xếp hàng lại.

“Các người làm gì thế?”

“Muốn khám bệnh thì phải xếp hàng chứ.”

Thế nhưng những tên này một chữ cũng không mở miệng, lập tức ngăn cản các bệnh nhân lại, một người trong đó phách lối nói: “Làm sao? Bọn tôi đứng ở đây là đang cản trở các người rồi sao? Đây là chỗ công cộng, các người có thể để đồ ở đây vậy thì bọn tôi không thể đứng đây hay sao?”

Thái độ tên này hết sức ngạo mạn, đặc biệt là ánh mắt và vẻ mặt kia, dường như muốn nuốt chửng những người xung quanh.

Cảm giác rất gợi đòn.

Các phóng viên có chút mê man, có chuyện gì xảy ra ở đây thế này?

Viện trưởng Tất nói: “Mấy người này…”

Ông nói với các phóng viên nghe những gì bọn họ gặp lúc nãy, sau khi các phóng viên biết tin thì đều rất tức giận, cầm máy ảnh chụp lại bọn chúng.

Lâm Phàm ở một bên nói: “Các đồng chí phóng viên, mọi người cứ chụp chính mặt bọn họ. Người này đến từ Hợp Đức An Thành, còn người này đến từ Phù Tương, còn người kia… Mọi người cứ chụp lại để cho người nhà bọn họ nhìn thấy việc bây giờ họ đang làm là gì.”

Người đàn ông kia thấy tên nhóc này lại có thể nói chính xác bọn họ là người ở đâu thì sợ hãi đến đứng hình.

Nhất là khi đám phóng viên kia lại đang chĩa máy ảnh về phía bọn họ, khiến cho bọn họ cảm thấy chột dạ, không thể không cúi gằm mặt xuống, không để cho phóng viên chụp được gương mặt của mình.

“Hành vi này thật quá ghê tởm, các người nói xem, có phải ông chủ của các người, cái tên Vũ Đào kia sai các người đến đây làm vậy phải không? Ngày mai hành vi đáng sợ này của các người sẽ bị tung lên mạng, khiến cho người ta chửi rủa, để xem người nhà các người còn biết giấu mặt vào đâu.” Lâm Phàm thờ ơ nói.

Các phóng viên gật đầu: “Đúng vậy, hành vi này thật sự khiến người ta hết sức ghê tởm. Thần y khám bệnh tình nguyện tạo phúc cho người bệnh, hành vi này của các người sẽ bị người ta chửi rủa, không ai có thể thông cảm với loại hành vi vô đạo đức như thế này.”

“Đừng chụp nữa, đừng chụp nữa…”

Mấy tên côn đồ này vẫn còn trẻ, chỉ tầm ngoài 20 tuổi, có người khoảng hơn 30 tuổi. Đều là người đã có gia đình, cũng có bạn bè thân thích, việc này nếu bị người nhà bọn chúng nhìn thấy chẳng phải sẽ mắng chết bọn họ hay sao.

Đặc biệt là nếu để cho bạn bè biết được thì còn ra thể thống gì nữa?

Mặt này của họ biết giấu đi đâu đây?

Lâm Phàm rất kính nể đạo đức nghề nghiệp của các phóng viên. Nói chụp gương mặt là sẽ chụp gương mặt, nói bóc phốt là sẽ bóc phốt, nói một là một hai là hai, không lập lờ nước đôi.

“Đừng chụp nữa.” Nhóm côn đồ kia lúc này chỉ biết lấy tay che mặt, ống kính máy ảnh vẫn cứ lắc lư trước mặt họ: “Tôi đã bảo đừng chụp nữa.”

Các phóng viên trong lòng đều có chính nghĩa, mặc dù đôi khi không từ thủ đoạn để có thể lấy được tin tức nhưng cũng không thể phủ nhận rằng cũng có những nhà báo bất chấp mọi nguy hiểm để có thể lột trần được những mặt tối của xã hội, đưa sự thật phơi bày ra ánh sáng. Điều này chứng tỏ phóng viên bọn họ vẫn có lòng yêu chính nghĩa.

Lúc này đám côn đồ đang ngáng đường các bệnh nhân, làm trì hoãn thời gian chữa bệnh của họ. Đây có khác gì muốn lấy mạng các bệnh nhân chứ.

“Các người có gan làm loạn lại không có gan đối mặt với ống kính máy ảnh sao?”

“Đúng vậy. Chúng tôi chụp lại ảnh của các người sau đó trực tiếp post lên mạng cũng không cần làm mờ. Với thời đại internet như bây giờ chỉ cần tùy tiện mở một trang mạng lên chắc chắn sẽ thấy mặt của các người đang chình ình trên đó.”

“Không phải che, chúng tôi đã chụp lại hết rồi.”

Chương 800: Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt

Các phóng viên thi nhau nói loạn cả lên. Cho dù bọn họ có làm trò tránh góc máy quay thế nào cũng không thể ngăn cản các phóng viên quay và chụp hình bọn họ lại rồi đăng lên mạng.

“Coi như các ngươi giỏi.” Đám côn đồ cảm thấy quá mất mặt. Mạng internet bây giờ không khác gì một cỗ máy giết người vô hình, có thể nói là cực kì đáng sợ. Bọn chúng không muốn chuyện này bùng nổ trên internet, trở thành đối tượng công kích của mọi người nên chỉ có thể như chó cụp đuôi nhục nhã bỏ chạy.

Lâm Phàm bật cười, chuyện này không cần hắn phải đích thân ra tay thì mấy tên này đã vội bỏ chạy rồi. Vậy nhưng việc này cũng chứng minh rằng, mấy tên này rất để ý tới thể diện. Nếu như thật sự phải va chạm với bọn người xấu đó thì hắn cũng sẽ không cần quan tâm tới mặt mũi, bọn chúng ngang ngược vô lí bao nhiêu thì họ cũng sẽ ngang ngược vô lí bấy nhiêu.

Các phóng viên phẫn nộ: “Mấy tên này nên xứng đáng bị người người chửi rủa.”

Lâm Phàm phất tay: “Cảm ơn các đồng chí phóng viên vì hành động chính nghĩa của các bạn, các bạn chính là những hiệp sĩ chiến đấu vì lẽ phải, gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ hay được nhắc tới trong tiểu thuyết đó nha.”

Các phóng viên nghe thấy câu nói này đều ngại ngùng cười, đây là lần đầu tiên bọn họ được khen như vậy.

“Thần y quá khen rồi, chuyện này ai gặp phải cũng sẽ không khoan nhượng.”

Trải qua sự việc lần này, các phòng viên đều cảm thấy mối quan hệ giữa họ với vị bác sĩ này dường như trở nên thân thiết hơn, sau đó thì đặt cho Lâm Phàm một vài câu hỏi.

Lâm Phàm vừa điều trị cho bệnh nhân vừa trả lời câu hỏi của các phóng viên, dường như việc này hoàn toàn không ảnh hưởng đến tiến độ chữa bệnh của hắn.

Triệu Minh Thanh cũng thấy rất tức giận trước sự việc vừa rồi. Thế nhưng lúc này cái nhìn của ông ta đối với các phòng viên đã có chút thay đổi, cảm thấy bọn họ rất có tinh thần trọng nghĩa.

Bên trong một chiếc xe hơi đang đậu ở phía xa.

Vũ Đào nổi giận: "Chúng mày quay lại đây làm gì?"

Mấy tên đàn em của hắn bất đắc dĩ nói: "Đại ca, ở bên đó có phóng viên chụp hình bọn em, muốn đưa ảnh của bọn em lên trên mạng. Bọn em sợ có người nhìn thấy nên đành phải quay về."

"Phóng viên? Chúng mày cũng biết sợ phóng viên sao? Là bọn nó cho chúng mày ăn cơm hay là tao cho chúng mày ăn cơm? Còn chuyện gì chúng mày chưa làm mà còn sợ người khác biết?" Vũ Đào giận đến mức không có chỗ phát tiết, không nghĩ tới mấy tên đàn em của mình còn sợ chuyện vớ vẩn này.

Ngày trước sai bọn chúng đánh mấy đám công nhân đòi trả lương ở công trường, đứa này so với đứa kia còn hung ác hơn vậy mà bây giờ lại sợ những chuyện bé tí như này.

Đám côn đồ một câu cũng không dám nói, đầu cúi gằm. Bảo bọn chúng đánh người bọn chúng tuyệt đối sẽ không nương tay. Nhưng nếu bị đưa lên mạng thì khi đó chỉ có bọn chúng chịu thiệt. Chuyện này nếu để người nhà và bạn bè biết thì mặt này của bọn chúng biết để vào đâu.

"Quay lại đó cho tao, bọn họ chạy đi đâu thì bọn mày cứ theo đến đó." Vũ Đào tức giận.

Mấy tên côn đồ nhìn ông chủ mà không biết nên nói gì, chỉ dám nói thầm trong lòng: "Ông muốn đi thì tự ông đi, chúng tôi không đi." Nhưng những lời này bọn họ không dám nói ra, chỉ có thể đứng im bất động.

Vũ Đào nhăn mày: "Sao thế? Chúng mày dám không nghe lời tao à?"

Không một ai dám hé răng.

Trong lòng Vũ Đào nhất thời bùng lên một trận lửa giận: "Chúng mày… Giỏi lắm, được, xem ra không nói được chúng

mày rồi.” Sau đó hắn lập tức rút điện thoại ra, gọi cho bọn đầu gấu ở gần đó.

“Vũ tổng, sao lại có thời gian gọi điện cho tôi vậy?””

“Anh Tiểu Hổ, tôi cần anh giúp đỡ. Anh đến cổng bệnh viện Phúc Bảo, mang theo tầm hơn chục người là được. Giá cả tùy anh tính toán.”

“Được! Vũ tổng đã mở lời, tôi lập tức đến.”

Gọi xong điện thoại, Vũ Đào nhìn mấy tên đàn em. Bình thường để cho bọn chúng đánh đám công nhân đòi tiền thì rất hung tợn. Hôm nay nhìn thấy phóng viên lại sợ như vậy, xem ra chuyện này vẫn phải tìm mấy tên côn đồ chuyên nghiệp tới giải quyết mới được.

Không bao lâu sau.

Người tên Tiểu Hổ mang theo một đoàn người kéo tới: “Vũ tổng, chuyện gì xảy ra?”

Vũ Đào chỉ về đằng trước: “Là đám người ở đằng kia. Anh dùng thủ đoạn của anh ngáng đường để họ không thể tiếp tục khám bệnh, bọn chúng đi đâu anh theo đó, giá cả anh cứ trực tiếp nói.”

Vũ Đào lòng dạ tiểu nhân. Hắn ta không được khám bệnh vậy thì người khác cũng đừng mơ khám được. Hơn nữa hắn ta sẽ không cho tên thần y kia chữa trị cho bất cứ ai, để xem tên nhóc đó có thể kiên trì được bao lâu.

Anh Tiểu Hổ liếc qua đó, rồi nói: “Vũ tổng, có phóng viên.”

Vũ Đào hỏi ngược lại: “Làm sao? Chẳng lẽ các anh cũng sợ phóng viên?”

Anh Tiểu Hổ cười khẩy: “Làm sao có thể, chỉ là giá tiền sẽ hơi cao một chút. Tôi mang theo 15 người, hơn nữa 15 người anh em này cũng không phải dạng lưu manh đầu đường xó chợ kia mà đều được huấn luyện bài bản. Mỗi người 500 tệ, riêng tôi 2000, tổng cộng 9500 tệ. Vũ tổng thấy thế nào?”

“Tôi trả anh 1 vạn.” 1 vạn tệ với hắn ta mà nói đơn giản chỉ là một cơn mưa phùn, đôi khi còn không bằng một bữa cơm.

Anh Tiểu Hổ vỗ ngực cười lớn: “Được, Vũ tổng rộng rãi như vậy. Chuyện này cứ giao cho chúng tôi.”

Vũ Đào nhìn về phía xa, trên miệng lộ ra một nụ cười lạnh, bọn khốn này rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt. Tên nhóc thối, lần này tao sẽ chơi với mày đến cùng.

…

Chương 801: Chúng tôi đến hóng mát

Một bệnh nhân kích động nói: “Cảm ơn bác sĩ, anh chính là Bồ tát cứu thế của chúng tôi.”

Y thuật của Lâm Phàm khiến các bệnh nhân biết đến cái gì gọi là có hiệu quả ngay lập tức. Họ vô cùng rõ ràng tình trạng bệnh của mình, có chuyển biến tốt hay không đương nhiên hiểu rõ nhất.

“Quá khen. Ông nhớ xem kĩ đơn thuốc này rồi tới hiệu thuốc mua thuốc. Bệnh của ông còn phải dựa vào chính bản thân kiên trì điều dưỡng mới được, mỗi ngày phải đi ngủ trước 10 giờ tối. Ban đêm, mỗi một giờ là có một cơ quan trong cơ thể hoạt động. Nếu như ông không nghỉ ngơi đúng giờ thì đó chính là cưỡng chế tính chất hoạt động của nó, như vậy sẽ rất có hại cho sức khỏe.” Lâm Phàm dặn dò cẩn thận.

Thuốc bảy phần, giấc ngủ chiếm ba phần.

Bất kì bệnh nào cũng không thể chỉ dùng thuốc là có thể chữa khỏi. Muốn chữa khỏi bệnh còn phụ thuộc vào cách bạn điều dưỡng cơ thể, nếu không chăm sóc cơ thể đúng cách sẽ gây ra những tác dụng xấu ảnh hưởng không tốt tới sức khỏe.

Viện trưởng Tất đứng một bên nhìn rồi trợn mắt há mồm, vị thần y trước mặt ông đối với đủ các loại bệnh dường như nắm rõ như trong lòng bàn tay, đơn thuốc cũng đều vô cùng hợp lí. Nhất là kĩ năng châm cứu của người này khiến cho ông nhìn đến ngây người. Điều này khiến cho ông cảm thấy có chút khó mà tin được.

Vô cùng thán phục!

Còn trẻ mà y thuật đã lợi hại như vậy, nếu như không phải tận mắt chứng kiến chỉ sợ sẽ không ai dám tin tưởng và tín nhiệm.

Triệu Minh Thanh có vẻ bình tĩnh hơn, không còn cảm thấy quá ngạc nhiên nữa. Y thuật của lão sư có thể nói là vô cùng kì diệu, dường như bất cứ bệnh gì đối với lão sư cũng rất đơn giản, xòe tay ra là có thể chạm tới, không gặp phải một chút khó khăn nào.

Ban đầu ông nghĩ rằng chỉ cần nỗ lực học hỏi, hấp thụ được hết kiến thức chân truyền của lão sư sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng giờ thì ông ta đã hiểu, e là cho dù có học thêm 20 năm nữa cũng sẽ không đạt được đến trình độ như vậy.

Càng chứng kiến nhiều càng sợ hãi.

Bây giờ ông ta đã cảm thấy vô cùng mãn nguyện rồi, cảm thấy mình may mắn hơn bất kì sinh viên trung y nào khi được lão sư tận tay chỉ dạy, được học bài bản những kiến thức bổ ích về trung y.

“Người tiếp theo.” Lâm Phàm nói.

Nhiều bệnh nhân đã đứng xếp hàng từ lâu, thế nhưng bọn họ cũng không vội. Nếu như đã nhìn thấy được hy vọng vậy bọn họ cũng không cần gấp gáp nhất thời.

“Tránh hết ra.” Đúng lúc này, một giọng nói hung ác vang lên.

Những người bệnh đang chờ ở phía trước bị đẩy hết sang một bên.

Những người này thoạt nhìn không giống người tốt, bọn họ trực tiếp chặn lại ở phía trước.

Lâm Phàm ngẩng đầu cảm thấy thật bất đắc dĩ, cuối cùng rắc rối cũng đã đến.

“Các anh làm gì vậy?”

“Những người này từ đâu tới?”

Đám bệnh nhân xì xào bàn tán, đám người này rõ ràng là cùng một nhóm với những người vừa rồi. Trên cánh tay có xăm hình dữ tợn, thần thái còn hung dữ hơn so với những người lúc trước.

Đám người viện trưởng Tất cau mày, sau đó nói: “Thần y, hay là cậu vào bệnh viện đi. Nếu bọn họ dám đến bệnh viện, tôi cam đoan bọn họ sẽ không có quả ngon để ăn.”

Lâm Phàm giơ tay lên: “Không cần.”

Các phóng viên chính nghĩa bỗng bùng nổ, nhắm thẳng ống kính vào những người này nói: “Các anh đây là muốn làm gì? Nếu anh muốn tìm thần y chữa bệnh thì các anh phải xếp hàng. Còn nếu các anh đang gây rối, chúng tôi sẽ quay lại và phát trực tiếp trên mạng.”

Gã đại ca Tiểu Hổ liếc mắt nhìn phóng viên, thần thái kiêu ngạo nói: “Nào, cứ việc chụp tự nhiên. Chúng tôi đứng ở đây gây cản trở gì cho mấy người sao? Đúng lúc, cũng lâu rồi tôi không được lên tin tức, làm phiền các anh cho tôi nổi tiếng một chút.”

Các phóng viên ngây người, cảm thấy nhóm người này không giống như nhóm vừa rồi.

Vũ Đào nhìn thấy cảnh này, vui mừng gật đầu, sau đó chỉ: “Tụi bay xem đi, vì sao người ta lại không sợ, chỉ có bọn bay là sợ? Có phải mặt bọn bay quý quá rồi hay không?”

Đám đàn ông to xác kia cúi đầu không nói, thật ra không có cảm giác áy náy nhưng trong lòng lại lẩm bẩm, cái này có thể giống nhau sao? Đám người kia ăn bát cơm này, về tính chất thì bọn tôi có thể so sánh với họ được chắc?

Tuy nhiên, có đôi khi bọn họ cũng bội phục da mặt của những người này, thật sự là dày đến trình độ nhất định.

Lâm Phàm ngẩng lên, nhìn gã đại ca Tiểu Hổ dẫn đầu, lắc đầu.

Gã đại ca Tiểu Hổ cười lạnh nói: “Thằng nhóc, mày lắc đầu cái gì? Tao nói cho mày biết, mày có lắc đầu cũng vô ích, biết chưa?”

Các bệnh nhân trở nên to gan: “Các anh muốn làm gì đây? Chúng tôi đều đang chờ thần y khám bệnh cho mình, các anh còn có chút lương tâm nào không vậy?”

Gã đại ca Tiểu Hổ quay đầu, giận dữ trừng mắt nhìn những bệnh nhân này: “Lương tâm đáng giá mấy đồng? Còn nữa, chuyện này có liên quan gì đến lương tâm, chúng tôi chỉ đứng ở chỗ này hóng mát thôi. Con đường này là của nhà mấy người à? Có ai quy định không thể hóng mát ở chỗ này?”

Các bệnh nhân nói: “Anh có thể đi đến chỗ bên cạnh để hóng mát.”

Đại ca Tiểu Hổ nói: “Chúng tôi thích đứng ở đâu thì đứng ở đó, liên quan gì đến mấy người?”

Triệu Minh Thanh nhỏ giọng hỏi: “Lão sư, bây giờ nên làm gì đây?”

Chương 802: Anh có thể chữa khỏi cho con gái tôi?

Lại cầu kim phiếu!!! Các đạo hữu quăng cho ít kim phiếu nha!! Cảm tạ mọi người.

Chương 802: Anh có thể chữa khỏi cho con gái tôi?

Lâm Phàm cười: “Không sao, để tôi giải quyết.”

Vũ lực không phải là biện pháp duy nhất để giải quyết vấn đề. Tuy rằng vũ lực có thể làm cho người ta tạm thời sợ hãi nhưng hắn là loại người tùy tiện động thủ à?

Không đến thời điểm tâm tình khó chịu thì tuyệt đối sẽ không dùng vũ lực chinh phục.

Ánh mắt Lâm Phàm nhìn về phía Đại ca Tiểu Hổ, tiếc nuối nói: “Tôi lắc đầu không phải là vì thấy bất đắc dĩ, mà là tôi muốn nói anh thật sự rất đáng thương.”

Đại ca Tiểu Hổ sửng sốt nói: “Tao đáng thương á? Ha ha, được rồi tên nhóc, đừng giả thần giả quỷ nữa.”

“Haizz, đáng thương cho con của anh, tuổi còn nhỏ đã tiếp nhận tội nghiệt của anh rồi. Tuy trong lòng anh nói áy náy nhưng lại không làm gì bù đắp cho nó. Đúng vậy không, Trương Hổ?” Lâm Phàm cảm thán nói.

Đại ca Tiểu Hổ vốn muốn nổi giận chửi một câu nhưng đột nhiên lại ngây người, kỳ lạ nói: “Mày biết tao à?”

“Tôi không biết anh nhưng tôi có thể biết rất nhiều chuyện của anh. Ví dụ như đứa con gái ba tuổi của anh bây giờ đang gặp vấn đề ở chỗ này. Còn lý do vì sao thì tôi nghĩ trong lòng anh chắc cũng có câu trả lời.” Lâm Phàm lắc đầu, rồi chỉ vào đầu nói.

Đại ca Tiểu Hổ bị Lâm Phàm nói vậy thì sửng sốt. Khi nghe đối phương nói đến con gái của mình, trong lòng bộc phát ra lửa giận mãnh liệt. Hai tay anh ta nắm lấy bàn, muốn xốc lên luôn. Nhưng vừa dùng sức lại bị một câu nói của Lâm Phàm làm cho kinh hãi.

“Dù sao thì đứa nhỏ cũng vô tội, nếu như thái độ của anh tốt hơn một chút, mang đứa nhỏ tới đây, tôi có thể xem qua cho nó. Để xem anh làm cha liệu có suy nghĩ cho đứa nhỏ hay không?” Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

Đại ca Tiểu Hổ này có một cô con gái. Tuy nhiên cô vợ lại bị nghiện ma tuý, cho dù mang thai cũng không nhịn được nên vẫn hút. Lúc ấy đại ca Tiểu Hổ biết được thì nổi trận lôi đình. Cuối cùng sau khi đứa nhỏ sinh ra thì nhận được chẩn đoán của bác sĩ. Bởi vì hút những thứ này, dẫn đến não bộ đứa nhỏ phát triển không tốt, thường gọi là thiểu năng trí tuệ.

Biểu hiện là sự phát triển của khuôn mặt sẽ khác với người bình thường, trí thông minh thấp, hay thất thần vân vân…

Đại ca Tiểu Hổ nắm lấy bàn, trong ánh mắt lóe ra một tia giãy dụa, không biết nên làm cái gì bây giờ.

Đương nhiên anh ta biết mình không phải là người tốt lành gì nhưng vẫn vô cùng yêu thương con gái mình. Từ sau khi biết con gái xảy ra vấn đề, anh ta biểu hiện càng mạnh mẽ hơn, bởi vì anh ta muốn làm cho mọi người sợ hãi mình. Đồng thời cũng làm cho mọi người ngậm miệng, không dám nói con gái anh ta có vấn đề.

Lâm Phàm mỉm cười, sau đó nhìn về phía những bệnh nhân kia, hỏi: “Mọi người nói cho anh ta biết đi, tôi là ai?”

Các bệnh nhân đồng thanh đáp: “Thần y.”

“Đây chính là thần y, nếu đứa nhỏ có bệnh thì nhanh đưa đến cho thần y xem. Bỏ lỡ thần y thì sau này sẽ không có cơ hội nữa đâu.”

“Tuy rằng anh không phải thứ tốt lành gì nhưng tôi vẫn rất tán thành lời của thần y. Trẻ con là vô tội, các anh cũng không suy nghĩ một chút nào về đứa con của mình sao. Biết mang thai còn hút những thứ kia, cái này không có vấn đề mới là lạ.”

“Thần y nói tôi cũng mới nhớ, tôi có một thân thích cũng vậy. Người cha hút những thứ kia nên đứa bé vừa sinh ra đã bị nhận định là thiểu năng trí tuệ, quá đáng thương. Bây giờ đã tám tuổi rồi mà 1+1 cũng không biết bằng bao nhiêu.”

“Ôi… Cái này.”

Tiếng thở dài của các bệnh nhân nối liền không dứt, giống như tẩy não gã đại ca Tiểu Hổ.

Đám đàn em của đại ca Tiểu Hổ đều là người cùng nhau vào sinh ra tử, một người đàn ông trong đó hỏi: “Anh thật sự có thể chữa khỏi con gái của Đại ca sao?”

Bọn họ đã đi theo Đại ca Tiểu Hổ nhiều năm rồi nên đương nhiên biết con gái của anh ta. Bọn họ rất tôn trọng anh ta nên cũng thích con gái của anh ta. Nhưng mà con gái của Đại ca Tiểu Hổ có chút ngốc nghếch, không hoạt bát chút nào, vấn đề đơn giản nhất cũng không biết. Điều này làm cho bọn họ cũng bó tay.

Vấn đề này không cần Lâm Phàm trả lời, các bệnh nhân đều mở miệng nói: “Cái này còn cần phải hỏi à, thần y là ai? Đó chính là thần y đấy. Nhưng mà đúng rồi, sao thần y cậu lại biết con gái anh ta có vấn đề vậy?”

Lâm Phàm cười bình tĩnh nói: “Trung y vốn vẫn rất gần gũi với huyền học, đều coi trọng thiên địa, âm dương ngũ hành. Qua tướng mạo là có thể nhìn ra. Chẳng qua bây giờ là đang đi khám bệnh nên không nói những thứ kia. Nếu anh thật sự có lòng thì lập tức mang đứa bé đến. Còn nếu anh còn tiếp tục làm loạn, tôi có thể đảm bảo anh không có quả ngon để ăn đâu.”

Đại ca Tiểu Hổ nhìn Lâm Phàm, sau đó hỏi: “Ý anh là thật sao? Anh thật sự có thể chữa khỏi cho con gái tôi à? Nếu anh không chữa được thì làm sao ?”

Lâm Phàm có chút không vui nói: “Chú ý ngữ khí của anh đi, tôi chữa trị cho con gái của anh là bởi vì đứa nhỏ là vô tội, nếu

anh còn làm càn, tôi sẽ không nhẹ nhàng với các người nữa đâu.”

Đại ca Tiểu Hổ đã bao giờ bị người ta nói như vậy? Nhưng lúc này cũng thay đổi ngữ khí: “Thần y, anh thật sự có thể chữa khỏi cho con gái của tôi sao?”

Chương 803: Đi cái gì, ở lại canh giữ

“Không phải tôi đã nói với anh rồi à? Bảo anh đi đón con gái của anh đi, anh còn muốn hỏi cái gì nữa?” Lâm Phàm nói.

Đại ca Tiểu Hổ không nói thêm một câu, lập tức ra lệnh một tên đàn em: “Đi, đón con gái tôi tới, nhanh lên!”

“Vâng, anh Tiểu Hổ.” Tên đàn em nhanh nhẹn chạy đi. Về phần gây rối gì đó vẫn là quên đi. Sao có thể so với con gái của anh Tiểu Hổ được cơ chứ.

Lâm Phàm vẫy tay: “Tiếp tục khám bệnh.”

Các bệnh nhân vui vẻ xếp hàng, Đại ca Tiểu Hổ đứng bên cạnh lấy ra một điếu thuốc, yên lặng hút, dường như rất ưu sầu.

Lâm Phàm răn dạy: “Nhiều bệnh nhân ở đây thế này mà anh còn hút thuốc à? Dập tắt đi.”

Đại ca Tiểu Hổ nhìn Lâm Phàm, lập tức ném điếu thuốc trên mặt đất dập tắt.

“Có đức có tâm một chút được hay không? Đây là nơi công cộng, bên cạnh là thùng rác, không thể ném vào bên trong hay sao?” Lâm Phàm nói.

Đại ca Tiểu Hổ thở dài, nhặt điếu thuốc lên, đi đến thùng rác bên cạnh, ném tàn thuốc vào.

Chuyện này là sao?

Quả thật khiến cho người ta lúng túng mà.

Bên trong xe.

Vũ Đào vẫn còn đang dạy dỗ: “Các người xem, thế nào gọi là chuyên nghiệp? Như thế này gọi là chuyên nghiệp, hiểu chưa?”

Anh ta chưa bao giờ cúi đầu trước bất kỳ kẻ nào, cho dù là thần y thì sao chứ? Thần y không cần ăn cơm, không cần tiêu tiền à?

Ông đây chính là có tiền, có tiền là có thể dùng tất cả các biện pháp khiến thần y cúi đầu đến chữa bệnh cho mình.

Đám đàn em bị răn dạy không dám nói lời nào, bát cơm này không dễ ăn, nhất là chuyện đối đầu đối kháng với đám dân công. Bọn họ cũng cảm thấy việc mình đang làm là chuyện thương thiên hại lý. Hơn nữa, bọn họ cũng thường xuyên chú ý chính sách. Hiện tại chuyện dân công đòi lương đã ra dự luật mới nhưng ông chủ bọn họ lại không cho là khó. Anh ta cứ cho rằng mình ở Giang Ninh nhân mạch rộng, có tiền, có địa vị, còn có thể sợ những điêu dân này chắc?

Nhưng bọn họ luôn cảm thấy sẽ có lúc xảy ra chuyện.

"Ông chủ, chúng ta có cần trở về trước không?" Một tên đàn em hỏi.

Vũ Đào xua tay nói: "Không cần, cứ ở chỗ này đã. Tôi nghỉ ngơi trước một lát, chờ tôi tỉnh lại, muốn nhìn xem vẻ mặt sụp đổ của cái đám thần y chó má này.

Đám đàn em cũng bó tay đối với tính cách quái dị này của ông chủ. Trong mắt bọn họ, cái này chính là bệnh chung của người có tiền đi.

Hiện trường.

Tên đàn em của đại ca Tiểu Hổ rất nhanh đã ôm một đứa nhỏ đến.

"Cha ơi…" Lúc cô bé nhìn thấy Đại ca Tiểu Hổ thì vui vẻ gọi to. Tuy nhiên giọng nói này cũng có chút vấn đề, có khác biệt rất lớn so với những đứa nhỏ khác.

Hơn nữa khuôn mặt này cũng hơi quái dị, có loại cảm giác nói không nên lời. Đồng thời ánh mắt cũng khác biệt, ánh mắt một đứa nhỏ bình thường đều tràn ngập hoạt bát và tươi sáng nhưng ánh mắt cô bé này lại có chút thất thần.

Các bệnh nhân khác nhìn thấy cô bé thì thấp giọng thảo luận.

Đại ca Tiểu Hổ nhìn về phía Lâm Phàm nói: "Thần y, cái này có thể trị được chứ?"

Lúc nói lời này, đại ca Tiểu Hổ có chút chờ mong. Tuy rằng thái độ bình thường của anh ta rất cường ngạnh nhưng lúc này cũng đã dùng hết sức để hạ thấp tư thái.

Lâm Phàm nói: "Đi ra phía sau xếp hàng, tất cả đều phải theo quy củ."

Nếu như là dựa theo tính cách bình thường của đại ca Tiểu Hổ, giờ phút này đã sớm lật bàn lên rồi. Bắt anh ta xếp hàng, có phải người này ăn gan hùm mật báo rồi hay không. Nhưng lúc này anh ta lại không nói gì, ngoan ngoãn đến phía sau xếp hàng.

Một số bệnh nhân nói: "Đến đây, đứng chỗ này đi."

"Đúng vậy, cho đứa bé xem trước đi, dù sao thời gian còn sớm, chúng tôi cũng không vội."

Cho tới bây giờ, đại ca Tiểu Hổ chưa từng nói lời cảm ơn với người khác. Bây giờ lại nhìn thấy những bệnh nhân này nhường chỗ cho mình, trong lúc nhất thời anh ta không biết nên nói cái gì.

"Cám ơn."

Các phóng viên nhắm ống kính vào cảnh tượng trước mắt.

Cảnh này rất hay, thậm chí ngay cả tiêu đề tin tức bọn họ cũng đã nghĩ xong.

"Đứa bé vô tội, thần y trượng nghĩa ra tay, bệnh nhân tranh nhau nhường chỗ."

Đối với hầu hết các nhà báo, họ sẵn sàng đưa tin tức thật, cũng sẵn sàng đưa tin để truyền năng lượng tích cực. Về phần một số nhà báo đưa tin tiêu cực mỗi ngày thì ngay cả một vấn đề nhỏ, họ cũng có thể biến nó thành tin mà các bạn cảm thấy là tin lớn.

"Người này tuy rằng không giống người làm việc đứng đắn nhưng làm cha vẫn rất đáng tin cậy."

"Ừm, thôi, tin tức này cũng không cần bêu điểm xấu của anh ta nữa."

"Tôi cũng nghĩ vậy. Nhưng đợi lát nữa có thể hỏi một chút, xem rốt cuộc là nguyên nhân gì để cho anh ta đến gây sự với

thần y bên này, chẳng lẽ là người lúc trước?”

……

Đám đàn em của Tiểu Hổ lúc này có chút xoắn não. Tình huống hiện tại có phải là không còn chuyện cho bọn họ nữa phải không? Ban đầu họ đến là để gây sự nhưng tình huống này đã thay đổi rồi, Đại ca Tiểu Hổ cũng xếp hàng khám bệnh, bọn họ cũng cảm thấy mình có thể rời đi.

“Đại ca Tiểu Hổ, vậy chúng em có nên đi hay không?” Một tên đàn em tiến lên hỏi.

“Đi cái gì, ở đây canh giữ tên kia, đợi lát nữa chúng ta đi rồi thì hắn sẽ nhất định tìm người khác đến để gây sự. Có chúng ta ở đây, tên đó cũng không dám làm gì.” Đại ca Tiểu Hổ nói.

Tên đàn em gật đầu: “Thì ra là như thế, đúng là như vậy.”

Chương 804: Tình huống có chút không đúng

Rất nhanh đã đến lượt Đại ca Tiểu Hổ.

Lâm Phàm bắt mạch, yên lặng cảm nhận.

Đại ca Tiểu Hổ có hơi lo lắng. Đương nhiên anh ta biết con gái mình không giống với những đứa trẻ khác. Nhưng trong lòng anh ta chắc chắn vẫn muốn làm cho đứa nhỏ của mình vui vẻ như những đứa trẻ khác. Bây giờ cơ hội này ở trước mặt, tất nhiên là anh ta không thể nào buông tha.

Vì đứa nhỏ, cho dù vứt cả bộ mặt xuống cũng không sao cả.

Đại ca Tiểu Hổ nhìn thần y, lại nhìn con gái, muốn mở miệng hỏi thăm nhưng lại sợ quấy rầy thần y, bởi vậy cũng chỉ đành chờ đợi.

Lúc này, Lâm Phàm mới mở miệng: “Vấn đề không lớn nhưng trị liệu có hơi phức tạp.”

Triệu Minh Thanh đứng bên cạnh nhìn, trong lòng kinh hãi. Loại bệnh tình này, nếu ông ta gặp phải thì chắc chắn sẽ bó tay không làm được. Nhưng từ trong miệng lão sư lại biết được, tình huống này dĩ nhiên lại không có vấn đề gì lớn. Trong

khoảng thời gian ngắn, ngôn ngữ dường như đã đi đâu mất, ông ta không biết nên nói gì nữa.

Tuy rằng lão sư càng lợi hại thì ông ta càng vui vẻ. Nhưng tình huống hiện tại này cũng quá lợi hại rồi, đều làm cho người ta có với cũng không tới.

Đại ca Tiểu Hổ thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần có thể trị là tốt rồi. Về phần có phức tạp hay không thì cũng không sao. Sau đó, anh ta cảm kích nhìn thần y nói: "Cám ơn anh, thần y."

Lâm Phàm xua tay: "Không cần cảm ơn tôi."

Đại ca Tiểu Hổ nói: "Tôi sẽ nhớ kỹ ân tình này, sau này lên núi đao xuống chảo dầu, tôi tuyệt đối không nhíu mày."

Lâm Phàm: "Không cần ân tình này, tôi chữa bệnh tình nguyện, có hiểu hay không?"

Đại ca Tiểu Hổ gật đầu: "Hiểu, hiểu…."

Về phần cái gì mà làm người một lần nữa thì thôi không nói cũng được. Bọn họ làm nghề này, cho vay nặng lãi, đòi nợ thuê, nếu như đổi nghề thì người phía dưới làm sao bây giờ? Vào cái nghề này, muốn quay đầu lại cũng khó.

Tuy nhiên trong lòng Đại ca Tiểu Hổ cũng âm thầm hạ quyết tâm, mặc kệ như thế nào, ân tình này anh ta sẽ nhớ kỹ.

Ở đằng xa.

Mấy tên đàn ông nhìn về phía cổng bệnh viện rồi thảo luận với nhau.

"Chúng mày xem, bên kia có phải phát sinh tình huống không đúng rồi không?"

"Có gì không đúng? Không phải người kia vẫn còn ở đó sao?"

Không phải, mày nhìn kỹ đi, Đại ca Tiểu Hổ gì đó hình như đang ôm một bé gái trong ngực để thần y khám bệnh, ánh mắt mày tốt, mày thử nhìn xem."

"Không thể nào, Đại ca Tiểu Hổ này là địa đầu xà bên này, rất có chữ tín."

"Ồ… Hình như đúng là vậy nha."

"Mau nói cho ông chủ."

Vũ Đào đang nằm trong xe thoải mái nghỉ ngơi, đột nhiên bị đàn em đánh thức.

“Làm gì? không biết là tao đang nghỉ ngơi à? Nhìn vẻ mặt của bọn mày, có phải đã xảy ra chuyện gì không? Hay là tên thần y kia đã nhận ra?” Vũ Đào bất mãn hỏi.

“Không phải đâu ông chủ, ông chủ xem bên kia, hình như đại ca Tiểu Hổ kia cũng đang đi khám bệnh.”

“Cái gì?” Vũ Đào sửng sốt, ánh mắt nhìn lại, vừa thấy lại không thể nhịn được: “Mẹ kiếp, tên này làm cái quỷ gì vậy? Chúng mày xem kỹ cho tao xem rốt cuộc là tình huống gì nào?”

“Vâng.”

……

Đại ca Tiểu Hổ nhìn bé gái trong ngực, cánh tay và đầu đều cắm đầy ngân châm, trong lòng vô cùng lo lắng. Mặc dù không có chuyện gì nhưng nhìn qua thật sự có hơi đáng sợ.

Người Vũ Đào phái tới lén la lén lút lại gần, trốn ở một bên nhìn trộm, sau đó lại xám xịt trở về báo cáo.

Tình huống này quả nhiên giống như đúc những gì đã thấy lúc trước, quả nhiên đại ca Tiểu Hổ này đang khám bệnh.

Lúc Vũ Đào biết được sự tình, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

“Cái gì? Tao gọi bọn nó tới gây sự cho tao, thế nhưng bọn nó lại tìm thần y kia khám bệnh. Con mẹ nó, thật không có đạo đức nghề nghiệp gì cả.” Vũ Đào mắng.

Sự tình này làm cho Vũ Đào có cảm giác ghê tởm như là vừa ăn phải ruồi. Người mình gọi tới lại tìm thần y này chữa bệnh.

“Mẹ kiếp, dựa vào cái gì chứ? Đại ca Tiểu Hổ này cũng không phải là người tốt lành gì. Dựa vào cái gì trị cho anh ta mà lại không trị cho tao. Tao cũng không tin, Vũ Đào tao không trị không được.” Vẻ mặt Vũ Đào dữ tợn, tức giận mắng.

Trong lòng bọn đàn em cũng lẩm bẩm, ông chủ này đúng là khó hầu hạ mà.

Thần y người ta đã nói là có thể trị, chỉ là nhìn anh khó chịu nên không muốn trị cho anh. Nếu thái độ anh tốt hơn một chút,

cầu xin thần y người ta thì biết đâu thần y người ta mềm lòng rồi đáp ứng.

Giờ lại còn muốn để cho thần y nhà người ta cúi đầu, đây hoàn toàn là việc mà đầu óc có bệnh mới làm được.

Thần y không chữa cho anh, người ta cũng chẳng có tổn thất nào. Nhưng anh không tìm thần y trị liệu, bệnh của anh sẽ không khỏi. Lợi và hại trong đó, suy nghĩ kỹ lại là có thể hiểu rõ.

Cũng không biết ông chủ mình làm giàu như thế nào, cái đầu óc này còn không thông minh bằng bọn họ nữa.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Tình huống của con gái Tiểu Hổ cần phải châm cứu rồi chờ đợi, chờ thời gian đến mới có thể tiến hành bước tiếp theo.

Các phóng viên tiến lên.

“Xin hỏi, ngay từ đầu, có phải có người sai khiến anh tới nơi này ngăn cản thần y hay không?” Một phóng viên hỏi.

Đại ca Tiểu Hổ vốn định không nói. Nhưng nghĩ đến tính cách của Vũ Đào, nếu như anh ta không nói, không giải vây cho thần y thì sau này cho dù không có anh ta, cũng sẽ xuất hiện nhân vật mới đến gây rối.

Chương 805: Công nhân tố cáo

“Ừm, là có người bỏ tiền ra cho chúng tôi. Người đó chính là tổng giám đốc, nhà đầu tư của Giang Ninh Đại Địa, Vũ Đào. Đồng thời anh ta cũng là một trong những đại biểu hội đồng nhân dân Giang Ninh. Bởi vì anh ta mắc chứng thoái hoá sớm nên muốn mời thần y trị liệu nhưng lại bị thần y cự tuyệt. Cho nên anh ta thuê chúng tôi tới đây quấy rối.” Đại ca Tiểu Hổ nói.

Các phóng viên vừa nghe thấy đã sợ ngây người.

Bọn họ là phóng viên Giang Ninh, bọn họ đương nhiên là biết nhà đầu tư Giang Ninh Đại Địa. Tổng giám đốc Vũ Đào kia lúc nào cũng cao giọng từ thiện, tiến hành tuyên truyền thanh danh xã hội. Như lần này, hắn ta còn được bầu làm đại biểu

hội đồng nhân dân nữa. Thanh danh bên ngoài không phải quá tốt nhưng vẫn không có tin chính thức nào. Chủ yếu là thủ đoạn của đối phương lợi hại, hơn nữa che giấu đủ sâu.

Chẳng qua nơi này cũng có phóng viên không phải ở Giang Ninh. Họ nghe được tin tức này giống như uống được thuốc kích thích, không ngừng hỏi kỹ: "Thần y, xin hỏi vì sao anh lại không trị liệu cho anh ta?"

Lâm Phàm nhìn thoáng qua Tiểu Hổ, không ngờ tên này thật sự dám nói ra hết. Sau đó hắn vừa chẩn đoán và điều trị bệnh nhân vừa nói: "Tôi thấy cái người tổng giám đốc kia không phải là người tốt, làm quá nhiều chuyện xấu, cho nên không muốn chữa trị cho anh ta."

Các phóng viên sững sờ.

"Thần y, xin hỏi anh có chứng cứ gì không?" Các phóng viên truy vấn.

Tiểu Hổ không nói thêm gì nữa, thật ra anh ta cũng biết không ít nhưng không thể nói. Chỉ sợ nói ra lại chọc ra chuyện khác.

Nhưng khi nghe Lâm Phàm nói, anh ta lại ngây người.

Lâm Phàm không hề sợ hãi: "Chứng cứ à? Không cần chứng cứ. Gần đây anh ta sai khiến cấp dưới tiến hành đánh đập người lao động nhập cư đòi tiền lương, chuyện này rất xấu xa. Bây giờ chính phủ rất coi trọng đối với chuyện nợ lương của người lao động nhập cư, tuyệt đối không cho phép loại chuyện này phát sinh. Nhưng ở một thành phố lớn như Giang Ninh lại xảy ra loại chuyện này, tôi nhìn thấy có vấn đề rất lớn trong đó."

Các phóng viên không biết có nên tin hay không. Nhưng tin tức này có hơi sốc.

Lúc này, Viện trưởng Tất mở miệng nói: "Chuyện thần y nói, tôi cũng có chút ấn tượng. Hiện tại bệnh viện của chúng tôi, đoạn thời gian trước đã tiếp nhận vài bệnh nhân. Mấy bệnh nhân này chính là công nhân của công trường."

Chủ nhiệm Chu nói: "Việc này tôi cũng biết, những công nhân này nói muốn đòi giải thích thì có một đám người xa lạ đến bệnh viện tiến hành uy hiếp, hình như còn động thủ, sau đó cảnh sát đến thì bọn họ đã bỏ chạy."

Các phóng viên ngơ ngác nhìn nhau, bọn họ chỉ đến phỏng vấn thần y mà không ngờ lại gặp phải loại chuyện này.

Tuy nhiên nếu đã đụng phải, vậy thì tất nhiên là họ phải quản. Về phần những phóng viên Giang Ninh kia, họ vẫn có chút sợ hãi và do dự. Tuy trong lòng cũng biết tình hình nhưng cảm thấy có chút nguy hiểm.

Nhưng những phóng viên bên ngoài thì khác, họ quản mọi việc. Họ không biết Vũ Đào là ai, bọn họ cũng không biết nhà đầu tư Giang Ninh Đại Địa là ai. Nhưng đại biểu hội đồng nhân dân này thì bọn họ lại cảm thấy hứng thú.

"Viện trưởng Tất, phiền ngài dẫn chúng tôi đi gặp những người lao động nhập cư kia đi được chứ." Các phóng viên nói.

Viện trưởng Tất gật đầu: "Được, vậy tôi sẽ dẫn mọi người đi xem một chút."

Lâm Phàm cười, chuyện này giao cho Viện trưởng Tất là được rồi, hắn không cần quản nữa.

Vũ Đào vẫn rất nhàn nhã ngồi trong xe. Tuy rằng tức giận nhưng trong lòng cũng đã ấp ủ biện pháp mới khác rồi.

Khoa nội trú.

Một số công nhân nhập cư nằm trên giường bệnh, vẻ mặt cay đắng. Trong lòng bọn họ oán giận, họ cảm thấy tức giận đối với sự bất công của mình.

Đột nhiên

Cánh cửa mở ra.

Các phóng viên tràn vào.

"Xin hỏi các anh là công nhân nhập cư bị đánh ở công trường phải không?"

Xin thứ lỗi cho các phóng viên hỏi thẳng thắn như vậy. Dù sao thì không hỏi như vậy thì có thể hỏi như thế nào đây.

Những người lao động nhập cư sửng sốt hỏi: "Các anh là ai?"

"Chúng tôi là phóng viên, chúng tôi rất đồng tình đối với những gì các anh gặp phải. Nếu các anh nói ra hết sự tình thì

chúng tôi nguyện ý làm hết sức mình, trợ giúp các anh bảo vệ quyền lợi.”

Những người lao động nhập cư nghe thấy là phóng viên, tâm trạng của họ ngay lập tức phấn chấn lên, sau đó khóc và kể lại.

“Chúng tôi thật thảm mà, ông chủ Vũ Đào vô lương tâm kia một tay che trời, nợ tiền lương của chúng tôi mà không phát. Chúng tôi đi đòi lương còn bị họ đánh. Đã thế lúc chúng tôi đi tố cáo anh ta, một lũ côn đồ đã chặn đường chúng tôi. Bọn họ bắt chúng tôi rồi nhét vào xe tải mang đi, hung hăng đánh chúng tôi một trận.”

“Anh xem lưng tôi đây này, chính là bị bọn họ đánh thành ra như vậy.”

“Chân của tôi cũng bị bọn họ đánh gãy đây này.”

Các công nhân để lộ vết thương trên người, các phóng viên cũng chụp ảnh ghi lại, trên mặt cũng tỏ vẻ phẫn nộ.

Tức giận, thật sự là quá tức giận.

Xã hội dân chủ mà lại còn có loại ác bá này tồn tại, thật sự là quá kỳ lạ.

“Anh phóng viên, chúng tôi muốn tố cáo.”

“Đúng, chúng ta phải tố cáo những lãnh đạo kia, bởi vì bọn họ cấu kết với Vũ Đào. Hơn nữa, chúng tôi còn muốn tố cáo Vũ Đào, ông ta tiến hành hối lộ đấu thầu không minh bạch, tiến hành thao tác ngầm.”

Giờ phút này, các phóng viên trong phòng bệnh đã sắp bùng nổ.

Chương 806: Tiến hành điều tra

Quá khủng bố.

Dưới biểu hiện sinh động của những người lao động nhập cư này, một cái tổ chức lợi ích khổng lồ bỗng dưng lộ diện.

Một phóng viên tò mò hỏi: “Làm thế nào mà anh biết được điều đó?”

Vị công nhân nói: "Đều là Vũ Đào tự mình nói. Ông ta nói, nếu chúng tôi muốn kiện, đó chính là người ngốc nằm mơ. Ví dụ như ông này là người của hắn ta, lại nói ai đó cũng là gì của hắn ta…."

Có phóng viên cảm thấy xấu hổ, chỉ số thông minh của tên ác bá Vũ Đào này hơi không bình thường nha, những chuyện này mà cũng dám nói ra.

Nhưng đây thực sự là tin tức lớn.

Nhìn ánh mắt tràn đầy hy vọng của những người lao động nhập cư, họ cảm giác chính nghĩa trong trái tim mình đã hoàn toàn bùng nổ.

Muốn làm, phải làm một trận lớn, chuyện này bọn họ chắc chắn phải phơi bày.

Đến tận khi trời tối.

Bọn Lâm Phàm thu đồ rời đi.

Nhìn thời gian cũng đã sắp tới cuộc họp với đám bạn cùng lớp.

Chờ cuộc gặp mặt bạn học kết thúc, hắn cũng nên rời khỏi thành phố.

Mà nơi khám bệnh tình nguyện ở Giang Ninh cũng không cách xa chỗ đó lắm.

Ngày hôm sau!

Vũ Đào đang ngủ, không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Bởi vì trong báo chí Giang Ninh vẫn gió êm sóng lặng không có gì.

Nhưng trên khắp mạng internet, từng tin tức lớn xuất hiện.

"Thần y chữa bệnh từ thiện vạch trần ác bá Vũ Đào của Giang Ninh."

"Sốc! Trong một xã hội hòa bình như thế này, vậy mà vẫn còn có những kẻ ác bá như vậy tồn tại"

"Rốt cuộc là ai đang che chở ác bá, để cho chúng tác oai tác quái."

….

Quần chúng nhân dân biết được tin tức quan trọng chủ yếu là qua internet. Những tin tức lớn xuất hiện trên mạng đều sẽ nhấc lên từng trận gió tanh mưa máu.

Hơn nữa gã Vũ Đào này không chỉ là doanh nhân mà còn là đại biểu hội đồng nhân dân trên toàn quốc. Điều này có ý nghĩa rất phi thường, hiện giờ xuất hiện tin tức tiêu cực, nên rõ ràng là rất ghê gớm.

“Mẹ kiếp, thật hay giả thế? Cái này đúng quá đen tối rồi.”

“Nếu đây là tin tức thật, vậy loại người như này mà lại được làm đại biểu cho nhân dân thì đúng là sự tình phía sau quá phức tạp rồi.”

“Đây thật sự chính là ác bá trong ác bá, thần y người ta đã nhìn thấu tất cả từ lâu rồi. Nếu chữa khỏi cho tên này thì hắn ta sẽ còn càng quấy đến mức nào nữa. Hơn nữa, gã này lại còn dám dùng loại biện pháp âm hiểm này để quấy nhiễu bệnh nhân khác chữa bệnh nữa chứ.”

“May mắn ông anh đến gây sự còn có chút lương tâm, đứng ở bên chính nghĩa.”

“Yêu cầu nghiêm tra bàn tay đen ẩn giấu đằng sau.”

“Đã nợ tiền lương của dân công, còn dám làm người ta bị thương nữa, thật sự không coi luật pháp ra gì.”

Weibo.

Trong nháy mắt, tin tức này đã lên hot search, thứ tự thậm chí còn cao hơn so hot search về thần y. Chuyện này là chuyện mà đại đa số quần chúng quan tâm nhất. Ở xã hội hài hòa như thế này, sao lại có thể tồn tại loại người như này được.

Không chỉ có tiền, mà còn có quyền.

Như thế mà còn có thể được chọn làm đại biểu hội đồng nhân dân, nếu sau lưng không có màn đen thì đánh chết bọn họ cũng không tin.

Người phụ trách Weibo chính thức của các cơ quan nhà nước có liên quan cũng đã đăng bài.

“Việc này chúng tôi rất xem trogj. Trong thời gian nhanh nhất, chúng tôi sẽ điều tra rõ ràng để cho quần chúng nhân dân một

lý do chính đáng .”

Dân cư mạng choáng váng.

“Mẹ kiếp, cuối cùng thì ban ngành liên quan cũng đã xuất hiện.”

“Điều tra cho rõ vào, không có gió thì không nổi sóng, có sóng tất có vấn đề. Những người lao động nhập cư này thật sự đang nằm ở bệnh viện kìa, những thứ này cũng phải thông báo ra.”

“Nhất định cũng phải điều tra kỹ lưỡng những người đó nữa.”

“Loại người này mà có thể nắm trong tay chức vị quan trọng, vậy bên trong chắc chắn là có mờ ám rồi.”

Trên mạng, sự kiện lên men rất dữ dội, gây ra rất nhiều sự chú ý. Không ít tài khoản chính thức có tích xanh điều chia sẻ tin tức. Đồng thời một số đại gia có địa vị xã hội rất cao cũng bày tỏ sự quan tâm đến vấn đề này.

Vũ Đào đang ngủ say ở nhà thì đột nhiên nghe thấy chuông điện thoại điên cuồng vang lên.

“Mẹ nó, ai vậy, sáng sớm có bệnh rồi phải không?” Bị đánh thức, tâm tình rất khó chịu, nhận điện thoại: “Alo, ai đấy?”

Đột nhiên!

Toàn bộ trở nên yên tĩnh.

Vào giờ phút này, cơn buồn ngủ của Vũ Đào biến mất trong nháy mắt, thay vào đó là vẻ mặt hoảng sợ.

“Anh nói gì?” Vũ Đào không dám tin nói: “Mấy tên kia muốn làm gì? Không muốn sống nữa phải không? Được rồi, dám tố cáo tôi, tôi muốn cho bọn họ đẹp mặt.”

Tút tút!

Người ở đầu dây bên kia cũng trợn tròn mắt, hét vào điện thoại đã bị cúp máy: “Alo…”

Hắn gọi điện thoại qua lần nữa nhưng máy bận.

Trong bệnh viện.

Lúc này, những người lao động nhập cư không được bảo vệ quyền lợi đang trợn tròn mắt nhìn phóng viên vây quanh phòng bệnh, bọn họ có chút kinh ngạc. Rốt cuộc đã xảy ra

chuyện gì, sao chỉ một buổi tối trôi qua đã có nhiều phóng viên như vậy tới đây. Hơn nữa lúc tới còn mang đồ cho bọn họ, đồng thời muốn giúp bọn họ bảo vệ quyền lợi, thuận tiện còn hỏi thêm chuyện về Vũ Đào.

Lúc này, đám người lao động nhập cư không được bảo vệ quyền lợi cuối cùng cũng nhìn thấy hy vọng, kể ra toàn bộ chuyện bọn họ đã trải qua.

Rầm!

Đột nhiên, cánh cửa phòng bệnh bị đẩy ra.

Chương 807: Lâm lão sư, thật sự xảy ra chuyện lớn rồi

Một đám đàn ông hung hăng hùng hổ xông vào, lập tức giận dữ quát: "Cái đám công nhân mù chúng mày… Nói…"

Xôn xao!

Ánh mắt mọi người trong phòng đều nhìn về phía cửa.

Trong nháy mắt, đám đàn ông hung hăng bỗng ngây người, nhìn quanh trong phòng một lượt rồi yên lặng thu gậy gộc lại nói: "Tìm nhầm chỗ."

"Đừng đi." Bởi vì việc này hơi nghiêm trọng nên người của ban ngành liên quan đã tới lập biên bản cho những người lao động nhập cư này từ lâu. Mà đi cùng họ còn có cảnh sát. Hiện tại lại có người đến trả thù đúng lúc như thế, đây không phải là không để cảnh sát bọn họ vào mắt hay sao?

"Xong đời rồi." Trong lòng đám đàn ông hung hăng cảm thấy bi ai, bọn họ không ngờ lại phát sinh chuyện như vậy.

Tuy nhiên những chuyện này cũng không ảnh hưởng bao nhiêu đối với Lâm Phàm. Nên làm gì thì làm đó, còn về kết quả cuối cùng của Vũ Đào như thế nào, đây không phải là điều Lâm Phàm có thể nghĩ tới. Tuy nhiên nếu như có thể, hắn rất nguyện ý thêm một nắm củi, để cho đốm lửa này cháy mạnh hơn một chút.

Chỉ là sự tình phát triển đến trình độ này thì đã không cần nữa rồi.

Các ban ngành liên quan rất coi trọng nên điều này không chú ý cũng không được. Ảnh hưởng của mạng internet là quá lớn, nếu không xử lý tốt, chắc chắn sẽ xảy ra sự cố.

Còn ai là người cấu kết với Vũ Đào thì bây giờ cũng là người cảm thấy bất an nhất.

Triệu Minh Thanh nhìn bệnh nhân đông nghịt, cảm thán nói: "Lão sư à, bệnh nhân càng ngày càng nhiều rồi, không nghĩ tới trung y sẽ có một ngày vẻ vang như vậy.

Cái này không thể không nói, đúng là quá thần kỳ, rõ ràng là Triệu Minh Thanh từng khám bệnh tình nguyện rồi. Thế nhưng không thể so sánh với lần này được, thật sự là chênh lệch quá lớn.

Cho dù trị liệu miễn phí cho người ta thì cũng không ai tin tưởng, nhiều nhất chỉ có một vài ông cụ, bà cụ đến xem huyết áp miễn phí gì đó, làm sao có thể giống như bây giờ, gần như muốn dừng cũng không được.

Lâm Phàm cảm thấy vui vẻ.

Hắn rất vui khi được nghe những loại chuyện này, đây là việc rất bình thường. Dù sao hắn cũng là thần y nha, nếu như không có bệnh nhân mới thật sự là gặp quỷ.

Lực tuyên truyền càng ngày càng rộng, có thể nói trên mạng gần như đã hoàn toàn lan rộng danh hiệu thần y của hắn.

Thủ đô.

Hiệp hội Trung Y Trung Quốc.

Đám người Chu Thanh Tuyền nhìn hình ảnh trên mạng, trong lúc nhất thời hối hận vô cùng.

"Mọi người nhìn xem, hưng thịnh biết bao nhiêu cơ chứ. Nhiều bệnh nhân xếp hàng khám bệnh thế này là thứ trước kia chúng ta tưởng tượng được sao?" Chu Thanh Tuyền khiếp sợ nói.

Mọi người lắc đầu, bọn họ nào dám tưởng tượng loại tình huống này chứ. Bọn họ là thành viên của Hiệp hội trung y, trước kia cũng có tình huống khám bệnh tình nguyện nhưng chênh lệch với tình hình hiện tại thật sự là quá lớn, thậm chí không có tí nào để mà so sánh.

Chu Thanh Tuyền tiếc nuối nói: “Hối hận, thật sự là quá hối hận, biết thế tôi đã đi khám bệnh cùng bọn họ từ đầu rồi.”

Hiện tại không chỉ có Chu Thanh Tuyền hối hận, phó hội trưởng Hậu Lương và Vương Điền Phong cũng hối hận vô cùng. Loại tình huống khó gặp này, bây giờ gặp được mà bọn họ lại bỏ qua mất.

Nếu ông trời cho bọn họ một cơ hội khác, chắc chắn bọn họ sẽ đi theo.

Học Viện Trung Y Số 1 Thượng Hải.

Diễn đàn đang bùng nổ.

“Sốc thật, nhóm của viện trưởng Triệu quá trâu bò rồi, vụ khám bệnh tình nguyện ở Giang Ninh đang hot hòn họt đó.”

“Đậu phộng, đúng là tôi thật sự bị sốc rồi. Tôi biết hai người kia, là Khâu Kiệt và Trương Đồng Đồng, trên mạng bây giờ cũng gọi họ là người trẻ tuổi kế thừa trung y tốt nhất.”

“Mẹ ơi, biết thế tôi cũng đã báo danh đi, bây giờ hối hận đến nát ruột rồi.”

“Hối hận cũng vô dụng, có năm danh ngạch, cuối cùng chỉ có hai người bọn họ báo danh, căn bản không có ai nguyện ý đi mà.”

“Trung y thật sự lợi hại như vậy à?”

“Những bệnh nhân trên mạng đều để lại tin nhắn, có người là bệnh nặng nhưng dưới sự điều trị của trung y đã khôi phục sức khỏe rồi.”

“Bây giờ tôi lại dao động, rốt cuộc là nên tiếp tục học Trung y hay là học Tây y đây?”

“Tôi cũng vậy, tôi cũng không biết nên lựa chọn như thế nào?”

“Nếu trung y thật sự lợi hại như vậy, đến lúc chúng ta đi học Tây y có thể sẽ hối hận hay không?”

“Mẹ ơi, không nói cái gì khác, chỉ riêng sự lợi hại của Triệu viện trưởng đã làm học viện chúng ta nổi tiếng rồi, gần đây có không ít phóng viên đến học viện phỏng vấn, lãnh đạo các ban ngành cũng đang vội sắp chết.”

Lần khám bệnh tình nguyện này, đã gây ra một số dư luận, mà trên mạng cũng bắt đầu thảo luận và so sánh giữa Trung y và Tây y.

……

Hai ngày sau.

Bọn Lâm Phàm đã chạy hết các bệnh viện lớn ở khu vực Giang Ninh. Trong khoảng thời gian này, chính hắn cũng không biết mình đã xem cho bao nhiêu bệnh nhân. Chỉ cần có bệnh, nhất định hắn sẽ ra tay trị liệu, mà cũng không đụng phải loại người như Vũ Đào nữa.

Nhưng mà có một điều làm Lâm Phàm có chút hưng phấn chính là "Lý thuyết bệnh thương hàn" lại mang đến cho hắn một trăm điểm bách khoa.

Xem ra đây là do bọn người Chu Thanh Tuyền đã tiến hành quảng bá. Nhưng mà có thể chân chính hiểu được 'Lý thuyết bệnh thương hàn' thì lại rất ít. Tuy nhiên cứ từ từ, cuối cùng sẽ có một ngày có chỗ tốt không tưởng tượng được.

Bỗng lúc này Khâu Kiệt hô to: "Lâm lão sư, thật sự xảy ra chuyện lớn rồi."

Chương 808: Đây chính là đại sư

"Có chuyện gì vậy?" Lâm Phàm nghi hoặc hỏi. Hiện tại còn có thể xảy ra chuyện gì chứ? Bọn họ chỉ một mực khám bệnh, không đi đâu cả, chẳng lẽ trời còn có thể sụp xuống sao.

"Anh xem đi." Khâu Kiệt đưa điện thoại di động qua.

Nhưng khi Lâm Phàm nhìn thấy tin tức, sắc mặt cũng sửng sốt, có chút kinh ngạc: "Không thể nào."

Vẻ mặt Khâu Kiệt còn có chút không dám tin, cậu ta không nghĩ tới sự tình lại biến thành như vậy: "Là thật đấy."

Lâm Phàm nhìn kỹ, đây thật đúng là xảy ra việc lớn. Vũ Đào xong đời, hơn nữa còn không chỉ là một mình Vũ Đào xong đời, phía sau liên lụy đến không ít người. Hơn nữa những người này còn không phải người bình thường.

Vũ Đào tham gia bầu cử, tiến hành hối lộ. Mà trong số những người tham gia tranh cử cùng Vũ Đào, có mấy chục người nhận tiền kéo phiếu, liên quan đến số tiền đạt tới 100 vạn tệ. Đồng thời trong số các đại biểu Giang Ninh, có hơn ba trăm người nhận tiền. Hơn nữa số liệu này còn đang không ngừng tăng lên, nhất là những người có liên quan, hắn cũng có chút sợ hãi.

Ác như vậy sao?

Nhưng mà hình như chuyện này cũng chẳng có bao nhiêu quan hệ với hắn thì phải.

“Tiểu Kiệt, cậu nói chắc là chuyện này không liên quan gì đến tôi đấy chứ?” Lâm Phàm hỏi.

Khâu Kiệt ngơ người nhìn Lâm Phàm, việc này sao có thể không có quan hệ với anh chứ? Tuy nhiên nhìn ánh mắt của Lâm lão sư, cậu ta đành gật đầu nói: “Vâng, không có một chút quan hệ nào với Lâm lão sư hết.”

Lâm Phàm nở nụ cười: “Tôi đã nói rồi, làm sao có thể có quan hệ với tôi chứ. Không xem những thứ này nữa, tiếp tục khám bệnh.”

Trong lòng Khâu Kiệt bất đắc dĩ, cũng có chút hoảng sợ. Tuy rằng chuyện này chính xác là không có bao nhiêu quan hệ với Lâm lão sư nhưng trong đó vẫn có một chút quan hệ nhỏ. Hơn nữa còn là ngòi nổ rất quan trọng nhưng mà Lâm lão sư không muốn nhắc tới, vậy thì không đề cập tới nữa.

Chẳng qua nghĩ đến Vũ Đào kia, cậu ta lại cảm thấy có chút đáng thương.

Nhất định phải uy hiếp Lâm lão sư của chúng tôi làm gì cơ chứ? Nhìn xem, thế này coi như đi bán muối luôn rồi. Hơn nữa còn liên lụy nhiều người như vậy, nếu ngay từ đầu thái độ tốt hơn một chút thì đáng nhẽ sẽ không có nhiều chuyện như vậy.

Cái này gọi là gì nhỉ?

Trời gây nghiệt vẫn có thể làm, tự gây nghiệt không thể sống.

Chuyện này có ảnh hưởng vô cùng ác liệt, trên mạng dấy lên sóng to gió lớn. Tất cả mọi người đều không nghĩ tới sự tình

lại biến thành như vậy. Khi đọc thông báo của chính phủ, bọn họ cũng đều sợ đến choáng váng.

Cũng bởi vì một chuyện nhỏ mà dẫn đến một chuyện lớn, khiến Giang Ninh hoàn toàn nổi tiếng trên mạng.

Mà giờ khắc này, những người có địa vị ở Giang Ninh đều đang cảm thấy bất an, sợ bản thân mình bị moi ra vấn đề gì đó.

Huống hồ chuyện này chưa kết thúc, vẫn còn đang điều tra những người liên quan.

5 giờ.

Thu dọn sạp hàng trở về.

Khách sạn.

Triệu Minh Thanh hỏi: "Lão sư, tối nay ngài có việc gì không?"

Lâm Phàm gật đầu: "Ừm, có họp lớp, hơn nữa còn có sinh nhật của một vị giáo viên đại học, tôi nhất định phải tham gia. À, đúng rồi, tôi còn chưa chuẩn bị quà, phải đi chuẩn bị một chút mới được. Mọi người nghỉ ngơi sớm một chút, tôi đi ra ngoài trước, ngày mai sẽ đi thành phố khác."

Hôm nay chính là điểm dừng chân cuối cùng ở Giang Ninh. Sau khi tham gia họp lớp, bọn họ cũng sẽ rời đi.

Tuy nhiên nhớ lại những người bạn học đại học kia, đã một đoạn thời gian không gặp nên cũng có hơi nhớ bọn họ.

Bình thường đều để các cậu chê cười tôi, lần này khẳng định sẽ làm cho các cậu bị sốc.

Triệu Minh Thanh nhìn lão sư đóng cửa, sau đó vừa định nói cái gì thì thấy lão sư đã rời đi rồi, ông ta rất muốn nói với lão sư một câu: "Chú ý an toàn."

Nhưng không có cơ hội này.

Lúc này, Lâm Phàm đã đi tới cửa hàng bán dụng cụ vẽ tranh, mượn luôn địa điểm của ông chủ người ta vẽ một bộ tác phẩm. Sinh nhật cô Hạ, nếu không chuẩn bị quà tặng, vậy thật sự là không đúng.

Mua những món quà có giá trị thì quá thô tục, nghĩ đi nghĩ lại thì vẫn là vẽ một bức tranh tốt hơn, không chỉ tiết kiệm tiền mà còn tiết kiệm năng lượng.

Ông chủ tiệm nào biết người trẻ tuổi trước mắt này là loại tồn tại mà các đại sư hiệp hội Quốc Họa đều phải sùng bái. Ngay từ đầu ông ta còn cười, khi nhìn đến cuối cùng vẻ mặt trở nên mơ màng, giống như vừa gặp phải quỷ vậy.

"Phú quý bình an đồ" hoàn toàn hiện ra dưới kỹ thuật vẽ cao siêu của Lâm Phàm.

Mà trong đó hình vẽ chính là phong cách tranh hoa điểu, hoa mẫu đơn ngụ ý gặp may mắn.

Về phần thọ đào gì đó, vậy vẫn là quên đi. Cô Hạ còn trẻ, cũng chỉ hơn bốn mươi tuổi, hơn nữa còn là nữ, anh tặng thọ đào là muốn người ta cười chết đúng không. Hơn nữa qua sinh nhật, treo trên tường cũng không quá phù hợp, khẳng định sẽ kém hơn so với những thứ khác một bậc.

Khi Lâm Phàm rời khỏi cửa hàng tranh, ông chủ đứng ở cửa mang theo vẻ mặt kinh ngạc nói: "Đây chính là đại sư…"

Tuy rằng ông ta là ông chủ cửa hàng tranh nhưng vẫn rất có nghiên cứu về Quốc họa, vẽ có tốt hay không liếc mắt một cái là có thể nhìn ra. Sau đó ông ta nhìn về phía bàn vẽ không một bóng người kia cảm thấy có chút hối hận, sớm biết thế này ông ta đã yêu cầu một bức, đáng tiếc hiện tại đã muộn rồi.

Chương 809: Gặp lại bạn học

Bữa tiệc bắt đầu.

Mọi người cũng đã lâu không gặp, tự nhiên có rất nhiều chuyện muốn nói.

Bọn họ tốt nghiệp ra trường. Có người sau khi tốt nghiệp về nhà nối nghiệp cha. Có người lại đến một số công ty khác làm việc. Đề tài cũng từ trò chơi trước kia chuyển sang công việc.

Cô Hạ đứng dậy nói: "Các bạn cùng lớp, các em trò chuyện trước, bên cạnh còn có một bàn nữa cô phải đi một chút."

Mọi người nói: “Cô đi đi, bọn em tự nói chuyện với nhau là được ạ, cô có việc thì cứ bận trước đi.”

Cô Hạ rời khỏi phòng.

Vương Chân: “Bên cạnh hình như là chồng cô Hạ đang ăn cơm cùng lãnh đạo trường.”

Lâm Phàm nói: “Chúng ta nói chuyện với nhau là được. Đúng rồi Vương Chân, tối nay cậu trốn tăng ca, nếu bị ông chủ phát hiện thì có phải sẽ cho cậu đi giày nhỏ hay không?”

Vương Chân uống mấy chén rượu xuống bụng, phản bác nói: “Ông ta dám sao? Nếu ông ta dám cho tôi đi giày nhỏ, tôi sẽ nói với vợ ông ấy việc ông ta đến Đại Bảo Kiếm.”

“Ha ha.” Mọi người đều nở nụ cười.

“Lâm Phàm, cậu bán bánh ở Thượng Hải thế nào?” Vương Chân hỏi.

Các bạn học khác cũng nhìn về phía Lâm Phàm, bọn họ cũng rất tò mò. Nhất là khi phát hiện Lâm Phàm rất nổi tiếng trên Weibo, bọn họ đều sợ ngây người giống như nhìn thấy quỷ, biến hóa này cũng quá lớn rồi.

Lâm Phàm cười nói: “Nói đến đây, đúng là mình đã chuẩn bị cho các cậu thưởng thức. Hôm nay mình sẽ cho các cậu xem cái gì gọi là mỹ vị nhân gian, để cho toàn bộ các cậu biết đoạn thời gian trước, các cậu vô tri đến cỡ nào.”

Giờ phút này, mọi người đều không ngừng ồn ào.

Trần Tường liếc mắt nhìn: “Còn vô tri nữa chứ? Tôi thề sẽ không ăn.”

Hai người có một lần thiếu chút nữa đã thật sự liều mạng ở trường học. Hôm nay gặp lại nhau cũng không có gì xấu hổ. E rằng sau khi ra ngoài, trải qua sự tẩy rửa của xã hội, nghĩ lại còn cảm thấy chuyện xảy ra thời còn đi học đáng nhớ biết bao.

“Các cậu chờ tôi một chút, bây giờ tôi đi một lát, chỉ lát nữa là trở về. Tổng cộng có mười ba người, mình bảo đảm các cậu ăn xong sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ.” Nói xong lời này, Lâm Phàm lập tức đi ra ngoài.

Trong phòng, mọi người tiếp tục cười nói.

“Trần Tường, tôi thấy sao anh lại không muốn giải tỏa hiềm khích trước đây với Lâm Phàm vậy.”

Trần Tường uống nửa ly rượu trắng xuống bụng: “Các cậu thấy được sao. Trước kia chúng tôi suýt chút nữa phải đến cả bệnh viện, xóa tan hiềm khích là không thể nào rồi.”

“Mình thấy cũng không nhất định. Chẳng qua chỉ là chuyện trước kia, cũng không cần để ở trong lòng. Hôm nay là sinh nhật cô Hạ nên chúng ta mới tụ tập cùng một chỗ. Hơn nữa các cậu xem, tổng cộng có bao nhiêu người tới đâu, có một nửa lớp là không có thời gian. Theo tôi thấy, sau này chúng ta muốn tụ hội cũng khó khăn, từ nay về sau trời nam đất bắc, qua lần này cũng không biết khi nào.” Một người bạn cùng lớp than thở.

Mọi người đều im lặng không nói, thật sự đúng là như thế. Trước kia ở trường cho dù nhìn ai không vừa mắt nhưng qua thật lâu mới gặp mặt một lần, cảm giác này cũng không giống nữa. Chuyện trước kia, cứ nhường qua đi.

Không bao lâu sau, Lâm Phàm cầm đĩa trở về, hắn không ngờ khách sạn này lại thật sự có thể làm bánh.

Dù sao mặc kệ là chỗ nào, chỉ cần có nguyên liệu là có thể làm ra bánh kếp tuyệt thế mỹ vị này.

Lâm Phàm mỉm cười tiến vào: “Đến xem, đây là bánh kếp mình làm cho các cậu. Nhưng mà các cậu phải chú ý, sau khi ăn xong, sau này muốn ăn nữa cũng không phải dễ dàng như vậy nữa đâu nha.”

“Dừng! Cậu nói cứ như là thật vậy? Còn có thể làm cho người ta ăn nghiện nữa cơ à.”

Trần Tường khinh thường nói: “Không phải chỉ có một cái bánh kếp thôi sao, còn có thể là thứ tốt gì không mua được? Ở chỗ tôi, tám đồng một cái.”

Lâm Phàm đặt bánh xuống, sau đó cười nói: “Tám đồng một cái cũng được, mặc kệ bao nhiêu tiền cũng được, cậu dám ăn một miếng không?”

Trần Tường nhìn Lâm Phàm: “Tôi không thể ăn được.”

Lâm Phàm cũng không vội: “Có bản lĩnh cậu ăn một miếng rồi buông xuống, nếu cậu có thể buông xuống, tôi gọi cậu là anh trai.”

Mọi người ồn ào.

“Trần Tường, cậu cứ ăn một miếng sau đó buông xuống, bảo Lâm Phàm gọi là anh trai đi.”

“Đúng vậy, nếu là mình, nhất định mình sẽ ăn một miếng.”

“Đúng rồi, sợ gì chứ, không phải chỉ ăn một miếng thôi sao, có gì to tát đâu.”

Trần Tường nhìn mọi người rồi nói: “Được, tôi sẽ ăn một miếng, tiếng anh trai này, nhất định cậu phải gọi rồi.”

Trần Tường cầm lấy một phần bánh kếp từ trên đĩa: “Nhìn kỹ vào, tôi nói cho cậu biết, mặc kệ mùi vị gì thì tôi cam đoan sẽ cắn một miếng rồi buông xuống.”

Lâm Phàm rất tự tin gật đầu: “Tới đi.”

Nếu ăn một miếng còn có thể buông xuống thì ý chí này, hắn cũng phục.

…..

Trần Tường cầm bánh kếp lên, không nhịn được mà ngửi một chút.

Nhưng chỉ vừa ngửi như thế, sắc mặt cậu ta đột nhiên thay đổi, trong đôi mắt lấp lóe sự kinh ngạc, sau đó vẻ mặt có chút biến hóa nhìn về phía Lâm Phàm.

Sao có thể như thế?

Lâm Phàm tự tin cười, hắn ra hiệu cho Trần Tường có thể thưởng thức.

Đừng nói một ngụm, cho dù là mười ngụm cũng tuyệt đối không thể dừng lại được.

Mọi người nhìn vẻ mặt của Trần Tường cũng cảm thấy có chút thú vị, có điều mùi thơm này là sao vậy nhỉ, chóp mũi ngửi rồi lại ngửi, mùi vị này có gì đó là lạ.

Hình như cũng quá thơm rồi đó.

“Cậu thua chắc rồi.” Cổ họng Trần Tường khẽ động, vị giác ở nơi nào đó dường như bị mùi thơm này lôi cuốn, cảm giác rất khó hiểu.

Chương 810: Cậu thua chắc

Lâm Phàm mở điện thoại di động ra, nhìn tin nhắn trong nhóm.

“Chúc mừng sinh nhật cô Hạ.”

“Chúc cô Hạ năm nào cũng có hôm nay, tháng nào cũng có ngày này.”

“Bao lì xì đây, mọi người nhanh đến khách sạn đi.”

“Đúng vậy, @Lâm Phàm @Người có tiền @Vương Chân, chỉ còn lại mấy người các cậu thôi, sao vẫn còn chưa tới hả.”

Lâm Phàm trả lời: “Đang trên đường, sẽ đến ngay.”

Người có tiền: “Kẹt xe, sắp đến.”

Vương Chân: “Đang bị ép tăng ca, tôi phải trốn đi đó, đến ngay đây.”

“Ôi chao, bây giờ Lâm Phàm thật sự là khó lường đó nha, cái này đúng là hù chết bọn mình rồi.”

“Anh Phàm không giống bình thường, ở trên mạng thật trâu bò.”

Người có tiền: “Nổi tiếng thì như thế nào, cũng không thể cưỡi lên đầu chúng ta được.”

Người có tiền này là bạn học thời đại học của Lâm Phàm, lúc hai người học đại học cũng từng có mâu thuẫn, cãi nhau nhiều lần. Bình thường anh ta cũng thích mỉa mai hắn, không ngờ tốt nghiệp đến bây giờ anh ta vẫn còn thích mỉa mai mình ở wechat, điều này làm cho Lâm Phàm không thể nhịn được.

“Trần Tường, tối nay tôi sẽ dùng bánh kếp để bịt miệng cậu lại, để cậu biết sự lợi hại của tôi.” Lâm Phàm trả lời.

Người có tiền: “Tôi không thể ăn được bánh kếp của cậu đâu, nếu tôi ăn một miếng, tôi sẽ sủa tiếng chó.”

“Lợi hại đấy, anh trai tôi. “

“Lâm Phàm, tối nay dù như thế nào cậu cũng phải để Trần Tường ăn bánh kếp của tôi, chúng ta phải ngồi xem anh Tường sủa tiếng chó.”

Người có tiền: “Cút đi, tất cả các cậu muốn lật trời rồi phải không?”

Cô Hạ: “Hai người cãi nhau cái gì vậy? Khi nào thì các cậu đến?”

Người có tiền: “Chúc mừng sinh nhật cô Hạ, em sẽ đến ngay lập tức.” Lâm Phàm: “Cô Hạ, em cũng sắp tới, nhiều nhất là hai mươi phút nữa.”

Cô Hạ: “Đến sớm một chút, chờ các cậu.”

Tuy rằng trường học này hơi tệ nhưng giáo viên chủ nhiệm đối với bọn họ vẫn rất tốt, thường xuyên cùng bọn họ tụ tập một chỗ. Bởi vậy sinh nhật cô Hạ, một bộ phận nhỏ sinh viên đều tích cực tham gia.

Tất nhiên, cũng có những người không tham gia.

Về phần những người này, cũng không cần quan tâm. Sau khi tốt nghiệp, cũng chưa bao giờ thấy bọn họ sủi bọt trong nhóm.

Trước cửa khách sạn.

Lâm Phàm từ trong xe taxi đi xuống, liếc mắt một cái đã nhìn thấy các bạn học đang đứng ở cửa, sau đó gọi to: “Vương Chân.”

Một người trẻ tuổi ở cửa nhìn chung quanh, khi nghe thấy có người gọi mình thì nhìn lại, nhất thời lộ ra nụ cười. Sau đó anh ta đi tới bên cạnh Lâm Phàm, đánh giá hắn từ trên xuống dưới: “Không nhìn ra cậu trâu bò vậy nha, không ngờ cậu bán bánh kếp mà lại nổi tiếng thật.”

“Ha ha, lúc ấy ai nói bán bánh kếp không tốt.” Lâm Phàm cười nói.

Vương Chân lắc đầu: “Mình không có ý đó chỉ là cảm giác không tốt mà thôi. Nhưng làm sao có thể nghĩ đến cậu lại thật sự làm nên thành tựu như vậy. Nhanh lên đi, chỉ thiếu một mình cậu thôi.”

Lâm Phàm hỏi: “Trần Tường đến rồi à?”

Người ta đến sớm hơn cậu mười phút. Mình ở đây chờ cậu, nể mặt mình lát nữa cậu làm cho mình một cái bánh kếp ăn thử một lần nha. Xem có phải thật sự ngon như vậy hay không.” Vương Chân cười nói.

“Không thành vấn đề.” Lâm Phàm đáp ứng, chỉ là vài chuyện nhỏ mà thôi, khẳng định không thành vấn đề.

Tuy nhiên Lâm Phàm hơi có chút nghi hoặc là sao bọn họ không hỏi mình có phải là thần y hay không? Chẳng lẽ bọn họ còn chưa biết gì hay sao?

Chuyện này thật đúng là bị Lâm Phàm nói đúng, bọn họ thật sự không biết.

Dù sao xưng hô trên mạng vẫn luôn là thần y. Nếu như không chú ý thì đúng là có thể không biết.

Rất nhanh bọn họ đã đến phòng.

Trong khoảnh khắc Lâm Phàm bước vào, vô số ánh mắt đều tập trung vào hắn, đây gọi là vạn người chú ý đó nha.

Lâm Phàm khiêm tốn khoát tay: “Chào các bạn cùng lớp nha.”

“Ai nha, người nổi tiếng tới rồi.”

“Hoàng tử bánh kếp giá đáo, mọi người vỗ tay hoan nghênh.”

“Rắm thối.” Trần Tường liếc mắt một cái, không muốn để ý tới Lâm Phàm chút nào. Nhưng trong lòng anh ta cũng thật sự rất tò mò, bánh kếp này của hắn thật sự nổi tiếng như thế sao.

Bọn hắn cũng không chú ý đến Lâm Phàm nhiều, thế nhưng lại có bạn học này gửi liên kết vào nhóm nói Lâm Phàm rất hot trên Weibo. Nhìn qua, thằng nhóc này không chỉ biết bói toán mà còn bán bánh, hơn nữa còn thật sự bán đến mức rất nổi tiếng. Điều này làm cho tất cả mọi người đều không ngờ, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Cô Hạ, chúc mừng sinh nhật, đây là quà tặng cô.” Lâm Phàm cười nói.

Cô Hạ nhận lấy quà, trên mặt nở nụ cười: “Tiểu Phàm đến là được rồi, còn tặng quà gì nữa. Ồ! Đây là tranh chữ sao?”

Lâm Phàm gật đầu: “Vâng, là em vẽ đấy, chút tâm ý. Nhưng cô Hạ phải bảo tồn thật tốt đó nha.”

Tuy rằng hắn không hoạt động nhiều trong giới Quốc hoạ nhưng chỉ dựa vào tác phẩm này cũng là vô giá trên thị trường rồi. Nếu như hắn lại phấn đấu một phen, nói không chừng sau này chính là có tiền cũng không mua được.”

Trần Tường liếc mắt một cái: “Cậu lại còn biết vẽ tranh sao, đừng nói là vẽ một bức tranh của một đứa trẻ ba tuổi đó nha.”

Lâm Phàm nhìn Trần Tường: “Cậu cũng đừng xem thường tôi, lần trước ai nói muốn tự bỏ tiền túi mua hai ngày làm bánh của tôi? Bây giờ bánh kếp của tôi trên thị trường là có tiền không mua được, nếu mua hai ngày, sợ là cậu sẽ bị phá sản mất thôi..”

Cô Hạ cười: “Được rồi, được rồi. Các cậu đừng đấu võ mồm nữa. Nhất định cô sẽ bảo quản thật tốt, về sau sẽ treo ở trong thư phòng.”

Lâm Phàm cười nói: “Có thể treo ở trong thư phòng của cô, đó là vinh hạnh của em.”

Chương 811: Có muốn ăn nữa không?

Cắn vào một miếng.

Trần Tường vốn muốn thả chiếc bánh kếp xuống, nhưng bỗng nhiên trong lúc đó đầu lưỡi của cậu ta như mọc ra cánh tay gắt gao nắm chặt chiếc bánh kếp lại, không để cho cậu ta thả xuống.

Oành!

Giờ phút này, Trần Tường cảm giác trong đầu của mình như muốn nổ tung, từng ánh kim quang trong đầu như dòng nước chảy xuôi, một loại hương vị chưa từng nếm qua nhảy nhót trên đầu lưỡi.

Loại cảm giác này…

Này…

Vô cùng sốc!

Trần Tường nhắm chặt hai mắt sững sờ ở nơi đó, cảm giác trong lòng cậu ta như chứa đựng toàn bộ thế giới.

“A…”

Một tiếng kêu khoa trương từ trong miệng của Trần Tường thốt ra, cùng lúc đó biểu tình trên mặt cũng biến hoá.

“Tôi cảm giác bản thân mình giữa bộn bề công việc, cảm nhận được một loại cảm giác thong thả.” Trần Tường lẩm bẩm.

Vẻ mặt bạn học xung quanh đều hoang mang, không thể tin nổi nhìn Trần Tường, chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Nhất là khi Trần Tường thốt ra tiếng kêu kia, làm cho bọn họ lộ ra vẻ mặt không dám tin, giống như gặp phải quỷ.

Trong lòng không thể không kêu gào.

Có cần làm quá như thế không hả.

Lâm Phàm tự tin nhìn cậu ta, sau đó giật lấy chiếc bánh kếp mà Trần Tường đang cầm trên tay.

Bất thình lình!

Trần Tường tỉnh táo lại, dường như cậu ta phát hiện mình đã bị mất thứ gì đó rất quan trọng.

“Đưa bánh kếp lại cho tôi.” Trần Tường gấp gáp nói, trong mắt toát ra khát vọng chưa bao giờ có.

Lâm Phàm cười nói: “Không phải chỉ ăn một ngụm thôi à.”

Xung quanh bạn học đã sớm trợn tròn mắt, tình huống này có chút sai sai nha.

“Anh trai, tôi sai rồi, cậu đưa bánh kếp lại cho tôi đi.” Trần Tường nói.

Ồn ào xôn xao!

Tất cả mọi người choáng váng, thế này thì quá lắm rồi, hai người này sẽ không thông đồng trước đó đấy chứ. Hôm nay cố tình tới đùa giỡn với bọn họ phải không, chứ nếu không thì với tính cách của Trần Tường làm sao có vẻ mặt này được.

“Nhịn không được sao?” Lâm Phàm cười hỏi.

Sâu trong nội tâm của Trần Tường rất muốn nói là tôi sẽ không ăn cái thứ hai đâu, nhưng hành động của cậu ta lại bán đứng cậu ta. Cậu ta cảm thấy miếng bánh kếp này là món ăn mỹ vị nhất trong cuộc đời này mà cậu ta từng nếm qua, thật sự làm cậu ta không thể chịu đựng nổi.

“Ừ.” Trần Tường nặng nề gật đầu, cậu ta thật sự nhịn không được, chiếc bánh kếp này thật sự là quá ngon, ngon đến mức cậu ta không cách nào dùng lời nói để có thể hình dung được.

“Trần Tường, rốt cuộc mùi vị thế nào vậy.”

“Hai người không phải thông đồng với nhau trước rồi đấy chứ.”

Các bạn học tò mò hỏi, cảm giác này thật sự quá vi diệu, cho dù là tận mắt chứng kiến cũng không thể tin nổi đó.

“Tôi cũng không tin.”

Một người trong đó cầm lấy một phần bánh kếp, hắn ta ngược lại rất muốn xem chiếc bánh kếp này đến cùng có gì khác biệt. Thế nhưng khi cắn xuống một cái, nét mặt của cậu ta lại giống y như đúc Trần Tường.

Trong đầu cậu ta có một cảm xúc ngon lành tuyệt vời chưa từng có, giống như dòng nước chảy xuôi trong lòng, khiến cho người khác không thể nhịn được nữa.

“Con mẹ nó, thiệt hay giả vậy, cả đám giống như là bị ma nhập thế.”

“Tôi không tin, tôi cũng muốn thử xem thế nào.”

Đám người giơ tay lên lấy bánh cũng đều cắn nhẹ một cái, bọn họ cũng rất muốn biết chiếc bánh kếp này có gì mà đặc biệt dữ vậy.

Thế nhưng sau khi cắn xong một ngụm.

Không gian bây giờ đột ngột yên tĩnh lại, nhưng thỉnh thoảng còn có thể nghe được từng tiếng kêu rên vang lên.

“A!”

“A!”

…

Nhân viên phục vụ ngoài cửa nghe thấy âm thanh này, sắc mặt biến đổi, mấy người bên trong không phải là đang ấy ấy đấy chứ…

Nghĩ như vậy làm cho mặt của nhân viên phục vụ đỏ lên, cậu ta lén lút liếc nhìn nhưng khi thấy Lâm Phàm đứng ở nơi đó thì có chút nghi ngờ mà mở điện thoại lên, vừa nhìn đã xác định xong, rồi sau đó mới nhanh chóng rời đi.

Lâm Phàm đứng tại chỗ, khóe miệng hơi hơi run rẩy, mặc dù bánh kếp hắn làm ăn rất ngon. Thế nhưng cũng không cần thiết phải làm lố đến mức như vậy chứ.

“Ăn ngon.”

“Đúng là mỹ vị nhân gian.”

“Mẹ của con ơi, tự dưng con muốn khóc.”

Lâm Phàm không vội mà cứ ở đó chờ đợi, qua rất lâu sau, bánh kếp trên bàn đã bị càn quét không còn một mống. Tất cả mọi người mới chuyển ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm.

“Các người nhìn tôi như thế làm gì?” Vai Lâm Phàm chợt run lên, rất tùy ý mà cười nói.

Bỗng nhiên, đám người trăm miệng một lời: “Anh Lâm, có thể làm thêm một phần nữa được không?”

Lâm Phàm cười: “Nói cho tôi biết, ăn ngon không hả?”

“Ăn ngon.”

Lâm Phàm nói: “Có muốn ăn nữa?”

“Muốn.”

Lâm Phàm tiếc nuối nói: “Vậy thật ngại quá đi, đã hết rồi, mỗi người một phần. Tôi là muốn mọi người nhớ kỹ ngày hôm nay, bây giờ đã biết bánh kếp lợi hại rồi chứ gì.”

Đám người khóc không ra nước mắt: “Anh trai à, nể mặt chúng ta là bạn học chung với nhau, lại thêm một phần nữa đi mà.”

“ha ha.” Lâm Phàm cười lớn, tràn đầy cảm giác thành tựu, hắn đã chờ có một ngày như thế này đây.

…

Phòng sát vách.

Hai vợ chồng lão sư Hạ thết đãi ban lãnh đạo trường, theo sau đứng dậy kính rượu: "Cám ơn các lãnh đạo đã chăm sóc chúng tôi trong khoảng thời gian này, hai vợ chồng chúng tôi xin kính một ly trước."

Lãnh đạo trường học: "Đâu nào, lão sư Hạ và lão sư Thẩm đều là người tận tụy, đã vì trường chúng ta bồi dưỡng ra không ít nhân tài, chúng tôi hẳn phải nên cảm ơn mới đúng! Mọi người cùng nhau đến, cứ tùy tiện là được, đêm nay chủ yếu vui vẻ thôi, không nhất định phải uống say nhé."

"Đúng, đúng." Những người khác hùa theo.

Đột nhiên cửa bị đẩy ra.

Chương 812: Cô Hạ gặp chuyện

"Thẩm Hồng, có tiền ăn cơm mà không có tiền trả nợ đúng không?" Lúc này, vài tên đàn ông vạm vỡ đi vào.

Chồng của lão sư Hạ chính là Thẩm Hồng, khi nhìn thấy người tới thì sắc mặt bỗng nhiên thay đổi, sau đó nói: "Các người muốn làm gì? Tôi thiếu tiền các người thì tôi sẽ trả lại, hôm nay là sinh nhật của vợ tôi, tôi hy vọng các người đừng quấy rầy chúng tôi."

Đoạn thời gian trước Thẩm Hồng bị người ta lôi kéo vào một nhóm cờ bạc, chỉ trong thời gian ngắn không thể tự kiềm chế mà đắm chìm trong đó rồi bị thua một số tiền lớn. Thế nhưng sau khi tỉnh ngộ thì tiền này đã thua mất rồi nên chỉ có thể tự nhận bản thân bị xúi quẩy, từ nay về sau sẽ không đánh bạc nữa mà từ từ trả lại tiền.

Mà lúc lão sư Hạ biết được việc này, ban đầu cũng rất tức giận nhưng ngẫm lại thôi thì kệ vậy, bà ta cũng đã nói chuyện này cho lãnh đạo học viện. Đồng thời dự chi tiền lương một năm để trả một phần tiền nợ trước.

Lãnh đạo trường cau mày: "Các người muốn làm gì? Lão sư Thẩm nợ tiền thì ông ấy sẽ trả, bây giờ mời các người ra ngoài."

“Bà mẹ nó mày là cái thứ gì, ngồi xuống cho tao.” Gã đàn ông uống rượu nên cũng có chút men say. Gã cũng ở đây ăn cơm, trong lúc vô tình nhìn thấy Thẩm Hồng, hơi rượu xông lên nên mang theo người đến đây đòi tiền, không hối thúc đúng là không được mà.

Lãnh đạo trường tức đến mức đỏ bừng cả mặt nhưng đối diện với mấy tên du côn này thật đúng là không có cách nào.

Thẩm Hồng đi lên: “Tiền tôi sẽ trả, dáng vẻ này của các người là muốn làm gì?”

“Tao mặc kệ, đêm nay mày nhất định phải trả hết tiền cho tao, nếu không thì tao sẽ cho bọn mày biết tay.” Gã đàn ông lớn tiếng hét lên.

Lão sư Hạ đi tới: “Chồng của tôi bị các người kéo vào nhóm cờ bạc, bị thua tiền thì chúng tôi cũng đã chịu, nên trả tiền thì chúng tôi cũng sẽ trả, các người có thể nói lý lẽ một chút được không.”

Gã đàn ông say khướt tiến lên, khóe miệng hiện lên tươi cười, bàn tay to vỗ vỗ bờ vai của lão sư Hạ: “Mặc dù tuổi tác hơi lớn nhưng vẫn còn rất quyến rũ đó nha…”

Thẩm Hồng đi lên, một phen mở ra tay của gã đàn ông đó: “Xin các người tôn trọng một chút.”

Gã đàn ông ác liệt nói: “Tôn trọng? Muốn tôn trọng thì đem tiền trả hết cho tao.”

…

Khu vực làm việc trong khách sạn.

Một người phụ nữ tóc ngắn, gương mặt tuấn tú đường nét mềm mại đang ôm một cô gái khe khẽ nói chuyện, mà lúc này lại vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi.”

Người hầu khách sạn đi vào liếc mắt nhìn người ngồi nơi đó, sau đó cúi đầu: “Anh Cường, hình như tôi vừa mới thấy thần y ở khách sạn của chúng ta.”

Anh Cường là người quản lý nơi này, chỉ là dáng dấp rõ ràng rất xinh đẹp nhưng vẫn cứ luôn tự cho mình là đàn ông con

trai, hơn nữa bên cạnh chưa bao giờ thiếu phụ nữ.

Toàn bộ người của khách sạn đều rất sợ anh Cường này.

Có điều tất cả mọi người đều cảm thấy rất tò mò đối với biệt danh ‘Anh Cường’ không biết tại sao lại gọi bằng cái tên này, đồng thời cũng không biết tên thật của ông chủ gọi là gì.

Có đôi khi bọn họ cũng sẽ nghĩ, một người phụ nữ xinh đẹp như vậy biến thành như thế này thì cũng thật đáng tiếc. Thế nhưng như vậy cũng tốt, đỡ cho cải trắng tốt lại bị heo ủi.

Có điều cây cải trắng tốt khác cũng bị ông chủ cải trắng này của bọn họ ủi, thật là làm cho người ta không biết phải nói thế nào cho đúng.

Lúc này, anh Cường vừa nghe được hai chữ ‘thần y’, vẻ mặt bỗng dưng biến đổi: “Thật à?”

“Vâng, ở phòng 605, lúc tôi đưa đồ ăn lên thì nhìn thấy, chưa kể tôi còn cẩn thận lên mạng đối chiếu lại một lần, nên tuyệt đối sẽ không sai đâu.” Người phục vụ nói.

Anh Cường buông cô gái bên cạnh ra rồi đứng dậy đi ra ngoài, nét mặt hơi có vẻ kích động, giống như không thể chờ đợi được nữa.

Hôm nay cô ta cũng vừa mới biết thần y là có thật nhưng khi muốn đi tìm thần y thì lại phát hiện thần y không ở nơi đó. Hơn nữa cũng không biết thần y ở nơi nào.

Không ngờ lại đụng mặt ở khách sạn của chính mình, đúng thật là may mắn rồi.

Trong phòng.

Mọi người chăm chú nhìn Lâm Phàm, đó là ánh mắt của sự khao khát, thế nhưng hắn lại xem như không thấy làm cho các bạn học rất thương tâm. Bánh kếp ăn quá ngon mà chỉ vẻn vẹn có một cái, ngay cả nhét kẽ răng còn không đủ nữa là, chất lượng thức ăn trên bàn cơm cũng không tệ khiến cho người ta rất có cảm giác thèm ăn. Thế nhưng sau khi nếm qua bánh kếp rồi thì bọn họ không còn tâm trạng ăn uống nữa.

Trần Tường trở về chỗ ngồi, ánh mắt cậu ta nhìn Lâm Phàm cũng dần dần nảy sinh biến hóa.

Nhà ở gần hồ hưởng trước ánh trăng, thân là bạn cùng lớp mà chỉ có được một phần bánh kếp, chắc chắn sẽ không thể khiến cho bọn họ dời đi ý nghĩ rồi.

Lâm Phàm hơi ngạc nhiên hỏi: "Cô Hạ qua bên kia có hơi lâu thì phải."

"Đúng vậy thật, để tôi đi xem thế nào." Vương Chân đứng dậy, sau đó cười nói: "Các cậu cố thêm chút nữa đi, có được ăn bánh kếp hay không là dựa vào các cậu đấy."

Mọi người gật đầu, bây giờ bọn họ vì để được ăn bánh kếp của Lâm Phàm đúng là đã phải dùng hết cả sức lực.

Chương 813: Mày muốn làm gì?

"Anh Lâm, tôi kính cậu, cậu cứ tùy ý đi, cạn ly."

" y dô, tôi nhớ năm đó chúng ta ở cùng một ký túc xá, lúc cậu không có tiền ăn cơm vẫn là do tôi mua cho cậu một phần cơm hộp, cậu vẫn còn nhớ đấy chứ."

"Trước đây cậu không muốn lên lớp, vẫn là do tôi thay cậu điểm danh, ân tình này cậu cũng không thể quên được đâu nha."

Lâm Phàm bất đắc dĩ: "Các cậu không thể vô sỉ như thế được nha."

Nhìn thấy các bạn học bị tay nghề làm bánh của mình thuyết phục, trong lòng của hắn cảm thấy rất sảng khoái, có điều muốn hắn lại làm bánh kếp thì lại là việc không thể nào. Bản thân hắn chính là trùm ở phố Vân Lý, là đại sư bánh kếp nổi tiếng, nếu cứ dễ dàng thỏa mãn cái sự thèm ăn của bọn họ như vậy thì sẽ vô cùng bất công đối với đám dân chúng ở phố Vân Lý.

Tuy nhiên, sau này nếu như hắn có tổ chức buổi họp mặt thì chỉ sợ tất cả những người ở đây đều sẽ chạy đến, dù sao bọn họ cũng đã bị bánh kếp của hắn chinh phục.

"Các cậu mau tới đây…" Ngay lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gào thét của Vương Chân.

Mọi người sững sờ, Lâm Phàm ngờ ngợ không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng giọng của Vương Chân có vẻ hơi nóng vội, chẳng lẽ bên ngoài đã xảy ra chuyện gì rồi sao.

“Xảy ra chuyện à?” Trần Tường đứng lên, trong mắt đầy sự khó hiểu.

“Đi ra ngoài xem sao đã.” Lâm Phàm không suy nghĩ nhiều mà nhanh chóng đứng dậy đi ra ngoài, giọng điệu Vương Chân có gì đó sai sai, có lẽ thật sự đã xảy ra chuyện gì đó rồi.

Hắn đẩy cửa ra, chỉ thấy Vương Chân hấp tấp chạy tới: “Nhanh, cô Hạ gặp phiền phức rồi.”

“Con mẹ nó, lại có chuyện gì thế?” Mọi người cả kinh, trong lòng lập tức bùng lên lửa giận.

Rất nhanh, bọn họ nghe thấy tiếng ồn ào bên trong phòng ở sát vách, hơn nữa trong tiếng ồn ào này còn có cả tiếng chửi bới, mà những tiếng chửi rủa này cực kỳ khó nghe.

“Xảy ra chuyện gì?” Lâm Phàm hỏi.

Vương Chân lắc đầu: “Hiện giờ tôi cũng không biết tình hình thế nào, hình như có người gây chuyện trong phòng của cô Hạ, tôi vừa thấy có chuyện là nhanh chân gọi các cậu đến đây ngay.”

Lâm Phàm không suy nghĩ nhiều mà đi thẳng đến phòng của cô Hạ.

Bên trong phòng.

Cô Hạ cũng đã bị ép tới phát khóc, còn Thẩm Hồng chồng của cô Hạ cũng tức tới mức đỏ cả mặt, ông ta không ngờ đám người này lại vô lại đến thế.

Khoản tiền nợ cờ bạc trong nhóm thì bọn họ cũng đã chịu nhận rồi, cũng đã trả bớt một phần. Thế nhưng hôm nay những người này lại muốn được voi đòi tiên, một chút cũng không tha, dường như đêm nay mà không đưa tiền cho bọn họ thì sẽ không được rời khỏi đây.

“Các người thật là quá đáng.” Thẩm Hồng tức giận nói, tối nay là sinh nhật của vợ ông ta, ông ta muốn cho vợ mình trải qua một ngày sinh nhật thật vui vẻ, nhưng không thể ngờ bây giờ lại xảy ra chuyện này.

Nếu biết sẽ xảy ra chuyện như thế thì cho dù đánh chết ông ta, ông ta cũng sẽ không tham gia vào nhóm đánh bạc đó, nhưng bây giờ có nói gì đi nữa thì hết thảy cũng đã muộn màng.

Các lãnh đạo trường học cũng tức giận không nhẹ, họ cảm thấy đám người này thật sự rất quá đáng.

Chẳng qua đối với việc lão sư Thẩm đã từng bị người ta lôi kéo vào nhóm cờ bạc, trong lòng bọn họ dù có hơi bất mãn nhưng cũng không nói gì thêm. Dù sao xã hội bây giờ, chuyện gì mà không có, có đôi khi đi lầm đường cũng là việc rất bình thường, nhưng chỉ cần có thể quay đầu thì hết thảy đều dễ nói chuyện.

Cho nên cũng sẽ không sinh ra bất kỳ ý kiến gì đối với lão sư Thẩm.

Gã đàn ông cười lạnh: "Quá đáng? Thiếu nợ thì trả tiền là chuyện đương nhiên, cho dù cảnh sát tới thì mày cũng phải trả số tiền này, lúc đó chính mày đã ký tên trên giấy nợ mà."

Tuy rằng đám người này có uống rượu nhưng cũng không phải là say khướt rồi mới tới đòi tiền. Mà là họ nhìn thấy cơ hội hiếm có, có thể ở trước mặt nhiều người đòi tiền như vậy, không trả thì cũng phải trả trừ phi là không cần mặt mũi.

Thằng cha này là thầy giáo, chú trọng nhất chính là danh dự. Nếu để cho nhiều người biết ông ta cờ bạc, chỉ sợ thanh danh này cũng không còn.

Lúc Thẩm Hồng còn không biết nên nói cái gì thì đã bị đám người này chọc tức đến đầu óc choáng váng, sau đó cả giận nói: "Chúng tôi nói không trả tiền khi nào, lúc đó không phải đã nói xong là sẽ từ từ trả lại cho các người hay sao, các người cũng đã đồng ý, giờ lại bắt chúng tôi trả tiền liền thì chúng tôi tìm đâu ra số tiền lớn như vậy."

Gã đàn ông cười lạnh nói: "Tao mặc kệ những thứ này, đêm nay bọn mày chắc chắn phải trả hết tiền cho tao." Sau đó ánh mắt nhìn về phía cô giáo Hạ: "Nếu không có tiền thì nghĩ cách cho tao, tao thấy người phụ nữ này cũng không tồi, vậy đem cô ta bán đi."

"Mày…" Thẩm Hồng triệt để nổi giận.

Rầm.

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra.

“Con mẹ nó, bọn mày nói cái gì?” Lâm Phàm ở bên ngoài nghe thấy mấy câu này xong, trong lòng lửa giận bùng lên đột ngột bạo phát, mấy thằng cha này quá xấc xược, lại dám nói những lời này với cô giáo của bọn họ.

Ặc!

Đám đàn ông quay đầu lại thì thấy có một đám người đứng bên ngoài, có một người đang nổi giận đùng đùng, sau đó Lâm Phàm đi lên: “Cô giáo Hạ, các người có sao không?”

Nhìn thấy hốc mắt cô giáo Hạ đỏ ửng, trong lòng đám người Lâm Phàm rất khó chịu, tiếp đó ánh mắt nhìn về gã đàn ông: “Bọn mày muốn làm gì?”

Chương 814: Thiếu nợ phải trả tiền

Các bạn học phía sau cũng giống như thế, vừa nãy bọn họ cũng nghe được mấy lời nhục mạ của đám người này. Cho nên bọn họ mới xông vào trong phòng bảo vệ cô giáo Hạ, mà nhóm bạn học nữ thì làm bạn an ủi bên người cô giáo.

“Ồ, xem ra là có người đến giúp đỡ nhỉ.” Đám côn đồ thấy cảnh này, lập tức cười, sau đó ánh mắt bỗng chốc ác liệt nói: “Tao mặc kệ bọn mày tới bao nhiêu người nhưng bọn mày chỉ cần nhớ kỹ cho ông, cô giáo của bọn mày thiếu tiền của ông, hôm nay nhất định phải trả cho hết.”

Cô giáo Hạ nhìn Lâm Phàm nói: “Các cậu trở về phòng đi, chuyện này để cô tự mình giải quyết.”

Học sinh của bà ta tới ngược lại làm cho trong lòng cô giáo Hạ có thêm sức mạnh, nhưng bà ta không muốn liên lụy đến học sinh của mình, dù sao việc này là việc nhà của họ, không có bất kỳ quan hệ gì với bọn học sinh.

“Cô Hạ, cô cứ yên tâm, có bọn em ở đây tuyệt đối sẽ không để cô có việc gì, việc này cứ giao cho bọn em là được.” Lâm Phàm chủ động nói.

Dĩ nhiên việc này không liên quan gì đến bọn họ nhưng mà cô Hạ là cô giáo của bọn họ. Trong khoảng thời gian ở trường học, quan hệ giữa bọn họ và cô giáo Hạ cũng cực kỳ tốt, nhất

là bây giờ có năng lực thì đương nhiên không thể nào mặc kệ ngồi nhìn được.

Vương Chân nói: "Cô Hạ, chuyện này cứ giao cho bọn em đi."

Trần Tường gật đầu: "Cô Hạ, mọi người qua bên kia nghỉ ngơi một lát đã."

Lúc này, Vương Chân đi lên: "Các vị đại ca, không cần biết cô giáo của chúng tôi thiếu các ông cái gì nhưng hôm nay là sinh nhật của cô chúng tôi, xin các vị cho chút mặt mũi, có chuyện gì thì sau này hẵng nói được không?"

Vương Chân ra ngoài đời sớm nên nói chuyện rất thân thiện, không muốn xảy ra chuyện gì. Nhất là những tên đàn ông này nhìn là biết không phải người tốt lành rồi. Ở Giang Ninh này bọn họ cũng không có năng lực gì, nếu để cho sự việc ầm ĩ quá lớn thì đối với người nào cũng không tốt.

Bọn họ đều là người bình thường nên đối đầu với những tên du côn như thế này đúng là lực bất tòng tâm.

Lâm Phàm giơ tay kéo Vương Chân lại: "Nói chuyện nhẹ nhàng với bọn chúng như thế làm gì, việc hôm nay không đơn giản như vậy đâu, dù cho lão sư Hạ thiếu bọn chúng bao nhiêu tiền đi nữa nhưng bọn chúng dám nhục mạ lão sư Hạ thì chuyện này sẽ không bao giờ kết thúc."

Hắn từng sợ qua ai chứ, hắn có rất nhiều biện pháp, nhất là khi đối phó với những người như thế này đấy.

Vương Chân nhìn Lâm Phàm, nhất thời có chút bất đắc dĩ, những tên này là du côn không dễ chọc, cho nên không cần thiết phải gây chuyện lớn như vậy đâu.

Nhưng bọn họ nào đâu biết rằng, khi Lâm Phàm gặp phải những việc như thế này, cho tới bây giờ sẽ không phải hòa giải mà là cứng rắn đánh trả lại.

Lâm Phàm ngăn lại, sau đó nhìn về phía các lão sư nói: "Chuyện này cứ giao cho bọn em xử lý."

Cô giáo Hạ có chút lo lắng nhìn Lâm Phàm: "Tiểu Phàm à, không nên gây chuyện."

Lâm Phàm thản nhiên nở nụ cười: "Yên tâm đi, em chưa bao giờ gây chuyện."

Đương nhiên còn một câu mà hắn vẫn chưa nói, từ trước đến giờ mỗi khi sự việc chọc tới trên người hắn thì chưa bao giờ hắn cảm thấy sợ hãi. Hơn nữa đối với những người lại dám trêu chọc đến người của mình thì hắn sẽ tuyệt đối hung hăng nghiền áp lại, sẽ không chừa chút mặt mũi nào.

Lâm Phàm đối mặt với gã đàn ông to con trước mặt, vẻ mặt lạnh nhạt nhưng trong ánh mắt lại mang theo một loại cợt nhã: "Mày nhất định phải đòi được tiền của cô giáo của tao đúng không?"

Gã đàn ông có chút khinh thường nhìn Lâm Phàm: "Thế nào? Cô giáo của bọn mày thiếu tiền của bọn tao, chẳng lẽ bọn tao có thể không đòi được à?"

Lâm Phàm cười nói: "Thiếu nợ thì trả tiền, đây là việc rất bình thường, tao sẽ không nói gì thêm. Nhưng mày mới vừa nói gì với cô Hạ cái gì? Lúc nãy tao nghe không rõ lắm, làm phiền mày nói lại lần nữa đi."

Gã đàn ông nhìn Lâm Phàm, dáng vẻ càng thêm ngạo mạn: "Thằng nhóc này, mày cảm thấy mày ngon lắm sao?"

"Cũng không phải, chẳng qua lúc nãy tao nghe không rõ, phiền mày nói lại một lần nữa vậy. Mày vừa mới nói gì với cô giáo của bọn tao đấy, nếu như không có tiền thì thế nào?" Trên mặt Lâm Phàm mang theo vẻ tươi cười.

Đối với Lâm Phàm mà nói thì mấy thằng cha này thật quá càn rỡ, lại dám nói thế với cô giáo của bọn hắn như vậy, đây không phải là vả vào mặt bọn hắn à.

Bọn người Vương Chân nhìn Lâm Phàm cứng đối cứng với đối phương, có chút lo lắng nói: "Các cậu nói xem Lâm Phàm có bị ăn thiệt không?"

"Không biết nữa, không thì chúng ta báo cảnh sát đi."

"Đừng vội, xem tình hình rồi nói sau."

"Nếu báo cảnh sát không phải sẽ làm cho tất cả mọi người đều biết thầy Thẩm cờ bạc nợ tiền của người ta sao, việc này ảnh hưởng rất lớn đối với thầy Thẩm đấy."

"Vậy cũng đúng."

Lúc này, vẻ mặt Thẩm Hồng đầy sự hối hận, nếu ông ta sớm biết sẽ như này thì ông ta tuyệt đối sẽ không tham gia nhóm cờ bạc đó, vậy thì sẽ không đến nỗi xuất hiện sự việc như bây giờ.

Gã đàn ông không quan tâm đến lời nói của Lâm Phàm, mà nói: "Mày có biết thầy giáo của bọn bay thiếu bọn tao hết thảy bao nhiêu không? Nếu mày thật sự muốn gánh cho ông ta thì tao sẽ nói cho mày biết tổng số tiền là bao nhiêu…"

Chương 815: Có nể mặt hay không?

"Câm miệng, bây giờ tao không muốn hỏi bao nhiêu tiền mà tao chỉ hỏi mày, lúc nãy, mày mẹ nó nói cái gì?" Giọng điệu Lâm Phàm nghiêm túc lên, có vẻ như nếu đối phương không nói lại rõ ràng thì việc này sẽ không xong vậy.

Các bạn học nhìn Lâm Phàm, bọn họ cảm thấy Lâm Phàm thay đổi rất nhiều, không biết từ lúc nào mà đã trở nên cứng cỏi như thế. Đối diện với mấy gã đàn ông này, vậy mà không hề có chút sợ hãi mà thậm chí còn có thể cưỡng chế đối phương. Đây là việc mà bọn họ không dám nghĩ tới.

"Mồ tổ mày." Gã đàn ông nổi giận nói.

"Mồ tổ mày đấy." Lâm Phàm nâng tay lên giáng một bạt tay vào mặt gã: "Mày mắng thêm một câu nữa thử xem…"

Bỗng nhiên, hiện trường ồn ào lên.

Cô giáo Hạ trợn tròn mắt.

Bọn Vương Chân ngây như phỗng.

Ngay cả gã đàn ông to con kia cũng mờ mịt.

Gã không ngờ thằng nhóc trước mặt này cũng dám động tay.

Quá mạnh!

Đây là ý nghĩ duy nhất trong lòng bọn Vương Chân, bọn họ cảm thấy Lâm Phàm thật quá mạnh mẽ, nói đánh là đánh không nhìn ai.

Cô giáo Hạ lo lắng tiến lên: "Tiểu Phàm, cậu đừng xúc động."

“Cô Hạ, việc này cứ giao cho em giải quyết, cô giáo yên tâm đi, hôm nay nhất định tôi sẽ giúp cô xử lý việc này thật tốt.” Lâm Phàm tự tin nói.

Nếu là người khác thì hắn không nhất định sẽ quản nhưng nếu là việc của cô giáo Hạ thì hắn tuyệt đối sẽ quản.

Nếu những gã đàn ông này đừng càn rỡ như thế mà dựa theo quy định thì hắn cũng thôi kệ. Dù sao việc này do chính người trong nhà của cô giáo Hạ gây ra, nhưng bây giờ những gã đàn ông này khinh người quá đáng, thật đúng là xem người ta như quả hồng mềm mà mặc sức bóp nắn.

“Sao hả? Không phục đúng không, tao cho mày biết, việc hôm nay mày không phục cũng phải phục, tao từ từ chơi với mày. Hôm nay là sinh nhật của cô giáo tao, là ngày vui vẻ mà bị bọn mày quậy cho tâm trạng không tốt rồi, món nợ này mày tính làm sao?” Lâm Phàm lạnh lùng nói.

Các lãnh đạo học viện nhìn thấy tình huống này ngay lập tức lặng lẽ lôi kéo cô giáo Hạ: “Cô Hạ, đây là học sinh của cô à?”

Cô giáo Hạ gật đầu, đây chính xác là học sinh của bà ta nhưng bà ta cũng thấy có chút không nhận ra Lâm Phàm. Lúc hắn tức giận thật sự thay đổi quá lớn.

Cùng với khi ở trong trường học, tưởng chừng như hai người khác nhau vậy.

Lãnh đạo trường học nghe xong, ngược lại có hơi ngạc nhiên, bọn họ không ngờ học sinh của cô giáo Hạ lại có dạng học sinh như thế này tồn tại.

Gã đàn ông nhìn Lâm Phàm, tức giận quát: “Được, hôm nay tao sẽ cho bọn mày biết thế nào là lễ độ, kêu người tới cho tao.”

“Vâng.”

Bọn chúng không dám gây chuyện ở trong khách sạn nhưng chờ ra ngoài rồi thì sẽ cho mấy thằng nhóc này biết tay.

Xung quanh có một số bạn học nhát gan nghe đối phương kêu người tới thì tức khắc bị dọa sợ. Bọn họ có bao giờ thấy qua cục diện như này đâu, trái tim nhỏ bé cũng đập bùm bùm bùm theo.

Nhưng theo tình hình bây giờ thì bọn họ không thể chạy được, nếu như chạy thì sẽ bị các bạn học khác mắng chết nên chỉ có thể giả bộ to gan chôn chân tại chỗ.

“Này… này.” Cô giáo Hạ trợn tròn mắt, bà ta không ngờ sự việc lại phát triển đến mức độ này, đã hoàn toàn ngoài tầm kiểm soát.

“Ai muốn kêu người?” Đúng lúc này, bên ngoài vang lên giọng nói. Tiếp đó cửa phòng bị đẩy ra, một người trung tính không rõ nam hay nữ đi vào.

Mà lúc gã đàn ông nhìn thấy người này tới thì sắc mặt đột nhiên thay đổi, vẻ mặt nịnh nọt cười cười, sau đó cung kính nói: “Anh Cường, không có chuyện gì đâu, chỉ là hiểu lầm nhỏ thôi mà.”

Những người phía sau gã đàn ông đó không nhận ra anh Cường nên tò mò nhìn, không biết người tới là ai. Thế nhưng chưa kịp nghĩ nhiều thì đã bị gã đàn ông trực tiếp trách mắng: “Còn không mau chào hỏi anh Cường đi.”

“Anh Cường.” Đại ca đã lên tiếng thì bọn chúng dĩ nhiên không thể không nghe.

“Ừ.” Anh Cường gật đầu, sau đó ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm cũng nhìn anh Cường này, nhưng lúc nhìn kỹ lại thì sắc mặt có chút thay đổi, người này có hơi không giống bình thường cho lắm.

“Con mẹ nó, mình chưa từng thấy người bị rối loạn nội tiết tố đến trình độ thế này, estrogen hoàn toàn đổ nát, này… cái này, mẹ nó không phải là chuyển giới đấy chứ.” Lâm Phàm thì thầm trong lòng.

Người này bệnh không nhẹ.

Nhóm người cô giáo Hạ nhìn thấy người đến cũng hơi sững sờ, ngũ quan đặc biệt tinh xảo nhưng luôn có cảm giác khá là lạ. Họ cũng không nói rõ được cảm giác là lạ này là gì, nhưng họ cũng hiểu được việc này hình như có gì đó sai sai.

“Thần y, ngưỡng mộ đại danh của anh đã lâu.” Anh Cường nhìn Lâm Phàm, mặt đầy ý cười nói.

Lâm Phàm gật đầu, mang theo nghi hoặc nói: “Anh biết tôi à?”

Anh Cường cười nói: “Hiện giờ ở Giang Ninh này, danh tiếng của thần y có ai lại không biết chứ?” Sau đó quay qua nói với gã đàn ông: “Tôi mặc kệ ông có mâu thuẫn gì với thần y, nhưng hôm nay tôi nói một câu, cho dù là việc gì thì cũng xóa bỏ hết, ông có nể mặt tôi lần này hay không?”

Gã đàn ông nhìn anh Cường, sau đó không chút do dự nói: “Nể, nể, chắc chắn nể mặt anh Cường rồi.”

Chương 816: Cái danh thần y rất có lợi

Lúc bấy giờ, nhóm người cô giáo Hạ bỗng trợn lớn mắt, đây là chuyện gì vậy?

Còn thần y lại là tình huống gì đây, tình hình gần đây ở Giang Ninh thì bọn họ có biết nhưng thần y thì lại có quan hệ gì với Lâm Phàm?

Lúc này, Vương Chân hơi ngạc nhiên nói: “Lâm Phàm không phải là thần y đó đấy chứ?”

“Hả?”

Đám người chấn kinh, có chút không dám tin tưởng.

Bọn họ không dám nghĩ đến việc này, nhất là cô giáo Hạ giờ phút này bà ta không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Dựa vào tình hình trước mắt thì xem ra sẽ không có chuyện gì nữa rồi.

Mà lúc này, gã đàn ông đi lên nhìn Lâm Phàm, vẻ mặt có chút kích động nói: “Cậu là thần y nổi danh gần đây ở Giang Ninh sao?”

Lâm Phàm gật đầu: “Ừm, thế nào? Có ý kiến gì sao?”

“Trời ơi.” Nghe vậy, gã đàn ông vỗ đùi, vẻ mặt hối tiếc: “Thần y, ngại quá tôi không nhận ra anh được, nếu tôi mà biết thì đâu cần anh Cường đứng ra làm gì chớ. Tôi chắc chắn không dám tranh chấp với thần y rồi, cậu có nhớ anh Tiểu Hổ hay không?”

“Nhớ rõ.” Lâm Phàm gật đầu.

“Tôi chính là em trai ruột của anh Tiểu Hổ, con gái của anh ấy chính là cháu gái của tôi, tôi gọi là Tiểu Bảo. Đây chính là lũ

lụt trôi miếu Long Vương mà, người một nhà lại không biết là người một nhà, cậu có ơn rất lớn đối với cả nhà chúng tôi. Thần y, không nói nữa, việc này là lỗi của tôi, tôi biết nên làm cái gì rồi.” Giờ khắc này, anh Tiểu Bảo cũng đã tỉnh táo và hoàn toàn không còn say chếnh choáng, sau đó gã đi tới trước mặt cô giáo Hạ.

Lão sư Hạ nhìn người đi tới, lập tức sững sờ, trong lòng bà ta có chút sợ hãi.

“Xin lỗi cô giáo Hạ, cái miệng này của tôi đáng đánh lắm, cô đại nhân đại lượng đừng để trong lòng.” Anh Tiểu Bảo vả vào miệng mình trước mặt mọi người, sau đó quay đầu nhìn Thẩm Hồng: “Thầy Thẩm, việc này là tôi có lỗi với ông, tiền mà ông đã thua bạc trong nhóm của tôi thì một lát nữa tôi sẽ tự mình trả lại cho ông. Chuyện này chỉ là hiểu lầm, thật sự là hiểu lầm thôi.”

“A?” Thẩm Hồng há hốc mồm.

Chuyện này tới cùng rốt cuộc là sao vậy?

Anh Tiểu Bảo cầm lấy bình rượu trên bàn sau đó áy náy nhìn tất cả mọi người có mặt ở đây, nói: “Các vị lão sư, các vị lãnh đạo cùng những bạn học, Tiểu Bảo tôi đã gây nhiều phiền phức cho mọi người rồi, chuyện này đều là lỗi của tôi nên tôi xin tự phạt ba ly. Bữa tối hôm nay tôi mời mọi người, chuyện này đều là hiểu lầm, là hiểu lầm mà thôi.”

Nếu để cho anh trai biết, gã đã ức hiếp người bên cạnh của thần y thì anh của gã không đánh gãy chân của gã mới lạ.

Mặc dù bây giờ gã đang làm giàu nhờ vào các nhóm đánh bạc, nhưng lúc đó cũng là nhờ anh trai dẫn dắt gã lăn lộn mà có được. Hơn nữa ông anh của gã cực kỳ nóng tính, coi như địa vị của gã bây giờ không kém hơn anh trai nhưng nếu anh trai muốn đánh gã thì gã cũng không dám nhúc nhích.

Nghĩ lại lúc gã còn nhỏ, nếu không có anh trai chăm sóc thì có lẽ gã đã chết mất rồi.

Những bạn học xung quanh cũng thở phào một hơi, xem ra không có chuyện gì nữa rồi, đúng là vừa rồi đã dọa chết bọn họ mà.

Chỉ là bây giờ bọn họ vẫn không hết ngạc nhiên, ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm ngược lại còn có chút sửng sốt, tin tức này đúng là quá chấn động.

Món bánh kếp ngon tuyệt vời đã khiến bọn họ kinh ngạc không thôi.

Bây giờ lại phát hiện hắn lại là Thần y, thân phận thay đổi cũng khác biệt quá rồi.

Lâm Phàm đành bó tay, hôm nay hắn còn muốn thể hiện khí phách anh hùng trước mặt bạn học, nhưng nào ngờ mọi chuyện đã được giải quyết xong. Hơn nữa lại được giải quyết một cách đầy khó hiểu.

Cái danh thần y này cũng có ích đấy chứ?

Nhưng lại khiến người ta không sướng chút nào.

Làm xáo trộn hết kế hoạch của hắn.

Hắn giả vờ một chút, đến lúc sắp phát huy tới giới hạn thì đối phương lại sợ hãi, thật đúng là tẻ nhạt không thú vị chút nào.

“Tiền của thầy tôi, anh phải đem trả lại.” Lâm Phàm nói.

Đại ca Tiểu Bảo mỉm cười gật đầu: “Tất nhiên rồi, số tiền này tôi nhất định tự tay đưa đến cửa. Hôm nay tôi đã làm phiền sinh nhật của cô giáo Hạ, đều là lỗi của tôi, bây giờ tôi xin phép không quấy rầy nữa. Nếu có việc thì cứ việc tìm tôi nha.”

Sau đó Tiểu Bảo rất thức thời mà rời đi, ngay cả chuyện bị Lâm Phàm tát cũng không hề để trong lòng. Gã bị Thần y dạy dỗ một phen cũng là đương nhiên, cho dù anh trai gã biết thì cũng vậy thôi, nói không chừng gã còn bị anh trai tát thêm mấy cái.

“Cô Hạ, chỉ là khúc nhạc đệm thôi, chúng ta tiếp tục chứ.” Lâm Phàm nói.

Cô giáo Hạ cảm kích nói: “Tiểu Phàm, thật sự cảm ơn cậu.”

Lâm Phàm khoát tay, cười nói: “Không cần, không cần đâu, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.”

Bạn học xung quanh cũng rất kinh ngạc, bọn họ cảm thấy Lâm Phàm càng ngày càng giỏi giang, đến loại chuyện này cũng có thể giải quyết. Thế nhưng bọn họ đều đã nghe qua những

chuyện về vị thần y ở Giang Ninh, đến tận bây giờ mới biết vị đó chính là Lâm Phàm, sao chuyện này không khiến bọn họ há hốc mồm được chứ? Thật không thể tưởng tượng nổi.

Sau đó, gian phòng lại náo nhiệt như thường.

Chương 817: Bệnh rối loạn nội tiết

Lâm Phàm nhìn ra Anh Cường nhất định có việc muốn tìm mình, nếu không cũng sẽ không ra mặt. Mà mấy chuyện phía sau cũng nước chảy thành sông. Khách sạn này kết hợp giữa ăn uống và giải trí, Anh Cường lập tức sắp xếp nhóm người cô giáo Hạ đến gian phòng KTV cao cấp nhất ở đây, còn miễn phí toàn bộ hóa đơn.

Vốn dĩ Lâm Phàm cũng muốn từ chối nhưng nghĩ lại, dù sao thì cô giáo Hạ cũng là cô giáo của mình, đương nhiên phải giữ thể diện, vì vậy hắn không nói gì cả.

Ánh mắt lãnh đạo trường nhìn cô giáo Hạ cũng thay đổi, có cảm giác "thầy quý nhờ trò".

Trong gian phòng.

Đám người Vương Chân chơi rất sung, còn Lâm Phàm lại đến gặp anh Cường một mình.

Trong phòng làm việc.

Lâm Phàm nghiền ngẫm đánh giá anh Cường: "Danh xưng này của cô đúng là có chút hài hước nha. Anh Cường, thật sự là không có người lại dùng xưng hô như vậy để gọi mình đâu nhỉ."

Anh Cường có gương mặt xinh đẹp, khi cười lên vô cùng thu hút, chỉ có điều là bị giới tính và khí chất bản thân làm hỏng: "Tên cũng chỉ dùng để gọi, bị gọi nhiều đến nỗi anh Cường cũng thành tên tôi luôn rồi."

"Nhưng tôi có tên thật, là Liễu Nhứ, chỉ là không ai biết điều này cả nên cậu đừng nói cho ai đấy."

Lâm Phàm gật đầu: "Tôi không phải người nhiều chuyện."

Anh Cường nói: "Thần ý, tôi cũng nói thẳng, tôi …"

Lâm Phàm xua tay: “Tôi biết rồi, cô không cần nói, tôi xem bệnh trước nay không cần bệnh nhân nói ra bệnh. Lần đầu tôi nhìn thấy cô thì tôi đã biết cô mắc bệnh gì rồi.”

Anh Cường cười: “Chuyên gia thật đúng là chuyên gia, cậu là Thần y nên tôi sẽ tin tưởng vô điều kiện, có điều kiện gì thì cậu cứ nói.”

Bệnh tình của anh Cường rất nghiêm trọng, vốn dĩ Lâm Phàm sẽ không xem bệnh cho người khác, chỉ là anh Cường có gương mặt rất đẹp, dáng người thon thả. Nhưng mấu chốt là do hoóc-môn không ổn định gây rối loạn nội tiết quá nặng. Một cô gái đang tốt đẹp vậy sao lại thành ra như này chứ?

Cho dù hắn không nghĩ vậy thì ngoài kia có mấy trăm triệu thanh niên trong xã hội cũng đều sẽ nghĩ như thế.

Vậy không phải thật đáng tiếc rồi sao?

Lâm Phàm khoát tay: “Tôi trước nay đều khám miễn phí, đã nói không lấy tiền thì sẽ không lấy. Cô yên tâm, trường hợp của cô chỉ có hai vấn đề, một là do cơ thể, hai là do tâm lý.”

Anh Cường cười lên, tâm tình cũng thả lỏng hơn, điều cô luôn đau đáu chính là căn bệnh này.

Từ khi hiểu chuyện cô đã biết giới tính của mình là gì.

Cô đã từng đến rất nhiều bệnh viện khám, uống rất nhiều thuốc nhưng không hề có hiệu quả.

Cô muốn trở thành một người đàn ông đúng nghĩa, nhưng cô không muốn đi phẫu thuật ở bên Thái Lan. Hơn nữa cô cũng không muốn mình có thêm ‘cái thứ đó’ mà chỉ muốn mọc thêm râu mà thôi. Đồng thời, mỗi tháng sẽ không bị ngày đó, vì theo cô thì mấy chuyện này đúng là rất phiền phức.

Còn nữa, cô cảm thấy đặc trưng nữ giới của mình quá rõ ràng, cái bộ phận phía trên khá là lớn nên cô muốn nó phải nhỏ lại một chút.

Nhưng không trải qua phẫu thuật thì chuyện này không thể thành sự thật, mà bắt cô làm phẫu thuật là chuyện không thể nào.

Bây giờ cô thấy Giang Ninh có Thần y nên muốn thử một chút, lại thấy Thần y tự tin như vậy khiến cô không kìm được

mà nở nụ cười. Chuyên nghiệp đúng là chuyên nghiệp, giao chuyện này cho đối phương thì cô cũng có thể an tâm.

“Lúc trị liệu có cần gì không?” Anh Cường hỏi.

Lâm Phàm xua tay: “Không cần, có ngân châm là đủ rồi. Còn nữa, tôi sẽ kê cho cô một đơn thuốc, cô cứ kiên trì uống một tháng thì sẽ khôi phục.”

“Lâu vậy sao?” Anh Cường nghi hoặc hỏi.

Lâm Phàm cười: “Vậy mà còn lâu? Cơ thể cô muốn cải biến thì độ khó rất cao, bởi vì đây là do thời gian dài tích lũy lại mà thành. Nếu muốn chữa khỏi trong chốc lát thì điều này chắc chắn không thể, nên cần một thời gian nhất định để phục hồi.”

Anh Cường gật đầu: “Cũng đúng. Được, Thần y, chỗ tôi có ngân châm, tôi bảo người mang tới.”

Với tình huống của Anh Cường hắn đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn. Ngũ quan người này xinh đẹp như vậy nhưng lại xảy ra tình huống này, không có hứng thú với đàn ông mà chỉ hứng thú với phụ nữ. Đây đúng là chuyện đáng sợ, thật sự là đáng buồn mà.

Có điều kiện tốt như vậy nhưng do cơ thể và tâm lý nên cô không thể được tận hưởng cảm giác tuyệt vời nhất thế gian, thật là một điều đáng tiếc.

Nhưng cũng may gặp được Thần y như hắn nên chuyện này cũng chẳng có gì khó khăn.

Anh Cường nói: “Thần y, tôi cảm thấy mình cần phải nói qua bệnh tình của mình.”

Lâm Phàm lại khoát tay: “Không cần thiết, tôi mượn câu nói của cô, chuyên nghiệp chính là chuyên nghiệp, tôi là chuyên gia nên tôi biết nên làm thế nào. Cô chỉ cần yên tâm dùng thuốc trong một tháng, đến khi đó, cô sẽ biết tôi chuyên nghiệp như nào.”

Ngân châm nhanh chóng được mang tới.

Lâm Phàm cũng bắt đầu trị liệu, sau đó nói: “Anh Cường, cô phải nhớ kỹ, trong một tháng uống thuốc sẽ xuất hiện một vài triệu chứng, nhưng qua một thời gian này sẽ dần chuyển biến tốt.”

“Ừ, tôi biết rồi.” Anh Cường gật đầu, trong lòng cũng mong chờ, cuối cùng cũng đợi được thời khắc này.

Còn về thái độ của mấy người trong nhà, cô cũng không thèm để ý.

Muốn làm người, thì phải sống đúng với bản thân mình đã.

Chương 818: Cuộc sống thay đổi thì sẽ càng có ý nghĩa

Tình huống của Anh Cường có thể gây chút khó khăn cho người khác, rất có thể không cách nào hốt thuốc đúng bệnh nhưng với Lâm Phàm mà nói thì đây chỉ là chuyện nhỏ, không vấn đề gì.

Thu châm.

Lâm Phàm kê đơn thuốc: “Đây là đơn thuốc để cô đi bốc thuốc, cô cứ kiên trì dùng trong một tháng thì mọi vấn đề đều dễ dàng giải quyết, về sau cũng sẽ không tái phát.”

Hiện tại anh Cường cảm thấy rất tốt, lúc Thần y dùng ngân châm lên cơ thể, cô ta có một cảm giác rất kì diệu, không thể miêu tả bằng lời nhưng rất dễ chịu.

“Cảm ơn Thần y rất nhiều.” Anh Cường cảm kích nói.

Lâm Phàm khoát tay: “Cũng không phải chuyện to tát, nếu đã không có việc gì thì tôi xin phép về trước. Chỉ cần cô kiên trì uống thuốc trong một tháng, tôi đảm bảo cô sẽ không có chuyện gì.”

“Thần y, nếu có thể, cậu cho tôi xin số điện thoại được không?” Anh Cường nói, đề phòng lúc chuyển biến gặp phải vấn đề mà không ai trả lời được.

“Chú ý Weibo của tôi là được rồi, nếu có chuyện gì thì cô gửi tin nhắn cho tôi, tôi sẽ giải đáp nhanh nhất có thể.” Lâm Phàm cười đáp, hắn không có quan hệ gì với anh Cường nên cũng không cần thiết cho số điện thoại. Nhưng bảo cô ta chú ý Weibo thì được, có thể tăng thêm một fan, chuyện hời thế này đi đâu tìm được chứ.

Sau khi tạm biệt anh Cường, Lâm Phàm vào phòng rồi chơi đùa vui vẻ cùng đám bạn học của mình.

Cũng không biết lần tới tụ họp là khi nào, đương nhiên phải trân trọng khoảnh khắc hiện tại này mới được.

Ngày hôm sau.

Sáng sớm, nhóm Lâm Phàm đã phải đến thành phố khác. Cái danh Thần y đã truyền khắp Giang Ninh rồi, mà mọi người cũng biết tin tức Thần y rời đi. Cũng may khi Thần y đến thành phố nào đều sẽ thông báo địa điểm cho mọi người biết.

Những bệnh nhân tạm thời chưa được trị khỏi cũng gấp gáp tìm xe để đến gặp Thần y trị bệnh, những người bệnh ở Giang Ninh được Thần y chữa trị cũng dần hồi phục. Cánh phóng viên cũng rất quan tâm đến chuyện này nên càng thêm chú ý, bọn họ cũng đưa những người bệnh được Thần y chữa trị đến bệnh viện kiểm tra. Lúc kết quả kiểm tra được đưa ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Vậy mà bệnh tình thật sự chuyển biến tốt, sao không khiến bọn họ ngạc nhiên được chứ.

Lại thêm vài ngày trôi qua.

Mạng xã hội khắp nơi trên cả nước đều bùng nổ.

“Vãi, đỉnh vậy luôn ư! Trên thế giới này lại có Thần y giỏi vậy sao?”

“Tin này chắc pha ke rồi, Thần y đã tới Hàng Châu rồi, người dân Hàng Châu chúng tôi đều chào đón Thần y.”

“Bây giờ tỷ lệ xuất viện của bệnh nhân tại các bệnh viện lớn đã đạt đến đỉnh điểm, có rất nhiều bệnh nhân thuê xe đi đến thành phố Thần y sắp đến, nghe nói xe cộ bây giờ cung đã không đủ cầu.”

“Lần này Trung y phất lên rồi, bây giờ khắp cả nước đều quan tâm tới Trung y, nhưng cũng có không ít kẻ mạo danh thầy thuốc để lừa người và cũng đã phát hiện không ít trường hợp như thế.”

“Trung y chân chính đúng là rất lợi hại, bây giờ tôi chỉ tin mỗi vị Thần y này thôi, không tin những kẻ khác.”

“Hình như dạo gần đây có một bệnh nhân công bố bệnh ung thư của họ là do được Thần y chữa khỏi.”

“Đậu, thật hay giả vậy?”

“Không biết nữa, nhưng hình như là thật đó. Bây giờ cả nước đang tranh cãi kịch liệt, có người cho rằng không thể nào, có người cho là có thể. Dù sao thì bây giờ cũng chia thành hai phe.”

“Nhiều bệnh viện đã đính chính rồi, bọn họ nói Trung y không thể trị khỏi bệnh ung thư.”

“Không cần quan tâm nhiều như vậy, lần này những bệnh nhân khắp cả nước đều điên cuồng cả lên. Bây giờ mấy người cứ đi xem tàu cao tốc với máy bay, rất khó mua được vé máy bay đến Hàng Châu và mấy thành phố khác. Cho dù mua vé chợ đen cũng có lúc không mua được.”

“Nổ quá rồi…”

Lâm Phàm dẫn nhóm Triệu Minh Thanh đi qua vài thành phố, sức ảnh hưởng của họ ngày càng lớn. Từ thành phố đầu tiên, mới đầu không có nhiều bệnh nhân nhưng đến cuối cùng, nhóm bệnh nhân đến xếp hàng đã dài dằng dặc. Lúc Thần y công bố địa điểm khám tiếp theo thì buổi tối đã có người lập tức đến đó chiếm chỗ, đúng là vô cùng kinh khủng.”

Thậm chí cảnh sát còn phải đến duy trì trật tự.

Khi đối mặt với cảnh tượng này, nhóm người Triệu Minh Thanh, Khâu Kiệt và cả Trương Đồng Đồng đã sớm chết lặng. Bọn họ cảm thấy lần khám bệnh miễn phí này thật sự là quá oanh động.

Nhưng lúc bọn họ nhìn Lâm lão sư lại phát hiện anh ấy vẫn luôn điềm tĩnh, tựa như không để tâm chuyện gì trong lòng.

Triệu Minh Thanh từng nhắc nhở lão sư phải kiềm chế chút, đừng nên phô trương quá. Nhưng Lâm Phàm giúp đưa Trung y bay cao, cũng đã bay đến tầm cao mới, vốn dĩ không thể dừng lại được nữa rồi.

Nhưng với Lâm Phàm mà nói, chuyện này chả sao cả, chữa bệnh cứu người vốn là việc tốt, có dừng tay hay không thì có quan hệ gì chứ?

Dù sao cứ cố gắng hết sức là được.

Mà lần này Lâm Phàm có thể xác định nhiệm vụ của mình nhất định hoàn thành, chỉ cần xong nhiệm vụ này là có thể tiếp cận trang kiến thức mới. Đến lúc đó hắn lại gia nhập một ngành nghề mới, chỉ nghĩ thôi mà đã thấy thú vị rồi.

Cuộc sống sẽ có sự thay đổi mới, càng có ý nghĩa.

Chương 819: Trang kiến thức 11

Khách sạn, Giang Ninh.

"Anh Cường…" Một cô gái xinh đẹp nhẹ nhàng bước tới, đặc biệt là lúc nhìn anh Cường, nụ cười cô nàng lại càng đẹp như tranh vẽ.

Anh Cường ngồi chỗ đó, nở nụ cười. Cô ta đã kiên trì uống thuốc của Thần y, cảm thấy hiệu quả khá tốt, cô gái sà vào lòng anh Cường rồi nũng nịu nói: "Anh Cường, lâu rồi anh không đến thăm người ta đó."

Anh Cường cười lên, cánh tay nhỏ nhắn mềm mại vuốt ve gương mặt cô gái, mà cô gái này lại muốn chủ động hôn cô ta. Nếu như bình thường thì chắc chắn cô ta sẽ không từ chối, nhưng lần này không biết vì sao cô đột nhiên lại có chút buồn nôn khi nhìn thấy hàng loạt hành động này của cô gái, cảm thấy dường như không thích lắm.

Cô ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Trước đây chưa từng xảy ra tình huống thế này, nhưng nhớ đến những lời của Thần y nên cô cũng bình tĩnh trở lại. Thần y từng nói lúc dùng thuốc sẽ xuất hiện vài triệu chứng, chỉ e tình huống hiện tại là do hiệu ứng của việc dùng thuốc thôi.

Anh Cường không hôn mà cười, nói: "Được rồi, tự đi chơi đi, tối đến lại tìm em."

"Hứ." Cô gái vờ không vui sau đó nghe lời rời đi.

Tinh tinh.

Có điện thoại gọi tới.

Anh Cường nhìn thấy cuộc gọi, khẽ cau mày, cô ta có vẻ khó chịu nhưng vẫn nghe điện thoại. Giọng điệu cô ta không vui,

nói: “Alo, có chuyện gì?”

Đầu dây bên kia trầm mặc chốc lát:” Con nói chuyện với cha như này đấy à?”

“Được rồi, có chuyện gì thì nói, tôi bận lắm.”

“Liễu Nhứ, con là con của cha, con xem con bây giờ là cái dạng gì chứ. Cha đã tìm bác sĩ cho con rồi, dù thế nào cũng sẽ chữa khỏi bệnh cho con.”

Liễu Nhứ cười: “Không cần nữa, tôi đã tìm Thần y chữa rồi, Thần y đã kê thuốc cho tôi, chỉ cần tôi dùng hết thuốc thì sẽ không thay đổi được nữa. Cha già rồi nên không cần nhọc lòng, còn nữa, trước kia không phải cha rất hối hận vì không có con trai sao? Bây giờ con giúp cha đạt được rồi đó, không lâu sau, cha sẽ có con trai.”

“Mày…mày…”

Cạch!

Liễu Nhứ cúp điện thoại sau đó lên mạng tìm một cái tên đẹp, đợi sau khi dùng thuốc xong, cô ta cũng nên đổi một cái tên mới. E là cái tên Liễu Nhứ này không hợp với cô ta nữa rồi.

Cô ta cảm thấy có thể đổi thành Liễu Anh Hào hoặc Liễu Thành cũng được đấy chứ.

Nhưng bây giờ cô ta cảm thấy có chút không vui, vậy mà bản thân lại có cảm giác buồn nôn với con gái. Hơn nữa giọng nói này có khi nghe còn rất nữ tính hơn trước, điều này khiến cô ta rất khó chịu, cũng không biết triệu chứng này đến khi nào thì mới kết thúc.

Thời gian cứ thế trôi.

Lâm Phàm đã ở bệnh viện cuối cùng của thành phố cuối cùng.

“Cuối cùng cũng sắp kết thúc rồi.” Quãng thời gian này rốt cuộc cũng khiến Lâm Phàm hiểu thế nào là khổ cực.

Số lượng bệnh nhân mỗi ngày nhiều vô kể, nhiều đến mức đáng sợ.

Mỗi ngày có ít nhất vài trăm bệnh nhân, mọi người đều không có chút thời gian rảnh nào.

Nhưng bây giờ tất cả đều đã kết thúc.

Lúc này, trước mặt hắn chính là bệnh nhân cuối cùng.

“Được rồi, cầm lấy đơn thuốc, bệnh tình của anh sẽ dần tốt lên thôi.” Lâm Phàm cười nói.

Bệnh nhân cảm kích gật đầu: “Cảm ơn Thần y.”

Triệu Minh Thanh đứng bên cạnh, nói: “Lão sư, rốt cục cũng kết thúc rồi.”

Lâm Phàm gật đầu: “Đúng vậy, ngày mai trở về Thượng Hải, hai mươi ngày khám bệnh tình nguyện đến hôm nay là kết thúc, thu hoạch thế nào?”

Triệu Minh Thanh vui vẻ gật đầu: “Lão sư, thu hoạch thật sự rất lớn, cả đời này chưa bao giờ tôi dám nghĩ sẽ có ngày này.”

“Ha ha.” Lâm Phàm cười lớn nhưng đột nhiên nụ cười biến mất.

Bởi vì gợi ý từ Bách Khoa Toàn Thư tới rồi.

“Đến đi, trang kiến thức thứ mười một, tao đợi mày đã lâu lắm rồi.”

…

“Hoàn thành nhiệm vụ kiến thức trang thứ mười, điểm Bách Khoa tăng thêm 100 điểm.”

“Mở ra kiến thức trang thứ mười một, vì đây là kiến thức trang mười một nên sẽ lựa chọn sở trường liên quan đến những người bên cạnh ký chủ.”

Chết tiệt, lại bắt đầu rồi.

Lúc này Lâm Phàm rất căng thẳng, hắn không biết rốt cuộc kiến thức trang mười một là thứ gì, nhưng cầu trời, tuyệt đối đừng là kiến thức hố cha gì nữa nhé.

Nhưng căn cứ vào tình hình hiện nay, những kiến thức được lấy ra cũng không có mấy cái quá rác rưởi, vì vậy hắn chỉ căng thẳng một lúc mà thôi.

“Triệu Minh Thanh cực kỳ sùng bái ký chủ, nhưng sở trường chỉ liên quan đến Trung y, vì vậy sẽ lựa chọn lại lần nữa.”

Nghe được chọn lựa từ Triệu Minh Thanh làm cho Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm, nhưng còn chưa kịp thở ra thì đã phải chết lặng.

Con mẹ nó, cái quần gì vậy, cái gì mà không có sở trường, còn phải lựa chọn lại?

Lúc này, Lâm Phàm cảm thấy đau đớn gục ngã, không biết cuối cùng Bách Khoa Toàn Thư sẽ đem đến cho mình niềm vui bất ngờ gì nữa đây.

"Điền Hán Danh yêu mến ký chủ sâu sắc, Thu Đao Trảm Ngư lại hận ký chủ tột cùng, ngẫu nhiên chọn một trong hai người này."

"Điền Hán Danh sở hữu nhiều sở trường, mở ra trang kiến thức phân loại nhỏ kỹ thuật chà lưng thần cấp (có sức mạnh thần bí Bách Khoa Toàn Thư hỗ trợ).

"Công bố nhiệm vụ: trở thành Lâm đại sư người người kính phục."

"Phần thưởng nhiệm vụ: điểm Bách Khoa +20, mở ra trang kiến thức thứ mười hai."

"Chú thích: vì chỉ mở ra phân loại kiến thức nhỏ nên không cần tập trung vào nghề nghiệp hiện tại."

"Điểm Bách Khoa: 220."

Lúc này Lâm Phàm đang đứng ngơ ngẩn, trong lòng là hàng vạn chữ F* đang phi nhanh.

Kỹ thuật chà lưng thần cấp?

Con mẹ nó, mày đang đùa tao à?

Ui là trời.

Chương 820: Linh vật của phố Vân Lý

“Lão sư, ngài sao vậy?” Triệu Minh Thanh thấy lão sư cứ đứng đơ một chỗ nên cảm thấy có chút lo lắng.

Sẽ không phải do quá mệt mỏi mà bị bệnh đấy chứ.

Lâm Phàm phản ứng lại, yếu ớt đưa tay lên rồi hít một hơi thật sâu, nói: “Không sao.”

“Ôi…”

Đến cái chết hắn cũng nghĩ tới rồi, tại sao lại như vậy? Sau đó hắn nhìn Triệu Minh Thanh, lúc này ông ấy cũng sững người, ông phát hiện ánh mắt của lão sư rất nghiêm nghị khiến ông không khỏi sợ hãi, ông nhỏ giọng hỏi: “Lão sư, có chuyện gì vậy?”

Lâm Phàm nghiêm túc trả lời: “Minh Thanh, lần này sau khi trở về. Dù thế nào thì ông cũng phải học thêm một vài sở trường khác ngoài Trung y, nếu ông không học được thì đừng làm học trò của tôi nữa.”

Triệu Minh Thanh lặng người: “Lão sư, tôi đâu còn sức học thêm sở trường nào khác nữa chứ.”

Lâm Phàm lắc đầu: “Tôi không quan tâm, sau khi ông quay về nhất định phải tìm một sở thích nào đó cho tôi.”

Triệu Minh Thanh đành bó tay: “Được rồi, lão sư. Ngài nói thế nào thì là thế đó, sau khi tôi quay về nhất định sẽ cố gắng học.”

“Đi thôi.”

Bây giờ hắn đang có cảm giác khóc không ra nước mắt, chuyện này là sao chứ, kỹ thuật chà lưng thần cấp, chà cái đầu nhà mi ấy.

Chẳng lẽ phải đến nhà tắm chà lưng cho người khác, đúng là muốn mạng hắn mà, một nhân vật tầm cỡ như hắn mà lại đi kỳ cọ tắm rửa. Ôi thôi, con mẹ nó, nghĩ thôi cũng cảm thấy đau trứng rồi.

Nhưng nếu không tham gia vào cái nghề này thì kiến thức Bách Khoa Toàn Thư sẽ bị kẹt mãi ở trang thứ mười một.

Thôi, sau khi trở về lại tính, bây giờ nghĩ nhiều vậy làm gì.

Ngày hôm sau!

Tin tức trên mạng đều bùng nổ.

“Thần y biến mất, không ai biết hắn đã đi đâu”

“Hai mươi ngày này, Thần y đã mang đến cho chúng ta niềm hy vọng vô tận.”

“Các tổ chức y tế trên cả nước đều học tập tác phong của Thần y, khám chữa bệnh miễn phí khắp nơi, tuyên thệ phải học theo Thần y.”

“Các bệnh viện lớn muốn mời Thần y làm Giáo sư danh dự hoặc chuyên gia trọn đời.”

Dân cư mạng đều thảo luận chuyện này.

“Có phải não của biên tập chứa phân rồi không, lại còn không ai biết Thần y ở đâu. Thần y không phải đang ở phố Vân Lý, Thượng Hải sao.”

“Biên tập viên đúng là vô đạo đức, viết bản thảo mà không làm rõ sự việc, chỉ biết bịp bợm, nhổ vào mặt các người.”

“Cảm ơn Thần y đã giúp tôi tìm lại chính mình.”

“Cảm ơn Thần y đã chữa khỏi bệnh cho mẹ tôi, từ nay về sau tôi sẽ là fan trung thành của Thần y.”

“Trải qua những chuyện này, tôi đã có cái nhìn khác về Trung y, những thứ ông bà ta để lại đúng là vô cùng mạnh mẽ.”

“Đúng đó, bác sĩ Trung y chân chính phải giống như Thần y, mấy tên thầy thuốc gà mờ đúng là bôi đen y học Trung Quốc rồi, khiến chúng ta bắt đầu mất niềm tin với những gì ông bà ta để lại.”

“Tôi chuẩn bị đích thân tới phố Vân Lý một chuyến để tặng cờ thưởng cho Thần y đây.”

“Mấy người mau nhìn xem, Thần y đăng bài lên Weibo rồi.”

“Cái gì?”

“Đây là tin tức lớn đấy.”

Trên Weibo.

Lâm Phàm: “Lần chữa bệnh miễn phí này đã tiêu hao rất nhiều nội lực của tôi, ít nhất phải mười năm nữa mới hồi phục lại. Nếu sau này mọi người mắc bệnh cũng không cần đến tìm tôi, tôi có lòng nhưng không đủ sức, nếu không thì tôi sẽ chết đấy.”

“Phì! Phun thẳng ngụm giấm lên bàn phím, Thần y thật biết nói đùa.”

“Tôi đã nói rồi mà, làm sao Thần y mạnh như vậy được, hóa ra còn có nội lực, nhưng nội lực là cái quái gì thế?”

“Tôi giải thích giúp mọi người một chút, ý của Thần y tức là, tôi sau này không khám bệnh nữa nên mấy người đừng đến tìm tôi.”

“Ôi đừng mà Thần y, cậu là vị Thần trong lòng chúng tôi đó.”

“Chuyện này tôi có thể thông cảm được, trong hai mươi ngày này Thần y đã khám không biết bao nhiêu người, ít nhất cũng vài ngàn người, nhất định tiêu tốn rất nhiều tinh thần và sức lực.”

“Tiêu hao cái rắm ấy, có ảnh chụp chân tướng, mấy người tự đi mà xem.”

“Đệch…”

Chỉ thấy trong ảnh chụp, Lâm Phàm đang cầm bánh bao thơm phức ăn ngon lành.

Phố Vân Lý!

Chủ các cửa tiệm tụ tập lại một chỗ.

“Ông chủ nhỏ sắp quay về, chúng ta nhất định phải nhiệt liệt hoan nghênh.”

Ông Trương: “Điều này là đương nhiên, phải làm một tấm biểu ngữ thật lớn. Không ngờ ông chủ nhỏ lại là Thần y, khám chữa bệnh miễn phí hai mươi ngày, vậy chính là anh hùng rồi.”

Ông Lương gật đầu: “Không sai, các người xem mấy ngày nay dân chúng cũng bị hành động của ông chủ nhỏ làm cảm động mà không còn làm ầm ĩ đòi mua bánh kếp nữa.”

Chị Hồng phá lên cười: “Bây giờ lão Trần hối hận chết mất, lại còn phải chịu khổ ở bệnh viện, đặc biệt là lúc biết ông chủ nhỏ là Thần y chắc lão hối hận đến xanh ruột luôn.”

“Ha ha, ai bảo ông ấy không tin ông chủ nhỏ, bây giờ thì biết hậu quả rồi đó. Ôi, sau này có đánh chết tôi cũng sẽ không rời bỏ phố Vân Lý này, ở cùng với ông chủ nhỏ quá tuyệt vời, cả đời này chúng ta phải làm hàng xóm của ông chủ nhỏ.”

“Tôi cảm thấy ông chủ nhỏ chính là linh vật của phố Vân Lý chúng ta.”

“Được rồi, bắt đầu vào việc thôi, ông chủ nhỏ đang trên đường trở về rồi.”

Buổi chiều.

Lúc Lâm Phàm đặt chân đến nơi quen thuộc, hắn bỗng mỉm cười, cuối cùng cũng trở về rồi.

Chỉ là không biết mấy người dân ở đây có đánh chết hắn không, nhưng chắc không đâu, suy cho cùng hắn vẫn rất được yêu mến.

Chương 821: Ai cũng vui vẻ

Cám ơn đạo hữu smilecow đã tặng kim phiếu cho truyện, cám ơn mọi người nhiều lắm!!!

Chương 821: Ai cũng vui vẻ

Lúc đám khách quen trong phố nhìn thấy Lâm Phàm, nhất thời ngạc nhiên hô lên: “Ông chủ nhỏ về rồi.”

“Ông chủ nhỏ về rồi.”

Vào lúc này, phía trước vang lên tiếng pháo nổ đùng đoàng.

Một tấm biểu ngữ lớn viết “Hoan nghênh ông chủ nhỏ trở về” được các chủ tiệm giương lên.

Lúc nhìn thấy cảnh tượng này, Lâm Phàm sắp bị bọn họ làm cảm động đến bật khóc, thật sự vô cùng cảm động, hóa ra mọi người lại yêu quý hắn như vậy.

Trong đám người, có một giọng nói đột ngột chen vào.

"Ông chủ nhỏ, cậu đi nhiều ngày như vậy, mỗi ngày phải làm hai mươi phần bánh kếp đó nha."

Vốn dĩ Lâm Phàm còn có chút cảm động nhưng bây giờ đột nhiên tan biến hết, quả nhiên bọn họ vẫn chỉ nhớ bánh kếp của hắn thôi.

"Gâu gâu…"

Cẩu Gia Nicolas chạy như bay tới, hai mươi ngày không gặp nó đã cao lên rồi, chưa kể nhìn tư thế chạy của nó thì có vẻ hai chân đã khỏe hẳn.

Cẩu Gia Nicolas thè lưỡi, trông nó rất thích thú, nó vui vẻ chạy xung quanh Lâm Phàm.

Đã lâu rồi Ngô U Lan chưa gặp Lâm Phàm, lúc nhìn thấy hắn, gương mặt cô cũng ngập tràn ý cười.

Điền Thần Côn giơ ngón cái lên bày tỏ "ngầu lắm".

Triệu Chung Dương thì đang phát trực tiếp, hắn hét lớn: "Ông chủ nhỏ trở về rồi."

…

Triệu Minh Thanh trở về nhà sau chuyến đi cùng lão sư, ông thư thái nằm trên sô pha không muốn động đậy, mặc dù mệt mỏi nhưng cũng rất vui vẻ.

"Có phải mệt lắm không?" Vợ ông bê ra một bát canh gà, mấy ngày này không thấy chồng mình bà cũng rất nhớ nhung.

Con cái cũng thường gọi điện về, lúc bắt đầu thì than phiền đến cuối lại ngầm đồng ý, bà đều cảm nhận được. Mỗi ngày mở tin tức bà có thể nhìn thấy bóng dáng chồng mình, trong lòng cũng rất vui vẻ.

Triệu Minh Thanh mỉm cười gật đầu: "Mệt thì đúng là có chút nhưng rất vui sướng. Bà biết không, cả đời ngoại trừ những lúc ở bên cạnh bà thì với tôi mà nói, hai mươi ngày này là quan trọng nhất."

Vợ ông cười, nói: “Ông vui là được rồi.”

“Bà không biết đâu, y thuật của lão sư thật sự vô cùng thần kỳ. Nếu như ở thời cổ đại thì chính là Thần Y đời thứ nhất, có thể lưu danh muôn đời rồi, nếu nhắc đến mệt thì lão sư còn mệt hơn tôi nhiều. Mấy ngày này người bệnh xếp thành hàng dài, so với lão sư thì tôi còn nhàn rỗi chán.” Triệu Minh Thanh cảm thán nói, sau đó ông mở lại ghi chép mấy ngày nay, trong lòng vô cùng thỏa mãn. Ghi chép này có lẽ với người khác thì chẳng có ích gì nhưng đối với ông lại là bảo vật vô giá, là sách quý về Trung y đấy.

Trong đó ghi chép kỹ lưỡng về các loại bệnh, những phương thuốc do lão sư kê còn có các cách khám chữa bệnh.

Trong đó còn có những vấn đề mà ông xem chưa hiểu, trải qua sự giải thích của lão sư đã được ông đánh dấu và ghi chú lại.

Thế nhưng chỉ có vậy thì còn thiếu rất nhiều, cần phải đào sâu tìm hiểu mới được, một loại bệnh lại có hàng loạt biến hóa. Nhưng chỉ cần hiểu rõ về nó thì cho dù nó thay đổi thế nào thì bản chất vẫn không thay đổi, biện pháp chữa trị tận gốc vẫn như thế.

Triệu Minh Thanh nói: “Dạo này lũ trẻ thế nào rồi?”

“Bọn chúng vẫn tốt, anh còn giận chúng à?” Vợ ông mỉm cười hỏi.

Triêu Minh Thanh lắc đầu: “Bọn chúng đều là máu mủ ruột thịt, giận với không giận cái gì chứ, chỉ là tôi cảm thấy có chút thất vọng. Bà nói với chúng, những chuyện khác thì người làm cha này đều có thể nhân nhượng nhưng lần sau còn không tôn trọng lão sư của tôi thì đừng có trách.”

Vợ ông lắc đầu: “Ông nói nặng lời như vậy làm gì, bây giờ bọn trẻ cũng không dám nghĩ như thế nữa. Thời gian gần đây bọn chúng cũng xem tin tức, trong lòng cũng hiểu rồi.”

“Hiểu được là tốt.” Triệu Minh Thanh gật đầu, khoảng cách tuổi tác của ông với lão sư quá lớn, với người ngoài thì đây là mối quan hệ kỳ lạ, nhưng có thể bái lão sư làm thầy chính là may mắn của ông. Cho dù người ta có bàn tán thế nào thì ông cũng vô cùng kính trọng lão sư.

Trung y được truyền thừa từ thời xa xưa, đã có người bằng lòng đích thân chỉ dạy ông, điều này khiến Triệu Minh Thanh cảm thấy rất vui. Đã nhiều năm rồi nhưng chưa từng có chuyện nào có thể khiến ông hưng phấn như thế.

Tinh tinh.

Điện thoại từ Chu Thanh Tuyền.

“Bà xem, lão Chu gọi đến rồi, nhất định muốn hỏi tôi chuyện đi khám chữa bệnh tình nguyện, tôi tới thư phòng trước đây.” Triệu Minh Thanh nghe điện thoại rồi cười ha hả bước lên lầu.

Thấy chồng mình vui như vậy, bà cũng nở nụ cười.

Nhìn ông ấy có thể làm những điều mình thích, đặc biệt đến tuổi xế chiều còn có thể gặp được lão sư học thêm được nhiều điều, bà cũng vui mừng cho chồng.

Học viện Trung y.

Khâu Kiệt và Trương Đồng Đồng đứng ở cổng trường học.

Cổng trường sớm đã treo lên băng biểu ngữ chào mừng bọn họ trở về.

Đây là một việc vinh quang khiến bọn họ vô cùng xúc động.

Khâu Kiệt vui vẻ nói: “Cả đời này tôi sẽ không quên lần đi khám chữa bệnh tình nguyện này, bây giờ tôi tràn ngập tin tưởng với Trung y, tôi tin rằng Trung y nhất định sẽ phát triển mạnh mẽ.”

Trương Đồng Đồng là một cô gái, lúc này cũng gật đầu lia lịa: “Đúng, thật sự may mắn khi gặp được một người như Lâm lão sư. Viện trưởng Triệu cũng nói với chúng ta nếu có gì không hiểu thì có thể đến gặp ông ấy. Cậu nói xem, viện trưởng Triệu đã nhận chúng ta làm học trò rồi phải không?

Chương 822: Đây là chuyện tôi nên làm

Khâu Kiệt vui mừng nói: “Vẫn còn sớm, mặc dù viện trưởng Triệu không so được với lão sư Lâm nhưng cũng là một bác sĩ Trung y có tiếng. Ông ấy nhận học trò nhất định sẽ nghiêm khắc kiểm tra tính cách này nọ, nếu chúng ta muốn bái viện trưởng Triệu làm thầy thì còn phải cố gắng rất nhiều, nhưng

mà viện trưởng Triệu đã lên tiếng, sau này chúng ta gặp phải vướng mắc thì có thể đến hỏi ông ấy."

"Tôi đã nói chuyện này với người nhà rồi, hiện tại bọn họ rất tán thành lựa chọn của tôi, cũng rất ủng hộ tôi học Trung y. Trải qua sự việc lần này, bọn họ đã thay đổi cách nhìn rất lớn đối với Trung y đấy." Muốn nói đến chuyện vui vẻ nhất, không phải chuyện này thì còn là chuyện gì nữa chứ.

Là con gái nên người nhà cô đương nhiên không đồng y cho cô học Trung y nhưng sau chuyện này, bọn họ đều tán thành cả.

Bạn học xung quanh nhìn hai người, có người vô cùng ngưỡng mộ nhưng cũng rất hối hận, nếu sớm biết như này thì ban đầu họ đã đăng ký rồi.

Nhưng bây giờ có hối hận cũng không còn kịp nữa.

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm nghe điện thoại đến mỏi cả tay.

Nhưng có những cuộc gọi hắn không thể không nghe.

"Cha, có chuyện gì sao?" Lâm Phàm hỏi.

Ông Lâm nói: "Con trai, người trên tin tức có phải là con không? Con biết Trung y từ lúc nào thế?"

Lâm Phàm cười đáp: "Là con, con tự học Trung y thành tài đó nha."

"Con trai của cha giỏi lắm, tự học thành tài, được rồi, con cứ bận việc của con đi. À đúng rồi, mẹ bảo cha dặn con khi nào mới đưa bạn gái về ra mắt đây, cha mẹ gấp lắm rồi." Ông Lâm nói.

"Sắp rồi, sắp rồi cha. Dạo gần đây con hơi bận, đợi con xong xuôi chuyện lần này đã, cũng gần xong rồi." Bây giờ Lâm Phàm chỉ có thể kéo dài thời gian, chuyện này còn chưa có kết quả đâu, hơn nữa tìm bạn gái đâu phải chuyện dễ dàng gì.

Sau khi cúp điện thoại.

Trong một tòa nhà ở Trung Châu.

Ông Lâm nhìn tin tức trong điện thoại không kìm được nở nụ cười: "Mẹ nó ơi, tôi sang nhà lão Lý bên cạnh một chút rồi về nhé."

"Anh đừng suốt ngày so bì với lão Lý."

Ông Lâm phản bác: "Tôi so bì lúc nào chứ, đây không phải do quan hệ chúng tôi tốt sao? Trong nhà có chuyện gì nói ra để mọi người cùng mừng chứ."

Trên hành lang, ngoài cửa.

Ông Lâm gõ cửa: "Này lão Lý, tôi là lão Lâm đây, ông mở cửa đi, tôi đến chỗ ông chơi một lát."

Đợi đến lúc đi vào ông sẽ lấy điện thoại ra xem tin tức, sau đó khẽ kinh ngạc rồi khoe ra trước mặt lão Lý, nhất định lần này ông sẽ lại thắng.

Bên trong cửa chống trộm.

Ông Lý áp sát vào mắt mèo, yên lặng nhìn, sau đó cúi đầu xem điện thoại, tiêu đề trên điện thoại chính là tin tức về Lâm Phàm: "Hừm, lão Lâm này đúng là không có gì tốt, lại muốn đến chỗ tôi khoe khoang à. Lần trước tôi đã bị một lần rồi, lần này thì đừng hòng, ông tưởng tôi không xem tin tức sao."

Ông Lý giả vờ không có nhà.

Ông Lâm nghi ngờ: "Ồ, chẳng lẽ lão Lý không ở nhà sao? Thôi vậy, tối nay mình lại đến."

…

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm mở điện thoại xem Weibo, gần đây số lượng fan trên Weibo đã tăng lên đến năm triệu người. Điều này vốn rất khủng bố rồi, đặc biệt là phần bình luận, người hâm mộ đều tung hô danh hiệu Thần y khiến hắn rất hài lòng.

Nhìn thấy mục tin nhắn riêng, hắn mở ra xem.

"Thần y, tôi là Anh Cường đây, triệu chứng hiện tại của tôi hình như có gì đó sai sai. Sao giọng nói của tôi lại thay đổi rồi, đôi khi nghe rất nữ tính, có phải là có vấn đề gì không?"

Lâm Phàm mỉm cười, này thì có chuyện gì chứ, sau đó hắn trả lời: "Không vấn đề gì, đây chỉ là hiện tượng bình thường, chỉ là triệu chứng nhất thời thôi, qua một thời gian ngắn thì sẽ không thay đổi liên tục vậy nữa."

Anh Cường: "Ồ, vậy được, Thần y cứ bận việc đi, lần này cảm ơn anh rất nhiều."

Lâm Phàm cười đáp: "Không cần cảm ơn, đây là chuyện tôi nên làm, cứ kiên trì dùng thuốc là được."

Có thể giúp người đẹp giải quyết vướng mắc trong lòng, hắn cũng cảm thấy rất vui vẻ.

Sau này Anh Cường trở về bình thường, thì sẽ có dáng vẻ như thế nào nhỉ?

Vừa nghĩ tới đã khiến hắn có chút tò mò.

Độ hot của việc khám chữa bệnh từ thiện vẫn chưa qua nhưng vụ việc của Vũ Đào vẫn luôn chiếm trang đầu, chủ yếu vì đây là chuyện lớn. Nếu là trước kia có lẽ sẽ không lan truyền rộng như vậy nhưng đây là thời đại internet, vụ việc xảy ra ngày đầu tiên thì đến ngày thứ hai đã có thể làm cho cả thế giới biết đến, có thể nói là cực kỳ kinh khủng.

Hơn nữa chỉ vì một mình Vũ Đào mà lại liên lụy đến một nhân vật lớn, điều này khiến cho mọi người không thể tin nổi.

Thỉnh thoảng Lâm Phàm cũng sẽ xem tin tức một chút. Lúc này, hắn cười thầm, hắn đã sớm biết tên này có họa phải vào tù, mà còn rất nghiêm trọng. Nếu ông ta cứ nhất quyết chống lại mình thì đây là do ông ta tự tìm đường chết.

Chương 823: Cậu biết chà lưng sao?

Lúc này Ngô U Lan bê trà lên cho Lâm Phàm, sau đó cô ấy ngồi đối diện Lâm Phàm, hai tay chống cằm nhìn hắn, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Lâm Phàm đắm đuối.

Lâm Phàm uống một ngụm trà, cười nói: "U Lan, cô làm gì thế? Tôi nhìn thấy ánh sáng mê trai từ đôi mắt cô đấy nha."

"Hừ, anh mới mê trai ấy, tôi đang nghiên cứu xem anh còn giấu chúng tôi chuyện gì không." Ngô U Lan nói.

Lâm Phàm cười: “Mấy người không hỏi thì đúng là không biết thật, tôi vẫn còn giấu một chuyện nữa đây, nhìn thấy hai tay tôi không?”

Ngô U Lan gật đầu: “Nhìn thấy, sau đó thì sao?”

“Tôi nói cô biết, đôi tay này chà lưng rất đỉnh đó, rất thoải mái.” Lâm Phàm vừa nghĩ đến kiến thức trang mười một lại kích động muốn khóc.

Ngô U Lan vừa nghe xong, gương mặt đã ửng đỏ: “Anh Lâm, sao anh mới đi ra một chuyến mà đã…đã, tôi không nói nữa.” Sau đó cô ấy xám xịt trốn sang một bên.

“Sao thế? Tôi nói thật đó.” Lâm Phàm bất đắc dĩ đáp.

“Nếu nói đến chà lưng thì không ai giỏi như tôi đâu, nhớ năm đó tôi rơi vào cảnh nghèo nàn, còn làm qua công việc chà lưng ở nhà tắm Tiểu Hồng. Kỹ thuật điêu luyện của tôi được rất nhiều người săn đón đó, người muốn tìm tôi chà lưng có thể nói xếp thành hàng dài không dứt nhưng đáng tiếc chí hướng của tôi không đặt vào việc này. Nếu không thì sẽ càng phát triển, có khi trở thành thợ chà lưng nổi tiếng khắp cả nước cũng nên.” Điền Thần Côn nhớ lại chuyện trước kia, không thể không cảm thán.

Lâm Phàm khinh bỉ nhìn thần côn, Điền Thần Côn mà còn biết thêm việc này nữa thì đúng là quá kỳ lạ rồi.

Mọi người nói xem, một tên thần côn thì cứ đi đoán mệnh đi, mắc gì có nhiều tài nghệ như vậy chứ, không biết rằng sẽ hố chết người sao.

“Hôm nào đến nhà tắm, chúng ta so tài một trận?” Điền Thần Côn cười nói.

Lâm Phàm liếc ông ta: “Đi sang một bên, quỷ mới so tài với ông ấy. Tôi ra ngoài đi dạo một lát, mấy người trông tiệm đi.”

Ra khỏi tiệm.

Lâm Phàm đi đến đầu phố Vân Lý, nơi đó có một nhà tắm công cộng, mặc dù không lớn nhưng cũng rất có tên tuổi. Ông chủ có dáng người vừa béo vừa lùn, rất được mọi người yêu mến, dù không tiếp xúc nhiều nhưng người này nhiều lần đến

xếp hàng ở tiệm của hắn nên lâu dần cũng trở nên quen thuộc.”

“Ông chủ nhỏ, sao cậu lại có thời gian đến chỗ tôi thế.” Ông chủ tên Tằng Vĩ đứng ở cửa nhà tắm công cộng mỉm cười hỏi.

Lâm Phàm cũng cười, đáp: “Nhớ anh nên đến thăm anh.”

Tằng Vĩ lập tức vui vẻ, anh ta biết ở phố Vân Lý này, ông chủ nhỏ đại diện cho điều gì, nên rất là khách sáo nói: “Ông chủ nhỏ, gần đây tôi mua được ít trà ngon, cậu vào nếm thử nhé?”

Vốn dĩ Lâm Phàm muốn tìm một gian phòng tắm, đến nơi khác chi bằng tìm hàng xóm, sau đó hắn đáp: “Vậy làm phiền anh rồi.”

…

Tằng Vĩ pha trà rồi rót trà: “Mời cậu, uống thử xem thế nào?”

Lâm Phàm nào biết thưởng trà, hắn uống một hớp: “Khá ngon, khá ngon đấy, đúng rồi ông chủ Tằng, công việc kinh doanh của anh thế nào?”

Tằng Vĩ lắc đầu: “Góp nhặt từng ngày thôi, không lời không lỗ, tôi nói chắc cậu cũng không tin.”

Lâm Phàm gật đầu: “Đúng là có chút khó tin, tiệm của anh bày trí cũng đẹp, hoàn cảnh cũng tốt, sao lại không có lời?”

Tằng Vĩ cười đáp: “Còn không phải thiếu cái đó sao, cậu hiểu mà.”

“Ha ha.” Lâm Phàm cười: “Tôi hiểu, tôi hiểu.”

Không phải là đại bảo kiếm sao.

(Đại bảo kiếm: một ổ mại dâm nổi tiếng một thời ở TQ, có mối liên hệ với quan chức và xã hội đen.)

Nhưng quả thật vậy, ở Thượng Hải lĩnh vực này phát triển rất tốt, mười nhà thì đến tám nhà có cái đó, hai nhà còn lại thì hoàn toàn dựa vào năng lực.

“Ban đầu khi kinh doanh ở đây tôi cũng đã phân tích rồi, là nhắm đến những người đến Thượng Hải làm việc ở xung quanh đây, nhưng lại không ngờ bọn họ tới đây tắm có khi chỉ để thư giãn, nhưng mà thư giãn phải phục vụ thêm cái đó. Cậu

nói xem nếu tôi không làm cái đó thì làm sao có thể cạnh tranh với nhà khác được? Cậu nhìn nhà tắm công cộng Kim Phượng Hoàng đi, số tiền bọn họ kiếm được trong một tối bằng cả một tháng kinh doanh của tôi, cậu thấy ghê gớm chưa." Tằng Vĩ cũng có chút hâm mộ, nhưng bảo anh ta phục vụ cái đó thì đúng là anh ta không dám làm, nếu bị bắt thì đúng là bi kịch.

"Nhiều vậy sao?" Lâm Phàm cảm thán nói.

"Đương nhiên rồi, đâu chỉ có vậy, đây chính là ăn cướp đó. Cậu nói xem giá thấp nhất là 698 tệ, cao nhất có thể đến 1288 tệ. Có lúc đông nghịt khách, chưa kể cao cấp hơn chút có thể lên đến hơn hai ba ngàn tệ. Nhưng đây là chuyện của người ta, nếu bảo tôi kinh doanh cái đó thì tôi cũng không có gan làm."

Lâm Phàm gật đầu, tiếp đó nói: "Đúng rồi, tôi dự định đến chỗ anh làm nhân viên chà lưng, anh thấy sao?"

"Được đó." Tằng Vĩ cười đáp, sau đó sắc mặt lập tức thay đổi, ngơ ngác nhìn Lâm Phàm: "Ông chủ nhỏ, cậu vừa nói gì cơ?"

Lâm Phàm chớp chớp mắt: "Tôi nói thỉnh thoảng sẽ qua chỗ anh làm nhân viên chà lưng, anh thấy thế nào?"

Tằng Vĩ đờ mặt ra nhìn Lâm Phàm: "Ông chủ nhỏ, cậu không đùa tôi đây chứ, miếu nhỏ này của tôi làm sao…"

Lâm Phàm ngắt lời: "Anh cứ nói được hay không thôi, mọi người đều là hàng xóm, tôi đùa anh làm gì."

"Vậy cậu biết chà lưng sao?" Tằng Vĩ nghi hoặc hỏi.

Chương 824: Không đủ nội lực

"Đùa chứ, kỹ thuật chà lưng của tôi đỉnh nhất trên đời đấy nha, chỉ cần tôi đến thì việc kinh doanh của anh ít nhất cũng tăng gấp vài chục lần." Lâm Phàm thổi phồng.

Tằng Vĩ cười: "Được thôi, nếu ông chủ nhỏ muốn làm gì thì cứ làm, cậu muốn đến thì cứ đến, chỗ của tôi luôn chào đón cậu. Đợi lát tôi sắp xếp cho cậu một vị trí, sau này cho dù cậu có đến hay không thì nó vẫn thuộc về cậu."

Anh ta sẽ không từ chối bất cứ yêu cầu nào của ông chủ nhỏ, không cần biết ông chủ nhỏ có biết chà lưng hay không, dù

sao cũng phải giữ lại, ai bảo người ta là ông chủ nhỏ cơ chứ.

Hơn nữa nhân duyên của ông chủ nhỏ ở phố Vân Lý tốt như vậy, mọi người đều rất tôn trọng hắn, nói không chừng thật sự có thể giúp việc kinh doanh tốt lên.

“Được rồi, đã thống nhất rồi đó, anh yên tâm, tin lời tôi nói không sai đâu.” Lâm Phàm đứng dậy: “Vậy không làm phiền anh nữa, tôi phải đi mua ít đồ nghề, lương lậu gì đó thì không cần đâu.”

Đến bây giờ Tằng Vĩ vẫn không kịp phản ứng: “Ông chủ nhỏ, cậu đang tính làm gì vậy?”

Lâm Phàm nghiêm túc trả lời: “Trải nghiệm các nghề khác nhau, mỗi nghề để lại một truyền thuyết, trở thành tấm gương của mọi ngành nghề, chắc chắn anh không hiểu được thứ tôi theo đuổi đâu. Vậy nhé, tôi đi đây.”

Tằng Vĩ ngơ ngác nhìn ông chủ nhỏ, anh ta bị ông chủ nhỏ làm cho hoang mang rồi, thật sự không tài nào hiểu nổi chuyện này. Nhưng anh ta suy nghĩ một lúc rồi không muốn nghĩ nữa, tư tưởng của ông chủ nhỏ ở đoạn tầng quá cao, trong khoảng thời gian ngắn làm cho người ta theo không kịp.

Có điều nếu ông chủ nhỏ bằng lòng đến nhà tắm công cộng của anh ta để trải nghiệm cuộc sống, thì đúng là đã giúp đỡ anh ta rất nhiều.

Vừa nghĩ đã thấy vui vẻ rồi.

Ngày hôm sau!

Trước cửa tiệm có vài vị khách không mời mà tới.

Lâm Phàm rất đỗi ngạc nhiên, bọn họ đang muốn làm gì đây?

Trước cửa tiệm Lâm đại sư.

Ngô U Lan nhìn tình hình trước mắt.

Điền Thần Côn cũng khá tò mò.

Lâm Phàm mở lời: “Các vị đồng chí cảnh sát đến đây có chuyện gì không?” Sau đó hắn nhìn về phía Vũ Đào: “Ơ kìa, đây không phải tổng giám đốc Vũ ư? Sao anh lại tới chỗ tôi thế?”

Bây giờ Vũ Đào hận thằng nhóc này muốn chết, nhưng hắn đâu còn cách nào, căn bệnh của hắn còn chưa được chữa khỏi. Trước đây hắn thật không dám nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện này, nhưng cho dù hắn có toi đời thì cũng phải khỏe mạnh trước mới được.

Nhóm cảnh sát biết người trước mặt chính là Thần y nên rất khách sáo nói: "Chào Thần y, lần này chúng tôi áp giải Vũ Đào tới đây chủ yếu là do sức khỏe của ông ta không thể tự mình sinh hoạt trong tù được, dựa theo nguyện vọng của ông ta nên chúng tôi tới đây là mong cậu giúp chữa bệnh.

"À, muốn hồi phục sức khỏe sao?" Lâm Phàm cười đáp.

Vũ Đào vốn không còn lời nào để nói, phán quyết đã sớm có, hắn phải ngồi tù chung thân, cả đời này phải chôn vùi trong tù. Nhưng dù vậy hắn cũng phải chữa khỏi căn bệnh này mới được, nếu không ở trong tù sẽ bị người khác bắt nạt chết mất.

Lúc hắn bị bắt, đối mặt với thẩm vấn, hắn cung cấp hết lời khai rồi, cũng xem như thẳng thắn nên được khoan hồng. Nên khi hắn đưa ra nguyện vọng nhỏ bé này mới được chính phủ đồng ý, suy cho cùng với tình huống của Vũ Đào thì ở tù cũng là một chuyện phiền phức.

Những đồng chí cảnh sát đi cùng anh ta cũng không nói gì nhiều, đây vốn không phải chuyện của họ, cho dù Thần y đồng ý chữa hay không thì bọn họ cũng sẽ không miễn cưỡng.

Vũ Đào nói: "Tôi cũng đã vào đó rồi, coi như là xong đời, cậu không thể chữa cho tôi sao?"

"Ôi." Lâm Phàm thở dài nói: "Lương y như từ mẫu, không phải tôi không muốn chữa bệnh cho ông, nhưng dạo gần đây ông không theo dõi Weibo của tôi sao? Thời gian này tôi làm việc quá sức, dẫn đến nội lực bị thiếu hụt, trong mười năm không thể chữa bệnh, anh đến từ đâu thì quay về đó đi. Đồng chí cảnh sát, làm phiền các anh vất vả một chuyến rồi."

"Nhưng mà, loại người như này các anh dẫn tới đây làm gì chứ? Nếu anh ta khỏe mạnh, không chừng còn muốn tìm cách vượt ngục đấy." Lâm Phàm nói.

Đồng chí cảnh sát mỉm cười: "Được, vậy chúng tôi không làm phiền Thần y nữa."

Bọn họ cũng không muốn tên này khỏe mạnh trở lại, nhưng chính phủ cũng có tình người. Nếu đã có thỉnh cầu vậy thì dẫn hắn đến thử xem sao, bây giờ Thần y đã từ chối thì cũng không ép uổng Thần y làm gì.

Nhưng vào lúc này Vũ Đào lại gào lên giận dữ: "Cái tên khốn này, mày thấy chết mà không cứu sao."

Lâm Phàm lắc đầu: "Hầy, không cứu nổi, không đủ nội lực."

"Mày…". Vũ Đào liếc Lâm Phàm, ông ta cũng không biết nên nói gì, sau đó mới nói: "Được, vậy mười năm sau tao lại đến."

Tâm tình của Lâm Phàm bây giờ khá tốt: "Được thôi, vậy mười năm nữa anh cứ đến, đợi nội lực của tôi khôi phục lại."

Lúc này Vũ Đào lẩm bẩm: "Không lẽ thật sự phải như vậy sao?"

Chính vào lúc này, ông Trần đã xuất viện một thời gian đi đến.

Chương 825: Đương nhiên là biết

"Ông chủ nhỏ, cứu mạng với." Sau khi ông Trần xuất viện, cảm thấy lúc trước ông chủ nhỏ muốn chữa bệnh cho ông ta nhưng lại bị ông ta từ chối, hiện giờ ông ta có hối hận cũng đã muộn, khuôn mặt già nua buồn rười rượi.

Lâm Phàm bật cười: "Lão Trần, lúc đó tôi đã nói với ông rồi, bây giờ ông đã tin chưa. Nhưng bây giờ ông đã làm phẫu thuật, sức khỏe cũng phục hồi khá tốt rồi, tôi sẽ xem giúp ông để nó không tái phát nữa.

Vẻ mặt ông Trần cảm kích: "Ông chủ nhỏ, yêu cậu quá trời, nhưng không phải cậu đăng trên Weibo là nội lực không đủ sao."

Lâm Phàm xua tay: "Khiêm tốn thôi, đó là lừa mấy tên ngốc."

Bực tức trong lòng Vũ Đào đột ngột bùng lên: "Mày…mày…"

Lâm Phàm liếc Vũ Đào một cái: "Sao ông vẫn ở đây thế? Các đồng chí cảnh sát dẫn tên này đi đi, còn nữa tôi không muốn chữa cho ông đấy, ông có thể làm gì tôi?"

“Mày…” Vũ Đào tức không nói nên lời, trong lòng cực kỳ tức tối, ông ta biết bản thân trở thành dạng này, chủ yếu là do thằng nhóc này làm ra.

Nhưng bây giờ ông ta không thể trả thù được, ông ta bị tống vào tù, còn khai ra không ít người. Bây giờ những người căm ghét ông ta cũng không ít, cho dù sau này có thể ra tù thì cũng rất thảm.

Nhìn cái mặt ngứa đòn của tên nhóc này khiến ông ta tức tối nhưng không thể làm gì được, trong lòng ông ta rất không phục.

Ông Trần nhìn Vũ Đào rời đi nói: “Ông chủ nhỏ, người ban nãy là ai vậy?”

“Ông ta chính là người dạo này rất nổi trên mạng, Vũ Đào. Ông lớn vụ hối lộ ở Giang Ninh đó.” Lâm Phàm nói.

Ông Trần sững sờ: “Chính là Vũ Đào đó sao? Cảnh sát dẫn hắn tới đây làm gì?”

Lâm Phàm cười đáp: “Muốn tôi xem bệnh giúp ông ta, nhưng tôi nói không được.”

Ông Trần gật đầu: “Đúng đó, xem bệnh giúp loại người này chỉ làm bẩn tay.”

Ngày hôm sau!

Lâm Phàm đã chuẩn bị đầy đủ dụng cụ, đại nghiệp chà lưng chính thức bắt đầu.

Kiến thức trang thứ mười một không ép buộc hắn hoàn thành, nhưng hắn lại rất tích cực muốn hoàn thành. Chủ yếu là nhắm tới năng lượng phụ trợ thần bí của Bách Khoa Toàn Thư, hắn muốn biết chà lưng này sẽ có công hiệu gì.

Buổi tối.

“Ông chủ nhỏ, cậu đến đây làm gì vậy?” Các chủ tiệm đi ngang qua hỏi.

Lâm Phàm cười đáp: “Đến nhà tắm công cộng của lão Tằng làm nhân viên chà lưng.”

“Ồ, đệch, cái gì cơ?” Chủ tiệm ngây người, ngay lập tức phản ứng lại. Thế nhưng ông chủ nhỏ đã mang theo đồ nghề bước

vào nhà tắm của lão Tằng.

Ông chủ tiệm lắc đầu sau đó nói: "Ông chủ nhỏ cũng thật thích nói đùa, đi tắm thì nói là đi tắm đi, còn nói đi làm nhân viên chà lưng ai mà tin chứ."

Trong tiệm.

"Lão Tằng?" Lâm Phàm không thấy Tằng Vĩ ở quầy lễ tân nhưng ở đó có một nhân viên, người này nhìn thấy Lâm Phàm rồi mỉm cười chào: "Ông chủ nhỏ, ông chủ tôi ra ngoài rồi. Anh ấy nói nếu cậu đến thì cứ vào đi, đã sắp xếp sẵn một vị trí cho cậu rồi, đây là thẻ của cậu."

"Được." Lâm Phàm gật đầu sau đó cầm thẻ rồi đi đến phòng thay đồ cho nhân viên ở phía sau.

Những người ở đây đều quen biết Lâm Phàm, ai mà không biết Lâm đại sư ở phố Vân Lý chứ, huống chi họ cũng đã xem tin tức gần đây nên cực kỳ bội phục ông chủ nhỏ, hắn chính là thần tiên trong lòng bọn họ.

Trong phòng thay đồ.

Chú Lưu vừa lấy khăn lông cho khách vừa cười nói: "Ông chủ nhỏ, cậu đến thật đấy à?"

Lâm Phàm vừa bắt đầu cởi quần áo vừa nói: "Đương nhiên rồi, tôi nói đến thì sẽ đến."

Chú Lâm bật cười, chỉ là càng ngày càng không hiểu người trẻ tuổi này, ông nói: "Bàn làm việc của cậu là cái thứ nhất, đây là ông chủ cố ý giữ lại cho cậu đó."

"Được, cảm ơn chú." Lâm Phàm thay quần áo, đồng thời thay luôn quần lót, hắn không thích trần truồng, cảm giác này không thoải mái chút nào.

Đây là lần đầu hắn làm nhân viên chà lưng nên cũng khá căng thẳng, nếu lát nữa hắn làm quá tốt thì phải làm sao đây?

Có nên khiêm tốn một chút không nhỉ?

Lâm Phàm suy nghĩ một lúc lâu.

"Cần người chà lưng, có ai không." Lúc này, trong phòng tắm có một thanh niên gọi lớn.

Ba nhân viên khác đều đang bận rộn nên tạm thời không có ai, Lâm Phàm đáp: "Tôi tới đây."

Chú Lưu cười nói: "Ông chủ nhỏ đúng là may mắn, vừa đến đã gặp được người muốn chà lưng."

Lâm Phàm hớn hở nói: "Xem ra tôi phải thể hiện một chút rồi."

Để tôi xem rốt cuộc năng lượng phụ trợ thần bí của Bách Khoa Toàn Thư có năng lực gì.

Lâm Phàm cực kỳ mong chờ.

Trong phòng tắm.

Người thanh niên thúc giục: "Nhân viên chà lưng đâu?"

"Đến đây, đừng gấp." Lâm Phàm hơi kích động, không biết sau khi hắn chà lưng sẽ xảy ra biến hóa gì, năng lực phụ trợ thần bí của Bách Khoa Toàn Thư cho dù là thứ gì thì sức mạnh của nó cũng rất khủng khiếp.

Người thanh niên liếc Lâm Phàm một cái, sau đó nằm luôn lên giường: "Dịch vụ rẻ nhất."

Lâm Phàm chuẩn bị kỹ càng dụng cụ, những nhân viên chà lưng ở xung quanh cười, nói: "Ông chủ nhỏ, cậu biết làm không?"

"Đương nhiên là biết rồi." Sao hắn có thể chịu để người khác nghi ngờ năng lực của mình được chứ, kỹ thuật của hắn không phải mạnh bình thường, đợi lát nữa sẽ cho bọn họ thấy năng lực thật sự của hắn.

Chương 826: Yêu nhau lâu vậy sao lại muốn chia tay

Nhìn người thanh niên nằm trên giường, khóe miệng hắn cong lên lộ ra nụ cười, hắn bọc khăn tắm lên tay mình, đột nhiên vào lúc đó có một loại sức mạnh truyền vào.

Lâm Phàm để tay lên.

Người thanh niên đang nhắm mắt bỗng nhiên sững người. Cậu ta cảm nhận thấy có gì đó là lạ, một cảm giác rất thần kỳ.

Dường như có một dòng nước ấm chảy trong cơ thể nhưng cậu ta không để ý lắm, chỉ nghĩ do nhiệt độ trong phòng tắm quá cao.

Chà một cái!

Chà hai cái!

Động tác của Lâm Phàm vô cùng thành thục, hắn nắm rõ các vị trí quan trọng, khi mạnh khi nhẹ, kỹ thuật biến hóa lại không hề trùng lặp.

“A!” Người thanh niên đột ngột mở to mắt, không kìm được hét lên một tiếng.

Lâm Phàm ngừng lại: “Sao thế?”

Những người xung quanh cũng nhìn qua bên này, bọn họ vô cùng tò mò, không biết thằng nhóc này làm sao mà tự nhiên lại hét lên làm gì thế không biết?

Người thanh niên lắc đầu: “Không sao, không sao, ông anh cứ tiếp tục đi.”

Lâm Phàm “ồ” lên nhưng trong lòng cũng đoán ra được, xem ra kỹ thuật thần cấp chà lưng đã bắt đầu phát huy tác dụng.

Sau đó, hắn lại tiếp tục làm.

“Ông anh, kỹ thuật của anh đúng là đỉnh của chóp, thật thoải mái.” Người thanh niên nói.

Lâm Phàm cười, đáp: “Cũng tàm tạm, tàm tạm thôi.”

Người thanh niên bật cười: “Tôi cảm thấy không giống, nhà tắm khác chà đau chết mất, anh chà lưng vô cùng dễ chịu.”

“Nếu vậy thì cậu cứ thoải mái tận hưởng đi.” Tạm thời Lâm Phàm chưa nhìn ra năng lực phụ trợ thần bí của Bách Khoa Toàn Thư này có tác dụng gì. Thế nhưng cũng không gấp, từ từ rồi hắn cũng sẽ biết thôi.

Những nhân viên chà lưng xung quanh thấy thủ pháp của ông chủ nhỏ vô cùng điêu luyện, nhất thời đều ngây người. Cái kỹ thuật này, vừa nhìn là biết không giống người thường, ít nhất cũng phải có kinh nghiệm mười năm, đúng là không ngờ tới nha.

Mà lúc này, người thanh niên cảm thấy không thích hợp, cậu ta đột nhiên phát hiện mỗi lần được chà xát, bộ phận nào đó dần dần có phản ứng, hơn nữa càng ngày càng lớn.

Ở nơi đông người như này sẽ xấu hổ đến chết mất.

Nếu cố ý che chắn thì lộ liễu quá, sau đó cậu ta tiện tay vơ lấy khăn lông che lên: "Anh trai, tay nghề của anh tuyệt thật đó."

Giờ cậu ta chỉ có thể nói mấy lời này để che đi sự ngượng ngùng của mình.

"Cậu không có cảm giác gì sao?" Lâm Phàm tò mò hỏi.

Chắc chắn người thanh niên sẽ không nói, tay nghề của anh cũng hơi quá rồi đó.

"Thoải mái, vô cùng dễ chịu." Người thanh niên nói.

Lâm Phàm hơi bất lực, rồi lại hỏi thêm: "Chỉ dễ chịu thôi sao?"

Anh giai đang đùa tôi sao? Chà đến mức làm cho tôi thành như này mà còn hỏi tôi có dễ chịu không? Cậu ta dần dần cảm thấy nơi đó ngày càng khó chịu, căng ra như muốn nổ tung.

"Anh trai, đợi một xíu." Người thanh niên lớn tiếng nói.

Lâm Phàm khó hiểu mà ngừng tay lại, nhưng lúc nhìn thấy nơi đó của người thanh niên hắn cũng chợt đơ ra. Người anh em, đừng nói với tôi là năng lực phụ trợ thần bí của Bách Khoa Toàn Thư chỉ có chút tác dụng này thôi nhé? Nếu thật vậy thì quá phế rồi.

Người thanh niên nằm sấp xuống, ngượng ngùng cười: "Hay anh chà phía sau lưng đi, lưng tôi hơi bị dơ ấy."

Lâm Phàm tươi cười, nhưng cũng không nói gì mà tiếp tục chà.

"Ưm ưm…" Người thanh niên lại phát ra những âm thanh kì lạ, còn lộ ra một vẻ mặt vô cùng hưởng thụ: "Dễ chịu thật đấy."

Người xung quanh dồn mắt nhìn qua bên này, người thanh niên kia bị gì thế, chà lưng cũng chỉ có như này thôi, làm sao lại có thể dễ chịu đến mức đó cơ à?

Thế này cũng bó tay rồi.

Với người thanh niên mà nói đúng là vô cùng thoải mái, cậu ta luôn cảm thấy sâu trong đáy lòng có một đôi bàn tay vô hình đang lau chùi những điểm đen trong tâm hồn.

Cứ mỗi một lần chà xát là những đốm đen sâu trong tâm hồn lại biến mất từng cái một, như có một dòng nước vô cùng ấm áp chảy khắp cơ thể, hết sức khoan khoái.

"Anh trai, tôi nói chuyện này với anh." Đột nhiên người thanh niên lên tiếng.

Lâm Phàm rất có đạo đức nghề nghiệp, khách hàng muốn nói chuyện phiếm vậy đương nhiên phải nói nói chuyện cùng rồi. Nhưng có một điều khiến hắn cảm thấy nghi hoặc, rốt cục năng lực phụ trợ thần bí của Bách Khoa Toàn Thư có tác dụng gì.

"Cậu nói đi." Lâm Phàm nói.

Người thanh niên đang nhắm mắt: "Năm nay tôi 28 tuổi, vì điều kiện gia đình không tốt nên năm 17 tuổi tôi đã đi lính, 22 tuổi thì đến Thượng Hải, bây giờ đang làm quản lý trong một công ty. Dạo gần đây có một việc khiến tôi rất đau đầu, đó là tôi muốn chia tay người bạn gái đã yêu nhau được mười một năm."

Lâm Phàm hỏi: "Yêu nhau lâu vậy rồi sao lại muốn chia tay?"

Người thanh niên thở dài: "Tôi cũng đâu có muốn chia tay nhưng sau khi đến Thượng Hải, tôi mới phát hiện hóa ra thế giới này rộng lớn như vậy. Bạn gái tôi cũng cùng quê với tôi, lúc tôi đi nhập ngũ cô ấy đã chờ tôi đằng đẵng ba năm trời, sau khi tôi xuất ngũ lại cùng tôi đến Thượng Hải. Nhưng gần đây có một cô gái tỏ tình với tôi, điều kiện gia đình cô này rất tốt, vừa có nhà cửa ở Thượng Hải lại có chút địa vị nên có thể trợ giúp tôi rất nhiều, nếu tôi đồng ý thì tôi sẽ có một nơi dừng chân ở Thượng Hải."

Chương 827: Hối hận quay đầu vẫn không muộn

Lâm Phàm hơi bất mãn: “Sao cậu có thể vô tình vô nghĩa vậy chứ? Người ta dành cả thanh xuân đợi cậu, rồi khi cậu gặp được mối ngon hơn là vứt bỏ người ta. Suy nghĩ này của cậu rất nguy hiểm đấy, rất đáng bị xem thường, đàn ông thì phải tự dựa vào sức mình chứ.”

Người thanh niên gật đầu: “Tôi định tắm xong sẽ đi tìm cô ấy đề nghị chia tay, vốn dĩ tôi muốn nhắn tin nhưng do tôi có lỗi với cô ấy, nên nói chuyện trực tiếp cho dù bị cô ấy đánh tôi cũng chịu. Nhưng vừa nãy khi được anh kì cọ lại khiến tôi nhớ lại chuyện lúc trước, tôi đột nhiên phát hiện mình không phải là người nữa rồi.”

“Hu hu…”

Bất chợt, cũng không hiểu vì sao.

Người thanh niên nằm sấp ở đó lại bật khóc.

Tiếng khóc rất lớn nên tất cả mọi người trong phòng tắm đều nhìn về phía này, ai cũng ngây người, tắm rửa thôi mà cũng khóc được, đúng là bọn họ mới gặp lần đầu.

Lâm Phàm lặng người, có chút lúng túng: “Không liên quan đến tôi, là cậu ta tự khóc.”

Đồng thời, hắn đột nhiên nghi ngờ, chuyện này không đúng lắm, chỉ cần là người bình thường thì sẽ không ai nói ra mấy chuyện này cả.

Người thanh niên ngoái đầu lại:” Anh trai tiếp tục chà đi, tôi còn rất nhiều lời muốn nói, anh không chà thì lòng tôi như nghẹn lại, không nói ra được.”

“Được.” Lâm Phàm cũng muốn thử một chút, hắn lại tiếp tục chà, để xem rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra.

“Vậy bây giờ cậu muốn thế nào?” Lâm Phàm hỏi.

Người thanh niên đáp: “Ban đầu tôi đã nghĩ xong xuôi rồi nhưng bây giờ tôi cảm thấy mình làm vậy không đúng, vì vậy tôi định đợi sau khi anh chà xong cho tôi thì tôi sẽ đi cầu hôn.”

Lâm Phàm gật đầu: “Như này mới đúng.”

“Thoải mái.”

“Thật thoải mái.”

“Anh trai, tại sao tôi lại muốn nói mấy chuyện này với anh nhỉ?”

“Đúng rồi anh trai, anh càng chà thì tôi càng dễ dàng nhớ đến chuyện cũ, giờ tôi lại muốn khóc rồi.”

Lâm Phàm đáp: “Vậy cậu cứ khóc đi, cậu cứ khóc của cậu, tôi cứ chà của tôi, sau khi tôi làm xong thì cậu cũng đừng khóc nữa.”

“Ừ.” Người thanh niên gật đầu, sau đó lại nhớ đến những chuyện ngày trước, rồi lại bật khóc.

Cậu ta cũng không biết hôm nay làm sao nữa, không hiểu sao lại đa sầu đa cảm như thế này.

Còn Lâm Phàm lúc này lại hơi sững sờ, không phải hắn chà ra cả lương tâm của người ta đấy chứ.

Cả phòng tắm đều lặng ngắt như tờ, mọi người ngây ngốc nhìn Lâm Phàm và người thanh niên kia.

Bọn họ đang làm gì đây, chà mỗi cái lưng mà sao nhiều chuyện thế?

“Này, xong rồi.” Lâm Phàm vỗ vai người thanh niên, xem như bây giờ hắn đã hiểu một chút rồi, hóa ra năng lượng phụ trợ thần bí Bách Khoa Toàn Thư lại mạnh mẽ như vậy, nhưng mà cụ thể có tác dụng thần kì nào, tạm thời vẫn còn khá mơ hồ.

Người thanh niên tên Khương Đào có chút bịn rịn, khóc cũng đã khóc rồi. Sau khi nín khóc, anh ta tự hỏi bản thân hôm nay sao thế này, đi tắm rồi gặp một người xa lạ mà cũng có thể nói ra những lời chất chứa trong lòng, chuyện này là sao vậy?

Nhưng dù sao thì sau khi nói ra anh ta đột nhiên phát hiện bản thân đã nghĩ thông rồi, dường như có một ngọn đèn sáng đang dẫn lối anh ta vậy.

Khương Đào nói: “Anh trai, nếu không anh lại chà thêm lần nữa đi?”

Lâm Phàm cười đáp: “Chà gì nữa, lát nữa cậu còn đi cầu hôn mà, nếu còn chà tiếp thì không kịp đâu.”

Khương Đào ngây ra: “Đúng, đúng”, sau đó anh ta cảm thán nói: “Lần tắm rửa này thật kỳ lạ, nhưng cũng không thể nói

được là kỳ lạ chỗ nào.”

Sau đó Khương Đào rời đi.

Các nhân viên chà lưng xung quanh tiến lên: “Ông chủ nhỏ, cậu nói chuyện gì thế? Khiến người ta khóc thành như vậy?

Lâm Phàm nhún vai: “Tôi có làm gì đâu, tôi chỉ chà lưng như bình thường thôi, sao tôi biết được anh ta lại khóc. Nhưng theo tôi thấy rất có thể trong lòng anh ta chất chứa quá nhiều chuyện nên cần phải giải phóng ra ngoài.”

Mọi người gật đầu.

“Có lý, e là thật sự như vậy.”

“Đây là lần đầu tôi gặp chuyện này đó.”

“Thật không ngờ người thanh niên này lại có suy nghĩ đó, nhưng bây giờ xem ra cậu ta muốn đi cầu hôn rồi, ngược lại cũng coi như một việc tốt đẹp.”

…

Lâm Phàm nhìn hai tay mình, không thể không cảm thán, chẳng lẽ đôi tay của hắn có ma lực mạnh mẽ như vậy sao? Năng lượng phụ trợ thần bí của Bách Khoa Toàn Thư cũng quá khủng khiếp rồi đó, sẽ không phải có năng lực thay đổi nội tâm luôn đấy chứ, lau đi những u ám trong lòng rồi phóng đại ánh sáng đến vô tận.

Đương nhiên, đây chỉ là Lâm Phàm phỏng đoán mà thôi, tình hình cụ thể hắn vẫn chưa biết rõ.

Tại một khu chung cư nào đó.

Khương Đào cầm một bó hoa, vừa rồi anh ta còn đến cửa hàng đá quý, tiêu tốn mấy tháng lương để mua nhẫn kim cương. Mặc dù tiêu rất nhiều tiền nhưng anh ta cảm thấy rất xứng đáng, không hề thấy tiếc chút nào.

Anh ta đứng dưới lầu cầm điện thoại gọi điện cho bạn gái.

“Tiểu Tuệ, em xuống đây đi, anh có chuyện muốn nói với em.” Khương Đào nói.

Trong điện thoại, cô gái im lặng hồi lâu, giọng nói có chút hoảng loạn lại sợ hãi.

“Sau này rồi nói có được không?”

Khương Đào lại không nhận thấy bất thường mà trả lời: “Không được, tối nay anh phải nói, nếu không anh sẽ không yên tâm.”

“Được, đợi lát em xuống.”

Chương 828: Tôi có thể tâm sự với anh không?

Trong phòng.

Tiểu Tuệ buông điện thoại, cô ta cảm thấy vừa căng thẳng vừa sợ hãi. Cô ta đến Thượng Hải cùng Khương Đào, vốn dĩ trong lòng tràn ngập mong chờ với tương lai. Mặc dù ngày tháng trôi qua hơi vất vả nhưng hai người ở Thượng Hải cùng nhau phấn đấu là đã khiến cô hạnh phúc nhất rồi.

Nhưng hai tháng trước cô ta phát hiện trong điện thoại của Khương Đào có tin nhắn tán gẫu với một cô gái xa lạ.

Hơn nữa nội dung cuộc trò chuyện khiến cô rất sợ hãi, không thể tin nổi.

“Mình nên làm gì đây?” Tiểu Tuệ ngồi ở bên giường, khóe mắt không kìm được đỏ hoe nhưng cô ta vẫn cố nén nước mắt.

Sau đó cô ta âm thầm để ý, cô gái đó là người Thượng Hải, điều kiện gia đình rất tốt. Nếu Khương Đào ở bên cô ấy thì tiền đồ sẽ ngày càng rộng mở, hơn nữa còn có thể giải quyết khó khăn sau này.

Cô ta không cam lòng nhưng cũng không còn cách nào khác, bây giờ Khương Đào muốn cô ta xuống lầu, xem ra là muốn ngả bài với cô ta rồi.

Cô nhớ lại những ngày tháng trước đây, cô cảm thấy trong lòng như bị nghẹn lại.

Dưới lầu.

Tiểu Tuệ đã đi xuống.

Khương Đào đứng trước mặt Tiểu Tuệ nhưng cô ta lại cúi thấp đầu như đang đợi phán quyết cuối cùng.

Hai người im lặng không nói gì.

Tiểu Tuệ lấy hết can đảm nói: “Em biết em không xinh đẹp, cũng không giúp được nhiều cho anh, em đều biết, vì vậy em bằng lòng tôn trọng anh…”

Lời còn chưa nói xong.

Khương Đào đã quỳ một chân xuống và đưa bó hoa cùng chiếc nhẫn lên trước mặt cô ta.

“Tiểu Tuệ, gả cho anh nhé, sau này anh nhất định sẽ đối xử tốt với em.” Khương Đào nói.

“Ơ.” Tiểu Tuệ sững người, ngây ngốc đứng yên một chỗ, nhờ ánh đèn đường mà cô ta thấy được ánh mắt hy vọng của Khương Đào. “Không phải anh đến đây để nói là anh không cần em nữa sao.”

Khương Đào lắc đầu: “Sẽ không đâu, anh nghiêm túc, chúng ta đã bên nhau mười một năm rồi. Mặc dù anh không kiếm được nhiều tiền nhưng anh đã chuẩn bị đầy đủ tiền cho đám cưới rồi. Sau này chúng ta sẽ cùng nhau cố gắng, cùng nhau phấn đấu, em có bằng lòng ở bên anh không?”

Đột nhiên Tiểu Tuệ bật khóc sau đó ôm chầm lấy Khương Đào: “Em bằng lòng, nhưng em đã thấy lịch sử trò chuyện của anh và cô gái đó, không phải anh muốn chia tay với em sao.”

“Không có chuyện đó đâu. Hôm nay anh đi tắm, có một anh trai chà lưng giúp anh khiến anh tỉnh ngộ, Khương Đào anh không thể làm ra chuyện không bằng cầm thú được.”

Tiểu Tuệ nghĩ Khương Đào sẽ nói mấy chuyện khác, nhưng lúc này nghe anh ta nói mình được chà lưng đến thức tỉnh lương tâm, nhất thời cũng sững sờ, không biết nên nói gì.

Chà lưng?

Chà đến tỉnh ngộ?

…

Nhà tắm.

“Có ai chà lưng không.” Có một người trẻ tuổi lớn giọng.

Nhưng vẻ mặt người này hơi u ám, dường như đang có tâm sự gì đó.

Lâm Phàm lại không có chuyện gì làm nên nghe thấy có khách hắn lập tức đáp lời, bây giờ hắn cần suy nghĩ xem rốt cuộc kỹ thuật chà lưng thần cấp này có tác dụng gì.

Vừa rồi Khương Đào giúp hắn phát hiện kỹ thuật này khá mạnh mẽ, chỉ là không biết vị khách này sẽ thế nào.

"Nằm xong rồi…"

Lâm Phàm tiến lên phía trước: "Này người anh em, có phải anh có tâm sự gì không?"

Người thanh niên liếc Lâm Phàm: "Chà lưng đi, quan tâm nhiều thế làm gì?"

Lâm Phàm bật cười, không nói gì sau đó bắt đầu làm việc.

Từng giây từng phút cứ thế trôi qua, người thanh niên đột nhiên nói chuyện: " Kỹ thuật của cậu khá tốt đấy, không được rồi, hay là chà lưng đi."

Người thanh niên này cũng giống như Khương Đào, cũng không thể chịu được sự biến hóa của bộ phận kia. Nằm giữa đám đông như này, anh ta vẫn phải cần mặt mũi, chủ yếu do da mặt anh ta không đủ dày nên không thể nào đối mặt với những ánh nhìn ngạc nhiên của đám người kia.

Lâm Phàm cũng có chút bất lực, chà ở phía trước có vấn đề gì sao? Không lẽ chà phía trước sẽ xảy ra chuyện hay gì? Chỉ chà phía sau lưng mới có hiệu quả à?

"Thoải mái, thoải mái quá đi."

Mọi người lại nhìn về phía này, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, lúc trước có một người thì thôi đi, giờ lại thêm một người nữa.

Chợt có một lão sư phụ hỏi: "Này cậu nhóc, thật sự thoải mái vậy sao?"

"Đúng, rất dễ chịu." Người thanh niên gật đầu, sau đó cơ thể khẽ run lên, có một cảm giác rất khó hiểu.

"Hầy…" Người thanh niên thở dài, dáng vẻ u buồn, trong lòng có chút khổ sở.

Lâm Phàm mở lời: “Tuổi trẻ phơi phới, sao lại thở dài thế kia?”

Lần này, người thanh niên không nặng lời với Lâm Phàm nữa mà bắt đầu nói: “Áp lực lớn này, khó chịu này, cậu muốn nghe không, tôi có thể tâm sự với cậu không.”

Lâm Phàm cười đáp: “Được chứ, anh nói đi.”

Người thanh niên tên Vương Vũ kể: “Tôi làm nhân viên kinh doanh, gần đây có một đồng nghiệp khiến tôi rất khó chịu, tôi luôn có cảm giác kích động muốn đánh chết gã ta. Cậu nói xem, ngày nào tôi cũng vất vả chạy thành tích, nhưng lúc nào cũng bị gã giành mất, tôi có thể chịu nổi sao? Gã ta chơi bời cả ngày, làm việc thì không nghiêm túc, giám đốc đơn vị chúng tôi lại là anh họ của gã. Mỗi lần sát hạch thành tích kinh doanh thì gã lại bảo anh họ gã chia một nửa thành tích của tôi cho gã để gã làm ngư ông đắc lợi, cậu nói xem sao tôi có thể chịu được chứ.”

Chương 829: Tẩy não

Lâm Phàm cười đáp: “Vì chuyện này nên anh mới buồn bực vậy sao?”

Vương Vũ gật đầu: “Đúng, bây giờ ngày nào tôi cũng khó chịu, sau khi về nhà còn cãi nhau với vợ. Tôi cũng buồn phiền, cô ấy là phụ nữ thì hiểu cái gì, còn muốn tôi đi xem phim cùng, cô ấy đâu biết mỗi ngày tôi mệt mỏi muốn chết.”

Lâm Phàm chà lưng, cảm thấy năng lực phụ trợ thần bí Bách Khoa Toàn Thư đang dần dần phát huy.

Dường như thâm nhập vào tận sâu trong tâm hồn của Vương Vũ, đẩy lùi một tầng mây đen, ánh sáng bao trùm lấy nội tâm.

Lâm Phàm đáp: “Thật ra ở ngoài chính là thế, loại người nào cũng có, nhiều lúc cứ nghĩ chịu thiệt là phúc cũng khá tốt. Anh làm nhân viên kinh doanh mà có thể tạo ra thành tích tốt chứng tỏ anh rất có năng lực, khiến đồng nghiệp có thể mở rộng tầm mắt, quen biết thêm nhiều mối quan hệ, đây chính là tài nguyên mà gã ta không thể lấy được từ anh.”

“Có gì đáng tranh cãi với vợ chứ, cùng cô ấy đi xem phim, thả lỏng tâm trạng một chút. Anh có chuyện gì thì cứ nói với cô ấy, mặc dù cô ấy không giúp được gì nhưng cũng hiểu được muộn phiền của anh. Nếu cứ giấu trong lòng hoài cũng không tốt, anh nói có đúng không?”

“Vương Vũ kinh ngạc thốt lên: “A, cậu nói rất đúng, tôi làm nhân viên kinh doanh cũng vì muốn quen biết thêm nhiều người, tích lũy càng nhiều mối quan hệ để sau này tự mình làm chủ. Mục tiêu của tôi không chỉ ở một công ty nhỏ như này, cho dù thành tích bị chia đi nhưng mối quan hệ rộng lớn của tôi cũng không phải là thứ mà gã ta có thể lấy được.”

“Nhiều khi nghĩ lại cũng thấy đúng, tôi kết hôn với vợ cũng đã nhiều năm, nhưng từ lúc vào làm công việc này thì hình như đã lâu rồi chưa đi dạo cùng với cô ấy.” Vương Vũ cảm thán.

Lâm Phàm cười, nói: “Vậy mới nói phải thả lỏng ra, thỉnh thoảng cùng người nhà đi xem phim hay đi ăn cũng có thể giảm bớt vất vả sau một ngày mệt nhọc, anh thấy đúng không?”

“Đúng, cậu nói quá chuẩn.” Vương Vũ gật đầu: “Anh trai, chúng ta lần đầu gặp nhau, thật không ngờ tôi lại nói với anh nhiều chuyện như này. Có điều anh đã khai sáng cho tôi rồi, tôi cũng cảm thấy gần đây hơi quá đáng với vợ mình thật.”

“Sau khi tắm rửa xong tôi sẽ trở về đi dạo cùng vợ, lần trước cô ấy nói thích một bộ quần áo, lúc trở về tôi sẽ dẫn cô ấy đi mua mới được.”

Lâm Phàm gật đầu: “Được.”

Bây giờ Lâm Phàm đã hiểu rồi.

Hóa ra kỹ thuật thần cấp chà lưng này sẽ lau đi những u ám trong lòng con người, khiến cho họ càng thêm vui vẻ và đồng thời nhớ lại những chuyện càng quan trọng hơn.

Tục xưng là tẩy não.

Kỹ năng này hơi bị đỉnh luôn ấy chứ.

Lại tiễn thêm một vị khách.

“Ông chủ nhỏ! Sao cậu giỏi vậy chứ, có thể nói chuyện vui vẻ với khách hàng như thế, hơn nữa chuyện gì người ta cũng có

thể nói với cậu, tôi chà lưng nhiều năm vậy rồi nhưng chưa bao giờ gặp qua."

Nhân viên chà lưng kinh ngạc hỏi, bọn họ đều thấy chuyện này rất kỳ diệu, dường như ông chủ nhỏ có ma lực gì đó khiến người đến tắm rửa đều có thể xả stress, chuyện gì cũng có thể nói ra.

Lâm Phàm cười đáp, đương nhiên bọn họ chưa từng gặp chuyện như này rồi, còn không phải do kỹ thuật thần cấp chà lưng cấp này quá trâu bò sao.

Sau khi Khương Đào nói hết chuyện trong lòng với Tiểu Tuệ, hai người đều rất vui vẻ.

Lúc này, ở trên giường.

Khương Đào cầm điện thoại, mở app đánh giá rồi tìm ra nhà tắm công cộng kia.

Với anh ta mà nói chuyện tối nay thật khó mà quên được, anh trai chà lưng này đúng là quá thần kỳ, vậy mà anh ta lại có thể nói hết những lời giấu trong lòng. Quan trọng là kỹ thuật chà lưng này thật mạnh mẽ, giúp toàn thân anh ta đều thoải mái, lưu luyến không nỡ rời đi.

"Ở phố Vân Lý có một nhà tắm công cộng, nơi này có một vị sư phụ chà lưng trẻ tuổi, kỹ thuật rất tốt. Nhưng đây không phải trọng điểm, mà khi đối mặt với cậu ấy, tất cả chuyện trong lòng đều tự nhiên có thể giải quyết. Tôi đề xuất đánh giá năm sao, ai đến thì sẽ biết, hãy nhớ vị sư phụ chà lưng là một thanh niên trẻ tuổi, nhiệt liệt đề cử."

Sau khi bình luận xong anh ta tắt máy rồi ngắm nhìn Tiểu Tuệ nằm bên cạnh, gương mặt lộ ra nụ cười.

Sau khi Vương Vũ trở về nhà, thấy vợ mình đang bận bịu trong nhà, hơn nữa anh ta phát hiện khi vợ thấy mình lại ngập ngừng như có chuyện muốn nói., Nhưng có lẽ cô ấy nhớ tới tình hình gần đây nên cũng không nói gì nhiều mà chỉ vùi đầu làm việc.

Anh ta tiến lên ôm lấy vợ rồi nói: "Vợ ơi, một lát nữa chúng ta ra ngoài ăn nhé. Lâu rồi tụi mình chưa đi dạo cùng nhau, không phải lần trước em nói rất thích một bộ đồ nào sao, chúng ta cùng đi mua nhé."

Người vợ nhìn Vương Vũ như không nhận ra chồng mình, cô ta lập tức vui vẻ cười: “Thật à?”

Vương Vũ gật đầu: “So với vàng còn thật hơn.”

“Yêu anh, moah.” Vợ anh ta cười tươi, thơm một cái lên mặt Vương Vũ, cô ta phát hiện hôm nay chồng mình thay đổi rồi, trước đây anh ấy không như này.

Còn Vương Vũ cũng bật cười, trong lòng hạnh phúc vô cùng, nhưng anh ta còn một chuyện quan trọng phải làm, đó là phải cho đánh giá anh trai thần bí kia nữa.

Một nhà tắm công cộng bình thường lại có một anh trai thần kỳ như thế.

Trên đường về anh ta cũng mới phát hiện sao mình lại nói những chuyện này với một người xa lạ cơ chứ, nhưng anh ta nghĩ mãi cũng không ra, chỉ cảm thấy sau khi nói ra rồi thì dễ chịu hơn chút.

Chương 830: Tự lực cánh sinh

10 giờ.

Lâm Phàm thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi.

Tằng Vĩ cười nói: “Ông chủ nhỏ, cậu cảm thấy sao?”

Theo anh ta thấy chắc chắn ông chủ nhỏ không làm nổi việc này, dù sao đây cũng là công việc đòi hỏi kỹ thuật, nếu không có kinh nghiệm thì không thể làm hài lòng khách hàng.

“Khá ổn, cũng tốt đấy chứ, cảm giác về lần trải nghiệm này thật không giống bình thường.” Lâm Phàm cười đáp, nhớ đến những vị khách mình gặp trong ngày hôm nay, dưới tác dụng phụ trợ thần bí của Bách Khoa Toàn Thư đã xảy ra sự thay đổi long trời lở đất.

Mà cũng giúp hắn hiểu sâu thêm về kỹ thuật thần cấp chà lưng này.

Kỹ thuật không phải là điều duy nhất, mà nó còn có thể khai thông tâm hồn của người khác, đó mới là điều quan trọng.

Nhưng mà chẳng lẽ kỹ thuật chà lưng thần cấp này cũng chỉ có chút tác dụng đó thôi à?

Tạm thời hắn vẫn chưa hiểu rõ, dù sao kinh nghiệm vẫn còn quá ít, quan trọng là khách hàng không nhiều nên không ai giúp hắn thử nghiệm.

Ngày hôm sau!

Phố Vân Lý.

Ông Trương kinh ngạc nói: "Ông chủ nhỏ, cậu đến nhà tắm của Tằng Vĩ làm nhân viên chà lưng sao, chuyện này thật hay giả vậy?"

Lâm Phàm cười rồi nói: "Chắc chắn là thật rồi, đây gọi là trải nghiệm cuộc sống, trải nghiệm các ngành nghề. Nếu ngày nào đó mà tôi đi móc cống thì mấy người cũng đừng ngạc nhiên quá nha, vì tôi đang trải nghiệm cuộc sống thôi mà."

"Ha ha." Ông Trương bật cười ngay tức khắc: "Ông chủ nhỏ thật biết nói đùa."

Đương nhiên Lâm Phàm không hề đùa cợt, nếu hắn thật sự đen đủi đến mức độ nào đó thì đúng là có thể vớ phải kiến thức thần cấp khai thông cống nước . Nếu vậy thì xem như thảm rồi nhưng hắn cũng chỉ nghĩ thế thôi chứ làm gì có chuyện đó xảy ra được chứ.

Trong tiệm.

Điền Thần Côn ngạc nhiên nhìn Lâm Phàm: "Cậu thật sự đi à?"

Lâm Phàm gật đầu: "Đúng vậy, có chuyện gì sao?"

Điền Thần Côn lắc đầu: "Giỏi đấy, tôi không nhìn thấu được cậu nữa rồi."

Ngô U Lan cũng hết sức ngạc nhiên, cảm thấy khó có thể tin nổi, cô ấy không hiểu vì sao đang yên đang lành mà anh Lâm lại đi làm nhân viên chà lưng, chuyện này có nghĩ nát óc cũng nghĩ không thông.

Lâm Phàm vui vẻ đáp: "Nếu ông nhìn thấu được tôi thì thật sự ghê gớm lắm rồi đó, thôi không nói nữa, tôi đến viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn đây, mọi người trông tiệm đi."

Trang kiến thức thứ mười một đã hoàn thành rồi, hắn cũng quan tâm đến Viện phúc lợi nhiều hơn.

Đây là sự nghiệp lâu dài chứ không phải trong ngày một ngày hai.

Hắn rời đi hai mươi ngày cũng không biết lũ trẻ có nhớ hắn không, chắc cũng sẽ nhớ lắm nhỉ.

Lâm Phàm lái xe đi đến Viện phúc lợi.

Tại cổng Viện.

"Chú Lâm đến rồi…"

Lúc này, nhóc mập mạp đã phát hiện ra hắn, nhóc con lập tức reo lên. Bây giờ bọn chúng sống trong Viện phúc lợi rất vui vẻ, mỗi ngày đám nhóc chơi đùa cùng nhau, vô lo vô nghĩ.

Lâm Phàm cười đáp: "Mập mạp, lại đây chú bảo."

Mập mạp nhìn Lâm Phàm rồi sau đó phi nhanh về phía Lâm Phàm, nhỏ giọng nói: "Chú Lâm."

"Có phải dạo này lại ham ăn rồi phải không, nhóc nhìn mình xem, còn mập hơn lúc trước gặp chú nữa, cái mặt tròn mũm mĩm này sắp biến thành trái bóng rồi đấy." Lâm Phàm cười nói.

Mập mạp lắc đầu: "Không có, không phải con ham ăn mà do chú Hàn cứ cho con ăn, chú ấy nói con mập chút thì sẽ càng đáng yêu."

Lâm Phàm bước xuống, cái tên Hàn Lục này thật lắm trò: "Gần đây vẽ tranh thế nào? Có kiên trì không đấy?"

Mập mạp gật đầu: "Dạ có, Viện trưởng và chú Hàn Lục vẫn luôn dẫn bọn con đi vẽ tranh."

Lâm Phàm gật đầu: "Đi đi, đừng tham ăn đấy, sau này lớn lên không tìm được bạn gái thì lại hối hận cho xem."

…

Lâm Phàm đến phòng làm việc tìm viện trưởng Hoàng, nhờ có sự quan tâm của Lâm Phàm và một vài doanh nghiệp ở Thượng Hải nên thỉnh thoảng Viện phúc lợi cũng nhận được một ít vật tư.

“Viện trường Hoàng, gần đây gặp phải chuyện gì khó khăn à?” Lâm Phàm hỏi.

Viện trường Hoàng gật đầu: “Dạo gần đây đúng là có chút chuyện phiền muộn, bọn trẻ cũng lớn hơn rồi, cần phải được học hành. Nhưng cậu cũng biết hoàn cảnh Viện phúc lợi chúng ta rồi, tiền bạc không đủ để mở lớp học, vậy nên tôi muốn nhờ chính phủ hỗ trợ, tiến hành quyên góp để cho bọn nhỏ được học hành tử tế.”

Lâm Phàm yên lặng suy nghĩ một lát: “Chuyện này tôi cũng biết, tôi cũng nghĩ đến tình hình thực tế rồi, bây giờ các trường học ở bên ngoài không thể tiếp nhận nhiều học sinh như vậy, chưa kể nếu phân tán bọn trẻ ra thì không thể đảm bảo an toàn cho tất cả. Vì vậy chỉ có duy nhất một sự lựa chọn là mời thầy cô giáo đến viện phúc lợi rồi mở lớp học thôi. Còn về chuyện tiền bạc thì chúng ta không cần tìm kiếm sự giúp đỡ, muốn duy trì Viện phúc lợi lâu dài thì tự phải có con đường riêng.”

Viện trưởng Hoàng gật đầu: “Nhưng ở đây toàn là trẻ em, nếu muốn tự lực cánh sinh thì không phải chuyện dễ dàng.”

Mời thầy cô về Viện để dạy hay đi tìm nguồn tài chính với hắn không phải là chuyện khó khăn gì, nếu hắn mở lời với Vương Minh Dương thì nhất định sẽ nhận được một khoản kếch xù.

Nhưng làm người phải tự dựa vào bản thân mình, đặc biệt là trên phương diện này, cũng không thể để người ta tài trợ mãi. Khu vui chơi cho bọn trẻ trong Viện, còn có quần áo hiện giờ đều là do người ta tặng cho, dù da mặt hắn có dày thì cũng không thể mở lời được nữa.

Chương 831: Nhờ Trịnh Lão hỗ trợ

“Để tôi nghĩ đã, cứ giao chuyện này cho tôi.” Lâm Phàm nói.

Viện trưởng Hoàng gật đầu, bà ta luôn luôn đặt chuyện của Viện phúc lợi lên hàng đầu, mỗi đứa trẻ ở đây giống như con ruột của bà ta vậy, cả đời này bà ta đều dâng hiến cho nơi này.

Trong phòng vẽ.

Thật ra đây cũng chẳng phải phòng vẽ chính quy gì, chỉ có vài chiếc bàn ghép lại với nhau, cơ sở vật chất bên trong cũng rất

đơn giản. Thế nhưng lúc này Lâm Phàm đang đứng trên bục giảng hướng dẫn đám trẻ vẽ Quốc họa.

Dạy người lớn còn dễ dàng nhưng dạy bọn trẻ rất vất vả, cần phải chỉ bảo dần dần từng bước một.

"Chú Lâm ơi, con vẽ xong một bức rồi." Một cô bé buộc bím tóc hai bên cầm bức tranh nhảy nhót về phía Lâm Phàm, sau đó mong chờ nhìn chú Lâm, dáng vẻ rất muốn muốn được khen thưởng.

Lâm Phàm nhìn bức tranh rồi khẽ vuốt cằm, nhất thời hắn không hiểu bức tranh này lắm nhưng trước mặt đứa trẻ chắc chắn không thể nói vậy được, vì vậy hắn nói: "Tiểu Viện Viện, bức tranh này cháu vẽ gì thế?"

Cô bé này có gương mặt bầu bĩnh sạch sẽ kèm đôi mắt to tròn. Lúc giải cứu cô bé từ tay bọn buôn người, cô bé rất xanh xao. Thế nhưng từ khi được điều dưỡng tại Viện phúc lợi sức khỏe cô bé cũng đã được hồi phục nên hiện giờ trông rất dễ thương.

Tiểu Viện Viện chỉ vào đốm đen trên bức tranh rồi nói: "Đây là ngôi sao, đây là cây, còn đây là cỏ…"

Lâm Phàm nhìn không hiểu, không phải hắn không biết gì về vẽ tranh mà cỏ này còn cao hơn cả cây, điều này đúng là không khoa học mà: "Tiểu Viện Viện, cỏ rất thấp chứ sao lại cao hơn cây thế này?"

"Chú Lâm, đó là vì cỏ còn chưa lớn, nếu nó lớn rồi thì nhất định sẽ cao hơn những cây trưởng thành nữa nha." Tiểu Viện Viện nói.

"Vậy cái dấu tròn đen sì này là gì thế?" Lâm Phàm cũng không nhìn ra, đây không phải do hắn tài sơ học thiển mà hắn thật sự không hiểu được.

"Đây là cục đá, một cục đá rất lớn, rất lớn luôn." Tiểu Viện Viện huơ huơ tay, dù sao thì đây chính là một hòn đá rất lớn.

Lâm Phàm gật đầu: "Không tệ, không tệ, con vẽ rất đẹp, rất có phong cách trừu tượng."

Tiểu Viện Viện nhận được lời khen thì vui vẻ cười tươi, sau đó đó lại trở về chỗ của mình tiếp tục vẽ nốt bức tranh trừu tượng khác.

Những bạn nhỏ khác thấy Tiểu Viện Viện được khen ngợi cũng vội vàng thể hiện, đám nhóc cầm tác phẩm của mình đưa cho Lâm Phàm xem.

Lâm Phàm nhẫn nại xem, có thể nói, nếu trong mười bức tranh xem hiểu được một nửa đã không dễ dàng rồi. Cũng không biết đám trẻ nhìn nhận sự vật như nào, sao hình thức thể hiện ra lại kì cục như này.

Lúc đầu hắn tưởng hình vẽ là một cái cây lớn, nhưng thật không ngờ đó là một người.

Trừu tượng, thật sự quá trừu tượng.

"Hầy." Lúc này Lâm Phàm có chút yên lặng, hắn đang nghĩ đến một chuyện.

"Có rồi." Lâm Phàm mỉm cười sau đó quay ra nói với Hàn Lục: "Cậu trông đám nhóc một lát, tôi đi ra ngoài."

Bên ngoài.

Lâm Phàm gọi điện cho Trịnh Trọng Sơn, điện thoại được kết nối.

"Lão Lâm à, cậu như này không đúng rồi nha, mấy ngày trước chúng tôi đến Thượng Hải tìm cậu vậy mà cậu lại không có ở nhà. Sau đó tôi mới biết cậu đi khám bệnh từ thiện, gọi điện thoại cho cậu mà cậu không bắt máy?" Ông Trịnh nói.

Đúng lúc Lâm Phàm rời Thượng Hải thì bọn họ đến, hơn nữa họ đến Thượng Hải là muốn cảm ơn Lâm Phàm thật tử tế, nhưng không ngờ hắn lại không ở nhà.

Lâm Phàm xấu hổ nói: "Lão Trịnh, thật xin lỗi, có thể tôi không chú ý điện thoại. Nhưng trước tiên đừng nói chuyện này, tôi muốn nhờ ông một việc."

Ông Trịnh cười đáp: "Cậu nói đi, có chuyện gì?"

"Ông có biết cái người phụ trách Wechat không? Ông thấy đấy tôi cũng không quen người ta mà ông lại có nhiều mối quan hệ ở Thủ đô, có thể giới thiệu một chút không, tôi muốn nhờ người này giúp một việc ?"

Ông Trịnh không biết Lâm Phàm muốn làm gì nhưng vẫn nói: "Wechat à, cái này thì tôi không biết. Cậu đợi một lát, đúng

lúc con trai tôi ở đây, để nó nói với cậu, đều là người trẻ tuổi có thể hiểu ý nhau hơn một chút, chứ cậu nói tôi cũng không biết. Nhưng cậu yên tâm, dù quen biết hay không, chỉ cần hắn ở Thủ đô thì tôi sẽ sắp xếp cho cậu gặp mặt."

Lâm Phàm bật cười, nói: "Lão Trịnh, cảm ơn ông nhiều."

"Có gì đâu, nếu muốn cảm ơn cũng là chúng tôi cảm ơn cậu, cậu chính là ân nhân của gia đình tôi." Ông Trịnh nói: "Được rồi, tôi chuyển điện thoại cho con trai tôi, cậu hỏi nó đi, cậu cứ gọi nó Tiểu Trịnh là được."

Trịnh Hải Phong rất biết ơn vị Lâm đại sư này, con trai Tiểu Bảo của hắn có thể khỏe lại đều là nhờ phúc của Lâm đại sư. Sau đó hắn nghe điện thoại, giọng nói tràn đầy cảm kích nói: "Lâm đại sư, tôi là Trịnh Hải Phong, về chuyện của Tiểu Bảo con tôi, vợ chồng tôi thay mặt cảm ơn anh rất nhiều."

Lâm Phàm cười, nói: "Không cần khách khí. Chuyện này, Tiểu Trịnh à, tôi muốn hỏi cậu một chút, cậu có quen người phụ trách Wechat không? Tôi muốn nhờ người này chút việc."

Trịnh Lâm Phong đáp: "Cái này thì tôi không biết, nhưng người này có phải ở Thủ đô không?"

Lâm Phàm nói: "Tôi vừa mới tra ở trên mạng, người này tên Trương Long, đúng là đang ở Thủ đô.

"Vậy dễ rồi, Lâm đại sư anh đợi tôi nửa tiếng, sau đó tôi sẽ gọi lại cho anh, tôi đi bảo người mời ông ta tới."Trịnh Hải Phong nói, chỉ cần người đó ở Thủ đô, cho dù là ai thì anh ta đều có thể mời đến, anh ta cũng không hỏi Lâm đại sư có chuyện gì.

Lâm Phàm toát mồ hôi hột, thế này cũng hơi quá rồi, không nói lời nào thì đã mời người ta đến.

Chương 832: Sợ hãi

Tại một công ty khoa học công nghệ ở Thủ đô.

Đây là nơi chịu trách nhiệm điều hành WeChat, trực thuộc tổng công ty điều hành ứng dụng WeChat. Mà lúc này người phụ trách Wechat là Trương Long đang họp, thảo luận về kế hoạch phát triển Wechat trong tương lai.

Lúc này thư ký bước vào, vẻ mặt hơi kinh ngạc.

Trương Long nhíu mày: “Tôi đang họp, cô vào đây có chuyện gì?”

Thư ký đáp: “Giám đốc Trương, dưới lầu có người tìm ông, cần ông đi một chuyến.”

Trương Long cau lại: “Không thấy tôi đang họp sao? Có chuyện gì thì đợi cuộc họp kết thúc rồi nói, ra ngoài đi.”

Thư ký lắc đầu nói: “Giám đốc Trương, không phải đâu, họ là người bên phía quân đội đến để tìm ông, muốn anh xuống ngay.”

Trương Long ngưng lại chốc lát, phía quân đội tìm ông ta làm gì? Ông ta chỉ là người làm ứng dụng truyền thông, cũng không nghiên cứu vũ khí hạt nhân, tìm ông ta làm gì chứ.

Nhưng ông cũng không nghĩ nhiều, gật đầu rồi tạm ngừng cuộc họp sau đó rời đi.

Dưới lầu.

“Các vị đồng chí là?” Trương Long hơi nghi hoặc hỏi.

“Chào anh Trương, theo lời Thủ trưởng nên mời anh đi với chúng tôi một chuyến, đây là giấy chứng nhận, anh có thể kiểm tra.” Mấy vị quân nhân nói.

Trương Long nhìn kỹ càng sau đó đưa cho người đem đi kiểm tra, mấy giấy tờ này đúng là thật. Thế nhưng trong lòng anh lại càng thêm hoài nghi, rốt cuộc tình huống này là thế nào?

Hình như ông ta đâu có quen ai bên quân đội, cũng chưa từng tiếp xúc với ai, nhưng đợi lát nữa đến nơi đó chắc sẽ rõ ràng mọi chuyện.

Ông ta không sợ hãi khi đi cùng quân nhân mà chỉ sợ mấy người này là kẻ lừa đảo, dù sao đã có nhiều vụ bắt cóc xảy ra, đến giờ đã xác định rõ thì cũng không còn lo lắng nữa.

Trên xe.

Trương Long nhìn hoàn cảnh xung quanh, có chút nghi hoặc, hỏi: “Các vị đồng chí, không biết Thủ trưởng các vị tìm tôi có chuyện gì?’

“Việc này chúng tôi cũng không rõ, chúng tôi chỉ nhận lệnh cấp trên đi đón anh thôi.” Người quân nhân đáp.

Trương Long có chút đứng ngồi không yên, ông ta phát hiện nơi mình được đưa đến có rất nhiều lính canh, người bình thường không thể tiến vào.

Trên đường đi ông ta luôn suy nghĩ có phải mình đã quen biết người nào đó hay không? Nếu không thì sao lại có chuyện này chứ.

Đến cổng.

“Mời vào.” Lính canh mở cổng.

Trương Long hoài nghi gật đầu sau đó đẩy cửa bước vào.

Trịnh Hải Phong nhìn thấy người đến, bất chợt cười lên: “Anh chính là người phụ trách Wechat, Trương Long đúng không?”

“Là tôi, xin hỏi anh là…” Trương Long nghi hoặc nhìn Trịnh Hải Phong, ông ta không quen biết người này. Sau đó ông ta lại quan sát xung quanh, lúc nhìn thấy Trịnh Trọng Sơn, sắc mặt ông chợt thay đổi.

Ông ta là người quản lý Wechat, lúc trước công bố vài quảng cáo Wechat hoặc tin tức ông đều có xem qua, khi nhìn thấy ông lão ngồi bên kia, ông ta chợt giật thót.

“Ngài đây là…”

Lúc này, Trương Long ngẩn ra, ông lão bên cạnh này là người thường xuyên xuất hiện trên tin tức Wechat, là một vị có chức vụ rất lớn.

Rốt cuộc ông ta đã phạm phải điều gì rồi, sao lại bị mời đến đây thế này?

Bây giờ Trương Long không dám thở mạnh, nhỏ giọng hỏi: “Có phải tôi phạm tội gì không?”

Hiện tại ông ta đang rất khẩn trương. Ngay từ đầu trong lòng chỉ là cảm giác tò mò nhưng khi nhìn thấy ông cụ kia thì trái tim này của ông ta lập tức đập bùm bùm.

Người phụ trách hoạt động wechat nghe có vẻ rất cao cấp. Trong mắt người khác, mình là một người thành công nhưng ở trước mặt ông cụ này, ông ta chả là cái thá gì.

Giờ phút này, đầu óc Trương Long nhanh chóng chuyển động, có phải mình đã từng đăng tin tức không đúng trên Wechat hay không? Hoặc là có bình luận nào quá khích đối với cuộc đời của ông lão này? Khiến cho nhân vật tay to mặt lớn này tức giận phải gọi mình qua, chuẩn bị khai đao thu thập mình?

Mẹ nó, bình thường đã bảo mấy tên biên tập kia không được viết lung tung, không nên thêm cảm xúc cá nhân ở trong đó. Bây giờ chuyện này xảy ra, lại là chính mình phải gánh vác. Chỉ cần mình có thể sống sót trở về, nhất định phải thu thập những người này thật tốt mới được.

Trịnh Hải Phong vỗ vai Trương Long: "Cũng không phạm phải chuyện gì nhưng có một chuyện lớn quả thật có liên quan đến cậu."

Trương Long hoảng sợ hơi run rẩy, không phạm phải chuyện gì, nhưng có một chuyện lớn có liên quan đến mình.

Lừa nhau à? Tôi chỉ là một người làm phần mềm truyền thông, có thể có bản lĩnh gì mà liên quan với quân đội đâu chứ.

Lúc vào nhà, ông ta đã phát hiện trên người những bảo vệ kia đều có súng nên vội vàng nói: "Thủ trưởng, tôi thừa nhận sai lầm của mình, có một vài tin tức trên WeChat khẳng định có lời nói cực đoan. Sau khi tôi trở về, nhất định sẽ nghiêm trị bọn họ, tôi cam đoan, tôi thề."

"Trương tổng, anh đang nói cái gì vậy?" Trịnh Hải Phong nhịn cười, khẽ lắc đầu nói: "Tôi muốn anh nói chuyện điện thoại với một người, rồi anh sẽ biết là chuyện gì thôi."

Không đợi Trương Long kịp phản ứng, Trịnh Hải Phong đã gọi điện thoại qua.

Lâm Phàm vẫn đang chờ đợi nên vừa nghe thấy chuông điện thoại đã vui vẻ nhận máy.

"Lâm đại sư, người đã mời tới, cậu có chuyện thì cứ nói với anh ta đi, tôi đưa điện thoại cho anh ta." Trịnh Hải Phong đưa điện thoại cho Trương Long.

Trương Long có chút sợ hãi nhìn Trịnh Hải Phong, sau đó nhận điện thoại, yếu đuối: "Alo…" một tiếng.

Chương 833: Tôi có thể dạy cho các ông

Trong điện thoại.

Lâm Phàm cười nói: "Trương tổng ngại quá, tôi là Lâm đại sư ở Thượng Hải. Lão Trịnh mời ông tới đây thật ra là không phù hợp với quy củ nhưng tôi có chuyện muốn nói với ông. Alo… Ông có nghe tôi nói không?"

Trương Long lập tức gật đầu: "Có, có, Lâm đại sư, ngài cứ nói, tôi đang lắng nghe đây."

Bây giờ trong đầu ông ta là một mảnh bột nhão, căn bản không biết Lâm đại sư này là ai.

Nhưng có liên hệ với ông lão trước mặt này, vậy khẳng định cũng là một nhân vật lớn, ông ta nào còn dám lơi lỏng.

Lâm Phàm nói tiếp: "Là như vậy, tôi tiếp nhận một viện phúc lợi trẻ em ở Thượng Hải. Gần đây bởi vì muốn mở lớp học kiến thức cho bọn nhỏ nên thiếu kinh phí. Chúng tôi cũng không muốn phiền toái đến chính phủ, muốn tự lực cánh sinh. Cho nên tôi muốn mượn nền tảng của ông, giúp chúng tôi bán đấu giá tranh của bọn nhỏ. Đương nhiên, hoạt động trong đó tôi không hiểu lắm. Tôi nghĩ nếu ông có thời gian, có thể phái người tới nói chuyện với chúng tôi. Còn nếu không có thời gian, tôi cũng có thể tự mình đến chỗ các ông, thảo luận một chút về các biện pháp thao tác cụ thể."

Trương Long vẫn luôn ở trong trạng thái khẩn trương cao độ, từng câu từng chữ của đối phương ông ta đều nhớ kỹ trong lòng.

Nhưng chuyên nghiệp đúng là chuyên nghiệp, Trương Long có thể trở thành người phụ trách hoạt động wechat, đường sóng não tất nhiên là không tầm thường. Trong nháy mắt ông ta cũng đã hiểu được ý tứ của Lâm Phàm rồi.

"Lâm đại sư, những lời ngài nói tôi đã hiểu. Sau khi trở về, tôi sẽ lập tức phái người đến liên hệ với ngài. Không, tự tôi sẽ đến bàn bạc với ngài. Chuyện này ngài cứ yên tâm, nhất định tôi sẽ tận tâm tận lực hoàn thành." Trương Long nói.

Lâm Phàm nở nụ cười: "Trương tổng, vậy thì cảm ơn ông rồi."

“Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn.” Cuối cùng Trương Long cũng thở phào nhẹ nhõm. Vừa rồi bị hù đến sắp chết, thật sự còn cho rằng là do mình đã phạm phải chuyện lớn gì đó.

Trịnh Hải Phong nhận điện thoại: “Lão Lâm, khi nào thì cậu lại đến thủ đô? Chúng tôi rất nhớ cậu đấy.”

Hai người nói chuyện với nhau lại làm cho Trương Long nhìn đến run rẩy.

Ông lão này vậy mà gọi Lâm đại sư là ‘lão Lâm’ quan hệ giữa hai người này thân mật cỡ nào chứ?

Trịnh Hải Phong nói: “Trương tổng, bây giờ để tôi bảo người đưa cậu trở về.”

Ở chỗ này Trương Long bị áp lực quá lớn, không dám làm càn chút nào. Ông ta đã nhớ kĩ số điện thoại của Lâm đại sư, đợi lát nữa trở về sẽ lập tức đặt vé máy bay đi Thượng Hải.

Chuyện này thật ra cũng có thể giao cho người bên dưới làm, thế nhưng bây giờ lại không được. Ngoại trừ chính ông ta làm thì ai cũng không dám tin tưởng giao phó. Nếu ai có ý đồ xấu thì chắc chắn là bi kịch rồi.

“Tự tôi trở về là được rồi.” Trương Long nói. Hiện tại ông ta nào dám để cho người ta đưa về, tốt nhất là tự mình bắt xe trở về.

Trịnh Hải Phong cười, trong phạm vi mấy dặm quanh đây không có xe đi ngang qua, nếu không có giấy tờ tùy thân thì cũng đừng hòng đi ra ngoài.

…

Dưới lầu công ty công nghệ WeChat, Trương Long từ trên xe quân sự đi xuống. Sau đó ông ta cứ đứng tại một chỗ mãi mà vẫn không lấy lại được tinh thần.

Khi lấy lại tinh thần, ông ta lập tức nhấc điện thoại lên, gọi điện thoại cho ông chủ lớn.

Việc này thật sự là quá lớn, nếu như không báo cáo thì trong lòng anh ta sẽ bất an.

Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

Lâm Phàm cất điện thoại đi, trong lòng vui sướng, rốt cuộc thì chuyện này cũng làm xong. Với lượng phổ biến của WeChat hiện giờ, hiệu quả cuối cùng chỉ sợ sẽ không tầm thường.

Trong phòng vẽ, những đứa trẻ đang vui vẻ vẽ tranh.

Lâm Phàm đi tới bên cạnh Hàn Lục: "Chờ bọn trẻ vẽ xong thì hãy cất tranh của bọn nhỏ đi. Có lẽ sắp tới chúng ta sẽ phải dùng chúng để kiếm chi phí để dạy bọn trẻ đấy."

Hàn Lục sửng sốt: "Lâm đại sư, cái này cũng có thể kiếm được tiền ư?"

Không phải là anh ta không tin Lâm đại sư, mà là những bức tranh của bọn nhỏ không thể nói là đẹp mắt. Chúng thuộc loại graffiti dùng để vẽ xấu trên tường kia. Có đôi khi nhìn kỹ một lúc, còn có thể nhìn ra những khác lạ nữa.

Giống như khi nghiêm túc quan sát một đồ vật nào đó, tư duy mở ra cũng khiến cho ánh mắt cũng chuyển biến.

Nếu như hỏi bọn nhỏ vẽ cái gì, đôi khi chính bọn nhỏ cũng không nói được rõ ràng.

Lâm Phàm cười nói: "Anh phải tin tưởng bọn nhỏ."

Phố Vân Lý.

Thần cấp chà lưng bây giờ mới lộ rõ thần uy. Đối với việc này hắn cũng có chút hứng thú, trở thành Lâm đại sư tiếng tăm lừng lẫy vẫn là rất đơn giản mà.

Chà cho bọn họ phục, chà cho bọn họ phục.

Cho nên mới nói, các nhiệm vụ của trang kiến thức phân loại nhỏ vẫn tương đối dễ hoàn thành hơn cả, độ khó cũng không cao.

Trong phòng tắm.

Các sư phụ cọ lưng tạm thời không quá bận rộn. Việc làm ăn hôm nay không tốt như ngày hôm qua, bọn họ đều vây quanh Lâm Phàm: "Ông chủ nhỏ, kỹ thuật chà lưng của cậu không tệ nha."

Lâm Phàm cười nói: "Đó là đương nhiên, nếu như các ông muốn học, tôi cũng có thể dạy cho các ông nha."

Chương 834: Biện pháp khả thi

Lúc hoàn thành nhiệm vụ, còn không quên kiếm được chút điểm bách khoa. Tuy rằng số điểm bách khoa bách khoa hiện tại của mình cũng đã không ít, nhưng khẳng định không ai ghét bỏ điểm bách khoa nhiều hơn đâu nha.

Ba người cọ lưng này đều là nhân viên già. Tuy rằng bọn họ không có sức mạnh thần bí phụ trợ của bách khoa toàn thư, nhưng với thủ pháp này thì bọn họ vẫn có thể học được.

Khi không có người, Lâm Phàm cũng bắt đầu dạy bọn họ kỹ thuật chà lưng, cách chà lưng này tương đối thoải mái. Đồng thời, thời gian phục vụ và thủ pháp phục vụ cũng rất quan trọng.

Muốn đi, phải đi theo con đường chính quy mới được.

Ngày hôm sau.

Lâm Phàm nhận được điện thoại của Trương Long, điều này làm cho Lâm Phàm có chút kinh ngạc, không nghĩ tới người phụ trách WeChat lại tự mình tới đây. Chẳng qua khi nghĩ đến thân phận của lão Trịnh thì hắn cũng cảm thấy thoải mái.

….

Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

Trương Long vẫn chờ đợi ở cửa, đi cùng còn có mấy nhân viên kỹ thuật của bộ phận vận hành WeChat.

Viện trưởng Hoàng cũng đi cùng, đến bây giờ bà vẫn chưa hiểu được Lâm đại sư làm như vậy rốt cuộc là vì cái gì. Góp tiền mở lớp dạy kiến thức cho bọn nhỏ thì có liên hệ gì với WeChat chứ?

Một chiếc Mercedes dừng lại.

Lâm Phàm nhìn thấy đám người Trương Long, nhất thời vẫy tay chào: “Trương tổng.”

Trương Long đã điều tra về Lâm Phàm, khi biết Lâm đại sư chính là vị Lâm đại sư kia, trong lòng cũng ông ta hơi khiếp sợ. Lúc trước, tin tức về vị thần y nổi tiếng rất hot trên mạng thì ra chính là người này.

Đồng thời còn có bánh kếp các thứ vân vân cũng là rất kinh người.

“Lâm đại sư, xin chào.” Trương Long lập tức tiến lên bắt tay. Đây là lần đầu tiên gặp mặt, ôn ta vốn là người phụ trách hoạt động wechat, chỉ cần không làm chuyện xấu thì đương nhiên sẽ không sợ bất luận kẻ nào. Nhưng theo ông ta thấy, vị Lâm đại sư này đúng là có chút truyền kỳ, cũng thúc đẩy ông ta phải nhanh chóng kết giao với Lâm đại sư.

Lâm Phàm khách khí nói: “Để cho các vị vất vả rồi, mời các vị vào.”

“Lâm đại sư khách khí rồi.” Trương Long nói, các kỹ thuật viên xung quanh cũng gật đầu. Sau đó cùng nhau đi theo phía sau họ tiến vào viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

Lâm Phàm chỉ về phía trước mặt: “Những đứa trẻ trong viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn này đại đa số đều đã từng được cứu về từ những kẻ buôn người. Trong đó có một số đứa trẻ cũng không còn nhỏ nữa, nên cần phải tiếp nhận giáo dục tri thức. Tuy nhiên, bọn nhỏ tương đối nhiều, đưa ra bên ngoài học thì rõ ràng là không thể. Cho nên tôi nghĩ là nên dựa vào chính mình tạo ra một đội để tiến hành giảng dạy, để cho bọn nhỏ ở chỗ này cũng có thể học tập kiến thức. Đương nhiên số tiền này cũng không ít, cho nên muốn nhờ Trương tổng giúp đỡ một chút.”

Trương Long không nói một lời, gật đầu không ngừng, sau khi nghe xong cũng cảm thán nói: “Lâm đại sư thực sự khiến người ta bội phục, chuyện này là một việc thiện, những đứa trẻ này cũng quá đáng thương rồi. Lâm đại sư có thể để ý đến wechat của chúng tôi, vậy đương nhiên là chúng tôi sẽ hết sức trợ giúp cho Lâm đại sư.”

“Ha ha.” Lâm Phàm cười nói: “Mời Trương tổng theo tôi.”

Chẳng bao lâu sau, mọi người đã đến phòng tranh.

Tiếng cười của bọn nhỏ truyền đến tai mọi người.

Lâm Phàm dẫn bọn Trương tổng đi phía sau, nhìn tác phẩm của bọn nhỏ vẽ, sau đó nói: “Ý tưởng của tôi chính là dùng tranh của bọn nhỏ đưa lên nền tảng wechat để bán đấu giá, mà

phương thức thao tác cụ thể thì phải cần sự giúp đỡ của Trương tổng.”

Trương Long im lặng một lát,

Trong đầu bắt đầu suy nghĩ phương thức hoạt động của chuyện này, các nhân viên vận hành bên cạnh cũng đồng thời suy nghĩ.

Lúc này, một nhân viên nói: “Trương tổng, chúng ta quét hình những bức tranh này của bọn nhỏ , đóng gói lại tạo thành biểu tượng cảm xúc. Tiếp đó dựa theo lưu lượng tải xuống mà tính phí, ngài thấy được không?”

“Tôi cảm thấy cái này không được, mô hình này không thích hợp cho những bức tranh này. Chẳng qua, nếu là vì trẻ em thì ngược lại có thể bắt đầu từ chỗ này. Dân cư mạng bây giờ đều có nội tâm lương thiện, họ luôn có loại ham muốn bảo vệ hoặc là giúp đỡ những người yếu thế.”

Trương Long gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, sau đó nói: “Mọi người xem như vậy có được không? Trước tiên chúng ta quét ảnh những bức tranh này, rồi tiến hành chỉnh sửa và xử lý hình ảnh. Tiếp đó đẩy ra sự kiện mua tranh giá một tệ để ủng hộ và giúp đỡ hoạt động từ thiện. Nói khó nghe một chút Lâm đại sư đừng giận, những bức tranh của bọn nhỏ này khẳng định là không lên được mặt bàn. Nhưng dùng một góc độ khác mà nhìn, tôi cảm thấy ngược lại có chút giống như phong cách vẩy mực, nếu như dùng làm hình nền điện thoại di động thì cũng không tệ.”

Một tệ cũng không nhiều, một tệ một bức thì tôi tin tưởng sẽ rất tốt đấy.”

Nhân viên vận hành cũng thảo luận, bọn họ đang suy nghĩ cách làm này của Trương tổng có thể làm được hay không, cuối cùng đưa ra kết luận chính là hoàn toàn có khả thi.

“Trương tổng, biện pháp này rất tốt.”

“Một tệ không nhiều lắm, mỗi người chơi WeChat cũng sẽ không tiếc.”

“Hơn nữa đây là trợ giúp các em trong viện phúc lợi, là một việc tốt nên hoàn toàn có khả thi.”

Chương 835: Giải quyết được vấn đề

Lâm Phàm đứng ở bên cạnh không nói gì, những thứ này giao cho chuyên gia sẽ không có vấn đề gì. "Trương tổng, ông xem chi phí này tính như thế nào?"

Thiên hạ không có bữa trưa miễn phí, tuy rằng là dựa vào quan hệ của lão Trịnh để cho người ta tới đây. Thế nhưng cũng không thể để cho người ta bận rộn tay không được.

Trương Long vừa nghe lời này, vội vàng xua tay: "Lâm đại sư, đây là ngài xem thường chúng tôi rồi, tuy chúng tôi là công ty thương mại nhưng loại chuyện ủng hộ từ thiện này chỉ cần chúng tôi có thể trợ giúp sẽ tuyệt đối trợ giúp. Nếu chúng tôi còn thu phí, bị người ta biết sợ là sẽ mắng chết chúng tôi mất."

Nói đùa gì chứ.

Nếu bọn họ thu phí, không nói dân cư mạng sẽ nổi giận chửi mình, mà ngay cả ông lão kia nổi giận thì chỉ sợ bọn họ cũng không vượt qua được.

Tuy rằng sẽ không làm gì được nhưng người ta muốn chỉnh bạn thì sẽ có rất nhiều biện pháp.

Lâm Phàm gật đầu: "Vậy thì cảm ơn rồi."

Trương Long cười nói: "Từ thiện là trách nhiệm của mọi người, đợi lát nữa tôi sẽ cho người cất tranh của bọn nhỏ đi, mang về thủ đô quét vào máy tính. Tuy nhiên có thể sẽ mất một thời gian, nhưng mà ngài cứ yên tâm. Trong vòng một tháng, chúng tôi cam đoan sẽ hoàn thành."

"Được." Lâm Phàm gật đầu, tuy rằng một tháng hơi dài nhưng ít nhất thì cũng có thể giải quyết được vấn đề. Việc giáo dục của bọn nhỏ là chuyện lớn nhất, hiện tại việc ăn uống của viện phúc lợi không cần phải lo nữa, chỉ là về phương diện giáo dục thì khan hiếm. Nếu như có thể giải quyết thì tất cả đều không thành vấn đề.

Trương Long phân phó các nhân viên bên cạnh: "Đi cất giữ mấy bức tranh của bọn nhỏ, không được làm hư hỏng. Sau đó lập tức trở về thủ đô xử lý chuyện này, tôi sẽ liên hệ với bộ phận phát triển bên kia, để cho bọn họ mở ra một trang để nhập dữ liệu vào trong đó."

Bây giờ cách tiếp cận này đã được quyết định, phần công việc còn lại chính là của bọn họ.

Người ta nguyện ý giúp việc này, đương nhiên Lâm Phàm cũng rất khách khí: "Trương tổng, lát nữa ở lại ăn một bữa cơm đi, chuyện này phải cảm ơn các anh thật tốt mới được."

Trương Long cười nói: "Lâm đại sư, ăn cơm thì thôi, loại chuyện này không thể kéo dài được. Chờ sự tình làm xong, khi đó ăn cơm cũng không muộn."

Lâm Phàm cười: "Được, vậy làm phiền Trương tổng rồi."

Hàn Lục vẫn đi theo bên cạnh, không ngờ Lâm đại sư lại nghĩ ra biện pháp này.

Tuy nhiên cũng không thể không bội phục, loại biện pháp này có lẽ thật sự có thể giải quyết được.

Mà đối với nhóm người Trương tổng, bọn họ còn phải đăng ký tên của bọn nhỏ khi trưng bày tranh, phải hiển thị tên và tuổi tác của bọn chúng trong phần tác giả.

Bận rộn cho đến tối.

Tất cả mọi thứ đã được giải quyết, nhóm Trương Long vội vã trở lại thủ đô trong đêm, không ở lại Thượng Hải.

Lâm Phàm vốn định nói dẫn mọi người đi ăn một bữa cơm, hoặc là tự mình xuống bếp. Thế nhưng không ngờ nhóm Trương tổng lại chuyên nghiệp như vậy, ngay cả cơm cũng không ăn mà đã rời đi.

Đối với một tổng giám đốc như vậy, Lâm Phàm nhất định phải khen ngợi. Tuy nói trong đó có chút nguyên nhân từ lão Trịnh nhưng làm sao có thể nghĩ người ta lại nhiệt tình như vậy chứ?

Vừa nhìn đã biết là người ta là thật lòng mà không phải bởi vì nguyên nhân lão Trịnh.

Chuyện của viện phúc lợi có giải pháp, trong lòng hắn cũng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng giải quyết được một chuyện phiền lòng.

Nhưng sắp tới phải tiến hành giáo dục những đứa nhỏ này thật tốt, Quốc họa này nhất định phải dùng tâm mới được.

Điểm bách khoa của mình còn phải dựa vào bọn chúng.

Huống hồ, học được Quốc họa cũng sẽ trợ giúp cũng rất lớn, về sau muốn trở thành một đại sư Quốc họa cũng không phải là chuyện không thể.

Nhà tắm rửa công cộng.

Lâm Phàm ở lại đây đã một thời gian. Mỗi tối tới đây bận rộn một lúc lâu mà nhiệm vụ này vẫn còn chưa hoàn thành. Dựa theo tình huống này xem ra, lực tuyên truyền vẫn còn chưa đủ lớn mạnh.

"Cọ lưng đâu?" Lúc này, một gã đàn ông to lớn xăm hình trên người, sắc mặt ửng đỏ rõ ràng là vừa uống không ít rượu.

"Tới liền đây." Lâm Phàm đáp, ba nhân viên chà lưng đi theo mình học tập kỹ thuật chà lưng cũng đã có chút thành tựu. Tuy rằng kỹ thuật của họ không đạt tới một phần mười của mình, nhưng ít nhất đã có một phần năm mươi rồi.

Nếu như cố gắng một chút, cũng sẽ trở thành một đại sư chà lưng đó nha.

Gã đàn ông to lớn tùy tiện nằm ở đó, giọng thô kệch nói: "Nhanh cọ đi! Cọ xong ông đây còn phải đến nhà tắm Kim Phượng Hoàng để rửa đại bảo kiếm nữa."

Đây là lần đầu tiên nghe thấy đại bảo kiếm cũng có thể nói như vậy.

"Kỹ thuật này của cậu không tệ đấy." Gã đàn ông to lớn nhắm mắt lại, dường như rất hưởng thụ.

Lâm Phàm cười, sau đó mãnh liệt cọ.

Cọ trái!

Cọ phải!

Chà trước!

Xoa sau!

Vẻ mặt gã đàn ông to lớn ban đầu vẫn rất bình tĩnh, đột nhiên lại xảy ra biến hóa, bộ phận nào đó trên cơ thể có chút không thích hợp.

"Dừng lại!" Gã đàn ông to lớn nói.

Chương 836: Cọ đến mức hoàn lương

Lâm Phàm cười mà như không cười hỏi: “Sao vậy?”

Gã đàn ông to lớn không hề che lấp mà nói: “Cậu cọ làm tôi sắp phiêu luôn rồi, một lát làm sao đi đại bảo kiếm được, không cọ đằng trước nữa, chỉ cọ lưng thôi. Nhưng thật sự kỹ thuật của cậu đúng là không tệ đó nha, cậu là người tôi thấy chà lưng thoải mái nhất đấy, có chút không nỡ mà rời đi được.” Gã đàn ông nói.

“Chà sau lưng à.” Lâm Phàm khẽ lắc đầu, cọ lưng sẽ xảy ra chuyện. Tuy nhiên gã đàn ông to này lại thích đi Đại Bảo Kiếm như thế cũng không biết là do nguyên nhân gì, chi bằng chà một chút để xem nguyên nhân mới được.

Gã đàn ông nằm sấp, bày ra tư thế làm cho mình thoải mái hơn.

Một bàn tay đặt xuống.

Chà nhẹ, xoa xoa, lại chà chà, tình hình cũng dần thay đổi.

Một tiếng thở dài từ miệng gã đàn ông to lớn truyền ra.

Lâm Phàm cười nói: “Sao lại thích đại bảo kiếm như vậy?”

Gã đàn ông cũng không quay đầu lại, chỉ là cảm giác toàn thân tê dại, có loại cảm giác khác thường: “Cậu cho rằng tôi muốn chắc, chẳng qua là do lúc trẻ, tự rước lấy họa.”

Lâm Phàm hỏi: “Nói như thế là sao?”

Gã đàn ông lắc đầu nói: “Trước kia tôi cũng không phải như vậy. Lúc học đại học gặp phải một đám bạn cùng phòng không đáng tin cậy. Có một lần uống say, bị kéo đi đại bảo kiếm, sau lần đầu tiên này thì bị nghiện, muốn bỏ cũng không bỏ được. Tính đi tính lại cũng đã gần mười năm rồi, cậu nói xem vì sao tôi lại biến thành như vậy chứ, biến thành dáng vẻ mà tôi cũng chẳng dám tin đó là tôi nữa rồi.” Lâm Phàm hỏi: “Muốn khóc không?”

“Tôi khóc cái gì? Chỉ là hối hận, muốn cai nghiện.” Gã đàn ông nói, ngữ khí tràn ngập vẻ bất đắc dĩ nhưng lại không biết nên làm thế nào cho phải.

Các nhân viên chà lưng xung quanh nhìn lại, có chút kinh ngạc. Ông chủ nhỏ chà lưng cho người ta thế nào mà những người đó đều sẽ nói tâm sự của mình ra. Hơn nữa các loại chuyện ly kỳ, quái lạ đều sẽ phát sinh.

Những khách nhân đang tắm rửa kia cũng đều tò mò nhìn qua.

Lâm Phàm không nói gì thêm, nhẹ nhàng chà lưng, loại tật xấu này thật ra chính là bệnh, mà có bệnh thì phải trị nha.

Kỹ thuật dần dần biến ảo.

"Thoải mái." Vẻ mặt gã đàn ông có chút hưởng thụ, nội tâm lại xảy ra biến hóa thật lớn.

Gã ta đột nhiên nhớ tới kiếp sống thường xuyên đi đại bảo kiếm những năm gần đây, đột nhiên có loại cảm giác mệt mỏi, thậm chí có cảm giác chà lưng thế này lại thoải mái.

So sánh một chút, đột nhiên phát hiện đi đại bảo kiếm chẳng có ý tứ gì, vẫn là chà lưng có ý tứ.

……

Cửa phòng tắm.

Gã đàn ông trả tiền, đứng ở đó sờ đầu, cảm thấy rất kì lạ. Hôm nay làm sao vậy, sao lúc tắm rửa lại nói chuyện với người trẻ tuổi này nhiều như vậy.

Hơn nữa hiện tại ngay cả một chút tâm tư đi đại bảo kiếm cũng không có, thậm chí ngay cả ý nghĩ cũng không có, cái này cũng thật là kỳ lạ.

Đinh đinh.

Quản lý nhà tắm rửa Kim Phượng Hoàng gọi điện thoại tới: "Anh trai, khi nào anh trai đến vậy, em xuống đón anh nha."

Gã đàn ông nói: "Không cần, sau này tôi cũng không đi nữa, không cần gửi tin nhắn cho tôi nữa."

Quản lý: "Anh trai, sao vậy? Có phải các em gái phục vụ anh không được tốt đúng không? Anh nói đi, em chắc chắn sẽ sắp xếp cho anh."

Gã đàn ông nói: "Không, tôi bỏ rồi, không muốn làm những chuyện như thế nữa."

Người quản lý: “Anh trai, sao anh lại nói vậy?”

“Tôi cũng không biết, chẳng qua vừa mới đi chà lưng xong, tôi không có hứng thú đối với chuyện này nữa, cúp máy đây.”

Quản lý nhà tắm Kim Phượng Hoàng có chút mơ màng, cái này gọi là gì? Chà lưng đến mức mất hết cả hứng thú sao?

Mẹ nó, gạt quỷ à?

Một diễn đàn nào đó.

Trong này có các loại đồ ăn vặt, các loại việc đặc sắc, hơn nữa còn chia theo khu vực ở Thượng Hải.

Mà ở khu vực phố Vân Lý, dần dần có thêm vài bài viết.

“Nơi phải đến ở phố Vân Lý”.

“Trung tâm tắm rửa có thợ chà lưng thần kỳ, không tự mình trải nghiệm thì vĩnh viễn không biết cảm giác đó thế nào.”

Những bài viết thế này ngay lập tức thu hút sự chú ý của nhiều cư dân mạng.

“Thật sao? Chỉ chà lưng thôi mà lại có thể khiến các người nói đến mức như thế?”

“Ai biết được, gần đây loại bài viết này thường xuyên xuất hiện, quả thực là đáng sợ. Có phải đây là một loại kỹ thuật tiếp thị hay không, cái này cũng quá ác liệt rồi.”

“Quản lý đâu? Ra ngoài xóa bài viết đi.”

ID ‘Văn Hiên GG’ nói: “Phòng tắm này tôi đã đi hôm qua, thợ chà lưng thần kỳ kia là có thật. Nói như thế nào đây, sau khi cọ xong, cả người tôi đều cảm thấy hoàn toàn khác. Loại cảm giác này rất khó nói, tôi cũng không thể nói rõ ràng. Theo tôi thấy thì người này có một đôi tay ma lực. Hơn nữa kỹ thuật chà lưng này thật khó nói, quả thật là quá thoải mái, mãnh liệt đề nghị mọi người đi thử một lần.”

ID ‘Cha bạn đã tồn tại’ cũng đăng lên một bài luận dài: “Tôi cũng đã đi qua nơi này, thật sự rất cảm kích vị đại sư trẻ tuổi kia. Ban đầu tôi chỉ muốn chà lưng xong thì sẽ đi nói lời chia tay với bạn gái đã quen nhau mười một năm. Nhưng sau khi được anh trai này cọ lưng một hồi, đột nhiên tôi phát hiện hóa ra mình lại là loại người ghê tởm như thế, thật sự cảm ơn anh

trai này đã cọ cho tôi tỉnh lại. Tuy rằng không biết việc này có phải có liên quan đến anh trai này hay không, thế nhưng tôi tin rằng nhất định là anh trai này đã lau đi nội tâm hắc ám trong tôi, mãnh liệt đề nghị mọi người đi thử một lần."

Chương 837: Không phải là nên ngày càng nhỏ lại mới đúng sao?

"Mẹ kiếp, mấy lầu trên nói có thật không vậy?"

"Không rõ lắm, nếu quảng cáo thì hơi quá đáng rồi."

"Anh quản lý Bảo Kiếm, anh ở đâu rồi."

Lúc này, anh quản lý Bảo Kiếm xuất hiện.

Đại Bảo Kiếm: "Không phải bọn họ quảng cáo đâu, là thật đó. Tôi vừa mới chuẩn bị đi Đại Bảo Kiếm nên tạm thời tới phòng tắm này tắm rửa, lại không nghĩ tới sau khi cọ lưng xong thì tôi lại phát hiện Đại Bảo Kiếm hóa ra lại nhạt nhẽo và vô vị, không còn nghĩ đến nó nữa, đã bỏ thành công."

"Mẹ kiếp, quá tuyệt…"

"Anh Bảo Kiếm cũng bị gieo hoạ à."

"Thật không? Anh Bảo Kiếm chính là người chuyên nghiệp, có mười một năm kinh nghiệm đi đại bảo kiếm rồi, sao lại đột nhiên hoàn lương như vậy chứ?"

"Không thể tin được."

Woa, sao mà manh manh thế: "Tôi kiểm tra một chút, cách chỗ tôi cũng rất gần, tôi chuẩn bị đi thí nghiệm, các bạn chờ tôi nhé. "

Một tiếng sau.

Woa, sao mà manh manh thế: "Mẹ ơi, tôi đề cử, thật sự rất đề cử. Ở trên mạng tôi vẫn hay mạo danh mình là cô em dễ thương để lừa gạt những cư dân mạng kia. Nhưng bây giờ tôi cảm thấy mình lại có thể làm ra chuyện như vậy chứ? Đây là đang lừa gạt tình cảm của người khác, lừa gạt tiền bạc của người khác. Bây giờ tôi xin trả lại toàn bộ quà tặng đã lừa gạt được, về sau tôi muốn trở thành một nam tử hán chân chính."

Mọi người: “…. ”

“……”

Lâm Phàm đương nhiên không biết tay nghề thần kỳ của hắn đã bắt đầu được mọi người đăng tải lên diễn đàn.

Buổi tối, hắn thu dọn đồ đạc và chuẩn bị rời đi.

Ba nhân viên khác cũng mỉm cười nói: “Ông chủ nhỏ, sau khi cậu tới, việc làm ăn trong cửa hàng của chúng tôi tốt hơn rất nhiều so với trước kia.”

Đây là sự thật, sau khi ông chủ nhỏ đến, việc làm ăn thật sự đã tốt hơn trước.

Nhất là ông chủ nhỏ còn dạy bọn họ kỹ thuật chà lưng, bọn họ cũng học được không ít. Tuy nhiên bọn họ không biết làm sao ông chủ nhỏ lại có thể lợi hại như vậy, cho dù học được thì bọn họ cũng không học được toàn bộ.

Điểm mấu chốt chính là, kỹ thuật của bọn họ tăng lên. Một số khách hàng cũ cũng khen ngợi tay nghề của bọn họ không giống như trước kia, cảm thấy thoải mái hơn so với trước kia nhiều.

Lâm Phàm nghi hoặc nói: “Gần đây ông chủ Tăng đang làm gì vậy? Sao không thấy xuất hiện?”

“Không biết. Nhưng mà tôi nghe nói ông Tăng đang bàn chuyện làm ăn với người ta.” Một nhân viên chà lưng nói.

“Tôi cũng có nghe nói, hình như là chuẩn bị giới thiệu dự án mới. Trước kia khi làm ăn không tốt, ông Tăng lo lắng đến sứt đầu mẻ trán, tôi thấy rất có thể là cái kia.” Nói rất mập mờ nhưng đàn ông đều hiểu.

Lâm Phàm kinh ngạc: “Không phải ông ta nói không làm cái chuyện kia mà, sao bây giờ lại nghĩ vậy rồi?”

“Chắc là người ta chủ động tìm tới, có lẽ là dắt mối cho bên ngoài, mỗi tháng người ta cho ông ấy một khoản tiền, điều này không chỉ có thể dẫn dắt việc làm ăn mà còn có thể có thêm một khoản thu nhập. Cho nên nói, có lẽ là ông Tăng sẽ không chịu nỗi dụ hoặc này.”

Lâm Phàm gật đầu, hắn cũng biết, làm nghề này không có nhóm thì thật sự không cạnh tranh lại với người ta.

Giới thiệu khách từ phòng tắm, người ta thì phụ trách chuyện kia, mỗi tháng được thêm một khoản tiền. Hơn nữa, chủ yếu là điều này có thể dẫn thêm nhiều người đến đây tắm rửa, đây là hiện trang mà tất cả phòng tắm đều không thể tránh khỏi.

Nhưng cũng có phòng tắm, người ta thực sự đến chỉ vì tắm chứ không phải để làm những thứ kia, cho nên người ta vẫn có thể làm được. Chủ yếu là do phục vụ tốt và giá cả hợp lý, khiến cho khách hàng trải nghiệm cảm giác được phục vụ cao cấp mà giá cả lại phải chăng.

Hắn không nghĩ tới còn có nhiều chuyện như vậy, bèn xua tay nói: "Tôi về trước, ngày mai gặp."

……

Ngày hôm sau!

Phố Vân Lý.

Chuyện Lâm Phàm làm công việc chà lưng trong phòng tắm của ông Tăng được lan truyền. Các ông chủ cửa hàng đều ngẩn người, cảm giác tư tưởng của ông chủ nhỏ không giống như bọn họ, sao đang yên đang lành lại làm cái nghề này chứ.

Lâm Phàm nằm đó chơi điện thoại di động, trên Weibo gần đây sóng yên biển lặng, có không ít chương trình tạp kỹ và phim xuất hiện.

Lúc này, một tin nhắn riêng tư đến.

Anh Cường: "Thần y, thuốc cậu cho tôi có thật sự hữu dụng hay không?"

Đọc được tin nhắn này, Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ, đây không phải là hỏi vô nghĩa hay sao, vô dụng mà tôi còn cho chắc?

Lâm Phàm: "Chắc chắn là hữu dụng, gần đây lại có gì không đúng hay sao?"

Anh Cường: "Gần đây giọng nói của tôi trở nên rất mềm mại, không còn thô kệch. Hơn nữa, râu cũng dần bị rụng hết, không mọc lại được nữa, rốt cuộc thuốc này có tác dụng hay không?"

Lâm Phàm nghi hoặc: “Anh Cường, có phải là cô suy nghĩ quá nhiều rồi hay không? Đây là hiện tượng bình thường mà. Chẳng lẽ cô còn muốn râu dài, giọng nói trở nên thô ráp, làn da trở nên sần sùi hay sao?”

Anh Cường: “Đúng vậy! Thần y, chính xác là tôi muốn như vậy, theo lý thì giọng nói của tôi hẳn là phải trở nên thô ráp, cũng có thể mọc râu, sao bây giờ lại có thể như thế này chứ. Hơn nữa, tôi cảm thấy chỗ đó của tôi hình như trở nên lớn hơn trước kia, không phải là nên càng ngày càng nhỏ lại hay sao?”

Chương 838: Tai nạn y tế

Ngay sau đó, một tin nhắn khác lại gửi đến.

“Quái dị nhất chính là, bây giờ tôi ôm bạn gái của tôi cũng không biết vì sao lại có một loại cảm giác mâu thuẫn, còn có chút ghê tởm….”

Lâm Phàm ngây người, cảm giác như có gì đó không đúng: “Chờ đã, cô vừa nói gì? Cô muốn giọng nói trở nên thô ráp, còn muốn mọc râu? Cuối cùng là cô muốn biến thành nam hay nữ.”

Anh Cường: “Thần y, anh đang nói nhảm gì thế, đương nhiên là tôi muốn trở thành nam rồi. Tuy rằng sinh lý không thể được, nhưng ít nhất bề ngoài phải giống chứ.”

Lâm Phàm: “???”

Giờ phút này, Lâm Phàm trợn tròn mắt, hắn hoàn toàn ngây người. Đột nhiên hắn phát hiện giống như mình đã làm sai chuyện gì đó, có loại cảm giác bi kịch không thể giải thích được dâng lên trong lòng.

Anh Cường ở Giang Ninh xa xôi đột nhiên cảm thấy cuộc đối thoại này có chút không thích hợp, trong lòng bình tĩnh lại: “Thần y, có phải anh hiểu sai ý của tôi rồi không?”

Loại linh cảm này rất mãnh liệt, cô ta cảm thấy hình như thần y thật sự hiểu sai.

Lúc này, Lâm Phàm hơi mất bình tĩnh nói: “Cái này. Cái này….”

Anh Cường: “Thần y, anh nói thật đi, rốt cuộc anh có hiểu sai ý hay không?”

Lâm Phàm bất đắc dĩ. “Lúc ấy cô cũng không nói rõ với tôi mà.”

Anh Cường: “Con mẹ nó! Lúc đó tôi muốn nói, anh lại không cho tôi nói? Anh nói anh là chuyên gia, anh biết hết. Bây giờ anh nói với tôi là anh hiểu sai ý là sao?”

Lâm Phàm: “Tại sao tôi lại không chuyên nghiệp chứ, không phải là cô bị rối loạn nội tiết tố nên mới xuất hiện loại tình trang này hay sao? Tôi cho rằng nếu cô khôi phục thành nữ thì phương thuốc tôi kê đơn hoàn toàn không sai, tất cả là do cô không chịu nói rõ ràng.”

Anh Cường nổi giận: “Tại sao tôi lại không nói rõ ràng, lúc ấy tôi muốn nói rõ ràng thì anh không cho tôi nói, bây giờ anh còn trách tôi? Chuyên nghiệp? Chuyên nghiệp cái rắm. Tôi mặc kệ, bây giờ anh lập tức kê cho tôi một đơn thuốc khác, bằng không anh có tin là tôi sẽ chém chết anh hay không?”

Lâm Phàm cảm thấy rất bất đắc dĩ, âm dương khó có thể nghịch chuyển mà: “Xin lỗi, thật sự không sửa được nữa. Tình huống này của cô hơi nghiêm trọng cho nên tôi kê đơn thuốc cũng tương đối nặng. Bây giờ cô uống thuốc cũng được một tháng rồi, cơ thể đã cố định lại không sửa được nữa.”

“Liễu mỹ nữ, cô phải hiểu một điều là cô rất xinh đẹp, làm phụ nữ chân chính cũng không tệ, cần gì phải biến thành đàn ông. Huống hồ, cho dù bề ngoài biến thành đàn ông thì cô cũng không có cái đồ chơi kia, cô nghĩ xem có đúng không? Không bằng cứ sảng khoái làm một cô gái xinh đẹp, yên lặng hưởng thụ cuộc sống.” Hiện tại Lâm Phàm chỉ có thể khuyên bảo, rõ ràng mình là thần y, lại xuất hiện tai nạn y tế thế này, nếu bị nói ra còn không khiến người ta cười chết hay sao.

Anh Cường tức giận nói: “Liễu mỹ nữ cái gì, gọi tôi là anh Cường, tôi chỉ cho anh một lựa chọn, lập tức làm lại cho tôi.”

Lâm Phàm: “Được, được, anh Cường, tôi cũng phục cô rồi. Cho tôi nói thẳng, tình trạng của cô không đổi lại được nữa, nếu cô nhất định cứ quấy rầy tôi thì chúng ta hẹn gặp nhau tại

tòa án đi. Cô cứ nói tôi gây ra tai nạn y tế, làm cho cô biến thành phụ nữ.

Anh Cường: “Anh chẩn đoán nhầm rồi vô trách nhiệm như vậy sao? Được, anh đừng tưởng rằng anh không ở Giang Ninh thì tôi không thể làm gì anh. Anh chờ đó cho tôi, tôi sẽ từ từ nói chuyện với anh.”

Gửi nhiều tin nhắn như vậy, tay Lâm Phàm đã hơi đau rồi.

Mẹ kiếp, sao lại có loại chuyện hư hỏng này chứ.

Đinh đinh.

Một cuộc gọi từ số lạ, từ phía Giang Ninh.

Lâm Phàm đang cân nhắc có nghe máy hay không. Sau đó hắn đành bất đắc dĩ nhận điện thoại.

“Xin chào, xin hỏi anh có phải là Lâm thần y không?”

Lâm Phàm do dự một lát, còn chưa nghĩ ra đối phương là ai: “Ông là ai?”

Xin chào, tôi là cha của Liễu Nhiếp. Chuyện của con gái tôi thật sự cảm ơn anh rất nhiều. Anh yên tâm, nhất định tôi sẽ ngăn cản con gái tôi làm loạn.” Liễu Nguyên nói, ông ta vẫn luôn sắp xếp người bên cạnh con gái. Sau khi khi nhận được báo cáo, con gái của mình càng ngày càng nữ tính, trong lòng ông cũng thở phào nhẹ nhõm. Sau đó ông nghĩ hết biện pháp để tìm được điện thoại của Lâm Phàm, cố ý gọi điện thoại tới để cảm ơn.

Chủ yếu là người do Liễu Nguyên sắp xếp bên kia báo cáo lại rằng cô chủ đang tìm thần y gây phiền toái. Là một người cha, ông ta đương nhiên phải vô cùng cảm kích thần y, chắc chắn không thể để con gái mình thật sự tìm thần y gây phiền toái được.

Đối với ông ta, thần y chính là ân nhân.

Lâm Phàm lúc này bị ‘xoay như chong chóng’ không hiểu ra sao, đây rốt cuộc là tình huống gì? Một người muốn tìm mình gây phiền toái, một người lại muốn cảm ơn mình.

Điều này … Điều này.

Làm người thật khó khăn.

Nhưng mà cái anh Cường kia có thể dẫn người đến chém mình hay không nhỉ? Đúng là có chút lo lắng.

Lâm Phàm bấm ngón tay tính toán, tính mạng không bị nguy hiểm, cũng coi như không có chuyện gì.

Chương 839: Chuyện này ông toàn quyền xử lý

Hắn ở trong nhà tắm của ông chủ Tăng, an tĩnh làm một gã nhân viên chà lưng, tình hình đã dần chuyển biến tốt đẹp. Bắt đầu từ hôm qua, lượng khách đã tăng lên rất nhiều, những người chọn hắn chà lưng cũng ngày càng nhiều, xem ra hắn đã càng ngày càng nổi tiếng.

Chỉ cần danh tiếng đạt đến một đỉnh cao nhất định, nhiệm vụ còn có thể không hoàn thành được sao?

Ngô U Lan lặng lẽ đi đến bên cạnh hỏi thăm: "Vừa rồi là ai gọi đến? Sao tôi nghe thấy giọng hình như là của một cô gái, giọng rất dễ nghe nữa nha."

Lâm Phàm cười ha hả: "Giọng dễ nghe cái gì chứ, nhớ kỹ, người này rất có thể sẽ đến Thượng Hải chém tôi đấy, cho nên nếu ngày nào đó có người lạ đến hỏi tôi ở đâu thì mọi người coi như không biết là được."

Tính khí của anh Cường thì hắn không biết nhưng rõ ràng chuyện này sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy. Nhất định cô ta sẽ liều mạng với hắn, cho nên cứ trì hoãn trước rồi chờ đến lúc đó thật thì lại nghĩ cách giải quyết.

Ngô U Lan che miệng ngạc nhiên, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc: "Cô ấy muốn chém anh……"

"Ha ha." Điền Thần Côn không nhịn được cười nói: "Kẻ nào ngu ngốc mà mất trí vậy, vậy mà lại nghĩ đến việc chém cậu, chẳng lẽ còn không bị cậu đánh bay hay sao?"

Điền Thần Côn rất nể phục Lâm Phàm, hắn không phải người thường, tuổi còn trẻ nhưng võ công đầy mình. Hơn nữa cũng không phải tầm thường, ngay cả ông ta có thể tự xưng là nhân vật đại sư còn không phải là đối thủ của thằng nhóc này, thử hỏi xem có tức hay không chứ?

Triệu Chung Dương cầm điện thoại di động đi tới: "Anh Lâm, chỉ cần anh ở trên livestream kêu cứu thì nhất định sẽ có rất nhiều người đến cứu anh."

Lâm Phàm mỉm cười, chào khán giả trong livestream, cũng đã một khoảng thời gian rồi hắn không lên sóng livestream, cho nên cư dân mạng vừa nhìn thấy Lâm Phàm thì kinh ngạc hét lên, bây giờ danh hiệu của hắn càng ngày càng nhiều.

Trong đó khiến người ta kinh ngạc nhất chính là, danh hiệu thần y.

Loại danh hiệu này đáng được người khác tôn trọng, đồng thời cũng là người mà không ai muốn đắc tội nhất.

Đinh đinh!

Lại có một cuộc gọi khác gọi đến.

"Không nói chuyện với mọi người nữa, tôi phải nghe điện thoại rồi." Lâm Phàm nhìn ID người gọi, là học trò Triệu Minh Thanh của hắn.

Sau khi khám bệnh từ thiện trở về, Triệu Minh Thanh vẫn luôn bận rộn với công việc của Học viện Trung y. Với tư cách là viện trưởng Học viện Trung y nên trọng trách trên vai ông ta rất lớn. Đồng thời, ông ấy cũng muốn làm rạng rỡ Học viện Trung y, nhưng sức lực của một người cuối cùng vẫn có chút nhỏ bé.

"Minh Thanh, có chuyện gì vậy?" Lâm Phàm vẫn rất hài lòng với người học trò này. Hắn cũng không muốn giấu giếm kiến thức Trung y làm gì, đây là thứ để cứu người. Khó khăn lắm mới gặp được một lão trung y nguyện ý hạ thấp mình sẵn sàng ở bên cạnh hắn dốc lòng học tập, cho nên hắn nhất định sẽ không từ chối.

Gần đây Triệu Minh Thanh rất bận rộn, phóng viên kéo đến hết đợt này đến đợt khác, nhưng vì ông ấy là viện trưởng của Học viện Trung y nên không thể từ chối các cuộc phỏng vấn này, nếu từ chối thì ai sẽ là người quảng bá Trung Y đây?

"Lão sư, tôi đã nói chuyện với viện y tế quốc gia về đơn thuốc trị chứng chán ăn rồi, về giá cả sẽ theo hình chia lợi nhuận. Mặc dù chứng chán ăn là do ngài nghiên cứu ra nhưng cái này không thể độc quyền được, có điều ngài yên tâm, tôi đã nói

chuyện với phía cơ quan tổ chức y tế rồi…" Triệu Minh Thanh giải thích rõ ràng, ông ấy sợ lão sư không vui. Dù sao thuốc chữa chứng bệnh chán ăn chính là tâm huyết của lão sư, ông ta làm như vậy thật ra cũng có tư lợi cá nhân. Vì đây là phương thuốc cứu mạng nên không thể giữ cho riêng mình, nhưng ông ấy cũng sẽ không để cho lão sư chịu bất cứ thiệt thòi gì, cho nên ông ta cố gắng giải thích, hy vọng lão sư có thể hiểu được.

Quốc gia sẽ không cho phép thuốc trị bệnh chán ăn nằm trong tay một người nào đó, cùng nhau hợp tác mới là chuyện đúng đắn.

Lâm Phàm không quan tâm đến những thứ đó, nếu hắn thật sự quan tâm đến việc tiền bạc thì hắn đã không lăn lộn cho đến tận bây giờ mà vẫn giữ được dáng vẻ như này. Với hắn thì không cần phải cố hết sức để kiếm tiền, mà là khi nào cần thì mới kiếm, còn lúc không cần thì cũng không muốn nghĩ đến mấy thứ này.

Gian hàng càng mở lớn thì nếu không có năng lực thì rất dễ sẽ bị nói ra nói vào.

Hơn nữa Lâm Phàm cũng tự mình hiểu được, hắn không phải là một thương nhân đạt tiêu chuẩn.

"Không cần nói với tôi chuyện này, không phải tôi đã nói với ông là loại chuyện này ông cứ toàn quyền xử lý. Dù cho ông có tặng người ta miễn phí thì tôi cũng sẽ không nói gì cả, ông phải nhớ rõ, phương thuốc chữa bệnh là tôi chỉ điểm cho ông nhưng mà người cuối cùng nghiên cứu ra phương thuốc là ông đó nha." Lâm Phàm nói.

Triệu Minh Thanh cảm động suýt khóc khi gặp được lão sư thấu tình đạt lý như vậy. Nói thì dễ làm mới khó, chứ nếu như là người bình thường thì có thể chỉ vì phương thuốc chán ăn này mà khiến cho anh em kết thù, cha con ly tán ấy chứ.

Chương 840: Biên soạn tài liệu

"Nếu ông hợp tác với tổ chức y tế, lợi nhuận được chia hẳn là không tệ phải không?" Lâm Phàm nói.

Triệu Minh Thanh gật đầu: “Đúng vậy, học trò đã cố gắng đàm phán với bên phía y tế rồi, bọn họ sẽ phát triển mở rộng còn chúng ta cung cấp phương thuốc, thuộc về cổ đông nên số tiền này rất lớn.”

Lâm Phàm gật đầu: “Ừ, vậy được rồi, ông dùng số tiền kiếm được từ phương thuốc chữa chứng chán ăn này mở ra một giải thưởng cống hiến dành cho nền Y học cổ truyền Trung Quốc. Dùng nó trợ cấp cho các sinh viên yêu thích Trung y nhưng không có tiền đi học rồi đào tạo họ cho thật tốt. Còn về việc thu xếp như thế nào thì ông tự mình suy nghĩ là được, những chuyện thế này đừng làm phiền tôi.”

“A?” Triệu Minh Thanh hoàn toàn ngẩn người: “Lão sư, ngài nói thật sao?”

Không phải ông ta không dám tin, mà là không ngờ lão sư lại muốn dùng số tiền này để duy trì sự phát triển của Trung y.

Hiện giờ chính phủ cũng có hỗ trợ Trung y nhưng cũng không mạnh mẽ, thế cho nên hiệu quả không tốt lắm.

Có điều nếu như dùng lợi nhuận từ phương thuốc trị chứng chán ăn này để phát triển nền Y học cổ truyền Trung Quốc thì đây chính là một nguồn thu ổn định, sẽ không cần lo lắng về vấn đề tài chính nữa.

Lâm Phàm cười: “Tôi từng nói đùa khi nào chứ, còn có việc gì không? Nếu không còn việc gì nữa thì cúp máy đây, gần đây tôi đang gặp chuyện rất phiền lòng.”

Triệu Minh Thanh sững sờ: “Lão sư, có phiền muộn gì vậy? Tôi có thể giúp đỡ gì không?”

“Ông không giúp được đâu, gần đây có người muốn đến chém tôi.” Lâm Phàm nói đùa một chút.

Triệu Minh Thanh tưởng là thật, bèn đáp: “Cái gì? Kẻ nào mà to gan bằng trời, lão sư, bây giờ tôi lập tức báo cảnh sát, tuyệt đối sẽ không để ngài chịu bất kỳ tổn hại nào.”

Lâm phàm thở dài, học trò lớn tuổi quá cũng không tốt, không nghe ra được ý chính trong đó: “Được rồi, được rồi, chuyện này chỉ là đùa thôi, còn có việc gì sao?”

Triệu Minh Thanh muốn nói nhưng lại thôi, dường như có hơi ngượng miệng.

“Nói.” Dù không tận mắt nhìn thấy biểu cảm của Triệu Minh Thanh nhưng hắn cũng biết rõ học trò của mình, chắc chắn là không có chuyện gì tốt.

“Thực ra là như vậy, gần đây học trò có nghiên cứu và cũng có nghiêm túc suy nghĩ qua. Học trò phát hiện kiến thức cơ sở trong giáo trình của học viện Trung y có rất nhiều thiếu sót, hơn nữa còn có một ít được trích ra từ trong sách cổ, không có một phương pháp học tập hợp lý nào. Đối với người mới học mà nói thì tương đối khó và không thể nào nắm được ý chính trong đó. Cho nên học trò muốn mời lão sư giúp học viện viết tài liệu giảng dạy để cung cấp cho các sinh viên học tập.” Triệu Minh Thanh ngượng ngùng nói, ông ấy cảm thấy mình lúc nào cũng phiền đến lão sư.

Lâm Phàm cười, nói: “Minh Thanh à, sao trước đây tôi không phát hiện ra ông lại như vậy chứ?”

Triệu Minh Thanh xấu hổ nói: “Lão sư, trước đây học trò học nghề không đến nơi đến chốn, tầm nhìn hạn hẹp. Bây giờ trải qua sự dạy bảo của lão sư thì càng thêm hiểu sâu hơn về Trung y, đến nay mới phát hiện kiến thức cơ sở Trung Y trong tài liệu giảng dạy có quá nhiều thiếu sót, không có một tiến độ học tập hợp lý nào. Với sự hiểu biết về Trung y của lão sư, nếu biên soạn tài liệu giảng dạy Trung y thì nhất định sẽ càng tốt hơn so với trước kia nhiều, dù sao nếu một cao thủ Trung y như lão sư đã tự mình biên soạn thì dĩ nhiên sức ảnh hưởng sẽ không hề tầm thường.”

“Được rồi, đừng nịnh nọt nữa, chuyện này tôi đồng ý. Chẳng qua cần phải mất một đoạn thời gian mới được, biên soạn tài liệu giảng dạy không phải chuyện nhỏ nên tôi cũng cần phải cẩn thận một chút.”

Thấy lão sư đồng ý, Triệu Minh Thanh lập từng vui mừng khôn xiết, nói: “Cảm ơn lão sư! Lão sư, ngài nghỉ ngơi cho tốt, tôi sẽ không quấy rầy nữa.”

“Ừ.”

Biên soạn tài liệu giảng dạy Trung y là một nhiệm vụ rất đơn giản, nhưng lại vô cùng đặc biệt.

Nếu biên soạn xong tài liệu này thì danh tiếng của hắn vẫn sẽ được tiếp tục lưu truyền đến trăm năm sau.

Lợi hại.

Suy nghĩ thôi đã thấy có chút kích động rồi.

…

Triệu Minh Thanh có một loại sùng bái mù quáng đối với lão sư, ông ta tin rằng chỉ cần lão sư ra tay thì nhất định sẽ thành công.

Trung y! Trung y nha!

Có thể nói Triệu Minh Thanh đã cống hiến cuộc đời mình, vốn dĩ khi về già thì y thuật cũng không còn có thể tiến bộ nữa. Ông ta cũng từng có chút hoài nghi về Trung Y, chẳng lẽ giống như người đời thường hay nói 'Trung y đã hết thời', muốn chữa trị các loại bệnh thì chỉ có thể dựa vào tây y công nghệ cao.

Thế nhưng từ khi gặp được lão sư thì Triệu Minh Thanh đã hiểu ra, những lời nói kia cũng chỉ là lừa gạt mà thôi.

Bệnh khó điều trị thì có sao, cơ thể con người chính là có âm dương ngũ hành vận chuyển, là một cái vòng tuần hoàn tự nhiên cỡ nhỏ, không có gì gọi là không chữa được.

Đương nhiên, trước đây ông ta không nghĩ đến điểm này, vẫn là lão sư chỉ ra cho ông ta. Đồng thời dùng sức mạnh y thuật để chứng minh điểm này.

Điều này khiến cho Triệu Minh Thanh tràn đầy tự tin, ông ta biết mình tuổi đã già nhưng tâm nguyện lớn nhất của ông ta là làm cho Trung y được nhiều người biết đến. Đồng thời, vào lúc trước khi chết lại có thể dùng Trung y để chữa trị một căn bệnh khó điều trị trên thế giới, như vậy cũng đủ để ông cảm thấy thỏa mãn.

Chương 841: Chúng ta trở thành người nhà

Đinh đinh!

Vừa nói chuyện điện thoại với lão sư, Châu Thanh Tuyền lại gọi điện đến.

“Lão Triệu, giúp đỡ chút, bên chỗ tôi có một bệnh nhân khiến tôi bó tay rồi. Ông có thể mời lão sư của ông ra tay trị liệu một chút được không?” Chu Thanh Tuyền không cùng mấy người Lâm Phàm đi khám từ thiện là vì muốn chữa trị cho một vị bệnh nhân. Đến nay vấn đề khó khăn đã xuất hiện, không biết phải làm gì nên đành tìm người trợ giúp.

Triệu Minh Thanh nói: “Lão Chu, chuyện này để tôi giúp ông xem thử, nếu không được thì hãy mời lão sư của tôi.”

……

Phố Vân Lý

Buổi sáng Lâm Phàm bán bánh kếp, sau đó nghỉ ngơi một chút đến buổi chiều thì đi cô nhi viện Nam Sơn dạy vẽ cho bọn nhỏ. Có điều mỗi ngày chỉ vẽ tranh thôi thì quá đơn điệu, cho nên hắn muốn làm phong phú thêm sở thích của bọn nhỏ.

Không nói đến gần đây hắn đang suy nghĩ, mình còn biết cái gì không, đến bây giờ khó khăn lắm mới tích lũy được một ít điểm Bách Khoa nên tạm thời không nỡ dùng. Dù sao vẫn chưa đến lúc khẩn cấp, nếu có thì có lẽ cần phải sử dụng.

Nhiệm vụ kiến thức ở trang số mười không quá khó, có lẽ sẽ hoàn thành trong thời gian ngắn nữa mà thôi.

Cho nên tạm thời hắn không cần dùng điểm Bách Khoa để đổi thêm kiến thức, đến lúc xem thử kiến thức trang số mười hai là cái gì.

“Gâu gâu……”

Cẩu Gia Nicholas sủa lên.

“Cẩu Gia, gần đây mày gặp được chuyện tốt gì thế hả, sao càng ngày càng hoạt bát như vậy?” Lâm Phàm cười nói, có

điều phải nói là gần đây Cẩu Gia tính tình thay đổi không ít.

Hơn nữa Cẩu Gia cũng không còn là con chó nhỏ ngày xưa nữa rồi, nó đã lớn hơn nhiều. Có điều vẫn đáng yêu như vậy, so với trước kia lại càng lười biếng hơn. Mỗi ngày không phải nằm lì ở chỗ này để ngủ thì chính là dẫn theo một đám đàn em chó đi xung quanh gieo rắc tai họa cho mấy con chó khác..

Nhưng gần đây có chuyện kỳ lạ xảy ra, Cẩu Gia Nicholas cũng không đến chỗ kia nữa, nó chỉ nằm ở cửa nhìn chằm chằm qua phía đối diện, giống như là đang bảo vệ cái gì đó.

Cẩu Gia là chó đất Trung Hoa, đối với người dân ngày nay thì chó đất không quá đáng giá, họ cho rằng chúng không có đẳng cấp. Thế nhưng ở phố Vân Lý lại khác, cho dù là chó gì thì đều nhận được sự hoan nghênh của người dân ở đây.

Chủ yếu là do lúc trước bọn chúng đã từng lập được công lớn.

Trong đó Cẩu Gia là được hoan nghênh nhất, các chủ cửa hàng đều rất thích Lâm Phàm, vì thế 'yêu ai yêu cả đường đi lối về', do đó Cẩu Gia cũng được thơm lây.

"Ông chủ nhỏ, chúc mừng, về sau chúng ta chính là người nhà rồi."

Chị Hồng bước vào, mặt đầy ý cười.

"A?" Lâm Phàm sửng sốt, "Chị Hồng, những lời này là sao?"

Chị Hồng liếc mắt nhìn Cẩu Gia Nicholas, sau đó cười nói: "Cái này phải hỏi Cẩu Gia rồi, Cẩu Gia nhà cậu làm Tiểu Hoa Hoa nhà tôi mang thai rồi đó."

Lâm Phàm trợn tròn mắt, sau đó nhìn về phía Cẩu Gia: "Mày làm bụng người ta to lên rồi sao?"

"Gâu gâu" Cẩu Gia Nicholas sủa với Lâm Phàm vài cái, sau đó nhấc chân chạy về phía cửa hàng đối diện, tiếp đó dùng đầu mở cửa kính nhà chị Hồng để cho Tiểu Hoa Hoa ra ngoài. Sau đó ở bên cạnh Tiểu Hoa Hoa, cùng đi dạo trong phố Vân Lý.

Điều này có vẻ khó tin đối với những người khác, nhưng đối với các chủ cửa hàng ở phố Vân Lý thì đều biết rằng Cẩu Gia rất thông minh.

Lâm Phàm lúng túng cười, không ngờ Cẩu Gia lại thành công. Vốn dĩ vóc dáng của nó khá thấp bé, không thể với tới. Thế nhưng ngày đêm nhớ nhung, cuối cùng vào khoảnh khắc cơ thể trưởng thành rồi lại làm ra hành động quấy rối với Tiểu Hoa Hoa.

Lâm Phàm vui vẻ nói: "Xem ra phải xem ngày, chúng ta cùng nhau ăn một bữa mới được."

Chị Hồng cười nói: "Ông chủ nhỏ, Tiểu Hoa Hoa nhà tôi là bảo bối của chúng tôi. Hiện tại bị Cẩu Gia nhà cậu lừa mất, cậu phải cho tôi một lời giải thích mới được nha."

"Đương nhiên, đương nhiên." Lâm Phàm cười nói. Chuyện này tuy chỉ là chút việc nhỏ của đám thú cưng, nhưng mà cũng làm cho quan hệ giữa hàng xóm với nhau gần gũi hơn một chút.

Đối với những chủ cửa hàng xung quanh mà nói, trong lòng bọn họ dần dần có cảm giác mọi người đều là người một nhà. Bất luận là ai xảy ra chuyện gì thì nhất định mọi người sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ.

Đây là điều trước đây chưa từng có, nhưng từ khi có sự xuất hiện của ông chủ nhỏ thì dần tạo thành một sợi dây liên kết, cái cảm giác như thế đối với họ thực sự rất tốt.

Buổi tối.

Trung tâm tắm rửa của ông Tăng

Ba thợ chà lưng đang ở một bên xem kỹ thuật của ông chủ nhỏ.

"Đều hiểu cả chưa? Lúc này phải luân phiên nặng nhẹ, một mềm một mạnh, mức độ thoải mái sẽ được tăng lên." Lâm Phàm giải thích.

Mọi người đều là thợ có tay nghề, lập tức gật đầu.

"Ông chủ nhỏ, kỹ thuật của cậu thật lợi hại, vì sao trước đây chúng tôi lại không nghĩ tới điểm này chứ. Còn có thể kết hợp huyệt đạo này để tiến hành xoa bóp lưng, đây vẫn là lần đầu tiên chúng tôi nghe nói đến đó."

"Hắc hắc, được ông chủ nhỏ dạy dỗ, tôi càng thêm tự tin với bản lĩnh của mình, không ngờ chà lưng lại còn có nhiều kiến

thức như vậy.”

Mọi người đều sững sờ.

Chương 842: Ông tổ kỹ thuật chà lưng

Bọn họ vốn chỉ nghĩ việc chà lưng là chuyện rất đơn giản, không phải là chỉ cần so ai có lực lớn hơn thôi sao? Nhưng khi qua tay của ông chủ nhỏ thì lại biến thành đa dạng như thế, còn nâng lên một trình độ mới.

Mà ba vị này trên con đường chà lưng có lẽ là một đi không trở lại, nhiều năm về sau họ đều trở thành những cao thủ trong giới chà lưng. Trải qua sự phấn đấu của bọn họ, chà lưng không còn là một việc làm không ra hồn nữa, mà là một công việc rất kỹ thuật không phải ai cũng có thể học được.

Lâm Phàm với kỹ thuật này cũng được giới chà lưng tôn làm ông tổ của nghề này.

“Từ từ suy nghĩ, luyện tập nhiều vào, về sau cũng có thể giống như tôi, có khách tới rồi, hôm nay đến đây coi như kết thúc.” Lâm Phàm nói.

Ba thợ chà lưng gật đầu, trước đây bọn họ đều không mặc quần dài, nhưng sau khi bị Lâm Phàm phê bình thì họ cũng tự giác mặc quần dài vào, bắt đầu thay đổi hình tượng cũng là một khởi đầu tốt.

Bên ngoài.

“Chính là nhà tắm này, nghe nói rất nổi tiếng trên diễn đàn.”

“Người chà lưng trẻ tuổi ở đây thật sự thần kỳ như vậy sao? Hôm nay tôi muốn đến thử một lần.”

“Nếu quả thật thần kỳ như vậy, thì đúng là quá nghịch thiên rồi.”

Người khách đang tiến vào cửa ra vào quay đầu lại nói: “Bây giờ ngày nào tôi cũng đến đây, chà lưng ở đây rất thoải mái, kỹ thuật không thể chê được.”

“Anh trai, có phải ở đây người chà lưng thoải mái nhất chính là một người trẻ tuổi không?”

“Đúng thế! Có điều mấy người khác kỹ thuật cũng rất lợi hại, quả thật không thể so với trước kia, hiện tại đây mới có gọi là chà lưng đó.”

Lúc này, một người đàn ông trung niên đi ngang qua phòng tắm, nghe thấy những lời này không khỏi dừng bước. Ông ta không phải người Thượng Hải mà chỉ đến Thượng Hải để tham gia một buổi giao lưu văn học.

Buổi tối đi dạo một mình, nghe những người này nói không khỏi có chút hứng thú.

Nghĩ hiện tại không có việc gì làm, nên chuẩn bị vào xem thử.

Tiểu Hà nhân viên lễ tân phát hiện công việc kinh doanh mấy ngày gần đây tốt hơn nhiều. Trước đây buổi tối không có nhiều người như vậy, nhưng vừa rồi thì đã có bốn năm người đi vào.

Trong phòng tắm.

Một người đàn ông trung niên đeo kính, sau khi ngâm mình trong bồn tắm một lúc thì có một nhân viên chà lưng bước đến hỏi: “Ông chủ có muốn chà lưng không?”

Vừa rồi một đợt khách đến, bọn họ bận rộn đến sức đầu mẻ trán, bây giờ thấy trong bồn tắm chỉ còn có vài người, cho nên tiện hỏi một chút. Nếu không có người chà lưng thì bọn họ có thể đi ra ngoài nghỉ ngơi một chút.

“Ừ, chà lưng, kỹ thuật chà lưng tốt nhất ở đây có phải là của người trẻ tuổi kia không?”

Người đàn ông trung niên hỏi.

Nhân viên chà lưng nói: “Đương nhiên rồi, kỹ thuật của cậu ta không thể chê vào đâu được, bọn tôi có đuổi cũng đuổi không kịp.”

“Vậy tôi đợi cậu ta làm xong thì sẽ tìm cậu ta chà.” Người đàn ông trung niên nói.

Nhân viên chà lưng gật đầu: “Được, nhìn anh có vẻ là lần đầu tiên tới đây, nhưng mà anh cứ yên tâm, chỉ cần sau khi trải nghiệm xong thì cả một đời anh cũng sẽ không quên.”

Người đàn ông trung niên nói: “Hy vọng là vậy.”

Không lâu sau, Lâm Phàm cũng rảnh tay được một chút.

“Ông chủ nhỏ, ở đó còn có người đang chờ anh chà lưng.” Nhân viên chà lưng nói.

Lâm Phàm nhìn qua đó, không ngờ vừa kết thúc lại có người đến rồi. Nhưng mà không quan trọng, chỉ cần có nhiều người đến là được. Mà phần lớn người đến đây đều chỉ yêu cầu hắn chà lưng, việc này khiến hắn bó tay rồi. Thế nhưng điều này cũng chứng minh năng lực chà lưng của hắn, e là đã lan dần truyền ra rồi.

“Ông chủ, qua đây đi.” Lâm Phàm cười nói.

Lưu Bưu chú ý Lâm Phàm rất lâu, phát hiện cách chà lưng của người này khác với những thứ anh ta thường thấy. Ông ta có chút tò mò, không biết sẽ có cảm giác như thế nào.

Bị mọi người thổi phồng lên như vậy, cũng không biết có năng lực như vậy thật hay là không.

“A……” Ánh mắt Lâm Phàm dừng ở trên người Lưu Bưu, có chút sững sờ, dường như là phát hiện chuyện gì đó rất nghiêm trọng.

Lưu Bưu hơi sửng sốt một chút, hỏi: “Sao vậy?”

Lâm Phàm cười cười, nói: “Không có gì, chỉ là khuôn mặt của ông trông giống một nhà văn.”

Lưu Bưu cười cười, không nói gì thêm, hiển nhiên là không muốn tiếp tục nói về chủ đề này, sau đó nằm lên ghế nhắm mắt lại hưởng thụ.

Lâm Phàm lúc này ở trong lòng lẩm bẩm, thật đáng sợ, tên này có chút lợi hại, sau đó hắn đeo dụng cụ bắt đầu chà lưng.

Từ trước đến giờ, hắn thực sự chưa từng gặp được một người có thể chống cự được việc hắn chà ở phía trước mà lại bình tĩnh như thường thế này.

Lưu Bưu có chút không chịu được, nói: “Chà phía sau lưng, chà phía sau lưng đi.”

Lúng túng!

Lưu Bưu cảm giác vị trí đó đã có phản ứng, nhất định phải che đậy một chút, nếu không thì sẽ bị người ta cười chết mất.

Lâm Phàm chà phía sau lưng, nhưng đối với Lưu Bưu mà nói, ông ta cảm thấy sâu trong lòng mình có cái gì đó không đúng.

Dường như có một lực lượng nào đó trong người đang nổi lên.

Ở sâu trong lòng dần hiện lên một chút thay đổi, sự thay đổi này rất huyền diệu, không biết nên diễn tả như thế nào.

Chương 843: Tôi muốn tự thú

Lúc này, Lưu Bưu đã chủ động mở miệng, nói: "Vừa nãy cậu nhìn tướng mạo của tôi không phải nói là giống nhà văn sao, cậu đoán đúng rồi đấy, tôi đúng là làm nghề này."

Lâm Phàm cười nói: "Ha ha, xem ra tôi đoán không sai, tôi thấy trong lòng ông có tâm sự, có lúc giữ ở trong lòng cũng không thoải mái cho lắm đâu nha."

Lưu Bưu thở dài: "Mệt mỏi, thực sự quá mệt mỏi, cậu không biết đâu. Mấy chục năm qua tôi đều chưa từng một lần được ngủ ngon, mỗi ngày đều ở trong ác mộng. Cậu nghĩ xem, con người nếu làm sai chuyện gì đó thì cả đời đều không thể quên được đúng không."

"Đúng vậy." Lâm Phàm gật đầu.

"Ô ô……" Đột nhiên Lưu Bưu bật khóc.

Những nhân viên chà lưng ở xung quanh đều kinh ngạc, ông chủ nhỏ lại xoa cho người ta phát khóc nữa rồi, ai lại muốn thấy cảnh này chứ. Ông chủ nhỏ rốt cuộc là có ma lực gì, sao lại có thể khiến cho người ta khóc như vậy.

"Cậu không biết đâu, trước đây tôi cũng không phải là làm nghề này, nhưng mà không còn cách nào khác, chỉ có thể mai danh ẩn tích. Bây giờ cậu chà lưng làm tôi nhớ đến chuyện trước đây, tôi cảm thấy rất hối hận, thực sự là rất hối hận." Lưu Bưu lộ vẻ cực kỳ hối hận.

"Chuyện đã làm sai, nên dũng cảm đối mặt, chỉ có dũng cảm thừa nhận sai lầm mới có thể thoát khỏi những việc đã làm." Lâm Phàm nói.

Lưu Bưu gật đầu: "Đúng, cậu nói rất đúng."

Sức mạnh thần bí của bách khoa toàn thư, dần dần dung nhập vào cơ thể của Lưu Bưu, càng chà lưng càng trở nên mãnh liệt, những điểm đen nơi sâu thẳm trái tim dần dần tiêu tán, ánh sáng bao phủ. Đột nhiên, Lưu Bưu ngộ ra rất nhiều điều.

Lưu Bưu đột nhiên nói: "Tôi muốn đi tự thú."

Lâm phàm hơi dừng lại một chút, sau đó tiếp tục chà, khi lần đầu tiên nhìn thấy Lưu Bưu, hắn đã cảm thấy sắc mặt của tên này hơi kỳ quái. Nhìn kỹ, quả nhiên nhìn ra có chút vấn đề.

Nhân viên chà lưng xung quanh có chút khó hiểu, không khỏi nghi hoặc hỏi: "Ông chủ, rốt cuộc là anh đã làm sai chuyện gì? Sao lại định đi tự thú?"

Khoảng thời gian gần đây đối với bọn họ mà nói thật sự là quá quỷ dị, không biết nên dùng ngôn ngữ gì để diễn tả.

Tất cả những người được ông chủ nhỏ chà lưng, bộ não đều tạm thời bị chập mạch, dường như xảy ra vấn đề.

"Giết người." Lưu Bưu quay đầu lại, giọng nói đột nhiên trở nên lạnh lẽo: "Giết vài người."

Nhân viên chà lưng ngẩn ra, sau đó lắc đầu: "Ông chủ, anh thật là biết nói đùa nha, sao anh lại có thể giết người."

Lưu Bưu không nói chuyện, trên mặt lộ ra vẻ hối hận.

Trong lòng Lâm Phàm thầm mắng, sức mạnh của bách khoa toàn thư này quá biến thái, chà lưng thực sự có thể chà ra lương tâm của người ta luôn hay sao?

Lợi hại, thực sự là quá lợi hại.

Những nhân viên chà lưng không biết chuyện này là thật hay giả, nhưng giọng điệu của người này thực sự rất đáng sợ.

Lâm Phàm nói: "Đừng vội, để tôi chà lưng cho ông thật tốt, đời này cũng không biết ông còn có thể đến đây được nữa hay không, có điều có lẽ là còn hy vọng."

Lưu Bưu gật đầu: "Ừ, cuối cùng hôm nay tôi đã nghĩ thông rồi, thay vì chạy trốn thì tốt hơn là nên đối mặt. Chuyện này đã khiến tôi đau đầu mấy chục năm, thay vì bị bắt thì chi bằng tự mình đi đầu thú. Như vậy đối với tôi mà nói, có lẽ sẽ giữ lại được tôn nghiêm cuối cùng."

Chủ đề này hơi nặng nề, cũng có chút dọa người.

Những nhân viên chà lưng xung quanh không nói câu nào, cảm thấy vị khách này hơi quỷ dị.

Có điều ông chủ nhỏ bị sao vậy, vậy mà không có chút dị thường nào, giống như là đã tin tưởng lời của người này.

Nhưng mà thật sự là có gì đó không ổn, nếu ông chủ nhỏ đã tin như thế thì sao lại không có một chút sợ hãi nào?

Trong phòng tắm.

Lưu Bưu lấy điện thoại ra, bấm một dãy số mà ông ta rất ít khi liên lạc.

Tút tút.

Điện thoại kết nối.

“Có chuyện gì vậy? Không phải đã nói với anh là đừng thường xuyên gọi điện thoại cho tôi rồi hay sao?” Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói hơi bất an.

“Hoàng Tuấn, chuyện của chúng ta cũng đã hai mươi năm rồi, vừa rồi tôi chà lưng ở trong phòng tắm, đột nhiên phát hiện chúng ta không nên như vậy.” Lưu Bưu nói.

Hoàng Tuấn: “Lưu Bưu, ông có phải là bị chà lưng đến ngốc luôn rồi hay không, đến tên của tôi ông cũng không biết sao? Hoàng Tuấn người này đã chết rồi, ông muốn làm cái gì?”

Lưu Bưu âm thanh lạnh nhạt nói” “Đừng gọi tôi là Lưu Bưu, gọi tôi là Lưu Binh đi, đây mới là tên thật của tôi. Hai chúng ta đừng trốn tránh nữa, tôi đã chuẩn bị tự thú rồi, được rồi, tôi tắt máy đây. Tôi chỉ là muốn nói với ông một tiếng, chuyện này, không thể trốn tránh mà chỉ có thể đối mặt.”

“Alo, alo……”

Máy bận.

Sau đó Lưu Bưu lại gọi một cuộc gọi khác, số điện thoại này là chàng trai chà lưng đưa cho ông.

“Xin hỏi có phải là đội trưởng Lưu không?” Lưu Bưu hỏi.

Lưu Hiểu Thiên đang bận rộn xem xét văn kiện, lúc này dừng động tác trong tay lại, nói: “Đúng, là tôi, anh là?”

“Đội trưởng Lưu! Xin chào, tôi là Lưu Bưu, nhưng tên thật của tôi là Lưu Binh, hai mươi năm trước tôi đã cùng người ta cướp giật và giết hại một gia đình bốn người tại khách sạn, bây giờ tôi muốn đến tự thú.”

Lưu Hiểu Thiên: “……”

Chương 844: Sao cậu lại là nhân viên chà lưng?

Số báo đặc biệt! Số báo đặc biệt đây!

Tin tức chấn động!

Hôm sau!

Một tin tức xuất hiện trên các trang web lớn, nhiều người khi thấy tin tức này đều lập tức sững sờ.

“Cảnh sát Thượng Hải cuối cùng đã phá được vụ án giết cả nhà năm 1997, hai nghi phạm vì tiền tài đã giết hại bốn thành viên trong gia đình ông chủ nhà nghỉ năm đó. Lúc đó tạo nên ảnh hưởng đã tạo nên ảnh hưởng nghiêm trọng đến xã hội, bây giờ vụ án cuối cùng đã được giải quyết. Theo báo cáo xử lý vụ án của đội trưởng Lưu, nghi phạm Lưu Binh dùng tên giả là Lưu Bưu đã chủ động tự thú, khai ra một nghi phạm khác là Hoàng Tuấn. Rạng sáng nay, Hoàng Tuấn đã bị cảnh sát địa phương bắt tại sân ban Liên Châu, vụ án cuối cùng cũng đã được giải quyết. Mà căn cứ vào lúc một phóng viên của đài chúng tôi phỏng vấn Lưu Bưu, đã nhận được một sự việc khiến cho mọi người khiếp sợ……”

Nội dung khá dài, nhưng chuyện bên trong lại làm chấn động lòng người.

Cư dân mạng thảo luận sôi nổi.

“Mẹ kiếp, quá lợi hại, hai người này chạy trốn hai mươi năm. Một người trở thành nhà văn, người còn lại trở thành doanh nhân với tài sản ngàn vạn, rốt cuộc chuyện này là như thế nào.”

“Quan trọng không phải là điều này, mà quan trọng chính là cái tên Lưu Bưu nói là tối hôm qua gã ở trong phòng tắm để

chà lưng. Đột nhiên bị nhân viên chà lưng làm cho suy nghĩ thông suốt, chủ động nhắc đến việc tự thú, đến số điện thoại để tự thú cũng là nhân viên chà lưng đó đưa cho gã."

"Ôi mẹ ơi, cái này nghe sao giống như đang nghe kể lại chuyện xưa vậy."

"Nhân viên chà lưng của nhà tắm nào mà lại giỏi như thế, vậy mà lại có thể làm cho một nghi phạm đã chạy trốn hai mươi năm thức tỉnh, cái này cũng quá biến thái rồi."

"Lợi hại."

"Trung tâm tắm rửa Ông Tăng, chính là nhà này."

Cư dân mạng bàn tán sôi nổi, đối với chuyện này họ cảm thấy cực kỳ khiếp sợ. Theo bọn họ nghĩ, hiển nhiên chuyện này là không thể nào xảy ra, nhưng mà không tin cũng không được, cảnh sát đã truy lùng suốt hai mươi năm đều không tìm được. Thế nhưng bây giờ lại bị một nhân viên chà lưng làm cho hung thủ ngộ, nói như vậy thì ai sẽ tin đây?

……

Phòng giam!

Lưu Bưu ở đó lộ ra vẻ mặt nhẹ nhõm.

Cảnh sát hỏi: "Bây giờ cảm thấy lòng mình thanh thản rồi chứ?"

Lưu Bưu gật đầu, nói: "Đúng vậy, thoải mái rồi, hai mươi năm nay tôi chưa từng thấy thanh thản như vậy."

Đây là một vụ án chưa được giải quyết, nhưng bây giờ đã phá án rồi, phải nói là chuyện cực kỳ vui mừng. Không chỉ tội phạm bị đưa ra trước công lý, đồng thời còn đòi lại công bằng cho những người bị hại, bọn họ cuối cùng cũng có thể an nghỉ rồi.

Cảnh sát nói: "Anh chạy trốn hai mươi năm rồi, vì sao lại đột nhiên lại ra tự thú?"

Lưu Bưu lắc đầu, nói: "Tôi cũng không biết, vốn dĩ tôi không có suy nghĩ này. Thế nhưng tối hôm qua tôi đang tắm ở trung tâm tắm rửa, ở đó có một chàng trai chà lưng. Cậu ta chà lưng

cho tôi khiến tôi đột nhiên cảm thấy mình nên đi tự thú, cho nên cứ vậy mà đi tự thú."

Đám cảnh sát nhìn nhau, cảm thấy đây là thiên cổ kỳ văn, chà lưng cũng có thể làm cho người ta tự mình đi tự thú? Nói ra ai sẽ tin chứ.

Cảnh sát liên tục hỏi: "Anh có đang nghiêm túc không vậy?"

Lưu Bưu gật đầu, nói: "Đúng vậy, tôi nghiêm túc, chính xác là như vậy."

Lưu Hiểu Thiên ở bên cạnh không nói lời nào chỉ yên lặng quan sát, cuối cùng lên tiếng hỏi: "Điện thoại của tôi là ai đưa cho anh?"

Lưu Bưu nói: "Là chàng trai chà lưng đó đưa cho tôi, cậu ta nói cậu ta họ Lâm."

Nghe đến họ 'Lâm', Lưu Hiểu Thiên lập tức biết là ai, đám cảnh sát xung quanh trong lòng cũng đã có đáp án. Người mà quen thuộc với đội trưởng Lưu, hơn nữa còn họ 'Lâm' thì chỉ có Lâm đại sư mà thôi.

Nhưng điều này nói ra cũng kỳ lạ, Lâm đại sư tại sao lại ở trong phòng tắm làm thợ chà lưng?

……

Lâm Phàm nhìn thấy tin tức của ngày hôm nay thì nở nụ cười, không nghĩ bản thân lại xuất hiện trên tin tức. Mặc dù không chỉ đích danh, người khác không biết là hắn, thế nhưng bản thân biết là được rồi.

Để cho một tên tội phạm giết người chạy trốn suốt hai mươi năm đi tự thú, cũng là một chuyện không tồi.

Lưu Hiểu Thiên gọi đến.

"Lâm đại sư, lần này cậu lại lợi hại rồi." Lưu Hiểu Thiên cảm thán nói.

Vốn là tối hôm qua đã có thể biết, nhưng bởi vì chuyện này quá quan trọng nên bọn họ lập tức tiến hành xét xử. Đương nhiên cũng không hỏi quá nhiều, mà là truy tìm tên nghi phạm còn lại kia rốt cuộc là ai. Cuối cùng trải qua cố gắng cũng đã

bắt được nghi phạm tại sân bay, vì vậy vụ án lần này đã được giải quyết mỹ mãn.

Lâm Phàm cười nói: "Tạm được, tên còn lại cũng bị bắt rồi à."

Lưu Hạo Thiên, nói: "Bị bắt rồi, có điều tôi muốn hỏi là sao cậu lại chạy đến nhà tắm làm nhân viên chà lưng vậy?"

Lâm Phàm chắc chắn sẽ không nói là vì để hoàn thành nhiệm vụ, sau đó hắn vui vẻ nói: "Có sao đâu chứ, chỉ là trải nghiệm cuộc sống thôi mà. Tôi làm thợ chà lưng, khiến cho lương tâm một tên tội phạm giết người trỗi dậy, còn chủ động đi tự thú. Có phải là có thể giành được giải thưởng công dân tốt hay không?"

Lưu Hiểu Thiên cười nói: "Nhất định là không thành vấn đề, đợi lát nữa nói tiếp, cục trưởng gọi tôi rồi."

Sau khi cúp máy, Lưu Hiểu Thiên lắc đầu, xem ra Lâm đại sư này, quá là thần kỳ rồi.

……

Chương 845: Đến vì tò mò

Trên diễn đàn cực kỳ náo nhiệt.

"Chết tiệt, nổi tiếng rồi, tin tức của ngày hôm nay mấy người xem chưa, tên nghi phạm giết người đó đã gặp vị chà lưng trẻ tuổi kia. Sau khi chà lưng xong vậy mà lương tâm trỗi dậy mà chủ động đi đầu thú, chuyện này cũng quá mơ hồ rồi."

"Không được, bị mấy người nhắc đến hoài như vậy tôi càng cảm thấy tò mò, tối hôm nay tôi sẽ đi gặp anh ta một lần mới được."

"Đừng nói nữa, tối nay nhất định sẽ có rất nhiều người, nhân viên chà lưng trẻ tuổi này gần đây đang rất hot, có lẽ tôi cũng phải đi trải nghiệm một lần mới được."

Buổi tối.

Tiểu Hà, nhân viên lễ tân sau khi nhìn thấy tình huống trước mắt thì bỗng ngỡ ngàng.

Người đến đông như trẩy hội, phòng cũng đã không đủ chỗ chứa, một đám người ngồi trên ghế sô pha ở trong phòng khách.

“Còn phòng không? Chúng tôi đều đang đợi.”

“Đúng vậy, ở đây sao lại ít phòng như vậy hả?”

“Mấy người từ đâu đến vậy, tôi là khách hàng quen của nơi này, kỹ thuật chà lưng của thợ ở đây đều là hạng nhất, vì sao lại bị truyền ra nhanh như vậy chứ.”

Tiểu Hà đờ đẫn nhìn: “Chỉ cần có chỗ tôi lập tức sắp xếp cho mọi người.”

Đường phố ăn uống nào đó.

Một quán cơm nhỏ.

“Ông chủ Tăng, những gì tôi nói với ông cảm thấy thế nào? Tôi sẽ sắp xếp người, chúng tôi chín phần ông một phần. Ông đừng thấy vậy mà chê ít, ông phải biết là người đều là của chúng tôi, chúng tôi cũng gánh chịu rủi ro. Hơn nữa còn có thể thúc đẩy hiệu ứng phòng tắm của ông nha.” Một người đàn ông gầy gò nói.

Ông ta là người phụ trách Đại Bảo Kiếm, nói chính xác là tú bà (tú ông), bây giờ đang cùng ông chủ Tăng nói về chuyện này.

Ông Tăng có chút do dự, gần đây ông ta vì chuyện này mà sứt đầu mẻ trán, vẫn còn đang cân nhắc. Dù sao đã làm thì cũng không còn đường lui.

Người đàn ông gầy gò thấy ông Tăng còn đang suy nghĩ, không khỏi cười nói: “Ông chủ Tăng, ông cứ suy nghĩ, nhưng mà ông phải biết rằng nghề này của chúng tôi rất bận rộn, không biết có bao nhiêu phòng tắm muốn hợp tác với chúng tôi. Nếu ông bỏ lỡ rồi thì sẽ không có lần sau nữa đâu, theo như những gì ông nói thì lượng người trong phòng tắm của ông hàng ngày là khoảng hai mươi đến ba mươi người, thậm chí là một ngày tiền thuê cũng không kiếm được.”

Ông Tăng gật đầu, nói: “Tôi biết, nhưng mà tôi…… Thôi được rồi.”

Người đàn ông gầy gò cười nói: “Được rồi, đi xem bên trong cửa hàng của ông trước đi, trang trí bên trong cần được sửa sang lại một chút mới được. Hơn nữa còn cần phải lắp thêm một số cửa bí mật, ông nói xem phòng tắm bây giờ có bao nhiêu chỗ là không có chuyện này chứ. Những chỗ không có chuyện này đa phần đều không chống đỡ được bao lâu.”

Tăng Vĩ không nói gì thêm, người ta nói đúng, quả thật đúng là như vậy.

Ông ta không muốn tham gia vào chuyện này, nhưng không còn cách nào khác, tình thế là bị bắt buộc.

Nếu bị cảnh sát bắt thì e là cũng xong luôn.

Nhưng nếu không có cái này thì với công việc kinh doanh hiện tại thì trăm phần trăm sẽ xong đời.

Giờ khắc này, chỉ có thể đi đường quanh co, liều thử một lần.

Một người đang chà lưng cho khách hàng, lúc này sửng sốt, nói: “Chuyện hôm nay là sao vậy, khách hàng như vậy cũng nhiều quá rồi đó.”

“Tất cả đều đang xếp hàng, thực sự là có chút dọa người.”

Lúc này, một đám người tắm rửa đang ngâm mình dưới nước, bọn họ đều đang thảo luận và cảm thấy tò mò về kỹ thuật chà lưng của Lâm Phàm. Ngược lại cũng muốn xem thử, có thực sự thần kỳ như trên diễn đàn đã nói hay không.

“Ui là trời, cái này có chút khoa trương rồi đó.”

“Đúng vậy, cái tên này có chỗ nào đó không đúng rồi đó nha.”

“Chà lưng thôi mà cũng kích động như như thế, tên này rốt cuộc đã nhẫn nhịn bao lâu rồi?”

“Nhìn biểu cảm của cậu ta, thật quá khoa trương rồi, có thể hù chết người đó.”

Những vị khách này đến vì tò mò, bọn họ ngồi xổm trong bồn tắm, xì xào bàn tán. Khi thấy đối phương bị xoa đến mức có phản ứng thì cũng cười phá lên, cảm thấy không thể tin nổi.

Nhưng khi bọn họ ra sân thì bọn họ mới biết, kỹ thuật chà lưng của bậc thầy này biến thái đến cỡ nào.

Lâm Phàm lúc này đang bận rộn, một chàng trai tò mò tiến lên phía trước, nói: "Anh trai, tên nghi phạm kia chính là do anh khuyên gã đi tự thú phải không?"

"Không phải tôi, là ông ta chợt tỉnh ngộ." Lâm Phàm cười nói, bây giờ hắn đã hiểu rõ vì sao những người này lại đến đây, e là cũng bởi vì chuyện này, cho nên họ mới kéo qua đây xem thử.

Chàng trai sững sờ, nói: "Còn có chuyện như vậy nữa sao?"

Lâm Phàm gật đầu cười nói: "Chuyện như vậy vốn bình thường mà."

Những nhân viên chà lưng khác vui vẻ nói: "Ông chủ nhỏ rất lợi hại đó nha, các người ở gần phố Vân Ly không phải là không biết ông chủ nhỏ đấy chứ?"

Chàng trai lắc đầu, nói: "Tôi không phải ở đây, chỗ tôi ở cách đây khá xa, vừa rồi tôi xem trong diễn đàn thấy được cho nên mới tới đây xem thử."

Người trong bồn tắm hô lên: "Ông chủ nhỏ không bán bánh kếp mà lại chạy tới đây làm nhân viên chà lưng, bất luận như thế nào thì cũng phải trải nghiệm một chút mới được nha."

Chương 846: Nghề này là tốt

Những nhân viên chà lưng đều có việc làm trong tay, kỹ thuật của bọn họ sau khi được Lâm Phàm chỉ dẫn thì có thể nói là đã khác so với lúc trước, kỹ thuật đều cực kỳ thoải mái.

Khách hàng đều rất hưởng thụ, nhất là được phục vụ rất thoải mái, hơn nữa thời gian cũng không ngắn. Mặc dù không được trải nghiệm kỹ thuật của Lâm Phàm nhưng mà bọn họ đều cảm thấy hài lòng.

Giá rẻ, còn rất thoải mái, kỹ thuật chà lưng này bọn họ đều chưa từng được trải nghiệm.

……

Bên ngoài.

Lưu Hiểu Thiên thẩm tra xét xử kết thúc, nên đã tới phòng tắm tìm Lâm Phàm, cũng đã lâu ông ta không gặp Lâm Phàm, chủ yếu là gần đây có quá nhiều việc. Thượng Hải dù sao cũng là

một thành phố lớn, chỉ số an toàn rất cao, nhưng chuyện xấu cũng rất nhiều. Bây giờ những sự kiện giết người cũng không còn nhiều, nhưng mà đánh nhau, lừa đảo trực tuyến thì nhiều vô số kể, có lúc công việc bận rộn thì cũng là lúc trời đất mịt mù.

"Lâm đại sư, có ở trong đó không?" Lưu Hiểu Thiên đi tới quầy lễ tân hỏi.

Tiểu Hà bận rộn tới lui, vẫn đang hỏi tình hình trong phòng, lúc này không ngẩng đầu mà trả lời: "Có, có, những người này đều đến tìm Lâm đại sư, anh xếp hàng đi. Có phòng, tôi sẽ thông báo cho anh ngay."

Lưu Hiểu Thiên lấy giấy tờ tùy thân ra, nói: "Tôi là cảnh sát, tôi tìm Lâm đại sư để hỏi chuyện ngày hôm."

Tiểu Hà hơi nghi hoặc, hỏi: "Hôm qua? Hôm qua xảy ra chuyện gì?"

Lưu Hiểu Thiên sững sờ, chẳng lẽ cô gái này không đọc tin tức hay sao? Tất cả mọi người đều biết chuyện ngày hôm qua, thân là nhân viên phòng tắm thì sao lại có thể không biết, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Cô đi tìm cậu ấy, nói là Lưu Hiểu Thiên đến gặp."

Tiểu Hà thấy đối phương thực sự là cảnh sát nên cũng không nói gì thêm, có điều phòng tắm nam nhất định là không vào được, cho nên cô nhờ người khác đi vào gọi một tiếng.

……

Sau khi Lâm Phàm chà lưng xong, nói một tiếng với các khách hàng đang chờ, sau đó đến phòng thay quần áo, thay một bộ quần áo rồi đi ra ngoài gặp Lưu Hiểu Thiên.

"Đội trưởng Lưu, sao anh lại tới đây?" Lâm Phàm cười nói.

Lưu Hiểu Thiên đã lâu không gặp Lâm Phàm nên cũng hơi nhớ: "Làm sao, tôi tới gặp cậu một chút không được à, thứ mà cậu muốn tôi cũng mang đến rồi đây."

Lâm Phàm nhận lấy đồ vật, mở ra xem 'Giải thưởng công dân tốt', trong lòng đắc ý, nói: "Thực sự cảm ơn, lại để anh tự mình mang qua đây rồi."

Lưu Hiểu Thiên lắc đầu khó hiểu, nói: “Không hiểu là cậu muốn những thứ này để làm gì, cậu đã có không ít giải thưởng công dân tốt rồi mà.”

Lâm Phàm cười nói: “Đây đều là đồ tốt, mỗi một cái đều đại biểu cho tôi đã làm được việc tốt đó. Dù sao vụ án cũng vừa được phá, đội trưởng Lưu có lẽ cũng không rảnh rỗi mà tìm tôi tán gẫu như vậy đâu nhỉ.”

Lưu Hiểu Thiên liếc mắt nhìn Lâm Phàm, nói: “Ài, không phải là vì gần đây quá bận rộn nên không có tìm cậu sao, chẳng lẽ Lâm đại sư không chào đón tôi ư? Hiện tại có thời gian rồi, hai chúng ta đi uống vài ly đi.”

Lâm Phàm lắc đầu, nói: “Bây giờ vẫn chưa được, có người còn chờ tôi chà lưng đây này, đợi lần sau tôi sẽ gọi cho anh.”

Lưu Hiểu Thiên thực sự phục Lâm Phàm, êm đẹp như vậy sao lại muốn đi chà lưng cho người ta. Có điều nghĩ lại cũng lười nói, tính cách của Lâm đại sư ông ta cũng không đoán ra được. Hơn nữa bản thân có thể đứng ở vị trí hiện tại, ông ta vẫn luôn cho rằng việc này chính là do có liên quan với Lâm đại sư.

Ở phía xa.

Một chiếc xe dừng lại.

Tăng Vĩ đi trên đường vẫn còn do dự, vẫn còn chưa chắc chắn không quyết định được. Ông ta là một người bi quan, trong đầu đều đang nghĩ nếu như bị cảnh sát phát hiện, hay bị người ta tố cáo thì phải làm sao?

Ngồi tù?

Đóng cửa hàng?

Nghĩ đến đây ông ta cũng có chút sợ hãi, nhưng nghĩ đến việc kinh doanh của mình không có tiến triển, tương lai cũng sẽ đứng trên bờ vực đóng cửa.

“Ông chủ Tăng, chính là ở đây sao.” Người đàn ông gầy nói.

Tăng Vĩ gật đầu: “Ừ, đến rồi.”

Người đàn ông gầy gò ngẩng đầu nhìn về phía cửa hàng, lắc đầu nói: “Bảng hiệu này của ông không hay lắm, trang trí cũng không quá cao cấp, cho người ta cảm giác đầu tiên chính là

nơi này không giống như có người phục vụ, cho nên rất khó để thu hút mọi người."

Tăng Vĩ có chút khó hiểu hỏi: "Bảng hiệu có vấn đề gì sao?"

Người đàn ông gầy nói: "Đương nhiên rồi, nhất định phải thêm chữ phòng tắm hơi, hoặc câu lạc bộ. Còn về cái tên trung tâm tắm rửa Lão Tăng tôi nghĩ là không được nha, nghe cứ như là nơi phục vụ cho mấy nhà sư vậy, có điều không sao cả. Chỉ cần tiến hành sửa lại một lần, đánh đổi một chút. Dựa vào lượng khách hàng của tôi, chỉ cần ông thông báo một tiếng thì được rồi."

Phát hiện Tăng Vĩ vẫn còn có chút do dự, người đàn ông gầy không khỏi cười nói: "Ông chủ Tăng, ông không cần phải gánh vác gì cả, loại chuyện này mặc dù chính phủ không đồng ý nhưng nó cũng không phải là chuyện có hại gì. Ông nghĩ xem, đây là chuyện đôi bên tình nguyện có đúng không? Ông nhìn xem, hiện tại Thượng Hải bây giờ có rất nhiều nhà làm như vậy mà, đếm cũng không hết. Còn kinh doanh chính quy như ông thế nhưng là ít càng thêm ít. Huống hồ, ông còn có thể kiếm được rất nhiều tiền chỉ trong vài tháng, sau này nếu không muốn làm nữa thì cũng có thể tùy lúc thoát thân, kỳ thực chúng ta làm nghề này cũng là chuyện tốt mà."

Chương 847: Quá bất ngờ

Tăng Vĩ nhìn người đàn ông trước mắt, ông ta là lần đầu tiên nghe đến làm nghề này mà còn có thể là chuyện tốt.

Người đàn ông gầy cười nói: "Trước đây ông có xem tin tức không? Có một công nhân chẳng hiểu biết gì cả, bởi vì nhịn quá lâu, không biết có hạng mục Đại Bảo Kiếm này. Thế là gã bắt cóc một người qua đường, cuối cùng không may giết người. Lúc bị bắt thì hắn mới biết có cái nơi gọi là Đại Bảo Kiếm này, khi đó gã hối hận thì cũng đã muộn. Sớm biết thì đã bỏ ra hơn một trăm tệ là có thể giải quyết rồi, hà cớ gì phải gây ra chuyện giết người như thế. Ông nói xem, chẳng lẽ nghề này của chúng tôi thực sự không có đóng góp gì cho xã hội sao?"

Tăng Vĩ nghe xong lắc đầu, không nói thêm gì nữa, đây là học thuyết bàng môn tả đạo, nhưng ông lại không thể phản bác

được.

Ai bảo mình kinh doanh không tốt làm chi, cho nên chỉ có thể dựa vào việc này.

Đành làm theo anh ta nói đi, bản thân chỉ có thể đánh cược một lần.

“A!”

Tăng Vĩ dẫn theo người đàn ông gầy gò tới cửa tiệm nhà mình. Nhưng khi nhìn trong tiệm người đông nghịt, vẻ mặt ông ta thay đổi, đôi mắt đầy vẻ kinh ngạc không dám tin.

“Đây là tiệm của tôi sao?”

Tăng Vĩ vô cùng nghi ngờ với những gì mình nhìn thấy trước mắt, sau đó ngẩng đầu lên liếc nhìn số nhà, đúng là cửa hàng của nhà ông.

Nhìn thấy tình huống trước mắt, người đàn ông gầy gò vui mừng khôn xiết, hơi kinh ngạc nói: “Ông chủ Tăng, dã tâm của ông cũng quá lớn rồi. Việc làm ăn tốt như vậy thế mà ông lại nói không tốt lắm. Chúng ta bắt đầu thôi, tôi hiểu rồi, việc chia tỉ lệ chúng ta sẽ tính toán lại, đảm bảo khiến ông hài lòng.”

Trong đại sảnh có rất nhiều người xếp hàng như vậy, quá chói mắt rồi. Nếu mở rộng thị trường ở đây, thu nhập mỗi ngày sẽ là bao nhiêu chứ?

Nghĩ cũng không dám nghĩ.

Những cô gái nhỏ trong tay mình đều rất xinh đẹp.

Chỉ cần là đàn ông thì ông ta cũng không cần lo lắng các cô gái nhỏ không câu được bọn họ.

Đàn ông hiểu rõ đàn ông nhất. Trong phòng tắm, trừ những người vào phòng tắm chuẩn bị đi đại bảo kiếm thì còn lại chính là mới uống chút rượu, trên cơ bản đều sẽ câu được người.

Ngay cả những chàng trai nhút nhát lúc đầu có hơi sợ hãi, nhưng chỉ cần các cô gái nhỏ chủ động dụ dỗ, về cơ bản đều có thể thu phục được.

Tăng Vĩ muốn nói lại thôi: “Cái này…….”

Ông ta thậm chí không biết chuyện gì đang xảy ra, làm sao chuyện có thể trở nên thế này rồi?

Cái này mẹ nó đúng là không khoa học.

“Lão Tăng.” Lâm Phàm đang nói chuyện với Lưu Hiểu Thiên. Khi hắn nhìn thấy Lão Tăng, không khỏi kêu lên: “Gần đây ông đã đi đâu, sao lại không thấy ông ở cửa tiệm?”

Tăng Vĩ lập tức tiến lên, nói: “Ông chủ nhỏ, tình huống này là…….”

Nhìn thấy ông chủ trở về, Tiểu Hà vẻ mặt kích động, nói: “Ông chủ, mấy ngày nay công việc tiến triển rất tốt. Tay nghề chà lưng của ông chủ nhỏ rất lợi hại, những người này đều tới tìm ông chủ nhỏ đó.”

Cô ấy là nhân viên ở đây, kinh doanh phòng tắm khá tốt nên cô ấy cũng rất vui, chuyện này đồng nghĩa với việc cuối năm có thể nhận thêm một ít tiền thưởng.

Tăng Vĩ bối rối nhìn Lâm Phàm: “Ông chủ nhỏ, cậu…”

Lâm Phàm cười, vỗ vai Tăng Vĩ: “Thế nào? Lợi hại không? Lúc đó tôi đã nói với ông rằng nếu tôi đến đây làm nhân viên chà lưng, chắc chắn kinh doanh sẽ rất tốt. Bây giờ chỉ mới mấy ngày thôi đã như vậy, bốn đến năm ngày nữa công việc kinh doanh này sẽ như thế nào, ông nghĩ sao?”

Nghĩ sao?

Nghĩ sao cái rắm!

Bây giờ đối với Tăng Vĩ mà nói, tất cả những chuyện này quá hư ảo, thậm chí không thể tin được.

Việc kinh doanh phòng tắm của chính mình như thế nào ông ta làm sao lại không biết, giờ phút này phát hiện có nhiều khách hàng như vậy, đúng là có chút doạ người, phải nói là quá kinh hãi.

Lúc này, có mấy vị khách đi ra thanh toán tiền tại quầy.

“Em gái à, tay nghề chà lưng của mọi người không tệ, xoa thực sự rất thoải mái. Mặc dù so với vị chà lưng trẻ tuổi kia có hơi kém một chút, nhưng đây là lần đầu tiên anh được xoa bóp thoải mái như vậy ở Thượng Hải đó nha.”

“Không tệ, về sau anh chắc chắn sẽ thường xuyên tới nơi này. Hoàn cảnh không tồi, dịch vụ cũng tốt, sạch sẽ, hơn nữa cũng không có những thứ đồ chơi chướng mắt kia.”

“Bây giờ không dễ tìm được một phòng tắm sạch sẽ với kỹ thuật tốt như vậy ở Thượng Hải. Lần sau, anh sẽ mời bạn bè của mình đến thử. Đây mới là chà lưng chứ, những phòng tắm kia rêu rao là phòng tắm chà lưng tốt nhất, nhưng nếu so với tiệm của em chắc chắn là không thể sánh bằng rồi.”

Tiểu Hà vui vẻ cười nói: “Cảm ơn lời khen của quý khách, chúng tôi sẽ càng ngày càng tốt hơn.”

Phòng tắm của Lão Tăng đi theo con đường chính quy truyền thống, có nghĩa mức giá thấp nhất 68 đồng, 68 này đã bao gồm phí phòng riêng. Nếu như tắm rửa, chà lưng, đánh muối các loại thì xem như tốn thêm một chút phí. Nếu như không chà lưng, mà đến để xoa bóp thì cũng tốn rất ít phí dịch vụ, có thể nói là khá rẻ.

Chương 848: Vị chà lưng kia chính là thần y

Trong mấy ngày Lâm Phàm ở đây, hắn đã thảo luận với các nhân viên. Mặc dù mình chỉ chà lưng theo phương pháp rất phổ biến. Nhưng các nhân viên cũng đã học được một chút kỹ thuật để có thể khiến các khách hàng hài lòng.

Đây là lần đầu tiên Lão Tăng nhìn thấy cửa hàng của mình kinh doanh tốt như vậy, ông ta đứng tại chỗ có hơi sững sờ, cảm thấy rất khó tin. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai mà dám tin đây?

Lâm Phàm kinh ngạc nhìn người đàn ông gầy gò đứng bên cạnh Lão Tăng: “Lão Tăng, người này là thế nào?”

Tăng Vĩ kinh ngạc một phen, nói: “Ông chủ nhỏ, làm sao?”

Lâm Phàm cười nói: “Ông không định làm công việc kia chứ?”

“Tôi…….” Tăng Vĩ hơi xấu hổ.

Người đàn ông gầy gò ở bên cạnh không biết có quan hệ gì nhưng lại bị chuyện làm ăn trước mắt làm cho sững sờ, cũng không dám tin, thực sự không dám tin.

“Ông chủ Tăng, ông cảm thấy thế nào? Chuyện chia tỷ lệ rất dễ, chúng ta chia năm năm cũng không thành vấn đề, chỉ cần đảm bảo mỗi ngày công việc làm ăn đều có thể như này.” Người đàn ông gầy gò kích động nói. Lượng khách hàng như này, ngay cả đối với một cửa tiệm lớn cũng không thể sánh được với nó.

Nếu công việc làm ăn có thể tiếp tục như này thì việc phát tài đã không còn xa.

Tăng Vĩ lúng túng cười cười, cũng không nhiều lời, chỉ là có hơi ngượng ngùng nhìn về phía ông chủ nhỏ.

Lâm Phàm khoát tay, nói: “Lão Lưu, chuyện này liền giao cho ông.”

Là đội trưởng sở cảnh sát, Lưu Hiểu Thiên chưa bao giờ gặp tình huống kiểu này. Khi nhìn thấy người đàn ông gầy gò, ông ta biết đó không phải là người tốt.

Có biết cái gì gọi là Hỏa Nhãn Kim Tinh hay không.

“Này, anh kia, biết tôi là ai không?” Lưu Hiểu Thiên nhìn người đàn ông gầy gò hỏi.

Người đàn ông gầy liếc mắt nhìn Lưu Hiểu Thiên, sau đó lắc đầu: “Tôi không biết, nhưng chắc ông là bạn bè của ông chủ Tăng. Tôi đang bàn chuyện làm ăn với ông chủ Tăng, nếu như chuyện này ổn thỏa, tất cả mọi người đều sẽ rất vui vẻ.”

“Nói chuyện làm ăn?” Lưu Hiểu Thiên cười hỏi.

Người đàn ông gầy cũng không nghĩ nhiều, cười nói: “Trong phòng tắm còn có thể làm gì? Đàn ông đều hiểu, ông chắc cũng hiểu rõ.”

Lưu Hiểu Thiên cười lạnh lắc đầu, nói: “Cái này tôi thật sự không hiểu, cậu nói rõ chút đi.”

Người đàn ông hơi không vui, nhưng bây giờ anh ta thực sự rất muốn đàm phán thành công chuyện làm ăn này: “Chính là nó, đại bảo kiếm…”

“Ồ…” Lưu Hiểu Thiên gật đầu, nói “Vậy anh biết tôi là ai không?”

“Đại ca, tôi thật sự không biết.” Người đàn ông nói. Anh ta cũng không biết người này này bị gì, tại sao cứ luôn hỏi mình có biết ông ta hay không, chẳng lẽ người này tưởng mình là tiền, ai ai cũng biết, ai ai cũng thích sao.

Lưu Hiểu Thiên lấy giấy chứng nhận ra, đặt trước mặt người đàn ông, nói “Bây giờ có biết không?”

Người đàn ông gầy gò liếc mắt nhìn, sắc mặt hơi thay đổi.

Đội trưởng cảnh sát!

Cmn!

Gặp ma rồi.

Người đàn ông sững sờ, sau đó hơi lùi lại một bước, nói: “Ngại quá ông chủ Tăng, tôi còn có việc phải làm, cho nên tôi đi trước…”

Chân trước vừa động, Lưu Hiểu Thiên đã tiến lên một bước, tóm lấy anh ta đè xuống: “Khá lắm, ở chỗ của tôi mà dám làm những chuyện này, xem ra không bắt anh về thẩm vấn thì anh sẽ không biết mức độ nghiêm trọng của chuyện này.”

“A!” Người đàn ông bị áp chế, lập tức hô to.

Lâm Phàm cười nói: “Đội trưởng Lưu, vận khí của anh cũng quá tốt rồi. Đi tìm tôi tâm sự lại còn có thể câu được con cá nhỏ, đồng nghiệp của ông có lẽ sẽ hâm mộ chết mất. Tôi không làm phiền anh phá án nữa, nhưng mà tôi có thể bảo đảm, phòng tắm này chắc chắn làm ăn chân chính. Lão Tăng là người tuân thủ pháp luật, chuyện này tôi có thể đảm bảo.”

Tăng Vĩ một bên gật đầu, đáp: “Đúng, đúng…….”

“Có đại sư Lâm cam đoan, tôi tất nhiên tin tưởng. Ông chủ Tăng à, làm ăn đúng đắn mới là đường ngay nha, cũng đừng làm những chuyện sai trái đó, có thể che giấu được nhất thời nhưng không thể che giấu mãi.” Lưu Hiểu Thiên cười nói. Ông ta đương nhiên biết sự tình, nhưng đại sư Lâm đã lên tiếng, ông đương nhiên phải giữ thể diện cho Tăng Vĩ.

Tăng Vĩ ở trong lòng gật đầu: "Đúng, đúng, tôi vẫn luôn làm ăn đúng đắn mà."

…

Tăng Vĩ cảm kích nói: "Ông chủ nhỏ, thật sự cảm ơn cậu rất nhiều."

Ông ta thực sự không biết nên nói gì, phòng tắm của ông ta vậy mà đã hoạt động trở lại, việc kinh doanh đột nhiên vực dậy khiến ông ta trở tay không kịp.

"Không cần cám ơn tôi, tất cả mọi người là hàng xóm, nên giúp đỡ lẫn nhau." Lâm Phàm bình tĩnh xua tay, sau đó không nhịn được cười nói: "Tuy nhiên, sau này đừng nghĩ những chuyện kia nữa nha. Tôi cũng thường tới nơi này tắm rửa, ông nói xem nếu ông làm những chuyện đó, rất bất tiện đó."

Tăng Vĩ gật đầu, nói: "Đúng, đúng, không làm, chắc chắn không làm."

Hôm sau!

Tin tức lần nữa bùng nổ.

Phóng viên có thâm niên lần nữa moi được tin tức quan trọng.

"Cmn, vị đại ca chà lưng đó lại là Lâm đại sư đó."

"Lâm đại sư là ai vậy?"

"Nhà của ông vừa mới nối dây mạng à, Lâm đại sư cũng không biết. Lâm đại sư chính là thần y, có biết không hả?"

"Sớm nói là thần y đi là tôi biết rồi. Nhưng mà không đúng, tại sao thần y lại có thể là vị chà lưng trẻ tuổi kia?"

"Ông biết cái gì, vị thần y này rất khó lường. Kỳ nhân thì thay đổi thất thường, chà lưng có gì không tốt? Cho dù là lần sau có đi hút bồn cầu, tôi cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái."

"Có lý."

"Chắc chắn…"

Chương 849: Trang kiến thức 12

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm giang hai cánh tay, nói: "Đến đây đi……."

Các ông chủ xung quanh trợn mắt há hốc mồm nhìn ông chủ nhỏ, chẳng lẽ cái đầu nhỏ của cậu ta lại xảy ra vấn đề gì rồi?

Ngô U Lan, Điền Thần Côn che mặt, có phải hôm nay không uống thuốc rồi không, tại sao lại hành động như học sinh cấp 2 như vậy chứ.

Nhưng không ai biết rằng Lâm Phàm đang lắng nghe âm thanh tươi đẹp nhất sắp đến.

"Nhiệm vụ ở trang kiến thức thứ mười một đã hoàn thành, điểm Bách Khoa tăng thêm 20."

"Mở ra trang kiến thức thứ mười hai, bởi vì là trang kiến thức thứ mười hai cho nên không được lựa chọn sở trường của người bên cạnh ký chủ."

Chờ đã…

Có cái gì đó không đúng.

Bách khoa toàn thư có phải ngáo rồi không, sao lại không giống lúc trước?

Tại sao không theo phương thức bình thường?

"Ký chủ cho rằng chỉ có thể nhận được trang kiến thức của bách khoa toàn thư từ người xung quanh thôi sao? Thực ra là ký chủ hiểu sai, năng lực của Bách khoa toàn thư có thể tự mình cung cấp bug cho ký chủ."

"Căn cứ vào việc ký chủ đã từng dùng điểm Bách khoa để thuê tạm kiến thức, cho nên trang kiến thức sẽ được lựa chọn từ danh sách hai lần thuê trước đây."

"Ký chủ nhận được kiến thức phân loại nhỏ hacker, thuộc trang kiến thức phân loại lớn kỹ thuật máy tính."

"Tuyên bố nhiệm vụ: Trở thành Lâm đại sư người người kính nể."

"Nhiệm vụ ban thưởng: Điểm Bách Khoa +20, mở ra trang kiến thức thứ mười ba."

"Ghi chú: Bởi vì mở ra là trang kiến thức thuộc phân loại nhỏ, nên không cần phải tập trung vào nghề này."

“Điểm Bách Khoa: 283.”

Lâm Phàm đứng nguyên tại chỗ im lặng chốc lát, sau đó thì ngửa mặt nhìn lên bầu trời.

Bộ bách khoa toàn thư này chẳng lẽ bị thiểu năng trí tuệ sao?

Ôi mẹ ơi, ý tốt được đền đáp xứng đáng, cuối cùng cũng có tri thức đáng tin cậy rồi, xã hội bây giờ là xã hội gì? Đây là thời đại của thông tin Internet, bản thân mình từng là một người mù máy tính, đột nhiên bây giờ lại trở thành đại thần. Chuyện này đúng là khiến cho người ta kinh ngạc mà, nếu bách khoa toàn thư cứ tiếp tục như vậy trong tương lai thì đúng là quá tuyệt vời rồi.

Người tốt!

Bách khoa toàn thư thật tốt.

Thật sự có nhân tính mà.

“Ha ha!” Lâm Phàm đứng ở nơi đó cười to, cười rất vui vẻ.

Điền Thần Côn lẩm bẩm nói: “Tên nhóc này chắc chắn có vấn đề rồi, ban ngày ai lại ở trước cửa tiệm cười ngây ngô như thế.”

Ngô U Lan trông có vẻ lo lắng, lấy điện thoại di động ra và tìm kiếm khoa tâm thần tốt nhất, nói: “Khi nào có thời gian chúng ta đưa anh ấy đi khám thử đi.”

Triệu Chung Dương đau lòng nói: “Thần tượng của tôi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì…”

Điền Thần Côn lấy hết can đảm tiến lên hỏi: “Cậu không sao chứ?”

Lâm Phàm phản ứng lại, vẻ mặt vô tội: “Không sao, không có chuyện gì. Tôi rất vui, Thần Côn, gần đây ông biểu hiện rất tốt, tiền lương tháng này tôi sẽ tăng thêm cho ông một trăm đồng.”

Điền Thần Côn nghe xong, cảm động đến rơi nước mắt: “Ui là trời, đại ca Lâm à, cậu đối với tôi tốt quá đi. Cậu chính là thần tượng trong lòng tôi đó nha.”

Lâm Phàm cười, một trăm đồng mua được trái tim, quá tuyệt vời.

Mà Điền Thần Côn quay đầu lại, nhìn mọi người gật đầu, ý tứ rất rõ ràng ‘Lâm Phàm có vấn đề, hơn nữa bệnh không nhẹ’.

…

Trong lòng của Lâm Phàm đắc ý, không ngờ kiến thức trang thứ mười hai lại tốt như vậy. Có máy tính trong tay thì có cả thiên hạ.

Nhưng đợi đã…

Nhiệm vụ này lại là trở thành “Lâm đại sư người người kính nể”, điều này hơi có vấn đề nha.

Cao thủ luôn tồn tại trong bóng tối. Chuyện này nếu không bại lộ thì người khác sẽ không biết ta là ai, nhưng nếu bại lộ thì coi như quá xui xẻo rồi

Hơi khó rồi đấy.

Nhưng không sao, hiện tại không có gì phải vội.

Dù sao cũng không phải nhiệm vụ bắt buộc, cứ thong thả. Gần đây để hoàn thành nhiệm vụ chà lưng, làm việc có hơi gấp gáp. Một người trầm tĩnh như mình làm sao có thể khiến cuộc sống trôi nhanh như vậy được chứ, nhất định phải chậm lại mới được.

Sau đó.

Lâm Phàm đi đến một cửa hàng gần đó, chọn mua một chiếc máy tính rồi quay về. Bản thân là một đại thần máy tính, sao có thể không có máy tính.

Bên trong cửa hàng.

Người bán máy tính Tiểu Vương đang lắp đặt máy, Lâm Phàm đứng một bên hỏi: “Tiểu Vương, máy tính này có ổn không? Nó có bị gì không?”

Tiểu Vương cười nói: “Ông chủ nhỏ, tôi làm việc mà anh không yên tâm sao? Tôi lắp ráp máy tính này cho người khác phải tốn một vạn hai ngàn, nhưng với cậu chỉ cần tám ngàn thôi, đây là giá cả hữu nghị tốt nhất rồi, những thiết bị này đều rất tốt. Cho dù là chơi trò chơi nặng thì cũng không có vấn đề.”

Lâm Phàm gật đầu: “Vậy thì tốt rồi, tốt rồi. Nhưng mà một vạn hai ngàn thì tôi sẽ trả một vạn hai ngàn. Mở tiệm là để kiếm tiền, không kiếm được tiền thì còn mở làm gì?”

Tiểu Vương là người trẻ tuổi, anh ta rất ngưỡng mộ Lâm Phàm. Nhất là khi mở cửa tiệm ở phố Vân Lý, Tiểu Vương cảm thấy rất an toàn, mối quan hệ giữa những người hàng xóm cũng rất tốt.

Không phải sao, nhiều người hàng xóm muốn giới thiệu bạn gái cho anh ấy, điều này khiến Tiểu Vương rất ngại ngùng.

Điền Thần Côn ghé tai chụm đầu thì thầm thảo luận với mọi người.

Chương 850: Thay đổi sách giáo khoa

“Không đúng, rất không đúng, tên nhóc này hôm nay nhất định có vấn đề.”

Triệu Chung Dương gật đầu: “Tôi cũng cảm thấy vậy. Ông nói xem trước giờ ông chủ nhỏ không hề chơi máy tính, bây giờ lại chi nhiều tiền thế để mua một máy. Ông cảm thấy có thể không?”

Ngô U Lan lo lắng nói: “Hay là gần đây áp lực quá lớn nên khiến tinh thần căng thẳng.”

Ngô Thiên Hà lắc đầu: “Tôi không nghĩ vậy. Có lẽ là sắm một chiếc máy tính để lâu lâu giải trí.”

“Hy vọng như thế.”

Sau khi máy tính được cài đặt, Lâm Phàm vui vẻ dùng thử và cảm thấy rất tuyệt.

“Máy tính này sau này là tài sản riêng của tôi, tôi sẽ không cho mọi người mượn chơi.” Lâm Phàm cài đặt mật khẩu cho máy tính, sau đó cười nói.

Điền Thần Côn xua tay: “Chúng tôi không chơi, tuyệt đối không động vào, cậu vui vẻ là được rồi.”

“Đúng, đúng…” Triệu Chung Dương cũng phát hiện ông chủ nhỏ có gì đó không ổn. Trong lòng cũng hơi lo lắng.

Mấy ngày vội vàng trôi qua, trang kiến thức thứ mười hai không có đất dụng võ, nhưng hắn cũng không gấp, mà đang suy tư một việc khác.

Triệu Minh Thanh nhờ hắn viết tài liệu Trung y để giảng dạy, chuyện này là một việc lớn đối với Triệu Minh Thanh, cũng là một việc lớn đối với hắn. Sách này dạy cho người mới, nếu lúc viết không cẩn thận, xảy ra chuyện thì đây là lấy mạng người ra chơi đùa đó nha.

Ngồi trước bàn làm việc, Lâm Phàm cầm bút, đang suy nghĩ.

Trong đầu lật mở Bách khoa toàn thư về kiến thức Trung y. Đồng thời, hắn cũng sắp xếp các bài hướng dẫn cho người mới, để khi mới bắt đầu điều hiểu được giáo trình.

Suy xét một phen, hắn đã có một kế hoạch sơ bộ.

Sách Trung y dành cho người mới:

"Trung Y Cơ Sở Học", "Trung Y Chẩn Đoán Học", "Phương Dược Học", "Đơn Thuốc Học" là bốn cuốn sách cơ bản.

Suy nghĩ một lát, hắn cũng biết sắp xếp thế nào.

Đối với cái này bốn loại sơ cấp sách tiến hành chỉnh lý, đồng thời gia nhập vào ý nghĩ của mình, lấy phương thức thông tục dễ hiểu để giải thích cho người mới học.

Sắp xếp bốn cuốn sách cơ bản này, đồng thời thêm ý tưởng của riêng mình, dùng phương pháp dễ hiểu trình bày cho người mới bắt đầu.

Nếu là để khoe khoang kiến thức của mình, mà làm cho nó trở nên cao thâm khó hiểu, vậy thì khi đó được không bù mất rồi.

Mọi thứ đều đơn giản và rõ ràng thì chỉ cần đọc kỹ, chắc chắn sẽ đạt được thành quả.

Điều này trợ giúp rất nhiều cho Trung y. Đối với Lâm Phàm cũng có lợi rất nhiều, từ nay về sau, còn sợ không có điểm Bách Khoa hay sao?

"Trung Y Cơ Sở Học".

Theo lời giới thiệu của Bách khoa toàn thư, cuốn sách này là một sáng tác về lý thuyết cơ bản của Trung y. Trong đó, chương một là phần mở đầu. Nhưng Lâm Phàm đã thêm vào

một chút để tóm lược nguồn gốc của Trung y và sự phát triển của nó trong hơn một nghìn năm qua, bất luận là ai học Trung y đều phải biết lịch sử của nó. Nếu không biết lịch sử thì còn học Trung y làm cái gì nữa?

Do đó, tại chương đầu tiên, lịch sử của Trung đã được thêm vào.

Lâm Phàm vùi đầu vào viết, thỉnh thoảng dừng lại, không phải vì hắn không biết viết gì tiếp theo, mà là vì hắn cảm thấy mình viết rất hay nên cần tạm dừng để thưởng thức kiệt tác của mình một phen.

Chương thứ nhất, chương thứ hai… Chương hai: Học thuyết âm dương.

Theo giới thiệu của Bách khoa toàn thư, ở trong đó chỉ có chữ miêu tả chứ không có hình, nếu chèn hình vào có thể sinh động hơn.

Thế giới có âm dương ngũ hành của riêng nó, cơ thể con người cũng như vậy. Cho nên dùng cơ thể con người để minh họa cho ngũ hành là một lựa chọn hay.

Rẹt rẹt!

Âm thanh viết chữ trong tiệm vang lên.

Điền Thần Côn và mọi người kinh ngạc, không biết Lâm Phàm đang làm cái gì.

Hôm nay Lâm Phàm biến hóa quá lớn, Ngô U Lan hơi lo lắng: "Anh Lâm, đang làm gì đó?"

Lâm Phàm không ngẩng đầu, cười nói: "Minh Thanh để cho tôi viết tài liệu giảng dạy cơ sở cho sinh viên mới ấy mà."

Bây giờ mọi người ở đây đều biết y thuật của Lâm Phàm có thể nói là nghịch thiên, họ cũng không còn hoài nghi. Nhưng không ngờ hiện tại hắn đang viết tài liệu giảng dạy, điều này làm cho người ta kinh ngạc.

Trung Y có rất nhiều kiến thức, có thể viết tài liệu giảng dạy không phải là chuyên gia thì cũng là giáo sư bảy mươi, tám mươi tuổi. Bây giờ Lâm Phàm chỉ mới ngoài hai mươi vậy mà lại viết tài liệu giảng dạy Trung Y, đúng là quá kinh ngạc rồi.

Học viện trung y số một Thượng Hải.

Triệu Minh Thanh cũng đang giải quyết vấn đề này, ông đã ra lệnh thay thế tất cả sách giáo khoa cơ bản của học viện bằng tài liệu giảng dạy mới.

Tin tức này như vòi rồng từ học viện truyền đến, tất cả mọi người đều không dám tin.

Sách này do mấy vị lão Trung Y biên soạn mấy chục năm trước, vẫn dùng cho đến hiện tại. Bây giờ muốn thay sách giáo khoa mới khiến học sinh cảm thấy rất khó tin, rốt cuộc tài liệu giảng dạy nào có thể đuổi kịp những thứ này?

Một số học sinh bắt đầu phản đối.

Tất nhiên, họ không phản đối công khai. Họ lên Internet phàn nàn và bày tỏ sự không hài lòng.

Chương 851: Triệu Minh không coi ai ra gì.

Trong một ký túc xá nào đó, một sinh viên phẫn nộ đến mức viết một bài đăng và đăng lên mạng.

“Triệu Minh Thanh, viện trưởng của Học viện trung y số một Thượng Hải. Kể từ khi ông ta chữa trị được chứng bệnh chán ăn thì bắt đầu hướng mặt lên trời, hiện tại ông ta lại muốn thay thế tất cả sách giáo khoa Trung y mà chúng ta đã sử dụng trong nhiều thập kỷ…”

Bài viết rất dài, khúc đầu viết cũng bình thường, chỉ bảo là không hiểu và muốn ngăn cản. Nhưng đến đoạn sau lại xen lẫn suy nghĩ cá nhân, sự rớt lại phía sau của Trung y đều đẩy lên người những lão Trung Y này.

Không hành động và thay đổi thường xuyên đã dẫn đến tình trạng rối loạn liên tục của Trung y, không thể phát triển thuận lợi như Tây y.

Sự việc này ban đầu không gây ra nhiều ảnh hưởng, nhưng với sự giúp đỡ của một số người có tâm thêm dầu vào lửa, bài đăng này còn lên hot search của Weibo.

Hôm sau!

Khi Triệu Minh Thanh nhìn thấy bài đăng này trên mạng, trong lòng ông như thắt lại, sắc mặt giận dữ. Ông đã đọc bài đăng đó, chỉ có thể nói rằng người viết đạo đức sa sút, không muốn tiến bộ .

Phóng viên vây quay tại cửa ra vào của Học viện trung y số một Thượng Hải.

Khi Triệu Minh Thanh đi ra, toàn bộ phóng viên đều xông tới.

Đối với các phóng viên mà nói, bọn họ không hiểu chuyện này cho lắm. Nhưng bọn họ cảm thấy đây là một tin tức lớn, có người phản đối, vậy thì chắc chắn có vấn đề, cho nên họ nhất định phải hỏi rõ ràng.

“Viện trưởng Triệu, ông có gì muốn nói về bài đăng trên Internet không?”

“Học viện Trung Y chẳng lẽ muốn bãi bỏ sách giáo khoa cũ, dùng sách mới sao? Nhưng theo chúng tôi được biết, hiện nay sách Trung Y còn sót lại không nhiều, sách giáo khoa hiện tại không phải đều là sách tốt nhất rồi hay sao?”

“Học Viện Trung Y khắp nơi trên đất nước đối với việc bãi bỏ sách giáo khoa cũ đều rất bất mãn, họ cho rằng việc này không phù hợp quy củ.”

Các phóng viên mồm năm miệng mười hỏi.

Các sinh viên vây quanh theo dõi, họ biết gần đây học viện gặp rắc rối, hơn nữa họ cũng biết việc thay thế sách giáo khoa Trung y cũ.

Đây có thể không phải là một vấn đề lớn đối với người ngoài, nhưng đối với họ thì đây là một điều cực kỳ quan trọng.

Hiện nay, tài liệu giảng dạy của học viện Trung Y đều do Bộ Giáo Dục chỉ định, không được phép sửa đổi nếu không có lệnh.

Nếu không thì sẽ gây bất tiện cho việc quản lý, dẫn đến tài liệu giảng dạy của mỗi Học viện Trung y xuất hiện hiện tượng lộn xộn nghiêm trọng, đây không phải là chuyện tốt.

“Làm phiền mọi người yên lặng một chút.” Triệu Minh Thanh bình tĩnh nói: “Tôi biết chuyện này sẽ gây chấn động, nhưng dù vậy, tôi cũng phải làm. Nguyên nhân bây giờ Trung y sa sút

không phải ở chỗ có thể chữa được bệnh gì mà là ở người kế tục. Tài liệu giảng dạy cũ đúng là rất tốt, nhưng mà thời đại thay đổi, Trung y cũng cần thay đổi. Chúng ta cần bắt kịp thời đại, cho nên tôi mới quyết định thay đổi tài liệu giảng dạy.

Một phóng viên nói: "Viện trưởng Triệu, Trung y là sự kết tinh của trí tuệ, nó không giống như một sản phẩm công nghệ sẽ suy tàn mà nên là ngày càng trở nên tinh thuần theo thời gian. Chẳng lẽ viện trưởng Triệu không cảm thấy nước đi lần này là sai lầm sao?"

"Viện trưởng Triệu, xin hỏi sách giáo khoa mới nhất là sách nào?"

"Viện trưởng Triệu…"

Các các phóng viên kịch liệt đặt vấn đề, Triệu Minh Thanh nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Sau đó Triệu Minh Thanh xua tay, không nói thêm gì nữa: "Vấn đề này đến đây là kết thúc, nhưng trước tiên tôi xin tuyên bố rằng với tư cách là viện trưởng của Học viện Trung y, tôi đương nhiên lấy học sinh làm chủ. Vì vậy trong mắt tôi thay thế tài liệu giảng dạy là cần thiết, còn việc chọn sách giáo khoa nào, tôi có thể nói rằng nó tốt hơn nhiều so với bất kỳ sách giáo khoa mang tính chất lịch sử nào."

Xôn xao!

Các phóng viên đều sửng sốt, họ không ngờ viện trưởng Triệu ăn nói hùng hổ mà còn tự tin đến vậy.

So với bất kỳ tài liệu giảng dạy mang tính chất lịch sử nào trước đây đều tốt hơn, chuyện này thật sự quá chấn động.

Văn phòng.

Triệu Minh Thanh gọi điện thoại: "Lão sư, việc cải cách tài liệu giảng dạy xảy ra vấn đề."

Lâm Phàm: "Ông cảm thấy thế nào?"

Triệu Minh Thanh nói: "Tôi tin tưởng lão sư, cho nên phải thay tài liệu giảng dạy."

"Vậy là được rồi, quản nhiều như vậy làm gì? Ta bây giờ rất bận rộn, ông không biết sao. Hiện tại mỗi ngày tôi đều phải

viết chữ, tay cũng sắp tê rồi. Tài liệu giảng dạy chính là tài liệu giảng dạy, nội dung phải vô cùng chặt chẽ. Cái não này của tôi cũng sắp nổ rồi đấy.” Lâm Phàm phàn nàn nói.

Triệu Minh ngượng ngùng: “Lão sư khổ cực cho ngài rồi.”

Hôm sau!

Ngành giáo dục tiến hành hội nghị quan trọng.

Học viện trung y số một Thượng Hải do họ quản lý, sách giáo khoa của tất cả các trường Trung y trong nước đều thống nhất và tiêu chuẩn hóa. Hiện nay Học viện trung y số một Thượng Hải muốn thay đổi tài liệu giảng dạy, điều này trái với quy định của pháp luật, cần phải tiến hành ngăn cản.

Những cuốn sách giáo khoa này là sự kết tinh trí tuệ của những người đi trước, được viết bởi một số bậc thầy về Trung y từ nhiều thập kỷ trước.

Làm sao có thể nói đổi là đổi được?

Triệu Minh Thanh này thật sự không coi ai ra gì.

Chương 852: Viết xong thì mọi người sẽ biết

Điều Triệu Minh Thanh muốn chỉ là thay đổi tài liệu giảng dạy cơ bản của Học viện Trung y. Những tài liệu cơ bản về Trung y mà các Học viện Trung y trên cả nước đang sử dụng phổ biến được viết vào năm 1974. Vào thời điểm đó, Trung y đã từng bị phản đối và bị coi là phản khoa học, phải bị bãi bỏ hoàn toàn. Do đó lời kêu gọi đã khiến cho Tây y du nhập vào ngày càng phổ biến khắp toàn quốc.

Nhưng sau đó có một số chuyện xảy ra, Trung y lấy được chứng nhận, từ trong tro tàn khôi phục lại, thế là cả nước bắt đầu thành lập Học viện Trung y. Nhưng điều đáng xấu hổ lúc bấy giờ là không có bất kỳ tài liệu giảng dạy Trung y cơ bản đàng hoàng nào. Đối với những người mới học mà nói, tự học những cổ thư lại càng khó càng thêm khó, cứ như là đi lên trời.

Cuối cùng, Bộ Giáo dục đã mời một số đại sư Trung y hợp lực sáng tác, giải quyết vấn đề tài liệu giảng dạy y học cơ bản của

Trung y đang bị trống không vào thời điểm đó.

Bộ tài liệu này được gọi là thế hệ tài liệu giảng dạy đầu tiên và được sử dụng cho đến nay.

Không phải bây giờ không có ai chịu sáng tác, mà là Trung y khác Tây y, quan điểm quá phức tạp. Các đại sư Trung y cũng không đủ năng lực đảm nhận chuyện có thể giải thích rõ ràng đầy đủ các mặt, vì vậy nhiều năm qua tài liệu giảng dạy cũng không thay đổi.

Bây giờ Triệu Minh Thanh với tư cách là viện trưởng của Học viện trung y số 1 Thượng Hải, đột nhiên đi đầu trong việc thay đổi tài liệu giảng dạy cơ bản của Trung y, điều này chắc chắn sẽ gây ra một tác động lớn.

Trên mạng.

“Đây là muốn kiếm chuyện đúng không, ông ta vậy mà muốn thay đổi tài liệu đã dùng mấy chục năm, ông viện trưởng này muốn chết sao?”

“Không giống nhau, Triệu Minh Thanh này vẫn rất lợi hại. Đánh bại được chứng chán ăn, hơn nữa vừa rồi chữa bệnh miễn phí có ảnh hưởng rất lớn.”

“Đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Tài liệu cũ được viết bởi các lão Trung y. Bây giờ hậu bối của mấy lão Trung y đó cũng đang phản đối.”

“Phản đối cái cọng lông á! Tôi xem tin tức rồi, mấy vị hậu bối kia đã biến thành thương nhân hết rồi, họ đều không học Trung y nữa. Điều này nói lên điều gì? Điều này chứng minh ngay cả họ cũng không muốn học, chỉ muốn lấy cái danh nghĩa này để trục lợi cho bản thân.”

“Nhưng mà ai có khả năng viết tài liệu giảng dạy mới này?”

“Ai biết, Triệu Minh Thanh không nói, phóng viên cũng không đưa tin.”

“Ha ha, có tin tức lớn, ngồi chờ thôi.”

Hiện tại Triệu Minh Thanh chịu áp lực rất lớn.

Bộ giáo dục người còn chưa tới, bên trong học viên Trung Y thì đã mở một hội nghị cấp cao.

Trước khi người của Bộ Giáo dục đến, một cuộc họp cấp cao đã được tổ chức tại Học viện Trung y.

Phó viện trưởng một mặt nghi ngờ: "Viện trưởng, chuyện này cần phải từ từ giải quyết, không nên quá kích động. Bây giờ việc này đã tạo thành một luồng dư luận lớn trên mạng, nếu như giải quyết không tốt thì sẽ gây ra rắc rối nghiêm trọng."

Rắc rối nghiêm trọng được nói tới ở đây là Học viện Trung Y đã trở thành trò cười của người khác, và cái ghế của vị viện trưởng Triệu này e là giữ không nổi.

"Đúng vậy. Hơn nữa chuyện này không hợp quy củ. Tài liệu giảng dạy của tất cả các Học viện Trung Y đều do bộ giáo dục quy định.Chúng ta tự tiện thay thế chẳng phải là đang khiêu chiến với Bộ giáo dục sao?"

"Các sinh viên của Học viện cũng đang phản đối ầm ĩ. Trước hết, chúng ta cần xoa dịu cảm xúc của các sinh viên."

Hiện tại họ không biết nên nói gì, viện trưởng Triệu trong lòng họ trước đây không phải là như vậy. Ông ấy luôn khiêm tốn, mỗi ngày đều đến Học viện Trung y nghiên cứu một chút, cũng không hỏi nhiều về việc giáo dục.

Nhưng bây giờ viện trưởng Triệu đã thay đổi, lúc trước ông ấy vẫn luôn thờ ơ không màng thế sự, nhưng bây giờ ông ấy lại bắt đầu ưa thích gây rắc rối.

Sự thay đổi này có hơi lớn.

Triệu Minh Thanh xua tay: "Bất kỳ cải cách nào cũng khó tránh khỏi tranh cãi. Nhưng Triệu Minh Thanh tôi đã tham gia vào sự nghiệp giáo dục Trung y mấy chục năm qua, một lòng chỉ muốn Trung y phát triển ngày càng tốt hơn. Không cần phải nói, lần này tôi đã hạ quyết tâm, nếu có vấn đề gì thì một mình tôi gánh chịu, nhất định sẽ không ảnh hưởng đến các vị."

"Viện trưởng, chúng tôi không có ý này. Chỉ là nếu ngài muốn quảng bá tài liệu giảng dạy mới, ít nhất phải nói cho chúng tôi biết tài liệu giảng dạy mới do ai sáng tác? Chúng tôi còn có thể cân nhắc."

Triệu Minh Thanh cũng không nhiều lời: "Viết xong mọi người sẽ biết."

Chuyện này ông không muốn nói, bởi vì lão sư còn đang sáng tác tài liệu giảng dạy. Nếu chưa có tài liệu giảng dạy thì ông sẽ không nói ra. Nếu như bên phía lão sư xảy ra vấn đề, hoặc là tài liệu giảng dạy mới không phù hợp tiêu chuẩn thì lão sư cũng không cần hứng chịu dư luận. Chuyện này ông tự mình gánh chịu.

Trong học viện.

Khâu Kiệt và Trương Đồng Đồng đang trò chuyện với một số sinh viên phản đối việc thay đổi tài liệu giảng dạy. Họ không giúp được gì nhiều, nhưng vẫn có thể làm các học sinh loại bỏ tâm lý phản kháng này.

Họ biết rằng các sinh viên này cũng không thực sự phản đối, nhưng ai cũng sẽ có tâm lý như vậy khi đứng trước những điều mới mẻ.

Chương 853: Không ngờ có nhiều người phản đối như vậy

Hậu bối của các lão Trung y đã viết tài liệu giảng dạy cũ hiện đang kinh doanh thiết bị y tế. Vì những tài luyện giảng dạy cũ này nên họ vẫn có mối quan hệ rất tốt với các Học viện Trung y.

Ví như khi gặp mặt, người khác sẽ giới thiệu vị này là hậu bối của người viết tài liệu giảng dạy cơ bản của Trung y.

Điều này vô hình đề cao địa vị của mình.

Bây giờ muốn thay đổi tài liệu giảng dạy, bọn họ làm sao có thể chịu được?

“Tôi rất tức giận với những gì được đề xuất bởi viện trưởng Học viện trung y số 1 Thượng Hải, Triệu Minh Thanh. Ông nội tôi đã dốc hết tâm huyết cùng với các lão Trung y khác viết ra tài liệu giảng dạy cơ bản, bây giờ lại muốn thay đổi, tôi rất đau lòng và xót xa. Mấy chục năm qua tài liệu giảng dạy này đã dạy biết bao đại sư Trung y và người mới, nay phải thay bằng tài liệu giảng dạy mới không biết từ đâu ra. Bây giờ tôi xin hỏi viện trưởng Triệu Minh Thanh, ông đã hỏi ý kiến của người khác chưa?”

Con cháu của người trong cuộc xuất hiện, các học giả Trung y cũng bắt đầu đứng lên.

“Ủng hộ!”

“Những tài liệu giảng dạy này là tâm huyết của các đại sư Trung y. Không nói quá nhưng bây giờ có bao nhiêu người có thể viết tài liệu giảng dạy?”

“Tài liệu giảng dạy là cơ sở bồi dưỡng Trung y, nếu như tùy tiện dùng một bản tài liệu để dạy học, ông có biết sẽ gây ra ảnh hưởng như thế nào không?”

“Triệu Minh Thanh điên rồi.”

Đám cư dân mạng thấy mọi chuyện quá náo nhiệt nên cũng cắn hạt dưa vây xem. Họ không hiểu mấy thứ này nhưng trên mạng chửi rất khốc nghiệt, nên họ cũng làm như đang xem kịch.

Tuy nhiên, một số học sinh Trung y của Triệu Minh Thanh, hoặc có lẽ có mối qua hệ rất tốt với ông, tất nhiên là không thể đứng nhìn Triệu Minh Thanh bị chỉ trích, vì vậy họ muốn trợ giúp một lần.

“Đừng đau lòng, anh không phải chỉ sợ mất đi quyền lợi sao? Ông nội anh là đại sư Trung y, nhưng anh bây giờ là cái gì? Toàn là lợi dụng chút danh tiếng còn sót lại của ông nội anh để bán thiết bị y tế với giá cao.”

“Đúng vậy, có thể bán một món đồ y tế trị giá hơn hai trăm mấy chục ngàn trên thị trường với giá năm sáu trăm ngàn, anh đừng nói lòng dạ anh không đen tối.”

“Cải cách là cần thiết, tài liệu giảng dạy của Trung y cũng cần theo kịp thời đại. Tài liệu trước đây có thiếu sót, cần cải tiến để cung cấp chương trình học tập hợp lý hơn cho học viên mới học Trung y.”

“Ủng hộ viện trưởng Triệu.”

“Chỉ khi tài liệu giảng dạy tốt mới có thể đào tạo ra nhiều đại sư Trung y ưu tú, không thể chỉ vì lợi ích của một vài người mà bị cản trở.”

“Ủng hộ.”

Bây giờ, người của Bộ giáo dục tới làm công tác tư tưởng cho Triệu Minh Thanh.

Không phải họ không đồng tình với cải cách mà ít nhất hãy cho họ xem tài liệu giảng dạy đã được viết ra, nếu thực sự tốt hơn tài liệu cũ thì nhất định họ sẽ ủng hộ.

Nhưng bây giờ tài liệu giảng dạy còn chưa có, mọi chuyện đã rất nghiêm trọng, không thể không nói là có chút lúng túng.

Nếu không xử lý thỏa đáng sẽ ảnh hưởng không tốt đến toàn bộ sự nghiệp giảng dạy Trung y.

…

Hôm sau!

Chuyện này vẫn đang xôn xao trên mạng, vốn dĩ ban đầu chỉ là tranh luận giữa các Học viện Trung y, vậy mà bây giờ quần chúng cũng tham gia.

Tuy nhiên, nhóm người Châu Thanh Tuyền của Hiệp hội Trung y lại ủng hộ Triệu Minh Thanh, ai bảo quan hệ của họ tốt hơn đâu, chỉ là Châu Thanh Tuyền cũng đã đoán được đại khái.

Lần này tài liệu giảng dạy hẳn là do Lâm đại sư sáng tác .

Chỉ là Triệu Minh Thanh không nói gì với bên ngoài, chắc chắn ông ta lo lắng điều gì đó. Nếu là Lâm đại sư viết thì họ rất mong chờ. Không biết tác phẩm này sẽ đồ sộ đến mức nào đây.

Phố Vân Lý!

Mỗi ngày Lâm Phàm không có việc gì làm, chỉ cần ngồi ở nơi đó viết tài liệu giảng dạy. Đối với Trung y, chỉ sợ không có người nào hiểu rõ hơn Lâm Phàm. Dù sao bách khoa toàn thư biến thái như vậy, nếu mà còn có người có thể vượt qua, thật đúng là gặp quỷ sống rồi.

A!

Lâm Phàm nghỉ ngơi một lúc, bây giờ có máy tính, tất nhiên là sẽ lướt Weibo trên máy tính. Khi nhìn thấy hotsearch, hắn không khỏi kinh ngạc.

“Minh Thanh sao lại cùng Trung y làm náo loạn thế này?” Lâm Phàm thì thầm trong lòng, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Điền Thần Côn nghiêng đầu sang: “Đây không phải là đệ tử của cậu sao? Viện trưởng Học Viện Trung Y tại sao lại xuất hiện trên hot search, hình như còn cùng Trung y đối đầu nữa, thật kỳ quái.”

“A.” Lâm Phàm không nói gì, liếc nhìn trang web.

Ngô U Lan và những người khác vây quanh Lâm Phàm, xem tin tức trên màn hình.

“Chuyện này hơi lớn, thay đổi tài liệu giảng dạy, nhưng thế quái nào lại khiến nhiều người phản đối như vậy?”

“Tài liệu giảng dạy đều do Bộ Giáo dục chỉ định. Nếu như đồ đệ của cậu tự tiện thay thế tài liệu giảng dạy của Học viện, chắc chắn là sẽ bị chửi.”

Điền Thần Côn phân tích nói: “Tài liệu giảng dạy cũ này được sử dụng lâu lắm rồi, nhiều người xem nó như tài liệu thần thánh. Không thông qua sự đồng ý mà muốn cải cách, khẳng định sẽ bị chửi rất kinh khủng.”

Chương 854: Lâm Phàm thách thức

Lâm Phàm kỳ quái nói: “Nghe ông nói cứ như ông rất hiểu rõ.”

Điền Thần Côn tự tin nói: “Đó là điều chắc chắn. Điền mỗ tôi đây có chuyện gì mà chưa thấy qua.”

Ngô U Lan biết rằng Lâm Phàm sẽ không mặc kệ chuyện này: “Bây giờ tài liệu giảng dạy anh còn đang viết, anh tính làm gì?”

“Chuyện này còn cần suy nghĩ sao? Minh Thanh là đồ đệ của tôi. Đồ đệ tôi bị mắng chửi, thân là lão sư thì tôi chắc chắn không thể nhịn rồi, nhất định phải làm gì đó. Trên này không phải nói sẽ viết ra tài liệu giảng dạy rác rưởi gì đó sao, tôi phải khiến toàn bộ bọn họ ngậm miệng lại.” Lâm Phàm khó chịu.

Đây chẳng phải không nể mặt mũi ai sao? Từ lần chữa bệnh miễn phí kia, chỉ cần là người để ý, có ai không biết Triệu Minh Thanh là người của Lâm Phàm tôi? Bọn họ mắng chửi Triệu Minh Thanh cũng đồng nghĩa với việc không nể mặt tôi.

Không nể mặt Lâm Phàm, chuyện gì sẽ xảy ra?

Chuyện này không cần nghĩ, chắc chắn là vô cùng thê thảm.

Lâm Phàm trực tiếp đăng Weibo.

"Xin chào mọi người, thật xin lỗi, tôi là tác giả của tài liệu giảng dạy mới của Trung y. Điều tôi muốn hỏi là, những người nói rằng những gì tôi viết là rác rưởi, tôi có thể thảo luận với các bạn một chút. Nếu các bạn cũng đang học Trung y, chúng ta có thể trao đổi vài câu. Tất nhiên dù là Tây y thì cũng không sao, Tây y tôi cũng hiểu biết tường tận. Cũng đừng lo lắng, tôi tuyệt đối sẽ không làm các bạn mất mặt. Nói đến đây thôi, tiếp tục viết tài liệu giảng dạy, không phục thì đến đây. Còn mấy vị con cháu của những lão Trung y kia, các bạn nên làm cái gì thì làm cái đó đi. Cải cách tài liệu giảng dạy Trung y là cần thiết, dù sao ông bà của các bạn đã có những cống hiến to lớn cho Trung y rồi, tôi không muốn nói gì thêm nữa."

…

Giải quyết xong chuyện này.

Điền Thần Côn đờ đẫn hỏi: "Cậu nói như vậy thì sẽ không có vấn đề gì chứ?"

Lâm Phàm lắc lắc bả vai: "Có vấn đề gì sao? Tôi cũng không khoác lác, nếu thật sự có người tới khiêu chiến, tôi rất vui vẻ đón tiếp nha."

Triệu Chung Dương cảm thán nói: "Anh Lâm, anh trâu bò quá đi!"

Họ biết Lâm rất có năng lực về Trung y, e là trên đời này không có đối thủ xứng tầm.

Không phục thì tới, nói nhảm làm gì.

Lời nói thẳng thắn như vậy, thật đúng là không cho người khác chút mặt mũi nào, cũng không sợ quần thể công kích chút nào, chẳng khác nào cùng liều mạng với người khác.

Sau khi đăng bài viết được đăng tải trên Weibo, không được bao lâu đã gây chấn động mạnh trên mạng.

“Cmn, chính chủ ra mặt, người viết tài liệu giảng dạy mới là Lâm đại sư nha.”

“Chuyện này có hơi kinh khủng rồi đấy.”

“Lâm đại sư khó chịu, giận dữ đăng bài. Những tên kia vậy mà nói tác phẩm của Lâm đại sư là rác rưởi, đây không phải là tát vào mặt Lâm đại sư sao?”

“Y thuật của Lâm đại sư như thế nào mọi người đều rõ. Nếu như do Lâm đại sư viết tài liệu thì tôi cảm thấy rất đáng tin cậy.”

“Đúng vậy, Lâm đại sư chữa bệnh miễn phí tôi có theo dõi, đúng là rất lợi hại đó.”

“Tôi đã nói rồi. Viện trưởng Triệu thân là lão Trung y, không có khả năng vô duyên vô cớ muốn thay đổi tài liệu giảng dạy, chắc chắn là có nguyên nhân. Y thuật của Lâm đại sư lợi hại như vậy, tài liệu giảng dạy do đại sư viết chắc chắn kinh thiên động địa.”

“Có đạo lý.”

Bộ giáo dục.

“Tài liệu giảng dạy là do hắn viết.”

“Chuyện này rất khó nói. Người này y thuật siêu phàm. Chuyện chữa bệnh miễn phí mọi người đều biết rồi, nhưng người này rất khó lường.”

“Chuyện này trước tiên đừng nhúng tay vào, chờ tài liệu giảng dạy viết xong rồi nói.”

“Triệu Minh Thanh cũng thật là, nếu là thần y viết thì sao lúc đầu không nói trước đi.”

“Ai biết.”

Đồng nghiệp Trung y.

Số đông đều câm miệng, mặc dù bọn họ chưa gặp qua Lâm Phàm, nhưng mà danh tiếng của vị thần y này bọn họ đều biết.

Theo họ nghĩ, người trẻ tuổi này có hơi kinh khủng. Y thuật quá mạnh, căn bản là out trình bọn họ.

Đặc biệt là ai đã gia nhập Hiệp hội Trung y thì đều biết thần y này lợi hại cỡ nào. "Lý thuyết bệnh thương hàn" mà họ đang nghiên cứu cũng là do người này viết. Nội dung trong đó rất chi tiết và dễ hiểu, khiến cho con đường Trung y của họ mở rộng ra rất nhiều phương hướng.

Bọn họ có năng lực gì mà đòi khiêu chiến với tông sư của Trung y đây?

Hơn nữa người ta cũng nói, không phục thì đến. Khiêu chiến y thuật với thần y, đây chẳng phải là tự chuốc khổ vào thân sao?

Yên lặng kéo dài.

Không ai phàn nàn nữa, tất cả đều như thể không biết gì về nó.

Khi Triệu Minh Thanh thấy bài đăng trên weibo của lão sư, lúc đầu sững sờ rồi sau đó cảm động.

Đối với ông ta mà nói, chắc chắn là lão sư không đành lòng nhìn ông ta bị người khác mắng chửi nên đã ra mặt, đứng lên chống lại, cái này…đây…

Xúc động!

Tuy nhiên, nếu Triệu Minh Thanh biết rằng người thầy mà ông ấy kính trọng nhất chỉ tức giận khi thấy có người nói rằng những gì mình viết là rác rưởi, không biết ông ấy sẽ nghĩ thế nào.

Lượng người xem trên weibo của Lâm Phàm đã hơn năm trăm vạn. So với đại minh tinh thì vẫn còn chênh lệch quá nhiều, nhưng cũng coi như là người nổi tiếng.

Chương 855: Nay đâu bằng xưa

Mà những cư dân mạng vô tri, không biết rõ tình huống cũng bị cuốn theo.

"Anh tưởng rằng mình là ai, mọi người đang thảo luận về Trung y, anh có hiểu không?"

Bình luận này vừa xuất hiện, đã có rất nhiều người để lại lời nhắn bên dưới.

“Lầu trên, nhà ông mới nối mạng à? Lên Baidu tra xem Lâm đại sư là ai rồi quay lại đây nói tiếp nha.”

“Năm nào cũng có người ngu nhưng không ngờ năm nay lại đặc biệt nhiều. Ngay cả thần y cũng không biết là ai mà còn dám đến weibo thần y chửi, nhà mi đúng là đồ ngu.”

“Anh nói đúng, thần y chắc chắn là không hiểu Trung y rồi.”

“Nói có lý có, cho max điểm.”

Cư dân mạng kia vốn muốn bày tỏ quan điểm của mình một chút, nhưng không ngờ trong nháy mắt lại bị chửi cho sấp mặt.

Chuyện này mẹ nó rất phản khoa học.

Không phải ở trên mạng mọi người thường ghét nhất là kẻ tự cho mình là lợi hại nhất hay sao.

Sao cái này vừa mới bắt đầu đã thấy không được bình thường rồi.

…

Đinh đinh!

Minh Thanh gọi điện tới.

“Lão sư, ngài không cần chấp nhất với những người trên mạng, chúng ta không cần để ý đến bọn họ.” Triệu Minh Thanh sợ tâm tình lão sư phiền muộn, do ảnh hưởng bởi những bình luận trên mạng, vì vậy nên gọi điện an ủi, hy vọng lão sư không cần để trong lòng.

Lâm Phàm vui vẻ nói: “Minh Thanh, ông suy nghĩ nhiều rồi. Ông nhìn thấy tôi có giống để chuyện này trong lòng không? Đừng nói nữa, lại có tên ngu ngốc muốn đối đầu với tôi, tôi phải trừng trị hắn đây, cúp máy trước.”

Triệu Minh Thanh cúi đầu, có hơi lúng túng. Lão sư, rõ ràng là ngài để chuyện này, nếu ngài không quan tâm thì đã không mắng chửi với người kia rồi.

Đa số cư dân mạng đều vô cùng sửng sốt khi nhìn thấy Lâm đại sư đối đầu với những đứa trẻ trâu trên mạng. Không phải

các thần y đều là đức cao vọng trọng, tính tình lãnh đạm sao? Vì sao vị thần y này lại có gì đó không đúng, sao cứ trực tiếp đối đầu, không có chút bình tĩnh nào.

Có đôi khi mắng chửi đến đỉnh điểm, hắn định sử dụng kỹ thuật hacker của mình tấn công máy tính của đối phương. Nhưng nghĩ lại, đó là một hành vi không tốt, hắn tuyệt đối không thể làm như vậy.

Nếu như bị các chú cảnh sát mạng tìm tới cửa, chắc chắn sẽ thành bi kịch.

Sau đó hắn cũng không muốn để ý tới mấy người này nữa, chuyên tâm viết tài liệu giảng dạy. Vốn muốn kéo dài một thời gian, nhưng tình huống hiện tại khiến hắn rất khó chịu. Bây giờ nếu không nhanh viết xong thì thật là không được mà.

Thời thế thay đổi, cán cân nghiêng về phía Lâm Phàm. Dù sao thần y uy danh, trên Weibo vẫn rất có danh tiếng.

Người trong giới không ai đưa ra bất kỳ ý kiến nào, họ chỉ chờ tài liệu giảng dạy ra mắt.

Không thể không có người đố kỵ, Lâm Phàm mặc dù là thần y nhưng ở giới Trung y cũng có rất nhiều người không thích Lâm Phàm. Đương nhiên, với thực lực của Lâm Phàm hiện tại, nếu có người dám nhảy ra tranh luận thì người đó đúng là bị ngu.

Tuy nhiên, sự tình có chút quanh co, thần y cũng chưa chắc là đã viết được tài liệu giảng dạy gì ra hồn. Chờ khi tài liệu ra mắt, nếu như không đúng với quy định thì chửi hắn cũng không muộn.

Thậm chí ngay cả kịch bản bọn họ cũng đã nghĩ ra rồi.

“Y thuật lợi hại không có nghĩa là có thể viết được tài liệu giảng dạy. Tài liệu cũ là tài liệu cũ, không được phép dèm pha!”

Hôm sau!

Vốn tưởng rằng mọi chuyện sẽ lắng xuống, không ngờ hậu duệ của những mấy vị lão Trung y lại rêu rao trên mạng, nói là sẽ không chịu đầu hàng.

Trong đó có một người tên Ngô Hi Quân là hung hăng nhất, nhiều lần kêu gọi trên Weibo.

“@Lâm đại sư, anh là thần y, y thuật cao siêu, điều này chúng tôi thừa nhận. Nhưng mà ngày hôm qua phát ngôn của anh như thế là có ý gì? Ông nội của tôi dốc hết tâm huyết sáng tác ra tài liệu giảng dạy Trung y đầu tiên được dùng cho tới nay, bồi dưỡng được không biết bao nhiêu đại sư Trung y. Dựa theo câu nói của anh, chẳng lẽ là muốn nói tài liệu giảng dạy của ông nội tôi có vấn đề hay sao? Anh chỉ xem như họ có cống hiến cho Trung y, mà không có gì khác nữa sao. Mặc dù họ đã mất nhưng tôi có thể kiện anh vì tội phỉ báng đấy.”

Đám dân mạng cũng hưởng ứng.

“Có đạo lý.”

“Thần y không có ý này, mọi người hiểu lầm rồi.”

“Mặc dù tôi rất ghét chủ thớt nhưng mà chuyện này vô lý quá đi. Mấy vị lão trung y dốc hết tâm huyết sáng tác ra tài liệu đầu tiên trong giảng dạy Trung y, công lao đúng là rất lớn. Không nên giẫm đạp lên công trạng của thế hệ trước.”

“Hiện tại vẫn có thể tiếp tục sử dụng những tài liệu cũ hơn mấy chục năm tuổi này, chứng tỏ chúng chỗ hơn người. Hơn nữa, nội dung cũng không hề có vấn đề gì cả, nếu không thì đã trải qua một thời gian dài như vậy, sao không có ai phát hiện ra cái gì?”

“Viện trưởng Triệu Minh Thanh hình như phát hiện ra gì rồi, cho nên mới dễ dàng quyết định thay đổi tài liệu giảng dạy như thế.”

“Đánh rắm, Trung y bây giờ có thể so với Trung y trước kia được sao? Các vị tiền bối đều tận tâm tận lực vì Trung y, đâu giống như bây giờ nhiều chuyện đến vậy.”

“Có đạo lý.”

Chương 856: Đăng đàn chửi

Ngô Hi Quân nhìn thấy dư luận trên mạng dần thay đổi, không khỏi nở nụ cười.

Đây chính là điều anh ta muốn. Nếu tài liệu giảng dạy thật sự bị thay thế thì đối với bọn họ sẽ có ảnh hưởng rất lớn. Mặc dù ngay từ đầu đã không bị ảnh hưởng bao nhiêu, nhưng tương lai sau này thì sao?"

Vài năm?

Mười năm?

Đến lúc đó, bọn họ làm sao có thể lợi dụng danh tiếng của ông nội anh ta để thầu hết thiết bị điều trị của Học viện Trung y.

Bây giờ người theo nghề này rất nhiều, cạnh tranh cũng rất lớn. Bọn họ cũng là nhờ vào mối quan hệ này nên mới được một số lãnh đạo chiếu cố.

Dù sao ông nội của bọn họ đã cống hiến rất nhiều cho Trung y. Bây giờ một số lãnh đạo cũng chỉ vì lý do này nên bọn họ mới có thể đi cửa sau được.

Ngô Hi Quân lần nữa kêu gọi: "@Lâm đại sư, phát ngôn của anh chúng tôi có thể không để trong lòng. Nhưng mà tôi hy vọng anh có thể xin lỗi chúng tôi, cũng như là xin lỗi ông nội của chúng tôi."

Rất lâu sau Lâm Phàm vẫn không có lời đáp.

Các cư dân mạng bắt đầu tự suy đoán với nhau.

"Lâm đại sư có phải là chột dạ rồi hay không? Biết mình sai nên không nói gì?"

"Chột dạ? Anh bị mù à, Lâm đại sư người ta là ai? Là cái tên ngu ngốc này chột dạ mới đúng."

"Không tệ, Lâm đại sư chính là không muốn chấp nhặt."

"Lâm đại sư là người cao thượng, anh ta không giống loại người không có kiến thức này."

"Tôi cảm thấy chủ thớt nói cũng đúng, vốn là do Lâm đại sư nói có chút không đúng, xin lỗi là phải rồi."

"Tài liệu giảng dạy được viết bởi các lão tiền bối có thể tồn tại trong một thời gian dài mà không suy tàn, đương nhiên cũng có chỗ đáng giá."

Không biết qua bao lâu.

Đột nhiên!

Cư dân mạng choáng váng.

“Cmn, các ngươi mau vào weibo của Lâm đại sư, đây là muốn nghịch thiên rồi.”

“Gì?”

“A ha! Đây là muốn gây sự.”

“Con mẹ nó, tôi rút lại lời nói trước đó. Lâm đại sư không có cao thượng gì hết, cũng không giống người bình thường, mà là sẽ dùng sự thật để đánh mặt.”

“Mẹ nó, nơi này sắp có động đất rồi.”

…

Lâm Phàm không phục, tên kia muốn được nước lấn tới. Ban đầu hắn cũng không muốn để ý nên mặc kệ, ai ngờ tên này lại thật sự khiêu chiến sức chịu đựng của hắn. Đương nhiên hắn không nhịn được, hoàn toàn không thể nhịn được nữa.

Những vị lão Trung y kia hắn vẫn rất kính nể. Dù sao tại thời đại đó họ đã cống hiến cho Trung y, nhưng mà những đứa con cháu đời sau này cũng quá trớn rồi rồi đó.

Không cùng các người dông dài thì không được đúng không?

Hắn lập tức đến Học viện Trung y số một Thượng Hải hỏi Triệu Minh Thanh tài liệu giảng dạy cơ bản về Trung y. Sau đó một hơi đọc mười dòng đầu, chỉ cần trong đó có vấn đề hắn sẽ lôi ra hết.

Lâm Phàm: “Chương 1: Mục đầu tiên, Lý luận tầm quan trọng của Trung y, chỗ này có sai lầm.”

“Ở đây, tôi chỉ muốn nói rằng tất cả nội dung đều là chém gió. Cơ sở lý luận Trung y nói thẳng ra là toàn chém gió, Trung y chỉnh thể mới thực sự hữu dụng. Sở dĩ Trung y bây giờ không thể sánh bằng y học hiện đại ngày nay là bởi vì có quá nhiều người bảo thủ không chịu thay đổi. Ngày nay, trong lĩnh vực Trung y, những gì được thảo luận là lý thuyết và lý thuyết,

nhưng họ đã quên rằng điều quan trọng nhất trong Trung y đó chính là thực tiễn và tập hợp những phương thuốc chữa trị hữu hiệu. Người xưa đã trải qua hơn ngàn năm thực tiễn để xác định và tập hợp vô số đơn thuốc. Nhưng bây giờ còn ai có thể xác định được một đơn thuốc nào có hiệu quả hay không?"

"Tôi cũng không sợ đắc tội với người khác. Bây giờ không thiếu tài liệu giảng dạy cơ sở Trung y chứa lý thuyết sai lầm. Ngay bây giờ có không ít lão Trung y trong lòng đều biết, chỉ là không muốn nói ra. Dù sao thì đa phần giáo trình lý luận Trung y đều do các chuyên gia viết, sau này bọn họ cũng không biết là ở trong đó cũng có sai lầm hay sao? Rõ ràng là họ biết, nhưng mà bọn họ không muốn thay đổi. Bởi vì sửa lại thì chính là đang tát thẳng vào mặt mình, họ sợ bị mất mặt cho nên sẽ không bao giờ thừa nhận lý luận mình viết là sai, cũng sẽ không thừa nhận mình dạy học sinh sai. Vì thế, họ mới thề sống chết bảo vệ cái lý luận sai lầm này."

"Tác phẩm đồ sộ Trung y đầu tiên của nước ta là 'Thanh Nguyên Y Tịch' đã được lưu truyền hàng nghìn năm. Hiện nay vô số người làm Trung y coi nó như một kho báu và học tập Trung y từ nó. Điều tôi muốn nói là, đầu óc mấy người bị chập mạch hết rồi à? Tác phẩm đồ sộ tôi sẽ không thừa nhận, nhưng tôi thừa nhận và đánh giá rằng đây là một cuốn sách vỡ lòng của Trung y, nó có thể giúp mọi người đến với Trung y. Nhưng mà hiện nay mọi người quá tôn sùng địa vị của cổ nhân, từ đó cho rằng người bây giờ không bằng người xưa. Mà sự xuống dốc của Trung y ngày nay chính là có liên quan rất nhiều đến điều này, những ngường này chính là không muốn Trung y phát triển, không biết cách thúc đẩy Trung y tiến lên mà chỉ dậm chân tại chỗ. Bọn họ chỉ chăm chăm học hỏi kiến thức của cô nhân mà chưa từng suy xét xem liệu nó có đúng hay không."

"Nói có hơi nhiều, nhưng mà cũng không vội, về sau còn có nhiều thứ tôi sẽ nói từ từ."

Lần này, Lâm Phàm bạo phát tại chỗ. Hắn muốn dạy cho đám người kia một bài học nhớ đời.

Nếu không phải Bách khoa toàn thư bắt kịp thời đại, có lẽ hắn cũng sẽ nghĩ như vậy. Nhưng mà kể từ khi đón nhận kiến thức của Bách khoa toàn thư, mục tiêu của hắn lập tức rõ ràng.

Chương 857: Khuyên lão sư bớt giận

“Đoạn kế tiếp, có một sai lầm nhỏ. Đây là dựa theo sắp xếp của cổ thư, nhưng mà cái này chính xác sao? Người xưa viết cái gì cũng đúng à? Chúng ta cần phải dùng suy nghĩ và phân tích để phân biệt rõ đúng sai..”

“Trang ba mươi lăm, mục thứ ba.”

“Trang bốn mươi tám, mục thứ sáu.”

“Trang một trăm lẻ ba, mục thứ mười hai.”

…

Phần lớn cư dân mạng đều rất choáng váng, họ phát hiện Lâm đại sư hoàn toàn nổi giận rồi.

“Quá trâu bò… bị đánh cho rát mặt rồi đây này..”

“Lâm đại sư không hổ là Lâm đại sư. Nói có lý có căn cứ, hoàn toàn không có sơ hở nào để phản bác lại.”

“Tôi cảm thấy Lâm đại sư nói cũng rất đúng. Người xưa cũng là người, chúng ta cũng là người. Tại sao chúng ta phải luôn tin vào người xưa mà không tự mình suy xét, từ đó sửa cũ thành mới, bác bỏ những quan điểm cũ kỹ.”

“Đúng vậy, bây giờ y học tân tiến như vậy. Dù sao thì cổ nhân cũng không thể so lại được chúng ta hiện tại.”

Triệu Minh Thanh ngồi ở trước mặt máy tính xem weibo. Ông ta nhìn thấy lão sư đại sát tứ phương nhưng không lộ ra vẻ cao hứng mà vẻ mặt còn rất nghiêm túc. Bởi vì đối với ông ta mà nói bài đăng trên Weibo chính là bài giảng của lão sư.

Sau đó ông ta vừa nhìn xem, vừa lấy ra một bản Trung y cơ sở học lật qua lật lại, tìm kiếm tình huống lý luận trên đó, dùng bút đánh dấu trọng điểm.

Ông ta cũng phát hiện trong bản Trung y cơ sở đúng là có sai sót, nhưng mà không rõ ràng như lão sư phát hiện. Khi cẩn thận kiểm tra lại, ông không khỏi cảm thán, thật sự đúng là có vấn đề.

Hiệp hội Trung y.

Châu Thanh Tuyền lập tức yêu cầu mọi người mở Weibo ra, chú ý đến weibo của Lâm đại sư. Mặc dù lời nói của Lâm đại sư hơi thô tục, nhưng chúng đều có lý. Trong đó một vài vấn đề, họ chỉ nhìn một lần là có thể phát hiện, có vẻ đúng là như thế thật.

Vương Điền Phong cảm thán: "Lâm đại sư lần này cũng quá trâu bò rồi. Chuyện này sẽ gây chấn động giới Trung y cho xem."

Chu Thanh Tuyền cười khổ nói: "Haizz, không nghĩ tới chuyện này."

Vương Điền Phong cười nói: "Quả thật lời của thần y nói rất đúng, những lời đáng giá này coi như là đã thức tỉnh chúng ta."

Mọi người xung quanh yên lặng gật đầu, cũng đều đồng ý cách nói này.

Đây là lần đầu tiên có người bình luận ở trên mạng về Trung y cơ sở học. Mà những gì Lâm đại sư nói là có cơ sở, căn bản là không thể bác bỏ.

Các học sinh của Học Viện Trung Y lúc này đều choáng váng.

"Cmn, thiệt hay giả vậy, trong tài liệu này đúng hơn là không nên có nhiều sai lầm đến vậy chứ."

"Không biết, y thuật của tôi cũng chỉ là bình thường, đọc cái gì cũng không hiểu, dù sao trong sách nói cái gì thì là cái đó."

""Thanh Nguyên Y Tịch" là cổ thư nhất định phải đọc, chúng ta cần học thuộc lòng. Vị thần y kia nói đây chỉ là cổ thư vỡ lòng của Trung y, bên trong có sai sót. Vậy chúng ta còn học thuộc để làm gì?"

"Tôi đi đây, không thể nào là sự thật được, cái này mẹ nó không phải là đang chơi chúng ta đấy chứ."

"Mau ghi chép đi, thần y nói thì chắc chắn những điều này đều có đạo lý. Nếu như thần y xóa rồi thì không tìm lại được nữa đâu."

"Đúng, đúng."

Lâm Phàm càng nói càng hăng, dù sao cũng đắc tội người khác rồi nên hắn cũng không sợ nữa. Muốn nói cái gì thì nói cái đó, nói đến long trời lở đất.

“Đối với vấn đề trên, tôi sẽ dùng một câu hỏi để nói lên ý chính.”

“Tại sao Trung y còn tiếp tục sử dụng lý luận sai lầm thế này, dùng tài liệu giảng dạy trăm ngàn chỗ sai để tiếp tục bồi dưỡng phế vật sao?”

“Tôi cho rằng, chính là do tư tưởng cổ hủ. Tư tưởng lớn hơn hết thảy.” Lâm Phàm nói.

Triệu Minh Thanh đã hoàn toàn đắm chìm trong lời nói của lão sư.

Những vấn đề này đáng để tất cả mọi người suy xét.

Lúc này, ông ta phát hiện lời nói của lão sư quá kinh người, không chết không thôi, đây quả thực là cách nói đao to búa lớn.

Đinh đinh!

Điện thoại gọi tới.

“Viện trưởng Triệu, nhờ ông khuyên giải cho thần y bớt giận đi. Những lời này không thích hợp để nói vào lúc này đâu.” Người của Bộ giáo dục gọi tới.

Khi họ nhìn thấy những lời nói này, họ xém nữa là đã sụp đổ.

Đây là muốn quậy tung giới Trung y đến long trời lở đất mà.

Triệu Minh Thanh rất tiếc nuối nói: “Ngại quá, tôi rất đồng ý lời nói của lão sư. Đồng thời, lão sư cũng có suy nghĩ của riêng mình. Là học trò của ngài ấy, tôi không có lý do gì để ngăn cản lời nói của lão sư mình.”

Cúp điện thoại.

Triệu Minh Thanh tiếp tục đắm chìm vào trong đó, ông ta sẽ không bị ảnh hưởng bởi bất kỳ ai.

Huống hồ ông ta thấy lão sư nói rất đúng, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Bây giờ xã hội rất phát triển, cơ sở y tế cũng rất tiên tiến. Lẽ ra trong một môi trường tốt như vậy thì Trung y phải phát triển tốt hơn, nghiên cứu ra nhiều đơn thuốc có ích cho người dân hơn mới đúng. Nhưng thật đáng tiếc, Trung y vẫn mãi dậm chân tại chỗ như thế.

Theo ông ta, Trung y đúng là cần phải được cải cách. Nhưng mà sự cải cách này rất khó khăn.

Nếu là một Trung y bình thường nói ra lời nói này, sớm đã bị quần chúng tấn công từ lâu, cho rằng đó là một lời nói giả tạo gây hoang mang dư luận.

Chương 858: Bộ giáo dục sức đầu mẻ trán

Ở Trung y Học Viện hiện nay, học sinh rất thông minh, nhưng cũng chỉ có thể dùng để đối phó với kỳ thi. Nếu để họ đi khám bệnh, có lẽ chỉ có thể mắt to trừng mắt nhỏ, không thể làm gì hết.

Mặc dù không biết về sau sẽ thế nào, nhưng mà những lời nói hôm nay ảnh hưởng rất sâu sắc.

Lúc này, vô số cư dân mạng theo dõi Weibo của Lâm Phàm.

Mặc dù họ không hiểu lắm về mấy cái này, nhưng họ cảm thấy dường như là rất lợi hại.

Lâm Phàm gõ bàn phím không ngừng, gửi hết câu này đến câu khác.

Ngay cả các bác sĩ tây y cũng theo dõi Weibo này.

“Lâm đại sư này không đơn giản, theo lời nói, xem ra anh ta đối với y học hiện đại hiểu biết cũng không ít.”

“Nghe đồn thần y này không chỉ lợi hại về Trung y, ngay cả Tây y cũng là không kém, hơn nữa rất thành thạo.”

…

Ngô Hi Quân lúc này hoàn toàn bùng nổ. Anh ta không nghĩ tới tên kia còn có thể nói như thế, hơn nữa càng nói càng làm quá.

“@Lâm đại sư, đủ rồi, đừng nói nữa.”

Lâm Phàm nói rất sảng khoái, nhìn thấy có người tag mình, không khỏi cười một cái rồi trực tiếp trả lời.

“Không đủ, mãi mãi không đủ. Còn rất nhiều lời nói chưa nói hết, chờ tôi nói xong đã.”

Ngô Hi Quân nhìn thấy câu trả lời như chết lặng. Anh ta bây giờ rất muốn chém chết tên kia, nhưng mà không thể được nên chỉ có thể tưởng tượng ra thôi.

Nhìn vào tình hình hiện tại trên mạng, anh ta cảm thấy rằng lần này có thể sẽ là bi kịch với mình rồi.

“Mẹ nó, xem như mày lợi hại. Để xem mày có thể nói đến lúc nào.” Ngô Hi Quân biết mình không thể ngăn cản được đối phương, nhưng mà anh ta không tin đối phương sẽ không ngừng lại.

Nửa giờ sau.

Đám dân mạng choáng váng, vẫn chưa ngừng.

Triệu Minh Thanh cũng há hốc mồm. Lão sư nói cũng quá nhiều rồi, có hơi khô khan.

Sau một tiếng.

Tinh thần Lâm Phàm phấn chấn, bàn phím gõ lạch cạch vang dội.

Ngô Hi Quân đã muốn chết rồi. Anh ta không ngờ tên nhóc kia vậy mà có thể nói mãi, rốt cuộc khi nào mới dừng đây.

Bộ giáo dục đều trợn tròn mắt, chỉ có thể cười ngây ngô. Mẹ nó, chuyện này đến bao giờ mới dừng. Chơi lớn quá rồi đó, dự là ngày mai sẽ xảy ra chuyện lớn nữa rồi.

Nếu như là người bình thường người thì không sao, nhưng người này là thần y.

Hơn nữa còn là thần y giới Trung y, lời bình luận đột ngột thế này chắc chắn sẽ gây ra một loạt hiệu ứng.

Đứng trước mũi sào chịu tội chính là Bộ giáo dục bọn họ.

Dù sao Học viện Trung Y cũng là do họ quản lý.

Các thành viên của Hiệp hội Trung y cũng bất lực. Châu Thanh Tuyền cũng chỉ có thể cười trừ, biểu thị chuyện này đã trong dự liệu.

Sau hai tiếng.

Lâm Phàm đánh chữ có hơi mệt: "Hôm nay đến đây là kết thúc, chờ sau này nói tiếp, nói nữa tôi sợ bị đánh."

Cư dân mạng vây xem hai giờ, bây giờ phía dưới chỉ có thể đánh ra một câu.

"Quá trâu bò rồi…"

"Phục rồi."

"Nói hai giờ, mà anh còn sợ bị đánh sao?"

"Tôi phục rồi đó, đại ca Lâm."

…

Ngày hôm sau.

Hôm qua Lâm Phàm chửi bới Trung y trên Weibo đã gây ra ảnh hưởng rất lớn, đội ngũ quản lý Weibo nhận được không ít khiếu nại nặc danh, hy vọng bọn họ sẽ khoá weibo của Lâm Phàm.

Nhưng đối với Weibo mà nói, chuyện này không phải là tự tìm đường chết sao. Thần y mạnh như vậy, nếu như khoá weibo của hắn lại thì có quỷ mới biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Dù sao chuyện này không liên quan đến bọn họ, hơn nữa đây còn là khiếu nại nặc danh, cho nên trực tiếp không để ý là được rồi. Nếu thích thì dùng tên thật đi, còn nếu không họ tuyệt đối không để ý.

Lúc này thảo luận trên mạng cũng vô cùng náo nhiệt.

"Mẹ kiếp, cái này cũng quá đáng sợ rồi, trước giờ chưa từng thấy qua người dám nói thật như vậy đó."

"Ha ha, đây thì tính là cái gì chứ. Cũng không nhìn xem đây là ai? Đây chính là Lâm đại sư, trước đến giờ anh ta ở trên Weibo chưa từng chịu thua ai."

"Bộ Giáo dục hoảng sợ đến mức có cả ý nghĩ muốn tự tử. Tuy rằng Lâm đại sư không chỉ đích danh, nhưng một cái nồi đen

lớn như vậy cứ thế trực tiếp quăng lên đầu bọn họ.”

“Ngồi lót dép hóng.”

“Ai cũng không phục, chỉ phục Lâm đại sư.”

“Bây giờ không ít người bắt đầu phản đối Bộ Giáo dục, cho rằng họ đang sử dụng sách giáo khoa sai khiến cho học sinh bị hỏng kiến thức.”

“Ồ, sao hôm nay Lâm đại sư lại không ra ngoài? Chẳng lẽ là sau khi vứt cái nồi ngày hôm qua đi rồi không hỏi gì nữa à?”

“Không phải là đang nói nhảm à? Nồi cũng quăng đi rồi, còn quản cái rắm gì chứ.”

……

Bộ Giáo dục.

Một cuộc họp khẩn cấp được tổ chức.

Người lãnh đạo bị sứt đầu mẻ trán, điện thoại của bọn họ bị người ta gọi đến cháy máy, yêu cầu đưa ra sách giáo khoa mới về Trung Y. Bây giờ bọn họ thật sự muốn tự tử luôn rồi, chuyện này thực sự là không hiểu thấu, bọn họ cũng không phải là học Trung y. Những đại sư viết sách giáo khoa kia cũng không nói là nội dung bên trong có vấn đề, họ làm sao biết được sẽ có kiến thức bị sai trong đó. Hôm nay bị Lâm Phàm nói đến mức trở tay không kịp, cũng là tai bay vạ gió mà thôi.

Chương 859: Vương Minh Dương lại xảy ra chuyện

“Lãnh đạo, bây giờ chúng ta phải làm sao? Ý kiến của người dân về vấn đề này rất lớn.”

“Trấn an, nhanh chóng trấn an họ.”

“Trấn an không được, bây giờ sinh viên các trường Trung y lớn cũng đang phản đối, yêu cầu chúng ta đưa ra sách giáo khoa mới không có sai lầm mới được.”

“Chúng ta đào ở đâu ra được tài liệu giảng dạy cùng sách không có kiến thức sai bây giờ?”

“Không phải vị thần y kia nói là đang viết sao, thật ra chúng ta có thể đưa sách do thần y viết ra cho họ.”

“Nhanh chóng liên hệ với Triệu Minh Thanh, chỉ cần chờ sách giáo khoa của thầy ông ấy viết xong thì lập tức đưa đến Bộ Giáo dục xem xét. Nếu có thể, lập tức truyền bá sách giáo khoa mới này.”

“Chỉ có thể như vậy.”

Nhân viên của Bộ Giáo dục lập tức bắt đầu bận rộn thông báo với bên ngoài, hơn nữa ảnh hưởng của việc này hơi lớn nên cần triệu tập họp báo, lấy việc này nói ra để trấn an lòng người.

Về phần thần y, bọn họ cũng không muốn nói thêm gì nữa. Cái nồi này hắn quăng thật tốt, quăng đến mức kinh thiên động địa, quăng đến đẹp mức quỷ khóc thần sầu.

Nhất là cái tên Ngô Hi Quân kia, đang yên đang lành bán thiết bị y tế không được sao, vì sao nhất định phải tranh đấu với thần y làm cái gì? Bây giờ làm thần y nổi giận, trực tiếp quăng cái nồi cho bọn họ. Bởi vậy bọn họ đã ghi hận cái tên Ngô Hi Quân này. Về sau đừng để bọn họ nhìn thấy anh ta, nếu không cứ nhìn thấy anh ta một lần là họ sẽ mắng một lần.

Trong nhóm quần chúng.

Một số phụ huynh có con đến Học viện Trung y, từng giây từng phút đều chú ý tin tức. Khi tin tức này xuất hiện, bọn họ cũng rất lo lắng, con họ lựa chọn Trung y thì bọn họ đã không quá đồng ý rồi, bây giờ lại xảy ra chuyện này thì làm sao mà bọn họ có thể không lo lắng được.

Nếu như không phải thần y nói ra sự thật, đến bây giờ bọn họ còn không biết sách giáo khoa cơ bản của học viên Trung y hiện nay lại có sai lầm như vậy. Bọn họ cho con đi học không phải là đang hại bọn chúng sao?

Học viện Trung y số 1 Thượng Hải.

Những học sinh có tâm lý mâu thuẫn đã im lặng. Bây giờ bọn họ đã không còn một chút mâu thuẫn tâm lý nào nữa. Sách giáo khoa cũ có sai lầm, vậy còn nói cái rắm gì nữa, học đi ôn lại hóa ra là chỉ học được một đóng lý thuyết sai.

Vì vậy, bây giờ tâm lý họ đã thay đổi một chút

Việc thay thế tài liệu giảng dạy cũ nhất thiết phải ủng hộ mới được.

Triệu Minh Thanh nhìn tin tức trên mạng, lắc đầu nở nụ cười. Lão sư không hổ là lão sư, sạp hàng này vừa vung lên đã lập tức biến mất. Bây giờ Bộ Giáo dục chắc đang hận lão sư đến chết rồi.

……

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm rất nhàn nhã. Hắn không thèm để ý đến tình huống trên mạng bây giờ. Quan tâm bọn họ làm gì, tự có người đến giải quyết, hắn chỉ cần yên tâm viết sách giáo khoa là được.

Điền Thần Côn quay đầu lại: "Tên nhóc nhà cậu cứ yên tâm thoải mái mà ngồi ở đây à? Cậu không quan tâm đến chuyện ở trên mạng chút nào sao?"

Lâm Phàm bình tĩnh: "Trên mạng có chuyện gì cũng không liên quan đến tôi."

Điền Thần Côn giơ ngón tay cái lên: "Cậu lợi hại, làm ra ý đồ xấu lớn như vậy mà vẫn có thể bình tĩnh ngồi đây, thật bội phục, bội phục."

Lâm Phàm cười: "Như nhau, như nhau thôi."

Ngô U Lan cười nói: "Anh Lâm, ngày hôm qua anh lợi hại lắm. Bây giờ trên mạng có rất nhiều người đang thảo luận ý nghĩ của anh. Nhưng nếu để cho bọn họ biết bây giờ anh đang nhàn nhã như vậy, anh nói xem bọn họ sẽ như thế nào?"

Triệu Chung Dương ở bên cạnh nói: "Cái này còn phải hỏi sao, chắc chắn là muốn đánh chết anh Lâm rồi."

Lâm Phàm không vui: "Cậu nói như vậy là không đúng, tôi vẫn đang làm việc tôi nên làm, còn chuyện phía sau thì cứ giao lại cho bọn họ."

"Không nói nữa, tôi phải viết sách giáo khoa đây, nhiệm vụ này rất nặng nề, áp lực rất lớn nha." Lâm Phàm lắc đầu nói, sau đó vùi đầu viết sách, chuyện gì cũng không muốn hỏi nữa.

Đinh đinh.

Lúc này, điện thoại di động đổ chuông.

Ôi chao, tên Vương Minh Dương này cuối cùng cũng đã nhớ đến việc gọi điện cho mình rồi.

Kết nối điện thoại.

“Alo, Minh Dương cuối cùng cũng nhớ đến việc gọi điện thoại cho tôi rồi sao.” Lâm Phàm cười mắng.

Nhưng tình huống có vẻ không thích hợp, đầu dây bên kia truyền đến tiếng khóc, hơn nữa còn là tiếng phụ nữ.

“Cô là ai?” Lâm Phàm hỏi.

“Anh Lâm, em là Tử Nhạc, anh Minh Dương xảy ra chuyện rồi.” Hứa Tử Nhạc bối rối, vừa khóc vừa nói.

Lâm Phàm vừa nghe đã lo lắng: “Làm sao vậy? Có chuyện gì?”

Không đúng, hắn đã xem tướng cho Vương Minh Dương, rõ là được an hưởng mệnh tuổi già, làm sao có thể xảy ra chuyện.

Hứa Tử Nhạc bối rối nói: “Em không biết, anh nhanh đến công ty đi, bọn em cũng không biết là chuyện gì đang xảy ra đâu.”

“Được, tôi đến ngay đây.” Lâm Phàm cúp điện thoại, trực tiếp đứng dậy, ngay cả chào hỏi cũng không đã lập tức lao ra ngoài.

Điền Thần Côn nhìn Lâm Phàm: “Làm sao vậy? Có chuyện gì thế?”

Nhưng Lâm Phàm đã đi rồi, Điền Thần Côn đành lắc đầu, không biết có chuyện gì xảy ra nữa.

Chương 860: Không hiệu quả

Lâm Phàm lái xe, trong lòng cũng thầm nghĩ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra đây?

Chẳng lẽ thật sự xảy ra chuyện gì lớn rồi à?

Nhưng rõ ràng là không đúng, điều này không có khoa học.

Trình độ huyền học của mình không dám nói thiên hạ vô địch nhưng cũng không ai có thể so sánh, tuyệt đối sẽ không có sai lầm.

Tập đoàn Đông Hán.

Lâm Phàm dừng xe ở cửa, sau đó đi vào bên trong.

Nhân viên quầy lễ tân đương nhiên biết Lâm Phàm, cô biết vị này là người bạn thân nhất của tổng giám đốc của bọn họ cho nên rất cung kính hoan nghênh.

Lên thang máy.

Đến khi lên đến tầng trên cùng.

Vẫn chưa đi vào trong phòng, hắn đã nghe thấy một giọng nói hoảng loạn phát ra từ văn phòng.

Lâm Phàm đẩy cửa đi vào, chỉ thấy bên trong đã tụ tập một nhóm người, mà trong đó cũng có Hứa Tử Nhạc, dường như vừa bị hoảng sợ quá độ, vẫn tựa vào bên cạnh Vương Minh Dương: "Minh Dương, anh làm sao vậy, đừng dọa em mà."

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Lâm Phàm lên tiếng.

Hứa Tử Nhạc thấy Lâm Phàm tới, lập tức tiến lên: "Anh Lâm, anh mau đến xem, Minh Dương có gì đó không đúng lắm."

Người chung quanh cũng đều tránh ra thành một con đường, trong lòng bọn họ cũng rất lo lắng, thật sự sợ có chuyện xảy ra.

Một thư ký nói: "Lâm đại sư, tôi cảm thấy có vẻ như tổng giám đốc Vương bị quỷ nhập."

Lâm Phàm nhíu nhíu mày không nói gì, con mẹ nó ai dám giở trò với huynh đệ của mình vậy.

Lúc này, Vương Minh Dương ngồi trên ghế, sắc mặt so với lúc trước có sự khác biệt rất lớn, ánh mắt đờ đẫn đang nhìn qua cửa sổ xem thế giới bên ngoài.

Thỉnh thoảng anh ta còn phát ra hơi thở giống như dã thú, tứ chi dần dần thay đổi có chút cứng rắn, co giật.

"Vương Minh Dương, anh đang làm gì vậy?" Giọng điệu của Lâm Phàm không khỏi nghiêm túc, giống như là đang khiển

trách.

Cái trò quỷ nhập này, hắn có nghe qua nhưng chưa từng gặp.

Ở nông thôn, chuyện như này thường xuyên xảy ra, nguyên nhân chủ yếu trong đó đến giờ cũng chưa nói rõ được.

Có người nói đó là vấn đề về tinh thần, có người nói chuyện này chắc chắn là do bị quỷ nhập.

Về phần rốt cuộc là xảy ra chuyện gì thì cũng không có cách nói thống nhất nào.

"Tôi không phải là Vương Minh Dương, tôi là Triệu Sơn!" Vương Minh Dương mở miệng nói, nhưng giọng điệu lại thay đổi thành một loại giọng điệu khác hình như thực sự là bị quỷ nhập thật.

Hứa Tử Nhạc lo lắng nói: "Anh Lâm, Minh Dương rốt cuộc là bị sao vậy!"

Người xung quanh xì xào bàn tán.

"Vương tổng sẽ không bị quỷ nhập thật đó chứ!"

"Hẳn là vậy!"

"Thế nhưng chuyện này sao có thể chứ, không phải nói quỷ nhập vào người chỉ có thể xuất hiện trên những người có thể yếu ớt bệnh tật sao? Vương tổng còn trẻ như vậy, sung mãn hừng hực thì làm sao có thể bị quỷ nhập chứ!"

"Nói là nói thế nhưng cho dù là chuyện gì thì cũng đều có thể xảy ra!"

Lâm Phàm sờ trán Vương Minh Dương, sau đó lại sờ một cánh tay, cảm thấy lạnh buốt như băng.

Cơ thể không vấn đề gì.

Bây giờ y thuật của Lâm Phàm cũng là đỉnh của chóp, một người có vấn đề hay không chỉ cần sờ một cái cũng có thể biết. Nhưng cơ thể Vương Minh Dương bây giờ không có bất kỳ tình huống gì.

Nếu như là vậy thì thực sự rất quái lạ.

"Lâm đại sư, tôi cảm thấy Vương tổng thực sự là bị quỷ nhập rồi, có cần tìm chuyên gia đến xem thế nào không?" Một nhân

viên nói.

Lâm Phàm không nói gì trực tiếp hỏi: “Triệu Sơn đúng không, anh muốn thế nào?”

Tất nhiên nếu nói là quỷ nhập vậy thì phải xem một chút, hỏi thêm chút thông tin vậy.

Thân thể Vương Minh Dương đang run rẩy, hơn nữa tần suất run rẩy còn rất lớn: “Tôi không muốn thế nào cả, tôi không muốn đi, tôi muốn ở lại chỗ này!”

Lâm Phàm nghiêm nghị nói: “Anh không phải anh ta, anh ta cũng không phải là anh, anh ở lại làm cái gì, mau mau cút đi!”

Triệu Sơn lắc đầu: “Tôi không đi, tôi không nỡ đi!”

Trong lúc nhất thời, Lâm Phàm đúng là không có cách nào đối phó với tình huống này.

Chuyện quỷ nhập như này hắn cũng có hiểu biết, nếu dùng khoa học bây giờ thật đúng là không giải thích được.

Sau đó hắn lấy điện thoại ra, bắt đầu tìm kiếm biện pháp ứng phó.

Còn nước còn tát, mặc dù vẫn không biết tình hình cụ thể nhưng xem thử trên mạng người ta sẽ giải quyết như nào.

Chuyện này không tìm kiếm thì không biết, vừa tìm kiếm thì hết hồn. Trên mạng thông tin liên quan tới chuyện này vậy mà lại có rất nhiều, hơn nữa còn được không ít cư dân mạng chia sẻ.

Trong đó có một biện pháp, hắn cảm thấy có thể thực hiện được.

Lâm Phàm giật một sợi tóc dài từ trên đầu Hứa Tử Nhạc sau đó đặt trước mặt Vương Minh Dương, để cho anh ta thổi một hơi. Sau đó đặt tại trên đầu anh ta, tiếp đó hắn di chuyển ba vòng thuận chiều kim đồng hồ rồi lại ngược ba vòng quanh người anh ta.

Người xung quanh nhìn thấy tình huống trước mắt, không biết Lâm đại sư đang muốn làm cái gì, chẳng lẽ Lâm đại sư biết ‘lên đồng’ hay sao?

Lúc này Hứa Tử Nhạc cũng hoang mang lo sợ, chỉ có thể ký thác tất cả hy vọng vào Lâm Phàm.

Tất cả chuẩn bị ổn thỏa, Lâm Phàm đặt sợi tóc đến trước mặt Vương Minh Dương, dùng ngón tay tách thành hai đoạn.

A!

Không có bất kỳ hiệu quả nào.

Chương 861: Dù sao cũng không phải là tôi đánh, anh đi hỏi người khác đi

Lâm Phàm cảm thấy mình có phải là bị chơi xỏ rồi hay không?

Cơ thể Vương Minh Dương không có vấn đề gì, nhưng tinh thần không bình thường cũng không biết rốt cuộc là có chuyện gì.

Mở ra kiến thức trong Bách khoa toàn thư, bỗng nhiên thấy có "lên đồng" cái này là một kiến thức thuộc phân loại nhỏ, có điều có chút đắt đỏ. Lấy điểm bách khoa hiện tại để đổi thì vĩnh viễn là chuyện không thể.

Bây giờ ở trên mạng còn có một cách, nếu như không được vậy cũng chỉ có thể tạm thời thuê dùng mà thôi.

Đám người Hứa Tử Nhạc đứng đằng sau nhìn, thấy vẫn không có hiệu quả trong lòng không khỏi có chút nóng vội. Không biết anh Lâm rốt cuộc có làm được hay không đây.

Nhưng đối với bọn họ mà nói, chỉ có thể đặt hết hy vọng lên người anh Lâm mà thôi.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, nắm lấy cổ áo của Vương Minh Dương. Căn cứ vào giới thiệu trên mạng, hắn phải dùng giọng điệu nghiêm túc mới được: "Rốt cuộc anh có đi hay không?"

"Không đi!" Vương Minh Dương nói to.

Bốp!

Lâm Phàm tát mạnh một cái lên mặt Vương Minh Dương, căn cứ giới thiệu trên mạng thì khi gặp trường hợp không đi, nhất định không cần đối đãi thật tốt mà cứ trực tiếp vả cho một cái, không đi vả mặt đến khi nào đi thì thôi.

“Anh có đi không?”

Vương Minh Dương ngẩn người, dường như không ngờ rằng bản thân sẽ bị đánh.

Lâm Phàm thấy vẫn không có phản ứng, lại liên tục tát, tát trái tát phải. Căn bản không cho đối phương bất kỳ cơ hội nói chuyện nào.

Mười cái tát tung ra, ánh mắt Lâm Phàm ngày càng nghiêm khắc: “Còn không mau cút đi cho tao!”

Lúc này, kỳ tích xảy ra, hai mắt của Vương Minh Dương đột nhiên nhắm chặt lại, cơ thể không động đậy giống như đang ngủ thiếp đi.

Lâm Phàm bắt mạch kiểm tra một chút, cảm thấy không có bất kỳ vấn đề gì.

Nhưng chuyện bây giờ vẫn chưa rõ lắm, không biết cách này rốt cuộc là có tác dụng hay không. Nếu như không có tác dụng vậy chỉ có thể tạm thời đổi “lên đồng” thôi, mặc dù có chút đắt nhưng cũng không còn cách nào.

Hứa Tử Nhạc tiến lên: “Anh Lâm, được chưa vậy?”

Lâm Phàm không chắc chắn lắm: “Không biết, đợi xem sao!”

Không biết qua bao lâu, Vương Minh Dương từ từ mở mắt ra, nhưng khi nhìn thấy Lâm Phàm đứng trước mặt mình không khỏi nghi hoặc nói: “Sao cậu lại ở đây?”

Nghe thấy lời này, Lâm Phàm liền thở phào nhẹ nhõm, xem ra có hiệu quả rồi.

Quả nhiên, vũ lực là cách nhanh nhất để chinh phục tất cả.

Hứa Tử Nhạc nhào tới bên cạnh Vương Minh Dương nói: “Minh Dương vừa rồi anh dọa chết em rồi!”

Trong đầu Vương Minh Dương trống rỗng, căn bản không biết xảy ra chuyện gì, không khỏi thở ra một hơi.

A!!!

“Đau quá, mặt của tôi sao lại đau như vậy, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?” Vương Minh Dương nghi hoặc hỏi.

Lâm Phàm nhìn về phía những người nhân viên xung quanh vẫy tay: “Mọi người ra ngoài trước đi!”

Những nhân viên gật đầu, ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Lâm Phàm kéo một cái ghế lại, bây giờ hắn đang rất tò mò chuyện này có thực sự phải là do bị quỷ nhập hay không.

“Anh thực sự không nhớ chuyện gì đã xảy ra vừa rồi sao?” Lâm Phàm hỏi.

Vương Minh Dương lắc đầu: “Không nhớ được, có điều tôi muốn biết, vừa rồi có phải là tôi đã bị người ta đánh không, mặt của tôi vì sao lại sưng lên như vậy?”

“Không ai đánh anh cả, đây chỉ là ảo giác. Đúng rồi, vừa rồi anh bị quỷ nhập, anh có nói mình là Triệu Sơn. Có phải là anh có quen người này không?” Lâm Phàm hỏi.

Vương Minh Dương nghe thấy lời này, sắc mặt đột nhiên thay đổi lớn.

Lâm Phàm vừa nhìn đã biết, quả nhiên là quen. Đồng thời đối với cách nói “quỷ nhập” cũng có chút hoài nghi.

Ở xã hội khoa học hiện tại, sẽ không có chuyện như vậy xảy đâu nhỉ.

Vương Minh Dương nhìn Lâm Phàm: “Cậu nói vừa rồi tôi bị quỷ nhập rồi tự nhận là Triệu Sơn sao? Chuyện này…”

Lâm Phàm nói: “Nói đi, anh với Triệu Sơn này có dính líu chuyện gì, con người tôi không quá tin những chuyện này. Nhưng hôm nay thấy được tình huống này của anh, tôi lại có chút hứng thú. Có cảm giác cái gọi là bị “quỷ nhập” này cũng rất kỳ quái đó nha.”

Vương Minh Dương trầm tư một lúc, sau đó gật đầu nói: “Tôi biết Triệu Sơn, anh ta là bạn hồi bé của tôi, có điều đã chết mười mấy năm rồi. Năm đó tôi rủ anh ta ra sông cùng bơi, cuối cùng anh ta lại chết đuối, chuyện này tôi vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, tôi cảm thấy là tôi đã hại chết anh ta…”

Lâm Phàm lắng nghe, Hứa Tử Nhạc không ngờ rằng Vương Minh Vương cũng có chuyện như vậy.

Lúc này Lâm Phàm đứng dậy: “Bây giờ không sao rồi, có điều tôi nghĩ anh nên về quê thăm người nhà của Triệu Sơn này đi. Chuyện bị quỷ nhập thế này không phải là vô duyên vô cớ, chắc chắn là có chuyện gì. Nếu như người nhà anh ta có khó khăn, anh nên giúp người ta một chút!”

Vương Minh Dương gật đầu: “ Sao cậu đối với nghề này lại thuần thục như vậy?”

Lâm Phàm cười: “Có Baidu, có gì không biết. Tôi về trước đây, anh nghỉ ngơi đi!”

“Vậy mặt của tôi rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, sao tôi lại cảm thấy hình như tôi đã bị người khác đánh vậy!” Vương Minh Dương nghi hoặc hỏi.

Lâm Phàm nhún vai: “Dù sao cũng không phải là tôi đánh, anh đi hỏi người khác đi!”

…

Chương 862: Tìm được gia đình Triệu Sơn

Rời khỏi chỗ này, Lâm Phàm tự hỏi, chuyện này có phải là do vấn đề tinh thần không. Ví dụ như Vương Minh Dương đem cái chết của Triệu Sơn này để trong lòng, đồng thời cũng rất áy náy. Lâu ngày hình thành nhân cách nào đó, lúc cố định đột nhiên bộc phát ra cũng chính là tình huống hiện tại?

Có điều những chuyện này là cá nhân Lâm Phàm suy đoán mà thôi, tình huống cụ thể không biết được.

Nếu như đổi trang kiến thức "lên đồng" thì có thể biết được, có điều bị thần kinh mới đi đổi, đắt muốn chết!

Sau khi hắn rời khỏi tập đoàn Đông Hán.

Vương Minh Dương vẫn luôn gọi điện thoại đến để hỏi về chuyện vừa xảy ra, sợ rằng anh ta từ chỗ Hứa Tử Nhạc đã biết được chuyện vừa xảy ra. Hiện tại trong lòng chắc chắn còn đang rùng mình và sợ hãi.

Có điều Lâm Phàm cũng không phải là đại sư "lên đồng" gì, chắc chắn không có cách nào giải thích được. Chỉ có thể để cho anh ta tự lên Baidu tìm thôi, dù sao trên mạng loại tin tức như vậy cũng tương đối nhiều, đọc nhiều một chút trong lòng cũng bớt lo lắng.

Sau khi Vương Minh Dương nghỉ ngơi một ngày thì lập tức về quê. Theo anh ta thấy, có lẽ Triệu Sơn nhất định là có chuyện gì muốn nói với mình, cho dù là như thế nào cũng phải đi xem mới được.

Mấy ngày trôi qua lặng lẽ, trong khoảng thời gian này Lâm Phàm vẫn luôn viết tài liệu giảng dạy, cũng hoàn thành được một ít rồi.

Vốn dĩ hắn định dùng nội dung trong quyển y học cơ sở của Bách khoa toàn thư, nhưng trong đó cũng có một số nội dung không rõ ràng. Tuy nhiên, kết hợp với kiến thức Trung y của hắn thì quyển y học cơ sở này lập tức trở nên hoàn mỹ.

Ngô U Lan cười nói: "Viết thế nào rồi?"

Lâm Phàm gật đầu: “Đã hoàn thành hai quyển, vẫn còn một quyển nữa, đang suy nghĩ!”

Trong mắt Ngô U Lan như tỏa ra ngôi sao nhỏ, cô ta phát hiện anh Lâm thực sự là học rộng tài cao, giống như cái gì cũng hiểu. Nhất là trung y, thứ có độ khó như vậy cũng có thể làm tốt như thế, thực sự khiến người khác kinh ngạc.

Có điều để cho Ngô U Lan rất đau đầu nhất đó chính là quan hệ giữa mình và anh Lâm vẫn luôn không có bất kỳ tiến triển nào. Mỗi lần bản thân hơi muốn chủ động một chút thì luôn bị chuyện khác làm phiền.

Cô ta vẫn luôn cho rằng kẻ địch lớn nhất của bản thân chính là Ngô Hoán Nguyệt. Thế nhưng cô ta vẫn luôn quan tâm đến tin tức, gần đây Ngô Hoán Nguyệt đang bận tham gia các sự kiện lớn làm gì có thời gian đến tìm anh Lâm. Vì vậy đối với Ngô U Lan mà nói nhất định phải chú ý những đối thủ khác ở bên ngoài hơn. Dù sao ‘ở ven hồ thì hưởng trước ánh trăng’ bản thân cô ở cùng anh Lâm gần như vậy, cho nên chắc chắn mình là người có lợi nhất.

Nhìn cơ thể mình còn cả làn da, tất cả đều hoàn hảo.

Tự tin!

Nhất định phải tự tin, bản thân tự tin thì mới là hoàn hảo nhất.

Ngô U Lan ngồi một bên, ánh mắt sùng bái nhìn Lâm Phàm, Lâm Phàm ngược lại có chút ngượng ngùng. Em gái này, ánh mắt có tính xâm lược rất lớn rồi đó.

Giống như thân thể của mình đều bị cô ta nhìn thấu hết rồi vậy.

Đinh đinh.

Triệu Minh Thanh gọi điện thoại đến.

“Lão sư, tài liệu giảng dạy vẫn thuận lợi chứ?” Triệu Minh Thanh có chút chờ mong hỏi.

Gần đây đối với giới Trung y mà nói, thật sự bị ảnh hưởng rất lớn, bởi vì một phát ngôn của lão sư mà đẩy giới Trung y lên nơi đầu ngọn sóng. Hơn nữa hiệp hội trung y vẫn luôn đứng về phía lão sư, vì vậy phát ngôn của lão sư cũng không bị chặn lại.

Chu Thanh Tuyền thân là hội trưởng hiệp hội y học cổ truyền, rất tán thành đối với phát ngôn lần này của lão sư, cho rằng nên thay đổi tất cả những tật xấu.

Nhân vật lớn như vậy cũng đã lên tiếng rồi thì tự nhiên không ai dám nói gì nữa.

Có điều bộ giáo dục lại vô cùng đau đầu, chuyện này mặc dù không có quan hệ gì với bọn họ, nhưng truyền bá tài liệu giảng dạy lại là do bọn họ làm chủ. Mặc dù bọn họ có khổ nhưng cũng không thể nói lên lời, đông đảo quần chúng nhân dân sẽ không tin bọn họ.

Lâm phàm cười nói: "Hoàn thành hai quyển rồi, nếu ông có hứng thú có thể đến cửa hàng của tôi!"

Triệu Minh Thanh vừa nghe lập tức mừng rỡ, cảm thấy tốc độ của lão sư thực sự quá nhanh: "Học trò đến ngay bây giờ đây!"

Sau khi tắt máy, Lâm Phàm vừa viết vừa nghĩ.

Đinh đinh!

Điện thoại của Vương Minh Dương gọi đến.

Lâm Phàm cảm thấy mỗi ngày thực sự có quá nhiều điện thoại gọi đến cho mình, hết người này đến người khác, phí điện thoại cũng không đủ dùng.

Vương Minh Dương đã đi về quê nhà, chuyện này đối với anh ta mà nói ảnh hưởng rất lớn. Từ sau khi anh ta rời quê nhà đến giờ, Vương Minh Dương cũng chưa từng quay về lần nào.

Lâm Phàm nói: "Chuyện sao rồi? Người nhà của Triệu Sơn đó như thế nào?"

Vương Minh Dương tinh thần sa sút nói: "Sau khi tôi về đến quê, mất thời gian tìm một lúc thì mới biết là người nhà Triệu Sơn đều chuyển đi rồi. Sau đó tôi đến đồn cảnh sát bên này để nhờ điều tra, cuối cùng cũng tìm được. Tôi có đi xem qua gia đình họ, quả thật là rất khó khăn. Đây là lỗi của tôi, trước đây tôi không để trong lòng, nhà của bọn họ ở đều rách nát. Tôi nghĩ có thể tôi ở lại đây một khoảng thời gian để làm cho bọn họ một ngôi nhà mới, Triệu Sơn chắc chắn là đã nhập vào tôi, anh ta chết rồi tôi cũng có trách nhiệm rất lớn!"

Chương 863: Đừng nhúc nhích

Lâm Phàm an ủi: "Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, chuyện đều đã qua rồi, anh chỉ cần xử lý tốt chuyện này, khúc mắc trong lòng anh cũng tự động được gỡ, sau này cũng không phải nghĩ nhiều đến chuyện này nữa!"

"Ừm!" Vương Minh Dương đồng ý, anh ta quả thực là phải xử lý tốt chuyện này, dù sao đi nữa một cái nhà thiếu đi trụ cột thì cũng coi như bị hủy rồi.

Lâm Phàm không muốn đào sâu về vấn đề này, chuyện này chung quy vẫn là ít phát sinh xung quanh mình, bởi vậy cũng không cần chú ý nhiều.

Sau khi cùng Vương Minh Dương nói chuyện một lúc, rồi cúp điện thoại.

Không lâu sau.

Triệu Minh Thanh cực kỳ phấn kích chạy đến: "Lão sư, tài liệu giảng dạy đâu!"

Lâm Phàm cười nói: "Trong đầu của ông toàn là tài liệu giảng dạy à?"

Triệu Minh Thanh cười xấu hổ: "Nào có, chỉ là có chút kích động mà thôi, dù sao đây cũng là tài liệu giảng dạy của lão sư viết ra nhất định là rất tốt. Chuyện này đối với toàn giới Trung y mà nói cũng là chuyện tốt!"

"Được rồi, đừng nịnh hót nữa, ông xem chút đi!" Lâm Phàm đưa hai quyển tài liệu giảng dạy vừa mới viết xong qua. Không nói tài liệu giảng dạy này tốt như thế nào nhưng tuyệt đối sẽ không có bất kỳ vấn đề nào.

Để cho người mới bắt đầu học cũng đủ rồi, cho bọn họ hiểu y học trung y là cái gì, điểm chủ yếu của y học trung y là cái gì.

'Trung y cơ sở'

Triệu Minh Thanh mở trang đầu tiên, chậm rãi đọc và rất chăm chú, Lâm Phàm cũng không làm phiền, hắn vẫn tiếp tục viết quyển còn lại.

Ngô U Lan tới rót trà, Ngô Thiên Hà nhìn Triệu Minh Thanh. Bây giờ ông ta xem như đã nhìn thấu được sự lợi hại của Lâm đại sư.

Ở Liên Châu, Ngô Thiên Hà cũng là nhân vật nổi tiếng, nhưng hiện giờ nhìn nhiều nên cũng đã nhìn thấu.

Làm thầy bói trong cửa hàng nhỏ này, cũng không tệ, cùng những gia đình bình thường chém gió hoặc nói chuyện phiếm cũng tốt. Hơn nữa con gái cũng ở bên cạnh làm bạn, cuối đời như vậy cũng là hạnh phúc rồi.

Có điều thứ để cho Ngô Thiên Hà có chút bất lực nhất chính là đến cuối đời vậy mà lại quen một người bạn không đáng tin cậy, đó chính là Điền Thần Côn.

Một người luôn có một số suy nghĩ dơ bẩn.

Hai người ở cùng một chỗ, thế nhưng không có chính kiến giống nhau.

“Hay!”

Đột nhiên Triệu Minh Thanh hô lên một tiếng, ánh mắt hừng hực nhìn Lâm Phàm: “Lão sư, viết tốt quá, cuốn ‘Trung y cơ sở’ này trình bày rất rõ ràng nguồn gốc và lịch sử của Ttrung y. Cái này so với tài liệu giảng dạy cũ tốt hơn rất nhiều!”

“Chuyện bé xé ra to, ông là ngày đầu tiên mới quen tôi hay sao, đến cả những thứ này cũng không viết được thì sao có thể làm lão sư của ông!” Lâm Phàm kiêu ngạo nói.

Triệu Minh Thanh xấu hổ cười: “Lão sư nói đúng, chỉ là học trò quá kích động. Đây là tác phẩm đồ sộ có ảnh hưởng lớn trong giới trung y đối với bất kỳ người nào mới học trung y mà nói có thể nói đây chính là báu vật vô giá. Mà đối với chúng tôi mà nói cũng là rất hữu ích, có thể làm nền tảng của chúng ta vững chắc hơn đồng thời đối với trung y càng có hiểu biết sâu sắc!”

Đây không phải là Triệu Minh Thanh đang nịnh hót Lâm Phàm, mà là nói thật lòng.

Lúc này, Triệu Minh Thanh không khỏi cảm thán, có một lão sư tốt chính là chuyện tốt. Lúc nào cũng có thể ôm đùi, hơn nữa còn ôm đùi rất thoải mái nha.

Tuy nói người già nhưng tâm không già.

Cho dù là người già nhưng ông ta cũng rất xem trọng đùi nào có thể ôm nha.

Hai quyển tài liệu giảng dạy đã hoàn thành, là bản viết tay cho nên hắn để cho Triệu Minh Thanh đem về làm thành bản in trên máy tính. Về phần chuyện sau này hắn cũng không muốn quản quá nhiều, tùy Triệu Minh Thanh tự xử lý là được.

Nếu như phổ cập ra, điều này đối với bản thân cũng có trợ giúp rất lớn.

Triệu Minh Thanh vui vẻ rời đi, tâm trạng khỏi phải nói cũng biết là vui vẻ như thế nào. Về phần bên bộ giáo dục, ông ta cũng không để ý tới. Tài liệu giảng dạy đã có, chắc chắn ông ta phải xem kỹ trước đã. Đợi sau khi mình xem xong rồi đưa bọn họ xét duyệt một chút cũng được.

Có điều, cái này còn muốn xét duyệt làm cái gì nữa, đây chính là do lão sư viết, bọn hắn có thể đọc hiểu được sao.

Buổi tối!

Lâm Phàm vươn vai một cái, bận rộn một ngày cũng nên về nhà nghỉ ngơi thật tốt rồi.

“Về trước đây, mai lại gặp!” Lâm Phàm nhìn về phía mọi người vẫy tay.

Khu chung cư.

Ở Thượng Hải này, mỗi người đều muốn sở hữu một căn nhà riêng của mình, còn đối với Lâm Phàm mà nói mộng tưởng của hắn cuối cùng vẫn là lá rụng về cội, trở về Trung Châu.

Kỳ thực nói trắng ra chính là vì không có tiền.

Căn nhà tầm thường nhất cũng phải tốn mấy trăm vạn, tốt hơn một chút phải có giá nghìn vạn. Bây giờ bản thân ngay cả một cô bạn gái cũng không có, mua nhà làm cái rắm, vẫn trung thành thuê nhà là tốt nhất.

Từ dưới nhà để xe đi thang máy lên.

Thang máy mở ra.

Lâm Phàm ngân nga câu hát, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Bước chân bước ra khỏi thang máy, vừa định xoay người đột nhiên một luồng sát khí từ phía sau truyền đến. Một con dao ngăm sáng loáng từ bên cạnh lướt đến ngang cổ mình: "Đừng nhúc nhích!"

Chương 864: Cô có bị ngốc hay không

Trong chớp mắt.

Bộ não của Lâm Phàm hoạt động điên cuồng.

Bắt cóc!

Cướp tiền!

Cướp sắc!

Mặc kệ, cứ trực tiếp phản công đã.

Lâm Phàm không hề nghĩ ngợi, một tay nắm lấy cổ áo, phần lưng hơi dùng sức, một chiêu quật người qua vai đẹp mắt được tung ra.

"Làm càn, dám bắt cóc tôi à!"

Phịch một cái, hành lang có chút rung động.

"A…đau quá đi…" Đột nhiên một giọng nữ vang lên.

Lâm Phàm ngơ người, sao lại là một cô gái. Mà khi nhìn thấy cô gái đang nằm trên mặt đất hắn có chút trợn tròn mắt, không khỏi nở nụ cười: "Anh Cường, cô đang làm cái gì vậy?"

Chuyện bây giờ khiến Lâm Phàm có chút lúng túng.

Chuyện này cũng quá bá đạo rồi, anh Cường đúng là có chút nhây, vậy mà lại từ Giang Ninh giết tới tận đây. Nhìn thoáng qua con dao găm bên cạnh, chẳng lẽ vừa rồi cô ta muốn bắt cóc mình thật sao?

Anh Cường nằm trên mặt đất, tròng mắt đau đến đỏ cả lên giống như là muốn khóc, thế nhưng cô nhịn mà không khóc, loại tình huống này cũng bị quật thế này đúng là rất đau đó nha.

"Đau quá, đau chết ông rồi!" Anh Cường sắc mặt rất là khó coi, hình như thực sự rất đau.

Lâm Phàm làm sao biết lại là anh Cường đánh lén mình, cho nên lần này ra tay cũng không nhẹ không nặng. Quăng một cái qua vai như vậy thắt lưng sợ rằng cũng muốn gãy đó.

"Đừng động, để tôi xem!" Lâm Phàm phát hiện anh Cường không giống như giả vờ, ngồi xổm xuống.

"Anh làm cái gì vậy!" Anh Cường hận đến chết tên nhóc này. Nếu như không phải là tên này bản thân sẽ không có chuyện như vậy.

Lâm Phàm: "Nếu như cô không muốn nửa đời sau ngồi trên xe lăn thì thành thật một chút cho tôi!"

Anh Cường vừa nghe xong lập tức bị dọa cho một trận, nếu như nửa đời sau ngồi trên xe lăn, vậy không bằng giết cô ta đi.

"Vậy anh mau xem cho tôi đi, còn đứng đó làm gì!" Anh Cường hét lên.

Lâm Phàm vốn còn muốn nhanh chóng xem cho một chút, có điều thái độ của cô gái này có chút xấu xa: "Chờ thái độ của cô tốt rồi tôi sẽ xem cho cô!"

Anh Cường sững sờ nhìn Lâm Phàm: "Anh…anh…"

Lâm Phàm không ngờ rằng anh Cường thực sự giết đến tận đây, có điều cha cô ta không phải đã nói là sẽ trông chừng anh Cường không để cô ta đến tìm mình gây phiền phức hay sao. Sao lại để cô ta chạy đến đây rồi, có điều thấy thần thái lúc này của anh Cường là biết chắc chắn vẫn muốn gây phiền phức cho mình rồi.

"Anh cái gì mà anh, đánh lén tôi mà còn nói lý sao? Bây giờ thái độ hung hăng như vậy, còn muốn tôi xem cho cô à, làm gì có loại chuyện tốt như thế?" Lâm Phàm nói.

Bây giờ anh Cường có một loại cảm xúc muốn giết chết cái tên này rồi: "Anh có xem cho tôi hay không?"

Lâm Phàm lắc đầu: "Thái độ tốt một chút, tôi sẽ xem cho cô!"

"Xì, nằm mơ giữa ban ngày, anh Cường tôi chưa bao giờ chịu khuất phục, từ trước đến nay chưa từng nhìn sắc mặt ai để nói chuyện!" Anh Cường ương ngạnh nói: "Tôi không cần anh xem giùm, tôi tự gọi xe cứu thương!"

Sau đó, anh Cường nhịn đau gọi điện thoại, tút tút, âm thanh vang lên hai tiếng rồi mất tín hiệu.

“Mẹ, tín hiệu mạng kiểu gì vậy, đến cả một cú điện thoại cũng không gọi được?” Anh Cường nổi giận, hôm nay gặp quỷ rồi, gặp phải toàn những chuyện gì đâu không.

Lâm Phàm cũng rất bất lực, hành lang này vốn rất kỳ lạ, không tín hiệu, căn bản không thể gọi được điện thoại ở chỗ này.

“Haizz, cô tự suy nghĩ kỹ đi, nhân chứng vật chứng đều ở đây, nếu không thì để tôi gọi 110 cho cô, để cho cảnh sát đưa cô tới bệnh viện. Chỉ là đến lúc đó phần thắt lưng của cô có thể dùng được hay không thì khó nói lắm!” Lâm Phàm rất tiếc nuối nói: “Một cô gái như hoa như ngọc đột nhiên nửa người bị liệt cũng quá đáng thương rồi!”

Anh Cường nhìn Lâm Phàm, cảm thấy đối phương không phải là đang hù dọa mình, trong lòng khựng lại, có chút sợ hãi: “Mong anh giúp tôi xem một chút, chúng ta có chuyện gì sau này thì nói được không?”

Lúc này, thái độ của anh Cường đột nhiên thay đổi tốt hơn.

Lâm Phàm sững sờ: “Vừa rồi không phải là cô nói không chịu khuất phục sao?”

“Hiểu rõ thời thế mới là anh kiệt, còn rừng xanh sợ gì không có củi đốt!” Anh Cường nói.

Lâm Phàm lắc đầu: “Vừa rồi tôi nghe không rõ, hay là cô nói lại lần nữa xem!”

Anh Cường nhịn cơn lửa giận trong lòng: “Mong anh giúp tôi xem một chút được không!”

“Như vậy mới đúng, có lời chúng ta cứ nói hẳn hoi, cô động dao động kiếm như vậy làm cái gì chứ?” Lâm Phàm mở lời nói, sau đó nghiêng người anh Cường sang một bên, ngón tay ấn vào bên hông anh Cường. Ôi chao, vẫn là cái eo nhỏ thon gọn, xúc cảm này đúng là quá khác biệt nha.

“Được chưa!” Anh Cường nói.

Lâm Phàm không nói gì nhiều, ngón tay ấn một cái, cạch một tiếng dường như là xương đã trở về lại vị trí cũ.

“Được rồi, cô xem thế nào rồi?” Lâm Phàm nói.

“Như vậy là xong rồi sao? Không phải anh nói là tôi sẽ liệt nửa người à?” Anh Cường động động, cảm thấy thoải mái không ít, không có cảm giác như lúc trước nữa.

Lâm Phàm cười: “Cô không phải là bị ngốc đấy chứ, ngã có một cái như thế có thể liệt nửa người được sao, là tôi lừa cô đấy, chỉ là chệch khớp mà thôi!”

Chương 865: Anh cường hối hận

Anh Cường lập tức nổi giận, cảm giác mình rất mất mặt, có điều lần này cô ta đến đây cũng không phải là để nói nhảm với cái tên này, mà là có chuyện quan trọng muốn nói.

“Rốt cuộc anh có biến tôi trở về như trước hay không, tôi chỉ muốn hỏi anh câu này!” Anh Cường nhịn đau hỏi.

Lâm Phàm thở dài bất đắc dĩ một tiếng: “Tôi nói thật, thực sự không biến được. Cô vẫn muốn tôi làm thế nào, cô xem bộ dạng của cô bây giờ đi. Đẹp như vậy, còn đẹp như tiên nữ, làn da tốt hơn trước kia nữa, chỗ đó cũng to hơn trước đây luôn. Ở Giang Ninh cô có cảm giác được khi đi trên đường sẽ bị rất nhiều nam nhân quan sát hay không?”

Anh Cường nhịn cơn tức giận trong lòng, cảm thấy tên này nói rất đúng. Từ sau khi bản thân có thay đổi, cô ta phát hiện ánh mắt của đàn ông xung quanh nhìn cô không giống trước nữa.

Ngay cả nhân viên phục vụ trong khách sạn, đôi khi cũng lén nhìn mình.

Nhưng, loại cảm giác này đối với anh Cường mà nói rất khó chịu. Cô ta không cần đàn ông chú ý mình mà là cần phụ nữ chú ý mình.

Cô ta đến Thượng Hải đã hai ngày rồi, vẫn luôn theo dõi Lâm Phàm đồng thời khảo sát hiện trường, chính là chuẩn bị bắt cóc tên này, sau đó ép hắn thay đổi cho bản thân.

Nếu thay đổi không được, sẽ cắt chỗ đó của hắn.

Đừng nói anh Cường bây giờ rất bất đắc dĩ mà ngay cả Lâm Phàm cũng rất bất đắc dĩ. Chuyện này là như thế nào, hoàn

toàn chính là tự mình tìm phiền toái mà.

“Có việc gì thì sau này chúng ta hẵng nói đi, hôm nay đã muộn rồi, giải tán thôi.” Lâm Phàm nhìn thời gian thấy đã không còn sớm nên quay người chuẩn bị rời đi.

Làm sao Anh Cường có thể để cho hắn đi được, cô ta không nói không rằng nắm lấy cổ tay của Lâm Phàm. Tuy rằng biểu hiện ra rất hung tợn nhưng đối với người đẹp mà nói, dù cho có hung dữ đi nữa thì vẫn rất dễ thương, giọng điệu êm dịu: “Không cho phép đi, anh cần phải chịu trách nhiệm với tôi.”

“Chịu trách nhiệm cái gì, nói chuyện phải nói rõ ràng có được không, sẽ làm cho người ta nghi ngờ đấy.” Lâm Phàm cạn lời.

Sắc mặt anh Cường nghiêm túc, đôi mắt rực rỡ như bầu trời đầy sao nhìn chằm chằm Lâm Phàm, cô ta hơi lắc đầu: “Không được, nếu hôm nay anh không nói rõ ràng thì tôi tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý định.”

Nếu sớm biết như vậy thì chắc chắn hắn sẽ không làm ra chuyện ruồi bu này rồi. Bây giờ người ta tìm tới cửa lại còn chắn ở ngay đây bắt hắn phải tự mình giải quyết.

Loạt xoạt!

Cửa phòng sát vách mở ra.

“Này anh, tôi nghe từ nãy giờ rồi. Chuyện này là anh không đúng rồi, làm người không thể do dự được, con gái người ta đã thế này rồi, cậu nỡ lòng nào như vậy hả.” Mở cửa là một người đàn ông trung niên, ông ta nửa đêm đi vệ sinh thì nghe có tiếng ồn ào ngoài cửa nên mới nghe lén một lúc. Đến khi mở cửa nhìn thấy gương mặt của anh Cường thì ngẩn người, là một cô gái thật xinh đẹp. Đồng thời ông ta cũng hết sức nghi ngờ người hàng xóm này, không phải hắn là thái giám đấy chứ, em gái như này mà cũng có thể vứt bỏ được à.

Lâm Phàm có chút áy náy nói: “Ngại quá, quấy rầy ông nghỉ ngơi rồi.”

Người đàn ông trung niên rõ ràng không có ý định trở về mà ngược lại nói: “Không có gì, có điều chuyện giống hai người thì trước đây tôi cũng đã thấy nhiều rồi, cũng đã từng trải qua, đừng để sau này phải hối hận. Cậu nhìn tôi…”

Ông ta càng nói càng hứng thú.

Anh Cường nhìn ông ta nói: “Liên quan gì đến ông, cút về cho tôi.”

Ặc!

Người đàn ông trung niên hơi lúng túng, sắc mặt có chút quái lạ, em gái xinh đẹp giống như tinh linh thế này mà tính cách lại nóng nảy như vậy. Bây giờ thì ông ta đã hiểu rõ, sau đó ông ta đóng cửa lại trong chớp mắt rồi lớn tiếng nói: “Nhóc con, tôi ủng hộ cậu, loại đàn bà thế này nên bỏ đi…” Lạch cạch một tiếng đóng cửa, cũng không hề quan tâm chuyện sau đó nữa.

Việc này cũng đành chịu thôi, có liên quan đến hắn mà, chẳng qua tình huống bây giờ nếu không giải quyết cho tốt thì sợ rằng thật sự không xong.

Lâm Phàm không biết nói gì: “Cô nói đi, rốt cuộc muốn thế nào hả? Tôi nói thật cho cô biết, việc này thật sự không thể thay đổi được, cô đã từng nghe qua câu này chưa, khi không thể nào chống lại được thì chỉ có thể hưởng thụ thật tốt.”

Giọng điệu anh Cường có gì đó sai sai: “Hối hận muốn chết! Biết vậy lúc đó tôi không nên tin tưởng anh, làm gì có người như anh chứ, sau khi xảy ra việc thì không nhận nợ, rõ ràng là do anh sai còn gì?”

Lâm Phàm suy nghĩ một lúc: “Cô xem như vậy có được không, tôi sẽ nghiên cứu thật kỹ kiến thức ở phương diện này, nếu như tôi nghiên cứu ra được thì tôi sẽ báo cho cô ngay. Cô thấy như này được chứ, lấy y thuật của tôi thì chỉ cần chịu khó cố gắng một chút là sẽ không thành vấn đề.”

Anh Cường im lặng trong phút chốc, cô ta cũng biết tình hình bây giờ đúng là tạm thời không thể thay đổi được, dự định ban đầu của cô ta chính là bắt cóc Lâm Phàm rồi mỗi ngày hung hăng ngược đãi. Nếu không giúp cô ta trở về ban đầu thì tuyệt đối sẽ không buông tha.

Nhưng vừa mới đánh nhau thì cô ta đã nhìn ra thực lực của người này khá mạnh mẽ, bản thân cô ta không phải là đối thủ của hắn.

Chương 866: Cô gái này quá mạnh mẽ

Đã không thể đối cứng được, vậy thì chỉ có thể mềm xuống trước đã.

“Được, tôi cho anh thời gian một tháng, nếu một tháng sau mà anh vẫn chưa thể biến tôi về lại ban đầu thì tôi sẽ liều mạng với anh.” Anh Cường thở phì phò nói.

Một tháng à.

Thời gian như vậy không phải ngắn.

Trước cứ ổn định đối phương rồi nói sau.

Còn sau một tháng đó thế nào, vậy thì một tháng sau lại nói tiếp.

Bây giờ việc chủ yếu nhất chính là trở về ngủ một giấc thật ngon đã.

Lâm Phàm vỗ ngực: “Được, không thành vấn đề, một tháng thì một tháng, nếu sau một tháng mà vẫn chưa được thì chúng ta lại thương lượng.”

“Hừ!” Anh Cường để lại mấy lời hung ác xong rồi mới quay người đi khỏi.

Lâm Phàm lắc đầu, về nhà ngủ thôi.

Anh Cường ra khỏi khu nhà, trong lòng cô ta cáu kỉnh, cô ta không ngờ bản thân mình vậy mà bị cái tên gọi là thần y kia gài bẫy. Nếu không giúp cô ta biến về lại thì cô ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Thậm chí cô ta còn tìm kiếm các hướng dẫn có liên quan trên internet, vì thế cô ta đã mua một số loại kích thích tố và tự mình uống, thế nhưng làm cho cô ta sụp đổ chính là chúng không hề có chút tác dụng nào.

Cũng không biết rốt cuộc tên này đã cho cô ta uống thuốc gì, thậm chí ngay cả kích thích tố cũng vô dụng, thật sự là quá bá đạo mà.

Lần này đến Thượng Hải, cô ta không dự định sẽ quay về, nếu không giải quyết xong chuyện này thì cô ta không còn mặt mũi trở về Giang Ninh nữa.

Nghĩ đến việc vừa mới bị ngã một phát, cái eo này suýt chút nữa giống như bị đứt đoạn vậy.

Trên đường, không một bóng người.

Lúc này, một gã đàn ông có vẻ như đã say bí tỉ từ bên kia đi tới, lúc thấy anh Cường thì hai mắt gã tỏa sáng, giọng điệu lỗ mãng nói: "Người đẹp, đúng là người đẹp rồi, còn là người đẹp mặc đồng phục nữa chứ, đến ngủ một giấc với anh đây nào."

Bây giờ anh Cường thật sự là phụ nữ nhưng nội tâm lại không phải, quần áo mặc trên người cũng là trung tính, nhưng cho dù mặc đồ trung tính đi nữa thì cũng không thể che lấp được dáng người hoàn mỹ của cô.

Gã đàn ông đi ngang qua bên cạnh anh Cường, gã đưa tay ra muốn sờ lên mặt của anh Cường.

Anh Cường hiện giờ đang rất bực bội, cũng không biết thứ đồ chơi không biết sống chết như này ở đâu ra mà cũng dám đùa giỡn với mình?

"Về nhà ngủ mẹ mày đi." Anh Cường đá một cước vào đũng quần của gã đàn ông đó, sau đó tát một phát thật mạnh vào mặt đối phương làm cho gã ngã đập mặt trên đất: "Chỉ bằng cái thứ bụi đời như mày mà dám động vào tao à, đi Giang Ninh mà hỏi thăm xem, anh Cường này là ai!"

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, gã thanh niên ôm đũng quần đau đớn gào thét, anh Cường nhìn cũng không thèm nhìn mà quay lưng rời đi.

Đêm nay đúng là tức đến tím người, bây giờ thắt lưng còn đau đây này, bản thân cô ta chính là siêu cấp đai đen Taekwondo lận đấy, cũng đã có thể làm huấn luyện viên. Cái tên bụi đời ất ơ này lại muốn chạm vào cô ta, đơn giản là tự tìm đường chết.

Nhưng mà nghĩ đến lấy thực lực của cô ta thế mà lại bị tên kia một phát ném cả người qua vai, cục tức này cô ta nuốt không trôi nổi. Đồng thời cô ta cũng biết, thực lực tên kia sợ rằng không hề đơn giản chút nào.

Chuyện này không thể nào cứ tính như thế được, bản thân cô ta cần phải chủ động xuất kích thôi.

Không giúp cô ta biến trở về thì cô ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý định.

Trên lầu khu chung cư.

Lâm Phàm cầm ly nước lọc đứng ở ban công nhìn con đường cái ở dưới, hắn bình tĩnh uống một ngụm nước: "Wow, hơi dũng mãnh đó nha."

Mặc dù trời tối đen nhìn không quá rõ, nhưng hắn cũng biết cái tên nửa đường xông ra tìm đường chết, chỉ sợ là gặp bất hạnh rồi.

Bất đắc dĩ lắc đầu.

Việc này thật sự làm cho người ta không biết làm sao, thế mà lại bị tên đàn ông giả này quấn lấy.

Thế giới to lớn này không thiếu chuyện lạ, bách hợp cũng rất bình thường nhưng hắn chưa bao giờ thấy qua có người yêu cầu chủ động thay đổi cả bên trong mình, còn muốn có râu, còn muốn làn da biến thành thô ráp.

Cái này mẹ nó đi tìm chỗ nào đây.

Nghĩ đến những tiểu thịt tươi hận không thể biến bản thân thành giả phụ nữ để cho làn da càng ngày càng tốt, một ánh mắt đều có thể câu người.

Lắc đầu, hắn không muốn nghĩ mấy chuyện này nữa.

Thôi đi ngủ.

Chỉ hy vọng cô ta có thể hiểu được mà sống an ổn một chút.

Chuyện đổi trở về được hay không thì hiện tại hắn có thể trả lời ngay, tuyệt đối không thể nào. Việc này đã xác định rồi, đâu còn có thể thay đổi được nữa.

Xem ra cần phải nghĩ cách mới được.

Hôm sau!

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm không tim không phổi, tối hôm qua bị người ta tìm tới cửa nhưng hôm nay vẫn nhảy nhót tưng bừng như cũ, như chưa từng xảy ra chuyện gì. Thậm chí chẳng thèm suy nghĩ tới, có điều thỉnh thoảng hắn cũng sẽ suy xét việc này, nhưng

vẫn đưa ra kết luận giống như tối hôm qua, thật sự không thể thay đổi được.

Hắn vùi đầu vào việc sáng tác tài liệu giảng dạy, còn một quyển cuối cùng thôi, viết xong rồi là vạn sự đại cát, sẽ không còn chút liên quan nào đến hắn nữa.

Chương 867: Lừa đảo chết người

Bên viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn hết thảy đều như bình thường, bọn nhỏ rất yêu thích Quốc họa. Tuy nói bây giờ còn chưa đạt được thành tựu bao nhiêu nhưng hắn tin tưởng chỉ cần thêm thời gian mấy tháng nữa, hắn chắc chắn có thể bồi dưỡng ra được một đám họa sĩ Quốc họa nhỏ tuổi.

Nghĩ đến cảm giác thành tựu này, tâm tình của hắn vui vẻ lên không ít.

Đột nhiên, Điền Thần Côn đi lên, mắt nhìn về phương xa, hơi nghi ngờ nói: "Cậu nhìn bên kia xem, người đó vẫn luôn dòm ngó chúng ta, tôi đã chú ý cô ta rất lâu rồi, ánh mắt không hề dời đi chỗ khác."

Lâm Phàm sững sờ nhìn theo hướng Điền Thần Côn chỉ, vừa nhìn thấy thì trong lòng cũng đã chửi thầm rồi. Người phụ nữ này thế mà đứng ở chỗ kia, cứ luôn đứng ở đó mà quan sát giống như mấy tên cuồng theo dõi trong phim ảnh vậy.

"Cậu quen à?" Điền Thần Côn nghi ngờ hỏi.

Lâm Phàm lắc đầu: "Không quen."

Trong lòng Điền Thần Côn hiểu rõ: "Xem ra cần phải cẩn thận một chút, tôi đã xem qua nhiều bộ phim rồi, dạng người này không phải loại người tốt lành gì. Cậu nhìn cô ta xem, rõ ràng là phụ nữ lại mặc quần áo đàn ông con trai, theo tôi thấy người này nhất định là biến thái. Trong tiệm của chúng ta ngoại trừ tôi ra sợ rằng không có ai là mục tiêu của cô ta hết, tôi cần phải cẩn thận mới được."

Lâm Phàm trợn mắt há mồm nhìn Điền Thần Côn, còn có chút mặt mũi nào không hả!

Chẳng qua trong chớp mắt, anh Cường đã biến mất, hình như đã đi rồi.

Lâm Phàm cũng không để ý đến nữa mà miệt mài sáng tác tài liệu giảng dạy, thỉnh thoảng mệt mỏi thì lướt Weibo.

“Mẹ nó!”

Đột nhiên, Lâm Phàm ngạc nhiên hô lên làm cho một đám người tới vây xem: “Sao thế? Có phải xảy ra chuyện gì to tát không?”

Lâm Phàm lắc đầu: “Không có gì, chỉ có chút đáng tiếc, là một bà lão qua đời.”

Đám người không mò ra được tình huống cụ thể: “Bà cụ này qua đời có liên quan gì đến cậu, cậu ngạc nhiên như vậy làm gì?”

Lâm Phàm chỉ vào màn hình: “Mọi người tự xem đi.”

Điền Thần Côn nhìn vào rồi đọc ra từng từ một: “Một bà cụ bảy mươi nhận được một cuộc gọi lạ báo là tiền trợ cấp đã có trong tài khoản, yêu cầu đến ngân hàng để chuyển khoản. Bà ta nhẹ dạ cuối cùng lại bị lừa mất năm mươi ngàn. Bởi vì quá mức đau lòng nên đã hôn mê ở đầu đường, cấp cứu không có hiệu quả, nên đã qua đời… Mẹ kiếp, mấy kẻ lừa đảo này mẹ nó không phải con người, có bản lĩnh thì lừa gạt họ Điền tôi đây này, tôi phải bắt chúng nó nhả ra cho bằng hết.”

Ngô U Lan cảm thán: “Thật đáng thương, bây giờ kiểu lừa đảo này thật sự quá nhiều, có muốn cản cũng không cản được.”

Triệu Chung Dương nói: “Mọi người nhìn xem, những cư dân mạng này có bệnh phải không, loại chuyện này mà bọn họ cũng có thể mắng được, tam quan lệch lạc quá rồi.”

Các cư dân mạng bình luận.

“Thích hóng hớt, mẹ kiếp ngu người luôn.”

“Có năm mươi ngàn mà còn muốn xin trợ cấp, có tiền như thế còn xin cái gì? Bị lừa cũng đáng.”

“Lầu trên, đầu óc bọn mày có bệnh đúng không, chuyện như vậy mà cũng có thể chửi được, bọn mày thối nát lắm rồi đấy.”

“Đáng thương quá, bắt được tên lừa đảo thì nên bắn chết nó.”

“Không phải trước đó cũng đã từng xảy ra việc như này à, nói là có học bổng nhưng cuối cùng gạt luôn học phí của người ta.

Những kẻ lừa đảo này cũng tìm những người cần giúp đỡ để lừa gạt mà, hơn thế bọn chúng biết rất rõ tình trạng gia đình của người ta, nhất định là có người bán thông tin cá nhân cho mấy kẻ này."

"Không phải nói thừa à, tôi vừa mua nhà chưa được vài ngày thì đã nhận được toàn là điện thoại đâu đâu không hiểu được, nói gì mà cần phải trang trí này, rồi gì mà có muốn thế chấp căn nhà cho vay hay không vân vân. Đây là do bên bán nhà bán thông tin cá nhân của chúng ta cho người khác đấy."

"Chuyện hiện tại không giống mà, người ta là trợ cấp dưỡng lão, đó là thuộc về ban ngành chính phủ. Chuyện thông tin cá nhân này làm sao bị tiết lộ ra ngoài, ngoài việc bắt kẻ lừa đảo thì cũng phải bắt những người đã bán thông tin cá nhân luôn."

"Có lý."

"Cực kỳ có lý."

…

Lâm Phàm rất tức giận nói: "Mọi người xem, những kẻ lừa đảo như này thật sự quá ghê tởm, tôi không thể nhịn được."

Điền Thần Côn hùa theo: "Đúng, không thể nhịn được, là con người thì đều không thể nhịn nổi."

Lâm Phàm mở Weibo: "Chúng ta xem cái khác xem."

Bên trên Weibo.

Chuyện này đã lên đầu bảng tin, dẫn đến toàn dân đều thảo luận.

"Chuyện này làm cho tôi nhớ đến tin Từ Kiều Phượng bị lừa mà chết vào ba năm trước."

"Cuối cùng hình như bắt được kẻ lừa đảo đó."

"Ừ, bắt được, hình như mất thời gian một tháng."

"Haizz, chuyện mà không dẫn đến chết người thì vĩnh viễn cũng sẽ không được xem trọng."

"Đây là muốn tìm hoặc không muốn tìm, hoàn toàn thuộc về hai chuyện khác nhau mà."

“Lần này để xem phải mất bao lâu mới có thể bắt được hung thủ.”

Lâm Phàm nói: “Mọi người xem, cư dân mạng trên Weibo vẫn còn nhiều người tốt, làm gì giống trang web nào đó chứ.”

Điền Thần Côn gật đầu: “Đúng vậy.”

Chương 868: Tâm trạng của tôi hôm nay không tốt lắm

Lâm Phàm trực tiếp bình luận trên Weibo, lời lẽ chính nghĩa nói:

“Chuyện này thật sự làm cho lòng người lạnh lẽo, cần phải bắt được hung thủ.”

Weibo vừa phát ra, lập tức có dân mạng bình luận phía dưới.

“Đại sư Lâm nói rất đúng, ngay cả tiền của người già mà cũng lừa được, còn chút lương tâm nào không.”

“Tôi chính là cảnh sát mạng, bây giờ những kẻ lừa đảo thế này thật sự rất khó bắt, không dễ bắt được như trước đây. Sau chuyện kia thì lũ lừa đảo cũng thông minh hơn rồi.”

“Đại sư Lâm tính một quẻ xem những kẻ lừa đảo này ở đâu đi.”

“Anh nghĩ đại sư Lâm là thần à mà kêu tính một quẻ, không phải nói chứ, nếu như có siêu cấp hacker trực tiếp xâm nhập vào ngân hàng, sau đó tìm kiếm tận nguồn gốc thì nhất định có thể tìm được.”

“Lầu trên nói rất có lý, có điều anh có nghĩ tới việc xâm nhập vào ngân hàng thì cuối cùng hậu quả của anh là gì không? Sợ là phải ngồi xổm trong nhà giam đó.”

“Có lý đấy.”

…

Nhìn cư dân mạng thảo luận, Lâm Phàm lập tức có cách: “Tôi có cách rồi.”

Điền Thần Côn ngạc nhiên nói: “Cậu có cách gì?”

Lâm Phàm bình tĩnh nở nụ cười: “Nhỏ tiếng thôi, việc này tạm thời giữ bí mật.”

Ngô U Lan rất có lòng tin nói: “Tôi tin tưởng anh Lâm nhất định có cách, cần phải bắt hết những tên này mới được.”

Lâm Phàm gật đầu một cái: “Tôi đi ra ngoài một chuyến.”

Chuyện này hắn đã nghĩ kỹ rồi, bản thân hắn giỏi về kỹ thuật máy tính như thế, thì việc tìm được mấy kẻ này dễ như trở bàn tay. Có điều hắn biết bản thân hắn hack rất giỏi nhưng không có bản lĩnh phòng ngự, nghĩa là sẽ không biết chùi sạch dấu vết, nếu như hắn quá tự cao thì thế nào cũng sẽ bị bắt.

Cho nên bây giờ hắn muốn kéo người xuống nước.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là Lưu Hiểu Thiên khá quen thuộc với hắn, không kéo anh ta xuống nước thì còn có thể kéo ai.

Chuyện này nhất định phải giương cao sự chính nghĩa, còn về phần vì hoàn thành nhiệm vụ à, việc đó không hề tồn tại.

Hắn chính là Lâm Phàm đầy chính nghĩa cơ mà.

Điền Thần Côn đơ như cây cơ nhìn: “Thằng nhóc này lại muốn đi làm gì nữa, mỗi lần đều thần thần bí bí.”

Ngô U Lan nói: “Anh Lâm nhất định là muốn đi giương cao chính nghĩa, đây chính là người mà tôi sùng bái đó.”

Triệu Chung Dương hét lớn trong buổi phát sóng trực tiếp: “Các anh em, mọi người có nghe thấy gì không? Đại sư Lâm phất cờ chính nghĩa rồi, trước năng lực hùng mạnh của đại sư Lâm thì tất cả các phần tử tội phạm đều sẽ không còn chỗ ẩn nấp.”

“Quá đỉnh…quá lợi hại.”

“Tình hình gì vậy? Đại sư Lâm phất cờ chính nghĩa gì?”

“Không hiểu lắm, nhưng cảm giác rất lợi hại nha.”

“Tôi chỉ biết hét, quá đỉnh! Cái khác thì không nhưng như vậy đã đủ rồi, tôi chỉ vì đại sư Lâm mà khen ngợi

Nghĩa Không Thể Ngăn Cản

Đồn cảnh sát.

Lâm Phàm đến, dẫn đến đám cảnh sát xung quanh đều ngạc nhiên.

Một vị cảnh sát tiến lên chào hỏi: "Lâm đại sư, sao hôm nay lại đến chỗ chúng tôi thế?"

Lâm Phàm cười nói: "Tôi đến tìm đồn trưởng của các cậu."

Tên đó cười nói: "Đồn trưởng đang bận họp, không thì đại sư ngồi chờ trước, một lát nữa hội nghị kết thúc thì tôi đi thông báo cho."

Lâm Phàm gật đầu: "Được…" Sau đó không hề khách sáo mà tìm một chỗ ngồi xuống.

Đối với bọn họ mà nói, mặc dù Lâm đại sư không phải cảnh sát nhưng trong lòng bọn họ, hắn so với cảnh sát còn cảnh sát hơn. Không biết bao nhiêu vụ án cũng là do Lâm đại sư cung cấp tin tức hữu dụng, trợ giúp bọn họ phá án, việc này khiến cho bọn họ vô cùng cảm kích.

Hơn nữa đồn trưởng Lưu và Lâm đại sư có quan hệ rất tốt, có thể nói là kiểu rất tốt rất tốt luôn ấy.

Vị cảnh sát kia cần cù bưng nước trà đến: "Lâm đại sư, mời uống trà."

Một vài đồng nghiệp mới đến nên không biết người đó là ai, có chút hiếu kỳ hỏi: "Người đó là ai vậy, sao còn được hoan nghênh hơn cả đồn trưởng của chúng ta thế, vừa mới vào cửa là đã được tiếp đãi thế này rồi."

"Hắc hắc! Cậu mới tới hả, vị này mà cậu cũng không nhận ra à, biết Lâm đại sư không? Sau này cậu sẽ biết thôi, tôn trọng một chút, vị này là người rất trâu bò đấy."

Đồng nghiệp mới gật đầu: "À…à…"

Cũng không lâu lắm, Lưu Hiểu Thiên đến đây, khi thấy Lâm Phàm thì lập tức cười: "Lâm đại sư, sao cậu lại đến? Cậu đừng nói, để tôi đoán xem nào…"

Trong mắt Lưu Hiểu Thiên, Lâm đại sư tự mình đến đồn công an nhất định là có chuyện tốt rồi, nghĩ lại trước đây, đến vào lúc này nhất định là đưa vụ án tới.

Nghĩ như vậy…

Lưu Hiểu Thiên tràn ngập ý cười: “Nhất định là phát hiện vụ án gì lớn có phải không?”

Lâm Phàm gật đầu cười: “Đúng.”

Lưu Hiểu Thiên vui vẻ nói: “Tôi biết ngay mà, đi vào phòng làm việc của tôi rồi nói.”

Có điều thật đáng tiếc, lần này chỉ sợ Lưu Hiểu Thiên phải ói máu mất.

Văn phòng.

Lâm Phàm lắc đầu thở dài: “Tâm trạng của tôi hôm nay không tốt lắm.”

Lưu Hiểu Thiên khó hiểu: “Sao vậy? Chẳng lẽ xảy ra việc gì à?”

Lâm Phàm nhìn Lưu Hiểu Thiên: “Anh có thấy tin nóng hôm nay không? Chính là việc cụ bà bảy mươi bị người ta lừa hết tiền tiết kiệm, cuối cùng qua đời ấy.”

Chương 869: Lâm đại sư là cao thủ máy tính?

“Có việc này nữa?” Lưu Hiểu Thiên sững sờ, sau đó anh ta mở tin tức ra xem: “Không đúng, đây là việc của phía bên Sơn Nguyên, không thuộc quản lý của chúng tôi rồi.”

Lâm Phàm lắc đầu: “Đồn trưởng Lưu, sao anh có thể nói như thế được, đã cùng một nước thì đều là người một nhà, sao có thể nói không liên quan đến các anh được chứ.”

Lưu Hiểu Thiên gật đầu: “Nói cũng có lý, chẳng qua chuyện này xảy ra phía bên Sơn Nguyên, hẳn phải do người bên kia phụ trách, chúng tôi có muốn quản cũng không có quyền hạn đó, cậu nói đúng không.”

“Không phải lý lẽ này, việc này phải xem có muốn quản hay không, anh nhìn xem, mặc dù người bên kia bị lừa nhưng tên lừa gạt này chắc chắn không phải ở Sơn Nguyên. Vì vậy chuyện này có thể nói là mang tính chất toàn quốc, anh thấy có lý không.” Lâm Phàm nói.

Lưu Hiểu Thiên im lặng một lúc, anh ta đang tự hỏi hôm nay Lâm đại sư làm sao thế này, dường như là muốn xen vào việc này. Anh ta biết Lâm đại sư là người chính nghĩa và cũng vì sự chính nghĩa này mà khiến cho Lưu Hiểu Thiên rất bội phục.

"Lâm đại sư, cậu nói thật đi, cậu muốn xen vào việc này phải không? Hay là do cậu bói toán ra được?" Lưu Hiểu Thiên biết năng lực bói toán của Lâm Phàm rất lợi hại nhưng bọn họ là quan chức nhà nước, nhất định không thể tin những thứ này, nhưng trong lòng anh ta vẫn rất tín nhiệm hắn.

Lâm Phàm lắc đầu: "Chuyện này sao có thể bói ra được, chẳng qua tôi có một cách khác, nếu đồn trưởng Lưu sẵn lòng giúp đỡ thì đó chỉ là vấn đề trong vài phút thôi."

Đương nhiên "chỉ vài phút" là không thể nào, nhưng nói như vậy cho thấy hắn đã nắm chắc việc này rồi.

Lưu Hiểu Thiên có hứng thú, nếu thật sự có thể phá án thì cho dù có phải vượt quyền hay không thì đều là chuyện tốt cả.

Có điều anh ta có chút nghi ngờ: "Lâm đại sư, không phải tôi nghi ngờ cậu nhưng cậu có thể tiết lộ một chút không, cậu có cách gì thế?"

Lâm Phàm cười nói, hắn bình tĩnh nhấp một hớp trà: "Thật ra, tôi vẫn chưa nói với anh là kỹ năng máy tính của tôi rất lợi hại, cho dù là trên trời hay dưới đất thì chỉ cần tôi muốn vào là vào, hoàn toàn không trở ngại nào."

"À há?" Lưu Hiểu Thiên trợn mắt há hóc mồm nhìn Lâm Phàm.

"Ánh mắt này của anh dường như là không tin sao?" Lâm Phàm hỏi, hắn không ngờ sau khi Lưu Hiểu Thiên đã chứng kiến rất nhiều kỳ công của hắn mà vẫn còn nghi ngờ hắn như này, đúng là làm lòng hắn hơi bị tổn thương đó.

Lưu Hiểu Thiên khoát tay: "Không phải vậy, chẳng qua trước giờ tôi vẫn không tin mà."

Lâm Phàm cũng không nói gì: "Vậy rốt cuộc anh có ủng hộ tôi không?"

"Ủng hộ, tôi chắc chắn ủng hộ rồi, cậu nói đi, cậu muốn tôi làm thế nào?" Lưu Hiểu Thiên hỏi, đến bây giờ anh ta vẫn còn

chưa rõ tình huống như nào, cảm giác có chút quái dị.

Lâm Phàm khoát tay: "Thật ra không cần anh phải làm gì cả, tôi chỉ muốn nói với anh một tiếng trước, nếu tôi phạm pháp bị bắt vào thì anh phải ưu ái cho tôi đấy."

"Hả?" Lưu Hiểu Thiên lại mờ mịt: "Khoan đã, cậu nói như vậy là có ý gì? Cái gì phạm pháp, tôi nghe không hiểu lắm."

Lâm Phàm bỗng nhiên phát hiện sao giao tiếp với Lưu Hiểu Thiên lại khó đến thế: "Anh nói xem, tôi muốn tìm những kẻ lừa đảo đó thì nhất định phải xâm nhập vào ngân hàng mà, còn phải xâm nhập vào hộ tịch trong cục cảnh sát. Anh nói nếu tôi bị phát hiện thì không phải tôi sẽ tiêu đời rồi sao, anh thấy có đúng không."

"À há?" Lưu Hiểu Thiên lại lần nữa trợn mắt há hốc mồm.

Lâm Phàm không biết nói gì: "Anh có thể đừng 'à há' nữa được không, anh nói đi, tôi nói đúng không hả."

Lưu Hiểu Thiên trợn tròn mắt, anh ta không ngờ Lâm đại sư lại dùng cách như này, này…việc này.

"Lâm đại sư, cậu phải thận trọng trong việc này nha, tuyệt đối đừng xúc động. Cho dù thế nào đi nữa thì cậu cũng không thể xâm nhập được, nếu cậu xâm nhập vào thì đây chính là việc lớn rồi đấy." Lưu Hiểu Thiên nói.

Lâm Phàm lắc đầu: "Không được, thế giới này cần sự chính nghĩa, vì chính nghĩa thì coi như tôi chịu ít tội thì có tính là gì."

Đột nhiên.

Lưu Hiểu Thiên phát hiện bây giờ trên người của Lâm đại sư, anh ta như thấy được một loại tia sáng, ánh sáng này quá chói mắt giống như ánh sáng của thần thánh vậy.

Chẳng lẽ đó chính là ánh sáng của sự chính nghĩa hay gì…

Chỉ là có chút không đúng, đúng lúc này, Lâm Phàm đứng dậy, lời lẽ chính nghĩa nói: "Đồn trưởng Lưu, hôm nay tôi tới đây để nói với anh một tiếng, để phòng trường hợp anh không rõ tình hình thế nào. Chờ thật sự đến lúc đó thì anh không nên làm khó tôi, nên làm cái gì thì làm cái đó, tôi đi trước đây."

Lưu Hiểu Thiên phản ứng lại: “Lâm đại sư, cậu đừng xúc động mà, có việc gì chúng ta từ từ nói, cậu là muốn một đi không trở lại à…nè nè…”

Ai u, chết tiệt.

Lưu Hiểu Thiên vỗ đùi, anh ta lập tức gọi điện thoại cho lãnh đạo, chuyện này đã thành chuyện lớn rồi, nhìn vẻ mặt này của Lâm đại sư hoàn toàn không phải nói đùa đâu.

Nếu thật sự làm như vậy thì cho dù là ý tốt đi nữa nhưng chắc chắn sẽ phải ngồi xổm trong cục cảnh sát mất.

Lâm đại sư chính là bạn tốt của anh ta, bản thân anh ta xác định không thể nhìn hắn bị bắt vào cục cảnh sát được, dù thế nào đi nữa cũng phải cứu hắn.

“Nhưng cũng không nhất định, Lâm đại sư nói hắn là cao thủ máy tính, vậy thì khẳng định sẽ tự biết bảo vệ mình. Tuy rằng đến lúc đó sẽ có tình huống, nhưng trong lòng anh ta biết, anh ta tuyệt đối sẽ không tố cáo hắn, cứ đem vụ việc nói với cục trưởng trước để cẩn thận chuẩn bị đã.” Trong lòng Lưu Hiểu Thiên suy nghĩ.

…

Chương 870: Lâm đại sư muốn gây bão

Mà lúc này, Lâm Phàm đi ra từ cục cảnh sát, bỗng dưng hắn cảm thấy việc này có chút không đáng tin.

Lúc bấy giờ, hắn nghĩ đến Trịnh Trọng Sơn, nếu như cùng nhau kéo Trịnh Trọng Sơn xuống nước thì lấy năng lực của Trịnh lão, tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì.

Đúng… Cứ làm như vậy đi, mình đành đào hố Trịnh lão một phen vậy.

Có điều nếu bị bắt vào cũng không sao cả, ít nhất có thể tránh né được sự truy sát của anh Cường kia rồi.

Cục cảnh sát.

Lưu Hiểu Thiên lập tức gọi điện qua cho cục trưởng Tần.

“Cục trưởng không hay rồi, đã xảy ra chuyện lớn.”

Cục trưởng Tần: “Xảy ra chuyện lớn gì?”

Lưu Hiểu Thiên vội vàng nói: “Lâm đại sư muốn hack máy tính để tìm kiếm kẻ đã lừa đảo bà cụ bảy mươi tuổi, chủ yếu là hắn muốn hack vào hệ thống ngân hàng và cả hệ thống hộ tịch của cục cảnh sát, đây là chuyện phạm pháp.”

“Ha ha.” Cục trưởng Tần đột nhiên nở nụ cười: “Tiểu Thiên à, con người cậu cái gì cũng tốt chỉ có điều quá tin Lâm đại sư này, cậu nghĩ những nhân tài phát minh ra các hệ thống đó đều là tay mơ hay sao? Lâm đại sư chỉ có một người không có thiết bị thì làm sao có thể hack được? Cậu đang xem thường các thiên tài máy tính đấy! Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều, Lâm đại sư chỉ có ý tốt, chỉ càm ràm chút mà thôi.”

Lưu Hiểu Thiên còn có chút lo lắng nhưng cũng cảm thấy có lẽ là vậy, những người nghiên cứu phát minh hệ thống cũng không phải là gà, sao có thể dễ dàng thất thủ như vậy được: “Nhưng mà cục trưởng, nếu thật sự hack được thì làm sao đây?”

Cục trưởng Tần cười: “Nếu hắn có thể hack được thì tôi thật sự phục, tôi sẽ giải quyết việc này cho anh ta ngay. Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, tôi còn phải mở hội nghị, cậu tốt nhất làm việc của cậu đi.”

Cúp điện thoại.

Lưu Hiểu Thiên vẫn rất lo lắng, chẳng qua bây giờ tốt rồi, cục trưởng đã lên tiếng rằng nếu xảy ra chuyện thì sẽ do ông ta gánh. Việc này đối với Lâm đại sư mà nói cũng có lợi hơn một chút, chỉ là trong lòng anh ta vẫn còn chút lo lắng.

…

Lâm Phàm bấm số điện thoại của Trịnh lão.

“Lão Lâm, gần đây thế nào? Gọi điện thoại cho tôi có phải muốn đến thủ đô rồi không?” Trong điện thoại, ông Trịnh cười nói.

Lâm Phàm nói: “Lão Trịnh, tôi nói với ông một chuyện, hôm nay chắc ông có xem tin tức nhỉ? Chính là tin tức về bà cụ bảy mươi bị lừa đảo ấy?”

Ông Trịnh nghi ngờ nói: “Đây là tin gì, tôi không để ý.”

Lâm Phàm cũng không ngại phiền mà kể rõ đầu đuôi sự việc rồi nói: “Ông nói xem, chuyện này đáng hận không, lúc tôi nhìn thấy tin này thì tâm trạng khó mà bình tĩnh nổi, đúng là quá ghê tởm.”

Giọng điệu ông Trịnh ngưng trọng: “Còn có loại chuyện này à? Nếu là trước đây thì ông đây sẽ cho loại người này một phát súng, có điều khoan đã, cậu đang muốn làm gì hả? Có phải cần tôi hỗ trợ không, nếu có thì cứ nói, mặc dù tôi đã già nhưng vẫn còn có chút tác dụng.”

Lâm Phàm nói: “Vậy thì không cần, tôi chỉ muốn nói với ông một tiếng, nếu như tôi tìm được những kẻ lừa đảo này thì ông có tán thành không?”

Lão Trịnh nói: “Chắc chắn tán thành, lão Lâm, cậu có cách gì à?”

Lâm Phàm: “Bí mật, đây là bí mật, chẳng qua thủ đoạn này của tôi có thể hơi vi phạm quy định của quốc gia đó lão Trịnh. Ông xem, lần này tôi gọi cho ông là muốn hỏi ông có ủng hộ tôi không đấy.”

Ông Trịnh đã sống đến từng này tuổi, đâu thể không biết chút tâm tư này của Lâm Phàm chứ, ông lập tức cười nói: “Hiểu rồi, như vậy đi, tôi nói giới hạn cuối cùng của tôi cho cậu biết. Đừng tổn thương người vô tội, đừng tổn hại đến quyền lợi của người dân, đừng mang phiền phức lớn về cho đất nước, còn những cách làm khác thì tôi vô điều kiện tán thành cậu.”

Lâm Phàm nghe xong lập tức mừng rỡ, nhân vật lớn đúng là nhân vật lớn, bản lĩnh làm việc không phải bình thường: “Thật sao?”

Ông Trịnh cười nói: “So với vàng ròng bạc trắng còn thật hơn, cậu nói có thật hay không?”

Lâm Phàm bây giờ có lòng tin mười phần: “Lão Trịnh, tôi phục ông rồi, nhưng mà sau đó tôi chắc chắn sẽ chấp nhận xử phạt. Nếu không thì như vậy đi, bắt giam tôi một tháng là được rồi hen.”

Ông Trịnh có chút mơ hồ, rốt cuộc lão Lâm muốn làm gì đây, bản thân ông đã lên tiếng thì chắc chắn cam đoan bình an vô sự. Thế nhưng sau khi xong việc anh ta lại muốn bị giam một

tháng là có ý gì? Nghĩ mãi vẫn không ra nên ông ta cũng không nghĩ nữa: "Tự cậu xem rồi xử lý đi, cậu yên tâm, chỉ cần không trái với ba quy tắc này thì lão Trịnh tôi vĩnh viễn là hậu đài của cậu."

"Xong rồi, cám ơn lão Trịnh." Lâm Phàm nói.

Cúp điện thoại.

Trong lòng Lâm Phàm tràn trề sức chiến đấu vô hạn.

Phố Vân Lý!

Điền Thần Côn vội vã đến: "Đi làm gì thế, giải quyết xong việc rồi à?"

Lâm Phàm cười mà không nói: "Đợi lát nữa chờ xem."

Sau đó hắn lấy điện thoại ra, trực tiếp phát Weibo.

"Thân là Lâm đại sư đầy tinh thần trọng nghĩa, đối mặt với gian ác dĩ nhiên không thể chịu được. Tôi không vào địa ngục thì ai vào địa ngục đây, tôi muốn hành động, tôi muốn vì bà cụ tìm lại công lý."

Các cư dân mạng choáng váng.

"Quá đỉnh…một loạt thao tác này có hơi sáng chói đó nha."

"Lâm đại sư là muốn nghịch thiên rồi sao."

"Bình tĩnh, ngàn vạn lần cần bình tĩnh lại nha, không thể manh động."

"Lâm đại sư muốn gây bão, thế giới này sắp chấn động."

"Đỉnh! Nếu anh có thể giải quyết thì Vương Tiểu Cẩu tôi từ đây chính là người của cậu."

…

Chương 871: Không phải lừa đảo trình độ cao, mà do người bị lừa quá ngu ngốc

Ngồi ở trước máy vi tính.

Lâm Phàm chải vuốt lại kiểu tóc, hắn hoạt động các ngón tay, dốc sức chuẩn bị đầy đủ cho bản thân mình.

Ngô U Lan hiếu kỳ nói: “Anh Lâm, anh muốn làm gì?”

Lâm Phàm bình tĩnh cười nói: “Tôi muốn đánh một trận chiến không hề có khói súng.”

“A?” Ngô U Lan ngây ngẩn cả người, cô không hiểu rõ anh Lâm đang muốn làm gì cả.

Triệu Chung Dương ngây người trong giây lát, mà dưới sự ra hiệu của Lâm Phàm, cậu ta lập tức tắt phát sóng trực tiếp. Sau đó phát hiện ngón tay của anh Lâm bất thình lình lộc cộc, không chút lưu tình gõ bàn phím.

“Gặp quỷ…” Mọi người kinh hãi, chỉ thấy mười ngón tay của Lâm Phàm như đang nhảy múa.

Đây là tuyệt kỹ của Thu Đao Trảm Cá, ảo ảnh hồ điệp thủ, có điều còn cao cấp hơn so với Thu Đao Trảm Cá.

Trong lòng Lâm Phàm cười lạnh, sống hai mươi mấy năm vẫn chưa có thời điểm phát huy, bây giờ là lúc hắn nên chân chính biểu diễn kỹ thuật thật sự của mình.

Lạch cạch!

Điền Thần Côn nhìn giao diện lung ta lung tung trên màn hình máy tính, hoảng sợ nói: “Thằng nhóc này gõ hỏng máy tính luôn rồi à.”

Triệu Chung Dương thường xuyên chơi máy tính nên dĩ nhiên biết giao diện thế này nghĩa là gì, chẳng qua cậu ta phát hiện thủ đoạn này của anh Lâm có chút cao siêu làm cho cậu ta không biết đây là đang làm gì. Giao diện cứ liên tục thay đổi làm cho cậu ta hoàn toàn không biết nhập vào cái gì cả.

Lâm Phàm chỉ biết hack chứ không biết bảo vệ, cho nên dưới tình hình như thế dĩ nhiên hắn không hề kiêng dè mà xông thẳng vào.

Thô bạo, nhanh chóng, một đường nghiền ép qua mọi thứ.

Trong một thành phố nào đó, một người phụ nữ trung niên chạy xe đạp điện đến một cái máy ATM của ngân hàng ở phía trước.

Bà vừa nhận được điện thoại, đối phương nói bà tham gia rút thăm trên TV và đã trúng thưởng rồi, bây giờ cần chuyển

khoản hai mươi ngàn qua thì có thể nhận được tiền thưởng là một trăm tám mươi ngàn.

Ban đầu bà cũng nghi ngờ, chỉ là đối phương nói ra được hết chương trình bà đã tham gia rút thăm, cả dãy số, danh tính của bà nên bà mới bắt đầu tin.

Với lại lúc đó đúng là bà có tham gia rút thăm thật.

Vì thế dưới số tiền một trăm tám mươi ngàn, bà đã động lòng nên muốn thử một lần.

Bà nhập số thẻ ngân hàng của đối phương vào, lúc chuyển tiền thì bà đột nhiên phát hiện máy ATM có gì đó sai sai.

Giao diện trong máy vẫn luôn trong giai đoạn ‘đang tải’, ‘đang tải’ rất lâu mà vẫn chưa tải thành công.

Bỗng nhiên!

Một hàng chữ xuất hiện trên màn hình máy ATM, dọa cho bà kinh hãi trong một thời gian ngắn.

“Đây là tài khoản của kẻ lừa đảo, không nên gửi tiền vào.”

Trong giây lát, giao diện khôi phục lại bình thường, chẳng qua lại quay trở về trang giao diện đầu tiên, biểu hiện gửi tiền thất bại.

Lúc nãy là bà bị hoa mắt sao?

Sau đó bà không nghĩ gì nhiều mà lại tiếp tục nhập số tài khoản vào, chuẩn bị thử lại lần nữa.

Lần này, sắc mặt bà có chút sợ hãi.

Giao diện hiện ra:

“Bà bị thiểu năng trí tuệ à, đây là dãy số của kẻ lừa đảo đấy!”

“A!” Bà hét lên một tiếng rồi nhanh chóng ấn cái nút bên cạnh: “Nhanh nhanh, mau đến đây, máy ATM của các người có vấn đề, nó nói tôi thiểu năng trí tuệ này…”

Nhân viên ngân hàng: “…”

Khi nhân viên ngân hàng tới hiện trường, người phụ nữ trung niên lập tức kéo lấy nhân viên rồi sợ hãi chỉ vào máy ATM nói: “Nó mắng tôi là đồ thiểu năng, vừa hiện lên màn hình thật đó. Các người phải tin tôi.”

Nhân viên hít một hơi thật sâu: “Phu nhân, bà có thể đừng nói đùa được không? Chúng tôi hiện giờ đang rất là bận.”

“Tôi nói thật, nếu không tin thì các người nhìn xem.” Người phụ nữ trung niên thao tác lại lệnh gửi tiền sau đó chỉ vào màn hình: “Mấy người xem, đợi chút nữa nó sẽ lại hiện lên đó.”

Người nhân viên chỉ biết lắc đầu thở dài, bọn họ chuẩn bị gọi điện tới bệnh viện tâm thần đến nơi, để người ta qua xác nhận xem có phải người này từ trại tâm thần nào đó trốn ra không.

Máy vẫn đang chạy.

“Vị phu nhân này, có phải bà lại muốn…”

Trời má!

Lúc này, nhân viên ngân hàng sửng sốt nhìn dòng chữ đang hiện trên màn hình.

“Đây là tài khoản lừa đảo, xin đừng sỉ nhục trí thông minh của mình nữa.”

Đây cmn lại là sự thật, người phụ nữ trung niên kích động chỉ vào màn hình: “Các người thấy chưa, các người nhìn đi! Tôi không có nói dối, nó thật sự đang chửi tôi thiểu năng đó.”

Nhân viên công tác bối rối đứng hình, vội vàng gọi điện cho cấp trên: “Sếp, có chuyện rồi. Cây ATM có dấu hiệu bất thường, nó… nó nói chúng ta là đồ thiểu năng.”

Cấp trên: “…”

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm bực tức chửi ầm lên, thằng này óc chó à??? Rõ ràng đã nhắc nhở đừng có chuyển tiền qua. Con mẹ nó! Quả nhiên không phải bọn lừa đảo có trình độ kĩ thuật quá cao, mà là do trí thông minh của người ta bị lừa quá cmn thấp mà…

Bao phủ toàn bộ mạng lưới, đối tượng xâm nhập là hệ thống ngân hàng, tiến hành trích xuất dữ liệu tài khoản của bọn lừa đảo sau đó trực tiếp phong tỏa tài khoản này. Chỉ cần có người muốn gửi tiền vào tài khoản này sẽ ngay lập tức bị nhắc nhở.

Chương 872: Tổ an ninh mạng đâu???

Đương nhiên đây không phải là việc chính, mà việc cần làm là phải tìm được kẻ đã làm hại bà lão 70 tuổi kia.

“62170013…4584”

Đây chính là số tài khoản của tên lừa đảo, hắn bắt đầu theo dõi rồi tiến hành xâm nhập vào hệ thống nội bộ của ngân hàng. Dưới thao tác có kỹ thuật như vậy, tất cả lớp phòng ngự cao cấp đều giống như hổ giấy, trong nháy mắt bị sụp đổ mà không hề có một chút phản kháng.

Trong đống dữ liệu đó tìm một người quả thật có chút phiền phức nhưng với Lâm Phàm thì có gì khó hay sao? Tất nhiên là không rồi!

Điên cuồng tìm kiếm.

Ồ!

Tìm được rồi!!! Lâm Phàm trong lòng vui không tả được, trực tiếp trích xuất lưu lại CCTV (camera an ninh) ở một địa điểm nào đó, nhìn thấy một người đàn ông đang lén lén lút lút đứng trước cây ATM.

“Ai ui, con mẹ nó, cái tên khốn kiếp này còn bày đặt đeo khẩu trang, mày nghĩ với bộ dạng này thì tao không thể tìm ra mày sao?” Lâm Phàm lẩm bẩm. Khi thao tác máy tính cao tới một trình độ nhất định, có thể chi phối được toàn bộ hệ thống internet. Thế nhưng để đạt tới trình độ giống như Lâm Phàm thì có thể nói chính là Thần!

Một ngân hàng nào đó ở Sơn Nguyên.

Chuông cảnh báo vang lên.

“Không xong rồi, có hacker xâm nhập vào hệ thống và đang kiểm tra dữ liệu nội bộ của ngân hàng chúng ta.”

“Gì cơ? Ngay lập tức báo với lãnh đạo, tổ chuyên gia đâu rồi? Nhanh chóng duy trì, đừng để kẻ gian xâm nhập.”

“Chuyên gia cái rắm, anh không biết tổ chuyên gia của chúng ta chỉ là tay mơ sao?”

“Sao lại thế được?”

“Anh ở Trung Quốc đã nhìn thấy ai tự đi tìm chết dám xâm nhập vào hệ thống ngân hàng chưa, cho nên cần chuyên gia

làm gì, hoàn toàn không cần thiết.”

Lãnh đạo ngân hàng gấp gáp chạy tới, bọn họ đều cảm thấy sửng sốt khi biết tin có kẻ dám xâm nhập vào hệ thống nội bộ của ngân hàng.

Lãnh đạo: “Sao lại như vậy? Hệ thống phòng ngự tường lửa của chúng ta đâu?”

Nhân viên khóc không ra nước mắt: “Sếp, vô dụng, hoàn toàn vô dụng. Hệ thống còn không có phát ra báo động đã bị hacker xâm nhập vào rồi. Lúc người của chúng ta đang sắp xếp dữ liệu thì phát hiện ra dữ liệu đã bị mã hóa, bị chúng mở ra rồi.”

Lãnh đạo ngân hàng ngẩn ra: “Làm sao có thể như vậy? Còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau đi báo cảnh sát, mời chuyên gia mạng đến đây. Nếu lần này có chuyện gì xảy ra, toàn bộ chúng ta đều phải cuốn gói đi hết đấy.”

“Vâng.”

…

Triệu Chung Dương sững sờ nhìn chằm chằm màn hình: “Anh Lâm, anh đây là đang làm gì thế?”

Lâm Phàm gõ bàn phím, bình tĩnh trả lời: “Không có gì, chỉ là xâm nhập vào hệ thống nội bộ của ngân hàng kiểm tra chút dữ liệu mà thôi.”

Triệu Chung Dương ngây ngẩn cả người, hoảng sợ nói: “Anh Lâm, anh đây là muốn nghịch thiên sao? Nếu như bị phát hiện thì coi như xong đó, đã sắp xếp đường lui rồi sao? Đúng đúng, anh có thể xâm nhập vào hệ thống khẳng định là đã dọn sạch đường lui rồi, tuyệt đối sẽ không bị người ta phát hiện ra. Nhưng nhanh chóng dừng lại thôi, chuyện này nếu như bị người ta tìm ra sẽ trở thành bi kịch đó.”

Lâm Phàm cười khẩy: “Sao phải dừng tay chứ, lại còn đường lui cái gì, tôi mà phải làm như vậy sao? Cứ thế mạnh mẽ tiến đến đâm thẳng tới mục tiêu, đợi bọn họ phản ứng lại thì anh đã xong việc rồi.”

Triệu Chung Dương có vẻ căng thẳng: “Nhưng đây là chuyện lớn, có thể phải ngồi tù đó.”

Nghe thấy hai chữ ngồi tù, đám Điền Thần Côn lập tức chạy tới.

Điền Thần Côn hoảng sợ kêu lên: "Thằng nhóc này, đừng nghịch loạn nữa!"

Ngô U Lan cũng cảm thấy lo lắng: "Anh Lâm, sao anh lại làm thế?"

Lâm Phàm lắc đầu, nghiêm túc nói: "Tôi không vào địa ngục thì ai vào địa ngục đây? Tuy rằng bà lão 70 tuổi kia với tôi không thân cũng chẳng quen thế nhưng tôi thân là một đại sư vì chính nghĩa, phải dũng cảm tiến lên chiến đấu với cái ác. Không nói nữa, giờ tôi sẽ xâm nhập vào hệ thống của cảnh sát, đi làm chuyện của mọi người đi."

Gì cơ???

Mọi người bàng hoàng, xâm nhập hệ thống ngân hàng còn chưa đủ, giờ lại muốn xâm nhập cục cảnh sát, đây chính là muốn nghịch thiên nha.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, cảm thấy thật khó tin. Bọn họ với Lâm Phàm quen biết lâu như vậy, nhưng từ khi nào tên này lại có trình độ máy tính lợi hại như vậy, đúng là gặp quỷ rồi.

Cục cảnh sát Sơn Nguyên nhận được cuộc gọi tố cáo từ phía ngân hàng.

"Không xong rồi, một ngân hàng ở Sơn Nguyên đã bị hacker xâm nhập. Giờ chúng ta phải phái tổ chuyên gia đi qua đó."

"Đây đúng là chuyện lớn."

"Đã liên lạc được với tổ chuyên gia chưa?"

"Gọi được họ rồi, nhân viên đã xuất phát qua đó."

Đột nhiên.

Một nhân viên cảnh sát vội vã chạy đến, hoảng hốt nói: "Không hay rồi, xảy ra chuyện rồi. Hệ thống Dữ liệu Hộ khẩu Quốc gia của chúng ta cũng đã bị xâm nhập."

"Cái gì?"

"Tổ an ninh mạng đâu?"

“Tất cả đã chạy qua ngân hàng bên kia rồi.”

“Bảo bọn họ cho người quay lại, giờ phải xử lí xong vấn đề của chúng ta bên này trước đã.”

“Vâng.”

Lúc này, ngân hàng và cục cảnh sát Sơn Nguyên đã loạn lên như ong vỡ tổ.

…

Chương 873: Anh không phải dân chuyên nghiệp sao, mau ngăn hắn lại

“Tìm được mày rồi.” Đúng lúc đó, Lâm Phàm mỉm cười, sau những nỗ lực không ngừng nghỉ cuối cùng cũng bắt được kẻ sát nhân này.

Lâm Phàm lập tức xuất dữ liệu tên khốn này từ hệ thống của cục cảnh sát sau đó tải về.

“Để xem mày chạy được đi đâu.” Tâm trạng lúc này của Lâm Phàm rất tốt. Đám người bên Sơn Nguyên kia vẫn chưa phát hiện ra hắn, việc này khiến hắn có chút dở khóc dở cười, tốc độ phản ứng này cũng chậm quá đi mất.

Khi nhìn thấy danh sách, Lâm Phàm ngạc nhiên, không nghĩ tên này cũng là người Thượng Hải.

Sau đó Lâm Phàm mở Weibo và tải lên một bức ảnh.

“Đã tìm thấy hung thủ lừa gạt cụ bà 70 tuổi. Nếu mày nhìn thấy tin này, hi vọng mày có thể sớm ra đầu thú.”

Gọi một cuộc điện thoại cho Lưu Hiểu Thiên.

“Đội trưởng Lưu, tôi đã tìm được tên hung thủ. Vừa khéo hắn cũng là người Thượng Hải, anh dẫn người qua xem một chút đi.” Lâm Phàm cười nói.

Lưu Hiểu Thiên ngạc nhiên, không phản ứng kịp. Ui là trời, mới đó đã tìm thấy rồi sao?

“Lâm đại sư, sao anh lại tìm ra được?” Lưu Hiểu Thiên vội vàng hỏi lại.

Lâm Phàm cười ha hả: “Việc này cũng không dễ dàng gì. Tôi xâm nhập vào hệ thống ngân hàng Sơn Nguyên, tìm xem giao dịch cuối cùng của tài khoản này là ở đâu. Anh không biết đâu, tên khốn này cũng rất tinh quái. Đi tới một địa phương khác rút tiền, lại còn đeo khẩu trang. Tôi phải nhanh chóng xâm nhập vào hệ thống camera an ninh của cảnh sát giao thông lấy ảnh chính diện của hắn, sau đó tìm trong hệ thống Quản lí dữ liệu toàn quốc, lục lọi một lúc là ra. Trước tiên không nói nữa, tôi còn rất nhiều việc, giờ tôi phải tiếp tục làm đây. Còn phải xâm nhập vào hệ thống của địa phương khác nữa. Cúp máy nha…”

Lưu Hiểu Thiên rơi vào im lặng, ông ta không phải đang thấy vui mừng, mà là khiếp sợ.

Lâm đại sư vừa nói gì?

Xâm nhập hệ thống ngân hàng!

Xâm nhập hệ thống dữ liệu của Cục cảnh sát!

Hack camera an ninh của cảnh sát giao thông!

Đây là muốn nháo đến long trời lở đất sao?

Ông ta thân là Đội trưởng, nhưng lúc này tim ông cũng đang đập thình thịch, đã bị Lâm Phàm dọa cho chết khiếp!

“Alo, alo…” Lưu Hiểu Thiên sực tỉnh, muốn nói thêm gì đó nhưng Lâm đại sư đã cúp máy rồi, hơn nữa điện thoại còn không liên lạc được.

Lớn chuyện rồi.

Lưu Hiểu Thiên khóc không ra tiếng, Lâm đại sư, trọng trách này ngay đến cả Cục trưởng cũng gánh không nổi đâu nha…

Nghi phạm đã bị bắt, thậm chí không cần phải thẩm vấn hắn đã khai ra toàn bộ.

Thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị.

Mao Phương đã bị bắt nên hắn cũng không nghĩ nhiều, đương nhiên có gì sẽ nói nấy.

Lưu Hiểu Thiên cũng không quan tâm mấy chuyện này, anh ta không ngờ rằng Lâm đại sư lại có thể tìm ra được hung thủ, thủ đoạn này thật sự khiến người ta kinh ngạc.

Anh ta tin tưởng Lâm đại sư xâm nhập vào hệ thống nội bộ của ngân hàng và Cục cảnh sát chắc chắn sẽ không làm gì phạm pháp. Nhưng đây không phải chuyện nhỏ, huống hồ Lưu Hiểu Thiên còn là Đồn trưởng, nếu như Cục trưởng biết chuyện này cũng sẽ không chịu nổi trách nhiệm này .

Tiêu đời rồi!

Lưu Hiểu Thiên chỉ đành bất lực ôm đầu, không biết nói gì.

Đinh đinh!

Cục trưởng Tần gọi điện tới.

"Sao rồi? Bắt được người chưa?"

"Bắt được rồi. Nhưng tôi có chuyện này muốn báo cáo với Cục trưởng, vụ việc lần này Lâm đại sư đã giúp đỡ chúng ta tìm ra hung thủ."

"Sao cơ? Lâm đại sư thật sự giúp chúng ta tìm người sao?" Cục trưởng Tần dường như có chút không dám tin.

Lưu Hiểu Thiên: "Vâng, có điều thủ đoạn của Lâm đại sư không đúng lắm, anh ta đột nhập hệ thống nội bộ của ngân hàng và Cục cảnh sát, e là sắp lớn chuyện rồi. Chuyện lần trước Cục trưởng nói giờ chúng ta có nên thừa nhận không?"

Cục trưởng Tần ở bên kia đầu dây không nói gì, hiện giờ ông ta đang bị sốc đến mức trợn tròn mắt, sao lại có thể như vậy được cơ chứ? Lâm Phàm thật sự làm theo cách này sao?

Dù sao thì đây cũng là chuyện phạm pháp đó.

Ông ta thân là Cục trưởng, nếu có gì xảy ra e rằng ông ta cũng không gánh nổi trách nhiệm này.

Lưu Hiểu Thiên lo lắng hỏi: "Cục trưởng, ngài vẫn đang nghe điện thoại chứ?"

"Có, vẫn đang nghe. Trước tiên cậu cứ quay về đây chúng ta bàn lại, thảo luận biện pháp xử lí chuyện này."

"Vâng."

…

Phố Vân Lý.

Tay Lâm Phàm lướt nhanh trên bàn phím, dựa theo tài liệu hắn vừa lấy được tiếp tục tìm kiếm.

Một ngân hàng ở Giang Ninh.

“Không xong rồi, có kẻ đột nhập vào hệ thống ngân hàng chúng ta.”

“Xảy ra chuyện gì? Xâm nhập? Anh vẫn chưa tỉnh ngủ à? Người nào dám to gan đột nhập cơ chứ!”

“Anh tự xem đi, cơ sở dữ liệu đang bị người ta quét kìa.”

“Anh không phải dân chuyên nghiệp sao, mau ngăn hắn lại.”

“Không chặn lại được, đối phương quá mạnh mẽ, ngay cả tôi cũng bị đối phương đá ra ngoài rồi.”

“Mẹ kiếp…”

Đồn cảnh sát.

Là trung tâm của công lý, thế nhưng lúc này bọn họ cũng đang sứt đầu mẻ trán.

“Tình hình thế nào rồi? Cơ sở dữ liệu không thể bị phá hủy.”

Chuyên gia mạng đầu đầy mồ hôi: “Tôi đang ngăn chặn hắn lại, thế nhưng đối phương lại không phá hủy cơ sở dữ liệu mà chỉ đang lợi dụng cơ sở dữ liệu để tìm kiếm thứ gì đó.”

Chương 874: Hắn cho tôi chơi rắn săn mồi

“Như vậy không được, mau chóng định vị xem hắn ta đang ở đâu.”

“Đang theo dõi rồi, đối phương lưu lại rất nhiều dấu vết, hắn căn bản cũng không thèm che giấu. Định vị mục tiêu là đang ở phố Vân Lý, Thượng Hải.”

“Thượng Hải?”

“Vâng. Nhưng vấn đề là, tên hacker này chắc chắn sẽ không để cho bản thân bị lộ tẩy, nếu đã bị lộ có nghĩa là hắn đã đi đời.”

“Không cần quan tâm những chuyện đó, báo cáo lên trên, nhanh chóng để người bên Thượng Hải đi điều tra xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.”

“Vâng.”

…

Trên Weibo.

Lâm Phàm tìm được thông tin của hết tên lừa đảo này lại đến thông tin kẻ lừa đảo kia, đăng toàn bộ lên Weibo.

“Những người này đều là kẻ lừa đảo, tôi khuyên các người nên sớm ra đầu thú, trốn tránh sẽ không hay đâu. Làm sai không đáng sợ, đáng sợ là không dám nhận mình sai. Chút nữa tao cũng sẽ viết đơn tự ra đầu thú, các người sẽ không cô đơn đâu.”

Đám người Triệu Chung Dương nhìn thấy tin trên Weibo, ai nấy cũng sửng sốt nhìn Lâm Phàm.

“Anh Lâm, anh nghịch thiên quá rồi. Rốt cuộc là anh bị sao thế, nếu có nghĩ quẩn cũng không nên như vậy chứ…”

Điền Thần Côn toát mồ hôi: “Đúng đó, mặc dù con người cậu cũng chả ra gì nhưng dù sao chúng ta cũng là bạn tốt. Cậu đi tù rồi thì chúng tôi phải làm sao?”

Ngô Thiên Hà cũng khó hiểu nhìn Lâm Phàm.

Ngô U Lan lo lắng đến mức sắp khóc: “Anh Lâm, anh đừng dại dột, bài đăng trên Weibo là sao vậy?”

Lâm Phàm phẩy tay: “Nói nhỏ thôi…”

Nhưng trên Weibo cư dân mạng đã bùng nổ.

“Trời má, đây là thật hay giả?Lâm đại sư lấy những thông tin này ở đâu thế?”

“Đây đều là thông tin cá nhân của bọn lừa đảo à?”

“Tìm kiểu gì thế?”

“Lâm đại sư, anh nói thật đi. Có phải anh xâm nhập vào hệ thống mạng nội bộ của ngân hàng và Cục cảnh sát không, nếu không làm sao có thể có được những thứ này?”

“Trời, đậu xanh! Lâm đại sư lấy được thông tin cũng bọn lừa đảo này là chuyện tốt. Thế nhưng đây là giết địch một ngàn, hại mình tám trăm đó. Thậm chí có khi tội còn nặng hơn bọn chúng nữa.

“Mẹ kiếp, vậy là Lâm đại sư sắp tiêu rồi sao?”

“Không phải chứ.”

Trong khi trên mạng còn đang xôn xao, Lâm Phàm đã bắt đầu triển khai kế hoạch trên diện rộng, đã có tổng cộng 13 ngân hàng bị tấn công.

Sau khi nhận được hàng loạt yêu cầu xin trợ giúp, Cục an ninh mạng đã bắt đầu chú ý tới.

“Hiện giờ xuất hiện một tên hacker vô cùng hung hăng, không ngừng đột nhập vào hệ thống các ngân hàng. Nhiệm vụ chính của chúng ta bây giờ là phải nhanh chóng tìm ra được đối phương đồng thời phải ngăn chặn hắn.”

Những người ở đây đều cực kì yêu thích máy tính, cũng vô cùng tự tin vào trình độ kĩ thuật của mình. Có người tuy đã từng làm trái ngành thế nhưng sau khi vào làm việc tại đây, họ lại thấy họ có thể theo đuổi sở trường của mình theo một cách khác.

“Bây giờ lại có người kiêu ngạo như này sao, chắc chắn hắn sẽ không chạy thoát khỏi bàn tay chúng ta.”

“Đúng vậy, rất muốn chơi với tên này một chút.”

“Bắt đầu thôi, truy theo tung tích của hắn.”

Lãnh đạo Cục an ninh mạng: “Đây là dấu vết hacker để lại, chúng ta bằng mọi giá phải ngăn chặn hắn lại.”

“Vâng.”

Ngay lập tức, một nhóm đại thần có trình độ kĩ thuật cao cấp bắt đầu hành động.

“Tìm thấy rồi, hắn đang lộng hành ở kho dữ liệu của một ngân hàng ở Trung Châu, nhanh chóng ngăn chặn hắn lại.”

“Đến đây.”

“Đã vào vị trí.”

“Đã phát hiện ra tung tích đối phương, chặn lại.”

…

Trong một cửa tiệm không lắp cửa tại phố Vân Lý, một chiếc máy tính mới tinh đang chạy, máy chủ đang hoạt động với cường độ cao tới mức quạt gió phát ra âm thanh vù vù.

Đám Triệu Chung Dương đứng túm tụm lại, há hốc mồm ngạc nhiên nhìn Lâm Phàm đang điên cuồng vùi đầu vào máy tính.

Bọn họ đứng chết lặng một chỗ.

Choáng váng!

Chấn động!

Người này muốn gây ra chuyện lớn đến mức nào mới có thể dừng tay cơ chứ?

“Ồ!”

Lúc này, Lâm Phàm ngạc nhiên kêu lên một tiếng: “Ghê gớm nha, mấy người này kiêu ngạo thật, lại kéo cả đám người cùng xâm nhập vào hệ thống. Nhưng ai bảo mấy người xui xẻo gặp phải người chính nghĩa như tôi chứ?”

Nhờ vào sức mạnh của công lý, năng lực của Phàm Phàm chính nghĩa được thăng cấp vô hạn, đạt tới một cấp độ vô cùng khủng khiếp.

Dù có là Chúa trời, ai cản đường liền giết chết người đó.

Không quan tâm bất kể là ai, tôi sẽ khiêu chiến với tất cả mọi người.

Cùng lúc đó, nhóm hội tụ các chuyên gia thiên tài của Cục an ninh mạng kinh hoàng phát hiện ra rằng họ đã bị đối phương dụ vào bẫy.

“Hỏng rồi, tôi bị hắn đá ra ngoài rồi.”

“Tôi cũng thế, vừa gặp đã bị đối phương hành cho tơi tả.”

“Tên khốn này rốt cuộc là ai cơ chứ, sao có thể mạnh mẽ như vậy.”

“Lãnh đạo, người này quá mạnh, chúng tôi căn bản không phải đối thủ của hắn.”

“Không tốt, hắn đã xâm nhập vào máy tính của chúng ta, đang lấy đi toàn bộ dữ liệu của chúng ta.”

Lãnh đạo ngạc nhiên: “Sao cơ? Nhanh chặn hắn lại.”

Không chặn nổi, tên này căn bản không phải người, hắn làm hỏng cả bàn phím của tôi luôn rồi.

“Con mẹ nó! Đây là thứ công nghệ quái quỷ gì thế, tôi đụng phải tên khốn kiếp nào thế này???”

“Con mẹ nó, hắn chỉ để tôi chơi Rắn săn mồi, điên mẹ mất.”

Chương 875: Chỉ là copy paste thôi mà

Ngay lúc này, tất cả những người được mệnh danh là Chuyên gia thiên tài của Cục an ninh mạng đều muốn bật khóc, đây là lần đầu tiên bọn họ gặp phải tình huống này, quá cmn biến thái rồi.

“Tôi tìm được ID của hắn rồi, ở phố Vân Lý, Thượng Hải.”

“Tiểu Trần làm tốt lắm, cậu làm thế nào tìm ra được vậy? Xem ra trình độ kĩ thuật của cậu đã tiến bộ không ít.” Lãnh đạo nghe thấy vậy thì rất vui, những người đồng nghiệp khác bị Lâm Phàm đánh bại cũng vô cùng vui mừng.

Tiểu Trần khóc không ra nước mắt: “Không phải do kĩ thuật của tôi tốt, là hắn ta cố tình khiêu khích, gõ lên màn hình của tôi.”

Mọi người nhìn sang, mắt liền trợn tròn kinh hãi.

“Các ngươi xâm nhập trái phép, kĩ thuật quá cùi bắp. Tôi đã đăng thông tin của các người lên Weibo rồi. Nhớ cho rõ, người đã đánh bại các người chính là ‘Phàm chính nghĩa’ đến từ phố Vân Lý, thành phố Thượng Hải, thường được gọi với cái tên là Lâm đại sư. Vào phòng giam gặp phải đại sư tôi đây, không nên làm càn đó…”

“Tôi đợi các người ở trong tù.”

Đám người chửi ầm lên: “Đệt mẹ nó, anh mới là đồ xâm nhập bất hợp pháp…”

Lãnh đạo: …

Với tình hình xâm nhập hiện tại của Lâm Phàm, sửa đổi số tiền là chuyện tuy đơn giản nhưng mức độ nguy hiểm có thể nói là rất cao. Đến cuối ngày nhân viên nhất định sẽ phát hiện ra, vì vậy trong vòng 24 giờ phải rút tiền và chuẩn bị đường lui.

Trong mắt Lâm Phàm, năm cửa kiểm soát của hệ thống ngân hàng căn bản chỉ giống như chơi trò chơi, chỉ cần một chút thời gian là có thể bẻ khóa được.

Cửa thứ nhất là tường lửa truyền thống, ở cửa thứ hai phải vượt qua được sự ngăn chặn của IPS, WAF được sử dụng ở cửa thứ ba, cửa thứ tư là hệ thống máy chủ Web server, cửa cuối cùng chính là máy chủ kho cơ sở dữ liệu.

Đối với người bình thường, nếu không phải là đại thận có kỹ năng siêu cấp thì khẳng định sẽ không thể xâm nhập vào được. Nhưng với Lâm Phàm thì dễ như trở bàn tay, chỉ vài phút là có thể dễ dàng tiến vào bên trong. Nếu không thì hắn lấy đâu ra thời gian xâm nhập vào bao nhiêu ngân hàng như thế chứ.

Mấy tên nhóc vừa nãy đúng là gan to hơn trời. Phàm chính nghĩa hắn đây đang thay trời hành đạo lấy lại công lý, mấy người bọn họ lại dám xông vào quấy nhiễu. Nếu không giáo huấn bọn họ một chút e là không được.

Mấy tên vừa rồi có thể nói là cao siêu trong mắt người khác, nhưng đối với Lâm Phàm, tùy tiện chơi đùa một chút là có thể hành chúng ra bã.

Trên Weibo.

Hôm nay trên weibo có thể nói là vô cùng náo nhiệt.

Vô số cư dân mạng đang chăm chú theo dõi Weibo của Lâm đại sư, có người kinh ngạc, có người lại sửng sốt, có người thì không dám tin.

Chưa bao giờ có chuyện tương tự xảy ra.

Hàng loạt thông tin về những kẻ lừa đảo đã được đăng tải lên weibo, không chỉ vậy còn vô cùng chi tiết, cặn kẽ đến mức chính người trong cuộc có khi còn không rõ ràng.

Quê ở đâu, hiện giờ đang sống ở đâu tất cả đều bị lộ ra, quá là dọa người.

“Con mẹ nó chứ, danh sách này là gì thế?”

“À ha? Mấy tên khốn kiếp này xâm nhập vào ngân hàng thì gặp phải Lâm đại sư, trực tiếp bị hành cho tơi tả, còn bị đăng hết thông tin cá nhân lên trên mạng chứ.”

“Đợi chút, hình như tôi vừa phát hiện ra chuyện động trời.”

“Có chuyện gì?”

“Mắt mấy người có vấn đề à? Có nhìn thấy dòng nhỏ nhất ở mục Công việc kia không?”

“Gì???”

“Trời má!!!! Mấy tên này đều làm việc ở Cục An ninh mạng Quốc gia sao, rốt cuộc là sao???”

“Tôi hiểu rồi. Chắc chắn là Lâm đại sư đã xâm nhập vào hệ thống ngân hàng nên các đại thần ở Cục An ninh mạng ra tay ngăn chặn. Thế nhưng Lâm đại sư làm sao biết họ là ai chứ, có khi cho rằng họ cũng là người xâm nhập bất hợp pháp nên trực tiếp đập lại bọn họ, kết quả là…”

“Cho nên đây là một sự hiểu lầm siêu to khổng lồ sao??”

“Nhân viên chính thống bị kẻ xâm nhập bất hợp pháp là Lâm đại sư tiêu diệt tới mức thất bại hoàn toàn, thậm chí thông tin cá nhân còn bị bế hết lên mạng…”

“Sợ là chỉ có thể giải thích theo cách này…”

“Đáng sợ, quá đáng sợ…”

“”Kích thích thật đấy, lẽ nào Lâm đại sư không biết chuyện này??”

Cư dân mạng tranh cãi kịch liệt, những người dân bình thường như họ chưa bao giờ tiếp xúc với những chuyện tương tự.

Mà cho dù hệ thống ngân hàng có bị hack thì những chuyện đó cũng sẽ bị dập tắt ngay lập tức, không thể để cho cánh nhà báo biết chuyện, dù sao đây cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.

Nhưng lần này họ lại gặp phải người có tính cách quái dị như Lâm Phàm, không chỉ quang minh chính đại xâm nhập mà còn cập nhật tình hình lúc đó lên weibo.

Việc này đã khiến cho mọi người náo loạn hết lên.

Đây là đang khiêu khích tất cả mọi người đó.

Nhưng mọi người cũng thấy rất hứng thú với một màn này.

Trên toàn đất nước.

Những tên lừa đảo đang ẩn nấp trong đám đông kia nếu như chỉ nhìn bề ngoài chắc chắn sẽ không nhận ra chúng. Nhưng hành động này của Lâm Phàm đã tìm ra tất cả những kẻ lừa đảo qua điện thoại bao lâu nay, trực tiếp lôi chúng ra ánh sáng.

Mặc dù đây là công việc tốn không ít công sức và thời gian, thế nhưng chỉ mỗi copy paste mà cũng kêu mệt thì thực sự trên đời này chả có gì là dễ dàng cả.

Chương 876: Máy tính tôi mới mua, đừng làm hỏng nha

Một chàng trai trẻ có vẻ ngoài rất tuấn tú ngồi sát bên cạnh một cô gái, cô gái cảm thấy anh người yêu này của mình quá tuyệt vời, không chỉ có nhiều tiền hơn nữa còn rất hào phóng. Quan trọng là cả ngày đều có thể ở cạnh cô, tìm đâu ra người đàn ông hoàn hảo như vậy chứ.

Anh chàng này có vẻ như rất hưởng thụ cuộc sống như vậy. Xã hội này có quá nhiều người ngu ngốc, đối với anh ta mà nói kiếm tiền bằng cách này dễ như trở bàn tay, tiền tiêu không hết. Bây giờ lại có một cô bạn gái xinh đẹp đáng yêu như này, cuộc sống này còn có mục tiêu gì hơn nữa đâu.

“Không được động đậy!”

Ngay lúc này, một nhóm cảnh sát đột nhiên ập đến, trực tiếp áp chế đè chàng trai xuống đất.

“Các người làm gì thế?? Các người là ai???” Cô gái hoảng sợ hét lên.

“Chúng tôi là cảnh sát.” Cảnh sát đè chàng trai xuống đất, sau đó nói: “Chúng tôi nghi ngờ anh là kẻ lừa đảo. Mời anh hợp tác và đi theo chúng tôi.”

Chàng trai nghe xong thì sửng sốt nhưng chắc chắn không thừa nhận: “Các anh nhầm người rồi, tôi lừa đảo lúc nào, các anh có bằng chứng gì không??”

Cảnh sát rút điện thoại ra, mở weibo lên: "Nhìn đi, bằng chứng đây. Người trong ảnh này là anh, chứng minh thư này cũng là anh đúng chứ? Các giao dịch chuyển tiền, rút tiền này cũng là của anh. Anh đã bị Lâm đại sư tìm ra và đăng lên weibo, bằng chứng vô cùng xác thực, anh đừng cố phủ nhận."

Chàng trai kêu lên: "Lâm đại sư gì chứ, tôi không quen anh ta. Các người không thể bắt tôi, tôi không phạm tội."

"Có hay không thì mời anh đi về đồn rồi nói tiếp." Cảnh sát ngay lập tức đưa anh ta lên xe.

Cùng lúc đó, một nữ cảnh sát nói: "Cô bé, cô phải chú ý, chàng trai này rất có khả năng là tên lừa đảo. Nếu như cô muốn biết rõ hơn có thể theo dõi weibo của Lâm đại sư, trên đó có thứ cô cần."

Cô gái sửng sốt, cuối cùng cũng tỉnh táo lại, mở weibo search tên Lâm đại sư. Khi nhìn thấy những bài đăng kia thì sững sờ.

Loại chuyện này xảy ra ở khắp nơi.

Một số kẻ lừa đảo vẫn luôn theo dõi tin tức trên weibo, nhưng khi thấy tên mình bị người ta vạch trần trên đó, chúng lập tức ngẩn ra.

Con mẹ nó, đây là chuyện gì thế này? Ông đây biết điều như vậy, sao lại bị người ta lôi ra ánh sáng chứ? Con mẹ nó, chuyện này không khoa học tí nào!!!

Không phải bọn hắn không nghĩ tới việc bỏ trốn, nhưng nghĩ thấy mình cũng lừa được hơn 10 vạn. Nếu như bỏ trốn nhất định sẽ bị truy nã, lúc đó chắc chắn sẽ phải trốn chui trốn lủi, khẳng định sẽ vô cùng thê thảm.

Má nó!!!

Tên chó đẻ Lâm đại sư, mày rốt cuộc là thần thánh phương nào, ông đây không thể tha thứ cho mày!!!

Ông đây phục rồi, ông đây sẽ ra đầu thú, xem như mày lợi hại đi.

Chuyện như này quả thật xảy ra không ít trên khắp cả nước.

Một số đồn cảnh sát hiện giờ đang bận bù đầu.

Những kẻ lừa đảo đã ra đầu thú, đồng thời còn thú nhận toàn bộ tội lỗi của mình. Chuyện này khiến cho không ít cảnh sát cảm thấy ngạc nhiên, bọn họ hiện giờ vẫn chưa biết tình hình trên mạng. Dù sao thì tin tức này cũng mới chỉ bùng nổ trên weibo chứ vẫn chưa được đăng rộng rãi trên các trang tin tức.

Thế nhưng cũng có không ít người bỏ trốn, đương nhiên kết quả là cũng sẽ bị truy nã.

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm tạm thời dừng tay.

Lẳng lặng châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía xa.

Chuyện này hắn làm quá gọn ghẽ.

Tuy rằng cũng có cá lọt lưới, thế nhưng làm được đến mức độ này cũng quá hoàn mỹ rồi.

Triệu Chung Dương lo lắng: "Anh Lâm…"

Ngô U Lan do dự không nói, trong lòng có dự cảm không lành.

Lâm Phàm xua tay: "Bình tĩnh, để tôi ngồi một chút."

Tiếng còi xe cảnh sát vang lên.

Đường phố Vân Lý đang vô cùng náo nhiệt lại bất ngờ nghe thấy tiếng xe cảnh sát khiến cho mọi người ai nấy đều ngạc nhiên, không biết có chuyện gì xảy ra lại có nhiều xe cảnh sát như vậy.

Nhân lúc này, Lâm Phàm mở weibo lên.

"Anh đây không còn ở trong giang hồ, nhưng trong giang hồ lại đang lưu hành truyền thuyết về anh. Cảnh sát tới rồi, tôi phải vào tù đây. Hẹn gặp lại mọi người…"

Đăng xong tin này, Lâm Phàm lặng lẽ tắt máy tính.

Một cảnh sát không rõ tình hình, chỉ biết tên tội phạm lần này đặc biệt nghiêm trọng nên vẻ mặt nghiêm túc. Khi nhìn thấy Lâm Phàm đang ở trong phòng lập tức quát lên: "Chính hắn, bắt lấy hắn."

Lưu Hiểu Thiên xuống xe, khiển trách nói: “Có bệnh hả? Đi sang một bên.”

Tới cửa hàng.

Lưu Hiểu Thiên bất lực thở dài: “Xin lỗi, bên trên đã có lệnh, lần này động tĩnh quá lớn.”

Lâm Phàm gật đầu: “Tôi biết.”

Lưu Hiểu Thiên cũng gật đầu: “Người bên Cục an ninh cũng tới rồi, muốn mang máy tính của anh đi.”

Lâm Phàm trả lời: “Được, không có vấn đề gì. Có điều máy tính này tôi vừa mua, đừng có làm hỏng đó nha. Còn mấy bộ phim tôi vừa tải về nhưng chưa kịp xem nữa, nếu như anh xóa nó đi thì tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu.”

Lưu Hiểu Thiên cười, chỉ là nụ cười này có chút bất đắc dĩ.

Chương 877: Hacker đang ở đâu

“Anh Lâm…” Ngô U Lan đứng đó, trên mặt vô cùng lo lắng.

Lâm Phàm phất tay: “Không có gì, coi như đi tránh nạn thôi.”

Ngô U Lan không hiểu Lâm Phàm nói tránh nạn là có ý gì, nhưng khi nhìn thấy anh Lâm bị bắt, cô cũng lo lắng không biết nên làm gì.

Bên ngoài đột nhiên có chút ầm ĩ.

“Mẹ kiếp, cảnh sát các người tới đây làm gì?”

“Ông chủ nhỏ đừng hoảng sợ, chúng tôi đến cứu anh đây…”

“Đệt, hôm nay nếu các người có thể mang ông chủ nhỏ đi, coi như các ngươi thắng… “

Các chủ cửa hàng trên phố Vân Lý đều chạy qua đây, bọn họ chỉ cần biết người không cần biết lí lẽ. Đến giờ họ vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra, nhưng nếu như muốn mang ông chủ nhỏ của bọn họ đi là việc không có khả năng.

Lâm Phàm bất đắc dĩ: “Haizz, tôi cũng không có cách nào, quá được hoan nghênh rồi, việc này để tôi giải quyết đi.”

Lưu Hiểu Thiên lắc đầu cười nói: "Được, nhưng anh yên tâm. Chuyện này tôi đã nói với đồn trưởng, nhất định sẽ bảo toàn cho anh."

"Không cần, tôi đã tìm được người chống lưng rồi, người chống lưng này khá mạnh, chắc chắn sẽ giải quyết ổn thỏa."

Lưu Hiểu Thiên ngạc nhiên, mừng rỡ nói: "Nói như vậy, sẽ không có việc gì chứ?"

Lâm Phàm gật đầu: "Đúng thế.

…

Ở bên ngoài, các chủ cửa hàng trên phố Vân Lý đang vô cùng phẫn nộ. Khi nhìn thấy xe cảnh sát họ đã biết có chuyện chẳng lành. Nhưng với sự hậu thuẫn vững chắc của ông chủ nhỏ, dù cho có phải đối mặt với tổ chức quyền lực nhất họ cũng không sợ hãi.

Các cảnh sát đứng xung quanh ngẩn người, đây là tình huống gì? Không phải chỉ là bắt người thôi sao, mấy người này tại sao lại kích động như vậy.

"Ông chủ nhỏ…"

"Anh có chuyện gì thế?"

"Khốn kiếp, muốn mang ông chủ nhỏ của chúng tôi đi phải bước được qua xác của chúng tôi."

"Đúng vậy, một lời đã định. Hôm nay các người nếu có thể mang ông chủ đi, coi như các người thắng…"

Cảnh sát trấn an họ: "Mọi người đừng quá lo lắng, giữ bình tĩnh."

Đám đông lao nhao: "Chúng tôi không bình tĩnh được."

"Đúng vậy, muốn mang ông chủ của chúng tôi đi thì làm sao chúng tôi có thể bình tĩnh nổi."

"Thả ông chủ của chúng tôi ra chúng tôi sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra."

"Nếu như không thả, vậy đừng hỏi tại sao cây gậy trong tay chúng tôi ác."

…

Lưu Hiểu Thiên nghe thấy động tĩnh bên ngoài, bất đắc dĩ lắc đầu: "Chút nữa anh còn phải xử lí tình hình bên ngoài nữa."

Chuyện xảy ra đột ngột khiến cho Lâm Phàm cũng có chút lo lắng, nhưng đã tới mức độ này thì muốn quay đầu lại cũng không quay được. Hắn đứng im nghĩ ngợi một lúc, sau đó bình tĩnh nói: "Yên tâm đi, bọn họ đều rất thân thiện, sẽ không đánh người."

Khi Lâm Phàm bước ra, các chủ cửa hàng nhìn thấy hắn lập tức hét lớn: "Ông chủ nhỏ, anh đừng sợ, có chúng tôi ở đây."

Lâm Phàm ngạc nhiên, hắn sợ hãi gì chứ, sau đó trả lời: "Các vị đừng lo lắng, tôi không sao, chỉ là cần tiếp nhận điều tra một chút. Mọi người đừng làm ảnh hưởng đến quá trình điều tra, mau về bán hàng đi."

"Ông chủ nhỏ, anh sẽ không lừa chúng tôi chứ?"

"Đúng thế, ông chủ nhỏ, chúng tôi sẽ luôn ở bên cạnh anh."

Cảm động, thật sự rất cảm động.

Đột nhiên Lâm Phàm có cảm giác xúc động muốn khóc. Mọi người nhìn xem, tôi đã trải qua những gì để được như bây giờ, các người có phục hay không.

Không cần biết người khác có phục hay không, bản thân hắn thì phục rồi.

Lâm Phàm xua tay: "Mọi người yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì. Tôi chỉ là bị giam một tháng, sau khi trở lại tôi vẫn sẽ là tôi, mọi người đừng quá lo lắng."

Lúc này, có vài chiếc xe con bỗng dừng lại.

Sau đó có mấy người bước xuống.

Lưu Hiểu Thiên nói: "Đây là những chuyên gia của Cục An ninh mạng quốc gia. Lần này anh rất lợi hại, đã đánh cho bọn họ thất bại thảm hại."

Lâm Phàm im lặng lắc đầu: "Không đáng nhắc tới."

Lãnh đạo của Cục An ninh mạng quốc gia là một người đàn ông trung niên đeo cặp kính dày, nhìn đã biết là người đã tiếp xúc lâu với máy tính.

Người lãnh đạo của bộ phận này đã từng là cao thủ máy tính, rất am hiểu và có thể quản lý mọi việc trong lĩnh vực này. Chỉ có người như vậy mới có thể khiến cho bộ phận này càng ngày càng trở nên lợi hại hơn, sẽ không bị xảy ra trường hợp lúng túng như khi để cho một người ngoài ngành chỉ huy bọn họ.

Sau khi Thân Kiệt Vân đến, ông ta nhìn trái nhìn phải giống như đang tìm người.

Những chuyên gia máy tính khác cũng vậy. Bọn họ đều là thanh niên còn tràn đầy năng lượng sao có thể nhận thua được, bị người ta hành cho như vậy trong lòng nhất định không phục, cũng đang tìm kiếm mục tiêu.

Đồn trưởng Lưu tiến lên trước: "Lãnh đạo, các anh tới đây làm gì?"

Thân Kiệt Vân trả lời: "Tên hacker đó đang ở đâu? Chúng tôi muốn xem rốt cuộc là tổ chức nào lại có thực lực mạnh như vậy, lại có thể đánh bại được cấp dưới của tôi."

Khi ánh mắt ông ta nhìn về phía Lâm Phàm, dường như cũng không quá để ý. Trực tiếp loại trừ Lâm Phàm ra khỏi đầu bởi vì nhìn bề ngoài Lâm Phàm cũng không có vẻ gì giống cao thủ máy tính.

Chương 878: Tài liệu cơ mật của các quốc gia khác?

Lưu Hiểu Thiên cười nói: "Lãnh đạo, người các anh muốn tìm đang ở ngay trước mắt. Vị này là Lâm đại sư, chính là người đã làm chuyện này."

Đột nhiên!

Bầu không khí có chút yên lặng.

Thân Kiệt Vân ngơ ngác nhìn Lâm Phàm.

Nhóm thiên tài máy tính cũng sững sờ, ngây ngốc nhìn Lâm Phàm, có chút không dám tin.

Thân Kiệt Vân ngạc nhiên hỏi: "Cậu nói là người kia sao?"

Lưu Hiểu Thiên gật đầu: "Đúng vậy, là anh ta."

“Mẹ kiếp, làm sao có thể.” Thân Kiệt Vân kinh ngạc. Nếu như nói là một tổ chức thì ông còn có thể chấp nhận. Thế nhưng bây giờ lại nói với ông chỉ có một người mà đã hành cho bọn họ tả tơi như vậy… Con mẹ nó, chuyện này nói ra sẽ có ai tin chứ, loại đả kích này bọn họ không tiếp nhận nổi…

Tâm hồn yếu ớt của ông ta bị đả kích thảm thương…

Đau đớn!

Không còn gì đau đớn hơn!

Lâm Phàm cười: “Chào lãnh đạo. Tôi chính là người đã giao đấu với mọi người trong hệ thống nội bộ ngân hàng. Nhưng tôi phải nói điều này, kĩ thuật của mọi người quá kém, cần phải nỗ lực hơn nữa đó nha. Nếu như gặp phải kẻ cố ý muốn phá hoại thì hậu quả sẽ khó mà lường được.”

Gì chứ? Thân Kiệt Vân nhìn Lâm Phàm, tim đập thình thịch. Tổ đội của ông ta đã giành được giải nhì trong cuộc thi về phòng thủ và tấn công mạng cấp quốc gia nha, hơn nữa cũng vô cùng có danh tiếng trên đấu trường quốc tế. Thế mà bây giờ lại bị người này chê là kĩ thuật quá kém.

Nếu như là người khác nói thì ông ta đã sớm tức giận rồi. Nhưng tên nhóc trước mắt này trong nháy mắt đã trấn áp được toàn bộ cấp dưới của ông ta, căn bản không có cách nào phản bác lại được.

“Sao có thể, đồn trưởng Lưu có phải có nhầm lẫn gì không, chỉ có một mình hắn ta thôi sao?”

Nhóm thiên tài máy tính bên cạnh không tin, họ thậm chí còn nghĩ có phải đồn trường Lưu đang lừa họ không.

Nếu như là bọn họ thua một nhóm người thì đương nhiên họ cũng sẽ tâm phục khẩu phục do kĩ năng của họ không bằng người ta mà thôi. Nhưng bây giờ lại biết đối phương chỉ có một người, vậy đây là đả kích lớn thế nào chứ…

Lưu Hiểu Thiên cười, trong lòng rất đắc ý. Dù sao anh ta và Lâm Phàm cũng là bạn tốt. Bây giờ bạn tốt anh ta chỉ dựa vào sức lực của một người đã có thể trấn áp được nhóm chuyên gia kia, làm sao hắn có thể không tự hào được cơ chứ.

“Vâng, chính là anh ta.” Lưu Hiểu Thiên gật đầu.

Một người trong đó nghi hoặc hỏi lại: “Kĩ thuật của anh tốt như vậy sao lại để lộ thân phận của mình chứ? Cho dù có bị truy lùng thì với thực lực của anh, chúng tôi cũng sẽ không thể truy ra được.”

Lâm Phàm rất bất đắc dĩ. Làm sao hắn có thể nói là hắn căn bản không biết cách che giấu thân phận chứ… Nếu như nói ra khẳng định sẽ bị bọn họ khinh thường rồi…

“Vì sao phải che giấu? Phạm pháp chính là phạm pháp. Tích cực nhận lỗi thì mới có thể được khoan hồng.” Lâm Phàm bình tĩnh trả lời.

Lưu Hiểu Thiên nhìn Lâm Phàm, không nghĩ rằng người anh em này của hắn lại có giác ngộ cao như thế, không khỏi cảm thấy may mắn khi có thể quen biết một người bạn như vậy.

Người của Cục An ninh mạng im lặng… Bọn họ đột nhiên phát hiện ra, vị đại thần trước mặt lại có ý thức cao như này, quả thật không giống người bình thường.

Thế nhưng cũng rất đáng tiếc, phạm luật là phạm luật, đương nhiên phải bị trừng phạt.

Thân Kiệt Vân ra lệnh: “Mang máy tính đi.”

Đây là công cụ gây án, đương nhiên bọn họ phải kiểm tra.

Lâm Phàm nói sang một bên: “Các người nhớ đừng làm hỏng máy tính của tôi, tôi mới dùng chưa được bao lâu. Các file bên trong cũng đừng xóa đi, tôi đã rất vất vả mới có thể tải về được đó.”

Thân Kiệt Vân nghe vậy trong lòng cảm thấy vô cùng vui mừng. Tài liệu được vị đại thần này coi trọng như vậy nhất định không bình thường, rốt cuộc là cái gì chứ?

Chẳng lẽ là tài liệu quan trọng của đất nước nào đó?

Dù sao vị hacker này cũng thật sự rất lợi hại, mà hacker bọn họ lại thích nhất là tìm kiếm những tài liệu cơ mật của các quốc gia khác. Nếu tìm được sẽ trở thành chiến lợi phẩm, nhất định phải lưu trữ lại.

Hơn nữa những thứ mà vị đại thần này coi trọng có thể là những thứ bình thường sao?

Thân Kiệt Vân trịnh trọng gật đầu: “Yên tâm, chúng tôi sẽ không làm hỏng bất cứ thứ gì, chỉ kiểm tra một chút. Nếu như không có vấn đề gì, chúng tôi sẽ mang trả lại nguyên vẹn.”

“Vậy thì tốt.” Lâm Phàm yên tâm. Miễn là máy tính không bị hư hại thì sẽ không sao.

Những người trong đội An ninh mạng lục tục rời đi.

“Lâm đại sư, đi thôi.” Lưu Hiểu Thiên nói.

Lâm Phàm gật đầu, sau đó vẫy tay với các chủ cửa hàng xung quanh: “Các vị, tôi đi trước đây, chúng ta nhất định sẽ gặp lại sau cơn bão.”

Các chủ cửa hàng rất không nỡ: “Ông chủ nhỏ nhớ chú ý an toàn.”

“Xảy ra chuyện gì phải nói với chúng tôi.”

“Bọn họ vậy mà dẫn ông chủ nhỏ của chúng ta đi rồi, chúng ta thua rồi…”

“Ông chủ nhỏ sớm quay lại nhé.”

Các phóng viên nghe tin đã sớm chạy qua, thế nhưng lại bị cảnh sát chặn lại ở bên ngoài, không để cho bọn họ tiến vào bên trong.

“Rốt cuộc là có chuyện gì chứ?”

Chương 879: Chuyên gia phá mật mã tới

“Không biết nữa. Đồng chí cảnh sát, anh để cho chúng tôi vào xem đi. Chúng tôi là nhà báo, có quyền được biết chân tướng sự việc.”

“Mẹ kiếp, tin tức lớn như này mà chúng ta lại không được phép phỏng vấn, bực mình thật.”

“Tình hình của Lâm đại sư thế nào rồi, có phải đã bị bế đi rồi không?”

“Anh nói nhảm nhí gì thế, Lâm đại sư lần này gây ra chuyện lớn như vậy, nếu như không bị bế đi thì tôi đi bằng tay.”

“Bây giờ trên Weibo khắp nơi đều là tin tức về Lâm đại sư, chỉ có thể nói chuyện lần này làm quá gọn ghẽ. Thế nhưng thủ đoạn lại có chút hơi quá.”

“Nếu như ở nước ngoài, Lâm đại sư sẽ không có chuyện gì, nhưng đáng tiếc…”

“Tiếc cái rắm, giờ mới chỉ là mang người đi, cũng chưa nói lên được chuyện gì.”

“Đúng vậy.”

Các phóng viên vừa đi vừa thảo luận. Tuy không thu được thông tin gì hữu ích thế nhưng bọn họ nhiều người sức mạnh lớn, có thể ở lại đây cùng nhau nghĩ cách. Các chủ cửa hàng xung quanh cũng là đối tượng thu thập thông tin của các phóng viên.

“Chào chú, xin hỏi Lâm đại sư thế nào rồi?”

Lão Trương buồn bực trả lời: “Ông chủ nhỏ bị bọn họ đưa đi rồi. Chúng tôi chỉ có thể bất lực giương mắt nhìn ông chủ nhỏ rời đi.”

Phóng viên toát mồ hôi: “Xin hỏi chú nghĩ thế nào về chuyện này?”

Lão Trương: “Có thể nghĩ gì chứ, ông chủ là người tốt. Lần này bị bắt đi chắc chắn là có chuyện gì đó không đúng. Nếu không phải do tôi đã lớn tuổi thì tôi đã sớm cứu ông chủ ra rồi.”

…

Trong xe cảnh sát.

Lâm Phàm trông có vẻ rất bình tĩnh và thoải mái: “Đội trưởng Lưu, chút nữa sẽ đi đâu?”

Lưu Hiểu Thiên cười nói: “Đi tới chỗ bọn tôi. Cậu yên tâm, chuyện lần này mặc dù khá nghiêm trọng nhưng tôi với Cục trưởng nhất định sẽ bảo toàn cho cậu, thế nên để cậu ở cùng với chúng tôi sẽ tốt hơn.”

“Được, nghe theo anh vậy. Tôi gọi điện thoại đã.” Lâm Phàm lấy điện thoại ra, giờ phải đi nhờ vả “chống lưng” của hắn rồi.

Điện thoại được kết nối.

“Lão Lâm, tình hình thế nào rồi?” Trịnh Trọng Sơn hỏi.

Lâm Phàm trả lời: “Lão Trịnh, giờ tôi phải tới đồn cảnh sát rồi. Chuyện lần này có chút nghiêm trọng, giờ tôi cần ổn định lại một chút.”

Lão Trịnh: “Chuyện lớn vậy sao? Cậu không có vi phạm ba quy tắc tôi đã nói với cậu chứ?”

“Đương nhiên là không vi phạm rồi, ông còn không tin tôi sao?”

“Vậy thì tốt. Chuyện nghiêm trọng tới mức nào? Ai đang phụ trách vụ việc lần này, gọi điện thoại cho người ta đi, tôi sẽ nói chuyện với họ.” Lão Trịnh nói.

Lâm Phàm: “Hiện giờ tôi cũng không biết người phụ trách là ai, thế nhưng người bên Cục An ninh mạng cũng tới rồi. Tôi dự tính sẽ tạm thời ở trong tù khoảng một tháng, đấy là tôi đang nghĩ vậy. Dù sao lần này tôi cũng đã xâm nhập bất hợp pháp.”

Lão Trịnh : “Vi phạm là vi phạm, nhưng cũng phải xem tình hình, cậu ngồi tù một tháng để làm gì? Để tôi giúp cậu sắp xếp.”

“Không được, nhất định không được làm như vậy. Việc ngồi tù một tháng này do tôi chủ động yêu cầu. Ông nghe ngóng một chút thì sẽ biết được sự tình cụ thể. Giờ không nói nữa.” Lâm Phàm trả lời lại.

Sau khi cúp điện thoại, Lưu Hiểu Thiên dò hỏi: “Gọi cho ai thế? Có thể không?”

Lâm Phàm tùy tiện đáp lại: “Trịnh Trọng Sơn, một vị đại tướng già.”

Trịnh Trọng Sơn? Lưu Hiểu Thiên im lặng suy nghĩ, cái tên này nghe có chút quen tai, thế nhưng nhất thời cũng không nghĩ tới phương diện kia. Đột nhiên anh ta cảm thấy có gì đó không đúng, sửng sốt nhìn Lâm Phàm: “Cậu nói là Trịnh Trọng Sơn?”

Lâm Phàm gật đầu: “Đúng.”

Trời má!!! Lưu Hiểu Thiên bùng nổ, vẻ mặt khó tin nhìn Lâm Phàm, là vị đại tướng được nhắc tới trong truyền thuyết kia

sao? Anh ta thật sự không dám nghĩ tới.

Buổi tối.

Địa điểm dã chiến tạm thời của Cục An ninh mạng.

Thân Kiệt Vân nghiêm trọng nhìn chiếc máy tính trước mặt, bây giờ máy tính đã được bật nhưng màn hình hiện lên cần phải nhập mật khẩu.

“Chuyên gia phá giải mật mã đã tới chưa?”

“Sắp đến nơi rồi.” Mọi người xung quanh sắc mặt cũng rất nghiêm túc.

Sự việc lần này còn nghiêm trọng hơn so với những thứ bọn họ đã từng gặp phải. Với kỹ thuật của bọn họ muốn phá khóa chiếc máy tính này đương nhiên sẽ không có vấn đề gì. Nhưng đây là máy tính của ai chứ?

Máy tính của đại thần đó!!!

Máy tính của đại thần sẽ có thể dễ dàng mở khóa vậy sao? Thế nên không có ai dám động vào, chỉ có thể đợi chuyên gia mở khóa tới, dù sao người ta cũng là dân chuyên nghiệp. Còn họ là kiểu cái gì cũng giỏi, thế nhưng chuyên gia giải mã người ta cũng đã làm lâu năm, chuyên môn chắc chắn sẽ giỏi hơn bọn họ.

“Chuyên gia tới rồi.”

Lúc này, một người đàn ông trung niên xách theo chiếc cặp nhỏ đi vào.

“Cục trưởng Thân, có chuyện gì vậy?” Vị chuyên gia họ Hà hỏi.

Thân Kiệt Vân chỉ vào máy tính trước mặt: “Lão Hà, lần này ông phải chú ý một chút. Đây là máy tính của tên hacker đã đột nhập vào hệ thống ngân hàng trên toàn quốc. Bây giờ mở máy lên cần phải có mật khẩu, chúng tôi không dám nhập bừa, chỉ có thể đợi ông tới.”

Sắc mặt ông Hà dần trở nên nghiêm trọng, ông ta biết chuyện tên hacker đã làm mưa làm gió trên internet hôm nay. Kỹ thuật của tên đó quả thật kinh thiên động địa, không ai sánh bằng, khiến cho người ta vô cùng kinh ngạc.

Chương 880: 123456

“Để tôi thử xem.” Ông Hà đã phá giải vô số loại mật mã, nhưng lúc này cũng không khỏi cảm thấy có chút căng thẳng. Dạng mật mã của máy tính của tên hacker này có vẻ cũng không dễ dàng bẻ khóa, chỉ có thể dùng phương pháp giả lập để bẻ. Nếu như nhập sai một lần rất có thể toàn bộ dữ liệu sẽ bị tiêu hủy.

Thân Kiệt Vân hỏi: “Anh đang nói tới sự việc năm năm trước sao?”

Lão Hà gật đầu: “Đúng thế. Tên hacker số 1 Trung Quốc đã bị chúng ta tìm ra năm năm trước, máy tính của hắn đã thiết lập mật khẩu gồm 21 kí tự, độ phức tạp vô cùng cao. Dù cho có sử dụng phương pháp giả lập ảo để phá giải cũng phải mất tới vài ngày. Trình độ tên hacker lần này chắc chắn không thua kém gì tên kia, cũng không rõ mật khẩu của hắn có bao nhiêu kí tự.”

“Lão Đại, chúng ta có nên gọi điện thoại hỏi người kia không, cần gì phải bẻ khóa chứ.”

Thân Kiệt Vân giật mình: “Ừ nhỉ, trực tiếp hỏi hắn ta không phải là được rồi sao, làm sao tôi lại không nghĩ ra chứ.”

Lão Hà nói một bên: “Không cần. Có thể bẻ khóa mật khẩu máy tính của tên hacker như này là chuyện ngàn năm có một. Nếu không thử thì trong lòng các anh sẽ phục sao?”

Mọi người im lặng. Giống như lão Hà nói, bọn họ đều muốn đọ sức với vị đại thần này một trận.

Đặc biệt là lão Hà. Ông ta từ nhỏ đều vô cùng hứng thú với các con số, nhất là từ sau khi được học cách phá giải mật mã. Đối với các dạng mật mã đều có một niềm yêu thích vô cùng đặc biệt.

Bây giờ máy tính của đại thần lại đang ở đây. Nếu như không đích thân thử một chút thì trong lòng ông ta sẽ cảm thấy không yên.

“Bắt đầu thôi, tiến hành bẻ khóa.” Ông Hà mở vali lấy dụng cụ, đồng thời tháo rời máy tính và lắp thêm một ổ cứng vào.

Bận rộn khoảng nửa tiếng, mọi thứ đã được chuẩn bị đầy đủ.

Trong mắt lão Hà hiện lên tia hứng thú: "Bây giờ có thể rồi, để nó tự vận hành thôi. Mấy cậu muốn uống gì?"

"Nước hoa quả."

"Tôi uống…"

"Tít tít!"

"Bẻ khóa thành công."

Đột nhiên, một âm thanh không vui vang lên.

Mọi người sửng sốt, không thể tin nổi.

Lão Hà kinh ngạc thốt lên: "Sao lại thế?"

"Không phải chứ, nhanh như vậy sao."

Thân Kiệt Vân: "Lão Hà, không có sai sót gì chứ?"

Trong mắt mọi người đây là máy tính của đại thần đó, sao có thể nhanh chóng bẻ khóa như thế được. Đây là chuyện hoàn toàn không có khả năng.

"Mật mã như sau: 1, 2, 3, 4, 5, 6!"

Ngay lập tức, hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, không một tiếng động.

Mọi người nhìn nhau.

"Cái gì, mật khẩu chỉ có sáu số này?"

"123456, con mẹ nó! Đây là trò đùa gì thế?"

"Cục trưởng Thân, anh nói đây là máy tính của đại thần sao? Mật mã chỉ có sáu số, bất cứ ai biết một chút cơ bản về bẻ khóa máy tính đều có thể giải được đó, cho dù ai không hiểu cũng có thể đoán ra. Tôi đã ngồi chuyên cơ từ Bắc Kinh tới đây chỉ để giải cái mật khẩu 123456 này hay sao…"

Thân Kiệt Vân kinh ngạc không thốt nên lời, khóc không ra nước mắt: "Lão Hà, sao tôi biết được chứ…"

"Con mẹ nó…" Lão Hà không nói nên lời.

"Không sao, không sao. Bẻ được khóa là chuyện tốt. Máy tính này rốt cuộc có tài liệu gì lại được đại thần coi trọng như vậy,

tuyệt đối không phải là thứ bình thường rồi.” Thân Kiệt Vân nghiêm trọng nói.

Nếu như là tài liệu quan trọng vậy thì ông ta phải nộp lên càng sớm càng tốt.

Mọi người nghe thấy thế cũng dần bừng tỉnh từ sau sự cố mật mã kia. Vấn đề bây giờ không phải là chuyện mật mã có đơn giản quá hay không, mà là việc chiếc máy tính này đến cùng chứa những gì bên trong.

Nếu như là những tài liệu liên quan tới đất nước nào khác vậy chắc chắn là chuyện rất nghiêm trọng.

“Để tôi.” Thân Kiệt Vân tiến lên trước, ông ta sẽ đích thân làm việc này. Sau đó gõ gõ trên bàn phím một hồi, nói: “Giờ phải kiểm tra trong bộ nhớ máy tính, tìm tệp đã tải về gần đây nhất.”

Các chuyên gia trong tổ không rời mắt khỏi màn hình.

“Màn hình máy tính của đại thần đơn giản thật, chả có gì.”

“Quái lạ, đại sư xâm nhập hệ thống nội bộ ngân hàng mà không dùng công cụ nào sao?”

“Có lẽ nó đã bị xóa.”

“Đúng vậy, có vẻ như nó đã bị xóa.”

Các dữ liệu trên màn hình không ngừng được cập nhật, mọi người cũng đang đợi.

Đột nhiên, dữ liệu ngừng lại. Thân Kiệt Vân vui mừng nói: “Tìm được rồi. Mới tải về hôm qua, nặng tận 1.8GB. Không đúng, file nặng như vậy rốt cuộc bên trong chứa cái gì chứ?”

“Video, đây là tập tin dạng video. Có lẽ nào…” Toàn bộ các thành viên trong tổ an ninh đều thấy hồi hộp.

Trước đó bọn họ đã gặp chuyện tương tự, cũng là tập tin video, hơn nữa còn vô cùng quan trọng. Đó là video về một hạng mục công nghệ kỹ thuật hàng đầu thế giới,

Trong video gồm có ghi chép của nhóm các nhà khoa học, chỉ cần tiếp tục nghiên cứu theo chiều hướng đó cũng có thể dễ dàng sao chép lại. Hôm nay lại lần nữa nhìn thấy video dung

lượng lớn như thế này khiến cho họ dần cảm thấy hưng phấn lạ thường.

Thân Kiệt Vân hít một hơi thật sâu, bàn tay đang cầm chuột bắt đầu run rẩy.

Chương 881: Tài liệu mật

“Lão Đại, anh phải bình tĩnh lại, mau mở ra xem.”

“Đúng đó, rốt cuộc là thứ gì chứ?”

“Đại thần không hổ là Đại thần. Có thể tải về video lớn như vậy mà không bị đối phương phát hiện. Loại năng lực này quả thật khiến chúng ta hít khói.”

“Quá khủng!”

“Lão Đại, tôi không chờ được nữa rồi, mau mở lên đi.”

Thân Kiệt Vân đáp lại: “Các anh phải nhớ kĩ, lát nữa mặc kệ sẽ nhìn thấy cái gì cũng đều không được nói ra ngoài. Nhất định phải chôn chặt nó vào trong bụng, mãi mãi.”

“Lão Đại yên tâm, chúng tôi cũng không phải lần đầu tiên.”

“Đúng thế. Dù sao chúng tôi cũng đã được huấn luyện chuyên nghiệp, trung thành với Tổ quốc, tuyệt đối sẽ không tiết lộ bất kì bí mật quốc gia nào.”

Nhận được sự bảo đảm của cấp dưới, Thân Kiệt Vân gật đầu, sau đó kích đúp chuột mở video lên.

Hình ảnh xuất hiện.

Màn hình đen xì một lúc.

Đột nhiên hiện lên vài dòng chữ bằng tiếng Nhật.

Đây là video của Nhật Bản, lẽ nào… Tất cả mọi người đều sửng sốt, không nghĩ tới Đại thần lại download video Nhật Bản, tình huống này… Sợ là ghi chép dữ liệu thí nghiệm nào đó.

Nhưng lúc này, một bản nhạc tác động trực tiếp vào trong lòng người nghe vang lên. Loại âm nhạc này khiến cho người nghe thấy rất rung động, thậm chí còn có chút cảm giác quen thuộc.

“Ế, âm thanh này nghe quen quen.”

“Có chút giống với cái đó.”

“Cái gì?”

“Là cái đó đó, đoạn nhạc mở đầu rất hot đó.”

“Gì cơ???”

Màn hình thay đổi.

Màu đen biến mất. Đồng thời hiện ra hình ảnh một đôi chân dài thẳng tắp, sau đó ống kính cũng dần hướng lên trên. Một cô gái xuất hiện, vô cùng xinh đẹp.

Một cậu nhân viên đột ngột kêu lên: “Tôi biết cô gái này, là thành viên nhóm RBK99, tên Kyo Kaori. Vừa debut được một thời gian, cô ấy vừa đi biển để quay một bộ phim hành động. Đây có lẽ là…” Anh chàng đang nói giữa chừng đột nhiên im bặt.

Vì anh ta thấy trên màn hình hiện lên gì đó…

Thân Kiệt Vân ngây người nhìn màn hình, sau đó có chút đần độn quay đầu lại: “Mọi người nói xem có phải là do tôi nghĩ quá nhiều rồi không?”

“Lão Đại, anh đừng nghĩ vậy. Là anh kính nghiệp, rất tận tâm. Chỉ là vị Đại thần này hắn ta…”

“Không giống người bình thường.”

“Đúng đúng. Lão Đại, anh đừng tự trách mình. Chuyện này không liên quan đến anh. Kỹ thuật của Đại thần lợi hại như vậy, muốn chúng ta không nghĩ lung tung cũng không được.”

“Vậy cái này…” Thân Kiệt Vân chỉ vào màn hình, ý tứ rất rõ ràng, đây là đồ chơi gì.

Lão Hà là chuyên gia phá giải mã, cả ngày chỉ biết dán mắt vào máy tính, lúc này cũng không chớp mắt chằm chằm nhìn màn hình: “Này, đây là không che đó, tôi nhớ phát hành là phải che mà.”

“Anh Hà, anh cũng biết điều này nữa sao? Cái này rõ ràng là che, thế nhưng video này Đại thần tải về lại là không che, quái lạ thật.”

“Đây là đồ tốt đó, có mang USB không?? Ông đây chạy từ nơi xa tới cũng không thể không có chút thu hoạch chút. Phim này tôi copy lại rồi.” Ông Hà nói.

“Tôi cũng muốn copy.”

“Từng người một…”

Một đám otaku trở nên phấn khích khi nhìn thấy thứ này. Đối với bọn họ mà nói, mỗi ngày đều dán mắt vào máy tính nghiên cứu, đời sống ban đêm của họ đều phải dựa vào những bộ phim này.

…

Ngày hôm sau!

Tin tức bùng nổ trên mạng.

‘Hacker hôm qua bị bắt giữ không ngờ là Lâm đại sư’

‘Lâm đại sư vì chính nghĩa đã vạch trần vô số kẻ lừa đảo lại bị cảnh sát bắt đi vì vi phạm pháp luật. Hiện chưa rõ tình hình’

‘Một hiện tượng vô cùng kỳ lạ xảy ra trên toàn quốc, toàn bộ kẻ lừa đảo đã ra đầu thú’

‘Cùng nghe chuyên gia phân tích sự kiện Lâm đại sư’

‘Xâm nhập hệ thống nội bộ Ngân hàng và Cục Cảnh sát, mức án cao nhất sẽ là bao nhiêu năm?’

…

Buổi sáng, các nhân viên văn phòng đều cảm thấy ngạc nhiên khi đọc được tin tức trên điện thoại.

Bọn họ nghĩ, trời đất đảo lộn rồi.

Weibo của Lâm Phàm dường như đã bị tắc nghẽn.

“Ôi đệt, thật hay giả vậy, Lâm đại sư bị bắt rồi.”

“Tại sao lại bắt Lâm đại sư chứ, Lâm đại sư đã làm chuyện tốt mà.”

“Ngầu đét, cuộc đời tôi phục nhất là Lâm đại sư.”

“Giống lầu trên. Không nghĩ rằng kỹ thuật của Lâm đại sư lại là cao thủ như vậy, còn ai có thể sánh bằng chứ!”

“Ngay đến người của tổ An ninh mạng cũng bị Lâm đại sư hành ra bã, bị vạch trần thân phận. Mọi người nói xem có ngầu hay không chứ!!!”

Sự việc này khiến cho các cư dân mạng ai nấy đều bàng hoàng. Lúc trước bọn họ cũng đọc tin tức của nước ngoài, hacker xâm nhập vào đâu hay can thiệp vào trang web nào đó cuối cùng đều sẽ bị bắt.

Bọn họ thấy những người này cũng quá trâu bò rồi, nhưng chuyện lần này của Lâm đại sư lộ ra khiến cho tất cả mọi người đều thấy ngạc nhiên. Không thể dùng từ trâu bò để diễn tả được nữa, mà là “nghịch thiên”. Không chỉ đột nhập vào ngân hàng trên toàn quốc mà còn đột nhập cả vào Cục cảnh sát, lịch sử chưa có ai có thể làm được loại chuyện này, đương nhiên không thể nói rõ ràng là tốt hay không tốt.

Ngay cả các hacker nước ngoài khi so sánh với Lâm Phàm, cao thấp cũng vô cùng rõ ràng, căn bản là không cần phải so sánh.

Chương 882: Con trai gọi về

Phố Vân Lý.

Vương Minh Dương vội vàng chạy tới, tóm lấy Điền Thần Côn: “Người anh em của tôi sao lại bị bắt đi rồi?”

“Chuyện này tôi cũng không biết giải thích thế nào. Anh xem tin tức cũng biết đấy, không biết kết quả thế nào.” Điền Thần Côn bất lực nói.

Vương Minh Dương vô cùng sửng sốt, trong lòng không khỏi cảm thấy lo lắng.

Xâm nhập vào hệ thống ngân hàng và Cục cảnh sát, đây là chuyện vô cùng lớn đó.

Ngay cả anh ta cũng không thể cứu được Lâm Phàm.

Vương Minh Dương ngay lập tức gấp gáp liên hệ khắp nơi.

Điện thoại của Lâm Phàm cũng không thể liên lạc được, luôn trong trạng thái không có người nghe máy. Vương Minh Dương vô hình trung cũng không biết nên làm gì.

Học viện Trung Y Số 1 Thượng Hải.

Triệu Minh Thanh lo lắng đến sứt đầu mẻ trán. Lão sư đã bị bắt, hơn nữa mãi đến khi Khâu Kiệt thông báo thì ông ta mới biết.

Cứ loanh quanh luẩn quẩn trong phòng cũng không nghĩ ra nên giải quyết thế nào.

Lão sư à, rốt cuộc chuyện này là sao vậy.

Ngô Hoán Nguyệt đang tham gia chương trình cũng gần như chết lặng khi đọc được tin tức. Quản lý đã sớm biết tin cũng không hề nói lời nào, cô ta biết địa vị của Ngô Hoán Nguyệt ở công ty không thấp, nghe nói là tình nhân của tổng Giám đốc. Mặc dù đây chỉ là tin đồn nhưng không có lửa thì làm sao có khói, chắc chắn phải có lý do nào đó.

Ngô Hoán Nguyệt lúc này đang ngồi ngây ngốc tại chỗ, quản lý cũng không tới quấy rầy cô.

Ngô Hoán Nguyệt vội vàng gọi điện thoại cho Vương Minh Dương.

“Anh Vương, anh Lâm giờ thế nào rồi?”

“Yên tâm đi, anh đang tìm cách liên lạc. Bất kể thế nào cũng phải cứu được cậu ấy. Em cứ làm việc của mình đi, đừng quá lo lắng.”

Sau đó liền cúp máy.

Ngô Hoán Nguyệt làm sao còn có tâm trạng tiếp tục quay chứ, nhưng cô chỉ là một minh tinh nhỏ nhoi, quả thật không có đủ khả năng giải quyết chuyện này.

…

Ngô U Lan kéo tay cha mình: “Cha, cha có thể đưa anh Lâm ra ngoài được không?”

Cô biết cha cô có nhiều mối quan hệ, có thể là sẽ có cách.

Ngô Thiên Hà cười: “Được, được. Con yên tâm. Lâm đại sư sẽ không có chuyện gì, con phải tin tưởng cậu ấy.”

…

Trung Châu.

Một khu chung cư nào đó.

Cha Lâm Phàm lo lắng ngồi trên sofa: “Bà nói xem thằng bé làm sao vậy, lại xảy ra chuyện lớn như thế. Gọi điện cũng không nghe máy, khiến người ta lo lắng muốn chết.”

Bà Lâm lau nước mắt: “Tôi đã nói rồi, đừng để thằng bé ra ngoài, ở bên chúng ta là được. Ông lại cứ nói thanh niên thì phải nên ra ngoài xông xáo.”

Ông Lâm im lặng không nói gì, trong lòng ông cũng lo lắng đấy chứ.

“Không được, giờ chúng ta lập tức đi Thượng Hải.” Mẹ Lâm nói.

Có tiếng gõ cửa.

Ông Lâm đứng dậy ra mở cửa, nhìn thấy ông Lý đang đứng bên ngoài.

“Ông Lý, có chuyện gì vậy?” Ông Lâm có sức nhưng không có lực, giờ ông nào có tâm trạng so đo với ông ta nữa chứ.

Ông Lý vỗ vai động viên ông Lâm: “Ông Lâm, ông đừng quá lo lắng. Tôi đã giúp ông hỏi luật sư rồi, chuyện của Tiểu Phàm cũng không quá nghiêm trọng, sẽ không xảy ra chuyện gì lớn.”

Ông Lâm buồn bã nói: “Không phải chuyện lớn sao? Thằng bé đã xâm nhập vào hệ thống ngân hàng, ông nói xem loại tội này có đáng mặc áo tù không?”

Ông Lý an ủi: “Ông nghĩ kỹ xem, Tiểu Phàm làm chuyện tốt đó chứ. Thằng bé đột nhập vào ngân hàng cũng là để tìm được dữ liệu của những tên lừa đảo. Hơn nữa cũng không tạo ra bất cứ tổn thất gì, ông nói xem có đúng không? Tôi đoán nhiều nhất là vài tháng nữa, thậm chí còn không phải ngồi tù ấy chứ. Có khi lại được mời về làm Chuyên gia của Cục An ninh mạng luôn đấy.”

Ông Lâm nghe vậy tâm tình cũng tốt lên không ít: “Thật không?”

Ông Lý trấn an: “Tôi còn có thể lừa ông sao? Ông xem, trên báo lúc trước không phải có đưa tin sao? Thiếu niên 17, 18 tuổi đột nhập vào bộ giáo dục sửa điểm, sau khi bị phát hiện cũng không phải ngồi tù còn được đặc cách vào thẳng Đại học.

Ông nhìn xem những chuyện Tiểu Phàm làm là chuyện tốt đến mức nào chứ, chắc chắn sẽ không có chuyện gì đâu."

Ông Lâm: "Nếu như thật sự xảy ra chuyện, ông đoán xem sẽ bị kết án bao nhiêu năm?"

Quả thật ông Lý cũng không biết chắc chắn. Hỏi cũng đã hỏi rồi, nhưng vị luật sư kia lại lập lờ nước đôi, người ta nói cũng không rõ, cần phải xem tình huống cụ thể. Nhưng tình hình của ông Lâm bây giờ ông có thể không an ủi được sao.

"Tôi thấy nhiều nhất cũng chỉ vài tháng thôi, tối đa khoảng 6 tháng đi."

Ông Lâm giờ đang vô cùng lo lắng, nói: "Ông Lý, ông không cố ý an ủi tôi chứ. Tôi cảm thấy chuyện này có vẻ như rất nghiêm trọng."

"Trời ạ, ông Lâm, không có gì nghiêm trọng đâu. Ông bà đừng nghĩ nhiều nữa. Như này đi, con trai tôi cũng có người quen ở Thượng Hải, giờ tôi sẽ gọi điện hỏi giúp ông, có được không?" Ông Lý nói.

Ông Lâm trả lời: "Được, được…"

Đúng lúc này, mẹ Lâm Phàm từ trong phòng khách nói vọng ra: "Ông nó ơi, con trai gọi điện thoại về này."

Ông Lâm nghe xong thì ngạc nhiên: "Cái gì??? Mau nghe máy."

Ông Lý cũng vội vàng chạy vào phòng khách.

Chương 883: Cảm giác ở tù cũng không tệ

“Mẹ, hai người đang làm gì thế?” Giọng nói của Lâm Phàm từ trong điện thoại truyền ra.

“Tiểu Phàm, con không sao chứ? Con thế nào rồi, cha mẹ xem tin tức nói con đã bị cảnh sát bắt đi rồi.”

“Vâng, bị bắt rồi. Nhưng không sao. Con gọi về để cho cha mẹ yên tâm đây.”

“Sao lại không sao? Chắc chắn có chuyện rồi, giờ con đang làm gì?”

“Vừa đặt đồ ăn, con đã gửi ảnh trong wechat rồi, cha mẹ chưa nhận được à?”

Bà Lâm nhanh chóng mở wechat ra xem, quả thật có một bức ảnh. Trong ảnh, Lâm Phàm một tay cầm một con cua đang vui vẻ ăn, mặt tươi cười nhìn vào ống kính.

“Mẹ, đã nhìn thấy chưa? Cha mẹ đừng lo lắng, sẽ không có chuyện gì. Con có thể ra ngoài bất cứ lúc nào, nhưng con thấy hành động lần này đã vi phạm pháp luật nên mới chủ động yêu cầu ngồi tù một tháng. Cha mẹ thấy thế nào?” Lâm Phàm nói.

Bà Lâm đáp lại: “Có thật không? Con đừng lừa cha mẹ đó nha.”

“Thật mà, để con nhờ đội trưởng Lưu ở đồn cảnh sát nói chuyện với mẹ.” Lâm Phàm đưa điện thoại cho Lưu Hiểu Thiên.

Lưu Hiểu Thiên nghe điện thoại: “Anh, chị, hai người đừng lo lắng. Những điều Lâm Phàm nói đều là thật. Tuy việc này hành động của Lâm Phàm có chút không đúng, thế nhưng cậu ấy cũng đã vạch trần được không ít phần tử lừa đảo, cũng tính là có công lớn.”

Ông Lâm vội vàng cầm lấy điện thoại: “Vậy xin hỏi đội trưởng Lưu, con trai tôi sẽ không có việc gì chứ? Với lại, thằng bé có phải được nhà nước mời về làm chuyên gia an ninh mạng không?”

Lưu Hiểu Thiên nhìn sang Lâm Phàm sau đó cười nói: “Nếu như con trai anh đồng ý, vậy thì chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.”

Lâm Phàm giật lấy điện thoại: “Cha, làm chuyên gia an ninh mạng gì chứ, con làm gì có thời gian đâu. Giờ không nói chuyện này nữa, con ăn cơm đây. Cha mẹ muốn gọi điện cho con thì cứ gọi, điện thoại con lúc nào cũng mang theo người. Con cúp máy nhé.”

Sau đó lập tức cúp máy.

Ông Lâm cười vui vẻ: “Ông Lý, con trai tôi không sao rồi. Nhưng thằng bé này không biết đầu óc có vấn đề gì không mà lại không đồng ý. Anh nói xem nếu như trở thành chuyên gia An ninh mạng của quốc gia sẽ tốt như nào chứ, muốn cưới vợ cũng sẽ không khó khăn, đúng không???”

Ông Lý gật đầu: “Đúng, đúng…”

Sau khi đã hết lo lắng, tâm trạng cha Lâm Phàm cũng trở nên tốt hơn, sau đó giơ ngón tay cái lên: “Ông Lý, ông nói thật lòng xem, con trai tôi thế nào? Rất lợi hại đúng không? Thằng bé là do một tay tôi dạy dỗ đó.”

“Đúng, đúng.” Ông Lý không nói nên lời, con mẹ nó, thay đổi quá nhanh rồi đó. Sau đó lập tức đứng lên: “Ông Lâm, tôi vừa nhớ ra tôi vẫn chưa nấu cơm.”

Ông Lâm: “Ôi chao, nấu cơm làm gì. Hôm nay ăn cơm bên này, tôi với ông nhậu chút đi.”

Ông Lý cũng không có bị lừa, tình hình này còn nhậu nhẹt cái rắm, nhìn mặt lão già này là biết lại muốn khoe khoang với nữa rồi, ông đáp: “Thôi thôi, hôm nay con trai tôi về nhà, tôi phải về nấu cơm cho nó đây.”

Ông Lâm tóm lấy tay ông Lý: “Không sao. Gọi cả con trai ông qua đây, chỉ là thêm cái bát, cái đôi đũa thôi mà.”

Ông Lý không biết nói gì, xem ra tình hình này muốn trốn cũng không trốn được. Đáng sợ nhất là hôm nay cái ông này chắc chắn lại muốn thả đại chiêu khoe khoang ra đây.

…

Đồn cảnh sát.

Vụ việc lần này đã được giải quyết. Vốn dĩ chuyện này cũng rất gây tranh cãi. Những người tai to mặt lớn bên trên cũng thảo luận kỹ lưỡng về việc này, có người nghĩ nên kết án thật nặng, có người lại cho rằng chỉ cần phạt nhẹ nhàng thôi, dù sao người ta cũng là thiên tài. Hơn nữa phía ngân hàng và bên cảnh sát cũng không có bất cứ thiệt hại gì.

Chỉ vì chuyện này mà hôm qua có không ít lãnh đạo đã phải mở cuộc họp khẩn cấp giữa đêm.

Cuộc họp diễn ra rất căng thẳng, Trịnh Trọng Sơn cũng đích thân lộ mặt, tiến vào cuộc họp chỉ nói một câu:

"Người này đối với gia đình tôi có ân huệ rất lớn, các vị lãnh đạo có thể nể chút mặt mũi này không?"

Lời này vừa nói ra, toàn trường lập tức sửng sốt.

Không ai dám nói thêm một câu.

…

Lâm Phàm ở trong đồn cảnh sát cảm thấy cũng không tồi, không phải bán bánh kếp, lại còn né được anh Cường. Đây là biện pháp mà chỉ có người có IQ vô cùng cao mới có thể nghĩ ra được.

Lâm Phàm gật gù đắc ý, trừ bản thân hắn có thể nghĩ ra thì còn ai có thể nghĩ ra cách này cơ chứ?

Lúc này, Vương Minh Dương không biết tại sao lại tới được đây.

Lâm Phàm tay đang cầm càng cua ăn rất ngon miệng, nhìn thấy Vương Minh Dương thì vui mừng nói: "Này, sao anh đến được đây? Mau tới đây, tôi đặt vài con cua lớn mà một mình ăn không hết, qua đây ăn cùng luôn đi."

Vương Minh Dương vì chuyện của Lâm Phàm mà nhờ tới không biết bao nhiêu người, ngay đến cả luật sư cao cấp cũng đã mời. Thế nhưng luật sư lại nói ảnh hưởng của chuyện lần này quá lớn, rất khó có thể thắng kiện. Muốn giải quyết nhẹ nhàng nhất thì cũng phải xem tình hình, dù sao cũng không tránh khỏi phải ngồi tù ít nhất ba năm.

Sao có thể tận ba năm cơ chứ, anh ta không muốn Lâm Phàm phải ngồi tù dù chỉ một ngày.

Nhưng hiện tại thấy Lâm Phàm vui vẻ ngồi ở đó ăn cua, Vương Minh Dương lập tức ngẩn người. Từ bao giờ bị giữ ở đồn cảnh sát lại được đối đãi tốt như vậy chứ, lại còn có thể đặt được waimai (một app đặt đồ ăn của Trung Quốc, như Shopee food, Grab Food ở VN).

Chương 884: Cộng đồng mạng kêu gọi

"Cậu…" Vương Minh Dương kinh ngạc.

Lâm Phàm chớp chớp mắt nói: "Sao thế, có chuyện gì à?"

Vương Minh Dương không nói nên lời: "Chúng tôi ở bên ngoài lo lắng muốn chết mà cậu lại ngồi ở đây ăn uống thoải mái như vậy, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

"Không có gì mà, chỉ là thay đổi môi trường một chút. Anh xem, tâm trạng của tôi gần đây không được tốt lắm. Con người cần phải bay nhảy một chút nha. Bay nhảy không đáng sợ, bay nhảy quá giới hạn, lạc trôi không biết đường về mới đáng sợ. Nhân tiện, anh có muốn ăn cua không? Cua lông ở hồ Dương Thành, thịt rất dai." Lâm Phàm vui vẻ trả lời.

Vương Minh Dương ngu người đứng im, ánh mắt lộ ra vẻ đau buồn, anh ta không hiểu nổi người anh em này nữa rồi. Tên này muốn làm gì không biết nữa, có người nào đầu óc bình thường lại muốn đi ngồi tù cơ chứ.

Vương Minh Dương hít một hơi sâu, khiến cho bản thân bình tĩnh lại: "Cậu nói cho tôi biết, rốt cuộc cậu sẽ bị giữ ở đây bao lâu?"

Lâm Phàm cắn một miếng thịt càng cua: "Một tháng. Tôi làm sai nên chủ động yêu cầu như vậy. Chẳng phải nên tiếp nhận xét xử công bằng hay sao? Đúng rồi, anh có ăn cua không?"

"Không ăn, tôi trở về nghỉ ngơi một chút." Vương Minh Dương trả lời.

Lâm Phàm cũng không giữ anh ta lại: "Được, có chuyện gì thì nhớ hú tôi một tiếng. Điện thoại tôi luôn mang theo người, nhân tiện anh giúp tôi chuyển ít đồ qua đây nhé, tôi không có chuẩn bị trước."

Vương Minh Dương yên lặng gật đầu: "Đã biết."

Ở ngoài.

Vương Minh Dương đi ra ngoài.

Bây giờ anh ta nửa chữ cũng không muốn nói, con mẹ nó, ai có thể nói cho anh ta biết là Lâm Phàm hắn có đúng là đang ngồi tù không vậy? Đây không phải là đang đi nghỉ dưỡng hưởng thụ hay sao?

Sau đó Ngô Hoán Nguyệt và những người khác liên tục gọi điện thoại tới.

Vương Minh Dương chỉ có thể nói một câu bảo họ không cần lo lắng. Tên nhóc này đang thoải mái hơn ai hết, lại hại bọn họ chạy tới chạy lui, lo lắng vô cùng. Giờ đã nhìn thấy người, không có xảy ra bất cứ vấn đề gì, còn vô cùng vui vẻ hạnh phúc.

Lưu Hiểu Thiên liên tục túc trực bên cạnh Lâm Phàm, anh ta có chút không hiểu Lâm đại sư. Não của người này không biết chứa cái gì lại có thể có suy nghĩ này.

Như gió cuốn mây tan, cua lông nhanh chóng bị Lâm Phàm chén sạch sẽ.

Lâm Phàm lịch sự lau miệng, sau đó vui vẻ nói: "Được rồi, đi tới phòng giam thôi."

Tình hình hiện nay đương nhiên không phải đi tới nhà giam, chỉ là tạm giam mà thôi.

"Được." Lưu Hiểu Thiên tâm trạng vô cùng phức tạp, không nói một câu.

Bên trên có quan lớn ra mặt nên chuyện này đã được giải quyết ổn thỏa, chỉ là tạm thời không thể công bố ra bên ngoài, nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn.

Ở ngoài.

Không khí trên mạng vẫn còn đang sôi sùng sục.

Đã một ngày rồi vẫn chưa có thông tin gì.

"Cánh phóng viên có làm việc được không vậy? Lâu như vậy rồi mà một tin xác thực cũng không có"

"Lâm đại sư trong đó sẽ không bị người ta chèn ép đó chứ?"

“Lầu trên nằm mơ sao? Lâm đại sư có thể để cho người khác bắt nạt sao?”

“Ha ha, người này quá kiêu căng, nên sớm bị bắt mới phải. Để tôi phổ cập cho các người một chút, phạm vào tội này thì một năm là ít nhất. Hơn nữa nhà nước đã có quy định, gặp phải những trường hợp này không cần biết tình hình cụ thể ra sao cũng đều phải nghiêm túc trừng phạt.”

“Cmn lầu trên cút đi được rồi đấy!”

“Đúng thế, Lâm đại sư tuyệt đối sẽ không có chuyện gì.”

…

Ngày hôm sau!

Trại tạm giam.

Lâm Phàm tỉnh giấc, tay sờ chiếc ga giường mới tinh ở bên dưới, trên mặt nở nụ cười vui vẻ.

Căn phòng tuy nhỏ nhưng tiện nghi đều có đủ.

Vương Minh Dương làm việc vẫn rất đáng tin cậy, những đồ này đều là hàng cao cấp.

Ánh mắt nhìn về phía song sắt cửa sổ, hắn bỗng nhiên muốn hát bài “Giọt nước mắt sau song sắt.”

Đáng thương quá!

Đột nhiên, Lâm Phàm cảm nhận được ánh mắt từ xa quét tới.

Chỉ nhìn thấy người ở các phòng giam khác ánh mắt thèm thuồng nhìn về phía Lâm Phàm, đồng thời trên mặt họ đều hiện lên vẻ ngạc nhiên.

Có người đã ở đây vài tháng rồi.

Có người cũng đã bị giam giữ gần một năm.

Chưa bao giờ nhìn thấy tình huống như này.

Tên này có phải là đang ngồi tù không vậy? Sao lại có cảm giác hắn giống như đang thuê trọ mà không cần trả tiền trọ thế này?

Quả thật không có vương pháp mà.

Trên mạng.

“Đã qua ngày thứ ba rồi sao vẫn chưa có tin gì thế?”

“Không biết nữa, có ai biết tình hình như nào rồi không?”

“Cảm ơn Lâm đại sư đã giúp gia đình tôi lấy lại được tiền tiết kiệm.”

“Lâm đại sư vạch mặt những kẻ lừa đảo kia, chúng tôi cũng đã nhận lại được số tiền bị lừa.”

“Bây giờ Lâm đại sư đang cần sự giúp đỡ của chúng ta. Ở trong đó chắc hắn rất khổ sở, chúng ta cần tạo làn sóng dư luận để có thể cứu Lâm đại sư ra ngoài.”

“Đúng thế, giờ tôi sẽ đi đăng bài trên các diễn đàn lớn.”

Lúc này, không ít cư dân mạng đang lang thang trên khắp các diễn đàn đăng bài và gắn banner tuyên truyền. Hành động của Lâm đại sư rất được mọi người tán thương, họ cảm thấy đây là một việc làm vô cùng lớn lao. Trong mắt họ, Lâm Phàm chính là anh hùng.

Hiện giờ Lâm đại sư đã bị giam giữ mà bọn họ chỉ có thể giương mắt nhìn. Lần này bọn họ quyết không khoan nhượng, bằng mọi giá phải dốc toàn lực cứu Lâm đại sư.

Thời điểm đó, có không ít bài viết phóng đại bắt đầu xuất hiện.

‘Lâm đại sư bị bắt, hiện tại không có tin tức gì, có thể đang bị tra tấn để lấy lời khai’

‘Anh hùng của chúng ta đang chịu khổ cực, chúng ta không thể ngồi im, nhất định phải cứu Lâm đại sư’

‘Yêu cầu giảm nhẹ hình phạt’

…

Chương 885: Lâm đại sư, là ai?

Phố Vân Lý.

Anh Cường đang đứng từ xa nhìn chằm chằm vào cửa tiệm của Lâm đại sư, sắc mặt có gì đó không đúng.

Vị thần y này vậy mà lại bị bắt.

Nhìn thấy thần y gặp xui xẻo, cô ta đương nhiên cảm thấy rất vui mừng. Nhưng tình hình hiện giờ của cô ta chỉ có Lâm đại sư mới có thể giải quyết. Giờ Lâm đại sư lại bị bắt giữ, cô ta phải làm gì đây?

Không được, nhất định phải hỏi tình hình xem thế nào.

Ngô U Lan đứng ở cửa thở dài. Những ngày anh Lâm không có ở đây, cửa tiệm trở nên vắng vẻ. Lúc này, một giọng nói dễ nghe vang lên.

“Cho hỏi bao giờ Lâm đại sư sẽ quay lại?”

Ngô U Lan nhìn người vừa bước tới, không khỏi cảm thán, cô gái này quá xinh đẹp.

Điền Thần Côn nhìn thấy người mới tới thì cảm thấy có chút quen mặt, hình như đã gặp ở đâu đó.

Ngô U Lan trả lời: “Không biết cô là…?”

Anh Cường khẽ mỉm cười, trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ, cô bé này nhìn rất trẻ trung và xinh đẹp, khiến cho người ta có cảm giác muốn bảo vệ: “Tôi là Liễu Nhiếp, muốn tìm Lâm đại sư chữa bệnh. Không biết cô có biết Lâm đại sư bao giờ sẽ quay lại không?”

Ngô U Lan buồn bã lắc đầu: “Tôi cũng không biết nữa.”

Anh Cường đột nhiên nổi lên một ý nghĩ với Ngô U Lan, sau đó liền Ồ lên một tiếng: “Có thể kết bạn Wechat không? Tôi từ Giang Ninh qua đây, không có họ hàng hay bạn bè thân thích. Nếu như có chuyện gì hi vọng cô có thể vui lòng giúp đỡ.”

Ngô U Lan gật đầu: “Được.”

Người đẹp gặp người đẹp, tình cảm tự nhiên tăng cao.

Liễu Nhiếp cười vô cùng xinh đẹp, thêm bạn Wechat coi như thành công tiến lên được một bước.

…

Các chuyên gia của tổ An ninh mạng vẫn ở lại Thượng Hải, còn vị chuyên gia phá giải mật mã kia đã vui vẻ rời đi.

Thân Kiệt Vân đang suy nghĩ về một chuyện rất quan trọng, liên quan tới sống chết của bọn họ.

“Lão Đại, quyết định đi, cơ hội này khó có được đó.”

“Đúng thế, cao thủ khó gặp, nếu như không được so tài với vị cao thủ kia một lần thì sau này chúng ta có thể sẽ vô cùng hối hận đó.”

“Đây thật sự là cao thủ chân chính đó, tuyệt đối không phải người bình thường. Mấy ngày qua chúng ta đã nghiên cứu kỹ lưỡng, tuy thủ đoạn công kích cực kỳ thô bạo nhưng hiệu quả lại mạnh mẽ lạ thường. Dù chúng ta đã hợp sức lại thế nhưng vẫn bị đối phương hành hạ tả tơi, anh nói xem người đó mạnh đến mức nào chứ.”

Thân Kiệt Vân nghiêm túc nhìn cấp dưới nói: “Các cậu đã nghĩ kỹ chưa?”

Tất cả đều gật đầu.

“Vâng, đã nghĩ kĩ rồi. Chúng ta đi thỉnh giáo Đại thần một phen.”

“Không sai. Ngành nghề của chúng ta phải liên tục nâng cấp kĩ thuật. Bây giờ gặp được bắp đùi lớn thế này mà còn không tranh thủ dựa sát vào một chút thì không được.”

Mặc dù Thân Kiệt Vân là cấp trên nhưng những người anh em này đều đã sống chết cùng ông ta, cùng ông ta vào sinh ra tử vô số lần. Những lần tung hoành trên mạng dù cho bị người ta hành hạ thảm thương, họ cũng nhất quyết không chịu cúi đầu mà chỉ tiếp tục củng cố sức mạnh của bản thân để đánh trả lại bọn chúng.

Nhưng lần này bọn họ không có đủ tự tin để phản kích lại đối phương bởi đối thủ quá mức cường bạo.

Có ai đã bao giờ nhìn thấy trận chiến nào, mà ngay đến một câu chào hỏi cũng chưa có thì đã bị đối phương đánh cho đau đớn nằm bẹp chưa?

Giống như một người đàn ông cao to một tay càn quét hết lũ trẻ con mẫu giáo, thực lực quá mạnh, bọn họ không có sức để đánh trả.

Thân Kiệt Vân trả lời: “Các cậu phải nhớ rằng, để đối phương động vào máy tính là điều trái với quy định.”

“Lão Đại, anh không nói, chúng tôi cũng không nói thì làm gì có ai biết chứ.”

“Đúng đấy, thử liều một lần đi.”

Thân Kiệt Vân nhìn cấp dưới nói: “Vậy được, giờ chúng ta đi tới trung tâm thương mại.”

“Hả? Lão Đại, đi trung tâm thương mại làm gì? Không phải đi tới trại tạm giam sao?”

Thân Kiệt Vân trả lời: “Các cậu ở trong phòng nhiều quá nên bị đần rồi sao? Muốn giao lưu với đại thần mà không mang theo chút quà gặp mặt thì sao được chứ.”

“Đúng, đúng. Lão đại suy nghĩ chu toàn.”

…

Trại tạm giam.

Lâm Phàm đang ngồi cúi đầu nghịch điện thoại. Hôm nay trên mạng có rất nhiều tin tức về hắn, còn có không ít cư dân mạng muốn giúp hắn đòi lại công bằng.

Lâm Phàm thấy rất cảm động, đúng là những người bạn đáng yêu, không phí công hắn giúp đỡ bọn họ.

Sau này được ra ngoài nhất định phải ở trên mạng cảm ơn họ mới được, nhất định sẽ không bắt nạt họ nữa.

Lúc này, phạm nhân đối diện kêu to: “Đại ca, anh từ đâu tới đây thế?”

Đối với những phạm nhân này mà nói, thật sự không thể tin được. Đây là lần đầu tiên bọn họ thấy chuyện như này, nếu nói ra thì ai có thể tin chứ?

Ngồi tù mà lại thoải mái như thể, nếu như ai cũng thế thì e là ai cũng muốn vào đây ngồi mất thôi!

“Lâm đại sư ở phố Vân Lý, anh biết không?” Lâm Phàm đáp lại.

Phạm nhân kia lắc đầu: “Lâm đại sư? Là ai?”

Lâm Phàm bất lực, người nổi tiếng như hắn mà mấy người này lại không biết. Nhưng nghĩ cũng đúng, những người này đã bị giam trong này mấy tháng rồi thì sao họ biết được chứ.

Chương 886: Các người thật sự tới đây làm khách sao?

“Sao anh lại phải vào đây? Bị kết án bao nhiêu năm?” Lâm Phàm hỏi.

Người đàn ông cay đắng trả lời: “Tôi là kiến trúc sư, khi đang thi công cải tạo lại một tòa nhà ở khu nội thành cũ thì tôi đã cho người đập một bức tường, tôi có biết đó là tường chịu lực đâu. Buổi tối sau khi đập thì tầng trệt bị sập, may mà đang sửa chữa nên không có thiệt hại về người. Đúng ra chỉ cần đền tiền là có thể giải quyết được, nhưng ai ngờ mấy ngày nay lại có một cuộc họp thế giới gì đó tổ chức ở gần đây, vì vậy mà tôi lập tức bị kết án bảy tháng tù giam.”

“Vậy anh đúng là xui xẻo thật, nhưng anh cũng giàu thật đấy, ở Thượng Hải thì dù là một tòa phòng cũ cũng vô cùng có giá trị.” Lâm Phàm thở dài, làm kiến trúc sư có nhiều tiền thật.

Người đàn ông lắc đầu, ảo não cười: “Tôi làm gì có tiền chứ. Trước khi đập tường tôi cũng không dám chắc có thể đập hay không, nên tôi đã đi hỏi cấp trên, ông ta nói có thể đập nên tôi mới đập. Kết quả là ông ta đền ba trăm vạn, tôi không có tiền nên phải ngồi tù vài tháng.”

Lâm Phàm: …

Đúng lúc này, có người đến.

“Đại thần…” Thân Kiệt Vân không mở miệng mà là người thanh niên đi bên cạnh hưng phấn kêu lên.

“Khụ khụ.” Thân Kiệt Vân hắng giọng: “Im lặng.”

Người thanh niên sợ hãi rụt cổ lại, cũng cảm thấy mình hơi phấn khích quá.

Lâm Phàm ngạc nhiên nhìn người mới đến, sau đó liền nghĩ tới chuyện mà hắn đang quan tâm nhất lúc này: “Mấy người không có làm hỏng máy tính của tôi đấy chứ?”

Nghe thấy Lâm Phàm nhắc tới chuyện này, nhóm người của tổ An ninh mạng có chút xấu hổ. Chuyện này cũng thật khiến cho người ta có chút bất đắc dĩ mà, máy tính của đại thần quả

nhiên rất sạch sẽ, sạch sẽ tới mức chỉ lưu một bộ phim hành động thôi nha.

“Không có, vẫn đang cất giữ.” Người thanh niên vui vẻ nói.

Lâm Phàm thở phào: “Thế thì tốt. Các người đến đây có việc gì?”

Lưu Hiểu Thiên mở cửa phòng giam cho nhóm chuyên gia an ninh mạng đi vào, anh ta cũng lờ mờ đoán ra mục đích của chuyến thăm viếng này, không cần nghĩ cũng biết bọn họ chắc chắn muốn tới giao lưu kỹ thuật với Lâm Phàm rồi.

Nhưng họ không phải tới giao lưu, mà là tới học hỏi đó.

Bọn họ đã bị một tay Lâm đại sư quét sạch sẽ mà không thể chống cự được một chút nào thì làm sao có thể giao lưu với Lâm đại sư chứ.

Thân Kiệt Vân tiến lên trước, trên mặt tràn đầy ý cười: “Lần đầu gặp mặt, có chút quà mọn.”

Lâm Phàm liếc mắt nhìn, bọn họ mang theo túi to túi nhỏ, tuy không phải đồ đắt tiền thế nhưng cũng là tấm lòng của đối phương.

“Đến thì đến thôi còn mang theo quà gì chứ. Mời vào.” Lâm Phàm cười, thản nhiên nhận lấy quà.

Các phạm nhân xung quanh ngạc nhiên nhìn tình huống diễn ra trước mắt. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, e là cả đời bọn họ cũng không dám tin chuyện này là thật.

Đây là trại tạm giam đó, con mẹ nó, các người thật sự tới đây làm khách sao?

Có đúng không vậy?

Đúng là không có tính người mà.

Đây là lần đầu tiên Thân Kiệt Vân bọn họ được người ta mời vào phòng giam, nhưng đại thần đã mở lời thì đương nhiên họ cũng không nghĩ nhiều. Không nói thì thôi chứ điều kiện ở đây của Lâm đại thần không giống với những người khác, mặc dù phòng hơi nhỏ một chút nhưng tổng thể căn phòng quả thật không tệ.

Lưu Hiểu Thiên thấy ở đây không có việc gì nên cũng tạm thời rời đi.

“Đại thần, tôi là Tôn Năng. Kỹ thuật của anh thật sự rất lợi hại, tôi vô cùng ngưỡng mộ.” Người thanh niên lúc nãy kích động lên tiếng.

Anh ta là một tên mọt kỹ thuật đúng nghĩa, cả ngày chỉ đắm chìm trong máy tính, đến giờ vẫn không có nổi một cô bạn gái.

Nên hôm nay được gặp đại thần đương nhiên là vô cùng phấn khích.

Mấy người xung quanh cũng như thế, mặc dù không biểu hiện ra ngoài nhưng biểu tình trên mặt mỗi người đều vô cùng đặc sắc. Trong ngành của bọn họ, kỹ thuật đứng hàng đầu, kỹ thuật tuyệt đỉnh đương nhiên được làm đại ca.

Thân Kiệt Vân cũng vô cùng ngưỡng mộ tài năng của vị đại thần trước mắt, lần này anh ta tới đây cũng với thái độ muốn học hỏi.

Lâm Phàm đặt món quà xuống, cười tủm tỉm: “Mọi người qua đây chắc là có chuyện gì đúng không? Bản thân tôi không thích vòng vo, có chuyện cứ nói.”

Thân Kiệt Vân trả lời: “Đại thần, lần này chúng tôi đến đây là muốn được cùng cậu nghiên cứu thảo luận một chút về kỹ thuật. Kỹ thuật của cậu vô cùng lợi hại, chúng tôi rất ngưỡng mộ.”

Lâm Phàm cười đáp lại: “Chuyện này sao? Được, dù sao tôi cũng đang rảnh, vậy thì ngồi xuống đây thảo luận một chút vậy. Đúng rồi, có mang theo máy tính không?”

“Có mang, có mang.”

“Đại thần, một mình anh ở đây chắc cô đơn lẻ loi lắm, thời gian này chúng tôi sẽ tới đây bầu bạn với anh nhé.”

…

“Đại thần lợi hại quá, anh làm thế nào vậy?”

“Đúng đấy, quá giỏi, nếu tôi làm chắc chắn sẽ không đạt được đến trình độ này.”

“Đừng nói là cậu mà ngay cả bọn tôi cũng không làm được, cái này không giống với phương thức hành động của chúng ta.”

“Máy tính của chúng ta chỉ có thể ở trong tay đại thần mới phát huy được toàn bộ công dụng của nó, thật sự quá lợi hại.”

Chương 887: Đại thần đúng là đại thần

“Còn phải nói nữa sao, phần mềm trong máy tính của chúng ta đều là những phần mềm chuyên nghiệp, vốn dĩ thực lực của đại thần đã rất mạnh, giờ lại có những phần mềm này bổ trợ thì có khác gì hổ mọc thêm cánh đâu.”

Mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên.

Lâm Phàm bình tĩnh mỉm cười, đây đã là gì chứ, chỉ là những thủ thuật đơn giản mà đã có thể khiến cho họ ngạc nhiên như vậy rồi.

Những người này nói muốn tới đây để giao lưu kỹ thuật với hắn, thật ra là tới để học hỏi thôi.

Nhưng trong lòng Lâm Phàm cũng không có mâu thuẫn tâm lý nào. Bây giờ là thời đại internet rồi, chuyên gia mạng có trình độ kỹ thuật càng cao thì mới càng có khả năng phòng chống sự xâm nhập từ những hacker nước ngoài, thế nên bọn họ tới đây học hỏi một chút cũng không có vấn đề gì.

Mà những thao tác này cũng khiến bọn họ nhìn rõ ràng thực lực của anh đây, để cho họ càng hiểu rõ trình độ anh đây trâu bò như thế nào.

Những phạm nhân xung quanh không biết rốt cuộc là có chuyện gì, trong phòng giam của người lợi hại kia đã xảy ra chuyện gì mà người nào cũng tỏ vẻ ngạc nhiên như vậy.

Tôn Năng lấy ra một lon bò húc: “Đại thần, uống chút nước.”

Lâm Phàm gật đầu: “Được.” Sau đó chỉ vào màn hình máy tính: “Mọi người nhìn đi, đây chính là khu vực yếu và có khả năng phòng thủ kém nhất trong máy tính của các cậu, các cậu phải chú ý một chút, nếu là tôi thì chỉ cần vài giây là đã có thể công phá được phòng ngự này của các cậu rồi.”

“Hả? Thật sao?”

Lâm Phàm: “Ha ha, xem ra không phát huy một chút năng lực thì mọi người sẽ không tin, nhìn kĩ nhé.”

Lạch cạch!

Điên cuồng gõ bàn phím.

Tít tít!

Chiếc laptop bên cạnh phát ra âm thanh cảnh báo.

“Mẹ nó, siêu thật. Đại thần, sao động tác của anh lại nhanh như vậy chứ? Đây là hệ thống phòng ngự Aegis V8 bản mới nhất, các mạng lưới quan trọng trên thế giới đều đang dùng hệ thống này, thế mà vào tay anh chỉ cần vài giây là đã phá hủy được nó rồi.”

“Ngầu thật đấy, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì tôi nhất định sẽ không tin đâu.”

Lâm Phàm tự tin mỉm cười: “Đã tin chưa?”

Tất cả đều gật đầu: “Tin rồi, tin rồi.”

Thân Kiệt Vân đứng một bên xem cũng không tin nổi, so với ngày hôm đó còn lợi hại hơn nữa. Nếu để tổ bọn họ công kích hệ thống phòng ngự này vẫn phải mất một chút thời gian, nhưng vào tay đại thần chỉ cần chốc lát là đã có thể giải quyết được.

Nếu như người có kỹ thuật khủng bố thế này mà có ý đồ xấu thì chỉ sợ sẽ không ai có thể ngăn chặn được.

Tâm trạng Lâm Phàm không tệ nên cũng vui vẻ chỉ cho bọn họ, họ đều là những cao thủ máy tính, tuy có vài chỗ không rõ nhưng Lâm Phàm chỉ cần giải thích một chút đã lập tức hiểu được.

Đây chỉ là một vài lời khuyên nhưng sẽ vô cùng có ích cho đối phương.

…

Ngày hôm sau!

Bầu không khí bên trong trại tạm giam vô cùng náo nhiệt.

Lâm Phàm: “Cùng tôi tấn công, mọi người chỉ cần dọn dẹp tất cả dấu vết cho tôi, còn tên nhóc này cứ để tôi xử lý.”

Tôn Năng: “Đại thần yên tâm, chút chuyện vặt vãnh này cứ giao cho bọn tôi.”

Thân Kiệt Vân: “Đại thần, phía trước chính là hệ thống phòng ngự Ameterasu mạnh nhất của Nhật Bản, chúng tôi đã cố gắng tấn công thử nhưng chưa lần nào thành công.”

“Lão Đại, đó là với chúng ta thôi, có đại thần ra tay thì thứ đồ chơi này trong nháy mắt sẽ bị nghiền nát.”

Lâm Phàm cười : “Mọi người xem, thời cơ đã tới, nhưng mọi người phải dọn dẹp sạch sẽ những thứ còn sót lại nếu không tôi cũng không gánh nổi trách nhiệm này đâu.”

“Đại thần cứ yên tâm, chúng tôi sẽ dọn sạch sẽ hết cho, trên thế giới này chúng tôi xưng thứ hai không ai dám xưng thứ nhất, chúng tôi nổi tiếng đánh du kích như này nhất đấy.” Cổ Tôn Năng đỏ bừng, có vẻ như anh ta vô cùng phấn khích.

Được theo đuôi đại thần đi đột nhập như này thú vị quá đi, cảm giác sung sướng này không một từ ngữ nào có thể diễn tả được.

Bất cứ hệ thống phòng ngự mạnh mẽ đến không thể nào phá giải nổi trong suy nghĩ của bọn họ, thì trong mắt của đại thần cũng chỉ đều là hổ giấy mà thôi.

Đây cũng là lần đầu tiên Lâm Phàm thấy sảng khoái như vậy, những người này đi theo hắn để học hỏi thêm cũng không phải là những người an phận, hắn mới chỉ tỏ ý muốn xâm chiếm một mạng lưới nào đó của Nhật Bản là bọn họ đã không chờ đợi được rồi.

Nhưng không phải nói chứ máy tính của mấy người này dùng thích thật, thích hơn máy tính của hắn nhiều.

Lúc này, hệ thống phòng ngự mạnh nhất của Nhật Bản, cũng chính là Ameterasu trong giây lát đã tan rã, hoàn toàn không thể chống chọi lại với làn sóng tấn công này.

Thân Kiệt Vân choáng váng, không thể tin nổi, thậm chí còn khiến ông ta nghi ngờ có phải ông ta và Lâm Phàm đều đang sử dụng cùng một máy tính hay không.

Máy tính của bọn họ đều đã được trang bị cấu hình vô cùng đặc thù, thế nhưng chắc chắn không thể làm được những điều này, cần phải dùng những phần mềm cao cấp hơn mới có thể thao tác được như vậy. Mà bây giờ chiếc máy tính này trong tay Đại thần giống như một khẩu súng biến thành một khẩu đại bác, mạnh mẽ vô cùng, không ai có thể ngăn cản.

Chương 888: Không thể nhìn anh hùng bị chịu tội được

Nhật Bản.

“Không ổn rồi, có người xâm nhập vào mạng lưới của chúng ta. Hệ thống phòng ngự Ameterasu đã tan rã, mau chóng kích hoạt hàng phòng ngự thứ hai.”

“Quốc gia nào lại dám đột nhập vào hệ thống của chúng ta. Mẹ kiếp, đã tìm thấy mục tiêu chưa?”

“Chưa thấy, đối phương xóa dấu vết rất nhanh, không tra ra được. Đồng thời có một lực lượng hùng hậu đang công kích hệ thống phòng thủ của chúng ta.”

“Phòng thủ không được, toàn bộ hệ thống phòng ngự đã bị đóng băng.”

“Sếp, có một thế lực đã tấn công trực tiếp vào kho dữ liệu quan trọng của chúng ta, chúng tôi không không thể phòng thủ được.”

“Ngu ngốc! Rút ổ điện ra, ngắt toàn bộ nguồn điện phụ, ngắt kết nối toàn bộ internet.”

“Vâng.”

Lách cách!

Ngay lập tức, toàn bộ màn hình máy tính trong phòng Tác chiến internet tối đen, chỉ còn lại bọn họ hai mặt nhìn nhau.

Sau đó là tiếng hoan hô rầm rầm.

“Chúng ta thành công rồi!”

“Đúng, chúng ta đã thành công ngắt nguồn điện, cuối cùng đối phương đã xâm nhập thất bại.”

“Ừm, rất tốt, tốc độ phản ứng của mọi người rất nhanh.”

“Mọi người đã dùng trình độ kỹ thuật cao siêu của mình để duy trì được tôn nghiêm của chúng ta thêm một lần nữa rồi.”

“Đúng thế!”

Trại tạm giam.

“Đệt, thật là không biết xấu hổ. Thế mà lại đi làm trò ngắt điện, ngay cả nguồn điện dự phòng cũng mẹ nó ngắt luôn, tốc độ cũng nhanh đấy.”

“Cũng đâu phải lần đầu tiên bọn họ làm vậy đâu, lúc không chống đỡ nổi nữa không ngắt kết nối mạng thì cũng là ngắt nguồn điện, mẹ nó chứ đúng là vô lại không ai bằng.”

“Fxxx, có cần vô sỉ như thế không, chỉ còn một chút nữa thôi mà.” Lâm Phàm bực tức chửi, nhưng khi nhìn mấy người trong phòng thì hắn mới phát hiện ra họ đang dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn mình.

Tôn Năng hâm mộ nói: “Đại thần, anh ngầu quá, trận tác chiến này là lần tôi thấy sướng nhất đấy, đơn giản chính là kiểu trong cả hàng vạn quân mà không ai có thể ngăn cản nổi.”

“Đúng thế. Đại thần, rốt cuộc là anh đã làm gì để tận dụng được hết tính năng của chiếc máy tính này thế, thậm chí siêu việt hơn rất nhiều, đây là chuyện mà chúng tôi không thể tưởng tượng nổi.”

Thân Kiệt Vân kích động, đã rất lâu rồi anh ta chưa cảm thấy hưng phấn như vậy. Mới vừa rồi chỉ là xâm nhập chứ không có ý định phá hoại gì cả, nhưng chính loại khí thế vừa rồi dường như đã khiến anh ta nhớ về hàng chục năm trước, khi ông ta còn là một người thanh niên tung hoành tứ phương trên mạng mà chẳng có chút e dè sợ hãi nào.

Nhưng sau này, do tuổi tác tăng dần lên nên anh ta cũng có phần bình ổn hơn trước, trong lòng cũng không còn tràn đầy sinh lực như lúc đó nữa.

Nhưng hôm nay, anh ta đã tìm lại được cảm giác ấy một lần nữa.

Tôn Năng cao hứng: “Đại thần, anh có thể gia nhập vào tổ chúng tôi không? Nếu như có anh tham gia, chúng tôi sẽ phụ

trách dọn dẹp dấu vết, đại thần phụ trách tấn công, trên thế giới này sẽ không còn ai là đối thủ của chúng ta nữa.”

“Đúng thế!”

“Nếu như có thể như vậy thì quá tốt rồi!”

Lâm Phàm xua tay cười cười: “Không cần, tôi sẽ không tham gia đâu.”

Mọi người: “Tại sao chứ?”

Vẻ mặt Lâm Phàm bất đắc dĩ: “Vì tôi quá mạnh!”

Tất cả mọi người sững sờ, chỉ muốn chửi một câu, lý do này cũng quá miễn cưỡng rồi đấy.

Mấy ngày nay, đối với đám người Thân Kiệt Vân mà nói là khoảnh khắc có lợi nhất. Khi ở bên cạnh đại thần bọn họ đã học được không ít kỹ thuật, đây là những kỹ thuật không có trong sách vở ở trường, nếu không có đại thần chỉ dạy thì không biết phải mất bao lâu bọn họ mới hiểu được.

Tiếng cười vui vẻ truyền đến.

“Đại thần, anh thật lợi hại, nhưng tôi nói nè. Cái bộ phim đó tôi đã xem rồi, thật sự rất tuyệt. Hơn nữa tôi còn mất không ít công sức để tìm được bản có độ phân giải cao hơn nữa đấy.” Tôn Năng tự hào nói.

Lâm Phàm kinh ngạc nói: “Lợi hại như vậy sao?”

“Ha ha.” Tôn Năng được khen ngợi, hưng phấn nở nụ cười.

Bọn họ thuê một khách sạn ngay bên ngoài trại tạm giam, dù sao ban ngày bọn họ đều đến đây, buổi tối lại về đó nghỉ ngơi. Đi theo học kỹ thuật của đại thần là ước mơ của bọn họ, hơn nữa đại thần cũng không giấu giếm, thật sự dạy những kỹ thuật chân chính cho bọn họ.

Bọn họ rất biết ơn đại thần.

Bên ngoài!

Ở cửa ra vào của trại tạm giam đã có không ít người tụ tập.

Những người này đều là phóng viên, bọn họ đã chờ rất lâu rồi, tin tức trên mạng vẫn chưa tan, rất nhiều cư dân mạng đều để ý đến chuyện này.

Không nhận được tin tức của Lâm đại sư, trong lòng bọn họ cảm thấy bất an.

Hiện giờ, không chỉ có cư dân mạng lo lắng mà các phóng viên cũng rất lo lắng, bọn họ thân là phóng viên thời sự hàng đầu thế mà lại không lấy được tin tức, đây là chuyện kinh sợ cỡ nào chứ?

Cho nên, bây giờ bọn họ tụ tập lại một chỗ để chuẩn bị tấn công sâu vào trại tạm giam, cho dù thế nào họ cũng muốn biết tình hình của Lâm đại sư.

Anh hùng xứng đáng với cái giá họ phải trả, bọn họ không thể nhìn anh hùng chịu tội được.

Chương 889: Tin tức đầu tiên về Lâm đại sư

"Các người đang làm gì vậy?" Cảnh sát gác cổng ngăn phóng viên lại, không có lệnh thì bọn họ không thể cho đối phương vào.

"Chúng tôi là phóng viên, chúng tôi muốn phỏng vấn Lâm đại sư."

"Lâm đại sư bị giam ở đây, rốt cuộc tình hình hiện tại như thế nào, có bị các người ép nhận tội hay không?"

"Cho dù là đột nhập vào ngân hàng cũng phải thông qua các thủ tục pháp lý. Bây giờ thậm chí còn chưa thông qua các thủ tục pháp lý, nhất định là bị các người âm thầm phán tội rồi, chúng tôi muốn gặp Lâm đại sư."

"Chúng tôi có quyền biết sự thật."

"Chúng tôi muốn gặp Lâm đại sư."

Mục đích ngày hôm nay của các phóng viên rất rõ ràng, nếu không gặp được Lâm đại sư thì tuyệt đối không về, hơn nữa còn có loại xung động muốn xông vào.

Cảnh sát gác cổng bảo vệ trật tự tại hiện trường hô: "Đừng chen lấn, chúng tôi đã xin chỉ thị của cấp trên, mong mọi người kiên nhẫn chờ đợi."

Khi Lưu Hiểu Thiên biết chuyện này, anh ta không biết phải nói gì.

Nhưng mà anh ta cho phép.

Bọn họ có thể gặp Lâm đại sư.

…

Sau khi các phóng viên biết được có thể vào gặp Lâm đại sư thì rất hưng phấn, đợi chút nữa sau khi vào nhất định phải nhìn thật kỹ, phải kiểm tra xem Lâm đại sư có bị thương hay không, hoặc có bị buộc nhận tội hay không.

Mặc dù có đôi khi bọn họ sẽ đưa tin không đúng sự thật nhưng Lâm đại sư là anh hùng, dù thế nào cũng phải đưa tin theo đúng sự thật mới được.

Chỉ hy vọng Lâm đại sư ở trong đó không phải chịu khổ, nếu không bọn họ sẽ rất buồn.

Xuất phát đi về phía Lâm đại sư, các phóng viên nhìn môi trường xung quanh.

“Chỗ này quá ảm đạm, Lâm đại sư ở đây sao có thể chịu được chứ.”

“Đúng vậy, cũng không biết bị nhốt bao lâu đây, nghe nói có thể bị phán án mười năm lận đó.”

“Tôi nghe nói bị phán án ba mươi năm.”

“Ài, tuổi trẻ tươi đẹp cứ thế không còn nữa, sao lại có thể như vậy chứ.”

…

Cảnh sát mở cánh cửa cuối cùng ra: “Phía trước chính là chỗ của Lâm đại sư.”

Vừa nói xong, các phóng viên lập tức đi vào phía trước, giống như không thể chờ đợi được để được gặp Lâm đại sư.

“Lâm đại sư, chúng tôi đến rồi.”

Các phóng viên lao vào như ong vỡ tổ.

Lúc này, Lâm Phàm cười lớn: “Ha ha, các người nhất định sẽ thua, bài của tôi thế này thì các người lấy gì đánh lại chứ, tôi mở bài ra chơi với các người luôn.”

Tôn Năng sợ hãi: “Mẹ kiếp, quá biến thái rồi, năm cây bom, vua lớn vua nhỏ đều có, quân bài nhỏ nhất đều là J, cái này chúng tôi làm sao chơi lại được…”

Lâm Phàm cười lớn: “Đầu hàng thua một nửa.”

“Không, chúng tôi sẽ không đầu hàng, nếu anh đã mở bài ra chơi với chúng tôi thì cũng đừng trách chúng tôi.”

Bốn người quây thành một vòng tròn chơi đánh bài địa chủ, còn mấy người khác thì đứng bên cạnh xem, thỉnh thoảng chỉ trỏ xem đánh lá nào.

Một tay Lâm Phàm cầm bài, một tay cầm một cái đùi gà lớn ăn ngon lành: “Không vội, để các người từ từ suy nghĩ…”

“Lâm đại sư, chúng tôi đến rồi, anh không cần chịu khổ cực nữa.”

Đúng lúc này, một tiếng hô từ xa vang lên, nháy mắt một đám phóng viên đã xuất hiện trước nhà tù, máy ảnh trong tay nhấp nháy chụp.

Các phóng viên có vô số lời muốn nói với Lâm đại sư, nhưng đột nhiên khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, bọn họ đều ngây người.

Cái này…

Lâm Phàm hiền lành nhìn những người phóng viên này, khẽ cắn một miếng đùi gà nói: “Các người là?”

Các phóng viên nhìn xung quanh, đồng thời dụi dụi mắt, bọn họ không nhìn lầm chứ?

Lâm đại sư chịu khổ, dường như ở đây cũng không tệ lắm…

Ăn đùi gà lớn.

Đánh bài.

Còn có giường ngủ thoải mái nữa chứ.

Chuyện này hình như không giống với lời đồn nha.

Hơn nữa mức độ hưởng thụ này khiến người khác phải tức lộn ruột.

Lâm Phàm nghi ngờ hỏi: “Các đồng chí phóng viên, mọi người đang làm gì vậy?”

Giờ phút này các phóng viên mới phản ứng lại, bấm máy ảnh lách tách.

“Lâm đại sư, tình huống này của anh không giống với tưởng tượng của chúng tôi…”

“Đúng vậy, anh có bị bọn họ tra tấn ép nhận tội hay không.”

“Lâm đại sư, phần lớn các cư dân mạng đều rất quan tâm đến anh, luôn lo lắng anh xảy ra chuyện gì, xin hỏi anh bị phán án bao lâu?”

Có rất nhiều vấn đề nhưng trong lòng Lâm Phàm lại cảm thấy ấm áp, không nghĩ tới còn có nhiều người quan tâm mình như vậy, thật sự quá cảm động.

Lâm Phàm để đùi gà xuống: “Các vị phóng viên, tôi ở đây rất tốt, không cần phải lo lắng cho tôi. Tôi xâm nhập vào ngân hàng là chuyện lớn, tuy rằng có ý tốt nhưng vẫn là hàng vi sai trái nên tôi chấp nhận hình phạt ở lại đây một tháng để suy ngẫm về hành vi của mình.”

Các phóng viên không phản bác được, suy ngẫm lại hành vi của mình? Ngẫm lại cái rắm… thử hỏi trong đất nước này có người nào sống trong tù còn thoải mái hơn hắn cơ chứ?

Không chỉ có đùi gà lớn ăn còn có giường ngủ thoải mái, mấu chốt chính là còn có người đánh bài cùng. Người ở bên ngoài cũng không sống thoải mái được như hắn đâu.

Chương 890: Nhất định nhà tù tôi từng ngồi là giả

Hôm sau!

Khi các cư dân mạng nhìn thấy tin tức trên mạng, tất cả họ đều nổ tung.

Đầu óc của những phóng viên này bị làm sao vậy, tiêu đề gần như giống nhau.

‘Lâm đại sư sống vô cùng tốt, mọi người không cần lo lắng’

‘Lâm đại sư sẽ sớm ra ngoài’

‘Tôi sống ở trong tù vô cùng thoải mái, ở đây mang đến cho tôi một cảm nhận khác’

Những tin tức này đều không có ảnh chụp, cũng không nói thêm gì chỉ nói bị nhốt một tháng.

Làm sao cư dân mạng có thể tin được.

“Đầu óc của tổng biên tập dính shxx sao, nếu ở tù thoải mái như vậy sao anh không đi mà ở.”

“Tôi đã từng ngồi tù, ở đó thật sự khổ vô cùng, tôi thề sẽ không bao giờ vào đó nữa”.

“Lâm đại sư khẳng định rất khổ cực, biên tập còn giấu giếm sự thật.”

“Chúng tôi không tin loại tin tức này, mau thả tin tức thật ra đi, chúng tôi có thể chịu được, có phải Lâm đại sư bị thương hay bị đánh rất thảm hay không.”

…

Một phóng viên nổi tiếng đã đăng lên Weibo: “Các bạn cư dân mạng thân mến, mọi người không nên hỏi nữa, nếu nói ra sự thật tôi sợ mọi người sẽ không chịu nổi đó…”

Weibo này vừa tung ra càng khiến cho vô số người tò mò, đồng thời làm bùng lên ngọn lửa nhiều chuyện trong lòng bọn họ.

“Chúng tôi muốn biết sự thật.”

“Tung ảnh chụp ra, chúng tôi muốn xem Lâm đại sư như thế nào.”

“Lâm đại sư, anh nhất định phải ổn.”

“Mẹ kiếp, đúng là đáng giận, nếu như tôi có năng lực có tiếng nói nhất định tôi sẽ cứu Lâm đại sư ra.”

Người phóng viên nổi danh kia cũng trợn tròn mắt, không ngờ được phát ngôn của mình lại tạo ra một làn sóng dư luận lớn như vậy.

Nếu cứ để phát triển như vậy cũng không tốt.

Cuối cùng chỉ có thể tung ảnh chụp ra.

“Đây là các người muốn xem, xem rồi đừng khóc.”

Hơn mười ảnh chụp xuất hiện trên Weibo.

Trong nháy mắt, tiếng thảo luận đột nhiên im bặt.

Một cư dân mạng từng ngồi tù tức giận rống lên: “Nhất định nhà tù tôi từng ngồi là giả.”

…

Phụt!

Nôn ra ba lít máu!

Trên mạng là một cuộc gió tanh mưa máu, vô số tâm huyết đều phun ra trên mạng.

“Lâm đại sư ổn, thật sự rất ổn, ổn không thể ổn hơn.”

“Chúng ta lo lắng cho anh ấy mà anh ấy lại đang ngồi ăn đùi gà với đánh bài, lương tâm của anh không đau hay sao?”

“Đây chính là ảo giác. Đúng, chỉ là ảo giác thôi.”

“Mẹ kiếp, điều kiện sinh hoạt của trại tạm giam cao như vậy từ khi nào thế, tôi muốn vào trại giam ở cả đời.”

“Các biên tập chúng tôi sai rồi, là chúng tôi hiểu lầm mọi người, hóa ra mọi người không nói ra sự thật chính là muốn bảo vệ chúng tôi không bị Lâm đại sư làm cho tức chết.”

“Tình trạng như vậy, ai mà tin nổi chứ.”

“Lâm đại sư, anh vui là được rồi.”

Phóng viên nổi tiếng kia bất lực lên tiếng: “Tôi đã nói các người đừng điều tra rõ sự thật mà, đã biết được sự thật rồi các người còn gì muốn nói nữa không?”

Phố Vân Lý.

Tâm trạng Điền Thần Côn không phải quá tốt, chắc hẳn Lâm Phàm trong trại giam sống một cuộc sống không được đầy đủ… Ông ta bưng chén trà lên khẽ nhấp một ngụm, nhưng khi nhìn thấy tin tức trên Weibo, nhất thời nhịn không được mà phun trà trong miệng ra.

“Mẹ kiếp, đây chính là người sao?”

Triệu Chung Dương nghi ngờ nói: “Làm sao vậy?”

Điền Thần Côn đưa điện thoại qua: “Mọi người nhìn xem chúng ta đang lo lắng cho cậu ta, vậy mà cậu ta lại ở trong đó hưởng thụ.”

Mọi người thấy tin tức trên Weibo, trong nháy mắt sắc mặt lập tức thay đổi thiên biến vạn hoá. Trong bức ảnh, Lâm đại sư trừng to mắt nhìn, cái đùi gà trong tay cực kỳ nổi bật, nhất là đôi mắt kia đang lộ vẻ khó hiểu, giống như là đang nói tôi đang ăn gà và đánh bài thì làm sao có thể có chuyện gì được.

Bây giờ Lâm Phàm nghĩ đến một chuyện khá là nghiêm trọng, tại sao nhiệm vụ kia vẫn chưa hoàn thành, có phải là vì mình làm chưa đủ không?

Không thể không nói việc này làm cho người ta rất xấu hổ, kiến thức trang thứ mười hai đã được coi là kiến thức rất dũng mãnh rồi, hắn không khỏi mong chờ kiến thức trang thứ mười ba không biết sẽ như thế nào.

Hắn có một mộng tưởng vĩ đại.

Đó chính là trở thành siêu cấp đại thần No.1 thế giới, không có gì là không biết. Nếu thế thì cho dù nửa đêm không ngủ thì hắn cũng phải tu luyện đến Độ Kiếp kỳ.

Chuyện Lâm Phàm được đãi ngộ trong trại giam đã thu hút sự chú ý của không ít người.

Những người hâm mộ yêu thích Lâm Phàm rất vui mừng.

“Ha ha, đây mới là nơi mà Lâm đại sư nên ở.

“Chính phủ làm vậy mới đúng, chuyện này Lâm đại sư vốn làm đúng nên không bị trừng phạt.”

“Nhận thức của Lâm đại sư thật sự quá cao, rõ ràng không phải chịu phạt nhưng lại tự mình ngồi tù một tháng, thật sự khiến chúng tôi khâm phục.”

Kèm theo đó là một số lời bình không hài hòa.

Lúc này một tài khoản của người nổi tiếng nào đó đã bày tỏ sự phản đối mãnh liệt.

“Sao trại giam có thể xảy ra chuyện như vậy chứ, chỗ này là nơi để tội phạm đến để hối cải chứ không phải đến để hưởng thụ, nếu muốn hưởng thụ thì mời về nhà.”

Chương 891: Sắc đẹp trung tính

Ngay khi phát ngôn này vừa tung ra đã thu hút sự chú ý của không ít người.

Có tức giận có nhấn Like, cảm thấy nói rất có lý nhưng chỉ là một phần nhỏ mà thôi.

Khi Lâm Phàm nhìn thấy những bình luận này, hắn lập tức khó chịu.

"Vị này, xin đừng thừa dịp lợi dụng sự nổi tiếng của tôi, tôi muốn thu phí đó nha."

Lời này vừa nói ra lập tức khiến mọi người cười chết.

"Ha ha, Lâm đại sư thật lợi hại, ngồi tù vẫn có thể chơi điện thoại phát tin tức, thật sự quá bá đạo."

"Nói rất đúng, người này rất biết lợi dụng sự nổi tiếng, danh tiếng của Lâm đại sư rất dễ để lợi dụng mà."

Trong trại giam.

Đám người Tôn Năng tiếp nhận sự chỉ bảo của đại thần nên kỹ thuật tăng vọt, bây giờ đại thần lại đang tập trung vào Weibo, theo suy nghĩ của họ thì việc này quá lãng phí thời gian.

"Đại thần, chúng ta đừng để ý đến tên này nữa, vẫn nên tiếp tục thảo luận kỹ thuật đi." Tôn Năng không thể chờ được nói.

Thân Kiệt Vân là trưởng nhóm An ninh mạng nhưng vẫn luôn nhún nhường trước mặt vị đại thần này, lần này bọn họ thật sự rất may mắn, gặp được đại thần là điều mà trước đây họ nghĩ cũng không dám.

Nếu đại thần nguyện ý tham gia vào nhóm an ninh mạng, ông ta sẽ nguyện ý từ chức để cho đại thần dẫn dắt bọn họ đi đến con đường huy hoàng.

Nhưng rất đáng tiếc, ông ta cảm thấy hình như đại thần không quá hứng thú với chuyện này.

…

Tin tức trên mạng cũng lắng xuống, Lâm đại sư quá thoải mái nên bọn họ không muốn thảo luận. Cảm thấy lúc này nếu tiếp

tục thảo luận thì trong lòng sẽ cảm thấy hoảng hơn, giữa người với người sao lại có sự chênh lệch lớn như vậy chứ.

Một phố buôn bán nào đó.

Anh Cường thành công hẹn Ngô U Lan ra ngoài. Hai bóng hồng xinh đẹp rảo bước trên đường phố đã thu hút sự chú ý của rất nhiều đàn ông. Dù sao thì người đẹp đi đến đâu cũng vô cùng được hoan nghênh.

Bây giờ tâm trạng của Ngô U Lan rất tốt, anh Lâm trong trại giam sống rất tốt, chỉ là không hiểu tại sao Lâm Phàm lại muốn ở trong trại giam một tháng, đây không phải là tự mình đi chịu tội sao. Mặc dù sống vô cùng tốt nhưng chắc chắn không được tự do.

Lúc này, Ngô U Lan nhìn thấy một tiệm trang điểm trước mặt: "Liễu Nhiếp, chúng ta đến đó xem đi."

"Được." Liễu Nhiếp mỉm cười ngọt ngào, hẹn được đã là thành công một bước, mọi thứ phải làm từ từ.

Muốn thần y giúp mình thay đổi thì phải công phá từ bên trong nội bộ, huống hồ trong lòng cô ta vẫn rất thích Ngô U Lan này, một cô gái rất đáng yêu.

Trong tiệm.

Ngô U Lan đứng trước quầy chọn đồ còn Liễu Nhiếp đứng bên cạnh, cô ta không thích mấy đồ trang điểm này, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ sử dụng nên tất nhiên cô ta không biết bất kỳ nhãn hiệu nào. Đối với những câu hỏi của Ngô U Lan, cô ta chỉ cười không nói mà chỉ tiện tay chỉ một cái, dù sao cô ấy cũng không biết gì.

"Liễu Nhiếp, cô xem màu son này thế nào." Ngô U Lan hỏi.

Liễu Nhiếp gật đầu: "Ừm, cũng không tệ lắm."

Ngô U Lan lắc đầu: "Tôi cảm thấy không đẹp lắm, màu sắc quá tối nên chọn màu sáng hơn một chút. Cô xem chai nước hoa kia cũng được đó, cô có thể thử xem thế nào."

Sau khi đi vào trong tiệm, bất kỳ thứ gì cũng có lực hấp dẫn với Ngô U Lan. Anh Cường cũng không biết những thứ này có gì tốt, cô ta không có chút hứng thú nào nhưng không biết vì

sao trong lòng Ngô U Lan lại có một cảm giác chờ mong, giống như khám phá ra một lục địa mới.

Anh Cường cười nói: "Tại sao lại thích đồ trang điểm như vậy thế?"

Ngô U Lan mỉm cười ngọt ngào: "Sao lại không thích, phụ nữ đẹp nhất là khi còn trẻ, nếu không ăn mặc xinh đẹp sau này về già sẽ không còn cơ hội nữa. Liễu Nhiếp, lần trước tôi có mua một cây son, tuy màu đậm nhưng tôi rất thích, tôi thấy dáng môi của cô nếu tô lên nhất định sẽ rất đẹp."

Anh Cường muốn từ chối nhưng sở trường của cô ta là tán gái, lúc này không từ chối thì vẫn tốt hơn.

Ngô U Lan lấy son môi ra thoa lên cho Liễu Nhiếp, sau khi thoa xong, cô ấy tức thì kêu lên: "Oa, nhìn xem, cô mau đến trước gương nhìn đi."

Trước gương.

Anh Cường nhìn mình trong gương, đôi môi đỏ rực như lửa cháy, khóe miệng hơi cong lên tỏa ra một luồng khí chất khiến người ta say mê.

Ngô U Lan ở bên cạnh phấn khởi nói: "Nhìn xem dáng môi của cô rất đẹp, phối với màu này thật sự rất xinh. Nếu tóc đỏ dài hơn một chút rồi làm gợn sóng thì thật sự quá tuyệt vời."

"Thật sao." Anh Cường chăm chú nhìn mình ở trong gương, lần đầu tiên cô ta nhìn thấy mình tô son, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

Ngô U Lan gật đầu: "Ừm, Liễu Nhiếp, để tôi tô phấn mắt cho cô, nhất định sẽ rất xinh đẹp."

Lúc này, các nhân viên phục vụ của tiệm trang điểm cũng đang nhìn lén. Họ cũng cảm thấy cô gái này thực sự rất xinh đẹp, nhất là sau khi thoa son lên, khí chất thay đổi không giống lúc trước, là loại cảm giác rất lạnh lùng.

Mặc dù rất trung tính nhưng lại khiến cho người ta một cảm giác không giống vậy.

Chương 892: Mua tranh giá 1 tệ

“Đúng rồi đúng rồi, tôi nhớ rồi.” Lúc này Ngô U Lan giống như khám phá ra một lục địa mới: “Chờ một chút, bây giờ tóc không dài lắm nhưng có thể búi ra sau, nhất định sẽ rất đẹp.”

Giờ đây, Ngô U Lan vừa là thợ trang điểm vừa là nhà tạo mẫu tóc cho anh Cường.

Không biết đã qua bao lâu.

Khi Ngô U Lan nhìn thấy dáng vẻ của anh Cường thì ngây người ra một lúc: “Chói mắt quá, lạnh lùng quá, đẹp trai quá… Không đúng, không phải đẹp trai mà là vẻ đẹp trung tính.”

Những người khách khác trong tiệm khi nhìn thấy anh Cường cũng bị hấp dẫn.

Trang phục trung tính, đôi môi đỏ mọng, kẻ mắt và búi tóc sau đầu và đặc biệt là dáng người cao gầy quả thật khiến cho mọi người phải choáng váng.

Anh Cường nhìn mình trong gương, giống như bị mê hoặc, đây là mình sao?

Không, không đúng, sao mình lại có ý nghĩ như vậy.

Nhưng cảm giác này thực sự rất khác biệt.

Trong sâu thẳm trái tim của cô ta, thế mà lại không có nhiều mâu thuẫn với loại cảm giác này.

Thời gian trôi rất nhanh.

Tin tức trên mạng về Lâm đại sư dần biến mất, mỗi ngày có không ít tin tức bắt mắt xuất hiện, hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Thế nhưng các ông chủ cửa hàng trong phố Vân Lý lại rất nhớ ông chủ nhỏ.

“Có lẽ ông chủ nhỏ sẽ sớm ra ngoài?”

Ông Trương: “Có lẽ sẽ nhanh thôi, đã hơn 20 ngày rồi, có lẽ mấy ngày nữa là ra rồi.”

Chị Hồng cười nói: “Không biết ở đó một tháng có cảm giác gì, nhưng tại sao tôi luôn cảm thấy ông chủ nhỏ dường như đang muốn lười biếng?”

Lão Lương kinh ngạc nói: “Chị Hồng, chị cũng có cảm giác này sao?”

Chị Hồng cười: “Đây không phải là cảm giác mà là sự thật…”

Điền Thần Côn tiến đến tham gia: “Ài, lần nào cũng như thế này. Hắn phủi tay một cái, người cũng biến mất. Thế nhưng chúng ta lại là người phải gặp xui xẻo, ngày nào người dân cũng đều ở đây chờ bánh kếp. Mọi người nói xem tại sao tôi lại ở cùng một người không đáng tin cậy như vậy chứ.”

“Ha ha, lão Điền ông không hài lòng à. Ông xem bây giờ đi, từ khi ông đi theo ông chủ nhỏ, mỗi lần những người dân xếp hàng mua bánh kếp kia nhìn thấy ông có ai là không biếu thuốc lá cho ông không”

Điền Thần Côn vui vẻ nói: “Đừng nói đừng nói, đây là do con người tôi có mị lực cao, cho nên họ tặng thuốc cũng là chuyện có thể hiểu mà.”

“Ồ, trên Weibo có sự kiện. Đây là sự kiện mua tranh vẽ giá một tệ, là của viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn chúng ta, chuyện này là sao?” Ông Lương đang cúi đầu xem điện thoại bỗng kinh ngạc nói.

“Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn?” Điền Thần Côn ngây người cầm điện thoại: “Ồ, đúng là thế… Tôi biết rồi, nhất định là do cậu ta làm, khoảng thời gian trước tôi đến viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn. Tất cả tranh vẽ của bọn trẻ đều đã bị lấy đi, còn nói là muốn làm hoạt động gì đó, gây một quỹ từ thiện và dùng nó để dạy học cho bọn trẻ.”

Ngô U Lan mở điện thoại ra: “Mua tranh vẽ à! Những bức tranh của bọn nhỏ này cũng không tệ nha.”

Triệu Chung Dương phát livestream: “Mấy huynh đệ mau mở Wechat ra, tham gia hoạt động mua tranh vẽ giá một tệ để đóng góp một phần công sức cho bọn trẻ nha. Tôi, Triệu Chung Dương xin cảm tạ các vị, chỉ cần việc quyên góp đạt tiêu chuẩn, tôi nói lời sẽ giữ lời, nhất định sẽ giả gái để livestream cho mọi người xem.”

“Quá đỉnh… Vì hứa hẹn của anh Dương, tôi ủng hộ 100 tệ.”

“Ha ha, lót dép ngồi đợi streamer giả gái, đã mua tranh.”

“Những bức tranh vẽ này tuy không được đẹp lắm nhưng với mục đích làm hình nền điện thoại thì nó cũng được đó nha.”

“Đã mua rồi.”

“Điên thật! Wechat bị bệnh rồi… Một tệ một bức, muốn mua một vạn bức phải mất bao lâu đây? Nếu có thể tự điều chỉnh giá thì tốt.”

“Đại gia, cầu xin được ôm đùi.”

“Đúng là đại gia mà.”

Triệu Chung Dương mỉm cười, cậu ta cũng cố gắng giúp cống hiến một phần sức mọn của mình giúp đẩy sự kiện này lên một chút.

“Nhóm huynh đệ, không cần tiêu phí quá nhiều, một người mua một bức là được rồi.”

“Streamer đúng là có lương tâm, tôi thích anh.”

…

Trong một nhóm nào đó.

Thu Đao Trảm Cá: “Bọn nhỏ mau ra tham gia hoạt động mua tranh giá một tệ, nếu ai không tham gia thì sau này đừng nhận tôi làm anh.”

Các thành viên trong nhóm lập tức sôi nổi lên.

“Oa, tôi cầu còn không được…”

“Ha ha…”

“Đây là giúp đỡ bọn trẻ, một tệ không nhiều lắm, phải mua.”

Bây giờ Wechat đã phổ biến đến tay mọi người, cho nên có sức ảnh hưởng rất lớn. Khi mọi người mở Wechat ra đều thấy cái hoạt động phổ biến của Wechat.

Đây là hoạt động gì.

Có không ít người dân thành thị mở Wechat ra đều rất nghi ngờ.

“Con mẹ nó, bức tranh này mà có giá một tệ? Có cho không thì cũng không muốn lấy.”

“Wechat vì tiền mà điên rồi sao, thủ đoạn gom tiền này cũng thật là thông minh đó.”

“Ồ, đây là hoạt động để giúp đỡ bọn trẻ trong cô nhi viện có thể nhận được một hoàn cảnh giáo dục tốt nhất, là hoạt động từ thiện đó.”

“Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn này là ở Thượng Hải chúng ta, phần lớn những đứa trẻ bên trong viện, lúc trước đều bị bọn buôn người bắt cóc đấy.”

Chương 893: Dư luận càng ngày càng nóng

“Không ngờ những đứa trẻ này lại có thể vẽ ra những bức tranh tốt như vậy, phải mua… Cũng nên thay đổi hình nền điện thoại một chút.”

“Con mẹ nó, không phải vừa rồi anh mới chê mấy bức tranh này à, sao giờ lại nói đẹp rồi?”

“Cái này không giống lúc trước, đây là hoạt động từ thiện, nếu một tệ rơi trên đất cũng không cần thiết phải nhặt lên.”

“Ủng hộ.”

“Bức tranh này không tệ, rất nghệ thuật.”

“Nghệ thuật cái rắm, chỉ sợ những đứa trẻ kia cũng không biết nghệ thuật là cái gì.”

“Sao lại nói nhảm nhiều như vậy, tôi thích là được.”

…

Trong trại tạm giam.

Lâm Phàm biết hôm nay Wechat mở ra sự kiện, hắn mở điện thoại ra kiểm tra.

Đinh đinh.

Trương Long gọi điện thoại đến.

“Lâm đại sư, hoạt động đã được mở ra, chúng tôi vừa kiểm tra số liệu một chút, mười phút đã kiếm được năm mươi vạn tệ

rồi. Đây mới chỉ là bắt đầu, người ủng hộ sẽ càng ngày càng nhiều hơn."

Lâm Phàm cảm ơn nói: "Trương tổng, cảm ơn ông rất nhiều."

Trương tổng: "Đâu có! Đây là chuyện chúng tôi nên làm. Nhưng mà Lâm đại sư nè, cậu đang sống trong trại tạm giam vẫn tốt đấy chứ, cũng sắp ra rồi đúng không."

Lâm Phàm: "Ừm, mấy ngày nữa là được thả ra, dù sao thì chuyện này cũng đã làm phiền Trương tổng rồi."

Trương tổng: "Lâm đại sư, anh quá khách khí rồi. Tất cả nhân viên của chúng tôi đều hy vọng có thể giúp đỡ những đứa trẻ này. Cứ yên tâm, hoạt động này nhất định sẽ thành công."

Lâm Phàm cũng có lòng tin với chuyện này, người dân trong nước cũng rất tốt, chuyện này nhất định sẽ được ủng hộ mạnh mẽ, nhưng chuyện tiếp theo vẫn còn phải làm cho thật tốt.

Dù sao cũng không ai muốn gây quỹ từ thiện, mà mục đích lại không rõ ràng, cho nên việc tiếp theo là phải công khai minh bạch.

Đồng thời, loại tình huống thế này nhất định sẽ thu hút sự nghi ngờ và chất vấn. Dù sao chuyện từ thiện trong nước quá phức tạp, chuyện cầm tiền từ thiện đi ăn uống thoải mái, đi xe sang trọng, ở nhà sang trọng cũng không ít. Trực tiếp làm mất uy tín của một số tổ chức làm từ thiện chân chính.

Một đơn vị nào đó.

"Mọi người đang làm gì đó?"

"Đang chọn tranh… Trên Wechat có tổ chức hoạt động, mua tranh giá một tệ để giúp đỡ những trẻ em đáng thương."

"Tôi thấy tranh cũng không tệ, không biết đầu óc của mấy đứa trẻ này phát triển như thế nào mà có thể vẽ được những bức tranh trừu tượng như vậy."

"Mọi người nhìn xem bức tranh tôi chọn thế nào? Có phải rất đẹp không?"

"Ha ha, đúng là không tệ. Bức tranh này số mấy đó? Tuy không biết vẽ gì nhưng cảm giác đúng là không tệ nha."

“Số 003, là của một đứa nhóc mập mạp vẽ, còn giới thiệu đây là một bức tranh vẽ con hổ.”

“???”

Một nhà nào đó.

Con gái: “Cha, con muốn mua tranh, con muốn giúp đỡ các bạn nhỏ.”

Người cha nhìn thấy hoạt động này, sau đó mỉm cười xoa đầu cô con gái nhỏ của mình: “Được rồi được rồi, con gái của cha có lòng yêu thương như vậy, cha sẽ đặt mua ngay.”

Cả nước có vô số người chú ý đến hoạt động lần này, đối với bọn họ mà nói một tệ cũng không phải là lớn, có thể tiện tay mua một cái.

Hơn nữa việc từ thiện như vậy tất nhiên phải được khen ngợi.

Nhưng tiếp theo chính là tin tức tiêu cực.

Trên một diễn đàn nào đó.

Một bài đăng xuất hiện.

‘Thảo luận tính khả thi của việc mua tranh giá một tệ và tấm màn đen sau đó’

“Hôm nay tôi lướt xem trong vòng bạn bè, thấy họ đều đăng những bức tranh. Thế nhưng trong mắt tôi những thứ này không thể gọi là tranh mà gọi là vẽ bậy. Nếu cho tôi vẽ, một ngày tôi có thể vẽ mấy ngàn bức, đương nhiên đây không phải trọng điểm mà trọng điểm ở đây chính là điểm xuất phát của hoạt động mua tranh giá một tệ này là gì. Để tôi phân tích cho mọi người, bên trên này có ghi là gây quỹ giáo dục cho viện phúc lợi trẻ em. Nhưng mà chúng ta thường biết, cho đến nay những viện phúc lợi trẻ em này đều do chính phủ quản lý, về phần dạy học chúng ta cũng không cần lo lắng tới. Một tệ tuy không nhiều nhưng số lượng người dùng WeChat lại rất lớn, nếu người nào cũng mua thì sẽ lớn như thế nào đây. Tôi không thể không nghi ngờ hoạt động mua tranh một tệ này là để kiếm tiền, mọi người nhất định không được để người khác lừa.”

“Mẹ kiếp, thật giả, tôi cảm thấy người này nói cũng có lý.”

“Mọi người có nhận ra đây chỉ dành cho một viện phúc lợi hay không, vậy những viện phúc lợi khác thì sao? Rốt cuộc lai lịch của viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn này là gì, thậm chí có thể khiến WeChat tạo ra một sự kiện đặc biệt.”

“Có lý.”

“Thật rắc rối, trong vòng bạn bè toàn là những thứ này, một xu tiền tôi cũng không muốn bỏ ra.”

“Có những bức tranh thật sự không tệ nhưng khi nhìn vào tác giả, hóa ra lại là một đứa trẻ bốn tuổi. Mọi người dám tin một đứa trẻ có thể vẽ tranh Trung Quốc đẹp như vậy sao? Đối với việc vẽ thay, tôi hoàn toàn tin tưởng mà không có nghi ngờ gì.”

Lúc này, trên mạng lại dấy lên một làn sóng dư luận khác.

Mà dư luận này càng ngày càng nóng hơn.

Chương 894: Khoá vĩnh viễn!

Wechat!

“Thật hay giả?”

“Chúng ta mua tranh giá một tệ, thậm chí viện phúc lợi trẻ em còn không nhận được một phần mười sao?”

“Mẹ kiếp, vậy chúng ta mua thế này là giúp người khác bỏ tiền vào túi ư?”

“Chết tiệt, tôi đã nói rồi, một viện phúc lợi trẻ em sao có thể lên được WeChat lớn như vậy, nhất định là có người đứng phía sau thao túng.”

“Tôi gửi cho mọi người ‘ảnh chụp màn hình’ tự mọi người xem đi. Đây là lời nói của một sinh viên học viện mỹ thuật, sau khi mọi người đọc xong thì hãy đăng lên các nhóm khác để nhiều người cảnh giác đề phòng và không bị lừa.”

Một topic khác.

Tôi là một chuyên gia hội họa: “Tôi là sinh viên của học viên mỹ thuật Trung Quốc, bây giờ là đã là sinh viên năm bốn. Hôm nay lướt thấy hoạt động mua tranh giá một tệ ở Wechat,

khi biết được đây là hoạt động từ thiện tôi cảm thấy cũng tốt, dù sao thì giúp đỡ người khác là một chuyện hạnh phúc."

"Nhưng khi nhìn thấy bức tranh tôi lại không nghĩ như vậy, đây là một hoạt động khác sử dụng tên của viện phúc lợi để kiếm tiền. Nếu mọi người nhìn kỹ một số bức tranh, tuy rất khó để hiểu được ý nghĩa của nó, thế nhưng tôi là một sinh viên năm bốn khoa Quốc hoạ, nên nhận ra trong đó có trộn lẫn một số nét vẽ Quốc họa. Đây là kỹ xảo vẽ Quốc hoạ, mọi người nói xem một đứa trẻ mấy tuổi có thể nắm được những kỹ thuật vẽ tranh này là chuyện buồn cười như thế nào."

"Tôi đã được dạy chuyên nghiệp, cũng không dám nói nắm vững phương pháp vẽ tranh. Bây giờ đám trẻ này còn biết nhiều hơn tôi, mẹ kiếp, đây là trò đùa gì vậy. Cho nên tôi đoán rằng chắc chắn có người đứng ở sau lưng bày ra trò này, khả năng rất lớn cũng là người đã vẽ những bức tranh này."

Ảnh chụp màn hình này lập tức được truyền ra.

Tất cả các nhóm lớn.

Cư dân mạng cũng bắt đầu nghi ngờ, không biết sự thật rốt cuộc là thế nào.

Dần dần càng có nhiều người đi ra nói.

"Mọi người đừng mua, những thứ này đều là giả."

"Đây là một hoạt động kiếm tiền, mọi người đừng đưa tiền cho bọn họ."

"Mẹ kiếp, suýt chút nữa đã đưa tiền mua rồi."

Bộ phận điều hành WeChat.

Trương Long rất quan tâm đến sự kiện mua tranh giá 1 tệ này, ông ta luôn nhìn chằm chằm vào số liệu ở hậu trường.

Một trăm vạn.

Hai trăm vạn.

Ba trăm vạn.

Chỉ trong một hai tiếng đồng hồ ngắn ngủi đã gom góp được ba trăm vạn.

Ngay lúc này, Trương Long nhíu mày, ông ta nhíu mày vì cảm thấy số liệu này hơi sai. Bởi vì tốc độ tăng trưởng đột nhiên dừng lại không còn xu thế tăng vọt như lúc trước.

“Đây là tình huống gì vậy?” Trong lòng Trương Long nói thầm, chẳng lẽ là mình nghĩ sai ở điểm nào rồi sao, vì sao cư dân mạng không mua nữa?

Đúng lúc này, nhân viên phụ trách vội vàng đi vào.

“Không ổn rồi Trương tổng, trên mạng xuất hiện tin tức tiêu cực về hoạt động mua tranh giá một tệ, nói là hoạt động lần này là hoạt động kiếm tiền. Còn có người kêu gọi cư dân mạng không nên mua, không thể chặn lại được.”

“Cái gì?” Trương Long vừa nghe lập tức nổi giận: “Rốt cuộc tình hình như thế nào? Thông tin tiêu cực từ đâu ra, có phải là do tài khoản công chúng nào đó không an phận cố tình bôi nhọ không?”

(Tài khoản công chúng weibo: một dạng tương tự fanpage của fb)

“Tin tức đầu tiên không phải do tài khoản công chúng tung ra, thế nhưng cũng có không ít tài khoản công chúng đăng lại cho nên điều này đã tạo thành một làn sóng dư luận không thể kiểm soát được.” Nhân viên kia nói.

Trương Long tức đến đỏ cả mặt: “Mẹ kiếp, đám người nhảm nhí này, khoá những tài khoản weibo đó cho tôi.”

Các nhân viên nghe vậy, biết Trương tổng đã tức giận, trong lòng cũng lo lắng: “Trương tổng, những tài khoản công chúng này đều là những tài khoản có mấy trăm vạn người theo dõi. Liệu chuyện chúng ta khoá họ lại thì có…”

Trương Long xua tay: “Khoá, cậu phải nhớ chuyện này không phải là chuyện đơn giản… Những tài khoản chính thức đó phải chịu trách nhiệm về mỗi lời nói và hành động của mình, lượng truy cập lớn như vậy nhưng họ cũng không làm rõ chân tướng của sự việc đã lan truyền ra như thế. Chuyện này đã gây bức xúc dư luận, cho nên những tài khoản này sẽ bị khoá vĩnh viễn, không được thả ra.”

“Còn nữa, cậu phải nhớ không phải chúng ta dựa vào bọn họ để kéo lưu lượng mà là bọn họ dựa vào chúng ta để kéo lưu

lượng.”

“Đã biết.” Nhân viên kia gật đầu, sau đó đi làm.

‘Chuyện lạ trên đời’ là một tài khoản công chúng lớn với lượng người theo dõi rất cao, mỗi tin tức đều có hơn trăm vạn lượt xem.

Mà người phụ trách đăng tin tức lúc đang đăng nhập tài khoản công chúng thì thấy tin tức ‘hoạt động mua tranh giá một tệ’. Bởi vì khứu giác nhạy bén, nên khi phát hiện dư luận không tốt về hoạt động này thì anh ta cũng ngay lập tức phát đi tin tức để bắt kịp xu hướng.

Nhưng anh ta không hiểu rốt cuộc là vị nào trâu bò như thế mà lại có thể đàm phán chuyện này với WeChat, từ đó mở ra hoạt động như thế này, quả thật là đáng ghen tị mà.

Chương 895: Phải tìm được các người

Đột nhiên.

Anh ta nhận ra tài khoản công chúng, hình ảnh có chút khác thường.

Không tuân theo quy định nên bị khoá?

Lúc này nhân viên công tác vội chạy đến: “Không ổn rồi ông chủ, tài khoản công chúng của chúng ta bị khoá rồi.”

“Cái gì?”

“Thật sự bị khoá, vừa rồi chúng tôi vừa liên lạc với nhân viên WeChat. Anh ta nói, bởi vì chúng ra đã phát thông tin sai sự thật đã gây nên ảnh hưởng xấu. Đồng thời còn gửi thư luật sư cho chúng ta nữa.” Nhân viên lo lắng nói.

“Vậy tài khoản của chúng ta thì sao?” Hiện tại anh ta quan tâm nhất chính là chuyện này.

Nhân viên kia nuốt nước bọt nói: “Khoá vĩnh viễn.”

“Cái gì?”

…

Lần ra tay này của Trương Phong rất tàn nhẫn, chỉ cần tất cả các tài khoản dám đụng vào sẽ bị khoá hết, vô số tài khoản bị dọa cho sợ hãi, nhanh chóng xóa nội dung. Đồng thời không hiểu tại sao Wechat lại làm như vậy, sao lại ra tay ác như thế.

Một số tài khoản công chúng chưa kịp xóa bỏ nội dung thì đều bị khoá lại hết, khi biết được chuyện này, những chủ nhân của tài khoản đó đều khóc òa lên.

Những thứ này đều là tâm huyết của họ, hôm nay đều mất sạch, đúng là muốn lấy mạng bọn họ mà.

Trương Long là người phụ trách Wechat nên lời nói tất nhiên là có trọng lượng, đồng thời cũng nói một câu thông báo cho lãnh đạo cao nhất về chuyện này.

Khoá!

Nhưng mà dư luận này cũng đã bùng nổ ngay lập tức, càng ngày càng nghiêm trọng và không thể cứu vãn được.

WeChat ngay lập tức đưa ra thông báo, giải thích hoạt động lần này là hoạt động công ích, WeChat không thu một xu nào. Đồng thời cũng không có hành động nào sau tấm màn đen gì cả. Tất cả đều là thật nhưng có không ít người sử dụng WeChat đã nói xấu bọn họ, về phần những thông báo này bọn họ đều không tin.

Trong trại tạm giam.

Khi Lâm Phàm nhận được điện thoại của Trương Long, lông mày hắn nhíu lại, không nói nên lời: "Anh nghĩ rằng chuyện này có người làm sao?"

Trương tổng nói xin lỗi: "Lâm đại sư, chuyện này có chút nghiêm trọng, không biết dư luận nổ ra từ đâu."

Lâm Phàm nổi giận: "Rốt cuộc những người này muốn làm gì? Có phải rảnh rỗi quá nên gây chuyện, vậy để tôi đến chơi cùng bọn họ một chút."

Trương tổng không biết Lâm đại sư muốn làm gì nhưng ông ta biết Lâm đại sư là một hacker hàng đầu. Bây giờ vẫn còn đang ở trong trại tạm giam, nhưng trong trại tạm giam này thì Lâm đại sư có thể nói là vô cùng tự do, rất khó mà đoán được khi ra tù thì Lâm đại sư lại làm ra chuyện lớn gì nữa.

Sau khi cúp điện thoại.

Lâm Phàm thở hổn hển, thật sự rất khó chịu, bọn họ có thể nghị luận nhưng không thể bôi nhọ như thế được.

Chuyện này căn bản là bịa đặt.

Tôn Năng nghi hoặc nói: "Đại thần, anh làm sao vậy? Có phải có người chọc giận anh hay không, anh nói cho tôi biết tôi đến cho bọn họ bài học."

Lâm Phàm không nói gì, trực tiếp tìm bài viết: "Tìm cho tôi người này, tôi muốn xem rốt cuộc là người nào, có chứng cứ gì mà lại nói như vậy."

"Được, không có vấn đề gì." Tôn Năng nói: "Chúng ta bắt đầu hành động, chúng ta nỗ lực học tập một tháng nên đã đến lúc xem hiệu quả rồi, tìm ra kẻ đã làm đại thần tức giận."

Lúc này, tất cả các chuyên gia trong nhóm an ninh mạng đều hành động, tìm ra kẻ tung tin đồn trên WeChat kia.

Học viện mỹ thuật.

Trong phòng vẽ tranh.

Trương Minh Hạo trông rất đẹp trai, đặc biệt còn có năng khiếu vẽ Quốc họa, bởi vậy rất được nữ sinh chào đón.

"Anh Hạo, anh vẽ đẹp thật." Một cô gái như chim non nép người đứng bên cạnh, trong mắt đều là vẻ ngưỡng mộ.

Trương Minh Hạo bình tĩnh cười nói: "Cũng tạm."

Một số nam sinh xung quanh nhìn thấy Trương Minh Hạo thì rất khinh thường, tên này thích làm màu và khinh thường tất cả mọi người. Có đôi khi tên này còn trực tiếp nhận xét tranh của họ chẳng đáng một đồng, làm cho bọn họ tức giận đến đỏ cả mặt.

Nhưng cũng vô dụng thôi, ai bảo người ta vẽ đẹp hơn nữa còn rất được giáo viên yêu thích. Nghe nói viện trưởng Hồng của học viện có ý định thu nhận cậu ta làm đệ tử, sau này tất nhiên là một đường hát vang, mưa thuận gió hòa, sẽ không cùng một đẳng cấp với bọn họ.

Bọn họ lại rất kính trọng viện trưởng Hồng, là nhân vật lớn trong hiệp hội Quốc hoạ, có một bức tranh của vị đại sư này

từng được đấu giá lên đến 120 vạn.

Có thể bái làm đồ đệ của ông ấy là ước mơ của tất cả những người học vẽ Quốc hoạ.

Trương Minh Hạo để bút xuống mở Wechat ra, khóe miệng anh ta hơi mỉm cười, không ngờ phát ngôn của mình lại thu hút sự chú ý của nhiều người như vậy, thật sự rất tuyệt. Đồng thời anh ta cũng muốn khoe khoang một chút.

“Mọi người đều tham gia mua tranh giá một tệ sao?” Trương Minh Hạo hỏi.

Cô gái bên cạnh nói: “Em tham gia, có mua một bức.”

Những người khác gật đầu: “Có mua, sao vậy?”

Trương Minh Hạo cười nói: “Tôi muốn nói cho các cậu biết, các cậu đều bị lừa rồi, hoạt động mua tranh giá một tệ này mục đích chính là lừa người. Các cậu nhìn kỹ những bức tranh này đi, những kỹ xảo vẽ tranh trong đó đến tôi còn không biết, những đứa trẻ này sao có thể biết được chứ?”

Chương 896: Hóa ra hoạt động này là do Lâm đại sư đề xuất

Có người phản bác: “Cậu không biết không có nghĩa là người khác không thể biết.”

“Đúng vậy.”

Trương Minh Hạo khinh thường cười nói: “Vậy các cậu biết sao?”

Tất cả mọi người đều mua tranh nhưng không ai chú ý đến tình huống trong bức tranh.

“Cậu nói đây là lừa đảo, vậy cậu có chứng cứ gì nói đó là lừa đảo chứ, lỡ đâu đây là thật thì sao?”

“Đúng vậy.”

Trương Minh Hạo cười haha: “Tôi tin tưởng mắt nhìn của tôi, còn các cậu có thấy bài nhận xét của tôi trên Wechat chưa. Bây giờ nó đang thịnh hành trên mạng, đã có không ít người tin

tưởng nó, không ngờ các sinh viên chuyên nghiệp như các cậu cũng không nhìn ra, thật sự rất đáng tiếc.”

Có người nhìn thoáng qua lập tức kinh ngạc nói: “Bài nhận xét này là của cậu viết?”

Trương Minh Hạo dương dương tự đắc nói: “Thế nào? Viết cũng không tệ phải không.”

“Cậu còn đắc ý à, cậu có chứng cứ gì nói đây là giả, cậu có biết phát ngôn như vậy sẽ khiến rất nhiều người hiểu lầm hay không?”

“Mẹ kiếp! Hóa ra là cậu viết, không biết đầu óc cậu nghĩ gì nữa, cậu có chứng cứ sao?”

“Đây là hoạt động công ích là làm việc thiện, sao cậu có thể bôi nhọ như vậy?”

Cô gái đứng bên cạnh Trương Minh Hạo phản bác lại:”Các người làm gì vậy, anh Hạo làm sao? Chẳng lẽ tự do ngôn luận cũng không được à?”

“Đây là tự do ngôn luận sao? Cái này chính là bịa đặt, tạo thành một luồng dư luận tồi tệ.”

Trương Minh Hạo lắc đầu: “Tôi lười nói nhiều với các cậu, tháng sau tôi sẽ đi theo viện trưởng Hồng để học tập, các người cứ ở đây từ từ học đi.”

Nói đến đây mọi người cũng không phản bác nữa, đây là chuyện bọn họ ngưỡng mộ nhất. Chỉ là họ không hiểu người như viện trưởng Hồng tại sao lại để ý tên Trương Minh Hạo này, vừa ích kỷ tự đại lại không coi ai ra gì.

Đinh đong.

Đúng lúc này, tiếng thông báo của học viện vang lên.

“Chào các bạn sinh viên, tôi là viện trưởng Hồng, bây giờ tôi có thông báo.”

Mọi người nghe được giọng nói này lập tức kinh ngạc, không biết đã xảy ra chuyện gì, trong ấn tượng của bọn họ viện trưởng Hồng chưa từng đọc thông báo bao giờ…

“Bạn học Trương Minh Hạo của khoa vẽ Quốc họa, lập tức xóa bỏ những nhận xét sai sự thật trên WeChat ngay. Việc mua

tranh giá một tệ là hoạt động công ích từ thiện, thế mà một sinh viên được giáo dục có trình độ cao của học viện mỹ thuật lại truyền ra lời nhận xét khiến mọi người phải tức giận. Trong khi không có bất kỳ chứng cứ nào, thật sự làm cho người ta đau lòng. Đồng thời bản thân tôi cũng hủy bỏ ý tưởng thu nhận người này làm đệ tử, cậu tự giải quyết cho tốt đi."

Thông báo kết thúc.

Trong nháy mắt.

Tất cả mọi người đều im lặng.

Xôn xao!

"Mẹ kiếp, tình huống gì đây? Lời vừa rồi của viện trưởng Hồng có ý gì?"

"Còn cần phải suy nghĩ sao? Viện trưởng Hồng biết những phát ngôn của Trương Minh Hạo này nên tức giận, không hề nể mặt mà trực tiếp phát thanh thông báo trong trường. Bây giờ chỉ sợ tất cả mọi người trong trường học đều biết chuyện này."

"Ha ha, vui tay vui mắt, vui quá hóa buồn, báo ứng đã đến."

"Mua tranh giá một tệ vốn là hoạt động công ích, cũng chỉ có những người có trái tim đen tối mới có suy nghĩ xấu xa như vậy."

Trương Minh Hạo ngây người tại chỗ, dường như không phản ứng kịp.

Tình huống này là như thế nào?

Anh ta bị viện trưởng Hồng phê bình.

Lại còn hủy bỏ ý định nhận mình là đồ đệ.

Chuyện này sao có thể.

Cô gái bên cạnh đột nhiên đứng cách Trương Minh Hạo rất xa, giống như sợ bị rước họa vào thân.

Trương Minh Hạo nhanh chóng lấy điện thoại ra để xóa bỏ bài viết kia, sau đó chạy thẳng ra ngoài cửa: "Viện trưởng Hồng, thầy nghe em nói…"

Trong phòng vẽ tranh.

Mọi người lập tức cười to: “Ha ha, cái này là tự làm tự chịu…”

…

Trong trại tạm giam.

Lâm Phàm vừa gọi điện thoại cho viện trưởng Hồng, rốt cuộc lão Hồng nghĩ như thế nào mà thu nhận người như vậy làm đồ đệ, thật sự khiến cho người ta rất tức giận.

Sau đó mở Wechat ra, hiển nhiên hắn mà không nói gì thì là chuyện không thể nào rồi.

“Bây giờ tôi đã tiếp quản viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, vì thiếu tài chính mà bọn trẻ cũng cần được giáo dục cho nên tôi mới đề xuất việc mua tranh giá một tệ. Về phần nói tranh là có người vẽ thay, tôi muốn nói có phải các người bị thiểu năng trí tuệ hay không hả? Tôi là một thành viên của hiệp hội Quốc hoạ, nên tôi dạy bọn trẻ học vẽ Quốc họa, học tinh hoa văn hóa của đất nước. Các người học nghệ không tinh thì đừng nên nghi ngờ bọn trẻ, nếu các người ở trước mặt tôi, chắc chắn tôi sẽ đánh các người đến mức thân tàn ma dại rồi đó. Tôi hơi nóng tính nên cũng không nói nhiều nữa, nếu các người thích tranh của bọn trẻ thì có thể nhích tay một cái, một tệ của mọi người sẽ rất quan trọng đối với bọn trẻ, cảm ơn mọi người nhiều.”

Nhìn những gì mình viết, Lâm Phàm cảm thấy rất tốt.

Vốn dĩ muốn viết cái gì đó tốt một chút nhưng sự cuồng bạo trong người không thể khống chế được, mở miệng thì phun ra ngoài ngay lập tức. Bây giờ đã viết xong cũng không thể thay đổi được, chỉ có thể đăng lên.

Đông đảo các cư dân mạng thấy tình huống này thì sợ ngây người.

“Mẹ kiếp, Lâm đại sư đang ở trong tù lại đăng Wechat.”

“Con mẹ nó, hóa ra hoạt động này là do Lâm đại sư đề xuất.”

Chương 897: Hôm nay Lâm đại sư được ra tù

“Chết tiệt, không biết là do Lâm đại sư đề xuất, nếu biết thì tôi có ngốc mới đi tin những lời nói trên mạng kia… Không nói nữa, tôi đi mua tranh.”

“Cả nhà người tung tin đồn sẽ chết hết.”

“Lâm đại sư tiếp quản viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, tại sao trước kia tôi không biết chuyện này.”

“Là do bạn ngốc đó, đó cũng không phải bí mật gì, có rất nhiều người biết mà.”

“Móa, sao mọi người không nói.”

“Là do bạn không hỏi mà.”

Lúc trước hắn đã từng nói qua chuyện mình tiếp quản viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, nhưng có lẽ không có nhiều người chú ý, bây giờ đã nói rõ nên tất cả mọi người đều đã biết.

Lúc này, các diễn đàn lớn đều xuất hiện những tin tức mới nhất.

“Hoạt động mua tranh giá một tệ là do Lâm đại sư đề xuất, ai còn nghi ngờ chính là kẻ ngốc.”

“Ủng hộ Lâm đại sư vô điều kiện.”

“Chết tiệt, không ngờ hôm nay lại bị người ta dắt mũi, vừa rồi suýt chút nữa đã tin.”

“Hôm nay tôi sẽ mua mười bức.”

…

Hiện tại Lâm Phàm tạm thời không biết tình huống cụ thể nhưng những gì nên làm hắn cũng đã làm rồi.

Không biết cuối cùng sẽ gom góp được bao nhiêu tiền đây.

Nếu góp được quá nhiều thì hắn cũng đã nghĩ xong biện pháp giải quyết.

Ngày hôm sau!

Cư dân mạng cũng đang quan tâm.

“Hoạt động mua tranh giá một tệ đã kết thúc, không biết đã quyên góp được bao nhiêu.”

“Tôi mua bảy bức trong một lần duy nhất, mỗi ngày cài một bức làm màn hình khóa điện thoại, vừa đủ một tuần!”

“Bây giờ trang web còn chưa có công bố, tạm thời vẫn không biết.”

“Nóng lòng quá, rốt cuộc có bao nhiêu đây!”

…

Bên trong trại tạm giam.

Lâm Phàm chờ đợi, trong lòng cũng yên tâm, không biết cụ thể sẽ có bao nhiêu nhưng chắc sẽ không quá ít, việc dạy học của viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn nhất định có thể làm được.

Trương tổng gọi điện thoại đến.

“Trương tổng, chuyện sao rồi?” Lâm Phàm rất bình tĩnh nhưng giọng điệu có chút mong chờ.

Trương tổng vui vẻ nói: “Lâm đại sư, hoạt động mua tranh giá một tệ rất thành công, hai mươi tư giờ đã có hơn 500 vạn người tham dự, cuối cùng số tiền quyên góp được là 1835 vạn lẻ 6,005 tệ.”

Lâm Phàm kinh ngạc nói: “Nhiều như vậy sao?”

“Ừm, quả thực là vượt quá tưởng tượng, rất thành công. Hơn nữa lần này mua tranh giá một tệ xem như là hiện tượng hoạt động công ích.” Ông ta cũng không nghĩ rằng sẽ quyên góp được nhiều như vậy, vốn mua tranh giá một tệ thì nhiều nhất cũng chỉ được mấy trăm vạn. Thật không ngờ là có thể đạt đến 2,000 vạn, không thể không nói việc này đúng là có chút kinh người.

Lâm Phàm cảm kích nói: “Cảm ơn Trương tổng, gửi lời hỏi thăm của tôi đến tất cả nhân viên nhé.”

Trương tổng: “Đây là điều chúng tôi nên làm, có thể giúp đỡ được những đứa trẻ kia, tất cả nhân viên trên dưới công ty chúng tôi cũng đều vô cùng tự hào!”

Sau khi nói thêm vài câu thì hai người cúp máy. Quyên góp được khoản tiền từ thiện này rồi thì phải có một khoảng thời gian để hoà hoãn, hơn nữa công việc tiếp theo cũng cần phải làm cho tốt.

Công bằng, minh bạch mỗi một khoản quyên góp đều phải được sử dụng đúng mục đích.

Nếu như lén lút tham ô một chút rồi sau đó bị phát hiện, chỉ sợ rằng sẽ bị người khác chửi mắng cho đến chết, cho dù bản thân là Lâm đại sư cũng vô dụng.

…

Trên mạng, khi số tiền quyên góp được từ việc mua tranh giá một tệ được công bố, đông đảo cư dân mạng trong nháy mắt choáng váng.

“Con mẹ nó, cũng quá nhiều rồi, vậy mà lại gần 2,000 vạn.”

“Ha ha, lợi hại! Anh trai tôi ơi, lần này bọn nhỏ trong viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn có thể tiếp nhận giáo dục thật tốt rồi.”

“Hai ngàn vạn, oh my god!”

“Quả thực là hiện tượng hoạt động từ thiện!”

“Kinh thiên động địa!”

Những cư dân mạng bị khiếp sợ, một số phương tiện truyền thông cũng bị số tiền này làm cho trợn mắt há hốc mồm. Trong một ngày, dựa vào mấy trăm bức tranh đã có thể quyên góp được gần 2,000 vạn tiền từ thiện, chuyện này cũng quá kinh người rồi.

Một vài báo cáo đã xuất hiện, tiến hành phân tích và đưa tin về vấn đề này.

Về phần bên trong có vấn đề hay không đã không có người thảo luận nữa, người khởi xướng là ai đều đã được làm rõ, đó chính là thần y Lâm đại sư, nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy trên Weibo.

Mặc dù số người theo dõi trên Weibo kém những ngôi sao lớn kia, thế nhưng sức chiến đấu lại rất mạnh. Nhất là trong khoảng thời gian này lại lòi ra thêm thân phận hacker, chỉ cần cánh truyền thông có đầu óc bình thường một chút thì thật đúng là không dám trêu vào.

Nếu chọc Lâm đại sư không vui, tùy tiện xâm nhập một chút vậy coi như bi kịch.

Những tài khoản công chúng đăng lại tin tức không đúng đã bị khóa, chuyện này cũng không phải là bí mật gì, ở trong ngành cũng đã truyền ra cho nên cũng không ai đụng vào thứ xui xẻo này.

Thời gian một tháng đã đến.

Chính là hôm nay, Lâm Phàm được ra tù.

Trong trại tạm giam một tháng, Lâm Phàm rất vui vẻ. Mặc dù không có tự do nhưng trong trại tạm giam, hắn có thể tùy tiện ra vào và tám chuyện, tâm sự cùng với những phạm nhân bị nhốt trong đó. Điều này khiến cho nhóm phạm nhân rất 'gato', đồng thời sau này ra ngoài bọn hắn cũng có thứ để kiêu ngạo chém gió.

Khi tôi ngồi tù, tôi có quen biết một nhân vật lớn ở trong đó, hoàn cảnh trong tù lao của hắn rất tốt, hơn nữa còn rất tự do.

Chương 898: Nếu làm việc ở đây thì sẽ không có cảm giác đó

Trong một tháng này, người trong tổ an ninh mạng đều ở đây mỗi ngày, đi theo bên cạnh Lâm Phàm học hỏi kỹ thuật máy tính. Mà Lâm Phàm cũng kiếm lời được một đợt điểm bách khoa toàn thư, mặc dù không nhiều nhưng cũng rất tuyệt.

Thân Kiệt Vân cảm kích nói: "Đại thần, vô cùng cảm ơn anh, trong một tháng này kỹ thuật của mỗi người đều được tăng lên ở các trình độ khác nhau. Chỉ đáng tiếc là không thể học được kỹ thuật phòng ngự!"

Bọn họ sùng bái phục sát đất đối với phương pháp công kích xuất sắc của đại thần. Theo bọn hắn nghĩ đại thần chính là thần trong thế giới mạng, bất luận hệ thống an toàn nào trước mặt hắn đều như quả hồng mềm, tùy ý hắn bóp một cái là vỡ.

Tôn Năng nói: "Đại thần, sao anh không dạy chúng tôi kỹ thuật phòng ngự!"

Đây là vấn đề rất nghiêm trọng.

"Muốn phòng ngự làm gì, bắt được chính là làm, không phải là anh chết thì là tôi tử vong!" Chính bản thân hắn cũng không

biết phòng ngự, sao có thể dạy được chứ.

Tôn Năng trầm mặc một lúc, sau đó gật đầu: "Đại thần chính là đại thần, nói rất có đạo lý!"

Thời gian không còn sớm.

"Được rồi, một tháng này cảm ơn mọi người đã nói chuyện phiếm với tôi, sau này chúng ta có cơ hội sẽ gặp lại!" Thời gian trôi qua thật nhanh, đã phải rời khỏi trại tạm giam ấm áp này, cảm giác có chút tiếc nuối. Có điều những thứ đồ cá nhân này chỉ có thể để lại ở đây, không biết người tiếp theo vào đây sẽ là ai.

Đám người Thân Kiệt Vân liếc nhìn nhau sau đó đứng thành một hàng, vẻ mặt trịnh trọng, mặt đầy cảm kích nói: "Lâm đại sư, khoảng thời gian này thực sự cảm ơn anh, anh đã quên mình tận tâm dạy chúng tôi kỹ thuật, chúng tôi ghi nhớ trong lòng!"

"Cảm ơn!"

Lâm Phàm cười, cảm thấy không có gì, kỹ thuật là thứ sống không đem đi được chết cũng không thể mang theo. Huống hồ những người này cũng là nhân tài giữ gìn hòa bình mạng lưới quốc gia chúng ta, nếu như kỹ thuật không tốt sau này bị người khác bắt nạt thì làm thế nào.

Bản thân hắn mặc dù sẽ không tham gia vào ngành này, nhưng cũng đồng ý góp một phần sức lực.

"Không cần khách sáo như vậy, nếu không phải có các cậu thì một tháng này của tôi e là sẽ phát điên mất!" Lâm Phàm cười nói. Lời nói ra cũng là sự thật, mỗi ngày đều đến nói chuyện với hắn, điều này cũng cho trại tạm giam tăng thêm không ít sức sống.

Đúng lúc này, nụ cười của Lâm Phàm càng thêm rực rỡ.

Hắn vừa nói, bản thân hắn làm được chuyện lớn như vậy, nhiệm vụ bách khoa toàn thư sao vẫn chưa hoàn thành, nguyên nhân là lúc này đây.

"Kiến thức trang mười hai hoàn thành, điểm bách khoa tăng thêm 20 điểm!"

“Mở trang kiến thức thứ mười ba, bởi vì là kiến thức trang thứ mười ba cho nên lựa chọn sở trường liên quan đến người bên cạnh ký chủ!”

Xem ra lại là lựa chọn sở trường có liên quan đến người bên cạnh, cũng không biết bách khoa toàn thư này rốt cuộc muốn gì, đổi đi đổi lại thú vị sao?

“Ngô U Lan nảy sinh sự sùng bái vô cùng cao đối với ký chủ, bởi vậy mở ra trang kiến thức thuộc phân loại nhỏ là ‘Dọn dẹp vệ sinh’ nằm trong trang kiến thức lớn Bảo vệ môi trường. (Có hiệu ứng thần bí tăng thêm từ Bách khoa toàn thư)”

“Tuyên bố nhiệm vụ: Vẫn như cũ, hãy trở thành Lâm đại sư được người người kính nể!”

“Phần thưởng nhiệm vụ: Điểm bách khoa +20, mở ra trang kiến thức thứ 14!”

“Ghi chú: Bởi vì mở ra là kiến thức phân loại nhỏ, không cần phải tập trung vào nó.”

“Điểm bách khoa: 320 điểm.”

Ui là trời, trang kiến thức này đúng là khiến cho người ta đau trứng mà.

Lâm Phàm trợn tròn mắt, đang yên đang lành thế nào lại mở ra trang kiến thức bảo vệ môi trường??? Có loại cảm giác trang kiến thức này không có chỗ để dùng rồi.

Làm sao để trở thành Lâm đại sư mà người người kính phục đây, độ khó này có chút lớn rồi đó.

Nhìn lại mười hai trang kiến thức trước đây, cho dù kiến thức chà lưng là hố người nhất, thế nhưng khi biểu hiện năng lực thì có thể thấy vô cùng mạnh mẽ.

Có điều thôi bỏ qua vậy, không có nhiều tác dụng vậy thì không nhiều tác dụng. Bây giờ hắn cũng nhìn thấu rồi, không cần vội vàng mà cứ từ từ làm, gần đây nghỉ ngơi thoải mái chút cũng không phải là lựa chọn tồi.

“Đại thần, anh sao vậy?” Tôn Năng thấy đại thần đứng im tại chỗ như khúc gỗ, lập tức có chút lo lắng hỏi.

Lâm Phàm phản ứng lại: “Không sao, đi thôi, ra ngoài, phải nói tạm biệt nơi này rồi!”

Bên ngoài.

Lưu Hiểu Thiên cười nói: “Chúc mừng Lâm đại sư đã ra ngoài, ở chỗ này một tháng cảm giác như thế nào hả?”

“Không tồi, thực sự không tồi. Đồn trưởng Lưu, tôi muốn nói với anh chuyện này, đồ trong phòng của tôi đừng chuyển đi, nếu như lần sau tôi lại vào thì tôi vẫn sẽ ở chỗ này!” Lâm Phàm cười nói, cảm giác ở nơi đó thực sự không tệ, thực sự rất sảng khoái.

“Ha ha.” Lưu Hiểu Thiên cười lớn: “Lâm đại sư, suy nghĩ này của anh thực sự là khiến người ta khó có thể tiếp nhận được đó. Nếu không thì anh đến trại tạm giam làm việc trông giữ đi, thế nào? Chỗ đó coi như là phòng riêng của anh!”

Lâm Phàm xua tay: “Đừng, nếu làm việc ở đây thì sẽ không có cảm giác đó!”

Chương 899: Vừa ra thì lần đầu tiên đã giao cho các anh

Tôn Năng ở bên cạnh nói: “Đại thần, nếu như lần sau anh lại vào phải thông báo cho tôi, tôi bảo đảm bỏ tất cả công việc trong tay đến với anh!”

Lâm Phàm vỗ vai Tôn Năng: “Tốt lắm, cũng không uổng công tôi thương anh!”

“Hắc hắc.” Tôn Năng cười vui vẻ, có thể được đại thần là thần tượng của mình coi trọng, thực sự là một chuyện rất sảng khoái.

Thân Kiệt Vân bọn hắn đương nhiên cũng vậy, mặc dù mỗi ngày ở trong trại tạm giam nhạt nhẽo vô vị, nhưng có thể cùng đại thần học kỹ thuật đây chính là cơ hội nằm mơ cũng muốn.

Lưu Hiểu Thiên nhường ra một lối đi rồi nói: “Mọi người đều ở bên ngoài đợi anh!”

Ở trong giam một tháng, bọn hắn chắc chắn rất nhớ mình.

…

Điền Thần Côn yên lặng hút thuốc: “Tên nhóc này còn chưa chịu ra sao, không phải là không nỡ đi ra đấy chứ!”

Triệu Chung Dương cầm điện thoại: “Các huynh đệ, đợi lát nữa anh Lâm đi ra, chúng ta sẽ dùng những tràng vỗ tay nhiệt liệt nhất chào đón anh Lâm quay lại nhé!”

Ngô U Lan đứng đó, ánh mắt chăm chú nhìn phía trước, bọn họ đã một tháng không gặp anh Lâm thậm trí trong lòng có chút nhớ nhung.

Trước đây có thể mỗi ngày nhìn thấy gương mặt nhỏ của anh Lâm, bây giờ thì đã một tháng không được nhìn thấy, tâm tình tự nhiên sa sút rất nhiều.

Các phóng viên vây kín cửa ra vào, nghe tin Lâm đại sư ra tù, đương nhiên là phải lập tức chạy tới phỏng vấn Lâm đại sư một chút.

Một bóng người xuất hiện.

Trong nhóm người liền hô lên một tiếng.

“Lâm đại sư ra rồi!”

“Mau xông lên!”

Lâm Phàm sớm đã đoán được tình huống mình đi ra, những phóng viên nhanh chóng vây quanh Lâm Phàm.

“Chúc mừng Lâm đại sư ra rù, có thể trả lời vài vấn đề của chúng tôi được không?”

Lâm Phàm cười nói: “Cảm ơn, cứ hỏi!”

“Lâm đại sư, xin hỏi anh thấy trong trại tạm giam như thế nào?”

“Lâm đại sư, chính phủ có hạn chế gì với anh không?”

…

Có rất nhiều vấn đề mà các phóng viên muốn biết.

Lâm Phàm xua tay: “Các bạn phóng viên, làm phiền các bạn yên lặng một chút, có vấn đề gì để tôi trả lời từng cái một, các bạn hỏi nhiều như vậy tôi cũng không biết nên trả lời cái nào!”

Các phóng viên yên lặng lại, bọn hắn đã nhiều lần phỏng vấn Lâm đại sư, có thể nói Lâm đại sư chính là tri kỷ nhất. Đối với vấn đề của bọn hắn bình thường đều sẽ trả lời, chưa bao giờ né tránh không nói.

Đương nhiên nếu như là vấn đề quá đáng, người ta không trả lời cũng là chuyện bình thường.

Có điều cho đến bây giờ bọn họ cảm thấy Lâm đại sư hình như không có vấn đề gì không trả lời được.

Lâm Phàm sắp xếp câu từ một chút: "Tôi trả lời vấn đề đầu tiên trước, tôi ở trong trại tạm giam một tháng rất tốt, rất vui vẻ. Đồng thời, đối với sai lầm của bản thân có kiểm điểm nghiêm khắc, tuy nói xuất phát điểm của tôi là tốt nhưng hành động lại là vi phạm và làm trái quy tắc. Mà các đồng chí cảnh sát rất thân thiện, có chuyện tìm bọn họ, bọn họ đều giúp tôi giải quyết!"

"Về phần một vấn đề khác, hạn chế đương nhiên là sẽ có, đó chính là sau này tôi không thể động vào máy tính nữa!"

Các phóng viên ghi lại: "Lâm đại sư, chính phủ hạn chế anh sử dụng máy tính, anh có thể chấp nhận không?"

Lâm Phàm cười nói: "Có gì mà có thể chấp nhận hay không, đương nhiên ngay từ đầu tôi cũng không phục, bây giờ ai không sử dụng máy tính chứ. Nhưng về sau tôi nghĩ thông suốt, năng lực của tôi mạnh như vậy, nếu như động vào máy tính vậy thì khủng bố quá rồi. Vì vậy, để đề phòng thế giới bị phá hoại, để bảo vệ nền hòa bình thế giới, tôi hứa sau này không sử dụng máy tính nữa!"

Mọi người có chút ngơ ngác, đúng là mèo khen mèo dài đuôi mà, nhưng mà cũng đúng, thật sự hắn quá lợi hại.

Phóng viên lại hỏi lần nữa: "Xin hỏi nếu như sau này gặp phải loại chuyện này một lần nữa, anh vẫn sẽ sử dụng máy tính giương cao chính nghĩa chứ?"

Vấn đề này có chút xảo quyệt.

Có điều đối với Lâm Phàm mà nói, chuyện này có gì khó khăn.

“Sẽ chứ, sao lại không, trái tim chính nghĩa trong tôi luôn hừng hực cháy bỏng, vĩnh viễn không bao giờ dập tắt. Đương nhiên, đối với những chuyên gia mạng của quốc gia tôi vẫn rất tin tưởng, khi không phải là thời điểm bất đắc dĩ tôi sẽ không sử dụng máy tính.” Lâm Phàm nói.

Phóng viên: “Bây giờ chính phủ hạn chế anh dùng máy tính, nếu như vẫn dùng vậy không phải là vi phạm rồi sao?”

Lâm Phàm cười nói: “Sợ cái gì, cùng lắm thì lại ngồi tù thôi, có những đồng chí cảnh sát đáng yêu này làm bạn với tôi, tôi cảm thấy ngồi tù cũng không phải là chuyện đau khổ gì.”

Ui là trời, quá dữ dội!

Các phóng viên trợn tròn mắt, không ngờ rằng tấm lòng Lâm đại sư lại lớn như vậy, thật sự là không nói lên lời.

Lưu Hiểu Thiên lắc đầu cười khổ, trong lòng anh ta cảm giác phòng giam này, về sau sợ rằng thực sự phải giữ lại cho hắn.

Vấn đề trả lời cũng coi như xong, Lâm Phàm cười nói: “Các bạn phóng viên, hôm nay đặt câu hỏi dừng lại ở đây thôi. Các bạn của tôi còn đang đợi tôi nữa, tôi vừa ra lần đầu tiên đã giao cho các anh rồi, các anh không thể chiếm quá lâu được đâu nha.”

Chương 900: Hôm nay bán 50 phần

“Ha ha!”

Các phóng viên cười lớn, sau đó tâm trạng vui vẻ nhường đường. Đối với bọn hắn mà nói mấy vấn đề này đã quá đủ để viết tin tức rồi.

Lâm Phàm đến trước mặt đám người Vương Minh Dương, trên mặt cười tươi như hoa: “Sao nào? Một tháng không gặp có nhớ tôi không?”

Vương Minh Dương đấm một đấm vào vai Lâm Phàm, sau đó ôm nói: “Nhớ chứ, một tháng không gặp chắc chắn nhớ người anh em của chúng ta. Có điều tôi thấy cậu ở trong đó một tháng có vẻ rất thoải mái, sợ là không nhớ chúng tôi như vậy!”

Lâm Phàm cười nói: “Làm gì có, không phải là có gọi điện sao?”

Tâm trạng Vương Minh Dương không tồi: “Đã đặt chỗ cho cậu rồi, tắm rửa tẩy trần trước rồi đi ăn cơm!”

“Rất thỏa đáng!” Lâm Phàm cười nói, sau đó ánh mắt nhìn về phía ánh mắt đang đỏ ửng của Ngô U Lan: “Khóc cái gì chứ?”

Ngô U Lan cười nói: “Không phải là thấy anh ra, nên tôi vui mừng quá sao!”

Triệu Chung Dương ngắm ống kính vào Lâm Phàm: “Các huynh đệ, mọi người thấy anh Lâm có phải là béo ra rồi không này?”

Lâm Phàm vẫy vẫy tay về phía ống kính: “Các bạn thân mến, có nhớ tôi không hả?”

Trong phòng livestream, bão bình luận lập tức bùng nổ.

“Nhớ chứ, anh Lâm càng ngày càng đẹp trai đó.”

“Lâm đại sư quá trâu bò!”

“Gặp lại Lâm đại sư, lòng tôi thực sự được an ủi rất nhiều.’

Điền Thần Côn cười nói: “Tôi còn tưởng cậu không nỡ đi ra cơ!”

“Cái này còn cần phải nói, nếu như không phải là các người còn bên ngoài chờ tôi, tôi nhất định phải ở trong đó vài năm, thoải mái biết bao!” Lâm Phàm cười nói.

Điền Thần Côn vừa nghe lập tức nổi giận: “Vậy cậu đừng ra nữa, mời cậu vào đó thêm một năm, chúng tôi bảo đảm không nhớ đến cậu!”

Ngô U Lan bên cạnh nói: “Ông không nhớ, tôi nhớ là được.”

Điền Thần Côn bất lực, đồng đội heo mà, lúc này lại phản bội.

“Cô bé ngốc, cậu ta nào còn nguyện ý ở trong đó một năm, nếu như thực sự ở một năm bảo đảm cậu ta điên rồi!” Điền Thần Côn nói.

Ngô Thiên Hà bên cạnh mỉm cười, cuộc sống hiện tại thực sự không tồi, so với ở Liên Châu thì tốt hơn nhiều.

Đi thôi, tắm rửa tẩy trần rồi đi ăn uống.

Ngày hôm sau!

Tin tức Lâm đại sư ra tù xuất hiện trên mạng, mà những phát ngôn kinh người kia cũng khiến cho đông đảo cư dân mạng sợ hãi thán phục vạn phần.

Trâu bò!

Thực sự là quá trâu bò!

Vừa mới ra tù vậy mà đã biểu hiện như thế 'bất cứ lúc nào tôi cũng có thể xâm nhập thêm lần nữa' quá trâu rồi.

Có điều Lâm đại sư hành động như vậy khiến tất cả bọn họ đều thích thú. Không hề sợ hãi, muốn là làm.

Máy tính bị tịch thu, không còn phim hành động, có điều lại được bồi thường tiền.

Phố Vân Lý!

Những người dân xung quanh biết Lâm đại sư trở về, đều nhiệt tình tới cửa.

"Ha ha, ông chủ nhỏ về rồi, chúng tôi lại có thể ăn được bánh kếp rồi nha!"

"Một tháng, ròng rã một tháng, thời gian không có bánh kếp ăn thật sự làm sao có thể chịu đựng được chứ?"

"Ngày vui nhất chính là ngày hôm nay, ông chủ nhỏ của chúng ta đã biến mất lâu ngày cuối cùng cũng đã trở về!"

Sáng sớm, bên ngoài đã xếp hàng dài.

Điền Thần Côn bất lực nói: "Cậu xem, khoảng thời gian cậu không ở đây, những người dân nhớ cậu đến cỡ nào, hôm nay cậu vừa quay về thì tất cả đều tới!"

Triệu Chung Dương vẫn luôn ở trong cửa hàng của Lâm Phàm, mỗi tháng không có lương nhưng lại thích hàng ngày livestream trong cửa hàng, trên nền tảng livestream cũng rất được hoan nghênh.

Lâm Phàm bình tĩnh tươi cười, đi tới trước quầy hàng nói: "Mọi người, tôi về rồi!"

"Hoan nghênh ông chủ nhỏ quay về!"

"Chúng tôi chờ đợi đã lâu rồi đó."

“Lần này không nên chạy mất, nếu không chúng tôi sẽ rất đau lòng!”

Các ông chủ cửa hàng xung quanh thấy ông chủ nhỏ thì trên mặt cũng nở nụ cười.

“Ông chủ nhỏ trở về có khác, phố Vân Lý dường như lại khôi phục sức sống rồi!”

“Đúng đó, ông chủ nhỏ quả nhiên vẫn lợi hại như vậy!”

…

Lâm Phàm nhìn đám dân chúng đáng yêu này, hắn rất đau lòng nói: “Có thể mọi người không biết, tôi ở trong trại tạm giam một tháng, không an tâm nhất chính là mọi người. Người chuyên nghiệp như tôi không cung cấp bánh kếp cho mọi người mỗi ngày được, nên trong lòng tôi cũng thấy nghẹn ngào. Vì để bù đắp cho lỗi lầm của tôi, hôm nay bán năm mươi phần bánh kếp, làm thật ngon để khao mọi người.”

“Wow, không thể tin được, thực sự là không dám tin!”

“Tôi cảm động đến sắp khóc rồi!”

“Ông chủ nhỏ thật tận tâm!”

“Ông chủ nhỏ chính là tấm gương trong nghề!”

“Ông chủ nhỏ thật kính nghiệp, thực sự quá tuyệt vời!”

“Ông chủ nhỏ, cậu không cần mệt mỏi như vậy, cứ từ từ thôi!”

Lâm Phàm xua tay: “Mọi người không cần nói nữa, lòng tôi đã quyết, hôm nay bán năm mươi phần, cho dù rất mệt mỏi tôi cũng vui vẻ. Mọi người thích bánh kếp của tôi như vậy, chính là chuyện khiến tôi vui vẻ nhất đó!”

Mọi người đã bị cảm động, bọn họ cảm thấy ông chủ nhỏ thật sự là quá chuyên nghiệp. Hôm nay bán tận năm mươi phần, đây là chuyện mà trước giờ bọn họ chưa bao giờ dám nghĩ tới.

Mà trong lòng Lâm Phàm vẫn không khỏi cảm thán, đúng là những người dân thành phố đáng yêu.

Nghỉ ngơi một tháng, chỉ bán năm mươi phần bánh kếp quả thực là lời rồi.

Chương 901: Tôi là thần sạch sẽ

Điền Thần Côn trợn mắt há mồm nhìn tất cả, những người dân thành phố này rốt cuộc là đang nghĩ cái gì.

Cái này cũng có thể cho là chuyên nghiệp à.

Cũng đáng sợ quá rồi đó.

Đúng là fan não tàn, đối với thần tượng cứ như là bị tẩy não.

Lúc này, Điền Thần Côn phát hiện Lâm Phàm đứng ở đó không nhúc nhích, ánh mắt nhìn chằm chằm quầy hàng.

"Sao cứ nhìn chằm chằm quầy hàng vậy?" Điền Thần Côn hỏi.

Lâm Phàm: "Ông có cảm thấy hình như quầy hàng này rất bẩn không?"

Điền Thần Côn nghi hoặc: "Có sao? Cũng đâu bẩn lắm đâu."

Ông ta cũng không biết tại sao Lâm Phàm lại quan tâm những thứ tiểu tiết như vậy, làm bánh kếp không phải là đều như vậy sao? Quầy hàng đương nhiên sẽ có chút vết bẩn, hơn nữa cái này của chúng ta xem như tương đối tốt rồi, mới sử dụng không lâu. Hơn nữa Ngô U Lan cũng thường xuyên lau chùi tẩy rửa, so với bên ngoài sạch sẽ hơn không ít.

Lâm Phàm lắc đầu, tạm thời không suy nghĩ những thứ này, vẫn là làm bánh kếp trước đã.

Điền Thần Côn phát thẻ số ra.

Số người hơi nhiều, thẻ số phát ra có chút chậm.

Năm mươi phần hình như rất nhiều, nhưng bây giờ người xếp hàng này cũng không ít, chia một chút cơ bản đã hết rồi.

Người được chọn trúng thì vui mừng hớn hở, người không được chọn trúng lại bi thương vô cùng.

"Con mẹ nó! Vận may của tôi sao kém vậy, năm mươi phần cũng không được chọn."

"Ha ha, đã quá đi, tôi được chọn trúng rồi, khoảng hai tháng rồi đó, không ngờ rằng lần này lại may mắn như vậy."

"Ai bán số cho tôi đi, tôi trả năm trăm tệ!"

“Xì, năm trăm tệ cũng đòi mua số. Anh đang hạ thấp chúng tôi hay là hạ thấp ông chủ nhỏ vậy, một tháng không có bánh kếp, anh không biết đắt ra quế ế ra miếng hay sao?”

“Không bán, chết cũng không bán!”

Điền Thần Côn lắc đầu: “Những người có tâm hồn ăn uống này, đều điên rồi!”

Ông ta vẫn luôn nghĩ, ma lực của bánh kếp này quả thực rất lớn nhưng bây giờ cảm thấy chuyện này cũng quá giả rồi.

Trong số này có không ít bọn đầu cơ xếp hàng, theo ông ta biết giá bánh kếp này đã tăng lên.

Hơn nữa lý do tăng cũng rất ly kỳ, dùng lời của bọn đầu cơ để nói thì bánh kếp này chính là xuất phát từ tay của thần y. Nói không chừng bên trong có thần dược trị liệu bách bệnh gì đó.

Vốn những thứ này được người có tiền thu mua, chỉ cần trên dưới một vạn là mua được. Thế mà bây giờ lại tăng lên khoảng một vạn rưỡi, hơn nữa còn cung không đủ cầu, thực sự là quá đáng sợ.

Trong một tháng Lâm Phàm ngồi tù, bọn đầu cơ có thể nói là đau lòng không thôi. Dù sao con đường kiếm tiền này đột nhiên bị đứt đoạn có thể không đau lòng được sao.

“Wow! Cuối cùng tôi lại ăn được bánh kếp hằng mong mỏi rồi!” Một ông chú trung niên mắt đẫm lệ, sắc mặt đỏ bừng dường như rất vui vẻ. Bánh kếp rực rỡ vàng óng trong tay bùng nổ hào quang chói sáng, xung quanh người không được chọn đều dùng ánh mắt hâm mộ nhìn chằm chằm bánh kếp đó, hận không thể cướp lấy.

Từng phần bánh kếp ra lò, tiếng thán phục nổi lên không dứt, cả phố Vân Lý đều chìm đắm trong bầu không khí lạ thường.

Những ông chủ cửa hàng đã sớm không còn thấy kinh ngạc, bánh kếp thần kỳ có thể bắt được lòng người, đó là điều mọi người đều biết.

Đối với tay nghề thần kỳ của ông chủ nhỏ, đến bây giờ bọn họ cũng không hiểu được, rốt cuộc là nguyên nhân gì đã khiến cho bọn họ cảm thán đến thế.

Giữa trưa.

Lâm Phàm nhàn nhã ngồi ở đó, ánh mắt luôn nhìn quầy hàng.

Điền Thần Côn: "Sao vậy? Từ sáng đến giờ cậu cứ nhìn chằm chằm quầy hàng, có phải là có vấn đề gì không?"

Lâm Phàm lắc đầu: "Không phải, chỉ là cảm thấy quầy hàng này hình như rất bẩn, có suy nghĩ muốn dọn dẹp lại thôi."

Ngô U Lan nghi ngờ nói: "Bẩn sao? Vậy tôi đi lấy chút nước dọn dẹp một chút!"

Lâm Phàm đứng dậy xua tay: "Không cần, để tôi, tôi không tự mình ra tay, cả người không thoải mái!"

Ngô U Lan kinh ngạc nhìn Lâm Phàm, có chút không dám tin: "Anh làm? Lao động chân tay anh có thể sao?"

Lâm Phàm cười: "Cô đừng xem thường tôi, tôi là người dọn dẹp hàng đầu đấy nhé!"

Nói làm là làm.

Lập tức tìm công cụ.

Nước, chất tẩy rửa, đồ chùi nhôm, khăn lau,…

…

Cửa ra vào tiệm 'Lâm đại sư'.

Lâm Phàm ngồi xổm ở đó, khi cầm khăn lau hắn cảm thấy bản thân tràn đầy năng lượng. Dường như không làm sạch được quầy hàng thì trong lòng không cam tâm.

Ông Trương đi ngang qua, dừng bước lại: "Ông chủ nhỏ, cậu đang làm gì vậy?"

Lâm Phàm cười nói: "Tổng vệ sinh!"

"Làm được hả?" Ông Trương hoài nghi hỏi.

Khóe miệng Lâm Phàm lộ ra ý cười: "Nhìn kỹ, cho ông mở mang kiến thức một chút để ông biết thế nào gọi là lợi hại!"

Dầu mỡ, bụi bặm trong tay Lâm Phàm trong nháy mắt đều biến mất, ánh sáng chói mắt của tấm sắt đột nhiên tản ra, những nơi mà khăn lau qua đều vô cùng sáng loáng.

Ngô U Lan kinh ngạc nói: "Vết bẩn thế này mà cũng làm sạch được à, vậy mà trước đó tôi đã thử qua rất nhiều lần rồi mà

không được!”

Lâm Phàm cười nói: “Nhìn kỹ vào, tôi chính là vị thần sạch sẽ thanh khiết nhất thế giới, bất kỳ vết bẩn nào lọt vào tay tôi đều sẽ tan thành mây khói.”

“Lợi hại…”

Chương 902: Tổng vệ sinh

Sức mạnh hỗ trợ thần bí của Bách khoa toàn thư thực sự không tồi, mặc dù tác dụng không lớn nhưng dọn dẹp vết bẩn đúng là rất tiện.

Lúc này, Lâm Phàm đã dọn dẹp sạch sẽ quầy hàng, vô cùng đắc ý đi xung quanh một vòng, sau khi chắc chắn quầy hàng không có bất kỳ một vết bẩn nào mới vui vẻ nở nụ cười.

Điền Thần Côn nhìn quầy hàng trước mắt, cảm giác giống như là gặp quỷ vậy.

“Mẹ kiếp, lau sạch vậy ư! Giống y như mới luôn vậy!”

Ngô U Lan vẻ mặt ngơ ngác, cô ta không ngờ qua bàn tay anh Lâm, cái quầy hàng này bỗng dưng mới tinh, giống như lúc vừa mới mua vậy. Mặc dù có chỗ đã không còn nguyên vẹn, thế nhưng hiện giờ lại hoàn toàn mới mẻ, không nhuốm một chút bụi trần nào.

“Thế nào?” Lâm Phàm cười nói.

Ngô U Lan kinh hãi nói: “Rất sạch!”

Điền Thần Côn không tự chủ được nói: “Lợi hại!”

Lâm Phàm vô cùng tự hào về bản thân nói: “Đó là điều đương nhiên, tôi nói rồi, tôi là đại thần sạch sẽ, những vấn đề nhỏ này còn không phải là dễ như trở bàn tay sao.”

“Ồ!”

Đột nhiên, ánh mắt Lâm Phàm nhìn về phía cửa ra vào, ở đó cũng dính không ít vết bẩn, hắn khẩn trương nói: “Lấy cái thang của chúng ta qua đây, tôi muốn lau chùi ngoài cửa và biển hiệu. Nhiệm vụ chủ yếu của chúng ta hôm nay chính là dọn dẹp cửa tiệm, để cửa tiệm trắng sáng như mới.”

Ngô U Lan cười đồng ý đáp: “Được, tổng vệ sinh!:

Bây giờ động lực của Lâm Phàm tràn trề, đạt được năng lực mới chắc chắn muốn thật tốt một biểu hiện một phen.

Giờ khắc này, tất cả mọi người bắt đầu bận rộn.

Lâm Phàm giẫm chân lên cầu thang, lau cửa.

Không lâu sau, đã thấy ông Trương cũng lau kính của nhà mình.

Lâm Phàm quay đầu lại hỏi: “Lão Trương, ông cũng đang tổng vệ sinh sao?”

Ông Trương cười: “Chắc chắn rồi, ông chủ nhỏ, anh tổng vệ sinh cửa tiệm, tôi là hàng xóm của anh đương nhiên không thể rớt lại phía sau, nhất định phải dọn dẹp cửa hàng sạch sẽ mới được!”

“Ha ha!” Lâm Phàm cười.

Mà cảnh làm cho người ta thêm kinh ngạc hơn xảy ra.

Những ông chủ cửa tiệm xung quanh cũng liên tiếp tham gia vào ngành nghề dọn dẹp vệ sinh này.

Lâm Phàm vừa nhìn, lập tức ngây người: “Các ông cũng tổng vệ vệ sinh sao?”

Chị Hồng đối diện cười nói: “Ông chủ nhỏ đã dẫn đầu, chúng tôi chắc chắn phải nhanh chóng theo sát phía sau rồi. Đúng là cửa tiệm đã có một khoảng thời gian chưa dọn dẹp.”

Ông Lương: “Cửa hàng lau chùi sạch sẽ rồi, những người dân mới cảm thấy thoải mái khi tới đây mua sắm.”

Vốn Lâm Phàm chỉ là muốn thử nghiệm một chút năng lực mới, không ngờ rằng lại lôi kéo toàn bộ phố Vân Lý.

Lúc này, dì Cao đẩy xe rác đi ngang qua không khỏi cười nói: “Ông chủ nhỏ, hôm nay nghĩ thế nào mà lại dọn dẹp cửa tiện vậy?”

Lâm Phàm cười nói: “Do thấy cửa tiệm bẩn quá vì vậy mới lau chùi một chút, dì Cao hôm nay sao lại đến đây, không phải hôm nay là ngày nghỉ của dì à?”

Dì Cao chính là nhân viên vệ sinh ở đây cùng hai người khác phụ trách dọn dẹp vệ sinh phố Vân Lý, có quan hệ không tồi với bọn người Lâm Phàm.

“Một mình nghỉ phép ở nhà cũng không có việc gì, nghĩ tới nghĩ lui vẫn là đến đây tốt.” Chồng của dì Cao rất lâu trước đây đã mắc bệnh chết, con lại ở nơi khác học đại học, vì vậy ở Thượng Hải này dì cũng chỉ có một mình.

Lâm Phàm cười cười: “Dì Cao, vậy dì cứ làm chuyện của mình đi, có điều cần phải chú ý nghỉ ngơi đó!”

Dì Cao cười nói: “Tôi đã làm việc qua nhiều nơi, phố Vân Lý chính là khu phố sạch sẽ nhất. Mỗi ngày vệ sinh ở đây cũng không thấy một tý rác rưởi nào trên đường, một chút khó khăn cũng không cho chúng tôi làm.”

Ý thức của những ông chủ cửa hàng phố Vân Lý rất cao, không bao giờ vứt rác bừa bãi, vô tình giảm bớt công việc cho các công nhân vệ sinh rất nhiều.

Dì Cao rời đi, bọn người Lâm Phàm lại cắm đầu vào trạng thái công việc.

Những người dân đi dạo phố nhìn thấy tất cả chủ tiệm phố Vân Lý đều đang lau chùi cửa tiệm đều có chút kinh ngạc. Có điều trong lòng vẫn rất vui vẻ, cửa tiệm sạch sẽ làm cho người ta cảm thấy thoải mái nhất.

…

Phía trước.

Một nhân viên vệ sinh khác đang kéo thùng rác, lúc này nhìn thấy phía trước có hai cô gái trẻ, mỗi người dắt theo một chú chó nhỏ, có một con trong đó đang vểnh mông ị trên đường, chỉ là hai cô gái đang xem điện thoại nên không có chú ý tới.

Nhân viên vệ sinh tiến lên nói: “Xin chào, phân chó và nước tiểu của chúng làm phiền các cô thu dọn một chút.”

Hai cô gái liếc nhìn nhân viên vệ sinh một cái lại liếc nhìn con chó một cái, sau đó dắt con chó sang một bên không quan tâm đến nhân viên vệ sinh này, vẫn luôn cắm đầu nhìn vào điện thoại.

Nhân viên vệ sinh liếc nhìn một cái, bất lực lắc đầu, bây giờ trong tay cô ta không có công cụ nên không tiện xử lý, chỉ có thể kéo thùng rác tới chỗ khác rồi sau đó quay lại thu dọn.

Cũng không lâu sau.

Dì Cao đi ngang qua nơi này, nhìn đấy trên đất có phân chó, không nghĩ nhiều mà dừng xe lại dùng công cụ để dọn dẹp phân chó đi. Thế nhưng lúc này con chó khác của hai cô gái kia cũng đang vểnh mông ị ra đường.

Chương 903: Chuyện gì ồn ào?

Cô gái kia nhìn thấy dì Cao, giọng điệu bình thản rõ ràng không để trong lòng nói: "Bên này vẫn còn, cái này cũng dọn dẹp sạch đi!"

Dì Cao bước lên trước nói: "Các cô ra ngoài nên mang theo chút giấy, để thuận tiện dọn phân của chúng chứ."

Lời này vốn không có gì nhưng hai cô gái sớm đã không hài lòng, lúc này mới bộc phát ra. Trong đó một cô gái thân hình cao gầy đầu đội mũ khó chịu nói: "Các người là nhân viên dọn vệ sinh, nhờ các người dọn dẹp một chút cũng không được hay sao? Nếu vậy thì cần các cô làm cái gì nữa?"

Cô gái bên cạnh dáng người thấp bé cũng tham gia cuộc chiến, ngón tay chỉ vào dì Cao nói: "Bà là ai mà nói nhảm nhiều vậy."

Dì Cao thở dài trong lòng, mấy cô gái trẻ tuổi ý thức sao lại kém như vậy, sau đó dùng tay hất tay cô gái kia ra nói: "Các cháu, các cháu không thể như vậy!"

Cô gái dáng người thấp bé kia sắc mặt đột nhiên nổi giận: "Ai cho bà dùng bàn tay bẩn thỉu của bà động vào tôi!"

Dì Cao: "Các cháu à, các cháu không thể không phân rõ phải trái như vậy được. Ở đây là nơi công cộng, chó của các cháu nếu như tùy tiện đi vệ sinh lung tung như thế, các cháu mới là người phải thu dọn chất thải của chúng mới đúng."

Cô gái thân hình cao gầy nói: "Bà biết chó của bọn tôi là chó gì không? Tôi nói cho bà biết, nó còn đáng giá hơn mạng của

bà đấy, nhờ bà dọn dẹp còn oán trách sao? Nếu không phải là bọn nó các bà có thể có công việc này sao?"

Tiếng chửi mắng truyền đến.

Người xung quanh đều vây xem.

Là người trẻ tuổi, vốn dĩ cần phải giương cao chính nghĩa. Thế nhưng nhìn thấy hai cô gái này vừa xinh đẹp lại đáng yêu như vậy, trong lúc nhất thời cũng mặc kệ không lên tiếng, chỉ đứng ở một bên nhìn.

Nếu như là cô gái bình thường, bọn họ chắc chắn sẽ đề cao chính nghĩa, nhưng đây là gái xinh do đó cũng mặc kệ.

Lúc này, những ông chủ cửa hàng vây quanh hỏi: "Chị Cao, sao vậy?"

Dì Cao lắc đầu: "Không có gì, chỉ là thú cưng của mấy cô gái này đi vệ sinh bừa bãi, tôi góp ý với bọn họ ra ngoài nên đem theo chút giấy có thể tự mình dọn dẹp chất thải cho chúng. Cũng không biết động vào điểm nào của mấy đứa nó, khiến mấy đứa lại tức giận như vậy."

Ông chủ cửa hàng liếc mắt nhìn sau đó nói: "Hai người các cô làm gì vậy, chuyện thú cưng mình làm thì tự mình giải quyết, muốn bắt nạt người khác sao?"

Hai cô gái cũng không chịu thua kém: "Mắc mớ gì đến ông, các ông ở đây chó nhiều như vậy, không phải cũng tùy tiện để cho chúng đi vệ sinh hay sao?"

"Chó ở phố Vân Lý chúng tôi ý thức cao hơn cô, bọn chúng biết nhà vệ sinh ở đâu." Ông chủ cửa hàng có chút tức giận nói.

…

Lâm Phàm đứng ở trên bậc thang đang dọn dẹp bảng hiệu, lúc này phát hiện đằng xa hình như có chút ầm ĩ, sau đó hỏi: "Thần Côn, phía trước xảy ra chuyện gì vậy?"

Điền Thần Côn liếc mắt một cái: "Không biết nữa, chắc không có gì đâu."

Đúng lúc này, một cậu bé mập chạy đến: "Chú Lâm, bên kia đang đánh nhau, dì Cao bị người ta mắng!"

Cậu nhóc mập là con trai nhà ông Thường, bình thường hay ở phố Vân Lý chơi đùa. Vừa rồi xảy ra chuyện nên cậu nhóc chạy tới đây định báo cáo với Lâm Phàm.

Bây giờ xảy ra chuyện lớn như vậy, cậu nhóc mập chắc chắn phải báo một chút.

Lâm Phàm xuống thang, để công cụ trên mặt đất.

"Đi xem một chút."

Thường Béo có tinh thần trọng nghĩa rất lớn thích bênh vực kẻ yếu, có điều thường xuyên bị những đứa nhỏ xung quanh bắt nạt. Vì thế khi thấy đám nhóc nhỏ kia tụ tập cùng nhau để chép bài, Thường Béo sẽ biến mất mà thần không biết quỷ không hay. Tiếp đến, khi xuất hiện lần nữa thì bên cạnh cậu ta lại có thêm mấy người lớn.

Đương nhiên đám nhóc nhỏ này bị người lớn chỉnh đốn cho một trận là vì dám chép bài tập của nhau.

Thường Béo ở bên cạnh vẻ mặt tươi cười, bởi vì cậu ta lại được mọi người khen ngợi.

"Mấy đứa phải học Thường Béo, bài tập về nhà phải tự mình làm mới được."

"Béo, chú coi trọng cháu, sau này phát hiện những chuyện như thế này thì nói cho chú biết, chú sẽ mua cho cháu đồ ăn ngon!"

Từ đó về sau, Thường béo cảm thấy trách nhiệm đè nặng trên vai mình, bởi vì cậu nhóc không còn một thân một mình nữa. Mà cảm thấy có trách nhiệm giám sát những người bạn kia, để đề phòng bọn họ lại chép bài của nhau.

Nhưng bởi vì nguyên nhân này mà Thường béo cũng thường bị bắt nạt. Sau khi bị bắt nạt vài lần Thường béo cảm giác những người lớn kia không có cách nào bảo vệ mình nữa. Thế nhưng, cuối cùng cậu nhóc phát hiện có một nhân vật mạnh nhất phố Vân Lý, đó chính là chú Lâm.

Nếu như có thể dựa hơi chú Lâm thì từ nay về sau, phố Vân Lý còn có đứa trẻ đáng ghét nào dám bắt nạt cậu ta sao.

Đi một mạch tới nơi.

Thường Béo chân ngắn nhưng rất nhanh nhẹn, hô: “Tránh ra, tránh ra, chú Lâm đến!”

Lâm Phàm đi theo ở phía sau, sắc mặt nghiêm túc có điều cũng bị Thường Béo chọc cười.

Những người dân xung quanh nghe Lâm đại sư tới cũng đều nhường đường, mặc dù bọn họ không phải là mở cửa hàng ở đây nhưng bọn hắn đều biết phố Vân Lý đều dựa vào Lâm đại sư làm chủ.

Chương 904: Tự tin gì mà nói chuyện với chúng tôi

Tuy nói Lâm đại sư rất trẻ tuổi, nhưng địa vị và danh tiếng ở phố Vân Lý lại là điều người bình thường không có được.

Những ông chủ cửa hàng cũng tránh ra một bên.

Ông Thường đang khiển trách hai cô gái nhưng hai cô gái cũng không chịu thua kém, có kiểu thái độ coi trời bằng vung. Trong lời nói đều tỏ vẻ tự cho mình hơn hẳn người khác.

“Liên quan mẹ gì đến ông, phố này là của nhà các ông chắc. Chó nhà tôi muốn ị ở đâu thì là ở đó!” Cô gái thân hình cao gầy quát mắng.

Ông Lương ở bên cạnh nghe vậy suýt chút nữa thì ngất, chỉ tay vào hai cô gái: “Các cô sao nói chuyện khó nghe vậy hả?”

Cô gái lùn nói: “Khó nghe thì ông đừng nghe, ai mời ông nghe, sao lại thích xen vào chuyện của người khác như thế.”

“Cô…cô…” Ông Lương không còn lời nào để nói, thật sự không ngờ rằng lại có người có ý thức kém như vậy. Quả thực chính là mặt người dạ thú, nhìn bề ngoài thì trông đẹp đẽ và có ý thức thế nhưng nội tâm lại ghê tởm và buồn nôn như thế.

Lâm Phàm không biết xảy ra chuyện gì, dì Cao sao lại phát sinh mâu thuẫn với người đi đường?

“Dì Cao sao vậy?” Lâm Phàm tiến lên hỏi, phát hiện trên mặt dì Cao có năm dấu ngón tay.

Dì Cao còn chưa nói gì, ông Lương đã nói: “Ông chủ nhỏ, anh nói thử xem, hai cô gái này sao lại hư hỏng như vậy. Chị Cao người ta nhắc nhở bọn họ sau này ra đường tự đem theo giấy xử lý phân của thú cưng. Hai cô gái này không phân biệt phải trái đúng sai đã chửi ầm lên, vừa rồi thừa dịp chúng tôi không chú ý, tiến lên tát chị Cao một cái. Anh xem dấu tay trên mặt này chính là vừa rồi lưu lại!”

Lâm Phàm liếc nhìn phân chó trên mặt đất, sau đó nhìn hốc mắt đang đỏ ửng của dì Cao, ánh mắt nhìn về phía hai cô gái, giọng điệu đầy phẫn nộ nói: “Các cô muốn làm gì?”

Cô gái cao gầy nhìn thấy Lâm Phàm lập tức khinh thường nói: "Hừ, lại là một người thích xen vào chuyện của người khác, anh hỏi chúng tôi muốn làm gì? Chúng tôi còn đang muốn hỏi các anh muốn làm gì đây? Thú cưng đi ị đi tiểu chúng tôi làm sao làm chủ được? Bà ta quét đường không quét còn muốn để chúng tôi quét sao?"

Lâm Phàm nhẫn nại nói: "Đây là thú cưng của các cô, thú cưng của các cô tùy tiện đi ị như thế, các cô nên tự mình xử lý. Dì Cao không phải là người dọn dẹp lúc nào cũng túc trực bên cạnh các cô."

Cô gái lùn không chịu thua kém nói: "Ở đây là đường phố, bà ta nên dọn dẹp, nếu như không phải là có chúng tôi bà ta có thể có công việc này sao?"

Người xung quanh nghe thấy đều tức điên lên, thật đúng là chưa bao giờ gặp qua dạng người như này.

Một số thanh niên ngay từ đầu nhìn thấy hai cô gái xinh đẹp đều giống như nữ thần, trong lòng còn có chút ngại ngùng. Nhưng bây giờ trong lòng bọn hắn chỉ có một suy nghĩ chính là hai người này thực sự quá ghê tởm.

Lâm Phàm chửi: "Hừ, nếu như không phải có loại người như các cô, bọn họ có thể làm được chuyện càng có ý nghĩa hơn!"

Tất cả mọi người gật đầu tán thành.

"Đúng vậy, ông chủ nhỏ nói rất có đạo lý!"

"Chính xác, phố Vân Lý chúng tôi luôn hoan nghênh những người có ý thức cao, cho dù có tiền hay không chỉ cần ý thức cao đều là khách mà chúng tôi thích!"

"Mất hết tính người, còn không biết hối cải!"

Những lời chỉ trích nối liền không dứt, mọi người đều tham gia vào phê bình.

Có điều hai cô gái này lại không chịu thua, dù là ngàn người chỉ trỏ, cũng không cúi đầu chút nào mà sức chiến đấu còn cực kỳ hung hãn.

Dì Cao ngăn Lâm Phàm: "Ông chủ nhỏ, bỏ đi, đừng cãi nữa!"

“Dì Cao, dì dọn vệ sinh cho phố Vân Lý chúng tôi, chúng tôi không thể để dì chịu thiệt, dì cứ yên tâm đi!” Sau đó Lâm Phàm nhìn hai cô gái nói: “Tôi thấy các cô là con gái tôi cũng không chấp nhặt các cô. Xin lỗi dì Cao rồi dọn dẹp phân chó của các cô, tiếp đó cút khỏi nơi này. Ở đây chúng tôi không hoan nghênh các cô, cũng sẽ không có một cửa hàng nào muốn đón tiếp hai người.”

Hai cô gái cười khẩy liên tục: “Anh tưởng mình là ai?”

Lời này vừa dứt những ông chủ cửa hàng xung quanh đều lên tiếng.

“Hắn chính là lão đại của bọn tôi, hắn nói cái gì chính là cái đó. Phố Vân Lý không có cửa hàng nào làm ăn với hai cô, ở đây cũng không hoan nghênh các người!”

“Không sai, loại ý thức như này, làm ăn với các người thực sự là mất mặt!”

“Tuổi còn trẻ mà nội tâm lại ghê tởm như vậy, quả thật là người không thể nhìn từ tướng mạo mà!”

“Hôm nay lời của ông chủ nhỏ các cô đều nghe thấy đó, ai làm kinh doanh với hai người các cô sau này cũng đừng làm hàng xóm chúng tôi nữa!”

“Không sai.”

Hai cô gái tâm trạng cũng bùng nổ, bọn họ không ngờ là sẽ gặp phải chuyện như thế này, sau đó cao giọng quát: “Các ông muốn làm gì, các ông dựa vào cái gì, các ông ở Thượng Hải mua được mấy ngôi nhà? Tôi nói cho các ông biết, mấy người các ông sớm muộn gì cũng phải đóng cửa!”

“Đám các ông đều là thứ người xứ lạ đến Thượng Hải, giống như là đám ăn mày xin cơm mà còn dám nói bọn tôi sao? Các người mua được nhà chưa? Có tự tin gì để nói với bọn tôi như vậy?”

Chương 905: Động thủ chỉ cần một lý do

Cô gái lùn nói: “Bọn tôi nói chuyện với mấy người đã là rất nể mặt các người rồi đấy!”

Cô gái cao gầy, gương mặt trang điểm rất có mỹ cảm, nhưng lúc này lại rất hung dữ. Ngón tay chỉ vào Lâm Phàm tức giận nói: "Còn cả anh, anh đừng xen vào chuyện của người khác, có thời gian rảnh rỗi về nhà trông bạn gái của anh đi, đừng để bị cắm sừng rồi mà anh cũng không biết. Loại người như anh chỉ có thể làm lốp dự phòng thôi anh hiểu không?"

Lạch cạch!

Đột nhiên, Lâm Phàm một tay nắm lấy ngón tay của cô gái cao gầy, năm ngón tay bóp một cái, tiếng lạch cạch vang lên.

Một tiếng kêu thảm thiết từ miệng cô gái kia phát ra.

Mọi người kinh hãi.

Không ngờ rằng ông chủ nhỏ vậy mà lại động tay.

"Nói cái mẹ gì thế, đừng tưởng rằng ông đây không đánh con gái thì cô có thể làm càn. Tôi nói cho cô biết, loại người muốn ăn đòn như cô, ông đây gặp một đứa thì sẽ đánh một đứa." Lâm Phàm đột nhiên nổi giận nói.

Cô gái cao gầy đau đớn kêu lên, ngồi xổm trên mặt đất ôm ngón tay, nước mắt chảy ào ào.

Gâu gâu!

Hai chú chó cưng nhìn về phía Lâm Phàm điên cuồng sủa lên.

"Cút sang một bên!" Ánh mắt Lâm Phàm trừng lên, hai chú chó lui về phía sau.

Đúng lúc này, cẩu gia Nicholas lao tới tập kích, nhe răng trợn mắt sủa. Hai chú chó cưng kia nhìn thấy cẩu gia Nicholas ánh mắt tròn trịa rồi đột nhiên co vào.

Tính khí cẩu gia bùng phát!

Xoạt xoạt!

Hai chú chó cưng lập tức nằm sấp trên mặt đất không nhúc nhích, vùi đầu trên mặt đất, động cũng không dám động.

Cẩu gia Nicholas sủa gâu gâu: "Hai tên xâm lấn này, dám làm càn trong địa bàn của cẩu gia Nicholas tao, có tin tao làm thịt hai đứa bay không."

Cô gái lùn nhìn thấy bạn mình bị đánh lập tức giương nanh múa vuốt muốn cào Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn cũng không thèm nhìn, một tay hất ra ngoài khiến cô gái lùn cũng ngã trên mặt đất.

"Ở đây là phố Vân Lý, còn không tới lượt các cô làm càn. Vậy mà lại nói tôi bị cắm sừng, các cô có phải là muốn chết rồi đúng không?" Lâm Phàm chửi.

Điền Thần Côn bên cạnh nói: "Người ta nói cậu bị cắm sừng, nhưng mà cậu có bạn gái sao?"

Lâm Phàm sửng sốt: "Không có, nhưng động tay thì chỉ cần một lý do mà thôi!"

Mọi người bất đắc dĩ.

Có điều hôm nay ông chủ nhỏ cho bọn họ cảm giác không giống nhau, thật là khí phách.

Một vài thanh nhiên ngây người, hai cô gái này xinh đẹp như nữ thần. Thế nhưng ông chủ nhỏ nói động tay là động tay, không chút hạ thủ lưu tình, thực sự đáng sợ nha.

Những ông chủ cửa hàng xung quanh Lâm Phàm vội vàng bước lên: "Ông chủ nhỏ, bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh!"

Điền Thần Côn bên cạnh nhỏ giọng nói: "Không thể động thủ, trên mạng phụ nữ thiên về phái yếu, cậu sẽ bị chửi chết đó!"

Lần đầu tiên Ngô U Lan nhìn thấy Lâm Phàm ra tay với phụ nữ nên vẫn còn đang hoang mang.

Thật có cá tính.

Lâm Phàm: "Tôi nói cho các cô biết, tôi ra tay là muốn để các cô biết, trước khi nói chuyện thì phải dùng não. Đừng tưởng rằng là phụ nữ thì sẽ không bị đánh, hôm nay các cô không xin lỗi dì Cao thì không xong đâu.. Còn chuyện của tôi và các cô thì các cô có thể tùy ý đến tìm tôi, tôi từ từ chơi với các cô!"

Khí phách bá đạo.

Những ông chủ cửa hàng có chút kinh ngạc, bọn họ biết ông chủ nhỏ vẫn luôn rất bá đạo, nhưng đúng là nhìn không ra hắn lại có thể bá đạo như vậy, quả thực là đáng sợ.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ còn thực sự không dám tin ông chủ nhỏ vậy mà lại bá đạo như vậy.

Có điều chuyện đang xảy ra lúc này, động thủ đánh người sợ rằng sẽ gặp một chút phiền phức.

Hai cô gái lúc này sợ hãi, bọn họ không ngờ rằng người đàn ông trước mắt vậy mà lại dám động thủ với họ. Vốn dĩ bọn họ cho rằng ở Thượng Hải thì không ai dám ra tay đánh người, vì đánh người là phạm pháp.

Lâm Phàm nhướng mày: "Lời của tôi, các cô không nghe thấy có phải không?"

"A! Đừng đánh bọn tôi!" Cô gái cao gầy mắt đỏ ửng, cô ta đã vô cùng sợ hãi còn làm ra bộ dạng đáng thương, khiến cho người ta có một loại cảm giác muốn bảo vệ.

Những ông chủ cửa hàng n xung quanh nhìn hai cô gái, không khỏi lắc đầu cười, khí thế trước đây đi đâu mất rồi, không ngờ bây giờ lại trở nên yếu ớt như vậy.

"Đừng làm cái điệu bộ khiến người ta ghê tởm như thế, làm như tôi bắt nạt các cô không bằng, các cô có nghe tôi nói không hả?" Lâm Phàm nghiêm túc nói.

Cô gái lùn gật đầu: "Nghe thấy rồi, chúng tôi nghe thấy rồi!"

"Nghe thấy thì tốt, xin lỗi dì Cao đồng thời dọn dẹp đống phân chó trên đường cho tôi. Chuyện tôi đánh các cô tôi thừa nhận ,các cô muốn như nào cũng được, tôi sẵn sàng theo đến cùng, nghe hiểu không?" Quả thật Lâm Phàm không sợ những thứ này, ngứa đòn như vậy nói lý lẽ cũng không thông, vào những lúc thế này chỉ cần một lý do là có thể ra tay rồi.

Dì Cao không biết nên nói gì: "Ông chủ nhỏ, tôi…"

Lâm Phàm xua tay: "Không sao, chuyện này tôi giải quyết là được. Người phố Vân Lý chúng ta sẽ không dễ bị người khác bắt nạt, mọi người nói phải không?"

Chương 906: Không ai cấm sừng anh đâu

"Không sai, chị Cao chị yên tâm, chuyện này có ông chủ nhỏ giải quyết!"

“Hai cô gái này thật đáng giận cũng không biết được giáo dục như nào. Hôm nay bọn họ gặp phải ông chủ nhỏ coi như còn đỡ, chứ nếu như ở nơi khác sẽ không phải như này đâu.”

“Tôi nghe nói có chỗ không phân biệt nam nữ, có thể bị đánh liệt nửa người.”

“Đúng là có chuyện đó đấy!”

…

Hai cô gái run rẩy đứng lên, bọn họ thực sự bị dọa phát sợ, khi ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm thì càng bị sợ hãi sắc mặt tái nhợt, bọn họ nhỏ giọng nói: “Anh đừng đánh bọn tôi nữa, chúng tôi xin lỗi!”

“Vậy thì nhanh lên, lề mề cái gì nữa?” Lâm Phàm nghiêm khắc nói.

Hai cô gái đến trước mặt dì Cao: “Xin lỗi dì, bọn con không phải là cố ý!”

Dì Cao không nói gì thêm cũng chỉ gật đầu một cái.

Lâm Phàm chỉ đống phân chó trên mặt đất: “Dọn dẹp cho tôi!”

Hai cô gái có chút không tình nguyện nhưng nhìn thấy dáng vẻ hung dữ của Lâm Phàm, bọn họ chỉ đành lấy từ trong túi ra một tờ giấy bọc đống phân chó lại sau đó vứt vào thùng rác bên cạnh: “Anh… anh xem được chưa?”

“Nhớ đấy, là tôi đánh các cô, các cô muốn gì thì đến tìm tôi. Nếu sau này để tôi biết được các cô còn dám làm khó dì Cao, tôi sẽ khiến các cô chịu không nổi, nghe rõ chưa?” Lâm Phàm nói.

“Hiểu rồi, hiểu rồi!” Hai cô gái vội vàng gật đầu.

“Cút!”

Hai cô gái lập tức ôm chó vội vã rời khỏi nơi này, nhưng khi quay lưng trong lòng hai cô gái vô cùng phẫn nộ, có loại cảm giác kích động muốn chém chết Lâm Phàm.

Sau đó hai cô gái ôm chó bỏ chạy không quay đầu lại.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, để cho tâm trạng mình thư giãn một chút: “Mẹ nó, còn nói tôi bị cắm sừng, tôi còn chưa có cả

người yêu, ngay cả tư cách cũng không có!"

Dì Cao cảm ơn nói: "Ông chủ nhỏ, thực sự rất cảm ơn cậu!"

Lâm Phàm xua tay: "Không có gì, thứ người muốn ăn đòn này, không đánh thì không biết trời cao đất dày. Dì yên tâm, nếu bọn họ thực sự có can đảm tìm dì gây chuyện thì dì cứ nói cho tôi biết!"

"Không đâu, tôi nghĩ bọn họ sẽ không dám đâu!" Dì Cao nói.

Những ông chủ cửa hàng xung quanh cười nói: "Quả nhiên vẫn là ông chủ nhỏ bá đạo, loại người này chính là muốn ăn đòn, có điều chúng tôi không có can đảm như ông chủ nhỏ!"

"Mặc dù đánh phụ nữ là không tốt, nhưng đôi khi cũng phải xem tình huống, đều là do bọn họ được chiều chuộng quá!"

"Dù cho có chuyện gì thì đàn ông cũng không được đánh phụ nữ, cũng không biết là kẻ ngốc nào nói vậy, loại như này có thể không đánh sao?"

"Có đạo lý!"

"Mọi người giải tán đi, không có chuyện gì nữa rồi!"

Thường Béo đi tới trước mặt Lâm Phàm: "Chú Lâm, chú yên tâm, sau này phố Vân Lý chỉ cần có chuyện xảy ra, cháu sẽ lập tức nói với chú!"

Lâm Phàm xoa đầu Thường Béo: "Ừm, không tồi. Sau này trọng trách duy trì sự hài hòa của phố Vân Lý giao cho cháu, đừng để chú thất vọng nhé!"

Thường Béo ngẩng đầu nhìn chú Lâm, ánh mắt tràn ngập sự hy vọng sau đó lớn tiếng nói: "Chú Lâm, chú yên tâm, có cháu ở đây thì phố Vân Lý nhất định bình yên, cháu bảo đảm nhất định hoàn thành trọng trách."

"Đi đi, sau này có chuyện gì thì cứ tìm chú!" Lâm Phàm nói.

"Vâng!" Thường Béo cười, nụ cười vô cùng vui vẻ. Cuối cùng cũng được chú Lâm công nhận, sau này ở phố Vân Lý ai mà dám bắt nạt mình nữa?

Ha ha!

Bên ngoài phố Vân Lý.

Hai cô gái còn chưa rời đi, ai nấy đều cực kỳ giận dữ nói: "Thứ chết tiệt, vậy mà hắn lại dám đánh tôi, tôi phải nói cho bạn trai tôi biết!"

"Tôi lớn tới chừng này chưa từng bị ai đánh bao giờ, hắn dựa vào cái gì mà đánh tôi, tôi phải nói cho cha tôi!"

Cô gái thân hình cao gầy gật đầu nói: "Đúng, nói với chú đi!"

Lâm Phàm biết chuyện này chắc chắn không dễ kết thúc như vậy, có điều cũng không để trong lòng, chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi.

Điền Thần Côn giơ ngón tay cái lên: "Ngầu, tôi cho rằng cậu sẽ thương hoa tiếc ngọc, không ngờ rằng lại động tay động chân, đã vậy còn rất gọn gàng dứt khoát!"

Lâm Phàm hất vai: "Không phải là không thương hoa tiếc ngọc, chẳng qua thứ người này quá ngứa đòn thôi, nếu như là đàn ông thì chắc chắn hôm nay đã phải bò đi rồi!"

Ngô Thiên Hà nói: "Sau này có chuyện nếu không cần ra tay thì khỏi ra tay, tình huống vừa rồi báo cảnh sát sẽ dễ giải quyết hơn!"

Lâm Phàm xua tay: "Báo cảnh sát chỉ là hòa giải, trong lòng hai cô gái kia chắc chắn xem thường. Lúc không nói được đạo lý, nắm đấm mới là biện pháp duy nhất giải quyết sự việc, có chuyện gì đến cứ đến, Lâm Phàm tôi chưa từng sợ bao giờ. Tù cũng đã ngồi rồi, tôi còn sợ ai chứ!"

Ngô U Lan lo lắng nói: "Anh Lâm, anh không thể ngồi tù nữa, chúng tôi sẽ rất lo lắng!"

Lâm Phàm gật đầu: "Ừm, biết rồi!"

Không biết vì gì mà Ngô U Lan đột nhiên mở lời nói: "Còn có lời nói kia anh đừng để trong lòng, không ai cấm sừng anh đâu!"

"Hử?" Lâm Phàm sửng sốt: "Cô vừa nói cái gì?"

"Không có gì, đúng rồi, gần đây tôi quen một người bạn vô cùng tốt!" Ngô U Lan nói.

Lâm phàm không chút để ý, thuận miệng nói: "Đây là chuyện tốt, không có việc gì cùng bạn bè đi dạo phố cũng không tệ,

bạn của cô tên là gì?”

Ngô U Lan cười nói: “Liễu Nhiếp!”

Lâm Phàm trợn tròn mắt.

“Liễu Nhiếp?”

Con mẹ nó, đây không phải là anh Cường hay sao?

…

Chương 907: Ơ, đây là Lâm đại sư mà!

Ngày hôm sau!

Trên mạng xuất hiện một đoạn video.

Mới đầu chỉ lưu truyền trên một trang web nhỏ, nhưng dưới bàn tay của một hắc thủ ở sau màn thì nó lập tức lên hot search trên Weibo.

‘Phố Vân Lý, Thượng Hải, hai cô gái trẻ bị một người đàn ông đánh đập’

Tin tức này tiêu đề viết rất có kỹ xảo, thu hút vô số đàn ông vào xem, thậm chí không biết có phải là cố ý hay không mà lại thả ra hình chụp của hai cô gái.

Xinh đẹp như hoa.

Rất bắt mắt.

Ngay lập tức, đám đông đàn ông nổi giận.

“Con mẹ nó, đây vẫn là người sao? Hai cô gái đẹp như vậy mà cũng đánh, nếu để ông đây biết được thì chắc chắn phải đánh chết tên kia!”

“Mọi người xem những người đàn ông xung quanh chỉ biết đứng nhìn, chẳng lẽ không biết lên giúp đỡ sao?”

“Mẹ nó, nếu như tôi ở đó, tôi chắc chắn sẽ lên giúp đỡ. Hai cô gái xinh đẹp vậy mà lại bị người ta bắt nạt, thực sự quá đáng ghét!”

“Thứ chó má, đến cả phụ nữ cũng đánh, không phải là đàn ông!”

“Thằng cha này rốt cuộc là ai, ai nhanh chóng tìm thông tin người này một chút, tìm được sẽ cho hắn đẹp mặt!”

Đông đảo cư dân mạng là phụ nữ cũng vô cùng phẫn nộ.

“Mặc dù video chỉ có mười giây nhưng tôi thực sự không thể nhìn nổi, nhiều đàn ông ở đó mà không một ai đứng ra ngăn cản hay sao?”

“Cho dù nguyên nhân là gì thì cũng không nên đánh phụ nữ chứ!”

“Thật không phải là đàn ông, chúc hắn độc thân cả đời này!”

…

Tin tức này gây ảnh hưởng rất lớn trên mạng, không ít cư dân mạng đều thấy được. Chẳng qua video này chỉ có mười giây, chính là lúc người đàn ông kia ra tay đánh hai cô gái. Nhất là cái tát kia còn là cái tát rất mạnh, trong video vẫn có thể nghe thấy âm thanh rõ ràng.

Vô số đàn ông lòng đau như cắt, em gái xinh đẹp như này mà cũng xuống tay cho được, thực sự không phải là người mà.

Nếu như là diện mạo bình thường thì bọn họ cũng bỏ qua, nhưng người đẹp như vậy, che chở bảo vệ còn không kịp sao có thể xuống tay được chứ.

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm nằm ở đó, trong lòng còn đang nghĩ hai cô gái ngày hôm qua sao vẫn chưa kêu người đến xử lý mình, cuộc sống này cũng đủ nhàm chán rồi nên muốn có thêm một chút thú vị.

Triệu Chung Dương kinh hãi la lên: “Anh Lâm không xong rồi, có chuyện rồi!”

Lâm Phàm uể oải nói: “Xảy ra chuyện gì? Ngạc nhiên như vậy?”

“Anh xem, có người cắt ghép video cảnh anh đánh người đăng lên mạng, bây giờ đang trên hot search. Vô số người đang chửi anh, còn muốn tìm kiếm thông tin về anh nữa!” Triệu Chung Dương đưa điện thoại di động đến nói.

Điền Thần Côn và Ngô U Lan vây quanh, khi nhìn thấy nội dung video cũng trợn mắt há mồm.

Ngô U Lan tức giận nói: “Sao những người này có thể như vậy chứ, video này rõ ràng đã bị cắt ghép, căn bản không phải là như thế mà!”

Điền Thần Côn suy ngẫm một lát: “Theo tôi thấy, đây chắc chắn là có người cố ý làm ra!”

Lâm Phàm không để ý chút nào: “Chửi thì cứ chửi, thật là vô vị!”

Triệu Chung Dương vội nói: “Anh Lâm, anh không để ý chút nào sao? Chuyện này là vấn đề liên quan đến thanh danh của anh đấy, nếu như không làm sáng tỏ một chút bị đám cư dân mạng bóc phốt ra, lúc đó cũng đã muộn rồi!”

Lâm Phàm xua tay: “Không sao, không cần phải sống dưới sự đánh giá của người khác, bọn họ đánh giá là chuyện của bọn họ, cũng không tổn thương đến cọng lông nào của tôi, không sao hết!”

“Anh Lâm không hổ là anh Lâm, vậy mà cũng có thể nghĩ thoáng được!” Triệu Chung Dương cảm thán nói, cũng không thể không phục.

Trong lòng Ngô U Lan vẫn có chút khúc mắc: “Sao bọn họ có thể như vậy chứ?”

Một nơi nào đó.

Hai cô gái hôm qua bị Lâm Phàm giáo huấn lúc này đang xem tin tức trên mạng, trên mặt lộ rõ ý cười, dám đánh bọn tôi thì sẽ khiến anh phải trả giá đắt.

Bạn của hai người bọn họ là cao thủ chỉnh sửa video, lúc này tò mò hỏi: “Sao các cậu không dẫn người đến xử lý hắn đi?”

Cô gái cao gầy cười lạnh nói: “Xử lý hắn thì hời cho hắn quá, tôi muốn làm bôi đen hắn để người trên mạng chửi hắn!”

Cô gái lùn tiếp lời: “Không sai, chính là để cho cư dân mạng chửi hắn!”

“Tàm tạm rồi, bây giờ có thể công bố ảnh gương mặt của hắn, công bố ảnh của hắn xong chắc chắn sẽ bị người ta tìm kiếm ra được, đó là lúc hắn phải trả giá.”

…

Trên Weibo.

Một bài đăng xuất hiện.

“Hình ảnh người đánh cô gái kia xuất hiện rồi, mọi người nhất định phải cho hắn biết, đánh con gái là chuyện sai lầm cỡ nào.”

Hình ảnh tung ra, ngay lập tức vô số người chia sẻ.

“Mẹ kiếp, tìm được người rồi sao? Ông đây đang ở Thượng Hải, tôi muốn đến xem người này có sức mạnh gì mà dám bắt nạt phụ nữ!”

“Mẹ nó, ông đây nhất định phải giết chết thằng cha này!”

“Thứ chó má, người mà như chó!”

Đột nhiên… tình huống có chút thay đổi.

“Mọi người đợi đã, ảnh này, khuôn mặt này sao lại giống một người như vậy?”

“y, đúng thật! Ơ, con mẹ nó, đây là Lâm đại sư mà.”

Chương 908: Chuyện này làm rất hay

“Cái gì? Người đánh chính là Lâm đại sư sao?”

“Đừng chửi nữa, tất cả đừng chửi nữa, người này chúng ta không thể chửi. Đây là Lâm đại sư, tuyệt đối đừng chửi!”

“Con mẹ nó, lúc trước tôi chửi mấy chục câu, bây giờ tôi nên làm sao đây? Lâm đại sư chính là thần tượng của tôi, vậy mà tôi lại mắng thần tượng của mình, chuyện này bị hố quá rồi!”

“Mọi người tuyệt đối không nên bị người khác dẫn dắt, mặc dù người đánh người là Lâm đại sư nhưng tình huống cụ thể chúng ta vẫn chưa biết. Với sự hiểu biết của chúng ta về Lâm đại sư, đây là người chính nghĩa sao có thể vô duyên vô cớ đánh phụ nữ được.”

“Tôi biết, nhất định là hai cô gái này ngứa đòn, cho nên Lâm đại sư mới ra tay dạy dỗ.”

“Dựa vào suy đoán của tôi, hai cô gái này nhất định làm chuyện gì đó không có tính người.”

“Rất có đạo lý!”

…

Hai cô gái bị đánh kia, khi thấy tình huống trên mạng trong nháy mắt ngơ ngác. Bọn họ dường như không dám tin, vừa rồi cư dân mạng còn chửi rất sung thì đột nhiên dừng lại, bắt đầu đứng về phía Lâm đại sư, điều này khiến bọn họ tức nôn nóng.

Vẻ mặt hai cô gái vô cùng nghi hoặc: “Lâm đại sư này là ai?”

“Tôi cũng không biết!”

Ngược lại cao thủ mạng kia khiếp sợ: “Con mẹ nó, người đánh các cậu thế mà lại là Lâm đại sư, các cậu còn muốn mượn sức mạnh dư luận trên mạng để xử lý anh ấy, các cậu đúng là tự tìm đường chết rồi. Các cậu có biết fan của Lâm đại sư kia kinh khủng đến cỡ nào không, hơn nữa danh tiếng của Lâm đại sư ở bên ngoài, không phải là là thứ để các cậu có thể dễ dàng bôi nhọ được đâu!”

“Nhưng hắn thực sự đánh bọn tôi mà!”

“Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Lâm đại sự lại đánh các cậu?”

“Chúng tôi…chúng tôi…” Trong lúc nhất thời bọn họ không biết trả lời như thế nào, sau đó bọn họ cũng suy nghĩ một chút, cảm thấy chuyện hôm đó có gì đó không đúng lắm, nói ra đúng là quá phản khoa học.

Cao thủ mạng nhìn màn hình, đột nhiên nhìn thấy một video: “Các cậu xem, đây không phải là các cậu sao?”

Hai cô gái vội vàng xúm lại, nhưng khi nhìn thấy video nhất thời hoang mang: “Làm sao lại…”

Internet quả là một nơi thần kỳ, đột nhiên sự thật được hé lộ.

Một video xuất hiện trên Weibo, trong nháy mắt đã bị chia sẻ.

Mà tiêu đề chính là: Sự thật ở phố Vân Lý.

Đông đảo cư dân mạng mở xem video, vốn còn có chút tò mò nhưng sau khi xem xong bọn họ hoàn toàn tức giận.

“Con mẹ nó, vậy mà chúng ta lại bị lợi dụng!”

“Hai cô gái này cũng thật là quá ghê tởm, thế mà lại nói ra những lời như vậy!”

“Mẹ nó, dì dọn vệ sinh người ta có làm gì đâu, sao lại sỉ nhục người ta như thế!”

“Lâm đại sư đánh là đúng rồi, nếu là tôi tôi cũng sẽ đánh người, thực sự muốn ăn đòn!”

“Tôi rất phản cảm đàn ông đánh phụ nữ nhưng sau khi thấy video này, tôi lại vỗ tay khen một câu, đánh rất hay, loại người này bị đánh như vậy là còn nhẹ.”

“Tìm hai cô gái kia xem, thực quá ghê tởm!”

Lúc này, tình hình đã thay đổi .

Lâm Phàm đang gõ chữ trên điện thoại di động, sau khi nhìn thấy video này thì hắn lặng lẳng thu tay lại. Suy nghĩ một lúc cũng hiểu ra, chuyện nhỏ thế này sao còn cần hắn tự mình ra tay chứ.

Tuy nói sự thật luôn luôn đến muộn, nhưng bây giờ cũng không phải là muộn lắm.

Điền Thần Côn cười: “Mọi người xem, chuyện này cười chết mất thôi, hai cô gái này tự làm tự chịu rồi nè!”

Triệu Chung Dương cũng cười nói: “Đây gọi là ác giả ác báo mà, còn muốn bôi nhọ anh Lâm nữa chứ. Bây giờ sự thật đã phơi bày sợ rằng sẽ bị chửi ngược lại, nói không chừng sẽ rất thê thảm.”

Bình tĩnh nhìn các người giả vờ giả vịt, tuyệt đối sẽ không quấy rầy các người. Thế nhưng nếu giả vờ giả vịt mà có quá nhiều nguy hiểm không thể lường trước thì xác suất xảy ra chuyện bị lật thuyền trong mương là rất lớn.

Hướng gió trên mạng bắt đầu thay đổi, mọi người đều tiến hành thảo luận về chuyện này, đề tài công nhân vệ sinh bị mọi người lôi ra bàn tán.

Mà càng thêm hot đó chính là cục bảo vệ môi trường chính thức tiến hành đưa ra tuyên bố, sẽ truy cứu đến cùng về chuyện này.

Điều này không thể không nói là làm rất tốt.

Đúng ra mà nói thì chuyện này chẳng là gì cả, nhưng hai cô gái này lại tự mình tìm đường chết, vậy thì không trách người khác được rồi.

Quá sảng khoái.

Lâm Phàm nhanh nhẹn cập nhật tin tức Weibo.

“Nhân viên vệ sinh môi trường mặc dù thấp kém nhưng có tác dụng vô cùng to lớn đối với thành thị, đây là việc không ai sánh bằng. Đã được sống trong thành phố sạch đẹp thì chúng ta còn phải có lòng biết ơn họ, về phần hai cô gái ngu ngốc kia, chuyện này là các cô tự tìm đường chết.”

“Ngầu lòi…”

“Lần đầu tiên thấy Lâm đại sư đăng bình luận thâm như vậy, nhưng phong cách câu sau với câu trước lại không ăn khớp khiến tôi không nhịn được cười!”

“Lâm đại sư chính là bá đạo như vậy, ai dám làm càn thì sẽ làm càn lại với người đó!”

“Lâm đại sư, tôi mãi mãi là fan cuồng của anh!”

“Chuyện này làm rất hay!”

…

Chương 909: Thêm tên trên tài liệu giảng dạy

Đọc giả thông cảm, hôm nay bị mất điện cả ngày nên ko làm gì được nên phải đăng trễ!

Chương 909: Thêm tên trên tài liệu giảng dạy

Lâm Phàm không quan tâm chuyện này nữa, những chuyện thế này đều là chuyện nhỏ, tiếp tục để ý thì có chút nhàm chán. Mặc kệ hai cô gái này có tìm hắn gây chuyện hay không cũng không sao cả, có điều dựa theo tình huống trước mắt, chắc không dám đến tìm hắn gây chuyện rồi.

Lúc này, điện thoại của Triệu Minh Thanh gọi tới.

“Minh Thanh, sao vậy?” Lâm Phàm nghe điện thoại hỏi.

Trong khoảng thời gian này hắn không có tán gẫu với học trò của mình, chủ yếu là do bản thân phải ngồi tù, còn vị học trò này của mình thì chìm đắm trong biển Trung y mãi không thoát ra được.

Trong điện thoại, giọng của Triệu Minh Thanh có chút vui vẻ: “Lão sư, tài liệu giảng dạy đã được thông qua kiểm duyệt, chuyên gia Trung y của các học viện vô cùng tôn sùng tài liệu giảng dạy này của lão sư. Họ cho rằng đây là tài liệu giảng dạy rất hiện đại và hoàn hảo nhất.”

Lâm Phàm không có phản ứng gì lắm: “Ồ, vậy sao? Vậy thì tốt quá rồi, còn chuyện gì không?”

Triệu Minh Thanh sững sờ: “Lão sư, ngài không chút vui vẻ nào sao?”

Lâm Phàm rất bình tĩnh: “Vui vẻ làm cái gì? Đây không phải là chuyện vô cùng bình thường à? Đúng rồi, gần đây trong học viện sao rồi? Có gặp phải khó khăn gì không?”

“Có! Khoảng thời gian trước, lão Chu có khám cho một nhân vật lớn, có điều cũng bó tay với bệnh tình này nên để cho học trò đi thử một lần. Mới đầu học trò cũng không biết xử lý thế nào, nhưng sau khi nghiên cứu cũng có manh mối sơ bộ, bây giờ cũng đã tìm ra biện pháp trị tận gốc, hiệu quả cũng không tồi!” Triệu Minh Thanh vui vẻ nói. Đối với ông ta mà nói, chuyện này đủ để khiến ông ta vui vẻ rất lâu. Từ trước đến giờ ông ta chưa từng thấy qua các triệu chứng đó, nhưng trong khoảng thời gian học tập với lão sư, ông ta hiểu được không ít nên cách khám bệnh cũng dần dần có thay đổi. Ông ta dựa vào kiến thức của bản thân, cuối cùng cũng nghĩ ra biện pháp để giải quyết.

Loại cảm giác thành công này, cho dù là ông ta đã già nhưng cũng cảm thấy vui vẻ vô cùng.

Lâm Phàm cười nói: “Vậy sao, nói xem là triệu chứng gì?”

Triệu Minh Thanh nói về bệnh trạng, sau đó lại nói lại lần nữa biện pháp trị liệu của mình, Lâm Phàm nghe xong thì gật đầu.

Quả thực không tồi, tiến bộ rất lớn, có điều trong đó còn chút vấn đề nhỏ nhưng không phải là chuyện lớn gì.

Sau khi tóm lược lại một lần, Triệu Minh Thanh học hỏi được rất nhiều điều, chẳng qua vẫn còn chưa nói chuyện quan trọng: "Lão sư, bên bộ giáo dục có tổ chức hội nghị thảo luận tài liệu giảng lần này, hy vọng lão sư có thể tham gia!"

"Hội nghị à, có thể không tham gia không?" Lâm Phàm ghét nhất là những hội nghị này, không có thứ gì thực tế. Nếu đã thông qua phê duyệt còn mở hội nghị làm gì, cứ thế mà dùng không phải là được rồi sao, như vậy thì điểm bách khoa của mình nhanh chóng tăng lên một đợt mãnh liệt không phải là tốt hơn ư.

Triệu Minh Thanh lúng túng nói: "Lão sư, không tham gia không tốt lắm, hay là ngài cứ đến đi!"

"Haizz!" Lâm Phàm thở dài: "Vậy được, đi thì đi, khi nào?"

"Sáng mai chín giờ!"

"Biết rồi!"

Sau khi tắt điện thoại, Lâm Phàm liếc nhìn điện thoại thấy thời gian còn sớm, sau đó hắn quyết định đi đến viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn. Việc quyên góp từ thiện đã xong xuôi, còn về phần tiền từ thiện muốn vào tay được thì vẫn còn phải làm một chút thủ tục.

Vấn đề về phương diện giảng dạy cũng được giao cho viện trưởng Hoàng. Viện trưởng Hoàng ở viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn gần như cả đời người rồi, đối với những thứ này cũng quen thuộc và biết rõ xử lý như thế nào.

Phương diện này hắn cũng không hiểu lắm, nên cũng không nhúng tay vào, cái này mà ra vẻ hiểu biết thì thực sự đáng sợ.

Trong phòng hội nghị nào đó của bộ giáo dục.

Một số chuyên gia y tế đang thảo luận.

Một trong những chuyên gia kỳ cựu xem tài liệu giảng dạy, không khỏi gật đầu cảm thán: "Quả thực rất tốt, đây là tài liệu giảng dạy đầy đủ hơn nhiều so với tài liệu giảng dạy cũ. Nếu như trong này không có sai lầm gì, chỉ sợ ít nhất có thể dùng trên sáu mươi năm."

“Giáo sư Dương, ông chính là chuyên gia viết tài liệu giảng dạy, nói tài liệu giảng dạy này có thể dùng đến sáu mươi năm thì có hơi quá rồi đó!”

Giáo sư Dương xua tay: “Không quá đâu, không lố chút nào. Đây là tài liệu giảng dạy cơ bản của Trung y, lý luận cơ bản trong đó rất chính xác hơn nữa còn rất rộng, có thể nói là bao hàm tất cả, tôi nói sáu mươi năm là còn hơi ngắn đó!”

Một vài giáo sư và chuyên gia rất ngạc nhiên, trong lòng có chút suy nghĩ.

“Giáo sư Dương ông xem, chúng ta có thể ký thêm tên của chúng ta trong tài liệu giảng dạy này hay không?”

“Đúng đó, thêm tên của chúng ta vào, nói gì đi nữa thì cũng do chúng ta phê chuẩn mà!”

Trong lòng giáo sư Dương cũng có chút suy nghĩ, có điều ông ta đức cao vọng trọng nên không thể nói trắng ra được: “Chuyện này dựa theo quy tắc mà nói, chúng ta không tiến hành cải biên tài liệu giảng dạy này. Thêm tên vào thì không đúng cho lắm, có điều chỉ cần là tài liệu giảng dạy thì trong đó nhất định có chỗ không đủ, nếu như thêm một hai nét bút thì có thể thêm tên.”

Chương 910: Tham dự hội nghị

“Đúng, đúng, giáo sư Dương nói có lý, chúng ta đều viết tài liệu giảng dạy cả đời, thêm chút kiến thức cũng là chuyện dễ như trở bàn tay. Chẳng qua vị Lâm đại sư này sẽ đồng ý sao?”

“Chuyện này có gì không đồng ý? Chúng ta đều là chuyên gia có thể thêm một chút nhận xét cá nhân vào tài liệu giảng dạy của hắn, rồi ký tên đấy là chuyện người khác cầu còn không được, hắn có thể có ý kiến gì chứ!”

“Ha ha, ở đây đều là người một nhà cho nên tôi mới nói một câu. Trung y của Lâm đại sư thực sự lợi hại, có điều cũng là trẻ người non dạ, chúng ta còn có thể nuốt không trôi à. Nếu như tài liệu giảng dạy này thực sự vẫn luôn được lưu truyền, thì chúng ta thêm tên vào cũng sẽ được lưu truyền muôn đời đấy chứ.”

“Lời này cũng không thể nói trước mặt người ta được, nếu như nói ra thì cho dù là người ta có đồng ý hay không, chắc chắn là muốn đập bàn đánh người.”

“Có lý.”

Một nhóm nhân vật tai to mặt lớn viết tài liệu giảng dạy đều vô cùng động tâm, bọn họ được bộ giáo dục mời đến để thẩm duyệt tài liệu giảng dạy, nhưng cũng bị kiến thức trong tài liệu giảng dạy làm cho kinh ngạc, nó quá đầy đủ, quả thực là đầy đủ hết.

Bọn họ viết sách cả đời, chắc chắn có thể phân ra tốt xấu, bây giờ tài liệu giảng dạy tốt như vậy nếu như không ký tên vào thì thực sự đáng tiếc.

Dù sao chuyện như này trong nội bộ của bọn họ cũng là chuyện rất bình thường.

Tôi ký tên ông, ông ký tên tôi, mọi người ký tên nhau, giúp đỡ lẫn nhau thôi.

Hôm sau!

Biết là có một hội nghị, mặc dù Lâm Phàm không quá muốn đi nhưng nếu như đã đồng ý thì cũng phải chuẩn bị quần áo một chút, ít nhất phải ăn mặc chỉnh tề, đó cũng là một dạng tôn trọng người khác.

Trung tâm hội nghị của sở giáo dục.

Sáng sớm Triệu Minh Thanh đã đến đợi, vừa thấy lão sư đi đến thì ông đi lên phía trước, vẻ mặt vui vẻ nói: “Lão sư, ngài đến rồi.”

“Minh Thanh, tôi thật sự không thích tham gia loại hội nghị này.” Một người điệu thấp như hắn cũng không muốn xuất đầu lộ diện tham gia bất kỳ hội nghị nào, cũng không biết hội nghị này có tác dụng gì. Nếu đã quyết định rồi thì công bố luôn đi, còn thảo luận cái gì nữa chứ.

Triệu Minh Thanh kéo tay lão sư, trên mặt nở một nụ cười vui vẻ nói : “Lão sư, cũng đã đến rồi thì ngài tham gia một chút đi. Đây là tập tục, hơn nữa lần này tài liệu giảng dạy Trung y cơ sở đã được thông qua, có không ít giáo sư viết tài liệu giảng dạy muốn gặp lão sư một lần.”

Lâm Phàm lắc đầu: “Đi, đi, vậy thì vào thôi.”

Khi đi đến cửa, Triệu Minh Thanh nhìn thấy người quen lập tức đến chào hỏi: “Giáo sư Vương.”

Giáo sư Vương nhìn thấy Triệu Minh Thanh, sau đó nhìn Lâm Phàm đứng ở bên cạnh cười nói: “Vị này chính là Lâm đại sư rồi.”

Lâm Phàm mỉm cười nói: “Xin chào.”

Giáo sư Vương cảm thán nói: “Lâm đại sư còn trẻ như vậy đã có thể sáng tác ra tài liệu giảng dạy này, thật đúng là thiên tài… Vậy chúng ta cùng nhau đi vào thôi.”

“Ừm.” Lâm Phàm mỉm cười gật đầu, thật không ngờ đám người này lại thân thiết như vậy, xem ra là mình nghĩ quá nhiều rồi.

Nhưng hắn cũng không biết là những người này đã sớm thảo luận xong, khi nhìn thấy Lâm đại sư nhất định phải thân thiện lịch sự. Dù sao muốn ký tên vào tài liệu của người ta, nếu biểu hiện ra dáng vẻ cao cao tại thượng thì trừ khi đối phương bị ngốc, nếu không chắc chắn sẽ không đồng ý để bọn họ thêm tên vào.

Thế nhưng cho dù có đồng ý hay không, chuyện này cũng đã được xác định.

Ở chỗ này bọn họ cũng chia phe phái, thuộc về hai phái nam bắc, tài liệu giảng dạy phía Nam đều là người phía Nam bọn họ ký tên, còn tài liệu giảng dạy phía Bắc là do người phía Bắc ký tên. Đã nhiều năm như vậy, bọn họ nước giếng không phạm nước sông, mọi người không làm phiền lẫn nhau.

Nhưng lần này bọn họ hợp tác bắt tay với nhau, bởi vì tài liệu giảng dạy do Lâm đại sư biên soạn không giống bình thường, nó sẽ được phát hành ở học viện Trung y trên toàn quốc, có thể nói đây là một sự kiện lớn. Cho nên hai phái Nam Bắc đã thương lượng xong, năm người của hai phe sẽ tham gia trong hàng ngũ ký tên trên sách này.

Mặc dù có một số người nhìn mà thèm nhưng cũng vô dụng, bọn họ không có địa vị, làm sao có thể so với những người ở thế hệ trước này.

“Lâm đại sư đã đến…” Lúc này giáo sư Vương đi vào.

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía Lâm Phàm.

Có người lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Phàm thì có chút kinh ngạc, đúng là rất trẻ, khoé miệng không khỏi lộ ra vẻ tươi cười, còn trẻ thật tốt, tuổi trẻ rất dễ lừa gạt.

Lúc này có một đám người tiến đến vây quanh.

“Lâm đại sư, ngưỡng mộ ngài đã lâu rồi…”

“Lâm đại sư đúng là tuổi trẻ tài cao, y thuật khiến người khác khâm phục, hôm nay nhìn thấy quả thật là phi phàm.”

“Lâm đại sư có thể sáng tác ra tài liệu giảng dạy Trung y cơ sở như vậy, thật đúng là khiến người ta khâm phục.”

Lời khen ngợi vang lên không dứt.

Lâm Phàm mỉm cười, không ngờ đến những lão giáo sư này rất thân thiện và cũng không gây phiền toái gì cho hắn.

Chương 911: Cuộc chiến sắp nổ ra

Sau khi lễ phép với những lão giáo sư này một lúc thì hắn tìm một chỗ ngồi xuống, quả thật chỗ ngồi sắp xếp không tệ, chính là hàng đầu tiên.

Lâm Phàm khẽ nói: “Minh Thanh, lai lịch của những người này như thế nào? Tại sao tôi chưa từng thấy qua bao giờ?”

Triệu Minh Thanh ghé vào tai hắn nói: “Lão sư, những người này đều là giáo sư chuyên gia viết tài liệu giảng dạy. Người vừa mới và muốn chụp ảnh chung với ngài là giáo sư Trần đã sáng tác ‘Nhân Thể Mạch Lạc Học’, giáo sư Trần thuộc trường phái lý luận rất mạnh. “

“Còn có người kia đã từng viết ‘Sự Phát Triển Của Trung Y’ và có địa vị rất cao trong giới y thuật, nhưng mà có hơi kỳ lạ.”

Lâm Phàm nghi hoặc nhìn Triệu Minh Thanh: “Có gì kỳ lạ?”

Triệu Minh Thanh nhìn thấy xung quanh không có ai nên cũng không giấu giếm gì: “Học trò cũng không tiếp xúc cùng bọn họ nhiều, thế nhưng theo học trò được biết thì bọn họ có tính bài ngoài rất lớn, đáng lẽ tài liệu giảng dạy mà lão sư ngài viết

ra hẳn phải là cái gai trong mắt bọn họ mới đúng. Nhưng tình hình hôm nay khiến học trò có chút bất ngờ, luôn có cảm giác không đúng, chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện."

Lâm Phàm kinh ngạc nói: "Không thể nào, sao có thể xảy ra chuyện gì chứ? Được rồi, đừng nghĩ nữa, cuộc họp sắp bắt đầu rồi nên chúng ta điệu thấp một chút, kết thúc thì lập tức rời đi."

"Vâng." Triệu Minh Thanh gật đầu, trong lòng vẫn lầu bầu chuyện này đúng là không có căn cứ. Tuy nói Trung y của lão sư rất lợi hại, nhưng những người này chắc chắn là sẽ không quan tâm, cho dù năng lực cá nhân bây giờ có mạnh đi chăng nữa, nhưng nếu mạng lưới quan hệ không lớn thì cũng có thể bị xa lánh và ngó lơ.

Việc bị xa lánh này rất đáng sợ, cho dù có tài học kinh người như thế nào nhưng nếu bị xa lánh thì khó có thể ngoi lên được.

"Cục trưởng đã đến." Lúc này, có người trong phòng hô lên.

"Giáo sư Dương đã đến."

Lâm Phàm liếc mắt nhìn qua, thấy trên bàn dài chủ tịch vốn không có ai thì bây giờ đã có sáu người ngồi ở đó.

Triệu Minh Thanh nói: "Vị kia chính là lãnh đạo của bộ giáo dục, còn người đó là giáo sư Dương. Ông ta là người đi đầu trong sáng tác tài liệu giảng dạy và cũng đã sáng tác ra không ít tài liệu giảng dạy, ông ta cũng có rất nhiều học trò nhưng nghe nói ông ta là người khẩu Phật tâm xà, ngoài mặt hiền lành nhưng trong nội tâm âm hiểm không kém…"

"Thật sao." Lâm Phàm chưa từng tham gia những hội nghị này nên cũng không hiểu rõ tình hình bên trong. Hơn nữa tuổi của những người này ít nhất lớn hơn hắn một con giáp, cảm thấy không hợp nên hắn cũng không muốn giao tiếp quá nhiều.

"Nhưng đó cũng chỉ là nghe nói, còn cụ thể thế nào thì học trò không biết. Những lão sư sáng tác tài liệu giảng dạy này cơ bản đều bận rộn tham gia nhiều loại hội nghị, cho nên họ trò cũng không tiếp xúc quá nhiều." Triệu Minh Thanh nói.

"Khụ khụ!" Lúc này, lãnh đạo khẽ ho một tiếng, phía dưới lập tức lặng ngắt như tờ. Đồng thời ánh mắt người này nhìn một

vòng rồi cuối cùng dừng lại trên người Lâm Phàm, ông ta mỉm cười xem như chào hỏi.

Lâm Phàm lấy điện thoại di động ra đeo tai nghe vào, nhàm chán lướt Weibo, kiểu hội nghị này cũng chỉ là một đoàn người thích khoe khoang, chỉ nói về triển vọng và tương lai mà thôi, căn bản không có tác dụng gì.

Người ở trên đài hội nghị lên tiếng, cụ thể nói gì Lâm Phàm cũng không để vào tai.

Thời gian trôi qua vô cùng nhanh.

Sau khi lãnh đạo nói xong thì tạm thời rời khỏi, có thể là biết chút nữa sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên để tránh xấu hổ nên đã trực tiếp rút lui.

Ông ta không phải người trong nghề nên vẫn là giao những việc này cho người trong nghề giải quyết .

Nửa giờ trôi qua.

Lâm Phàm đã muốn buồn ngủ.

Đột nhiên Lâm Phàm bị Triệu Minh Thanh ở bên cạnh đánh thức, chỉ thấy Triệu Minh Thanh sắc mặt đỏ bừng đứng lên, rất tức giận nói: “Tôi phản đối, sao các người có thể làm như vậy, đây rõ ràng là đánh cắp kết tinh trí tuệ và thành quả lao động của lão sư tôi. Các người đều là lão giáo sư sao có thể làm như vậy được hả?”

“Minh Thanh, sao vậy?” Lâm Phàm tháo tai nghe ra với vẻ mặt nghi hoặc hỏi, hắn cũng không biết tại sao tâm tình của Triệu Minh Thanh lại kích động như vậy.

Giáo sư Dương nói: “Viện trưởng Triệu, mong ông ngồi xuống. Bây giờ đang là hội nghị, có chuyện gì đợi chút nữa hội nghị kết thúc thì chúng ta từ từ thảo luận, huống hồ lão sư ông cũng không nói gì thì ông có ý kiến gì chứ?”

Vừa rồi bọn họ cũng đang nói đến vấn đề ký tên trên tài liệu giảng dạy mới nhất, họ định tăng thêm mười cái tên trên tài liệu giảng dạy. Ngay từ đầu bọn họ còn lo lắng Lâm đại sư không đồng ý nhưng chỉ thấy Lâm đại sư vùi đầu vào cái kia mà không nhúc nhích chút nào. Trong lòng bọn họ lập tức nở nụ cười, xem ra đối phương đã đồng ý.”

Triệu Minh Thanh không để ý đến giáo sư Dương kia mà nhìn về phía Lâm Phàm nói: “Lão sư, mấy người họ thật quá đáng, bọn họ muốn ký thêm mười cái tên vào tài liệu giảng dạy mà ngài đã viết.”

Lâm Phàm sững sờ: “Ông nói bọn họ muốn thêm tên bọn họ vào tài liệu giảng dạy mà tôi đã sáng tác sao?”

Triệu Minh Thanh tức giận gật đầu: “Đúng vậy, ý của bọn họ chính là như thế.”

Chương 912: Không đồng ý

Những người có mặt ở hội trường đều im lặng, nhưng ánh mắt của họ đều dán chặt vào Lâm Phàm như đang chờ đợi điều gì đó.

Giáo sư Dương ho nhẹ một tiếng: “Lâm đại sư, chuyện này là chúng tôi đã nghĩ sâu tính kỹ mới đưa ra quyết định. Tài liệu giảng dạy là chuyện trọng đại, nếu chỉ ký tên một người mà để người bên ngoài biết thì chỉ sợ sẽ thành trò cười, nói người trong nước chúng ta bất tài nên chỉ có một người biết sáng tác tài liệu giảng dạy. Hơn nữa tôi cũng đang bảo vệ ngài, tuổi ngài còn trẻ đã sáng tác ra tài liệu giảng dạy như vậy, nếu bị người xấu biết được chỉ sợ sau này sẽ vô cùng tai họa.”

“Đồng thời, chúng tôi phát hiện trong tài liệu này của ngài có một chút vấn đề nên đã chỉnh sửa và cải tiến lại nên hy vọng ngài có thể đồng ý. Đương nhiên tên của ngài vẫn đứng ở vị trí thứ nhất, ngài vẫn là người sáng tác tài liệu giảng dạy đứng đầu, đây là sự thật không thể chối cãi.”

…

Sau khi giáo sư Dương nói xong.

Một vị chuyên gia vừa cười vừa nói: “Lâm đại sư, tất cả mọi người đều là người một nhà, lần này chúng tôi nhận ân tình của ngài, sau này chúng tôi nhất định báo đáp lại nên hy vọng ngài cho chút tình mọn.”

Một vị giáo sư khác cười nói: “Tài liệu giảng dạy đều được lưu truyền muôn đời, chúng ta đều là người bình thường nên đều hy vọng có thể được lưu truyền về sau. Chỉ cần ngài đồng

ý thì sau này chúng ta cũng là người một nhà, chỉ cần là sách ngài sáng tác chúng tôi nhất định sẽ tận lực quảng bá."

Giáo sư Dương ở trên đài hội nghị cười nói: "Lâm đại sư, chúng tôi đều công nhận tài học của ngài, trong giới y học chỉ cần có chúng tôi ủng hộ thì ngài nhất định thuận buồm xuôi gió. Sau một thời gian ngắn sẽ có một buổi giao lưu y học quốc tế, tôi có thể đề cử ngài tham gia, đây cũng là cơ hội tốt nhất để nổi tiếng trên thị trường quốc tế."

Bọn họ dùng mọi thủ đoạn vừa mềm vừa cứng chỉ muốn để cho Lâm Phàm đồng ý.

Triệu Minh Thanh tức đến mức toàn thân run, ông ta cũng đã sớm nghe nói những người này rất lộn xộn, có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào để nổi tiếng. Một số người tuổi còn trẻ nhưng rất tài năng, những thành quả của bọn họ có xác suất rất lớn bị người thế hệ trước này ăn cắp, nhưng bọn họ chỉ có thể nuốt trái đắng vào bụng, nếu bọn họ phản kháng thì sẽ không còn chỗ dung thân.

Hôm nay ông không ngờ rằng tình huống này lại xảy ra trên người lão sư mình.

Ông hiểu được, nếu hôm nay các giáo sư chuyên gia này trở mặt thì hậu quả có thể gọi là thảm khốc.

Lúc này, giáo sư Dương nghi ngờ nhìn về phía Lâm Phàm: "Lâm đại sư, ngài đang làm gì vậy?"

Lâm Phàm cầm điện thoại quay xung quanh một vòng: "Làm gì? Ông nhìn không rõ sao? Tôi đang quay video."

Sắc mặt giáo sư Dương có chút khó coi, nhưng vẫn bình tĩnh như trước: "Lâm đại sư, đây là quy tắc, hy vọng ngài có thể hiểu."

Lâm Phàm cất điện thoại đi, lập tức bùng nổ ngay tại chỗ: "Hiểu cái quần,, mẹ nó, mấy ông già chết tiệt các ông có biết xấu hổ chút nào không? Ngay từ đầu tôi còn tưởng rằng các người rất thân thiện, hóa ra là muốn gài bẫy tôi à. Tôi nói cho các người biết chuyện này không thể, tài liệu giảng dạy mà tôi sáng tác là của tôi, các người đừng nghĩ chuyện ký tên lên đó, Minh Thanh đi…"

Triệu Minh Thanh hừ một tiếng, hèn hạ vô sỉ, còn muốn cướp thành tích của lão sư tôi, các người mơ một giấc quá lớn rồi đó.

Vẻ mặt giáo sư Dương không vui nhưng bây giờ ông ta không thể để Lâm Phàm đi được, lúc này giọng điệu của ông ta trở nên nghiêm túc hơn: "Lâm đại sư, chờ một chút, có gì chúng ta có thể từ từ nói."

"Có cái gì đáng nói, không có thương lượng gì hết. Tôi nói cho các người biết, muốn ký tên thì nằm mơ đi. Nhìn các người đã đến từng tuổi này, suốt ngày chỉ biết nghĩ đến danh lợi, tài liệu giảng dạy này là tôi sáng tác, không có chút liên quan nào với các người." Lâm Phàm từ chối thương lượng, thật đáng giận, thật sự quá ghê tởm, sớm biết sẽ như vậy hắn cũng sẽ không đến.

Các giáo sư chuyên gia ngồi bên dưới lên tiếng giải vây: "Lâm đại sư, ngài bớt giận, chúng ta có gì từ từ nói."

"Đúng vậy, giáo trình ngài sáng tác có thể quảng bá ra ngoài là do chúng tôi đồng ý, nếu không phải chúng tôi đồng ý thì tài liệu này sẽ không dễ dàng công bố ra ngoài như thế đâu."

"Ở trong ngành nghề này thì phải hiểu những chuyện này, Lâm đại sư, ngài đã hiểu chưa?"

Lâm Phàm nhìn đối phương: "Hiểu em gái ông… Tôi đây không hiểu, không quảng bá rộng thì không quảng bá rộng, tôi sợ các ông à…"

"Lâm đại sư, chúng tôi nói chuyện lịch sự với ngài, ngài có thể đừng nói tục được không."

"Không có phẩm chất, thật sự không có phẩm chất."

Lâm Phàm không vui: "Tôi nói tục thì làm sao? Tôi nói cho các người biết, giáo trình là do tôi sáng tác, nếu các người dám động vào tôi sẽ không tha cho các người."

Trong lòng giáo sư Dương vốn đã tràn đầy lửa giận, thằng nhóc thối này cũng không biết tốt xấu gì, xem ra chưa từng chịu thiệt thòi qua. Loại chuyện này một người có thể nuốt trôi được hay sao, chẳng qua bây giờ ông ta muốn hòa hoãn một chút, không thể mãnh liệt thái quá, nếu không xảy ra chuyện gì thì thật đúng là chuyện cười.

Chương 913: Tôi sẽ từ từ chơi cùng các người

“Lâm đại sư, hy vọng ngài có thể bình tĩnh một chút. Thật ra còn một chuyện, về phương diện tài liệu giảng dạy tôi đã tiến hành làm thí điểm mở rộng, không thể nào đột nhiên thu hồi lại được, các vị ở đây đều bị liên lụy đến. Có lẽ ngài cũng hiểu điểm mấu chốt trong đó.” Giáo sư Dương nói.

Chuyện này chính là tiền trảm hậu tấu, căn bản chưa từng thương lượng với Lâm Phàm. Bọn họ đã tiến hành làm thí điểm mở rộng, đồng thời còn cho thêm mười người vào danh sách ký tên đồng tác giả, nếu như thu hồi thì là một chuyện cười lớn.

Triệu Minh Thanh luôn không nói gì, bây giờ nghe được lời này ông ta không khỏi tức giận hét lên: “Các người đúng là kẻ cướp mà, vậy mà các người còn cố làm thí điểm mở rộng.”

Ông ta rất ghét hành vi này nhưng không ngờ đám người đó đã tiến hành làm thí điểm mở rộng rồi, đây chính là nước đổ khó hốt, khó mà thu hồi được.

Nếu người bên ngoài giới biết được, dư luận thật sự rất khủng khiếp.

Khi cơn giận đạt đến cảnh giới nhất định chính là bình tĩnh.

Hiện tại Lâm Phàm rất bình tĩnh: “Giáo sư Dương, các người chưa được sự đồng ý của tôi đã công bố tài liệu giảng dạy của tôi?”

Giáo sư Dương có chút lúng túng: “Lâm đại sư, tôi biết ngài rất tức giận nhưng ngài có điều kiện gì thì cứ nói, chúng tôi có thể đáp ứng ngài. Tất cả mọi người ở đây đã thảo luận rất nhiều lần về chuyện làm thí điểm mở rộng giáo trình của ngài rồi mới đưa ra quyết định, hy vọng ngài có thể tỉnh táo lại.”

“Chúng tôi có thể cho ngài nhiều đền bù tổn thất tốt hơn nữa, ví dụ như cho ngài vào hiệp hội sáng tác tài liệu chữa bệnh quốc tế hoặc là cho ngài mở tọa đàm y khoa toàn quốc, ngài sẽ có thể nổi tiếng trong giới chữa bệnh trong cả nước chỉ trong một thời gian ngắn…”

“Được rồi, câm miệng cho tôi, tôi cảm thấy hôm nay các ngươi đều là người già nên tôi không đánh các người, nếu các người trẻ hơn hai ba mươi tuổi thì hôm nay các người đều phải nằm bò rồi đó.” Lâm Phàm không muốn nói gì nữa, lập tức chuẩn bị rời đi.

Thứ đồ gì thế này, mời đến đã không chào hỏi gì thì thôi, thế mà lại muốn ký tên đồng tác giả mười người bọn họ vào, con mẹ nó, đã vậy còn làm thí điểm mở rộng.

Người lãnh đạo vẫn luôn trốn đằng sau sân khấu, vẻ mặt mờ mịt, không ngờ đến tình huống lại biến thành như vậy.

Đây là không đàm phán được rồi.

“Các ông làm sao vậy, tôi mới đi ra ngoài một chuyến thôi, tại sao mọi người đã cãi nhau thế.” Ông ta đi từ trong hậu trường ra, nhất định phải đè sự việc này lại, nếu không chuyện này mà tuồn ra ngoài thì không xong.

Giáo sư Dương đứng sau Lâm Phàm khẽ gật đầu với người lãnh đạo, ý tứ rất rõ ràng, rất khó giải quyết và cần sự giúp đỡ của ông ta.

Lãnh đạo bộ giáo dục mỉm cười tiến lên, vỗ vỗ vai Lâm Phàm: “Lâm đại sư, làm sao vậy? Sao lại tức giận như thế, có gì có thể từ từ nói.”

Lâm Phàm liếc nhìn đối phương: “Có lẽ ông biết chuyện gì đang xảy ra mà.”

Người lãnh đạo im lặng một lúc, sau đó gật đầu nói: “Tôi biết, tôi cũng không nói thêm gì nhưng hy vọng Lâm đại sư có thể nể mặt tôi một chút. Trong chuyện này coi như tất cả mọi người nợ ngài một phần ân tình, ngài cũng biết chuyện này…”

Lời còn chưa nói hết.

Lâm Phàm trực tiếp phất tay nói: “Đừng nói những thứ này, tôi là người chưa bao giờ cầu người khác nợ ân tình của tôi. Huống hồ chuyện tôi không đồng ý, bọn họ đừng mong làm được việc này chúng ta từ từ giải quyết đi.”

Người lãnh đạo vội cản Lâm Phàm lại: “Lâm đại sư, hà tất phải làm mọi chuyện cứng nhắc như vậy? Nếu thật sự làm lớn chuyện, đối với giới y học cũng không có ích lợi gì. Đây đều

là những giáo sư chuyên gia đức cao vọng trọng, làm vậy không phải đắc tội với người ta sao, sau này cũng không tốt cho ngài nên tôi hy vọng ngài có thể suy nghĩ kỹ một chút, chỉ là ký tên đồng tác giả thôi mà."

"Minh Thanh, chúng ta đi." Lâm Phàm cũng không quay đầu lại rời đi.

Triệu Minh Thanh liếc nhìn mọi người rồi đi theo sau lưng hắn rời đi.

Sau khi người rời đi, những người có mặt ở hiện trường không khỏi tức giận.

"Cái quái gì vậy, hắn thật sự cho mình là ai…"

"Giáo sư Dương, hắn sẽ không đến thật sao."

Trong lòng giáo sư Dương cũng không yên, nhưng người lãnh đạo lắc đầu: "Chắc sẽ không có chuyện gì, hắn là người thông minh và biết nên làm cái gì. Nếu làm lớn chuyện thì hắn sẽ là kẻ thù chung của tất cả mọi người, sau này nhất định không thể lặn lộn ở trong này được, về phần Triệu Minh Thanh kia, tôi sẽ đánh động một chút ông ta hẳn sẽ hiểu."

Mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không có việc gì là tốt rồi.

Nhưng thằng nhóc này đúng là cứng đầu cứng cổ, loại chuyện này bọn họ làm đã nhiều rồi nhưng chưa từng xuất hiện tình huống như vậy.

Nhất là trong ngành nghề này, không có điều kiện nào là không thể thương lượng, chỉ có thể thỏa mãn hay không mà thôi.

Bên ngoài.

Bây giờ Lâm Phàm đang vô cùng khó chịu, tâm trạng tốt đã bị những người này phá hỏng rồi.

"Lão sư bớt giận, không đáng để tức giận cùng những người này, không đáng để thân thể phát bệnh."

Lâm Phàm liếc nhìn tòa nhà hội nghị: "Nếu các người muốn chơi, tôi sẽ từ từ chơi cùng các người."

Chương 914: Hôm nay xảy ra một chuyện rất buồn nôn

Phố Vân Lý.

Trong cửa hàng.

Điền Thần Côn nghi ngờ nhìn hai người: "Các người sao vậy, sao vẻ mặt lại khó chịu như vậy, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Triệu Minh Thanh không trả lời Điền Thần Công mà nhìn về phía Lâm Phàm nói: "Lão sư, bọn họ thật sự quá ghê tởm, cái này chính là ăn cướp…"

"Cướp cái gì?" Điền Thần Côn nghi ngờ nói.

Triệu Minh Thanh tức giận nói: "Còn có thể là cái gì nữa? Chính là tài liệu giảng dạy mà lão sư sáng tác. Những người đó thật đúng là cặn bã, chưa có sự đồng ý cũng không có chút cống hiến nào lại muốn ký tên mình vào tài liệu giảng dạy mà lão sư sáng tác, bọn họ có mặt mũi gì mà làm thế chứ, tôi thấy, có lẽ bọn họ đã làm không ít chuyện như này rồi."

Điền Thần Côn nghe xong lập tức bùng nổ: "Mẹ kiếp, vô liêm sỉ như vậy?"

Ngô U Lan vây quanh đứng ở một bên, cũng rất tức giận, tài liệu giảng dạy anh Lâm vất vả khổ cực sáng tác lại bị người khác cướp đoạt, đây là những gì con người có thể làm hay sao.

Điền Thần Côn nói tiếp: "Cậu có thể nhịn được à?"

Tâm trạng Lâm Phàm cũng khó chịu: "Nhịn cái rắm, những lão già này, nếu không phải nhìn bọn họ lớn tuổi hơn thì đã một quyền đánh chết bọn họ rồi, tôi đã sớm muốn giáo huấn cho bọn họ một trận. Việc này người khác có thể chịu đựng được nhưng tôi không thể chịu đựng được, hơn nữa nhìn thao tác của bọn họ hôm nay rất thành thạo, hiển nhiên bọn họ đã làm không ít thế này."

Đinh đinh.

Lúc này, chuông điện thoại của Triệu Minh Thanh vang lên.

Triệu minh Thanh vừa nhìn, sắc mặt lập tức khó coi: “Lão sư, người của bộ giáo dục gọi điện đến.”

“Nghe.” Lâm Phàm nói ra.

Điện thoại kết nối, giọng của lãnh đạo ở đầu dây bên kia lập tức truyền đến.

“Viện trưởng Triệu, chuyện này các người không nên kích động. Hiện tại tôi đang họp với bọn họ, chuyện này là bọn họ làm sai, tôi nhất định sẽ xử lý nghiêm khắc để cho Lâm đại sư nhận được một lời giải thích thỏa đáng.”

Triệu Minh Thanh tức giận nói: “Ông nói việc này bọn họ không quá đáng à, căn bản không được sự đồng ý của lão sư tôi đã tự tiện ký tên và còn làm thí điểm mở rộng, việc này đơn giản là xem lão sư của tôi như không khí mà.”

Người lãnh đạo: “Tôi biết, ông nói với lão sư của ông để ngài ấy yên tâm, chuyện này tôi nhất định sẽ bảo bọn họ giải thích rõ ràng.”

Triệu Minh Thanh: “Giải thích cũng được nhưng bây giờ bọn họ phải thu hồi tất cả tài liệu giảng dạy thí điểm, đồng thời hủy bỏ phần ký tên.”

“Cái này… Viện trưởng Triệu, chuyện này đã xảy ra rồi, nếu như thu hồi giáo tình và hủy bỏ ký tên thì chẳng phải là nói cho người khác biết là đã xảy ra chuyện sao? Ông cũng biết, những lão sư chuyên gia này cần nhất đó chính là thể diện, cái này không phải là muốn giết bọn họ sao. Tôi nghĩ tôi để bọn họ trịnh trọng đến xin lỗi Lâm đại sư rồi coi như bỏ qua chuyện lần này, tôi có thể cam đoan sau này tuyệt đối sẽ không xảy ra loại chuyện này nữa.” Người lãnh đạo khó xử nói.

Tại sao Lâm đại sư này lại khó giải quyết như vậy, nếu là người khác thì sớm đã bị thuyết phục rồi. Dù sao cho dù có một mình tên tuổi của hắn trên giáo trình cũng không bằng những lão sư chuyên gia đó kia mà.

Đồng thời còn có nhiều chỗ tốt hơn, ví dụ như địa vị tăng lên và biên chế rất cao, đây chính là điều mà mọi người đang theo đuổi.

Nhưng không ngờ người này lại dầu muối không ăn.

Đồng tử Triệu Minh Thanh hơi co rút, có chút không dám tin: "Ông cũng đồng ý chuyện này sao?"

Trong điện thoại người lãnh đạo có chút xấu hổ, không phải ông ta đồng ý với chuyện này, mà nó đã trở thành quy củ.

Hiện tại Lâm Phàm không muốn nói nhảm với đám người này nữa: "Tắt điện thoại, nói cho bọn họ biết, chờ chuyện này bị làm lớn lên đi."

Lãnh đạo ở bên kia nghe được tiếng của Lâm Phàm: "Lâm đại sư, đừng kích động…"

Triệu Minh Thanh không nói thêm gì trực tiếp tắt điện thoại, lão sư nói tắt điện thoại thì tắt điện thoại, không cần suy nghĩ gì.

"Lão sư, bây giờ phải làm sao?" Triệu Minh Thanh hỏi.

Lâm Phàm cười ha hả: "Không phải bọn họ muốn chơi chiêu sao, vậy thì từ từ chơi cùng bọn họ, tôi cũng muốn nhìn xem bọn họ có thể làm gì tôi, vẫn muốn cướp đồ của tôi hay thật sự cho rằng tôi là người dễ bắt nạt?"

Mở Weibo ra.

Trước tiên công bố chuyện này ra ngoài để xem bọn họ có cái khỉ gió nào chống lưng, chọc phải mình thì tất cả bọn họ đều phải nằm sấp xuống.

"Hôm nay xảy ra một chuyện rất buồn nôn, tôi có sáng tác ba quyển tài liệu Trung y nhưng lại dưới tình huống tôi không hề hay biết mà bị người ta tự ý thêm tên tác giả vào, đã vậy còn thí điểm mở rộng. Chuyện này cực kỳ tồi tệ, uy hiếp và đưa ra lợi ích để dụ dỗ cũng không thể khiến tôi cúi đầu. Đồng thời,lãnh đạo bộ giáo dục cũng mặc kệ và nói đây là chuyện rất bình thường, chỉ cần tôi đồng ý thì sẽ có bồi thường đền bù tổn thất, tôi đếch cần đền bù tổn thất. Hôm nay tôi nói sự thật này ra vì không biết còn có bao nhiêu người trẻ tuổi tài hoa bị chiếm đoạt thành quả giống tôi…"

Lâm Phàm lạch cạch nhấn liên tục trên màn hình điện thoại, viết một thôi một hồi, rồi bảo Triệu Minh Thanh điều tra tên của mười người đòi thêm tên đồng tác giả vào là gì rồi viết hết tất cả vào bài đăng.

Gửi đi!

Chương 915: Phê bình Lâm Phàm

Sau khi tin Weibo này được gửi đi.

Ngay lập tức thu hút sự chú ý của cư dân mạng.

“Mẹ kiếp, Lâm đại sư đăng Weibo này, hình như đã xảy ra chuyện gì kinh khủng lắm.”

“Lâm đại sư sáng tác tài liệu Trung Y nhưng lại có người khác đòi ký tên đồng tác giả vào, chuyện này đúng là rất đáng giận mà.”

“Giáo sư Dương, Dương Liên Hoa, đây không phải là chuyên gia thế hệ trước sao? Trước kia tôi đã đọc qua một quyển sách Trung Y, chính là do ông ta sáng tác đó.”

“Lâm đại sư vén lên tấm màn đen, hơn nữa chuyện này còn phát sinh trên người ngài ấy.”

Triệu Minh Thanh nghi ngờ nói: “Lão sư, phát Weibo này liệu có tác dụng không?”

Lâm Phàm mỉm cười, “Tại sao lại không có tác dụng, bây giờ là thời đại Internet, đây là cách nhanh nhất để truyền tin.”

Triệu Chung Dương nói: “Anh Lâm, tôi cũng đăng, chuyện này nhất định phải làm lớn.”

Trong phòng họp, một đám người còn chưa rời đi, bọn họ đều đang thảo luận chuyện này.

Nhưng đột nhiên.

Một chuyên gia kinh sợ hét lên: “Các người mau xem Weibo, thằng nhóc kia điên rồi.”

“Tình hình như thế nào?”

Tất cả mọi người đều không biết chuyện gì xảy ra, mở Weibo ra thì đều lộ vẻ hoang mang.

“Tên này muốn làm gì?”

“Cậu ta vậy mà đem chuyện này đăng lên mạng, cậu ta muốn hủy hoại thanh danh của chúng ta sao?”

“Giáo sư Dương, phải làm sao bây giờ? Ngay cả lãnh đạo cũng bị nhắc đến.”

Lãnh đạo bộ giáo dục nhìn thấy tin tức này cũng ngây người, sắc mặt lập tức thay đổi, lập tức gào lên: ‘Sao cậu ta dám làm thế?”

Sắc mặt giáo sư Dương lúc trắng lúc xanh, giống như không nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện như vậy, sau đó nhìn người lãnh đạo: “Bây giờ chúng ta phải làm gì?”

Người lãnh đạo nhanh chóng gọi điện thoại cho Triệu Minh Thanh, thế nhưng điện thoại mới kêu hai tiếng đã bị tắt.

“Rốt cuộc Triệu Minh Thanh này muốn làm gì, ngay cả điện thoại của tôi cũng dám tắt?”

Vẻ mặt giáo sư Dương nghiêm trọng: “Đừng nóng vội, chuyện này chỉ có một mình hắn lên tiếng, người khác nhất định sẽ tin tưởng sao? Chúng ta đã cải tiến và chỉnh sửa tài liệu giảng dạy của hắn, vậy chúng ta ký tên lên đó thì có vấn đề gì sao?”

“Đúng, đúng, giáo sư Dương nói rất đúng.”

“Cứ làm như vậy đi, bây giờ chúng ta lập tức lên tiếng nói rõ ràng, với năng lực của chúng ta chắc chắn có thể đè ép hắn lại.”

“Thằng nhóc này đúng là không biết tốt xấu, không biết là chuyện này sẽ ảnh hưởng như thế nào sao?”

“Hừ!”

Đúng lúc này, trên mạng nổi lên một trận gió tanh mưa máu, chuyện này nháy mắt đã trở nên hót hòn họt.

Tốc độ quá nhanh khiến mọi người trở tay không kịp.

Triệu Minh Thanh nói: “Lão sư, bên kia đã gọi điện cho học trò bốn lần.”

Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng: “Bây giờ hối hận cũng đã muộn.”

Quần chúng trên mạng đang thảo luận.

“Đây là thật hay giả, những người này đúng là quá đáng ghét rồi?”

“Tôi đã sớm nói rồi, quốc gia chúng ta có một số người rất đen tối, cậy già lên mặt, nhìn thấy thứ gì tốt thì lập tức muốn tham gia, thậm chí còn muốn chiếm chút danh tiếng.”

“Chuyện Lâm đại sư sáng tác tài liệu giảng dạy lúc trước chúng ta đã sớm biết, không ngờ bây giờ lại phát sinh chuyện như vậy.”

“Ồ, danh sách này hình như cũng có tên lão chuyên gia ở Thượng Hải này. Ông ta cũng đã sáng tác không ít tài liệu, các người nói xem có phải ông ta cũng dùng cách thế này để ký tên đồng tác giả hay không.”

“Những lão chuyên gia và lão giáo sư kia sao còn chưa lên tiếng, chẳng lẽ đã bị Lâm đại sư làm cho choáng váng rồi sao? Tôi nghĩ bọn họ cho rằng Lâm đại sư sẽ nuốt cơn giận này bụng , thế nhưng bây giờ bọn họ có lẽ là đang trợn tròn mắt rồi.”

…

Lâm Phàm vẫn luôn chú ý tình hình trên mạng, tuy nói bây giờ đang gió yên biển lặng và chưa có ai ra mặt, nhưng chắc hẳn những người này đang nghĩ cách để giải quyết.

Hôm sau!

Sáng sớm.

Những lão chuyên gia kia không có động tĩnh gì, cuối cùng cũng đã ra mặt.

Weibo của giáo sư Dương: “Ký tên đồng tác giả là chuyện bình thường, tài liệu giảng dạy Lâm đại sư sáng tác được hơn mười vị lão sư chúng tôi cùng nhau xét duyệt, trong đó mười vị giáo sư cũng nhận ra có vài chỗ không phù hợp nên đã tiến hành tăng giảm một chút trong tài liệu giảng dạy, việc cải tiến này khá lớn nên ký tên đồng tác giả cũng là chuyện bình thường. Chỉ là Lâm đại sư không nghĩ như vậy, chúng tôi cảm thấy rất đáng tiếc vì đã khiến Lâm đại sư hiểu lầm, chúng tôi cảm thấy có lỗi vô cùng.”

Weibo của giáo sư Vương: “Nội dung tài liệu giảng dạy rất tốt, mười vị giáo sư chúng tôi nghiên cứu mấy ngày đã nhận ra trong đó có một số vấn đề, cuối cùng chúng tôi cùng nhau sửa lại nhưng không ngờ lại khiến Lâm đại sư hiểu nhầm là chúng

tôi cướp đoạt thành quả lao động của ngài. Chuyện này hoàn toàn là hiểu lầm, mong Lâm đại sư hiểu cho, đây thực ra là chuyện rất bình thường."

Sau đó, có không ít giáo sư lần lượt tiến lên, tất nhiên đều ủng hộ đám người giáo sư Dương.

Có một số bình luận so sánh kịch liệt, đều phê bình Lâm Phàm.

Chương 916: Chờ các người đã lâu

Giáo sư Trương: "Thật sự rất đáng tiếc… Vốn khi nhìn thấy nội dung của tài liệu giảng dạy này tôi cũng giật mình. Thế nhưng, không ngờ ngài ấy lại coi trọng danh lợi như vậy, một đám giáo sư già chúng tôi vất vả khổ cực xét duyệt, cuối cùng trên lưng lại cõng loại tiếng xấu này. Đau lòng, thật sự rất đau lòng…"

Mà những người có quan hệ tốt với những vị lão giáo sư này cũng đứng ra ủng hộ, đồng thời bày tỏ sự căm ghét đến tận xương tủy đối với hành vi của Lâm Phàm.

"Lâm đại sư này cũng quá vô lý đi, các lão giáo sư đã vất vả khổ cực xét duyệt. Đồng thời còn loại bỏ những điểm sai, cái này cũng có một phần công lao của người ta, ký tên là chuyện rất bình thường mà…"

"Thất vọng, thật sự rất thất vọng, không nghĩ đến thần y cũng coi trọng danh lợi như vậy."

"Các người đều là kẻ ngốc sao, những lão già này là muốn chiếm đoạt thành quả của Lâm đại sư, không biết xấu hổ còn đi 'bán thảm' thật là buồn nôn mà."

"Ủng hộ các lão giáo sư, khinh bỉ tên Lâm đại sư kia."

"Các người không biết phân biệt tốt xấu như vậy sao?"

…

Giờ phút này, bình luận trên mạng chia làm hai phản ứng, có người ủng hộ Lâm Phàm, có người thì ủng hộ những lão giáo sư kia, bọn họ rốt cuộc cũng xoay chuyển được tình thế.

Nhân sinh trên đời đều phụ thuộc vào hành động.

Trong phố Vân Lý.

Vẻ mặt Ngô U Lan tức giận: "Những người này đáng ghét quá đi, đúng là trợn mắt nói dối mà."

Điền Thần côn cau mày: "Không dễ làm rồi! Những người kia đều là những lão giáo sư, địa vị trong xã hội không thấp. Lần này bọn họ hợp lại thành một nhóm, chỉ sợ là sẽ nguy hiểm, sao cậu lại không lo lắng chút nào vậy?"

Lâm Phàm cười ha hả nói: "Lo lắng gì chứ, đây là đâu, tôi còn phải đi kiện bọn họ đây."

Lúc này, Lâm Phàm gọi điện thoại cho Vương Minh Dương, về mặt pháp luật hắn không hiểu rõ cho lắm nên để cho Vương Minh Dương cho người đến giúp. Những ông già này hắn sẽ không tha cho bất cứ người nào, cũng không yêu cầu bọn họ bồi thường gì, chỉ cần bọn họ nói lời xin lỗi là được.

Vương Minh Dương biết chuyện này đã bùng nổ, những lão già này dám bắt nạt huynh đệ của anh ta, cái này không phải là muốn khiêu chiến với anh ta hay sao, ai sợ ai chứ.

Trong phòng họp nào đó.

Đám người giáo sư Dương nở nụ cười, cảm thấy mọi chuyện đã tốt hơn.

"Ha ha, tên nhóc này vẫn muốn đấu với chúng ta, cũng không biết hắn lấy tự tin ở đâu."

"Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, được chúng ta ký tên là đã có mặt mũi rồi, vậy mà hắn không biết tốt xấu."

"Trong giới y học, y thuật cao siêu không quan trọng, mấu chốt vẫn là có thể làm người hay không."

"Đúng vậy, cho dù y thuật có cao siêu thì sao chứ! Loại tình huống thế này cũng gặp qua không ít, hình như khoảng hai mươi năm trước có cái người được gọi 'thánh phẫu thuật' tên gì nhỉ?"

"Trần Bân."

"Đúng, đúng, chính là Trần Bân, người này cũng không biết tốt xấu, bây giờ thế nào?"

“Việc này tôi cũng quên rồi, hình như cũng là giáo sư Dương xử lý?”

Giáo sư Dương mỉm cười: “Sao gọi là xử lý, cái này gọi là thiên chuyển công tác điều đến bệnh viện thị trấn, mãi mà không được thăng chức. Có lẽ bây giờ đã về hưu, chỉ có một biên chế nho nhỏ và chút lương hưu ít ỏi mà thôi.”

“Ha ha, việc này tôi có nhớ. Bây giờ tên nhóc này giống như đúc, nếu cậu ta không đi theo chúng ta, đi theo con đường quang minh chính đại sẽ hối hận cả đời.”

“Nhưng mà, những người ở thị trấn kia có lẽ còn phải cảm ơn ngược lại chúng ta đó. Vì chúng ta đã đưa một người thầy thuốc giỏi đến cho bọn họ.”

“Điều này cũng đúng, nhưng biết ơn nhiều hơn nữa thì có làm được gì?”

Bọn họ chia thành hai phái Nam Bắc, có rất nhiều người cùng một giuộc nhưng cũng có nhiều người không muốn gia nhập, kết cục cuối cùng chính là bị chèn ép.

Một số ít người có chút tài học sáng tác sách, sau khi được bọn họ duyệt xét thì không được thông qua. Dù sao một khi họ không muốn người đó thông qua thì có thể tìm ra hàng nghìn lý do.

Ví dụ như vì xã hội được hài hòa nên không thể dùng thử.

Hoặc là có quá nhiều nội dung giống với những cuốn sách khác, vay mượn quá nhiều, không đáng để công bố.

Nếu muốn bao nhiêu lý do thì có bấy nhiêu lý do.

…

Các phóng viên đi vào trong phố Vân Lý, chuyện này có ảnh hưởng khá lớn. Mặc dù chỉ diễn ra trong một ngày nhưng chuyện này có liên quan đến Lâm đại sư, các phóng viên sao có thể không đến chứ?

Nhưng dạo gần đây tin tức về Lâm đại sư dường như có hơi nhiều. Người này vừa mới ra tù thì lại gây ra chuyện, đúng thật là một bậc thầy không chịu an phận mà.

Điền Thân Côn liếc mắt nhìn: “Các phóng viên đã đến.”

Lâm Phàm nhìn các phóng viên, khóe miệng nở nụ cười: “Chờ các người đã lâu rồi.”

Các phóng viên ào ạt tràn vào.

“Lâm đại sư, xin hỏi chuyện tài liệu giảng dạy cậu sáng tác nhưng bị các lão giáo sư ký tên đồng tác giả là như thế nào?”

“Chuyện này có thật không hay chỉ là để lăng xê tài liệu giảng dạy?”

Chương 917: Video bằng chứng

“Lâm đại sư, xin hỏi…”

Hết câu hỏi này đến câu hỏi khác.

Lâm Phàm phất tay, sau đó lấy điện thoại di động ra: “Các đồng chí phóng viên, mọi người xem hết video này là sẽ biết chân tướng, tôi cũng không cần phải nhiều lời.”

Các phóng viên nhìn về phía điện thoại di động, không biết là video gì.

Video bắt đầu.

Giáo sư Dương ngồi trên sân khấu hội nghị: “Lâm đại sư, chuyện này chúng tôi sau khi đã suy tính kỹ rồi nên mới quyết định…”

Hình ảnh này chính là video lúc đầu giáo sư Dương nói chuyện với Lâm Phàm, rõ ràng Lâm Phàm cũng đã nói cho bọn họ biết hắn đang quay video. Thế nhưng không ngờ là bọn họ không thèm để ý, cũng không biết là do dã tâm của bọn họ lớn quá hay là vì cái gì.

Nhưng mà cũng đúng dịp, có chứng cứ này thì các người có thể nhảy lên nhảy xuống tùy thích.

Lần này, hắn đã cảnh báo rồi.

Trong phòng họp.

Giáo sư Dương yên lặng một lúc, rồi nói: “Sao tôi lại có cảm giác hình như mình đã quên một việc.”

Mọi người mê mang: “Chuyện gì?”

Giáo sư Dương lắc đầu, trong thời gian ngắn ông ta không nghĩ ra được nhưng trong lòng lại cảm thấy có hơi khó chịu.

…

Hiện trường rơi vào yên tĩnh, sau khi các phóng viên xem video xong đều có vẻ bối rối, họ không ngờ những lão giáo sư này lại vô liêm sỉ như vậy.

Có thể nói ra những lời kiêu ngạo như thế, tam quan rõ ràng đều bị cuốn trôi đi rồi.

Lâm Phàm vô cùng đau lòng nói: "Mọi người nhìn xem những lão chuyên gia này không coi pháp luật ra gì nữa. Vốn tôi không có ý định công khai video này, cho bọn họ cơ hội đến xin lỗi tôi. Thế nhưng không ngờ những lão giáo sư này lại biến tay thành mây lật tay thành mưa, đổi trắng thay đen rồi hợp lực lại công kích tôi. Ài… không nói nữa, càng nói càng đau lòng… Nền giáo dục thật đáng buồn… Vô số sinh viên học y khoa đều là đá kê chân để những người này thăng tiến danh vọng."

"Đồng chí phóng viên, anh nói xem có buồn có đáng thương hay không?" Lâm Phàm kéo một phóng viên hỏi.

Người phóng viên kia sững sờ, sắc mặt thay đổi: "Thật đáng buồn, đáng hận."

Các phóng viên còn lại cũng hùa theo.

"Không ngờ sự thật của chuyện này lại như vậy."

"Uổng công chúng ta tin tưởng những lão giáo sư kia, không ngờ rằng họ có địa vị cao nhưng lại thủ đoạn đầy mình. Bây giờ còn chèn ép cả Lâm đại sư, Lâm đại sư đã vì những học sinh kia mà cống hiến nhiều ít, không ngờ kết tinh trí tuệ này lại bị những người này cướp mất."

"Nhất định phải phơi bày chuyện này ra ánh sáng."

"Đúng vậy, chỉ có thể phơi bày ra ánh sáng mới có thể khiến có thể thu hút sự chú ý, cho người dân một tương lai tươi sáng hòa bình ."

Điền Thần Côn lắc đầu thở dài, cảm thấy đau lòng vô cùng: "Các người nhìn Lâm đại sư có phải đã gầy đi rất nhiều hay không? Một tháng trước vì sáng tác ra ba quyển tài liệu giảng

dạy cơ sở này mà cậu ấy phải mất ăn mất ngủ, không dám khinh thường. Có đôi khi tôi đã nhắc nhở cậu ấy không cần phải khổ cực như vậy, thế nhưng mọi người có biết cậu ấy nói như thế nào không?"

Ánh mắt của các phóng viên lập tức chuyển đến người Điền Thần Côn: "Nói như thế nào?"

Điền Thần Côn kính nể nói: "Cậu ấy nói, những thứ này là tài liệu để giảng dạy và bồi dưỡng một thế hệ mới của nền y học Trung Quốc, cho đất nước chúng ta, cho nên không thể có một chút sai lầm nào, chúng phải thật sự hoàn hảo. Vì thế trong khoảng thời gian sáng tác ba quyển tài liệu giảng dạy này cậu ấy sút cân trầm trọng, có khi còn bị ngất đi, chúng tôi đều không đành lòng khi nhìn thấy cảnh đó."

Các ông chủ cửa hàng sao có thể không biết đây là chiêu trò của Thần Côn chứ, cho nên cũng bảy mồm tám lưỡi thảo luận.

"Đúng vậy, những việc này chúng tôi đều nhìn thấy được."

"Ông chủ nhỏ thật sự quá chuyên nghiệp, có đôi khi buổi tối không ngủ được, cậu ấy nói không thể kéo dài quá lâu nếu không sẽ làm chậm tiến độ học tập của các học sinh, mọi người nói xem… Các lão chuyên gia kia làm như vậy không phải khiến ông chủ nhỏ thất vọng đau khổ sao. Bây giờ mọi người không phải không biết tình hình trên mạng, đều là tấn công theo nhóm, áp đảo khiến ông chủ nhỏ của chúng tôi không thể ngóc đầu lên được."

"Bọn họ dùng địa vị để áp người, thật sự là người già mà không đáng kính."

Lâm Phàm trợn mắt há mồm nhìn những người này. Tuyệt vời, những chuyện này mà bọn họ cũng có thể bịa ra được.

Nhưng vẫn đứng ra nói: "Được rồi, được rồi, mọi người đừng nói nữa, đây đều là những chuyện tôi nên làm. Bây giờ phát sinh chuyện như vậy tôi chỉ hy vọng đòi lại công bằng cho mình, tôi cũng không yêu cầu gì, chỉ cần bọn họ nói xin lỗi tôi là được rồi."

Các phóng viên đều nhìn về phía Lâm Phàm.

"Lâm đại sư, anh thật đáng để chúng tôi kính nể."

“Yên tâm đi, chuyện này chúng tôi nhất định sẽ đưa tin chi tiết, video này có thể đưa cho chúng tôi không?”

“Lâm đại sư đã làm nhiều chuyện tốt cho xã hội, nhờ chữa bệnh từ thiện mà cứu chữa được bao nhiêu người. Bây giờ lại vì các học sinh mà sáng tác tài liệu giảng dạy, vậy mà còn phải chịu đựng chuyện này, nếu không giương cao chính nghĩa cho Lâm đại sư thì chúng tôi còn làm phóng viên làm gì nữa.”

Chương 918: Có phải anh không thích phụ nữ đúng không?

“Đúng vậy, chúng tôi đã biết rõ chân tướng, bây giờ nghĩ đến sắc mặt của những người kia thật sự quá ghê tởm mà.”

Lâm Phàm khó xử nói: “Đưa video này cho mọi người không được tốt lắm đâu, những lão giáo sư kia cũng vì cống hiến cho xã hội, không thể khiến cho người ta một chút khí tiết tuổi già cũng giữ không được.”

Các phóng viên bội phục.

“Không ngờ đến tận lúc này mà Lâm đại sư vẫn còn suy nghĩ cho những người kia, lương tâm của bọn họ bị chó ăn hết rồi sao.”

“Lâm đại sư chia sẻ video kia cho chúng tôi, nếu bọn họ xin lỗi thì chúng tôi cam đoan sẽ không công khai video kia ra ngoài.”

“Đúng vậy, Lâm đại sư anh có thể chịu đựng nhưng chúng tôi không dễ tha thứ… Anh là nhân vật tâm điểm của Thượng Hải chúng ta, mỗi một lần anh đều là đại diện cho chính nghĩa, sao chúng tôi có thể nhìn anh bị những người này vu oan được chứ.”

Các phóng viên đã yêu cầu như vậy nên Lâm Phàm cũng không còn cách nào từ chối, cuối cùng gật đầu nói: “Vậy được rồi, nhưng mà các người phải bảo vệ tốt bí mật này. Nếu như video truyền ra ngoài là xong, tôi sợ trái tim của những lão giáo sư kia không chịu được, dù gì tuổi họ cũng đã lớn rồi.”

Các phóng viên kia cảm thán lần nữa: “Không ngờ đến lúc này vẫn còn suy nghĩ cho những người kia, Lâm đại sư yên tâm đi,

không phải đến lúc bất đắc dĩ thì chúng tôi sẽ không công khai."

"Vậy là tốt rồi." Trong lòng Lâm Phàm nở nụ cười, chuyện này căn bản không có bất luận gì khó xử, cứ để cho bọn họ vui sướng nhảy múa đi.

…

Các phóng viên đã đi ra ngoài.

Lâm Phàm cười ha hả và chơi điện thoại, những lão giáo sư kia liên tục công kích bản thân hắn. Hắn đã buông tay rồi, muốn để cho các phóng viên giữ những tin tức lớn không công bố ra ngoài sao, nói giỡn gì thế.

Điền Thần Côn cười nói: "Thế nào? Tuyệt không."

Lâm Phàm giơ ngón tay cái lên: "Tuyệt…"

Điền Thần Công dương dương đắc ý nói: "Đó là tất nhiên! Chiêu trò cũ này tôi chơi chán rồi, chẳng qua những lão già kia thật sự có chút đáng giận, người trẻ tuổi như cậu không dễ ra tay, hay để tôi ra tay cho?"

Lâm Phàm liếc mắt nhìn: "Hay là thôi đi, nếu ông đánh một quyền xuống, đánh người ta đến chấn thương não thì tôi sẽ phải đến ngục giam để thăm ông đó."

Điền Thần Côn gật đầu: "Điều này cũng đúng, vì cậu mà ngồi tù thật sự không đáng. Nếu là mỹ nữ thì Điền mỗ tôi còn có thể suy nghĩ một chút…"

Lúc này, một chiếc xe thể thao màu đỏ dừng ở cửa ra vào.

Lâm Phàm nhìn qua, nhưng khi nhìn thấy người đi xuống thì hắn hơi sửng sốt, hình như đã nhìn nhầm rồi.

"Ôi trời, người, này đến đây làm gì?"

Chỉ thấy anh Cường đi giày cao gót, vốn đã rất cao lúc này lại càng cao hơn, trên mặt trang điểm nhẹ và thoa son, vẻ mặt tươi cười đi đến.

Ngô U Lan nhìn thấy người đến lập tức nở nụ cười: "Liễu Nhiếp, sao cô lại đến đây?"

“Tôi đến đón cô ra ngoài hóng gió, thuận đường tìm một thần y.” Liễu Nhiếp cười.

Điền Thần Côn liếc nhìn Liễu Nhiếp với ánh mắt ngạc nhiên, em gái này rất xinh đẹp nhưng khí chất này có chút mạnh mẽ khiến người ta không dám đến gần.

Lâm Phàm kỳ dị nhìn anh Cường, chẳng lẽ người này bị cái gì kích thích rồi sao? Nhưng cũng là chuyện tốt, càng ngày càng giống phụ nữ, không đúng, đối phương chính là phụ nữ cơ mà.

Ngô U Lan mỉm cười: “Anh Lâm, lúc anh ngồi tù cô ấy đã đến tiệm chúng ta tìm anh, muốn anh khám bệnh cho cô ấy. Liễu Nhiếp là chị em tốt của tôi, anh nhất định phải khám kỹ đấy.”

Đến bây giờ Lâm Phàm vẫn chưa đoán ra anh Cường này muốn làm gì, nhưng có cảm giác người này giả vờ tốt như vậy trong lòng có chút bất an.

Liễu Nhiếp cười nhẹ: “Thần y, tôi có chuyện muốn nói cho anh biết, vào trong xe nói được không?”

“Được.” Lâm Phàm gật đầu, hắn cũng muốn xem rốt cuộc cô ta muốn làm gì.

Trong xe!

Lâm Phàm trực tiếp mở miệng hỏi: “Anh Cường, cô có ý gì.”

Anh Cường nở nụ cười: Bây giờ tôi không phải tên anh Cường nữa, anh có thể gọi tôi là Liễu Nhiếp, về phần tôi có ý gì chính anh còn không rõ sao?”

Lâm Phàm bất đắc dĩ: “Tình hình của tôi cô cũng thấy, tôi ngồi tù một tháng, ở đó đâu có thời gian nghiên cứu thuốc cho cô… Có điều cho tôi thời gian một tháng nữa, chắc có lẽ được.”

Liễu Nhiếp phất tay: “Không cần như vậy, tôi cảm thấy bây giờ rất tốt. Đúng rồi, Ngô U Lan là nhân viên của cửa hàng anh, tôi muốn đưa cô ấy đi, cô ấy đi theo…”

“Không được.” Lời còn chưa nói hết Lâm Phàm đã trực tiếp cắt đứt, sau đó kỳ quái nhìn Liễu Nhiếp: “Cô gái, không phải là cô ghi hận tôi nên muốn cướp người của tôi đấy chứ. Không phải cô nói bây giờ rất tốt sao, nhiều người xinh đẹp như vậy sao còn phải phân cao thấp với tôi, không bằng nhanh chóng quay về Giang Ninh đi.”

Liễu Nhiếp nở nụ cười: “Lâm thần y, tôi đã thăm dò rõ ràng về anh rồi, người như anh nói chuyện không đáng tin cậy. Nhưng đúng là kì lạ. U Lan là một cô gái xinh đẹp như vậy anh cũng không cảm thấy hứng thú, có phải anh không thích phụ nữ đúng không?”

Chương 919: Sao không theo kịch bản?

“Tôi có thích phụ nữ hay không thì liên quan gì đến cô, cô cứ nói đi, rốt cuộc cô muốn thế nào.” Lâm Phàm nhíu này, cô gái này quá điên cuồng, cũng không biết định làm cái gì.

Liễu Nhiếp cười rất vui vẻ, có vẻ như nhìn thấy Lâm Phàm kinh ngạc thì tâm tình cô ta cũng rất thoải mái, sau đó suy nghĩ nói: “Anh vừa nói tôi xinh đẹp, vậy anh thấy tôi xinh đẹp như thế nào?”

Lâm Phàm phất tay: “Làm ơn, đừng có suy nghĩ lung tung, tôi chỉ tùy tiện nói mà cô đã cho là thật à, sao cô lại tự luyến như thế chứ? Tôi nói cho cô biết, cô thật sự rất xấu, xấu đến mức tôi cũng không dám nhìn thẳng.”

Liễu Nhiếp cười đắc ý: “Anh vuốt lương tâm mình xem có đau hay không?”

Lâm Phàm sờ vào lương tâm mình: “Không đau, không hề đau một chút nào, thậm chí nó còn khen ngợi tôi luôn thích nói sự thật.”

“Cút!” Liễu Nhiếp nói.

“Ha ha.” Lâm Phàm trực tiếp xuống xe rồi đi vào trong tiệm.

Liễu Nhiếp nói với Ngô U Lan: “U Lan cô đến đây một chút.”

Lâm Phàm làm sao có thể để cho cô gái này hành động thành công, hắn trực tiếp hô to: “U Lan, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Ngô U Lan khẽ gật đầu với Liễu Nhiếp, sau đó đi đến trước mặt Lâm Phàm: “Anh Lâm, có chuyện gì vậy?”

Lâm Phàm chỉ vào Liễu Nhiếp nói: “Người kia vừa rồi nói muốn dẫn cô đến Giang Ninh.”

“A…” Ngô U Lan ngây người, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm: “Anh Lâm, vậy anh trả lời như thế nào?”

Lâm Phàm cười: “Tôi còn có thể trả lời như thế nào, tôi khẳng định cô là người của tôi nên phải ở lại tiệm của tôi, bảo cô ấy về một mình, cô thấy thế nào?”

Ngô U Lan nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ấy hơi ửng đỏ, mười ngón tay đan vào nhau, giọng nói yếu ớt: “Anh Lâm, anh đột nhiên nói như vậy, tôi còn chưa chuẩn bị sẵn sàng đâu.” Sau đó ngẩng đầu lên nghiêm túc nói: “Nhưng mà anh Lâm yên tâm, tôi sẽ không rời khỏi phố Vân Lý.”

Lâm Phàm vui vẻ gật đầu: “Ừm, rất tốt, cũng không uổng công tôi yêu thương cô lâu như vậy, đến nói cho cô ta biết để cô ta bỏ cái ý nghĩ đó đi.”

“Ừm.” Ngô U Lan gật đầu, sau đó chạy về phía chiếc xe kia.

Lâm Phàm nhìn Liễu Nhiếp với vẻ mặt vui vẻ, đừng có mơ mộng hão huyền muốn mang người của tôi đi, người của tôi đâu dễ mang đi như vậy.

Vậy tôi còn lăn lộn ở trong phố Vân Lý làm gì nữa.

Cũng không biết Ngô U Lan nói cái gì đó với Liễu Nhiếp, Liễu Nhiếp lái xe rời đi. Mà lúc rời đi còn giơ ngón tay giữa về phía Lâm Phàm.

Đối mặt với sự trào phúng như thế, Lâm Phàm sao có thể chịu đựng được, trực tiếp hét lớn: “Đàn bà thối, có gan thì đừng đi, tôi sẽ cho cô biết mặt.”

Tiếng phanh xe truyền đến.

Liễu Nhiếp từ trong xe bước xuống, tựa vào cửa xe: “Làm sao? Có gì để cho tôi biết mặt nào.”

Lâm Phàm trợn tròn mắt, con mẹ nó, người phụ nữ này không theo kịch bản gì cả.

Liễu Nhiếp mỉm cười: “Lâm thần y đừng vội, chúng ta còn rất nhiều thời gian để gặp nhau. A, đúng rồi, gần đây tôi muốn mở một chi nhánh. Tôi cảm thấy Thượng Hải này rất tốt, phương thuốc cũng không vội, anh cứ từ từ nghiên cứu. Nếu một tháng không được thì một năm, một năm không được thì mười năm,

tôi vẫn có thể chờ được.” Sau khi nói xong cô ta trực tiếp lái xe rời đi.

Chết tiệt!

Tâm tình của các lão giáo sư bày đặt nói đạo lý đang rất tốt, bọn họ đã chiếm được ưu thế tuyệt đối trên mạng.

Tên nhóc thần y kia không chịu nổi một đòn, sức mạnh của một người thì có bao nhiêu chứ? Theo quan điểm của bọn họ, đây cũng chỉ như hạt cát trên sa mạc mà thôi?

Một mình hắn lấy cái gì để tranh đấu với hai phe phái bọn họ, quả thật là lấy trứng chọi đá, không thể chịu nổi một đòn.

Tâm tình mọi người đều rất tốt.

Chẳng qua giáo sư Dương vẫn còn lo lắng, trong lòng có chút buồn phiền lo nghĩ, luôn cảm thấy có điều gì đó là lạ.

Một vị chuyên gia cười nói: “Giáo sư Dương làm sao vậy? Đang suy nghĩ chuyện gì?”

Giáo sư Dương lắc đầu: “Không biết, chỉ là có cảm giác có gì đó là lạ nhưng nhất thời không nghĩ ra.”

“Ha ha, có thể có gì không đúng chứ, thằng nhóc kia còn có thể lật trời hay sao? Giáo sư Dương ông nhìn bình luận trên mạng một chút, hoàn toàn nghiêng về một bên. Dĩ nhiên Fan hâm mộ của tên nhóc kia vẫn nói giúp hắn, nhưng so với hàng ngàn hàng vạn cư dân mạng thì chút fan hâm mộ đó có tính là gì.”

“Bây giờ náo loạn cũng đã được dẹp, tài liệu giảng dạy tính kia như thế nào đây?”

“Còn như thế nào được nữa? Nhất định phải tiếp tục phát hành rồi, bây giờ danh tiếng của hắn đã bị chúng ta bôi nhọ nhưng chúng ta cũng không thể quá hẹp hòi, nên làm cái gì thì làm cái đó, cứ phát hành đến tất cả các học viện đi. Hơn nữa tôi cũng đã nói với một số người, khi phát hành đến học viện nào thì phải nói một câu đến tên của tên nhóc kia.”

“Ha ha, chiêu này rất hay.”

“Hừ, thằng nhóc kia đột nhiên an phận rất nhiều, xem ra là đã sợ chúng ta rồi.”

“Nhưng chỉ như vậy thôi không được, phải thêm mồi lửa mới được.”

Giáo sư Dương ngồi một mình ở đó, không biết có phải mình đã quên chuyện gì không?

…

Chương 920: Không có y thuật lại không có y đức, không xứng làm nghề y

Tòa soạn.

Các phóng viên đều quay về.

“Tổng biên tập, đây chính là tin tức lớn, thật sự là tin tức lớn.”

“Tin tức gì?”

“Những lão giáo sư kia cố ý gài bẫy Lâm đại sư, chỗ này có video làm chứng.”

Tổng biên tập xem hết video thì sắc mặt thay đổi rất lớn: “Những người này thật đáng ghét, vốn phóng viên chúng ta rất giỏi trong việc đổi trắng thay đen nhưng không ngờ bọn họ còn lợi hại như vậy. Không được, dù sao Lâm đại sư cũng là niềm kiêu hãnh của Thượng Hải chúng ta, phải phát tán video này ra ngoài đi.”

“Chuyện này không được… Lâm đại sư nói nếu như những lão giáo sư kia xin lỗi thì sẽ không phát tán, dù sau nếu video này phát tán ra ngoài thì sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn.”

Tổng biên tập im lặng một lúc: “Chú ý tình huống trên mạng cho tôi, chỉ cần có một tên giáo sư nào xuất hiện và bôi nhọ Lâm đại sư thì lập tức phát video này ra ngoài, dùng trang lớn nhất và phát trên nhiều kênh khác nhau nữa.”

“Hiểu rồi.”

Việc như thế này xảy ra ở khắp các tòa soạn báo.

Học viện trung y số 1 Thượng Hải.

Triệu Minh Thanh nổi giận đùng đùng trong phòng làm việc.

Chủ nhiệm học viện đi vào: “Viện trưởng, đây là tài liệu giảng dạy của bộ giáo dục vừa đưa tới, để chúng ta tiến hành phát hành ra ngoài.”

Hiện tại Triệu Minh Thanh rất khó chịu, khi nhìn thấy tài liệu giảng dạy mới nhất trước mặt, mọi thứ đều rất tốt chỉ có chỗ danh sách tên tác giả khiến ông rất khó chịu: “Có thể phát hành, nhưng hãy xóa tất cả tên ở đây ngoại trừ tên Lâm Phàm cho tôi.”

Chủ nhiệm lo lắng nói: “Cái này không tốt lắm đâu, đây là của bộ giáo dục truyền xuống.”

“Tôi mặc kệ là bộ giáo dục hay là bộ nào đi nữa, tôi là viện trưởng ở nơi này nên tôi quyết định. Cứ lấy về sửa chữ tên tác giả rồi mới phát hành.” Triệu Minh Thanh nói.

Chủ nhiệm gật đầu, được rồi, viện trưởng đã lên tiếng rồi thì chỉ có thể như vậy thôi.

Trên mạng.

“Sao Lâm đại sư còn chưa ra mặt lên tiếng nữa.”

“Đúng vậy, thời gian đã trôi qua lâu như vậy, những lão già này cũng quá đáng ghét.”

“Chỉ sợ Lâm đại sư sợ rồi.”

“Cái rắm. Nếu đại sư mà biết sợ thì tôi tự mình nuốt sống chính mình.”

“Đây không phải là đánh rắm à. Các người cũng không nhìn một chút xem những lão giáo sư này là người nào. Bọn họ có quan hệ rộng rãi như thế, căn bản là bao phủ toàn bộ ngành nghề này, bây giờ rất ít người dám đứng ra nói thay Lâm đại sư lắm.”

“Không phải hắn gia nhập hiệp hội trung y sao, sao lúc này người trong hiệp hội trung y không đứng ra nói thay Lâm đại sư.”

“Các người thì hiểu cái gì, tất cả mọi người đều quen biết nhau cả, anh kêu người ta giúp kiểu gì? Giúp đỡ Lâm đại sư chính là đắc tội bạn bè, giúp đỡ bạn bè thì sẽ đắc tội với Lâm đại sư, cho nên cách tốt nhất chính là giữ im lặng và làm như không biết, đây mới là cách tốt nhất.”

“Chết tiệt, tôi với tư cách là một fan hâm mộ trung thành của thập nhị thiên vương Lâm đại sư, tôi đã chửi mấy trăm câu ở dưới Weibo của những ông già này, bây giờ tôi có nhu cầu đi chửi tiếp đây.”

Tình hình hiện tại rất hỗn loạn, nhiều người cũng không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng may thay những người hâm mộ trên Weibo của Lâm Phàm sau một vài sự cố vẫn tin tưởng hắn và họ đoàn kết trên mọi mặt trận. Nhưng cư dân mạng nhiều như thế nên chỉ có chút nhân số này cũng không đủ để mắng người ta.

Dù sao Lâm đại sư chỉ có một người, mà quyền thế quan hệ của bên kia thật sự quá rộng nên trực tiếp chèn ép hắn.

Bây giờ trên mạng cơ bản là nghiêng về một bên.

Trong phố Vân Lý.

Lâm Phàm nghe điện thoại: “Mẹ, không có gì đâu, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.”

“Chuyện này sao có thể là chuyện nhỏ được? Cha của con nói tất cả những người kia đều là giáo sư chuyên gia, tại sao con lại gây chuyện với những giáo sư chuyên gia đó.” Mẹ Lâm Phàm lo lắng nói.

Lâm Phàm: “Không có gì, chỉ là bọn họ muốn thêm tên đồng tác giả vào tài liệu giảng dạy mà con sáng tác, con không đồng ý nên bọn họ làm như vậy với con.”

“Có ý gì? Cái này là do con sáng tác sao, bọn họ muốn thêm tên đồng tác giả?” Mẹ Lâm Phàm nghi hoặc hỏi.

Lâm Phàm cười ha ha nói: “Là do bọn họ muốn nâng cao danh tiếng của mình đấy.”

“Cái gì? Đám người kia vậy mà muốn cướp công lao của con trai mẹ sao? Con yên tâm, mẹ và cha con sẽ là chỗ dựa vững chắc của con. Không cần phải sợ bọn họ, nhưng cũng đừng làm gì trái pháp luật đó.” Mẹ Lâm Phàm nói.

“Hiểu rồi, mẹ yên tâm đi.” Lâm Phàm bất đắc dĩ nói, chẳng lẽ ở trong lòng bọn họ hắn là người thích làm chuyện trái pháp luật lắm hay sao.

Sau đó, Lâm Phàm mở Weibo ra, cái này vừa nhìn một cái thật sự rất khủng khiếp.

Mấy lão già chuyên gia này lại bôi nhọ mình nữa rồi, nhưng dân có học thức đúng là dân có học thức, nói chuyện khác hẳn. Mặc dù không chửi thẳng hắn nhưng ý tứ trong đó lại quá rõ ràng, chính là nói hắn sai, lòng dạ hẹp hòi, quá coi trọng danh lợi…"

Hơn nữa vấn đề này càng ngày càng nghiêm trọng.

Có không ít lãnh đạo đứng ra chỉ trích Lâm Phàm.

"Không có y thuật lại không có y đức, không xứng làm nghề y."

Lời này cũng có chút nghiêm trọng nhưng lâm Phàm chỉ cười, để cho đám người bọn họ nói trước đi, đợi chút nữa xem các người còn dễ chịu không.

Chương 921: Toàn bộ chết lặng

Tòa soạn.

"Tổng biên tập, chúng ta có nên đưa ra ánh sáng hay không? Đám người này thật sự quá càn quấy, không đưa ra chứng cứ xem ra không được rồi."

"Ừm, đã đến lúc rồi, không phải Lâm đại sư đã nói chỉ cần họ xin lỗi thì sẽ kết thúc, không xin lỗi thì lập tức đưa ra ánh sáng hay sao?"

Hết tờ báo này đến tờ báo khác bắt đầu hành động.

Bọn họ sớm đã không kiên nhẫn được nữa, nắm trong tay chứng cứ quan trọng như vậy nhưng lại không đưa ra ánh sáng được, đây không phải muốn lấy cái mạng nhỏ của bọn họ sao.

Nhưng bây giờ những giáo sư chuyên gia này phối hợp lẫn nhau, cả ngày đều ở trên mạng tức giận mắng, thế nhưng lại cho họ cơ hội.

Chỉ cần đoạn video này phát tán ra ngoài, sự thật sẽ cực kỳ khủng khiếp, đặc biệt là tổng biên tập còn cho rằng vẫn chưa đủ. Cho nên đã tự mình cầm bút trực tiếp viết bài, chuẩn bị đẩy một làn sóng lớn.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Với mọi người đó là khởi đầu một ngày mới nhưng với một vài người lại là một bi kịch.

Tại một khách sạn hàng đầu ở Thượng Hải.

Cốc cốc.

Có tiếng gõ cửa dồn dập bên ngoài hành lang.

“Giáo sư Dương, mau mở cửa, có chuyện lớn rồi, thật sự xảy ra chuyện rồi.” Một vị chuyên gia trên 40 tuổi, vẻ mặt gấp gáp như xảy ra chuyện gì cực kỳ lớn.

Mà phía sau cũng có không ít chuyên gia, bọn họ giống như gặp quỷ, dường như không ngờ sẽ xảy ra loại chuyện này.

“Sao thế?” Một giọng nói khàn khàn truyền ra từ trong phòng nghe có vẻ khó chịu, mới sáng sớm đã bị quấy rầy, ai mà vui nổi.

Giáo sư Dương mở cửa thấy nhóm đồng nghiệp của mình, sắc mặt khẽ thay đổi: “Xảy ra chuyện gì rồi sao?”

“Đúng vậy, có chuyện lớn rồi, chúng ta vào phòng rồi nói.”

…

Trong phòng.

Sau khi giáo sư Dương nghe xong, sắc mặt chợt tái mét: “Cái gì?”

“Bây giờ nên làm gì đây? Video này đã tràn lan khắp mạng xã hội rồi, nếu còn không nghĩ ra cách thì e là danh tiếng chúng ta đều nát bét.”

“Sao hắn dám làm như thế? Hắn có biết hậu quả khi làm việc này là gì không?”

Đột nhiên giáo sư Dương chợt phản ứng lại, vẻ mặt vô cùng hối hận: “Ôi trời ơi, lúc hắn quay video này tôi đã phát hiện ra nhưng lại không để trong lòng. Thật không ngờ cuối cùng lại là thứ đòi mạng chúng ta, mau chóng liên hệ hắn ngay, bắt hắn thu hồi video không thể để nó lan truyền nữa.”

“Không kịp nữa rồi, video này được đăng lúc 6 giờ sáng, còn do nhiều tài khoản truyền thông cùng đăng, bây giờ đã ngập

tràn trên khắp Weibo rồi.”

“Vậy bây giờ phải làm sao đây, mấy người cũng đã xem video này rồi, nếu không nghĩ ra cách giải quyết thì sẽ xảy ra chuyện lớn đó.”

“Không phải “sẽ xảy ra” mà đã xảy ra chuyện lớn rồi.”

Cốc cốc.

Cửa vừa mở.

Lãnh đạo Bộ Giáo dục nổi giận đùng đùng, sắc mặt u ám bước vào: “Rốt cuộc mấy người đang làm cái gì thế, video ở trên mạng là chuyện gì. Mấy người mất mặt thì cũng không sao, nhưng tôi thì gặp rắc rối lớn rồi.”

Ông ta là lãnh đạo Bộ Giáo dục, mặc dù ông ta không xuất hiện trong đoạn video đó nhưng chắc chắn không tránh khỏi liên can, nếu tra ra thì ông ta cũng không có kết cục tốt.

Một vài người xung quanh trẻ tuổi hơn khẽ gật đầu không dám nói gì, chỉ nghĩ tên nhóc kia đúng là chuyện gì cũng dám làm mà.

Đây là muốn cho các lão già bọn họ mất sạch mặt mũi, từ nay về sau sẽ trở thành trò cười của kẻ khác.

Bây giờ thời đại khác rồi, không phải như hai mươi, ba mươi năm trước nữa.

Lúc đó mạng xã hội chưa phát triển, chơi đùa những thứ này được người ngưỡng mộ không ngớt, bọn người kia gọi trời trời không thấu, gọi đất đất không nghe. Nhưng bây giờ mạng xã hội phát triển mạnh mẽ như này, cho dù một chuyện cỏn con cũng bị bế lên trang đầu tin tức chứ đừng nói là tin lớn như này.

Càng không cần nói tình hình bây giờ nữa.

Địa vị của bọn họ không phải thấp, người bình thường có lẽ không quen biết bọn họ nhưng trong ngành cố định, bọn họ chính là người đứng đầu. Đến nay xảy ra chuyện này còn không bị người khác cười rụng răng, uy tín mất hết, trở thành trò cười cho người khác sao.

Giáo sư Dương im lặng chốc lát rồi nói: “Đi, chúng ta đến phố Vân Lý hỏi tên nhóc đó rốt cuộc muốn thế nào?’

“Cũng chỉ đành vậy.”

“Nếu còn để vụ việc này lan rộng thì chỉ sợ không xử lý được, chỉ có thể nhanh chóng giải quyết.”

Lãnh đạo Bộ Giáo dục lo lắng đến nỗi giận đùng đùng: “Tôi không quan tâm mấy người dùng cách nào, nhất định phải giải quyết xong vụ này. Triệu Minh Thanh là học trò của hắn, giờ tôi gọi điện cho Triệu Minh Thanh để ông ta bảo lão sư mau dừng tay.”

Trên mạng xã hội.

Cư dân mạng chết lặng, vẻ mặt ngơ ngác.

“Vụ này cua khét đấy.”

“Đệch, hóa ra chúng ta vẫn luôn bị lừa gạt, mẹ kiếp, già mà không nên nết, tôi thấy bọn họ đã lớn tuổi nên mới đứng về phía bọn họ, thật không ngờ bọn họ mới là kẻ đáng ghét nhất.”

“Cmn, mấy lão già này đúng là buồn nôn, đây chính là cướp thành quả lao động người khác.”

“Ha ha, mấy tên phỉ nhổ Lâm đại sư giờ đâu rồi? Mời chúng mày ra đây tiếp tục, nếu cãi thắng thì tao nhận thua.”

Chương 922: Không cần nể mặt

“Mấy lão già đó nói như thế mà cũng nói cho được, đây là muốn bảo vệ ai? Muốn cướp thì cứ nói thẳng đi, còn nói chuyện uyển chuyển như vậy làm gì.”

“Đúng là biết người biết mặt không biết lòng, giáo sư Dương là người đức cao vọng trọng ở quê tôi, trên tường danh dự trường chúng tôi còn có ảnh của ông ta, thật không ngờ ông ta là loại người này.”

“Người ta vất vả viết sách, dựa vào đâu họ lại muốn đề tên đồng tác giả chứ.”

“Đây là cùng một giuộc với nhau.”

“Danh sách có rồi đây, danh sách tên của mười vị kia, mọi người mau vào xem xem có quen biết ai không.”

“Đệt mợ, ở đây có Viện trưởng danh dự của trường chúng tôi.”

“Tiếng xấu đồn xa rồi, bây giờ cả nước đều chấn động, thật không ngờ lại xảy ra chuyện này.”

Nhưng rất nhanh sau đó, bè lũ tẩy trắng đã xuất hiện.

“Giáo sư Dương là một người được chúng tôi kính nể, hơn nữa tình tình ông ấy rất tốt, tuyệt đối không làm ra chuyện này đâu.”

“Này lầu trên, năm xu một bài, không thể nhiều thêm nữa, thêm nữa thì không phải tẩy trắng nữa đâu, tôi đã tìm được thủy quân khác rồi.”

“Đứng trước sự thật, tất cả yêu ma quỷ quái đều không thể tồn tại.”

Học viện trung y số 1 Thượng Hải.

Trong phòng làm việc.

Triệu Minh Thanh cười lớn, chân tướng cuối cùng cũng xuất hiện, loại tâm tình này khó có thể miêu tả bằng lời. Các người muốn hãm hại lão sư của tôi sao, đang nằm mơ à?

Đinh Đinh!

Người gọi đến là lãnh đạo Bộ Giáo dục.

Ông ấy nghe điện thoại, giọng điệu đầu bên kia vô cùng trầm trọng.

“Viện trưởng Triệu, vụ việc này cần dừng lại ở đây, ông nên khuyên lão sư của ông đi. Ông nên hiểu rõ, nếu còn làm to chuyện này thì đều không tốt cho ai cả.”

Triệu Minh Thanh cười lạnh: “Xin lỗi nhé, đây là chuyện của lão sư tôi, tôi chỉ là phận học trò nào dám làm chủ.”

Lãnh đạo đáp: “Viện trưởng Triệu, ông có ý gì? Ông nhất quyết muốn làm lớn chuyện này sao? Ông không muốn ngồi cái ghế Viện trưởng nữa ư?”

Xé rách mặt rồi nên cũng không e ngại nữa.

Triệu Minh Thanh cười ha ha: “Tôi thấy ông nghĩ nhiều rồi, mặc dù Triệu Minh Thanh tôi đây chỉ là một Viện trưởng nhưng cũng không phải kẻ nhu nhược, ông muốn cắt chức Viện trưởng của tôi thì chỉ e với chức vị của ông cũng không làm được. Nhưng nếu lãnh đạo thật sự muốn cắt chức tôi thì tôi có thể chủ động từ chức, tránh việc quấn thân. Tôi cũng đã nghĩ rõ ràng, muốn chuyên tâm nghiên cứu trung y.”

Đầu dây bên kia, lãnh đạo trầm mặc một hồi, sau đó ngữ khí ông ta cũng mềm mỏng hơn: “Viện trưởng Triệu, ý của tôi không phải thế này, cũng do tôi nhất thời hồ đồ. Ông xem, bây giờ chuyện này rất khó giải quyết, nếu còn làm lớn nữa thì đối với ai cũng không tốt cả. Hơn nữa mấy lão giáo sư tuổi tác cũng lớn rồi, làm sao chịu nổi đả kích này, nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì sao được.”

Mặc dù ông ta là lãnh đạo nhưng Triệu Minh Thanh là Viện trưởng Viện trung y, chức vụ không cao bằng ông nhưng mối quan hệ cũng không ít. Nếu ông thật sự muốn loại bỏ Triệu Minh Thanh thì e là không được mọi người đồng ý, càng đừng nói đến chức vị con trai Triệu Minh Thanh cũng không hề thấp gì.

Triệu Minh Thanh bật cười: “Chuyện này tôi giúp không nổi rồi, mà tôi cũng không thể giúp. Đây là chuyện của lão sư tôi, làm sao tôi có thể xen vào được, ông tìm nhầm người rồi, cúp đây.”

Triệu Minh Thanh cũng không đợi đối phương nói gì thêm mà tắt điện thoại luôn, ánh mắt ngập tràn ý cười.

Bây giờ xảy ra chuyện mới hối hận.

Nhưng tiếc là đã muộn rồi.

Phố Vân Lý!

Lâm Phàm nhàn nhã nhìn ra ngoài cửa, không khỏi mỉm cười, nói: “Đợi lát nữa sẽ có người tới, nhưng mọi người không cần quá quan tâm?”

Điền Thần Côn hỏi: “Ai tới? Sao cậu biết sẽ có người tới?”

Lâm Phàm cười: “Nếu bọn họ không tới thì tâm lý cũng thật vững vàng, chỉ là không ngờ tới video này truyền ra nhanh như vậy, xem ra cánh phóng viên cũng không đợi nổi nữa.”

Điền Thần Côn hiểu rồi, ông ta không vui nói: "Đợi lát nữa nhóm người kia tới, không có bàn ghế cũng không có trà, cứ để bọn họ đứng."

Ngô U Lan gật đầu đồng ý, đúng là như vậy, không nên hòa nhã với bọn họ.

Quả nhiên chỉ lát sau, nhóm giáo sư chuyên gia kéo nhau đến.

Khi mấy lão chuyên gia đứng bên ngoài cổng, lúc nhìn vào trong tiệm, có người hơi phẫn nộ. Bây giờ tình hình nằm ngoài tầm kiểm soát của bọn họ, sự việc này đã làm lớn lên rồi nên nếu cứ so đo với đối phương thì không phải hành động sáng suốt.

Trước khi tới, giáo sư Dương đã chuẩn bị bị sẵn, gương mặt lộ ra ý cười: "Lâm đại sư, chúng tôi không mời mà tới, mong cậu đừng trách cứ."

Lâm Phàm khẽ liếc một cái: "Ồ, có chuyện gì thì nói đi, tôi cũng không thân quen với mấy người, mấy người đến hay không cũng không liên quan tới tôi."

Lời này với nhiều người chính là không tôn trọng bọn họ.

Dù thế nào bọn họ cũng là những người đầu ngành, địa vị cao trọng, hô mưa gọi gió cũng không phải chuyện khó nhằn, nhưng tên nhóc này cũng không thèm nể mặt bọn họ.

Giáo sư Dương cười ngượng ngùng, sau khi bước vào phòng thấy chiếc ghế dài bên cạnh muốn bước đến ngồi xuống để có thể nói chuyện rõ ràng với Lâm đại sư.

Chương 923: Các người phải xin lỗi

Lúc này, Giáo sư Dương đang định ngồi xuống thì Điền Thần Côn đặt một chân lên ghế, ánh mắt cũng không thèm liếc đến, coi đám người này như không khí.

Tình huống xấu hổ này khiến Giáo sư Dương không biết nên nói gì.

Lâm Phàm cười một tiếng, bản thân hắn không phải người rộng lượng, hắn rất thù dai, bình thường nếu có thù tuyệt đối sẽ không đối xử hòa nhã.

Mặc dù tuổi tác đối phương đã cao nhưng kẻ thù chính là kẻ thù, dù sao sao bọn họ cũng không thấy hắn ít tuổi mà nhường hắn.

Lâm Phàm nâng chén trà lên, uống một hớp: "Giáo sư Dương, ông có việc gì thì nói đi, tôi rất bận."

Đứng sau ông ta là một vị chuyên gia họ Vương còn khá trẻ tuổi, sắc mặt người này không tốt nói: "Lâm đại sư, đây là giáo sư Dương, anh đừng có không nể mặt."

Lâm Phàm ngẩng đầu, khẽ vuốt mặt: "Thể diện là do tự mình giữ, nếu vẫn tự cho rằng mặt mũi đủ dày có thể lừa gạt tôi, vậy thì các ông sai rồi. Có chuyện gì thì nói đi, không có chuyện gì thì mau lượn, tôi rất bận rộn, không có thời gian lãng phí với mấy người."

Giáo sư Dương khoát tay để cho bọn họ đừng nói nữa, sau đó ông mới nói với Lâm Phàm: "Lâm đại sư, cậu thật sự muốn làm lớn chuyện này khiến nó rối tinh rối mù lên hay sao?"

Lâm Phàm xua tay: "Các người đừng suy nghĩ lung tung, trước giờ tôi chưa từng gây sự, chuyện này không phải do mấy người làm ra sao, liên quan gì đến tôi? Bây giờ tôi là người bị hại, sách do chính tôi viết vậy mà các người không nói lời nào đã ghi tên của mình lên, các người thì hay rồi, biểu hiện giống như là tôi bắt nạt mấy người vậy."

Giáo sư Dương im lặng không nói, đúng lúc định nói chuyện thì một giọng nói cắt đứt suy nghĩ.

Một đứa nhóc mập chạy như bay tới: "Chú Lâm, cháu muốn tố cáo…"

Lâm Phàm nhìn nhóc mập, lập tức vui vẻ: "Thường Tiểu Bàn, cháu lại muốn tố cáo cái gì?"

Trên quần áo Thường Tiểu Bàn dính chút tro bụi, bây giờ ôm được đùi lớn, nó ấm ức nói: "Tên nhóc Trương Tiểu Huy chép bài tập của cháu, cháu định đi méc cha của nó nhưng Trương Tiểu Huy lại đánh cháu, cháu không đánh lại nó."

Lâm Phàm bật cười, lại nói chuyện với Thường Tiểu Bàn một lát, không thèm để ý tới đám người Giáo sư Dương kia, mà hắn vốn đã không để tâm.

Nhóm người Giáo sư Dương đang vội, có người đứng ra khiển trách: "Nhóc mập đi sang một bên, người lớn nói chuyện, đừng có mà hóng hớt."

Thường Tiểu Bàn nhìn người kia, gương mặt lập tức lộ ra vẻ ghét bỏ: "Tôi biết mấy ông, mấy ông chính là người xấu muốn cướp thành quả của chú Lâm. Mấy người là người lớn mà không biết xấu hổ, không phải đồ của mấy người thì không nên lấy chứ."

"Cái thằng nhóc này…"

Thường Tiểu Bàn thấy người này muốn dạy dỗ mình, lập tức trốn sau lưng chú Lâm.

Lâm Phàm bất mãn nói: "Làm gì thế, mấy người muốn làm gì, muốn ức hiếp người phố Vân Lý chúng tôi đúng không?"

Giáo sư Dương trừng mắt liếc người kia, sau đó nói: "Lâm đại sư đừng tức giận. Chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm thôi, hay là chúng ta nói về tình huống hiện tại đi."

"Được, vậy thì nói đi, vị chuyên gia này là ai, hét vào Tiểu Bàn nhà tôi làm cái gì, lớn như này rồi còn muốn bắt nạt trẻ con. Anh xin lỗi đi nhất định phải xin lỗi, nếu không xin lỗi thì đừng hòng nói chuyện này nữa, nên làm thế nào thì làm thế ấy." Lâm Phàm không vui.

"Ha ha." Thường Tiểu Bàn đắc ý cười: "Muốn bắt nạt tôi? Còn không xem chú Lâm là ai chứ?"

Giáo sư Dương không muốn kéo dài chuyện cỏn con này, như này chính là lãng phí thời gian, ông ra lệnh: "Mau xin lỗi."

Người kia nhìn Tiểu Bàn, cuối cùng cũng không còn cách nào, đành phải xin lỗi.

Lâm Phàm để Tiểu Bàn chơi một bên, bây giờ hắn phải xem những người này muốn nói gì.

"Lâm đại sư, bây giờ chúng ta có thể nói về chuyện kia rồi chứ, video hiện tại đã lan truyền khắp internet, ảnh hưởng rất lớn với chúng tôi. Chuyện này là do chúng tôi suy nghĩ không chu toàn, là do chúng tôi không bàn bạc trước với cậu nên mong Lâm đại sư bỏ qua cho."

“Ha.” Lâm Phàm bật cười, “Giáo sư Dương, mấy người thật thú vị. Bây giờ chuyện đã xảy ra không thể thu hồi còn muốn tôi bỏ qua, mấy người đã làm những gì rồi hả. Tôi nói cho mấy người biết, tôi là người mềm cứng đều không ăn, chỉ xem thái độ mấy người, nếu bây giờ từng người các người lên Weibo xin lỗi tôi và thừa nhận việc này là các người sai thì tôi có thể tha thứ cho mấy người, còn về video trên mạng thì tôi đành bó tay. Làm người phải chịu trách nhiệm với những gì đã nói ra, đương nhiên tôi cũng không ép buộc, nếu muốn tiếp tục gây sự thì cứ việc.”

Giáo sư Dương nói: “Chúng tôi có thể xin lỗi nhưng nhất định phải xóa video.”

“Ông thấy chuyện này có khả năng sao? Những video kia đều do cánh phóng viên đăng lên, tôi chỉ là một người bình thường, ông quá coi trọng tôi rồi nên mới cho rằng tôi có năng lực để người ta xóa bỏ video đó. Bây giờ tôi không nói chuyện này với mấy người nữa, lên Weibo xin lỗi, tôi sẽ không truy cứu trách nhiệm nữa.”Lâm Phàm nói.

Chương 924: Xin lỗi hay đợi lên toà

Sắc mặt Giáo sư Dương trở nên nghiêm trọng, nếu phải xin lỗi vậy là thừa nhận bọn họ sai, hơn nữa bọn họ nhiều người như vậy xin lỗi một người trẻ tuổi, sau này còn có thể lăn lộn tiếp được sao?

Những người đứng sau nhỏ giọng thảo luận, bọn họ không thể xin lỗi, bọn họ không thể vứt bỏ thể diện.

Giáo sư Dương nói tiếp: “Lâm đại sư, tôi biết cậu là người của Hiệp hội Trung y, tôi rất thân với Chu Thanh Tuyền ở Hiệp hội, mong cậu có thể nể chút tình này. Hơn nữa nếu để cho Chu Thanh Tuyền biết cậu làm khó chúng tôi như này, chỉ e không tốt lắm, sẽ ảnh hưởng lớn đến tiền đồ của cậu.”

Lâm Phàm nhìn Giáo sư Dương với ánh mắt kỳ lạ: “Đúng rồi, tôi hỏi mấy người một chuyện, trước khi đến tìm tôi, các người có hỏi thăm lai lịch của tôi chưa?”

Giáo sư Dương ngây người, không biết hắn nói lời này là có ý gì, thăm dò lai lịch, có gì hay để thăm dò sao?

Lâm Phàm trực tiếp lấy điện thoại ra: “Đây, tôi có số của Chu Thanh Tuyền, tôi sẽ gọi điện cho ông ta. Chỉ cần ông ta nói một câu,Tôi - Chu Thanh Tuyền đứng về phía giáo sư Dương thì Lâm Phàm tôi sẽ xóa bỏ chuyện này, tuyệt đối không nói hai lời.”

Điện thoại được kết nối.

Hắn bật loa ngoài.

“Lâm đại sư?”

Lâm Phàm nhìn Giáo sư Dương: “Tới đây, ông nói đi…”

Giáo sư Dương nhìn Lâm Phàm, sau đó nhìn điện thoại: “Lão Chu, tôi là lão Dương. Bây giờ tôi đang đứng cạnh Lâm đại sư, ông nói giúp tôi một chút, chuyện lần này ảnh hưởng rất lớn với chúng tôi, cậu ấy nói rồi, chỉ cần lão Chu ông nói đứng về phía tôi thì chuyện này coi như xong.”

Chuyện này, ông Chu ở Thủ đô nhận được cuộc gọi này cũng ngốc luôn rồi, đây là muốn ông ta đắc tội với Lâm đại sư mà, sao ông ta lại không hiểu ý của Lâm đại sư chứ.

Đột nhiên đầu dây bên kia truyền đến tiếng dồn dập.

“A, ôi không, tôi bị lên cơn đau tim rồi, a…a…”

“Tút tút!”

Máy bận.

Vẻ mặt đám người ngơ ngác, Giáo sư Dương cũng chết lặng, chuyện này…

Lâm Phàm cất điện thoại: “Được rồi, nói nốt chuyện ban nãy. Tôi vẫn câu nói cũ, lập tức đăng Weibo xin lỗi thì tôi sẽ không truy cứu trách nhiệm, nếu không chúng ta gặp nhau ở trên tòa.”

“Còn nữa, Lâm Phàm tôi là người có thù tất báo, mấy người lừa gạt tôi như vậy. Ngày đến tòa, nếu tôi không bôi đen từng người các ông thì tên của tôi sẽ viết ngược lại. Cơ hội chỉ có một lần, coi các người lựa chọn như nào. Không nói nữa, nói chuyện với mấy người thật lãng phí thời gian, tôi còn phải đến Viện phúc lợi.” Lâm Phàm đứng dậy chuẩn bị rời đi, chuyện này không cần bàn nữa, càng nói càng tốn thời gian.

Giáo sư Dương nhìn Lâm Phàm: "Cậu vẫn còn trẻ, tương lai rộng mở, cậu thật sự vẫn muốn làm đến cùng sao?"

Lâm Phàm bật cười: "Tôi chẳng có gì để mất, quên nói với các người, thầy thuốc Trung y chỉ là nghề phụ của tôi, nghề chính của tôi là bán bánh kếp. Tôi chẳng sợ gì cả, nếu các người muốn tuyệt đường của tôi thì cứ việc, tôi sợ các người còn phải đến cầu tôi nữa kìa."

Đám người Giáo sư Dương chưa từng gặp người nào vô lại như này, không sợ trời không sợ đất, đắc tội tất cả bọn họ cũng đừng nghĩ đến chuyện lăn lộn ngành này nữa. Thế nhưng đối phương không hề sợ họ, chuyện này thật sự khó giải quyết.

Xin lỗi để cho xong chuyện này chứ nếu đưa lên tòa án thì sợ là không còn đơn giản nữa.

E là toàn dân đều sẽ biết chuyện này mất thôi.

Đến lúc đó, danh dự bọn họ đều mất hết.

"Được, chúng tôi lên Weibo xin lỗi." Sau nhiều lần cân nhắc, cuối cùng Giáo sư Dương cũng đưa ra quyết định.

Vẻ mặt Lâm Phàm ngập tràn ý cười, đi thẳng ra ngoài: "Vậy được, mau chóng lên Weibo xin lỗi, nhất định phải nói rõ tên tuổi, nếu không tôi sẽ không tính. Thiếu một người cũng không tính, cứ như vậy nhé, sau này tốt nhất chúng ta không nên gặp lại, tôi cũng lười gặp thấy mấy người."

…

Mọi người nhìn Giáo sư Dương: "Thật sự phải xin lỗi sao?"

Giáo sư Dương thở dài: "Vậy mấy người nói xem còn cách nào khác à, thật sự đến lúc đó hối hận cũng không kịp."

Nhưng với Giáo sư Dương mà nói, ông đã quyết định phải tuyệt đường của tên nhóc này.

Phải cấm cửa hoàn toàn tên này, để cho hắn mãi mãi không thể trở mình.

Nhưng với Lâm Phàm, chuyện này không đáng là gì, cứ việc cấm hắn, dù sao cũng chẳng liên quan gì với hắn.

Nghề chính của hắn là bán bánh kếp, nhiệm vụ làm vệ sinh sạch sẽ gần đây còn chưa hoàn thành, hắn còn đang tìm kiếm

cơ hội đây.

Làm gì có thời gian để lãng phí với đám người này chứ.

…

Trên Weibo.

Lần đầu tiên xảy ra một chuyện khiến mọi người ngỡ ngàng.

Giáo sư Dương: "Tại đây, tôi xin chân thành xin lỗi Lâm đại sư, tôi đã gây ra nhiều rắc rối cho cậu, thật xin lỗi…"

Bla bla…

Nội dung cũng không ngắn.

Có Giáo sư Dương dẫn đầu, những người khác dù không cam lòng cũng không còn cách nào, ai bảo đối phương cứ bám riết không tha, hoàn toàn không e ngại bọn họ.

Chuyên gia Vương: "…"

Chuyên gia Trương: "…"

Cư dân mạng nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức bật cười, đúng là chuyện hay mà.

Chương 925: Có chơi thì có chịu

Độc giả ơi, vote ít kim phiếu cho truyện nha, cám ơn nhiều lắm lắm!!!

Chương 925: Có chơi thì có chịu

Khi Lâm Phàm nhìn thấy bài viết trên Weibo thì cũng trả lời lại.

"Nếu mấy người đã xin lỗi thì tôi cũng không truy cứu chuyện này nữa, mấy người đều là các chuyên gia, giáo sư lớn tuổi. Tôi nói với mấy người một câu, làm người thì phải dựa vào sức mình đừng tùy tiện thêm tên mình vào tác phẩm của người khác, chăm chỉ học tập rồi viết ra một tác phẩm của mình mới là chân chính. Đừng làm mấy chuyện đường ngang ngõ tắt này cũng vô dụng."

“Phụt!”

Cư dân mạng thấy mấy dòng này đều không nhìn được bật cười, Lâm đại sư đúng là ngầu lòi.

Mà đám người Giáo sư Dương nhìn thấy bình luận của Lâm Phàm, sắc mặt vô cùng khó coi. Với thân phận và địa vị của bọn họ bây giờ mà lại bị một tên nhóc dạy dỗ, mất hết thể diện.

Nhưng bọn họ chỉ có thể nhịn.

Xem như cậu giỏi!

Sau khi Giáo sư Dương quay về khách sạn, tảng đá lớn trong lòng ông vẫn chưa thể buông xuống. Xin lỗi so với không xin lỗi thì tốt hơn nhiều, nhưng mà video trên mạng vẫn không thể xóa được.

Nhưng nếu không xin lỗi, đối phương sẽ báo lên tòa án, mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy nữa.

Chỉ e đến lúc đó sẽ xảy ra chuyện lớn.

“Giáo sư Dương, chuyện này cứ kết thúc như vậy sao?” Có người hỏi, rõ ràng trong lòng người này không phục, phe phái hai người liên hợp lại lại mà không thắng nổi một người trẻ tuổi, nếu nói ra chỉ sợ bị người ta cười rụng răng.

“Kết thúc?” Giáo sư Dương lắc đầu cười: “Không có đâu, còn lâu mới kết thúc. Bây giờ đối phương chỉ buông lỏng một chút, đợi chúng ta phía sau còn có dư luận và cả việc điều tra. Nếu chuyện này xử lý không tốt chỉ sợ có người phải thân bại danh liệt.”

“Còn người đó là ai, thì…”

Giáo sư Dương còn chưa nói xong, thế nhưng tất cả mọi người đã run như cầy sấy, chuyện này thực sự rất nghiêm trọng. Nếu không bị đưa lên mạng có lẽ đã không xảy ra nhiều chuyện như vậy nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn rồi.

Người nói chuyện trong video là Giáo sư Dương, nếu bị điều tra thì người đứng mũi chịu sào cũng là ông ta, còn bọn họ chỉ là phận tôm tép, có lẽ sẽ không gây chú ý nhiều.

Bộ Giáo dục.

Lãnh đạo đang làm việc trong phòng thì đột nhiên thấy có người xông vào phòng, vừa định nói chuyện nhưng lúc nhìn thấy người đến là ai, cổ họng ông như bị bóp chặt không phát ra được âm thanh nào.

“Mời ông đi theo chúng tôi một chuyến.”

Ông ta không nghĩ tới mình là lãnh đạo cũng sẽ bị mời đi uống trà.

Trên mạng xã hội.

Đông đảo dân cư mạng vui vẻ không thôi, đặc biệt là nhóm fan trung thành của Lâm Phàm, bọn họ lại càng vui mừng khôn xiết.

“Ha ha, mấy lão già này cuối cùng cũng biết nói xin lỗi rồi.”

“Tôi vừa nhận được tin tức, lãnh đạo Bộ Giáo dục mới bị mời đi uống trà rồi.”

“Cmn, đúng là tin giật gân, nhưng làm hay lắm.”

“Sao mấy lão già này lại không bị mời đi uống trà?”

“Đừng gấp, chuyện gì cũng phải từ từ, mấy lão chuyên gia giáo sư kia cũng không chống đỡ được lâu đâu.”

Bây giờ mọi chuyện đã được đưa ra ánh sáng, những người từng bị lừa đều đã vùng lên.

“Tôi muốn tố cáo, tôi từng sáng tác sách nhưng bị bọn họ cưỡng ép đề tên tác giả…”

Cứ vụ này nối tiếp vụ khác, lúc mấy người quyền thế cường hoành thì không có ai dám xuất đầu lộ diện lên tiếng. Thế nhưng bây giờ trên mạng gió nổi mây bay, lúc bọn họ khó bảo vệ bản thân thì những người từng bị họ lừa đều quyết định đứng ra phản kháng.

Hết nhóm người này lại đến nhóm khác.

Có chơi thì phải có chịu.

Mà Lâm Phàm cũng không quan tâm chuyện này, cuối cùng mấy lão già có bị làm sao thì hắn cũng không thèm để ý, dù sao bọn họ chắc chắn sẽ không có kết quả tốt.

Tại Viện phúc lợi Nam Sơn.

Lúc Lâm Phàm đến thì hắn phát hiện có rất nhiều người lạ mặt, mà những người này đều đang khuân đồ.

Lâm Phàm thấy Viện trưởng Hoàng đứng một bên chỉ huy, bèn tiến lên hỏi: "Viện trưởng Hoàng, đang làm gì thế?"

Viện trưởng Hoàng cười đáp: "Lâm đại sư, không phải tiền từ thiện đến rồi sao, nên tôi mời vài người đến dọn một vài thứ ở Viện phúc lợi để có khoảng trống. Tiếp đó sẽ mời công ty xây dựng đến ngăn cách nơi này thành từng gian để tạo thành phòng học. Sau này việc cần làm rất nhiều, nhưng trước hết nên để bọn nhỏ học hành đã."

Lâm Phàm gật đầu, ngược lại cảm thấy khá tốt: "Ngân sách dư lại bao nhiêu?"

Viện trưởng Hoàng lấy cuốn sổ ra: "Nhiều hơn so với dự đoán của chúng ta, có khoảng hơn mười triệu, Lâm đại sư, số tiền này phải làm thế nào?"

Lâm Phàm biết chắc số tiền quyên góp rất nhiều nhưng hắn sẽ không giữ cho mình hoặc chiếm làm của riêng, đây là số tiền do cư dân mạng quyên góp nên hắn cũng không có quyền giữ: "Viện trưởng Hoàng, bà quen biết nhiều, tìm một người đáng tin rồi quyên góp số tiền thừa kia vào Viện phúc lợi nhi đồng khác, nhưng yêu cầu duy nhất là số tiền sử dụng phải rõ ràng. Bà sẽ phải vất vả chút, theo dõi những chỗ cần dùng tiền sau đó đăng lên trang web của Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn để cho những người quyên góp có thể biết tiền của họ được dùng vào việc gì."

Ý cười trên mặt Viện trưởng Hoàng càng sâu: "Lâm đại sư, cậu thật có tâm, tôi thay mặt các Viện phúc lợi khác cảm ơn cậu."

Chương 926: Tính toán cho sau này

Lâm Phàm xua tay: “Không cần cảm ơn, nếu tôi đã tiếp nhận Viện phúc lợi thì đương nhiên tôi phải có trách nhiệm với tụi nhỏ. Hơn nữa sau này chúng ta không thể sống dựa vào số tiền người khác quyên góp mà phải dựa vào đôi bàn tay của bọn nhỏ tạo ra tài sản thuộc về bọn chúng.”

Viện trưởng Hoàng nghi hoặc hỏi: “Bọn chúng còn nhỏ như vậy, làm sao kiếm ra tiền?”

Lâm Phàm cười đáp: “Không phải chúng biết vẽ sao, thiên phú bọn nhỏ không tệ, tôi sẽ bồi dưỡng chúng thật tốt để sau này những bức tranh đó có thể bán được. Mặc dù bán không được bao nhiêu tiền nhưng chúng có thể tự sống bằng chính sức mình, bồi dưỡng bọn nhỏ có năng lực làm việc từ nhỏ, dùng sở thích của chúng nuôi sống bản thân, không phải rất tốt sao.”

Mục tiêu của hắn rất lớn, đó chính là dùng hết khả năng của mình đào tạo bọn nhỏ từng chút một, hắn thật không dám tưởng tượng nếu lỡ đâu sau này bồi dưỡng ra một đám nhóc giỏi giang thì sao.

Ngược lại Viện trưởng Hoàng không nghĩ nhiều như Lâm Phàm, cô thấy biện pháp này rất khả quan, để bọn nhỏ tự lực cánh sinh, đúng là không tệ.

Đây là Viện phúc lợi trẻ em, về sau bọn chúng cũng phải dựa vào sức mình để lăn lộn trong xã hội, đúng là bồi dưỡng khả năng tự lập của bọn nhỏ là quan trọng nhất.

Chẳng qua nếu để cô biết suy nghĩ của Lâm Phàm, chỉ sợ tim của cô sẽ không chịu nổi.

Thật ra Lâm Phàm Phàm cũng có vài ý tưởng, đó chính là bênh vực bọn trẻ. Không phải những vị phụ huynh kia không muốn làm bố mẹ bọn trẻ sao, vậy nên hắn muốn dạy bảo đám trẻ này thật tốt, để cho tất cả mọi người đều biết, sau này những đứa trẻ này sẽ giỏi nhường nào.

Nếu như không có Bách Khoa Toàn Thư, hắn nhất định không tự tin như vậy, nhưng đã có sự hỗ trợ của bách khoa toàn thư thì hết thảy chỉ là chuyện nhỏ.

Chỉ là cần một khoảng thời gian nhất định mà thôi.

Tạm thời mỗi ngày bọn trẻ cũng không có việc gì, chỉ ở đó vẽ tranh.

Hầu như ngày nào Lâm Phàm cũng đến dạy bọn nhỏ vẽ quốc họa, dưới sự chỉ bảo của đại sư, bọn nhỏ vô cùng yêu thích quốc họa, ngày càng say mê.

Nhưng mà thiên phú thực sự có tồn tại trên đời.

Ví như nhóc mập mặc dù khá nghịch ngợm nhưng rất có thiên phú vẽ quốc họa, không hề tầm thường, giỏi hơn so với đứa trẻ khác rất nhiều, những thứ được vẽ ra ngày càng đẹp.

Nếu cứ chăm chỉ luyện tập thì sau này có thể chân chính trở thành đại sư vẽ quốc họa cũng không thành vấn đề.

Nhưng chỉ là đại sư vẽ tranh quốc họa thì có thể khiến người ta hài lòng không?

Chắc chắn là không.

Kỳ vọng lớn nhất của Lâm Phàm là để bọn trẻ học hỏi thêm nhiều kiến thức từ các hoạt động thú vị và vui nhộn.

Trong đám trẻ, bé trai chiếm đa số, theo tỉ lệ dân số xã hội hiện tại là nam nhiều nữ ít, từ giờ hắn phải cân nhắc sau này bọn trẻ có thể thoát khỏi cuộc sống độc thân không.

Vậy nên hắn phải truyền lại kỹ năng nấu nướng cho bọn trẻ, để chúng có thể làm ra một bữa cơm thật ngon.

Suy cho cùng, nếu có khả năng nấu ăn thì đã thành công được một nửa rồi.

Lúc này Lâm Phàm cảm thấy áp lực của mình thật lớn, nhưng đây lại là một chuyện rất có ý nghĩa.

“Chú Lâm, chú đang nghĩ gì vậy?” Nhóc mập chạy lại, tò mò hỏi.

Lâm Phàm xoa đầu nhóc mập, khẽ mỉm cười: “Không có gì, vẽ thế nào rồi, gặp phải vấn đề gì không hiểu sao?”

“Không phải, những gì chú Lâm dạy cháu đều biết.” Nhóc mập tự hào nói.

Lâm Phàm bật cười: “Vậy thì dạy cho bạn nhỏ khác nữa, mấy đứa phải giúp đỡ lẫn nhau.”

“Vâng.” Nhóc mập gật đầu, sau đó vui vẻ chạy tới trước một bạn nữ: “Để tớ dạy cậu…”

Còn mấy bạn nam xung quanh, nhóc không thèm để mắt tới.

…

Lâm Phàm ở trong Viện phúc lợi trẻ em đến khoảng 10 giờ thì chuẩn bị rời đi.

Công việc của Viện phúc lợi trẻ em còn rất nhiều, bố trí phòng học, mua sách giáo khoa, tuyển dụng giáo viên, còn có một ít cơ sở vật chất, những việc này đều cần dùng tiền. Ngoài ra, để bọn nhỏ lớn lên tốt hơn, cũng cần thực hiện các hạng mục thể thao vận động… Hắn không hiểu rõ mấy chuyện này, nhưng cũng may viện trưởng Hoàng đều biết, hắn rất yên tâm khi giao những việc này cho bà ấy.

Những việc tiếp theo, cũng không cần quản lý quá nhiều, chỉ cần có thời gian đến chơi với bọn trẻ một lát, dạy bọn chúng học bài là đủ rồi.

Mà cũng cần phải nói chuyện với phía Bộ Giáo dục, dù sao cũng phải đồng bộ sách giáo khoa với các trường khác, nhưng cũng may khi bọn nhỏ lên cấp hai có thể đến trường học khác tiếp nhận giáo dục chuyên nghiệp rồi.

Tất nhiên trong chuyện này vẫn còn nhiều vấn đề cần một khoảng thời gian nhất định để giải quyết.

Nếu không giải quyết sớm thì chỉ sợ sau này bọn trẻ không có tư cách thi cấp ba và Đại học, nhưng thời gian vẫn còn nhiều, không cần gấp gáp, cứ từ từ.

Đêm khuya vắng vẻ.

Có một chiếc xe hơi đậu ở đối diện Nhà Kho Tứ Hành.

Năm thanh niên trong xe mỉm cười.

“Trận này quá sướng rồi, thực sự quá kích thích.”

“Còn cần phải nói à, nơi này chính là điểm đến cuối cùng của chúng ta trong đêm nay, khi nào thì bắt đầu livestream?”

“Bây giờ bắt đầu, mọi người bịt mặt lại, đừng để lộ.”

“Yên tâm đi, không vấn đề gì.”

Tại một phòng livestream.

Khi năm người này mở livestream, ngay tức khắc, một đám người tràn vào phòng.

Nhưng những vị khách này không hề tặng quà mà bắt đầu mắng chửi.

“Đệch mợ năm đứa chúng mày, có gan thì báo địa chỉ ra, ông đây giết chết chúng mày.”

“Đúng là không bằng súc sinh, chúng mày có phải dân Trung Quốc không?”

“CMN, ông đây phải xẻ thịt chúng mày.”

……

Chương 927: Hiệp sĩ cõng nồi

Cầu độc giả tặng một ít kim phiếu, cám ơn nhiều nhiều lắm

Chương 927: Hiệp sĩ cõng nồi

Ở một chỗ ăn khuya nào đó.

“Minh Dương, cậu đúng là độc ác, hại tôi uống nhiều rượu thế này, giờ làm sao tôi lái xe đây.” Lâm Phàm hơi say rượu, từ viện phúc lợi trẻ em đi ra thì hắn lập tức nhận được điện thoại của Vương Minh Dương, nói đã lâu không tụ tập, muốn cùng nhau uống rượu nói chuyện hàn huyên.

Hắn ngẫm thấy cũng đúng, hình như thật sự đã lâu không uống rượu nói chuyện cùng nhau nên hắn cũng không từ chối.

Nhưng thật không ngờ hôm nay Vương Minh Dương uống như tên nghiện rượu, hai người uống hết một thùng bia khiến Lâm Phàm sắp nôn luôn.

Vương Minh Dương nở nụ cười: “Ha ha, thế này có đáng gì đâu, nếu không phải nhìn cậu uống không nổi, tôi còn muốn uống thêm một thùng nữa. ”

Hai người kề vai sát cánh rảo bước trên đường, tài xế đi theo phía sau, ông nhìn Giám đốc Vương và Lâm đại sư, không khỏi nở nụ cười.

“Uống cái rắm ấy, uống nữa là đi luôn đấy. Đúng rồi, dạo gần đây Ngô Hoán Nguyệt bận gì thế, cô bé này cứ gọi điện kể khổ với tôi, làm tôi bận cả ngày mà không có thời gian ăn cơm.” Lâm Phàm cười hỏi.

Vương Minh Dương vỗ vai Lâm Phàm, nói: “Có phải cậu đang đau lòng? Nên muốn nói cho tôi biết, đúng không. ”

“Được rồi, để tôi hỏi đi vậy.” Lâm Phàm lắc đầu cười nói.

“Đây không phải là do mới nổi lên nên mới cần phải xuất hiện trước công chúng nhiều hơn sao, nhưng mà phải nói, album cậu tặng thật sự quá đỉnh, lần trước còn đoạt giải album xuất sắc nhất đấy. Đúng là không thể tin nổi, nhận tham gia hoạt động mỏi cả tay, cậu nói xem, khi nào cô ấy có thể đi đóng phim?” Vương Minh Dương hỏi, có anh ta đầu tư tiền của lại thêm bài hát của Lâm Phàm, nếu còn không nổi tiếng thì đúng là thiên lý bất dung .

Lâm Phàm nở nụ cười, nói: “Anh hỏi tôi làm gì, anh muốn quay lúc nào thì quay, còn không thể quay được sao? Nhưng anh đừng nói với tôi là anh muốn chuyển nghề đấy nhé, không phải anh đang làm bất động sản rất tốt à? ”

Vương Minh Dương lắc đầu, nói: ” Người anh em, tôi nói thật cho cậu biết, ngành bất động sản không dễ làm, tôi phải tìm hướng đi mới. Cậu nói xem tôi muốn kết hợp làm bất động sản với showbiz, gọi là giải trí bất động sản có được không?”

“Đừng hỏi tôi mấy thứ này, tôi không hiểu đâu.” Lâm Phàm khoát tay, sao hắn hiểu mấy chuyện này được.

Vương Minh Dương ôm cổ Lâm Phàm, miệng khẽ run: “Không được, tôi tin cậu, cậu nói tôi có thể làm thì tôi làm, nói tôi không thể thì tôi không làm. Cậu…nếu cậu ủng hộ tôi, tôi…sẽ có nhiều động lực, cậu… không ủng hộ tôi, tôi sẽ không có động lực.”

“Mẹ kiếp, anh muốn bóp chết tôi à, cái tên này, xem ta hàng Long phục Hổ đây.” Lâm Phàm nhẹ nhàng tung ra một đại

chiêu, nhưng Vương Minh Dương lại cười lớn: “Hầu tử trộm đào.”

“Cmn… anh mau đứng lại cho tôi.” Lâm Phàm thấy Vương Minh Dương co giò chạy về phía trước cũng rảo bước đuổi theo.

“Ha ha…” Vương Minh Dương cười lớn, khoa tay múa chân nói: “Nếu cậu đuổi kịp, tôi sẽ làm ngựa cho cậu cưỡi.”

“Đệch, anh chết chắc rồi.” Lâm Phàm đuổi theo phía sau.

Tài xế thấy hai người đuổi bắt, ông cũng bất lực, chỉ đành lái xe đuổi theo.

Thật không ngờ bình thường Giám đốc Vương nghiêm túc nhưng lúc bên cạnh Lâm đại sư lại hài hước như thế, nếu không phải ông là tài xế thì đúng là không thể thấy được cảnh tượng này đâu.

Đêm khuya vắng vẻ, người thưa thớt.

Chiếc xe đang chầm chậm chạy.

Tài xế hỏi: “Giám đốc Vương, Lâm đại sư, hai người có lên xe không?”

Vương Minh Dương khoát tay:“Không lên, phong cảnh nơi này rất đẹp, sắc trời tốt biết bao, hai người chúng tôi phải đi dạo một lát.”

Lâm Phàm thả lỏng bản thân: “Đã lâu rồi không tản bộ rồi, đi dạo một chút cũng được, anh và Vân Cương đầu tư thế nào rồi?”

“Cũng ổn, vẫn như vậy, nhưng quan hệ của cậu ở Thủ đô đúng là quá tốt, chuyện của tôi và Vân Cương vẫn luôn thuận lợi, không ai dám ngăn cản bọn tôi nữa.” Vương Minh Dương cười nói: “Cậu giấu giếm thật nhiều, nếu không phải cậu chủ động nói ra, tôi thật không dám tin.”

Lâm Phàm cười cười, nói: “Che giấu gì chứ, chỉ là quen biết mà thôi. ”

“Nói đến chuyện này, tôi còn chưa trách cậu, có phải cậu xem thường tôi không?” Vương Minh Dương nhìn Lâm Phàm nói.

Lâm Phàm có chút kinh ngạc: “Sao anh nói vậy? ”

Vương Minh Dương trừng mắt nhìn Lâm Phàm: “Cậu còn hỏi tôi tại sao à, chuyện bán tranh giá một tệ tôi biết hết rồi. Cậu thiếu tiền cứ nói với tôi, Viện phúc lợi không chỉ là của cậu mà là của chúng ta, nhiều không nói, tôi có thể giúp cậu bằng vốn của tôi.” Sau đó Vương Minh Dương rất nghiêm túc nói: “Tôi nói thật đấy. ”

Lâm Phàm vỗ bả vai Vương Minh Dương: “Được rồi, được rồi, xem anh kìa, vẫn còn tức giận như thế, lần sau tôi cần tiền thì sẽ tìm anh. ”

“Ha ha.” Vương Minh Dương nở nụ cười, sau đó nắm lấy tay Lâm Phàm, nói: “Người anh em, đến đây, chúng ta hát…. ”

“Trong cuộc đời được bao nhiêu tri kỷ, được bao nhiêu tình bạn có thể trường tồn, cầm tay nhau ngày biệt ly.”

“Nào, cùng nhau.”

Lâm Phàm nở nụ cười: “Được, đến đây, hôm nay tôi sẽ phát huy giọng hát trời ban của tôi, để cho anh quỳ lạy dưới chân tôi. ”

“Tình bạn thường ở trong lòng tôi và anh, hôm nay tạm biệt, nhất định có thể gặp lại.”

“Cho dù không thể gặp mặt.”

“Vẫn luôn là bạn bè.”

……

Chương 928: Phần tử phá hoại

“Mẹ kiếp, giọng của cậu đúng là muốn giết người.” Vương Minh Dương che lỗ tai la hét.

Lâm Phàm mắng: “Đậu phộng, giọng của anh mới giết người. ”

“Lúc trước tôi muốn làm quen với cậu là do cảm thấy cậu khá giỏi giang, quen thêm một người cũng không tệ. Thế nhưng bây giờ tôi nghĩ khác rồi, cậu chính là người anh em tốt nhất của Vương Minh Dương tôi.”

Lâm Phàm cảm thán nói: “Trước kia tôi thấy anh có chút năng lực nhưng lại hơi ngốc, tôi quen biết anh cũng là để anh cõng nồi cho tôi, nhưng hiện tại…”

Ánh mắt Vương Minh Dương lóe sáng, rất chờ mong câu nói tiếp theo của Lâm Phàm.

Lâm Phàm cười, nói: “Bây giờ anh vẫn là hiệp sĩ cõng nồi của tôi. ”

“Mẹ kiếp, em gái cậu ấy….” Vương Minh Dương cực kỳ bi thương.

“Ha ha.”

Hai người nhìn nhau bật cười.

Mà lúc này, hai người đều nhìn thấy tình huống phía trước.

Lâm Phàm nghi hoặc hỏi: “Bên kia làm gì vậy? ”

Vương Minh Dương liếc mắt một cái, “Không biết nữa, ấy, chỗ này chính là Tứ Hành mà. ”

Tài xế trong xe quan sát một hồi, sau đó hoảng sợ nói: “Giám đốc Vương, hình như mấy người kia đang vẽ bậy. Khu Tứ Hành này là di chỉ nổi tiếng, mấy người này muốn làm gì thế? ”

“Cái gì?” Vương Minh Dương vừa nghe xong nhất thời nổi giận: “Con mẹ nó, lên ngăn chúng lại. ”

“Cùng lên.” Lâm Phàm cũng không do dự, trực tiếp xông lên cùng Vương Minh Dương.

……

Cổng Tứ Hành.

Bốn người đứng thành một hàng, trong đó một người cầm điện thoại di động trong tay: “Thấy chưa, không một ai phát hiện bọn tôi hết, vừa rồi có một tên ngốc bị bọn tôi dọa một câu đã chạy đi luôn. Nói không tin chứ các người đều quá yếu gà, có hiểu không? ”

“Ha ha, hành trình bảy ngày đến đây kết thúc, các người cứ từ từ mắng, nhưng cũng chẳng thay đổi được hiện thực đâu.”

“Nhìn thấy bức tường màu đỏ phía sau không, đó là chỗ bọn tôi cùng nhau hắt sơn lên, ngày mai nếu có người nhìn thấy, chỉ sợ đều sẽ bị dọa cho choáng váng.”

Người trong phòng livestream nhìn thấy tình huống hiện tại đều đã tức điên rồi.

Bọn họ không nghĩ tới đám người này lại dám chạy đến di tích nổi tiếng.

Trong phòng livestream, mọi người mắng chửi liên tục, có người kích động sắp đập điện thoại di động, tuy rằng biết bọn họ ở nơi nào nhưng lại không thể làm gì được mà chỉ có thể nhìn đám người này ra vẻ kiêu ngạo trước mặt mọi người.

“Ôi ôi, các người cũng đừng mắng nữa, các người có thể tới đây đánh bọn tôi được sao?”

“Nói cho các người biết, các người không đánh được mà cũng không đánh lại được, chỉ có thể ngồi đó mà cào bàn phím, nhìn thấy tên vừa rồi chưa? Trực tiếp bị chúng tôi dọa bỏ chạy, cười chết mất. ”

“Kẻ yếu vĩnh viễn đều là kẻ yếu , rõ ràng tận mắt nhìn thấy bọn tôi đang làm gì nhưng cũng không dám tiến lên, thật sự là đáng tiếc nha.”

“Ha ha….”

Đột nhiên, một tiếng mắng chửi tức giận truyền đến.

“Mấy thằng tiểu nhân bỉ ổi chúng mày đang làm gì ở đây? Vương Minh Dương băng qua đường, chỉ vào năm người bọn họ mắng.

Năm người nhìn thấy người tới, nhất thời cười, nói: “Thấy chưa, có người lại tới, nhưng lúc này cũng chỉ có ba người, đáng tiếc bên tao có năm người lận, hơn nữa có mang theo trang bị. Đợi lát nữa đưa trang bị ra, để xem bọn họ bị dọa chạy như thế nào. ”

Giờ khắc này, bọn người đó nhìn đám người Lâm Phàm, nói: “Làm gì, cút nhanh đi, nơi này không có chuyện của mấy người. ”

“Một đám oắt con, hôm nay tao cho chúng mày đẹp mặt.” Vương Minh Dương tức giận đến nổ tung, nhất định phải dạy

dỗ cho mấy bọn nhóc này một trận.

Đúng lúc này, một người trong nhóm đó, lấy một khẩu súng ra từ bên hông: "Đừng nhúc nhích, còn động đậy thì tao bắn vỡ đầu mày."

Nếu như là người bình thường nhìn thấy những tên lén lút này thì sẽ biết ngay bọn chúng không phải là người tốt lành gì, nhất là đối phương đột nhiên lấy ra một khẩu súng, vậy nhất định sẽ làm cho người ta tưởng rằng đây là súng thật.

Vương Minh Dương sửng sốt, đứng tại chỗ, không nghĩ tới đối phương lại có súng.

Đột nhiên Lâm Phàm tiến lên, ra tay đá văng tên kia rồi đoạt lấy khẩu súng lục trong tay hắn: "Giả vờ cái gì, mười lăm đồng một khẩu súng đồ chơi mà cũng lấy ra dọa người à, mày có bị thiểu năng trí tuệ không. "

Người nọ bị một cước đá xuống đất thì lập tức choáng váng, dường như không kịp phản ứng lại, mà bốn người chung quanh nhìn thấy đối phương như thế thì có chút kinh hoảng: "Mẹ kiếp…con mẹ mày…. "

"Đếch muốn nói nhiều với chúng mày, tất cả đều quỳ xuống cho tao." Mấy tên yếu ớt này, Lâm Phàm cũng không muốn nói thêm gì mà cứ trực tiếp ra tay ngã bài, sau đó đoạt đi điện thoại di động.

Lúc này, trong phòng phát sóng trực tiếp rất yên tĩnh, đột nhiên, bình luận bay vèo vèo.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Chuyện quái gì đang xảy ra vậy? "

"Không biết, hình như bị đánh, hình như lũ chó này bị đánh."

"Ha ha, sảng khoái, thật sự là quá sướng, mẹ nó, rốt cục cũng xảy ra."

"A, người này là ai?"

Lâm Phàm nhìn người trong phòng livestream: "Các người làm gì vậy? Mấy tên này là ai? "

"Mẹ kiếp, tuy rằng không biết là ai, nhưng nhất định phải để cho đối phương dạy dỗ chúng cho tốt."

"Không sai, đám người này, rốt cuộc cũng quỳ."

“Vị đại ca này, chúng tôi nói cho cậu biết, năm người này là muốn câu view. Bọn họ muốn làm hoạt động phá hoại các khu vực nổi tiếng, các cậu phải dạy dỗ chúng thật nghiêm khắc.”

“Bọn nhóc này thật sự muốn đăng xuất rồi.”

Bây giờ Lâm Phàm xem như nghe hiểu, trong lòng cũng rất không vui, “Hiểu rồi, vậy hãy nhìn xem bộ mặt thật của mấy tên này nhé, xem rốt cuộc có lai lịch gì. ”

Năm người nằm trên mặt đất ôm bụng, giờ phút này nghe được đối phương nói muốn vén khăn mặt bọn họ ra, nhất thời sắc mặt bị dọa tái nhợt.

Chương 929: Lật mặt

“Đừng mà.”

Mấy người đó lập tức lên tiếng, bọn họ bị dọa sợ luôn rồi, nếu bị mở ra khăn che mặt thì sẽ thật sự sẽ bị lộ ra ngoài. Với tốc độ internet hiện tại thì rất nhanh có thể đào hết gốc gác của bọn họ, không còn một mảnh, tuyệt đối không còn bất kỳ bí mật nào.

“Ồ, sợ rồi à?” Lâm Phàm ha ha cười: “Bây giờ mới sợ hãi, trước đó làm gì?”

Xoạt!

Khuôn mặt năm người hoàn toàn lộ ra trong phòng phát sóng trực tiếp.

“Đã nhìn rõ mặt, nếu không tra ra hết tổ tông mười tám đời của mấy người, tôi sẽ tùy theo mọi người!”

“Mấy tên khốn này, gặp phải người lợi hại mà còn dám phách lối.”

“Phách lối mẹ mày, bây giờ sẽ có người dạy dỗ bọn mày thật tốt.”

“Đại hiệp, nhanh chân báo cảnh sát ngay, tuyệt đối không bỏ qua cho mấy kẻ khốn kiếp này.”

Người trong phòng phát sóng trực tiếp bạo động lên, một ngụm tức giận nghẹn bấy lâu nay bây giờ mới được xả ra hết.

“Mẹ kiếp xxxx.” Vương Minh Dương tiến lên hét lớn xxxx với bọn họ, làm cho lỗ tai bọn chúng ù tai ong ong: “Bọn mày chỉ như mấy thằng ranh con mà cũng dám tới đây gây chuyện, muốn chết rồi đúng không.”

Mùi rượu bốn phía, Vương Minh Dương uống không ít nên ra tay cũng nặng hơn rất nhiều, có điều cơ thể anh ta cũng có chút lung lay bất ổn.

Lâm Phàm ngoắc tay: “Minh Dương, ngồi đây đi, trời còn sớm, chúng ta chơi đùa một tí.”

Vương Minh Dương hừ một tiếng với bọn họ, sau đó ngồi xuống bên người Lâm Phàm rồi bất thình lình lại tát một cái vào mặt một người trong đó: “Ánh mắt gì đây, không phục có phải không?”

Năm người cúi đầu, cũng không còn dám nói thêm gì nữa.

Lâm Phàm đưa điện thoại nhắm ngay vào năm người nói: “Tới, từng người giới thiệu chính mình, bắt đầu từ mày.”

Người thứ nhất bị điện thoại nhắm vào là một người trẻ tuổi, hắn ta cúi đầu, cố gắng không để cho khuôn mặt mình xuất hiện trong điện thoại, giọng điệu có chút oán giận: “Các người là ai? Việc của bọn tôi mắc mớ gì đến mấy người, còn nữa tôi là vị thành niên, mấy người đánh tôi là phạm pháp, tôi bảo đảm sẽ kiện chết mấy người.”

“Ha ha.” Lâm Phàm nghe nói như thế lập tức nở nụ cười.

Cư dân mạng trong phòng trực tiếp, tức khắc nổ tung.

“Con mẹ nó, pháp luật nên sớm sửa lại đi, cái tên này so với con tôi còn già hơn vậy mà nói là vị thành niên. Chuyện này nếu xử lý không tốt thì sẽ cổ xúy cho đám thành phần bất hảo đó.”

“Không sai, bây giờ hoặc nhiều hoặc ít việc xảy ra đều là từ đám vị thành niên.”

“Tiểu đoàn trưởng, pháo tôi đâu mau chuyển đến đây.”

“Không được, đao mổ heo của tôi đâu.”

“Thật muốn mắng chết cái thằng nhãi này.”

…

Lâm Phàm nắm lấy tóc của đối phương kéo mặt của hắn ta lên nói: "Đến, nhìn kỹ một chút, biết tao là ai không?"

Ánh mắt người thiếu niên bất khuất nhìn Lâm Phàm: "Tôi mặc kệ anh là ai, anh đang xâm phạm quyền cá nhân của chúng tôi."

Lâm Phàm trở tay cho tên này hai bạt tay: "Con mẹ nó, còn đòi nhân quyền à, tao nói cho mày biết, người đánh mày chính là tao, Lâm Phàm. Nếu không nhớ thì chỉ cần nhớ rõ tao là Lâm đại sư là được, muốn kiện tao, tao hoan nghênh mày tới kiện tao đấy."

Chát!

Lại là một bạt tay.

"Nói tao biết, mày tên gì, ở đâu." Giọng Lâm Phàm vô cùng nghiêm khắc.

Lúc mấy tên thiếu niên khác quỳ ở đó nghe được ba chữ 'Lâm đại sư' lập tức trợn tròn mắt, đáy lòng đột nhiên bốc lên một luồng hơi lạnh.

Đụng tới râu cứng rồi.

Mà dân mạng trong phòng trực tiếp, nhất thời đều yên tĩnh lại.

Danh tiếng của Lâm đại sư gần đây rất nổi, không chỉ nổi mới đây mà mấy tháng này đều cực kỳ nóng sốt, làm ra rất nhiều việc lớn kinh thiên động địa.

"Mẹ kiếp, thật hay giả, đây là Lâm đại sư?"

"Mẹ tui ơi, nãy giờ không để ý tới, phía bên kia là Lâm đại sư hở?"

"Đù, mấy thằng ranh con này xem như xui xẻo, vậy mà gặp ngay Lâm đại sư, tụi bây tiêu rồi."

"Ai cũng biết Lâm đại sư Lâm thích nhất là bênh vực kẻ yếu, gặp việc bất bình là sẽ can thiệp. Không nói đâu xa chỉ mới thời gian trước đây thôi, có một bà cụ bị lừa tiền dẫn đến gián tiếp tử vong. Lâm đại sư không nói hai lời trực tiếp xâm nhập vào số liệu ngân hàng cả nước tìm ra mấy kẻ lừa đảo đó, cuối cùng cho dù vào tù một tháng nhưng Lâm đại sư người ta không hề hối hận."

“Thích hóng chuyện, Lâm đại sư dạy dỗ bọn con rùa này đi, để cho bọn chúng biết hậu quả khi làm ra loại việc này.”

Lâm Phàm ngoắc ngoắc tay với tài xế ở bên cạnh: “Đến đây cầm điện thoại nhắm ngay vào mấy đứa này cho tôi.”

Tài xế biết giám đốc Vương và Lâm đại sư đều đã uống say, có lẽ ngay cả bọn họ cũng không biết đã xuống tay nặng thế nào. Từ dáng vẻ nói chuyện, rồi cả động tác đi lên xem, nhìn thế nào đi nữa thì hai người họ cũng đã uống say rồi.

Năm người thành thành thật thật nói ra tên họ của mình.

Lâm Phàm chỉ vào năm người rồi bắt đầu giảng dạy, nói đến rất hùng hồn dõng dạc, có điều Vương Minh Dương lại không thể nhịn nổi.

“Nói nhiều với chúng nó làm gì, mẹ nó, ông đây đập chết bọn mày.” Vương Minh Dương tóm lấy đối phương tát điên cuồng.

Chương 930: Đừng hòng chạy, quỳ ở đây cho tao

Tài xế cầm điện thoại đành phải nuốt xuống nước miếng, hắn ta đi theo Vương Minh Dương đã rất nhiều năm, từ lúc Vương Minh Dương vừa lập nghiệp thì đã theo rồi. Hắn ta biết trước đây Vương Minh Dương rất bạo lực, xuống tay một cái là hoàn toàn như không cần mạng. Sau này giàu lên rồi thì mới điệu thấp rất nhiều, không ngờ hôm nay uống rượu sau đó xuống tay lại vẫn hung ác ghê gớm như thế.

Trong phòng phát sóng trực tiếp.

“Ui là trời, người này ác quá, mặc dù là đánh rất đúng, nhưng sao tôi cảm thấy mấy người bị đánh này hơi bị thảm rồi đó.”

“Ha ha, chính là muốn bọn chúng bị đánh thảm mà, không thảm thì phải xin lỗi trước những linh hồn liệt sỹ đã khuất đó.”

“Cái nồi này chúng tôi không gánh.”

“Những người thích quân sự như chúng tôi khinh bỉ những kẻ này, đúng là làm cho chúng tôi mất mặt mà.”

…

Lâm Phàm cản lại nắm tay của Vương Minh Dương: “Minh Dương, đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, đánh người không tốt.”

Vương Minh Dương chỉ vào mấy tên này rồi mắng một trận, sau đó anh ta nghe lời Lâm Phàm không đánh nữa, có điều dáng vẻ rất bất ổn, dường như lúc nào cũng có thể đánh nhau cả.

Trong đó có một tên nhóc, trong lòng không phục, hốc mắt đỏ bừng nói: “Chúng tôi muốn báo cảnh sát, chúng tôi muốn chứng nhận thương tích, chúng tôi…”

“Chát!” Lâm Phàm trực tiếp cho hắn ăn tát: “Báo cảnh sát? Bọn mày muốn báo cảnh sát à? Đừng có ở đó mà xí xô xí xào, thành thật một chút, nếu không sẽ gọt chết bọn mày.”

Vương Minh Dương nhìn Lâm Phàm: “Không phải cậu nói không nên đánh người sao?”

Lâm Phàm lúc lắc đầu: “Vậy hả? Quên mất rồi, bây giờ không đánh nữa.” Tiếp đó nhìn bọn chúng, hắn chỉ vào phía sau nói: “Biết chỗ này là chỗ nào không?”

Bọn chúng không nói gì, hiển nhiên là không muốn nói nhiều.

Hiện tại bọn chúng cũng không biết nên làm gì bây giờ, mới vừa bị tát đến mơ màng, đầu óc cũng bắt đầu hỗn loạn.

Lâm Phàm nắm lấy tóc của một người trong đó, giọng điệu nghiêm túc nói: “Tao hỏi mày có biết đây là đâu không, tai mày bị điếc có phải không hả? Hay là bị thiếu đòn?”

Người nọ đã bị đánh đến sợ: “Tôi biết, tôi biết, đây là Nhà Kho Tứ Hành.”

“Bảy ngày ‘trận Thượng Hải’ biết không, hành quân 25 ngàn dặm biết không, nhanh hát quốc ca cho tao.” Lâm Phàm nói.

“Cái gì?” Năm tên thiếu niên ngẩng đầu lên nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm lại cho năm cái tát: “Nghe không hiểu tiếng Phổ Thông phải không? Tao kêu bọn mày hát quốc ca, nếu không hát tao sẽ đánh chết lũ rùa bọn mày.”

Vương Minh Dương lôi kéo Lâm Phàm: “Người anh em à! Cậu đừng đánh nữa, cậu xuống tay nặng quá đi, đều đổ máu

luôn rồi, không phải mới nãy cậu nói đừng đánh sao.”

Lâm Phàm nhìn Vương Minh Dương: “Ha ha, lại quên rồi, lần sau cam đoan không đánh.”

Vương Minh Dương: “…”

Trong phòng phát sóng trực tiếp.

Mọi người đều ngây cả ra, bọn họ đã bị đại sư Lâm làm cho phục sát đất.

“Coi như mấy tên này gặp xui xẻo, sao tôi cảm thấy hôm nay Lâm đại sư có gì đó kỳ kỳ.”

“Tôi đã sớm phát hiện ra Lâm đại sư hôm nay đã uống say, mọi người không thấy hai mắt của anh ta đỏ lên à, đi đứng cũng bắt đầu loạng choạng rồi.”

“Chết tiệt, bây giờ chẳng lẽ là Lâm Phàm say rượu cuồng bạo ra tay, là người không có nhân tính Lâm đại sư đây sao?”

“Hình như là vậy, Lâm đại sư ra tay cũng quá hung ác, chỉ một cái tát là thấy máu rồi.”

“Mấy cái đứa ngu ngục này, gặp ai không gặp, gặp ngay Lâm đại sư. Mà còn gặp trúng lúc hắn say rượu cuồng bạo nữa chứ. Trước đây tin tức Lâm đại sư làm cho Hàn Lục phải nằm bò mọi người có biết chưa.”

“Biết, Lâm đại sư chính là đại sư võ thuật đấy, ra tay có thể bình thường được sao? Còn không làm chết bọn nhóc này à.”

“Xót xa quá, thật là thương tâm, đêm nay không ngủ, muốn xem xem Lâm đại sư chơi như thế nào?”

“Đúng! Bây giờ đã sắp hai giờ, 9:00 sáng hình như có hoạt động đó, người đại diện cho Cánh tả của Nhật Bản đến đây tham quan, xin lỗi vì những hành động xưa kia của bọn họ. Nếu như nhìn thấy Tứ Hành bị vẽ bậy, mọi người nói xem sẽ xảy ra chuyện không?”

“Mẹ kiếp, hình như thật sự sẽ xảy ra chuyện đấy.”

“Con bà nó, vậy sẽ mất mặt dữ lắm luôn đó.”

…

“Hát cái giống gì không biết?” Vương Minh Dương khinh bỉ nhìn năm người, sau đó nói: “Chúng ta phải đi thôi, muộn lắm rồi.”

Ngược lại Lâm Phàm không muốn vội như vậy: “Không sao, chơi một lát nữa.”

“Bọn ranh này có gì vui chứ, cứ để bọn chúng quỳ ở đây, không phải là được à.” Vương Minh Dương nói, có thời gian rảnh rỗi chẳng thà về nhà nghỉ ngơi cũng tốt hơn so với lãng phí thời gian với đám người này.

Năm người quỳ ở đó, cả đám khiếp đảm nhìn Lâm Phàm: “Chúng tôi hát rồi thì có có thể thả chúng tôi đi phải không?”

Bây giờ bọn chúng thật sự rất muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Đám người bọn chúng đã bị lộ tẩy, e rằng hậu quả còn nghiêm trọng hơn, có thời gian trống thì phải vội vã chạy trốn chứ nếu như bị bắt được thì sẽ bị đủ loại hố chết đó.

Lâm Phàm cười ha ha: “Bọn mày hát thế này mà cũng gọi là hát à? So với khóc còn khó nghe hơn, hôm nay bọn mày đừng hòng chạy, nhất định phải quỳ ở đây cho tao.”

Chương 931: Cái này có thể rửa sạch được sao?

“A?” Năm người trợn tròn mắt, sau đó rít gào: “Anh đừng có mà quá đáng.”

“Ha ha, ngu ngục.” Lâm Phàm khinh thường cười, sau đó quay đầu nhìn một mảng lớn sơn màu đỏ trên tường rào: “Làm sao đây? Để lại ngày mai cho người đến rửa sạch?”

Vương Minh Dương khoát lên vai Lâm Phàm: “Ngày mai cho người đến rửa sạch đi, chúng ta bắt mấy tên này là đủ rồi, nhanh về nhà ngủ thôi không thì ngày mai dậy không nổi đấy.”

Chơi với mấy thằng nhóc ranh con này mà tốn cả tiếng đồng hồ, bây giờ cũng đã ba giờ, trời cũng sắp sáng.

Đúng lúc này, người được cho là công nhân vệ sinh đang lái chiếc xe vệ sinh chậm rãi đi tới, bỗng nhiên người công nhân

vệ sinh đó nhìn thấy một cảnh trước mặt, sắc mặt bất ngờ thay đổi.

“Mấy người đang làm cái gì?” Công nhân vệ sinh có chút căng thẳng, chỗ này chính là Tứ Hành, qua mấy tiếng nữa sẽ phải tiếp đãi khách quý nhưng lúc nhìn thấy những vết sơn màu đỏ này khiến cho bà trợn tròn mắt, nếu việc này bị phát hiện thật sự là không thể chấp nhận được.

Mặt mũi thật sự bị ném đi mất.

Mặc dù bà chỉ là công nhân vệ sinh nhưng bà cũng biết chỉ qua mấy tiếng nữa là sẽ có khách quý đến, đi theo còn có cả phóng viên trong và ngoài nước. Nếu như bị các phóng viên nước ngoài chụp lại rồi truyền phát rộng rãi ra nước ngoài thì mặt mũi của đất nước sẽ không còn nữa.

Tài xế của Vương Minh Dương biết giám đốc Vương và đại sư Lâm đều hơi say xỉn, nên dĩ nhiên tự đi lên nói chuyện với công nhân vệ sinh: “Dì, chuyện là thế này…”

Tài xế trình bày sự việc rõ ràng trật tự cho dì công nhân vệ sinh nghe, sau khi bà ấy sinh nghe xong toàn bộ sự việc thì ánh mắt nhìn năm người thiếu niên quỳ ở chỗ đó, sắc mặt thay đổi liên tục.

“Ôi, mấy đứa nhỏ này sao lại như vậy?” Dì công nhân vệ sinh nhanh chóng lấy công cụ từ trong hộp dụng cụ ra: “Chín giờ sáng sẽ có khách nước ngoài đến tham quan, nếu để cho người nước ngoài nhìn thấy Tứ Hành bị sơn thành thế này thì sẽ xảy ra chuyện mất, mấy người…mấy người.”

Lâm Phàm nghe xong, hơi nghi ngờ: “Dì ơi, người nước ngoài là sao?”

Người nữ công nhân vệ sinh quýnh quáng lên nói: “Chín giờ sáng có lãnh đạo cùng khách quý đến đây tham quan, còn có cả phóng viên trong và ngoài nước. Nếu bị người ta nhìn thấy tình trạng này thì cậu nói xem sự việc sẽ nghiêm trọng bao nhiêu, không chỉ làm cho người ta căm phẫn mà còn làm mất mặt nữa. Di tích bị bôi bẩn thế này, vậy không phải sẽ xảy ra chuyện lớn hay sao?”

Người nữ công nhân vệ sinh không nói nhiều nữa mà nhanh chóng cầm lấy dụng cụ, bắt đầu rửa sạch các vết bẩn trên

tường. Thế nhưng lau một hồi, bà ta phát hiện có gì đó sai sai rồi sắc mặt bỗng nhiên hoàn toàn thay đổi: "Đây là sơn…"

Bề mặt tường nhớp nháp, càng lau càng lan ra, không thể nào rửa sạch được.

Nữ công nhân vệ sinh rất sốt ruột, chỉ biết ở tại chỗ lo lắng, không biết nên làm sao bây giờ.

Trong phòng phát sóng trực tiếp.

"Xong đời, sáng nay chắc chắn sẽ xảy ra chuyện."

"Mấy thằng ranh con này, ông đây hận không thể chém chết bọn chúng, làm sao bây giờ, không kịp rồi."

"Mọi người nhìn xem, dì công nhân vệ sinh lo lắng đến phát khóc luôn, nếu bị phát hiện chắc dì ấy cũng sẽ bị phạt mất."

"Nhanh chóng kêu người đến rửa sạch suốt đêm đi, hy vọng có thể kịp."

"Sao có thể kịp được, mấy thằng ranh con này hắt sơn lên diện tích rất lớn, chẳng những vậy nước sơn cũng không dễ rửa sạch, nhiều người tới hơn nữa cũng không có tác dụng gì."

Vương Minh Dương nhìn mấy tên này, vẻ mặt âm trầm vô cùng: "Lũ súc vật chúng mày, ông đây giết bọn mày."

Năm tên thiếu nhiên nhìn thấy dáng vẻ này của anh ta ngay lập tức bị hù đến sắc mặt tái nhợt.

Lâm Phàm trực tiếp khoát tay: "Minh Dương, đừng gấp, để tôi suy nghĩ một lúc."

"Sao có thể không gấp đây, cậu nhìn xem bây giờ đã hơn ba giờ, nếu đến sáng mà bị người ta nhìn thấy chỉ sợ thành trò cười mất." Vương Minh Dương nói.

Đúng lúc này, ngay lúc bọn Lâm Phàm đang suy tính thì mấy tên kia lại muốn chạy trốn.

Lâm Phàm lập tức xuống tay: "Thành thành thật thật quỳ xuống cho tao."

Năm người đột nhiên phát hiện không thể kiểm soát được cơ thể mình, đầu ngón chân muốn động cũng không động đậy

nổi, việc này làm cho bọn chúng rất hoảng sợ giống như phát hiện ra chuyện gì kinh khủng.

Lâm Phàm đi tới trước mặt dì công nhân vệ sinh: "Dì, việc này giao cho tôi đi, tôi có cách dọn dẹp sạch sẽ."

Dì công nhân vệ sinh nhìn Lâm Phàm: "Chàng trai à, cậu thật sự có cách sao? Bây giờ chỉ sợ không kịp rồi."

"Không sao, không sao, để tôi thử một lần xem." Lâm Phàm nói, sau đó hắn lấy khăn lau trong tay của dì ta rồi đi đến cạnh xe.

Phòng phát sóng trực tiếp.

"Đại sư Lâm, là đang muốn làm gì?"

"Không biết nữa, nhưng mà tôi cảm thấy không có kịp đâu, đây là nước sơn khó rửa sạch nhất đó."

"Chết tiệt, đây là muốn làm gì?"

Lúc này, Lâm Phàm mở thùng dầu trong xe ra rồi đem khăn lau bỏ vào, để cho khăn dính đầy xăng.

Vương Minh Dương nghi ngờ hỏi: "Cậu đang làm gì? Cái này cũng có thể rửa sạch được à?"

Lâm Phàm cười nói: "Nhất định có thể."

Tất nhiên, nếu chỉ dựa vào xăng thôi thì chắc chắn không thể nhưng ai biểu hắn có bách khoa toàn thư hỗ trợ chứ, cho dù không cần xăng thì cũng không thành vấn đề.

Chương 932: Hắn gọi là Lâm đại sư

Đầu tháng, cầu độc giả vote ít kim phiếu ạ, cám ơn lắm luôn!!! Thankssss

Chương 932: Hắn gọi là Lâm đại sư

Dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người.

Lâm Phàm bắt đầu lau chùi, sức mạnh thần bí của bách khoa toàn thư bắt đầu bạo phát.

Màu sơn đỏ nhớp nháp ban đầu vậy mà dần dần biến mất.

Lúc cư dân mạng trong phòng phát sóng trực tiếp thấy cảnh này, trong nháy mắt nổ tung.

“Mẹ kiếp, như vậy cũng được?”

“Ha ha, đại sư Lâm đã ra tay thì không có chuyện không được.”

Nữ công nhân vệ sinh phát hiện thật sự có tác dụng lập tức thờ phào, sau đó cũng bắt đầu học theo Lâm Phàm, thế nhưng lại đột ngột cau mày: “Chàng trai, sao dì lau thì lại không có hiệu quả tốt như cậu thế?”

Lâm Phàm cười cười, vấn đề này khó giải thích thật đó, chẳng qua hắn là ai chứ? Đây chính là đại sư Lâm đấy.

“Dì à, để tôi làm cho, tôi có phương pháp đặc biệt mà. Không phải khoe khoang chứ trên phương diện dọn dẹp vệ sinh thì tôi tự xưng thứ hai thì không ai dám đứng thứ nhất đâu, mọi người ở bên cạnh phụ tôi là được, xách chút nước đến đây.”

Cư dân mạng trong phòng phát sóng trực tiếp nhìn thấy dáng vẻ Lâm Phàm quỳ một chân trên đất, một tay vịn tường, trên quần áo thì dính nhớp nháp sơn, bỗng thấy cảm động.

“Tôi cảm thấy dáng vẻ này của đại sư Lâm thật sự đẹp trai bạo luôn ấy.”

“Hôm nay may mắn gặp Lâm đại sư đi ngang qua đây, nếu không thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi.”

“Nhấn like, nhất định phải like.”

“Đúng vậy, không ngờ Lâm đại sư làm vệ sinh cũng tài năng như vậy, quả là người đàn ông tốt của gia đình mà.”

“Thật là bình dị gần gũi quá.”

Nữ công nhân vệ sinh nhìn thấy cảnh này, rất cảm động nói: “Chàng trai, thật sự rất cám ơn cậu.”

Lâm Phàm cười nói: “Không có gì, chỉ tiện tay làm thôi, cho tôi cái khăn sạch nào.”

Vương Minh Dương và tài xế cũng tham gia hành động, nước sạch dự trữ không nhiều nên phải đi đến cửa hàng hai mươi

bốn giờ mua mấy thùng về.

Khiến cho bọn họ ngạc nhiên là cho dù bọn họ có lau chùi thế nào thì cũng không được sạch sẽ như Lâm Phàm. Mà những nơi Lâm Phàm đã lau qua, dưới ánh đèn rọi xuống thế mà sáng lấp lánh, chuyện này làm cho mọi người đều kinh ngạc.

Một giờ trôi qua.

Quần áo Lâm Phàm đã sớm bẩn thỉu vô cùng, còn mặt tường thì rực rỡ hẳn lên, muốn sạch bao nhiêu thì sạch bấy nhiêu, thậm chí còn sạch sẽ hơn so với trước đó nhiều.

"Mẹ nó, có phải tôi bị hoa mắt rồi không, sao tôi cảm thấy mặt tường giống như mới được xây lên vậy, mọi người có thấy giống tôi không?"

"Có có, mọi người xem, siêu sạch luôn."

"Kinh khủng thật."

Mặt tường đã được dọn dẹp sạch sẽ, dì công nhân vệ sinh tươi cười cảm kích nắm lấy tay Lâm Phàm: "Chàng trai, thật sự cám ơn cậu lắm."

Hai tay Lâm Phàm đều là sơn, không khỏi cười cười, Vương Minh Dương lấy giấy lau ra giúp Lâm Phàm lau mồ hôi trên trán: "Cậu lợi hại thật đấy."

"Bây giờ chỉ mới hơn bốn giờ sáng, thế này nhé, rửa thì cũng đã rửa rồi vậy thì tổng vệ sinh hết luôn đi, dù sao ngày mai cũng có hoạt động nên chắc chắn phải thể hiện mặt tốt nhất cho người ta thấy chứ, làm việc thôi." Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Mãi cho đến gần năm giờ.

Sau khi lau xong một góc cuối cùng, Lâm Phàm nhìn tường rào mới tinh của Tứ Hành liền nở nụ cười: "Anh nhìn xem, như thế nào?"

Bây giờ, cả đám người trợn mắt há mồm nhìn toàn cảnh trước mặt.

Vương Minh Dương ngạc nhiên nói: "Làm sao rửa sạch được đến như vậy?"

Nữ công nhân vệ sinh cũng vậy, bà đã làm nhiều năm rồi, từ trước đến giờ chưa bao giờ gặp qua người có thể rửa sạch sẽ đến thế này, thật quá kinh khủng.

Dân mạng trong phòng trực tiếp đã quan sát từ lúc mới bắt đầu cho đến tận bây giờ. Mặc dù không có gì mới lạ nhưng bọn họ đã chứng kiến được Tứ Hành rực rỡ sáng chói hẳn lên, chưa kể số người xem trực tiếp càng ngày càng đông, so với lúc trước còn đông hơn gấp đôi.

Lâm Phàm rửa sạch sơn dính trên tay xong, sau đó cười nói: "Tốt, đại công cáo thành, Minh Dương, chúng ta về thôi."

Tiếp đó vẫy vẫy tay với khán giả trong phòng trực tiếp: "Hiện trường đã được dọn dẹp sạch sẽ nhưng sẽ không bỏ qua cho mấy tên này, nhất định phải dạy dỗ bọn chúng mới được. Dì à, điện thoại di động này giao cho dì, nếu như cảnh sát đến thì cứ giao cho cảnh sát, trong đó có hình chụp phạm tội của bọn chúng."

"Được, đã biết." Dì công nhân vệ sinh gật đầu nói.

Lâm Phàm cười cười: "Đi thôi, về nhà ngủ thôi, mệt mỏi cả đêm rồi."

"Chàng trai, cậu tên gì?" Dì công nhân vệ sinh hỏi.

Lâm Phàm khoát tay, rõ ràng không muốn nói nhiều.

Dì công nhân vệ sinh cảm thán: "Người thanh niên này tốt thật đấy, làm việc tốt không để lại tên tuổi…"

Có điều khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp lại không an phận.

"Hắn gọi là Lâm Phàm."

"Hắn gọi là đại sư Lâm…"

Buổi sáng!

Chín giờ.

Ở khu Tứ Hành rất náo nhiệt, lãnh đạo Thượng Hải đang đi cùng với khách quý tham quan nơi này.

Khi lãnh đạo Thượng Hải nhìn thấy Tứ Hành, trong mắt lập lòe vẻ ngạc nhiên và cảm thấy không thể tin nổi. Ông ta cũng

không phải chưa từng đến nơi này, thế nhưng toàn cảnh trước mặt lại làm cho ông ta cực kỳ ngạc nhiên.

Bởi vì thật sự quá sạch sẽ.

Chương 933: Vãi, đến rồi!!!

Lúc khách quý thấy được cảnh này, ánh mắt cũng xảy ra biến hóa, sau đó chủ động hỏi về việc vệ sinh hàng ngày của Tứ Hành, tỏ vẻ nơi sạch sẽ như thế đúng là chưa từng thấy qua làm ông ta bội phục từ trong tim.

Việc này làm cho các lãnh đạo Thượng Hải rất vui vẻ, chờ sau khi chấm dứt hoạt động thì nhất định phải khen ngợi lãnh đạo phụ trách Tứ Hành mới được.

Cục cảnh sát!

Năm tên phần tử bất lương bị giam giữ ở đây, cảnh sát tra xét nội dung trong điện thoại, càng xem càng cảm thấy tức giận, ánh mắt lúc nhìn về phía năm người cũng bắt đầu thay đổi.

Nếu không phải do đang mặc bộ quần áo này trên người thì bọn họ cũng đã đánh tơi bời mấy kẻ này ngay tại đây rồi.

Có điều lưới trời lồng lộng tuy thưa mà khó lọt, sáng nay lúc sáu giờ nhận được tin báo từ quần chúng tố cáo, đã thành công bắt được mấy tên này.

Lúc đến hiện trường, năm người này vẫn luôn quỳ ở nơi đó, bắt bọn chúng đứng lên nhưng vẫn không đứng dậy nổi, mãi đến nửa tiếng sau thì mới khôi phục lại tri giác.

Căn cứ vào công nhân vệ sinh tại hiện trường nói lại, mấy kẻ này là do người bị người khác áp chế, còn về phần là ai thì bà cũng không biết.

Trên mạng.

Rạng sáng xuất hiện video.

Vô số người lúc nhìn thấy video này, lửa giận trong lòng như có chốt mở mà nổ tung, hận không thể toàn bộ giết chết lũ này, nhưng mà tình huống sau đó lại xảy ra thay đổi.

Đám người Lâm Phàm đến áp chế mấy tên này, hơn nữa xem video đoạn hai người đánh tơi bời năm tên này làm cho người ta rất hưng phấn, cục tức trong lòng cũng tan thành mây khói.

Đến đoạn cuối cùng hiện trường được rửa sạch sẽ cũng khiến cho rất nhiều người phải bái phục.

“Xem xong video này, nửa đoạn đầu rất đáng giận, nhưng nửa đoạn sau lại rất hả giận.”

“Nếu mấy thằng bụi đời này xuất hiện trước mặt tôi thì tôi chắc chắn sẽ giết chết bọn chúng.”

“Ha ha, mấy tên này cũng xui xẻo quá, thế mà gặp trúng Lâm đại sư, không chết thì cũng tàn phế thôi.”

“Lâm đại sư thật sự quá đẹp trai, tui đã bị khuất phục, từ nay về sau cả đời làm fan của hắn.”

“Bây giờ tôi đang ở Tứ Hành, mọi người không biết đâu, ở đây sạch lắm luôn, nói không nhiễm bụi trần cũng không ngoa đâu nha.”

“Nói vậy là có hơi quá rồi đấy.”

“Không hề quá chút nào đâu.”

Đám người trên mạng nghị luận sôi nổi.

Mà các phóng viên cũng không hề keo kiệt, chỉ toàn là từ ngữ ca ngợi.

Chuyện này ảnh hưởng không nhỏ, mặc dù cuối cùng đã được giải quyết rất hoàn mỹ, nhưng các lãnh đạo có liên quan đến khu Tứ Hành đối với chuyện này đã dùng những lời lẽ nghiêm túc nhất để bày tỏ sự đau lòng.

Mấy phần tử bất lương này cũng xem như được nổi tiếng, có kẻ vẫn còn là học sinh nhưng xảy ra chuyện thế này, chỉ sợ sẽ không có trường học nào chịu thu nhận.

Chuyện này, sẽ đè nặng lên chúng suốt quãng đời còn lại.

Lâm Phàm cũng không biết kết quả cuối cùng như thế nào, mà dù cho có biết thì cũng sẽ không nói thêm gì cả.

Có việc có thể làm, có việc không thể làm.

Làm rồi thì không thể quay đầu lại được nữa.

Phố Vân Lý.

Đám dân chúng tề tụ ở cửa ra vào trước cửa hàng ‘Lâm đại sư’.

“Sao ông chủ nhỏ còn chưa về?”

Đám dân chúng biết được tình hình thực tế nói: “Mọi người đừng chờ, hôm nay sợ là có thể ông chủ nhỏ sẽ tới rất trễ đấy.”

“Tại sao? Sao anh lại biết?”

“Mọi người không xem tin tức à? Tối hôm qua ông chủ nhỏ gặp phải một đám nhãi ranh ở Tứ Hành, bọn chúng còn đổ sơn lên tường nữa. Thế nhưng bị ông chủ nhỏ phát hiện nên tóm cả đám nhãi đó lại. Sau đó hắn còn rửa sạch vết bẩn trên tường, bận đến gần năm giờ sáng mới rời đi, bây giờ mới hơn chín giờ thôi, mọi người không để cho ông chủ nhỏ ngủ sao.”

“Ồ? Có chuyện này à, sao tôi không biết.”

“Mọi người xem tin tức đi, chuyện này đã được báo đưa tin rồi, ông chủ nhỏ làm thật sự rất xuất sắc.”

“Nếu đã thế thì chúng ta đừng đợi nữa, để cho ông chủ nhỏ nghỉ ngơi cho tốt đã, vì ông chủ nhỏ nhấn Like.”

Điền Thần Côn đứng ở cửa bày ra vẻ mặt rất u oán, dường như ông ta đang suy nghĩ vì sao hôm qua Lâm Phàm không mang theo ông ta đi ăn khuya chứ, có điều hôm nay đám dân thành thị lại rất thấu tình đạt lý, vậy mà chủ động để cho ông chủ nhỏ nghỉ ngơi. Đúng là hiếm thấy mà!

“Thần Côn, nếu ông chủ nhỏ đến cửa hàng thì ông phải báo cho chúng tôi biết đó.”

Điền Thần Côn gật đầu: “Biết, còn nữa đừng gọi tôi là Thần Côn, gọi tôi là Điền đại sư đi.”

Đám người cười lớn: “Ông còn cách ông chủ nhỏ một khoảng đấy, giờ gọi thần côn trước, chờ sau này ông thăng cấp rồi thì chúng tôi gọi đại sư.”

Ngô U Lan xem tin tức trên mạng, không ngờ anh Lâm lại làm một việc kinh động và xuất sắc như vậy nên trong lòng rất đắc ý.

Trong nhà!

Lâm Phàm đang ngủ mơ thì đột nhiên bị một giọng nói đánh thức, hắn lập tức từ trên giường ngồi dậy.

“Vãi, đến rồi…”

Chương 934: Tiểu thông tuệ đan

“Trang kiến thức thứ mười ba đã hoàn thành, điểm Bách Khoa tăng thêm hai mươi điểm.”

“Mở ra trang kiến thức thứ mười bốn, bởi vì là trang kiến thức thứ mười bốn do đó lựa chọn kiến thức có liên quan với người bên cạnh của ký chủ.”

Lâm Phàm dụi mắt, bây giờ hắn cực kỳ buồn ngủ, cho dù bách khoa toàn thư mở ra trang kiến thức mới đi nữa thì cũng khó có thể khiến cho hắn quá hưng phấn.

“Triệu Minh Thanh đối với ký chủ vô cùng kính nể, vì thế mở khóa trang kiến thức nhỏ ‘Tiểu thông tuệ đan’ thuộc trang kiến thức lớn ‘Thuật luyện đan’ (Có sức mạnh thần bí từ bách khoa toàn thư hỗ trợ)

“Tuyên bố nhiệm vụ: Luyện chế một viên Tiểu Thông Tuệ đan thật hoàn mỹ.”

“Nhiệm vụ ban thưởng: Điểm bách khoa +30, mở khóa trang kiến thức thứ mười lăm, mở khóa cửa hàng của bách khoa toàn thư.”

“Ghi chú: Bởi vì mở khóa trang kiến thức nhỏ thuộc phân loại thần thoại, không thuộc về văn minh hiện đại nên không cần tập trung vào.”

“Điểm bách khoa: 340.”

Trong nháy mắt.

Lâm Phàm bỗng nhiên đứng lên, trong mắt lập lòe ánh sáng khác thường.

Cái gì?

Trang kiến thức thần thoại?

Cái này sao có thể?

Vào lúc vừa nhận được bách khoa toàn thư, hắn biết kiến thức bên trong có cả kiến thức tiên hiệp và kiến thức võ hiệp. Thế nhưng cho đến giờ hắn vẫn không để trong lòng, vì ở thời đại bây giờ làm sao có thể mở khóa được loại kiến thức này chứ.

Nhưng bây giờ lại làm hắn trợn mắt há hốc mồm, bởi vì hắn đã nghe xong tiếng nhắc nhở của bách khoa toàn thư, nói đó chính là trang kiến thức thuộc phân loại thần thoại.

Chuyện này cũng làm cho người ta có chút sợ hãi.

Lâm Phàm xem xét trang kiến thức thứ mười bốn, đầu óc mơ màng giống như là gặp quỷ.

"Ha ha…"

Giờ khắc này, Lâm Phàm phá lên cười, nghịch thiên, thật sự quá nghịch thiên.

Sau mười mấy trang kiến thức, thế mà thật sự mở ra trang kiến thức thần thoại. Mặc dù chỉ là trang kiến thức nhỏ của trang kiến thức lớn thuật luyện đan, nhưng cũng đã đủ nghịch thiên rồi.

Người học trò này của hắn, đúng rồi, cần phải làm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mới được.

Lâm Phàm không nói hai lời mà trực tiếp cầm điện thoại lên gọi cho Triệu Minh Thanh.

"Minh Thanh, ông nói cho tôi biết, có phải gần đây ông đang bồi dưỡng hứng thú nào đúng không?"

Triệu Minh Thanh: "Lão sư à, lần trước ngài nói với tôi bảo tôi nuôi dưỡng chút sở thích, tôi nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy với tuổi này của tôi không thích hợp với những loại sở thích lãng phí thời gian nên mới xem một vài sách cổ. Gần đây tôi đang nghiên cứu một quyển sách cổ thuộc về dã sử, không thể coi là thật, nói về thuật luyện đan thời cổ. Tôi có tìm hiểu nghiên cứu thì thấy thuật luyện đan thời cổ này hẳn là rút ra từ tinh hoa trong thuốc Trung Y, dù không có nhiều giá trị nghiên cứu nhưng một số lý luận trong đó làm cho học trò cảm thấy cũng có chút đạo lý."

Lâm Phàm nghe xong, tâm tình cực kỳ vui vẻ, có chút không chờ nổi: "Minh Thanh! Lão sư yêu ông chết mất, sở thích này

của ông rất tốt, nhất định phải tiếp tục nghiên cứu đi nhé, lão sư vô cùng ủng hộ ông.”

Đầu điện thoại bên kia, Triệu Minh Thanh có hơi không phản ứng kịp: “Lão sư à, này…”

Tút tút!

Bên kia điện thoại, cũng đã vang lên tiếng máy bận.

Tiểu thông tuệ đan!

Nghe tên này xong thì Lâm Phàm biết ngay là thuốc dùng để tăng cao trí thông minh rồi, có điều bây giờ còn chưa biết cụ thể có hiệu quả thế nào. Bởi vì trong bách khoa toàn thư cũng không giới thiệu về nó nên chỉ khi nào hắn luyện chế ra rồi thì mới có thể biết được.

Xem xét bách khoa toàn thư.

Dược liệu dùng để luyện chế ra tiểu thông tuệ đan cần rất nhiều, rất phức tạp nhưng trong lòng Lâm Phàm cũng biết rõ. Chẳng qua các dược liệu này không đúng lắm, ở thời hiện đại bây giờ có thể tập hợp đủ các loại dược liệu này được sao?

Vào lúc này, Lâm Phàm cực kỳ nghi hoặc.

Trải qua việc vui lớn như thế, Lâm Phàm cũng không còn chút buồn ngủ nào. Một lát nữa đến phố Vân Lý thì phải nghiên cứu thêm một chút.

Hơn nữa hình như phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ cũng không tệ, mở ra ‘cửa hàng’ của bách khoa toàn thư, ‘cửa hàng’ này lại là cái quỷ gì chứ, làm cho người ta không dám tưởng tượng nổi.

Mong đợi, tràn đầy mong đợi nha.

Từ khi nhận được bách khoa toàn thư đến nay, đây là ngày mà hắn mong đợi nhất đấy.

Phòng tắm!

Lâm Phàm hát hò, trong lòng đắc ý, mà thời khắc vui vẻ như này lại không cách nào chia sẻ với người khác được, thật sự là quá đáng tiếc.

Xoẹt!

A.

“Đây là cái gì?” Trong lúc Lâm Phàm đang kỳ cọ tắm rửa thì bỗng nhiên phát hiện trên cánh tay hắn có nước đen.

“Kỳ lạ quá, xảy ra chuyện gì? Mình làm gì mà bẩn như vậy được, sao lại có nước đen.” Hắn có chút không hiểu rồi nhìn phía vòi nước, không có nước dơ, vậy cái này từ đâu mà đến.

Lúc nãy hình như hắn hưng phấn quá nên có dùng kiến thức chà lưng và kiến thức làm sạch thì phải.

Khoan đã!

Giây phút này, dường như Lâm Phàm hiểu ra điều gì đó, có điều trong lòng không dám xác định, nếu thật sự là vậy thì thật là quá nghịch thiên đó.

Hai loại kiến thức này trong mắt hắn là loại thừa thãi nhất trong tất cả các loại kiến thức, nếu thật là như vậy thì đúng là quá ghê gớm rồi.

Lâm Phàm chuẩn bị thử nghiệm lại một lần nữa, sau đó lại chà chà cánh tay mình.

Quả nhiên!

Lại là nước đen.

Chương 935: Xem ra mấy thứ này khó tìm rồi

Sau đó hắn dùng nước trong rửa đi thì phát hiện chỗ mà hắn vừa mới chà rửa có vẻ như so với chỗ không chà qua thì lại trắng hơn rất nhiều, nhẵn nhụi hơn nhiều.

Ngưng sử dụng kiến thức làm sạch.

Đúng là không còn chà ra nước đen nữa.

Lâm Phàm giống như phát hiện ra một đại lục mới, cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi, hai loại kiến thức này kết hợp lại lại có thể có tác dụng lớn đến như thế này sao?

Chà lưng có thể rửa sạch bóng tối của tâm hồn, còn làm sạch thì có thể xoa đi hết vết bẩn thực tế.

Khi hai loại kiến thức kết hợp lại, lúc đó sẽ sinh ra hiệu quả như thế nào nhỉ?

Đây chính là việc hiện tại Lâm Phàm đang suy nghĩ, khi xoa đến phổi, nước đen rõ ràng nhiều hơn so với trước đó. Thế nhưng hắn lại cảm giác được tinh thần xảy ra biến hóa rất lớn, thân thể bất ngờ thoải mái hơn.

"Chắc cái này không phải giống tẩy tủy trong truyền thuyết đó chứ?" Lâm Phàm không khỏi nghi ngờ.

Buổi chiều!

Hai giờ.

Phố Vân Lí.

Lâm Phàm mặt đầy ý cười đi vào trong tiệm, tâm tình rất chi là vui sướng, chỉ cần là người có mắt thì đều có thể nhìn ra được, bây giờ hắn cực kỳ vui vẻ.

"Này, hôm nay cậu không được bình thường lắm nha." Điền Thần Côn nhìn Lâm Phàm, nhưng đột nhiên lại phát hiện ra có gì đó sai sai.

Lâm Phàm cười nói: "Thế nào?"

Điền Thần Côn ngạc nhiên nói: "Sao tôi cảm giác hôm nay cậu như biến thành người khác vậy, tinh thần khí rất dồi dào, chưa kể da dẻ này của cậu là sao thế?"

Lâm Phàm hớn hở: "Ông nói vậy là sao? Làn da này không phải của tôi không lẽ là của người khác à. Nói xem, hôm nay tôi thay đổi những gì nào?"

Điền Thần Côn lắc đầu: "Nói không nên lời, U Lan, cô đến đây xem. Thằng nhóc này hôm nay không giống bình thường, thay đổi rất lớn đó cô đến đây nói đi."

Ngô U Lan đang bận rộn: "Sao hả? Anh Lâm thay đổi gì thế?" Khi ánh mắt cô ấy nhìn về phía Lâm Phàm thì vẻ mặt Ngô U Lan dần dần xảy ra biến hóa, tiếp đó vây quanh Lâm Phàm, nhìn trái nhìn phải rồi ngạc nhiên nói: "Oa, đúng là có gì đó là lạ nha."

Lâm Phàm đứng yên: "Nói xem."

Ngô U Lan cẩn thận nhìn: “Trước đây da dẻ của anh không có tốt như vậy, bây giờ lỗ chân lông rất nhỏ, chẳng những vậy làn da cũng trắng hơn không còn điểm đen, tóc cũng đen hơn. Này… Việc này, anh Lâm, có phải anh uống thuốc gì không, thay đổi quá lớn rồi đó.”

Lâm Phàm cười cười, hắn biết rõ mình có thay đổi.

Hơn nữa còn thay đổi rất rõ ràng.

Y thuật của hắn vô địch nên bản thân thế nào hắn có thể cảm nhận được, trong cơ thể mỗi người đều sẽ có độc tố, nhất là ăn ngũ cốc hoa màu và cả gia vị hiện giờ sẽ tích lũy lại trong cơ thể, lâu dần sẽ tổn hại đến cơ thể người. Có điều trong phòng tắm, sau khi hắn dùng kiến thức chà lưng và làm sạch thì hắn phát hiện các hình huống đó dần dần biến mất.

Mỗi một cơ quan trong cơ thể đều tỏa ra sức sống vô hạn, giống như không hề bị ô nhiễm vậy.

Chẳng qua Lâm Phàm thử nghiệm sau một hồi thì thấy tình trạng đó sẽ không phải là vĩnh viễn, những vết bẩn trong thân thể đã được rửa sạch sau đó sẽ từ từ bị ô nhiễm lại, chỉ là khi tới một mức độ nhất định thì lại có thể rửa sạch tiếp.

“Tôi cũng không ăn thứ gì hết, chỉ thường xuyên kỳ kỳ cọ cọ thì đã biến thành thế này rồi, mọi người học không được đâu.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Điền Thần Côn bu lại: “Hay là cậu cũng giúp tôi kỳ kỳ cọ cọ đi, hắc hắc.”

Lâm Phàm liếc một cái: “Ông tránh qua một bên đi, xoa cho ông thì không bằng tôi đi tự sát cho rồi.”

Điền Thần Côn khóc không ra nước mắt: “Cậu kỳ thị tôi…”

Ngô U Lan rất ngạc nhiên, có điều cô ấy lại tò mò một chuyện khác: “Anh Lâm, có phải anh có chuyện gì vui chưa nói ra không, sao hôm nay nhìn anh vui quá vậy.”

“Ha ha.” Lâm Phàm cười: “Đúng, hôm nay có việc vui lớn, chỉ là chuyện vui này không thể nói ra, đây là bí mật.”

“Có chuyện vui hẳn là phải cùng nhau chia sẻ chứ, một mình để trong lòng không tốt đâu.” Ngô U Lan nói.

Lâm Phàm lắc đầu không nói, sau đó ngồi trên ghế: “Nói ra có thể mọi người sẽ không tin cho nên tôi sẽ không nói, được rồi, mọi người bận việc của mình đi, bây giờ tôi cần suy nghĩ một việc đã.”

Trong lòng mọi người rất hiếu kỳ nhưng anh Lâm không nói thì bọn họ có thể làm gì được, Điền Thần Côn chuẩn bị đào bới ra bí mật này nên vẫn liên tục để ý đến Lâm Phàm.

Giấy bút.

Lâm Phàm ngồi một chỗ ghi chép.

Vạn Tuế Tử, Thần Noãn, Bách Tử Nhân…

‘Vạn Tuế Tử’ thì có thể xác định, chính là hạch đào.

‘Thần Noãn’ chính là trứng gà.

Trong đó có một ít dược liệu cũng có thể mua được ở tiệm thuốc, chẳng qua trong này có một ít dược liệu hắn xem có chút không hiểu.

Hoa Núi Lửa.

Tuyết Trăm Năm.

Bắt Mắt Não.

Khoan đã.

Cái này có hơi hố rồi, tên gì mà kỳ kỳ quái quái, tìm kiếm một hồi cũng không tìm được, xem ra mấy thứ này sợ là khó tìm rồi.

Chương 936: Mua dược liệu để luyện đan

Độc giả ơi!!! Đầu tháng vote vài phiếu cho truyện nha, cám ơn nhiều lắm luôn

Chương 936: Mua dược liệu để luyện đan

Trên phương diện dược liệu, đây coi như là vấn đề khó khăn nhưng Lâm Phàm cũng sẽ không cứ thế mà từ bỏ, nhất dược bách thông, dù không tìm được thì cũng có thể thay thế bằng thuốc Đông Y tương tự như thế mà.

Mặc dù căn cứ vào lý luận thì làm vậy sợ là sẽ xuất hiện một chút khác biệt, nhưng chỉ cần công hiệu của những loại thảo dược này không khác nhau mấy thì hẳn là sẽ không khác biệt quá xa.

Một lát nữa đi tiệm thuốc Trung y xem thế nào trước đã, xem có dược liệu nào tương tự thay thế được không.

Nếu quả thật có thể luyện chế ra được Tiểu Thông Tuệ đan thì phải dùng như thế nào nhỉ?

Vấn đề này, dĩ nhiên cũng cần phải suy nghĩ thật kỹ.

Ngạc nhiên mừng rỡ, thật là vui mừng quá đỗi.

Lúc này, bên ngoài vang lên giọng nói.

"Ông chủ nhỏ, bánh kếp."

Lâm Phàm sững sờ, không biết lúc nào mà đám dân chúng đã vây tới đây, đã trốn buổi sáng rồi, vậy mà trốn không thoát buổi chiều.

Thật đúng là bất đắc dĩ mà.

Cửa tiệm.

Đám dân thành thị ăn bánh kếp, hưởng thụ sự tác động của mỹ thực nhân gian, đồng thời ngạc nhiên hỏi: "Ông chủ nhỏ, mùi vị của bánh kếp hôm nay hình như hơi khác đấy."

Lâm Phàm ngây ngẩn, không thể không nghi ngờ hỏi: "Ăn không ngon à?"

"Sao có thể, chỉ là cảm giác so với trước kia ăn còn ngon hơn nữa, quá tuyệt vời." Đám dân thành thị hưởng thụ nói, phần bánh kếp hiện giờ khi cắn xuống một cái lại khiến cho hắn có một loại cảm giác rất thanh khiết.

Loại cảm giác này làm sao có thể cảm nhận được từ trong thức ăn chứ, nhưng bọn họ quả thật cảm thấy như vậy.

Lâm Phàm cười mà không nói, còn không phải nguyên nhân do kiến thức làm sạch sao? Trừ khử toàn bộ tất cả dơ bẩn tích lũy trong nguyên liệu nấu ăn, chỉ còn sót lại những gì tinh hoa nhất và sạch sẽ nhất trong đó, danh xưng siêu cấp xanh và sạch nguyên liệu nấu ăn chính là đây.

Có lẽ thật sự có thể là dạng này rồi, khó mà kể ra.

Thần kỳ, đúng là quá thần kỳ.

Khi tổ hợp các kiến thức lại có thể sinh ra tác dụng cộng hưởng lớn như này, sao trước đây hắn lại không phát hiện ra việc này chứ.

Nhưng mà bây giờ phát hiện cũng không muộn, sau khi về nhất định phải nghiên cứu kỹ thêm một chút.

Nhìn thấy đám dân chúng ăn vui vẻ như thế, khóe miệng Lâm Phàm lộ ra ý cười, loại cảm giác này đúng là đã rất đã, thật sự không cách nào dùng lời nói để có thể hình dung được.

Bánh kếp của Lâm đại sư bây giờ rất nổi tiếng, có người đi du lịch đến Thượng Hải thì đều được người khác để cử. Đến Thượng Hải nhất định phải ăn bánh kếp của Lâm đại sư một lần, không ăn thì xem như không có đến Thượng Hải rồi.

Chỉ là số lượng mỗi ngày chỉ có mười phần, thật khiến người ta xót xa.

Bận bịu làm xong bánh kếp, Lâm Phàm thu thập một phen rồi trực tiếp rời khỏi phố Vân Lý.

Bây giờ hắn muốn đi đến tiệm thuốc để mua một chút dược liệu, những loại dược liệu không rõ ràng thì sợ là chỉ có thể tìm loại tương tự thay thế thôi.

Tiệm thuốc Trung Y.

Lâm Phàm đem tờ đơn đưa cho ông chủ: "Mỗi loại dược liệu lấy mười phần."

Ông chủ tiệm nhìn thoáng qua, sau đó xoay người đi bốc thuốc, tiếp đó lại bày từng phần từng phần dược liệu ra trước mặt hắn.

Lâm Phàm đi lên bắt đầu thử thuốc, đây là lần đầu tiên luyện đan nên dược liệu phải đảm bảo chắc chắn không có vấn đề gì mới được, khi thử đến dược liệu thứ tư thì Lâm Phàm dừng động tác lại, mặt đầy ý cười nói: "Ông chủ, ông không được thành thật lắm đó nha."

Ông chủ tiệm nhìn Lâm Phàm, xấu hổ cười cười: "Người trong nghề sao, ngại quá tôi lấy sai rồi, để tôi lấy lại cho cậu."

Lâm Phàm bất đắc dĩ lắc đầu, tình huống thế này không phải là ít nên hắn cũng không nói thêm gì. Lấy hàng thứ thay cho hàng tốt, lấy hàng nát thế cho hàng thứ, loại tình huống này rất hay xảy ra.

Nếu như không hiểu rõ về phương diện này thì có bị người ta lừa cũng là rất bình thường.

Dưới ánh mắt xem thường của Lâm Phàm, ông chủ tiệm thuốc Trung Y lúng túng chuẩn bị xong dược liệu: "Ông chủ, còn cần gì nữa không?"

Lâm Phàm nhìn đối phương rồi suy nghĩ một lúc: "Lấy mấy thứ dược liệu này đưa cho tôi xem một chút."

Ông chủ tiệm thuốc Trung Y hơi ngạc nhiên, không ngờ thằng nhóc này tuổi còn trẻ thế mà trình độ về phương diện này lại không thấp, muốn hố cũng không hố được, ông chủ tiệm thuốc Đông Y nhìn thoáng qua tên thuốc rồi nói: "Ông chủ, những loại dược liệu này khá quý hiếm, hơn nữa đều có lợi cho não bộ nên khá ít ỏi, chẳng qua chỗ tôi dược liệu nào cũng có nên bây giờ tôi đưa cho cậu ngay."

Lâm Phàm cười nói: "Đừng đưa hàng nhái cho tôi đấy, nếu không thì tôi sẽ tố cáo ông đấy."

"Ông chủ cứ yên tâm! Lúc nãy tôi lấy nhầm thôi, tôi chính là bảng hiệu vàng mà, làm sao có thể dùng hàng nhái được cơ chứ, chỉ là hiểu lầm thôi, hiểu lầm thôi." Ông chủ tiệm thuốc vừa cười vừa nói.

Lâm Phàm không muốn nhiều lời, giờ là lúc chuẩn bị dược liệu cho thật tốt rồi nhanh chóng tìm một chỗ để bắt đầu luyện đan.

Chương 937: Nổ lò

Cũng không lâu lắm, ông chủ tiệm thuốc Trung Y đã đóng gói xong hết dược liệu: "Xong rồi ông chủ, hết thảy là năm mươi tám ngàn ba trăm đồng, cậu mua nhiều như vậy nên tôi ưu đãi cho cậu còn năm mươi tám ngàn nhé."

"Mẹ nó đúng là đen mà." Lâm Phàm thì thầm trong lòng, nhưng mà quên đi, đang gấp đi luyện đan mà nên cũng không

còn xoắn xuýt nữa.

Sau khi Lâm Phàm rời đi, ông chủ tiệm thuốc Trung Y cười hề hề, lại hung ác kiếm lời được một khoản.

Lâm Phàm lái xe về đến nhà, hắn lấy nồi áp suất duy nhất trong phòng bếp ra.

Luyện đan thuộc về việc cần kỹ thuật, hơn nữa còn lại là hoạt động nguy hiểm nên chắc chắn cần phải chú ý vấn đề an toàn, tiếp đó hắn đi đến một nơi không có người ở.

Xuống xe.

Lâm Phàm nhìn tình trạng trước mắt rồi hài lòng gật gật đầu, nơi này không có ai cả, luyện đan sẽ không bị người nào quấy rầy. Chẳng qua không biết có thể luyện thành công hay không, nếu thành công thì thật sự giàu to rồi.

Hắn mở điện thoại di động lên, tiến hành tra Baidu.

Đầu tiên phải đào một cái hố, đào thật sâu, sau khi đào hố xong thì dùng thanh sắt ngăn lại rồi đặt nồi áp suất lên, sau đó thêm củi lửa lên.

"Giáo trình trên mạng đúng là đầy đủ thật." Lâm Phàm cảm thán nói. Sau khi chuẩn bị ổn thỏa hết thảy, hắn đem một phần dược liệu để vào trong đó rồi đem nồi áp suất đặt lên phía trên, trực tiếp châm lửa.

Lách tách!

Tiếng củi bị đốt cháy vang lên rất lớn, Lâm Phàm rất chờ mong, không biết kết quả cuối cùng sẽ như thế nào, có thể thành công hay không?

Trong lòng tràn đầy mong đợi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Một đoàn hơi nóng từ nồi áp suất phun ra ngoài.

"Đến cùng là được hay chưa đây." Lâm Phàm nhìn không chớp mắt, bởi vì nồi áp suất trước mắt đung đưa kịch liệt, hình như có gì đó không đúng.

Có điều Lâm Phàm cũng không nghĩ nhiều như thế, cách luyện đan thế này có thể có vấn đề gì chứ? Trên mạng đều nói

như vậy hết, chỉ cần dùng nồi áp suất công nghệ cao là có thể luyện chế tất thảy mọi thứ.

Chỉ cần nguyên liệu này không có vấn đề thì nhất định có thể luyện chế được.

Một tiếng nổ vang lên.

Bốp bốp.

Nồi áp suất cực kỳ lung lay, một luồng khí nguy hiểm đột nhiên từ đáy lòng hắn dâng lên.

Lâm Phàm lui về sau vài bước, luôn cảm thấy có chỗ nào đó là lạ.

"Bà mẹ nó!"

Bỗng nhiên, Lâm Phàm phát hiện bề ngoài của nồi áp suất muốn nứt ra, hắn lập tức bị hù đến hồn phi phách tán.

"Trời ơi, muốn nổ rồi." Lâm Phàm hoảng sợ hét lên, hai chân khẽ động rồi bất thình lình chạy ra đằng sau xe, nếu thật sự bị nổ thì có thể nổ chết người đấy.

Bùm!

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Lâm Phàm trốn ở sau xe không dám nhúc nhích, hắn chỉ nghe được mảnh nhỏ va chạm đến trên xe phát ra âm thanh làm cho người ta thương tiếc.

"Xong đời, xem như chiếc xe bị tai họa rồi" Lâm Phàm trốn ở nơi đó, trong lòng đau đớn, đây là tình huống gì, sao lại xảy ra chuyện thế này.

Âm thanh tan đi.

Lâm Phàm vụng trộm liếc mắt nhìn, ở trong hố sau có một tia khói trắng bốc lên, hắn nhìn lại thân xe, có chút không đành lòng nhìn thẳng. Cửa xe bị khảm một mảnh nhỏ của nồi áp suất, sức mạnh vừa nãy cũng lợi hại quá đi.

"Mấy cái thông tin trên mạng đúng là hại chết người mà, con mẹ nó, ai nói nồi áp suất có thể luyện đan vậy, lãng phí mất ba tiếng đồng hồ lại cho mình kết quả này. Bị nổ tung, hơn nữa còn nguy hiểm đến tính mạng. Thật là đáng sợ!"

Vẻ mặt Lâm Phàm rất thất vọng, lần đầu tiên luyện đan đã bị nổ lò, rốt cuộc phải làm như thế nào thì mới đúng chứ?

Cái bách khoa toàn thư này thật là không có đạo đức, chỉ cho phối phương của đan dược chứ không đưa kỹ thuật luyện đan, thế này thì chơi cái kiểu gì?

Hắn đi đến miệng hố, mảnh vụn của nồi áp suất rơi lả tả trên đất, củi bên trong bị nổ ra tan tành, nếu không phải do hắn phản ứng kịp thì có lẽ bây giờ chỉ còn là một cái xác chôn ở đây.

Cho dù là không chết thì cũng sẽ bị tàn phế.

"Ài…" Lâm Phàm thở dài, thất bại rồi, xem ra hắn phải chuẩn bị kỹ càng lại mới được.

"A!" Đúng lúc này, Lâm Phàm nhíu mày cẩn thận nhìn lại, dưới đáy nồi áp suất có một viên cầu màu trắng chỉ lớn chừng móng tay, đang lẳng lặng nằm ở nơi đó.

Bất chợt.

Lâm Phàm mặt mày hớn hở: "Chẳng lẽ thành công rồi sao?"

"Con mẹ nó, lợi hại quá." Những khó chịu trước đó đều bị quét sạch sành sanh, hắn cầm đan dược lên rồi cẩn thận nhìn, có điều lại phát hiện bên ngoài viên đan dược này có rất nhiều vết rạn, giống như lúc nào cũng có thể bị nát ra vậy.

Đây là phế phẩm rồi.

Trong bách khoa toàn thư có giới thiệu qua: Tiểu thông tuệ đan hoàn mỹ là sẽ phải toả ra màu vàng kim nhạt, toàn trắng là loại bình thường, còn nếu có vết rạn chính là phế phẩm có hiệu quả cực kỳ nhỏ, còn không có ích bằng ăn một rổ hạch đào nữa kìa.

Thất bại rồi!

Chẳng qua lại là một bắt đầu rất tốt.

Lòng tin tràn đầy, không ngừng cố gắng.

Chương 938: Dùng lò vi sóng

Lần đầu thí nghiệm đã nổ tung nồi áp suất.

Dù thất bại nhưng vẫn có một ít thành quả, ít nhất luyện được một viên Tiểu Thông Tuệ đan bán thành phẩm.

Tiếc là không có chỗ dùng.

Bây giờ hắn chỉ còn lại chín phần dược liệu, phải tiếp tục nghĩ cách.

Tuy nhiên nhìn thấy hình dáng chiếc xe trở nên như vậy, trong lòng hắn có chút xót xa, chiếc xe đã bầu bạn với hắn rất lâu bây giờ đã bị hỏng mất.

Mở điện thoại gọi cho Vương Minh Dương.

"Minh Dương, xe hư rồi." Lâm Phàm nói, lúc này chỉ có thể tìm nhà giàu, nhà giàu có nhiều xe, lừa một chiếc sẽ không sao đâu.

Đầu dây bên kia Vương Minh Dương không quan tâm nói: "Hỏng thì đổi chiếc khác, để tôi bảo trợ lý mang chiếc Hummer cho cậu."

"Ừ, đi Hummer cũng được." Lâm Phàm rất hài lòng.

Ngay sau đó, Vương Minh Dương lo lắng hỏi: "Sao hỏng vậy? Không phải là xảy ra tai nạn xe đó chứ?"

"Anh có thể nói gì hay ho hơn được không? Tai nạn xe gì hả? Tôi luyện đan bị nổ nồi. Nếu không phải tôi có phản ứng nhanh chắc cũng banh xác như chiếc xe này mất rồi." Lâm Phàm nói.

"Cái gì?" Vương Minh Dương ngớ người, có hơi không kịp phản ứng. Chơi trò gì? Luyện đan?

Thế nhưng khi nghĩ đến hành vi của người anh em mình không hề đáng tin thì anh ta cũng không nghĩ nhiều, không xoắn xuýt tiếp chuyện này, mất công suy nghĩ một lát là biến thành tâm thần luôn thì khổ.

Dù vậy trong lòng vẫn rất tò mò: "Tôi nói này người anh em. Nếu cậu luyện đan, luyện ra được thuốc trường sinh bất lão thì nhớ giữ cho tôi đấy nhé."

"Chuyện nhỏ, không thành vấn đề. Không nói nữa. Tôi phải đi nghiên cứu tiếp đây."

Lâm Phàm chém gió vài câu với Vương Minh Dương xong thì cúp điện thoại, bây giờ hắn đang có chuyện quan trọng phải làm.

Trời không còn sớm nữa.

Trong nhà.

Lâm Phàm mở Bách Khoa Toàn Thư ra, cẩn thận tìm mấy phương pháp luyện đan, nào ngờ thế mà lại tìm được. Nhưng đến lúc xem điểm trao đổi thì hắn cũng hơi cau mày, cái này rõ ràng chẳng khác gì ăn cướp.

Một ngàn điểm Bách Khoa, sao không đi chết luôn cho rồi.

Hơn nữa chỉ dùng được có một lần, Bách Khoa Toàn Thư này đúng là nham hiểm.

Giống như hướng dẫn công thức nấu các món ăn ngon nhưng không biết cách mở bếp gas thế nào.

Gấp đến đổ mồ hôi.

Nằm trên ghế salon, Lâm Phàm lấy điện thoại di động ra, tìm đến Baidu, lập tức bắt đầu đặt câu hỏi.

“Tôi đang chìm đắm trong việc luyện đan, xin hỏi mọi người có cách nào để luyện đan không?”

Sau khi đăng câu hỏi, tốn ít tiền đẩy câu hỏi lên trên đầu.

Vĩnh viễn không nên coi thường trí tuệ của cư dân mạng, bọn họ có thể cung cấp khả năng vô tận.

Qua một thời gian vẫn chưa có ai trả lời, Lâm Phàm cũng không nghĩ nhiều, lập tức đi ngủ, đợi sáng mai sẽ xem lại xem có cách nào không.

Hôm sau!

Sáng sớm.

Lâm Phàm dậy từ sớm, chuyện đầu tiên hắn làm chính là mở điện thoại di động ra.

Sau khi nhìn thấy bỗng chốc ngẩn người.

“Anh hai, chuyện luyện đan này không phải dễ như ăn cháo à? Chỉ cần nắm vững mấy loại nguyên tố là có thể chế ra thần

đan rồi, ví dụ như thủy ngân, lưu huỳnh, chì các thứ… Có thể luyện chế ra ba viên tiên đan (HgO).

“Lầu trên, mẹ nó đọc sách đến ngu luôn rồi hả? Luyện ra Oxit làm gì, mẹ nó ông có dám xài không? Nếu ông dám xài tôi gọi ông là cha liền luôn nè.”

Lâm Phàm nhìn những bình luận này, không có cái huần hòe nào đáng tin được hết.

Thuật luyện đan rất thịnh hành ở cổ đại, luyện chế ra đủ loại tiên đan nhưng cũng rất gài hàng. Người xưa dùng lưu huỳnh, ngũ thạch tán, các loại thạch tín làm thành tiên đan, cuối cùng chết không kịp ngáp. Đúng là thật thê thảm.

Còn thuật luyện đan thần kỳ của mình xuất phát từ Bách Khoa Toàn Thư, vốn không hề liên quan gì đến thuật luyện đan của thời cổ đại, rõ ràng đây hoàn toàn là hai loại khác nhau. Một cái trên trời, một cái dưới đất làm sao mà giống được chứ.

Cuối cùng có một bình luận hấp dẫn sự chú ý của Lâm Phàm.

“Tôi từng thí nghiệm qua thuật luyện đan, với khoa học kỹ thuật hiện đại hoàn toàn có thể thực hiện được. Ví dụ như lò vi sóng, đặt dược liệu vào trong đó, sau đó cắm điện, khoảng bảy tám giờ sau là có thể thành đan. Tất nhiên tôi chưa thực hành thử nhưng nắm rõ lý thuyết, anh có thể thử xem.”

“Lầu trên! Lò vi sóng không được đâu, tốt nhất nên dùng nồi áp suất, không khí bên trong nén chặt sẽ giữ lại tinh hoa, chắc chắn sẽ tốt hơn.”

Lâm Phàm nhìn sơ qua, cuối cùng quyết định tặng thưởng cho người đề nghị dùng lò vi sóng để luyện đan kia.

Còn nồi áp suất làm ơn cút xéo giùm một cái, hôm qua thiếu chút nữa hắn đã bị nồi áp suất nổ chết rồi.

Trong phố Vân Lý.

Trợ lý Vương Minh Dương đem một chiếc xe Hummer đến dừng ngay cửa ra vào, Điền Thần Côn rất hâm mộ, hai tay sờ soạng, hận không thể vào thử một lần.

Mà người trợ lý kia kiên nhẫn chờ đợi, cho đến khi thấy chiếc Mercedes hư hại, gương mặt trở nên hoang mang. Cửa xe giống như bị một vật sắc nhọn đâm xuyên qua, thủng một

đường dài. Anh ta nghĩ mãi không hiểu, không biết Lâm đại sư đã làm gì mà chơi chiếc xe tan nát thế này.

Chương 939: Đừng hòng ly gián quan hệ của tôi và Cẩu gia

“Lâm đại sư, anh cất kỹ chìa khóa xe nhé. Tôi sẽ lái chiếc xe cũ này đi.” Trợ lý nhún nhường nói.

Lâm Phàm cười gật đầu: “Được, làm phiền anh rồi.”

Trợ lý vội vã xua tay: “Không có gì, không có gì.”

Đợi đến sau khi trợ lý rời đi, Điền Thần Côn hâm mộ nói: “Chiếc xe này ở đâu ra vậy? Sao lúc nào cậu cũng có toàn xe sang không thế?”

Lâm Phàm cười nói: “Lấy của Vương Minh Dương đấy. Thế nào? Nhìn ngầu hơn chiếc trước đúng không?”

Điền Thần Côn gật đầu: “Ừ, ngầu hơn thật đó. Hay là cho tôi mượn ít ngày nhé?”

Lâm Phàm nhìn Điền Thần Côn: “Không cho.”

“Dẹp, mở cửa.”

Buổi sáng, cư dân đến nên Lâm Phàm cũng bận rộn theo họ. Bây giờ trong đầu hắn toàn là chuyện luyện đan, nếu không thể luyện chế được Tiểu Thông Tuệ đan chắc chắn trong lòng hắn không phục.

Hoàn thành nhiệm vụ bánh kếp.

Lâm Phàm ngồi xổm ở cửa ra vào, cười gian xảo: “Cẩu gia, muốn xài đồ tốt không?”

Cẩu gia Nicolas liếc mắt nhìn Lâm Phàm, sau đó cúi đầu nghỉ ngơi, tuy nhiên ánh mắt lúc nào cũng nhìn chằm chằm vào cửa hàng chị Hồng ở đối diện.

Ở đó có con của nó đang tượng hình, vì an toàn nhất định nó phải bảo vệ cô vợ chó của mình, không để ai quấy rầy.

Cẩu gia không hợp tác khiến Lâm Phàm bất lực, dù sao cũng đã luyện được Tiểu Thông Tuệ đan bán thành phẩm, chắc chắn

phải để người bên cạnh mình dùng thử.

Lựa chọn tốt nhất chính là cho Cẩu gia.

Lâm Phàm lấy Tiểu Thông Tuệ đan màu trắng trong túi ra, đặt trong lòng bàn tay: "Cẩu gia, đến liếm một cái thử xem. Đây là đồ tốt đó, bảo đảm ăn xong mày thành tiên luôn."

Cẩu gia nhìn Lâm Phàm bằng nửa con mắt, sau đó mũi ngửi ngửi, không có mùi vị gì: "Cái thứ đồ dở tệ, hỏng rồi. Mang đi chỗ khác chơi đi."

Lâm Phàm sửng sốt, hắn không nghĩ thế mà Cẩu gia khinh bỉ mình, Cẩu gia vạch trần món này, mẹ nó chuyện này không thể nhịn được.

Điền Thần Côn xúm lại: "Đây là đồ chơi gì vậy?"

Lâm Phàm đắc ý nói: "Đây là tiên đan do tôi luyện chế đó."

"Thật không?" Điền Thần Côn hơi ngạc nhiên, sau đó nhìn chăm chú vào viên đan dược màu trắng: "Bây giờ cậu muốn lấy Cẩu gia làm vật thí nghiệm à?"

Lâm Phàm đanh thép nói: "Ông nhìn thử xem, trong tiệm chúng ta Cẩu gia cẩn thận nhất, trông coi nhà cửa cho chúng ta. Có đồ tốt tất nhiên tôi phải dành cho Cẩu gia trước rồi. Vật thí nghiệm gì chứ? Chẳng lẽ ông đang muốn ly gián mối quan hệ tốt đẹp giữa tôi và Cẩu gia à?"

Điền Thần Côn liếc nhìn Lâm Phàm: "Vậy cậu cứ từ từ mời đi ha, chỉ có mấy con chó ngu mới tin lời cậu đấy."

Lâm Phàm không nói nhiều, chờ mình luyện chế ra Tiểu Thông Tuệ đan hoàn mỹ, nhất định sẽ không cho Điền Thần Côn dùng, mặc kệ ông ấy trở thành người có trí thông minh thấp nhất tiệm.

Cẩu gia bị Lâm Phàm làm phiền, cứ mãi ngăn cản nó tập trung nhìn cửa đối diện, sau đó lập tức táp viên đan một phát vào miệng, yên lặng gục tại chỗ.

Lâm Phàm tò mò hỏi: "Cẩu gia, cảm thấy sao hả?"

Cẩu gia sủa gâu gâu: "Tránh ra coi."

Lâm Phàm nhận quả đắng từ Cẩu gia, không nghĩ đến sau khi Cẩu gia có đời sau thì không quan tâm mình nữa, mình cho nó

đồ tốt mà nó không thèm để ý, thật đau lòng quá đi.

“Tôi đi đây, mọi người trông chừng tiệm nhé.” Lâm Phàm muốn tiếp tục thí nghiệm.

Ngô U Lan nghi ngờ nói: “Anh Lâm, anh mới đến tiệm sao bây giờ đi rồi?”

Lâm Phàm cười nói: “Có việc, có việc.”

Sau khi Lâm Phàm rời đi, Điền Thần Côn từ tốn nói: “Không biết có chuyện gì mà cứ giấu giấu giếm giếm nữa.”

Ngô U Lan bất đắc dĩ nói: “Ai biết được, anh Lâm có bao giờ nói chuyện gì đâu, chúng ta cũng không thể biết.”

Triệu Chung Dương chống cằm: “Gần đây tôi hơi mê mang, muốn tìm một cô bạn gái.”

Điền Thần Côn nhìn Triệu Chung Dương: “Tìm bạn gái làm gì, ở chung với họ Điền tôi không tốt à? Mỗi ngày vui chơi thỏa thích, buổi tối đi tìm quán ăn vặt, ăn xong về ngủ, thoải mái biết bao.”

Triệu Chung Dương nhìn Điền Thần Côn, cười ha hả: “Đúng là ông già.”

…

Lâm Phàm lái xe đến chợ đồ điện mua lò vi sóng và mấy ổ cắm, tiếp đó đi đến chỗ vắng người, ở đó tạm thời không có điện. Tuy nhiên vẫn có nhà trệt gần đó nên hắn lập tức kéo một đường dây điện đến đây.

“Ha ha, đã chuẩn bị xong rồi, cái gì tôi cũng không tin mà đi tin đám dân mạng các người. Mong các người đừng làm tôi thất vọng nữa đấy.” Lâm Phàm lập tức bỏ một phần dược liệu vào, sau đó cho chút nước. Nhưng hắn vẫn không hiểu nổi sao có thể chuyển đổi từ hình dáng này thành viên đan dược hình tròn được nhỉ?

Chẳng lẽ phải lấy tay nhào nặn thành hình tròn.

Có lẽ là vậy.

Mở điện.

Rè rè!

Tất cả đã chuẩn bị xong xuôi, ban đầu Lâm Phàm còn hào hứng ngồi xổm bên cạnh quan sát thay đổi bên trong, không khỏi hài lòng cười. Thảo dược trong lò dần dần thay đổi, từng làn hơi nước đọng trên kính.

Một giờ sau!

Sự thay đổi trong nồi vẫn như cũ, không hề có gì bất ngờ xảy ra.

Chương 940: Đi mua lò luyện đan

Đạo hữu xin dừng bước, vote vài kim phiếu ngài mai em sẽ bạo chương ạ!!! Cám ơn mọi người nhiều!!

Chương 940: Đi mua lò luyện đan

Tiếp đó Lâm Phàm quay về xe, nằm trong xe nghỉ ngơi. Dù sao đi nữa thì cũng phải cố luyện đan thành công.

Tuy nhiên dựa vào lần này, Lâm Phàm nảy ra một ý tưởng, hắn dự định đi đến đạo quán giao lưu trao đổi với vài vị đạo sĩ, trở thành bạn thân hay gì đó cũng không phải không làm được.

Chỉ là ý tưởng vừa mới nảy ra lập tức bị hắn gạt phăng.

Hướng đi chung của Bách Khoa Toàn Thư chính là lựa chọn kiến thức của những người có mối quan hệ rất tốt với mình, hoặc có thể nói là sùng bái mình.

Vì một khả năng mơ hồ mà đi đạo quán tìm đạo sĩ kết thân đúng là không thực tế.

Hơn nữa Bách Khoa Toàn Thư rất âm hiểm, khó nói có bẫy mình hay không, khi đó không chọn người bên cạnh chẳng phải làm mình sập bẫy sao.

Nằm ngáy o o.

Hai giờ.

Ba giờ.

Tám giờ.

Lâm Phàm tỉnh lại nhìn đồng hồ, nở nụ cười: “Thời gian qua lâu vậy, chắc cũng đến lúc rồi, không biết có chế thành đan dược không nữa. Thật đáng để mong chờ.”

Lúc này, trong lòng Lâm Phàm tràn ngập hi vọng đi đến trước lò vi sóng, khi mắt hắn nhìn vào lò, vẻ mặt bỗng chốc thay đổi.

“Cái này?” Lâm Phàm không hiểu chuyện gì xảy ra, không khỏi hô lên một tiếng: “Bà mẹ! Cái thứ đen thui thùi lùi này là cái khỉ gió gì vậy?”

Chỉ thấy trong bát thuỷ tinh có một cục đen sì bẩn thỉu, không biết là cái quái quỷ gì. Mở lò ra, một mùi khó chịu ập vào mặt, thậm chí cái đám nước bùn đen thui này còn nổi bong bóng.

Muốn bao nhiêu mắc ói thì có bấy nhiêu mắc ói.

Khốn nạn!

Hại người.

Đúng là ngu mới tin lời các người.

Bây giờ Lâm Phàm căm thù tận xương tủy những dân mạng đã bày mưu tính kế cho mình, hận không thể đánh chết họ.

Vì tin mấy lời ba hoa của họ mà lại bị hại lần nữa.

Đinh đinh!

Lúc này điện thoại vang lên.

Tâm trạng Lâm Phàm đang cáu gắt: “Chuyện gì thế Minh Thanh?”

Trong điện thoại, Triệu Minh Thanh cảm nhận rõ ràng giọng điệu không vui vẻ của lão sư, nghi ngờ hỏi: “Lão sư sao vậy? Có chuyện gì à?”

Lâm Phàm than thở: “Không có gì, chỉ là luyện đan thất bại thôi. Dùng nồi áp suất thì bị nổ tung, dùng lò vi sóng thì luyện ra một đống bùn nhão, nên tâm trạng không thoải mái lắm.”

“Hả?” Triệu Minh Thanh sững sờ: “Lão sư, sao ngài dùng những dụng cụ này để luyện đan cơ chứ? Trí tuệ của người xưa rất đáng học hỏi, cho dù bây giờ luyện đan cũng phải dùng lò luyện đan. Không có lò luyện đan làm sao có thể luyện đan được chứ?”

Lâm Phàm lập tức mừng rỡ: “Ông biết cách luyện đan à?”

Triệu Minh Thanh: “Tôi không rành lắm, nhưng dựa theo nghiên cứu của tôi, tôi có thể biết một số lưu ý khi luyện đan.”

Nghe câu này, trong lòng Lâm Phàm mừng rỡ: “Minh Thanh, ông chờ tôi ở học viện nhé! Tôi đến tìm ông ngay bây giờ.”

Không thèm nói thêm gì nữa, hắn cúp điện thoại sau đó nhìn lò vi sóng rồi lập tức bước lên xe chạy như bay đến Học viện Trung Y Số 1 Thượng Hải.

Triệu Minh Thanh hơi khó hiểu, lão sư đang làm gì thế nhỉ? Nhưng khi nghĩ đến lão sư dùng lò vi sóng luyện đan, ông ấy bỗng bật cười thành tiếng, thật là quá hài hước mà.

Học viện Trung Y Số 1 Thượng Hải.

Văn phòng.

Triệu Minh Thanh: “Lão sư, sao bây giờ ngài lại nghĩ đến chuyện luyện đan rồi?”

Chưa ra được thành phẩm thì hắn sẽ không nói với bọn họ cái mình luyện chế là Tiểu Thông Tuệ đan, sau khi bắt tay Triệu Minh Thanh xong: “Đừng nói nhiều nữa, ông mau nói xem mua lò luyện đan ở đâu vậy?”

Đây cũng là lần đầu Triệu Minh Thanh trải qua chuyện luyện đan, ông ấy chỉ đọc sách xưa còn chi tiết thế nào cũng không rõ, sau đó nói mò: “Chắc ở chợ đồ cổ có đấy.”

“Đi, chúng ta đi chợ đồ cổ xem thử.” Lâm Phàm vội vã đáp, bây giờ hắn phải đi xem, bất cứ giá nào hắn cũng phải mua cho bằng được lò luyện đan.

Con đường luyện đan thênh thang của mình tuyệt đối không để người khác cản trở.

Bây giờ Triệu Minh Thanh còn mơ hồ, không biết lão sư đang bị cái gì, nhưng nghĩ lại lão sư muốn luyện đan, mình là học trò tất nhiên phải hỗ trợ đến cùng.

Chợ đồ cổ.

Khá nhộn nhịp. Đa số những người này mang tâm lý nhặt bảo vật, cũng có vài người mua mấy món làm quà biếu tặng.

Sau khi Lâm Phàm và Triệu Minh Thanh đến nơi cũng không hề gây chú ý cho người khác. Dù sao đã tới đây cũng chỉ có hai dạng người mà thôi.

Đi dạo một vòng.

“Hình như không có.” Lâm Phàm hơi thất vọng.

Triệu Minh Thanh tò mò: “Lão sư, không phải ngài muốn luyện đan thật đó chứ? Bây giờ ở chợ đồ cổ cũng có lò luyện đan nhưng chỉ là mô hình trang trí thôi, còn loại giống như thời xưa rất hiếm thấy.”

Lâm Phàm không chịu thua: “Thử đi dạo một vòng nữa xem.”

“Được.” Triệu Minh Thanh gật đầu, lão sư muốn đi dạo thì đi dạo với lão sư thôi.

Dọc đường đi, ông ấy vẫn tiếp tục thắc mắc.

“Lão sư, ngài luyện đan không thành nên muốn tìm lò luyện đan à?” Triệu Minh Thanh không dám tưởng tượng, ông ấy không biết lão sư còn có thể luyện đan.

Lâm Phàm gật đầu: “Đúng rồi, tôi đang định vậy.”

Đối với ý tưởng quái lạ của lão sư, Triệu Minh Thanh không hiểu nổi. Thuật luyện đan rất thịnh hành vào thời cổ nhưng đa số là lừa người, cho dù tinh luyện ra thì cuối cùng cũng chỉ luyện ra vật nguy hiểm.

Chương 941: Chỉ cần có hi vọng thì sẽ không bỏ qua

Không thu hoạch được gì.

Dù có rất nhiều quầy hàng nhưng đi tới đi lui vẫn không tìm thấy món mình cần. Việc này khiến Lâm Phàm cảm thấy bó tay, chẳng lẽ không tìm thấy lò luyện đan thì phải về mạo hiểm tiếp tục dùng lò áp suất sao?

Nhưng mà như thế thì lại quá nguy hiểm, chỉ cần sơ suất là gặp bi kịch ngay.

Lâm Phàm đến trước một gian hàng: “Ông chủ, không biết phố đồ cổ có chỗ nào có lò luyện đan thời xưa không? Không

phải là dạng trang trí kia đâu.”

Ở trước mặt ông chủ chất một đống đồ chơi: “Cậu trai, ở đây làm sao có chứ? Lò luyện đan thời xưa kích thước khá lớn, khó di chuyển. Ở đây không có, hơn nữa lò luyện đan thời xưa rất đắt, đã bị người ta sưu tập cất giữ từ lâu. Ai mà mang đến đây bán cơ chứ?”

Bây giờ Lâm Phàm rất thất vọng, không nghĩ đến ở đây cũng không có.

Triệu Minh Thanh thấy vẻ mặt chán nản của Lâm Phàm, trong lòng không biết đang nghĩ gì.

“Lão sư, nếu không có chúng ta đến chỗ khác xem thử?” Triệu Minh Thanh hỏi.

Lâm Phàm xua tay: “Quên đi, không có thì thôi vậy. Từ từ tính tiếp.”

Tất nhiên không có thì biết phải làm thế nào bây giờ, chuyện luyện đan đành phải thong thả tiến hành, thật ra cũng không cần phải vội đến thế.

“Đi thôi.” Lâm Phàm thoáng thất vọng, hắn rất tò mò công hiệu của Tiểu Thông Tuệ đan này như thế nào, dù sao đây cũng là lần đầu đạt được kiến thức thần thoại nhưng bị mắc kẹt ở công cụ luyện đan, thật sự vô cùng tiếc nuối.

Đầu đường.

Lâm Phàm đến trước xe, vừa lúc chuẩn bị lên xe thì phát hiện Triệu Minh Thanh đứng yên một chỗ: “Minh Thanh, ông làm gì đấy?”

Triệu Minh Thanh chỉ đằng trước: “Lão sư, bên kia xảy ra chuyện gì kìa?”

Lâm Phàm nhìn theo hướng ông ấy chỉ, thấy bên lề đường có một bà chị ôm một đứa bé trong lòng, hai đầu gối quỳ trên mặt đất, từ từ di chuyển về phía trước.

Trong lòng hắn cũng khá tò mò, hắn đóng cửa xe lại rồi đi đến bên cạnh Triệu Minh Thanh: “Chuyện gì vậy? Biểu diễn nghệ thuật sao?”

Triệu Minh Thanh lắc đầu: “Chắc không phải đâu.”

“Được rồi, đi nhìn thử xem sao.” Lâm Phàm nói.

Lúc này hành động của người phụ nữ trung niên hấp dẫn không ít người đến xem. Đối với hành động này, trong lòng cả nhóm người có một cảm giác kỳ lạ, người này sao thế? Sao đi bằng hai đầu gối vậy?

Nghĩ mãi không ra.

Lâm Phàm chen vào nhóm người, nghi ngờ hỏi: “Các người biết chuyện gì đang xảy ra không?”

Người qua đường đều lắc đầu.

“Không biết, tôi vừa mới thấy thôi.”

“Khi nãy tôi thấy họ ở chỗ đèn giao thông, sau đó bỗng nhiên quỳ xuống, từ từ đi đến đây, không biết đã xảy ra chuyện gì.”

Lúc này người qua đường đều lấy điện thoại ra quay lại cảnh này.

Bởi vì việc này rất mới lạ, hấp dẫn lòng hiếu kỳ của tất cả mọi người.

Cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Triệu Minh Thanh tiến lên, đến trước mặt người phụ nữ trung niên: “Xin hỏi, cô đang làm gì vậy?”

Người phụ nữ trung niên đang quỳ nhìn Triệu Minh Thanh, vẫn tiếp tục đi bằng đầu gối: “Tôi muốn đến tòa nhà thương mại đằng kia.”

Triệu Minh Thanh: “Cô muốn đi đến đó thì cứ đi thôi, sao phải quỳ vậy?”

Triệu Minh Thanh thấy có lẽ đây là một tập tục quái dị ở địa phương nào đó, ông ấy cho rằng người phụ nữ này là người dân tộc, tòa nhà thương mại rất quan trọng với các cô nên cần dùng cách này biểu thị sự kính sợ, nhưng nhìn thế nào đi nữa cũng cảm thấy kỳ lạ.

Người phụ nữ trung niên lắc đầu: “Có người nói với tôi, chỉ cần tôi quỳ đến tòa nhà thương mại đó thì ông ta sẽ cho tôi mười vạn, lúc đó tôi sẽ có tiền trị ung thư mắt cho con gái mình.”

Triệu Minh Thanh sững sờ, vẻ mặt thoáng chốc thay đổi: “Vớ vẩn, làm gì có chuyện đó, đứng lên cho tôi.”

Người phụ nữ trung niên lắc đầu: “Ông đừng xen vào, dù sao đi nữa tôi cũng muốn thử một lần.”

Triệu Minh Thanh mau chóng trở về, vẻ mặt giận dữ nói: “Lão sư, có người nói với cô ấy chỉ cần cô ấy quỳ đến tòa nhà thương mại sẽ cho cô ấy mười vạn đồng để cô ấy trị ung thư mắt cho con gái. Tôi kéo cô ấy đứng lên, cô ấy không chịu. Ngài nói nên làm gì bây giờ?”

Lâm Phàm cau mày: “Đây chính là làm nhục người khác.”

Quần chúng xung quanh đang xúm xít bên cạnh Lâm Phàm, nghe rõ sự thật cũng tức hổn hển.

“Người đó là ai? Sao có thể đáng ghét như thế?”

“Đây rõ ràng là chà đạp lòng tự trọng của người khác.”

“Lòng tốt này không có cũng chẳng sao.”

Có người bước đến: “Em gái, em đừng hồ đồ. Người kia nói với em khi nào? Em có thấy người ta không?”

Tạ Mai lắc đầu: “Chưa thấy qua, nhưng anh ta gọi điện cho tôi nói với tôi là anh ta đồng ý giúp tôi. Chỉ có điều anh ta yêu cầu tôi phải vừa quỳ vừa đi từ đường Tam Lâm đến tòa nhà thương mại, anh ta sẽ ở ngay đó cho tôi mười vạn.”

“Em gái à, em mau đứng dậy đi, nhất định là lừa gạt đấy, em ngốc quá rồi.”

Tạ Mai lắc đầu: “Chỉ cần có một tia hy vọng cứu con gái tôi, tôi sẽ không bỏ qua. Đây là chuyện của tôi. Mọi người đừng cản tôi nữa.”

Người vây xem im lặng.

Không biết nên nói gì.

Chương 942: Chiêu trò để câu lượt xem

Còn biết nói thế nào được nữa.

Con người ta bị bệnh, rất cần tiền. Bây giờ cản người ta chính là cướp đi hy vọng duy nhất của người ta, chẳng lẽ họ móc tiền túi ra đưa hay sao?

Lúc này, cả đám người ù ù cạc cạc.

Thế nhưng có một người dân nói: "Bà chị, chị đừng như vậy, chị có thể lên báo kêu gọi mọi người quyên góp mà."

"Đúng vậy."

"Cách này hay lắm!"

Nhưng Tạ Mai không nghe theo, vẫn quỳ gối di chuyển về phía trước như cũ.

Lúc này các phóng viên xuất hiện, khi họ vừa nhận được tin ở đầu đường Thượng Hải xuất hiện cảnh tượng này đã vội vã chạy đến.

Thân là phóng viên, họ có chuyện gì mà chưa gặp. Nhưng tin này mới lần đầu nghe nói.

Với khứu giác nhạy bén của họ, cảm thấy sự thật không hề đơn giản.

Dường như đây là một loại bú fame cấp thấp.

Bây giờ internet có thể kiếm tiền.

Bởi vậy có không ít người tham gia vào internet, làm trò lố lăng để bú fame đồng thời tăng lượng theo dõi. Trước sức mạnh của danh tiếng và tiền bạc, những chuyện mất đi danh dự và nhân phẩm chẳng còn quan trọng nữa.

Triệu Minh Thanh: "Lão sư, chuyện này quá xấu xa. Sao người này có thể làm vậy được."

Lâm Phàm chau mày: "Xem thử xem sao."

Lúc này ở hiện trường.

Các phóng viên tiến hành phỏng vấn: "Chị này, chị làm như vậy có thể khẳng định đối phương chắc chắn sẽ chi tiền chứ? Nếu lát nữa chị đến nơi, ai sẽ đưa tiền cho chị?"

Tạ Mai chỉ đằng trước: "Người đó đang ở đây, anh ta đang chờ tôi. Chỉ cần tôi đến nơi là có tiền khám bệnh cho con rồi."

Các phóng viên ngẩng đầu lên nhìn, đâu đâu cũng kín người, không biết bà chị này đang chỉ người nào.

Trong tòa nhà thương mại, một thanh niên đang cầm điện thoại di động chụp lia lịa, sau đó đăng toàn bộ hình ảnh và video lên mạng.

“Lão đại, đã thực hiện xong. Chúng ta có thể đăng bài lên Weibo rồi.”

“Đã nhận.”

Bọn họ chính là kẻ đứng sau màn của lần này, người được gọi là lão đại chính là người phụ trách đăng bài trên internet, tài khoản của gã trên Weibo tên là “Người Tốt Bụng” đồng thời gã lấy góc độ người thứ ba đăng tin này lên.

Gã đã nghĩ kỹ chuyện sẽ xảy ra tiếp theo rồi.

Đó chính là làm người trung gian trong chuyện này, mở rộng sân khấu của mình.

Còn mười vạn đồng tiền mặt, chắc chắn là không cho rồi.

Tất nhiên, gã sẽ không nói chuyện này mà chủ động liên hệ với bên tin tức truyền thống, tung tin của “Người Tốt Bụng” cho phóng viên. Như vậy là gã sẽ có thể nổi tiếng.

Chu Tuyền xử lý tai tiếng trên mạng đã tìm ra được ba quy luật chính.

Thứ nhất: Tung tin giả, đặc biệt là chuyện thật lớn sẽ truyền đi với tốc độ cực nhanh.

Thứ hai: Tạo nên thù hận, sự giận dữ của dân mạng với những sự việc chướng tai gai mắt. Mà chuyện đang diễn ra bây giờ là thuộc về dạng thứ hai.

Thứ ba: Là tin giải trí, gây sốc.

“Làm ơn cho qua.”

Lúc này Lâm Phàm và Triệu Minh Thanh dạt đám người ra, đến trước mặt Tạ Mai.

“Cho tôi xem đứa nhỏ thử.” Lâm Phàm mở lời.

Tạ Mai không quen Lâm Phàm, tất nhiên không thể giao con cho đối phương được.

Mà từ đầu các phóng viên không để ý, tưởng rằng chuyện gì nhưng khi nhìn lại thấy người đang đến lập tức sững sờ, sau đó vui mừng nói: "Lâm đại sư…"

Tại Thượng Hải này, các phóng viên có thể không biết minh tinh địa phương, thế nhưng bọn họ lại rất quen thuộc với Lâm đại sư.

Đặc biệt là mấy tháng này, tin tức của Lâm đại sư luôn thu hút dư luận, chưa từng yên tĩnh. Bây giờ phóng viên tòa soạn nào mà không biết Lâm đại sư cơ chứ, nếu dám nói không biết thì cũng không dám nhận mình là phóng viên.

Lúc này các phóng viên ở cạnh bên nói: "Bà chị, còn không mau để Lâm đại sư xem đứa nhỏ, lần này bà chị gặp may rồi."

"Đúng vậy, Lâm đại sư là thánh thủ thần y đấy. Nếu chịu ra tay thì không còn vấn đề gì nữa."

"Chuyện này tôi thấy có vấn đề, tuyệt đối không đơn giản như vậy."

Cư dân xung quanh không biết đang xảy ra chuyện gì nhưng có người tinh mắt hô lên.

"Ui là trời, đây là Lâm đại sư."

"Cái gì? Lâm đại sư? Đó không phải người nổi tiếng khắp Thượng Hải sao?"

"Còn phải hỏi, là người nổi tiếng ở phố Vân Lý đấy."

Tạ Mai ngạc nhiên nhìn đối phương, lúc này các phóng viên đều nở nụ cười: "Bà chị, mau mau đưa đứa nhỏ cho Lâm đại sư xem thử đi, xem như hôm nay chị may mắn lắm mới gặp được Lâm đại sư đó."

Lâm đại sư ôm đứa bé vào lòng, cẩn thận nhìn kỹ, sau đó gật đầu: "À, đúng là ung thư mắt."

Triệu Minh Thanh cũng tỉ mỉ xem xét: "Lão sư, chuyện này là sao?"

"Bây giờ mới ở giai đoạn hai, chưa phải lúc nguy kịch nhất, vấn đề không lớn." Lâm Phàm nói.

Triệu Minh Thanh thả lỏng gật đầu: "Vậy thì tốt rồi." Chỉ cần lão sư nói vấn đề không lớn thì thật sự sẽ không thành vấn đề.

Tình trạng bây giờ chưa cần chữa trị ngay, Lâm Phàm nhìn Tạ Mai: “Chị đứng dậy trước đi.”

Tạ Mai còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, trong thoáng chốc không biết nói gì.

“Đứng lên đi, tôi sẽ giải quyết vấn đề của đứa nhỏ cho chị. Chị nói với các phóng viên xem, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì.” Lâm Phàm nói.

Chương 943: Không có tiền chỉ đành chờ chết

Các phóng viên mồm năm miệng mười hỏi: “Chị à, Lâm đại sư nói không có gì thì không sao đâu. Chị mau dậy kể bọn tôi nghe xem chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Chị không biết Lâm đại sư là thần y à? Lâm đại sư đã chữa khỏi cho biết bao nhiêu người rồi. Tình trạng đứa bé của chị, Lâm đại sư nói không sao nghĩa là hoàn toàn có thể chữa khỏi đó.”

Lúc này Lâm Phàm đang thảo luận với Triệu Minh Thanh: “Ông xem thử, với khả năng của ông thì sẽ trị thế nào?”

Triệu Minh Thanh gật đầu như gà mổ thóc, biết rõ lão sư đang dạy dỗ mình, sau đó trầm ngâm, tiến hành chẩn đoán bệnh tình.

Trên internet.

Một bản tin bất ngờ xuất hiện trên Weibo.

Nội dung bản tin rất đầy đủ, có cả ảnh chụp và video, hơn nữa còn giật tít, mau chóng hấp dẫn sự chú ý của đông đảo dân mạng.

“Đi bằng đầu gối.”

Bốn chữ này khiến không ít người sợ hãi, thán phục.

Mà bây giờ các phóng viên cũng đọc được tin này.

“Mọi người nhìn nè, có người đã đăng tin. Đây chính là thủ phạm sau màn à?”

“Có thể, chuyện này vừa xảy ra đã viết đầy đủ nội dung, rõ ràng là đã được viết xong từ trước.”

“Không phải có số điện thoại ở dưới sao? Chúng ta gọi hỏi thử xem.”

“Được.”

Lúc này, các phóng viên đang có mặt ở đó bắt đầu hành động, bắt đầu gọi điện thoại.

“Xin chào, tôi là phóng viên tòa soạn Thượng Hải…” Phóng viên bắt đầu phỏng vấn, muốn hỏi xem thằng cha đó đã làm chuyện gì.

Nhưng người thanh niên đang ở hiện trường thấy chuyện có thay đổi, muốn nhanh chóng gọi điện thoại về báo cáo, tuy nhiên điện thoại liên tục báo bận.

Lúc này, anh ta cảm thấy hơi bất lực.

Trong điện thoại, Chu Tuyền nói: “Chào anh, tôi vừa mới liên lạc với Weibo tên “Người Tốt Bụng”, anh ta nói chuyện này chỉ đùa thôi. Lúc tôi nghe vậy cảm thấy rất tức giận, nếu các anh muốn tôi có thể nhận phỏng vấn của các anh.”

Trong lòng các phóng viên khinh bỉ: “Tất nhiên phải phỏng vấn rồi, nhưng chỉ đùa thôi là thế nào? Chẳng phải trước đây anh ta đã ra điều kiện à? Không lẽ anh ta không muốn thực hiện lời hứa?”

“Chuyện này tôi cũng không rõ, tôi đang nói chuyện với anh ấy.” Chu Tuyền bình tĩnh đáp nhưng trong lòng vô cùng mừng rỡ.

Các phóng viên đang trò chuyện với Chu Tuyền.

Phía này Lâm Phàm cũng xử lý tương đối, dựa theo cách chữa trị của Lâm Phàm, một bên là Tây y chữa trị bằng hóa trị, một bên là Trung y chữa trị bằng các vị thuốc.

Hai cách đều được nhưng vẫn nên chọn trị bằng Trung y, dù sao chữa trị bằng hóa trị cần phải có thiết bị.

Hơn nữa trong nước tỉ lệ chữa khỏi thành công bệnh này không cao, nghiên cứu về loại bệnh này kém hơn so nước ngoài rất nhiều.

Lâm Phàm trả đứa bé lại cho Tạ Mai: “Mai chị dẫn con đến phố Vân Lý, tôi sẽ tiến hành chẩn bệnh. Chị cứ yên tâm, không sao đâu.”

Bây giờ Tạ Mai đã kịp hiểu rõ, các phóng viên rất tôn sùng người thanh niên này, mở miệng đều gọi thần y.

Đương nhiên sẽ không bình thường.

“Có thể chữa thật chứ?” Tạ Mai hồi hộp hỏi.

“Ừ.” Lâm Phàm gật đầu, loại bệnh này chỉ cần đi bệnh viện là có hy vọng chữa khỏi. Đáng tiếc Tạ Mai không có tiền nên mới đành bó tay. Bây giờ mình đã thấy sao có thể không cứu?

Lúc chuẩn bị rời đi, Lâm Phàm nói với các phóng viên: “Các đồng chí phóng viên, mọi người là những phóng viên có đạo đức nghề nghiệp. Chuyện này hẳn có người bày trò, hy vọng các người bắt được người này. Dù sao cũng rất khó để người ta tha thứ nổi.”

Các phóng viên sững sờ, lần đầu tiên họ nghe có người nói họ là phóng viên có đạo đức nghề nghiệp.

Mà người nói câu này lại là Lâm đại sư, chính là Lâm đại sư được người người kính nể.

Chuyện này với họ mà nói, chắc chắn là một loại vinh quang.

Ngay lúc này, các phóng viên đồng thanh đáp: “Lâm đại sư, anh cứ yên tâm. Nhất định chúng tôi sẽ theo chuyện này đến cùng, chúng tôi là phóng viên sao có thể cho dạng người này tồn tại được? Chắc chắn vạch mặt gã ta!”

Lâm Phàm cười cười, vẫy tay với mọi người, sau đó dẫn Triệu Minh Thanh rời khỏi.

Chuyện này đối với Lâm Phàm chỉ là một khúc nhạc đệm mà thôi.

Trên xe.

“Minh Thanh, ông cảm thấy chuyện hôm nay này thế nào?” Lâm Phàm hỏi.

Triệu Minh Thanh nặng nề đáp: “Có hơi đau lòng đồng thời cảm thấy bất lực. Thời đại bây giờ có tiền mới trị bệnh, không có tiền chỉ đành chờ chết.”

Lâm Phàm gật đầu: “Sau này nhớ quan tâm những chuyện này nhiều hơn. Nếu gặp những gia đình thế này, ông có thể chủ động liên hệ, còn nếu không thể xử lý thì báo với tôi. Đúng là không đủ sức mà.”

Triệu Minh Thanh gật đầu: “Rõ, lão sư.”

Tuy nhiên đúng như lão sư nói, không đủ sức, không có cách nào chữa trị càng nhiều người hơn.

Sau khi tiễn Triệu Minh Thanh về nhà, Lâm Phàm chuẩn bị liều mạng.

Hắn đi mua chín cái nồi áp suất đặt ở cốp sau.

Dĩ nhiên đã không mua được lò luyện đan, vậy thì chỉ có thể chơi như thế, để xem cuối cùng là ai giết ai.

Không phải chỉ là phát nổ thôi sao? Hôm nay đổi thành xe Hummer, còn sợ nữa chắc?

Chương 944: Ông chủ nhỏ là ai thế? Tôi đến tìm thần y mà!

Ở một nơi không người nào đó.

Bỗng nhiên xuất hiện một tiếng nổ vang dội.

“Má nó, lần này còn nổ mạnh hơn lần trước nữa.”

Sau đó liên tục

Liên tục nổ chín lần.

Mặt trước của chiếc xe Hummer đã hoàn toàn bị biến dạng, Lâm Phàm từ phía sau bước ra.

Hít một hơi thật sâu.

Chân giẫm trên mặt đất.

“Cầu trời phù hộ, luyện đan thành công.”

Khi đi đến trước miệng hố, nhờ ánh sáng đèn xe mà hắn phát hiện một viên đan dược nằm lặng yên trong hố.

Mắt Lâm Phàm lập lòe ánh sáng.

Còn tám cái hố còn lại như thế nào, thật sự đáng để người ta chờ mong.

…

Luyện Tiểu Thông Tuệ đan đã khiến cho hắn bó tay chịu trận, nếu sau này có những đan dược cao cấp hơn nữa không biết sẽ còn bị gài hàng đến cỡ nào nữa đây. Quả nhiên đồ chơi thuộc phân loại thần thoại không dễ chơi chút nào.

Đến nỗi hắn đã nắm rõ nguyên lý vì sao nồi áp suất nổ tung.

Áp lực bên trong không ngừng tăng cao, tinh hoa thảo dược tràn ngập bên trong. Nếu có mắt xuyên thấu có thể phát hiện trước khi nổ bên trong đã tạo thành một cơn lốc xoáy, tất cả tinh hoa thảo dược cô đọng lại một chỗ, trong khoảnh khắc bùng nổ ngay lập tức sẽ biến thành đan dược.

Nguyên lý là vậy, còn vì sao như thế thì anh hỏi tôi, tôi biết hỏi ai đây hả?

Đứng trước miệng hố, Lâm Phàm lặng lẽ cầm viên đan dược ở trong hố lên.

"Ồ, cũng không tệ." Trên mặt Lâm Phàm nở nụ cười, đây chính là một Tiểu Thông Tuệ đan hoàn chỉnh. Dù chỉ là một Tiểu Thông Tuệ đan phổ thông nhưng đã tốt hơn nhiều so với trước kia, hoàn chỉnh không có vết rạn.

Sau đó hắn tiếp tục xem tiếp tám cái hố còn lại.

Thu hoạch bốn viên Tiểu Thông Tuệ đan bán thành phẩm, ba Tiểu Thông Tuệ đan phổ thông, không có một viên Tiểu Thông Tuệ đan hoàn mỹ nào. Thật đáng tiếc!

Dù vậy cũng giúp Lâm Phàm lần đầu tiên phát hiện, luyện đan không phải là chuyện đơn giản gì.

Hơn nữa luyện đan bằng nồi áp suất sẽ không ổn định, đa số sẽ là bán thành phẩm. Tuy nhiên dựa vào thí nghiệm bây giờ, ít nhất cũng cho thấy dùng nồi áp suất thì có thể thành đan.

Tiểu Thông Tuệ đan bán thành phẩm: Hiệu quả rất nhỏ, gần như không có tác dụng.

Tiểu Thông Tuệ đan phổ thông thì hơi có hiệu quả, nhưng mà vẫn cần chủ động sử dụng não không ngừng để tăng cường độ

hoạt động của não bộ.

Cất mấy viên Tiểu Thông Tuệ đan vào túi, khi chưa tìm được lò luyện đan hắn sẽ không luyện nữa, tài liệu quý hiếm thì thôi, đã vậy còn quá nguy hiểm.

Liếc nhìn xe Hummer, Lâm Phàm càng thêm xấu hổ. Nếu Vương Minh Dương biết mình làm biến dạng thêm một chiếc xe nữa, không biết anh ta có suy sụp luôn không?

Trời cũng không còn sớm, không nghĩ nhiều nữa, về nhà nghỉ ngơi.

Hôm sau.

Sáng sớm.

Trong phố Vân Lý.

Điền Thần Côn ngạc nhiên nói: "Con mẹ nó, tối qua thằng nhóc này làm cái khỉ gì vậy hả? Không phải hôm qua còn đẹp đẽ sao? Thế nào biến thành hình dáng này rồi?"

Nhìn thấy chiếc Hummer hôm qua còn ngầu lòi bây giờ đã không còn nhận ra nữa, trên thân xe chằng chịt vết lõm, chắc chắn đã bị hư hại nặng, vô cùng thê thảm khiến người ta không dám nhìn lâu.

Lâm Phàm than thở: "Một lời khó nói hết, không nói nữa, không nói nữa."

Hắn cũng bất đắc dĩ, hắn đâu có muốn xảy ra chuyện này, ai mà biết được kết quả như vậy chứ.

Bây giờ hắn không dám mở lời với Vương Minh Dương, da mặt vẫn còn hơi mỏng. Hai ngày phá banh hai chiếc xe, quả thật không còn là người nữa rồi.

Triệu Chung Dương hỏi: "Anh Lâm, hôm qua bọn anh đi đâu vậy? Trên mạng có tin của anh kìa."

"Vậy hả?" Lâm Phàm tò mò nhìn.

Thì ra chuyện hôm qua đã có kết quả, hung thủ núp sau màn đã bị lộ ra ánh sáng, bị phơi bày trước mặt công chúng, chịu sự sỉ vả của vô số cư dân mạng.

Dám làm chuyện như vậy, tất nhiên đã kích động sự giận dữ của dân chúng.

Lâm Phàm không thèm quan tâm những chuyện này, hắn vẫn đang đợi.

Lúc này.

Một người phụ nữ ẵm theo đứa bé, tìm kiếm quanh quẩn trong phố Vân Lý. Ở đây có nhiều cửa hiệu như vậy, cô ta không biết cửa hàng của thần y hôm qua nằm ở đâu.

“Anh trai, cho hỏi cửa hàng của thần y ở đâu vậy?” Tạ Mai hơi hồi hộp hỏi, trong lòng cô ta không kiềm chế được sự thất vọng. Đã trải qua một lần, nếu lần này tất cả đều là giả, cô ta không biết mình có thể chịu đựng nổi nữa không.

Người đàn ông trung niên ngạc nhiên: “À, không phải cô là cái người trên bản tin đó hả? À, đúng rồi, con của cô bị bệnh, ông chủ nhỏ nhận lời xem bệnh cho con gái cô mà. Đi theo tôi, tôi dẫn cô đi tìm ông chủ nhỏ.”

Tạ Mai không ngờ đối phương nhiệt tình như vậy, hơi lo lắng hỏi: “Anh trai, ông chủ nhỏ là ai thế? Tôi đến tìm thần y mà.”

“Ha ha, ông chủ nhỏ chính là thần y đó. Tôi nói cô nghe, dù ông chủ nhỏ có hơi lười nhác nhưng tính hình hiền lành, mà nè cô đừng có kể với ông chủ nhỏ tôi nói cậu ấy lười đó nha. Dù sao người ở đây ai cũng khen ông chủ nhỏ rất siêng năng.” Người đàn ông trung niên vừa cười vừa nói, thật ra anh ta không phải người ở đây, chẳng qua sau mấy lần đến phố Vân Lý anh ta bỗng thấy thích nơi này. Người ở đây rất tốt bụng, anh ta rất thích.

Chương 945: Lâm Phàm ra tay

Có đôi khi vào một cửa hàng nào đó mà không mua sắm gì, các chủ cửa hàng cũng rất niềm nở, hơn nữa người ở đây đều rất thật thà không như những cửa hàng ở chỗ khác.

Quan trọng nhất là ở đây có ông chủ nhỏ, còn có bánh kếp của ông chủ nhỏ, vì thế anh ta quyết định rời khỏi chỗ ở cũ dọn đến đây ở.

Cảm giác ở đây rất tuyệt vời, bản thân mình vô cùng thích thú.

Tạ Mai hơi ngại ngùng đi sau người đàn ông, mà dường như người đàn ông trung niên rất quen thuộc với tất cả người xung quanh, chào hỏi: "Đứa bé đáng thương trên tin tức hôm qua đã đến, ông chủ nhỏ muốn xem bệnh cho con bé."

"Hả? Mau đi xem nào."

"Hôm nay mới đọc tin, tôi tức chết. Sao có thể có người đáng ghét thế nhỉ?"

"Đúng rồi, may là ông chủ nhỏ đi ngang nếu không đau lòng chết mất."

"Chị gái, sau này chị đừng có dễ tin người như vậy. Chị xem đi, nếu không phải gặp ông chủ nhỏ, không biết chị sẽ thế nào đây."

Bọn họ là một phần tử của phố Vân Lý, tất cả đều cảm thấy tự hào. Có người kinh doanh rất tốt, có thể phát triển cửa hàng lớn hơn nhưng bọn họ không rời bỏ phố Vân Lý được, cứ kiên quyết đợi ở đây. Dù không thể kiếm thêm tiền nhưng họ cảm thấy rất xứng đáng.

Cảm giác này rất khó giải thích, chính là nếu rời khỏi phố Vân Lý chắc hẳn sẽ có cảm giác ân hận cả đời.

Tạ Mai thấy những người xa lạ xung quanh thân thiện với mình, trong lòng từ từ bình tĩnh lại.

"Cảm ơn mọi người, cảm ơn mọi người."

Một đám các ông chủ cửa hàng vây quanh cửa ra vào của cửa tiệm: "Ông chủ nhỏ, người đến rồi. Cậu mau ra xem đứa bé này đi, đáng thương quá đi mất."

"Ông chủ nhỏ ra tay chắc chắn không tầm thường, đứa bé này thật may mắn."

Lâm Phàm cười xua tay: "Các người đi, đi. Xem bệnh thôi mà, cửa hàng các người định nghỉ bán hả?"

"Buôn bán không gấp, bọn tôi còn chưa nhìn thấy ông chủ nhỏ xem bệnh cho người ta bao giờ này."

"Chuẩn luôn."

Lâm Phàm cười cười, không nói nhiều lời. Muốn nhìn thì cứ nhìn thôi.

Tạ Mai đến đối diện Lâm Phàm: “Thần y…”

“Giao đứa bé cho tôi đi, chị yên tâm, không sao đâu.” Lâm Phàm cố gắng trấn an tâm trạng đối phương, một thần y tài năng như hắn ở đây thì sợ có chuyện gì chứ?

Đứa bé mới được vài tháng tuổi, còn chưa biết nói chữ nào đã phải mắc chứng bệnh này. Người xung quanh cảm thấy vô cùng tiếc thương.

Rất đáng thương.

Nhưng bây giờ ông chủ nhỏ ra tay tất nhiên sẽ không có vấn đề gì.

Vạch mí mắt đứa bé ra, người vây xem ngạc nhiên ồ lên, chỉ thấy trong mắt có một điểm trắng rõ ràng, hơn nữa xung quanh điểm trắng còn có tơ máu, nhìn có vẻ ghê rợn.

Tạ Mai lo lắng hỏi: “Thần y, không cần mổ bỏ tròng mắt chứ?”

Cô ta từng đi khám nhiều bệnh viện, bác sĩ đề nghị cô ta phải mổ bỏ tròng mắt đứa bé đi bởi vì đây là chuyện chắc chắn phải làm.

Lâm Phàm xua tay: “Bỏ con mắt đi là cách làm khi không còn cách nào khác cứu chữa. Dù sao nếu để đến lúc tế bào ung thư lan đến não thì không còn cứu kịp. Nhưng chị yên tâm, tôi đã trị thì nhất định sẽ trả lại cho chị đứa con hoàn toàn khỏe mạnh.”

Tạ Mai không còn cách nào khác, cách nào thử được cô ta đều đã thử rồi. Nếu phải mổ bỏ tròng mắt của con cô thì chẳng khác nào giết cô ta cho xong.

Cả đám cư dân than thở.

“Thì ra nghiêm trọng như vậy.”

“Còn bé thế này, nếu không còn mắt không biết tương lai phải thế nào đây?”

“Còn may là gặp được ông chủ nhỏ, mọi chuyện dễ hơn nhiều.”

“Ông chủ nhỏ, chữa trị có dễ không vậy?”

Bọn họ rất quan tâm chuyện này, tuy nhiên với lòng tín nhiệm ông chủ nhỏ, bọn họ tin tưởng ông chủ nhỏ chắc chắn sẽ chữa trị thành công.

Lâm Phàm: "Được rồi, mọi người yên lặng chút đi. Bây giờ tôi phải chữa trị đây."

Biết hôm nay sẽ chữa bệnh cho cô bạn nhỏ này nên sáng sớm khi tới tiệm hắn đã chuẩn bị xong dụng cụ. Với trình độ y thuật bây giờ của hắn muốn chữa loại bệnh này vẫn còn hơi khó khăn, nhưng cũng nhờ lực lượng thần bí của Bách Khoa Toàn Thư hỗ trợ, cộng với thuốc Trung Y làm cơ sở, dùng thêm châm cứu, kiên nhẫn uống thuốc sẽ không có vấn đề gì lớn.

Mắt những người xung quanh nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trước mắt, thật ra đây là lần đầu tiên họ tận mắt thấy ông chủ nhỏ chữa bệnh nên rất tò mò.

Chỉ thấy Lâm Phàm lấy ngân châm ra đâm vào mấy huyệt đạo, cả đám không ngừng sợ hãi thán phục. Có lo lắng, có sợ hãi, có hưng phấn, sau đó thì thầm bàn tán. Vì tránh quấy rầy ông chủ nhỏ chữa bệnh nên họ không dám nói chuyện to tiếng.

Bàn tay Lâm Phàm chạm vào người đứa bé, chủ yếu là dùng lực lượng thần bí của Bách Khoa Toàn Thư để bắt đầu xóa bỏ các tế bào ung thư.

"Ái chà, tài nghệ ông chủ nhỏ thật lợi hại."

"Sao ông biết lợi hại?"

"Không nhìn thấy hả? Ông không phát hiện ông chủ nhỏ trị đến đâu thì gương mặt đứa bé dễ chịu đến đó à?"

"Cái này thì đúng…"

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Bọn người Ngô U Lan đứng tập trung một góc, tò mò nhìn.

Chương 946: Mấy người định không buôn bán nữa hả?

Sau nửa giờ.

Lâm Phàm bắt đầu thu châm, gỡ toàn bộ những ngân châm đã ghim trên người đứa bé xuống, sau đó viết một toa thuốc, đưa ra: "Cơ bản đã ổn định rồi nhưng phải kiên nhẫn uống thuốc, ngày ba lần sáng trưa tối dùng trong nửa tháng. Sau đó chị có thể dẫn đứa nhỏ đi bệnh viện khám, chắc sẽ không sao đâu."

Tạ Mai ngớ người đứng yên đó không kịp phản ứng, dường như không dám tin. Mãi đến khi người chung quanh nhắc cô ta thì cô ta mới phản ứng lại, sau đó gương mặt hớn hở hỏi: "Thần y, con gái tôi khỏe rồi hả?"

Lâm Phàm: "Bây giờ chưa khỏe hẳn đâu nhưng chỉ cần nghe theo tôi, cố gắng uống thuốc nửa tháng thì sẽ khỏi bệnh. Thời gian này tránh ăn chua và cay, nên ăn nhiều cháo."

Tạ Mai gật đầu, hai tay run run cất toa thuốc vào túi, dường như đó chính là món đồ quan trọng nhất đời cô ấy.

Cả đám cư dân thành thị xung quanh hỏi han.

"Ông chủ nhỏ, vậy nửa tháng sau là hết hẳn bệnh luôn à?"

Lâm Phàm gật đầu: "Ừ, chỉ cần không xảy ra chuyện gì bất ngờ thì sẽ không có vấn đề gì nữa. Hơn nữa, các người còn không tin y thuật của tôi nữa sao?"

Cả đám lắc đầu nguầy nguậy: "Làm gì có chứ? Y thuật của ông chủ nhỏ là đứng đầu thiên hạ, bọn tôi sao dám nghi ngờ."

"Lúc nãy người nào hỏi câu đó vậy? Không phải anh nghi ngờ ông chủ nhỏ của chúng tôi chứ?"

"Ông chủ nhỏ của chúng ta là ai? Là thần y nổi tiếng gần xa đó nha."

Tiếng khen ngợi ào ào không dứt, Lâm Phàm hài lòng gật đầu.

Không tệ, vậy còn nghe được.

Bịch!

Bỗng nhiên Tạ Mai quỳ gối trước mặt Lâm Phàm: "Cảm ơn công đức to lớn của thần y, cảm ơn…"

"Nào, chị gái mau đứng lên. Chúng ta đang ở trong phố Vân Lý, không nên làm vậy." Lâm Phàm mau chóng lên tiếng, đám cư dân thành thị giúp đỡ kéo Tạ Mai lên, trên mặt ai cũng cười tươi.

“Em gái, ông chủ nhỏ của chúng tôi không thích mấy chuyện này đâu.”

“Không sai, mặc dù phố Vân Lý của chúng tôi là phố thương mại nhưng chúng tôi ai cũng có lòng tốt, thích giúp đỡ người khác.”

“Quan trọng nhất là đứa bé khỏe lại, sau này cô đừng để người khác lợi dụng nữa.”

Lúc này Tạ Mai xúc động muốn khóc, liên tục cảm kích nói: “Cảm ơn mọi người, cảm ơn mọi người.”

Bây giờ Lâm Phàm mới nhìn tướng mạo Tạ Mai, thở dài, làm người tốt phải đến nơi đến chốn, lập tức lấy tiền trong ngăn tủ ra: “Chị gái, đây là một vạn đồng, chị cầm lấy đi. Hốt thuốc rất cần tiền, chị cũng phải bổ sung dinh dưỡng cho đứa bé nữa.”

“Thần y, tôi không thể nhận đâu. Cậu đã giúp chúng tôi quá nhiều rồi, tôi không thể cầm tiền cậu được nữa.” Vẻ mặt Tạ Mai ngờ vực nói, cô ấy không nghĩ trên đời còn có người tốt đến thế.

Lâm Phàm dúi vào tay cô ta: “Tôi nói chị cầm thì chị cứ cầm đi, tôi biết rất rõ hoàn cảnh của chị. Nếu sau này cuộc sống chị khấm khá hơn cứ ghé lại phố Vân Lý này, cho tôi một cờ khen ngợi gì đó là được. Tôi chẳng thích gì cả, chỉ thích nhận những thứ này thôi.”

Tạ Mai cảm kích nhìn thần y: “Cảm ơn.”

Cư dân thành thị xung quanh bật cười: “Ông chủ nhỏ đúng là, không biết đã nhận bao nhiêu cờ khen công dân tốt của cảnh sát rồi nữa. Cả đám chúng ta không thể làm xấu mặt phố Vân Lý được, chúng ta mỗi người góp một chút của ít lòng nhiều đi nào.”

“Đúng, tôi góp hai trăm đồng cho cô bạn nhỏ bồi dưỡng cơ thể.”

“Tôi một trăm đồng.”

“Tui nghèo rớt mồng tơi, vợ tui giữ hết tiền rồi. Thôi lấy năm mươi đồng cuối cùng trong túi tui đi.”

Lâm Phàm thấy cảnh này, cười cười. Số tiền này chỉ là vài đồng bạc lẻ, đối với họ chẳng qua là một bữa cơm, hai gói

thuốc, chẳng đáng là bao. Bây giờ lấy ra lại có thể giúp đỡ người khác giải quyết một chuyện lớn.

Lúc này Tạ Mai không biết nên nói gì, cô ta thật sự cảm động. Chưa bao giờ cô ta cảm nhận được sự ấm áp như thế này. Kể từ khi con gái mắc bệnh thì họ hàng xa lánh, những chị em tốt trước đây dần dần né tránh cô ta, dường như không muốn qua lại với cô ta nữa.

Bởi vì tất cả mọi người đều biết con gái cô ta bị bệnh rất nặng cần phải tốn rất nhiều tiền, vì để tránh cảnh bị cô ta vay tiền cho nên họ chọn cách lánh xa cô ta ra.

Tạ Mai không trách ai cả nhưng gánh nặng đè trĩu trên vai cô ta, đôi khi cô ta còn nghĩ muốn tự sát nhưng tính tới tính lui, cuối cùng vẫn cắn răng chịu đựng.

Cuối cùng Tạ Mai mang theo niềm hy vọng mãnh liệt rời đi, bệnh của con gái được chữa khỏi, cô ta tin rằng mình có thể cho con gái một tương lai xán lạn.

Lâm Phàm nhìn mọi người: "Mấy người định không buôn bán nữa hả? Không thấy khách hàng đi vào không thấy chủ tiệm đâu à?"

Lúc này ở cửa ra vào của một vài cửa hàng có mấy khách thấy trong tiệm không có ai cũng cảm thấy kỳ quái, cửa hàng này sao lạ lùng vậy? Một người ra chào hỏi cũng không có?

"Ông chủ nhỏ à, tụi tôi về bán hàng đây."

"Má ơi, mình mất bao nhiêu là tiền rồi nè."

Toàn bộ các ông chủ cửa hàng túa nhau đi, mau về cửa hàng của mình để buôn bán, còn không mở cửa bán hàng thì làm sao kiếm được tiền chứ.

Chương 947: Trần Vận Y cầu cứu

Độc giả dừng bước… xin hãy vote ít kim phiếu cho truyện, cám ơn nhiều lắm luôn!!!

Chương 947: Trần Vận Y cầu cứu

Lâm Phàm lắc đầu cười, cảm giác cứu được người từ trong tuyệt vọng thật tuyệt vời. Hắn rất thích cảm giác này.

Ngô U Lan vừa cười vừa đến cạnh Lâm Phàm: "Anh Lâm, anh thật tuyệt vời. Anh có mệt không? Để tôi xoa bóp cho anh nhé."

"Ồ, cô không nhắc đến thì tôi không cảm thấy, bả vai tôi có hơi đau nhức này, để tôi xem tay nghề cô thế nào." Lâm Phàm cười nói.

Tâm trạng Ngô U Lan hào hứng: "Anh Lâm, tay nghề của tôi là hạng nhất đó."

Chuyện này tất cả đều vui vẻ, tâm trạng mọi người không tệ.

Trong lòng Lâm Phàm vẫn miên man suy nghĩ nên làm gì với chiếc xe hơi này, đã hư đến thế này mà lái ra ngoài thì có hơi mất mặt.

Ai biểu mình tự tìm đường chết, xe tốt thế này mà bị hủy trong tay mình.

Ngô U Lan cười nói: "Anh Lâm, tay nghề tôi tốt chứ?"

"Tốt lắm, thật tuyệt." Lâm Phàm cười nói, tay nghề xoa bóp của cô ấy không tệ, sau này để Ngô U Lan mát xa cho mình mỗi ngày cũng thoải mái đấy.

Thấy anh Lâm khen ngợi, Ngô U Lan tươi cười hớn hở, nhất là nghĩ đến tình địch Ngô Hoán Nguyệt của mình đã một thời gian không thấy mặt, cô ấy càng cảm thấy thắng lợi của mình đang trong tầm tay.

Làm nghệ sĩ có gì tốt? Mỗi ngày bận đến vắt giò lên cổ, có điện thoại đến cũng không có tác dụng gì, không thấy anh Lâm có thái độ khác lạ nào à.

Đinh đinh!

Đúng lúc này điện thoại di động Lâm Phàm kêu lên.

"Ủa? Đây là số của ai?" Lâm Phàm thấy số điện thoại lạ hơi nghi ngờ, mã số là ở thủ đô nhưng mình không hề lưu tên, rõ

ràng đây không phải người quen.

“Xin chào, xin hỏi ai đây ạ?” Lâm Phàm nhận điện thoại, hỏi dò.

“Lâm đại sư…” Bên đầu kia điện thoại vang lên giọng nữ, sau đó chỉ còn tiếng khóc.

Lâm Phàm khẽ cau mày: “Xin hỏi cô là ai?”

Chuyện này thật khó hiểu, mình không hề quen biết cô ta, sao vừa nhận điện thoại đã khóc rồi. Việc này khiến người ta cảm thấy hoang mang.

“Lâm đại sư, tôi là Trần Vận Y.”

“Trần Vận Y?” Lâm Phàm vẫn chưa hiểu rõ, cảm thấy cái tên này hơi quen quen nhưng vẫn không nghĩ ra là ai, tuy nhiên hắn cảm giác có lẽ mình biết người này.

Trần Vận Y nói: “Lâm đại sư, trước đây tôi có nhờ đại sư tính số mệnh trên Weibo, chúng ta còn từng nhắn tin trên WeChat.”

“À!” Lúc này Lâm Phàm đã nhớ ra: “Sao cô khóc? Có phải gặp chuyện gì không?”

Quan hệ hai người không thân thiết, chỉ có nói chuyện qua lại vào mấy tháng trước. Chẳng qua nếu đối phương có việc nhờ mình giúp thì hắn cũng muốn biết đó là chuyện gì, dù sao không phải người quá thân thuộc với mình nên chắc chắn không có chuyện mình giúp đỡ hết sức được.

“Lâm đại sư, tôi muốn mời anh giúp tôi một chút. Chúng tôi nhận phim của Đào lão sư, sau khi quay xong tôi và Lạc Đan gia nhập một công ty, cũng tạo được một ít danh tiếng. Nhưng nào ngờ hôm nay tôi biết tin lãnh đạo công ty chúng tôi muốn tôi và Lạc Đan đi mời rượu mấy nhân vật lớn. Tôi và Lạc Đan đang bị nhốt ở khách sạn, điện thoại là nhờ quản lý của bọn tôi lén cho bọn tôi mượn, tôi và Lạc Đan là người thân cô thế cô, không thân không thích cũng không quen biết tai to mặt lớn nào, chỉ còn cách cầu xin ngài giúp đỡ chúng tôi…” Đầu bên kia điện thoại khóc sướt mướt, kể rõ đầu đuôi mọi chuyện.

Lâm Phàm hỏi: “Hiện giờ các người đang ở đâu?”

Trần Vận Y nói nhỏ: “Bây giờ tôi và Lạc Đan đang ở phòng 1504 tại khách sạn Hilton Thượng Hải trên đường Thường

Điền, có người đến rồi. Van cầu Lâm đại sư cứu người, cứu lấy bọn tôi.”

Điện thoại lập tức cúp máy.

Lâm Phàm nhìn điện thoại, hơi khó xử, không nghĩ sẽ có chuyện như vậy.

Mình và Trần Vận Y không quá thân nhưng người ta đã chủ động gọi điện thoại cầu cứu, nếu mình không giúp đỡ cũng cảm thấy có lỗi với lương tâm của mình.

Ngô U Lan: “Anh Lâm, có chuyện gì thế?”

Lâm Phàm kể lại mọi chuyện cho Ngô U Lan nghe, sau đó Ngô U Lan im lặng một chút rồi nói: “Anh Lâm, tôi thấy anh nên đi đi, dù không quen thân nhưng người ta tin tưởng anh, gửi gắm hy vọng cuối cùng lên người anh. Hơn nữa anh cũng biết chuyện này chẳng phải chuyện tốt lành gì. Nếu anh không giúp, lỡ xảy ra chuyện thật thì trong lòng cũng không yên.”

“Được, hợp lý. Tôi cũng muốn như vậy.” Lâm Phàm cười nói, sau đó đứng dậy: “Thôi, mọi người ở lại tiệm nha. Tôi đi xem thử, không quan tâm người đó là ai, Lâm đại sư tôi đã tham dự vào, hắn ta còn dám chống đối sao?”

“Ha ha!” Ngô U Lan nở nụ cười: “Anh Lâm, không cần ra vẻ thì anh vẫn là anh Lâm tốt của tôi, mau đi đi, mất công muộn lại xảy ra chuyện.”

Lâm Phàm nhìn trời: “Cô nhìn xem, thời tiết tốt thế này sẽ không có chuyện xấu gì đâu. Làm gì có ai ban ngày làm chuyện này, nhưng mà khó ai biết chữ ngờ, quỷ mới biết sẽ xảy ra chuyện gì. Tôi đi xem sao.”

“Cố lên.” Ngô U Lan cổ vũ.

Lâm Phàm cười cười, chuyện này chỉ là chuyện nhỏ, trong ngành giải trí thường xảy ra chuyện như vậy. Tuy nhiên ai bảo người ta chủ động tìm mình làm gì, mà mình lại là người thích xen vào chuyện của người khác, việc này không đi là có lỗi với bản thân mình.

Chương 948: Lâm đại sư, không ngờ anh đến thật

Khách sạn Hilton.

Trần Vận Y và Lạc Đan bị giam trong một phòng khách sạn, lúc này gương mặt hai người lo lắng, sợ hãi.

“Vận Y, chúng ta nên làm gì bây giờ?” Lạc Đan sợ sệt hỏi.

Trần Vận Y đang hoang mang lo sợ: “Mình mới điện thoại cho Lâm đại sư, anh ấy sẽ đến giúp chúng ta.”

Lạc Đan không tin nói: “Chúng ta không thân thiết với Lâm đại sư, dựa vào đâu mà người ta phải giúp bọn mình, chưa kể hình như người lần này có vai vế không nhỏ. Ông chủ dặn dò chúng ta ngoan ngoãn một chút, nếu không chúng ta sẽ chết chắc.”

Trần Vận Y lắc đầu: “Không đâu, bất kể người nào mình cũng không đồng ý, chắc chắn chúng ta phải rời khỏi chỗ này.”

“Nhưng ở ngoài…”

Chưa kịp nói dứt câu.

Cửa phòng đã bị mở ra.

Hai người giật mình, cảnh giác nhìn cửa ra vào.

Trần Vận Y thấy ông chủ, van xin: “Ông chủ, xin ông thả bọn tôi ra, bọn tôi không muốn tiếp khách đâu.”

Các cô gia nhập công ty giải trí Vân Thiên, ông chủ Hà Minh Huy nhìn hai người, giọng điệu nghiêm khắc: “Các người đừng nói chuyện này nữa, chắc chắn phải tiếp, người tới là người có quyền thế. Đừng nói tôi không nhắc các cô, không chỉ các cô không chọc nổi mà cả tôi cũng không dám trêu vào.” Sau đó hắn ta hiền lành nhẹ nhàng nói: “Vận Y, Lạc Đan, các cô gia nhập giới này thì đã phải biết trong giới này nếu các cô không có tiền thì phải có chỗ dựa, nhưng các cô chẳng có thứ nào thì làm sao phát triển nổi. Nghe lời tôi, các cô cứ xem như bị bóng đè đi. Đợi sau này các cô nổi tiếng rồi thì còn ai để ý mấy chuyện này nữa, có đúng không nào?”

Trần Vận Y lắc đầu: “Ông chủ, chúng tôi không làm được không?”

Hà Minh Huy: “Không làm? Các cô xem đây là chợ bán thức ăn à? Nói không làm thì không làm? Tôi cho các cô biết, các

cô đã ký hợp đồng phải tuân thủ vô điều kiện mọi sắp xếp của công ty. Nếu các cô vi phạm thì phải dùng số tiền khổng lồ bồi thường phí vi phạm hợp đồng, hai người chẳng qua chỉ là hai đứa nhỏ nghèo khổ vắt mũi chưa sạch, lấy tiền đâu ra để đền đây?"

"Cô nói chuyện với họ đi, tôi phải đi đón khách quý." Hà Minh Huy nói.

Cả đám rời đi.

Chỉ để lại người quản lý.

"Chị Lưu, chị giúp bọn em với." Trần Vận Y khóc lóc kể lể.

"Haizz." Chị Lưu lắc đầu: "Không phải chị không muốn giúp nhưng chị không thể làm được. Các em phải biết rằng, chuyện này ai cũng phải trải qua. Các em không quyền không thế mà đâm đầu vào giới giải trí này thì cũng phải tính trước được chuyện này rồi, với lại các em muốn gia nhập vào ngành này vì cái gì? Tất nhiên là để nổi tiếng, muốn nổi tiếng thì phải trả giá. Các em nhìn đi, những người đang làm mưa làm gió hiện nay, ai mà không phải trải qua chuyện này, các em nghĩ đúng không? Muốn lắc mình biến hoá thì không thể không trèo cao được."

Trần Vận Y và Lạc Đan cúi đầu im lặng, bình thường các cô hay nói đùa, không nghĩ đến có một ngày chuyện đó xảy ra với các cô, đã vậy còn không ai có thể giúp đỡ các cô cả.

Chị Lưu an ủi: "Được rồi, các em đừng vậy nữa, đôi khi có chỗ dựa cũng tốt. Phụ nữ mà, đằng nào chả bị người ta đè, ai đè mà chẳng giống nhau, có đúng không?"

Trần Vận Y và Lạc Đan ngẩng đầu nhìn chị Lưu, các cô không nghĩ chị Lưu có ý nghĩ như vậy.

Kinh khủng, thật sự rất kinh khủng.

…

Một chiếc Hummer rách nát dừng ven đường.

Nhiều người đi ngang qua lắc đầu ngao ngán, cảm giác Lâm Phàm chính là kẻ phá của, một chiếc xe oách như vậy mà phá đến nát thế này là biết gan lớn cỡ nào.

“Chắc là ở đây.” Dựa vào địa chỉ Trần Vận Y vừa nói, chắc là ở chỗ này.

Tuy nhiên vào thang máy cần phải có thẻ lên tầng khiến hắn hơi bối rối, nhưng cũng may có một dì tạp vụ phía sau bước đến.

“Chào dì, ngại quá. Cháu ở lầu 15 nhưng quên mang thẻ phòng, nhờ dì quẹt giúp cháu với nha. Cám ơn dì.”

Với dáng vẻ tự nhiên của mình, tất nhiên nhân viên khách sạn sẽ không nghi ngờ gì cả, nhiệt tình quẹt thẻ lên thang máy giúp hắn.

Mãi cho đến tầng 15.

Lâm Phàm đến phòng 1504.

Lúc này, trước cửa phòng có một người đàn ông đứng cau mày: “Cậu tìm ai?”

Lâm Phàm cười nói: “Tôi tìm Trần Vận Y.”

Người đàn ông không biết người trước mặt: “Không có, cậu tìm nhầm rồi.”

Nhưng lúc này trong phòng vang lên tiếng nói: “Lâm đại sư, tôi ở trong nè, tôi đang ở trong.”

Lâm Phàm vui vẻ nói: “Anh nghe kìa, người đang ở bên trong mà.”

Người đàn ông lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho ông chủ nhưng đang gọi thì điện thoại đã bị giật đi, vừa định lên tiếng đã phát hiện cơ thể mình không thể nhúc nhích được.

Lâm Phàm thổi thổi ngón tay: “Quả nhiên Trung y thật mạnh mẽ, cái chiêu điểm huyệt này đáng tin ghê.”

Trần Vận Y mở cửa phòng, thấy Lâm đại sư vui đến phát khóc: “Lâm đại sư, không ngờ anh đến thật.”

Lâm Phàm bước vào phòng, cười: “Cô đã gọi điện thoại nhờ tôi giúp, tôi không thể không tới đúng không? Bây giờ không sao rồi, có thể rời đi.”

“Vận Y, đây là ai vậy?” Chị Lưu quản lý nhìn thấy Lâm Phàm thì hơi ngạc nhiên, dường như nghĩ đến gì đó sau đó nhìn Trần

Vận Y: “Các em có biết các em làm vậy là sẽ có chuyện lớn đó.”

Chương 949: Nghĩ xong rồi à?

Trần Vận Y lắc đầu: “Chị Lưu, em thật sự không muốn, em muốn rời đi.”

Chị Lưu giận dỗi nói: “Em đi bằng cách nào? Sau này không về công ty nữa hả? Em phải biết rằng, em đã ký hợp đồng, cho dù hôm nay em đi được thì sau này nếu không đến công ty xem như vi phạm hợp đồng. Nếu thưa ra tòa, các em sẽ thua kiện, có tiền để bồi thường sao?”

Trần Vận Y và Lạc Đan im lặng, chị Lưu nói đúng. Hôm nay các cô trốn được thì đã sao? Vi phạm thì phải bồi thường. Bây giờ các cô hối hận không kịp! Lúc đó vui quá nên đầu óc không hoạt động, căn bản không đọc kỹ hợp đồng. Bây giờ nghĩ lại, hối hận thì đã muộn.

“Đừng lo, Tổng giám đốc các cô là ai? Tôi tìm anh ta nói cho.” Lâm Phàm lên tiếng.

“Cậu…” Chị Lưu không biết người thanh niên kia là ai, vừa định phản đối bỗng nhiên sững sờ, vẻ mặt thay đổi: “Cậu là Lâm đại sư?”

“Đúng, tôi là Lâm đại sư, thì sao?” Lâm Phàm cười nói, bây giờ mình đã là người nổi tiếng, ở Thượng Hải này không mấy người không biết hắn.

Nhất là trong giới giải trí này, ai không chú ý đến hot search Weibo, mình lên hot search nhiều lần như thế tính ra cũng khá nổi tiếng, hơn nữa không ít minh tinh hận mình vì mình giành mất hot search của họ.

Chị Lưu ngạc nhiên nói: “Vận Y, Lạc Đan, các em kêu Lâm đại sư đến à?”

“Vâng.” Trần Vận Y gật đầu, lúc cô ta cùng đường đã nghĩ đến Lâm đại sư. Cô ta luôn chú ý đến Lâm đại sư, độ nổi tiếng càng lúc càng cao, khác xa so với lúc ban đầu các cô biết hắn.

Chị Lưu ngẫm nghĩ, vẫn lắc đầu: “Haizz, cho dù cậu đến cũng sợ không thể. Lần này lai lịch người tới rất lớn, sợ rằng…”

Lâm Phàm xua tay: “Đi, đừng nghĩ nhiều nữa. Ông chủ của các cô đâu?”

Chị Lưu không ngờ các cô Trần Vận Y quen biết Lâm đại sư, chuyện này cô ta không thể kiểm soát nổi nữa, cô ta biết địa vị của Lâm đại sư tại Thượng Hải, cũng là một người có tiếng nói.

“Chắc bây giờ đang ở phòng khách đón tiếp khách quý.” Chị Lưu nói.

Lâm Phàm gật đầu: “Được thôi, đi chung nhé? Để tôi giải quyết chuyện này cho.”

…

Phòng khách.

Vẻ mặt Hà Minh Huy rạng rỡ: “Thường tổng, Thân tổng rồng đến nhà tôm nhưng tôi không kịp đón tiếp từ xa. Hôm nay tôi đã sắp xếp xong xuôi, mọi việc ổn thỏa rồi ạ.”

Hai người được gọi là Thường tổng và Thân tổng còn rất trẻ, nhiều nhất chỉ hơn ba mươi tuổi.

Trước đó bọn họ được gọi là đại thiếu gia, nhưng xưng hô này có cảm giác như mấy tên hoàn khố ăn không ngồi rồi, sau đó họ tự mở công ty chơi đùa, tuy là có đầu tư nhưng chỉ để cho vui. Với danh nghĩa đó ra ngoài được người ta gọi “tổng giám đốc” cảm giác cũng không tệ.

Thường tổng cười nói: “Hà tổng, chuyện lần này phải xem lòng thành của ông rồi.”

Hà Minh Huy sao còn không hiểu: “Tất nhiên, tôi làm việc mà các ngài còn chưa yên tâm sao? Các ngài đã chỉ đích danh thì sao tôi làm sai được chứ? Ngài nói đúng không?”

Hà Minh Huy cảm giác mình kiếm lời to, với khả năng của mình muốn quen biết hai người quyền thế này là chuyện không thể. Nào ngờ đối phương chủ động tìm mình, nói muốn bàn chuyện làm ăn với mình mà người trung gian chính là hai người Trần Vận Y và Lạc Đan.

Lúc anh ta ký hợp đồng với các cô ấy đã chuẩn bị tốn tiền tạo danh tiếng cho họ, không nghĩ đến có thể gặp được chuyện tốt thế này, đúng là việc vui.

Anh ta rất hâm mộ những vị công tử thiếu gia này, vì phụ nữ mà không ngại ngàn dặm xa xôi từ thủ đô chạy đến đây nói chuyện làm ăn với mình, mục tiêu cuối cùng vẫn chỉ vì hai người phụ nữ này thôi.

Có thể nói vô cùng khí phách.

Hơn nữa Hà Minh Huy cũng định làm quen với đối phương, dù sao không phải dễ tham dự vào giới đó, không có người dẫn đường là không thể.

"Tốt lắm, tốt lắm." Thân tổng hài lòng cười tươi.

Hà Minh Huy cẩn thận hỏi: "Thường tổng, trước đó ngài nói còn một nhân vật lớn, sao vẫn chưa thấy tới?"

Thường tổng cười: "Đừng hỏi nhiều, người đó có việc lát nữa mới đến, ngoài ra đợi sau khi người đó đến đây ông đừng gọi chúng tôi là "tổng" gì cả, cứ gọi tôi là Thường thiếu gia được rồi, tránh cho bị mắng."

Hà Minh Huy không biết chuyện gì xảy ra nhưng vẫn nhận lời gật đầu.

Những người này quá sành sỏi, anh ta không theo kịp.

Trong phố Vân Lý!

"Cho hỏi Lâm đại sư có đây không?" Một người đàn ông đứng ngay cửa tiệm hỏi.

Ngô U Lan nhìn người đến, lắc đầu: "Mới vừa ra ngoài, không có đây. Anh có việc gì?"

"Không ở đây thì thôi, đợi anh ấy về cô báo với anh ấy giùm một tiếng có Trâu Thiên Phúc đến tìm anh ấy."

Ngô U Lan không hiểu ất giáp gì: "Chả hiểu nổi."

Phòng khách.

Cửa bị đẩy ra.

Hà Minh Huy đang bận nịnh hót hai vị quyền quý, khi ánh mắt nhìn thấy Trần Vận Y và Lạc Đan lập tức cười tươi rói, sau đó bước đến: "Nghĩ xong rồi à?"

Nhưng lúc này, một cánh tay đẩy Hà Minh Huy dạt ra ngoài: "Ai là Hà Minh Huy?"

Hà Minh Huy bị đẩy sang một bên, mặt đỏ bừng tức giận: "Cậu là ai? Ở đâu đến đây?"

Chương 950: Ý của ông là không muốn hủy chứ gì?

"Lâm đại sư, đây là Hà Minh Huy tổng giám đốc của chúng tôi." Trần Vận Y nói.

Bây giờ Lâm Phàm mới phát giác hóa ra Hà Minh Huy chính là thằng cha bị mình đẩy ra một bên: "Tôi ở đâu á? Tôi ở trong phố Vân Lý đến, tôi nói cho anh biết, hai người này là bạn của tôi. Anh muốn làm gì hả?"

"Lâm đại sư?" Hà Minh Huy ngạc nhiên, cẩn thận nhìn kỹ, má nó đúng thật là Lâm đại sư rồi.

Vẻ mặt lập tức thay đổi, nở một nụ cười thật tươi: "Thì ra là Lâm đại sư, hiểu lầm, hiểu lầm."

"Đừng nói hiểu lầm. Giờ tôi hỏi anh, hai người này là bạn tôi, anh muốn làm gì họ?" Lâm Phàm hỏi.

Hà Minh Huy hơi bối rối.

Lâm đại sư này không dễ chọc, người Thượng Hải ai cũng biết Lâm đại sư rất lợi hại.

Nhưng đối với người khí phách ngang tàng như Thường thiếu gia và Thân thiếu gia thì thằng oắt này chả là cọng lông gì, muốn làm gì đây?

Hà Minh Huy không hiểu nổi hoàn cảnh lúc này, sao hai người Trần Vận Y có thể quen biết Lâm đại sư được chứ? Hai người này là người ở thủ đô mà.

Hơn nữa anh ta đã hiểu rõ vấn đề hiện nay, Lâm đại sư xuất hiện ở đây dĩ nhiên là đến vì hai người này.

Hà Minh Huy ngờ vực hỏi: "Lâm đại sư, hai người bọn họ là bạn của anh sao?"

"Ừ." Lâm Phàm gật đầu, sau đó nhìn một trong hai người, có lẽ đúng là hai người này.

Thường thiếu gia ở bên cạnh lên tiếng, giọng không hề bình tĩnh: “Hà tổng, chuyện này là sao đây?”

Bây giờ đầu óc Hà Minh Huy quay cuồng, hai bên đều không dễ chọc, Lâm đại sư không dễ chọc, Thường thiếu gia càng không. Mẹ nó, chuyện này thật khó giải quyết.

“Thường thiếu gia đừng gấp, cứ yên tâm. Đây là Lâm đại sư rất nổi tiếng ở Thượng Hải, nghệ sĩ thuộc công ty tôi là bạn của Lâm đại sư nên cái này….” Hà Minh Huy không giải thích thẳng thắn nhưng hàm ý rất rõ ràng, chuyện này cứ vậy thôi, hai người chọn người khác là được.

Có thể bấu víu vào tất nhiên cầu còn không được, nhưng đôi khi phải xem hoàn cảnh đã.

Có lẽ người ngoài không rõ nhưng bản thân Hà Minh Huy sao không biết nhân vật như Lâm đại sư, đây chính là người rất lằng nhằng.

Đặc biệt điều làm người ta lo lắng chính là Lâm đại sư rất trâu bò, anh ta không muốn trêu vào.

Không nói đến đám nhà giàu bạn hắn, chỉ riêng trình độ y thuật, hacker các loại, khó nói về sau không phải nhờ vả người ta.

Bây giờ Lâm đại sư đích thân xuất hiện ở đây, ý tứ rất rõ ràng, tôi đã tới, anh còn muốn giữ bạn tôi à?

“Lâm đại sư?” Thường thiếu gia liếc Lâm Phàm, sau đó khinh thường nói: “Không biết, tôi không quan tâm hắn ta là Lâm đại sư hay là Lâm chó điên gì. Hà tổng, ông nói thử xem chuyện này ông giải quyết thế nào? Chúng tôi không phải từ thủ đô đến đây để ngắm cảnh.”

Hà Minh Huy chửi thề trong lòng tám trăm lần, chuyện này mấy người muốn gì hả?

Không phải muốn hại chết anh ta đấy chứ?

“Ha ha, hai người các người đến đây để xxx à? Tôi nói cho các người biết, tôi chẳng quan tâm các người đi đâu xxx, nhưng các cô ấy là bạn tôi, các người phải giữ chặt đạn của mình trong nòng, đừng bắn loạn xạ linh tinh.” Lâm Phàm khinh thường nói.

Mả cha nó!

Hà Minh Huy nhìn Lâm đại sư, không nghĩ Lâm đại sư nói chuyện thô tục vậy, đây là nói huỵch toẹt thẳng ra, vốn dĩ không hề nể mặt đối phương.

Trần Vận Y và Lạc Đan nhìn Lâm Phàm, vô cùng cảm động. Các cô không nghĩ đến Lâm đại sư thật sự quan tâm chuyện của các cô. Tình huống bây giờ chỉ cần người sáng suốt là có thể thấy, rõ ràng không dễ giải quyết.

Quả nhiên Thường thiếu gia và Thân thiếu gia không nhịn nổi nữa: "Mẹ nó, mày nói gì hả?"

Lâm Phàm không thèm nhìn hai người: "Hà tổng, để tôi nói một câu. Hai người bạn của tôi muốn hủy hợp đồng với ông, ông tính hủy thế nào?"

Hà Minh Huy sửng sốt, sau đó lúng túng đáp: "Lâm đại sư, hợp đồng đã ký sao có thể hủy được, cậu nói đúng không?"

"Ý của ông là không muốn hủy chứ gì?" Lâm Phàm nhìn chằm chằm Hà Minh Huy, lúc này trong lòng Hà Minh Huy hơi run rẩy nhưng cố gắng giữ bình tĩnh nói: "Lâm đại sư, chính tay các cô ấy ký hợp đồng. Nếu muốn hủy thật sự vậy thì cứ xử lý theo hợp đồng. Tôi không hề ép buộc ai cả."

Mặc dù Hà Minh Huy không muốn đắc tội Lâm Phàm nhưng không có nghĩa anh ta sợ đối phương, hợp đồng giấy trắng mực đen rõ ràng, cho dù có kiện thì phần thắng cũng nghiêng về anh ta.

Sao có thể vì đối phương nói một câu là có thể hủy hợp đồng được, vậy chẳng phải khoản đầu tư trước đây của anh ta đều đổ sông đổ bể hết à?

Chưa kể bây giờ có lẽ Thường thiếu gia và Thân thiếu gia đã giận, nếu mình còn nhịn e rằng phải đắc tội đối phương, lúc đó sợ rằng cuộc sống của mình sẽ không an lành.

Thường thiếu gia và Thân thiếu gia không nghĩ tới đối phương nói chuyện mà không nhìn thẳng vào họ, bọn hắn tức đến nghiến răng nghiến lợi: "Cuối cùng mày là thằng nào? Mày có biết bọn tao là ai không? Tao nói cho mày biết, chuyện hôm nay đã quyết định, ai đến cũng không thay đổi được gì đâu."

Chương 951: Là anh?

Lúc này, giọng điệu hách dịch hoàn toàn bộc phát ra.

Đùng!

Thường thiếu gia dùng chân đá cái ghế đổ lăn ra đất: "Họ Hà, ông nhớ kỹ cho tôi. Nếu ông dám đùa giỡn bọn tôi chắc ông phải biết hậu quả là gì."

Hà Minh Huy vội vàng nói: "Không có, Thường thiếu gia, đây chỉ là hiểu lầm thôi. Nhưng Lâm đại sư đến đây làm tôi rất khó xử. Chuyện này tôi không tham dự nữa, mọi người tự thỏa thuận với nhau đi. Nếu có thể giải quyết trong hòa bình là tốt nhất, còn nếu không thể hòa giải thì tôi cũng đành chịu, mong mọi người thông cảm."

Hà Minh Huy không muốn tham dự vào chuyện này, lập tức đẩy trách nhiệm đi.

Anh ta không thể đắc tội hai bên, đành phải để họ tự giải quyết với nhau.

Lâm Phàm cười ha hả, không nghĩ đến chuyện sẽ đến tình trạng thế này. Biện pháp Hà Minh Huy nghĩ cũng khá tốt, tuy nhiên có thể ngầm hiểu, xem ra lai lịch hai người này không đơn giản.

Thái độ Thường thiếu gia phách lối nhìn Lâm Phàm: "Thằng nhóc, mày biết bọn tao không? Mày có tin tao có thể khiến cho từ nay về sau hai cô gái này không tồn tại nổi trong làng giải trí nữa hay không? Mày có tin không?"

Vẻ mặt Lâm Phàm vẫn bình tĩnh đáp: "Thường thiếu gia đúng không? Tôi không muốn làm lớn chuyện nhưng tôi cũng không sợ gặp chuyện. Các anh giữ người khác, tôi không can thiệp. Nhưng các cô ấy là bạn tôi, nếu các anh nể mặt, tôi không phải người không biết chuyện. Sau này có gì tìm tôi, tôi sẽ không từ chối."

"Bà mẹ, mày là thằng nào? Nể mặt mày hả? Mày có bản lĩnh cỡ nào? Chỉ sợ vừa có chuyện là mày đã tè ra quần mất rồi." Thường thiếu gia to tiếng, lập tức bước đến, đưa tay ra muốn vả mặt Lâm Phàm.

Nhưng lúc này Lâm Phàm bắt lấy bàn tay Thường thiếu: "Không nể mặt thật à?"

Ánh mắt Thường thiếu ngang ngược: "Mặt mũi? Mẹ mày, giá trị của mày đủ để tao nể mặt hả?"

Lâm Phàm thở dài khó xử: "Cho thể diện mà không cần, tiên lễ hậu binh. Nếu đã muốn vậy thì nhào vào đi."

Bốp!

Ngay lúc này, tất cả mọi người trợn mắt há mồm.

Hà Minh Huy cảm thấy choáng váng, anh ta không nghĩ Lâm đại sư dám ra tay.

Cái này…

Lâm Phàm vung nắm đấm, nện Thường thiếu gia ngã xuống đất, sau đó mắng: "Nhớ cho kỹ, tôi không kiếm chuyện nhưng tôi không sợ phiền phức. Đã cho mấy người thể diện còn làm phách như vậy. Các người không thử hỏi thăm xem Lâm Phàm tôi có phải là người dễ chọc vào không?"

Thân thiếu gia gần đó thấy cảnh này, giơ ghế lên đập vào Lâm Phàm: "Con mẹ mày, tự tìm đường chết."

Lâm Phàm bắt lấy ghế, ném ngược trở lại, nện cả hai người xuống đất.

Một tay nắm lấy cổ áo Thường thiếu gia, kéo gã từ dưới đất lên: "Bây giờ có nể mặt không đây?"

Thường thiếu gia bị đánh đến choáng váng đầu óc, gã không nghĩ đối phương dám ra tay thật: "Mày biết tao là ai không?"

"Không quan tâm mày là ai. Ông trời có xuống đây cũng vô dụng." Lâm Phàm tiện tay tát một bạt tay, khiến hắn lăn nhào trên mặt đất.

Hai người Trần Vận Y và Lạc Đan sợ hãi đứng yên, tình cảnh trước mắt đã khiến các cô hoảng hốt.

Các cô không ngờ Lâm đại sư thật sự ra tay.

"Tiêu đời rồi." Hà Minh Huy hết hồn: "Lâm đại sư, cậu không đánh được đâu. Hai người này là đại thiếu gia ở thủ đô, cậu đang gây rắc rối cho mình đó."

Anh ta không dám tưởng tượng hậu quả sẽ thế nào, sau đó sợ rằng không chỉ mình Lâm đại sư xui xẻo mà cả anh ta cũng xúi quẩy theo.

Đây chính là đánh cho đã tay mà không nghĩ đến hậu quả.

“Mấy người làm gì vậy hả?” Đúng lúc này, Trâu Thiên Phúc đẩy cửa bước vào, thấy cảnh tượng lộn xộn trước mặt cũng rất ngạc nhiên: “Mọi người đã xảy ra chuyện gì? Sao đánh nhau thế này?”

“Đại thiếu gia!”

Thường thiếu gia và Thân thiếu gia thấy có người đến lập tức vui mừng nhưng sau đó vẻ mặt lúng túng, họ cho rằng mình bị mất mặt, hơn nữa còn mất mặt trước mặt Đại thiếu.

Quan hệ của họ và Đại thiếu gia không thân thiết lắm, chỉ là người chung một giới, thỉnh thoảng nói chuyện vài câu với nhau.

Lần này đến Thượng Hải, vốn chỉ có hai người họ đến nhưng không biết vì sao vị Đại thiếu gia này biết tin, thế là anh ta theo họ đến Thượng Hải. Chuyện này là niềm vui bất ngờ cho họ, cảm thấy đây là cơ hội để họ thể hiện.

Nhưng làm sao họ biết bây giờ xảy ra chuyện thế này, đúng là đã gây chuyện xấu hổ trước mặt Đại thiếu gia.

Lúc này ánh mắt hai người họ nhìn Lâm Phàm, tràn ngập oán hận, ước gì có thể băm da xẻ thịt hắn.

Hà Minh Huy nghe bọn họ gọi “Đại thiếu gia” lập tức nhìn Trâu Thiên Phúc, trong lòng đắn đo, chẳng lẽ đây chính là nhân vật khủng bố mà hai người họ nhắc đến sao?

Trong lòng cuộn tràn sóng dữ.

“Ủa?”

Đôi mắt Lâm Phàm và Trâu Thiên Phúc nhìn nhau, hơi ngạc nhiên.

“Là anh?”

Hai người đồng thanh lên tiếng, có vẻ không dám tin.

Lúc này, vẫn là Trâu Thiên Phúc chủ động cất lời: “Thì ra anh ở đây, tôi đến phố Vân Lý không tìm thấy anh, nhưng mà chuyện này…”

Lâm Phàm cười: “Sao Đại thiếu gia ở đây vậy? Hai người này là bạn của anh hả?”

Trâu Thiên Phúc nhìn hai người, hơi ngập ngừng, sau đó gật đầu: “Ừ, là bạn bè tôi.”

Khi Đại thiếu gia nói hai chữ “bạn bè”, Thường thiếu gia và Thân thiếu gia cảm động muốn rớt nước mắt, bọn họ không ngờ Đại thiếu gia nhận họ là bạn bè.

Cơn nóng giận trong lòng vì bị Lâm Phàm đánh bỗng tan biến không còn lại gì, chỉ còn lại niềm hưng phấn trào dâng.

Chương 952: Ba giây

Lâm Phàm: “Ừ. Người là do tôi đánh.” Sau đó chỉ vào Trần Vận Y và Lạc Đan: “Hai người này là bạn tôi, hai người bạn của anh định giữ bạn tôi lại nên tôi ra tay dạy dỗ họ một trận.”

Trâu Thiên Phúc không nghĩ lần thứ hai mình gặp lại Lâm đại sư chính là vào hoàn cảnh này. Anh ta vô cùng khâm phục Lâm đại sư, quả tính kia quá chuẩn, mấy tháng trước ở thủ đô anh ta đã thành công lật ngược được một ván nên đến Thượng Hải chuẩn bị cảm ơn đối phương chu đáo.

Ngược lại bây giờ có hơi lúng túng.

“Đại thiếu gia, bọn tôi…” Thường thiếu gia lên tiếng, nhưng nói mới một nửa đã bị Trâu Thiên Phúc ngăn lại.

“Lâm đại sư chuyện kia tôi cám ơn anh. Mặc dù hai người này có hơi cao ngạo nhưng cũng là bạn bè sơ giao của Trâu Thiên Phúc tôi. Anh đánh họ là không nể mặt tôi, tuy nhiên anh là người có ân với tôi. Thế này đi, tôi so chiêu với anh một chút. Chỉ cần anh chịu được ba giây thì chuyện cũ tôi bỏ qua, tôi sẽ thay mặt họ nhận lỗi, xem như tôi không biết cách quản lý. Nếu như anh không đỡ được ba giây thì chuyện này tính ngược lại.” Trâu Thiên Phúc cởi áo khoác ra, ném sang một bên, để lộ cơ thể đầy cơ bắp.

Rất có tính uy hiếp.

Nhìn thấy cơ bắp Trâu Thiên Phúc, Lâm Phàm cười tươi: "Tập thể hình không tệ, xem ra cũng có chút bản lĩnh đó."

Trâu Thiên Phúc cười nói: "Gia đình quân nhân, nếu không có chút bản lĩnh này thì bị cười chê rồi. Lâm đại sư thế nào, anh chuẩn bị xong chưa?"

Lâm Phàm lắc đầu: "Con người của anh không tệ nhưng có vẻ thích gợi đòn, được thôi, tôi thỏa mãn yêu cầu của anh. Nhưng anh không được hối hận đấy nhé."

Thường thiếu gia thấy có người dám coi thường Đại thiếu gia lập tức không phục, mắng: "Mày là cái thá gì? Đại thiếu gia là…"

"Câm miệng." Trâu Thiên Phúc trừng mắt nhìn Thường thiếu gia: "Lâm đại sư có ân với tôi, anh muốn làm gì?"

"Tôi…" Thường thiếu lập tức cúi đầu, không dám nói thêm câu nào.

Gã không nghĩ thằng oắt này quen biết Đại thiếu gia, hơn nữa dường như quan hệ còn không tệ.

Nhưng mà thằng oắt này so tài với Đại thiếu gia, đúng là đang tự tìm đường chết.

Tại thủ đô ai mà không biết thực lực Đại thiếu gia trâu bò cỡ nào, một chọi mười chỉ là chuyện nhỏ, đợi lát nữa hắn sẽ biết ngay thôi.

Thật ra Trâu Thiên Phúc không muốn ra tay với Lâm Phàm nhưng anh ta là người coi trọng sĩ diện, dù hai người này chả ra gì nhưng nói gì đi nữa cũng là người mình, bị đánh như vậy mà mình không có biểu hiện gì thì cũng có chút mất mặt.

Vậy nên mới nghĩ ra cách này.

Trâu Thiên Phúc nói: "Lâm đại sư, anh cứ yên tâm, tôi sẽ nhẹ tay không để anh có chuyện đâu."

Lâm Phàm cười xua tay: "Không cần, cứ đánh hết sức đi."

Trần Vận Y lo lắng kéo ống tay áo Lâm đại sư: "Đại sư. Hay là đừng đánh nữa?"

Cô ấy thấy cơ bắp của đối phương, cảm thấy lo lắng, nếu trúng một quyền này không biết sẽ thế nào, Lâm đại sư gầy yếu như

vậy sợ rằng sẽ không chịu nổi.

Trâu Thiên Phúc cười: “Hay lắm, vừa lúc tôi cũng muốn Lâm đại sư trải nghiệm thử, lúc tôi còn ở quân đội, một mình tôi đánh ngã mười mấy người. Mặc dù bị một vài vết thương nhỏ nhưng không ảnh hưởng gì lớn. Anh có thể chịu đựng được ba giây xem như cũng có chút bản lĩnh.”

Lâm Phàm liếc Trâu Thiên Phúc bằng một con mắt, tên này hơi bị ra vẻ quá rồi đấy.

Tôi có thể chịu được ba giây xem như có chút bản lĩnh á?

Nếu Điền Thần Côn nghe thấy chắc cười bể bụng luôn mất.

“Đại thiếu gia, anh cần kiềm chế một chút. Tôi cũng có một câu cho anh, nếu anh có thể chịu được ba giây, tôi cũng xem như anh lợi hại đó.” Lâm Phàm nói.

Hà Minh Huy vẫn đứng lặng yên một bên, vẻ mặt lúng túng. Hai người này đang làm cái quái gì vậy hả?

Cái gì mà cứ ba giây với không ba giây?

Muốn làm gì thì làm cho xong đi, ai thắng ai thua chẳng vậy? Chuyện này cũng phải giải quyết thôi, sao cứ phải lằng nhằng dây dưa như thế làm gì?

“Lâm đại sư chuẩn bị sẵn sàng, tôi đến đây.” Lúc này Trâu Thiên Phúc thay đổi, lập tức vung hai tay ra, bắp tay căng lên cuồn cuộn. Anh ta không muốn làm Lâm đại sư bị thương nên định trực tiếp bắt lấy, đè hắn xuống đất.

“Tốc độ khá nhanh đấy.” Lâm Phàm cười, né người sang một bên, chân bắt đầu di chuyển, bàn tay bất ngờ đặt sau lưng Trâu Thiên Phúc.

Ầm!

Đột nhiên Trâu Thiên Phúc ngã xuống đất.

Choáng váng!

Mắt Thường thiếu gia và Thân thiếu gia trợn tròn, chuyện gì đã xảy ra? Sao Đại thiếu gia ngã xuống đất rồi?

Trâu Đại thiếu gia nằm trên mặt đất, trong nháy mắt đầu óc ngưng hoạt động, chuyện gì vừa xảy ra, vì sao mình ngã xuống

đất rồi?

Mẹ nó, Lâm đại sư là người có luyện võ.

Ngắn ngủi một giây, đầu óc Trâu Đại thiếu gia đã hoạt động trở lại.

Chắc chắn mình không phải là đối thủ của hắn, chiêu vừa rồi đã nói rõ. Nếu đứng lên không phục mà đấu tiếp nữa thì mình phải quỳ là cái chắc, khi đó mình sẽ chịu mất mặt.

Không được, nhất định phải nghĩ ra cách giải quyết ổn thỏa mới được.

Chương 953: Cảnh báo

"Ái chà, Lâm đại sư, thủ đoạn của anh thật lợi hại. Tuy nhiên tôi vừa đến Thượng Hải còn chưa quen khí hậu, trượt chân nên không thể đánh ra hết bản lĩnh được, coi như chuyện này tôi thua vậy." Trâu Đại thiếu gia vội vàng đứng lên, vừa cười vừa nói, tìm một cái cớ hoàn mỹ phân bua cho mình.

Lâm Phàm cười, hắn cũng không định vạch mặt hay bám mãi không tha: "Thế hả? Vậy lần sau nếu có dịp chúng ta đấu tiếp nhé!"

Trâu Đại thiếu gia cười: "Được thôi, chờ lần sau tôi quen với khí hậu Thượng Hải rồi chúng ta sẽ đấu một trận thật đẹp mắt. Nhưng thắng là thắng, tôi không thể xem như không có gì được, chuyện này tôi thay họ xin lỗi anh. Hi vọng anh đừng để bụng."

Lâm Phàm xua tay nói: "Không cần đâu, đây chỉ là chuyện nhỏ. Tuy nhiên sau này đừng dòm ngó hai người bạn của tôi là được."

Trâu Đại thiếu gia nhìn hai người: "Hai người có nghe rõ chưa?"

Thường thiếu gia và Thân thiếu gia gật đầu: "Đại thiếu, chúng tôi đã rõ."

Bọn họ không phải đồ ngu, sao có thể không nhìn ra quan hệ của Lâm đại sư và Đại thiếu gia.

Đến nỗi cơn giận trong lòng đã sớm biến mất, nếu như còn oán hận đối phương thì đúng là ngu như bò.

Lúc này ánh mắt Lâm Phàm nhìn Hà Minh Huy: "Hà tổng, ông nói thử xem, làm thế nào mới bằng lòng hủy hợp đồng?"

Hà Minh Huy sửng sốt, sau đó cười nịnh nọt: "Lâm đại sư đang nói gì lạ vậy? Ngài đã lên tiếng sao tôi còn dám không hủy hợp đồng? Để tôi cho người làm bản kết thúc hợp đồng nhé!"

Sau khi Trần Vận Y và Lạc Đan nghe xong, trên mặt nở một nụ cười sảng khoái.

Lâm Phàm cười 'khà khà' vẻ mặt vô cùng bỉ ổi.

Bữa trưa.

Bữa cơm này vốn là bữa cơm rất hắc ám nhưng bởi vì có Lâm Phàm đến, nên nó trông có vẻ thuần khiết.

Trần Vận Y và Lạc Đan một trái một phải kẹp Lâm đại sư ở giữa, hai người vô cùng biết ơn Lâm đại sư. Nếu không phải Lâm đại sư hỗ trợ thì các cô cũng không biết phải làm gì.

Tuy nhiên hiện tại tất cả đều đã được giải quyết, hợp đồng đã huỷ, tự do cũng được khôi phục.

Thường thiếu gia và Thân thiếu gia liếc nhau, bọn họ cũng không phải người không biết tốt xấu. Lúc trước có lẽ vẫn là kẻ thù của nhau nhưng hiện tại đối phương lại có quan hệ với Đại thiếu gia. Sự thật là bọn họ chọc đối phương, tuy rằng bị đối phương đánh cho một trận thế nhưng bọn họ nhận.

Ở thủ đô, bọn họ là những người rất kiêu ngạo nhưng cũng chỉ là đối với người bình thường mà thôi.

Giờ phút này, hai người bưng chén rượu đứng lên: "Lâm đại sư, lúc trước là chúng tôi không đúng, hy vọng anh không để trong lòng, chúng tôi kính trước."

Ừng ực!

Trâu Thiên Phúc nhìn thấy cảnh này cũng gật đầu, ít nhất chứng minh hai tên này không ngu xuẩn.

Lâm Phàm nhìn hai người, sau đó nở nụ cười: "Được, chuyện cũ bỏ qua, các anh đã nhận sai rồi nếu tôi còn để trong lòng thì

chứng tỏ tôi quá nhỏ nhen rồi.”

Thường thiếu gia và Thân thiếu gia thở phào nhẹ nhõm. Lâm đại sư không ghi hận trong lòng thì tốt rồi. Dù sao thì bọn họ còn muốn qua lại với Đại thiếu gia. Nếu đắc tội với người có quan hệ tốt với Đại thiếu gia thì rất khó để Đại thiếu gia không có ý kiến với bọn họ.

Hà Minh Huy ngồi ở bữa tiệc không nói một câu, gần như làm vai trò nhân viên phục vụ, rót rượu cho người ngồi ở đây.

Lâm Phàm cười nói: “Đại thiếu gia, nhìn sắc mặt của anh có vẻ như chuyện thủ đô rất tốt rồi nha.”

Trâu Thiên Phúc cười, rõ ràng là rất vui: “Không nói nữa, không nói nữa, chuyện này còn chưa có kết quả.”

Lâm Phàm cười, không nói thêm gì, bữa tiệc diễn ra bình thường.

Chỉ là Thường thiếu gia hơi nghi hoặc vì Lâm đại sư cứ nhìn chằm anh ta. Anh ta hơi xấu hổ, chẳng lẽ giới tính của Lâm đại sư này có vấn đề gì sao?

“Lâm đại sư, trên người tôi có gì à?” Thường thiếu gia hỏi.

Lâm Phàm cười lắc đầu: “Không có, chỉ là cảm thấy có chút không ổn.”

Thường thiếu gia sửng sốt, không rõ Lâm đại sư có ý gì, cảm giác không ổn gì cơ?

Lúc Lâm Phàm không có việc, đã xem qua tướng mạo của tất cả mọi người ở đây. Ngoại trừ Thường thiếu gia thì những người khác sắp tới sẽ không có bất cứ chuyện gì.

Hắn không nói rõ nguyên nhân, chỉ là đang nghĩ xem có nên chỉ điểm hay không mà thôi.

Nói cách khác là anh ta có đáng để mình chỉ điểm hay không.

Nhưng mà quên đi, bây giờ đối phương cũng đã nhận sai với mình rồi, nghe hay không là việc của anh ta.

Trâu Thiên Phúc cũng nghi hoặc nhìn Lâm Phàm: “Cậu ta làm sao vậy? Có gì không ổn?”

Lâm Phàm mở miệng nói: “Tôi nhắc nhở anh, sau khi trở về thủ đô, trong vòng bảy ngày tốt nhất không nên tham gia bất kỳ hoạt động nguy hiểm nào, nếu không sẽ xảy ra chuyện.”

“Hả?” Thường thiếu gia ngây người: “Lâm đại sư, lời này là có ý gì?”

Lâm Phàm không muốn nói thêm gì: “Cậu chỉ cần nhớ kỹ là được, trở về trong vòng bảy ngày không nên tham gia các hoạt động nguy hiểm là được rồi. Không nói nữa, mọi người ăn cơm đi.”

Trâu Thiên Phúc cười: “Đúng, đúng, không nói nữa. Cậu nhớ lời của đại sư là được rồi.”

Thường thiếu gia bị lời này của Lâm Phàm làm cho tinh thần bất an, luôn cảm thấy kỳ lạ.

Chương 954: Trông như phân gà

Sau bữa tiệc.

Lâm Phàm không ở cùng một chỗ với đám Trâu Thiên Phúc, mà rời khỏi đó.

Hắn và Trâu Thiên Phúc còn chưa đến mức thân lắm, hiện tại cũng chỉ là gật đầu, coi như quen biết.

Dưới tầng.

Đôi mắt linh động của Trần Vận Y nhìn chằm chằm Lâm Phàm: “Lâm đại sư, cám ơn anh rất nhiều.”

Lâm Phàm xua tay cười nói: “Không cần cảm ơn, đây là chuyện nhỏ, sau này các cô có tính toán gì không?”

Hai người liếc nhau, thật sự họ chưa nghĩ tới sau này nên làm gì. Ước mơ của các cô chính là trở thành minh tinh, bây giờ đã hủy hợp đồng với Hà tổng, khôi phục tự do nhưng lại cảm thấy bấp bênh trong ngành này.

Dù sao chuyện này ảnh hưởng rất lớn đến các cô, nếu như không có Lâm đại sư, hậu quả có thể không tưởng tượng nổi.

“Tạm thời chưa nghĩ tới, chúng tôi định xem trước đã.” Trần Vận Y nói.

Lâm Phàm do dự một lát rồi nói: "Như vậy đi, hai người đi theo tôi, đúng lúc tôi quen biết một người. Hai người đến công ty của anh ta, không dám cam đoan với các cô nhưng ít nhất sẽ không phát sinh loại chuyện này nữa, có hứng thú không?"

Hai người tràn ngập hy vọng, sau đó nở nụ cười: "Có hứng thú."

"Vậy lên xe đi, tôi dẫn các cô đi làm quen." Lâm Phàm chuẩn bị giới thiệu hai người cho Vương Minh Dương. Ít nhất ở trong tay Vương Minh Dương sẽ không gặp phải loại chuyện này nữa. Hơn nữa đồ tốt không để chảy ra ngoài, tiềm lực tương lai của hai người này rất cao, bồi dưỡng tốt cũng có thể trở thành trụ cột.

Việc mua bán này thật sự có lợi.

Tập đoàn Đông Hán.

Trần Vận Y nhìn kiến trúc trước mặt, kinh ngạc nói: "Lâm đại sư, sao chúng ta lại đến đây?"

Lâm Phàm cười nói: "Đương nhiên là giới thiệu ông chủ mới cho các cô rồi. Ông chủ ở đây và tôi là anh em tốt, rất đáng tin cậy, sẽ không bán các cô đi đâu."

Lạc Đan khoa trương nói: "Đây chính là tập đoàn Đông Hán đấy. Tôi biết công ty giải trí này có thể nói là tốt nhất ở đây, nhất là Ngô Kỳ Nguyệt của bọn họ mới ra mắt nhưng vô cùng nổi tiếng. Đây là lần đầu tiên tôi thấy người mới debut mà lại nổi nhanh đến vậy."

Lâm Phàm: "Chúng ta vào đi."

Quan hệ giữa hắn và Vương Minh Dương làm gì có ai ở chỗ này mà không biết cho nên đi vào đương nhiên không hề có trở ngại, nhân viên lễ tân cũng rất cung kính.

Trong văn phòng.

Vương Minh Dương đang xem tin tức. Lúc nhìn huynh đệ nhà mình đến công ty thì bỗng lộ ra nụ cười vui vẻ: "Hôm nay nghĩ như thế nào lại tới tìm tôi vậy?"

Lâm Phàm ngồi thẳng trên bàn làm việc: "Thế nào? Cho anh một bất ngờ không được sao? Giới thiệu cho anh hai hạt giống tốt."

Vương Minh Dương đánh giá Trần Vận Y và Lạc Đan, gật đầu: “Không tệ, không tệ.” Sau đó cười đê tiện nói: “Không phải là anh dính hoa cỏ bên ngoài rồi mang đến chỗ tôi để bao dưỡng đấy chứ?”

Trước mặt hai cô em gái này lại đùa giỡn như vậy khiến Trần Vận Y và Lạc Đan ngại ngùng cúi đầu, rõ ràng là rất xấu hổ.

Lâm Phàm cười mắng: “Nói nhảm cái gì vậy, tôi nghiêm túc đấy.”

“Nói đùa thôi, các cô đừng để ý.” Vương Minh Dương cười ha hả nói: “Anh giới thiệu thì tôi đương nhiên tin tưởng, chắc chắn tôi sẽ coi như người của mình để bồi dưỡng thật tốt.”

Sau khi trò chuyện một lúc, chuyện cũng đã bàn bạc xong.

Trần Vận Y và Lạc Đan đi theo nhân viên đi ký hợp đồng.

Lâm Phàm lấy chìa khóa xe từ trong túi ra, ném lên bàn: “Trả anh xe.”

Vương Minh Dương không hiểu lắm: “Làm sao vậy? Không thích à? Vậy đổi một chiếc khác?”

“Không phải, thích thì có thích nhưng chiếc xe này bị tôi làm hỏng nữa rồi.” Lâm Phàm nói.

Vương Minh Dương sửng sốt: “Cái gì? Bị hỏng rồi? Cái này hỏng như thế nào, hình như còn chưa đến hai ngày.”

Lâm Phàm nhún vai, rất bất đắc dĩ nói: “Cái này có thể trách ai đây. Gần đây tôi nghiện luyện đan, nhưng cứ nổ lò mãi. Không cẩn thận lan đến chiếc xe này. Ôi, cũng là hết cách rồi.”

“Mẹ nó, cậu là tên cuồng ma phá xe à? Chưa đầy hai ngày, hai trăm vạn đã bị cậu chơi hỏng luôn. Nhưng thôi không sao, ai bảo anh đây có tài năng lớn mạnh cơ chứ. Cái khác không nói chứ xe thì rất nhiều, đợi lát nữa tôi sẽ bảo người lái đến cho cậu một chiếc xe.” Vương Minh Dương vỗ ngực, mọi chuyện đều để anh ta lo liệu.

Lâm Phàm cảm động vỗ bả vai Vương Minh Dương: “Trong con đường luyện đan của tôi, anh là người ủng hộ tôi nhất đấy. Cái khác không nói, hôm nay nếu không cho anh chút lợi ích e rằng anh cũng cho tôi là đang chơi trò mất trí gì đó. Đây là đan dược tôi khắc khổ luyện chế ra, tuy rằng không phải là sản

phẩm hoàn mỹ nhưng cũng là bảo vật vô giá, không phải có tiền là mua được đâu nha."

Vương Minh Dương nhìn Lâm Phàm, lại nhìn viên đan dược màu trắng kia, khinh bỉ nói: "Má ơi, nhìn gì thấy ghê vậy, trông như là phân gà vậy."

Lâm Phàm: "…."

"Mẹ kiếp, anh không cần thì thôi, vậy mà dám vũ nhục kết tinh tâm huyết của tôi. Không cho anh nữa, tôi cho người khác." Lâm Phàm thu lại đan dược. Tên này chẳng có ánh mắt thưởng thức gì cả, hắn có thứ tốt là nghĩ đến đối phương trước tiên, thế mà bây giờ anh ta lại bảo đan dược của mình giống như phân gà.

Nhưng hắn cũng thừa nhận, tuy rằng màu sắc này là màu trắng nhưng cũng xen lẫn một chút màu vàng, thật sự là hơi giống phân gà.

Nhưng cũng không thể nói thẳng ra như vậy được.

Thật đau lòng, đau lòng quá.

Chương 955: Đối tượng nguy hiểm

Độc giả ơi, tặng truyện ít kim phiếu nha!!!

–

Chương 955: Đối tượng nguy hiểm

"Nói đùa đấy, cậu lại coi như là thật à?" Vương Minh Dương giữ lấy tay Lâm Phàm, sau đó mỉm cười cầm đan dược trong tay, cẩn thận nhìn rồi ra vẻ nghi hoặc hỏi: "Đan dược này có ổn không thế, sao tôi cứ cảm thấy nó có chút không đáng tin cậy nhỉ?"

"Mẹ nó, không đáng tin cậy mà anh còn lấy, trả lại cho tôi." Lâm Phàm giả vờ cướp đoạt đan dược.

Vương Minh Dương cười ha hả, nuốt luôn viên đan dược vào bụng: "Không trả, tôi ăn."

Lâm Phàm khinh bỉ nói: “Không phải không đáng tin cậy sao, sao còn ăn làm gì?”

Vương Minh Dương: “Đã là đồ cậu cho thì mặc kệ nó có đáng tin hay không, chẳng lẽ cậu lại hại tôi sao? Nếu là người khác cho, tôi đã ném ra đường từ lâu rồi. Nói xem đây là đan dược gì? Sao lại hơi ngọt vậy?”

Lâm Phàm đắc ý nở nụ cười: “Nói cho anh biết, đây là Tiểu Thông Tuệ Đan, là đan dược rất trâu bò. Trong tay tôi chỉ có ba viên, bây giờ đã bị anh ăn mất một viên chỉ còn lại hai viên thôi, luyện chế thứ này cũng không dễ dàng đâu.”

Vương Minh Dương khẩn cấp muốn biết, đây rốt cuộc là đồ chơi: “Nói trọng điểm, rốt cuộc là đan dược gì?”

“Anh bị ngốc à, tôi không phải nói cho anh biết tên rồi sao, Tiểu Thông Tuệ Đan chính là tăng lên trí tuệ, thứ đồ này dùng để mở mang đầu óc, muốn trở thành thiên tài thì đều phải dựa vào nó.” Bản thân Lâm Phàm cũng không biết Tiểu Thông Tuệ Đan này cuối cùng có thể mang đến biến hóa gì, nhưng tuyệt đối là thứ tốt.

Vương Minh Dương khiếp sợ nói: “Trâu bò như vậy sao, cậu không gạt người đấy chứ?”

Lâm Phàm lộ vẻ ghét bỏ: “Anh vẫn không tin tôi. Thôi quên đi, quên đi, không nói với anh nữa, anh cũng chỉ ăn được đến loại đan dược này thôi, chờ tôi luyện chế ra đan dược hoàn mỹ, chắc chắn sẽ không cho anh.”

“Đừng! Tôi với cậu là gì? Cậu có thể không cho tôi được sao, tôi tò mò hỏi một chút thôi mà, sao cậu vẫn còn tức giận như thế.” Vương Minh Dương nói.

Lâm Phàm hài lòng gật đầu: “Còn tạm được, nói thật thì đan dược này tuyệt đối là thứ tốt, nhưng phải tốn chín trâu hai hổ tôi mới luyện chế ra được đấy.”

Vương Minh Dương gật đầu: “Tôi tin tưởng cậu, cậu nói là thứ tốt thì đó tuyệt đối là thứ tốt.”

“Tin tôi thì đúng rồi, tôi còn có thể hại anh hay sao.” Lâm Phàm nghĩ đến một chuyện khác: “Đúng rồi, anh có biết chỗ nào có bán lò luyện đan không?”

“Lò luyện đan? Vương Minh Dương kim lặng một lát, nói: “Đồ chơi này hiện tại rất hiếm thấy, không ai làm thứ này hết. Thế nhưng đồ trang trí thì ngược lại không ít, còn rất được đón nhận.”

Lâm Phàm có chút thất vọng, quả nhiên rất khó kiếm được.

Nếu như không có lò luyện đan, Tiểu Thông Tuệ Đan phẩm chất hoàn mỹ chỉ sợ là luyện chế không ra được. Nồi áp suất nhiều nhất cũng chỉ luyện chế hàng bình thường, cái này làm sao có thể thỏa mãn nhu cầu của hắn.

Rời khỏi Vương Minh Dương bên này.

Đến tay còn có một chiếc Hummer mới, mặc dù lần này Vương Minh Dương không có nói gì. Thế nhưng ánh mắt kia vẫn nói rõ, ‘anh trai’ không thể chơi loạn như vậy được, tốc độ đốt tiền thế này không ai chịu nổi đâu.

Trước khi có lò luyện đan, hắn tuyệt đối sẽ không luyện đan nữa, luyện cũng như mất trắng.

Phố Vân Lý!

Ngô U Lan vội vàng hỏi: “Anh Lâm, sự việc đã giải quyết xong?”

“Ừm.” Lâm Phàm cười nói: “Giải quyết xong, rất hoàn mỹ.”

Mặc dù hai bên có ẩu đả với nhau một chút, nhưng nhìn chung thì mọi chuyện đều đã được giải quyết hoàn mỹ.

Đúng lúc này, Lưu Hiểu Thiên xuất hiện, Lâm Phàm có chút kinh ngạc hỏi: “Lưu sở trưởng, hôm nay là gió gì thổi anh tới đây vậy?”

Lưu Hiểu Thiên mỉm cười: “Lâm đại sư, hôm nay là bão tố thổi tôi ra tới. Cho cậu nè, nhìn xem nếu gặp phải người tương tự thì phải thông báo ngay cho tôi nha.”

Lâm Phàm nhận lấy tờ giấy, phía trên vẽ một khuôn mặt: “Người này là ai?”

“Một tên trùm ma túy lớn, chúng tôi nhận được thông báo người này đã bí mật lẻn vào Thượng Hải. Nhưng mà chúng tôi không có ảnh chụp của hắn, chỉ có bức tranh vẽ tay từ rất lâu của hắn ta mà thôi.” Lưu Hiểu Thiên nói.

Hiện tại việc này khiến cục cảnh sát Thượng Hải đều rất coi trọng, toàn bộ cảnh sát và tổ chống ma túy đều đã xuất động, chính là muốn tìm được tên trùm ma tuý này.

“Làm thế nào để tìm được? Chỉ có một gương mặt nghiêng còn không nhìn rõ thì sao mà kiếm?” Lâm Phàm nói.

Lưu Hiểu Thiên thở dài một tiếng: “Không có biện pháp khác, người này khó bắt, thế nhưng trên cổ hắn có một hình xăm bọ cạp, đây là manh mối duy nhất. Cậu là người một nhà nên tôi nói cho cậu biết, cái tên trùm ma tuý này rất nguy hiểm. Hiện tại toàn bộ Thượng Hải đều đang cảnh giác cao độ, chính là vì muốn nhanh chóng tìm được hắn ta. Nếu không cũng không biết sẽ có bao nhiêu ma túy được đem tới Thượng Hải nữa.”

Lâm Phàm gật đầu: “Ừm, yên tâm đi! Tôi sẽ lưu ý, chỉ cần phát hiện thì tôi trước tiên sẽ thông báo cho anh.”

Nhưng mà ở Thượng Hải muốn tìm một người chỉ dựa vào một hình xăm thì giống như mò kim đáy biển, càng thêm khó khăn.

Tuy rằng bản thân là người chính nghĩa, nhưng cũng chỉ có thể làm được chút chuyện nhỏ, loại chuyện lớn thế này vẫn là giao cho cảnh sát làm đi.

“Được rồi, tôi tiếp tục làm việc đây.” Lưu Hiểu Thiên xua tay nói.

Lâm Phàm nhìn bóng lưng Lưu Hiểu Thiên, không khỏi lắc đầu. Haizz, làm quản lý trật tự đô thị tốt biết bao, hiện tại địa vị càng cao thì gánh nặng cũng lớn hơn. So với lúc mới quen, anh ta đã gầy hơn một vòng lớn, thật sự là chịu khổ rồi.

Nhìn tờ giấy trong tay, tên này thật đúng là to gan, dám tới Thượng Hải buôn bán ma túy, đây không phải là muốn tìm chết sao.

…

Chương 956: Tình huống phát sinh ngoài dự kiến

“Ông chủ nhỏ….” Lúc này, ông chủ cửa hàng Trần Quân mang theo một túi hoa quả đi tới: “Đây là táo từ quê chuyển phát nhanh tới, rất ngọt đó, nên tôi đem qua cho cậu một ít.”

Lâm Phàm cười: “Lão Trần, ông khách khí quá rồi.”

Trần Quân: “Ông chủ nhỏ, cậu nói cái gì vậy, có cái gì mà khách khí với không khách khí. Dùng lời của cậu mà nói, chúng ta đều là người của phố Vân Lý thì còn phân biệt làm cái gì chứ.”

Ông Lương ở sát vách cũng mò tới, khi nhìn thấy một túi táo, cố ý nói: “Lão Trần à! ông không công bằng rồi nha, cho ông chủ nhỏ một túi mà cho chúng tôi có hai quả, có chút keo kiệt rồi đó.”

Ông Trần lẩm bẩm nói: “Cái này tôi cho ông chủ nhỏ, ông chủ nhỏ cống hiến lớn như vậy thì đương nhiên là muốn lấy phần to rồi. Nếu ông còn thèm, tôi sẽ đưa cho ông thêm mấy trái.”

Ông Lương bĩu môi: “Không cần, tôi biết là ông sẽ đến đây lấy lòng ông chủ nhỏ mà.”

Lâm Phàm cười: “Được rồi, được rồi, lão Trần có thể cho các ông đã không tệ rồi, còn ngại ít sao.”

“Nghe chưa, nghe chưa, ông chủ nhỏ nói đúng đó, cho các ông còn ngại ít sao, mấy người các ông cũng quá tham rồi đó.” Lão Trần nói.

Đương nhiên đây chỉ là trò đùa giữa mọi người với nhau, bầu không khí vui vẻ hòa thuận thế này Lâm Phàm vô cùng thích.

Nhưng đột nhiên, Lâm Phàm nhìn tướng mạo Trần Quân thì nhất thời lộ ra vẻ kinh ngạc.

Trần Quân sửng sốt: “Ông chủ nhỏ, làm sao vậy?”

Lâm Phàm đột nhiên phát hiện tướng mạo ông Trần có biến hóa, điều này đúng là có chút quái dị. Sau đó cẩn thận nhìn, bắt đầu vận dụng tướng thuật.

Cái này không nhìn không biết, vừa nhìn thật đúng là vô cùng ghê gớm.

“Không đúng, không phải là mình hoa mắt đấy chứ.” Lâm Phàm trong lòng quái dị, sau đó nắm lấy tay ông Trần, nhìn

tướng tay.

Con mẹ nó, cái này là số mệnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, trung niên mất con.

Ông Trần bị hành động của ông chủ nhỏ làm cho bối rối: "Ông chủ nhỏ, anh làm sao vậy?"

Lâm Phàm: "Lão Trần, con trai ông đang học ở đâu?"

Ông Trần còn chưa phát hiện ra mức độ nghiêm trọng của sự tình, không khỏi cười nói: "Ông chủ nhỏ, con trai tôi theo tôi đến Thượng Hải, nhưng thằng nhóc sau khi đến đây thì luôn ở trong ký túc xá của trường, cậu còn chưa có gặp qua nó đâu."

Sắc mặt Lâm Phàm nghiêm túc nói: "Lão Trần, tôi không đùa giỡn với ông, con trai ông rốt cuộc đi học ở đâu, có thể sẽ xảy ra chuyện đó."

"Cái gì?" Vẻ mặt vốn còn tươi cười của ông Trần nhất thời tiêu tán, thay vào đó là vẻ mặt kinh hãi.

Ông Lương cũng nghiêm túc nói: "Lão Trần, ông chủ nhỏ hỏi ông còn không nói đó, ông còn không biết ông chủ nhỏ làm nghề gì?"

Giờ khắc này, ông Trần phản ứng lại.

Nếu như là người khác nói những lời như vậy, ông ta đã sớm chửi cho một trận, ai lại đi nói con trai ông sẽ xảy ra chuyện chứ.

Thế nhưng ông chủ nhỏ là người thế nào? Chỉ sợ người dân phố Vân Lý đều rõ ràng nhất.

Lúc này, ông Trần nói chuyện đều bắt đầu lắp bắp: "Ông chủ nhỏ, con tôi… con trai tôi đang học tại trường trung học Kim Dương."

"Đi, đi, đi trường trung học Kim Dương, mau…" Lâm Phàm vội vàng lôi kéo ông Trần đi ra ngoài.

Đám người Điền Thần Côn đuổi theo: "Có chuyện gì vậy? Sao lại vội vàng quá vậy?"

Ông Lương: "Không biết nữa! Lâm đại sư nói con trai lão Trần có thể xảy ra chuyện nên vội vàng cùng lão Trần đi."

Ngô Thiên Hà nói: “Lâm đại sư huyền học tạo nghệ kinh người, chỉ sợ thật sự có thể xảy ra chuyện rồi đó.”

Lão Lương vừa nghe xong thì trong lòng cũng bất an: “Lão Điền, giúp tôi trông cửa hàng, tôi phải đi theo xem một chút.”

……

Trong xe.

Tâm trạng ông Trần bất an, bị ông chủ nhỏ nói làm cho run sợ. Nếu như là người khác nói với ông ta như vậy thì khẳng định ông ta sẽ không tin. Nhưng ông chủ nhỏ là ai cơ chứ?

Lời nói của hắn, làm sao có thể không tin.

Tuy nói ông chủ nhỏ hiện tại chủ yếu bán bánh kếp, đã không còn xem bói cho người ta nữa. Thế nhưng tất cả mọi người trên phố Vân Lý đều biết ông chủ nhỏ đã nói thì đều là lời chắc chắn, nói bạn có chuyện thì nhất định sẽ xảy ra chuyện, tuyệt đối sẽ không lừa gạt người khác.

“Ông chủ nhỏ, con trai tôi sẽ không có việc gì chứ?” Ông Trần lo lắng hỏi. Bây giờ ông ta chỉ có thể đặt tất cả hy vọng lên người ông chủ nhỏ.

“Tạm thời còn không có việc gì.” Lâm Phàm mở miệng nói.

Hiện giờ hắn cũng chỉ có thể nói như vậy. Hắn không nghĩ tới ông Trần lại gặp phải tình huống này, điều này đúng là không thích hợp. Trước kia, hắn đã xem tướng qua cho mọi người một lần, tất cả đều bình thường không có chuyện gì. Sao có thể đột nhiên lại phát sinh biến hóa chứ?

Tình huống bây giờ, hắn có chút nghĩ không ra. Nhưng hiện tại, ít nhất cho thấy con trai ông Trần tạm thời vẫn chưa sao. Tuy nhiên rất khó nói, sau này có thể xảy ra chuyện hay không.

Ông Lương mở miệng: “Lão Trần, con trai ông có điện thoại di động không, mau gọi điện thoại đi.”

Chương 957: Bá vương học đường

Ông Trần: “Nó không có điện thoại di động, tôi không cho nó dùng, sợ nó chơi lung tung.”

Ông Lương: “Vậy nhanh gọi điện thoại cho giáo viên chủ nhiệm xem tình huống đi.”

Đầu óc ông Lương quả nhiên là tốt. Lâm Phàm thật sự không nghĩ tới biện pháp này. Đột nhiên ông Trần phản ứng lại, vội vàng gọi điện thoại cho giáo viên chủ nhiệm. Nhưng cuộc điện thoại này lại không liên lạc được, đang ở trạng thái tắt máy.

“Giờ phải làm sao đây, điện thoại gọi không được, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Ông Trần bắt đầu miên man nhớ lại, sắc mặt tái nhợt, gương mặt chẳng có chút huyết sắc nào. Ông ta từ quê nhà lên đây, vất vả nửa đời người mới đứng vững ở Thượng Hải, sau đó đón con trai ra, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Lâm Phàm biết trong lòng ông Trần đang lo lắng biết bao nhiêu: “Lão Trần, đừng hoảng hốt, sự tình còn chưa phát sinh. Với dáng vẻ này của ông, lát nữa đến hiện trường thì phải làm thế nào?”

Ông Trần nắm chặt tay Lâm Phàm: “Ông chủ nhỏ, cậu nhất định phải cứu con trai tôi.”

“Ừm, có tôi ở đây ông cứ yên tâm đi.” Lâm Phàm gật đầu nói.

Sau đó hắn bấm ngón tay tính toán. Rốt cuộc là chuyện này phát sinh như thế nào? Hắn không dám nói là đã xem tướng cho toàn bộ người ở phố Vân Lý nhưng ít nhất trước kia đã xem qua cho ông Trần rồi. Lúc ấy, tuyệt đối không có loại tình huống này phát sinh.

Tuy nói kiến thức bói toán của hắn đã đạt đến đỉnh cao nhưng loại biến hóa này thật sự có chút khó hiểu, khiến người ta nhìn không thấu mà.

Trường trung học Kim Dương.

Một lớp nào đó đang học môn giáo dục thể chất.

Nhà vệ sinh phía sau sân chơi.

Con trai của Trần Quân, Trần Lượng lúc này ngã xuống đất.

Một thiếu niên đứng bên cạnh, một chân giẫm lên đầu Trần Lượng: “Có phải mày không để lời nói của tao trong đầu đúng không? Tiền đâu hả?”

Tuổi còn trẻ nhưng lại như hung thần ác sát, giọng điệu ngông nghênh, kiêu ngạo và ương ngạnh, giống như không coi Trần Lượng dưới chân là người.

Mấy học sinh vây xem còn vui vẻ, có người còn lấy điện thoại di động ra quay video.

“Tôi không có tiền.” Giọng nói của Trần Lượng rất yếu, trên mặt đầy vẻ hoảng sợ.

“Mẹ kiếp, không có tiền sao mày không ăn cắp cho tao? Mày là đồ nhà quê, cha mày chỉ là một người bán trái cây, vậy mà cũng dám không nghe lời tao à? Tao bảo mày đưa bài kiểm tra cho tao mà mày lại dám từ chối. Mày nói xem có phải mày muốn chết rồi không?” Thiếu niên giận dữ giẫm lên mặt Trần Lượng, tức giận mắng.

Trần Lượng không nói gì, chỉ chập nhận sự nhục nhã của đối phương.

“Anh Dương, tên này có thể nói cho giáo viên chủ nhiệm hay không?”

Lý Dương liếc mắt nhìn Trần Lượng, sắc mặt khinh thường: “Nó mà dám nói cho giáo viên sao? Anh nói cho mày biết, nếu mà nó dám nói với giáo viên, tao sẽ để nó chịu đựng được hậu quả không thể tưởng tượng được.”

Lúc này, Lý Dương xách Trần Lượng lên, dí cậu ta ở trên tường nhà vệ sinh, bàn tay lắc lư trước mặt: “Biết đây là cái gì không?”

Trần Lượng sợ hãi né tránh: “Tôi….”

Bốp!

Lý Dương tát thẳng một cái, sau đó còn không đã ghiền, trực tiếp nắm tóc Trần Lượng, kéo về phía sau làm cả người Trần Lượng đều ngửa ra sau.

“Đánh như vậy mới sảng khoái, tao nói cho mày biết, nếu ngày mai tao còn không nhìn thấy tiền, tao sẽ cho mày ăn phân, mày có tin không?” Lý Dương hung tợn nói.

Học sinh ở bên cạnh vội vàng đưa đến một điếu thuốc: “Anh Dương, tên này đúng là thiếu đánh.”

Lý Dương hút thuốc, sau đó khoát tay: “Chúng mày đánh nó cho anh.”

Mấy học sinh xung quanh cười lên, đi thẳng tới đánh mạnh vào mặt Trần Lượng.

Một trong những bạn cùng lớp còn cởi quần Trần Lượng ra, cầm điện thoại di động lên chụp ảnh.

“Các cậu đừng làm như vậy.” Trần Lượng giãy giụa. Nhưng nghênh đón cậu lại là một trận đánh.

Lý Dương nhìn Trần Lượng: “Nói cho mày biết, ngày mai nếu không thấy tiền, bức ảnh này của mày chắc chắn sẽ xuất hiện trong điện thoại di động của tất cả bạn học. Để tao xem, mày còn có mặt mũi gì mà ở lại đây.”

Hốc mắt Trần Lượng đỏ bừng nhưng lại không dám phản kháng. Tự ti và hướng nội khiến cậu ta không dám chống đối, cũng không dám nói cho giáo viên.

Ngay cả khi nói với giáo viên thì nó cũng vô ích, chỉ là mở ra một cuộc đánh đập nặng nề hơn.

Reng reng!

Đã đến giờ tan học.

Lớp giáo dục thể chất đã kết thúc.

Lý Dương ném thuốc lá đi, sau đó ác độc nhìn Trần Lượng: “Nhớ kỹ, dám nói cho giáo viên biết thì mày chết chắc. Tao sẽ giết chết mày. Chúng ta đi.”

Một đám người kề vai sát cánh rời khỏi nơi này.

Trần Lượng lau nước mắt, mặc quần lên. Diện mạo cậu ta bình thường, tính cách hướng nội. Cậu ta biết, cậu có thể đến Thượng Hải học tập là không dễ dàng, bởi vậy nên vô cùng chịu khó, không muốn để cho cha mình thất vọng.

Nhưng sau khi đến đây, cơn ác mộng của cậu ta chỉ vừa bắt đầu.

Lý Dương là tiểu bá vương trong trường học. Có một đám người đi theo phía sau cậu ta, thấy ai khó chịu là đánh người đó. Sau khi đánh xong còn không có ai dám nói cho giáo viên. Bởi vì cho dù có nói cho giáo viên thì cũng vô dụng. Tuy đối

phương sẽ bị giáo viên khiển trách nhưng chờ sự tình qua đi thì bản thân mình sẽ phải chịu một trận đòn khác.

Mỗi lần cha Trần Lượng đến thăm, cậu ta cũng không dám nói, chỉ có thể chôn ở trong lòng.

Chương 958: Có người muốn nhảy lầu

Đến giờ vào học.

Bọn Lý Dương ngồi ở phía sau lớp học đọc tiểu thuyết. Về phần giáo viên trên bục giảng thì họ không thèm để ý, mà giáo viên cũng sẽ không quản bọn họ.

Đây là nước sông không phạm nước giếng, tất cả mọi người đều không có chuyện gì.

Tiết này là môn ngữ văn, giáo viên chủ nhiệm nhướng mày: "Trần Lượng đâu rồi?"

Các bạn cùng lớp trong lớp nhìn nhau, bọn họ biết Trần Lượng bị bọn Lý Dương dạy dỗ nhưng không ai dám nói.

"Không biết."

"Vừa mới vào lớp, em vẫn còn nhìn thấy mà."

"Em cũng không biết."

Giáo viên chủ nhiệm hơi nghi ngờ. Thành tích của Trần Lượng rất tốt, cũng rất chịu khó, chỉ là tính cách quá hướng nội, không thích nói chuyện. Nhưng lúc nào cũng hoàn thành đầy đủ nhiệm vụ của giáo viên.

"Lý Dương, cậu có biết Trần Lượng đi đâu không?" Ánh mắt giáo viên chủ nhiệm nhìn về phía Lý Dương. Mấy tên nhóc này chính là sâu mọt trong trường học. Nhưng mà trong nhà có chút năng lực nên đi vào từ cửa sau, cả ngày không học hành gì, thật sự kéo chân sau của cả lớp.

Lý Dương lắc đầu: "Không biết, em cũng chưa từng gặp cậu ấy, có thể là cậu ấy trốn học rồi."

Giáo viên chủ nhiệm lạnh lùng nói: "Cho dù cậu có trốn học thì người ta cũng sẽ không trốn học."

Lý Dương da thô thịt dày, tuyệt đối không thèm để ý, dù sao có nói như thế nào thì cậu ta cũng cứ là không biết.

“A!”

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến một tiếng kêu sợ hãi.

“Có người muốn nhảy lầu.”

“Đó là ai, sao lại ở trên mái nhà?”

Nghe thấy tiếng la hét, tất cả các bạn cùng lớp nhìn ra ngoài cửa sổ.

Giáo viên chủ nhiệm nhanh chóng chạy ra bên ngoài. Khi nhìn thấy thiếu niên ngồi trên nóc tầng sáu, thì sắc mặt đột nhiên thay đổi: “Trần Lượng, cậu đang làm gì vậy?”

……

Sự việc có học sinh muốn nhảy lầu lập tức thu hút sự chú ý của toàn trường.

Một số học sinh vốn đang học, nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào thì không biết đã xảy ra chuyện gì. Nhưng khi nhìn thấy bóng người trên nóc tòa nhà đối diện thì họ đều hoảng sợ mà hét to.

“Giáo viên, bên kia có người muốn nhảy lầu.”

“Mẹ nó, là ai vậy? Rốt cuộc là bị làm sao đấy?”

Các giáo viên tựa vào cửa sổ, khi nhìn thấy bóng người trên nóc tòa nhà cũng vội vàng buông sách xuống, để lớp trưởng phụ trách trật tự lớp học rồi gấp gáp chạy ra ngoài xem.

Trên mái nhà.

Trần Lượng lau nước mắt nhìn về phía trước. Tuy vẻ mặt bình tĩnh nhưng thật ra trong nội tâm đã sớm xúc động.

Đột nhiên cậu ta cảm thấy mình không thích hợp ở chỗ này. Tất cả mọi người ở đây đều đang khinh thường cậu ta.

Hơn nữa nghĩ đến việc bị sỉ nhục hôm nay, cậu ta có một loại xúc động. Loại xúc động này đã xuất hiện trong đầu thì không thể xua đi.

Các giáo viên và học sinh ở tầng dưới thảo luận.

“Đây là học sinh của lớp nào?”

“A, đây không phải là Trần Lượng lớp sáu sao, cậu ấy học rất tốt, sao lại muốn nhảy lầu?”

“Thầy Trương, học sinh của thầy bị làm sao vậy?”

Giáo viên chủ nhiệm Trương Huy của Trần Lượng nhìn thấy Trần Lượng trên nóc nhà thì sắc mặt trắng bệch. Ông ta mặc kệ giáo viên xung quanh hỏi thăm, mở miệng gọi to: “Trần Lượng, em mau xuống đây, có chuyện gì thì nói với thầy, đừng có làm chuyện ngu ngốc.”

Trần Lượng không nói gì, ánh mắt vẫn nhìn về phía trước.

Thầy Trương vội vàng quay vòng tại chỗ, ông ta cũng không biết nên làm gì nữa: “Nhanh, báo cảnh sát, báo cảnh sát.”

Giáo viên xung quanh cũng cuống quýt, vội vàng lấy điện thoại di động ra.

Đây là một việc lớn, nếu như thật sự xảy ra chuyện thì vô cùng khó xử.

Ở phía xa.

Lý Dương nhìn mái nhà, trên mặt cười lạnh.

“Anh Dương, tên này lại dám nhảy lầu?”

Lý Dương khinh thường cười: “Chỉ bằng nó á? Cho nó mười lá gan nó cũng không dám. Chắc chỉ là đang hù dọa người ta mà thôi. Chờ nó xuống rồi xem xem tao sẽ làm thế nào.”

“Anh Dương, đây không phải đùa đâu, sao em cứ cảm thấy nguyên nhân của việc này là do chúng ta vậy?”

Lý Dương trừng mắt nhìn đối phương: “Nguyên nhân gì mà do chúng ta chứ? Liên quan gì? Đừng nói bậy, xem rốt cuộc tên nhóc này muốn làm gì.”

Lúc này, hiệu trưởng nhà trường đi ra.

“Thầy Trương, đây là tình huống gì? Sao học sinh trong lớp học của thầy lại nhảy lầu?” Hiệu trưởng tới đây cũng vô cùng bối rối. Nơi dạy dỗ, giáo dục con người, làm sao có thể phát sinh loại chuyện này chứ!

Nếu điều này xảy ra thì ông ta gặp xui rồi.

Thầy Trương lắc đầu: “Hiệu trưởng, tôi cũng không biết. Lúc tôi lên lớp mới phát hiện Trần Lượng không có ở đó nhưng cũng không nghĩ tới cậu ấy… cậu ấy.”

“Còn nói cái gì nữa, mau khuyên cậu ta đi xuống đi.” Hiệu trưởng cuống quít nói.

Thầy Trương không nghĩ nhiều, cất giọng gọi: “Trần Lượng, em đừng kích động. Bây giờ thầy lên nói chuyện với em nhé.” Sau khi nói xong lời này, ông ta đã vội vàng chạy lên lầu.

Ở lối đi tầng sáu có một chiếc cầu thang sắt. Đây là đường dẫn lên nóc tòa nhà. Cánh cửa phía trên không khóa. Ai nào có thể nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện như vậy.

Leo lên mái nhà.

Thầy Trương đứng cách xa một đoạn: “Trần Lượng, nghe lời thầy em quay lại đây đi.”

Chương 959: Cứu không kịp

Khi bước chân Thầy Trương chậm rãi di chuyển, cảm xúc Trần Lượng đột nhiên kích động: “Thầy đừng tới đây…”

“Được, thầy không tới, em nghe lời thầy. Đừng kích động, cũng đừng xúc động. Em là học sinh giỏi nhất trong lòng thầy, em không thể xảy ra chuyện được. Nếu không trong lòng thầy sẽ rất khó chịu.” Thầy Trương vội vàng an ủi.

Trần Lượng lau nước mắt: “Thầy Trương, em biết thầy đối xử rất tốt với em. Nhưng mà thầy đừng tới đây, nếu không em thật sự sẽ nhảy xuống.”

“Trần Lượng, em đừng kích động. Em phải nghĩ cho cha em, ông ấy đã phải ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn em, đưa em từ nông thôn đến Thượng Hải, chỉ là hy vọng em có thể nổi bật. Nếu bây giờ em nhảy xuống thì cha em phải làm sao?” Thầy Trương khuyên giải. Ông ta biết Trần Lượng là gia đình cha đơn thân, cha cậu ta mở cửa hàng ở phố Vân Lý, cuộc sống rất vất vả.

Đứa nhỏ Trần Lượng cũng rất hiểu chuyện, không gây sự, cũng không để cho cha phải bận tâm. Người khác không muốn ở lại trường, cậu ta lại tích cực yêu cầu ở lại trường, chính là

muốn vì giảm bớt áp lực cho cha mình. Đồng thời có thể toàn tâm toàn ý vào việc học tập, lấy thành tích xuất sắc báo đáp cha mình.

Trần Lượng cúi đầu, nước mắt lạch cạch rơi xuống: "Thầy, em…."

Nhưng đúng lúc này, Trần Lượng liếc nhìn phía dưới, thấy Lý Dương đứng cách đó không xa.

Lý Dương đứng đó, giơ ngón giữa lên, đồng thời còn lấy tay lau cổ một cái, như là đang nói, mày chuẩn bị xong đời rồi.

Giờ phút này, đột nhiên cảm xúc của Trần Lượng lại kích động.

Ánh mắt thầy Trương cũng nhìn thấy phía dưới, nhất thời giận dữ quát: "Lý Dương, cậu làm gì vậy?"

Lý Dương buông tay xuống, mặt không chút thay đổi, coi như không liên quan đến mình: "Thưa thầy, em chẳng làm gì cả, có muỗi đốt em."

"Cậu… Cậu…." Thầy Trương tức giận. Ông ta không nghĩ tới vào lúc này, Lý Dương lại còn có thể ra hiệu kích thích Trần Lượng. Ông ta hận không thể ngay lập tức đi xuống tát hai cái vào mặt đối phương.

Nhưng lúc này, chuyện làm cho người ta sợ hãi đã xảy ra.

Tâm tình Trần Lượng dao động lớn, cậu ta giận dữ quát: "Lý Dương, tao làm quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho mày." Sau đó cậu ta nhảy mạnh từ lầu sáu xuống.

"Đừng!"

Một tiếng kêu xé gan xé ruột từ phương xa truyền đến.

Ông Trần nhìn thấy con trai mình từ trên nóc nhà rơi xuống, nhất thời gào thét giống như điên cuồng. Trong nháy mắt, trái tim như lạnh lẽo thấu xương, ngã nhào trên mặt đất.

Lâm Phàm nhìn thấy cảnh tượng ở phương xa, trái tim đập thình thịch, hai chân phát lực mạnh mẽ.

Khả năng điền kinh đã từng đạt được bùng nổ mạnh mẽ.

Tốc độ của hắn cực nhanh, làm cho người ta trợn mắt cứng lưỡi. Thấy đối phương đã sắp rơi xuống đất, hai chân hắn giẫm mạnh xuống, một tay chống đất, cả thân thể giống như viên đạn pháo, nhanh chóng phóng đi.

Mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt. Khi thấy rõ tình huống trước mặt thì há to miệng, sao người này có thể nhanh như vậy?

Lâm Phàm vươn cánh tay, muốn ôm ngang người Trần Lượng.

Nhưng khi cánh tay vừa ôm tới thắt lưng Trần Lượng thì cạch một tiếng. Cánh tay Lâm Phàm không chịu nổi lực công kích của cú ngã này, lập tức bị uốn cong.

Rầm!

Một tiếng động lớn lan truyền khắp trường.

"A!"

Những tiếng kêu hoảng sợ từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Tất cả mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt dọa cho choáng váng, hoảng sợ kêu lên.

Nữ sinh sợ hãi kêu lên liên tục. Có giáo viên cũng bị dọa ngồi bệt trên mặt đất, dường như vừa nhìn thấy chuyện gì kinh khủng lắm.

"Mẹ kiếp! Vừa rồi đã chạm vào rồi, không ngờ vẫn là vô dụng."

Lâm Phàm đứng trước mặt Trần Lượng, không nghĩ tới cuối cùng vẫn không thể thành công.

Cánh tay cong đi, dường như đã trật khớp, cảm giác đau đớn từng cơn truyền vào nhưng Lâm Phàm không có một chút phản ứng nào. Mãi sau hắn mới mạnh mẽ phản ứng lại.

"Phải nhanh lên."

Lâm Phàm nắm lấy cánh tay mình, gập mạnh một cái. Nghe thấy cạch một tiếng, cánh tay hắn khôi phục hình dáng ban đầu.

Phương pháp khôi phục cánh tay một cách bạo lực này mang đến sự đau đớn không tầm thường. Nhưng Lâm Phàm đã

không còn thời gian nghĩ nhiều như vậy.

“Con trai….” Ông Trần chạy như điên mà đến. Ông ta nhìn đứa con trai đầy vết máu loang lổ trên người, nhất thời ngây ngốc ngồi tại chỗ.

Ông Lương vây quanh bên cạnh, đồng tử mở to. Ông ta không thể tin được tất cả những gì mình vừa nhìn thấy.

“Ông chủ nhỏ….” Ông Trần lệ rơi đầy mặt nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm vội vàng ngồi xổm xuống, liên tục kiểm tra. May mắn là vừa mới đụng phải nên ít nhất giảm bớt một ít lực rơi xuống đất, đồng thời cũng không để đầu hướng xuống đất. Nhưng chỗ thắt lưng bởi vì vừa rồi hắn đỡ ngang nên bị chấn động, tình huống rất nghiêm trọng. Toàn thân cũng rất nhiều chỗ bị chấn động, nội tạng vỡ nát hết.

“Lão Trần, đừng đụng vào con trai ông, mau gọi xe cứu thương, để tôi ổn định lại đã.” Lâm Phàm nói.

Ông Trần nhìn đứa con trai chảy máu thất khiếu, sớm đã bị dọa mất hồn mất vía. Nghe được lời của ông chủ nhỏ thì vội vàng gật đầu mạnh, tay cầm điện thoại di động cũng bắt đầu run rẩy.

Chương 960: Bạo lực học đường

“Ông chủ nhỏ, cầu xin cậu, nhất định phải cứu con trai tôi.” Ông Trần đã hoảng hốt, chỉ có thể đem gửi gắm tất cả hy vọng lên người Lâm Phàm.

“Ừm.” Lâm Phàm gật đầu, tình huống hiện giờ thật sự là hơi khó giải quyết. Nếu như không có lực lượng thần bí của bách khoa toàn thư hỗ trợ thì thật sự hắn cũng không nắm chắc mấy phần.

Nhưng mà tình huống hiện tại rất khẩn cấp, không thể chậm trễ thời gian.

Ánh mắt hắn nhìn chung quanh một vòng rồi đi tới trước mặt mấy nữ sinh, lấy kẹp tóc trên đỉnh đầu các cô bé xuống rồi uốn thẳng. Tình huống hiện tại lấy đâu ra ngân châm đây? Chỉ có thể thay thế nó bằng những thứ khác.

Hiệu trưởng nhìn thấy cảnh này thì bị dọa cho choáng váng: "Xong đời rồi…."

Thầy Trương quỳ trên mái nhà, nhìn tình hình phía dưới, hai tay che mặt. Ông ta không ngờ bản thân lại tận mắt nhìn thấy học sinh của mình nhảy xuống.

Điều này khiến ông ta rất khó chấp nhận.

Đột nhiên, thầy Trương đứng dậy rồi vội vã xuống cầu thang.

Ở tầng dưới.

Lý Dương trợn mắt há mồm, cậu ta không ngờ Trần Lượng lại thật sự dám nhảy xuống. Mà câu nói cuối cùng kia là có ý gì? Cho dù là chết cũng muốn không buông tha cho cậu ta?

Người chung quanh vẫn còn chưa chú ý tới cậu, toàn bộ đều đang nhìn chằm chằm Trần Lượng rơi trên mặt đất. Cậu ta chuẩn bị chạy trốn, lặng lẽ rời khỏi nơi này.

Nhưng ngay lúc xoay người, thầy Trương đã bắt được Lý Dương. Sắc mặt thầy Trương trầm xuống, tràn ngập tức giận: "Lý Dương, rốt cuộc là cậu đã làm gì ?"

Lý Dương trong lòng có chút bối rối nhưng vẫn giả vờ trấn định: "Thầy Trương, em làm gì? Em chẳng làm gì cả."

Bốp!

Thầy Trương tát một cái vào mặt đối phương: "Cậu thật sự không phải là người."

Lý Dương bị đánh choáng váng, cậu ta phát hiện học sinh chung quanh đều nhìn về phía mình, giận dữ quát: "Ông muốn chết có phải không?"

Thầy Trương biết gia đình Lý Dương có bối cảnh, bình thường cũng mở một mắt, nhắm con mắt. Nhưng ai ngờ tên này lại hại chết Trần Lượng, đây là một con người đang sống sờ sờ đó.

Cho dù bối cảnh có to hơn nữa thì lúc này ông ta cũng không nhịn được sự tức giận trong lòng, ra tay giáo huấn tên Lý Dương này.

Học sinh chung quanh cũng không ngờ Lý Dương lại dám mắng thầy giáo. Tuy nhiên hiện giờ cũng không có quá nhiều

người chú ý tới nơi này, bởi vì tất cả mọi người đều đặt tâm tư lên người Trần Lượng.

Thầy Trương nói với vài giáo viên thể dục: "Trông chừng cậu ta cho tôi, đừng để cậu ta chạy."

Mấy giáo viên thể dục gật đầu, chuyện này là chuyện lớn chứ không nhỏ, nên đương nhiên phải để ý đến Lý Dương.

Thầy Trương đi tới bên cạnh ông Trần: "Ông Trần, thật sự xin lỗi ông. Tuy tôi là giáo viên chủ nhiệm nhưng không quan tâm thằng bé, đó là lỗi của tôi."

Ông Trần tê liệt ngồi trên mặt đất, vẻ mặt đờ đẫn. Ông ta không để ý tới Thầy Trương mà gắt gao nhìn chằm chằm vào Trần Lượng.

Lúc này, Lâm Phàm đã cởi quần áo Trần Lượng ra. Trên người cậu ta lộ ra làn da chỗ xanh chỗ tím, nhìn thấy mà giật mình.

Lâm Phàm sửng sốt, đây không phải là vết thương do vụ nhảy lầu. Sau đó, ánh mắt hắn nhìn về phía Thầy Trương đang đứng bên cạnh: "Ông nhìn kỹ đi." Sau đó cũng không nói thêm gì nữa. Hắn bắt đầu ổn định vết thương của Trần Lượng.

Thầy Trương nhìn thấy vết thương trên người Trần Lượng thì sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Những vết thương này là do con người tạo ra chứ không phải do vừa rồi nhảy lầu. Lúc này, ánh mắt ông ta nhìn về phía Lý Dương ở đằng xa, trong mắt bốc lên lửa giận ngùn ngụt.

Những vết thương này hình thành như thế nào đây? Ông ta không thể nghĩ tới người khác mà chỉ có thể nghĩ đến Lý Dương.

Trần Lượng từng nói với ông ta, Lý Dương cho người đánh cậu ta. Thầy Trương chỉ cho rằng đó là chuyện mâu thuẫn giữa những bạn học, sau đó gọi Lý Dương tới nói chuyện. Lúc ấy Lý Dương cũng cam đoan sẽ không bắt nạt Trần Lượng nữa, sao ông ta có thể nghĩ đến bây giờ sẽ như thế này.

Sự tự trách sâu sắc tràn vào trái tim thầy Trương.

Thầy Trương cho rằng mình là chủ nhiệm lớp thế nhưng lại không để chuyện này ở trong lòng, từ đó gây ra sự việc đau buồn này.

“Ông chủ nhỏ.” Ông Trần bình tĩnh lại từ bi thương, nhìn ông chủ nhỏ đang cứu chữa cho con trai của mình, không nhìn được mà mở miệng.

Ông Lương ở bên cạnh che miệng ông Trần: “Suỵt, lão Trần, tôi biết bây giờ ông rất thương tâm, nhưng ông chủ nhỏ đang chữa cho con trai ông, ông không nên quấy rầy cậu ấy. Nếu như ông chủ nhỏ cũng không cứu được thì thật sự không có hy vọng gì nữa.”

Ông Lương lắc đầu thở dài, không nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện này.

Lúc này, Lâm Phàm đang rất nghiêm túc. Đồ thay thế đã tạm thời tìm được nhưng lại gặp vấn đề không ổn, đó là không có đồ khử trùng, chỉ sợ sẽ nhiễm trùng vi khuẩn. Nhưng đã không có cách nào khác, có thể giữ mạng đã là rất tốt rồi.

Mở mấy huyệt đạo ra.

Chỉ dựa vào những thứ này còn chưa đủ, hắn còn cần lực lượng thần bí của bách khoa toàn thư hỗ trợ nữa.

Bàn tay xoa trên người Trần Lượng, bề ngoài là đang xoa bóp nhưng thật ra là đang dùng lực lượng thần bí bắt đầu duy trì sinh mệnh của Trần Lượng. Đồng thời hắn bắt đầu chữa trị tình huống trong cơ thể.

Chương 961: Thần y? Thần y gì?

Độc giả tặng truyện ít kim phiếu nha, cám ơn nhiều lắm nè!

Chương 961: Thần y? Thần y gì?

Xe cảnh sát đang đến.

Xe cứu thương cũng đến.

Lâm Phàm buông tay ra, thở phào nhẹ nhõm.

Mạng sống tạm thời được giữ lại nhưng nguy hiểm vẫn chưa rời đi.

Ông Trần khẩn trương nhìn Lâm Phàm: “Ông chủ nhỏ, thế nào rồi?”

Lâm Phàm gật đầu, vỗ vai ông Trần: “Còn cứu được nhưng có chút phiền toái. Ông không cần hoảng hốt, có tôi ở đây, nó sẽ không có việc gì.”

Lão Trần kích động gật đầu: “Ông chủ nhỏ, tôi tin tưởng cậu, tôi tin tưởng cậu nhất định có thể.”

Nhân viên y tế trong xe cứu thương đến. Họ đã biết nơi này có người nhảy lầu nên đương nhiên đã chuẩn bị tốt.

Khi một y tá chuẩn bị đưa Trần Lượng lên xe cứu thương, Lâm Phàm lập tức ngăn lại: “Đừng di chuyển, hai tay phải chống lưng cậu ta, không được rút dây thép trên người cậu ta ra.”

Lâm Phàm dùng bốn sợi dây thép bảo vệ trái tim Trần Lượng, đảm bảo sự lưu thông máu trong trái tim, đồng thời cũng tăng cường hoạt động để đề phòng tim ngừng đập.

Chỗ miệng của Trần Lượng đã bị máu tắc nghẽn, hắn mở ra một lỗ hổng ở ngay cổ họng để đảm bảo hô hấp thông suốt. Ở cổ cũng đồng thời có dây thép, đảm bảo máu không chảy ngược, tạo thành tổn thương không thể cứu vãn.

Tất cả những gì còn lại là hắn phải tự đến bệnh viện, tự tay cầm dao tiến hành phẫu thuật.

Mặc dù phẫu thuật phức tạp nhưng hắn có sự tự tin tuyệt đối.

“Cậu là ai?” Bác sĩ nhướng mày, vào thời điểm quan trọng thế này mà còn tùy ý chỉ huy.

Lâm Phàm lười nói với bọn họ: “Phố Vân Lý, Lâm đại sư, ông có biết không?”

Bác sĩ sửng sốt, trong nháy mắt mới phản ứng lại, vẻ mặt kích động: “Thần y!”

Lâm Phàm gật đầu: “Ừm, đưa đến bệnh viện, nói với viện trưởng các anh là tôi tự mình cầm dao phẫu thuật bệnh nhân này, đừng ai đụng loạn.”

Bác sĩ vui mừng: “Thần y, cậu yên tâm, tôi sẽ theo sát bên cạnh, tuyệt đối sẽ không để cho bất luận kẻ nào động chạm linh tinh.”

Ông ta đương nhiên biết thần y Thượng Hải, đây chính là thần tượng trong lòng tất cả những người học y. Nhất là sự kiện khám chữa bệnh tình nguyện, trong giới y tế làm gì có ai không biết.

Đó là Lâm thánh thủ thần y, người đã cứu trị rất nhiều người, y thuật rất đáng sợ.

“Lão Trần, lão Lương, hai người cùng lên xe cứu thương. Tôi tự lái xe đến bệnh viện chờ hai người trước.” Lâm Phàm nói.

…..

Cảnh sát đến hiện trường, bắt đầu điều tra tình huống. Những học sinh đã bắt nạt Trần Lượng, khi thấy cảnh sát đến đều bị dọa cho cả người run rẩy. Nhưng bây giờ còn chưa ai biết là do bọn chúng gây ra nên chúng cúi đầu xuống, coi như không biết.

Ánh mắt Lâm Phàm nhìn về phía Lý Dương, sau đó trực tiếp tiến lên, đứng trước mặt đối phương.

Lý Dương có chút sợ hãi nhìn Lâm Phàm: “Anh làm gì vậy?”

Bốp!

Thầy Trương đứng bên cạnh không ngăn cản, nhìn Lý Dương bị đối phương tát ngã xuống đất.

“Tôi cho các cậu một cơ hội.” Ánh mắt Lâm Phàm nhìn về phía mấy học sinh bên cạnh.

Mấy học sinh kia nhìn thấy cảnh tượng này thì lập tức sợ hãi, bọn họ chỉ là con cái nhà bình thường, nào đã từng thấy qua loại tình huống này chứ.

“Không phải bọn em, đều là do Lý Dương. Ở lớp thể dục, cậu ta kéo Trần Lượng ra phía sau nhà vệ sinh đánh một trận.”

“Chúng em không tham gia, chỉ là Lý Dương muốn giáo huấn Trần Lượng thôi.”

Giờ phút này, mấy học sinh đổ hoàn toàn trách nhiệm lên người Lý Dương.

Trong lòng các cảnh sát cũng coi như hiểu rõ.

“Mang đi, điều tra rõ ràng.”

Lâm Phàm không có thời gian nói nhảm với bọn họ quá nhiều. Hắn nhìn thoáng qua Lý Dương, sau đó trực tiếp rời khỏi trường học.

“Họp, mọi người lại đây họp.” Tâm trạng hiệu trưởng rất xấu. Bạo lực học đường cần phải được xóa bỏ.

Bệnh viện!

Xe cứu thương đã đến.

Bác sĩ phẫu thuật trong phòng cấp cứu cũng đã biết trước tình hình, cũng đã thay quần áo xong nên chuẩn bị đi vào phòng phẫu thuật trước.

Lâm Phàm đã đợi rất lâu trước cửa bệnh viện.

“Thần y, bây giờ lập tức đưa đến phòng phẫu thuật à?” Bác sĩ đi theo xe lên tiếng hỏi.

“Ừ, lập tức đưa vào phòng phẫu thuật.” Lâm Phàm nói.

Bác sĩ gật đầu, tiếp đó nói với y tá bên cạnh: “Mau dẫn thần y đi thay quần áo, sau đó đến phòng phẫu thuật số hai.”

“Đã biết.”

Bác sĩ và y tá đều bận rộn cả lên.

“Nhường đường một chút, có cấp cứu.” Các y tá vừa đẩy xe vừa hô lên để cho những người bệnh trước mặt tránh ra.

Ông Trần và ông Vương vẫn luôn đi theo ở phía sau, tâm tình cũng rất sa sút, nhất là ông Trần cứ mãi lặng lẽ tụng kinh niệm Phật, cầu cho ông trời có thể phù hộ.

Trong phòng phẫu thuật, tất cả đều đã được chuẩn bị ổn thỏa.

Trước đó bác sĩ phẫu thuật đã chuẩn bị xong bắt đầu hành động, thế nhưng còn chưa cầm dao mổ lên thì đã bị bác sĩ bên cạnh cản lại: “Bác sĩ Mã, ca phẫu thuật này ông không thể làm, có người làm rồi.”

Bác sĩ Mã nhíu mày: “Ông làm gì vậy, vết thương nghiêm trọng thế này mà còn phân biệt bác sĩ à? Phải nhanh chóng phẫu thuật mới được.”

Bác sĩ lắc đầu: “Không được, thần y nói ca phẫu thuật này ngoại trừ hắn ra thì không ai có thể làm được.”

Bác sĩ Mã nổi giận, ông ta là bác sĩ chữa trị trong bệnh viện vậy mà lại bị người khác ngăn cản. Nhưng lúc này, bác sĩ Mã sững sờ: "Thần y? Thần y gì?"

Chương 962: Lâm Phàm cầm dao mổ

"Là Lâm thần y ở phố Vân Lý, bệnh nhân này từ lầu sáu nhảy xuống được thần y giữ lại tính mạng. Thế nhưng nội tạng bên trong bị vỡ nên cần phải nhanh chóng làm phẫu thuật, mà ca phẫu thuật này lại rất phức tạp. Bác sĩ Mã, mặc dù y thuật của ông rất cao siêu nhưng thật sự chưa chắc có thể làm được."

Bác sĩ Mã dĩ nhiên biết danh tiếng của thần y, sau đó ông ta nói: "Thật sự do thần y tự mình làm phẫu thuật sao?"

"Đúng vậy, do đích thân thần y tự mình cầm dao mổ."

Bác sĩ Mã không nghĩ nhiều nữa: "Được, bây giờ tôi sẽ đi thông báo cho viện trưởng ngay, đây là việc lớn, người nhà bệnh nhân đâu?"

"Đang ký giấy đồng ý phẫu thuật, dù là do thần y ra tay nhưng vẫn phải thực hiện đúng quy định mới được." Bác sĩ nói.

Bác sĩ Mã gật đầu rồi nhanh chóng đi ra ngoài, mà khi ông ta đi ngang qua thì phát hiện một vị bác sĩ mặc đồ phẫu thuật bước vào, ông ta dừng bước lại liếc nhìn: "Đây chính là thần y à?"

Vẻ mặt Lâm Phàm nghiêm túc: "Bắt đầu đi."

Toàn bộ bác sĩ và y tá xung quanh gật đầu, tuy rằng không phải do bọn họ mổ chính nhưng bọn họ cũng đóng một vai trò quan trọng ở trong này.

Trong bệnh viện.

Vừa tới phòng làm việc của viện trưởng, viện trưởng đang vội vã đi ra.

"Viện trưởng, thần y đến bệnh viện của chúng ta." Bác sĩ Mã kích động nói.

Viện trưởng gật đầu: "Tôi đã nhận được thông tin rồi, tập hợp tất cả các bác sĩ đang không làm gì lại đây đi."

Bác sĩ Mã gật đầu: “Đúng là cần tập hợp lại, chúng ta chỉ biết y thuật Trung Y của thần y rất lợi hại, có điều thần y có nói qua hắn cũng rất giỏi Tây Y, bây giờ có thể tận mắt cùng nhau chứng kiến sẽ hỗ trợ rất nhiều cho chúng ta.”

Bên ngoài phòng phẫu thuật.

Ông Trần nôn nóng đi tới đi lui ở hành lang, trước khi nhìn thấy con trai mình thoát khỏi nguy hiểm thì trong lòng ông ta không thể nào bình tĩnh nổi.

“Ông Trần, ông đừng sợ! Không sao đâu, nhất định sẽ không có việc gì.” Ông Lương an ủi.

Ông Trần không nói gì, nhưng từ sắc mặt của ông ta có thể nhìn ra, bây giờ ông ta đang rất sợ hãi.

“Ông Trần, sao rồi.” Đúng lúc này, chị Hồng ở phố Vân Lý đến, vẻ mặt lo lắng, đồng thời đi theo phía sau cũng có không ít người.

Lúc các cô ở phố Vân Lý nhận được điện thoại của ông Lương đều trợn tròn mắt, không ngờ con trai của ông Trần lại xảy ra chuyện. Sau đó lập tức bỏ bê việc đang làm mà trực tiếp đi đến đây.

Vốn càng có nhiều người muốn đến nhưng bị chị Hồng từ chối, càng nhiều người đến càng dễ rối loạn nên chỉ để vài người bọn họ đại diện đến đây.

Ông Lương lắc đầu: “Bây giờ còn chưa biết tình hình ra sao, còn đang phẫu thuật.”

Chị Hồng nói: “Ông Trần ông yên tâm! Tiền chữa bệnh không thành vấn đề, người trong phố Vân Lý chúng ta đã bàn xong rồi. Dù là bao nhiêu tiền đi nữa cũng đều phải cứu, chúng tôi chia đều ra trả.”

Ông Trần nghe xong, cảm động đến phát khóc: “Cám ơn mọi người…” Ngoài ra ông ta cũng không biết nói gì nữa.

Ông Lương nói: “Mọi người cũng đừng lo lắng quá, ông chủ nhỏ đang ở bên trong phẫu thuật cho Tiểu Lương. Mọi người cũng biết y thuật của ông chủ nhỏ rồi, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì.”

Đám người nghe vậy lập tức nhẹ nhàng thở phào: “Có ông chủ nhỏ là được rồi, vậy nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Trong lòng ông Trần cũng có lòng tin hơn, ít nhất không còn sợ hãi như lúc ban đầu.

Đối với ông chủ nhỏ, bọn họ thật sự rất tin tưởng, thậm chí bọn họ còn nghĩ chỉ cần có ông chủ nhỏ ở đây thì chắc chắn sẽ không có chuyện gì.

Viện trưởng mang theo các bác sĩ đi nhìn màn hình trực tiếp, các nhân viên y tế đang ghi chép lại quá trình giải phẫu trong phòng phẫu thuật. Mà bọn họ thông qua màn ảnh cũng nhìn thấy tình huống bên trong phòng phẫu thuật.

Trong đó có một bác sĩ cảm thấy tiếc nuối.

“Nhìn qua cái này không thấy rõ ràng lắm, nếu có thể ở trong đó thì tốt rồi.”

“Căn cứ vào báo cáo kiểm tra thì tình huống của người bệnh rất nghiêm trọng, cho dù là chúng ta đi nữa thì cũng không nắm chắc tỉ lệ thành công cao. Hơn nữa xem như phẫu thuật thành công thì còn phải vượt qua thời kỳ nguy hiểm, không biết thần y ra tay thì sẽ như thế nào đây.”

“Không biết, chẳng qua với y thuật của thần y thì chắc là nắm chắc rồi.”

“Mọi người xem kìa, trong buồng tim của bệnh nhân có mấy cái dây thép là gì vậy?”

“Y tá nói đây là thứ mà thần y dùng để ổn định quá trình lưu thông máu và hoạt động của tim, nhưng mà thật sự có thể làm vậy sao? Hình như không có cơ sở khoa học lắm thì phải?”

“Chắc là cách bên Trung Y, lần này có thể nói là Trung Tây y kết hợp, thật khiến người ta mong đợi.”

Thần y trong giới y học rất có tiếng tăm, nhất là những người chiến đấu tại tuyến đầu như bọn họ đều vô cùng muốn giao lưu với thần y một phen.

Trong phòng phẫu thuật.

“Thần y, người bệnh xuất huyết nhiều.” Bác sĩ vội vàng lên tiếng.

Lâm Phàm gật đầu: “Ừ, tôi biết rồi, mọi người tiếp tục xử lý vết thương để tôi giải quyết việc đó, lấy ngân châm lại đây cho tôi.”

“Vâng.”

Không khí trong phòng phẫu thuật cực kỳ căng thẳng, nhưng hết thảy đều tiến hành theo thứ tự.

Chương 963: Phẫu thuật thành công

Trong quá trình phẫu thuật, bệnh nhân nhiều lần xuất hiện tình huống nguy hiểm, nếu để cho bọn họ giải quyết các tình huống nguy hiểm này thì sợ là cũng sẽ cuống tay cuống chân. Thế nhưng dưới sự dẫn dắt của Lâm Phàm thì dù cho đang rất gấp rút nhưng chưa từng xảy ra tình huống lúng túng nào.

Hơn nữa những tình huống nguy hiểm này, cũng đã dần dần có chuyển biến.

Trong phòng phẫu thuật, toàn bộ các bác sĩ và y tá đều choáng váng, nếu không phải tận mắt chứng kiến thì bọn họ cũng không dám tin tất cả là sự thật.

Bởi vì những gì bọn họ nhìn thấy, quả thật kinh người, những chiếc ngân châm thoạt nhìn vô cùng nhỏ bé kia trong giải phẫu lại có thể phát huy công hiệu lớn đến thế.

Nếu không phải tự bản thân tham gia vào, chỉ sợ mãi mãi cũng không biết tình huống ở hiện trường nguy kịch và phức tạp cỡ nào.

Cho dù là bác sĩ có kinh nghiệm phong phú đi nữa, khi nhìn thấy thao tác của thần y cũng sẽ bội phục sát đất.

Chuyện này đúng là vô cùng kỳ diệu.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Bốn tiếng sau.

Đèn trong phòng phẫu thuật tối lại.

Phanh!

Cửa từ bên trong mở ra.

Tất cả mọi người ở hành lang đều nín thở.

Ông Trần căng thẳng làm cho cơ thể cũng bắt đầu run rẩy theo: "Đừng xảy ra chuyện gì xấu, tuyệt đối không nên có việc gì."

Một bóng người xuất hiện.

Lâm Phàm lau mồ hôi trên trán, trên mặt tươi cười: "Không sao, đã thoát khỏi nguy hiểm rồi."

Trong nháy mắt, tiếng ngạc nhiên hò hét vang vọng.

Tiếng vỗ tay như sấm.

"Ha ha, không sao rồi, không sao rồi."

"Ông chủ nhỏ lợi hại quá đi."

"Ông chủ nhỏ thật là giỏi."

Ông Trần kích động đến mức không biết nên nói gì, ông ta chỉ biết chảy nước mắt, sau đó nắm lấy tay Lâm Phàm: "Ông chủ nhỏ, rất cám ơn cậu, cám ơn cậu nhiều…"

Lâm Phàm: "Không cần cám ơn, không phải ông đã tặng táo cho tôi rồi à. Muốn cám ơn thì cám ơn những bác sĩ và y tá ở đây này, chứ chỉ dựa vào một mình tôi thì cũng không làm được đâu."

Bác sĩ và y tá cười cười, tâm tình của bọn họ cũng rất tốt, lại cướp được một sinh mệnh tươi sống từ tay thần chết. Tuy là bọn họ không ra công sức nhiều nhưng ít nhất cũng có tham dự trong đó.

Trong phòng bệnh.

Tình hình đã được ổn định.

Ông Trần lo lắng nói: "Ông chủ nhỏ, khi nào nó mới tỉnh?"

Lâm Phàm đi lên bắt mạch: "Để tôi xem một chút…Ừm, nhanh thôi, một lát nữa thì sẽ tỉnh lại."

Ông Trần: "Nó nhảy từ lầu sáu xuống, mà sau khi phẫu thuật là có thể tỉnh lại?"

Lâm Phàm không nói gì thêm, nếu như người bình thường thì chắc chắn sẽ tiếp tục hôn mê, có điều cộng thêm năng lực phụ

trợ của bách khoa toàn thư mà còn không tỉnh lại, vậy thì thật quá vô dụng.

Trần Lượng nằm trên giường bệnh phát ra chút tiếng động, sắc mặt ông Trần vui mừng: "Tỉnh… tỉnh rồi, thằng nhóc này làm tôi sợ muốn chết, tôi phải nói nó mới được."

Chuyện này làm cho ông Trần suýt chút nữa chết ngất, nếu không nhờ ông chủ nhỏ thì ông ta không dám tưởng tượng hậu quả sẽ như thế nào.

Lâm Phàm: "Ông Trần ông kiềm chế một chút, đứa nhỏ vừa mới tỉnh lại, muốn nói gì thì sau này hẵng nói. Với lại việc này không hề đơn giản như vậy, chuyện tiếp theo để tôi giúp ông nhìn xem, không thể để bạo lực học đường hoành hành như này được? Không đòi được một lời giải thích, thì sẽ không xong đâu."

"Cha…" Đầu óc Trần Lượng còn hơi mơ hồ, nhưng vừa liếc mắt nhìn đã thấy vẻ mặt lo lắng của cha mình. Đột nhiên cậu ta nhớ đến chuyện xảy ra trước đó thì lộ ra vẻ mặt xấu hổ, bây giờ cậu ta nghĩ lại cũng cảm thấy sợ hãi, tại sao lúc đó lại kích động như vậy chứ.

Ông Trần: "Tiểu Lượng, cảm thấy thế nào rồi? Có khó chịu chỗ nào không?"

"Đau…" Toàn thân Trần Lượng đều rất đau, giống như cơ thể bị gãy mấy khúc vậy.

Lâm Phàm vốn có thể cho loại cảm giác đau đớn này biến mất nhưng hắn không làm như thế, mà là để cho thằng nhóc này cảm nhận được một chút đau đớn, để sau này biết tự tử là chuyện vừa đau khổ vừa ngu xuẩn cỡ nào.

Chẳng qua có những việc không thể dùng sự lý giải của chính mình để nói được, mỗi người đều có sức chịu đựng tâm lý khác nhau, nhất là lúc đang kích động thì tất cả mọi hành động đều xuất phát từ lý trí.

Trong kiến thức y học của bách khoa toàn thư có giới thiệu, vào lúc bị kích động thì trong đầu sẽ tiết ra một loại vật chất bao trùm cả lý trí. Thế nhưng sau đó là hối hận không kịp, chỉ là có những lúc dù có hối hận thì cũng vô ích.

“Đau là phải, lần sau để xem cháu còn dám bốc đồng như thế nữa không, làm cho cha cháu sắp bị dọa chết rồi.” Lâm Phàm trách cứ.

Ông Trần bất đắc dĩ, trước đó ông chủ nhỏ còn chủ động nói đừng trách đứa nhỏ, bây giờ cũng là ông chủ nhỏ chủ động răn dạy, có điều ông ta không tức giận chút nào vì ông chủ nhỏ cũng chỉ muốn tốt cho Tiểu Lượng thôi.

Ông Trần: “Còn không mau cám ơn chú Lâm đi, nếu không nhờ chú Lâm thì bây giờ con không phải ở chỗ này đâu đấy.”

Trần Lượng biết Lâm Phàm, là do trước đây cha cậu ta đã nói với cậu.

Chương 964: Các người tránh không khỏi có liên quan

“Cám ơn chú Lâm.”

Lâm Phàm gật đầu: “Ừ, vết thương trên người cháu là do xảy ra chuyện gì? Có phải là bị bạn học bắt nạt không?”

Trần Lượng im lặng trong giây lát, sau đó gật đầu: “Vâng.”

“Sao lại không nói cho cha cháu biết?” Lâm Phàm hỏi.

Giọng Trần Lượng rất nhỏ: “Cháu sợ, sợ bị bọn chúng đánh.”

Ông Trần bất đắc dĩ lắc đầu: “Ông chủ nhỏ, đứa trẻ này gan nhỏ từ bé rồi, tính cách cũng hướng nội, không biết cách giao lưu với người khác.”

Lâm Phàm: “Không sao cả, chờ sau khi dưỡng thương tốt lên rồi thì để tôi huấn luyện đặc biệt hai tháng đi, sau này không cần sợ gì nữa.”

Đương nhiên, ông Trần cũng chỉ tưởng ông chủ nhỏ nói đùa mà thôi, chỉ cần đứa trẻ nhà ông không có việc gì là tốt rồi.

Lúc này.

Người đại diện trường học đến.

Hiệu trưởng, chủ nhiệm lớp mang theo đồ vật này nọ đi vào.

Ông Trần đứng dậy: “Hiệu trưởng, thầy Trương…”

Nói thế nào đi nữa thì ít nhất những người này cũng là lãnh đạo trường học, mặc dù bọn họ có lý do nhất định nhưng đây cũng không phải những gì bọn họ muốn nhìn thấy.

Hiệu trưởng: "Ngài Trần, thật xin lỗi! Thân là hiệu trưởng của trường lại không nghĩ đến sẽ xảy ra chuyện thế này, tôi xin lỗi ông, hy vọng ông có thể bỏ qua cho."

Trong lòng ông Trần có lửa giận nhưng cũng không phải người vô duyên vô cớ nổi giận: "Ài, không trách các người, chẳng qua tôi muốn vì con trai tôi đòi một lời giải thích trong chuyện này."

Hiệu trưởng: "Nhất định là vậy rồi, trường học chắc chắn sẽ cho bạn học Trần Lượng một lời giải thích."

Sau khi sự việc xảy ra, bọn họ vẫn luôn rất căng thẳng, thật sự sợ sẽ xảy ra chuyện, đây là do cách giáo dục của bọn họ có vấn đề.

Thầy Trương đi đến bên cạnh Trần Lượng: "Em Trần Lượng, thầy có lỗi với em. Trước đây em đã từng báo cho thầy biết nhưng thầy lại không quá để ý, không ngờ sẽ xảy ra chuyện như thế, em có thể tha thứ cho thầy không?"

Trần Lượng: "Thầy, em không trách thầy, chẳng qua do thầy không biết mà thôi."

Vốn Lâm Phàm nghĩ muốn chửi hai người này, ở trường học mà không quan tâm đến học sinh của mình là như thế nào? Có điều thái độ nhận sai của hai người này quá tốt, cho nên hắn đành nuốt lửa giận này lại trong lòng.

"Bây giờ thế nào rồi?" Lâm Phàm hỏi.

Hiệu trưởng biết vị trước mặt này, chính là người đã cứu lấy Trần Lượng, chưa kể còn là thần y ở Thượng Hải nên cũng vô cùng khách sáo đáp: "Tôi và thầy Trương mới đi ra từ đồn cảnh sát, sự việc cũng đã điều tra rõ ràng, là Lý Dương cầm đầu vài đứa bạn học tổn thương Trần Lượng, chuyện này bên phía trường học chúng tôi nhất định sẽ theo sát để cho mọi người một câu trả lời thuyết phục."

Lâm Phàm: "Đây chính là bạo lực học đường đấy? Các người không theo sát thì ai theo hả? Các người tránh không khỏi có liên quan đến việc này đâu đấy."

Hiệu trưởng gật đầu: “Đúng, đúng, chúng tôi nhất định sẽ theo đến cùng.”

Lâm Phàm cũng không muốn nói thêm gì nữa, đối với phía trường học còn có thể nói thế nào được, sau đó hắn đứng dậy: “Ông Trần, ông chăm sóc con trai ông cho tốt, tôi đi đến đồn cảnh sát một chuyến.”

Ông Trần không biết ông chủ nhỏ đang muốn làm gì nhưng vẫn gật đầu một cái, sau đó bắt đầu nói chuyện với nhóm thầy Trương. Bản thân con trai ông xảy ra chuyện như này ở trường học, dù là do nhà trường cũng thế mà do con trai ông cũng thế, đều có nguyên nhân rất lớn. Nói tóm lại là cũng do ông không biết chăm sóc tốt cho nó thôi.

Nhóm bác sĩ trong bệnh viện muốn đem ca phẫu thuật này trở thành bản tài liệu giáo khoa về giải phẫu, nhưng tới lúc muốn đi tìm thần y thì lại lỡ mất cơ hội rồi, đây thật sự là việc vô cùng tiếc nuối.

Trên mạng.

Một cái video lặng lẽ xuất hiện.

‘Trường trung học Kim Dương xảy ra sự việc bạo lực học đường, làm hại học sinh nhảy lầu tự tử, chưa rõ sống chết.’

Khi video này xuất hiện trên mạng, lập tức nổi lên sóng gió.

Bạo lực học đường cũng thường hay xảy ra nhưng đến mức nghiêm trọng như vậy thì vẫn rất hiếm hoi.

Số lớn quần chúng cư dân mạng sau khi xem video, mỗi người đều hết sức tức giận.

“Mẹ kiếp, mấy thứ này còn là con người hả?”

“Nếu như tôi ở đó, tôi tuyệt đối đánh chết đám nhãi này.”

“Giáo dục bây giờ thật sự làm cho người ta thấy lạnh lòng, những thứ này vẫn là những đứa trẻ à? Chỉ sợ người trưởng thành cũng không độc ác giống bọn chúng như vậy đâu?”

“Đứa nhỏ này cuối cùng thế nào rồi? Có ai biết kết quả cuối cùng không?”

“Còn phải nói sao? Nhảy từ lầu sáu xuống, còn có cơ hội sống được à?”

“Ài…”

Video này bị lộ ra từ đồn cảnh sát, một nhân viên công tác kiểm tra điện thoại rồi phát hiện ra video này. Sau khi xem xong thì nghẹn một bụng lửa giận, cuối cùng trực tiếp phát video này ra ngoài.

Cuối cùng video này hoàn toàn bạo phát.

Tiếng thảo luận trên mạng không ngừng, đây chính là vấn đề về giáo dục học đường đấy.

Khiến cho đông đảo người quan tâm đến.

Hiệu trưởng đang ở trong bệnh viện, không ngờ sự việc lại trở nên nghiêm trọng thế này, bên bộ giáo dục lập tức đưa ra chỉ thị nhất định phải ngăn chặn sự việc này xảy ra thêm lần nữa.

Chương 965: Đám phụ huynh không biết điều

Đồn cảnh sát.

Nơi này không phải là đồn cảnh sát của Lưu Hiểu Thiên mà là đồn cảnh sát gần trường trung học Kim Dương.

Lâm Phàm đến đây là để chứng thực một việc, đồng thời để xem tình hình tiếp theo sẽ thế nào.

Các cảnh sát nhận ra Lâm Phàm, dù gì đã từng có đường dây buôn người cực kỳ lớn do đích thân đại sư Lâm phá án, bọn họ thân là cảnh sát sao lại có thể không biết chứ.

Lâm Phàm: “Bọn học sinh kia bị nhốt ở đâu?”

Cảnh sát: “Ở bên trong, bây giờ vẫn đang điều tra tình hình cụ thể, Lâm đại sư, em học sinh nhảy lầu thế nào rồi?”

Cảnh sát nơi này đều rất quan tâm đến việc này, không biết đứa trẻ kia đến cùng ra sao.

“Không có gì, đã thoát khỏi nguy hiểm rồi.” Lâm Phàm nói.

Mọi người nhẹ nhàng thở phào: “Vậy là tốt rồi, loại sự kiện bạo lực học đường thế này đã nhiều lần bị răng đe, thế nhưng không biết hiện tại vì sao lại xảy ra thế này?”

Lâm Phàm chỉ cười, hắn cũng không nói gì thêm, vì sao à? Còn không phải là do luật bảo vệ trẻ vị thành niên sao.

Niên đại đã thay đổi, thời đại cũng đã khác, có những điều luật đúng là nên sửa lại một chút.

Trẻ em ngày xưa, mười ba mười bốn tuổi vẫn còn xem phim hoạt hình, không nghĩ ra được nhiều thứ như này.

Nhưng còn bây giờ, internet phát triển như thế, mười ba mười bốn tuổi còn biết nhiều hơn so với người trưởng thành ấy chứ.

Bên trong.

Lâm Phàm lại lần nữa thấy được bọn học sinh đó, những đứa khác đều rất sợ sệt nhưng trong đó lại có một đứa vẻ mặt rất bình tĩnh, vẫn còn đang lý sự ở chỗ này.

“Chuyện này không liên quan đến tôi, tôi chỉ đánh nó nhưng không có kêu nó đi nhảy lầu, mấy người bắt tôi làm gì.” Lý Dương bình tĩnh nói.

Các cảnh sát xung quanh lắc đầu, loại học sinh như này có khác gì so với bọn lưu manh đầu đường xó chợ đâu?

Chẳng qua chỉ đổi chỗ quậy phá thôi, coi trường học như một xã hội thu nhỏ của chúng.

Lâm Phàm hỏi: “Bây giờ bọn chúng thế nào?”

Cảnh sát: “Chỉ có thể tạm giam mười bốn ngày, còn tình hình ra sao thì phải xem phụ huynh của bọn chúng giải quyết với người bị hại thế nào đã, nếu như hòa giải thì không cần bị tạm giam mười bốn ngày.”

Lâm Phàm nhíu mày: “Không cần biết bọn chúng có gián tiếp hại người bị hại nhảy lầu hay không, nhưng việc đánh người thuộc trường hợp cố tình gây thương tích cần phải bị phán quyết mấy năm, vậy mà nhiều nhất chỉ có mười bốn ngày thôi ư?”

Hắn vô cùng bất mãn.

Cảnh sát có chút lúng túng: “Không còn cách nào, luật bảo vệ trẻ vị thành niên như thế mà, với lại trong lịch sử cũng không có tình huống cụ thể nên không biết giải quyết như thế nào.”

“Vốn còn có trại cải tạo trẻ vị thành niên, nhưng bọn học sinh này chưa được mười bốn tuổi, căn cứ vào luật pháp thì trẻ em chưa tròn mười bốn tuổi sẽ không chịu trách nhiệm hình sự, cuối cùng chỉ giao cho phụ huynh giáo dục lại mà thôi.”

Lâm Phàm lắc đầu: “Anh nhìn bọn chúng giống học sinh chưa tròn mười bốn tuổi lắm à?”

Cảnh sát bất đắc dĩ lắc đầu, dù không giống thì có thể làm sao chứ, chứng minh thư ở đó thì đó chính là bằng chứng, bọn họ cũng không thể làm gì.

Lúc này, có người đến.

Cả đám phụ huynh đi vào, lập tức hò hét gây náo loạn.

“Con trai, con sao rồi?”

“Bọn cảnh sát mấy người làm cái giống gì vậy? Con trai tôi còn chưa đầy mười bốn tuổi mà mấy người lại còng tay nó, mấy người làm cho con của chúng tôi bị ám ảnh tâm lý, mấy người chịu trách nhiệm được à?”

“Tôi muốn tố cáo mấy người.”

Một đám phụ huynh vọt vào rồi sau đó bắt đầu khóc lóc om sòm đủ kiểu, không hề biết nói lý lẽ.

“Cha, cứu con…”

“Mẹ, cứu con, con không muốn ở chỗ này.”

Bọn học sinh kia cũng kêu gào la hét.

Các cảnh sát duy trì trật tự lại bị phụ huynh cào nát cả cánh tay.

Lâm Phàm lắc đầu, nhưng ánh mắt hắn lại chú ý đến một người đàn ông ở trong đó.

Người đàn ông này không cố tình gây sự mà bình tĩnh nhìn tất cả sự việc đang diễn ra.

Lý Dương nhìn người đến: “Cha, cứu con…”

Người đàn ông trung niên gật đầu, sau đó hỏi thăm cảnh sát: “Sở trưởng của các cậu đâu?”

…

Trong lòng Lâm Phàm ngờ ngợ rất có thể đám phụ huynh này là do người đàn ông đó tập hợp gọi tới, chính là muốn làm cho sự việc rối loạn lên.

“Câm miệng.” Lâm Phàm nghiêm nghị nói: “Con của các người đánh hội đồng bạn học ở trong trường, làm cho con người ta nhảy lầu suýt chút nữa là chết, các người còn ở đây gây sự à?”

Lời này vừa thốt ra, đám phụ huynh lập tức ồn ào lên.

“Không thể nào, con của chúng tôi sẽ không làm ra loại chuyện này.”

“Đúng vậy, nhất định là hiểu lầm.”

“Con trai nhà tôi cực kỳ hiền lành, ngay cả một con gà cũng không dám giết thì làm sao có thể đánh bạn học được chứ.”

“Nhất định là do cậu vu oan giá họa, mau thả con trai tôi ra.”

Cảnh sát: “Lâm đại sư, chuyện này không nói rõ ràng được gì đâu, chỉ có thể nhanh chóng thả bọn chúng ra thôi.”

Lâm Phàm không muốn nói nhiều, nói với bọn họ cũng không có ý nghĩa gì, cho dù chuyện này là thật đi nữa thì đối với bọn họ mà nói, bọn họ cũng tuyệt đối sẽ không tin tưởng.

Lại phối hợp với vẻ mặt vô tội và sợ hãi của bọn học sinh đó, thì có vẻ như đúng là như vậy thật.

Chương 966: Có phát hiện

Cũng không lâu lắm.

Cha của Lý Dương xuất hiện, đồng thời sở trưởng Vương bên đồn cảnh sát cũng tới.

“Yên lặng.” Sở trưởng Vương lên tiếng.

Đám phụ huynh xung quanh đó yên tĩnh lại, nhưng ý tứ rất rõ ràng, đó là nhanh chóng thả con của bọn họ ra.

Sở Trưởng Vương: “Chuyện này đang được điều tra, con trai của các người bạo lực với bạn học ở trong trường đã được xác thực. Dựa theo quy định cần phải điều tra thêm một bước, lúc

này các người hẳn là nên nói chuyện với người nhà của người bị hại để xin được tha thứ mới đúng."

Đám phụ huynh không đồng ý.

"Sếp à, vậy nếu người ta không bỏ qua thì làm sao bây giờ? Con trai tôi còn chưa được mười bốn tuổi, chẳng lẽ phải ở tù sao? Pháp luật không hề có luật này đâu."

"Đúng vậy đó, con của tôi còn nhỏ thế này, sao có thể bị nhốt ở đây được?"

"Chúng tôi thừa nhận việc này, nhưng nhất định phải thả con của chúng tôi ra rồi giao cho chúng tôi giám thị nó."

Sở trưởng Vương đau cả đầu: "Đuổi mấy người này ra đi."

Các cảnh sát xung quanh lập tức đi lên đuổi đám phụ huynh này đi ra ngoài.

Bây giờ không thể nào thả người được, dư luận trên mạng sẽ không bỏ qua, chưa kể bộ giáo dục cũng đã tham gia vào việc này, tình huống cụ thể thế nào đến bây giờ còn chưa biết nữa.

Lúc bấy giờ, sở trưởng Vương thấy được Lâm Phàm: "Lâm đại sư…"

Lâm Phàm gật gật đầu: "Sở trưởng Vương, chuyện này giải quyết thế nào?"

Sở trưởng Vương thở dài: "Ài, Lâm đại sư cậu không biết rồi, chúng tôi cũng khó xử lý việc này lắm đó. À đúng rồi, vị này là cha của Lý Dương, Lý Hổ."

Lý Hổ đưa tay ra cười nói: "Đã sớm nghe danh tiếng của Lâm đại sư, không ngờ cậu còn trẻ tuổi như vậy, đúng là không thể ngờ được."

Lâm Phàm nhìn Lý Hổ, hai người bắt tay, nhưng lúc này dưới ánh mắt ngạc nhiên của Lý Hổ, đầu mũi Lâm Phàm nhẹ nhàng ngửi ngửi một chút: "Hình như tay của ông có mùi gì là lạ đấy."

Lý Hổ thoáng lúng túng, hoặc có thể là do chột dạ, sau đó cười cười: "Đại sư Lâm đúng là biết nói đùa mà, tay tôi thì có mùi gì chứ."

“Chuyện này là do Tiểu Dương nhà tôi không đúng, tôi chắc chắn sẽ nghiêm khắc giáo dục nó, cùng lúc đó tôi cũng sẽ nói chuyện với người nhà của người bị hại, hy vọng có thể được tha thứ.”

Lâm Phàm cười lạnh: “Đạo lý cha thế nào thì con thế ấy, thượng bất chính thì hạ tắc loạn vẫn luôn rất đúng, cái chuyện nghiêm khắc giáo dục này chỉ sợ cũng không thay đổi được bản chất đâu, theo tôi thấy thì cho ở tù mấy năm là cách dạy dỗ tốt nhất.”

Vẻ mặt Lý Hổ tức giận, sau đó nhịn xuống: “Lâm đại sư, cậu nói gì tôi nghe không hiểu. Chuyện này đúng là làm cho người ta tức giận nhưng nguyên nhân là do tôi không biết cách giáo dục nó thôi, bây giờ tôi sẽ đến bệnh viện nói chuyện với cha của người bị hại, không nói nhiều với đại sư Lâm được nữa.”

Lâm Phàm biết trong lòng Lý Hổ lúc này đã bắt đầu suy tính lung tung rồi, có điều không sao cả, hắn biết trong lòng ông ta có quỷ là được.

Nếu như hai bên đều là người thành thật, vậy thì chuyện này đúng là có thể chậm rãi giải quyết.

Nhưng nếu một trong hai bên không phải người thành thật, và đã bị hắn bắt gặp thì hắn sẽ không để cho ông ta sống dễ chịu rồi.

Lâm Phàm: “Sở trưởng Vương.”

“Hả?” Sở trưởng Vương nghi hoặc.

Lâm Phàm: “Tôi khuyên sở trưởng Vương tốt nhất nên xa lánh loại người này đi, đỡ mắc công đến lúc đó bị kéo xuống nước thì sẽ hối hận không kịp đấy.”

Sở trưởng Vương sững sờ, nhưng khi ông ta muốn hỏi lại cho rõ ràng thì Lâm Phàm đã rời khỏi nơi này rồi.

Phố Vân Lý!

Điền Thần Côn: “Con của lão Trần thế nào rồi? Xem tin tức hình như nặng ghê lắm.”

Lâm Phàm: “Đã không sao rồi, tính mệnh thì giữ lại được nhưng cần phải ở bệnh viện nghỉ dưỡng hai, ba tháng thì mới có thể hồi phục.”

Ngô U Lan ở bên cạnh nói: “Không nguy hiểm tính mạng là tốt rồi, học sinh bây giờ sao đều như thế này nhỉ, loại chuyện này mà cũng làm được nữa.”

“Ủa?” Lâm Phàm nghi ngờ: “Sao mọi người lại biết thế?”

Ngô U Lan: “Có cả video trên mạng rồi mà, xem mà thấy hết hồn không dám xem luôn, quá kinh khủng.”

Triệu Chung Dương tức giận nói: “Nếu mà để tôi thấy thì tôi sẽ cho ăn bạt tay ngay, đánh cho bọn chúng văng đến tận Nam Thiên Môn.”

Lúc này, các ông chủ cửa hàng xung quanh cũng vây đến, bọn họ đều hỏi cùng một vấn đề, đó chính là việc con trai của ông Trần đã thế nào rồi. Mặc dù đám người chị Hồng đã có thông báo là Tiểu Lượng không sao hết, nhưng trong lòng bọn họ cũng lo lắng. Cho dù không phải con cái nhà mình đi nữa nhưng bọn họ lại có quan hệ rất tốt với ông Trần, thế nên sao có thể không quan tâm cho được.

Có điều nghe được từ miệng ông chủ nhỏ nói không sao thì bọn họ đều thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không có việc gì là tốt rồi, chứ nếu xảy ra chuyện gì thì sau này ông Trần phải làm sao đây.

Đối với bọn họ mà nói, có ông chủ nhỏ thật là tốt. Bọn họ cũng biết Tiểu Lượng có thể gắng gượng vượt qua lần này cũng đều là công lao của ông chủ nhỏ cả. Nếu không phải đích thân ông chủ nhỏ tự mình cứu chữa thì tình hình khó mà có thể nói được.

Chương 967: Cẩu gia thể hiện năng lực

Trên mạng cũng không yên ắng.

Có rất nhiều phiên bản xuất hiện.

Có tin đã chết rồi.

Có tin thì nói biến thành người thực vật.

Các loại phiên bản tràn lan trên mạng.

Lâm Phàm cảm thấy cần phải làm sáng tỏ chuyện này.

Weibo: “Sự kiện nhảy lầu ở trường trung học Kim Dương Thượng Hải lần này, người trong cuộc đã được cứu sống và hiện tại đang dần dần hồi phục, mọi người đừng tuyên truyền phiên bản bậy bạ ra nữa nhé.”

Các cư dân mạng nghi ngờ.

“Mẹ kiếp, Lâm đại sư thế mà ra mặt rồi kìa, nhưng mà sao anh ta lại biết vậy?”

“Cùng hỏi.”

“Chuyện này làm các cư dân mạng vô cùng quan tâm, bạo lực học đường cần thiết phải ngăn cấm.”

“Từ lầu sáu nhảy xuống không đơn giản đâu á, thế mà bình yên vô sự? Không phải lừa người ta đó chớ?”

Đối với những cư dân mạng đưa ra nghi ngờ, hắn cũng bó tay, chẳng lẽ mấy người này không cần biết hắn làm nghề gì hay sao?

Có điều rất nhanh đã có dân mạng nói ra chân tướng.

“Các người có bị ngốc không vậy? Lâm đại sư chính là thần y cơ mà, các người mẹ nó còn hỏi thật hay giả à?”

“Y thuật của Lâm đại sư là vô địch, người chết cũng có thể cứu sống lại, có thế cũng nhìn không ra hay gì?”

“Tôi là bác sĩ bệnh viện, ca phẫu thuật của người nhảy lầu là do đích thân Lâm đại sư cầm dao mổ.”

“Lợi hại quá đi.”

…

Những lời kinh ngạc thán phục đó cũng không làm cho Lâm Phàm cảm thấy hưng phấn, dù gì cũng không phải việc gì đáng để hưng phấn cơ mà.

“Ông chủ nhỏ, vậy cuối cùng chuyện này giải quyết như thế nào? Những tên đó không bị gì hết à?” Triệu Chung Dương hỏi.

Lâm Phàm lắc đầu: “Không biết nữa, nhưng ý bên đồn cảnh sát là chưa tròn mười bốn tuổi thì sẽ không phải chịu trách nhiệm hình sự, cho nên mọi người hiểu rồi đó.”

Triệu Chung Dương nổi giận: “Má nó khốn nạn quá rồi đấy.”

Lâm Phàm: “Đúng là khốn kiếp như thế đó, cũng đâu có cách nào.”

Mọi người bất đắc dĩ lắc đầu, còn có thể làm sao bây giờ?

Quy định chính là quy định, bọn họ cũng không có cách gì, chỉ hy vọng về sau loại chuyện này tuyệt đối đừng xảy ra nữa thôi.

Buổi tối!

Trong một con phố có câu lạc bộ đêm.

Lâm Phàm đứng ở đó nhìn tình hình xung quanh, sau đó thả Cẩu gia Nicholas trong ngực mình xuống, hắn duỗi tay mình đưa ra trước mặt Cẩu gia: “Ngửi thử xem, ngoại trừ mùi của tao thì có ngửi được mùi của người khác không hả?”

Cẩu gia gâu gâu: “Ngửi ra được.”

Lâm Phàm vỗ vỗ đầu chó của Cẩu gia: “Đi tìm đi, xem người này hiện đang ở đâu, tìm được cho năm phần bánh kếp.”

Nghe thấy có năm phần bánh kếp, Cẩu gia hưng phấn nhảy nhót tưng bừng. Kể từ sau khi những fan hâm mộ đáng giận kia đưa đến vô số thức ăn cho chó, nó cũng chưa từng ăn qua được bánh kếp nữa. Bây giờ có đến tận năm phần, đối với Cẩu gia mà nói, thật sự quá tuyệt vời rồi.

Thấy Cẩu gia nhấc chân chạy đi, tâm tình Lâm Phàm rất tốt, hắn phát hiện Cẩu gia trở nên rất thông minh, xem ra viên bán thành phẩm Tiểu Thông Tuệ đan kia vẫn có chút tác dụng.

Với năng lực của Cẩu gia, dựa vào mùi để tìm kiếm một người thì không có vấn đề gì.

Nhìn tướng mạo của tên Lý Hổ này là biết không phải loại người tốt lành gì, không phải Lâm Phàm không muốn làm gì ông ta mà là nhất định phải làm gì đó. Trần Lượng là con trai của ông Trần phải chịu tội nặng như thế, làm sao có thể nói do chưa được mười bốn tuổi mà để tên kia được ung dung thong thả coi như chưa từng xảy ra chuyện gì được chứ?

Bắt nạt người của hắn à, không có dễ giải quyết như vậy đâu.

Nhất là cha của thằng nhóc đó, đúng là không phải người tốt lành gì, không chơi ông ta thì chơi ai chứ?

Nếu thật sự ông ta là người tốt thì tuy là hắn có bất mãn với tình hình này cũng có thể làm sao bây giờ, chỉ có thể nói luật pháp hiện tại không hợp lý mà thôi.

Cũng không lâu lắm.

Cẩu gia Nicholas trở về, rõ ràng là có tin tức.

Gâu gâu.

"Đi theo tôi." Cẩu gia kêu gào.

Lâm Phàm đi theo sau lưng Cẩu gia, đi ngang qua mấy ngã rẽ thì dừng lại trước cửa một câu lạc bộ đêm.

"Xem ra chính là chỗ này." Lâm Phàm thì thầm, sau đó hắn giấu Cẩu gia trong quần áo rồi trực tiếp đi vào bên trong.

Ánh đèn bên trong u ám, căn bản không thể nhìn rõ tình hình bên trong được, sau khi hắn xác nhận xung quanh không có ai thì mới đem Cẩu gia vào trong phòng vệ sinh.

"Cẩu gia, chuyện còn lại giao cho mày. Sau khi tìm được người có mùi này thì đi theo phía sau ông ta, đừng để cho người ta phát hiện, nếu có thể thì nghe kỹ xem bọn họ nói cái gì rồi trở về nói cho tao biết. Nhớ kỹ, nhất định đừng để bị phát hiện đấy." Lâm Phàm nói.

Từ tướng mạo của đối phương mà hắn nhìn ra được gần đây đối phương sẽ làm một chuyện gì đó trái pháp luật, thế nên hắn không muốn bỏ qua cơ hội này.

Dựa theo tướng mạo biểu hiện, ít nhất cũng phải mất một năm sau thì Lý Hổ mới phải đền tội.

Nhưng mà hắn không muốn chờ một năm nên trực tiếp bắt đầu sửa mệnh, trực tiếp thúc đẩy thời gian đền tội đến sớm hơn.

Chương 968: Giao dịch ngầm

Cẩu gia ngơ ngác nhìn Lâm Phàm: "Đại ca, tại sao đừng để bị phát hiện vậy?"

Lâm Phàm cảm thấy Cẩu gia hơi bị đần: "Thì là không thể bị phát hiện chứ sao?"

Cẩu gia: "Vậy tại sao phải nghe lén người ta?"

Lâm Phàm hết nói nổi rồi, Cẩu gia bị cái gì vậy trời, sao lại nghe không hiểu mấy việc này cơ chứ?

Đột nhiên, hắn hiểu rồi.

"Cẩu gia, mười phần bánh kếp."

Cẩu gia vốn còn đang giả ngu nghe lời này xong, mắt chó sáng lên, nó nhanh chóng nhấc chân chạy ra khỏi nhà về sinh liền.

Trong một hoàn cảnh không gian u ám thế này, thân hình nhỏ bé của nó căn bản sẽ không gây nên sự chú ý của người khác.

Lâm Phàm đứng ở bên ngoài nhìn thấy một bóng dáng màu trắng chạy từ lầu một đến lầu hai, thậm chí khi thấy có người đi ngang qua thì nó còn biết lẩn trốn. Sau khi người ta đi rồi thì mới tiếp tục phóng ra, tìm kiếm mục tiêu.

Vào lúc này, Lâm Phàm không thể không cảm thán, cái bản lĩnh này của Cẩu gia là có thể đi làm gián điệp được luôn rồi đó.

Cơ thể nhỏ bé, đầu óc thông minh, hơn nữa xem như bị người khác phát hiện thì người ta cũng sẽ không thèm để ý.

Sau đó hắn đi tới một cái bàn trong góc ngồi một mình, đợi tin tức tốt của Cẩu gia.

…

"Làm sao giờ?" Cẩu gia trốn ở đằng sau chậu hoa nhìn vào cửa phòng đối diện đang đóng chặt, nó căn bản không thể vào được mà.

Nó biết mục tiêu đang ở trong đó.

Nhưng mà nếu không thể hoàn thành nhiệm vụ thì nó sẽ không được mười phần bánh kếp đâu.

Ngay vào lúc Cẩu gia nghĩ muốn nát óc thì một nhân viên phục vụ bưng rượu từ bên kia đi tới, sau đó đẩy cửa phòng ra.

Cẩu gia linh quang chợt lóe, co cẳng xông vào.

Trong phòng.

Cẩu gia không hề bị người khác phát hiện, tiếp đó nó trốn ở bên góc của ghế sô pha rồi không nhúc nhích nữa mà lặng lẽ ló đầu chó ra, chú ý tình hình xung quanh.

Nhân viên phục vụ đưa rượu xong thì đi ra khỏi phòng.

Trong phòng có tổng cộng bốn người mà rõ ràng trong đó có cả Lý Hổ, ba người còn lại nhìn tướng tá là biết không phải người tốt lành gì rồi, tuy không giống hung thần ác sát nhưng mặt mày lại lộ ra vẻ tối tăm. Cùng lúc đó đôi mắt cứ liên tục cảnh giác nhìn xung quanh, tính nhạy bén rất cao, nếu có xảy ra chuyện gì thì nhất định sẽ bỏ đi ngay.

Một người đàn ông trong đó có mái tóc dài, anh ta lắc lắc ly rượu trong tay: "Anh Hổ, lần này là vụ làm ăn lớn, để xem anh có thể nuốt xuống được hay không thôi."

Lý Hổ cười khẽ: "Tóc dài, đừng nói tôi có nuốt vào được hay không mà xem cậu được hay không kìa, đừng lại giống như lần trước, miệng thì nói hay lắm nhưng lại không được tích sự gì."

Tóc dài thoáng có chút lúng túng, nhưng lần này anh ta có vẻ như rất tự tin: "Lần trước là lần trước, lần này là nghiêm túc, tôi cung cấp nguồn hàng còn anh đi tiêu thụ, lần này là có cao nhân hỗ trợ nên chỉ cần anh dám làm thì cái thu hoạch được không thể tưởng tượng nổi đâu."

Lý Hổ nhìn đối phương, sau đó lập tức cười: "Được, được, đừng nói gì khác nữa, uống rượu đi. Hôm nay các người đến tìm tôi chính là đã nể mặt tôi rồi, tất cả chi phí cứ tính cho tôi."

Tóc dài và hai người khác liếc nhau, có vẻ như đang trao đổi bằng ánh mắt, sau đó anh ta đặt một tay lên đùi của Lý Hổ: "Anh Hổ, tôi nói thật đấy, anh cân nhắc lại đi."

Lý Hổ lắc đầu cười: "Tóc dài, tôi là người làm ăn đàng hoàng." Nhưng đột nhiên trong lúc đó, vẻ mặt của ông ta hơi thay đổi, bỗng dưng trên đùi có một túi gì đó màu trắng.

Tóc dài mỉm cười nhìn Lý Hổ: "Anh Hổ à, anh xem thử đi."

Lúc này, cửa phòng bên ngoài được mở ra, Lý Hổ để một tay lên đùi mình.

Nhân viên phục vụ: "Tổng giám đốc Lý…"

Lý Hổ khoát tay, ra hiệu cho nhân viên phục vụ đi ra ngoài.

Việc này vốn là do ông ta sắp xếp trước, ông ta để cho nhân viên phục vụ đi vào xem tình hình thế nào, nếu như ngay từ đầu xảy ra chuyện gì bất ngờ thì cũng sẽ dễ dàng phát hiện ra.

Tóc dài hiển nhiên nhận ra điều đó: "Anh Hổ, lần này tôi mang theo thành ý đến đây đấy."

Lý Hổ im lặng trong chốc lát rồi buông lỏng bàn tay, ông ta nhìn đồ vật trong tay mình, sau đó sắc mặt thay đổi: "Đây là hàng mới à?"

Tóc dài cười: "Ừ, hàng mới, là hàng mới nguyên chất, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Đây chỉ là hàng mẫu thôi, anh Hổ có thể thử xem thế nào, chỉ cần anh Hổ đồng ý thì sẽ có hàng liên tục, tuyệt đối làm cho anh hài lòng."

Trong lòng Lý Hổ thoáng có chút kích động: "Tóc dài, theo tôi được biết thì cậu sẽ không thể nào lấy được loại mặt hàng này đâu nhỉ. Khoảng thời gian trước có người trốn vào Thượng Hải và đang bị cảnh sát truy nã, cậu đừng nói với tôi là cậu lấy từ chỗ đó đấy nhé, nếu như vậy thì tôi không dám thu đâu."

"Ha ha…" Tóc dài cười: "Anh Hổ, nếu anh cứ như thế này vậy thì không có gì để nói nữa. Anh cũng biết ở Thượng Hải không chỉ có một người dám làm cái này mà, trước đó tôi nhờ hồng phúc của anh, chịu ơn của anh nên bây giờ có chuyện tốt này thì người đầu tiên tôi nghĩ tới chính là anh, nếu anh thật sự không muốn thì tôi tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng anh đâu."

Chương 969: Bọ Cạp

Lý Hổ yên lặng trong giây lát: “Được, hẹn thời gian gặp lần nữa đi, tôi muốn xác định lại cái đã.”

Tóc dài xua tay: “Không được rồi, anh biết quy tắc mà, như thế bất tiện lắm, sau này tôi ra mặt là được. Đêm mai vẫn ở nơi này, giao dịch lần đầu tiên.”

“Được, uống rượu đi, không nói mấy thứ này nữa, mặc dù ở đây an toàn nhưng mà người nhiều mắt tạp.” Lý Hổ nói.

“Đúng, đúng.” Tóc dài cười, hai người khác ở bên cạnh tuy là vẻ mặt lạnh lùng không nói gì nhưng cũng nở nụ cười.

Mà ánh mắt Lý Hổ cũng nhiều lần nhìn về phía hai người này, từ trước đến nay ông ta chưa gặp qua hai người này bao giờ, không biết Tóc dài từ đâu quen biết được họ.

…

Dưới lầu.

Lâm Phàm đợi một lúc lâu, vẫn không thấy Cẩu gia đi ra, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

Ngay lúc hắn chuẩn bị đi lên lầu để xem xét một phen thì Cẩu gia đã xuất hiện ở dưới chân hắn rồi.

Lâm Phàm mừng rỡ, hắn nhanh chóng ôm Cẩu gia rút lui.

Bên ngoài.

“Cẩu gia, tình hình thế nào? Có nghe được gì không?” Lâm Phàm tò mò hỏi, không biết sự việc cụ thể như thế nào, hy vọng Cẩu gia có thể thăm dò được tin gì đó có ích.

Tuy rằng biết gần đây Lý Hổ sẽ làm một chuyện gì đó rất lớn nhưng hắn cũng không dám xác định, đêm nay là có thể dò ra được tin gì tốt rồi.

“Gâu gâu” Cẩu gia kêu gào: “Nuốt được không, nuốt không vào, thu hoạch rất nhiều. Tôi là người đàng hoàng, là hàng mới nguyên chất…”

Lâm Phàm mờ mịt nhìn Cẩu gia, nói một đống tùm lum gì vậy trời.

Hoàn toàn nghe không hiểu có được không hả?

Lâm Phàm đã quá thất vọng với Cẩu gia rồi, đúng là không thể nghĩ quá nhiều, muốn để Cẩu gia hiểu được lời nói của người khác chắc chắn là đang nằm mở giữa ban ngày mà.

Có điều khi hắn phát hiện Cẩu gia thể hiện ra vẻ mặt mong đợi thì lại đớ người ra, cái mặt này thật con mẹ nó ti tiện ghê, giống như có mục đích gì đó vậy.

Lâm Phàm dựng lên một ngón tay: "Mười phần."

Lúc Cẩu gia Nicholas nhìn thấy Lâm Phàm giơ ngón tay lên thì đột nhiên tinh thần tỉnh táo, nhưng khi nghe được chỉ có mười phần thì tứ chi mềm nhũn, cứ thế mà nằm liệt trên đất, biểu hiện như mệt mỏi lắm vậy.

Giây phút này, hắn coi như đã hiểu rõ, con mẹ nó, con chó này rõ ràng là muốn chơi xấu rồi.

Lâm Phàm sờ đầu Cẩu gia: "Tối đa hai mươi phần, nếu mày không chịu thì thôi, dù mày có là chó nhưng mày cũng phải biết, làm chó cũng không được quá tham lam đâu nha."

"Gâu gâu" Cẩu gia hưng phấn kêu gào: "Anh Hổ, lần này là vụ làm ăn lớn, xem anh có nuốt trôi được hay không…"

Lâm Phàm không ngờ Cẩu gia lại che giấu sâu như thế, rõ ràng tất cả đều hiểu rõ lại còn giả vờ như không biết, con mẹ nó đúng là đồ xảo quyệt mà.

Mà hắn cũng nghe thật kỹ chuyện này, sắc mặt có chút biến hóa.

Từ những gì Cẩu gia miêu tả, dù đối phương không nói rõ ràng cụ thể là đồ vật gì, nhưng mà Lâm Phàm lại hiểu tất cả.

"Ma túy."

Hơn nữa từ nội dung bên trong, hắn ngạc nhiên phát hiện ra hình như có liên quan đến bí mật lớn nào đó.

Bị cảnh sát Thượng Hải truy nã.

Đó không phải là người mà Lưu Hiểu Thiên đã nhắc tới hay sao.

Sao lại có dính dáng liên quan với tên đó vậy ta?

“Ô hô, thú vị nhỉ, đi tới chỗ như này mà lại còn mang theo một con chó.” Đúng lúc này, một giọng cười bỉ ổi vang lên.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn đối phương, Tóc dài trừng mắt nhìn: “Thằng nhóc kia mày nhìn cái gì, nhìn nữa là tao đánh mày đấy.”

Người đàn ông bên cạnh nói: “Đừng gây sự.”

Tóc dài biến sắc, trở nên dè dặt: “Vâng…vâng.”

Sau đó ba người đi ngang qua mặt Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn ba người kia, trên mặt hắn lộ ra vẻ tươi cười, ba người có quan hệ với Lý Hổ đây rồi.

Một người trong đó cúi đầu lên xe, cổ áo bị kéo xuống, hình xăm trên cổ đột nhiên lộ ra ngoài.

“Bò cạp!”

Lâm Phàm bỗng nhớ tới bức ảnh mà Lưu Hiểu Thiên đã cho hắn xem, dù không thấy rõ mặt nhưng Lưu Hiểu Thiên nói rất rõ ràng, dấu hiệu nhận biết tên trùm ma túy đó chính là trên cổ anh ta có hình xăm bò cạp.

Trong chớp mắt.

Ba người lái xe hơi rời đi.

Lâm Phàm cũng không đuổi theo vì hắn biết ngày mai bọn họ có thể vẫn sẽ đến chỗ này.

“Cẩu gia, làm tốt lắm, về nhà thôi.” Lâm Phàm cười.

Cẩu gia sủa gâu gâu, nghĩ đến ngày mai nó sẽ có bánh kếp là tâm tình của nó vui vẻ vô cùng.

Lâm Phàm không nói chuyện này với Lưu Hiểu Thiên, bây giờ vẫn chưa phải lúc, đợi tối mai thu được tang vật của mấy tên này, vậy thì mọi chuyện đều ổn rồi.

Đây là lần đầu tiên Nicholas Cẩu gia đến nhà thuê của Lâm Phàm, nó vô cùng hưng phấn chạy tới lui trong phòng, nhưng cũng may Cẩu gia không thích sủa loạn, nếu không nhất định sẽ bị người ta tố cáo.

Cẩu gia tìm cho mình một cái tổ thoải mái, tưởng tượng về bánh kếp ngày mai rồi lặng lẽ đi vào giấc ngủ.

Chuyện của gia đình ông Trần còn chưa giải quyết xong, mặc dù cuối cùng không có án mạng xảy ra. Thế nhưng chuyện này vẫn rất nghiêm trọng, chỉ là không biết nhà trường và Bộ Giáo dục sẽ xử lý như nào.

Chương 970: âm thầm phục kích

Ngày hôm sau!

Phố Vân Lý.

Cẩu gia thè lưỡi, vây quanh chân Lâm Phàm, đuôi lắc lư trái phải, đôi mắt phát sáng nhìn chằm chằm quầy hàng, mẻ bánh kếp tuyệt vời cũng sắp ra lò.

Người dân cũng chờ đợi.

Trong lúc chờ bánh kếp, mọi người cũng đang thảo luận chuyện xảy ra của gia đình ông Trần, bọn họ không nghĩ tới bạo lực học đường lại xảy ra bên cạnh bọn họ, hơn nữa còn rất nghiêm trọng, điều này làm cho bọn họ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Ông chủ nhỏ, con trai nhà lão Trần không sao chứ?” Người dân chờ bánh kếp hỏi.

Lâm Phàm cười nói: “Không sao rồi, hết thảy đều rất an toàn, hiện tại đang khôi phục. ”

“Không có việc gì là tốt rồi.”

Lâm Phàm gói một phần bánh kếp, “Được rồi, mời thong thả dùng. ”

“Ôi chao, mua được bánh kếp rồi, hôm nay may mắn thật.”

Mặc dù mỗi ngày chỉ có mười phần bánh, nhưng những người dân không mua được cũng không cảm thấy mất hứng. Theo quan điểm của họ, đứng xếp hàng mỗi buổi sáng trước khi đi làm đã trở thành thói quen trong cuộc sống, ngay cả khi không mua cũng có thể đến đây đứng nói chuyện cùng hàng xóm, kéo gần hơn mối quan hệ.

Thậm chí có thể biết thêm tin tức thú vị.

…

Lâm Phàm vốn định nghỉ ngơi nhưng nhìn thấy ánh mắt của Cẩu gia, hắn bất đắc dĩ thở dài.

“Ôi, ông chủ nhỏ, cậu làm cái gì vậy? Không phải bánh kếp đã làm xong rồi à? Chẳng lẽ hôm nay ông chủ nhỏ đại phát từ bi, muốn làm thêm mấy phần sao?”

Chuyện bọn họ hy vọng nhất chính là đột nhiên một ngày nào tâm tình ông chủ nhỏ tốt lên, bánh kếp không giới hạn số lượng, vậy thì quá tuyệt vời.

Đương nhiên, đôi khi mới xảy ra chuyện này, nhưng cũng chỉ có hai mươi phần bánh mà thôi.

Lâm Phàm: “Không phải, Cẩu gia giúp tôi làm một việc, tôi phải bồi thường cho nó. ”

Mọi người nhìn Cẩu gia, vẻ mặt hâm mộ ghen tị.

Có người càng kinh hô một tiếng, người còn không bằng chó.

Cẩu gia bình tĩnh ngồi trên mặt đất, mình là chó nhưng còn có ba mươi phần bánh bánh kếp, nhân loại nhỏ bé mấy người sao có thể so sánh với nó chứ.

“Một ngày một phần, liên tục một tháng, nếu làm ra luôn một lượt sợ mày ăn không hết.” Sau khi Lâm Phàm làm xong một phần bánh kếp, hắn nói với Cẩu gia.

“Wow, ông chủ nhỏ có thể nói chuyện với Cẩu gia, tôi đã nói ông chủ nhỏ có thể giao tiếp cùng động vật mà mấy người không tin, bây giờ thấy chưa, đây là sự thật.”

“Không thể nào chứ, trước kia chỉ nghe mấy ông nói qua, thật đúng là chưa từng thấy qua, cái này….”

“Chắc cậu ấy tự độc thoại thôi, dù sao cũng không ai biết cậu ấy đang nói gì?”

“Đừng hoài nghi ông chủ nhỏ, cảnh tượng ông chủ nhỏ giơ tay lên gọi trăm con chó đến ông còn chưa nhìn thấy đâu, cả đời này tôi chẳng thể quên được, đúng là phi thường.”

Người ở phố Vân Lý đều biết năng lực của ông chủ nhỏ rất mạnh mẽ, chỉ có một ít người chưa tận mắt nhìn thấy, tuy nghe người khác nói qua, nhưng cũng là bán tín bán nghi.

Gâu Gâu!

Nicholas cẩu gia sủa lên xung quanh vài tiếng.

Vài người dân nơi đây biết tình huống này là sắp xảy ra chuyện gì đó.

Còn một số người cũng không hiểu rõ lắm.

Nhưng đột nhiên, một màn khiến mọi người khiếp sợ đã xảy ra.

Gâu Gâu!

Một đàn chó từ bốn phương tám hướng chạy tới, đám chó này đều là dũng sĩ ẩn nấp trên phố Vân Lý, bọn chúng nhìn như chơi đùa không mục đích ở phố Vân Lý. Thế nhưng chỉ cần phát hiện người có mùi lạ, bọn họ sẽ đứng ra trước tiên.

Chó rất nhạy cảm và có thể cảm nhận được liệu nhau có phải là người xấu hay không.

“Chuyện gì đang xảy ra?” Tại sao có nhiều chó đến như vậy?”

“Ha ha, tôi đã nói rồi mà, cẩu gia rất lợi hại, xem ra nó muốn một lần lấy hết.”

Lâm Phàm cũng thấy hơi choáng, Cẩu gia cũng thật đê tiện, để có thể lấy được hết số bánh kếp trong một lần mà gọi cả đồng đội tới.

“Gâu Gâu” Nicholas Cẩu gia nhìn Lâm Phàm sủa: “Tôi muốn cầm bánh cho đồng bọn, còn hai mươi chín phần nữa đó.”

Lâm Phàm quái dị nhìn Cẩu gia, cuối cùng không có cách nào, chỉ có thể làm, cái này cũng không thể lừa gạt Cẩu gia. Nếu không lần sau muốn mời Cẩu gia làm việc cũng sẽ không dễ dàng như vậy.

Chuyện sau đó, cũng không cần suy nghĩ, dân chúng trợn mắt há hốc mồm, trong lòng bi ai.

Bọn họ không mua được bánh kếp, nhưng nhìn thấy cẩu gia ăn rất ngon, có ai hiểu được lòng họ không?

Đó là một nỗi đau.

……

Buổi tối!

Lâm Phàm xuất hiện ở chỗ cũ.

Tối nay là thời gian để giao dịch.

Hắn vốn chỉ muốn Lý Hổ tiêu đời, nhưng không nghĩ tới lại gặp phải tên trùm ma túy bị cảnh sát truy nã, xem ra vận khí không tệ.

Nhưng hắn còn phải cẩn thận một chút mới được, tên trùm ma túy vẫn chưa bị bắt, đương nhiên cũng là do gã có năng lực, e rằng gã rất cảnh giác.

Chọn giao dịch ở đây vô cùng an toàn.

Chỗ này tốt xấu lẫn lộn, sẽ không thu hút sự chú ý của người khác.

Không lâu sau đó.

Một chiếc xe phổ thông dừng lại.

Tên tóc dài ngày hôm qua đã xuất hiện, ngay khi Lâm Phàm lộ ra ý cười, lại phát hiện thiếu một người, tên trùm ma túy kia cũng không tới.

"Mẹ kiếp, tên kia đâu rồi? Sao gã không xuất hiện cơ chứ?" Lâm Phàm sửng sốt, nếu như không đem một lưới bắt hết thì đúng là có chút đáng tiếc.

Nhưng cũng may, Cẩu gia cũng tới, lúc đầu hắn không định dẫn theo Cẩu gia tới nhưng sợ xảy ra tình huống đặc biệt nên mới dẫn theo.

Chương 971: Lý do quái đản

"Cẩu gia, có một người hôm qua không xuất hiện, mày xem có ở chung quanh không?" Lâm Phàm hỏi.

Hắn xem không ít phim, vào lúc quan trọng những tên Boss lớn như này đều trốn ở chỗ tối quan sát tình huống bên ngoài, nếu tình huống không thích hợp sẽ rời đi trước. Cẩu gia đang nằm sấp trên mặt đất, chóp mũi giật giật, đột nhiên nó đứng lên, co cẳng chạy về phía trước.

Mà đó là phía hộp đêm.

"Tên này đến trốn luôn trong hộp đêm sao?" Lâm Phàm nghĩ trong lòng, nhưng ngẫm lại cũng đúng, ở nơi đó càng khó bị

người khác phát hiện.

Khá thông minh.

Nhưng đối mặt với Cẩu gia, cho dù lão có thông minh đến đâu, cũng không thoát khỏi mũi cẩu gia.

Tầng 2.

Bọ Cạp nằm sấp trên lan can quan sát, hắn hòa mình vào trong đám người trông rất bình thường, căn bản sẽ không khiến người khác chú ý.

Nhưng đúng lúc này, tính cảnh giác làm cho hắn cảm giác được, hình như bị người ta để ý tới.

Khi quay đầu lại, phát hiện một thanh niên nhìn chằm chằm vào mình.

Giờ khắc này, trong lòng Bọ Cạp nhảy dựng lên, có loại cảm giác không ổn. Hắn chạy trốn khắp nơi, luôn không bị người ta phát hiện là dựa vào tính cảnh giác này.

Sau đó không chút suy nghĩ, trực tiếp xoay người, đi về phía nhà vệ sinh bên kia.

Lâm Phàm hơi kinh ngạc, tên này lại phát hiện ra mình.

Hắn còn tưởng rằng tên này sẽ chạy vào trong đám người, không nghĩ tới lại đi về phía nhà vệ sinh, đây không phải là tự chui đầu vào lưới sao.

Mà Bọ Cạp trong lòng thầm nghĩ, bây giờ hắn chưa biết đối phương có lai lịch gì, có bao nhiêu người.

Nếu trốn vào trong đám người, rất khó nói trong đó không có người của đối phương, chỉ có trong phòng vệ sinh trước rồi trực tiếp bắt đối phương.

Với thân thủ của hắn, bảy tám tên cao lớn cũng không thể tiếp cận.

Muốn bắt tao, chúng mày còn non lắm.

Người trẻ tuổi, chỉ có trách chính mình quá tự tin.

Cửa phòng vệ sinh.

Lâm Phàm dừng bước, sau đó liếc mắt với Cẩu gia, Cẩu gia không do dự nâng chân chó lên rồi bước vào.

Bọ Cạp đột nhiên cúi đầu, lúc mới định ra tay thì phát hiện chỉ là một chú chó đất nhỏ. Gã ta thở phào nhẹ nhõm, nhưng sau đó không khỏi cảnh giác, ánh mắt nhìn chằm chằm cửa ra vào.

Cẩu gia đứng mũi chịu sào nhưng không nghĩ tới tên này dám lờ Cẩu gia, việc này không thể nhịn được.

“Gâu Gâu.” Cẩu gia sủa to: “Mau đi vào, tên này trốn ở cửa. ”

Bọ Cạp trừng mắt nhìn Cẩu gia Nicholas muốn cho nó câm miệng, sau đó hết sức chăm chú nhìn cửa, chỉ cần đối phương vừa tiến vào thì sẽ lập tức tấn công.

Lâm Phàm nở nụ cười, trực tiếp bước vào.

Một nắm đấm nhanh như gió đánh úp tới.

Đương nhiên, nắm đấm này không thể nhanh như gió được.

Lạch cạch!

Lâm Phàm giơ tay lên, nắm lấy nắm đấm của đối phương, cười nói: “Sức lực cũng lớn đấy.”

Chỉ là vẻ mặt hời hợt của hắn cho thấy nắm đấm của đối phương không có chút lực nào.

Sắc mặt Bọ Cạp chợt thay đổi, cảm giác không thể tưởng tượng nổi, gã ta không ngờ tới đối phương lại dễ dàng tiếp được nắm đấm của mình.

Phòng vệ sinh chật hẹp, căn bản không thể phát huy, nhưng ngay sau đó chính là một cú đá được tung ra.

“Ha ha, tên trùm ma túy, tội phạm bị truy nã, ông xong đời rồi.” Lâm Phàm cười rất vui vẻ, không hề xem đối phương ra gì.

Lâm Phàm thành thục chế ngự đối phương.

Vẻ mặt Bọ Cạp ngơ ngác không dám tin nói: “Rốt cuộc mày là ai? Mày là cảnh sát à? ”

Lâm Phàm: “Không phải.”

Nghe thấy đối phương nói không phải cảnh sát, Bọ Cạp không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Nếu là cảnh sát, vậy gã ta thật sự xong đời.

Bọ Cạp nhìn chằm chằm Lâm Phàm: “Rốt cuộc mày muốn gì? Hình như tao chưa từng đắc tội mày đúng chứ.”

“Chưa từng.” Lâm Phàm lắc đầu.

Bọ Cạp: “Vậy tại sao mày lại bắt tao?”

Lâm Phàm im lặng một lát, sau đó nghiêm túc nói: “Bởi vì tôi là một công dân tốt.”

Bọ Cạp: “???”

Gã ta đơ luôn rồi, tên này nói vậy là có ý gì?

Lâm Phàm bật cười: “Tôi là công dân tốt, ai cũng có trách nhiệm duy trì trật tự ở Thượng Hải. Ông là một tên trùm ma túy đã bị tôi bắt được, đợi lát nữa sẽ dẫn ông đến cục cảnh sát, để ông ở trong tù suy nghĩ kỹ lại. ”

Bọ Cạp giãy giụa một hồi: “Người anh em, có gì thì từ từ nói, đừng xúc động. Rốt cuộc cậu muốn gì, chỉ cần cậu chịu thả tôi, tôi có thể thỏa mãn bất kỳ yêu cầu gì của cậu. ”

Lâm Phàm lắc đầu: “Ông không thỏa mãn được.” Sau đó hắn tươi cười: “Chỉ cần giao ông cho cảnh sát, tôi có thể nhận được giải thưởng công dân tốt thêm một lần nữa. Nếu may mắn có khi còn mở thêm đại hội khen thưởng, vậy thì thật sảng khoái.”

“Ha ha!” Lâm Phàm cười: “Ông có biết giải thưởng công dân tốt đại diện cho cái gì không? Đó là thể diện.”

Bọ Cạp trợn tròn mắt, gã ta phát hiện người trước mắt này chẳng lẽ là một tên ngốc.

Giải thưởng công dân tốt?

Đây cmn rốt cuộc là lý do quỷ gì.

Đột nhiên, Bọ Cạp phát hiện mình không nhúc nhích được, tứ chi như bị chế trụ. Gã ta bỗng cảm thấy sợ hãi, cảm thấy có lẽ mình sẽ phải ngã ngựa ở chỗ này.

Chương 972: Hốt gọn cả đám

Lâm Phàm trực tiếp kéo Bọ Cạp vào trong phòng vệ sinh, sau đó đóng cửa lại: “Ngoan ngoãn đợi ở đây, đừng gấp gáp, lát

nữa mọi chuyện sẽ kết thúc thôi. ”

Gã ta muốn mở miệng nói chuyện, nói cho đối phương biết, chỉ cần hắn thả gã ra thì mọi chuyện đều dễ bàn. Vô số tiền tài mặc cho đối phương lấy, nhưng cổ họng gã ta giống như bị bóp chặt, không thể nói nên lời.

Lần này gã ta tới Thượng Hải để mở rộng thị trường, vốn dĩ có thể phái đàn em tới đây nhưng vì lo lắng nên gã muốn đã đích thân đến.

Nhưng không biết vì sao gã lại bị cảnh sát Thượng Hải phát hiện khi gã lẻn vào nơi này, chỉ sợ là có nội gián bên trong. Gã ta vốn muốn chờ sự tình chấm dứt rồi trở về điều tra kỹ càng một phen, nhưng không ngờ tới hôm nay lại bị ngã ngựa ở đây.

Trong phòng riêng.

Lý Hổ cầm hàng hóa nhìn một chút, hài lòng gật đầu: “Đều rất tốt, chỉ là số lượng này… ”

Tóc Dài: “Anh Hổ, anh yên tâm, số lượng hàng rất nhiều, anh cứ bán chỗ này trước nhận chút thành ý của chúng tôi. Lần sau anh muốn bao nhiêu, chỉ cần chúng tôi có đủ thì không thành vấn đề.”

“Ha ha.” Lý Hổ bật cười vỗ vai Tóc Dài: “Người anh em, mới mấy năm không gặp mà con đường cậu đi cũng ngày càng thênh thang rồi, sau này mà có đồ tốt thì phải nhớ đến ông anh này trước tiên đấy nhé.”

Tóc Dài gật đầu: “Đó là đương nhiên, ai mà không biết năng lực của anh Hổ ở Thượng Hải chứ. Được anh Hổ che chở là sẽ có nguồn khách cuồn cuộn không ngừng, hơn nữa ngay cả phía Chính phủ cũng có người của anh Hổ cơ mà.”

Lý Hổ khẽ cười, không nói gì thêm, ông ta biết Tóc Dài đang nói cái gì.

Địa bàn của ông ta chưa từng bị điều tra, chủ yếu là đã chào hỏi người bên kia cả rồi. Chỉ là người bên kia vẫn cho rằng ông ta đang làm nghề dịch vụ, chưa từng nghĩ tới ông ta sẽ buôn ma túy. Nếu như biết, chỉ sợ sẽ không phải như vậy.

Dù sao cũng không ai muốn mở cửa sau cho chuyện này.

Nhưng hiện tại đã đủ rồi, chỉ cần có kiểm tra là sẽ được biết trước nên cũng có thể an toàn tránh đi.

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra.

Lý Hổ biến sắc: "Ai cho mày đi vào."

Nhưng khi nhìn thấy người tới, ông ta lại sửng sốt: "Lâm đại sư."

Lâm Phàm nở nụ cười: "Ha ha, bị bắt quả tang nhé, tôi thấy các người sắp xong đời rồi."

Nghe nói như vậy, vẻ mặt Lý Hổ trầm xuống: "Cậu biết chúng tôi đang làm cái gì không? "

"Đương nhiên." Lâm Phàm cười nói.

"Cậu muốn tố cáo chúng tôi?" Lý Hổ lại hỏi.

"Chắc chắn rồi, ông nói mấy lời này không phải vô nghĩa sao? Bắt được các người chính là lập công lớn, giải thưởng công dân tốt đang vẫy tay chào tôi đấy." Lâm Phàm nói.

Giờ khắc này, Lý Hổ nổi lên ý muốn giết người.

Tuy nói hậu quả giết người sẽ rất phiền toái, nhưng nếu sự tình bại lộ thì sẽ hoàn toàn xong đời.

Giọng điệu Lý Hổ âm trầm: "Được, tốt lắm, đêm nay sông Hoàng Phố lại có thêm một oan hồn. "

Lâm Phàm không hề để ba người ở trong lòng, lấy luôn điện thoại di động ra nhấn nút một cái, bên trong truyền đến giọng của Lý Hổ.

"Lại tiếp tục thu thêm được chứng cứ, ông muốn giết tôi, lần này ông toi đời rồi, được vào tù ngồi coi như ông may mắn rồi nha." Lâm Phàm nở nụ cười, gã này và Bọ Cạp bị phán tử hình là còn nhẹ đấy.

Lý Hổ: "Xem ra cậu nhất định phải chống đối với tôi đến cùng đúng không."

Lâm Phàm xua tay:"Sai rồi, không phải tôi cố tình chống đối ông, mà với tư cách là một công dân chính nghĩa của Thượng Hải, tôi nhất định phải chống lại tất cả tội ác tôi nhìn thấy."

"Chết đi!"

Lúc này, người đàn ông đứng cạnh Tóc Dài đột nhiên tấn công, trực tiếp xông về phía Lâm Phàm.

Đối với Lâm Phàm, những người này chỉ hơi cường tráng một chút thôi, nhưng gặp phải loại cao thủ như hắn thì làm sao còn có thể để bọn họ trở mình mà cứ thế trực tiếp trấn áp bọn họ là xong.

Tóc Dài nhìn tình cảnh trước mắt, nội tâm rung lên mãnh liệt, không nghĩ tới người này lợi hại như vậy.

“Anh Hổ, rốt cục chuyện này là thế nào?” Tóc Dài run sợ, người vừa nãy là tay đấm số một của Bọ Cạp, thực lực rất mạnh. Nhưng ở trước mặt đối phương lại không có chút năng lực trở tay nào, chỉ trong nháy mắt mà người này đã bị đánh ngã, chuyện này có chút đáng sợ.

Lý Hổ nào biết chuyện gì đang diễn ra, hiện tại ông ta cũng nghĩ không ra đây này.

Về phần công dân tốt gì đó, còn không bằng gặp quỷ đi thôi.

Lâm Phàm tràn đầy động lực, đôi mắt lóe lên sự hưng phấn: “Ngăn cản tôi nhận giải thưởng công dân tốt là tôi sẽ xử lý toàn bộ.”

Mẹ kiếp!

Còn về Tóc Dài và Lý Hổ đâu phải là đối thủ của Lâm Phàm, trực tiếp bị hắn K.O, không hề có một chút cơ hội phản kháng nào. Lâm Phàm phủi phủi tay rồi nhìn vào cái rương trên bàn.

“Mấy người to gan thật đấy, chỉ bằng những thứ này đã có thể lấy mạng của mấy người, các người xong đời rồi.” Lâm Phàm lấy điện thoại di động ra, loại chuyện tốt này đương nhiên là để lại cho Lưu Hiểu Thiên rồi.

Chương 973: Các người vào tù mà giao dịch

Người phục vụ bưng rượu và đi về phía phòng.

Vừa rồi ông chủ bấm chuông phục vụ, anh ta biết ông chủ nhất định đang cần rượu, nên anh ta đã chuẩn bị xong tất cả rồi đi thẳng tới tới đây.

Cánh cửa mở ra.

Lâm Phàm vừa câu vai Lý Hổ vừa hát rất nhập tâm.

“Bạn ơi, cả đời đi bên nhau….”

Nhân viên phục vụ có chút nghi hoặc, vừa rồi không phải ba người sao? Sao bây giờ lại biến thành bốn người rồi.

Hơn nữa ông chủ ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích, tròng mắt xoay tới xoay lui làm gì?

Nhưng anh ta cũng không dám hỏi nhiều cái gì, chỉ đặt rượu xuống sau đó rời đi.

Sau khi nhân viên phục vụ rời đi, Lâm Phàm không khỏi nở nụ cười: “Ông quả nhiên không thành thật, nếu không phải tôi thông minh thì đúng là có thể bị phát hiện.”

Lý Hổ đã tuyệt vọng, ông ta không ngờ tới tên này lại biến thái như vậy, hơn nữa nhân viên phục vụ vừa rồi cũng quá ngu ngốc.

Đồn cảnh sát.

Lưu Hiểu Thiên bận tối mặt, nhóm cảnh sát đang mở cuộc họp.

“Chuyện này phải tiến hành nhanh chóng, Bọ Cạp xuất hiện ở Thượng Hải cũng không phải tin tức tốt, tôi hy vọng các cậu có thể tìm được một ít manh mối, cho dù một chút cũng được.” Cục trưởng phát biểu trên bục, bây giờ mới là thời khắc mấu chốt nhất với bọn họ.

“Sở trưởng Lưu, tôi hy vọng cậu vất vả một chút. Bọ Cạp rất nguy hiểm, nếu để hắn làm ra chuyện gì đó ở Thượng Hải, hậu quả này cậu cũng hiểu rồi đấy.”

Lưu Hiểu Thiên gật đầu:“Cục trưởng, tôi hiểu. ”

…

Cuộc họp kết thúc ở đây.

Với mỗi người cảnh sát, đây giống như một tảng đá nặng đè lên người vậy, gần đây bọn họ đã bận rộn sứt đầu mẻ trán nhưng không thu được chút manh mối nào.

Chủ yếu do manh mối về Bọ Cạp thật sự quá ít, chỉ biết trên cổ gã có hình xăm bọ cạp, cho dù Thượng Hải là thành phố lớn và hiện đại thì muốn tìm được đối phương cũng khó giống như mò kim đáy biển.

“Sở trưởng, bây giờ chúng ta làm sao bây giờ?” Một đồng chí cảnh sát hỏi.

Lưu Hiểu Thiên: “Trở về tiếp tục tăng ca rồi sắp xếp lại phương án, phái người đến các địa phương điều tra một chút, nhất định phải tìm ra tên Bọ Cạp này cho tôi. ”

“Vâng, Sở trưởng.”

Đinh đinh.

Ngay khi Lưu Hiểu Thiên đang đang đau đầu thì có điện thoại đến.

“Sở trưởng Lưu, anh đang làm gì vậy? Có bận không? ”

Lưu Hiểu Thiên: “Hầy, Lâm đại sư. Cậu xem tôi có bận hay không, tên trùm ma tuý này vừa tới Thượng Hải thì toàn bộ cảnh sát ở đây đều không thể nghỉ ngơi, chúng tôi đều đang tìm hắn. ”

Lâm Phàm: “Anh nói xem nếu tôi tìm được hắn thì tôi có thể nhận được giải thưởng công dân tốt không? Hoặc là mở đại hội khen thưởng gì đó?”

Lưu Hiểu Thiên nở nụ cười: “Lâm đại sư, nếu cậu có thể tìm được, đừng nói là giải thưởng công dân tốt, dù cậu muốn khen thưởng danh dự gì cũng được. Cậu không biết tên Bọ Cạp này chính là trùm ma túy bị truy nã toàn quốc, hàng năm không biết có bao nhiêu đồng nghiệp trong tổ chống ma túy đã anh dũng hy sinh oanh liệt rồi.”

“Nghiêm trọng như vậy?” Lâm Phàm bình tĩnh nói.

“Khẳng định rất nghiêm trọng, tội phạm truy nã đặc biệt quan trọng.” Lưu Hiểu Thiên nói.

Lúc này, trong lòng Lâm Phàm rất sảng khoái, không nghĩ tới đây đúng là một con cá vô cùng lớn: “Sở trưởng Lưu, đừng nói là tôi không chiếu cố anh, dẫn theo người nhanh chóng đến quán bar XX, tôi cho anh một niềm vui bất ngờ.”

“Ý cậu là sao?” Lưu Hiểu Thiên sửng sốt, dường như có chút chờ mong.

Lâm Phàm: “Anh tới đây thì biết, đừng quên dẫn theo nhiều người chút. ”

Lạch cạch!

Điện thoại cúp.

Lưu Hiểu Thiên ngồi nơi đó lẳng lặng suy nghĩ, sau đó mạnh mẽ ngồi dậy. Anh ta đột nhiên phát hiện hình như mỗi lần Lâm đại sư gọi điện thoại cho mình thì chưa từng làm cho mình thất vọng.

Chẳng lẽ….

“Nhanh, tập hợp nhân thủ, đi theo tôi.” Lưu Hiểu Thiên ra lệnh, những cảnh sát đang làm việc ngẩng đầu lên, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Ngây người làm gì, có manh mối, còn không mau lên.”

Giờ phút này, các cảnh sát khác mới phản ứng lại.

“Vãi chưởng, có manh mối rồi?”

“Làm sao có thể? Không phải nhầm lẫn đó chứ.”

“Ai biết được, mau tập hợp, đến đấy không phải là biết rồi à.”

……

Trong phòng riêng.

Lâm Phàm vừa tranh thủ cơ hội kéo Bọ Cạp từ trong nhà vệ sinh vào phòng.

Lúc Tóc Dài nhìn thấy Bọ Cạp, vẻ mặt khiếp sợ, anh ta không nghĩ tới lão đại cũng đã bị bắt.

Lâm Phàm vỗ tay: “Được rồi, lần này hai người đoàn tụ, đợi lát nữa cảnh sát cũng tới, các người cũng có thể vào tù mà giao dịch với nhau nha.”

Bọ Cạp không ngờ mình lại rơi vào tay thằng nhóc này ở Thượng Hải. Cho dù gã ta nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nicholas Cẩu gia ngồi xổm ở một bên ăn trái cây.

Lâm Phàm vừa hát vừa chờ cảnh sát đến.

Không lâu sau đó.

Tiếng xe cảnh sát bên ngoài vang lên.

Vô số nam nữ nhìn tình hình này thì có chút ngạc nhiên, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lưu Hiểu Thiên xuất hiện đầu tiên, chỉ huy hiện trường: "Phong tỏa hiện trường, kiểm tra toàn bộ chứng minh thư của nhân viên ra vào, phát hiện nhân vật khả nghi thì bắt giữ toàn bộ."

"Rõ."

Chương 974: Lâm đại sư buôn ma tuý

Cách đó không xa.

Một số phóng viên đang chụp lén minh tinh, nhưng khi phát hiện ra tình hình ở hiện trường không đúng, bọn họ cũng rất ngạc nhiên.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Sao lại có nhiều cảnh sát như vậy."

"Không biết nữa."

"Xem tình hình này nhất định là xảy ra chuyện lớn, chúng ta mau đi xem một chút."

Lưu Hiểu Thiên gọi điện thoại: "Lâm đại sư, cậu đang ở đâu vậy? "

Lâm Phàm: "Phòng trên tầng hai, tôi ở bên trong đã nghe thấy động tĩnh bên ngoài, đi vào đi."

Vẻ mặt Lưu Hiểu Thiên chờ mong rốt cuộc là cái gì, sau đó anh ta mang theo một đội người xông vào bên trong: "Các cậu đi theo tôi, những người còn lại canh chừng cửa, không cho phép bất cứ kẻ nào tiến vào."

"Vâng."

…

Lâm Phàm nhìn đám người Lý Hổ: “Cảnh sát đến rồi, các người xong đời rồi. ”

Tuy rằng hiện tại bọn họ không thể nói chuyện, nhưng trong ánh mắt kia lại lóe ra lửa giận vô tận.

Ầm!

Lưu Hiểu Thiên phá cửa đi vào, bên trong có chút u ám, anh ta lập tức bật đèn lên, khẩn trương hỏi:

“Lâm đại sư, thế nào rồi?”

Lâm Phàm cười: “Anh tự xem đi, xem đây là ai?”

Lưu Hiểu Thiên nhìn mấy người trước mặt, còn chưa nhận nhận ra nên có chút nghi hoặc, nhưng khi nhìn thấy hai cái rương trên mặt bàn, anh ta trợn tròn mắt.

Túi nhỏ màu trắng, hết túi này đến túi khác và cả tiền mặt.

“Đây là ma túy.” Lưu Hiểu Thiên sợ ngây người: “Lâm đại sư, cậu giỏi thật, vậy mà lại phát hiện ra hiện trường buôn bán ma túy.”

Lâm Phàm nhìn Lưu Hiểu Thiên: “Đệch, tôi không phải để anh xem thứ này, mà là xem bọn họ.” Lâm Phàm dùng một tay kéo cổ áo Bọ Cạp ra: “Anh nhìn xem đây là ai? ”

Lưu Hiểu Thiên sửng sốt: “Cái gì? Bọ cạp…. ”

Lâm Phàm hài lòng gật đầu: “Đúng vậy, đây chính là Bọ Cạp, tang chứng vật chứng đầy đủ. Bốn tên này đang buôn bán ma túy thì bị tôi bắt tại chỗ, anh xem công lao của tôi có lớn không?”

Lưu Hiểu Thiên không còn lời nào để nói, thậm chí hô hấp cũng cảm thấy có chút khó khăn.

Làm sao có thể.

Toàn bộ cảnh sát Thượng Hải bọn họ ra quân cũng không tìm được manh mối của Bọ Cạp, thế nhưng Lâm đại sư lại phát phát hiện ra chúng, hơn nữa còn tóm gọn, con mẹ nó đúng là biến thái mà.

Nếu để cho toàn bộ cảnh sát biết, cũng không biết có thể tìm được cái khe nào trốn vào hay không.

Đây quả thực quá là mất mặt.

Lưu Hiểu Thiên giơ ngón tay cái lên: “Lâm đại sư, đỉnh, thật sự quá trâu bò. Tôi phục sát đất, công lao này của cậu lớn vô cùng.”

Lâm Phàm đắc ý nở nụ cười: “Vậy thì tốt rồi, vì bắt mấy tên này mà Cẩu gia chiếm không ít lợi từ chỗ tôi, nhất định phải thông báo cho tôi về giải thưởng công dân tốt và đại hội khen thưởng đấy nha, tôi phải chuẩn bị tinh thần thật tốt. ”

Nicholas cẩu gia phản đối, cái gì mà chiếm hời, nếu không có nó thì làm sao hắn có thể tìm được chứ.

Lưu Hiểu Thiên không biết nên nói gì.

Nhưng hiện tại không phải là thời điểm suy nghĩ những chuyện này, mà là nhanh chóng áp giải những người này trở về, tiến hành thẩm vấn.

……

Hôm sau!

Chuông điện thoại reo đinh đinh.

Lâm Phàm còn chưa tỉnh ngủ bấm nghe điện thoại: “Mẹ kiếp, mới sáng sớm anh không ngủ à?”

“Người anh em, cậu còn ngủ cái gì? Không đúng, sao cậu có thể ngủ được chứ?” Vương Minh Dương hô lên.

Lâm Phàm bó tay nói: “Anh làm gì vậy, tôi không ngủ chẳng lẽ muốn tu tiên sao.”

Vương Minh Dương đã hiểu: “Chết tiệt, đám phóng viên này cũng chó má quá rồi, tin giả này cũng có thể tung ra được.”

Lâm Phàm: “Chuyện gì vậy? Tin giả gì?”

“Cậu tự xem đi, trên mạng nói tối hôm qua cậu buôn bán ma túy nên bị bắt, tôi vừa nhìn thấy tin tức này thì lập tức gọi điện thoại cho cậu.”

Lâm Phàm nghe xong tỉnh cả ngủ: “Chết tiệt, cái này là do ai làm ra, tôi đang ở nhà ngủ rất ngon thì bị bắt lúc nào chứ? Cúp máy trước đây, tôi phải xem tình tình một chút đã.”

Mở weibo ra.

Lúc nhìn thấy tiêu đề ở trên Weibo, hắn suýt chút nữa ngất đi.

Còn chưa xem được bao nhiêu, Ngô U Lan gọi điện thoại tới.

“Anh Lâm……”

“Tôi biết rồi, cô đừng hỏi gì cả, tôi không sao. Có người muốn hãm hại tôi, cúp trước đây, tôi phải xem tình hình một chút đã.”

Cúp điện thoại, lại có người gọi tới.

Triệu Minh Thanh!

Triệu Chung Dương!

Điện thoại của cha.

……

“Chết tiệt!” Lâm Phàm giờ phút này sắp nổi điên rồi, những người thân quen cơ bản đều gọi đến hỏi thăm hắn, giống như hắn thực sự đã bị bắt vậy.

Đọc tin tức.

Lâm Phàm tức giận, rốt cuộc là tên khốn kiếp nào lại hại hắn như vậy, đây vu hãm, tung tin đồn nhảm nhí.

Tin nhanh hàng ngày: “Vào lúc 11 giờ tối qua, rất nhiều cảnh sát đã phong tỏa hiện trường lối vào quán bar XX ở Thượng Hải. Lúc đó công tác viên đưa tin đang cùng đám bạn chơi đùa thì phát hiện ở đây có người buôn bán ma túy đã bị cảnh sát bắt đi, một trong số đó có chủ quán bar, mà người còn lại lại là Lâm đại sư gần đây nổi tiếng ở trên mạng. Không ngờ Lâm đại sư tự xưng là đầy chính nghĩa, lại là người buôn bán ma túy, thay đổi này thực sự quá lớn……”

Có hình ảnh và gương mặt.

Hơn nữa ảnh chụp cũng rất đúng chỗ.

Bức ảnh này bất ngờ lại là cảnh Lâm Phàm lên xe cảnh sát, một cảnh sát khác thì khoác tay lên vai hắn. Từ góc độ của ảnh chụp thì trông giống như là cảnh sát đang áp giải hắn lên xe.

Cái này……

Chương 975: Lâm Phàm phản kích

Lâm Phàm không nói nên lời, nếu một người chính nghĩa như hắn mà còn có thể buôn bán ma túy, vậy thì thế giới này có lẽ là thực sự không thể cứu nổi nữa rồi!

Vào weibo của mình, hắn mở bình luận ra, quả nhiên là bùng nổ.

“Chết tiệt, ai đến nói cho tôi biết rồi cuộc là đã xảy ra chuyện gì đi? Tôi không tin Lâm đại sư lại buôn bán ma túy!”

“Tôi cũng không tin! Lâm đại sư là người chính nghĩa như vậy, sao có thể làm ra loại chuyện như thế!”

“Ha ha, đám fan ngu ngốc mấy người thật là đáng sợ, có ảnh có chân tướng sự việc, mấy người không biết tự mình xem sao?”

“Biết người biết mặt nhưng không biết lòng, không ngờ Lâm đại sư lại là loại người như vậy.”

“Ha ha, đám fan ngu ngốc này đã mê muội thật rồi.”

Mà lúc này, một số người nổi tiếng cũng tham gia vào weibo.

Trần Kim là một ngôi sao nam hàng đầu, từng biểu diễn rất nhiều phim điện ảnh rất nổi tiếng.

“Lâm đại sư buôn bán ma túy, quả thực khiến người ta thất vọng. Tôi đã từng xem weibo của anh ta nhiều lần, cứ nghĩ là nhân vật công chúng chính nghĩa. Thế nhưng không ngờ lại là người như vậy, quả thực khiến người ta thất vọng, thật khinh bỉ! Khinh bỉ!”

Anh Kim: “Lần đầu tiên nhìn thấy hắn thì đã biết hắn không phải là người tốt lành gì, bây giờ quả báo đến rồi.”

……

Liên tiếp, rất nhiều người nổi tiếng bày tỏ quan điểm về chuyện này.

“Chết tiệt, hình như tôi chưa từng trêu chọc đến nhiều người nổi tiếng như vậy, đây là từ đâu mà xuất hiện vậy?” Đối với sự tức giận của người bình thường thì hắn cũng sẽ bỏ qua, nhưng những người nổi tiếng này thì hình như bản thân hắn không hề quen biết, sao bây giờ lại đi ra đạp hắn một cái, có cần thiết phải như vậy không?

Lưu Hiểu Thiên gọi điện đến.

“Lâm đại sư, tôi đã xem tin tức trên mạng rồi, không ngờ lại đem đến nhiều phiền phức cho cậu như vậy. Cậu yên tâm, weibo chính thức của cục cảnh sát sẽ lập tức đăng thông báo để chứng minh cho cậu.” Lưu Hiểu Thiên nói.

Lâm Phàm: “Đừng vội, để tôi ghi lại tên của những người này vào một cuốn sổ, chờ bên chỗ tôi ổn rồi tôi sẽ thông báo lại cho anh.”

Lưu Hiểu Thiên: “Được.”

Lâm Phàm nhìn những người nổi tiếng này, trong lòng rất tức giận, tiếp đó hắn ghi lại tên của những người này.

Mẹ kiếp, vậy mà lại dám giẫm đạp mình, tôi nhớ các người rồi, sau này các người mà xảy ra chuyện thì ông đây sẽ là người đầu tiên phun chết các người.

Phố Vân Lý.

Các chủ cửa hàng nhanh chóng tập trung tại cửa hàng.

“Lão Điền, tin tức này không phải là thật đấy chứ, ông chủ nhỏ thực sự……”

“Ông nói nhảm cái gì vậy? Sao ông chủ nhỏ có thể làm loại chuyện như vậy, đừng tin trên mạng.”

“Nhưng người trong bức ảnh này chính là ông chủ nhỏ.”

“Cái gì mà chính là, chỉ là hơi giống thôi.”

Điền Thần Côn xua tay: “Người trong ảnh chính là ông chủ nhỏ, có điều mấy người đừng suy nghĩ lung tung. Hắn không hề buôn bán ma túy, đây chỉ là một hiểu lầm mà thôi.”

Các chủ cửa hàng thở phào nhẹ nhõm: “Tôi đã nói rồi mà, sao ông chủ nhỏ có thể làm ra loại chuyện như thế này được chứ!”

……

Lâm Phàm ghi lại toàn bộ vào danh sách, sau đó trực tiếp lưu trên weibo, gọi cho Lưu Hiểu Thiên: “Được rồi, anh mau chóng công bố tin tức làm sáng tỏ giúp tôi đi.”

Chuyện này không nên kéo dài, ai biết được sau cùng sẽ phát triển tới mức độ nào chứ?

Lưu Hiểu Thiên đối với việc Lâm Phàm lên tin tức bị người khác vu cáo cũng rất bối rối, không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy. Chuyện tối hôm qua Lâm đại sư là người có công lớn nhất, nếu không có Lâm đại sư thì chuyện này thực sự là sẽ không có hồi kết.

Cho nên cảnh sát nhất định phải làm sáng tỏ cho Lâm đại sư ngay lập tức.

Weibo chính thức cục cảnh sát: "Tin tức Lâm đại sư buôn bán ma túy bị bắt là thông tin sai sự thật, Lâm đại sư là người có công lao lớn nhất trong việc phát hiện vụ giao dịch buôn bán ma tuý lúc 11 giờ tối hôm qua. Lúc cảnh sát vừa đến hiện trường, Lâm đại sư đã bắt giữ những kẻ buôn bán ma túy đó, cảnh sát chỉ đến thu dọn hiện trường. Trong đó có một tên trùm buôn bán ma túy đang bị truy nã trên toàn quốc, mức độ nguy hiểm cực cao. Lần này nhờ có hành động chính nghĩa của Lâm đại sư mà vụ án đã được giải quyết nhanh, toàn thể cảnh sát đều cảm ơn Lâm đại sư. Còn về tin đồn nhảm trên mạng, cảnh sát nhất định sẽ điều tra đến cùng, trả lại sự trong sạch cho Lâm đại sư."

Sau khi weibo chính thức được đăng, Lâm Phàm cũng đăng weibo của chính mình.

"Những người nổi tiếng trên danh sách dưới đây, cả đời này tốt nhất là các người đừng có phạm tội. Nếu không người chính nghĩa như tôi nhất định sẽ là người đầu tiên vạch trần các người, các người đã bị tôi nhìn trúng rồi, các người nên cẩn thận một chút."

Tâm trạng Lâm Phàm rất khó chịu, thù này không báo thì không phải là quân tử.

Thù này hắn đã nhớ kỹ.

Trên mạng.

"Chết tiệt!"

"Chính thức bác bỏ tin đồn."

"Mẹ nó, một đám người hãm hại Lâm đại sư, mặt của các người có đau hay không?"

Chương 976: Tổ chức cũng để tâm đến Lâm đại sư

“Lâm đại sư chúng tôi chính là lợi hại, một mình xử lý vụ giao dịch buôn bán ma túy, cho hỏi các người có phục hay không?”

“Ha ha, đám người nổi tiếng này tôi cũng đã nhìn thấu, từ đây màu hồng biến thành màu đen rồi.”

“Ha ha, Lâm đại sư đã lên tiếng, các người đã bị Lâm đại sư ghi vào sổ đen. Các người phải để ý hơn nhé vì Lâm đại sư nói lời giữ lời, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các người.”

Phóng viên tung tin đồn nhảm nhí lúc nhìn thấy tình hình này thì bị dọa cho sợ, tiếp đó vội vàng đi tự thú, thừa nhận bản thân đã đưa tin vịt.

Mà đám người nổi tiếng kia, khi phát hiện chân tướng sự thật đến nhanh như vậy, từng người một xấu hổ xóa bỏ Weibo. Vốn dĩ bọn họ muốn thừa dịp cọ một đợt nhiệt độ nhưng không ngờ hiện thực lại tát vào mặt họ nhanh như thế.

“Lâm đại sư, xin lỗi, xin hãy tha thứ cho tôi.” Một người nổi tiếng lên tiếng xin lỗi.

Mẹ kiếp, người đưa tin này rốt cuộc là ai mà lại làm loạn như vậy.

Lâm Phàm trong lòng cười vui: “Xin lỗi nhé, muộn rồi. Nên thành thật một chút, nếu không tôi sẽ xxx mấy người.”

Giờ khắc này, Lâm Phàm bá khí ngời ngời, hắn là Lâm Phàm của chính nghĩa, sao có thể là người để bọn họ muốn nói gì là nói chứ? Sau này hắn phải để ý những tên này nhiều hơn mới được.

Đồn cảnh sát!

Lãnh đạo: “Đồn trưởng Lưu lần này làm rất tốt, cấp trên rất hài lòng.”

Sau khi Lưu Hiểu Thiên đảm nhiệm chức vụ đồn trưởng, cũng phá được rất nhiều vụ án, nhưng so với vụ án ngày hôm nay thì quả thực là như người có năng lực kém gặp người có năng lực tốt, hoàn toàn không thể nào so sánh.

Bắt Lý Hổ chỉ là chuyện đơn giản, nhưng mà bắt được tên trùm ma tuý Bò Cạp lại khiến người ta cực kỳ kích thích. Hơn nữa bắt được Bò Cạp thì sẽ có thể biết được nhiều tin tức hơn từ miệng gã ta.

Đây là tên trùm ma túy lớn, người nắm giữ rất nhiều bí mật. Đặc biệt là những manh mối và đường dây liên hệ, cho dù cảnh sát bọn họ có sai người đi làm nội ứng thì trong thời gian ngắn cũng khó mà thu được tiến triển gì. Thế nhưng bây giờ khác rồi, bọn họ có thể từ miệng đối phương biết được càng nhiều thông tin hơn.

Lưu Hiểu Thiên lúng túng nói: "Cục trưởng, tôi cũng chẳng làm gì cả, đây đều là công lao của Lâm đại sư."

Cục trưởng bất đắc dĩ lắc đầu, ông ta cũng không biết rốt cuộc làm sao Lưu Hiểu Thiên có thể quen biết Lâm đại sư nữa. Sau khi quen biết thì vận khí cũng quá tốt rồi, hết vụ án lớn này đến vụ án lớn khác đều qua tay của Lưu Hiểu Thiên, Lâm đại sư này hoàn toàn đưa hết công lao của mình cho Lưu Hiểu Thiên.

Nếu Lâm đại sư đó mà làm cảnh sát, e là không biết đã được thăng chức đến địa vị thế nào rồi.

Đập tan nhóm buôn người.

Kinh động cả nước!

Bắt giữ được trùm ma tuý "bò cạp" lần này đã giúp cảnh sát giải quyết được vấn đề đau đầu khó giải quyết.

Lãnh đạo xua tay nói: "Được rồi, chuyện này trong lòng cậu tự hiểu là được. Mỗi lần có việc thì Lâm đại sư đều chỉ thông báo cho cậu mà không thông báo cho người khác là vì cái gì? Nói gì đi nữa thì mối quan hệ của các cậu cũng không tệ, bên trên cũng đối với hành động này của cậu cũng tiến hành xét duyệt. Nói không chừng cậu còn có thể thắng tiến một chút đấy."

"Hả?" Lưu Hiểu Thiên rất vui mừng, sau đó hơi khó khăn nói: "Lãnh đạo, tôi làm đồn trưởng chưa được bao lâu, nếu lại tiếp tục thăng chức thì có phải nhanh quá rồi không? Có thể sẽ dẫn đến việc bị bàn tán."

Lãnh đạo: "Chuyện này cậu đừng lo, tất cả đều nghe theo tổ chức sắp xếp là được, cho dù có bàn tán thì có làm sao? Cứ có

việc là Lâm đại sư lại thông báo cho cậu, hiển nhiên là cậu có điểm hơn người, đây chính là điều đáng để mọi người học hỏi.”

Lưu Hiểu Thiên không phản bác được, lý do này nói rất có lý, điểm hơn người này của anh ta chính là quá tin tưởng Lâm đại sư.

Chỉ cần một cuộc gọi của Lâm đại sư là anh ta hoàn toàn không cần suy nghĩ xem chuyện này có hay không mà lập tức chạy tới, xem ra sau này càng phải tin tưởng Lâm đại sư hơn nữa mới được.

Có điều đối với Lưu Hiểu Thiên mà nói, từ sau khi quen biết Lâm đại sư thì vận khí của bản thân cũng ngày càng tốt lên, mỗi lần đều thăng chức một cách khó hiểu, bản thân cũng chẳng làm gì cả mà cứ thế thăng chức.

Suy nghĩ một chút thì thấy có hơi đáng sợ.

Lúc này, Lưu Hiểu Thiên nghĩ đến yêu cầu của Lâm đại sư.

“Lần này có thể bắt được Bò Cạp, không thể bỏ qua công lao của Lâm đại sư, tôi cho rằng nên trao thưởng công dân tốt cho Lâm đại sư, còn lễ tuyên dương không biết có được hay không?” Lưu Hiểu Thiên hỏi.

Lãnh đạo: “Chuyện này trước tiên cậu đừng lo lắng, tổ chức sẽ có cân nhắc. Nhưng mà cậu cứ yên tâm, đại hội khen ngợi chắc chắn là có. Huống hồ, tổ chức cũng rất để tâm người như Lâm đại sư.”

“Vậy là tốt rồi.” Lưu Hiểu Thiên gật đầu, ít nhất như vậy sẽ khiến cho Lâm đại sư cảm thấy không tệ.

Chương 977: Sau này sẽ không như vậy

Phố Vân Lý!

Lâm Phàm đến cửa hàng giống như thường lệ, có điều các chủ cửa hàng đều ở đây.

“Ông chủ nhỏ, hôm nay thực sự là chúng tôi bị dọa cho sợ, nhìn thấy tin tức trên mạng chúng tôi còn tưởng là thật đó.”

“Đám phóng viên vô lương tâm này cũng thật là… sao lại có thể đưa tin bừa bãi như vậy được chứ!”

“Ông chủ nhỏ, cậu thật lợi hại, có thể làm được chuyện lớn như thế thì cậu đúng là anh hùng đó.”

Lâm Phàm mỉm cười xua tay nói: “Chuyện này có lớn gì đâu, chỉ là bắt được một tên tội phạm truy nã mà thôi. Chuyện nhỏ không đáng nhắc tới, còn về việc trên mạng tung tin nhảm, tôi cũng không để bụng, tôi đây bao dung và vị tha lắm nha.”

Những lời này nói ra cũng hơi có gì đó không đúng, làm gì mà không để bụng chứ. Lúc hắn biết mình bị người ta tung tin đồn, hắn chính là người đầu tiên tức giận đấy chứ.

Các chủ cửa hàng cảm thán, ông chủ nhỏ xứng đáng là ông chủ nhỏ, tâm tính này không còn gì để nói.

Ngô U Lan mím môi cười trộm, lúc buổi sáng gọi điện thoại cho anh Lâm, anh Lâm đâu có nói như này.

Có điều bây giờ sự việc đã được giải quyết, thôi thì tùy anh Lâm nói sao cũng được.

Đồn cảnh sát.

Sau khi Lý Dương biết cha mình bị bắt vì buôn bán ma túy thì sững sờ, cậu ta dám ngang ngược như vậy là do có cha của cậu ta chống lưng.

Bởi vì lý do gia đình, cậu ta quen biết rất nhiều người trong băng đảng, nếu ở trường đụng phải người khó xơi thì cậu ta đều gọi người nhà đến giúp mình chống đỡ. Bây giờ trụ cột này đột nhiên sụp đổ, đối với Lý Dương mà nói, giống như bầu trời sập xuống vậy.

Bởi vì chưa đến tuổi thành niên mà bây giờ người giám hộ lại xảy ra chuyện, thế nên phán quyết cuối cùng quyết định đưa cậu ta vào trại tạm giam trẻ vị thành niên để tiếp tục giáo dục và chỉnh đốn.

Còn về việc trong đó sẽ xảy ra chuyện gì thì cũng khó mà nói được.

Nhưng bị đánh bị chửi chắc chắn không thể thiếu.

Trong trại giam trẻ vị thành niên thì nói những lời tốt đẹp, giảng đạo lý với họ chắc chắn vô ích, chỉ có thể nặng lời dạy dỗ bằng gậy gộc thì mới có tác dụng.

Nếu thành thật một chút còn được, nhưng chỉ cần không thành thật thì không ai chiều cho đâu.

Bệnh viện!

Lâm Phàm đem theo trái cây đi vào trong phòng bệnh: "Lão Trần, Tiểu Lượng hồi phục thế nào rồi?"

"Chú Lâm!" Trần Lượng biết bản thân là chú Lâm cứu về, dĩ nhiên là vẻ mặt cảm kích.

Ông Trần: "Ông chủ nhỏ, cậu đến được rồi, mang đồ tới làm gì."

Lâm Phàm cười: "Đến xem Tiểu Lượng, tôi có thể đến mà không mang theo quà hay sao?" Sau đó xoa đầu Tiểu Lượng: "Đứa trẻ này, sau này đừng xúc động như vậy nữa, chờ cháu hồi phục lại chú sẽ đích thân rèn luyện cho cháu."

Tính tình Trần Lượng hướng nội, không giỏi giao tiếp xã hội nên gặp phải sự kích thích lớn như vậy là nghĩ đến việc nhảy lầu. Hành vi này rất nguy hiểm, dù nói thế nào thì ông Trần cũng là hàng xóm tốt của hắn, chắc chắn hắn phải giúp đỡ vấn đề của đứa trẻ này một chút.

Ông Trần cười: "Ông chủ nhỏ, vậy thì tốt quá rồi, có cậu giúp luyện tập, nhất định sẽ có hiệu quả."

Ông ta rất tin tưởng ông chủ nhỏ, con trai ông ta ở trong tay ông chủ nhỏ, nhất định sẽ có thay đổi rất lớn.

"Nghe nói cha của thằng nhóc Lý Dương kia vì buôn bán ma túy mà bị bắt rồi à?" Ông Trần hỏi.

Lâm Phàm gật đầu: "Ừ, bị bắt rồi, đã nhốt vào rồi, hơn nữa tình hình rất nghiêm trọng. Đời này còn có thể ra ngoài hay không thì vẫn còn là một ẩn số."

Trần Lượng lắng nghe, nhất là lúc nghe đến cái tên Lý Dương thì cơ thể rõ ràng run lên một cái, hiển nhiên trong lòng cậu ta vẫn còn rất sợ người này.

Lâm Phàm vỗ vai Trần Lượng: “Cháu cũng đừng sợ, tên nhóc đó đã bị đưa đến trại giam trẻ vị thành niên để tiếp nhận cải tạo rồi. Người như vậy mà không giáo dục đàng hoàng thì sau này lớn lên cũng sẽ là thứ hại người hại mình.”

“Đúng rồi, những phụ huynh đó nói với ông thế nào?”

Ông Trần: “Đã gặp mặt rồi, tiền thuốc men là bọn họ đưa, đồng thời cũng nói xin lỗi, tôi cũng không biết nên nói cái gì. Nên bồi thường thì cũng đều bồi thường rồi, để con của bọn họ xin lỗi con trai tôi thì tôi cũng không truy cứu chuyện này nữa.”

Lâm Phàm nhìn ông Trần, không ngờ ông Trần lại dễ nói chuyện như thế: “Lão Trần, nếu trong lòng ông thực sự có uất ức gì thì hãy nói ra, tôi chắc chắn sẽ đứng về phía ông, tuyệt đối đừng để con trai ông chịu thiệt thòi.”

Ông Trần xua tay: “Thôi bỏ đi, chuyện cũng đã xảy ra rồi, Tiểu Lượng cũng không sao, những đứa trẻ kia cũng đã chịu sự trừng phạt rồi. Huống hồ con đường sau này của bọn họ còn rất dài, cho bọn họ một cơ hội đi, chỉ hy vọng bọn họ có thể nhớ lấy bài học lần này để sau này có thể sửa đổi, đây cũng là ý của Tiểu Lượng.”

Trần Lượng hướng nội gật đầu: “Chú Lâm, bọn họ đều là bạn học của cháu, bây giờ cháu cũng không sao rồi cho nên cháu cũng không ghét bọn họ nữa.”

Lâm Phàm xoa đầu Trần Lượng rồi cũng không nói gì thêm, người trong cuộc cũng đã nói thế, bản thân hắn còn có thể nói cái gì?

Quả là một đứa trẻ khoan dung độ lượng.

“Được, hai người đã nói như vậy thì cứ làm theo ý của hai người đi. Có điều Tiểu Lượng này, sau này gặp phải chuyện gì thì cũng đừng làm loại chuyện như này nữa, cháu làm như vậy sẽ dọa chết cha cháu đấy.” Lâm Phàm nói.

Trần Lượng gật đầu: “Vâng, sau này sẽ không làm như vậy nữa.”

Chương 978: Dùng cờ thưởng làm tranh trí

Mấy ngày sau!

Sáng sớm.

Phố Vân Lý.

“Lâm đại sư, tôi đến rồi, tôi đem tin tốt đến cho cậu đây.” Lưu Hiểu Thiên mặt mày hồng hào, tràn đầy ý cười bước vào.

Lâm Phàm đứng dậy cười nói: “Đồn trưởng Lưu, nhìn sắc mặt này của anh e là có chuyện tốt, có điều anh đừng nói, tôi đoán thử trước nha, anh thăng chức rồi đúng không?”

Lưu Hiểu Thiên cười: “Không thăng chức gì cả, chức vụ không thay đổi, chỉ là địa vị trong Đảng cao hơn một chút. Thôi không nói chuyện này nữa, nhìn xem đây là cái gì.”

Lâm Phàm lập tức vui mừng: “Lần này không chỉ có giải thưởng công dân tốt, mà còn có cờ thưởng, ghê gớm chưa này.”

Lưu Hiểu Thiên: “Tất nhiên rồi, lần này làm gì có ai trong Cục cảnh sát Thượng Hải mà không biết đến tên của cậu chứ, cậu còn nổi tiếng hơn những người trong cục cảnh sát chúng tôi nữa, vị lãnh đạo ở tổ ba phòng chống ma túy còn muốn mời cậu vào đó kìa, tôi đã trực tiếp từ chối giúp cậu rồi.”

“Ha ha.” Lâm Phàm cười, có đôi khi tài giỏi quá cũng không tốt, rất dễ bị người ta nhớ thương.

Lưu Hiểu Thiên hàn huyên với Lâm Phàm về chút chuyện thường ngày, sau đó nói đến chuyện chính: “Không phụ sự phó thác của cậu, tất cả đều đã được hoàn thành. Ngày mốt sẽ có một buổi lễ tuyên dương, với tư cách là người có công thì cậu nhất định phải tham gia đó. Đến lúc đó có thể sẽ phải lên sân khấu để nhận thưởng, đương nhiên tiền thưởng sẽ không thể thiếu, xét thấy công lao lần này rất lớn cho nên tổ chức quyết định thưởng cho cậu hai mươi vạn.”

Lâm Phàm sững sờ: “Hào phóng như vậy?”

Lưu Hiểu Thiên: “Hào phóng vẫn tốt hơn mà. Hôm đó còn có phóng viên đến, chúng ta cũng cần phải tuyên truyền, có khi dân chúng cung cấp tin tức còn nhanh hơn cảnh sát tự mình điều tra.”

“Cũng đúng.” Lâm Phàm gật đầu, mặc dù cảnh sát rất chuyên nghiệp nhưng làm sao sánh được với những cái camera chạy bằng cơm chứ? Cặp mắt của quần chúng rất sáng suốt, bất kỳ động tác nhỏ nào của bọn tội phạm đều không thể nào thoát khỏi ánh mắt của bọn họ được.

Lưu Hiểu Thiên xua tay: “Nên dặn dò thì tôi cũng đã dặn, ngày mốt nhớ đến đúng giờ đó.”

Lâm Phàm: “Cái mặt nạ khỉ kia có cần đeo hay không?”

Lưu Hiểu Thiên cười: “Đeo cái gì chứ, phóng viên đều đã tiết lộ danh tính của cậu rồi, không cần đeo nữa.”

Lâm Phàm cười nói: “Tôi cũng cảm thấy không cần thiết phải đeo, anh nói xem làm việc tốt thì phải quang minh chính đại chứ. Huống hồ đây là Thượng Hải, không lẽ cần phải sợ người ta tới trả thù tôi hay sao?”

Lưu Hiểu Thiên cười giơ ngón tay cái lên, sau đó rời khỏi đây.

……

Lúc này, Điền Thần Côn ngưỡng mộ nhìn Lâm Phàm: “Lại là giải thưởng công dân tốt, mà lại còn có cả cờ thưởng, thực sự là ngưỡng mộ cậu chết đi được.”

Lâm Phàm cầm trong tay cẩn thận nhìn một chút: “Không tồi, treo ở trong tiệm đi.”

Triệu Chung Dương nói: “Anh Lâm, giải thưởng công dân tốt của anh cũng nhiều quá rồi đó, không phải là muốn treo đầy phòng đấy chứ?”

“Tôi cũng có ý nghĩ này.” Lâm Phàm cười nói: “Nhưng mà con đường này còn xa lắm, cần phải tiếp tục cố gắng mới được, tiếp tục lùng sục bọn tội phạm để trang trí cờ thường đầy cửa hàng của chúng ta.”

“Lợi hại!”

Triệu Chung Dương không còn gì để nói, chỉ có thể khen Lâm Phàm quá trâu bò, có lẽ cũng chỉ có anh Lâm dám nghĩ vậy thôi chứ người bình thường nhất định sẽ không dám.

Huống hồ làm gì dễ gặp được người xấu như thế.

Lúc này, Triệu Minh Thanh gọi đến.

"Alo, Minh Thanh, sao vậy?" Lâm Phàm hỏi.

Triệu Minh Thanh: "Lão sư, bây giờ ngài có bận không?"

Lâm Phàm: "Không bận, có chuyện gì rồi phải không?"

Triệu Minh Thanh tỏ vẻ bí ẩn: "Không có, đợi lát nữa học trò sẽ đến phố Vân Lý, ngài cùng học trò đi đến một nơi."

"Đi đâu? Sao lại thần bí như vậy?" Lâm Phàm nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra chuyện gì.

Triệu Minh Thanh: "Đợi lát nữa học trò sẽ đến."

Không lâu sau.

Một chiếc xe hơi dừng ở bên ngoài, Triệu Minh Thanh xuống xe: "Lão sư, lên xe đi."

Lâm Phàm trong lòng nghi hoặc: "Ông làm gì mà bí mật dữ vậy?"

"Lão sư, ngài đi cùng tôi thì sẽ biết." Triệu Minh Thanh cũng không nói, nhưng trong lòng ông ấy cũng rất mong đợi, chờ lúc lão sư nhìn thấy thứ đó thì nhất định sẽ rất vui.

Thấy Triệu Minh Thanh không nói, Lâm Phàm cũng bất đắc dĩ. Sau đó thì lên xe, tài xế dường như cũng biết là muốn đi đâu nên lái xe đi. Ở trong xe, Lâm Phàm lại hỏi lần nữa, Triệu Minh Thanh vẫn như cũ không nói, chỉ nói đến nơi sẽ biết.

Nhà kho.

Triệu Minh Thanh cứ ra vẻ thần bí khiến Lâm Phàm rất tò mò: "Tôi rất muốn xem thử là thứ gì mà lại thần bí như vậy."

"Lão sư, chờ lát nữa nhìn thấy thì cũng đừng kinh ngạc." Triệu Minh Thanh nói.

Lâm Phàm cười: "Yên tâm, lão sư của ông cũng không dễ bị ông làm cho ngạc nhiên đâu."

Đi vào trong nhà kho.

Một vật phẩm bị tấm vải đỏ bao phủ, hình dáng rất cao, không lớn nhưng cũng không nhỏ, kích cỡ bằng một người trưởng thành.

Ánh mắt Lâm Phàm đọng lại, hô hấp đột nhiên trở nên dồn dập, không nhịn được muốn tiến lên nhìn một chút.

Xoẹt!

Chương 979: Lò luyện đan chân chính

Xốc tấm vải đỏ lên, một lò luyện đan bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn.

Lò luyện đan này không phải vật trang trí mà là lò luyện đan hàng thật giá thật, thời cổ đại nó được dùng để luyện đan.

Giờ khắc này, Lâm Phàm kinh ngạc nói: "Minh Thanh, cái này……"

Triệu Minh Thanh cười nói: "Lão sư, đây là thứ mà học trò tặng cho ngài, học trò biết ngài vẫn đang tìm kiếm lò luyện đan nên đã đích thân đến thánh địa của Đạo Gia lấy một cái cho lão sư."

Lâm Phàm không nói gì mà sờ sờ lò luyện đan trước mặt, đây là lò luyện đan có bề dày lịch sử: "Thánh địa của Đạo Gia, sao có thể làm được như vậy, giá cả chắc không thấp đi?"

Triệu Minh Thanh cười: "Lão sư có thích không? Chỉ cần ngài thích thì cái giá này cũng xứng đáng."

Lâm Phàm vỗ vai Triệu Minh Thanh, cảm động nói: "Thích, thực sự rất thích, không ngờ ông vẫn còn để trong lòng."

Mặc dù tuổi tác của Triệu Minh Thanh đáng tuổi ông của Lâm Phàm, nhưng ông ấy đi theo Lâm Phàm học y nên sớm đã coi bản thân như học trò mà đối đãi.

Lâm Phàm lúc này còn có thể nói cái gì? Vẫn luôn vỗ vai Triệu Minh Thanh: "Được, không tệ, khiến ông nhọc lòng rồi."

Triệu Minh Thanh cười vui vẻ: "Chỉ cần lão sư thích là được."

Có được lò luyện đan này thực sự không hề đơn giản, chẳng qua xã hội bây giờ, có tiền thì cái gì cũng có thể làm được.

Mặc dù hắn đã phải trả một cái giá rất đắt, nhưng ít nhất là đã đem về được.

Lâm Phàm nhìn lò luyện đan trước mặt, trong lòng vô cùng vui vẻ, có lò luyện đan này thì có thể nắm chắc tiểu thông tuệ đan hoàn mỹ rồi.

Nồi áp suất gì đó không thể so sánh với lò luyện đan thực sự, giống như người có năng lực kém gặp người có năng lực tốt vậy, hoàn toàn không thể so sánh.

Lúc này, Lâm Phàm có chút không thể chờ đợi được nữa.

“Minh Thanh, chúng ta có thể luyện đan rồi.” Lâm Phàm kích động nói.

Triệu Minh Thanh cũng hưng phấn gật đầu, đây vẫn là lần đầu tiên ông ấy nhìn thấy lão sư hưng phấn đến thế này.

Lâm Phàm thực sự rất kích động, không ngờ thật sự có thể lấy được lò luyện đan nên không thể chờ được mà muốn đi luyện đan ngay, dường như tiểu thông tuệ đan đang vẫy gọi hắn.

Chỉ nghĩ như thế đã làm cho hắn cảm thấy vô cùng kích động.

Mặc dù vật liệu khá đắt, nhưng mọi thứ đều đáng giá.

Khoảng thời gian gần đây, bản thân hắn cũng tiết kiệm được chút tiền, chút tiền này cũng đủ để luyện kim đan.

Có thêm sự hỗ trợ thần bí của bách khoa toàn thư, nhất định sẽ thành đan, sẽ không thất bại nữa.

Suy nghĩ một chút cảm thấy cũng có hơi đáng sợ rồi đó.

Từng phần dược liệu lần lượt chất thành đống ở bên cạnh.

Trong kho này chỉ có Lâm Phàm và Triệu Minh Thanh.

“Lão sư, những dược liệu này có thể luyện ra được loại đan dược gì?” Triệu Minh Thanh cầm lấy dược liệu, cẩn thận kiểm tra.

Lâm Phàm cũng không giấu giếm: “Tiểu thông tuệ đan, là một loại đan dược có thể nâng cao trí tuệ làm cho não bộ càng thông minh hơn. Thế nhưng mà trong tài liệu này có cái tìm

không thấy nên chỉ có thể dùng dược liệu khác để thay thế, không biết kết quả sẽ như thế nào."

Đây cũng là chuyện khiến Lâm Phàm bất lực nhất, tiểu thông tuệ đan này có loại dược liệu hoàn toàn không thể tìm được. Cho dù đã thay thế bằng dược liệu khác nhưng cũng không biết có luyện thành tiểu thông tuệ đan hoàn mỹ hay không.

Nhưng hắn tin rằng, nhất định sẽ có xác suất.

Triệu Minh Thanh khiếp sợ nhìn lão sư: "Đan dược tăng cường trí tuệ, cái này…"

Ông ấy không nói ra vì theo ông ấy thì điều này không hề khoa học chút nào.

Bây giờ trên thị trường không phải có thuốc bổ não nâng cao tinh thần hay sao? Những loại thuốc đó tuyên truyền có hiệu quả bổ não, nâng cao trí tuệ nhưng theo Triệu Minh Thanh thấy thì điều này hoàn toàn là không có khả năng.

Mặc dù não bộ con người đều giống nhau nhưng trình độ phát triển không giống nhau. Có người trí tuệ cao hơn, có người trí tuệ thấp hơn, mà càng dùng não thì càng thông minh. Đan dược này thực sự có thể cải thiện trí thông minh sao?

Lâm Phàm không nói rõ hiệu quả của tiểu thông tuệ đan, bởi vì nếu nói ra thì cũng rất khó để làm cho mọi người tin tưởng.

Tuy rằng không có tác dụng quá lớn nhưng nó sẽ cải thiện trí thông minh, học hỏi mọi thứ cũng sẽ rất nhanh. Dù không thể đạt đến mức nhìn qua là nhớ ngay nhưng nếu luôn sử dụng não bộ, phát huy tiềm năng và phát triển đến cùng thì thật sự có khả năng làm được điều này.

Triệu Minh Thanh: "Lão sư, nếu loại đan dược này được tung ra thị trường, chẳng phải sẽ lớn chuyện hay sao?"

Lâm Phàm lắc đầu: "Không thể nào, chỉ có tôi có thể luyện được loại đan dược này, người khác không học được."

Cho dù người khác biết cách luyện đan, hắn cũng sẽ không truyền phương pháp luyện đan này ra ngoài. Đây chỉ là vì tiện cung cấp cho người bên cạnh mà thôi, sẽ không để người khác hưởng lợi.

“Ông đến thêm lửa đi, để tôi thêm vật liệu vào.” Lâm Phàm không chờ được nữa nói.

Triệu Minh Thanh gật đầu: “Được, lão sư.” Bây giờ ông ấy muốn xem, rốt cuộc có thể luyện thành cái gì.

Chương 980: Thật sự thành công

Ông ấy có một sự tin tưởng mù quáng đối với lão sư, nhưng đối với ông ấy thì việc luyện đan rất mơ hồ. Thời cổ đại luyện đan, tất cả đồ vật được luyện ra đều có độc, chẳng qua không biết lão sư luyện kim đan rốt cuộc sẽ tạo ra cái gì.

Kết cấu bên trong của lò luyện đan này thực sự không tầm thường, cũng không biết người xưa làm thế nào mà nghĩ ra được.

Thêm dược liệu vào.

Lâm Phàm: “Thêm lửa.”

Triệu Minh Thanh: “Được.”

Trong nhà kho này, một già một trẻ đang theo đuổi con đường luyện đan, vì thế mà cống hiến hết mình vào việc luyện đan.

Đặc biệt là Lâm Phàm, không thể tự mình thoát ra được, hắn đã hoàn toàn trầm mê ở trong đó.

Ngọn lửa thiêu đốt, một làn khói bay lên từ đỉnh lò.

Triệu Minh Thanh tò mò nhìn: “Lão sư, có thật sự được không?”

Lâm Phàm đầy tự tin: “Được, nhất định là được.”

Không biết đã qua bao lâu, bên trong lò luyện đan đã bắt đầu thay đổi.

Một viên đan dược lăn ra từ lỗ nhỏ bên cạnh.

Sắc mặt Lâm Phàm vui mừng.

Thành rồi.

Quả nhiên là hữu dụng.

Triệu Minh Thanh nhìn thấy viên đan dược, sắc mặt cũng thay đổi: “Lão sư, đây là cái gì? Có phải thành công rồi hay không?”

Lâm Phàm cầm đan dược trong tay, hơi tiếc nuối, đây chỉ là viên tiểu thông tuệ đan chất lượng bình thường nhưng so với luyện trong nồi áp suất thì tốt hơn nhiều, chẳng qua kém hơn rất nhiều so với chất lượng hoàn mỹ.

“Thành công thì thành công rồi, có điều viên đan dược này chất lượng không quá cao, chúng ta tiếp tục đi.” Một khởi đầu thuận lợi chính là khởi đầu tốt.

Sự thật chứng minh, chất lượng của đan dược luyện trong lò luyện đan tốt hơn nhiều so với đan dược luyện trong nồi áp suất.

Triệu Minh Thanh nghi ngờ nói: “Lão sư, bên trong viên đan dược này có độc tố đúng không?”

Lâm Phàm lắc đầu: “Không. Đây đều là tinh hoa của dược liệu luyện thành cho nên không có bất kỳ độc tố nào, thứ chúng ta muốn luyện bây giờ là một viên tiểu thông tuệ đan hoàn mỹ, loại bình thường này mặc dù có hiệu quả nhưng vẫn không đủ, chúng ta tiếp tục đi.”

Triệu Minh Thanh gật đầu: “Vâng.”

Tài xế ở bên ngoài đợi đã lâu.

Sau đó xuyên qua khe cửa nhìn vào bên trong, khi nhìn thấy cảnh tượng thì cũng bất đắc dĩ.

Ông Triệu nhận một người thanh niên làm thầy, ai cũng đều biết, chỉ là hai người này đột nhiên nói muốn luyện đan khiến tài xế đầy mặt ngơ ngác.

Nhưng cũng không nói gì nhiều, chỉ cảm thấy chuyện này chính là người si nói mộng.

Sau đó tài xế quay vào trong xe nghịch điện thoại.

Triệu Minh Thanh cũng là lần đầu luyện đan nên tâm tình rất phức tạp, vừa hưng phấn vừa hồi hộp, xen lẫn kích động. Khi viên đan dược đầu tiên xuất hiện, tim ông ấy cũng bắt đầu đập thình thịch, không ngờ là thành công thật.

Nhưng lão sư nói đây chỉ là viên đan dược chất lượng bình thường, còn rất lâu mới đạt được mục tiêu, ông ấy cũng biết là con đường tiếp theo còn rất dài.

Lại một viên đan dược nữa được hoàn thành.

Lâm Phàm lại lắc đầu: "Lại là chất lượng bình thường, không được, tiếp tục đi."

"Vâng." Triệu Minh Thanh gật đầu.

Thời gian không ngừng trôi qua, hai người trong kho đều không biết mệt. Triệu Minh Thanh vẫn luôn thêm lửa, Lâm Phàm vây quanh lò luyện kim đan, kiểm tra tình huống bên trong rồi bổ sung thêm lực lượng thần bí của bách khoa toàn thư.

Không có nguyên liệu thì chỉ có thể tìm vận may.

Có điều bây giờ luyện những viên tiểu thông tuệ đan chất lượng bình thường này thực ra hiệu quả cũng không tệ.

Lại một viên khác!

"A, so với viên trước tinh khiết hơn nhiều." Lâm Phàm vuốt vuốt, kinh ngạc nói.

Triệu Minh Thanh: "Lão sư, có khi nào trước đó chúng ta luyện nhiều lần như vậy, dược lực được lưu lại ở bên trong cho nên về sau càng luyện thì chất lượng đan dược sẽ càng cao?"

Lâm Phàm hai mắt sáng lên: "Ông nói cũng không phải không có lý, tiếp tục nhìn xem."

"Được." Triệu Minh Thanh nhìn qua cuốn sách cổ.

Triệu Minh Thanh đã học Trung y mấy chục năm, còn là lần đầu tiên tham gia vào luyện đan nên nói không tò mò là giả, đặc biệt là khoảnh khắc nhìn thấy đan dược được hình thành, tâm trạng thật sự vô cùng vui vẻ.

Lại một viên đan dược ra lò.

Lâm Phàm cẩn thận quan sát một lượt: "Minh Thanh, những gì ông nói có vẻ đúng đấy, càng luyện thì chất lượng của đan dược càng cao, viên này tốt hơn nhiều so với viên vừa rồi."

Triệu Minh Thanh: “Lão sư, vậy thì cứ tiếp tục như thế thì cách chất lượng hoàn mỹ mà cậu nói sẽ không còn xa nữa.”

Lâm Phàm cũng khó nói: “Cứ thử một lần nữa, nếu có thể luyện ra chất lượng hoàn mỹ thì đó là cách tốt nhất.”

Bên ngoài.

Tài xế nhìn sắc trời đã không còn sớm nữa, cũng đã gần 8 giờ rồi, ông Triệu và Lâm đại sư đã luyện đan được tám tiếng mà bây giờ vẫn chưa ra, cái này…Haizz.

Đột nhiên.

Một âm thanh kinh ngạc từ bên trong truyền ra.

“Ha ha, thành công rồi, Minh Thanh ông xem, chúng ta thành công rồi.”

“Lão sư, đây chính là chất lượng hoàn mỹ mà ngài nói đó sao?”

“Không sai, thấy thế nào? Đây chính là kết quả mà chúng ta đã vất vả lâu như vậy đấy! Ông nói đúng, dược lực vẫn luôn lưu lại ở bên trong, bây giờ cuối cùng đã luyện ra viên đan dược hoàn mỹ rồi.”

Tài xế lặng lẽ liếc mắt nhìn, lúc nhìn thấy cảnh tượng trước mặt thì lại trợn tròn mắt.

Chương 981: Hệ thống thương thành

Một già một trẻ, vậy mà lại ở một chỗ ôm nhau vui đến phát khóc, cái này cũng quá dọa người rồi.

Không dám nhìn, thực sự không dám nhìn.

Lâm Phàm nhìn viên đan dược trong tay cười tươi như hoa, màu vàng kim đó chính là một viên tiểu thông tuệ đan chất lượng hoàn mỹ.

Triệu Minh Thanh ở một bên nhìn: “Lão sư, đây chính là viên tiểu thông tuệ đan hoàn mỹ sao?

Lâm Phàm gật đầu: “Không sai, chính là nó, thấy thế nào, có phải rất được không?”

Triệu Minh Thanh kinh ngạc nói: “Bên ngoài màu vàng kim, tỏa sáng lộng lẫy, đây là lần đầu tiên học trò nhìn thấy viên đan dược như vậy.”

“Cho ông.” Lâm Phàm trực tiếp đưa đan dược cho Triệu Minh Thanh.

Triệu Minh Thanh ngẩn người, hai tay không biết nên để nơi nào mà duỗi ra: “Lão sư, học trò…”

Lúc này, ông ấy thực sự cảm động, thậm chí là không biết nên nói gì. Viên đan dược hoàn mỹ được luyện qua ngàn vạn lần gian khổ, vậy mà lão sư lại đưa cho ông ấy.

Điều này sao lại không khiến ông ấy cảm động cơ chứ!

Lâm Phàm: “Cầm lấy đi, tôi biết nếu con người sau khi già đi thì não bộ sẽ thoái hóa không được tốt nữa, ông lại học Trung y nên cần phải linh hoạt, cần phải học một hiểu mười. Ông là học sinh của tôi, nếu như sau này não bộ không linh hoạt nữa thì phải làm sao?”

Triệu Minh Thanh không phản bác được, lão sư nói đúng, sau khi con người già đi thì não bộ quả thực không đủ để sử dụng, nội dung nhớ trước đây có đôi khi cũng tạm thời quên mất.

“Ông yên tâm, đan dược này tuyệt đối không có vấn đề gì.” Lâm Phàm nói.

Triệu Minh Thanh lắc đầu: “Lão sư, học trò chưa từng nghi ngờ đan dược, chỉ là học trò không biết nên nói gì để cảm ơn ân huệ của lão sư.”

Lâm Phàm lộ ra nụ cười, hắn hoàn toàn không để bụng viên tiểu thông tuệ đan chất lượng hoàn mỹ này làm gì, chỉ cần có thể luyện thành thì sẽ không còn là thứ tồn tại mà không thể đạt được nữa.

Mà bây giờ thời điểm quan trọng nhất đã đến.

“Trang kiến thức thứ mười bốn hoàn thành, điểm Bách Khoa tăng thêm 30 điểm.”

“Mở ra hệ thống Thương thành của bách khoa toàn thư.”

“Hệ thống Thương thành bách khoa toàn thư có bốn cấp độ, mở ra trang cấp độ đầu tiên.”

“Trang kiến thức thứ mười lăm tạm thời chưa mở.”

“Nhiệm vụ: Mua tiểu thông tuệ đan chất lượng hoàn mỹ từ Thương thành của bách khoa toàn thư, để cho tất cả trẻ em viện phúc lợi Nam Sơn đều được sử dụng tiểu thông tuệ đan (nhất định phải đổi, luyện chế vô dụng.)

“Nhiệm vụ khen thưởng: điểm Bách Khoa +100, mở ra trang kiến thức thứ mười lăm, đồng thời lập tức rút ra một hạng mục phân loại kiến thức.”

“Điểm Bách Khoa: 405.”

Lâm Phàm hơi nghi hoặc, trong đầu lập tức liên hệ với bách khoa toàn thư.

“Không đúng, nhiệm vụ khen thưởng trước đó có nói là mở ra trang phân loại kiến thức thứ mười lăm, sao bây giờ nhiệm vụ hoàn thành thì không được mở?” Lâm Phàm hỏi.

“Nhiệm vụ tạm thời cùng với trước kia không khác nhau bất kỳ cái gì, đồng thời khen thưởng thêm một trang phân loại kiến thức.”

Lâm Phàm bất lực, thôi sao cũng được. Bây giờ hắn có mười bốn trang phân loại kiến thức là đã nghịch thiên rồi, có điều hắn cảm thấy bộ bách khoa toàn thư này cũng rất có tính người, biết gần đây hắn vẫn luôn không chú ý đến trẻ em viện phúc lợi Nam Sơn nên tạm thời giao cho nhiệm vụ này.

Cũng không tệ lắm.

Không có bất kỳ ý kiến gì.

“Lão sư, ngài sao vậy?” Sau khi Triệu Minh Thanh uống đan dược thì phát hiện não của ông trở nên minh mẫn hơn rất nhiều, khiến ông ấy rất kinh ngạc, có điều lại phát hiện vẻ mặt của lão sư hơi nghiêm túc nên tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì.

Lâm Phàm lấy lại tinh thần: “Không có gì, chỉ là đang nghĩ chút chuyện, tiểu thông tuệ đan chất lượng hoàn mỹ đã luyện thành rồi nên quay về thôi, nghỉ ngơi thật tốt.”

“Vâng.” Triệu Minh Thanh gật đầu, hôm nay quả thực rất mệt, có điều thu hoạch cũng khá ổn.

Đặt lò luyện đan ở trong kho cũng không sao, người khác muốn chuyển cũng không chuyển đi được, huống hồ bây giờ đối với Lâm Phàm mà nói cũng không còn nhiều tác dụng nữa.

Trong nhà.

Lâm Phàm nằm trên ghế sô pha, kiểm tra Thương thành của bách khoa toàn thư, đây là phát hiện mới nên không biết sẽ có gì.

Tiểu thông tuệ đan hoàn mỹ: 20 điểm Bách Khoa.

Bát Quái Chưởng Thiên Phú đan: 10 điểm Bách Khoa.

Hào quang may mắn nhỏ: 100 điểm Bách Khoa.

Mắt chim ưng: 200 điểm Bách Khoa.

Tài năng hô hấp dưới nước: 200 điểm Bách Khoa.

Sơ cấp tăng cường sức mạnh đan: 1000 điểm Bách Khoa.

Sơ cấp tăng cường nhanh nhẹn đan: 1000 điểm Bách Khoa.

……

Rực rỡ đủ loại, trang đầu tiên thật sự có quá nhiều đồ vật, trong đó có một số vật phẩm càng khiến Lâm Phàm trợn mắt há hốc mồm, trong lòng chợt mừng rỡ như điên.

Những thứ này hoàn toàn không phải là thứ mà phân loại của bách khoa toàn thư có thể mang lại.

Hơn nữa, có một chút đồ vật trong trang thương thành đầu tiên này có thể nói là vượt quá mức hiểu biết của người bình thường.

Đằng sau mỗi món đồ đều có phần giới thiệu, Lâm Phàm hoàn toàn đắm chìm trong đó. Nhìn phần giới thiệu vật phẩm của những món đồ này trong lòng hắn chỉ có một suy nghĩ. Đó chính là tất cả những món đồ bên trong này hắn đều muốn.

Có điều một số vật phẩm cần một số lượng điểm bách khoa quá nhiều.

Chương 982: Tác dụng của đan dược quá nghịch thiên

Hắn kìm nén sự kích động trong lòng, nhớ ra nhiệm vụ mà bách khoa toàn thư đã đưa ra lần này.

Có thể nói là cần thời gian nhất định mới có thể hoàn thành, tuy độ khó không cao nhưng muốn hoàn thành nhiệm vụ ít nhất cần sáu, bảy ngàn điểm bách khoa.

Đây là một nhiệm vụ phức tạp, kiếm điểm bách khoa vẫn rất cần thiết.

Chẳng qua nếu để tất cả những đứa nhỏ đó dùng tiểu thông tuệ đan, vậy tương lai sẽ là thế nào đây nhỉ?

Hắn không dám tưởng tượng, cũng không muốn nghĩ.

Thiên tài đều xuất thân từ viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, nghĩ đến thôi đã cảm thấy đáng sợ, chấn động cả thế giới.

Có điều cho dù nói thế nào đi nữa thì tất cả thiên tài đều phải trải qua sự giáo dục của hắn thôi.

……

Biệt thự.

“Ông già, sao lại về muộn như vậy?” Bà Triệu đang bận rộn trong phòng bếp.

Triệu Minh Thanh cười: “Không có gì, cùng luyện đan với lão sư, thu hoạch rất lớn.”

Bà Triệu lắc đầu cười, kể từ lúc ông bạn già bái Lâm đại sư làm thầy thì tính cách cũng thay đổi, có vẻ như ngày càng trẻ ra, trong nhà cũng tràn đầy sức sống.

Trong phòng bếp, bà Triệu đang thu dọn đột nhiên hỏi: “Ông già, kéo trong nhà không biết để đâu mất rồi, ông chờ tôi ra ngoài mua lại một cái đã, đồ ăn chờ lúc là được.”

Triệu Minh Thanh không nghĩ nhiều: “Không phải cây kéo để ở trên đầu tủ lạnh hay sao? Cũng do bà tự đặt lên vào một năm trước, nói sợ cháu trai đụng đến, giờ sao lại quên rồi?”

Bà Triệu sờ lên đầu tủ lạnh, đột nhiên sững sờ: “A, ông già, sao ông lại biết? Tôi nhớ là hình như ông rất ít khi quan tâm đến chuyện này mà?”

“Bà già, đây đều là lúc đó bà nói với tôi, bà…”

Đột nhiên, Triệu Minh Thanh ngây ngẩn cả người, đây không phải là vì nhớ kéo đặt ở đâu mà vui vẻ, mà là ông ấy phát hiện có gì đó không đúng lắm.

Sao bản thân lại biết kéo đặt ở đâu?

Nhưng rõ ràng ông ấy nhớ là một năm trước vợ ông ấy đã từng thuận miệng nói với ông ấy chuyện như vậy, trong đầu suy nghĩ một chút là nhớ lại ngay.

Nhưng với độ tuổi này của ông ấy thì làm sao có thể nhớ được những thứ này? Ngay cả những người trẻ tuổi cũng không nhớ được.

Hoảng sợ!

Chẳng lẽ là do viên tiểu thông tuệ đên hoàn mỹ mà lão sư cho ông làm ra sao?

Nghĩ tới đây, Triệu Minh Thanh đột nhiên phát hiện, e là thật sự đúng là như thế rồi.

"Ông già, ông sao vậy?" Bà Triệu vội hỏi, hôm nay ông bạn già của mình rất kỳ lạ, không phải là xảy ra chuyện gì rồi chứ?

Triệu Minh Thanh xua tay: "Không có gì, không có gì, chẳng qua do tôi nhớ ra thôi."

Bà Triệu cũng không nghĩ nhiều mà tiếp tục bận rộn trong phòng bếp.

Nhưng đối với Triệu Minh Thanh mà nói, trong lòng lại xảy ra sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

"Lão sư, rốt cuộc là ngài đã luyện ra đan dược gì vậy, thế mà lại cho học trò uống viên đan dược quan trọng như này, học trò…" Triệu Minh Thanh cảm động sắp khóc.

Phố Vân Lý!

Lâm Phàm thu dọn một hồi, chuẩn bị đi tham gia lễ khen thưởng. Đây là lần thứ hai hắn tham gia buổi lễ kiểu này, cảm giác đúng là không tệ.

Nếu là người bình thường chắc chắn sẽ lo sợ này kia, sợ đồng bọn của bọn tội phạm sẽ quay lại trả thù nhưng còn hắn lại không sợ. Nếu như bọn chúng dám đến thì hắn sẽ nghênh đón,

có khi lại còn lập được công lớn, lại có thể nhận được giải thưởng Công dân tốt, vậy thì sướng quá rồi!

Điền Thần Côn châm điếu thuốc, vẻ mặt nghiêm túc thở dài nói: "Xem ra lại đến lúc cậu thể hiện rồi."

Ông ta cũng đã xem lễ khen thưởng lần trước, trong lòng rất ngưỡng mộ, cảm giác đứng trên sân khấu nhận giải được vạn người ngước nhìn thật khiến cho người ta không khỏi cảm thấy thấy ghen tị. Ông ta cũng muốn được lên nhận giải nhưng lại không được.

Ai bảo ông ta không có năng lực phá án giỏi như người ta kia chứ!

Lâm Phàm nở nụ cười, vẻ mặt bình tĩnh: "Danh tiếng này không phải muốn là có được, phía sau nó có biết bao nguy hiểm luôn rình rập đấy."

Điền Thần Côn đáp lại: "Thà gặp nguy hiểm cũng được, tôi cũng muốn được khoe khoang một lần."

"He he." Lâm Phàm đắc ý cười, mặt đầy vẻ tự mãn: "Vậy ông phải nỗ lực hơn nữa, nhưng tôi cảm thấy ông không thể thành công nổi đâu, dù sao ông cũng không thể phá được vụ án lớn như thế này."

"Ha ha." Điền Thần Côn không thèm trả lời lại. Con mẹ nó, tên nhóc này lại khoe khoang, quá đáng thật đấy, sao họ Điền này có thể không có năng lực cơ chứ.

Ngô U Lan lo lắng: "Anh Lâm, thật sự anh không cần đeo mặt nạ sao?"

Lâm Phàm xua tay: "Đeo mặt nạ làm gì chứ, đó là phong cách của tôi mà. Sắp đến giờ rồi, tôi đi trước đây, đợi tôi mang giải thưởng về sẽ mời mọi người ăn một bữa."

Điền Thần Côn vui mừng: "Ý này hay đó, để tôi lên mạng xem có quán nào ngon ngon không."

"Đúng là cái đồ chỉ biết ăn. Cẩu gia, đi lãnh thưởng thôi."

…

Lễ khen thưởng.

Cửa ra vào.

Lưu Hiểu Thiên vẫy tay: “Lâm đại sư, bên này…”

Bên ngoài có không ít xe cảnh sát, toàn bộ các quan chức cấp cao của Sở cảnh sát Thượng Hải đều đến. “Bọ Cạp” là tên tội phạm bị truy nã trên toàn quốc, bất kì sở cảnh sát của thành phố nào có thể bắt được anh ta là đã lập được công lớn, bây giờ tên “Bọ Cạp” này đã bị cảnh sát thành phố Thượng Hải bắt giữ nên đối với bọn họ mà nói cũng coi như có chút tự hào.

Chương 983: Rất được chào đón biết làm sao bây giờ?

Mặc dù tội phạm lần này không phải do bọn họ đích thân tóm được nhưng cũng là bắt được ở Thượng Hải mà, có khác biệt gì đâu chứ.

Lâm Phàm: “Tôi không đến muộn chứ?”

Lưu Hiểu Thiên vui vẻ, mặc bộ Cảnh phục trong rất tươm tất nói: “Không có, mà kể cả cậu có tới trễ cũng không sao, hôm nay có rất nhiều người quen của tôi muốn làm quen với cậu.”

Lâm Phàm cười: “Làm quen với tôi làm gì chứ? Tôi cũng chỉ là một tên bán bánh kếp thôi mà.”

“Ha ha” Lưu Hiểu Thiên vỗ bả vai Lâm Phàm: “Lâm đại sư, cậu đừng đùa nữa. Cậu giống với những người bán bánh kếp bình thường sao? Nhưng có chuyện này khá thú vị, hiện giờ những người bán bánh kếp ở vỉa hè ở phố Vân Lý đều dán ảnh cậu lên quầy hàng của họ. Trước đó có một đồng nghiệp cũ là Quản lý đô thị nói với tôi là mỗi khi nhìn thấy những quầy hàng này đều không nỡ xuống tay, chỉ có thể nói chuyện nhẹ nhàng. Tiếp đó hai bên cùng hòa thuận đàm phán với nhau, so với lúc trước biến đổi rất lớn đó.”

“Ha ha ha” Lâm Phàm cười phá lên, những lời này cũng hơi có phần giả tạo quá rồi đó. Từ bao giờ hắn lại có bản lĩnh như vậy chứ, nghe tả mà hắn cứ như thần tượng của những người bán hàng rong không bằng.

Lúc này, một bóng người từ xa bước tới, khi thấy đội trưởng Lưu và Lâm Phàm đang nói chuyện với nhau thì hai mắt dường như phát sáng.

“Đồn trưởng Lưu…”

Lưu Hiểu Thiên nhìn sang: “Ôi trời, đồn trưởng Hoàng.” Sau đó giới thiệu: “Lâm đại sư, vị này là đồn trưởng Hoàng của đồn cảnh sát quận Gia Tây.”

Đồn trưởng Hoàng đi tới trước mặt hai người, khách khí chào hỏi: “Lâm đại sư, nghe danh đã lâu không ngờ cậu còn trẻ tuổi mà đã có bản lĩnh này, những người trẻ tuổi bên chỗ tôi đều rất khâm phục cậu đấy.”

Lâm Phàm cười: “Đồn trưởng Hoàng khách sáo quá.”

Ba người hàn huyên một hồi, đồn trưởng Hoàng bèn đi vào bên trong trước.

Lưu Hiểu Thiên nói với Lâm Phàm: “Tuy đồn trưởng Hoàng không nói ra nhưng trong lòng cũng so đo lắm, nhờ cậu mà bây giờ người của các khu vực khác rất ghen tị với tôi đó, áp lực này cũng lớn thật đấy.”

Lâm Phàm bất đắc dĩ nhún vai: “Có cách nào chứ, ai bảo anh thân thiết với tôi như vậy, có chuyện gì chắc chắn sẽ tìm anh trước tiên rồi.”

Lưu Hiểu Thiên thật sự cũng cảm thấy từ khi quen biết Lâm đại sư thì anh ta rất may mắn. Không chỉ từ một Quản lý đô thị quèn thăng tiến lên làm cảnh sát, mà còn từ một viên cảnh sát nhỏ bé lên được vị trí Đồn trưởng như bây giờ.

Tốc độ thăng chức này quả khiến cho người ta phải kinh sợ.

Lưu Hiểu Thiên cũng cảm thấy việc này không phải do bản lĩnh của anh ta, mà tất cả đều nhờ vào phúc khí của Lâm đại sư.

“Đồn trưởng Lưu, vị này là Lâm đại sư sao?” Ngay lúc đó, một người đàn ông trung niên khác đi đến. Người đàn ông này có nước da ngăm đen, nhưng trên người toát ra khí thế ngay thẳng, chính trực.

Lưu Hiểu Thiên lập tức tiến lên: “Đội trưởng Tần, đây là Lâm đại sư, chính là người đã bắt được Bọ Cạp.”

“Lâm đại sư, vị này là Đội trưởng đội Đặc công của Đội phòng chống ma túy, nổi tiếng vừa tài năng vừa dũng cảm, là

kẻ thù số một của những tên trùm buôn bán ma túy và cũng là người phá được rất nhiều chuyên án ma túy lớn."

Đội trưởng Tần cười: "Đồn trưởng Lưu, những gì anh vừa nói hơi quá rồi. Tôi chỉ làm tròn nghĩa vụ của mình thôi, nhưng Lâm đại sư quả thật đã khiến tôi đây thật sự bái phục. Chúng tôi đã truy lùng tên "Bọ Cạp" này rất lâu nhưng vẫn không có manh mối gì, không ngờ chỉ một chiêu của Lâm đại sư là đã tóm được hắn. Bái phục, bái phục."

Lâm Phàm khách khí đáp lại: "Đội trưởng Tần quá khen rồi, là một công dân yêu chính nghĩa khi gặp phải tội phạm đương nhiên sẽ cố gắng hết sức bắt được hắn. Thành phố Thượng Hải của chúng ta là một thành phố lớn mang tầm quốc tế, sao có thể để những người như này làm tổn hại danh dự của đất nước được chứ."

Đội trưởng Tần: "Lâm đại sư, lần này tôi đang có một nhiệm vụ, không biết Lâm đại sư có hứng thú không?"

Lâm Phàm ngay lập tức lắc đầu: "Không có." Sao hắn lại không biết ý đồ của đối phương chứ, đây chắc chắn không phải chuyện tốt đẹp gì.

"Đội trưởng Tần, anh làm thế này không được, không thể trộm người trắng trợn như vậy nha. Hơn nữa Lâm đại sư cũng có nghề nghiệp đàng hoàng, truy bắt tội phạm chỉ là nghề phụ của cậu ấy thôi." Lưu Hiểu Thiên lạ gì tâm tư của người này đâu. Sợ rằng đây không chỉ là suy nghĩ của đội trưởng Tần, mà có lẽ là suy nghĩ của toàn bộ đội Chống ma túy không chừng.

Dù sao bọn họ cũng đã theo dõi tên "Bọ Cạp" lâu như vậy mà lại không có chút tiến triển gì, nhưng Lâm đại sư người ta chỉ tốn ít thời gian đã một tay tóm gọn tên đó, việc này sao tránh khỏi sự chú ý của người khác chứ.

Đội trưởng Tần cười: "Đội trưởng Lưu, tôi chỉ đang hỏi ý kiến Lâm đại sư thôi mà, với lại cậu ấy cũng đâu phải người của bên anh, gấp gáp làm gì chứ. Lâm đại sư, chúng tôi cũng không vội, đợi lễ khen thưởng kết thúc thì chúng ta trao đổi một chút. Không làm phiền cậu nữa, tôi vào trước nhé."

Chương 984: Fan cuồng Sở Uyên

Sau khi đội trưởng Tần rời đi, Lưu Hiểu Thiên bất đắc dĩ lắc đầu: "Lâm đại sư, cậu phải vững chí một chút, năng lực đào người của đội trưởng Tần rất lợi hại đó."

Lâm Phàm: "Ông ấy đào người có lợi hại đến mức nào cũng vô dụng, tôi là người có thể dễ dàng bị đào đi như vậy sao?"

Lưu Hiểu Thiên bật cười, nghĩ cũng đúng. Nếu như Lâm đại sư dễ dàng bị người ta đào đi thì đã sớm không bán bán kếp nữa rồi.

Sau đó, Lâm Phàm coi như mở mang được tầm mắt, người càng có danh tiếng thị phi cũng càng nhiều.

Mỗi vị đội trưởng, đồn trưởng từng khu vực đều tươi cười muốn tạo mối quan hệ với hắn.

Có người thẳng thắn thì trực tiếp mở lời.

Sau này nếu phát hiện được bọn tội phạm thì đừng chỉ nói với một mình Lưu Hiểu Thiên, mà nên thông báo cho cả bọn họ nữa.

Lúc đó, không chỉ có Lâm Phàm mà ngay cả Lưu Hiểu Thiên cũng bất lực không nói nên lời.

Hội trường!

Phóng viên Sở Uyên đang bận rộn chuẩn bị đồ nghề nhưng khi biết Lâm Phàm lại một lần nữa phá được vụ án lớn, tâm trạng anh ta trở nên vô cùng hưng phấn.

Anh ta vô cùng ngưỡng mộ Lâm đại sư, đối với anh ta thì Lâm đại sư là kiểu người không câu nệ tiểu tiết và yêu thích bảo vệ công lý. Vì thế anh ta đã xin phép lãnh đạo để cho anh ta đi phỏng vấn lần này.

Sở Uyên đảo mắt nhìn một vòng nhưng vẫn không thấy người đâu, chắc Lâm đại sư vẫn chưa tới.

Lúc này, cuộc nói chuyện của các phóng viên xung quanh đã thu hút sự chú ý của anh ta.

"Hầy, cuộc phỏng vấn lần này nhàm chán thật."

"Đúng đấy, lễ khen thưởng thì có gì thú vị đâu, nhưng nói chứ vị Lâm đại sư này cũng lợi hại thật."

“Tôi thấy cũng bình thường, chẳng qua chỉ là mèo mù vớ cá rán thôi.”

Sở Uyên nghe một lúc thì thấy không thể nghe thêm được nữa, phản bác lại: “Anh nói thế là không đúng, cái gì mà mèo mù vớ cá rán chứ. Lâm đại sư chính là người lợi hại như thế đó, anh không biết những chuyện lần trước của anh ấy hay sao?”

“Nói như anh thì biết rõ lắm đấy.”

Sở Uyên đáp lại: “Tôi kể cho anh nghe nhé, trước đây Lâm đại sư đã vạch trần được một băng nhóm chuyên buôn bán người, cứu được hàng trăm đứa trẻ, sau đó còn thu nhận những đứa trẻ đó vào Viện phúc lợi. Còn có sự kiện học viện Tinh Quang nữa, Lâm đại sư không sợ cường quyền đã trực tiếp đăng bài lên tiếng trên Weibo, lấy lại công bằng cho nữ sinh đó. Không chỉ thế…”

Đối với những gì Lâm Phàm đã làm, Sở Uyên đều thuộc như lòng bàn tay, nhớ rõ ràng từng sự kiện một, giống như những chuyện đó chính anh ta là người đã trải qua vậy.

Nếu Lâm Phàm biết hắn còn có một fan hâm mộ cuồng nhiệt như này, sợ là trong lòng sẽ nghĩ thầm không biết người này rốt cuộc muốn gì, có khi lại yêu hắn rồi cũng nên ấy chứ.

Một phóng viên khác lên tiếng, ngay đến xưng hô với Sở Uyên cũng đã thay đổi: “Anh Sở, anh nói thật sao?”

Sở Uyên liếc mắt nhìn đối phương: “Đương nhiên đều là thật. Chẳng lẽ anh là phóng viên mà lại không xem tin tức à?”

Đối phương lúng túng: “Tôi là người từ nơi khác được điều chuyển đến Thượng Hải nên không biết rõ những việc này.”

Sở Uyên gật đầu: “Tôi nghĩ mọi người nên tìm đọc những tin tức đó, sau khi đọc xong nhất định cũng sẽ yêu thích Lâm đại sư thôi. Rất hiếm khi gặp được người như cậu ấy, giống như có mê lực mà chúng ta không thể giải thích được.”

Mọi người gật đầu, nếu những gì Sở Uyên nói là đúng thì anh ta thật sự là một “Anh hùng”, có thể thấy Lâm đại sư so với những người cứ luôn khoe khoang làm màu như hiện nay giỏi hơn rất nhiều.

Tâm tình Sở Uyên cũng không tồi, lại chứng minh được cho người ta thấy idol của anh ta rất lợi hại.

Đột nhiên, cả hội trường trở nên im ắng.

Anh ta biết buổi lễ sắp bắt đầu, sau đó nhìn không chớp mắt về phía trước. Máy quay trong tay cũng đã nhắm thẳng vào sân khấu, chờ đợi sự xuất hiện của Lâm đại sư.

Chuyên án Bò Cạp lần này gây ra sức ảnh hưởng rất lớn.

Nhân vật Bò Cạp này chính là trùm buôn ma tuý, trong tay hắn nắm giữ rất nhiều manh mối lớn, thông qua thẩm vấn cũng đã hé lộ ra một vài vấn đề. Ban đầu, theo ý của bên phía Cảnh sát thì họ muốn che giấu hết những thông tin đó, bí mật khống chế manh mối để có thể bắt được nhiều con cá lớn hơn.

Thế nhưng đêm bắt giữ tên Bò Cạp này đã bị các phóng viên làm lộ ra hết, thế nên đây cũng không được xem là bí mật nữa.

Nếu đã như vậy thì đương nhiên cũng không cần tốn công che giấu làm gì, không bằng công khai phô bày hết ra, coi như răn đe những kẻ buôn ma túy khác.

Vài vị lãnh đạo nhẹ giọng thảo luận dưới phía khán đài.

“Lâm đại sư này thật sự rất thần kỳ, lần trước đã tập kích bắt được bọn buôn người lập được công lớn, không ngờ lần này lại tiếp tục bắt được Bò Cạp.”

“Đúng thế, nếu Lâm đại sư là cảnh sát, cộng với hai đại công lao này vào, chắc chắn địa vị sẽ rất kinh khủng.”

Chương 985: Cùng nhau thổi

“Nhưng cũng phải nói, đồn trưởng cảnh sát khu vực là Lưu Hiểu Thiên đó cũng rất may mắn quen được người lợi hại như thế. Tôi nghe nói chỉ cần Lâm đại sư phát hiện ra chuyện gì sẽ ngay lập tức thông báo cho Lưu Hiểu Thiên. Ông nói xem sao chúng ta lại không có được cơ hội lập công như vậy chứ?”

“Thôi thôi không nói nữa, không nói nữa. Lần này bên trên có người xuống đấy, tên Bò Cạp đã bị bắt giữ thành công nên họ cũng đã chú ý tới, có vẻ như lần này sẽ được thưởng lớn đây.”

Đại diện một vị cảnh sát lên sân khấu phát biểu một chút về tình hình gần đây, đồng thời nói rõ hơn về sự kiện tóm được tên Bò Cạp lần này.

“Tiếp theo xin mời anh Lâm Phàm lên sân khấu, đây là vị Anh hùng nhân dân đã phối hợp với các cảnh sát…”

Lúc này, Sở Uyên chăm chú nhìn lên sân khấu, cuối cùng thì Lâm đại sư cũng xuất hiện rồi.

Ở sau hậu trường, Lâm Phàm nhìn Nicholas Cẩu gia: “Cẩu gia, đến lượt chúng ta lên sân khấu. Lần này tao sẽ giúp mày ghi công, phải quý trọng nó đấy nhá.”

Lâm Phàm từ phía cánh gà tiến ra sân khấu, nhìn thấy hội trường phía dưới đã đầy ắp người, hắn giống như các minh tinh nổi tiếng khi bước ra sân khấu mà vẫy tay chào mọi người dưới khán đài.

Cả hội trường vang ồn ào vỗ tay như sấm nổ, các cảnh sát vỗ tay vô cùng nhiệt liệt.

Cũng có không ít vị lãnh đạo đang xì xào bàn tán.

“Hóa ra đây là Lâm đại sư, đúng là rất trẻ.”

“Đừng thấy người ta trẻ mà coi thường. Mặc dù cậu ấy không phải cảnh sát nhưng công lao đã lập được lại vượt xa cả những cảnh sát chuyên nghiệp như chúng ta đó.”

“Lần trước cậu ấy đã giúp hốt một băng nhóm buôn người, lần này lại bắt được tên trùm ma túy, đây là hai chuyên án lớn đối với cảnh sát chúng ta đó.”

Lâm Phàm đứng trên sân khấu, Cẩu gia ngồi xổm bên cạnh: “Chào mọi người, tôi là Lâm Phàm. Đây là lần thứ hai tôi được đứng ở đây nên tâm trạng vẫn còn hơi căng thẳng.”

Dưới khán đài vang lên những tiếng cười lớn.

Những cảnh sát có mặt ở lễ khen thưởng lần trước thì thấy vị Lâm đại sư này cũng rất khéo mồm khéo miệng, hơn nữa còn có chút kiêu ngạo.

Người bình thường nếu tới đây đều sẽ đeo mặt nạ khỉ, thế nhưng Lâm đại sư này lại không thèm. Thậm chí còn trêu chọc đồng phạm của những tên tội phạm kia tới đây trả thù.

Việc này khiến họ cũng cảm thấy bất ngờ.

Lâm Phàm cầm lấy micro: “Mặc dù tôi chỉ là một người dân bình thường nhưng tôi là một người dân chính trực và yêu công lý, khi đối mặt với bọn tội phạm tuyệt đối sẽ không nương tay. Trước đó đồn trưởng Lưu đã đưa cho một bộ hồ sơ, bên trong chính là các thông tin về Bò Cạp nhưng tôi xem cũng không hiểu. Lúc đó tôi bèn hỏi có phải đồn trưởng Lưu đang chơi tôi không, mặt cũng không rõ thì sao mà bắt được cơ chứ? Thế nhưng Lưu Hiểu Thiên lại nói thế này…”

Lưu Hiểu Thiên ngồi dưới khán đài, ban đầu muốn để cho Lâm đại sư tự do phát biểu, nhưng không ngờ cậu ấy lại kéo cả anh ta vào khiến cho Lưu Hiểu Thiên có chút ngạc nhiên.

Thậm chí còn có chút xúc động muốn khóc.

Lâm đại sư lại muốn giúp mình ghi công rồi.

Những lãnh đạo của các khu vực khác khi nhìn thấy cảnh này cũng vô cùng ghen tị. Sao bọn họ lại không được gặp người tốt như này chứ, Lưu Hiểu Thiên thật quá may mắn rồi.

Lâm Phàm đứng trên sân khấu đĩnh đạc phát biểu, không hề căng thẳng: “Lần này có ba công thần đã góp sức trong việc bắt giữ tên Bò Cạp này. Người đầu tiên chính là tôi, thứ hai là chú chó tên Nicholas Cẩu gia đang ngồi dưới chân tôi, người thứ ba chính là đồn trưởng Lưu Hiểu Thiên. Đương nhiên còn có sự giúp đỡ của toàn thể các cảnh sát, thiếu một người cũng không được. Tiếp theo, tôi muốn mời đồn trưởng Lưu lên sân khấu, dù sao lễ khen thưởng lần này cũng không phải dành cho một mình tôi mà là dành cho toàn thể các cảnh sát tham gia ngày hôm nay. Thế nhưng đồn trưởng Lưu sẽ đại diện lên phát biểu, chắc sẽ không có vấn đề gì chứ?”

Lưu Hiểu Thiên ngồi dưới khán đài, vẻ mặt mê man. Đi lên hay không đi lên đây?

Chuyện này hơi làm khó anh ta rồi.

Công lao lớn như này mà Lâm đại sư lại chủ động ném sang cho anh ta, đây không phải là đang tự thổi phồng chính mình sao?

“Chúng ta cùng hoan nghênh đồn trưởng Lưu nào.” Lâm Phàm nói.

Bên dưới vang lên tiếng vỗ tay.

Lưu Hiểu Thiên đã rõ, lần này không muốn lên cũng phải lên, anh ta cố gắng bình tĩnh nhưng thực ra trái tim lại đang đập loạn xạ, rất kích động nhưng cũng có chút căng thẳng.

Trên sân khấu.

“Xin chào các vị lãnh đạo cùng toàn thể các đồng nghiệp đang có mặt ở đây.” Sau khi lên sân khấu, Lưu Hiểu Thiên lập tức áp chế lại sự căng thẳng trong lòng, biểu hiện rất bình tĩnh. Với tư cách là đồn trưởng, nếu như anh ta lộ ra vẻ mặt luống cuống thì chắc chắn sẽ để lại ấn tượng không tốt với các lãnh đạo.

Hơn nữa công lao lần này chắc chắn không thể ôm hết một mình được.

Chương 986: Người có năng lực thì sẽ luôn vất vả

“Tôi thật sự không dám một mình nhận hết những gì mà Lâm đại sư vừa nói. Lần này bắt được Bò Cạp, không chỉ dựa vào cảnh sát chúng tôi mà còn nhờ vào sự giúp đỡ của Lâm đại sư, nếu như không có Lâm đại sư thì chúng tôi sẽ không thể thành công bắt được ta vì không có đầy đủ manh mối. Đồng thời, toàn thể các cảnh sát cũng đã có công lao rất lớn trong chuyên án Bò Cạp lần này. Thế nên tôi nghĩ rằng buổi lễ khen thưởng hôm nay là dành cho Lâm đại sư và toàn thể cảnh sát ở đây.” Lưu Hiểu Thiên làm sao mà dám ngang nhiên thừa nhận hành động truy bắt lần này là công lao của bọn họ mà không có tí liên quan nào đến những người khác chứ. Nếu như anh ta nói vậy chắc chắn sẽ bị các lãnh đạo bên trên đì cho bẹp dí mất.

Hoan hô!

Bên dưới khán đài vang lên một tràng pháo tay không dứt, rõ ràng là tỏ ý tán thành với lời phát biểu của Lưu Hiểu Thiên, nhưng thật ra họ cũng biết lần này thành công bắt được tên Bò Cạp đích thực là dựa vào Lâm đại sư, nếu không có Lâm đại sư thì đào đâu ra manh mối cơ chứ.

Lâm Phàm cười nói: "Đồn trưởng Lưu thật là khiêm tốn, tuy tôi không phải người trong ngành nhưng không thể không nói rằng đồn trưởng Lưu thật sự là một đồn trưởng tốt, anh ta luôn cố gắng làm việc hết sức mình. Tôi là người không thích quản chuyện thiên hạ nhưng cũng bị anh ta làm cho cảm động, anh ta luôn cống hiến hết mình cho sự nghiệp chính nghĩa…"

Quả nhiên, chuyện khiến cho Lưu Hiểu Thiên lo lắng đã xảy ra.

Lâm Phàm lại bắt đầu khen ngợi và tâng bốc anh ta lên quá mức rồi.

Nhưng cũng không biết sao mà trong lòng anh ta lại vô cùng sung sướng.

Những cảnh sát ngồi dưới khán đài cũng mỉm cười. Dường như họ cũng không có chút bất mãn nào, thậm chí đối với họ, đây không phải là một buổi lễ khen thưởng, mà là người dân bình thường và cảnh sát kết hợp với nhau tạo thành một mối liên kết giúp đỡ nhau phá án.

Lâm Phàm tán dương.

Lưu Hiểu Thiên thì lại bắt đầu ném công lao này cho mọi người.

Theo suy nghĩ của Lưu Hiểu Thiên, khách quan mà nói thì công lao là của tất cả mọi người.

Nicholas Cẩu gia ngồi cạnh Lâm Phàm, tròng mắt đảo đi đảo lại sau đó lại duỗi chân nằm bẹp xuống đất không thèm nhúc nhích. Loài người thật nhàm chán, tại sao lại mất thời gian nói nhiều lời vô nghĩa như thế chứ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Lưu Hiểu Thiên khóc không ra nước mắt, cũng không để ý đây là đâu nữa mà trực tiếp nói: "Lâm đại sư, đừng nói nữa. Tôi sắp bị cậu biến thành thần thánh rồi đấy, sau này làm gì còn mặt mũi nói chuyện với đồng nghiệp nữa đây."

"Ha ha…"

Ngay lúc này, toàn hội trường vang lên tràng cười lớn. Lãnh đạo đang ngồi phía dưới cũng cười theo, dường như không hề có ý trách cứ.

Lâm Phàm cũng cười: “Được, vậy tôi không nói nữa. Không phải tôi đang giúp anh vớt vát chút công lao sao, ha ha.”

Xem như đang mở một lễ trao giải đặc biệt đi.

Sau đó lãnh đạo lên sân khấu: “Lâm đại sư đã có đóng góp rất lớn trong chiến dịch truy bắt tên Bọ Cạp lần này nên tổ chức đã quyết định khen thưởng Lâm đại sư phần thưởng trị giá hai mươi vạn nhân dân tệ.”

Sở Uyên đứng dưới khán đài nhanh chóng quay lại khoảnh khắc này, trên mặt cũng nở nụ cười tự hào. Lễ khen thưởng như này chỉ mới chứng kiến được hai lần, hơn nữa hai lần này đều là vì Lâm đại sư.

Anh ta cũng không phải chưa từng xem qua những lễ trao giải trước đây, nhưng không khí ở hiện trường lúc đó đều rất nghiêm túc, gần như khiến cho người ta cảm thấy nghẹt thở.

Hoạt động cuối cùng chính là chụp hình và chụp ảnh tập thể.

Quá trình diễn ra thành công tốt đẹp, buổi lễ khen thưởng cũng đã kết thúc.

Tan cuộc.

Vẻ mặt Lưu Hiểu Thiên đầy sự bất đắc dĩ: “Lâm đại sư, lần này anh nâng tôi lên cao như vậy rồi sau này làm sao tôi còn dám lười biếng được nữa đây.”

Lâm Phàm cười nói: “Đồn trưởng Lưu, người có năng lực luôn phải vất vả.”

“Lâm đại sư, tôi khuyên cậu nên mau chóng chạy nhanh đi, đợi lát nữa có muốn đi thì cũng không kịp nữa đâu.” Lưu Hiểu Thiên nói.

Lâm Phàm: “Có ý gì?”

Lưu Hiểu Thiên chỉ về phía xa: “Cậu nhìn thử xem có bao nhiêu người đang tới tìm cậu kia kìa?”

Lâm Phàm cũng nhìn theo hướng tay Lưu Hiểu Thiên, vừa nhìn thì đã hiểu ra. Đặc biệt nhìn thấy đội trưởng Tần cũng đang ở trong đám người đó, còn có những lãnh đạo khác nữa, chắc chắn là đến tìm hắn.

“Vậy không nói nữa, tôi chuồn trước đây, cố gắng đừng để họ tới làm phiền tôi đấy.” Lâm Phàm vẫy vẫy tay, bế Cẩu gia ôm vào lòng rồi lập tức lên xe rời đi.

Lâm Phàm đi chưa được bao lâu.

Đoàn người đã tiến đến trước mặt Lưu Hiểu Thiên: “Lâm đại sư đi đâu rồi?”

Lưu Hiểu Thiên: “Cậu ấy về rồi, vừa đi xong.”

Mọi người vô cùng tiếc nuối, không ngờ Lâm đại sư lại dưới mí mắt họ mà rời đi nhanh như vậy.

…

Trên đường.

Trong lòng Lâm Phàm vui vẻ, được thưởng tận 200.000 tệ. Cẩu gia bên cạnh nằm dài trên ghế, mặt chó bình tĩnh không hề có chút dao động.

Chương 987: Lời cũng đã nói, tin hay không là ở người

Lúc này, Triệu Minh Thanh gọi điện thoại tới. Từ sau khi sử dụng đan dược, Lâm Phàm cũng không biết tình hình của đồ đệ mình ra sao, nhưng viên Tiểu thông tuệ đan hoàn mỹ kia nhất định sẽ phát huy được công dụng cực kỳ nghịch thiên.

Tuổi Triệu Minh Thanh đã cao, đầu óc cũng dần không còn được linh hoạt, nhưng đã có Tiểu Thông tuệ đan thì chắc chắn sẽ không thành vấn đề, có khi đầu óc so với những người trẻ tuổi còn tốt hơn.

“Minh Thanh, thế nào rồi?”

“Lão sư, Tiểu Thông tuệ đan thật sự rất kỳ diệu, học trò đã nhớ lại được không ít chuyện mà ngày xưa đã từng quên.”

“Chỉ có vậy?”

“Không, còn có rất nhiều chuyện, tuy là không được đến mức độ vừa đọc đã nhớ nhưng học trò phát hiện, khi mình đọc sách thì nội dung giống như được khắc sâu vào trong đầu. Lão sư, không thể xem thường viên Tiểu thông tuệ đan này được.”

Triệu Minh Thanh không biết nên nói gì. Sau khi sử dụng Tiểu thông tuệ đan vào tối hôm kia thì hôm qua đã có biến chuyển, khiến cho ông ấy há hốc mồm ngạc nhiên.

Đan dược do lão sư điều chế thật sự kỳ diệu đến mức khiến cho ông ấy có chút sợ hãi.

Lâm Phàm cười nói: "Đương nhiên là không đơn giản rồi, Tiểu thông tuệ đan có chất lượng hoàn mỹ nên hẳn là không thể chỉ có như thế. Ông cứ từ từ theo dõi thêm, hơn nữa đầu óc linh hoạt hơn cũng sẽ giúp ích rất nhiều cho việc học y của ông đấy."

"Lão sư, cảm ơn ngài." Triệu Minh Thanh cảm kích nói.

Ông ấy đã lớn tuổi như vậy, mặc dù nghiên cứu Trung y đã lâu, cũng có thể được coi là đại sư, nhưng thật sự nếu nói về việc trị bệnh thì ông ấy cảm thấy chưa chắc mình đã vượt qua được các hậu bối.

Người trẻ tuổi can đảm mà thận trọng, lại dám lăn xả hết mình.

Nhưng đến độ tuổi như ông ấy thì suy nghĩ đã trở nên cổ hủ, xem trọng tính trung hòa nên không dám dùng thuốc quá mạnh, cho nên những y thuật này chỉ là nghiên cứu trên lý thuyết, không còn tính thực dụng nữa.

Lâm Phàm cười nói: "Cảm ơn gì chứ, ông là đồ đệ của tôi mà, nếu tôi không làm cho ông trở nên giỏi hơn thì chẳng lẽ sau này khi gặp bệnh nhân phải để cho tôi trực tiếp ra tay sao. Đúng rồi, tiến trình phát hành tài liệu Trung y cơ bản đến đâu rồi?"

"Lão sư, hiện tại tài liệu đang được hoàn thiện ở bước cuối cùng, chuẩn bị được quảng bá đến các học viện Trung y trên toàn quốc."

"Ừm, thế thì tốt. Khi nào phát hành thì báo với tôi một tiếng."

Hắn đang nghĩ tới điểm Bách khoa toàn thư, năng lực kiếm điểm Bách khoa toàn thư của hắn vẫn luôn không cao. Nếu như tài liệu này được quảng bá rộng rãi thì có thể sẽ thu được một đợt điểm Bách khoa toàn thư rồi.

Sau khi cúp điện thoại.

Lâm Phàm lái xe về phía phố Vân Lý.

Khi vừa về tới thì đã nhìn thấy các chủ cửa hàng đang đốt pháo ăn mừng, hẳn là đang chúc mừng hắn đây.

“Ông chủ nhỏ, lần này anh lại lập được thêm một đại công.”

“Chúng tôi đã biết chuyện cậu tham gia Lễ khen thưởng rồi, quá lợi hại.”

“Ông chủ nhỏ của chúng tôi chính là một vị thần.”

Lâm Phàm đắc ý cười, xua tay với các chủ cửa hàng, khiêm tốn nói:

“Chuyện nhỏ thôi, không đáng nhắc tới.”

Đây quả thật là chuyện nhỏ đối với Lâm Phàm, nhưng đối với các chủ cửa hàng thì chuyện này lại vô cùng lớn.

Phố Vân Lý của chúng ta cũng đã sản sinh ra một vị anh hùng.

…

Buổi tối.

Vịnh Thanh Điền.

Đây là một thiên đường cho những người mê đua xe, nhưng cũng là nơi cực kỳ nguy hiểm.

Người bình thường đều không dám tới đây tìm kiếm sự kích thích, nhưng đối với một số người mà nói thì đời người mà không có chút kích thích thì quá là nhàm chán, nhất là mỗi ngày trôi qua mà không làm gì thì một ngày dài như một năm.

“Thường thiếu gia, trận tiếp theo cậu có lên không? Cậu không lên thì tôi lên đó.” Một thanh niên trẻ tuổi lên tiếng, giữa hai hàng lông mày toát lên thần thái ngạo mạn.

Thường thiếu gia khoát tay: “Không chơi nữa, tôi nhìn mọi người chơi là được.”

Khi còn ở Thượng Hải anh ta quen được Lâm đại sư. Sau khi quay về thì những lời nói của Lâm đại sư sau buổi tiệc cứ văng vẳng mãi trong đầu.

Khi trở về, trong vòng bảy ngày không được tham gia bất cứ hoạt động mạo hiểm nào, nếu không sẽ xảy ra chuyện.

Nếu như bình thường thì anh ta hẳn sẽ không tin những lời nói đó, nhưng quan trọng là Lâm đại sư khiến anh ta có cảm giác quá thần bí, loại cảm giác này rất kỳ diệu làm cho những lời nói đó cứ quanh đi quẩn lại trong đầu anh.

“Chậc. Tôi nói này anh Thường Hải Ca, dạo này anh sao thế hả? Rủ chơi gì cũng không chơi, chắc là sợ rồi đúng không?”

Thường Hải Ca không nói gì, anh ta cũng không biết phải giải thích thế nào, trong giới của bọn họ mà để lộ ra chuyện anh ta cái gì cũng sợ sẽ rất mất mặt.

Thân thiếu gia ở một bên lên tiếng: “”Không phải cậu ta sợ, mà do khoảng thời gian trước cậu ta đã gặp được một cao nhân ở Thượng Hải, cao nhân nói trong vòng một tuần sau khi trở về cậu ta không được tham gia bất cứ hoạt động mạo hiểm nào, nếu không sẽ xảy ra chuyện. Hôm nay đã là ngày thứ sáu rồi, qua được hôm nay ngày mai là sẽ không sao nữa rồi.”

Chương 988: Cậu không tin lời của Lâm đại sư sao?

Đạo hữu tặng cho truyện ít kim phiếu nha, cám ơn nhiều lắm luôn!

Chương 988: Cậu không tin lời của Lâm đại sư sao?

Anh ta đi cùng với Thường thiếu gia đến Thượng Hải nên đương nhiên biết chuyện này, mặc dù trong lòng có chút không tin thế nhưng vẫn khuyên Thường thiếu gia không nên bốc đồng. Một tuần thôi mà, chớp mắt cái là qua, nếu như cậu ta chống đối lại mà thật sự xảy ra chuyện thì làm thế nào?

“Ha ha ha!”

Lúc này, người đàn ông kia cười phá lên, sau đó nhìn xung quanh nói: “Các cậu qua đây, Thường Hải Ca đi Thượng Hải bị người ta dọa cho ngu luôn rồi, con mẹ nó vậy mà lại tin là thật nữa chứ.”

Các nam thanh nữ tú xung quanh lập tức quây lại thành một đám.

“Chu Binh, có chuyện gì thế? Lão Thường làm sao vậy?”

Chu Binh trả lời: “Vừa rồi tôi rủ cậu ta đua một trận với chúng tôi, mọi người biết cậu ta nói sao không? Cậu ta nói là gặp được một cao nhân ở Thượng Hải, cao nhân bảo cậu ta sau khi trở về Thủ đô thì không được tham gia hoạt động mạo hiểm trong vòng một tuần nếu không sẽ có chuyện, không ngờ cậu ta lại tin là thật, mọi người nói xem chuyện này nên làm thế nào?”

Mọi người nghe xong thì cũng cười phá lên theo.

Thường Hải Ca có chút xấu hổ: “Mọi người đừng cười, đấy là do các người chưa gặp được người đó thôi, nếu như gặp được thì chắc chắn mọi người sẽ không cười được đâu.”

Anh ta không ngờ mấy người đó lại cười nhạo mình làm cho anh ta thấy rất khó chịu.

Bản thân mỗi người đều phải chịu trách nhiệm với cuộc sống của mình, không cần biết là thật hay không, một khi đã tin thì nhất định anh ta sẽ không làm bừa.

Nhưng Thường thiếu gia vốn là người kiêu căng ngạo mạn nên khi bị bạn bè cười chế giễu như thế đương nhiên trong lòng sẽ thấy không thoải mái.

Lúc này, Thường Hải Ca nghiêm túc nói: “Mấy người đừng cười nữa, không phải tôi nhát gan mà là tôi đang có trách nhiệm với tính mạng của mình, hiểu chưa?”

Thân thiếu gia ở bên cạnh bất đắc dĩ lắc đầu, nếu lời giải thích này có tác dụng thật thì bọn họ đã không phải là bọn họ nữa rồi.

Quả nhiên.

Lời giải thích của Thường Hải Ca càng khiến mọi người không nhịn cười nổi: “Đúng, đúng. Thường thiếu gia của chúng ta nói gì cũng đúng. Không phải là cậu ta nhát gan mà là đang có trách nhiệm với tính mạng của cậu ta, thế nên chúng ta đừng cười Thường thiếu gia nữa.”

“Có lý ha, lý do này chính đáng, sau này tôi cũng sẽ dùng thử.”

“Ôi chao, hôm nay tôi không “đi bay” cùng với mọi người được nữa rồi. Cao nhân đã xem bói cho tôi, nếu như tôi đi bay thì sẽ high đến chết mất thôi.”

“Ôi, Thường thiếu gia quen biết với Trâu đại thiếu gia coi như một bước lên mây rồi, sớm đã không quen biết chúng ta nữa, ai bảo chúng ta không bằng cậu ta chứ.”

“Lần này Thường thiếu gia tới Thượng Hải chơi hai tuần chỉ biết mang theo Thân thiếu gia, cũng chẳng ngó ngàng gì tới chúng ta. Chắc là chúng ta không lọt nổi vào mắt xanh của cậu ta nữa rồi.”

Không phải bọn họ không biết Thường Hải Ca thấy khó chịu, mà là đang dùng kế khích tướng để kích thích anh ta.

Đối với bọn họ, càng là chuyện không được làm thì bọn họ càng muốn làm.

Không phải Thường Hải Ca đã nói trong vòng bảy ngày không được chơi trò mạo hiểm sao? Bọn họ không tin, nhất định cho là anh ta nói dối.

“Các người…” Thường Hải Ca bất lực: “Mấy người có ý gì? Tôi khinh thường các người bao giờ chứ? Sao mọi người lại không hiểu cho tôi nhỉ, cao nhân đã nói rồi mà mấy người lại không tin?”

Chu Binh xua xua tay: “Thôi kệ đi. Thường thiếu gia người ta đã lên tiếng rồi mọi người còn nghĩ gì thế. Chúng ta tự chơi thôi, đừng làm phiền người ta khiến cho người ta không vui, kẻo đến lúc Trâu đại thiếu gia cho người tới xử lí chúng ta thì lúc đó xui xẻo thật đấy.”

“Mẹ kiếp, Chu Binh, cậu cố ý đúng không? Không phải tôi đã nói rồi sao, trong vòng bảy ngày tôi không thể chơi, nếu thích thì bảy ngày sau tôi chơi với các cậu đến cùng luôn.” Thường Hải Ca tức giận nói.

Anh ta không thể chấp nhận được chuyện bạn bè lại hiểu lầm mình.

Nhưng mà bọn họ lại không tin lời anh nói.

Chu Binh: “Đừng mà, tôi tin mà. Cậu xem sao tôi lại cố ý được chứ, mọi người nói có đúng không?”

Mọi người: “Đúng, chúng tôi có cố ý đâu nào.”

“Chúng ta tự chơi với nhau thôi.”

“Ôi chán thật đấy!”

Thường Hải Ca cau mày, trong lòng cũng lẩm bẩm sau đó nghiến răng nghiến lợi nói: “Mẹ kiếp, được rồi, chơi thì chơi. Cmn, tôi chơi với các người, đừng nói tôi không có nghĩa khí, trèo lên được Trâu đại thiếu gia lập tức đã không coi mọi người ra gì.”

Lúc này, tất cả mọi người cười rộ lên.

“Vậy mới đúng chứ, cao nhân gì mà cao nhân, đều là ăn nói linh tinh.”

“Đây mới là Thường thiếu gia khí thế ngút trời mà chúng ta biết này, tên thỏ đế nhát gan lúc nãy không phải người quen của chúng ta.”

Thân thiếu gia nhìn Thường Hải Ca: “Cậu thật sự muốn chơi à, cậu không tin lời của Lâm đại sư nữa sao?”

Thường Hải Ca bất lực: “Thì làm thế nào bây giờ, để mặc cho bọn họ bôi nhọ tôi à? Không sao, chơi một chút thôi sau đó sẽ không chơi nữa.”

“Tôi thấy tốt nhất cậu đừng chơi, ngay cả cậu cũng tin lời Lâm đại sư mà bây giờ lại dây vào, lỡ xảy ra chuyện thì làm thế nào?” Thân thiếu gia nói.

Chương 989: Thật sự xảy ra chuyện

“Thân thiếu gia, Thường thiếu gia người ta đã nói muốn chơi với bọn tôi rồi mà cậu còn ở bên cạnh lải nhải gì thế, cậu không dám chơi thì lui sang một bên đi.”

“Đúng rồi đấy!”

Thường Hải Ca xua tay: “Đừng nói nhảm nữa, bắt đầu thôi. Hôm nay cho mấy người biết chọc giận tôi thì hậu quả sẽ thế nào.”

Mọi người cười lớn: “Ha ha, vậy thì tới đây, xem xem ai lợi hại hơn.”

Đoàn người bước lên xe.

Sau khi Thường Hải Ca lên xe, thắt chặt dây an toàn còn đặc biệt kiểm tra lại lần nữa, đảm bảo không có gì nguy hiểm mới thở phào nhẹ nhõm.

Chuẩn bị.

Bắt đầu!

Từng tràng gầm rú của động cơ xe phát ra.

Từng chiếc xe thể thao đã nhanh chóng biến mất khỏi vạch xuất phát.

Trong lòng Thân thiếu gia cứ có cảm giác bất an: “Chắc sẽ không có chuyện gì đâu.”

Thường Hải Ca, người đã đắm chìm trong tốc độ đã hoàn toàn ném bỏ những lời của Lâm Phàm ra khỏi đầu.

Tinh thần không chịu khuất phục hiện đã chiếm lấy toàn bộ tâm trí anh ta. Tăng tốc, tăng tốc hơn nữa.

Thường Hải Ca cười khẩy: Tên nhóc thối, muốn vượt tôi sao, nằm mơ đi.”

Điểm xuất phát.

“Trời má, tốc độ của Thường thiếu gia cũng trâu bò thật, cho Chu Binh hít khói luôn rồi.”

“Nói đùa, Thường thiếu gia cũng từng là tay đua xe chuyên nghiệp, xứng đáng là xe thần ở vịnh Thanh Điền này đó có biết không hả?”

Thân thiếu gia cũng dần dần bớt lo lắng, tình hình bây giờ chắc cũng không có gì đáng ngại nữa rồi.

ẦM!

Đột nhiên, một âm thanh vô cùng lớn từ phía xa vang đến.

Một giọng nói từ bộ đàm vang lên.

“Có chuyện rồi, xe của Thường thiếu gia xảy ra chuyện rồi.”

“Ôi đệt, xe của Thường thiếu gia đâm vào cây rồi, hiện giờ không rõ đã xảy ra chuyện gì.”

“Mẹ nó, cái cây này từ đâu ra vậy?”

Sắc mặt Thân thiếu gia lập tức thay đổi, trên mặt hiện lên vẻ sợ hãi tột độ.

Làm sao có thể.

Nhanh như vậy đã xảy ra chuyện?

Nơi xảy ra tai nạn.

Một chiếc xe thể thao bị một cái cây lớn đâm vào.

Mọi người khi nhìn thấy cảnh tượng này toàn thân đều đổ mồ hôi lạnh, cảm giác vô cùng kinh hãi.

“Thường thiếu gia, cậu không sao chứ?”

“Thường thiếu gia…”

Lúc này, trong xe vang lên tiếng kêu thảm thiết.

“Mau cứu tôi, chân tôi bị kẹt trong xe rồi, đau chết mất. Con mẹ nhà mấy người, tôi đã nói rồi mà, tôi cmn nhất định sẽ có chuyện. Mấy người lại không tin, giờ thì tin chưa hả? Mẹ kiếp, mau cứu tôi…”

Tiếng gầm rú từ trong xe vang lên, mọi người đều lo lắng nhìn nhau, ai nấy đều tỏ ra sợ hãi.

Bọn họ không ngờ thật sự sẽ xảy ra tai nạn.

Chuyện này cũng đáng sợ thật đấy…

Bệnh viện!

Thường Hải Ca ngơ ngác nhìn hai chân của mình, cảm thấy hai chân đã hoàn toàn mất đi cảm giác rồi.

“Chân của tôi.” Sau khi Thường Hải Ca tỉnh dậy thì phát hiện ra chân của anh ta đã thành như này rồi.

Một đám người đứng chen chúc trong phòng bệnh.

Chu Binh tự trách mình: “Xin lỗi anh Thường, tôi thật sự không biết, tôi thật sự không biết…”

Lúc Thường Hải Ca xảy ra tai nạn, anh ta chỉ biết ngây người, không ngờ lại thật sự xảy ra chuyện.

Anh ta không phải cố ý mà chỉ do không tin lời vị cao nhân kia nói nên mới dùng những lời đó chọc tức anh Thường, nếu sớm biết mọi chuyện sẽ như thế này thì anh ta chắc chắn sẽ không làm như vậy.

Thân thiếu gia tóm lấy cổ áo Chu Binh: “Cmn cậu có bệnh sao, anh Thường đã nói là cậu ta không muốn chơi, các cậu lại còn khích bác cậu ta, giờ chuyện đã như thế này rồi thì các cậu nói xem phải làm thế nào?”

Tất cả mọi người không một ai dám thở mạnh, trên mặt đều lộ vẻ xấu hổ cùng tự trách. Cho dù bây giờ có bị anh Thường đánh cho một trận thì bọn họ cũng sẽ tuyệt đối không đánh trả.

Chỉ là bọn họ nghĩ mãi vẫn không hiểu trong khi không có mưa gió bão táp gì cả, đang yên đang lành mà cái cây đó lại bị đổ xuống như này chứ?

Bây giờ Thường Hải Ca đâu còn sức lực mà quản bọn họ nữa: “Bác sĩ, qua đây cho tôi.”

Các bác sĩ đều biết nhóm người này không dễ chọc. Lúc đưa bệnh nhân này tới đây cấp cứu, một đoàn xe sang trọng nối đuôi xe cứu thương rồng rắn kéo tới bệnh viện, chứng tỏ bọn họ đều là những người có tiền có quyền.

“Chân của tôi thế nào rồi? Rốt cuộc là thế nào hả?” Thường Hải Ca gầm lên. Anh ta vẫn còn trẻ nên nhất định không thể xảy ra chuyện gì được, nếu không chẳng phải sau này sẽ thành tên tàn phế hay sao?

Đồng thời cũng cảm thấy vô cùng hối hận, trong lòng chỉ muốn hét lên. Lâm đại sư, tôi đã không nghe lời anh rồi!

Nếu cho anh ta thêm một cơ hội nữa, anh ta dám thề với trời tuyệt đối sẽ không tham gia vào bất cứ hoạt động mạo hiểm nào, thậm chí đảm bảo sẽ ở nhà cả ngày từ sáng đến tối, không đi đâu hết.

Bác sĩ do dự chốc lát: "Anh Thường, mong anh chuẩn bị tâm lí thật tốt. Lúc anh xảy ra tai nạn, bởi vì hai chân của anh đã bị đè ở đó quá lâu nên dẫn đến dây thần kinh ở chân bị hoại tử, đã không còn cách nào cứu chữa được nữa. Hơn nữa nếu muốn giữ lấy tính mạng thì chỉ còn cách là… cắt cụt chân."

Như sét đánh ngang tai.

Chương 990: Cắt bỏ

Thường Hải Ca ngẩn ra, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi: "Bác sĩ, anh nói cái gì? Tôi phải cắt cụt chân sao?"

Cắt cụt chân… Ba chữ này đối với Thường Hải Ca mà nói, còn tệ hơn cả việc lấy đi mạng sống của anh ta vậy.

Bác sĩ gật đầu: "Với kỹ thuật y học hiện tại thì không thể nào chữa khỏi. Nếu như không cắt bỏ thì mạch máu sẽ bị tắc nghẽn, phát sinh biến chứng gây nguy hiểm đến tính mạng."

Sắc mặt Thường Hải Ca lúc này trắng bệch, cổ họng khẽ nuốt xuống, muốn triệt để phát tiết ra toàn bộ sự tức giận trong lòng. Thế nhưng ba chữ "cắt cụt chân" này làm cho anh ta bị dọa sợ đến mức không thốt nên lời.

Cửa bị đẩy ra.

Một nam một nữ tiến vào.

Sau khi người đàn ông trung niên đi vào, ánh mắt ông ta quét một vòng xung quanh sau đó dừng lại trên người Thường Hải Ca.

"Cha… Mẹ…" Thường Hải Ca nhìn thấy hai người tới thì có cảm giác muốn khóc.

Bà Thường đau lòng: "Con trai, con sao thế này, đang yên đang lành sao lại như vậy chứ?"

Chu Binh tiến lên trước: “Xin lỗi chú Thường, là lỗi của con. Nếu như không…”

Chát!

Ông Thường tát mạnh một cái vào mặt Chu Binh, giận đến run người. Ông ta đã trải qua biết bao mưa to gió lớn, nhưng lúc này cũng khó có thể kìm nén lại sự tức giận trong lòng.

Ông ta chỉ có một đứa con trai này, bây giờ lại nghe tin con trai ông ta phải cắt bỏ hai chân, sau này chỉ có thể làm người tàn phế cả đời.

Trong phòng bệnh im ắng.

Chu Binh cúi thấp đầu, không dám lấy tay che mặt. Tuy rằng bị cha Thường Hải Ca tát cho một cái trước mặt mọi người nhưng cậu ta biết chuyện này là lỗi của cậu ta. Nếu như không phải do cậu ta nói khích anh Thường Hải Ca thì nhất định đã không xảy ra chuyện gì.

“Chú Thường, cô Thường, đều là lỗi của cháu. Cô chú muốn đánh thì cứ đánh ạ.” Trong lòng Chu Binh cũng cảm thấy khó chịu, mặc dù cậu ta thường xuyên cãi nhau với Thường Hải Ca nhưng từ nhỏ hai người đã quen biết và chơi với nhau từ bé tới tận bây giờ. Trong mắt người lớn, hai người giống như công tử bột chỉ suốt ngày chơi bời lêu lổng, ăn không ngồi rồi, nhưng hai người họ đều rất hiểu rõ chính mình.

Đó là lúc còn trẻ không tranh thủ điên cuồng quậy phá chơi đùa một trận, đến khi già thì sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Ông Thường nhìn cũng không thèm nhìn, trực tiếp hạ lệnh đuổi khách: “Cút.”

Chu Binh không dám nhiều lời mà ra đứng ngoài cửa, nếu cậu ta thật sự rời đi thì cũng không được. Mặc dù đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn nhưng nếu không phải cậu ta nói thách anh Thường thì sẽ không có chuyện này.

Thường Hải Ca sợ toát cả mồ hôi: “Cha mẹ, hai người phải cứu con! Con không thể cắt bỏ chân, không thể được.”

Ông Thường sao có thể đồng ý cho con trai mình cắt bỏ chân được chứ, nhưng ý kiến của bác sĩ là nên cắt bỏ, ít nhất còn có thể giữ được mạng sống.

Lúc này, ông Thường nhìn sang bác sĩ: “Thật sự chỉ có cách này sao?”

Bác sĩ gật đầu: “Chỉ có thể cắt bỏ.”

Nếu như các bác sĩ kịp thời đến được hiện trường vào thời điểm xảy ra tai nạn, hoặc lúc đó lực lượng cứu hộ có thể đưa nạn nhân ra ngoài ngay từ đầu thì có lẽ hai chân của anh ta đã có thể giữ lại, nhưng bây giờ thì đã quá muộn.

Đôi chân cũng giống như bộ não vậy, nếu như não không thể hô hấp thì sẽ dẫn đến tình trạng thiếu oxy não, hậu quả sẽ là chết não.

Đôi chân cũng thế, nếu như máu không được lưu thông, cuối cùng chỉ có thể phế bỏ.

Bà Thường khóc lóc nói: “Không được, tuyệt đối không được. Nếu thật sự cắt bỏ hai chân thì con trai tôi sẽ xong đời, đời này coi như bỏ phí.”

Ông Thường hít sâu một hơi: “Bác sĩ, chúng ta ra ngoài nói chuyện thôi.”

Đây là Thủ đô, là nơi được trang bị thiết bị y tế tối tân nhất, nếu như ngay cả bác sĩ ở đây cũng nói không còn cách nào khác, vậy thì thật sự đã không còn cách nào nữa rồi.

Thân Minh vẫn luôn đứng cạnh Thường Hải Ca: “Anh Thường, nghĩ thoáng chút đi.”

Thường Hải Ca: “Cậu bảo tôi phải nghĩ thoáng thế nào đây? Cắt cụt chân, đây là cắt cụt chân đó. Sau này tôi thật sự sẽ trở thành người tàn phế, cậu nói xem, làm sao tôi có thể nghĩ thoáng ra được.”

Thân Minh thở dài, còn có thể làm gì chứ? Cao nhân đã nói rồi, ai bảo cậu không nghe lời chứ, giờ thật sự đã xảy ra chuyện thì còn có thể làm gì đây?

Đây hoàn toàn là tự cậu đi tìm cái chết.

Nếu như cao nhân biết được, e là sẽ chỉ nói một câu:

“Đáng đời.”

…

Ngoài phòng bệnh.

Ông Thường đang trao đổi với bác sĩ, bàn về chuyện sẽ cắt cụt hai chân sau đó lắp chân giả. Với trình độ khoa học kỹ thuật hiện nay, mặc dù lắp chân giả sẽ có chút ảnh hưởng nhưng nếu tập luyện nhiều thì việc đi lại bình thường sẽ không thành vấn đề.

Chuyện đã thế này rồi thì còn cách nào khác nữa đâu?

Chỉ có thể cắt bỏ chân mà thôi, chẳng lẽ ông ta có thể trơ mắt nhìn con trai mình mất mạng luôn à?

Ở trong bệnh viện bỗng xuất hiện một bóng người.

Chương 991: Vẫn còn cơ hội

Trâu Thiên Phúc biết tin người bạn mình mới quen gặp tai nạn giao thông thì sửng sốt, không phải Lâm đại sư đã nói cậu ta không thể đi chơi bừa bãi hay sao, sao lại vẫn xảy ra chuyện như thế này?

Nếu như là lúc trước, anh ta chắc chắn sẽ không đến.

Nhưng hiện tại anh ta đã là bạn của Thường Hải Ca nên nhất định phải đến thăm một chuyến xem thế nào.

Ông Thường đang đứng ở ngoài trao đổi với bác sĩ, nhìn thấy người đến thì khẽ cau mày. Ông ta đương nhiên biết Trâu Thiên Phúc, nhưng Trâu Thiên Phúc chưa chắc đã biết cha của Thường Hải Ca.

Nhưng tình hình hiện nay khiến ông Thường cũng không có tâm trạng chào hỏi với Trâu Thiên Phúc.

Hai người gặp nhau ở cửa phòng bệnh, Trâu Thiên Phúc gật đầu sau đó mở cửa đi vào.

“Thường Hải Ca cậu bị gì vậy? Không phải Lâm đại sư đã nói cậu không nên tham gia các hoạt động nguy hiểm sao, thế mà cậu lại không nghe lời?” Trâu Thiên Phúc tức giận nhìn Thường Hải Ca nói.

“Đại thiếu gia.” Thường Hải Ca cúi đầu: “Tôi hối hận rồi, thật sự hối hận rồi. Nhưng giờ đã không kịp nữa, bác sĩ nói tôi bắt buộc phải cắt bỏ hai chân.”

Trâu Thiên Phúc cau mày, cắt chân?

Vậy không phải là què luôn rồi sao?

Khi những người xung quanh nhìn thấy Trâu Thiên Phúc đến đều không dám thở mạnh.

Mặc dù bọn họ cũng rất có chức quyền, nhưng so với Trâu thiếu gia thì còn cách rất xa.

Trâu Thiên Phúc: "Vậy thì thật sự quá nghiêm trọng."

Thường Hải Ca cúi gầm mặt không nói gì, anh ta biết là rất nghiêm trọng, nó có nghĩa cả đời này của anh ta hoàn toàn xong rồi.

"Thế nhưng cậu vẫn có thể thử đánh cược chút vận may." Trâu Thiên Phúc nói.

"Cái gì?" Thường Hải Ca và những người khác giật mình ngẩng đầu nhìn Trâu thiếu gia, không biết lời của đại thiếu có ý gì?

Thường Hải Ca không chờ được vội hỏi: "Đại thiếu gia, anh nói vậy là có ý gì? Thử vận may gì?"

Theo anh ta thấy, đại thiếu gia nhất định có cách gì đó.

Anh ta thực sự không muốn cắt bỏ chân, cho dù phải trả giá thế nào thì anh ta cũng không muốn.

Thân Minh bên cạnh nói: "Đại thiếu gia, mong anh có thể giúp anh Thường, thật sự không phải do cậu ấy không tin lời của Lâm đại sư, mà là… haizz!"

Lúc này, bà Thường nhìn Trâu đại thiếu gia: "Con trai tôi còn hy vọng sao? Thực sự có khả năng sao?"

Trâu Thiên Phúc im lặng một lúc: "Việc này tôi cũng không rõ lắm, có điều tôi đề nghị có thể đi tìm Lâm đại sư. Lâm đại sư là thần y chắc bà cũng biết, nếu bệnh viện đã nói không có cách nào thì không bằng đi Thượng Hải thử một lần xem sao!"

"Lâm đại sư!" Thường Hải Ca tự hỏi. Đột nhiên lộ ra sắc mặt hy vọng: "Đúng thế, đi tìm Lâm đại sư, anh ấy nhất định có cách!"

Ông Thường đẩy cửa bước vào: "Trâu đại thiếu gia, Lâm đại sư mà cậu nói là ai?"

"Bây giờ cậu ta biến thành như này, lẽ ra có thể tránh được. Lâm đại sư đã cảnh báo cậu ta trong vòng bảy ngày không được tham gia bất kỳ hoạt động nguy hiểm nào, chỉ đáng tiếc, cậu ta không chịu nghe!" Trâu Thiên Phúc lắc đầu tiếc nuối. Có điều năng lực này của Lâm đại sư càng làm cho anh ta lau mắt mà nhìn, thế mà có thể nhìn thấu họa phúc, chuyện này đúng là chưa từng nghe qua.

Trong lòng ông Thường chợt run lên, cao nhân đã cảnh cáo, chỉ là bản thân con mình không nghe nên cuối cùng gây tai họa.

Ông ta có địa vị cao, có người nào chưa từng thấy qua, nhưng thật đúng là chưa từng nghe qua có người có thể dự đoán được họa phúc. Nhưng ông ta biết thân phận của Trâu đại thiếu gia, bởi vậy khách khí nói: "Đại thiếu gia, chuyện này không thể nào!"

Trâu Thiên Phúc cười lạnh: "Đúng là không thể nào, nhưng đó chỉ là cách nghĩ trước đây của tôi mà thôi. Ông chưa gặp qua không có nghĩa là không có. Thường Hải Ca, nếu cậu đi theo tôi thì tôi cũng không thể để đời này của cậu trở thành tàn phế, có đi Thượng Hải tìm Lâm đại sư hay không thì phải xem ý cậu rồi."

Thường Hải Ca không hề do dự đáp: "Tôi đi!"

Đây là hy vọng cuối cùng của anh ta, anh ta không để cả đời này thành phế vật được, bất kể như thế nào anh ta cũng phải đi, cho dù đó chỉ là hy vọng mong manh nhưng anh ta cũng muốn thử một lần.

Nhưng khi Thường Hải Ca đang tràn đầy hy vọng thì lời của Trâu Thiên Phúc lại khiến anh ta căng thẳng.

"Lâm đại sư đã cảnh báo cậu rồi, cậu lại không nghe lời của hắn, chỉ sợ chuyện này sẽ khiến Lâm đại sư không vui. Cậu cứ như vậy qua đó có chút không ổn, tôi cũng không quá thân với Lâm đại sư nên trước khi cậu đi thì chuẩn bị chút đồ, đừng keo kiệt làm mất thể diện, đừng chọc người ta không ưa." Trâu Thiên Phúc nói.

Thường Hải Ca thở phào nhẹ nhõm, thì ra chỉ là chuyện này: "Đại thiếu gia, tôi hiểu rồi, nếu như đại thiếu gia không nhắc nhở thì e là tôi thật sự không nghĩ đến chuyện này." Sau đó nhìn cha mình: "Cha, Lâm đại sư thật sự là cao nhân cũng là thần y, anh ta chính là cơ hội cuối cùng của con, nếu như con bỏ lỡ sợ rằng con sẽ hối hận cả đời."

Chương 992: Lại gặp sự kiện nhảy lầu

Ông Thường mở lời nói: "Chỉ cần con không phải cắt chân, yêu cầu nào cũng đều có thể đồng ý. Nhưng bây giờ cơ thể con không tiện hay là mời Lâm đại sư kia đến thủ đô cũng được mà, cha đích thân đi đón."

Trâu Thiên Phúc cười nói: "Phó sở trưởng Thường, mặc dù ông quyền cao chức trọng nhưng như vậy sợ rằng cũng không được. Bản thân tôi còn tự mình đến Thượng Hải cảm ơn đại sư, ông thực sự muốn để Lâm đại sư tự mình chạy đến thủ đô một chuyến sao? Mặc dù tôi không quá thân với Lâm đại sư, nhưng tôi có thể nhìn ra được vị đại sư này không phải là loại người nịnh bợ quyền quý, nếu thật sự chọc người ta không vui có khi lại kết thù đấy."

Ông Thường gật đầu, hiển nhiên là nghe hiểu ý đồng thời không ngờ thế mà Trâu Thiên Phúc lại biết hắn.

Thường Hải Ca nói: "Cha, con bảo Thân Minh đi cùng con, chuyện này con tự gây ra để con tự giải quyết!"

Trâu Thiên Phúc thấy chuyện này cũng tàm tạm rồi: "Được, vậy tôi cũng đi trước đây, đến Thượng Hải rồi thì thay tôi hỏi thăm Lâm đại sư nhé!"

Thường Hải Ca gật đầu, cuối cùng vẫn là ông Thường tiễn Trâu Thiên Phúc rời đi.

Mặc dù ông ta là phó sở trưởng nhưng nhà họ Trâu đứng sau lưng Trâu Thiên Phúc, ở thủ đô lại là thế lực không hề đơn giản.

…

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm nhàm chán bấm ngón tay tính toán, không khỏi lắc đầu: "Là phúc là họa trốn không được, đúng là ý trời!"

Ngô U Lan hoài nghi nói: "Anh Lâm, anh đang làm gì vậy? Cái gì mà ý trời với không ý trời cơ?"

Lâm Phàm lắc đầu: "Không có gì, chỉ là chút chuyện nhỏ mà thôi. Có người sinh mệnh chính là như vậy, tôi đang nghĩ một chuyện."

Ngô U Lan nhìn xung quanh: "Có chuyện gì? Nói ra có lẽ tôi có thể giúp đỡ tham mưu một chút."

Lâm Phàm cười nói: "Thôi, cô không hiểu, vẫn không nên nói."

Điền Thần Côn cười nói: "Tôi nói này, tên nhóc cậu càng ngày càng giả thần giả quỷ, rất có thần thái của Điền mỗ tôi khi còn phiêu bạt giang hồ đó nha."

"Phụt!" Triệu Chung Dương không nhịn được phun ngụm trà trong miệng ra, sau đó vội vàng lau miệng: "Thần Côn, ông đừng như vậy chứ, mánh khóe của ông người khác không biết nhưng chúng ta quen nhau lâu như vậy rồi, còn có thể không biết sao?"

"Ha ha!" Mọi người cười to.

Điền Thần Côn trừng mắt nhìn: "Tên nhóc như cậu sao hiểu được!"

Chỉ là, Triệu Chung Dương thật đúng là không biết Điền Thần Côn là người thật sự có bản lĩnh, có điều bản lĩnh thật sự chính là Bát Quái Chưởng. Dùng cách nói của bây giờ để nói đó chính là nhân vật cấp tông sư, có điều không cách nào có thể so với Lâm Phàm.

Lâm Phàm chính là đại tông sư siêu cấp, cũng không phải là một tông sư bé nhỏ có thể so sánh.

Khi Lâm Phàm đang nói chuyện với mọi người thì bên ngoài vang lên tiếng la hét.

Lão Trương vội vàng đi tới: "Ông chủ nhỏ, không hay rồi, tiểu Vương bán máy tính muốn ở chung cư nhảy lầu kìa."

“Hả?” Lâm Phàm sửng sốt, có chút ngơ ngác: “Chuyện gì vậy? Đang yên đang lành sao anh ta lại muốn nhảy lầu?”

Ông Trương: “Tôi cũng không rõ lắm, nghe nói hình như là bạn gái bị người ta cướp đi, anh ta nhất thời nghĩ quẩn nên muốn nhảy lầu.”

Lâm Phàm sửng sốt, gần đây sao lại nhiều vụ nhảy lầu như vậy, có gì đó là lạ.

“Đi, mau đi xem!”

Điền Thần Côn bất lực lắc đầu: “Tình yêu quá làm tổn thương người ta, không ngờ cuối cùng tiểu Vương vẫn không nhìn ra.”

Trên đường, Lâm Phàm hỏi: “Sao ông biết?”

Điền Thần Côn có chút thương tiếc: “Tôi nhìn người rất chuẩn, tôi đã gặp bạn gái của tiểu Vương rồi. Rất xinh đẹp, trên người mặc toàn đồ hiệu, còn tiêu tiền như nước. Cậu nói làm sao tiểu Vương có thể gồng gánh nổi đây, chuyện này giống như dự đoán của tôi, quả nhiên tiểu Vương bị đá rồi. Cậu xem tiểu Vương cũng rất tội, cha mẹ không còn, cô đơn một thân một mình lại chịu đả kích này, chắc chắn không chịu được.”

“Không phải chứ, tôi nhớ khi tiểu Vương lắp máy tính cho tôi, hình như không có bạn gái mà, sao hơn một tháng đã tìm được bạn gái rồi?” Lâm Phàm hoài nghi hỏi.

Điền Thần Côn nhún vai: “Ai mà biết được, có thể năng lực của tiểu Vương lợi hại!”

Lâm Phàm không nghĩ nhiều, mau chóng tới hiện trường.

Khi đến hiện trường, hiện trường có chút hỗn loạn, đã có không ít người vây quanh ở đó.

Mà tiểu Vương thì đang ngồi trên mái nhà, chỉ là tâm trạng không ổn định lắm: “Lý Hiểu Hiểu, tại sao? Tôi đối với cô không đủ tốt sao, sao cô lại giấu tôi đến bên người đàn ông khác?”

Điền Thần Côn sững sờ: “Mẹ nó, đây không phải là bị đá mà là bị cắm sừng, bảo sao tiểu Vương không chịu nổi, hóa ra là chịu uất ức này.”

Lâm Phàm cũng gật đầu, xem ra uất ức này lớn thật.

Phố Vân Lý, các ông chủ hiệu buôn cũng đang khuyên bảo.

“Tiểu Vương à, cậu mau xuống đi, chuyện này không đáng, chị giới thiệu cho cậu người tốt hơn, phụ nữ kiểu này chúng ta không cần để tâm.”

“Đúng đó, tiểu Vương cậu đừng làm chuyện điên rồ như vậy.”

“Người phụ nữ này thật đáng ghét, vậy mà lại bắt nạt tiểu Vương nhà chúng ta, anh nói xem tên nhóc lễ phép như vậy sao lại gặp phải loại người thế này chứ?”

Chương 993: Lâm Phàm khuyên giải

Mọi người đều khuyên giải nhưng hiệu quả hình như không tốt lắm, tiểu Vương vẫn ngồi ở đó, tâm trạng rõ ràng có chút kích động.

Đột nhiên, một cuộc bạo động xảy ra trong đám đông.

“Cô gái này muốn làm gì? Lúc này rồi còn muốn chạy à, còn không mau khuyên tiểu Vương xuống đi.”

“Đúng là thứ không ra gì, cô nói cô muốn chia tay thì chia tay, còn mang tình nhân đến trước mặt tiểu Vương làm gì, cô thật là độc ác.”

Lúc này, một cô gái trẻ tuổi đang bị mọi người vây quanh, trong tay cầm vali hành lý mà bên cạnh còn có một người đàn ông trẻ tuổi đang kêu gào: “Cút ra cho ông mày, anh ta nhảy lầu thì có liên quan gì đến chúng tôi, tránh ra.”

Điền Thần Côn chỉ về phía trước: “Cậu xem, đó chính là bạn gái của tiểu Vương, không ngờ mấy cô em này lại độc ác như vậy. Đã vậy còn dẫn tình nhân đến trước mặt tiểu Vương, cậu nói xem đây không phải là đả kích người ta hay sao?”

Lâm Phàm liếc mắt nhìn qua quả nhiên là thế, cô gái này thật sự rất xinh đẹp, ăn mặc rất thời thượng, người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh ăn mặc cũng rất cao cấp nhìn không phải là người nghèo.

Tiền Hào Vân có chút tức giận, đám điêu dân này đang làm gì thế? Anh ta thấy tên ngốc xấu xí lại quen được một cô gái xinh

đẹp làm cho trong lòng anh ta rục rịch. Sau đó anh ta nghĩ hết mọi cách để dụ dỗ cô ta, chẳng qua không ngờ cô gái này lại rất thích tiền, nên đối với Tiền Hào Vân mà nói thì hoàn toàn không có khó khăn gì.

Không phải là tiền sao, anh ta có rất nhiều tiền.

Cứ vậy là bắt được đối phương.

Tối qua sau khi sảng khoái một trận, trưa nay anh ta đến đây chính là chuẩn bị nói rõ ràng trước mặt tên ngốc xấu xí đó, cô gái xinh đẹp này của anh đã bị tôi cướp mất rồi, tôi muốn dẫn cô ta đi thì anh làm gì được tôi nào?

Nhưng không ngờ rằng tên này lại máu liều như vậy, leo thẳng lên tầng thượng để nhảy lầu, dẫn đến chuyện xấu này.

Lý Hiểu Hiểu kéo vali nhìn bạn trai cũ trên tầng thượng, trong ánh mắt toàn là sự chán ghét. Sau đó nhìn người đàn ông bên cạnh thì lập tức nở nụ cười, đây mới là bạch mã hoàng tử trong mắt cô ta, còn tiểu Vương thì sớm đã bị cô ta đá ra sau đầu rồi.

“Cô gái, cô không thể khuyên một chút sao, cô đành lòng nhìn cậu ta nhảy xuống thế à?” Mọi người mở lời nói.

Lý Hiểu Hiểu nhíu mày: “Chuyện anh ta muốn nhảy lầu thì có liên quan gì đến tôi? Tôi đã chia tay với anh ta rồi, hơn nữa tôi có kêu anh ta nhảy lầu đâu chứ.”

Mói người: “Cô hơi quá đáng rồi đó, khuyên không được thì sẽ chết người đấy, huống hồ có người nào như cô không? Cô không thích thì nói với tiểu Vương người ta, vậy mà còn dẫn tình nhân đến đây, không phải là cố ý chọc tức tiểu Vương hay sao?”

“Không sai, tôi nói cho cô biết, nếu tiểu Vương thật sự nhảy xuống, xảy ra chuyện không may thì cô chính là cố ý mưu sát, là người cố ý kích động tiểu Vương.”

Lý Hiểu Hiểu hơi sợ hãi: “Chuyện này…”

Chỉ là lúc này, Tiền Hào Vân ôm Lý Hiểu Hiểu vào lòng, sắc mặt khinh thường: “Ha ha, các người hù dọa ai vậy? Anh ta muốn nhảy thì nhảy, không nhảy thì tôi cũng khinh thường anh ta, Hiểu Hiểu đừng để ý đến tên ngốc xấu xí này, chúng ta đi.”

Lý Hiểu Hiểu gật đầu, cô ta quan tâm làm gì, chỉ muốn sớm rời khỏi chỗ này mà thôi.

“A! Tiểu Vương, cậu đừng kích động!” Mọi người hô lên.

Tiểu Vương trên tầng thượng hiển nhiên là thấy hết được tình huống bên dưới, trái tim đột nhiên co rút đau đớn. Trong lúc nhất thời làm ra hành động quá kích, dường như thật sự chuẩn bị nhảy xuống dưới.

Lâm Phàm mở lời: “Anh làm cái gì thế, mau lùi về!”

Mọi người xung quanh đến xem lập tức mừng rỡ, là ông chủ nhỏ đến, với sự tín nhiệm của bọn họ đối với ông chủ nhỏ thì nhất định ông chủ nhỏ có thể giải quyết.

“Tiểu Vương, anh làm gì vậy? Có chuyện gì mà muốn nhảy lầu, mau xuống đây cho tôi!” Lâm Phàm hét về phía tầng thượng.

Tiểu Vương cũng nhìn thấy Lâm Phàm: “Ông chủ nhỏ, tôi không muốn sống nữa, tôi tủi thân quá.”

Lâm Phàm lắc đầu, còn trẻ mà lại quá yếu đuối, nhưng mà cũng bình thường thôi, tận mắt nhìn thấy bạn gái mình bị người khác cướp ngay trước mặt mình trừ khi là người sắt, nếu không ai có thể chịu được.

Nếu như người có tính cách mạnh mẽ, nói không chừng còn cầm dao đâm chết thằng cha này.

Mà tính cách hiền hòa một chút thì sợ là sẽ nghĩ quẩn.

Lâm Phàm: “Tôi biết anh tủi thân, anh mau xuống đây đi. Chuyện này có gì đâu chứ. Nếu anh tin tôi thì tôi nói cho anh nghe, cô gái này tham phú phụ bần, ham hư vinh lại giả nhân giả nghĩa. Nếu sau này anh ở bên cạnh cô ta thì thật là xui xẻo, bây giờ ông trời có mắt cho một thằng ngu đến đây thay anh đỡ một kiếp, anh nên cảm thấy may mắn đi, sau này anh có thể gặp được cô gái tốt hơn.”

Mọi người kinh ngạc, không ngờ rằng phương pháp khuyên giải của ông chủ nhỏ lại bá đạo như vậy.

Tất cả bọn họ đều không nói lên lời.

Lý Hiểu Hiểu nghe thấy lời này, có chút bối rối.

Người này nói cái gì? Vậy mà lại hạ thấp mình như thế.

Chương 994: Mũ tha thứ của Nobita

Mà Tiền Hào Vân cũng không thoải mái chửi: "Anh nói ai đấy?" Sau đó chỉ tay lên lầu: "Tôi nói cho anh biết, tôi cướp bạn gái anh đấy rồi anh làm gì tôi? Tên ngu ngốc xấu xí, có gan thì nhảy xuống cho tôi, không nhảy thì tôi khinh thường anh đấy!"

"Con người cậu sao lại độc ác như vậy?" Những người dân tức giận, không ngờ rằng thằng cha này lại tàn nhẫn thế này, dùng lời nói để kích thích tiểu Vương.

Quả nhiên, tiểu Vương bị kích động: "Tôi…tôi…"

Lâm Phàm vừa nhìn là cảm giác được hình như tiểu Vương thật sự chuẩn bị nhảy xuống?

Mở Thương thành ra.

Tiến hành tìm kiếm.

Ngay lập tức mắt sáng ngời, tìm thấy đồ rồi.

Mũ tha thứ Nobita: 10 điểm bách khoa.

Lai lịch: Đây là vật phẩm trong túi thần kỳ của Doraemon, chiếc mũ đặc biệt của Nobita có thể giải phóng tâm trí, coi thường sự lăng nhục trước mặt, tự đó trôi dần vào quên lãng.

"Mẹ kiếp, chính là thứ này rồi. Mặc dù không biết rốt cuộc Doraemon là thứ gì, nhưng nhìn có vẻ rất lợi hại!"

Bây giờ tiểu Vương đang ở trạng thái cực đoan, rõ ràng là không thể nghe khuyên giải của mình, cũng chỉ có thể dùng 10 điểm bách khoa đối lấy 'Mũ tha thứ Nobita' này.

Trong lòng ầm thầm 'đổi'

Người ngoài nhìn vào không thấy phát sinh bất kỳ tình huống gì, nhưng thực ra đang có một cái mũ màu xanh lá từ từ bay lên không trung sau đó đội lên đầu tiểu Vương, ngay lập tức nó tản ra ánh sáng nhạt, cuối cùng tiêu tan.

Lâm Phàm hít một hơi sâu: "Tiểu Vương, bây giờ anh lập tức xuống đây cho tôi."

Những người dân lo lắng nhìn, bọn họ không biết nên làm thế nào, ngay cả ông chủ nhỏ đến cũng không có tác dụng gì, chẳng lẽ tiểu Vương này thật sự muốn nhảy xuống sao.

Tầng thượng.

Đầu óc tiểu Vương có hơi lắc lư, sau đó nhìn xuống phía dưới lập tức bị dọa cho lùi về phía sau, anh ta đang làm chuyện gì vậy? Sao lại cao như thế?

Ồ!

Đúng rồi.

Bạn gái cũ của anh ta đi với người khác rồi, còn dẫn bạn trai đến sỉ nhục anh ta, nhưng tại sao anh ta lại phải tức giận như thế chứ? Anh ta hẳn phải cảm thấy may mắn, may mắn phát hiện trước đối phương là người như vậy, nếu không sau này kết hôn rồi lại không biết làm thế nào cho phải.

"Ấy, hình như tiểu Vương đang xuống."

"Mẹ nó, ông chủ nhỏ không hổ là ông chủ nhỏ, vừa ra mặt đã có thể khuyên tiểu Vương xuống rồi."

Không lâu sau, tiểu Vương xuất hiện trước mặt Lâm Phàm, sau đó cảm kích nói: "Ông chủ nhỏ, thật sự cảm ơn anh, nếu không phải là cậu thì chắc tôi đã thật sự nghĩ quẩn. Cậu nói đúng, người phụ nữ này không phải là người tốt, tôi nên cảm thấy may mắn vì có một kẻ ngốc đỡ đạn cho tôi!"

Lâm Phàm vỗ vai tiểu Vương: "Anh có thể nghĩ thông vậy là tốt rồi."

Tiền Hào Vân nghe thấy lời này của tiểu Vương, sắc mặt giận dữ trắng bệch, thằng cha này nói cái gì? Vậy mà dám nói mình là người đỡ đạn sao?

Không thể kiềm chế được cơn tức giận!

"Con mẹ nó, anh nói cái gì cơ? Không phải cái thứ ngốc nghếch xấu xí như anh muốn nhảy lầu à? Nhảy đi? Đồ phế vật…" Tiền Hào Vân kiêu ngạo mắng, nhưng đột nhiên cả người bị bay ra ngoài.

Lâm Phàm vỗ nhẹ ống quần: "Loại người như anh mở miệng là cảm thấy ghê tởm rồi." Sau đó xua tay nói: "Không sao nữa

rồi, mọi người giải tán đi!”

Phật sơn vô ảnh cước, một cước đá ra, gà chó không yên.

Mọi người đều kinh hãi hô lên.

Đúng là lợi hại!

Lần đầu tiên đổi đồ từ thương thành, từ đó mà hiểu biết của Lâm Phàm đối với thương thành ngày càng đầy đủ hơn.

Tuy nhiên mấy món đồ chơi ở trong này đầy mánh khóe kỳ lạ độc đáo, có nhiều thứ chính hắn cũng không rõ, chẳng hạn như “Mũ tha thứ của Nôbita” này, lai lịch của nó có hơi khó hiểu nha.

Doraemon này là ai? Nobita lại là ai?

Hắn chỉ cảm thấy ‘Nobita’ này đúng là quá hổ báo, hơn nữa chiếc ‘mũ tha thứ’ này vì người này mà chế ra, quả thật là quá kinh khủng.

Điểm bách khoa giờ chỉ còn lại 395 điểm.

Nếu hắn muốn tăng thêm điểm của bách khoa toàn thư này thì hắn chỉ có thể chờ cho đến khi các tài liệu Trung y được giảng dạy và phổ biến rộng rãi.

Ngô U Lan nghĩ lại vẫn còn sợ, nói: “Vừa rồi thật sự quá nguy hiểm, may nhờ có anh Lâm nếu không thì Tiểu Vương thật sự sẽ nhảy xuống. Có điều cô gái kia đúng là không biết xấu hổ sao, cũng là thân con gái nhưng tôi thật sự coi thường cô ta.”

Điền Thần Côn thở dài: “Ôi, con người bây giờ ấy mà thật khó mà lường, thật may Điền mỗ tôi từ mấy chục năm trước đã nhìn thấu cái xã hội này. Bởi vậy tôi mới chọn độc thân đến giờ vì tôi sợ bị loại phụ nữ như này hãm hại.”

Lâm Phàm nở nụ cười: “Thần côn, ông mà cũng còn mặt mũi nói ra câu đó hả? Tôi thấy là do ông không tìm được ai thì có.”

Điền Thần Côn cười ha hả nói: “Cậu nói đùa à, năm đó Điền mỗ tôi đánh khắp nơi không đối thủ, không biết khi đó có bao nhiêu cô gái nhìn trộm tôi. Thế nhưng tôi lại làm ngơ, bởi vì tôi là nam nhân mà cả đời này bọn họ không thể chiếm được.”

Bốp! Bốp!

Chương 995: Tôi đánh anh ta thì không bị gì chứ?

Triệu Chung Dương vỗ tay: "Tôi dịnh cho 100 điểm, nhưng giờ tôi chỉ cho 1 điểm thôi, 99 điểm còn lại coi như là bù trừ cho việc ông bốc phét."

"Xí, tôi đây lười so đo với mấy người trẻ tuổi như các cậu, các người làm sao hiểu được kinh nghiệm sống như Điền Mỗ tôi chứ." Điền Thần Côn thở dài ngồi nơi cửa châm một điếu thuốc, nét mặt lộ vẻ từng trải lặng lẽ nhìn về phía xa xăm.

Không lâu sau đó.

Lâm Phàm đang trầm ngâm suy tư, một giọng nói khó chịu truyền đến.

"Chính tên này đánh tôi." Tiền Hào Vân cùng một gã cảnh sát vội vàng đi vào chỉ mặt Lâm Phàm nói, ánh mắt lộ rõ vẻ phẫn nộ.

Cảnh sát: "Lâm đại sư, người này nói anh đánh hắn, có chuyện như vậy không?"

Lâm Phàm liếc nhìn Tiền Hào Vân: "Tên này là ai vậy? Tôi không biết anh ta."

"Con mẹ nó, vừa rồi chính là mày đánh tao, mày nhìn đi, mặt tao vẫn còn sưng đây này." Tiền Hào Vân mắng.

Cảnh sát nhíu mày: "Xin anh chú ý thái độ của mình đừng chửi thề."

Tiền Hào Vân sắp bùng nổ: "Chính hắn đánh tôi."

Cảnh sát: "Người ta nói không biết anh cũng không đánh anh, anh có bằng chứng không?"

"Hiểu Hiểu em mau tới đây, nói rõ cho cảnh sát biết có phải hắn ta đánh anh không?" Tiền Hào Vân hét to lên.

Lý Hiểu Hiểu hiện vẫn còn hoang mang, lúc này nghe được câu nói của Tiền Hào Vân ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm: "Chính là hắn ta, hắn ta đã đánh bạn trai tôi."

Kỳ thật vị cảnh sát này trong lòng cũng cho rằng Lâm đại sư nhất định có động thủ, nhưng liệu anh ta có chịu thừa nhận không?

Chắc chắn là không thừa nhận việc đó.

Lâm đại sư là ai chứ? Đây chính là thần tượng của bọn cảnh sát, quan hệ giữa bọn họ với cục cảnh sát rất tốt.

Cảnh sát hỏi: "Anh nói là thấy Lâm đại sư đánh anh, vậy anh đã bị Lâm đại sư đánh như thế nào?"

Tiền Hào Vân nào biết, gã ta lại không nhìn thấy, sau đó lắc đầu: "Tôi không thấy."

Cảnh sát: "Anh cũng lạ nhỉ, anh nói người ta đánh anh mà bản thân anh lại không thấy, vậy anh biết kiểu gì?"

Tiền Hào Vân: "Đây là bạn gái của tôi, cô ấy có nhìn thấy."

"Ồ, bạn gái của anh có chứng kiến, vậy được xin hỏi người này đánh bạn trai cô như thế nào?" Cảnh sát hỏi.

Lý Hiểu Hiểu khoa tay múa chân: "Hắn ta nhảy dựng lên rồi tung một đá vào mặt bạn trai tôi, làm bạn trai tôi văng ra mấy mét."

"Văng ra mấy mét, xin hỏi anh cân nặng bao nhiêu?"

"Tôi 80 kg."

"Đá một đá vào mặt anh, với thân hình nặng 80 kg của anh mà lại văng ra mấy mét anh nghĩ xem có thể không?"

"Đây là sự thật mà."

Lúc này, Tiền Hào Vân chỉ vào cảnh sát: "Tôi biết rồi, anh cùng một phe với hắn ta chứ gì, anh căn bản không có ý định muốn bắt hắn ta có đúng không? Số hiệu của anh là gì, tôi muốn làm đơn tố cáo."

Lâm Phàm nhịn không nổi nữa: "Được rồi, anh nói tôi đánh anh có phải không?"

Tiền Hào Vân phẫn nộ nhìn Lâm Phàm: "Đúng, chính là mày."

"Lúc trước anh nói tôi đánh anh, tôi không thừa nhận, nhưng bây giờ anh cứ khăng khăng cho là tôi đánh anh, nếu tôi không thừa nhận là anh không chịu chứ gì. Được rồi, anh cứ đứng

ngay ngắn ở đó, tôi sẽ cho anh thấy rõ ràng.” Lâm Phàm mở miệng nói.

Tiền Hào Vân đứng trơ ra đó, không biết đối phương muốn làm gì.

“Xem một cước của tôi đây.”

Bốp!

Lúc này, Lâm Phàm trực tiếp tung cước đá ra, khiến Tiền Hào Vân văng ra mấy mét.

“Được rồi đấy, lần này anh đã thấy rõ ràng chưa, không cần tranh luận gì ở đây rồi chứ. Đồng chí cảnh sát một cước này vừa rồi chính là tôi làm.” Lâm Phàm nói.

Cảnh sát bối rối cái quái gì thế này, Lâm đại sư thật sự lại động thủ.

Lý Hiểu Hiểu hét lên một tiếng rồi vội vàng chạy đến bên cạnh Tiền Hào Vân.

Có điều, trên mặt đất hình như còn có một túi hạt gì đó tròn tròn.

Ánh mắt Lâm Phàm bỗng dừng lại: “Này, đồng chí cảnh sát, anh nhìn xem mấy viên đó là thứ gì. Theo con mắt chuyên nghiệp của tôi thì cái này hình như là thuốc lắc đó nha.”

Cảnh sát sửng sốt vội vàng bước đến nhặt cái túi màu trắng rơi từ trên người Tiền Hào Vân lên, anh ta từng được cục cảnh sát phổ cập kiến thức, chỉ cần dùng một mắt là đã nhận ra.

Sau đó cảnh sát rút còng tay ra bắt giữ Tiền Hào Vân lại.

“Báo cáo tổng bộ, ở trên phố Vân Lý tôi vừa bắt giữ một gã đàn ông có dấu hiệu tàng trữ thuốc lắc, cần viện trợ gấp.” Đồng chí cảnh sát nhanh chóng liên lạc với trụ sở, anh ta không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Lý Hiểu Hiểu nghe những lời cảnh sát nói, khuôn mặt cô ta lập tức biến sắc vội vàng muốn rời khỏi chỗ này, cô ta hoàn toàn không biết đang xảy ra chuyện gì, bạn trai mình sao lại tàng trữ thuốc lắc.

Thế nhưng cảnh sát làm gì để cho cô ta rời đi dễ dàng như vậy, vị cảnh sát nhanh chóng ngăn cô ta lại: “Cô cũng không được

đi, mời cô theo chúng tôi về đồn để tiếp nhận điều tra.”

Lý Hiểu Hiểu trợn mắt, chuyện này không có liên quan gì đến cô ta, cô ta và Tiền Hào Vân chỉ mới quen nhau được có mấy ngày.

Lâm Phàm lắc lắc vai cảnh sát: “Đồng chí cảnh sát, tôi đánh anh ta thì không bị gì chứ?”

Chương 996: Lâm đại sư, cứu mạng, cứu mạng!!!

Đồng chí cảnh sát nói: “Lâm đại sư, anh lại lập công rồi, anh đang giúp cảnh sát chúng tôi bắt giữ phần tử tàng trữ chất cấm.”

Lâm Phàm nở nụ cười, đúng là quá vi diệu mà.

Không lâu sau, cảnh sát đến.

Tiền Hào Vân và Lý Hiểu Hiểu bị áp giải lên xe cảnh sát.

Lâm Phàm vẫy vẫy tay: “Mấy anh cảnh sát cứ đi thong thả, công lao lần này tôi không nhận đâu, giải thưởng công dân tốt cũng đừng cho tôi nữa làm gì…”

Đám cảnh sát trong xe không nhịn được cười: “Lâm đại sư đúng là quá hài hước, nhưng giờ tôi mới hiểu tại sao đội trưởng Lưu lại thăng chức nhanh như vậy rồi, chỉ cần ở cùng một chỗ với Lâm đại sư thì dù có nhắm mắt lại đi nữa, cũng có thể bắt được phần tử tội phạm.”

“Quá đúng.”

Điều mà Lâm Phàm không hay biết đó là sau khi sự việc này xảy ra, có một tin đồn lan truyền trong cục cảnh sát. Bọn họ cho rằng muốn bắt giữ các phần tử tội phạm thì mọi người nên làm quen với Lâm đại sư, nói không chừng có thể đụng phải vận may.

……

Hai ngày sau.

Lâm Phàm đang ở trong cửa hàng của mình xem điện thoại di động, đột nhiên có hai vị khách bất ngờ chạy đến.

“Lâm đại sư, cứu mạng, cứu mạng….” Thường Thiếu gia người còn chưa thấy mặt đâu mà đã nghe thấy tiếng.

Thân Minh ở bên cạnh đẩy xe lăn, gương mặt cũng đầy chờ mong, cuối cùng thì cũng đã tới nơi.

Đối với Thường Hải Ca, một lần nữa được đến phố Vân Lý làm cho nội tâm anh ta rất vui mừng phấn khích.

Bởi vì anh ta đặt hết hy vọng ở đây.

Lâm Phàm nhìn hai người bọn họ lắc đầu: “Cho dừa lắm! Ai bảo không nghe lời tôi.”

Thường Hải Ca cúi đầu, vô cùng hối hận.

“Lâm đại sư, mau cứu tôi vơi, tôi đã biết sai rồi….” Thường Hải Ca sắp khóc đến nơi, chỉ hy vọng Lâm đại sư có thể cho hắn cơ hội lần hai.

Thường Hải Ca đến được phố Vân Lý cảm giác như hạnh phúc chợt ùa về, nhất là khi thấy được khuôn mặt đẹp trai của Lâm đại sư, bao nhiêu sợ hãi trong lòng lúc này bỗng chốc đều tan biến.

Bởi vì anh ta tin rằng chỉ cần ở bên cạnh Lâm đại sư thì nhất định sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Điền Thần Côn bước đến kinh ngạc nói: “Nhóc con, cái chân này của cậu có vẻ không dùng được nữa rồi.” Nói xong không nhịn được mà tiến lại nhéo hai cái.

Triệu Chung Dương và bọn người còn lại chăm chú nhìn Thường Hải Ca, còn trẻ tuổi như vậy mà hai chân lại bị phế, quả thật quá đáng thương.

Thân Minh đứng bên cậu anh ta cầu xin: “Lâm đại sư anh có thể xem giúp Thường Hải Ca được không, có cách nào cứu chữa được nữa không?”

“Các anh đang làm khó tôi rồi đó.” Lâm Phàm nhìn hai người: “`Không phải tôi đã nói trước đó với anh rồi sao, bảy ngày sắp tới anh đừng tham gia mấy cái hoạt động nguy hiểm gì đó, sao các anh lại không nghe lời tôi cơ chứ? Sao nào các anh nói đi đã xảy ra chuyện gì hả?”

Thường Hải Ca cũng không biết phải diễn tả thế nào, bây giờ nghĩ lại anh chỉ thấy lúc đó đúng là xui xẻo.

“Lâm đại sư, vốn dĩ tôi đã cố kiên trì đến ngày thứ sáu, nhưng đây cũng là việc ngoài ý muốn. Lúc đó tôi đã lỡ tham gia một trận đua xe, ai ngờ một cây lớn từ trên sườn núi rơi xuống đâm thẳng vào xe tôi, may không trúng lên người mà chỉ đập vào đùi, nếu không thì cái mạng này của tôi cũng không giữ nổi nữa.”

Nói đến đây thật sự anh ta vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Điền Thần Côn: “Điền Mỗ tôi nhìn sơ qua thôi cũng thấy cái số của cậu thiệt đúng là xui xẻo đó.”

Thường Hải Ca trả lời: “Trong cái xui cũng có cái may, hên nhất là không có trúng lên người tôi, nếu như nhích lên ở trên một chút thì cái mạng này của tôi cũng không còn nữa rồi.”

“Đây là lần đầu tiên tôi mới được tận mắt chứng kiến, hắn xem bói cho người ta rất chuẩn xác, cậu vậy mà lại không chịu nghe theo, cậu đúng là lợi hại đấy.” Điền Thần Côn lắc đầu nói tỏ vẻ vô cùng ngưỡng mộ anh bạn này.

Thường Hải Ca xấu hổ, cúi đầu không nói: “Tôi có tin, chỉ là… chỉ là ….”

Bây giờ anh ta có hối hận thì cũng đã muộn, không phải anh ta không tin Lâm đại sư, mà lo do bị bạn bè khiêu khích cho nên mới hành động như thế. Lúc đầu anh ta thầm nghĩ chắc sẽ không chính xác đến như vậy đâu, nhưng lại không ngờ rằng quả đúng như vậy. Khi chiếc xe lái đến giữa sườn núi thì lại xảy ra chuyện khiến hai chân tàn phế.

“Lâm đại sư, chân của ta có thể khôi phục lại được hay không?” Thường Hải Ca nhìn Lâm Phàm cầu xin, hiện tại hắn không còn cách nào khác, nếu như Lâm đại sư mà nói không có cách thì bỏ mẹ thật rồi.

Lâm Phàm nhìn đối phương: “Ha Ha, anh cũng ghê nhỉ còn là người đầu tiên không chịu nghe lời tôi, tôi nhớ trước kia có một nhà ba người cùng đi du lịch. Khi đó tôi khuyên họ mà nhờ đó bọn họ tránh được tai hoạ, anh thì ngược lại, không chịu tin tôi giờ thành ra thế này anh thấy hối hận chưa?”

Thường Hải Ca gật đầu: “Hối hận, tôi hối hận muốn chết.”

Chương 997: Biết sai thì nên sửa

“Tôi xem anh không phải là người tốt, những cũng không phải kẻ xấu. Tôi cũng không tính toán với anh làm gì, vốn dĩ tôi cũng không muốn cứu anh, nhưng mà trời xanh còn có đức hiếu sinh. Cho nên lúc đó tôi mới giúp anh ‘nghịch thiên cải mệnh’ để anh tránh được kiếp nạn này, thật không nghĩ tới anh lại… Ài, thôi không nói nữa.”

Thường Hải Ca lo lắng nhìn Lâm Phàm: “Đại sư, tôi đã biết sai rồi tôi sẽ sửa đổi.” Sau đó anh ta rất nhanh chóng lấy ra từ trong túi một tấm thẻ: “Chỗ này là một ngàn vạn, ngài tuyệt đối đừng chê ít, đã là tiền thì tôi không thiếu, mong rằng ngài có thể giúp tôi.”

Một ngàn vạn!

Điền Thần Côn sửng sốt nhìn chằm chằm Thường Hải Ca, không tin tên này lại có nhiều tiền đến như vậy.

Hơn nữa ánh mắt khi nhìn về tấm thẻ đặt trên bàn, Điền Thần Côn chợt nhận ra hào quang của chiếc thẻ ngân hàng này có hơi chói mắt.

Một ngàn vạn, phải mất đến bao lâu mới kiếm được số tiền nhiều như thế.

Lâm Phàm nhìn chiếc thẻ ngân hàng, một ngàn vạn thực là quá nhiều, Thường Hải Ca này thật đúng là không có gì ngoài tiền. Nhưng với tư cách là đại sư làm sao hắn có thể lộ ra vẻ nông cạn như vậy được.

“Tôi giúp người ta chữa bệnh, chưa bao giờ nhìn đối phương có tiền hay không, tôi chỉ dựa vào tâm tình để chữa bệnh. Nếu tâm tình không tốt thì tôi sẽ không chữa, cho dù là có núi vàng núi bạc thì mí mắt tôi cũng không nháy một cái. Cho nên chiếc thẻ này của anh tốt hơn hết vẫn là nên cầm về đi.” Lâm Phàm đẩy thẻ ngân hàng trả lại.

Một vài ông chủ cửa hàng vây xung quanh, nhìn thấy cảnh này không khỏi thán phục.

“Nể thật chứ, ông chủ nhỏ coi tiền như rác, chúng ta thật không bằng một góc của ông chủ nhỏ.”

“Một ngàn vạn đấy, nếu là chúng ta thì phải làm lụng bao lâu mới có thể kiếm được bấy nhiêu đó, nói không chừng làm cả đời còn chưa đủ.”

Các tiểu thương đều ngạc nhiên và ngưỡng mộ ông chủ nhỏ.

Đây mới là ông chủ nhỏ trong tâm trí của bọn họ.

Niềm tin này với ông chủ nhỏ phải kiên định đến cỡ nào.

Nếu là người khác có khi còn ôm một ngàn vạn đó rồi bỏ trốn cũng nên.

Ngô U Lan nhìn Lâm Phàm, trong mắt cô tràn đầy sự ái mộ, đây mới là anh Lâm của lòng cô, so với những gã đàn ông ngoài kia làm sao có thể bằng được.

Đối với Thường Hải Ca mà nói, nếu như Lâm đại sư không lấy tiền tức là không đồng ý trị liệu, cho nên anh ta vội vã cầu xin: “Lâm đại sư, tôi biết chỗ tiền này không đủ, nhưng tôi giờ chỉ có bấy nhiêu đây mong ngài hãy nhận cho, tôi sẽ nhớ kỹ lòng tốt của ngài sau này nhất định sẽ báo đáp nhiều hơn nữa.”

Lâm Phàm sắc mặt bình tĩnh: “Tôi xem bệnh không phải vì tiền, mà phải xem đó có phải người tốt hay không, anh nói đi anh có phải người tốt không hả?”

Lúc này, Thường Hải Ca im lặng, tự hỏi mình có phải là một người tốt không?

Ngoại trừ đôi lúc có khi dễ người khác, còn lại anh chưa làm chuyện gì quá đáng.

Không đợi Thường Hải Ca mở miệng, Thân Minh đã chủ động giải vây: “Lâm đại sư, anh Thường là một người tốt, anh ấy thật sự là người tốt. Tuy rằng có chút tật xấu, có khi hơi bệnh ngôi sao một chút nhưng vốn là không có ý xấu.”

Lâm Phàm nhìn Thường Hải Ca, hơi cau mày: “Ồ, tôi nhìn qua tướng mạo của anh, có vẻ như anh là kiểu người hay hứa suông. Trước kia có mấy chuyện mà anh đã hứa với người ta, nhưng sau đó anh đều quên mất, cái này có gì đó không đúng lắm. Nhưng mà tôi ghét nhất là loại người nói mà không giữ chữ tín.”

Thường Hải Ca ngẩn ra, nói mà không giữ chữ tín?

Lúc nào mình đã nói gì mà không giữ chữ tín?

Trong lúc cấp bách thế này anh ta không thể nhớ nổi.

Thân Minh đứng một bên cũng tự hỏi, anh Thường khi nói chuyện vẫn rất đáng tin kia mà, bình thường anh ấy cũng chưa từng thất hứa với ai. Thế nhưng Lâm đại sư nói anh Thường là kẻ nói mà không giữ chữ tín, rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì?

Khoan, chờ đã!

Bỗng, chợt Thân Minh mơ hồ nhớ tới cái gì đó lập tức cúi đầu nói nhỏ bên tai anh Thường.

Thường Hải Ca vừa nghe xong sắc mặt anh hơi thay đổi như thể anh ta vừa nhớ ra chuyện gì đó.

Lâm Phàm: "Nhớ rồi sao?"

Thường Hải Ca có hơi xấu hổ gật cúi đầu: "Tôi nhớ rồi." Sau đó anh nói: "Lâm đại sư, anh yên tâm, tật xấu này tôi nhất định sẽ sửa đổi tuyệt đối lần sau sẽ không tái phạm."

Điền Thần Côn vẫn tiếc một ngàn vạn, tiếp đó ở bên cạnh nói: "Theo tôi thấy, cậu giúp xem cho người ta một chút đi, còn trẻ như vậy mà bị thế này cũng rất đáng thương đó."

Các ông chủ cửa hàng xung quanh cũng mở miệng nói: "Đúng đó Lâm đại sư, người thanh niên này chúng tôi thấy nho nhã lễ độ cũng không đến nỗi tệ. Thế nhưng cứ để hai chân này bị tàn phế thì đúng là quá đáng thương rồi."

"Chàng trai trẻ, nếu đã biết sai thì nên sửa, sau này cũng đừng làm người ta mất lòng tin nơi mình."

"Ông chủ nhỏ của chúng tôi không phải là loại người thấy chết mà không cứu, chỉ cần cậu hứa sẽ thay đổi vậy không thành vấn đề."

Chương 998: Thường Hải Ca mừng phát khóc

Lâm Phàm bước tới trước mặt Thường Hải Ca, vỗ vỗ vai anh ta hài lòng nói: "Biết sai có thể sửa là tốt rồi cái chân này của

cậu cũng không phải là khó chữa gì.”

Đến lúc này, Thường Hải Ca như sắp khóc, anh ta cuối cùng cũng nghe được tin tức khiến bản thân mình vui vẻ trở lại.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn thẻ ngân hàng trên bàn: “Anh cứ cất cái thẻ ngân hàng này đi.”

Nhưng mà Thường Hải Ca là loại người không biết tốt xấu kia sao, anh ta vội vàng xua tay: “Lâm đại sư, thẻ này tôi sẽ không nhận lại. Tôi biết anh coi tiền tài như cỏ rác nhưng tôi biết anh tiếp nhận một viện phúc lợi trẻ em, bình thường tôi chưa từng làm chuyện tốt, lần này coi như nhờ anh giúp đỡ những đứa nhỏ kia hộ tôi.”

“Cái này….” Lâm Phàm suy nghĩ một chút.

Mấy ông chủ cửa hàng xung quanh cũng mở miệng nói: “Ông chủ nhỏ, cậu cứ nhận đi, chàng trai này cũng không tệ lắm, cũng có lòng nữa.”

“Đúng vậy, bây giờ viện phúc lợi trẻ em là một nỗi lo lớn, cũng cần có kinh tế hỗ trợ.”

“Lần trước bán tranh gây quỹ cậu đã quyên góp tiền thừa ra ngoài, về sau viện phúc lợi chắc chắn còn cần dùng đến tiền, số tiền này cũng giải quyết được một số chuyện.”

Lâm Phàm gật đầu: “Vậy thì tôi nhận, tấm lòng của anh, tôi sẽ chuyển cho bọn nhỏ.”

Đây chính là mười triệu, không thu thì phí.

Điền Thần Côn nhìn Lâm Phàm bỏ thẻ ngân hàng vào túi thì hâm mộ muốn chết

Tiền này cũng dễ kiếm quá rồi.

Thường Hải Ca thở phào nhẹ nhõm. Tuy rằng mười triệu là toàn bộ vốn lưu động của anh ta, nhưng anh ta vốn dĩ không thèm để ý đến tiền tài.

Cha anh ta là quan lớn, mẹ cũng là người có năng lực thương nghiệp. Tuy rằng có quy định rõ ràng về việc trong một nhà không thể vừa làm quan, lại vừa kinh doanh. Thế nhưng khi mẹ anh ta lúc chưa ở cùng với cha anh ta thì đã gây dựng được gia nghiệp cực lớn.

Cho nên bình thường tiền tiêu vặt của anh ta vốn không ít. Mở công ty cũng giống như chơi đùa mà thôi.

Nhưng mười triệu này thật sự là do anh ta cực khổ kiếm được, toàn bộ vốn lưu động của công ty kia đều ở chỗ này.

Từ sau khi y thuật trở nên thần thông, Lâm Phàm đặt không ít thứ trong cửa hàng. Vết thương trên chân của Thường Hải Ca thật sự rất nặng, dùng y học bây giờ tới nói thì coi như là phải phế bỏ rồi.

Nhưng so với những đứa trẻ trong viện phúc lợi trẻ em thì vẫn chênh lệch quá lớn.

"Tuy rằng cái chân này của anh ta bị hoại tử dây thần kinh nhưng cũng may thời gian không dài, muốn khôi phục lại cũng không phải việc khó. Chỉ là chuyện anh đồng ý với tôi, tôi hy vọng anh có thể làm được, con người tôi không thích bị người khác lừa gạt." Lâm Phàm cười nói.

Thường Hải Ca gật đầu: "Lâm đại sư, ngài cứ yên tâm. Tôi nói thay đổi thì chắc chắn sẽ thay đổi, tuyệt đối không nói suông."

Anh ta thật sự muốn thay đổi là bởi vì muốn quen biết những người như Lâm đại sư.

Lâm Phàm tay cầm ngân châm, động tác thuần thục châm kim lên hai chân Thường Hải Ca.

Kích hoạt thần kinh mà chỉ dựa vào châm cứu thì còn lâu mới đủ, phải cần sức mạnh thần bí hỗ trợ của bách khoa toàn thư thì mới được.

Mấy ông chủ cửa hàng vây quanh bên cạnh nhìn cảm thấy rất tò mò. Trong mắt bọn họ, kỹ năng này của ông chủ nhỏ rất lợi hại. Lúc đâm kim xuống, hắn dùng tốc độ cực nhanh khiến người ta trợn mắt cứng lưỡi. Quá nhanh! Thật sự là quá nhanh!

Trong lòng Thường Hải Ca vẫn rất lo lắng, sau đó sắc mặt anh ta hơi biến hóa, vui mừng nói: "Có cảm giác, tôi có cảm giác rồi. Có một luồng nhiệt ấm chảy xuôi trong hai chân tôi."

Thân Minh đứng bên cạnh cảm thấy vô cùng sợ hãi: "Cái này cũng quá lợi hại rồi."

Anh ta biết tình huống hai chân của anh Thường, các bác sĩ trong bệnh viện đều nói rõ là hai chân này về sau coi như tàn

phế. Nhưng nào có thể ngờ đến chỗ Lâm đại sư thì đã chữa cho có cảm giác, đúng là quá đáng sợ mà.

Ánh mắt Thân Minh nhìn về phía Lâm đại sư cũng xảy ra biến hóa. Anh ta cảm thấy Lâm đại sư này quả nhiên là nhân vật quá thần kỳ, khiến người ta bội phục không thôi.

“Thử nhấc chân lên một lần.” Lâm Phàm rút ngân châm trên đùi đối phương ra.

Thường Hải Ca hơi lo lắng, anh ta nhẹ nhàng nhấc chân lên, vậy mà đúng là có cảm giác.

Đột nhiên, Thường Hải Ca kích động khóc lên: “Lâm đại sư, chân của tôi khỏi rồi, thật sự khỏi rồi.”

Lâm Phàm: “Được rồi! Nhưng mà vẫn cần phải chờ khôi phục từ từ. Tôi sẽ kê đơn thuốc cho anh, khi về phải uống thuốc và nghỉ ngơi mười ngày nửa tháng là sẽ khỏi thôi.”

Thường Hải Ca gật đầu: “Vâng, tôi biết rồi! Nhưng Lâm đại sư này, về sau tôi cũng sẽ không gặp phải vấn đề gì chứ?”

Lâm Phàm xua tay: “Không có, cứ sắc thuốc theo đơn rồi uống là được.”

Vốn dĩ là có thể có kết quả ngay lập tức nhưng vì để cho tên này chịu chút khổ sở, hắn cũng vụng trộm bớt lại một chút. Chẳng qua chỉ cần nghỉ ngơi một đoạn thời gian chắc chắn sẽ không có vấn đề gì nữa.”

“Cám ơn đại sư!” Thường Hải Ca cảm kích nói, hận không thể ôm chân đại sư mà khóc ròng.

Chương 999: Thay đổi rõ ràng của Triệu Minh Thanh

Lâm Phàm khoát tay: “Nhưng cũng phải coi chừng, sau này phải tự mình chú ý là được. Tôi sẽ không giữ các anh lại nữa, các anh cứ về thủ đô sớm đi.”

Hắn không muốn liên lạc với Thường Hải Ca này nữa. Hai người cũng không phải là người cùng một đường, chỉ là sau này có lẽ còn có thể tiếp xúc, nhưng bây giờ thì chưa cần.

Sau khi Thường Hải Ca và Thân Minh rời đi, Lâm Phàm nằm trên ghế nở nụ cười.

Đôi khi thực sự kiếm tiền đúng là quá dễ dàng.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là gặp phải loại người nhà giàu có này.

Mà bắt buộc mấy tên nhà giàu này còn phải xảy ra chuyện.

Một ngàn vạn này chữa khỏi cho hai chân vốn dĩ phải cắt đi, thử hỏi cái này có đắt không?

Đối với người bình thường thì khẳng định rất đắt. Nhưng đối với những người giàu thì đây thật sự là quá có lời, có lời đến mức dọa người.

Lúc này, Điền Thần Côn đi tới trước mặt Lâm Phàm. Trong mắt lóe ra anh sáng: "Cậu thấy tôi thế này có thể học Trung y được hay không?"

Lâm Phàm liếc mắt nhìn Điền Thần Côn: "Không phải ông đang học bói toán với lão Ngô sao?"

Điền Thần Côn: "Học cái rắm, quá chuyên nghiệp, tôi học không tới."

Ngô Thiên Hà nói: "Lão Điền, tôi dạy ông toàn là những điều cơ sở mà ông còn không học được, cái này có thể trách tôi được à?"

Điền Thần Côn: "Tôi không trách ông anh, muốn trách thì trách kiến thức cơ bản này của tôi quá kiên cường, không liên quan gì đến kiến thức cơ bản của ông anh cả."

Điền Thần Côn trước kia là lừa đảo, thủ đoạn cũng đã quen thuộc, giờ học lại cơ sở một lần nữa thật sự là không thích hợp.

Lâm Phàm cười nói: "Thần Côn, tôi thấy ông tốt nhất là trông coi cửa hàng cho tốt, những thứ này ông đều không thích hợp nữa rồi."

"Ha ha, tôi thấy cậu đây là sợ tôi học được hết rồi trò giỏi hơn thầy. Tôi hiểu, tôi hiểu mà! Thiên tài vĩnh viễn đều không được người ta yêu thích. Ôi! Quên đi! Điền Mỗ tôi vẫn nên

làm một thiên tài khiêm tốn, có tài nhưng không gặp thời.” Điền Thần Côn nói.

“Ha ha!”

Lúc này, mọi người đều thoải mái cười to.

Đinh đinh.

Điện thoại của Trâu Thiên Phúc gọi tới.

“Lâm đại sư, Thường Hải Ca đến chỗ cậu à?”

“Ừm, tôi đã xem kỹ rồi, không có việc gì.”

Đầu dây bên kia có chút yên tĩnh, cuối cùng Trâu Thiên Phúc cảm thán nói: “Quả nhiên lợi hại.”

Đối với Trâu Thiên Phúc, vị Lâm đại sư này thật sự rất thần kỳ, không thể không làm cho người ta bội phục.

Trâu Thiên Phúc cũng muốn có quan hệ chặt chẽ với hắn nhưng anh ta lại luôn cảm thấy hình như Lâm đại sư này đang cố ý xa lánh mình. Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của anh ta mà thôi, vẫn còn chưa xác định lắm.

Đối với Lâm Phàm, việc xa lánh Trâu Thiên Phúc là chuyện tất yếu. Nếu ở cùng với tên này, e là chuyện phiền toái tìm đến sẽ không ít.

Cái này là do hắn đã nhìn qua số phận của anh ta.

Vì an toàn cho bản thân, hắn vẫn nên rời xa Trâu đại thiếu gia này một chút thì sẽ tốt h

Sau khi hai người nói chuyện một lúc thì cúp điện thoại.

Hiện giờ, Lâm Phàm nhìn trời xanh mây trắng bên ngoài, cảm thấy cuộc sống này quả thật rất sảng khoái.

Nửa tháng sau.

Phố Vân Lý mỗi ngày đều như bình thường, không có gì thay đổi.

Ngày hôm nay, Triệu Minh Thanh đi tới cửa hàng.

“Lão sư, tài liệu giảng dạy đã bắt đầu phân phối khắp cả nước rồi.”

Lâm Phàm vừa nghe thấy nhất thời trên mặt lộ vẻ vui mừng.

Lâm Phàm thầm mừng rỡ: “Đã đến trường học nào rồi?”

Triệu Minh Thanh nắm rõ học viện cả nước trong lòng bàn tay: “Lão sư, cả nước có tổng cộng ba mươi Học viện Trung Y, những Học viện Trung Y ở tỉnh khác đã nhận được sự phê duyệt của Bộ Giáo dục, tài liệu giảng dạy đã được phát hành. Học trò nghĩ nhiều nhất là hai ngày, tài liệu giảng dạy của lão sư sẽ được phát đến tay sinh viên.”

“Được vậy thì quá tốt.” Lâm Phàm chờ đợi khoảnh khắc này đã lâu, cuối cùng có thể nhìn thấy hy vọng. Nhưng trong lòng hắn vẫn còn nhiều muộn phiền, đó chính là dù được lưu hành trong Học viện Trung Y nhưng nếu như học sinh không nghiên cứu tỉ mỉ thì vẫn không thể nhận được điểm Bách Khoa.

Dù sao chuyện này không còn quá quan trọng, chẳng lẽ trong ba mươi Học viện Trung Y không có ai học tập nghiêm túc được hay sao?

Huống chi hắn rất tự tin với tài liệu giảng dạy này, một vài lão trung y chắc chắn có thể sẽ nghiên cứu, cho nên điểm Bách Khoa sẽ không quá thấp.

Triệu Minh Thanh: “Lão sư, gần đây càng ngày học trò càng phát hiện Tiểu Thông Tuệ đan kia thật thần kỳ, học trò từng nghiên cứu kỹ dược liệu luyện đan nhưng không cảm thấy được những tinh chất thảo dược này hòa quyện với nhau có thể tạo nên hiệu quả như thế.”

“Đúng là Tiểu Thông Tuệ đan rất thần kỳ, tôi thấy sắc mặt của ông cũng khác biệt rất lớn so với trước đây.” Lâm Phàm nói.

Thật đúng là như vậy, trước đó mặc dù tinh thần Triệu Minh Thanh rất sáng láng nhưng so với hiện nay vẫn thua kém rất nhiều.

Thay đổi rõ ràng nhất có lẽ là trí nhớ, tác dụng lớn nhất của Tiểu Thông Tuệ đan chính là khai mở trí não, tăng cường trí nhớ. Lấy ví dụ trường hợp của Triệu Minh Thanh, nếu như có thể đạt đến trình độ thấy sẽ không quên thì có thể gọi là biến thái.

Chương 1000: Không thèm thì thôi

Tuy nhiên dưới tình trạng hiện nay, rõ ràng không thể đạt đến cấp độ thấy một lần sẽ không quên, thế nhưng nếu hoạt động đầu óc nhiều giúp cho não thêm linh hoạt thì sẽ có khả năng sẽ đạt được trình độ này.

Triệu Minh Thanh gật đầu: "Lão sư, không thể không thừa nhận trí nhớ của học trò ngày càng tốt, giúp ích rất lớn trong tiến bộ y thuật. Tất cả mọi điều này là nhờ công của Tiểu Thông Tuệ đan."

Lâm Phàm: "Theo tôi thấy vẫn là do sự nỗ lực trước đó của ông, sau khi dùng Tiểu Thông Tuệ đan sẽ giúp tăng ghi nhớ những nội dung đã đọc qua vào đầu."

Triệu Minh Thanh: "Đúng là như vậy."

Điền Thần Côn nhìn hai người, không biết hai người nay đang nói cái gì: "Tiểu Thông Tuệ đan là gì? Trí nhớ thay đổi tốt hơn là sao?"

Lâm Phàm: "Không phải lần trước tôi cho ông đan dược à? Viên đan đó là thần đan đấy, tiếc là ông không lấy, thật là tiếc…"

"Dẹp, còn lâu tôi mới cần." Ngoài miệng Điền Thần Côn nói vậy nhưng trong lòng không hề nghĩ vậy. Ông ấy thầm tò mò, rốt cuộc đó là đan dược gì mà thần kỳ như vậy? Chẳng lẽ là viên đan màu trắng lần trước hay sao?

Lâm Phàm cười ha hả: "Không thèm thì tốt, tôi cũng đâu muốn cho ông. Lát nữa tôi cho mấy người U Lan mỗi người một viên, để xem ông có thèm hay không? Đây chính là đan dược giúp phát triển trí tuệ đó."

Điền Thần Côn nhìn Lâm Phàm, sao ông ấy cứ có cảm thấy việc này đáng nghi thế nhỉ?

Lâm Phàm: "Minh Thanh, nhân dịp hôm nay ông đến đây, ở lại ăn cơm luôn đi, sẵn nói xem ông có chỗ nào không hiểu hay không?"

Triệu Minh Thanh cười: "Việc này thì có đó lão sư, gần đây đầu óc học trò linh hoạt nên đọc không ít sách, có không ít vấn đề chất đống trong đầu học trò vẫn chưa tìm ra lời giải."

Đối với ông ấy, được làm học trò của lão sư là chuyện may mắn nhất đời này, có thể giúp ông ấy có được kiến thức Trung Y vững chãi.

Lâm Phàm cười cười, Triệu Minh Thanh thật sự là người rất hiếu học, chính vì vậy hắn mới tình nguyện nhẫn nại dạy dỗ, còn dạng người không muốn phát triển chỉ muốn dậm chân tại chỗ thì hắn cũng lười dạy bảo.

Tuy tuổi Triệu Minh Thanh hơi lớn nhưng còn rất nhiều tiềm lực phát triển, nhất là sau khi dùng Tiểu Thông Tuệ đan, không gian phát triển ngày càng rộng mở.

Đây cũng là chuyện tốt đối với Trung y.

….

Mấy ngày sau.

Ở một Học viện Trung y nào đó.

“Có nghe tin gì chưa? Đã có tài liệu giảng dạy mới được cấp xuống rồi đó.”

“Đã sớm gửi tới rồi. Bây giờ tài liệu giảng dạy mới đang ở trong trường, lát nữa đi học chắc chắn sẽ được phát tài liệu giảng dạy này.”

“Vậy những tài liệu giảng dạy cũ thì sao? Chẳng phải uổng công học rồi sao?”

“Chưa chắc, chưa biết chừng không khác lắm với tài liệu giảng dạy cũ đâu, thường là vậy mà.”

“Nghe nói đây là tác phẩm của thần y, không biết thế nào?”

“Thần y gì chứ? Xã hội này mấy người có tiếng toàn có mỗi vỏ bọc, mình chẳng tin nổi ai.”

Văn phòng Học viện.

Một đám giáo viên xúm lại một chỗ, nghiên cứu thảo luận về tài liệu giảng dạy mới.

“Vừa nhận được thông báo, Bộ Giáo dục đã cấp tài liệu giảng dạy mới xuống, giờ đã qua nửa học kỳ lại đột ngột đổi tài liệu giảng dạy thì có hơi không ổn.”

“Biết làm sao được, đây là mệnh lệnh ở trên đưa xuống.”

“Mọi người có ai biết tài liệu giảng dạy mới ra sao không?”

“Không biết, chưa thấy nữa.”

“Nhưng lúc trước, người biên soạn tài liệu giảng dạy mới này đã gây hấn với mấy vị chuyên gia lâu năm kia, còn làm lớn chuyện đến long trời lở đất. Nghe đâu có một lãnh đạo của Bộ Giáo dục cũng bị liên lụy trong đó.”

“Ác thế!”

“Đúng đó, nên mọi người cố gắng khiêm tốn một chút. Cứ yên tâm làm theo chỉ thị cấp trên, bất kể tài liệu giảng dạy của hắn là gì chúng ta cứ dạy nghiêm túc là được rồi.”

“Tôi thấy chưa chắc, không biết lão Hàn tính thế nào.”

“A, lão Hàn về rồi!”

Lúc này một người đàn ông trung niên hơn năm mươi tuổi, mang một chiếc kính mắt gọng vàng, mái tóc kiểu Địa Trung Hải đi đến.

“Lão Hàn, anh thấy tài liệu giảng dạy mới này thế nào?” Một giáo viên hỏi.

Ông Hàn: “Không biết, tôi còn chưa thấy tài liệu giảng dạy mới nữa đây.”

“Theo anh, nếu tài liệu giảng dạy mới tệ quá thì phải làm sao bây giờ?”

Ông Hàn cười: “Tệ á? Mọi người suy nghĩ nhiều rồi, nếu tài liệu giảng dạy mới này tệ hại thì không có một tài liệu giảng dạy nào gọi là tốt cả.”

Cả đám nhìn nhau: “Lão Hàn, anh xem qua tài liệu giảng dạy mới rồi à? Nếu không thì sao biết không tệ được chứ?”

Ông Hàn: “Tài liệu giảng dạy mới lần này do đích thân Lâm thần y biên soạn. Mọi người biết Lâm thần y chứ? Nhân vật đứng đầu giới Trung y, tất nhiên tôi tin tưởng vào tài liệu giảng dạy do cậu ấy soạn ra.”

“Lão Hàn, anh biết người biên soạn tài liệu giảng dạy này hả?”

Ông Hàn lắc đầu: “Không biết nhưng từng gặp một lần. Mọi người không biết hắn từng chữa bệnh từ thiện tại thành phố

của chúng ta sao? Tôi từng đi đến hiện trường, y thuật đó không có gì bắt bẻ nổi, nếu không nhìn thấy tận mắt thì tôi còn không thể nào tin được."

Chương 1001: Tăng vọt

Cả đám người choáng váng, không nghĩ đến Lão Hàn còn chưa thấy tài liệu giảng dạy mà đã tin tưởng tài liệu giảng dạy mới này đến thế này. Việc này càng khiến họ tò mò hơn, không biết tài liệu giảng dạy mới là như thế nào.

Trong lớp học.

Lão sư đứng trên bục giảng: "Các bạn sinh viên, tài liệu giảng dạy mới đã đến. Bây giờ bắt đầu phát ra."

Tài liệu giảng dạy mới lục tục đến tay các sinh viên.

Trong lòng những sinh viên đang học trong ngành Trung Y này cảm thấy rất bối rối, tài liệu giảng dạy đã học được một nửa, bây giờ buộc phải học lại cái mới, không thể nói không cảm thấy khó chịu.

Nên có bạn học mở ngay mục lục của tài liệu giảng dạy mới ra, vẻ mặt lập tức thay đổi, sau đó hoảng hốt nói.

"Mọi người nhìn đi, tài liệu giảng dạy mới này là gì nè, sao khác biệt hoàn toàn với tài liệu giảng dạy cũ thế này?"

"Ôi mẹ ơi, đúng rồi, không phải chơi chúng ta đó chứ?"

"Á, mọi người nhìn nội dung chương đầu tiên đi, từ ngữ rõ ràng rành rọt, hoàn toàn thông tục dễ hiểu, không hề cao siêu khó lường như tài liệu giảng dạy cũ đâu nha."

"Không đúng, tài liệu giảng dạy mới này sai rồi, nội dung hoàn toàn khác biệt với cách giải thích của tài liệu giảng dạy mới, có vẻ bị lỗi ở đâu đó."

"Bạn không xem tin tức trước đó trên internet à? Tài liệu giảng dạy cũ không ít chỗ sai sót, những nội dung trên tài liệu giảng dạy mới này mới là đúng nè."

"Thật không vậy?"

Giờ phút này, tất cả Học viện Trung y trên cả nước đều xôn xao chuyện này.

…

Mấy ngày sau!

Triệu Minh Thanh gọi điện thoại đến: “Lão sư, có chuyện vui. Tài liệu giảng dạy đã gây ra chấn động lớn trong các Học viện Trung y cả nước.”

Lâm Phàm sững sờ: “Thật hả? Dữ vậy sao?”

Triệu Minh Thanh cười nói: “Lão sư, đây chính là tài liệu giảng dạy cho đích thân ngài biên soạn, sao mà tệ cho được? Học trò hỏi mấy người đồng nghiệp, họ nhất trí khen ngợi tài liệu giảng dạy mới này. Họ cảm thấy tài liệu giảng dạy mới rất phù hợp cho những người mới bắt đầu học Trung Y vỡ lòng hơn so với tài liệu giảng dạy cũ. Hơn nữa các sinh viên cũng rất yêu thích, hoàn toàn thông tục dễ hiểu, không cao siêu giống như tài liệu giảng dạy cũ.”

“Vậy thì tốt quá.” Lâm Phàm cười, chỉ cần tài liệu giảng dạy mới được chào đón thì còn sợ gì chuyện thiếu điểm Bách Khoa sao?

Triệu Minh Thanh: “Lão sư, ngài có thể lên mạng xem thử, chuyện về tài liệu giảng dạy mới đã được lên bản tin, sinh viên và giáo viên của các học viện vô cùng yêu thích.”

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Phàm lập tức lên mạng tìm kiếm tin tức.

‘Tài liệu giảng dạy Trung Y mới đồng loạt nhận được sự khen ngợi, sinh viên Học viện Trung y và các giáo viên vô cùng sùng bái.’

‘Tài liệu giảng dạy mới do thần y biên soạn tốt hơn nhiều lần so với tài liệu giảng dạy cũ.’

‘Các sinh viên cho biết, đây mới chính là tài liệu giảng dạy họ cần nhất.’

…

Lâm Phàm cười, nhưng vào lúc này, nụ cười trên mặt hắn càng thêm rạng rỡ.

Điểm Bách Khoa + 1

Điểm Bách Khoa + 1

…

Lúc này điểm Bách Khoa bỗng nhiên tăng vọt với tần suất mà Lâm Phàm chưa bao giờ dám nghĩ đến. Trước đó để kiếm được một điểm Bách Khoa phải hao tốn bao nhiêu tâm huyết, nhưng bây giờ với tốc độ này cũng làm cho hắn cảm thấy hoảng sợ.

Mãi cho đến cuối cùng, ánh mắt Lâm Phàm kinh ngạc, nụ cười trên mặt càng trở nên tươi tắn hơn bao giờ hết.

Điểm Bách Khoa: 3450.

Đây đúng là con số quá biến thái mà hắn chưa bao giờ dám tưởng tượng.

Điều khiến Lâm Phàm càng ngạc nhiên hơn là, điểm Bách Khoa này còn đang tiếp tục cộng thêm.

Một điểm!

Rồi lại thêm tiếp một điểm!

Quả nhiên có người đang không ngừng nghiên cứu tài liệu giảng dạy mới của mình, nhưng nếu so với số lượng người đang học Trung y khắp cả nước thì chẳng đáng là bao.

Nhưng ai bảo có người nói học Trung Y chẳng có tích sự gì, nên không thể cầu người người nhà nhà cũng tham gia học tập ngành này được.

Chỉ cần căn cứ vào tốc độ phát triển hiện nay, điểm Bách Khoa tăng chóng mặt không phải là chuyện không thể xảy ra.

Đột nhiên tiếng điện thoại réo vang.

Chu Thanh Tuyền.

“Chúc mừng Lâm đại sư, tài liệu giảng dạy của cậu đã nổi tiếng khắp nơi rồi, các sinh viên trong các Học viện rất yêu thích đó.”

“Đâu có, đâu có.”

“Hiệp hội chúng tôi cũng đang chuẩn bị phát hành quyển ‘Lý thuyết bệnh thương hàn’ của cậu đây. Tác phẩm thế này phải

để cho tất cả những người yêu thích Trung Y có cơ hội được học tập chứ.”

Phát hành quyển này ra ngoài là chuyện hắn mong còn không kịp.

“Được, hội trưởng Chu làm việc thì tôi yên tâm rồi, muốn phát hành ra ngoài thì cứ phát hành đi.”

“Ha ha, cám ơn Lâm đại sư. Chờ lần sau cậu đến thủ đô, chắc chắn tôi sẽ mời cậu uống rượu.”

“Quyết định vậy nhé!”

Mấy cuộc điện thoại liên tục gọi đến, cuối cùng là điện thoại của cha hắn.

“Cha, sao vậy?”

“Con trai, cái tài liệu giảng dạy gì đó trên tin tức nói có phải của con không?”

“Của con đó.”

“Ha ha… Con trai của cha quá tuyệt vời. Cha rất tự hào về con đó, thôi, để cha tìm cách lấy mấy quyển về khoe với mấy người chú Lý của con cái đã. Không nói nữa, cúp máy nha.”

Lâm Phàm lắc đầu bó tay, sao hắn không hiểu được ý nghĩ của cha mình kia chứ, xem ra chú Lý sắp bị bị cha mình chọc giận nữa rồi. Trong lòng hắn không khỏi cảm thấy thương xót cho chú Lý, gặp phải người bạn thân kiêm hàng xóm kiểu này thì biết phải làm sao bây giờ.

…

Chương 1002: Điểm nhiều nhưng vẫn không đủ dùng

Điền Thần Côn: “Thằng nhóc này có chuyện gì vui vậy? Trưa đến giờ cứ cười tủm tỉm suốt, không ngưng phút giây nào luôn.”

Lâm Phàm cười: “Vui hả? Bây giờ tôi không chỉ vui vẻ, mà tui còn lâng lâng đến muốn bay lên trời đây này.”

Ngô U Lan bưng nước trà đến: “Anh Lâm, tài liệu giảng dạy được hoan nghênh rộng rãi, dựa theo tính cách của anh thì đáng lẽ anh sẽ không hào hứng đến thế.”

Lâm Phàm cười thản nhiên: “Mấy người không hiểu được đâu.”

Điền Thần Côn: “Cậu không nói làm sao chúng tôi hiểu được.”

Lâm Phàm cười mà không nói, chuyện này không biết nói với người khác thế nào, chẳng lẽ nói với họ rằng điểm Bách Khoa của mình đang không ngừng tăng vọt hay sao?

Nếu nói cho bọn họ biết, họ còn tưởng gặp quỷ sống nữa kìa.

Bây giờ mình đang giữ số điểm kinh khủng, hơn 3000 điểm Bách Khoa, đây chính là con số chưa bao giờ hắn dám nghĩ đến.

Trải qua chuyện lần này, hắn tràn đầy hi vọng với tương lai. Sau này nhất định phải thật cố gắng kiếm điểm Bách Khoa mới được.

…

Hôm sau!

Sau khi Lâm Phàm thức giấc, việc đầu tiên là xem điểm Bách Khoa, sau khi xem xong thì lập tức cười ngây ngô.

Điểm Bách Khoa: 4035.

Tăng hơn không ít so với hôm qua.

Xem ra tài liệu giảng dạy Trung Y này có thể mang đến cho mình đầy đủ điểm Bách Khoa, hơn nữa chỉ cần sau này tài liệu giảng dạy không bị thay thế, điểm Bách Khoa sẽ tràn về liên tục không ngừng, chỉ cần nghĩ đến đã cảm thấy hưng phấn cả người.

Hắn từng nghĩ trao đổi không ít món đồ trong thương thành Bách Khoa Toàn Thư, nghĩ đi nghĩ lại vẫn quyết định bỏ qua, bây giờ mình vẫn còn nhiệm vụ phải hoàn thành.

Để mỗi đứa trẻ đều có thể dùng Tiểu Thông Tuệ đan chất lượng hoàn mỹ cần phải có một số lượng lớn điểm Bách Khoa,

ít nhất sáu bảy ngàn nên điểm Bách Khoa này không thể dùng lung tung được.

Lúc này, viện trưởng Hoàng của Viện phúc lợi trẻ em gọi điện thoại đến.

“Lâm đại sư, có một nhóm tình nguyện viên đến viện phúc lợi, cậu có thời gian đến xem thử nhé?” Viện trưởng Hoàng lên tiếng.

Lâm Phàm: “Được, lát nữa tôi sẽ đến, không ngờ cũng có người đến viện phúc lợi chúng ta.”

Viện trưởng Hoàng cười nói: “Lâm đại sư, do cậu không để ý thôi chứ thật ra mỗi tuần đều có tình nguyện viên đến. Dù những tình nguyện viên này không đến thường xuyên nhưng có thể mang đến cảm giác mới lạ cho bọn nhỏ.”

Lâm Phàm cười cười, sau đó cúp điện thoại.

Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

Mấy chiếc xe con dừng bên ngoài.

Một nhóm nam nữ mang theo đủ loại đồ vật.

Một cô gái tóc ngắn trong nhóm cười nói: “Không ngờ có một ngày mình đi làm tình nguyện viên. Đây là lần đầu tiên của mình đó, Vi Vi, cậu thường xuyên làm tình nguyện viên à, có việc gì cần chú ý không hả?”

Cả đám các cô chưa có ai từng làm tình nguyện viên, nhưng cô bạn Chu Vi Vi của các cô là một tình nguyện viên lão làng. Cô ấy thường xuyên đến làm tình nguyện nhiều nơi, lần này đến Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn nên các cô đi theo để xem thử.

Vóc dáng Chu Vi Vi không tệ, nụ cười dịu dàng: “Không có gì cần chú ý đâu, chỉ cần hết lòng chơi đùa với bọn nhỏ, giúp mấy đứa bé cảm nhận được sự ấm áp thôi.”

Người thanh niên đứng cạnh cười nói: “Chẳng phải chỉ chơi đùa với mấy đứa oắt con thôi sao? Mình rành lắm.”

Chu Vi Vi hơi không vui: “Dương Mộc, bọn nhỏ không phải oắt con, xin bạn ăn nói cẩn thận.”

Dương Mộc cười cười, xin lỗi nói: “Vi Vi đừng nóng, mình chỉ thuận miệng gọi thôi.”

Anh ta không hề tự nguyện đi làm tình nguyện viên, chẳng qua muốn tìm cơ hội gần gũi Vi Vi thêm một chút nên mới đến đây chơi với một đám oắt con. Anh ta cảm thấy không hề vui vẻ tí nào, chẳng thà lúc này làm chuyện khác còn hay hơn.

“Dương Mộc, tính tình cậu như vậy sẽ làm Vi Vi không vui đó, cậu phải chú ý một chút đi.” Cô gái tóc ngắn kéo cánh tay Vi Vi, vừa cười vừa nói.

Dương Mộc gật đầu: “Mình biết rồi, biết rồi. Lần này không phải chúng ta đi theo Vi Vi làm tình nguyện viên sao, nên mình nhất định sẽ nghiêm túc hòa đồng với các bạn nhỏ.”

Lúc này Viện trưởng Hoàng bước đến: “Chào mọi người, tôi là viện trưởng chỗ này.”

Chu Vi Vi tiến lên: “Chào viện trưởng, tôi là tình nguyện viên Chu Vi Vi, đây là giấy chứng nhận tình nguyện viên của tôi.”

Viện trưởng Hoàng cười tươi: “Cảm ơn mọi người.”

Chu Vi Vi mang theo đồ vật: “Viện trưởng Hoàng, lần đầu tiên chúng tôi đến Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn nên không rành chỗ này, nhờ bà giới thiệu sơ qua cho chúng tôi một chút, lần sau đến tôi sẽ nhớ ngay.”

Viện trưởng Hoàng gật đầu: “Được.”

Viện trưởng Hoàng rất yêu thích những người tình nguyện như thế này.

Nhất là những người thật lòng thật dạ muốn làm tình nguyện viên.

Viện trưởng Hoàng dẫn nhóm người Chu Vi Vi đi tham quan một vòng viện phúc lợi, dưới sự nỗ lực của Lâm Phàm, viện phúc lợi đã mau chóng thay da đổi thịt, trên mảnh đất trống có một đội thi công đang xây phòng học cho mấy đứa trẻ.

Đội trưởng đội thi công biết đội mình đang kiến tạo chỗ học tập cho trẻ mồ côi nên hết lòng hết dạ tận tâm làm việc, anh ta cẩn thận kiểm tra từng chi tiết nhỏ, cấm những nhân công dưới trướng mình ăn bớt ăn xén vật liệu, nếu phát hiện chỗ nào sai sót sẽ làm lại toàn bộ.

Với anh ta, việc xây dựng phòng học cho những đứa bé này là việc công cao đức dày, nếu không quan tâm sẽ rất tội lỗi.

Chương 1003: Gặp gỡ tình nguyện viên

Chu Vi Vi tò mò hỏi: "Viện trưởng Hoàng, mọi người đang xây gì vậy?"

Viện trưởng Hoàng: "Chúng tôi đang xây khu phòng học cho bọn nhỏ, vì hoàn cảnh của mấy đứa bé nơi này hơi đặc biệt, trường học ở chỗ khác cũng đã đủ học sinh, không thể nhận thêm. Hơn nữa bây giờ tuổi của bọn trẻ không còn nhỏ, nên bắt đầu đi học rồi."

Dương Mộc lẩm bẩm: "Viện phúc lợi trẻ em này giàu có ghê nhỉ, xây cái này ít gì cũng tốn mấy trăm vạn chứ chẳng chơi."

Chu Vi Vi nghe vậy, trừng mắt nhìn Dương Mộc.

Viện trưởng Hoàng cười nói: "Thật ra chúng tôi chẳng có tiền đâu, may mắn là mấy đứa bé gặp được người tốt, cậu ấy ra sức chuẩn bị và gom góp tiền cho bọn nhỏ."

Chu Vi Vi nghe xong, thầm đồng cảm và cảm kích người tốt kia, có thể góp một khoản tiền lớn cho viện phúc lợi, người như vậy mới đúng là nhà từ thiện chứ.

Từ xa bé Mập đẩy một chiếc xe lăn, trên đó có một cô bé thiếu mất một chân, dù vậy hai đứa bé vẫn nói chuyện với nhau rất vui vẻ.

"Chào viện trưởng." Hai bé thấy Viện trưởng Hoàng lập tức nở nụ cười ngây thơ hồn nhiên, dù bọn nó còn nhỏ tuổi nhưng tính tình đã chững chạc hơn những đứa bé bình thường rất nhiều.

Chúng nó rất hài lòng với hoàn cảnh sống hiện nay, so với trước đây phải sống cuộc sống bị bọn buôn người đánh đập không nương tay mỗi lần không nghe lời thì đã tốt hơn gấp trăm nghìn lần rồi.

"Hai đứa đi đâu đó?" Viện trưởng Hoàng cười hỏi.

Bé Mập: "Em gái Hương Hương nói muốn đi xem xe hơi lớn, con đẩy con bé đến chỗ bức tường đằng kia xem thử."

Viện trưởng Hoàng xoa đầu bé Mập: "Ừm, bé Mập ngoan quá, biết giúp bạn là rất tốt. Mau đến chào mấy anh chị đi, mấy anh chị là tình nguyện viên đến thăm tụi con đó."

“Chào các anh, các chị.”

Chu Vi Vi ngồi xổm xuống: “Chào bé Mập, em ở đây vui không?”

Bé Mập quệt quệt mũi: “Vui lắm, rất vui luôn ạ.”

Bây giờ ánh mắt Chu Vi Vi nhìn sang bên cạnh thấy Hương Hương đang ngồi trên xe lăn, khuôn mặt cô ấy tỏ vẻ xót thương: “Chào em gái nhỏ.”

Hương Hương ngượng ngùng: “Chào chị.”

Sau khi hai đứa bé Mập rời đi, Chu Vi Vi hơi xót xa: “Viện trưởng Hoàng, cô bé Hương Hương thật đáng yêu, chỉ tiếc…”

Cô gái tóc ngắn gật đầu: “Tuổi còn nhỏ nhưng mà chân đã….”

Trước khi đến Chu Vi Vi đã tìm hiểu qua tình trạng của Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, hầu hết trẻ em ở đây đều được cứu từ tay bọn buôn người, quãng thời gian sống chung với bọn chúng thì có trời mới biết mấy đứa nhỏ đã phải chịu khổ đến thế nào.

Viện trưởng Hoàng: “Bây giờ xem như tốt rồi. Ở đây chúng tôi có tất cả 365 đứa trẻ, chỉ có 160 đứa là thân thể đầy đủ, còn lại đều bị tàn tật.”

“Nhiều vậy á?” Chu Vi Vi không thể tưởng tượng nổi, mặc dù chính phủ có chính sách hỗ trợ trẻ em tàn tật, sau khi lớn lên sẽ hỗ trợ việc làm, tuy nhiên vẫn có thiệt thòi rất lớn so với người khác.

Viện trưởng Hoàng lắc đầu: “Nhờ sự chữa trị của Lâm đại sư, cuối cùng chỉ còn 35 đứa bé không thể nào chữa được, còn lại tất cả đã chữa khỏi.”

Chu Vi Vi vô cùng ngạc nhiên: “Viện trưởng Hoàng, Lâm đại sư chữa khỏi hoàn toàn cho những đứa bé bị tàn tật hả? Bây giờ chỉ còn lại 35 đứa không chữa được sao?”

Viện trưởng Hoàng: “Cô cũng thấy đó, những đứa bé này thiếu tay thiếu chân, không có cách nào chữa được, hơn nữa viện phúc lợi chúng tôi được như thế này đều nhờ vào công lao của Lâm đại sư đấy.”

“Lợi hại vậy?” Dương Mộc sợ hãi nói, anh ta thấy chuyện Viện trưởng Hoàng nói thật khó tin, chẳng khác gì truyện Ngàn Lẻ Một Đêm.

Chu Vi Vi không phải người Thượng Hải tất nhiên chưa nghe đến danh tiếng Lâm đại sư bao giờ, tò mò hỏi: “Viện trưởng Hoàng, Lâm đại sư là ai vậy? Sao tài giỏi thế?”

Ban đầu, cô ấy thầm nghĩ có lẽ Lâm đại sư là tình nguyện viên giống như cô, nhưng bây giờ rõ ràng không phải vậy.

Gom góp tài chính không phải là việc khó đối với người có khả năng, nhưng có thể chữa khỏi cho những đứa trẻ bị tàn tật là chuyện không thể nào tưởng tượng nổi.

Viện trưởng Hoàng cười nói: “Tôi đã gọi cho Lâm đại sư, cậu ấy biết có tình nguyện viên đến nên sắp tới đây rồi, đến lúc đó mọi người có thể gặp mặt nói chuyện trực tiếp.”

Lúc này, bên ngoài vang lên từng tiếng reo hò.

“Chú Lâm…”

“Chú Lâm, chú mau đến xem tranh con vẽ nè.”

Ở ngoài cửa tiếng cười đùa hớn hở của bọn nhỏ không ngớt.

Viện trưởng Hoàng cười nói: “Cậu ấy đến rồi, ở đây cậu ấy rất được các bé chào đón đó.”

…

Bên ngoài.

Bọn trẻ vây quanh Lâm Phàm, Lâm Phàm mỉm cười sau đó nhìn Hàn Lục: “Tình nguyện viên đâu rồi?”

Hàn Lục ở đây chờ đã lâu, đã hoàn toàn yêu thích nơi này, nhất là việc mỗi ngày lần đầu tiên mở mắt dậy có thể thấy bọn nhóc này khiến trong lòng anh ta vô cùng hăng hái.

Anh ta đã tìm thấy mục tiêu đời này của mình.

“Viện trưởng Hoàng đang dẫn họ tham quan bên trong.” Hàn Lục nói.

“Ừ.” Lâm Phàm gật đầu, sau đó nhìn bọn nhỏ: “Quốc họa của các con thế nào rồi? Dạo này có lười biếng không đây?”

Bọn nhỏ đồng thanh đáp: “Chú Lâm, bọn con không lười biếng.”

Lâm Phàm cười, quả thật những đứa trẻ ở đây không hề lười biếng, mỗi ngày điểm Bách Khoa tăng lên đều có sự cống hiến không ít từ bọn nhóc này.

Chương 1004: Lôi kéo một chút

“Lâm đại sư, cậu đến rồi.” Lúc này Viện trưởng Hoàng dẫn một nhóm người đi tới.

Trong nhóm người, Chu Vi Vi tò mò đánh giá đối phương, trẻ trung nhưng rất chững chạc, nhất là nụ cười dịu dàng luôn nở trên môi khi đối diện với mấy đứa nhỏ.

Tuy nhiên điều khiến Chu Vi Vi tò mò nhất là Lâm đại sư này là thần thánh phương nào? Sao có bản lĩnh lớn như vậy?

Cô gái tóc ngắn kéo cánh tay Chu Vi Vi, môi đỏ nhếch lên, giọng điệu ngạc nhiên: “Vi Vi, đây là Lâm đại sư à? Nhưng nhìn trẻ tuổi quá, thật sự lợi hại vậy sao?”

Chu Vi Vi không biết, đây là lần đầu tiên cô ấy gặp Lâm đại sư, cô ấy tin vào lời nói của Viện trưởng Hoàng nhưng chưa thấy tận mắt nên vẫn còn thoáng hoài nghi.

Dương Mộc nhìn Lâm Phàm, tuổi còn trẻ nhưng được chào đón đến thế, giữa hai người đàn ông gặp mặt tất nhiên sẽ có sự so sánh ngầm, tự nhủ lòng, nhìn không có gì ghê gớm lắm.

Lâm Phàm cười nói: “Viện trưởng Hoàng, mấy vị này là tình nguyện viên à?”

Viện trưởng Hoàng: “Để tôi giới thiệu một chút, đây là tình nguyện viên Chu Vi Vi.”

Cô gái tóc ngắn bước lên, gương mặt cười rạng rỡ, đưa tay: “Chào anh, tôi là Lý Thiến, lần đầu làm tình nguyện viên.”

Lâm Phàm cười, hai bên bắt tay, gương mặt vui vẻ: “Chào mừng mọi người, tôi là Lâm Phàm người phụ trách Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, hoan nghênh mọi người đến đây.”

Lâm Phàm rất hoan nghênh những tình nguyện viên, tất nhiên phải là những tình nguyện viên chân chính chứ không phải là

đám người rảnh việc đến để làm màu.

Lần đầu tiên thấy Chu Vi Vi là hắn biết, cô gái này là một người rất nhiệt tình.

Có lẽ những người khác chỉ là đến để trải nghiệm nhưng tất cả không quan trọng, chỉ cần một người thật lòng đã tốt lắm rồi.

Mãi cho đến 5 giờ chiều.

Ở cửa ra vào Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, trong lòng Chu Vi Vi vô cùng cảm động, lần đầu tiên cô ấy thấy một viện phúc lợi tốt đẹp thế này, bọn nhỏ đều rất vui vẻ, mỗi đứa trẻ gặp ai cũng đều tươi cười.

Hơn nữa cô ấy cũng vô cùng kính nể việc Lâm đại sư giáo dục bọn nhỏ, những đứa bé này đều thích vẽ tranh, hơn nữa đó còn là Quốc họa.

Lâm Phàm nhìn Chu Vi Vi, trong lòng nghĩ thầm, bây giờ hắn chỉ có một ý nghĩ không biết người ta có đồng ý không, nhưng không thử thì làm sao biết được.

“Cô nói cô là sinh viên Học viện sư phạm Kim Lăng? Không biết sau khi cô tốt nghiệp có đồng ý đến đây làm giáo viên cho mấy đứa nhỏ này không? Dù không có biên chế nhưng cô cứ yên tâm, bảo đảm không thiếu tiền lương và trợ cấp, năm hiểm một vàng đóng đầy đủ.” Lâm Phàm hỏi.

(Năm hiểm: đề cập đến năm loại bảo hiểm, bao gồm bảo hiểm hưu trí, bảo hiểm y tế, bảo hiểm thất nghiệp, bảo hiểm tai nạn lao động và bảo hiểm thai sản; “Một vàng” đề cập đến quỹ tích lũy nhà ở. Trong đó bảo hiểm hưu trí, bảo hiểm y tế và bảo hiểm thất nghiệp, ba loại bảo hiểm này là phí bảo hiểm do doanh nghiệp và cá nhân cùng đóng góp, bảo hiểm tai nạn lao động và bảo hiểm thai sản hoàn toàn do doanh nghiệp chịu.)

Qua thời gian tiếp xúc ngắn ngủi, hắn phát hiện Chu Vi Vi là một cô gái không tệ, rất kiên nhẫn, tính tình lương thiện. Quan trọng nhất là theo nhân tướng học thì đường hậu vận của Chu Vi Vi rất tốt.

“Hả?” Chu Vi Vi sửng sốt, không nghĩ đến đối phương thẳng thắn như vậy, tuy nhiên trong lòng cô ấy cũng hơi dao động, dù chỉ lần đầu tiên đến đây nhưng cô ấy thật lòng thích chỗ này.

Dương Mộc đứng phía sau nhíu mày, nếu Chu Vi Vi đến đây làm giáo viên, vậy sau này mình khó có thể gặp cô ấy rồi.

“Lâm đại sư, anh hỏi có hơi vội quá, gia đình Vi Vi…” Nhưng lời chưa kịp nói xong đã bị Chu Vi Vi cắt đứt.

Chu Vi Vi cười rạng rỡ: “Lâm đại sư, tôi rất thích nơi này, tôi cũng là người thích làm tình nguyện. Tôi cũng sắp tốt nghiệp nên tôi đồng ý đến đây làm giáo viên cho bọn nhỏ, đây chính là tâm nguyện của tôi.”

Dương Mộc vội la lên: “Vi Vi, tốt nhất bạn nên nghĩ kỹ đi, đây là Thượng Hải. Sau khi bạn tốt nghiệp sẽ có nhiều tương lai rộng mở, sao có thể đến chỗ này làm giáo viên cơ chứ?”

Chu Vi Vi: “Dương Mộc, ở đây thì sao? Mình tốt nghiệp từ học viện, tất nhiên có thể tìm một việc làm tốt hơn. Nhưng những trường học tốt hơn không thiếu người như mình, chỉ có bọn nhỏ ở đây không có giáo viên, ước mơ lớn nhất của mình chính là giúp cho những đứa trẻ ở đây được nhận sự giáo dục tốt hơn.”

Lý Thiến: “Dương Mộc, cậu không hiểu suy nghĩ của Vi Vi mà muốn theo đuổi Vi Vi sao, chẳng phải nằm mơ giữa ban ngày à?”

Cô ấy là bạn tốt của Vi Vi tất nhiên biết suy nghĩ của bạn thân mình, đối với Vi Vi, điều kiện gia đình của cô ấy rất tốt, vốn có thể đi học ở trường tốt nhất trên thế giới nhưng cô ấy vẫn chọn đi học sư phạm, nguyện vọng của cô ấy chính là sau khi tốt nghiệp có thể đi làm giáo viên. Mà những trường học tốt căn bản không thiếu giáo viên, chỉ có những nơi như viện phúc lợi này mới là nơi thiếu giáo viên nhất.

Bởi vì chỉ là viện phúc lợi nên việc học của bọn nhỏ không thể so sánh với trường học chính quy, thế nên có rất ít người đồng ý đến làm giáo viên ở viện phúc lợi.

Dương Mộc bị chặn họng, anh ta không biết nên nói gì nữa.

Bây giờ Vi Vi đã nói vậy thì còn biết phải làm sao.

Chương 1005: Người này quá thần bí

Lâm Phàm cười cười: “Thật ra tôi chỉ hỏi thử thôi, nếu không muốn thì cũng không sao, viện phúc lợi của chúng tôi vẫn đang xây phòng học, tất nhiên là chưa xây xong. Cô có thể về suy nghĩ thêm, ở đây chúng tôi vĩnh viễn chào đón cô.”

Chu Vi Vi lắc đầu: “Không cần suy nghĩ, tôi nguyện ý làm giáo viên ở đây, dù chỉ mới ở nơi này một ngày nhưng tôi rất thích bọn nhỏ. Sau khi trở về tôi sẽ thảo luận với các bạn học xem bọn họ có đồng ý đến đây không.”

Ấn tượng đầu tiên cô cảm thấy sau một ngày tiếp xúc, Lâm đại sư trước mặt này có vẻ không hề lạ người đơn giản.

Không phải đối phương đẹp trai cỡ nào hay nắm giữ quyền lực thế nào.

Chỉ đơn giản là do khí chất tỏa ra từ đối phương.

Trước đó cô ấy từng tìm “Lâm đại sư” trên mạng, khi thấy nội dung hot search hiện trên Weibo, cô hoàn toàn ngẩn người.

Hacker!

Thần y!

Quốc thuật!

Đủ loại danh hiệu làm người ta ngã ngửa, nếu không thấy tận mắt thì ai dám tin.

Lâm Phàm cười nhẹ: “Vậy xin cám ơn cô.”

Hắn không tham dự vào lĩnh vực giáo dục, đợi đến khi xây dựng phòng học ở viện phúc lợi xong, hắn không biết làm sao để tìm giáo viên, cho dù có đi tìm ở Học viện sư phạm Thượng Hải, chắc gì người ta đã đồng ý đến, dù sao có vài thứ hắn không thể cung cấp được.

Nhưng nếu có sự giúp đỡ của Chu Vi Vi, mọi việc sẽ đơn giản hơn nhiều.

Trong chốc lát, Lâm Phàm mở miệng: “Chờ một chút.”

Mấy người Chu Vi Vi chuẩn bị rời khỏi nơi này, lúc này nghe đối phương giữ các cô lại, trong lòng hơi nghi ngờ: “Lâm đại sư, còn chuyện gì sao?”

“Tôi nhìn thấy cô sắp có một tai nạn, nhưng không có vấn đề gì lớn. Thấy cô rất hiền lành, tôi muốn nhắc cô một chút, thời gian gần đây không nên đi đến nơi có nguồn nước hoặc gần bờ sông.” Lâm Phàm nói.

Vốn hắn không muốn nhắc nhở, dù Chu Vi Vi có một kiếp nạn nhưng không sao. Thế nhưng người ta hiền lành như vậy, chính mình nên nhắc người ta để có thể tránh một kiếp cũng không tệ, tội tình gì phải chịu tai nạn như vậy.

Chu Vi Vi không nói gì thêm, gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Nhưng sau khi mọi người rời đi.

Dương Mộc lẩm bẩm: “Thằng cha này đúng là nói nhăng nói cuội, Vi Vi bạn suy nghĩ kỹ đi, mình thấy người này không đáng tin đâu.”

Những nam sinh khác xung quanh cũng gật đầu, bọn họ đến Viện phúc lợi trẻ em, đối phương hoàn toàn không thèm để mắt đến bọn họ, đặc biệt ý của người đó nói lúc rời khỏi đây là thế nào? Sao nghe chẳng hiểu gì cả.

Lý Thiến nhìn bọn họ: “Mấy người biết gì, đây chính là nhân tướng học, giống như suy luận đoán mệnh, nói ra chắc chắn là đúng. Dù đây không phải khoa học chính thống nhưng sắp tới tôi sẽ chú ý nhiều hơn, tránh đến gần nguồn nước.”

Dù Chu Vi Vi không tin những chuyện này, nhưng cô ấy phát hiện lúc đối phương nói những lời này với mình dường như không nói đùa, có vẻ sẽ xảy ra thật.

Dương Mộc lắc đầu, thở dài chịu đựng: “Vi Vi à, các bạn ngây thơ quá nên dễ bị lừa. Thằng cha này nếu tài như vậy sao còn ở đây được chứ?”

Tuy Chu Vi Vi không nói gì thêm nhưng dựa theo cách nói của Dương Mộc, xem ra nếu hắn có bản lĩnh thật sự sẽ không ở đây.

Bây giờ ai có chút bản lĩnh sẽ không một bước lên mây cơ chứ?

Nhưng các cô không biết rằng, không phải Lâm Phàm không muốn bước một bước lên mây mà do hắn thích cuộc sống thế này.

“Chú Lâm, sao chú còn chưa về?” Bé mập kéo ống tay áo Lâm Phàm, ngẩng đầu, ngoáy mũi, tò mò hỏi.

Lâm Phàm nhìn bé mập, mỉm cười: “Bé mập, chú cho con cái này hay lắm nè, con đến thử xem.”

“Cái gì hay vậy chú?”

Bé mập nghe nói đến có đồ hay, hai mắt sáng rỡ, còn có vẻ nôn nóng.

Viện phúc lợi có 365 đứa nhóc, một viên Tiểu Thông Tuệ đan cần 20 điểm Bách Khoa, tính sơ sơ cần đến 7400 điểm Bách Khoa.

Cái này đúng là một con số khổng lồ.

Nhưng bây giờ đối với Lâm Phàm thì đó không phải là chuyện khó.

Để xem thời gian gần đây, điểm Bách Khoa có thể bùng nổ thêm được không.

Hoàn thành hai nhiệm vụ là có thể mở ra hai trang kiến thức nhỏ, không biết sẽ là kiến thức loại nào, đúng là có chút chờ mong.

…

Điểm Bách Khoa: 4015

Cũng không còn bao nhiêu nữa là đến 7400 điểm Bách Khoa, lần này tài liệu giảng dạy phát hành thật đúng lúc, có lẽ không còn bao lâu sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Bé mập là người đầu tiên trong viện phúc lợi dùng Tiểu Thông Tuệ đan, không biết sẽ thay đổi ra sao.

Ở trong thương thành của Bách Khoa Toàn Thư có không ít đồ tốt, hắn cũng muốn đổi một ít nhưng vì nhiệm vụ nên đành phải kềm lòng, gom góp thêm cho đủ hơn 3000 điểm Bách Khoa nữa để còn xong việc.

Trong phố Vân Lý.

Mỗi ngày Lâm Phàm đều chú ý đến sự thay đổi của điểm Bách Khoa, từng điểm một tăng lên kéo theo sự hưng phấn của hắn.

“Không biết gần đây anh Lâm có chuyện gì mà vui vẻ dễ sợ.”

Ngô U Lan cảm thấy anh Lâm dạo này hơi khác thường, dường như có một chuyện nào đó cực kỳ vui, suốt ngày cười tủm tỉm như đang có gì phấn khích lắm vậy.

Vì sao lại vui? Điều này không thể nói được, dù có nói cũng không có ai tin.

Chương 1006: Nữ biến thành nam thì lấy gì mà gắn vào?

"Cô chưa nghe người ta nói à, một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ, người vui vẻ sẽ sống lâu nên ngày nào tôi cũng cười đây này." Lâm Phàm cảm thấy mình đang ăn nói xà lơ thật sự, ai mà tin lý do lý trấu này của hắn kia chứ.

Cẩu gia Nicolas cứ cắm đầu gục một chỗ, sau đó ngẩng đầu lên, nhe răng trợn mắt cười cười, tất nhiên hình ảnh một con chó đang cười muốn khôi hài bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Cẩu gia trở nên thông minh, chính là kết quả của việc sau khi dùng Tiểu Thông Tuệ đan.

Lâm Phàm trừng mắt liếc nó, nói: "Cẩu gia, mày đừng cười nữa. Mày cười một cái nước bọt chảy lòng thòng nhìn mắc gớm, lo coi chừng vợ mày đi, mất công người ta giành mất đó."

Cẩu gia hằm hằm nhìn Lâm Phàm, sủa gâu gâu vài tiếng bày tỏ sự chán ghét trong lòng, nhưng vẫn ngoan ngoãn nằm gục một chỗ, ánh mắt nhìn chằm chằm phía xa.

Cộp cộp.

Tiếng giày cao gót dồn dập giẫm trên mặt đất, một cảnh tượng diễm lệ xuất hiện trước mặt mọi người.

Ngô U Lan nhìn người đến, lập tức cười hớn hở bước đến đón tiếp: "Liễu Nhiếp, sao cô đến đây?"

Liễu Nhiếp trừng mắt liếc Lâm Phàm, sau đó nhìn Ngô U Lan: "Tôi đến gửi thiệp mời, tôi có mua một khách sạn ở Thượng Hải, mời cô đến dự lễ khai trương của tôi."

"Ôi trời!" Ngô U Lan ngạc nhiên, gia cảnh cô cũng không tầm thường, nhất là Ngô Thiên Hà đoán mệnh như thần. Cho nên ở

thành phố bên kia bọn họ được mời làm khách không biết bao nhiêu nhà quyền quý, cô ấy không hề có chút rung động nào đối với những người giàu có. Tuy nhiên việc Liễu Nhiếp nói mua một khách sạn là mua ngay khiến U Lan cảm thấy giật mình.

“Cô mua thật luôn rồi hả?”

Liễu Nhiếp gật đầu, tươi cười thỏa mãn khiến người ta rung động: “Đương nhiên rồi, tôi từng nói muốn dừng chân ở Thượng Hải hơn nữa còn chưa tính sổ xong với người nào đó, sao tôi có thể rời khỏi Thượng Hải được chứ.”

Lâm Phàm nghe xong thì cạn lời, anh Cường muốn bám riết cắn lấy mình không tha đây mà, quả thật cô ta đã chuẩn bị dừng chân tại Thượng Hải rồi.

Ngô U Lan cười lúng túng, tất nhiên cô biết chuyện xảy ra giữa Liễu Nhiếp và Lâm Phàm, cô không ngờ Liễu Nhiếp từng có quá khứ như vậy.

Ban đầu trong lòng cô có hơi hoảng sợ, sợ Liễu Nhiếp sẽ quyến rũ mình rồi chơi trò bách hợp với cô ta. Thế nhưng về sau cô ấy cảm thấy yên tâm, chỉ cần mình giữ vững tâm lý thì chắc sẽ không bị ảnh hưởng.

Mục tiêu của mình là ở chung với anh Lâm.

“À đúng rồi, tôi có mời một người đến để buổi lễ thêm long trọng.” Liễu Nhiếp cười bí ẩn, ánh mắt nhìn chằm chằm Lâm Phàm.

Lâm Phàm hơi lúng túng, cái cô gái này muốn mời ai thì cứ mời, liên quan méo gì đến mình. Nhưng đến khi Liễu Nhiếp nhắc đến tên người đó, hắn bắt đầu bối rối.

“Ngôi sao ca nhạc đang hot hiện nay, Ngô Hoán Nguyệt.” Liễu Nhiếp nói: “Lễ khai trương phải tổ chức thật hoành tráng, Ngô Hoán Nguyệt là ngôi sao nổi tiếng ở Thượng Hải, mời cô ấy đến làm khách quý cũng là một lựa chọn không tồi.”

Móa nó!

Lâm Phàm cảm giác Liễu Nhiếp này muốn hốt gọn một mẻ những người bên cạnh mình, hoàn toàn không cho mình cơ hội nào để phản kháng.

“Là cô ấy à?” Ngô U Lan nghe tên Ngô Hoán Nguyệt thì trong lòng rối bời, cô ta chính là đối thủ mạnh nhất của mình trong trận chiến giành lấy anh Lâm.

Đặc biệt bây giờ Ngô Hoán Nguyệt là một ngôi sao lớn, cả người tỏa sáng, có lẽ mình không phải là đối thủ của cô ta rồi.

Nhưng nhất cự ly nhì tốc độ, mình là người luôn ở bên cạnh anh Lâm, có thể sẽ ra tay nhanh hơn cô ta.

Lúc này Ngô U Lan bắt đầu suy nghĩ miên man.

Lâm Phàm thở dài, vẻ mặt kỳ quái: “Liễu Nhiếp, chúng ta có cần phải như vậy không? Cô cũng nên giải thích chuyện này chứ nhỉ?”

Liễu Nhiếp cười nói: “Lâm thần y, anh nói thế có ý gì đây? Giữa tôi và anh không có gì gút mắc, chẳng lẽ tôi muốn làm ăn ở Thượng Hải cũng không được sao?”

Lâm Phàm: “Tất nhiên không thành vấn đề, rất hoan nghênh.”

Nhưng trong lòng thầm mắng một câu, hoan nghênh cái huần hòe, bà nội này không có lòng tốt, chắc chắn muốn gây sự nữa rồi đây.

Nhưng nói gì thì nói, lúc Liễu Nhiếp khôi phục phong cách nữ tính thì đẹp thật, không phải dạng một đóa hoa nhỏ mong manh như Ngô U Lan, mà với phong thái này, khí chất này tỏa ra hình tượng một người phụ nữ thành thục cực kỳ quyến rũ.

Tóc dài gợn sóng, môi đỏ rực lửa, nhất là mặc một chiếc áo da nhìn vô cùng gợi cảm.

Ngô U Lan hỏi: “Anh Lâm có đi không?”

Liễu Nhiếp: “Tôi chỉ gửi thiệp mời cho cô thôi, nếu thần y muốn đi thì cứ đến, dù tôi không gửi thiệp mời nhưng tôi vẫn rất hoan nghênh ngài.”

“Dẹp.” Lâm Phàm rủa thầm trong bụng, tự đi cái con khi, có mời tôi cũng không đi, đỡ phiền.

Sau khi Liễu Nhiếp rời đi, Ngô U Lan xúm xít quanh Lâm Phàm, cười tủm tỉm nói: “Anh Lâm, hiểu lầm giữa anh và chị Liễu Nhiếp khi nào mới giải quyết vậy?”

Lâm Phàm: “Tôi với cô ta có hiểu lầm gì chứ? Chẳng qua do cô ta cứ làm phiền tôi thôi, cô nói thử xem, nam trở thành nữ thì dễ rồi, còn nữ biến thành nam thì lấy cái gì mà gắn vào chứ. Cô nói đúng có không? Huống chi bây giờ cô cũng thấy cô ta vẫn ổn mà, vậy mà chẳng những không cám ơn tôi mà còn muốn gây sự với tôi nữa chứ.”

Chương 1007: Hốt gọn một mẻ

Ngô U Lan bĩu môi: “Làm gì có, chị Liễu Nhiếp đâu có kiếm chuyện với anh đâu. Nhưng mà này anh Lâm, chị Liễu Nhiếp mà nghe được mấy lời bậy bạ anh mới nói vừa nãy thì sẽ mắng anh một trận nữa đấy.”

“À, anh không đi thật hả?”

Lâm Phàm xua tay: “Đến đó tính, nếu tâm trạng tốt thì ghé qua xem sao. Tâm trạng không vui thì khỏi đi.”

Ngô U Lan cười: “Anh Lâm không đi, tôi sẽ thấy buồn lắm đó.”

Lúc này Điền Thần Côn lén lút đến gần rình mò, mặt hóng hớt nói: “Tôi đi được không?”

Lâm Phàm chưa kịp trả lời, Ngô U Lan đã lắc đầu: “Ông đừng đi.”

Điền Thần Côn thở dài: “Thói đời bạc bẽo, nhớ năm đó tôi nổi tiếng bốn phương, không biết bao người muốn mời tôi đến dự tiệc, bây giờ… Haizz… Thôi không nói nữa.”

Cả đám không nhịn được cười.

Duy chỉ có mình Lâm Phàm biết Điền Thần Côn đang hoài niệm cuộc sống trước đây.

Sau đó.

Lâm Phàm gọi điện thoại cho Vương Minh Dương.

“Minh Dương, sao anh nhận lời Liễu Nhiếp cho Ngô Hoán Nguyệt đi diễn ở lễ khai trương của cô ta vậy?”

Vương Minh Dương: “Hả? Chuyện gì? Cậu có mâu thuẫn với cô ta à? Đối phương ra giá rất cao, tôi thấy chẳng lẽ người ta

đưa tiền mà mình không lấy, có phải có vấn đề gì không? Nếu không ổn thì tôi sẽ từ chối.”

“Không sao, đã nhận lời thì cứ vậy đi.”

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Phàm lắc đầu, quả nhiên khả năng tìm hiểu tin tức của Liễu Nhiếp rất lợi hại, có thể đào ra được việc mình có quen biết với Ngô Hoán Nguyệt.

Hơn nữa hôm nay đến tiệm, rõ ràng là muốn nói với mình, răn đe mình cẩn thận nếu không cô ta sẽ hốt gọn tất cả người bên cạnh mình.

Đối thủ như vậy không thể xem thường.

Tuy là phụ nữ nhưng cực kỳ nguy hiểm.

Mấy ngày sau.

Điểm Bách Khoa tăng lên lần nữa.

6085.

Khoảng cách đến 7400 điểm đã gần thêm một chút, bây giờ hắn không nỡ dùng một điểm nào, cứ như vậy tiếp tục tích trữ.

Hôm nay chính là ngày khai trương khách sạn của Liễu Nhiếp, bây giờ Ngô U Lan chú ý sửa soạn, mặc chiếc đầm suông liền thân nhìn qua rất đẹp, không hề tệ chút nào.

“Anh Lâm, anh thấy tôi thế nào?” Ngô U Lan xoay một vòng trước mặt Lâm Phàm.

Lâm Phàm gật đầu: “Được, nhìn đẹp lắm.”

Câu này không hề nói dối, hoàn toàn là sự thật, vốn Ngô U Lan rất đẹp còn ăn mặc thế này càng tăng thêm phần lộng lẫy.

“Đi, chúng ta đi thôi.” Ngô U Lan níu tay Lâm Phàm, muốn đi qua kia.

“Đi đâu vậy?”

Ngô U Lan: “Hôm nay là lễ khai trương của chị Liễu Nhiếp, không phải anh hứa sẽ đi với tôi rồi sao?”

Lâm Phàm: “Để tôi suy nghĩ đã, không thì cô cứ đi trước đi.”

Ngô U Lan lắc đầu: “Không được, anh đã đồng ý rồi. Hơn nữa hôm nay tâm trạng anh cũng vui vẻ, anh đã từng nói là nếu

tâm trạng tốt sẽ đi mà.”

Lâm Phàm không nói nữa, sau đó đứng lên: “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Trên mặt Ngô U Lan tỏ vẻ kích động: “Tuyệt vời!”

Mục đích cuối cùng của cô ấy là dẫn anh Lâm đến tham dự, thật sự để cô ấy đi một mình chắc chắn sẽ rất buồn chán.

Đường Trường Hà.

Khách sạn giải trí Đông Nguyệt.

Nơi này là Liễu Nhiếp sang tay từ người khác, trang trí bên trong của nơi này rất hào nhoáng nhưng kinh doanh không tốt. Ông chủ cũ đang buồn rầu, nào ngờ có một mỹ nữ giàu có đồng ý đến tiếp nhận. Việc này khiến ông ta cười tít cả mắt, thế nhưng không lâu sau ông ta đau muốn thấu tim.

Mỹ nữ nhà giàu này rất nhiều thủ đoạn, ép giá cả xuống mức thấp nhất, ông ta không thể không bán, bởi vì ông ta không còn cầm cự nổi nữa.

Cuối cùng, khách sạn này bị Liễu Nhiếp thu mua với giá cực thấp.

Tất nhiên Liễu Nhiếp muốn làm nghề cũ, một khách sạn phục vụ bia rượu vui chơi giải trí tổng hợp, cô ta muốn đi theo hướng cao cấp.

Ở cửa ra vào.

Rất nhiều lẵng hoa bày khắp nơi, cái này không phải là do người khác tặng mà do chính Liễu Nhiếp tự mua, dù sao đi nữa không thể thua khí thế người khác được.

“Liễu tổng, không ai đến chúc mừng chúng ta hết.” Vương Hinh đứng bên cạnh nói, cô ấy chính là người do Liễu Nhiếp thuê vào, tất nhiên khách sạn này cần một người tài giỏi để quản lý.

Liễu Nhiếp gật đầu, không quan tâm. Trước kia cô ta luôn lăn lộn ở Giang Ninh nên không có nhiều người quen ở Thượng Hải, tất nhiên lễ khai trương sẽ vắng tanh rồi.

Vương Hinh thấy Liễu Nhiếp im lặng, trong lòng bối rối. Cô ấy là một sinh viên giỏi của ngành quản lý nhà hàng khách

sạn. Sau khi tốt nghiệp từng đi làm cho một khách sạn lớn ở Thượng Hải, nhưng sau đó Liễu tổng săn được cô vì Liễu tổng cho cô thứ mà ở khách sạn khác không cho được.

Mặc dù chức vụ của cô ấy ở khách sạn khác không thấp nhưng ở đó không có cơ hội phát triển sự nghiệp.

Nên cô ấy lập tức nhảy việc sau khi chấp nhận lời hứa hẹn của Liễu tổng.

Bây giờ nhìn lễ khai trương này, cô ấy cảm thấy buồn bã. Khách sạn này đi theo phong cách cao cấp nhưng một người đến dự cho có cũng không thấy, việc này khiến cô hoàn toàn tuyệt vọng.

Hơn nữa còn chưa tính đến việc, chẳng có gì xui bằng cách đó không xa có một khách sạn cũng đang khai trương.

Người ra vào rất náo nhiệt, ngựa xe nô nức, ồn ào vui vẻ.

Chương 1008: Đi dự khai trương

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên bước đến, vừa thấy Liễu Nhiếp mắt đã sáng rực giống như phát hiện một châu lục mới, dù vậy vẫn tò mò hỏi: "Khách sạn giải trí Đông Nguyệt, tên không tệ nha. Các cô biết chủ của chỗ này là ai không? Vừa mới khai trương sao vắng vẻ thế này?"

"À, quên giới thiệu, kẻ hèn này là chủ của khách sạn Như Ý đối diện, thấy có người cùng ngành muốn khai trương nên ghé xem."

Lời giới thiệu này rất hoàn hảo, dường như tình cờ giới thiệu mình là ông chủ đối diện, tỏ tín hiệu tôi đây chính là kẻ có tiền cho người xung quanh đều biết.

Liễu Nhiếp không thèm liếc mắt nhìn đối phương, Vương Hinh bên cạnh lên tiếng: "Đây là Liễu tổng của khách sạn giải trí Đông Nguyệt."

Người đàn ông sửng sốt, ánh mắt nhìn Liễu Nhiếp có vẻ nghi ngờ. Ông ta không nghĩ đến cô gái này là tổng giám đốc khách sạn, cảm thấy hơi khó tin.

Nhưng khi thấy bên chỗ đối phương không ai đến góp vui, trong lòng cười khẩy, xem ra người đàn bà này hoàn toàn không có thủ đoạn kinh doanh cũng như không hề có mối quan hệ như mình.

“Không ngờ Liễu tổng không chỉ xinh đẹp trẻ tuổi mà còn có gia sản đồ sộ thế này, khiến tôi rất khâm phục. Nhưng lễ khai trương có phải là hơi yên tĩnh quá không? Nếu Liễu tổng không chê có thể qua chỗ tôi ngồi chơi, tôi sẽ giới thiệu vài vị khách giàu có tại Thượng Hải cho cô, xem như người chung ngành giúp đỡ lẫn nhau.” Từ Minh cười nói.

“Không cần.”

Liễu Nhiếp hờ hững đáp, thậm chí không thèm nhìn, xem đối phương như người vô hình.

Từ Minh ngớ người, chân mày cau lại vẻ không vui nhưng vẫn không thể hiện ra ngoài: “Liễu tổng, xin tự giới thiệu với cô, tôi là Từ Minh, là người có nhiều kinh nghiệm trong lĩnh vực kinh doanh khách sạn. Chúng ta có thể lưu số điện thoại, sau này nếu có dịp chúng ta có thể trao đổi một số vấn đề về kinh doanh.”

“Không cần.”

Vẫn hờ hững từ chối như vậy khiến Từ Minh cảm thấy khó chịu.

Người đàn bà này đúng là không biết tốt xấu, không sao, ông ta có kinh nghiệm khá phong phú trong lĩnh vực kinh doanh khách sạn, huống chi mối quan hệ của ông ta ở Thượng Hải không ít.

Để xem khách sạn của người đàn bà này chống cự đến khi nào.

Độ náo nhiệt của lễ khai trương đều có liên quan đến danh tiếng.

Lần đầu tiên mới thấy lễ khai trương này không có ai đến dự, có thể nói là buồn cười đến sái quai hàm.

Vương Hinh đứng bên cạnh có chút lo lắng, người chung ngành là đối thủ, tuy nhiên nhìn như đối phương cũng là người có thân phận, đối xử lạnh lùng như vậy có lẽ không hay lắm.

Cô ấy đi theo Liễu Nhiếp dĩ nhiên mong khách sạn ngày càng phát triển nhưng với tình trạng hiện nay có hơi không ổn, vừa mới khai trương đã đắc tội người chung ngành, tốc độ này nhanh thật.

“Từ tổng, nhìn thái độ của ông có thể đoán chắc ông rất có kinh nghiệm trong lĩnh vực kinh doanh khách sạn. Nếu có góp ý gì xin mời ông cứ nói.” Vương Hinh cười nói.

Từ Minh cười, sau đó nghiêm túc: “Góp ý thì không có gì nhưng vấn đề là Liễu tổng của mọi người lạnh lùng quá, không thích hợp ngoại giao. Ở Thượng Hải này, khách sạn năm sao vô số, nếu muốn chia một chén cơm trong giới khách sạn giải trí chật chội này không phải dựa vào cách phục vụ, đó chỉ là thứ yếu. Quan trọng là phải xem mối quan hệ trong tay của mình thế nào.”

Vương Hinh lúng túng, không biết nói sao.

Lúc này ở phía xa vang lên một giọng nói.

“Chị Liễu Nhiếp.” Ngô U Lan đến.

Từ Minh quay đầu nhìn phía sau, hai mắt sáng lấp lánh, một người đẹp nữa xuất hiện, cô gái này có chút khác biệt so với Liễu tổng.

Một người hoạt bát đáng yêu, một người lạnh lùng hờ hững.

Tất nhiên hoạt bát đáng yêu hấp dẫn hơn rồi.

Lâm Phàm xuống xe, mím môi: “Ha ha, Liễu Nhiếp. Buổi lễ khai trương của cô vắng thật đấy, ngay cả bóng người cũng không thấy.”

Đây là buổi lễ khai trương thê thảm nhất mà hắn từng gặp, cho dù một tiệm cơm ven đường khai trương vẫn đông khách hơn chỗ này nhiều.

Thật tội nghiệp.

Liễu Nhiếp thấy Lâm Phàm, ngoài miệng cười khinh bỉ: “Anh không phải là người đầu tiên nói điều này. Có vị Từ tổng đã nói trước anh rồi, ông ấy còn định giới thiệu mấy người để tôi làm quen, giúp tôi có chút thể diện.”

Sao Lâm Phàm không thể nhìn ra vấn đề trong đó, ánh mắt nhìn xa xa, quả nhiên đang có một khách sạn đang khai trương.

Từ tổng cười nói: "Liễu tổng, đây chỉ là chuyện nhỏ, chúng ta là người cùng ngành tất nhiên phải giúp nhau rồi."

Trong lòng có ý xấu.

Dù giữa Lâm Phàm và Liễu Nhiếp có vài hiểu lầm nho nhỏ nhưng thấy vẻ xấu xa của Từ tổng, hắn cũng cảm thấy không ưng mắt.

"Không phải cần người thôi à? Để tôi gọi người đến cho. Chờ đấy, tôi bao đông bao vui cho cô, chỉ sợ cô không chịu nổi thôi."

Liễu Nhiếp cười nhạt, trả lời ngắn gọn hai chữ.

"Ha ha!"

…

Trong lòng Từ tổng cười ngất, không nói gì thêm, ông ta muốn nhìn thử xem thằng nhóc này có thể gọi được ai đến.

Trong phố Vân Lý.

Lão Lương: "Cuối cùng ông chủ nhỏ đã nhớ đến chúng ta, có chuyện tốt như vậy mà vẫn nghĩ đến chúng ta."

"Thôi đi, nói giống như ông chủ nhỏ vô tình bạc nghĩa lắm vậy, lúc nào ông chủ nhỏ không nhớ chúng ta chứ."

Điền Thần Côn nghe chuyện này, bắt đầu lên đường.

"Cả đám còn chờ gì nữa? Sao không mau xuất phát đi?"

Bây giờ tâm trạng ông ta cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, không ngờ thằng lõi này vẫn còn chút lương tâm. Có chuyện tốt này còn nhớ kỹ ông ta, những bất mãn trước đây không còn sót lại tí nào.

"Tham gia lễ khai trương có cần tặng tiền mừng không nhỉ?"

"Ông chủ nhỏ nói, không cần tiền mừng, chỉ cần chúng ta đến là được."

"Sướng thế!"

…

Chương 1009: Hôm nay ăn uống thoải mái, không cần khách sáo

Khách sạn giải trí Đông Nguyệt.

Lâm Phàm vừa cười, lắc lắc điện thoại: "Đã gọi người đến rồi. Cô khai trương khách sạn này, xung quanh vắng vẻ như vậy nhìn quá đáng thương. Thế nhưng chờ đến lúc có người đến dự sẽ không phải tới không, phải ăn ngon uống ngon mới được đó nha."

Liễu Nhiếp cười ha hả: "Ở chỗ của tôi mà lo thiếu ăn thiếu uống à?"

Từ tổng bên cạnh không nói gì, đang muốn xem thử lát nữa sẽ có ai đến, dưới hiểu biết của ông ta, dáng vẻ của thằng nhóc này không tệ, xem ra cũng là người khá giả. Nếu bây giờ ông ta tỏ thái độ, sợ rằng sẽ không ổn, khó nói trước sẽ bị đối phương vả mặt, đành đợi thử xem đối phương gọi ai đến đây.

"Anh Lâm." Lúc mọi người ở đây đợi, từ xa có một giọng nữ cất lên.

Gần đây Ngô Hoán Nguyệt bộn bề công việc, không có mặt tại Thượng Hải. Lần này về lại Thượng Hải chủ yếu do nhận được hoạt động. Vốn cô ấy định đến phố Vân Lý nhưng thời gian quá gấp rút, chỉ có thể chờ xong công việc mới có thể đi phố Vân Lý tìm anh Lâm.

Ngô U Lan đứng ngay đó nghe được giọng nói này, sắc mặt đanh lại, bàn tay siết chặt.

Rất nhanh sau đó một hình dáng hoạt bát xuất hiện trước mặt Lâm Phàm. Vì bây giờ cô ấy đã là người của công chúng, phải chú ý hình tượng nên cô ấy đeo khẩu trang. Nếu không phải người quen, có lẽ rất khó nhận ra.

Lâm Phàm cười nói: "Hoán Nguyệt, dạo gần đây không thấy cô đến tìm tôi nha. Không phải nổi tiếng rồi thì trở mặt không quen nữa đó chứ?"

Vốn chỉ là một câu nói đùa nhưng Ngô Hoán Nguyệt cảm thấy bối rối.

“Không có, em không có…” Ngô Hoán Nguyệt vội vàng thanh minh: “Em không quên, em vẫn muốn đến gặp anh Lâm nhưng mà do em không có ở Thượng Hải, tôi…”

Nói tới nói lui, Ngô Hoán Nguyệt rưng rưng sắp khóc, cô ấy rất sợ thời gian qua đi quá lâu sẽ làm anh Lâm cảm thấy xa lạ với mình. Bây giờ nghe nói thế làm sao còn bình tĩnh nổi.

Ngô U Lan lẳng lặng xem Ngô Hoán Nguyệt như một đối thủ cạnh tranh, nhưng bây giờ chỉ vì một câu nói của Lâm Phàm mà Ngô Hoán Nguyệt rớt nước mắt, lập tức ghét bỏ nói: “Anh Lâm, anh thật xấu xa…”

Lâm Phàm không nghĩ đến chuyện sẽ thế này, gấp gáp an ủi: “Hoán Nguyệt, tôi chỉ đùa với cô thôi mà. Sao cô tưởng thật thế? Cô phải kiềm chế lại đi, dù gì bây giờ cô cũng không còn là người bình thường nữa rồi.”

Ngô Hoán Nguyệt: “Anh Lâm, tôi nào có.”

Lâm Phàm xoa đầu Ngô Hoán Nguyệt: “Tôi biết rồi, nãy tôi chỉ đùa thôi. Cô bé này, cô nói xem sao phải lo lắng thế làm gì hả?”

Trong lòng Từ tổng bắt đầu khó chịu, lai lịch thằng nhóc này thế nào, hình như tình huống này hơi kỳ lạ. Cô em bên cạnh còn có thể giải thích được, nhưng cô gái đeo khẩu trang bên cạnh là sao? Dù không nhìn rõ mặt mũi, thế nhưng chỉ với dáng người cao gầy, đôi mắt long lanh đã có thể đoán đây chắc chắn là một cô gái rất xinh đẹp.

Bà mẹ nó!

Chẳng lẽ thời đại bây giờ người đẹp đều có sở thích thế này.

Ngô Hoán Nguyệt: “Anh Lâm, anh đáng ghét!”

Cái câu “Anh đáng ghét!” làm trong lòng Lâm Phàm rộn ràng, có hơi khó kìm nén. Xem ra cô nhóc này tham gia giới giải trí một thời gian ngày càng trưởng thành hơn rồi.

Tất nhiên không hề có bất kỳ chuyện quy tắc ngầm nào ở đây, làm sao Vương Minh Dương dám để Ngô Hoán Nguyệt đi

phục vụ người khác kia chứ? Không cần nghĩ cũng biết đó là chuyện vô lý đến cỡ nào.

Lúc này, từng chiếc xe hơi con dừng lại trước cửa khách sạn.

Những chiếc xe hơi này giá trên dưới hai ba chục vạn, đối với người bình thường đã là tốt lắm rồi. Thế nhưng với những kẻ giàu có như Từ tổng thì chẳng đáng để vào mắt.

"Ông chủ nhỏ…, chúng tôi đến rồi." Người đầu tiên xuống xe là Lão Trương, vẫy vẫy tay.

Lâm Phàm cười nói: "Người tôi gọi đến."

Từ tổng quay đầu, sau khi cẩn thận nhìn kỹ không khỏi phì cười: "Nhóc con, cậu gọi mấy người này à?"

Lâm Phàm gật đầu: "Sao hả? Có vấn đề gì?"

Từ tổng cười: "Không có vấn đề, hoàn toàn không có vấn đề gì."

Ông ta cười muốn xỉu, không nghĩ đến người thằng nhóc này gọi đến là những người này, nhìn những chiếc xe này xem, nhìn những bộ trang phục này nữa, có chỗ nào giống người có địa vị không?

Chỉ cần chọn đại một người nào đó trong lễ khai trương của ông ta cũng có để đè bẹp đám ất ơ này.

"Liễu tổng, tôi thấy như vầy, nếu cô có hứng thứ có thể đi với tôi qua kia xem thử." Từ tổng nói, ông ta không muốn mất thời gian tại đây, chuyện này chẳng khác gì một vở hài kịch cả.

Liễu Nhiếp trừng mắt nhìn Lâm Phàm, ngay từ đầu cô ta cho rằng thằng nhóc này sẽ gọi người nào đó có danh tiếng tới, sao có thể nghĩ đến vậy mà thằng nhóc này gọi mấy hàng xóm trong phố Vân Lý đến góp vui.

Đây không phải đến để cổ vũ cho cô ta, rõ ràng là đến lừa ăn lừa uống mà.

Lâm Phàm nói: "Mọi người đến khá nhanh nhỉ? Hôm nay là lễ khai trương của Liễu tổng, tất cả chúc mừng đi. Tôi đã nói với Liễu tổng rồi, hôm nay cô ấy mời khách nên mọi người cứ ăn uống thoải mái, không cần khách sáo nha."

Lão Trương: "Chúc mừng Liễu tổng."

Chương 1010: Bất ngờ gặp người quen

Điền Thần Côn: "Khách sạn này đẹp thật. Tuổi Liễu tổng còn trẻ mà tài nghệ cao vời vợi, khiến ai nấy phải ngưỡng mộ."

"Chúc mừng."

"Chúc khai trương hồng phát."

Người trong phố Vân Lý không quá nhiều nhưng cũng vài trăm người ào ào kéo đến như ong vỡ tổ khiến Liễu Nhiếp trợn mắt há miệng.

Dù cô ta cố gắng giữ bình tĩnh thế nhưng vẫn không thể kiềm chế nổi, ánh mắt hung hăng trừng Lâm Phàm.

Thần y chó má, vốn cô ta nghĩ hắn sẽ giúp mình giải vây, nào ngờ đến hại mình.

Vương Hinh đứng bên cạnh trợn tròn mắt, nhỏ nhẹ hỏi: "Liễu tổng, làm sao bây giờ?"

Lâm Phàm nói khẩy: "Liễu tổng, không phải cô muốn nuốt lời đấy chứ? Nếu cô chịu không nổi thì tôi bỏ tiền cũng không sao."

Liễu Nhiếp hít một hơi thật sâu, giơ tay lên nói: "Chút nữa dẫn người vào trong, tiếp đón chu đáo."

Vương Hinh gật đầu: "Dạ, Liễu tổng."

Liễu Nhiếp thì thầm: "Xem như anh giỏi."

Lâm Phàm bình tĩnh cười: "Như nhau, như nhau…"

Lúc này từ xa có một người đàn ông bước đến.

"Từ tổng, lễ khai trương của anh mà anh đi đâu vậy? Cả đám đang ở bên đó chờ anh kìa." Kim Vân Dân tươi cười đi đến.

"Liễu tổng, đây là Kim tổng, bạn tốt của tôi." Sau đó chào hỏi Kim Vân Dân: "Kim tổng, chờ chút tôi đến ngay."

Kim Vân Dân cười nói: "Từ tổng, hôm nay là lễ khai trương của anh, nếu anh không đến là không được đâu đấy…"

"Hả?" Lâm Phàm và Kim Vân Dân nhìn nhau.

"Lâm đại sư…"

“Kim tổng.”

Hai người hơi ngạc nhiên, không nghĩ gặp lại ở chỗ này.

Trong lúc hai người còn đang kinh ngạc, Từ tổng cũng sững sờ, chuyện gì thế này? Hai người này biết nhau hả?

Kim Vân Dân không ngờ gặp Lâm đại sư ở chỗ này, tâm trạng kích động hỏi: “Lâm đại sư, anh quen với Từ tổng à?”

Lâm Phàm lắc đầu: “Không có, hôm nay tôi đến tham gia lễ khai trương của Liễu tổng.”

“À.” Kim Vân Dân nhìn quanh khách sạn, sau đó thấy Liễu Nhiếp gần đó, thoáng suy nghĩ, trong đầu nảy ra suy luận, sao cô gái vừa xinh đẹp vừa khí chất thế này không có bất kỳ quan hệ nào với Lâm đại sư được chứ?

Tất nhiên đánh chết cũng không tin.

“Chà chà, Lâm đại sư sao anh không báo với mọi người một tiếng, dù gì cũng nên để mọi người đến chúc mừng Liễu tổng chứ?” Kim Vân Dân oán trách Lâm Phàm không báo cho họ.

Kể từ lần họp mặt ở Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, họ đã lâu không gặp lại rồi, nhất là bây giờ Lâm đại sư không còn là người bình thường như trước, lợi hại hơn nhiều so với lúc mới quen.

Ông ta còn tưởng rằng Lâm đại sư coi thường họ.

Nhưng hôm nay gặp lại thấy Lâm đại sư vẫn nhiệt tình như xưa, hóa ra ông ta lo lắng suông, Lâm đại sư vẫn là Lâm đại sư của trước đây.

Vào lúc Lâm Phàm định mở lời, Liễu Nhiếp lập tức chặn lại, gương mặt tỏ vẻ oán trách: “Ban đầu tôi muốn anh ấy gọi vài người đến giúp tôi nhưng anh ấy ngại làm phiền người ta, hại lễ khai trương hôm nay của tôi chẳng có ai đến. Thật xấu hổ.”

Thánh thần thiên địa ơi!

Hắn không nghĩ Liễu Nhiếp hung ác như vậy, mới vừa lợi dụng cô ta xíu xiu mà đã bị cô ta trả thù ngay.

Quả nhiên!

Kim Vân Dân vừa nghe xong, không thể dằn nổi: “Lâm đại sư, sao anh khách sáo với chúng tôi làm gì? Liễu tổng đừng gấp, tôi sẽ báo với bọn họ, nếu bọn họ biết Lâm đại sư vì sợ làm phiền mà không gọi họ tới, chắc còn tưởng rằng Lâm đại sư ghét bỏ họ nữa đó.”

Liễu Nhiếp: “Kim tổng, không làm phiền ông đó chứ?”

“Không phiền, có phiền gì đâu.” Kim Vân Dân xua tay, móc điện thoại gọi ngay: “Từ tổng, ông về trước đi, tôi ở lại đây một lát.”

Từ tổng hoàn toàn bất ngờ trước cảnh tượng vừa thấy, đã xảy ra chuyện gì thế này?

Chuyện này bắt đầu sai chỗ nào rồi ấy nhỉ?

Kim Vân Dân là khách ông ta, thế mà bây giờ đòi ở lại đây?

Thằng nhóc này là ai? Sao Kim tổng nể mặt thế? Thậm chí còn đích thân gọi điện thoại kêu người đến.

Giây phút này Từ tổng không biết nên làm thế nào.

Quan hệ giữa ông ta và Kim Vân Dân không quá mức thân cận, chẳng qua chỉ tình cờ quen nhau trong một lần gặp gỡ, hai người lưu số điện thoại, dần dần có mua qua bán lại chút ít mà thôi.

Tính cách Kim tổng không kệ, bất kể quan hệ thân sơ cũng rất khách sáo, vô cùng hào sảng.

Điện thoại có người nhận.

“Lão Hà, mau đến đường Trường Hà. Lễ khai trương của Lâm đại sư ở đây vậy mà không báo chúng ta biết, nếu không phải bị tôi bắt gặp thì không biết còn giấu chúng ta đến bao giờ. Sẵn tiện ông báo với những người khác giúp tôi luôn nhé, tôi ở đây chờ các ông đến.”

“Lý Hạo, ông đang làm gì thế? Ăn cơm hả? Đừng ăn nữa, mau đến đường Trường Hà đi, Lâm đại sư…”

Kim Vân Dân gọi liên tục mấy chục cuộc điện thoại.

Lâm Phàm cảm giác mình đã bị Liễu Nhiếp gài hàng nên mau chóng ngăn lại: “Kim tổng, đừng làm như vậy. Không cần gọi nhiều người đâu, ông…”

Chưa kịp nói hết lời, Kim Vân Dân đã cắt ngang: “Lâm đại sư, không thể qua loa vậy được. Chưa kể lâu rồi cậu không gặp mặt mọi người, vừa may hôm nay có dịp lễ khai trương của Liễu tổng, sao chúng tôi có thể không đến?”

Chương 1011: Coi chừng tôi chặt tay chó của anh

“Tôi với cô ta…” Lâm Phàm chuẩn bị giải thích ngọn ngành nhưng ai ngờ năng lực suy diễn của Kim Vân Dân quá dữ dội, chẳng những không cho hắn có cơ hội nói câu nào mà còn cười ngả ngớn: “Tôi biết mà, không cần nói nhiều, tôi hiểu hết…”

“Ông biết cái khỉ gì chứ?” Lâm Phàm muốn rớt nước mắt, vốn lần này định chơi Liễu Nhiếp một cú thật đau, ai biết bị Kim Vân Dân bắt gặp ở đây.

Nhất là bây giờ, cuối cùng sợ rằng người bị hại là mình mất thôi.

Lúc này Liễu Nhiếp cười hớn hở, sau đó nhìn Từ tổng còn đang đứng đơ một chỗ: “Thật ngại quá, tôi còn phải tiếp khách.”

“Hả?” Từ tổng ngạc nhiên trố mắt, không biết nên trả lời thế nào: “Kim tổng, nếu không thì…”

Kim Vân Dân vẫy tay: “Từ tổng, anh về trước đi. Đã lâu tôi không gặp lại mấy người anh em này rồi, lễ khai trương hôm nay tôi ở đây. Lần sau tôi đến mời ông uống rượu xin lỗi.”

Kim tổng đã nói đến thế thì Từ Minh còn có thể nói gì được nữa.

Ánh mắt nhìn Lâm Phàm, thằng lỏi con này thật ra là ai? Sao có máu mặt dữ vậy?

Từ tổng vẫn chưa từ bỏ ý định, muốn ở lại xem ai sẽ đến đây.

Không lâu sau.

Từng chiếc xe con xuất hiện trong tầm mắt, những chiếc xe con này hoàn toàn khác với đợt trước, chênh lệch giữa hai bên cực lớn như một trời một vực.

Hà Thừa Hàn vừa xuống xe đã giơ tay chào Lâm Phàm: “Lâm đại sư, cậu sai rồi nhé, chuyện lớn vậy mà không nói tiếng nào. Có phải xem thường tôi và mọi người không hả?”

Lý Hạo: "Đúng đấy, nếu không phải lão Kim báo tin thì tôi còn chẳng biết ất giáp gì đâu."

Lâm Phàm thở dài, không biết phải nói sao. Ai cũng đến rồi, giải thích cái mốc xì, đặc biệt khi thấy Liễu Nhiếp cười toe toét, hắn cảm thấy khó chịu. Mới vừa chơi người ta một cú đã phải ói lại liền, tức chết.

"Hà tổng, Lý tổng. Tôi không có ý đó đâu. Ôi chao… Thôi thôi, đã đến rồi thì xem như họp mặt vậy."

Lâm Phàm không muốn nói nhiều, có nói nhiều hơn nữa cũng vô ích. Người đã đến rồi, chẳng lẽ đuổi người ta đi sao?

Từ Minh giật mình khi thấy người đến, ông ta không biết Lý Hạo nhưng ông ta biết Hà Thừa Hàn.

Hai người mới đến, có một người ông ta chạy mười con phố cũng không theo kịp, càng không cần nói tới mấy chục cuộc điện thoại Kim tổng đã gọi, nếu họ đến hết thì xem như toi rồi.

Nhớ lại chuyện khi nãy, không thể không tự khen cho trí thông minh của mình, may là ông ta không chế giễu người ta, bằng không thì bị vả cho sưng mặt.

Nhất là khi thấy vẻ mặt của đối phương, Từ Minh tức muốn hộc máu, nhiều người có máu mặt đến mà thằng lỏi này tỏ thái độ không muốn tiếp đón là thế nào?

Thật muốn chọc người ta tức điên mà.

Dù ông ta muốn đợi ở đây để có thể làm quen thêm nhiều người, nhưng rõ ràng người ta không muốn mình tiếp tục nán lại nữa.

"Kim tổng, vậy tôi về trước. Lần sau chúng ta gặp nhé." Từ Minh nói.

Kim Vân Dân gật đầu: "Được, Từ tổng. Hẹn gặp lại. Thật ngại quá, mấy anh em đều ở đây, tôi đi không tiện cho lắm."

Từ Minh: "Tôi biết, tôi hiểu mà."

Người bắt đầu lục tục đến.

Cuối cùng Vương Minh Dương xuất hiện.

Khóe miệng Liễu Nhiếp mở một nụ cười đắc ý, còn có chút vui vẻ.

Trên đời này ai không thích hư vinh?

Kể cả Liễu Nhiếp cũng không ngoại lệ.

Buổi lễ khai trương vốn không có ai, bây giờ rất náo nhiệt.

Vương Hinh nhìn cảnh tượng trước mắt, sợ đến ngây như phỗng. Từ khi nào có nhiều đại gia đến tham dự thế này?

Bỗng nhiên Liễu Nhiếp bước đến khoác cánh tay Lâm Phàm, môi đỏ cong lên: "Không định giới thiệu cho tôi à?"

Mẹ nó!

Con ả này lừa mình.

Không được, tuyệt đối không để cô ta hưởng lợi.

Nếu vậy thì đừng trách sao.

Cánh tay Lâm Phàm nhúc nhích, ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của Liễu Nhiếp, đúng là rất mềm mại, không nhịn được khẽ nhéo: "Được, để tôi giới thiệu cho cô, giới thiệu nào."

Sắc mặt Liễu Nhiếp thay đổi, nghiêng đầu thì thầm: "Bóp nữa tôi chặt tay chó của anh."

Gương mặt Lâm Phàm vẫn giữ nụ cười, nói khẽ: "Tôi không dễ bị lợi dụng vậy đâu."

Ngô Hoán Nguyệt tiến đến gần: "U Lan, hai người họ?"

Ngô U Lan: "Bọn họ đang đánh nhau."

"Hả?" Ngô Hoán Nguyệt sững sờ, hoàn toàn không hiểu.

Buổi lễ khai trương vốn vắng như chùa bà Đanh, bây giờ nhờ sự có mặt của đám người Hà Thừa Hàn mà náo nhiệt hẳn lên.

Lâm Phàm cứ ôm Liễu Nhiếp trò chuyện với mọi người, dù trong lòng Liễu Nhiếp khó chịu nhưng thấy mọi người vây quanh nên cố gắng thể hiện điềm tĩnh.

Khi khuất mặt người khác, vẻ mặt Liễu Nhiếp thay đổi ngay lập tức, gương mặt lúc trắng lúc xanh: "Anh bóp có đã tay hay không vậy?"

Nãy giờ trên đường đi, Liễu Nhiếp có cảm giác eo của mình bị thằng khốn này bóp hỏng mất rồi.

Cô ta không nghĩ chuyện đến mức này, nếu biết sớm, có chết cũng không nảy ra ý tưởng như thế.

Lâm Phàm gật đầu, cười cười: "Ừ, cô nói không sai, bóp đã tay thật đấy."

"Ha ha!" Liễu Nhiếp liên tục cười lạnh: "Được, xem như lần này anh giỏi, chuyện chúng ta còn chưa giải quyết xong đâu."

Lâm Phàm: "Hừm" một tiếng: "Yên lặng, coi chừng bị phát hiện bây giờ."

Lúc này Vương Minh Dương đi đến: "Người anh em, chuyện này của cậu… Hơi khó hiểu nha."

Lâm Phàm: "Có gì khó hiểu chứ?"

Chương 1012: Mọi người cứ chơi vui

Vương Minh Dương kề tai Lâm Phàm nói nhỏ: "Cậu ở chung một chỗ với cô ta khi nào thế? Sao tôi không biết gì cả?"

Lâm Phàm nháy nháy mắt với Vương Minh Dương. Đối với Vương Minh Dương, chỉ cần Lâm Phàm ra hiệu là anh ta có thể đoán được ngay. Mà lúc này anh ta phát hiện người anh em của mình đang dùng ánh mắt để trả lời mình.

Bản thân Vương Minh Dương không hề ngu ngốc nên chỉ cần suy nghĩ một lát là đã hiểu vấn đề.

À ra vậy.

Hiểu rồi, cuối cùng đã hiểu.

Sảnh tiệc không nhỏ, dư sức chứa cả nhóm người đông đúc.

Các ông chủ cửa hàng ở phố Vân Lý cảm thán.

"Tôi chưa từng được đến nơi cao cấp thế này bao giờ."

"Lần này chúng ta đều nhờ phúc của ông chủ nhỏ, nếu không sao có thể đến đây được chứ."

"Anh có thấy thực đơn khi nãy không? Một món ăn mà hơn 4000 lận đó."

“Ui là trời, mắc dữ vậy hả? Vậy ăn một bữa cơm ở đây chắc không dưới một vạn đâu nhỉ?”

“Làm gì mà mắc đến thế? Đâu phải giá món nào cũng cao vậy đâu.”

Lúc này Lâm Phàm bước vào, cao giọng nói.

“Hôm nay mọi người cứ ăn cho thoải mái, muốn ăn gì thì gọi cái đó. Đây là buổi lễ khai trương của Liễu tổng, rất hoành tráng nên mọi người đừng khách sáo nha.”

“Ông chủ nhỏ nói thật chứ? Món ăn ở đây mắc lắm đó!”

“Cứ nghe theo sự sắp xếp của Liễu tổng đi.”

“Đúng vậy!”

…

Mối quan hệ của mình tại Thượng Hải đều bị Liễu Nhiếp lừa đến đây, nếu không làm thịt cô ta một bữa sẽ thiệt thòi to. Chưa kể các ông chủ tiệm ở phố Vân Lý thường rất bận rộn, làm gì có cơ hội hưởng thụ. Hôm nay họ đã vất vả đến chỗ cao cấp thế này, nếu không để họ chơi đùa cho thỏa thích thì lỗ vốn mất rồi.

Vương Minh Dương đứng ra nói: “Không sao đâu, quan hệ giữa Liễu tổng và ông chủ nhỏ rất thân mật, chỉ là một bữa cơm thôi mà, Liễu tổng không xem ra gì đâu. Với lại mọi người không biết khả năng của ông chủ nhỏ hay sao? Chẳng lẽ không trả nổi một bữa cơm này à?”

Điền Thần Côn cười: “Nói cũng đúng, ăn chùa thì ngu sao không ăn?”

Ánh mắt mọi người nhìn ông chủ nhỏ, lúc này ông chủ nhỏ còn đang ôm eo Liễu Nhiếp, quan hệ rất thân mật. Họ thở phào một hơi, bọn họ cũng hiểu rõ tính tình ông chủ nhỏ.

Lâm Phàm gật đầu: “Hôm nay mọi người đừng khách sáo với tôi. Nếu mọi người còn nghi ngờ, hay là để Liễu tổng nói với mọi người nha. Liễu tổng, cô nói xem…”

Bây giờ Liễu Nhiếp hận không thể đóng đinh Lâm Phàm treo lên tường, thằng cha này thật đáng kinh tởm, nhưng bây giờ không thể nóng giận, phải nhịn, ráng nuốt cục tức này xuống.

Cô ta từ Giang Ninh đến Thượng Hải, mục đích ban đầu là tìm ông chủ nhỏ báo thù nhưng sau này cô ta từ bỏ, thay đổi suy nghĩ không muốn quay lại Giang Ninh chịu sự quản lý của cha mình, liều mạng ở lại Thượng Hải phát triển sự nghiệp bằng chính sức mình.

Hiện giờ có nhiều người nhìn chằm chằm mình, thằng cha này muốn mình vứt bỏ mặt mũi, Liễu Nhiếp cô không thể làm vậy đành phải gượng cười: "Đúng vậy, hôm nay là lễ khai trương, mọi người cứ ăn uống tự nhiên, sau khi ăn xong có thể lên lầu hát KTV cho vui nữa."

Liễu Nhiếp vừa nói dứt câu, các ông chủ lập tức cười hớn hở.

"Cám ơn Liễu tổng."

"Đến dự lễ khai trương chẳng những không tặng quà mừng còn ăn không uống không nữa chứ. Thật ngại quá."

Thấy mọi người vui vẻ, Lâm Phàm cũng cười tươi, sau đó nhìn Liễu Nhiếp: "Liễu tổng hào phóng thật."

Liễu Nhiếp nhìn chằm chằm Lâm Phàm, nở nụ cười miễn cưỡng: "Ha ha, không có gì, chỉ mấy chục vạn thôi mà."

Đừng nói đây đúng là mấy chục vạn, mà còn không lời được một đồng. Không ít món trong đó có nguyên liệu nấu ăn cực kỳ đắt đỏ, chỉ riêng về chi phí, tính ra một món không dưới một ngàn đồng.

Các ông chủ kinh doanh trong phố Vân Lý dùng cơm ở sảnh tiệc, còn bọn Lâm Phàm đi lên phòng trên lầu.

Nơi đó có một bàn lớn dư sức để tất cả mọi người cùng ngồi.

Bàn này được thiết kế đặc biệt, giá thành sản xuất đã hết mấy vạn rồi.

Mặc dù hai người Ngô U Lan và Ngô Hoán Nguyệt là đối thủ cạnh tranh nhưng lúc bình thường, ở chung với nhau vẫn rất thân thiện.

"U Lan, Liễu tổng với anh Lâm là sao thế?" Ngô Hoán Nguyệt hỏi, khi thấy anh Lâm ôm eo Liễu Nhiếp, cô ấy hơi ghen tuông.

Ngô U Lan: “Khó giải thích lắm, cô không đến phố Vân Lý nên không biết rõ đầu đuôi đâu.”

Ngô Hoán Nguyệt: “Không phải tôi không muốn đến phố Vân Lý, chỉ do tôi…”

Ngô U Lan xua tay: “Biết, biết. Làm nghệ sĩ rất bận rộn, nhưng mà giữa chị Liễu Nhiếp và anh Lâm đã từng xảy ra mâu thuẫn nhỏ, cô không thấy hai người đó giống như là đang bẫy nhau à?”

“Thế hả?” Ngô Hoán Nguyệt ngẩn người, bẫy nhau á? Đây là gì nhỉ? Sao nhìn hoài không hiểu?

“Ha ha, cô cứ xem tiếp rồi sẽ hiểu thôi mà.” Ngô U Lan cười, cô ấy không cảm thấy ghen tuông chút nào, không biết có phải do đã rõ Liễu Nhiếp thích phụ nữ hay không mà cô ấy không hề cảm thấy lo lắng.

Trong bữa tiệc.

Liễu Nhiếp kéo tay Lâm Phàm: “Ngại quá, tôi xin phép ra ngoài một lát nhé mọi người.” Sau đó nhìn Lâm Phàm, ý tứ rất rõ ràng muốn hắn đi cùng.

Lâm Phàm cười: “Mọi người cứ chơi vui nha, mấy người phụ nữ thật lắm việc quá.”

Chương 1013: Sau này vẫn còn cơ hội

“Ha ha.” Cả đám cười to: “Lâm đại sư, chúng tôi hiểu mà, đi đi, đi đi.”

Ở ngoài phòng vệ sinh.

Liễu Nhiếp giãy tay ra, vẻ mặt dần trở nên lạnh lùng: “Hừ, không nghĩ đến Lâm thần y tiếng tăm lừng lẫy mà cũng lợi dụng người khác thế này.”

Lâm Phàm nhún vai: “Biết làm sao bây giờ, hóa ra chỉ có cô được lợi dụng tôi còn tôi thì không được phép lợi dụng lại cô à? Chẳng phải chỉ mấy chục bàn cơm thôi sao, nếu cô tiếc tiền thì để tôi trả cho cô nhé!”

Mặt Liễu Nhiếp tức đến tái mét, cô ta biết mình không đánh lại Lâm Phàm, nếu không thì chắc chắn sẽ đá một cước đập

nát ‘em trai’ Lâm Phàm luôn.

Bà đây đang nói việc này sao hả?

“Thôi, bây giờ chúng ta nói cho rõ chuyện này. Tôi hại anh một lần, anh cũng gạt lại tôi một lần. Anh giúp tôi diễn trò nhưng anh không thể ôm tôi. Anh có tin là nếu anh còn tiếp tục ôm tôi nữa thì tôi sẽ đập trứng của anh chiên ốp la luôn không?” Liễu Nhiếp nói, cô ta nhịn lâu lắm rồi, thằng cha này ôm eo mình suốt từ đầu đến cuối, hơn nữa bàn tay còn làm bậy, cứ sờ sờ mó mó eo mình mãi.

Lâm Phàm: “Không được, bọn họ rất thông minh. Nếu không làm giống thật chắc chắn sẽ bị họ phát hiện. Theo tôi thấy, cô ráng nhịn một chút đi.”

“Biến ngay, anh quá đê tiện.” Liễu Nhiếp giận dữ bước vào phòng vệ sinh nữ, vừa bước qua khỏi cửa lập tức tựa vào tường, gương mặt dần dần ửng hồng nhưng sau đó mau chóng trở lại bình thường, cô ta không nghĩ đến việc mình sẽ bị thằng cha này lợi dụng, thật đáng ghét.

“Nếu không phải sợ bẽ mặt, có điên tôi mới ôm một người nửa phụ nữ như cô.” Lâm Phàm hét lên, sau đó rời đi.

Trong nhà vệ sinh, tay Liễu Nhiếp siết chặt thành nắm đấm: “Khốn khiếp!”

Anh mới là nửa phụ nữ, cả nhà anh cũng là nửa phụ nữ.

Bữa tiệc kết thúc.

Trong khoảng thời gian này, lòng của Liễu Nhiếp như một ngọn núi lửa sắp bùng phát, sớm đã nhẫn nhịn đến cực hạn. Nếu không phải nghĩ tới đang có nhiều người như vậy, cô ta sớm đã liều mạng với Lâm Phàm rồi.

Vương Hinh thân là người bên cạnh Liễu Nhiếp, mặc dù không ngồi trong bàn tiệc nhưng cũng đứng bên cạnh nghe, cũng biết chút lai lịch của những người này, không ngờ người đàn ông của Liễu tổng lại quen nhiều người như vậy.

Bây giờ cô ta tràn đầy hy vọng về tương lai, cuối cùng có thể triển khai kế hoạch lớn buông tay đánh một trận.

Hà Thừa Hàn: “Hôm nay mọi người gặp lại nhau lần nữa đúng là rất vui, hôm nay càng vui vẻ hơn là vì Liễu tổng khai trương

khách sạn. Lâm đại sư thông báo muộn quá, nếu không chắc chắn sẽ chuẩn bị một phần quà lớn. Có điều bây giờ cũng chưa muộn, tôi sẽ làm một thẻ hội viên nạp hai mươi vạn ở chỗ của Liễu tổng."

Lý Hạo: "Không sai, ở đây rất hoành tráng, phục vụ cũng rất tốt, có ăn uống có giải trí nên sau này có xã giao chắc chắn sẽ chọn ở đây đầu tiên. Tôi cũng nạp hai mươi vạn cho Liễu tổng có thêm danh tiếng."

"Ha ha, các ông đều làm thẻ hội viên nên tôi cũng không thể không làm, anh Hà nạp hai mươi vạn thì tôi cũng không thể nạp cao hơn nhưng cũng không thể thấp hơn anh Hà, tôi cũng nạp hai mươi vạn."

Trên bàn tiệc, mọi người tán gẫu, lần này biết đến tham gia lễ khai trường có chút muộn không kịp chuẩn bị cái gì nên dĩ nhiên muốn làm thẻ hội viên bù vào.

Vốn dĩ Lâm Phàm vì sự cơ trí của bản thân mà cảm thấy vô cùng hài lòng, nhưng đột nhiên lúc này nghe thấy chuyện này cũng không khỏi kinh ngạc.

Đậu xanh rau má!

Đám người này, chẳng lẽ là nhiều tiền quá không biết tiêu như nào sao?

Lúc này Liễu Nhiếp lại nở nụ cười, trong nụ cười tràn đầy sự đắc ý, nhất là khi nhìn phía Lâm Phàm thì nụ cười càng thêm hớn hở.

Vương Hinh ở bên cạnh nghe được, trong lòng choáng ngợp, không ngờ những ông chủ này lại làm thẻ hội viên, chuyện này khiến cô ta quá sốc.

Cũng không phải là đối phương nạp bao nhiêu tiền.

Mà là đối phương lại làm thẻ hội viên, điều này có nghĩa sau này sẽ đến đây tiêu tiền.

Một khách sạn giải trí cao cấp, muốn thực sự nổi tiếng phải dựa vào lượng khách và mối quan hệ.

Nếu như người đến đây đều là đại gia thì dĩ nhiên những người khác cũng muốn đến đây để gặp được người mà mình muốn

gặp. Sau đó chắc chắn sẽ tranh nhau đến làm thẻ, như vậy thì khách sạn mới càng thêm phát triển.

Mấy trăm vạn vào tài khoản.

Việc này làm cho người ta không biết nói gì.

Lâm Phàm không muốn nói thêm gì nữa, lần này xem như hắn lọt xuống hố rồi.

Liễu Nhiếp nhẹ giọng nói: "Ngại quá, xem ra lần này tôi thắng một ván rồi!"

Lâm Phàm ha hả cười: "Không vội, sau này chắc chắn có cơ hội."

Mặc dù hai người tranh đấu với nhau nhưng tất cả đều rất hài hòa, đặc biệt là đối với những ông chủ kinh doanh của phố Vân Lý thì hôm nay thực sự rất vui vẻ.

Bữa ăn này thực sự rất đã, hơn nữa sau khi ăn xong lại còn đi hát, một ngày hoàn toàn thư giãn khiến cơ thể và tâm hồn bọn họ đều được thư giãn.

Lễ khai trương kết thúc.

Bên ngoài khách sạn.

Lâm Phàm: "Tôi không biết nói gì với các anh nữa!"

Hà Thừa Hàn cười nói: "Lâm đại sư, cậu thật sự cho rằng chúng tôi không biết chuyện gì sao, lão Hà tôi nhiều thì không dám nói nhưng ánh mắt này nhìn người vẫn rất chuẩn. Giữa cậu và Liễu tổng kia có mối quan hệ đó hay không, chẳng lẽ tôi còn không biết à?"

Chương 1014: Lâm đại sư bị bất cóc

"Mặc dù không biết hai người đang làm gì, nhưng chúng tôi chính là bạn của cậu, nếu chúng tôi đã tới lễ khai trương của người ta thì đương nhiên không thể khiến cậu mất mặt được."

Vương Minh Dương vỗ vai Lâm Phàm: "Lão Hà nói đúng đó, chúng tôi làm như vậy chính là để cô ta biết, mặt mũi của cậu đủ lớn, đây đều là thủ đoạn nâng tên tuổi của chúng ta. Có điều không phải nói chứ, thân hình Liễu tổng này cũng không

tồi, không chỉ có khí chất mà còn có thành thục, có cả sự mạnh mẽ mà người phụ nữ khác không có.”

Lâm Phàm thở dài, hắn không hiểu bọn họ đang nghĩ cái gì: “Được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa. Đúng rồi, gần đây ai trong mọi người gặp chuyện khó giải quyết thế? Vừa hay tôi có ở đây, nói xem tôi giúp mọi người xem thử.”

“Không có.”

“Gần đây vẫn luôn thuận buồm xuôi gió.”

“Lần trước cậu tính cho tôi một quẻ, bây giờ vẫn đang ngồi mát ăn bát vàng đây.”

Mọi người đều không gặp phải vấn đề gì, chỉ cần không ham hố thì sẽ không gặp chuyện gì phiền phức.

Lâm Phàm gật đầu: “Vậy được, không có chuyện gì thì tốt, mọi chuyện ổn thỏa thì vận mệnh của mọi người đều sẽ không tồi.”

Đúng lúc này, một người đàn ông từ xa chạy tới.

“Hi, người anh em, cho tôi hỏi đường cái, đường này đi thế nào?” Người đàn ông vỗ vai Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn vào bản đồ: “Chỗ này, ở…”

“Đừng động.”

Đột nhiên, người đàn ông này nói nhỏ bên tai Lâm Phàm, mà Lâm Phàm rõ ràng cảm thấy có thứ gì đó đè ở phía sau lưng.

Súng!

Đây là phản ứng đầu tiên của Lâm Phàm!

Gặp phải những chuyện như này, không căng thẳng thì đúng là lừa người. Mặc dù bản thân có bách khoa toàn thư nhưng cũng là người, nếu bị bắn cũng sẽ chết thẳng cẳng.

Có điều với thực lực của bản thân hoàn toàn có thể tóm được đối thủ, nhưng lúc này lời của đối phương khiến Lâm Phàm bỏ qua suy nghĩ này.

“Khuyên cậu tốt nhất đừng động đậy, tôi đã điều tra rõ thực lực của cậu, rất mạnh nha. Thế nhưng ở đây lại không phải chỉ

có một mình tôi, nếu như cậu nhúc nhích thì cậu và những người bạn kia của cậu đều sẽ gặp nguy hiểm."

Bọn Vương Minh Dương còn đang chuyện trò vui vẻ, không chú ý đến tình huống hiện giờ nhưng lúc này bọn họ cũng phát hiện vẻ mặt của Lâm Phàm hơi kỳ quái.

"Cậu sao vậy?" Vương Minh Vương muốn đi tới.

Lâm Phàm: "Cậu đừng đến, cứ đứng yên ở đó."

Vương Minh Dương phát hiện ra chuyện có gì đó sai sai, sau đó nhìn người đàn ông đằng sau Lâm Phàm: "Người anh em, anh là ai vậy? Tìm hắn để làm gì?"

Một chiếc xe van dừng lại bên đường.

Người đàn ông nhỏ giọng nói: "Đừng xài chiêu trò gì, ngoan ngoãn đi với tôi, nếu cậu không thành thật thì cậu với những người bạn này của cậu cũng sẽ mất mạng."

Lâm Phàm nhìn xung quanh, xung quanh không có nhiều người nhưng lại khiến cho hắn cau mày. Mặc dù nhìn những người qua đường kia giống như không có vấn đề gì, nhưng hắn có thể nhìn ra, những người này nồng nặc mùi sát khí giống như những kẻ giết người không chớp mắt.

"Các cậu đừng động, nghe tôi." Lâm Phàm mở lời nói.

Ngô U Lan và Ngô Hoán Nguyệt muốn lên tiếng lại bị Lâm Phàm trừng mắt nhìn không cho nói.

Bị người đàn ông này uy hiếp, cho đến khi một chiếc xe van tiến đến, ngay lập tức có người trong xe vươn tay ra kéo Lâm Phàm vào trong.

Ầm!

Cửa xe đóng lại, chiếc xe rời đi.

"Con mẹ nó!" Vương Minh Dương kinh hoàng hét lên: "Mau báo cảnh sát."

Sắc mặt của Ngô U Lan và Ngô Hoán Nguyệt thay đổi: "Anh Lâm…"

Lúc này bọn họ mới biết đối phương chính là kẻ bắt cóc.

Trong xe.

Tay chân Lâm Phàm đều bị còng lại.

Mà người đàn ông lấy súng dí đằng sau Lâm Phàm, mở miệng nói: "Lâm đại sư, công dân chính nghĩa, không ngờ có phải không?"

Lâm Phàm bình chân như vại: "Đúng là không ngờ được, không nghĩ rằng các anh đến nhanh như này, các anh là vì bọ cạp mà đến sao?"

Người đàn ông: "Cậu biết là được!"

Điều này còn cần phải biết sao? Chuyện này suy nghĩ một chút là có thể biết rồi.

Mặc dù tập đoàn buôn người khổng lồ, nhưng nếu hung ác thế này thì chắc chắn là không phải bọn họ. Duy nhất chỉ có "Bọ cạp" thân là một tên trùm ma túy, người dưới tay anh ta chắc chắn đều là người cực kỳ hung ác.

Bản thân hắn gài bẫy "Bọ cạp" cho nên đồng bọn của anh ta nhất định sẽ không thể bỏ qua như vậy.

Bốp!

Ngay khi Lâm Phàm đang suy nghĩ, thì bị đánh một cú vào đầu.

Không đau một chút nào.

Nhưng hắn biết, đối phương muốn làm hắn ngất đi, thế thì hắn nhất định phải giả vờ ngất đi mới được, nếu không chắc chắn sẽ bị đánh thêm vài cái nữa.

Ngất xỉu!

Vẫn nên giả vờ ngất đi thôi.

…

Đồn cảnh sát!

"Các anh muốn làm cái gì? Ở đây là đồn cảnh sát đó…" Những cảnh sát ở đồn cảnh sát đột nhiên thấy một nhóm người đi vào thì đều ngớ cả người, những người này muốn làm cái gì? Đây là đồn cảnh sát đó, các anh muốn phản động à.

"Báo cảnh sát, chúng tôi muốn báo án, bạn của chúng tôi bị bắt cóc." Đám người Vương Minh Dương quát lớn, bây giờ

bọn họ đã cuống lên rồi, Lâm Phàm bị bắt cóc trước mặt bọn họ, mà bọn họ lại không thể làm gì được.

Cảnh sát vừa nghe lập tức căng thẳng: "Bắt cóc? Là sao?"

Đây là chuyện lớn, ở Thượng Hải chưa từng xảy ra bao nhiêu vụ bắt cóc đâu.

Chương 1015: Vụ án lớn

Lưu Hiểu Thiên từ trong văn phòng đi ra: "Có chuyện gì vậy? Sao lại ồn ào thế?"

Một cảnh sát tiến lên: "Sở trưởng, những người này báo án nói xảy ra bắt cóc."

"Bắt cóc?" Lưu Hiển Thiên sững sờ: "Để tôi đi xem sao."

Khi nhìn thấy người tới, anh ta hết sức kinh ngạc: "Điền Thần Côn, các ông làm sao vậy?"

Điền Thần Côn thấy sở trưởng Lưu, dường như tìm thấy chỗ dựa vững chắc sau đó gấp gáp nói: "Đội trưởng Lưu xảy ra chuyện lớn rồi, ông chủ nhỏ của chúng tôi bị người ta bắt cóc rồi."

" Cái gì?" Lưu Hiểu Thiên ngạc nhiên: "Ông nói Lâm đại sư bị người ta bắt cóc sao?"

Vương Minh Dương vội nói: "Chúng tôi vừa ăn cơm xong từ khách sạn đi ra thì có một chiếc xe van không có biển số dừng lại ven đường, sau đó bắt người anh em của tôi đi."

Lưu Hiểu Thiên sững sờ, anh ta không ngờ ông chủ nhỏ lại bị người bị bắt cóc, sao có thể có chuyện như vậy chứ?

Theo anh ta biết, bản thân Lâm đại sư cũng có thực lực rất lợi hại, ai có thể có bản lĩnh làm việc này?

Không đúng, trừ khi…

Trong lòng có chút suy nghĩ, có điều còn không dám chắc chắn.

Bây giờ tâm trạng của Vương Minh Dương rất bất ổn, người anh em của mình bị bắt trước mặt mình, anh ta lại không làm gì được, chuyện này làm sao có thể nhịn được: "Đội trưởng

Lưu, dựa theo những gì tôi biết, đối phương có súng nhưng không biết là đối phương có bao nhiêu người.”

Khi đội trưởng Lưu nghe thấy có súng thì biết đây không phải là chuyện nhỏ, sau đó nhanh chóng hành động.

“Nhanh, thông báo cho đội cảnh sát hình sự cả cảnh sát giao thông, để bọn họ kiểm tra camera giám sát bên đường Trường Hà xem rốt cuộc chiếc xe đã đi về hướng nào.”

Mà lúc này, một cảnh sát vội vàng chạy tới nói nhỏ bên tai Lưu Hiểu Thiên.

Vốn dĩ Lưu Hiểu Thiên vốn đã rất vội, đột nhiên xảy ra thay đổi không khỏi thốt ra thành lời.

“Cái gì? Tổng giám đốc của tập đoàn Lục thị cũng bị bắt cóc?” Lúc này xem ra anh ta thực sự sốc.

Hiện giờ không chỉ có Lâm đại sư bị bắt cóc mà cả tổng giám đốc tập đoàn Lục thị là Lục Ly cũng bị bắt cóc.

Hôm nay rốt cuộc là ngày gì, sao lại xảy ra hai vụ bắt cóc lớn như vậy?

Vương Minh Dương: “Đội trưởng Lưu, chuyện bây giờ là sao?”

Lưu Hiểu Thiên: “Vương tổng, các anh đừng vội. Bây giờ tôi đến tổng cục một chuyến, có thông tin tôi sẽ lập tức thông báo với các anh.”

Vương Minh Dương: “Không được, tôi đi với các anh, nếu như có chuyện gì tôi cũng biết nhanh nhất có thể.”

“Được.”

Tổng cục.

Khi Lưu Hiểu Thiên đến cục, cha của Lục Ly là Lục Trung Minh cũng đã ở đây.

“Cục trưởng Tần, chuyện bây giờ là sao? Tôi vừa nhận được thông tin Lâm đại sư cũng bị bắt cóc, chỉ là không biết có phải là cùng một nhóm hay không.” Lưu Hiểu Thiên nói.

Cục trưởng Tần nhíu mày: “Lâm đại sư cũng bị bắt cóc?”

Đây là chuyện ông ta không hề ngờ tới.

Lục Trung Minh đã trải qua vô vàn sóng gió ngồi ở đó, lúc này vẫn rất bình tĩnh: "Cục trưởng Tần, chuyện này tôi tin tưởng cảnh sát các anh, nếu bọn bắt cóc muốn tiền thì tôi cũng có thể đưa, nhưng nhất định phải đảm bảo an toàn cho con trai tôi."

Cục trưởng Tần gật đầu, nhưng trong lòng áp lực rất lớn. Lục Trung Minh là người có địa vị ở Thượng Hải, bây giờ con trai ông ta bị bắt cóc, không thể nghi ngờ đây chính là một việc có tính khiêu chiến rất lớn.

Huống hồ lần này bọn bắt cóc rất có thể không phải là vì tiền tài.

Bọn họ nghĩ đến rất nhiều khả năng, mới đầu chỉ cho rằng đối phương cần tiền. Thế nhưng bây giờ Lâm đại sư cũng bị bắt cóc rồi, chuyện này đúng là có gì đó không đúng.

Nhưng bây giờ vẫn chưa xác định được nhóm bắt cóc hai người này có phải là cùng một nhóm hay không. Nếu như là cùng một nhóm vậy chuyện này quả thật có gì đó sai sai rồi đây.

Lưu Hiểu Thiên đến bên cạnh cục trưởng Tần: "Cục trưởng, tôi cảm thấy nhóm bắt cóc này rất có khả năng là cùng một nhóm, bọn họ làm như vậy rất có thể là vì Bọ cạp."

Cục trưởng Tần gật đầu, ông ta cũng nghĩ như vậy 'Bọ cạp' là ông trùm ma túy, chắc chắn trong tay có nuôi một đám côn đồ lưu manh. Hơn nữa bây giờ 'Bọ cạp' bị bắt, mỗi lần khi thẩm vấn thì 'Bọ cạp' luôn tỏ ra dáng vẻ bình tĩnh như thường, thỉnh thoảng tiết lộ một chút thông tin cũng đều là thứ râu ria không quan trọng, sợ rằng sớm đã biết sẽ có người đến cứu hắn.

Rất nhanh, nhân viên điều tra đến.

"Cục trưởng, bọn hắn lái xe van không có biển số xe, muốn điều tra rõ ràng thì lượng công việc này rất lớn, sợ rằng phải cần đến ngày mai."

Cục trưởng Tần lắc đầu: "Ngày mai thì sợ là quá muộn rồi, nhưng bây giờ không có bất kỳ manh mối nào. Đối phương rõ ràng là có chuẩn bị rồi mới hành động, chỉ có thể đợi điện thoại của bọn họ."

"Phân phó xuống dưới, tiến hành cảnh báo cấp một, bất kể thế nào cũng phải cứu được con tin trong vòng hai mươi bốn giờ."

“Rõ.”

…

Trong xe van.

“Mẹ nó, thằng cha này đưa lão đại chúng ta vào tù, tôi hận không thể bắn cho hắn vài phát súng.”

“Thằng cha này rất có ích, muốn cảnh sát thả lão đại ra thì phải dựa vào hắn.”

“Anh Cường, thằng cha này có thể sao? Cảnh sát sẽ vì một mình hắn mà thả lão đại ra ư?”

Chương 1016: Không sai, chính là tôi

Anh Cường chính là người hỏi đường Lâm Phàm, lúc này cười nhạt nói: “Vậy nên, chúng ta mới cần bắt thêm một người khác. Có người kia trong tay tôi không tin cảnh sát không ngoan ngoãn nghe theo sự sắp đặt của chúng ta.”

Lâm Phàm vẫn giả vờ ngất xỉu, âm thầm nghe những người này trao đổi thì trong lòng cũng có chút tính toán. Xem ra lần này không chỉ có mình bị bắt cóc, mà còn có người khác nữa cũng bị bắt cóc.

Hơn nữa mục đích của mấy tên này là để cứu ‘Bọ cạp’ ra.

Không ngờ lại là đồng bọn của ‘Bọ cạp’.

Lúc này Lâm Phàm mới hiểu được những người giúp cảnh sát phá những vụ án lớn, tại sao đều phải đeo thêm mặt nạ khỉ, hóa ra thực sự là sợ bị người ta đến báo thù.

Vốn đã bị đối phương bắt được thì hắn cũng muốn xem rốt cuộc những người này muốn làm cái gì?

Nếu chỉ là bắt cóc người vì tiền, vậy thì hắn có thể trấn áp được toàn bộ những người ở trong xe.

Dựa vào bộ còng tay này và cả những tên này, chẳng lẽ còn có thể làm hắn ngoan ngoãn chịu trói hay sao?

Thực sự nghĩ quá nhiều rồi.

Chỉ là bây giờ Lâm Phàm đang cười trong bụng, xem ra còn có người ở phía sau, hắn rất muốn nhìn xem đó sẽ là ai?

Chờ những người này tụ tập cùng một chỗ, như vậy bản thân có thể quăng lưới túm gọn một mẻ.

Đến lúc đó lại lập được công to.

Có điều bây giờ trong lòng hắn đang nghĩ, rốt cuộc tên nào xui xẻo nào lại bị đối phương bắt cóc chung với mình, hơn nữa nghe có vẻ như cũng không phải người đơn giản.

Không biết qua bao lâu, căn cứ vào hướng đi của xe, hình như rẽ qua rất nhiều khúc cua cho đến khi nghe tiếng phanh xe vang lên.

"Khiêng người xuống cho tao."

Trong mắt bọn hắn thì Lâm Phàm đã ngất xỉu, chắc chắn là cần người khiêng, mà Lâm Phàm cũng không chuẩn bị tỉnh lại mà tính toán tiếp tục giả vờ ngất.

Khi đến bên trong.

Anh Cường nói: "Lấy một chậu nước làm bọn họ tỉnh lại cho tao."

Lâm Phàm vừa nghe thấy đối phương muốn tạt nước cho mình thì chắc chắn không thể giả vờ ngất được nữa, cả người ướt át sẽ rất khó chịu.

"A! Tôi đang ở đâu đây!"

Màn biểu diễn lố lăng bắt đầu.

Khi Lâm Phàm mở hai mắt ra, phát hiện bản thân đang ở trong một nhà kho cũ nát và xung quanh thì rất yên tĩnh. Rõ ràng nơi này không phải là ở trong thành phố, như vậy khả năng duy nhất chính là đang ở ngoại ô, đã vậy còn rất xa.

Trước khi những tên này đến đây nhất định là có chuẩn bị trước rồi mới đến, chọn địa điểm cũng tốt như vậy.

"Tỉnh rồi?" Một giọng nói truyền đến, Lý Cường cầm một con dao đi tới trước mặt Lâm Phàm, sau đó sắc mặt u ám tràn đầy sự thù hận nói: "Biết tại sao bị bọn tao bắt đến đây không?"

Lâm Phàm nói: “Không biết, nếu biết thì sao tôi có thể để cho các anh bắt tôi đến đây chứ.”

Lý Cường cười nhạt: “Hừ, đồ không biết sống chết, Bọ cạp mà cũng dám bắt, xem lần này ai có thể cứu được mày.”

“Các anh muốn làm gì?” Lâm Phàm hỏi.

Lý Cường: “Muốn làm gì? Đợi chút nữa mày sẽ biết.”

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng xe dừng lại.

Sau đó một người đàn ông bị hai người đàn ông khiêng vào ném thẳng tới bên cạnh Lâm Phàm.

“Anh Cường, đều chuẩn bị xong rồi. Tên này chính là tổng giám đốc tập đoàn Lục Thị, rất có tiền. Cho dù cảnh sát không để ý tới Lâm đại sư này thì chắc chắn cũng sẽ không thể bỏ qua cái tên Lục Ly này.” Đàn em đầu trọc nói.

Lâm Phàm hơi bất ngờ nhìn người bên cạnh, không ngờ người bị bắt cóc lại là Lục Ly, ai biết được chỉ mới vài tháng sau thì tên tổng giám đốc nhiều tiền này lại xuất hiện ở đây, nói gì được bây giờ?

Đúng là bi kịch mà.

Lúc này, Lục Ly cũng đã tỉnh lại, sau khi tỉnh lại thì ngay lập tức vẻ mặt hoảng loạn dữ dội: “Cứu mạng, các anh là ai? Các anh muốn làm gì?”

Chát!

Lý Cường bước lên tát cho Lục Ly một cái: “Im mồm cho tao, nếu không tao bắn nát đầu mày.”

Họng súng đen xì dí vào trán Lục Ly, dọa Lục Ly hoảng hốt nuốt nước bọt ừng ực, sắc mặt anh ta lộ ra vẻ hoảng sợ.

Mặc dù anh ta nhà mặt phố bố làm to, địa vị rất cao nhưng cũng là con người, gặp phải những tên tội phạm hung ác như thế này cũng sẽ giống như người bình thường, bị dọa cho gương mặt tái nhợt.

“Này, Lục tổng, lá gan của anh cũng nhỏ quá đi, mới một chút đã bị dọa cho thành như vậy rồi.” Lâm Phàm cười nói.

Vốn Lục Ly còn đang hoảng sợ nhưng khi nghe được lời nói này thì lập tức quay đầu nhìn lại, khi anh ta thấy đối phương thì ngạc nhiên: "Là anh…"

Lâm Phàm: "Không sai, chính là tôi, thật đáng tiếc, tôi với anh lại cùng bị bắt đến đây."

Lục Ly không ngờ sẽ thấy Lâm đại sư ở chỗ này, hơn nữa đều là bị đối phương bắt cóc tới, sau đó anh ta nhìn về phía những tên bắt cóc nói: "Rốt cuộc các anh muốn làm gì? Nếu các anh cần tiền, chỉ cần nói một con số là tôi chắc chắn sẽ đưa cho các anh ngay, nhưng nhất định không được làm hại chúng tôi."

Lý Cường cười nhạt: "Lục tổng, bọn tao không chỉ cần tiền mà còn cần cả mạng của bọn mày, cho nên im mồm lại cho tao."

Lục Ly thật sự hoảng loạn, từ nhỏ tới lớn chưa gặp phải chuyện như này bao giờ, nhất là những tên tội phạm hung ác này càng khiến cho Lục Ly mất đi sự bình tĩnh, hoàn toàn bên bờ vực sụp đổ.

Lý Cường: "Canh chừng bọn nó kỹ cho tao." Sau khi nói xong thì gã rời khỏi chỗ này, bây giờ gã ta vẫn còn chuyện phải làm.

Lần này đến giải cứu 'Bọ cạp' là việc làm rất khó, nếu như không chuẩn bị đường lui sợ rằng thực sự rất khó chạy thoát được.

…

Chương 1017: Đáng tiếc, thật đáng tiếc

"Sao anh cũng bị bắt tới đây?" Lục Ly nhìn Lâm Phàm, ít nhất bị bắt cóc mà vẫn có thể nhìn thấy người quen thì trong lòng cũng yên tâm một chút, chỉ là không biết cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì.

Lâm Phàm rất bình tĩnh: "Không biết, cứ như vậy bị bắt tới đây, Lục tổng anh là nhân vật lớn mà cũng sợ nữa sao?"

Lục Ly: "Anh không sợ à? Có thể giết người đó."

Lâm Phàm cười, không nói nhiều sợ hay không sợ gì.

Lục Ly đụng một cái vào Lâm Phàm: "Anh nói bọn họ thực sự sẽ lấy mạng của chúng ta sao?"

Lâm Phàm gật đầu: “Ừm, chắc chắn là lấy mạng chúng ta.”

“Hả?” Lúc này Lục Ly đã không còn bình tĩnh nữa, vốn vẻ mặt sợ hãi đã biến mất. Thế nhưng lúc này lại lần nữa xuất hiện, anh ta thực sự không muốn chết đâu.

“Cứu mạng.” Lục Ly gào lên, sau đó nhìn về phía ba tên tội phạm đang trông chừng bọn họ: “Các anh thả tôi đi, cần bao nhiêu tiền tôi đều cho các anh.”

Bọn bắt cóc trừng mắt: “Im mồm.”

Dáng vẻ hung ác tàn nhẫn kia dọa cho Lục Ly sợ hãi sau đó ngoan ngoãn ngậm miệng lại, một câu cũng không dám nói nữa, anh ta còn dựa gần lại bên cạnh Lâm Phàm.

Lâm Phàm tỏ vẻ bất lực đối với việc này, không ngờ tổng giám đốc của tập đoàn Lục Thị lại nhát gan như vậy, không phải chỉ là bắt cóc thôi sao, thế mà bị dọa sợ thành như này rồi.

“Người anh em bắt cóc, người của các anh đều ở đây à?” Lâm Phàm hỏi.

Lục Ly dựa vào bên cạnh Lâm Phàm, trong nháy mắt anh ta ngẩng đầu nhìn Lâm Phàm, tên này muốn làm gì? Tại sao lại muốn hỏi vấn đề này?

“Im mồm, nói nhảm nữa là sẽ cho mày biết tay.” Vẻ mặt tên bắt cóc đầu trọc nhăn nhó, lộ ra bộ dạng hung ác.

Lâm Phàm: “Anh bắt cóc, không cần nóng tính vậy, anh biết tôi là ai không?”

Tên bắt cóc đầu trọc: “Hừ, cho dù mày là ai thì hôm nay rơi vào tay bọn tao thì mạng này của mày chính là của bọn tao.”

Lâm Phàm lắc đầu: “Tôi vừa bấm ngón tay tính toán, tính ra hôm nay anh có họa sát thân.”

“Câm miệng.” Tên bắt cóc đầu trọc có chút không kiên nhẫn, giống như Lâm Phàm dám nói nhảm thêm một câu nữa là súng trong tay sẽ bắn vào đầu hắn.

“Lâm đại sư, anh đừng nói nữa, an toàn là số một.” Lục Ly căng thẳng nói.

Bây giờ anh ta không hiểu Lâm đại sư này lắm. Người khác bị bắt cóc có ai không bị dọa cho đái ra quần chứ, nhưng tên này thì hay rồi, thế mà còn tâm trạng xem bói cho tên bắt cóc, đây không phải là đi tìm chết à.

“Muốn chết.” Vốn tên bắt cóc đầu trọc có tính nóng nảy, bây giờ đã là con tin mà lại vẫn dám làm càn như vậy, làm sao có thể nhịn được, phải dạy dỗ tên nhóc này lại mới được.

“Trần Hổ, anh đừng động thủ, sao con người anh không biết suy nghĩ cho bản thân mình một chút vậy? Tôi thấy tướng mạo anh, vẻ mặt như hung thần này của anh là tướng mạo rất có phúc, có thể nói là thế gian hiếm thấy đó. Nếu như để cho anh tìm thấy một cơ hội thì anh tuyệt đối sẽ đạt được đỉnh cao, tiền tài, quyền lực dễ như trở bàn tay. Đáng tiếc, đáng tiếc…thôi, không nói nữa, Lâm đại sư tôi đã xem qua là không bỏ sót, thấy tướng mạo anh như vậy cũng chỉ xúc động nói ra mà thôi.” Lâm Phàm lắc đầu thở dài, sau đó không nói thêm gì nữa.

Tên bắt cóc đầu trọc chính là Trần Hổ, vốn định dạy dỗ tên này một trận nhưng không ngờ tên này lại biết cả tên của mình, hơn nữa lại nói ra những lợi kia nghe qua rất dọa người.

Trần Hổ hoài nghi nhìn Lâm Phàm: “Sao mày biết tên của tao.”

Lâm Phàm bình thản cười: “Tôi là ai? Tôi là Lâm đại sư, không tin tự lên mạng tìm thử xem, anh sẽ biết Lâm đại sư tôi là ai.”

Hai tên bắt cóc bên cạnh tỏ ra cảnh giác: “Đừng nghe người này nói bậy, trông chừng bọn chúng cho kỹ.”

Trần Hổ: “Tôi lên mạng xem sao, bọn mày trông kỹ đó.” Sau đó lấy điện thoại ra, tìm kiếm chút một chút. Khi thấy những gì trên mạng giới thiệu thì ánh mắt anh ta nhìn Lâm Phàm hơi thay đổi.

“Mày thực sự là thần bói toán à.”

Lâm Phàm bình tĩnh cười, sau đó nhắm mắt, từ bên ngoài nhìn vào giống như không hề sợ hãi nhưng lúc này đang suy nghĩ xem tiếp theo nên làm như thế nào.

Trần Hổ: “Mày có chút bản lĩnh đấy, mày nói rõ xem rốt cuộc tướng mạo của tao là làm sao?”

Lúc này, Lâm Phàm mở mắt ra: “Tôi không chỉ có thể nhìn ra tướng mạo của anh, ngay cả hai anh bắt cóc kia tôi cũng có thể thấy rõ, Kim Hàm, Ngô Uy.”

Hai tên bắt cóc kia vẫn luôn cảnh giác với Lâm Phàm, nãy giờ nghe thấy đối phương nói ra tên của bọn họ thì sắc mặt ngay lập tức biến đổi.

“Mày biết bọn tao à?”

Đột nhiên sát khí xuất hiện, bọn họ không ngờ thế mà đối phương lại biết bọn họ, đợi lát nữa chuyện này kết thúc chắc chắn là không thể giữ bọn họ lại.

“ y da, hai anh không cần phải hung dữ như vậy, tôi là thần bói toán, xem tướng đoán người là chuyện rất đơn giản đúng không? Hay là, tôi cũng xem cho các anh nhé?” Lâm Phàm cười nói.

Kim Hà cùng Ngô Uy hai mặt nhìn nhau, lại nhìn hai thằng cha đang bị còng tay kia chắc chắn sẽ không hoạt động được.

“Vậy…thì xem đi.”

…

Chương 1018: Gấp cá gì, để đại sư nói xem

Cục cảnh sát!

Đinh đinh!

Chuông điện thoại phá vỡ sự im lặng kéo dài.

“Cục trưởng, là tội phạm gọi đến.” Lưu Hiểu Thiên nói, cuộc điện thoại này là từ chỗ Lục Ly gọi đến điện thoại của Lục Trung Minh.

Cục trưởng Tần gật đầu: “Nghe đi, theo dõi vị trí.”

“Rõ.”

Vương Minh Dương đứng ở đó, khi biết được tội phạm gọi điện thoại đến thì anh ta cũng nghiêm túc lên.

Anh cường: “Cục trưởng Tần, chào ông, chắc ông biết người là do chúng tôi bắt đi.”

Cục trưởng Tần: “Các người muốn thế nào?”

Anh Cường: “Rất đơn giản, nếu muốn con tin an toàn thì thả ‘Bò Cạp’ ra. Hạn cho các người trong vòng một giờ đưa ‘Bò Cạp’ tới địa điểm tôi chỉ định, nếu không tôi không đảm bảo hai người này sẽ không có chuyện gì đâu nha.”

Cục trưởng Tần: “Để cho tôi nghe giọng của bọn họ, nếu không tôi sẽ không đồng ý.”

Anh Cường: “Hừ, các người phải hiểu, bây giờ không phải chúng tôi cầu xin các người mà là các người cầu xin chúng tôi. Nếu như trong vòng một giờ đồng hồ mà các người không thả ‘Bò Cạp’ ra thì đến nhặt xác hai người bọn họ đi, địa điểm cụ thể đợi lát nữa sẽ thông báo cho các người.”

Tút tút.

“Alo.” Cục trưởng Tần đặt điện thoại xuống: “Xác định được vị trí không?”

Nhân viên kỹ thuật lắc đầu: “Không có, không thể truy tìm được vị trí.”

“Chết tiệt!” Cục trưởng Tần không ngờ những tên buôn ma túy này lại xảo trá như thế, bây giờ con tin đã ở trong tay bọn họ, phải làm sao mới tốt đây?

Lưu Hiểu Thiên: “Cục trưởng, vậy chẳng lẽ chúng ta phải dùng ‘Bò Cạp’ trao đổi với bọn họ à?”

Cục trưởng Tần: “Những tên buôn ma túy này bụng dạ rất nham hiểm, chỉ sợ có dùng ‘Bò Cạp’ ra trao đổi thì cũng rất khó bảo đảm được tính mạng của hai người bọn họ. Nhưng bất kể như thế nào cũng phải cứu hai người họ ra, cho dù để Bò Cạp trốn thoát cũng phải bảo vệ mạng sống của hai người họ, Bò Cạp chạy thoát thì còn có thể bắt lại nhưng mất mạng thì không thể cứu lại được.”

Lưu Hiểu Thiên gật đầu: “Đã hiểu, cục trưởng.”

Cục trưởng Tần gật đầu: “Làm thủ tục đi, qua bên đó bàn giao một chút, cần thiết thì nhanh chóng đưa ‘Bò Cạp’ qua, nhớ phải gắn thiết bị theo dõi vào.”

“Đã rõ.”

Vương Minh Dương rầu thúi ruột, anh ta đột nhiên phát hiện mình chả làm được tích sự gì, ngoại trừ việc chờ tin tức từ cảnh sát.

Lục Trung Minh ngồi ở đó, mặc dù gương mặt rất bình tĩnh nhưng hai tay nắm chặt cho thấy trong lòng ông ta cũng rất căng thẳng.

Ông ta chỉ có một người con trai nên không thể để xảy ra chuyện gì được.

Nhất là khi biết đối phương là trùm buôn ma tuý, muốn dùng con trai của mình để uy hiếp cảnh sát đổi lấy tội phạm thì ông ta biết chuyện này có thể không ổn rồi.

Nếu là bọn cướp thì tốt, ít nhất là bọn chúng chỉ cần tiền chứ chưa chắc đã làm hại đến tính mạng con người, nhưng bây giờ lại không ổn lắm. Nếu đối phương có thể cứu được người của chúng về thì rất có thể sẽ làm hại con trai ông ta.

“Cục trưởng Tần, dù như thế nào cũng phải cứu mạng con trai tôi.” Lục Trung Minh mở miệng nói.

Cục trưởng Tần: “Yên tâm đi, cảnh sát chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức.”

Vương Minh Dương: “Còn có người anh em của tôi, hắn càng không thể xảy ra chuyện được, nếu gặp chuyện không may tôi sẽ liều mạng với các người.”

Cục trưởng Tần: “Anh Vương cứ yên tâm, cảnh sát chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức để đảm bảo an toàn cho họ.”

…

Một nơi vắng vẻ nào đó.

“Anh Cường, bọn họ sẽ thả người sao?”

Lý Cường cười lạnh: “Bọn họ không thả cũng phải thả, đây không phải là chuyện bọn họ có thể làm chủ.”

Lần này lẻn vào Thượng Hải, bọn họ cũng đã chuẩn bị đầy đủ hết cả rồi, cho dù bại lộ cũng không sao, cùng lắm thì sau này không về nước là được.

Ngục giam!

Gã Bò Cạp mặc đồ tù nhân và luôn bị thẩm vấn, nhưng 'Bò Cạp' vẫn rất bình tĩnh, bất kể người thẩm vấn có hỏi cái gì thì anh ta cũng không trả lời, nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ nói ra điều gì đó. Đương nhiên, những thông tin này đều là những tin tức nho nhỏ, cảnh sát cũng biết.

Đội trưởng cảnh sát hình sự Hoàng Cương dẫn Lưu Hiểu Thiên đến đây, khi 'Bò Cạp' nhìn thấy người đến thì cười rất tươi, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm hai người: "Hai vị cảnh sát, có phải đã xảy ra chuyện gì không, đến nhờ tôi hỗ trợ hay sao?"

"Bò Cạp, anh sớm biết sẽ có người đến cứu anh đúng không?" Lưu Hiểu Thiên hỏi.

"Ha ha." Bò Cạp nở nụ cười, cười vô cùng bình tĩnh.

Sau đó Lưu Hiểu Thiên và Hoàng Cương liếc nhìn nhau, chuyện này có hơi khó giải quyết, xem ra 'Bò Cạp' hiển nhiên biết có người tới cứu mình.

Ngay từ lúc bị bắt, khẳng định 'Bò Cạp' đã biết mình sẽ không xảy ra việc gì, nếu không cũng sẽ không bình tĩnh như vậy.

Hơn nữa 'Bò Cạp' cũng biết rõ gã ta biết rất nhiều bí mật, cảnh sát nhất định sẽ không làm gì gã vì cảnh sát cũng muốn biết nhiều tin tức hơn nữa, tất nhiên sẽ giữ lại mạng của gã.

Trong kho hàng.

Lâm Phàm nhìn Ngô Uy, không ngừng lắc đầu: "Đáng tiếc, thật là đáng tiếc."

Toàn thân Ngô Uy run lên khi bị Lâm Phàm nhìn, giọng điệu nghiêm túc hỏi: "Đáng tiếc gì? Mày có thể nói xong một lần luôn được không?"

Trần Hổ: "Mày gấp cái gì chứ, nghe đại sư nói xem thế nào."

Chương 1019: Diệt đoàn là phong cách của tôi

Bây giờ gã ta hơi bị phục Lâm đại sư rồi, không ngờ Lâm đại sư này thật sự có chút bản lĩnh, khi nói ra lời này gã ta cũng sững sờ, nhưng đó là lời nói từ tận đáy lòng.

Nếu suy nghĩ cẩn thận một chút thì đúng là chuyện như vậy thật.

Nếu không phải vì làm công việc này thì nói không chừng đúng thật là sẽ thành như thế rồi.

Lâm Phàm nhìn đối phương: "Con người anh làm quá nhiều chuyện xấu, tuy báo ứng không báo lên người anh nhưng tôi cảm thấy con gái của anh e là không được ổn lắm, anh nói có đúng hay không?"

Ngô Uy ngây ngẩn cả người, ánh mắt không thể tin nổi: "Anh biết tôi có con gái?"

Giờ phút này không chỉ có Ngô Uy ngạc nhiên mà ngay cả Trần Hồ và Kim Hà cũng trợn tròn mắt, bọn họ biết Ngô Uy có một cô con gái nhưng việc này ngoại trừ mấy người bọn họ thì không có ai biết chuyện này nữa.

Bây giờ Lâm đại sư này biết rõ, thật sự có chút quá dọa người.

Hơn nữa bọn họ dám thề với trời rằng bọn họ hoàn toàn không biết Lâm đại sư này.

"Ha ha, các người xem thường tôi phải không? Tôi là ai? Tôi là Lâm đại sư, đừng nói tôi biết anh có con gái mà ngay cả con gái anh bị bệnh tôi cũng biết. Hơn nữa còn tính được tình hình của con gái anh không ổn, nói đến cùng cũng là do anh làm quá nhiều chuyện xấu, đáng tiếc, đáng tiếc." Lâm Phàm lắc đầu nói.

Vẻ mặt Lục Ly hoang mang nhìn Lâm Phàm, anh ta đột nhiên nhận ra tình huống này có hơi sai sai, những kẻ bắt cóc này làm sao vậy? Tại sao lại trò chuyện vui vẻ với Lâm đại sư như vậy chứ?

Ngô Uy sắp điên rồi: "Đáng tiếc? Đáng tiếc cái gì?"

Lâm Phàm lắc đầu: “Tôi cảm thấy đáng tiếc không phải vì tình hình của con gái anh mà bởi vì nếu anh không phải là trùm buôn ma túy, tôi chắc chắn sẽ xem bệnh cho con gái anh, nhưng bây giờ đã muộn rồi.”

“Làm sao có thể, bệnh của con gái Ngô Uy, đó chính là…” Kim Hà vô cùng kinh ngạc, chỉ là lời còn chưa nói hết đã bị Lâm Phàm ngắt lời.

“Đừng có chính là, đối với tôi mà nói trên đời này không có bệnh nào không chữa được. Được rồi đừng nói nữa, các người muốn làm gì thì làm đi, bây giờ tôi và tổng giám đốc Lục này là con tin, phải tự biết mình là con tin chứ.” Lâm Phàm nói.

Lục Ly vội nói, bây giờ anh ta đã phục sát đất rồi, anh ta không ngờ Lâm đại sư này lại lừa được kẻ bắt cóc, năng lực này đúng là ghê gớm thật đấy.

Nhưng nhìn điệu bộ của Lâm Phàm bây giờ, có vẻ như hắn không muốn nói lắm.

Phải làm sao mới ổn đây.

Ngô Uy sẽ không bỏ qua cơ hội lần này: “Người này không thể chết được, tôi nhất định phải đưa hắn về.”

Trần Hổ: “Anh Cường nhất định không đồng ý.”

Ngô Uy lắc đầu: ‘Không được, cho dù có đồng ý hay không thì tôi cũng phải dẫn hắn cùng về Miến Điện.”

Giờ phút này Ngô Uy đột nhiên nắm lấy cổ áo Lâm Phàm: “Chỉ cần cậu giúp tôi, tôi cam đoan cậu sẽ không có nguy hiểm gì, thậm chí còn có thể thả cậu đi.”

Lâm Phàm lắc đầu mỉm cười, sau đó từ từ đứng lên, tuy hai chân bị còng nhưng đứng dậy vẫn không có vấn đề gì.

Đám người Ngô Uy cũng buông lỏng cảnh giác với Lâm Phàm, hiển nhiên lời nói vừa rồi khiến bọn họ sững sờ, họ không nghĩ nhiều như vậy.

Đột nhiên!

Lâm Phàm tỏ ra căng thẳng, mắt nhìn về phía cửa ra vào: “Anh Cường, anh muốn làm gì.”

Ba người họ lập tức quay đầu lại nhưng ngoài cửa ra vào không có một bóng người, một cảm giác không tốt nháy mắt bao phủ lấy ba người họ.

Khi ba người quay đầu nhìn lại chỉ cảm thấy một cơn gió mạnh đánh úp lại.

“Bát Quái Chưởng đại tông sư, Lâm đại sư đến rồi.”

Phanh!

Phanh!

Sau mấy chiêu, ba người bọn họ lập tức ngã xuống đất ngất đi, không thể động đậy.

“Ôi mẹ ơi, thật lợi hại.” Lục Ly nhìn thấy cảnh này, anh ta lập tức hưng phấn nói: “Anh Lâm, anh thật lợi hại, bọn họ đã bị anh giải quyết xong.”

Lâm Phàm sớm đã cởi bỏ còng tay, chỉ bằng mấy cái đồ chơi này cũng muốn còng lại đại sư mở khoá thì đúng là tấu hề.

Lục Ly: “Anh Lâm, sao anh mở khóa được.”

Bây giờ Lâm Phàm trong suy nghĩ của Lục Ly giống như một vị thần, hơn nữa ấn tượng của Lâm Phàm đối với Lục Ly cũng đã thay đổi rất nhiều.

Lần đầu tiên gặp mặt, hắn cho rằng đối phương là một tên cao ngạo, thật không ngờ mọi thứ đều là giả vờ. Mãi đến khi gặp phải chuyện bắt cóc này, chưa gì thì Lục Ly đã bị dọa cho sắc mặt tái nhợt, thật sự quá nhát gan.

“Chỉ bằng cái này.” Trong tay Lâm Phàm cầm một sợi dây kẽm mỏng.

Cái này khiến Lục Ly trợn mắt há mồm, vẻ mặt không dám tin: “Hả, ngầu quá đi, chỉ bằng cái này đã có thể mở khóa còng tay, thật lợi hại.”

Lâm Phàm mở khóa còng tay cho Lục Ly, sau đó nói: “Được rồi, tự anh nghĩ cách quay về đi.”

Lục Ly: “Vậy còn anh Lâm?”

“Tôi? Đương nhiên tôi ở lại chỗ này để một mẻ hốt gọn bọn chúng rồi. Anh cũng biết một khi Lâm Phàm tôi ra tay, không

diệt sạch toàn quân của đối phương thì không phải phong cách của tôi.” Lâm Phàm cười nói.

Lục Ly gục gật đầu, coi như anh ta chịu phục rồi. Nếu là người bình thường trước tiên nhất định phải trốn thoát nhưng Lâm đại sư này thì ngược lại, còn muốn tiêu diệt toàn bộ đối phương, việc này cũng quá trâu bò rồi.

Chương 1020: Đạn biết quẹo cua

“Được, được, vậy tôi đi trước. Bây giờ tôi quay về báo cảnh sát, những người đó đã tịch thu điện thoại của tôi rồi, tôi cũng không biết đây là đâu.” Lục Ly nói.

Sau khi Lục Ly rời khỏi, Lâm Phàm nhìn tình hình bên trong.

Sau đó nhìn thấy một cái dây thừng ở bên cạnh, trước tiên hắn trói ba người này lại rồi đợi nhóm người khác quay về đây.

Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, trong lòng Lâm Phàm thầm nhủ lát nữa không biết đám người kia có bao nhiêu người. Mặc dù hắn có trình độ võ thuật lợi hại nhưng chưa chắc đã tránh được súng đạn.

Với năng lực hiện tại nếu có một bộ bài thì hắn nhất định sẽ xuất ra kỹ năng đặc biệt đó là phi bài, nhưng đáng tiếc ở đây không có bài để phi.

Nhìn hai cái súng ngắn trên đất, trong lòng hắn tính toán.

…

Một chiếc xe van từ xa chạy tới.

Anh Cường: “Đợi chút nhớ mang theo người, chỉ cần cứu được đại ca thì chúng ta đi ngay lập tức.”

Lúc này bọn họ đã chuẩn bị ổn thỏa, đồng thời cũng mua được giấy thông hành đường thủy. Sau khi cứu được ‘Bò cạp’ ra ngoài thì bọn họ sẽ thoát đi bằng đường thủy, mặc dù không thể trực tiếp rời khỏi Trung Quốc nhưng cũng đã chọn được địa điểm an toàn tiếp theo, bọn họ có thể ẩn nấp ở đó một thời gian, nếu tình hình tốt thì có thể trực tiếp rời đi.

Đùng!

Một tiếng súng vang lên.

Tên đàn em lái xe đột nhiên hét lên: “Có tiếng súng.”

Trong phút chốc, tay lái của chiếc xe đột nhiên chuyển hướng làm cho tên đàn em lái xe cảm thấy hoảng sợ.

“Anh Cường, lốp xe bị bắn nổ.”

“Cái gì?”

Không đợi bọn họ phản ứng lại thì chiếc xe trực tiếp lộn nhào.

Lâm Phàm đứng ở cửa kho hàng, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười, thổi thổi họng súng. Khá lắm, khá lắm, kiến thức kỹ thuật bắn súng đã đổi tạm thời này quả nhiên là rất lợi hại.

“Chết tiệt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Vẻ mặt anh Cường hoảng loạn, sau đó tỉnh táo lại: “Thằng ngồi ở đằng trước, nhìn xem tình hình thế nào.”

Mọi người trèo ra khỏi xe là lập tức né tránh ra phía sau xe.

Đùng!

Lại một tiếng súng vang lên.

“A… Chân của tôi, người nổ súng đang ở đằng sau chúng ta.”

Đám người anh Cường nghe xong lời này lập tức quay đầu lại, thế nhưng đằng sau không có một bóng người, là ai mẹ nó nổ súng ở phía sau hả?

Đùng!

Lại một tiếng súng nữa vang lên.

Một người bên cạnh anh Cường cũng ôm chân: “Người đó ở ngay đằng sau chúng ta.”

“Chết tiệt, rốt cuộc là ở chỗ nào?” Anh Cường nổi giận, đối phương nổ hai phát súng nhưng anh ta lại không biết đối phương đang ở đâu. Hiện tại bọn họ đang trốn ở đằng sau xe, phía trước không thể nào bắn trúng bọn họ được.

“Không đúng, anh Cường, tiếng súng vang lên ở đằng trước.” Một tên buôn ma túy hoảng sợ nói.

Giờ phút này Lâm Phàm hai tay hai súng, trong lòng dâng trào, cái này mẹ nó lợi hại quá đi.

Bây giờ hắn đang đứng ở cửa kho hàng nổ súng, mặc dù đối phương có xe che chắn nhưng không ngờ hắn có thể bắn ra viên đạn biết chuyển hướng, đã vậy còn có thể chính xác bắn trúng chân đối phương.

“Mẹ kiếp, rốt cuộc tình hình này là như thế nào, ai nổ súng sau lưng chúng ta.”

“A!”

“Là ai nổ súng, cút ra đây cho tao.”

“Anh Cường, tiếng súng vang lên ở phía trước.”

“Vang em gái mày, mày mẹ nó bị mù à, chúng ta trốn ở sau xe, nếu bắn ở đằng trước thì làm sao có thể bắn trúng phía sau chúng ta được hả.”

“Nhưng chúng ta không nhìn thấy người nào.”

“Không nhìn thấy ai thì cũng bắn cho tao.”

Đùng!

Đùng!

Tiếng súng không ngừng, đám người anh Cường hoàn toàn không nhìn thấy ai, bọn họ càn quét điên cuồng ở mảnh đất trống phía sau, không cần biết có thấy được người không nhưng ít nhất cũng trấn áp được hỏa lực của đối phương.

Đùng!

“Anh Cường, tôi trúng đạn rồi.”

“Đằng sau chúng ta không có ai, đối phương lại ở phía trước bắn chúng ta, viên đạn nhất định biết quẹo cua.”

Anh Cương tức giận hét lên: “Quẹo con mẹ mày…”

Lúc này anh Cường đã hoang mang rồi, gã ta không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cuối cùng thì người này đứng ở đâu mà nổ súng vậy trời.

Còn việc đạn mà biết chuyển hướng thì con mẹ nó xem phim quá 180 phút rồi đó.

Đùng!

Chuyện kinh khủng tiếp tục xảy ra.

Người bên cạnh mình không ngừng bị trúng đạn, điều khiến gã ta hoảng sợ chính là đến tận bây giờ gã vẫn không biết đối phương đang trốn ở đâu.

Chuyện này sao có thể.

Lâm Phàm không ngờ kiến thức kỹ năng bắn súng đã đổi tạm thời này lại biến thái như vậy, có hơi đáng sợ, đã thế điểm bách khoa dùng để đổi lại không đắt, rất rẻ nữa chứ.

Rõ ràng hắn chỉ đứng ở chỗ này nổ súng nhưng đối phương cứ thế không phát hiện ra hắn.

Một phát súng cuối cùng để kết thúc.

Tiếng kêu thảm thiết của anh Cường vang lên, gã ta biết nhiệm vụ lần này coi như đã xong rồi.

Gã ta nghĩ mãi mà không rõ đối phương đứng ở chỗ nào nổ súng. Sau khi nhìn một vòng cũng không tìm được đối phương, gã nhìn vết thương trên chân mình, rõ ràng là bị bắn từ phía sau.

"Anh Cường, thế nào?" Đúng lúc này, một giọng nói vang lên ở phía trước.

Anh Cường sững sờ, đột nhiên quay đầu lại, hoảng sợ nói: "Mày… Sao mày lại ở đây?"

Lâm Phàm ném súng trong tay đi: "Bọn mày bị ngốc à, tao luôn đứng ở phía trước nổ súng cũng không hề di chuyển, vậy mà các người còn hỏi tao lại ở chỗ này là sao?"

"Làm sao có thể…" Anh Cường không dám tin nhìn Lâm Phàm.

…

Chương 1021: Thông tin của bọn tội phạm

Cục cảnh sát!

Lục Ly khá may mắn, giữa đường anh ta gặp được một chiếc xe, nếu không thì không biết đến khi nào mới tới được cục cảnh sát.

Khi đến được cửa cục cảnh sát thì anh ta thấy được đám người cục trưởng Tần.

“Cứu mạng…” Lục Ly hét lên.

Cục trưởng Tần nhìn anh ta thì lập tức mừng rỡ: “Sao cậu trở về được thế?”

“Mau đi theo tôi, tôi chỉ đường cho các người, vừa đi vừa nói.” Bây giờ làm sao Lục Ly có thời gian nói nhảm với bọn họ được chứ, anh ta phải nhanh chóng dẫn bọn họ đi cứu Lâm đại sư, đối phương có nhiều người thế này lại còn có cả vũ khí, đây không phải tự tìm chết thì là gì.

Xe cảnh sát chạy băng băng trên đường phố.

Khi Lục Ly từ chỗ bọn bắt cóc trở về, ông già Lục Trung Minh lập tức thở phào nhẹ nhõm, con trai không xảy ra chuyện gì là tốt nhất.

Chỉ là cho dù Lục Trung Minh thở phào nhẹ nhõm nhưng Vương Minh Dương lại rất lo lắng, vì người về là Lục Ly chứ không phải là người anh em Lâm Phàm của mình.

“Nhanh lên, nhanh lên nữa.” Trong xe, Vương Minh Dương thúc giục.

Tài xế bất đắc dĩ: “Giờ đã là tốc độ nhanh nhất rồi, đây là quảng trường nên không thể lái xe nhanh thêm được được nữa.”

Vương Minh Dương nhìn về phía Lục Ly: “Lúc anh đi sao không kéo hắn về cùng hả?” Bây giờ anh ta vẫn nghĩ không thông, rốt cuộc người anh em của mình muốn làm gì? Đây là lúc để làm anh hùng sao? Tại sao không quay về trước rồi để cho đám cảnh sát đi xử lý vụ này cơ chứ.

Vẻ mặt Lục Ly bất đắc dĩ: “Tôi cũng không có cách nào, anh ta kiên trì ở lại đó rồi để tôi về trước… Còn nói muốn một mẻ hốt gọn đám người kia, những tên kia đều có vũ khí, hung ác vô cùng, rất xấu xa.”

“Quá liều lĩnh! Con mẹ nó, tên này đúng là thích làm loạn mà, nhất định phải chơi ngầu mới được, cũng không thèm xem tình hình thế nào, nếu mất mạng thì phải làm sao?” Vương Minh Dương như sắp khóc.

Cục trưởng Tần ngồi trong xe, vẻ mặt nghiêm túc, ông ta không biết tình hình như thế nào nhưng có lẽ không được ổn. Những tên tội phạm này không phải là những tên tội phạm bình thường, nghĩ ra được cách cứu 'Bò Cạp' thì có thể bình thường được sao? Chỉ sợ bọn họ giết người như ngóe, tuy Lâm đại sư lợi hại nhưng cũng chưa chắc có thể chiếm được lợi ích nào trong tay bọn tội phạm kia.

Hơn nữa những tên bất cóc này còn có vũ khí, rất khó nói sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Cục trưởng Tần: "Đội cảnh sát hình sự, còn chưa điều tra rõ ràng tư liệu của đối phương sao?"

Nhân viên cảnh sát: "Vẫn chưa."

Lúc này, một kỹ thuật viên hoảng sợ nói: "Cục trưởng, tư liệu đã đến rồi."

Cục trưởng Tần: "Mau đưa cho tôi xem."

Lúc này ngoại trừ tài xế lái xe, ánh mắt của tất cả mọi người đều chú ý vào màn hình máy tính, đây là thông tin từ đội cảnh sát hình sự bên kia gửi đến. Việc điều tra ra nhóm tội phạm này không hề dễ dàng, theo phân tích của camera, cuối cùng cũng chụp lại được khuôn mặt của những tên tội phạm này, thật đúng là tra ra được gì đó.

"Cái gì?" Khi nhìn thấy nội dung trên tư liệu thì sắc mặt cục trưởng Tần lập tức thay đổi, trở nên khó có thể tin nổi, thậm chí có hơi hoảng sợ.

Kim Hà: Trùm buôn ma túy Miến Điện.

Ngô Uy: Trùm buôn ma túy Miến Điện.

….

Những điều này còn chưa phải đáng sợ nhất, đáng sợ nhất chính là phần giới thiệu ở dưới của những người đó.

Lý Cường: Trùm buôn ma túy Miến Điện, biệt danh là "anh Cường", hoạt động mạnh ở vùng Tam Giác Vàng và có năng lực tác chiến cao.

Mã Tạp: Lính đánh thuê ở Tam Giác Vàng, tội phạm truy nã quốc tế.

…

Mười ba cái tên, tất cả thông tin về thân phận đều ở đây. Hơn nữa chúng cũng không phải là những nhân vật đơn giản, đều có năng lực tác chiến rất cao.

“Tình hình có chút không ổn.” Vẻ mặt cục trưởng Tần nghiêm túc nói. Nếu thật sự như vậy, chỉ sợ bọn họ không có khả năng giải quyết được, đối phương nhất định mang theo vũ khí hạng nặng. Với thực lực này của bọn họ nếu như lấy cứng đối cứng với đối phương, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Vương Minh Dương sốt ruột, kéo lấy cục trưởng Tần: “Cái gì không ổn?”

Cục trưởng Tần không trả lời mà đang suy nghĩ xem tiếp theo phải làm gì, ông ta không biết bây giờ Lâm đại sư như thế nào, liệu hắn có bị những trùm buôn ma túy này bắt hay không, hay đã hy sinh rồi.

Đối diện với những trùm buôn ma túy này, cho dù bọn họ có nhiều người như vậy nhưng cũng chưa chắc bắt được đối phương mà không bị thương nặng gì, càng không cần phải nói Lâm Phàm chỉ có một mình.

Chạm mặt với những tên trùm buôn ma túy này mà có thể giữ được tính mạng là đã may mắn lắm rồi, huống chi nói đến việc bắt gọn những tên này.

Vương Minh Dương cũng không phải tên ngốc, khi nhìn thấy nội dung trên màn hình máy tính, anh ta lập tức bị sốc, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi: “Làm sao…”

Cục trưởng Tần lập tức hành động: “Đội cảnh sát hình sự bên kia chuẩn bị thế nào rồi?”

“Cục trưởng, bọn họ đã chuẩn bị xong, bây giờ đang đi đến điểm tập kết, tôi lập tức gửi định vị qua, hy vọng họ có thể nhanh chóng đến được.” Cảnh sát biết rõ Lâm đại sư vẫn ở chỗ này nhưng theo bọn họ thấy thì khả năng Lâm đại sư còn sống là rất thấp, những người này đều là những tên trùm buôn ma túy cực kỳ độc ác… Hơn nữa trong đó có rất nhiều lính đánh thuê, kinh nghiệm tác chiến này không phải người bình thường có thể so sánh được.

Đặc biệt là có súng ống, có thể nói mức độ nguy hiểm cao đến đáng sợ.

…

Chương 1022: Chuyện này là sao?

Một chiếc xe cảnh sát khác.

‘Bò Cạp’ được đám người Lưu Hiểu Thiên, Hoàng Cương hộ tống đi đến đích đến. Trên đường đi Lưu Hiểu Thiên trông rất nghiêm túc, anh ta đã nhận được thông báo, những tên trùm buôn ma túy này không hề tầm thường. Chưa kể Lâm đại sư vẫn còn ở chỗ đối phương, tình hình hiện tại như thế nào bọn họ cũng không biết, chỉ hy vọng mọi thứ đều bình an.

Vẻ mặt của Bò Cạp bình tĩnh, khóe miệng nở nụ cười tươi tắn, anh ta thấy được tương lai tươi đẹp, anh ta sẽ được giải cứu và trở về Miến Điện một lần nữa.

Tổ hành động đặc biệt của đội cảnh sát hình sự cũng đã được trang bị vũ khí đầy đủ.

“Mọi người nhớ kỹ, một lát nữa mọi người sẽ phải đối mặt với những tên trùm buôn ma túy vượt biên giới. Căn cứ theo điều tra, những tên trùm buôn bán ma túy này có vũ khí hạng nặng và các tên lính đánh thuê có kinh nghiệm tác chiến phong phú, ngoài việc đảm bảo bắt được những tên trùm ma túy này thì chúng ta nhất định phải bảo vệ con tin an toàn.”

“Rõ.”

Vẻ mặt của các thành viên của tiểu đội hành động đặc biệt đều nghiêm túc, họ biết rằng lát nữa đây có thể sẽ xảy ra một trận chiến lớn.

Một thành phố như Thượng hại thế này, không ngờ lại xuất hiện tình huống hiếm thấy như vậy.

Bọn họ đã trải qua thời gian khổ luyện dài như này, chẳng phải chỉ chờ giây phút này sao.

Khi đến lúc nguy hiểm thì bảo vệ mọi người và chống lại bọn tội phạm.

…

Lục Ly nhìn rõ tình hình xung quanh, anh ta lập tức hét lên: "Chính là chỗ này, nhà kho phía trước chính là nơi chúng tôi bị giam giữ."

Cục trưởng Tần cầm bộ đàm lên: "Dừng xe, tất cả mọi người dừng xe, nhà kho gần ngay phía trước chính là nơi ở của những tên trùm buôn ma túy."

"Anh Vương, anh Lục, hai người cứ đợi ở trong xe, đừng tùy ý hành động. Một lát nữa có thể sẽ có đánh nhau, hy vọng hai người hiểu được." Cục trưởng Tần nghiêm túc nói.

Lục Ly nào dám đi ra nên gật đầu ngay lập tức, bây giờ anh ta rất sợ những trùm buôn ma túy kia.

Vương Minh Dương nắm lấy tay cục trưởng Tần: "Cục trưởng Tần, tính mạng người anh em của tôi giao cho ông, ông nhất định phải cứu hắn ra ngoài."

Cục trưởng Tần gật đầu: "Yên tâm đi, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để cứu Lâm đại sư ra."

"Hành động!"

Các thành viên của tiểu đội hành động đặc biệt đều được đào tạo bài bản và có năng lực tác chiến rất cao. Bọn họ vừa duy trì an ninh của Thượng Hải, đồng thời cũng ra nước ngoài để kết hợp với cảnh sát quốc tế truy bắt tội phạm.

Kỹ thuật công nghệ cao, xe điều khiển trinh sát cỡ nhỏ nhanh chóng chạy về phía kho hàng.

Với tư cách là đội trưởng của tiểu đội hành động, Hoàng Cương chỉ huy cấp dưới tiến hành bao vây và quan sát tình hình xung quanh.

Lưu Hiểu Thiên thì mang theo người áp giải 'Bò Cạp' đến hiện trường để đàm phán với những trùm buôn ma túy này.

Hoàng Cương: "Tiểu Vương, tình hình bên kia thế nào?"

"Đội trưởng, mọi thứ đều bình an vô sự, không phát hiện tội phạm."

Đột nhiên.

Giọng nói của Tiểu Vương có chút gấp gáp: "Đội trưởng, phát hiện mục tiêu, không đúng, hình như là Lâm đại sư. Con mẹ

nó, hắn đang định làm gì vậy?”

Sắc mặt Hoàng Cương thay đổi: “Tình hình thế nào, Tiểu Vương, nhanh báo cáo, rốt cuộc tình hình như thế nào?”

…

Cửa nhà kho.

Lâm Phàm đang ngồi dưới đất, tay trái hút thuốc còn tay phải cầm khẩu súng lục buông thõng xuống, vẻ mặt hơi âu sầu. Mấy người kia bao giờ mới đến hả, đã gần một giờ rồi, để ông đây đợi muốn bể phổi.

Điều khiến Lâm Phàm khó chịu hơn nữa chính là điện thoại của hắn đã bị hỏng.

Anh Cường không chỉ cầm điện thoại của hắn mà còn làm vỡ điện thoại của hắn, con mẹ nó, có biết chiếc điện thoại di động này trị giá mấy ngàn không hả.

Lúc này, một chiếc điều khiển từ chỗ tối đến.

Lâm Phàm thấy có chút kỳ lạ nên trực tiếp cầm lên, phía trên còn có một ống kính, hình như là đang quay chụp, hắn cầm trong tay rồi nhìn qua nhìn lại.

Lào xào!

Với độ nhạy cảm của hắn hiện tại, tất nhiên có thể nhận ra xung quanh có người, hắn lập tức vui vẻ, xem ra đã có người đến.

Lúc này, một bóng người quen thuộc xuất hiện.

Lưu Hiểu Thiên áp ‘Bọ Cạp’ đi từ xa đến, có vẻ rất cảnh giác.

Trên mặt ‘Bò Cạp’ lộ ra nụ cười: “Ha ha, xem ra lúc này tôi chạy thoát được rồi, đàn em của tôi không có kiên nhẫn như vậy đâu, ở đó mà lãng phí thời gian với các người.”

Khi ánh mắt ‘Bò Cạp’ nhìn về phía trước, biểu cảm của gã ta hơi thay đổi, khuôn mặt vốn đang tươi cười của gã lập tức trở nên cứng đờ.

Tình hình này là sao?

Nuốt mây nhả khói.

Một làn khói trắng bay lên không trung.

Lâm Phàm nhìn Lưu Hiểu Thiên: “Đội trưởng Lưu, sao các người lại đến muộn như vậy? Tôi đã chờ rất lâu rồi.”

“A ha!” Lưu Hiểu Thiên chớp mắt nhìn bốn phía, tình huống gì đây? Bọn bắt cóc độc ác đâu cả rồi? Sao chỉ còn lại một mình Lâm đại sư ngồi đó, hơn nữa nhìn dáng vẻ của hắn có vẻ như rất thảnh thơi, điều này hơi khác so với những gì họ nghĩ…

Các thành viên của tiểu đội hành động đặc biệt đang ẩn náu cũng đều đi ra.

Chương 1023: Lợi hại như vậy sao?

Lúc đầu bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng để chiến một trận với những tên trùm buôn bán ma túy nhưng hiện trường lại vô cùng trống trải. Ngay cả cái bóng của mấy tên trùm buôn ma túy cũng không thấy đâu, chẳng lẽ tình báo bị sai hay là đối phương biết họ đến nên bị dọa tiểu ra quần rồi, ngay cả ‘Bò Cạp’ cũng không cần nữa rồi.

Đương nhiên đây mới chỉ là suy nghĩ mà thôi, bọn họ còn chưa đề cao bản thân mình như vậy.

‘Bò Cạp’ bị áp giải tất nhiên có chút bạo động.

“Người của tôi đâu?” Bò Cạp không thể tin được cảnh tượng này, gã ta đã chuẩn bị thật tốt để chạy khỏi nơi này nhưng giờ lại không có một bóng người, rốt cuộc những tên đàn em kia của gã đã đi đâu rồi.

Lưu Hiểu Thiên kinh ngạc nói: “Lâm đại sư, những tên trùm buôn ma túy kia đâu?”

Lâm Phàm dập tắt tàn thuốc, sau đó đứng lên phủi bỏ bụi bặm, chỉ tay về phía sau: “Ở trong đó, các người đi bắt chúng đi.”

Các thành viên của tiểu đội hành động đặc biệt lập tức hành động, sau khi đi vào và thấy rõ tình hình trong đó, bọn họ đều ngây người, miệng há to đến mức có thể bỏ cả quả trứng vào.

“Làm sao có thể?”

“Anh nhéo tôi một cái, đây không phải là đang nằm mơ chứ.”

“Đau quá, sao anh lại nhéo mạnh như vậy?”

“Hiện tại tôi cũng không tin…”

“Lâm đại sư đã làm việc này như thế nào? Có nhiều trùm buôn ma túy như vậy, chỉ có một mình hắn, chuyện này…”

Trong kho hàng.

Mười mấy gã buôn ma túy bị trói lại với nhau, nguyên một đám mắt to trừng mắt nhỏ nhìn các thành viên của tiểu đội hành động đặc biệt.

Các thành viên của tiểu đội hành động đặc biệt hai mặt nhìn nhau: “Những người độc ác này cứ như vậy mà bị bắt sao?”

“Các người nhìn chân của họ xem, hình như đều bị trúng đạn.”

“Đúng như vậy, rốt cuộc là ai làm?”

Đột nhiên.

Mọi người đều im lặng sau đó nhìn ra bên ngoài với vẻ mặt khiếp sợ, Lưu Hiểu Thiên đang trao đổi với Lâm đại sư, sau đó không dám tin nói: “Không phải do hắn làm đấy chứ?”

“Một mình hắn?”

“Nếu không phải hắn thì còn có thể là ai nữa? Các người nhìn vũ khí trên mặt đất này xem, toàn là vũ khí có uy lực lớn không đó.”

“Rốt cuộc là sao có thể làm được?”

Giờ phút này, các thành viên của tiểu đội hành động đặc biệt đều yên lặng, tất cả đều đang suy nghĩ về chuyện này.

Lâm Phàm nhìn Bò Cạp, lập tức nở nụ cười: “Bò Cạp, đừng suy nghĩ nữa, đám đồng bọn của anh không thể đi được nữa nên kế hoạch đào thoát của anh đã thất bại rồi, anh vẫn nên ngoan ngoãn trở về ngục giam đi.”

Bò Cạp vẫn không thể tin được những điều này: “Làm sao có thể, chuyện này sao có thể.”

“Người anh em!” Lúc này, Vương Minh Dương vội vã chạy đến, sau đó ôm lấy Lâm Phàm: “Mẹ kiếp, cậu thật sự khiến tôi sợ muốn chết, cầu xin cậu sau này đừng đùa kiểu này nữa, sẽ chết người thật đó.”

Lâm Phàm: “Gấp cái gì? Không sao cả, chỉ bằng những tay mơ này mà muốn đấu với tôi, tôi không chém giết đám bọn họ thì làm sao xứng với danh tiếng của tôi chứ.”

Lưu Hiểu Thiên đứng ở bên cạnh: “Lâm đại sư, sao anh có thể làm được vậy?”

Lâm Phàm nở nụ cười thần bí: “Khiêm tốn thôi, chuyện nói ra rất dài dòng, có cơ hội rồi nói sau.”

Lưu Hiểu Thiên cũng có chút hoang mang, anh ta mới đi vào nhìn một vòng, những trùm buôn ma túy kia đều bị bắn vào chân sau đó bị trói lại một chỗ. Theo anh ta thấy thì sao có thể làm được chuyện này, đối với bọn cướp hung ác này, cho dù chân bị trúng đạn thì cũng không thể nào chấp nhận khoanh tay chịu trói như thế.

Chỉ dựa vào sức lực của một người thì làm sao có thể thu phục được những trùm buôn ma túy này, trong hiện thực không thể xảy ra, cho dù là trong phim ảnh cũng không có khả năng…

Cục trưởng Tần đến, khi biết được tình huống bên trong cũng làm cho ông ta hết sức ngơ ngác. Tuy không biết đã xảy ra chuyện này nhưng ông ta hiểu chuyện này không thể không liên quan đến Lâm đại sư, cuối cùng ông ta giơ ngón cái lên ra hiệu hắn rất lợi hại.

Với tư cách là tổng giám đốc của tập đoàn Lục thị, Lục Ly đã thoát khỏi nguy hiểm, hơn nữa xung quanh có rất nhiều người nên anh ta cũng lập tức thay đổi, lắc mình một cái trở nên chững chạc ngay.

“Lâm đại sư, lần này cảm ơn công cứu mạng của anh, Lục Ly tôi là người biết tri ân, tuyệt đối sẽ không quên ơn cứu mạng này.” Lục Ly bình tĩnh nói.

Lâm Phàm liếc nhìn đối phương: “Nói tiếng người, bây giờ tôi không hiểu anh đang nói gì đấy.”

Lục Ly hơi lúng túng, sao anh ta không phân biệt được tình hình vậy chứ, sau đó lặng lẽ ghé vào tai Lâm Phàm nói: “Anh Lâm, cho tôi chút thể diện đi, ở đây có nhiều người như vậy, dù gì tôi cũng là tổng giám đốc của tập đoàn Lục thị cho nên không thể để mất mặt được.”

Lâm Phàm nở nụ cười, tên này thực sự biết cách giả vờ, nhưng điều đó cũng không sao cả.

Sau đó các đồng chí cảnh sát bắt đầu hành động, vụ án này đã được giải quyết đồng thời còn bắt được một nhóm tội phạm truy nã quốc tế, đây chính là thanh danh của quốc gia. Chẳng qua chuyện này không thể đưa lên báo chí, sau chuyện này Lưu Hiểu Thiên cũng bắt đầu chú ý đến sự an toàn của Lâm Phàm hơn.

Chương 1024: Cuối cùng cũng đã trở về

Loại chuyện bắt tội phạm thế này không nên thông báo để tránh có người khác đến báo thù.

Chân của những trùm buôn ma túy này đều bị trúng đạn nên không thể di chuyển, cảnh sát trực tiếp còng tay chúng lại rồi khiêng bọn chúng ra ngoài.

Khi Ngô Uy đi ngang qua, Lâm Phàm đưa tay ra ngăn lại: "Chờ một chút."

Cục trưởng Tần không biết xảy ra chuyện gì, còn hơi nghi ngờ.

Ngô Uy vô cảm ngẩng lên nhìn Lâm Phàm, trong ánh mắt có khát vọng, thậm chí là cầu xin.

Lâm Phàm vỗ vai Ngô Uy: "Cho anh một cơ hội, hợp tác và nói hết những gì anh biết cho cảnh sát, anh có thể nhờ cục trưởng Tần xử lý chuyện đưa con gái anh đến Thượng Hải, tôi có thể chữa trị cho con gái anh."

Ngô Uy không nói gì nhưng khẽ gật đầu tỏ vẻ đồng ý, thậm chí ẩn giấu dưới vẻ mặt đó là sự hy vọng tràn trề.

Lâm phàm: "Cục trưởng Tần, người này chắc sẽ hợp tác và nói tất cả những gì anh ta biết cho các người. Nhưng con gái anh ta đang ở Miến Điện, ông nghĩ cách đưa con gái anh ta đến đây để tôi chữa trị bệnh cho cô bé."

Cục trưởng Tần gật đầu: "Được rồi, chuyện này không thành vấn đề, nếu như vậy thì chúng tôi cũng giảm được không ít việc. Miệng lưỡi của những trùm buôn ma túy này kín như

bưng, không dễ để tra hỏi được điều gì đó, nhưng bây giờ coi như đã giải quyết được một vấn đề lớn."

"Nhưng sao cậu có thể đánh bại được những trùm buôn ma túy này thế?"

Lâm Phàm mỉm cười: "Cục trưởng Tần, đó là bí mật, ông đừng hỏi nữa."

Theo tình hình bình thường, đây là chuyện không hợp quy tắc, nhưng bây giờ còn nói được gì nữa, cho dù không hợp quy tắc cũng không thể làm gì được. Nếu như Lâm đại sư đã không muốn nói, vậy cũng không cần hỏi rõ ràng làm gì.

Lâm Phàm: "Đội trưởng Lưu, công lao lần này không có cách nào thông báo cho anh rồi."

Lưu Hiểu Thiên đánh một cái vào vai Lâm Phàm: "Cậu nói gì đó, lần này cậu không bị sao là tốt nhất. Sau này cậu không thể cậy mạnh, những tên trùm buôn ma túy này đều là những kẻ giết người không chớp mắt, nếu cậu xảy ra chuyện gì thì phải làm thế nào?"

Lâm Phàm gật đầu: "Yên tâm đi, sẽ không có lần sau đâu. Nếu không có việc gì nữa thì tôi về đây, tôi chỉ sợ những người trong phố Vân Lý lo lắng gần chết rồi."

"Ừm."

Trong phố Vân Lý!

Các ông chủ cửa hàng đã sớm trở về, ông chủ nhỏ đã xảy ra chuyện, bọn họ vẫn còn chơi cái rắm… Đám bọn họ lo lắng vô cùng.

Ngô U Lan và Ngô Hoán Nguyệt khóc đến đỏ mắt, chị Hồng đứng bên cạnh an ủi, ngay cả Liễu Nhiếp cũng đứng bên cạnh Ngô U Lan chờ đợi.

Ngô U Lan cũng tự trách vô cùng: "Đều là tại tôi, tôi không nên đi với anh Lâm. Anh Lâm vốn không muốn đi, anh ấy nhất định đã tính ra kiếp nạn này của mình, thế nhưng tại tôi… Tất cả là tại tôi…"

Nếu như Lâm Phàm ở đây, hắn nhất định sẽ nói câu 'em gái, em suy nghĩ quá nhiều rồi, cuộc đời thay đổi thất thường lắm đấy.'

Liễu Nhiếp vỗ vỗ lưng Ngô U Lan: "Đừng khóc nữa, làm sao hắn có thể xảy ra chuyện được."

Ngô U Lan lắc đầu, cũng không biết muốn biểu đạt điều gì.

Lúc này, Liễu Nhiếp cũng chú ý đến giọng điệu khi nói chuyện của mình. Bây giờ Ngô U Lan đang rất buồn, nếu nói những lời không có ý xấu nhưng lại khó nghe, chỉ sợ sẽ khiến cho Ngô U Lan tức giận, nhưng cô ta cũng không biết nói gì thêm nên chỉ có thể an ủi.

Nói có lo lắng hay không, cô ta cũng có chút lo lắng. Dù sao đi nữa thì người ta cũng đến tham gia lễ khai trương và đưa người đến cổ động mình. Hôm nay lại bị bắt cóc ngay ngoài khách sạn của mình, trong lòng cô ta cũng cảm thấy áy náy.

Điền Thần Côn: "Sao tên nhóc này có thể xảy ra chuyện được, các người cũng không nhìn xem ngày thường hắn cũng có đứng đắn đâu nào, gây ra bao nhiêu chuyện rắc rối cũng không hề hấn gì, lần này nhất định cũng giống như vậy."

Triệu Chung Dương gật đầu: "Đúng vậy, anh Lâm phúc lớn mạng lớn, hơn nữa đám cảnh sát đang nghĩ cách cứu viện cho nên sẽ không có việc gì đâu."

Ngô Thiên Hà thở dài, ông ấy không thể hiểu được, trong lòng cũng bồn chồn, chắc là không có chuyện gì đâu.

Các chủ cửa hàng cũng đang lo lắng, ông chủ nhỏ là một người tốt như vậy làm sao có thể xảy ra chuyện gì được, nếu thật sự xảy ra chuyện thì chính là ông trời không có mắt mà.

"Ông chủ đâu, mua đồ…" Có khách đứng trước cửa hàng chị Hồng hỏi.

Bây giờ chị Hồng đâu còn có tâm trạng buôn bán, trực tiếp từ chối: "Xin lỗi, hôm nay không bán hàng."

Vị khách kia liếc nhìn, trong lòng nói thầm tiền tới tay mà lại không bán, đúng là quỷ quái thật.

Mọi người vây quanh cửa tiệm, an ủi và cầu nguyện, hiện tại chỉ có thể chờ cảnh sát thông báo.

"Các người làm gì vậy?"

Đột nhiên, một giọng nói vang lên khiến cho mọi người đều phấn khích.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía giọng nói này, sau đó đột nhiên vang lên từng tiếng la hét.

“Ui là trời, ông chủ nhỏ, quả nhiên cậu không có việc gì.”

“Ông trời phù hộ, cuối cùng ông chủ nhỏ cũng về.”

Chương 1025: Trái ôm phải ấp

“Tôi biết ngay ông chủ nhỏ sẽ không xảy ra việc gì.”

“Đúng vậy, mọi người không thấy mệnh của ông chủ nhỏ cứng như thế nào sao, đã chọc đến nhiều người như vậy cũng chưa từng bị đánh lần nào, chuyện này có tính là gì chứ.”

Ngô U Lan và Ngô Hoán Nguyệt nhìn thấy Lâm Phàm, sắc mặt khổ sở kia đột nhiên chuyển thành vui vẻ, chạy nhanh đến rồi nhào vào trong ngực Lâm Phàm.

“Anh Lâm, cuối cùng anh cũng về.”

Trái ôm phải ấp này, chuyện này có gì đó sai sai, hắn muốn đẩy hai người ra để cho hai người họ chú ý hình tượng một chút, thế nhưng nhìn thấy dáng vẻ của hai người họ lại cười nói: “Cái gì mà cuối cùng cũng trở về? Tôi chỉ đi ra ngoài làm một chuyện mà đã làm cho các người sợ thành như vậy rồi. Được rồi, được rồi, có nhiều người nhìn lắm đấy, sẽ ảnh hưởng không tốt đâu.”

Lâm Phàm xoa đầu hai người họ , trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý, tôi là người đàn ông có thể trái ôm phải ấp đó nha.

Các ông chủ cửa hàng xung quanh đều nở nụ cười.

“Ông chủ nhỏ đúng là có phúc.”

“Ai nha, vận đào hoa này thật sự khiến người ta ghen tị đó nha.”

“Cái gì? Ông hâm mộ cái gì? Ông có bản lĩnh thì nói lại lần nữa?”

“Vợ à, tôi cũng chưa nói gì cả, tôi chỉ than thở một chút thôi.”

“Hừ, thách ông có gan đấy.”

Lâm Phàm đã quay về, trong lòng Ngô U Lan và Ngô Hoán Nguyệt cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không xảy ra chuyện gì là tốt rồi.

Lúc này, Lâm Phàm nhìn qua Liễu Nhiếp: “Ôi! Tại sao Liễu tổng cũng ở chỗ này? Chẳng lẽ cũng lo lắng cho tôi sao?”

Liễu Nhiếp trừng mắt nhìn Lâm Phàm: “Hừ! Tôi đến xem U Lan, anh đừng nghĩ nhiều, U Lan tôi về trước.”

U Lan: “Chị Liễu Nhiếp, chị không ở lại một lát sao?”

Liễu Nhiếp vẫy tay: “Khách sạn mới khai trương nên rất bận rộn, huống hồ chỉ sợ có người không hoan nghênh lắm.”

Lâm Phàm nhìn đối phương, bất đắc dĩ nở nụ cười.

Ngô U Lan nói: “Anh Lâm, quả thật chị Liễu Nhiếp cũng có chút lo lắng, nếu không chị ấy cũng đã không đi theo đến đây.”

Lâm Phàm: “Chẳng qua tôi thấy người phụ nữ này không nghĩ như vậy. Được rồi, không sao rồi nên mọi người giải tán đi, quay về làm việc, tụ tập ở đây cũng không có việc gì.”

Mọi người nói chuyện với Lâm Phàm vài câu rồi đi về.

Chuyện này không được đưa tin ra ngoài, cũng chỉ có người trong phố Vân Lý và mấy người tổng giám đốc biết, còn lại thì chả ai biết cả.

Mà hắn cũng không muốn nói ra chuyện này, dù sao cũng không có ý nghĩa gì nhiều, không cần phải khiến mọi người lo lắng.

Nhất là cha mẹ của hắn, nếu biết hắn bị bắt cóc ở Thượng Hải thì chắc sẽ không chịu nổi mà giết tới đây xách hắn về nhà mất. Cho nên đối với cha mẹ, Lâm Phàm cho rằng bản thân mình làm chút chuyện tốt để bọn họ đi khoe khoang với hàng xóm là được, những chuyện khác không cần phải suy nghĩ nhiều làm gì.

…

Cục cảnh sát!

Bắt đầu thẩm vấn.

Chân bị trúng đạn của những trùm buôn ma túy kia đã được làm giải phẫu lấy đạn ra, để cam đoan những tên này không chạy trốn nên cảnh sát cũng đã tiến hành chăm sóc nghiêm ngặt hơn.

Hơn nữa chuyện này cũng đã gây ra ảnh hưởng cực lớn, cảnh sát cấp cao vô cùng coi trọng, có lẽ họ có thể biết được nhiều thông tin hữu ích hơn từ những trùm buôn ma túy này.

Cũng có các cảnh sát lẻn vào Miến Điện hoặc Tam Giác Vàng để nằm vùng nhưng hiệu quả lại không tốt, căn bản không có cách nào lấy được tin tức hữu dụng.

Bởi vì có Lâm Phàm nên Ngô Uy không che giấu bất cứ điều gì mà nói hết tất cả mọi thứ ra, để cho cảnh sát đến Miến Điện dẫn con gái gã đến đây điều trị.

Có Ngô Uy nên cảnh sát cũng lấy được rất nhiều tin tức giá trị mà trước đây không biết, hơn nữa những tin tức này đều rất quan trọng, không thể không nói đã có tiến bộ đáng kể trong công cuộc phòng chống ma túy.

Tuy nhiên, khi cục trưởng Tần hỏi thăm một trong số tên lính đánh thuê về tình huống chân bị trúng đạn của bọn họ thì ông ta đã vô cùng sửng sốt.

Viên đạn có thể chuyển hướng?

Nói vậy chẳng khác nào coi cảnh sát bọn họ là kẻ ngốc à?

Đạn còn biết quẹo cua biết chuyển hướng, sao không nói nó biết đi một vòng tròn luôn đi.

Nhưng khi biết được tình hình từ những tên trùm buôn ma túy này, đám người cục trưởng Tần hoàn toàn bối rối.

Hình như chuyện viên đạn biết chuyển hướng là thật.

Chuyện này rõ ràng không khoa học lắm.

Lâm đại sư có thể bắn súng, điều này khiến người ta hơi khó tin.

Cho nên, để tránh rắc rối không cần thiết, cục trưởng Tần không miệt mài đi sâu vào vấn đề này, thậm chí còn không báo cáo vấn đề này lên trên.

Sau vài ngày.

Trong phố Vân Lý.

Lâm Phàm nằm đó nhìn lại điểm bách khoa, trên gương mặt là nụ cười sáng lạn không được bình thường.

Điểm bách khoa: 8500.

Giờ phút này, Lâm Phàm rất muốn đứng dậy, hưng phấn gầm lên một tiếng.

“Thử hỏi các người có sợ hay không.”

Mặc kệ người khác có sợ không, dù sao chính hắn cũng đã sợ rồi.

Việc sáng tác tài liệu giảng dạy này thật sự rất tuyệt, rất dễ kiếm được điểm bách khoa.

Chương 1026: Đây là đồ tốt, có lợi cho bọn nhỏ

“Tôi đi ra ngoài một chút, các người trông cửa hàng đi.” Lâm Phàm không thể chờ đợi được nữa, hiện tại hắn muốn đến viện phúc lợi trẻ em. Tiếp đó để cho tất cả bọn trẻ trải nghiệm thử Tiểu Thông tuệ đan chất lượng hoàn mỹ trâu bò thế nào.

Hiện tại tâm trạng của Lâm Phàm rất tốt, điểm bách khoa là 8500, đã vượt chỉ tiêu rất nhiều nhưng tốc độ tăng trưởng của điểm bách khoa này rất chậm. Chỉ sợ tài liệu giảng dạy này đã quảng bá đến một trình độ nhất định, người có thể hiểu thì cũng đã hiểu còn có người không thể hiểu được thì cũng không có cách nào khác. Trừ khi chờ đến lúc bọn họ mở mang đầu óc rồi chăm chỉ học tập, nói không chừng còn có thể tăng thêm một đợt điểm bách khoa.

Chỉ là bây giờ không phải lúc nghĩ đến những chuyện này mà là đã đến lúc đi viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, để cho bọn nhỏ sử dụng Tiểu Thông tuệ đan rồi.

Sau khi dùng Tiểu Thông tuệ đan thì việc học hành có khó khăn gì đâu chứ?

Chỉ sợ khả năng tiếp thu kiến thức không phải người bình thường có thể so sánh được.

Nói là thiên tài cũng không ngoa, nhưng sau này còn cần hắn truyền dạy cho bọn trẻ những kiến thức mới hơn nữa.

Lâm Phàm tìm một cái túi ở trong xe, đổ tất cả 364 viên Tiểu Thông tuệ đan ra, sau đó cho thẳng vào túi, loại tốt như vậy cho vào một chiếc túi rẻ tiền như thế này đúng là sỉ nhục mà…

"Ồ!" Khi đi đến viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, xe của Triệu Minh Thanh đã đỗ ở bên ngoài, tài xế đang ngồi trong xe nghỉ ngơi.

Có lẽ Triệu Minh Thanh cũng đến viện phúc lợi trẻ em?

Sau khi đi vào, quả nhiên Triệu Minh Thanh cũng đang ở bên trong.

"Minh Thanh, ông đang làm gì vậy?" Lâm Phàm hỏi.

Triệu Minh Thanh đang kiểm tra sức khỏe cho bọn nhỏ, khi nhìn thấy lão như thì lập tức dừng công việc trong tay lại: "Lão sư, tôi đang kiểm tra sức khỏe cho bọn nhỏ, gần đây trời trở lạnh nên dễ bị ốm."

"Có lòng." Lâm Phàm cười nói: "Gần đây thế nào rồi? Tình hình có tiến triển gì hay không?"

Vừa nói đến chuyện này Triệu Minh Thanh không khỏi thở dài: "Lão sư, Tiểu Thông tuệ đan này không tầm thường, thời gian càng dài càng có thể cảm nhận được chỗ thần kỳ của nó."

Lâm Phàm gật đầu, Tiểu Thông tuệ đan chính là như vậy. Sau khi uống, nếu không ngừng vận dụng đầu óc thì có thể khiến cho não bộ phát triển càng nhanh hơn, tất nhiên muốn trở thành thiên tài cũng không phải việc gì khó.

Nhưng điều kiện tiên quyết chính là bản thân phải chủ động học tập, nếu như ngồi hưởng thụ mọi thứ thì cái đó sẽ không có chút tác dụng nào.

Lúc này Triệu Minh Thanh nhìn thấy cái túi trong tay lão sư, ông có hơi nghi ngờ: "Lão sư, cái túi này của ngài là?"

Lâm phàm mỉm cười rồi mở cái túi ra, Triệu Minh Thanh nhìn thoáng qua, lập tức trợn tròn mắt, ngay cả giọng điệu cũng trở nên khiếp sợ: "Lão sư, cái này… Cái này…"

Hiện tại ông ấy có chút bối rối, ông ấy biết đồ trong túi này, không phải là Tiểu Thông tuệ đan đây sao. Hơn nữa xét về chất lượng, đây chính là chất lượng hoàn mỹ theo lời lão sư nói.

Đột nhiên, Triệu Minh Thanh hiểu ra: "Lão sư, ngài muốn để cho bọn nhỏ sử dụng Tiểu Thông tuệ đan sao?"

Lâm Phàm gật đầu: "Không sai, ông đoán đúng rồi, tôi muốn cho bọn trẻ sử dụng Tiểu Thông tuệ đan này. Ông nhìn những đứa trẻ đáng thương này xem, mặc dù giống như những đứa trẻ khác nhưng khi sinh ra lại kém hơn những đứa trẻ khác một chút. Tôi sợ khi lớn lên bọn trẻ cũng không cảm nhận được cảnh gia đình vui vẻ, cho nên tôi muốn làm cho bộ não của chúng càng thêm thông minh hơn, không có địa vị xã hộ và ấm áp gia đình, vậy thì để bọn trẻ có thể sử dụng đầu óc của mình tạo ra một tương lai tốt đẹp."

Triệu Minh Thanh nhìn lão sư, không phải vì ông ấy nghĩ rằng không nên đưa đồ tốt như vậy cho bọn trẻ dùng mà là không ngờ tâm cảnh của lão sư lại đạt đến trình độ như vậy.

Nếu như người khác có được đan dược quý giá như thế, chắc chắn sẽ không cho bọn nhỏ sử dụng. Nếu ngay cả là ông ấy thì ông cũng không dám khẳng định mình có nguyện ý đưa những đan dược này cho bọn nhỏ hay không.

Lâm Phàm: "Sao vậy? Có vấn đề gì không?"

Triệu Minh Thanh lắc đầu: "Không có, học trò chỉ cảm thấy rất kính nể lão sư."

Lâm Phàm xua tay: "Được rồi, đừng nịnh nọt nữa, ông nói xem ông cũng đã có tuổi rồi mà tại sao vẫn giống như người trẻ tuổi vậy."

Triệu Minh Thanh mỉm cười nói: "Lão sư, người tôi già nhưng tâm không già, tâm tính tuổi trẻ cũng sẽ không thay đổi theo tuổi tác. Nếu như là tôi thời còn trẻ thì chỉ sợ lão sư sẽ trục xuất tôi khỏi sư môn mất thôi."

Lâm Phàm lắc đầu cười: "Xem ra lúc còn trẻ ông cũng không tốt lắm ha. Được rồi, đi thông báo cho bọn nhỏ đi, chuyện này đừng nói cho ai biết, chỉ có ông và tôi biết là được rồi."

"Vâng."

Không lâu sao.

Hàn Lục và viện trưởng Hoàng cũng đã đến.

Hàn Lục tò mò hỏi: “Lâm đại sư, trong túi này là gì vậy?”

Lâm Phàm cười mà không nói: “Đây là đồ tốt và có lợi cho bọn nhỏ, chỉ có điều tôi cũng không thể nói cho các người biết là cái gì được.”

Chương 1027: Bốc thăm ngẫu nhiên

Hàn Lục thật sự rất tò mò nhưng Lâm đại sư không muốn nói thì anh ta cũng không muốn hỏi nhiều. Trong khoảng thời gian này ở viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, anh ta đã cảm thấy tâm hồn của mình được thanh tẩy, đó là loại cảm giác trước đây anh ta không thể có được.

Điềm tĩnh, ôn hòa, có thể dùng tâm để cảm nhận thế giới, không còn ganh đua háo thắng như trước.

Tất cả những thay đổi này, anh ta phải cảm ơn Lâm đại sư, nếu không có Lâm đại sư thì anh ta cũng sẽ không đến đây.

Bọn trẻ đi ra.

“Oa, chú Lâm mang đồ ăn ngon đến.”

“Xếp hàng đi, đừng tranh cướp.” Mập mạp hiển nhiên đã trở thành anh cả ở đây, mồm miệng lanh lẹn nói.

Bọn họ hiển nhiên nghe theo lời mập mạp, đứng xếp thành hàng rồi đưa ánh mắt tò mò nhìn chằm chằm vào cái túi trong tay Lâm Phàm, bọn chúng thật sự rất tò mò, không biết trong đó có đồ tốt gì.

Mập mạp lau nước mũi, cẩn thận nhìn qua hỏi: “Tiểu Hôi, cậu phải để các bạn nữ đứng ở phía trước mới đúng.”

Tiểu Hôi muốn ăn đồ tốt trước nên khi xếp hàng cố ý đứng ở phía trước, không ngờ vẫn bị mập mạp phát hiện.

“Mọi người nhớ rõ, sau này phải ưu tiên bạn nữ trước.” Mập mạp như người lớn mà chỉ huy đám nhỏ.

Nhìn thấy cảnh này, đám người Lâm Phàm không thể nhịn cười, mập mạp này thật đúng là sẽ làm chuyện lớn.

Nhưng lúc này, mập mạp trực tiếp đứng ở đầu hàng, hoàn toàn quên mất nguyên tắc ưu tiên bạn nữ, mở hai tay ra với ánh mắt chờ mong.

Lâm Phàm: "Mập mạp, không phải ưu tiên bạn nữ sao? Sao con lại đứng ở phía trước?"

Mập mạp cười hì hì: "Con là đại ca của bọn họ, có quyền được ưu tiên."

Lâm Phàm gõ một cái vào đầu mập mạp: "Mập mạp này, còn muốn được ưu tiên à, cái này con đã ăn rồi, đứng sang một bên và giữ trật tự là được rồi."

Mập mạp thở dài: "Thật đáng tiếc…"

Lâm Phàm lắc đầu mỉm cười, nhóc mập mạp này thực sự rất buồn cười, sau đó hắn bắt đầu chia Tiểu Thông tuệ đan hoàn mỹ.

Khi đám người viện trưởng Hoàng nhìn thấy viên thuốc màu vàng, họ cũng có chút ngạc nhiên, họ không biết nó là gì. Thế nhưng bọn trẻ nhìn thấy viên thuốc màu vàng kia thì rất thích thú.

Lâm Phàm nhìn bọn trẻ uống thuốc xong rồi thì mới bằng lòng để bọn trẻ đi chỗ khác chơi.

Nếu có một đứa trẻ không dùng thì nhiệm vụ này không thể hoàn thành được, sau này, muốn điều tra ra ai chưa dùng thì sẽ rất khó khăn.

Dù sao sức mạnh của Tiểu Thông tuệ đan này cũng không phải thoáng chút là có thể phát huy được.

Bây giờ bọn trẻ còn nhỏ, não bộ vẫn còn đang phát triển, chỉ cần uống Tiểu Thông Tuệ đan và cố gắng chăm chỉ học tập kiến thức mới, vận dụng trí não thì thành tựu trong tương lai sẽ không thể tưởng tượng được.

Bận rộn một giờ đồng hồ.

Bọn trẻ đã uống tất cả Tiểu Thông tuệ đan.

Lúc này, cuối cùng tiếng nhắc nhở từ bách khoa toàn thư cũng đến.

Nhiệm vụ hoàn thành.

Trên mặt Lâm Phàm lộ ra một nụ cười vui vẻ.

“Nhiệm vụ dùng Tiểu Thông Tuệ Đan hoàn thành, điểm Bách Khoa +100.”

“Mở ra trang kiến thức mười lăm, bởi vì là trang kiến thức thứ mười lăm cho nên lựa chọn kiến thức liên quan đến người bên cạnh ký chủ.”

“Liễu Nhiếp có tâm lý tiêu cực rất lớn đối với ký chủ, bởi vậy mở ra kiến thức nhỏ kỹ thuật lái xe trong phân loại kiến thức lớn điều khiển.”

“Công bố nhiệm vụ: Tham gia cuộc thi đua xe Vịnh Thanh Điền ở Thủ đô và giành quán quân.”

“Phần thưởng nhiệm vụ: Điểm Bách Khoa +20, mở ra trang kiến thức thứ mười sáu.”

“Chú thích: Bởi vì chỉ mở ra kiến thức phân loại nhỏ nên không cần phải tham gia vào ngành nghề này.”

Mẹ kiếp!

Kiến thức rác rưởi.

Hắn còn cho rằng sẽ nhận được kiến thức long trời lở đất nào đó, thật không ngờ lại là thứ này, chả có tác dụng gì. Nhưng thôi quên đi, ít nhất cũng coi như là một trong những kỹ năng không thể thiếu trong cuộc sống.

Nhưng tiếng nhắc nhở của Bách Khoa Toàn Thư còn chưa kết thúc ở đây, nhiệm vụ Tiểu Thông Tuệ Đan còn thưởng thêm một lần mở ra trang kiến thức.

“Ngẫu nhiên bốc thăm mở ra trang kiến thức.”

Trước mặt Lâm Phàm xuất hiện một cái bàn xoay tròn, phía trên có vô số phân loại kiến thức, có kiến thức phân loại lớn và cũng có kiến thức phân loại nhỏ, nhiều đến nỗi đếm không xuể làm hắn hoa cả mắt.

“Đinh, bắt đầu tiến hành bốc thăm ngẫu nhiên.”

Bàn quay bắt đầu xoay.

Lâm Phàm không có hy vọng gì với việc này, đã là kiến thức miễn phí thì Bách Khoa Toàn Thư có thể cho cái gì tốt được

chứ?

Nhưng cho dù như thế, trong lòng hắn cũng có chút chờ mong, trong lòng hơi căng thẳng. Hắn chỉ hy vọng có thể cho một kiến thức tốt hơn một chút, chứ trang kiến thức thứ mười lăm này thật sự không được tốt lắm.

Ngoài việc làm màu đua xe thì nó có ích lợi gì chứ?

Trong cuộc sống thực, về cơ bản là vô dụng.

Triệu Minh Thanh thấy lão sư đang đứng yên một chỗ, trong lòng hơi nghi hoặc: "Lão sư làm sao vậy? Ngài đang nghĩ gì thế? "

"Không có gì, chỉ là đang suy nghĩ một số chuyện."

Chương 1028: Vô địch thế giới

Mặc dù hắn không coi trọng kiến thức phân loại ngẫu nhiên rút ra này, nhưng hắn vẫn rất để ý, dù sao trong lòng hắn vẫn hy vọng mình có thể rút được thứ tốt.

Triệu Minh Thanh không nói gì nữa, ông ấy không quấy rầy lão sư suy nghĩ. Theo ông ấy thấy, nhất định lão sư đang suy nghĩ một chuyện quan trọng.

Đúng là ông ấy chưa từng thấy lão sư sẽ đứng suy nghĩ trong tình huống như này.

"Con mẹ nó, lại kiến thức phân loại nhỏ." Thấy con quay ngày càng chậm, theo mắt thường có thể thấy con quay này sẽ dừng lại ở ô kiến thức thuộc phân loại nhỏ.

Theo Lâm Phàm, hiện tại các kiến thức phân loại nhỏ đa phần đều là gài hàng, có rất ít kiến thức khiến người ta sáng mắt ra.

Lâm Phàm không còn suy nghĩ đến chuyện bàn quay nữa: "Minh Thanh, có thời gian ông hãy tới nơi này nhiều hơn, kể cho bọn nhỏ nghe những chuyện về Trung y. Ông hẳn cũng hiểu bọn chúng hiện giờ không còn là những đứa trẻ bình thường."

Triệu Minh Thanh gật đầu, có lẽ lúc trước những đứa trẻ này rất bình thường nhưng bây giờ không giống vậy nữa, Tiểu

Thông Tuệ Đan chất lượng hoàn mỹ có được năng lực gì, chẳng lẽ ông ấy còn không rõ à?

Nó giống như tiên đan thời xưa, có thể khai thác đại não, học cái gì cũng nhanh chóng.

Nếu để cho những đứa nhỏ này quen dần với Trung y từ nhỏ, e rằng chỉ mất vài năm ngắn ngủi là những hiểu biết về Trung y của bọn nhỏ chưa chắc đã kém hơn những thầy thuốc Trung y khác đâu.

Mặc dù thực hành có thể kém nhưng kiến thức lý thuyết nhất định vô cùng giỏi.

Dù sao, chính ông ấy cũng đã khác xưa, khác một trời một vực so với tiêu chuẩn y thuật trước đây, càng đừng nói có lão sư như vị thần ở chỗ này.

Nếu không thể dạy dỗ những đứa nhỏ này nên người, đúng là cười chết mất.

“Mẹ kiếp!”

Đột nhiên, một tiếng chửi thô tục truyền vào trong tai Triệu Minh Thanh, khi phát hiện từ “mẹ kiếp” thô tục này do lão sư nói, ông ấy hơi ngẩn người.

“Lão sư, ngài làm sao vậy?” Triệu Minh Thanh kinh ngạc nhìn lão sư, nhưng đột nhiên, ông ấy phát hiện có gì không đúng lắm, ông ấy cảm giác lão sư không giống lúc trước nữa.

Sau đó ông ấy khẽ dụi mắt, vừa rồi rõ ràng ông ấy nhìn thấy bên ngoài lão sư có một luồng ánh sáng nhẹ nhàng hiện lên nhưng lúc này lại đột nhiên biến mất.

Không chỉ ông ta nhìn thấy cảnh tượng này mà ngay cả viện trưởng Hoàng và Hàn Lục cũng thấy được, hai người cũng đồng thời dụi mắt. Thế nhưng khi nhìn lại thì ánh sáng dị thường này đã biến mất không thấy.

Chẳng lẽ là do ánh sáng mặt trời hay sao?

Lúc này, thân thể Lâm Phàm run rẩy, sắc mặt kinh ngạc, dường như không dám tin.

Ánh mắt hắn vốn bình tĩnh, lúc này bỗng tràn ngập vẻ khiếp sợ.

“Sao lại….”

Lâm Phàm ngây ngốc đứng tại chỗ, hắn không thể tin được âm thanh truyền ra trong đầu mình.

Chẳng lẽ hắn là con cưng của ông trời sao?

“Đinh, bốc thăm ngẫu nhiên kết thúc, chúc mừng ký chủ nhận được kiến thức thuộc phân loại lớn võ hiệp.”

“Chúc mừng chủ ký chủ, chúc mừng ký chủ. Ký chủ giống như con cưng của ông trời, đáng lý trong này sẽ không xuất hiện kiến thức phân loại lớn được, ký chủ đã cách ngày phi thăng không còn xa nữa rồi.”

“Phân loại lớn kiến thức võ hiệp chỉ xếp sau phân loại kiến thức tiên hiệp, phân loại kiến thức huyền huyễn, phân loại kiến thức thần đạo.”

Giờ khắc này, trán Lâm Phàm đột nhiên lấm tấm mồ hôi, sắc mặt dần dần có chút trắng bệch.

Đây không phải là căng thẳng hay sợ hãi, mà là đại não xảy ra biến hóa rất lớn, kiến thức phân loại lớn võ hiệp mạnh mẽ tràn vào trong đầu.

Ba luồng!

Hai luồng!

…

Hậu thiên!

Tiên thiên!

Tam hoa tụ đỉnh!

Ngũ khí triều nguyên!

“Đinh, chấm dứt quá trình truyền thụ kiến thức phân loại lớn võ hiệp. Cảnh giới cao nhất của kiến thức võ hiệp là Ngũ khí triều nguyên, muốn tiến vào cảnh giới cao hơn phải mở ra được kiến thức phân loại lớn là huyền huyễn, tiên hiệp, thần đạo nhưng đây là những phân loại lớn kiến thức không thể nào rút ra được.”

Bây giờ não Lâm Phàm hơi đau, tình huống này có chút quá dọa người.

Hắn chưa từng nghĩ tới mình sẽ ngẫu nhiên bốc được kiến thức phân loại lớn, tuy rằng trong Bách Khoa Toàn Thư có thể đổi lấy những phân loại lớn kiến thức này, nhưng cần phải có điểm Bách Khoa Toàn Thư. Đây là một con số khổng lồ, nhìn thì được chứ muốn đổi à, thôi đừng nằm mơ nữa.

“Con mẹ nó, bỗng chốc mình trở thành vô địch thế giới luôn rồi.”

Lâm Phàm cảm thán trong lòng, có cảm giác nói không nên lời.

Cảm giác này giống như một giấc mơ.

“Lão sư, lão sư….” Triệu Minh Thanh phát hiện tình huống của lão sư có chút không thích hợp, cảm giác này rất khó nói, không biết nên miêu ta như thế nào chỉ là cảm giác kỳ quái.

Rõ ràng ông ấy nhìn thấy trên người lão sư có ánh sáng chuyển động, nhưng trong nháy mắt đã biến mất không thấy tăm hơi.

Mà lão sư cũng ngây ngốc đứng một chỗ, không phải là xảy ra chuyện gì chứ.

“Ha ha…” Đột nhiên, Lâm Phàm cười to, cả người hắn đều ở trong trạng thái hưng phấn. Giờ khắc này, hắn cảm giác mình giống như có thể bay lên vậy.

Chương 1029: Sự kiện Thanh Châu

“Minh Thanh, không nói nữa, hôm nay lão sư rất vui vẻ nên ông có yêu cầu gì thì nói đi, lão sư chắc chắn sẽ thỏa mãn ông.”

Bây giờ tâm trạng của Lâm Phàm vô cùng sung sướng, không ngờ lần rút ngẫu nhiên này lại tặng cho hắn một món quà lớn như vậy.

Tuy rằng trong xã hội này hầu như không dùng được, nhưng hiện tại hắn chính là vô địch thiên hạ, tâm tình đương nhiên sung sướng rồi.

“Lão sư, ngài thật sự không sao đấy chứ?”

Chẳng những Triệu Minh Thanh chẳng không thở phào nhẹ nhõm, ngược lại càng thêm lo lắng. Rốt cuộc lão sư bị làm sao vậy, vừa rồi không phải còn rất tốt, sao đột nhiên thay đổi lớn như vậy?

Lâm Phàm nhìn Triệu Minh Thanh: "Có thể có chuyện gì? Hiện tại lão sư của ông đang rất tốt."

Theo như Đạo giáo thì Ngũ khí triều nguyên là cảnh giới cao nhất, cũng chính là Vô Cực Kim Tiên nhưng đây chỉ là phân loại lớn kiến thức võ hiệp, muốn thành tiên thì nằm mơ đi, có quỷ biết Bách Khoa Toàn Thư sắp xếp như thế nào.

Dù sao hiện tại hắn chỉ cảm giác mình có một nguồn năng lượng dùng hoài không bao giờ hết.

"Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi. Lão sư, ngài vừa khiến học trò cảm thấy rất kỳ quái." Triệu Minh Thanh nói.

Sau khi Lâm Phàm mừng như điên, tâm tình dần dần bình tĩnh lại, hắn không thể quá kích động, nhất định phải khiêm tốn.

Với đám Triệu Minh Thanh mà nói, đây căn bản là thứ không thể tồn tại.

Hắn phải che giấu, còn phải biểu hiện giống như bình thường, có cuộc sống thật bình thường.

Lâm Phàm cười nói: "Có gì kỳ quái đâu, lão sư chỉ nghĩ thông suốt một chuyện mà thôi."

Triệu Minh Thanh gật đầu, lão sư nói cái gì chính là cái đó, chỉ cần không có việc gì là tốt rồi.

Ngay lúc này, một vài người lạ mặt xuất hiện ở cổng của Viện phúc lợi.

"Xin chào, viện trưởng Triệu…"

Triệu Minh Thanh nhìn thấy người tới, ông nhíu mày, hiển nhiên có chút không vui.

"Minh Thanh, những người này là ai?"

Lâm Phàm phát hiện Minh Thanh có chút mất hứng, khẳng định là bởi vì những người này đến. Hắn nhìn tướng mạo của những người này, họ không phải người bình thường, ngược lại

có không ít nhân quả, rõ ràng đã từng làm không ít chuyện xấu.

Triệu Minh Thanh nhẹ giọng nói: "Lão sư, những người này là thủ hạ của Mã Mục Phong ở Thanh Châu, bọn họ là người mà Mã Mục Phong phái tới bảo học trò đi Thanh Châu khám bệnh cho hắn, thế nhưng học trò không muốn đi. "

"Chuyện này là sao?" Lâm Phàm hỏi, người học trò này của hắn bình thường nếu có người tới tìm trị bệnh thì tuyệt đối ông ấy sẽ không cự tuyệt. Dù sao tấm lòng thầy thuốc của Minh Thanh còn lương thiện hơn hắn nhiều, nhưng có thể lầm cho ông ta không muốn trị liệu thì thật là hiếm thấy.

Triệu Minh Thanh khá chán ghét những người này: "Lão sư, Mã Mục Phong kia là kẻ có tiền đứng đầu ở Thanh Châu, thế lực rất lớn, người ta gọi hắn là Mã Thanh Châu. Nhưng theo hiểu biết của học trò, hắn không phải người tốt, sự kiện Thanh Châu ba năm trước lão sư hẳn là biết chứ?"

"Sự kiện Thanh Châu?"

Lâm Phàm lâm vào trầm tư, đột nhiên nhớ tới, khi đó hắn còn đang học ở trường, tin tức này khiến hắn vẫn còn rất ấn tượng.

Hình như là một nhà đầu tư nào đó ở Thanh Châu, vì để cho những hộ gia đình đinh kia sớm chuyển đi đã dùng đủ thủ đoạn. Cuối cùng hình như cưỡng chế phá dỡ khiến cho người dân bị chôn sống, chết vài người. Sự việc này lúc ấy gây náo loạn rất lớn, nhưng không lâu sau thì tin tức này đã biến mất, hình như là có người ở phía sau ra tay phong tỏa tất cả các kênh tin tức.

Theo cư dân mạng nói thì tin tức này đã bị chặn, khiến người ta không dám đưa tin.

Triệu Minh Thanh nói: "Người đứng sau chuyện đó chính là Mã Mục Phong, cho nên học trò sẽ không khám bệnh cho hắn. Nếu như cứu hắn, về sau còn không biết có bao nhiêu người phải chịu tội nữa."

Lâm Phàm gật đầu: "Đúng vậy, lão sư ủng hộ ông, chuyện này ông làm rất đúng. "

Ba người xa lạ đi tới trước mặt Triệu Minh Thanh, trong đó có một người đàn ông khá nho nhã. Người này mặc âu phục, đeo

kính, tóc chải sáng bóng cười nói: “Viện trưởng Triệu, Giám đốc Mã của chúng tôi muốn mời ông đích thân đến Thanh Châu. ”

“Không đi.”

Triệu Minh Thanh xua tay mà không hề do dự, căn bản không cho mấy người này chút mặt mũi nào.

Người đàn ông này là thư ký của Mã Mục Phong, giờ phút này nghe thấy Viện trưởng Triệu không muốn đi thì nhíu mày, nhưng trên mặt vẫn duy trì tươi cười: “Viện trưởng Triệu, lương y như từ mẫu. Giám đốc Mã của chúng tôi chịu đủ bệnh tật tra tấn, không ai là không biết y thuật của ông rất tốt, chúng tôi mời ông khám cho Giám đốc Mã một chút, về sau tuyệt đối sẽ không bạc đãi Viện trưởng Triệu đâu. ”

Triệu Minh Thanh hừ lạnh một tiếng, nói: “Không cần, Triệu Minh Thanh tôi đời này chuyện gì cũng dám làm, chỉ là không dám lấy tiền dính đầy mùi máu tươi. Giám đốc Mã các cậu ở Thanh Châu có địa vị cao quý, chỉ cần nói vài lời chỉ e có không ít thầy thuốc Trung Y nguyện ý khám bệnh cho hắn, cần gì phải tìm tôi đây.”

Chương 1030 - Nhân vật rất lợi hại

Đạo hữu xin dừng bước, có thể tặng truyện một ít kim phiếu được không, cám ơn nhiều lắm luôn!!!

Chương 1030: Nhân vật rất lợi hại

“Viện trưởng Triệu, tôi nghĩ ông nhất định hiểu lầm Giám đốc Mã chúng tôi rồi, những lời này cũng không thể nói lung tung. Giám đốc Mã chúng ta biết Viện trưởng Triệu có y thuật cao minh, không ai có thể so sánh nên mới muốn mời Viện trưởng Triệu đích thân đến Thanh Châu.” Lưu Nhâm thân là thư ký của Mã Mục Phong, đã gặp qua không ít chuyện, đương nhiên hiểu được Viện trưởng Triệu nói lời này là có ý gì.

Anh ta vốn tức giận trong lòng, nhưng hiện tại phải cầu xin người ta, nên phải hòa hoãn một chút.

Nếu để cho Giám đốc Mã biết mình làm hỏng việc, chỉ sợ sẽ đánh chết mình.

Triệu Minh Thanh liếc mắt nhìn đối phương một cái: "Không ai có thể so sánh? Các người đang xem thường lão sư của tôi sao? Trở về đi, vẫn là câu nói kia, tôi sẽ không chữa bệnh cho hắn, để hắn mời cao nhân khác đi. "

Lưu Nhâm khẽ cười: "Viện trưởng Triệu, đương nhiên Giám đốc Mã của chúng tôi biết lão sư mà ông nói chính là thần y Thượng Hải, y thuật cao minh, thánh thủ Hạnh Lâm. Nhưng Giám đốc Mã vẫn hy vọng Viện trưởng Triệu trị liệu, nếu ông không muốn thì chi bằng giới thiệu lão sư của ông giúp tôi một chút. "

Chuyện Triệu Minh Thanh có lão sư đã không còn là bí mật gì nữa, không ít người đều cảm thấy buồn cười, ngay cả Giám đốc Mã bọn họ cũng thấy thế. Mặc dù có không ít tin tức đưa tin, nhưng Giám đốc Mã bọn họ vẫn không tin, vẫn cảm giác Triệu Minh Thanh tương đối đáng tin cậy hơn.

Hơn nữa bệnh tình này của Giám đốc Mã bọn họ đều đã khám qua, những danh y ở nước ngoài cũng bó tay, chỉ có thể bảo thủ trị liệu. Thế nhưng cũng không thể đảm bảo trị lành, những bác sĩ trong nước nói bệnh tình này rất khó giải quyết, thời gian đã quá muộn, chỉ có thể dùng Trung Y điều dưỡng thử một lần.

Cho nên, chỉ có thể tìm kiếm thầy thuốc Trung Y có y thuật giỏi nhất trong nước.

Mặc dù thần y rất nổi tiếng, nhưng xét về tuổi tác thì học trò của thần y tương đối đáng tin cậy hơn.

Triệu Minh Thanh trừng mắt nhìn đối phương một cái: "Các người muốn gặp lão sư tôi là chuyện không thể nào. Đi thôi, tôi sẽ không trị bệnh cho hắn."

Kiên nhẫn của Lưu Nhâm có hạn, anh ta tới Thượng Hải đã hai ngày. Trong hai ngày này, anh ta vẫn nói chuyện với Triệu Minh Thanh. Thế nhưng hình như đối phương đã quyết tâm không chịu điều trị, nếu tiếp tục kéo dài thì chỉ sợ sẽ làm cho Giám đốc Mã tức giận.

Giờ khắc này, Lưu Nhâm thu liễm nụ cười: “Viện trưởng Triệu, lời tôi nói cũng đã đủ rõ ràng. Ông có thể không trị, thế nhưng ông phải nhớ kỹ là giám đốc của chúng tôi là ai?”

Nói không được, gã ta bắt đầu uy hiếp.

Với người bình thường, Mã Mục Phong có thể chỉ là một kẻ giàu có mà thôi, tuy Triệu Minh Thanh không nằm trong giới thượng lưu, nhưng thân là viện trưởng nên ông cũng có nghe qua.

Mã Mục Phong này là người không dễ chọc, không phân trái phải. Nếu ông không chữa bệnh cho hắn, khẳng định sẽ gặp phải phiền toái.

Nhưng ngay cả như vậy, ông vẫn nói câu đó.

Không chữa!

Lâm Phàm đứng ở một bên không nói gì, nhưng lúc này ánh mắt hắn nhìn về phía Triệu Minh Thanh, lại phát hiện gương mặt vị học trò này của mình đột nhiên xảy ra biến hóa.

Có một luồng hắc khí quấn quanh, hiển nhiên là bị kết thù, sẽ nghênh đón việc bị trả thù. Hơn nữa lần này còn có tai ương đổ máu, tính mạng gặp nguy hiểm.

Xem ra Mã Thanh Châu này thật đúng là có chút lợi hại.

Ngăn chặn kiếp nạn.

Lâm Phàm chuẩn bị lấy thân ngăn giúp cản kiếp cho Triệu Minh Thanh.

Với thân thể Triệu Minh Thanh hiện tại, làm sao chịu được những thứ này, nếu có kiếp nạn thì tới tìm lão sư như hắn đi.

Nếu là trước kia, nói không chừng còn có chút sợ hãi.

Nhưng bây giờ, sợ con khỉ.

Cứ đến hết đi, có thể đến được cái gì thì đến.

Kiến thức võ hiệp phân loại lớn là ăn chay hay sao?

Lâm Phàm giữ chặt Triệu Minh Thanh, chắn ở phía trước ông ta, sau đó nhìn chằm chằm đối phương: “Tôi chính là lão sư của Triệu Minh Thanh, trở về nói cho Giám đốc Mã của anh

biết. Tôi không đồng ý trị cho hắn nên đương nhiên học trò của tôi cũng sẽ không đồng ý."

Lưu Nhâm sửng sốt, nhìn đối phương, sau đó thoáng kinh ngạc nói: "Anh chính là Lâm thần y, ngưỡng mộ đại danh từ lâu. Chuyện này tôi hy vọng Lâm thần y suy nghĩ thật kỹ, trong chuyện này chỉ sợ có hiểu lầm gì đó. Giám đốc Mã của chúng tôi ngưỡng mộ thần y từ lâu, hy vọng thần y có thể đi Thanh Châu khám một chút, nếu có hiểu lầm gì cũng có thể giải quyết trực tiếp."

Lâm Phàm xua tay: "Tôi chẳng có hiểu lầm gì với Mã gì đó ở Thanh Châu, nhưng tôi thấy hắn chẳng phải kẻ tốt đẹp. Những kẻ như thế tôi chưa bao giờ ra tay giúp, được rồi, mau đi đi, đừng ở chỗ này lãng phí thời gian của chúng tôi. "

Sau đó hắn cũng không để ý tới đối phương: "Minh Thanh, theo tôi đi vào bên trong một chút."

Triệu Minh Thanh gật đầu: "Vâng, lão sư."

Lưu Nhâm nhíu mày, chuyện này….

Lưu Nhâm nhìn bóng lưng hai người, rốt cuộc cũng không giấu được vẻ mặt phẫn nộ.

Chương 1031: Mọi chuyện cứ để cho lão sư giải quyết

"Hừ! Cho mặt mũi mà không cần."

Anh ta không ngờ tới lại còn có người dám từ chối lời mời của Giám đốc Mã.

Nếu vậy chuyện còn lại cũng không phải chuyện của anh ta, Giám đốc Mã sẽ tự giải quyết.

Anh ta lấy điện thoại ra.

"Mã gia, Triệu Minh Thanh đã từ chối, hơn nữa cái tên lão sư của ông ta cũng ở đây, hắn cũng cự tuyệt." Lưu Nhâm cung kính nói, không dám lỗ mãng.

"Ừm."

Đầu dây bên kia không nói nhiều mà chỉ trả lời hời hợt một từ.

Lưu Nhâm biết, mặc dù Mã gia mặt ngoài rất bình tĩnh, nhưng chỉ sợ trong lòng đã tạo thành bão tố, giống như một con mãnh hổ đang ngủ mà tỉnh giấc.

Anh ta biết bệnh tình của Mã gia vô cùng nghiêm trọng, nhưng trong thời gian ngắn sẽ không chết. Nhưng nếu như không kịp thời trị liệu, vậy thì cũng cách cái chết không xa.

Mã gia có được địa vị này làm sao có thể đơn giản mà chết đi như vậy.

Trong lúc mạng sống gặp nguy hiểm, chuyện gì cũng có thể làm ra.

……

Triệu Minh Thanh nói: "Lão sư, chúng ta từ chối quyết đoán như vậy, tôi sợ Mã Thanh Châu sẽ trả thù. "

Lâm Phàm bật cười: "Ông còn biết đối phương sẽ trả thù? Sao lúc đầu lại không sợ. "

Triệu Minh Thanh đáp: "Ban đầu chỉ là chuyện riêng của học trò, dù sao học trò cũng đã có tuổi rồi, còn sợ bị bọn họ trả thù gì chứ. Chỉ là bây giờ lão sư đã tham dự vào chuyện này, học trò sợ…"

"Được rồi, đừng nói những thứ này, không có gì phải sợ. Ông phải nhớ kỹ, vừa rồi tôi có xem tướng số cho ông thì thấy có khí đen quấn quanh, rõ ràng là có kiếp nạn lớn, sẽ xảy ra án mạng. Nhưng giờ thì tốt rồi, ai bảo ông bái tôi làm thầy cơ chứ, tôi sẽ chống đỡ cho ông." Lâm Phàm nói.

"A?"

Triệu Minh Thanh sửng sốt, sau đó khẩn trương nói: "Lão sư, vậy cái này… cái này."

Lâm Phàm cười nói: "Có phải rất cảm động không? Có cảm giác có lão sư thực sự quá tốt phải không, có chuyện gì cũng có thể chống đỡ giúp ông. "

Coi như phải đối mặt loại chuyện này, hắn cũng không sợ hãi chút nào. Cho dù không có trang kiến thức lớn võ hiệp thì hắn cũng chẳng sợ, chứ đừng nói chi là hiện tại.

Vẻ mặt Triệu Minh Thanh có chút ngưng trọng, có vẻ như rất lo lắng nói: “Lão sư, học trò không nên gây phiền toái cho ngài, học trò…. ”

Ông tự trách, tự trách bản thân sâu sắc.

Từ lúc bái sư đến bây giờ, ông ta chưa làm gì tốt cho lão sư, mà lão sư vẫn luôn là người đứng ra giúp ông.

Mình lớn tuổi như vậy, đối với người trẻ tuổi đã là gánh nặng rồi.

“Ôi chao, làm sao thế, tôi không thích vẻ mặt lúc này của ông lắm nha. Tôi hỏi ông này, có phải cảm thấy cảm động hay không?” Lâm Phàm hỏi.

Triệu Minh Thanh nặng nề gật đầu: “Cảm động. ”

Lâm Phàm vỗ vai Triệu Minh Thanh: “Cảm động là được rồi, nhớ kỹ, tôi là lão sư của ông mà, tôi không chống đỡ thì ai chống đây. Huống hồ Mã Thanh Châu không phải thứ tốt lành gì, hơn nữa lão sư của ông là ai chứ ? Tôi là Lâm Phàm của Chính Nghĩa có hiểu không, cái tên kia không ngoi đầu ra thì coi như xong, còn nếu mà hắn dám ngoi đầu lên thì tôi sẽ giúp hắn ngồi xổm trong tù.”

Triệu Minh Thanh cảm động, đôi mắt già nua chảy nước mắt ròng ròng.

“Lão sư, tôi cảm thấy hắn hẳn là không có khả năng ngồi tù, ngài không biết đó thôi, địa vị của Mã Thanh Châu ở Thanh Châu rất lớn. Hơn nữa quan hệ phức tạp, tôi từng đi qua Thanh Châu thấy một lần. Lão sư, có thể ngài không biết, các tầng lớp lãnh đạo Thanh Châu đều có quan hệ với tên Mã Thanh Châu này, hơn nữa phía sau đối phương còn có người làm chỗ dựa.” Triệu Minh Thanh nói.

“Được rồi, việc này ông không cần suy nghĩ nhiều, mọi chuyện cứ giao cho lão sư ông là được. Quan tâm hắn là Mã Thanh Châu hay Mã Lan Châu chứ, tôi có rất nhiều biện pháp để giải quyết.”

Lâm Phàm quyết định làm thêm một chuyện tốt, đó chính là dẹp bỏ tên Mã Thanh Châu này. Nhưng hắn còn chưa hiểu rõ tên Mã Thanh Châu này lắm, đợi lát nữa trở về điều tra một chút để xem tên này rốt cuộc có lai lịch gì.

Nhưng có một người chắc chắn có thể nói với hắn.

Đó chính là Lục Ly.

……

Ngày hôm sau!

Tập đoàn Lục Thị.

Một chiếc xe Limousine dừng trước cửa tập đoàn, lập tức có vệ sĩ đi tới cung kính mở cửa.

Trải qua sự kiện bị trùm ma túy bắt cóc, sâu trong nội tâm Lục Ly cũng bị dọa cho choáng váng. Anh ta nào dám để chuyện như vậy xảy ra lần nữa, bởi vậy anh ta đã sắp xếp một số lượng lớn vệ sĩ để bảo vệ an toàn cho bản thân.

Trước kia không nghĩ tới mình sẽ bị bắt cóc, anh ta cũng đã an bài bốn năm vị vệ sĩ.

Nhưng nào ngờ ở trước mặt những trùm ma túy kia, mấy vệ sĩ này căn bản không đủ nhìn, bị người ta thu thập một trận không có chút khả năng phản kháng nào.

Hiện tại mỗi lần anh ta đi ra ngoài, cơ bản sẽ có hai mươi vệ sĩ, hơn nữa còn được trang bị đầy đủ.

Tuy rằng thanh thế có chút lớn, nhưng so với an toàn thì đây tính là gì chứ.

Ánh mắt anh ta nhìn chung quanh một vòng, đột nhiên thấy được một thân ảnh quen thuộc.

Mà đám vệ sĩ hiển nhiên cũng chú ý tới Lâm Phàm, lúc vừa định đi lên thẩm vấn thì Lục Ly đã ngăn lại.

Chương 1032: Thử kiến thức võ hiệp

“Không cần đi, vị kia là Lâm đại sư, các cậu ở chỗ này chờ tôi.”

Ở trước mặt người khác, Lục Ly rất lãnh đạm mà kiêu ngạo, cả người ngập tràn khí tức tổng tài bá đạo. Mà loại khí thế này đúng là không phải người bình thường có khả năng có được.

Nếu như không phải Lâm Phàm nhìn thấy bộ mặt thật của Lục Ly, hắn thật sự có thể bị đối phương lừa gạt.

Vẻ mặt Lục Ly tràn ngập ý cười, nói: “Lâm đại sư, sao anh lại tới đây? ”

“Tôi muốn hỏi thăm một người từ anh, xem anh biết bao nhiêu.” Lâm Phàm hỏi.

Lục Ly tự tin cười: “Anh hỏi đi, chỉ cần là người có chút địa vị thì tôi đều biết, nếu là mấy người thấp bé bình thường thì cũng không lọt vào mắt tôi.”

Lâm Phàm không nói vấn đề, mà nhìn đối phương: “Anh có thể bình thường một chút được không, còn giả vờ với tôi sao?”

“Toát mồ hôi!” Lục Ly có chút xấu hổ, sau đó cười nói: “Anh Lâm, anh hỏi đi, không phải tôi đang ở trước cửa tập đoàn sao, bị người ta nhìn thấy không tốt lắm đâu.”

“Mã Mục Phong ở Thanh Châu, anh có biết tên này không?” Lâm Phàm hỏi.

Nghe được cái tên này, Lục Ly sửng sốt: “Anh Lâm, ý anh không phải là Mã Thanh Châu đấy chứ. ”

“Đúng, chính là Mã Thanh Châu.”

Nhìn bộ dáng này của Lục Ly, hiển nhiên là biết đối phương. Hơn nữa từ trong ánh mắt này của anh ta hắn cảm giác Mã Thanh Châu này hình như thật đúng là có năng lực. Dù sao người có thể làm cho Lục Ly cảnh giác, cũng không nhiều lắm.

Ở Thượng Hải, Lục gia chính là tập đoàn đứng đầu, cho dù là Vương Minh Dương cũng không sánh bằng.

Lục Ly lấy ra hai điếu thuốc, đưa cho Lâm Phàm một điếu, còn tự mình châm cho Lâm Phàm.

Đám vệ sĩ đang chờ đợi nhìn thấy một màn này, sóng gió cuộn trào trong lòng.

Sao có thể được? Giám đốc Lục còn tự mình châm thuốc cho người khác sao?

Hơn nữa còn cười tươi như vậy.

Điều này trong mắt bọn họ, đó tuyệt đối là chuyện không thể nào.

Giám đốc Lục là ai cơ chứ? Đây chính là người nhà của tập đoàn Lục thị, giá trị bản thân cao dọa người, vô số người nhìn thấy anh ta đều phải gọi baba.

……

“Mã Thanh Châu tôi biết, đó là kẻ rất có năng lực ở Thanh Châu, tôi đã gặp ông ta một lần, là người khôn ngoan, quan hệ khá phức tạp. Một số lãnh đạo Thanh Châu nhìn thấy hắn đều phải gọi hắn một tiếng “Mã gia”, nghe nói phía sau có chỗ dựa rất vững chắc. Anh Lâm, anh sẽ không có kết thù gì với người này đấy chứ?” Lục Ly hỏi.

Lâm Phàm tự hỏi, xem ra tên này thật đúng là trâu bò.

Lục Ly thấy Lâm Phàm không nói gì, cho rằng có kết thù: “Nhưng cũng không sao, chỉ cần anh ở Thượng Hải thì hắn không dám làm gì, hắn cũng chỉ có thể ở Thanh Châu mà đắc ý thôi. Thượng Hải là một nơi rất đặc biệt, dù sao cũng là một thành phố cấp quốc tế, hắn ta cũng không thể muốn thích làm càn là có thể làm gì ở đây được.”

“Lời này có ý gì?” Lâm Phàm tò mò nói, ở Thượng Hải có thứ gì khủng khiếp lắm sao?

Lục Ly cười nói: “Thượng Hải là thành phố trung tâm quốc gia, GDP cao nhất lại có cảng quốc tế đệ nhất Châu Á. Mã Thanh Châu ở Thanh Châu một tay che trời, anh bảo hắn đến Thượng Hải che trời thử xem. Không đến hai ngày, chết cũng không biết chết như thế nào. Ở chỗ này không ai dám một tay che trời, cho dù là Lục gia tôi cũng phải thành thật, giữ phép

tắc làm ăn, đây là quy củ không cho phép người khác xen vào."

Hóa ra là như vậy!

"Nhưng Mã Thanh Châu kia đúng là không dễ chọc, tôi ở Thượng Hải tôi không sợ hắn. Thế nhưng nếu đi Thanh Châu, cho dù là Lục gia tôi cũng phải ổn định một chút mới được."

Đây là câu đánh giá cuối cùng của Lục Ly.

"Anh Lâm đi vội thế, sao không ngồi xuống một lát?" Lục Ly nói lớn.

Lâm Phàm xua tay, nói: "Không cần, cảm ơn anh nhiều."

Lục Ly cười, đáp: "Anh khách sáo rồi, anh chính là ân nhân cứu mạng của tôi, nhưng nói thật, nếu anh gặp phải chuyện gì thì có thể tới tìm tôi."

"Ừm, được, tôi đi đây." Lâm Phàm xoay người rời đi.

Nhưng sau khi Lâm Phàm rời đi, vẻ mặt Lục Ly đột nhiên thay đổi, trở nên vô cùng lạnh lùng, chỉ khi tỏa ra khí thế tổng tài bá đạo mới khiến nhân viên sợ hãi anh ta.

Đương nhiên, nếu như không phát sinh sự kiện bắt cóc lần đó, cho dù là Lâm Phàm cũng nhìn không ra Lục Ly lại che giấu kỹ như vậy.

Gặp chuyện thì sợ như chuột.

……

Sau khi rời khỏi chỗ Lục Ly, hắn cũng không vội vã trở về phố Vân Lý mà là đi tới ngoại ô Thượng Hải, tìm một nơi nào đó không có người ở.

Từ sau khi bốc được được kiến thức võ hiệp phân loại lớn, hắn còn chưa thử xem nó rốt cuộc như thế nào.

Nhưng điều khiến cho Lâm Phàm kinh ngạc chính là, hiện tại cho dù hắn không nhìn phía sau thì cũng có thể cảm nhận được động tĩnh. Hơn nữa thứ này rất huyền diệu, giống như năng lực cảm thụ bao phủ xung quanh, hắn đều có thể cảm nhận được từng cành cây ngọn cỏ.

Thứ này rất kỳ quái, cũng không thể nói rõ rốt cuộc nó là cái gì.

Chẳng lẽ vì thực lực quá mạnh, hắn không còn là con người nữa sao?

Hắn đứng một chỗ, hít sâu một hơi, cỏ dại xung quanh như bị một lực lượng nào đó dẫn dắt, rung lên xào xào.

Chương 1033: Ước mơ của cô là gì?

Ầm!

Hắn nhảy lên.

Một thân ảnh phóng vút lên trời.

“Oa! Cao thật đấy.” Lâm Phàm cúi đầu nhìn mọi thứ bên dưới, hắn thật không dám tin cảnh tượng này, không thể giải thích bằng khoa học. Hắn không biết mình đã bay lên cao bao nhiêu, nhưng rõ ràng hắn có thể nhìn thấy những kiến trúc ở phía xa xa.

Hắn hoàn toàn biến thành siêu nhân.

Nếu để cho người khác nhìn thấy năng lực này, chỉ sợ bị dọa chết khiếp.

Sau khi đạt tới một độ cao nhất định không thể tăng lên nữa, đột nhiên cơ thể hắn bắt đầu rơi xuống, Lâm Phàm vô cùng tò mò, bước ra một bước.

Ầm!

Ầm!

Một loạt tiếng nổ vang lên từ dưới chân, không khí như rung lên, còn hắn thì có thể đi lại được giữa không trung, nói cách khác là hắn đang bay lượn.

Mỗi một lần giẫm lên không khí, hắn có thể khiến cơ thể của mình bay về phía trước một đoạn.

Tăng tốc, tăng tốc hoàn toàn.

Hai chân hắn giẫm trên không khí càng ngày càng nhanh, không khí rung chuyển. Mà Lâm Phàm thì rất ngạc nhiên khi

nhìn cảnh tượng này, thật thần kỳ, hắn giống như là đang chạy băng băng trên không, để lại một đường khói trắng rất dài phía sau.

Hắn thật sự đang chạy trên không trung.

“Có một chiêu chưởng pháp giáng từ trên trời xuống.”

Lúc này Lâm Phàm chợt nổi lên ý chơi đùa, thậm chí hắn còn lật người một cái trên không trung. Sau đó vươn tay rồi xòe năm ngón tay ra, áp xuống phía dưới.

Tốc độ rơi xuống rất nhanh, tiếng gió vù vù vang bên tai.

Lúc sắp chạm đến mặt đất.

Một âm thanh nặng nề vang lên.

Một nguồn lực cuồn cuộn bộc phát ra từ bàn tay, đè ép trên mặt đất khiến toàn bộ mặt đất giống như rung lên. Đất đai bắt đầu vỡ ra giống như bị một bàn tay khổng lồ ấn lên, mà bàn tay ấy vẫn đang tiếp tục đè ép.

“Thật mạnh, con mẹ nó, cái này còn là người nữa sao.” Lâm Phàm thật không dám tưởng tượng, hắn không tiếp tục thử nghiệm nữa. Sau đó Lâm Phàm khẽ xoay người, hai chân không chạm đất mà tiếp tục giẫm lên không khí, tiếp đó hắn bước đi vững vàng như đi trên mặt đất bằng phẳng, cuối cùng chậm rãi rơi xuống.

“Bát Quái Chưởng!”

Lâm Phàm hét lên một tiếng, hay tay vừa động, âm thanh đã vang vọng bên tai rồi dần dần biến mất. Mà làm cho hắn khiếp sợ chính là, dưới chân và trên bàn tay hắn xuất hiện hình vẽ bát quái, điều này…

Không thể tưởng tượng được!

Hắn không dám tin!

Nửa giờ, bãi đất trống này không còn động tĩnh gì.

Chỉ còn sót lại một chiếc hố có hình bát quái ở đó.

Sau đó có người đi ngang qua đây, nhìn thấy tình huống này, chụp ảnh đăng lên mạng, gây ra một hồi xôn xao.

Có người nói: Tên thần kinh nào ăn no rửng mỡ đi đào một cái hố hình bát quái thế này..

…..

Lâm Phàm cũng đã hiểu qua về thực lực bản thân, hắn rất mạnh, siêu dũng mãnh và không ai có thể địch lại.

Tốc độ nhanh, lực phá hoại mạnh mẽ, sức mạnh thần kỳ không thể giải thích bằng khoa học.

Ngay cả những bộ phim truyền hình võ hiệp cũng không thể so sánh với hắn.

Bọn họ có thể bay trên trong không trung không?

Chắc chắn là không thể.

Họ có thể làm nổ tung không khí và gây chấn động không?

Chắc chắn cũng không thể.

Phố Vân Lý!

“Ấy!” Lúc Điền Thần Côn nhìn thấy Lâm Phàm, vẻ mặt rất phong phú: “Thằng nhóc này, hôm nay cậu ăn gì mà tràn trề năng lượng thế, cảm giác… ”

“Thế nào?” Lâm Phàm hỏi.

“Rất khủng bố.” Điền Thần Côn nhìn chằm chằm Lâm Phàm, vẻ mặt như nhìn thấy quỷ. Ông là bậc thầy về bát quái chưởng nhưng trước kia cũng không phát hiện khí tức của Lâm Phàm mạnh mẽ như vậy, nên hôm nay nhìn thấy, ông ta vô cùng khiếp sợ

Ông ta có năng lực cảm thụ rất tốt, mặc dù trước đây Lâm Phàm cũng mạnh mẽ nhưng không có cảm giác như hôm nay.

Người bình thường không thể cảm nhận được, nhưng ông có thể.

Dù sao cũng rất khủng bố.

Lâm Phàm cười khì khì, nói: “Thần Côn, ông biết tôi mạnh là được rồi. Về sau ông đừng có ngang ngược, nếu không tôi tung một chưởng, có thể đánh ông bắn ra khỏi Ngân Hà đấy nha.”

“Xì, mới khen cậu hai câu mà đã ba hoa.” Điền Thần Côn khinh bỉ nói, sau đó ông tiếp tục ngồi một chỗ yên lặng hút thuốc, đôi mắt nhìn đường phố, sau đó lắc đầu: “Ài, thời tiết này lạ thật, sao mà lạnh như vậy chứ, trên đường cũng không có gì hay ho để nhìn.”

“Đồ mê gái…” Lâm Phàm bất đắc dĩ lắc đầu.

Lâm Phàm nói: “U Lan, hôm qua cô đi dạo phố với Hoán Nguyệt thế nào?”

“Không vui.” Ngô U Lan bĩu môi, giọng điệu đáng yêu nói.

“Làm sao vậy?”

Ngô U Lan suy nghĩ một chút rồi đáp: “Bây giờ Hoán Nguyệt là đại minh tinh nên đi ra ngoài phải hóa trang đầy đủ, cái này không thể chơi, cái kia cũng không thể chơi, chẳng vui tí nào.Tôi cũng không hiểu làm minh tinh có gì tốt, vẫn là cuộc sống yên bình như này vui vẻ nhất. ”

“Ha ha.” Lâm Phàm bật cười: “Mỗi người đều có ước mơ của riêng mình, ước mơ của Hoán Nguyệt chính là trở thành minh tinh. U Lan, không phải tôi nhiều chuyện, cô cũng phải có chút ước mơ để tự mình theo đuổi mới được đó nha.”

Ngô U Lan đáp: “Tôi có ước mơ, cũng có thứ muốn theo đuổi.”

Lâm Phàm hỏi: “Ước mơ gì? Theo đuổi cái gì?”

Ngô U Lan thần bí nở nụ cười: “Không nói cho anh biết, chờ ngày tôi thực hiện được sẽ nói cho anh.”

Lâm Phàm mỉm cười gật đầu: “Được.”

Ngô Thiên Hà cầm một quyển sách xem tướng, liếc nhìn rồi khẽ mỉm cười.

Chương 1034: Mã Thanh châu, một tay che trời

Lúc này, điện thoại của Lâm Phàm vang lên

Là một số lạ.

“Alo! Ai vậy?”

“Lâm thần y, xin chào, tôi là Mã Mục Phong ở Thanh Châu.”

Lâm Phàm hơi kinh ngạc, không ngờ Mã Mục Phong lại chủ động gọi điện thoại tới, thật đúng là kỳ quái.

“Ồ, thì ra là Mã Thanh Châu, có chuyện gì không?”

“Thần y, tôi muốn mời cậu đến chữa bệnh cho tôi, cậu có thể đưa ra bất cứ yêu cầu gì tôi đều có thể đáp ứng.”

Lâm Phàm nở nụ cười: “Có năng lực lớn như vậy? Yêu cầu nào cũng có thể đáp ứng hay sao? ”

“Lâm thần y, có lẽ cậu còn chưa hiểu rõ Mã Thanh Châu tôi là ai. Nếu được thì cậu có thể đến Thanh Châu một chuyến để tôi cho cậu cảm nhận một chút.” Trong lời nói của ông ta tràn đầy sự tự tin, sự tự tin trí mạng.

Lâm Phàm đáp: “Được, tôi cũng không làm khó ông, nếu ông đã nói có thể thỏa mãn bất cứ yêu cầu của tôi, vậy tôi sẽ nói. ”

Ở đầu dây bên kia, Mã Thanh Châu không khỏi nở nụ cười. Trên đời này, không ai có thể cự tuyệt ông ta, nhất là dưới thực lực tuyệt đối.

“Được, cậu cứ tùy ý nói.”

“Tôi muốn mặt trời trên bầu trời.” Lâm Phàm cảm thấy mình thật sự thông minh, thứ này đều có thể nghĩ đến.

“Cậu đang đùa giỡn tôi đấy à?” Giọng nói Mã Thanh Châu đột nhiên âm trầm, lửa giận bốc lên phừng phừng.

Lâm Phàm thành thật nói: “Đúng vậy, ông thật thông minh, tôi đang đùa giỡn ông đấy, đáng tiếc không có phần thưởng. Cỡ ông mà cũng muốn được tôi chữa bệnh á, sao ông không tự tiểu ra rồi soi cái mặt mình xem trông như thế nào.” Sau đó hắn cúp luôn điện thoại.

Sợ cái gì, hắn ngông như vậy đấy..

“Mày….”

Tút tút!

Điện thoại báo máy bận.

Giờ khắc này Mã Thanh Châu hoàn toàn tức giận, ông ta ném điện thoại di động xuống mặt đất, gầm lên: "Tìm chết!"

"Anh Lâm, vừa rồi là ai vậy, sao tôi cảm thấy hắn hình như không phải người tốt?" Ngô U Lan rót trà, sau đó đứng sau Lâm Phàm bóp vai cho hắn.

Lâm Phàm bật cười: "Cô cũng biết ông ta không phải người tốt, vậy chắc chắn không phải người tốt rồi. Ông ta là Mã Mục Phong ở Thanh Châu, hay còn được gọi là Mã Thanh Châu. Ông ta muốn nhờ tôi chữa bệnh, cô nói chuyện này có khả năng không? Làm biết bao việc xấu như vậy, nếu tôi trị khỏi bệnh cho ông ta thì còn biết bao nhiêu người sẽ gặp bất hạnh nữa đây? Vậy nên nhanh chóng cúp điện thoại là cách tốt nhất."

"Mã Thanh Châu." Ngô Thiên Hà hơi ngẩn người, sau đó dường như nhớ đến cái gì, nói: "Người này không dễ chọc, địa vị ông ta ở Thanh Châu rất tốt, chơi với cả hai phe hắc bạch. Trước đây tôi từng đoán mệnh cho một vị có danh vọng nên có nghe nhắc về người này, vốn dĩ bọn họ muốn một mẻ bắt gọn Mã Thanh Châu nhưng phía trên ông ta có người chống lưng."

"Vậy xem ra người này cũng có bản lĩnh?" Lâm Phàm cười đáp, hắn không để tâm, đừng nói trước kia không thèm để vào mắt, bây giờ hắn lại càng không bận tâm.

Nhưng hắn thật sự muốn lĩnh hội một chút về Mã Thanh Châu, thân là người Chính Nghĩa, gặp chuyện bất bình đương nhiên là phải rút đao tương trợ rồi. Dù sao mỗi ngày hắn cũng không có việc gì làm, xử lý lão này cũng không phải không được.

Đừng nói hắn rảnh rỗi sinh nông nổi, vì hắn là người chính nghĩa, cho dù có liên quan đến hắn hay là không thì hắn cũng phải làm một trận.

Ngô Thiên Hà gật đầu: "Ừm, cậu phải chú ý, tốt nhất không nên rời khỏi Thượng Hải. Mặc dù người này ở Thanh Châu rất có bản lĩnh nhưng đến Thượng Hải thì ông ta cũng không dám làm gì, có rất nhiều người đều đang nhìn chằm chằm."

Lâm Phàm nói: "Yên tâm đi, tôi tự biết cân nhắc."

Ngô U Lan mù quáng sùng bái: "Dù sao tôi cũng mặc kệ, tôi chỉ biết anh Lâm rất mạnh, tên Mã Thanh Châu này chắc chắn

không phải là đối thủ của anh Lâm.”

Lâm Phàm vỗ tay Ngô U Lan, không khỏi cười nói: “Cô bé này thông minh nhất.”

Triệu Chung Dương là một streamer trên mạng, cậu ta hoàn toàn không biết hai người đang nói cái gì?

“Lão Ngô, bây giờ là xã hội yên bình, còn có người lợi hại như vậy sao?”

Ngô Thiên Hà lắc đầu: “Tiểu Triệu, xã hội này cũng không đơn giản như cậu nghĩ, thời cổ đại còn có cách nói “trời cao hoàng đế xa” chứ đừng nói gì đến hiện tại, ở Thanh Châu cũng không phải chỉ có một mình Mã Thanh Châu. Nói xa hơn chút, trên cả nước, ngoại trừ Thượng Hải và Thủ đô thì những nơi khác nơi đâu không có vua một phương chứ. Cậu không có tiếp xúc với phương diện này nên không biết, chỉ là không nghĩ tới Lâm đại sư lại liên quan đến Mã Thanh Châu.”

“Được rồi, không nói những thứ này nữa, quản hắn là Mã gì chứ, có quan hệ khỉ gì với tôi.” Lâm Phàm nói.

Sau đó hắn mở điện thoại ra lên mạng tìm kiếm một chút.

Nhập “Mã Thanh Châu”.

Đúng là xuất hiện không ít tin tức, những tin tức này không có trên trang web lớn mà chỉ xuất hiện ở một số diễn đàn và một vài trang web nhỏ.

Tin tức mới nhất, cũng là tin đã cập nhật một năm trước đây.

Hắn cũng không tin có kẻ càn rỡ như vậy, không thấy rắc rối của ông ta nên chắc chắn đã bị ép xuống rồi.

Dù sao tên này cũng được mệnh danh là “Mã Thanh Châu” đương nhiên có thể một tay che trời ở Thanh Châu, ông ta không chỉ có đàn em mà còn có chỗ dựa vững chắc nên bên kia đúng là không ai dám đưa tin.

“Khu phố cổ Thanh Châu bị cưỡng ép phá dỡ, vốn dĩ mỗi mét vuông được bồi thường mười ngàn lại bị thương nhân vô lương tâm ép giá xuống còn ba ngàn một mét vuông.”

“Kêu oan! Đi đến thủ đô cáo trạng cũng bị người của Mã Thanh Châu suốt đêm bắt về, rồi nhốt vào phòng đánh đập dã

man trong ba tháng.”

“Mã Thanh Châu uống rượu lái xe đâm chết người thì được đổi trắng thay đen thành người khác lái xe, bồi thường tiền xong cho qua chuyện.”

……

Chương 1035: Weibo gọi tên Mã Thanh Châu

Lần tìm kiếm này thật khiến Lâm Phàm sợ hãi, không ngờ người này lại thật sự phạm tội nhiều vậy, thậm chí có chút vô pháp vô thiên.

Mà người bị oan ở Thanh Châu cũng không có chỗ để kêu oan, cho dù đi báo cáo thì nửa đường cũng bị người ta bắt về rồi bị đánh đập, uy hiếp.

Đây đều là tin tức bên lề, không xuất hiện trên tin tức truyền thông, đương nhiên sẽ không khiến cho dư luận chú ý.

Đồng thời Mã Thanh Châu còn có một vài thân phận khác.

Top 10 doanh nhân xuất sắc ở Thanh Châu.

Top 10 nhà từ thiện ở Thanh Châu.

Chờ đã!

Nhìn thấy những vinh quang này, Lâm Phàm bất đắc dĩ nở nụ cười, không thể không nói đó là một loại sỉ nhục.

Người như này mà còn có thể có được những danh hiệu trên, thật đúng là cười chết.

Mà nếu đã như vậy, hắn còn buông tha đối phương, không trừng phạt tên Mã Thanh Châu này thì còn xứng đáng với giải thưởng công dân tốt treo đầy vách tường này hay sao?

Hắn mở Weibo.

Một sự kiện lớn xảy ra.

Lâm Phàm: Mã Mục Phong ở Thanh Châu còn được gọi là Mã Thanh Châu, bởi vì bị bệnh nặng cần phải chữa trị khẩn cấp. Tôi vốn là một thầy thuốc có nhân tâm, bất kể là người nghèo

hay người giàu, thầy thuốc Trung y như tôi đương nhiên sẽ không ngồi yên mặc kệ. Nhưng theo tôi được biết, Mã Thanh Châu này không phải là người tốt, không chuyện ác nào là không làm. Ông ta có thân phận và bối cảnh rất sâu, lại có chỗ dựa vững chắc nên hoành hành ngang ngược ở Thanh Châu, vì vậy tôi đã trực tiếp từ chối. Có ai biết được chuyện gì thì để lại bình luận, nói xem tên Mã Thanh Châu Châu này đã làm những chuyện xấu nào? Khi bài viết này đăng lên Weibo này phát đi, trong nháy mắt đã gây ra chấn động cực lớn.

Ngô Thiên Hà nhìn weibo, vẻ mặt ngơ ngác nhìn Lâm Phàm.

“Lâm đại sư, cậu…” Ngô Thiên Hà không biết nên nói gì, có lẽ người bình thường không biết Mã Thanh Châu này là ai, nhưng làm sao ông ta có thể không biết. Đối phương chính là một kẻ ngoan độc, bây giờ Lâm đại sư chọc ông ta nổi giận rõ ràng là đang tự rước họa vào thân.

Lâm Phàm cười lớn: “Không có gì, tôi bắn một phát súng trước, xem Mã Thanh Châu muốn thế nào.”

Ngô Thiên Hà lắc đầu, cũng không biết nên nói cái gì nên cứ tùy ý hắn.

Ít nhất, chỉ cần ở Thượng Hải sẽ không có chuyện gì.

Weibo bùng nổ.

“Vãi chưởng, Lâm đại sư mắng người, thật đáng sợ.”

“Mã Thanh Châu này là ai, danh tiếng lại lớn như vậy, đúng là có bản lĩnh đấy.”

“Không chuyện ác nào không làm, bối cảnh thâm hậu, lại có chỗ dựa vững chắc, vừa nhìn đã biết không phải người tốt lành gì.”

“Tôi đồng ý với quan điểm của Lâm đại sư, nếu như đối phương thật sự là người xấu vậy khẳng định không thể chữa bệnh cho ông ta. Nếu chữa khỏi cho ông ta rồi thì không biết còn có bao nhiêu người phải chịu tội nữa.”

“Tôi là người Thanh Châu, Mã Thanh Châu này chính là vua ở vùng này, các quan chức đều lễ phép với ông ta, có thể nói là vô pháp vô thiên. Mặc dù làm không ít chuyện xấu nhưng không ai dám động đến ông ta cả.”

“Nhà tôi có một mảnh đất, chính Mã Thanh Châu đã phái người uy hiếp, đe dọa rồi đưa ra giá thấp thu mua.”

Trước đây đã xảy ra một chuyện rúng động cả Thanh Châu, tên Mã Thanh Châu này đánh chết người ở công ty nên gia đình người chết chạy đến công ty náo loạn. Mà ông ta thì giỏi rồi, sai người bắt những người náo loạn, đến bây giờ cũng không biết bọn họ đã xảy ra chuyện gì.”

“Kẻ này rất xấu xa, có không ít người có quyền thế cấu kết với ông ta.”

“Lúc chính phủ tổ chức càn quét tệ nạn, các cửa hàng khác đều đóng cửa chỉ có ông ta quang minh chính đại khai trương, mọi người nói trong này không có ẩn khuất thì ai thèm tin chứ.”

“Mã Thanh Châu này mạnh như vậy, Lâm đại sư lại muốn ăn thua đủ với ông ta, không sợ xảy ra chuyện gì sao?”

Lâm Phàm tiện tay trả lời một bình luận: Đối mặt với tà ác, Chính Nghĩa vĩnh viễn không nhượng bộ.

Weibo nổ tung.

“Đỉnh của chóp… tôi phục rồi.”

“Đây mới là Lâm đại sư trong lòng tôi.”

“Bây giờ tôi sẽ viết hết những chuyện mình biết ra, mọi người tự nhìn xem tên này xấu cỡ nào.”

Bây giờ Lâm Phàm cũng là lão đại trên Weibo, lượng fan cực lớn lại phân bố khắp cả nước. Bài viết này vừa đăng lên, lập tức gây ra ảnh hưởng lớn.

Nhưng đa số mọi người không biết Mã Thanh Châu này là ai, chỉ cần tìm kiếm trên mạng một chút, vẫn có thể tìm được không ít tin tức nhỏ.

Những tin tức nhỏ này là những người không biết kêu oan ở đâu, họ gửi những gì mình trải qua lên diễn đàn, hy vọng sẽ thu hút sự chú ý của người khác.

……

Tập đoàn Đông Hán.

Vương Minh Dương đang làm việc, lựa chọn dự án phát triển tiếp theo, lúc này điện thoại di động rung lên không phải là điện thoại đến mà là thông báo trên Weibo.

Anh ta theo dõi Weibo của Lâm Phàm chỉ cần có bài đăng mới thì sẽ tự động nhắc nhở, hai người vì là anh em tốt nên chắc chắn phải tâng bốc nhau đầu tiên.

“Ha ha, người anh của mình lại đăng cái gì kinh thiên động địa rồi đây?” Vương Minh Dương trong lòng hoài nghi, sau đó mở điện thoại ra xem vừa nhìn đã trợn tròn mắt.

Mã Thanh Châu?

Chương 1036: Vương Minh Dương và Mã Thanh Châu từng có xung đột

Người anh em này của mình sao lại gây chuyện với Mã Thanh Châu, sắc mặt anh ta thay đổi, lập tức gọi điện cho Lâm Phàm.

Vương Minh Dương: “Người anh em, cậu làm cái gì vậy? Sao cậu lại đụng vào Mã Thanh Châu vậy?”

Lâm Phàm vô cùng kinh ngạc: “Anh cũng quen Mã Thanh Châu?”

“Nói nhảm, đời này của tôi không thể quên được người này.” Vương Minh Dương nghĩ đến chuyện trước đây, trong lòng như có một đống lửa thiêu đốt bừng bừng.

Lâm Phàm: “Sao vậy? Có xích mích gì ư?”

Vương Minh Dương tức giận nói: “Đây không phải xích mích đơn giản, vài năm trước tôi chuẩn bị mở rộng một khu đất ở Thanh Châu, tất cả thủ tục đều đã xử lý xong. Thế nhưng chính là cái tên Mã Thanh Châu này nhìn trúng địa điểm của tôi, ngang ngược cướp đoạt làm cho tôi không có cách nào, cuối cùng chỉ có thể xì mũi quay về Thượng Hải. Lần đó lỗ hết sáu trăm triệu, chuyện này cả đời tôi sẽ nhớ vĩnh viễn không bao giờ quên.”

“Con mẹ nó!” Lâm Phàm kinh ngạc: “Tên xấu xa này vậy mà lại dám bắt nạt ông anh à. Vốn là tôi chỉ muốn cùng đối phương đấu một trận, bây giờ lại biết cái tên này lại dám khi

dễ anh. Lần này nếu tôi không khiến cho ông ta quỳ xuống gọi baba thì tôi không xứng với mối quan hệ của chúng ta.”

Vương Minh Dương vội la lên: “Đừng, thằng cha này không dễ chọc đâu, thôi bỏ đi, cậu mau xóa bài đăng trên Weibo đi, đề phòng đêm dài lắm mộng.”

“Xì! Sợ cái gì chứ, không phải chỉ là một tên Mã Thanh Châu thôi sao. Anh bây giờ có phải là Vương Minh Dương mà tôi quen không đấy? Sao lại sợ thằng cha này như thế, ông anh cứ yên tâm, thù này cứ để tôi báo.”

Hắn sẽ không để Mã Thanh Châu này trong mắt, mắng không được thì sỉ nhục, có rất nhiều biện pháp mà.

Có điều bây giờ xã hội hòa bình, chém chém giết giết cũng không tốt. Nhưng nếu như đối phương làm càn quá hắn cũng không ngại, tự mình có thể đeo mặt nạ làm hiệp sĩ bóng đêm một lần cũng được.

Khi Vương Minh Dương đang muốn nói gì đó thì điện thoại bên kia đã truyền đến âm thanh tút tút.

“Haizz!” Vương Minh Dương thở dài, lộ vẻ bất lực. Người anh em này của mình cái gì cũng tốt, chỉ có đều hơi quá quắt, không biết sau này có chịu thiệt hay không.

Anh ta không phải là sợ Mã Thanh Châu, mà là không muốn chọc loại người như vậy.

Thanh Châu!

Mã Thanh Châu đang uống thuốc, tình trạng cơ thể ông ta thì trong lòng ông ta biết rõ.

Đinh đinh, chuông điện thoại reo lên.

Thấy tên người gọi đến, Mã Thanh Châu không khỏi nợ nụ cười: “Hoàng thiếu gia, lại xảy ra chuyện gì sao?”

Hoàng thiếu gia này là đại thiếu gia của một gia tộc bản địa Thanh Châu, ở Thanh Châu hống hách lộng hành. Mặc dù Mã Thanh Châu không sợ hãi chút nào, nhưng đối mặt với những gia tộc này ông ta cũng cần giữ quan hệ tốt.

“Mã gia, ông bị người ta bóc phốt trên Weibo kìa, ông biết không?”

“Cái gì?” Mã Thanh Châu kinh ngạc: “Là sao? Cái gì mà bị bóc phốt?”

Hoàng thiếu: “Ông tự mở Weibo xem đi, Lâm đại sư ở Thượng Hải, trên Weibo cũng xem là người có danh tiếng đó.”

Mã Thanh Châu trong lòng hoài nghi, nhưng vẫn bình tĩnh nói: “Cảm ơn Hoàng thiếu gia thông báo, bây giờ tôi đi xem.”

Sau khi tắt điện thoại Mã Thanh Châu lập tức vào Weibo.

Mặc dù ông ta rất ít khi chơi Weibo nhưng cái này bây giờ tương đối phổ biến.

Khi tìm kiếm Weibo của ‘Lâm đại sư’ sắc mặt của Mã Thanh Châu chợt thay đổi lớn.

“Tự tìm đường chết!” Ông ta nghiến răng nghiến lợi, trong lòng sát khí bừng bừng. Ông ta không ngờ rằng tên này lại làn càn như vậy.

Choang!

Đồ trang trí đắt giá ở bên cạnh bị ném vỡ trên mặt đất.

Lưu Nhậm từ Thượng Hải quay về nghe thấy tiếng động lớn bên trong thì lập tức chạy vào sau đó hoảng hốt hỏi: “Mã gia, ông làm sao vậy? Bác sĩ dặn dò ông không được tức giận.”

Mã gia nhìn chằm chằm Lưu Nhậm: “Anh xem người này trên Weibo nói tôi thế nào!”

Lưu Nhậm không hiểu lắm, nhưng khi nhìn thấy bài đăng Weibo sắc mặt anh ta cũng thay đổi, giọng nói tức tối mặt đầy kinh ngạc: “Sao hắn dám?”

Anh ta nghĩ không ra, sao lại có người dám rêu rao Mã gia. Hơn nữa còn dám ở trên mạng tiến hành bình luận về Mã gia, đây hoàn toàn là muốn tìm cái chết mà.

Nếu như là ở Thanh Châu, trong vòng một tiếng chắc chắn sẽ khiến tên này quỳ gối trước mặt Mã gia.

Nhưng người này lại ở Thượng Hải.

Trong lòng Mã Thanh Châu vô cùng tức giận: “Tên này đúng là đang tìm đường chết, chẳng lẽ thực sự cho rằng Mã Thanh Châu tôi là người dễ trêu chọc vậy sao?”

Lưu Nhậm: “Mã gia bình tĩnh đừng tức giận, chuyện này không thể quá kích động, bệnh của ông vẫn cần hắn trị liệu. Bây giờ những gia tộc Thanh Châu kia sau khi biết được bệnh tình của ông thì trong khoảng thời gian này đều có ý xa lánh chúng ta, có một vài công việc kinh doanh cũng đang từ từ chuyển cho người khác làm.”

Anh ta thân là người tin cậy bên cạnh Mã gia nên đầu óc đương nhiên phải rất thông minh, chuyện này chỉ sợ Mã gia nhất định phải nhẫn nhịn.

Dù sao bệnh tình này vẫn phải dựa vào đối phương.

Chương 1037: Thế lực thật sự ở Thanh Châu

“Hừ, những tên này ở thời kỳ đỉnh cao của tôi thì tâng bốc nhờ mở đường phát tài cho bọn hắn, bây giờ biết cơ thể tôi không khỏe thì bắt đầu muốn từ từ xa lánh, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy. Còn cái tên nhóc kia không thể cứ như vậy mặc kệ hắn được, mời hắn không đến vậy thì trói hắn đem đến. Tôi muốn xem hắn có bản lĩnh gì mà dám từ chối, gọi điện thoại cho hắn, nói cho hắn biết tôi chỉ cho hắn một cơ hội cuối cùng.”

Ông ta lăn lộn ở Thanh Châu không phải là vô ích, nơi này mạng lưới quan hệ rối rắm phức tạp. Ngoài mặt thì ông ta là đệ nhất Thanh Châu, nhưng trong bóng tối thì những gia tộc ở Thanh Châu kia mới là người nắm giữ sức mạnh lớn nhất, bọn họ là con cháu đời thứ hai, đời thứ ba của những gia tộc lớn này. Một số việc cần làm trong bóng tối không sạch sẽ thì bọn họ cần Mã Thanh Châu tới xử lý.

Bây giờ biết cơ thể ông ta không tốt, thì muốn tránh đi, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy.

Phố Vân Lý!

Lâm Phàm lướt Weibo, không ngờ rằng mới đăng lên Weibo vậy mà lại thu hút được nhiều người quan tâm đến như vậy. Hơn nữa còn có không ít người bình luận, nói ra toàn bộ những chuyện bản thân đã trải qua.

Nếu như sửa sang lại một chút, Mã Thanh Châu này chính là một kẻ tội ác chồng chất, chết cũng không có gì sai.

Chính lúc này, Mã Thanh Châu gọi điện thoại tới.

Lâm Phàm vốn không muốn nghe, có điều xem ra đối phương rõ ràng là biết việc này, nên hắn muốn xem tên này muốn nói thế nào.

“Lại gọi điện thoại đến làm gì?” Lâm Phàm cười nói.

Mã Thanh Châu đầu bên kia điện thoại, giọng điệu đột nhiên nghiêm túc: “Lâm thần y, cậu làm như vậy có phải là không để Mã Thanh Châu tôi trong mắt đúng không?”

Lâm Phàm: “Đúng, tôi chính là không để ông trong mắt đó, ông biết rồi còn hỏi.”

“Cậu…” Mã Thanh Châu tức giận, ông ta không ngờ rằng tên này không chừa cho mình một lối thoát, rốt cuộc là ai cho hắn dũng khí này, để hắn dám nói chuyện như vậy với mình.

Mã Thanh Châu hít sâu một hơi, liên tục cười nhạt: “Lâm thần y, cậu như vậy thì xem ra chỗ dựa sau lưng rất lớn nhỉ, không biết là người nào?”

Lâm Phàm cười: “Ha ha! Nói cho ông có thể sẽ dọa chết ông đó, nghe kỹ này, tôi chính là người nối nghiệp của đảng. Phía sau tôi có hàng vạn người dân, loại người đáng ghét như ông hay là sớm đi tự thú, đem hồ sơ tội phạm của mình nói ra, nếu không thì không có sự khoan hồng đâu.”

“Mày chơi tao đấy à?” Mã Thanh Châu hét lên. Sắc mặt ông ta bị Lâm Phàm làm cho tức đỏ bừng, thở dốc.

“Ừm, tôi chơi ông đấy, vốn tôi còn muốn từ từ chơi với ông, không ngờ rằng ông lại bắt nạt người anh em của tôi. Chuyện này không thể như vậy, tôi chuẩn bị đến Thanh Châu một chuyến, ông chuẩn bị hoan nghênh tôi đi?” Lâm Phàm cười nói.

Mã Thanh Châu: “Được, được, hoan nghênh, Mã Thanh Châu tôi sẽ tận tình để anh nhớ mãi Thanh Châu, nhớ mãi Mã Thanh Châu tôi.”

“Ồ!”

Tút tút!

Cúp máy.

Mã Thanh Châu ném điện thoại xuống đất, hai mắt đỏ bừng gào thét: "Tôi muốn bắt hắn quỳ trước mặt tôi."

Lưu Nhậm hoảng sợ đứng một bên, anh ta biết Mã thiếu hoàn toàn tức giận.

Thanh Châu muốn lật trời rồi.

Trong cửa hàng, tất cả mọi người há mồm trợn mắt nhìn Lâm Phàm.

Ngô Thiên Hà kinh hãi, sắc mặt lo lắng nói: "Cậu thực sự muốn đến Thanh Châu ư."

"Ừm." Lâm Phàm gật đầu nói: "Mới đầu tôi không có suy nghĩ này, nhưng bây giờ tôi đã có suy nghĩ này, Thanh Châu tôi nhất định phải đi."

"Tại sao?" Ngô Thiên Hà không hiểu nổi, đang yên đang lành sao đột nhiên lại nghĩ ra đi Thanh Châu.

Lâm Phàm cười nói: "Không tại sao cả, chỉ vì muốn cho Vương Minh Dương một lời giải thích, thuận tiện xử lý tên đáng ghét kia."

"Chuyện này có liên quan gì tới Vương Minh Dương?" Ngô Thiên Hà không hiểu gì, cả bọn Điền Thần Côn cũng không hiểu, chuyện này hoàn toàn không hiểu nổi. Đang yên đang lành sao lại đi Thanh Châu hơn nữa tình huống hiện tại mà đi Thanh Châu không phải là tự tìm đường chết sao.

Mặc dù sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng nhưng ở bên đó chịu khổ chắc chắn là có.

Dê vào miệng cọp, muốn chạy cũng không chạy được.

Vẻ mặt Lâm Phàm vui vẻ, vô cùng tự tin cho dù không có kiến thức phân loại lớn võ hiệp thì hắn cũng dám một mình xông đến Thanh Châu. Chứ đừng nói đến hiện tại có kiến thức võ hiệp, đến Thanh Châu thì sợ cái gì?

Thế giới này còn có thể có chỗ mình không đi đến được sao?

Ngô U Lan biết hắn đi Thanh Châu nhất định sẽ rất nguy hiểm, nói: "Anh Lâm hay là anh đừng đi, đừng để chúng tôi lo lắng có được không?"

"Yên tâm đi, không sao. Không ai có thể làm hại được tôi chứ." Lâm Phàm tự tin nói.

Điền Thần Côn: "Nhóc con, cậu đừng quá tự tin, Bát Quái Chưởng mặc dù rất lợi hại nhưng không phải là vô địch. Cũng không nhất định có thể bảo đảm thân thể cậu an toàn, hay là để tôi đi cùng cậu, ít nhất có thể giúp đỡ."

Lâm Phàm lắc đầu: "Đừng, với thân thủ này của ông mà đi theo, chỉ sợ là vướng víu tay chân. Nếu có chuyện gì tôi còn phải chăm sóc ngược lại ông, phiền phức lắm."

Chương 1038: Tôi chính là siêu nhân

"Mẹ kiếp!" Điền Thần Côn không thoải mái: "Con người cậu sao ăn nói khó nghe vậy, cái gì gọi là vướng víu? Điền mỗ tôi thừa nhận không phải là đối thủ của cậu nhưng Điền mỗ tôi đã từng đánh khắp nơi không có đối thủ đó nha."

"Được rồi, dựa vào cái thân già này của ông, xem ra tôi không thể hiện tài năng cho các ông xem, các ông không biết năng lực của tôi. Thấy đây là cái gì không?" Lâm Phàm lấy một thứ giống như quả cầu sắt làm đồ trang trí kích thước như quả táo đặt trên mặt bàn.

"Quả cầu sắt!" Điền Thần Côn nói.

"Nhìn kỹ nhé." Năm ngón tay của Lâm Phàm dùng một chút lực, cảnh tiếp theo xảy ra khiến mọi người khiếp sợ, năm ngón tay vậy mà lại hằn sâu lên quả cầu, để lại vết in của năm ngón tay.

"Con mẹ nó!" Điền Thần Côn kinh hãi hô lên một tiếng, ánh mắt kinh ngạc, vẻ mặt ngốc nghếch như gặp phải ma, hoàn toàn không dám tin cảnh này.

Sau đó ông ta vội vàng chạy tới cầm lấy quả cầu sắt rồi ra sức bóp: "Mẹ kiếp, sao cậu có thể làm được, chuyện này con người sao có thể làm được?"

Lâm Phàm vô cùng tự hào về bản thân: “Sao nào, ông có thể làm được không?”

Điền Thần Côn nhìn Lâm Phàm vô cùng tức giận nói: “Cậu chơi tôi à, như này là bắt nạt người khác đó, cậu không phải là người nữa rồi.”

Lâm Phàm cười ha hả một tiếng: “Ông nói nhảm gì thế, bóp có nổi món đồ chơi này không đây. Tôi cho ông biết, tôi chính là siêu nhân đó nha. Cho nên các người cứ yên tâm đi, chỉ với thực lực này thì không có ai có thể đả thương tôi được hết, cứ yên tâm đi.”

Lúc này không chỉ Điền Thần Côn trợn tròn mắt mà cả bọn Ngô U Lan cũng vậy.

Bọn họ làm gì thấy qua tình huống như vậy, ngón tay bóp nát quả cầu sắt. Nếu đây không phải là tận mắt nhìn thấy thì ai mà tin, ai tin thì đó là kẻ ngốc.

“Chuyện này không khoa học chút nào.” Điền Thần Côn lấy quả cầu sắt nhìn trái nhìn phải cũng không nhìn ra cái gì khác, tay người sao có thể bóp méo được thứ này, đây không phải là đạo cụ ảo thuật hay gì đó chứ.

Ông ta luyện Bát Quái Chưởng lâu như vậy, dùng tay không chặt gạch không thành vấn đề, nếu nói là bóp quả cầu sắt này chắc là bóp cả đời cũng không bóp méo được.

Lâm Phàm phủi tay, quả cầu sắt này cứ để Điền Thần Côn tự mình nghiên cứu đi. Bây giờ hắn đã suy nghĩ kỹ, Thanh Châu hắn nhất định phải đi, hơn nữa còn phải hiên ngang mà đến.

Làm như thế là để cho Mã Thanh Châu kia biết hắn đến, xem ông ta có thể làm gì được.

“Được rồi, mọi người tiếp tục xem đi tôi lên mạng lướt Weibo một chút. Mã Thanh Châu này thực sự không phải là người tốt, tôi nhất định phải biết được nhiều thông tin của ông ta mới được.” Lâm Phàm vùi đầu vào công việc.

Mọi người lắc đầu, đều không biết đây là vì cái gì mà Lâm Phàm lại bốc đồng đến vậy, thực sự nghĩ mãi mà không ra.

Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

Mặc dù phải đi Thanh Châu nhưng hoạt động mỗi ngày vẫn không thể thay đổi, viện phúc lợi trẻ em bây giờ chính là chuyện canh cánh trong lòng hắn.

Nhưng khi đến viện phúc lợi, Triệu Minh Thanh đã đến còn đem theo không ít sách vở, đều là sách thiếu nhi, có điều những quyển sách thiếu nhi này đều có liên quan đến Trung y. Lấy mỗi câu chuyện làm cơ sở giảng dạy, chính là câu chuyện tiểu thần y khám bệnh cho người nghèo, gặp phải vấn đề thì cố gắng suy nghĩ, không lùi bước cuối cùng nhận được sự khen ngợi của những bệnh nhân.

Nếu như cho bọn chúng đọc những cuốn sách người lớn sợ rằng rất nhàm chán, làm gì có sức hấp dẫn như những câu chuyện này.

“Lão sư, bọn nhỏ rất có hứng thú với những cuốn sách này.” Triệu Minh Thanh cười nói.

Lâm Phàm gật đầu: “Ừm, không tồi, cần bồi dưỡng từ nhỏ cho bọn chúng có hứng thú, cho bọn chúng đọc nhiều sách càng biết được nhiều kiến thức hơn.”

“Lão sư, chuyện của ngài trên Weibo tôi thấy rồi, chuyện này không sao chứ?” Triệu Minh Thanh lo lắng nói.

“Có thể có chuyện gì được chứ, không nói những thứ này nữa đợi chút nữa đi xem mấy đứa nhỏ vẽ tranh đi, cũng không biết mấy đứa nhóc này luyện tập như thế nào rồi.” Lâm Phàm nói.

Không lâu sau, tiết học Quốc họa bắt đầu.

Bây giờ là tiết học mà những đứa trẻ yêu thích nhất.

Thời gian nhóc mập mạp dùng Tiểu Thông tuệ đan sớm hơn nhiều so với những đứa trẻ khác, cũng thông minh hơn so với những người khác.

Mặc dù Quốc họa phải khổ luyện nhưng cũng có những khía cạnh và kỹ xảo cần phải học tập.

Sau khi dùng Tiểu Thông tuệ đan những đứa nhỏ rất dễ nhớ được kỹ xảo vẽ tranh, trong lúc vẽ cũng có khuôn có mẫu nếu như không phải là bàn tay quá nhỏ, cầm bút không phải quá thuận tiện thì sợ rằng đã vẽ ra thứ thật ghê gớm rồi.

Lâm Phàm đi đi đi lại ở phía dưới, không ngừng gật đầu.

“Ừm, không tồi, vẽ tốt lắm.”

“Cám ơn chú Lâm đã khen.”

Những đứa nhỏ hoạt bát vui vẻ, có sự thay đổi tốt hơn rất nhiều so với trước đây.

Có điều điều duy nhất khiến Lâm Phàm đau đầu chính là, những đứa trẻ thân thể không trọn vẹn, nhất định phải nghĩ cách khiến bọn chúng phục hồi lại mới được.

Chỉ là tình huống trước mắt thực sự quá khó.

Chân tay giả gì đó, hiệu quả không lớn.

Chân tay giả quá cứng nhắc với kỹ thuật và năng lực hiện tại càng không thể nào tốt được.

Thôi, không nghĩ những chuyện này nữa.

Chương 1039: Có phải người xấu hay không, về sau sẽ biết

Lúc này nhóc mập mạp cầm tranh đi tới: “Chú Lâm, chú xem tranh cháu vẽ có đẹp không?”

Lâm Phàm nhìn kỹ nhất thời kinh ngạc: “Ấy, mập mạp, cháu thật lợi hại, vậy mà lại biết vẽ tranh sơn thủy.”

Mập mạp vô cùng tự hào về bản thân: “Đây là cháu xem được ở trên sách, cháu luôn nhớ trong đầu nên sau đó vẽ ra.”

Nếu như có người ở đây tuyệt đối sẽ kinh hãi, chuyện này không thể nào, một cậu nhóc thế này sao lại có thể thông minh như vậy.

Nhưng Lâm Phàm biết, đây chính là công dụng kì diệu của Tiểu Thông tuệ đan, trí nhớ trở lên mạnh mẽ mà nhóc mập hiển nhiên chính là người nổi bật nhất trong đó. Trí nhớ nổi bật, có khả năng nhìn qua không quên.

Có đôi khi, Lâm Phàm cũng cảm thán, bản thân sẽ không bồi dưỡng được một nhóm nhân tài quái vật đấy chứ.

Nghĩ thôi cũng có chút kích động nho nhỏ rồi.

Điểm bách khoa của bọn nhỏ bản thân sớm đã kiếm được, Quốc họa đã không thể đem lại điểm bách khoa cho hắn nữa. Có điều điểm bách khoa là phụ mà bồi dưỡng những đứa trẻ này mới là chính.

Ngày hôm sau!

Khi Lâm Phàm đến phố Vân Lý, một nhóm phóng viên đã vây quanh ngoài cửa.

"Ấy, kỳ lạ thật, những phóng viên này tới đây làm gì thế?" Trong lòng Lâm Phàm có chút hoài nghi không biết những phóng viên này đến đây làm gì. Chẳng lẽ là vì chuyện của Mã Thanh Châu, nhưng mà không đúng. Dù sao thì Mã Thanh Châu cũng có danh tiếng ở Thanh Châu, những phóng viên này chắc không phải là vì Mã Thanh Châu mà đến.

Nhưng kệ đi, xem trước đã.

Đám đông dân chúng cũng đứng trước cửa hàng.

"Anh xem, lại là phóng viên, ông chủ nhỏ của phố Vân Lý chúng ta hot thật đấy, cứ cách một khoảng thời gian lại có phóng viên tới."

"Lợi hại vậy sao?"

"Đương nhiên rồi, cũng không xem là ai, đây chính là ông chủ nhỏ của phố Vân Lý nha."

"Có điều gần đây ông chủ nhỏ hình như không có làm ra chuyện gì, những phóng viên này tới đây là có ý gì?"

"Ông chủ nhỏ đến rồi!"

Khi Lâm Phàm xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, ánh mắt các phóng viên sáng lên, vội vàng chạy đến vây quanh Lâm Phàm.

"Các đồng chí phóng viên, các anh đến đây làm gì vậy?"

Phóng viên: "Lâm đại sư, xin hỏi bài đăng hôm qua của anh trên Weibo là thật sao? Mã Thanh Châu kia thực sự làm rất nhiều chuyện xấu hay sao?"

"Theo sự hiểu biết của chúng tôi, Mã Thanh Châu là danh nhân kiệt xuất của Thanh Châu. Có điều đối phương tên là Mã Mục Phong, tại sao anh lại gọi là Mã Thanh Châu vậy?"

Quả nhiên!

Những phóng viên đến là vì chuyện này.

Người nổi tiếng đúng là mang tội mà, xem ra danh tiếng của mình trên Weibo vẫn là rất tốt, mỗi lời nói mỗi hành động đều có thể thu hút sự chú ý.

Giống như những ngôi sao lớn, tùy tiện tán gẫu một chút cũng có thể lên hot search thì hỏi bạn có sợ hay không đây?

Mà lần này Lâm Phàm bóc phốt thực sự rất to, Mã Thanh Châu kia ở Thanh Châu địa vị rất cao. Những phóng viên này hiển nhiên cũng có nghe ngóng, chắc chắn là muốn đến tìm hiểu một chút, không chừng lại mò ra tin tức lớn.

Lâm Phàm: "Các vị, có vấn đề thì chúng ta cứ từ từ hỏi, tôi sẽ trả lời từng câu một có được không. Vị mỹ nữ kia, cô tới hỏi trước đi."

Vấn đề của những phóng viên này có chút nhiều, cùng lúc có nhiều vấn đề như vậy thì não có chút muốn nổ tung.

Phóng viên nữ xinh đẹp nói: "Lâm đại sư, theo như lời anh nói trên Weibo thì Mã Thanh Châu này tìm anh khám bệnh, vì sao anh lại kết luận ông ta là người xấu?"

Lâm Phàm gật đầu cười: "Vấn đề này rất hay, có điều vấn đề này không cần tôi phải trả lời. Mọi người có thể lên Weibo xem trong phần bình luận, dân mạng có lẽ đã nói ra rất nhiều chuyện rồi."

Một phóng viên khác nói: "Xin hỏi tại sao anh lại gọi ông ta là Mã Thanh Châu?"

Lâm Phàm: "Vấn đề này có chút phức tạp, nhưng có thể gọi là Mã Châu Thanh vậy thì chắc chắn là nhân vật không đơn giản, nói không chừng ở Thanh Châu là nhân vật này có thể một tay che trời, bởi vậy mới gọi là Mã Thanh Châu."

Phóng viên: "Lâm đại sư, xin hỏi vì sao anh lại tin tưởng những lời nói của cư dân mạng. Theo chúng tôi được biết thì Mã Mục Phong là một trong mười doanh nhân xuất sắc của Thanh Châu, đồng thời còn là nhà từ thiện, chắc sẽ không giống như lời những người trên mạng nói đâu."

Lâm Phàm cười xua tay nói: “Chuyện này, không có giống hay không, mà là tin hay không tin. Người xấu còn có thể viết trên mặt cho anh biết tôi là người xấu hay sao? Về phần có phải là người xấu hay không, sau này có thể sẽ biết.”

…

Sau đó những phóng viên lại hỏi thêm rất nhiều vấn đề, cho đến khi tất cả mọi người đều hài lòng thì những phóng viên mới rời đi.

Lại một ngày nữa trôi qua.

Tin tức mới trong nháy mắt bùng nổ trên mạng, vô số người khi nhìn thấy tin tức này đều có chút không hiểu. Bọn họ không biết Mã Thanh Châu này là ai, lại không phải là ngôi sao vì sao phải bóc phốt như vậy.

Thanh Châu.

“Hắn muốn làm cái gì?” Mã Thanh Châu thực sự tức giận, thậm chí có chút không dám tin, cái tên này vậy mà lại nói như vậy trước mặt phóng viên.

“Thanh Châu cường hào Mã Thanh Châu, một tay che trời?”

Nhất là khi nhìn thấy loại tiêu đề này, Mã Thanh Châu cũng ngơ ngác. Con mẹ nó, cái này mà tòa soạn cũng có thể làm, chẳng lẽ là muốn chết rồi sao?

Chương 1040 - Đưa dê vào miệng cọp

Đạo hữu xin dừng bước, có thể tặng truyện một ít kim phiếu được không, cám ơn nhiều lắm luôn!!!

Chương 1040: Đưa dê vào miệng cọp

Ở Thanh Châu không ai dám chọc Mã Thanh Châu, mà khi tin tức này xuất hiện thì một số người dân Thanh Châu cũng khiếp sợ.

Người bình thường không tiếp xúc được với nhân vật như Mã Thanh Châu, nhưng đều biết Mã Thanh Châu là trùm của Thanh Châu.

Một vài người dân bị Mã Thanh Châu ức hiếp đều rất phấn khích, cảm giác ác báo cuối cùng cũng đến.

Nhưng không lâu sau, tin tức trên mạng đột nhiên biến mất, giống như là chưa từng có.

Thanh Châu, một nơi tụ tập nào đó.

Một đám thanh niên giàu có đang tụ tập một chỗ cùng nhau chém gió khoe khoang.

"Các anh xem, Mã gia hình như bị người ta chơi rồi."

"Là sao?"

"Xem trên mạng đi, có người chơi Mã gia, Lâm đại sư của Thượng Hải này là ai, gan cũng không nhỏ đâu ha!"

"Ấy, tin tức mất rồi, xem ra Mã gia đã ra tay, đè những tin tức này xuống rồi. Thật đúng là chưa từng thấy qua có người dám chơi Mã gia như thế, chúng ta có nên đánh cược một ván không."

"Cược như nào?"

"Cược xem khi nào tên này phải quỳ gối trước mặt Mã gia, tôi cược một ngày."

"Tôi hai ngày."

…

Đám nhà giàu này tiến hành đặt cược, ở Thanh Châu ai mà không biết Mã gia là người nào. Cho dù là bọn họ thì cũng không dám làm càn trước mặt Mã gia.

Một số gia đình có tài sản ngàn vạn hay là trên ức, ngay cả tư cách xách giày trước mặt Mã thiếu cũng không đủ.

Lúc này, một người đàn ông có tiếng ngồi trên ghế sô pha khinh thường nói: "Mã Mục Phong làm việc quá bá đạo, bây giờ là xã hội nào rồi, ông ta thực sự cho rằng có thể một tay che trời được nữa sao? Những chuyện này ngăn không nổi, tôi đã nghe được thông tin, sớm đã có người muốn động đến ông ta rồi chỉ là chưa tìm được cơ hội mà thôi."

"Bây giờ xảy ra chuyện, bị người khác bóc phốt trên mạng, xem ông ta xử lý như nào."

Những người còn lại lắc đầu: “Tôi thấy cũng chưa đâu, bối cảnh của Mã gia mọi người trong lòng đều hiểu. Chỗ dựa sau lưng ông ta rất chắc, muốn lật đổ ông ta cũng không dễ dàng.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng bây giờ cơ thể Mã gia không được khỏe, đại thế bắt đầu tiêu tan. Hoàng gia ở Tây Thành, Diệp gia ở khu Thanh Viên cũng có ý xa lánh mà muốn đi đường khác. Để xem đến cuối cùng thế nào, có lẽ Mã gia sẽ không chống đỡ được.”

“Được rồi, đừng nói những chuyện này nữa, không có liên quan nhiều đến chúng ta.”

“Đúng, đúng, nhưng mà nói thật, người như Mã gia người khác tránh đi còn không kịp. Thế nhưng cái tên ở Thượng Hải kia vậy mà quá trâu, dám lên mạng bóc phốt Mã Gia. Hiện tại không thể ở trên mạng đùa giỡn thích nói gì thì nói, gây nên ảnh hưởng thì coi như toi luôn. Giống như Lương Hạo nhà họ Lương, vì một cô gái mà ban ngày ban mặt lái xe cố ý đâm chết bạn trai người ta, cuối cùng bị người qua đường đăng lên mạng thu hút sự quan tâm của dư luận, kết quả thì sao? Cho dù nhà gã có thế lực lớn, thế hệ trước cũng không dám bảo đảm cho gã, còn không phải ngoãn ngoan ngồi xổm trong tù sao!”

“Ha ha, chuyện này không biết được, nói là phán quyết mười năm nhưng theo như tôi được biết thì anh ta ở trong tù rất thoải mái. Không lâu nữa sẽ được ra tù, rồi đưa ra nước ngoài trốn.”

“Không thể nào.”

“Sao không thể, chuyện như này ở Thanh Châu chỉ là chuyện bình thường mà thôi.”

“Con mẹ nó!” Đột nhiên một tên hô lên, dọa những người xung quanh giật mình.

“Anh làm cái gì vậy?”

“Các anh mau xem Weibo, chính là Lâm đại sư kia, tên này vậy mà nói sẽ đến Thanh Châu, hắn không phải là đang tìm đường chết sao?”

Mọi người kinh ngạc, vội vàng mở Weibo.

Lâm Phàm: Thanh Châu, đợi tôi đến.

Mọi người kinh ngạc.

“Hắn muốn đưa dê vào miệng cọp sao?”

…

Tin tức Lâm Phàm muốn tới Thanh Châu lộ ra, trong nháy mắt náo động cả nơi ấy. Những người chú ý chuyện này trong lòng đều tự hỏi thầm, không biết người này có phải bị điên rồi hay không, hắn vừa mới chọc giận Mã Thanh Châu trên Weibo, bây giờ còn công khai muốn đến Thanh Châu. Đây không phải tự đi tìm chết sao?

Thanh Châu.

Lưu Nhâm vội vã đi vào, nói: “Mã Gia, tên kia lại ầm ĩ trên Weibo, nói muốn tới Thanh Châu.”

Mã Thanh Châu đã sớm bị chọc tức tới mức máu dồn lên não, bây giờ nghe nói tên kia muốn tới Thanh Châu thì giận quá hóa cười nói: “ Được rồi, thằng nhóc này cũng có khí phách đấy, tôi muốn xem hắn tới Thanh Châu rồi có bình yên vô sự trở về hay không. Thông báo với bên sân bay, nói bọn họ chú ý tới tin tức của thằng nhãi này một chút, có thông tin gì mới phải lập tức thông báo cho tôi.”

“ Vâng!” Lưu Nhâm gật đầu.

Năng lực của Mã Gia tại Thanh Châu này thật không thể coi thường. Muốn biết chút tin tức từ sân bay đương nhiên không phải là việc gì khó.

Thượng Hải.

Tại sân bay.

Thanh Châu cách Thượng Hải khá xa, kể cả đi máy bay thì cũng mất gần ba tiếng.

Đinh đinh!

Tiếng chuông điện thoại reo lên.

Là Tần cục trưởng gọi tới, cũng không biết là ông ta muốn nói gì, bản thân Lâm Phàm với Tần cục trưởng cũng chẳng thân thiết.

Lâm Phàm tiếp điện thoại: “ Alô, Tần cục trưởng? Có chuyện gì hay sao?”

Tần cục trưởng: “ Lâm đại sư, nghe nói cậu muốn tới Thanh Châu? Tôi vừa xem tin tức trên Weibo thấy cậu với Mã Mục Phong ở Thanh Châu kia vốn đã có mâu thuẫn, chỉ sợ chuyến đi này không ổn lắm đâu!”

Chương 1041: Đi đến Thanh Châu

“ Cảm ơn Tần cục trưởng đã quan tâm, thế nhưng không có việc gì đâu. Tôi còn chưa tưởng tượng được hắn sẽ làm gì được tôi.” Lâm Phàm thậm chí còn có chút ngạc nhiên khi Tần cục trưởng gọi tới, lại còn gọi vì quan tâm đến hắn, việc này làm hắn có chút ngỡ ngàng.

Chẳng lẽ là biết mình là tiểu hoàng tử có thể giúp ông ta lập công nên muốn tiếp xúc hay sao?

“ Lâm đại sư à, tên Mã Mục Phong này chúng tôi thông qua cảnh sát cũng có chút tin tức về hắn. Kẻ này ở Thanh Châu đích thị là một tay che trời. Cậu muốn đi tới đó chỉ sợ sẽ gặp bất trắc. Giờ tôi cho cậu một dãy số, người này là cục trưởng cảnh sát ở Thanh Châu, là chiến hữu năm xưa của tôi. Nếu như cậu gặp phải nguy hiểm gì, có thể liên hệ với ông ta.” Tần cục dặn dò.

Lâm Phàm cười cười nói: “ Được, cảm ơn Tần cục trưởng đã quan tâm đến tôi. Ông cứ yên tâm đi, chuyện này tôi cũng tự nắm chắc được.”

Hai người hàn huyên một lúc rồi cúp điện thoại. Nhưng quả thực hắn cũng không nghĩ tới Tần cục trưởng sẽ quan tâm tới chuyện này như vậy. Không lâu sau đó, lại một tin nhắn gửi đến.

Là số điện thoại của Trần Xương Bình. Lâm Phàm lưu lại dãy số này. Chuyến đi tới Thanh Châu này có lẽ sẽ phải đối mặt với loại ác bá, vũ lực chắc chắn là không thể thiếu. Thế nhưng sau đó chuyện này giải quyết như thế nào thì phải dựa vào cảnh sát.

Vừa mới nói chuyện với Tần cục trưởng qua điện thoại không được bao lâu, Vương Minh Dương lại gọi đến.

Điện thoại vừa mới kết nối, đầu dây bên kia đã lập tức truyền tới tiếng gầm gừ khiến người ta run sợ.

“Con mẹ nó, chú em lại định làm cái gì đấy! Chuyện đã như vậy rồi cậu còn dám đi Thanh Châu để tự tử hay sao? Bây giờ cậu đang ở đâu, đi về ngay cho tôi!” Vương Minh Dương có chút ngây người, ông em này của mình chẳng lẽ muốn tìm đường chết? Cái tên Mã Thanh Châu kia nào phải kẻ dễ trêu chọc, hắn một thân một ngựa đi đến đó nhất định sẽ gặp bi kịch mất.

“Anh vội vã như thế làm gì, không tin tưởng tôi sao? Chỉ là một tên Mã Thanh Châu thôi mà, còn có thể nghịch thiên ư?”Lâm Phàm không nghĩ Vương Minh Dương sẽ có phản ứng lớn như vậy, cũng có chút bất đắc dĩ bổ sung: “ Yên tâm đi, nhất định tôi sẽ bình an vô sự. Thế nha, tôi cúp đây, sắp phải lên máy bay rồi.”

“Này, này,…” Vương Minh Dương vừa định nói thêm cái gì thì đã thấy đầu dây bên kia đã cúp máy.

“ Trời đất cha mẹ ơi! Rốt cuộc hắn ta muốn làm cái gì, không ý thức được mình đang đâm đầu vào nơi nguy hiểm sao?” Vương Minh Dương sốt hết cả ruột, thế nhưng anh ta biết rằng người anh em này của mình đã nói là phải làm được.

Thế nhưng ngẫm lại vẫn thấy Mã Thanh Châu quá khủng bố, anh ta thầm nghĩ, phen này chú em này chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm.

Tuy rằng không đến mức xảy ra án mạng, thế nhưng chắc chắn bị hành bầm dập cho mà xem.

Thế nhưng bây giờ còn có thể làm gì được nữa, người cũng đã đi, nói cái gì đều muộn rồi.

Tại sân bay.

Lâm Phàm bất đắc dĩ nở nụ cười, đám người kia đúng là nhát gan thật, cả đám bị hù run cầm cặp, không phải chỉ là đi Thanh Châu gặp gỡ cái tên Mã Thanh Châu này một lần thôi sao?

Hắn thậm chí còn muốn nhìn xem cái tên Mã Thanh Châu này là thần thánh thế nào.

Cũng không lâu sau đã đến giờ.

Khu vực đăng ký.

Ánh mắt nhân viên an ninh sân bay nhìn Lâm Phàm chằm chằm, giống như là đang nhận ra ai đó. Đột nhiên sắc mặt anh ta tươi tỉnh, ngữ khí có phần khiếp sợ như không thể tin được mà thốt lên.

“ Lâm đại sư!”

Lâm Phàm cười gật đầu, không nghĩ mình cứ như là minh tinh, bị người ta yêu thích như vậy.

Nhân viên an ninh sân bay nhỏ giọng nói: “ Lâm đại sư… anh thật sự muốn đi Thanh Châu sao?”

Bọn họ đều để ý tin tức trên Weibo, hiện tại chỉ cần lên mạng thì ai chẳng biết bài đăng trên weibo của Lâm đại sư.

Huống hồ lúc đầu bọn họ còn không nhận ra Mã Thanh Châu này, thế nhưng tìm tòi trên mạng một lúc thì phát hiện cái tên Mã Thanh Châu này lại là kẻ xấu như vậy.

Thậm chí vượt ra khỏi phạm trù đó, không còn có thể dùng từ kẻ xấu để hình dung về gã ta được nữa.

Lâm Phàm gật đầu: “ Ừm, tôi muốn đi Thanh Châu.”

Nhân viên an ninh cố ý làm chậm tốc độ kiểm tra, chủ yếu là để có thể nói chuyện phiếm vài câu với Lâm đại sư. Thế nhưng cho dù có kéo dài thời gian thế nào đi chăng nữa, cũng không thể nói lâu được.

“Lâm đại sư, Cố lên!” Nhân viên an ninh nhỏ giọng nói.

Lâm Phàm gật gật đầu, thời khắc này hắn cảm giác trọng trách trên người mình thật là nặng. Bản thân mình là người của chính nghĩa, vô số dân chúng đang trong cái cảnh nước sôi lửa bỏng, đang đợi mình giáng lâm.

Trên máy bay.

Đến cùng thì Lâm Phàm cũng không phải đại minh tinh gì, ở Thượng Hải còn có người biết rõ nhưng đã ra bên ngoài thì

không còn có nhiều người biết đến. Như vậy, dù kể cả có nghe qua tên thì cũng chẳng mấy quan tâm dung mạo hắn ra sao.

Thanh Châu!

Ngay tại thời khắc mà Lâm Phàm qua vòng check in thì Mã Thanh Châu ở bên kia cũng đã biết tin.

Chương 1042: Ác ý bộc phát

Trong một gian phòng trà cổ kính.

Mã Thanh Châu ngồi đó, đối diện là một người đàn ông trung niên, hai người dường như đang nói với nhau cái gì đó.

“ Mã gia, thần y Thượng Hải kia đã đến Thanh Châu, không biết ngài chuẩn bị thế nào?” Người đàn ông trung niên cúi đầu hớp một ngụm trà nóng, sau đó đặt tách trà xuống mới mở miệng hỏi.

Trong mắt Mã Thanh Châu lóe lên vẻ tức giận, nhưng rất nhanh lại biến mất không thấy đâu, thay vào đó là cười gằn: “ Đương nhiên là đã chuẩn bị xong xuôi, tôi sẽ tiếp đãi thật tốt vị khách quý này!”

“ Tôi ngược lại cũng có chút mong đợi gặp mặt kẻ này một lần, đã lớn thế này tôi còn chưa thấy kẻ nào điên cuồng như thế. Ở Thượng Hải chúng ta có lẽ sẽ không làm gì được hắn, thế nhưng bây giờ hắn lại muốn đến Thanh Châu, quả thật là nghé con mới sinh không sợ cọp mà! Không biết nước ở Thanh Châu có dìm chết nó được không.” Người đàn ông trung niên cười đáp, vẻ mặt người này tuy mang ý cười nhưng biểu tình trên mặt vẫn toát ra vẻ lạnh lẽo.

Mã Thanh Châu liên tục cười lạnh nói: “Sợ là hắn còn chẳng biết nước Thanh Châu sâu thế nào đâu. Thôi thì ít nhất hắn vẫn còn chút tác dụng, nhất định phải để hắn chữa bệnh cho tôi, nếu không chúng ta không vực dậy nổi nữa!”

Người đàn ông trung niên cười nói: “Mã Gia, hay là như vầy có được không, cái tên nhóc này không phải đến Thanh Châu rồi sao, chúng ta cứ tiên lễ hậu binh. Trước tiên nâng hắn lên thật cao, chờ cho hắn chữa cho Mã Gia khỏi bệnh, đến lúc đó…”

Mã Thanh Châu sắc mặt âm trầm, bên trong mắt lóe ra sát ý, nói: "Để hắn phải quỳ phục, xác chìm đáy sông."

Người đàn ông trung niên ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới Mã Gia sát ý lại nặng như vậy, cùng lúc đó trong lòng cũng phát lạnh. Đừng nhìn hắn có thể vui vẻ trò chuyện cùng Mã Gia mà lầm, nếu có một ngày đắc tội lão già này rồi, kết cục của hắn cũng như tên nhãi này không hơn không kém.

Người chết, ma không biết, quỷ không hay!

Thanh Châu.

Tại sân bay.

Một chiếc máy bay đang chậm rãi hạ xuống. Lâm Phàm nhìn quang cảnh bên ngoài qua ô cửa sổ nhỏ, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

Cuối cùng cũng đã tới Thanh Châu.

Tiếc là mảnh trời chốn này đúng là u ám quá mà, người sống ở đây cũng thật khổ.

Bản thân là hiện thân của chính nghĩa, hắn không thể cứ thế mặc kệ nơi này được, nhất định phải lan tỏa chính nghĩa, vì đại chúng sáng tạo ra một nơi hài hoà và tốt đẹp mới được.

Nữ tiếp viên hàng không cất tiếng: " Chúng ta đã đến cảng hàng không Thanh Châu, hoan nghênh các vị du khách đã tới mảnh đất Thanh Châu xinh đẹp này, chúc các vị có một chuyến đi vui vẻ!"

Bên ngoài sân bay.

Từng chiếc xe con nối đuôi nhau đỗ thành một hàng, hấp dẫn nhiều ánh mắt hiếu kỳ của người xung quanh. Tự dưng ở sân bay lại có nhiều xe sang trọng như vậy đỗ lại, giống như là đang chuẩn bị tiếp đón một nhân vật lớn nào đó.

Nhưng khi mọi người nhìn tới biển số xe của những chiếc xe này thì mới nhanh chóng lùi ra xa, trên mặt họ đầy vẻ hoảng sợ, dường như rất sợ gì đó.

"Thanh q00000."

Biển số xe này chỉ có thể là xe của Mã Thanh Châu, chỉ cần là người làm dưới trướng Mã Thanh Châu đều tự hiểu chiếc xe

này là của ai.

“Mã Thanh Châu sao tự dưng lại có thể xuất hiện ở sân bay cơ chứ?”

“ Không biết nữa, tốt nhất chúng ta vẫn nên tránh ra xa một chút.”

“ Sao cái kẻ này còn chưa bị tóm đi vậy, vẫn còn sống thoải mái như thế sao?”

“ Anh không muốn sống nữa sao, nếu như bị nghe được thì đúng là toi đời đó!”

“ Sao mà phải sợ vậy, làm như hắn có thể giết tôi vậy, bây giờ đã là thời đại xã hội văn minh hài hoà.”

“ Ha ha ha !”

…

Một đám người áo đen đứng thành hai hàng thẳng tắp, mắt thì đeo kính đen, uy phong hiển hách vô cùng khiến người ta cảm thấy bị uy hiếp mà sợ hãi.

Lưu Nhậm đứng ở trước xe, khom lưng nói: “ Mã Gia, người kia đã xuống máy bay rồi.”

Mã Thanh Châu: “Ừm, tìm cho kỹ, nhìn thấy người lập tức thông báo cho tôi.”

“Vâng.” Lưu Nhâm gật đầu, sau đó hai mắt nhìn chòng chọc vào lối ra của hành khác.

Cũng không lâu sau đó, một bóng người xuất hiện ở lối ra hành khách.

“ Không ngờ đến không khí Thanh Châu này có chút mặn như vậy.” Lâm Phàm hít sâu một hơi rồi cảm thán nói.

Đi tới chốn xa lạ như vậy, tâm tình quả thực có chút hơi căng thẳng.

Đột nhiên có một bóng người xuất hiện ở trước mặt Lâm Phàm.

Lâm Phàm ngẩng đầu lên, nhìn thấy người trước mặt là một người đàn ông trung niên. Mà người đàn ông này, cặp lông

mày ẩn chứa một loại khí chất bá đạo nồng đậm, ánh mắt người này nhìn hắn cũng ẩn chứa một loại cảm giác kỳ lạ.

“Hoan nghênh, hoan nghênh… .” Mã Thanh Châu nhìn Lâm Phàm, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

“ Làm sao vậy thần y? Hoan nghênh thế này vẫn khiến cậu chưa hài lòng sao?”

Khi lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Phàm, Mã Thanh Châu không nghĩ tới vị thần y này lại còn trẻ như vậy. Thế nhưng nghĩ tới việc đối phương ở trên Weibo nhục mạ mình, trong lòng lão ta tràn đầy cảm giác phẫn nộ. Thậm chí còn có cảm giác muốn trêu đùa tên nhóc này thêm một chút.

Có lẽ như vậy trong lòng mới thoải mái hơn.

Chương 1043: Tôi rất phách lối

Bây giờ đang ở đất Thanh Châu, là địa bàn của ông ta, hắn không tin cái tên nhãi ranh này ở đất Thanh Châu có thể nhấc lên sóng to gió lớn gì.

“Ồ, ông chính là Mã Thanh Châu gì gì đấy đúng không?” Khóe miệng Lâm Phàm lộ ra vẻ tươi cười, sau đó cẩn thận liếc mắt nhìn rồi thốt lên một câu: “Nhìn dáng vẻ của ông có chút không đúng, dường như là chẳng còn sống được bao lâu nữa rồi.”

“Ôi thật ngại quá, tôi nói chuyện có hơi thẳng thừng như thế, nếu ông không thích nghe thì đừng có nghe nha.”

Quả nhiên, khi Lâm Phàm nói ra lời này. Sắc mặt Mã Thanh Châu trong nháy mắt đã thay đổi, thế nhưng sau đó lại bình tĩnh trở lại, không khỏi nở nụ cười: “Thần y không hổ danh là thần y, liếc mắt đã nhìn ra được tình trạng của tôi rồi. Lần trước trong điện thoại tôi cũng đã nói qua với thần y, khi cậu đến Thanh Châu này thì Mã Mục Phong tôi nhất định sẽ tiếp đãi cậu thật hoành tráng, sẽ khiến cậu khắc sâu ấn tượng.”

Lưu Nhậm ở một bên nói: “ Lâm thần y, Mã Gia của chúng tôi lòng dạ rộng rãi nhất định sẽ không ghi hận những chuyện này. Mã Gia của chúng tôi đã chuẩn bị cho thần y mọi thứ tốt nhất, chỉ là không biết thần y có nể mặt hay không?”

Hắn là người tâm phúc bên cạnh Mã Gia, hiển nhiên là muốn thay Mã Gia giải quyết xong xuôi hết mọi chuyện. Nhất là vị thần y họ Lâm trước mắt này, đúng là có chút quá đáng. Thế nhưng bây giờ Mã Gia còn có chuyện muốn nhờ người ta, chỉ có thể hết sức ổn định hắn, trước hết phải để cho vị Lâm thần y này chữa lành bệnh cho Mã Gia bọn họ cái đã.

Lâm Phàm cười: "Ngại quá, phần mặt mũi này, tôi không muốn để cho các người."

Xì xào!

Những người hộ vệ đứng xung quanh kia, mặc dù mặt không biểu tình, thế nhưng khi nghe được người kia nói vậy thì đều phải há mồm trợn mắt.

Bọn hắn đi theo Mã Gia nhiều năm như vậy, tình huống gì còn chưa gặp qua. Thế nhưng ngay tại Thanh Châu này, thật sự chưa có ai dám trước mặt ông chủ bọn họ kiêu căng phách lối như vậy.

Mà cho dù có người dám phách lối, kết cục sau cùng là gì thì không cần nghĩ cũng biết.

Quỳ gối trước mặt Mã gia, đầu cúi xuống nói lời sám hối, vì một lần phách lối mà phải trả giá đắt gấp ngàn lần.

Mã Thanh Châu chợt biến sắc, ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm cũng thay đổi, thậm chí trong mắt còn lộ ra nồng đậm sát ý.

"Ha ha ha, thần y, cậu không cảm thấy thái độ của cậu hiện tại dường như quá phách lối hay sao?" Mã Thanh Châu dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn Lâm Phàm. Mặc dù đúng là ông ta có chuyện nhờ đối phương, nhưng thế thì đã sao, đừng quên hắn là ai. Dù gì hắn cũng được người ta gọi là Mã Thanh Châu đó nha.

Tại chốn Thanh Châu này, còn chưa có kẻ nào dám phách lối ở trước mặt của ông ta đâu.

Lần này tới Thanh Châu, mục đích chủ yếu của Lâm Phàm chính là cứng đối cứng một đợt với Mã Thanh Châu này, cho nên hắn làm gì có sức để nói lời tốt đẹp với đối phương.

“ Phách lối?” Lâm Phàm cười: “ Ông nói đúng, tôi đúng là đang rất phách lối, tôi cứ phách lối như vậy đấy các ông có thể làm gì tôi? “

Lưu Nhậm không nghĩ tới thằng nhãi này còn dám kiêu căng như thế, thậm chí hắn còn có cảm giác người ta đến đây là để cố tình gây sự với Mã Gia.

Đương nhiên, loại cảm giác này cũng chỉ là chợt lóe lên mà thôi, dù sao gã ta thấy không có kẻ nào dám gây sự ở Thanh Châu này, huống chi còn ở trước mặt Mã Gia.

Có lẽ thằng nhãi này cảm thấy mình có chỗ dựa vững vàng nên mới dám phách lối như thế.

Thế nhưng ô dù thì đã làm sao?

Cũng chỉ là một tia an ủi trong lòng mà thôi.

Mã Thanh Châu hít sâu một hơi, ông ta bắt đầu nổi nóng: “ Mày thực sự muốn chết có phải hay không?”

Lâm Phàm đáp: “ Phải, tôi đây chỉ muốn tự tìm đường chết, thế nhưng ông thì khác sao?”

Mã Thanh Châu: “ Mày…”

Xung quanh có dân chúng đi tới đi lui, có vài người đã dừng bước lại để nghe ngóng.

“ Con mẹ nó, có chuyện gì vậy? Người này giống như là Mã Thanh Châu, thế còn cậu trai trẻ tuổi kia…? Hai người đang cãi nhau hay sao?”

“ Thật hay giả vậy, làm sao như vậy được? Còn có kẻ dám đứng ở Thanh Châu này cãi nhau với Mã Thanh Châu sao?”

“Mã Thanh Châu là ai vậy?”

“ Này anh bạn, anh mới từ bên ngoài đến hả?”

“ Đúng vậy, tôi vừa mới tới đây du lịch thôi, cái mà mấy người nói kia, Mã Thanh Châu có phải kẻ nào rất ghê gớm hay không?”

Người địa phương ở Thanh Châu lắc lắc đầu. Nếu đã là người bên ngoài, còn nói với hắn làm gì, không bằng khỏi nói đi. Đối với người đã ở Thanh Châu này, cái tên Mã Thanh Châu, nào

chỉ còn dừng ở chỗ ghê gớm, mà phải gọi là một tay che trời mới đúng.

Lâm Phàm nhìn phong cảnh chung quanh, không khỏi cảm thán nói: " Thanh Châu nơi này xem cũng không tệ chút nào, quang cảnh thật đẹp. Hôm nay tôi vừa mới tới đây, tạm thời còn chưa muốn nói cái gì lằng nhằng với ông. Tôi cũng không sợ mà nói cho ông biết, lần này tôi tới đây chính là để xử lý ông. Ông muốn tôi xem bệnh cho ông sao? Tôi thấy tốt nhất ông vẫn nên tự giết cái ý nghĩ này đi thì hơn đó."

Mã Thanh Châu hít sâu một hơi. Nếu bây giờ không phải đang ở trước mặt nhiều người như thế, ông ta chỉ sợ không nhịn được mà lao vào xé chết thằng nhãi đứng trước mặt này.

" Được, có dũng khí, để Mã Mục Phong tao xem mày còn có bao nhiêu dũng khí nữa?"

" Chúng ta đi."

…

Mã Thanh Châu cũng không muốn nói nhảm thêm câu nào, ông ta biết hiện tại có nói gì cũng là vô ích.

Thế nhưng chỉ cần người vẫn còn ở Thanh Châu thì ông ta sẽ từ từ chơi cùng với hắn.

Chương 1044: Giả vờ hỏi chuyện

Lưu Nhâm: "Mã Gia, cứ thế để hắn rời đi hay sao?"

Gã ta không nghĩ tới trên thế gian này lại có kẻ khùng điên như vậy, càng chưa bao giờ nghĩ tới có một kẻ dám đến trước mặt Mã Gia làm càn như thế.

" Ha ha ha! Rời đi? Anh nghĩ còn có chuyện này sao? Việc này đừng vội, thông báo cho cấp dưới một chút, để một ít người đi theo dõi thằng nhãi này, không thế để hắn rời đi." Đương nhiên Mã Thanh Châu sẽ không để Lâm Phàm gặp phải việc gì, ít nhất là trước khi bệnh tình của ông ta được khôi phục hoàn toàn thì ông ta tuyệt đối sẽ không để Lâm Phàm xảy ra chuyện gì.

Đương nhiên, bất kể như thế nào thì ông ta đều phải khiến cho thằng nhãi này chữa bệnh cho mình.

Lưu Nhâm gật đầu, đáp: "Vâng, Mã Gia ngài cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ để ý kĩ, không để thằng nhóc đó rời khỏi Thanh Châu nửa bước."

" Ừm." Mã Thanh Châu gật gật đầu, sau đó lên xe. Tài xế khẽ liếc qua kính chiếu hậu một chút, bắt gặp khuôn mặt nghiêm túc của Mã Gia, trong lòng bắt đầu run sợ. Chỉ cần là người của Mã Gia đều sẽ biết, biểu cảm như vậy của Mã Gia chính là đang tức giận, mà lửa giận ông ta bùng phát ra sẽ cực kì khủng khiếp.

…

Xe taxi tại sân bay.

Lâm Phàm đứng ở một chỗ, chờ đợi xe. Ngẫm lại lần đầu tiên nhìn thấy Mã Thanh Châu, hắn đã xem tướng cẩn thận cho ông ta. Hắn phát hiện kẻ này có mệnh cách quả thực rất cứng rắn, có thể xông pha lăn lộn ở một vùng trời như vậy thì quả thật rất lợi lại.

Thế nhưng nhân quả bám trên người Mã Thanh Châu nhiều lắm, nhiều đến nỗi đủ khiến người ta phát sợ.

Loại người này, dựa theo thuyết pháp cổ đại thì chính là cái kiểu sát khí quá mức nồng nặc, đến mức cả quỷ thần đều phải tránh xa không dám tới gần.

"Cậu trai có cần đi xe không?" Một tài xế taxi lái đến trước mặt Lâm Phàm, ló đầu ra từ cửa sổ xe hỏi.

Lúc này Lâm Phàm mới kịp phản ứng lại rồi bước lên xe, thế nhưng hắn cũng không biết mình nên đi nơi nào.

Tài xế: "Cậu trai muốn đi đâu?"

Lâm Phàm có chút bối rối: " Hay là cứ đi lòng vòng một chút đi, à đúng rồi, tới một khách sạn nào đó đi."

Tài xế tươi cười, đập chân ra lái xe rời đi. Nhưng lúc xe bọn họ rời đi thì phía sau có một chiếc xe hơi bám theo.

Tài xế: " Cậu trẻ tới Thanh Châu để du lịch hả?"

Lâm Phàm gật đầu: “ Đúng vậy, là từ Thượng Hải tới. Anh cảm thấy Thanh Châu là nơi như thế nào?”

Tài xế taxi thường xuyên chờ đợi trong xe, hiển nhiên là rất nhàm chán, mười vị tài xế taxi thì có tám người là lắm lời.

Bây giờ tự nhiên có chủ đề để nói, tài xế taxi giống như là vòi nước được tháo van: “ Thanh Châu ấy à, một nơi rất thú vị nha. Phong cảnh đẹp, người dân tốt tính, có rất nhiều địa điểm để đi, rất thích hợp tới du lịch.”

Lâm Phàm cười nói: “ Đúng thế, trước khi tới đây tôi cũng cân nhắc những thứ này nhiều lắm. Vừa rồi lúc tôi mới ra khỏi sân bay thì bắt gặp rất nhiều xe sang trọng đỗ lại, trong đó có một chiếc gắn biển số xe rất đẹp, tất cả đều là số 0. Cái biển số xe ấy, không chừng bán đi mua được cả một cái nhà cũng nên.”

“ Tất cả đều là số 0?”

Tài xế sững sờ, sau đó phản ứng lại: “ Cậu trai à, không phải là cậu đang nói đến biển số Thanh Q00000 đấy chứ?”

“ Đúng vậy, chính là cái biển số này. Anh là người bản xứ, liệu có biết đấy là xe của ai không, chắc hẳn người đấy rất là ghê gớm nhỉ?” Lâm Phàm giả bộ không biết gì, lộ vẻ mặt thoáng cả kinh mà nói.

Tài xế thở dài: “ Biết chứ, do cậu không phải người bản xứ ở Thanh Châu này, cho nên không biết biển số xe đấy là của ai cũng phải. Chỉ cần ở Thanh Châu này một thời gian thì không ai là không biết đấy là xe của ai. Mã Mục Phong, cậu đã nghe qua chưa, người tự xưng là Mã Thanh Châu ấy.”

“ Mã Mục Phong sao? Tôi cũng từng nghe qua, tôi nhớ kênh tin tức có đưa tin người này là doanh nhân kiệt xuất tại Thanh Châu, hơn nữa còn là một nhà từ thiện.” Lâm Phàm làm bộ cảm thán nói.

Tài xế cười lạnh một tiếng: “ Cậu không phải người địa phương nên không biết đấy thôi, Mã Mục Phong này chính là một ác bá khét tiếng tại đất này, có thể một tay che trời, chuyên làm chuyện xấu. Thế nhưng ai bảo người ta có tiền lại có quyền có thế, xảy ra chuyện gì đều có thể tự giải quyết. Cậu cứ đi tới khu phố cũ mà hỏi thăm thử xem, cứ mười hộ gia

đình thì phải có tới sáu hộ đã từng bị tên Mã Mục Phong này bắt nạt.”

“ Làm sao có thể?” Lâm Phàm sững sờ, tiếp tục nói: “ Xã hội bây giờ vẫn còn loại người này tồn tại sao? Sao chính phủ không nhanh chóng bắt kẻ này lại đi?”

“ Ha ha ha ” Tài xế lộ ra nụ cười khinh thường: “ Còn bắt? Không cấu kết cùng một chỗ đã là may lắm rồi, được rồi bỏ đi, nói nhiều làm gì kẻo lại rước họa vào thân.”

Nhìn vẻ mặt này của tài xế, hiển nhiên là sợ tên Mã Thanh Châu đến nỗi nói cũng không dám nói.

Chương 1045: Tiền có thể là thứ tốt

“ Cậu trai, cậu thấy nơi này như thế nào? Đây là khách sạn 7 Days, vừa mới sửa sang lại, nội thất bên trong rất được, hơn nữa giá thành lại còn rẻ.” Tài xế đưa Lâm Phàm đi tham quan vài điểm kiến trúc của thành phố rồi dừng lại phía trước một khách sạn.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn, tòa nhà rất mới, hiển nhiên là mới tu sửa: “Cám ơn bác tài.”

Trả tiền xuống xe.

Sau khi Lâm Phàm vào khách sạn, chiếc xe luôn bám ở phía sau cũng dừng lại, có người đẩy kính cửa sổ xe xuống rồi sau đó lấy điện thoại di động ra.

“ Anh Lưu, người đã tiến vào khách sạn 7 Days.”

“ Được rồi, cứ theo dõi hắn, bất kể hắn đi đâu đều phải thông báo cho tôi.”

“ Vâng.”

…

Một nơi nào đó.

Lưu Nhâm cung kính nhìn Mã Thanh Châu: “ Mã Gia, tên kia đã tiến vào khách sạn 7 Days.”

Mã Thanh Châu cười lạnh: “ Thằng nhóc này đã cho thể diện mà còn không cần. Lưu Nhâm, nói xem bây giờ nên làm cái

gì?”

Lưu Nhâm ngẫm nghĩ một hồi rồi nói: “ Mã Gia, bây giờ thân thể của ngài mới là quan trọng nhất, cho dù thằng nhãi đó đã bất kính với ngài, chúng ta cũng không thể quá mức tức giận, hiện tại quan trọng nhất vẫn là để cho hắn xem bệnh cho ngài.”

“Ừm.” Mã Thanh Châu gật đầu, nói: “Tiên sư nó, nếu như không phải là bởi vì cái này, xem thằng ranh đó còn có thể bình an vô sự mà rời đi khỏi mắt tôi được không.”

“ Đi, làm cho tôi một chuyện. Cho người cầm mười triệu qua cho hắn, xem hắn đến cùng là muốn cái gì. Nếu như đòi tiền, lập tức cho hắn ta luôn. Còn hắn có cái phúc phận mà hưởng số tiền đấy hay không thì cứ từ từ xem.”

Lưu Nhâm gật đầu: “ Vâng, sẽ cho người làm ngay ạ.”

…

Trong khách sạn.

Lâm Phàm nằm ở trên giường, hiện tại hắn đang rất phiền lòng, bởi vì hắn không biết đến cùng nên dùng biện pháp nào để hãm hại cái tên Mã Thanh Châu này.

Chính mình có cả trăm loại phương pháp để đối phó tên Mã Thanh Châu này, nhưng đến cùng cách nào mới là thoải mái nhất đây.

Không nghĩ nhiều nữa, vào Weibo.

Lâm Phàm: “ Đã tới Thanh Châu, đang ở một khách sạn mới mở tên 7 Days, chất lượng rất tốt, giá thành cũng phải chăng. Hơn nữa, tôi đã gặp mặt cái tên Mã Thanh Châu kia, quả nhiên cũng không phải loại người tốt đẹp gì.”

Trên Weibo nháy mắt như ong vỡ tổ.

“ Con mẹ nó, chúc mừng Lâm đại sư đã đến Thanh Châu!”

“ Quá trâu!”

“ Tại sao tui cứ có cảm giác Mã Thanh Châu mới là kẻ sắp gặp xui xẻo vậy, Lâm đại sư đã ra tay thì ông ta còn có thể sống nổi hay không?”

“ Tui rất là lo cho Lâm đại sư đó nha, mấy người không biết đó thôi, cái tên Mã Thanh Châu này không phải hạng người dễ trêu chọc đâu.”

“ Xì, nói như Lâm đại sư của chúng ta cũng là người dễ trêu chọc lắm ấy, cẩn thận Lâm đại sư lại cho hắn ta biết thế nào mới gọi là khủng bố đó nha.”

…

Ngày hôm sau.

Ngày đầu tiên đến Thanh Châu, chuyện gì cũng không làm, cũng không biết nên làm thế nào mới phải. Ngày đầu tiên mới tới nên nhất định phải nghỉ ngơi dưỡng sức cho thật khỏe một chút.

Nhà hàng của khách sạn.

Đúng lúc Lâm Phàm đang ăn cơm ngon lành thì lại có một kẻ xuất hiện trước mặt Lâm Phàm.

Lưu Nhâm khách khí nói: “ Xin chào, Lâm thần y.”

Mà tên Lưu Nhâm này còn đem theo mấy tên to cao đi phía sau, những tên này đều xách trên tay một cái cặp màu đen to.

Lâm Phàm dừng lại động tác ăn uống, ngẩng đầu lên mỉm cười: “Anh là cái người bên cạnh Mã Thanh Châu đó sao?”

Lưu Nhâm cười nói: “ Lâm thần y, tôi là thư ký của Mã Gia, lần này tới đây là nghe theo Mã Gia phân phó. Tôi tới để đưa cho ngài một phần quà nhỏ, hy vọng ngài sẽ thích.”

Sau đó hắn gẩy gẩy ngón tay, những kẻ to cao đằng sau kia đồng loạt mở những cặp màu đen ra.

Ngay lập tức những tập tiền đỏ chót xuất hiện trước mặt mọi người.

Những thực khách xung quanh nhìn thấy đều đầu váng mắt hoa.

“ Con mẹ nó, thật là quá nhiều tiền!”

“ Những người này muốn làm gì?”

…

Lâm Phàm mỉm cười, hắn không nghĩ tới tên Mã Thanh Châu này còn chưa từ bỏ ý định, biết rõ mình tới đây để gây sự với ông ta vậy mà vẫn muốn tìm hắn bàn điều kiện.

Hơn nữa lễ gặp mặt này đúng là không tầm thường.

Thế nhưng rất thoải mái đó nha.

Một mặt Lưu Nhâm cười ôn hòa với Lâm Phàm, thế nhưng trong suy nghĩ của hắn thì dưới sức mạnh của đồng tiền, bao nhiêu người có thể chối từ?

Trước mắt người này chính là thần y, song thần y cũng chỉ là người. Mười triệu đã không đủ, vậy thì một trăm triệu thì sao?

So với thân thể của Mã Gia thì số tiền này có tính là gì.

Huống hồ gã cũng hiểu ý tứ của Mã Gia, nếu như tên thần y trước mắt này có thể thấy tiền là sáng mắt thì mặc kệ là muốn bao nhiêu, gã ta cũng sẽ đồng ý. Đợi khi hắn ta chữa trị xong hết bệnh, thì phải xem hắn còn có cái mệnh đủ lớn để nắm số tiền ấy hay không.

Lâm Phàm nở nụ cười, tiến lên sờ sờ tiền mặt trong cái túi đen: " Tiền có thể là thứ tốt."

Chương 1046: Đến Vân Trang

Nghe nói như thế, Lưu Nhâm nở nụ cười: "Lâm thần y, đây chỉ là lễ ra mắt, nếu như ngài có thể chữa khỏi bệnh cho Mã Gia chúng tôi thì còn có một phần hậu lễ khác, đồng thời sẽ nhận được Mã Gia cảm kích."

Đối với biết bao người khác mà nói, có thể được Mã Gia cảm kích đã là phần vinh dự lớn tới nhường nào.

"Quá ít." Lâm Phàm sau khi sờ soạng một hồi thì tỏ ra chẳng mấy quan tâm nữa, đồng thời nhìn Lưu Nhâm nhắc lại: "Quá ít."

Lưu Nhâm ngây ngẩn cả người, nhưng trên mặt vẫn vẫn duy trì nụ cười, chí ít gã có thể biết được vị Lâm thần y này quả nhiên là kẻ thích tiền.

Lúc này, Lưu Nhâm nở nụ cười: "Thần y ngài yên tâm, mười triệu này chỉ là lễ ra mắt mà thôi. Đương nhiên là rất ít, số tiền

này so sánh với bệnh tình của Mã Gia cũng chỉ là mưa bụi. Thần y ngài cứ yên tâm, chỉ cần ngài có thể chữa khỏi bệnh cho Mã Gia thì phần hậu lễ chắc chắn sẽ khiến thần y thỏa mãn.”

“ À đúng rồi, Mã Gia còn nói tối mai muốn gặp mặt ngài, đến lúc đó tôi sẽ đi đón ngài.” Lưu Nhâm mở miệng nói.

Lâm Phàm nhìn đối phương: “ Không cần, ông cứ nói thẳng địa điểm là được.”

Lưu Nhâm không nói thêm gì. Bây giờ mình đang là người đi xin người ta, vậy thì đành phải ngả theo, tên thần y này nói cái gì thì chính là cái đó.

“Thần y, địa điểm ở Vân Trang, chúng tôi cung kính chờ đợi ngài đến.” Lưu Nhâm nói: “ Vậy thì không quấy rầy ngài nữa, chúng tôi đi về trước.”

Lâm Phàm ừ một tiếng: “ Đem mấy cái túi tiền này về đi.”

Lưu Nhâm sững sờ, dường như không có kịp phản ứng lại: “ Thần y, ý của ngài là?”

“Quá ít, mang về đi, đêm mai tôi sẽ nói cho Mã Thanh Châu nên cho bao nhiêu.” Lâm Phàm mở miệng nói.

“Chuyện này… .” Lưu Nhâm không nghĩ tới thần y này còn tham lam như vậy, 1000 vạn làm lễ ra mắt còn chê ít, nhưng cuối cùng vẫn cười nói: “ Được rồi, tôi sẽ chuyển lời của ngài cho Mã Gia.”

Khi Lưu Nhâm sau khi rời đi, Lâm Phàm cười ha hả, hắn đâu chỉ muốn có 1000 vạn.

Dù sao cũng không quan trọng, đêm mai đối phương sẽ biết mình muốn cái gì.

Sau đó Lâm Phàm tiếp tục ăn cơm, mà những người dân xung quanh lại kinh ngạc nhìn hắn, cảm giác thật khủng bố.

Thậm chí có người còn không dám tin.

Vừa rồi khi từng túi tiền mặt được mở ra, quả thực khiến bọn họ chói mù mắt.

…

Bên ngoài.

Lưu Nhâm không kìm được nữa muốn báo tin cho Mã Gia, hóa ra tên Lâm thần y này quả nhiên là kẻ ham mê tiền, hơn nữa còn vô cùng tham lam.

Đầu dây bên kia bắt máy.

“ Mã Gia, tôi đã gặp tên nhãi kia rồi, ngài nói quả nhiên không sai, không có ai không thích tiền.”

Bên kia đầu dây, Mã Thanh Châu lộ ra nụ cười: “ Nhận rồi? Có nói gì hay không?”

Lưu Nhâm, đáp: “Mã Gia, đối phương không có lấy tiền, hắn ta chê ít. Nhưng mà hắn đã đồng ý tham gia yến hội tối mai, hơn nữa còn nói sẽ gặp mặt ngài để nói số tiền hắn muốn.”

“Ha ha!” Mã Thanh Châu đột nhiên nở nụ cười: “ Khá lắm, quả nhiên cũng là lòng dạ loại hiểm độc, cũng không tự nhìn lại mình xem có cái số hưởng hay không.”

Đối với Mã Thanh Châu mà nói, chỉ cần đối phương đồng ý chữa bệnh cho hắn thì chính là kết quả tốt nhất rồi , còn phương diện tiền bạc thì còn phải xem hắn có cái mệnh để cầm hay không.

Nếu như ngay từ đầu cung kính với ông ta, còn giúp chữa trị khỏi bệnh thì có lẽ sẽ được ông ta thưởng cho một khoản tiền. Thậm chí còn khiến ông ta nhớ kỹ ân tình này, thế nhưng bây giờ thì loại người này sao có thể giữ lại chứ.

Xác phải chìm đáy sông thôi.

…

Sau khi đi ra từ khách sạn, Lâm Phàm chuẩn bị tùy tiện đi xem một chút.

Đinh đinh.

Đúng lúc này, điện thoại vang lên.

“ Đến chết mất thôi! Minh Dương, đến cùng anh muốn nói gì vậy hả, sao cứ phải gọi điện liên tiếp như vậy?” Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ, lúc này mới đến Thanh Châu chưa được bao lâu thì đã bị Vương Minh Dương gọi ít nhất là mười mấy cuộc điện thoại.

Vương Minh Dương: “Không phải là do tôi sợ cậu xảy ra chuyện hay sao? Cậu nói xem, đang yên đang lành lại nghĩ cái gì vậy hả? Chỗ nguy hiểm vậy mà cậu cũng dám đi, cái tên Mã Thanh Châu kia là kẻ dám giết người đấy.”

“ Biết rồi, biết rồi! Không cần phải lo lắng nữa, tôi sẽ về nhanh thôi, muộn nhất là ngày mai tôi sẽ về Thượng Hải.” Lâm Phàm nói.

Vương Minh Dương an tâm, nói: “Vậy thì tốt, về sớm một chút, nhớ kỹ là tuyệt đối không được liều mạng với tên Mã Thanh Châu kia. Cậu ở Thanh Châu chỉ có một mình không có ai giúp đỡ, rất là nguy hiểm đó.”

Lâm Phàm, nói: “Được rồi, yên tâm đi, có thể có chuyện lớn cơ chứ. Chờ tôi trở lại là được.”

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Phàm cũng là có chút bất đắc dĩ.

Tên Vương Minh Dương này cái gì cũng tốt, chỉ mỗi cái là nói nhảm nhiều quá.

Hôm sau.

Buổi tối.

Lâm Phàm đi ra từ khách sạn, chặn một chiếc taxi.

“Bác tài, cho tôi đến Vân Trang.” Lâm Phàm lên xe nói nói.

Chương 1047: Nơi này đúng là nơi để hưởng thụ

Lúc này tài xế có vẻ sững sờ ánh mắt có chút kinh ngạc nhìn Lâm Phàm: “ Cậu muốn đi Vân Trang?”

Trong lời nói có chút không dám tin tưởng, giống như là không tin Lâm Phàm sẽ đi tới chỗ đó.

“Ừm, đi Vân Trang, có vấn đề gì không?” Lâm Phàm kinh ngạc nói.

Tài xế: “ Không có gì, chỉ là muốn xác nhận một chút mà thôi.”

Lâm Phàm trong lòng còn đang lầu bầu, không biết tài xế xe taxi nói vậy là có ý gì, nhưng khi sắp đến Vân Trang, hắn mới hiểu được.

Cũng không phải là mình có vấn đề gì, mà là Vân Trang này hình như là một nơi hết sức khủng khiếp.

Phóng tầm mắt qua ô cửa sổ, những chiếc xe đi ngang qua đều toàn là hạng xe sang, thậm chí hắn tự dưng đi taxi đến còn có chút nổi bật.

“ Bác tài, Vân Trang này là nơi như thế nào vậy?” Lâm Phàm tò mò hỏi.

Tài xế xe taxi cảm thán nói: “ Vân Trang này là nơi sang trọng nhất cả Thanh Châu, trong này cái gì cũng có. Hơn nữa tất cả những người tới đây đều không phú thì quý. Như tôi đi làm lái xe taxi, lương bổng cả một năm cũng không đủ để tới đây chơi một chuyến.”

“Ồ!” Lâm Phàm gật đầu, thì ra là như vậy. Đây chính là nơi để người ta sống phóng túng đây mà, xem ra cái tên Mã Thanh Châu này muốn cho mình xem bộ mặt của thành phố.

Tiếc là không biết hắn còn có thể chống đỡ qua đêm nay hay không.

Lâm Phàm trả tiền rồi xuống xe.

Tài xế taxi còn nhìn theo Lâm Phàm, trong lòng lầu bầu không biết tên nhóc này muốn đến đây làm cái gì.

Cái nơi này đâu phải chỗ để cho hạng người như bọn họ nhúng vào.

Lâm Phàm đứng ở cửa, ngó trái nhìn phải, tựa như là không biết phải đi đâu.

“ Thần y!” Lúc này Lưu Nhâm từ đằng xa đi tới, hắn đã đợi rất lâu, khi nhìn thấy thần y thì lập tức ra đón.

Sắc mặt Lâm Phàm vẫn bình tĩnh: “ Mã Thanh Châu đang ở bên trong à?”

Lưu Nhâm cười nói: “ Đúng vậy, Mã Gia đã đợi rất lâu, còn có các ông lớn ở Thanh Châu cũng đã tới, bọn họ đều muốn gặp ngài.”

Lâm Phàm cười thầm, còn có người muốn gặp mình, chỉ là không biết có thể gây ám ảnh cho người ta hay không.

Đêm nay, nhất định phải bắt tên Mã Thanh Châu này lại, còn chỗ dựa phía sau lão ta thì liên quan gì đến hắn. Dù sao hắn chỉ đang làm chuyện hắn nên làm.

…

Vân Trang được thành lập năm 2005, tuy rằng tuổi đời chưa lâu thế nhưng ở Thanh Châu nó lại là nơi sang chảnh nhất, hội tụ vô số tinh anh.

Mã Gia là chủ của Vân Trang, tất nhiên sẽ có vô số quý nhân kéo đến nơi này. Cho dù là muốn hưởng thụ chốn xa hoa hay là muốn bấu víu quan hệ với Mã Gia thì nơi này chưa bao giờ thiếu khách nhân.

Một lần đến đây mất ít nhất trăm vạn, đổi lại là sẽ được phục vụ tận tình như một vị đế vương.

Lâm Phàm đi sau lưng Lưu Nhâm, tùy ý quan sát xung quanh, phát hiện những người phục vụ nơi này đều không tầm thường.

Những nữ nhân viên này ra bên ngoài đều có thể liệt vào hạng nữ thần, mà nhân viên nam thì càng không phải nói, cao to anh tuấn, dương cương cũng có, mà mềm mại nữ tính cũng có.

“ Vãi thật, người đến đây đúng là biết hưởng thụ.” Lâm Phàm nói thầm trong lòng, ai mà tới nơi này thì chỉ sợ sẽ không nỡ rời đi. Quả nhiên những kẻ quyền quý tại Thanh Châu này đều quá thâm sâu, nếu không thì làm sao có thể kiếm tiền đến nơi này tiêu sài hưởng thụ được chứ.

“ Đã đến chưa vậy?” Lâm Phàm hơi không kiên nhẫn hỏi. Từ nãy đến giờ đi mất bao lâu rồi, đi tới đi lui mà mãi vẫn chưa tới chỗ cần đến.

Lưu Nhâm nịnh nọt cười nói: “ Sắp đến rồi sắp đền rồi, thần y không nên vội như thế. Bởi vì là tiếp đãi ngài cho nên Mã Gia đã lựa khu vực lớn và sang trọng nhất để đón tiếp ngài đấy.”

“ Ha ha ha!” Lời này đúng là quá nịnh hót rồi, nếu không phải hắn thường xuyên được học trò nịnh hót dẫn đến việc miễn

dịch thì thật sự đúng là bị cái tên này tung hô cho bay lên trời luôn rồi.

…

Vân Trang, Suối Lan Đình.

Lan Đình này chính là nơi xa hoa, cao cấp nhất Vân Trang.

Vô số khách mời trong phòng đang trò chuyện với nhau, nếu như một người bình thường tùy tiện đến đây thấy cảnh này chắc chắn sẽ bị hù cho run như cầy sấy.

Mỗi một người ở đây tại Thanh Châu đều không phải người bình thường, đều là hạng không phú thì quý, nắm quyền cao chức trọng.

Đặc biệt là ở cách đó không xa, một chàng trai diện mạo anh tuấn đang rất được hoan nghênh trong đám tiểu thư nhà giàu.

Không phải đây là một vị nam minh tinh đang rất hot trong nước sao? Mặc dù diễn xuất chẳng ra sao nhưng lại có khuôn mặt anh tuấn, được rất nhiều nữ sinh chào đón. Nhất là ở trong yến hội này cũng được mấy vị tiểu thư yêu thích.

Loại yến hội này cũng không phải cứ muốn tới là tới, không chỉ cần năng lực tự thân, mà còn phải có lời chấp thuận của Mã Gia thì mới có thể tham dự.

Mà anh ta vừa khéo lại chính là minh tinh mà Mã Gia tự tay bồi dưỡng ra được, là một trợ thủ kiếm tiền tốt bên cạnh ông ta.

Tuy nói bây giờ anh ta đã có danh khí đủ lớn, có thể thoát khỏi sự kiểm soát của Mã Gia, thế nhưng cứ nghĩ đến độ kinh khủng của ông ta thì cái ý niệm ấy chết từ trong trứng, thành thật mà kiếm tiền cho Mã Gia vẫn tốt hơn.

Chương 1048: Động quỷ

“ Yến hội mà Mã Gia tổ chức ngày hôm nay không phải là để chào đón vị thần y kia sao?”

“ Đúng vậy, tình huống của Mã Gia chúng ta cũng không phải là không biết, chỉ có vị thần y kia mới có thể trị khỏi bệnh cho Mã Gia.”

“ Thế nhưng không phải tên thần y kia vừa mới còn mâu thuẫn với Mã Gia trên Weibo sao? Vì sao vẫn còn dám đến Thanh Châu? Chẳng lẽ hắn ta đã dàn xếp ổn thỏa xong với Mã Gia rồi?”

“ Cái này thì không biết, thế nhưng kể cả hòa giải thì cũng phải nhìn năng lực của Mã Gia. Một tên thần y lại có thể nhấc lên được gió to sóng lớn gì chứ. Y thuật cao như vậy, đương nhiên là muốn bán mình cho bậc Đế Vương như Mã gia rồi.”

“ Cái này không sai.”

Trong gian phòng.

Rất nhiều người ngồi đó.

Những người này chính là những kẻ chân chính nắm trong tay kinh tế của toàn Thanh Châu.

“ Chúc mừng Mã gia đã mời được thần y đến, xem ra bệnh tật đã không còn là vấn đề nữa rồi.” Người nói chuyện chính là lãnh đạo của khu phức hợp xanh Vương Gia ở Thanh Châu.

So với Mã Gia thì cũng là ngang vai ngang vế, thế nhưng so về thủ đoạn vẫn là thua Mã Gia một bậc. Chẳng qua nếu như không phải Mã Gia có chỗ dựa sau lưng, thì bọn họ đã có thể liên thủ, dùng quyền thế để đuổi tên Mã Thanh Châu này ra khỏi nơi đây.

Trong khoảng thời gian mà Mã Gia sinh bệnh, trong lòng bọn họ đã sớm tính toán xong xuôi chuyện sau này. Đợi Mã Gia vừa chết, mảnh đất này chắc chắn sẽ phải phân chia lại một lần nữa, còn kẻ nào dành được bao nhiêu phần thì phải dựa vào bản lĩnh.

Thế nhưng bây giờ mọi chuyện lại phát sinh biến hóa, không ngờ Mã Gia lại mời được thần y tới, như vậy tình huống hiện tại lại khác rồi.

Mã Thanh Châu nhìn đám người, khóe miệng lộ ra một nụ cười, ý vị thâm trường nói: “ Các vị, tôi nghe nói dạo gần đây có người biết thân thể tôi không được khỏe cho nên muốn cắt đứt quan hệ làm ăn với tôi, không biết có phải là thật hay không.”

Vương Sơn Hà: “ Làm sao có thể chứ, chúng ta đã hợp tác với Mã Gia ngài bao nhiêu năm như thế, sao có thể nói cắt đứt là cắt đứt cho được. Cũng không biết tên nào dám loan tin tức này, nếu như tôi mà biết được kẻ nào thì chắc chắn sẽ cho hắn biết tay.”

“Đúng, đúng, tuyệt đối không có chuyện đó.”

“ Mã Gia, ngài cứ yên tâm, quan hệ giữa chúng ta đâu phải muốn phá bỏ là phá bỏ đâu. Với cả vị thần y kia không biết lúc nào mới đến, một đám người chúng tôi phải chờ đợi hắn, hẳn phải là một vị cao nhân rất lợi hại nhỉ?”

Mã Thanh Châu nở nụ cười: “ Không có là tốt rồi. Còn thần y kia đã đến Vân Trang, đang trên đường đến đây.”

“ Ha ha ha, nghe nói vị thần y kia có một tay y thuật bất phàm, tôi cũng muốn xem thử xem rốt cuộc là lợi hại đến mức nào.”

Mã Thanh Châu: “ Vậy thì phải xem hắn có thành tâm hay không thôi. Mã Thanh Châu tôi đây lòng dạ rộng lớn. Thần y kia còn ở trên Weibo mắng tôi, tôi có thể nhịn không so đo với hắn, còn tối nay thì phải xem hắn ta có phải là kẻ thức thời hay không.”

Mọi người nghe nói như thế, trong lòng không khỏi suy tính.

Lời nói của Mã Gia ý tứ rất rõ ràng, giữa hắn ta và thần y vẫn còn tồn tại mâu thuẫn. Hơn nữa nếu tên thần y kia đã tới Vân Trang, vậy thì mạng hắn đã ở trong tay của Mã Gia rồi.

Còn có thể sống sót được hay không, phải xem tên nhóc này có phải là kẻ thức thời hay không.

Bọn họ đã hợp tác với Mã Thanh Châu lâu như vậy, tất nhiên biết ông ta là hạng người như thế nào.

Nhẹ thì bị đánh cho một trận ném ra khỏi Thanh Châu, nặng thì ngược lại, mãi mãi nằm ở Thanh Châu, mà là nằm ở đáy sông.

Lúc này, không khí ở hiện trường có chút ngột ngạt, mọi người hai mắt nhìn nhau. Sự việc hôm nay, bất kể là đối với thần y hay là đối với bọn họ, đều giống như một trận ‘Hồng Môn Yến’.

Phải nhìn xem trong bữa tiệc tối hôm nay phải lựa chọn như thế nào.

“ Đến rồi, thần y đã tới, mọi người cùng ra đón tiếp nha. Dù sao người ta cũng là thần y đó.” Ngữ khí của Mã Thanh Châu có hơi quá, giống như vị thần y này rất là lợi hại.

Nhưng bọn họ đều hiểu, đây là Mã Thanh Châu đang mỉa mai người kia.

…

Bên ngoài.

Bởi vì có Lưu Nhâm dẫn đường cho nên dọc đường không có ai quấy nhiễu.

Mọi người xung quanh đang đứng hóng hớt.

“ Ồ, người trẻ tuổi đi bên cạnh anh Lưu là ai vậy?”

“ Không biết nữa, nhưng mà để anh Lưu tự tay dẫn đường thì chắc cũng không phải người thường đâu.”

Những người đi ngang qua này đều rất quen thuộc với Lưu Nhâm, bởi Lưu Nhâm là một bề tôi trung thành của Mã Gia.

Dưới trướng của Mã Gia, ngoại trừ Mã Gia ra thì Lưu Nhâm là một kẻ rất có uy quyền, thậm chí nhiều lúc lời nói của Lưu Nhâm còn ảnh hưởng tới quyết định của Mã Gia.

Trong mắt bọn họ, như vậy đã quá là khủng bố rồi.

Lưu Nhâm ngừng ở cửa, nghiêng người sang, nói “Thần y, xin mời vào.” Sau đó đẩy mở hai cánh cửa lớn.

Lúc này, một ánh hào quang xuyên thấu qua khe cửa lọt ra, hơn nữa ngày càng sáng rõ.

Đối với người khác mà nói, đây chính là vàng son lộng lẫy, thời khắc để sống phóng túng.

Nhưng đối với Lâm Phàm, bên trong tia sáng này lại tràn ngập một cảm giác tà ác.

Đây đích xác là một cái động quỷ.

Nhất định phải bình tĩnh.

Khi mở cửa vào trong, từ bên trong có vô số ánh mắt đồng loạt chú ý tới chính mình.

Vô số ánh mắt dán lên người như thế, hắn không khỏi có chút căng thẳng.

Tà ác, tới đây.

Tôi là chính nghĩa, tới đây để gặp các người một lần.

…

Chương 1049: Một đám mục nát

Bên trong là một mảnh hào nhoáng rực rỡ vô cùng, với vô số doanh nhân tụ hội.

Khi Lâm Phàm bước vào, tất cả mọi người đều dồn ánh mắt về phía hắn.

“Người này chính là thần y?”

“Quả nhiên giống y như đúc với ảnh trên Weibo, còn trẻ như vậy.”

“Tính mạng của Mã Gia đang nắm trong tay hắn ta.”

“Không đúng, tôi thấy ngược lại là tính mạng hắn ta mới đúng là nằm trong tay của Mã Thanh Châu thì có.”

“Đúng vậy, đây là nơi nào chứ, hắn không tới Thanh Châu có lẽ vẫn còn giữ được cái mạng của mình, nhưng hiện tại đã bước chân tới đây, còn có thể thoát được sao?”

“Ai da, nếu như tôi là cậu ta, nhất định sẽ vô cùng tử tế, quan hệ thật tốt với Mã Gia. Sau đó con đường thăng quan tiến chức sẽ rộng lớn, ở Thanh Châu này không ai dám chọc hắn nữa.”

“Xuỵt! Nhỏ giọng một chút đi. Nếu như lần này quan hệ giữa thần y và Mã Gia tốt đẹp, chúng ta cũng phải tranh thủ cơ hội giao lưu với hắn ta một phen. Dù sao có ai là không bị bệnh, quan hệ với một tay bác sĩ lành nghề, cũng coi như một lần mua bảo hiểm.”

“Đúng, đúng, có lý.”

…

Lưu Nhâm: “ Thần y, xin mời vào, Mã Gia đợi ngài đã lâu.”

“Ha ha!” Đúng lúc này, Mã Thanh Châu từ xa mới đi tới, bước chân vững vàng khí thế phi phàm. Ở đây, ông ta đích thật có phong phạm là người đứng đầu.

“ Nhìn sao, nhìn trăng sáng, nhưng trong lòng lại ngóng trông thần y mòm mỏi, cuối cùng ngài cũng tới!” Bên ngoài Mã Thanh Châu giả bộ không tệ, trên mặt mang theo nụ cười, vươn tay muốn bắt tay Lâm Phàm. Lần gặp mặt trước kia không được hòa thuận, cho nên lần thứ hai này coi như làm lại từ đầu.

Dù sao tên thần y này cũng là kẻ hám tiền, chỉ cần tìm được nhược điểm, vậy thì dễ xử lý thôi.

Đặc biệt là cái ham mê tiền bạc này, chính là một nhược điểm trí mạng.

Mã Thanh Châu thiếu cái gì thì thiếu, nhưng chắc chắn là không thiếu tiền. Gã muốn bao nhiêu là có bấy nhiêu, cả cái Thanh Châu này, núi vàng núi bạc sừng sững ở đây đều là chỗ dựa vững chắc của gã.

Lâm Phàm vẫn bất động, căn bản là không hề có ý định bắt tay với Mã Thanh Châu.

Thời khắc này, không khí hiện trường đột nhiên bị đè nén xuống.

Trong con mắt của mọi người, chuyện này quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Mã Gia đích thân giơ tay lên bắt, nhưng người kia thế mà lại không động tí nào. Thậm chí những người đứng nhìn xung quanh còn cảm thấy lúng túng, quả thực bọn họ chưa bao giờ gặp tình huống như vậy.

“Bắt tay thì bỏ đi, Lâm Phàm tôi chỉ bắt tay với bạn bè tốt mà thôi, còn ông… chưa đủ tư cách.”

Lâm Phàm hờ hững nói, căn bản chẳng quan tâm xem sắc mặt của Mã Thanh Châu đang khó coi đến mức nào.

“ Mày…” Mã Thanh Châu đã bao giờ bị sỉ nhục như vậy, tức giận đến mức muốn xông ra đánh chết người trước mặt, thế nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, nhất định phải nhịn xuống.

Những người xung quanh đều bị chấn động rồi.

“ Mẹ nó, thằng nhãi này đang đi tìm chết sao?”

“ Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, tôi đều không thể tin. Không ngờ lại có người dám nói như vậy với Mã Gia, như này cũng quá là khủng bố rồi đó.”

“Xong đời, thằng nhãi này chết chắc rồi, Mã Gia là ai, chẳng lẽ còn có thể không biết. “

“Kể cả thằng nhãi này có chữa lành bệnh tình cho Mã Gia, e là cũng sẽ không có kết quả gì tốt.”

Đám người Vương Sơn Hà đứng bên cạnh Mã Gia, lúc nghe lời thằng nhóc nói ra không khỏi kinh ngạc, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm nhiều thêm mấy cái.

Bình tĩnh.

Đây là thứ mà bọn hắn cảm nhận được trên người kẻ kia, chỉ là không biết hắn ta dựa vào sức mạnh gì mà có thể bình tĩnh như vậy.

Chẳng lẽ là bởi vì bệnh tình của Mã Gia, chỉ có hắn ta mới chữa khỏi được sao?

Nếu như chỉ vẻn vẹn như vậy thì vẫn còn chưa đủ, chờ bệnh tình Mã Gia khỏe rồi, thằng nhãi này còn có giá trị gì nữa đâu, đến lúc đó thì thảm khỏi phải bàn.

Là một kẻ không thể kết giao.

Một kẻ ngu ngốc, đầu óc ngu si. Cho dù có thủ đoạn cải tử hồi sinh thì bọn họ cũng không muốn kết giao. Bởi vì bọn hắn mãi mãi không biết được, những kẻ như thế này mai sau nếu chọc phải chuyện gì không biết chừng có lôi mình vào hay không.

Lúc này Mã Gia nở nụ cười, giống như là không thèm để ý chút nào: “ Thần y không hổ là thần y. Có chí khí, Mã Thanh Châu tôi đúng là khâm phục, nào, xin mời vào.”

Hiện tại ông ta đã không muốn nhiều lời với thằng nhãi này nữa, chỉ cần bệnh tình của ông ta được chữa khỏi, vậy thì việc đầu tiên phải làm chính là để cho nó quỳ xuống trước mặt mình. Phải để cho hắn hối hận vì những gì đã nói ra, và trả một cái giá thật lớn.

Đi tới chỗ nghỉ ngơi, mọi người đều ngồi xuống.

Những vị khách mời kia mặc dù ai nấy đều nói chuyện riêng của mình, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng lại đá xéo sang bên chỗ Mã Gia.

Bọn họ không biết lát nữa lại có chuyện gì xảy ra.

Mã Thanh Châu: " Thần y, cậu xem yến tiệc này như thế nào?"

Lâm Phàm cười ha hả nói: "Một đám mục nát mà thôi."

Chương 1050: Sáu trăm triệu

Đám người Vương Sơn Hà nghe thấy vậy thì không khỏi hít sâu một hơi, thằng nhãi này điên rồi sao, vẫn còn nói cứng như thế? Mấy lời như này mà vẫn còn có thể nói ra sao?

Có não một tí, nhìn hoàn cảnh này cũng tự hiểu được mình đang ở đâu.

Thế nhưng cũng có khả năng khác, đó là tên nhãi này cố tình nói như vậy với Mã Gia, để thể hiện rằng hắn ta muốn đối đầu trực diện với Mã Thanh Châu.

Nếu như đúng là như vậy, thì quả thực là ghê gớm quá rồi, thậm chí có chút để người ta chờ mong.

Ngón tay Mã Thanh Châu khẽ run, ông ta đã bị Lâm Phàm chọc giận hoàn toàn. Thế nhưng đây vẫn chưa phải là lúc nên xé rách da mặt, cho nên Mã Thanh Châu vẫn miễn cưỡng nói: " Mặc kệ mục nát hay không mục nát, nơi đây là tụ hội tinh anh của toàn Thanh Châu."

"Tôi xem là lũ sâu mọt đi." Lâm Phàm ngắt lời Mã Thanh Châu nói.

Một mảng âm thanh ồ lên.

Mã Thanh Châu đứng phắt dậy, hai mắt nhìn chòng chọc vào Lâm Phàm, sau đó nói: "Thần y, cậu nói năng cho cẩn thận."

"Ha ha!" Lâm Phàm cười lạnh một tiếng, thái độ giống như không thèm để vào mắt.

Vương Sơn Hà thật sự còn chưa có gặp người nào ngu ngốc như thế, ánh mắt lập lòe một tia sáng chói: " Thần y là người

nơi nào vậy? Xem ra cũng không phải đơn giản.”

“ Là người Trung Châu, còn đơn giản hay không đơn giản thì tôi không biết. Thế nhưng ông biết tôi là ai không? Tôi có một chỗ dựa, có thể khiến cho tất cả các người gần như không một ai dám chọc đến tôi.”

Ghê gớm!

Quá ghê gớm!

Vương Sơn Hà rõ ràng bị lời này của Lâm Phàm làm cho chấn kinh.

Quả nhiên là có chỗ dựa, hơn nữa còn là người khiến bọn hắn không chọc nổi.

Vậy đây rốt cuộc là ai?

Chẳng lẽ là một vị quan chức quân đội nào đó sao?

Nếu đúng là như vậy, thì quả thực chọc không nổi.

Xem ra chỗ dựa của Mã Gia, e là cũng không chọc nổi hắn.

“ Vậy thì xin được thỉnh giáo.” Vương Sơn Hà trong lòng có chút sốt sắng, sau đó nâng chén trà lên trước, uống một hớp nhỏ.

Lâm Phàm: “Là người nối nghiệp của Đảng, có trăm triệu người dân làm chỗ dựa, chọc nổi sao?”

Phụt!

Vương Sơn Hà vừa mới uống vào một ngụm trà thì trực tiếp phun ra ngoài, biểu tình trên mặt rất là phong phú, cái tên này không phải là bị điên đó chứ?

Lúc đầu còn tưởng là tên tai to mặt lớn gì, không ngờ lại là như vậy.

Mà những người xung quanh cũng có biểu cảm phong phú vô cùng, mấy lời

trẻ trâu thế này mà người có đầu óc cũng có thể nói ra sao?

“Thần y, thật đúng là thích nói giỡn .” Vương Sơn Hà cười nói, hiện tại hắn xem như hiểu rồi, tên thần y này mắc bệnh tâm thần mẹ nó rồi.

Lâm Phàm lắc đầu: “ Nói đùa? Tôi từ trước đến nay là người không thích nói đùa.”

“ Được rồi.” Mã Thanh Châu không thể nhịn được nữa: “ Thần y, cậu nói đi, rốt cuộc muốn bao nhiêu tiền mới bằng lòng chữa bệnh cho tôi.”

Vương Sơn Hà không nói thêm gì, bây giờ là chuyện của Mã Gia, bọn họ chỉ cần ở một bên nghe là được.

Lâm Phàm dựng thẳng ngón tay lên.

Mã Thanh Châu liếc mắt nhìn một chút: “ Thần y đúng là dám mở miệng nói, 600 triệu? Chốt, Mã Thanh Châu này đồng ý.”

Lâm Phàm cười cợt, liếc nhìn đối phương một chút: “ Ông nói bao nhiêu? Ông cho là đuổi ăn mày à?”

Mã Thanh Châu nghe nói như thế, sắc mặt hơi đổi, sáu mươi triệu còn chưa đủ, còn nói là đang muốn đuổi ăn mày? Mẹ nó thế mà cũng dám nói.

Thời khắc này, giọng điệu Mã Thanh Châu đổi sang nghiêm túc: “ Thần y, ý cậu là muốn sáu trăm triệu?”

(Từ chương này sẽ đổi đơn vị tiền tệ sang thuần việt cho độc giả)

Lâm Phàm nở nụ cười, nói: “Không sai, ông rất thông minh, chính là sáu trăm triệu.”

Cái gì?

Nghe được lời này, toàn bộ người chung quanh đều trợn mắt há mồm.

Đúng là dám giở công phu sư tử ngoạm mà.

Sáu trăm triệu là khái niệm gì, chỉ sợ là những người ở đây ngày hôm nay giá trị bản thân cũng không tới sáu trăm triệu.

Đám người Vương Sơn Hà nhìn Lâm Phàm, cảm giác đầu óc tên nhóc này đúng là không được bình thường. Sáu trăm triệu cũng dám mở miệng nói, có phải là không muốn sống nữa rồi không?

Nhìn sắc mặt đang tức giận phừng phừng của Mã Thanh Châu, Lâm Phàm nở nụ cười: “ Làm sao? Chả lẽ mạng của Mã Gia

ông còn không đáng sáu trăm triệu sao?”

“ Tôi nói cho ông biết, ông cũng chẳng chống đỡ được bao lâu đâu, nếu không có tôi trị liệu cho ông thì ông chống đỡ được nhiều nhất cũng chỉ ba tháng mà thôi. Hơn nữa, ông cũng đừng ôm bất kì ảo tưởng nào, trên thế giới này ngoại trừ tôi, không có ai có thể chữa được cho ông đâu.

Ba tháng?

Đám người Vương Thiên Hà hai mặt nhìn nhau, chí ít đã biết được tin tức thật hữu dụng.

Nếu như Mã Thanh Châu không được trị liệu, vậy cũng chỉ có ba tháng nữa mà thôi, thời gian ba tháng trôi qua rất nhanh, chớp mắt một cái là có thể đến.

Mà lúc này, sắc mặt Mã Thanh Châu cực kỳ khó coi, đương nhiên hắn không muốn ba tháng thì đã phải đi gặp ông bà, bản thân gã còn rất nhiều việc muốn làm.

Thậm chí nhìn sắc mặt những người xung quanh này, chỉ sợ cũng đang hy vọng gã chết sớm, ba tháng là đủ.

Thế nhưng sáu trăm triệu đúng là như miếng xương cá mắc ở cổ, đúng là khó chịu.

Chương 1051: Một tỷ

“ Thần y, sáu trăm triệu không nhiều, nhưng chắc chắn không ít, cậu đúng là khiến tôi bội phục vô cùng.” Thanh Châu nghiến răng nghiến lợi nói, coi như cho thằng nhãi này thì cũng phải xem nó có mệnh để nhận hay không mới được.

Lâm Phàm, nói: “Mã Gia, ông không cần bội phục tôi, tôi chỉ là đang giúp huynh đệ của mình cầm lại số tiền mà hắn nên có. Số tiền này vốn dĩ cũng không phải của ông, cầm trong tay chắc gì đã thoải mái đúng không?”

“ Cậu có ý gì?” Mã Thanh Châu nhìn Lâm Phàm, không hiểu hắn nói rốt cuộc là có ý gì.

Lâm Phàm mở miệng, nói: “Vương Minh Dương, có nhớ không?”

Thời khắc này, Mã Thanh Châu suy nghĩ một chút thì đột nhiên nhớ ra. Vương Minh Dương, trước kia làm đầu tư ở Thanh Châu bị chính mình gài bẫy hãm hại một phen, đoạt được đất của gã ta.

Chuyện kia vẫn còn náo động lớn, thế nhưng Vương Minh Dương này là người ngoại địa. Bất kể là ai, dù rồng hay hổ thì ở Thanh Châu cũng phải nằm úp sấp mà thôi.

Không nghĩ tới tên thần y này còn là bạn của tên Vương Minh Dương kia, hơn nữa còn muốn đến đây để đòi tiền.

Giờ khắc này ông ta đã hiểu, tên thần y này đến Thanh Châu là vì cái gì.

Sau một phen cân nhắc.

Ông ta đã có ý nghĩ, sáu trăm triệu này ông ta bỏ ra, chẳng qua cũng chỉ là đặt bên người khác một lúc mà thôi.

Chờ tên nhãi này chữa xong bệnh cho mình, tiếp đó chỉ cần bắt lại tên nhóc này rồi gọi cho Vương Minh Dương một cú điện thoại. Nói cho hắn biết muốn giữ lại mạng sống của người anh em tốt của hắn thì lại mang sáu trăm triệu kia trả lại.

Tính toán xong xuôi hết thảy, Mã Thanh Châu lại lộ ra vẻ tươi cười.

“ Được, sáu trăm triệu tôi cho.” Mã Thanh Châu mở miệng nói.

Đám người Vương Sơn Hà nghe được Mã Gia nguyện ý bỏ ra sáu trăm triệu thì cũng choáng váng, giống như không thể tin được. Công phu sư tử ngoạm như vậy mà còn đồng ý, nhưng mà nghĩ lại tình huống của Mã Gia đã rất tệ, mạng của ông ta chỉ còn có ba tháng. Cho dù có phải ra bao nhiêu tiền đi nữa thì ông ta cũng sẽ nguyện ý.

“À, đúng rồi, sáu trăm triệu cũng chỉ là giá trước kia mà thôi. Hiện tại mảnh đất kia cũng đẻ cho ông được khối tiền rồi. Tôi cũng không muốn để cho bạn tốt của mình chịu thiệt, vậy thì nâng lên một tỷ, không thêm không bớt. Bây giờ chuyển tới tài khoản của bạn tốt tôi đi, đây là số thẻ, tôi chờ ông.” Lâm Phàm không nghĩ tới Mã Gia này sảng khoái như vậy, bắt đầu thấy hối hận sao không lấy thêm. Dù sao hắn cũng không cần mặt mũi, cho nên cứ trực tiếp làm tròn đi.

“ Mày…” Mã Thanh Châu sững sờ, trong lòng là cả một ngọn núi lửa giận cháy hừng hực, thật sự không còn cách nào để nhịn.

Gã đã bao giờ gặp phải người trả giá, không ngờ tên nhãi này lại là kẻ đầu tiên.

“Tốt, một tỷ thì một tỷ. Lưu Nhâm, quẹt thẻ cho hắn đi.” Mã Thanh Châu dặn dò nói.

“Vâng.” Lưu Nhâm gật đầu, sau đó nhìn Lâm Phàm một cái, trong lòng lắc đầu, thằng nhóc này nhất định phải chết rồi.

…

Những vị khách mời ngồi xa xa kia không biết chuyện gì xảy ra, nhưng bọn họ nhìn thấy Mã Gia cứ đứng lên rồi lại ngồi xuống rồi lại đứng lên, tựa như một con mãnh hổ đang muốn bạo phát.

Bọn họ chỉ có thể ngồi yên lặng im quan sát.

Không biết tình huống đến cùng là sao.

“ Tôi nghe thấy, thần y muốn một tỷ từ Mã Gia.”

“ Cái gì? Thật hay giả vậy? Một tỷ, cái quái gì vậy, hắn ta vẫn còn dám đòi như thế?”

“ Ai mà biết, thế nhưng Mã Gia đồng ý rồi, cho tên kia một tỷ.”

“ Xong đời, tên thần y này chết chắc rồi, nếu hắn ta còn có thể sống sót ra khỏi Thanh Châu, tên tôi sẽ viết ngược lại.”

“ Lời này anh nói có phải là thừa thãi quá hay không, một tỷ mà Mã Gia còn có thể thả hắn đi, một tên nhãi không có một tí não nào, chỉ có một thân y thuật thì có thể làm được gì đây?”

“ Ai da, thật đáng tiếc, lúc đầu còn định giao hảo với thần y một chút để xem thân thể dạo này ra sao. Nhưng không nghĩ tới chuyện vừa rồi, xem ra phải nghĩ lại.”

Những vị khách mời này, không kẻ nào tay chân sạch sẽ, nhất là tại Thanh Châu này ai mà không từng làm việc không thể để lộ ra ngoài cơ chứ.

Coi như chưa từng giết người thì cũng đã phân phó thủ hạ làm, hoặc là muốn chân hoặc tay người ta.

Dạng người giống như Mã Thanh Châu này, chỉ cần điều động một chút tài chính tất nhiên không phải vấn đề. Đồng thời vốn lưu động, cũng không giống người bình thường. Người bình thường có tài sản cố định là nhiều, mà Mã Thanh Châu thì vốn lưu động lại nhiều hơn.

Thu nhập mỗi ngày nếu nói ra, chỉ sợ có thể hù chết người ta.

Mã Thanh Châu nhìn nhìn Lâm Phàm: " Thần y, bây giờ có thể xem bệnh cho tôi được rồi chứ."

Lâm Phàm ngồi ở chỗ đó, cười không nói, ngược lại là đang đợi.

Lưu Nhâm đi tới: "Mã Gia, tiền đã chuyển xong."

"Ừm." Mã Thanh Châu gật gật đầu.

Mà đối với đám người Vương Sơn Hà, không nghĩ tới trong máy mắt bọn họ đã giao dịch một tỷ xong xuôi. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì thật khó mà tin tưởng.

Đồng thời đối với tài lực của Mã Thanh Châu càng có cái nhìn sâu hơn.

Quả nhiên, của cải kinh người.

Thế nhưng bên dưới những của cải này, cũng không biết có bao nhiêu người đã bị chịu tội.

…

Chương 1052: Tiền đã đến túi đương nhiên là muốn rời đi rồi

Thượng Hải.

Vương Minh Dương chuẩn bị rời công ty thì tiếng chuông điện thoại vang lên.

" Hừm, chuyện gì vậy?"

Khi nhìn thấy thông báo tin nhắn điện thoại, Vương Minh Dương hoàn toàn trợn tròn mắt.

“ Con mẹ nó, chuyện gì xảy ra vậy, số tiền này là từ đâu ra.”

Nội tâm Vương Minh Dương lúc này bình tĩnh không nổi, hắn thân là phú hào, bao nhiêu tiền đều đã xem qua. Thế nhưng không hiểu sao tự dưng trong thẻ có thêm một tỷ, cái này có gì đấy không đúng.

Ngồi không cũng được một tỷ, miếng bánh to thế này rớt từ trên trời xuống, ai mà bình tĩnh cho được.

Đúng lúc này, có điện thoại gọi tới.

“ Minh Dương, đã thấy tiền chuyển đến chưa.” Lâm Phàm hỏi.

“ Con mẹ nó! Người anh em, đến cùng là cậu làm cái gì vậy, tiền này là cậu chuyển tới sao?”

“ Không phải, tôi đòi của Mã Thanh Châu đó, cái tên này không phải từng hãm hại anh hay sao. Sáu trăm triệu hiện tại đã tăng lên một tỷ, tuy rằng có khi thiếu, nhưng cứ như vậy đi.” Lâm Phàm nói.

Vương Minh Dương nghe được lời này, hoàn toàn bùng nổ.

“Cái gì? Cậu đi đòi của Mã Thanh Châu sao? Đại ca à, cậu muốn làm cái gì vậy, không được, tôi nhất định phải trả tiền về. Cậu nhất định phải lành lặn trở về cho tôi!” Vương Minh Dương cảm giác chuyện này không xong, anh ta làm sao không biết tên Mã Thanh Châu kia là người như thế nào.

Lâm Phàm đòi gã ta một tỷ, vậy còn có thể an toàn trở về từ Thanh Châu được sao?

“Đừng! Tuyệt đối đừng, ngày mai tôi sẽ trở về, tiền này anh cứ cầm cho tôi. Được rồi, tôi còn có việc nên tắt máy trước đây.”

Tút tút tút.

Âm thanh máy bận.

Thời khắc này, hưng phấn trong lòng Vương Minh Dương không còn sót lại chút gì, thay vào đó chính là căng thẳng và lo lắng.

Từ chỗ Mã Thanh Châu lấy tiền, đây chẳng khác nào hành vi đoạt thức ăn trong miệng hổ, nguy hiểm quá lớn.

Thời khắc này, cả hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều dồn ánh mắt về phía này.

Mã Gia bỏ ra một tỷ, đây không phải số tiền nhỏ, kể cả toàn bộ giá trị bản thân bọn họ cộng lại, cũng chưa chắc được một tỷ đâu.

Hiện tại bọn họ muốn nhìn một chút, tên nhóc này đến cùng định giải quyết chuyện này như thế nào. Bây giờ đã cầm một tỷ của Mã Gia, thần y đã không thể nào an toàn rời khỏi nơi này nữa rồi.

Một người đàn ông đẹp trai bưng chén rượu lắc đầu nói.

“ Thật đáng tiếc, rõ ràng tương lai xán lạn, con đường thăng chức vô hạn lượng đang bày ra trước mặt, thế mà hắn ta không biết quý trọng lại bỏ lỡ mất. Nếu như có thể trèo lên chiếc thuyền của Mã Gia thì sau này ở Thanh Châu không phải là có thể hô mưa gọi gió hay sao.

Một thiên kim tiểu thư cao quý khác gật đầu: “Không sai, trên đời này không thiếu nhất chính là người có tài, mà thiếu chính là người biết nắm bắt cơ hội. Một tỷ này thật tiếc cho tài năng của hắn.”

“ Trận gió tanh mưa máu đêm nay sợ là không thể tránh được, cứ đợi ở chỗ này, có khi còn thấy được một màn hay.”

…

Mọi người cảm thán, cảm thấy thật đáng tiếc cho Lâm Phàm vì không biết phải trái. Đối với bọn họ mà nói, nếu có cơ hội như vậy, kể cả có phải xé rách đầu cũng muốn lên bằng được chiếc thuyền của Mã Gia. Nhưng đáng tiếc là bọn họ nào có cơ hội ấy.

Mà khi người khác có trong tay cơ hội như thế mà lại không biết nắm bắt, bọn họ mới cảm thấy thật đau lòng.

Một người đàn ông tuổi trung niên lắc đầu, những người biết hắn đều biết đây là một vị phú hào ở Thanh Châu. Trong tay hắn nắm giữ một phần tư ngành bất động sản nơi này, của cải kinh người, thậm chí ông ta còn được Forbes liệt kê trong top 100 người giàu có nhất ở Trung Quốc.

Chỉ là những năm gần đây tài sản có chút phiêu tán, nhưng cũng không thể coi thường.

“ Người trẻ tuổi cuối cùng cũng chỉ là người trẻ tuổi, tự cho là mình có bản lĩnh thì không coi ai ra gì. Có một tay y thuật cao cường thì đã làm sao chứ? Trước mặt tiền tài và quyền thế thì cũng chỉ là hổ giấy mà thôi.”

“Trương tổng nói đúng, thật đáng tiếc.”

…

Mã Thanh Châu nhìn Lâm Phàm: “ Một tỷ tôi đã đưa, bây giờ thỉnh thần y chữa bệnh cho tôi.”

Lâm Phàm liếc nhìn mọi người một chút rồi sau đó đứng dậy, Mã Thanh Châu tưởng thần y muốn chữa bệnh cho hắn, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ tươi cười.

Nhưng mà trong chớp mắt, tình huống có cái gì không đúng.

Ông ta phát hiện tên nhóc này thế mà lại quay người đi về chỗ cửa lớn, giống như là không muốn chữa bệnh cho ông ta.

“ Cậu đang làm gì?” Mã Thanh Châu lớn tiếng nói, sau đó ra hiệu với Lưu Nhâm.

Lâm Phàm không dừng bước nói: “Không làm gì, tiền đã về túi thì đương nhiên là phải rời khỏi nơi này rồi. Muốn tôi trị bệnh cho ông sao? Vẫn là cái câu nói trước đó, đây là chuyện không thể nào, cứu sống ông chỉ là càng khiến nhiều người khác đau khổ. Coi như tôi đồng ý chữa bệnh cho ông, thì chỉ sợ bọn họ cũng không đồng ý đâu.”

Ồ!

Tất cả mọi người chấn kinh rồi.

Từng người đang cầm ly rượu, trợn mắt há mồm nhìn bóng người kia.

Cái gì?

“Tên kia nói cái gì?”

Chương 1053: Bạo lực có đôi khi mới là chân lý

“ Hình như là cầm tiền, nhưng không định chữa bệnh cho Mã Gia.”

“Con mẹ nó! Tôi không nghe lầm chứ.”

“Đúng là trâu bò, tôi phục rồi, đêm nay ai cũng cứu không được tên nhãi này.”

“Chúng ta cách hắn xa một chút.”

“ Ha ha ha, tôi vừa xem weibo của tên nhóc này. Ở trên Weibo đúng là có chút danh tiếng, mà hắn nghĩ mình thực sự nổi tiếng lắm sao, cho rằng không ai dám làm gì hắn.”

“ Cái loại người này trong mắt Mã Gia cũng chỉ là sâu bọ không hơn không kém. Trước đây Mã Gia đã từng bỏ bốn triệu để mời một siêu sao hạng A đến hát ở buổi lễ khai trương ở Thanh Châu, nhưng không nghĩ tên kia còn ra vẻ kiêu căng không muốn ra sức, cuối cùng thì sao? Mã Gia vứt cho hắn 10 ngàn tiền lộ phí để hắn cút về, thế mà tên kia còn dám làm càn vòi tiền Mã Gia, sau đó Mã Gia nói với gã một câu…”

“Quỳ xuống xin lỗi rồi cút! Nếu không thì đừng nghĩ rời khỏi Thanh Châu. Sau cùng vẫn là gã tìm người để khuyên can Mã Gia đủ đường, mới khiến Mã Gia nguôi giận.”

…

“Đứng lại!” Mã Gia giận dữ gào lên. “ Thằng nhãi, mày nghĩ rằng đã đến đây rồi là có thể rời đi sao? Mã Thanh Châu tao đây mà mày cũng dám đùa nghịch, ngược lại tao muốn xem mày có mấy cái mạng.”

Rầm rầm!

Trong chớp mắt, một đám bảo vệ vọt ra, những người này ai nấy đều rất cường tráng, hung thần ác sát. Khi xuất hiện khiến cho hiện trường, ai nấy đều phải khiếp sợ.

Bọn họ biết đây là thủ hạ của Mã Gia, hơn nữa người nào cũng vô cùng tàn nhẫn.

Bây giờ thằng nhóc kia muốn rời đi đã là chuyện không thể nào.

Mã Thanh Châu đứng lên, sắc mặt cực kỳ âm trầm nói: “ Nhóc con, mày nghĩ hôm nay mày có thể an toàn rời khỏi đây sao?”

Lâm Phàm ngừng lại, liếc nhìn chung quanh, sau đó cười nói: “ Nếu tôi dám đến, vậy tất nhiên có thể an toàn trở về, chẳng lẽ ông cho rằng chỉ dựa vào mấy tên này có thể cản lại tôi sao?”

“Hừ!” Mã Thanh Châu lạnh giọng nói: “ Cản được hay không thì tao không biết, thế nhưng tao có thể bảo đảm, đêm nay mày không có cách nào ra khỏi đây.”

“Tao cho mày một cơ hội, chữa bệnh cho tao rồi sau đó đem tiền trả lại, tiếp đó quỳ xuống trước mặt tao nhận sai. Như vậy tao có thể để cho mày an toàn rời khỏi Thanh Châu, bằng không đêm nay đáy sông sẽ nhiều hơn một bộ thi thể.”

Lâm Phàm cười ha hả nói: “Mơ mẹ mày đi, đồ thần kinh.”

Thời khắc này, Lâm Phàm chẳng muốn dây dưa gì thêm, hắn muốn rời khỏi nơi này ngay lập tức.

Còn về tên Mã Thanh Châu này, Lâm Phàm nhất định sẽ công bằng công chính đối phó với gã. Nếu nói là chơi lén thì hắn có trăm loại phương pháp để hãm hại gã này.

“ Muốn chết! Bắt tên nhãi này lại cho tao!” Thật là quá quắt, cái tên này quá chảnh chó khiến Mã Thanh Châu đã không thể nhịn được nữa, hắn chưa bao giờ gặp kẻ nào như vậy, hoàn toàn không coi mình ra gì.

Gã là ai chứ.

Gã là Mã Thanh Châu của Thanh Châu, cái loại nít ranh này dám ở trước mặt gã múa may như thế, nếu như còn không cho hắn biết sự lợi hại thì chỉ sợ tên này còn cho rằng Mã Thanh Châu gã là quả hồng mềm rất dễ trêu chọc.

Mọi người chung quanh lập tức cách xa.

“Muốn đánh rồi, tên nhóc này sắp xong đời.”

“ Thật là không biết sống chết, sự kiên nhẫn của Mã Gia cũng đã bị hắn mài mòn hết rồi.”

“ Đã rơi vào tay Mã Gia, không chết thì cũng bị lột da.”

…

Lúc này, Lâm Phàm nhìn những người bảo vệ trước mắt này không khỏi bất đắc dĩ thở dài. Xem ra tối nay phải biểu diễn

một một màn rồi.

“ Nhóc con, Mã Gia cũng dám trêu chọc, đêm nay chôn xác tại chỗ này đi.” Một tên bảo vệ đe dọa, bên trong mắt phát ra hung quang tàn bạo.

Lâm Phàm bất đắc dĩ lắc đầu, đối mặt với mấy tên này, cho dù hắn không có kiến thức võ hiệp thì cũng có thể dễ dàng giải quyết trong mấy chiêu, còn nếu nặng tay một chút thì có thể bóp chết cả đám.

Ầm!

Lâm Phàm ra tay.

Tất cả mọi người đều trợn mắt hốc mồm nhìn một màn trước mắt.

Chỉ trong cái chớp mắt.

A!

Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Đám người bảo vệ vừa rồi còn hung hăng hống hách, trong chớp mắt đều bị đánh bật về phía sau tựa như những viên đạn. Kẻ thì nặng nề ngã nhào trên đất, kẻ thì dán chặt trên tường.

Cả đám đều phun ra máu tươi.

“Làm sao có thể…” Tất cả mọi người trợn mắt ngoác mồm.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đây là chuyện người có thể làm được sao?

Mã Thanh Châu một mặt kinh ngạc nhìn Lâm Phàm, hắn căn bản không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Làm sao biết…

Lâm Phàm chuyển qua nhìn Mã Thanh Châu

Mã Thanh Châu sững sờ, cổ họng khẽ động: “Mày… .”

Lâm Phàm bình tĩnh nở nụ cười: “ Mã Gia, vốn dĩ tôi chỉ là muốn chậm rãi đùa với ông, nhưng qua một màn vừa rồi mới phát hiện ra, lúc này bạo lực mới thực sự là chân lý.”

Sau đó Lâm Phàm nhìn về phía xung quanh: “ Phiền các vị sâu mọt Thanh Châu một chút, mời các vị ra bên ngoài chờ đợi, tôi

có chuyện muốn nói với Mã Gia.”

Chương 1054: Cầm súng thì muốn làm gì làm sao?

Sâu mọt?

Tên nhãi này thế mà dám bảo bọn họ là sâu mọt?

Lúc này tất cả mọi người đều bị chọc giận.

Thế nhưng vừa nghĩ tới năng lực của đối phương thì không ai nói gì thêm. Hiện tại trong tình huống này, vốn dĩ bọn họ cho rằng Mã Gia tuyệt đối có thể nghiền ép đối phương, nhưng khi nhìn lại tình hình bây giờ thì lại thấy có cái gì không đúng.

Rời đi.

Tất cả mọi người đều rời khỏi nơi thị phi này.

Trong phòng lúc này chỉ còn dư lại Mã Gia, Lưu Nhâm, Lâm Phàm và mấy tên bảo vệ đang nằm trên mặt đất không biết sống chết.

Mã Gia khiếp sợ nói: " Mày, sao có thể… lợi hại như vậy?!"

Lâm Phàm nở nụ cười, chớp chớp mắt: " Còn lợi hại hơn ở phía sau đây."

Bên ngoài, tất cả mọi người không có rời đi, mà là ở nơi đó cùng đợi.

"Con mẹ nó! Tên nhãi này là muốn nghịch thiên sao, đây rõ ràng là không nể mặt Mã Gia."

"Tôi chỉ muốn hỏi là vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, những bảo vệ kia cũng không phải hạng xoàng. Đặc biệt là đội trưởng đội bảo vệ kia, hắn ta đã từng là quán quân của một cuộc thi võ thuật, một quyền có thể đập vỡ vụn cả gạch đá, thế mà vừa nãy lại bị đánh bại đơn giản như vậy."

Khủng bố, thực sự là quá kinh khủng! Vừa rồi, tôi cũng không nhìn rõ người kia xuất thủ ra sao nữa. Tốc độ này cũng quá là nhanh rồi."

Đây không phải người, chắc chắn không phải người! Tôi chưa từng thấy ai có thể làm được như vậy."

“Hóa ra tên thần y này cũng có chỗ dựa, nhưng không phải dựa dẫm người khác, mà là dựa vào chính mình. Có lẽ Mã Gia đã đá phải tấm sắt rồi.”

“Ha ha ha đánh đấm thì có thể làm được gì chứ? Mã Gia là ai cơ chứ? Thằng nhóc này còn dám làm gì được Mã Gia sao?”

“Thế thì cũng đúng, nếu như Mã Gia có việc gì, chẳng chỗ nào chịu chứa thằng nhãi này đâu.”

Mọi người thảo luận sôi nổi, một số ít vị khách không rõ vì sao tình huống lại như thế này thì đứng nghe ngóng, khi biết được Mã Gia ở bên trong kia bị người ta cứng chọi cứng đều phải há mồm trợn mắt.

Bọn họ chưa từng thấy ai dám chơi cứng với Mã Gia, đây không phải là tự đi tìm chết à?

Bên trong phòng.

Lâm Phàm cười cười nhìn Mã Thanh Châu: “Mã Gia, thế nào? Có cảm giác gì không?”

Thời khắc này, Mã Thanh Châu đã bắt đầu coi trọng Lâm Phàm hơn. Vừa rồi tốc độ ra tay của tên này quá nhanh, không phải là người thường có thể làm được. Trên thế giới này làm sao lại tồn tại loại người như vậy chứ?

Không thể, tuyệt đối là không có khả năng này tồn tại.

Mã Thanh Châu chẳng nói một câu nào, chỉ có ánh mắt kinh ngạc nhìn Lâm Phàm, giống như là muốn nhìn thấu người kia. Thế nhưng thật đáng tiếc, nhìn tới nhìn lui cũng không nhìn ra đối phương có cái gì bất thường.

Lâm Phàm Phạm nói: “Mã Gia làm sao vậy? Không phải là không có lời gì để nói đấy chứ?

Lưu Nhâm đứng ở một bên, không nghĩ tới sự tình sẽ biến thành như vậy. Tình huống bây giờ có chút không ổn, tên thần y này thật lợi hại. Bây giờ chỗ này chỉ còn có hai người là hắn cùng với Mã Gia, khẳng định không phải là đối thủ của tên nhãi này.

“Thần y, thần y, xin ngài chớ nên kích động, có chuyện gì chúng ta từ từ nói. Ngài có yêu cầu gì thì cứ nói ra, chúng tôi tuyệt đối sẽ làm ngài thỏa mãn.” Lưu Nhâm khuyên bảo. Hiện

tại hắn ta chỉ có thể ổn định tên thần y này, không thì không ai biết sắp tới chuyện gì sẽ xảy ra.

Mã Thanh Châu hít sâu một hơi, ánh mắt lấp lánh có thần, nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm và nói: " Tao không tin mày có thể làm gì được tao."

"Ha ha ha." Lâm Phàm cười nhạt: " Tôi không phải vừa nói cho ông biết, phía sau còn có nhiều trò thú vị hơn sao? Hiện tại tôi sẽ cho ông cảm thụ một chút."

Lúc này Lâm Phàm đưa tay ra, vọt thẳng tới chỗ của Mã Thanh Châu.

"Cấm cử động!" Đột nhiên Mã Thanh Châu lấy ra một cây súng từ phía sau: " Mày dám động một bước, tao bắn chết mày!"

Mã Thanh Châu thân là bá chủ Thanh Châu, nhất định phải giấu một ít vũ khí nóng bên người. Ở trong nước, súng ống có thể không phổ biến, mà nếu có thì cũng chỉ là súng hơi và súng săn mà thôi.

Khoảnh khắc cây súng được rút ra, Lưu Nhâm không khỏi thở phào nhẹ nhõm, chí ít hiện tại cũng tạm ổn định.

Cho dù tên nhóc này có nhanh đi chăng nữa thì còn có thể nhanh hơn được một viên đạn sao?

" Mày có tin tao một phát bắn chết mày hay không?" Mã Thanh Châu mắt lạnh nhìn Lâm Phàm: "Vốn dĩ mày đã có cơ hội kết giao với Mã Thanh Châu tao, thế nhưng mày lại không biết quý trọng. Hiện tại quỳ xuống cho tao!"

" Quỳ xuống!"

Cầm súng trên tay, bắt cả thiên hạ. Đối với Mã Thanh Châu mà nói, hiện tại hắn có súng trong tay chính là có thể khống chế toàn hiện trường.

Lâm Phàm Phàm: " Tàng trữ súng ống, tội nặng thêm một bậc, chậc chậc, ông đúng là hết cứu."

"Ha ha ha!" Mã Thanh Châu cười phá lên, ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm như đang nhìn một kẻ đần độn: " Tao cho mày một cơ hội cuối cùng, quỳ xuống cho tao!"

Lâm Phàm lắc đầu: “ Tôi nghĩ đến bây giờ ông còn không hiểu được mình đang ở trong tình huống gì. Ông cho rằng cầm súng trong tay là có thể muốn làm gì thì làm sao?”

Bằng!

Chương 1055: Đây còn là người sao

Mã Thanh Châu không chút do dự nổ súng, mà nòng súng là nhắm xuống mặt đất, nhất thời một lỗ đen nho nhỏ bốc lên khói trắng: “ Tao sẽ không nói lại lần thứ hai. Mày mà không quỳ xuống, vậy thì tí nữa sẽ là nằm xuống đấy. Mã Thanh Châu tao giết người ở đây cũng chẳng có bất kỳ vấn đề gì, mà mày thì sẽ chết ma không biết quỷ không hay!”

Bên ngoài một mảng ồ lên.

“Nổ súng, bên trong đã nổ súng!”

“Rốt cuộc là tình huống gì thế, đến cùng ai là người nổ súng?”

“ Lời này không phải thừa thãi quá sao? Đương nhiên là Mã Gia nổ súng rồi, ở đây ai còn có thể cầm súng cơ chứ?”

“ Ai thử lén nhìn trộm xem, rốt cuộc là có người chết hay không?”

“Anh dám nhìn lén sao? Bị Mã Gia biết được thì hôm nay chỗ này phải có thêm một cái xác đấy.”

Mọi người đều là những nhân vật có máu mặt ở Thanh Châu, ở trước mặt người bình thường đương nhiên là sẽ cao ngạo vô cùng. Thế nhưng ở trước mặt Mã Gia thì lại giống như một đứa trẻ.

Dám nhìn lén Mã Gia làm việc, chết đều không biết tại sao mình chết. Huống hồ chuyện ngày hôm nay, chỉ sợ không có ai dám truyền ra bên ngoài.

…

Trong phòng.

Mã Gia nghĩ mình có thể ăn chắc Lâm Phàm cho nên trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

“Quỳ xuống! Nếu mày chữa trị bệnh cho tao thì tao còn có thể cho mày một con đường sống, còn có thể cho mày mười triệu làm thù lao. Nhớ cho kỹ, làm người thì phải thức thời, kẻ không thức thời vốn đều chết rất thảm đấy!” Mã Gia lạnh giọng nói.

Nếu như không có nhận được kiến thức võ hiệp, Lâm Phàm thật sự bị cây súng này hù sợ. Nhưng bây giờ, hắn có cả trăm loại biện pháp để giết chết tên Mã Thanh Châu này trong nháy mắt.

Nhưng mà hắn không thích giết người.

Hết thảy đều cần phải làm quan minh chính địa mới được.

Lúc này Lâm Phàm mở bàn tay và nói: “ Ông có tin hay không, chỉ cần một bàn tay này là tôi có thể đánh bay một viên đạn?”

“Quỳ xuống!” Mã Gia tức giận nói.

Đối với Lưu Nhâm mà nói thì tên thần y trước mắt này chính xác là một kẻ điên, lấy bàn tay đánh bay viên đạn sao? Nằm mơ giữa ban ngày à.

Mã Gia nhìn thấy tên nhãi này không có chút sợ hãi nào, căn bản là không thèm nghe chỉ thị của mình, thậm chí còn đang đi về phía mình.

“ Đứng lại! Tao ra lệnh cho mày đứng lại!” Mã Gia gầm lên.

Lâm Phàm từng bước từng bước tiến về phía Mã Gia, bất đắc dĩ lắc đầu: “Ài, quên mất, phải biểu diễn cho ông xem một màn mới được.”

“ Muốn chết sao? Mày thực sự nghĩ rằng Mã Thanh Châu tao không dám nổ súng à? Quỳ xuống cho tao!” Mã Gia đương nhiên sẽ không để cho Lâm Phàm chết, dù sao khi hắn chết rồi thì bệnh của ông ta phải làm sao đây.

Bởi vậy ông ta nhắm nòng súng vào đầu gối Lâm Phàm, chuẩn bị khiến cho Lâm Phàm phải quỳ xuống.

Bằng!

Tiếng Súng vang lên.

Lâm Phàm có chút không vui, giơ chân phải lên đá thẳng vào viên đạn đang bay đến.

Keng!

Tiếng kim loại vang lên trong phút chốc, chân phải của Lâm Phàm bộc phát ra tia sáng giống như cương khí, viên đạn bắn tới cũng không thể làm xi nhê gì mà còn bị bật ra ngoài.

“Làm sao có thể?” Mã Gia cùng Lưu Nhâm trợn mắt há mồm nhìn một màn trước mặt, cả hai người hoàn toàn ngây dại.

Dùng chân đá bay một viên đạn? Chuyện này…

Lâm Phàm chỉ vào đầu của chính mình và nói: “ Mã Gia, tôi cho ông một cơ hội nữa, bắn vào chỗ này này, bắn chết được thì coi như ông giỏi.”

Thanh âm của Mã gia có chút run rẩy: “ Mày đến cùng là người hay quỷ?”

“Đến cùng là người hay là quỷ?”

Bằng!

Mã Gia bắt đầu hoảng loạn, lại kéo cò súng một lần nữa. Tiếng súng lại vang lên.

Lâm Phàm tùy tiện giơ tay lên, vỗ vào không khí, một viên đạn vốn dĩ có thể xuyên thấu thân thể con người đã bị đánh bay ra ngoài.

Trợn mắt há mồm!

Lưu Nhâm và Mã Gia cả hai cùng trợn tròn mắt. Thậm chí ngay cả tay cầm súng cũng đã bắt đầu run rẩy.

Đây còn là người sao?

Có thực lực thật là tốt.

Đây chính là ý nghĩ bây giờ Lâm Phàm, mình bây giờ có thể nói là siêu nhân rồi, những người bình thường này khi đối mặt với mình thì chẳng phải là tự đi tìm chết hay sao?

Thế nhưng may thay hắn là phe chính nghĩa.

Nếu như hắn không phải là người chính nghĩa, vậy thì thế giới này xong đời.

Hoàn toàn bo tay, hết cứu nổi.

Ông đây chính là kẻ vô địch!

…

“Mày rốt cuộc là ai?” Hai tay Mã gia không tự chủ được bắt đầu run rẩy, kinh ngạc nhìn Lâm Phàm. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, hắn vĩnh viễn sẽ không tin tưởng được một màn vừa mới diễn ra.

Lâm Phàm nở nụ cười: “ Nghe cho kỹ, tôi tên là Chính Nghĩa Phi Phàm, là khắc tinh của mấy người. Mấy người làm biết bao nhiêu chuyện ác, còn hãm hại cả huynh đệ tốt của tôi nữa, bây giờ tôi không xử lý các người thì các người nghĩ rằng tôi dễ bắt nạt sao?”

“Nhân tiện, mấy người đã bao giờ nhìn thấy một vị thần chưa?”

Nghe thấy từ này, hai người Mã Thanh Châu và Lưu Nhâm đều ngây ngẩn cả người.

Chương 1056: Mê hồn

“Mày có ý gì?” Lưỡi của Mã Thanh Châu bắt đầu co rút.

Lâm Phàm lắc đầu, nói: “Không có ý gì, tôi chỉ muốn cho ông biết, tôi chính là thần linh trong mắt các người”

Lúc này, Lâm Phàm xòe năm ngón tay, khẩu súng trong tay Mã Thanh Châu bắt đầu rời khỏi tay ông ta, bay đến tay Lâm Phàm.

“Súng, không phải là chơi như vậy, để cho mấy người mở mang kiến thức một chút thế nào là chân chính thần súng, một khẩu súng chân chính hơn hết còn biết ma pháp nha.”

Bằng!

Viên đạn từ nòng súng đột nhiên bạo phát ra, đối với Mã Thanh Châu cùng Lưu Nhâm mà nói thì bọn họ vốn không nhìn thấy dấu vết của đạn. Nhưng chỉ trong nháy mắt, đã thấy Lâm Phàm nâng tay trái lên, hai ngón tay thế mà giơ lên kẹp một đầu đạn.

“Thấy được hay không? Đây mới gọi là chơi súng nè.” Lâm Phàm cười nhạt, giống như là đang nói đùa về một chuyện rất là bình thường.

Bịch, bịch!

Lưu Nhâm là người đầu tiên quỳ xuống.

Hắn phát hiện người trước mắt này, không phải là người nữa rồi.

Mã Gia đến cùng đã trêu chọc phải dạng tồn tại gì thế này?

Nếu như là đại nhân vật, lấy thực lực và địa vị của Mã Gia coi như không địch lại thì đối phương cũng không thể làm gì được. Thế nhưng bây giờ bọn họ đang đối mặt với thứ không phải là người rồi.

Mã Gia lúc bắt đầu chỉ có hai tay run lên, nhưng bây giờ thì cả thân thể đều run lên bần bật.

“Mày… mày đến cùng muốn thế nào?” Mã Gia từ trước tới giờ chưa từng gặp tình huống như thế này, bây giờ hắn bắt đầu sợ hãi.

Lâm Phàm vô cùng chính nghĩa nói: “Đưa các người đi tù, để cho các người tự ngẫm lại lỗi lầm của mình.”

“Được, được, đưa bọn tao đi nhà tù nhanh lên, nhanh lên.” Mã Gia vội vàng nói, nhà tù chính là địa bàn của gã. Chỉ cần tránh được khỏi cái tên kinh khủng này thì mặc kệ đi đâu hắn đều nguyện ý.

Hiện tại Mã Thanh Châu đã hối hận không kịp, không nghĩ tới tên nhãi này kinh khủng như thế. Nếu như sớm biết một chút, hắn tuyệt đối sẽ không muốn dây dưa với tên này một chút nào.

Thỉnh Thần thì dễ tiễn Thần mới khó, hiện tại hắn mới cảm nhận được câu nói này.

Lâm Phàm, nói: “Nhìn vào mắt tôi.”

Lưu Nhâm và Mã Thanh Châu không dám nhìn, bọn họ sợ sệt sẽ thấy thứ kinh khủng hơn.

“Nhìn vào mắt tôi.” Ngữ khí của Lâm Phàm không khỏi trở nên nghiêm túc.

Hai người run như cầy sấy giơ đầu lên, nhìn Lâm Phàm.

Lúc này, Lâm Phàm hai mắt đột nhiên tỏa ra một tia tia sáng yêu dị, môi khẽ nhếch: "Mê hồn."

Vốn dĩ sắc mặt của Mã Thanh Châu và Lưu Nhâm đang hoảng sợ, đột nhiên phát sinh biến hóa, thay đổi thành dại ra, có chút chất phác.

"Nhớ kỹ, các ông là người tốt, những chuyện xấu mà các ông làm trước kia khiến bản thân các ông vô cùng dằn vặt. Đợi lát nữa cùng tôi lên đồn cảnh sát rồi tự thú, tự nói ra hết toàn bộ tội ác của chính mình nghe rõ chưa." Lâm Phàm nhẹ giọng nói.

Dần dần, sắc mặt của Mã Thanh Châu và Lưu Nhâm từ từ phát sinh ra biến hóa một lần nữa, biến thành bình thường như mọi ngày.

…

Bên ngoài.

"Bên trong đến cùng là đã xảy ra chuyện gì? Làm sao có nhiều tiếng súng như vậy? Không phải là Mã Gia lấy súng bắn lên thi thể đó chứ?"

"Rất khó nói, Mã Gia thủ đoạn rất lợi hại, tên nhóc này làm càn như vậy, chắc chắn đã khiến Mã Gia rất tức giận."

"Ài, thần y chết rồi, đợi lát nữa không cần Mã gia nhiều lời, trong lòng chúng ai nấy đều phải tự hiểu rõ. Nếu chuyện này mà lộ ra ngoài thì nói không chừng người tiếp theo chính là chúng ta đấy."

"Đúng, đúng, không sai."

Kẽo kẹt!

Cửa mở.

Bên ngoài, tất cả người đang nghe trộm đều bị dọa cho sợ, mau chóng núp xa xa, đều không biết xảy ra chuyện gì tiếp theo.

Lâm Phàm mặt nở nụ cười đi ra.

"Con mẹ nó, thằng nhóc này làm sao lại đi ra, Mã Gia đâu?"

“Mấy người nói xem, không phải là thằng nhóc này đã khiến cho Mã Gia chết khô rồi đấy chứ.”

“Thiệt hay giả vậy, đây nhất định là xảy ra chuyện lớn rồi.”

“Mã Gia đi ra rồi.”

Hai người Mã Thanh Châu và Lưu Nhâm mặt không thay đổi đi ra.

Mọi người không biết ngọn nguồn tình huống thế nào, vừa rồi không phải rất náo loạn sao, thế mà không hiểu sao bây giờ lại giống như chẳng có cái chuyện mẹ gì xảy ra cả.

Thật đúng là gặp quỷ rồi.

Lâm Phàm nghênh ngang nói: “Phiền phức các vị một chút, vừa rồi tôi cùng Mã Gia trò chuyện hồi lâu, Mã Gia cảm thấy hối hận vô cùng đối với hành động trước kia của bản thân, nên chuẩn bị đi tự thú, một lần nữa làm lại cuộc đời.”

“Ha hả?”

Mọi người đều trợn tròn mắt, thằng nhóc này nói cái gì?

Dẫn Mã Gia đi tự thú? Đây là làm cái quái gì vậy?

Tất cả mọi người lúc này, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, đó chính là thằng nhóc này đã bị Mã Gia chơi cho choáng váng đầu óc rồi.

Mã Gia là ai? Toàn bộ Thanh Châu ai chẳng biết? Muốn để Mã Gia tự mình đi tự thú, còn không bằng nói thế giới này tận thế đến rồi.

“Đúng, Lâm đại sư nói đúng, đối với những việc làm trước đây tôi cảm thấy hối hận sâu sắc, tôi muốn đi tự thú, tôi muốn chuộc tội.” Mã Thanh Châu rất là nghiêm túc nói.

Chương 1057: Mã Gia muốn tự thú

Toàn trường ồ lên kinh ngạc.

Tất cả mọi người ở hiện trường đều chấn kinh, từng người trợn to hai mắt, không dám tin nhìn Mã Gia, thật lâu không thể phản ứng lại.

Trong đầu của tất cả mọi người chỉ có một ý nghĩ, đó chính là rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Mã gia bọn họ đến cùng đã trải qua cái gì, làm sao có thể đi tự thú cơ chứ?

Gặp quỷ rồi!

Lúc này, đám người bên trong có người không dám tin tưởng rống to: "Mã Gia, ngài điên rồi sao, ngài mà đi tự thú thì cả cái Thanh Châu này chắc chắn sẽ chấn động mất."

Người này nói không sai, nếu như Mã Gia đi tự thú thì bao nhiêu người phải xui xẻo đây?

Mã Thanh Châu trừng mắt nhìn mọi người: "Hừ, mấy người đều là thương nhân, lén lút làm cũng không ít chuyện xấu. Thế nhưng Mã Mục Phong tôi nói cho các người biết, lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, chuyện thất đức làm nhiều, chắc chắn sẽ có báo ứng. Trước đây khi chưa gặp Lâm đại sư, Mã Thanh Châu tôi một mực làm chuyện xấu che giấu lương tâm, nhưng sau khi gặp Lâm đại sư thì tôi đã được khai sáng. Tôi quyết định đi tự thú, để khôi phục cho Thanh Châu một tương lai tươi sáng hơn."

Con mẹ nó!

Đây là lời mà Mã Gia có thể nói ra được sao?

Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Nếu như chuyện Mã Gia đã từng làm bị lộ ra thì có xử bắn mười lần cũng không đủ.

Hơn nữa còn chỗ dựa sau lưng Mã gia, nếu như Mã gia đi tự thú thì sợ rằng cũng gặp xui xẻo.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn Mã Thanh Châu, nói: "Mã Gia, chúng ta đi thôi."

"Được, đi thôi." Mã Gia rất chính nghĩa nói: "Lâm đại sư, anh cũng không nên gọi tôi Mã Gia nữa, cũng không cần gọi tôi Mã Thanh Châu, tôi làm nhiều chuyện xấu như vậy, tội đáng muôn chết."

Lâm Phàm gật đầu: "Đúng, tuy rằng ông làm chuyện xấu nhiều như vậy, rất có thể bị xử bắn. Thế nhưng nếu ông có thể lạc đường biết hối cải, cho dù chết, cũng coi như là chuộc tội."

“Ừm, không sai, coi như bị xử bắn thì tôi cũng không có nửa câu oán hận nào, chí ít là trước khi chết, tôi đã tỉnh ngộ.” Mã Mục Phong gật đầu nói.

Sau khi Lâm Phàm dẫn Mã Gia rời đi.

Mọi người ở hiện trường thật lâu vẫn còn chưa hoàn hồn.

Đột nhiên, một người sợ hãi rống to lên:

“ Gặp quỷ rồi…!!!”

Mã Gia muốn đi tự thú, đối với bọn họ tới nói đích thị là như gặp phải quỷ, hơn nữa còn là gặp phải con quỷ không bình thường.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, bọn họ bây giờ còn không dám xác định, Mã Gia cùng với thằng nhóc kia đang đùa cái trò gì.

“Lên xe, Mã Gia lên xe rồi, chúng ta cũng phải mau chóng đi theo. Nếu như Mã Gia thật sự đi tự thú, chúng ta chỉ sợ cũng gặp phải phiền phức không nhỏ đâu đó.”

“ Trước đây tôi cũng có một hạng mục, phải mời Mã Gia ra mặt mới có thể giành giật được dự án đó từ tay người khác.”

Thời khắc này, đám nhân vật lớn này đều hốt hoảng, sau đó mau mau lái xe theo sát Mã Gia, nhìn xem Mã Gia rốt cuộc là đang đi đâu?

Không phải thực sự đến đồn cảnh sát đấy chứ?

Nếu như đúng là như vậy, thì đây đúng là địa chấn rồi, hơn nữa không phải một cơn đại địa chấn bình thường đâu.

Mà có thể sẽ khiến cả Thanh Châu đều phải đảo ngược mất.

…

Bên trong xe!

Lâm Phàm lái xe, sau đó lấy điện thoại di động ra, gọi cho Trần Xương Bình.

Đây chính là người Tần cục trưởng giới thiệu cho, cũng chính là lãnh đạo cục cảnh sát Thanh Châu. Dựa theo lời Tần cục trưởng nói, đây chắc chắn là một người hết sức chính nghĩa.

Buổi tối, khoảng tám, chín giờ.

Cục cảnh sát.

Trần Xương Bình xử lý văn kiện trong tay, sau đó thở dài một tiếng rồi tựa lưng vào ghế ngồi.

Hắn đối với Thanh Châu rất là thất vọng, cảm giác Thanh Châu này bị một đám phần tử bất hợp pháp khống chế, không thể động đậy được. Hắn tốt nghiệp trường cảnh sát, ra làm cảnh sát hơn ba mươi năm mới lên tới vị trí này. Hắn muốn chấn chỉnh một chút, biến thành thị chỗ mình ở thành nơi an toàn nhất, hài hòa nhất.

Nhưng là mãi đến tận sau khi hắn bị điều đến Thanh Châu, hắn mới hiểu được, Thanh Châu này đến cùng là cái dạng gì.

Coi như hắn thân là lãnh đạo cũng đành phải bó tay bất lực.

Cái tên Mã Thanh Châu kia ai mà chẳng biết? Khống chế Thanh Châu, bao nhiêu người cấu kết với hắn, một đám cặn bã, quả thực không coi pháp luật là gì.

“Trần cục trưởng, đã khuya lắm rồi ngày nên đi về nghỉ ngơi.” Một viên cảnh sát đi tới nói.

Hắn rất là tôn kính Trần cục trưởng, hơn nữa còn coi Trần cục trưởng là thần tượng.

Trần Xương Bình khoát tay: “Không có chuyện gì, còn có một chút công việc thôi. Đúng rồi, án mạng bên phía nam thành phố đã điều tra đến đâu rồi, đã bắt được hung thủ chưa?”

Viên cảnh sát nhỏ lắc đầu ngượng ngùng.

Trần Xương Bình bất đắc dĩ nói: “Còn chưa bắt được sao?”

“Không phải.” Tiểu cảnh viên do dự một chút, sau đó mở miệng nói: “Kỳ thực, chúng tôi đã tìm được đầu mối, thế nhưng đầu mối chỉ hướng Mã Thanh Châu. Lãnh đạo à, anh cũng biết, tình huống Thanh Châu này bây giờ là thế nào mà…”

Nghe nói như thế, Trần Xương Bình cúi đầu xuống, đưa tay ấn huyệt thái dương, đúng thật là đau đầu.

Chương 1058: Tư tưởng giác ngộ của ông thật cao

Lúc mới tới đây hắn cũng đã từng gặp phải loại chuyện này, nhưng lúc đó hắn không nghĩ nhiều như vậy. Khi đã tìm được manh mối, bắt người là chuyện đương nhiên.

Lần đó bắt đúng người của Mã Thanh Châu.

Nhưng kết cục sau cùng lại khiến người ta khó mà tin được, hiện thực còn ảo diệu hơn cả trong truyện tiểu thuyết.

Kẻ tên Mã Thanh Châu kia đi thẳng tới Cục cảnh sát, ngay ở trước mặt tất cả mọi người giận dữ tát hắn một phát, đồng thời còn buông những lời cay nghiệt.

“ Người của Mã Thanh Châu tao mà mày cũng dám bắt, có phải trong não mày toàn cứt hay không?”

Hơn nữa lãnh đạo thứ ba của Thanh Châu còn đứng một bên, luôn miệng cười kêu gọi tên Mã Gia kia bớt giận.

Đương nhiên, cái tên lãnh đạo đó đã được thuyên chuyển đi rồi, hơn nữa là được lên chức, sang thành thị khác để làm lãnh đạo thứ hai.

“Đi xuống trước đi.” Trần Xương Bình xua tay nói.

Hiện tại hắn ta đã làm ở Thanh Châu này được mười năm rồi mà vẫn không thuyên chuyển. Ông ta biết, đây là Mã Thanh Châu muốn giữ ông ta lại Thanh Châu, cả đời này đừng mơ đi chỗ khác, mãi mãi chôn chân tại nơi này.

Viên cảnh sát gật gật đầu, hắn biết Trần cục trưởng hết lòng muốn bắt lấy những người này. Thế nhưng là sức mạnh của một người thật sự không địch lại.

Lúc này, điện thoại Trần Xương Bình vang lên.

Số điện thoại là của bên Thượng Hải, là dãy số của ai đây? Chẳng lẽ là bạn học cũ của chính mình năm xưa?

Bắt máy.

“ A lô, xin chào, ông là Trần Cục trưởng phải không? Tôi là Lâm Phàm, Tần cục trưởng ở Thượng Hải đưa dãy số này cho tôi. Tôi cũng không biết phải nói thế nào đây, nói tóm lại là tí nữa tôi sẽ mang một đại nhân vật đến đồn cảnh sát. Các ông cứ chuẩn bị sẵn sàng, đêm nay chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn đó.”

Lâm Phàm nói nói.

Trần Xương Bình: “Có ý gì? Tôi không hiểu.”

Lâm Phàm, nói: “Không có chuyện gì, ông không cần hiểu đâu, chờ khi gặp được rồi thì ông sẽ biết thôi, đối với ông mà nói đây chắc chắn là một chuyện vui.”

Trần Xương Bình bối rối, người này nói như vậy là sao? Chuyện vui gì chứ.

Ông ta còn chưa kịp nói thêm cái gì, đối phương đã cúp điện thoại.

…

Bên ngoài cửa cục cảnh sát.

Một chiếc xe con ngừng lại. Buổi tối có lác đác vài người qua lại, khi nhìn thấy bảng số xe thì đều bị dọa cho sợ run rẩy.

Thanh q00000, đây chính là biển số xe của Mã Thanh Châu, không ai dám trêu chọc.

Lâm Phàm, nói: “Đến nơi rồi, chúng ta xuống xe thôi.”

Mã Mục Phong gật đầu, đáp: “Ừ, thế nhưng tôi tới Cục cảnh sát, sẽ ảnh hưởng khá lớn, tự thú không nhất định thuận lợi như vậy. Tôi định gọi điện thoại cho những phóng viên kia, để các phóng viên đến đây, đem tội ác của tôi lộ ra ngoài ánh sáng. Đây cũng là cảnh cáo cho những người khác, làm chuyện xấu chắc chắn sẽ không có kết quả tốt.”

Lâm Phàm vỗ tay, cảm thán nói: “Không sai, không sai, tôi phải gọi ông một tiếng Mã Gia. Ông thật đúng là Mã Gia, tư tưởng giác ngộ rất cao nha, suy tính quá chu đáo. Tôi không có số điện thoại của phóng viên Thanh Châu, ông tự gọi lấy đi.”

Thời khắc này, Lâm Phàm phải một lần nữa nhìn lại kiến thức phân loại lớn võ hiệp này của mình.

Không nghĩ tới chiêu ‘Mê hồn’ này lại trâu bò như vậy, quả thực quá kinh người rồi đi.

Cái này không chỉ để đối phương phát hiện chân thiện mỹ, còn có thể khiến đối phương có tư tưởng giác ngộ cao, thật sự là quá đáng sợ rồi.

…

Những ông lớn kia đi theo phía sau, khi phát hiện xe Mã Gia dừng ở trước cửa cục cảnh sát thì đều sợ ngây người.

“Không thể nào, là đến tự thú thật kìa.”

“Không phải, nhất định không phải tự thú đâu, các ông không thấy à, Mã Gia không có xuống xe mà. Nhất định là có chuyện gì xảy ra, hiện tại đang bàn điều kiện.”

“ Tại sao tôi cảm giác mình sắp nhồi máu cơ tim mà chết đến nơi rồi.”

“Mau mau thông báo những người khác đi, nếu như Mã Gia thật sự tự thú, chuyện này thực sự nghiêm trọng rồi.”

…

Bên trong xe, Lưu Nhâm đang gọi điện thoại.

“ Chủ biên tòa soạn báo Thanh Châu đúng không? Tôi là Lưu Nhâm, làm phiền ông đến Cục cảnh sát một chuyến. Tôi và Mã Gia đến tự thú, hy vọng các ông có thể viết một bài lên báo.”

“Bệnh thần kinh.”

Chủ biên bên kia lập tức mở miệng chửi, Mã Gia ai mà chẳng biết? Còn đến tự thú, càng nghĩ càng thấy giống mấy kẻ điên.

Lưu Nhâm tiếp tục gọi điện thoại.

“ Tòa soạn báo pháp chế Thanh Châu sao? Tôi là Lưu Nhâm, tôi cùng với Mã Gia đến Cục cảnh sát tự thú, chúng tôi cảm giác mình đã làm nhiều chuyện xấu. Hiện tại đã tỉnh ngộ rồi, phiền phức ông phái phóng viên lại đây, phỏng vấn chúng tôi một hồi.”

“…”

“ Là tòa soạn báo Nhân Dân sao? Chúng tôi đến tự thú… .”

Lưu Nhâm đánh từng cú điện thoại gọi đi, thái độ vô cùng nghiêm túc thật thà, gần như tòa báo nào cũng gọi điện đến một cuộc.

Lâm Phàm nhìn xuyên qua kính chiếu hậu nhìn hai người, không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu.

Quả nhiên, người bình thường sẽ không tin tưởng.

Gặp được một kẻ xấu muốn tự thú, trên mặt toàn là ý cười, còn rất vui vẻ chào mời người khác phơi chuyện xấu mình ra ánh sáng. Điều này đối với người bình thường mà nói, ý nghĩ đầu tiên chính là kẻ này không ngu thì chắc chắn có bệnh.

Càng không cần phải nói đó là Mã Gia.

Ở Thanh Châu này, thực sự không có ai dám trêu chọc Mã Gia.

Lâm Phàm: "Đi, chúng ta xuống xe trước, mặc kệ phóng viên có tới hay không, chúng ta chí ít cũng phải cùng cảnh sát gặp mặt, đúng không?"

Mã Mục Phong gật đầu, đáp: "Đúng, nói có lý, tôi muốn nói chuyện với cảnh sát về những chuyện trước đây đã phạm phải, chính tôi bây giờ nhớ lại, đều có chút không thể tha thứ chính mình."

Lâm Phàm giơ ngón tay cái lên: "Được, có giác ngộ."

Chương 1059: Có bắt hay không thì nói một tiếng

"Cmn! Thật sự vào rồi kìa."

"Bọn người Mã Gia cùng tiểu tử kia giống như là đang đi vào đồn cảnh sát, không phải là sẽ muốn tự thú đấy chứ?"

…

Lúc này, mọi người thấy Mã Gia xuống xe, sau đó cùng tên nhóc kia đi về phía đồn cảnh sát, chuyện này dưới cái nhìn của bọn họ là chuyện không thể nào.

Ở cửa đồn cảnh sát, một đám nhân vật lớn vội vã gọi điện thoại.

Hoàng tổng, xảy ra vấn đề rồi, Mã Gia đi tự thú, chúng ta bị lật thuyền trong mương mất."

"Là thật, không có lừa anh đâu, chúng tôi tận mắt thấy, xong đời rồi."

…

Mặc dù bây giờ là buổi tối, thế nhưng đồn cảnh sát vẫn có cảnh sát trực đêm.

Cảnh sát trông coi ở cửa ra vào thấy có người đến, vốn tưởng là đến báo án, thế nhưng khi thấy rõ mặt mũi người tới là ai thì đều phải sững sờ, sau đó mau mau lui sang một bên.

Hắn không nghĩ tới người tới thế mà lại là Mã Gia.

Người bình thường nhìn thấy cảnh sát bọn họ, nhất định là rất hồi hộp lo lắng.

Nhưng mà bọn họ nhìn thấy Mã Gia, vậy càng lo lắng hơn, không có dám làm càn chút nào. Nếu không thì chết đều không biết rõ chết như thế nào.

Lục tục có không ít cảnh sát đi đến, thấy Mã Gia đến, sắc mặt mỗi người đều biến thành dáng vẻ khó nhìn.

Đêm hôm Mã Gia đến thăm Cục cảnh sát làm gì?

Chẳng lẽ lại có chuyện gì à?

Mã Mục Phong: "Cuc Trưởng của các anh có ở đây không?"

Một viên cảnh sát căng thẳng nói: "Ở, ở trên lầu."

Mã Mục Phong đưa tay ra, nói: "Đến, còng tay của tôi lại đi."

Viên cảnh sát sững sờ: "Còng, còng cái gì?"

" Thì còng tay đó, chúng tôi đến tự thú." Mã Mục Phong nói.

Những cảnh sát kia ngây ngẩn cả người, ý gì đây?

Đến tự thú?

Văn phòng trên lầu.

"Trần cục trưởng, không xong rồi, Mã Mục Phong đến."

Trần Xương Bình còn đang suy nghĩ cú điện thoại vừa rồi là có ý gì, vừa nghe thấy như vậy thì sắc mặt lại thay đổi. Sau đó lại bắt đầu trở nên trầm tư, cái tên này tới đây làm gì? Chẳng lẽ định tới để chà đạp pháp luật trong lòng bọn họ sao?

"Đi xuống xem một chút." Bất kể là cái gì, hắn thân là lãnh đạo của nơi này, khẳng định không thể sợ loại người này.

Người khác sợ, thế nhưng chính mình không được sợ.

…

Trần Xương Bình đã chuẩn bị tâm lý xong xuôi hết thảy, mà khi đến lầu dưới thì lại hoàn toàn trợn tròn mắt.

Hai người Mã Mục Phong và cái tên Lưu Nhâm kia thế mà lại đang đeo còng tay.

Hơn nữa cảnh sát viên đeo còng tay cho Mã Mục Phong còn đang run lẩy bẩy, giống như là không nghĩ tới chính mình cũng sẽ có một ngày làm được thế này.

Lâm Phàm nhìn người tới, dùng nhân tướng hình dung một chút, xem Trần cục trưởng này có phải là người chính nghĩa như Tần cục trưởng nói hay không. Thế nhưng vừa nhìn, trong lòng cũng yên tâm.

Đúng là một chiến sĩ chính nghĩa.

"Chào ông, Trần cục trưởng, tôi chính là người vừa gọi điện thoại cho ông." Lâm Phàm mở miệng nói.

Trần Xương Bình, nói: "Lâm Phàm?"

Lâm Phàm: "Không sai, tình huống này hơi phức tạp, để tôi giải thích cho ông một chút. Vị này chính là Mã Thanh Châu, Mã Gia tiếng tăm lừng lẫy, còn đây là trợ thủ của hắn Lưu Nhâm. Tôi mang hai người bọn họ đến để tự thú, bọn họ đều rất hối hận về những chuyện trước đây đã phạm phải, cho nên muốn mời chính nghĩa đến trừng phạt bọn họ."

"Hả?" Không có chuyện gì mà Trần Xương Bình chưa từng thấy qua, nhưng ông ta dám cam đoan việc này chính là sự kiện ông ta chưa từng thấy. Hơn nữa, còn là chuyện mà ông ta nằm mơ cũng muốn thấy nhất.

Lâm Phàm, nói: "Trần cục trưởng sao vậy? Tôi nói thật mà."

Mã Mục Phong một mặt chân thành nói: "Mã Mục Phong tôi làm quá nhiều chuyện xấu, hôm nay gặp phải Lâm đại sư được cậu ấy khai sáng cho, hiểu ra những chuyện mình làm nghiêm trọng tới chừng nào. Chính vì thế hôm nay tôi đến đây để tự thú, tôi thẳng thắng tự thú, không cầu khoan hồng, chỉ cầu được giải thoát."

“ Hả?” Trần Xương Bình trợn tròn mắt, đầu óc đều có chút chập cheng, còn chưa phản ứng lại kịp.

Giờ khắc này đừng nói Trần Xương Bình không hiểu gì, mà ngay cả những cảnh sát viên xung quanh cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, cảm thấy không thể nào tưởng tượng được.

Thậm chí dưới cái nhìn của bọn họ, bọn họ còn nghi ngờ Mã Thanh Châu này có phải đang trêu đùa bọn họ ấy chứ?

Chính là đang muốn nhìn xem, bọn họ có dám bắt ông ta hay không.

Lâm Phàm nhíu mày: “Trần cục trưởng, ông nói câu gì đi, tôi thấy Tần cục trưởng và ông biết nhau cho nên mới dẫn người này đến gặp ông. Giờ ông có bắt hay không thì bảo một tiếng, tôi còn biết đường dẫn Mã Gia đi chỗ khác tự thú.”

Thời khắc này, Trần Xương Bình mới phản ứng lại. Ông ta nhìn về phía hai người bọn họ, phát hiện hai người này không giống như đang nói đùa, sau đó dùng hết sức lực quát:

“ Thẩm tra, xử lý!”

“Vâng.” Những cảnh sát viên xung quanh cũng đã phản ứng lại, ai cũng hưng phấn hẳn lên.

Tuy rằng không biết cụ thể là tình huống thế nào, thế nhưng thời khắc này bọn họ chờ đợi quá lâu rồi.

Chương 1060: Tội lỗi quá nhiều kể mãi không hết

Trần Xương Bình đi tới trước mặt Lâm Phàm nói: “Xin chào, xin hỏi rốt cuộc chuyện này là sao? Tôi không phải là đang nằm mơ đấy chứ?”

Lâm Phàm cười nói: “Không phải, đây là thật. Tôi từ Thượng Hải tới đây, nghe nói Mã Mục Phong ở Thanh Châu rất là lợi hại, vì lẽ đó cùng hắn gặp mặt trò chuyện. Cuối cùng hắn đã bị tôi cảm hóa, biết rõ mình làm nhiều chuyện xấu như thế cho nên hoàn toàn giác ngộ, quyết định đến tự thú.”

Trần Xương Bình nhìn Lâm Phàm, cảm giác chuyện này có chút không thể tưởng tượng nổi.

Khi đi tới phòng thẩm vấn, Trần Xương Bình vẫn có cảm giác như mình đang nằm mơ.

Mã Mục Phong ngồi ở chỗ đó, không có có một tia ẩn giấu: "Chuyện này là tôi sai khiến người khác làm ra, còn có một người, thi thể đã bị tôi vứt ở đáy sông, đây là địa điểm. Tôi nói với anh một hồi là các anh có thể tìm được."

"Còn có Lục bảo địa da chuyện kia, ta không chừa thủ đoạn nào, bắt cóc đối thủ cạnh tranh con gái, bức bách hắn lui ra cạnh tranh."

" Còn có chuyện Lục Bảo Địa Bì kia, tôi cũng đã không từ thủ đoạn nào mà bắt cóc con gái của đối thủ cạnh tranh, buộc hắn phải rút lui khỏi."

" Một năm trước trong sự cố phá dỡ trấn cổ, bởi vì có vài hộ không chịu dời đi. Cho nên tôi đã cho người phá dỡ vào ban đêm, khiến những người ở trong nhà đều bị chôn sống."

"Còn có… ."

Mã Mục Phong thao thao bất tuyệt khai báo, giọng điệu đều đều giống những chuyện từ miệng hắn nói ra đều là những chuyện hết sức bình thường.

Thế nhưng những cảnh sát đang tra hỏi xung quanh ngồi nghe nhưng lại toát mồ hôi lạnh, đây là những chuyện mà con người có thể làm ra sao?

Những chi tiết cụ thể của chuyện này, bọn họ quả thực không dám tưởng tượng. Quả thực quá kinh khủng, khủng bố đến mức độ nào chứ.

Chuyện ác đầy rẫy, tội lỗi chồng chất.

Trần Xương Bình đứng ở một bên nghe, hai tay nắm chặt. Trong lòng ông có một đoàn lửa giận đang sôi trào không có cách tiêu tan.

Ông ta biết chuyện xấu mà Mã Mục Phong làm ra thật sự là nhiều lắm, nhưng cũng không nghĩ tới lại nhiều như vậy. Quả thực chính là kẻ cặn bã, một kẻ sát nhân hàng loạt, bao nhiêu người vô tội đã chết trên tay hắn rồi.

Lông mày Lâm Phàm nhíu chặt, khi chính mồm Mã Mục Phong nói ra những chuyện này thì tim của hắn cũng đập loạn,

giống như là đưa kẻ này vào tù đã là quá bao dung cho đối phương rồi.

Đáng lẽ phải khiến hắn từ từ dằn vặt đến chết mới có thể giải trừ phẫn nộ trong lòng.

Ở xã hội văn minh như này mà vẫn còn xuất hiện loại sâu mọt như thế, vậy phía sau còn có những con quỷ gì nữa? Quả thực khiến người ta không dám tưởng tượng.

Từ đầu tới đuôi.

Vừa tròn nửa tiếng.

Mà Mã Mục Phong vẫn chưa có dừng lại, cũng không biết hắn rốt cuộc đã làm ra bao nhiêu chuyện xấu.

“ Tất cả những gì ông nói đều là thật sao?” Trần Xương Bình lớn tiếng nói, ngữ khí thay đổi vô cùng nghiêm khắc, hận không thể tự tay đập chết tên cặn bã trước mặt.

Mã Mục Phong gật đầu, đáp: “Chính xác trăm phần trăm, không có nửa điểm giả dối.”

…

Bên ngoài.

Những nhân vật lớn đứng bên ngoài liên tục gọi điện thoại cho người khác, bọn họ đã đợi đợi nửa giờ mà vẫn chưa thấy Mã Gia từ trong đồn cảnh sát đi ra. Như vậy chỉ có một khả năng, đó chính là thật sự tự thú rồi.

Thế nhưng trong lòng bọn họ vẫn còn ôm ấp một tia ảo tưởng.

Đột nhiên!

Từng chiếc xe của phóng viên tin tức lao đến phía bọn họ, trực tiếp ngừng ở cửa đồn cảnh sát.

“Con mẹ nó, phóng viên đến rồi, đây rốt cuộc là tình huống gì vậy?”

“Không thể nào, chuyện này… .”

Lúc này, trước cửa đồn cảnh sát có một đám phóng viên nháo nhào từ xe lao xuống.

“Chính là chỗ này, Mã Gia tự thú ở đây.”

“ Thiệt hay giả vậy?”

“Mặc kệ thật hay giả, đây chắc chắn sẽ là một sự kiện lớn!”

Bên trong cục cảnh sát.

Vẻ mặt Trần Xương Bình vô cùng hưng phấn. Từ khi bắt đầu thẩm vấn cho tới giờ, máy ghi âm đã phải đổi hai lượt. Tên Mã Mục Phong này tội ác thật quá nhiều, nhiều đến nỗi trong khoảng thời gian ngắn căn bản khai không hết.

Lâm Phàm đứng một bên nói: “ Trần cục trưởng, nhiều tội như thế này thì phải nên trừng trị như thế nào?”

Trần Xương Bình: “Ở tù chung thân hoặc là tử hình, tuy nhiên khả năng cao là phải tử hình.”

Đối mặt với phần tử khủng bố ác độc như vậy, theo như hắn nghĩ nếu như pháp luật không trị được thì phải dùng đến bạo lực. Thế nhưng suy đi tính lại, chính đôi tay của hắn cũng chưa từng giết người, cho nên tốt nhất cứ phải giao tên này cho pháp luật xử lý.

Còn những kẻ chống lưng cho Mã Mục Phong, coi như bọn hắn có kéo Mã Mục Phong đi ra thì dựa vào tình huống hiện tại, Mã Mục Phong cũng sẽ tự mình đi đòi công lý. Tôi có tội tại sao lại không trừng phạt tôi, tôi không cam tâm, tôi sẽ kiện các người vì đã bao che cho tôi.

Nếu được như vậy thì mới thật là tuyệt làm sao.

Lúc này, một viên cảnh sát vội vội vàng vàng đi vào, đêm nay thật không yên tĩnh nổi, đúng lúc này lại xảy ra chuyện lớn.

Chương 1061: Đại ca Thanh Châu đi tự thú

“ Trần cục trưởng, bên ngoài có rất nhiều phóng viên tụ tập, bọn họ nói là do Lưu Nhâm gọi bọn họ tớ. Hiện tại bọn họ đã đến, muốn được vào đây để phỏng vấn.”

Chuyện này ông ta không dám tự ý quyết định, chỉ có thể xin chỉ thị lãnh đạo, bọn họ cũng không dám trêu chọc những phóng viên này. Nếu như thái độ hơi có chút ác liệt, quỷ mới biết phóng viên sẽ đưa tin về mình như thế nào.

Trần Xương Bình nhìn về phía Lâm Phàm, dường như là muốn hỏi dò ý kiến.

Thân là người đứng đầu nơi này, mọi việc nên tự mình làm chủ, thế nhưng mọi việc hôm nay xảy ra quá kỳ lạ.

Mã Mục Phong thân là Mã Gia ở Thanh Châu, chuyện xấu nào cũng làm, thậm chí không chừa thủ đoạn nào thì làm sao có khả năng sẽ đến tự thú. Cho nên khả năng duy nhất có thể khiến Mã Mục Phong đi tự thú chính là do cái người Lâm Phàm đang ở trước mắt này. Tuy rằng không biết đối phương dùng biện pháp gì, nhưng chuyện này ông ta vẫn muốn hỏi ý kiến của người ta.

Lâm Phàm, nói: "Trần cục trưởng, tình huống bây giờ ông cũng thấy rồi đấy. Sau lưng của tên Mã Mục Phong này chắc chắn có chỗ dựa, hơn nữa còn không phải bình thường đâu. Nếu như các người lén lút xử lý, sợ rằng chức vị nhỏ nhoi của các người cũng không áp chế nổi. Không bằng bây giờ để phóng viên vào, đem mọi chuyện lộ ra ánh sáng đi. Chí ít khi sự tình làm lớn lên, những người chống lưng cho Mã Mục Phong cũng không dám ra tay mạnh bạo. Hơn nữa, Mã Mục Phong đứng sau lưng hãm hại không biết bao nhiêu người ở Thanh Châu, hiện tại mọi chuyện lộ ra, bọn họ nhất định là muốn đòi lại công đạo."

Trần Xương Bình ra lệnh cho viên cảnh sát cấp dưới: "Không sai, mau cho phóng viên vào đi."

Viên cảnh sát cấp dưới gật đầu: " Tuân lệnh."

…

Phía ngoài các phóng viên chờ đợi hồi lâu, trong khoảng thời gian ngắn ngủi này bọn họ dò nghe tình huống bên trong.

Mã Thanh Châu thật sự là đến tự thú, hơn nữa còn hết sức chủ động, giống như là bị quỷ nhập.

Lúc này đây, tất cả bọn họ đều rất hưng phấn.

Ở Thanh Châu chỗ này, Mã Thanh Châu phạm phải sự tình gì, bọn họ thực sự không dám đưa tin. Nếu như ai dám đưa tin, chỉ sợ chưa đến ngày thứ hai đã biến mất khỏi Thanh Châu rồi.

Nhưng bây giờ không còn giống như trước nữa, Mã Thanh Châu tự mình đến tự thú. Hơn nữa, còn xin phóng viên bọn họ đến đây, yêu cầu bọn họ tung mọi chuyện ra ngoài ánh sáng, cái này đúng là cầu còn không được.

Được cảnh sát cho vào, một đám phóng viên ồ ạt tràn vào bên trong đồn cảnh sát.

"Ở nơi đó, Mã Thanh Châu đang ngồi đó."

"Đây là chính ông ta muốn tìm chúng ta, chúng ta thân là phóng viên nhất định phải phỏng vấn."

"Đúng, huống hồ nơi này là đồn cảnh sát, hắn còn có thể làm gì chúng ta được cơ chứ?"

Mã Mục Phong nhìn thấy các phóng viên đến, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, sau đó khách khí nhìn về phía Trần Xương Bình: "Trần cục trưởng, tôi có thể cùng các phóng viên nói chuyện một chút được không?"

Trần Xương Bình chau mày, nhưng thật ra là đang trầm tư, hiện tại hắn không hiểu Mã Thanh Châu này đến cùng là đang giở trò quỷ gì. Thế nhưng nhìn thấy Lâm Phàm đứng một bên hơi gật đầu, cũng đồng ý theo: "Được."

Mấy viên cảnh sát đứng cạnh hai bên Mã Thanh Châu coi như đứng canh gác. Hiện tại Mã Thanh Châu tự thú, đương nhiên ông ta đối tượng bị tình nghi.

Các phóng viên có chút lo lắng, một ít người nhát gan nuốt một ngụm nước bọt. Nhân vật trước mắt này chính là Mã Gia, là Mã Gia đó! Ai đã từng ở Thanh Châu, đặc biệt hơn là những người đưa tin như bọn họ đều hiểu được độ khủng bố của vị Mã Gia này.

Bây giờ muốn tiến hành phỏng vấn với Mã Mục Phong, hơn nữa còn là phỏng vấn về quá trình phạm tội của gã, coi như là phóng viên có gan hùm mật gấu, giờ khắc này cũng phải run sợ.

Đột nhiên!

Mã Thanh Châu bỗng dưng quỳ trên mặt đất, một mặt mang theo vẻ thống khổ vô cùng: " Ở đây, tôi thật lòng xin lỗi tất cả các thị dân ở Thanh Châu, tôi là kẻ cặn bã, tôi là kẻ ác! Những

năm gần đây, tôi đã làm quá nhiều chuyện xấu, khiến cho không ít người cửa nát nhà tan. Tôi thật xin lỗi, tôi không cầu bọn họ tha thứ, chỉ hy vọng có thể khiến cho bọn họ nguôi chút lửa giận trong lòng.”

Im tĩnh.

Cả căn phòng hoàn toàn chìm trong vẻ im lặng.

Trong giây phút Mã Thanh Châu quỳ xuống, cả hàng phóng viên đột nhiên lui về phía sau một bước dài, có chút sợ hãi.

Khi thấy Mã Thanh Châu quỳ ở đó, còn có nghe được những lời nói như vậy, tất cả mọi người đều chấn kinh rồi.

Nút bấm lách cách.

Xoạt xoạt!

Đèn flash máy ảnh điên cuồng nhấp nháy.

Tin tức hot, tin cực hot!

Những chuyện trước mặt này, bọn họ vĩnh viễn cũng không bao giờ có thể tưởng tượng được.

Đại ca Thanh Châu này thế mà lại quỳ trên mặt đất, giống như những thị dân Thanh Châu trước kia bị gã ép quỳ để xin lỗi. Chuyện này quá là ảo rồi, chẳng lẽ hôm nay mặt trời mọc từ phía đằng Tây sao.

Chương 1062: Nhân vật chống lưng cho Mã Thanh Châu

Mã Thanh Châu đứng lên: “ Tôi đã làm ra quá nhiều chuyện xấu, trong lòng cũng dằn vặt không ít. Từ khi gặp được Lâm đại sư, tôi đã được khai sáng, tôi đột nhiên hiểu ra rồi. Tôi muốn chuộc tội, bởi vậy tối nay tới Cục cảnh sát để tự thú, đồng thời để cảnh sát biết tình huống cụ thể của Thanh Châu.

Các phóng viên trợn mắt hốc mồm nhìn Mã Thanh Châu.

Thời khắc này, các phóng viên đều nháo nhào lên hỏi.

“Mã Gia, xin hỏi Lâm đại sư ông vừa nói là ai?”

“Mã Gia, Tại sao ông muốn tự thú?”

“ Ở Thanh Châu Mã Gia một tay che trời, không ai dám làm gì ông, chẳng lẽ ông đã đắc tội ai sao?”

…

Vào đúng lúc này, các phóng viên không sợ hãi chút nào, lập tức mở miệng hỏi dò. Bọn họ phát hiện Mã Gia thực sự là đến đây tự thú, nếu không phải vậy chắc chắn sẽ không quỳ xuống như thế.

Mã Gia là ai cơ chứ? Muốn khiến hắn quỳ xuống, quả thực là nằm mơ giữa ban ngày.

Nhưng bây giờ Mã Gia đã quỳ xuống trên mặt đất ngay trước mặt bọn họ thì chuyện này còn có thể là giả được sao?

Mã Thanh Châu: “ Để tôi trả lời câu hỏi của anh, Lâm đại sư chính là vị đang đứng bên cạnh tôi đây, cậu ấy đến từ Thượng Hải, một mình đến gặp tôi. Tôi vốn mang bệnh nan y trong người, chỉ có cậu ấy mới có thể chữa được căn bệnh này, thế nhưng cậu ấy chẳng muốn chữa trị cho tôi. Trong một thoáng tôi đã có ý nghĩ muốn cho cậu ấy xác chìm đáy sông, thế nhưng sau đó Lâm đại sư đã tâm sự với tôi rất nhiều, khiến tôi ngộ ra được rằng mình đã làm ra biết bao nhiều chuyện không thể nào dung thứ. Vì lẽ đó tôi đến đây tự thú, chỉ hy vọng có thể nhờ vào đó, giảm bớt tội nghiệt của mình.”

Các phóng viên đem ống kính nhắm ngay phía Lâm Phàm, Lâm Phàm bèn xua xua tay: “ Không cần phỏng vấn tôi, phỏng vấn Mã Gia là được, hôm nay ông ấy mới là nhân vật chính.”

Đối với các phóng viên mà nói, bọn họ đã ghi hình lại diện mạo của Lâm Phàm, đồng thời trong lòng cũng vô cùng bội phục người thanh niên này. Có thể thuyết phục được Mã Thanh Châu đến tự thú là bản lĩnh lớn dường nào.

E là cho dù có cao tăng thì cũng không có khả năng này.

Mã Thanh Châu nói tội ác của chính mình, chỉ cần kể vài tội đã đủ khiến các phóng viên nghe mà toát mồ hôi lạnh rồi, quá khủng bố rồi.

Nếu như không phải Mã Thanh Châu tự mình nói đi ra, sợ là chẳng ai dám tin nổi.

Còn có những người trong hội ở Thanh Châu, thật sự là quá hỗn loạn, chuyện này đúng là khiến bọn họ không ngờ tới.

Thời khắc này, không chỉ có các phóng viên chăm chú ghi chép, mà ngay cả cảnh sát cũng liên tục ghi hình.

Bên trong chuyện này cũng dính líu đến không ít người

Bên ngoài!

Những nhân vật lớn ở Thanh Châu kia đứng ngồi không yên.

“ Ôi tim tôi đập mạnh quá!” Giờ khắc này, một vị kiến trúc sư nổi tiếng có mái tóc hói đang thấp thỏm lo lắng nói, ánh mắt thỉnh thoảng dán vào lối ra vào cục cảnh sát.

“ Tôi cũng vậy. Mọi người nói xem đến cùng Mã Gia đang định làm cái gì? Chẳng lẽ là thực sự tự thú sao?”

“Chỉ sợ là thật sự muốn xảy ra chuyện, Mã Gia ở trong đồn cảnh sát cũng đã lâu như vậy rồi, ngay cả những phóng viên kia cũng ở trong đó một khoảng thời gian, mà người chúng ta vừa phái đi vào còn chưa có quay lại sao?”

“Ồ, đã trở về.”

Một người trẻ tuổi vội vội vàng vàng từ đồn cảnh sát đi ra, sắc mặt rất lo lắng và khó nhìn.

“Không xong, Mã Gia thật sự tự thú rồi, chuyện gì ông ta cũng khai ra. Kể cả chuyện Lý tổng phá dỡ cùng tặng quà lãnh đạo Mã Gia cũng đã nói ra rồi. Tất cả chúng ta đều xong đời rồi.”

“Cái gì??”

Mọi người kinh hãi, khi nghe tin tức chấn động này, cái tên này nói gì? Mã gia tự khai ra?

Chuyện này… này.

Lúc này, mọi người mới phản ứng lại.

“Không được, phải rời đi nhanh lên, nếu như Mã Gia thật sự khai hết chuyện ra thì chúng ta chắc chắn chạy đằng trời cũng không thoát được vì có dính líu vào.

“Chờ chút, chúng ta sẽ không sao, chúng ta là thương nhân, chỉ cần tay chưa nhúng chàm thì mọi chuyện sẽ ổn thôi. Chúng ta hầu hết đều chỉ là tặng quà và hối lộ mà thôi. Nếu như

chúng ta thực sự đều bị bắt thì nền kinh tế ở Thanh Châu chẳng khác nào như bọt biển, sẽ không còn nữa."

"Đúng, nói có lý, bây giờ không phải là lúc chúng ta nên lo lắng. Mà là lúc nhóm những ông lớn kia nên lo lắng mới phải. Mã Gia nắm trong tay không biết bao bí mật ở Thanh Châu này, chỉ sợ cũng đủ để khiến bọn họ bị một lưới tóm gọn."

…

Tại nhà riêng của một quan chức tỉnh nào đó.

Đinh đinh.

Quan chức kia đã nghỉ ngơi, nhưng điện thoại vẫn vang lên.

Người này tóc hơi bạc, tuổi đã ngoài năm mươi, sáu mươi, đeo kính cận, khí chất tao nhã, thuộc loại không giận không kiêu.

Ông ta khoác áo lên người, đi dép lê xuống giường, đi đến chỗ điện thoại đang kêu.

"A lô, Trình Niên Lương nghe đây."

Trình Niên Lương sắc mặt vốn đang rất bình tĩnh, thế nhưng càng ngày càng biến thành khó coi. Đến nỗi lúc gần cúp điện thoại, vẻ mặt như suýt muốn đập vỡ điện thoại.

"Mã Mục Phong… ." Trình Niên Lương rống lên một tiếng đầy phẫn nộ, sau đó lại cầm điện thoại lên gọi tiếp.

" A lô, tôi ra lệnh cho các anh nhanh chóng đến đòn cảnh sát bắt lại tên Mã Mục Phong, đem hắn ta giao cho bộ môn ở Tỉnh, cảnh sát địa phương không có quyền can thiệp."

Đêm đó, không ai ngủ được.

…

Chương 1063: Xong đời

Tại đồn cảnh sát!

Các phóng viên đã sớm chết lặng nhìn Mã Mộc Phong, bọn họ dường như đã quên Mã Gia đã kể ra bao nhiêu chuyện. Đã từng gặp được một tin tức lớn thì đã khiến cho họ vui mừng

hớn hở, thế nhưng bây giờ tin tức tràng giang đại hải, khiến cho bọn họ gần như bị bội thực.

Quá nhiều, thực sự là quá nhiều.

Leng keng.

Điện thoại Trần Xương Bình vang lên, khi nhận được điện thoại, lông mày ông bỗng nhiên nhíu chặt.

“Không được, Mã Mục Phong tự mình đến chỗ chúng tôi tự thú, lẽ ra nên để chúng tôi thẩm tra xử lý. Hơn nữa các anh là cục ở tỉnh, không có quyền can thiệp.”

Lâm Phàm: “Trần cục trưởng, làm sao vậy?”

Trần Xương Bình sắc mặt khó coi: “ Tin tức Mã Mục Phong đến tự thú đã lan rộng ra ngoài, tỉnh bộ tới đây đòi người.”

“ Không đưa, tôi hoài nghi những người ở tỉnh bộ này có âm mưu khác.” Lâm Phàm nói.

“ Ừm.” Trần Xương Bình gật đầu: “Chuyện này tôi cũng hiểu, tôi đã từ chối rồi. Nhưng mọi chuyện sợ rằng không có dễ giải quyết như vậy.”

Leng keng!

Lúc này, điện thoại lại vang lên.

Mà khi Trần Xương Bình nhìn thấy người gọi đến là ai, sắc mặt đã hoàn toàn biến sắc.

Trình Niên Lương.

Kết nối đầu dây bên kia.

“A lô, Trần cục trưởng à, đêm hôm gọi điện thoại cho anh, không có làm phiền anh đấy chứ?”

Trần Xương Bình dám không cho người bên tỉnh bộ đem người đi, thế nhưng cũng không dám làm càn trước mặt người này: “ À, không có gì.”

Trình Niên Lương: “Vậy thì tốt, chuyện kia tôi đã biết rồi, là tôi nhờ người bên tỉnh bộ qua đón người, đợi lát nữa phiền anh ra tiếp một chút. Chuyện này anh yên tâm, công lao chắc chắn sẽ giữ lại cho anh, sẽ không để anh phải làm không công đâu.”

“Không phải, lãnh đạo, chúng tôi đã thẩm tra ra rồi, không cần đưa cho bên tỉnh bộ đâu.”

“Hả? Anh muốn làm trái mệnh lệnh của tôi sao?”

“Tôi…” Trần Xương Bình bị làm khó, việc này có chút khó giải quyết rồi.

Mà lúc này, Mã Mục Phong nhìn về phía Trần Xương Bình: “Trần cục trưởng, có phải là Trình Niên Lương?”

Trần Xương Bình gật đầu: “ Đúng vậy.”

Các phóng viên xung quanh nghe được cái tên Trình Niên Lương này thì đều sợ ngây người. Bọn họ thân là phóng viên, đương nhiên biết người kia là ai. Đây chính là một đại nhân vật mà ngày ngày đều xuất hiện trên ti vi.

Mã Mục Phong xin được trò chuyện cùng người kia, sau đó nhấn loa ngoài: “A lô, Trình Niên Lương à, là tôi Mã Mục Phong đây. Tôi đã tự thú rồi, trước đây có ông làm chỗ dựa cho tôi, còn che gió chắn mưa cho tôi, bao che tất cả, tôi cũng đã trả lại đầy đủ lợi ích ông cần rồi. Bây giờ thời khắc đã điểm, tôi khuyên ông nên tự thú với tôi đi. Ông với tôi cũng không giống nhau, tôi không cầu được xử lý khoan hồng, thế nhưng ông là lãnh đạo, nếu thành thật thẳng thắn thì sẽ được khoan hồng, cho nên có lẽ vẫn sẽ được tha thứ.”

Khi Mã Mục Phong nói ra những lời này, các phóng viên đều trợn tròn mắt, ngay cả Trần Xương Bình cũng hoàn toàn choáng váng.

Hóa ra cuối cùng, chỗ dựa chỗ dựa Mã Mục Phong lại chính là Trình Niên Lương.

“Ông nói cái gì đó? Tôi quen biết ông sao, đừng có mà ngậm máu phun người.” Bên đầu dây điện thoại kia, Trình Niên Lương trợn tròn mắt, hắn không nghĩ tới Mã Mục Phong thế mà lại trực tiếp nói hẳn tên hắn ra ngoài.

Người có chút đầu óc, cũng biết cái gì có thể nói, cái gì không thể nói.

Mã Mục Phong thở dài một tiếng: “Ai, đã đến lúc này, ông vẫn còn không thừa nhận để làm gì cơ chứ? Mã Mục Phong tôi chưa bao giờ đổ thừa người khác, cái này tôi cũng chỉ là vì

muốn tốt cho ông thôi. Ông đã từng chăm sóc cẩn thận cho tôi như vậy, tôi cũng không muốn nhìn ông càng chạy càng xa, cuối cùng không về được đâu.”

“ Trần Xương Bình anh làm cái gì vậy hả? Tại sao lại đưa điện thoại cho hắn ta, người kia đang muốn vu oan hãm hại tôi ông có hiểu không?” Trình Niên Lương gầm thét lên, âm thanh cũng bắt đầu có chút run rẩy. Nếu như không phải tâm thái tốt, hiện tại chỉ sợ đã bị hù chết.

Mã Mục Phong lắc đầu: “Các phóng viên đều ở đây, ông cũng đừng trốn tránh nữa. Những giấy tờ chứng minh cũng nằm trong tay tôi cả, hàng năm, mỗi tháng, hối lộ cho ông bao nhiêu đều có chứng cứ. Xã hội này là công bình, chính trực, không thể bởi vì tôi Mã Mục Phong là có thể thay đổi được nó. Mà ông ngồi ở vị trí cao kia, cũng không thể ỉ lại lẽ đó mà làm chuyện thương thiên hại lý. Vì lẽ đó, tôi phải nói cho tất cả mọi người, rằng sau lưng tôi có ai, tôi đã cấu kết với ai.”

Mọi người ở hiện trường đều chết lặng, không ai nói được một câu nào.

Các phóng viên lộ vẻ mặt hoảng sợ, chuyện này quá lớn rồi.

Con mẹ nó, đây chính là sắp bắt được lão hổ đó nha.

“Mã Mục Phong ông có phải điên rồi hay không… .” Trình Niên Lương gầm thét lên, nếu như mọi người thấy sắc mặt hắn bây giờ thì chắc chắn là rất dữ tợn.

Hắn không nghĩ tới tên Mã Mục Phong này thế mà nói ra mấy lời này trước mặt đám phóng viên.

Chuyện này…

Xong đời.

Chương 1064: Chiến dịch thanh trừng

Mã Mục Phong: “Tôi không điên, tôi đang hết sức tỉnh táo, Mã Mục Phong tôi đây đã thấy rõ tội nghiệt của chính mình, vì lẽ đó tôi nhất định sẽ để cho tất cả mọi người biết chân tướng của mọi chuyện. Tôi hết sức hy vọng ông có thể gặp mặt Lâm đại sư, chỉ cần ông có thể lắng nghe Lâm đại sư giáo huấn, nhất định có thể hối cải triệt để.”

Tút tút!

Mã Mục Phong chưa kịp nói xong, điện thoại bên kia đã cúp máy.

Lâm Phàm nở nụ cười, chuyện này thật thú vị, thế nhưng bây giờ đã không phải là chuyện của hắn nữa, sau đó hắn vỗ vai Trần Xương Bình.

“Trần cục trưởng, việc này không còn liên quan đến tôi nữa, các ông cứ tự xem xét làm việc đi nha. Các đồng chí phóng viên, tình huống bây giờ mọi người đều hiểu rồi đúng không, có đưa tin hay không thì đó là việc của các đồng chí. Thế nhưng mọi người là phóng viên, nếu như làm sáng tỏ được chuyện này và công bố ra ngoài, chắc chắn sẽ trở thành anh hùng của cả Thanh Châu, gây dựng cho Thanh Châu một tương lai tươi sáng.”

Các phóng viên nghe vậy lần lượt ngẩng đầu lên, có người do dự, có người kiên định.

“Đúng vậy, chúng ta là nhà báo và phóng viên, chúng ta phải công bố những chuyện này ra ngoài, phải hạ bệ những kẻ đã ăn trên xương máu dân đen kia.”

“Tôi tin vào nhà nước, những sâu mọt này, chúng ta nhất định phải phơi bày chúng ra ánh sáng.”

Thấy mọi chuyện cũng sắp đâu vào đấy, Lâm Phàm phất phất tay rời đi.

Chuyện này làm lớn lên, nhất định sẽ rất thú vị.

Trần Xương Bình vừa định ngăn Lâm Phàm lại, dù sao ông ta cũng đang trong tình trạng mơ hồ về chuyện này, còn tình hình thì càng ngày càng phức tạp, có chút không kiểm soát nổi nữa.

Vậy mà kẻ đầu tiên lại định rời đi, ném lại cục rắc rối này cho hắn? Sao có thể để thế được.

Ngày hôm sau!

Sáng sớm sáu giờ, lúc phần lớn mọi người đều đang nghỉ ngơi và cũng chẳng hay trên internet có chuyện gì.

Thì một quả bom trên mạng, đã phát nổ.

“Cực sốc! Đại ca Thanh Châu Mã Mục Phong vì một người đàn ông mà tự thú, người đàn ông này…”

Bộ thông tin UC lại lần nữa ra tay, tiêu đề thế này có chết một vạn lần cũng không đủ.

“Người tự xưng là Mã Thanh châu tối hôm qua đã tự thú, vạch trần một loạt bí mật kinh thiên.”

“Thanh Châu rung động, người người cảm thấy bất an.”

“ Lâm đại sư là ai, là ai mà bằng mấy câu đã khiến cho Mã Gia tự thú??”

“Ông trùm vô pháp vô thiên khống chế Thanh Châu hơn mười năm đêm qua đã ra tự thú.”

“Mã Thanh Châu vạch trần người ở sau lưng, thân phận và địa vị người này thật kinh người.”

…

Dân mạng.

“Con mẹ nó! Có thật hay không vậy? Đây không phải là tin tức do một nhóm biên tập viên tự ý biên tập ra ngoài đấy chứ?”

“Biên soạn cái rắm, anh giỏi tới biên soạn cho tôi một tin xem nào.”

“Không nghĩ tới Thanh Châu trước đây nguy hiểm như vậy, thế mà còn có loại người này tồn tại, không phải quá vô pháp vô thiên rồi sao?”

“ Ê mấy người có thấy không, là Lâm đại sư, là Lâm đại sư đó nha!”

“ Có thấy có thấy, là người nổi tiếng trên weibo, Lâm đại sư.”

“Trước đây có thấy qua, hình như là ông trùm Mã Thanh Châu này sinh bệnh nên muốn Lâm đại sư chữa trị cho. Lâm đại sư nói đối phương không phải là người tốt, từ chối trị liệu. Cuối cùng đi Thanh Châu tự mình cùng đối phương gặp mặt, hiện tại ông trùm khét tiếng này lại đi ra tự thú, vậy rốt cuộc bên trong xảy ra chuyện gì vậy? Ai đến giải thích hộ với.”

“Cái này còn hỏi sao, dùng não ngẫm tí cũng biết được. Nhất định là Lâm đại sư thực thi chính nghĩa, đem cái tên này cho làm cho chết khô.”

“Có đạo lý.”

Cư dân mạng ở Thanh Châu.

“ Sốc! Thực sự quá sốc rồi. Sáng sớm tỉnh dậy thì thấy vòng bạn bè trên WeChat đã ngập tràn tin tức, không ngờ lại xảy ra một sự kiện lớn như vậy. Không, tôi phải đi mua pháo hoa, phải xin nghỉ một ngày để ăn mừng mới được.”

“Cảm tạ Lâm đại sư, rất cảm tạ Lâm đại sư.”

Tuy rằng còn không biết tại sao Mã Thanh Châu lại tự thú, thế nhưng nhất định liên quan đến Lâm đại sư, cảm tạ Lâm đại sư nhiều lắm.”

“Mã Thanh Châu gieo vạ Thanh Châu nhiều năm như vậy, rốt cục cũng xong đời. Còn đồng bọn tàn dư của hắn ta, cũng nên bị phơi ra ngoài ánh sáng đi. Hy vọng tất cả đều bị tóm hết, trả lại tương lai tươi sáng cho Thanh Châu.”

Chuyện này đối với các thị dân Thanh Châu mà nói thì đó chính là chuyện chấn động và khủng bố vô cùng, ảnh hưởng cũng rất rộng rãi, đường phố đâu đâu cũng thấy có người ăn mừng.

Mà chuyện này ảnh hưởng khá lớn, nếu coi như cùng một chuyện, cuộc điều tra này có thể kéo dài cả tháng. Thế nhưng lần này thì khác, Mã Mục Phong tích cực phối hợp cảnh sát, không chờ cảnh sát thẩm vấn, chính mình đã chủ động nói ra sự thật.

Ngay cả sổ cái và nơi cất giấu tiền, hắn cũng thú nhận toàn bộ.

Các cảnh sát xử lý vụ án đều sửng sốt, nói rằng không thể nào, một kẻ phạm tội sao có thể đồng ý phối hợp dễ dàng như vậy được chứ.

Ban ngành cấp trên có liên quan đều rất coi trọng vụ việc này, lập tức phái đại biểu tới, tiến hành thẩm tra xử lý.

Một đại nhân vật nào đó vốn cũng muốn hạ bệ Mã Thanh Châu cũng nắm lấy cơ hội này. Người này cực kỳ để tâm, tốc độ phá án càng như sấm vang chớp giật.

Chỉ riêng trong buổi sáng sớm, 230 người đã bị bắt và đưa ra tòa để thẩm vấn.

Mà con số đó còn không ngừng tăng lên.

Những kẻ phạm tội đều cảm thấy bất an, còn có một số người tự giác ra đầu thú.

…

Chương 1065: Người anh hùng của Thanh Châu

Lúc này Lâm Phàm đã ở trên xe taxi, hắn đã mua vé máy bay, hôm nay chuẩn bị trở về Thượng Hải.

Đăng nhập Weibo

Những bình luận phía dưới khiến cho Lâm Phàm nở nụ cười.

“Cảm tạ Lâm đại sư, Thanh Châu vĩnh viễn chào đón ngài.”

“Cảm tạ Lâm đại sư, Thanh Châu vĩnh viễn chào đón ngài.”

…

Những bình luận này lít nha lít nhít, từ trên xuống dưới, cũng không biết đã có bao nhiêu thị dân Thanh Châu đã đến bình luận dưới Weibo của Lâm Phàm.

Tài xế xe taxi, thỉnh thoảng nhìn kính chiếu hậu, ánh mắt còn có chút tò mò.

Lâm Phàm cười nói: “ Bác tài à, sao cứ nhìn tôi mãi vậy.”

Tài xế: “ Cậu có phải là, Lâm đại sư?”

Lâm Phàm gật đầu: “ Ừm, chính là tôi đây.”

Sau khi Lâm Phàm thừa nhận, tài xế hưng phấn hẳn lên: “ Lâm đại sư, thật đúng là cậu sao? Cảm ơn cậu nhiều lắm, cậu chính là thần tượng của người dân Thanh Châu chúng tôi. Mã Mục Phong kia gieo vạ Thanh Châu chúng tôi nhiều năm như vậy, bây giờ rốt cục cũng bại trong tay Lâm đại sư rồi, sau này Thanh Châu cũng bình yên được rồi.”

Lâm Phàm bình tĩnh xua tay: “ Ầy ầy, có gì đâu, dễ như ăn cháo mà thôi, không tính là chuyện gì.”

Đối với Lâm Phàm mà nói, chuyện này đích thật là việc nhỏ, thế nhưng đối với thị dân Thanh Châu mà nói, cũng không phải việc nhỏ đâu.

Tài xế cầm bộ đàm trên xe nói: “ Các anh em à, đoán xem tôi đón ai này. Tôi đón, chính là Lâm đại sư! Hiện tại Lâm đại sư còn đang ngồi trên xe tôi đó! Tôi đang chở ngài ấy đến sân bay, mấy chú có lời gì muốn gửi gắm gì không?”

“ Mẹ kiếp!”

Cũng không lâu lắm, âm thanh ồn ào phát ra.

“Thực sự là Lâm đại sư ư? Ông không có gạt chúng tôi đấy chứ?”

“Lâm đại sư, quá cám ơn ngài, chúng tôi làm nghề lái xe taxi bị cái tên Mã Thanh Châu kia khống chế, bóc lột chúng tôi không thở nổi. Bây giờ hắn đi đời rồi, chúng tôi cũng thoát khỏi kiếp kiếp nô lệ rồi ha ha.”

“ Tôi nói, đến lượt tôi nói, quê nhà của tôi chính là bị cái tên kia ép phá dỡ đập bỏ, em trai của tôi cũng bị tên kia sai người đánh cho nhập viện, khó khăn lắm mới cứu được về. Bây giờ hắn cuối cùng cũng vào nhà đá rồi ha ha! Thực sự cảm ơn ngài nhiều lắm!”

Tiếng cảm ơn không ngừng, khiến Lâm Phàm hết sức ngượng ngùng.

Mình là người khiêm tốn như vậy, bây giờ đối mặt với bao nhiêu người cảm ơn như thế hắn cũng không biết nên phản ứng thế nào mới phải.

Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng: “ Cái này, các anh không cần khách khí đâu, đây chỉ là việc nhỏ mà thôi. Chúng ta là những người chính nghĩa, coi như tôi không xử hắn, cũng sẽ có người xử hắn.”

“Đúng, đúng, chính nghĩa đứng về phía chúng ta, tôi tin vào điều ấy. Chỉ cần có hành khách để quên đồ trên xe tôi, tôi nhất định sẽ tìm người trả cho bằng được, nếu không liên lạc được, sẽ đưa đồ về đồn.”

“Lâm đại sư quá khiêm nhường, các anh em đừng nói nữa, chúng ta đến sân bay tiễn Lâm đại sư đi.”

“Đúng, đúng, không sai.”

Lâm Phàm kinh ngạc: “Cái này, không cần đâu.”

“Không được, chúng tôi là người dân Thanh Châu, phải hết lòng cảm tạ ngài, làm sao có thể không tiễn. Lão Tiền sẽ thay mặt bọn tôi đưa đón Lâm đại sư, nếu như ông ta không đưa đón tử tế, về sẽ biết tay bọn tôi.”

Tài xế: “ Nhất định, nhất định! Lâm đại sư ngồi trên xe của tôi, đó là phúc khí của tôi! Cái ghế tựa này, nhất định một tháng không rửa, phải lưu lại khí tức chính nghĩa của Lâm đại sư mới được.”

Xỉu ngang.

Lâm Phàm không còn lời nào để nói, người dân Thanh Châu này thật sự là quá nhiệt tình.

Trên đường phố.

Một người đàn ông vẫy tay muốn gọi xe, lúc này một chiếc xe trống đi ngang qua, quay cửa kính xe xuống: “ Anh à, thật ngại quá, hiện tại tôi cần phải ra sân bay gấp, Lâm đại sư chuẩn bị rời khỏi Thanh Châu, tôi phải đi đưa tiễn, anh ngồi tạm xe buýt đi nhé?”

Người đàn ông trung niên sững sờ, “Cái gì? Lâm đại sư đi sân bay? Mẹ nó, chuyện lớn như vậy mà tôi cũng không biết. Bác tài, chở tôi với, anh hùng Thanh Châu rời đi, làm sao có thể không tiễn đưa.”

Tài xế vẫy tay, nói: “Được, lên xe, miễn phí.”

“Yes Sir.”

Trên xe, hai người trò chuyện với nhau.

“ Anh biết không, sáng nay ngủ dậy nhìn tin tức, tôi ngây cả người luôn, còn tưởng đang nằm mơ chứ. Không nghĩ tới dĩ nhiên là thật sự, vừa rồi chính phủ cũng ra thông báo, tất cả đất đai mà Mã Thanh Châu cưỡng chế thu lúc trước đều sẽ được trả lại toàn bộ. Nếu không trả lại được thì sẽ được bồi thường

một khoản. Ôi, đất đai, quê mẹ cuối cùng đã trở về!" Người đàn ông trung niên phấn khởi nói.

Tài xế cười: " Giống tôi quá, trước đây mỗi khi chở khách thái độ tôi chẳng tốt tí nào, hết thảy cũng là vì tỷ lệ hoa hồng mà Mã Thanh Châu đưa ra cao hơn hai mươi phần trăm so với các thành thị khác. Tổng kết mỗi ngày, chúng tôi gần như chẳng còn lại xu nào vào túi. Thế nhưng hiện tại thì tốt rồi, có thể trở lại giống như các thành thị khác rồi."

"Chú ý an toàn, yên tâm đi, mặc dù chúng ta đang vội đi sân bay, nhưng nhất định vẫn phải chú ý an toàn đúng chứ?"

"Đúng, đúng, là tôi quá kích động rồi."

Những câu chuyện như vậy ở Thanh Châu này đâu đâu cũng có thể nghe thấy.

Mà càng ngày càng nhiều người biết Lâm đại sư muốn rời khỏi Thanh Châu.

Một ít người dân tự lái xe, chạy về phía sân bay, hết thảy đều muốn nhìn Lâm đại sư, người anh hùng của Thanh Châu này một chút.

Chương 1066: Đưa tiễn

Bộ giao thông.

" Đội trưởng, không ổn rồi, đoạn đường về sân bay Thanh Châu xuất hiện lượng lớn xe cộ gây ùn tắc rồi."

" Hả? Sao có thể chứ? Hôm nay đâu phải ngày quốc khánh hay lễ lớn gì, sao có thể có tắc nghẽn chứ?"

" Tôi biết tôi biết! Vừa rồi tôi mới thấy tin tức, là Lâm đại sư muốn rời khỏi Thanh Châu, cho nên người dân Thanh Châu ai ai cũng ra đưa tiễn. Ước chừng có hơn năm ngàn chiếc xe đang đi về phía sân bay, riêng taxi thì quả thật nhiều không đếm xuể."

" Đội trưởng nhanh chóng hạ lệnh huy động nhân lực để duy trì trật tự tại sân bay đi, nếu như lượng phương tiện quá nhiều, tắc nghẽn lâu dài thì nguy mất."

Trên đường đến sân bay.

Ầm!

Hai chiếc xe con xảy ra va chạm nhẹ

“ Con mẹ mày lái xe kiểu gì thế? Xe tao đây vừa mới mua xong… “

“ Anh trai à, thật ngại quá, chúng ta lưu số điện thoại được không, bây giờ tôi cần đến sân bay gấp để đưa tiễn Lâm đại sư, chờ lúc tôi đi về, sẽ sửa xe cho anh.”

“ Ơ, anh cũng đi đưa tiễn Lâm đại sư sao? Thế thôi bỏ đi, chúng ta mau lên xe, không cần để ý việc này đâu, tôi mua bảo hiểm rồi.”

“ Vậy cũng không tốt lắm đâu…”

“ Không có chuyện gì đâu, chỉ xước sơn một tí thôi, không tính là gì cả.”

“ Những việc va chạm nhỏ này cũng xảy ra mấy lần, nhưng khi biết được bọn họ đều là đi đưa tiễn Lâm đại sư, thái độ cũng trở nên tốt hơn hẳn, nói chuyện nhẹ nhàng hơn.”

Cũng bởi vì Lâm Phàm, hai người này vốn dĩ xa lạ, lại trở thành bạn thân.

…

Cảnh sát giao thông.

“Quái thật, hôm nay có chuyện gì vậy, mấy cái người này đụng nhau thế mà không đi tìm chúng ta giải quyết, trực tiếp đi luôn, kỳ lạ thật.”

“Ai mà biết, đại ác bá Thanh Châu xong đời, nhất định là mọi người đang rất vui vẻ.”

…

Tại sân bay.

Tài xế: “ Đừng, không cần trả tiền đâu. Ngài đây là muốn làm khó tôi mà, nếu như để cho bọn họ biết, đưa ngài đến sân bay mà còn thu tiền, kiểu gì cũng bị bọn họ mắng chết.”

“ Cái này…” Lâm Phàm có chút hơi khó xử, sau đó cẩn thận liếc mắt nhìn: “Như vậy đi, tôi thấy bác tài lái xe lâu năm, dẫn

đến bệnh thoát vị đĩa đệm, để tôi giúp bác tài chỉnh lại. Bảo đảm sau này sẽ không tái phát, làm vậy thay cho tiền xe nha.”

Tài xế: “ À đây là bệnh cũ, đau lưng mà thôi, ngồi lái xe lâu nên bị đau nhức cũng là chuyện bình thường. Tôi cũng xoa bóp nhiều lần rồi, nhưng cũng không có tác dụng lắm.”

Lâm Phàm đặt lòng bàn tay ra sau, sau đó xoạt xoạt nắn thẳng lại.

“Ồ, thật là hiệu quả, không đau nhức nữa rồi.” Tài xế kinh ngạc nói.

Lâm Phàm nở nụ cười: “ Được rồi, tôi đi đây, có duyên sẽ gặp lại.”

Tài xế vội vàng cầm điện thoại di động, “Lâm đại sư chờ chút, tôi có thể chụp ảnh với ngài một tấm được không?”

Đối mặt với này yêu cầu nho nhỏ này, Lâm Phàm có thể làm gì chứ, Lâm Phàm còn có thể làm gì chứ, chỉ có thể đồng ý thôi.

Vài tấm hình đã chụp xong, tài xế một mặt vui vẻ phơi phới, giống như hoa cúc nở rộ vậy.

Khi Lâm Phàm đi vào sân bay, người bên ngoài sân bay rõ ràng nhiều hơn, không ít người lái xe lại đây. Mà tài xế vừa nãy sau khi đưa Lâm Phàm đến thì vẫn chưa rời đi, một mực đứng đợi, sau đó hô to: “ Lâm đại sư vừa mới vào sân bay, tôi đều đang chờ mọi người, mọi người mau đi vào đưa tiễn Lâm đại sư đi.”

Đến bây giờ Lâm Phàm cũng không biết chính mình là nguyên nhân dẫn đến việc có rất nhiều người đến sân bay. Nếu như biết được, chắc là bị kinh sợ đến không biết nói gì luôn.

Một mùi hương từ đâu phả vào mặt, Lâm Phàm phát hiện ra có hai cô gái vừa đi qua. Một người trong đó là nữ sinh với vóc dáng cao gầy, mang mũ lưỡi trai, trên mặt còn đeo khẩu trang.

Hai người nhìn nhau, nữ sinh kia liếc nhìn Lâm Phàm một chút, còn cố ý ép ép mũ lưỡi trai xuống, giống như là sợ bị người ta nhận ra.

Lâm Phàm cũng không để ý mà đi vào trong, chuẩn bị đi qua kiểm tra an ninh.

Cô gái đội mũ lưỡi trai khẽ thì thầm với người quản lý bên cạnh: “Nguy hiểm thật, vừa rồi suýt chút nữa tôi đã bị người đó nhận ra, nếu không kiểu gì cũng gây nên chấn động mà xem, muốn ung dung rời đi cũng không dễ như vậy.”

Quản lý: “Không có việc gì đâu, trước khi chúng ta đến đã bị người hâm mộ bao vây, hiện tại chúng ta đi nhưng cũng đã vũ trang đầy đủ rồi, sẽ không có người nhận ra chúng ta đâu, tuyệt đối an toàn.”

“Vậy thì tốt.”

Đột nhiên!

“Chờ chút.”

Một thanh âm từ phía sau truyền đến.

Cô gái đội mũ bất đắc dĩ nói: “Tại sao lại như vậy, tôi đã bịt kín như vậy rồi, vậy mà vẫn bị những người hâm mộ nhận ra sao, xem ra lần này muốn lặng lẽ rời đi không được rồi.”

Người quản lý: “ Ai da, quá hot cũng là một loại tội mà. Nếu như bị phát hiện thì cứ thoải mái nói lời tạm biệt đi.”

Hai người lầm bầm lầu bầu, còn giống như chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

Cô gái đội mũ lưỡi trai tháo khẩu trang xuống, nếu có người nhìn kỹ, sẽ phát hiện ra đây chính là nữ hoàng chương trình truyền hình tạp kỹ Trung Quốc. Đến khi quay ra nhìn người hâm mộ phía sau, cô gái hoàn toàn chết lặng.

Cái này, có bao nhiêu người vậy.

Người hâm hộ của mình, cũng quá là đông đảo nha.

Chương 1067: Đe doạ

Một đám người vội vội vàng vàng chạy tới, cô gái đội mũ lưỡi trai hơi sợ, cô ta cũng không có mang theo bảo vê. Gặp nhiều người hâm mộ nhiệt tình như vậy, một mình làm sao chống đỡ được chứ.

Nhưng một màn khiến hai người kinh hãi lại xảy ra, một nhóm người không để ý tới hai người mà chạy về phía trước.

“Lâm đại sư, ngài chờ chút… .”

Lâm Phàm đã ở khu vực kiểm tra an ninh, nhưng khi nghe thấy những âm thanh này, hắn ngây ngẩn cả người.

Chuyện gì xảy ra vậy.

Những thị dân kia chạy tới thở phào nhẹ nhõm, rốt cục cũng đuổi kịp.

“Lâm đại sư, chúng ta tới tiễn ngài, cám ơn ngài nhiều lắm…”

“Không sai, ngài phải thường xuyên đến Thanh Châu đó nha, Thanh Châu chúng ta vĩnh viễn chào đón ngài.”

“ Lâm đại sư, tôi yêu ngài!”

“ Thuận buồm xuôi gió nhé!”

Những nhân viên an ninh kia có chút ngây ngẩn cả người, bọn họ chưa từng gặp qua chuyện gì như vậy.

Lâm Phàm, nói: “Thật ngại quá, để tôi nói với bọn họ vài câu.” Sau đó đi tới rào chắn ở, khoát tay một cái: “Các vị không cần khách khí, chuyện này dễ như ăn cháo, tôi phải lên phi cơ bây giờ, có cơ hội tôi sẽ trở lại Thanh Châu.”

Minh tinh đội mũ lưỡi trai thấy thế thì ngây ngẩn cả người nhìn quản lý, nói: “Người nọ là ai, là minh tinh nào vậy.”

Người quản lý lắc đầu, đáp: “Không biết nữa, ơ chờ chút, là Lâm đại sư? Không phải là hắn đấy chứ?”

Minh tinh đội mũ lưỡi trai: “Ai vậy?”

Người quản lý: “ Một nhân vật rất hot trên Weibo đó, Lâm đại sư!”

…

Lâm Phàm không có nghĩ tới mình lại được người dân Thanh Châu đưa tiễn nồng nhiệt như vậy.

Hắn không ngờ mình chỉ làm một việc rất bình thường mà có nhiều người đến tiễn như thế, lại khiến hắn cảm nhận được sự đối xử mà chỉ có các đại minh tinh mới có được.

Lâm Phàm vẫy tay: “Tạm biệt mọi người. À, đúng rồi, nhớ theo dõi Weibo của tôi, số lượng người hâm mộ trên Weibo

của tôi gần đây không tăng quá nhiều, mọi người nhớ theo dõi tôi nhé.”

Chuyện quan trọng như vậy, thiếu chút nữa thì quên mất, nhất định được thông báo cho họ một tiếng mới được.

“Yên tâm đi Lâm đại sư, lập tức follow liền đây.”

“ Không sai, ngài là nhân vật mà Thanh Châu chúng tôi luôn hoan nghênh, nhất định phải theo dõi Weibo của ngài.”

Lâm Phàm chắp tay: “ Cảm ơn.” Sau đó cũng không quay đầu lại, tiêu sái qua cổng kiểm tra, rời đi.

…

Ở trên lối đi đi lại.

Đinh đinh!

Điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Một số điện thoại lạ.

Lâm Phàm: “ A lô, ai vậy?”

Đầu kia điện thoại truyền đến một giọng nói âm trầm: “ Lâm đại sư, mày khá lắm, cả tao mà mày cũng dám động vào, hi vọng mày có thể sống hết quãng đời còn lại . .”

Lâm Phàm khẽ nhíu mày: “ Hở, ông là ai? Từ chỗ nào chui ra vậy? Muốn uy hiếp tôi sao? Có gan thì chạy ra trước mặt tôi mà nói này, có tin tôi tát cho xoay 720 độ trên không trung không? Còn không mau ra đây, quỳ trước mặt tôi gọi ba ba …”

Tút tút!

Điện thoại báo bận, đối phương đã cúp điện thoại.

Lâm Phàm trực tiếp gọi lại: “ Ông có ý gì? Chui ra uy hiếp rồi đánh bài chuồn? Rất là gợi đòn đó nha. Ông là ai? Bây giờ tôi đang ở sân bay, giỏi thì nói cho tôi biết ông đang ở đâu xem nào để tôi đổi chuyến, trực tiếp đi qua chỗ ông dạy ông cách làm người luôn.”

Tút tút!

Mẹ nó lại tắt máy.

Lâm Phàm nổi giận, trực tiếp lại gọi điện thoại tới, đối phương không nói gì.

“Tại sao không nói chuyện, làm người có chút dũng khí có được không. Ấy, chớ có cúp máy, cúp máy tôi lại gọi, thiếu gì thì thiếu chứ tôi không thiếu thời gian.”

Đối phương bất thình lình nói lên ba chữ.

“Tôi tắt máy.”

Cuộc điện thoại xa lạ này khiến Lâm Phàm hơi để tâm, vốn tưởng rằng chỗ dựa phía sau Mã Thanh Châu chính là Trình Niên Lương. Thế nhưng bây giờ nhận được điện thoại này chứng tỏ không phải là kẻ đó, phía sau còn có một kẻ lớn hơn.

Trình Niên Lương là ai? Kẻ này có thể được gọi là lão hổ, nhưng phía sau ông ta còn có một người khác, chuyện này cũng thú vị rồi đây.

Chỉ sợ Mã Thanh Châu cũng không biết cấp trên trực tiếp của hắn là ai, chỉ có Trình Niên Lương mới biết.

Mà hắn căn bản không thể đến đối chất với Trình Niên Lương, đừng thấy hắn hiện tại là Lâm đại sư, muốn gặp người có địa vị này, cơ bản là không có khả năng.

Việc này trước tiên tạm dừng, dự định lớn nhất của hắn là tiêu diệt Mã Thanh Châu, sau đó kéo chỗ dựa vững chắc của Mã Thanh Châu vào. Bây giờ lại muốn kéo người đứng sau chỗ dựa kia vào cuộc thì cái này tuỳ thuộc bên cảnh sát có mở rộng điều tra hay không.

Nhưng hắn vẫn phải điều tra số điện thoại này một chút, nếu sau này may mắn gặp được người này, nói không chừng có thể thuận tay bắt đi, ý tưởng này xem ra cũng không tệ.

Lên máy bay!

Khoang hạng Phổ thông.

Trước kia hắn ra ngoài cùng Vương Minh Dương luôn ngồi khoang hạng nhất, dù sao cũng không cần tự bỏ tiền túi. Nhưng hiện tại hắn đi một mình nên cũng không nỡ ngồi khoang hạng nhất, hắn còn phải tiết kiệm chút tiền để đầu tư vào viện phúc lợi trẻ em.

…

Chương 1068: Bà con, tôi trở về rồi đây

“Ấy, là Lâm đại sư.”

“Vãi, thật không ngờ tôi ngồi cùng chuyến bay với Lâm đại sư, chúng ta chụp chung một bức nhé.”

“Lâm đại sư, anh thật lợi hại, chuyện này làm rất ngầu.”

Lâm Phàm có chút bối rối, không nghĩ tới lên máy bay cũng có thể gặp được người hoan nghênh mình, ngược lại có chút ngượng ngùng. Hắn cũng chỉ có thể bắt từng bàn tay vươn ra trên đường đi.

Một số hành khách cũng không biết Lâm Phàm, không biết vị này là nhân vật nổi tiếng nào mà lại được chào đón như vậy.

“Cảm ơn tình cảm của mọi người, máy bay sắp cất cánh rồi.” Lâm Phàm cười nói.

Đồng thời, Lâm Phàm còn phát hiện một số tiếp viên hàng không đều liếc đôi mắt xinh đẹp về phía mình. Ánh mắt này lóe ra ánh sáng lấp lánh có chút dọa người, điều này khiến hắn chịu không nổi.

Nhưng cũng may có những tiếp viên hàng không này giúp mình giải vây, hiện trường tạm thời an ổn.

Lộ trình ba tiếng vốn có thể ngủ một giấc thật ngon, nhưng Lâm Phàm lại chưa từng nhắm lại.

Thỉnh thoảng sẽ có người tìm hắn nói chuyện phiếm.

Sân bay Thượng Hải

Lâm Phàm đi về phía lối ra.

Hắn đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc từ phía xa.

“Ha ha, người anh em, bây giờ cậu tuyệt vời lắm đó nha.” Vương Minh Dương đã chờ đợi ở đó từ trước, khi nhìn thấy Lâm Phàm, anh ta tiến lên ôm thật chặt: “Đừng nói gì cả, tôi thật sự không biết nên nói cái gì.”

“Trở về an toàn là tốt rồi, sau này đừng mạo hiểm như thế.”

“Xí.” Lâm Phàm vỗ vai Vương Minh Dương một cái: “Cái gì là mạo hiểm chứ, tôi đây chính là mạo hiểm. Tôi đi bắt nạt người khác mà, thế nào, tâm tình sảng khoái không? ”

Vương Minh Dương cười nói: “Sảng khoái, thật sự quá sảng khoái, tôi giữ cục tức này đã nhiều năm, bây giờ cậu xả giận giúp tôi đương nhiên tôi rất vui vẻ. Nhưng một tỷ này tôi trả lại hết cho cậu, đây là số tiền cậu dùng mạng để lấy về, tôi muốn chỉ là dẹp được cơn tức giận, không thể lấy tiền mà anh em liều mạng kiếm.”

Lâm Phàm nhìn Vương Minh Dương, vẻ mặt khinh bỉ nói: “Thật không ngờ anh vẫn không hiểu rõ tôi, tôi coi tiền bạc là phù du, anh đưa một tỷ cho tôi làm gì? Có phải anh muốn tôi sống trầm mê trong tiền tài, nói cho anh biết, điều này là không thể, trái tim tôi kiên định như bàn thạch, không phải là tiền này có thể mê hoặc. Không nói, anh thực sự muốn đưa cho tôi thì để tôi quyên góp.”

“Đệch, tôi nói thật, đúng là không thể dùng ngôn ngữ bình thường nói chuyện với cậu. Thôi quên đi, tôi giúp cậu giữ số tiền này, coi như vất vả một chút để quản lý giúp cậu, sau này nếu cậu cần dùng tiền thì cứ nói với tôi.” Vương Minh Dương cạn lời, anh ta đương nhiên hiểu rõ tính cách người anh em của mình, hơn nữa chỉ sợ cũng chỉ có người anh em này mới dám coi một tỷ như phù du.

Lâm Phàm gật đầu đáp: “Được, tùy anh, bình thường tôi cũng không thiếu tiền. Nếu thiếu tiền tôi cũng sẽ vứt bỏ mặt mũi mà nhờ vả anh, mặc kệ anh có giữ tiền giúp tôi hay không. Làm bạn với tôi rất phiền phức đấy.”

Vương Minh Dương cười lớn: “Rốt cục cậu cũng biết mình không biết xấu hổ à. Tôi đã nói mà, cậu thông minh như vậy sao lại không nhận ra chứ.”

Lâm Phàm gõ anh ta một cái rồi nói: “Không nói nhảm nữa, trở về phố Vân Lý, mặc dù chỉ ra ngoài mấy ngày nhưng tôi hơi nhớ mọi người rồi.”

Hai người song song bước đi, kề vai sát cánh.

“Thật không ngờ tên Mã Thanh Châu này do cậu xử lý.”

“Cái này tính là gì, chỗ dựa phía sau Mã Thanh Châu cũng bị tôi kéo xuống.”

“Chuyện này của cậu khá nghiêm trọng, không nghĩ tới kéo được cả lão hổ sau màn.”

“Thế này mà lão hổ gì chứ, phía sau con hổ nhỏ này còn có một con hổ lớn hơn nữa cơ. Vừa rồi trước khi tôi lên máy bay, còn bị gã gọi điện thoại tới uy hiếp tôi. Thế nhưng bị tôi mắng té tát phải tắt máy, sau khi trở về tôi còn phải kiểm tra xem tên này là ai đây.”

Vương Minh Dương sửng sốt, anh ta khẽ kinh ngạc nhìn Lâm Phàm, sau đó yên lặng vỗ bả vai, nói: “Bình tĩnh một chút, đừng dọa tôi.”

Lâm Phàm nở nụ cười, không nói thêm gì nữa, cái gì mà lão hổ cứ từ từ đã, trước tiên xem có thể liên lạc được hay không, dùng ngôn ngữ tra tấn đối phương.

Phố Vân Lý!

Khi Lâm Phàm đến nơi này, hắn hoàn toàn lặng người.

Nhìn biểu ngữ treo ở đầu đường, hắn có chút ngượng ngùng, lại làm bộ khiêm tốn nói: “Ôi trời, đám người này làm gì đây, lễ chào mừng long trọng như vậy khiến tôi không quen lắm.”

Vương Minh Dương giận dữ trừng mắt nhìn Lâm Phàm: “Đừng giả vờ, ngàn vạn lần đừng giả vờ nữa, cậu vừa vờ vịt tôi lại muốn đánh người.”

“Ha ha!” Lâm Phàm bật cười, sau đó hét lớn về phía phố Vân Lý: “Bà con, tôi trở về rồi.”

Đột nhiên, phố Vân Lý bùng nổ.

“Mẹ kiếp! Ông chủ nhỏ đang đến.”

“Đốt pháo đi, người kia là ai thế? Cậu làm cái gì đấy, mau đốt pháo đi.”

Bùm bùm!

Phố Vân Lý lại trở nên náo nhiệt, các ông chủ cửa hàng vây xung quanh.

“Lần này ông chủ nhỏ xử lý hay lắm, nhân dân Thanh Châu đã thoát khỏi biển khổ.”

“Đúng vậy, tôi xem tin tức hết rồi. Không ngờ Thanh Châu vẫn còn thế lực như này tồn tại này, thật khiến chúng tôi không dám tưởng tượng.”

Lâm Phàm khoát tay, nói: “Khiêm tốn, khiêm tốn thôi, đây chỉ là chuyện nhỏ thôi mà.”

Mọi người thán phục, có lẽ đối với ông chủ nhỏ đây thực sự chỉ là chuyện nhỏ.

Chương 1069: Anh là ai?

“A, các phóng viên tới rồi.”

Các phóng viên khẳng định biết tin tức Lâm Phàm trở về, hắn ở Thanh Châu làm ra chuyện lớn như vậy, ai mà không biết cơ chứ.

Mã Thanh Châu đã khai hết với cảnh sát, ông ta có thể tự thú là nhờ nghe lời Lâm đại sư nói. Vậy rốt cuộc Lâm đại sư đã nói những gì, bọn họ đều vô cùng tò mò.

Cuối cùng, Lâm Phàm bị bao vây bởi các phóng viên.

Đối mặt với những vấn đề này, hắn không biết làm thế nào để mở miệng, cuối cùng chỉ có thể sử dụng một câu tóm tắt.

“Tất cả là vì tình yêu.”

Phóng viên: “…. ”

Đây là lời giải thích gì chứ?

……

Ngày hôm sau!

Lâm phàm không cẩn thận lại xuất hiện trên trang đầu, hắn càng xuất hiện nhiều trên đầu trang thì trong lòng càng cảm thấy bế tắc.

“Lâm đại sư rời khỏi Thanh Châu, hàng ngàn người dân ra sân bay đưa tiễn, cảnh tượng vô cùng khí thế khiến mọi người chấn động.”

“Trước khi chia tay, Lâm đại sư kêu gọi người dân Thanh Châu theo dõi weibo, tôi thân là tiểu biên tập báo Thanh Châu, tôi mở đầu bấm theo dõi.”

…

Cư dân mạng ở Thượng Hải..

“Người tuyệt nhất Thượng Hải chúng ta.”

“Lầu trên nhầm rồi, Lâm đại sư chính là người Trung Châu, không phải người Thượng Hải chúng ta.”

“Mẹ kiếp, nhãi ranh như cậu thì hiểu cái gì chứ, tôi chuẩn bị giới thiệu con gái xinh đẹp như hoa nhà tôi cho Lâm đại sư. Sau này cậu ấy ở rể nhà tôi thì chính là người Thượng Hải.”

“Cút đi, lâm đại sư trâu bò như vậy, con gái nhà ông có thể gả đến sao. Bây giờ tôi muốn đẻ con, nhất định phải đẻ con gái, không phải con gái thì tôi không cho đẻ. Đợi đến lúc nó trưởng thành sẽ lập tức giới thiệu cho Lâm đại sư.”

“Lầu trên đang hố con gái mình sao, ông cũng không sợ chênh lệch tuổi tác quá lớn à. Đến lúc đó, Lâm đại sư cũng sắp bốn mươi rồi.”

“Tuổi tác không thành vấn đề, tôi vui vẻ là được.”

Hắn cũng đành bó tay với mấy bình luận trên mạng, đôi khi quá nổi tiếng cũng là một loại bi ai.

Nhìn đi, nhìn kỹ đi.

Phải được mọi người ủng hộ thì mới có đãi ngộ như này nha.

Nhưng cũng phải nói, dân Thanh Châu rất tốt, bọn họ quả nhiên theo dõi Weibo của hắn, cho nên lượng fan đã tăng vọt lên sáu triệu. Thử hỏi nếu là bạn có thấy khiếp sợ không?

Hơn nữa bọn họ cũng không phải fan ảo mà là fan thực sự.

Chơi điện thoại một lát khiến Lâm Phàm cảm thấy vui sướng.

Vài ngày sau.

Sự tình dần dần ổn định lại, cuộc sống cũng khôi phục bình thường, về phần chuyện bên Thanh Châu đương nhiên là giao cho người ta giải quyết.

Mà trong khoảng thời gian này, Tần cục trưởng cũng gọi điện thoại cho hắn, giọng điệu ông rất kinh ngạc cũng không dám tin, thậm chí còn có chút hâm mộ. Suy cho cùng Mã Thanh Châu ở Thanh Châu là ai cơ chứ? Đó là con cá lớn đứng đầu thời giới ngầm ở đây.

Cũng bởi vì Lâm Phàm đi Thanh Châu một chuyến khiến cho người ta bỗng nhiên ra tự thú. Ông ta biết, xem như lần này Trần Xương Bình ông ta đã lập được đại công, hơn nữa còn là công lao cực kỳ lớn, không giống bình thường.

Trần Xương Bình cũng chủ động gọi điện thoại cho hắn một lần, tích cực mời Lâm Phàm nếu có cơ hội trở lại Thanh Châu. Trong mắt Trần Xương Bình, nếu không nhờ Lâm đại sư thì cũng sẽ không có chuyện này xảy ra.

Đương nhiên Lâm Phàm cũng vui vẻ đồng ý, chỉ là khi nào thì đi thì lại là một chuyện khác.

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm đã tới từ sớm, sau đó hắn lấy điện thoại di động ra, tùy ý chơi điện thoại. Mà trên màn hình điện thoại lúc này đang hiển thị một bản đồ có một điểm sáng đang nhấp nháy.

“Cũng có chút máu mặt đấy, hổ lớn lại là người Thủ đô.” Lâm Phàm lẩm bẩm.

Hắn tìm nguồn gốc của sim điện thoại kia, nhưng không tìm được bất cứ thông tin nào.

Bây giờ muốn mua sim điện thoại phải dùng tên thật, nhưng vẫn còn rất nhiều sim rác.

Hắn gọi điện thoại đi.

Có lẽ vẫn trong trạng thái tắt máy.

Nhưng lúc này, điều khiến Lâm Phàm kinh ngạc chính là hắn gọi được đến số điện thoại này.

Không lâu sau, bên kia chủ động kết nối nhưng lại không có ai nói chuyện.

Lâm Phàm bắt đầu đấu võ mồm: “Này này, rốt cuộc anh là ai, nói tên đi rồi tôi đi tìm anh chơi một chút. Sao lại không nói lời nào, sao anh nhát gan như vậy chứ? Lâm đại sư tôi làm

người chính trực, chưa bao giờ bắt nạt người khác, anh còn sợ tôi có thể làm gì anh sao?”

“Nói chuyện đi, câm rồi à? Anh không muốn báo thù cho đàn em của mình sao?”

Lâm Phàm nói rất nhiều, nhưng đối phương lại không trả lời, điều này làm cho Lâm Phàm rất tức giận: “Mẹ kiếp, coi như anh giỏi. Anh nhớ kỹ cho tôi, sau này mỗi tối tôi đều gọi cho anh khiến anh không ngủ được. ”

Lúc này, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của người đàn ông.

“Cậu là ai?”

Lâm Phàm sửng sốt hỏi lại: “Anh là ai? ”

“Cậu là ai thế? Cậu không biết tôi là ai mà còn gọi điện thoại cho tôi, cậu là ai?”

“Vậy anh là ai?”

…

Câu “anh là ai’ liên tục hỏi đi hỏi lại, Lâm Phàm thầm mắng “đệch mợ” trong lòng, sau đó hắn trực tiếp cúp điện thoại: “Đồ thần kinh. ”

Ngô U Lan nhìn Lâm Phàm, hỏi: “Anh Lâm, làm sao vậy? ”

Lâm Phàm lắc đầu: “Không có việc gì, tôi vừa nói chuyện điện thoại với một tên thần kinh. Tôi nói bây giờ mọi người đều làm sao vậy, tôi hỏi anh ta là ai mà anh ta không nói cho tôi biết. Sao giữa người với người với nhau mà anh ta có lòng phòng bị lớn như vậy? ”

Ngô U Lan hé miệng cười, cô cũng không biết nên trả lời anh Lâm như thế nào, vấn đề này thật thâm sâu.

Chương 1070: Giải Quốc hoạ dành cho trẻ em

Nghĩ đến mình và anh Lâm đã lâu không cùng nhau ra ngoài chơi, Ngô U Lan đột nhiên nghĩ gì đó rồi đi tới phía sau Lâm Phàm, ngón tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng xoa bóp huyệt thái dương

của Lâm Phàm, sau đó môi đỏ khẽ mở miệng: “Anh Lâm, chúng ta đã lâu không ra ngoài chơi, hay là vài hôm nữa chúng ta cùng nhau ra ngoài một chút đi nè?”

Cơ hội là do mình tạo ra, Ngô U Lan đang tạo cơ hội cho mình.

Mặc dù mỗi ngày có thể gặp nhau làm cho cô ấy rất hạnh phúc.

Nhưng ai bảo trong cửa hàng có mấy bóng đèn như Thần Côn với Triệu Chung Dương chứ.

Lâm Phàm nhắm mắt lại, hắn đang rất thoải mái: “Được rồi, dù sao đã lâu không ra ngoài dạo phố, cô cứ sắp xếp là được rồi. Xoa bóp dễ chịu lắm, đừng dừng lại.”

Ngô U Lan vui vẻ nở nụ cười, đôi tay nhỏ nhắn vẫn tiếp tục: “Vâng.”

“A, đúng rồi, Liễu Nhiếp hiện tại đang làm gì vậy?” Lâm Phàm hỏi.

Ngô U Lan đáp: “Rất tốt, lần trước tôi còn đến khách sạn xem, Liễu Nhiếp thật sự là người phụ nữ mạnh mẽ, làm khách sạn giải trí rất giỏi, mỗi ngày kinh doanh đều vô cùng tốt. ”

Lâm Phàm nói: “Cô gái này không có nhiều bản lĩnh nhưng ở phương diện xử lý quan hệ và kinh doanh đúng là rất tốt. Thế nhưng cô đừng tiếp xúc quá nhiều với cô ta, tôi thấy cô ta không giống người tốt.”

Ngô U Lan khẽ cười, đương nhiên cô biết mâu thuẫn giữa anh Lâm và chị Liễu Nhiếp. Đương nhiên đây không tính là mâu thuẫn, chỉ là nhìn nhau không thuận mắt mà thôi.

Nhưng giữa hai người đều không có ý xấu.

Hơn nữa hiện tại có quá nhiều người theo đuổi chị Liễu Nhiếp, nhưng những người này khi đối mặt với chị Liễu Nhiếp thì ngay cả nói chuyện cũng bắt đầu run rẩy, giống như đều bị dọa vậy.

Sau khi xoa bóp một hồi, tinh thần Lâm Phàm trở nên sảng khoái, nhìn thời gian, cũng đã đến lúc bán bánh kếp rồi.

Bên ngoài cửa, người đứng xếp hàng dài, người dân đều đang chờ đợi.

Lâm Phàm đứng dậy: "Được rồi, bắt đầu bán bánh kếp thôi."

Mỗi ngày mười phần bánh kếp đều khiến cho tất cả mọi người điên cuồng. Mặc dù số lượng rất ít, có lúc còn xui đến nỗi xếp hàng một tháng trời không thể mua được.

Nhưng ai bảo bánh này ngon như vậy, bạn không xếp hàng thì cũng có người khác xếp hàng.

"Ồ, chị gái, trong tay chị là cái gì?" Một người phụ nữ trung niên xếp hàng trước quầy hàng cầm một tờ quảng cáo trong tay, Lâm Phàm có chút tò mò hỏi.

Người phụ nữ trung niên cười nói: "Đây là cuộc thi vẽ tranh quốc gia dành cho thiếu nhi toàn quốc, con gái của tôi đang học cái này. Đây là khóa đào tạo phát, tôi chuẩn bị báo danh cho con gái."

"Quốc họa ư…." Lâm Phàm vốn còn không thèm để ý, nhưng đột nhiên nghĩ lại, những đứa nhóc trong Viện phúc lợi trẻ em không phải đang học quốc họa học sao, chi bằng dẫn bọn nhỏ đi chơi một chút.

Nếu có thể để lại chút tên tuổi, vậy thì tốt rồi.

Cho dù không để lại danh tiếng thì ngắm nhìn thế giới bên ngoài cũng được.

Giờ khắc này, Lâm Phàm cười nói: "Chị gái, có thể cho tôi xem một chút được không?"

Đương nhiên cô cũng không che dấu, mà tươi cười đưa tờ rơi cho Lâm Phàm.

"Giải quốc họa dành cho thiếu nhi."

"Thiếu niên dưới mười bốn tuổi đều có thể tham gia."

Hơn nữa lần này lại do Hiệp hội quốc họa tổ chức, giải nhất không chỉ được danh sư chỉ điểm, còn có phần thưởng 100 ngàn.

Giải nhì, giải ba đều có phần thưởng bằng tiền.

Còn giải khuyến khích sẽ nhận được một bộ họa cụ vẽ quốc họa.

Phần thưởng cũng khá phong phú.

Lâm Phàm hỏi: "Chị gái, có thể cho tôi tờ rơi này được không?"

"Được chứ, không thành vấn đề, ông chủ nhỏ, cậu có đứa nhỏ muốn tham gia sao?" Người phụ nữ trung niên hỏi.

Lâm Phàm cười gật đầu: "Vâng, để chúng đi trải nghiệm một chút."

Sau đó hắn cũng không nói gì thêm mà tiếp tục bận rộn còn tờ rơi thì đặt một bên. Chờ hắn làm xong việc, nhất định phải đi xem tình huống một chút, nếu được thì hắn muốn bọn nhỏ thử đi một lần.

Bọn trẻ dùng Tiểu Thông Tuệ Đan, lại cố gắng học vẽ như vậy cho nên hắn nhất định phải phải để bọn chúng chứng minh bản thân.

Phải để họ hiểu rằng bọn chúng không kém những đứa trẻ khác.

Không lâu sau, mười phần bánh kếp đã bán hết, người dân không mua được bánh kếp thở dài một tiếng. Nhưng sau đó họ lấy lại tinh thần, nếu hôm nay không mua được vậy thì ngày mai mua, họ không tin còn mua không được.

Lâm Phàm nói: "Tôi đi ra ngoài một chuyến."

Điền Thần Côn hút thuốc đáp: "Sao vậy? Lại có chuyện gì đã xảy ra à?"

Lâm Phàm khẽ lắc danh sách trong tay, nói: "Không có chuyện gì, chỉ là muốn đi đăng ký cho bọn nhỏ tham gia giải Quốc họa cho trẻ em này, xem tình huống bên kia thế nào."

Nói đến đây, Điền Thần Côn hăng hái đáp: "Cái này cũng đúng, những cái khác không nói, chứ trình độ vẽ tranh của bọn trẻ đúng là không tệ. Nếu chúng tham gia, giải quán quân này chạy không thoát rồi."

Lâm Phàm nở nụ cười: "Đừng nghĩ nhiều quá, cũng có nhiều người vẽ giỏi, tôi đi xem tình huống một chút."

Sau đó Lâm Phàm ra khỏi cửa hàng.

Điền Thần Côn lắc đầu: “Tôi thấy cậu ta ấy mà, cả đời này phải dính lấy cái Viện phúc lợi này.”

Ngô U Lan thu dọn mặt bàn, cô quay đầu lại: “Vậy không phải rất tốt sao, tấm lòng rất nhân hậu.”

Điền Thần Côn: “Tôi cũng không nói là không tốt, làm chuyện có ý nghĩa vẫn rất tốt. ”

……

Chương 1071 - Cho bọn nhỏ thể hiện bản thân

Trong mục bình luận của truyện mình thỉnh thoảng hay tặng mã giảm giá truyện, mọi người nhớ ghé lấy nha!

Chương 1071: Cho bọn nhỏ thể hiện bản thân

Trên đường đi.

Lâm Phàm đang lái xe đến địa điểm đăng ký là tầng 13 tòa nhà Xuyên Mậu.

Lâm Phàm lái xe đến nơi rồi dừng xe lại.

Khi hắn bước vào thang máy, có rất nhiều phụ huynh đưa con đến, họ đang nói chuyện trong thang máy.

“Phần thưởng giải quốc họa thiếu niên lần này không tệ, giải nhất có thể được một vị đại sư của hiệp hội quốc họa chỉ bảo.”

“Đúng vậy, số tiền này với nhà tôi không đáng bao nhiêu, chủ yếu là nếu có thể đạt giải nhất sẽ được đại sư thu làm đệ tử, chuyện này không hề tầm thường.”

“Đúng thế, đúng thế.”

Lâm Phàm đứng một bên nghe mọi người trò chuyện với nhau.

Ảnh hưởng của Hiệp hội quốc họa rất lớn, các nghệ thuật gia vẫn rất được hoan nghênh và tôn trọng. Đặc biệt, bây giờ một

bức tranh của đại sư có thể bán được với giá hàng trăm ngàn, thậm chí hàng triệu, mới nghĩ đến đã thấy có chút khủng khiếp.

Hơn nữa con cái nhà mình có thể bái đại sư làm thầy, sau này còn có thể không được sao?

Lên tầng 13.

Ở trong đó đã có không ít người, một số phụ huynh đến hỏi thăm, một số khác thì dẫn theo con đến đăng ký.

Trong lớp học rộng rãi có đặt một chiếc bàn dài, người phụ trách đăng ký ngồi đó để giải thích cho phụ huynh.

Lâm Phàm tiến lên hỏi: "Xin hỏi một chút, chỉ cần là trẻ em dưới mười bốn tuổi là được phép đăng ký sao?"

Trả lời câu hỏi của Lâm Phàm là một người đàn ông trung niên: "Đúng vậy, chỉ cần dưới mười bốn tuổi là được, giải quốc họa dành cho thiếu nhi lần này do Hiệp hội quốc họa tổ chức trên phạm vi toàn quốc. Chỉ cần thỏa mãn điều kiện trên và nộp lệ phí đăng ký năm mươi tệ là được."

"Vậy tôi cần đăng ký như thế nào?" Lâm Phàm hỏi.

"Đây là trang web chính thức của chúng tôi, có thể đăng ký trên này, cần có chứng minh thư, hoặc là tới đây đăng ký." Nhân viên nói.

Lâm Phàm có chút khó xử, đăng ký trên trang web, cần phải cầm chứng minh thư mà đa số bọn nhỏ trong Viện phúc lợi trẻ em đều không có chứng minh thư, chuyện này cũng không dễ làm. Hơn nữa có khoảng 365 đứa nhỏ, nếu như đưa chúng tới đây thì khối lượng công việc cũng lớn, mà cũng không đảm bảo an toàn.

Nhân viên nói: "Nếu anh muốn đăng ký cho con vậy thì hãy tranh thủ thời gian, hôm nay là ngày cuối cùng rồi."

Lâm Phàm đáp: "Thật ngại quá, tình huống của tôi có chút phức tạp, tôi đăng ký cho đám trẻ trong viện phúc lợi nhưng số lượng khá nhiều, mà chứng minh thư cũng không đầy đủ. Hơn nữa, nếu tôi dẫn tất cả bọn trẻ đến đây cũng rất khó khăn, không biết anh có biện pháp nào khác hay hơn không?"

Nhân viên công tác vừa nghe xong, cảm thấy hơi khó xử: "Chuyện này… anh đợi một lát, tôi giúp anh đi hỏi người phụ trách một chút, tình huống này của anh ta chưa gặp bao giờ."

Lâm Phàm cảm kích đáp: "Cảm ơn anh."

"Không cần cảm ơn."

Nhân viên công tác đứng dậy đi về phía văn phòng, đối phương muốn báo danh cho bọn trẻ viện phúc lợi, đương nhiên anh ta vô cùng sẵn lòng giúp đỡ. Dù sao đây cũng là một chuyện tốt, cho dù là ai thì chỉ cần phù hợp điều kiện thì đều có thể đăng ký, bọn họ không hề có ý phân biệt đối xử.

Lúc nhắc đến Viện phúc lợi, một vài phụ huynh quay đầu lại, sau đó họ kinh ngạc hô lên.

"Lâm đại sư, cậu là Lâm đại sư sao?"

Lâm Phàm bật cười, gật đầu đáp: "Đúng vậy, xin chào mọi người."

"Lâm đại sư, cậu đến đăng ký cho bọn trẻ sao?"

Lâm Phàm đáp: "Ừm, tôi muốn đăng ký cho bọn trẻ ở Viện phúc lợi đến tham gia giải này, cho dù đạt được thứ hạng nào không sao, quan trọng là để bọn chúng được tham gia."

Các bậc phụ huynh gật đầu, sau đó không ngừng tán gẫu với Lâm Phàm, ở Thượng Hải, có ai mà không biết Lâm đại sư chứ.

Bây giờ là thời đại internet, hơn nữa chuyện này còn xảy ra ở Thượng Hải, một vài tòa soạn ở đây thỉnh thoảng cũng đưa tin về Lâm Phàm nên bọn họ muốn không biết cũng không được.

Hơn nữa chuyện Lâm đại sư làm ở Thanh Châu cũng đủ để cho bọn họ giơ ngón tay cái lên hô "đỉnh", ngoài ra bọn họ cũng thấy khá đắc ý, dù sao Lâm đại sư cũng đang sống ở Thượng Hải.

"Lâm đại sư, cậu khiến tôi bội phục thật đó."

Đối mặt với lời khen ngợi của mọi người, Lâm Phàm bình tĩnh mỉm cười, hắn đã quen với những chuyện này, đương nhiên hắn không để quá để tâm.

Người phụ trách khu vực Thượng Hải nhanh chóng đi ra, khi biết chuyện này, anh ta cũng nghĩ biện pháp, càng khỏi nói khi biết đối phương là Lâm đại sư, vẻ mặt anh ta càng nhiệt tình.

Bây giờ Lâm Phàm là người nổi tiếng, mà người phụ trách này không phải là người của Hiệp hội quốc họa nên cũng không biết Lâm Phàm đã gia nhập Hiệp hội.

Nếu anh ta biết Lâm đại sư còn thành viên của Hiệp hội, thì e rằng càng thêm nhiệt tình.

Nhưng dù sao, chắc chắn anh ta sẽ xử lý tốt chuyện này.

Sau đó người phụ trách trực tiếp cử người đến Viện phúc lợi trẻ em để đăng ký cho bọn nhỏ, đãi ngộ này làm cho Lâm Phàm có chút ngượng ngùng.

Thế này có tính là đi cửa sau hay không.

Nhưng người ta đã khách khí như thế, đương nhiên hắn là phải cảm ơn họ cẩn thận.

Dù sao họ cũng giúp hắn giải quyết một vấn đề nan giải lớn.

Vốn dĩ người phụ trách này còn muốn miễn lệ phí đăng ký, nhưng hắn không có quyền lợi này nên lắc đầu thở dài.

Sau đó Lâm Phàm dẫn theo mấy nhân viên công tác, xuất phát về phía Viện phúc lợi.

Cũng không biết những đứa nhỏ kia có chuẩn bị tốt hay không, đồng thời cũng có chút chờ mong, hy vọng bọn chúng đều có thể đạt được thứ hạng tốt.

Dù sao, đây cũng là lúc để chúng thể hiện bản thân.

Chương 1072: Đưa bọn nhỏ đi thi vẽ tranh

Khi Lâm Phàm đến Viện Phúc lợi Trẻ em Nam Sơn, bọn nhỏ đều đang vẽ tranh. Từ sau khi dùng Tiểu Thông Tuệ Đan, năng lực của những đứa nhỏ này ngày càng phát triển nhanh chóng, có tiến bộ rất lớn.

Khi hắn biết vị học trò Triệu Minh Thanh của mình vừa rời đi, không có chạm mặt thì hắn cảm thấy có chút đáng tiếc.

Hiện tại tòa nhà giảng dạy đang được xây dựng, nhiệm vụ học tập hàng ngày của bọn nhỏ chính là vẽ tranh và nghe ông Triệu kể những mẩu chuyện nhỏ về Trung y, mỗi lần chúng ngồi nghe đều rất say sưa.

Hoàng viện trưởng nói: "Lâm đại sư, cậu đang làm gì vậy?"

Lâm Phàm đưa tờ rơi cho Viện trưởng Hoàng: "À, là do tôi thấy có Giải Quốc họa dành cho thiếu nhi? Nên tôi muốn dẫn theo bọn nhỏ cùng tham gia thử xem, coi như là để bọn chúng rèn luyện."

Hoàng viện trưởng vui mừng đáp: "Đây là chuyện tốt nha."

Lâm Phàm gật đầu cười nói: "Tất nhiên rồi, nếu không tôi cũng sẽ không đăng ký cho bọn chúng."

Lúc này, nhóc mập mạp vội vàng chạy tới, túm lấy tay Lâm Phàm, nói: "Chú Lâm, chú mau đến xem tác phẩm của cháu, hôm nay cháu rất nghiêm túc vẽ đó."

Lâm Phàm vuốt tóc nhóc mập mạp rồi đi tới trước bàn vẽ, khi nhìn thấy tác phẩm trên bàn, hắn không khỏi kinh ngạc: "Ôi chao mập mạp đúng là tiến bộ thần tốc đó nha, vẽ tốt hơn trước kia rất nhiều."

Đây không phải là Lâm Phàm đang cổ vũ mập mạp mà nhóc này vẽ thực sự rất tốt, kỹ năng này đã bắt kịp người đã học vài năm.

Ngẫm lại mập mạp học quốc họa mới có bao lâu? Có thể vẽ được như vậy đúng là thực sự quá giỏi.

Tiểu Thông Tuệ Đan chỉ là một phần, mà phần còn lại là do mập mạp thật sự rất có thiên phú vẽ quốc họa.

Viện trưởng Hoàng cười nói: "Lâm đại sư, thiên phú vẽ quốc họa của nhóc mập mạp rất cao, lúc chúng tôi nhìn thấy cũng rất kinh ngạc."

Lâm Phàm gật đầu đáp: "Đúng vậy, nó rất thông minh, sau này cần chú trọng bồi dưỡng."

Nhóc mập mạp đắc ý nở nụ cười, cảm giác được người khác khen ngợi thật sảng khoái, sau đó nhóc lại đi đến trước mặt các bạn nữ khác khoe khoang.

Những nhân viên đến đăng ký cũng ngạc nhiên khi nhìn thấy tác phẩm của những đứa trẻ này.

Theo bọn họ thấy, những đứa trẻ này cũng chỉ mới năm sáu tuổi, lớn nhất không quá tám tuổi. Thế nhưng vẽ tranh quốc họa lại đẹp như vậy, quả thực làm cho bọn họ khá ngạc nhiên.

Một số phụ huynh dẫn theo con cái của họ đến để đăng ký cũng sẽ mang theo tác phẩm tốt nhất của con họ nộp lên, nhưng ít nhất cho đến bây giờ thì họ vẫn chưa nhìn thấy những bức tranh của đứa trẻ khác có thể bắt kịp những bức tranh này.

Không phải nói dối, coi như có thể bắt kịp những bức tranh này của bọn trẻ thì cũng không có mấy ai.

Rốt cục là thế nào làm được, cũng quá giả rồi.

Đương nhiên, có Lâm Phàm với tài năng có thể nói là xưng thần trong giới Quốc hoạ chỉ điểm thì sao có thể kém cỏi được chứ.

Lâm Phàm nói: “Khổ cực các anh rồi, ở đây hơi nhiều trẻ em nên có thể tốn chút thời gian. Bây giờ tôi đi lấy tiền, đợi lát nữa sẽ đưa phí đăng ký cho các anh.”

Sau đó bọn họ bận rộn đến gần tối mới kết thúc đăng ký.

Cuối cùng Lâm Phàm đưa hơn mười tám ngàn nhân dân tệ phí đăng ký cho đối phương.

Nhân viên nói: ” Lâm đại sư, thời gian thi vẽ là vào ba ngày sau, lúc 9:00 sáng tại công viên Nhân dân, giấy chứng nhận tham gia thi thì ngày mai chúng tôi sẽ đem tới đây cho mọi người.”

Lâm Phàm gật đầu đáp: “Vậy thì phiền các vị.”

“Không phiền, không phiền gì cả.”

Bên ngoài.

Các nhân viên công tác lái xe trở về, “Ôi trời thật không dám tin, bọn nhỏ trong viện phúc lợi này vẽ tranh thật giỏi.”

“Đúng vậy, cậu nói những đứa trẻ này còn nhỏ như vậy sao lại vẽ tốt thế, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì đúng là làm người khác không thể tin được.”

“Trở về đi, tối nay phải tăng ca, chuẩn bị tốt giấy thi này.”

……

Tại Viện phúc lợi.

Nhóc mập mạp hỏi: “Chú Lâm, bọn họ ghi tên bọn cháu để làm gì ạ?”

Lâm Phàm cười nói: “Chú đăng ký cho mấy đứa tham gia Giải quốc họa dành cho thiếu nhi đó. Ba ngày sau sẽ thi vẽ, đến lúc đó cháu phải nghiêm túc vẽ, tranh thủ giành giải thưởng về.”

Nhóc mập gật đầu đáp: “Vâng, cháu nhất định sẽ cố gắng, nhất định giành được hạng nhất.”

Lâm Phàm cười: “Ha ha, cố lên, chú tin tưởng cháu, nhưng cháu cũng không cần lo lắng, không được giải cũng không sao cả, quan trọng là phải vui vẻ.”

Nhóc đáp: “Cháu rất vui, nhưng cháu cũng muốn giành được hạng nhất, cháu vẽ tranh chắc chắn sẽ không thua người khác.”

“Được rồi, nhóc mập mạp tự tin, có mị lực nhất.”

Khi hắn rời khỏi viện phúc lợi, sắc trời đã tối.

……

Ba ngày sau.

Tại công viên Nhân dân.

Một vài xe buýt đậu bên ngoài.

Lúc này đây toàn bộ trẻ em Viện phúc lợi xuất phát, nhân số quá nhiều nên không chăm sóc được hết. Vì vậy Lâm Phàm mời các ông chủ cửa hàng ở phố Vân Lý nghỉ ngơi nửa ngày tới trông nom chúng một lát, dù sao nơi này nhiều người phức tạp, phòng ngừa bọn nhỏ bị bắt cóc.

Mà bên ngoài cũng có cảnh sát đang duy trì trật tự, bởi vì lần này trẻ em đến tương đối nhiều, bọn họ cũng phải phụ trách tình huống hiện trường.

Khi xe buýt dừng lại, một số phụ huynh quay sang nhìn.

“Ồ, những đứa trẻ này đến từ đâu? Sao lại nhiều như vậy? Không phải cũng đến đây để thi đấy chứ?”

Chương 1073: Tôi không căng thẳng chút nào

“Đây là những đứa trẻ của Viện phúc lợi.”

“Ha ha, những cô nhi trong viện phúc lợi cũng đến tham gia thi đấu sao? Bọn chúng đến bữa cơm ăn còn phải suy nghĩ, còn có thể đến đây thi vẽ? Anh thấy đứa kia còn ngồi xe lăn, đây không phải đang đùa người khác sao.”

Đột nhiên, người đàn ông trung niên vừa trả lời câu hỏi cho cô gái trẻ này bỗng trợn mắt nhìn cô gái trẻ.

“Cô nói cái gì đấy, đây là bọn trẻ của Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, bọn chúng đều được cứu từ tay buôn người. Sao cô lại có tâm địa ác độc như vậy, ăn nói cũng không giữ lại chút đức được sao?”

“Làm sao? Tôi nói thế cũng không được sao?”

“Cô nói lại một câu thử xem? Tôi sẽ đánh cho cô quỳ luôn bây giờ.”

Nhìn thấy bộ dạng hung dữ của người đàn ông trung niên này, cô gái trẻ tuổi kia lập tức câm miệng, đúng là sợ bị đánh.

Rất nhiều trẻ em mặc quần áo màu đỏ được các ông chủ cửa hàng dắt theo, bộ quần áo này là Lâm Phàm tìm người đặc biệt chế tác. Màu đỏ rất bắt mắt, trong đám người liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy được bọn chúng.

Còn nhóc mập thì được Lâm Phàm dắt: “Chú Lâm, cháu nhất định sẽ cố gắng.”

Lâm Phàm cười nói: “Ừ, cố lên. Cứ theo trạng thái tốt nhất của cháu là được, không cần lo lắng, cứ cố gắng là được.”

Nhóc mập mạp nặng nề gật đầu đáp: “Vâng ạ.”

Ngô U Lan: “Anh Lâm, đúng là có rất nhiều đứa trẻ tham gia cuộc thi vẽ lần này đó nha.”

Lâm Phàm: “Đúng vậy, hiện tại phụ huynh đều rất chú trọng bồi dưỡng sở thích cho bọn nhỏ. Hơn nữa quốc họa còn là quốc túy nên có rất nhiều đứa nhỏ học. Nhưng cũng có rất ít

đứa trẻ có thể kiên trì được, không biết lần này viện phúc lợi của chúng ta có thể có bao nhiêu đứa đoạt giải đây."

Ngô U Lan lặng lẽ đi tới bên cạnh Lâm Phàm, sau đó nhỏ giọng nói: "Anh Lâm, ngoài miệng anh nói không được giải thưởng cũng không sao cả, kỳ thật trong lòng vẫn rất hy vọng bọn nhỏ được giải thưởng, anh cũng là vì để cho bọn nhỏ chứng minh bản thân đúng không? Dù sao đối với một số người mà nói, bọn nhỏ trong Viện phúc lợi đều rất đáng thương, nên anh muốn thay đổi quan điểm của mọi người."

Lâm Phàm khẽ chạm vào ót Ngô U Lan rồi nói: "Cô bé à, chỉ có cô là thông minh nhất đó nha, cái gì cũng biết. Chuyện này cũng không phải chỉ bằng quốc họa là có thể chứng minh, nhưng cuộc sống còn dài, sau này để chúng từ từ cố gắng."

Sau đó Lâm Phàm cầm loa hô to: "Các chiến sĩ nhỏ của Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn cố lên, dùng trạng thái tốt nhất của mấy đứa, cố lên."

Bọn trẻ mặc áo đỏ, đôi tay nhỏ bé khẽ nắm chặt: "Chú Lâm, bọn cháu sẽ cố gắng."

Giờ khắc này, Lâm Phàm vui vẻ nở nụ cười, đồng thời cũng để giảm bớt tự ti trong lòng bọn chúng. Viện phúc lợi thế nào, có thể có gì khác biệt, chính là bồi dưỡng lòng tự tin cho bọn trẻ.

Mà cảnh tượng này cũng bị các phóng viên nhìn thấy.

Sau đó họ nghe tin chạy tới phỏng vấn.

"Ấy, Lâm đại sư…."

"Lâm đại sư, anh dẫn theo bọn nhỏ trong Viện phúc lợi đến tham gia Giải quốc họa dành cho thiếu nhi lần này sao?"

……

Lâm Phàm gật đầu đáp: "Đúng vậy, tôi dẫn theo toàn bộ 365 trẻ em trong viện phúc lợi đến tham gia cuộc thi này."

Phóng viên lại hỏi: "Vậy anh có nghĩ bọn nhỏ sẽ giành được giải thưởng không?"

Lâm Phàm cười đáp: "Tôi tin tưởng bọn chúng nhất định sẽ thi đấu hết sức mình, cho dù không được thưởng, chúng vẫn luôn là đám nhóc tốt nhất trong lòng tôi."

Các phóng viên nhìn nụ cười của Lâm Phàm, nhất thờ không biết nói gì.

Trong mắt bọn họ, tuy rằng đôi khi trông Lâm đại sư rất "ngốc", nhưng có đôi khi lại là thể hiện ra một người rất có mị lực.

Giải quốc họa dành cho thiếu nhi.

Khu vực Thượng Hải.

Lần này có khá nhiều trẻ em tham gia thi đấu, ít nhất là gấp đôi so với năm trước, ban đầu địa điểm không phải ở chỗ này nhưng bây giờ đã có khoảng năm trăm người tham gia, cho nên địa điểm cũ quá nhỏ chắc chắn không chứa đủ nên chỉ có thể lựa chọn chỗ này.

Các ông chủ cửa đang chờ đợi bên ngoài, họ thì thầm to nhỏ với nhau, mỗi người trong số họ trông coi hai đứa trẻ.

"Ông chủ nhỏ đã dạy bọn nhỏ như nào vậy? Nhỏ như vậy đã học được quốc họa, thật giỏi quá."

"Còn cần phải nói sao, vốn dĩ ông chủ nhỏ cũng rất giỏi, dạy bảo những đứa nhỏ này chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay."

"Hy vọng bọn nhỏ có thể đạt được thứ hạng tốt."

"Chắc chắn có thể đạt được, không phải lần trước chúng ta đã đến đó xem tranh bọn nhỏ vẽ sáng, những bức tranh đó đúng là không tệ."

"Đúng vậy, đúng vậy."

……

Ngô U Lan tươi cười, cô nói: "Anh Lâm, anh đang căng thẳng sao?"

Lâm Phàm cười đáp: "Tôi căng thẳng gì chứ? Không căng thẳng chút nào."

Bây giờ hắn đúng là không căng thẳng chút nào, nhất là trong nhóm có bé mập mạp có thiên phú rất cao về quốc họa. Nó mạnh hơn những đứa trẻ khác rất nhiều, thứ này không phải cứ luyện nhiều mà có được.

Dựa theo thế giới quan, thiên tài chính là bằng nỗ lực 99% cộng với 1% thiên phú.

Tuy nhiên nói ra sẽ tổn thương người khác một chút, 1% thiên phú này còn quan trọng hơn so với nỗ lực.

Chương 1074:Thoả mãn yêu cầu của các ông

Theo tình hình hiện tại, cả 365 đứa nhỏ tuyệt đối sẽ không trật giải nhì, giải ba, thậm chí là giải khuyến khích. Còn nếu đạt giải nhất, chắc chắn là nhóc mập mạp rồi.

Thời gian vẽ quốc họa chỉ giới hạn trong ba tiếng đồng hồ.

Mãi cho đến mười một giờ, khi thời gian thi đấu kết thúc, bọn nhỏ lần lượt đi ra.

“Đi, đi đón người.” Vẻ mặt Lâm Phàm vui vẻ.

Bọn trẻ trong viện phúc lợi tương đối nhiều, Lâm Phàm thì đứng ở lối ra còn để cho các ông chủ đi đón bọn chúng. Sau khi nhóc mập mạp đi ra cuối cùng, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, không thiếu đứa nào cả.

Một số phụ huynh xung quanh hỏi con cái mình đã vẽ thế nào.

“Cha ơi, khó lắm luôn, con vẽ không quá tốt.”

“Con còn chưa vẽ xong thì đã hết giờ rồi.”

“Mẹ, con vẽ cũng không tệ lắm, con đã vẽ rất nhiều hoa.”

Bọn nhỏ đều vây quanh cha mẹ mình kể về tình huống vừa rồi, nhưng đối với bọn họ, có thể tham gia cũng đã rất vui vẻ.

…..

Lâm Phàm nói: “Đi, chúng ta trở về Viện phúc lợi. ”

Tuy rằng bọn trẻ đều đã ra ngoài, nhưng phía Viện phúc lợi có dì nấu ăn, bọn họ trở về là có thể ăn được đồ ăn ngon.

Những đứa trẻ vẫn còn phấn khích.

Mập mạp kéo tay Lâm Phàm nói: “Chú Lâm ơi, hôm nay cháu đã vẽ rất nghiêm túc, cháu đã vẽ tất cả những gì cháu muốn vẽ

nhất.”

Lâm Phàm cười nói: “Vậy sao? Cháu đã vẽ gì thế? ”

Mập mạp đáp: “Cháu đã thấy trong sách gọi là tranh phong cảnh, có người chèo thuyền, còn có rất nhiều núi, cháu đều ghi nhớ kỹ trong đầu. ”

Sau khi dùng Tiểu Thông Tuệ Đan hoàn mỹ, trí nhớ của những đứa trẻ này đều được tăng cường. Mặc dù còn không đạt tới trình độ vừa nhìn là không quên, nhưng đã tốt rất nhiều so với người bình thường.

Lâm Phàm khen ngợi: “Tốt lắm, tốt lắm, mập mạp rất giỏi đó nha.”

Nhận được lời khen ngợi, nhóc mập mạp dương dương đắc ý, tâm tình vô cùng vui vẻ. Đối với một đứa trẻ, chỉ cần hơi khen nó một chút là vui muốn lên trời, hoàn toàn không biết khiêm tốn.

Sau khi trở về Viện phúc lợi, những đứa trẻ tụ tập lại với nhau và nói những gì chúng đã vẽ hôm nay.

Các ông chủ cười nói: “Ông chủ nhỏ, hôm nay chúng tôi lại đến Viện phúc lợi, cậu không xuống bếp nấu vài món để chiêu đãi chúng tôi một chút sao.”

Lâm Phàm: “Tôi thấy mấy người các ông, ai nấy đều siêng năng như vậy, chỉ e là do muốn ăn đồ ăn của tôi nấu đúng không. ”

Các ông chủ cửa hàng đều cười lớn: “Ông chủ nhỏ, cậu đã biết cả rồi còn hỏi chúng tôi làm gì, với tay nghề của cậu, chúng tôi ăn lần nào thì được lợi lần đó. Tôi không dám nói quá, nếu cậu mở nhà hàng thì sẽ nổi tiếng nhất Thượng Hải luôn đó.”

“Xời, đâu chỉ khắp Thượng Hải, phải nổi tiếng cả nước luôn ấy chứ, chỉ có tay nghề này của ông chủ nhỏ mới có thể khiến mọi người ăn vào mà quên hết phiền não.”

Ông Lương xen vào nói: “Các ông có thể to gan thêm một chút được không, nói là toàn thế giới cũng được mà. Các người có biết là tương tương ớt Tứ Xuyên năm 98 đã khiến cho người nước ngoài ăn xong đều phải mê mụi đó.”

“Xí, không phải chỉ là tương ớt thêm một ít đường thôi sao, dựa vào năng lực của ông chủ nhỏ thì có thể nổi khắp vũ trụ luôn ấy chứ.”

Lâm Phàm thấy bọn họ càng nói càng khoa trương, hắn vội vàng ngăn lại: “Được rồi, được rồi, không phải chỉ là nấu cho các ông một bàn thức ăn thôi sao, chuyện này không thành vấn đề. Cho nên không cần phải chém gió ghê vậy, nhưng mà nhiều người quá, tôi lại sợ mệt nên chỉ làm một bàn thôi, các ông phải kiềm chế một chút đấy.”

Mặc dù nói hắn có tay nghề nấu ăn tuyệt đỉnh nhưng đã lâu rồi cũng không xuống bếp, cho nên lần này cũng đành thỏa mãn yêu cầu của bọn họ một chút.

Lúc Lâm Phàm vào bếp, các ông chủ cửa hàng đều cảm thán.

“Cũng không biết sau này cô gái nào may mắn có thể ở bên ông chủ nhỏ đây.”

“Đúng vậy, với tay nghề này ai có thể rời khỏi ông chủ nhỏ chứ.”

“Theo tôi thấy, U Lan nhà chúng ta có may mắn này rồi.”

Ngô U Lan đỏ mặt, nói: “Các ông đừng nói lung tung, làm gì có chuyện đó.”

“Nhìn xem, vừa mới nói vậy đã đỏ mặt. Nhưng mà tôi nói thật, U Lan nè, con người ông chủ nhỏ cũng không tệ, nếu cô không nắm lấy, sau này có hối hận cũng không kịp nữa đó nha.” Mọi người cười nói.

Mặc dù Ngô U Lan không nói gì, nhưng đều ghi lòng tạc dạ, cô nhất định phải cố gắng mới được, nếu cô không nỗ lực thì cơ hội sẽ tuột khỏi tay.

Ngô Thiên Hà ở một bên thở dài, ông ta về già rồi mới có con gái, đến nay chuyện của con gái đều đã êm đẹp.Thế nhưng trong mắt ông, con gái cưng của mình đang đắm sâu vào lưới tình, không hề thuận buồm xuôi gió chút nào.

Con cái tự có phúc của chúng, ông ta cũng không định can thiệp vào.

Không lâu sau, Lâm Phàm bê từng phần món ăn đi ra.

“Tới rồi, nào, thỏa mãn yêu cầu của các ông, lần này các ông đến đông quá, tôi không làm được nhiều như vậy.” Lâm Phàm cười nói, hôm nay vui vẻ là chính, ăn chút là được rồi.

Mọi người vui vẻ cười: “Ông chủ nhỏ giỏi thật.”

Chương 1075: Sao lại nhiều như vậy

“Lại được thử tay nghề của ông chủ nhỏ, cả đời này tôi sống không uổng phí.”

“Ha ha….”

Mãi cho đến 2 giờ chiều.

Mọi người thu dọn đồ đạc, chuẩn bị trở về phố Vân Lý tiếp tục buôn bán, còn Lâm Phàm ở lại Viện phúc lợi tiếp tục dạy học cho bọn nhỏ.

Không thể bỏ qua việc vẽ tranh, cuộc thi này cũng chỉ để cho bọn nhỏ đi ra ngoài mở rộng tầm mắt, còn có thể đạt được giải hay không cũng không sao cả.

……

Giải quốc họa dành cho thiếu nhi.

Cuộc thi kết thúc, ban giám khảo xét duyệt đã vào vị trí.

Lần này có năm nhân viên làm nhiệm vụ xét duyệt, họ sẽ chọn ra những bức tranh được thông qua, sau đó đưa đến ban giám khảo phía trên là người chấm điểm cuối cùng.

Ban giám kảo xét duyệt đều là những nghệ sĩ vẽ quốc họa kỳ cựu, nếu tài nghệ không tinh thông sao dám làm giám khảo cơ chứ.

Trong một sân bóng rổ lớn, trên một cái bàn bày đầy các bức tranh.

“Ồ, nhìn tranh của những đứa trẻ này, quả thực là tra tấn lòng người mà.”

“Không thể nói như vậy, quốc họa là quốc túy, có thể để bọn trẻ thích quốc họa vậy cũng là chuyện tốt rồi.”

“Cái này cũng đúng.”

“Mọi người xem bức tranh đầu tiên này có chút giống như vẽ bậy, vẽ gì không biết nữa, quá thô ráp, không ra hình dạng gì.”

“Bức này cũng không được, hoàn toàn là tranh vẽ thiếu nhi.”

“Ấy, bức tranh này được đấy, khá thú vị, thông qua.”

Vài nhân viên công tác đi theo phía sau nhân viên xét duyệt, chỉ cần thông qua thì sẽ cất bức tranh đi, sau đó niêm phong.

“Không được.”

“Quá bình thường, không được.”

“Bức tranh này khá ổn, thật không ngờ cứ xem vài bức là lại có thể nhìn thấy bức tranh tốt.”

“Bức này cũng không tệ, xem ra là đã từng học hành nghiêm túc, mặc dù bút pháp không mạnh mẽ hay mềm mại uyển chuyển như người lớn, nhưng đúng là khá tốt.”

….

Ban giám khảo cẩn thận lựa chọn tác phẩm, mà điều khiến bọn họ nghi ngờ là tại tại sao chất lượng tranh năm nay lại cao như vậy? Thực sự quá khác biệt so với lần trước tổ chức.

“Ồ, mọi người lại đây xem bức tranh này một chút.” Thành viên ban giám khảo là Trương Thiên Sơn vẫy tay nói: “Bức tranh này có chút ý cảnh, một đứa trẻ dưới mười bốn tuổi có thể vẽ ra bức tranh này cũng rất giỏi đó. Tôi đã xem qua tác phẩm đoạt giải nhất ba năm trước, so với bức này còn kém hơn nhiều.”

Mấy vị ban giám khảo còn lại nghe ông nói như vậy, không khỏi đi tới, nói “Lão Trương, ông tâng bốc hơi quá rồi, tranh gì mà làm cho ông đánh giá cao như vậy.”

Trương Thiên Sơn đáp: “Mọi người tự tới xem một chút đi.”

Mọi người lập tức vây quanh, khi nhìn thấy bức tranh này cũng hơi sửng sốt, bức tranh này rất bình thường so với trình độ của họ. Nhưng đừng quên, đây chỉ là tác phẩm do đứa trẻ dưới mười bốn tuổi sáng tác, những đứa nhỏ kia sao có thể so sánh với những người được qua đào tạo chuyên nghiệp như bọn họ.

Một người đàn ông trung niên đeo kính, cơ thể hơi mập mạp nhìn bức tranh, không khỏi mở miệng nói: “Bút pháp còn hơi non nớt, có một số chi tiết xử lý không đúng chỗ, nhưng hình thể rất chính xác, cảm giác hình ảnh rất mạnh. Ông xem ngọn núi này, còn có mặt sông này đều xử lý rất tốt, nhất là tôi cảm

nhận được một nguồn năng lượng trong bức tranh này, cái này cũng không tầm thường đâu nha."

Trương Thiên Sơn tiếp lời: "Ông cũng nhìn ra sao? Tôi dám nói rằng 100% bức tranh này giành được giải nhất, những bức tranh trước nó đều trở nên mờ nhạt."

"Cái gì? Đứa nhỏ vẽ bức tranh này mới chỉ có sáu tuổi, làm sao có thể? "Một giám khảo liếc mắt thấy tên và tuổi tác ở góc bức tranh, ông hoàn toàn bị sốc.

Mọi người nghe nói vậy nhanh chóng nhìn lại, vừa nhìn thấy cũng bị dọa sợ.

"Không phải là nhầm lẫn chứ, đứa nhỏ sáu tuổi có thể vẽ ra bức tranh này sao?"

"Thiên tài, đây tuyệt đối là thiên tài."

Trương Thiên Sơn sửng sốt: "Nếu đối phương là thiếu niên mười bốn tuổi, mặc dù tôi sẽ có chút kinh ngạc nhưng chắc chắn sẽ không khiếp sợ. Đứa nhỏ sáu tuổi này có thể vẽ ra bức tranh như thế, điều này làm sao có thể chứ. Đúng rồi, mọi người xem, bút pháp còn hơi yếu là do nó chưa trưởng thành nên khí lực không đủ, phác họa không nổi. Nếu nó lớn hơn một chút, khí lực lớn một chút, bức tranh này ít nhất phải được nâng lên hai bậc ấy chứ."

"Quá ghê gớm, giải quốc họa dành cho thiếu nhi năm nay đúng là ngọa hổ tàng long, năm ngoái chênh lệch quá lớn so với năm nay."

"Đúng rồi, đây là bức tranh cuối cùng, có bao nhiêu bức tranh lọt vào vòng chung kết."

Nhân viên phía sau ôm một bức tranh lớn, xấu hổ nói: "Tổng cộng có 380 bức được chọn."

Trương Thiên Sơn sửng sốt: "Cái gì? Sao nhiều như vậy?"

Ông ta có chút ngạc nhiên, lúc mới xét duyệt ông cũng không chú ý quá nhiều. Dù sao những bức tranh này, có những bức tranh rất tốt, nếu là những năm trước đều có thể đạt được giải nhì, giải ba, thậm chí là giải xuất sắc.

Nhưng bây giờ nghe nhân viên báo cáo có hơn 380 bức tranh được chọn, như này đúng là có hơi nhiều.

Chương 1076: Ngày mai đúng giờ xuất phát

Các giám khảo xét duyệt đối mặt nhìn nhau: "Nếu không thì kiểm tra một lần nữa đi, chứ 380 bức thật sự quá nhiều, theo tính toán của chúng tôi, nhiều nhất cũng chỉ chọn khoảng hai mươi bức mà thôi."

Trương Thiên Sơn gật đầu: "Được, vậy kiểm tra một lần nữa, nói không chừng vừa rồi hoa mắt, không nhìn kỹ."

Lúc này, nhân viên công tác lại sắp xếp từng bức tranh, những bức tranh đã bị đào thải đương nhiên đã bị gỡ bỏ.

Công việc xét duyệt tranh khá nhàm chán, nhưng đối với những người này thì chuyên môn của họ là xét duyệt, đặc biệt là nhìn thấy các bức tranh tuyệt vời của hậu bối thì họ càng hăng hái.

Họ liếc mắt nhìn một lượt, những bức tranh đều rất tốt, điều này làm cho bọn họ có chút đau đầu.

"Những bức tranh này thấp nhất đều đạt giải khuyến khích, như vậy nên chọn như nào bây giờ?"

"Vậy chọn lại từ trong số này đi, 380 bức tranh quá nhiều rồi, giảm bớt một chút đi."

"Cũng chỉ có biện pháp này."

Một tiếng sau.

Trương Thiên Sơn ngẩng đầu nhìn mọi người: "Thế nào? Ông đã chọn ra chưa?"

"Tôi đã loại ra mười bức."

"Ít như vậy thì không đủ đâu."

"Không thể chọn nữa, những bức tranh của bọn nhỏ này đều rất tốt, ngoại trừ bức này thì những bức tranh khác đều có trình độ tương đương nhau. Nếu anh đào thải bức tranh này, vậy phải làm sao bây giờ? Vậy có chút không công bằng, hơn nữa vừa rồi tôi mới chú ý tới một điểm, tác giả của những bức tranh này nhỏ nhất mới năm tuổi, lớn nhất cũng mới mười bốn

tuổi. Ông nói nên chọn như thế nào, nếu bồi dưỡng tốt thì sau này chúng cũng là nhân tài.”

“Không phải chứ?”

“Cái gì mà không, tự ông xem đi, đều ở đây này.”

Mọi người khiếp sợ, bọn họ vừa mới phiền não vì phải đào thải những bức tranh kia nên cũng không chú ý tới những họa sĩ nhỏ này bao nhiêu tuổi. Giờ phút này nghe nói bọn trẻ nhỏ nhất là năm tuổi, lớn nhất mười bốn tuổi, bọn họ đều khiếp sợ nói không nên lời.

Nhớ lúc đám người bọn họ từng tuổi ấy, còn không biết quốc họa là cái gì, có lẽ lúc đó còn đang chơi bùn đất ấy chứ.

Hơn nữa bọn họ dám cam đoan, cho dù lúc họ học vẽ quốc họa, học hai, ba năm đầu cũng không đạt tới trình độ này.

Nhưng cũng may, trong số 370 bức tranh còn lại này có năm bức tranh của họa sĩ nhỏ 14 tuổi, chính là niềm an ủi lớn nhất cho họ.

“Quên đi, không chọn nữa, cứ vậy đi. Đưa 370 bức tranh này cho họ, về phần cuối cùng chọn ai thì để cho bọn họ đi phiền lòng đi, chúng ta đã cố hết sức mình rồi.”

Có người lắc đầu nói: “Hầy, lần đầu tiên tôi gặp phải loại tình huống này.”

Ngày hôm sau!

Lâm Phàm đến phố Vân Lý từ sớm.

Điền Thần Côn hỏi: “Cậu nói xem khi nào thì có kết quả cuộc thi?”

Lâm Phàm đáp: “Khoảng một thời gian nữa, hình như trên trang web chính thức nói là sáu ngày. Sáu ngày sau sẽ có kết quả. À, mà sao ông lại để ý đến chuyện này như vậy?”

Điền Thần Côn cười nói: “Tôi chỉ hỏi một chút mà thôi.”

Mà chỉ sợ Lâm Phàm còn chưa biết, ngày hôm qua những giám khảo xét duyệt kia lo lắng biết bao, vốn một hai giờ có thể hoàn thành công việc nhưng họ lại ngây ngốc thảo luận đến tối.

Giải quốc họa dành cho thiếu nhi lần này có tính toàn quốc nên vẫn có chút danh tiếng, nhưng họ chỉ quảng bá ở thành phố lớn chứ ở các huyện thành bình thường không có.

Tuy quốc họa là thuộc về quốc túy nhưng cũng đang ở trong tình trạng khó khăn, hiện nay các bậc cha mẹ đều đưa con cái đi học các môn sở trường đang hot như khiêu vũ, piano, đàn tranh… Cũng có người học quốc họa nhưng lúc học thì bọn trẻ cảm thấy có chút khô khan, nên có rất ít đứa trẻ có thể trụ đến cuối cùng.

Lúc này, Ngô U Lan lặng lẽ đi tới bên cạnh Lâm Phàm: "Anh Lâm, anh có quên chuyện đã hứa với tôi không?"

Lâm Phàm sửng sốt: "Chuyện gì?"

Ngô U Lan bĩu môi, biểu hiện thương tâm: "Tôi biết ngay anh quên mà."

"Ha ha." Lâm Phàm nở nụ cười, "Được rồi, được rồi, quên cái gì cũng không thể quên buổi hẹn của tôi với cô. Cô nói đi, muốn đi đâu?"

Ngô U Lan lập tức nở nụ cười, cực kỳ vui vẻ nói: "Tôi biết anh Lâm sẽ không quên mà, tôi đã đặt vé trên mạng rồi, chúng ta đi xem Gấu trúc lớn ở vườn thú có được không?"

"Vườn thú sao, được! Vậy thì đi vườn thú, khi thì nào đi?" Lâm Phàm hỏi.

"Ngày mai, tôi chọn vé chiều mai." Ngô U Lan vui vẻ nói.

"Được, ngày mai đúng giờ xuất phát."

….

Hôm sau!

Thủ đô.

Cuộc tranh tài 'Quốc họa dành cho trẻ em đã sắp kết thúc, các nơi đều đã gửi tới các bức tranh đã được tuyển chọn kỹ càng.

Cuộc tranh tài lần này là do Hiệp hội quốc họa tổ chức, đồng thời cũng được chính phủ chống lưng.

Ở cửa ra vào hiệp hội.

Nhân viên công tác ôm một thùng hàng lớn, lẩm bẩm: “Trong thùng này có bao nhiêu bức tranh vậy trời, sao lại nặng như vậy chứ?”

Tuy nhiên anh ta không suy nghĩ gì nhiều, anh ta chỉ cần đưa đồ đến đúng chỗ là được rồi.

Trong một phòng học rộng lớn, đã có không ít nhân viên công tác đang chờ đợi.

“Mọi người nhẹ nhẹ một chút, thùng này hơi nặng đấy, cũng không biết có bao nhiêu bức vẽ bên trong nữa.” Nhân viên công tác đưa đồ vật đến nói.

Chương 1077: Giành hết các thứ hạng

“Ha ha, có thể nặng bao nhiêu chứ, đây toàn là các bức tranh đã được lựa chọn kỹ, nhiều lắm cũng chỉ có hơn một trăm bức thôi mà. Úi, sao lại nặng thế này?” Một nhân viên công tác khác nhận lấy thùng hàng thì cả người đột nhiên bị kéo xuống, suýt chút nữa là không trụ được. Sau đó anh ta ngạc nhiên rồi để thùng hàng xuống đất, lúc mở ra làm cho anh ta phải tròn mắt nhìn: “Mẹ nó, nhiều đến vậy cơ à?”

Nhân viên đang làm việc ở xung quanh vây lại, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: “Trong này ít nhất cũng phải có đến bốn, năm trăm bức lận đó.”

“Đừng nói mấy việc này nữa, nhanh chóng dọn dẹp cho xong đi, một lát nữa các lão sư sẽ đến đây xét duyệt đấy.”

“Động tác nhanh lên nào.”

Những bức vẽ của đám trẻ con này dĩ nhiên không lọt được vào mắt xanh của các đại sư rồi, nhưng cũng không còn cách nào. Hiệp hội quốc họa của bọn họ có trách nhiệm gánh vác sự truyền thừa của Quốc họa, nên chỉ có thể dựa vào cuộc tranh tài mới có thể hấp dẫn được người dân, để họ có thể cho con cái đi học Quốc họa.

Còn về việc phần thưởng gì đó, mặc dù không nhiều nhưng đó cũng là một dạng để khích lệ bọn trẻ.

Chín giờ!

Bên ngoài phòng học rộng lớn, vang lên tiếng nói.

Các đại sư ở Hiệp hội quốc họa đến đây để làm giám khảo, mà dĩ nhiên làm giám khảo cho những bức tranh do đám thiếu niên này vẽ đương nhiên sẽ không để cho các đại lão chân chính đến rồi, những người đến đây chỉ là các thành viên bình thường ở Hiệp hội mà thôi.

Các đại lão đi vào phòng học, sau khi nhìn thấy trên vách tường treo chi chít đầy các bức tranh thì rất sững sờ, lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên thán phục.

“Tranh năm này hình như hơi nhiều nhỉ.”

“Gì mà hình như, rõ ràng là rất nhiều, ba năm trước đây hình như chỉ có khoảng chừng một trăm bức thôi. Bây giờ nhìn tình hình này thì có ít nhất đến bốn, năm trăm bức ấy, lượng công việc chắc chắn sẽ rất nhiều đó nha.”

“Vẫn còn được mà, bức tranh của mấy đứa trẻ vẽ thì có thể phức tạp thế nào được chứ, chỉ cần ba giây là xem xong một bức tranh và có kết luận luôn rồi.”

“Nói vậy cũng đúng.”

Sau khi vào cuộc, các đại sư trong hiệp hội trao đổi với nhau một lúc rồi sau đó mỗi người đều cầm trong tay một cây bút, chỉ cần được thông qua thì sẽ khoanh một dấu tròn đỏ ở dưới, còn thứ hạng cấp bậc cuối cùng sẽ do các đại sư thảo luận với nhau rồi mới quyết định kết quả.

Tiếp đó các đại sư trong hiệp hội bắt đầu xét duyệt ngay tại hiện trường, xem xét từng bức từng bức một.

“Không tệ, bức tranh này rất khá, có tư cách được lên giải nhì.”

“Còn đây là giải ba.”

“Ồ, trình độ của những bức tranh hôm nay không tầm thường nhỉ, cao hơn nhiều so với những năm trước, xem ra càng ngày quốc họa càng có nhiều hạt giống tốt rồi.”

“Đúng vậy đó, tôi xét duyệt hai mươi bức tranh, trình độ đều khá tốt. Hơn nữa bọn chúng chỉ mới có tám tuổi thôi, ông có tin được không chứ?”

“Hả, nhỏ như này mà đã có trình độ như thế rồi à, nếu tiếp tục bồi dưỡng thật tốt, vậy thì sẽ rất kinh khủng đấy.”

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Mãi cho đến 10:30.

Các đại sư trong hiệp hội dừng động tác trên tay lại, có điều thông qua sắc mặt thì đã có thể thấy được tâm trạng của bọn họ kinh ngạc thế nào.

“Lão Khâu, bây giờ làm sao đây?” Một phụ nữ trung niên khổ sở nói.

Đám người ở hiện trường cũng giống như thế, trên gương mặt toàn là sự mờ mịt.

“Việc này có gì đó không đúng lắm, không hề giống với những năm qua, trình độ vẽ tranh của những đứa trẻ này sao lại cao như vậy chứ? Dựa theo quy định của chúng ta thì giải nhất chỉ có một giải, giải nhì thì có mười giải, giải ba thì hai mười giải, giải khuyến khích thì có năm mươi giải. Nhưng mà những bức tranh hiện giờ làm cho người ta khó mà có thể chọn lựa được.”

Ông Khâu là người lớn tuổi lâu năm trong Hiệp hội, trong các họa gia ở đây thì ông ta là người có địa vị khá cao nên ánh mắt đoàn người đều nhìn về phía ông Khâu, chỉ có thể chờ đợi ông Khâu quyết định.

Ông Khâu: “Việc này…”

Bây giờ ông ta cũng khó xử lắm, tranh đưa tới đây tổng cộng có đến bốn trăm tám mươi ba bức, vốn sẽ có thể sớm quyết định ra thứ hạng rồi, nhưng bây giờ hơi khó rồi đây.

Từ Thượng Hải gửi đến ba trăm bảy mươi bức tranh, trong đó có một bức khiến cho bọn họ rất kinh ngạc, họa sĩ nhí chỉ mới có sáu tuổi nhưng bức tranh đã bộc lộ tài năng thiên phú của bé. Trong lòng bọn họ đã chọn bức tranh này đạt được giải hạng nhất rồi.

Mà còn lại tất cả các bức tranh khác, trên cơ bản đều có thể giành lấy giải nhì hoặc giải ba.

Nhưng bây giờ khó ở chỗ là danh sách giải nhì, giải ba, giải khuyến khích đều có giới hạn. Nhiều tranh thế này thì có chút

khó xử quá rồi.

Rốt cuộc ở Thượng Hải đã xảy ra chuyện gì vậy trời? Hoàn toàn không cho các tuyển thủ ở nơi khác có cơ hội nào, hoàn toàn bao hết tất cả các thứ hạng luôn, các tác phẩm của những họa sĩ nhí ở Thượng Hải đều bộc lộ tài năng thiên phú so với các nơi khác trong cả nước, trình độ còn cao hơn so với bọn trẻ ở nơi khác.

Chương 1078: Đi vườn thú với Ngô U Lan

“Hay là, cứ trao hết các thứ hạng cho Thượng Hải luôn đi?” Ông Khâu nói.

“Không được đâu, nếu trao hết cho bên Thượng Hải thì những địa phương khác phải thế nào? Nếu danh sách được công bố ra thì không phải chúng ta sẽ bị người ta mắng chết à?”

Ông Khâu: “Vậy mọi người nói làm sao bây giờ? Dựa theo trình độ tranh vẽ thì rõ ràng ở Thượng Hải cao hơn nhiều so với những địa phương khác cơ mà.”

“Mọi người thấy thế này được không? Chúng ta thêm một số giải khuyến khích nữa, chẳng phải sẽ không có vấn đề gì sao?”

“Đây cũng là một cách, nếu không cho thứ hạng khích lệ một chút thì trong lòng chúng ta cũng không thể nào chịu nổi, theo tôi thấy thì cứ làm theo cách đó đi.”

“Xem lại một lần nữa nào, lần này xem xét cho thật kỹ vào. Các chi tiết, bút pháp đều phải cẩn thận nhìn lại, dùng con mắt chuyên nghiệp mà bình chọn rồi phân chia ra các thứ hạng.”

“Nếu dựa theo quy tắc nghiêm ngặt, vậy thì giải nhì và giải ba sẽ dễ dàng xếp hơn rồi, có điều những bức tranh bên phía Thượng Hải cơ hồ bao hết cả giải hai và ba. Vậy giải nhất sẽ trao cho tác phẩm nào đây?”

Ông Khâu: “Trong tay tôi có hai bức tranh, một là của Thượng Hải, hai là của Thủ Đô. Chẳng qua tôi lại thích bức tranh sơn thủy này hơn, so với bức tranh vẽ hoa và chim thì cao hơn cả hai cấp bậc. Cho nên tôi đề nghị trao giải nhất cho họa sí nhí Tiểu Bàn (tên của nhóc mập mạp), mọi người thấy thế nào?”

Mọi người cùng thảo luận.

“Ừm, thực lực của họa sĩ nhí sáu tuổi Tiểu Bàn này rất tốt, bức vẽ trông rất sinh động. Có thể nói là lấy giải nhất bằng thực lực, bức tranh còn lại thì trao giải nhì vậy.”

“Hôm nay Thượng Hải quái lạ thật đấy, những năm trước có bao giờ xảy ra tình trạng này đâu.”

“Ai mà biết, nhưng bây giờ đã vượt qua chỉ tiêu rồi, phần thưởng cũng phải gấp rút chuẩn bị đi thôi.”

“Lần đầu tiên phát hiện làm giám khảo cho bọn trẻ là việc đau khổ như thế này.”

“Không chỉ có một mình ông đau khổ đâu mà chúng tôi đều rất đau khổ đó.”

Cộc cộc.

Lúc này, bên ngoài có người gõ cửa, sau đó một người đàn ông đi vào.

Ông Khâu: “Tiểu Trần, có chuyện gì thế?”

Tiểu Trần này là người phụ trách ngoại giao cho Hiệp hội quốc họa, tuy là không liên quan đến vẽ tranh nhưng Hiệp hội quốc họa cũng cần giao tiếp với người ngoài giới.

Tiểu Trần đeo mắt kính nhìn rất lịch sự văn nhã, đồng thời cũng rất nhiệt tình: “Ông Khâu, đã xác định được giải nhất chưa?”

Ông Khâu gật đầu: “Xác định rồi, giải nhất trao cho họa sĩ nhí sáu tuổi Tiểu Bàn ở Thượng Hải, tác phẩm đó rất tốt.”

Tiểu Trần im lặng một lúc: “Giải nhất này nên trao cho Vương Hạo Dương ở Thủ Đô đi. Vương Hạo Dương này có cha là một trong những người lãnh đạo ở Thủ Đô, vừa nãy vị lãnh đạo đó gọi điện qua đây nói rõ muốn cho con của ông ta lấy được giải nhất. Với lại Vương Hạo Dương cũng là học trò của ông Ngô nên chúng ta cũng phải nể mặt họ.”

Ông Khâu sững người: “Cậu đang nói là học trò của anh Ngô, Ngô Quan Minh sao?”

Tiểu Trần gật đầu: “Vâng, đúng vậy, nên giải thưởng này trao cho Vương Hạo Dương, các thứ hạng còn lại thì mọi người cứ

tự quyết định là được."

"Tiểu Trần, như vậy không hay lắm đâu! Dùng thực lực để lấy thứ hạng, việc này chú trọng nhất chính là công bằng, làm sao có thể đi cửa sau được? Chưa kể tác phẩm của Vương Hạo Dương kém hơn so với tác phẩm này không ít đâu."

Tiểu Trần lắc đầu: "Ài, các vị đại sư à, sao mọi người lại nghĩ như thế chứ? Cái này chỉ là cuộc thi giữa bọn trẻ con thôi mà, cũng không phải không cho thứ hạng, đừng vì chuyện này mà đắc tội người ta chớ. Huống chi mới sáu tuổi mà đã lấy hạng nhất thì sẽ dễ dàng làm cho đứa bé kia kiêu ngạo, không bằng cứ đè ép một chút, sau này càng dễ thành tài có phải không?"

Mọi người đều lắc đầu, e là chuyện này đã được xác định rồi.

Ông Khâu cũng không nói nhiều: "Vậy được." Xem như ông ta đã đồng ý với cách nói của Tiểu Trần.

Tiểu Trần gật đầu: "Được rồi, tôi không làm phiền các vị nữa. À đúng rồi, mọi người đưa cho tôi danh sách giải thưởng để tôi liên hệ với cửa hàng để người ta còn làm phần thưởng và giấy chứng nhận nữa."

Thượng Hải, vườn bách thú.

"U Lan, cô cứ kéo lấy tôi thế này làm cho tôi hơi mất tự nhiên đấy." Lâm Phàm cười cười nhìn Ngô U Lan khoác tay mình, cô gái này càng ngày càng lớn gan, còn dám táy máy tay chân với hắn.

"Hì hì." Ngô U Lan vui vẻ cười: "Một lát nữa là tự nhiên thôi mà, anh nhìn xung quanh xem, ai cũng khoác tay hết mà. Huống chi được một cô gái trẻ trung xinh đẹp như tôi khoác tay không phải sẽ càng làm anh nở mày nở mặt hơn à."

Lâm Phàm lắc đầu yếu ớt cười nói: "Cô gái này, muốn sàm sỡ tôi thì nói đại đi, còn bày đặt nói đạo lý."

Ngô U Lan không nói gì, dù sao vẫn cứ gắt gao bám vào người Lâm Phàm.

Lần đi chơi này, Ngô U Lan mặc đồ rất thời trang, cũng rất trẻ trung xinh đẹp. Tóc dài xõa sau lưng, mỗi lần nhìn hắn thì đôi mắt sáng ngời, cong cong như ánh trăng, nụ cười rực rỡ rất thu hút người khác.

Còn không phải sao, có vài thanh niên xung quanh cũng thỉnh thoảng xoay qua lén nhìn, trong lòng chỉ có một suy nghĩ.

Chương 1079: Sự kiện ở vườn thú

Thật xinh đẹp.

Dáng người thật tốt.

Làn da thật trắng.

Nụ cười thật rực rỡ.

Nếu như là bạn gái của mình thì hay biết mấy.

Đáng tiếc, đây cũng chỉ là suy nghĩ trong đầu bọn họ mà thôi, theo bọn họ thấy thì đóa hoa này đã có chủ rồi, nhất là đôi chân này ít nhất cũng có thể chơi cả đời.

Lâm Phàm vỗ vỗ đầu Ngô U Lan: "Chúng ta vào thôi."

Đối mặt với cử chỉ thân mật này, chẳng những cô không né tránh mà ngược lại còn rất vui vẻ.

Lần hẹn hò này chỉ có cô ấy và Lâm Phàm, không có bất kỳ bóng đèn nào.

Đối với Lâm Phàm thì thỉnh thoảng được thoải mái như vậy đúng là lựa chọn tốt, nhất là còn có người đẹp làm bạn thì cảm giác cũng không tệ.

"Oa! Anh Lâm chúng ta đi xem khỉ đi." Ngô U Lan lôi kéo Lâm Phàm xem cái này nhìn cái kia, cứ như một cô tiên nhỏ hoạt bát.

Lâm Phàm: "Cô nhìn cô xem, giống như mấy chú khỉ này vậy, sao có thể hoạt bát như thế chứ."

Ngô U Lan nghe xong thì ngây ngô cười, hai tay cô ấy ôm lấy cánh tay Lâm Phàm, rất đáng yêu nói: "Anh Lâm, sao anh lại nói tôi như vậy, tôi không phải khỉ đâu."

"Thật sự đáng yêu." Lâm Phàm cười nói: "Tôi nhớ lần đầu tiên tôi quen biết cô, cô cũng không phải có tính cách này, ở trên Weibo còn ầm ĩ với tôi lợi hại lắm cơ mà."

“Đâu có.” Nhớ đến sự việc trước đây, Ngô U Lan cũng có chút ngượng nghịu cúi đầu: “Còn không phải là do anh đụng đến cha tôi, cho nên tôi mới làm ầm ĩ với anh. Bây giờ nếu có người dám nói anh thì tôi cũng sẽ cãi nhau với người đó đấy.”

Lâm Phàm cười cười, không nói gì thêm: “Tiếp tục đi xem thôi.”

Tất nhiên nếu đã đồng ý đi chơi với Ngô U Lan, vậy thì dĩ nhiên phải chơi cho tận hứng.

Càng đi lên phía trước thì càng nhiều người, bước chân cũng chậm dần lại.

Mà lúc này, hình như phía trước có người thanh niên bị người ta xô đẩy nhào về phía Ngô U Lan, Lâm Phàm trực tiếp đưa tay ra chặn người đang sáp lại gần đó, khóe miệng hắn lộ ra vẻ tươi cười: “Nhóc con, đường đi không bị chen lấn tới mức này đâu, đừng cố ý quá.”

Người trẻ tuổi kia nghe như thế, lập tức có chút lúng túng. Cậu ta đã chú ý Ngô U Lan từ lâu rồi, không ngờ đi vườn bách thú chơi lại có thể gặp người đẹp như này. Cho nên muốn thừa dịp nhiều người mà đụng chạm một chút, không ngờ bị người thanh niên bên cạnh người đẹp này nhìn thấu tất cả.

Ngô U Lan cau mày, trợn mắt trừng đối phương.

Lâm Phàm: “U Lan, đi sát bên phải của tôi đi.”

Ngô U Lan gật đầu, sau đó đi qua bên phải của Lâm Phàm, cái cảm giác được người khác bảo vệ thế này thật là quá tuyệt.

…

Bên ngoài vườn bách thú.

Một nhà ba người đang đi đến vườn bách thú.

“Cha, có phải một lát nữa là con sẽ được nhìn thấy gấu trúc lớn đúng không?” Vẻ mặt của đứa bé trai đầy hưng phấn, mong chờ hỏi.

Sắc mặt người đàn ông trung niên đỏ bừng, rõ ràng có chút men say: “Con trai, một lát nữa là có thể thấy rồi.”

Người phụ nữ trung niên bên cạnh nói: “Đã nói ông đừng uống rượu rồi, lại còn uống nhiều như thế.”

“Không sao cả, mới có bao nhiêu đâu, lát nữa em với con trai đi vào trước đi, anh đi qua đường gần đó để trốn vé vào, vé này thật là mắc quá đi.” Chu Thọ Quân hét lên.

“Trốn vé làm gì chứ? Mua vé không được sao?”

“Có thể trốn được thì tại sao phải mua, con trai nhỏ quá leo qua không được chứ nếu không thì anh cũng cho hai người trốn vé chung với anh rồi. Hai người cứ vào trước đi, anh vào được rồi thì sẽ đi tìm hai người.” Nói xong câu này, Chu Thọ Quân đi khỏi, đi về phía mà ông ta biết có thể trốn vé đi vào được bên trong.

Người vợ liếc mắt nhìn rồi cũng không suy nghĩ gì nhiều, sau đó mang theo con trai đi mua vé.

…

Chu Thọ Quân đi trên đường đầy bùn đất, sau đó ông ta nhìn thấy một cái dốc cao thẳng đứng ít nhất bảy mươi độ. Nhưng mà chỉ nhìn kỹ một chút thì phát hiện có rễ cây lộ ra ngoài tạo thành một cầu thang tự nhiên, nếu leo lên cũng sẽ không phí sức lắm.

Việc có thể tiết kiệm tiền thì tại sao lại không tiết kiệm chứ, đã tự mình tới vườn bách thú rồi, vậy thì trả cái tiền uổng phí không đáng này làm gì nữa.

Chu Thọ Quân vừa đi vừa nghĩ như thế, đi không bao lâu thì thấy trước mặt có một tấm lưới sắt rất cao để ngăn cản, nhưng mà cái lưới sắt này lại có hai cái lỗ lớn có thể trực tiếp khom lưng chui qua.

“Bên trong có thú dữ, cấm đi vào.”

Đi một đoạn đường thì nhìn thấy tấm bảng này, Chu Thọ Quân không khỏi cười: “Vườn bách thú này cũng biết hù dọa người ta quá nhỉ, vậy mà dùng cái bảng này để hù người, có dã thú cái rắm ấy.”

Tiếp tục đi về phía trước, lại thấy được tấm biển cảnh báo này.

Trong lòng Chu Thọ Quân lại bắt đầu có chút nghi ngờ, nhưng khi đi đến bức tường rào cuối cùng, tường vây cao ba mét thì có hơi làm khó cho ông ta, làm sao trèo qua cái này đây?

Nhưng vào lúc này, ông ta nhìn thấy bên kia tường vây có cái thang gỗ, chỉ cần đem nó tựa lên tường, đạp chân lên trên là có thể trèo qua được rồi.

“Xời, vậy mà nói bên trong có thú dữ, đồ để trèo qua đều ở đây hết rồi, cũng không biết đã có bao nhiêu người trèo qua rồi nữa kìa.” Chu Thọ Quân chửi thầm trong lòng. Đây chẳng phải rõ ràng để cho người ta trèo qua được à, sau đó ông ta trực tiếp đem cầu thang tựa lên tường rồi đạp lên trên xong trèo qua lại.

…

Chương 1080: Mấy anh hổ nể mặt tôi đi

Lâm Phàm và Ngô U Lan đi xem gấu trúc, quốc bảo đúng là quốc bảo, thật sự rất đáng yêu.

“Anh Lâm, Viên Viên thật sự rất dễ thương.” Ngô U Lan nói.

Chương 1080: Mấy anh hổ nể mặt tôi đi

Lâm Phàm: “Cũng tạm được, chẳng qua quầng thâm mắt hơi bị nặng đấy.”

Ngô U Lan phản bác: “Viên Viên người ta là gấu trúc, mắt của gấu trúc vốn đen được không hả.”

Lâm Phàm cười: “Ha ha, lát nữa chuẩn bị đi xem cái gì nữa đây?”

Ngô U Lan suy nghĩ: “Không biết nữa, vậy thì cứ tùy tiện xem thôi, trong vườn thú này có nhiều động vật tôi còn chưa thấy hết đâu.”

“Cũng được.”

Sau đó hai người tiếp tục đi lang thang, đi ngang qua động vật nào cũng đều dừng lại xem hết.

Chẳng qua có một ít động vật, Lâm Phàm còn có thể nói một vài câu với nó. Đối với người khác mà nói thì bọn họ nghe không hiểu được tiếng động vật, nhưng đối với Lâm Phàm thì việc giao lưu với động vật lại không thành vấn đề.

Đúng lúc này, từng tiếng thét hoảng sợ ở gần đó vang lên.

Ngô U Lan ngẩng đầu, vẻ mặt ngạc nhiên: "Bên kia có chuyện gì thế?"

"Đi xem thế nào…"

Khi Lâm Phàm đến hiện trường nhìn xuống phía dưới, vẻ mặt hắn cũng mịt mù theo, tại sao lại có người ở bên trong vậy? Mà vây quanh người đàn ông đó là năm con hổ nhìn chằm chằm ông ta như đang đói vậy, dường như lúc nào cũng có thể bạo phát xé nát người đàn ông này.

Đám người đứng ở bên trên hoảng sợ gào thét, bọn họ có gặp loại chuyện này bao giờ đâu chứ.

Mà nhân viên làm việc trong vườn bách thú đang vội vã đi tới, trang bị không đầy đủ nên chỉ có thể dùng súng hơi hù dọa mấy con hổ này thôi.

Các du khách xung quanh cũng rất hoảng hốt.

"Người này chết chắc rồi, súng gây mê chưa tới nữa sao?"

"Đã đi lấy rồi, nhưng sợ là không kịp."

"Mẹ nó, mấy con hổ nhúc nhích rồi kìa, mau đánh lui nó đi."

"Sao mà cứu đây, sợ là lần này xảy ra chuyện lớn rồi."

Nhân viên vườn bách thú cũng mờ mịt, súng hơi này căn bản vô dụng, cũng có tác dụng hù dọa mấy con hổ này trong một thời gian ngắn. Thế nhưng đợi đến khi mấy con hổ này quen thuộc rồi thì sẽ không thèm sợ những thứ này nữa.

"Hu hu…Cha ơi…" Một đứa bé trai đứng ở đó khóc lóc, mà bên cạnh đứa bé thì có một người phụ nữ đang khóc ngất trên đất.

Lâm Phàm lắc đầu, hắn nhìn một cái là biết tình hình gì rồi.

"U Lan, cầm điện thoại giùm tôi đi." Lâm Phàm nói.

Ngô U Lan sững sờ: "Anh Lâm anh làm gì vậy?"

"Cứu người thôi."

Lúc này, Lâm Phàm trực tiếp nhảy xuống từ khán đài cao năm mét.

“Má nó, lại có người nhảy xuống nữa.”

Đám người hét lên.

Sau đó hoảng sợ gào thét, đây đúng là tự tìm đường chết mà.

Nhân viên vườn bách thú cũng hết cả hồn, vốn là chỉ có một người nhưng bây giờ lại biến thành hai người. Mặc dù những con hổ này được nuôi ở đây nhưng dù cho hổ gì đi nữa thì đều có dã tính cả.

Nhất là vừa nãy mấy con hổ này rõ ràng đã chuẩn bị bắt đầu tập kích, nếu không phải nhờ súng hơi tạm thời dọa lui bọn hổ này thì e là người này đã bị chết dưới miệng hổ trước đó rồi.

“Tiêu đời…” Một người nhân viên dùng hai tay ôm đầu, đây là sắp xảy ra chuyện lớn rồi, nếu như có người chết thì sợ là vườn bách thú này phải đóng cửa mất thôi.

“Cứu mạng.” Chu Thọ Quân nước mắt nước mũi tèm lem: “Tôi biết sai rồi, tôi không nên trốn vé, mau cứu tôi với.”

Nếu như sớm biết sẽ là thế này thì cho dù có đánh chết ông ta thì ông ta cũng không dám trèo qua tường vây đâu, nhưng bây giờ hết thảy cũng không còn kịp nữa.

Ánh mắt các du khách vây xem đều dại ra, có người thì bị dọa tới mức không dám nhìn thẳng.

“Tên nhóc này đúng là tự tìm đường chết mà.”

“Sao có thể như vậy được, từ đây nhảy xuống ít nhất cũng phải năm mét, sao hắn không bị chuyện gì hết vậy?”

“Súng gây mê còn chưa tới nữa à? Nếu năm con hổ đều đồng thời tập kích, kết quả thật sự không dám tưởng tượng.”

Mấy con hổ nhìn thấy có người lạ đi tới, không khỏi có chút cảnh giác. Mấy con hổ bắt đầu rít gào, sau đó đi đi lại lại giống như lúc nào cũng có thể nhào tới vậy.

Ngô U Lan ở phía trên đã bị dọa đến ngớ người, cứ la hét suốt, cô ấy không ngờ thế mà anh Lâm lại nhảy xuống đó.

Cô ấy biết anh Lâm rất lợi hại, nhưng bây giờ là đối mặt với hổ đấy.

Lâm Phàm chậm rãi đi đến, vẻ mặt vô cùng bĩnh tĩnh, không phải chỉ có năm con hổ thôi sao, có gì đáng sợ chứ.

Hắn là ai nào?

Hắn chính là Lâm đại sư vô địch thiên hạ đó nha.

Chẳng qua tình hình bây giờ làm cho người ta hơi khó xử một xíu, năm con hổ này không quá hữu nghị. Mấy đôi mắt dã tính đó nhìn về phía hai người Lâm Phàm cứ như nhìn thấy thức ăn vậy.

"Mấy anh hổ này, yên tĩnh một chút đừng nóng nảy ha, nể mặt tôi đi, ngoan ngoãn đừng nhúc nhích." Lâm Phàm lên tiếng nói.

Các du khách ở bên trên trợn tròn mắt.

"Mẹ kiếp! Tên này bị điên rồi, vậy mà đi nói chuyện với hổ."

"Ai mà không biết loài hổ là chúa tể sơn lâm cực kỳ có dã tính chứ, kết quả sau đó tôi thật sự không dám nghĩ đâu."

Chương 1081: Coi chừng tao ăn mày luôn đấy

Mấy con hổ không thèm đếm xỉa đến Lâm Phàm, vẫn tràn đầy dã tính như cũ. Có điều đối với mấy con hổ này mà nói thì con mồi ở trước mặt này có chút kỳ lạ, trước đây những con mồi nhìn thấy chúng nó thì đều vô cùng hoảng sợ.

Vốn ba con hổ đang nằm sấp một chỗ vây xem thì lúc này lại đứng lên, tản nhau ra, sau đó chậm rãi bao vây lại đây.

Lâm Phàm vẫy vẫy tay với đối phương: "Ông gì ơi, qua bên chỗ tôi đi, đừng đưa lưng về phía mấy con hổ, tới gần tôi nào."

Chu Thọ Quân đã sớm bị sợ đến choáng váng, bây giờ thấy có người nói chuyện với ông ta. Hai chân đã mềm nhũn của ông ta không biết lấy sức mạnh từ đâu ra mà từ từ đứng lên, tiếp đó chậm rãi đi về phía Lâm Phàm.

Các du khách ở bên trên đang nín thở.

"Người kia đứng lên rồi."

“Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, súng gây mê rất nhanh sẽ đến.”

“Ít nhất phải mất mười lăm phút mới có súng gây mê, nhiều nhất phải mười phút thì mới có người tới.”

Khi Chu Thọ Quân sắp đến gần Lâm Phàm thì ông ta đột nhiên xoay đầu dồn sức chạy về phía Lâm Phàm, bây giờ hy vọng duy nhất của ông ta chính là mau chóng tới bên cạnh người này, ông ta thật sự đã bị dọa sợ đến mất hồn luôn rồi.

Lúc nãy con hổ đã nhào tới một lần, cào nát quần áo của ông ta, nhưng may mắn mà ông ta tránh thoát nhanh nên không có bị con hổ tát cho một cái nát cổ.

Nhưng ngay vào lúc Chu Thọ Quân xoay người thì một con hổ trong đó bỗng nhiên nhào tới.

Đối với loài hổ thì vào giây phút mà con mồi xoay người, đó chính là thời khắc công kích tốt nhất.

“A! Con hổ nhào lên rồi.”

“Má ơi, sắp có án mạng xảy ra.”

“Nổ súng đi, nhanh nổ súng đi chớ.”

Phanh!

Phanh!

Súng hơi từ xa bắn tới, thế nhưng mấy con hổ đã sớm phát hiện loại súng này căn bản không có bất kỳ uy hiếp nào đối với chúng nó, nên không thèm để vào mắt.

Chu Thọ Quân nghe được tiếng la hét từ bên trên khán đài, ông ta biết ngay là không xong rồi nên bị hù đến tái nhợt, ông ta biết chắc chắn lần này mình phải chết.

Không ngờ chỉ vì tiết kiệm mấy chục tệ mà lại phải bỏ mạng như vậy, giờ phút này ông ta nhắm mắt lại, chờ đợi miệng hổ cắn xuống.

Nhưng vào lúc này, hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, không một ai lên tiếng.

“Đây là có chuyện gì?” Chu Thọ Quân từ từ nhắm hai mắt, trong lòng có chút nghi hoặc, chẳng lẽ ông ta đã chết rồi sao?

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, nhưng tại sao ông ta lại không cảm giác được chút đau đớn nào cả.

Những người xem trên khán đài đều trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt, sau đó bất thình lình kinh ngạc hét lên.

"Má nó!"

"Xem tôi thấy được gì này? Sao có thể như vậy được."

"Rốt cuộc tên nhóc này là ai hả? Sao lại có thể lợi hại như thế?"

"Đây chính là loại hổ đấy, cứ thế mà bị một tay nâng lên?"

"Mọi người nhìn đi, chân sau của con hổ giãy giụa trên đất kìa, hình như đau đớn dữ lắm thì phải."

Hiện giờ, ngay cả nhân viên vườn bách thú cũng bị sợ đến ngây người.

Lâm Phàm chỉ dùng một tay bóp lấy cổ con hổ, sau đó trực tiếp xách nó lên, thân hình con hổ này khá lớn nên cho dù bị nâng lên thì chân sau vẫn còn đụng đất.

"Anh Hổ à, anh muốn làm gì đây? Tôi có cho anh đánh lén không hả, thành thật một chút cho tôi đi, nếu không thì tôi ngất đầu hổ của anh đó." Lâm Phàm thì thầm nói, một tay khác của hắn tức giận đánh vào đầu nó làm cho nó sững sờ.

Mẹ kiếp!

Một tay nâng con hổ lên.

Còn tát vào đầu nó.

Sao có thể có chuyện này được, không khoa học chút nào luôn.

Con hổ gầm thét: "Xé nát con mồi này ngay đi."

Đối với người khác thì đây chỉ là tiếng gầm gừ của loại hổ mà thôi, thế nhưng Lâm Phàm có thể nghe hiểu loài hổ đang nói gì, hắn không khỏi tát thêm vài cái: "Con mẹ nó, gọi cứu viện à, muốn xé nát tao sao, tao sẽ cho mày nếm mùi ngon ngọt trước vậy."

Bốn con hổ còn lại đột nhiên nhào tới, chúng nó nghe được tiếng đồng đội kêu cứu, làm sao còn có thể chỉ đứng nhìn nên hung tợn nhào qua.

“Con mẹ nó, bốn con hổ kia nhào tới luôn rồi.”

“Người này tiêu đời rồi.”

“Má ơi.”

Có điều những tiếng la hét này vẫn chưa duy trì được bao lâu thì bây giờ lại lặng ngắt như tờ, có người còn quỳ rạp xuống đất.

“Mẹ ơi, con nhìn thấy siêu nhân thì phải.”

“Ai tới nói cho tôi biết đi, rốt cuộc chuyện này là thế nào vậy?”

Lấy thực lực bây giờ của Lâm Phàm, đối mặt với mấy con hổ này chỉ cần một chưởng quăng xuống là có thể đánh cho mấy con hổ này thành bánh thịt rồi. Nhưng mà nghĩ lại thì thấy hơi bị thô bạo, huống hồ đây là bản tính của loài hổ, chỉ là do con người không tuân thủ quy tắc thì sao có thể trách loài hổ người ta được chứ.

Bởi vậy nên hắn cũng thủ hạ lưu tình.

Tặng cho nó một cái tát, làm cho đầu óc mấy con hổ xoay mòng mòng.

Sau đó trực tiếp cưỡi lên đầu một con hổ: “Thành thật một chút cho tao, nếu không thì tao ăn luôn mày đấy.”

Con hổ đó dĩ nhiên nghe không hiểu người, nhưng không biết tại sao lại nghe hiểu được lời nói của con mồi trước mặt này, vừa nghĩ tới đối phương còn muốn ăn nó thì khiến cho nó sợ gần chết.

Gào gào!

Con hổ bị Lâm Phàm cưỡi trên người đã chịu thua rồi, nó sợ hãi không muốn bị ăn sống đâu.

Chương 1082: Đi vườn thú, không cưỡi thú thì thật có lỗi

Thấy con hổ dưới thân mình thành thật không ít, Lâm Phàm rất hài lòng vỗ nhẹ đầu hổ: "Không tồi, ngoan ngoãn vậy là tốt, nằm úp mặt xuống đất đi."

Đối mặt với con mồi hung mãnh thế này, mấy con hổ còn lại bị dạy dỗ cũng bắt đầu cảnh giác lên.

Lâm Phàm đi lên nâng hai con hổ xách về phía trước, chân sau của hai con hổ giãy giụa trên mặt đất, thậm chí đôi mắt đầy dã tính đó đều có chút sợ hãi.

"Gào gào…"

"Con mồi này sao lại mạnh như vậy chứ."

"Loài hổ chúng ta vĩnh viễn không làm nô lệ." Một con hổ gầm lên, nhưng khi nó nhìn thấy ánh mắt của con mồi thì lại rụt cổ cúi đầu, kêu lên một tiếng.

"Loài hổ chúng ta rất ngoan hiền nha."

"Không phải tôi đang nằm mơ chứ, thứ này là hổ đấy."

"Chết tiệt, mau chụp hình lại, cái này thật quá kinh khủng rồi."

"Rốt cuộc năm con hổ này bị gì vậy? Sao từng con đều gục ở đó thế, không dám nhúc nhích luôn."

"Đây vẫn là loài hổ, là chúa tể trong nhận thức của tôi đây sao? Thế nào lại biến thành dịu dàng ngoan ngoãn như này á."

Khóe miệng các du khách co giật, đã không còn biết nói gì nữa, việc này không hề giống với suy nghĩ của bọn họ một chút nào.

Nhân viên vườn bách thú cũng trợn tròn mắt, bọn họ đã làm ở đây rất nhiều năm rồi, việc gì mà chưa từng gặp qua, nhưng có bao giờ họ gặp được tình cảnh này đâu.

Mặc dù những con hổ này được nuôi nấng ở đây, nhưng bon họ vẫn biết loài hổ đều cực kỳ hung hãn, ngay cả bọn họ cũng không dám đến gần.

Chu Thọ Quân thấy mấy con hổ bị thu phục thì ngã 'bịch' một tiếng trên mặt đất, nước mắt chảy như mưa. Ông ta cảm thấy như thần chết vừa đi ngang qua mình. Qua chuyện này, ông ta thề sau này ông ta sẽ không dám tiếp tục ham của rẻ của hời nữa.

Chỉ vì mấy chục tệ mà suýt chút nữa mất luôn cả mạng sống, thật sự bi thảm biết bao.

Lâm Phàm vừa lòng thỏa ý phủi phủi tay, nhất là trong đó có một con hổ không biết thức thời. Đã biết hắn có thể cứu được người thế mà còn dám làm càn, có điều bây giờ tốt hơn nhiều rồi, cũng đã biết điều không ít.

Bốp bốp bốp!

Giây phút này, tiếng vỗ tay vang lên như sấm, ánh mắt các du khách trên khán đài đều tỏa ra ánh sáng. Một mặt sùng bái nhìn với người thanh niên phía dưới, chuyện này theo bọn họ thấy thì chính là quá nghịch thiên rồi.

Ngô U Lan lập tức nhẹ nhàng thở ra, đồng thời trong đôi mắt cô ấy cũng lập lòe sự sùng bái. Đây chính là anh Lâm trong lòng cô, thật sự là rất mạnh luôn đó nha.

"U Lan, có muốn xuống đây không, dẫn cô đi cưỡi hổ nhé." Lâm Phàm vốn định đi lên, thế nhưng suy nghĩ một chút thì thấy đã lỡ xuống đây rồi thì chẳng bằng mang theo U Lan thể nghiệm chút vậy. Con người, cả đời chưa chắc gì có được một lần thể nghiệm cảm giác được cưỡi trên người hổ đâu nha.

"A?" Ngô U Lan sững sờ, sau đó có hơi sợ: "Anh Lâm, tôi sợ."

Lâm Phàm cười cười: "Đừng sợ, có tôi ở đây thì có chuyện gì được chứ, tới đây, nhảy xuống đi tôi đỡ cô cho."

Ngô U Lan quan sát phía dưới, thật sự có hơi cao nha.

Nhưng mà cô vô cùng tin tưởng Lâm Phàm, vì vậy cũng không do dự nữa: "Anh phải đỡ được tôi đó."

Ngô U Lan trực tiếp nhảy xuống dưới.

Lâm Phàm đưa tay ra tiếp được Ngô U Lan, sau đó cười nói: "Sao nào, kích thích không?"

Ngô U Lan gật đầu, nhưng trong lúc đó lại phát hiện tay của anh Lâm để ở chỗ không nên để thì lập tức đỏ bừng mặt, cô ấy hơi hơi gật đầu: "Ừm."

Lâm Phàm cười cười, nhưng đột nhiên phát hiện tay của hắn để ở vị trí không đúng, sau đó nhanh chóng để Ngô U Lan

xuống, có chút xấu hổ nói: “Sai lầm, sai lầm, tôi tuyệt đối không phải cố ý đâu nhé.”

Lời nói thẳng thắn thế này càng làm cho Ngô U Lan thêm ngượng ngùng, e ấp nói: “Anh Lâm, sao anh lại nói như vậy chứ.”

Đã chiếm tiện nghi lại còn khoe mẽ, thật là tức chết người ta mà.

Các du khách trên khán đài lại kinh động thêm lần nữa.

“Mẹ nó, cứ thế mà nhảy xuống á?”

“Đây cũng quá kinh khủng rồi.”

“Dưới đó có hổ đó trời, loài hổ là loài không có nhân tính, một lát nữa mà quay đầu cắn một phát thì sẽ hỏng mất.”

Nhân viên vườn bách thú đã không còn lời gì để nói, bọn họ còn có thể nói thế nào đây, nhân lúc bọn họ không chú ý thì lại có thêm một du khách nữa nhảy xuống. Nếu như thật sự xảy ra chuyện gì thì thật sự thôi rồi lượm ơi.

Chu Thọ Quân đã được cứu nhưng khi nhìn năm con hổ đó làm ông ta cũng chỉ dám áp sát tường, không dám nhúc nhích, ông rất sợ mấy con hổ chú ý đến mình rồi cứ thế cắn một phát chết mình.

Lâm Phàm nắm bàn tay thon dài trơn mềm của Ngô U Lan: “Một lát nữa chúng ta cưỡi hổ nhé, chưa từng thử qua phải không?”

Ngô U Lan nhìn năm con hổ, trong lòng có hơi sợ: “Anh Lâm, chúng ta thật sự phải cưỡi hổ sao, có thể xảy ra chuyện gì hay không?”

Lâm Phàm cười nói: “Yên tâm đi, có tôi ở đây rồi thì có thể có chuyện gì chứ. Ngược lại đã đến vườn bách thú rồi, nếu không cưỡi hổ thì cũng có lỗi với vé vào cửa đó nha, cô thấy có đúng không?”

Chương 1083: Chuyện này không đúng khoa học

Ngô U Lan bị Lâm Phàm làm cho chấn động, cô ấy cũng không biết trả lời vấn đề này thế nào cho phải, đi vườn bách thú là phải cưỡi hổ. Nghĩ một chút thôi cũng thấy có hơi khủng khiếp rồi.

“Cô không tin tôi chứ gì?” Lâm Phàm cười hỏi.

Ngô U Lan lập tức lắc đầu: “Không có, không có, sao tôi lại không tin anh cơ chứ.”

“Vậy thì tốt rồi.” Lâm Phàm cười, sau đó chỉ vào một con hổ: “Vậy mày đi, tới đây cho tao.”

Con hổ đó đang đứng ở giữa lẫn trong bầy hổ, nó thấy đại ca gọi mình thì đầu hổ chuyển động, có hơi sợ lại có hơi căng thẳng, có điều nhìn một hồi thì nó phát hiện hình như đại ca kinh khủng kia dường như đang gọi nó.

“Mày đấy, đừng có xoay xoay đầu của mày nữa, nhanh tới đây cho tao.” Lâm Phàm nói.

“Gào!” Con hổ được chọn lộ ra vẻ sợ hãi, nó gầm nhẹ một tiếng để thể hiện nỗi sợ hãi của mình.

Thế nhưng tiếng gầm này vào tai của người khác thì lại giống như con hổ này giống như sắp nổi điên.

Thấy con hổ đi tới, Ngô U Lan sợ sệt rụt người về phía Lâm Phàm, cô ấy là phụ nữ nên chắc chắn rất sợ những thứ này rồi.

“Đừng sợ, con hổ này đã bị tôi thuần phục rồi, rất ngoan ngoãn giống như con mèo thôi.” Lâm Phàm an ủi, Ngô U Lan gật gật đầu, đến khi con hổ đi tới trước mặt thì nó hơi hơi ngồi xổm xuống.

“Tới đây, ngồi lên nào, chúng ta để cho nó cõng chúng ta chạy một vòng bên trong này nha.” Lâm Phàm nói.

Trong lòng Ngô U Lan rất lo lắng, nhưng cô ấy rất tin tưởng Lâm Phàm nên vẫn ngồi lên trên người con hổ đó.

“Con mẹ nó, em gái này lớn gan thật đấy, thật sự cưỡi lên người con hổ luôn rồi kìa.”

“Này…Cái này, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì đánh chết tôi cũng không tin đâu.”

“Đừng nói anh không tin, đến cả tôi còn không tin nổi, thậm chí cả nhà tôi đều không tin luôn ấy chứ.”

“Phục rồi, lần này thật sự phục rồi.”

…

Lần đầu tiên cưỡi trên người hổ, Ngô U Lan rất lo lắng, nhưng khi cô ấy thấy anh Lâm ngồi ở phía sau lưng mình thì cô không còn căng thẳng chút xíu nào nữa.

“Nắm lấy lông của nó đi.” Lâm Phàm nói.

Ngô U Lan gật gật đầu, dần dần sự tò mò của cô ấy chiến thắng tâm lý hoảng sợ, sau đó thì càng vui vẻ hơn: “Anh Lâm, con hổ thật sự không cắn người nha.”

Lâm Phàm cười nói: “Không phải nó không cắn cô mà là nó không dám cắn.”

“Tại sao thế?”

“Còn hỏi tại sao à? Đó là đương nhiên vì có tôi ở đây đấy, cho nó có hai mươi cái gan hổ thì nó cũng chả dám cắn.” Lâm Phàm ôm eo Ngô U Lan, sau đó ra lệnh: “Hổ con, chạy quanh một vòng đi.”

Con hổ đó cũng nghe được lời nói của Lâm Phàm, nó gào gào một tiếng rồi bắt đầu di chuyển chạy quanh vòng sân.

Ngô U Lan có bao giờ trải qua tình cảnh này đâu, dĩ nhiên hưng phấn đến mặt đỏ bừng.

Cả đời cô ấy cũng sẽ không bao giờ quên được loại trải nghiệm này, sẽ không bao giờ quên việc cô đã cưỡi chung một con hổ với anh Lâm.

Các du khách trên khán đài trợn mắt há hốc mồm, không ngờ thật sự cưỡi hổ thiệt. Hơn nữa con hổ còn rất nghe lời mà không hề có chút tỏ vẻ gì.

Mày chính là vua trong vườn bách thú cơ mà, cứ thế bị người ta cưỡi lên rồi à, cũng quá không có tôn nghiêm rồi đấy.

Lúc này, nhân viên vườn bách thú đã cầm súng gây mê tới: “Tránh ra, tránh ra…”

Sau khi chen vào thì thấy được cảnh tượng trước mắt thì đột nhiên sững sờ.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Sao nói có người bị hổ cắn mà, vậy người bị cắn đâu rồi?

Tại sao chỉ thấy có hai người đang cưỡi trên người con hổ, mà con hổ đó giống như bị đau khổ lắm ấy, việc này không khoa học chút nào mà.

Mãi cho đến buổi tối.

Mặc dù sự việc trong vườn bách thú kinh động khá lớn nhưng tuyệt đối không ảnh hưởng đến hành trình của hai người.

Ăn xong cơm tối, Lâm Phàm lái xe đưa Ngô U Lan đến trước cửa nhà, hắn quay đầu nhìn gương mặt mỹ lệ thanh xuân xinh đẹp của U Lan rồi lên tiếng nói: “Tốt, đến nhà rồi, hôm nay đi chơi vui không?”

Đến trưa hôm nay, Ngô U Lan chơi cực kỳ vui vẻ, sau đó cô ấy gật đầu: “Ừm, vui lắm luôn, đây là lần đầu tiên trong đời tôi chơi vui vẻ đến như vậy.”

Lâm Phàm cười cười rồi sờ sờ đầu cô: “Lúc này mới có gì đâu, đợi đến lần sau có cơ hội thì tôi dẫn cô đi cưỡi sư tử hoặc gấu.”

“Thật không đó?” Trong mắt Ngô U Lan tỏa ra ngôi sao nhỏ. Cô ấy phát hiện khi ở chung một chỗ với anh Lâm thì đột nhiên cô ấy lại rất thích cưỡi động vật. Nếu lần sau anh Lâm thật sự dẫn cô ấy đi cưỡi sư tử hoặc gấu thì cô ấy nhất định sẽ rất vui vẻ luôn nha.

Lâm Phàm bảo đảm: “Nhất định rồi, cô nhìn tôi giống người hay khoác lác sao?”

Ngô U Lan cười hì hì, sau đó thần bí nói: “Anh Lâm, anh nhắm mắt lại đi, tôi quyết định tặng anh một phần thưởng quan trọng nhất để khen thưởng anh.”

Lâm Phàm nhìn Ngô U Lan: “Tôi biết chiêu thức của cô rồi, có điều tôi nói rõ, không được hôn lên mặt tôi, anh Lâm của cô xem tiểu thuyết không ít đâu.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngô U Lan đỏ lên, có chút thẹn thùng nói: “Không phải hôn mặt mà.”

Chương 1084: Đội viên cứu hoả

Lâm Phàm cười cười: “Vậy là được rồi, để tôi nhắm mắt lại đoán thử xem cô sẽ tặng tôi món quà gì.”

Ngô U Lan nhìn anh Lâm nhắm mắt lại, cô ấy khẽ cắn môi mình. Sau đó dường như đưa ra quyết định rất lớn lao rồi chậm rãi tới gần Lâm Phàm.

Ầm!

Lúc này, đầu Lâm Phàm như bị nổ tung, bờ môi mềm mại kia. Thế nhưng trong nháy mắt khi mở mắt ra thì đã thấy Ngô U Lan mở cửa xe nhanh chóng chạy xuống xe rồi.

“Cô bé này, không phải đã nói không được hôn mặt sao hả?” Lâm Phàm có chút nhức đầu.

Hai tay Ngô U Lan vắt ở sau lưng, mười ngón tay siết chặt, có chút xấu hổ: “Tôi đâu có hôn mặt của anh, là môi mà, đây là nụ hôn đầu tiên quan trọng nhất của tôi đó.” Nói xong lời này thì mặt của cô ấy đỏ như quả táo, sau đó ỉu xìu đi lên lầu.

“Anh Lâm, anh chú ý an toàn nhé, hôm nay tôi thật sự rất rất vui.”

…

Khóe miệng Lâm Phàm lộ ra vẻ tươi cười, hắn lắc lắc đầu rồi lái xe rời khỏi chỗ này. Không ngờ hôm nay thế mà bị người ta dùng từ ngữ đùa bỡn mình, có điều cảm giác của việc trêu đùa này không tệ lắm.

Ngược lại trong lòng lại đắc ý lên.

Đing Đing.

Đúng lúc này, có một cuộc gọi vào.

“Ồ, lạ nhỉ, Hứa Tử Nhạc gọi điện cho mình làm gì?” Nhìn thấy tên người gọi đến, Lâm Phàm lập tức nghi ngờ. Đây là vợ chưa cưới của Vương Minh Dương mà, đêm hôm khuya khoắt tìm hắn làm cái gì chứ?

Nếu để cho Vương Minh Dương biết, không phải sẽ xảy ra mâu thuẫn với hắn sao.

Chẳng qua rất nhanh, loại ý nghĩ này đã bị Lâm Phàm vứt ra khỏi não. Hắn nghĩ cái gì vậy trời, đây chính là em dâu của hắn, em dâu gọi cho anh trai thì có vấn đề gì chứ?

Nhận cuộc gọi.

Lâm Phàm: "Tử Nhạc, sao vậy?"

Hứa Tử Nhạc: "Anh, anh có thể tới đón em được không."

Nghe câu nói này, Lâm Phàm muốn nổi điên. Đây là Thượng Hải đấy, ở đó mà đi đón cô, lời này mà cũng nói ra được à. Vợ của bạn không thể ngủ, bản thân hắn là chính nghĩa phi phàm của Thượng Hải, Vương Minh Dương lại là người anh em tốt của hắn nên nhất định phải bóp chết chuyện hoang đường này từ trong trứng nước.

Mà có vẻ như Hứa Tử Nhạc cũng cảm thấy lời này hơi sai sai nên nhanh chóng bổ sung nói.

"Anh Lâm, bây giờ tôi đang tham gia buổi tiệc rượu đóng máy, phía bên đầu tư cũng ở đây nhưng tình hình có chút phức tạp. Tôi đã gọi điện thoại cho Minh Dương nhưng điện thoại của anh ấy đã tắt máy, tôi…"

Còn chưa nói hết câu thì Lâm Phàm đã ít nhiều hiểu được rồi: "Ở chỗ nào? Nơi này là Thượng Hải, tên nào không có mắt mà dám làm khó dễ em dâu của tôi thế, chán sống rồi à."

Hứa Tử Nhạc ở bên kia đầu dây nghe được tiếng xưng hô 'em dâu' này thì lập tức lộ ra nụ cười, cô ấy biết bản thân có thể ở cùng một chỗ với Vương Minh Dương hết thảy nguyên nhân đều là nhờ anh Lâm cả.

"Khách sạn giải trí Đông Nguyệt."

Không phải khách sạn này do Liễu Nhiếp mở à.

"Được, mười phút nữa tôi sẽ tới."

Có đôi khi Lâm Phàm cũng cảm thấy hắn chính là nhân viên cứu hỏa, nơi nào có lửa thì hắn sẽ đâm đầu vào.

…

Khách sạn giải trí Đông Nguyệt.

Một người đàn ông trung niên gầy yếu ngồi ở bên cạnh Hứa Tử Nhạc: "Cô cô của tôi ơi, chỉ uống một ly rượu với Trần tổng thôi mà, bộ phim này của chúng ta đều do Trần tổng tài trợ hết đấy, tóm lại cô nể mặt người ta đi."

Hứa Tử Nhạc ngồi ở đó, mắt nhìn về phương xa: "Muốn đi thì ông đi đi, tôi sẽ không đi. Với lại ông tự đi mà nhìn xem, tên Trần tổng đó mà là người tốt à, các nữ minh tinh đi mời rượu có người nào không bị ông ta lén sờ mó đụng chạm không."

Người đàn ông trung niên có chút bất đắc dĩ, ông ta biết Hứa Tử Nhạc là bạn gái của Vương Minh Dương. Nếu dựa theo địa vị thì cô ấy có thể hoàn toàn mặc xác đối phương, nhưng bọn họ thì không thể được. Dù sao người ta là một vị tổng giám đốc ở phương Bắc hơn nữa năng lực không nhỏ, bọn họ không đắc tội nổi.

"Tuyết Nhi này, cô đi kính rượu Trần tổng đi. Trần tổng người ta đã đợi nửa ngày rồi mà diễn viên chính các cô không ai chịu đi cả là sao?"

Bên cạnh chỗ ngồi của Hứa Tử Nhạc còn có một người đẹp không chênh lệch bao nhiêu so với Hứa Tử Nhạc, nhưng so về địa vị thì lại kém rất xa, từ ngày ra mắt đến nay vẫn luôn đi theo con đường thanh thuần trong sáng.

Bây giờ nhìn thấy nhà đầu tư Trần tổng luôn động tay động chân với các nữ diễn viên đi đến mời rượu thì cô ta có hơi sợ, nhưng nếu không đi kính rượu thì lại không thể được.

Ngay vào lúc Tuyết Nhi đang khổ sở thì Hứa Tử Nhạc trực tiếp ngăn lại: "Tuyết Nhi, cô không cần đi, bộ phim cũng đã quay xong rồi thì còn để ý ông ta làm gì nữa chứ? Lần trước ông ta đã định làm gì với cô, cô không nhớ sao? Nếu không phải may mắn trốn được một lần thì đã toi đời, với lại nếu bây giờ mà đi thì chẳng khác gì dê vào miệng cọp hay sao, ngay cả cặn cũng không còn đấy."

Chương 1085: Em dâu bị đánh

Người đàn ông trung niên ôm đầu: "Chị Hứa, cô cô của tôi ơi, không đi thì cũng phải để cho Tuyết Nhi thay thế cô chống đỡ một lúc chứ. Nếu không thì việc này không xong đâu. Hơn nữa cô không biết tên Trần tổng đó không hề tầm thường chút nào, ở phương Bắc thông đồng cả hai giới hắc bạch, nếu các cô đắc tội đối phương thì các cô định sau này không đi phương Bắc nữa à?"

Tuyết Nhi khó xử: "Chị Hứa, hay là để tôi qua chống đỡ một lúc đi vậy."

Hứa Tử Nhạc: "Đừng đi, chiều ông ta quá rồi, không phải chỉ đầu tư ít tiền thôi sao, lại còn bắt chúng ta cho ông ta làm xằng làm bậy à? Tôi đã gọi anh tôi tới đây rồi, đừng sợ nữa."

"Anh trai cô?" Người đàn ông trung niên sững sờ, sau đó lắc đầu: "Ài, anh cô tới thì có ích gì, đàn ông với đàn ông nói chuyện với nhau còn dễ xảy ra chuyện hơn."

Đúng lúc này, tên Trần tổng kia đi tới, tâm tình rất khó chịu nhưng lại thể hiện như vô cùng bình thường.

"Ồ, hai người đẹp diễn viên chính đúng là khó mời thật đấy. Trần Hà tôi ngồi ở chỗ đó chờ hơn nửa ngày trời, mọi người ai cũng đã đến nhưng chỉ có hai người là không đến. Xem ra tôi còn phải tự mình đến mời hai vị diễn viên chính uống một ly mới được nhỉ." Trần Hà cười híp mắt đi tới.

"Trần tổng, ông cứ yên tâm đừng vội, Tử Nhạc và Tuyết Nhi đang định đi mời rượu ông đây này, không ngờ ông lại đến đây rồi." Người đàn ông trung niên cười theo nói.

"Lão Kim, ông làm gì thế, hai cô ấy là đại minh tinh mà, Trần Hà tôi đến đây không phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa hay sao. Dù sao bộ phim này tôi chỉ đầu tư một trăm triệu mà thôi, sao có thể mời được hai vị đại minh tinh này được, ông nói có đúng không?" Trần Hà lên tiếng nói, nhưng giọng điệu lại quái gở kỳ cục, cực kỳ khinh thường.

Tuyết Nhi đứng dậy: "Trần tổng, tôi kính ông."

Chẳng qua cách kính rượu này có hơi xa chút, cô ta chuẩn bị một ly cạn sạch để không cần phải tiếp xúc thân thể với tên Trần tổng này.

Trần Hà tràn đầy ý cười, xua xua tay: “Không thể uống rượu như vậy được, phải tới gần sát uống thì mới tình thương mến thương chứ.”

“Tử Nhạc cô cũng vậy, chúng ta có thể chơi một trò chơi, ví dụ như rượu giao bôi, ha ha.” Trần Hà cười nói.

Người đàn ông trung niên vội vàng nói: “Trần tổng, bạn trai của Tử Nhạc chính là Vương Minh Dương của tập đoàn Đông Hán, chắc hẳn ông biết nhỉ.”

Trong lòng Trần Hà rất khinh thường: “Tôi biết, là Vương Minh Dương đúng không, là cái tên lập nghiệp từ việc khuân gạch chứ đâu. Thì sao nào, không lẽ Trần Hà tôi không bằng tên đó à? Tôi nói cho ông biết, cho dù tên đó đứng trước mặt tôi thì cũng phải kêu tôi một tiếng anh Trần. Lúc tôi ra ngoài lăn lộn thì tên đó còn đang chơi bùn đấy. Huống hồ, tôi kêu bạn gái của tên đó uống một ly rượu thì sao hả? Tên đó có thể làm gì được tôi sao?”

Nhục nhã, cực kỳ nhục nhã.

Hứa Tử Nhạc tức giận đến khuôn mặt đỏ bừng.

Hứa Tử Nhạc không ngờ tên này không chỉ sỉ vả cô ấy mà còn nhục mạ chồng của cô ấy, việc này sao có thể nhịn nổi, giọng cô ấy lập tức lạnh lùng nói: “Trần tổng, ông làm ơn tôn trọng một chút đi.”

Trần Hà lắc đầu cười: “Sao nào, tức giận vậy? Hứa đại minh tinh, tôi chỉ nói sự thật mà thôi. Đối với cô, tôi không thể không nói cô có chút bản lĩnh tìm được Vương Minh Dương để bảo kê cho cô. Có điều cô phải hiểu rõ, đối với các cô thì có vẻ Vương Minh Dương ghê gớm lắm nhưng đối với Trần Hà tôi mà nói thì chả là cái thá gì.”

Rầm!

Đột nhiên, Trần Hà tức giận vỗ bàn. Vốn vẫn đang êm đẹp tự dưng nổi giận ngang, làm cho tất cả mọi người đều kinh hoàng.

Những người có mặt ở đó đều nhìn qua phía bên này.

Giọng điệu của Trần Hà cũng trở nên lạnh lẽo âm u: “Tôi hỏi cô một câu cuối cùng, rượu này cô uống hay là không uống?”

Hứa Tử Nhạc không hề do dự: “Không uống.”

Bốp!

Tất cả mọi người không dám tin nhìn tình hình trước mặt, Trần Hà cứ thế cho một bạt tai làm Hứa Tử Nhạc ngã té trên đất.

Người đàn ông trung niên kia chính là đạo diễn, bây giờ thấy tình hình thế này càng thêm sợ hãi gấp ngàn lần, ông ta nhanh chóng ngăn Trần Hà lại: “Trần tổng, đừng tức giận, đừng tức giận mà.”

Tuyết Nhi lập tức ngồi xổm bên cạnh Hứa Tử Nhạc: “Chị Hứa, chị không sao chứ?”

Minh tinh bị nhà đầu tư lợi dụng là chuyện rất phổ biến.

Mà bị nhà đầu tư đánh thì cũng là chuyện quá bình thường.

Trong lòng Tuyết Nhi hiểu rõ, cho dù cô ta diễn không tốt thì cũng có lúc sẽ bị đạo diễn mắng, nhưng chẳng qua vì cô ta không quá nổi tiếng, chứ nếu nổi tiếng rồi thì cũng sẽ không xuất hiện loại tình huống này.

Còn chị Hứa lại nổi tiếng, dám ra tay thì chỉ có nhà đầu tư, nhất là nhà đầu tư có điều kiện. Dù cho cô có nổi bao nhiêu thì chỉ cần một cái tát, đến cùng có đắng có chát đi nữa thì cũng chỉ có thể tự mình nuốt xuống mà thôi.

Tuyết Nhi tức giận trừng đối phương: “Sao ông lại có thể ra tay đánh người như vậy chứ.”

Đạo diễn cản Trần Hà: “Trần tổng bớt giận, đừng đánh, đừng đánh.”

Chương 1086: Em dâu, em ở đâu?

Trần Hà chỉ vào Hứa Tử Nhạc nổi giận mắng: “Con khốn này cho nó mặt mũi mà không cần, Trần Hà tao đã chủ động tới mà mày còn không biết thức thời, đừng tưởng mày dựa vào Vương Minh Dương thì không coi ai ra gì. Trong mắt của Trần Hà tao thì mày chỉ là con điếm thôi biết không hả?”

Những diễn viên xung quanh và các nhân viên trong đoàn phim đều nín thở không dám nhúc nhích. Đây chính là nỗi đau của bọn họ đấy, đối với người bình thường thì những minh

tinh như bọn họ vô cùng nở mày nở mặt, nhưng sau lưng khi đối mặt với những tên phú hào này thì đã phải chịu đau khổ, chịu bị xem thường biết bao nhiêu.

Hứa Tử Nhạc bụm mặt, tức giận nhìn Trần Hà.

Trần Hà lại càng nổi giận mắng: "Nhìn cái gì hả? Hứa Tử Nhạc tôi nói cho cô biết, trong mắt tôi cô chỉ là con điếm mà thôi, tôi hỏi cô một lần cuối cùng, rượu này uống hay không uống?"

Đạo diễn bị dọa cho run rẩy: "Uống, uống, Trần tổng đừng tức giận, uống rượu nào."

Tuyết Nhi bảo vệ Hứa Tử Nhạc ở phía sau mình: "Trần tổng, tôi thay chị Hứa uống ly rượu này vậy."

"Cô cút qua một bên cho tôi, ở đây không tới lượt cô nói chuyện." Trần Hà mắng.

Đôi mắt Hứa Tử Nhạc hừng hực lửa, gào thét: "Tôi không uống."

"Chó chết." Lúc này Trần Hà thật sự vô cùng tức giận.

Đạo diễn vừa ôm thắt lưng Trần Hà lại vừa hét: "Trần tổng bình tĩnh, bình tĩnh lại. Tử Nhạc cô mau đi đi, ở đây giao cho chúng tôi." Sau đó nhìn các nam diễn viên xung quanh: "Các người đứng trơ ra ở đó làm gì? Còn không mau tới đây kéo Trần tổng lại đi."

Trần Hà trừng những người xung quanh một vòng: "Các người ai dám tới thì từ ngày mai đừng hòng lăn lộn trong giới giải trí nữa."

Nghe như thế, đám người bị dọa đứng yên tại chỗ, bọn họ nào dám vì một mình Hứa Tử Nhạc mà đi đắc tội đại lão thế này chứ.

"Mẹ kiếp!" Đạo diễn thấy tình hình như thế, trong lòng cũng hò hét.

Từ xưa con hát vốn bạc tình bạc nghĩa, đúng là mẹ nó không phải không có đạo lý.

Toàn bộ chỉ vì lợi ích cá nhân mà làm quần chúng ăn dưa.

Tuyết Nhi nhanh chóng kéo Hứa Tử Nhạc dậy: “Chị Hứa, chúng ta mau đi thôi.”

Hứa Tử Nhạc quật cường đứng nơi đó: “Không đi, họ Trần, hôm nay có bản lĩnh thì đánh chết tôi, nếu không thì tôi nhất định sẽ không bỏ qua việc này.”

Trần Hà có bao giờ gặp được nữ minh tinh dám nhảy nhót thách thức ông ta như vậy chứ.

“Mày…”

Kẽo kẹt!

Lúc này, cửa phòng tiệc bị đẩy ra.

Lâm Phàm đứng ở cửa thấy trong phòng đầy các bàn tiệc: “Em dâu, em ở đâu?”

Hứa Tử Nhạc nghe được giọng hắn, lập tức mừng rỡ: “Anh, em ở đây này.”

Ánh mắt Lâm Phàm nhìn qua thấy bên kia đang ầm ĩ hỗn loạn thì nhíu mày, hình như đã xảy ra chuyện gì đó, hơn nữa còn có một người đàn ông đang la hét ở đó nữa.

Tất cả mọi người đều tập trung ánh nhìn vào người mới đến, có minh tinh đột nhiên ngẩn ra, bọn họ đều luôn chú ý Weibo, đây không phải là Lâm đại sư à?

Mặc dù Lâm đại sư không lăn lộn trong giới giải trí nhưng độ nổi tiếng không hề kém hơn so với bọn họ đâu.

Nhất là những việc đã làm, một việc so với một việc còn ngầu hơn, làm cho người ta vô cùng sợ hãi và nể phục.

Lâm đại sư là anh trai của Hứa Tử Nhạc sao?

Có điều Lâm đại sư gọi Hứa Tử Nhạc là em dâu, vậy Lâm đại sư chính là anh em với Vương Minh Dương sao?

Đạo diễn thấy người đến, vội vàng nói: “Lâm đại sư, người này là Trần tổng có xảy ra chút mâu thuẫn với Tử Nhạc, bây giờ đã không sao rồi.”

Chân mày Lâm Phàm nhíu chặt, hắn thấy Hứa Tử Nhạc bụm mặt lại nên hỏi: “Mặt em bị sao thế?”

Hứa Tử Nhạc cố tỏ ra kiên cường thì giờ khắc này đều tan biến hết, nước mắt lập tức ào ào rơi xuống: “Anh, ông ta bắt em tiếp rượu, em không đồng ý thì bị ông ta đánh.”

Lúc ban đầu, Vương Minh Dương và anh Lâm đều không có ở đây, cô ấy một thân một mình nên chỉ có thể cố gắng tỏ ra kiên cường. Nhưng lúc này anh Lâm đã tới, cô ấy chỉ là một cô gái chân yếu tay mềm nên cũng không thể cứng rắn nổi nữa, nước mắt cứ thế mà ào ạt rơi như mưa.

Lâm Phàm nghe xong lập tức nổi giận, Hứa Tử Nhạc đã gọi hắn một tiếng anh trai thì chính là em dâu của hắn. Ngay cả hắn cũng không nỡ lòng nào đánh, nhưng mà lại bị con heo mập này đánh, việc này đếch thể nào chịu đựng được.

“Tên gầy còm kia, buông ông ta ra.” Lâm Phàm lên tiếng nói.

Đạo diễn: “Lâm đại sư, hiểu lầm, hiểu lầm rồi.”

Lâm Phàm nói lại lần nữa: “Tôi kêu ông buông ông ta ra, tôi không hy vọng phải nói lần thứ ba.”

Đối mặt với ánh mắt của Lâm đại sư, đạo diễn có hơi căng thẳng rồi sau đó buông lỏng tay ra.

Trần Hà đi thẳng tới trước mặt Lâm Phàm: “Mày chính là thằng khốn…”

Bốp!

Lâm Phàm không nói nhiều mà chỉ cho một bạt tai làm Trần Hà sững sờ, giống như không tin nổi: “Mày dám đánh tao.”

Bốp!

Lại là một bạt tai.

Trần Hà bị đánh lùi về sau còn Lâm Phàm lại từng bước từng bước đi tới, cứ mỗi bước đi chính là một bạt tai.

Ông ta không ngờ ông ta đang ở Thượng Hải mà bị thằng nhóc này đánh, tức khắc hai mắt đỏ bừng, gào lên: “Con mẹ mày, mày có biết tao là ai không hả?”

Bốp!

“Bà mẹ mày, rốt cuộc mày là ai?”

Bốp!

Mỗi lần hét lên là bị ăn một bạt tai.

Chương 1087: Nói, cứ nói tiếp đi

Tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, toàn trường yên tĩnh đến mức ngay cả cây kim rơi trên đất cũng có thể nghe thấy được.

Bọn họ không thể tin được rằng Lâm đại sư không thèm nói một lời nào mà chuyện đầu tiên làm khi vừa đụng mặt là tát tới tấp một trận, đã vậy còn đánh rất bá đạo.

Trần Hà bị đánh đến đầu óc quay cuồng.

"Tao nói mẹ mày…"

Bốp!

Lâm Phàm vô cùng lạnh nhạt đứng trước mặt Trần Hà, ánh mắt bình tĩnh: "Nói đi, nói tiếp đi."

Giờ phút này, sự bình tĩnh và khí thế bá đạo đó của Lâm Phàm làm cho tất cả mọi người đều sợ ngây người.

Bá đạo ngang ngược cỡ nào chứ.

Bây giờ thì bọn họ đã hiểu, sợ là chỗ dựa lớn nhất của Hứa Tử Nhạc không phải Vương Minh Dương mà chính là người anh trai không thèm nói gì mà đã động thủ này.

"Không nói chứ gì, tốt lắm, bây giờ tôi nói chuyện chính sự với ông. Hứa Tử Nhạc là em dâu của tôi, ông tát cô ấy một cái chính là tát vào mặt của tôi, cái tay nào của ông đã tát cô ấy đâu, đưa tay đó ra ngay." Giọng điệu Lâm Phàm lạnh nhạt thanh thản, nhưng như thế lại làm cho người ta không rét mà run.

Luồng khí băng giá đó truyền từ đầu ngón chân kéo dài lên đến đỉnh đầu.

Đúng là thật kinh khủng!

Lặng ngắt như tờ!

Những người ở đây, người nào mà không phải là kẻ già đời, tình hình trước mặt giống như đại náo Thiên Cung vậy. Trần Hà này có lai lịch gì có lẽ người bình thường không biết,

nhưng minh tinh có chút nổi tiếng đều biết Trần Hà được xem là danh nhân ở phương Bắc. Cho dù là bất cứ minh tinh nào đi đến phương Bắc thì cũng phải ngoan ngoãn nghe lời trước mặt Trần Hà. Nếu không, chọc giận ông ta thì dù an toàn đến phương Bắc nhưng không chắc chắn sẽ có thể an toàn rời khỏi phương Bắc đâu.

Một nam minh tinh tuyến hai sởn gai óc hỏi người quản lý bên cạnh mình: "Chúng ta ở đây có sao không?"

Người quản lý đã sớm bị dọa sợ nhưng đầu óc vẫn còn linh hoạt: "Cậu yên tâm, sẽ không liên lụy chúng ta đâu. Bây giờ xem ai sợ ai trước đã, nhưng dù thế nào đi nữa thì cả đời này của Hứa Tử Nhạc khó có thể nào đi phương Bắc phát triển được. Tôi đã tìm hiểu qua Trần Hà này rồi, ông ta có thế lực rất lớn ở phương Bắc đấy. Chúng ta chớ xen vào, mất công rước họa vào thân rồi lại có thể gặp phiền phức nữa."

Não của tên nam minh tinh đó còn nhanh nhạy hơn so với máy đóng cọc, anh ta có thể đi đến bây giờ cũng do ôm được đùi của một nữ phú hào. Sau này nữ phú hào đó chơi anh ta chán rồi nên đá anh ta đi, chỉ là lúc đó anh ta cũng đã có độ nổi tiếng nên cũng thấy không sao cả. Đến được bây giờ là do anh ta tốn chút chiêu trò nhỏ, mua vài vai diễn hoặc tham gia các show truyền hình để gia tăng sự chú ý trước công chúng cho chính bản thân mình.

May mà dáng vẻ anh ta cũng còn non mềm trẻ trung nên có không ít fan em gái trung thành, thành ra cũng trôi qua rất thoải mái, chỉ cần không gây hấn với đại lão thì sẽ không xảy ra bất cứ việc gì.

Tay chân của đạo diễn Kim run lên: "Bà cô à, mau nói anh cô bỏ qua đi, đây chính là Trần tổng đó."

"Hừ." Hứa Tử Nhạc hừ lạnh: "Đạo diễn Kim, anh tôi làm việc, tôi không xen mồm vào được. Huống chi ông ta là Trần tổng, vậy anh tôi là ai hả? Ông chưa từng nghe qua sao?"

Hứa Tử Nhạc biết anh Lâm từng lật đổ Mã Mục Phong ở Thanh Châu, mà Mã Mục Phong đó là ai? Chính là ông trùm ở Thanh Châu, là người nắm trong tay cả một vùng đấy. Dù đem đi so sánh với Trần Hà thì cũng không chênh lệch là bao

nhiêu, chưa kể Trần Hà này chưa chắc gì sánh được với Mã Mục Phong.

Đạo diễn Kim không còn gì để nói, ông ta thở dài, đúng là ông ta biết anh trai Tử Nhạc là ai và cũng biết hắn là dạng người gì.

Có điều không phải Lâm đại sư rất chính nghĩa, rất ôn hòa hay sao?

Nhưng cảnh tượng ngày hôm nay lại khiến cho ông ta thay đổi hẳn cách nhìn.

Bá đạo, đúng, chính là bá đạo. Kiểu bá đạo không diễn tả được, là cái dạng mà không cần biết mày là ai, không cần biết lai lịch hay kẻ chống lưng cho mày lớn thế nào, chỉ cần mày chọc đến tao thì mày đáng chết.

Hung hăng ngạo mạn!

Tuyết Nhi kéo kéo Hứa Tử Nhạc: "Chị Hứa, sẽ không sao chứ?"

Hứa Tử Nhạc vỗ vỗ bàn tay Tuyết Nhi, cho cô ta một cái nhìn cứ yên tâm, đồng thời trong lòng cô ấy cũng có chút an ủi. Cô ấy đối với những người trong đoàn phim không tệ, nhất là với vai nữ phụ số hai này, tuy rằng thời gian quen biết không dài nhưng trong khoảng thời gian trong đoàn phim, cô ấy rất chăm sóc quan tâm đến Tuyết Nhi.

Bây giờ xảy ra chuyện thì cũng chỉ có một mình Tuyết Nhi dũng cảm đứng ra bảo vệ cô ấy, việc này khiến cho cô ấy rất cảm động, còn những người khác chỉ biết hóng hớt, thờ ơ mà thôi.

Trong giới giải trí thì càng sâu sắc cảm nhận được tình người ấm lạnh. Trong vòng tròn này, cho dù là anh em đi nữa thì cũng có thể vì phụ nữ hoặc vì lợi ích mà đâm sau lưng anh em mình một đao, gặp được người có thể nguyện ý hỗ trợ mình thì dĩ nhiên phải biết quý trọng rồi.

Chương 1088: Giúp vui cho mọi người

Lúc này, Hứa Tử Nhạc nhìn khuôn mặt tinh xảo của Tuyết Nhi, sau đó nhìn về phía anh Lâm, trong lòng lại suy nghĩ đến

một việc.

Muốn trong cái giới này mà không hôi tanh mùi bùn thì là việc không thể nào, trừ phi cô có chỗ dựa vững chắc hoặc năng lực bản thân thật sự mạnh, nếu không thì cũng chỉ là viễn vông.

Có điều bây giờ không phải lúc để nghĩ đến chuyện này.

…

Trần Hà run lẩy bẩy, ông ta đã không còn nhớ rõ ông ta đã bị đối phương tát cho bao nhiêu bạt tai rồi, nhưng ông ta biết ông ta tuyệt đối phải làm chết thằng nhóc này.

Ông ta nghiến răng nghiến lợi, ánh mặt hung ác nhìn người trước mặt này.

Lâm Phàm: "Tay nào, đưa ra ngay."

Trần Hà hít sâu một hơi, khí thế không thua nói: "Đây là do ở Thượng Hải nên tao nhận thua, nhưng mày nhớ kỹ cho tao, việc hôm nay Trần Hà tao sẽ không để yên cho mày, tao sẽ bắt mày quỳ gối ăn cứt dưới chân tao."

Bốp!

Lâm Phàm lại cho ăn một bạt tai: "Tay nào, đưa ra đây."

Vô cùng nhục nhã, không thể nhịn được nữa mà.

"Má mày, rốt cuộc mày muốn thế nào? Trần Hà tao không biết sợ là gì, hôm nay mày dám sỉ nhục tao, tao sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ. Tao sẽ không dễ dàng đơn giản tính sổ như này với mày. Mày muốn vì…"

Bốp!

"Mắc gì nói nhảm nhiều như thế, tôi hỏi ông là cái tay nào." Lâm Phàm gắt gỏng, căn bản không cho đối phương cơ hội nói.

Mỗi lần đám người nghe thấy tiếng bạt tai thì đều không tự chủ được mà nhắm mắt lại. Trong lòng bọn họ cũng sợ muốn chết, mặc dù không đánh vào người bọn họ nhưng nhìn cũng đau dữ lắm. Hơn nữa lại bị ăn bạt tai trước mặt mọi người như vậy, mặt mũi hoàn toàn mất sạch, là người thì đều sẽ nhịn không nổi.

Giờ khắc này, Trần Hà hằm hằm nhìn Lâm Phàm, cuối cùng đưa tay phải ra.

Lâm Phàm cười: "Tay này của ông đúng là muốn ăn đòn, Lâm Phàm tôi chưa từng trêu chọc người khác, nhưng… chỉ cần có người dám trêu chọc người bên cạnh tôi thì việc này không dễ giải quyết như thế đâu."

Xoạt xoạt!

Lâm Phàm ra tay bắt lấy tay phải của Trần Hà rồi đột nhiên bóp chặt làm toàn bộ năm ngón tay của ông ta trật khớp, sau đó đặt một tay lên cùi chỏ của Trần Hà mạnh mẽ nhấc lên rồi trong chớp mắt gập nó lại, tiếp theo chộp lấy xương bả vai bẻ một phát, toàn bộ cánh tay ông ta đều bị trật khớp.

"A!"

Một tiếng thét như heo bị chọc tiết vang lên, sắc mặt Trần Hà tái nhợt, hàm răng run rẩy, mồ hôi lạnh tuôn ra, đau đến nhe răng trợn mắt.

Tiếng xoạt xoạt trong phòng tiệc truyền ra làm cho tất cả mọi người không cầm lòng được mà lạnh run.

Kinh khủng, thật sự quá khủng bố rồi.

Mà khi nhìn đến năm ngón tay của Trần Hà, tất cả mọi người đều rợn tóc gáy. Nhìn qua thật sự rất thê thảm, năm ngón tay đã bị biến hình một cách nghiêm trọng.

Tàn nhẫn quá.

Hứa Tử Nhạc thấy thế cũng sững người, cô ấy không ngờ anh Lâm lại ra tay ác như này, không cần nghe tiếng mà chỉ cần nhìn cánh tay bị biến dị như vậy thì cũng biết Trần Hà đã phải chịu đau đớn thế nào.

E là đau đến mức muốn tự tử luôn cũng có.

Lâm Phàm: "Tử Nhạc, gọi điện thoại cho Minh Dương, xem coi đã mở máy hay chưa."

Hứa Tử Nhạc nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi đi, điện thoại kết nối: "Anh Lâm, mở máy rồi."

"Đưa điện thoại cho tôi." Lâm Phàm nhận lấy điện thoại, bên kia đầu dây vang lên giọng của Vương Minh Dương: "Vợ à,

có chuyện gì vậy? Lúc nãy đang họp nên tắt máy.”

Lâm Phàm lên tiếng: “Mở họp cái quần gì, vợ anh bị người ta đánh ở khách sạn giải trí Đông Nguyệt đây này. Con mẹ nó, ở đó mà còn họp với hành, nhanh tới đây ngay đi.”

Vương Minh Dương ở đầu dây bên kia đột nhiên ngây người, anh ta biết người nghe điện thoại chính là người anh em của mình. Thế mà lại nghe được tin vợ mình bị người ta đánh nên lập tức buông công việc trong tay ra nói: “Tới, bây giờ tới liền. Con mẹ nó! Là thằng khốn nào dám bắt nạt vợ của tôi hả.”

Lâm Phàm: “Anh mau tới đây đi, đừng có ở đó mà con mẹ con mèo nữa.”

Treo máy.

Trần Hà ngồi dưới đất, vẻ mặt hoảng sợ, ông ta nhìn tay phải của mình mà gào thét thảm thiết.

Lâm Phàm kéo một cái ghế qua rồi ngồi xuống: “Mọi người cứ tiếp tục ăn tiệc đi, không cần phải để ý đến chúng tôi làm gì.”

Đến lúc này rồi, sao mọi người còn có tâm trạng để ăn tiệc được nữa, đã gây ra chuyện thế này mà còn có thể ăn thì bị vô cảm đến mức nào chứ.

“Tiếp tục ăn cho tôi, nghe không hiểu à?” Chân mày Lâm Phàm nhíu lại, giọng điệu hơi nghiêm khắc, mọi người nghe vậy thì trong lòng lộp bộp.

Bọn họ không dám chọc tới Trần Hà, mà thủ đoạn của Lâm đại sư này cũng có hơi thô bạo, cho nên bọn họ càng sợ hãi hơn.

“Nhanh, nhanh ngồi xuống ăn đi.”

Nhân viên trong đoàn làm phim ngồi xuống tại chỗ, tay cầm đũa cũng bắt đầu run rẩy, bây giờ bọn họ thật sự nuốt không trôi nổi đó trời.

Thấy tình hình trước mắt này làm cho Lâm Phàm rất hài lòng, khẽ gật đầu, bản thân hắn đến đây để dạy dỗ người khác. Thế nhưng cũng không thể ảnh hưởng đến tiệc chúc mừng đóng máy của người ta được đúng không.

Còn cái tên Trần Hà này thì coi như là tiết mục tạm thời giúp cho mọi người thêm vui đi vậy.

Chương 1089: Đánh xong rồi chữa

Cả đám người thành thật ngồi lại tại chỗ, dù đang cầm đũa nhưng cũng chưa hề đụng vào món nào, dù có kẹp thức ăn thì cũng chỉ bỏ vào chén để đó.

Ánh mắt mọi người thỉnh thoảng liếc về phía Trần Hà đang nằm dưới đất.

Thật sự là quá thê thảm.

Lâm Phàm vẫn luôn theo dõi Trần Hà mà ngồi đợi Vương Minh Dương đến, còn đám người kia thấy Lâm đại sư không nói gì nên bọn họ cũng không dám nói chuyện. Có người muốn báo cảnh sát nhưng suy nghĩ lại thì thấy thôi đi, việc này không liên quan gì đến bọn họ, tốt nhất là đừng nên gây chuyện.

Không bao lâu sau.

Vương Minh Dương hùng hổ chạy tới, vừa vào cửa đã hét lên: "Ai mẹ nó dám đánh vợ của tao."

Hứa Tử Nhạc là bạn gái của Vương Minh Dương, người trong giới đều đã sớm biết.

"Minh Dương." Hứa Tử Nhạc thấy Vương Minh Dương tới, tất cả sự tủi thân uất ức lập tức bạo phát ra ngoài.

Khi bắt gặp gương mặt xinh đẹp của vợ mình bị đỏ bừng một mảng, thậm chí có cả dấu tay thì Vương Minh Dương tức giận lên, nhẹ nhàng vuốt mặt cô: "Còn đau không?"

Sau đó ánh mắt lạnh lẽo: "Mẹ nó, anh muốn làm chết thằng chó này."

Hứa Tử Nhạc lắc đầu: "Không đau, anh Lâm đã giúp em trút giận rồi."

Lâm Phàm: "Minh Dương, tới đây đi, chính là cái tên này."

Vương Minh Dương để Hứa Tử Nhạc đứng ở một bên nhìn, sau đó tiến lên vỗ vỗ bả vai Lâm Phàm: "Người anh em, lần

này cám ơn cậu.” Mà khi nhìn thấy người nằm trên đất thì cũng sững sờ: “Trần Hà.”

Trần Hà đau đến nhe răng trợn mắt, lúc này ông ta ngẩng đầu lên, ánh mắt hung ác: “Vương Minh Dương, mày dám để cho người đánh tao…”

“Mẹ kiếp ông.” Vương Minh Dương trực tiếp giơ chân lên đá vào mặt Trần Hà: “Vợ của Vương Minh Dương tôi mà ông cũng dám đánh. Con mẹ nó, có phải ông muốn tự tìm chết đúng không.”

Mặc dù biết đối phương là đại lão, nhưng anh ta không hề sợ chút nào.

Cùng lắm thì không đi phương Bắc nữa thôi.

Nhưng vợ anh ta bị người ta bắt nạt mà còn bắt anh ta phải chịu đựng à, vậy thì thật sự không phải là đàn ông rồi.

Lâm Phàm: “Minh Dương, anh cứ cho ông ta biết tay đi, chuyện sau đó để tôi giải quyết cho.”

Vương Minh Dương gật đầu: “Ừ.” Mà khi anh ta thấy được cánh tay phải của Trần Hà thì cũng hơi ngớ người, người anh em của mình ra tay đúng là ác thiệt.

Trần Hà không ngờ ông ta đến Thượng Hải lại bị chỉnh cho thảm thế này, với địa vị của ông ta làm sao có thể để người ta ức hiếp được chứ, nhưng bây giờ lại không có cách nào.

“Tôi muốn báo cảnh sát.”

Trần Hà rống giận, bây giờ chỉ có cảnh sát mới có thể cứu ông ta, chỉ cần rời khỏi chỗ này thì ông ta nhất định sẽ trả thù hai tên này.

Lâm Phàm cười cười: “Anh đánh đi, thấy gần được thì tôi sẽ chữa cho ông ta, sau đó lại đánh tiếp để ông ta nhớ lâu một chút.”

Vương Minh Dương: “Ừ, hiểu rồi.”

Lâm Phàm nhìn về phía đám người: “Mọi người tiếp tục ăn đi, khỏi quan tâm đến chúng tôi, chuyện này không liên quan gì đến mọi người.”

Đạo diễn Kim ngồi ở đó đổ mồ hôi cả người, ông ta biết việc này xem như hố hàng rồi.

Trần Hà là nhà đầu tư bộ phim của bọn họ, bây giờ phim đã quay xong, không ngờ ông ta chỉ mới đến Thượng Hải mà đã bị đánh đập dữ đội thế này, đánh tới mức ông ta cũng bắt đầu nghi ngờ cuộc sống.

Ông ta biết việc hợp tác giữa ông và Trần Hà sau này coi như toi rồi, chẳng qua bộ phim truyền hình này tuyệt đối sẽ không bị ảnh hưởng.

Trần Hà đầu tư nhiều tiền như vậy, nếu muốn đóng băng bộ phim này thì số tiền đã đầu tư vào bộ phim này coi như đổ sông đổ biển.

"A!"

Buổi tiệc vẫn diễn ra như thường, thế nhưng tiếng kêu thảm thiết của Trần Hà lại nối liền không dứt, nó giống như tiếng sấm làm cho mọi người run như cầy sấy, vẻ mặt đầy rẫy sự sợ hãi.

Bữa cơm này làm sao ăn uống gì được nữa, có thể ăn uống được thì đều là người bị vô cảm rồi.

Tuyết Nhi: "Chị Hứa, cứ thế này sẽ không xảy ra chuyện gì đấy chứ?"

Hứa Tử Nhạc lắc đầu: "Yên tâm đi, có hai anh em bọn họ ở đây thì sẽ không có việc gì, ít nhất là tại Thượng Hải này chắc chắn sẽ không sao hết."

Lâm Phàm nhìn Trần Hà, thù này đã kết thì cần phải để cho đối phương chịu phục mà sinh ra lòng kính sợ đối với thành phố Thương Hải này, sau này không còn dám bước vào Thượng Hải nửa bước.

…

Nhân viên phục vụ trong khách sạn giải trí Đông Nguyệt đã sớm biết sự việc xảy ra trong phòng, sau đó nhanh chóng đi báo cáo.

Văn phòng.

Liễu Nhiếp nhìn bảng báo cáo lợi nhuận, cô ta hài lòng gật gật đầu. Từ khi khai trương khách sạn đến nay thì khoản thu nhập vào rất tốt, dù không theo kịp so với chỗ cũ nhưng ít ra bước đầu rất thuận lợi. Hơn nữa hết thảy nơi này đều là của cô ta chứ không còn dưới danh nghĩa của nhà họ Liễu nữa.

Cộc cộc!

"Vào đi." Liễu Nhiếp để bảng báo cáo lợi nhuận xuống.

Nhân viên phục vụ đi vào: "Liễu tổng không xong rồi, trong sảnh tiệc chúc mừng đóng máy của đoàn làm phim có người đánh nhau, cái ông Trần tổng đã bắt tay với cô trước đó bị người ta đánh rồi."

Chương 1090: Liễu Nhiếp ra mặt

Liễu Nhiếp nhíu mày, mặc dù tên Trần tổng này là đại lão phương Bắc nhưng cũng là người rất có năng lực, cô ta cũng muốn làm quen với ông ta với hy vọng sau này khi mở khách sạn ở nơi đó thì cũng có người quan tâm một phen. Bây giờ nghe nhân viên phục vụ nói Trần tổng bị đánh thì làm cho cô ta có chút không vui.

"Đi, đi xem thế nào." Liễu Nhiếp nói.

Bất kỳ người nào bị đánh, chỉ cần ngay trong khách sạn của mình thì chắc chắn phải đến cản lại, đã mở cửa làm ăn thì làm sao có thể để xuất hiện tình trạng gây rối này được chứ.

Nhân viên cung kính gật đầu. Liễu tổng ở trong mắt bọn họ chính là người phụ nữ thành công lại tài giỏi, phong cách làm việc rất quyết đoán. Thậm chí còn giỏi giang hơn so với đàn ông mà có thể chống đỡ những trường hợp lớn như thế này, bọn họ là nhân viên đều phải phục sát đất.

Đến trước cửa cũng đã có thể nghe được tiếng gào thảm như heo đang bị làm thịt ở bên trong.

Kẽo kẹt!

Đẩy cửa vào.

Liễu Nhiếp: "Xin mọi người dừng tay…" Nhưng lời vừa nói xong thì phát hiện người đàn ông đang ngồi ở đó xoay đầu lại

nhìn cô ta, thế mà lại là người quen nha.

“Lâm thần y…” Liễu Nhiếp không rõ, đây là tiệc đóng máy của đoàn làm phim, vậy thì tên này đến đây để làm gì?

Lâm Phàm cười nói: “Liễu tổng sao vậy? Tôi và người anh em của tôi đang dạy dỗ một người ở đây, chẳng lẽ quấy rầy đến Liễu tổng rồi à?”

Liễu Nhiếp phất tay để cho các nhân viên bảo vệ ra ngoài: “Lâm thần y, tại sao tôi thấy mỗi lần gặp anh thì đều không có chuyện gì tốt thế? Tôi mở cửa làm ăn buôn bán, anh lại đến đây đánh người ngay trong khách sạn của tôi, việc này mà truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng không tốt tới tôi.”

Lâm Phàm cười xòa: “Vậy rốt cuộc cô có cho tôi dạy dỗ người ngay tại địa bàn của cô không?”

Thấy vẻ mặt tươi cười của tên này, trong lòng Liễu Nhiếp có chút khó chịu, nhưng người bị đánh là Trần tổng, nên cô ta cũng phải nói câu gì đó hòa giải mới được.

“Đây là Trần tổng, có thể đừng đánh được không? Nếu không thì các người có mâu thuẫn thì đi ra ngoài giải quyết, đây là khách sạn của tôi, như này không tốt lắm đâu.” Liễu Nhiếp nói.

Cô ta cảm thấy quan hệ giữa cô ta và tên này có chút vi diệu.

Là bạn bè, cũng không phải.

Là kẻ thù, vậy cũng không đúng.

Dù sao thì là kiểu nhìn mặt nhau sẽ rất khó chịu nhưng cũng không hận thù nổi, chỉ thích thấy đối phương ăn quả đắng mà thôi.

Nhưng cô ta cũng không phải kẻ ngốc, tuy là tiếp xúc với Lâm Phàm không lâu nhưng cũng biết tên này rất bao che người của mình, nếu có thể làm cho hắn ra tay thì dĩ nhiên người sai chính là kẻ kia rồi.

Lâm Phàm: “Tôi cũng không làm khó Liễu tổng, vậy rốt cuộc Liễu Nhiếp cô có cho tôi mượn chỗ để chúng tôi dạy dỗ người hay không. Nếu như cô keo kiệt không cho mượn thì thôi, chúng tôi rời khỏi đây cũng được.”

Liễu Nhiếp híp mắt, vẻ mặt bất đắc dĩ, sau đó xua tay: "Tùy anh đi vậy, tôi không hiểu nổi anh, dạy dỗ người ta mắc gì phải ở ngay chỗ của tôi chứ? Việc này tôi cũng không xen vào được, tôi mới vừa mở khách sạn này thôi nên đừng có mà gây án mạng ở trong này đấy, tôi cũng không muốn mới mở chưa bao lâu mà đã phải đóng cửa rồi."

Lâm Phàm cười: "Cám ơn nhá."

Liễu Nhiếp liếc nhìn Trần Hà, bỗng thấy run cả người, mẹ kiếp thảm thật đó, vẫn nên nhanh chóng đi khỏi đây thôi.

Bên ngoài.

"Liễu tổng, chúng ta cứ mặc kệ thế sao?" Nhân viên phục vụ hỏi.

Vẻ mặt Liễu Nhiếp lạnh lẽo: "Đừng lắm chuyện cũng đừng xen vào việc của người khác, nên làm gì thì cứ làm cái đó đi, coi như cái gì cũng không thấy cái gì cũng không nghe là được, có hiểu chưa?"

"Đã hiểu."

Vương Minh Dương hơi mệt: "Không đánh nữa, không đánh nữa, mệt quá, giận mấy cũng hết tuốt luốt rồi."

Trần Hà cuộn người lại, dù chịu đủ đau đớn nhưng sự tức giận trong mắt ông ta không hề giảm xuống, ông ta muốn giết chết mấy tên khốn này.

Lâm Phàm đứng dậy: "Mới nhiêu đây đã là gì đâu chứ, để tôi chữa cho ông ta đã, lát nữa để tôi tới."

Nghe cuộc đối thoại của hai người, toàn bộ người trong đoàn làm phim đều sợ hãi, con mẹ nó, tàn nhẫn chưa kìa.

Vài người biết Lâm đại sư thì đều khóc thét, những gì trên mạng đều là gạt người.

Nào là Lâm đại sư hiền lành lương thiện!

Nào là Lâm đại sư ôn hòa nhã nhặn!

Con mẹ nó, các người mở to mắt mà nhìn đi, đây là Lâm đại sư hiền lành lương thiện ôn hòa nhã nhặn của mấy người đây sao? Đây là Lâm đại sư bạo lực hung tàn mới đúng nhé, mặc

dù tên Trần tổng này rất phách lối rất đáng ăn đòn nhưng bị đánh ra thế này cũng rất khủng bố rồi đó.

Lực đánh của Vương Minh Dương không nặng lắm, đánh lên người Trần Hà cũng chỉ đau đớn một chút thôi, còn lâu mới bằng được lực sát thương lớn mà Lâm Phàm mang lại.

Trần Hà hít sâu một hơi, gào lên: "Tao sẽ không bỏ qua cho bọn mày."

Lâm Phàm đếch thèm nói gì mà đi đến bên cạnh Trần Hà, ngón tay hắn ấn mấy lần, sau đó làm cho tay phải của Trần Hà trở lại đúng khớp.

Chương 1091: Bẻ cua cũng nhanh quá rồi đó

Răng rắc!

Răng rắc!

Bỗng nhiên Trần Hà phát hiện tay phải của ông ta đã tốt lên, hơn nữa thương thế trên người cũng đã chuyển biến tốt nên lập tức cười ha hả: "Mày sợ rồi chứ gì, có phải mày biết sợ rồi không, tao cho mày biết cho dù làm vậy cũng vô dụng, Trần Hà tao đã nhớ kỹ rồi."

"Nghĩ gì thế?" Lâm Phàm liếc ông ta: "Đừng nghĩ quá nhiều, đợi lát nữa ông sẽ biết."

Trần Hà sững người, không hiểu rõ hắn nói vậy là ý gì, nhưng không bao lâu sau ông ta cũng đã hiểu ngay.

Rắc rắc!

Á!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, cánh tay lại trật khớp, so với bị Vương Minh Dương đánh đập còn đau đớn hơn nhiều, loại đau đớn này hoàn toàn không phải con người có khả năng chịu nổi.

"Dừng tay, dừng tay lại cho tao." Trần Hà rống lên, trong mắt lóe lên vẻ hoảng sợ.

Vương Minh Dương đứng ở một bên nhìn mà giật cả mình, khi nào lão Lâm lại biết cách chơi như thế chứ.

Vả lại tiếng kêu này, thật đúng là làm cho người ta phải dựng tóc gáy.

Quá mẹ nó kinh khủng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Tất cả mọi người ở nơi này đều đổ mồ hôi như tắm, đồng thời cũng đã quen dần với tiếng kêu bi thảm của Trần tổng. Trật khớp, nắn lại, lại trật khớp rồi lại nắn lại cứ thế tiếp diễn và có vẻ như sẽ mãi không ngừng nghỉ.

Vương Minh Dương toát ra mồ hôi lạnh: "Tử Nhạc, anh có hơi sợ."

Hứa Tử Nhạc gật đầu: "Minh Dương, em cũng sợ, anh Lâm ác thiệt đấy."

Trần Hà không ngừng kêu thảm, cả người mơ mơ màng màng, toàn thân ướt như chuột lột, loại đau đớn này hành hạ ông ta đến nỗi sắp hỏng mất.

"Đại ca! Đừng, đừng làm nữa, thật sự đừng làm vậy nữa. Tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi…"

"Á!"

Lại một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Lâm Phàm nhìn Trần Hà: "Biết sai rồi à?"

Trần Hà lập tức gật đầu: "Tôi thật sự biết sai rồi, đừng làm nữa, tôi chịu không nổi, tôi sẽ điên lên mất."

Ông ta không còn biết mình đã phải trải qua cơn đau này bao nhiêu lần rồi nữa, ông ta chỉ cảm thấy mình sẽ lên cơn đau tim mất thôi.

Một cảm giác sợ hãi sâu sắc tràn ngập trong lòng Trần Hà, nếu trước đó là không phục là muốn báo thù thì bây giờ suy nghĩ này đã bị ném ra sau đầu. Thay vào đó chính là chỉ muốn rời khỏi Thượng Hải càng sớm càng tốt, rời khỏi nơi đã làm cho ông ta hoảng sợ tột cùng này.

Lâm Phàm gật gật đầu, hắn vỗ bả vai Trần Hà: "Tôi cũng không phải là người không biết nói lý lẽ, cũng không thích sử dụng bạo lực, nhưng con người ông quá ngạo mạn rồi. Tử

Nhạc là em dâu của tôi, ông nói xem ông đánh cô ấy, có phải đã sai rồi hay không?"

Trần Hà cúi đầu rồi nhanh chóng gật đầu như gà mổ thóc: "Sai, là tôi đã sai."

"Nghe nói ông ở phương Bắc lợi hại lắm nhỉ, vậy khi về lại phương Bắc rồi thì có muốn báo thù hay không?" Lâm Phàm bình tĩnh hỏi.

Trần Hà lắc đầu như giã tỏi: "Không báo thù, thật sự không báo thù. Chuyện ngày hôm nay là do tôi sai, tôi không nên bắt cô ấy tiếp rượu, tôi không nên lợi dụng cô ấy."

Khi nỗi sợ hãi đã đạt đến trình độ nhất định, vậy thì sẽ chuyển biến thành nỗi ám ảnh.

Nếu tên Trần Hà này thật sự muốn báo thù, mặc dù Vương Minh Dương sẽ không sao cả nhưng Hứa Tử Nhạc thì không thể nói chắc chắn được, trừ phi không đi ra phương Bắc, nhưng điều này sao có thể chứ?

Chắc chắn không có khả năng.

"Nhìn tôi." Lâm Phàm lên tiếng.

Trần Hà ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt Lâm Phàm, mà Lâm Phàm cũng nhìn thấu được trong lòng Trần Hà thế nào rồi, cùng lúc đó quay đầu lại nhìn về phía Hứa Tử Nhạc. Sau này sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì nữa, trong lòng hắn cũng thả lỏng lại rồi sờ sờ đầu Trần Hà: "Biết thức thời là tốt, tôi cũng tin tưởng ông chịu thiệt lần này xong thì cũng có thể nhớ lâu một chút."

"Vâng, vâng." Trần Hà gật đầu.

Lâm Phàm cười cười rồi duỗi lưng: "Đúng là có hơi đói, Trần tổng đi ăn cơm đi. Hôm nay là ngày đóng máy tốt lành, cũng không thể chỉ mới tiến hành được một nửa thì mọi người lại đi hết sạch được."

"Nhân viên phục vụ, thêm hai bàn đồ ăn."

Đám người đạo diễn Kim cũng lơ tơ mơ cả lũ, bọn họ không ngờ Trần tổng thật sự thua thiệt. Hơn nữa nhìn vẻ mặt của ông ta không phải chỉ là sợ bình thường mà là đã sợ tới mức sinh ra bóng ma tâm lý luôn ấy chứ.

“Vương tổng, Lâm đại sư, mời ngồi.” Đạo diễn Kim và một nhân viên đoàn làm phim nhanh chóng nhường vị trí ra cho họ, không dám vô lễ.

Lâm Phàm cười xua tay: “Không cần đâu, mọi người ngồi xích lại một chút là được rồi. Đến nào, hôm nay là ngày đóng máy tốt lành nên không thể chỉ vì việc của tôi mà ảnh hưởng đến tâm tình của mọi người được chứ.”

Vào lúc này, Lâm Phàm cười nói: “Các vị, đừng căng thẳng, Lâm Phàm tôi rất có tình yêu thương bao la bát ngát. Hy vọng mọi người đừng sợ, chúng ta ăn cơm nhé.”

Trong lòng những nhân viên trong đoàn phim rất muốn chửi thề, nếu như vậy mà gọi là có tình yêu thương thì mới là gặp quỷ á.

Chương 1092: Tôi không phải loại người như vậy

Đạo diễn Kim nói: “Đúng đúng, Lâm đại sư nói quá đúng. Chúng tôi vẫn luôn theo dõi ngài trên Weibo, ngài là người có tình yêu thương bao la như này, lương thiện như thế làm cho chúng tôi vô cùng bội phục. Hôm nay là ngày đóng máy, Lâm đại sư có thể đến đây chính là làm cho kẻ hèn này nở mày nở mặt, tôi mời ngài một ly.”

Lâm Phàm cười: “Đạo diễn Kim khách sáo quá, mọi người cùng đến đi, tôi chúc cho mọi người cùng bộ phim này rating ngày càng cao.”

Bây giờ, Lâm Phàm đang trò chuyện với đạo diễn Kim, làm cho bọn họ cũng không biết nên nói cái gì, màn kịch này cua gắt quá rồi đó.

Vừa mới nãy còn đùng đùng rất mạnh bạo, rất dọa người, thế mà không khí bây giờ lại rất hài hòa thân thiện. Dù có là phim đi nữa thì cũng không thể diễn ra thế này được đâu.

Mà nhìn lại Trần tổng lúc này đang thành thật ngồi chỗ đó, không có gì khác thường, cho dù nhìn về phía Lâm Phàm cũng không hề có một chút oán hận mà là đầy rẫy sự kính sợ và hoảng loạn.

Giờ khắc này, bọn họ cũng đã hiểu, tên Trần tổng này đã bị đối phương chơi đến sợ hãi sâu sắc.

Văn phòng.

“Liễu tổng, kết thúc rồi ạ.” Nhân viên phục vụ báo cáo.

Liễu Nhiếp: “Trần Hà thế nào? Có đi chưa?”

“Không có, Lâm đại sư bọn họ đang dùng cơm, còn Trần tổng cũng quay về chỗ ngồi ăn cơm rồi.”

Nhiếp Liễu đơ như cây cơ, ánh mắt nghi ngờ nhìn nhân viên nhà mình: “Cậu đang đùa tôi à?”

“Không có mà, thật sự đang dùng cơm, giống như không hề xảy ra bất cứ chuyện gì luôn, không khí ở hiện trường cũng khá tốt.”

Nhiếp Liễu trợn tròn mắt, này mẹ nó là tình huống gì? Vừa mới làm tới mức muốn xảy ra án mạng mà bây giờ lại làm hòa như lúc ban đầu, còn ngồi xuống ăn cơm chung, con mẹ nó, việc này cũng kỳ lạ quá rồi đó.

…

Phòng tiệc.

Tình hình bên trong rất xấu hổ, trong lòng tất cả mọi người đều không rõ tại sao lại xuất hiện bầu không khí như bây giờ?

Ngoại trừ Lâm Phàm và Trần Hà ra thì những người khác đều có thắc mắc này, việc này có gì đó sai sai. Nếu theo như bình thường thì hoàn toàn không nên có bầu không khí như bây giờ mới đúng chớ.

Cơm nước no nê.

Cửa khách sạn.

Liễu Nhiếp lặng lẽ đi đến bên cạnh Lâm Phàm: “Chuyện gì đây? Không phải mới nãy gây gỗ rất nghiêm trọng à? Tên Trần Hà này bị các anh làm gì vậy? Ăn cơm xong còn chủ động đi tính tiền, tôi thấy sai sai thế nào ấy.”

Lâm Phàm cười nói: “Không nói cho cô biết, để cô đoán thử xem…”

“Xời, nói như kiểu tôi muốn biết lắm vậy.” Liễu Nhiếp đốp lại, nhưng vẻ mặt này rõ ràng rất muốn biết, rốt cuộc trong đó đã xảy ra chuyện gì hoặc là tên Trần tổng này đã phải trải qua những gì.

“Vậy thì không nói cho cô biết.” Lâm Phàm cười, hắn cố tình không nói cho Liễu Nhiếp đã xảy ra chuyện gì để cho bà cô này cứ từ từ mà đoán.

Lâm Phàm: “Minh Dương, hai người thế nào?”

Hứa Tử Nhạc đi về, Vương Minh Dương dĩ nhiên muốn đưa vợ anh ta về rồi hê hê hê.

“Hôm nay cậu cũng uống rượu nên không thể lái xe về được, để tôi đưa cậu về đi.” Vương Minh Dương nói.

Lâm Phàm: “Vậy thì ngại quá, quấy rầy buổi tối của cục cưng anh rồi.”

“Mẹ kiếp, cậu uống rượu vào một cái là trở nên bỉ ổi dễ sợ.” Vương Minh Dương cười mắng, còn Hứa Tử Nhạc thì hơi đỏ mặt, sau đó nói: “Anh Lâm, anh nhanh chóng tìm một người bạn gái đi, vậy thì buổi tối sẽ không còn cô đơn lẻ loi nữa.”

Lâm Phàm cười xòa: “Đi thôi, không nói mấy thứ lung tung này nữa.”

Trên xe.

“Sao Tử Nhạc không ngồi chung xe với chúng ta thế?” Lâm Phàm hỏi.

Vương Minh Dương liếc hắn: “Cô ấy lái xe đi với Kiều Tuyết, đang chạy phía sau xe của chúng ta, cậu nói xem tên Trần Hà kia có thể trả thù hay không?”

Lâm Phàm tự tin nói: “Yên tâm đi, ông ta sẽ không làm thế đâu.”

Vương Minh Dương gật đầu: “Vậy là tốt rồi, tên Trần Hà này có chút thế lực ở phương Bắc, nếu như kết thù rồi thì sau này Tử Nhạc chắc chắn không thể phát triển ở phương Bắc được. Có điều coi như không có trả thù đi nữa thì tôi cũng sẽ không để cho Tử Nhạc đi phương Bắc, ở phương Nam phát triển cũng đủ rồi.”

“Ừ.” Lâm Phàm gật đầu, không nói gì thêm.

“Đúng rồi, cậu thấy Kiều Tuyết đi chung với Tử Nhạc thế nào?”

Lâm Phàm nhớ lại: “Là một cô gái không tồi, vừa xinh đẹp vừa hiểu chuyện.”

Vương Minh Dương đụng nhẹ cánh tay Lâm Phàm, trên mặt lộ ra ý cười: “Lúc nãy Tử Nhạc có nói với tôi, nếu như cậu muốn thì tối nay có thể ở lại, sau này cô gái này cũng có người che chở ở trong giới rồi.”

“Xin anh đấy, anh có phải bạn thân của tôi không hả? Ép tôi trở thành loại người mà tôi ghét nhất à?” Lâm Phàm nói: “Tôi thấy Kiều Tuyết này có quan hệ khá tốt với vợ anh, cũng là người bạn đáng tin, anh giúp đỡ là được rồi, đâu cần bày ra cái trò này chứ.”

“Thôi được, biết ngay cái tên như cậu sẽ nói vậy mà, nhưng mà tôi nghi ngờ cậu có phải là cái đó không hả? May mắn là tôi có bạn gái chứ nếu không thì chắc chắn không thể thoát khỏi danh hiệu Brokeback trong mắt người khác rồi đó.”

(Chú thích: Brokeback Là phim Brokeback Mountain, phim đồng tính nam.)

“Mẹ nó, anh nói gì vậy, chẳng qua tôi chỉ muốn trải nghiệm cái xã hội tốt đẹp này trước, chờ đến khi đến tuổi rồi thì tôi sẽ tìm bạn gái thôi.” Lâm Phàm nói.

Vương Minh Dương lắc đầu: “Tôi cảm thấy hơi khó cho cậu, không phải khó tìm mà nhân duyên với phụ nữ của cậu khá là mạnh. Thôi không nói nữa, tôi nói nhiều vậy rồi, trong lòng cậu cũng tự biết, để xem khi đó cậu sẽ giải quyết như thế nào. Có điều tôi khuyên cậu cũng đừng kéo dài nữa, đàn ông ba mươi như đóa hoa nhưng phụ nữ ba mươi lại suy tàn, ít nhất phải nói với người ta một câu chứ.”

Lâm Phàm liếc nhìn Vương Minh Dương: “Cái tên này…”

…

Chiếc xe hơi màu hồng phấn ở phía sau.

Tâm trạng Hứa Tử Nhạc đã khá hơn, cục nghẹn trong lòng cũng đã được nhổ ra.

Kiều Tuyết nhìn chị Hứa, trong mắt toàn là sự tò mò.

“Tuyết Nhi, sao thế? Trên mặt chị dính nhọ nồi à?” Hứa Tử Nhạc cười.

Kiều Tuyết lắc đầu, giọng nói dịu dàng: “Không có, chỉ là không ngờ anh trai của chị Hứa lại lợi hại như thế.”

Hứa Tử Nhạc cười: “Vậy khẳng định Minh Dương là người anh em tốt của hắn, chị có thể ở bên Minh Dương cũng là nhờ hắn nói tốt đấy. Có khi chị còn ganh tỵ với người anh trai này của chị nữa kìa, quan hệ của Minh Dương với hắn còn tốt hơn so với chị đó.”

Chương 1093: Đi về, bịch bịch

Việc ngày hôm nay đã khiến cho Kiều Tuyết chấn động rất lớn, dĩ nhiên cô ta biết trong giới này rất loạn nhưng không ngờ hôm nay sẽ thấy được cảnh tượng như này.

“Sao có thể chứ, em thấy Vương tổng rất thích chị mà.”

Hứa Tử Nhạc cười mà không nói: “Đúng rồi, Tuyết Nhi à, có phải sau này em vẫn muốn lăn lộn trong cái giới này không?”

Tuyết Nhi gật đầu: “Vâng, em vẫn đang không ngừng cố gắng.”

“Những gì mà chị Hứa sắp nói ra với em đây, em đừng để trong lòng. Chỉ lấy việc hôm nay nói thôi, nếu chị Hứa không phải là bạn gái của Minh Dương thì em nghĩ đêm nay sẽ như thế nào?”

Kiều Tuyết không nói gì, kết quả như nào dĩ nhiên cô ta biết rõ.

“Chị thấy em cũng là người hiểu chuyện, chị Hứa cũng thẳng thắn với em, nếu muốn lăn lộn trong cái giới này mà không muốn trả giá lại muốn nổi tiếng thì rất khó, người có thể không cần trả giá mà còn nổi tiếng được thì chỉ là số ít. Anh Lâm là người không tệ, vẻ ngoài cũng khá, cũng rất lợi hại. Nếu em không muốn trở thành món đồ chơi thì chị Hứa có thể giúp em, mặc dù không có danh phận nhưng ít ra có thể có chỗ để dựa vào.” Hứa Tử Nhạc nói rất thẳng thắn, đâu còn cách nào, cô cũng rất thích Tuyết Nhi này và muốn nhận cô ta làm em

gái, có điều với địa vị của mình thì thật sự không dám đảm bảo có thể bảo vệ được Kiều Tuyết.

Mà cô ấy cũng không dám đề cập với Vương Minh Dương, dù sao Minh Dương làm gì có sức lực mà đi quản người khác chứ.

Nhưng nếu Kiều Tuyết có quan hệ với anh Lâm thì dĩ nhiên Minh Dương cũng sẽ không thể mặc kệ được.

Cô ấy biết Kiều Tuyết vẫn còn lần đầu tiên, mà ai cũng biết đàn ông rất để ý đến cái đó, có đôi khi cái đó cũng là một lợi thế để lăn lộn trong cái giới này.

Mặc dù nói ra có hơi đen tối, nhưng đó cũng là lời nói thật.

Chỉ là…

Cô ấy còn một câu chưa nói, anh Lâm chưa chắc sẽ đồng ý việc này, vì anh Lâm không phải là loại người như vậy.

Kiều Tuyết cũng không phải kẻ ngốc, dĩ nhiên biết chị Hứa là muốn tốt cho mình sau này. Mà cũng do cô ta thật lòng thật dạ với chị Hứa nên chị Hứa mới nói ra những lời như thế, cho nên muốn vì mình tìm một chỗ dựa đáng tin.

Thế nhưng cô ta vẫn chưa có tính toán đi làm việc này.

Hứa Tử Nhạc lái xe, cười nói: “Được rồi cô bé ngốc, đừng nghĩ nhiều như vậy, việc này cũng chưa chắc được đâu. Anh Lâm là người nhiệt tình, nếu em có thể trở thành bạn bè thì anh Lâm cũng rất tình nguyện giúp đỡ em. Cho nên một lát nữa chị Hứa chỉ có thể giới thiệu em quen biết với anh Lâm thôi, còn việc có thể thành hay không thì còn phải xem em thế nào nữa.”

Kiều Tuyết: “Chị Hứa, em cám ơn chị đã nghĩ cho em.”

Hứa Tử Nhạc: “Ha ha, chị còn tưởng em sẽ chán ghét chị Hứa kêu em làm những việc như này chứ. À, đúng rồi, sau này có đi show gì mà thấy có Ngô Hoán Nguyệt thì em nhớ phải giữ mối quan hệ với cô ấy thật tốt, cô ấy là bạn của anh Lâm đó.”

Kiều Tuyết sững sờ: “Là cái người mà phất lên rất nhanh đó sao, bây giờ đã có trong tay Kim Khúc, Ngô Hoán Nguyệt?”

Hứa Tử Nhạc gật đầu: “Ừm, với lại em biết không, những Kim Khúc đó đều có xuất xứ từ tay anh Lâm đấy, hiện giờ đã biết anh Lâm lợi hại rồi chưa.”

“Vâng, đúng là rất lợi hại.” Kiều Tuyết gật đầu.

…

Trước cửa nhà.

Lâm Phàm và Vương Minh Dương tựa ở bên cạnh xe hút thuốc, xe Hứa Tử Nhạc cũng vừa đến.

Xuống xe.

Hứa Tử Nhạc: “Anh Lâm, hôm nay cám ơn anh nhiều.”

Lâm Phàm nhả khói: “Không cần cám ơn, người nhà mà nói cám ơn làm gì.”

“Anh Lâm, đây là Kiều Tuyết em gái nuôi của em.” Hứa Tử Nhạc đẩy Kiều Tuyết ra giới thiệu.

Kiều Tuyết căng thẳng nói: “Anh Lâm, chào anh.”

Lâm Phàm quan sát từ trên xuống dưới: “Ừ, không tệ, là một cô gái rất hiền lành. Tử Nhạc nhận cô là em gái nuôi khá tốt, sau này cô nên bảo vệ cô ta thật tốt mới được. Thôi không nói nữa, tôi đi đây, mọi người cũng về sớm một chút nhá.”

Nói xong câu này thì Lâm Phàm xoay người đi khỏi.

Sau khi Lâm Phàm rời đi, Hứa Tử Nhạc hỏi: “Minh Dương, anh Lâm nói thế nào?”

Vương Minh Dương thở dài: “Haiz, sau này anh phải bận bịu thêm rồi.”

“Là ý gì?” Hứa Tử Nhạc nghi ngờ hỏi.

Vương Minh Dương: “Nghe không hiểu à? Anh đã sớm nói chuyện này không thể thực hiện được đâu, chẳng qua kết quả rất tốt, con người Kiều Tuyết rất không tệ, có muốn đi ăn máng khác đến công ty của anh Vương không nào? Phí bồi thường hợp đồng cứ để anh Vương ra giúp em cho.”

Hứa Tử Nhạc cười rồi ôm lấy bả vai của Kiều Tuyết, vỗ nhẹ đầu cô ta cười nói: “Cô nhóc may mắn đấy.”

Bây giờ Kiều Tuyết còn không biết đã xảy ra chuyện gì, có điều cuối cùng cô ta nghe hiểu rồi, anh Vương đồng ý cho cô ta vào công ty mình, đã vậy còn đồng ý vì cô ta giao phí bồi thường vi phạm hợp đồng nữa.

"Ôi trời trời." Vương Minh Dương lắc đầu: "Anh phải cố gắng kiếm tiền thôi, nếu không thì sau này làm sao che chở nổi nữa."

Hứa Tử Nhạc ôm lấy cánh tay Vương Minh Dương: "Ông xã ơi, moah moah moah."

Vương Minh Dương nở nụ cười, rất bỉ ổi nói: "Đi về, bịch bịch bịch!"

Hứa Tử Nhạc đỏ mặt: "Tuyết Nhi còn ở đây, nói tầm bậy tầm bạ."

"Ha ha…"

Kiều Tuyết hâm mộ nhìn chị Hứa đã tìm được một nơi thật tốt để trở về.

Chương 1094: Có kết quả

Về đến nhà.

Sao Lâm Phàm không biết Hứa Tử Nhạc đang nghĩ gì chứ. Nhưng Vương Minh Dương là người hiểu rõ hắn, hắn đã nói đến mức đó rồi chẳng lẽ anh ta lại không hiểu gì à?

Thế nhưng ánh mắt Vương Minh Dương nhìn Lâm Phàm đã chứng minh hết thảy, hắn hiểu rồi.

Hiểu được thì tốt, Lâm Phàm đỡ phải nói thẳng thừng.

Buổi tối.

Có nhiều người mất ngủ.

Vương Minh Dương và Hứa Tử Nhạc thì đương nhiên khỏi phải nói. (Mọi người tự hiểu nha)

Kiều Tuyết nằm trên giường nghĩ lại những chuyện hôm nay đã xảy ra. Trần Hà là một người có máu mặt. Hôm nay lúc ở phim trường, cô cũng phát hiện ánh mắt ông ta nhìn mình có gì đó không bình thường, nhưng quả thật cô cũng chưa gặp

phải thủ đoạn gì xấu xa nên cũng coi như thoát được một kiếp nạn.

Kiều Tuyết bất chợt nghĩ đến Lâm Phàm. Cô cũng không hẳn biết rõ về hắn, cũng chỉ mới nhìn thấy hắn trên weibo. Tối nay là lần đầu tiên cô gặp hắn nên trong lòng không khỏi có chút tò mò.

Nhất là trong buổi tiệc đóng máy, hình ảnh đầy ngang tàng đó đã ăn sâu vào trong lòng mọi người, đó là điều mà trước nay cô chưa bao giờ thấy.

Rốt cuộc hắn là người như thế nào? Kiều Tuyết tò mò, cô xõa mái tóc dài ngồi tựa vào thành giường. Sau đó lấy điện thoại ra, tìm tên Lâm Phàm trên Baidu, cô muốn xem bình luận của mọi người về Lâm đại sư như thế nào.

Kiều Tuyết dần dần chìm đắm vào internet, bởi vì Lâm đại sư đã làm được quá nhiều chuyện nằm ngoài sức tưởng tượng của cô.

…

“Mặt phải báo thù, mặt trái thì không báo thù nữa.” Trần Hà không ngủ được. Mỗi đêm ông ta đều sẽ gọi một cô em đến bồi ông ta ngủ, nhưng đêm nay là lần đầu tiên ông ta tử tế ngủ một mình như vậy, một đồng xu đang bị ông ta lật qua lật lại trong lòng bàn tay mình.

Nỗi nhục tối nay làm cho ông ta không thể chịu đựng nổi, nhưng lại không thể không nhẫn nhịn, mỗi lần nhắm mắt thì trong đầu lại hiện lên nụ cười đáng sợ của tên kia.

“Mẹ kiếp, liều một lần.” Ông ta đặt đồng xu lên ngón tay cái rồi tung nó lên. Trần Hà chăm chú nhìn đồng xu đang xoay tròn trong không trung, vẻ mặt nghiêm trọng, ông ta không biết mình muốn đồng xu sẽ ngửa mặt phải hay ngửa mặt trái lên nữa.

Trong phút chốc thời gian như ngưng đọng lại, đồng xu rơi thẳng xuống đệm.

Trần Hà kinh ngạc, không dám tin vào mắt mình.

“Sao lại thế được?”

Đồng xu nằm tĩnh lặng trên đệm lại là…

Mặt phải!

“Mẹ kiếp, mặt phải cũng không báo thù. Đi ngủ!” Trần Hà không nghĩ nhiều, sáng mai ông ta phải dậy sớm ra sân bay, nhất định phải mau chóng rời khỏi nơi này, nhưng ông ta vẫn còn một chuyện quan trọng nữa phải làm.

Cầm điện thoại gọi điện cho đạo diễn Kim, nói với ông ta chuyện tối hôm nay nhất định không được truyền ra ngoài.

Trần Hà không dám có bất cứ sự bất mãn nào với Lâm đại sư, nhưng với những người như đạo diễn Kim, ông ta mãi mãi là Trần Hà khiến cho mọi người đều phải sợ hãi.

…

Vài ngày sau.

Phố Vân Lý.

Đám người ông chủ Lương tụ tập vây quanh Lâm Phàm: “Ông chủ nhỏ, cậu đang làm gì thế? Nãy đi ngang qua thấy cậu đang nghịch điện thoại, quay về cũng thấy cậu đang nghịch điện thoại.”

“Suỵt!” Lâm Phàm đưa ngón trỏ lên miệng, ý bảo bọn họ im lặng: “Hôm nay cuộc thi Quốc họa Thiếu nhi có kết quả. Tôi đang F5 trang chủ, bọn họ nói 2 giờ sẽ có kết quả, mà giờ đã 2 giờ 5 phút rồi vẫn chưa thấy gì.”

“Hôm nay có kết quả rồi sao?” Ông Lương ngạc nhiên, sau đó lại thấy Lâm Phàm vẫn đang dùng điện thoại thì vội vàng nói: “Vẫn còn ngồi đó dùng điện thoại sao, qua chỗ tôi xem bằng máy tính đi.”

Từ chuyện lần trước, Cục An Ninh mạng đã đưa cho Lâm Phàm một yêu cầu duy nhất, đó là không được dùng máy tính để phô diễn trình độ, lướt trang web bình thường thì vacó thể. Nhưng Lâm Phàm cũng không lấy máy tính về, cũng chả mua lại máy mới.

Hắn là người nói được làm được, hắn đã hứa chuyện gì thì tuyệt đối sẽ không làm trái lại, không được dùng máy tính để phô diễn trình độ thì hắn tuyệt đối sẽ không dùng.

“Đi!” Lâm Phàm không do dự, lập tức đứng dậy đi cùng lão Vương.

Mấy người Ngô U Lan cũng đi cùng. Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn không chỉ là tâm huyết của Lâm Phàm mà cũng là tâm huyết của bọn họ, cho nên bọn họ cũng vô cùng quan tâm đến bọn trẻ trong viện.

Hôm nay có kết quả của cuộc thi nên họ đương nhiên cũng rất mong chờ.

Cửa hàng của ông Lương.

Trang web liên tục được làm mới.

Không lâu sau, lão Trương và chị Hồng cũng đã tới. Ai nấy đều nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính.

Chị Hồng: "Sao vẫn chưa có kết quả vậy? Đã 2:10 rồi."

Ông Trương lên tiếng: "Đừng vội, đây cũng không phải thi tuyển sinh Đại học, có thể trang web bên họ bị trì hoãn cũng nên."

Triệu Chung Dương nói: "Có khi nào người công bố kết quả ngủ quên rồi không, đã quá giờ rồi."

"Trời, đừng làm ồn nữa. Có rồi này, có kết quả rồi." Ông Lương thốt lên, sau đó ngay lập tức nhìn vào hạng Nhất.

Lâm Phàm cũng nhìn chằm chằm vào màn hình.

Chương 1095: Chuyện này cũng có thể gian lận?

Giải Nhất: Vương Hạo Dương (Thủ đô)

"Ơ, giải Nhất lại không phải là của Viện phúc lợi, chuyện này là sao?" Điền Thần Côn ngạc nhiên.

Lâm Phàm có chút tiếc nuối, nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần, không được giải Nhất cũng không sao, có thể là thực lực của đứa trẻ ở Thủ đô kia cũng rất giỏi. Mặc dù nhóc mập cũng vô cùng xuất sắc, nhưng có thể nó không phải là người duy nhất có tài năng xuất chúng như vậy.

"Xem giải Nhì xem." Lâm Phàm cũng có chút mong đợi.

Giải Nhì: Tiểu Bàn (Thượng Hải), Vương Hồng Hồng (Thượng Hải), Trương Mộng (Thượng Hải),…

Triệu Chung Dương phấn khích nói: "Có rồi, nhóc mập được giải Nhì, hơn nữa mười thí sinh đạt giải Nhì đều từ Viện Phúc lợi trẻ em Nam Sơn đó."

Lâm Phàm cười: "Thằng nhóc mập mạp này không tệ, mặc dù không đạt được giải Nhất nhưng được giải Nhì là cũng rất lợi hại rồi, hơn nữa những đứa trẻ khác cũng rất giỏi, viện Phúc lợi của chúng ta lần này tỏa sáng rồi."

Ông Lương: "Đừng vội, chúng ta nhìn giải Ba xem thế nào, còn giải Khuyến khích nữa chứ."

Nói xong dùng chuột lướt xuống.

"Ôi chao." Lão Lương kinh ngạc thốt lên: "Mọi người nhìn đi, toàn bộ giải Ba cũng là của Viện Phúc lợi Nam Sơn chúng ta, giải Khuyến khích cũng thế, nhiều giải quá."

Lâm Phàm cẩn thận nhìn, mỉm cười nói: "Tôi biết mà! Những đứa trẻ của Viện phúc lợi đều đạt giải, quá giỏi."

"Không phải lúc trước nói là giải Khuyến khích chỉ có 50 giải sao?" Chị Hồng nghi ngờ hỏi.

Lão Trương chen ngang: "Nhất định là do những đứa trẻ của chúng ta quá giỏi, vẽ quá đẹp nên ban giám khảo người ta cảm thấy nếu chúng không được giải thì quá là đáng tiếc nên mới bổ sung thêm giải. Mấy người nói xem có đúng không?"

Lâm Phàm gật đầu: "Ừm, không sai. Những giám khảo của Hiệp hội Quốc họa rất có mắt nhìn. Chỉ là chúng ta được thưởng nhiều giải như vậy, nếu để người nhà những đứa trẻ khác biết được chắc sẽ tức chết, bọn họ nhất định sẽ nghĩ là chúng ta mua giải đây."

Ngô U Lan nhìn Lâm Phàm: "Anh Lâm, thực ra tôi cũng nhìn ra được anh rất tiếc nuối khi nhóc mập không đạt giải, có phải từ ban đầu anh đã nghĩ thằng bé nhất định sẽ đạt giải Nhất không?"

Lâm Phàm căn bản cũng không giấu giếm chuyện này.

"Ừm. Tôi rất có niềm tin về việc nó sẽ được giải Nhất. Tên nhóc đó tuy không phát huy được hết kỹ năng hội họa, nhưng

lại có khả năng vẽ tự do mà người ta khó có thể nắm bắt được. Ở độ tuổi này dường như không ai có thể có được trình độ đó, giải Nhất không khó, chỉ là không ngờ thằng bé lại không đạt được nên tôi thấy có chút đáng tiếc." Lâm Phàm nói.

Điền Thần Côn không hiểu: "Cậu nói vẽ tự do là sao, tôi không hiểu.""

Lâm Phàm cười nói: "Dùng tâm hồn để cảm nhận nó, mỗi nét bút đều bao hàm ý nghĩa bên trong, không quá chú trọng vào đường nét, đó chính là vẽ tự do. Quốc họa được phân thành hai trường phái vẽ tỉ mỉ và vẽ tự do, thoải mái. Vẽ tỉ mỉ sẽ chú trọng vào vẻ đẹp của từng nét vẽ, yêu cầu cẩn thận và kỹ lưỡng hơn. Nếu đem so sánh hai trường phái này thì vẽ tự do chắc chắn sẽ dành phần thắng."

Làm sao mọi người biết được những kiến thức này chứ. Sau khi nghe Lâm Phàm giảng giải một lúc thì cũng đã hiểu ra, dù sao thì nhóc mập cũng rất giỏi, người bình thường khó có thể sánh bằng.

Lâm Phàm: "Đúng rồi, cho tôi xem tác phẩm của nhóc mập đi."

Lão Lương kéo lên, một bức tranh hiện lên trên màn hình.

Lâm Phàm cau mày: "Không đúng, bức tranh này của nhóc mập bao hàm ý nghĩa rất sâu sắc, đứa trẻ 6 tuổi bình thường hoàn toàn không có khả năng nắm bắt được, nhưng lại chỉ được giải Nhì. Thế thì không biết giải Nhất sẽ xuất sắc như nào đây? Lão Lương, mở tác phẩm giải Nhất lên xem."

Nhưng khi trên màn hình hiện lên tác phẩm đạt giải Nhất, Lâm Phàm sửng sốt. Đột nhiên thốt lên câu chửi: "Mẹ nó, đây là trò mờ ám gì vậy. Bức tranh này kém hơn mấy bậc so với tranh của nhóc mập mà cũng dám lấy giải Nhất sao? Trò gian lận này hơi quá rồi đó."

Mọi người ai cũng đều thấy rất ngạc nhiên nhìn Lâm Phàm.

"Gì cơ? Ông chủ nhỏ, cậu nói cái gì mờ ám?"

"Ơ, hình như có chút vấn đề. Tôi không hiểu tranh Quốc họa, nhưng so sánh hai bức vẽ này thì bức của nhóc mập nhìn có cảm giác thoải mái hơn rất nhiều, rất sinh động."

Ngô U Lan thấy sắc mặt của Lâm Phàm có chút khó coi nên cũng cảm thấy hơi tức giận kéo tay áo Lâm Phàm: “Anh Lâm, có người giở trò sao?”

Lâm Phàm gật đầu: “Đúng thế.”

Hắn không muốn nói thêm gì nữa. Nếu bức tranh của đối phương thật sự xuất sắc hơn tranh của Mập Mạp thì quả thật hắn không có lời nào để nói, kỹ năng không bằng người ta, thua thì thua thôi.

Nhưng bây giờ thì sao?

Đừng nói bản thân hắn không hiểu Quốc họa. Trong giới Quốc họa này nếu dám nói hắn thứ hai thì không ai xứng đáng đứng thứ nhất.

Hắn chính là người ngang ngược như vậy đó.

Ông Lương nghe xong thì vô cùng ngạc nhiên: “Gì cơ? CMN chuyện này cũng có thể gian lận được à?”

Ông Trương: “Trong các cuộc thi sẽ không tránh khỏi có gian lận nhưng đây chỉ là cuộc thi dành cho những đứa trẻ thôi, sao lại không thể chấm công bằng được chứ? Không được, chuyện này bắt buộc phải đòi một lời giải thích thỏa đáng.”

Chương 1096: Phải làm cho rõ chuyện này

Chị Hồng cũng vô cùng tức giận nhưng cũng chỉ có thể bất lực nói: "Ài! Cho dù chúng ta có tức giận thì có thể làm gì chứ? Cuộc thi này do Hiệp hội Quốc họa tổ chức, các giải thưởng đều đã quyết định xong hết rồi. Cho dù có mờ ám đằng sau thì đối phương chắc chắn sẽ không thừa nhận."

Lòng yêu chính nghĩa của Điền Thần Côn bùng nổ: "Mẹ kiếp, thật là ức hiếp người quá đáng mà, còn có chút công bằng nào nữa không đây?"

"Mọi người đừng lo." Lâm Phàm ra hiệu cho mọi người im lặng. Không chỉ bọn họ mà ngay cả Lâm Phàm cũng thấy vô cùng tức giận. Nếu chuyện này thật sự công bằng thì hắn cũng sẽ không nói tới làm gì, nhưng trọng điểm là bất cứ ai có hiểu biết về Quốc hoạ đều sẽ nhìn ra tác phẩm này xấu hay đẹp, làm cho người ta thấy tức giận là các vị chuyên gia trong Hiệp hội lại nhắm mắt làm ngơ đối với loại chuyện gian lận này.

Chuyện này khiến Lâm Phàm nghi ngờ rằng trong này có gì đó không bình thường.

Đinh đinh!

Lúc này, viện trưởng Hoàng gọi điện thoại tới.

Viện trưởng Hoàng: "Lâm đại sư, thứ hạng giải thưởng của cuộc thi Hội họa Trung Quốc dành cho thiếu nhi đã có rồi chứ? Thành tích của mấy đứa nhỏ thế nào rồi?

Lâm Phàm trả lời: "Viện trưởng Hoàng, thành tích của bọn nhỏ đều rất tốt, 365 đứa trẻ đều được thưởng."

Viện trưởng Hoàng nghe xong thì vô cùng vui mừng: "Thật sao? Những đứa trẻ này thật sự xuất sắc như vậy sao? Giờ tôi sẽ đi thông báo với bọn nhỏ. Cậu không biết đâu Lâm đại sư, mấy đứa nhỏ ngày nào cũng hỏi tôi kết quả thế nào. Nhất là nhóc mập, ngày nào cũng tới hỏi tôi hai ba lần. À đúng rồi, nhóc mập xếp hạng mấy?"

“Viện trưởng Hoàng, tạm thời đừng thông báo kết quả với bọn trẻ, đã xảy ra một chút chuyện.” Lâm Phàm nghĩ đi nghĩ lại, vẫn nên nói sự thật ra vậy, như vậy có thể sẽ tránh được một chút rắc rối, tránh làm tổn thương mấy đứa nhỏ.

Viện trưởng Hoàng sửng sốt, đột nhiên có chút dự cảm không lành: “Lâm đại sư, có chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Lâm Phàm: “Cũng không phải chuyện gì to tát, chuyện này cứ để tôi giải quyết là được, bà cứ coi như chuyện này chưa từng xảy ra đi.”

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Phàm cảm thấy chuyện này không nên kết thúc như thế, nhất định phải đòi lại công bằng mới được.

“Lão Lương, tìm thông tin liên lạc của ban giám khảo, tôi sẽ tới nói chuyện với bọn họ.” Lâm Phàm nói.

Ông Lương gật đầu, lên mạng tìm kiếm một hồi: “Tìm được rồi, đây là số điện thoại của người trong ban giám khảo.”

Thông tin liên lạc của nhà phê bình Hiệp hội Quốc họa: 1358XXXXXX.

Chị Hồng: “Ông chủ nhỏ, cậu muốn làm gì thế?”

Lâm Phàm lấy điện thoại ra: “Đương nhiên là muốn hỏi rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra rồi, có thể họ đã chấm điểm sai thì sao?”

Mọi người ngạc nhiên, còn có thể như vậy sao?

Tút tút!

Điện thoại được kết nối.

Hiệp hội Quốc họa, chủ nhiệm phòng đối ngoại Tiểu Trần đang lướt web. Thứ hạng của cuộc thi đã được xác định, anh ta làm theo yêu cầu của cấp trên, giải Nhất đã được quyết định nội bộ nên đương nhiên cũng lấy được không ít lợi ích từ việc này.

Đối với loại cuộc thi dành cho trẻ em như này, mặc dù nói là chú trọng đến tính công bằng nhưng chỉ với trường hợp không có ai lên tiếng thôi.

Lúc này, có một số điện thoại lạ gọi tới.

Tiểu Trần nhấc máy: “Xin hỏi ai vậy?”

Lâm Phàm: “Là người phụ trách chấm điểm cho Cuộc thi Hội họa dành cho trẻ em sao? Tôi có chút chuyện muốn hỏi.”

Tiểu Trần nghe đối phương nói có việc muốn hỏi thì lập tức thấy buồn cười, hóa ra lại là người gọi điện hỏi thăm tình hình. Từ sau khi kết quả được công bố, anh ta đã nhận được không ít cuộc điện thoại, có người gọi để cảm ơn, đương nhiên cũng có người gọi để hỏi sao con mình lại không được thưởng. Toàn những câu hỏi vô tri kỳ quái khiến cho anh ta cũng có chút bực mình.

Nhưng giọng điệu của người này lại có vẻ khá bình tĩnh nên anh ta cũng sẵn sàng trò chuyện một lúc vậy.

“Đúng vậy. Tôi là chủ nhiệm Trần, là người phụ trách ở đây. Anh có việc gì có thể trực tiếp hỏi.” Tiểu Trần lên tiếng.

Lâm Phàm không mở miệng mắng chửi người bên kia đầu dây mà nhã nhặn nói: “Là như này, tôi đã xem xếp hạng của cuộc thi rồi, tác phẩm của hai thí sinh đạt giải Nhất và thí sinh đạt giải Nhì tôi cũng đã xem qua…”

Tiểu Trần: “Vâng, anh thấy thế nào, có vấn đề gì sao?”

Lâm Phàm trực tiếp nói thẳng: “Tôi cảm thấy giữa tác phẩm đoạt giải của hạng Nhất và tác phẩm hạng Nhì của Tiểu Bàn có chênh lệch rất lớn, khoảng cách chênh lệch không chỉ một hai thứ bậc, có phải khi các anh chấm điểm đã có sai sót gì không?”

Khi Lâm Phàm vừa nói ra câu hỏi này, Tiểu Trần ở bên kia kia đầu dây bỗng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, ngay cả đến việc này mà người đó cũng có thể nhìn ra được. Hạng Nhất này đương nhiên là do đi cửa sau, nhưng anh ta nhất quyết không thể thừa nhận chuyện này được.

“Vị tiên sinh này, tôi nghĩ anh đã nhầm rồi. Lựa chọn của Hiệp hội Quốc họa chúng tôi đều là do các vị đại sư cùng nhau tuyển chọn, tuyệt đối sẽ không xảy ra bất kỳ chuyện không công bằng nào ở đây. Đối với vấn đề anh đã đề cập, tôi cũng đã hỏi qua các đại sư, họ nói rằng tranh của Tiểu Bàn không thể so sánh được với bức tranh của Vương Hạo Dương. Trên phương diện bút pháp thì…”

Chương 1097: Ông nghĩ tôi là người dễ dàng bỏ qua như vậy sao?

Tiểu Trần còn chưa nói hết câu đã bị Lâm Phàm cắt ngang: "Đừng nói chuyện bút pháp, trình độ hội họa của Tiểu Bàn rất cao. Tôi là người hiểu rất rõ về quốc họa so với bất kỳ ai, anh nói cho tôi xem là vị đại sư nào đã nói tác phẩm của Tiểu Bàn không xứng với hạng Nhất? Tôi sẽ đi hỏi bọn họ cho rõ ràng."

"Ôi đệt!" Tiểu Trần có chút bối rối, tên này ngang ngược thật đấy! Như vậy mà cũng nói được? "Vị tiên sinh này, không biết anh có ý gì đây? Chẳng lẽ ý của anh là, những vị đại sư kia lại không bằng anh sao? Tôi nói cho anh biết, làm người đừng nên quá tự tin, một bức tranh của các đại sư kia đều có thể được bán ra với mức giá trên trời, lên tới mấy trăm ngàn đó. Được rồi, tôi cúp máy đây, có nói thế nào thì anh cũng không hiểu. Thứ hạng của cuộc thi đã được quyết định, tuyệt đối sẽ không thay đổi."

Tút tút!

Sau đó anh ta lập tức cúp máy.

"Đồ thần kinh!" Tiểu Trần lắc đầu, bây giờ loại người gì cũng có, vậy mà lại dám chất vấn Hiệp hội Quốc họa bọn họ, đúng là đồ không biết sống chết.

…

Phố Vân Lý.

Ông Lương: "Tên này có ý gì vậy, trình độ nghệ thuật quốc họa của ông chủ nhỏ là thứ bọn họ có thể so sánh được sao?"

Chị Hồng: "Đúng thế. Ông chủ nhỏ, cậu nói xem giờ chuyện này nên giải quyết thế nào?"

Lâm Phàm trong lòng đã có chút tức giận: "Tôi sẽ gọi lại lần nữa."

Đối phương thật sự quá kiêu ngạo, hoàn toàn không thèm đưa ra một lý do hợp lý. So sánh hai bức tranh cái nào đẹp hơn cái nào không, chẳng lẽ bọn họ lại không nhìn ra được à?

Lần nữa gọi điện thoại qua đó.

Tiểu Trần thấy số điện thoại này lại gọi đến thì có chút tức tối. Vừa nhấc máy, giọng điệu anh ta lập tức trở nên gay gắt: "Anh không hiểu ý tôi sao? Thứ hạng này đều là do các đại sư lựa chọn ra, không có bất cứ một vấn đề nào xảy ra cả. Nếu như anh còn tiếp tục thắc mắc thì anh có tin tôi sẽ ngay lập tức hủy bỏ giải thưởng của Tiểu Bàn không hả?"

Lâm Phàm còn chưa nói gì đã nghe thấy đối phương rống to, hơn nữa còn nói muốn hủy bỏ thứ hạng của Tiểu Bàn, hắn cũng tức giận hét lại: "Được, anh có năng lực thì cứ làm thế đi."

"Đồ thần kinh! Để xem tôi có dám hay không nhé!" Tiểu Trần tức giận.

Lâm Phàm: "Các người thân là nhân viên của Hiệp hội Quốc họa, tổ chức cuộc thi mà lại không có một chút công bằng nào. Cuộc thi của bọn trẻ con mà các người lại dám giở trò mờ ám, đút lót cửa sau. Khó trách thế hệ trẻ càng ngày càng sa sút, hóa ra đều là do các người làm ra cả!"

Cạch!

Lâm Phàm vừa dứt lời thì đối phương đã ngắt máy.

Hiển nhiên là đã tức giận rồi.

Hiệp hội Quốc họa.

"Mẹ nó, không hiểu nhảy đâu ra tên thần kinh dám chất vấn quyết định của chúng ta. Vừa rồi không phải còn tỏ vẻ nguy hiểm sao? Vậy tốt, nếu đã không biết điều như vậy thì hắn cũng đừng mơ có được giải thưởng đó." Tiểu Trần đã bị Lâm Phàm chọc giận rồi, anh ta không ngờ lại có người ngu ngốc không biết điều như thế.

Nhưng khi Tiểu Trần đang chuẩn bị xóa tên Tiểu Bàn ra khỏi danh sách thì chợt dừng lại. Nếu thật sự làm vậy e là sẽ lộ ra sơ hở, có lẽ vừa rồi bị tên kia chọc cho ngu người rồi, anh ta không thể làm chuyện ngớ ngẩn như thế được. Dù sao nếu chuyện Tiểu Bàn đột ngột bị xóa tên khỏi hạng Nhì bị lộ ra thì người đuối lý chắc chắn sẽ là anh ta.

"Thôi vậy, bỏ qua cho hắn lần này. Giải Nhì thì giải Nhì, tuyệt đối không thể nào được giải Nhất." Tiểu Trần bỏ những chuyện này ra khỏi đầu.

Phố Vân Lý.

Điền Thần Côn tức giận: “Tên khốn này cũng ngạo mạn thật, lời cậu ta vừa nói là có ý gì chứ? Nếu như cậu ta dám hủy bỏ giải thưởng của Mập Mạp thì tôi sẽ truy sát đến tận Thủ đô, cho cậu ta biết thế nào là lễ độ.”

Ngô U Lan nhìn thấy sắc mặt của Lâm Phàm có chút khó coi nên kéo nhẹ tay áo hắn, an ủi nói: “Anh Lâm, đừng tức giận nữa.”

Lâm Phàm mỉm cười: “Cô nhìn tôi giống người dễ dàng tức giận vậy sao, tôi là người có lòng bao dung rất lớn mà.”

“Anh Lâm, tôi biết anh đang rất bực mình, anh đừng cố kìm nén nữa. Anh xem, anh đang tức đến mức run người luôn rồi đây này. Nói chứ tôi cũng rất khó chịu, người của Hiệp hội Quốc họa cũng mặt dày trơ tráo thật đấy.” Ngô U Lan thấy rất bất bình cho Lâm Phàm, cũng rất bất bình cho mấy đứa nhỏ.

Một cuộc thi vốn rất công bằng mà cuối cùng lại trở nên như này.

“Thôi không sao. Mọi người trở về trước đi, cần làm gì thì làm đi.” Lâm Phàm bình tĩnh nói.

Điền Thần Côn có chút không dám tin: “Thằng nhóc thối này, cậu cứ như vậy mà bỏ qua chuyện này sao?”

Lâm Phàm trả lời: “Ông thấy tôi là người dễ dàng bỏ qua như vậy hả?”

Trước cửa tiệm.

Lâm Phàm ngồi một chỗ chơi điện thoại, không nói một lời nào. Ngô U Lan biết tâm trạng Lâm Phàm đang rất không tốt, hơn nữa chắc chắn là đang làm gì đó rồi.

Quả nhiên…

Điện thoại reo lên.

Chương 1098: Phía sau chắc chắn có mờ ám

Đây là âm thanh thông báo Weibo có bài đăng mới. Cô ấy chỉ theo dõi mỗi weibo của Lâm Phàm nên chỉ khi Lâm Phàm đăng bài trên weibo thì điện thoại mới có thông báo.

Vừa mở weibo lên xem nội dung bài đăng thì Ngô U Lan lập tức sửng sốt, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Lâm Phàm: "Hôm nay tôi rất vui. 365 đứa trẻ của Viện Phúc lợi Nam Sơn tham gia cuộc thi Quốc họa dành cho trẻ em toàn quốc đều đạt được giải thưởng, nhận được thông tin vui vẻ như vậy khiến cho tôi thấy vô cùng phấn khởi."

Cư dân mạng xôn xao.

"Cái gì? Cuộc thi Quốc họa dành cho trẻ em?"

"Không hiểu lắm, nhưng có vẻ như rất lợi hại đó."

"Lầu trên ơi, anh không thấy bình luận của anh rất nhảm nhí sao hả? Toàn bộ 365 đứa bé đều đạt giải thưởng đó. Anh nói xem chuyện này có khủng bố hay không chứ?"

"Chỉ cần là chuyện của Lâm đại sư thì tôi sẽ ủng hộ hết mình. Trình độ Quốc họa của bọn trẻ thế nào rồi? So với mấy tháng trước có tiến bộ hơn chưa?"

"Không phải bài đăng có gắn kèm link đó sao, chúng ta mau click vào xem xem."

Cư dân mạng lũ lượt click vào link bài báo. Với số lượng fan hâm mộ của Lâm Phàm hiện nay, lượt chia sẻ mỗi bài đăng weibo của hắn ít nhất cũng phải lên tới hàng trăm nghìn lượt. Hơn nữa còn có không ít tài khoản có dấu tích. Họ đều muốn tạo mối quan hệ với Lâm Phàm nên đương nhiên cũng sẽ không keo kiệt gì mà chia sẻ một cái.

Nhân viên phụ trách trang web chính của Hiệp hội Quốc họa cũng thấy vô cùng bất ngờ.

"Mọi người mau qua đây xem, trang web của chúng ta đột nhiên có đến hơn mấy trăm nghìn lượt truy cập này."

"Trời má! Lag luôn rồi, rốt cuộc là có chuyện gì thế, sao đột nhiên lại có nhiều người vào như vậy?"

"Ngày trước trang web của chúng ta nhiều nhất cũng chỉ có khoảng 10 nghìn lượt truy cập, hôm nay bị cái quỷ gì, sao lại

nhiều người như thế chứ?”

Lúc này, trên bảng tin của trang web hiện lên rất nhiều tin bình luận.

“Lợi hại thật đấy. Mọi người xem này, giải Nhì và giải Ba còn có giải khuyến khích toàn bộ đều đến từ Thượng Hải đấy. Đây không phải đều đến từ Viện Phúc lợi trẻ em Nam Sơn sao?”

“Đúng thế, giỏi quá. Mọi người xem tranh đi, bức tranh của những bạn nhỏ này đều có tiến bộ rất lớn so với ngày trước.”

“Kinh khủng thật, quá lợi hại.”

…

Nhân viên phụ trách trang web kinh ngạc bật thốt lên: “Ôi đệt, những người này đến từ đâu vậy? Cuộc thi Quốc họa trẻ em của chúng ta sao lại thu hút được nhiều lượt truy cập như vậy, khủng bố quá.”

Đối với bọn họ mà nói thì chuyện này có chút hoang đường. Từ khi thành lập trang web đến này dường như chưa bao giờ đạt được nhiều lượt truy cập như vậy.

Kinh hãi.

Ngô U Lan nhìn Lâm Phàm, tự hỏi không biết bài đăng này của Lâm Phàm là có ý gì, chẳng lẽ hắn lại nhận thua, không nói gì thêm nữa sao?

Nhưng mà dựa vào tính cách của Lâm Phàm, chuyện này hoàn toàn không thể nào xảy ra được. Từ trước đến nay, Lâm Phàm đều không để cho những người bên cạnh hắn phải chịu đựng bất kì sự thiệt thòi nào. Nhất là khi đối mặt với những chuyện bất công như thế này, hắn sẽ đấu tranh đến cùng.

Đột nhiên!

Weibo lại có thông báo mới.

Đọc được bài đăng mới của Lâm Phàm, Ngô U Lan liền bật cười. Anh Lâm cuối cùng cũng bắt đầu ra tay rồi đây.

Hai bức tranh.

Lâm Phàm: “Mọi người nói xem, trong hai bức tranh này thì bức nào nhìn đẹp hơn? Tranh phong cảnh đẹp bình luận số 1,

tranh hoa điểu đẹp bình luận số 2.”

“1”

“1”

…

“Mặc dù tôi xem không hiểu tranh Quốc họa, nhưng chỉ cần mắt không mù thì cũng nhìn ra, chắc chắn là tranh phong cảnh đẹp hơn.”

“Tôi đã từng học về Quốc họa một thời gian, nét vẽ của bức tranh phong cảnh này mặc dù không quá đẹp. Thế nhưng cho tôi một cảm giác rất đặc biệt, rất sinh động. Còn bức tranh hoa điểu này cũng bình thường thôi, nét vẽ cũng không phải đẹp nhất, lại càng không khiến cho người ta có phải ồ à ngạc nhiên về nó.”

“Mẹ nó! Nói rất có lý!”

…

Lâm Phàm thấy tình hình cũng tàm tạm rồi, đăng tiếp một tin weibo nữa.

“Như các bạn đã thấy, tranh phong cảnh có cảm giác đẹp hơn một bậc. Chỉ là rất tiếc, bức tranh chỉ đạt giải Nhì thôi, còn bức tranh hoa điểu này lại được giải Nhất. Tôi thấy mình cần phải vạch trần sự việc mờ ám này, đưa nó phơi bày ra ngoài ánh sáng. Ngay cả đến những người không hiểu gì về Quốc họa cũng thấy được bức tranh nào đẹp hơn, chẳng lẽ các đại sư làm giám khảo chấm điểm của Hiệp hội Quốc họa đều bị mờ mắt rồi hay sao? Xấu hay đẹp đều không nhìn ra được, nếu như Hiệp hội Quốc họa chỉ toàn là những người như vậy, tôi đề nghị Hiệp hội Quốc họa nên dừng lại tại đây nhằm tránh việc tuyên truyền sai lệch về Quốc họa, khiến cho những tinh hoa của nghệ thuật Trung Quốc của chúng ta bị họ bôi nhọ.”

Khi bài đăng này vừa được đăng lên, quần chúng ăn dưa đột nhiên hiểu ra.

“Trời má, tôi hiểu rồi. Lâm đại sư đang phê phán Hiệp hội Quốc họa không công bằng.”

“Là đã xảy ra gian lận sao?”

“Lầu trên ơi, anh còn cần phải hỏi sao? Nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy thì chắc chắn là có mờ ám rồi. Tôi vừa xem trang web chính thức của họ rồi, quả thật bức tranh phong cảnh này chỉ được giải Nhì, còn bức tranh hoa điểu kia chính xác đã đạt giải Nhất. So sánh bức tranh giải Nhất này với những bức tranh giải Nhì khác thì chả hơn gì mấy, dựa vào đâu lại được giải Nhất chứ.”

“Mờ ám, trăm phần trăm là có mờ ám.”

…

Chương 1099: Lâm đại sư tranh cái với Hiệp hội Quốc hoạ

Điền Thần Côn phấn khích nói: “Tên nhóc thối, cậu làm một màn quá đẹp, những chuyện bất công như này nên được phơi bày ra ánh sáng. Nhưng mà cậu không phải người của Hiệp hội Quốc họa sao hả? Cậu mắng bọn họ như vậy sẽ không sao đấy chứ?”

Lâm Phàm cười ha hả: “Kể cả tôi là người của Hiệp hội Quốc họa thì sao, giở trò mờ ám lại còn dám giở trò trên đầu tôi, ông nói xem tôi nhịn làm sao được đây?”

“Lợi hại!!!”

Tiểu Trần vẫn đang ngồi trước máy tính liên tục nghe điện thoại, chuyện này do anh ta phụ trách. Hơn nữa còn có không ít nhà đầu tư gọi điện đến, họ hy vọng có thể tổ chức Cuộc thi Quốc họa dành cho người lớn lại lần nữa, thế nhưng đều bị anh ta từ chối rồi.

Chuyện này vẫn phải từ từ mới được.

Đột nhiên!

Một nhân viên công tác gấp gáp chạy vào phòng, hoảng hốt nói: “Chủ nhiệm Trần, xảy ra chuyện không hay rồi. Có người nói cuộc thi dành cho trẻ em của chúng ta có gian lận, giờ mọi chuyện đã bị lộ tẩy rồi.”

“Cái gì?” Tiểu Trần bàng hoàng, sau đó đầu óc quay cuồng: “Khốn kiếp, nhất định là tên khốn kia giở trò quỷ.”

“Chủ nhiệm Trần, tên kia là ai thế? Anh biết hắn là ai sao? Từ khi Hiệp hội Quốc họa được thành lập đến nay chưa từng có ai dám nói chúng ta giở trò mờ ám. Hơn nữa tên kia còn vô cùng ngạo mạn, ngay đến cả bản giám khảo cũng bị hắn mắng.” Nhân viên tức giận nói.

“Cái gì?” Chủ nhiệm Trần nghe xong thì ngạc nhiên: “Tên kia dám mắng cả ban giám khảo sao? Không được, tôi phải xem xem rốt cuộc hắn muốn làm gì.”

Chủ nhiệm Trần giận dữ đăng nhập vào weibo. Khi nhìn thấy bình luận kia thì anh ta ngây người, tên khốn kia thật sự khiến cho người ta tức chết.

“Chủ nhiệm Trần, chúng ta nên làm gì bây giờ?” Nhân viên lên tiếng hỏi.

Chủ nhiệm Trần: “Nên làm gì là sao? Nhất định phải dùng trang web chính thức để làm rõ chuyện này, bọn họ thì hiểu cái gì chứ? Bức tranh này đã được các giám khảo chấm điểm, chẳng lẽ những người không hiểu gì về Quốc họa đó lại hiểu rõ hơn các đại sư sao?”

Nhân viên công tác gật đầu, chuyện này là sự thật. Không cần biết tình hình thế nào, việc quan trọng nhất bây giờ là phải mau chóng làm sáng tỏ mọi chuyện, sao có thể để cho tin đồn vô căn cứ thế này đổ lên người bọn họ được chứ. Nếu chuyện này còn tiếp diễn, e là sẽ gây cho Hiệp hội những hậu quả khó có thể tưởng tượng được.

Trên mạng lúc này đã náo loạn.

“Sao giờ này Hiệp hội Quốc họa vẫn còn chưa lên tiếng? Hai bức tranh này chắc chắn có vấn đề, thứ hạng có khi bị đảo lộn rồi.”

“Chậc, tôi lại thấy Lâm đại sư mới là người giở trò mờ ám ở đây đấy. Tại sao tất cả thí sinh đến từ Viện phúc lợi của hắn đều được giải chứ? Việc này dùng não suy nghĩ một chút là biết hoàn toàn không có khả năng.”

“Lầu trên nói cũng có lý. Mà dù sao tôi cũng chỉ đến ăn dưa, ngồi nhìn xem họ sẽ giải quyết thế nào thôi.”

…

Đúng lúc này, trang web chính thức của Hiệp hội Quốc họa lên bài thanh minh.

Hiệp hội Quốc họa: "Đối với tin đồn chúng tôi gian lận đang được lan truyền trên mạng, chúng tôi khẳng định tuyệt đối không có chuyện đó xảy ra. Các giám khảo của cuộc thi Quốc họa Thiếu nhi đều là những cây cổ thụ trong giới Quốc họa. Với những người không hiểu về Quốc họa chỉ có thể nhìn vẻ bề ngoài đẹp hay không đẹp, nhưng đối với các vị đại sư họ lại càng coi trọng ý nghĩa ẩn chứa bên trong…"

Đoạn văn giải thích dài dằng dặc này khiến cho những người hóng hớt xung quanh cũng cảm thấy bối rối, không biết nên tin bên nào.

Đã có không ít cư dân mạng nhanh chóng kéo đến weibo của Lâm Phàm để lại lời nhắn: "Lâm đại sư, bây giờ anh định nói sao đây? Hiệp hội đã ra mặt rồi, nói chúng tôi không hiểu. Đúng thật là chúng tôi không biết gì cả, giờ anh xem thế nào?"

"Tôi vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra."

"Tôi vẫn tin Lâm đại sư. Trước đây cũng đã bị vả mặt sợ luôn rồi, lần này bất kể thế nào tôi cũng sẽ tin tưởng Lâm đại sư vô điều kiện."

"Tôi cũng thế."

"Các người có chút chính kiến được không hả? Chuyện này tôi thấy Hiệp hội nói đúng đó, các chuyên gia đều đã khẳng định rồi đó, còn có thể có vấn đề gì nữa sao?"

"Này, Lâm đại sư cũng là chuyên gia được sao?"

…

Lâm Phàm: "Hiệp hội Quốc họa, các người có thể giữ lại chút thể diện được không? Được, không phải các người nói cần xem trọng ý nghĩa sao? Vậy tôi sẽ chậm rãi cùng các người thảo luận nhé. Bức tranh phong cảnh này…"

Lâm Phàm trực tiếp chỉ ra sự chênh lệch rõ ràng giữa hai bức tranh, nói vô cùng tường tận chi tiết. Nếu như đối phương vẫn trơ trẽn không biết xấu hổ như vậy thì hắn thật sự nổi giận rồi đó.

Cuộc tranh cãi ngày càng trở nên nóng bỏng hơn bao giờ hết.

Cuộc thi Quốc họa dành cho trẻ em vốn chỉ là một cuộc thi nhỏ, căn bản không có khả năng thu hút được nhiều sự chú ý như vậy.

Nhưng bây giờ một bên là Lâm đại sư, một bên là Hiệp hội Quốc họa. Hai bên tranh cãi qua lại khiến cho bầu không khí trên mạng dường như bùng nổ.

Chương 1100 - Rút khỏi

Đạo hữu xin dừng bước, tặng truyện một ít kim phiếu nhé, cám ơn nhiều lắm lắm!!!

Chương 1100: Rút khỏi

Một số người không rõ mọi việc thế nào cũng tham gia.

“Lâm đại sư này là ai vậy? Cũng là chuyên gia sao? Đại sư của Hiệp hội Quốc họa người ta đã nói rồi, hắn vẫn còn muốn tranh luận gì nữa?”

“Đúng thế, làm người không nên quá tham lam. Đã được giải Nhì giờ còn muốn luôn cả giải Nhất, quá quắt thật sự.”

“Mẹ kiếp. Con dân Thanh Châu đã tới rồi. Con mẹ nó, ai dám khi dễ Lâm đại sư của chúng tôi, không muốn sống nữa hả?”

“Có dân Thanh Châu ở đây, mờ ám chính là mờ ám, đừng cố biện bạch làm gì.”

“Những chú chó Thanh Châu đã xuất hiện, bắt đầu bảo vệ chủ nhân.”

Lâm Phàm nhìn những bình luận trên mạng, không khỏi lắc đầu thở dài. Hắn không ngờ…haizz.

Ngô U Lan tức điên: “Sao bọn họ có thể vô liêm sỉ như vậy.”

Lâm Phàm: “Lúc đầu tôi nghĩ rằng Hiệp hội Quốc họa là một nơi rất tốt, vì lão Trịnh nên tôi đã nhận lời tham gia Hiệp hội, nhưng xem ra cũng chỉ có thế mà thôi. Rời hội vậy.”

“Cái gì?” Điền Thần Côn ngạc nhiên: “Ê này, cậu đừng quá kích động, nếu thấy không ổn thì cậu gọi điện thoại cho Hội trưởng là được mà.”

Lâm Phàm xua tay: “Không cần. Tôi nghĩ rồi, Hiệp hội Quốc họa này ngay đến cả Hiệp hội Quốc thuật cũng không bằng.”

Tiểu Trần nhìn tình hình trên mạng bây giờ thì cười khẩy. Chuyện này còn không cần anh ta phải mở miệng một câu, Hiệp hội Quốc họa nói cái gì thì chính là cái đó. Cho dù những đại sư Quốc họa trên mạng kia có nhìn thấy cái gì thì họ cũng không dám nói, trừ khi muốn đối nghịch với Hiệp hội.

Lúc này, Tiểu Trần gõ gõ bàn phím, anh ta thấy cần phải làm gì đó, nếu không thì quá có lỗi với bản thân rồi.

Tài khoản chính thức của Hiệp hội Quốc họa: “Theo điều tra, do tác phẩm đạt hạng Nhì của hoạ sĩ nhỏ Tiểu Bàn hiện đang gây tranh cãi nên tạm thời rút lại giải thưởng. Chờ đến khi các đại sư Quốc họa phân tích kỹ lưỡng lại sẽ quyết định số lượng thí sinh đoạt giải cuối cùng. Mong các quý vị hãy tin tưởng chúng tôi. Điều mà hiệp hội Quốc họa chúng tôi kêu gọi chính là công bằng, tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình trạng gian lận…”

“Mẹ nó! Chiêu này cũng đủ ác.”

Những người ủng hộ Lâm đại sư khi thấy tình hình trở nên như này thì ngay lập tức bùng nổ. Trực tiếp tước bỏ giải thưởng của Tiểu Bàn, đúng là quá tàn nhẫn. Đây chính là lời giải thích tinh tế sống động nhất trong các lời giải thích.

Phố Vân Lý.

“Bọn họ quá đáng quá rồi.” Sau khi Ngô U Lan đọc bài đăng weibo thì cả khuôn mặt trở nên đỏ bừng vì tức giận.

Điền Thần Côn: “Khốn kiếp, tôi không nhịn được nữa. Tôi muốn giết hết bọn chúng, cho chúng biết Bát Quái Chưởng lợi hại như nào.”

Lúc này, mọi người đều đang nhìn Lâm Phàm, họ không biết hiện giờ Lâm Phàm muốn làm gì. Dựa theo tình hình hiện nay, đối phương đã hoàn toàn không muốn nói lý lẽ với họ nữa.

Mặc dù nói là chờ các đại sư phân tích, nhưng tình hình này không cần nghĩ cũng biết, bọn họ trực tiếp hủy bỏ giải thưởng rồi.

Lạch cạch.

Lâm Phàm mở ngăn kéo lấy Giấy chứng nhận Hội viên cấp cao của Hiệp hội Quốc họa ra, thẳng tay xé làm đôi rồi đập lên bàn.

Điền Thần Côn bọn họ biết Lâm Phàm thật sự tức giận rồi, hơn nữa còn không phải tức giận bình thường.

Weibo.

Lâm Phàm: "Bản thân là một thành viên của Hiệp hội Quốc họa, tôi đã nhìn thấu hành vi gian lận của Hiệp hội. Thứ hạng của cuộc thi không còn được xác định dựa vào các tác phẩm, mà được quyết định dựa trên vô số những thủ đoạn mờ ám phía sau. Từ giờ trở đi, giống như tờ giấy chứng nhận này, tôi sẽ rút khỏi Hiệp hội, sẽ không còn là thành viên của Hiệp hội Quốc họa nữa."

Khi những lời này được đăng lên weibo cùng với bức ảnh, mọi người đều sửng sốt.

"Trời má, Lâm đại sư là thành viên của Hiệp hội Quốc họa thật sao?"

"Không phải chứ. Tôi biết Lâm đại sư biết vẽ Quốc họa, nhưng không ngờ hắn lại là thành viên của hiệp hội. Chuyện này có gì đó không đúng."

"Đừng nói Hiệp hội không biết Lâm đại sư cũng là người của họ đấy nhé?"

"Chuyện này…"

Hiệp hội Quốc họa.

Chủ nhiệm Trần nhìn thấy tin weibo này thì sắc mặt khẽ thay đổi, cảm thấy có gì đó không đúng.

Cùng lúc đó, trong một phòng họp khác.

Trịnh Trọng Sơn nhìn những người đang ngồi bên dưới: "Các vị, một tháng sau chính là thời điểm Quốc họa sẽ chính thức bước ra thị trường Quốc tế. Giờ chúng ta cần có ba mươi bức

Quốc họa để trưng bày trong triển lãm. Triển lãm lần này không chỉ là chuyện của Hiệp hội Quốc họa chúng ta, mà còn là thời khắc mang về vinh quang cho Tổ quốc, vì vậy chúng ta cần nỗ lực hết sức mình."

Nguyệt Thu Cư Sĩ: "Lão Trịnh, tôi nghĩ là tác phẩm chủ chốt vẫn phải mời lão Lâm tới mới được, tài năng của lão Lâm chắc chắn sẽ gây chấn động cả toàn thế giới."

Lão Trịnh: "Đó là chuyện đương nhiên, đợi cuộc họp kết thúc tôi sẽ gọi điện thoại cho hắn."

Nguyệt Thu Cư Sĩ: "Đợi kết thúc làm gì, giờ tôi sẽ gọi luôn. Dù sao hắn cũng là thành viên của Hiệp hội chúng ta, chuyện này ngoài hắn ra thì không ai đủ sức đảm nhận."

…

Chương 1101: Bây giờ tôi đang rất tức giận

Phố Vân Lý!

Bây giờ Lâm Phàm thật sự rất tức giận, hắn không ngờ lại có người phách lối như vậy, đúng là coi trời bằng vung. Nếu như hắn không đủ cứng rắn thì chuyện màn đen phía sau này có lẽ đã áp chế được hắn.

Hơn nữa dưới tình hình này, đối phương rõ ràng là muốn ăn chắc hắn, vô cùng độc đoán, không cho bất kỳ ai một cơ hội nào.

Đối phương là người của Hiệp hội Quốc họa, phụ trách giải thưởng của Cuộc thi Quốc họa trẻ em, dù cho người khác không phục thì sao chứ, người ta cứ trực tiếp dùng quyền thế áp đặt là được.

Đinh đinh!

Lúc này, điện thoại kêu lên, Lâm Phàm không nhìn xem là ai gọi đã nhấc máy.

Nguyệt Thu Cư Sĩ lòng đầy mong đợi nói: "Lão Lâm, tôi lão Nguyệt đây, tôi nói này. Tháng sau sẽ có một buổi triển lãm quốc tế ở nước ngoài, Hiệp hội Quốc họa chúng ta cần có 30

bức tranh, mọi người sau khi bàn bạc đều nhất trí tác phẩm chủ chốt phải để cậu ra tay đấy."

"Vẽ cái mông, tôi đã rời khỏi Hiệp hội Quốc họa rồi, cúp máy đây." Lâm Phàm tức tối nói, trực tiếp ngắt điện thoại. Bây giờ hắn có thành kiến rất lớn đối với Hiệp hội Quốc họa, ngay cả Nguyệt Thu Cư Sĩ cũng không muốn quan tâm.

"Ơ?" Nguyệt Thu Cư Sĩ ở đầu dây bên kia đang vô cùng hoang mang, sau đó nhìn mọi người xung quanh: "Mọi người nói xem lão Lâm làm sao vậy, sao tôi lại cảm thấy hình như hắn ta đang rất tức giận."

Đột nhiên, Nguyệt Thu Cư Sĩ thốt lên: "Không đúng, vừa rồi tôi nghe thấy lão Lâm nói cái gì mà đã rời Hiệp hội. Chuyện này là sao?"

Mọi người ngạc nhiên nhìn nhau, không hiểu thế nào, không biết lão Lâm có ý gì mà lại có thể nói ra những lời như vậy chứ.

Trịnh Trọng Sơn cảm thấy có gì đó không đúng, vội vàng hỏi: "Lão Nguyệt, có chuyện gì vậy, vừa rồi lão Lâm nói sao?"

Nguyệt Thu Cư Sĩ lo lắng: "Lão Lâm nói hắn muốn rời khỏi Hiệp hội Quốc họa."

Quả nhiên, Trịnh Trọng Sơn nghe xong thì vô cùng sửng sốt, vội vàng giật lại điện thoại: "Có chuyện gì? Lão Lâm muốn làm gì thế, hắn tuyệt đối không thể rời khỏi Hiệp hội, coi như giẫm lên người tôi để thoát ra cũng tuyệt đối không được."

Đào Thế Cương ở một bên bình tĩnh nói: "Lão Trịnh đừng lo lắng. Tôi thấy chuyện này nhất định có gì đó chúng ta không biết, nếu không thì lão Lâm tuyệt đối sẽ không nói như vậy, nhưng rốt cuộc là có chuyện gì thế nhỉ."

Trịnh Trọng Sơn vung tay: "Tôi không cần biết chuyện gì đã xảy ra, lão Lâm tuyệt đối không thể rời khỏi Hiệp hội được."

Vừa nói xong, ông ấy lập tức gọi điện thoại cho Lâm Phàm. Nhưng không ngờ rằng Lâm Phàm lại không thèm nghe máy.

Chuyện này…

Trịnh Trọng Sơn bàng hoàng, tình hình này khiến ông ta trở tay không kịp, hoàn toàn không hiểu được rốt cuộc đã xảy ra

chuyện gì. Nếu như có gì không vừa ý thì ít nhất cũng nên nói một tiếng chứ, làm như vậy chỉ khiến cho tình hình hiện tại càng trở nên rối tinh rối mù hơn mà thôi.

Đào Thế Cương: "Lão Trịnh, ông gọi điện thoại mà hắn cũng không nghe máy à?"

Trịnh Trọng Sơn gật đầu: "Đúng vậy."

Lúc này, Đào Thế Cương cảm thấy e là mọi chuyện còn nghiêm trọng hơn những gì ông ta nghĩ, ngay đến lão Trịnh đích thân gọi điện tới mà cũng không thèm nghe máy. Chắc chắn lão Lâm đã gặp phải chuyện gì đó khiến hắn vô cùng tức giận, nếu không tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Ngay lúc này, một vị đại sư đột nhiên kêu lên: "Tôi biết nguyên nhân là gì rồi."

Mọi người giật mình quay sang, thậm chí lão Trịnh còn lo lắng hơn ai hết: "Nguyên nhân gì?"

Một lúc lâu sau, vị đại sư kia mới nói: "Mọi người xem weibo là hiểu."

…

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm nhìn màn hình hiển thị cuộc gọi đến, cũng biết là lão Trịnh gọi điện tới. Nhưng thật sự hiện giờ tâm trạng hắn đang vô cùng không tốt, ngay cả điện thoại của ông ấy cũng không muốn nghe.

Bây giờ trên mạng đã chia thành hai phe, người đứng về phía Lâm Phàm đang điên cuồng bênh vực hắn, còn những anh hùng bàn phím thì vẫn tiếp tục trào phúng hắn."

"Ha ha, cười chết tôi rồi. Tên nhóc này thẹn quá hóa giận, lại còn tự xé giấy chứng nhận, muốn rời khỏi Hiệp hội nữa chứ. Theo tôi thấy nhất định là do Hiệp hội đã không đáp ứng theo yêu cầu của hắn, nên giờ hắn mới muốn lợi dụng việc này để uy hiếp người ta đấy."

"Uy hiếp? Ông thấy chuyện này có khả năng sao? Theo tôi thấy thì Hiệp hội người ta chấm điểm công bằng, e là đã sớm biết tên này muốn ỷ vào thân phận thành viên Hiệp hội để gian

lận, nhưng quan trọng là người ta lại chả thèm quan tâm đến hắn ấy chứ.”

“Hợp lý, vô cùng hợp lý, nhưng đúng là vị Lâm đại sư này cũng quá tự mãn mà. Vắng mợ chợ vẫn đông, hắn nghĩ hắn rời khỏi Hiệp hội thì có thể uy hiếp người ta hay sao ? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày.”

“Mấy người lầu trên biết cái rắm, Lâm đại sư biết rõ đã có người giở trò, vì vậy nên mới không muốn cùng bọn họ ở cùng một chỗ đấy.”

“Đúng đấy, cho lầu trên một like.”

…

Chương 1102: Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra

Hiệp hội Quốc họa.

Lúc này chủ nhiệm Trần có chút khẩn trương, trên trán không khỏi toát mồ hôi. Anh ta không ngờ tên nhóc này lại là thành viên của Hiệp hội Quốc họa, nhưng mà anh ta cũng chưa bao giờ gặp được người này mà.

Nhân viên công tác đứng một bên nói: “Chủ nhiệm, người này cũng là thành viên của Hiệp hội Quốc họa, nhưng hắn lại dám nói Hiệp hội chúng ta có mờ ám. Tôi nhớ là Hiệp hội Quốc họa chúng ta có quy định rõ ràng, lợi ích của Hiệp hội là trên hết, bất cứ trường hợp nào cũng không thể công khai nói xấu Hiệp hội.”

“Có quy định này sao?” Chủ nhiệm Trần nghi ngờ hỏi.

Người nhân viên kia gật đầu: “Có, tôi nhớ là có điều này.”

Chủ nhiệm Trần thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì được. Tên đó thân là thành viên của Hiệp hội mà lại lên mạng nói xấu Hiệp hội như vậy, việc này hoàn toàn làm mất đi uy tín của Hiệp hội. Căn cứ theo quy định, chúng ta có quyền thu hồi lại tư cách thành viên Hiệp hội của hắn.”

Trịnh Trọng Sơn cùng những người khác đều đang xem weibo của Lâm Phàm, vẻ mặt của mọi người đều rất khó coi.

Ầm!

Đột nhiên, Trịnh Trọng Sơn phẫn nộ vỗ mạnh xuống bàn: "Tôi muốn hỏi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Nguyệt Thu Cư Sĩ suy nghĩ một hồi: "Lão Trịnh, tôi biết rồi. Gần đây Hiệp hội chúng ta có tổ chức một cuộc thi Quốc họa dành cho trẻ em, tất cả các trẻ em dưới mười bốn tuổi đều có thể tham gia. Không phải Lâm Phàm đang quản lý một Viện phúc lợi trẻ em hay sao, chắc hẳn toàn bộ trẻ em trong Viện đều đã tham gia. Bây giờ mọi người đều đang so sánh bài thi của giải Nhất và giải Nhì, e là chuyện này là lý do khiến cho lão Lâm tức giận như vậy."

Trịnh Trọng Sơn đã xem hết các bình luận trên Weibo: "Tôi không cần biết là chuyện gì, giờ tôi chỉ muốn biết, weibo chính thức của Hiệp hội chúng ta hiện đang do ai quản lý? Ban giám khảo cuộc thi lần này là ai? Đến cùng là vấn đề gì đã xảy ra?"

Một vị đại sư Quốc họa lên tiếng: "Lão Trịnh, lão Lâm nói là có mờ ám. Hay là chúng ta cùng nhìn xem một chút hai bức tranh ấy, thế nào?"

"Không cần xem. Tôi tin tưởng Lâm đại sư! Hiện giờ tôi chỉ muốn biết, ai là người có bản lĩnh mà dám thay mặt Hiệp hội nói ra những lời này? Nếu như lão Lâm thật sự vì chuyện này mà rời khỏi Hiệp hội, tôi mẹ nó phải lột da cái tên đó ngay." Từ khi Trịnh Trọng Sơn nghiên cứu về Quốc họa, tính tình đã thay đổi rất nhiều so với trước kia, không còn bốc đồng và cáu kỉnh như lúc trước nữa. Nhưng bây giờ chỉ vì chuyện này, ai cũng cảm thấy e là cơn giận của lão Trịnh lại sắp bạo phát ra rồi.

"Hình như Tiểu Trần là người đang xử lý chuyện này, weibo của Hiệp hội vẫn luôn do Tiểu Trần quản lý." Đào Thế Cương nói.

Lúc này, Trịnh Trọng Sơn đột ngột đứng dậy: "Mọi người đi cùng tôi, tôi muốn xem xem ai là người cho cậu ta năng lực này."

Nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy tức giận của lão Trịnh, Nguyệt Thu Cư Sĩ kéo theo Đào Thế Cương: "Lão Trịnh tức giận rồi, e là

xảy ra chuyện lớn rồi đây.”

Vẻ mặt của Đào Thế Cương cũng vô cùng khó coi: “Tức giận sao? Còn tôi thì đang muốn giết người rồi này.”

“Hả?” Nguyệt Thu Cư Sĩ sửng sốt: “Lão Đào, bình tĩnh, bình tĩnh đi mà.”

Vẻ mặt Trịnh Trọng Sơn vô cùng nghiêm trọng, dẫn đầu đoàn người đi về phía phòng chủ nhiệm Trần.

Mọi người ai cũng cảm thấy vô cùng phẫn nộ. Bọn họ đã từng tiếp xúc với lão Lâm, hắn thật sự là người có năng lực. Họ vô cùng ngưỡng mộ kỹ năng vẽ tranh Quốc họa của lão Lâm, giờ kẻ nào lại để hắn rời khỏi Hiệp hội chỉ vì lý do này thì đúng là kẻ đó đã phạm tội tày trời.

Cách đó không xa, ban giám khảo của cuộc thi vẫn đang bàn bạc.

“Lão Khâu, hình như cuộc thi cho trẻ em xảy ra chuyện rồi, có người nghi ngờ tác phẩm của Vương Hạo Dương là mua giải.”

Lão Khâu cũng đã biết nhưng không có cách nào khác, chuyện này do chủ nhiệm Trần mở lời, ông ta còn có thể làm gì được. Con của lãnh đạo muốn đạt giải Nhất, bọn họ không thể không đồng ý.

Dù sao cuộc thi Quốc họa cho trẻ em cũng không phải cuộc thi quan trọng gì, sức ảnh hưởng rất nhỏ. Thế nên trong chuyện này thật sự có mờ ám hay không thì cũng không có vấn đề gì.

Nếu như là một cuộc thi lớn thì bọn họ đương nhiên không dám hành động như vậy.

Nhưng ai ngờ cuộc thi nhỏ bé thế này mà lại có người phơi bày chuyện mờ ám phía sau này ra.

“Lão Khâu, ông nói xem chúng ta sẽ không có chuyện gì chứ? Dù sao chúng ta cũng là giám khảo, nếu như chuyện này trở nên nghiêm trọng hơn thì chúng ta cũng khó ăn nói đó.”

Lão Khâu im lặng trong chốc lát. Đúng lúc này, ông ta thấy hội trưởng Trịnh đi tới: “Trước đừng nói nữa, hội trưởng tới rồi.”

Mọi người nghe thấy thì vội vã nhìn theo, khi nhìn thấy người đến thì đều đứng sang một bên. Mặc dù bọn họ là thành viên của Hiệp hội, thế nhưng muốn tiến sâu vào nội bộ thì còn xa lắm.

Chương 1103: Trịnh Trọng Sơn nổi giận

Trịnh Trọng Sơn đang vô cùng tức giận, nhưng khi đi ngang qua đây thì đột nhiên dừng lại rồi nhìn về phía lão Khâu.

Lão Khâu thấy hội trưởng đang nhìn mình, gật đầu mỉm cười: "Hội trưởng Trịnh."

Nhưng điều khiến lão Khâu cảm thấy có chút không đúng là ánh mắt của hội trưởng khi nhìn ông ta lại có chút gì đó không bình thường.

"Hội trưởng, ngài có chuyện gì vậy?" Lão Khâu dè dặt hỏi. Ông ta kém hội trưởng tận mười mấy tuổi, hơn nữa cũng biết lai lịch của hội trưởng nên trong lòng không khỏi cảm thấy lo lắng.

Trịnh Trọng Sơn hít sâu một hơi: "Tôi hỏi ông, giám khảo của cuộc thi Quốc họa cho trẻ em là ông đúng không? Khi chấm điểm cho tác phẩm đạt giải Nhất và giải Nhì các ông chấm theo tiêu chí gì? Có gian lận hay không? Tôi mong các ông hãy trả lời thành thật, tôi không muốn nghe thấy bất kỳ lời nói dối nào."

Lúc lão Khâu cùng mọi người nghe thấy câu hỏi này thì sửng sốt. Họ không ngờ hội trưởng lại biết chuyện này, hơn nữa sắc mặt có vẻ rất không vui.

Lúc này, trong lòng bọn họ không khỏi có chút căng thẳng.

Đào Thế Cương cũng đang cố gắng kìm lại cơn tức giận: "Tiểu Khâu, rốt cuộc là có chuyện gì? Tôi biết anh tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện này, bây giờ anh thành thật nói rõ mọi chuyện cho tôi biết ngay."

Ông ta cùng với Tiểu Khâu cũng có chút quen biết nên chắc chắn phải cho anh ta biết mức độ nghiêm trọng của sự việc, nếu dám che giấu mọi chuyện trước mặt lão Trịnh thì e là Tiểu Khâu sẽ phải cuốn gói rời khỏi Hiệp hội.

Lúc này, dường như Tiểu Khâu cũng đã biết chuyện này nghiêm trọng như thế nào, sau đó không dám che giấu gì mà nói hết mọi chuyện.

……

Trong phòng làm việc.

Chủ nhiệm Trần thoải mái ngồi ở đó hút thuốc, đột nhiên có điện thoại gọi tới.

“Lãnh đạo, có chuyện gì vậy?”

“Tiểu Trần, tôi nghe nói đã xảy ra chuyện.” Lãnh đạo hỏi.

Chủ nhiệm Trần mỉm cười: “Lãnh đạo, ông yên tâm, mọi chuyện đều trong tầm kiểm soát. Tôi đã nói rõ mọi chuyện trên weibo, sẽ không có vấn đề gì đâu.”

Lãnh đạo: “Được, cậu làm việc tôi rất yên tâm, tôi sẽ ghi nhớ chuyện này trong lòng.”

Chủ nhiệm Trần cười: “Cảm ơn lãnh đạo.”

Ầm!

Đúng lúc này, cửa phòng làm việc bị mở ra một cách thô bạo.

Sắc mặt chủ nhiệm Trần có chút không vui, người nào dám ngang ngược như vậy chứ, vào phòng mà lại không biết gõ cửa sao? Nhưng khi anh ta nhìn thấy người đến thì vẻ mặt đột nhiên thay đổi, lập tức đứng dậy: “Hội trưởng Trịnh, sao ngài lại tới đây?”

Anh ta biết thân phận của ông lão trước mặt này, mặc dù đã nghỉ hưu nhưng uy nghiêm của ông ta vẫn còn đó.

“Hừ!” Trịnh Trọng Sơn lạnh lùng nói: “Anh vừa nói chuyện điện thoại với ai?”

“Đây là…” Chủ nhiệm Trần do dự, định cất điện thoại vào túi, nhưng Trịnh Trọng Sơn hoàn toàn không cho anh ta cơ hội đó.

“Đưa điện thoại cho tôi.” Trịnh Trọng Sơn bước tới, nghiêm túc nói.

Chủ nhiệm Trần xấu hổ, nhưng đối diện với lão Trịnh thì anh ta chỉ có thể thành thật đưa điện thoại cho ông ta.

“Tôi là Trịnh Trọng Sơn, cậu là ai?” Trịnh Trọng Sơn biết cuộc điện thoại này là của người chỉ đạo đằng sau mọi chuyện. Vừa rồi ở ngoài ông ta đã nghe thấy hết, nhưng vẫn kìm lại sự tức giận trong lòng, ông ta muốn biết rốt cuộc ai là người dám giở trò trong Hiệp hội của mình.

Người ở đầu dây bên kia vừa nghe thấy lời giới thiệu thì lập tức cung kính chào hỏi: “Chào ngài Trịnh, là tôi Tiểu Vương đây, Vương Thành.”

Lúc này, Trịnh Trọng Sơn đã không kìm được cơn giận: “Tôi mặc kệ cậu là người nào, cậu cũng to gan quá nhỉ? Tôi nói cho cậu biết, nếu hôm nay tôi không xử lý được chuyện này thì cậu chờ từ chức đi.”

Cạch!

Sau đó lập tức cúp máy.

Chủ nhiệm Trần đứng ở một bên không dám động đậy. Anh ta đột nhiên cảm thấy chuyện đã trở nên phức tạp hơn rồi, nhìn thấy Trịnh Trọng Sơn tức giận ra mặt thì chỉ có thể nhẹ nhàng hỏi: “Ngài Trịnh, có chuyện gì thế ạ?””

“Cậu còn hỏi tôi có chuyện gì sao? Tôi lại muốn hỏi cậu có chuyện gì đây? Cuộc thi Quốc họa cho trẻ em lần này có phải cậu là người quyết định danh sách giải thưởng không? Nếu cậu không thật thà trả lời, tôi sẽ cho cậu cút khỏi đây ngay lập tức, sau đó sẽ tống cậu vào tù.” Giọng điệu của Trịnh Trọng Sơn rất nghiêm trọng, thậm chí không chừa cho anh ta chút mặt mũi nào.

Lâm đại sư muốn rời khỏi Hiệp hội. Chuyện này với người khác mà nói có thể không phải chuyện gì lớn, thế nhưng đối với bọn họ mà nói, đây quả thật là sấm sét giữa trời quang.

Chủ nhiệm Trần nghe thấy những lời của Trịnh Trọng Sơn thì ngây người, anh ta không ngờ rằng ngài Trịnh lại tới đây vì chuyện này nên nhất thời không biết nên nói gì.

Nhưng lúc này thì xem như anh ta cũng hiểu ra rồi, có vẻ lai lịch của người mà anh ta đã khiêu khích trên weibo kia e là không hề đơn giản.

…

Trên mạng.

“Ha ha, cười chết tôi rồi. Sau khi Hiệp hội Quốc họa người ta lên tiếng thì Lâm đại sư đã mất tích không thấy mặt mũi đâu nữa luôn.”

“Không biến mất thì còn có thể làm gì được, chẳng lẽ còn không biết xấu hổ sao?”

“Đúng thế, rời Hiệp hội thì rời thôi. Theo tôi biết thì có vô số người muốn được gia nhập Hiệp hội đấy, hắn rời đi rồi thì bao nhiêu người mong vào còn không được.”

Chương 1104: Hiệp hội xin lỗi

“Mẹ nó! Mấy người mau xem trang web của Hiệp hội Quốc họa đi, con mẹ nó lại xảy ra chuyện lớn rồi.”

“Có chuyện gì? Xảy ra chuyện gì lớn? Chẳng lẽ lại có vụ gì mới nữa sao?”

“Mấy người tự mình xem là biết.”

Lúc này, tất cả những người quan tâm đến chuyện này đều đã dồn sự chú ý vào weibo của Hiệp hội Quốc họa.

Ngay lập tức, trên mạng truyền ra những âm thanh kinh ngạc.

“Mẹ kiếp! Lại có người làm ra chuyện như này sao?”

Weibo chính thức của Hiệp hội Quốc họa đăng bài mới: “Xin lỗi, Lâm đại sư.”

Tất cả mọi người đều không hiểu nổi, Hiệp hội Quốc họa vừa rồi rõ ràng còn khiêu khích đối đầu với Lâm đại sư, sao lại như vậy được?

Nhưng khi nhìn thấy bài đăng tiếp theo, mọi người đều không biết có phải mắt họ nhìn nhầm rồi không, sao đột nhiên tình hình lại biến thành thế này?

Phố Vân Lý!

Mọi người đều đang rất tức giận, họ cũng không biết nên làm thế nào đối với trường hợp không công bằng như thế này.

Hiệp hội Quốc họa là tổ chức độc tài, nói cái gì thì chính là cái đó. Bọn họ hoàn toàn không có cách nào để phản kháng lại được.

Đúng lúc này, Ngô U Lan phấn khích reo lên:

"Anh Lâm, anh mau xem weibo đi. Hiệp hội Quốc họa lên tiếng xin lỗi rồi này."

"Gì cơ? Hiệp hội Quốc họa xin lỗi thật á?" Điền Thần Côn ngạc nhiên không tin nổi, rồi đột nhiên cười phá lên: "Ha ha! Tôi biết mà, Hiệp hội nhất định sẽ phải xin lỗi. Giờ cậu định nói gì, người ta cũng đã xin lỗi rồi, nên làm gì bây giờ?"

Lâm Phàm ngồi ở một góc, đặt điện thoại lên bàn: "Được rồi, không cần quan tâm đến chuyện này nữa. Cứ như vậy đi. Tôi đã không còn bất cứ liên hệ gì với Hiệp hội nữa rồi, bọn họ muốn xin lỗi ai thì cũng chả liên quan gì đến tôi."

Điền Thần Côn ngạc nhiên: "Cậu nghiêm túc đấy à? Sau này thực sự sẽ không qua lại với bên Hiệp hội nữa sao?"

Lâm Phàm vẫn ngồi im không nói gì, còn Ngô U Lan thì ngoắc Điền Thần Côn một cái: "Chúng ta không nói chuyện này nữa, mọi chuyện đã qua rồi. Anh Lâm đã không muốn tiếp tục bàn tán thì chúng ta nói thêm cũng có ích gì nữa đâu."

Điền Thần Côn đương nhiên hiểu ý của Ngô U Lan nên cũng không nhiều lời: "Chỉ là tôi thấy giải thưởng cuộc thi này rất hậu hĩnh, cứ từ bỏ như vậy thì cũng hơi đáng tiếc."

…

Hiệp hội Quốc họa.

Trịnh Trọng Sơn vẫn đang chờ hành động tiếp theo của Lâm Phàm trên weibo, nhưng đợi một lúc lâu vẫn không thấy động tĩnh gì. Chỉ có thể thờ dài nói: "Xem ra lần này lão Lâm thật sự tức giận rồi đây."

Nguyệt Thu Cư Sĩ ngồi một bên nói: "Chắc không phải thế đâu."

"Ông không biết đâu, tôi nhìn người rất chuẩn. Lão Lâm người này… Haizz, thôi không nói nữa." Trịnh Trọng Sơn thở dài, sau đó ánh mắt đột nhiên trở nên nghiêm túc, nhìn chằm chằm chủ nhiệm Trần.

Lúc này, chủ nhiệm Trần sớm đã mồ hôi đầm đìa, cả người run rẩy. Dường như anh ta cảm giác được sắp có nguy hiểm ập đến, trong lòng dâng lên chút sợ hãi, anh ta phát hiện chuyện này đã trở nên vô cùng nghiêm trọng rồi. Nhất là khi cảm nhận được ánh mắt của hội trưởng nhìn anh ta giống như muốn lấy mạng anh ta vậy, loại cảm giác sợ hãi này khiến cho cả người anh ta rét run cả lên.

"Hội trưởng, tôi…" Dường như Tiểu Trần còn muốn nói gì thêm, nhưng chưa nói hết đã bị Trịnh Trọng Sơn cắt ngang: "Từ hôm nay trở đi, toàn bộ các chức vụ cậu đang đảm nhận chính thức bị xóa bỏ. Đối với chuyện cậu nhận hối lộ, tôi sẽ từ từ tính toán với cậu sau."

Chủ nhiệm Trần chết lặng khi nghe thấy câu nói này, chân anh ta bắt đầu run lẩy bẩy đứng không vững.

Thu hồi tất cả các chức vụ, vậy thì về sau anh ta hoàn toàn xong đời rồi!

Trên mạng.

Weibo chính chức của Hiệp hội Quốc họa đăng bài: "Tôi là Hội trưởng của Hiệp hội Quốc họa. Tôi rất buồn khi để chuyện này xảy ra. Mục đích của cuộc thi Quốc họa trẻ em là để phát hiện những thế hệ trẻ tài năng cho bộ môn nghệ thuật truyền thống này, nhưng không ngờ rằng lại xảy ra những chuyện không hay như vậy. Với tư cách là Hội trưởng, tôi xin chịu toàn bộ trách nhiệm và gửi lời xin lỗi tới tất cả những người dân đang quan tâm tới vấn đề này. Đồng thời, đối với Hiệp hội Quốc Họa, Lâm đại sư chính là bảo vật trân quý nhất, chúng tôi không thể chấp nhận được việc cậu ấy muốn rời khỏi Hiệp hội…"

Một bài đăng dài như trường giang đại hải, đã khiến cho toàn bộ mạng weibo như muốn nổ tung.

Còn những cư dân mạng từ lúc bắt đầu đã náo loạn ầm ĩ nay đã im bặt, bọn họ cảm giác như mặt mình đã bị người tát cho sưng vù.

"Ha ha, những người ầm ĩ lúc trước giờ đang ở đâu rồi, ra mặt đi xem nào, xem xem Hiệp hội Quốc họa người ta đang nói gì kìa."

“Lâm đại sư là bảo vật là châu báu đấy, hiểu chưa???”

“Vị hội trưởng này quả thật không tệ, không ngờ đằng sau lại thật sự có người mua giải, nhưng cái màn mờ ám này cũng chả duy trì được bao lâu thì đã bị phá hủy, quá đỉnh!””

“Sao Lâm đại sư lại không nói gì nữa thế? Hiệp hội người ta đã xin lỗi rồi mà, chắc cũng nên ra mặt nói vài lời chứ.”

“Sao tôi thấy hình như Lâm đại sư thật sự tức giận rồi hay sao ấy, xé luôn cả giấy chứng nhận của Hiệp hội như vậy, không phải thật sự muốn rời khỏi Hiệp hội luôn đấy chứ?”

…

Chương 1105: Tự thân tới cửa

Ở phố Vân Lý lúc này, Lâm Phàm đã lôi theo ông Lương và ông Trương đi ra ngoài.

Ông Lương: “Ông chủ nhỏ, cậu muốn làm gì?”

Lâm Phàm: “Đi mua chút phần thưởng cho tụi nhỏ. Chúng ta khỏi đợi Hiệp hội phân phát phần thưởng nữa, tôi sẽ tự mua quà để cổ vũ tinh thần cho mấy đứa nhỏ.”

Ông Lương và ông Trương chỉ biết nhìn nhau, sau đó thì hiểu ra. Lần này ông chủ nhỏ tức giận thật rồi, kể cả Hiệp hội người ta có thừa nhận lỗi lầm của mình và sửa lại danh sách giải thưởng thì cũng không có cách nào khiến cho ông chủ nhỏ tha thứ cho bọn họ nữa rồi.

“Đúng, nên như vậy. Dựa vào đâu mà bọn họ nói cái gì thì là cái đó chứ? Tranh của bọn nhỏ đều rất đẹp, chúng ta mua phần thưởng để khích lệ chúng đi.” Ông Lương nói.

…

Ngày hôm sau!

Chuyện này vốn chỉ là một chuyện cỏn con, thế nhưng qua một ngày náo loạn như vậy đã đưa tin tức này trở thành tiêu điểm cho các báo. Mặc dù trên mạng bàn luận rất sôi nổi nhưng đối với Lâm Phàm thì hắn đã sớm quẳng chuyện này ra sau đầu rồi.

Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

Một chiếc xe bán tải nhỏ vừa tới.

Mặc dù Lâm Phàm cũng chưa tính là đại gia hay triệu phú gì cả, nhưng cũng tiết kiệm được không ít tiền.

Xe vừa tới nơi đã nhìn thấy viện trưởng Hoàng đang đứng chờ trước cổng.

"Lâm đại sư, chuyện ngày hôm qua…" Viện trưởng Hoàng cũng biết chuyện hôm qua, bà không nghĩ rằng lại xảy ra chuyện như vậy, Hiệp hội Quốc họa lại để xảy ra vấn đề gian lận. Vốn dĩ nhóc mập phải được giải Nhất, mà cuối cùng chỉ được trao giải Nhì.

May mắn thay, mọi chuyện đã thay đổi nhanh chóng, Hiệp hội cũng đã thừa nhận lỗi lầm của mình.

Nhưng nhìn dáng vẻ của Lâm Phàm hôm nay thì rõ ràng là hắn vẫn ghim chuyện này của Hiệp hội trong lòng.

Lâm Phàm xua tay: "Đừng nhắc tới chuyện này nữa, bọn trẻ đều rất giỏi. Hơn nữa tôi đã nghĩ rồi, giải thưởng lần này cũng không quan trọng, để cho tuổi thơ của bọn trẻ phải theo đuổi những thứ giải thưởng như này cũng không tốt, theo tôi thấy thì tụi trẻ đều xứng đáng đạt được giải Nhất."

Viện trưởng Hoàng gật đầu, cảm thấy Lâm đại sư nói rất có lý, sau đó cười nói: "Nói cũng đúng, toàn bộ lũ trẻ đều rất giỏi."

Lâm Phàm vẫy tay, để các nhân viên dỡ đồ xuống: "Đây đều là quà thưởng cho tụi nhỏ, chút nữa bà đừng nhắc tới chuyện kia nha."

"Được." Viện trưởng Hoàng gật đầu.

Hàn Lục cũng hăng hái dỡ đồ cùng với mọi người, anh ta đương nhiên biết chuyện đã xảy ra với Hiệp hội Quốc họa. Lúc biết chuyện, anh ta cũng thấy vô cùng tức giận, nhưng sau khi nghĩ thông rồi thì chỉ thấy để ý đến mấy chuyện đó thì có tác dụng gì đâu chứ.

Sự hiện diện của Lâm Phàm đương nhiên cũng thu hút sự chú ý của bọn trẻ.

Nhóc mập vội vàng chạy tới: “Chú Lâm, thành tích của cháu thế nào?”

Lâm Phàm xoa xoa đầu cậu nhóc: “Ừm, rất tốt. Mọi người đều tuyệt nhất. Cuộc thi Quốc họa lần này, mấy đứa đều siêu giỏi luôn. Cháu xem, chú mang đến rất nhiều phần thưởng này.”

“Thật sao ạ?” Nhóc mập nghe thấy thế thì cặp mắt to tròn của cậu nhóc lập tức sáng bừng lên.

Nhận được lời khen đối với cậu nhóc mà nói thì đó là điều tốt hơn bất cứ thứ gì, thậm chí ngay đến cả thứ hạng cũng không cần hỏi nữa.

Sau khi được trao quà, tụi nhỏ đều rất vui.

“Lão Lâm.” Đúng lúc này, bên ngoài vang lên một giọng nói quen thuộc.

Khi nhìn thấy người vừa tới, Lâm Phàm hơi ngạc nhiên, không nghĩ rằng ông Trịnh lại đuổi theo đến tận đây.

Hơn nữa không phải chỉ có mình ông Trịnh tới, ngay cả Nguyệt Thu Cư Sĩ và Đào Thế Cương cũng đi theo đến đây.

Lâm Phàm vốn dĩ định nở nụ cười tiếp đón bọn họ, nhưng nghĩ tới chuyện ngày hôm qua thì không kìm được tức giận, hỏi: “Sao mọi người lại đến đây làm gì?”

Ông Trịnh cười, đáp: “Lão Lâm này cậu hay thật đấy, chúng tôi đều đã đích thân đến đây rồi mà cậu còn tức giận cái gì. Chuyện này là các anh đây có lỗi với cậu, nhưng chúng tôi cũng đã điều tra rõ ràng rồi, cũng đã nghiêm khắc trừng phạt mấy người đó rồi.”

Nguyệt Thu Cư Sĩ cùng với Đào Thế Cương cũng gật đầu, đồng thanh nói: “Đúng, đúng đấy.”

Trịnh Trọng Sơn nhìn mặt Lâm Phàm có vẻ không vui thì cười nói: “Lão Lâm à, không phải tôi đã nói với cậu rồi sao, ba người chúng tôi đã đi cả đêm đến đây, không phải cậu định để chúng tôi đứng chờ ngoài cửa đấy chứ?”

Mặc dù trong lòng Lâm Phàm vẫn còn tức giận, nhưng nói cho cùng thì đúng là chuyện này chả có liên quan gì với mấy người lão Trịnh chút nào cả, nên chỉ thờ ơ nói: “Dù sao cũng tới rồi thì vào đây ngồi đi.”

Trịnh Trọng Sơn liếc hai người Nguyệt Thu Cư Sĩ, vào được phòng đã là một bước tiến lớn rồi.

Trong phòng.

“Lão Lâm, không phải cậu không biết, hôm qua lúc biết chuyện tôi cũng rất tức tối, suýt chút nữa là ra tay đánh người rồi. Gọi điện thoại cậu cũng không nghe, làm cho chúng tôi còn tưởng đã xảy ra chuyện gì nên liền chạy thâu đêm đến đây. Lúc ở trên máy bay thì bệnh cũ của tôi lại tái phát, đau muốn chết. Nhưng nghĩ tới Lâm lão đệ của tôi vẫn còn tức giận thì chút bệnh kia có đáng là gì.” Trịnh Trọng Sơn lộ vẻ mặt vô cùng buồn bã, cộng thêm với khuôn mặt già nua của ông ta, quả thật khiến cho người khác phải động lòng thương cảm.

Chương 1106: Giả vờ giả vịt

Hơn nữa lại có cả Nguyệt Thu Cư Sĩ và Đào Thế Cương ở bên cạnh phụ họa, càng khiến cho Lâm Phàm có cảm giác dù cho có trải qua muôn vàn khó khăn gian khổ thì họ cũng không màng đến, chỉ để đến đây gặp mình.

Nhưng nếu Lâm Phàm thật sự tin lời họ thì quả thật đã đánh giá thấp trí thông minh của hắn rồi.

“Ha ha.” Lâm Phàm cười nói: “Lão Trịnh, sao tôi lại không thấy ông đang bị bệnh chứ? Tôi thấy hiện giờ tình trạng sức khỏe của ông đang vô cùng tốt đó chứ.”

Thật ra Lâm Phàm cũng không phải tức giận với bọn họ, dù sao họ cũng không hề biết chuyện này. Hơn nữa sau khi biết chuyện họ cũng đã lập tức xử lý, chỉ những điều này cũng đủ để thấy họ rất coi trọng chuyện này.

Lúc này, Trịnh Trọng Sơn đột nhiên nhớ ra Lâm Phàm cũng rất thông thạo y thuật, nếu không thì cháu trai của ông ta cũng không thể hồi phục được nhanh như vậy. Nếu giả vờ bị bệnh thì quả thật không được, sau đó lập tức giả lả cười: “Ha ha, trước không nói chuyện này nữa. Lão Lâm, nếu cậu muốn rời khỏi Hiệp hội, tôi trăm lần không đồng ý đâu nha.”

Nguyệt Thu Cư Sĩ cũng nói: “Lão Lâm, chuyện này cậu cũng kích động quá rồi. Khi chuyện vừa xảy ra, cậu nên mau chóng

liên lạc với chúng tôi chứ. Nếu như chúng tôi biết chuyện thì tuyệt đối sẽ không để nó xảy ra."

Đào Thế Cương cũng gật đầu: "Đúng thế. Cậu không biết đâu, hôm qua trước khi đến đây, lão Trịnh còn đang họp cùng với mọi người. Ông ta tức giận đến mức dọa người ngay trong cuộc họp luôn đấy."

"Được rồi, mọi người có chuyện gì mau nói đi, hôm qua mọi người có nhắc đến triển lãm gì thế?" Lâm Phàm hỏi.

Trịnh Trọng Sơn xua tay: "Chuyện đấy cũng là chuyện quan trọng nhưng so với chuyện của cậu thì không đáng là gì. Chuyện cậu muốn rời khỏi Hiệp hội là không thể được, chúng tôi tới đây là vì chuyện này đó."

Lâm Phàm liếc mắt nhìn ba người đối diện: "Đừng cho là mấy người nói như này thì tôi sẽ cảm động, tôi đã không còn là người của Hiệp hội rồi, giấy chứng nhận tôi cũng đã xé mất rồi."

"Xé rồi thì sao, Hiệp hội chúng tôi không đồng ý. Cậu xé giấy chứng nhận rồi thì chúng tôi lại bù cho cậu một cái không được à? Cậu xem, chúng tôi cũng đã mang đến đây cho cậu rồi đây này, mới tinh lại còn dát viền vàng nữa nè." Trịnh Trọng Sơn lấy một tờ chứng nhận mới tinh từ trong túi ra, cười nói.

Lâm Phàm phẩy tay: "Rời thì cũng rời rồi, tôi sẽ không trở lại đâu."

"Không được, chúng tôi không đồng ý, cậu cũng đừng mơ rời đi được." Trịnh Trọng Sơn lập tức lắc đầu, đùa à? Nếu thật sự để lão Lâm rời Hiệp hội, vậy thì Hiệp hội coi như mất tất cả rồi.

Hơn nữa, kỹ năng hội họa của lão Lâm quả thật là không ai địch nổi. Họ còn nghĩ nếu có một ngày tâm trạng lão Lâm tốt hơn thì họ sẽ nhờ hắn vẽ tặng cho họ một bức tranh nữa kìa.

Như bức tranh mà lần trước lão Lâm đã tặng cho họ, họ đã đem đi cất giấu thật kỹ, coi như bảo vật gia truyền. Sau này sẽ truyền cho hết thế hệ này đến thế hệ khác.

Lâm Phàm kiên định nói: "Tôi đã hạ quyết tâm rồi, mọi người có nói gì thì cũng vô dụng thôi, rời đi chính là rời đi. Quan hệ giữa chúng ta cũng không tồi, nếu như mọi người đã đến đây

thì nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì? Tôi có thể vì ngày đầu tiên rời khỏi Hiệp hội mà thỏa mãn mọi người."

Trịnh Trọng Sơn mãnh liệt xua tay: "Chúng tôi không có yêu cầu gì cả, tới đây chỉ vì chuyện cậu muốn rời Hiệp hội thôi."

Lâm Phàm nhìn ba người, suýt nữa đã bị bọn họ làm cho yếu lòng rồi. Nhưng nếu không phải biết bọn họ còn có loại thủ đoạn này thì hắn có thể thật sự bị họ làm cho cảm động cũng nên.

"Chú Lâm…"

Đúng lúc này, nhóc mập chạy vào phòng.

Trịnh Trọng Sơn ngạc nhiên hỏi: "Lão Lâm, bức tranh kia là do cậu nhóc mập này vẽ sao?"

"Đúng vậy, không ngờ Hiệp hội Quốc họa có người có thể nhìn hiểu được, tôi còn cho là trong Hiệp hội ngoại trừ tôi thì không ai xem hiểu nữa chứ." Lời nói này của Lâm Phàm có hơi ám chỉ, xem ra là vẫn không hài lòng với chuyện hôm qua.

Làm sao bọn lão Trịnh lại nghe không hiểu ra chứ, ai nấy đều chỉ biết cười ngại: "Ai nói thế, chúng tôi đều có thể nhìn ra được mà. Mập Mạp, con rất giỏi, có muốn cùng các ông học vẽ Quốc họa không?"

Nhóc mập nhìn ba người sau đó chạy đến đứng cạnh Lâm Phàm: "Không muốn, con có chú Lâm dạy con là được rồi."

Lâm Phàm xoa đầu của cậu nhóc: "Nhóc mập ngoan nghe lời, ra ngoài chơi nhé. Chú còn có chuyện cần bàn bạc."

"Vâng ạ." Nhóc mập ngoan ngoãn rời đi.

Lâm Phàm: "Mọi người đừng nghĩ linh tinh, trên thế giới này còn có ai biết dạy dỗ người khác hơn tôi chứ? Ngoài ra tôi nói mọi người biết, nhóc mập rất có thiên phú, chưa đến ba mươi tuổi tuyệt đối sẽ trở thành bậc thầy Quốc họa hàng đầu thế giới, ngay đến cả các ông cũng sẽ kém xa nó."

Ông Trịnh nghe thấy thì vô cùng ngạc nhiên: "Lão Lâm, cậu đừng nói đùa thế chứ."

Lâm Phàm cười khẩy nói: "Không tin thì thôi, cậu nhóc thật sự có thiên phú đó. Thôi được rồi, không nói nhiều nữa, mọi

người rốt cuộc có chuyện gì thì nói đi.”

Chương 1107: Thì ra còn có chuyện khác

Trịnh Trọng Sơn thấy Lâm Phàm thật sự không muốn quay lại, có hơi gấp gáp: “Lão Lâm, đừng thế nữa mà. Ba lão già chúng tôi đã đích thân từ nơi xa xôi như thế chạy tới đây, cậu cho chúng tôi chút mặt mũi có được không?”

Lâm Phàm nhìn ba người, trong lòng cũng thấy e ngại.

Đây tuyệt đối không phải là vấn đề có nể mặt hay không, mà là hôm qua hắn đã lỡ nói chắc như đinh đóng cột trên Weibo rồi, giờ nếu thu hồi lại thì không phải sẽ bị người ta cười vào mặt hay sao? Hắn không thể nào làm loại chuyện này được và cũng không muốn làm, nếu làm thì còn mặt mũi nào nữa chứ.

Trịnh Trọng Sơn cũng coi như là cáo già, liếc một cái là có thể nhìn ra vấn đề của lão Lâm. Không phải là có thần giao cách cảm gì, mà ông ta đã sống đến từng này tuổi rồi nên có chuyện nào giấu được ông ta chứ.

Không đợi Lâm Phàm nói thêm, ông Trịnh đã lấy điện thoại ra.

Weibo chính thức của Hiệp hội Quốc họa đăng bài mới: “Với tư cách là Hội trưởng của Hiệp hội Quốc họa, hôm nay tôi đã đích thân tới Thượng Hải thành khẩn mời Lâm đại sư quay lại Hiệp hội. Đối với việc ngày hôm qua Lâm đại sư rời khỏi Hiệp hội, tất cả các thành viên trong Hiệp hội đều vô cùng buồn bã. Vì vậy hôm nay dù có thế nào chúng tôi cũng nhất định phải mời được Lâm đại sư quay trở lại Hiệp hội.”

“Lão Lâm, cậu xem thế này được chưa? Nếu cậu còn không đồng ý, chẳng lẽ thật sự muốn khiến cho ba lão già này tức chết mới được hay sao.” Trịnh Trọng Sơn để điện thoại đặt xuống trước mặt Lâm Phàm.

Lâm Phàm ngạc nhiên, không ngờ ông Trịnh lại chịu xuống nước như vậy, thật sự đã làm cho hắn có chút cảm động rồi. Nhưng giờ hắn cũng không thể biểu hiện ra quá rõ ràng, nhất định phải để cho họ cảm thấy muốn níu kéo hắn quay lại thì khó khăn cỡ nào.

Lâm Phàm do dự một hồi lâu.

“Haizz, thôi được rồi. Mọi người đã như vậy thì tôi còn nói được gì nữa đây. Tôi sẽ miễn cưỡng đồng ý vậy, nhưng tôi cũng nói trước, đừng để chuyện như này xảy ra lần thứ hai.” Lâm Phàm nói.

Nghe thấy câu nói này, mấy người lão Trịnh lập tức cười vui vẻ, đảm bảo nói: “Cậu yên tâm, tuyệt đối sẽ không có lần sau, nếu đã như thế, vậy thì cũng ta sẽ bàn tới chuyện tiếp theo đây.”

“Mẹ nó, hóa ra các người thật sự có chuyện khác.” Lâm Phàm không nói nên lời.

Ánh mắt Lâm Phàm quái dị nhìn ba người: “Biết chắc chắn ba lão già các ông không có chuyện gì tốt, lần này tới đây bề ngoài nói muốn khuyên tôi quay lại hội, nhưng tôi thấy mục đích thực sự của các ông là không phải vì chuyện này mà đến rồi.”

Trịnh Trọng Sơn vừa nghe được lời này thì làm sao có thể nhịn được, đây không phải là đổ oan cho ông ta sao, sau đó ngay lập tức đứng lên tỏ thái độ: “Lão Lâm, cậu có thể mắng tôi, đánh tôi, nhưng cậu không thể sỉ nhục tôi.”

“Tôi sỉ nhục các ông làm gì?” Lâm Phàm có chút khó hiểu, có điều trong lòng lại đang cười rồi nhìn ông ta tới mức làm cho ông Trịnh đỏ cả mặt.

Người bình thường đối mặt với ông Trịnh mà biết lai lịch của ông ta rồi thì nơi nào dám nói chuyện như vậy.

Hơn nữa ông Trịnh cũng sẽ không đối với người bình thường thể hiện ra dáng vẻ này, cách nói chuyện bây giờ chính là cách nói chuyện giữa những người bạn thân với nhau.

Nếu như bị người khác nhìn thấy sợ rằng cũng sẽ há mồm trợn mắt.

Trịnh Trọng Sơn rất chân thành nói: “Ba người chúng tôi tới đây thực sự là bởi vì chuyện cậu rút khỏi hiệp hội, không phải vì chuyện làm rạng rỡ tổ quốc. So với việc đó thì cậu chắc chắn là quan trọng hơn cả.”

“Ừm!” Nguyệt Thu Cư Sĩ và Đào Thế Cương ở một bên yên lặng gật đầu, xem như phối hợp với cách nói của ông Trịnh.

Ha ha ha.

Lâm Phàm không nhịn được, cười ra tiếng: “Được rồi, được rồi, nếu như không hiểu con người của các ông thì thực sự có thể đã bị các ông lừa rồi, chuyện này tôi cũng không nói nhiều làm gì nữa, nói chuyện Quốc họa đi.”

“He he he, tôi biết lão Lâm của chúng ta không phải là người có lòng dạ hẹp hòi mà, ngay từ đầu ai nói lão Lâm lòng dạ hẹp hòi chứ. Nếu như đứng trước mặt tôi, tôi nhất định chôn sống người đó, đây không phải là sỉ nhục Lâm đại sư của chúng ta hay sao?” Trịnh Trọng Sơn rất hài lòng, vui vẻ cười tươi như hoa, rất dễ nhìn.

Hai người Nguyệt Thu Cư Sĩ và Đào Thế Cương liếc nhìn ông Trịnh một cái. Trong lòng nói thầm, nói lão Lâm lòng dạ hẹp hòi không phải là tự ông nói à?

Có điều bây giờ tốt rồi, vạn sự đại cát, cũng coi như không còn chuyện gì nữa.

“Được rồi, được rồi, ông già rồi đừng đánh trống lảng với tôi nữa. Tôi còn không nhìn thấu được à, trong ấn tượng của tôi, có thể nói tôi là lòng dạ hẹp hòi thì tôi nghĩ cũng chỉ có lão Trịnh ông thôi!” Lâm Phàm cười nói.

Trịnh Trọng Sơn rất oan uổng nói: “Được rồi, được rồi, lần này lão già tôi nhận, thật ra triển lãm quốc tế vốn không liên quan đến chuyện của chúng ta. Dù sao ở nước ngoài tranh sơn dầu được chào đón nhất, nhưng không ngờ rằng trong giới nghệ thuật của Nhật Bản lại có một tên nói quốc họa của chúng ta không ra hồn, toàn là những tác phẩm rác rưởi. Cho dù là tham gia triển lãm Quốc tế cũng chỉ là hạng chót, cậu xem như vậy tôi có thể nhịn được không chứ?”

Chương 1108: Đồng ý vẽ tranh

“Hơn nữa cái này có tính là gì, đám người trong giới nghệ thuật Hàn Quốc lại càng kiêu ngạo, vậy mà lại nói Quốc họa của chúng ta là từ nước bọn họ truyền sang. Còn ở trong giới

gửi lời mời, bảo chúng ta đến mở mang kiến thức xem Quốc họa chân chính là thế nào. Cậu nói xem chúng tôi nghe xong lời này thì có thể nhịn được nữa sao? Vậy thì chắc chắn không thể nhịn rồi, nhớ năm đó lão Trịnh tôi vác súng… thôi, không nói nữa. Bây giờ là thời đại hòa bình không nói những đề tài phá hoại bầu không khí nữa." Ông Trịnh rất tức giận nhưng với tâm tính mạnh mẽ của mình, cuối cùng ông ta cũng bình tĩnh trở lại.

Hai người Nguyệt Thu Cư Sĩ cùng Đào Thế Cương ngồi một bên, tỏ vẻ rất ra hình ra dáng. Mỗi người một loại biểu cảm, giống như không giành lại được vẻ vang về cho đất nước thì quyết không bỏ qua.

Lâm Phàm rất hoài nghi nhìn ba người: "Các ông có thể đáng tin cậy chút không, sao tôi cảm thấy giả dối quá vậy?"

Trịnh Trọng Sơn ho nhẹ một tiếng: "Chuyện này xem như tôi có hơi quá, nhưng tôi thề ý nghĩa chắc chắn gần như vậy. Cậu cũng biết rồi đấy, chúng ta ở quốc tế thua ai cũng được nhưng không thể thua Nhật Bản và Hàn Quốc. Những nghệ sĩ già như chúng tôi bình thường vẽ tranh không phải là giết thời gian, mà là ở thời khắc quan trọng này nhất định phải đứng ra mang vinh quang về cho đất nước. Để cho những người dân vì quốc gia mà kiêu ngạo, vì tinh hoa văn hóa đất nước mà kiêu ngạo. Vì vậy, lần này chúng tôi thực sự rất hy vọng Lâm lão đệ có thể ra mặt, dùng một bức tranh kinh thiên động địa để hạ bệ bọn họ."

"Nói xong rồi? "Lâm Phàm cười nhìn Trịnh Trọng Sơn, ông Trịnh này cũng rất là lợi hại, mỗi câu nói đều là vì làm vẻ vang nước nhà ra để nói, khiến người ta không thể từ chối.

"Nói xong rồi." Trịnh Trọng Sơn gật đầu, cảm thấy bản thân nói rất khí thế, người bình thường nghe được những lời này chắc chắn sẽ vỗ ngực đảm bảo nhất định phải đem vinh quang về cho đất nước. Thế nhưng sao đến tai Lâm Phàm đột nhiên lại dường như rất bình thường? Điều này không đúng bài bản chút nào.

Lâm Phàm gật gật đầu: "Được, lão Trịnh ông đã đích thân tới đây, nếu tôi không đồng ý thì là không nể mặt đúng không. Tôi cũng không hy vọng ngày nào đó thức dậy đột nhiên phát hiện

bản thân bị một đám quân đội bao vây, ông nói xem như vậy có đáng sợ hay không?"

Ông trịnh vừa nghe xong thì có hơi lúng túng: "Lão Lâm, sao cậu lại nghĩ như vậy, năng lực của tôi là bảo vệ bạn tốt, không phải là đến để đối phó với bạn tốt đâu. Có điều tôi cũng nói thật, vốn dĩ là chúng tôi chỉ muốn cậu vẽ một bức tranh nhưng tôi thấy tinh thần của cậu rất tốt, nên cậu vẽ thêm mấy bức nữa được không?"

Lâm Phàm cười hỏi ngược lại: "Vậy ông muốn để tôi vẽ mấy bức?"

Đám người Trịnh Trọng Sơn dùng ánh mắt trao đổi với nhau: "Hay là thầu hết luôn?"

Lâm Phàm vừa nghe lập tức gầm thét lên, giọng to mới mức giống như sấm sét trực tiếp thổi bay mái tóc bạc của ông Trịnh.

"Ba người các ông đừng quá tham lam, còn thầu toàn bộ, có phải là muốn tôi chết hay không hả? Không quá chín, mười bức chắc là đủ rồi." Lâm Phàm rất nghiêm túc suy nghĩ, cảm thấy với số lượng này thì độ khó không lớn. Hơn nữa vì muốn có danh tiếng đương nhiên là phải lựa chọn những bức tranh ngầu nhất, tranh bình thường thật đúng là không được.

"Cái gì?" Ba người vừa nghe lập tức ngẩn cả người, sau đó vẻ mặt không dám tin hỏi lại: "Lão Lâm, cậu nói bao nhiêu bức, mười bức à?"

Nhìn biểu hiện của ba người hình như còn rất không hài lòng, Lâm Phàm trừng mắt nhìn ba người một cái: "Tôi nói các ông này, đừng quá đáng quá nha. Mười bức đã rất tốt rồi, thêm nữa thì hơi quá rồi đấy."

Trịnh Trọng Sơn vội vàng xua tay, sau đó nhịn không được ôm Lâm Phàm: "Lão Lâm, lão Trịnh tôi đời này không bái phục ai, nhưng hôm nay tôi bái phục cậu rồi, cậu chính là thần trong lòng lão Trịnh tôi. Mười bức, cuối cùng sẽ như thế nào đây nhỉ, với năng lực của cậu làm gì không đánh bại hết tất cả bọn họ được chứ."

Lúc này bọn họ sắp khóc rồi, vốn bọn họ nghĩ chỉ cần một bức là được. Thế nhưng không ngờ rằng Lâm Phàm bá đạo như

vậy, mở miệng ra là nói mười bức. Điều này làm cho ruột gan của bọn họ như sắp nhảy ra ngoài, kích động đến mức không biết nói cái gì.

Lâm Phàm đẩy lão Trịnh ra: "Khi nào cần đến?"

"Một tháng, nhưng trước mười năm ngày phải gửi tác phẩm, chúng ta phải đưa đến hội triển lãm để niêm phong, nhưng mà có kịp không?" Ông Trịnh hỏi.

"Mười lăm ngày?" Lâm Phàm dự tính một chút sau đó gật đầu: "Kịp, yên tâm đi."

"Chắc chắn đó."

Mục đích duy nhất của bọn người ông Trịnh cũng đã được thực hiện nên cả người đều thoải mái.

Có điều bây giờ vẫn còn chưa xong, chuyện của họ tuy đã kết thúc. Thế nhưng chuyện của viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn vẫn còn chưa xong.

Tưởng rằng đem thứ hạng đổi lại là được hay sao?

Làm gì có chuyện tốt như vậy.

Vị trí thứ Nhất chỉ có một đương nhiên chính là của nhóc mập rồi.

Hai mươi giải Nhì, giải Ba, giải khuyến khích những giải này chắc chắn đều có, Hiệp hội quốc họa rất có tiền hơn nữa tiền còn rất nhiều. Bởi vì những lão già này bán một bức tranh đều có giá trên trời.

Mà ông Trịnh bọn họ cũng bị Lâm Phàm giữ lại một ngày, để ba người bọn họ dạy cho những đứa trẻ và kể về những câu chuyện của Quốc họa, lúc này mới xem như bỏ qua chuyện này.

Chương 1109: Sự kiện Thanh Điền

Kiến thức trang thứ mười lăm vẫn chưa hoàn thành, hơn nữa bản thân hắn cũng không chủ động để hoàn thành nhiệm vụ.

Hắn từ chỗ Liễu Nhiếp lấy được trang kiến thức thứ mười năm, nhưng đây chỉ là kỹ thuật lái xe. Xem như là một phần

loại kiến thức rất bình thường. Tuy nhiên, trong nhiệm vụ này nhắc nhở về chuyện cuộc đua xe ở Thanh Điền, cũng không biết sự kiện này khi nào mới tiến hành.

Có điều đi hỏi Thường Hải Ca ở thủ đô chắc là anh ta sẽ biết.

Ở thủ đô xa xôi.

Thường Hải Ca đang ăn tối với một nhóm bạn.

Một tên nhóc trong đó, vẻ mặt đắc ý: "Các anh em, đây chính là Thường Hải Ca đại ca của tôi, ở thủ đô này đại ca tôi bảo kê hết đấy."

Tất cả nam nữ ngồi xung quanh đều hơi sợ sệt nhìn Thường Hải Ca, trong lòng ai nấy đều kính nể, chẳng lẽ đây chính là vị công tử nào ở thủ đô sao?

Thật có khí thế, trong mắt tỏa ra khí thế không giống người thường, vừa nhìn đã biết chính là lão đại.

Mà lúc này Thường Hải Ca cũng ngẩng đầu ngồi ở đó, cảm nhận ánh mắt kính nể và ngưỡng mộ của mọi người.

Tên nhóc đang chém gió lại tiếp tục nói: "Đại ca của tôi rất lợi hại, anh ấy có quen biết với Trâu đại thiếu gia, chính là vị Trâu Thiên Phúc của thủ đô, các cậu biết Trâu đại thiếu gia là ai không? Tôi nghĩ các cậu chắc chắn cũng không biết, dù sao Trâu đại thiếu gia thuộc tầng lớp cao, các cậu không biết cũng là điều bình thường. Có điều tôi nói cho các cậu biết, Trâu đại thiếu gia này ở thủ đô có thể nói là hô mưa gọi gió, một tay che trời…"

Đinh đinh!

Đúng lúc này, điện thoại của Thường Hải Ca vang lên, đàn em của mình khoe khoang mình làm anh ta cảm thấy cũng không tệ, đến nỗi điện thoại gọi đến cũng không vội nhận ngay. Thế nhưng khi nhìn thấy tên người gọi thì Thường Hải Ca ngay lập tức bảo tên đàn em của mình ngậm miệng lại.

Đùa à, Lâm đại sư gọi điện tới sao có thể không mau chóng nghe điện thoại được chứ.

Đối với Lâm đại sư, anh ta vừa kính nể vừa tôn trọng, bây giờ bản thân có thể vui vẻ nhảy nhót đều nhờ công lao của Lâm đại sư cả.

Tên đàn em bị đại ca bảo ngậm miệng lại thì có chút hoài nghi, không biết rốt cuộc là đại ca nhận điện thoại của ai mà sắc mặt lại nghiêm túc như vậy. Hơn nữa nếu như không phải là hoa mắt, cậu ta có thể nhìn ra được từ sắc mặt của đại ca còn có chút muốn lấy lòng đối phương.

"Lâm đại sư, sao ngài lại nhớ ra mà gọi điện thoại cho tôi thế." Thường Hải Ca vừa mừng vừa lo, cảm giác Lâm đại sư gọi điện thoại cho mình là chuyện có thể khiến anh ta tự hào rất lâu.

Mặc dù anh ta ở thủ đô cũng không tồi, nhưng quan hệ của Lâm đại sư người ta và Trâu đại thiếu gia không tệ. Bây giờ có thể gọi điện thoại cho mình vậy chắc chắn là nhớ rõ mình rồi.

Sao chuyện này không tự hào được chứ?

Lâm Phàm: "Tôi hỏi anh, có phải bên các anh đang muốn tổ chức cuộc thi Thanh Điền gì đó đúng không?"

Thường Hải Ca không biết Lâm đại sư hỏi chuyện này làm gì, nhưng vẫn rất thành thật trả lời: "Đúng là có chuyện như vậy, là cuộc thi Thanh Điền ba năm tổ chức một lần, lần này là vào ngày 28 nên vẫn còn hai ba ngày nữa, khi đó sẽ có các tay đua ngầm từ khắp nơi trên thế giới đến đây thi đấu."

Lâm Phàm: "À, hóa ra là như vậy. Được rồi không có chuyện gì nữa, đợi đến hôm đó tôi sẽ đến thủ đô, đến lúc đó tôi lại liên lạc với anh, cúp máy nhé."

Tút tút!

Cúp điện thoại.

Vẻ mặt Thường Hải Ca vui vẻ, hóa ra Lâm đại sư lại muốn đến thủ đô, hơn nữa còn nói sẽ liên lạc lại với mình.

Hạnh phúc này đến quá nhanh rồi.

Tên đàn em kia tò mò hỏi: "Đại ca, ai gọi điện thoại cho anh vậy?"

Trong lòng Thường Hải Ca rất vui, cũng không giấu giếm: "Ha ha, vừa rồi là một lão đại gọi điện thoại cho tôi, cho dù là Trâu đại thiếu gia nhìn thấy đối phương cũng phải khiêm nhường đấy."

“Ồ!” Tên đàn em kinh ngạc, dĩ nhiên cậu ta cũng có thêm thể diện. Đại ca của mình lại có thể quen nhiều ông lớn như này, bản thân là đàn em của đại ca cũng được thêm nở mày nở mặt.

Cậu ta càng ngẩng đầu cao hơn.

Những người xung quanh cũng bắt đầu hùa theo, theo bọn họ thấy thì vị đại ca này chắc chắn không phải là người bình thường.

Phố Vân Lý.

Trong lòng Lâm Phàm thầm nghĩ, may mà bản thân hỏi trước nếu như bỏ qua lần thi đấu này thì sợ là nhiệm vụ này phải đợi ba năm nữa rồi.

Có điều cũng may hôm nay hỏi được, tính toán thời gian cũng vừa đẹp. Lúc đó sợ là mình cũng đang ở thủ đô, tham gia thi đấu một chút lấy được thứ hạng để hoàn thành nhiệm vụ là có thể mở ra phân loại kiến thức trang thứ mười sáu.

Chỉ là cũng có chút tò mò, không biết phân loại kiến thức trang thứ mười sáu sẽ là cái gì?

Có điều hiện tại, khiến cho Lâm Phàm vui mừng chính là điểm bách khoa tăng lên rất ổn định.

4526 điểm.

…

Chương 1110 - Tôn sư trọng đạo

Đầu tháng, đạo hữu quăng ít kim phiếu cho truyện nha, cám ơn nhiều lắm lắm!!!

C’hương 1110: Tôn sư trọng đạo

Đây là hiệu quả mà tài liệu giảng dạy đem lại trong khoảng thời gian này.

Tính cả những gì trước đây tiêu hao, tài liệu giảng dạy này đã mang đến cho bản thân hắn hơn 10 ngàn điểm bách khoa.

Chỉ là điều này không cách nào khiến người ta thỏa mãn được.

Xem ra người nghiêm túc học tập Trung y quả nhiên rất ít, thật sự còn rất ít.

Đúng là có chút đáng tiếc.

Bây giờ mỗi ngày có thể tăng thêm 10 điểm bách khoa cũng xem như thành tích tốt rồi.

Nhìn qua 'thương thành' của bách khoa toàn thư, tạm thời còn chưa có thứ gì hắn muốn đổi nên cũng chỉ đành tích lũy trước vậy.

Hoặc nhìn trúng phân loại nào cũng có thể dùng điểm bách khoa để mở luôn kiến thức phân loại đó.

Nhưng có một vài phân loại kiến thức khá lợi hại, cần phải có một số lượng lớn điểm bách khoa thì mới mở được.

Lúc này, điện thoại gọi đến.

"Minh Thanh, sao vậy?" Lâm Phàm hỏi.

Học trò này của mình hoàn toàn là vì Trung y mà đến, từ sau khi dùng Tiểu Thông Tuệ Đan thì một lòng hướng về Trung y. Y thuật so với trước kia tiến bộ rất nhanh, có sự thăng cấp rất lớn.

"Lão sư, tôi muốn nói với ngài chuyện này, chính là tôi sắp rời Thượng Hải một khoảng thời gian." Triệu Minh Thanh nói.

Lâm Phàm: "Muốn đi đâu?"

Triệu Minh Thanh: "Lão sư, tôi chuẩn bị đến vùng núi một chuyến, những nơi đó khá nghèo nàn, bác sĩ cũng ít. Tôi muốn đến đó một thời gian khám bệnh cho những người dân vùng núi."

Lâm Phàm kinh ngạc, không ngờ rằng Triệu Minh Thanh lại có suy nghĩ như vậy: "Ông đi như vậy thì cơ thể có chịu được không?"

Triệu Minh Thanh: "Lão sư, tôi có thể, khi đi tôi dẫn theo Khâu Kiệt và Trương Đồng Đồng cùng đi, chỉ là tạm thời học trò không thể đến viện phúc lợi bên này được."

Lâm Phàm cười nói: "Được, không thành vấn đề, ông muốn đi vậy thì cứ đi thôi. Bệnh tình những người dân vùng núi có thể là vì vấn đề môi trường và địa lý nên sẽ không giống với ở

đây, điều này cũng có hỗ trợ rất lớn đối với Trung y của ông. Hơn nữa thảo dược trong núi cũng rất phong phú, vừa hay có thể mượn cơ hội này mà ông có thể tiếp tục nâng cao y thuật, tôi hoàn toàn ủng hộ."

Triệu Minh Thanh vui vẻ: "Cảm ơn lão sư!"

Lâm Phàm cười cười, Triệu Minh Thanh này thật là tôn sư trọng đạo, đi xa đều chào hỏi trưng cầu ý kiến của hắn.

Nếu như hắn không đồng ý Minh Thanh thì sợ rằng ông ấy cũng sẽ không đi.

Chẳng qua chuyện tốt như vậy, làm sao mà không đồng ý cơ chứ?

Chuyện của Hiệp hội Quốc hoạ đã kết thúc, ngoại trừ trên mạng còn có một chút tin tức nhỏ ra thì không có quá nhiều.

Nhưng điều làm cho tất cả mọi người ngạc nhiên là người phụ trách cao nhất của Hiệp hội Quốc hoạ vậy mà lại chủ động xin lỗi. Điều này làm cho tất cả mọi người phải trợn tròn mắt, cảm thấy trong chuyện này có chút kỳ lạ.

Đám fan hâm mộ của Lâm Phàm rất hưng phấn, thần tượng của mình càng trâu bò thì họ càng cao hứng.

Vài ngày sau.

Phố Vân Lý.

Mấy ngày trước, Triệu Minh Thanh đã rời khỏi Thượng Hải, mà nơi cần đến lại là chọn ở vùng núi Vân Nam.

Vùng núi Vân Nam.

Rõ ràng Triệu Minh Thanh đi ra từ trong một ngôi nhà đất cũ nát. Quần áo không như hồi còn ở Thượng Hải, có vẻ hơi cũ kỹ. Trên đôi giày vải còn dính bùn đất, rõ ràng là đã đi rất nhiều con đường không dễ đi.

"Không cần tiễn, cậu phải nghỉ ngơi ở trên giường nhiều hơn. Kiên trì uống thuốc, bệnh tình sẽ khỏi rất nhanh." Triệu Minh Thanh vui vẻ. Bọn người Khâu Kiệt đi theo phía sau vác hòm. Đi tới vùng núi có rất nhiều thứ không dễ mang theo, chỉ có thể mang theo một ít dụng cụ quan trọng.

Triệu Minh Thanh có năng lực Trung y rất mạnh, một số bệnh tình dùng châm cứu phối hợp với thuốc trung y đều có thể trị tận gốc. Đồng thời ông ta còn chữa bệnh miễn phí, gặp phải hộ gia đình cực kỳ khó khăn thì sẽ bỏ tiền ra mua thuốc, không để cho bệnh nhân miền núi tốn một xu.

Với năng lực của Triệu Minh Thanh thì ông ta hoàn toàn có thể gánh vác. Con cái đều đã trưởng thành và có sự nghiệp của mình. Bản thân ông ta thì đảm nhiệm chức vụ viện trưởng trường Trung y số một ở Thượng Hải. Tiền lương ông ta cũng không tệ, tiền gửi ngân hàng cũng nhiều.

Từ sau lần khám bệnh tình nguyện đó, Khâu Kiệt và Trương Đồng Đồng tràn đầy hy vọng vô hạn đối với Trung y. Tuy rằng đi đến thôn xóm trong vùng núi nhưng lại thu hoạch rất nhiều, cũng hiểu sâu sắc được sứ mệnh của mình.

“Cám ơn bác sĩ Triệu.” Một phụ nữ làm nông cảm kích. Bà ta bị bệnh phổi, ho khan không ngừng, có đôi khi sẽ ho ra máu. Nhưng từ sau khi Triệu Minh Thanh đến nơi này, bệnh cũ của bà ta đã có chuyển biến rõ ràng.

Lúc đầu, bà ta cũng cảnh giác với người lạ nhưng sau đó bà ta phát hiện ra rằng, những người này đều là người tốt.

Trưởng thôn của thôn này hoan nghênh đám người Triệu Minh Thanh vô cùng, đều sắp xếp phòng ốc cho họ.

Những người ở lại trong thôn này đều là người già và trẻ con. Biết có một bác sĩ tới khám bệnh không cần tiền, hơn nữa y thuật rất cao, đối với những người hiếm khi được đi khám bệnh như bọn bọn họ thì đây thật sự là một chuyện vui lớn.

Triệu Minh Thanh trên mặt lộ ra một nụ cười: “Không cần tiễn nữa, mọi người trở về đi.”

Chương 1111 - Triễn lãm nghệ thuật quốc tế

C’hương 1111: Triễn lãm nghệ thuật quốc tế

Bà cụ không trở về mà vẫn đứng ở cửa, nhìn theo đám Triệu Minh Thanh rời đi.

Đi rất xa rồi, Triệu Minh Thanh quay đầu lại nhìn lại, gương mặt vẫn tươi cười nhẹ nhàng vẫy tay, để bà cụ trở về.

Triệu Minh Thanh: "Lúc này các em theo tôi ra ngoài thì phải học tập thật tốt. Mấu chốt nhất của Trung y chính là được thực hành. Đồng thời cũng phải nhớ kỹ, mặc kệ sau này đạt tới địa vị gì, y đức là thứ mà chúng ta vĩnh viễn không thể quên."

Khâu Kiệt và Trương Đồng Đồng gật đầu: "Chúng em ghi nhớ trong lòng."

Có thể cùng viện trưởng đi ra ngoài đối với bọn họ đã là điều vô cùng may mắn. Hơn nữa viện trưởng rõ ràng đã đồng ý dạy bọn họ, những thứ học được trong này là thứ mà bọn họ không học được ở trong sách.

Reng reng.

Điện thoại của lão sư gọi đến, Triệu Minh Thanh nhận điện thoại.

"Minh Thanh, ở Vân Nam thế nào?"

Triệu Minh Thanh: "Lão sư, tất cả đều rất tốt. Trình độ y tế ở đây rất thấp, thậm chí ngay cả bác sĩ cũng không có, tôi cảm thấy chúng tôi có thể phải ở lại đây thêm một thời gian nữa."

"Ừm, chuyện này cũng không sao, bản thân ông phải chú ý an toàn, gặp chuyện gì không giải quyết được thì gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ chạy tới."

Nghe nói như vậy, Triệu Minh Thanh cảm động: "Vâng, học trò biết rồi lão sư."

Triệu Minh Thanh cảm thấy mình rất may mắn khi có thể gặp được một vị lão sư như vậy. Một vị lão sư tay cầm tay chỉ dạy, đồng thời lại vô cùng quan tâm. Điều này làm cho ông ta cảm thấy cuộc đời này, trừ việc kết hôn với bạn già của mình ra thì đây là chuyện đáng mừng nhất.

Cúp máy.

Khâu Kiệt: "Viện trưởng, là điện thoại của Lâm đại sư à?"

Triệu Minh Thanh gật đầu: "Ừm, là điện thoại của lão sư. Được rồi, bây giờ đến nhà kế tiếp."

Không lâu sau đó.

Khi ba người đến cổng làng thì hiện phía trước cũng có một đám người mang theo hòm thuốc. Hơn nữa xem ra cũng không giống người địa phương, có vẻ như là tình nguyện viên.

Trưởng thôn nhìn thấy Triệu Minh Thanh thì lập tức cất bước đi tới: "Bác sĩ Triệu, mọi người đang muốn đi đâu đây?"

Triệu Minh Thanh cười nói: "Chúng tôi chuẩn bị đến nhà tiếp theo, mấy người này là?"

Trên gương mặt tang thương của trưởng thôn lộ ra nụ cười sáng lạn: "Bác sĩ Triệu, tôi giới thiệu với ông, vị này là bác sĩ Địch và các tình nguyện viên. Bác sĩ Địch đến từ bệnh viện lớn bên nước Mỹ tới đây khám bệnh cho thôn chúng tôi."

"Nước Mỹ?"

Thôn trưởng lập tức gật đầu: "Đúng, đúng, chính là nước Mỹ, người Mỹ."

Triệu Minh Thanh nhìn về phía những người đó. Người dẫn đầu là một người nước ngoài đã lớn tuổi có làn da ngăm đen. Quần áo họ mặc lúc này cũng không khác gì bọn họ. Tuy rằng sạch sẽ hơn nhưng ống quần đều là bùn đất, rõ ràng là cũng trèo núi lội suối, đi không ít đường.

Bác sĩ Địch tò mò nhìn Triệu Minh Thanh, sau đó tiến lên vươn tay, mở miệng là tiếng phổ thông rất tiêu chuẩn: "Xin chào, tôi tên là Địch Gia Nặc, đến từ nước Mỹ, ở Mỹ làm trong ngành tim mạch. Tôi đưa theo tình nguyện viên của mình đến vùng núi của Trung Quốc khám bệnh."

Triệu Minh Thanh cười nói: "Xin chào bác sĩ Địch, tôi là Triệu Minh Thanh, đến từ Thượng Hải. Tôi làm trong ngành Trung y, rất vui khi có thể gặp được các ông ở đây."

Hai bên nghe thấy người kia cũng là bác sĩ thì đều sinh ra hảo cảm, bác sĩ Địch nhiệt tình nói: "Trung y thật sự rất thần kỳ, lúc tôi ở Mỹ cũng có nghiên cứu qua. Trong đó có một số kiến thức rất rộng lớn và uyên bác, mọi người cũng đến đây làm tình nguyện sao?"

"Đúng vậy, hôm trước chúng tôi vừa mới tới nơi này." Triệu Minh Thanh nói.

Bác sĩ Địch nhiệt tình nói: “Bác sĩ Triệu, chúng ta đều là tình nguyện viên, hay là cùng kết bạn mà đi. Đích đến của chúng tôi tiếp theo chính là đi khắp tất cả vùng núi Vân Nam… ”

Triệu Minh Thanh trên mặt lộ ra nụ cười.

Hai người đều là bác sĩ, hơn nữa đều là tình nguyện viên nên đương nhiên nói một câu đã hợp ý. Điều khiến Triệu Minh Thanh tò mò là sao lại có người nước ngoài đến vùng núi chữa bệnh cho dân chúng.

Hợp tác đông tây y, đây là điều mà Triệu Minh Thanh nguyện ý nhìn thấy.

Nhất là lão sư của ông đều tinh thông cả trung lẫn tây y. Điều này làm cho Triệu Minh Thanh cảm thán vô cùng, hơn nữa cũng tràn ngập tò mò với Tây y.

Trưởng thôn ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này, trên khuôn mặt già nua cũng lộ ra nụ cười. Ông ta không biết nhiều nhưng thấy nhiều tình nguyện viên ở cùng một chỗ thì đó chính là may mắn với người trong thôn bọn họ.

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm làm mới gọi điện thoại di động xong.

Nhưng lúc này, hắn lại nhíu mày.

Tin tức trên mạng.

Triển lãm nghệ thuật quốc tế, đại sư Nhật Bản và Hàn Quốc là Okamoto I và Kim Sung-guo nhận phỏng vấn. Họ cho biết rằng họ không coi trọng quốc họa của Trung Quốc. Họ cho rằng triển lãm nghệ thuật quốc tế lần này, mức độ phổ biến của các tác phẩm Trung Quốc sẽ là thấp nhất.

Tin tức này có ảnh hưởng rất lớn, cho dù là cư dân mạng không hiểu tranh Trung Quốc cũng tham gia thảo luận trong đó.

Thậm chí, dần dần phát triển thành một cuộc đọ sức giữa các quốc gia.

Chương 1112: Mười bức danh hoạ nổi tiếng

Trên mạng.

“Mẹ kiếp! Hai người này quá kiêu ngạo rồi, hoàn toàn là không để Quốc họa của chúng ta vào mắt.”

“Kim Sung-guo này thật không biết xấu hổ, bản thân hắn học Quốc họa nhưng không ngờ lại khinh thường gốc gác.”

“Đây không phải là đã thành thói quen rồi sao? Không phải Hàn Quốc vẫn nói tranh Quốc họa là của bọn họ à? Hơn nữa đoạn thời gian trước, một vị đại sư Quốc họa của Hàn Quốc có mâu thuẫn mãnh liệt với cách nói này, cuối cùng trực tiếp bị người của bọn họ phong sát. Bạn xem, sao bây giờ người nói thật lại không có kết quả tốt chứ.”

“Ba năm trước, thành tích trong một triển lãm nghệ thuật quốc tế của chúng ta rất kém nên bị cư dân mạng Nhật Bản và Hàn Quốc chê cười. Nếu lần này không chiếm được thứ hạng tốt thì thật sự là quá mất mặt.”

“Bây giờ hiệp hội quốc hoạ đang làm gì vậy? Chẳng lẽ người trong đó không có ai có đạt tiêu chuẩn thật sự sao?”

“Bên trên, bạn nói không phải là vô nghĩa rồi sao? Đoạn thời gian trước Hiệp hội quốc hoạ còn có thể nhúng tay đằng sau với cuộc thi của trẻ con thì có bao nhiêu tiền đồ đây? Giờ cũng đừng xem, chắc chắn vẫn là dáng vẻ cũ, mức độ được hoan nghênh khẳng định là xếp cuối cùng.”

“Hiện giờ những đại sư vẽ tranh Quốc họa của chúng ta, có mấy người là dựa vào bản lĩnh thật sự? Toàn bộ đều là tự thổi phồng, một bức họa mấy trăm ngàn, mấy trăm triệu. Con mẹ nó, đúng là vẫn có lũ bị bệnh thần kinh đi mua? Từ đó về sau, nhờ vậy mà vị họa sĩ bán tranh kia lắc mình biến đổi, trở thành đại sư Quốc họa, đi lên đỉnh cao cuộc đời.”

…..

Hiệp hội Quốc hoạ.

“Lão Trịnh, bình luận bên ngoài bây giờ thật sự không coi trọng chúng ta, lúc này nhất định phải lấy được thứ hạng tốt, nếu không sẽ thật sự bị cười chê cười chết mất.”

“Đúng vậy, tuy rằng chúng ta đã cố che đậy chuyện kia nhưng mà không có cách nào ngăn cản được. Cho nên dẫn đến việc

người nhà cũng xem thường chúng ta.

“Hội trưởng, lần này trong chúng ta ai sẽ đưa ra tác phẩm? Căn cứ vào những lần trước, tiêu chuẩn của triển lãm nghệ thuật quốc tế là năm sau sẽ cao hơn năm trước. Nếu chúng ta không thể có được một bức tranh có tiêu chuẩn cao hơn so với những năm trước thì tôi sợ rằng sẽ nguy mất.”

Trong phòng họp, một nhóm các đại sư tụ tập để thảo luận về vấn đề này.

Những người có mặt ở đây đều là các đại sư chủ chốt trong hiệp hội, thuộc loại có thực lực chân chính chứ không phải cái loại có một chút thành tích nhỏ đã không coi ai ra gì.

Những tiêu chuẩn kia tuy rằng không tệ nhưng cũng chỉ có thể như vậy.

Trịnh Trọng Sơn bình tĩnh, không chút lo lắng: “Được rồi, triển lãm nghệ thuật quốc tế lần này, chỉ cần xuất ra ba mươi tác phẩm, bây giờ tôi sẽ chia ra.”

“Lão Vân, ông một bức, nhất định phải xuất ra tác phẩm tốt nhất của ông đấy.”

Lão Vân là một ông già đeo kính, lúc này ông ta đứng lên: “Yên tâm đi, tôi có liều mạng cũng phải xuất ra một bức tranh hoàn mỹ.”

Trịnh Trọng Sơn cười nói: “Không nghiêm trọng như vậy, cố hết sức là được.”

Sau đó, lục tục gọi thêm mười bảy cái tên nữa. Ngay khi tất cả mọi người cho rằng vẫn còn, Trịnh Trọng Sơn lại ngồi xuống, trực tiếp kết thúc.

“Hội trưởng, bây giờ mới có mười bảy bộ, dựa theo quy định, còn có mười ba bộ.”

Trịnh Trọng Sơn chỉ: “Ba người tôi, lão Nguyệt và lão Đào, mỗi người một bộ.”

“Vậy cũng mới có hai mươi bộ mà!”

Trịnh Trọng Sơn nhìn mọi người, lắc đầu nói: “Tôi cũng không biết nói với các ông như thế nào nữa. Có phải các ông đã quên lão Lâm của chúng ta rồi không?”

Nói đến lão Lâm, tất cả mọi người đều sửng sốt, đột nhiên nhớ tới.

“Ôi chao, sao tôi lại quên lão Lâm được. Nếu lão Lâm ra tay vậy thì không phải sẽ càn quét toàn trường à.”

“Đúng vậy, tôi nói chứ, sao hôm nay hội trưởng lại thoải mái như vậy, thì ra là đã sớm có chuẩn bị rồi.”

Mọi người cười nói. Nếu như tác phẩm còn lại giao cho lão Lâm thì bọn họ đều yên tâm. Hiện tại, bọn họ đều đã xem qua các tác phẩm của lão Lâm, tất cả đều kinh ngạc như gặp thiên nhân. Cho như là bọn họ nghiên cứu cả đời cũng không nhất định có thể vẽ ra bức tranh như lão Lâm.

Đây chính là nghịch thiên.

Làm cho người ta không thể theo kịp.

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm hơi khó chịu đối với bài viết trên mạng này. Quốc họa chính là tinh túy của quốc gia. Cái này mẹ nó bị người khác xem thường còn chưa tính mà ngay cả những thứ giả mạo trong giới nghệ thuật Hàn Quốc cũng có thể xem thường bọn họ sao?

Cái này còn có thể nhịn được à?

Chắc chắn là không thể chịu đựng được.

Vốn dĩ ngay từ đầu, hắn thầm nghĩ chỉ tùy tiện vẽ mười bức. Với thực lực của hắn, dù là tiện tay vẽ ra mười bức thì cũng là trấn áp toàn trường.

Nhưng hiện tại, hắn quyết định, tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy.

Không chỉ phải trấn áp, mà còn để cho bọn họ sinh ra một loại ý nghĩ, so về kỹ thuật thì họ không thể nào vượt qua.

Cho dù là cả đời cũng đừng hòng đuổi kịp.

Hắn mở bách khoa toàn thư trong đầu và bắt đầu tìm kiếm.

Trong bách khoa toàn thư, các tác phẩm Quốc họa đỉnh cao.

Mười bức danh hoạ nổi tiếng.

Chương 1113: Hôm nay 30 phần

Từ giới thiệu của bách khoa toàn thư có thể nhìn ra, những bức tranh này đều là tác phẩm đỉnh cao của Quốc hoạ. Hơn nữa hắn không hề biết tên của những tác giả này nhưng chỉ từ hình ảnh nhìn thấy trong bách khoa toàn thư, bản thân hắn nắm chắc mười phần rằng có thể đuổi kịp nguyên tác.

Bởi vì hắn có sự hỗ trợ thần bí của bách khoa toàn thư.

Đây là một loại năng lực khiến người ta không nói nên lời, đủ để cho bất luận tri thức đỉnh cao nào đều thay đổi đến mức mạnh mẽ.

Nếu như hắn vẽ những tác phẩm này ra, không phải sẽ chứng kiến ánh mắt khiếp sợ của mọi người sao? Nghĩ đến trong giới nghệ thuật, hắn sẽ giẫm chân lên các nước nước, Lâm Phàm không khỏi bật cười.

Điền Thần Côn: "Cậu làm sao vậy? Sao đang yên đang lành lại đột nhiên cười bỉ ổi như thế?"

Ngô U Lan cũng quay đầu lại. Tuy rằng không nói gì nhưng cô ta cũng biểu hiện ra ý tứ cũng giống như Điền Thần Côn.

Lâm Phàm nở nụ cười: " Bỉ ổi cái gì chứ, tôi đây là đang cảm thấy tự tin được không? Ông không có đọc tin tức trên mạng không? Triển lãm nghệ thuật quốc tế, tôi đã sẵn sàng tham gia. Nghĩ về tác phẩm của tôi sẽ dẫm lên toàn bộ các nước trên toàn thế giới, tôi không nhịn được cười."

Điền Thần Côn sờ trán Lâm Phàm, nghi hoặc nói: "Cũng không có sốt mà? Sao cậu lại bắt đầu suy nghĩ lung tung rồi? Điền mỗ tôi thừa nhận cậu rất lợi hại nhưng cậu cũng đừng quá kiêu ngạo. Phải biết rằng, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên… "

Lâm Phàm gỡ tay Điền Thần Côn ra: "Đừng xem thường tôi có được không? Đợi đến ngày đó, ông sẽ biết tôi trâu bò cỡ nào."

Điền Thần Côn dùng một loại ánh mắt, anh nói cái gì cũng đúng nhìn Lâm Phàm, sau đó điên cuồng gật đầu: "Đúng, đúng, cậu nói cái gì cũng đúng hết."

Ngô U Lan đi tới bên cạnh Lâm Phàm: “Tôi tin tưởng anh Lâm nhất định có thể.”

Điền Thần Côn không tiếng động thở dài: “Trong mắt tình nhân hoá Tây Thi. Tình yêu quả nhiên là mù quáng, tôi đã cảm nhận được sâu sắc.”

Lâm Phàm vuốt đầu Ngô U Lan, giống như vuốt ve mèo con: “U Lan, anh Lâm của em thích hành vi mù quáng tin tưởng vào anh của em. Chờ lần này thắng, tự tay anh vẽ cho em một bức tranh.”

Ngô U Lan vừa nghe xong, cả gương mặt đầy nụ cười, khoác cánh tay Lâm Phàm: “Anh Lâm, anh đừng lừa em, em rất tin tưởng anh.”

Lâm Phàm: “Còn có thể không tin anh Lâm của em sao?”

Ngô U Lan ừ một tiếng, trong lòng vui sướng, có một loại vui vẻ nói không nên lời.

Sáng sớm.

Phố Vân Lý.

Dân chúng cảm thấy hôm nay đúng là gặp quỷ rồi, ông chủ nhỏ không ngờ lại muốn bán hai mươi phần bánh kếp. Điều này trong mắt bọn họ rõ ràng là có chút không khoa học. Với tính cách của ông chủ nhỏ thì tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ bán nhiều.

Như vậy thì chỉ có một khả năng, đó chính là, con mẹ nó có chuyện gì đó đã xảy ra.

“Ông chủ nhỏ, cậu nói cho chúng tôi biết đi, có chuyện gì xảy ra rồi? Một người dân đã nhìn thấu ông chủ nhỏ, đứng trước quầy hàng nhưng không dám nhận bánh. Lâm Phàm cười: “Không có việc gì, vẫn ổn mà, bán hai mươi phần mà mọi người còn không đồng ý sao?” Nhưng trong lòng hắn lại đang nói thầm, quả nhiên những người này không phải dễ lừa gạt. Vậy mà sinh ra tính cảnh giác mà, cái này thật bẫy người mà. Nhưng Lâm Phàm tôi muốn làm trò, chẳng lẽ còn có thể bị các người nhìn thấu chắc? Điều này nhất định là chuyện không thể nào xảy ra.

Người dân nghi ngờ nhìn ông chủ nhỏ, sao lời nói của ông chủ nhỏ có chút không thể tin vậy nhỉ.

Thế nhưng mặc kệ bọn họ có tin hay không, hôm nay 20 phần bánh kếp đều sẽ được bán đầy đủ.

Bên trong cửa hàng.

Điền Thần Côn nhìn Lâm Phàm đang bận rộn, quái dị nói: "U Lan à, cô nói xem hôm nay hắn làm sao vậy? Sao đột nhiên lại nghĩ tới bán hai mươi phần bánh kếp? Trước kia vì tăng thêm mười phần, suýt chút nữa đã lấy mạng hắn rồi." Ngô U Lan cũng lắc đầu, có chút không hiểu: "Tôi không biết nhưng tôi cảm thấy có chỗ nào đó kỳ quái, chẳng lẽ anh Lâm lại có chuyện gì sao? Nhưng thoạt nhìn hơi không giống lắm."

Triệu Chung Dương nhìn nhìn, tay sờ cằm: "Tôi cảm thấy trong này nhất định tràn ngập âm mưu quỷ kế gì đó."

Lúc này, Lâm Phàm vẫn nở nụ cười tươi đứng đó: "Mọi người, hôm nay là cơ hội khó có được, hai mươi phần bánh kếp, cam đoan khiến mọi người thỏa mãn. Nhanh chóng xếp hàng, đừng bỏ lỡ.

Người dân: "Ông chủ nhỏ, nếu cậu yêu quý chúng tôi thì làm ba mươi phần được không?"

Đây vốn là dân chúng chỉ thuận miệng nói mà thôi, đương nhiên là không nghĩ đến việc ông chủ nhỏ có thể đồng ý. Nhưng đột nhiên, bọn họ ngây người, giống như gặp quỷ, không ngờ ông chủ nhỏ lại đồng ý.

"Được, vậy hôm nay làm ba mươi phần." Lâm Phàm cười nói.

"Mẹ kiếp. Có quỷ rồi."

"Hôm nay mặt trời mọc từ phía tây, ông chủ nhỏ lần đầu tiên phá lệ muốn bán ba mươi phần bánh kếp."

"Quá cảm động, tôi biết ngay ông chủ nhỏ là tốt nhất, vĩnh viễn đều sẽ suy nghĩ vì chúng ta."

Chương 1114: Lén lút chạy trốn

Giờ phút này, không chỉ có dân chúng sợ ngây người, mà ngay cả bọn Điền Thần Côn cũng ngơ ngác, không có khả năng này

được. Họ còn không biết ông chủ nhỏ là ai sao? Đó hoàn toàn là người có thể tiết kiệm việc thì sẽ tiết kiệm việc, không thể tiết kiệm việc thì sẽ nghĩ biện pháp tiết kiệm việc, làm sao có thể làm ba mươi phần bánh kếp đây?

Điền Thần Côn lập tức đi tới trước mặt Lâm Phàm, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Phàm, nói to: "Nhất định là ông chủ nhỏ giả rồi."

Lâm Phàm bình tĩnh cười: "Nghĩ cái gì vậy, tôi đây là báo đáp mọi người, ông có hiểu không?"

Những lời này khiến Điền Thần Côn không nói nên lời. Nếu như không phải biết Lâm Phàm là ai, chỉ sợ ông ta đã thật sự tin rồi.

Vài ngày sau.

Phố Vân Lý hoàn toàn náo nhiệt. Ban đầu nó vốn đã rất náo nhiệt nhưng hiện tại nó càng náo nhiệt hơn. Đó là bởi vì bánh kếp của ông chủ nhỏ tăng lên thành ba mươi phần. Điều này làm cho họ hoàn toàn điên cuồng.

Trước kia họ thật không dám tưởng tượng đến chuyện này, nó thật sự là bất ngờ kinh người đó.

Ban đầu mười phần bánh kếp đã hấp dẫn không ít người xếp hàng nhưng tỷ lệ mua được thật sự là quá thấp. Nhưng bây giờ thì khác, liên tục mấy ngày đều bán ba mươi phần, nó làm cho tỷ lệ mua được tăng lên rất nhiều.

Ngày hôm đó.

Rất nhiều người xếp hàng trước cửa hàng của 'Lâm đại sư' trên phố Vân Lý, mọi người đều đang xì xào bàn tán.

"A, bây giờ cũng không còn sớm, sao ông chủ nhỏ còn chưa tới?"

"Đúng vậy, theo giờ bình thường thì lúc này cũng đã tới lâu rồi."

"Mọi người chờ một chút, nhất định là gần đây ông chủ nhỏ quá mệt mỏi, thỉnh thoảng đến trễ cũng không có vấn đề gì."

"Cái này cũng đúng."

Nhưng đối đám người Điền Thần Côn, họ lại có một loại dự cảm không lành.

Điền Thần Côn: "Sao tôi cứ cảm thấy tên nhóc này hình như lại chạy trốn rồi nhỉ?"

Triệu Chung Dương kinh ngạc nói: "Hắn là không đâu!"

Điền Thần Côn lắc đầu: "Khó nói, rất khó nói. Không phải mấy người không biết thủ đoạn của tên nhóc này. Làm gì có chuyện vô duyên vô cớ hắn đột nhiên bán ba mươi phần bánh kếp, cái này khẳng định có vấn đề."

Ngô U Lan thân là người ủng hộ trung thành của Lâm Phàm nên đương nhiên phải đứng ra phản bác: "Không, nhất định là anh Lâm có việc."

"Mẹ kiếp!"

Đột nhiên, Triệu Chung Dương nhìn thấy weibo của Lâm Phàm, nhất thời nổ tung.

"Mọi người mau xem, ông chủ nhỏ thật sự chạy trốn, hắn đến thủ đô rồi."

Điền Thần Côn sửng sốt, vẻ mặt quái dị: "Mẹ nó, tôi đã nói rồi, nhất định tên nhóc này có chuyện, nếu không sẽ tuyệt đối không như vậy. Nhìn đi, tôi nói cái gì? Linh nghiệm rồi nè, tên nhóc này thật sự chạy trốn."

Ánh mắt Điền Thần Côn đồng thời nhìn về phía cửa. Nhiều người dân xếp hàng như vậy mà bây giờ ông chủ nhỏ lại chạy, cục diện rối rắm này ông ta nên dọn dẹp như thế nào đây.

Nếu dàn xếp không tốt là sẽ bị đánh một trận mất.

Sân bay.

Lâm Phàm xách vali, vẻ mặt vui tươi, mấy ngày liên tục bán ba mươi phần bánh kếp đã coi như phá vỡ kỷ lục của mình. Trong khoảng thời gian mình rời đi, khẳng định những người dân kia đã có thể tha thứ cho mình.

Hắn có thể nghĩ đến biện pháp này đã là thật sự quá thông minh, hắn không khỏi bị chỉ số thông minh của mình cảm động.

Đinh đinh!

Đúng lúc này, điện thoại của Triệu Minh Thanh gọi đến.

Vừa kết nối, từ bên kia đã truyền đến thanh âm ồn ào.

“Minh Thanh, bên chỗ ông làm sao vậy? Ồn ào thế?” Lâm Phàm hỏi. Chẳng lẽ bên kia xảy ra chuyện gì sao? Nhưng không nên, lúc Minh Thanh rời đi chính mình đã xem qua tướng mạo cho ông ta, rất an toàn, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì.

Giọng điệu trong điện thoại của Triệu Minh Thanh có chút dồn dập: “Lão sư, tình huống là như vậy. Học trò ở Vân Nam bên này gặp được một vị tình nguyện viên nước ngoài. Bây giờ chúng tôi đang thảo luận phương pháp trị liệu cho một bệnh nhân bị bệnh tim mạch. Tình huống này tương đối đặc thù, hai chúng tôi phát sinh bất đồng ở phương pháp điều trị cho nên muốn nhờ lão sư xem giúp chúng tôi một chút…”

Nghe thấy chuyện này, nhất thời Lâm Phàm nở nụ cười, không ngờ lại có thể phát sinh chuyện như vậy.

Chẳng qua chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể nghĩ đến ở Vân Nam bên kia, Minh Thanh và vị tình nguyện viên kia cãi nhau dữ dội cỡ nào. Nếu không với y thuật của Minh Thanh sẽ tuyệt đối không bởi vì phương pháp trị liệu mà gọi điện thoại cho hắn.

Có thể làm cho học trò của hắn cũng không nắm chắc, rõ ràng đối phương cũng là một người có y thuật cao siêu.

Vùng núi Vân Nam.

Hai người Triệu Minh Thanh và Địch Gia Nặc vẫn đang giằng co. Tuy rằng thời gian quen biết không dài nhưng đôi bên có cùng một mục tiêu, hơn nữa y thuật đều rất lợi hại nên sinh ra tình hữu nghị sâu sắc. Mỗi khi màn đêm buông xuống, hai người đều tiến hành thảo luận y thuật. Tuy rằng hai người một người là Trung y, một người là Tây y nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến giao lưu giữa hai người.

Chương 1115 - Lại đến thủ đô

Đạo hữu xin dừng bước, đầu tháng tặng cho truyện ít kim phiếu nha, cám ơn nhiều lắm luôn.

Chương 1115: Lại đến thủ đô

Triệu Minh Thanh khoát tay: “Lão Địch, tôi không tranh luận với ông nữa. Lão sư tôi tinh thông cả Trung y và Tây y, lão sư sẽ đưa ra một biện pháp tốt nhất. Địch

Gia Nặc kinh ngạc: “Chúa ơi, lão Triệu ông lợi hại về Trung y như vậy mà còn có người có thể làm lão sư của ông sao?” Triệu Minh Thanh tự hào nói: “Y thuật của lão sư tôi không ai sánh bằng, lát nữa ông sẽ biết.”

…..

Vẫn còn một thời gian nữa là đến lúc lên máy bay, còn có chút thời gian trả lời câu hỏi của Triệu Minh Thanh.

Từ vấn đề gặp phải này, rõ ràng hắn phát hiện y thuật của học trò mình tăng lên rất nhiều so với trước kia, chỉ là có lẽ chính ông ta còn chưa phát hiện ra phần tăng lên này mà thôi.

Ở vùng núi Vân Nam, trong một ngôi nhà có ánh đèn nhàn nhạt.

Vẻ mặt Triệu Minh Thanh đầy tự hào, còn Địch Gia Nặc lại khiếp sợ vô cùng, có chút không dám tin. Sau đó ông ta viết viết vẽ vẽ ở trên một quyển ghi chép thật dày. Trầm tư một lát rồi phát hiện ra đây hình như là tri thức mà ông ta chưa từng nghĩ tới, cũng là tri thức ông ta chưa từng học qua.

“Lão Triệu, có thể giới thiệu lão sư của ông cho tôi biết một chút được hay không?” Địch Gia Nặc chờ mong. Ông ta không ngờ lại có người có trình độ cao như vậy trong ngành tim mạch, hoàn toàn vượt quá dự liệu của ông ta.

Ở Mỹ, ông ta chính là một chuyên gia tim mạch có uy tín, đương nhiên là ông ta hy vọng có thể quen biết một chút. Vừa rồi đối phương chỉ thông qua phỏng đoán bệnh tình, là có thể nói chính xác tình huống, còn có thể đưa ra phương pháp trị liệu hữu hiệu. Hơn nữa phương pháp trị liệu này, còn là điều mà ông ta chưa từng nghĩ tới.

Chỉ dựa vào điểm này đã khiến ông ta sinh ra hứng thú cực lớn đối với vị thần y chỉ nói qua điện thoại, chưa từng gặp mặt này.

Lão sư có thể được người khác kính nể, là học trò nên đương nhiên Triệu Minh Thanh vô cùng đắc ý. Thế nhưng đối phương muốn gặp lão sư của ông ta thì e là còn phải xem tình huống.

“Lão Địch, không nói những thứ này nữa, chúng ta còn có chuyện quan trọng phải làm.” Triệu Minh Thanh cười nói. Khâu Kiệt và Trương Đồng Đồng ở bên cạnh đối với lần đi lại ở vùng núi Vân Nam này lại càng được lợi ích không nhỏ, tầm mắt họ được rộng mở không ít.

Địch Gia Nặc gật đầu: “Đúng, đúng! Chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn. Nhưng mà lão Triệu này, ông nhất định phải giới thiệu cho tôi mới được.”

……

Sân bay.

Về vấn đề của Triệu Minh Thanh, thật ra cũng không khó, hắn có rất nhiều biện pháp giải quyết. Nhưng hắn vẫn nói cho bọn họ biết loại biện pháp hữu hiệu nhất.

Hắn cúp máy, nhìn đồng hồ, gần như cũng đến giờ nên lên máy bay.

Thủ đô.

Trịnh Trọng Sơn thu dọn đồ đạc: “Tiểu Vương, lái xe đưa tôi ra sân bay.”

Tiểu Vương là tài xế của Trịnh Trọng sơn nên 24 giờ đều chờ mệnh lệnh. Hơn nữa, anh ta đã làm tài xế ở nhà họ Trịnh đã gần mười năm, trong lòng tràn đầy cảm giác tự hào.

“Ông Trịnh, hôm nay ngài gặp chuyện gì vui à?” Tiểu Vương hết sức chăm chú lái xe nhưng thấy ông Trịnh vẫn tươi cười nên vẫn nghi hoặc hỏi.

Ông Trịnh cười nói: “Tiểu Vương, lần này lão Lâm tới nhất định là chuyện đáng để vui vẻ.”

Tiểu Vương sửng sốt, sau đó cười nói: “Lâm đại sư tới chơi sao? Đây thực sự là điều đáng vui nha.”

Cháu trai của ông Trịnh là do Lâm đại sư chữa khỏi cho nên đối với Tiểu Vương thì đây là người có ân với ông Trịnh, cũng

là ân nhân của anh ta. Cho nên đối với Lâm Phàm, anh ta vẫn luôn mang lòng kính nể.

Trên mặt ông Trịnh lại nở nụ cười tươi: "Lần này có lão Lâm tới đây, triển lãm tranh quốc tế nhất định sẽ thuận buồm xuôi gió, tuyệt đối sẽ không giống như ba năm trước."

Triển lãm tranh quốc tế ba năm trước, có thể nói là mất hết mặt mũi. Độ hoan nghênh tác phẩm của bọn họ ở triển lãm tranh vậy mà đứng áp chót, chỉ đứng trên Ấn Độ, điều này làm cho bọn họ không thể chấp nhận được.

Tuy rằng ánh mắt của những người ở nước ngoài không nhất định nhìn hiểu Quốc họa, nhưng thứ hạng này thấp như vậy vẫn làm cho ông ta rất khó chấp nhận.

Chỉ là lúc này đây, ông ta tràn đầy tin tưởng. Không phải bởi vì cái gì khác mà là bởi vì lão Lâm đã tới. Hơn nữa mười bức tranh của lão Lâm là mấu chốt nhất. Nếu như lại thua thì thật sự không có biện pháp nào nữa.

Năm giờ chiều.

Sân bay.

Một chiếc xe khiêm tốn dừng lại, Tiểu Vương lập tức xuống xe mở cửa cho ông Trịnh.

"Ông Trịnh, tôi đi đón Lâm đại sư là được rồi, ngài cứ ở trong xe chờ." Tiểu Vương nói.

Ông Trịnh xua tay: "Không cần, bạn bè từ phương xa đến, tôi ở trong xe chờ thì thành cái gì? Không sao đâu, đi thôi."

Nói đến đây, đương nhiên Tiểu Vương cũng không nói thêm nữa.

Lúc này Lâm Phàm đã xuống máy bay, hắn biết ông Trịnh sẽ đến đón mình. Đối với thủ đô, hắn vẫn cảm thấy rất tốt, thủ đô chính là thủ đô, thành thị khác không thể so sánh được.

Nhận vali, qua cửa kiểm tra vé đã nhìn thấy ông Trịnh và Tiểu Vương. Hắn tươi cười tiến lên: "Lão Trịnh, để cho ông tự mình tới đây thật sự rất ngại đó nha."

Chương 1116: Lần này tôi muốn vẽ bức tranh lớn nhất

Ông Trịnh cười: "Lão Lâm, tôi ngóng sao ngóng trăng, cũng không bằng trông mong cậu tới."

Tiểu Vương tiến lên: "Lâm đại sư, để tôi cầm hành lý cho ngài."

"Cảm ơn, Tiểu Vương." Lâm Phàm gật đầu, không nói thêm gì, đưa vali cho Tiểu Vương.

Ông Trịnh thật sự còn có chút nghi ngờ: "Lão Lâm, không phải tôi không hoan nghênh cậu nhưng tôi muốn hỏi một chút, sao lần này cậu lại tới sớm như vậy? Không phải cậu có việc gì khác để làm ở đây chứ?"

Lâm Phàm: "Vốn là tôi không muốn đến sớm như vậy nhưng chuyện triển lãm tranh quốc tế này yêu cầu về tác phẩm không thể quá thấp. Về phương diện công cụ, tôi thật sự không dễ tìm cho nên muốn tới đây và đến hiệp hội các ông để vẽ tranh."

Ông Trịnh vừa nghe thấy thì nhất thời ngây người, ông ta cảm thấy lão Lâm nói chuyện có chút không tầm thường.

Công cụ bị hạn chế, tranh bình thường vẽ không được. Vậy rốt cuộc là lão Lâm này muốn vẽ ra loại tranh gì đây?

Nghĩ tới đây, ông Trịnh có chút kích động, thậm chí rất là chờ mong. Chỉ là nhìn thời gian hiện tại thì vẫn nên nén loại chờ mong này ở trong lòng.

"Được, không nói những thứ này nữa, trước tiên theo tôi trở về. Tôi bảo chị dâu cậu xuống bếp, nấu cho cậu một bàn đồ ăn ngon." Trịnh Trọng Sơn cười nói.

Lâm Phàm cũng nở nụ cười: "Được, vậy tôi đây lại có lộc ăn rồi." Sau đó hắn nghĩ đến một điều, cảm thấy cần phải hỏi.

"Lão Trịnh, ông có biết Mã Mục Phong ở Thanh Châu không?"

Trịnh Trọng Sơn gật đầu: "Biết, cái này khẳng định biết, không ngờ tại xã hội này lại còn có loại người như vậy tồn tại. Càng khiến người ta bất ngờ là, người đứng sau lại là gã Mã

Mục Phong này, thật sự là mất mặt cả quốc gia. Việc này, theo tôi được biết là đã có ảnh hưởng rất lớn. Nội bộ cấp cao nhất bên trên đã hạ mệnh lệnh bắt đầu tiến hành nghiêm trị, nhất định phải đưa những người này ra trước pháp luật. Nhưng mà lão Lâm này, sau này gặp phải chuyện như thế, chỉ cần cậu có chứng cứ thì cứ đến tìm tôi. Mặc dù bây giờ tôi đã nghỉ hưu, nhưng vẫn còn có chút khả năng có thể giúp được."

Lâm Phàm cười: "Lão Trịnh, ý tôi nói không phải cái này, mà là chỗ dựa của Mã Mục Phong. Ông ta còn có chỗ dựa vững chắc khác. Ngay từ đầu tôi cũng không biết nhưng đối phương lại chủ động liên hệ với tôi. Căn cứ theo điều tra của tôi thì có lẽ người này ở thủ đô nhưng chưa biết là ai. Ông thử nghĩ lại, người có thể trở thành chỗ dựa vững chắc thì chắc thế lực cũng khá được."

Trịnh Trọng Sơn sửng sốt: "Còn có chuyện này à? Nếu thật sự là như vậy thì theo tôi thấy, đây rất có thể là một con quái vật khổng lồ. Chỉ sợ bên trong ẩn giấu không ít ông to bà lớn đâu nha."

Sau khi nói đến chuyện này, vẻ mặt Trịnh Trọng Sơn lập tức trở nên nghiêm túc. Xem ra ông ta cũng đã để để chuyện này trong lòng.

Chỉ là không biết sau lưng rốt cuộc là ai mà thôi.

Sau đó Trịnh Trọng Sơn lại cười: "Trước tiên không cần quan tâm những chuyện này nữa. Chúng ta bây giờ vẫn nên nhanh chóng trở về, chỉ sợ chị dâu cậu chờ đến sốt ruột rồi." Sau đó ông ta lại nghiêm túc nói: "Thế nhưng chuyện này cậu nhất định không được xúc động. Tôi thấy thế lực sau lưng này không đơn giản, rất có thể liên lụy đến một đội ngũ khổng lồ."

Lâm Phàm gật đầu: "Ừm, trong lòng tôi biết rõ."

Đối với loại chuyện này, nếu như để cho hắn biết là ai thì khẳng định hắn sẽ không bỏ qua. Với thực lực của hắn, chẳng lẽ còn có thể sợ những thứ này được chắc?

Khu nhà trong quân khu.

"Chị dâu, quấy rầy rồi, lần này tới đây em không mua gì, ngại quá." Lâm Phàm vào phòng, cười nói.

Tú Phương đang bận rộn trong phòng bếp: “Nói những lời khách sáo này làm gì, có thể đến làm khách là tốt rồi.”

Sau đó bà ta gọi to về phía trên lầu: “Tiểu Bảo, chú Lâm con tới rồi nè, còn không nhanh tới chào chú Lâm. Không phải con vẫn luôn nhắc tới chú ấy sao?”

Một tên nhóc có vẻ mặt hưng phấn từ trên lầu chạy xuống: “Chú Lâm….”

Tuy rằng bây giờ cậu bé còn rất nhỏ nhưng ông bà nội và cha mẹ đều nói với cậu bé rằng cậu bé có thể vui vẻ chạy nhảy, đều là nhờ chú Lâm. Cho nên trong lòng Tiểu Bảo, Lâm Phàm chính là đại anh hùng.

Lâm Phàm vuốt đầu cậu bé kia: “Tiểu Bảo, vóc dáng đã cao lớn hơn rồi nhỉ.”

Trịnh lão: “Lão Lâm, chúng ta đi uống trà trước, chờ chị dâu cậu làm xong đồ ăn thì chúng ta lại uống chút rượu.”

Tiểu Bảo dính chặt bên cạnh Lâm Phàm. Hắn thắc mắc không biết bản thân có mị lực hấp dẫn trẻ nhỏ hay không, sao đứa nhỏ nào cũng đều thích hắn như vậy.

Trong phòng sách.

Lâm Phàm liếc mắt một cái đã nhìn thấy một bức tranh. Đây là bức tranh chính hắn đưa cho ông Trịnh, hiện tại đã được treo lên tường.

Ông Trịnh: “Lão Lâm, rốt cuộc cậu muốn vẽ bức tranh gì mà ngay cả bên cậu cũng không có nguyên liệu?”

Lâm Phàm xua tay: “Không phải không có, chỉ là không có không gian đủ lớn để thi triển ra thôi. Lần này tôi muốn vẽ một bức tranh lớn nhất, chiều dài phải hơn năm mét… “

Hả?

Chương 1117: Chuẩn bị vẽ tranh

Lời còn chưa dứt, ông Trịnh đã ngạc nhiên nói: “Lão Lâm, cậu nói cái gì vậy? Hơn 5 mét? Cậu định vẽ cái gì? Từ xưa đến nay, bức lớn nhất cũng chỉ hơn ba mét, hơn nữa đó còn là tác

phẩm lưu truyền trăm năm. Cậu vẽ hơn năm mét, có phải quá lớn rồi hay không?"

"Lớn cái gì, nếu là triển lãm quốc tế thì khẳng định không thể dùng đồ vật quá bình thường. Cho nên bây giờ ông hiểu rõ nguyên nhân tôi đến thủ đô sớm như vậy rồi đấy. Bức tranh lớn như vậy, ở Thượng Hải tôi thật sự không chắc có thể tìm được nơi thích hợp, cho nên chỉ có thể đến thủ đô. Huống hồ sau khi vẽ xong bức tranh còn phải bảo quản thật tốt, nếu như làm hỏng thì không phải là vẽ vô ích rồi à?"

Trịnh Trọng Sơn hít sâu một hơi để bình tĩnh lại. Ông ta không nghĩ tới lão Lâm không ra tay thì thôi, vừa ra tay đúng là đã trực tiếp dọa chết người.

Nếu không phải lòng ông ta rộng lớn thì đúng là có thể bị hắn dọa chết. Lúc này, Lâm Phàm lấy từ phòng đọc sách ra một tờ giấy và một chiếc bút, sau đó viết xuống yêu cầu vẽ tranh của mình.

"Lão Trịnh, ông tự mình nhìn xem, tất cả yêu cầu của tôi đều ở bên trong. Ông chỉ cần chuẩn bị tốt nguyên vật liệu là tôi có thể bắt đầu bất cứ lúc nào. Thế nhưng tốt nhất là nhanh một chút, mấy bức họa này tương đối tốn thời gian, khác biệt rất lớn với những bức tranh bình thường."

Trịnh Trọng Sơn cảm thấy đời này chắc là ông ta sẽ không thể bị khiếp sợ nữa. Thế nhưng khi nhìn thấy những yêu cầu này của lão Lâm, ông ta lại nuốt nước miếng. Mười bức tranh này đều là tranh lớn, không phải là tranh tầm thường. Lúc này, ông Trịnh gật đầu: "Yên tâm đi, ngày mai tôi sẽ cho người chuẩn bị, không ngờ lúc tôi còn sống lại có thể nhìn thấy bức tranh kinh thiên động địa như thế. Bây giờ ngẫm lại tôi cảm thấy không nhẫn nại được nữa rồi."

……

Hai người ở trong thư phòng trò chuyện rất lâu.

Tú Phương: "Mọi người mau đi xuống ăn cơm, đồ ăn đã chuẩn bị xong."

Trong thư phòng, Trịnh Trọng Sơn và Lâm Phàm nói rất nhiều chuyện. Tuy rằng phần nhiều đều là nói chuyện về tranh, nhưng cũng có tán gẫu một ít chuyện gia đình. Một già một

trẻ, nếu như không phải người biết tình huống thì nhất định phải kinh ngạc. Dù sao cảnh tượng này thoạt nhìn có chút không thích hợp.

Mà chuyện Lâm Phàm đến thủ đô không giấu được người khác. Nguyệt Thu cư sĩ và Đào Thế Cương không biết từ đâu biết được nên đã nửa đêm giết tới cửa.

Điều này làm cho Lâm Phàm rất bất đắc dĩ. Hắn là người trẻ tuổi đó, cứ trao đổi với một đám lão già sẽ làm tâm hồn của hắn cũng già đi mất.

Hai ngày sau.

Hiệp hội Quốc hoạ.

"Lâm đại sư…."

"Lâm đại sư đến thủ đô từ khi nào, sao không nói trước một tiếng?"

Không ít thành viên nòng cốt của hiệp hội đều biết Lâm Phàm nên nhiệt tình chào hỏi. Áp lực chủ yếu của triển lãm tranh quốc tế lần này đều đè lên người Lâm đại sư.

Tuy rằng họ rất muốn chia sẻ nhưng ngẫm lại thực lực của mình, sau đó so sánh với Lâm đại sư đúng là khác nhau một trời một vực.

Nhưng vài thành viên bình thường nhìn thấy người trẻ tuổi bị một đám đại sư vây quanh thì nhất thời tò mò hỏi.

"Người trẻ tuổi này là ai vậy? Sao lại được hoan nghênh như thế?"

"Ông không biết hắn à?"

"Ừm, tôi quen biết làm sao được? Ở cái tuổi của tôi này, làm sao quen biết được người trẻ tuổi."

"Thậm chí ngay cả Lâm đại sư mà ông cũng không biết. Đoạn thời gian trước, chuyện xảy ra ở hiệp hội chắc ông cũng biết, chính là chuyện cuộc thi Quốc họa dành cho trẻ em ấy."

Chuyện này thì tôi biết, đây là Lâm đại sư kia đó sao? Ánh mắt người này lập tức khiếp sợ, có chút không dám tin. Ông ta không nghĩ tới tên nhóc còn trẻ này lại chính là Lâm đại sư.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, chỉ sợ hắn thật sự không thể tin được.

“Ừm, nghe nói triển lãm tranh quốc tế lần này, Lâm đại sư sắp đưa ra một tác phẩm khổng lồ, cũng không biết là tác phẩm gì. Đúng là làm cho người ta vô cùng chờ mong.”

……

Lâm Phàm gật đầu với mọi người. Tuy rằng có người không nhớ rõ tên nhưng người ta đều thân thiện với hắn, vậy thì hắn chắc chắn phải tươi cười đối mặt.

Toàn bộ nhân viên nòng cốt của Hiệp hội Quốc hoạ đều làm bạn bên cạnh Lâm Phàm. Một số thành viên bình thường cũng muốn xem náo nhiệt nhưng người quá nhiều, họ không thể chen chân vào được nên chỉ có thể đứng ở bên ngoài nhìn.

Mọi người đến một phòng tranh rộng rãi.

Bên trong đã thu dọn sạch sẽ, đồng thời còn có một cái bàn thật lớn đặt ở đó, chung quanh bàn bày đầy cọ vẽ.

Trịnh Trọng Sơn giới thiệu: “Lão Lâm, cậu xem được chưa? Còn có chỗ nào không hài lòng không? Ngày hôm qua, dựa theo yêu cầu của cậu, tôi đã cho người ta lập tức bố trí. Về phần bức tranh dài hơn năm mét kia, vừa lúc hiệp hội chúng ta cũng có.”

Lâm Phàm đi một vòng xung quanh, sau đó rất hài lòng gật đầu: “Quá ổn, thật sự là rất tốt.”

Khi các đại sư xung quanh nhìn thấy cái bàn dài như vậy cũng hoàn toàn choáng váng.

Chương 1118: Xem Lâm đại sư vẽ

“Cái bàn dài như vậy để làm gì?”

“Không biết, lúc bố trí tôi cũng đã suy nghĩ, làm cái dài như vậy rốt cuộc là làm gì? Cho đến bây giờ tôi vẫn còn không hiểu rõ lắm.”

“Không phải là muốn vẽ một bức tranh dài như thế thật đấy chứ.”

“Làm sao có thể, bức tranh dài như vậy, phải là tác phẩm gì mới có thể chống đỡ được chứ.”

“Cái này thì không nhất định, chẳng lẽ mấy người còn không biết năng lực của Lâm đại sư sao? Vậy nên trong lòng tôi cũng chờ mong vô cùng. Không biết đây sẽ là loại tác phẩm gì, thật đúng là rất tò mò.”

…..

Nguyệt Thu cư sĩ: “Lão Lâm, cậu muốn cái bàn vẽ dài như vậy làm gì?”

Lâm Phàm thần bí nở nụ cười: “Sau này mọi người sẽ biết, còn bây giờ thì đây là bí mật.”

“Lão Lâm, đến chúng tôi mà cậu còn che giấu nữa à.” Nguyệt Thu cư sĩ có chút bất đắc dĩ. Nhưng sau đó nhìn thấy lão Trịnh cũng có vẻ mặt rất tự tin thì trong lòng không khỏi nói thầm, xem ra lão Trịnh cũng biết tình huống trong chuyện này, nếu đã như vậy thì chỉ có hỏi lão Trịnh.

Ông ta thật sự rất muốn biết, cuối cùng đây là hắn muốn vẽ cái gì.

Sau khi nhìn qua hiện trường, Lâm Phàm cảm thấy rất hài lòng, thậm chí trong lòng còn có chút hưng phấn. Những bức danh hoạ nổi tiếng trong bách khoa toàn thư rất được khen ngợi kia sẽ sớm xuất hiện từ chính tay hắn, nghĩ về chuyện này thực sự rất phấn khích.

Hơn nữa thế giới cổ đại được thể hiện trong những bức tranh này, rất giống với thế giới hiện tại.

Hôm sau!

Tất cả mọi người trong hiệp hội quốc họa rất hưng phấn, có một số người còn đợi sẵn ở ngoài phòng vẽ, tất cả mọi người cũng biết Lâm đại sư sắp bắt đầu vẽ tranh.

Một số người mới vào hiệp hội, ánh mắt lấp lánh nhìn xuyên qua từ cửa sổ vào bên trong. Đối với kỹ năng hội hoạ bọn họ đều rất tự tin, thế nhưng khi biết được vị Lâm đại sư này chính là người có hoạ kỹ đứng đầu hiệp hội, trong lòng bọn họ đều vô cùng hiếu kỳ. Bọn họ muốn biết, rốt cuộc đối phương lợi hại như thế nào mà lại được tâng bốc dữ dội đến thế.

Người trẻ tuổi tâm lý hiếu thắng, nhất định sẽ không chịu thua bất kỳ ai.

Nhưng hội trưởng Trịnh trực tiếp ra lệnh, bất luận ai cũng không được quấy rầy Lâm đại sư, cho dù đứng bên ngoài cũng không được phép phát ra một chút tiếng động nào.

Đương nhiên, ngay từ đầu dựa theo ý của hội trưởng Trịnh chính là không cho phép người nào đến gần, nhưng sau đó nghĩ lại thì vẫn có thể đứng xem.

Dù sao cơ hội có thể tận mắt nhìn thấy Lâm đại sư vẽ tranh cũng không nhiều lắm, vì vậy vẫn cần phải học hỏi tại hiện trường mới được.

Lúc này, đám người Trịnh Trọng Sơn, Nguyệt Thu Cư Sĩ và Đào Thế Cương đều đã đến.

Mọi người: "Hội trưởng…"

"Suỵt!" Trịnh Trọng Sơn bảo mọi người yên tĩnh sau đó đứng ở trước cửa sổ nhìn vào phía bên trong, chỉ thấy Lâm Phàm vẫn đứng bất động ở đó, giống như rơi vào trạng thái thiền định.

Trịnh Trọng Sơn nhỏ giọng nói: "Mọi người xem, đây là trạng thái trấn định tinh thần đỉnh cao của đại sư trước khi vẽ tranh, để nội tâm trầm tĩnh lại. Sau đó một khi cầm bút lên thì sẽ hạ bút như có thần, mặc dù bây giờ có nhiều người có thể đạt đến cảnh giới này nhưng đại đa số chỉ là làm dáng mà thôi, có thể đạt đến trình độ này thì là ít càng thêm ít…"

Mọi người sợ hãi thán phục, trong lòng rất cảm thán, đại sư chính là đại sư, quả nhiên không tầm thường chút nào. Tuổi còn trẻ đã đạt được trình độ như vậy, quả nhiên làm cho người khác khâm phục rất nhiều.

Nếu Lâm Phàm biết lão Trịnh khen ngợi mình như vậy thì hắn nhất định sẽ phun ra một ngụm huyết, lời khen ngợi này đúng là có chút hơi quá rồi đó.

Chẳng lẽ hắn là loại người này sao?

Chẳng qua là hắn đang nghĩ xem rốt cuộc nên vẽ bức tranh nào mà thôi.

Giờ phút này, Lâm Phàm mở mắt ra, hắn đã quyết định sẽ vẽ bức tranh nào xong rồi.

'Lạc Thần Phú Đồ'

Tác phẩm này có chiều dài là 8m, chiều cao 1m, đây là tác phẩm thuộc loại lớn. Khi vẽ tác phẩm loại này cần phải hiểu rõ bối cảnh câu chuyện, mà bối cảnh câu chuyện trong bách khoa toàn thư giống y như phía bên hắn, chỉ là phía bên hắn không có loại tranh này mà thôi.

"Bắt đầu rồi, bắt đầu rồi, cuối cùng Lâm đại sư cũng vẽ."

"Thủ pháp rất nhanh, chẳng lẽ không suy nghĩ một chút sao?"

Trịnh Trọng Sơn nói: "Các người thì biết cái gì, cái này cần gì suy nghĩ nữa. Khi một đại sư đứng đầu bắt đầu vẽ tranh thì cũng đã phác thảo hết tất cả các chi tiết bức tranh trong đầu họ rồi, điều họ muốn chính là vẽ liên tục đến khi hoàn thành."

Mọi người sợ hãi thán phục gật đầu, trình độ này thật sự rất lợi hại. Giờ phút này, bọn họ mới nhận ra mình và Lâm đại sư khác biệt như thế nào.

Chỉ riêng ở điểm này thì đã khiến mọi người khó bắt kịp.

Nhưng bọn họ nào có biết, không phải Lâm đại sư không suy nghĩ mà hắn chỉ là đang sao chép toàn bộ bức tranh từ bách khoa toàn thư ra mà thôi, cho nên đâu cần phải suy nghĩ gì.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Chương 1119: Kinh ngạc kéo dài

Bức tranh dài hơn năm mét kia dần dần trở nên phong phú, tuy ở bên ngoài không thấy rõ tình huống bên trong nhưng có thể cảm nhận được một luồng khí thế đập vào mặt.

Lúc này, toàn bộ hiện trường lặng ngắt như tờ, không có ai nói chuyện, giống như sợ rằng sau khi mở miệng sẽ cắt ngang mạch suy nghĩ của Lâm đại sư.

Một giờ trôi qua.

Hai giờ trôi qua.

Bốn giờ đã trôi qua.

Động tác bên trong vẫn không hề dừng lại.

Nguyệt Thu Cư Sĩ nhỏ giọng nói: "Lão Lâm chuyên chú vẽ như vậy, sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ?"

Trịnh Trọng Sơn cũng có chút lo lắng: "Không biết, nhưng bây giờ chúng ta cũng không thể quấy rầy lão Lâm. Nếu xảy ra vấn đề gì, vậy cũng coi như thất bại trong gang tấc mất."

Đào Thế Cương gật đầu: "Ừm, đúng thế! Thủ pháp vẽ tranh của lão Lâm không giống chúng ta chút nào, khi chúng ta vẽ tranh đều sẽ dừng lại một khoảng thời gian, nhưng mọi người thấy không? Lão Lâm không hề dừng lại chút nào, nếu không phải tận mắt nhìn thấy người vẽ… thật sự đúng là quá dọa người."

Những thành viên đứng vây xem bên ngoài đều trợn tròn mắt, gần năm giờ đồng hồ. Nếu để bọn họ làm chỉ sợ sớm đã mệt chết rồi, làm sao có thể vẽ với cường độ cao mà không dừng lại chút nào như Lâm đại sư được chứ.

Có một số thành viên không thể chịu đựng được nữa, bọn họ đứng đây nhìn đã cảm thấy sắp không chịu được rồi, cũng không biết làm sao Lâm đại sư có thể làm được những chuyện này, có thể chống đỡ cho đến tận bây giờ.

Chuyện này quá kinh khủng.

Bảy giờ.

Cạch!

Mọi người thấy Lâm đại sư ngừng bút, trái tim họ đều nhảy lên, không biết cụ thể là như thế nào.

Lúc này, Lâm Phàm trực tiếp hít sâu một hơi rồi đẩy cửa đi ra ngoài, không nói chuyện với bất kỳ ai mà đi thẳng ra sân, cơ thể lắc một cái.

Răng rắc!

Giống như tiếng hạt đậu nổ vang lên.

Khi mọi người nghe thấy tiếng này, không khỏi trợn mắt há mồm, chuyện gì đang xảy ra vậy? Thân thể lắc một cái đã có thể phát ra âm thanh như vậy, chuyện này quá huyền ảo rồi.

Nhưng lúc này, ánh mắt mọi người đều tập trung vào bức họa trong phòng.

Trong nội tâm bọn họ giống như có hàng ngàn con kiến đang bò, họ rất muốn nhanh chóng nhìn thấy bức tranh kia.

Trịnh Trọng Sơn cũng vậy, nhưng ông ấy vẫn hỏi: "Lão Lâm, đã hoàn thành rồi sao?"

Lâm Phàm: "Ừm, đã hoàn thành rồi. Tôi đi ra ngoài nghỉ ngơi một chút, các người muốn xem thì tự mình đi xem đi nhưng đừng làm hỏng đấy."

Nghe nói như vậy, Trịnh Trọng Sơn là người lao vào đầu tiên.

Mọi người cũng theo sát phía sau.

"Đừng lại gần, đừng chạm tay vào, tất cả đứng xa xa nhìn xem." Trịnh Trọng Sơn nghĩ đến tầm quan trọng của bức tranh này thì lập tức bảo mọi người chú ý một chút.

Không phải bọn họ chưa từng thấy lão Lâm vẽ tranh, nhưng mà mấy bức tranh trước so với thời gian cần thiết để vẽ bức này thì thực sự là không đáng nhắc đến.

Nhưng có thể khiến lão Lâm dành thời gian dài như vậy vẽ một bức tranh, rốt cuộc đây sẽ là bức tranh như thế nào đây, vừa nghĩ đến đã thấy kích động rồi.

Lúc mọi người nhìn thấy nội dung phác họa trên bức tranh trước mặt, tất cả đều trợn tròn mắt.

Hiện trường rất yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng hô hấp.

Thậm chí cả những người đã tu thân dưỡng tính lâu năm, trong giờ phút này cũng không khỏi thốt ra mấy câu chửi thề.

“Con mẹ nó! Làm sao có thể…”

“Chuyện này thật sự quá kinh người.”

“Tôi cảm thấy nhân vật trong này như sống lại, đi qua đi lại ngay trước mắt mình.”

Hai mắt Trịnh Trọng Sơn trừng lớn, thậm chí nhìn không chớp mắt, hoàn toàn bị bức tranh này hấp dẫn.

Người khác còn không dám tới gần, sợ vô tình làm hỏng bức tranh, nhưng Trịnh Trọng Sơn lại không thể không tiến lên phía trước, trong mắt lửa cháy hừng hực.

Nhất là khi nhìn thấy biểu cảm và tình tiết của các nhân vật trong đó, ông ấy hoảng sợ nói.

“Tuyệt đỉnh!”

Thậm chí điều này vẫn chưa đủ để đánh giá bức tranh này, bởi vì chỉ sợ cấp độ của bức tranh này không chỉ là những thứ này.

…

Tất cả mọi người đều đắm chìm trong bức tranh khổng lồ này, bọn họ thân là đại sư của hiệp hội Quốc họa, trình độ tất nhiên không kém nhưng chưa bao giờ họ nghĩ đến chuyện vẽ ra một tác phẩm đồ sộ như vậy.

Hơn nữa cho dù muốn cũng không có khả năng làm chuyện này.

Hiện trường rất yên tĩnh, ánh mắt mọi người không di chuyển mà nhìn chằm chằm vào bức tranh, toàn hội trường đều im ắng tĩnh lặng từ lúc bắt đầu đến bây giờ, tất cả mọi người đều bị nội dung bức tranh mê hoặc.

Đây là một bức tranh chưa bao giờ thấy qua, thậm chí có người còn nghĩ, trong những bức danh hoạ truyền lưu muôn đời, có bức tranh nào có thể so sánh được với bức tranh này không?

Có lẽ là không có.

Những danh hoạ truyền lưu muôn đời kia có giá trị thời gian, giá trị lịch sử và giá trị văn hóa cho nên nó mới tăng giá trị của bức tranh lên cực cao, nhưng sau khi xem bức tranh này.

Tất cả mọi người chỉ có một ý nghĩ, đó chính là bức tranh này đã vượt qua tất cả, vượt qua cả những bức tranh được truyền lưu muôn đời kia.

Chương 1120: Trông coi

Không biết qua bao lâu.

Tất cả mọi người đã xem bức tranh xong rồi, Trịnh Trọng Sơn không khỏi cảm thán nói: "Nếu lão Lâm tặng cho tôi một bức giống như bức tranh này thì tốt biết bao."

Nguyệt Thu Cư Sĩ không hề nể mặt phản bác lại: "Lão Trịnh đừng nghĩ nữa, về mặt giá trị thì bức tranh này đã vượt qua mọi thứ rồi. Nói quá lên thì cho dù gọi nó là quốc bảo cũng chưa đủ. Tôi nghĩ là sau vài thập niên hoặc sau vài trăm năm, bức tranh này sẽ được gọi là danh họa lịch sử, giá trị của nó sẽ vượt qua tất cả những bức tranh khác, đây có thể là bức tranh có thể truyền lưu muôn đời đấy."

Đào Thế Cương gật đầu, mặc dù đánh giá này rất cao nhưng đó cũng là lời thật lòng, bức tranh này đã đạt được tiêu chuẩn đó.

Trịnh Trọng Sơn gật đầu: "Tôi biết mà, bức tranh này tất nhiên không phải một người có thể độc chiếm được, tôi cũng chỉ nghĩ mà thôi. Càng tiếp xúc với Lâm lão đệ thì càng cảm nhận được sự thần bí khó lường, vốn cho rằng hắn chỉ vẽ tranh như chúng ta cũng đã là đỉnh cao rồi, không ngờ khi so sánh với bức tranh này thì những bức tranh kia thì coi là gì chứ?"

Một người trong số những đại sư hiệp hội nói: "Đời này tôi có thể nhìn thấy bức tranh này đã đủ rồi, không biết chín bức tranh sau đó của Lâm đại sư sẽ như thế nào nữa?"

Trịnh Trọng Sơn lắc đầu: "Các người đừng nghĩ nhiều như vậy, bức tranh này đã kinh điển rồi, cho dù mang bức tranh này tham gia triển lãm tranh quốc tế kia cũng có thể chiếm vị trí đầu. Thậm chí đặt những tác phẩm nước ngoài kia so với nó chỉ sợ cũng là đang trèo cao mà thôi."

"Cũng đúng, vẽ tranh cũng có cảm tình trong đó, một bức tranh như vậy cả đời có lẽ cũng chỉ có một bức. Về phần chín

bức tranh tiếp theo, nhất định sẽ không có cách nào vượt qua bức tranh này được.” Đào Thế Cương nói, theo ý nghĩ của ông thì vẽ ra một bức tranh đỉnh cao không chỉ dựa vào kỹ năng hội họa, mà còn có liên quan rất lớn đến hoàn cảnh và tâm trạng lúc đó.

Lúc này, Trịnh Trọng Sơn có chút khó xử: “Các người nói xem, bây giờ nên làm gì? Làm sao bảo quản được bức tranh kinh điển này đây? Nếu chúng ta tùy tiện đặt ở đâu đó thì chắc chắn chúng ta sẽ ăn ngủ không yên, nếu như bị người ta phá hỏng hoặc là bị người ta trộm mất thì đó sẽ là tổn thất lớn đó nha.”

Đào Thế Cương gật đầu: “Đúng vậy, tôi cũng đang suy nghĩ chuyện này, không bằng chúng ta tìm một công ty bảo hiểm đi, Bức tranh này không thể để lại hiệp hội cũng không thể để ở chỗ bất cứ người nào được. Hơn nữa đây còn là một bức tranh lớn thế này, bây giờ vẫn chưa khô mực, tôi nguyện ý ở lại chỗ này trông coi đến lúc mực khô đi.”

Nguyệt Thu Cư Sĩ cũng lập tức đáp lại: “Lão Đào, cơ hội này cũng không thể để cho một mình ông, tôi cũng muốn ở lại đây trông coi.”

“Tôi cũng nguyện ý ở lại trông coi.”

“Tôi cũng ở lại chỗ này.”

Giờ phút này mọi người đều là trăm miệng một lời, bọn họ đã chứng kiến bức tranh này ra đời, tất nhiên phải xem thêm vài lần. Nếu không thì phải đợi đến lúc triển lãm tranh quốc tế mới có thể thấy được.

Trịnh Trọng Sơn cũng không muốn rời đi: “Vậy tất cả mọi người ở đây chờ đi, còn tôi sẽ đi liên hệ với bên bảo hiểm, để bọn họ tranh thủ thời gian đến đây. Tiếp đó nhanh chóng tiến hành niêm phong và cất kho, nhất định không được xảy ra sai sót nào.”

“Này, lão Lâm đi đâu rồi? Tôi phải đi xem tình hình cậu ta thế nào rồi, đừng vì quá mệt mỏi mà làm hại thân thể.” Lão Trịnh nói.

Đào Thế Cương lắc đầu: “Vừa rồi vẫn còn thấy ở bên ngoài, nháy mắt đã biến mất, nhất định là đi dạo rồi.”

…

Ngày hôm sau!

Hiệp hội Quốc họa đã rất sôi nổi.

Ngay từ sáng sớm, các thành viên của hiệp hội đã đứng ở bên ngoài phòng vẽ tranh!

Có một số người khi nhìn thấy tình huống này thì có chút không hiểu, không biết chuyện gì đang xảy ra?

Bọn họ rất ít khi nhìn thấy tình huống này, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì không lành. Sau đó bọn họ lần lượt đi đến và muốn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ở bên ngoài, những đại sư đã nhìn thấy sự ra đời của 'Lạc Thần Phú Đồ' ngày hôm qua đều không nỡ rời đi. Sáng sớm đã đợi ở đây, bọn họ muốn xem lúc này Lâm đại sư sẽ sáng tác ra tác phẩm nào nữa.

Đối với bọn họ mà nói thì Lâm đại sư thật sự rất lợi hại, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì khó có thể tưởng tượng được.

Nhất là ngày hôm qua khi công ty bảo hiểm đến, cảnh tượng rất náo nhiệt.

Hội trưởng Trịnh lập tức yêu cầu công ty bảo hiểm đến bảo vệ bức tranh này với tiêu chuẩn bảo vệ cao nhất. yêu cầu bảo vệ nó giống như là quốc bảo. Lúc ấy có hơn mười người hộ tống bảo vệ bức tranh, hơn nữa Trịnh Trọng Sơn còn tự mình đến đó.

Nếu không phải sợ có ảnh hưởng không tốt, ông ấy đã chuẩn bị gọi quân đội tới hộ tống nhưng cuối cùng nghĩ lại, chẳng lẽ ở thủ đô còn xảy ra chuyện gì lớn được sao?

Chương 1121: Lại một tác phẩm đỉnh cao

Bên ngoài.

"Các người xem, Lâm đại sư lại đang trầm ngâm nữa rồi."

"Đây không phải là trầm ngâm mà đang làm công tác chuẩn bị tinh thần, trấn an tâm hồn, để tâm trạng ở trạng thái ổn định để

có thể vẽ liên tục đến khi hoàn thành.”

“Nhìn Lâm đại sư sáng tác giống như đang thưởng thức một môn nghệ thuật vậy, tôi chưa bao giờ nghĩ đến quá trình vẽ tranh cũng khiến người ta xem đến thoải mái như vậy.”

“Xem ra bức tranh khổng lồ ngày hôm qua đã làm cho Lâm đại sư rất mệt rồi, bức tranh lần này nhỏ hơn bức ngày hôm qua rất nhiều nha.”

“Đây không phải là nói nhảm sao? Sức lực có hạn, Lâm đại sư cũng không phải là siêu nhân thì làm sao có thể không mệt được chứ.”

“Thật đáng kính nể… vì chuẩn bị cho triển lãm tranh quốc tế lần này đã khiến Lâm đại sư rất mệt mỏi.”

…

Trong phòng.

Lâm Phàm đang suy nghĩ xem hôm nay sẽ vẽ cái gì, sau khi nghĩ đi nghĩ lại hắn quyết định cứ tùy tiện vậy.

‘Bộ Liễn Đồ’ nó có câu chuyện lịch sử, câu chuyện kể về vua Thổ Phiên là Tùng Tán Cán Bố vì ngưỡng mộ nền văn minh của Đại Đường nên phái sứ giả Lộc Đông Tán đến Trường An thăm hỏi, mà bức tranh này mô tả đúng cảnh sứ giả vào chầu Đường Thái Tông.

Hắn đã điều tra qua, nền văn minh ở chỗ của hắn cũng tương tự trong bách khoa toàn thư, hoặc là không có chỗ nào khác nhau nhưng có một số thứ lại chưa từng xuất hiện.

Hơn nữa, cảnh này được ghi chép lại trong “Đường triều sử ký” nhưng lại không có tranh vẽ.

Cho nên sao chép bức tranh trong bách khoa toàn thư này ra ngoài, tất nhiên không có bất cứ vấn đề gì.

Huống hồ với khả năng vẽ tranh của Lâm Phàm bây giờ thì còn tốt hơn rất nhiều so với bức tranh bách khoa toàn thư, nó sẽ càng thêm sinh động hơn và có nhiều ý cảnh hơn.

Cái này đã vượt qua mọi tri thức của Quốc họa.

Nâng cao tinh thần, nhấc bút lên, nước chảy mây trôi, một mạch liên tục không hề dừng lại chút nào.

Các đại sư ở bên ngoài hiệp hội đều nín thở, không dám phát ra tiếng động nào.

Nếu quấy rầy đến Lâm đại sư, vậy thì tất cả bọn họ đều là tội nhân.

Đối với bọn họ mà nói, Lâm đại sư chính là một đại sư thần thánh của Quốc họa, toàn bộ thành viên của hiệp hội cộng lại cũng không thể đuổi kịp hắn.

Cũng không biết rốt cuộc Lâm đại sư đã luyện tập như thế nào, nhưng khi so sánh quả thật khiến cho người ta liền cảm thấy tuyệt vọng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Dù là đợi bao lâu bọn họ cũng sẽ không rời đi, nhưng lần này tốc độ sáng tác rất nhanh, không lâu như ngày hôm qua.

Vứt bút, rời đi.

Lâm Phàm: "Các người cứ từ từ xem, tôi rút lui trước."

Mọi người không nói thêm gì , đưa mắt nhìn Lâm Phàm rời đi, sau đó như ong vỡ tổ đi vào.

Sau đó thèm thuồng tới gần bức tranh, bọn họ muốn thưởng thức tác phẩm thứ hai này.

Khi nhìn thấy tác phẩm, tất cả mọi người đều kinh sợ, tất nhiên sự khiếp sợ này không chấn động như ngày hôm qua nhưng cũng khiến trong lòng mọi người không thể nào bình tĩnh được.

"Tranh đẹp."

"Đúng là có một không hai."

"So với 'Lạc Thần phú đồ' của ngày hôm qua thì bức tranh này mặc dù bố cục không lớn. Thế nhưng cũng là một tác phẩm có trình độ cao."

Trịnh Trọng Sơn nhìn không rời mắt, giống như rơi vào trầm tư: "Các người nhìn kỹ xem, có thấy bức tranh này giống với bức tranh hôm qua hay không, đều đang diễn đạt lịch sử?"

Nghe được lời này của hội trưởng, mọi người mới phản ứng lại.

Đào Thế Cương kinh sợ hô một tiếng: "Đây hình như là cảnh sứ giả của Thổ Phiên Vương được phái đến bái kiến Đường Thái Tông, trên sử ký có ghi lại."

"Đúng, không sai, không ngờ Lâm đại sư lại vẽ ra tình cảnh này, chuyện này… Chuyện này chưa có ai…"

"Mặc dù biểu ngữ không lớn nhưng mọi người nhìn cách ăn mặc, biểu lộ của các nhân vật trong đó cùng với chi tiết bức tranh có thể nói là đỉnh cao đó nha."

"Đây cũng là một kiệt tác có thể được lưu truyền lại đời sau…"

Tất cả mọi người đều kinh sợ, mặc dù nó có chỗ chênh lệch với 'Lạc Thần phú đồ' kia nhưng khi so với những tác phẩm khác, tác phẩm này cũng đã là kiệt tác đỉnh cao. Hơn nữa nhân vật trong đó vô cùng sinh động, dựa vào thực lực của bọn họ sẽ không có cách nào vẽ ra một bức tranh như vậy.

Có lẽ trên thế giới chỉ có một minh Lâm đại sư có thể vẽ ra được.

Trong lòng Trịnh Trọng Sơn run lên, ông ấy đã nghĩ đến cảnh tượng diễn ra vào ngày triển lãm tranh quốc tế, thậm chí còn có chút mong chờ ngày đó đến nhanh một chút.

"Liên hệ với công ty bảo hiểm để họ cho thêm người đến đây, những bức tranh này phải được bảo vệ ở mức tốt nhất, nhất định không thể để nó có bất kỳ vấn đề gì, cho dù là một chút cũng không được." Trịnh Trọng Sơn nói.

Mọi người đều gật đầu đồng ý với lời của hội trưởng, cho dù tốn bao nhiêu tiền để bảo vệ những kiệt tác này thì cũng đáng giá. Nhất định không thể để những bức tranh này xuất hiện một chút vấn đề gì.

Chương 1122: Thiên lý giang sơn đồ

Ngày thứ ba.

Ở hiệp hội Quốc họa, tất cả mọi người đều đang chờ đợi, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ khiếp sợ, có một số người cảm thấy mình như đang nằm mơ.

Sự xuất hiện của "Đường cung nữ sĩ đồ" một lần nữa khiến mọi người kinh ngạc. Sau khi xem hai bức tranh trước, khả năng chịu đựng của họ đã trở nên cao hơn, sẽ không làm ra những biểu cảm quá lố như trước.

Nhưng Lâm Phàm ra tay đều là những tác phẩm chất lượng cao.

Mỗi một bức tranh đều là những tác phẩm đỉnh cao mà không ai dám tưởng tượng. Khi so sánh những bức tranh này với những bức tranh đang truyền lưu trong xã hội bây giờ thì chẳng khác gì so với phân chó, thậm chí ngay cả khả năng so sánh cũng không được.

Điều khiến mọi người càng thêm khiếp sợ chính là mỗi bức tranh Lâm đại sư vẽ ra đều là một bức tranh to lớn, dựa theo những bức đã làm, bức nhỏ nhất cũng đã hai mét rồi.

Ngày thứ tư.

'Ngũ ngưu đồ' xuất hiện.

Ngày thứ năm.

'Hàn Hi tái dạ yến đồ' xuất hiện, bức tranh này có chiều dài hơn ba mét. Trong suy nghĩ của mọi người, dường như sinh lực của Lâm đại sư đã hồi phục nên hắn mới tiếp tục vẽ ra những bức tranh dài thế này.

Hơn nữa những bức tranh này đều miêu tả nhân vật lịch sử, rất có giá trị lịch sử.

Tuy bọn họ đều là đại sư Quốc họa nhưng không am hiểu về lịch sử, mặc dù thỉnh thoảng bọn họ cũng vẽ một số ít tranh lịch sử, nhưng sẽ không vẽ ra một bức tranh lớn và dài như vậy.

Tất cả mọi người đều chờ mong Lâm đại sư sẽ tiếp tục sáng tác ra tranh gì, trong lòng họ đều rất háo hức.

Nụ cười trên mặt Trịnh Trọng Sơn mỗi ngày như đóa hoa nở rộ, người khác vừa nhìn là biết ông lão này đang rất vui.

Ngày thứ sáu.

Mọi người chờ ở ngoài cửa đều rất hưng phấn.

“Sẽ lại là một bức tranh to lớn gì nữa. Bức tranh hôm nay có lẽ cũng sẽ lớn hơn bức trước.”

“Có thể đừng khiến chúng tôi khiếp sợ như vậy nữa hay không, mấy ngày nay trái tim của tôi có chút chịu không nổi rồi.”

“Cũng không biết hôm nay sẽ sáng tác ra bức tranh gì, trong nội tâm tôi cũng bắt đầu sục sôi rồi.”

“Không mang theo thuốc trợ tim thì tôi sợ tim mình sẽ chịu không nổi mất thôi.”

“Có mang, có mang nè.”

…

Lâm Phàm cầm bút, trong lòng tự hỏi hôm nay sẽ vẽ cái gì?

Chọn tới chọn lui cuối cùng chọn ‘Phú Xuân sơn cư đồ’.

Bất kể là người nào, nếu muốn vẽ một bức tranh lớn và dài thì cần có thời gian, cũng không phải ngày một ngày hai, thậm chí là có thể mất một tháng hoặc là nửa năm. Nhưng đối với lâm Phàm mà nói, thời gian này là quá dài, với sinh lực và tốc độ của hắn không cần phải mất nhiều thời gian như vậy.

Sau khi hạ bút chính là tốc độ điên cuồng.

Quả thật có thể dùng đua xe để miêu tả.

Không chỉ có tốc độ nhanh mà chất lượng còn đạt đến đỉnh cao.

Sức mạnh thần bí cộng thêm của bách khoa toàn thư có thể nói nó đã đánh thắng hết thảy.

Như thường lệ, mọi người đợi bên ngoài rất lâu.

Khoảnh khắc khi bút được đặt xuống, tất cả những người bên ngoài đều dựa vào cửa sổ, bọn họ biết rằng Lâm đại sư nhất định đã vẽ xong, sự tò mò trong lòng mọi người lập tức bùng nổ.

Nó sẽ là tác phẩm đồ sộ nào nữa đây.

Giờ khắc này, trong lòng tất cả mọi người đều không chịu nổi sự tò mò, hiện tại bọn họ muốn đến đó ngay lập tức để nhìn xem rốt cuộc nó là tác phẩm gì.

Đi ra ngoài, rời đi.

Các đại sư của hiệp hội Quốc họa nhanh chóng chạy vào.

Nhưng khi nhìn thấy bức tranh này, tất cả mọi người đều sợ ngây người.

“Cái này…”

“Phú Xuân sơn cư đồ, cái này có ý gì?”

“Đây là miêu tả phong cảnh, các người nhìn xem những ngọn núi này, thật là hùng vĩ và tráng lệ…”

“Lại là một tác phẩm đỉnh cao, rốt cuộc Lâm đại sư này là người hay thần? Làm sao người có thể làm ra được những thứ này.”

“Tôi chợt phát hiện ra cả đời này của mình e là đã lãng phí vào những thứ vô dụng, may nhờ có Lâm đại sư là người của hiệp hội chúng ta, để cho chúng ta được chút an ủi, nếu không thì bị đả kích chết mất thôi.”

…

Ngày thứ bảy.

Khi “Thiên lý giang sơn đồ” xuất hiện, mọi người trong hiệp hội Quốc họa đều há hốc mồm.

Bức tranh lớn nhất trong lịch sử xuất hiện, dài gần 12m, sắc thái lộng lẫy khiến người ta không thể rời mắt.

“Xuất hiện, cuối cùng cũng xuất hiện rồi, cái này quá kinh người.”

“Một bức tranh khổng lồ như vậy, rốt cuộc là làm thế nào mà Lâm đại sư có thể làm được.”

“Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì tôi nhất định sẽ không tin, có người có thể sáng tác ra bức tranh này trong thời gian ngắn như vậy.”

“Thiên nhiên và con người cùng tồn tại, mọi thứ biểu hiện tất cả trong bức tranh này thật sự khiến người ta mơ mộng, chỉ là bây giờ còn có chỗ như thế này tồn tại sao?”

“Không biết, nhưng nó mang lại cho người ta một cảm giác thích thú và hưởng thụ.”

“Thậm chí tôi muốn bái Lâm đại sư làm thầy, chỉ là không biết Lâm đại sư có vừa ý tôi hay không.”

…

Chương 1123: Tác phẩm đỉnh cao sắp xuất thế

Giờ phút này, đám người Trịnh Trọng Sơn ngây ngốc đứng tại chỗ, gần mấy ngày nay, trái tim của bọn họ luôn chịu đủ loại khiêu chiến.

Thị giác và kỹ năng vẽ đều bị tác động đến, ngôn ngữ bình thường cũng thể miêu tả được.

Lâm Phàm chuẩn bị rời đi, hắn cần nghỉ ngơi thật tốt. Bức tranh cuối cùng cũng là bức khó và tốn thời gian nhất, cho dù là với thực lực của hắn hiện tại thì thời gian sáng tác ra nó cũng sẽ không quá ngắn.

“Lão Trịnh, ngày mai sẽ là bức tranh cuối cùng, tôi nghĩ tôi sẽ cho mọi người một bất ngờ.” Nói xong lời này hắn lập tức rời đi.

Mà Trịnh Trọng Sơn giống như không có phản ứng kịp: “Cái gì? Lão Lâm, cậu nói cái gì?”

Nhưng lúc này, Lâm Phàm đã rời đi xa rồi.

Ngày thứ tám.

Sáng sớm.

Ở cửa ra vào của phòng vẽ tranh hiệp hội Quốc họa sớm đã bị người vây chặt như nêm cối.

Hôm nay là bức tranh cuối cùng nên tất cả thành viên của hiệp hội Quốc họa cũng không muốn bỏ qua, nhất là tâm trạng của Trịnh Trọng Sơn không thể diễn tả bằng lời.

Trong mấy ngày gần đây, ông ấy đã bị lão Lâm phá hủy, mỗi ngày đều bị tổn thương sâu sắc.

Quả thật đối với ông ấy mà nói, có cảm giác bức ‘Thiên lý giang sơn đồ’ là bức tranh đỉnh nhất trong tất cả các tác phẩm,

chỉ là không biết hôm nay lão Lâm sẽ đem đến bất ngờ gì tiếp theo cho bọn họ.

“Mọi người nói xem Lâm đại sư đang làm gì? Hắn đã đứng đó một giờ mà vẫn chưa động bút.”

“Không biết, bình thường chỉ hơn mười phút, nhưng lần này đã đứng một giờ, hiển nhiên là kiệt tác kinh thiên động địa sắp xuất hiện nữa rồi.”

“Trong lòng tôi có chút hưng phấn.”

“Đúng vậy.”

Đối với Lâm Phàm thì bức tranh cuối cùng của hắn định vẽ chính là ‘Thanh Minh Thượng Hà Đồ’. Bức tranh này căn cứ theo giới thiệu của bách khoa toàn thư, khen chê không giống nhau, có bình luận đây là tác phẩm đỉnh cao, có bình luận cho rằng nó không bằng ‘Thiên lý giang sơn đồ’.

Bởi vì đây là tác phẩm rất đồ sộ, cho dù là hoạ sĩ hàng đầu cũng không thể vẽ ra tất cả nhân vật cùng chi tiết của nó. Đương nhiên sẽ không thể nào thể hiện ra được sự tinh mỹ của tác phẩm này ra ngoài.

Hơn nữa, dù không phải là phong cách cực hạn trong hội hoạ nhưng ‘Thanh Minh Thượng Hà Đồ’ cũng là phong cách vẽ màu đậm chú trọng tỉ mỉ và tinh tế. Cho nên Lâm Phàm phải dồn toàn tâm toàn ý vào nó, cố gắng tạo ra bức tranh ‘Thanh Minh Thượng Hà Đồ’ hoàn hảo nhất.”

Coi như có được kiến thức Quốc họa cộng thêm hỗ trợ thần bí từ bách khoa toàn thư thì thử thách lần này không hề dễ dàng, độ khó cực cao, cao đến mức cực hạn của hắn.

Bởi vì hắn muốn sáng tác ra tác phẩm còn đỉnh cao hơn cả những tác phẩm trong bách khoa toàn thư.

Đối với người khác mà nói, chuyện này là không thể nào, nhưng đối với Lâm Phàm thì đây cũng là một loại thử thách.

“Hội trưởng, tại sao lão Lâm còn chưa vẽ, dựa theo trước đó thì có lẽ là không nên…”

Trịnh Trọng Sơn lắc đầu: “Không biết, có lẽ là hắn đang suy nghĩ nên vẽ cái gì.”

Đào Thế Cương nghi ngờ: “Cảm giác không giống lắm. Mọi người nhìn xem biểu hiện của lão Lâm rất nghiêm túc, khác hẳn với lúc sáng tác những tác phẩm trước.”

“Cho dù như thế nào, chỉ bằng chín bức tranh trước là đã đủ rồi, để cho lão Lâm ung dung thư thả một chút, không cần phải liều mạng như vậy.” Trịnh Trọng Sơn muốn đi vào nói chuyện với lão Lâm một chút, bảo hắn không cần phải liều mạng như vậy, những tác phẩm bây giờ cũng đã đủ rồi.

Nguyệt Thu Cư Sĩ ngăn lão Trịnh lại: “Đừng, bây giờ lão Lâm chăm chú như vậy chúng ta đừng nên quấy rầy.”

Trong lúc mọi người đang nói chuyện, Lâm Phàm đã bắt đầu.

Hắn đã suy nghĩ thông suốt, đồng thời nội tâm hắn tĩnh lặng hoàn toàn.

Tác phẩm đỉnh cao chính thức sẽ ra đời từ chính đôi bàn tay mình.

Bức tranh này vừa xuất hiện nhất định sẽ khiến cả thế giới khiếp sợ.

Đây là lần đầu tiên hắn thật tình và nghiêm túc như vậy sau khi nhận được kiến thức Quốc họa.

Vượt qua các tác phẩm đỉnh cao trong bách khoa toàn thư, áp lực không nhỏ nhưng cũng không phải là chuyện khó.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Tám giờ đã trôi qua.

Các đại sư hiệp hội vây quanh chỗ này xem, vẻ mặt khiếp sợ bởi vì đã tám giờ trôi qua mà Lâm đại sư vẫn chưa dừng lại. Hơn nữa bước chân của hắn cũng chỉ hơi di chuyển một chút, về chiều dài vẫn còn một mảng trống lớn chưa được vẽ.

“Rốt cuộc lão Lâm vẽ cái gì, tại sao lại có cảm giác rất khó hiểu như thế?”

“Không biết, chúng ta đứng cách quá xa nên không thể nhìn thấy tình hình cụ thể ở bên trong, chỉ sợ chỉ có chờ lão Lâm dừng lại thì chúng ta mới có thể biết được.”

“Tại sao tôi lại có cảm giác giống như có một thứ gì đó phi thường sắp xuất hiện thế nhỉ.”

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Nguyệt Thu Cư Sĩ, giờ phút này không chỉ có ông ấy cảm thấy như vậy, mà bọn họ cũng có cảm giác này.

Cảm giác không giống bình thường.

Chương 1124: Vẫn chưa ra

“Thật sự là rất khó vẽ.”

Trong lòng Lâm Phàm thì thầm, mọi chi tiết ở đây đều phải được xử lý đến mức tối đa, thậm chí có một chỗ xảy ra vấn đề cũng sẽ thất bại trong gang tấc, cho nên toàn thân toàn tâm của hắn phải đạt đến trạng thái đỉnh cao, nhất định không được sai lầm.

Chín giờ.

Mười giờ.

Một số người đã đứng ngồi không yên, bọn họ cảm thấy rất mệt, cơ thể của họ không thể chịu đựng được nữa.

Nhưng cho dù là như vậy cũng không ai dám phát ra một chút âm thanh nào, chỉ sợ quấy rầy đến Lâm đại sư.

Trong lòng bọn họ đã có một cảm giác không thể tin nổi.

Nguyệt Thu Cư Sĩ có chút không thể chống đỡ nổi.

“Lão Trịnh, tôi cảm thấy sắp có một tác phẩm cực kỳ khủng khiếp.”

Lão Trịnh gật đầu mà không trả lời, một đôi mắt có thần nhìn chằm chằm bóng người bên trong.

Hiện tại ông ấy hận không thể xuất hiện bên cạnh lão Lâm để xem lão Lâm đang sáng tác ra loại tranh gì.

Nhưng ông ấy biết mình không thể, bởi vì nếu quấy rầy đến lão Lâm, như vậy sẽ thất bại trong gang tấc.

Mười một giờ.

Có người đã không thể chịu đựng được, trực tiếp ngồi xuống đất để nghỉ ngơi.

Mười hai giờ.

Trịnh Trọng Sơn nhìn mọi người: “Mọi người về hết đi, thời gian dài như vậy cũng không thể chịu đựng được.”

“Suỵt, hội trưởng ngài nên nói nhỏ thôi.” Đào Thế Cương ở bên cạnh nói, vẻ mặt hiện tại là hoảng sợ.

Lão Lâm đã vẽ liên tục mười hai giờ đồng hồ, đây là chuyện người có thể chịu đựng được sao? Nếu là bọn họ chỉ sợ đã sớm phát điên rồi.

Nhưng sắc mặt lão Lâm không thay đổi, bút vẽ trong tay như mây trôi nước chảy và không hề dừng lại chút nào.

Rất kinh khủng khiến người ta sợ hãi.

Có người trong lòng không cam lòng nhưng không có cách nào khác, bọn họ thật sự không thể chống đỡ được nữa. Ở độ tuổi của bọn họ, cho dù không làm gì và chỉ đứng đó thôi cũng chịu không nổi rồi.

“Tôi đi về trước, nhưng nếu bức tranh xong rồi nhất định phải báo cho tôi biết, tôi sẽ nhanh chóng chạy đến.” Một vị đại sư tuổi khá lớn nói.

Mọi người gật đầu: “Được rồi, đã biết.”

Một số đại sư trẻ tuổi cảm thấy mình còn có thể chịu đựng được, không muốn rời đi như vậy. Nếu bọn họ vừa rời đi Lâm đại sư đã vẽ xong, vậy thì phải làm sao.

Trời đã tối.

Ở hiệp hội rõ ràng còn nhiều người như vậy, nhưng lại an tĩnh vô cùng, không có một tiếng động.

Cuối cùng Trịnh Trọng Sơn không thể chịu được nữa, chỉ có thể đi đến phòng làm việc để nghỉ ngơi. Đêm nay ông ấy không có ý định trở về mà sẽ ở lại đây chuẩn bị chiến đấu.

Sáng sớm.

Trời còn chưa sáng, các thành viên của hiệp hội Quốc họa được nghỉ ngơi chút đã đến từ rất sớm, nhưng khi nhìn thấy Lâm đại sư vẫn còn đang vẽ tranh trong phòng, bọn họ đều sợ hãi.

Đây còn là con người sao?

Làm sao có thể chịu đựng một thời gian dài như vậy.

Trịnh Trọng Sơn cũng đã nghỉ ngơi vài tiếng, sau khi tỉnh lại thì lập tức chạy đến, đứng ở bên ngoài chờ.

Nguyệt Thu Cư Sĩ và Đào Thế cương cũng như vậy, tuổi của bọn họ hơi lớn cũng không thể chịu đựng được thời gian dài như vậy, nhưng sau khi nghỉ ngơi cũng lập tức chạy đến.

Bọn họ hoàn toàn bị Lâm Phàm dọa cho kinh sợ, thời gian dài như vậy, đây là chuyện bọn họ có thể cảm tưởng sao?

Cho dù là tận mắt nhìn thấy vẫn cảm thấy rất hư ảo.

“Phong tỏa hiệp hội, cấm bất kỳ người ngoài nào đi vào, nhất định phải giữ im lặng tuyệt đối.” Trịnh Trọng Sơn nói.

Ông ấy không muốn bất kỳ kẻ nào quấy rầy lão Lâm.

Từ ngày hôm qua đến giờ, trái tim ông ấy luôn nhảy lên, giống như sắp xảy ra chuyện gì cực kỳ khủng khiếp.

Đào Thế Cương gật đầu: “Bây giờ tôi lập tức phân phó.”

…

Trong phòng.

Lâm phàm đã có được kiến thức võ hiệp, kiến thức này là cơ sở để hắn có thể chèo chống đến bây giờ. Nếu không có kiến thức võ hiệp này, cơ thể hắn đã sớm không chịu được rồi.

Cho dù có được kiến thức Quốc họa cũng không thể chèo chống một thời gian dài như vậy được.

Khi tiếp tục vẽ bức tranh, trong lòng hắn cũng bắt đầu dâng lên kích động, bởi vì một bức tranh tuyệt thế do mình tạo ra sắp xuất hiện rồi.

Từ sáng sớm đến giữa trưa.

Tất cả mọi người đều chết lặng.

Trịnh Trọng Sơn bắt đầu lo lắng: “Lão Đào, tôi có hơi lo cho lão Lâm, đã lâu rồi cậu ấy chưa nghỉ ngơi, cái này có thể chống đỡ sao?”

Đào Thế Cương cũng lo lắng chuyện này: “Không biết, có thể coi là như vậy nhưng chúng ta có thể làm gì, chúng ta có cần phải đi vào không, nhưng nếu như…”

Trịnh Trọng Sơn nói: “Chuyện này tôi biết nhưng lão Lâm đã vẽ tranh thời gian dài như vậy, đủ để nói lên độ khó của bức tranh này tuyệt đối không thể so sánh với những tác phẩm trước đó. Nhưng nếu lão Lâm vì chuyện này mà xảy ra chuyện gì, trong lòng tôi khó có thể thoải mái được.”

Đào Thế Cương trầm mặc một lúc: “Nếu không chờ thêm chút nữa, nếu không ổn thì ngăn lão Lâm để hắn không vẽ nữa, tác phẩm không quan trọng, nhân tài là quan trọng nhất.”

Lão Trịnh gật đầu: “Ừm, chỉ có thể như vậy.”

Chương 1125: Xe cứu thương tới

Ba giờ chiều.

Lâm Phàm vẫn như trước chưa dừng lại, hơn nữa trong thời gian dài như vậy hắn vẫn chưa uống ngụm nước nào, sao có thể chịu đựng được.

“Tôi đi vào.” Lão Trịnh không muốn nghĩ nhiều như vậy nữa, ông ấy không thể để lão Lâm tiếp tục vẽ nữa, đừng để đến cuối thật sự lại xảy ra chuyện.

Dù sao trong lịch sử cũng đã có tình huống như vậy, cái gì mà dốc hết tâm huyết, khi hoàn thành bức tranh thì chết bất đắc kỳ tử. Dựa theo câu nói, dốc tất cả tâm sức và sức lực vào bức tranh, đến giây phút hoàn thành tác phẩm, thân thể được thư giãn thì sụp đổ hoàn toàn.

Kẹt!

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, lão Trịnh chân tay nhẹ nhàng, không dám làm phiền đến lão Lâm.

Thế nhưng chân trước vừa bước vào, lão Trịnh không dám di chuyển nữa.

“Lão Trịnh, đừng làm phiền tôi, tôi không sao.” Sau khi Lâm Phàm nói xong, hắn không nói thêm lời nào nữa mà chăm chú nhìn chằm chằm vào cuộn tranh.

Trịnh Trọng Sơn đứng đó do dự một lúc lâu, cuối cùng rút chân đi ra, lại đóng cửa lại, lắc đầu nhìn mọi người: “Lão Lâm không cho phép bất luận kẻ nào đến quấy rầy.”

“Cái này…” Đào Thế Cương lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

“Đi, gọi xe cứu thương, đợi đến lúc lão Lâm hoàn thành bức tranh, phải đảm bảo lão Lâm vẫn an toàn.” Trịnh Trọng Sơn phân phó.

“Được.” Đào Thế Cương gật đầu, sau đó vội vàng đi làm.

Các thành viên của hiệp hội giống như thấy quỷ, bọn họ không ngờ trên đời này vẫn còn tồn tại người như vậy.

Nếu như lúc trước là mong đợi, thì bây giờ chính là sợ hãi.

Làm sao tôi có thể chịu đựng được thời gian vẽ tranh dài như vậy?

Đúng lúc này, một thành viên ghé vào tai Trịnh Trọng Sơn.

“Hội trưởng, hôm nay có lãnh đạo đến thăm hiệp hội, ông xem chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Trịnh Trọng Sơn đâu còn thời gian để ý đến những thứ này, trực tiếp xua tay: “Nói bọn họ mau trở về đi, lão Lâm còn chưa kết thúc thì hiệp hội không chấp nhận bất kỳ người nào đến thăm.”

Nếu người khác nói những lời này khẳng định sẽ không có tác dụng, nhưng anh ta biết hội trưởng là nhân vật như thế nào. Cho nên cũng không nói gì, trực tiếp đi thông báo cho đối phương rời đi.

Cửa ra vào của hiệp hội.

Mấy chiếc xe con màu đen của chính phủ đậu ở đó.

Lãnh đạo ngồi trên xe nhìn về phía cửa hiệp hội, tỏ vẻ rất tò mò và không biết đã xảy ra chuyện gì. Tại sao cửa của hiệp hội lại đóng chặt như vậy, trước kia đâu có thế này.

Một vị lãnh đạo trong đó cười nói: “Quốc họa là tinh hoa văn hóa của đất nước chúng ta, chuyến đi thăm lần này mặc dù không phải chuyện trọng đại gì nhưng lại có thể gặp được vị cựu lãnh đạo đó.”

“Đúng vậy, nếu có thể lấy được chữ của vị kia để cất giữ treo trong nhà thì thật sự quá tốt.”

Nhưng mấy người này còn chưa nói chuyện được bao lâu thì một thành viên của hiệp hội đã đi tới.

“Các vị lãnh đạo, thật sự là xin lỗi! Hội trưởng của chúng tôi có việc phải làm, hiệp hội không tiếp nhận bất kỳ cuộc tham quan nào. Đồng thời, hội trưởng cũng nhắn với mọi người là hôm nay không thể đến đây tham quan được.”

Địa vị của mấy vị lãnh đạo này cũng không nhỏ, trực tiếp bị từ chối ở ngoài cửa, e rằng chỉ có lão Trịnh dám làm như vậy.

Mấy vị lãnh đạo nghe thấy như vậy cũng sững sờ, giống như không thể phản ứng kịp. Nếu là người khác nói như vậy bọn họ sớm đã nổi giận rồi nhưng đây là lão Trịnh nói, bọn họ tất nhiên không dám phản kháng.

“Lão Trịnh làm sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?” Vị lãnh đạo này vẫn chưa từ bỏ ý định, muốn hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nếu có chuyện gì ông ta nguyện ý cống hiến chút sức lực.

“Đại sư số một của hiệp hội chúng tôi đang vẽ tranh, nên hội trưởng Trịnh không có thời gian tiếp đãi mọi người và cũng không muốn ai đến quấy rầy.” Thành viên kia nói.

Lãnh đạo nghe xong lập tức vui mừng: “Vị đồng chí này, nếu là chuyện này thì sao không để chúng tôi vào, chúng tôi cũng rất yêu thích Quốc họa, cũng có thể đứng bên cạnh xem một chút.”

Nếu là người bình thường vẽ tranh thì tất nhiên không có vấn đề gì, nhưng hiện tại là Lâm đại sư đang vẽ tranh, tình huống này không phải chuyện đùa. Nếu để những người này đi vào, hội trưởng trách tội thì anh ta sẽ gặp xui xẻo, cho nên chỉ đành từ chối.

“Các vị lãnh đạo thật xin lỗi, hội trưởng đã lên tiếng, hôm nay hiệp hội không chấp nhận người ngoài nào đi vào.” Thành viên hiệp hội rất nghiêm túc nói.

Vị lãnh đạo hơi tròn mắt, làm sao vậy? Vào xem cũng không được?

Nhưng ông ta cũng không thể làm gì được.

…

Trước phòng vẽ tranh.

Trịnh Trọng Sơn nuốt nước bọt, tất cả mọi người đều đang chờ đợi, đây là lần đầu tiên bọn họ cảm thấy nghiêm trọng như vậy.

Xe cấp cứu đã đến.

Các bác sĩ và y tá đều đang chờ đợi, đây là hiệp hội Quốc họa, bọn họ không biết tình hình như thế nào nhưng vẫn ngoan ngoãn chờ ở đó.

Trong phòng.

Lâm Phàm vẫn đang tập trung tư tưởng suy nghĩ vẽ tranh như trước, không dám chủ quan chút nào.

Căn cứ vào giới thiệu của bách khoa toàn thư, thời gian để vẽ 'Thanh Minh Thượng Hà Đồ' mất khoảng một năm, còn mình bây giờ muốn vượt qua hàng mẫu của bách khoa toàn thư trong thời gian rất ngắn, sinh lực cần có cho chuyện này phải nói là rất khủng khiếp.

Nếu không phải hắn có được kiến thức phân loại võ hiệp thì hắn cũng đã không thể chịu đựng đến bây giờ, chỉ sợ sớm đã ngất đi rồi.

Chương 1126: Kích động đến tái phát bệnh tim

Lại một buổi tối nữa.

Tất cả mọi người không thể chịu đựng được nữa.

Bọn họ đã đến cực hạn, một ngày một đêm nói thì dễ, nhưng hai ngày hai đêm cũng khiến người ta suy sụp.

Sáng ngày thứ ba.

Kẹt!

Lâm Phàm có chút mệt mỏi, khi nhìn thấy tất cả những người bên ngoài đều ngồi ngủ gục dưới đất, hắn không khỏi bật cười, bây giờ hắn rất cần đi ăn cái gì đó.

Hắn không đánh thức họ dậy mà trực tiếp rời khỏi đó.

Nhưng khi nhìn thấy xe cứu thương, hắn lại nở nụ cười, đây là muốn làm gì? Chẳng lẽ sợ hắn đột nhiên đột tử sao?

Không biết đã qua bao lâu.

Có người mơ màng tỉnh lại, tưởng rằng Lâm đại sư còn đang vẽ tranh.

Nhưng khi thấy bên trong không có ai, bọn họ mới hốt hoảng.

“Lâm đại sư không có ở đây.”

“Hội trưởng, hội trưởng, không thấy Lâm đại sư.”

Khi đám người trịnh Trọng Sơn tỉnh dậy và nhận ra Lâm Phàm đã biến mất, nhất thời bọn họ cảm thấy hoảng loạn.

“Đừng lo, nhất định là lão Lâm đã hoàn thành rồi đi ra ngoài, sao chúng ta lại ngủ hết vậy?”

“Nhất định là lão Lâm đã đi nghỉ ngơi, trước tiên đừng liên lạc, chúng ta đi vào xem một chút.”

Lúc này, hô hấp mọi người mới ổn định lại, bước chân nặng trĩu đi vào trong phòng vẽ tranh.

Bức tranh kia lặng lẽ nằm ở đó, nhưng đối với tất cả mọi người, nó lại ẩn chứa lực hấp dẫn vô hạn.

Tất cả mọi người đều muốn biết rốt cuộc bức tranh này là như thế nào, rốt cuộc nó là tác phẩm đáng kinh ngạc như thế nào.

Trịnh Trọng Sơn không thể đợi thêm được nữa, khi ánh mắt tiếp xúc với bức tranh, đồng tử co rút mãnh liệt, hơi thở cũng bắt đầu dồn dập.

“Cái này… Cái này…”

Đột nhiên, một tay Trịnh Trọng Sơn giữ lấy trái tim, cảm giác tim đang đập rất nhanh.

Nhìn lại, chỉ có một cảm giác.

Sốc!

Nhưng khi nhìn kỹ lại sẽ thấy nội dung thể hiện trong bức tranh này vô cùng phong phú, khiến người ta khó mà có thể tưởng tượng được.

Đây là một tác phẩm đáng kinh ngạc!

Quốc bảo!

Vô giá!

Đây là một kiệt tác không thể xuất hiện…

Đột nhiên, một tiếng kinh hãi truyền đến.

“Không được rồi, lão Vương quá kích động nên bệnh tim tái phát, bác sĩ đâu rồi?”

Trong nháy mắt, vốn dĩ sức chịu đựng của bọn họ trong mấy ngày gần đây đã tăng lên rất nhiều, thế nhưng khi nhìn thấy bức tranh trước mắt này, bọn họ mới biết bọn họ đã lầm tưởng rồi.

Tác phẩm đáng kinh ngạc này đã giết chết tất cả chỉ trong nháy mắt.

Có thể được gọi là:

Thần tác!

Đệ nhất lịch sử!

Ban đầu xe cứu thương được gọi cho Lâm đại sư, nhưng hóa ra hiện tại lại dành cho bọn họ.

Đối với các bác sĩ và y tá, chỉ xem một bức tranh mà tái phát bệnh tim thì cái này cũng quá giả rồi.

…

“Thật sự quá mệt mỏi rồi.”

Mấy ngày nay mình suýt chút nữa hôn mê vì quá mệt mỏi, nhưng may bản thân rất lợi hại, mười bức tranh cũng chỉ là đồ chơi trẻ con mà thôi.

‘Thiên lý giang sơn đồ’ là bức tranh lớn nhất nhưng ít ra nó nhẹ nhàng hơn một chút. Hơn nữa, nếu nói là yêu thích thì hắn vẫn thích vẽ bức tranh này hơn.

Màu sắc rực rỡ tươi đẹp, lộng lẫy.

Nhưng nói đến việc làm chấn động thì ‘Thanh Minh Thượng Hà Đồ’ mới thật sự là đỉnh cao. Nếu bức tranh này tham gia vào buổi triển lãm tranh quốc tế kia, so đấu giữa nghệ thuật quốc gia với nghệ thuật thế giới, tất nhiên là không thể thua được rồi.

Huống hồ mình là Lâm đại sư, cho dù bọn họ muốn thua cũng phải hỏi hắn có đồng ý hay không. Không ra tay thì không sao, một khi đã ra tay tất nhiên phải làm đến kinh thiên động địa.

"Ông chủ, cho mười lồng sủi cảo hấp." Lâm Phàm đi vào một quán ăn sáng, chuẩn bị gọi món. Mặc dù bây giờ hắn đã có được kiến thức võ hiệp, nhưng không thể không ăn gì, để vẽ được một bộ 'Thanh Minh Thượng Hà Đồ' hắn đã phải dùng toàn bộ sức lực của bản thân.

Tất cả người ngồi xung quanh nghe vậy đều choáng váng, cái này có chút hơi quá rồi. Mười lồng sủi cảo hấp? Chẳng lẽ tên này là quỷ đói mới đầu thai hay sao?

Nhưng bọn họ đâu có biết, đã vài ngày Lâm Phàm chưa ăn gì. Nếu không phải công lực của hắn thâm hậu, nói không chừng hắn sớm đã đói mà ngất đi rồi.

"Ha ha, không biết những người kia có nhìn thấy bức tranh mà mình vẽ hay không." Lâm Phàm húp một ngụm cháo, trong lòng suy nghĩ đến chuyện bên trong hiệp hội.

Hiệp hội.

Lão Vương khi thấy bức tranh, nhất thời không nhịn được kích động quá mức mà tái phát bệnh tim, may mắn có xe cứu thương ở tại hiện trường nên đã kịp thời đưa đi cấp cứu.

Bác sĩ: "Tiên sinh, bây giờ ông phải đến bệnh viện với tôi để kiểm tra một chút."

Lão Vương đã bảy mươi tuổi rồi, lúc còn trẻ tim cũng không được tốt, nhưng được chăm sóc tốt, lại ít xảy ra chuyện. Nếu là lúc trước ông ta nhất định sẽ đồng ý với lời bác sĩ nói, nhưng bây giờ ông ta từ chối mà không hề nghĩ ngợi chút nào.

"Không đi, tôi muốn xem bức tranh này, nếu đến bệnh viện tôi chỉ sợ rất khó để có cơ hội nhìn thấy tận mắt nó nữa." Lão Vương kiên quyết nói.

Vừa rồi nhất thời không chú ý nên có hơi kích động, nhưng bây giờ sẽ không như vậy nữa. Ông ta muốn nhìn kỹ, ghi tạc bức tranh này vào lòng mãi mãi.

Chương 1127: Hài lòng là được rồi

Mục đích dấn thân vào Quốc họa của bọn họ là gì? Tu thân dưỡng tính, truyền thừa tinh hoa văn hóa của đất nước ra bên ngoài, quan trọng hơn chính là đạt đến cảnh giới đỉnh cao trong giới Quốc họa.

Các đại sư của hiệp hội khuyên bảo nói: "Lão Vương, nghe lời bác sĩ đến bệnh viện đi, đừng cố gắng chống cự."

"Đúng vậy đó, nếu thân thể có gì xấu xảy ra, thật là được một mất mười đó."

Mọi người cùng nhau khuyên bảo nhưng cũng vô dụng, lão Vương trực tiếp phản bác lại: "Muốn đi thì các người đi đi, tôi có chết cũng sẽ không đi, không phải các người muốn để tôi bỏ lỡ cơ hội này sao?"

Các bác sĩ bất lực nên chỉ có thể đứng sang một bên, bọn họ biết đây là hiệp hội Quốc họa, toàn là các đại lão. Nhưng bọn họ vẫn chưa định hình được đến cùng là đang xảy ra chuyện gì, xem một bức tranh cũng có thể khiến bệnh tim tái phát, chuyện này thật sự không thể tin được.

Lúc này, hiện trường rất yên lặng, không có ai nói chuyện.

Ánh mắt mọi người chăm chú vào bức tranh phía trên.

Trong ánh mắt lão Trịnh lóe ra vẻ khiếp sợ, nhưng cố gắng nén xuống, nhẹ giọng mở miệng nói: "Thanh Minh Thượng Hà Đồ."

Bên trên bức tranh, Lâm Phàm có ghi lại tên.

Một vị đại sư Quốc họa có nghiên cứu sâu sắc về sử học, không nhịn được nghi ngờ nói: "Bức tranh này nhất định là vẽ phong cảnh hai bên bờ sông Biện Kinh thời kỳ Bắc Tống, còn có cảnh tượng phồn vinh?"

"Đây thật sự là thời kỳ Bắc Tống sao, nhìn kiến trúc bên trong rõ ràng chính là phong cách thời kỳ Bắc Tống, nhưng ông cho là cảnh tượng phồn vinh như vậy? Tôi không nghĩ như vậy, ông nhìn biểu hiện của một nhân vật trong truyện này xem, rõ ràng là đang lộ rõ vẻ hoảng sợ. Hơn nữa nhìn quần áo của người đối diện này, rõ ràng là quan viên."

Đào Thế Cương chưa nói câu nào nhưng lúc này không thể không xen vào: "Mọi người, bây giờ chúng ta đang thảo luận

về bức tranh đừng thảo luận về lịch sử, bức tranh này, tôi… Haizz, không dám tưởng tượng."

"Các người nhìn nhân vật trong bức tranh đi, không biết có bao nhiêu nhưng mỗi người đều khác nhau, to lớn như vậy. Nếu là chúng ta, ít nhất phải mất một năm, thế nhưng Lâm đại sư chỉ cần ba ngày ngắn ngủi hoàn thành, quả thật rất kinh người."

Lời này nói ra khiến trong lòng tất cả mọi người đều khiếp sợ, không biết nên nói cái gì.

Tuy chín bức tranh phía trước rất đáng sợ, nhưng vẫn có thể chấp nhận được.

Nhưng bức tranh này vừa xuất hiện lập tức kinh thiên động địa, mặc dù bọn họ đã xem qua rất nhiều loại tranh đẹp, cũng có ấn tượng sâu sắc.

Nhưng bức tranh này chính là đệ nhất thiên hạ, không có ai có thể so sánh được, có thể nói là Họa Tiên cũng không quá.

Nguyệt Thu Cư Sĩ cẩn thận quan sát, suy nghĩ cả buổi sau đó chuyển ánh mắt đến lão Trịnh: "Lão Trịnh, tôi thấy bức tranh này phải được lưu giữ cẩn thận, sau này tất nhiên nó phải được lưu truyền muôn đời. Tuy danh tiếng của lão Lâm không lớn, nhưng cho dù bức tranh này không có bất kỳ danh tiếng nào thì nó cũng phải được coi là kiệt tác cấp bảo vật quốc gia."

Đương nhiên Trịnh Trọng Sơn hiểu những thứ này, lập tức hít sâu một hơi rồi lưu luyến rời mắt đi chỗ khác: "Lão Nguyệt, ông nói đúng."

Như lão Nguyệt đã nói, bức tranh này có giá trị nghệ thuật cực cao, đã vượt qua tất cả.

Cho dù là cận đại hay hiện đại cũng không có một tác phẩm nào vượt qua bức tranh này, thậm chí ngay cả chín bức tranh trước đó cũng không thể vượt qua.

Giờ phút này, ông ấy cảm thấy sâu sắc cảm giác 'Biển học không bờ, kỹ nghệ vô tận'. Bởi vì ông ấy thấy hoạ kỹ của lão Lâm chỉ sợ là đã đạt đến đỉnh phong, thuộc một cấp độ mà chưa có người nào có thể đạt được.

Nghe mà rợn cả người…

Không biết đã qua bao lâu.

Tất cả mọi người bên trong phòng vẽ tranh đều không rời đi, có người sợ không dám đến gần bức tranh. Họ sợ khi đến gần, không chú ý một chút sẽ làm hỏng tác phẩm động trời này. Nếu thật sự xảy ra chuyện đó, cho dù có chết cũng không được người ta tha thứ.

“Mọi người còn chưa xem xong sao?” Lúc này, Lâm Phàm đang đứng ở cửa ra vào, trong tay cầm bánh bao ăn từng miếng, có chút nghi ngờ hỏi.

Hắn cũng đã rời đi nhiều giờ như thế, mà mấy ông già này vẫn còn ở đây, bức tranh có vẽ đẹp đến đâu cũng không cần thiết như vậy chứ.

“Lão Lâm, cậu đến rồi.” Trịnh Trọng Sơn nhìn Lâm Phàm lập tức đi lên, tâm tình hiện tại của ông ấy không có lời nào mà hình dung được, chỉ có bọn họ mới có thể hiểu.

“Bức tranh này cậu vẽ thật sự quá đẹp.” Trịnh Trọng Sơn nói.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói: “Cũng tạm được.”

Nghe được lão Lâm nói hời hợt ‘cũng tạm được’ như vậy, bọn họ tức giận đến mức suýt chút nữa phun ra một ngụm huyết.

Cái này mà là ‘cũng tạm được’ sao, còn có để cho người khác sống hay không đây. Tranh của bọn họ vẽ so với bức tranh này, quả thật chính là tranh vẽ bậy của trẻ con.

Lão Trịnh kéo Lâm Phàm: “Ngày đó chúng ta cùng xuất ngoại đi. Lúc đó, tất cả nghệ thuật gia trên thế giới đều có mặt ở đó.”

Nghe nói sẽ xuất ngoại, hắn lập tức xua tay.

“Đừng, lão Trịnh, tôi không xuất ngoại đâu. Hơn nữa tôi không có chút hứng thú nào với triển lãm tranh quốc tế, ông nói xem mười bức tranh này có được hay không, chất lượng có đạt tiêu chuẩn không?”

Trịnh Trọng Sơn nghe xong lập tức phá lên cười, trên mặt lộ ra vẻ vui vẻ: “Lão Lâm, mấy bức tranh này cậu vẽ không chỉ đạt tiêu chuẩn, mà là quá đạt tiêu chuẩn. Tôi cũng không dám tưởng tượng, đến lúc đó đem những bức tranh này ra, những nghệ thuật gia người nước ngoài kia sẽ có biểu hiện gì, tôi thật sự rất mong đợi đó nha.”

Lâm Phàm cười nói: “Hài lòng là được rồi.”

Chương 1128: Ghé công ty Ngô Vân Cương

Đối với phương diện Quốc họa hắn thực sự không có chút hứng thú nào, cũng không biết tại sao đám người lão Trịnh lại vì một bức tranh mà kích động thành bộ dạng này, nhưng nghĩ lại thì hắn có thể hiểu được. Những người trẻ tuổi khi chơi game mà nhận được một trang bị cực phẩm đã có thể vui vẻ cả ngày, hoàn toàn mê muội ở trong đó, cho nên hắn cũng có thể hiểu được tình cảnh của đám người lão Trịnh này.

Đối với bọn họ mà nói Lâm Phàm chỉ có một ý tưởng.

Vui vẻ là được rồi.

Lần này đến thủ đô, vẽ tranh không quan trọng, chủ yếu là hoàn thành nhiệm vụ của trang kiến thức mười lăm.

Dù sao thì nếu bỏ lỡ lần này thì phải đợi lần sau tận ba năm nữa lận.

Sau khi hắn rời khỏi hiệp hội Quốc họa không lâu, một đám lão làng vẫn ở đó thảo luận về Quốc họa, thực sự không có ý nghĩa lắm. Hơn nữa rõ ràng bọn họ không muốn nói chuyện, chỉ là lẳng lặng đứng ở đó để xem bức tranh.

Mỗi lần nhìn vào bức ‘Thanh Minh Thượng Hà Đồ’ đều mang lại cho bọn họ một cảm giác rung động.

Đến thủ đô nhiều lần, nhưng hắn chưa lần nào đi dạo thật tốt cả.

Đinh đinh.

Không ngờ Ngô Vân Cương lại gọi điện thoại đến, ngay khi điện thoại vừa kết nối, đầu dây bên kia lập tức truyền đến nụ cười vui vẻ của Ngô Vân Cương.

“Lâm đại sư, anh đến thủ đô sao không nói cho tôi biết một tiếng, nếu không phải Minh Dương gọi điện thoại thông báo tôi cũng không biết anh đến đây.” Ngô Vân Cương luôn ở thủ đô, thỉnh thoảng đến Thượng Hải cũng là vì công việc, hơn nữa mỗi lần đến thượng Hải đều tự mình đến gặp Lâm Phàm.

“Ngô tổng, ông là người bận rộn, tôi đến thủ đô cũng chỉ là đi chơi, làm sao dám quấy rầy ông chứ.” Lâm Phàm cười nói.

“Ai nha, Lâm đại sư, vậy là anh xem thường tôi rồi. Anh đến thủ đô mà tôi không chiêu đãi, nếu chuyện này để Minh Dương biết được anh ta sẽ mắng tôi chết mất, bây giờ anh đang ở đâu tôi sẽ tới đón.” Ngô Vân Cương mở miệng hỏi.

Lâm Phàm có chút do dự: “Không cần phải đến đón, tôi đến chỗ ông, đúng lúc đến xem công ty của ông luôn.”

Ngô Văn Cương vừa nghe lập tức vui vẻ nói: “Được rồi, được rồi, vậy tôi ở đây đợi Lâm đại sư.”

Tắt điện thoại.

Dù sao cũng không có chuyện gì, vậy qua xem một chút.

Gọi xe, tầm khoảng nửa giờ thì hắn đến chỗ hẹn.

Ở thủ đô, giá trị thực sự của Ngô Vân Cương không đủ cao nhưng cũng không kém, có thể coi là một doanh nhân nổi tiếng.

Sau khi Ngô Vân Cương nói chuyện qua điện thoại với Lâm đại sư xong thì nhanh chóng chạy đến sảnh ở tầng một để đợi. Nhân viên ở quầy lễ tân thấy tổng giám đốc đến thì bị dọa sợ đến mới không dám chơi điện thoại, rất chăm chú làm việc.

Nhưng mọi người cũng có chút nghi hoặc, sau khi tổng giám đốc xuống vẫn luôn đứng ở cửa ra vào, chẳng lẽ là đang đợi ai sao?

Thế nhưng họ cũng không nhận được tin tức là có nhân vật lớn nào đến đây cả.

Mặc kệ là việc gì, bây giờ các cô chỉ có thể thành thật, nếu có hành động nhỏ nào bị tổng giám đốc nhìn thấy nhất định sẽ là bi kịch.

Lúc này, Ngô Vân Cương vừa nhìn trái vừa nhìn phải, hai mắt đột nhiên sáng lên, nở nụ cười đi lên: “Lâm đại sư…”

Lập Phàm đi từ trong taxi ra, liếc mắt đã nhìn thấy Ngô Vân Cương, lập tức cười nói: “Ngô tổng, còn để ông tự mình xuống tiếp tôi, thật là ngại quá mà.”

“Đâu có, đâu có, Lâm đại sư đến công ty của tôi là vinh hạnh của tôi. Đi, chúng ta đi lên trên nói chuyện, dạo này ở đây tôi bận rộn nhiều việc nên không có thời gian đến Thượng Hải.” Nụ cười trên mặt Ngô Vân Cương rất sáng lạn.

Kể từ chuyện lần trước, chuyện hợp tác giữa ông ta và Minh Dương cũng được bật đèn xanh, không gặp bất kỳ trở ngại nào ở thủ đô.

Mặc dù Lâm đại sư chưa nói nhưng ông ta biết rõ, chính Lâm đại sư là nguyên nhân khiến đám người kia không dám làm khó dễ bọn họ nữa.

Các nhân viên nữ ở trong đại sảnh nhìn thấy tổng giám đốc cười cười nói nói với một người thanh niên, trong lòng cũng đang suy nghĩ, người thanh niên này có thể là ai? Địa vị thế này cũng quá lớn rồi.

Văn phòng.

Ngô Vân Cương vừa bảo thư ký đi chuẩn bị trà: “Lâm đại sư, anh nhìn thấy chỗ tôi như thế nào?”

Lâm Phàm nhìn xung quanh văn phòng một lượt, ngay khi nhìn sang Ngô Vân Cương trong lòng hắn trùng xuống, nói thẳng là không có khả năng nhưng vẫn bình tĩnh nói: “Không tệ, rất tốt. Hơn nữa tôi thấy sắc mặt ông cũng không tồi, vận may rất tốt, xem ra vừa mới đàm phán thành công một số vụ làm ăn lớn nhỉ?”

Ngô Vân Cương sững sờ sau đó phá lên cười: “Không hổ danh là Lâm đại sư, chuyện này cũng có thể nhìn ra nhưng vẫn chưa thành công.”

Lâm Phàm phất tay: “Tôi thấy có thể thành.”

Nếu như người khác nói những lời này, Ngô Vân Cương nhất định sẽ lịch sự đáp lại, nhưng lời này lại phát ra từ miệng Lâm đại sư, tình huống này không phải là chuyện tầm thường.

Lâm đại sư là ai? Người khác không biết nhưng ông ta còn có thể không biết sao?

Đây chính là lời vàng miệng ngọc, lời nói ra tất nhiên rất chuẩn, nói gì thì chính là cái đó, rất lợi hại.

Chương 1129: Phải đề phòng bạn bè

Rất nhanh, thư ký đã bưng trà vào.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua, cô gái này rất đẹp và dáng người cũng rất tốt, xem ra Ngô Vân Cương này rất biết hưởng thụ, chỉ là trong lòng vẫn còn đang suy nghĩ chuyện vừa rồi.

Ngô Vân Cương rõ ràng nhận ra ánh mắt Lâm đại sư có gì đó không ổn, chỉ sợ nghi ngờ mình: "Lâm đại sư, đây là cháu gái tôi, Ngô Nhã Đình, Nhã Đình gọi chú Lâm."

Ngô Nhã Đình: "Chào chú Lâm."

Tuy xưng hô này rất tự nhiên nhưng Lâm Phàm vẫn phát hiện một tia nghi ngờ trong mắt đối phương, đồng thời cũng có chút ngẩn người. Sau đó cô ấy ngoan ngoãn đứng sang bên cạnh không nói thêm gì nhưng ánh mắt lại thỉnh thoảng nhìn về phía Lâm Phàm tràn đầy tò mò.

Trong lòng thầm nói, người thanh niên kia là ai? Tại sao lại có mối quan hệ tốt với chú mình như vậy? Hơn nữa nhìn bộ dạng hắn cũng không lớn hơn mình bao nhiêu, nhưng cô lại phải gọi bằng chú, thật kỳ lạ.

Nhưng người này nhìn mình làm gì?

Lâm Phàm đây biết rằng chỉ trong thời gian ngắn ngủi, trong đầu cháu của Ngô Vân Cương đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Ngô Vân Cương thấy Lâm đại sư nhìn chằm chằm vào cháu gái mình cũng có chút nghi ngờ, nếu là người đàn ông khác có lẽ ông ta sẽ cho rằng đối phương nhất định để ý đến cháu gái mình. Thế nhưng đây là Lâm đại sư, ông ta sẽ không nghĩ như vậy.

"Lâm đại sư, cháu gái của tôi có vấn đề gì sao?" Ngô Vân Cương nhẹ giọng hỏi, ông ta biết Lâm đại sư chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ nhìn chằm chằm vào cháu gái như vậy, nhất định là có vấn đề gì đó, chỉ hy vọng không phải chuyện gì xấu.

Lâm Phàm thu hồi tầm mắt lại, cười khẽ: "Không có chuyện gì lớn, chỉ là cháu gái ông kết giao bạn bè không cẩn thận, cần

chú ý những người bạn bè xung quanh là được rồi, cũng không có chuyện gì không cần lo lắng.”

Bây giờ hắn vẫn còn hơi nhíu mày, hóa ra những gì mình nhìn thấy vừa rồi là đến từ người cháu gái của Ngô Vân Cương này.

“A.” Ngô Vân Cương khẽ thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không sao là được rồi, ông ta rất bảo vệ người cháu gái này. Mấy năm trước em trai ông ấy xảy ra tai nạn xe cộ mà ra đi, chỉ để lại một đứa con gái, đương nhiên ông ấy phải để ý và chăm sóc nó như con gái của mình.

“Nhã Đình, cháu nghe lời chú Lâm nói chưa? Trong lòng phải nhớ, chú ý bạn bè bên cạnh, đừng tin tưởng người khác quá mức.” Ngô Vân Cương nhắc nhở.

Ngô Nhã Đình gật đầu: “Cháu biết rồi, chú.”

Đối với người chú này cô ấy không dám cãi lại, nhưng theo như lời Lâm Phàm nói cô ấy không thèm để trong lòng, những người bạn mà cô ấy biết đều là bạn thân, làm sao có thể kết bạn không cẩn thận được.

Thần côn, là kẻ lừa gạt, cũng không biết làm thế nào mà chú mình có thể lại quen một người như vậy.

Giờ phút này, Lâm Phàm đã bị mỹ nữ dán lên một nhãn hiệu như vậy, không thể không nói cái này cũng là một loại tội.

Ngô Vân Cương cũng không tiếp tục vấn đề này nữa, sau đó bắt đầu nói chuyện với Lâm Phàm.

“Lâm đại sư, lần này anh đến thủ đô là có chuyện gì sao?”

Lâm Phàm cười nói: “Cũng không có chuyện gì, chỉ là sắp tới không phải có một buổi triển lãm tranh quốc tế sao? Tôi có quen biết với những người trong hiệp hội Quốc họa, bản thân cũng là một thành viên trong đó cho nên tôi đến để vẽ một ít tác phẩm gửi đi triển lãm. Sau mấy ngày bận rộn làm xong công việc, lập tức sẽ trở về Thượng Hải.”

Ngô Vân Cương nói: “Lâm đại sư, năng lực của anh mọi người đều biết, không ngờ lại lợi hại như vậy, đợi có cơ hội tôi phải mặt dày xin một tác phẩm của anh mới được.”

Lâm Phàm cười vui vẻ, đối với một số đại sư danh tiếng cực kỳ cao, tác phẩm của họ đều rất quý giá, nhưng đối với Lâm

Phàm điều đó không thành vấn đề: “Được, đến sinh nhật lần thứ 50 của ông tôi sẽ tặng cho ông một bức.”

Ngô Vân Cương mỉm cười: “Vậy cảm ơn Lâm đại sư, tôi sẽ chờ.”

Nhưng quả thật đến lúc đó, Ngô Vân Cương có lẽ sẽ không bình tĩnh như bây giờ.

Mấy ngày sau.

Ngày mai là ngày 28 cũng chính là cuộc thi vịnh Thanh Điền, chỉ cần đến đó đạt được hạng nhất là có thể hoàn thành nhiệm vụ, cũng có thể mở được trang kiến thức thứ mười sáu.

Đồng thời hắn cũng rất tò mò không biết nhiệm vụ ở trang thứ mười sáu sẽ như thế nào, nếu mà lại nghịch thiên thì có thể thoải mái mà bay nhảy nữa rồi.

Nhưng đây cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi, đâu có may mắn như vậy hoài được.

Bản thân có thể đạt được phân loại kiến thức võ hiệp thì đã là vô cùng may mắn rồi.

Buổi tối!

Một nơi có môi trường tốt hơn nào đó trong biệt thự.

Ngô Nhã Đình đang thay trang phục trong phòng của mình, đêm nay cô ấy đi cùng bạn thân ra ngoài chơi nên tất nhiên phải ăn mặc cho thật đẹp.

Lúc này cửa phòng mở ra, một cô gái khác đi vào. Khi nhìn thấy Ngô Nhã Đình, khóe miệng cô ta hiện lên một nụ cười thật tươi, nhưng rất nhanh, nụ cười này đã bị giấu xuống.

Chương 1130 - Lại phải làm dội viên cứu hoả

Đạo hữu dừng bước, xin tặng truyện vài kim phiếu nhé, cám ơn nhiều lắm luôn.

Chương 1130: Lại phải làm dội viên cứu hoả

“Thiến Thiến, hôm nay chúng ta đi đâu?” Ngô Nhã Đình nở nụ cười hỏi.

Người trước mặt này chính là bạn thân của cô ấy, còn có một người bạn thân khác đang đi làm chưa về, ba người đã hẹn nhau rồi, khi đến địa điểm thì sẽ gửi định vị để cho cô ấy tự đi qua là được.

Trương Thiến Thiến mỉm cười: “Mình đã nghĩ được địa điểm rồi, chúng ta đến hộp đêm mà bạn trai mình mở đi? Từ lúc anh ấy khai trương đến bây giờ, chúng ta vẫn chưa có đi đến đó.”

“A…?” Ngô Nhã Đình ngây người: “Sao lại đi đến đó, mình cảm thấy nơi đó quá ồn ào, khiến mình đinh tai nhức óc.”

“Không sao đâu, đến lúc đó chúng ta vào phòng riêng là được rồi, đi đi mà, được không?”

Đối mặt với Thiến Thiến đang nhõng nhẽo đòi hỏi, Ngô Nhã Đình đành nhận lời: “Được rồi, nhưng chỉ có mấy người chúng ta, không thể có thêm người khác.”

Chú cô ấy quản lý rất nghiêm khắc, là con gái nên không được đi một mình đến đó, bởi vậy cô ấy chưa bao giờ đến đó. Nhưng lần này suy nghĩ lại, chắc không có chuyện gì xảy ra, Thiến Thiến là bạn thân của mình, chỗ đó lại là bạn trai của Thiến Thiến mở nên nhất định rất an toàn.

Cô ấy đã gặp qua bạn trai của Thiến Thiến, rất ổn định, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì.

“Nhã Đình, tớ rất yêu cậu. A, đúng rồi, hôm nay cậu muốn mặc đồ này sao. Lần trước khi sinh nhật mình đã tặng cậu một món quà, đến tận bây giờ cậu vẫn chưa mặc nó, hôm nay cậu nhất định phải mặc nó đó.” Trương Thiến Thiến tìm món quà trong ngăn kéo cho Nhã Đình.

Khi nhìn thấy món quà này, sắc mặt Nhã Đình lập tức đỏ lên: “Cậu điên rồi, sao lại bảo mình mặc cái này.”

“Cái này có là gì, nó cũng không phải là xxx, cậu mặc một lần có được không. Xin cậu đó, quà mình tặng cậu đến bây giờ

cậu vẫn chưa mặc, cậu làm vậy sẽ làm người ta đau lòng đấy.” Trương Thiến Thiến đáng thương nói.

Ngô Nhã Đình che đầu, cũng không biết tại sao cô bạn thân mình lại như vậy nữa, đối mặt với lời cầu xin của Thiến Thiến, cô ấy lại đồng ý.

“Được rồi, được rồi, chỉ duy nhất lần này, lần sau không được như vậy nữa.” Đối với con gái mà nói, mặc nội y như vậy là chuyện bình thường nhưng cô ấy có chút ngượng ngùng, luôn cảm thấy xấu hổ.

Vốn định mặc váy nhưng bây giờ nhất định là không được, cho nên đổi sang quần jean, ít nhất sẽ an toàn hơn cho cô ấy rất nhiều.

Lúc chuẩn bị đi ra cửa, Trương Thiến Thiến nhìn thấy Ngô Nhã Đình đổi váy thành quần jean, trong lúc nhất thời cảm thấy hơi thất vọng nhưng cô ta nhanh chóng nở nụ cười.

Dù sao chiếc quần jeans sẽ bao bọc phần đó để nó vểnh lên vừa cong lại vừa tròn, hấp dẫn hơn.

…

Trên một con phố nào đó.

Lâm Phàm ngồi ở đó một mình, xoa xoa cằm, vẻ mặt nghiêm túc. Hôm nay cũng có chút may mắn vì Ngô Vân Cương gọi hắn đến đó, nếu không sẽ bỏ qua một chuyện lớn, chuyện này không chỉ liên quan đến Ngô Vân Cương mà còn liên quan đến hắn và Vương Minh Dương.

Cho nên, hắn muốn lo liệu mọi thứ để đảm bảo Vương Minh Dương được an toàn.

Tướng mệnh quả thật là thiên biến vạn hóa, khiến người ta khó có thể nắm bắt, cho dù có nhìn thấu cũng không có nghĩa là có thể nhìn thấu tất cả.

Sau đó hắn lấy điện thoại di động ra, gọi điện cho một người quen.

Thường Hải Ca đang đi chơi, lúc này nhìn thấy tên hiển thị trên điện thoại, anh ta lập tức bình tĩnh lại, kích động nói: “Lâm đại sư, anh tìm tôi sao?”

Đối với Thường Hải Ca, Lâm đại sư chính là một vị thần… Là đối tượng mà anh ta tôn sùng nhất, hôm nay Lâm đại sư gọi điện thoại cho mình, tất nhiên khiến anh ta vui vẻ vô cùng.

Sau khi tắt điện thoại, vẻ mặt Thường Hải Ca vui vẻ nói: "Thân Minh, chúng ta đi."

"Anh Thường, làm sao vậy?" Thân Minh nghi ngờ hỏi.

Nụ cười trên mặt Thường Hải Ca vô cùng sáng lạn, đắc ý giơ điện thoại lên: "Cậu biết ai vừa mới tìm tôi không? Nói cho cậu biết, đó chính là Lâm đại sư đó. Bây giờ Lâm đại sư đang ở thủ đô, anh ấy gọi tôi đến chỗ anh ấy."

"Oa!" Thân Minh nghe nói là Lâm đại sư, anh ta lập tức vui vẻ: "Anh Thường, vậy mà Lâm đại sư lại chủ động liên lạc với anh."

Anh ta cũng rất cảm kích Lâm đại sư, bởi vì khi đó anh Thường suýt chút nữa trở thành người tàn phế, cuối cùng là Lâm đại sư giúp cứu về. Hơn nữa Lâm đại sư xem tướng số rất lợi hại khiến bọn họ cảm thấy rất thần kỳ, bây giờ Lâm đại sư chủ động gọi anh Thường qua đó, nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.

Nói không chừng có thể tạo dựng mối quan hệ tốt với Lâm đại sư, sau này nhất định sẽ rất an toàn.

…

Buổi tối, chín giờ.

Ba người Lâm Phàm, Thường Hải Ca, Thân Minh ngồi ở chỗ đó, màng nhĩ của ba người họ gần như nổ tung vì âm nhạc xung quanh.

Thường Hải Ca và Thân Minh thường xuyên ở thủ đô nhưng họ rất ít khi đến những nơi này, chủ yếu là vì nó quá ồn ào, có một số người giống như kẻ điên, quanh đi quẩn lại ở đó họ cũng không biết phải làm gì.

"Lâm đại sư, chúng ta đến đây làm gì?" Thường Hải Ca ghé vào tai Lâm Phàm, lớn tiếng hỏi.

Ở nơi này không lớn tiếng thì quả thực sẽ không nghe được.

Lâm Phàm cũng thét lên: "Chờ chút…"

“A a…” Thường Hải Ca lập tức gật đầu, Lâm đại sư bảo chờ, vậy thì chờ.

Chương 1131: Bị đưa vào tròng

Trong phòng.

Ba người Ngô Nhã Đình, Trương Thiến Thiến, Tô Phương ngồi chơi trong phòng.

“Nhã Đình, chúng ta uống rượu đi.” Trương Thiến Thiến một mình rót một ly.

Ngô Nhã Đình: “Thiến Thiến, mình không thể uống rượu, sẽ say đó.”

Trương Thiến Thiến phất tay: “Không có chuyện gì đâu, có mình ở đây. Cho dù có ngàn chén mình cũng không sau. Sau khi các cậu uống say thì mình sẽ đưa các cậu về, hôm nay ra ngoài nhất định phải chơi cho thật vui vẻ chứ.”

Tô Phương: “Thiến Thiến, không phải chúng ta đã nói rồi sao, đi ra ngoài chơi đừng uống rượu. Huống hồ chỗ này cũng không phải chỗ tốt đẹp gì, nếu xảy ra chuyện thì phải làm sao?”

Trương Thiến Thiến tự hào nói: “Chỗ này là địa bàn của bạn trai mình, ai dám làm gì chúng ta chứ?”

Đúng lúc này, có bốn người con trai đi đến.

Trương Thiến Thiến nhìn thấy một người con trai trong số đó, lập tức đứng dậy vẻ mặt vui mừng: “Chồng à…”

Vương Hào ôm Trương Thiến Thiến, sau đó cười nói: “Nhã Đình, Tô Phương, hoan nghênh hai người đến chơi. Hôm nay trong quán của tôi, nếu mọi người cần gì thì đừng khách sáo, cứ nói với tôi.”

Vương Hào là bạn trai của Trương Thiến Thiến, Ngô Nhã Đình và Tô Phương cũng không có cảnh giác gì, cười nói cảm ơn.

“Tôi đến giới thiệu với mọi người một chút, ba người này là bạn của tôi, cũng là bạn thân của tôi.”

“Hai người này là bạn thân của vợ tôi, hai người Ngô Nhã Đình, Tô Phương đều là mỹ nữ, nếu các người còn độc thân thì phải nắm chắc đó.”

“Có lẽ các cậu không biết mỹ nữ này nhưng nhất định sẽ biết chú của cô ấy, Ngô Vân Cương là một doanh nhân nổi tiếng ở thủ đô của chúng ta.”

Vương Hào mỉm cười giới thiệu, nhìn không có chút vấn đề nào cả.

Lúc này một người đàn ông tiến lên: “Tôi biết Ngô Vân Cương, có không ít lần qua lại làm ăn với nhà của tôi. Hôm nay gặp được người quen rất nhiên phải uống một chén, Ngô mỹ nữ, mời cô một ly.”

Ngô Nhã Đình muốn cầm đồ uống lên nhưng lại bị Trương Thiến Thiến đưa rượu rót trước đó ra nói: “Nhã Đình, chúng ta uống rượu đi, một ít sẽ không sau đâu. Nếu như say thì còn mình ở đây, còn có thể xảy ra chuyện gì chứ.”

Vương Hào cười nói: “Nhã Đình, tôi cảm thấy cô uống với anh Lương một chút, chú của cô có thể buôn bán kiếm không ít lời từ nhà anh Lương, cho nên rượu này nhất định không thể thiếu nha.”

Ngô Nhã Đình suy nghĩ một chút, trong lòng khó xử nhưng không có cách nào khác, cô ấy thực sự muốn chia sẻ gánh nặng cho chú mình, giờ phút này cô ấy chỉ có thể uống một chút rượu.

“Được rồi, nữ trung hào kiệt…” Vương Hào vỗ tay nói hay, đây cũng chỉ là nói quá một chút mà thôi.

Nói một cách nhẹ nhàng, bầu không khí tại hiện trường có chút xấu hổ.

Vương Hào: “Thiến Thiến, các em chơi ở đây đi, hiển nhiên bọn anh không thể để các em ở chỗ này, bọn anh ở bên cạnh, có việc gì thì lập tức gọi bọn anh.”

Trương Thiến Thiến gật đầu: “Ừm.”

Quả thật, mấy người đàn ông bọn họ ở đây Ngô Nhã Đình và Tô Phương đều không nói gì, bầu không khí nhất định rất khó xử cho nên rời đi mới là tốt nhất.

Một phòng riêng khác.

Thiến Thiến tạm thời rời khỏi đám người Ngô Nhã Đình, đi đến phòng của bạn trai.

“Anh Lương.” Trương Thiến Thiến sợ hãi gọi một tiếng, sau đó ngồi vào đùi Vương Hào, Vương Hào đang giở trò nên vẻ mặt rất sảng khoái: “Thiến Thiến, chuyện của Anh Lương em xử lý như thế nào?”

Mặt Trương Thiến Thiến đỏ bừng, bị bóp có hơi đau nhưng vẫn thở gấp nói: “Tối nay nhất định sẽ xong.”

Vương Hào cười nói: “Anh Lương, Thiến Thiến làm việc rất được, hơn nữa hôm nay Thiến Thiến còn để Ngô Nhã Đình mặc một bộ đồ nội y anh rất thích.”

“A? Vậy sao?” Lương Hồng Thiên nghe vậy thì thú tính trong lòng anh ta mạnh mẽ bộc phát, thậm chí có chút không chờ đợi được nhưng vẫn nhịn được.

Sắc mặt Trương Thiến Thiến đỏ lên: “Anh Lương, em nói cho anh biết, Ngô Nhã Đình vẫn còn đó.”

“Vậy thì tốt.” Trong lòng Lương Hồng Thiên lại càng vui mừng hơn, anh ta thích Ngô Nhã Đình là bởi vì vô tình xem được bức ảnh mà Trương Thiến Thiến cho xem, trong lòng lập tức ngứa ngáy. Anh ta không thích những thứ khác, chỉ thích những người phụ nữ xinh đẹp, chỉ cần anh ta nhìn trúng thì người đó đừng nghĩ đến việc chạy trốn.

Nếu chỉ là phụ nữ bình thường thì không cần phức tạp như vậy, chủ yếu là chú Ngô Vân Cương của Ngô Nhã Đình có chút năng lực ở thủ đô. Nếu anh ta mạnh bạo thì sẽ bị đuối lý, khó có thể nói rằng sẽ không có rắc rối.

Nhưng nếu có sắp xếp tốt rồi, đến lúc đó là có thể nói không được sao.

Giờ phút này, Lương Hồng Thiên quay đầu, vẻ mặt vui vẻ: “Thiến thiến, cô bán bạn thân của mình như vậy, có cảm thấy vui không?”

Trương Thiên Thiến nằm trong ngực Vương hào khẽ giật, sau đó khẽ nói: “Có gì đâu, anh Lương thích mới là quan trọng nhất, ông xã, anh nói có đúng hay không.”

Vương Hào gật đầu: “Đúng, đúng, có thể làm vừa ý anh Lương đó là may mắn của cô ấy. Với thân phận và địa vị của anh Lương, không có người phụ nữ nào là không thể có được.”

Chương 1132: Tô Phương cảnh giác

“Ha ha.” Lương Hồng Thiên nở nụ cười mà hai người đàn ông bên cạnh anh ta cũng cười, bọn họ đều là những người đi theo Lương Hồng Thiên. Từ lâu loại chuyện này đều là chuyện thường tình. Nếu hôm nay may mắn, em gái còn dư lại cũng có thể thuộc về bọn họ.

Tuy nhiên chỉ có một em gái nhưng không sao cả, ba người ở cùng nhau cũng như nhau, một trước một sau sẽ dễ đạt được khoái cảm hơn.

Trương Thiến Thiến vỗ nhẹ vào tay Vương Hào: “Ông xã không sao rồi, em phải quay lại, đêm nay em sẽ chăm sóc anh thật tốt.”

Vương Hào nhìn Trương Thiến Thiến như vậy, trong lòng kích động hận không thể giải quyết cô ta ngay tại chỗ nhưng anh ta biết sau đó còn có việc phải làm, chỉ có thể nhịn xuống: “Đi đi, xử lý mọi chuyện tốt đẹp một chút.”

Chỉ cần chuốc say Ngô Nhã Đình kia, cô ấy và anh Lương xảy ra chút gì đó. Ngày mai khi tỉnh lại sẽ nói là tối hôm qua say rượu nên xảy ra chuyện không may mà thôi, đến lúc đó cho dù trong lòng không phục cũng có thể làm gì.

Tầng dưới.

Thường Hải Ca và Thân Minh không hiểu chuyện gì, họ không biết tình huống hiện tại là gì, Lâm đại sư cũng không uống rượu mà chỉ nhìn chằm chằm lên trên tầng, chẳng lẽ trên tầng có chuyện gì kinh khủng sao?

Bọn họ nhìn theo ánh mắt của Lâm đại sư nhưng không thấy cái gì kỳ lạ cả…

Trương Thiến Thiến đã quay lại, cô ta cố gắng nghĩ mọi cách để Ngô Nhã Đình uống nhiều một chút, về phần Tô Phương là cô ta gọi thêm, nhưng hôm nay cô ấy chắc chắn không thể chạy được rồi.

Trong rượu này có cho thứ gì đó nhưng số lượng rất nhỏ, nếu không ngày mai xảy ra chuyện gì, kiểm nghiệm ra cái gì thì không hay.

Sắc mặt Ngô Nhã Đình hồng lên, ánh mắt đã ngà ngà say, Trương Thiến Thiến cùng uống rượu với cô, cô cũng không có từ chối.

Bình thường người có men say, sẽ không từ chối bất kỳ người nào đến mời rượu mình, Ngô Nhã Đình hiện tại chính là bộ dạng này.

Vốn cô ấy không thể uống rượu, nên chỉ uống một chút thì đã say rồi.

“Nhã Đình, Tô Phương, chúng ta uống thêm ly nữa, chúc tình bạn của chị em chúng ta có thể thiên trường địa cửu.” Sắc mặt Trương Thiến Thiến không thay đổi, đồng thời nói ra những câu dễ nghe nhất.

Thế nhưng trong lòng Ngô Nhã Đình và Tô Phương không nhìn thấu được cô bạn thân của họ là hạng người gì.

Nhưng đối với Trương Thiến Thiến, Tô Phương này có hơi khó đối phó, bởi vì khi làm việc có đôi khi cô ấy cũng sẽ có tiệc rượu, rõ ràng tửu lượng của Tô Phương tốt hơn Ngô Nhã Đình rất nhiều.

Mười một giờ.

Ngô Nhã Đình say khướt nằm trên ghế sô pha nói nhảm nhưng không biết cô ấy đang nói cái gì.

Đầu Tô Phương cũng hơi choáng váng nhưng cô ấy tỉnh táo hoàn toàn, không bất tỉnh.

Lúc này, cửa mở ra.

Đám người Vương Hào đi vào.

Nhất là Lương Hồng Thiên khi nhìn thấy Ngô Nhã Đình say rượu nằm ở đó, ánh mắt vốn lịch sự của anh ta hoàn toàn thay đổi thành tham vọng trần trụi, giống như muốn nuốt Ngô Nhã Đình ngay lập tức.

Còn người đàn ông ở đằng sau Lương Hồng Thiên nhìn thấy Tô Phương kia không say không khỏi có chút thất vọng, cô ta

không say, rõ ràng tửu lượng rất tốt đó nha.

Trương Thiến Thiến đứng dậy: "Tô Phương, mình bảo bọn họ đưa cậu về, để mình đưa Nhã Đình về."

Tô Phương đã từng lăn lộn trong xã hội nên cô ấy đã cảnh giác với những nơi này từ trước rồi: "Không cần, Thiến Thiến, chỉ cần mình và cậu đưa Nhã Đình về là được rồi, mình không say nên có thể đi được."

Trương Thiến Thiến đau đầu, không ngờ Tô Phương vẫn còn tỉnh táo, sau đó nói: "Tô Phương nghe lời mình, Nhã Đình đã say đến bất tỉnh nhân sự rồi, hai người chúng ta không thể đỡ được, mình và bạn trai mình đưa Nhã Đình về là được rồi."

Vẻ mặt Vương Hào vui vẻ: "Đúng, đúng vậy, để tôi và Thiến Thiến đưa cô ấy về là được rồi." Sau đó giơ tay ra, muốn đỡ Ngô Nhã Đình đi.

Thế nhưng Tô Phương lại trực tiếp hất tay Vương Hào ra rồi bảo vệ Nhã Đình ở sau lưng mình: "Không cần, tôi gọi điện thoại cho bạn tôi rồi bảo các cậu ấy đến đây đưa chúng tôi về là được rồi, không cần phải làm phiền anh Vương, anh và Thiến Thiến cứ về trước đi."

Giờ phút này, Tô Phương đã cảnh giác hoàn toàn. Cô ấy liếc qua nhìn thấy nụ cười trên mặt của anh Lương, lập tức có cảm giác nguy hiểm, đây không phải là người tốt.

Lúc này, Lương Hồng Thiên không thể chờ đợi được nữa: "Sao mỹ nữ này lại có thể bướng bỉnh như vậy chứ, chúng tôi có thể làm gì cô ấy nữa đây? Thiến Thiến là bạn thân của cô ấy, còn có thể xảy ra chuyện gì nữa. Tôi sẽ nhờ bạn tôi đưa em về, em đừng quản nhiều như vậy."

Hai người đàn ông đứng phía sau Lương Hồng Thiên đột nhiên vui vẻ: "Đúng vậy, đúng vậy, hai người bọn tôi đưa em về là được."

Tô Phương dứt khoát đứng lên: "Các người đừng đến đây, Trương Thiến Thiến rốt cuộc các người làm cái quỷ gì vậy, cậu bảo bọn họ đi ra ngoài đi."

Bây giờ Trương Thiến Thiến đã hối hận, sớm biết như vậy cô ta sẽ không gọi Tô Phương đến rồi. Thế nhưng không gọi không được, tuy ba người bọn họ là bạn thân nhưng quan hệ

giữa Ngô Nhã Đình và Tô Phương tốt hơn với cô ta. Hơn nữa nếu Tô Phương không đến thì Ngô Nhã Đình nhất định cũng sẽ không đến loại hộp đêm như vậy, cho nên cơn đau đầu này thật sự đã đến.

Két!

Đúng lúc này, cửa phòng mở ra.

Chương 1133: Chú Lâm ra trận

Đám người Vương Hào nhìn thấy ba người lạ đi vào, lập tức nghiêm mặt nói: "Các người làm gì vậy, đây không phải là chỗ của các người."

Lâm Phàm không để ý đến anh ta, trực tiếp đẩy đám người Vương Hào đang chặn trước mặt hắn ra, đi đến bên cạnh Ngô Nhã Đình: "Tôi là chú của cô ấy, các người nói xem tôi đến đây để làm gì?"

Đám người Vương Hào mất bình tĩnh, không ngờ lại có một tên nhóc như vậy đi vào.

Thế nhưng đối với Thường Hải Ca và Thân Minh mà nói, cuối cùng bọn họ cũng biết Lâm đại sư gọi bọn họ đến đây để làm gì.

Đó chính là yểm trợ.

Sau đó lập tức đứng trước người Lâm Phàm, hai người bọn họ giơ tay đẩy đám người Vương Hào ra, ngạo nghễ nói: "Các người muốn làm gì, có biết chúng tôi là ai không? Ở chỗ này, các người nên thành thật một chút, đừng tự mình tìm thêm phiền phức nếu không thì tôi sẽ khiến các người không thể lăn lộn ở thủ đô nữa, có tin hay không."

Thường Hải Ca và Thân Minh cũng rất kiêu ngạo khi ở thủ đô, mặc dù bọn họ rất trung thực ở trước mặt Lâm đại sư nhưng khi ra ngoài chơi, họ còn kiêu ngạo và to tiếng hơn bất kỳ người nào khác.

Trong những nơi ồn ào như vậy, thật sự bọn họ chưa bao giờ thua người khác.

Nhất là bây giờ có Lâm đại sư ở đây, bọn họ càng không thể thua, cho dù phải giả vờ tát mặt cho sưng để giả béo thì cũng phải giả bộ là người béo nhất.

Mục đích chính đến đây là để giải quyết vấn đề, về phần Ngô Nhã Đình này xem như là tiện thể.

Cho dù nói thế nào đây cũng là cháu gái của Ngô Vân Cương, có thể coi như người quen nên không thể để xảy ra chuyện được.

Bây giờ hắn đã nhìn rõ tình huống, nếu như đêm nay hắn không xuất hiện, Ngô Nhã Đình nhất định sẽ bị làm hại rồi.

Dựa vào tướng mệnh lần trước hắn nhìn được, cô gái Ngô Nhã Đình này có tướng tử, chỉ sống được một hai ngày nữa. Mà sau khi cô ta chết rồi thì Ngô Vân Cương nhất định sẽ đánh nhau với đối phương để báo thù, nhưng người đàn ông hại Ngô Nhã Đình nhất định là người có lai lịch thâm sâu, Ngô Vân Cương tất nhiên sẽ chơi không lại người ta. Đến nỗi còn làm liên luỵ đến cả Vương Minh Dương, nói thẳng ra đó chính là Minh Dương giảng nghĩa khí nên cũng tham gia vào chuyện này, cùng với Ngô Vân Cương cứng chọi cứng với người đàn ông này. Kết quả cuối cùng thì không cần phải nói tiếp, chính là diệt đoàn!

Đương nhiên, đây chỉ là kết quả của kịch bản do chưa có sự can thiệp, bây giờ hắn đã xuất hiện, kịch bản này tất nhiên sẽ phải thay đổi rồi.

Bây giờ Lâm Phàm nghĩ đến một chuyện, đó chính là làm thế nào để thu hút hoàn toàn sự thù hận này.

Đương nhiên, Tô Phương không vì đối phương nói là người thân của Ngô Nhã Đình mà buông lỏng cảnh giác, cô ấy đã nhìn thấy chú của Ngô Nhã Đình, dĩ nhiên không phải là người trẻ tuổi đang đứng trước mặt này.

Lâm Phàm chú ý đến ánh mắt cảnh giác của Tô Phương, cười nói: “Tôi là bạn của chú cô ấy Ngô Vân Cương, xế chiều này tôi đã gặp cô ấy.”

Ngô Nhã Đình mơ mơ màng màng, lúc này hơi mở mắt: “Chú Lâm, sao chú lại ở đây.”

Nói xong câu đó, cô ấy lập tức say đến mức hôn mê bất tỉnh, Tô Phương cũng thở phào nhẹ nhõm, không ngờ người trẻ tuổi kia thật sự là chú của Ngô Nhã Đình. Tuy nhiên không biết nguyên nhân của chuyện này là gì nhưng ít ra bây giờ đã an toàn hơn.

"Chú Lâm, bọn họ chuốc say Nhã Đình, muốn…" Lời còn chưa nói xong đã bị Lâm Phàm cắt ngang: "Ừm, tôi biết rồi, chỗ này cứ giao cho tôi."

…

Thường Hải Ca và Thân Minh không hề sợ hãi mà xô đẩy với đối phương, mặc dù đối phương là bốn người đàn ông nhưng hai người bọn họ đi trong cái giới này quanh năm, làm sao có thể sợ đám người này được chứ?

"Các người muốn làm gì, đi chơi gái còn muốn chuốc say người ta, đúng là làm mất mặt cánh đàn ông. Tôi nói cho các anh biết, biết điều thì cút khỏi đây ngay lập tức, nếu không các người có tin chỉ cần một cuộc điện thoại của tôi cũng có thể gọi 180 huynh đệ đến để bắt các người quỳ gối ở đây không." Thường Hải Ca hét lên.

Lâm đại sư đang ở sau lưng anh ta, anh ta nhất định không được sợ, chỉ làm mà không nói nhiều.

Vương Hào cau mày, không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy, quả thật bất ngờ. Đánh giá từ thái độ và giọng điệu của hai người trước mặt này, trông họ rất tự tin, hiển nhiên không phải người bình thường ở thủ đô.

Anh ta không có chỗ dựa giống như những đứa con nhà giàu kia, anh ta chỉ có thể mở một hộp đêm, quen biết một số đại thiếu gia, hỗ trợ và quen biết bọn họ để tăng thêm chỗ dựa phía sau cho bản thân mình.

Vương Hà không có lời hay: "Các người là ai?"

"Ông đây là người mà mày không thể chọc vào." Thường Hải Ca ngẩng đầu lên, khí phách bộc phát ra, khí chất bảnh bao kiêu ngạo của một người đàn ông lập tức bộc phát ra ngoài.

Mặc dù không biết lai lịch của bốn người này ra sao nhưng khí thế đương nhiên không thể thua được, ý định chính là khiến đối phương phải e ngại.

Để cho đối phương biết những người đứng trước mặt họ chính là những đại lão ở thủ đô.

Chương 1134: Đợi đã

“Anh tránh ra.” Hiện tại Lương Hồng Thiên rất khó chịu, mỹ nữ sắp vào tay không ngờ lại bị người khác cắt mất như vậy, làm sao anh ta có thể nhịn được.

Vương Hạo gật đầu rồi cung kính đứng sang một bên, chuyện này để anh Lương giải quyết là được rồi, không cần anh ta ra mặt.

Lương Hồng Thiên nhìn hai người, vì ánh đèn không quá sáng nên không thể nhìn rõ nhưng anh ta vẫn có cảm giác trước đây đã từng nhìn thấy hai người họ ở đâu đó, nhưng nhất thời không nhớ ra.

Còn đối với anh ta mà nói, những người không thể nhớ được thì chính là rác rưởi.

“Tôi là Lương Hồng Thiên, các anh là ai?”

Khi Lương Hồng Thiên tự giới thiệu bản thân, hai người Thường Hải Ca và Thân Minh đột nhiên sững sờ, giống như bị dọa sợ.

Nhất là Thường Hải Ca, anh ta kinh ngạc nói: “Lương Hồng Thiên nhà họ Lương?”

Khi hỏi những lời này Thường Hải Ca cũng có chút hối hận, không phải là khí thế yếu đi nhưng nếu đối phương thật sự là người nhà họ Lương thì thật sự là bi kịch, bởi vì đối phương là người mà anh ta và Thân Minh không thể gây hấn.

Lương Hồng Thiên cười lạnh một tiếng, khóe miệng vểnh lên: “Ồi! Không ngờ các người còn biết nhà họ Lương, theo tôi biết ở thủ đô chỉ có một người tên là Lương Hồng Thiên, các người nói tôi phải không?”

Quả nhiên, khi nói ra những lời này, sắc mặt của Thường Hải Ca và Thân Minh đột nhiên thay đổi.

Nhà họ Lương ở thủ đô không phải bình thường, đã từng là gia tộc tam kiệt, có quyền thế rất lớn. Lương Hồng Thiên này

chính là con cháu chính thống của nhà họ Lương. Tuy rằng không rõ tình huống cụ thể, nhưng nhà họ Lương này thật sự là một đại gia tộc.

Bình thường một nhà quyền quý thì trong nhà chỉ có ba người, cũng không tính là gia tộc gì.

Nhưng nhà họ Lương này không tầm thường, năm xưa gia chủ trước đây của nhà họ quá biết sinh con, sinh không ít con. Hơn nữa, mỗi người con sau này trưởng thành đều trở thành ông chủ lớn, sau này phát triển tiếp rồi tạo thành quy mô khổng lồ, các ngành các nghề đều có người của nhà họ Lương, cho nên có thể nói quyền thế nhà họ Lương rất lớn.

Đây không phải người bọn họ có thể gây hấn, cho dù là cha của bọn họ cũng không thể xử lý nhà họ Lương được.

Thường Hải Ca tạm thời không nói chuyện còn Thân Minh thì lặng lẽ đi đến bên cạnh Lâm Phàm, nói nhỏ: "Lâm đại sư, lai lịch của anh ta có chút lớn… Nhà họ Lương ở thủ đô không dễ chọc, nếu không thì gọi điện cho Trâu thiếu gia, chỉ có anh ấy mới có thể đứng ra được, tôi và anh Thường không đỡ được."

Lâm Phàm tất nhiên biết rõ lai lịch của đối phương rất lớn, nếu không dựa vào vận mệnh Ngô Văn Cương và Vương Minh Dương cũng không thể bị chèn ép đến mức sụp đổ như vậy, nhưng vì điều này hắn mới không thể bỏ qua cơ hội lần này.

Phải kéo tất cả thù hận đến đây.

Chính mình không đi loanh quanh, chuyện thu hút thù hận cũng không phải chuyện dễ dàng gì?

Nếu là lúc trước, Thường Hải Ca nhất định sẽ bị dọa đến mức mặt tái nhợt, lập tức giả bộ làm cháu trai, nhưng hôm nay thì không.

Lâm đại sư gọi mình đến đây hỗ trợ tất nhiên không thể hoảng sợ, người nhà họ Lương thì sao, anh ta là người trọng nghĩa không thể để mất mặt được.

"Hóa ra là Lương thiếu gia, vị này là Lâm đại sư cũng là bạn của Trâu đại thiếu gia, hy vọng Lương thiếu gia nể mặt tha cho cô gái này một lần." Giọng điệu của Thường Hải Ca hơi yếu đi, đối mặt với Lương Hồng Thiên thì ngay cả tư cách xách

giày anh ta cũng không có. Thế nhưng nếu để Trâu đại thiếu gia ra mặt thì vẫn có tác dụng.

“A, tôi đã nói tại sao các người lại quen mắt như vậy, vừa rồi ngang ngạnh như vậy thì ra là người của Trâu Thiên Phúc nhỉ. Lương Hồng Thiên tôi đã lăn lộn ở thủ đô lâu như vậy nhưng chưa có ai dám thách thức tôi, nhưng nói gì thì tôi cũng phải nể mặt một chút nhỉ. Hơn nữa, tôi chỉ muốn đưa cô ấy về nhà mà thôi, tôi có thể làm chuyện này mà, phải không?” Lương Hồng Thiên vừa cười vừa nói nhưng khi ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm, ánh mắt lại lóe lên một tia thú vị.

“Đúng, đúng, Lương thiếu gia là người như thế nào chúng tôi đều biết, vậy cảm ơn Lương thiếu gia đã nể mặt.” Thường Hải Ca thở phào nhẹ nhõm, ít nhất có thể giải quyết vấn đề này.

Nhưng lúc Thường Hải Ca chưa kịp phản ứng, Lương Hồng Thiên đã tát cho anh ta một cái rất mạnh. Đột nhiên bị tát khiến anh ta hơi bối rối, ngọn lửa vô danh đột nhiên bộc phát trong lòng nhưng anh ta vẫn cố kìm nén xuống.

Lương Hồng Thiên vỗ nhẹ vào mặt Thường Hải Ca nói: “Tôi tát anh một cái là muốn nói cho anh biết, ở thủ đô đừng quá kiêu ngạo, tôi muốn đụng đến anh thì cho dù Trâu Thiên Phúc cũng không bảo vệ được anh, có hiểu không?”

“Lương thiếu gia, tôi hiểu.” Thường Hải Ca xấu hổ vô cùng, thực lực không bằng người ta nên anh ta chỉ có thể chịu đựng cái tát này.

Thâm Minh nhìn thấy Thường Hải Ca bị tát một cái, trong lòng rất phẫn nộ nhưng đối phương là người nhà họ Lương, anh ta cũng chỉ có thể nhịn xuống.

Lương Hồng Thiên nhìn thoáng qua: “Đi thôi, thật nhàm chán..”

Thường Hải Ca nhẹ thở ra, cuối cùng cũng giải quyết xong. Tuy bị tát một cái trước mặt Lâm đại sư có chút mất mặt nhưng nó cũng đáng giá, nhưng không lâu sau anh ta lại bị Lâm đại sư dọa cho sợ.

Lúc này, cuối cùng Lâm Phàm cũng nghĩ thông suốt, thu hút thù hận là cách tốt nhất, đơn giản chính là ra tay tàn bạo.

“Đợi đã…”

Chương 1135: Hấp dẫn cừu hận

Lâm đại sư, anh muốn làm gì vậy.

Thường Hải Ca trong lòng kinh hãi hô lên, vừa rồi đã giải quyết xong rồi. Thế nhưng bây giờ Lâm đại sư lại lên tiếng, chuyện này chắc chắn có chút không ổn.

Mặc dù còn chưa biết sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng vị Lâm đại sư này lại muốn nói chuyện với đối phương, chẳng lẽ là muốn đánh nhau?

"Anh đợi một chút!" Lâm Phàm tiến đến trước mặt Lương Hồng Thiên.

Lương Hồng Thiên nhíu mày: "Anh chính là bạn tốt của Trâu Thiên Phúc, sao trước đây tôi chưa từng gặp anh nhỉ?"

Lâm Phàm hỏi ngược lại: "Sao anh lại đánh anh ta?"

Lưu Hồng Thiên cười: "Tôi đánh anh ta còn cần lý do hay sao?" Sau đó nhìn về phía Thường Hải Ca cười nhạt nói: "Nói cho anh ta biết, tôi đánh anh có cần lý do không?"

Thường Hải Ca mặt có chút biến sắc, có loại cảm giác nhục nhã nhưng tình huống bây giờ không thích hợp, chuyện này không thể làm to được: "Lâm…!"

Khi anh ta chuẩn bị lên tiếng thì cảnh tiếp theo khiến anh ta hoảng sợ, anh ta trợn tròn mắt không dám tin mà nhìn Lâm đại sư, anh ta không ngờ…

Bốp!

Lâm Phàm giơ tay lên tát một cái, động tác rất nhanh, rất chuẩn, có thể nói là rất đẹp mắt.

Lương Hồng Thiên ngoẹo đầu, sắc mặt kinh ngạc, thậm chí gã không ngờ rằng đối phương lại dám đối xử mình như vậy.

"Anh dám đánh tôi?" Lương Hồng Thiên như lóe ra tia lửa, hung dữ nói.

Lâm Phàm nhẹ nhàng vẩy tay: "Đánh anh không cần lý do."

"Anh…" Lương Hồng Thiên nổi giận, anh ta không ngờ rằng đối phương lại ngang ngược như vậy. Lúc này hai người đàn

ông sau lưng hắn thấy Lương thiếu gia bị đánh làm sao có thể nhịn được, bọn họ muốn xông lên liều mạng với Lâm Phàm, nhưng lại bị Lương Hồng Thiên cản lại.

“Tốt, rất tốt.” Anh ta lớn như vậy thật đúng là chưa bị người nào đánh, nhưng hôm nay lại ngoại lệ. Thằng cha không biết sống chết trước mắt vậy mà lại dám động đến mình.

Vốn xem đối phương là bạn tốt của Trâu Thiên Phúc, anh ta không muốn tạo thêm thù hận. Nhưng không ngờ đối phương lại dám chọc mình.

Bốp!

Tất cả mọi người đều không ngờ Lâm Phàm lại tát thêm một cái.

Ánh mắt Lương Hồng Thiên có chút thất thần, đối phương tát cả hai bên mặt của anh ta.

Lâm Phàm bình tĩnh nói: “Nếu đã khen như vậy, vậy tát thêm một cái nữa cho anh trải nghiệm thêm chút nhé!”

Theo suy nghĩ vừa rồi, hắn muốn lôi kéo thù hận nhất định phải làm từ đơn giản đến cao cấp. Hai cái bạt tay liên tục này đã làm cho bầu không khí sôi động hẳn lên, sau đó lại từ từ lắng xuống.

Nhất là phải khiến cho Lương Hồng Thiên toàn tâm toàn ý nhảy bổ vào người mình, đến lúc đó sẽ hoàn thành việc lớn.

Thường Hải Ca và Thân Minh đã hoàn toàn trợn tròn mắt.

Bọn họ không ngờ rằng Lâm đại sư vậy mà lại động thủ thật, hơn nữa ra tay còn rất quả quyết, căn bản không có bất kỳ do dự nào.

Nhất là Thường Hải Ca không biết vì sao, đột nhiên bị hành động của Lâm đại sư làm cho cảm động.

Theo anh ta thấy, Lâm đại sư làm như vậy chính là vì anh ta.

“Con mẹ nó.” Hai người đàn ông đứng phía sau Lương Hồng Thiên không cách nào chịu đựng được nên xông lên, Lương thiếu gia mà cũng dám đánh, tên này không muốn sống nữa rồi.

Nhiệm vụ bây giờ chính là tăng thêm chút tình cảm với Lương Hồng Thiên, về phần những người khác đều chỉ là tệp đính kèm, không cần giao lưu gì với bọn họ.

Bốp bốp!

Bị Lâm Phàm tát một trận vào mặt ngã bẹp xuống đất, giống như bị vùi dập giữa chợ.

Lương Hồng Thiên có chút bối rối, gã ta không nghĩ thằng cha trước mặt lại lợi hại như vậy, mấy người bọn họ tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn.

Trong phòng tĩnh mịch không một tiếng động, Trương Thiến Thiến ngây ngốc đứng nguyên một chỗ, chuyện xảy ra hoàn toàn nằm ngoài dự liệu.

Bốp!

Lại là một cái tát nữa.

Lương Hồng Thiên không ngờ bản thân lại có ngày như vậy, không ngừng gào thét: "Sao anh cứ đánh vào mặt tôi vậy."

Lâm Phàm cười: "Không vì sao cả, chỉ là muốn đánh vào mặt anh, có biết tôi là ai không?"

"Tôi là Lâm Phàm, ở Thượng Hải người ta gọi tôi là Lâm đại sư, nhớ rõ tên tôi đừng quên đấy nha!"

"Anh…" Lương Hồng Thiên sắc mặt đỏ bừng, anh ta không biết bây giờ nên làm thế nào, sau đó lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi người đến, nhưng đối phương nào có cho anh ta cơ hội đó.

Lâm Phàm nắm lấy tay Lương Hồng Thiên, vặn bàn tay gã thành hình cây cung.

"A, a, a…"

Cứ như vậy nhẹ nhàng bẻ, đầu Lương Hồng Thiên cũng vì vậy mà lắc trái lắc phải, bị Lâm Phàm vờn cho ngơ ngác.

Khi Lâm Phàm buông cổ tay Lương Hồng Thiên ra thì gã lập tức quỳ phịch xuống đất, đầu rạp dưới đất, mắt nổi đom đóm, choáng váng đầu óc.

Lâm Phàm vuốt cằm suy nghĩ, lần này sợ rằng không lôi kéo được bao nhiêu thù hận rồi, nhất định phải kéo thêm từng đợt

nữa mới được.

Thường Hải Ca và Thân Minh ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, cảnh trước mắt đã vượt qua nhận thức của bọn họ rồi.

Lâm đại sư vậy mà lại đánh Lương Hồng Thiên, chuyện này chắc chắn sẽ gây nên ồn ào rất lớn, với tính khí của Lương Hồng Thiên tuyệt đối gã sẽ không bỏ qua như vậy.

Xong đời!

Hoàn toàn xong đời rồi.

Bọn họ đều không biết bây giờ nên làm thế nào để bảo vệ Lâm đại sư.

Chương 1136 - Vẫn còn một chút nguy cơ

Đạo hữu ơi, tặng ít kim phiếu cho truyện nhé! Cám ơn nhiều lắm lắm!

Chương 1136: Vẫn còn một chút nguy cơ

Lâm Phàm nhìn lướt qua Lương Hồng Thiên, hôm nay tạo được không ít thù hận, nhưng vẫn chưa đủ. Nhưng mà tạm thời như vậy đã, ngày mai lại đến hấp dẫn thêm một đợt cừu hận nữa.

"Đi thôi." Lâm Phàm nhìn bọn Thường Hải Ca nói. Sau đó đi tới bên cạnh Ngô Nhã Đình rồi vác cô ta lên vai: "Uống say rồi, thật đúng là nặng mà."

Tô Phương chưa từng gặp qua cảnh tượng thế này, nhưng lúc này tốt nhất là đi theo sau lưng Lâm Phàm. Nếu như người đàn ông này không xuất hiện, không biết đêm nay sẽ phát sinh sự tình gì nữa.

Nghĩ một chút, trong lòng cô cũng cảm thấy sợ hãi.

Bên ngoài quán bar.

Lâm Phàm nhìn bọn Thường Hải Ca nói: "Các anh về đi, tối nay cảm ơn nhiều nhé!"

“Lâm đại sư, chuyện này có gì đâu mà cám ơn, có điều anh đánh Lương Hồng Thiên như vậy, thật sự là không sao đấy chứ?” Thường Hải Ca bây giờ vẫn còn lo lắng, dù sao Lương Hồng Thiên này cũng không phải người bình thường, chuyện phía sau nhất định sẽ rất phức tạp.

Lâm Phàm tùy ý xua tay: “Có thể có chuyện gì chứ, tát có vài trăm cái. Ngày mai tôi sẽ đi thăm anh ta, không có chuyện gì đâu.”

Thường Hải Ca toát mồ hôi đáp: “Được rồi.”

Nhưng sau khi hai người rời đi, Lâm Phàm lấy điện thoại ra gọi cho Ngô Vân Cương.

“Lâm đại sư, muộn vậy rồi có chuyện gì sao?”

Lâm Phàm: “Ngô tổng, cháu gái này của ông suýt chút nữa bị người bạn thân của cô ta bán đi rồi đó.”

“Cái gì?” Ngô Vân Cương ở đầu dây bên kia vừa nghe thấy lời này thì lập tức đứng dậy vẻ mặt lo lắng hỏi: “Lâm đại sư, người không sao chứ?”

Lâm Phàm: “Không có việc gì rồi, tôi phát hiện kịp thời nhưng có điều uống quá say không còn biết trời trăng gì nữa. Tôi thấy ông nên đến một chuyến đón cô ta về đi nha.”

Ngô Vân Cương nghe thấy không có chuyện gì thì thở phào nhẹ nhõm, sau đó đầu óc chợt nhảy số, nghĩ ra điều gì đó, bèn nói: “Chuyện này… Lâm đại sư, tôi vô cùng tin tưởng anh, anh với cháu gái tôi đều là người trẻ tuổi cũng dễ giao tiếp, tối nay làm phiền anh… Ủa, không được rồi, sao màn hình điện thoại lại bị đen vậy? Alo alo, Lâm đại sư nghe được tôi nói không? Nghe…tút tút tút…”

Lâm Phàm ngơ ngác liếc nhìn điện thoại, con mẹ nó, Ngô Vân Cương vậy mà lại tắt máy.

Sau đó liếc nhìn Ngô Nhã Đình đang trên vai mình rồi cười, cái tên này coi mình là cái gì vậy, thậm chí cả cháu gái cũng đều bán.

Tô Phương đứng một bên thận trọng cảnh giác, hiện tại cô vẫn còn chưa hoàn hồn vì sự kiện vừa rồi.

“Đi thôi, tôi đưa các cô về.” Lâm Phàm nói.

“Ờ ờ…” Tô Phương lập tức gật đầu.

…

Ngày hôm sau!

Lâm Phàm ngủ dậy, tối qua sau khi đưa Ngô Nhã Đình và Tô Phương về thì hắn lập tức rời đi. Tuy rằng Ngô Nhã Đình rất xinh đẹp, nhưng hắn không phải là loại người thừa nước đục thả câu.

Ở một biệt thự nào đó.

Sau khi Ngô Nhã Đình tỉnh lại, cảm thấy đầu óc mơ mơ màng màng, thậm chí chuyện tối qua cũng không nhớ rõ. Sau đó dường như nhớ ra chút gì đó vội vàng vén chăn lên nhìn rồi thở phào nhẹ nhõm.

Cốc cốc!

Tô Phương đi vào: “Nhã Đình, cậu tỉnh rồi à.”

Đầu Ngô Nhã Đình có chút đau: “Phương Phương, tối qua xảy ra chuyện gì vậy?”

Vừa nghĩ đến chuyện tối qua, Tô Phương lập tức nổi giận, hận không có chỗ để phát tiết: “Nhã Đình, sau này đừng chơi cùng Trương Thiến Thiến nữa. Tối qua cậu suýt bị cô ta bán đi đó, cô ta chuốc say cậu sau đó muốn để một người đàn ông dẫn cậu đi. Cậu không biết thôi, chuyện tối qua thực sự rất nguy hiểm. Nếu không phải là chú Lâm đến cứu cậu thì thực sự đã xảy ra chuyện rồi đó.”

“Cái gì !!!” Ngô Nhã Đình ngẩn ngơ rồi nghĩ đến người trẻ tuổi hôm đó mình gặp.

Tô Phương ngồi bên cạnh kể lại toàn bộ sự tình cho cô ta, Ngô Nhã Đình nghe xong cũng tức giận. cô ta không ngờ rằng Trương Thiến Thiến lại đối với mình như vậy.

Mặc dù không nhớ rõ chuyện lúc đó, nhưng nghĩ kỹ lại khiến cô ta cảm thấy sợ hãi.

Có điều bây giờ trong lòng cô ta tò mò nhất chính là người kia từng nói qua với mình phải cẩn thận với bạn bè của mình, không ngờ thực sự bị anh ta nói trúng.

Bên trong một biệt thự sang trọng nào đó.

Một tiếng gầm gừ tức giận vang lên, đồ đạc trong phòng bị quăng lộn xộn, trong mắt Lương Hồng Thiên lúc này như bốc lửa.

“Đáng ghét, thực sự đáng ghét, thằng chó kia tao sẽ không bảo qua cho mày.”

Nghĩ đến chuyện tối qua, trong lòng gã ta cảm thấy thật sự quá nhục nhã, gã ta thân là con cháu chi trưởng của nhà họ Lương, vậy mà lại bị một tên rác rưởi đánh.

Mặc dù không biết tối qua mình trở về như thế nào, có lẽ bản thân mơ mơ màng màng quay về, nhưng chuyện tối qua vừa nhắm mắt lại thì trong đầu lại xuất hiện.

Không thể chịu đựng được.

…

Lâm Phàm bấm ngón tay tính toán, chuyện của Ngô Nhã Đình tạm thời vẫn còn chưa kết thúc. Mặc dù không nhất định sẽ phát sinh nhưng vẫn còn có một chút khả năng. Vì để chuyện này chết từ trong trứng nước, nhất định hắn phải khiến tất cả cừu hận đều hấp dẫn về phía mình.

Trong trang kiến thức võ hiệp này, có một môn võ công thuộc về phương diện tâm trí.

Nhưng mà bổn đại sư tôi là ai? Tôi là người phát huy chính nghĩa, trừ gian diệt ác, còn cần sử dụng biện pháp bàng môn tả đạo như vậy để đả kích đối phương sao?

Đương nhiên là không cần rồi.

Chương 1137: Tiếp tục hấp dẫn cừu hận

Về phần Mã Mục Phong cũng là chuyện không có cách nào khác, tên kia quả thật làm người ta tức giận quá mức nên chỉ có thể ra hạ sách này. Mà đối với Lương Hồng Thiên, tự nhiên không thèm để ý đến biện pháp đó.

Dù sao chuyện này cũng quá đơn giản, thật sự không có gì thú vị.

“Con mẹ nó, quên mất một chuyện quan trọng rồi.” Lúc này Lâm Phàm vỗ mạnh một cái vào đầu mình. Hôm qua gặp bọn

Thường Hải Ca quên không nói với bọn họ một chuyện, chính là mình cũng muốn tham gia cuộc thi vịnh Thanh Điền kia.

Gọi điện thoại.

“Hải Ca, cuộc thi vịnh Thanh Điền kia cậu giúp tôi báo danh nha. À đúng rồi, hãy giúp tôi chuẩn bị một chiếc xe luôn nhé, tôi cũng muốn tham gia sự kiện lần này.”

“What?” Thường Hải Ca nghe thấy lời này thì lập tức trợn tròn mắt, Lâm đại sư cũng muốn tham gia thi đấu, đây chính là cuộc thi rất nguy hiểm. Có điều anh ta cũng không dám phản đối, nên đã đồng ý.

Hai người trò chuyện một chút thì tắt máy.

Lâm Phàm điều chỉnh lại trạng thái sau đó đi ra ngoài, bây giờ nhất định phải tạo thêm cừu hận mới được.

Phải hoàn toàn kéo hết cừu hận qua mình.

…

Nhà họ Lương.

Lương Hồng Thiên sống trong đại gia đình này áp lực rất lớn, dù sao gã ta không phải là bảo bối duy nhất trong cái nhà này.

Nhà bác cả có hai nam một nữ, đều vượt hơn gã một đầu.

Nhà bác hai có ba nam hai nữ, càng đè gã không ngóc đầu lên được.

Mà bên phía cha mình thì chỉ có một mình gã, thế đơn lực bạc là người tồn tại vô dụng nhất. Chỉ biết ăn uống rồi chờ chết, so với anh chị em nhà hai bác thì gã cũng chỉ là phế vật.

Có điều, cũng may Lương Hồng Thiên đủ mạnh ở thủ đô này, cho dù bản thân không có tác dụng gì thì cũng không tồn tại người nào dám chọc gã ta.

Chỉ là, hôm qua có một thằng khốn đã hoàn toàn chọc giận gã.

Nhưng khi Lưu Hồng Thiên chuẩn bị ra ngoài thì một người đàn ông chặn đường ra của gã, trên mặt lộ vẻ trêu chọc: “Ồ! Hồng Thiên, mặt chú sao vậy? Sao lại có cảm giác như bị người ta đánh vậy nhỉ.”

Lương Hồng Thiên nhìn thấy người đến ngay lập tức nở nụ cười, nhưng đó là nụ cười ẩn chứa lo lắng: "Anh, không có gì, là do em tự mình đụng."

"Ồ, sao lại không cẩn thận vậy, anh còn tưởng rằng chú bị người khác đánh chứ. Bỏ đi không nói nữa, anh phải đến tập đoàn rồi. Hôm nay có hợp đồng lớn cần ký, chú phải cố gắng lên đi, cả ngày chơi bời lêu lổng không phải là chuyện tốt đâu." Lương Tuấn Phi cười nói, có chút ý khinh thường.

"Vâng, anh nói đúng, em sẽ cố gắng." Lương Hồng Thiên gật đầu nói, nhưng sau khi đối phương rời đi vẻ mặt vốn đang tươi cười ngay lập tức biến thành vô cùng tức giận.

"Đáng ghét, trước mặt mình diễu võ dương oai, sẽ có một ngày tôi sẽ giẫm anh dưới chân." Trong lòng Lương Hồng Thiên không thoải mái, nhưng bây giờ không còn cách nào. Đối phương là con của bác cả, trong tập đoàn của gia đình cũng là người có địa vị cao, không phải là người bản thân gã có thể so sánh.

Có điều, gã ta cũng không thể so sánh với bất kỳ anh chị em nào trong nhà. Thế nhưng mà cha của gã so với cha của bọn họ thì lợi hại hơn.

Cửa hàng xe.

Lương Hồng Thiên đến nơi lập tức thu hút sự chú ý của người khác.

"Anh Lương, anh đến rồi nhìn chiếc xe này xem, tôi đã 'độ' gần hết rồi." Một thanh niên trẻ tuổi lấy lòng tiến lên phía trước nói.

Lương Hồng Thiên gật đầu: "Ừm, không tồi, không tồi."

Ở nhà chịu sự khinh bỉ của bọn họ, nhưng ra ngoài lại nhận được sự nịnh bợ của người khác, loại cảm giác này mới tuyệt làm sao.

"Với chiếc xe hiện tại này của anh Lương, cuộc thi Thanh Điền nhất định sẽ đứng thứ nhất."

Lương Hồng Thiên xua tay: "Ai có bệnh thần kinh mới tham gia cuộc thi như vậy, không cẩn thận là sẽ mất mạng. Độ lại xe cho tôi tốt chút, để hôm đó đi lượn vài vòng là được rồi."

Anh ta mặc dù thích xe nhưng không thích đua xe. Ai mà không biết loại hình này tính nguy hiểm cao như thế nào, không cẩn thận chút là mất mạng như chơi, cho nên để cho đám người điên kia tự mình chơi đi.

“Hé lô, Lương thiếu gia, nhớ tôi không?” Lúc này Lâm Phàm đột nhiên xuất hiện ở cửa hàng xe.

Lương Hồng Thiên nhìn thấy người đến, ngay lập tức thay đổi sắc mặt: “Mày… mày…”

Lâm Phàm bước lên, nắm lấy bàn tay của Lương Hồng Thiên: “Đừng chỉ nữa, tối qua tôi đã nói tên của tôi với anh rồi mà, anh không nhớ sao?”

Lương Hồng Thiên sao có thể quên được cái tên này, nhưng bây giờ gã ta đã sớm bị sự phẫn nộ trong lòng thay thế. Gã không ngờ rằng cái tên tối qua vậy mà lại xuất hiện ở đây.

Hơn nữa còn xuất hiện quang minh chính đại, kiêu ngạo như vậy, hoàn toàn là không để gã vào mắt.

Lâm Phàm bất lực lắc đầu, cảm thán thở dài: “Xem ra anh quên rồi, tôi cũng chỉ có thể giúp anh nhớ lại một chút.”

Bốp!

Lại nữa.

Đầu Lương Hồng Thiên bị hất sang một bên, con ngươi mở lớn. Con mẹ nó, tên này lại đánh mình, hắn lại dám đánh mình lần nữa.

“Tao…”

Bốp!

Âm thanh thanh thúy truyền ra từ trong cửa hàng xe, tất cả những người đang độ xe ở đây đều trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ không ngờ rằng lại có người ban ngày ban mặt tát vào mặt Lương thiếu gia như vậy, quả thực là tự tìm cái chết.

Chương 1138: Lai lịch người này thế nào?

“Nhớ lấy, tôi tên Lâm Phàm mở cửa hàng ở Thượng Hải, người ta gọi tôi là Lâm đại sư. Anh phải ghi thù với tôi, là loại hận thù không chết không thôi, xem như khi đi ngủ thì trong đầu cũng phải nghĩ ra hình ảnh tìm đủ mọi cách giết tôi mới được.” Lâm Phàm cảm thấy cách tạo cừu hận cũng không đơn giản, người xưa có câu ‘đánh người không nên đánh mặt’ nhưng mà mình đánh mặt gã nhiều như vậy, cho dù là người có tính tình tốt đi nữa thì cũng sẽ không nhịn được. Nhưng mà không ngờ cái tên Lương Hồng Thiên này vậy mà lại có tâm trạng đi độ xe, đúng là quá rộng lượng rồi.

“Mày…”Lương Hồng Thiên quát to: “Mày muốn làm cái gì, con mẹ nó, tao sẽ giết chết mày.”

Thấy tính khí này của Lương Hồng Thiên, Lâm Phàm vô cùng hài lòng gật đầu: “Đúng, phải là loại khí thế muốn giết tôi như vậy, phải thù hận tôi, đây mới là chuyện anh nên làm.”

Bốp!

Bốp!

Lại là một tràng tát tay liên tục, Lương Hồng Thiên bị đánh đến choáng váng. Mặc dù lực không mạnh nhưng đây là một loại sỉ nhục.

Lâm Phàm dừng lại, buông cổ tay đối phương ra. Lúc này Lương Hồng Thiên ngã ra trên xe, mắt nổi đầy đom đóm.

“Lần này kết thúc ở đây.” Lâm Phàm thấy cũng đã đủ, có thể thu tay. Đợi lần sau thấy gã lại kéo thêm một đợt cừu hận nữa, đến lúc đó chắc là cũng đủ rồi.

Ngay sau khi Lâm Phàm rời đi, Lương Hồng Thiên từ từ hồi phục lại.

Nhưng lỗ tai tương đối thính, nghe được mọi người xung quanh đang xì xào bàn tán.

“Con mẹ nó, Lương thiếu gia bị người này tát nhiều như thế, vậy mà hắn ta rời đi coi như không có chuyện gì.”

“Không phải là tận mắt nhìn thấy ai mà dám tin, chuyện này quá kinh khủng rồi.”

“Không ngờ Lương thiếu gia cũng bị người tát, thật là hiếm thấy.”

Lúc này, sắc mặt Lương Hồng Thiên chợt xanh rồi lại trắng cực kỳ khó coi, trừng mắt nhìn mọi người rồi rời đi.

Mà mọi người cũng bị dọa cho một trận, không dám nói thêm câu nào. Sau khi Lương Hồng Thiên rời đi mới thở phào nhẹ nhõm.

Buổi chiều.

“Lương thiếu gia, anh sao vậy? Sao lại rầu rĩ không vui như thế?” Trong một phòng trà cao cấp, một nhóm con nhà giàu đang chém gió, đùa giỡn. Nhưng khi một trong số đó phát hiện Lương thiếu gia trước đây lắm lời vậy mà giờ lại không nói lời nào, có chút tò mò hỏi.

Lương Hồng Thiên xua tay: “Không có gì, mọi người nói chuyện đi, tâm trạng tôi không tốt.”

“ y? Tâm trạng không ổn sao? Có cần tôi giúp anh không?”

Đột nhiên, một giọng nói truyền đến khiến Lương Hồng Thiên giật mình hoảng sợ, khi quay đầu lại thì đã nhìn thấy dáng người kia, khiến thân thể của gã chợt run lên.

Mọi người nghi hoặc nhìn lại, không biết người đến là ai? Ở đây chính là quán trà cao cấp, người bình thường không thể vào được, vì sao tên này có thể vào đây được.

Lương Hồng Thiên đứng dậy: “Mày…”

Đột nhiên, một cảnh quen thuộc lại lần nữa xuất hiện.

Cái tên đáng ghét này lại nắm lấy cổ tay mình, mà hai lần trước tên này cũng nắm cổ tay mình như thế.

Nếu như vậy thì tiếp theo chắc chắn lại muốn cho mình ăn liên hoàn tát rồi?

Lúc này, Lương Hồng Thiên hoảng hốt, giãy dụa. Thế nhưng người trước mặt sức lực quá lớn, cho dù bản thân gã giãy dụa như thế nào thì cũng không có tác dụng.

“Cứu tôi…” Lương Hồng Thiên nhìn những người anh em bên cạnh, hy vọng bọn họ có thể giúp đỡ mình.

Bốp!

Lâm Phàm tát gã một cái: “Bọn hắn không giúp được anh đâu, nhớ hận tôi đấy biết chưa?”

Lại là cảm giác quen thuộc, Lương Hồng Thiên đã bị đánh cho đến sợ.

Gã ta quay đầu nhìn các anh em chung quanh, nhưng điều khiến gã tuyệt vọng nhất chính là, những người mà bản thân gã nghĩ rằng là anh em này, vậy mà lại không một ai nhúc nhích.

Thậm chí những người này còn ở đó chỉ trỏ nói chuyện, càng làm cho gã ta thêm tuyệt vọng.

“Mọi người đừng động, tên này dám đánh Lương Hồng Thiên thì lai lịch chắc chắn không bình thường, chúng ta dừng rước họa vào thân.”

“Đừng kích động, để xem chuyện gì đã.”

“Hắn dám đánh cả Lương Hồng Thiên, rốt cuộc là lai lịch hắn như nào vậy?”

“Không rõ lắm, các anh xem biểu cảm của Lương Hồng Thiên, hình như đây đã không phải là lần đầu tiên rồi.”

…

“Nhớ tên của tôi chưa?” Lâm Phàm hỏi.

Lương Hồng Thiên đã hoàn toàn ngốc luôn rồi, rốt cuộc là có chuyện gì. Không phải chỉ là một chuyện xấu không thành tối hôm qua thôi sao? Cũng đâu có làm ăn được cái gì đâu, có cần thiết phải gặp mình một lần là đánh một lần như vậy không chứ?

Cho dù có phách lối thì cũng không thể phách lối như thế này được.

Không thể cho người ta một con đường sống sao.

Bốp!

“Xem ra anh vẫn chưa nhớ rõ, nghe kỹ nhé, tôi tên là Lâm Phàm, nghe rõ chưa hả?”

Bốp bốp!

Lại một trận liên hoàn tát, Lương Hồng Thiên lại lần nữa ngã xuống sô pha, mắt nổi đom đóm, lúc này gã ta cũng không phân biệt rõ trời nam đất bắc nữa rồi.

Lâm Phàm thấy cũng đã đủ nên lập tức rời đi.

Sau khi Lâm Phàm rời đi, những người xung quanh lập tức vây quanh: "Lương thiếu gia, người này lai lịch như nào, sao lại dám đánh anh."

"Đúng đó, lai lịch hắn như nào vậy?"

Mọi người trước tiên đều hỏi Lâm Phàm có lai lịch gì, mà không ai thèm quan tâm đến gã có bị làm sao hay không.

Lúc này Lương Hồng Thiên đã phục hồi lại, gã không nói câu nào mà lập tức rời khỏi nơi này.

Chỉ để lại một đám công tử con nhà giàu hai mặt nhìn nhau.

Buổi tối, gã lại gặp phải cái tên đáng sợ này nữa, ở trước mặt các người đẹp gã lại bị Lâm Phàm dạy dỗ tiếp.

Chương 1139: Đến địa điểm đua xe

Ngày hôm sau!

Buổi trưa.

Buổi chiều.

Đối với Lưu Hồng Thiên mà nói, tên kia đúng là quá đáng sợ, là ác mộng, là người cả đời này hắn không bao giờ quên.

Buổi tối.

Cuộc thi vịnh Thanh Điền.

Nơi đó đã đứng đầy người, có những người bình thường cũng có những công tử con nhà giàu, cũng có con cháu thế gia đến đây. Bọn họ đều là người yêu thích hoạt động kích thích này. Ở đây, đề tài mà bọn họ trao đổi cũng liên quan đến sự kiện tối hôm nay.

Có người thì đến tham gia thi đấu, có người thì đến xem và tìm kiếm sự phấn khích.

Ba năm một lần, khỏi phải nói cũng biết đây là sự kiện cực kỳ vui vẻ.

"Con mẹ nó, chiếc xe kia đẹp thật, không có 4 triệu thì mua bằng mắt!"

"Các anh nghe tiếng máy xem, chắc chắn là đã độ qua rồi, như này chắc không cần mạng nữa rồi, đảm bảo tốc độ tăng lên không ít, có thể bay lên trời luôn ấy chứ."

"Lợi hại, cuộc thi vịnh Thanh Điền lần này chắc chắn là vô cùng đặc sắc."

"Nghe nói tay đua chuyên nghiệp Erwin cũng đến."

"Ừm, anh ta tới rồi, tôi vừa mới nhìn thấy. Anh ta từng đạt quán quân trong giới đua xe. Hơn nữa, từng đạt vị trí thứ năm trong giới đua xe ở nước Mỹ, cái chiêu drift cực hạn kia của anh ta, không biết đã hù chết biết bao nhiêu người đó nha."

Lúc này, một chiếc xe thể thao màu đỏ lướt qua một khúc cua cực đẹp, làm hấp dẫn không ít ánh mắt của mọi người.

“Ồ, tiểu tiên nữ của nhà họ Diệp đến rồi.”

Cửa xe mở ra, một cô gái ngẩng đầu kiêu ngạo bước xuống, mặc dù mặc đồ thể thao nhưng vẫn không thể che dấu được sự xinh đẹp mỹ miều kia.

“Diệp tiểu tiên nữ, tối nay có tham gia thi đấu hay không?”

Diệp Đồng Tiên nhìn đám người đáp: “Các anh có phải là muốn chết hay không, đừng có gọi tôi là tiểu tiên nữ. Tiểu tiên nữ chính là cách gọi kỹ nữ thời cổ đại, các anh gọi vậy là có ý gì?”

“Vậy thì gọi là tiểu công chúa đi.”

“Ha ha.”

Diệp Đồng Tiên ở thủ đô cũng là một mỹ nữ, khí chất động lòng người, vô cùng quyến rũ, có điều tính khí có chút không được tốt lắm.

“Đừng phí lời, cuộc thi khi nào bắt đầu?”

“Chưa đâu, vẫn còn có người chưa đến.”

Diệp Đồng Tiên không thoải mái nói: “Ai chảnh vậy, giờ còn chưa đến nữa.”

Đúng lúc này, từng trận âm thanh dọa người tiến đến.

Ngay sau đó là có một vài chiếc xe thể thao đi vào.

“Mẹ kiếp, không chỉ Lương thiếu gia đến, mà cả Trâu đại thiếu gia cũng đến rồi.”

“Sao có thể? Lương thiếu gia đến thì tôi còn có thể hiểu, nhưng Trâu đại thiếu gia sao lại cũng đến. Anh ta không phải bị ông già nhà quản chặt lắm sao?”

“Đó là chuyện trước kia thôi, Trâu đại thiếu gia sắp kết hôn rồi, không phải là các anh không biết đấy chứ. Hiện tại ông già anh ta đã đồng ý cho anh ta ra ngoài chơi rồi.”

“Hóa ra là như vậy.”

Rất nhanh mọi người đều đến.

Lương Hồng Thiên trải qua khoảng thời gian tra tấn này, ý chí đã sa sút rất nhiều. Nhưng hôm nay gã đến đây chủ yếu là tới để khoe khoang xe mới mà thôi.

Nhưng không ngờ rằng Trâu đại thiếu gia cũng đến khiến tâm trạng gã không tốt cho lắm. Sau khi xuống xe thì gã dựa tại cửa xe mình mà nhìn đám người kia.

Diệp Đồng Tiên nhìn thoáng qua Trâu đại thiếu gia, sau đó nhìn Lương Hồng Thiên gọi lớn: "Lương Hồng Thiên, nghe nói gần đây anh bị người ta đánh không nhẹ nhỉ, sao không tìm người ta trả thù đi chứ."

Lương Hồng Thiên vừa nghe thấy lời này thì giật mình một cái, sau đó gã quay đầu đi không thèm để ý.

Mà có vài người nghe được lời này ngay lập tức nghi hoặc, bọn họ có chút không hiểu, Lương Hồng Thiên bị người khác đánh thật sao? Chuyện này sao có thể?

"Người đến cũng gần như đầy đủ, phải chuẩn bị địa điểm thi rồi."

"Đợi đã, lại có hai chiếc xe đến."

"Xe của ai vậy?"

"Hình như là của Thường Hải Ca."

"Anh ta đến làm cái gì? Lần trước không phải là xảy ra chuyện sao, còn có gan đến đây chơi?"

"Ai mà biết được, kẻ tài cao gan cũng lớn thôi."

…

Chiếc xe dừng lại.

Lâm Phàm, Thường Hải Ca, Thân Minh từ trong xe đi ra.

Trâu Thiên Phúc nhìn thấy người đến ngay lập tức sửng sốt sau đó lộ ra ý cười.

Lương Hồng Thiên thấy người đến, sắc mặt hoàn toàn tái nhợt, quay đầu đi để tránh tên này.

Thế nhưng, một giọng nói làm gã ta sợ hãi truyền đến.

"Ồ, Lương thiếu gia, anh cũng đến nữa sao, nhớ tôi là ai chưa?" Lâm Phàm cười.

Lương Hồng Thiên nghe thấy lời này thì toàn thân run lên.

Không đợi Lâm Phàm nói thêm gì nữa, tâm trạng Lương Hồng Thiên đã cảm thấy không ổn.

“Anh đứng lại đó cho tôi, anh rốt cuộc muốn làm cái gì?” Lương Hồng Thiên cảm thấy bất an, lập tức quát lên. Nghĩ tới việc hai ngày nay đã trải qua, gã có một loại cảm giác muốn khóc. Vì sao mình lại đắc tội cái tên này cơ chứ, có cần thiết phải đánh mình như vậy không?

Lâm Phàm chậm rãi tiến lên, xem ra cừu hận này hấp dẫn được rồi: “Lương thiếu gia sao vậy? Anh nói xem tôi muốn làm gì chứ?”

“Anh đứng lại đó cho tôi.” Lương Hồng Thiên lùi về phía sau một bước.

Vẻ mặt mọi người xung quanh có chút nghi hoặc.

“Các anh nói xem Lương Hồng Thiên bị làm sao vậy?”

Chương 1140: Anh có suy nghĩ qua cảm nhận của tôi không?

“Không biết, tâm trạng có chút không đúng cho lắm.”

“Tên kia là ai, hình như Lương thiếu gia quen hắn.”

Lương Hồng Thiên vươn tay ra, hô hấp bắt đầu dồn dập: “Rốt cuộc anh muốn làm cái gì, tôi đắc tội gì với anh mà anh lại đối xử với tôi như vậy. Chuyện mấy ngày trước cũng không có thành mà, anh có nhất thiết phải làm như thế không? Đánh thì cũng đã đánh, còn đánh liên tiếp mấy ngày, anh có suy nghĩ qua cảm nhận của tôi hay không?”

Lâm Phàm kinh ngạc ồ một tiếng, đột nhiên phát hiện tình huống có chút không đúng.

Lương Hồng Thiên tâm trạng đang kích động rất lớn, gào lên: “Đúng là tôi đã sai, tôi muốn chuốc rượu cô gái kia say, tiếp đó sẽ đi thuê phòng. Nhưng mà tôi có làm xong đâu? Tôi cũng không có làm cái gì mà. Tôi cũng không muốn sau này làm gì cô ta cả, trên thế giới này còn có rất nhiều cô gái, tôi cũng không muốn để ý một cô gái làm gì. Ở trong nhà tôi bị người nhà đè đầu cưỡi cổ, ở bên ngoài thì bị anh đánh, anh có nghĩ

tới cảm nhận của tôi hay không. Anh nói cho tôi biết đi, cuối cùng là anh muốn thế nào. Hôm nay có nhiều người ở đây như vậy, anh muốn cho tôi mất mặt thì anh cứ nói, tôi sẽ tự mình đánh mình không được sao?"

Nói đến đây thì hốc mắt của Lương Hồng Thiên đỏ ửng lên, nước mắt chảy ra ào ào.

Gã ta không nghĩ rằng bản thân lại bị như vậy, cái tên này giống như âm hồn không tan. Mỗi lần điều khiến gã mất hết mặt mũi trước mặt bạn bè.

"Anh nói xem, tôi tự đánh tôi không phải là được rồi sao? Tôi chỉ cầu xin anh sau này tha cho tôi có được không?" Lương Hồng Thiên gào lên một cách thảm thiết.

Lâm Phàm ngây ngẩn cả người, điều này không giống so với suy nghĩ của hắn, sau đó hoài nghi nói: "Sau ngày hôm đó, anh không nghĩ tới việc báo thù hay sao? Hoặc là Bá vương ngạnh thượng cung?"

Lương Hồng Thiên hô hấp càng ngày càng nhanh: "Anh nói cái gì, đây là thủ đô không phải là rừng sâu núi thẳm, Bá vương ngạnh thượng cung? Anh đọc nhiều tiểu thuyết quá rồi hay sao, đó là phạm tội đó anh có hiểu không? Nhiều cô gái như vậy tôi có cần vì một người mà mù quáng báo thù hay không? Anh rốt cuộc đang nghĩ cái gì, anh nói với tôi đi. Lương Hồng Thiên tôi hôm nay cũng không cần thể diện, tôi bảo đảm làm cho anh hài lòng…'

Càng nói càng cảm thấy đau lòng.

"Con mẹ nó!" Lâm Phàm đột nhiên phát hiện hình như mình đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Lúc này Lâm Phàm đi tới trước mặt Lương Hồng Thiên duỗi tay ra, ngay lập tức dọa cho Lương Hồng Thiên sắc mặt tái nhợt, nhưng bàn tay trong tưởng tượng không đến mà chỉ đặt lên vai gã.

"Haizz, Lương thiếu gia, xin lỗi nhé. Là do tôi nghĩ nhiều rồi, tôi tát vào mặt anh bao nhiêu ngày như vậy, sau này tôi không đánh anh nữa, anh không trách tôi đấy chứ?" Lâm Phàm nhìn đối phương nói, bây giờ nghĩ lại hình như đúng thật là có hơi quá trớn.

Lương Hồng Thiên ngây ngẩn cả người, sau đó nhìn Lâm Phàm: “Không phải anh vẫn luôn cho rằng tôi sẽ báo thù sao? Hoặc là Bá vương ngạnh thượng cung sao?”

Lâm Phàm rất muốn nói không phải, nhưng nghĩ một chút cũng gật đầu: “Ừm.”

Lúc này, Lương Hồng Thiên đau lòng rơi nước mắt: “Tôi thật sự không có nghĩ tới chuyện này.”

Lâm Phàm vỗ nhẹ: “Bây giờ tôi biết rồi, anh đừng quá đau lòng, mặt không còn đau đấy chứ.”

“Anh đừng để ý đến tôi nữa, thực sự chuyện hôm nay đến đây là kết thúc có được không. Sau này anh nhìn thấy tôi coi như không quen biết, tôi cũng coi như không quen biết anh. Tôi thực sự sợ rồi, tôi từ nhỏ đến lớn trước giờ chưa từng trải qua loại truyện như này. Còn nữa sau này anh có thể bớt đọc tiểu thuyết được không, ở đây là thủ đô chứ không phải nông thôn, cũng không phải là chuyện mấy chục năm trước nữa rồi. Tôi mới có hai mươi hai tuổi, anh bảo tôi… tôi làm sao báo thù được người khác, đôi khi nói có chút tàn nhẫn tôi cũng không thể. Tôi lại không làm ra hành động thực tế gì.” Lương Hồng Thiên tâm trạng bị kích động rất lớn, lúc nói kích động càng nghẹn ngào.

“Tôi đảm bảo, sau này tôi không chuốc say cô gái nào nữa được chưa? Anh tránh xa tôi ra một chút, tôi thực sự rất sợ anh…”

Nhìn bộ dạng này của Lương Hồng Thiên, Lâm Phàm thở dài một hơi, chuyện này hình như là bản thân mình nghĩ nhiều rồi.

Mẹ nó, đúng rồi.

Đột nhiên lúc này, Lâm Phàm nghĩ ra một chuyện quan trọng.

Lúc nhìn thấy Lương Hồng Thiên, cũng nhìn thấy tên này có tướng tử, như vậy nghĩ một chút cũng đã rõ rồi.

Ngô Nhã Đình sẽ chết, như vậy Ngô Vân Cương nhất định sẽ nổi giận như vậy sẽ giết chết Lương Hồng Thiên. Mà người phía sau Lương Hồng Thiên chắc chắn cũng sẽ không bỏ qua cho Ngô Vân Cương, vậy nên…

Hiểu rồi.

Tất cả đều đã hiểu.

Lâm Phàm vỗ vai Lương Hồng Thiên: "Đừng kích động như vậy, là tôi đánh nhầm rồi. Anh vào trong xe khóc đi sau này tôi sẽ không đánh anh nữa."

Lương Hồng Thiên chịu không nỗi uất ức này, trốn vào trong xe phát tiết.

Mặc dù bản thân thích mỹ nữ, nhưng sau này không bao giờ dám chuốc say người ta nữa.

Những ngày này, anh ta đã có một kinh nghiệm quá sâu sắc, cảm nhận được cái gì gọi là tuyệt vọng.

Chương 1141: Con nít ranh, đi sang một bên

Trâu Thiên Phúc không nghĩ rằng Lâm đại sư lại đến thủ đô, hơn nữa thấy tình huống hình như là có xích mích với Lương Hồng Thiên.

"Lâm đại sư, đến thủ đô sao không thông báo với tôi một tiếng?" Trâu Thiên Phúc vẻ mặt tươi cười hỏi, quan hệ của anh ta và Lâm đại sư không thể nói là quá thân, nhưng mà đối phương trợ giúp cho anh ta rất nhiều.

Nếu như không phải nhờ có Lâm đại sư thì có lẽ anh ta đã bỏ lỡ nhiều thứ.

Chuyện Lương Hồng Thiên đã được giải quyết, trong lòng Lâm Phàm cũng cảm thấy không tệ, hắn nói: "Không có chuyện gì quan trọng nên không muốn làm phiền Trâu thiếu gia, huống hồ có mấy người Thường Hải Ca cũng được rồi. Nhưng mà tôi thấy anh sắp kết hôn rồi, sao bây giờ còn có tâm trạng ra đây chơi đùa vậy?"

Trâu Thiên Phúc cười: "Là bởi vì sắp kết hôn nên mới ra ngoài chơi một chút, nếu không sau này không còn cơ hội nữa. Ồ, đúng rồi, sao anh lại có mâu thuẫn với tên này vậy?"

Lâm Phàm liếc nhìn Lương Hồng Thiên đang trong xe khóc thút thít, thản nhiên cười đáp: "Không có mâu thuẫn gì, chỉ là có chút hiểu lầm nho nhỏ mà thôi."

Nhưng đây cũng không phải là hiểu lầm gì, vốn chính là sự thật, gã ta muốn chuốc say rồi đưa cháu gái của Ngô Vân Cương đi thuê phòng, đó là điều nên làm sao? Bị tát nhiều ngày như vậy cũng là lẽ đương nhiên.

Trâu Thiên Phúc gật đầu, Lương Hồng Thiên này dựa vào gia thế, bản thân không có bản lĩnh lớn. Hơn nữa trong nhà bị một đám người chèn ép, không làm được trò trống gì.

Có điều dựa vào quyền thế trong nhà, cũng đủ để gã tác oai tác quái bên ngoài. Nếu mà muốn chơi thật thì bằng tính cách hèn yếu của Lương Hồng Thiên, chỉ sợ gã cũng không có can đảm mà chơi.

Thường Hải Ca đứng một bên: "Đại thiếu gia, lần này Lâm đại sư đến đây cũng là để tham gia cuộc thi vịnh Thanh Điền, tôi với Thân Minh đã chuẩn bị tốt cho Lâm đại sư rồi."

"Hả? Lâm đại sư, anh cũng muốn đua xe?" Trâu Thiên Phúc kinh ngạc nói.

Lâm Phàm cười: "Người trẻ tuổi mà, ai không thích kích thích cơ chứ."

"Kích thích có thể mất mạng đó." Lúc này, Diệp Đồng Tiên xen vào, cô đánh giá Lâm Phàm từ trên xuống dưới: "Tôi thấy anh hình như cũng không phải là tay đua xe chuyên nghiệp, đừng vì một phút bốc đồng mà mất cả mạng."

Lâm Phàm quay đầu lại nhìn cô gái bên cạnh: "Cô gái xinh đẹp này là ai?"

Trâu Thiên Phúc hé miệng cười: "Đây là tiểu công chúa của nhà họ Diệp, Diệp Đồng Tiên. Nhưng tính tình nóng nảy, nói chuyện tương đối thẳng thắn nên Lâm đại sư đừng để trong lòng nha."

Lâm Phàm nhìn cô gái này, không cần Trâu Thiên Phúc nói cũng có thể nhìn ra tính khí cô gái này rất nóng nảy, mệnh cách rất tốt, cười nói: "Chắc chắn tôi sẽ không để trong lòng rồi, sao có thể so đo với trẻ con được chứ."

Trâu Thiên Phúc sửng sốt, sau đó cười to, giơ ngón cái lên: "Lâm đại sư, anh lợi hại."

Ở thủ đô, nhà họ Diệp cũng coi như là gia tộc có năng lực, mà tính tình nóng nảy của Diệp Đồng Tiên thật đúng là không có bao nhiêu người có thể chịu đựng được. Không ngờ rằng Lâm đại sư vậy mà lại nói đối phương là trẻ con, đúng là quá ngầu rồi.

Quả nhiên, Diệp Đồng Tiên vừa nghe thấy lời này thì có chút ngạc nhiên, tiếp đó lập tức bạo phát tính khí, nổi trận lôi đình: "Anh nói ai là trẻ con? Tôi mà là trẻ con sao?"

Đáng ghét, thực sự là đáng ghét, đây đúng là lời sỉ nhục trắng trợn.

Lâm Phàm nhún vai, không thèm nhìn cô ta nói: "Đại thiếu gia, cuộc thi khi nào bắt đầu?

Mục đích chủ yếu của hắn đến đây chính là hoàn thành nhiệm vụ trang kiến thức thứ 15. Có được kiến thức đua xe của bách khoa toàn thư đương nhiên trận đua này không có gì khó khăn.

Trâu đại thiếu gia hỏi: "Tiểu K, người đến đông đủ rồi chứ?"

Tiểu K là một chàng trai trẻ, ăn mặc rất thời trang. Nếu như để kiểu tóc bùng nổ một chút thì hiển nhiên là có thể làm nên một trào lưu mới, cậu ta đáp: "Đại thiếu gia, mọi người đều đến đông đủ, sẵn sàng bắt đầu rồi."

"Này, con người anh thật không lễ phép chút nào, tôi đang nói chuyện với anh đó sao anh lại nói chuyện với người khác." Diệp Đồng Tiên túm lấy tay áo Lâm Phàm hỏi.

Lâm Phàm trợn mắt, đối với cô gái trẻ trâu này hắn không có chút hứng thú nào. Mới nói có hai ba câu đã khiến cô ta tức giận như vậy, đúng là quá trêu chọc rồi.

"Con nít ranh đi qua một bên, tôi sắp phải so tài rồi." Lâm Phàm nói.

"Tôi… tôi." Diệp Đồng Tiên mở to hai mắt không dám tin, cô chỉ vào chính mình: "Anh nói tôi là con nít, anh… anh."

Trâu đại thiếu gia cười khổ, Lâm đại sư này không phải là người đơn giản. Tốt nhất là đừng để Diệp Đồng Tiên chọc giận hắn.

"Đồng Tiên đừng quậy nữa, đây là Lâm đại sư, bạn của tôi."

Diệp Đồng Tiên lắc đầu: “Không được, cho dù là bạn anh cũng không thể nói tôi là con nít như vậy. Tôi ở đây đã từng đua qua lần, còn có một lần suýt lọt vào top 10. Anh ta dựa vào cái gì mà nói tôi là con nít?”

Chương 1142: Lên xe

Thường Hải Ca đừng một bên che đầu, ánh mắt nhìn về phía Lâm đại sư có chút bất đắc dĩ, bị tiểu công chúa này nhớ đến cũng là một loại tội lỗi.

Có điều anh ta biết Lâm đại sư không phải là người xấu, chỉ cần không đụng đến ranh giới cuối cùng thì tính tình anh ta rất ôn hoà, cũng dễ dàng tha thứ cho người khác.

Diệp Đồng Tiên chỉ cần không làm quá thì chắc chắn sẽ không có chuyện gì. Hơn nữa Diệp Đồng Tiên cũng không phải là kẻ ngốc, bình thường mặc dù có chút nóng nảy nhưng mà cũng biết chừng mực.

“Cô nói cô không phải con nít, vậy cũng được. Đợi lát nữa thi đấu có dám ngồi xe của tôi hay không? Chỉ cần cô dám ngồi thì tôi sẽ thừa nhận cô không phải là con nít, dám không? Có điều tôi thấy cô không dám rồi.” Lâm Phàm lắc đầu cười nói.

Vốn là muốn nhanh chóng tham gia thi đấu cho xong, nhưng nghĩ lại, hay là bây giờ chơi đùa một chút.

“Hừ! Ai sợ ai, ngồi thì ngồi, tôi xem anh có thể làm cái gì.” Diệp Đồng Tiên không thèm nghĩ mà lập tức đồng ý.

“Không tồi, có can đảm.” Lâm Phàm cười nói.

…

“Có thể bắt đầu thi được chưa? “Lúc này, Erwin tóc vàng mắt xanh đã chuẩn bị sẵn sàng, từ xa đi tới.

Anh ta là tay đua quốc tế, đương nhiên là vô cùng kiêu ngạo. Nhưng đây là thủ đô, đại đa số công tử nhà giàu ở thủ đô tính khí cũng bình thường, cho dù là kiêu ngạo cũng không thể hiện rõ ràng ra ngoài.

Tiểu K: “Được rồi, mọi người chuẩn bị sẵn sàng.”

Hiện trường vô cùng nhộn nhịp, thời khắc kích thích cuối cùng đã đến.

Thường Hải Ca đối với việc Lâm đại sư tham gia thi đấu có chút lo lắng: "Lâm đại sư, chút nữa lái chậm chút. Những người này đều là vua trên đường đua, lái xe cũng rất mãnh liệt, đừng liều mạng với bọn họ."

"Ừm, yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu." Lâm Phàm vỗ vai Thường Hải Ca nói.

Lần thi đấu này, Lâm Phàm cũng không đem theo gì, xe cũng là của Thường Hải Ca. Mà Thường Hải Ca quả nhiên không làm cho hắn thất vọng, tất cả đều chuẩn bị tốt, cho dù là xe cũng tìm cho mình cái tốt nhất, phong cách nhất.

Điểm xuất phát.

Lâm Phàm nhìn Diệp Đồng Tiên đứng bên ngoài: "Cô nhóc, lên xe."

Nhóm bạn của Diệp Đồng Tiên không ngừng lo lắng nói: "Đồng Tiên, tôi thấy hay là dừng lại đi, tôi cảm thấy người này không đáng tin, nói không chừng sẽ xảy ra chuyện."

"Xì xì, cái miệng quạ đen, xảy ra chuyện gì chứ, không phải là ngồi xe thôi sao, còn có thể dọa chết tôi được sao?" Kẻ tài cao gan cũng lớn, Diệp Đồng Tiên không suy nghĩ gì lập tức bước lên xe.

"Anh cẩn thận chút cho tôi, không lái được thì đừng lái nhanh." Trên mặt mặc dù không có chút biểu cảm nào nhưng trong lòng cô ta vẫn rất lo lắng.

Dù sao đây cũng là đua xe, cũng không phải là chơi nhà chòi. Nếu như xảy ra chuyện gì thì coi như xe hư người chết đó.

Lâm Phàm cười mà không nói, thời khắc đặc sắc cuối cùng cũng đã đến.

Về phần cô nhóc kia, cứ để cho cô ta lưu lại thời khắc ám ảnh này đi.

Trong xe.

Diệp Đồng Tiên vẻ mặt có chút khinh thường: "Tôi nói cho anh biết, tôi thấy anh chắc chắn là người về chót rồi."

Lâm Phàm cầm vô lăng trong tay, ngay lập tức có một loại cảm giác kỳ lạ dâng lên trong lòng, sau đó quay đầu nói: "Về chót? Chuyện này không thể nào, nếu không phải nhất thì coi như tôi thua."

"Hứ, còn muốn về nhất? Anh có biết Erwin không? Đây chính là tay đua nổi tiếng thế giới, còn có một số người khác cũng đều rất lợi hại. Anh mà về nhất, trừ khi lợn nái biết leo cây."

Lâm Phàm cười nói: "Vậy cô biết leo cây không?"

Diệp Đồng Thiên còn chưa nhận ra ẩn ý, có chút bất mãn nói: "Sao tôi có thể không biết."

Lâm Phàm: "Vậy thì không được rồi, chút nữa tôi sẽ lấy được hạng nhất cho cô xem."

Lúc này, Diệp Đồng Tiên đột nhiên phản ứng lại câu nói kia, tức giận ưỡn ngực: "Anh vậy mà lại nói tôi là…"

"Là cái gì?" Lâm Phàm cười hỏi.

Diệp Đồng Tiên thở phì phào không nói gì: "Con người anh thật là đáng ghét."

Lúc này, cô gái cầm cờ hiệu xuất hiện, ra hiệu tranh tài sắp bắt đầu.

Vịnh Thanh Điền này được xây dựng để phục vụ cho tín đồ đua xe, nên điểm xuất phát là ở đây và điểm kết thúc cũng là ở đây, có thể nói là đường đua chuyên dụng duy nhất ở thủ đô nên rất được hoan nghênh.

Cô gái phía trước giơ cao lá cờ, bất cứ lúc nào cũng có thể hạ xuống.

Diệp Đồng Tiên thấy cảnh trước mắt thì vội vàng thắt dây an toàn, tại thời khắc sắp bắt đầu này, đột nhiên cô có cảm giác hối hận.

Mình tùy tiện lên xe như vậy, chút nữa mà có chuyện gì thì phải làm sao bây giờ?

Nhưng hiện tại đã không thể quay đầu, bản thân sao có thể chạy trốn được, bằng không sẽ bị người ta cười chết mất.

Chỉ đành nghiến răng nghiến lợi, liều mạng vậy.

Lá cờ hạ xuống, cuộc đua chính thức bắt đầu.

Từng đợt âm thanh gào thét của động cơ xe ở vịnh Thanh Điền vang lên.

Từng chiếc xe thể thao, như mũi tên sắc bén phóng đi, đèn hậu rực rỡ trong trời đêm, kéo thành một cái đuôi rất dài.

Những khán theo dõi trận đấu lập tức vây quanh màn hình.

“Con mẹ nó, Erwin thật lợi hại, giữ vững được vị trí thứ nhất, còn dẫn trước rất xa.”

Chương 1143: Drift 360 độ

“Mạnh thật, trận đấu vừa bắt đầu, đã kéo xa khoảng cách như thế.”

“Vịnh Thanh Điền có rất nhiều khúc cua, cũng không biết là ai thiết kế, muốn tăng tốc liên tục là chuyện không thể.”

Trâu Thiên Phúc cũng đến xem, nếu thực sự để anh ta ra sân thì anh ta tuyệt đối sẽ không suy nghĩ mà từ chối. Quá nguy hiểm, vẫn không nên lấy tính mạng ra đùa.

Thường Hải Ca sau khi trải qua chuyện kia cũng có một loại cảm giác sợ hãi đối với việc đua xe, nhưng lúc này nhìn chiếc xe chợt lóe lên trên màn hình, trong lòng cũng có chút dâng trào.

Kích thích!

Thực sự quá kích thích!

Trong xe.

Biểu cảm của Lâm Phàm rất bình thản, tốc độ vẫn không ngừng tăng lên, giống như là không để những khúc cua này vào trong mắt.

Lúc này trái tim Diệp Đồng Tiên như nhảy lên tận cổ họng, cô ta có thể cảm nhận được tốc độ không ngừng tăng lên. Nhất là khi khúc cua kia chợt lóe lên rồi lập tức biến mất càng làm cho cô ta hoảng sợ, suýt chút là đã hét ầm lên.

“Chậm thôi, chậm thôi… không cần gấp như vậy.” Diệp Đồng Tiên nuốt nước bọt, khẽ khuyên giải.

Nhưng Lâm Phàm nào có nghe lời cô ta, hắn đạp mạnh chân ga, tốc độ lập tức lại tăng lên.

“A!”

Diệp Đồng Tiên sợ hãi hét lên, cô ta cũng chỉ cứng miệng một chút. Thế nhưng khi thực sự phải ngồi lên xe như lúc này thì đúng là đã bị dọa cho chết khiếp.

Khóe miệng Lâm Phàm lộ ra ý cười, màn thú vị còn ở phía sau, bây giờ chỉ mới là bắt đầu mà thôi.

Phía trước là một chiếc xe màu đen đang dẫn đầu rất xa, Erwin rất thích loại trải nghiệm tốc độ cao như thế này.

Đến thủ đô tham gia cuộc thi vịnh Thanh Điền này không phải là vì cho rằng sẽ gặp được cao thủ, mà là vì anh ta ưa thích những khúc cua ở đây. Bởi vì ở đây mới có thể khiến cho anh ta cảm nhận được khúc cua có mị lực như thế nào.

Người khác lúc qua khúc của đều giảm tốc độ, nhưng anh ta không cần giảm. Anh ta dùng kỹ thuật cao cấp khống chế tất cả, giống như bản thân đang cưỡi ngựa phi nước đại vậy.

Ánh mắt hơi liếc một chút, phía sau một màn đen kịt, không có một chiếc xe nào.

Cũng không biết chính mình đã bỏ bao xa đám người kia.

Trống vắng, đúng là bất khả chiến bại.

Đối với Erwin mà nói, cảm giác bây giờ của anh ta chính là bất khả chiến bại, không có một người nào là đối thủ của anh ta.

“Con mẹ nó! Erwin mạnh thật, vẫn luôn dẫn đầu từ đầu đến giờ, đã bỏ lại người thứ hai khoảng 100 mét rồi.”

“Hơn nữa khoảng cách này không ngừng tăng lên.”

“Chuyên nghiệp chính là chuyên nghiệp, không phải những người nghiệp dư như chúng ta có thể so sánh. Người ta đều giảm tốc độ khi qua cua, vậy mà tốc độ của anh ta lại không giảm, đúng là thật biến thái.”

…

Lúc này, Erwin bắt đầu lái chậm lại, không phải là anh ta muốn chờ người phía sau, mà là phía trước có một khúc cua đặc biệt khó qua. Dựa theo kinh nghiệm của anh ta thì tốc độ hiện tại để đi qua chắc chắn là sẽ lật xe.

Anh ta đã từng đi qua khúc cua này, tốc độ chỉ dám bảo trì ở 100 km/h, mà mỗi lần đến tham gia cuộc thi này thì tốc độ cũng tăng lên, đến bây giờ anh ta đã có thể duy trì ở mức 110 km/h.

Nhưng đúng lúc này, anh ta phát hiện phía sau có một chiếc xe xuất hiện. Hơn nữa tốc độ còn rất nhanh, có lẽ ít nhất cũng đạt tới 180 km/h.

Erwin cười, đây là tốc độ không muốn sống nữa rồi, chẳng lẽ người này không biết khúc cua trước mặt khó thế nào sao? Dùng tốc độ này đi qua thì chắc chắn lật xe.

Có điều trong mắt Erwin, anh ta nghĩ đối phương hiển nhiên là muốn đuổi kịp xe của mình, sau đó sẽ giảm tốc độ khi đi qua khúc cua. Đã như vậy, để xem người này đến lúc nào thì sẽ giảm tốc.

Vù !!!

Trong nháy mắt, Erwin đã thấy chiếc xe này vượt qua mình, khóe miệng không khỏi lộ ra một nụ cười. Đến lúc anh ta biểu diễn kỹ thuật chân chính rồi, khi đến khúc cua thì anh ta sẽ thể hiện kỹ năng để cho đối phương biết được thực lực của mình.

Nhưng đột nhiên.

Ánh mắt Erwin kinh ngạc.

“Con mẹ nó!”

Anh ta phát hiện đối phương vậy mà không có giảm tốc độ, hơn nữa còn không ngừng tăng tốc, điều này sao có thể được.

Trong xe.

Diệp Đồng Tiên liên tục gào thét: “Chậm thôi, chậm thôi, xin anh đó!”

Bây giờ cô ta đã bị dọa cho choáng váng, cái tên bên cạnh vẫn không ngừng tăng tốc. Hơn nữa khi qua khúc cua vậy mà cũng không giảm tốc độ, đây là muốn dọa chết cô ta sao.

Lâm Phàm bình thản cười nói: “Chậm cái gì chứ! Tôi thấy tốc độ này còn chưa đủ, đã 220 km/h rồi, có cảm giác như sắp bay lên chưa?”

Diệp Đồng Tiên nhắm mắt lại, căn bản là không dám mở mắt ra, bạn cứ tưởng tượng đến việc, khi mở mắt ra thì trước mắt chính là khúc cua, cái cảm giác chiếc xe có thể bay ra ngoài bất cứ lúc nào đó sẽ như thế nào?

Tốc độ xe càng ngày càng nhanh.

Sắc mặt của Diệp Đồng Tiên càng ngày càng trắng, dạ dày cồn cào như sóng biển. Nội tạng các thứ lăn qua lộn lại dường như lúc nào cũng có thể vỡ ra.

“Cô bé, có muốn xem xiếc không?” Lâm Phàm hỏi.

Diệp Đồng Tiên lập tức lắc đầu: “Không cần, không cần! Tôi xin anh, không cần lái nhanh như vậy, tôi vẫn còn trẻ, tôi chưa muốn chết đâu.”

“Sẽ không sao đâu, cho cô xem một chút tuyệt kỹ thành danh của Lâm đại sư tôi Drift xoay tròn 360.” Lâm Phàm cười nói, sau đó mạnh mẽ nhấn ga rồi đánh mạnh vô lăng.

(Drift entry 360: Tên gốc)

Kít kít!

Tiếng ma sát của mặt đất và lốp xe vô cùng chói tai, một đám khói trắng trong đêm bốc lên có thể thấy rõ.

Ngay lúc xe vào cua, chiếc xe bỗng xoay tròn 360 độ trên đường.

Chương 1144: Kinh ngạc

Diệp Đồng Thiên cảm thấy bản thân như sắp bay ra ngoài, xe xoay tròn khiến cô hoa cả mắt suýt chút thì ngất.

“Oà, hu hu hu!” Cô ta thật sự không chịu nổi nữa, tiếng khóc vang lên….

Khi Erwin nhìn thấy đuôi xe phía trước, bỗng nhiên thấy xe xoay tròn. Anh ta lập tức trợn mắt há mồm, liên tục chửi con mẹ nó.

Anh ta cảm thấy giống như là mình vừa gặp quỷ.

Nhưng trong nháy mắt chiếc xe kia đã biến mất không thấy đâu nữa, ngay cả đuôi xe cũng không thấy.

Khán giả vẫn luôn theo dõi trận đấu, lúc này cũng trợn mắt há hốc mồm.

“Chuyện này…”

“Tôi không nằm mơ đó chứ.”

“Sao có thể làm được…”

Mọi người trợn tròn mắt, từ khi cuộc thi Vịnh Thanh Điền được tổ chức cho đến nay, chưa từng xảy ra hiện tượng này bao giờ.

Ôm cua không giảm tốc độ mà còn tăng tốc, phải trâu bò cỡ nào mới có thể làm được như vậy.

Không lâu sau.

Hai ngọn đèn xe chiếu sáng bừng bừng, một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện trước mặt mọi người.

Kít!

Tiếng thắng xe.

Một chiếc siêu xe dừng lại.

Tất cả mọi người thấy chiếc xe này, ai nấy đều trợn mắt há mồm.

“Sao có thể được? Mười hai phút thôi á? Kỷ lục cao nhất ở Vịnh Thanh Điền đã là hai mươi ba phút. Làm sao anh ta làm được điều này?”

“Tát tôi một cái thử coi, có phải tôi đang mơ không vậy? Chuyện này là chuyện không thể nào.”

“Đúng rồi, sao làm được vậy? Sao có người chạy được tốc độ nhanh cỡ đó chứ?”

Lúc cán vạch đích, tiếng nhắc nhở nhiệm vụ của Bách Khoa Toàn Thư cũng vang lên.

“Nhiệm vụ tham gia cuộc thi Vịnh Thanh Điền đã hoàn thành, điểm Bách Khoa + 20 điểm.”

“Mở ra trang kiến thức mười sáu. Vì đây là trang kiến thức mười sáu nên chọn kiến thức liên quan với người bên cạnh ký chủ.”

“Lựa chọn sử dụng kiến thức liên quan thất bại, Bách Khoa Toàn Thư tự chọn lựa kiến thức thứ mười sáu, mở ra trang kiến thức phân loại nhỏ ‘trồng trọt Hoa kiểng’ đây là trang kiến thức nhánh của kiến thức phân loại lớn ‘trồng trọt cây cối’ (Có sức mạnh thần bí của Bách Khoa Toàn Thư hỗ trợ)”

“Tuyên bố nhiệm vụ: Dẫn dắt 365 đứa trẻ ở Viện phúc lợi trẻ em phát triển, giúp viện phúc lợi nâng lên tầm cao mới. Đồng thời có ít nhất 10 đứa trẻ học được kiến thức trồng trọt hoa kiểng.”

“Ban thưởng nhiệm vụ: Điểm Bách Khoa + 20, mở ra kiến thức thứ mười bảy, trang kiến thức lớn trồng trọt cây cối.”

“Ghi chú: Bởi vì mở ra là kiến thức phân loại nhỏ, không cần tập trung vào nó.”

“Điểm Bách Khoa: 4860.”

Lâm Phàm sững sờ, lần đầu tiên xuất hiện tình trạng này, ban bố nhiệm vụ không phải trở thành Lâm đại sư tiếng tăm lừng lẫy nữa, mà đã biến thành cái khác, đồng thời còn liên quan đến Viện phúc lợi trẻ em nữa chứ.

Ban thưởng nhiệm vụ cũng trở nên phong phú, trừ điểm Bách Khoa không thay đổi còn tặng thêm một kiến thức phân loại chính. Việc này khiến người ta cảm thấy kinh khủng, cảm giác không thể tin nổi.

Nhưng mà không cần nghĩ quá nhiều làm gì, nhiệm vụ hoàn thành là được rồi.

Chuyến đi đến thủ đô đến đây là kết thúc, sau khi trở về còn phải tập trung tinh thần vào Viện phúc lợi trẻ em nữa.

….

Xe ngừng lại, tất cả mọi người không động đậy vì ai nấy đều đang chìm trong nỗi khiếp sợ.

Oe!

Lúc này Diệp Đồng Tiên không nhịn nổi nữa, lao ra khỏi xe chạy đến một góc nôn thốc nôn tháo, trút toàn bộ những gì có trong bụng ra ngoài.

Lúc này cả đám mới kịp bừng tỉnh.

“Má ơi, quá ngầu.”

“Mới đây đã cán đích rồi à?”

“Người khác còn đang hít khói đằng sau kia kìa.”

Đối diện với cả đám người đang ngơ ngác, Lâm Phàm bình tĩnh mỉm cười, đối với Diệp Đồng Tiên thì chẳng qua là tiện tay trêu cô ta một chút, sợ rằng sau lần này đến ngồi xe cô ta cũng không dám luôn rồi.

Ở lại đây cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

“Hải Ca, tôi lái xe này đi. Mai anh đến khách sạn lái xe về nhé.” Lâm Phàm lên xe, lập tức lái xe rời khỏi nơi đó.

Thường Hải Ca phản ứng lại: “Lâm đại sư.”

Nhưng Lâm Phàm đã rời khỏi nơi này, chỉ để một đám người đang trợn mắt há mồm ở lại, còn cả một Diệp Đồng Tiên đang không ngừng nôn mửa.

Diệp Đồng Tiên rất chật vật, kể cả tay cũng lười giơ lên, nhưng vẫn run rẩy nói: “Anh… Anh.”

Chưa nói hết câu đã bắt đầu ói tiếp.

Đối với cô ta thì đây chính là một trải nghiệm tuyệt vọng và kinh hoàng, chắc chắn không bao giờ có lần sau. Đồng thời cô ta cũng khắc sâu cái tên Lâm Phàm vào lòng, thằng cha thối tha này thiếu chút nữa hại chết cô rồi.

Rất lâu sau đó.

Lúc này Erwin mới cán đích, chuyện đầu tiên anh ta làm sau khi xuống xe là đi tìm chủ nhân của chiếc xe kia.

“Người đâu? Cái người mới vừa nãy đâu rồi?” Cảm xúc Erwin kích động hỏi, anh ta là một tay đua xe chuyên nghiệp, là nhân vật đứng ở đỉnh cao thế giới. Thế nhưng bị thua trong một cuộc đua nhỏ bé thế này, hơn nữa còn bị người ta dùng ưu thế

tuyệt đối vượt qua, chuyện này làm sao có thể bình tĩnh được cơ chứ.

Cho dù là tay đua chuyên nghiệp số một thế giới cũng không có khả năng làm được như vậy.

Chương 1145: Kỹ thuật cô ngày càng tốt đó nha

Lúc này Diệp Đồng Tiên đã cảm thấy đỡ hơn một chút nhưng đầu óc vẫn còn quay mòng mòng: "Thường Hải Ca, anh ta là ai?"

Thường Hải Ca chớp chớp mắt: "Tôi có thể không nói được không?"

Diệp Đồng Tiên: "Không được."

Thường Hải Ca khó xử nói: "Lâm đại sư ở Thượng Hải, nhưng Đồng Tiên này, tôi khuyên cô không nên kiếm chuyện với Lâm đại sư."

"Hừ." Diệp Đồng Tiên hừ lạnh: "Anh yên tâm, tôi không làm gì quá đáng đâu."

Thường Hải Ca lắc đầu: "Tôi không phải lo lắng cho Lâm đại sư mà là ngược lại, tôi đang lo lắng cho cô đó. Cô không phải là đối thủ của Lâm đại sư đâu."

"Anh…" Diệp Đồng Tiên không nghĩ đến Thường Hải Ca lại không tin vào mình, trong lòng giận đến tóc tai xù lên.

Trong lúc tất cả mọi người đang tìm kiếm Lâm Phàm, hắn đã trở về khách sạn, thu xếp chuẩn bị về Thượng Hải.

Hắn không muốn hỏi nhiều về chuyện bên Hiệp hội Quốc họa. Vẽ thì cũng đã vẽ, nhiệm vụ cũng đã hoàn thành, ở lại thủ đô chẳng có chuyện gì làm. Không bằng trở về Thượng Hải dẫn dắt mấy đứa nhỏ đến tương lai tươi sáng còn hay hơn.

Buổi tối.

Nhà họ Lương.

Sau khi Lương Hồng Thiên khóc thút thít một hồi, tâm trạng nguôi ngoai đi rất nhiều, nhất là sau khi nhận được lời hứa của

đối phương càng cảm thấy nhẹ lòng hơn, chỉ cần về sau không tìm mình gây sự thì chẳng sao cả.

Vừa mới bước vào cửa.

“Em trai, nghe nói gần đây em bị người ta dạy dỗ à?” Một người đàn ông xuất hiện trước mặt Lương Hồng Thiên, đây chính là anh trai cả nhà bác Hai.

“Anh trai, anh nghe ai nói vậy?” Lương Hồng Thiên không muốn nhắc chuyện này, anh ta biết rõ những người này đến để chọc quê anh ta.

“Không cần quan tâm ai nói anh biết, dựa vào tin anh nhận được, hình như em sợ người ta nên không dám trả thù. Đúng là mất mặt gia đình họ Lương chúng ta.”

Trong lòng Lương Hồng Thiên tức giận nhưng sau đó im lặng không nói gì, chỉ cười cười: “Anh, chuyện này không liên quan đến anh nhỉ? Nếu anh muốn báo thù cho em thì em rất hoan nghênh, anh có thể đi tìm Lâm đại sư có cửa hàng trong phố Vân Lý ở Thượng Hải. Nếu không còn chuyện gì khác, em muốn lên lầu nghỉ ngơi.”

Không đợi đối phương nói thêm gì nữa, Lương Hồng Thiên lập tức bỏ đi.

Muốn báo thù? Bị khùng sao?

Lúc này còn không bằng làm chuyện khác.

Huống chi, cho dù muốn trả thù cũng phải xem có được không. Người ta là bạn bè của Trâu đại thiếu gia, khó đảm bảo được Trâu đại thiếu gia sẽ không can thiệp. Nếu Đại thiếu gia tham dự vào, anh ta cũng không dám trêu chọc.

Hôm sau.

Sân bay thủ đô.

Thường Hải Ca gọi đến.

“Lâm đại sư, anh đi thật à? Sao không ở lại thêm ít ngày nữa?”

“Không cần, cám ơn anh đã tận tình đón tiếp.”

“Làm gì có, chuyện nhỏ thôi mà. Tôi cũng không làm gì cả. Thời gian anh đến thủ đô quá ngắn khiến tôi chưa kịp bày tỏ

hết lòng hiếu khách của chủ nhà đây.”

“Lần sau còn nhiều cơ hội, đâu phải chỉ có lần này.”

“Vậy anh đi thượng lộ bình an nhé.”

“Cám ơn.”

Sau đó mấy người Trịnh Trọng Sơn, Ngô Vân Cương cũng điện thoại đến.

Lần này hắn đi cũng không thông báo với bất kỳ ai, không cho ai đến đưa tiễn, cảm giác không cần thiết.

Nhưng Trịnh Trọng Sơn hết lòng muốn giữ hắn ở lại đây, sợ rằng muốn dẫn hắn đi tham gia triển lãm quốc tế nữa ấy chứ.

Tuy nhiên đối với Lâm Phàm, hắn muốn trở về chứ không phải đi ra nước ngoài, mười bức Quốc họa đã vẽ xong thì cần ra nước ngoài để làm gì, chẳng phải là quá lãng phí thời gian sao?

Hiện tại chỉ cần theo dõi triển lãm tranh quốc tế lần này thế nào là được rồi.

Ở phố Vân Lý.

Lâm Phàm đã trở về được nhiều ngày.

Bây giờ nhiệt độ bên ngoài đã dịu bớt nhưng đối với Lâm Phàm, dù hắn có thể cảm nhận được nóng lạnh nhưng hắn không hề sợ những thứ này. Kiến thức võ hiệp quả thật rất mạnh mẽ, có thể khiến hắn không sợ nóng không sợ lạnh, luôn bảo đảm nhiệt độ cơ thể ở mức tốt nhất.

Ngô U Lan đến sau lưng Lâm Phàm, ngón tay thon dài thanh mảnh đặt trên huyệt thái dương của Lâm Phàm, nhẹ nhàng xoa bóp. Sau đó cúi đầu, mái tóc dài rũ xuống dưới, một mùi thơm vấn vương ngay chóp mũi hắn.

“Anh Lâm, sắp có kết quả của triển lãm tranh quốc tế rồi đó.”

Lâm Phàm sững sờ: “Thật à? Sao mọi người biết sắp có?”

Ngô U Lan cười nói: “Trên mạng có đăng tin, hôm nay là ngày triển lãm nè, không biết kết quả ra sao.”

Lâm Phàm cười: “Chắc không thành vấn đề gì, không phải tôi đã vẽ hết mười bức tranh rồi sao, chỉ cần con mắt của họ

không bị hỏng thì chắc sẽ không sao đâu.”

Hắn vô cùng tự tin với mười bức tranh kia, nếu như lần này không đoạt được giải nhất thì cũng không còn cách nào khác.

Vốn hắn định gọi điện thoại cho Trịnh Trọng Sơn nhưng suy đi nghĩ lại đành thôi, bên kia họ vẫn còn đang là buổi tối, triển lãm tranh vẫn chưa chính thức bắt đầu, đợi đến khi bên này đã là buổi tối thì bên kia sẽ chính thức khai mạc.

“U Lan, kỹ thuật của cô ngày càng tốt đó nha, mạnh nhẹ vừa phải, có đi học thêm ở đâu không đấy?” Lâm Phàm cười nói, mỗi ngày hắn trôi qua rất thoải mái, lúc mệt mỏi thì Ngô U Lan sẽ đứng đằng sau bóp vai cho hắn, xoa bóp huyệt Thái Dương, rất thoải mái dễ chịu.

Chương 1146: Tin tức chấn động

Đây mới chính là cuộc sống mà Lâm Phàm mơ ước, tuy nói nắm giữ Bách Khoa Toàn Thư trong nay, tiền bạc đều nằm trong đôi bàn tay của hắn nhưng hắn không thích cuộc sống mỏi mệt như vậy. Sống thư thái không bị ràng buộc, làm chuyện mình yêu thích mới là việc quan trọng nhất.

Nhận được lời khen ngợi của Lâm Phàm, Ngô U Lan cười ngọt ngào: “Không có, tôi chỉ xem mấy clip trên internet thôi.”

Lâm Phàm vỗ nhẹ cổ tay Ngô U Lan: “Được, giỏi lắm, tiếp tục phát huy.”

“Vâng.”

Sau đó hắn mở Weibo.

Trên mạng đang thảo luận kịch liệt về buổi triển lãm tranh quốc tế lần này.

“Còn gần mười tiếng nữa là đến giờ khai mạc triển lãnh tranh rồi, không biết lần này nước mình đứng hạng mấy đây.”

“Chắc là sẽ có thứ hạng cao rồi.”

“Tôi thấy chưa chắc, chả phải lần trước hạng chót còn gì? Bị người ta cười vào mặt quá trời. Tôi thấy không khả quan lắm đâu.”

“Ngưng, phải có lòng tin với đại sư quốc họa của chúng ta chứ.”

“Đại sư Trịnh Trọng Sơn là Hội trưởng Hiệp hội Quốc họa có kỹ thuật vẽ rất lợi hại, tôi nghĩ lần này không tệ.”

“Đúng đúng, còn có Nguyệt Thu Cư Sĩ, Đào Thế Cương đại sư. Kỹ thuật vẽ của họ ai cũng siêu đẳng. Trên thị trường hiện nay rất khó tìm mua được một bức tranh nào của họ, tranh của họ thuộc dạng có tiền chưa chắc là đã mua được.”

“Những người đó mới là đại sư thực thụ, nào giống như đại sư ai kia, vẽ ra những bức tranh không có chút giá trị nào, ngập tràn thị trường như một bãi rác.”

“Mấy thứ đó nói làm gì, chỉ là vàng thau lẫn lộn mà thôi. Không biết triển lãm tranh quốc tế lần này thế nào nhỉ? Nếu vẫn dùng những tác phẩm như trước kia để thi đấu, tôi cảm thấy không ổn lắm.”

“Có ai biết tranh tham dự buổi triển lãm là bức nào không? Nếu có vị nào biết thì nên chia sẻ cho quần chúng với.”

“Không đâu, không ai được biết cho đến ngày khai mạc triển lãm hết.”

“Nhưng tôi có nghe hình như nước mình chỉ tham dự mười bức thôi đó.”

“Ủa? Không phải chứ? Theo tôi biết là ba mươi bức lận mà?”

…

Đóng Weibo lại.

Dù không ảnh hưởng lắm nhưng vẫn có rất nhiều người thảo luận, chủ yếu do gần đây mối quan hệ ngoại giao giữa các quốc gia có vài mâu thuẫn, mọi người cần có thành tích. Bất kể thành tích trong lĩnh vực nào đều có thể cổ vũ tinh thần mọi người.

Đúng lúc này, sự xuất hiện của triển lãm tranh quốc tế thu hút sự mong đợi của tất cả mọi người.

Nếu như không giành được hạng nhất cũng phải thắng được một vài quốc gia nào đó.

Mà tạm thời hắn cũng chưa tiến hành nhiệm vụ của trang kiến thức mười sáu, bây giờ hắn đang tự hỏi sẽ tiến hành như thế nào đây. Kiến thức trồng trọt hoa kiểng không phải khả năng gì cao siêu, nói thẳng ra chỉ là một kiến thức nghệ thuật, xem như bồi dưỡng khả năng của bọn nhỏ cũng được.

Chờ vài hôm nữa, hắn đến Viện phúc lợi trẻ em giảng dạy kiến thức cho bọn nhỏ. Đồng thời mầm hoa kiểng trong thương thành của Bách khoa toàn thư bán rất rẻ, chuyện mầm cây cũng không thành vấn đề.

Hơn nữa mầm cây này còn không phải loại thông thường như ở bên ngoài.

Tóm lại đó là gì thì phải trồng mới biết được.

Buổi tối.

Khi tất cả mọi người còn say giấc.

Ở Mỹ đang rất huyên náo, triển lãm tranh quốc tế chính thức khai mạc.

Trịnh Trọng Sơn đích thân tham dự cùng với không ít thành viên của Hiệp hội Quốc họa, đồng thời vì đảm bảo an toàn cho những tác phẩm của Lâm Phàm, cho nên khi chúng được máy bay chuyên chở qua, vừa đến nơi lập tức giao cho nhân viên chuyên nghiệp vận chuyển.

Đây là lần đầu tiên bọn họ cẩn thận đến vậy, nếu như trước đây chắc chắn họ không lo lắng như thế.

Những bức tranh này đều tự tay Lâm đại sư vẽ ra, hơn nữa kích thước khổng lồ, hình ảnh phong phú, có giá trị nghệ thuật rất cao, chỉ sợ gọi là quốc bảo cũng chưa xứng tầm với chúng.

Huống hồ, Trịnh Trọng Sơn cũng đã giới thiệu những tác phẩm này cho các tờ báo, hi vọng chúng có thể được vào viện bảo tàng. Nhất là bức ‘Thanh Minh Thượng Hà Đồ’ có giá trị nghiên cứu rất cao.

Tất nhiên ông ấy không có quyền quyết định mục đích của những bức tranh này, nhưng ông ấy từng thương lượng với Lâm đại sư, Lâm Phàm hoàn toàn không có ý kiến với mấy đề nghị này, giao trọn quyền quyết định cho ông ấy.

Đôi khi nghĩ đến Lâm Phàm, Trịnh Trọng Sơn có cảm giác ngại ngùng và xúc động, vì đối phương quá tin tưởng vào mình.

Hôm sau!

Những người trong nước không biết vào ban đêm ở bên nước Mỹ đã xảy ra chuyện gì.

Đến khi họ mở mắt, mở điện thoại di động ra lướt đọc tin tức thì ngẩn người.

“Tin vui, trong triển lãm tranh quốc tế, quốc họa nước ta đã làm chấn động tất cả nghệ thuật gia toàn cầu.”

“Đại sư đứng đầu nước Mỹ Helton ngất xỉu tại chỗ sau khi nhìn thấy bức tranh này.”

“Quốc họa tỏa sáng rực rỡ. Nghệ thuật gia toàn thế giới kinh ngạc, không tin vào sự thật.”

“Đại sư tranh sơn dầu Hà Lan là Forte Toscana thán phục, đây là một trong những bức tranh sống động nhất.”

“Hiệp hội Quốc họa đạt được số phiếu cao nhất trong lịch sử.”

“Đại sư Nhật Bản, Yagyu Kai khóc nức nở tại chỗ.”

“Tin chấn động! Mười bức tranh trong buổi triển lãm xuất phát từ một tác giả.”

…

Chương 1147: ATM Lâm đại sư

Giờ khắc này, đám cư dân thành thị vừa mới rời giường dụi dụi mắt, chuyện gì xảy ra vậy? Có phải nhìn lầm rồi không?

Mấy tiêu đề tin tức này là sao? Biên tập có vấn đề gì không? Cho dù muốn nịnh bợ quốc gia mình cũng không nên nói quá lên như thế chứ.

Trên internet.

“Ui là trời! Hôm nay đã xảy ra chuyện gì mà sáng giờ chỉ toàn mấy tin này vậy?”

“Thật không mấy má? Chúng ta xếp thứ nhất ở triển lãm tranh quốc tế hả?”

“Cha mẹ ơi, đại sư nước ngoài té xỉu, khóc nức nở. Cái này hơi ố dề rồi nha.”

“Nước ta tuyệt vời!”

“Ha ha, quá đỉnh, còn gì đã hơn chứ.”

“Những tin này là thật đấy. Bạn tôi ở bên đó nói tôi biết nè, lúc nó nhìn thấy những bức tranh này cũng choáng váng luôn đó.”

“Bạn của ông có chụp hình không vậy? Gửi bọn tôi xem những bức tranh này ra sao đi.”

“Chờ chút, để tui hỏi coi.”

“Đừng hỏi nữa, mọi người mau xem hot search trên Weibo nè. Có người tung những bức tranh kia lên rồi. Tôi thề, nhìn thấy bức thứ nhất là tôi hết hồn, nhìn đến tấm thứ mười tôi són ra quần luôn. Ai mà trâu bò dữ vậy trời?”

“Đâu đâu? Cho tôi xem với.”

Ngay lúc này cư dân mạng trên internet nháo nhào lên.

Điều quan trọng họ muốn biết những tác phẩm này là của ai.

Hot search Weibo.

Những bức tranh này do chính Hiệp hội Quốc họa đăng tải, dùng thiết bị scan tiên tiến nhất quét lại hình ảnh sau đó đăng lên trang web chính thức.

Mỗi một bức tranh trong bộ sưu tập, mỗi bức đều có thể làm lay động lòng người, gọi là siêu phẩm cũng không sai.

Lâm Phàm được Bách Khoa Toàn Thư hỗ trợ, kỹ năng Quốc họa đã đến mức siêu nhiên, cho dù là những nguyên tác trong Bách Khoa Toàn Thư cũng không thể nào so sánh với hắn, chênh lệch như trời và đất.

Các cư dân mạng xem hot search, khi thấy bức tranh đầu tiên thì tất cả cư dân mạng đều khiếp sợ.

Dù bọn họ chẳng hiểu quốc họa là cái khỉ gì, nhưng vẫn có thể xác định được là nó có đẹp hay không.

Ngắm một bức rồi lại một bức, ngắm mãi đến bức cuối cùng.

Tất cả mọi người đều thảng thốt.

Trong lòng bọn họ đều tự hỏi, những bức tranh này do con người vẽ ra sao?

Có đánh chết họ cũng không tin.

Nhất là hai bức "Thiên Lý Giang Sơn Đồ" và "Thanh Minh Thượng Hà Đồ" đã đánh một cú thật mạnh vào thị giác bọn họ, ai nấy đều không dám tin.

"Bớ làng nước ơi, cái này… Cái này là ai vẽ vậy trời? Quá hoành tráng."

"Mọi người nhìn chữ ký kìa."

"Lâm đại sư…"

"Lâm đại sư này là Lâm đại sư nào vậy?"

"Không phải cái người ở Thượng Hải đó chứ?"

Trong lòng mọi người vẫn chìm trong sự khiếp đảm, bức tranh hùng vĩ đập vào mắt mọi người khiến tất cả hoảng hốt, khi những người yêu quốc họa nhìn thấy những bức tranh này thì càng ngạc nhiên không khép nổi miệng, cực kỳ rung động. Bọn họ không nghĩ đến có người đã đạt đến trình độ này.

Nhìn lại những bức vẽ của họ và so sánh với những bức tranh này khác gì đom đóm so với ánh trăng, chẳng thua gì rác rưởi, không có bất kỳ điểm nào có thể mang ra so sánh được.

Trong phố Vân Lý.

Nguyên nhóm người Ngô U Lan, Điền Thần Côn vô cùng ngạc nhiên nhìn những tác phẩm trên điện thoại di động, nghi hoặc hỏi: "Anh vẽ những bức tranh này thật hả?"

Nhìn vẻ kinh ngạc của họ, Lâm Phàm bình tĩnh cười: "Cũng tạm được chứ hả?"

Điền Thần Côn gắt gỏng nói: "Má ơi, cái này mà được thôi hả? Đó là siêu phẩm đó biết chưa? Nhân vật trên bức tranh này khác gì người sống đâu. Làm sao cậu có thể vẽ được như vậy? Cái này phải học mất bao lâu chứ?"

Câu hỏi rất hay, học mất bao lâu?

Không có sự hỗ trợ của Bách Khoa Toàn Thư, cho dù học cả đời cũng không đạt được trình độ này.

Mắt Ngô U Lan lập lòe hưng phấn: "Anh Lâm, tôi hâm mộ anh quá."

Phụ nữ ai cũng thích người có tài, dù anh Lâm hơi lười nhác nhưng lại rất chính nghĩa, hơn nữa là người rất tài hoa. Đây chính là bạch mã hoàng tử trong lòng tất cả mọi người đấy.

Lâm Phàm bình tĩnh, mỉm cười nói: "Tạm thôi, tạm thôi. Đây chỉ là chút tài vặt, nào có đáng gì."

Triệu Chung Dương mở phát sóng trực tiếp, gào lên: "Nào các anh em, mọi người mau đến nhìn này. Lâm đại sư đang giả vờ khiêm tốn, nói mấy bức tranh này không đáng xem chút nào. Mau đến đây cho sét đánh chết anh Lâm đi."

"Đỉnh của chóp…"

"Lâm đại sư oách quá, khi tôi nhìn thấy những bức tranh này, tôi cũng hoang mang luôn đó."

"Tôi chỉ muốn hỏi, có cái gì Lâm đại sư không biết hay không? Quá trời quá đất rồi."

"Những bức tranh này vừa tung ra, sau này Lâm đại sư sẽ trở thành cây ATM di động ngay."

"Lầu trên, anh nói vậy là sao?"

"Anh không biết rồi, dưới ánh mắt chuyên nghiệp của tôi, chỉ với bức tranh có độ dài ngắn nhất đã trị giá ít nhất mười triệu trở lên, riêng bức "Thanh Minh Thượng Hà Đồ" thì càng không thể định giá nổi. Nếu Lâm đại sư chết đi, không bao lâu nữa, bức tranh đó sẽ có giá trị liên thành."

"Ui là trời, ý của anh là trong tương lai những bức tranh này càng ngày càng đáng giá à?"

Chương 1148: Không vẽ xong thì không cho ăn cơm

"Chắc chắn là vậy, anh thử nhìn xem bây giờ người giàu nhất nước ta, chỉ cần anh ta vẽ vu vơ một bức tranh là đã có thể đấu

giá được hơn bốn triệu. Dù có vài điểm không so sánh được nhưng danh tiếng của Lâm đại sư cũng không hề thua kém. Những bức tranh này sẽ có giá trị cao hơn, có thể nói, nếu bây giờ ai có tranh của Lâm đại sư thì bây giờ có thể làm giàu rồi. Hơn nữa đợi đến khi Lâm đại sư khuất núi, chắc chắn giá trị liên thành, không dưới vài tỷ."

"Khiếp thế…"

Lâm Phàm thấy bão bình luận trong phòng trực tiếp, khó xử nói: "Mấy ông mấy bà làm ơn bình tĩnh lại đi. Tôi mới hai mươi mấy tuổi mà mấy người trù tôi chết rồi, có phải là chơi xấu tôi không?"

"Ha ha, Lâm đại sư sợ đến tè ra quần rồi kìa. Không có mấy ai trông ngóng Lâm đại sư từ trần đâu."

"Cây ATM di động luôn nằm trong vòng nguy hiểm."

Lúc đang vẽ những bức tranh đó, Lâm Phàm đã nghĩ đến điều này, tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ không tì vết sẽ có giá trị cao trong giới, tuyệt đối không có chuyện không ai biết đến, chắc chắn sẽ nhận được sự quan tâm của mọi người. Danh tiếng của hắn sẽ một lần nữa vang dội. Tuy nhiên không biết tình hình bên kia của Trịnh Trọng Sơn như thế nào, không phải định để mình trở thành cây ATM di động thật đấy chứ, vậy thì toang rồi.

Như vậy thì sẽ làm cho hắn có một cảm giác, luôn có điêu dân muốn hành thích trẫm.

Mở Weibo ra.

Lâm Phàm cảm thấy mình phải làm sáng tỏ vài vấn đề, bầu không khí hiện nay không ổn lắm, chẳng phải chỉ vẽ vài bức tranh thôi sao, có cần phải kích động vậy không chứ?

Weibo của hắn đã bị fan hâm mộ chiếm đóng, tất cả đều đang hỏi chuyện này. Bây giờ bọn họ cũng muốn biết có phải do hắn vẽ những bức tranh này không.

Đối với việc này, chắc chắn hắn không thể nói không phải, dù sao hắn cũng không phải người thích nói dối.

Weibo: "Các cư dân mạng thân mến, xin kiềm chế. Mười bức tranh này do tôi vẽ ra, nhưng chỉ là vẽ vu vơ mà thôi, không

cần quan tâm quá. Việc làm vẻ vang nước nhà mới là việc quan trọng, còn bức tranh này trị giá bao nhiêu thì chỉ là phù du. Mọi người đừng nghĩ đến việc tôi chết sẽ thế nào, tôi vẫn chưa được sống bao lâu mà."

Cư dân mạng.

"Ôi mẹ ơi, Lâm đại sư thừa nhận rồi kìa."

"Cha ơi, vẽ cho con trai một bức tranh đi. Không cần lớn đâu, một mét đủ rồi."

"Ha ha, Lâm đại sư đang sợ hãi, sợ bị người khác hại chết."

"Sau này Lâm đại sư nhớ cẩn thận, tranh của ngài đã được lan truyền, có những người muốn tranh tăng giá sẽ luôn theo dõi chằm chằm ngài đấy."

"Thật tài giỏi. Lâm đại sư đúng là đa tài đa nghệ. Không biết có cái gì mà Lâm đại sư không biết không nhỉ? Quả là khủng khiếp."

Đối với nhóm cư dân mạng, họ thật sự khiếp đảm bởi vì đây đúng là chuyện làm cho người ta sợ hãi. Hơn nữa còn rất e ngại, đám fan hâm mộ theo dõi Lâm đại sư lâu năm phát hiện không có gì Lâm đại sư không biết, tên tuổi trong ngành có thể dọa rất nhiều người.

Đại tông sư quốc thuật, thần y, còn nữa, bây giờ lại là một đại sư quốc họa. Thật quá ghê gớm!

Lúc này các ông chủ cửa hàng lớn trong phố Vân Lý ào đến như ong vỡ tổ.

Ông Lương đứng mũi chịu sào, gương mặt đỏ bừng: "Ông chủ nhỏ, những bức quốc họa kia là cậu vẽ thiệt hả?"

Ông Trương: "Ông chủ nhỏ, không phải bữa trước cậu hứa vẽ cho tôi một bức sao? Việc này còn tính không đấy?"

Chị Hồng: "Ông chủ nhỏ, hai đứa con gái nhà tôi đều gả cho Cẩu gia nhà cậu, cậu không thể không cho sính lễ gì chứ."

Đối diện với nhóm hàng xóm cũ này, Lâm Phàm xấu hổ sau đó gào lên: "Đừng nói nữa, không có, không có gì hết. Mau về mở tiệm đi."

“Ông chủ nhỏ, cậu không thể làm vậy đâu. Quan hệ của chúng ta thân thiết thế này, bây giờ tranh của cậu còn rất nổi tiếng nữa, ít nhất phải cho chúng tôi một bức để chúng tôi làm báu vật gia truyền với chứ.”

“Đúng đó, đúng đó.”

…

Thật ra đối với các ông chủ cửa hàng, họ không phải thật lòng muốn ép ông chủ nhỏ vẽ tranh, chẳng qua tâm trạng trở nên kích động nên hăng hái quấy phá một chút.

Người ngoài chỉ có thể hâm mộ Lâm đại sư, nhưng đây chính là ông chủ nhỏ của bọn họ, sao họ không phấn khích được chứ?

Nhất là khi quan hệ giữa họ và ông chủ nhỏ khắng khít như vậy. Chẳng lẽ mười năm, hai mươi năm còn không lấy được tranh của ông chủ nhỏ à?

Bây giờ họ đến, trước tiên là muốn chúc mừng, sau là muốn nịnh bợ ông chủ nhỏ một chút, biết đâu ông chủ nhỏ cao hứng vẽ cho họ mấy bức tranh thì sao.

Hiện tại họ đang hối hận sâu sắc.

Biết vậy trước đây ra tay thì ngon rồi.

Hai ngày trôi qua, bây giờ hắn đã hiểu rõ cảm giác bỗng nhiên nổi tiếng là thế nào, đặc biệt trong giới hội họa, khiến cho biết bao người đến tìm hắn xin tranh.

Ánh mắt những ông già bà trẻ trong phố Vân Lý mỗi lần nhìn hắn khác hoàn toàn so với trước kia.

Ánh mắt họ vô cùng nóng bỏng khiến người ta sợ hãi, sợ rằng với họ chỉ tiếc là không thể trói mình lại rồi nhốt vào phòng tối, ép mình vẽ tranh mỗi ngày, không vẽ xong thì không cho ăn cơm.

Chương 1149: Hiến tranh cho viện bảo tàng

Chỉ nghĩ thôi đã thấy nổi hết da gà.

Đối với Hiệp hội Quốc họa, bây giờ họ vô cùng thỏa mãn, danh tiếng vang dội khắp triển lãm tranh quốc tế.

Vô số đại sư nghệ thuật nước ngoài hận không thể ăn dầm nằm dề trong triển lãm tranh để mỗi ngày được ngắm và nghiên cứu những bức tranh này. Thậm chí có vài vị đại sư vì những bức tranh này mà bắt đầu nảy sinh hứng thú với quốc họa.

Tất nhiên không phải triển lãm tranh quốc tế diễn ra hoàn toàn thuận lợi, vào ngày thứ hai có một tên siêu trộm quốc tế muốn trộm tranh nhưng tiếc là Trịnh Trọng Sơn đã dẫn người đến bảo vệ chặt chẽ những bức tranh này, kể cả ban đêm cũng có người ở bên cạnh canh giữ.

Khiến gã siêu trộm quốc tế rất tiếc nuối, hoàn toàn bó tay chịu thua.

Thượng Hải.

Lâm Phàm vừa rời giường, Trịnh Trọng Sơn đã điện thoại đến.

"Ông Trịnh, mọi người về rồi à?"

"Về rồi, cậu không biết chứ, ở hôm triển lãm tranh đã hấp dẫn biết bao nhiêu người, lúc nhìn đến tác phẩm của cậu thì vẻ mặt ai cũng lạ lùng lắm, nếu cậu nhìn thấy thì sẽ cười chết mất."

Không cần Trịnh Trọng Sơn kể lể, hắn cũng biết những người đó có vẻ mặt gì, ngoại trừ kinh ngạc còn có thể là gì nữa chứ?

Lúc này Trịnh Trọng Sơn hưng phấn nói: "Người phụ trách triển lãm tranh quốc tế đã liên hệ với chúng tôi, hy vọng thuê mười bức tranh của cậu để tiếp tục triển lãm nhưng bị chúng tôi từ chối. Sao tôi có thể giao cho bọn họ những bảo bối này được, nhất định phải mang về nước rồi. Hơn nữa tôi đã liên lạc với viện bảo tàng quốc gia rồi, sẽ quyên tặng mười bức tranh này cho họ. Giá trị nghệ thuật của những bức tranh này rất cao, chưa kể giá trị lịch sử còn cao hơn nữa."

Lâm Phàm không nghĩ đến việc tác phẩm của mình có thể được trưng bày ở viện bảo tàng, hắn lập tức nở nụ cười: "Được, ông cứ sắp xếp ổn thỏa là được rồi."

Trịnh Trọng Sơn: "Lão Lâm, cậu nghe tôi nói, hiến mười bức tranh này cho viện bảo tàng sẽ mang đến lợi ích cực lớn cho cậu đó. Cậu đừng nghĩ lão Trịnh tôi gài cậu, thời này không có

nhiều tranh được vào viện bảo tàng đâu. Hơn nữa chỉ cần để vào đó, giá trị bản thân cậu sẽ tăng cao chót vót. Theo tôi đoán, danh tiếng của cậu sẽ truyền đến muôn đời."

Lâm Phàm cười: "Lão Trịnh, ông nghĩ tôi là loại người gì thế? Sao tôi không tin ông kia chứ? Chắc chắn ông không bao giờ lừa tôi đâu."

Thấy Lâm Phàm tin tưởng mình như vậy, Trịnh Trọng Sơn rất vui vẻ, sau đó hình như nghĩ đến việc gì, nói: "À đúng rồi, sau này cậu đừng tiện tay vẽ tranh cho người ta nhé. Bây giờ tác phẩm của cậu có giá hàng triệu rồi đó, không phải tầm thường nữa. Đây đã là con số dự tính thấp nhất, những tác phẩm hiện nay trên thị trường không có tác phẩm nào đạt được đến trình độ như cậu, chưa kể giá trị nghệ thuật trong tác phẩm của cậu thật sự quá cao, cao đến nỗi vượt khỏi đỉnh cao nghệ thuật hiện nay, chắc cậu hiểu rõ ý tôi rồi chứ?"

Lâm Phàm gật đầu: "Hiểu rõ, đúng rồi, không phải mấy ông cũng định hiến bức tranh tôi vẽ cho ông và mấy người lão Nguyệt vào viện bảo tàng luôn đấy chứ?"

Trịnh Trọng Sơn nghe xong nổi giận: "Sao có thể được? Những bức tranh này là cậu cho chúng tôi, là quà tặng của bạn bè, chúng tôi phải giữ làm báu vật gia truyền chứ."

Trong lòng họ thì những tác phẩm của lão Lâm vẽ chính là bảo bối, mặc dù giá trị nghệ thuật không sánh bằng mười bức tranh kia nhưng cũng thuộc hàng đầu, có giá trị không thấp.

Nếu tin tức tranh được viện bảo tàng quốc gia tiếp nhận được lan truyền ra ngoài, tranh của lão Lâm sẽ được định giá không tầm thường, giá trị sẽ tăng ào ào như hỏa tiễn.

Lúc ở trung tâm triển lãm tranh đã có đại gia ra giá 20 triệu cho một bức tranh nhưng đã bị từ chối. Tiền tài có thể mua được những bức tranh này sao?

Đây là tác phẩm đỉnh cao, sợ rằng không ai có thể vượt qua được.

Đã là siêu phẩm thì cũng chỉ có lão Lâm tự mình vượt qua chính mình thôi…

"Ha ha." Lâm Phàm cười tươi: "Tốt lắm lão Trịnh, những thứ này tùy ông sắp xếp, tôi không quan tâm đến nữa."

Trịnh Trọng Sơn tỏ vẻ bí ẩn: “Lão Lâm, ngày tháng sắp tới của cậu sẽ không dễ chịu rồi, tôi cũng có thấy chuyện mọi người xem cậu là ATM di động rồi. Sau này sẽ có rất nhiều người có máu mặt đến nhờ cậu vẽ, cậu phải thật kiên định mới được đó nha.”

“Còn chờ ông nhắc sao? Người xa lạ thì chưa có, chỉ có một đống người quen đang làm phiền tôi đây này. Tôi cúp máy đây.” Lâm Phàm rầu rĩ nói.

…

Viện bảo tàng quốc gia.

Trong một sảnh triển lãm rộng rãi, mười bức tranh đã được bảo vệ.

Một nhóm lão già tràn vào, trong đó có nhà sử học, có đại sư giám định nghệ thuật. Mục đích chính của họ đến đây là để nghiên cứu mười bức tranh này.

Dù đây là sáng tác của đại sư hiện đại nhưng không hề giống với những đại sư khác.

Chỉ dựa vào giá trị nghệ thuật trên đó, những bức tranh này đã đạt đến đỉnh cao, so với những bức tranh văn vật cổ còn hoàn mỹ hơn nhiều, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Nếu như những bức tranh cổ không có giá trị lịch sử, chỉ sợ không bằng một góc những bức tranh này.

Chương 1150: Tội nghiệp chú Lý

Tề Dũng là một nhà sử học triều Tống xếp hạng số một số hai, khá nổi tiếng trong nước và có rất nhiều học trò, là người cực kỳ có quyền lực. Ông ấy chuyên nghiên cứu văn hoá đời sống thời triều Tống, năm nay đã bảy mươi tuổi nhưng vẫn còn rất minh mẫn. Sau khi ông ấy bước vào, không hề đi lung tung mà bước thẳng đến chỗ bức “Thanh Minh Thượng Hà Đồ”.

Lần đầu tiên nhìn thấy “Thanh Minh Thượng Hà Đồ”, hai mắt ông ấy đã dính chặt tại chỗ.

Trầm ngâm một phút.

“Hay, hay…” Tề Dũng vỗ tay khen hay, gương mặt đỏ bừng giống như nhìn thấy báu vật trần gian: “Lâm đại sư này đúng là không tầm thường, rõ ràng đây là một học giả có nghiên cứu kỹ lưỡng về triều Tống.”

“Tề giáo sư, giá trị của bức tranh này cao vậy hả?” Một ông lão khác hỏi, ông ấy cũng là một nhà nghiên cứu lịch sử triều Tống nhưng vẫn còn kém một chút so với Tề Dũng.

Tề Dũng xua tay: “Tôi đã nhìn kỹ, bên trong tranh có vẽ phong cảnh sinh hoạt hai bên bờ Biện Kinh. Trong sử sách có thể tìm thấy cảnh này nhưng để mô tả lại bằng tranh thì không hề đơn giản.”

Những đại sư giám định quốc họa cũng vùi đầu vào trong tác phẩm.

Bọn họ đều là những người có danh vọng, khi cẩn thận nghiên cứu những bức tranh này, trong lòng họ bắt đầu cảm thấy mơ màng,

Nhất là sau khi dần dần xâm nhập vào đó, họ càng xem thì càng hoảng sợ, cho dù sau khi phóng to, từng chi tiết nhỏ đều được xử lý kỹ lưỡng, nét vẽ hoàn toàn trầm ổn thậm chí còn rất lưu loát. Việc này không thể nào xuất hiện ở thời hiện đại được.

Kể cả những đại sư nổi tiếng thời xưa cũng chưa chắc có thể vẽ hoàn mỹ đến như thế này.

Việc càng khiến họ khiếp sợ hơn nữa là những bức tranh này làm cho họ cảm thấy rất rung động, mà đó còn là những rung động không thể tưởng tượng nổi. Khi nhìn chúng, toàn bộ tâm trí của họ đều là những bức tranh này, không hề bị phân tâm bởi những gì xung quanh.

Mãi cho đến buổi tối.

Những đại sư này bước ra với tinh thần sáng láng, ông cụ quyền uy nhất trong đó chỉ để lại một câu nói:

“Cấp bậc quốc bảo, tác phẩm tuyệt thế, lưu truyền muôn đời.”

Hôm sau.

Một tin tức làm nức lòng người được tung ra.

“Mười tác phẩm của Lâm đại sư được hiến cho viện bảo tàng ở thủ đô.”

Tiêu đề của bản tin này rất bình thường nhưng bất kỳ người nào nhìn thấy tiêu đề này cũng giật mình.

“Tranh của Lâm đại sư được viện bảo tàng tiếp nhận, việc này… này…”

“Hết hồn, đúng là thứ dữ nha. Chẳng phải nếu như có được một bức tranh của Lâm đại sư thì sẽ phát tài sao?”

“Anh bớt ăn nói xà lơ đi, viện bảo tàng quốc gia mà còn tiếp nhận tác phẩm của Lâm đại sư đó, nếu anh có một bức tranh do Lâm đại sư vẽ thì bản thân anh có giá trị mấy chục triệu luôn ấy chứ.”

“Nhưng mà khi đó anh có chịu bán không? Mấy tác phẩm này để càng lâu càng lên giá đấy.”

“Đó chính là bảo vật cấp quốc gia, được nâng niu như báu vật gia truyền cho thế hệ sau còn không kịp nữa là.”

Trên Weibo ồn ào nhặng xị cả lên, khiến cho vô số người kinh ngạc.

Một số minh tinh từng có mâu thuẫn với Lâm Phàm, khi nhìn đến bản tin này cũng trợn tròn mắt. Đây là vinh hạnh cỡ nào, chỉ sợ cả đời họ cũng không thể nào đạt được.

Đối với một số đại sư nghệ thuật gia, đây là vinh quang mà họ theo đuổi cả đời, thế nhưng với họ thì chuyện này có quá nhiều khó khăn, cho dù họ rèn luyện cả đời cũng chưa chắc đã thành công.

Hiện giờ Lâm Phàm bị oanh tạc điện thoại đến mức sắp phát khùng.

Vương Minh Dương: “Mẹ nó, đại ca của tôi ơi, cậu muốn lên trời luôn rồi.”

“Chuyện nhỏ, không gì đâu, không đáng để bận tâm.”

“Ngưng, bớt nhảm đi nha. Cậu còn định khiêm tốn nữa à? Tôi không xin tranh cậu vẽ, cũng không làm khó cậu. Nhưng lúc tôi chết già cậu phải cho tôi một bức đấy nhé.”

“Được, được. Không thành vấn đề. Lỡ đâu tôi chết trước anh thì sao?”

“Im, cái miệng nói bậy, chẳng may linh nghiệm thì làm sao? Không nói những chuyện này nữa, dù sao cũng chúc mừng cậu. Tôi rất tự hào khi có một người anh em như cậu đó.”

“Ha ha…”

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Phàm thấy cha mình gọi điện thoại đến, lập tức nở nụ cười.

“Cha, có phải cha nhận được tin gì không?”

Bên kia điện thoại vang lên tiếng cha già đang kích động gầm gừ: “Con trai, trên mạng nói có thật không con?”

Lâm Phàm lúng túng: “Thật ạ, con của cha mang vinh quang về cho cha nè, mười tác phẩm đều đã được viện bảo tàng quốc gia tiếp nhận rồi.”

“Ha ha…” Giây phút này, bên kia đầu dây điện thoại cất lên tiếng cười hưng phấn của ông cha già, hơn nữa còn cười ngặt nghẽo: “Giỏi, giỏi lắm. Con trai của cha rất tài năng. Con cũng đừng nên tự cao, sau này không nên tự tiện vẽ tranh cho người ta. Dù cha con không hiểu biết nhiều nhưng vẫn biết vật quý vì hiếm, nếu con vẽ nhiều thì sẽ mất đi giá trị đó.”

“Không được, không được. Chuyện lớn như vậy cha phải đi kể cho người khác biết mới được.”

Không đợi Lâm Phàm kịp trả lời, ông cha già lập tức cúp điện thoại.

Lâm Phàm lắc đầu bó tay, tất nhiên hắn biết cha mình muốn tìm ai, không khỏi mặc niệm vài giây cho chú Lý, gặp phải một người cha thích khoe mẽ như vậy hắn cũng bất lực lắm.

Chương 1151: Chuyện nhà Hạ lão sư

Thủ đô.

Ngô Vân Cương đang tiếp đãi khách hàng, món ăn trên bàn rất phong phú, vừa nhìn đã biết có giá trị không thấp.

Ngô Nhã Đình lẳng lặng nhìn chú mình, từ nãy đến giờ luôn cười rất tươi, chẳng lẽ chú ấy có chuyện vui gì sao?

Đột nhiên cô ấy nhớ tên chú Lâm kia.

“Ngô tổng có chuyện gì vui à? Sao trông anh hớn hở thế?” Vị tổng giám đốc khách hàng cười hỏi.

Ngô Vân Cương nhịn không được cười tủm tỉm, sau đó nói: “Hoàng tổng, anh biết Lâm đại sư quốc họa chứ?”

“Biết, tuổi còn trẻ đã là đại sư quốc họa hàng đầu, tác phẩm được đưa vào viện bảo tàng. Hiện nay chưa thấy bất kỳ tác phẩm nào giao dịch trên thị trường cả, có thể nói có tiền chưa chắc mua được tranh của hắn.”

Ngô Vân Cương cười: “Anh ta là bạn của tôi. Trước đây anh ta từng nhận lời sẽ vẽ tặng tôi một bức tranh khi tôi mừng sinh nhật lần thứ năm mươi. Bây giờ nghĩ lại, cảm thấy sung sướng vô cùng.”

Đối phương kinh ngạc, dường như không thể tin nổi, sau đó bưng ly rượu lên, càng thêm nhiệt tình giống như muốn kết thân với ông ấy.

…

Giang Ninh.

Nhà Hạ lão sư, giảng viên của Lâm Phàm.

Hôm nay là một ngày trọng đại đối với gia đình Hạ lão sư. Con trai Hạ lão sư đã hai mươi lăm tuổi vẫn còn độc thân, bởi vậy Hạ lão sư và chồng bà ấy là Thẩm Hồng nhờ bà mai giới thiệu bạn gái cho con trai mình.

Không phí công chờ đợi, bà mai đã tìm được mối thích hợp nên hẹn ra xem mặt, gia đình nhà gái muốn gặp mặt tại nhà của nhà trai nên bà ấy không ra ngoài.

Trời vừa sáng tinh mơ là Hạ lão sư đã bắt đầu thu dọn nhà cửa, chỉnh trang phòng ốc sạch sẽ, sau đó ra chợ mua thức ăn chuẩn bị một bữa tiệc phong phú, dù gì cũng không thể để mất mặt được.

Hai vợ chồng Hạ lão sư là giảng viên đại học, việc làm không tệ nhưng họ chưa mua nổi nhà ở Giang Ninh này. Bây giờ vẫn

còn ở căn nhà cũ, diện tích không lớn, chỉ có hai phòng ngủ một phòng khách và còn rất cũ kỹ.

Họ lo lắng nhất là bên nhà gái sẽ chê bai căn nhà này.

Nhưng không thích cũng đành chịu, trước đó Thẩm Hồng đánh bạc thua không ít tiền, dù nhờ có vị học sinh kia của mình lấy lại một mớ nhưng vẫn còn thua ở chỗ khác một khoản nữa.

Bây giờ Thẩm Hồng đã bỏ bài bạc, ông ấy và Hạ lão sư chuẩn bị cẩn thận tiết kiệm tiền, mua một căn nhà mới cho con trai.

Thẩm Lương là người hơi hướng nội, nhan sắc bình thường, không đẹp trai cũng không xấu xí, nhưng học tập không tệ. Sau khi anh ấy tốt nghiệp thì làm một trưởng phòng nhỏ bé ở cảnh khu, công việc được vào biên chế, hôm nay phải gặp mặt nhà gái, trong lòng anh ấy rất hồi hộp.

Nhìn qua tấm hình nhà gái, vóc dáng không phải rất đẹp nhưng cũng khá xinh xắn, nhỏ hơn mình hai tuổi, dường như vừa tốt nghiệp đại học.

Nhưng mà bây giờ anh ấy vẫn đang lo lắng, không biết gia đình nhà gái có ưng mình hay không.

…

Dưới lầu.

Một chiếc xe trị giá hai, ba trăm ngàn dừng lại.

Nhà gái đến.

Bà mai xuống xe, gương mặt hớn hở: “Đây chính là nhà của Thẩm lão sư, gia đình nhà trai cũng có danh tiếng, hai vợ chồng làm giảng viên đại học, con trai không tệ, công việc thuộc biên chế nhà nước.”

Điều kiện thế này đã rất tốt, chỉ có khuyết điểm duy nhất là nhà quá cũ, thuộc về cuối những năm 80, đầu thập niên 90, ít nhất cũng đã ba mươi năm rồi.

Hơn nữa diện tích không lớn, chỉ chừng tám mươi mét vuông. Ở Giang Ninh này, bán ra tối đa chỉ hơn 1 triệu.

Cha mẹ nhà gái cau mày, không phải họ tham phú phụ bần nhưng họ chỉ có một đứa con gái rượu, nếu sau này kết hôn sẽ ở đâu? Không có nhà mới thì không được rồi.

Cũng không sao, còn chưa gặp mặt nhà trai, xem qua tình hình thế nào đã.

Đối tượng xem mặt của Thẩm Lương bước ra, vóc dáng không tệ. Cha mẹ không muốn cô ấy rời khỏi Giang Ninh nên mong sẽ tìm một nơi ở địa phương để dễ dàng qua lại.

“Vi Diễm, đối tượng xem mắt của bạn ở chỗ này à?” Một cô gái ăn mặc thời trang đứng kế bên hỏi.

Đan Vi Diễm nhìn bạn thân của mình, sau đó gật đầu.

Gia cảnh bạn thân của cô ấy tương đối khá giả nhưng không phải người địa phương ở Giang Ninh, nghe nói cô ấy muốn xem mắt nên chạy từ bên kia đến xem tình hình, coi như giúp cô ấy xem xét kỹ càng.

Nhưng cô ấy nhìn ra trong ánh mắt Dương Ninh lộ rõ vẻ ghét bỏ, chê bai căn nhà cũ kỹ trước mặt.

Cha mẹ nhà gái: “Đi vào xem thử xem sao.”

Đã đến nơi rồi, tất nhiên phải xem qua thôi.

Hạ lão sư đang lui cui trong nhà bỗng nghe tiếng gõ cửa, lập tức ngừng công việc đang làm: “Khách đến rồi, con trai mau ra đây.” Sau khi nói xong lập tức đi mở cửa.

Sau khi mở cửa thấy người ở ngoài, Hạ lão sư cười vui vẻ: “Mời vào, mời vào. Không cần thay giày, cứ vào đi.”

Dù cha mẹ Đan Vi Diễm không hài lòng lắm nhưng vẫn tươi cười đáp lại: “Được được. Lần đầu gặp mặt không mang theo quà.”

Hạ lão sư: “Đến là được rồi, quà cáp làm gì. Mời mọi người vào nhà.” Sau đó gọi với vào phòng bếp: “Còn đứng trong đó làm gì, không mau ra tiếp khách này.”

Chương 1152: Buổi xem mắt

Bình thường Thẩm Hồng không hút thuốc lá nhưng hôm nay cũng mua một gói Trung Hoa, nhanh nhẹn đưa cho ông Đan một điếu.

Ông Đan gật đầu nhận lấy, lúc đi vào nhà đã quan sát một vòng khung cảnh xung quanh.

Nhà có hơi nhỏ nhưng cũng khá sạch sẽ.

"Thẩm Lương còn chần chừ trong phòng làm gì thế? Còn không mau ra đây!" Hạ lão sư hô lên, sau đó phân bua: "Bây giờ thằng nhóc này vẫn còn đang mắc cỡ."

Ông Đan cười: "Không sao đâu, cứ để đứa nhỏ tự nhiên."

Bọn họ chỉ có một đứa con gái duy nhất nên tất nhiên nâng như trứng, hứng như hoa. Gia đình nhà trai sinh hoạt cũng khá giả, việc làm ổn định, chỉ duy nhất nhà cửa không ra gì. Tất nhiên cũng phải xem xét con trai họ thế nào, nếu như người không chịu học hành thi cho dù có tiền đi chăng nữa cũng không được.

Thẩm Lương ở bên trong hơi hồi hộp, sau đó bước đến phòng khách: "Chào chú, chào dì."

Ông bà Đan quan sát sơ qua, âm thầm gật đầu. Đứa nhỏ này không tệ, gương mặt dễ nhìn coi như tuấn tú lịch sự. Họ cảm thấy tương đối hài lòng với người này, nhưng còn phải xem con gái nói thế nào.

Đan Vi Diễm cẩn thận nhìn Thẩm Lương, gương mặt ửng hồng. Dù sao cũng là lần đầu tiên gặp mặt, cô ấy cảm thấy hơi ngượng ngùng nhưng nhìn chung vẫn tạm ổn.

Tuy nhiên ánh mắt Dương Ninh Ninh hơi cao, một người đàn ông bình thường không có gì bắt mắt.

Ông Đan lên tiếng: "Cha thấy hài lòng với đứa nhỏ này, con gái thấy thế nào? Nếu con thấy không ưng bụng thì cứ nói, không sao cả."

Hạ lão sư ở bên cạnh cười cười: "Đúng, đúng, không thích thì cứ nói, xem mắt không được vẫn có thể làm bạn mà."

Đan Vi Diễm mắc cỡ gật đầu: "Cha, con thấy ổn."

Nghe đáp án, gia đình Hạ lão sư hớn hở, con bé đồng ý rồi thì đây đúng là một khởi đầu tốt đẹp.

Trong phòng khách, mọi người trò chuyện vui vẻ, còn Hạ lão sư thì bận rộn trong bếp.

Rất nhanh đã đến giờ.

“Ăn cơm nào, anh Đan dùng chút rượu nhé?” Thẩm Hồng mời mọc, tận tình làm tròn trách nhiệm chủ nhà.

“Được.” Ông Đan đồng ý, có chuyện gì cũng phải nói ở trên bàn ăn, nói rõ ràng tốt hơn.

Dọn cơm.

Nửa giờ sau.

Ông Đan đặt ly rượu xuống: “Thẩm lão sư, tôi xin phép nói thẳng. Làm cha làm mẹ, tôi chỉ có duy nhất một đứa con gái này, dù gia đình chúng tôi không phải giàu sang gì nhưng cũng không phải dạng khó khăn. Tôi rất hài lòng với thằng bé Thẩm Lương nhà anh nhưng nếu muốn kết hôn, tôi hy vọng nhà trai có thể mua một căn nhà mới, tôi sẽ hỗ trợ trang trí và đồ gia dụng. Tôi thật lòng không muốn con gái tôi vất vả hoặc không có nơi ăn chốn ở đàng hoàng.”

Thẩm Hồng cắn răng: “Được, tuy trong nhà chúng tôi không có nhiều tiền như vậy nhưng tiền cọc mua nhà vẫn có thể bỏ ra. Anh thấy được không?”

Ông Đan bằng lòng: “Đồng ý. Chúng tôi không phải dạng người không hiểu chuyện, anh cứ cho chúng nó tiền đặt cọc, còn tiền mua nhà để chúng nó tự vay là được.”

Nhìn như Dương Ninh Ninh đang chơi điện thoại, thật ra đang nhắn tin với Đan Vi Diễm.

“Sao cha cậu đồng ý dễ dàng như vậy? Cậu hoàn toàn có thể tìm được chỗ tốt hơn gia đình nhà trai này mà.”

“Ừ, mình nghe theo cha mẹ mình, hơn nữa Thẩm Lương rất tốt mà.”

“Tốt gì mà tốt, nhìn cục mịch thấy mồ. Nếu sau này cậu kết hôn với anh ta, đi làm rồi về nấu cơm, muốn mua đồ tốt một chút cũng phải suy đi tính lại, chán chết đi được. Hay là cậu đừng đồng ý nữa, mình tìm người khác tốt hơn cho cậu.”

“Không cần đâu, mình thấy ổn rồi.”

“Trời à, sao cậu ngốc thế nhỉ? Đây chính là chuyện cả đời đó, không phải là việc nhỏ đâu. Bây giờ người ta còn chưa mua

nhà nổi, sau này đến khi mọi chuyện xong xuôi chắc gì đã mua nổi nhà mới chứ.”

Bà Đan ngồi cạnh con gái, dĩ nhiên nhìn thấy nội dung tin nhắn trên điện thoại di động, bà ấy thấy Dương Ninh Ninh nói vậy cũng cảm thấy có lý.

Làm cha mẹ ai không mong con cái mình được sống sung sướng.

Gia cảnh nhà trai không tệ, việc làm ổn định nhưng chẳng qua chỉ là người bình thường, sau đó cười nói: “Hôm nay chúng ta nói nhiều rồi, hay là để tụi nhỏ tìm hiểu nhau một thời gian đi, sau khi chắc chắn thì bàn tiếp được không?”

Ông Đan ngạc nhiên, không biết vì sao vợ mình nói như vậy.

Hạ lão sư nghe họ nói thế, trong lòng lo lắng, có cảm giác chuyện không suông sẻ.

Đan Vi Diễm ngẩng đầu: “Mẹ. Con cảm thấy chưa chắc người khác tốt bằng.”

Nghe xong câu này, cả gia đình Hạ lão sư vui vẻ trở lại.

“Thẩm Lương, con dẫn hai cô gái vào thư phòng chơi đi, mẹ nói chuyện với chú dì một chút.” Hạ lão sư nói.

Thẩm Lương gật đầu: “Dạ.”

Trong thư phòng.

Dương Ninh Ninh không ưa bất kỳ điểm nào ở Thẩm Lương, thậm chí còn không muốn nhìn, không biết vì sao Đan Vi Diễm đồng ý với chuyện này nữa.

Nhà này quá rách nát, nếu bạn trai tương lai của mình ở đây chắc chắn cô ta sẽ phản đối.

Đan Vi Diễm nhìn quanh một vòng, sau đó nhìn chằm chằm vào một bức tranh trên vách tường trong thư phòng: “Thẩm Lương, bức tranh này đẹp quá, là ai vẽ vậy anh?”

Chương 1153: Một bức tranh, kết nhân duyên

Thẩm Lương ngước lên nhìn: “Nghe mẹ tôi nói, đây là học trò của bà ấy tặng, nhân dịp sinh nhật của bà.”

Dương Ninh Ninh: “Không biết mua ở sạp ven đường nào, chẳng đáng giá được mấy chục đồng.”

Thẩm Lương cười cười gượng gạo.

Chân mày Đan Vi Diễm nhíu lại: “Ninh Ninh, đừng nói thế.”

“Ờ.” Dương Ninh Ninh không thèm quan tâm, sau đó ngồi vào máy vi tính đọc tin tức.

Thẩm Lương trò chuyện với Đan Vi Diễm, kể lại mấy chuyện vụn vặt. Bầu không khí giữa hai người hơi ngại ngùng, không được tự nhiên.

“Ui trời, hai người xem tin tức này, mười bức tranh của Lâm đại sư sẽ được viện bảo tàng quốc gia tiếp nhận. Một bức tranh giá trị ít nhất mấy chục triệu trở lên đó. Nếu ai có một bức, chẳng phải sẽ thành đại gia ngay lập tức à?” Dương Ninh Ninh thở dài nói.

Đan Vi Diễm và Thẩm Lương bị thu hút nên đến cạnh bên, nhìn thấy tiêu đề trên máy tính, ai nấy đều sửng sốt.

“Thật đáng sợ.”

Dương Ninh Ninh bĩu môi: “Thẩm Lương, nếu bức tranh nhà anh do anh ấy vẽ thì giàu to rồi.”

“Hả.” Thẩm Lương ngạc nhiên, sau đó gãy đầu nói: “Làm gì có chuyện đó.”

Dương Ninh Ninh khinh bỉ nói: “Chắc chắn không phải rồi, nếu mà thế thật thì chắc mặt trời mọc ở hướng tây.”

“Ninh Ninh.” Đan Vi Diễm hơi bất mãn, sao Ninh Ninh nói chuyện khó nghe đến như vậy chứ.

Trong khi Đan Vi Diễm đang muốn thay mặt Dương Ninh Ninh xin lỗi Thẩm Lương, bỗng phát hiện Thẩm Lương ngây ngốc đứng chết trân, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bức tranh đó.

“Anh sao thế?” Đan Vi Diễm hỏi.

Dương Ninh Ninh liếc mắt nhìn, khinh thường nói: “Chắc đang ước bức tranh này của Lâm đại sư thì tốt biết bao đấy.”

Đúng lúc này, Thẩm Lương sực tỉnh, lập tức mở cửa chạy ra phòng khách: “Mẹ, mẹ, mẹ nói cho con biết, người học trò kia của mẹ tên gì vậy?”

Cả hai bên cha mẹ đang ngồi nói chuyện trên bàn ăn đều bị giật mình.

Hạ lão sư không hài lòng nhìn con trai hấp tấp như vậy: “Làm cái trò khùng điên gì thế hả?”

Cảm xúc Thẩm Lương hơi kích động: “Mẹ, người học trò tặng mẹ bức tranh treo trong thư phòng tên gì vậy mẹ?”

“Lâm Phàm, sao thế?” Hạ lão sư trả lời.

“Có phải hắn còn gọi là Lâm đại sư không?” Thẩm Lương hỏi.

Hạ lão sư không rõ lắm, suy nghĩ: “Người học trò này của mẹ từng nói cậu ấy cũng được gọi là Lâm đại sư.” Sau đó nghi hoặc hỏi: “Chuyện gì?”

Gương mặt Thẩm Lương hưng phấn đến đỏ ửng: “Mẹ, mẹ đến đây xem cái này với con nè. Con mới đọc được tin tức, bây giờ đến lượt mẹ xem đi.”

Hạ lão sư còn chưa biết xảy ra chuyện gì nhưng vẫn đi theo, ông Đan cũng vội vã chạy theo.

Trong thư phòng.

Thẩm Lương chỉ vào bức tranh: “Mẹ, mẹ đọc cái này, chúc Hạ lão sư sinh nhật vui vẻ, sống lâu trăm tuổi, học trò Lâm đại sư kính tặng.” Sau đó chỉ vào bản tin trên máy tính: “Mẹ xem bản tin này xem, có phải cùng một người không?”

Hạ lão sư bất ngờ, sau đó nhìn bản tin trên máy tính, nhìn lại bức quốc họa trên tường, trong thoáng chốc ngẩn người, không dám tin: “Chắc không phải đâu.”

Bản thân bà ấy không dám khẳng định.

Thế nhưng ông Đan nhìn chằm chằm vào bức tranh trên tường: “Mấy ngày trước tôi có thấy tin này, hình như Lâm đại sư kia tên là Lâm Phàm, bây giờ đang có lời đồn, giá khởi điểm của mỗi bức tranh do Lâm đại sư sáng tác đều hơn mấy

chục triệu, dù có tiền cũng không mua được. Hiện nay trên thị trường không có tác phẩm của hắn."

Thẩm Hồng đứng bên cạnh vẫn im lặng không nói, nhưng hơi thở trở nên dồn dập. Nếu đây là sự thật, vậy cái kia đại diện cho chuyện gì? Không cần nghĩ cũng rõ, đó là trở thành nhà giàu mấy chục triệu trong chớp mắt.

Riêng Dương Ninh Ninh ngẩn người, sau đó nghi ngờ hỏi: "Làm gì có chuyện đó, chắc chỉ trùng tên trùng họ thôi."

Cô ta không tin vào việc đang xảy ra trước mắt, nếu thật vậy cô ta cảm thấy mình không còn cao hơn người khác một cái đầu, người ta chỉ cần một bức tranh đã có thể trở thành nhà giàu trị giá hàng chục triệu. Ai có thể chấp nhận được chứ?

Thẩm Hồng: "Vợ à, nếu không thì em gọi điện thoại cho học trò kia hỏi thử xem, chúng ta cứ đứng đây đoán mãi cũng không biết được đâu."

Hạ lão sư lập tức lấy điện thoại di động ra: "Được, em gọi ngay."

Điện thoại mau chóng có người nhấc máy.

"Có chuyện gì ạ Hạ lão sư?" Đầu dây điện thoại bên kia vang lên giọng nói của một thanh niên.

Hạ lão sư: "Tiểu Phàm, cô hỏi một chút, cậu còn được người ta gọi là Lâm đại sư đúng không? Cậu có đưa cho cô một bức tranh, còn ký tên Lâm đại sư nên …"

Lâm Phàm ở đầu dây bên kia nghe vậy, lập tức cười rộ lên: "Lão sư, là con đó. Cô đoán đúng rồi, hiện nay cô phải bảo vệ tranh của con cho kỹ nha. Bây giờ ở ngoài có tiền không mua được đâu. Con vẽ cho cô một bức "Phú Quý Bình An Đồ" cao hai mét, ngang bốn mươi ba centimét. Kích thước này được xem như trung bình trong số những tác phẩm của con rồi. Nếu lấy ra ngoài bán có thể không dưới ba bốn mươi triệu đâu nha. Nhưng con cảm thấy có thể sẽ được nhiều hơn, vì dù sao trên thị trường không lưu hành tác phẩm của con, nên người muốn sưu tầm khá nhiều. Đến lúc con mất, không chừng bức tranh này sẽ hơn một tỷ đó…"

Chương 1154: Ngô Hoán Nguyệt trở lại

Bây giờ trong thư phòng, tất cả mọi người đều trố mắt, lúc Lâm Phàm thừa nhận mình chính là Lâm đại sư, bọn họ đã bị choáng váng.

Mà lúc này Hạ lão sư hấp tấp nói: "Tiểu Phàm trò nói bậy bạ gì vậy, cô không biết món quà này quý giá đến thế, bây giờ cô đem trả lại cho trò nhé."

Lâm Phàm: "Lão sư, đây là quà sinh nhật con tặng cho cô, cô trả cho con thì chẳng phải đang xem thường con à? Tranh này đã tặng cho cô thì cô muốn bán hay tặng gì đó tùy ở cô, con không còn liên quan nữa. Tất cả do cô quyết định."

Vào ngày sinh nhật lão sư khi đó, hắn đã nghĩ kỹ, trong những kỹ năng mình sở hữu, kỹ năng quốc họa là môn có khả năng tăng cao giá trị nhất trong tương lai. Nên tặng cho lão sư một tác phẩm quốc họa xem như cảm ơn Hạ lão sư đã chăm sóc mình thời đại học, cũng coi như báo đáp cho bà ấy.

"Không bán, có nghèo rớt mồng tơi cũng không bán. Nhất định cô sẽ giữ thật kỹ để truyền lại cho con cháu." Tâm trạng Hạ lão sư kích động nói.

Lâm Phàm: "Tốt lắm, nếu không có chuyện gì nữa thì con cúp máy đây, cô có gì cần thì cứ gọi cho con nha."

Hạ lão sư: "Được Tiểu Phàm, trò cứ nghỉ ngơi đi. Bây giờ cô đang xem mắt cho con trai, nếu như thành công thì con phải đến dự lễ thành hôn đấy nhé."

Lâm Phàm cười: "Chắc chắn, cho dù cô không mời con cũng đi."

Sau khi cúp điện thoại.

Trong thư phòng hoàn toàn im phăng phắc.

Gương mặt Thẩm Lương ngơ ngác, anh ấy không ngờ nhà mình có chứa một bức tranh trị giá chục triệu.

Trong lòng cha mẹ Đan Vi Diễm khẽ thở dài, sau đó nói: "Thẩm lão sư, Hạ lão sư, chúng tôi không làm phiền nữa, tạm biệt."

Hoàn cảnh bây giờ, hai bên không cùng đẳng cấp, người ta có một bức tranh trị giá hơn chục triệu, mình có gì để bàn điều

kiện với người ta, rõ ràng người ta có nhiều sự lựa chọn tốt hơn mình.

Hạ lão sư: "Khoan đã, sao vội đi thế kia? Không phải chúng ta nói để bọn nhỏ tìm hiểu một thời gian trước à? Tôi cũng rất hài lòng với con bé này, nếu có thể thành công thì cũng phải chuẩn bị cho thật kỹ nữa."

Ngay lúc này, ông bà Đan cười tươi rói: "Được, vậy chúng ta ra ngoài tiếp tục dùng bữa, để tụi nhỏ nói chuyện với nhau đi."

"Đồng ý."

Trong thư phòng chỉ còn lại ba người Thẩm Lương.

Sắc mặt Dương Ninh Ninh bây giờ như bị táo bón, rõ ràng việc này khác xa tưởng tượng của cô ta.

Không hiểu nãy giờ đã xảy ra chuyện gì mà có kết quả thế này.

Tất nhiên cả nhà Hạ lão sư bắt đầu nâng niu bức tranh này, không tiếp tục treo ở thư phòng nữa.

Bởi vì thật sự quá đáng quý.

Quý giá đến nỗi họ không dám đặt ở gần mình.

Hiện nay Lâm Phàm cũng rất cáu kỉnh, không phải cáu kỉnh vì cảm thấy buồn bực, mà vì chính mình bây giờ rất đáng giá, cảm giác cáu kỉnh đó mọi người có hiểu không vậy?

Mình tài năng quá cũng khổ ghê.

Ngô U Lan quét tước bụi bặm trong tiệm, thấy trên mặt anh Lâm tỏ vẻ bực dọc, nhẹ nhàng cười hỏi: "Anh Lâm, anh đang nghĩ chuyện gì vậy?"

Lâm Phàm cười nói: "Cô nhìn đi, bây giờ tranh của tôi có giá như vậy, cô đoán xem sau này tôi ra ngoài có gặp nguy hiểm không?"

Ngô U Lan cười toe toét: "Tôi không biết có nguy hiểm không nhưng tôi biết chắc chắn sẽ có rất nhiều người tìm anh Lâm xin tranh."

"Tôi không cho đâu." Lâm Phàm nói, mấy món đồ này đáng giá nhờ khan hiếm, nếu mình vẽ mấy trăm, mấy ngàn tấm thì giá trị chúng nó không đáng một đồng.

“Ừ, đúng rồi, mấy hôm nữa chúng ta đi viện phúc lợi trồng hoa với bọn nhỏ nhé?” Lâm Phàm hỏi.

Bây giờ nghĩ đến nhiệm vụ trang kiến thức thứ mười sáu, hắn cảm thấy hơi phấn khích. Đây là một nhiệm vụ rất có ý nghĩa, tốt hơn rất nhiều so với mấy cái nhiệm vụ lớn lao kia.

“Được.” Ngô U Lan đồng ý ngay không hề do dự, bất kể ở đâu, chỉ cần ở chung với anh Lâm là đủ hạnh phúc rồi.

Lúc này một mùi hương thoáng qua chóp mũi, một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện ở cửa ra vào.

“Hì hì, anh Lâm, tôi về rồi nè.” Ngô Hoán Nguyệt xinh đẹp đứng ngay cửa, nụ cười rạng rỡ trên mặt như tiên nữ. Hơn nữa sau khi tiến quân vào giới giải trí, khí chất dần dần thay đổi, chỉ cần nhìn thoáng qua đã nhận ra đây chính là một ngôi sao.

“Ôi chao, sao Hoán Nguyện trở về rồi?” Lâm Phàm bất ngờ, sau đó cười hỏi: “Bây giờ cô bận rộn ghê thật, một tháng chưa chắc đã gặp cô được một lần.”

Ngô Hoán Nguyệt lè lưỡi nói: “Anh Lâm, người ta mới được nghỉ nửa tháng đã đến tìm anh rồi này.” Sau đó ánh mắt nhìn Ngô U Lan: “Chị U Lan, có nhớ em không?”

Mối quan hệ giữa hai cô gái không tệ nhưng lúc dính líu đến Lâm Phàm là không ai nhường nhịn ai, ai giành được phải xem bản lĩnh của người đó. Bởi vậy bình thường hai người qua lại giống như chị em, chỉ cần liên quan đến Lâm Phàm là trở mặt ngay.

Trong lòng Ngô U Lan cảm thấy khó chịu, sao cái bóng đèn này quay lại rồi? Không phải minh tinh thường hay bận rộn à? Thấy dáng vẻ cô ta có bận bịu chút nào đâu chứ?

Chương 1155: Sau này tôi sẽ thử

Lúc này Ngô U Lan bước đến sau lưng Lâm Phàm, hai tay ấn bả vai Lâm Phàm xuống, sau đó khoác tay lên, cười nói: “Dĩ nhiên là nhớ rồi.”

Quả nhiên khi thấy Ngô U Lan làm ra hành động thân mật này, trong lòng Ngô Hoán Nguyệt nổi giận, đáng ghét, không ngờ đã thân mật như thế rồi.

Dù thế nào, Ngô Hoán Nguyệt cũng không muốn chịu thua.

Sau khi gia nhập vào giới giải trí, thấy qua muôn hình vạn trạng các loại người, gặp không ít trai xinh gái đẹp nhưng khi so sánh với anh Lâm thì họ chẳng bằng một góc.

Vì cô ấy gia nhập công ty Vương Minh Dương, nhờ có quan hệ thân cận với Lâm Phàm nên Vương Minh Dương vô cùng che chở, không để cô ấy xảy ra bất kỳ chuyện gì.

Thân hình Ngô Hoán Nguyệt thon thả, đường nét tinh xảo, giống như một tiên nữ chốn nhân gian, tất nhiên thu hút không ít sự chú ý của người khác. Dù có những người cố tình ra tay nhưng không có ai có thể chèn ép cô ấy. Bản thân Ngô Hoán Nguyệt cũng giữ mình trong sạch, không sống buông thả, đối với cô ấy thì việc quan trọng nhất là tập trung công việc, làm việc cho xong còn xin nghỉ phép về phố Vân Lý tìm anh Lâm nữa chứ.

Nếu thời gian dài không gặp, cô ấy lo lắng anh Lâm sẽ bị yêu tinh Ngô U Lan này dụ dỗ mất.

Dù sao thời gian và khoảng cách luôn là những sát thủ vô hình.

Huống chi bây giờ hai cô cạnh tranh công bằng, tất nhiên phải sử dụng thủ đoạn. Cũng may bên cạnh anh Lâm không còn cô gái nào khác.

“Hoán Nguyệt hả? Mau ký tên cho tôi với.” Điền Thần Côn cầm giấy bút, cười híp mắt nói: “Bây giờ cô thành minh tinh lớn rồi, khó gặp được cô quá.”

Ngô Hoán Nguyệt cười ngọt ngào, giơ tay lên, ký tên rất thanh nhã, chữ ký như rồng bay phượng múa, có lẽ đã tìm người thiết kế qua.

Điền Thần Côn hài lòng cất kỹ chữ ký, sau đó chủ động xách vali vào: “Mau vào đây đi. Bây giờ cô là minh tinh lớn đó, nếu bị người ta bắt gặp sẽ bao vây nơi này mất.”

Triệu Chung Dương lấy điện thoại di động ra chụp đủ mọi góc cạnh của Ngô Hoán Nguyệt, cái này đăng lên Weibo thì oách phải biết nhỉ?

Lâm Phàm: “Hoán Nguyệt, công việc sao rồi? Có mệt lắm không?”

Thấy anh Lâm quan tâm mình như vậy, lòng Ngô Hoán Nguyệt ngọt ngào như chìm trong hũ mật.

“Mệt lắm, mệt muốn chết luôn. Nhưng nghĩ đến việc làm xong có thể tìm anh Lâm thì tôi không còn thấy mệt chút nào.” Ngô Hoán Nguyệt cười tủm tỉm đáp.

Lâm Phàm cười lắc đầu: “Cô ra ngoài bươn chải một thời gian đã thay đổi khác xưa rồi, nói chuyện ngọt như mía lùi luôn rồi đó nha.”

Ngô Hoán Nguyệt ngồi trên ghế sô pha, duỗi thẳng chân: “Anh Lâm, anh không biết rồi, trong đó có rất nhiều đàn anh đàn chị, nói chuyện phải cẩn thận từng ly từng tí đó.”

“Đừng cố tình thay đổi bản thân, nói sai thì sao chứ? Không phải còn có chúng tôi sao?” Lâm Phàm cười nói, tất nhiên hắn biết rất khó để tồn tại trong giới giải trí, những người ma cũ bắt nạt ma mới quá nhiều, dù Ngô Hoán Nguyệt đang rất nổi tiếng nhưng nền tảng không vững chắc, cô ấy chẳng qua chỉ thuộc hàng tép riu trước mặt vài nhân vật lão làng mà thôi.

Giống như cái người tên Anh Kim kia.

Ngô Hoán Nguyệt gặp mặt phải gọi đàn chị.

“Hoán Nguyệt, hôm trước tôi có thấy một tin của cô, cô tham gia lễ trao giải gì đó có gặp Anh Kim, sao không chào hỏi bà ta? Trên mạng bàn tán nói cô không tôn trọng đàn chị đó.” Lâm Phàm nói.

Ngô Hoán Nguyệt bĩu môi, cằm thon thon thun lại khiến gương mặt tròn như bánh bao: “Anh Lâm, không phải anh có mâu thuẫn với bà ta à? Tôi không thèm quan tâm đến bà ta, mặc kệ người ta nói gì tôi cũng không để ý”

“Ha ha.” Lâm Phàm cười, cười nắc nẻ: “Không uổng công tôi cho cô nhiều bài hát như vậy. Sau này gặp bà tám đó thì không cần nể mặt, muốn mắng cứ mắng, có chuyện gì nói bà ta đến gặp tôi.”

Ngô Hoán Nguyệt cười híp mắt đồng ý: “Được, lần sau tôi sẽ thử xem.”

Nói chuyện một lát, Lâm Phàm phát hiện Ngô U Lan hơi buồn bã không vui, dường như có tâm sự lại giống như không hề có chuyện gì, không biết U Lan làm sao thế nhỉ?

Ngô U Lan vẫn đứng sau lưng Lâm Phàm, trong lòng cảm thấy lạc lõng. Cô ấy cảm thấy Ngô Hoán Nguyệt xông pha ra xã hội, có danh tiếng lớn cũng có sự nghiệp của mình.

Cô ấy nghĩ đến một câu nói trên mạng, phụ nữ hấp dẫn nhất là khi có sự nghiệp của bản thân. Nhưng cô ấy vẫn không có sự nghiệp gì, suốt ngày vùi đầu trong tiệm. Mặc dù có thể ở bên cạnh anh Lâm nhưng không có sức hấp dẫn giống như Hoán Nguyệt được.

"U Lan, cô sao vậy?" Lâm Phàm nghi hoặc hỏi.

Ngô U Lan lắc đầu: "Không có gì."

Xem đồng hồ, cũng không còn sớm nữa.

Lâm Phàm đứng dậy: "Được rồi, mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm đi, xem như chào đón Hoán Nguyệt trở về."

Tìm một nhà hàng gần đó, cả nhóm người cùng nhau ăn một bữa cơm.

Trong nhà hàng.

Lâm Phàm vào nhà vệ sinh, lúc đi ra thấy một mình U Lan đứng đó, giống như đang ngẩn người, hắn thấy nghi hoặc nên bước đến hỏi: "Sao cô đứng đây ngẩn người vậy?"

"Không có gì, chỉ đang mãi nghĩ một chuyện thôi." Ngô U Lan nói.

Lâm Phàm không thắc mắc nhiều: "Thôi, mau vào trong đi. Mọi người đang đợi đấy."

"Dạ." Ngô U Lan gật đầu, muốn hỏi gì đó nhưng nghĩ lại đành thôi, cố gắng kìm nén trong lòng.

Chương 1156: Ăn tối ở nhà Lâm Phàm

Buổi chiều.

Ngô U Lan, Ngô Hoán Nguyệt xúm xít quanh Lâm Phàm, tranh nhau kể một số chuyện thú vị.

Triệu Chung Dương lặng lẽ đến gần Điền Thần Côn: “Thần Côn, sao tôi cảm thấy hôm nay bầu không khí trong tiệm có gì đó hơi lạ, hình như có nguy hiểm đâu đây.”

Điền Thần Côn liếc mắt: “Cậu ngốc quá, có vậy mà cũng không biết?”

Triệu Chung Dương liếc mắt nhìn hai cô gái, sau đó gật đầu: “À, hiểu rồi, ra thế.” Sau đó thấy hâm mộ: “Haizz, nghĩ đi nghĩ lại thì anh Lâm có hai cô gái theo đuổi, còn tôi vẫn còn đang ế chỏng ế chơ đây, người so với người đúng là tức chết mà.”

Điền Thần Côn: “Ha ha, cậu còn phải hâm mộ dài dài, họ Điền tôi luyện Bát Quái Chưởng đến xuất thần nhập hóa mà vẫn cô đơn đến giờ. Cậu đừng có gấp làm gì, sau này chúng ta giúp đỡ lẫn nhau, xem như đôi bạn cùng tiến cũng được.”

“Dẹp dẹp. Giúp đỡ ông ấy hả? Để tôi đi làm thầy tu còn sướng hơn.” Triệu Chung Dương thấy ánh mắt Điền Thần Côn có vẻ gian trá, biết ngay ông Thần Côn này đang nghĩ việc xấu xa gì. Mình ế thì cứ ế đi, còn dụ dỗ một chàng trai tài năng như mình ế chung nữa, đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

…

“Xin hỏi đây là tiệm của Lâm đại sư đúng không?” Lúc này ở ngoài cửa có hai vị khách lạ xuất hiện.

Điền Thần Côn: “Đúng rồi, hai người là ai?”

“À, chúng tôi đến từ Giang Ninh, muốn gặp Lâm đại sư.” Một người đàn ông trong đó trả lời, người đàn ông trung niên ở phía sau vẫn lặng thinh, nhìn qua có vẻ rất thần bí. Chắc chắn đây là lão đại của người đàn ông vừa nói chuyện.

Điền Thần Côn: “Tìm cậu.”

Lâm Phàm ngước lên: “Tôi là Lâm đại sư, hai người tìm tôi có việc gì?”

Lúc này người đàn ông trung niên vẫn im lặng nãy giờ bỗng giật mình, trên mặt nở một nụ cười sau đó bước đến: “Xin chào Lâm đại sư, tôi đến từ Giang Ninh. Đây là danh thiếp của tôi, lần này tôi đến đây là muốn xin Lâm đại sư một bức tranh, tất nhiên về chi phí chắc chắn sẽ để cho cậu hài lòng.”

Lâm Phàm nhận lấy danh thiếp, đọc sơ qua.

“Công ty trách nhiệm hữu hạn phát triển địa ốc Long Đằng Giang Ninh, Chủ tịch Lý Kiến Minh.”

Lý Kiến Minh cười nói: “Chính là kẻ hèn này.”

Kể từ khi tác phẩm của Lâm Phàm được viện bảo tàng quốc gia đón nhận, thanh danh bắt đầu nổi như cồn, nhóm cư dân thành thị hết sức ngạc nhiên và chỉ có thể ngưỡng mộ. Thế nhưng đối với các đại gia, nếu có thể có một tác phẩm của Lâm đại sư treo ở văn phòng thì sẽ rất có thể diện.

Hơn nữa chỉ cần trả tiền thì làm gì có đại sư quốc họa nào không chịu vẽ? Chẳng lẽ có tiền còn không mua nổi hay sao? Nhất là sau khi biết Lâm đại sư chỉ là một thanh niên, ông ta càng thêm tự tin, có người trẻ tuổi nào mà không tham tiền kia chứ.

Nhưng vào lúc này, Lâm Phàm trả lại danh thiếp: “Không vẽ, xin mời đi cho.”

Lý Kiến Minh ngẩn người, dường như không chấp nhận được: “Tôi từ Giang Ninh lặn lội tới đây, vậy mà cậu lại đuổi đi như thế sao?”

Lâm Phàm ngẩng đầu: “Chứ ông muốn sao?”

Lý Kiến Minh không ngờ người ta từ chối thẳng thừng như vậy: “Cậu cứ nói thẳng một con số, một bức tranh của cậu theo giá thị trường hiện nay là cỡ 30 triệu. Tôi không cần một bức lớn như thế, vẽ cho tôi một bức Thái Sơn là đủ rồi.”

Lâm Phàm xua tay, hắn chẳng muốn vẽ gì cả. Hắn biết sẽ có rất nhiều người đến mua tranh của hắn nhưng không ngờ việc này còn nhanh hơn hắn dự tính.

“Không bán, bây giờ tôi không bán tranh gì cả. Thần Côn, tiễn khách.”

Điền Thần Côn đến trước mặt hai người: “Hai vị mời đi thôi, nếu anh mua bánh kếp thì mai ghé lại. Nếu anh muốn xem bói thì ngay bây giờ có thể xem cho anh một quẻ, tranh thì ở đây không bán đâu.”

Cuối cùng xua đuổi hai người này đi.

Lâm Phàm cười, có chút khó xử nói: “Mọi người thấy không? Chuyện này đến khá nhanh ấy chứ.”

Vẻ mặt Điền Thần Côn vô cùng phức tạp: “Thằng nhóc, vừa nãy là 30 triệu lận đó. Nếu cậu vẽ một bức là có ngay 30 triệu rồi.”

“Miễn, đâu phải chỉ có duy nhất một người có tiền, nếu ai tôi cũng vẽ thì không phải tôi sẽ mất giá à?” Lâm Phàm nói.

Lúc này Điền Thần Côn mới kịp ngộ ra: “Hóa ra là vậy. Tôi hiểu rồi, cậu muốn vật hiếm thì quý chứ gì. Chờ sau này giá tăng đến đỉnh thì sẽ nhận vẽ, như vậy sẽ ngon lành hơn.”

Lâm Phàm liếc Điền Thần Côn, thuyết âm mưu quá đấy, nguyên nhân duy nhất mình không muốn vẽ chính là quá lười, không có sức đâu mà vẽ.

Sáu giờ chiều.

“Hết giờ làm.” Lâm Phàm đứng dậy vươn vai, lắc cổ qua lại, dù từ trưa cho đến giờ không có làm cái gì nhưng cũng thấy đủ mệt, hắn tự phục mình đã có thể ngồi lâu đến vậy.

Ngô Hoán Nguyệt: “Anh Lâm, tối nay chúng ta qua nhà anh nấu ăn nhé?”

Lâm Phàm: “Chỗ của tôi không lớn đâu.”

Ngô Hoán Nguyệt cười tủm tỉm nói: “Không lớn thì mới càng ấm áp chứ, mọi người nói có đúng không nào?”

Điền Thần Côn gật đầu: “Đúng, ý kiến hay. Nghe rất hợp lý.”

Tất nhiên Triệu Chung Dương muốn còn không được, cậu ta dòm ngó đồ ăn anh Lâm làm từ lâu, đã một thời gian dài không được ăn, con sâu thèm ăn trong bụng cũng bắt đầu rục rịch.

Chương 1157: Tâm sự của Ngô U Lan

Ngô Thiên Hà cười nói: “Lâu rồi ông già này cũng không được ăn đồ ăn do Lâm đại sư nấu, nhân dịp hôm nay con bé Hoán Nguyệt trở về, ông già này cũng muốn ăn ké một bữa nha.”

Bọn họ luôn bội phục sát đất đối với tay nghề của Lâm Phàm, người nào ăn qua cũng đều phải giơ ngón cái lên khen ngợi, đây chính là đồ ăn ngon nhất thiên hạ.

Làm sao Lâm Phàm không đi guốc trong bụng họ được: "Thôi được rồi, tối nay sẽ cho mọi người thưởng thức tài nghệ của tôi, Hoán Nguyệt và U Lan đi chợ đi."

Ngô Hoán Nguyệt sững sờ: "Vậy nhóm anh Lâm đi đâu?"

Lâm Phàm cười: "Chắc chắn bọn tôi sẽ ở nhà chờ các cô. Ở đây chỉ có hai cô là phụ nữ, không phải các cô đi chợ chẳng lẽ để mấy người đàn ông chúng tôi đi hay sao?"

"Được thôi." Ngô Hoán Nguyệt chịu thua nói, đừng tưởng bọn này không biết anh đang lười biếng đấy nhé.

"Xuất phát." Lâm Phàm phất tay, ngồi vào ghế lái chạy xe thẳng về chỗ mình đang ở.

Bảy giờ ba mươi.

Lâm Phàm vẫn đang tất bật trong bếp.

Cả nhóm người ngồi ngoài xem TV, để một mình hắn lăng xăng tới lui trong bếp.

Kiến thức của Bách Khoa Toàn Thư không phải chuyện đùa, món ăn làm ra đều đủ sắc hương vị, chỉ cần nhìn qua sẽ không thể rời mắt nổi.

"Đồ ăn xong rồi, dọn cơm thôi."

Ngô Hoán Nguyệt nghe mùi thức ăn thơm phức, không kìm chế nổi muốn ăn cho đã: "Anh Lâm, muốn cả đời được ăn cơm anh nấu ghê."

Ngô U Lan cố tình nhìn Ngô Hoán Nguyệt, thầm nhủ trong lòng, đúng là tức chết, con nhóc này nói chuyện thẳng thắn thật.

Lâm Phàm từ chối ngay lập tức: "Không được đâu, cô không biết nấu đồ ăn vất vả cỡ nào, tôi đang chờ sau này mọi người nấu cho tôi ăn đây."

Bỗng nhiên, Ngô Hoán Nguyệt cười híp đôi mắt cong thành vầng trăng: "Được, không thành vấn đề, sau này tôi sẽ nấu cơm cho anh Lâm ăn nha."

Lâm Phàm cười cười: “Ăn thôi.”

Nếu đồ ăn người khác làm, trong bữa ăn cả đám sẽ vừa ăn vừa tán gẫu. Nhưng đồ ăn bữa nay do chính tay hắn làm, mùi vị miễn chê, chỉ cần ăn một miếng sẽ không thể dừng lại được.

Thời gian ăn cơm hoàn toàn yên tĩnh, ai uống cứ uống, ai ăn cứ ăn, đôi đũa trong tay không hề ngơi nghỉ giây phút nào.

Mười giờ đêm.

Tất cả đã xong.

Nhóm người Điền Thần Côn chuẩn bị ra về.

Nhưng Ngô U Lan và Ngô Hoán Nguyệt không định về chung.

“Cha, mọi người về trước đi. Bọn con ở lại giúp anh Lâm dọn dẹp chỗ này đã.”

Tất nhiên Ngô Hoán Nguyệt cũng định ở lại, không muốn đi về.

Điền Thần Côn nói một câu kỳ quặc: “Ối chà, hâm mộ quá đi. Được rồi, không sao. Bọn này không ở đây nữa đâu, anh Ngô còn nhìn gì nữa, con gái anh bảo chúng ta về kìa.”

Triệu Chung Dương không suy nghĩ sâu xa như vậy, cậu ta vẫn cảm thấy chưa thỏa mãn với bữa cơm hôm nay.

Sau khi tiễn mọi người ra về.

Ngô Hoán Nguyệt và Ngô U Lan bắt đầu dọn dẹp bàn ăn, còn Lâm Phàm ngồi trên ghế sô pha nghỉ ngơi.

Hôm nay hắn cảm thấy có hơi mệt.

Nhìn hai cô gái đang bận rộn trong phòng bếp, Lâm Phàm không khỏi cười. Sao hắn có thể không biết suy nghĩ của các cô, nhưng tình huống này có chút phức tạp.

Haizz!

Hắn thở dài một tiếng, không suy nghĩ về những điều này nữa.

Đây cũng là biểu hiện của sự ích kỷ.

……

Trong phòng bếp, Ngô U Lan rửa bát bên cạnh chậu rửa bát, Ngô Hoán Nguyệt đi vào phòng vệ sinh.

“U Lan, tôi thấy hình như hôm nay cô có tâm sự gì đó, sao vậy?” Lâm Phàm hỏi. Ngay từ đầu hắn không phát hiện ra gì. Nhưng lúc ăn cơm, mỗi khi hắn hỏi chuyện sự nghiệp của Ngô Hoán Nguyệt thì đều phát hiện vẻ mặt U Lan có chút mất mát.

“Không có.” Ngô U Lan dừng một chút, sau đó lắc đầu đáp rồi tiếp tục rửa chén.

Lâm Phàm cười: “Nói dối đúng không, cô coi tôi là người mù à? Tâm sự của cô viết hết trên mặt rồi kìa.”

Ngô U Lan: “Có không? Không thể nào?”

Lâm Phàm: “Mau nói ra, rốt cuộc là cô làm sao?”

Ngô U Lan suy nghĩ một chút rồi mở miệng nói: “Anh Lâm, anh nói xem, có phải là phụ nữ có sự nghiệp thì sẽ hấp dẫn hơn hay không? Tôi thấy Hoán Nguyệt có sự nghiệp của mình, mà tôi thì cứ ở trong cửa hàng, không có cống hiến gì. Cho nên tôi nghĩ có phải tôi nên ra ngoài thử một chút hay không, nếu không sẽ bị so sánh thấp đi.”

Lâm Phàm sửng sốt, không ngờ tâm sự trong lòng Ngô U Lan là như vậy, lập tức nở nụ cười: “Sao cô lại nghĩ như vậy? Hơn nữa, sao cô lại không có cống hiến gì cơ chứ? Công việc trong cửa hàng là sự nghiệp của cô mà.”

“Nào có chứ.” Ngô U Lan không giấu được chuyện gì. Lâm Phàm hỏi thì tất nhiên cô sẽ nói ra tất cả mọi chuyện.

“Sao lại không có.” Lâm Phàm vuốt đầu Ngô U Lan: “Nếu cô ra ngoài, sau này ai sẽ xoa bóp cho tôi? Ai bưng trà rót nước cho tôi? Vì vậy, công việc hiện tại của cô là sự nghiệp của cô. Đương nhiên, nếu cô muốn đi ra ngoài thì cũng không phải là không thể. Cùng lắm là tôi buồn một thời gian, sau đó tìm một người nào đó thay thế công việc của cô, mỗi ngày đấm bóp và làm việc vặt cho tôi vậy.”

Chương 1158: Chỉ mặc mỗi áo sơ mi

“Không được.” Ngô U Lan lập tức nói, sau đó nắm chặt nắm đấm: “Công việc này là của tôi, ai cũng không cướp được.”

Lâm Phàm cười, vỗ nhẹ đầu Ngô U Lan: “Ừm, vậy thì tốt rồi, cho nên sau này cô cũng đừng có ý nghĩ như vậy. Nếu cô đi

rồi, tôi sẽ thấy rất buồn chán đó."

Ngô U Lan cúi đầu, sắc mặt ửng đỏ: "Anh Lâm, anh yên tâm đi, nhất định tôi sẽ làm tốt sự nghiệp của mình."

"Cố lên, tôi coi trọng cô." Lâm Phàm nắm chặt nắm tay nói.

"Ừm." Ngô U Lan dùng sức gật đầu.

Hắn không ngờ U Lan lại có suy nghĩ như vậy, chẳng lẽ là thấy Ngô Hoán Nguyệt lăn lộn trong giới giải trí không tệ, sau đó trở thành minh tinh nên cô ấy cảm thấy áp lực sao?

Trong mắt Lâm Phàm, có lẽ chính là như vậy.

Lúc này, Ngô Hoán Nguyệt đứng ở cửa phòng bếp, lén lút hỏi: "Hai người lại nói bí mật nhỏ gì đó?"

Lâm Phàm cười nói: "Làm gì có bí mật nhỏ gì chứ, coi như dọn dẹp xong rồi, để tôi đưa các cô về."

Ngô Hoán Nguyệt: "Anh Lâm, người ta ở đây không có chỗ ở, có thể ở chỗ anh hay không? Dù sao thì ở đây cũng có hai phòng ngủ, tôi có thể ở một phòng, anh đưa U Lan trở về là được rồi."

Ngô U Lan vừa nghe lời này đã lập tức bùng nổ. Không ngờ Hoán Nguyệt lại muốn ở lại đây, tối lửa tắt đèn, một nam một nữ ở chung một nhà. Nếu như Hoán Nguyệt chủ động một chút, anh Lâm lại không chịu nổi sự dụ dỗ vậy thì sẽ dẫn đến chuyện gì chứ.

Cho nên giờ phút này, Ngô U Lan chỉ có một ý nghĩ, đó chính là mình cũng phải ở lại đây mới được.

"Tôi cũng không về, Hoán Nguyệt thật vất vả mới đến chơi, đêm nay tôi sẽ ở cùng với Hoán Nguyệt vậy." Ngô U Lan kéo cánh tay Lâm Phàm, làm nũng: "Được không?"

Bây giờ Lâm Phàm đang suy nghĩ tình huống trong này, cảm thấy có chút không ổn lắm.

Nhưng nhìn thấy ánh mắt của hai người, Lâm Phàm gật đầu: "Cũng được, trời cũng tối rồi vậy thì hai người cứ ngủ chung một phòng đi."

"Anh Lâm thật tốt." Ngô U Lan hưng phấn hôn lên mặt Lâm Phàm.

Cái này…

Lâm Phàm sờ mặt, cái này có chút càn rỡ rồi đó, tuy cảm giác không tệ nhưng vẫn còn người ở đây mà.

Ngô Hoán Nguyệt thở phì phò, không ngờ lại chậm một bước, bị U Lan đoạt trước một bước.

Bóng đêm mông lung.

Trong bụi cỏ ở khu dân cư.

Một bóng đen lén lén lút lút.

“He he cuối cùng cũng bị tôi bắt được. Ngô Hoán Nguyệt ơi Ngô Hoán Nguyệt! Cô nổi tiếng dễ dàng như vậy làm tôi phải đi theo từ nơi khác tới đây, cuối cùng thì tôi cũng chụp được thứ có ích.” Một người đàn ông đeo máy ảnh trên cổ nở nụ cười.

Anh ta là một paparazzi điên cuồng, rất nổi tiếng trong nước, không ít tin tức về các ngôi sao lớn đều được anh ta đưa tin.

Sau khi đưa tin một đại minh tinh có tiểu tam, ánh mắt của anh ta đã nhìn chằm chằm tân binh giới ca nhạc là Ngô Hoán Nguyệt.

Lúc ở phố Vân Lý, anh ta đã chụp được Ngô Hoán Nguyệt gặp mặt một người đàn ông, hơn nữa cử chỉ rất thân mật. Anh ta liếc mắt một cái đã biết không giống bình thường cho nên đi theo. Sau khi phát hiện Ngô Hoán Nguyệt và một cô gái khác ở lại nhà của người đàn ông kia, anh ta sung sướng muốn ngất đi.

Chẳng lẽ chính là chơi tay ba hay gì, người mới hot nhất giới ca nhạc cùng một người đẹp khác ở với một người đàn ông. Nếu mà tin tức này được tung ra thì không phải sẽ gây chấn động à?

Nhất là khi nhìn thấy người đàn ông kia, anh ta càng thêm hưng phấn, vậy mà không ngờ đó lại là Lâm đại sư.

Trên Weibo gần đây, người này đang rất hot, cũng coi như là một người nổi tiếng.

Bàn tay cầm máy ảnh của Đới Quân Minh bắt đầu run rẩy. Tuy thời tiết ban đêm rất lạnh nhưng đối với anh ta thì chẳng sao

cả.

……

Bên trong nhà.

Lâm Phàm ở trong phòng nghịch điện thoại di động. Lúc này, Ngô U Lan đẩy cửa đi vào.

“Làm sao vậy?” Lâm Phàm hỏi.

Ngô U Lan: “Anh Lâm, em không mang theo đồ ngủ, cho nên muốn lấy một cái áo sơ mi của anh làm đồ ngủ.”

Lâm Phàm: “Để tôi lấy cho cô một cái mới.”

Ngô U Lan không cao như Hoán Nguyệt nhưng cũng khoảng 1m65, mà Ngô Hoán Nguyệt cao ít nhất 1m73, dáng người rất cao gầy.

Tuy chiều cao giữa hai người có chút chênh lệch nhưng tỷ lệ vóc người rất hoàn mỹ.

Lâm Phàm ở trong phòng, chuẩn bị chờ các cô vào phòng rồi ra ngoài tắm rửa. Dù sao thì hắn cũng chưa từng giữ phụ nữ ở lại nhà qua đêm.

Tiếng nước vang lên.

Thính giác của Lâm Phàm tương đối nhạy cảm nên đương nhiên biết là có người đang tắm rửa.

Không bao lâu sau, ngoài cửa truyền đến giọng nói của Ngô U Lan.

“Anh Lâm, anh đừng ra ngoài nhé, tôi chỉ mặc áo sơ mi của anh thôi.”

Nghe nói như vậy, cổ họng Lâm Phàm khẽ giật một chút. Mẹ nó, U Lan này tuyệt đối là đang quyến rũ mình.

Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.

Ngô Hoán Nguyệt trợn mắt há mồm nhìn tất cả. Cô ấy không ngờ Ngô U Lan lại cởi mở như vậy, nhất là câu “Tôi chỉ mặc áo sơ mi của anh.” có lực sát thương tăng mạnh.

Không thể thua, tuyệt đối không thể thua.

Ngô Hoán Nguyệt cắn răng, bất chấp tất cả.

Lúc này, sự tranh đấu giữa các cô gái hoàn toàn bộc phát. Hoán Nguyệt cũng chuẩn bị đến phòng Lâm Phàm lấy áo sơ mi.

“Anh Lâm, tôi cũng lấy một cái áo sơ mi.”

……

“Anh Lâm, anh cũng đừng ra ngoài, em cũng chỉ mặc áo sơ mi của anh.”

……

Chương 1159: Mười hai giờ đêm nay sẽ có tin tức lớn

Lâm Phàm trợn mắt há mồm ở trong phòng. Mẹ ơi! Các cô muốn làm gì đây? Có thể yên tĩnh một chút hay không?

Khi Lâm Phàm vào nhà tắm để chuẩn bị tắm rửa thì nhìn thấy hai chiếc quần lót mini treo trên móc treo đồ bằng thép không gỉ, trong đầu nhất thời xuất hiện hình ảnh.

Hình ảnh Ngô U Lan và Ngô Hoán Nguyệt chỉ mặc áo sơ mi, bên trong không hề mặc cái gì khác, đôi chân dài trắng như tuyết cứ đi tới đi lui trước mặt mình.

Sau đó quyến rũ.

Anh Lâm… Tới đây.

Chúng ta có thể bay cùng nhau không?

Hắn lắc đầu. Mình nghĩ cái gì thế! Thật là cmn hèn mọn mà.

Trong một gian phòng khác.

Hai cô gái nhìn nhau, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn nhau thẳng thắn như vậy.

Ngô Hoán Nguyệt nhìn chằm chằm Ngô U Lan, trong lòng thầm nghĩ: “To thật, vậy mà lại to hơn của mình.”

Mà Ngô U Lan cũng lẩm bẩm: “Mông cong thật, vậy mà lại cong hơn mình, có điều vẫn may cái đó nhỏ hơn mình.”

Quan sát đánh giá lẫn nhau, cả hai đều hy vọng từ trên người đối phương tìm ra điểm gì đó không bằng mình.

Nhưng đến cuối cùng, hai người phát hiện bất phân thắng bại.

Tức giận.

Đương nhiên, trong lòng bọn họ đúng là không có can đảm đến mức dám đem dáng vẻ như vậy xuất hiện trước mặt Lâm Phàm.

Có thể làm được đến bước này đã khiến bọn họ hạ quyết tâm rất lớn, về phần tiến thêm bước nữa thì cứ từ từ đã, mặt bọn họ còn chưa dày đến mức đó.

Kết thúc thi đấu, vậy thì đi ngủ.

Đương nhiên, hai người nằm trên giường tán gẫu với nhau, mặc dù thích cùng một người nhưng vẫn luôn cạnh tranh công bằng. Ngô Hoán Nguyệt nói vài chuyện kỳ quái trong giới mà Ngô U Lan thì nói về chuyện gần đây của anh Lâm.

Nói một mạch đến một giờ sáng, hai người mới chìm vào giấc ngủ.

Lâm Phàm nằm trên giường, mãi không ngủ được, nằm cứng đờ đến hai giờ sáng mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Đêm nay sóng yên biển lặng, không có bất kỳ chuyện gì xảy ra.

Nếu như đêm nay dám làm cái gì đó, vậy chắc chắn là sẽ xảy ra chuyện lớn.

…

Ngày hôm sau.

Một vị lãnh đạo của Thượng Hải nhìn thấy bức tranh trên web của Hiệp hội quốc họa, không ngừng cảm thán: “Tranh của Lâm đại sư này quả là tuyệt vời, xem tranh xong trong lòng vô cùng thoải mái. Nếu như có thể nhận được một bức tranh của Lâm đại sư vẽ vậy thì tốt biết bao.”

Thư ký bên cạnh cười nói: “Lãnh đạo, nếu Lâm đại sư biết ông thích tranh của hắn, hắn chắc chắn sẽ rất vui mừng mà tặng ngài một bức ngay.”

Lãnh đạo cười nói: “Chuyện này không chắc được, bây giờ trong buổi đấu giá này, tranh của hắn đã bị đẩy lên tới 40 triệu một bức. Nếu như bức tranh thu vào bảo tàng quốc gia vậy thì giá cả lại càng cao hơn nữa.”

Thư ký suy nghĩ: “Lãnh đạo, Lâm đại sư này là nhân tài của Thượng Hải chúng ta, nếu ông đi thăm hỏi vậy đó cũng là chuyện đương nhiên. Khi đó tôi ở bên cạnh chém thêm vài câu, tôi nghĩ Lâm đại sư chắc sẽ không từ chối.”

Lãnh đạo sững sờ sau đó nở nụ cười, vỗ vai thư ký: “Không tồi, tiểu Đông, kiến nghị này của anh không tồi, vậy thì đi phố Vân Lý thăm Lâm đại sư thôi.”

Tiểu Đông cười nói: “Giải quyết được phiền não của lãnh đạo, là trách nhiệm của tôi.”

Lãnh đạo ra ngoài vậy đương nhiên phải tìm ra một lý do, mà lý do thị sát phố Vân Lý thì không thể nào bắt bẻ được.

Nói làm là làm, thư ký tiểu Đông lập tức sắp xếp.

…

Tầng dưới khu dân cư.

Đới Quân Dân nửa đêm không chịu được nên tìm một khách sạn ngủ một giấc, buổi sáng thức dậy là ngay lập tức xuống dưới khu dân cư nằm vùng.

Khi đến nơi, ánh mắt anh ta nhìn về phía trên lầu, vừa nhìn đã thấy thật quá dữ dội, tối qua ngoài ban công còn không có gì mà bây giờ lại phơi hai bộ đồ lót.

Chuyện này… chuyện này.

Đới Quân Dân vui vẻ cầm máy ảnh lên chụp điên cuồng, hai bộ đồ lót kia làm cho anh ta quá nhiều liên tưởng.

Tối qua chắc chắn là xảy ra chuyện gì không nên xảy ra, cuộc chiến kia chắc chắn rất kịch liệt. Hơn nữa hai bộ đồ lót phong cách cũng không giống nhau, làm cho người ta có vô vàn cách nghĩ.

“Hừ, nhìn qua thì rất trong sáng, không ngờ rằng cũng sẽ làm ra loại chuyện như này, đợi tin này lan ra chắc chắn là kinh động giới ca sĩ. Không, là cả giới giải trí.”

Đúng lúc này, Đới Quân Dân chuẩn bị rời đi thì đột nhiên nhìn thấy ba người cùng nhau đi xuống, mà một trong số đó đeo khẩu trang, đó không phải là Ngô Hoán Nguyệt hay sao.

Sau đó im lặng không lên tiếng, thừa dịp bọn họ không chú ý, liên tục chụp ảnh.

“Ha ha…” Lúc này Đới Quân Minh vui vẻ quay người, cuối cùng anh ta đã lấy được thứ quan trọng nhất. Ban đêm điên cuồng, ban ngày ba người cùng nhau rời đi, tin tức này đủ sức bùng nổ.

Sau đó lập tức mở Weibo đăng tin.

“Mười hai giờ đêm nay sẽ có tin tức lớn, kính mong mọi người cùng chờ đón.”

Đới Quân Dân khiến vô số quần chúng thích hóng hớt quan tâm, khi Weibo này đăng lên làm cho cư dân mạng vô cùng mong chờ. Lại có tin tức lớn xuất hiện, mà không ít minh tinh cũng giật mình, mỗi lần Đới Quân Dân tung ra tin tức đều làm cho không ít minh tinh căng thẳng. Dù sao cũng không ai biết liệu tin tức này có liên quan đến mình hay không.

Có điều các minh tinh có quan hệ với Đới Quân Dân lại không chút lo lắng nào, dù sao nếu như bị chụp cái gì đó cũng sẽ ngay lập tức mua lại. Chỉ là bọn họ đang nghĩ, không biết là ai sẽ gặp phải xui xẻo này.

Chương 1160: Lãnh đạo đột nhiên thị sát

Phố Vân Lý!

Ngô Hoán Nguyệt đến chỗ Vương Minh Dương, mặc dù là nghỉ phép nhưng có một số việc phải báo cáo. Bây giờ Ngô Hoán Nguyệt đang phát triển rất thuận lợi, có bài hát hit trong tay xem như đã đứng vững trong giới âm nhạc. Đương nhiên, muốn trở thành cấp bậc lão làng thì còn cần thời gian, cho dù Lâm Phàm có cho nhiều bài hát hit đi nữa thì cũng không có tác dụng gì.

“Chào nhé, ông chủ nhỏ.”

“Ông chủ nhỏ, hôm nay khí sắc của cậu không tốt lắm, tối qua ngủ không ngon à?”

Lâm Phàm chào hỏi các ông chủ cửa hàng, trong lòng cũng thầm nghĩ tối qua chắc chắn là không ngủ ngon rồi. Nếu ngủ ngon thì còn có thể có dáng vẻ như bây giờ sao.

Trong cửa hàng.

Điền Thần Côn nhìn Lâm Phàm cười tủm tỉm.

“Thần Côn, ông cười cái gì vậy. Sao tôi lại cảm thấy ông đang cười đểu tôi thì phải?” Lâm Phàm cạn lời, hôm nay trạng thái quả thật không tốt, nhưng cái tên Thần Côn này cười thô tục quá thật là khó chịu.

Điền Thần Côn lén lén lút lút ghé vào hỏi: “Tối qua có phải là làm rồi không?” Sau đó hèn mọn giơ hai ngón tay lên: “Có phải là hai người luôn không?”

“Cút qua một bên, xem như tôi đã hiểu vì sao đời này của ông độc thân rồi, tư tưởng này của ông quá kinh tởm.” Lâm Phàm lắc đầu nói.

Ngô U Lan trừng mắt nhìn Điền Thần Côn.

Điền Thần Côn cười đê tiện: “Tôi hiểu, tôi hiểu, không nói nữa, tôi hút thuốc cũng không được sao.” Sau đó một mình yên lặng ngồi ở cửa hút thuốc, nhưng ánh mắt thi thoảng vẫn nhìn về phía Lâm Phàm.

Nhưng đúng lúc này, Điền Thần Côn đứng phắt dậy: “Ấy, chuyện gì đây?”

“Sao vậy?” Lâm Phàm khó hiểu nhìn Điền Thần Côn, sau đó đi ra cửa nhìn về phía đằng xa: “Hình như là có lãnh đạo đến thị sát.”

Điền Thần Côn vuốt vuốt cằm: “Lạ thật, không nhận được thông báo có lãnh đạo đến thị sát mà, nếu không chắc chắn đã quét dọn vệ sinh rồi. Cậu xem có cả quận trưởng đi cùng, lãnh đạo này khá có uy vọng đấy.”

Lâm Phàm gật gật đầu, hình như là như vậy.

Lâm Phàm nhớ lần trước lãnh đạo kia ăn bánh kếp của mình còn ăn mấy cái liền, thời gian dài không gặp cũng đã quên rồi.

Lúc này.

Trên trán quận trưởng đầy mồ hôi, ông ta cũng không biết sao đột nhiên lãnh đạo lại đến thị sát mà không có bất kỳ thông báo gì. Đã vậy còn chạy đến phố Vân Lý, đây hoàn toàn là chuyện ngoài dự kiến.

"Quận trưởng Xa, phố Vân Lý này không tồi nhỉ, anh phải quan tâm nhiều hơn mới được đấy." Lãnh đạo nói.

Quận trưởng Xa: "Nhất định, nhất định, phố Vân Lý là khu phố đông người nhất. Hơn nữa, Lâm đại sư cũng mở cửa hàng ở đây, vậy nên đây là khu vực trọng điểm nhất trong khu của chúng tôi."

Lãnh đạo gật gật đầu: "Lâm đại sư giành danh dự cho Thượng Hải chúng ta, mười tác phẩm đều được thu vào bảo tàng quốc gia, nhân tiện chúng ta ghé qua bên hắn một chút đi."

Quận trưởng Xa không phải là kẻ ngốc, dường như ông ta cảm nhận được cái gì đó, hình như mục đích lãnh đạo đến phố Vân Lý không phải là thị sát, cho dù địa vị cao như vậy nhưng điều này cũng không phù hợp quy tắc.

Lúc này nghĩ tới vị Lâm đại sư kia, quận trưởng Xa ngay lập tức hiểu được.

Lãnh đạo đến đây, chắc chắn là đến xin tranh rồi, nếu không tuyệt đối sẽ không đến đây.

…

Các ông chủ cửa hàng nhìn thấy thế trận này là hiểu rồi, vừa nhìn đã biết là lãnh đạo lớn đến nên tụm năm tụm ba đứng ở trước cửa hàng chỉ trỏ.

"Hình như đây là lãnh đạo lớn."

"Tôi thấy qua người này trên tivi rồi."

"Tôi cũng có chút ấn tượng, là lãnh đạo lớn đó. y da, sao cấp cao như vậy lại đến phố Vân Lý chúng ta chứ?"

"Tôi đoán, nhất định là đối phương đến gặp Lâm đại sư."

"Rất có khả năng."

Từ sau khi đi theo ông chủ nhỏ cùng mở cửa hàng, bọn họ sớm đã không lấy làm lạ khi gặp chuyện như này. Khoảng thời gian gần đây, không biết đã có bao nhiêu đại gia đến đây. Chỉ

là bọn họ muốn xin tranh của ông chủ nhỏ, nhưng cuối cùng đều bị ông chủ nhỏ từ chối một cách vô tình.

Có thể mở cửa hàng cùng ông chủ nhỏ, trong lòng bọn họ đều rất vui vẻ, có loại cảm giác tự hào không nói nên lời.

Thư ký tiểu Đông thấy lãnh đạo muốn đến thẳng cửa hàng của 'Lâm đại sư' thì chạm nhẹ một cái, nhẹ nhàng nhắc nhở một chút.

Phương Chính Nham đột nhiên phản ứng lại nhìn tiểu Đông tán thưởng, vừa rồi ông ta không nghĩ nhiều mà chỉ muốn đến chỗ Lâm đại sư đầu tiên. Nếu thật sự là như vậy, sợ rằng sẽ bị người ta nhìn thấu nên vẫn phải đi thị sát trước đã.

Đến trước một cửa hàng.

"Ông chủ, chuyện kinh doanh gần đây như nào rồi? Có hài lòng với cuộc sống bây giờ không? Có cần chính phủ giúp đỡ gì không?" Lãnh đạo Phương cười nói, giọng nói ôn hòa, biểu hiện mình là người rất thân thiện với nhân dân.

Khoảng thời gian trước lão Trần bị ung thư bàng quang, sau này con của mình lại bị người khác bắt nạt ở trường. Vốn ông ta cho rằng nhà tan cửa nát nhưng vì có ông chủ nhỏ, tất cả đều không sao. Cuộc sống cũng càng ngày càng tốt hơn, mặc dù không biết trước mắt người nói chuyện với mình là ai, nhưng vừa nhìn đã biết là nhân vật lớn rồi.

Chương 1161: Đúng là tuổi trẻ tài cao

“Hài lòng, rất hài lòng, không có gì cần chính phủ giúp đỡ cả. Chúng tôi ở phố Vân Lý này có Lâm đại sự giúp đỡ nên mọi người đều làm ăn tốt. Trước đây chúng tôi đều không dám tưởng tượng cuộc sống sẽ tốt như vậy. Ông không biết chứ, ông chủ nhỏ của chúng tôi, chính là…” Bản thân ông Trần không có nhiều bản lĩnh lớn, nhưng là người biết ơn. Ông biết người trước mắt này là lãnh đạo lớn, cho nên phải ra sức nói tốt cho ông chủ nhỏ, vì ông chủ nhỏ giành được thiện cảm của lãnh đạo.

Mặc dù hình như ông chủ nhỏ không cần thiện cảm của lãnh đạo, nhưng nói ra lại không phải là chuyện gì xấu.

Phương Chính Nham giữ vẻ mặt tươi cười chậm rãi nghe, cái kiểu hình tượng của lãnh đạo lớn thân thiện này được thể hiện đến mức cực đại.

“Đó đều là cách làm của lãnh đạo tốt.” Quận trưởng Xa không ngừng nịnh bợ.

Trong lòng thầm nghĩ, sao những ông chủ này không biết cư xử vậy chứ? Đây là lãnh đạo lớn, các ông tâng bốc Lâm đại sư, cũng không thể quên công lao của lãnh đạo chứ.

Phương Chính Nham rất hưởng thụ mỉm cười, ánh mắt nhìn quận trưởng Xa vô cùng thân thiện. Quận trưởng Xa vừa mừng vừa lo, cẩn thận cùng lãnh đạo đi thị sát.

Có thể làm đến vị trí này, ai mà không có chút kiến thức chứ, mặc dù quận trưởng Xa không dám chắc chắn mục đích lần này lãnh đạo đến đây làm gì, nhưng cũng đoán ra tám chín phần.

Lãnh đạo đương nhiên không thể nào nói ra mục đích thực tế, ông ta thân là cấp dưới chắc chắn phải chia sẻ mới đúng.

Quận trượng Xa: “Lãnh đạo, cửa hàng của Lâm đại sư ở phía trước, hay là bây giờ chúng ta qua đó xem xem. Lâm đại sư thân là đại sư quốc họa, mười bức tranh được thu vào viện bảo tàng quốc gia, đó là sự vinh dự của Thượng Hải chúng ta đó.”

Lãnh đạo Phương gật đầu cười nói: “Được, qua đó thăm hỏi Lâm đại sư một chút.”

Ông Trần: “Tôi dẫn đường cho các vị lãnh đạo.”

Một số ông chủ cửa hàng đang đứng hóng hớt cười tủm tỉm.

“Lão Trần có mắt đấy, học hỏi cũng nhanh đó.”

“Hì hì, dựa vào ông chủ nhỏ nên được thơm lây chút.”

“Đi, chúng ta cũng đi xem sao, đây là lãnh đạo lớn, bình thường không thấy được đâu.”

…

Trước cửa hàng của Lâm đại sư.

Điền Thần Côn: “Cậu nói xem có lạ không, người này tôi thấy qua trên tivi rồi, nhưng sao lãnh đạo lớn ở Thượng Hải lại đi thị sát ở phố Vân Lý chúng ta chứ? Tôi thấy khả năng lớn là đến tìm cậu.”

Lâm Phàm cạn lời: “Sẽ không phải là đến xin tranh đó chứ.”

Điền Thần Côn gật đầu: “Tôi thấy rất có khả năng này, nếu thật sự là đến xin tranh, cậu có thể không nể mặt sao?”

“Xì.” Lâm Phàm bĩu môi: “Nếu muốn nể mặt thì chắc chắn tôi không thể từ thủ đô trở về rồi, có điều cũng không nhất định như vậy. Nói không chừng người ta thực sự đến thị sát, yên lặng theo dõi xem thế nào.”

Hai người lắc đầu rồi trở lại cửa hàng.

Mặc dù Điền Thần Côn không đáng tin nhưng không phải là loại người nịnh bợ quyền quý này kia.

Bằng không với bản lĩnh này của ông ta, bán vào gia đình quyền quý, vậy cũng là người muốn gió có gió, muốn mưa có mưa.

Tuy nói bây giờ chuộng vũ khí lạnh, nhưng Điền Thần Côn thân là nhân vật tông sư Bát Quái Chưởng. Nếu như ông ta đồng ý bám vào những người quyền quý thì không biết có bao nhiêu người đồng ý tiêu số tiền lớn để thuê ông ta ấy chứ.

Ngô U Lan nghi hoặc hỏi: “Anh Lâm bên ngoài sao vậy? Hình như rất náo nhiệt?”

Lâm Phàm: “Không có gì, lãnh đạo đi thị sát, cũng không biết đến đây làm cái gì?”

Ngô Thiên Hà đi ra cửa, nhìn về phía đằng xa rồi nói: “Phương Chính Nham, không ngờ là ông ta.”

Lâm Phàm: “Ông quen à?”

“Trước đây ông ta nhậm chức ở Liên Châu, tính ra cũng đã mười năm. Sau này được điều về Thượng Hải, không ngờ bây giờ đã trở thành người đứng đầu, quyền thế ngút trời rồi nhỉ.” Ngô Thiên Hà cảm thán nói.

Đây chính là một trong những nhân vật quyền thế đứng đầu. Hơn nữa Phương Chính Nham vẫn còn trẻ, cũng mới có hơn năm mươi mấy tuổi, tương lai sau này còn dài lắm.

“Nếu như thêm hai chữ thường ủy, vậy sẽ là nhân vật nòng cốt nhất rồi.” Ngô Thiên Hà nói.

Trong lòng Lâm Phàm thầm nghĩ, không ngờ rằng sẽ có nhân vật lớn như vậy lại tới đây, có điều nếu như thực sự là đến xin tranh của mình, vậy mình có nên cho hay không đây?

Hừm!

Cho dù lớn đến đâu cũng không liên quan đến mình, bản thân mình lười như vậy, vẽ tranh cũng lười. Nếu như thực sự là đến xin tranh vậy thì cứ từ chối thẳng là được rồi.

Có điều cũng không nhất định, nói không chừng người ta không phải đến xin tranh thì sao, vậy nên cứ đợi xem sao đã.

Quả nhiên.

“Lãnh đạo, đây là Lâm đại sư.” Sau khi ông Trần đi vào là lập tức giới thiệu.

Quận trưởng Xa đi theo bên cạnh lãnh đạo, áp lực tăng lên gấp bội. Ông ta chỉ như con kiến khi so với Phương Chính Nham, có thể đi bên cạnh như này đã là phúc khí tu luyện mấy đời rồi.

Thư ký tiểu Đông nhìn Lâm đại sư, trong lòng không khỏi thán phục, quả nhiên tuổi trẻ tài cao. Tuổi còn trẻ mà đã có trình độ như vậy, đã không phải là dùng thiên tài để có thể biểu đạt.

Chương 1162: Xin tranh

Phương Chính Nham tươi cười, không ngừng khen ngợi: "Thiếu niên sinh anh hùng, chào đồng chí tiểu Lâm."

"Cảm ơn lãnh đạo khen ngợi, có điều cái tên đồng chí tiểu Lâm này nghe hơi kỳ kỳ, tôi cho rằng gọi Lâm đại sư vẫn là tốt nhất." Lâm Phàm lại không phải là người chưa từng lăn lộn trong xã hội. Tuy Trịnh Trọng Sơn không đáng tin cậy, nhưng địa vị cũng cao hơn Phương Chính Nham nhiều. Nếu để Trịnh Trọng Sơn biết tên này gọi mình là tiểu Lâm, vậy không phải sẽ một chưởng đánh vào gối đối phương rồi mắng, có phải ông đang muốn leo lên đầu lão già tôi hay không.

Phương Chính Nham sửng sốt sau đó cười nói: "Đúng, đúng, lỡ lời, lỡ lời. Quốc họa của Lâm đại sư vô cùng tuyệt vời, tác phẩm nổi tiếng ở nước ngoài làm rạng rỡ đất nước, là kho báu của quốc gia, nên gọi Lâm đại sư mới đúng."

Quận trưởng Xa lau mồ hôi trên trán, Lâm đại sư này đúng là to gan, muốn dọa chết người sao. May mắn là lãnh đạo không tức giận, nếu như tức giận thì chuyện này sẽ gây thêm phiền phức cho mình về sau. Như thế thì đúng là muốn lấy cái mạng nhỏ này của mình mà.

Lãnh đạo cảm thán: "Đối với cuộc sống hiện tại cậu có hài lòng không?"

Lâm Phàm: "Hài lòng."

Lãnh đạo: "Đối với chính phủ cậu có yêu cầu gì không? Có chỗ nào cậu cho rằng không tốt hay không?"

Lâm Phàm: "Không có, đều rất tốt."

"Mà tranh của đại sư đúng là làm cho người ta lưu luyến không quên, mỗi lần tôi xem đều cảm thấy vô cùng rung động."

"Không dám nhận, không dám nhận."

…

Một hỏi một đáp, bầu không khí hiện trường có chút vi diệu.

Quận trưởng Xa hơi nóng nảy, nhìn Lâm Phàm nháy mắt ra hiệu, nhưng điều khiến ông ta sụp đổ chính là Lâm đại sư lại hỏi lại một câu.

“Quận trưởng Xa, ông cứ nháy nháy mắt làm gì vậy? Chẳng lẽ mắt ông bị gì sao, hay là để tôi xem giúp cho.”

Nghe thấy câu này, quận trưởng Xa chết lặng, ám chỉ rõ ràng như vậy, sao lại không nhìn ra cơ chứ.

Lãnh đạo cũng đã đứng đây hơn mười phút rồi, đừng nói là ghế, ngay cả một ngụm nước cũng không có. Hơn nữa những câu hỏi này cũng rõ ràng lắm rồi, chẳng phải ý là muốn xin một bức tranh hay sao? Cậu chỉ cần nói thẳng nếu lãnh đạo đã thích, vậy để tôi thể hiện chút tài, vẽ một bức tặng cho lãnh đạo là được.

Nếu vậy thì chuyện này không phải là được giải quyết rồi sao, không chỉ khiến lãnh đạo vui vẻ mà còn có thể để lại ấn tượng sâu sắc trước mặt lãnh đạo. Sau này chắc chắn lên như diều gặp gió.

Phương Chính Nham nhìn Lâm Phàm, mà Lâm Phàm lại nhìn ông ta. Hai người cứ như thế nhìn nhau, trong lúc nhất thời lại không có lời nào để nói, cũng không có cái gì để hỏi.

Không khí có chút lúng túng.

Mà càng làm cho quận trưởng Xa sụp đổ chính là Lâm đại sư này lại không tự hiêu, vẫn luôn giả ngu, giả ngốc.

“Khụ!” Quận trưởng Xa ho một tiếng, cười nói: “Lâm đại sư, không biết có thể ngồi xuống nói chuyện được không.”

“Hả?” Lâm Phàm vẫn tiếp tục giả ngu: “Không phải lãnh đạo đến thị sát sao? Không phải là nên đi đến những chỗ khác xem thêm nữa à?”

Lúc này, quận trưởng Xa thực sự chết lặng, rốt cuộc Lâm đại sư này đang giả ngu hay là ngu thật vậy. Nếu như là người khác thì đã mời lãnh đạo vào bên trong ngồi, hơn nữa còn phải vui mừng hớn hở vì được tổ tiên phù hộ.

Những ông chủ cửa hàng đứng bên ngoài nhìn nhau.

“Ui la trời, ông chủ nhỏ dữ dằn thật đấy, để cho lãnh đạo đứng ngoài cửa, ngay cả ngụm nước cũng không có.”

“Các ông nói xem, trừ ông chủ nhỏ ra thì ai dám làm như vậy.”

“Chuyện này khiến cho người ta xấu hổ thật.”

Tiểu Đông thân là thư kí đương nhiên là muốn vì lãnh đạo chia sẻ lo lắng và giải quyết vấn đề, mục đích chủ yếu lần này tới đây là gì? Trong lòng anh ta có tính toán.

Vốn cho rằng đây là chuyện rất đơn giản, nhưng không ngờ lại khó như vậy, căn bản đối phương không có suy nghĩ này. Là do đầu óc không linh hoạt hay là không hiểu thế sự đây?

Bởi vậy, anh ta cảm thấy đã đến lúc mình tự mở lời, lãnh đạo không nói được vậy chỉ có thể để anh ta tự nói.

“Lâm đại sư, phòng họp ở đơn vị chính phủ chúng tôi, thiếu một bức tranh của bậc thầy giống như Lâm đại sư đây. Mà lãnh đạo ở đây, tôi cũng chỉ có thể vượt quyền mở lời muốn hỏi, không biết Lâm đại sư có thể vẽ một bức để treo ở đó được hay không…” Tiểu Đông suy nghĩ một chút, nhìn vào tình huống trước mắt, không bằng nói thẳng ra thì hay hơn.

Quả nhiên, lời này vừa nói ra, trong lòng Phương Chính Nham vui vẻ, nói thẳng như vậy còn có thể không biết hay sao. Có điều lúc này ông ta bày ra vẻ mặt: “Đồng chí tiểu Đông, sao anh có thể đưa ra yêu cầu trực tiếp như vậy với Lâm đại sư chứ? Tranh của Lâm đại sư đã được viện bảo tàng quốc gia lưu trữ, giá trị ngàn vàng, nếu như để người khác biết thì sẽ nghĩ như nào chứ?”

Tiểu Đông lập tức cúi đầu nhận sai: “Vâng, vâng, vâng, tôi bất lịch sự quá, Lâm đại sư cậu đừng để bụng nhé! Chỉ là tranh của Lâm đại sư thực sự là kiệt tác trong thiên hạ, rất có khí thế.”

Chương 1163: Lãnh đạo, đừng đi mà

Đã nói đến mức này rồi, theo như bình thường thì Lâm đại sư chắc chắn sẽ cười lớn một tiếng sau đó giơ tay lên nói: “Không sao, không sao, có thể treo bức tranh ở phòng họp là vinh hạnh của tôi mà.”

Nếu như nói ra lời này, thì không phải là xong việc rồi sao.

Nhưng cảnh tiếp theo lại khiến cho mọi người trợn tròn mắt, chỉ thấy Lâm đại sư lộ ra ý cười.

“Hóa ra là như vậy, đây là chuyện nhỏ, bây giờ tôi gọi điện thoại cho bọn người Trịnh Trọng Sơn, Nguyệt Thu Cư Sĩ hoặc lão Đào của Hiệp hội quốc họa. Tôi sẽ hỏi thử xem bọn họ có sẵn bức tranh nào không, nếu có thì sẽ gửi tặng cho lãnh đạo. Tranh của bọn họ cũng không kém hơn tôi là bao, cũng rất khí thế, chắc chắn lãnh đạo sẽ thích.”

“Lãnh đạo có thể không biết, ông Trịnh kia là họa sĩ rất giỏi, kỹ nghệ tinh xảo. Nếu như tôi nói với ông ta là các lãnh đạo muốn tranh, ông ta còn không háo hức mang tranh qua tặng sao, đây chính là vinh hạnh của ông ta, có đúng không?”

Mỗi một khi nói đến ‘Ông Trịnh’ thì giọng nói của Lâm Phàm lại nhấn mạnh hơn, dường như sợ người khác nghe không rõ.

Đối với người khác mà nói, ông Trịnh này là ai? Sao có thể so với hắn được chứ, hơn nữa lãnh đạo là muốn tranh của hắn chứ không phải là của ông Trịnh hay Nguyệt Thu Cư Sĩ gì đó.

Có điều đối với Phương Chính Nham mà nói, khi nghe thấy ba chữ ‘Trịnh Trọng Sơn’ thì đầu óc muốn nổ tung nên vội vàng hỏi.

“Lâm đại sư, anh quen ông Trịnh sao?”

“Ông Trịnh?” Lâm Phàm ngạc nhiên có chút hoài nghi: “Lãnh đạo, ông nói là Trịnh Trọng Sơn là ông Trịnh kia đúng không?”

Phương Chính Nham nhìn sắc mặt của Lâm Phàm, trong lòng có chút dao động, gọi ông Trịnh như này có hơi đáng sợ.

“Đúng thế, chính là ông Trịnh.”

Lâm Phàm cười: “Vậy thì đúng rồi, ông Trịnh là hội trưởng hiệp hội quốc họa, năng lực có chút không bình thường. Nếu lãnh đạo cũng mở lời rồi thì đương nhiên tôi không thể không nể mặt. Bây giờ tôi gọi điện thoại cho ông Trịnh, để ông ấy mang theo một bức tranh qua đây. Nếu như ông ta dám không mang tôi lấy danh tiếng của lãnh đạo ra xem ông ta còn có thể dám không đem ra hay không?”

Phương Chính Nham sửng sốt, vã mồ hôi trán, nếu như chuyện thực sự phát triển thành như vậy thì bản thân mình cũng đừng nghĩ sống tốt.

Bản thân còn muốn thêm hai chữ 'Thường ủy" vào chức vụ, trở thành một trong chín người kia. Bây giờ vẫn còn bốn năm, ông ta không muốn vì chuyện này mà tạo thêm vết nhơ gì cho mình.

Hơn nữa nhìn biểu cảm này của Lâm đại sư, hình như là không biết thân phận phía sau của Trịnh Trọng Sơn, nếu như thực sự là như vậy thì thật là đáng sợ.

Với năng lực của ông Trịnh, nếu muốn ngăn cản ông ta tiến thêm hai chữ 'Thường ủy' thì chỉ là chuyện quá bình thường với đối phương.

Vậy nên lúc này, Phương Chính Nham không dám nghĩ nhiều nữa.

"Lâm đại sư, bỏ đi bỏ đi, không cần phiền phức như vậy. Chúng tôi là chính phủ vì dân phục vụ, sao có thể dùng thân phận để đòi tranh của các đại sư được chứ. Lần này thị sát chính là để xem tình hình người dân thôi, vậy nên tôi không làm phiền mọi người nữa." Phương Chính Nham vội vàng nói, nếu thật sự để chuyện này truyền đến tai ông Trịnh, cũng không biết sẽ gây ra chuyện gì.

"Không phiền, không phiền, chỉ là một cuộc điện thoại, lãnh đạo đừng đi vội, chúng ta còn đang nói chuyện mà."

Lâm Phàm thấy Phương Chính Nham muốn đi thì vội vàng hô to.

Phương Chính Nham nhìn đồng hồ đeo tay: "Lâm đại sư, thời gian thị sát sắp kết thúc rồi, chúng tôi phải đến phía trước xem một chút. Có cơ hội sẽ cùng cậu nói chuyện về quốc họa, nếu như có chuyện gì có thể báo với quận trưởng Xa nhé."

Lúc này, Quận trưởng Xa cũng đang trố mắt nhìn, đây là tình huống gì vậy? Sự việc phát triển có chút không đúng lắm, sao lãnh đạo nói đi là đi rồi.

Mà thư ký tiểu Đông cũng ngậm miệng không nói, run như cầy sấy, người khác không biết nhưng anh ta có thể không biết ông Trịnh mà lãnh đạo nhắc tới là ai hay sao?

Nếu như thực sự truyền đến tai ông Trịnh, sợ rằng sẽ loạn lên mất.

Lâm Phàm lẩm bẩm: "Sao lại đi rồi, tôi còn chưa nói xong đâu!"

Điền Thần Côn nhìn Lâm Phàm, yên lặng giơ ngón cái lên: "Ngầu…"

Lâm Phàm bình tĩnh nở nụ cười, thiếu chút nữa là không hù dọa được rồi.

Nếu hôm nay hắn phải giao tranh ra, việc này sẽ khiến người ngoài nhìn hắn như thế nào chứ?

Bắt nạt kẻ yếu?

Nịnh hót lãnh đạo?

Đây cũng không phải là phong cách của Lâm đại sư.

Cho dù là ai đi nữa, đã không cho thì tất cả đều không cho.

Kết thúc thị sát.

Vốn dĩ chuyến thị sát lần này chính là muốn xin Lâm đại sư một bức tranh, nhưng không ngờ rằng lại có biến cố như vậy.

Tiểu Đông sợ hãi đứng một bên nói: "Là tôi thất trách, suýt chút nữa gây ra đại họa rồi."

Anh ta biết nếu chuyện hôm nay xử lý không tốt thì sẽ để lại ấn tượng không tốt trước mặt đại lão chân chính. Cho dù Phương Chính Nham không phải là cưỡng ép xin tranh thì cũng sẽ làm cho trong lòng ông Trịnh thấy ác cảm, có điều cũng may chuyện đã được giải quyết.

Chương 1164: Nhất long nhị phượng

Lúc này, Phương Chính Nham đang trầm tư bỗng nở nụ cười: "Không ngờ hôm nay vậy mà lại bị một tên trẻ tuổi mỉa mai, chuyện này không trách tiểu Đông cậu được. Sau này cũng đừng nghĩ chuyện này nữa, Lâm đại sư ở Thượng Hải chúng ta, đó chính là tài sản quý báu của Thượng Hải chúng ta, đừng vì chuyện bức tranh mà có ấn tượng không tốt với Lâm đại sư."

Tiểu Đông gật đầu: “Lãnh đạo yên tâm, trước giờ tôi chưa từng có suy nghĩ đó.”

Lúc hiện trường bất ngờ quá nên Phương Chính Nham không kịp phản ứng lại, nhưng sau đó nghĩ lại cũng đã thông suốt. Sao Lâm đại sư có thể không biết địa vị cùng thân phận của ông Trịnh được chứ, hắn dám lấy tên ông Trịnh ra nói đương nhiên là để từ chối mình, đồng thời là để mỉa mai mình một trận.

Nếu chuyện này cũng không nhìn ra thì ông ta đã sớm bị người ta đá khỏi cái ghế.

Lúc ấy không biết sẽ có bao nhiêu người muốn làm vị trí bí thư này, đối thủ đều cực kỳ có tính uy hiếp. Tranh đấu với bọn họ bốn năm, trong bốn năm này ông ta như đi trên băng mỏng, không dám làm sai bất cứ chuyện gì, cuối cùng mới có thể ngồi vào vị trí như ý nguyện.

Đối với quốc họa của Lâm đại sư, cũng do ông ta nóng lòng không đợi được, ông ta thật sự thích tranh vẽ. Thế nhưng bây giờ Lâm đại sư người ta đã từ chối rồi nên không cần nghĩ nhiều nữa.

Một người làm quan cả họ được nhờ, tiểu Đông thân làm thư ký của Phương Chính Nham đương nhiên là toàn tâm toàn ý nghĩ cho lãnh đạo. Chỉ là chuyện lần này suy nghĩ quá đơn giản, hay có thể nói là nghĩ Lâm Phàm là người quá đơn giản, nên coi hắn chỉ là người bình thường.

Theo như lẽ thường thì đại sư bình thường đúng thật là sẽ làm như vậy, dù sao là lãnh đạo đích thân đến nên chắc chắn bọn họ sẽ tặng tranh, nhưng đến Lâm đại sự bên này lại không phải là như vậy.

Nói thẳng một chút, đó chính là bọn họ quá coi trọng bản thân mình.

…

Phố Vân Lý.

Quận trưởng Xa đi vào trong cửa hàng, bất lực lắc đầu: “Lâm đại sư, lãnh đạo cũng đã nói thẳng như vậy rồi, sao anh còn không hiểu chứ?”

Lâm Phàm cười nói: “Quận trưởng Xa, cái gì mà không hiểu chứ, không phải là muốn tranh hay sao? Không phải là tôi gợi ý bọn họ xin tranh từ chỗ bạn của tôi à? Có điều sau đó lãnh đạo nói không cần đó thôi.”

“Cậu…” Quận trưởng Xa cạn lời, đây là thực sự không hiểu hay là giả ngu đây.

Có điều hình như lãnh đạo cũng không tức giận, chuyện này cũng không cần nhắc nữa.

Lâm Phàm cười nói: “Quận trưởng Xa, chuyện này ông còn không hiểu rõ sao? Tranh của tôi dễ lấy vậy à? Bây giờ tùy tiện lấy một bức tranh ra là có được mấy chục triệu, nếu như ông ta dám lấy tranh của tôi, tôi dám bảo đảm trong một năm chắc chắn ông ta bị người khác nắm được thóp. Vậy nên mới nói, tôi giả ngu là để bảo vệ ông ta, bây giờ nói không chừng ông ta nghĩ lại còn phải cảm ơn tôi nữa đấy chứ.”

Quận trưởng Xa hoài nghi nhìn Lâm Phàm: “Thật hay giả vậy?”

Nhưng ông ta đúng là có chút tin, Lâm đại sư không giống như đại sư bình thường. Mười bức tranh được thu vào bảo tàng quốc gia, giá trị sớm đã tăng lên đến trình độ cực cao, hơn nữa trên thị trường cũng không có tác phẩm nào khác.

Vậy nên càng là nghìn vàng cũng khó xin một bức, nếu như lãnh đạo thực sự xin được tranh, nói không chừng sẽ bị người có tâm cho rằng là nhận hối lộ.

“Chắc chắn là giả rồi.” Lâm Phàm thầm nghĩ trong lòng, đây chỉ là chém gió mà thôi, chủ yếu là do hắn lười vẽ.

Nếu như lãnh đạo nào cũng đến xin mình vẽ, vậy không phải là mình mất giá rồi à?

Huống hồ mình là ai cơ chứ? Mình là Lâm đại sư, là người không sợ bị ép buộc uy hiếp. Nếu là bị ép buộc, cùng lắm thì tặng cho đối một chưởng khiến hắn bay khỏi địa cầu là được rồi.

Nghĩ thôi cũng thấy có chút kích thích rồi.

Quận trưởng Xa rời đi, cho dù là thật hay giả, chỉ cần lãnh đạo không tức giận là được. Có điều Lâm đại sư ở trong khu vực

mình quản lý, nên tâm trạng của ông ta cũng vô cùng đắc chí, rất vui vẻ.

Đây là chuyện người khác hâm mộ cũng không được.

Ngày hôm sau!

Buổi sáng rất nhiều người còn chưa tỉnh lại từ trong giấc ngủ, trên mạng đã xảy ra một chuyện lớn.

“Tân binh trong giới ca nhạc Ngô Hoán Nguyệt hẹn hò với người đàn ông thần bí”

“Tiểu thiên hậu trong giới ca nhạc cùng một người phụ nữ khác ở lại trong nhà người đàn ông thần bí đến sáng mới rời đi.”

“Hai chiếc quần lót treo ngoài ban công, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

“Nhất long nhị phượng, scandal siêu hot.”

“Tiểu thiên hậu không còn thuần khiết, khiến người ta nuối tiếc.”

…

Khi tin tức xuất hiện, đã làm chấn động ánh mắt của vô số người. Mới đầu có không ít fan hâm mộ không dám tin, nhưng đến khi nhìn thấy bức ảnh, tất cả đều trợn tròn mắt.

Hai cô gái ôm cánh tay của một người đàn ông, mặc dù người đàn ông cùng một cô gái khác đã bị làm mờ nhưng khuôn mặt của Ngô Hoán Nguyệt lại vô cùng rõ ràng, nụ cười đó khiến rất nhiều fan hâm mộ đau lòng.

Nữ thần sao vậy, sao nữ thần có thể làm ra chuyện như thế này.

Chương 1165: Muốn phong sát

Không ít tài khoản có dấu tích tiến hành chia sẻ, còn có rất nhiều minh tinh cũng chia sẻ thông tin này.

Khi bạn rơi xuống nước, người cứu bạn không nhiều, nhưng người muốn chèn ép bạn lại không ít.

Ngô Hoán Nguyệt tiến lên quá nhanh, khi mới ra mắt, ca khúc hit như không cần tiền mà trực tiếp tung ra, làm rối loạn quy cách của cả giới âm nhạc.

Thường được gọi là, ca khúc hit bị thổi phồng giá cả.

Ca khúc hit nhiều nhưng chẳng những không mất giá mà còn rất đáng giá. Không ít ca sĩ nổi tiếng vì không có ca khúc hit mà cảm thấy vị trí không vững, bởi vậy mới có chuyện tranh nhau tìm đại sư để mua ca khúc hit. Thế nhưng giá ca khúc hit của những đại sư cũng bị tăng lên gấp đôi, điều này khiến rất nhiều công ty quản lý phải khốn khổ.

Việc giá ca khúc tăng lên cũng là rất khó hiểu.

Một người mới trong giới ca nhạc ở trong căn phòng cười vui vẻ: "Ha ha, scandal của Ngô Hoán Nguyệt có chứng cứ xác thực, cho dù là tẩy thế nào cũng không tẩy trắng được rồi."

Người quản lý cũng vui vẻ: "Cơ hội đến rồi, cô vẫn luôn bị Ngô Hoán Nguyệt chèn ép. Bây giờ xảy ra chuyện này, cô ta chắc chắn sẽ bị phong sát, đến lúc đó ai còn có thể chèn ép cô nữa."

"Không ngờ tưởng cô ta trong sáng, hóa ra vẫn luôn là giả vờ, bây giờ bị Đái Quân Dân vạch mặt, xem cô ta rửa sạch như thế nào đây."

"Tên paparazzi Đái Quân Dân quả thực khiến người ta chán ghét, nhưng chuyện này đúng là làm rất tuyệt."

Phòng làm việc của Anh Kim.

Bà ta và Ngô Hoán Nguyệt không có thù, nhưng bà ta có thù với Lâm Phàm. Mà Ngô Hoán Nguyệt này có quan hệ rất tốt với Lâm Phàm, vậy nên Ngô Hoán Nguyệt cũng bị Anh Kim hận lây.

Bà ta thân là lão làng trong giới âm nhạc, năng lực gây khó dễ cho Ngô Hoán Nguyệt cũng có, nhưng không chịu nổi Ngô Hoán Nguyệt có nhiều bài hit như vậy. Thế nên cho tới bây giờ hiệu quả chèn ép cực kỳ ít, nhưng bây giờ đã khác, xảy ra chuyện này thì căn bản không cần chèn ép, bà ta biết Ngô Hoán Nguyệt đã toi đời rồi.

Lúc này, Anh Kim bắt đầu hành động, bà ta sẽ không bỏ qua cơ hội lần này, sau đó bà ta liên hệ với một vài minh tinh bảo bọn họ mau chóng bắt đầu chèn ép trên Weibo.

Mà bản thân bà ta lại đăng trên Weibo.

“Giới ca hát cần được thanh tẩy, khinh thường làm bạn với người này.”

Mà không ít ông lớn trong giới âm nhạc cũng chia sẻ Weibo này.

Toàn bộ ngành nghề đều tiến hành chỉ trích, chính thức bộc phát.

Không phải ảnh hưởng chưa đủ lớn à, vậy sẽ làm cho nó bạo phát thêm chút nữa.

Internet.

“Đệch, thật không? Không phải tin vịt đó chứ?”

“Giả cái beep, có hình rõ mặt thế kia, việc này làm sao mà giả được nữa?”

“Ngô Hoán Nguyệt là ngôi sao ca nhạc tôi thích nhất, vẻ ngoài ngây thơ nên trong lòng tôi cô ấy tồn tại như là một nữ thần. Nào ngờ xảy ra chuyện như vậy, còn một chọi hai nữa má ơi, muốn ói quá.”

“Không ngờ, đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong, bên ngoài ngây thơ nào ngờ sa đọa dữ vậy.”

“Người đàn ông đó là ai mà sướng thế? Không biết tối qua đã xảy ra chuyện gì nhỉ?”

“Đừng nói nữa, tim tôi đau quá man. Bây giờ tôi sẽ xóa bỏ toàn bộ bài hát của cô ta, chỉ cần nghe giọng thôi là tôi đã thấy tởm rồi.”

“WTF Ngô Hoán Nguyệt. Cô xứng đáng với Lâm đại sư của chúng tôi sao? Lâm đại sư viết nhiều bài nổi tiếng cho cô như vậy, mà cô dám cắm sừng Lâm đại sư. Má nó, anh em xông lên, bấm biểu tượng nổi giận dưới Weibo cho tôi.”

“Đau lòng Lâm đại sư.”

“Tôi cũng thương cho Lâm đại sư.”

“Quả nhiên giới giải trí chả tốt đẹp gì, bất kể người trong sáng cỡ nào khi bước chân vào thì đều trở nên đen tối. Mọi người nhìn chỗ giữa hai chân con đàn bà này đi, dù có khép chặt đi nữa thì cũng chẳng biết đã tiếp đón bao nhiêu người bước vào đó rồi nữa.”

…

Trong nhóm fan hâm mộ của Ngô Hoán Nguyệt.

“Nhóm anh chị em chúng ta thoát thôi, tôi không hâm mộ nổi Nguyệt Nguyệt nữa rồi, không đáng.”

“Tôi cũng đi, quá tởm lợm.”

“Không ngờ cô ta là người như vậy, đây là lần cuối cùng trong đời này thích cô ta.”

Nhân viên quản lý thấy tình huống này vội chạy ra: “Đừng đi, chuyện này chưa chắc đã là sự thật, mọi người đừng bị người ta xỏ mũi.”

Mặc kệ cô ấy giải thích thế nào cũng vô dụng.

“Cái này không thể nào là giả được, có hình ảnh rõ nét còn giả được à?”

“Đúng vậy, tôi là fan hâm mộ Lâm đại sư, đồng thời cũng là fan hâm mộ Ngô Hoán Nguyệt. Cô ta làm vậy có thể xứng đáng với Lâm đại sư sao? Lâm đại sư viết nhiều tác phẩm cho cô ta như vậy, cô ta dám cùng người phụ nữ khác chơi tay ba, không thể nào chấp nhận nổi.”

“Kinh tởm quá, nên phong sát.”

Như Chim Non Nũng Nịu rời nhóm.

Tao Rất Lợi Hại rời nhóm.

…

Dần dần nhóm có hai ngàn thành viên đã mất mấy trăm người trong chớp mắt, vẫn còn nhiều người đang tiếp tục rời khỏi, những người ở lại là những người chưa biết chuyện gì xảy ra hoặc chưa thức dậy.

Chương 1166: Sừng từ trên trời rơi xuống, tránh đâu cho khỏi

Tập đoàn Đông Hán.

Vương Minh Dương xem tin tức trên internet bỗng nhiên thấy hoang mang, anh ta không nghĩ đến việc vừa mở mắt đã gặp phải chuyện này. Sau đó nhìn Ngô Hoán Nguyệt đang đỏ mắt bên cạnh, không nén được tiếng thở dài.

Nếu là nghệ sĩ khác, anh ta đã nổi giận quát tháo từ lâu, nhưng anh ta không thể mắng Ngô Hoán Nguyệt được. Hơn nữa anh ta cũng biết người đàn ông đó là ai, còn không phải người anh em của mình hay sao.

Trong lòng anh ta cảm thấy hạn hán lời, người anh em ơi, cậu muốn chơi tay ba thì nói sớm đi chứ, tôi sẽ bố trí phòng ốc đàng hoàng cho cậu. Sao cậu dám tự tìm đường chết mà ngang nhiên dẫn hai cô gái về phòng của mình làm gì cơ chứ?

Vào buổi sáng, Ngô Hoán Nguyệt không nghĩ đến sẽ xảy ra chuyện này, cô ấy không hề đau lòng vì bị hủy hoại tương lai, mà bởi vì mọi chuyện không giống như những gì trên mạng đang nói.

Đối với sự sỉ nhục của mọi người, trái tim cô ấy không chịu đựng nổi nữa.

“Chuyện không phải vậy.” Ngô Hoán Nguyệt tủi thân nói.

Vương Minh Dương an ủi: “Thôi, tôi cũng biết chuyện này không phải như thế. Thế nhưng đây là thế giới ảo, miệng ở trên người người ta, chúng ta đâu thể nào cản họ được. Cho dù có nói thì ai mà tin chứ? Chẳng ai tin cả. Để tôi suy nghĩ xử lý thế nào, sợ rằng lần này dùng quan hệ xã giao theo cách bình thường cũng không có tác dụng.”

Nghệ sĩ có người yêu không phải chuyện gì quá lớn lao, chẳng lẽ minh tinh không thể kết hôn hay sao?

Vấn đề ở đây là chuyện này không hề bình thường, đây chính là chơi tay ba, là vết thương trí mạng đối với minh tinh.

Hơn nữa, đáng giận nhất là có một số minh tinh còn tát nước theo mưa, nhất là cái bà Anh Kim kia càng đổ thêm dầu vào

lửa khiến người ta không thể kịp thời phản kích.

Vương Minh Dương xoa huyệt Thái Dương, cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Ngô Hoán Nguyệt cúi đầu: "Nếu không thì tôi giải nghệ vậy."

Vương Minh Dương xua tay: "Đừng nóng nảy, để tôi suy nghĩ thử xem sao. Chủ yếu do cô nổi tiếng quá nhanh nên khiến người khác cảm thấy ganh tị, hiện nay không ít người đang tát nước theo mưa. Cô đừng bận tâm đến họ cũng đừng quan tâm đến mấy lời nói nhăng nhít của mấy người trên mạng, muốn làm một minh tinh lớn thì bắt buộc phải có một trái tim mạnh mẽ."

Ngô Hoán Nguyệt gật nhẹ, trong lòng rất khó chịu. Cô ấy hơi liếc nhìn bình luận trên Weibo, những câu mắng chửi khó nghe kiểu nào cũng có, cô ấy cảm thấy mình khó có thể chịu đựng nổi.

"À, nhóm fan hâm mộ của cô thế nào?" Vương Minh Dương hỏi.

Ngô Hoán Nguyệt đau lòng nói: "Hơn phân nửa đã rời đi rồi."

"Chuyện này…" Vương Minh Dương tự hỏi, sau đó cầm điện thoại lên: "Tình hình của bộ phận PR thế nào rồi? Có nghĩ ra cách nào chưa?"

….

Thân là vua chó săn, Đái Quân Dân theo dõi tình hình trên internet, môi nở nụ cười, chỉ cần một trận là đã nổi tiếng trong chớp mắt.

Ở bên dưới Weibo có vô số người bình luận.

"Khi nào mới có ảnh chụp không che để chúng tôi xem thử người đó là ai vậy?"

"Đúng đó, bọn này đang hóng nè."

"Có ảnh nào hấp dẫn hơn không? Ví dụ như mấy tư thế trên giường hay gì đó."

"Mặt con Ngô Hoán Nguyệt này đẹp, dáng hấp dẫn, chắc phóng đãng lắm đây."

“Lầu trên, ông nói làm tui cứng lên luôn rồi đó.”

Trong lòng Đái Quân Dân hớn hở, sau đó đăng một bản tin.

“12 giờ đêm nay công bố ảnh không che.”

Khỏi phải nói đây là tin tức vô cùng chấn động đối với tất cả mọi người.

Trong phố Vân Lý.

Lâm Phàm đến cửa hàng phát hiện sắc mặt Ngô U Lan không bình thường.

“U Lan sao thế? Sao sáng sớm mà mặt mày tiều tụy thế kia? Có chuyện gì xảy ra?” Lâm Phàm chưa biết chuyện trên mạng, sáng nay không lên đọc tin tức mà đã chạy đến cửa hàng.

Vẻ mặt Ngô U Lan lo lắng nói: “Anh Lâm, Hoán Nguyệt xảy ra chuyện rồi. Chuyện hôm trước bọn tôi ngủ ở nhà anh đã bị người ta chụp được và tung lên mạng, tình hình của Hoán Nguyệt rất thê thảm, toàn bộ internet đang mắng cô ấy.”

“Cái gì?” Lâm Phàm sững sờ, không dám tin: “Chuyện thế nào?”

Sau đó hắn lấy điện thoại di động ra, vừa mở Weibo đã thấy tin của Ngô Hoán Nguyệt nằm ở top một hot search.

Nhưng xếp thứ tư của hot search là chuyện gì?

‘Lâm đại sư bị cắm sừng?’

Bà nội cha nó, đại sư tôi còn chưa có bạn gái sao bị cắm sừng được hả?

Tiếp tục nhìn thấy một hot search khác.

Bà già Anh Kim cũng bày đặt đến bú fame.

‘Anh Kim đề nghị phong sát Ngô Hoán Nguyệt, lấy lại danh dự cho giới ca sĩ.’

Giây phút này, Lâm Phàm cảm thấy khó hiểu, chuyện này thì liên quan quái gì đến con mẹ Anh Kim này nhỉ?

Hắn không vội vàng mở những hot search này ra mà xem tin nhắn trên Weibo của mình, xem xong cảm thấy phát cáu, mấy cái thằng điên này làm cái khỉ gì vậy, bình luận cái quần què gì thế này.

“Một giây mặc niệm cho Lâm đại sư.”

“Lâm đại sư đừng khóc.”

“Loại đàn bà này không xứng.”

“Sừng từ trên trời rơi xuống, tránh đâu cho khỏi.”

“Vì lấy lại công bằng cho Lâm đại sư, chúng ta mau qua Weibo của Ngô Hoán Nguyệt thả nổi giận đi.”

Chương 1167: Thẳng thắn thừa nhận

“Tôi phát hiện gần đây tâm trạng của Lâm đại sư rất buồn bã, không đăng tin lên Weibo nữa. Rõ ràng đã biết chuyện này rồi, nhưng vì sự nghiệp của Ngô Hoán Nguyệt nên nhẫn nhịn đó, chắc chắn thế.”

“Người đàn ông tốt như Lâm đại sư làm chúng tôi hết sức đau lòng.”

“Má nó, phải báo thù cho Lâm đại sư thôi.”

…

Xem sơ qua một lượt, Lâm Phàm trợn tròn mắt, chả hiểu cái vẹo gì.

Sau đó ấn mở hot search.

Cái gì mà chơi tay ba?

Ai làm mờ vậy hả? Người đàn ông này là mình mà.

Chuyện này có gì đó sai sai, lại còn làm mờ ảnh, chẳng phải muốn tạo scandal à?

Lúc này, Lâm Phàm chuẩn bị nói rõ sự thật, dù không biết vì sao đối phương che mặt mình đi, có lẽ vì để bảo vệ mình nhưng mình là người trượng nghĩa. Đã xảy ra chuyện này sao có thể để một cô gái một mình gánh chịu, nếu muốn chửi phải chửi luôn cả mình mới phải.

“Người đàn ông trong hình là tôi, chỉ là bạn bè ngủ nhờ, vô cùng trong sáng, mọi người không cần đoán bậy bạ.”

Sau khi tin Weibo này vừa đăng, internet tiếp tục vỡ trận lần nữa.

Cư dân mạng chưa từng chê ít chuyện, chỉ cần có tin tức sẽ có bóng dáng của họ tham dự.

Từ khi ra mắt đến nay đã mấy tháng ròng nhưng Ngô Hoán Nguyệt chưa gây nên tai tiếng nào, vậy mà bây giờ có một tin tức chấn động, hơn nữa còn là scandal.

Nếu không xử lý tốt thì xem như rồi đời.

Bộ phận quan hệ xã hội của Vương Minh Dương nghĩ đủ mọi cách cũng không thể tìm được cách giải quyết nào thỏa đáng, chẳng lẽ tuyên bố mấy câu não tàn như thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, chính nghĩa trong lòng người sao? Nếu dám nói vậy chắc sẽ bị người ta chửi không kịp vuốt mặt.

Đừng bao giờ coi thường trí thông minh của cư dân mạng, dù sự thật là vậy nhưng không thể nói qua loa như thế.

Đúng vào lúc này, Lâm Phàm đăng trạng thái lên làm internet bùng nổ trong nháy mắt.

Tập đoàn Đông Hán.

"Úi chà, anh hai của tôi ơi, cậu lại làm cái khỉ gió gì vậy hả? Cậu ra mặt thế này khiến chuyện ngày càng phức tạp rồi đó." Vương Minh Dương thấy Weibo của Lâm Phàm, đầu đau như búa bổ, chuyện này rất khó giải thích, nói ra làm gì có ai tin?

Dẫn theo hai cô gái về nhà ở lại một đêm, đã vậy còn treo đồ lót ở ban công, ai dám tin đây?

Ngô Hoán Nguyệt ngồi bên cạnh nói: "Nếu không có cách nào giải quyết chuyện này, một mình tôi sẽ đứng ra tự chịu trách nhiệm mọi chuyện. Bây giờ anh Lâm đứng ra thừa nhận khác nào muốn bị người ta chửi chung với tôi?"

Vương Minh Dương xua tay: "Chúng ta tìm phương án dự phòng cho trường hợp xấu nhất đi, cho dù họ tin hay không thì sự thật vẫn là như vậy."

"Nhưng mà…" Ngô Hoán Nguyệt còn muốn nói gì đó đã bị Vương Minh Dương ngăn lại: "Để xem tình hình thế nào đã, bây giờ đừng giải thích bất kỳ điều gì, càng cố gắng thanh minh thì câu chuyện sẽ càng đi xa hơn."

Sau khi Anh Kim thấy Weibo của Lâm Phàm thì bỗng bật cười, bà ta không nghĩ thằng oắt con này ngu đến vậy, lúc này

dám đứng ra thanh minh. Nó đang tưởng nó là ai hả?

Bây giờ bà ta là thiên hậu, có địa vị ở cao ngất trong giới giải trí nhưng vẫn bị cư dân mạng mắng chửi mỗi ngày như cũ. Nói thẳng ra, những người sống trong giới này ăn cơm của quần chúng, nếu quần chúng không còn ưa thích thì bọn họ chẳng còn đáng giá một xu.

Nên dù bị chửi thảm đến cỡ nào thì bà ta cũng không dám làm bất kỳ hành động phản kháng nào, chịu đựng mọi lời chê trách của tất cả cư dân mạng.

“Chị Anh, trước giờ thằng lỏi con này luôn cố tình nhằm vào chị, bây giờ bị quả báo rồi, đáng đời nó lắm.” Người quản lý hả hê nói.

Anh Kim cười lạnh: “Do nó tự động lên tiếng, cũng chẳng trách được tôi.”

Sau đó bà ta bắt đầu bấm điện thoại di động, chuẩn bị đăng một bài lên Weibo, nhất định phải khiến thằng lỏi này thân bại danh liệt bằng mọi cách, phải cho nó sống không nổi trên internet và cả ngoài đời nữa.

Đừng bao giờ coi thường sức mạnh quần chúng. Có lúc, một tiếng nói một hành vi đều gây ảnh hưởng không thể lường được, nhất là Lâm Phàm cũng là một người của công chúng, dám gây ra tin sốc thế này chắc chắn sẽ là đòn trí mạng.

Ít nhất là phong sát.

Đái Quân Dân vô cùng bực dọc, không nghĩ đến đối phương tự lộ thân phận, việc này khiến gã trở tay không kịp.

Tất nhiên bây giờ gã đã biết thanh niên kia là ai, chẳng phải là Lâm đại sư vô cùng nổi tiếng trên mạng hay sao?

Thân là chó săn, dĩ nhiên gã biết cách đẩy cho tin tức lên đến cao trào nên đã làm mờ gương mặt Lâm Phàm đi. Không phải gã cảm thấy Lâm Phàm là kẻ vô danh, cho rằng đây chỉ là một người bình thường mà ngược lại gã cho rằng người này rất nổi tiếng. Nếu để người khác nhận diện ngay thì quá phí phạm nên mới nghĩ ra việc sẽ phơi bày từ từ thân phận của người này, để giúp bản tin có thể hấp dẫn được nhiều độc giả hơn.

Nhưng gã nào ngờ, thằng cha này dám thừa nhận người bị làm mờ mặt chính là hắn.

Má nó, việc này không hợp lý chút nào.

Trong lòng Đái Quân Dân hơi khó chịu, nhưng không còn cách nào khác. Nếu đã muốn chết sớm thì để gã giúp siêu sinh mau hơn một chút vậy.

Chương 1168: Tiêu diệt bà ta

Trong phố Vân Lý.

Điền Thần Côn ngẩn người: "Thằng nhóc kia, tôi nói này. Thừa nhận mau vậy không có chuyện gì chứ hả?"

Vẻ mặt Lâm Phàm vô tội: "Sao vậy? Có xảy ra chuyện gì đâu mà không dám nhận?"

Triệu Chung Dương: "Anh Lâm, cư dân mạng điên khùng dữ lắm, thế nào anh cũng bị chửi cho coi."

Lâm Phàm nhún vai: "Mặc kệ họ muốn mắng gì thì mắng, tôi cũng chẳng mất miếng thịt nào. Nếu để một người đàn ông như tôi núp ở phía sau để một mình Ngô Hoán Nguyệt đứng ra gánh trách nhiệm, vậy còn là người sao?"

Lúc này Lâm Phàm xem Weibo bỗng bật tiếng chửi má nó: "Con mẹ Anh Kim này điên rồi, gần đây đại sư tôi không thèm nói gì tới bà ta. Từ lúc bắt đầu phát tán tin này, bà già này chưa từng yên tĩnh, chẳng lẽ muốn quậy tung trời rồi hả?"

Weibo Anh Kim: "Đồ thối tha, mặt người dạ thú. Trong lòng tôi, trên đời này hắn ta là gã đàn ông đê tiện nhất. Có tài hoa, có năng lực nhưng chỉ biết làm hại con gái nhà người ta, chẳng làm được chuyện tốt lành nào. Tôi tin tưởng tất cả cư dân mạng đều là người chính nghĩa, chúng ta cùng nhau chung tay chống lại hắn ta đi."

Bà ta cảm thấy phát ngôn lần này của mình rất xuất sắc, có tác dụng cổ vũ tinh thần rất cao.

Nhưng khi bà ta đọc được bình luận, vẻ mặt ngơ ngác, không thể tin nổi mà la lên, chắc chắn đó là Weibo giả.

"Úi mẹ ơi, là Lâm đại sư đó."

“Quá đỉnh, Lâm đại sư lên tiếng rồi.”

“Thánh thần thiên địa ơi, bữa trước tui còn chửi quá trời, hóa ra Ngô Hoán Nguyệt không cắm sừng Lâm đại sư. Ủng hộ, trọn đời ủng hộ.”

“Ngon lành, chỉ với việc giữa Ngô Hoán Nguyệt và Lâm đại sư xảy ra chuyện không thể miêu tả, lát nữa tôi sẽ đi hốt luôn mười album bản chính liền.”

“Thật hâm mộ! Nhưng Lâm đại sư nói vậy nghĩa là sao? Trong sáng? Không làm gì hết? Bất ổn vậy? Đàn ông đàn anh gì mà ngại ngùng dữ vậy? Chắc chắn có gì mờ ám rồi, chúng ta ủng hộ Lâm đại sư vô điều kiện.”

“Nhân dân Thanh Châu chúc mừng Lâm đại sư có đôi có cặp.”

“Tôi là con gái, dù không thích dạng này nhưng vẫn tin ở nhân cách của Lâm đại sư, bạn bè ngủ nhờ có gì đáng ngạc nhiên cơ chứ?”

“Đúng vậy, có người suy nghĩ dơ bẩn quá, mắc gì đàn ông với phụ nữ ở chung nhà phải có chuyện mờ ám? Tôi tin tưởng Lâm đại sư không phải cầm thú như vậy.”

“Anh ta còn không bằng cầm thú, nếu có gì thì tôi còn xem anh ta là đàn ông, nào ngờ anh ta khiến người ta phải thất vọng.”

“Tôi hổng thích Ngô Hoán Nguyệt chút nào nhưng tôi rất hâm mộ Lâm đại sư, nếu họ đã có quan hệ như vậy, sau này tôi tiện thể thích luôn Ngô Hoán Nguyệt cũng được.”

“Các anh em dừng tay, người một nhà đừng tranh cãi với nhau. Cô gái này là người phụ nữ của Lâm đại sư, chúng ta mắng sai rồi.”

“Mả cha nhà nó, thằng chó săn khốn kiếp này bị bệnh phải không? Làm mờ con mẹ mày, hại tao mắng nhầm Lâm đại sư. Tao chửi chết cha mày bây giờ.”

….

Bỗng nhiên, sau khi Lâm Phàm thừa nhận, bình luận trên Weibo thay đổi chóng vánh.

Hướng gió đảo chiều làm tất cả mọi người trố mắt ra nhìn.

Tập đoàn Đông Hán.

Vương Minh Dương chớp chớp mắt, ánh mắt nhìn bộ phận PR: "Mọi người có thể nói cho tôi biết chuyện bây giờ là thế nào không?"

Ban đầu anh ta còn cảm thấy mệt mỏi vì chuyện này, nhưng bây giờ thế nào? Hướng gió dư luận của cư dân mạng bỗng nhiên đảo chiều, tất cả đều khen ngợi hơn nữa còn có người cảm thấy tiếc nuối khi không có chuyện gì xảy ra.

Đây… Đây là sao?

Dù đời này đã qua mấy chục mùa bánh chưng nhưng chưa bao giờ anh ta gặp chuyện thế này, trước đây nếu minh tinh ngoại tình là đã bị chửi không còn manh giáp.

Nhưng người anh em mình thì hay rồi, bị người ta chụp mấy tấm hình như vậy mà vẫn được người người khen ngợi, chẳng lẽ giữa người và người với nhau mà có chênh lệch dữ vậy sao?

Ngô Hoán Nguyệt thấy bình luận trên internet cũng trợn tròn mắt, ủa chúng ta vẫn đang sống chung trên cùng một trái đất đúng không?

Bộ phận PR ngẩn người, họ phát hiện hóa ra cảnh giới xử lý quan hệ xã hội đỉnh cao là chính mình tự thừa nhận, sau đó kêu gọi cư dân mạng đến ủng hộ.

Thật quá ghê gớm.

Anh Kim làm trời làm đất cho đã đến khi thấy bình luận phía dưới Weibo của mình thì cảm thấy muốn xỉu.

Việc này mẹ nó quá phi lý.

"Mọi người đừng nể nang gì cả, cái con mụ già này lúc nào cũng làm mấy chuyện chướng tai gai mắt, muốn hại Lâm đại sư của chúng ta. Nhất định phải tiêu diệt bà ta."

"Tiêu diệt bà ta."

"Câu nói của người anh em phía trên vừa lòng tôi lắm, tiêu diệt bà ta đi."

"Bỏ qua đi, thanh kiếm của ông đây tốn ít nhất năm mươi đồng, loại người này còn chẳng đáng năm mươi đồng. Ông đây không xuống tay được."

“Lợi hại…”

Thấy bình luận bên dưới Weibo, mặt Anh Kim tái mét, tức đến run người: “Mấy thằng chó chết này lên cơn điên hết rồi phải không?” Sau đó nhìn người quản lý.

“Cô nói xem, tôi làm sai chỗ nào? Mấy tên cặn bã này có quyền gì mà mắng tôi?”

Người quản lý yên lặng đứng bên cạnh, cô ta cũng hoang mang không nghĩ chuyện thành ra thế này.

Chương 1169: Trồng hoa

Lâm Phàm nhìn tình hình trên internet, không ngờ có thể giải quyết dễ dàng như vậy, dù có người vẫn còn mắng chửi nhưng chỉ cần vừa xuất hiện đã bị đám đông nghiền nát, không có bất kỳ cơ hội trở mình nào.

Việc này làm người ta cảm thấy hạn hán lời.

Vốn dĩ khi Lâm Phàm thừa nhận người đàn ông bị làm mờ này chính là mình thì hắn đã chuẩn bị chiến đấu một trận long trời lở đất trên internet, nào ngờ cư dân mạng không hề cho mình cơ hội này.

Việc đã đến nước này, hắn cảm thấy mình phải nói gì đó để kết thúc câu chuyện, nghĩ nghĩ một hồi lập tức quyết tâm.

“Cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, chuyện này kết thúc ở đây thôi. Một người đàng hoàng như tôi chắc chắn sẽ không làm ra chuyện cầm thú như vậy. À, đúng rồi, tôi nói câu cuối cùng, con mụ Anh Kim xấu thấy mẹ nhưng ảnh chụp cứt mũi khá là đẹp, trong mắt tôi cảm thấy hình ảnh này rất đáng yêu, nếu mọi người thích có thể chia sẻ nha.”

Đánh xong những chữ này, hắn đăng kèm theo là một tấm ảnh chụp có độ phân giải HD, bất ngờ là Anh Kim đang tham gia một hoạt động nào đó. Bà ta một tay bá vai, ngón trỏ móc cứt mũi, hai mắt mở to, thể hiện rõ mình đang rất thoải mái.

Bức hình vừa được đăng lên đã khiến toàn Weibo cười sái quai hàm.

“Ha ha, cười xỉu, Lâm đại sư tìm được tấm hình này ở đâu vậy? Không phải bị giấu đi rồi à?”

“Một tấm hình cũ bốn năm trước lại nổi tiếng trên Weibo một lần nữa.”

“Phong cách ngầu đét làm tôi ói hết bữa cơm tối qua ra luôn rồi. Ha ha ha”

“Không cần phải nói, Lâm đại sư đúng là cầm thú, có hai người đẹp làm bạn mà không làm ăn gì hết khiến người người tiếc thay.”

“Mau mau đăng tấm hình này vào bên dưới Weibo của Anh Kim đi.”

“Chia sẻ Weibo.”

Khi Anh Kim nhìn thấy tấm hình, bà ta nổi trận lôi đình đập toàn bộ đồ đạc bên người nát tan tành.

“Má nó, đồ chó chết. Sao hắn ta dám làm vậy?” Anh Kim thật sự nổi giận, bà ta sợ nhất là bị người khác nắm được khuyết điểm. Mà tấm hình này chính là điểm trí mạng của bà ta, trước kia lúc tấm hình này bị phát tán bà ta đã mất không ít tiền mới có thể xóa bỏ nó đi. Không ngờ bây giờ bị người ta đăng thêm lần nữa.

Hơn nữa thằng oắt này dám đăng công khai, với những fan cuồng của thằng oắt này chắc chắn sẽ chia sẻ tấm hình này như điên trên Weibo.

Người quản lý đứng bên cạnh run lẩy bẩy, cô ta đã hiểu, Anh Kim muốn gây sự với thằng lỏi này sẽ không bao giờ có kết quả tốt.

Lần này trộm gà không được còn mất nắm gạo, thua sạch sành sanh.

“Tôi muốn thưa nó, tôi muốn thưa nó xâm phạm bản quyền.” Anh Kim nóng nảy gào đến khản giọng nhưng có gào đến mấy cũng chẳng ai nghe được trừ bà ta và người quản lý.

Trong phố Vân Lý.

Lâm Phàm cười cười, Anh Kim chả là cái thá gì trong lòng hắn, con mụ này hào hứng như thế, tất nhiên phải chơi một cú

rồi.

Lúc này điện thoại đến.

Vương Minh Dương: "Sao cậu làm được vậy?"

Lâm Phàm không hiểu rõ: "Làm cái gì hả? Tôi biết gì đâu, chắc do tôi được mọi người chào đón ấy mà."

"Có phải cậu biết kết quả từ trước rồi không?" Không thể trách Vương nghĩ như vậy được, nếu không thì ai lại dám đứng ra thú nhận chứ.

Lâm Phàm cười nói: "Không hề, tôi đã chuẩn bị chiến đấu với họ trên mạng đến hơi thở cuối cùng mà. À đúng rồi, anh nói Hoán Nguyệt đừng buồn nữa. Chuyện này qua rồi, đừng để ý mấy thứ vặt vãnh này làm gì."

"Ừ, đã nói rồi. Tâm trạng đỡ hơn nhiều, không buồn như trước nữa."

Hai người trò chuyện một lúc, sau đó cúp điện thoại.

Hôm sau.

Trên internet xuất hiện một tin.

'Lâm đại sư nói: ảnh Anh Kim móc cứt mũi rất đáng yêu, mọi người thấy sao?'

'Vì sao cư dân mạng tin tưởng Lâm đại sư đến thế? Để chuyên gia chứng minh cho mọi người xem.'

Các tòa soạn hận không thể bắt lấy tin tức nóng hổi, theo dòng câu chuyện hôm qua mà đã có không ít tin tức, nhất là chuyện liên quan đến Anh Kim làm giới truyền thông vô cùng phấn khích.

Giới phóng viên của Thượng Hải rất có hảo cảm với Lâm Phàm nên không bao giờ xen vào chuyện này, bởi vậy đã đặt mục tiêu ở chỗ khác.

Lúc này Lâm Phàm đang làm bánh kếp trong phố Vân Lý, sau đó đi đến Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

Viện phúc lợi.

Lâm Phàm: "Viện trưởng Hoàng, khi nào khu phòng học mới xây xong?"

Viện trưởng Hoàng thấy những thay đổi của viện phúc lợi qua từng ngày, chưa bao giờ bà cảm thấy vui vẻ hơn lúc này.

“Cũng nhanh lắm, bọn họ báo còn chưa đến một tháng nữa là xong rồi.”

Lâm Phàm gật đầu: “Vậy thì tốt rồi, chỉ cần khu phòng học xây xong, bọn nhỏ có thể đi học được ngay. Hôm nay tôi đến đây để chuẩn bị một khóa sinh học nho nhỏ cho bọn nhỏ.”

Viện trưởng Hoàng biết Lâm đại sư rất có tài nên cũng rất mong đợi: “Lâm đại sư, túi này đựng cái gì vậy?”

Lâm Phàm mở túi, lấy từng cây hoa giống bên trong ra ngoài.

“Tôi thấy bức tường xung quanh viện phúc lợi hơi trống vắng, nên muốn gọi bọn nhỏ giúp tôi trang trí xung quanh cho sinh động hơn, để tôi giao cho bọn nhỏ mỗi đứa một cây hoa cho bọn chúng tự chăm sóc, đây cũng là giúp bọn chúng tăng cường khả năng vận động.”

Chương 1170: Cải tạo vườn hoa trong viện

Viện trưởng Hoàng gật đầu đồng ý: “Cách này hay đó, có thể giúp bọn nhỏ tăng cường khả năng vận động đồng thời bồi dưỡng tinh thần trách nhiệm của chúng. Lâm đại sư, tôi thấy trong lĩnh vực giáo dục trẻ em, cậu còn chuyên nghiệp hơn bọn tôi nhiều.”

Lâm Phàm khiêm tốn khoát tay: “Tôi nghĩ gì làm đó thôi mà, đúng rồi, tụi nhỏ đâu?”

“Bây giờ trời se lạnh, Hàn Lục đang dẫn bọn nhỏ chạy bộ. Cậu Hàn Lục này không tệ, mấy tháng nay nếu không có cậu ta ở đây thì tôi không thể quán xuyến hết nổi.” Viện trưởng Hoàng ca ngợi: “Bây giờ người nhân hậu và có trách nhiệm như cậu ta càng ngày càng hiếm hoi.”

Khi Lâm Phàm đi đến phía sau sân tập, Hàn Lục đang dẫn dắt bọn nhỏ tập luyện.

Hắn đứng đó nhìn một lúc lâu, trên mặt nở nụ cười.

Hàn Lục: “Lâm đại sư, anh đến rồi.”

“Ừ.” Lâm Phàm gật đầu sau đó vỗ vai Hàn Lục: “Không tệ nha.”

Hàn Lục cười cười: “Tôi chẳng tài giỏi gì, chỉ biết rèn luyện cơ thể nên đành phải dẫn bọn nhỏ đi vận động sơ sơ thôi.”

Lâm Phàm: “Vậy được, lần này tôi đến có mang theo một vài cây hoa giống để bọn nhỏ tự tay vun trồng, cho chúng nó có thêm trò tiêu khiển. Anh cũng đến giúp một tay đi.”

“Được.” Hàn Lục gật đầu sau đó vỗ tay: “Tập hợp…”

Bọn nhóc vừa thấy Lâm Phàm, đứa nào cũng vô cùng phấn khích: “Chú Lâm…”

Nụ cười trên mặt Lâm Phàm càng tươi hơn, hóa ra mình vẫn được hoan nghênh nhiệt liệt, con mẹ nó cảm giác thật sung sướng.

“Được rồi, tập trung nào, hôm nay chú dẫn mấy đứa đi trồng vườn hoa của chúng ta nha, có chịu không nào?” Lâm Phàm cười hỏi.

“Dạ chịu …”

…

Những bông hoa này không quá mắc, là những thứ hắn đổi được trong cửa hàng trong Bách Khoa Toàn Thư, hơn nữa không giống với bên ngoài, rất dễ trồng và cũng không có khuyết điểm. Quan trọng là thời khắc đẹp nhất chính là lúc bọn chúng nở hoa.

Hắn làm vậy để nuôi dưỡng sự hứng thú của bọn nhỏ, đồng thời kiếm vài điểm Bách Khoa.

Nếu như trong đó có đứa có thiên phú với trồng hoa, biết đâu tương lai có thể trở thành một đại sư trồng hoa thì sao.

Không, không phải biết đâu mà là chắc chắn.

Đích thân đại sư này dạy dỗ thì làm sao có vấn đề được?

“Mình đào, mình đào….” Mập mạp vung xẻng nhựa trong tay, đào một cái hố lớn ở chân tường. Nhìn cái hố lớn trước mắt, mập mạp rất vui vẻ, lập tức chạy đến bên cạnh Lâm Phàm, sau đó nắm tay: “Chú Lâm, chú mau đến xem, cái hố cháu đào vừa lớn vừa đẹp này.”

Lâm Phàm cười thầm, mập mạp thật đúng là hoạt bát. Khi nhìn thấy cái hố mà mập mạp đào, hắn suýt chút nữa phun ra một ngụm máu: "Mập mạp! Đây là cháu muốn trồng cây à?"

Mập mạp: "À, cháu xem TV, không phải tất cả đều phải đào rất sâu sao?"

Lâm Phàm vuốt đầu Mập mạp: "Chúng ta bây giờ không phải là trồng cây, chúng ta đang trồng hoa, hố không cần quá sâu cũng không cần quá lớn như vậy. Tuy nhiên cháu làm rất tốt, xem như không phí công nuôi mập mạp rồi. Bây giờ nhiệm vụ của cháu đã hoàn thành, cháu có thể giúp đỡ những bạn nhỏ khác của mình."

Nhận được lời khen ngợi của chú Lâm, trên mặt mập mạp nở nụ cười: "Vâng, bây giờ cháu sẽ đi giúp đỡ họ."

Không đợi Lâm Phàm nói gì, trong nháy mắt mập mạp đã chạy tới bên cạnh một bạn gái nhỏ ở bên cạnh: "Em gái Hồng Hồng, anh đến đào giúp em, sức của anh rất lớn, vừa rồi chú Lâm còn khen ngợi anh đấy!"

"Vâng, anh mập mạp thật tốt."

"Đương nhiên rồi, anh mập mạp thích nhất em gái Hồng Hồng."

Lâm Phàm thở dài, sau này mập mạp lớn lên chỉ sợ cũng có lúc đau đầu. Nhưng chỉ cần chính nghĩa thiện lương là được rồi.

Đây đều là những cây con, cần phải chăm sóc cẩn thận. Đối với trẻ em, chúng thích nhất chính là tự mình làm. Tổng cộng có 365 cây con, mỗi đứa nhỏ một cây, Lâm Phàm cần phải giảng giải kiến thức trồng trọt cho bọn nhỏ.

Nếu có mười đứa trẻ hiểu thì nhiệm vụ sẽ được hoàn thành.

Ngày hôm đó, ở ga tàu cao tốc Thượng Hải.

Hai người trung niên, một nam một nữ đi đến Thượng Hải.

"Ông xã, con của em trai ông đang ở Thượng Hải à?" Khâu Diễm Lan hỏi.

Người đàn ông trung niên gật đầu, sắc mặt có chút khó coi, hình như là bị bệnh: "Ừ, ngay tại viện phúc lợi trẻ em Nam

Sơn Thượng Hải, không phải cảnh sát trong huyện đã nói với chúng ta rồi à?"

Lúc ấy cảnh sát huyện đến nhà thông báo, con của em trai ông ta đã được giải cứu khỏi bọn buôn người. Mà em trai ông đã qua đời mấy năm trước bởi vì tai nạn xe cộ, mẹ cậu bé cũng tái giá và có gia đình riêng, cho nên không tiếp nhận đứa nhỏ. Bởi vậy nên muốn hỏi bọn họ có muốn tiếp nhận cậu bé hay không.

Làm sao hai vợ chồng bọn họ có thể đồng ý tiếp nhận được. Điều kiện sống của họ vốn không phải quá tốt mà còn nuôi một đứa nhỏ không phải của mình thì khẳng định phải cự tuyệt.

Nhưng làm sao tính được số trời, một tháng trước, người đàn ông trung niên bị phát hiện mắc bệnh ung thư tủy xương. Thế nhưng may mắn là vẫn sớm, chỉ cần cấy ghép tủy xương là sẽ chắc chắn chữa khỏi.

Chương 1171: Người thân tới nhận

Đáng tiếc là mãi vẫn không có tủy xương phù hợp. Mà người có tủy xương có mức độ khớp cao nhất là anh chị em trong gia đình. Nhưng em trai ông ta đã chết, đương nhiên là không cần nghĩ đến nữa.

Chờ đợi tủy xương phù hợp mất một tháng cũng không có tin tức, ông ta có chút nóng nảy.

Đột nhiên nghĩ rằng em trai mình có một đứa con trong trại trẻ mồ côi, vì vậy ông ta đã thảo luận và quyết định nhận con nuôi, sau đó đưa cậu bé đến bệnh viện để kiểm tra.

Khâu Diễm Lan lo lắng hỏi: "Ông nghĩ người ta có đồng ý không? Nếu biết chúng ta đến vì điều này thì… "

Người đàn ông trung niên trừng mắt nhìn vợ mình: "Bà không nói, tôi không nói thì ai biết? Huống hồ chúng ta là bác của nó, chúng ta nuôi nấng nó thì có vấn đề gì chứ? Em trai không còn, bác cả như cha. Huống hồ viện phúc lợi người ta có tiền không có chỗ tiêu à? Thiếu một đứa trẻ không phải là tiết kiệm được một khoản tiền sao?"

“Cũng đúng.” Khâu Diễm Lan gật đầu nói: “Bệnh tình của ông tốt lên mới là chuyện quan trọng nhất.”

Vương Thừa Sơn gật đầu: “Trước tiên chúng ta đến cục cảnh sát báo cáo đã. Sau đó nhờ cảnh sát dẫn chúng ta đi. Thời gian của tôi không thể chậm trễ được, kiểm tra sớm một ngày, tâm trạng tôi cũng đỡ lo lắng.”

Dần dần, hai người ra khỏi ga tàu cao tốc, chạy thẳng đến đồn cảnh sát.

……

Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

“Anh mập mạp, có thể giúp em không? Em đào không nổi.” Một cậu bé nhỏ hơn một chút so với mập mạp, kéo ống tay áo của mập mạp hỏi.

Mập mạp nhìn đối phương, có vẻ hơi không muốn, sau đó tỏ vẻ đứng đắn nói: “Em là con trai, con trai không thể nói mình không được, đào tiếp đi.”

Cậu bé thở dài, đào mệt mỏi quá đi. Sau đó cậu bé lại trở về chỗ của mình, bắt đầu ra sức đào.

Lúc này, một bé gái buộc tóc hai bím đỏ lôi kéo mập mạp: “Anh mập mạp, em cũng đào không nổi.”

Mập mạp vỗ ngực: “Không sao, đừng nóng vội, anh mập mạp sẽ đến giúp em.”

Không chút do dự, ngay cả suy xét cũng không cần, mập mạp lập tức cầm lấy cái xẻng nhỏ nhào vào mặt đất, bắt đầu ra sức đào.

Tại thời điểm này, sự bất công giữa nam giới và nữ đã được thể hiện triệt để.

Lâm Phàm nhìn thấy tất cả, không nói một câu nào nhưng trong lòng lại điên cuồng chửi bới. Thằng nhóc mập mạp này thật ghê gớm, xem ra chờ sau khi lớn lên, phải chèn ép thật mạnh nó mới được.

Viện trưởng Hoàng và Hàn Lục đứng ở đó nở nụ cười, cảnh tượng này trong mắt bọn họ thật sự rất tốt đẹp. Nhất là viện trưởng Hoàng, nguyện vọng lớn nhất của bà ấy chính là khiến

mỗi một đứa nhỏ trong viện phúc lợi đều cảm nhận được hạnh phúc, cảm nhận được ấm áp.

Những đứa trẻ này không có sự quan tâm và chăm sóc của cha mẹ nên họ phải gánh vác trách nhiệm này, khiến bọn trẻ trưởng thành khỏe mạnh, cảm nhận được sức mạnh của tình yêu trên thế gian.

Nhìn những gương mặt tươi cười này, trong lòng Viện trưởng Hoàng tràn ngập vẻ đẹp. Bà ấy vứt bỏ thanh xuân của mình, buông tha quyền theo đuổi tình yêu, toàn tâm toàn ý vùi đầu vào viện phúc lợi. Công việc bà đã làm mấy chục năm, mỗi khi một đứa trẻ lớn lên thành người hữu dụng trong xã hội, trái tim bà ấy vui vẻ hơn bất kỳ lúc nào.

Không cần bọn nhỏ báo đáp lại, chỉ cần bọn trẻ có thể khỏe mạnh và vui vẻ trưởng thành.

Bà ấy đứng đó nhìn Lâm đại sư và Hàn Lục, tảng đá trong lòng bà ấy như đã được buông xuống. Ít nhất khi bà ấy già rồi, không thể động đậy thì vẫn còn có người thật lòng quan tâm đến viện phúc lợi.

Bạn bè của bà ấy nói rằng bà ấy ngu ngốc nhưng bà ấy lại không nghĩ như vậy. Cuộc sống vội vàng mấy chục năm, có người cho rằng làm chuyện như vậy mới có ý nghĩa. Mà bà thì cho rằng, điều có ý nghĩa nhất là nhìn thấy mỗi đứa trẻ lớn lên thành người. Mặc dù một số đứa trẻ lớn lên, rời khỏi nhà phúc lợi rồi không trở lại thăm, nhưng bà ấy cũng không hề phàn nàn.

Buổi chiều!

Lâm Phàm không trở về mà ở lại viện phúc lợi ăn cơm cùng bọn nhỏ, sau đó tiếp tục làm việc, bắt đầu bắt tay vào trồng hoa.

Những đứa trẻ làm việc chăm chỉ cũng cảm thấy rất hạnh phúc, bọn chúng thể hiện sự hứng thú chưa từng có.

“Viện trưởng Hoàng, phiền bà mở cửa.” Một cảnh sát ở bên ngoài hét lên.

Viện trưởng Hoàng nhìn ra ngoài cửa, trong lòng hơi nghi ngờ nhưng vẫn đi mở cửa, sau đó hỏi: “Đồng chí cảnh sát, có chuyện gì vậy?”

Lâm Phàm cũng nhìn lại, không biết ba người này tới đây làm gì.

Nhưng khi nghe cảnh sát nói ra sự việc, Lâm Phàm không khỏi nghiêm túc lại.

Cảnh sát cười nói: "Viện trưởng Hoàng, hai vị này từ Thanh Hà tới đây, là bác trai, bác gái của Vương Dương Dương. Bọn họ đến cục cảnh sát báo cáo qua, chuẩn bị đón Vương Dương Dương trở về, cho nên tôi dẫn bọn họ đến gặp mặt một chút."

Viện trưởng Hoàng nhìn hai người, sau đó nhìn về phía cảnh sát: "Đã xác định thân phận chưa?"

Đây không phải là viện trưởng Hoàng không tin, mà là không hy vọng sau khi cứu đứa nhỏ ra, lại đưa nó về ổ trộm.

Cảnh sát gật đầu: "Ừm, điều tra qua, không có vấn đề gì, hơn nữa đều có công việc ổn định, cũng thật sự là thân nhân của Vương Dương Dương."

……

Chương 1172: Họ hàng của mập mạp

Mỗi đứa trẻ đều đã ở đây một thời gian dài, viện trưởng Hoàng cũng có tình cảm sâu đậm đối với chúng. Mỗi đứa trẻ rời đi, bà ấy cũng luyến tiếc. Nhưng người thân đã đến đây thì làm thế nào được?

Chẳng lẽ cự tuyệt người ta à?

Điều này đối với đứa nhỏ và người thân của chúng đều không công bằng. Trẻ em ở đây tương đối nhiều, tuy rằng có thể chiếu cố được từng đứa nhưng tuyệt đối không dám nói sẽ hết lòng che chở mỗi đứa. Nếu như để cho đứa nhỏ trở về với người thân thì có lẽ sẽ cảm nhận được cảm giác gia đình. Đồng thời trong phương diện giáo dục cũng sẽ tốt hơn rất nhiều so với ở viện phúc lợi.

"Mập mạp lại đây." Viện trưởng Hoàng vẫy tay.

Mập mạp đang đào hố giúp em gái nhỏ, không biết đã xảy ra chuyện gì, cầm xẻng nhỏ chạy tới, đứng ở bên cạnh viện

trưởng Hoàng. Đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm hai người trước mặt, trong đầu tất cả đều là dấu chấm hỏi.

Những người này là ai.

“Giống, thật sự rất giống. Tuy rằng nhiều năm không nhìn thấy nhưng vẫn giống như khi còn bé.” Khâu Diễm Lan nhìn chằm chằm mập mạp rồi cảm thán, sau đó vươn tay, muốn sờ mặt của nhóc mập mạp.

Nhưng mập mạp lại có chút sợ hãi, lui về phía sau.

Khâu Diễm Lan xấu hổ thu tay lại, sau đó cười: “Dương Dương, bác là bác gái của cháu, đây là bác trai của cháu, hai bác đến dẫn cháu về nhà.”

(Mấy chương trước có dịch sai tên của cậu nhóc này, độc giả thông cảm nhé.)

Vương Thừa Sơn tràn ngập chờ mong, đây chính là cọng rơm cứu mạng của ông ta. Chỉ cần mang cậu bé đến bệnh viện rồi kiểm tra một chút. Nếu như phù hợp là có thể lập tức bắt đầu cấy ghép tủy xương.

Trong lòng ông ta chẳng có một chút nào quan tâm đến cháu trai mình, toàn bộ đều là vì muốn cho bệnh tình của mình được tốt lên.

Tuy rằng Mập mạp không biết hai người này là ai nhưng vừa nghe được đối phương muốn dẫn mình rời khỏi đây thì đã khóc oà lên.

“Đây chính là nhà của cháu, cháu không muốn rời đi, bà Hoàng ơi, cháu không muốn đi đâu hết.” Mập mạp khóc ôm đùi bà Hoàng.

Viện trưởng Hoàng vuốt đầu mập mạp, an ủi: “Mập mạp ngoan, đây là người thân của cháu. Bác cháu đến tìm con, cháu có thể có nhà riêng của mình, sau này nếu nhớ chúng ta thì lớn lên có thể đến thăm chúng ta mà.”

Trong lòng bà cũng luyến tiếc nhưng vì sức khỏe thể xác và tinh thần của mập mạp, bà chỉ có thể để cho cậu bé rời đi với người thân.

Theo bà ấy thấy, một người là bác trai, một người là bác gái. Bác cả như cha, con của em trai chính là con của bọn họ, đây

là suy nghĩ trong lòng viện trưởng Hoàng.

Mục đích Vương Thừa Sơn tới nơi này là mang cậu bé mập đi, sao có thể để mập mạp ở lại nơi này nên lập tức lộ ra nụ cười: "Dương Dương, bác là bác của cháu. Về nhà với bác gái, bác sẽ mua đồ chơi, mua đồ ăn ngon cho cháu nha. Sau này cháu chính là con trai của bác và bác gái. Cha cháu cũng là em trai của bác, chúng ta đều chảy cùng một dòng máu đó."

Mập mạp khóc lắc đầu: "Cháu không đi! Cháu không muốn đi đâu! Cháu sẽ ở lại đây! Cháu muốn ở lại đây! Cháu muốn ở cùng với bà Hoàng, chú Lâm, chú Hàn, Hồng Hồng, Hoa Hoa. Cháu không đi! Bà Hoàng, bà đừng bắt cháu đi được không? Sau này mập mạp sẽ không gây rối nữa, cháu sẽ nghe lời."

Hốc mắt viện trưởng Hoàng hơi ướt: "Mập mạp ngoan, nghe lời bà, đây là người thân của cháu, sau này nhớ bà, nhớ chú thì có thể về thăm mà."

Khâu Diễm Lan lộ ra biểu tình hiền từ: "Dương Dương, sau này bác gái có thể thường xuyên dẫn con tới đây thăm mọi người nha."

Mập mạp lắc đầu, sau đó chạy đến bên cạnh Lâm Phàm, ôm đùi Lâm Phàm: "Chú Lâm, cháu không muốn đi, chú giúp cháu được không? Mập mạp không muốn rời xa các chú. Sau này cháu không ăn nhiều đồ ăn nữa, cũng không bắt nạt các em nữa, cháu thật sự sẽ rất ngoan, đừng đưa cháu rời đi được không?"

Nhìn mập mạp khóc thành như vậy, trong lòng Lâm Phàm cũng có loại cảm giác không biết nên nói hay không.

Tình huống hiện tại nếu hỏi hắn thì khẳng định hắn cũng luyến tiếc mập mạp rời đi. Nhưng nếu đối phương thật sự toàn tâm toàn ý vì mập mạp thì cho dù hắn luyến tiếc thì cũng phải để cho mập mạp rời đi với người thân. Tuy nhiên, hai người trước mắt này đã đúng thân phận lại luôn cho hắn một loại cảm giác rất không an toàn.

Hơn nữa vừa rồi hắn không nói gì, chính là đang suy đoán.

"Hai người là bác trai, bác gái của mập mạp đúng không?" Lâm Phàm hỏi.

Khâu Diễm Lan gật đầu: “Đúng vậy, chúng tôi chính là bác trai, bác gái của Dương Dương. Những ngày qua, thật sự cảm ơn các cậu rất nhiều.”

Lâm Phàm xua tay, ngữ khí lạnh nhạt: “Không cần phải nói cảm ơn, mập mạp ở đây đều khiến người ta yêu thích. Ở đây, cậu bé là một phần của chúng tôi. Thế nhưng tôi nhớ mấy tháng trước, khi cậu bé được cứu khỏi tay bọn buôn người thì cảnh sát cũng đã tìm kiếm người thân và thông báo. Tôi còn nhớ đội trưởng Lưu đã nói với tôi, mấy năm trước thì cha của mập mạp bị tai nạn giao thông qua đời, mẹ thì tái giá. Lúc đó hai người là bác trai bác gái cậu bé, vì sao lại không tới đón mà bây giờ mới tới? Nếu hai người không đưa ra một câu trả lời hợp lý thì tôi không thể để cho hai người đưa mập mạp đi.”

Chương 1173: Không có ý tốt

Khâu Diễm Lan nghe vậy thì ngây người, thật sự là không biết trả lời như thế nào.

Chẳng lẽ còn có thể nói, bọn họ căn bản không muốn nhận nuôi mập mạp, mà nguyên do là bởi vì chồng mình bị ung thư tủy xương nên cần cấy ghép tủy xương, vì vậy mới đồng ý đến nhận nuôi hay sao?

Nếu thật sự nói vậy thì đừng hòng bọn họ có thể đưa mập mạp đi được.

Vương Thừa Sơn đứng ra: “Cậu thanh niên này, xin hỏi cậu là ai?”

Lâm Phàm: “Tôi là người phụ trách ở đây, cũng chính là tôi cứu bọn trẻ khỏi tay lũ buôn người. Mặc dù ông thông qua kiểm tra của cục cảnh sát nhưng còn chưa thông qua chỗ tôi. Nếu ông chỉ nói hai ba câu đã muốn mang đứa nhỏ từ chỗ tôi đi, vậy thì không có khả năng.”

“Chúng tôi là bác trai, bác gái của nó, còn có thể hại nó được hay sao?” Vương Thừa Sơn nói.

Lâm Phàm khoát tay: “Cha mẹ ruột mà không đáng tin cậy thì cũng không được.”

“Cậu, người này….” Vương Thừa Sơn có chút tức giận nhưng vẫn đè nén lửa giận trong lòng. Sau đó ông ta nhìn về phía cảnh sát: “Đồng chí cảnh sát, anh nhìn chuyện này xem?”

“Cảnh sát chúng tôi chỉ phụ trách kiểm tra và dẫn ông tới đây. Về phần vấn đề sau này, ông phải liên hệ với người phụ trách ở đây.” Cảnh sát nói.

Hắn biết Lâm đại sư, hơn nữa cũng biết Lâm đại sư là một người rất chính nghĩa. Tình huống bây giờ khẳng định là có vấn đề, chỉ là anh ta không biết Lâm đại sư muốn biểu đạt cái gì mà thôi.

Cho nên anh ta cũng không muốn nhúng tay vào vũng nước đục này nữa, ngồi xem Lâm đại sư phát huy là được.

Khâu Diễm Lan nói: “Vị phụ trách này, chúng tôi là người thân của Dương Dương. Cha nó qua đời sớm, mẹ lại tái giá, chúng tôi là người thân của Dương Dương nên đương nhiên muốn cho nó hoàn cảnh và sự giáo dục tốt nhất. Cho nên tôi hy vọng cậu có thể để cho Dương Dương rời đi cùng chúng tôi.”

Lâm Phàm không để ý tới Khâu Diễm Lan, mà là ánh mắt nhìn chằm chằm Vương Thừa Sơn, ngữ khí bình tĩnh nói: “Tôi nhìn ra, ông bị bệnh, hơn nữa còn là bệnh ung thư tủy xương. Tuy là giai đoạn đầu nhưng nếu không tìm được tủy xương phù hợp thì cũng chỉ có thể chờ chết. Tôi đoán vậy, nếu không đúng thì các người cũng đừng tức giận. Mấy tháng trước, ông nhận được thông báo nhưng không đến đưa mập mạp rời đi là bởi vì các ông căn bản không muốn nhận nuôi nó. Bây giờ mới tới nhận nuôi, tôi thấy là bởi vì ông biết mình bị ung thư tủy xương nên muốn đưa con trai của em trai ông đến bệnh viện kiểm tra. Nếu tủy xương phù hợp thì ông muốn rút tủy xương của nó để cấy cho mình.”

Lời này vừa nói ra, toàn bộ chỗ đó khiếp sợ.

Cảnh sát nhìn nhau chằm chằm.

Hàn Lục không dám tin.

Viện trưởng Hoàng hoảng hốt, trong ánh mắt lóe ra vẻ sợ sệt. Không phải bà nghi ngờ lời nói của Lâm đại sư mà là bà không ngờ đối phương lại đến với mục đích như vậy.

Loại tình huống này chưa ai từng nghe thấy, chưa ai từng thấy qua. Làm sao lại có loại bác trai, bác gái như thế này chứ?

Nếu thật sự giống như Lâm đại sư nói, vậy thì đúng là súc sinh mà.

Vương Thừa Sơn ngây người, ông ta không rõ sao đối phương có thể biết rõ thế, biết được mục đích thật sự của bọn họ. Nhưng ông ta tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

Sau đó ông ta chột dạ quát: "Sao cậu lại nói bậy như vậy, tôi là bác của thằng bé thì sao có thể làm ra loại chuyện này. Tôi nói cho cậu biết, chúng tôi nhất định phải mang Dương Dương về, nếu như cậu gây rối, nhất định chúng tôi sẽ kiện cậu."

"Xin cứ tự nhiên, ông muốn như thế nào cũng được." Lâm Phàm nói, sau đó nhìn về phía cảnh sát bên cạnh: "Đồng chí cảnh sát, chuyện này tôi cho rằng cần điều tra một chút cho nên không thể để bọn họ mang đứa bé đi."

Cảnh sát gật đầu, bây giờ anh ta cũng có nghi ngờ: "Được, đây là chuyện lớn, không thể làm qua loa được."

"Không thể nào, chúng tôi là người thân của thằng bé, cậu không có quyền ngăn cản chúng tôi dẫn nó đi." Vương Thừa Sơn sắc mặt tái mét, ông ta không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Chỉ là sao đối phương đoán chuẩn như vậy, ngay cả ông ta có bệnh gì cũng nhìn ra.

Chẳng lẽ đối phương đã điều tra qua mình sao?

Nhưng không đúng mà, ông ta căn bản không biết hắn.

Mà ông ta lại không biết, người trẻ tuổi đứng trước mắt này không chỉ là đại sư bói toán, mà còn là thần y.

Nhìn từ đầu đến cuối, kết hợp với nhau một chút là có thể đoán ra bảy tám phần.

Bác trai và bác gái của mập mạp rời đi. Đương nhiên là không phải cam tâm tình nguyện rời đi, mà là tràn ngập tức giận và không cam lòng.

Trên đường đi.

Vương Thừa Sơn nhịn không được gào thét: “Chúng ta là người thân của Vương Dương Dương, hắn dựa vào cái gì mà không cho chúng ta mang đi, chỉ dựa vào suy đoán của hắn hay sao?”

Liên quan đến tính mạng của mình, chắc chắn Vương Thừa Sơn sẽ không bỏ qua như vậy. Ông ta vốn dĩ là muốn trực tiếp cưỡng ép đưa mập mạp đi, nhưng ở viện phúc lợi đối phương quá cường thế.

Đúng vào thời điểm đó đã xảy ra một biến cố.

Người đàn ông vẫn đứng bên cạnh không nói gì, dáng người cao lớn lại đột nhiên động. Anh ta cởi áo khoác ra, lộ cơ bắp khiến người ta phải rung động, hung hăng trừng mắt nhìn hai người này, ý tứ rất rõ ràng. ‘các ông không đi, tôi sẽ đánh cho các ông cút đi’.

Chương 1174: Chuyện này vẫn chưa xong

Hàn Lục là một võ sĩ MMA nên đương nhiên dáng người rất cường tráng, cơ bắp lộ ra rất có cảm giác rung động, khiến người ta phải sợ hãi.

Mà bọn họ không biết là, thật ra là Hàn Lục muốn bọn họ đừng tự tìm chết. Thực lực của Lâm đại sư người khác không biết, chẳng lẽ anh ta còn không biết sao? Tuy rằng thoạt nhìn gầy yếu nhưng trong thân thể gầy yếu kia chôn giấu lực lượng khiến người ta sợ hãi.

Một quyền đi xuống, không chết cũng phải tàn phế.

Khâu Diễm Lan cũng vô cùng tức giận: “Ông là bác trai của nó, ông sinh bệnh nên cần sự giúp đỡ của nó, nó là cháu trai thì sao có thể không giúp? Tên cảnh sát kia cũng vậy, vừa nhìn đã biết cùng một giuộc với bọn họ. Không được! Tuyệt đối không thể như vậy, chúng ta phải phơi bày chuyện này với bên ngoài.”

“Phơi bày?” Vương Thừa Sơn không nghĩ nhiều như vậy. Ông ta vẫn luôn tự hỏi nên dẫn mập mạp rời đi như thế nào. Lúc này nghe được vợ nói thế, ông ta cũng rất tò mò.

“Đúng, chính là phơi bày chuyện này ra ngoài. Chúng ta hãy đi tìm phóng viên, nói với người ta là viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn không thả đứa nhỏ rời đi. Chúng ta là bác trai bác gái của đứa nhỏ, hắn dựa vào cái gì mà không thả người? Chắc chắn là trong đó có bí mật không thể cho ai biết.” Khâu Diễm Lan vô cùng tức giận nói.

Vương Thừa Sơn nghe được biện pháp này, nhất thời trên mặt lộ ra nụ cười: “Không sai, hiện tại năng lực của phóng viên rất lớn. Chúng ta đi phơi bày chuyện này ra ngoài, làm gì có quy định nào của viện phúc lợi cấm người thân đưa đứa bé đi. Đây là bọn họ đang vi phạm pháp luật.”

Sau khi quyết định, hai người gấp rút chạy về phía một tòa soạn. Ở thành phố lớn như Thượng Hải này, cái không thiếu nhất chính là phóng viên.

Họ thật sự muốn náo loạn, náo loạn cho viện phúc lợi thừa nhận, chủ động đi ra xin lỗi.

……

Viện phúc lợi trẻ em.

Lâm Phàm có chút không vui, hắn không nghĩ tới sẽ có loại người thân như vậy. Tuy rằng đối phương không thừa nhận nhưng hắn tin tưởng năng lực bói toán và y thuật của mình.

Vương Thừa Sơn này chính xác là bị bệnh, hơn nữa còn là bệnh ung thư tủy xương. Đồng thời nhìn từ diện mạo cho thấy, người này tâm không tốt. Hơn nữa lúc xem tướng cho mập mạp, rõ ràng phát hiện vận mệnh của cậu bé đang có nhiều lựa chọn.

Nhất là trong đó, nếu để cho mập mạp đi theo Vương Thừa Sơn rời đi thì vận mệnh sẽ gập ghềnh, có thể nói là thảm không nỡ nhìn.

Mặc dù bói toán không nhìn thấy hình ảnh cụ thể, nhưng suy diễn một chút cũng có thể hiểu được.

Muốn chữa trị ung thư tủy xương chỉ có ghép tủy xương. Mà mập mạp bị mang đi không bao lâu thì vận mệnh đã phát sinh thay đổi. Vậy thì chỉ có một khả năng thì đó chính là không thích hợp. Nhưng đối phương lại không đưa mập mạp quay lại

đây mà mang về quê nhà. Lúc tâm tình không tốt sẽ trút giận lên người mập mạp. Điều này là không thể tránh khỏi.

Vì vậy, hắn chỉ cần suy diễn một chút là có thể hiểu được.

Dựa theo suy nghĩ của người bình thường, nếu đã biết không khớp thì hắn hoàn toàn có thể đưa mập mạp cùng đến bệnh viện với bọn họ, dùng sự thật để nói chuyện. Để cho bọn họ biết rằng không cần phải suy nghĩ nữa, tủy xương không khớp thì hai người bọn họ có thể rời đi.

Như vậy, mọi thứ đều sẽ được giải quyết triệt để.

Nhưng mà, Lâm Phàm là người bình thường sao?

Đầu óc hắn khác với người bình thường, được không?

Dựa vào cái gì phải đi kiểm tra chứ? Hắn muốn làm cho bọn họ cảm giác có hy vọng, sau đó nghiền ép nó bằng hai tay.

Hiện giờ trong lòng viện trưởng Hoàng vẫn còn có chút không dám tin: "Lâm đại sư, cậu nói đều là sự thật sao?"

Lâm Phàm gật đầu: "Tám chín phần mười, mập mạp đi theo bọn họ sẽ không có cuộc sống tốt đẹp."

Viện trưởng Hoàng: "Vậy thì không để cho bọn họ mang đi, mập mạp cứ ở lại viện phúc lợi."

Tâm tình Hàn Lục khó chịu: "Nếu thật sự như Lâm đại sư nói, tôi chỉ hận không thể giết chết bọn họ."

Lâm Phàm khoát tay: "Được rồi, không có việc gì, đánh đánh giết giết không tốt. Chắc chắn bọn họ còn quay lại, nhưng cũng không cần để ý tới, chân tướng vĩnh viễn tồn tại, chỉ cần chúng ta bảo vệ tốt cho bọn nhỏ là được."

Đôi mắt mập mạp đã sưng lên, hai em gái Tiểu Hồng Hồng và Tiểu Hoa Hoa cũng đang an ủi mập mạp.

"Anh mập mạp đừng khóc, anh sẽ không rời đi đâu cả."

"Đúng vậy, anh mập mạp phải kiên cường."

……

Lâm Phàm vuốt đầu mập mạp: "Mập mạp à, thấy chưa? Chú Lâm lại đánh kẻ thù cháu chạy mất rồi, về sau cháu phải ngoan ngoãn, giúp đỡ người khác biết chưa?"

“Vâng.” Mập mạp nặng nề gật đầu, sau đó lau nước mắt: “Chú Lâm, chú thật sự sẽ không để cháu đi chứ?”

“Không đâu.” Lâm Phàm cười nói, trong lòng cũng tràn đầy tự hào. Viện phúc lợi mình quản lý chính là tốt nhất, bọn nhỏ đều không nỡ rời đi.

Nhưng mà cũng đúng, nơi này có bạn bè nhỏ, lại có người cùng chơi đùa, hơn nữa còn sẽ không bị bắt nạt. Với trẻ con, đã như vậy thì làm gì có đứa nhỏ nào muốn rời đi.

Chương 1175: Lần đầu hẹn hò

Mà nếu hắn đã tiếp nhận viện phúc lợi này thì đương nhiên phải phụ trách đến cùng. Kể cả là cha mẹ ruột đến đón, nếu như nhìn không đáng tin cậy thì hắn cũng sẽ không giao người.

Tuy rằng lúc đó sẽ bị người ta chỉ chỏ, mắng chửi. Nhưng thế thì sao? Cùng lắm thì làm một trận, ai sợ ai chứ!

Dù sao bị mắng cũng chẳng rớt miếng thịt nào. Bị đánh thì càng không có khả năng, chỉ cần có thể giữ vững lập trường là được.

Lâm Phàm vỗ tay: “Được rồi, được rồi, các bạn nhỏ lấy lại tinh thần, bắt đầu trồng trọt nào. Sau này ai trồng cây đẹp nhất sẽ được bổ nhiệm làm tiểu đội trưởng trồng trọt.”

Nghe ai trồng đẹp sẽ được bổ nhiệm làm tiểu đội trưởng, bọn nhỏ ai nấy đều hưng phấn.

“Mình trồng nhất định là đẹp nhất.”

“Mình mới là đẹp nhất.”

“Hừ, không tin thì nhìn đi.”

“Các cậu đừng có tranh giành, của mập mạp mình nhất định mới là đẹp nhất.”

“Ha ha, vừa nãy cậu còn khóc nhè đó, thật xấu, thật xấu.”

“Đáng ghét, mình đây không có khóc.”

Nhìn đám trẻ em này lại chơi đùa, mấy người Lâm Phàm chỉ nở nụ cười. Lúc rời đi, còn cố ý nói với Hàn Lục một tiếng,

bảo anh ta buổi tối phải chú ý một chút, phòng ngừa hai người thân không đáng tin cậy của mập mạp, buổi tối lẻn đến trộm người.

Hàn Lục gật đầu, trong lòng cũng hiểu rõ. Chẳng qua muốn trà trộn vào viện phúc lợi thì không có khả năng, anh ta mà trông coi viện phúc lợi thì ai có thể trộm người từ trước mắt anh ta được cơ chứ?

Nếu có thì đừng đổ lỗi cho nắm đấm của anh ta.

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm cười ha hả trở lại, chuyện ban ngày hắn không để ở trong lòng, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Mà lúc này, Ngô Hoán Nguyệt đang ở trong cửa hàng. Khi nhìn thấy anh Lâm trở về, vẻ mặt tươi cười chạy tới.

Lâm Phàm cười nói: "Hoán Nguyệt, trái tim cô cũng quá rộng lượng rồi, vừa mới phát sinh chuyện kia mà hôm nay tinh thần đã tốt như vậy à?"

Ngô Hoán Nguyệt cười tủm tỉm nói: "Tôi có một trái tim sắt đá mà, sau này gặp phải những chuyện này, tôi sẽ không bao giờ khổ sở nữa. Đương nhiên, nếu như thật sự bị phơi bày thì tôi cũng có thể thản nhiên đối mặt."

Lâm Phàm sửng sốt, bất đắc dĩ lắc đầu. Cô nhóc này thật sự là muốn phát sinh chuyện gì đó hay sao.

Hắn búng trán Ngô Hoán Nguyệt một cái: "Nghĩ cái gì đấy? Con đường suôn sẻ như vậy, người khác cầu cũng không cầu được, cô có được lại muốn hủy nó đi."

Ngô Hoán Nguyệt đáng yêu thè lưỡi: "Anh Lâm, tối nay tôi mời anh ăn cơm có được không?"

Lâm Phàm cười: "Mời một mình tôi à?"

Ngô Hoán Nguyệt bĩu môi, giống như chuyện này phải suy nghĩ thật kỹ mới được.

Điền Thần Côn thở dài một tiếng: "Ôi, chúng tôi sẽ không đi góp vui đâu."

Ngô U Lan: "Tôi cũng không đi, tối nay phải trở về nghỉ ngơi cho tốt."

Ngô Hoán Nguyệt sửng sốt, dường như có chút bất ngờ. Cô ta không ngờ Ngô U Lan lại không đi theo. Nhưng sau đó lại cảm động nhìn thoáng qua Ngô U Lan.

Cô ta biết, nhất định là chị U Lan cảm thấy mình phải trải qua chuyện như vậy nên nhường nhịn mình một chút.

Thấy mọi người đều không đi, Lâm Phàm cười nói: "Được rồi, vậy hai chúng ta đi."

Một nhà hàng trang nhã, yên tĩnh.

Lâm Phàm và Ngô Hoán Nguyệt ngồi ở một góc tường.

Bây giờ Ngô Hoán Nguyệt cũng là minh tinh, tuy rằng không giống như những ngôi sao lớn kia, nhưng chỉ cần vừa ra ngoài sẽ bị người ta nhận ra, vì vậy để tránh phiền toái không cần thiết nên vẫn ngồi ở góc tường yên tĩnh sẽ tốt hơn.

Lúc này, trong lòng Ngô Hoán Nguyệt có chút khẩn trương nhưng cũng có chút hưng phấn. Trên khuôn mặt tinh xảo trắng như tuyết của cô có một vệt ửng đỏ. Mười ngón tay cô nhẹ nhàng miết miết chén sứ, sau đó nhìn Lâm Phàm: "Anh Lâm, hình như chúng ta cũng đã quen biết được gần bốn tháng rồi nhỉ."

Lâm Phàm cười: "Đúng vậy, thời gian trôi qua thật nhanh, khi đó cô mới chỉ là một cô sinh viên mới tốt nghiệp, nếu không nhờ Vương Minh Dương, có khi chúng ta còn chưa chắc đã quen nhau."

"Anh Lâm, tôi vẫn luôn muốn cảm ơn anh vì đã giúp đỡ tôi, chỉ là vẫn chưa có cơ hội." Ngô Hoán Nguyệt nói.

"Giúp đỡ gì chứ, chỉ là tiện tay mà thôi. Hơn nữa, cô có thể đứng vững bước chân trong giới ca hát, không thể tách rời khỏi nỗ lực của cô." Lâm Phàm cười nói, đương nhiên đây chỉ là lời khiêm tốn của hắn mà thôi. Nếu như không có những ca khúc vàng của mình, Ngô Hoán Nguyệt muốn đứng vững bước chân trong giới sẽ không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Nhưng hắn biết, cô nhóc Ngô Hoán Nguyệt này rất biết phấn đấu, nếu không cũng sẽ không hề nghỉ ngơi trong thời gian dài như vậy.

Lúc này, nhân viên phục vụ bưng đĩa đi tới, tạm thời phá vỡ cuộc trò chuyện của hai người.

“Mời hai vị từ từ thưởng thức.”

Hai người gật đầu, nhân viên phục vụ thức thời đặt đồ ăn xuống rồi lập tức rời đi.

“Hì hì.” Đột nhiên Ngô Hoán Nguyệt cười ngây ngô, cười rất ngọt ngào nhưng cũng rất khó hiểu.

Lâm Phàm hơi nghi ngờ: “Cười ngây ngô cái gì vậy?”

Ngô Hoán Nguyệt cười nói: “Không có gì, chỉ là tôi cảm thấy hôm nay rất vui vẻ, cảm thấy hình như nữ thần may mắn vẫn luôn quan tâm đến tôi vậy.”

Chương 1176: Gặp phải Anh Kim

“Sai, sai lầm lớn rồi. Không phải nữ thần may mắn quan tâm đến cô, mà là anh Lâm cô đang quan tâm đến cô đó.” Lâm Phàm da mặt rất dày, không khỏi tự kỷ một phen.

Ngô Hoán Nguyệt che miệng, cười không có một chút phong phạm minh tinh nào: “Anh Lâm tự kỷ quá. Nhưng trong suy nghĩ của tôi, anh chính là nam thần may mắn của tôi.”

“Nam thần à.” Lâm Phàm sờ mặt mình, kiêu ngạo nói: “Cô khen làm tôi có chút trở tay không kịp nhưng cô cũng phải tiếp tục cố gắng, sau này trở thành cấp bậc Thiên Hậu. Khi tôi nói ra, cũng có thể có mặt mũi gấp mấy lần.”

“Nào có! Nhưng mà tôi sẽ cố gắng, vì để cho nam thần của tôi có mặt mũi hơn, tôi nhất định sẽ cố gắng.” Ngô Hoán Nguyệt nắm tay, tự cổ vũ mình.

Hai người vừa dùng cơm, vừa tán gẫu.

Đối với Ngô Hoán Nguyệt, cô ta cảm thấy hôm nay là ngày vui vẻ nhất, bởi vì cô chưa từng ăn cơm một mình với Lâm Phàm, hôm nay chính là lần đầu tiên.

Lúc này, Lâm Phàm phát hiện ra cô nhóc Ngô Hoán Nguyệt này vẫn nhìn chằm chằm mình ăn gì, hắn nghi ngờ hỏi: “Làm sao vậy? Sao anh cứ nhìn chằm chằm vào tôi thế?”

“Anh Lâm, anh đừng nhúc nhích.” Ngô Hoán Nguyệt mở miệng nói, sau đó rời khỏi ghế, trong tay cầm khăn giấy, chậm rãi đưa về phía gương mặt hắn.

Mà bởi vì bàn tương đối rộng nên Ngô Hoán Nguyệt phải đứng lên cúi người xuống.

Mặt đối mặt và cúi xuống, ngay lập tức phong cảnh có chút là lạ.

Trong khoảnh khắc khom lưng, cổ áo mở rộng ra, phong cảnh bên trong đột nhiên nở rộ ra.

Một vùng trắng như tuyết.

Sắc mặt Lâm Phàm hơi đỏ lên, cho dù hắn không muốn nhìn thì cũng đã thấy rõ ràng. Đồng thời một mùi hương đập vào mặt hắn, mái tóc dài buông xuống nương theo ánh đèn, lại khiến người ta có một loại cảm giác động tâm.

“Vừng dính vào miệng anh kìa.” Ngô Hoán Nguyệt lau sạch vừng, sau đó ngồi xuống, sắc mặt cũng đỏ bừng. Đương nhiên là cô ta biết anh Lâm nhìn thấy cái gì nhưng cô ta nguyện ý để Lâm Phàm nhìn thấy.

Trong giới, khi tham dự các sự kiện, làm sao cô có thể không biết loại quần áo nào có thể mặc để trông quyến rũ hơn, nhưng mà cô cũng không muốn che chắn. Bởi vì cô ta chỉ muốn một mình Lâm Phàm nhìn thấy.

Mà quả nhiên, anh Lâm đã nhìn thấy lại còn thẹn thùng.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh Lâm xấu hổ đỏ mặt như vậy.

Không ngờ anh Lâm còn có một mặt như thế.

Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng, ánh mắt chuyển sang bên cạnh, giả vờ như đang lấy đồ: “Hoán Nguyệt à, sau này đừng mặc quần áo có cổ áo quá rộng như vậy, không tốt lắm.”

Ngô Hoán Nguyệt nghe hắn nói như vậy, ánh mắt cũng như cười tủm tỉm thành hình trăng lưỡi liềm, sau đó nói nhỏ: “Nếu anh Lâm không thích, sau này em sẽ không mặc nữa.”

Lâm Phàm cảm thấy lời nói này của mình hình như có chút không thích hợp. Có vẻ như mình đang đứng trên phương diện

bạn trai mà biểu đạt thứ mình không thích, điều này có hơi không thích hợp.

“Đừng, tôi chỉ đưa ra ý kiến thôi. Nếu cô thích, chỉ cần sau này chú ý đừng để lộ hết là được.” Lâm Phàm nói.

Ngô Hoán Nguyệt cười tủm tỉm lắc đầu, không nói thêm gì. Chắc chắn cô ta sẽ không mặc loại quần áo này, bởi vì cô ta cảm thấy thật sự rất phiền phức, có thể dễ dàng lộ hết. Nhưng hôm nay là cô ta đặc biệt chuẩn bị để mời Lâm Phàm ăn cơm, cho nên mới cố ý mặc một bộ quần áo mà cô ta cho là đẹp nhất, cũng hấp dẫn nhất.

“Anh Lâm, em đi nhà vệ sinh một chút.” Lúc này, Ngô Hoán Nguyệt đứng dậy nói.

Lâm Phàm gật đầu.

Nhà vệ sinh!

Sau khi Ngô Hoán Nguyệt đi vệ sinh nhẹ xong, đứng ở trước bồn rửa tay, nhìn mình trong gương, âm thầm tự khích lệ: “Cố gắng, cố gắng, đây là một khởi đầu rất tốt.”

Đúng lúc này, một bóng dáng xuất hiện khiến cô ta bất ngờ.

Anh Kim.

Ngô Hoán Nguyệt sửng sốt, cô không nghĩ tới Anh Kim lại đến Thượng Hải.

Điều này là không thể, không phải là Anh Kim đang ở thủ đô à? Đột nhiên, cô nghĩ đến một điều, đó là truyền hình Thượng Hải hình như đã tổ chức một cuộc thi ca hát, mời Anh Kim đến làm giám khảo.

Giá rất cao.

Có vẻ như lên đến 100 triệu.

Mà Lúc Anh Kim nhìn thấy Ngô Hoán Nguyệt, sắc mặt vốn coi như đang vui vẻ, trong nháy mắt trở nên âm trầm.

Bà ta và Ngô Hoán Nguyệt không có hận thù gì, nhưng thù của bà ta và cái tên kia rất lớn. Nhất là bức ảnh gần đây đang trở nên hot trên mạng.

Tuy rằng bà ta lại lên tiêu đề một lần nữa nhưng tiêu đề này cũng không phải bà ta đồng ý muốn lên.

“Hừ.” Anh Kim hừ lạnh một tiếng, đứng rửa tay cạnh Ngô Hoán Nguyệt .

“Con người phải tự mình biết mình, đừng tưởng rằng có vài bài hát hay là có thể không để ai trong mắt. Cái vòng tròn này không phải cứ dựa vào bài hát là có thể nổi tiếng.” Anh Kim bình tĩnh lẩm bẩm nhưng Ngô Hoán Nguyệt biết, lời này là đang nói cho cô nghe.

Dựa theo quy củ, những người đi sau như cô, khi nhìn thấy Anh Kim là phải gọi một tiếng đàn chị. Nhưng cô đứng về phía Lâm Phàm, biết rõ anh Lâm có thù với bà ta mà mình còn gọi đối phương đàn chị thì không phải là khiến anh Lâm mất hết thể diện hay sao.

Chương 1177: Ngô Hoán Nguyệt nhẫn nhịn

Ngô Hoán Nguyệt chẳng nói gì, lau khô tay rồi trực tiếp xoay người rời đi.

Đúng lúc này, Anh Kim lại mở miệng nói: “Đứng lại, cô có chút lễ phép nào hay không? Có biết tôn sư trọng đạo hay không? Ngay cả một tiếng đàn chị cũng không biết gọi à?”

Ngô Hoán Nguyệt hời hợt “À” một tiếng nhưng bước chân không ngừng, không muốn có bất kỳ giao tiếp nào cùng với Anh Kim.

Mà Anh Kim nghe được câu trả lời ứng phó như thế thì sắc mặt nhất thời cực kỳ khó coi. Bà ta trực tiếp tiến lên, một tay nắm lấy tay Ngô Hoán Nguyệt, tát một cái: “Cái tát này coi như dạy dỗ lại cô. Cô phải hiểu được thế nào là tôn sư trọng đạo. Loại người đi sau như cô, có chút thành tích đã không biết trời cao đất dày, cuối cùng chết như thế nào cũng không biết đâu.”

“Hừ.”

Anh Kim hừ lạnh một tiếng rồi xoay người rời đi ngay.

Ngô Hoán Nguyệt buồn bực che mặt đứng tại chỗ, nước mắt đảo quanh. Sau đó lại cắn răng nhịn xuống.

“Ngô Hoán Nguyệt, mình phải nhịn xuống. Hôm nay là lần đầu tiên mình và anh Lâm hẹn hò, không thể bị phá hỏng.”

Ngô Hoán Nguyệt hít sâu một hơi, rời khỏi chỗ cũ.

Mà nhân viên phục vụ nhà hàng đi ngang qua lại có vẻ mặt ngây ngốc.

……

Trong phòng riêng.

Một người đàn ông trung niên, bụng to, đầu bóng loáng, cười tủm tỉm nói: “Cô Kim Anh, vì sao sau khi đi vệ sinh về thì sắc mặt cô lại khó coi như vậy?”

Nếu có người của đài truyền hình ở đây thì chắc chắn sẽ hô to, đây không phải là phó trưởng đài của đài truyền hình Thượng Hải đây ư?

Đồng thời, xung quanh còn mấy người có thân phận không đơn giản.

“Vừa mới dạy dỗ một đứa đàn em, để cho cô ta biết cái gì gọi là tôn sư trọng đạo mà thôi.” Anh Kim bình tĩnh nói, không hề để chuyện này ở trong lòng.

Nói đến chuyện đàn em, đề tài này lại mở ra.

“Dạy dỗ đàn em đúng là việc nên làm, có một vài người vừa mới nổi tiếng đã lập tức không để ai vào mắt, giống như cả thiên hạ là của nó vậy. Lần trước có người mới, hát một bài trên mạng rồi nổi tiếng khắp trời nam đất bắc. Tổ tiết mục của chúng tôi mời cậu ta tới đây. Lúc ở hậu trường nhìn thấy tôi thì tỏ vẻ chảnh chọe, ngay lập tức bị tôi tát cho hai cái, chảy máu mồm. Cuối cùng cho hắn cút xéo ngay và luôn, cũng không tự biết mình là loại hàng gì nữa.”

“Đúng vậy, phải dạy dỗ thật tốt. Nhưng có thể làm cho Cô Anh Kim tức giận như vậy, xem ra người đàn em này cũng không phải người biết tốt xấu.”

“Ha ha, sao chúng ta lại nhắc đến vấn đề đàn em này chứ, uống rượu đã, uống rượu đã.”

“Đúng, uống rượu.”

Anh Kim cười lạnh, vừa mới giáo huấn người kia nên tâm tình bà ta coi như cũng không tệ.

Từ khi bà ta ra mắt đến bây giờ, gặp những người vào nghề sau mình, nhưng không coi ai ra gì kia thì đều nghiêm khắc dạy dỗ một trận. Những người đó khi nhìn thấy bà ta bị dọa đến mức muốn tìm khe hở để chui vào. Những người dám đến trước mặt bà ta, có ai là không cung kính nghiêng mình, nhìn thấy bà ta đều phải gọi một tiếng lão sư.

Bên ngoài.

Lâm Phàm thấy Hoán Nguyệt trở về, sau đó cười nói: “Hoán Nguyệt, sau khi ăn xong thì chúng ta chuẩn bị đi đâu?”

Ngô Hoán Nguyệt hít sâu một hơi, làm cho mình bình tĩnh một chút, sau đó vẫn cười xán lạn như trước: “Lát nữa đi xem phim nhé? Gần đây đã có một bộ phim mới được đánh giá cao.”

Lâm Phàm gật đầu: “Được, vậy thì đi xem phim.”

Đột nhiên, Lâm Phàm phát hiện biểu cảm trên mặt Ngô Hoán Nguyệt hơi mất tự nhiên, nghi ngờ nói: “Làm sao vậy? Có chuyện gì?”

Ngô Hoán Nguyệt lắc đầu: “Không có gì, vừa rồi ở phòng vệ sinh bị va vào tường một cái bây giờ vẫn còn hơi đau.”

“Sao lại không cẩn thận như vậy, lần sau phải chú ý một chút.” Lâm Phàm nói.

“Ừm.” Ngô Hoán Nguyệt gật đầu, cô ấy không muốn bại lộ chuyện vừa xảy ra.

Tối nay, cô ấy chỉ muốn vui vẻ ở bên anh Lâm, ăn cơm, xem phim để trong kỳ nghỉ tuyệt vời có thêm một nét rực rỡ.

“Tôi đi vệ sinh một chút.” Lâm Phàm đứng dậy nói, uống hơi nhiều đồ uống nên đến lúc phải xả ra, nếu không sẽ vỡ bàng quang mất.

Nhà vệ sinh.

Sau khi xả hết, cả người đã sảng khoái

“Tiên sinh, xin ngài chờ một chút.” Ngay sau đó, một người phục vụ vội vã đến.

Lâm Phàm nghi ngờ hỏi: “Có chuyện gì không?”

Nhân viên phục vụ nói nhỏ: “Thưa ngài, vừa rồi tôi thấy bạn gái của ngài bị tát trong nhà vệ sinh, tôi cảm thấy chuyện này cần phải nói với ngài một tiếng để ngài biết.”

Lâm Phàm vốn đang tươi cười, sắc mặt trong nháy mắt xảy ra biến hóa.

“Ai đánh?” Ngữ khí Lâm Phàm lạnh dần, có loại tức giận nói không nên lời.

Người phục vụ: “Nếu tôi không nhìn lầm thì đó hình như là đại minh tinh Anh Kim.”

“Là bà ta, bà ta đang ở đây à?” Lâm Phàm hỏi: “Ở đâu?”

Nhân viên phục vụ chỉ về phía trước: “Trong căn phòng đó. Nếu không có gì nữa, tôi rời đi trước.”

Lâm Phàm gật đầu, lấy ra mấy tờ tiền từ trong túi ra: “Ừm, cám ơn nhé, cậu đi làm việc đi.”

Chương 1178: Dạy dỗ Anh Kim

Nhân viên phục vụ không nhận tiền mặt, mà thì thầm: “Thưa ngài, tôi biết ngài là Lâm đại sư. Nhưng tôi đang làm việc nên không thể gọi thẳng tên của khách …”

“Được rồi, cậu cứ cầm lấy.” Lâm Phàm đưa tiền qua, ánh mắt nhìn về phía gian phòng kia, sau đó cũng không trở về mà đi thẳng về căn phòng đó.

Cái đống phân thối này, ở trên mạng mắng chửi thì coi như là vui đùa thôi, không ngờ bà ta còn dám vươn tay đến trước mặt mình, dám đánh người của mình. Con mẹ nó, cái này chính là chán sống rồi.

Ở bên ngoài có thể nghe thấy tiếng ồn trong phòng.

Hắn lập tức mở cửa.

Trong phòng riêng.

Mọi người đang nói chuyện vui vẻ, thấy có người xa lạ tiến vào thì dừng nói chuyện lại

“Ai vậy.” Một trong số họ hỏi.

Mà Lâm Phàm nhìn quanh một vòng, ánh mắt tập trung vào Anh Kim.

Anh Kim sửng sốt, không ngờ tên nhóc này lại ở đây.

“Bà đánh người à?” Lâm Phàm nhìn Anh Kim hỏi.

Anh Kim không nói gì mà cầm đũa gắp thức ăn lên ra vẻ bình tĩnh.

Lâm Phàm một tay nắm lấy cạnh bàn, mạnh mẽ nhấc lên: “Ăn đến câm rồi à, tôi hỏi người là do bà đánh à?”

Cái bàn nặng nề lập tức bị lật úp, toàn bộ đồ ăn trên bàn rơi hết xuống đất, người xung quanh tản hết ra, sau đó một đám người lộ ra vẻ tức giận.

“Anh là ai? Đến đây diễu võ giương oai làm gì?”

“Phục vụ, phục vụ….”

“Thằng oắt con, mày muốn làm gì?”

“Ngậm con mẹ nó mồm vào cho tôi, không muốn chết thì cút sang một bên.” Lâm Phàm quay đầu lại, ngữ khí nghiêm túc nói.

Một người trong số đó nhìn thấy Lâm Phàm thì nhất thời sửng sốt, hoảng sợ hô to: “Cậu là Lâm đại sư, sao cậu lại tới đây, đây là….”

Lâm Phàm không để ý tới người nọ mà nhìn Anh Kim: “Tôi hỏi bà lần cuối cùng, có phải bà đánh không?”

Anh Kim không mở miệng, vẻ mặt bình tĩnh nhưng đây không phải là bà ta thật sự bình tĩnh, mà tâm lý bà ta đã rất sợ hãi rồi.

Tuy rằng trên mạng bà ta mắng Lâm Phàm rất dữ dội, nhưng mặt đối mặt thì bà ta thật sự có chút sợ hãi. Bà ta đã xem qua không ít tin tức, nhất là đoạn thời gian trước, người này ở sở thú có thể một tay đánh cả hổ dữ, dáng vẻ kia thật sự là có thể dọa chết người.

Bà ta không ngờ rằng Ngô Hoán Nguyệt lại ở cùng một chỗ với tên này.

Nếu như là người khác, bà ta tuyệt đối sẽ không sợ hãi. Cho dù người đó có năng lực cũng chẳng làm gì được, có thể đánh người tại đây chắc?

Chỉ cần mấy người đàn ông xung quanh ở đây thì lập tức có thể áp chế.

Nhưng hiện tại đứng ở trước mặt mình chính là Lâm đại sư có thực lực mạnh mẽ, nếu như đối phương động thủ, ai ở chỗ này có thể chống đỡ được cơ chứ?

Chỉ sợ bản thân mình cũng bị đánh cho một trận.

Nhưng bây giờ có ngồi cũng không giải quyết được chuyện gì. Lúc này, Anh Kim đứng lên, cứng rắn đối mặt với Lâm Phàm: "Là tôi đánh, tôi giáo huấn đàn em không biết lễ phép thì có vấn đề gì…."

Chữ cuối cùng còn chưa nói ra, bà ta đã bị ăn một tát vào mặt, lập tức ngã lăn lên đống đồ ăn trên đất.

"Con mẹ nó, ai cho bà cái gan đấy?" Lâm Phàm thẳng tay tát, không chút nể tình.

Những người xung quanh bị dọa đến mức sắc mặt trắng bệch, sau đó vội vàng nói: "Lâm đại sư đừng xúc động, đều là nhân vật của công chúng, đừng làm ra chuyện khiến người ta chê cười."

Tuy rằng đang khuyên can nhưng thật sự là không ai dám đi lên hỗ trợ.

Anh Kim cũng bị một cái tát này đánh cho choáng váng. Đã bao giờ bà ta gặp phải loại tình huống này chứ? Sau đó tính tình một người đàn bà đanh đá được bộc phát ra.

Vẻ mặt bà ta dữ tợn gào thét nói: "Mày có biết tao là ai hay không? Mày dám tát tao à?"

Lâm Phàm khí phách hiên ngang, chỉ vào Anh Kim: "Con mẹ nó, hôm nay tôi muốn xử lý bà, ai tới cũng vô dụng."

…..

Trong phòng vô cùng ồn ào.

Khách ở phòng bên cạnh có chút không vui.

“Nhân viên phục vụ, làm cái gì vậy, sao lại ồn ào như thế?” Một khách hàng bất mãn nói. Tới nơi này ăn cơm là vì nhìn trúng sự yên tĩnh nhưng ai ngờ mới ăn một nửa, cách vách đột nhiên vang lên tiếng cãi vã. Thế này thì người ta ăn thế nào chứ?

Nhân viên phục vụ hô to một tiếng: “Xin lỗi ngài, bên cạnh xảy ra chuyện, rất nghiêm trọng.”

Mọi người đều thích hóng tin đồn, vừa nghe thấy xảy ra chuyện, khách hàng tức giận kia lại không tức giận nữa mà ngược lại rất tò mò nói: “Xảy ra chuyện gì? Có phải có đánh nhau không? Là đi đánh ghen, bắt tiểu tam à?”

Nhân viên phục vụ nhìn thoáng qua người đẹp bên cạnh người đàn ông này, trong lòng thầm nghĩ, chỉ sợ chính ông mới là mang theo tiểu tam ra ngoài ăn cơm ấy.

“Không phải nhưng có chút nghiêm trọng, phiền các ngài ở trong phòng, đừng đi ra ngoài.”

Khách hàng sửng sốt: “Nghiêm trọng vậy à?”

……

Quản lý nhà hàng vội vàng tới: “Bên trong làm sao vậy?”

Người phục vụ: “Quản lý, bên trong có người đánh nhau.”

“Cái gì? Đánh nhau? Vậy các cậu còn đứng đây làm gì? Không mau vào kéo người ra.” Quản lý vừa nghe thấy đã tức đến muốn nổ tung. Phát sinh chuyện lớn như vậy, nếu xử lý không tốt thì anh ta cũng chịu xui xẻo.

Chương 1179: Tôi sẽ phế bà

Nhân viên phục vụ: “Không thể đi vào, bên trong là đại minh tinh Anh Kim bị đánh, hơn nữa người đánh còn là Lâm đại sư. Lâm đại sư bảo chúng tôi đứng ở cửa đừng tiến vào.”

Quản lý ngây người, rốt cuộc đây là tình huống gì? Anh ta biết Lâm đại sư, sự kiêu ngạo của Thượng Hải. Nhưng không nghĩ tới Lâm đại sư lại đang ở bên trong đánh người.

Cái này… Cái này.

Ngô Hoán Nguyệt chờ một lúc lâu vẫn không thấy anh Lâm đi ra nên có chút sốt ruột, cô ấy gọi một nhân viên phục vụ đi ngang qua: "Anh có thấy người đàn ông vừa mới ngồi ở chỗ tôi không?"

Nhân viên phục vụ nhìn thoáng qua: "Thưa cô, người đi cùng cô đang đánh người trong phòng riêng."

Ngô Hoán Nguyệt nghe nói như vậy thì vô cùng bối rối, sau đó vội vàng đứng lên, chạy về phía phòng riêng.

Trong phòng riêng.

Anh Kim bị đánh đến mặt nở hoa, lỗ mũi sưng to, vẻ mặt dữ tợn và khủng bố nói: "Họ Lâm kia, tao muốn mày phải chết."

"Con mẹ nó, còn vênh váo như thế, ai cho bà dũng khí đấy?" Lâm Phàm lại cho Anh Kim cắm mặt xuống đất: "Tôi nói cho bà biết, bà mẹ nó còn dám đụng vào Ngô Hoán Nguyệt nữa thì bà có tin tôi phế bà luôn không?"

Phó trưởng đài truyền hình Thượng Hải vội vàng khuyên nhủ: "Lâm đại sư, đừng đánh, đừng đánh nữa. Bên ngoài đang có nhiều người nhìn lắm, có chuyện gì chúng ta từ từ nói, đừng động thủ làm tổn thương tình cảm."

Lâm Phàm nhìn phó trưởng đài truyền hình: "Ông có biết tôi không?"

Phó trưởng đài truyền hình lập tức gật đầu: "Biết, Lâm đại sư ở Thượng Hải, làm gì có ai không biết chứ."

Lâm Phàm: "Ông biết tôi, vậy thì biết tính cách của tôi rồi đấy. Chuyện này không liên quan gì đến hai người, hai người đừng nhúng tay vào cũng đừng xen vào, đây là chuyện của tôi với bà ta."

Phó trưởng đài truyền hình không còn lời nào để nói, vẻ mặt cũng ngỡ ngàng. Ông ta là người địa phương Thượng Hải nên đương nhiên biết Lâm đại sư là người có tính cách gì.

Lúc tốt thì thân thiện giống như có thể làm tan chảy lòng người. Nhưng nếu độc ác lên thì ngay cả quỷ nhìn cũng phải sợ hãi.

Bên ngoài, những quần chúng vây xem đều đã sợ đến ngây người.

“Mẹ kiếp, cái này quá ác rồi, đó chính là Anh Kim đấy.”

“Mẹ kiếp, Anh Kim thì làm sao? Anh không thấy ai đang đánh bà ấy à? Đó chính là Lâm đại sư đó.”

“Mẹ nó, tin tức lớn, Lâm đại sư ra tay mãnh liệt với Kim Anh, tin tức ngày mai e rằng phải đổi rồi.”

“Chứ còn gì nữa, quá khí phách, thật sự quá khí phách.”

“Nếu là người bình thường thì ai dám ra tay chứ?”

Ngô Hoán Nguyệt đẩy đám người ra. Khi nhìn thấy tình cảnh trong phòng, lại trợn tròn mắt: “Anh Lâm, đừng đánh, đừng đánh nữa.”

Ngô Hoán Nguyệt ôm chặt eo Lâm Phàm, muốn kéo hắn ra ngoài. Nhưng sức lực của cô ấy làm sao so được với Lâm Phàm, chỉ có thể lôi kéo tại chỗ.

“Anh Lâm, anh đừng đánh nữa, anh sẽ xảy ra chuyện mất.” Ngô Hoán Nguyệt gấp đến mức chảy nước mắt. Tuy rằng cô ấy ghét Anh Kim nhưng không thể không thừa nhận năng lực của Anh Kim. Bà ta là ngôi sao lớn, bây giờ lại bị người ta đánh. Với sức ảnh hưởng của bà ta thì rất có thể sẽ đưa anh Lâm vào tù, đây không phải là điều cô ấy muốn nhìn thấy.

“Hoán Nguyệt, đừng kéo nữa. Không có việc gì đâu. Hôm nay tôi phải cho bà ta biết, cậy già lên mặt như bà ta thì sẽ bị như thế nào. Tôi chơi tới cùng với bà ta luôn, xem bà ta có thể làm gì được tôi.” Lâm Phàm không hề sợ hãi. Nếu như hắn sợ hãi, vậy thì sẽ không động thủ.

Anh Kim sao?

Lúc chửi nhau ở trên mạng, không phải là hắn không muốn xử lý bà ta. Tự do ngôn luận mà, bạn mắng tôi, tôi cũng mắng bạn nên hắn cũng chỉ coi như là trò vui mà thôi. Nhưng nếu thực sự dám chơi với nhau ngoài đời, vậy thì phải có năng lực có chơi có chịu nha.

Anh Kim rõ ràng là một đại minh tinh, lại là nhân vật thế hệ trước trong giới ca hát, đã bao giờ bà ta gặp phải loại tình huống này đâu. Những người kia nhìn thấy bà ta làm gì có ai

không cung kính. Bây giờ trước mặt người ngoài, lại bị người ta treo lên đánh như thế.

Món nợ này, bà ta nuốt không trôi.

Mà bà ta cũng không muốn nuốt. Bà ta muốn báo thù, muốn cho tên này biết hậu quả là gì.

“Ha ha, mày đánh đi! Hôm nay Anh Kim tao để lại lời này ở đây. Nếu sau này, con nhóc kia có thể đứng vững trong giới ca hát thì tao không phải là Anh Kim.” Sắc mặt Anh Kim trông dữ tợn và đáng sợ, vài người chung quanh nhìn thấy cũng hoảng hốt.

Đây chính là dáng vẻ nổi giận của lão đại trong giới ca nhạc, chỉ dựa vào khí thế đã chấn động tất cả mọi người.

Nhưng người duy nhất không bị chấn động chính là Lâm Phàm.

“Con mẹ nó, còn dám dọa nhau? Được! Không phải bà là lão đại trong giới ca nhạc sao? Bây giờ tôi sẽ kéo bà ra ngoài, để mọi người thấy Lâm Phàm tôi đây phế bà đi như thế nào.” Lâm Phàm kéo Anh Kim đi ra ngoài phòng.

Anh Kim nghe nói như vậy thì hoàn toàn ngây người, mày không biết xấu hổ nhưng tao vẫn muốn giữ mặt mũi nha.

Nếu như ra bên ngoài, bị mọi người vây xem, vậy thì mặt mũi của bà ta biết để đi đâu đây?

Chương 1180: Ngô Hoán Nguyệt đánh người

“Buông tao ra, cái đồ chó má này.” Anh Kim gào thét, giãy dụa.

Nhưng hôm nay Lâm Phàm đã quyết tâm, hôm nay không giải quyết sạch sẽ Anh Kim thì mặt trời ngày mai cũng đừng mọc.

Trong phòng ăn có một số người, nhìn thấy tình huống trước mắt cũng vô cùng khiếp sợ. Đã bao giờ họ gặp phải cảnh tượng này đâu, đã thế người phụ nữ đang gào thét kia hình như là Anh Kim thì phải.

Bây giờ mấy người nhóm phó trưởng đài truyền hình thậm chí trong lòng đã nghĩ đến việc muốn chết. Sao lại thế này chứ? Sao lại biến thành thế này?

Bữa tối này là để chào đón Anh Kim, chúc mừng bà ta làm ban giám khảo cuộc thi. Nhưng bây giờ chuyện này e là không ổn rồi.

Chẳng lẽ sau khi chuyện này xảy ra, Anh Kim vẫn làm ban giám khảo được sao?

Điều đó chắc chắn là không thể rồi.

Trên đường phố.

Trước mắt bao người, Lâm Phàm thẳng thắn quát: "Tất cả đến đây xem này, ca sĩ Anh Kim đang ở đây… "

Anh Kim muốn giữ mặt mũi nhưng hắn lại không biết xấu hổ. Nếu đã như vậy thì làm cho chuyện này lớn lên, khiến mọi người đều biết là được rồi.

Hậu quả là gì à?

Hắn không nghĩ tới.

Nhiều nhất lại vào tù một thời gian, dù sao đãi ngộ bên trong không tệ, hắn đã quen rồi.

Những người dân này nghe được hai chữ "Anh Kim" thì giống như đánh máu gà, vội vàng vây xem.

Người dân choáng váng khi nhìn mặt Anh Kim đầy thức ăn.

"Mẹ kiếp, thật sự là Anh Kim."

"Mẹ kiếp, tôi không bị mù chứ? Sao Anh Kim lại biến thành dáng vẻ này?"

"Đây là Lâm đại sư."

"Cái gì? Lâm đại sư cũng ở đây à? Vậy tình huống này không phải là Lâm đại sư làm Anh Kim ra như vậy đấy chứ?"

Anh Kim lập tức hoảng loạn khi thấy mình bị người dân bao vây, đã thế còn quay video nữa.

"Đừng quay, đừng quay nữa." Anh Kim gầm gừ nhưng không có chút tác dụng nào. Đột nhiên, bà ta nhìn về phía Lâm Phàm, dữ tợn nói: "Tao liều mạng với mày"

“Cút.” Lâm Phàm không thèm nhìn, thẳng tay tát cho bà ta văng ra ngoài.

“Mẹ kiếp, cái tát này quá đẹp rồi.”

“Lâm đại sư này chơi lớn rồi.”

“Tin tức động trời rồi, quá sốc.”

……

Anh Kim sắp gục ngã rồi, trước mặt mọi người bà ta hoàn toàn mất sạch mặt mũi. Hơn nữa bà ta còn là chị cả trong giới ca nhạc, có vô số đàn em sợ hãi. Một lời là có thể quyết định sự tồn tại, sinh tử của đàn em.

Bây giờ lại xảy ra chuyện như thế này.

Sau này người khác nhắc tới tên bà ta sẽ nói như thế nào?

Anh Kim ấy à, chính là người bị Lâm đại treo lên đánh ở trên đường…

Nghĩ đến tình huống này, Anh Kim cảm thấy mình đã chết. Nhất là vào thời điểm này, bà ta đã quên mất mình là một ngôi sao lớn, nói cách khác chính là quên mất mình là người chị cả trong giới ca hát.

“Tao liều mạng với mày.” Bản tính lưu manh bộc phát ra, bà ta giương nanh múa vuốt về phía Lâm Phàm, làm gì còn có khí chất bình tĩnh như một ca sĩ lớn nữa.

“Cút.” Lâm Phàm vươn tay ra, quất Anh Kim ngã thẳng xuống đất.

Mấy ông lớn đi ăn cơm với Anh Kim đều đang trợn tròn mắt.

Nhất là vị phó đài truyền hình kia, mí mắt giật lên liên tục. Ông ta nghĩ mãi mà không rõ vì sao Lâm đại sư lại ra tay tàn nhẫn như vậy. Tất cả mọi người đều là nhân vật của công chúng, sau này ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, không cần phải làm thành dáng vẻ như thế này chứ.

Huống hồ Anh Kim cũng không phải người bình thường, quen biết cả hai giới hắc bạch, có ảnh hưởng rất lớn. Không ít ông lớn trong giới đều phải nể mặt bà ta.

Tuy rằng Anh Kim không đúng trước, giáo huấn bạn của Lâm đại sư nhưng người bạn này của hắn thật sự không muốn nổi tiếng trong giới nữa rồi sao?

Không dám nói đến cái khác, chỉ nói nếu như Anh Kim lên tiếng thì e là thật sự sẽ không có người nào dám vì một tân binh trong giới ca hát mà đắc tội với Anh Kim.

Ngô Hoán Nguyệt đứng ở bên cạnh, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Anh Kim, trong ánh mắt lóe ra kinh ngạc và khiếp sợ.

Lâm Phàm nhìn Ngô Hoán Nguyệt: "Hoán Nguyệt, cô phải nhớ kỹ, làm người không được bắt nạt người yếu đuối hoặc lương thiện. Nhưng khi người khác chọc vào đầu mình thì không nên sợ hãi, cũng đừng nhút nhát, phải kiên cường, mạnh mẽ lên."

Ngô Hoán Nguyệt sửng sốt, những lời này của Lâm Phàm khiến cô ấy chấn động rất lớn. Dường như cô ấy đang suy nghĩ, cuối cùng lấy hết dũng khí, vọt tới trước mặt Anh Kim, tay phải khẽ run rẩy, cuối cùng giơ lên, tát lên mặt Anh Kim.

Chát!

"Bà là tiền bối nhưng bà không thể cậy già lên mặt mà tùy ý đánh người, cái tát này tôi trả lại cho bà."

……

Xôn xao.

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

"Mẹ kiếp, người đẹp này là Ngô Hoán Nguyệt, tân binh trong giới ca hát, còn ra rất nhiều ca khúc vàng. Không ngờ cô ấy lại dám tát vào mặt Anh Kim."

"Vừa rồi các anh có nghe thấy không? Hình như là Anh Kim tát cô ấy nên bây giờ cô ấy mới trả lại cái tát này."

"Cái này cũng quá dữ dội rồi."

Mấy người trong nhóm phó đài truyền hình trợn tròn mắt nhìn Ngô Hoán Nguyệt, họ không ngờ cô ca sĩ nhỏ này lại dám ra tay. Cái này… Cái này.

Chương 1181: Có muốn lên lầu ngồi một chút không?

Nếu như là ca sĩ nhỏ khác thì cho dù cho mấy người mười lá gan cũng không dám giơ tay tát Anh Kim như vậy.

Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm, xem ra chiêu này của mình có hiệu quả rất rõ rệt, ít nhất đã khiến Ngô Hoán Nguyệt dũng cảm lên không ít.

Nếu muốn phát triển ở trong cái vòng tròn này, tất nhiên là phải mạnh mẽ mới được.

Nếu không sau này, khi gặp phải đủ loại tiền bối, bởi vì không hiểu lễ phép lại bị dạy dỗ thì hắn bận chết mất.

Sống trên đời, không cần nói nhiều, không phục là đánh.

Đánh ra chuyện cũng chẳng sao, không phải còn có hắn sao.

Sau một cái tát này, Ngô Hoán Nguyệt cũng hơi bất ngờ, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm: "Anh Lâm, anh…. "

Lâm Phàm đã hết tức giận từ lâu, hắn xoa đầu Ngô Hoán Nguyệt: "Ừm, không sai, rất dũng cảm." Sau đó ánh mắt hắn nhìn về phía Anh Kim: "Đừng tưởng rằng mình vào nghề sớm thì có thể hoành hành bá đạo, hôm nay tôi sẽ khiến bà phải nhớ lâu một chút."

Anh Kim ngã ngồi trên mặt đất, tóc tai bù xù, giống như một người phụ nữ lưu manh. Bà ta còn muốn xông tới liều mạng với Lâm Phàm nhưng đám phó trưởng đài truyền hình nhanh tay lẹ mắt, lập tức tiến lên ngăn cản Anh Kim lại.

"Dừng tay, tất cả dừng tay." Phó trưởng đài truyền hình suy nghĩ thật lâu vẫn cho rằng ngăn cản lại mới tốt. Nếu như còn để cho sự tình phát triển thì thật sự sẽ không cứu vãn được nữa.

Đồng thời ông ta cũng biết, chuyện này coi như là đã gây náo loạn rồi.

Chỉ cần chờ đợi cho đến ngày mai là có tiêu đề trên hot search.

Chờ Anh Kim tỉnh táo lại, nghĩ đến chuyện này thì e rằng hối hận cũng không kịp.

“Buông tôi ra.” Anh Kim đấu tranh nhưng lại bị mấy người bên cạnh kéo lại.

Bà ta giãy giụa nhưng không được, cuối cùng chỉ có thể bị kéo vào xe rời khỏi nơi này.

Lâm Phàm: “Hoán Nguyệt! Đi thôi, bữa cơm này ăn không ngon nữa rồi, chúng ta đi xem phim đi.”

Đã xảy ra chuyện như vậy mà Lâm Phàm vẫn còn tâm trạng dẫn Ngô Hoán Nguyệt đi xem phim. Cái này không thể không nói, lòng hắn cũng quá thoải mái rồi.

Tuy rằng Ngô Hoán Nguyệt bị ảnh hưởng, cho rằng đây là giây phút điên cuồng nhất của mình nhưng cô ấy không muốn lần đầu tiên hẹn hò với anh Lâm lại cứ kết thúc qua loa như vậy, sau đó cô ấy gật đầu: “Vâng.”

Bình thản rời đi.

Giống như không có chuyện gì.

Nhưng đối với những người xem xung quanh thì đây thật sự là một biến cố lớn.

Trên vòng bạn bè đang lan truyền.

“Anh Kim bị đánh trên đường, video trực tiếp đây, mọi người mau xem đi.”

Giờ phút này, vòng tròn bạn bè trên WeChat triệt để bùng nổ. Mọi người nhìn thấy video này ban đầu còn không tin, cho rằng chỉ là phim ảnh. Nhưng sau khi xem lại mới phát hiện ra đây là sự thật.

Buổi tối.

12 giờ.

Hai người Lâm Phàm xem đến hết bộ phim, là một bộ phim tình cảm. Đối với Lâm Phàm chỉ thích xem phim khoa học viễn tưởng và trinh thám mà nói thì bộ phim tình cảm này không có gì thú vị, suýt chút nữa thì hắn ngủ quên.

Chẳng qua là vì Ngô Hoán Nguyệt nên hắn vẫn cố biểu hiện rằng mình rất hứng thú.

Ở dưới lầu.

Lâm Phàm cười nói: “Trở về nghỉ ngơi cho tốt, đừng nghĩ nhiều, có chuyện gì thì đã có tôi gánh vác.”

Ngô Hoán Nguyệt nắm chặt áo, trái tim đập rất nhanh, giống như nghẹn mất một lúc lâu, khuôn mặt ửng đỏ, lấy hết dũng khí nói: “Anh Lâm, hay là anh đi lên ngồi một chút.”

Lâm Phàm cười nói: “Thời gian cũng không còn sớm, tôi phải trở về. Cô cũng đừng vì chuyện này mà muốn lấy thân báo đáp gì, cứ như bình thường thôi.”

Ngô Hoán Nguyệt vừa nghe lời này thì nhất thời xấu hổ đỏ mặt, sau đó mạnh mẽ giải thích: “Nào có, anh Lâm nghĩ nhiều rồi, em chỉ muốn mời anh ngồi uống trà một chút mà thôi, cũng không phải muốn làm gì.”

“A, không làm gì à. Vậy thì tôi không đi lên, tốt hơn vẫn nên trở về ngủ.” Lâm Phàm cười nói, sau đó nhìn thấy Ngô Hoán Nguyệt nghẹn đỏ cả mặt. Hắn không trêu chọc nữa: “Nghỉ ngơi thật tốt đi, bồi bổ tinh thần chờ sau này trở thành ca sĩ lớn, tôi sẽ trở thành người đàn ông đầu tiên trong đêm tiệc của Thiên hậu.”

Hắn cũng không phải kẻ ngốc, nếu thật sự đi lên, đêm nay có lẽ sẽ phát sinh một ít chuyện không phù hợp với thiếu nhi.

Nhưng thành thật mà nói, bản thân hắn chưa thật sự chuẩn bị tốt cho điều này.

Có lẽ là nghĩ đến Ngô U Lan.

Nếu như thật sự xảy ra chuyện thì không phải hắn có thể trở thành cặn bã, chân đạp hai chiếc thuyền hay sao?

Muốn nói không có cảm giác gì với các cô gái thì là nói dối, chỉ là….

Quên đi, quên đi, hắn không muốn nghĩ nhiều như vậy, sau này nói sau.

Ngô Hoán Nguyệt phát hiện biểu cảm của anh Lâm hơi biến hóa, trong lòng cũng đoán ra chuyện anh Lâm đang nghĩ. Nhưng cô ấy vẫn có điểm chưa rõ.

Bởi vì việc này cô ấy cũng không cách nào tiếp nhận, ít nhất là chưa đến trình độ đó.

Nhưng trong lòng cô âm thầm thề, nhất định phải khiến anh Lâm toàn tâm toàn ý thích mình, chứ không phải như bây giờ.

Chụt!

Chương 1182: Phóng viên chặn cửa

Ngay khi Lâm Phàm đang trầm tư thì đột nhiên phát hiện trên má truyền đến cảm giác ấm áp.

Không ngờ hắn mới chỉ không cẩn thận một chút đã bị Ngô Hoán Nguyệt đánh lén.

“Anh Lâm, chú ý an toàn, em đi lên đây.” Ngô Hoán Nguyệt xuống xe, đỏ mặt, khom người hướng Lâm Phàm vẫy tay.

Mà vừa khom lưng là lại hở hết, Lâm Phàm lại nhìn thấy thứ không nên nhìn.

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ: “Bộ quần áo này nên bỏ đi nha.”

Ngô Hoán Nguyệt cười hì hì, sau đó vui vẻ đi lên lầu.

Nhìn thấy ánh đèn trên lầu sáng lên, Lâm Phàm mới an tâm rời đi.

Không ngờ công ty vương Minh Dương cấp nhà ở tốt thế, xem ra hắn cũng phải đi than nghèo một chút, kiếm lấy một căn nhà để ở.

Trên lầu, Ngô Hoán Nguyệt đứng ở trước ban công, nhìn chiếc xe phía dưới đi xa, trên mặt lộ ra một nụ cười, sau đó nắm chặt nắm tay.

Được, hãy cố lên.

Chờ mình trở thành ca sĩ lớn, trở thành Thiên hậu, nhất định anh Lâm sẽ có cảm giác chinh phục.

Buổi tối.

Đối với các tòa soạn, các công ty truyền thông thì đêm nay là một đêm không ngủ.

Ngay khi bọn họ ăn cơm xong, định về nhà ngủ thì một cuộc điện thoại trực tiếp làm cho bọn họ quay ngược lại. Lúc đầu

còn có chút oán giận nhưng khi xem xong video, ai nấy đều giống như bị điên rồi.

Mẹ kiếp! Tin tức này chưa chắc cả đời đã có thể nhìn thấy đâu, vậy mà bây giờ lại tự dưng xuất hiện.

Cuối cùng tất cả mọi người đều bắt đầu bận rộn. Chờ đến khi tin tức ngày mai xuất hiện, còn không phải khiến ánh mắt mọi người khiếp sợ hay sao.

Ngày hôm sau.

Một số người thức dậy sớm, theo thói quen thì hầu hết đầu tiên là sẽ bật điện thoại di động để xem tin tức có những gì.

Nhưng có người khi nhìn thấy tin tức mới nhất hôm nay đã phun ra toàn bộ bữa sáng ra, sau đó bối rối xem cho hết video.

“Mẹ kiếp, buổi sáng thức dậy đã nhìn thấy tin tức nóng bỏng như vậy, đây là muốn dọa chết người à.”

“Vừa ăn điểm tâm, mới uống một ngụm sữa đậu nành vào miệng thì nhìn thấy tin tức này, tôi đã phun ngay vào mặt vợ tôi.”

“Mẹ ơi, thật hay giả thế? Chắc là không phải tin giả đâu nhỉ?”

“Giả cái rắm, video cũng có rồi, hơn nữa người đánh Anh Kim chính là Lâm đại sư.”

“Lâm đại sư cũng không biết yên tĩnh gì cả, vậy mà có thể thẳng tay đánh Kim Anh, Anh Kim cũng không phải là một con gà mờ mà là chị cả trong giới ca nhạc đó nha.”

“Nghĩ đến dáng vẻ khí phách của Anh Kim trước kia, sau đó lại xem video, tôi đột nhiên muốn cười.”

Ga tàu điện ngầm.

Rất nhiều người đi làm, sau khi đến tàu điện ngầm cũng lấy điện thoại di động ra xem tin tức.

Đột nhiên, một giọng nói khiếp sợ phát ra.

“Ôi trời, Anh Kim bị đánh.”

Mọi người nghe được tiếng nói này, nhất thời sửng sốt. Tuy nói không biết nhưng cũng đang thảo luận vấn đề này: “Không

thể nào, Anh Kim là ai chứ? Làm sao lại có người dám động vào bà ấy?"

"Các cậu tự mình xem tin tức đi, tin tức cũng phát ra hết rồi."

Sau đó mọi người lấy điện thoại di động ra, vội vàng mở tin tức ra xem. Vừa thấy, tất cả mọi người đều ngơ ngác.

"Tối qua, Anh Kim bị đánh trên đường phố."

"Tân binh ca nhạc Ngô Hoán Nguyệt tát Anh Kim."

"Lâm đại sư tức giận khiến Anh Kim chịu khổ, sau này bà ta không thể cậy già lên mặt được nữa."

"Ngô Hoán Nguyệt bị đánh, bạn trai Lâm đại sư xuất hiện cực ngầu, dạy cho Anh Kim cách làm người."

"Sốc! Người đàn ông dám ra tay với chị cả trong giới ca hát lại có bối cảnh như vậy."

……

Tiêu đề tin tức rất hấp dẫn, khiến cho vô số người ấn vào xem. Mà nội dung tin tức càng thêm mạnh mẽ, sau khi mọi người xem xong đều cảm thán, đúng là không uổng.

Phố Vân Lý.

Một đám phóng viên đã ngồi xổm ở đây từ lâu rồi. Việc họ muốn làm đầu tiên chính là phỏng vấn Lâm đại sư, muốn biết xem ngày hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đối với chuyện ngày hôm qua, Lâm Phàm căn bản là không để ở trong lòng. Nhưng khi đến cửa hàng, hắn lại bị một đám phóng viên vây quanh.

"Lâm đại sư, xin hỏi ngày hôm qua rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

"Lâm đại sư, tối hôm qua anh đánh Anh Kim thì có nghĩ tới hậu quả không?"

Tin tức này thật sự là quá nóng hổi, thế cho nên các phóng viên giống như uống máu gà, muốn hỏi cho rõ ràng.

Điền Thần Côn còn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhìn thấy nhiều phóng viên như vậy thì nhất thời tò mò, sau đó lôi kéo

Triệu Chung Dương: “Xảy ra chuyện gì đấy? Thằng nhóc này đã làm gì nữa rồi?”

Triệu Chung Dương bây giờ rất bái phục Lâm Phàm, nếu như có thể, anh ta còn muốn quỳ xuống gọi ‘Cha’.

“Ông không biết à? Tối qua anh Lâm đánh Anh Kim.”

Điền Thần Côn: “Anh Kim là ai? Có nổi tiếng không? ”

Triệu Chung Dương bất đắc dĩ: “Mẹ kiếp, ông nói thật không thế? Ngay cả Anh Kim cũng không biết? Đây chính là chị cả trong giới ca nhạc, tương đương với tuyệt thế cao thủ trong tiểu thuyết đấy.”

Điền Thần Côn không có hứng thú đối với những thứ này, lập tức xua tay: “Ha ha, đã bị tên nhóc này đánh thì tính gì là cao thủ tuyệt thế. Không nói nữa, tôi phải đi ra trước ống kính phóng viên để lộ diện một chút, nói không chừng có em gái lớn nào đó nhìn thấy tôi, rồi vừa thấy đã yêu thì tốt quá.”

Chương 1183: Trần Thuỵ An

Triệu Chung Dương không nói gì, buổi sáng khi anh ta thức dậy đọc tin tức đã hoàn toàn ngây ngốc ngồi trên giường.

Anh ta cảm thấy anh Lâm sắp đâm thủng cả trời rồi.

Gió tanh mưa máu đang ập tới.

Đánh Anh Kim như thế? Liệu có chuyện gì xảy ra không?

Nước trong giới giải trí sâu như vậy, nhưng cũng chưa từng gặp tình huống này. Từ khi nào Anh Kim lại bị người ta làm thành như vậy. Tuy nhiên, chuyện nãy rõ ràng đã trở thành chuyện lớn.

Ngô U Lan nhìn Lâm Phàm, cô ấy cũng không ngờ chỉ sau một đêm mà đã xảy ra chuyện lớn như vậy.

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của anh Lâm, cô lại không thể bình tĩnh được.

Các chủ cửa hàng xung quanh ùa đến. Họ cũng nhìn thấy tin tức, đối với hành vi của ông chủ nhỏ, họ chỉ có thể phục còn những thứ khác thì họ không biết dùng ngôn ngữ gì để hình dung.

Bây giờ, Lâm Phàm nhìn thấy nhiều phóng viên như vậy, trong khoảng thời gian ngắn có chút đau đầu. Hắn không ngờ phóng viên lại lắm chuyện như thế. Nhưng thế cũng tốt, đã đến lúc biểu diễn kỹ thuật chân chính.

“Các vị phóng viên, mọi người làm ơn giữ im lặng một chút để cho tôi nói. Chuyện tối hôm qua đúng là tôi đánh. Về phần đánh bao nhiêu lần thì tôi đã không nhớ rõ nhưng ít nhất cũng không dưới ba mươi cái tát.”

“Chuyện gì xảy ra ý à? Là Anh Kim này ỷ rằng bà ta già, cho rằng mình là chị cả trong giới ca nhạc nên vô duyên vô cớ tát Ngô Hoán Nguyệt một cái. Các anh nói xem, tôi là người đứng sau thành công của Ngô Hoán Nguyệt, tôi có thể nhịn được hay không? Nếu có thể nhịn thì không phải là đàn ông rồi, nên tôi lao thẳng vào cho cái đồ vô lương tâm này mấy cái tát.”

“Sự tình chính là như vậy, mọi người giải tán đi, tôi còn phải kinh doanh.”

Các phóng viên sửng sốt, cả đám trợn tròn mắt nhìn Lâm đại sư. Xảy ra chuyện này mà hắn còn có tâm tình buôn bán, thế này cũng quá vô tư rồi.

Nếu là người bình thường có lẽ đã bị dọa không biết trốn vào đâu từ lâu rồi.

Lúc này, một phóng viên hét lên: “Lâm đại sư, anh đánh Anh Kim như thế, chưa từng nghĩ tới hậu quả sao?”

Lâm Phàm suy nghĩ một chút, không khỏi cười nói: “Hậu quả, trước khi tôi làm việc tất nhiên đã nghĩ tới hậu quả, cho nên dù có phát sinh chuyện gì thì cũng đều nằm trong dự liệu của tôi.”

“Lâm đại sư, anh không sợ ngồi tù à? Mặc dù đánh nhau không phải là chuyện lớn nhưng nếu cấu thành thương tích nhẹ trở lên thì sẽ phải chịu trách nhiệm hình sự đó.” phóng viên hỏi.

Lâm Phàm bình tĩnh nói: “Anh nghĩ tôi có sợ phải ngồi tù không?”

Các phóng viên nhìn Lâm đại sư, không biết phải nói gì.

Đúng là hình như đối phương thật sự không sợ ngồi tù.

Đây cũng không phải là chưa từng làm qua, so với ngồi tù thì tổn thất của Anh Kim mới là lớn nhất.

“Được rồi, được rồi! Mời mọi người giải tán, tôi còn buôn bán.” Lâm Phàm nói, không hề để chuyện này ở trong lòng.

Đánh cũng đã đánh, bây giờ mới nghĩ hậu quả không phải đã quá muộn sao?

……

Trong một khách sạn cao cấp.

Anh Kim giống như bị điên, đập vỡ tất cả những gì có thể nhìn thấy. Người quản lý thì rụt rè trốn sang một bên, sợ bị ảnh hưởng.

“Chị Anh Kim, việc này chúng ta phải kiện hắn.” Người quản lý nuốt nước bọt nói.

Đột nhiên, khi nhìn thấy ánh mắt phẫn nộ của chị Anh Kim, người quản lý không khỏi run rẩy, thật đáng sợ.

Chuyện này ảnh hưởng rất lớn đến chị Anh Kim nên có thể hiểu vì sao chị ấy lại tức giận như vậy. Nhưng bây giờ ngoại trừ báo cảnh sát thì còn có thể làm gì chứ?

Mà đúng lúc này, cô ta nhìn thấy trên mặt chị Anh Kim lại lộ ra nụ cười khiến người ta sợ hãi. Lúc này, cô ta đã biết sắp có chuyện kinh khủng gì đó xảy ra.

Ở một huyện thành nào đó.

Bên trong một căn nhà bình thường.

Trần Thụy An hai mươi ba tuổi, cuộc sống trước đây của anh ta vốn dĩ rất vui tươi, sống động, thích giao lưu bạn bè, thích âm nhạc. Nhưng đó là là chuyện của trước kia, còn bây giờ anh ta lại sống vô cùng lặng lẽ và hướng nội, cả ngày nhốt mình ở trong phòng, một tháng không bước chân ra ngoài lấy một lần.

Việc này khiến cho bố mẹ của anh ta rất lo lắng, đồng thời đối với chuyện kia mà nói cảm thấy tức giận vô cùng, tất cả đều tại chuyện đó mà ra, nếu không vì chuyện đó thì con trai của họ cũng sẽ không biến thành như vậy.

“Con trai à, nghe lời mẹ, đi ra ngoài dạo một chút đi, đừng tự nhốt mình ở trong phòng suốt như vậy.” Bà Trần nói, thế nhưng mãi vẫn không nghe thấy tiếng trả lời ở trong phòng, bà không khỏi thở dài một hơi.

Hai năm trước, con trai của họ muốn đi tham gia một cuộc thi hát, theo bọn họ thấy thì con trai của họ ca hát cũng rất hay, chắc chắn có thể nổi tiếng thế nhưng tại trận chung kết lại xảy ra sự cố.

Con trai họ đã tự mình sáng tác ra một bài hát, vốn dĩ là để biểu diễn trong trận chung kết giành ngôi vị quán quân. Thế nhưng sự việc xảy ra khiến cho tất cả mọi người không thể ngờ tới, đó chính là một đối thủ khác cùng thi đấu với con trai của họ lại biểu diễn trước ca khúc này.

Chương 1184: Các người đã quên mất thân phận của Lâm đại sư rồi sao?”

Khi con trai họ nói rằng người kia đã ăn cắp tác phẩm do mình sáng tác thì sự việc bất ngờ đã xảy ra, khi đó Anh Kim đang làm giám khảo chương trình này. Bà ta mặt không đổi sắc, nói rằng bài hát này là tác phẩm của người kia chứ không phải của con trai họ sáng tác.

Mà người duy nhất biết được bài hát này là do con trai họ sáng tác cũng chỉ có một mình Anh Kim.

Dưới tình huống lúc bấy giờ, chị cả của giới âm nhạc là Anh Kim đã lên tiếng chứng minh thì ai sẽ tin lời con của họ cơ chứ? Tất nhiên con trai họ phải gánh tai tiếng vu khống người khác.

Cứ như vậy, con trai họ sau khi trở về thì tính cách liền thay đổi so với trước kia, dường như biến thành một người hoàn toàn khác.

Trong phòng.

Trần Thụy An nằm trên giường mặt mày vô cảm, cả người thừ ra như kẻ mất hồn, bộ dạng này nhìn qua giống như là bị thương nặng.

Đinh đinh.

Chuông điện thoại di động reo lên.

Hiện tại đây là người bạn duy nhất gọi điện tới cho Trần Thụy An, cũng là người bạn đã kiên trì liên lạc với anh ta trong suốt hai năm nay.

Thế nhưng Trần Thụy An không muốn cùng bất cứ người nào nói chuyện, dù cho có bắt máy thì cũng sẽ không nói một câu nào.

Nhưng hôm nay, Trần Thụy An lại bắt máy.

“Thụy An, cậu mau xem tin tức đi, sau khi xem xong cậu nhất định sẽ rất vui đó.”

“Thụy An, cậu có nghe thấy tôi nói gì không? Tôi biết là cậu bị vu cáo hãm hại. Lão yêu bà Anh Kim đó lần này gặp xui

xẻo, cuối cùng cũng có người giúp cậu báo thù rồi.”

Nghe thấy cái tên ‘Anh Kim’ này, biểu cảm của Trần Thụy An thay đổi nhanh chóng, tận sâu trong đáy lòng giống như bị vật gì đó đè nặng lên.

“Cậu mau xem đi, Anh Kim bị người ta treo lên đánh ở trên đường, trông thê thảm vô cùng…”

Khi nghe thấy những lời này Trần Thụy An không biểu hiện bất kì cảm xúc gì, trong mắt chợt loé lên tia sáng. Sau đó gấp rút mở ra chiếc máy tính đã lâu không dùng đến.

Khi thấy tin tức bùng nổ trên internet, hai tay Trần Thụy An không khỏi run lên.

Ấn mở video.

Thanh âm ồn ào phát ra.

Trong video nhìn thấy Kim Anh bị người ta tát từng cái từng cái vào mặt, sắc mặt Trần Thụy An đột nhiên đỏ hồng rồi bỗng dưng thất thanh oà khóc.

“Đánh rất hay, đánh, đánh, đánh bà ta đi.”

Người bạn đầu dây bên kia điện thoại nghe thấy tiếng của Trần Thụy An liền thở ra một hơi nhẹ nhàng. Cậu ta biết rất rõ bệnh tình của Trần Thụy An, theo như lời của bác sĩ thì đây chính là bệnh về tâm lý, không phải dùng thuốc là có thể trị được.

Chỉ có thể để cho anh ta nghe những thứ muốn nghe, nhìn thấy những thứ muốn nhìn thì mới có thể trút bỏ được hết những oán hận tích tụ ở trong lòng.

Mà thứ Trần Thụy An muốn nhìn thấy nhất chắc chắn là việc Anh Kim bị dạy dỗ, nhưng mà ai dám tới dạy dỗ bà ta chứ. Trái lại cuộc sống của bà ta càng ngày càng thoải mái.

Nhưng bây giờ không phải như vậy nữa, Lâm đại sư đã ra tay rồi.

Quá xá ngầu lòi luôn!

Đài truyền hình thành phố Thượng Hải.

Trong cuộc họp khẩn cấp, một đám lãnh đạo đang ngồi vây quanh thảo luận.

“Bây giờ chuyện này nên xử lý như thế nào đây? Việc Anh kim làm ban giám khảo làm sao để giải quyết?” Một người phụ trách hỏi.

“Tôi cho rằng Anh Kim không phù hợp, sự việc xảy ra lần này có chút ảnh hưởng tới hình tượng.”

Giám đốc nãy giờ vẫn chưa lên tiếng gật đầu: “Chính xác là như vậy, tôi nghĩ rằng đã đến lúc nên thay giám khảo rồi.”

Phó giám đốc nói: “Vừa nãy Anh Kim mới điện thoại cho tôi, bà ta bảo chúng ta hãy tố cáo Lâm đại sư. Chuyện này tôi tạm thời chưa đồng ý với bà ấy, cho nên tôi muốn hỏi ý kiến của các vị xem thế nào.”

“Làm sao có thể tố cáo Lâm đại sư được, đây rõ ràng là chuyện giữa bà ta và Lâm đại sư, đừng kéo chúng ta vào chuyện này.”

Phó giám đốc trầm mặc một lúc: “Anh Kim hợp tác với chúng ta cũng đã nhiều năm rồi, qua cuộc điện thoại vừa khi nãy tôi cũng đã phần nào hiểu được ý tứ của bà ấy, mục đích chính là muốn đài truyền hình Thượng Hải chúng ta ra mặt làm rõ sự việc, chứng minh rằng Lâm đại sư là kẻ khiến cho bà ta không thể tiếp tục công việc dẫn đến thiệt hại nghiêm trọng, đem toàn bộ mọi chuyện đổ lên đầu Lâm đại sư.”

Có người nói: “Tôi cho rằng nên đứng về phía Anh Kim, chuyện này thực sự đã gây ảnh hưởng không nhỏ cho chúng ta.”

“Ầy, tôi cũng đồng ý, chúng ta chỉ cần tỏ rõ thái độ, Anh Kim tự có tính toán riêng. Về phương diện giá cả cũng có thể thương lượng với bà ấy giảm thêm chút tiền catse.”

“Tôi phản đối.” Đột nhiên, giám đốc lên tiếng.

“Giám đốc Lưu, ông nói vậy là sao? Nếu như đứng về phía Anh Kim đối với chúng ta mà nói chẳng phải là vô cùng có lợi hay sao.” Có người không hiểu hỏi.

Giám đốc Lưu: “Các người đã quên mất thân phận của Lâm đại sư rồi sao?” Nghe giám đốc Lưu nhắc đến chuyện này, những kẻ vô tri ban đầu mới chợt tỉnh ngộ phản ứng lại, từng người một kinh hãi nói.

Chương 1185: Thân phận nay đã khác xưa

“Đúng vậy nha, thân phận của Lâm đại sư có vẻ như không hề đơn giản đâu.”

“Thần y thiên tài đã phát minh ra đơn thuốc trị bệnh biếng ăn, người đã biên soạn ra sách giáo khoa Trung y, thành viên của Hiệp hội Quốc họa và là thành viên của Hiệp hội Võ thuật Trung Quốc…”

“Điều quan trọng nhất là mười bức tranh trước đó của anh ta đã gây chấn động toàn cầu, làm rạng rỡ nước nhà, và bây giờ chúng đã được đưa vào viện bảo tàng quốc gia. Bộ văn hóa dường như còn tỏ thái độ rất hài lòng với Lâm đại sư, nếu như bây giờ chúng ta đứng về phía của Anh Kim thì không phải sẽ đắc tội với rất nhiều người hay sao?”

Một người trong đó không khỏi lo lắng nói: “ Giám đốc, nếu như chúng ta coi như không có chuyện gì, cứ giả câm giả điếc, mặc kệ chẳng thèm quan tâm tới như thế chẳng phải sẽ đắc tội với Anh Kim sao?”

Giám đốc gật đầu một cái: “Đắc tội thì có thể làm gì được? Nếu chỉ vì một minh tinh mà đắc tội với Lâm đại sư, người đã mang lại vinh quang cho đất nước thì tôi nghĩ không cần chờ tới lượt bộ văn hóa đến mắng nhiếc chúng ta, mà đám cư dân mạng đã ùa tới mắng chúng ta trước rồi.”

“Muốn trách, thì trách Anh Kim không được lòng người, chỉ có danh tiếng thì có thể làm được gì. Mấy người không thấy xu hướng bình luận trên mạng bây giờ hả? Tất cả đều đang khen hay kia kìa.”

Phó giám đốc: “Giám đốc nói rất có lý, tôi cũng đề nghị sẽ không tham gia vào chuyện này. Về phần chọn người để làm giám khảo tôi nghĩ nếu có thể mời Lâm đại sư tới tham gia cùng thì càng tốt, các người đừng quên những bài hát vàng của Ngô Hoán Nguyệt đều do một tay Lâm đại sư sáng tác đó nha. Trong nhiều năm qua tôi chưa từng thấy ai có được thành tựu sáng tác sánh ngang với Lâm đại sư như vậy.”

Giờ khắc này, hiện trường sống động trở lại.

“Đúng, đúng, phó giám đốc nói rất đúng, Lâm đại sư mặc dù không phải minh tinh nhưng mà rất được lòng mọi người. Hơn nữa Lâm đại sư sáng tác ra bài nhạc nào thì bài đó cũng đều trở thành ca khúc thịnh hành, nếu để cho anh ta làm ban giám khảo thì làm gì có ai mà không phục cơ chứ?”

“Có lý, chúng ta là một phần của quốc gia, ai lại muốn cùng người nhà đánh người nhà cơ chứ.”

“Huống hồ Lâm đại sư là niềm tự hào của thành phố Thượng Hải chúng ta, con nhà tôi còn rất yêu thích anh ta. Nếu như để nó biết chúng ta đối đầu với Lâm đại sư vậy thì người làm cha như tôi đây về sau sẽ mất đi một con rồi.”

“Ha ha…….”

Tất cả mọi người đều cười rộ lên.

Tại phố Vân Lý.

Lâm Phàm hiện tại đang hoài nghi nhân sinh, cảnh sát đâu? Tại sao cảnh sát còn chưa tới bắt hắn đi thẩm vấn, chẳng lẽ người phụ nữ Anh Kim này lại không đi kiện hắn sao?

Chuyện này có hơi vô lý.

Nhưng sau khi suy nghĩ lại thì rốt cuộc Lâm Phàm đã hiểu ra vấn đề, ngày hôm qua mặc dù treo bà ta lên đánh dữ dội như vậy. Thế nhưng hắn đã sử dụng kỹ thuật đặc biệt, tuy đánh rất đau nhưng nó tuyệt đối sẽ không để lại bất kỳ thương tích nào trên người. Vì vậy cho dù có đi kiểm tra thương tích thì cũng chẳng kiểm tra ra được cái cóc khỉ gì.

Dựa theo tình huống bình thường, cùng lắm chỉ là tranh chấp mà thôi, đưa năm trăm tệ xem như hết chuyện.

Trên Weibo.

Rất nhiều minh tinh đều kinh hãi, nhưng tạm thời không ai dám xuất lộ đầu lộ diện.

Nếu đó là Lâm đại sư của ngày xưa thì chắc chắn những minh tinh kia sẽ là những kẻ đầu tiên đứng về phía Anh Kim thể hiện lòng trung thành.

Nhưng nay đã khác xưa rồi, thân phận và địa vị của Lâm đại sư đã nâng lên một tầm cao mới. Hắn ta không phải là người

mà những minh tinh này có thể tùy tiện mắng nhiếc chửi rủa.

Hơn nữa lòng trung thành của fan hâm mộ đối với Lâm đại sư lại còn cao ngút trời, cao đến nỗi có chút dọa người. Ngay cả vụ việc scandal kia, vốn dĩ Ngô Hoán Nguyệt xém chút nữa thì bị phong sát. Thế nhưng có ai ngờ được lúc đó Lâm đại sư lại thừa nhận chính hắn là người đàn ông bị che khuôn mặt kia, thế là bình luận trên mạng lập tức đổi chiều gió.

Điều này khiến cho tất cả những minh tinh đang hóng chuyện vui đều phải há mồm trợn mắt, đồng thời lại càng làm cho họ thêm ghen ghét đố kị với Lâm đại sư.

Tại sao bọn họ lại không có loại fan hâm mộ giống như vậy cơ chứ.

Vào đúng thời điểm này, Anh Kim đăng tin Weibo.

“Đúng sai tự trong lòng mỗi người hiểu rõ, chuyện xảy ra tối qua tôi nhất định phải đòi một lời giải thích. Đồng thời việc này đã ảnh hưởng rất lớn đến thể chất và tinh thần của tôi. Tháng tới, tôi sẽ là ban giám khảo của cuộc thi ca hát do đài truyền hình Thượng Hải tổ chức. Vào thời điểm quan trọng như vậy nhưng lại bởi vì sự cố lần này khiến cho tôi không thể đảm nhiệm, điều này đã gây nên thiệt hại không thể đo đếm được. Bởi vậy tôi sẽ bảo vệ quyền lợi của mình. @Lâm đại sư @Truyền hình Thượng Hải.”

Chương 1186: Đánh mặt, còn đánh rất đau

Nhìn thấy bảng tin Anh Kim đăng trên Weibo, các cư dân mạng lập tức đổ xô vào và bắt đầu bình luận.

Đây không phải là do cư dân mạng không có tấm lòng đồng cảm, mà là đối với Anh Kim thì bọn họ căn bản không muốn đồng cảm chút nào, cần đếch gì quan tâm đến việc ai đúng ai sai, mắng Anh Kim chính là đúng.

Mà hành động liên tiếp tát vào mặt Anh Kim của Lâm Phàm tối qua càng làm cho nhiều người vui vẻ mà chửi càng hăng hơn.

Cũng không biết bây giờ có ca sĩ nhỏ nào đó đang cười trộm hay không.

Lâm Phàm nhìn thấy dòng weibo này thì trực tiếp đáp lại.

“Bà già lắm chuyện, hôm nay tôi nói cho bà hay, về sau nếu bà còn dám động tới Ngô Hoán Nguyệt tôi mặc kệ bà ở đâu. Dù cho bà có ở trên sao Hỏa thì tôi cũng sẽ đến tận nơi hút chết bà, mặc kệ bà có tin là tôi dám làm hay không dám làm, chỉ cần bà nhớ kỹ những lời ngày hôm nay tôi đã nói là được. @Anh Kim”

Đám cư dân mạng nhìn thấy tin Weibo này thì nhanh chóng bùng nổ.

Nhất là nữ sinh càng sùng bái không thôi.

“Thật là bá đạo, quả là đàn ông đích thực, thực sự hâm mộ Ngô Hoán Nguyệt được Lâm đại sư che chở.”

“Anh Kim, mụ đàn bà lắm chuyện này bây giờ nói không chừng đang tức xỉu, trực tiếp bị vả mặt không hề nể nang, nói đánh liền đánh tuyệt đối không do dự.”

“Ha ha, làm fan của Lâm đại sư quả thật là điều đúng đắn.”

“Nhưng mà Lâm đại sư, anh cũng nên cẩn thận một chút, con người nham hiểm này đang muốn lừa anh vào tròng, việc này gây ra thiệt hại chắc chắn sẽ tính sổ lên đầu anh đấy.”

“Này lầu trên, cậu coi Lâm đại sư của chúng ta là kẻ ngốc hay sao? Muốn bồi thường tiền? Một đồng cũng không đưa.”

“Truyền hình Thượng Hải chỉ cần dám đòi tiền Lâm đại sư, cả đời này tôi cóc thèm xem tiết mục của đài này nữa.”

“Chính xác.”

Ngô Hoán Nguyệt phía dưới Weibo cũng nhảy vào góp vui.

“Nữ thần, cô và Lâm đại sư cuộc có quan hệ như thế nào, mới vừa rồi Lâm đại sư điểm tên chỉ họ, muốn che chở bảo bọc cho cô đó.”

“Ngô Hoán Nguyệt cô là nữ thần của lòng tôi, tôi không muốn cô bị người khác che chở, nhưng nếu như người đó là Lâm đại sư thì tôi miễn cưỡng chấp nhận bị cắm sừng.”

“Lầu trên, e là cậu nên sống trong mơ đê.”

“Hoán Nguyệt của chúng ta cũng rất bá đạo, cái tát kia đánh rất là đẹp mắt.”

“Phía sau tôi cũng có người có năng lực rất lớn, coi như tôi nghèo thì các người cũng không được khi dễ tôi như vậy nha.”

Ngô hoán nguyệt đang ở nhà nhìn thấy những lời bàn luận này của anh Lâm, trong lòng cảm thấy ấm áp. Cô có một cảm giác thật khó tả, cô không ngờ rằng anh Lâm sẽ ở trên mạng nói những lời như vậy, cảm giác được che chở bảo vệ này thực sự rất tốt.

Sau đó Ngô hoán nguyệt ôm gấu bông vùi đầu vào trong chăn, cảm thấy xấu hổ không thể tả nổi.

Trên Weibo.

Lần đầu tiên đài truyền hình Thượng Hải lên tiếng.

Sau khi tất cả mọi người đọc lời phát biểu của đài truyền hình Thượng Hải thì lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

Truyền hình Thượng Hải: “Còn khoảng một tháng nữa chương trình mới chính thức bắt đầu, ban giám khảo trước đó chỉ được chọn tạm thời, quyết định cuối cùng vẫn chưa được đưa ra, vì vậy không có bất kỳ tổn thất nào. Liên quan đến chuyện đã xảy ra với Anh Kim lão sư, toàn thể đài Truyền hình Thượng Hải rất lấy làm tiếc, mà khả năng sáng tác tài tình của Lâm đại sư thật đáng khâm phục, chúng tôi thực sự hi vọng có thể cùng Lâm đại sư hợp tác.”

“Ha ha, Bị vả mặt ở cự ly gần, sau bao nhiêu năm, lần này đài truyền hình Thượng Hải cũng đã làm việc ra hồn rồi.”

“Về sau không xem chương trình gì thì chỉ cần xem chương trình của đài truyền hình Thượng Hải .”

“Anh Kim, baba hỏi bà, mặt có bị đau hay không.”

“Con mẹ nó chứ, đài truyền hình Thượng Hải ngỏ lời mời Lâm đại sư làm giám khảo? Nếu như Lâm đại sư làm giám khảo, chương trình này tôi nhất định sẽ xem.”

“Năng lực sáng tác của Lâm đại sư tuyệt đối là siêu việt, cho dù là làm giám khảo thôi cũng quá đủ rồi, hơn nữa so với Anh

Kim tốt hơn nhiều.”

“Ủng hộ Lâm đại sư làm giám khảo.”

“+1.”

…

Mà ở một nơi nào đó.

Sau khi Anh Kim nhìn thấy bài đăng này trên Weibo, cả người bà ta bủn rủn, đầu váng mắt hoa.

“Tại sao có thể như vậy, đài truyền hình Thượng Hải tại sao có thể làm như vậy, không được mình nhất định phải hỏi cho rõ ràng.” Anh Kim gào thét lên, bà ta không thể tin được đây là sự thực, đài truyền hình Thượng Hải sao có thể đột nhiên nói ra những lời như thế này.

Người đại diện nhìn thấy bảng tin Weibo này cũng hoàn toàn ngây người, chuyện này sao có thể như vậy được. Tuy hợp đồng chưa ký kết nhưng đã xác nhận rồi, sao có thể nói còn chưa đưa ra quyết định cuối cùng cơ chứ.

Chuyện này…….

Anh Kim lấy điện thoại di động ra gọi cho quản lý cấp cao của đài truyền hình Thượng Hải, bà ta rốt cuộc muốn biết là chuyện quái quỷ gì đang diễn ra.

“Ông làm như vậy là có ý gì?” Anh Kim tức giận hỏi, căn bản không hề có ý định che giấu lửa giận trong lòng lúc này.

Chương 1187: Mời Lâm đại sư làm giám khảo

Phó giám đốc nghe thấy âm thanh nạt nộ bên trong điện thoại, ông không khỏi nhíu mày, có chút không vui nói: “Anh Kim, bà là đang có ý gì? Chúng ta còn chưa ký hợp đồng, sự tình còn chưa giải quyết xong. Hiện tại bà lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chúng tôi cũng thấy rất lấy làm tiếc.

“Đáng tiếc? Vậy tại sao các người lại ngay lập tức mời cái tên chết tiệt đó làm giám khảo? Các người là đang muốn bắt nạt tôi đúng không?” Anh Kim hỏi.

Phó giám đốc: “Thật xin lỗi, đây là cuộc họp cấp cao đã quyết định, không phải quyết định của một mình tôi. Bên này tôi còn có việc phải làm. Lần sau nếu có cơ hội, tôi hy vọng còn có có thể hợp tác với Anh Kim lão sư.”

“Hợp tác cái con mẹ ông.” Anh kim mắng một câu, trực tiếp cúp điện thoại. Hiện tại bà ta tức đến run người, thật không nghĩ tới đài truyền hình Thượng Hải lại đâm cho bà ta một nhát đao chí mạng như vậy.

“Chết tiệt, Anh Kim tôi chưa từng phải chịu sự sỉ nhục lớn như vậy, chuyện giữa tôi với tên khốn đó còn chưa xong đâu.” Anh Kim trong lòng tức tối, bà ta thực sự nuốt không trôi cục tức này.

Mà bên phía truyền hình Thượng Hải, phó giám đốc nhíu mày: “Cái quái gì vậy?”

Thế nhưng dựa vào bản lĩnh của ông ta thì thực sự không dám khiêu chiến với Anh Kim, bởi vì sau lưng Anh Kim có người chống lưng, tuy nhiên những thứ này không quan trọng.

Bà ta dám gây sự với đài truyền hình Thượng Hải hay sao?

Trừ phi ăn gan hùm mật gấu .

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm xem Weibo, hắn không ngờ rằng Đài truyền hình Thượng Hải vậy mà lại ném cành ô liu này tặng cho mình, điều này nằm ngoài dự tính của hắn, khiến hắn có chút ngạc nhiên.

Mời mình làm giám khảo ư.

Lâm Phàm vuốt cằm suy tư, việc này có vẻ cũng không tệ nha.

Nhưng mà trước tiên, hắn còn có một chuyện quan trọng cần phải làm, đó là đăng một đoạn Weibo.

Lâm Phàm: “Anh Kim lão sư, tôi thực sự xin lỗi, hôm qua tôi đã đánh bà mấy chục lần. Để bày tỏ lời xin lỗi xin hãy gửi cho tôi số thẻ ngân hàng của bà, tôi sẽ chuyển khoản năm trăm tệ cho bà để bà dưỡng thương. Hy vọng lần sau gặp lại, bà vẫn là chính mình.”

Phốc!

Tất cả cư dân mạng khi nhìn thấy đoạn Weibo này đều há hốc mồm.

Lời này cũng thật là quá ngạo mạn rồi.

Sau khi đoạn Weibo được đăng tải, ở trong một khách sạn xa xôi nào đó, Anh Kim nhìn thấy bài viết trên Weibo liền tức đến xém chút ngất xỉu, bà ta không nghĩ tới cái tên khốn nạn này lại vô liêm sỉ đến như vậy.

Năm trăm tệ?

Tao muốn đánh gãy chân mày.

Đáng tiếc, dù cho Anh Kim có tức giận đến mức nào đi nữa thì cũng đều vô ích. Nếu như bà ta tức đến chết thì cũng không hề ảnh hưởng đến Lâm Phàm.

Ở phố Vân Lý.

Triệu Chung Dương vỗ ngực một cái: "Anh Lâm, anh làm như thế sẽ khiến Anh Kim tức chết mất."

"Khà khà!" Lâm Phàm cười: "Tức chết càng tốt, thế thì đỡ phải bồi thường tiền cho bà ta. Có điều tâm lý của mụ già này cũng rất tốt, nhưng mà sau này có lẽ gặp một lần thì sẽ sợ một lần"

Điền Thần Côn cười lớn: "Thằng nhóc, cậu thật là tàn ác, ai mà gây thù chuốc oán với cậu vậy thì coi như tới số rồi. Nếu là trước đây thì chỉ cần tới cửa ra tay đập một phát chết tươi cho hả lòng hả dạ là được. Đáng tiếc bây giờ giết người là phạm pháp."

"Thần Côn, tôi cảm thấy tư tưởng của ông quá nguy hiểm, chém chém giết giết không tốt chút nào. Con người sống ở đời cần phải có niềm vui, nếu không có niềm vui thì cuộc sống này làm gì còn ý nghĩa nữa." Con người mình lương thiện như vậy làm sao có thể giết người được chứ, không chọc cho bà ta tức điên lên thì trên đời này còn gì gọi là vui thú nữa.

Giây phút này, Lâm Phàm vì bản thân mình vạch ra một con đường mới trong đời, chính là đời này của anh ta phải khiến cho người đàn bà nhiều chuyện kia đối với hắn phải cảm thấy sợ hãi tột cùng, nhìn thấy hắn là phải chạy mất dép.

Ngô U Lan đi tới bên cạnh, có chút tủi thân nũng nịu nói: "Thật là hâm mộ Hoán Nguyệt."

Nhìn thấy biểu cảm của Ngô U Lan, Lâm Phàm nhéo nhéo má cô, nói: "Có gì đâu mà phải hâm mộ, nếu cô bị người khác bắt nạt thì anh Lâm chắc chắn sẽ liều mạng với kẻ đó."

Ngô U Lan cười hì hì: "Em không cần anh Lâm phải cùng người ta liều mạng, em chỉ muốn được giống như Hoán Nguyệt thôi." Sau khi nói xong, tâm trạng của cô vui vẻ đến nỗi muốn hôn anh Lâm ngay tại chỗ.

"Được, được, chúng ta chỉ mắng thôi." Lâm Phàm cười nói.

Cuộc sống này quả thật vi diệu nhưng mà bây giờ còn một chuyện cần phải suy nghĩ đây.

"Mọi người nói xem tôi có nên đi làm giám khảo hay không? Tôi làm giám khảo có được hay không đây?" Lâm Phàm hỏi, hắn thật sự có chút mong chờ, hắn chưa bao giờ tham gia chương trình nào lớn như thế này. Các chương trình được phát sóng trên đài truyền hình Thượng Hải đều có tỉ lệ người xem rất cao.

Nếu không cẩn thận lại càng làm cho mình nổi tiếng thêm thì có khi nào sau này đi ra ngoài có thể sẽ có người chạy tới xin chữ ký hay không.

Chương 1188: Tố cáo viện phúc lợi Nam Sơn

Trong mắt Ngô U Lan tỏa sáng: "Anh Lâm, anh nhất định phải tham gia, anh mà làm giám khảo chắc chắn sẽ rất tuyệt, những thí sinh kia nhất định sẽ muốn trở thành học trò của anh."

Điền Thần Côn khẽ vỗ vai Lâm Phàm, mặt cười bỉ ổi: "Đại ca à, tham gia đi, nếu có nữ sinh xinh đẹp hãy mai mối cho tôi nha. Dù gì đi nữa thì chúng ta cũng đã quen biết nhau lâu như vậy rồi, cậu cũng nên vì hôn nhân đại sự của tôi mà suy nghĩ một chút có đúng không?"

Lâm Phàm liếc mắt khinh bỉ: "Ông nằm mơ đi, nếu là có cô gái nào thích hợp thì tôi sẽ giới thiệu cho Tiểu Triệu."

Triệu Chung Dương nghe xong lập tức cười ha hả, nhịn không được đứng thẳng lên, vẻ mặt đắc ý nói: “Thần Côn, anh Lâm nói rất đúng đó nha. Ông nằm mơ đi, chuyện này vẫn là giao cho người trẻ tuổi sẽ tốt hơn nhiều.”

“Hứ.” Điền Thần Côn xem thường nói, sau đó im lặng ngồi ở cửa hút một điếu thuốc, ánh mắt mang theo vẻ buồn bã.

Mình đây càng sống lâu càng có nhiều kinh nghiệm phong phú, làm sao lại không có ai thích cơ chứ, thật là kỳ quái, đúng là bó tay mà.

Lâm Phàm cười: “Vậy được, bây giờ tôi sẽ lập tức trả lời tin nhắn, nếu thật sự được làm giám khảo thì đây cũng là một sự lựa chọn tốt.”

Weibo: “Cám ơn lời mời của đài truyền hình Thượng Hải, vị trí giám khảo này tôi cảm thấy rất thích hợp với mình, không có ai thích hợp với vị trí này bằng tôi @đài truyền hình Thượng Hải.”

Phụt!

“Mọi người đến xem nè, Lâm đại sư lại bắt đầu tự luyến rồi.”

“Ủng hộ Lâm đại sư làm giám khảo, chỉ cần anh ấy trở thành giám khảo, chương trình này mỗi kỳ tôi đều sẽ xem hết.”

“Tôi cũng vậy, không biết Lâm đại sư làm giám khảo thì sẽ như thế nào .”

Được sự ủng hộ trên mạng xã hội, đài truyền hình Thượng Hải cũng nhanh chóng trả lời, dĩ nhiên là vô cùng hoan nghênh. Tuy nhiên giá cả còn chưa bàn bạc, nhưng còn khoảng một tháng mới bắt đầu phát sóng vì vậy cũng không cần phải vội vàng, chuyện này có thể từ từ thoả thuận.

Ở một thị trấn nào đó.

Trần Thụy An xem xong tin tức trên Weibo, sức sống như được tái sinh tràn đầy trở lại, anh ta mở cửa phòng ra.

“Mẹ, con muốn ghi danh cuộc thi ca nhạc của đài truyền hình Thượng Hải, con muốn chứng minh bản thân.”

Bà Trần đã chịu đựng suốt hai năm, nay nghe được con trai mình nói như vậy bà không kìm được nước mắt, chỉ cần con

trai bà có thể bình phục, bà sẽ ủng hộ nó bằng mọi giá.

…….

Nhoáng một cái mấy ngày đã trôi qua.

Anh Kim cũng không lên Weibo cào bàn phím, bà ta như thể là đã mất tích vậy. Thế nhưng đó không phải là việc của Lâm Phàm, đây cũng chỉ là việc nhỏ không cần quan tâm đến nữa.

Trong một tòa soạn báo nào đó.

Một cặp vợ chồng trung niên xuất hiện ở trước cửa ra vào, họ là bác trai và bác gái của nhóc mập.

Mấy ngày nay bọn họ đã đi tới rất nhiều toà soạn nhưng mà không có nơi nào chịu tiếp bọn họ, như thể là đang bận rộn việc gì đó.

Chuyện giữa Anh Kim và Lâm đại sư khiến cho tất cả các nhà báo phải hao tốn không biết bao nhiêu là giấy mực, bận đến sứt đầu mẻ trán vì vậy làm sao còn có thời gian để tiếp đón cặp vợ chồng không biết từ đâu tới và tới để làm gì này chứ. Vì thế họ chỉ quẳng cho đôi vợ chồng trung niên một cái danh thiếp, bảo bọn họ mấy ngày nữa quay lại sau.

Nhưng hôm nay, Vương Thừa Sơn cùng với Khâu Diễm Lan đã có mặt tại một nhà tòa soạn báo ở Thượng Hải, họ muốn đưa vụ việc đăng lên báo nhờ sức ép của dư luận bắt viện phúc lợi Nam Sơn kia thả người.

Ông ta đã chờ đợi đủ lâu rồi, để thời gian càng khéo dài thì ông ta dần bắt đầu xuất hiện những suy nghĩ lung tung. Ông ta cảm giác như cơ thể của mình càng lúc càng trở nên trầm trọng, nói không chừng đã ung thư từ giai đoạn đầu đã chuyển biến đến giai đoạn cuối luôn rồi.

Bên trong tòa soạn.

Một phóng viên ra đón tiếp bọn họ, nhìn lướt qua hai người bèn nở một nụ cười công nghiệp, nói: “Cho tôi hỏi một chút, hai người có chuyện gì cần chúng tôi đưa tin vậy?”

Vương Thừa Sơn đã không thể chờ đợi thêm được nữa vội vàng nói: “Chuyện là như vậy, tôi có một người em trai vài năm trước đã không may bị mất do tai nạn xe, nó có để lại một đứa con. Mấy năm trước đứa nhỏ không may bị bọn buôn

người bắt cóc, mẹ của nó bởi vì chuyện này mà cũng đã tái giá rồi. Hiện tại chúng tôi đã tìm thấy đứa nhỏ, với tư cách là bác trai bác gái của nó, chúng tôi rất muốn đưa cháu về quê sinh sống. Thế nhưng viện phúc lợi kia nhất quyết không thả người, không cho phép chúng tôi đem cháu đi. Cho nên chúng tôi đến đây để cầu cứu sự giúp đỡ, anh nghĩ thử xem em trai tôi chỉ có một đứa con này, tôi làm sao có thể trơ mắt nhìn đứa con duy nhất của em trai mình sống côi cút ở viện phúc lợi được chứ…"

Khâu Diễm Lan khóc lóc kể lể: "Đúng vậy đấy, đứa cháu tội nghiệp đáng thương của tôi, từ nhỏ đã thiếu vắng tình thương yêu của cha mẹ. Nay chúng tôi muốn đem đón nó về, thế nhưng cái viện cô nhi chết tiệt kia vậy mà cư nhiên từ chối, tôi thấy cái viện phúc lợi này chắc chắn là có cái gì đó mờ ám không thể cho người khác biết rồi."

Chương 1189: Nói dối trắng trợn

Phóng viên sửng sốt, có chút không dám tin: "Còn có chuyện như vậy? Hai người không ra cục cảnh sát trình báo hay sao?"

Không nhắc đến chuyện này thì còn đỡ tức, nhắc đến liền tức điên người.

Vương Thừa Sơn tức giận nói: "Theo tôi thấy cảnh sát kia chính là cùng viện phúc lợi thông đồng với nhau, tới đó một câu cũng không thèm nói. Người phụ trách viện phúc lợi kia không chịu giao người, cảnh sát cũng không mở miệng nói lời nào, chúng tôi thủ tục đều đầy đủ hết, lại còn là bác trai bác gái của đứa nhỏ, bọn họ có quyền gì không thả người?"

Phóng viên có chút khó hiểu, sao lại có chuyện kì lạ như vậy?

Ở Thượng Hải có rất nhiều viện phúc lợi, cũng có rất nhiều trẻ em. Có những viện phúc lợi phải chịu áp lực chi phí rất lớn nếu những đứa trẻ đó có người nhà đến đón thì họ mừng còn không kịp nữa. Thế nhưng không ngờ lại có một viện phúc lợi không chịu thả người như thế. Điều này thật đúng là đáng nghi ngờ, chẳng lẽ trong này thật sự có bí mật không dám cho người ta biết.

Khâu Diễm Lan lộ ra khuôn mặt đáng thương nói: "Vị phóng viên này, anh không biết đâu hiện nay có rất nhiều trường hợp ngược đãi trẻ em ở một số viện mồ côi. Anh nghĩ xem, chúng tôi đã vui mừng như thế nào khi biết đứa nhỏ vẫn bình an vô sự, chỉ hận không thể ngay lập tức chạy tới đó đón nó về nhà. Thế nhưng làm sao có thể ngờ được bây giờ sự việc lại thành ra thế này… Hơn nữa cái người phụ trách viện phúc lợi còn rất hung hăng, hắn nói cho dù có là cha ruột mẹ ruột tới thì cũng không cho phép đưa đứa nhỏ đi."

Người phóng viên này đã tiếp nhận qua vô số tin tức, đương nhiên sẽ không chỉ nghe lời kể phiến diện đến từ một phía, anh ta khống chế cảm xúc rất tốt.

Nhưng kế bên người phóng viên này có một nữ phóng viên không kìm được mà tức giận đứng dậy, vẻ mặt phẫn nộ nói: "Làm gì có kiểu viện phúc lợi nào như vậy? Các người là người thân của đứa bé, muốn dẫn nó về nhà, bọn họ dựa vào đâu mà ngăn cản không cho đưa đứa nhỏ đi, chuyện này nhất định phải được phơi bày, điều tra rõ ràng."

"Anh Giang, chuyện này cần phải điều tra rõ ràng." Cô gái phóng viên nói.

Phóng viên Giang: "Tiểu Tương, cô đừng kích động chuyện này còn phải hỏi kỹ lưỡng." Sau đó ánh mắt nhìn về phía hai người kia hỏi: "Hai người nói viện phúc lợi kia tên là gì?"

Vương Thừa Sơn tức giận nói: "Viện phúc lợi Nam Sơn."

Phóng viên Giang: "…"

Viện phúc lợi này không phải là do Lâm đại sư phụ trách hay sao?

"Tên là gì?" Phóng viên Giang tỏ vẻ kỳ quặc hỏi lại. Không phải hai vợ chồng này nhầm lẫn đấy chứ? Làm sao mà viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn của Lâm đại sư có thể xuất hiện loại chuyện này? Hơn nữa, đoạn thời gian trước Hiệp hội Quốc hoạ tổ chức cuộc thi giành cho trẻ em, tất cả trẻ em của Lâm đại sư đều được khen thưởng. Tuy rằng ảnh hưởng không lớn nhưng các phóng viên đều biết và còn cố ý đưa tin, còn nói những đứa nhỏ này đều là thiên tài hội họa quốc gia.

Hiện tại trong đầu Vương Thừa Sơn chính là muốn tạo ra dư luận. Ông ta muốn mang đứa bé đi, sau đó lập tức đưa đến bệnh viện để kiểm tra, sao có thể chú ý tới biểu tình của đối phương.

“Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, người phụ trách viện phúc lợi họ Lâm.”

Phóng viên Giang vẫn không dám tin: “Các người xác định chứ?”

Khâu Diễm Lan: “Chắc chắn, cái tên kia chúng tôi nhớ rất rõ ràng, sao có thể nhớ nhầm được chứ?”

Tiểu Tưởng đứng bên cạnh nói: “Anh Giang, cho dù là viện phúc lợi của Lâm đại sư thì hắn cũng không thể bá đạo như vậy. Người ta là thân thích của đứa bé, dựa vào cái gì không thể mang đứa bé đi.”

Vương Thừa Sơn và Khâu Diễm Lan còn chưa biết bọn họ nói Lâm đại sư là có ý gì.

Nhưng những điều này không nằm trong phạm vi suy nghĩ của họ. Họ chỉ muốn tạo ra dư luận, sau đó mang mập mạp rời đi.

Văn phòng tổng biên tập.

Phóng viên Giang có chút đắn đo, anh ta cảm thấy vẫn nên báo cáo chuyện này với tổng biên tập, xem giải quyết như thế nào: “Tổng biên tập, bên ngoài có một đôi vợ chồng, bọn họ nói một chuyện…”

Sau khi nói ra toàn bộ sự việc, phóng viên Giang hỏi: “Tổng biên tập, anh xem chuyện này nên làm thế nào?”

Tổng biên tập trầm mặc một lát: “Chúng ta là người làm báo, cuộc sống là dựa vào báo chí. Anh thử đến viện phúc lợi để xem tình huống có thực sự giống như đối phương nói hay không. Nếu là thật thì có thể viết bản thảo nhưng đừng dùng cảm xúc cá nhân.”

Phóng viên Giang gật đầu: “Biết rồi, tổng biên tập.”

Tuy rằng Lâm đại sư rất nổi tiếng, hơn nữa cũng rất được các phóng viên yêu thích nhưng bọn họ cũng cần tin tức. Nhưng tin tức mà họ viết ra thì khẳng định sẽ viết sự thật, mà không pha trộn tình cảm cá nhân.

Có thể làm được điểm này đã xem như rất tốt rồi.

Đôi khí sau khi tìm hiểu, một số phóng viên đưa tin sẽ trộn lẫn cảm xúc cá nhân vào, thường là vì điều này mà mang lại nhiều xáo trộn.

Ngày hôm sau.

Một cuộc điện thoại kéo Lâm Phàm ra khỏi giấc ngủ. Cuộc điện thoại này là của Hàn Lục.

“Có chuyện gì vậy?”

Chương 1190: Dư luận nổi sống

Trong điện thoại truyền đến giọng nói lo lắng của Hàn Lục: “Lâm đại sư, xảy ra chuyện rồi! Bác trai và bác gái của mập mạp đăng lên mạng chuyện của viện phúc lợi chúng ta. Hơn nữa bây giờ hai người bọn họ đang ở trước cửa viện phúc lợi, tay cầm biểu ngữ muốn đòi người.”

Lâm Phàm nhướng mày: “Có chuyện này sao?”

“Vâng, anh xem tin tức là biết, hơn nữa dân chúng vây xem cũng càng ngày càng nhiều.”

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Phàm mở điện thoại di động ra. Quả nhiên, có một tin tức xuất hiện trong mắt.

“Người thân muốn mang cháu trai thất lạc về nhưng Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn lại từ chối.”

Liếc mắt quét xuống, tin tức này không có thiên vị bên nào, mà là dùng loại giọng điệu nghi ngờ để điều tra chuyện này, coi như là trung lập.

Bình luận bên dưới cũng chê bai không đồng nhất.

“Thân nhân của đứa trẻ tới, vì sao viện phúc lợi viện không giao đứa bé cho người ta?”

“Hiện tại viện phúc lợi có quá nhiều hắc ám, ngược đãi trẻ em vô số kể.”

“Đây là cái viện phúc lợi chó má gì vậy? Thân nhân người ta tới thì dựa vào cái gì mà không trả người? Để trẻ em ở cùng thân nhân mới có giáo dục tốt nhất.”

“Người phụ trách viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn này là Lâm đại sư, hơi không hiểu Lâm đại sư muốn làm sao nữa.”

“Theo tôi được biết, Lâm đại sư rất để ý đến viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn. Những đứa bé sống ở trong đó rất hạnh phúc. Theo tôi thấy, thân thích người ta đến thì nên trả lại đứa bé cho người ta. Tôi cảm thấy chuyện này Lâm đại sư làm không được tốt cho lắm.”

“Lầu trên nói có đạo lý.”

“Tôi ngược lại cảm thấy Lâm đại sư chăm sóc những đứa bé này mới là tốt nhất.”

“Nếu không phải cha mẹ ruột thì vì sao phải để đứa nhỏ rời đi cùng người thân, nên để cho đứa nhỏ tự mình lựa chọn mới đúng.”

“Mẹ kiếp, tôi cảm thấy Lâm đại sư chính là đại sứ báo chí, cách một đoạn thời gian là lại có bóng dáng Lâm đại sư. Thật đáng sợ. ”

“Ha ha.”

Bình luận rất náo nhiệt nhưng lại không có hành vi quá khích gì. Chuyện này đối với một số cư dân mạng mà nói đúng là có điểm thảo luận rất lớn, mỗi người đều có ý kiến riêng.

Cổng viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

Lâm Phàm dừng xe lại nhìn từ xa, bên kia đường viện phúc lợi có một đám người đang đứng, rõ ràng là đang xem náo nhiệt.

Viện trưởng Hoàng đang ở bên ngoài, dường như là đang thương lượng cái gì đó.

Lúc này, Vương Thừa Sơn và Khâu Diễm Lan giơ cao biểu ngữ, đột nhiên nhìn thấy Lâm Phàm, lập tức hô to: “Người đến rồi, tên kia tới, chính là hắn không chịu thả người.”

“Chúng tôi là người thân của đứa trẻ, thủ tục cũng đầy đủ vì sao không thả người?”

“Mọi người nhìn xem, chính là người này giữ lại cháu trai của chúng tôi ở viện phúc lợi. Không biết cháu trai của tôi ở viện phúc lợi này phải chịu bao nhiêu khổ sở.”

Quần chúng vây xem nhìn Lâm Phàm. Đương nhiên bọn họ biết Lâm đại sư, dù sao ở Thượng Hải thì chẳng có bao nhiêu người không biết Lâm đại sư. Kể cả chưa từng thấy qua dáng vẻ của chân nhân nhưng cũng nghe được danh tiếng.

Đi tới cửa, Lâm Phàm cũng không thèm liếc mắt một cái, trực tiếp đi vào viện phúc lợi.

Viện trưởng Hoàng theo sát phía sau: "Lâm đại sư, cậu xem tình huống bây giờ nên làm sao?"

Lâm Phàm xua tay: "Không cần để ý, để cho bọn họ gây sự đi. "

Mập mạp rụt rè trốn ở phía sau Hàn Lục, cậu bé đã nhìn thấy tình huống bên ngoài, cậu bé rất sợ hãi.

Lâm Phàm đi tới bên cạnh mập mạp, xoa đầu: "Đừng sợ, chú Lâm sẽ không để bọn họ mang cháu đi đâu."

Mập mạp gật đầu nhưng rõ ràng chuyện này vẫn để lại bóng ma rất lớn đối với cậu bé.

Bên ngoài.

Vương Thừa Sơn và Khâu Diễm Lan nhìn đối phương không để ý tới mình thì nhất thời nóng nảy. Nhưng họ cũng không có hành vi quá khích. Khâu Diễm Lan trực tiếp ngồi trên mặt đất gào khóc.

"Cầu xin mấy người thả cháu trai tôi ra. Mấy người muốn cái gì chúng tôi cũng cho, chỉ cần cho chúng tôi mang cháu trai đi mà thôi."

"Cha của cháu trai tôi mất sớm, mẹ nó lại tái giá. Chúng tôi bây giờ là thân nhân cuối cùng của nó, sao mấy người có thể nhẫn tâm như vậy chứ…".

Có vài ông bác lớn tuổi vây xem cùng mấy bà bác gái, hốc mắt đều đỏ lên, sau đó cũng tức giận quát theo.

"Sao viện phúc lợi các người có thể làm ra chuyện như vậy?"

"Quả thực không bằng súc sinh, nhanh thả người đi."

"Thả người, nhanh chóng thả người! Thân thích duy nhất của người ta tới, dựa vào cái gì mà viện phúc lợi các người không thả người."

“Chị gái à, hai người yên tâm, nếu như hắn không thả người, chúng tôi sẽ cướp lấy cho chị.”

“Đúng vậy, ở xã hội hòa bình bây giờ mà còn có thể phát sinh loại chuyện này sao? Cảnh sát đang làm gì?”

Quần chúng rất dễ bị dắt mũi. Giờ phút này, trong mắt bọn họ thì Vương Thừa Sơn và Khâu Diễm Lan chính là kẻ yếu, mọi người bình thường đều sẽ bênh vực kẻ yếu.

Nếu không cũng sẽ không phát sinh nhiều vụ việc như vậy. Vốn chỉ là một mâu thuẫn nhỏ, cuối cùng dẫn đến việc dân chúng nổi giận, tạo thành sự kiện ẩu đả.

Nghe tiếng ồn ào bên ngoài, Lâm Phàm nhướng mày, trực tiếp đứng ở cửa lan can sắt.

“Câm miệng hết cho tôi, không biết tình huống mà ồn ào cái gì.”

Tiếng quát lớn chẳng những không làm cho hiện trường yên tĩnh mà ngược lại càng kích động quần chúng tức giận hơn.

……

Chương 1191: Yêu cầu Lâm đại sư trả người

“Chúng ta đúng là mù thật rồi, tưởng Lâm đại sư là người tốt thế nào, hóa ra cũng chỉ là loại người không phân biệt tốt xấu. Người ta là thân thích duy nhất của đứa nhỏ, dựa vào cái gì mà không trả người?”

“Đúng vậy, chúng tôi tin tưởng những gì chúng tôi nhìn thấy. Người ta có giấy tờ đầy đủ, rõ ràng chính là thân thích của cậu nhóc.”

“Mọi người cùng nhau lên tiếng đòi hắn thả người đi.”

“Thả người.”

“Thả người.”

Tiếng sau to hơn tiếng trước, dưới màn biểu diễn tỏ vẻ đáng thương của Vương Thừa Sơn và Khâu Diễm Lan, toàn bộ quần chúng đều bị lừa gạt.

Đối với đám đông cuồng nộ, họ cảm thấy như họ đang đứng về phía công lý, chỉ có họ là đúng còn những người khác đều là những kẻ xấu xa.

Người dân đi bộ trên đường phố bên ngoài, nghe thấy âm thanh này, tất cả đều dừng bước.

“Bên kia xảy ra chuyện gì?”

“Không biết! Nhưng hình như là xảy ra chuyện lớn, chúng ta đi xem một chút.”

“Đi.”

Dân chúng vây xem càng ngày càng nhiều, thậm chí còn vây quanh cả con phố gần viện phúc lợi.

Vương Thừa Sơn và Khâu Diễm Lan nhìn thấy tình huống này thì liếc nhau một cái. Bọn họ cũng không ngờ lại hấp dẫn được nhiều người như vậy.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, những người này, ôi thôi…

Mà đúng lúc này, Khâu Diễm Lan làm ra một hành động triệt để kích nổ toàn trường.

Bộp bộp!

Khâu Diễm Lan trực tiếp quỳ gối trước cửa viện phúc lợi. Sau đó lộ ra một biểu cảm khiến người ta đau lòng, bà ta quỳ dập đầu trên mặt đất, có thể nghe rõ được âm thanh dập đầu bồm bộp.

“Van xin anh, trả lại cháu cho chúng tôi đi. Chúng tôi không có con, chúng tôi chỉ muốn bồi dưỡng cháu trai lớn lên thật tốt, coi như con ruột để chăm sóc. Cầu xin anh trả lại cháu cho chúng tôi đi.”

Tiếng hò hét rất bi thương, thật sự đúng là một ngôi sao có năng khiếu diễn xuất.

Quần chúng vây xem nhìn thấy tình huống này, trong lòng lập tức bốc lên lửa giận.

“Mẹ kiếp, rốt cuộc mấy người có thả người hay không?”

“Viện phúc lợi mấy người quá đáng quá rồi đấy. Người ta đã như vậy mà mấy người dựa vào cái gì không buông tha?”

Một người đàn ông to lớn trong đó trực tiếp đứng ra: “Hôm nay tôi gặp phải việc này thì tôi tuyệt đối sẽ không ngồi yên mặc kệ. Tôi cho mấy người một phút đồng hồ, nếu như mấy người còn không giao đứa bé ra, chúng tôi sẽ đi vào cướp nó lại.”

Có người dẫn đầu, lá gan của quần chúng đương nhiên cũng lớn lên, cũng đứng bên cạnh hò hét trợ uy.

….

Viện trưởng Hoàng nhìn tình huống bên ngoài, vẻ mặt lo lắng: “Lâm đại sư, bây giờ phải làm sao?”

Lâm Phàm cũng không ngờ những người này lại có thể gây ảnh hưởng ghê gớm như vậy. Nhưng mà hắn cũng không để ở trong lòng: “Không sao, để ý bọn nhỏ là được, chuyện này tôi sẽ giải quyết.”

Lúc này, các phóng viên cũng đến. Khi nhìn thấy tình huống trước mắt, các phóng viên cũng choáng ngợp. Không ngờ vụ việc lại phát triển đến trình độ này, điều này thực sự là không thể tưởng tượng nổi.

Làm sao nó có thể gây ra sự tức giận lớn đến vậy?

Mặc dù điều này cũng chỉ mới xảy ra nhưng tin tức đã xuất hiện tràn lan trên mạng.

“Mẹ kiếp, Lâm đại sư bây giờ gặp xui rồi. Rất nhiều người đã chặn viện phúc lợi, buộc Lâm đại sư phải thả người. Nếu như không thả người, vậy thì họ sẽ xông vào cướp.”

“Không thể nào!”

“Cái gì mà không thể chứ, tôi đang ở hiện trường đây. Tôi vẫn luôn tin tưởng Lâm đại sư nhưng tôi không dám nói chuyện. Những ông bác bà cô xung quanh này đều giống như bị điên rồi. Nếu tôi nói tốt cho Lâm đại sư một tiếng thì rất có thể sẽ bị bọn họ đánh cho một trận mất.”

“Tại sao cảnh sát vẫn còn chưa đến?”

“Tôi đã báo cảnh sát rồi, cảnh sát chắc là đang trên đường đến. Thế nhưng các phóng viên đã đến đây rồi.”

“Ôi trời, thật tiếc khi tôi không ở Thượng Hải. Nếu như tôi ở Thượng Hải, những người này dám ức hiếp Lâm đại sư thì tôi sẽ mang theo các anh em đánh cho bọn họ chạy mất dép.”

….

Phóng viên Giang đứng trước cửa sắt: “Lâm đại sư, tôi là phóng viên Tiểu Giang của tòa soạn báo Tiền Giang, tôi có thể hỏi anh mấy chuyện không?”

“Lâm đại sư, tôi là phóng viên của tòa soạn nhân dân. Anh có thể nói một chút về chuyện này hay không.”

Các phóng viên đều vây quanh cửa sắt hỏi thăm. Bọn họ muốn biết rốt cuộc đây là đã xảy ra chuyện gì. Dựa theo tình huống bình thường thì Lâm đại sư khẳng định không phải là loại người như vậy. Nhưng sự tình bây giờ lại náo loạn lớn như vậy, Lâm đại sư cũng không có ý nghĩ thả người. Trong đó nhất định có điểm đáng ngờ.

Tại sao Lâm đại sư không thả?

Cậu nhóc này có thực sự quan trọng không?

Có khi nào thực sự phía sau có bức màn đen gì không?

Làm thế nào có thể vì một đứa trẻ lại gây ra một đám đông phẫn nộ lớn như vậy.

Lâm Phàm nhìn những phóng viên này, suy nghĩ một lát: “Các anh có thể hỏi hai vị kia, vì sao lại vội vàng muốn đưa đứa nhỏ rời đi như vậy.”

Các phóng viên sửng sốt, không biết Lâm đại sư nói là có ý gì. Nhưng với tình huống trước mắt, chỉ sợ không có khả năng moi ra được tin tức hữu dụng gì từ phía Lâm đại sư.

Chương 1192: Bọn người này đúng là cầm thú

Nhưng đúng lúc này, cô gái phóng viên tên Tiểu Tương lại phẫn nộ hỏi: “Vì sao anh lại không thả người? Người như anh thật sự làm cho người ta quá ghê tởm.”

Phóng viên Giang nghe đồng nghiệp của mình nói chuyện với Lâm đại sư như vậy, nhất thời giữ chặt đối phương lại, sắc mặt cứng ngắc: "Tiểu Tương, sao cô nói chuyện với Lâm đại sư như thế? Trước khi sự tình còn chưa có kết luận, không thể dùng cảm xúc của mình để nói với người khác. Cô là một phóng viên chẳng lẽ ngay cả tố chất nghề nghiệp này cũng không có sao?"

Tiểu Tương hất tay phóng viên Giang ra: "Tôi chỉ tin những gì tôi thấy. Nếu sự thật không phải người này vì lợi ích của mình mà không thả người, những người khác sẽ làm ra hành động như vậy sao?"

Phóng viên Giang xin lỗi: "Xin lỗi Lâm đại sư, cô ấy vừa mới đến làm việc, còn trẻ người non dạ."

Lâm Phàm khoát tay: "Lát nữa tôi sẽ dùng sự thật chứng minh."

Hắn không vội vàng chứng minh chuyện này, mà là muốn nhìn xem có bao nhiêu người sẽ bị che mắt. Có đôi khi tự cho là chính nghĩa, đến cuối cùng lại là trợ vị trụ ngược mà thôi.

Tuy nhiên hắn sẽ không trách những người này, chỉ là muốn để cho bọn họ một lần phải nhớ mãi. Gặp phải chuyện thì đừng chỉ nhìn người đáng thương, có đôi khi bên đáng thương có lẽ còn đáng ghét hơn.

Các phóng viên vây quanh vợ chồng Vương Thừa Sơn, bắt đầu hỏi thăm vấn đề. Vợ chồng Vương Thừa Sơn đã sớm nghĩ ra lý do, ở trước mặt phóng viên, bọn họ thể hiện rằng mình rất đáng thương. Họ lộ ra vẻ ra mình có thể vì cháu trai mà sẵn sàng dập đầu cầu xin.

Một vài phóng viên sau khi nghe xong cũng có chút dao động. Chẳng lẽ đúng như bọn họ nói, đây lỗi của Lâm đại sư?

Nhưng với sự hiểu biết của bọn họ về Lâm đại sư. Lâm đại sư căn bản không phải là người như vậy.

Giờ phút này, bọn họ cũng bắt đầu do dự, không biết rốt cuộc nên tin tưởng ai.

Nếu để cho bọn họ lựa chọn, bọn họ sẽ tin tưởng Lâm đại sư hơn. Nhưng hôm nay Lâm đại sư không nói một câu, cũng

không có bất kỳ giải thích nào. Ngược lại, đôi vợ chồng này nhìn qua nói rất chân thật, cũng rất đáng thương.

Tiểu Tương là một cô gái nên tương đối cảm tính. Cô ta nhìn thấy vợ chồng Vương Thừa Sơn đáng thương như thế thì ngồi xổm xuống an ủi.

Tiểu Giang lắc đầu, anh ta cảm thấy Tiểu Tương này vẫn còn quá trẻ. Chuyện còn chưa sáng tỏ đã hăng hái làm việc. Dù sao cũng có quá nhiều chuyện có thể xuất hiện tình huống đảo ngược.

Xe cảnh sát đến.

Lưu Hiểu Thiên tự mình dẫn đội, khi biết viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn xảy ra chuyện náo loạn thì anh ta không chút do dự mà dẫn đội đến.

Nhưng khi đến nơi, nhìn thấy tình huống trước mắt, Lưu Hiểu Thiên hoàn toàn bối rối.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, làm sao lại tụ tập nhiều người như vậy.

Đây là muốn đánh nhau sao?

“Cảnh sát tới rồi.” Có người trong đám đông hét lên: “Các đồng chí cảnh sát, các anh nên bảo viện phúc lợi trẻ em này thả người ra đi.”

“Đúng vậy, thả người ra.”

Đám đông vẫn không dừng lại vì sự xuất hiện của cảnh sát, họ cần một kết quả thỏa đáng.

Nếu mọi thứ không được giải quyết, họ cũng sẽ không rời khỏi đây.

Lưu Hiểu Thiên cũng hơi đau đầu. Chỗ này là Thượng Hải, không phải là huyện hay thành phố nhỏ, xảy ra chuyện như vậy sẽ dẫn đến ảnh hưởng không tốt.

“Lâm đại sư, rốt cuộc là có chuyện gì?” Lưu Hiểu Thiên vội vàng tiến vào viện phúc lợi. Bên ngoài, cảnh sát đang duy trì trật tự nên cũng không thể xảy ra chuyện gì.

Lâm Phàm cười nói: “Đội trưởng Lưu, lại kinh động đến anh rồi.”

“Lâm đại sư của tôi ơi, đã lúc này rồi mà cậu còn cười được. Mau nói xem rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Cũng không thể để xảy ra chuyện được đâu đó nha.” Lưu Hiểu thiên rất đau đầu, anh ta không ngờ bên ngoài lại có nhiều người bao vây như vậy. Nếu phát sinh xung đột gì thì sẽ rất nguy hiểm.

Lâm Phàm vẫy tay, bảo mập mạp lại gần, sau đó nói: “Thân thích của mập mạp muốn mang mập mạp đi, tôi không đồng ý nên chuyện này mới trở thành như vậy.”

Lưu Hiểu Thiên nhìn mập mạp: “Nếu là thân thích thì sao cậu không đồng ý cho họ mang đi?”

Lâm Phàm: “Nếu người thân này thật sự là vì tốt cho mập mạp, chắc chắn tôi sẽ đồng ý cho bọn họ mang mập mạp đi. Đáng tiếc là bọn họ không phải thế. Tôi đã quan sát rồi, người đàn ông này bị ung thư tủy xương thời kỳ đầu, cần phải cấy ghép tủy xương, cho nên lúc này mới nhớ tới đứa cháu trai duy nhất. Dù sao thì độ phù hợp giữa người thân với nhau là tương đối cao.”

Lưu Hiểu Thiên sửng sốt, rõ ràng có chút không dám tin: “Chuyện này là thật sao?”

Lâm Phàm cười nói: “Anh quen tôi lâu như vậy, có khi nào đã gặp qua tôi nói chuyện mà không nắm chắc hay không?”

“Cái này cũng đúng.” Lưu Hiểu Thiên gật đầu: “Nếu thật sự là như vậy thì bọn người này đúng là không bằng cả súc sinh. Nhưng cho dù tôi tin tưởng cậu thì người bên ngoài cũng sẽ không tin. Huống hồ người này chắc chắn sẽ không thừa nhận.”

Chương 1193: Đối chất

Lâm Phàm tự tin nói: “Không cần lo lắng chuyện này, tôi đã có biện pháp. Tuy nhiên trải qua chuyện này, tôi vẫn luôn suy nghĩ một vấn đề. Anh xem, nếu sau này qua một hai năm mà tôi bồi dưỡng những đứa nhỏ này đều thành thiên tài, rồi bỗng nhiên những phụ huynh vốn không muốn nhận mấy đứa bé này lại muốn nhận lại thì đến lúc đó tôi nên làm thế nào đây?”

Lưu Hiểu Thiên im lặng, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

“Hiện tại rất nhiều chuyện đều là hợp tình nhưng bất hợp pháp, hợp pháp nhưng bất hợp lý. Nếu là cha mẹ ruột đến thì dựa theo quy định, khả năng là phải trả lại cho cha mẹ. Nhưng trong đó, có không ít đứa bé là đều bị cha mẹ đồng ý bán đi.”

Lâm Phàm không nói nhiều, vỗ vai Lưu Hiểu Thiên: “Quên đi, không quan tâm nhiều như vậy, giờ vẫn nên giải quyết chuyện bên ngoài đã.”

Lưu Hiểu Thiên gật đầu, ở trong viện phúc lợi có không ít trường hợp trẻ có cha mẹ đều còn sống, hơn nữa vẫn còn liên lạc được, thế nhưng người ta căn bản không đồng ý đưa về. Mà theo luật nhận con nuôi thì trẻ vị thành niên dưới mười bốn tuổi phải là trẻ mồ côi bị mất cha mẹ, trẻ sơ sinh bị cha mẹ đẻ bỏ rơi hoặc cha mẹ đẻ có hoàn cảnh đặc biệt khó khăn không có khả năng nuôi dưỡng con cái thì mới có thể tiến hành nhận nuôi.

Những đứa trẻ bị bắt cóc hoặc bị cha mẹ bán đi không thuộc về trẻ em bị bỏ rơi, cũng không thuộc về trẻ mồ côi, cho nên không thể tính vào trường hợp được phép nhận nuôi.

Bên ngoài bây giờ đã rất ầm ĩ, nếu không giải quyết thì chỉ sợ là sẽ phát sinh xung đột. Đến lúc đó nếu có người bị thương thì cũng có chút khó xử.

“Viện trưởng Hoàng, Hàn Lục, các người chăm sóc cậu nhóc cho tốt, tôi và đội trưởng Lưu ra ngoài giải quyết sự việc.” Lâm Phàm nói.

Viện trưởng Hoàng gật đầu, chuyện này cũng chỉ có Lâm đại sư mới có thể giải quyết. Họ thật sự không biết nên làm thế nào cho phải.

Đẩy cửa sắt ra.

Quần chúng bên ngoài nhìn thấy Lâm Phàm đi ra, tâm tình bắt đầu dao động lớn.

“Người đi ra rồi! Mau thả người!”

“Các anh làm như vậy là vô đạo đức.”

Đội trưởng Lưu mở miệng nói: "Tất cả im lặng cho tôi, nghe Lâm đại sư nói."

Lâm Phàm nhìn đám người đông đúc bên ngoài, ánh mắt nhìn về phía Vương Thừa Sơn và Khâu Diễm Lan: "Căn cứ theo quy định, hai ông bà không phải cha mẹ ruột của mập mạp, cho nên ông bà không có quyền nhận nuôi mập mạp. Nhưng ông bà là bác của cậu nhóc, dựa theo tình theo lý thì ông bà cũng có tư cách này…"

Không đợi Lâm Phàm nói xong, Khâu Diễm Lan lại nhào xuống đất, khóc rất thương tâm: "Lâm đại sư, cầu xin cậu giao đứa bé cho tôi, van xin cậu."

Cảm xúc của quần chúng lại được khơi mào, bắt đầu rục rịch. Dường như là muốn làm ra hành động kịch liệt hơn.

Nhưng chung quanh có nhiều cảnh sát nên ngược lại bọn họ tạm thời áp chế xuống.

Lâm Phàm nhìn diễn xuất của hai người thì bật cười: "Được rồi, con mẹ nó! Hai người diễn cũng rất giống đó. À ông kia! Vương Thừa Sơn đúng không? Tôi hỏi ông, có phải ông bị ung thư tủy xương giai đoạn đầu đúng không?"

Quần chúng chung quanh nghe được Lâm đại sư hỏi ra vấn đề này cũng nhất thời sửng sốt, có chút không hiểu.

"Không phải." Vương Thừa Sơn suy nghĩ một lát rồi một mực khẳng định không phải.

Lâm Phàm cười: "Ông nói không phải à? Ông thử hỏi một số người ở đây xem có biết đại danh của tôi là gì không."

Những người dân tức giận với Lâm Phàm bây giờ cũng đã im lặng. Có người trong số họ biết Lâm đại sư là thần y, hơn nữa còn không phải thần y bình thường.

Thân phận này không phải là bí mật gì, trên mạng đều có thể tìm được.

Các phóng viên cũng nhỏ giọng nói chuyện với nhau: "Đúng vậy, Lâm đại sư là thần y, khám bệnh tuyệt đối sẽ không sai. Nếu bảo người đàn ông này có bệnh vậy thì nhất định là có bệnh, nhưng tại sao người đàn ông này lại phủ nhận?"

Vương Thừa Sơn nói: “Chúng tôi đến đây để đưa cháu trai đi, cậu hỏi những thứ này muốn biểu thị cái gì?”

Lâm Phàm lắc đầu: “Đội trưởng Lưu, mấy tháng trước, khi bọn nhỏ được người ta cứu ra, có phải các anh đã tìm được gia đình của cậu nhóc, đồng thời cũng thông báo cho bọn họ tới nhận rồi đúng không?”

Sở trưởng Lưu ho nhẹ một tiếng đáp: “Đúng vậy, lúc ấy khi cứu bọn nhỏ ra, cảnh sát chúng tôi bắt đầu điều tra thân phận suốt cả đêm. Cha của Vương Dương Dương đã không còn, mẹ thì tái giá nên tôi khá có ấn tượng. Lúc ấy cũng tìm được mẹ của Vương Dương Dương. Bởi vì cô ấy đã lập gia đình mới nên cự tuyệt nhận nuôi. Sau đó chúng tôi thông báo cho hai ông bà, nhưng lúc ấy ông bà cũng không có đồng ý. Bây giờ đã trôi qua mấy tháng rồi, đột nhiên hai người xuất hiện ở chỗ này, trong đây chắc chắn là có vấn đề.”

Quần chúng không phải kẻ ngốc, khi nghe được tình huống này thì nhất thời ngơ ngác. Họ cảm thấy trong này có chuyện mà hình như họ không biết.

Vợ chồng Vương Thừa Sơn mặt biến sắc, sau đó gào thét nói: “Các cậu ngậm máu phun người, chúng tôi căn bản không nhận được thông báo. Đây là sau khi chúng tôi hỏi mẹ của Vương Dương Dương mới biết được cậu nhóc còn ở viện phúc lợi, cho nên chúng tôi mới chạy suốt đêm tới đây.”

Chương 1194: Sự thật được vạch trần

Lâm Phàm đứng ra nói: “Được rồi, tôi hỏi ông. Có phải là vì sau khi ông phát hiện mình bị ung thư tủy xương giai đoạn đầu mà vẫn không tìm được tủy xương phù hợp, cho nên mới nghĩ đến đứa cháu trai này đúng không? Ông vội vàng tới đây đưa mập mạp đi là để dẫn nó đến bệnh viện kiểm tra. Nếu như phù hợp thì sẽ rút tủy xương của cháu trai để cứu mạng ông đúng chứ?”

Trong nháy mắt, hiện trường yên tĩnh.

Tất cả mọi người hít một hơi khí lạnh.

Tất cả mọi người liếc mắt nhìn nhau, cho rằng đây không phải là sự thật.

Nếu thật sự là thế thì họ đang đứng trước mặt hai tên cầm thú, giúp bọn họ nổi giận mắng chửi Lâm đại sư, đúng là tội ác tày trời mà.

Trái tim của Vương Thừa Sơn đập nhanh, ông ta gằn giọng quát: "Làm sao có thể chứ, sao chúng tôi có thể làm loại chuyện này được! Cậu không muốn cho chúng tôi đưa Vương Dương Dương đi mà ngay cả loại lý do này cũng bịa ra được, cậu có còn là người không?"

Chối, nhất định phải chối.

Cái này đánh chết ông ta cũng sẽ không thừa nhận.

Quần chúng đều ngơ ngác đến to cả đầu, họ không biết nên tin ai. Trong lòng họ tình nguyện hy vọng là Lâm đại sư nói dối, vì như vậy thì ít nhất hành động của bọn họ vẫn đứng về phía chính nghĩa.

Lâm Phàm không muốn dây dưa với bọn họ về chuyện này nữa, đúng là hoàn toàn lãng phí thời gian, hắn mở cửa hàng bách khoa toàn thư.

Ánh sáng của sự thật: 50 điểm bách khoa, thời gian mười phút.

Đổi.

Sử dụng vào Vương Thừa Sơn.

Một tia sáng vô hình chiếu vào vương Thừa Sơn.

Lâm Phàm: "Nói thật, có phải ông muốn tủy xương của cháu trai mình để cứu ông không?"

"Vâng… cậu nói không sai, tôi chính là bị ung thư tủy xương giai đoạn đầu, muốn dùng tủy xương của thằng bé để cứu tôi." Vương Thừa Sơn không tự chủ được gầm gừ nói.

Trong nháy mắt, hiện trường trở nên yên tĩnh.

Khâu Diễm Lan trợn tròn mắt nhìn chồng mình: "Ông điên rồi à, ông có biết mình đang nói cái gì không?"

Vương Thừa Sơn gào thét nói: "Tôi là người bác duy nhất của thằng bé, tôi bị ung thư tủy xương giai đoạn đầu mà thằng bé

là cháu trai tôi, vì sao không thể để nó cứu tôi? Cậu dựa vào cái gì mà gây rối? Đúng, cậu nói không sai! Chúng tôi căn bản không muốn nhận nuôi thằng bé, nhưng vì tính mạng của tôi, nên phải dẫn nó rời đi. Rút tủy xương của nó, cũng không phải là muốn mạng của nó, vì sao lại không được? Nếu cậu không muốn thả người thì sau này tôi lại đưa tới cho cậu không phải là được rồi ư?"

"Sau đó lại đưa tới cho cậu…."

Những câu nói này như vang vọng trong lòng tất cả mọi người.

"Mẹ kiếp, chúng ta bị lừa rồi."

"Làm sao có thể, sao ông ta có thể nói như thế? Vậy là chúng ta đang nối giáo cho giặc, nếu như để cho bọn họ mang cậu nhóc đi, vậy hậu quả sẽ là gì?"

"Sao lại thế? Sao ông ta lại làm vậy? Vừa rồi chẳng phải còn một mực mắng Lâm đại sư ư."

Giờ khắc này, trong lòng tất cả quần chúng đều dâng lên sự hối hận cùng xấu hổ.

Nhất là phóng viên trẻ tên Tiểu Tương kia. Sắc mặt cô ta đỏ bừng, biểu cảm không dám tin, cô ta nhớ tới mình vừa mới giằng co với Lâm đại sư thì cảm thấy mình giống như một tên hề.

Đột nhiên, một tiếng gầm dữ dữ dội vang lên tại hiện trường.

"Mẹ nó chứ, ông lại lừa gạt chúng tôi, hai kẻ súc sinh này."

"Đánh chết bọn họ."

Quần chúng nổi giận. Họ vẫn là những người chính nghĩa thiện lương, nhưng không ngờ lại bị người ta lợi dụng. Sau đó họ còn nổi giận chửi mắng Lâm đại sư, bọn họ căn bản không thể tha thứ cho chính mình.

Tuy rằng trong lòng cảnh sát cũng tức giận nhưng không thể đứng nhìn hai người này bị quần chúng đánh chết. Vì thế cảnh sát đành phải bảo vệ hai người này, nhưng đương nhiên là không tránh được bị đánh vài cái.

Lâm Phàm nhìn Lưu Hiểu Thiên: “Chân tướng sự việc đã được phơi bày rõ ràng, giúp tôi giải tán quần chúng đi. Nơi này là viện phúc lợi, nên yên tĩnh một chút thì tốt hơn.”

Đến giờ, Lưu Hiểu Thiên vẫn còn có chút ngây ngốc, sao đối phương lại đột nhiên nói ra sự thật nhỉ? Chuyển biến thế này cũng quá nhanh rồi, tuy nhiên anh ta vẫn gật đầu.

“Lâm đại sư, rất xin lỗi….” Đám đông chân thành xin lỗi.

Lâm Phàm dừng bước, mặt không chút thay đổi: “Phiền mọi người sau này gặp phải chuyện thì nên động não một chút. Đừng nhìn thấy ai đáng thương thì đều cho là đúng. Lại nói, tôi còn đáng thương hơn này, bị nhiều người mắng đến tận bây giờ. Nếu không phải thấy mọi người không có ý xấu thì tôi đã đạp chết mấy người từ lâu rồi đấy. Được rồi, giải tán đi thôi.”

Hắn không muốn nói thêm bất cứ điều gì, nói thêm chỉ là lãng phí thời gian.

Tiểu Tương xấu hổ nói: “Lâm đại sư, tôi rất xin lỗi, tôi đã hiểu lầm anh.”

Lâm Phàm nhìn đối phương rồi gật đầu, sau đó trực tiếp đi vào viện phúc lợi không nói thêm một câu nào.

Lúc này, Tiểu Tưởng gần như sắp khóc, cô ta phát hiện ra rằng mình thật sự quá ngu xuẩn.

Đối với Lâm Phàm thì việc tiêu hao 50 điểm bách khoa ở trên loại người này thật sự quá lãng phí. Cho heo ăn cũng tốt hơn dùng trên người bọn họ.

Tuy nhiên đồ đạc trong cửa hàng của bách khoa toàn thư thật sự không tệ, năng lực đều quá mạnh mẽ.

Đối với mọi người ở hiện trường, hình như Lâm đại sư không tha thứ cho bọn họ. Đám người tự ngẫm lại vì sao mình có thể ngu xuẩn như vậy, nghĩ đến là xấu hổ.

Nói ra chắc bị người ta cười chết.

Ngay khi mọi người đang xấu hổ, Lâm Phàm dừng bước, ánh mắt nhìn về phía vợ chồng Vương Thừa Sơn: “À, đúng rồi, thật ra bệnh của ông tôi có thể chữa nhưng tôi lại không muốn chữa cho ông.”

Mọi người: "…"

Lưu Hiểu Thiên cười khổ lắc đầu, Lâm đại sư vẫn không thay đổi, vĩnh viễn thích khiêu khích người khác như vậy.

Chương 1195: Chuyện này có chút kỳ lạ

Vốn dĩ hắn muốn dùng biện pháp trong kiến thức phân loại lớn võ hiệp để đối phó với Vương Thừa Sơn. Nhưng khi thi triển thì ánh mắt sẽ biến thành màu tím, hiện trường lại có quá nhiều người cho nên tốt nhất đừng mạo hiểm để khiến người khác chú ý, nếu không có thể sẽ bị đưa đi đến phòng nghiên cứu mất.

Viện trưởng Hoàng trải qua chuyện này, trong lòng có một loại tức giận không phát tiết ra được, bà ta tự nhận mình làm ở viện phúc lợi nhiều năm như vậy, tình huống gì mà chưa từng gặp qua, thế nhưng chuyện như hôm nay thật sự quá hiếm.

Tuy rằng mập mạp còn nhỏ nhưng cậu nhóc hiểu được thân thích duy nhất của mình nói những lời kia ở trước mặt mọi người là có ý gì. Điều đó đã tạo thành đả kích rất lớn trong tâm hồn nhỏ bé của cậu nhóc. Bàn tay nhỏ bé của mập mạp nắm chặt góc áo bà Hoàng, cậu nhóc cúi đầu có chút khổ sở.

Lâm Phàm thở dài. Mẹ nó chứ, sau này gặp phải loại chuyện này phải trực tiếp dùng bạo lực nghiền ép mới được. Vốn dĩ bọn nhỏ đã rất đáng thương, không cần lại phải chịu tổn thương như thế.

Hắn ngồi xổm xuống, sờ đầu mập mạp: "Mập mạp làm sao vậy? Sau này chúng ta sẽ là người thân của con, mập mạp ngoan nào, chú Lâm vẫn rất thích mập mạp hoạt bát đáng yêu trước kia."

Mập mạp ngẩng đầu, lộ ra vẻ mặt muốn khóc, sau đó nặng nề gật đầu: "Chú Lâm, bà Hoàng, chú Hàn và tất cả mọi người đều là người thân của cháu."

Lâm Phàm cười, ánh mắt nhìn về phía viện trưởng Hoàng: "Sự tình đã giải quyết xong, nếu sau này còn gặp phải loại chuyện này thì lập tức liên lạc với tôi."

Viện trưởng Hoàng gật đầu. Nếu như không phải nhờ Lâm đại sư thì hậu quả của chuyện này sẽ không thể tưởng tượng nổi. Tuy nhiên cũng may mắn khi viện phúc lợi có Lâm đại sư ở đây.

Sau đó hai người bàn bạc một chút về vấn đề tiến độ của tòa nhà giảng dạy. Yêu cầu của hắn là tốc độ không cần phải nhanh, nhưng mà chất lượng nhất định phải tốt, hắn không muốn làm ra một công trình bã đậu để bọn nhỏ phải sống trong nguy hiểm.

Ngày hôm sau.

Hôm qua, sự việc ở Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn đã được đưa ra ánh sáng, rốt cuộc sự thật đã được phơi bày.

Tất cả mọi người nhìn thấy tin tức này đều hoàn toàn ngây người.

Sau đó, những cư dân mạng bị lừa gạt kia lập tức tức giận, vô số lời khó nghe nhắm vào người hai vợ chồng Vương Thừa Sơn.

“Ha ha, đám người ngốc nghếch. Lâm đại sư là ai mà mấy người còn không biết à? Hôm qua mắng vui như vậy, hôm nay được giáo dục làm người cảm thấy thế nào hả?”

“Sau khi chuyện này xảy ra, tôi vẫn chỉ đứng về phía Lâm đại sư, chắn gió Đông Nam cho hắn, dù sao tôi cũng tín nhiệm Lâm đại sư nhất.”

Lâm Phàm không có chú ý đến những chuyện này, cư dân mạng đều gửi biểu tượng xin tha thứ. Sau khi phát hiện bị lừa dối thì bọn họ đều nói mục đích hành động của họ cũng chỉ là vì lòng chính nghĩa, chỉ là bọn họ bị người ta lợi dụng mà thôi.

Nhưng như vậy cũng tốt, ít nhất là trong tiềm thức của bọn họ, nếu sau này lại xảy ra chuyện gì liên quan đến Lâm Phàm thì họ đều sẽ suy xét thật cẩn thận, chứ không tùy tiện tỏ thái độ trước.

Nhưng lúc này bị vả mặt bôm bốp cũng vẫn rất đau đó nha.

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm không bị chuyện ngày hôm qua làm ảnh hưởng, nên làm gì thì vẫn làm. Mỗi buổi chiều đều đến viện phúc lợi

cùng trồng hoa với bọn nhỏ, đồng thời giảng giải kiến thức về phương diện trồng trọt. Tuy rằng kiến thức về phương diện này khô khan nhưng sau khi tự tay trồng trọt, bọn nhỏ cũng rất thích loại kiến thức này.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã có ba đứa bé lĩnh ngộ được tri thức này.

Tốc độ này đã đủ nhanh, không bao lâu nữa chắc có thể sẽ lên được mười người.

Lúc này, điện thoại của Lưu Hiểu Thiên gọi đến.

"Đội trưởng Lưu, có chuyện gì vậy?" Lâm Phàm hỏi.

Lưu Hiểu Thiên: "Lâm đại sư, đôi vợ chồng kia quỳ gối ở chỗ chúng tôi, muốn chúng tôi hỏi cậu có thể xem bệnh cho ông ta được không?"

Lâm Phàm không do dự: "Không xem, không có tâm trạng."

"Được rồi, tôi hiểu." Lưu Hiểu Thiên cũng không nhiều lời. Nếu để anh ta chọn thì anh ta cũng không muốn khám bệnh cho đối phương chứ đừng nói đến Lâm đại sư là một người yêu hận rõ ràng. Nói không nhìn là không nhìn, không cần biết người đó có lai lịch gì.

Bên trong cửa hàng.

Ngô U Lan tức giận nói: "Đôi vợ chồng kia thật sự quá độc ác, vì bản thân mình mà làm ra chuyện như vậy."

Lâm Phàm khoát tay: "Không nói chuyện này nữa, cũng đã qua rồi."

Điền Thần Côn rầu rĩ hút thuốc, sờ chòm râu cá trê của mình nói: "Loại chuyện thế này cũng không ít, trải qua nhiều lần rồi cũng sẽ quen thôi. Nhưng cuối cùng tên nhóc nhà cậu làm cách gì mà khiến đối phương chính miệng nói ra sự thật như vậy, có chút kỳ lạ đấy."

Lâm Phàm liếc mắt nhìn Điền Thần Côn: "Có mình ông mới lạ đấy, ai mà biết chứ. Khách khứa xếp hàng rồi kìa, nhanh chóng phát thẻ số đi."

Chương 1196: Lại hợp tác với đài truyền hình Thượng Hải

“He he.” Điền Thần Côn cười, không nói gì thêm. Sau đó ông ta đứng dậy cầm lấy một xấp thẻ số, hô to: “Xếp hàng đi nào, phát thẻ số đây.”

Chỉ có ở thời khắc này, Điền Thần Côn mới có thể cảm nhận được, hóa ra mình cũng có lúc khí phách như thế. Dù bạn có là đại gia hay là người thành đạt đi nữa, muốn ăn bánh kếp thì cũng đều phải xếp hàng lấy số như nhau thôi.

Buổi chiều.

Lâm Phàm đang cùng bọn nhỏ nghiên cứu hoa cỏ ở trong viện phúc lợi. Tâm tình bọn nhỏ đều rất sôi nổi tích cực, chuyện xảy ra ngày hôm qua thì hôm nay chúng đã quên tất tần tật.

Điểm bách khoa +1.

Lại có một đứa nhỏ lĩnh ngộ chân lý rồi. Quả nhiên sau khi dùng Tiểu Thông Tuệ Đan hoàn mỹ thì chỉ số thông minh của bọn nhỏ đều trở nên cao hơn, học cái gì cũng nhanh, vừa học là đã biết.

Đinh đinh.

Ngay khi Lâm Phàm đang giảng giải nội dung thì một cuộc điện thoại lạ gọi đến.

Điện thoại kết nối.

“Ai vậy?” Lâm Phàm hỏi.

Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nam mạnh mẽ: “Cậu chính là Lâm đại sư phải không? Tôi hy vọng cậu tự mình xin lỗi Anh Kim trên Weibo, đừng chọc vào những người không nên chọc, cậu hiểu ý tôi không?”

Vốn dĩ Lâm Phàm chưa có nhiều hứng thú, nhưng sau khi nghe nói như vậy thì lập tức nở nụ cười.

“Ồ, ông là ai? Tôi nghe ông nói vậy, có vẻ như ông rất giỏi nhỉ?” Lâm Phàm hỏi.

“Cậu chỉ cần nhớ kỹ, tôi là người cậu không thể trêu chọc nổi, cậu xin lỗi trên Weibo thì tôi có thể bỏ qua chuyện này.”

Im lặng đã lâu nên Lâm Phàm sắp quên mất chuyện xảy ra với Anh Kim. Vốn tưởng rằng bà già Anh Kim này cứ thế nhận thua, không ngờ bà ta lại còn tìm người đến cảnh cáo mình, thật không thể tưởng tượng nổi.

Lúc này, Lâm Phàm hít sâu một hơi, đi đến nơi hẻo lánh. Hắn không muốn để cho bọn nhỏ thuần khiết như hoa nghe được những lời nói vô cùng thô tục này.

“Trâu bò cái rắm, tôi đang chửi ông đấy, có bản lĩnh thì đến phố Vân Lý tìm tôi, thứ gì không biết.”

Tút!

Cúp máy.

Mặc kệ tên này có lai lịch gì, Lâm Phàm cũng sẽ không nể mặt. Còn đến uy hiếp hắn, đúng là không biết bổn đại sư trâu bò như thế nào.

Người đàn ông ở đầu dây bên kia nghe thấy thế, sắc mặt trở nên lúc xanh lúc trắng. Nhìn đầu dây bên kia cúp trước, sắc mặt càng biến thành cực kỳ khó coi, giống như nuốt phải phân vậy.

Đinh đinh.

Ngay khi người đàn ông tức giận không có chỗ phát tiết thì nhìn thấy Lâm đại sư chủ động gọi điện thoại tới, ông ta lập tức cười lạnh rồi nhận điện thoại.

Ông ta tưởng rằng đối phương biết sai nên quay đầu lại muốn xin lỗi mình, nhưng sau khi nghe điện thoại thì đầu dây bên kia truyền đến một tràng từ ngữ thô lỗ, khiến ông ta hoàn toàn tức giận.

Lâm Phàm: “Tôi xxx ông, đúng là cái tên đầu gỗ.”

Cho dù mắng xong những lời này nhưng hắn vẫn còn không quá sảng khoái, không phát tiết một chút thì cục tức này nuốt không trôi, thế là hắn trực tiếp mở Weibo.

“Anh Kim, đừng để tình nhân của bà đến uy hiếp tôi. Có bản lĩnh thì đến phố Vân Lý, tôi chờ bà. Điện thoại của đối phương

là 13584xxxx, mọi người không có việc gì cũng gọi số điện thoại này cho tôi, nửa đêm canh ba gọi là tốt nhất.”

Weibo này vừa xuất hiện lại dấy lên sóng gió trên mạng.

Có điều lúc này, Lâm Phàm đã lao vào việc giảng giải về trồng hoa cho bọn trẻ lần nữa rồi.

Về phần Anh Kim và người đàn ông kia sẽ có vẻ mặt gì thì cũng chẳng liên quan gì đến hắn.

Một vài ngày sau đó.

Cuộc sống của Lâm Phàm vẫn rất bình thản, không có biến động cũng không có chuyện gì lớn.

Đài truyền hình Thượng Hải.

Bởi vì hắn đã đồng ý đảm nhiệm làm giám khảo trong cuộc thi ca hát do đài truyền hình Thượng Hải tổ chức, cho nên hắn phải đến đây gặp đối phương một lần để thuận tiện thương lượng về giá cả.

Đối với tiền bạc, Lâm Phàm không có nhiều hứng thú, nhưng mà hắn cũng không thể bận rộn vô ích nên chắc chắn phải lấy một ít mới được.

“Lâm đại sư, ngóng sao ngóng trăng không bằng ngóng cậu đến. Tôi xin giới thiệu với cậu một chút, vị này là giám đốc Lưu của chúng tôi.” Vị phó đài truyền hình giới thiệu.

Lâm Phàm cười nói, bắt tay đối phương: ” Xin chào giám đốc Lưu, tôi rất thích xem các chương trình của đài các ông đó.”

Giám đốc Lưu cười nói: “Lâm đại sư khách khí, Lâm đại sư có thể thích tiết mục của chúng tôi là vinh hạnh của chúng tôi.”

Tuy nói Lâm Phàm còn trẻ nhưng thành tựu lại không thể xem thường.

Mặc dù ông ta là một giám đốc đài truyền hình nhưng tiếp đón Lâm Phàm vẫn rất trịnh trọng.

Ngồi trên sofa, nhân viên công tác bưng nước trà lên. Vốn dĩ nói chuyện hợp tác thì chỉ cần phó giám đốc đài ra mặt là được nhưng giám đốc Lưu rất tò mò về Lâm Phàm nên đương nhiên cũng muốn tự mình đón tiếp.

Ấn tượng đầu tiên chính là đối phương trẻ tuổi đến đáng sợ. Tuổi còn trẻ như vậy mà đã có thành tựu lớn, hơn nữa lại là người rất ôn hòa, không có loại cảm giác kiêu ngạo vênh váo.

Thuộc dạng người rất dễ trò chuyện.

Chương 1197: Giọng ca nội lực

"Lâm đại sư, chương trình lần này của chúng ta tên là "Giọng Ca Nội Lực". Tổng cộng mời bốn vị giám khảo cũng là huấn luyện viên, mà cậu chính là một người trong đó. Còn ba vị khách mời khác thì chờ đến lúc đó cậu sẽ biết, tôi xin phép được giữ bí mật." Giám đốc Lưu cười nói.

Lâm Phàm: "Được, tôi cũng rất hứng thú đối với những gì bí mật. Nhưng giám đốc Lưu này, các ông đồng ý mời tôi thì tôi cũng nói về chuyện tôi không thích một chút. Tôi là người không thích có 'màn đen' nếu trong chương trình có màn đen thì các ông nói thật cho tôi biết trước, tôi không muốn nằm trong vũng nước đục này."

Giám đốc Lưu sửng sốt, lập tức nở nụ cười: "Điểm này thì Lâm đại sư có thể yên tâm, đài truyền hình Thượng Hải chúng tôi không thiếu tiền cũng không kém quan hệ, cho nên tuyệt đối sẽ không phát sinh chuyện màn đen gì đó đâu, tôi lấy cá nhân tôi ra bảo đảm về chuyện này. Không ngờ lần này tôi có thể chân chính hiểu biết tác phong không nương tay của Lâm đại sư với màn đen, chẳng trách có thể làm cho Anh Kim phải chịu thiệt thòi như thế."

Lâm Phàm cười xua tay: "Quá khen rồi, tôi đây cũng là chọc người chán ghét mà thôi, kẻ thù của tôi không biết đã có bao nhiêu rồi nữa. Nhưng tôi và đài truyền hình Thượng Hải coi như là hợp tác lần thứ hai, lần đầu tiên chúng ta hợp tác chính là tiết mục đả kích đánh bạc nhỉ."

Phó giám đốc đài ở bên cạnh vẫn không nói gì, ông ta để cho Giám đốc và Lâm đại sư tự thảo luận, nếu gặp phải vấn đề gì thì ông ta sẽ giải thích.

Cuối cùng bàn bạc xong, phí xuất hiện là hai mươi triệu.

Cái giá này thật sự đã rất cao. Với danh tiếng hiện tại của Lâm Phàm thì khẳng định không đủ tư cách lấy được giá hai mươi triệu này. Bây giờ Anh Kim có thể lấy một trăm triệu cũng là vì bà ta có địa vị cao. Tuy rằng chướng mắt Anh Kim nhưng cũng không thể không thừa nhận, Anh Kim lăn lộn nhiều năm như vậy vẫn rất thành công.

Thương lượng chấm dứt, Lâm Phàm cũng không ở lại tiếp mà trực tiếp rời khỏi nơi này.

Phó giám đốc đài nghi hoặc nói: "Giám đốc, hai mươi triệu này cũng hơi cao rồi, tuy rằng Lâm đại sư có danh tiếng nhưng hình như còn chưa đến cái giá này."

"Danh tiếng không quan trọng, tôi cho rằng đáng giá thì đáng giá. Tuy Lâm đại sư này còn trẻ nhưng rất hợp ý tôi, bây giờ người trẻ tuổi như vậy cũng không nhiều lắm." Giám đốc Lưu cảm thán nói.

Phó giám đốc đài cũng không nói thêm gì, hai mươi triệu thì hai mươi triệu, chẳng qua cũng chỉ cao hơn ba người hướng dẫn khác một chút thôi.

Trên đường phố.

Tâm tình Lâm Phàm rất tốt, vậy là hắn sẽ phải làm huấn luyện viên, nghĩ lại cũng có chút hưng phấn. Về phần hai mươi triệu này cũng không có bao nhiêu tác dụng với hắn, nên dùng tiền vào viện phúc lợi là hay nhất, vì bọn nhỏ xây dựng một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Lúc này, điện thoại di động reo lên.

Lâm Phàm nhìn tên người gọi thì có chút nghi hoặc.

Không phải là vì cú điện thoại này khiến người ta kinh ngạc đến mức nào. Mà người gọi cú điện thoại này lại là Diệp Chân Minh, đã từng trao đổi số điện thoại với hắn.

Cũng chính là một trong những vị thần bài nam bắc, Diệp Chân Minh.

Tất cả mọi người đã cùng nhau lên chương trình phát sóng lần đó, mặc dù không có gặp nhau quá nhiều nhưng người thì vẫn được.

Trả lời điện thoại, Lâm Phàm cười hỏi: “Diệp lão sư, đã lâu không liên lạc rồi nha.”

Rõ ràng Diệp Chân Minh đang rất kích động ở đầu dây bên kia: “Không ngờ Lâm lão sư còn nhớ rõ tôi.”

“Nói gì vậy, sao tôi có thể không nhớ được chứ.” Lâm Phàm cười nói.

Diệp Chân Minh cũng đã do dự một lúc lâu mới gọi cuộc điện thoại này. Từ sau lần đó, họ chưa từng trao đổi qua lại. Nhất là mấy tháng nay, danh tiếng của Lâm lão sư đang rất nổi, đã không còn là loại người đã bỏ cờ bạc như bọn họ có khả năng với tới.

Thậm chí trong mắt ông ta, không chừng Lâm lão sư cũng đã quên mất người như ông ta rồi hoặc là đã xóa số của ông ta luôn rồi cũng nên.

Nhưng ai ngờ được, Lâm lão sư vẫn còn nhớ rõ ông ta, điều này làm cho ông ta thật sự rất cảm động.

Lúc này, Diệp Chân Minh ấp úng, có chuyện muốn nói nhưng lại ngượng ngùng mở miệng.

Lâm Phàm nghi ngờ nói: “Diệp lão sư gặp phải chuyện gì à?”

“Haizz.” Đầu dây bên kia truyền đến tiếng thở dài bất đắc dĩ: “Lâm lão sư, rất ngại mở miệng nhưng tôi không có cách khác. Bây giờ ngoại trừ ngài, thật sự không ai có thể giúp tôi và u Hành Vân.”

Tên u Hành Vân này là thần bài phương bắc. Ông ta cũng giống như Diệp Chân Minh, trước kia đều là cao thủ. Sau đó trải qua biến cố lớn rồi tham gia vào ngành chống cờ bạc.

Ba người từng phân cao thấp trong chương trình, Lâm Phàm dùng thực lực tuyệt đối khiến hai người phải kính phục.

Nhưng khi Lâm Phàm nghĩ lại, lúc ấy gặp mặt thì hai người đều hăng hái mà. Sao giọng điệu bây giờ của Diệp Chân Minh lại có vẻ ảm đạm, thậm chí còn hơi chán chường.

Chương 1198: Diệp Chân Minh cầu cứu

“Nói đi, có thể giúp thì nhất định tôi sẽ giúp, chỉ cần không phải là chuyện phạm pháp.” Lâm Phàm suy nghĩ một lát. Tuy rằng không quen nhưng tốt xấu gì cũng có biết, nếu người ta đã chủ động gọi điện thoại thì cũng không thể thấy chết không cứu, chẳng qua điều kiện tiên quyết là không thể phạm pháp.

Nếu là chuyện vi phạm pháp luật, đừng nói mình không giúp mà tiện thể sẽ xử lý họ luôn nữa kìa.

Diệp Chân Minh nói: “Lâm lão sư, tình huống là như thế này, tôi và ông u vẫn luôn là người chống đánh bạc, nhưng cũng làm cố vấn kỹ thuật giám sát cá cược ở Hào Giang, chúng tôi đều nhậm chức trong sòng bạc của ngài Vân. Thời gian gần đây trong sòng bạc xảy ra một chuyện, có một người đàn ông trung niên thường xuyên tới, mỗi ngày chơi đều thắng tiền, mà mỗi lần chỉ thắng một triệu là thu tay rồi ngày hôm sau lại tới. Việc này đã kéo dài tám ngày rồi. Mấy ngày nay, tôi và ông u vẫn luôn tìm hiểu chuyện này nhưng không phát hiện ra chiêu trò của đối phương, cuối cùng tôi cùng ông u tự mình lên sân khấu, hy vọng có thể nhìn ra một tia sơ hở. Thế nhưng chúng tôi lại thất bại thảm hại, cho nên tôi hy vọng Lâm lão sư có thể xuống núi giúp đỡ. Đương nhiên, chúng tôi đã chuẩn bị xong thù lao, tuyệt đối sẽ không để Lâm lão sư giúp không công.”

Lâm Phàm nhíu mày: “Tôi không đánh bạc.”

Diệp Chân Minh vội vàng nói: “Lâm lão sư, không đánh bạc. Chỉ là chúng tôi hy vọng cậu có thể hỗ trợ xem đối phương có phải là tay gian lận hay không? Nếu thật sự là gian lận thì chúng tôi cũng dễ giải quyết. Nếu đối phương thật sự không phải gian lận, vậy chúng tôi cũng không có biện pháp gì, chỉ có thể hạn chế anh ta vào sòng bạc và liệt vào danh sách người không được chào đón.”

Lâm Phàm: “Vậy các ông có thể trực tiếp hạn chế mà, cần gì phải làm rõ ràng như vậy.”

Diệp Chân Minh giải thích: “Lâm lão sư, hạn chế thì có thể nhưng truyền ra ngoài không tốt, sẽ nói sòng bạc bị thua không chịu nổi. Chưa đến mức không chống đỡ được thì chưa thể làm như vậy được, cho nên thật sự khẩn cầu Lâm lão sư tới xem một chút.”

Lâm Phàm suy nghĩ một lúc, đúng là gần đây hắn không có việc gì, hơn nữa nghe giọng của Diệp Chân Minh gần như sắp khóc, e là cuộc sống của ông ta cũng không dễ chịu gì và đang bị áp lực rất lớn.

"Được, vậy tôi sẽ đi một chuyến, ngày mai sẽ bay, các ông đến đón tôi là được." Lâm Phàm nói.

Diệp Chân Minh ở đầu dây bên kia kích động nói: "Cám ơn Lâm lão sư, cám ơn…"

Cúp máy.

Lâm Phàm lắc đầu cười, tuy rằng hắn đạt được kiến thức đánh bạc nhưng không muốn động vào cờ bạc chút nào. Bởi vì thực sự nó quá mức bá đạo, thắng cũng không có ý nghĩa gì cả.

Hào Giang.

Diệp Chân Minh thở phào nhẹ nhõm, trên khuôn mặt tiều tụy cũng thả lỏng hơn.

u Vân Hành người bị mất bốn ngón tay ở bên cạnh chờ mong hỏi: "Lâm lão sư có đồng ý tới không?"

Diệp Chân Minh gật đầu: "Đồng ý, ngày mai sẽ tới. Nếu như Lâm lão sư cũng không có cách nào, vậy thì chúng ta thật sự bất lực."

u Vân Hành gật đầu tỏ vẻ bất đắc dĩ. Trong khoảng thời gian này, bọn họ đã chịu đủ dày vò, bị người kia tra tấn đến mức sắp hỏng mất.

Nếu như người này có gian lận thì với con mắt và kinh nghiệm của họ, tuyệt đối là sẽ nhận ra.

Thế nhưng họ đã chú ý người kia rất nhiều ngày. Mỗi một lá bài đều không bỏ qua, vậy mà họ vẫn không nhìn ra một chút vấn đề nào. Theo họ thấy, đây rõ ràng là chuyện không thể nào.

Như vậy chỉ có một khả năng, đó chính là đối phương không có gian lận.

Nhưng điều này có thể xảy ra được sao?

Làm sao vận may của một người có thể lại tốt đến như vậy, có lẽ là kỹ thuật của đối phương quá mức cao siêu, thế nên bọn

họ mới không nhìn ra được.

Cốc cốc.

Một nhân viên bước vào: "Ông Diệp, ông u, người đàn ông đó lại đến rồi."

Hai người liếc nhau, họ không thể làm gì được nên chỉ có thể đi xuống quan sát.

Trong sòng bạc.

Người đàn ông trung niên điềm tĩnh ngồi đó, xung quanh có một đám người vây quanh. Trong khoảng thời gian này, tất cả mọi người đều biết, người đàn ông này chính là thần bài. Đi theo ông ta tuyệt đối sẽ không thua, hoàn toàn chính là chậm rãi mài sập sòng bạc.

Nhưng cho dù là như vậy sòng bạc cũng không thể đóng cửa, bởi vì đóng cửa sẽ đại biểu cho việc thua không chịu nổi, như vậy việc làm ăn và danh tiếng sẽ giảm đi rất nhiều.

Diệp Chân Minh và u Vân Hành tới.

Người chia bài chịu áp lực rất lớn nên đầu đầy mồ hôi, sau đó lại vội vàng nhường chỗ. Đối mặt với người đàn ông trung niên kia, người chia bài chịu áp lực quá lớn, ngay cả tay cũng bắt đầu run rẩy.

"Ngài Chương, mấy ngày nay ngài đã thắng không ít, có lẽ là đã thỏa mãn rồi chứ." Diệp Chân Minh nói. Giọng nói cũng có chút run rẩy, hiển nhiên mấy ngày nay ông ta đã bị khí thế của đối phương áp chế.

Người đàn ông trung niên chơi đùa lá bài trong tay rồi cười nói: "Chẳng lẽ sòng bạc dưới trướng ngài Vân mà cũng có lúc thua không chịu nổi hay sao? Nếu thật sự là như vậy thì đúng là quá đáng tiếc, tôi thấy hay là đóng cửa sớm thì tốt hơn."

Chương 1199: Đến Hào Giang

Trên mặt Diệp Chân Minh có chút tức giận nhưng cũng không có cách nào khác, hiện trường nhiều người như vậy thì ông ta còn có thể làm gì được đây.

Hơn nữa người này rất được khách hàng hoan nghênh, lúc này những người bên cạnh cũng ở bên cạnh hô hào trợ hứng.

“Đúng vậy, thua không chịu nổi thì đừng mở cửa nữa.”

“Người ta cũng không có gian lận, dựa vào cái gì không thể thắng? Chẳng lẽ chỉ cho phép mấy người thắng hay sao?”

Đúng lúc này, một tiếng quát lớn vang lên.

“Ai nói sòng bạc nhà họ Vân thua đến sập tiệm?”

Ánh mắt mọi người nhìn lại, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Thật là một người phụ nữ xinh đẹp.

Giống như một yêu tinh vậy.

“Cô Vân.”

“Chào cô Vân.”

Nhân viên nhìn thấy người đến, đều cung kính chào hỏi.

Đây là công chúa nhỏ nhà họ Vân, cũng là hậu bối có danh tiếng rất lớn của nhà họ Vân, vẫn luôn phụ trách sòng bạc. Tuy rằng chỉ có hai mươi mốt tuổi nhưng từ nhỏ cô ta đã được người ta gọi là thiên tài, lấy được không ít bằng cấp.

Sau khi trở về đã tiếp nhận việc làm ăn của sòng bạc. Làm cho mọi người khiếp sợ chính là cô chủ Vân đánh bạc cũng rất lợi hại.

Tuy nhiên ngẫm lại cũng có thể hiểu được, nhà họ Vân mở sòng bạc ở Hào Giang, dưới trướng có không ít cao thủ nên đương nhiên cô Vân học được bản lĩnh từ chỗ bọn họ cũng không có vấn đề gì.

Một mét bảy lăm, đi giày cao gót lập tức áp chế một đám đàn ông.

Những người đàn ông có chiều cao không bằng, đứng ở trước mặt cô ta đều có chút xấu hổ.

Diệp Chân Minh đi tới: “Cô Vân, người này…. ”

Vân Tuyết Dao giơ tay cắt đứt lời nói của ông ta, sau đó nhìn về phía đối phương: “Nhà họ Vân mở cửa làm ăn chính là để cho các vị chơi vui vẻ, thắng tiền thua tiền đây là quy luật. Có thể thắng thì đó là bản lĩnh, thua là do không được may mắn,

vị tiên sinh này có thể thắng nhiều như vậy thì đó chính là bản lĩnh."

Chương Nguyên lập tức cười: "Tục ngữ nói, ngực to không não, tôi lại thấy cô chủ Vân rất đặc biệt. Hôm nay cô Vân tới, tôi sẽ không cá cược nữa, không biết ngày mai cô Vân có thời gian cá cược một trận hay không? Ở ngay chỗ này."

Diệp Chân Minh nhướng mày: "Cô chủ, cái này…. "

Vân Tuyết Dao không nói thêm gì, rất sảng khoái nói: "Được, sẽ tiếp đến cùng."

Chương Nguyên đứng dậy rời đi: "Được, ngày mai tôi sẽ đấu với cô gái thiên tài của nhà họ Vân một phen, nhưng không biết có tiền thưởng gì hay không nhỉ?"

Diệp Chân Minh giận dữ nói: "Ngài Chương, đừng quá đáng."

"Ha ha." Chương Nguyên cười to: "Cũng đúng, biết rõ sẽ thua nên cô chủ nhà họ Vân đương nhiên sẽ không dám chơi có thưởng rồi. Quên đi, quên đi, ngày mai đúng giờ tôi lại đến."

Các con bạc thấy vị đại thần đi rồi thì nóng nảy, họ còn muốn đi theo đại thần ăn tiền mà. Bây giờ đại thần đi rồi, bọn họ còn thắng cái rắm gì chứ? Nhưng con sâu cờ bạc trong lòng họ lại bắt đầu rục rịch, sau đó lại tự tản ra và gia nhập vào những bàn đánh bạc khác.

Diệp Chân Minh đối mặt với cô gái trẻ tuổi lại có gương mặt động lòng người của nhà họ Vân này, dĩ nhiên cũng có chút hồi hộp. Thế nhưng ông ta vẫn bình tĩnh lại nói: "Cô chủ Vân, cô không nên đáp ứng ông ta, ông ta đánh bạc rất lợi hại."

Vân Tuyết Dao: "Cái này tôi biết nhưng thua người không thua trận, mọi người điều tra thế nào rồi, còn chưa tìm ra được vấn đề sao?"

Diệp Chân Minh lắc đầu: "Không có, không có chút manh mối nào, nhưng tôi đã tìm tới một cao thủ, ngày mai nhất định có thể phát hiện mánh khóe của anh ta."

Vân Tuyết Dao cũng không để tâm đến cao thủ đó: "Dựa vào người khác không bằng dựa vào chính mình, ngày mai tôi sẽ cá cược một trận với đối phương. Các ông phải nhìn kỹ, chỉ cần phát hiện vấn đề thì lập tức bắt ông ta ngay."

“Hiểu rồi.” Diệp Chân Minh gật đầu.

Hào Giang là thiên đường cờ bạc, các cao thủ trên thế giới đều sẽ tới nơi này kiếm chác một lần. Tuy nhiên nơi này kiểm duyệt rất nghiêm ngặt, cũng có rất nhiều tên gian lận bị bắt tại chỗ.

Cuối cùng đều sẽ bị giao cho cảnh sát. Ở chỗ này, gian lận là vi phạm pháp luật, sẽ bị truy tố về tội lừa đảo.

Ngày hôm sau.

Lâm Phàm không đem theo nhiều đồ mà chỉ đeo một cái túi, bên trong để vài bộ quần áo. Dù sao cũng chỉ đi mấy ngày nên không cần phải mang nhiều làm gì.

Hôm qua, Điền Thần Côn biết Lâm Phàm muốn đi Hạo Giang nên cầu xin đại lão dẫn ông ta đi thăm quan.

Thế nhưng bị Lâm Phàm từ chối, đây không phải đi ra ngoài chơi đùa nên nhiều nhất chỉ đi một hai ngày là trở về, mang theo Điền Thần Côn cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, bởi vậy hắn trực tiếp từ chối.

Sân bay.

Lên máy bay.

Đây cũng là lần đầu tiên Lâm Phàm đi Hào Giang. Tuy nói là đi trợ giúp Diệp Chân Minh nhưng cũng coi như mình đi du lịch là được rồi.

Dưới sự nhắc nhở của tiếp viên hàng không, máy bay đã đến Hào Giang.

Chương 1200: Xì tố

Đứng ở trong sân bay, sau khi tìm được lối ra, hắn gọi điện thoại cho Diệp Chân Minh, xác định phương hướng xong thì hắn trực tiếp đi đến nơi đó.

Bên ngoài sân bay, lúc Diệp Chân Minh nhìn thấy Lâm Phàm thì đã vội vàng giơ tay lên: “Lâm lão sư, bên này.”

Lâm Phàm nghe được tiếng gọi, nhìn thoáng qua, sau đó cười nói: “Nơi này ở đúng là Hào Giang, chắc chắn không sai.”

Diệp Chân Minh cười: “Lâm lão sư, gần như mọi người tới đây đều là để cờ bạc, nhưng có chỗ cũng hay ho lắm, mời đi theo tôi.”

Trên xe.

Lâm Phàm nhìn phong cảnh bên ngoài: “Diệp lão sư, ông đến Hạo Giang từ khi nào vậy?”

Diệp Chân Minh: “Sau khi nhận được thông báo thì tôi mới tới Hào Giang, mấy ngày nay tôi vẫn ở đó nhưng không có bất kỳ tiến triển nào, chỉ có chờ xử lý xong việc thì mới có thể rời đi.”

“Lâm lão sư, việc này khá gấp gáp. Cô chủ nhà họ Vân đang cùng người nọ đánh cuộc một chọi một, chúng ta phải nhanh chóng đi qua để phòng ngừa xảy ra chuyện.” Diệp Chân Minh nói.

“Nhà họ Vân? Hình như thường xuyên nhìn thấy trên tin tức, là một gia tộc rất lớn ở Hào Giang nhỉ.”

Tuy Lâm Phàm không rõ lắm nhưng thường xuyên đọc qua tin tức nên cũng biết họ.

Diệp Chân Minh gật đầu: “Ừm, Nhà họ Vân có thế lực rất lớn tại Hào Giang. Cô chủ nhà họ Vân này là công chúa nhỏ nhất Vân gia và cũng rất lợi hại, sòng bạc của tôi là do cô ấy phụ trách.”

“À.” Lâm Phàm gật gật đầu, sau đó cũng không hỏi nhiều. Hỏi nhiều làm gì đâu, dù sao cũng không liên quan đến hắn.

Tổ hợp khách sạn Vĩnh Lợi Hoà.

Diệp Chân Minh nói: “Lâm lão sư, chúng ta đã đến rồi.”

Lâm Phàm ngẩng đầu, nhìn thoáng qua rồi gật đầu đi theo Diệp Chân Minh vào.

…..

Trong một căn phòng cao cấp.

Chương Nguyên tỏ ra thoải mái, trên mặt mang theo nụ cười, ông ta mở lá bài cuối cùng ra nói: “Cô Vân, ngại quá, lần này tôi lại thắng rồi.”

Vân Tuyết Dao bình tĩnh, không buồn không vui nói: “Bài của ngài Chương rất lớn.”

Đống chip trước mặt đã bị thua sạch sẽ, mà bên Chương Nguyên lại chất đầy.

u Văn Hành đứng bên cạnh, lo lắng đến mức trán đổ mồ hôi. Ông ta vẫn chú ý nhìn chằm chằm đến tận bây giờ, thế nhưng vẫn không nhìn ra chút gì.

Đồng thời, trong phòng này khắp nơi đều là camera. Người trong phòng giám sát cũng đang phân tích, thế nhưng tình huống vẫn như cũ, không phân tích ra chút vấn đề nào.

Vân Tuyết Dao nhìn thoáng qua u Văn Hành, chỉ thấy được cái lắc đầu.

Đồng thời trong tai nghe cũng truyền đến tin tức trong phòng giám sát rằng không có bất kỳ vấn đề gì.

“Cô Vân, thế nào? Chip của cô đã thua hết, tiếp tục theo hay dừng?” Chương Nguyên cười nói, ngón cái ma sát ngón trỏ, giống như đã ăn chắc đối phương.

“Tiếp tục theo.” Vân Tuyết Dao lạnh lùng nói, lúc này lòng không phục bộc phát ra.

u Văn Hành ở bên cạnh muốn khuyên can nhưng lời còn chưa nói, cô Vân cũng đã mở miệng: “Lấy chip đi.”

Chương Nguyên cười nói: “Cô chủ Vân, như vậy đi. Ở đây có một trăm triệu, cũng là tôi thắng từ chỗ các cô. Vĩnh Lợi Hoà này của nhà cô đúng là không tệ, cũng là nơi duy nhất có thể để cho tôi thắng đến bây giờ mà không thua. Bây giờ tôi lại thêm một trăm triệu nữa, không biết cô chủ Vân có dám chơi lớn thế này hay không?”

Lúc này, bầu không khí hiện trường đột nhiên yên tĩnh lại.

Trong lòng Vân Tuyết Dao cũng bắt đầu muốn đánh trống bỏ cuộc, cô không ngờ đối phương lại chơi lớn như vậy.

Sắc mặt u Văn Hành khẽ biến: “Cô chủ, không thể theo.”

Ván này quả thật không thể theo. Người sáng suốt đều có thể nhìn ra, kỹ thuật của đối phương lợi hại hơn rất nhiều so với cô, giờ có tiếp tục thì cục diện chắc chắn sẽ thua.

Hơn nữa hai trăm triệu này cũng không phải là số nhỏ, nếu như thua thì sẽ xảy ra chuyện mất.

Chương Nguyên liếc mắt: "Nếu như cô Vân không dám chơi thì cứ nói một tiếng, nếu tạm thời không lấy ra được nhiều chip như thế thì có thể đưa ra điều kiện mới."

"Điều kiện gì?" Vân Tuyết Dao ngẩng đầu hỏi, tuy vẫn giữ được sự bình tĩnh nhưng trên trán đã đổ mồ hôi hột.

"Hai trăm triệu này cộng thêm một cánh tay tôi, đánh cược với thân thể cô Vân." Chương Nguyên nói.

"Không được." Không đợi Vân Tuyết Dao nói gì, u Văn Hành trực tiếp lên tiếng: "Ông đừng quá đáng, ông có biết ông đang nói chuyện với ai không? Ông cho rằng ông thắng thì ông vẫn có thể rời khỏi Hạo Giang chắc?"

Chương Nguyên nở nụ cười: "Được rồi, nếu không đánh cược nổi, vậy đến đây chấm dứt đi, chẳng qua nhà họ Vân cũng chỉ có thế thôi. Nhớ trước dây ông nội cô Vân còn trẻ, khi đánh cược với người khác khí thế biết bao nhiêu, không nghĩ tới hiện tại con cháu nhà họ Vân chẳng có lấy chút khí thế nào." Sau khi nói xong, ông ta trực tiếp đứng dậy chuẩn bị rời đi.

u Văn Hành tức giận đến run lên, ông ta không ngờ đối phương lại kiêu ngạo như thế, rõ ràng ông ta đang dùng thực lực cường đại ức hiếp người trẻ tuổi.

Hiện tại lại dùng ngôn ngữ khiêu khích khiến đối phương tức giận.

"Chờ một chút." Vân Tuyết Dao yên lặng hồi lâu, sau đó mạnh mẽ đứng lên: "Tôi cũng thêm hai trăm triệu, cũng thêm một cánh tay."

"Được." Chương Nguyên không chút do dự đồng ý.

"Vậy chúng ta chơi bài xì tố, so thắng thua."

Chương 1201: Cứu một bàn thua trong thấy

u Văn Hành nhìn thấy tình huống hiện tại cũng đã không biết nên làm gì, sau đó lập tức tránh ra, nhỏ giọng ra lệnh người

bên cạnh: “Mau đi thông báo cho ngài Vân, nói nơi này xảy ra chuyện.”

Đồng thời trong lòng cũng sốt ruột, sao Lâm lão sư còn chưa tới.

Nếu Lâm lão sư đến thì làm gì có chuyện thế này chứ.

Chia bài.

Từng lá bài xuất hiện.

Lần lượt bốn lá bài lật lên.

Vân Tuyết Dao: A, 9, 5, 6.

Chương Nguyên: A, K, 10, 9.

Bốn lá bài lật, Vân Tuyết Dao cũng đã thua, hơn nữa coi như đôi thì cũng chỉ có một đôi.

Ngược lại Chương Nguyên, từng lá bài lẻ so thì đã lớn hơn Vân Tuyết Dao rồi, nhưng tỷ lệ thắng được cũng rất thấp.

Mà lúc này, Chương Nguyên lập tức cười nói: “Cô Vân, bài này của cô không tốt lắm nha.” Sau đó ông ta lật một lá bài: “Lại là một lá 10, tôi có một đôi, cô Vân có thể cho xem bài được rồi chứ.”

u Văn Hành giận dữ nói: “Ông nhất thiết phải làm chuyện này đến cùng như vậy sao?”

Chương Nguyên run rẩy vai: “Cô Vân là cháu gái bảo bối của ngài Vân, nếu muốn chơi xấu thì một nhân vật nhỏ như tôi đương nhiên không thể chống lại được.”

“Không cần, có chơi có chịu.” Vân Tuyết Dao cắn răng nói, sau đó cầm lấy bài, muốn lật lá bài ra.

“Đừng….” u Văn Hành bối rối, muốn ngăn cản mở bài, nếu như mở bài thì tất cả đều đã định.

Hơn nữa ông ta biết đối phương căn bản không phải muốn chặt tay cô Vân, nếu ngài Vân đến thì nhất định đôi bên sẽ đàm phán chuyện này.

Đối phương có lẽ biết ông Vân là người giữ chữ tín, dám chơi dám chịu.

Cho dù cô chủ Vân đánh cược thua người khác thì cũng sẽ chấp nhận thua, nếu như muốn giải quyết việc này, chỉ sợ phải trả một cái giá không nhỏ.

Đúng lúc này, Vân Tuyết Dao phát hiện có người nắm tay mình.

Vốn dĩ cô muốn hất tay đối phương ra nhưng khi ngẩng đầu lên thì lại hơi sửng sốt, trên khuôn mặt đang căng thẳng lại lộ ra một tia ửng đỏ.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, cô phát hiện người xa lạ này bỗng nở một nụ cười với mình, sau đó một giọng nói vang lên bên tai.

“Để tôi mở cho.”

Lạch cạch.

Lá bài xuất hiện.

Trong ánh mắt khiếp sợ của Vân Tuyết Dao, vốn lá bài úp của cô là lá 9, vậy mà lại biến thành lá A.

Cái này… Cái này.

Vân Tuyết Dao ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn đối phương, lộ rõ vẻ không dám tin, đây là làm thế nào được.

“Lâm lão sư, cậu tới rồi.” Sắc mặt u Văn Hành đang ưu sầu, trong nháy mắt trở nên vui mừng.

Lâm Phàm cười nói: “Tôi đã đến được vài phút rồi, vẫn luôn ở bên cạnh xem.”

Diệp Chân Minh cũng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng kịp, bằng không hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Đôi mắt đẹp của Vân Tuyết Dao vẫn ở lại trên người Lâm Phàm. Cô không rõ, rốt cuộc lá bài này đã đổi như thế nào, làm sao có thể.

“Không thể nào.” Lúc này, Chương Nguyên đứng lên, vẻ mặt khiếp sợ, sau đó gào thét nói: “Cậu đã đổi bài, lá bài tẩy của cô ta không thể nào là A được.”

Lâm Phàm cười nói: “Lá bài tẩy chính là A, tôi đổi bài kiểu gì?”

“Không thể nào, không thể nào, cậu nhất định đã đổi bài, nhất định trong bài còn có một con A giống như đúc.” Chương Nguyên không thể bình tĩnh nổi, trực tiếp mở hộp bài ra, bắt đầu tìm một lá A kia.

Mà u Văn Hành đang muốn ngăn cản hành vi của đối phương. Dù sao thì ông ta cũng biết nhất định Lâm lão sư đã đổi bài, bởi vì lá bài tẩy của cô Vân thật sự là 9. Nếu đối phương tìm kiếm trong hộp bài nhất định có thể tìm được lá A giống y như vậy.

Nhưng Lâm lão sư lại ngăn cản ông ta, cứ để mặc cho đối phương tìm kiếm.

Quét sạch hộp bài, trong mắt Chương Nguyên đầy vẻ khiếp sợ. Mà không chỉ một mình ông ta khiếp sợ, ngay cả u Văn Hành và Vân Tuyết Dao cũng trợn tròn mắt.

Thế mà trong bài không có, hơn nữa lá 9 vừa rồi lại xuất hiện trong hộp bài, làm sao có thể được? Anh ta đã đổi bài khi nào?

“Không thể được.” Chương Nguyên gầm lên: “Tôi muốn đánh cược với cậu một ván.”

Vốn dĩ Lâm Phàm muốn đến xem đối phương ăn gian như thế nào, nhưng hiện giờ đã không cần thiết. Đối phương thua hết rồi còn lấy cái gì mà đánh cuộc? Cho dù đối phương ăn gian thì có thể làm gì?

Điều này đã không còn quan trọng nữa, quan trọng là đối phương có đánh cược một cánh tay, việc này nằm ngoài dự đoán của hắn.

Bây giờ kết quả đã định, muốn tiếp tục ván tiếp theo, vậy thì phải chặt tay trước đi.

Lâm Phàm vươn ngón trỏ ra, khoát tay áo: “Ông quá yếu, bây giờ ông đã thua rồi, trước tiên hãy nghĩ xem nên chặt bàn tay nào trước.”

Nghe được lời đối phương nói, sắc mặt Chương Nguyên trắng bệch.

Vân Tuyết Dao hồi phục lại, sắc mặt bình tĩnh: “Bây giờ cho ông hai lựa chọn, thứ nhất là chặt tay, thứ hai là thừa nhận

mình gian lận. Từ nay về sau rời khỏi Hào Giang, không cho phép tới gần một bước, ông tự mình lựa chọn đi."

Giờ khắc này, Chương Nguyên gật gật đầu, ông ta thua mà trong lòng không phục nhưng lại không thể làm gì được: "Tôi chọn cách thứ hai."

Đây căn bản không phải là thứ ông ta muốn, rõ ràng đã sắp thực hiện được kế hoạch của mình, sao có thể xuất hiện loại tình huống này chứ.

Vân Tuyết Dao lạnh lùng nhìn đối phương, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch.

"Cút!"

Chương 1202: Ngài Vân

Chương Nguyên xám xịt chạy đi. Chỉ là lúc rời đi ông ta còn oán hận nhìn thoáng qua Lâm Phàm. Ông ta phải ghi nhớ người đã làm xáo trộn kế hoạch của ông ta, có điều sau này không thể đến Hào Giang được nữa, trong lòng ông ta có chút không cam lòng.

Vân Tuyết Dao ra lệnh cho người bên cạnh, bảo anh ta đến cục cảnh sát lập hồ sơ, đưa Chương Nguyên này vào danh sách đen, cấm tiến vào Hào Giang.

Loại tình huống này hợp pháp về mặt pháp lý. Ở Hào Giang mà gian lận chính là phạm tội. Hơn nữa thế lực nhà họ Vân ở Hào Giang rất lớn, loại chuyện này cũng không phải là vấn đề khó khăn gì.

Giờ khắc này, đôi mắt của Vân Tuyết Dao nhìn về phía Lâm Phàm, trong ánh mắt lấp lánh ánh sáng khác thường. Cô ta nổi lên hứng thú với người đàn ông trước mắt này, hắn đổi bài một cách xuất thần nhập hóa, đến bây giờ trong lòng cô ta vẫn còn đang nghi hoặc.

Diệp Chân Minh lập tức tiến lên: "Cô chủ Vân, vị này là Lâm lão sư ở Thượng Hải, cố ý từ Thượng Hải tới đây hỗ trợ."

Vân Tuyết Dao nở nụ cười, vươn tay ra: "Lâm lão sư, cảm ơn đã trượng nghĩa ra tay."

Lâm Phàm nắm tay Vân Tuyết Dao, mịn màng mềm mại, hơn nữa năm ngón tay mảnh khảnh, cảm giác không tệ: "Chuyện nhỏ mà thôi, bây giờ sự việc đã kết thúc, tôi cũng đến lúc nên đi."

Hắn không ngờ mình vừa mới tới Hào Giang là đã giải quyết xong vụ việc, có chút khó tin. Mẹ nó, vừa đến đã phải trở về khiến hắn thật bất đắc dĩ, dù sao hắn cũng không quen ở nơi này, ở lại cũng chẳng có nghĩa lý gì.

Nghe thấy Lâm lão sư muốn đi, sao Diệp Chân Minh có thể đáp ứng chứ. Nếu sau này bị đồng nghiệp biết, còn không bị người ta mắng chết à: "Lâm lão sư, cậu mới tới làm sao có thể đi ngay được, tôi còn chưa làm tròn trách nhiệm người chủ nhà đâu, cậu ở lại thêm vài ngày nữa đi."

"Đúng vậy, Lâm lão sư giúp tôi giải quyết chuyện lớn như vậy, đương nhiên chúng tôi phải cảm ơn thật tốt, xin Lâm lão sư ở lại thêm vài ngày." Vân Tuyết Dao mang giày cao gót cũng cao ngang với Lâm Phàm, với nữ giới thì đã xem như là rất cao rồi.

Lâm Phàm cười nhẹ một tiếng, cảm thấy cô gái này không đơn giản. Ánh mắt cô ta vẫn luôn nhìn chằm chằm mình, hơn nữa ánh mắt này giống như biết phóng điện, chưa kể cô ấy cũng xinh đẹp bức người. Da trắng như tuyết, môi đỏ như son, mái tóc dài cuộn sóng nửa bên, có một loại hấp dẫn và cám dỗ.

Đối với đàn ông, sẽ có tính trí mạng rất lớn.

Tuy rằng còn trẻ, mùi vị phụ nữ thành thục còn chưa lộ rõ nhưng đã xinh đẹp đến kinh người, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Nhưng Lâm Phàm cũng không giống đàn ông bình thường, bị người đẹp nhìn sẽ thẹn thùng cúi đầu. Mà ngược lại là hai mắt nhìn nhau, dường như đang thi đấu xem ai tránh ánh mắt trước thì người đó thua vậy.

Vốn Vân Tuyết Dao không nghĩ gì nhiều nhưng đột nhiên cô ta phát hiện hình như đối phương đang thi đấu mặt đối mặt với mình, trong lòng cô ta cũng không chịu thua, hai người cứ thế đứng đó nhìn nhau.

Diệp Chân Minh và u Hành Vân liếc nhau, có vẻ như bọn họ cảm thấy không khí ở đây có chút vi diệu.

Không rõ vì sao Lâm lão sư lại đứng đối mặt với cô Vân lâu như vậy. Nhưng bọn họ cũng không nói gì thêm, chỉ đứng bên cạnh im lặng mà không lên tiếng. Chẳng qua cô Vân có vẻ đẹp kinh người, Lâm lão sư cũng trẻ tuổi xuất chúng, bọn họ cười thầm trong lòng, chẳng lẽ hai người đang phóng điện với nhau hay sao?

Đương nhiên, đây là do hai người lén suy nghĩ mà thôi. Chuyện này làm sao có thể, từ lúc gặp mặt tới bây giờ, nhiều nhất cũng chỉ mới mười phút đồng hồ.

"Ngài Vân."

Bên ngoài có người đẩy cửa phòng ra, một ông cụ theo vệ sĩ đi vào.

Diệp Chân Minh và u Hành Vân nhìn thấy người tới đều cung kính cúi đầu nói: "Chào ngài Vân."

"Ừm." Vân Thái Niên gật đầu.

Năm nay ông ta đã tám mươi tuổi, thân thể rất rắn rỏi. Lúc còn trẻ, ông ta được người ta gọi là Vân Mã Tử, sau đó là anh Vân. Đến khi về nhà họ Vân, cuối cùng ông ta vẫn thích người khác gọi mình là ngài Vân.

Bởi vì cả đời ông ta chưa từng học hành gì, ước mơ khi còn trẻ chính là trở thành một người văn hóa có tri thức. Nhưng chuyện không như ý nguyện, năm xưa đi ra ngoài dốc sức làm việc, chém chém giết giết, hô mưa gọi gió, đến cuối tuổi trung niên mới ổn định được.

Sắc mặt Vân Tuyết Dao ửng đỏ, dời ánh mắt đi, sau đó đi tới bên cạnh ông cụ: "Ông nội."

Vân Thái Niên trìu mến nhìn về phía cháu gái: "Sau này không được xúc động như vậy."

"Vâng, ông nội." Vân Tuyết Dao gật đầu. Bây giờ nghĩ lại, lúc ấy cô ta thật sự quá xúc động, nếu như không nhờ Lâm lão sư xuất hiện thì cô ta đã thua rồi.

Vân Thái Niên đã biết sơ sơ mọi việc, ông ta cũng rất ngạc nhiên đối với kỹ xảo của người trẻ tuổi này.

Cả đời ông ta tham gia vào sòng bạc, gặp qua không ít đủ loại cao thủ.

Có người giỏi nghe xúc xắc, có người giỏi đổi bài, giấu bài.

Nhưng chưa bao giờ nghe qua có thể giơ tay lên đổi bài, mà lá bài gốc lại nằm trong hộp bài, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Chương 1203: Xem lại băng ghi hình

Lâm Phàm nhìn ông cụ trước mắt này, thoáng kinh ngạc. Mệnh cách này thật đúng là mẹ nó cứng rắn, có thể dựng lên cơ nghiệp lớn như vậy, cũng không phải không có nguyên nhân.

"Ngài Vân, ngưỡng mộ đại danh từ lâu." Lâm Phàm cười nói.

Vân Thái Niên cười nói: "Danh tiếng của Lâm đại sư không nhỏ, mười bức quốc họa truyền thế kia khiến người ta kinh diễm không thôi."

Rất rõ ràng, trước khi tới thì Vân Thái Niên đã điều tra qua thân phận của Lâm Phàm. Hơn nữa sau khi biết được thân phận của hắn lại càng làm ông ta kinh ngạc hơn, không ngờ trên đời này lại có người trẻ tuổi làm được đến thế.

Năng lực xuất chúng, chẳng những vậy còn rất vang dội.

Mỗi một năng lực đều khiến cho người khác có cố gắng cả đời cũng không thể đạt tới.

Giờ phút này, Vân Thái Niên đã có ý lấy lòng: "Lâm đại sư mới đến Hào Giang, nhà họ Vân tôi đương nhiên phải nhiệt tình chiêu đãi, không biết ngày mai Lâm đại sư có thể nể mặt đến chỗ kẻ hèn này được không?"

Trong lúc trao đổi, hai người vẫn ở trạng thái bình đẳng. Vân Thái Niên cũng không bởi vì thân phận địa vị của mình mà lấy thân phận bề trên để đối đãi Lâm Phàm.

Với lại nếu ông ta lấy thân phận bề trên đối đãi thì sao Lâm Phàm có thể nể mặt, hắn sẽ trực tiếp vỗ mông rời đi.

Hai người nói chuyện vui vẻ một hồi.

Những người khác đứng bên cạnh không xen vào. Nhưng một số người lại rất tò mò về Lâm Phàm, bọn họ rất ít khi thấy ông Vân có thể nói chuyện với một người trẻ tuổi lâu như vậy.

Kể cả những người được cho là tài hoa ở Hào Giang cũng không có đãi ngộ này.

“Tuyết Dao, trong khoảng thời gian này, cháu dẫn Lâm đại sư đi xem mọi nơi ở Hào Giang, có thể buông chuyện trong tay xuống một chút.” Vân Thái Niên nói.

“Cháu biết rồi, ông nội.” Vân Tuyết Dao gật đầu nói. Từ sau khi tiếp nhận sản nghiệp sòng bạc của gia tộc, cô ta chưa từng được nghỉ ngơi tốt. Bây giờ được tiếp đãi Lâm đại sư, người có ơn với mình, trong lòng cô cũng đồng ý.

Lâm Phàm xua tay: “Không cần phiền toái như vậy, tôi có thể tự mình đi tham quan khắp nơi cũng được.”

Vân Thái Niên cười nói: “Thế làm sao được, cậu có ơn với Tuyết Dao, con bé đưa cậu đi xem Hào Giang cũng là chuyện nên làm.”

Thấy đối phương đã nói như vậy, Lâm Phàm cũng không nói thêm gì nữa.

Cũng tốt, đi ra ngoài thăm quan cũng tốt.

Coi như là đi du lịch một chuyến.

Vân Thái Niên rời đi.

Diệp Chân Minh tiến lại gần: “Lâm lão sư, cậu có nhìn ra Chương Nguyên kia gian lận như thế nào không?”

Đám người Vân Tuyết Dao cũng rất tò mò, họ cũng muốn biết rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, hy vọng biết đối phương đã gian lận như thế nào.

Lâm Phàm run vai, cười nói: “Tôi cũng không thấy ông ta gian lận như thế nào nhưng ngược lại là tôi gian lận, có điều ông ta không nhìn ra mà thôi.”

Diệp Chân Minh ngẫm lại cũng đúng, sau khi ông ta và ngài Lâm tiến vào, Chương Nguyên cũng đã mở bài nên đương nhiên không thể nào nhìn thấy kỹ xảo gian lận của Chương Nguyên.

Nhưng bọn họ thật sự muốn biết rốt cuộc đối phương làm như thế nào, nhưng mọi việc không như ý muốn, đối phương không hề cho họ cơ hội này. Nói cách khác là Lâm lão sư không hề cho đối phương cơ hội, phong sát đối phương một trận, còn về việc Lâm lão sư gian lận như thế nào thì ông ta cũng không hỏi.

Đây là điều cấm kỵ, cho dù là người quen thì cũng không thể hỏi.

Bí mật này chỉ có thể chôn trong lòng.

Tại một khách sạn.

Khách sạn mà Vân Tuyết Dao sắp xếp cho Lâm Phàm cũng coi như khách sạn cao cấp nhất ở Hạo Giang.

Nhìn bóng đêm bên ngoài, Lâm Phàm buồn chán nằm trên giường.

Lúc này, ở nhà họ Vân.

Đám người Vân Thái Niên, Vân Tuyết Dao, Diệp Chân Minh, u Vân Hành nhìn hình ảnh trong video đều cau mày.

“Tạm dừng, phóng to.” Vân Thái Niên mở miệng nói.

Bây giờ bọn họ đang xem video đánh bạc giữa Vân Tuyết Dao và Chương Nguyên lúc ban ngày.

Mà bây giờ, hình ảnh tạm dừng trong video, chính là cảnh Vân Tuyết Dao mở lá bài chưa lật.

“Ông nội, cháu không nhìn lầm, lá bài tẩy lúc đó của cháu chính là 9 rô, cháu nhớ rất rõ ràng.” Vân Tuyết Dao nói, đến bây giờ cô ta cũng không biết đối phương làm thế nào biến la chín rô thành lá A.

Diệp Chân Minh nhìn không chớp mắt: “Quá thần kỳ, nếu như chỉ là đổi bài thì còn nói được. Thế nhưng làm sao có thể đổi lá bài thành, lá bài trong hộp thì việc này đúng là không thể tin nổi.”

“Tiếp tục, để tốc độ chậm nhất.” Vân Thái Niên không nói nhiều, mà là tiếp tục xem video, nhưng để tốc độ phát lại điều chỉnh cho chậm nhất.

Nhà họ Vân lấy đánh bạc khởi nghiệp, cũng không phải chỉ dựa vào đánh bạc, mà là dùng đầu óc.

Cao thủ đánh bạc rất nhiều, cho dù lợi hại hơn nữa thì cũng sẽ không gây quá nhiều chú ý. Cái họ muốn là nhìn xem hôm nay rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, sao bài này lại có thể thay đổi ngay tức thì được chứ.

Hình ảnh phát rất chậm, lúc này, một bàn tay vươn ra bắt lấy tay Vân Tuyết Dao.

Chương 1204: Dạo chơi cùng người đẹp

Vân Tuyết Dao nhìn lại cảnh này, sắc mặt hơi đỏ lên một chút nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào màn hình.

Ngay lúc đó, u Vân Hành ngạc nhiên hét lên: "Thay đổi, lá bài thay đổi, làm sao có thể."

Tại thời khắc con bài tẩy lộ ra, chín rô đã biến thành A bích, nhưng họ vẫn không nhìn ra được đối phương làm như thế nào.

Tốc độ đã được điều chỉnh chậm nhất, ngay cả khi tốc độ tay nhanh hơn thì cũng không thể thoát khỏi sự quan sát của máy móc.

Cuối cùng chính là Chương Nguyên tìm thấy lá 9 rô không tồn tại kia trong hộp bài, nhưng sau khi nhìn thấy 9 rô trong hộp bài, mọi người đều ngây ngốc, cảm thấy kinh hãi.

Không hề có sơ hở, không có dấu vết để tìm.

Nếu như không phải biết lá bài tẩy là lá gì thì họ thật sự cho rằng đúng là A bích.

Diệp Chân Minh cảm thán nói: "Xuất quỷ nhập thần. Chỉ bằng chiêu này, nếu hắn tham gia thi đấu thần bài thế giới thì danh hiệu thần bài không có ai ngoài Lâm đại sư."

Đối với mỗi cao thủ đánh bạc mà nói, giấc mộng lớn nhất chính là có được danh hiệu chính thức mà cả thế giới tán thành. Nhưng đó cũng chỉ là trong suy nghĩ mà thôi, mức độ khó khăn không cần nói cũng biết, thật sự vô cùng khó.

“Thật quá lợi hại.” Môi Vân Tuyết Dao khẽ giương lên, thán phục nói.

Vân Thái Niên thì ngược lại, ông ta rất bình tĩnh: “Được rồi, Tuyết Dao, ngày mai đi dạo Hào Giang với Lâm đại sư đi nhé.”

“Cháu biết rồi, ông nội.” Vân Tuyết Dao gật đầu nói. Tuy rằng thế lực nhà họ Vân khổng lồ nhưng vẫn luôn đối đãi bình đẳng với những người lợi hại. Nhất là ở Hào Giang, nơi có năng lực cạnh tranh cực mạnh, nếu quá không coi ai ra gì thì cũng không phải là chuyện tốt.

……

Ngày hôm sau.

Lâm Phàm còn đang ngủ thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

“Ai vậy?” Lâm Phàm lười biếng hỏi.

“Lâm đại sư, là tôi, Vân Tuyết Dao.” Có một giọng nói ngọt ngào bên ngoài cửa.

“A, thì ra là cô chủ Vân à, phiền cô chờ một chút, tôi dọn dẹp đã.”

Đối với người đẹp bên ngoài, Lâm Phàm không ngại trao đổi nhiều hơn, đương nhiên cũng chỉ là giao lưu mà thôi.

Không bao lâu sau, Lâm Phàm mở cửa, nhìn thấy người đẹp thì sáng mắt. Phong cách ăn mặc thay đổi rất lớn so với ngày hôm qua, cô ta ăn mặc rất giản dị, tóc dài gợn sóng buộc ở phía sau, có cảm giác như em gái hàng xóm.

“Lâm đại sư, anh vẫn chưa ăn sáng đúng không? Lát nữa tôi dẫn anh đi ăn sáng ở một nơi rất nổi tiếng ở Hạo Giang. Sau đó lại đi tham quan thắng cảnh, Hạo Giang chúng tôi có tám cảnh đẹp nổi tiếng, nếu đến Hạo Giang mà không đi những nơi này tham quan thì coi như chưa đến đây rồi.” Vân Tuyết Dao đầy ý cười nói.

Lâm Phàm cười nói: “Được, vậy làm phiền cô chủ Vân.”

……

Một cửa hàng mặt tiền rất nhỏ, có vẻ như đã kinh doanh lâu năm rồi.

Vân Tuyết Dao thấy Lâm Phàm đang quan sát cửa hàng này, cô ta tưởng hắn là ghét vẻ cũ kỹ nên vội vàng giải thích: "Anh đừng nhìn cửa hàng nhỏ mà nhầm, ở đây đã mở gần sáu mươi năm đấy, rất nổi tiếng ở Hào Giang."

Lâm Phàm cười nói: "Không có, chỉ là tò mò nhìn một chút mà thôi."

Trong lúc chờ đợi đồ ăn sáng đặc sắc, Vân Tuyết Dao tò mò nhìn Lâm Phàm: "Lâm đại sư, tôi rất tò mò. Tối hôm qua tôi trở về tìm kiếm anh trên mạng, trên đó nói anh rất lợi hại, có phải là thật không?"

"Tạm được, cái gì cũng biết một chút. Ngược lại cô chủ Vân lại khiến tôi cảm thấy kinh ngạc, tuổi còn trẻ mà đã tiếp quản sòng bạc." Lâm Phàm cười nói.

"Gọi cô chủ Vân nghe quá xa cách, anh có thể gọi tôi là Tuyết Dao, nếu như không có anh hỗ trợ trận hôm qua thì tôi đã thua người khác mất rồi." Vân Tuyết Dao nói, cũng không biết là tự giễu hay là may mắn.

Lâm Phàm không nói thêm gì. Tuổi Vân Tuyết Dao còn trẻ mà có thể làm chủ sòng bạc thì đương nhiên không dạng vừa, càng nhìn vô hại thì lại càng có hại.

Nếu như mình thật sự coi Vân Tuyết Dao trước mặt này trở thành em gái ngốc bạch ngọt, vậy thì hắn mới thật sự là đứa ngốc.

Rất nhanh, hai phần đồ ăn sáng đặc sắc được bưng lên.

Thêm bát canh chân giò hầm.

Giờ này, cửa hàng người ta thật ra còn chưa mở cửa nhưng Vân Tuyết Dao là công chúa nhỏ của nhà họ Vân nên cho dù họ không kinh doanh thì cũng phải mở cửa.

"Ừm, hương vị không tệ." Lâm Phàm ăn một miếng, thật sự rất ngon.

Vân Tuyết Dao cười rất vui vẻ, dường như là thứ mình thích nhất được người khác khen ngợi: "Lúc tôi còn rất nhỏ vẫn hay ăn ở chỗ này, tuy rằng giá cả đắt hơn chỗ khác nhưng hương vị thật sự rất ngon."

Lâm Phàm: “Lấy thực lực của nhà họ Vân thì dù có đắt hơn nữa thì cũng chỉ là rất rẻ thôi.”

“Gọi anh là Lâm đại sư không được tự nhiên lắm, tôi gọi anh là anh Lâm được không?” Vân Tuyết Dao hỏi.

Lâm Phàm gật đầu: “Được, không thành vấn đề, có đôi khi nghe người ta gọi tôi là Lâm đại sư, tôi lại cảm thấy tôi già mất rồi.”

“Nào có, anh Lâm rất trẻ, cũng rất đẹp trai, hơn nữa còn lợi hại hơn so với người tôi quen biết.” Vân Tuyết Dao khen ngợi.

Ngay sau đó, hai người rời khỏi cửa hàng.

Chương 1205: Bị vây bắt

Lâm Phàm không quen biết với cuộc sống và con người Hào Giang, cũng may là có Vân Tuyết Dao dẫn đường, điểm dừng chân đầu tiên chính là 'Miếu Ma Các'.

Nơi này rất nổi tiếng ở Hào Giang, đã có lịch sử năm trăm năm.

Tuy nhiên trên đường đi lại gặp phải một chuyện không vui.

Tại ngã ba, suýt chút nữa xảy ra va chạm giữa hai xe, mà đối phương thì nổi giận chửi tục.

Lâm Phàm phát hiện sắc mặt Vân Tuyết Dao tức giận nhưng rất nhanh lại thay đổi trở về, hắn nhìn thấy Vân Tuyết Dao lấy điện thoại di động ra, gửi một tin nhắn đi.

Trong lúc vô tình, hắn nhìn thoáng qua, phát hiện cô chủ Vân này rất có sự bá đạo của một đại ca xã hội đen.

"Dạy dỗ gã ta một trận thật tốt."

Lúc này, Vân Tuyết Dao cất điện thoại di động, trên mặt nở nụ cười rất mê người: "Anh Lâm, loại chuyện thế này ở Hào Giang rất bình thường, nhưng sẽ không có chuyện gì đâu, an ninh nơi này rất tốt."

Lâm Phàm không lật tẩy, cũng không nói thêm gì, chỉ cười rồi gật đầu. Đây là chuyện của người ta, mình không cần quan tâm nhiều làm gì.

Chẳng qua vừa rồi miệng người kia thật sự quá thối, bị dạy dỗ một trận cũng là đáng đời.

Tiếp tục đi dạo nhiều nơi.

Vịnh Cát Đen.

Sóng biển vỗ về, xung quanh không có bao nhiêu người. Vân Tuyết Dao giang hai tay, cảm thụ được cảm giác gió biển thổi tới.

"Đã lâu rồi không thoải mái như vậy." Vân Tuyết Dao cười nói.

Lâm Phàm: “Tuyết Dao, lấy thân phận và địa vị của cô, muốn thoải mái còn không đơn giản sao?”

“Anh Lâm, chuyện sòng bạc mỗi ngày cũng đã khiến tôi sứt đầu mẻ trán rồi. Từ trên xuống dưới, từ nhỏ đến lớn, mỗi một chuyện tôi đều phải suy nghĩ trước nghĩ sau, không thể qua loa. Chẳng qua là ông nội đã lên tiếng nên tôi cũng có thể buông mọi việc xuống, đi ra thoải mái một lần cho sảng khoái.” Vân Tuyết Dao nhắm mắt lại, tâm hồn vào giờ phút này như trống rỗng.

Sau đó cô ta nhón chân, dáng người lung linh, có lồi có lõm, giang hai tay ra, giống như đang ôm lấy cả thế giới.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, sắc trời cũng dần dần tối đen lại.

“Anh Lâm, chúng ta trở về đi, ông nội ở nhà chờ cũng lâu rồi, cũng không thể để ông nội chờ tiếp được.” Vân Tuyết Dao nói.

Nhìn đồng hồ, đúng là đã không còn sớm.

“Được.” Lâm Phàm gật đầu: “Ngày mai tôi cũng nên rời khỏi Hào Giang về Thượng Hải rồi.”

Vân Tuyết Dao sửng sốt: “Không ở lại thêm một thời gian nữa sao?”

Lâm Phàm cười: “Không được, sau khi trở về tôi còn có việc phải làm.”

“À.” Vân Tuyết Dao không nói thêm gì.

…..

Trên con đường nhỏ yên tĩnh vô cùng, đột nhiên truyền đến một tiếng phanh chói tai.

Chỉ thấy phía trước có một chiếc xe tải đang ngăn đường lại.

Vân Tuyết Dao biến sắc: “Không ổn, hình như chúng ta bị người ta theo dõi.”

Lâm Phàm lắc đầu: “Không phải hình như, mà là đã bị người ta theo dõi.”

Hắn không ngờ mình đến Hào Giang lại phát sinh chuyện như vậy. Nhưng cũng kỳ con mẹ nó quái, rốt cuộc ai lại to gan như

thế, dám chặn xe của công chúa nhỏ nhà họ Vân giữa đường thế này. Chẳng lẽ là không muốn lăn lộn ở Hào Giang nữa hay sao?

Tuy nói nơi này trị an không tệ, nhưng ngư long hỗn tạp, băng đảng liều mạng với nhau cũng thỉnh thoảng phát sinh, muốn ngăn cũng không ngăn được.

Vân Tuyết Dao không chút do dự, chuẩn bị lùi xe rời đi nhưng đường đi phía sau cũng đã bị chặn lại.

Trong nháy mắt, từ mấy chiếc xe tải trước sau đi xuống một đám người, trong tay mỗi người đều cầm dao rựa, hùng hổ đi tới.

Đối với bọn họ, người trong chiếc xe này, đã là con cá trong chậu, có thể giết mổ bất cứ lúc nào.

Mặc dù Vân Tuyết Dao đã gặp qua không ít sóng to gió lớn, nhưng đã khi nào ở trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy đâu. Trong lúc nhất thời, trên gương mặt xinh đẹp cũng lộ ra vẻ hoảng sợ.

Xoạch!

Xoạch!

Cửa trước và cửa sau được khóa lại hết, cô ta buộc phải bình tĩnh nói: “Chúng ta đừng ra ngoài, bây giờ tôi gọi điện thoại cho người của tôi tới.”

Nhìn sơ qua, nơi này có ít nhất bốn mươi lăm người, nếu như đồng loạt xông lên thì hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Vân Tuyết Dao cố mạnh mẽ giả vờ trấn định, nhưng tay cầm di động lại bất giác run rẩy.

“Cô Vân, sao lại có nhã hứng tới đây vậy? Chương Nguyên từ trong đám người đi ra. Trong miệng ông ta ngậm một điếu thuốc, ánh mắt lóe ra một tia hưng phấn.

“Là ông ta.” Vân Tuyết Dao sửng sốt, cảm thấy không thể tin. Không phải đối phương đã bị đuổi ra khỏi Hào Giang rồi à? Sao lại trở về rồi?

Làm sao ông ta vượt qua được cửa khẩu?

Trong xe, tuy rằng Vân Tuyết Dao không lên tiếng nhưng Chương Nguyên lại nhìn hiểu, cười rất âm hiểm: "Nhất định là cô Vân đang suy nghĩ làm thế nào mà tôi lại tới đây đúng không? Tôi nói cho cô biết, ông đây bơi đến đây đó."

Sau đó ánh mắt Chương Nguyên nhìn chằm chằm Lâm Phàm: "Không phải tên tiểu bạch kiểm mày đánh cuộc rất lợi hại sao? Hôm nay ông đây chém đứt hai tay mày, để xem sau này mày còn lợi hại như thế nào nữa."

Lâm Phàm nghe nói như vậy, trong lòng nở nụ cười.

Không ngờ mình cũng có thể đụng phải một chuyện mơ hồ thế này.

Chương 1206: Ông nghĩ có thể bỏ túi bọn tôi được sao?

Đối phương nhiều người, hơn nữa mỗi một người nhìn qua đều không giống người hiền lành, đều là loại hung thần ác sát.

Vân Tuyết Dao hít sâu một hơi, để cho mình bình tĩnh lại: "Anh Lâm đừng sợ, nơi này là Hào Giang, bọn họ sẽ không dám làm gì đâu, tôi sẽ bảo vệ anh."

Lâm Phàm nhướng mày, đây là lần đầu tiên hắn nghe được một người phụ nữ nói sẽ che chở mình? Có chút thú vị đấy.

Đột nhiên, hành động của Vân Tuyết Dao lại khiến Lâm Phàm kinh ngạc.

"Anh Lâm, anh ở trong xe đừng ra ngoài, tôi sẽ đi ra giải quyết." Vân Tuyết Dao mở cửa xe ra, dũng cảm đi ra ngoài. Nhưng thân thể run rẩy đã làm lộ hoàn toàn trái tim đang sợ hãi của cô.

"Nơi này là Hào Giang, rốt cuộc ông muốn thế nào? Muốn bao nhiêu tiền thì cứ nói đi." Vân Tuyết Dao nhìn thẳng đối phương nói.

Lúc này, một tên đàn em liếm môi, "Anh Chương, em muốn chơi con đàn bà này."

Một tên đàn em khác cũng ồn ào nói: "Em cũng muốn làm, thật con mẹ nó xinh đẹp mà, đúng là quá mê người."

“He he, chúng mày nói xem nếu chúng ta đều cùng nhau làm, con đàn bà này cuối cùng sẽ mang thai con của ai trong chúng ta?”

“Ha ha….”

Lời nói dơ bẩn truyền đến trong tai Vân Tuyết Dao, cô ta tức giận cắn chặt răng, ngọn núi tức giận cũng dâng lên từng chút một.

Chương Nguyên vuốt cằm: “Cô Vân, cô nghe thấy không? Đám đàn em của tôi đều muốn chơi cô đấy. Hay là cô thỏa mãn bọn họ rồi tôi sẽ thả các cô rời đi?”

“Ông đừng quá đáng.” Vân Tuyết Dao giận dữ quát. Nếu như có cơ hội, nhất định cô sẽ khiến những người này phải trả giá đắt.

“Ôi chao, sao cô Vân lại không biết nói đùa như vậy. Mỹ nhân nũng nịu như cô sao tôi nỡ để nhiều người chơi cô chứ. Muốn chơi cũng chỉ có thể một mình tôi chơi cô thôi. Nhưng giờ tôi có chuyện muốn cô Vân hỗ trợ, chỉ là không biết cô Vân có đồng ý nể mặt tôi hay không?” Chương Nguyên nói.

“Chuyện gì?” Trong đầu Vân Tuyết Dao đang tự hỏi, rốt cuộc nên giải trừ nguy hiểm trước mắt này như thế nào. Nơi này bình thường không có người ở, nếu như chờ sắc trời tối đen thì sẽ càng không có người.

Chương Nguyên búng tay một cái: “Rất đơn giản, tôi muốn có cổ phần của sòng bạc, hợp đồng tôi cũng đã mang đến, chỉ xem cô Vân có nể mặt hay không nữa thôi.”

“Không có khả năng, ông nghĩ cũng đừng nghĩ.” Vân Tuyết Dao quyết đoán từ chối nói.

Chương Nguyên cười lạnh: “Vậy cũng đừng trách tôi. Đám đàn em của tôi đã thật lâu không chạm qua phụ nữ, nếu như chơi hỏng cô Vân thì cũng đừng trách tôi ra tay độc ác. Còn tên tiểu bạch kiểm này, từ nay về sau cũng chỉ có thể trở thành phế nhân, khi đó quả thật là đáng tiếc đó nha.”

Lúc này, Lâm Phàm đã không nghe nổi nữa, hắn mở cửa xe đi ra.

Vân Tuyết Dao vội vàng nói: "Anh Lâm, anh trở về xe đi, việc này tôi sẽ giải quyết." Sau đó ánh mắt cô ta nhìn về phía Chương Nguyên: "Được, cho ông cổ phần nhưng nhất định ông phải thả chúng tôi rời đi."

Hiện tại tạm thời thỏa mãn yêu cầu của đối phương, chờ đến nhà họ Vân, những tên khốn này muốn nắm cổ phần sòng bạc nhà họ Vân thì cũng phải nhìn xem có bản lĩnh này hay không.

Chương Nguyên nở nụ cười: "Được, người thức thời là trang tuấn kiệt. Cô Vân không hổ danh là cô Vân. Đương nhiên để phòng ngừa cô Vân phản bội, chúng tôi phải có chút bảo đảm mới được. Hôm nay tôi đành vất vả một chút, cùng cô Vân chơi đùa một hồi xe chấn, lưu lại chút kỷ niệm mới được. Nếu sau này cô Vân đổi ý, tôi cũng dễ đem mấy thứ này lan truyền khắp thế giới."

"Ông…." Vân Tuyết Dao vừa định nói gì đó, lại bị Lâm Phàm cắt đứt.

Chỉ thấy Lâm Phàm đứng ở trước mặt Vân Tuyết Dao, ánh mắt nhìn về phía Chương Nguyên: "Ông cho rằng chỉ dựa vào những tên phế vật này có thể bỏ túi bọn tôi sao? Tôi nghĩ ông nhầm rồi đấy."

Chương Nguyên vừa nghe thì nhất thời tức giận: "Chém chết cái tên tiểu bạch kiểm này cho tao."

"Dừng tay…."

Vân Tuyết Dao luống cuống, nhưng những người này coi như không nghe thấy mà đã xách dao chém tới.

"Anh Lâm, chúng ta chạy mau." Vân Tuyết Dao sợ hãi, bên phía đối phương có 45 người, đợi đến khi kết thúc trận chiến thì kết quả chắc chắn anh Lâm sẽ bị chém thành đống thịt nhão nhoẹt, vô cùng thê thảm. Hơn nữa, chỉ sợ bản thân cô cũng không thoát khỏi độc thủ của họ.

Còn không bằng chạy trốn. Dù có chết cũng quyết không để bản thân rơi vào tay đối phương.

Chương Nguyên chắc chắn sẽ không cho bọn họ quá nhiều thời gian, đợi đến khi người của nhà họ Vân đến thì cũng đã quá muộn rồi.

Hắn biết lão già của nhà họ Vân coi trọng nhất là chữ tín. Mà trên sòng bạc, hắn với Vân Tuyết Dao đánh cược lớn như thế chính là khiến Vân Thái Niên đi ra.

Cuối cùng ép họ phải đàm phán, để cho gã có cơ hội nhập cổ phần trong sòng bạc. Thế nhưng còn chưa biết thành công hay không thì đã bị cái tên nhóc này làm cho mơ hồ, cho nên gã làm sao có thể nhịn được.

Mà hiện tại, hành động của gã rất cực đoan.

Chương 1207: Rốt cuộc mày là người hay quỷ

Gã muốn ép buộc sát nhập cổ phần, đồng thời chụp vài tấm ảnh xxx của Vân Tuyết Dao, với thân phận và địa vị của nhà họ Vân, chắc chắn họ sẽ không để lộ vụ bê bối này ra ngoài. Còn việc trả thù sau đó thì gã cũng không sợ.

Bây giờ không cần phải nói nhiều, cứ chém chết cái tên nhóc này trước rồi nói tiếp.

……

“Chạy cái gì, chỉ là vài tên tép riu thôi mà. Ôm chặt vào!” Một tay của Lâm Phàm ôm Vân Tuyết Dao vào trong ngực.

Vân Tuyết Dao kêu lên một tiếng, còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, thế nhưng cô vẫn ôm chặt Lâm Phàm.

“Tên tiểu bạch kiểm này, đi chết đi!”

Thanh đao sáng loáng bổ thẳng về phía đỉnh đầu Lâm Phàm. Vân Tuyết Dao thấy cảnh này thì vội vàng nhắm chặt hai mắt, không dám nhìn tiếp.

Binh!

Lâm Phàm giơ chân lên đạp đối phương bay xa ra năm sáu mét. Nếu hắn dùng sức thêm một chút thì chỉ sợ cái mạng nhỏ của đối phương cũng không còn.

Một tay Lâm Phàm giơ ra, bắt lại được thanh đao đang bay trên không trung.

Vân Tuyết Dao được Lâm Phàm ôm chặt trong lòng cứ ngỡ sẽ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của anh Lâm. Thế nhưng truyền vào tai lại là tiếng kêu gào thảm thiết của đối phương, cô nhịn không được mà mở mắt ra nhìn, thế là bị một màn trước mặt làm cho đầu óc choáng váng.

Chuyện này sao có thể?

Lâm Phàm giơ tay chém xuống, khiến người đến ngã lăn dưới đất. Dáng vẻ bá đạo đó của anh Lâm đánh thẳng vào sâu trong linh hồn của Vân Tuyết Dao.

“Ôm cẩn thận vào, tôi đưa cô đi chém bọn chúng!” Lâm Phàm bình tĩnh cười nói, tựa như việc đối phó với những người này cũng chỉ như bóp chết một con kiến, đơn giản không chút khó khăn.

Khí tức đàn ông trong nháy mắt ngập tràn rạo rực trong lòng Vân Tuyết Dao, điều này khiến cô từ từ mất dần phương hướng.

Tất cả những người đàn ông mà cô đã từng gặp, hầu như đều mang nét dịu dàng nhã nhặn, thậm chí có người còn trông như đàn bà. Còn cảnh tượng hiện tại bá đạo như này cô nào đã từng thấy qua cơ chứ.

Vân Tuyết Dao không tự chủ được ép sát lại gần hơn, cả cơ thể cô như dính chặt trên người Lâm Phàm.

Lâm Phàm khẽ chau mày, hắn cảm nhận được một thứ gì đó không thuộc về hắn đang đè ép lên người, loại cảm giác này rất kỳ lạ.

Thế nhưng tạm thời không cần nghĩ về mấy thứ này, hắn vẫn nên tập trung vào con đường chém giết phía trước thì hơn.

Kể từ sau khi nhận được ‘ kiến thức phân loại lớn võ thuật’, hắn vẫn chưa từng được một lần bung sức sảng khoái như hiện tại.

Dù sao thì ở trong nước thì làm sao có thể xảy ra tình huống muốn giết người bằng dao với quy mô lớn như vậy chứ.

Đao tới đâu thì thấy máu tới đó.

Vân Tuyết Dao chẳng những không hề sợ hãi mà ngược lại còn cảm thấy hưng phấn.

Loại tình huống thế này cô chỉ thấy ở trong mơ mà thôi, chưa từng nghĩ sẽ được chứng kiến ở ngoài đời thật.

Bởi lẽ trong mắt cô thì đây vốn là chuyện không thể xảy ra, vì làm gì có ai lợi hại đến như vậy. Thế nhưng hiện tại giấc mơ đã thành sự thật, điều này khiến cô vô cùng hưng phấn.

Mỗi khi Lâm Phàm đánh bay một người, trong lòng Vân Tuyết Dao lại chấn động một lần, loại cảm giác này khiến cô sảng khoái vô cùng.

Dần dần!

Vân Tuyết Dao cảm thấy phía trong quần mình có hơi ướt.

Trên mặt hơi ửng hồng, cô không ngờ mình lại là một người con gái như vậy.

Rõ ràng cái gì cũng chưa từng xảy ra, tại sao lại có cảm giác như vậy?!

Lén nhìn một bên khuôn mặt của Lâm Phàm, ngay cả khi chém giết ai đó hắn cũng rất thờ ơ, bình tĩnh, thực sự vô cùng cuốn hút!

A!

Tiếng kêu thảm thiết nối liền không dứt, Chương Nguyên bị cảnh tượng trước mắt dọa cho choáng váng đầu óc.

Sao lại có người lợi hại đến như vậy!

Bốn mươi lăm người này, thậm chí đến cả góc áo đối phương cũng chưa chạm được thì đều đã bị đánh ngã trên mặt đất. Nếu như không tận mặt chứng kiến thì rất khó để tin.

Quá ảo rồi!

Không bao lâu sau, không một tên đàn em nào của gã có thể đứng thẳng được.

Bịch!

Chương Nguyên đứng im tại chỗ, kinh hãi đến mức thanh đao trong tay đều rơi xuống đất, hai mắt hoảng sợ nhìn chằm chằm về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm hất thanh đao lên rồi đâm xuống dưới đất ở phía trước mặt Chương Nguyên.

Bịch bịch!

Chương Nguyên bị dọa một cái ngã lăn trên mặt đất, thân thể run lên từng cơn.

“Rốt cuộc mày là người hay là quỷ vậy?”

Lâm Phàm cười đáp: “Ông nói thử xem?”

“Tuyết Dao! Mọi chuyện đã ổn, cô có thể buông tôi ra được rồi!” Lâm Phàm bất đắc dĩ nói, dẫn cô ấy bay tới bay lui như vậy mà một tia cảnh giác cũng không, cứ chiếm tiện nghi của mình như vậy, thật là đáng sợ mà!

Mọi chuyện đã kết thúc, thế nhưng cô gái này vẫn cứ ôm chặt lấy hắn, dán toàn bộ cơ thể lên người hắn. Nhưng mà, eo của Tuyết Dao thực sự là rất nhỏ, lại rất đàn hồi. Mặc dù cách một lớp quần áo nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận rất rõ ràng.

Lúc này, Vân Tuyết Dao mới phản ứng lại, vội vàng buông lỏng vòng tay ôm Lâm Phàm ra. Thế nhưng mặc dù động tác buông lỏng rất dứt khoát, song lại khiến người ta có cảm giác vô cùng miễn cưỡng.

Sau đó cô hơi đỏ mặt, nhìn một màn trước mặt, khẽ nói: “Anh Lâm, anh thật lợi lại…”

Chương 1208: Anh có biết chơi mạc chược không?

Lâm Phàm mỉm cười: “Bình thường thôi, không có gì lợi hại đâu! Người của cô lúc nào thì đến vậy?”

“Chắc cũng sắp đến rồi.” Vân Tuyết Dao vẫn còn chưa kịp phản ứng lại, người này thật sự rất mạnh, một mình có thể chém bay được tất cả đám người kia.

Ngay cả đội trưởng bảo an của sòng bạc có tiếng là tay đấm bậc nhất, chỉ sợ cũng phải chịu thua trong tay anh Lâm.

Không lâu sau.

Người nhà họ Vân tới, theo đó còn có cả cảnh sát.

Nhà họ Vân là những người làm ăn hợp pháp, đặc biệt là ông Vân rất có danh tiếng, huân chương khen thưởng đếm không

hết.

“Tuyết Dao, con có sao không?” Lúc này, một người đàn ông trung niên đi tới, nhìn qua có lẽ tầm hơn 50 tuổi, nhưng vì chăm sóc bảo dưỡng tốt nên không hề thấy già đi.

“Cha, con không sao! Nếu như không có anh Lâm giúp đỡ thì kết quả thật sự rất khó đoán.” Vân Tuyết Dao đáp.

Lâm Phàm nhìn người đàn ông trung niên này, đây chính là cha của Vân Tuyết Dao. Hai người nhìn nhau, coi như là chào hỏi.

“Hắn chính là kẻ đứng đầu à?” Giọng điệu của Vận Quốc Tân rất bình tĩnh, nhưng có thể đoán được ông đang rất tức giận.

Vân Tuyết Dao gật đầu, sau đó kể lại toàn bộ mọi chuyện.

Sau khi Vân Quốc Tân nghe xong thì lập tức nổi trận lôi đình: “Đánh gãy hết chân tay của chúng cho tôi!”

Dù có cảnh sát Hạo Giang ở đây thì ông ta vẫn bá đạo nói ra những lời này. Cảnh sát Hạo Giang cũng làm như không thấy, không ngăn cản, coi như chấp nhận việc này.

“Không … Không! … Đừng ….A!!” Chương Nguyên kêu thảm thiết, trực tiếp ngất đi.

“Ông Vân, chúng tôi sẽ dẫn tất cả đám người này đi!” Một viên đội trưởng cảnh sát nói.

“Được! Tôi không muốn nhìn thấy tên này nữa!” Vân Quốc Tân đáp.

“Ông Vân cứ yên tâm, trong tình huống này, hắn ta không còn cơ hội để ra ngoài đâu.”

Ý tứ vô cùng rõ ràng, tên Chương Nguyên này chỉ sợ sẽ bị nhốt cả đời trong tù.

“Ngài Lâm, tôi đã nghe cha của tôi nhắc đến anh, cảm ơn anh!” Vân Quốc Tân nắm tay Lâm Phàm nói lời cảm ơn.

Lâm Phàm: “Không cần cảm ơn, chuyện ngoài ý muốn mà thôi!”

Vân Tuyết Dao vụng trộm liếc nhìn Lâm Phàm, sắc mặt dần dần đỏ lên.

Sau đó, đám người vội vàng rời khỏi đây, trở về nhà họ Vân.

Xảy ra chuyện như vậy, Vân Thái Niên vô cùng tức giận, đồng thời cũng cảm ơn Lâm Phàm rối rít, điều này khiến Lâm Phàm cảm thấy hơi ngượng.

Buổi tụ họp vô cùng đơn giản, không quá phức tạp, chỉ là một bữa cơm gia đình mà thôi.

Điều khiến Lâm Phàm không ngờ tới đó chính là Vân Thái Niên có rất nhiều con cái, thế nhưng dường như tất cả đều có vẻ bất hòa.

Suy nghĩ một chút cũng thấy dễ hiểu, Vân Thái Niên có đến mấy người vợ, con cái có rất nhiều.

Cùng cha khác mẹ chắc chắn sẽ có khoảng cách.

Thế nhưng, dù sao thì đây cũng là bữa cơm do đích thân Vân Thái Niên mời khách, quan hệ trong nhà không tốt đến đâu thì cũng không có ai dám bày tỏ thái độ ngay trong lúc này.

Buổi tối, Lâm Phàm cũng không trở về khách sạn mà ở lại nhà họ Vân.

Nằm ở trên giường, đầu óc có hơi mơ hồ, nhưng cũng không quá lo ngại.

Thùng thùng!

Đúng lúc này, tiếng đập cửa đột nhiên vang lên.

“Anh Lâm, là tôi đây …” Giọng nói ngoài cửa rất nhỏ, nhưng vẫn đủ để người bên trong nghe rõ.

Lâm Phàm nghĩ thầm trong lòng, nửa đêm nửa hôm Vân Tuyết Dao đến đây làm gì vậy?

Chỉ trong vòng một phút ngắn ngủi, bộ não đã hoạt động hết công suất.

Làm sao bây giờ?

Chuyện gì đây? Nhìn thời gian đã là 12 giờ đêm rồi, nửa đêm gõ cửa chắc chắn không phải chuyện tốt lành gì.

Chẳng lẽ trước đó, lúc đó hắn ra tay quá đẹp trai, toàn bộ khí khái đàn ông đều được bộc lộ nên khiến Vân Tuyết Dao muốn lấy thân báo đáp à?

Mặc dù chỉ là tưởng tượng, nhưng có vẻ xác suất xảy ra của chuyện này cũng khá cao đó nha.

Ôi trời! Cmn! Sớm biết thế hắn đã không hành động ngầu lòi như vậy rồi!

Thùng thùng!

Tiếng đập cửa lại vang lên.

“Anh Lâm, anh còn thức không?” Giọng Vân Tuyết Dao hơi vội vàng, tựa như không thể chờ thêm nữa.

Trong phòng.

Lâm Phàm không biết phải làm sao, ánh mắt nhìn xung quanh phòng. Cmn! Không có cách nào hết! Nếu quả thật phát sinh vấn đề gì, bản thân hắn có lẽ cũng không nhịn được. Nếu dẫn đến việc có thai ngoài ý muốn thì sao, hắn còn trẻ như vậy nên còn chưa có ý định này đâu.

Hay là trực tiếp từ chối? Như vậy cũng được mà nhỉ.

Thế nhưng nếu làm như vậy trông hắn có giống một tên bất lực không? Hơn nữa, nếu đối phương tấn công quá trực tiếp, hắn phải ngăn cản như thế nào đây? Thôi kệ vậy, cứ đi mở cửa trước cái đã.

Hít sâu một hơi, để bản thân bình tĩnh một chút.

Xoạt xoạt!

Cửa mơ.

Vân Tuyết Dao đang mặc bộ đồ ngủ đứng ở bên ngoài, cẩn thận nói: “Anh Lâm, anh vẫn chưa ngủ sao?”

Lâm Phàm: “Vẫn chưa, lát nữa mới ngủ. Có chuyện gì sao?”

Theo lẽ thường, đối phương nên nói ‘Anh Lâm, em có thể vào trong hay không?’ hoặc là không nói lời nào mà tiến lên ôm hôn, hôn đến mức long trời lở đất, đến cuối cùng thì nước chảy thành sông.

Vân Tuyết Dao do dự chốc lát rồi nói: “Anh Lâm, anh có biết chơi mạt chược không?”

Lâm Phàm không hiểu tại sao cô ta lại hỏi vấn đề này, nhưng vẫn gật đầu đáp: “Có, sao vậy?”

Chương 1209: Hỗ trợ lẫn nhau

Lúc này, Vân Tuyết Dao bỗng nhiên nở nụ cười, nắm lấy tay Lâm Phàm. Đối với hắn, chuyện này cũng quá trực tiếp rồi đấy! Ít nhất cũng phải nói một câu hoặc hỏi hắn có đồng ý hay không đã chứ. Làm gì có chuyện vừa mở cửa đã vào thẳng câu chuyện như vậy rồi.

Bản thân hắn cũng không phải là loại người đó.

“Vậy thì tốt quá! Anh Lâm, tối nay em gái và em trai của tôi vừa trở về. Cảm thấy khá ngứa tay nên muốn đánh mạt chược, bây giờ chúng tôi có 3 người rồi, còn thiếu 1 người nữa, anh có thể đến chơi cùng được không?” Vân Tuyết Dao vô cùng vui vẻ, vấn đề này cũng không cần hỏi nhiều. Bởi trong mắt cô, người lợi hại như anh Lâm thì sao có thể không biết chơi mạt chược được.

Chỉ sợ đến lúc đó, mấy người các cô mới là người bị thua hết ấy.

“Hả?” Lâm Phàm sững sờ, không dám tin, sau đó lẩm bẩm nói: “Là chơi mạt chược sao?”

“Đúng vậy! Nếu không anh nghĩ là việc gì vậy?” Lúc nói lời này, sắc mặt của Vân Tuyết Dao hơi ửng đỏ, trong lòng cũng thầm nghĩ: “Anh Lâm thẳng thắn quá! Chúng ta vừa mới quen nhau chưa được bao lâu, sao có thể xảy ra chuyện đó được. Nhưng nếu thật sự muốn, không biết bản thân mình có thể từ chối hay không, hoặc nếu như từ chối thì có ổn lắm không?”

Lúc ở trong nhà, Vân Tuyết Dao không kiên cường giống như lúc ở bên ngoài.

“Không, không có, tôi tưởng cô có việc gì gấp thôi.” Hắn không muốn đối phương hiểu lầm, bản thân là Lâm đại sư ở phố Vân Lý, có hàng trăm vạn người hâm mộ thì sao có loại ý nghĩ như vậy được.

Hơn nữa, điều khiến Lâm Phàm khó hiểu chính là, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra kể từ khi hắn đến Hào Giang vậy? Tại sao sau khi gặp được Vân Tuyết Dao, bản thân luôn nghĩ đến những chuyện mà trước đây chưa từng nghĩ tới.

Rất tà ác!

“Vậy chúng ta nhanh chút, bọn họ đều đang đợi đợi chúng ta.” Vân Tuyết Dao cũng không đợi Lâm Phàm nói thêm điều gì thì đã vội vàng lôi kéo hắn đi về phía trước.

Lâm Phàm nhìn theo bóng lưng Vân Tuyết Dao rồi lắc lắc đầu, ngày mai hắn vẫn nên về Thượng Hải càng sớm càng tốt. Ở lại mảnh đất Hào Giang này quá nguy hiểm và có quá nhiều cám dỗ khó cưỡng, Thượng Hải vẫn là nơi tốt nhất.

Mãi cho đến 4 giờ sáng.

Lâm Phàm cho rằng chỉ cần chơi một lúc là sẽ kết thúc, nhưng không ngờ lần chơi này lại kéo dài mãi không dứt. Nếu hắn không nói cần phải nghỉ ngơi thì có lẽ còn chơi đến tận khi trời sáng.

Về đến phòng, nằm ở trên giường, Lâm Phàm sờ lên khuôn mặt hơi đỏ của mình, cả ngày hôm nay toàn nghĩ mấy thứ linh tinh.

Ở một gian phòng khác.

Em gái của Vân Tuyết Dao, là người cùng cha khác mẹ với cô. Thế nhưng xuất thân không được tốt, cô ấy là con riêng ở bên ngoài, sau đó được đưa về nhà. Vân Tuyết Dao cũng không vì thế mà bắt nạt hay ghẻ lạnh đối phương. Ngược lại, quan hệ của hai người rất tốt, giống như chị em gái ruột thịt.

“Chị này, chị thích Lâm đại sư đúng không?” Vân Hương trêu ghẹo hỏi.

“Trẻ nhỏ thì biết gì mà nói, ngủ đi!” Vân Tuyết Dao liếc một cái, che kín chăn mền, tiến vào mộng đẹp. Nhưng khi vừa nhắm mắt lại, trong đầu lại hiện lên những chuyện đã xảy ra ngày hôm nay, khóe miệng cô khẽ cười rồi cuối cùng ngủ thiếp đi.

……

Hôm sau.

Tại sân bay.

Lâm Phàm giơ tay về phía mọi người: “Nếu lần sau có cơ hội đến Thượng Hải, tôi sẽ tiếp đón mọi người.”

Vân Tuyết Dao vẫy tay, trong mắt đều là suy nghĩ không muốn: “Anh Lâm, tạm biệt!” Trong lòng suy nghĩ không biết lúc nào mới có thể gặp lại.

Diệp Chân Minh cảm kích nói: “Lâm đại sư, thực sự cảm ơn anh rất nhiều!”

Lần này, mặc dù thời gian ở lại chỉ có mấy ngày, thế nhưng thu hoạch lại khá ổn. Hắn sờ tấm thẻ trong túi, suýt chút nữa thì cười thành tiếng.

Kiếm tiền như vậy thật đơn giản làm sao!

Chỉ cần lật một lá bài đã kiếm được 10 triệu.

Khi chưa có Bách khoa toàn thư, mục tiêu duy nhất của Lâm Phàm chính là cố gắng kiếm tiền. Nhưng kể từ khi nhận được Bách khoa toàn thư, hắn phát hiện, tiền thực sự rất dễ kiếm, điều này khiến hắn không còn động lực nữa.

Không có áp lực chút nào, khiến cho người ta mê muội mất cả ý chí!

Lâm Phàm thấy rằng, hắn vẫn nên làm tốt việc của Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn. Bởi vì đối với hắn, đây mới là chuyện có động lực lớn nhất.

Tại phố Vân Lý!

Điền Thần Côn ngồi ngoài cửa hút thuốc: “Haizz, không biết tên nhóc kia đi Hào Giang làm cái gì mà không dẫn ông đây theo vậy? Đúng là khác người, chưa gặp ông chủ nào lạ đời như thế, không biết dẫn nhân viên ra ngoài ngắm nhìn thế giới gì cả.”

Ngô U Lan cười nói: “Anh Lâm đi ra ngoài là có chuyện cần làm, có phải đi du lịch đâu!”

Điền Thần Côn lắc đầu bất đắc dĩ: “Lão Ngô này, không phải tôi nói ông đâu, nhưng ông nuôi con gái không công rồi đấy, còn chưa gả mà đã một lòng theo người ta rồi. Sau này, tôi thấy ông vẫn nên sống cùng với tôi đi, cũng dễ dàng hỗ trợ lẫn nhau.”

Triệu Chung Dương cười nói: “Thần côn, hỗ trợ chỗ nào vậy?” Vẻ mặt rất gợi đòn, đồng thời còn nhấn mạnh hai chữ “hỗ trợ”.

Điền Thần Côn cười mắng: “Bây giờ thằng nhóc nhà cậu không còn an phận như xưa nữa, biến thành lưu manh rồi!”

Chương 1210: Trước thềm chương trình

“Này này, không được mắng người như thế, ông có biết tôi được bao nhiêu cô gái tỏ tình trong phòng phát sóng không hả? Nếu không phải mấy cô bé đó còn chưa đủ tuổi thì ông nghĩ tôi vẫn còn ế tới giờ hay sao?” Triệu Chung Dương đáp trả.

Đột nhiên, một giọng nói vang lên.

“Hả? Ngay cả trẻ vị thành niên mà cậu cũng dám lừa à? Như vậy không ổn đâu đấy!”

Nghe thấy giọng nói này, mọi người sững sờ đưa mắt nhìn nhau.

Điền Thần Côn đột nhiên hét lên một tiếng: “Cmn, tên nhóc này mới đi Hào Giang mới có mấy ngày mà đã về rồi, không phải cậu vừa đi là về luôn đấy chứ?”

Lâm Phàm nhún nhún vai: “Giải quyết xong hết rồi thì nên về thôi.”

Ngô U Lan nhìn thấy anh Lâm trở về thì vô cùng mừng rỡ, vội vàng đẩy Lâm Phàm ngồi xuống ghế, hai tay nắm lấy vai Lâm Phàm: “Anh Lâm, Hào Giang như thế nào vậy? Có vui không?”

Lâm Phàm nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Chuyến đi này cũng khá thú vị.”

Chuyến đi này đương nhiên là thú vị rồi, chém được một khoản tiền sảng khoái như thế không vui sao được?

Đã mấy ngày kể từ khi Lâm Phàm trở lại Thượng Hải, cuộc sống mỗi ngày vẫn êm đềm như trước, cũng không có chuyện bất ngờ gì xảy ra.

Chỉ là mỗi ngày trong wechat xuất hiện một người chuyên gửi tin nhắn nói những chuyện trời ơi đất hỡi, đó chính là Vân Tuyết Dao.

Mỗi tối đều nhắn tin tới.

Bên phía Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn cũng khá ổn, điểm bách khoa toàn thư lại tăng thêm một chút, nhưng vẫn còn thiếu ba đứa nhỏ nữa thì mới có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Lâm Phàm nghĩ đến học trò Triệu Minh Thanh đã lâu không tới của mình, cảm thấy khá lo lắng. Trong suốt khoảng thời gian này cũng không thấy ông ấy gọi điện tới, không biết tình hình bên đó như thế nào, có xảy ra chuyện gì hay không.

Suy nghĩ một lát, cuối cùng hắn vẫn quyết định gọi điện thử xem sao.

“Minh Thanh này, bên phía đó có chuyện gì vậy? Tại sao mãi vẫn chưa thấy ông trở về vậy?” Lâm Phàm hỏi.

Giọng điệu của Triệu Minh Thanh ở bên kia điện thoại có chút áy náy: “Lão sư, phải qua một thời gian ngắn nữa thì học trò mới trở về được. Bên này có quá nhiều người ở núi, người dân nơi đây bị bệnh khá phức tạp. Cho nên cần phải có thời gian mới trị được tận gốc, vì vậy học trò đành phải ở lại đây lâu hơn một chút.”

“Lão Triệu, là điện thoại của lão sư của ông sao?” Bên kia đầu điện thoại còn có giọng nói của người khác.

Không cần nghĩ cũng biết đây chắc hẳn là đồng nghiệp mà Triệu Minh Thanh gặp được ở đó, Địch Gia Nặc là Bác sĩ của một bệnh viện lớn ở Mỹ, nhưng thường đến vùng núi Hoa Hạ này để khám chữa bệnh cho người dân nơi đây.

Có lẽ trong khoảng thời gian này, hai người đã trở thành bạn bè thân thiết.

Lâm Phàm: “Ừ, vậy ông cứ làm việc đi, hoàn thành xong thì trở về sớm một chút. Bản thân phải giữ gìn sức khỏe, đừng quá mệt nhọc. Thân thể ông không chịu được áp lực làm việc liên tục trong một thời gian dài đâu đấy.”

Triệu Minh Thanh vô cùng xúc động: “Học trò sẽ chú ý! Lão sư, vậy tôi cúp máy trước nhé, bây giờ chúng tôi phải lên trên núi rồi.”

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Phàm mở điện thoại di động lên xem tin tức.

Chương trình ‘Giọng ca nội lực’ của đài truyền hình Thượng Hải đã bắt đầu tuyên truyền.

Khoảng thời gian trước, danh tính của các vị giám khảo được cư dân mạng thảo luận rất sôi nổi, đến giờ vẫn chưa biết giám khảo là ai. Tổ chương trình thì cũng có cách riêng của mình, tạm thời vẫn chưa công bố giám khảo, nên càng khiến cho mọi người vô cùng tò mò.

Lúc này, bên phía đài truyền hình Thượng Hải cũng đã bắt đầu tiến hành tuyên truyền.

“Chỉ còn mười ngày nữa là chương trình ‘Giọng ca nội lực” mùa đầu tiên sẽ chính thức bắt đầu, bốn vị trong ban giám khảo và cố vấn sẽ là ….”

“Cmn, cuối cùng cũng công bố rồi!”

“Sẽ là ai đây? Không có Anh Kim sao?”

“Lầu trên ơi, anh vừa mới vào mạng à? Anh Kim đã sớm không còn nằm trong ban cố vấn rồi.”

“Mọi người xem kìa, ban cố vấn lần lượt là Hoắc Kiến Tường, Lý Anh Đông, Triệu Lỵ và Lâm Phàm.”

“Vãi chưởng! Đỉnh vậy! Không ngờ đài truyền hình Thượng Hải có thể mời được cả ca vương Hoắc Kiến Tường, tôi kết chương trình này rồi đấy nha.”

“Hoắc Kiến Tường mà được gọi là Ca vương à? Nếu là hai mươi năm trước thì may ra còn tạm được.”

“Tôi thích nhất là Lý Anh Đông!”

“Hình như sau khi Anh Kim rời bỏ ban cố vấn, đài truyền hình Thượng Hải đã tìm Triệu Lỵ. Nếu xét về danh tiếng thì Triệu Lỵ có vẻ kém hơn Anh Kim một chút, nhưng về mặt khả năng ca hát, tôi thấy Triệu Lỵ vẫn lợi hại hơn đó.”

“Các người có mắt để làm gì vậy hả? Không thấy có cả Lâm đại sư sao? Người tôi mong đợi nhất chính là Lâm đại sư đấy!”

“Đúng! Đúng! Đúng! Tôi cũng rất mong chờ Lâm đại sư, tôi cảm thấy chương trình ‘Giọng ca nội lực’ mùa đầu tiên này sẽ rất thành công vì có sự tham gia của Lâm đại sư đó nha.”

“Lâm đại sư cái gì mà Lâm đại sư, cũng chỉ nổi lên nhờ mấy chuyện linh tinh mà thôi, còn kém xa so với ba vị ban cố vấn khác đấy.”

Chương 1211: Cát sê cao nhất

“Ha ha ha, kém xa sao? Mắt của anh bị mù à? Theo tôi được biết, mức cát sê mà đài truyền hình Thượng Hải bỏ ra để mời Lâm đại sư là 20 triệu đấy, còn cao hơn cả ba người còn lại nữa đó!”

“Hoắc Kiến Tường là 18 triệu, Lý Đông Anh là 16 triệu 500, Triệu Lỵ là 19 triệu, vẫn kém hơn Lâm đại sư một chút. Từ đó có thể thấy, trong mắt đài truyền hình Thượng Hải thì Lâm đại sư còn nổi tiếng hơn cả ba vị trong ban cố vấn còn lại nhiều.”

“Vãi lúa! Đây là sự thật à?”

……

Không khí thảo luận trên mạng vô cùng nhiệt liệt, dù sao thì chương trình ‘giọng ca nội lực’ này cũng rất hot.

Dù sao thì vốn dĩ thực lực của đài truyền hình Thượng Hải đã rất lớn, nếu họ thực sự nghiêm túc muốn ‘lăng xê’ một chương trình nào đó thì cũng khá dễ dàng.

Ngoại trừ Lâm Phàm, tâm trạng của ba vị cố vấn còn lại không được tốt lắm. Kể từ khi ra mắt, ít nhất cũng đã mười năm, nhiều thì hơn hai mươi năm làm nghề. Hiện tại, đột nhiên lại có thông báo người thay thế Anh Kim có thù lao còn cao hơn cả bọn họ.

Họ thấy chuyện này rất vô lý. Theo họ lý giải, phí cát sê hiện tại của Anh Kim là 30 triệu, cao hơn bọn họ rất nhiều. Thế nhưng họ cũng không có ý kiến gì là vì danh tiếng của Anh Kim rất lớn, địa vị trong giới ca hát lại cao. Cho nên việc nhận mức cát sê cao như vậy cũng là lẽ đương nhiên. Thế nhưng hiện tại bỗng nhiên xuất hiện một Lâm đại sư lên thay thế, người này đã từng có thành tích gì chưa?

Chỉ mới hot ở trên mạng một thời gian ngắn, sau đó mới dần có danh tiếng, vậy tại sao mức cát sê lại cao hơn bọn họ vô lý như vậy?

Tại phố Vân Lý.

Điền Thần Côn vô cùng ngạc nhiên: “Lợi hại thật! Phí cát sê là 20 triệu đấy, số tiền này lớn quá đó.”

Bọn họ biết Lâm Phàm muốn làm giám khảo và cũng là cố vấn, nhưng không nghĩ mức cát sê làm lại cao như vậy.

20 triệu đó! Đây là số tiền mà có người cả đời cũng không kiếm nổi.

“Bỏ đi, chỉ là chuyện bình thường thôi mà.” Lâm Phàm bình tĩnh xua tay, vẻ mặt ngầu lòi lên tiếng đáp. Điền Thần Côn thấy vậy thì tức giận, tiến lên đấm mấy quyền.

Thật ra Lâm Phàm cũng không ngờ, ba vị trong ban cố vấn còn lại cũng là cấp bậc đại lão lâu năm trong giới ca hát, có không ít những bài hit.

Điều khiến hắn bất ngờ nhất chính là, phí cát sê mà hắn nhận được cao hơn so với bọn họ, có lẽ trong lòng mấy người đó đang ấm ức lắm đây!

Dù sao bản thân hắn vẫn còn khá trẻ, cũng không phải người trong giới, ai mà phục được cơ chứ.

Lướt Weibo một lúc, lại phát hiện hình như Anh Kim cũng không phục, bà tám này còn lặng lẽ đăng một tin Weibo thu hút sự chú ý của khá nhiều người.

“Trong núi không có hổ, khỉ tự xưng vương.”

Cư dân mạng điên cuồng bình luận ở phía dưới, nếu là người biết chuyện thì chắc chắn sẽ hiểu những gì Anh Kim nói.

Thế nhưng Lâm Phàm cũng chẳng thèm nể mặt ai, trực tiếp bình luận ở phía dưới:

“Bao giờ thì hổ cái Anh Kim về núi vậy? Tôi cũng muốn ‘hàng long phục hổ’ đây!”

Bình luận này vừa đăng đã có rất nhiều người cười xỉu lên xỉu xuống.

“Ha ha ha, Lâm đại sư vui tính quá, lúc nào cũng trêu Anh Kim.”

“Bà tám Anh Kim này là tự tìm tới cửa thôi, thời điểm này lại đi đăng bài weibo với nội dung như thế thì ai mà không hiểu cơ chứ.”

“Lâm đại sư không nể nang ai cả, khiến người ta không phản bác nổi.”

“Lần này, chương trình ‘giọng hát nội lực’ có trò hay cho chúng ta xem rồi! Tôi cược hai cái bánh bao nhé!”

“Tôi cũng cược một cái bánh quẩy với hai quả trứng luộc nước trà nhé!”

“Lầu trên chơi vậy thế ai dám chơi!”

……

Anh Kim nhìn thấy bình luận của Lâm Phàm thì tức đến mức đen cả mặt, bà ta lăn lộn trong cái giới này bao nhiêu năm nay rồi, nào đã từng bị ai nhục nhã như vậy đâu! Con mẹ nó, thằng nhóc này quá láo!

Lâm Phàm luôn là người không sợ trời cũng chẳng sợ đất, giống như trên thế giới này chẳng có ai đối phó được hắn vậy!

Lâm Phàm và Anh Kim tranh đấu trên weibo khiến nhiều người tò mò vây xem. Một số minh tinh đã sớm nhìn quen mấy chuyện lạ cũng cảm thán, người có thể đấu võ mồm với Anh Kim lợi hại như vậy, ngoài Lâm đại sư cũng chẳng còn ai.

Nếu là bọn họ, chỉ sợ đã sớm chết từ lâu rồi!

Đương nhiên, đối với một số minh tinh thích nghe ngóng thì bọn họ đều biết, mặc dù Anh Kim rất có danh tiếng nhưng mà cũng có không ít minh tinh bị bà ta chửi mắng. Mặc dù trong lòng bọn họ phẫn nộ, nhưng khi đối mặt với Anh Kim thì bọn họ chỉ có thể nén giận trong lòng.

Hiện tại, Lâm đại sư xuất hiện, có thể nói là thiên hạ vô địch thủ, cái miệng chửi mắng không hề nể nang ai. Còn chửi Anh Kim té tát xối xả, khiến bọn họ cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Đến nỗi mà những minh tinh luôn đứng về phía Anh Kim cũng không dám ló đầu ra lên tiếng ủng hộ Anh Kim như trước nữa.

Họ có ấn tượng rất sâu đối với tác phong làm việc của Lâm Phàm, hơn nữa hắn ta không có chút nhận thức mình là người

nổi tiếng. Vì vậy, để tránh bị vả mặt trước nhiều người, họ chỉ có thể chọn cách im lặng khi gặp phải Lâm đại sư.

Chương 1212: Các cố vấn lần đầu gặp mặt

Ngày cuối cùng đến gần, Lâm Phàm với tư cách là một trong bốn vị ban cố vấn đã được đài truyền hình Thượng Hải mời đến, coi như là lần đầu tiên gặp mặt nhau.

Hơn nữa, vì lần này sẽ được phát sóng trực tiếp nên trong quá trình thi đấu, nếu xuất hiện vấn đề gì thì chắc chắn sẽ không giấu được.

Thế nhưng đài truyền hình Thượng Hải vẫn khá tin tưởng vào năng lực của bốn vị trong ban cố vấn, chắc chắn sẽ không xảy ra bất kỳ chuyện gì. Còn đối với thí sinh thì lại khác, dù có xảy ra chuyện thì đó cũng được coi là một điểm sáng của chương trình.

Đài truyền hình Thượng Hải.

Lâm Phàm đã đến từ sớm, hắn ở ngay Thượng Hải nên chỉ cần lái xe tầm mấy chục phút là tới rồi.

Sau khi đến đài truyền hình Thượng Hải, nhân viên tiếp đón ở trước đài trong nháy mắt đã nhận ra hắn.

“Lâm đại sư, tôi rất hâm mộ ngài, có thể ký tên cho tôi được không?” Cô gái đón tiếp vui vẻ chạy tới, lấy giấy và bút ra nét mặt chờ mong.

“Được thôi! Chuyện nhỏ!” Lâm Phàm vung tay lên, ký chữ ký như ‘rồng bay phượng múa’, vô cùng bá khí, rồi hỏi: “Đúng rồi, ba vị trong ban cố vấn khác đã đến chưa?”

Cô gái phụ trách đón tiếp lắc đầu đáp: “Vẫn chưa, Lâm đại sư là người đến sớm nhất đó!”

“Vậy được rồi, tôi lên trên kia trước nhé.” Lâm Phàm khoát tay, đi thẳng vào thang máy đi tới tầng cao nhất.

Khi đến phòng họp, giám đốc Lưu và phó giám đốc của nhà đài đã ở đó đợi sẵn.

“Lâm đại sư, mời ngồi.” Phó giám đốc đài truyền hình cười tươi như hoa, vô cùng kích động đối với tiết mục sắp phát sóng. Bởi vì ra mắt chương trình này, đài truyền hình Thượng Hải đã phải tốn rất nhiều kinh phí.

Trên phương diện tuyên truyền, số tiền đầu tư vào cũng rất lớn, họ muốn biến chương trình này trở thành con át chủ bài của nhà đài.

“Phó giám đốc khách khí quá rồi!” Lâm Phàm cười nói.

Giám đốc Lưu cười cười đáp: “Lâm đại sư, kể từ khi công bố danh sách ban cố vấn, mức độ yêu thích của mọi người đối với cậu khiến chúng tôi rất bất ngờ ngoài mong đợi luôn đó.”

Lâm Phàm khiêm tốn xua tay: “Đâu có đâu, chỉ là làm chút chuyện nho nhỏ tạo được chút danh tiếng thôi mà.”

Giám đốc Lưu phủ nhận: “Đây đâu phải là chuyện nhỏ, ở trong nước hiếm ai có danh tiếng như của Lâm đại sư, có khi còn không có ai luôn đấy chứ.”

Mọi người trong giới cùng từng ngồi lại thảo luận và nghiên cứu về cách nổi tiếng của Lâm Phàm.

Kết luận cuối cùng được đưa ra chính là ‘không thể sao chép”.

Trừ khi anh đa tài đa nghệ đến mức nghịch thiên như đối phương. Đương nhiên, chuyện này chắc chắn không thể xảy ra, làm gì có ai có được bản lĩnh đó chứ.

Ba người trong phòng họp nói chuyện một lúc, sau đó thì có một nhân viên công tác tiến vào.

“Lãnh đạo, ba vị cố vấn khác đã tới rồi ạ!”

Giám đốc Lưu vỗ bả vai Lâm Phàm: “Lâm đại sư, mấy người còn lại trong ban cố vấn đều đã đến rồi, lần này chủ yếu là muốn mấy người các cậu làm quen trước, đợi đến khi lên sân khấu cũng không quá xa lạ nữa.”

Lâm Phàm cười nói: “Được, tôi cũng muốn làm quen với mấy vị cố vấn nổi tiếng này, sau này ra ngoài còn có vốn để mà khoác lác.”

Giám đốc Lưu cười cười, cũng không cho đó là thật. Ông ta thấy bản thân Lâm đại sư có vốn liếng, nếu những minh tinh

khác có được năng lực của Lâm đại sư, chỉ sợ đã kiêu căng đến lật trời, có khi đến cả họ tên của mình còn không nhớ nữa kìa.

Mặc dù ông ta chỉ mới tiếp xúc với Lâm đại sư không lâu, nhưng ông ta cũng nhìn ra hắn là một người rất dễ nói chuyện, cũng không phải dạng người có tính nết hung hăng vênh váo.

Đúng lúc này, có hai người đàn ông và một người phụ nữ đi đến.

Trong đó, một người đàn ông trung niên có dáng vẻ cao gầy, tóc trắng như tuyết chính là Hoắc Kiến Tường, đã ở trong giới được 20 năm. Từng có nhiều bài hát mà ai cũng thích, có thể nói là một vị tiền bối có tiếng trong giới ca hát.

Một người đàn ông khác ăn mặc rất thời thượng theo đúng trào lưu hiện nay, thế nhưng cũng đã ngoài 40 tuổi. Người này nắm giữ chức danh Thiên vương trong giới ca hát, mặc dù mấy năm gần đây ít hoạt động nhưng thực lực không thể coi thường.

Người cuối cùng chính là một vị mỹ nữ. Mặc dù trên mặt đã lưu lại dấu vết thời gian, nhưng mà vẫn có thể nhận ra, lúc còn trẻ thì đây chắc chắn là một mỹ nhân.

Nhìn thấy ba người tới, Giám đốc Lưu cười chào đón: "Chào mừng ba vị cố vấn đã đến, để tôi giới thiệu một chút, vị này là Lâm đại sư."

Lâm Phàm nhìn về phía ba người mới đến, trên mặt nở nụ cười tươi: "Chào ba vị cố vấn, hy vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ."

Hoắc Kiến Tường nắm lấy tay Lâm Phàm, vẻ mặt kích động: "Không ngờ Lâm đại sư lại trẻ như vậy. Tôi đã tận mắt nhìn thấy mười bức Quốc Họa của cậu trong viện bảo tàng, thật sự vô cùng khâm phục và ngưỡng mộ!"

Lâm Phàm không ngờ Hoắc Kiến Tường lại nhiệt tình như thế, tâm trạng cũng vui sướng theo: "Hoắc lão sư, tôi lớn lên cùng những bài hát của ngài. Đặc biệt là bài 'Sơn Hà', qua giọng hát đầy tình cảm của Hoắc lão sư lại càng khí thế hơn, khiến người nghe vô cùng cảm động."

Chương 1213: Tin tức hấp dẫn

Hoắc Kiến Trường cười đáp: "Đâu có!"

Nếu cả hai bên đều nể mặt khách khí như vậy, Lâm Phàm cũng không tiếc lời khen ngợi.

"Cố vấn Lưu, chào ngài!" Lâm Phàm cũng khách khí chào hỏi, có thể thấy nhiều minh tinh lớn thế này cũng làm cho tâm tình hắn vui vẻ hơn rất nhiều.

"Ừ!" Vẻ mặt Lưu Anh Đông rất lạnh nhạt, không có quá nhiều hứng thú, chỉ bắt tay đơn giản một chút rồi lập tức buông ra.

Lâm Phàm cũng không lộ vẻ lúng túng, chỉ là nhìn đối phương nhiều hơn một chút, xem ra đối phương có thành kiến khá lớn với hắn.

Hình như hắn cũng chưa từng đắc tội vị minh tinh này, nếu có thì chỉ có duy nhất một khả năng, đó là đối phương có quan hệ khá tốt với Anh Kim.

Dù sao thì cái vòng tròn này cũng khá nhỏ, Anh Kim ở trong giới cũng khá lâu rồi, mà vị Lưu Anh Đông này cũng thế, vì vậy khả năng hai người này quen biết nhau là rất lớn.

Thế nhưng, đối với Lâm Phàm, mấy thứ này cũng chẳng có gì quan trọng, chỉ cần đừng chủ động gây hấn với hắn là được.

"Lâm đại sư quả nhiên rất trẻ. Quan hệ giữa tôi với chị Anh thân như chị em ruột, không rõ giữa Lâm đại sư và chị Anh có hiểu lầm gì mà dẫn đến tình trạng như bây giờ thế?" Triệu Lỵ chủ động bắt chuyện nói.

Chỉ là trong mắt lại chứa đầy sự khinh thường.

"Cố vấn Triệu, tôi thấy cô nghĩ sai rồi, giữa tôi với Anh Kim cũng không có hiểu lầm gì cả." Lâm Phàm nói.

"Vậy tại sao Lâm đại sư lại nhằm vào chị ấy?" Triệu Lỵ tiếp tục hỏi.

"Không, không. Đúng là giữa chúng tôi không có hiểu lầm, mà là có thù. Tôi đã nói rồi, chỉ cần bà ta còn dám hống hách gây rối, tôi đảm bảo sẽ khiến bà ta không còn mặt mũi nào."

Lâm Phàm rất bình tĩnh đáp lời, xem ra chuyến này không còn an toàn nữa rồi.

Lưu Anh Đông và Triệu Lỵ có quan hệ khá thân với Anh Kim, rất khó nói hai người này đến đây sẽ không nhằm vào hắn.

Giám đốc Lưu cảm thấy bầu không khí nơi đây có gì đó không ổn, vội vàng mở miệng nói: "Bốn vị cố vấn đều đã đến đầy đủ rồi, vậy chúng ta nói một chút về chương trình đi!"

Phó giám đốc nhà đài cười khổ. Đúng như những gì hắn nghĩ, thái độ của Lưu Anh Đông và Triệu Lỵ đối với Lâm đại sư không hề tốt. Điều này cũng dễ hiểu, bởi lẽ hai người này đều có quan hệ tốt với Anh Kim.

Trong khi đó, chuyện Lâm đại sư và Anh Kim đối nghịch nhau đã sớm gây bão từ lâu, ai mà không biết?

Vì thế xảy ra chuyện này cũng là lẽ đương nhiên. Thế nhưng những điều đó không quá quan trọng, chẳng lẽ họ còn muốn mang cảm xúc cá nhân vào chương trình sao?

Phó giám đốc nhà đài ho nhẹ một tiếng: "Vì đây là chương trình quay trực tiếp, nên tôi hy vọng bốn vị ban cố vấn có thể giữ vững tinh thần khi tham gia chương trình. Dù cho thí sinh tham gia có xảy ra chuyện gì thì các vị cố vấn cũng thể bị ảnh hưởng. Đây chính là yêu cầu duy nhất của tôi."

Mấy người Lâm Phàm gật đầu đồng ý, điều này thì họ có thể cam đoan. Bản thân Lâm Phàm cũng không để ý mấy vấn đề này, dù sao thì họ chính là người bỏ tiền ra mời, không thể vì mấy chuyện linh tinh mà gây náo loạn làm ảnh hưởng đến chương trình của người ta được.

Cũng chỉ có kẻ não tàn không biết suy nghĩ mới có thể gây ra chuyện như vậy.

Bận rộn đến tận giữa trưa.

Giám đốc Lưu mời mọi người cùng nhau đi ăn, thế nhưng bởi vì Lưu Đông Anh và Triệu Lỵ không muốn cùng ăn cơm với Lâm Phàm nên đã thẳng thắn từ chối, nói rằng vẫn còn bận việc khác.

Nhưng Hoắc Kiến Tường lại rất có thiện cảm và hứng thú với Lâm Phàm, nhận lời không chút do dự.

Cuối cùng, chỉ có vài người cùng nhau đi ăn.

Buổi chiều.

Một tin tức mới xuất hiện trên mạng.

“Sáng nay, bốn vị cố vấn đã gặp nhau tại đài truyền hình Thượng Hải, trong đó, Lưu Anh Đông và Triệu Lỵ đều có thành kiến đối với Lâm đại sư. Dựa vào những chứng cứ điều tra đã phát hiện ra, quan hệ của ba người Lưu Anh Đông, Triệu Lỵ và Anh Kim rất tốt, họ chính là bộ ba bạn thân. Trong khi đó, chuyện Lâm đại sư và Anh Kim đối đầu nhau đã rất ầm ĩ. Bởi vậy, họ có thành kiến với Lâm đại sư cũng là điều dễ hiểu. Thế nhưng không rõ họ sẽ làm gì trong chương trình này, liệu họ sẽ khiến chương trình này thăng hoa hay trở thành bế tắc đây? Thật khiến người xem vô cùng mong chờ!”

“Vãi chưởng! Chiều nay tên biên tập kia ăn phải cái gì thế? Toàn nói mấy tin gì đâu không vậy?!”

“Tên đó nói đúng đấy, mấy người lên weibo xem thử đi, số lượt tương tác giữa hai người đó và Anh Kim rất nhiều, có thể thấy được quan hệ của họ rất tốt.”

“Ha ha ha. Tôi ngày càng mong đợi chương trình này rồi đấy! Có khi đến cuối ba người đó lại đánh nhau trên sân khấu luôn đó!”

“Lầu trên nghĩ nhiều quá rồi! Chuyện đó chắc chắn sẽ không bao giờ xảy ra.”

Nếu Lâm Phàm đọc được tin tức này, chắc chắn sẽ chửi bậy mấy câu. Tin này chắc chắn là do bên phía đài truyền hình Thượng Hải tung ra nhằm thu hút sự chú ý.

Trong bốn vị cố vấn đã có ba người không hợp nhau, chương trình này sẽ rất thú vị đây!

Chương 1214: Khai mạc chương trình

Buổi tối.

Lâm Phàm vừa ra khỏi phố Vân Lý đã thấy Vương Minh Dương đi tới.

Vừa tiến đến đã ôm chầm lấy hắn.

“Cmn, dạo này tôi không đi tìm cậu thì cậu cũng không thèm đến gặp tôi à?” Vương Minh Dương phàn nàn nói.

Lâm Phàm đẩy Vương Minh Dương ra, cười nói: “Anh không thấy dạo này ông đây có quá nhiều việc cần làm à? Mà sao nay lại đến tìm tôi muộn như vậy?”

Vương Minh Dương đáp: “Đương nhiên là vì nhớ cậu rồi, ra uống với tôi vài chén đi!”

Lâm Phàm khó hiểu nhìn Vương Minh Dương: “Tử Nhạc đi quay phim rồi à?”

“Đúng là cái gì cũng không lừa được cậu. Đúng vậy, cô ấy đi cách đây ba hôm rồi, có một bộ phim điện ảnh mới.” Vương Minh Dương cười: “Nhưng mà hình như tôi nghe nói cậu nhận làm cố vấn của cái chương trình gì mà ‘giọng hát nội lực’ đúng không? Tôi đây là muốn nói cho cậu biết một số chuyện đó!”

Lâm Phàm lại không tiếp tục hỏi: “Đợi lát nữa rồi nói chuyện sau. Giờ đi uống vài chén đã, nhưng tôi không uống nhiều được đâu, mai còn có việc phải làm.”

“Được! Không sao hết! Tôi biết mai cậu còn phải làm cố vấn nên chắc chắn không được uống nhiều rượu.” Vương Minh Dương vừa cười vừa nói.

Ban đêm, tại quán nhậu.

Lâm Phàm nhìn Vương Minh Dương bằng ánh mắt kỳ lạ: “Anh muốn nói với tôi chuyện này à?”

“Chứ còn chuyện gì nữa! Cậu không biết đâu, trong công ty của tôi cũng có những người trụ cột, nhưng nghệ sĩ trong tay lại quá ít, những người có tiếng tăm thì lại không dễ quản lý, giống hệt mấy đứa trẻ ranh. Vì vậy tôi muốn nhờ cậu, nếu cậu thấy ai có tư chất tốt thì phải trói chặt vào đấy nhé.” Vương Minh Dương nói.

Trước đó, Vương Minh Dương đã nếm được vị ngọt trong ngành giải trí, nên chắc chắn sẽ không buông tha miếng thịt ngon thơm phức này. Mặc dù sau này không còn ai là trụ cột, thế nhưng có thể đào tạo dần ngay từ bây giờ. Anh ta thấy đây chính là ngành kiếm được rất nhiều tiền, nhưng nghệ sĩ trong tay anh ta quá ít nên muốn tìm thêm người mới. Có điều anh ta

lại là kẻ không có mắt nhìn người cho lắm, không thể đoán được ai sẽ có tương lai sáng lạn.

Còn người anh em này của anh ta thì ngược lại, đôi mắt chính 'hỏa nhãn kim tinh' nhìn người rất chuẩn, nếu hắn nói ai hot thì người đó chắc chắn sẽ hot.

Lâm Phàm cũng không từ chối: "Được thôi, ý của anh là để tôi làm chủ đúng không?"

"Đúng vậy! Cậu làm chủ hết, dù cậu muốn điều kiện gì tôi cũng sẽ đáp ứng." Vương Minh Dương vỗ ngực nói, đưa cho Lâm Phàm toàn bộ quyền lợi của mình.

Lâm Phàm: "Có câu này của anh là được rồi. Nhưng tôi vẫn phải nhắc nhở anh một câu, Ngô Hoán Nguyệt là người một nhà, đừng vì kiếm tiền mà bóc lột sức lao động của cô ấy, nếu không thì đừng trách tôi đấy!"

"Ôi trời, người anh em của tôi ơi, chuyện gì vậy hả? Ngô Hoán Nguyệt là người của cậu, sao tôi dám bóc lột sức lao động của cô ấy được chứ? Để mai tôi sửa hợp đồng lại một lần nữa, đảm bảo cậu sẽ rất hài lòng. Nhưng lần này dựa vào cậu cả đấy, cậu phải giúp tôi tìm mấy người lợi hại vào, tốt nhất là tốc độ nổi tiếng càng nhanh càng tốt, để tôi còn kiếm thêm tiền nữa." Vương Minh Dương mong đợi nói.

Lâm Phàm giơ ly rượu trong tay lên: "Được! Đừng nói nhảm nữa, may mà tên gian thương nhà anh không đặt chủ ý lên người tôi đấy!"

Vương Minh Dương phản bác: "Tôi không thích nghe lời này của cậu một chút nào hết. Sao tôi có thể đặt chủ ý lên cậu được? Tôi có phản bội ai cũng quyết không phản bội anh em của mình đâu. Nếu một ngày nào đó cậu phạm tội, bị công an truy bắt, tôi cũng không khai cậu ra đâu."

Oẹ, buồn nôn!

"Cút cút cút! Lời của anh thối vãi chưởng! Uống rượu đi!" Lâm Phàm không chịu được lời buồn nôn này.

"Được! Cạn ly!"

Một người là đại gia Thượng Hải, một người là Đại sư Thượng Hải, cả hai ngồi tâm tình trong một quán nhậu lề đường, người

ngoài nhìn vào chắc chắn sẽ không tin hai người này vô cùng nổi tiếng.

Hôm sau!

6 giờ tối.

Tại trường quay trực tiếp của chương trình ‘giọng ca nội lực’.

Người đến xem cũng phải mua vé vào cửa, nhưng rất khó để tranh mua được vé. Trong trường quay chứa đầy người, tất cả đều đang chờ đợi cuộc thi bắt đầu.

Chương trình ‘giọng ca nội lực’ này hơi khác một chút so với các chương trình ca hát trước đó. Thí sinh có thành công hay không hoàn toàn dựa vào sự lựa chọn của ban cố vấn. Có thể nói, ban cố vấn chính là người quyết định vận mệnh sinh tử của thí sinh trong chương trình này.

Còn khán giả chỉ là người xem mà thôi, là những người đến tận nơi để thưởng thức âm nhạc.

Có rất nhiều người ở bên ngoài trường quay.

“Hoắc Kiến Tường, em yêu anh!”

“Thiên Vương Lưu Anh Đông cố lên! Chúng em mãi mãi ủng hộ anh!”

“Triệu Lỵ xinh quá! Nhan sắc không khác gì trước đây.”

Ba vị ban cố vấn đã sớm quen với những tiếng hoan hô như này, dù vậy họ vẫn vẫy vẫy tay chào lại khán giả.

Trong đó có một người là ngoại lệ, đó chính là Lâm Phàm. Hắn đi cùng với ba vị cố vấn kia suốt dọc đường, nhưng lại không có một ai hò reo tên hắn.

Lưu Anh Đông và Triệu Lỵ cười lạnh, loại danh tiếng như vậy mà cũng dám làm cố vấn, đúng là đồ không biết xấu hổ!

Chương 1215: Tôi lên trước

Sau khi Lâm Phàm bước xuống xe, vẻ mặt đều là vẻ bất đắc dĩ, sau đó không nhịn được liền cất tiếng hô: “Này! Mấy đoàn người quen thuộc như vậy mà không có ai hoan nghênh tôi sao?”

Hoắc Kiến Tường bất đắc dĩ bật cười, có lẽ đây là lần đầu tiên thấy được cảnh người nổi tiếng cầu xin quần chúng hoan nghênh như vậy.

Trong khi đó Lưu Anh Đông và Triệu Lỵ cũng cười cười, nhưng nụ cười này lại tràn ngập sự khinh thường. Dù có muốn được hoan nghênh cũng không đến lượt hắn, ở đây không có ai là fan của hắn cả.

Bỗng nhiên.

Vang lên một trận cười lớn.

Ở hiện trường, những người hâm mộ kia bỗng nhiên cười to.

"Ha ha ha, cười chết mất! Lâm đại sư đúng là quá hài hước!"

"Đừng cười nữa! Mấy người nhìn xem Lâm đại sư sắp khóc đến nơi rồi đấy, cả trường quay không có một ai chào đón hết!"

"Lâm đại sư, em yêu anh! Chúng ta đừng khóc nhé, đứng lên nào!"

"Lâm đại sư, em muốn sinh cho anh một con khỉ con!"

Giờ khắc này, toàn bộ trường quay đều cất tiếng hoan hô.

Lâm Phàm rất hài lòng, gật gật đầu, sau đó cười nói: "Thế này còn tạm được!"

…

Đi vào hậu trường.

Lâm Phàm tươi cười, sau đó hắn nhìn Lưu Anh Đông và Triệu Lỵ một cái, ý tứ rất rõ ràng. Hắn muốn nói cho bọn họ biết rằng, không phải bổn đại sư không có fan hâm mộ, mà là do fan hâm mộ của bổn đại sư thích nghịch ngợm thôi.

Hoắc Kiến Tường vỗ bả vai Lâm Phàm, ông ta nhớ lại cảnh tượng vừa nãy thì cười nói: "Xem ra cậu rất được fan yêu mến nhỉ, hình như lúc nãy những người xem ở hiện trường đều là người hâm mộ của cậu?"

Lâm Phàm bình tĩnh cười nói: "Chưa tính là gì đâu, nếu là ở Thanh Châu thì tuyệt đối còn náo nhiệt hơn gấp trăm, gấp vạn lần so với ở đây đấy."

Lưu Anh Đông và Triệu Lỵ lạnh lùng liếc Lâm Phàm, bọn họ hoàn toàn không coi đối phương ra cái gì.

Chỉ là trong lòng bọn họ không phục, không ngờ cái tên này lại có nhiều fan hâm mộ đến như thế.

Trong phòng livestream 'Giọng Ca Nội Lực'.

"Ha ha, tui nhìn ở hiện trường nhìn thấy Lâm đại sư, nhưng mà ban đầu hiện trường có vẻ hơi lúng túng. Sau đó Lâm đại sư nhịn không được mà hô to một tiếng, nói tiếng vỗ tay dành cho tôi đâu nào."

"Hâm mộ các người có thể cướp được vé ghê, tụi tui chỉ có thể xem phát sóng trực tiếp."

"Tui cũng vậy, mặc dù tui là fan hâm mộ của Triệu Lỵ, nhưng nếu để tui lựa chọn thì tui vẫn chọn Lâm đại sư nha, bởi vì Lâm đại sư càng gần gũi thân thiết hơn."

"Ngồi đợi mãi đến giờ, tám giờ đúng sẽ phát sóng, không biết sẽ ra sao nữa."

Ngàn người chú ý, có không ít người sau khi tan việc là ngay lập tức trốn ở trong ổ chăn của mình để xem TV phát sóng trực tiếp, ngay cả khi bạn bè gọi bọn họ ra ngoài chơi thì bọn họ cũng không thèm đi.

So với việc đi ra ngoài chơi và xem Lâm đại sư thì bọn họ càng muốn xem Lâm đại sư phát huy hơn.

Phòng làm việc.

Đạo diễn và toàn bộ nhân viên công tác đều đã chuẩn bị kỹ càng, các thiết bị sớm đã được điều chỉnh hoàn mỹ, chỉ còn chờ tới giờ phát sóng mà thôi.

Bởi vì là kỳ đầu tiên và cũng là ngài mở màn, cho nên phó giám đốc đài truyền hình cũng đến hiện trường. Nếu nói không căng thẳng thì là gạt người, chương trình này có thể hot được hay không thì phải xem tỉ lệ người xem tối nay thế nào.

Bốn vị cố vấn, ba vị khác đều là đại lão còn Lâm đại sư cũng là người có danh tiếng rất lớn ở trên mạng, lực lượng fan hâm mộ rất hùng hậu.

Đài truyền hình Thượng Hải sẽ không bao giờ mua bán lỗ vốn, bọn họ đồng ý trả một số tiền lớn như này chính là muốn thành công.

“Bốn vị cố vấn, có thể lên sân khấu rồi.” Nhân viên công tác vào nói.

“Hoắc lão sư, chúng ta lên sân khấu thôi.” Lâm Phàm nói chuyện khá hợp cạ với Hoắc Kiến Tường, còn Lưu Anh Đông và Triệu Lỵ thì hoàn toàn xem Lâm Phàm như không khí.

Các nhân viên công tác đang bận bù đầu bù cổ cũng nhận ra điều đó, e là giữa bốn vị giám khảo cũng đã phân chia bè phái rồi.

“Lâm đại sư, mời cậu đi trước.” Hoắc Kiến Tường lùi người ra nói.

Lâm Phàm cũng lùi người lại: “Hoắc lão sư, ngài là tiền bối nên mời ngài lên trước.”

Lưu Anh Đông và Triệu Lỵ bị cản trở ở phía sau, trong lòng hơi tức giận nên không thèm hỏi mà mặc kệ nói: “Ai lên trước thì cũng như nhau thôi, chúng tôi đi.”

Lâm Phàm giơ tay cản lại: “Đừng, chưa tới phiên các người đi trước đâu, phải mời Hoắc lão sư lên trước mới đúng.”

Hoắc Kiến Tường bất đắc dĩ cười, cuối cùng gật đầu: “Được rồi, vậy tôi lên trước đây.”

“Cậu…” Lưu Anh Đông và Triệu Lỵ nhìn Lâm Phàm, sắc mặt hai người đều tái xanh, hận không thể giẫm đạp tên này dưới chân họ.

Sau khi Hoắc Kiến Tường lên sân khấu, Lưu Anh Đông và Triệu Lỵ bất mãn hừ một tiếng với Lâm Phàm rồi cất bước muốn đi lên sân khấu.

Thế nhưng làm sao Lâm Phàm có thể cho bọn họ cơ hội này chứ, hắn lập tức vượt lên trước bọn họ: “Hai người đợi lát nữa đi nhá, tôi đi lên trước đây.” Sau đó thoải mái hất đầu, đẹp trai ngời ngời bước lên sân khấu.

“Chết tiệt, cái tên này đáng ghét quá.” Triệu Lỵ nghiến răng nghiến lợi nói.

Chương 1216: Thí sinh đầu tiên

Lưu Anh Đông lạnh mặt: "Đừng nóng, để xem hắn có thể nhảy nhót được bao lâu."

Hai người cũng là những người kỳ cựu trong giới ca hát, vào mười năm trước bọn họ đã nổi tiếng khắp cả đại giang Nam Bắc, sau khi đạt được vị trí đại lão rồi thì dĩ nhiên kiêu ngạo hơn rất nhiều.

Bọn tiểu bối có ai mà không phải khách khí với bọn họ chứ, bây giờ lại xuất hiện một tên nhóc miệng còn hôi sữa nhảy nhót trên đầu bọn họ thì kêu bọn họ không tức giận sao được. Có điều cũng không vội, để xem hắn có thể nhảy nhót đến khi nào.

Trên sân khấu, bốn vị cố vấn xuất hiện, hiện trường vang lên tiếng vỗ tay cùng tiếng hoan hô ầm ĩ. Sau đó từng vị cố vấn đến ghế giám khảo dành riêng cho mình.

Đạo diễn nhìn tình hình ở hiện trường, ông ta cảm thấy rất hài lòng mà gật đầu, sau đó lập tức căn dặn: "Tốt, đếm ngược đi, chuẩn bị phát sóng trực tiếp, MC chuẩn bị cho tốt."

Toàn thể đều bận rộn lên, bọn họ không dám có chút cẩu thả nào đối với tiết mục lần này.

Ngay cả MC cũng là người dẫn chương trình rất có danh tiếng, được xưng là một trong Tam Anh của giới MC, có năng lực dẫn chương trình rất mạnh.

Người dẫn chương trình đứng ở một bên sân khấu nhận được thông báo, anh ta hít sâu một hơi rồi ưỡn thẳng lưng đi lên đài.

Người người nhà nhà ngồi trước máy tính, trước TV, vô số khán giả đều mang vẻ mặt trông mong chờ đài truyền hình bắt đầu phát sóng.

"Phát sóng rồi."

"Rất đúng giờ, không biết có gì bất ngờ không đây."

"MC lên sân khấu rồi."

…

Người dẫn chương trình Thôi Vĩ nói: “Xin chào quý vị và các bạn đang xem đài, chào mừng đến với show ‘Giọng Ca Nội Lực’ của đài truyền hình Thượng Hải chúng tôi, tiết mục được tài trợ bởi công ty dầu nhớt Đông Hoàn Tân Phong, nhà máy rượu Giang Tiểu Bạch…”

Bla bla bla nói một đống lớn.

“Sau đây tôi xin giới thiệu bốn vị ban giám khảo cũng là cố vấn của chúng ta! Chúng ta cùng chào đón sự có mặt của Hoắc lão sư, Hoắc Kiến Tường, Lưu lão sư Lưu Anh Đông, Triệu lão sư Triệu Lỵ và Lâm đại sư Lâm Phàm. Chúng ta hãy cùng vỗ tay nhiệt liệt hoan nghênh bọn họ nào.”

Rào rào rào!

Tiếng vỗ tay ở hiện trường vô cùng nồng nhiệt.

Trong lúc đang phát sóng trực tiếp thì trên mạng cũng đang thảo luận rất kịch liệt.

“Ban cố vấn của ‘Giọng Ca Nội Lực’ lần này rất mạnh, đáng tiếc là Anh Kim không đến được nhỉ.”

“Xời, bà ta tới làm gì, tới đây để làm màu à?”

“Không thể nói thế được, mặc dù nhân phẩm của Anh Kim có vấn đề nhưng năng lực vẫn rất mạnh, có điều bây giờ thay bằng Lâm đại sư thì tôi lại càng cảm thấy hứng thú hơn.”

“Ha ha, mọi người xem hình như Lâm đại sư có vẻ hơi căng thẳng, chân cứ nhịp nhịp như chỗ không người.”

“Mấy người biết cái gì, đây gọi là khí phách có được không? Theo như chúng ta biết thì Lâm đại sư sáng tác ca khúc rất lợi hại, nhưng không biết ca hát thì như thế nào.”

“Tôi cũng không biết, chưa từng nghe anh ta ca hát bao giờ.”

…

MC Thôi Vĩ: “Tốt, sau đây xin mời thí sinh thứ nhất lên sân khấu.”

Lâm Phàm ngồi yên ở đó, trong lòng hắn đang suy nghĩ lần này mình nên tạo thêm chút danh tiếng hay là nên điệu thấp một chút. Có điều ngẫm lại thì tạm quên đi vậy, xem tình

huống thế nào đã, nếu tình hình ở hiện trường quá mức sôi nổi thì hắn cũng phải biểu hiện một phen mới được.

Hào Giang.

“Chị ơi, show này có gì đâu mà đáng xem chứ, chẳng phải chỉ là ca hát thôi sao?” Em gái của Vân Tuyết Dao rất mất hứng nói.

“Không xem thì đi ngủ đi.” Ánh mắt Vân Tuyết Dao chăm chú nhìn Lâm đại sư trên ghế cố vấn, thế nhưng việc làm cho cô ta không thoải mái chính là ống kính lại chuyển qua người cố vấn khác rồi!

Chuyện này làm cho Vân Tuyết Dao rất tức tối, cô ta hận không thể gọi một cú điện thoại, yêu cầu bọn họ phải luôn nhắm ống kính vào một mình Lâm đại sư thôi.

Kể từ sau khi Lâm Phàm rời khỏi Hào Giang, Vân Tuyết Dao vẫn luôn nhớ nhung hắn. Mỗi buổi tối khi chìm vào giấc ngủ thì trong đầu cô ta luôn xuất hiện hình ảnh hôm đó.

Có lúc, sau khi tỉnh ngủ thì cô ta lại phát hiện quần lót của mình đã bị ướt mem.

Việc này không thể không nói do thể chất của Vân Tuyết Dao thật sự quá nhạy cảm, dù cho cô ta không có nhu cầu cao nhưng cũng thuộc về kiểu rất dễ gặp cảnh nước tràn lan như lũ lụt.

“Sau đây xin mời thí sinh đầu tiên.”

Ánh đèn sân khấu tối sầm lại, trong các thí sinh đang chuẩn bị ở hậu trường có một người thanh niên ăn mặc rất bình thường, cậu ta cầm ghita trong tay bước từng bước nặng nề đi lên sân khấu.

Các thí sinh ở đây đều đã qua tuyển chọn của các khu vực, không nhất định phải hát quá hay nhưng ít ra thì phải ngũ âm đầy đủ mới được, chứ nếu không qua tuyển chọn mà ai cũng có thể vào được thì không phải sẽ lãng phí thời gian của mọi người hay sao?

Càng tệ hơn là nếu hát quá khó nghe thì việc đó sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến chất lượng của chương trình.

“Đây là một vị thí sinh rất đẹp trai, nhưng hiện tại đang có chút căng thẳng.” Người dẫn chương trình cầm micro đứng ở một bên nói.

Khán giả ở hiện trường phát ra tiếng cười khúc khích.

Chương 1217: Kể khổ

“Chào các vị ban giám khảo, tôi tên là Hoàng Phi, năm nay hai mươi sáu tuổi đến từ Cát Lâm, nghề nghiệp của tôi là nghề tự do.” Hoàng Phi ôm ghita nói.

Triệu Lỵ cầm ống mic nói: “Nhìn cậu rất có sức sống đấy.”

“Cám ơn lão sư.” Hoàng Phi rất lễ phép đáp lại.

Hoắc Kiến Tường: “Tốt, có thể bắt đầu bài biểu diễn cá nhân của cậu rồi.”

Nhưng lúc này, Hoàng Phi chưa bắt đầu biểu diễn mà lại thể hiện ra dáng vẻ muốn nói nhưng lại thôi, sau đó cậu ta cắn răng lấy can đảm nói: “Các vị lão sư, tôi có thể nói một việc trước khi hát được không?”

Mặc dù Lưu Anh Đông bị Lâm Phàm chọc giận đến đầu muốn nổ tung, nhưng sau khi lên sân khấu thì cảm xúc rất ổn định, biết cân nhắc nặng nhẹ, cô ta đáp: “Được, vậy thì cậu nói câu chuyện của cậu đi.”

Hoàng Phi kể: “Tôi đến từ một huyện thành nhỏ của Cát Lâm trong một gia đình đơn thân. Cha của tôi đã mất từ khi tôi còn nhỏ, vẫn là do mẹ của tôi một tay nuôi tôi khôn lớn. Nhưng lúc tôi được mười lăm tuổi thì mẹ tôi ngã bệnh, vì để chữa bệnh cho mẹ tôi mà mười lăm tuổi tôi đã phải bỏ học đi làm, nhưng tôi luôn có ước mơ và đam mê với âm nhạc. Sau khi biết được đài truyền hình Thượng Hải tổ chức cuộc thi ‘Giọng Ca Nội Lực’ thì giấc mơ âm nhạc trong lòng tôi lại trỗi dậy một lần nữa, mục đích của tôi đến đây thi đấu là muốn cố gắng hết sức mình để nhận được thứ hạng cao nhất. Sau đó dùng nó để kiếm được nhiều tiền hơn để chữa bệnh cho mẹ của tôi.”

“Đương nhiên, tôi lấy âm nhạc làm mục đích kiếm tiền không phải là thứ âm nhạc trong lòng tôi muốn, nhưng nếu so sánh với mẹ của tôi thì tôi hy vọng mẹ tôi được khỏe mạnh hơn. Tôi

hy vọng bà có thể nhìn thấy tôi cưới vợ sinh con và để cho cả một đời chưa được hưởng phúc của bà ấy có thể đi ra ngoài ngắm nhìn thế giới một chút.”

Sau khi nói xong, cậu ta cúi đầu với mọi người ở dưới khán đài.

Triệu Lỵ là phụ nữ, sau khi nghe được chuyện này thì tỏ ra vô cùng xúc động: “Không ngờ cậu lại có câu chuyện như vậy, có được một người mẹ kiên cường như thế. Tuy rằng âm nhạc là thuần khiết, nhưng cậu một lòng vì chữa bệnh cho mẹ thì so với bất cứ chuyện gì cũng quan trọng hơn nhiều.”

Lốp bốp lốp bốp!

Tiếng vỗ tay dưới khán đài vang lên.

Trên mạng.

“Mẹ ơi, Triệu Lỵ tình cảm quá à, tôi rất thích Triệu Lỵ.”

“Không ngờ tên này lại đáng thương như vậy, nếu hát không khó nghe lắm thì tôi nhất định sẽ ủng hộ cậu ta.”

“Triệu Lỵ nói rất hay.”

Lâm Phàm nhìn Hoàng Phi trên sân khấu, hắn nhìn quần áo trên người anh ta, lại nhìn cây ghita một chút rồi khẽ cau mày.

Mặc dù hắn không phải thám tử lừng danh gì, thế nhưng có vẻ như cây ghita này không hề tầm thường chút nào.

Hình như là thương hiệu ‘Weber’, hơn nữa dường như cây ghita này có giá trị không dưới mười mấy hai chục ngàn.

Nếu là như thế thì tình huống này có gì đó hơi sai sai rồi nha.

Lúc bấy giờ, Hoàng Phi đã chuẩn bị bắt đầu biểu diễn, anh ta nói: “Ca khúc tôi muốn biểu diễn tên là ‘Tương Lai Của Tôi’.”

Tiếng ghita vang lên.

Ba vị ban giám khảo đều chìm đắm trong âm nhạc.

Theo bọn họ thì giọng hát của Hoàng Phi không tệ, phát âm cũng rất chuẩn. Thế nhưng cũng có chỗ không quá tốt, nếu chấp nhận chịu huấn luyện chuyên nghiệp thì có lẽ sẽ càng giỏi hơn.

“Mẹ nó, thí sinh đầu tiên đã mạnh thế rồi à, vậy chương trình này nhiều cái để coi lắm đây.”

“Đúng vậy, nếu mỗi thí sinh đều như này thì lỗ tai chúng ta quá hạnh phúc luôn rồi.”

“Thật dễ nghe, giọng hát rất nội lực, sự hy vọng đối với tương lai đó làm cho tôi cũng phải đồng cảm theo.”

“A, mọi người nhìn Lâm đai sư kìa, hắn vẫn luôn không chớp mắt nhìn chằm chằm cậu ta, xem ra chắc thí sinh này sẽ được chọn đó.”

Lúc này, Lâm Phàm cứ nhìn đối phương chằm chặp, trong lòng thì chửi con bà nó.

Tên thí sinh đầu tiên này khá lợi hại đấy, mới vừa đi ra là đã bắt đầu nói về cuộc sống bi thảm của mình rồi.

Nhưng mà có gì đó bất thường, cha mẹ tên thí sinh này vẫn còn khỏe mạnh và đang sống rất tốt, chỉ có một điều mà anh ta nói thật, anh ta đúng là người ở Cát Lâm.

Âm thanh cuối cùng dừng lại.

Hoàng Phi lại cúi đầu với các vị cố vấn lần nữa, sau đó tha thiết nhìn về phía các vị bọn họ.

Triệu Lỵ không hề do dự mà trực tiếp ấn đèn: “Tôi rất thích giọng hát của cậu, ước mơ của cậu cũng làm tôi rất xúc động. Nếu trở thành học trò của tôi thì tôi sẽ bồi dưỡng cậu thật tốt, tôi sẽ giúp cậu đến gần chức quán quân thêm một bước.”

Lưu Anh Đông cũng ấn đèn: “Hát rất khá, mặc dù có chỗ không tốt lắm nhưng nếu không dùng con mắt chuyên nghiệp để đánh giá thì cậu rất hoàn mỹ. Hơn nữa giọng hát rất có nội lực, chẳng qua Triệu Lỵ đã chọn trúng cậu rồi nên dù tôi có ấn đèn thì cũng sẽ không cướp cậu đâu, nếu không thì Triệu lão sư sẽ liều mạng với tôi mất.”

Hoắc Kiến Tường không có ấn đèn, ông ta có yêu cầu rất cao đối với giọng hát, cho dù người này có giọng hát rất có nội lực nhưng khoảng cách với yêu cầu của ông ta vẫn còn thiếu một chút nữa.

Chương 1218: Vạch trần

Giờ phút này, tất cả mọi người đều chuyển ánh mắt sang nhìn Lâm Phàm, bọn họ nghĩ không biết Lâm đại sư có ấn đèn hay không. Dù sao Triệu Lỵ đã nhìn trúng đối phương rồi, nếu vậy thì Lâm đại sư chắc chắn phải đoạt người từ trong tay cô ta mới được.

Trận tranh đấu này làm cho mọi người đều mong đợi.

Triệu Lỵ trêu chọc nói: "Lâm lão sư, sao nào? Đối với thí sinh này, cậu có gì muốn nói không?"

Lâm Phàm cười, sau đó hắn sửa sang lại cổ áo: "Lại nói về chuyện trước đó, tôi muốn nói với Triệu lão sư một câu, phụ nữ cảm tính quá cũng không có gì sai. Thế nhưng nhất định phải lý trí, cô có cảm tưởng gì đối với câu chuyện mà thí sinh này nói lúc nãy hay không?"

Khán giả sững sờ, không biết Lâm đại sư đang muốn nói lên điều gì.

Nhưng theo bọn họ nghĩ thì câu chuyện mà người thí sinh này kể ra làm cho người ta rất cảm động muốn khóc, không ngờ trên đời lại có người bi thảm như thế.

Triệu Lỵ cũng không biết Lâm Phàm có ý gì, nhưng vẫn trả lời: "Chuyện cậu ta kể làm cho người khác phải đau lòng, tôi muốn giúp đỡ cậu ta. Hơn nữa giọng hát của cậu ta không tồi, là chất giọng mà tôi muốn có."

Nghe xong những lời này, Lâm Phàm ngay lập tức xua tay: "Vị thí sinh này, cậu có thể thu dọn đồ đạc về nhà rồi, con người cậu không được."

Cả đám người nghe vậy thì tức khắc mờ mịt.

Đã xảy ra chuyện gì?

Mà các nhân viên công tác cũng trợn tròn mắt, chương trình này chỉ mới vừa bắt đầu thôi, sao lại xảy ra chuyện rồi?

Trên sân khấu, Hoàng Phi đột nhiên sững sờ, cậu ta dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn Lâm lão sư. Cảm giác lo lắng trong lòng bỗng nhiên bị phóng đại lên, tựa như có gì đó đã bị người ta nhìn thấu.

"Lâm lão sư, cậu nói vậy là có ý gì? Tôi không biết cậu có mâu thuẫn gì với thí sinh này, nhưng cậu không thể chỉ vì suy

nghĩ cá nhân của cậu mà để cho một người biết theo đuổi ước mơ rời khỏi sân khấu này được. Người khác đồng ý chứ Triệu Lỵ tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý."

Nói xong lời này, Triệu Lỵ lập tức đứng lên tỏ ra thái độ như tôi muốn liều mạng với anh vậy.

Cư dân mạng xem phát sóng trực tiếp lập tức sôi nổi bình luận.

"Triệu Lỵ nói câu này rất hay."

"Đúng đó, dựa vào cái gì bắt người ta rời đi chứ?"

"Có phải trong đó có hiểu lầm gì không?"

"Thí sinh người ta hát cũng không tệ mà, chưa gì mà đã loại người ta rồi, làm vậy không đúng lắm đâu."

"Mọi người gấp gáp cái gì, Lâm đại sư nói vậy thì chắc chắn có lý do của hắn, các người có thể nghe hết xong xuôi rồi mới bình luận có được không hả."

Người phát ra câu bình luận này là fan cuồng của Lâm Phàm, anh ta đã nhiều lần bị Lâm Phàm vả mặt nặng nề. Từ đó về sau anh ta thề sẽ tuyệt đối không trào phúng Lâm đại sư nữa, chính là để tránh cho mình bị vả mặt nữa.

Bây giờ, không chỉ có Triệu Lỵ mà đã có người xem có ý kiến với Lâm Phàm, ngay cả Lưu Anh Đông cũng khó chịu đứng lên.

"Tôi cũng rất thích thí sinh này, chỉ cần có tôi ở đây thì tôi sẽ không để cho cậu ta rời khỏi sân khấu."

Hoắc Kiến Tường không biết trong hồ lô của Lâm Phàm bán thuốc gì, nhưng vẫn ủng hộ nói: "Mọi người đừng nóng vội, chắc chắn Lâm đại sư có lý do của cậu ấy." Sau đó ông ta nhìn Lâm Phàm nói: "Lâm lão sư, cậu nói lý do của cậu xem, nhất định là cậu đã phát hiện ra cái gì đó rồi phải không."

Phó giám đốc đài truyền hình đang ở phía sau khán đài cũng đã trợn tròn mắt, ông ta hận không thể lập tức đi lên sân khấu nói với Lâm Phàm rằng chúng ta hiện tại đang phát sóng trực tiếp, không thể để xảy ra chuyện gì được đâu.

Nhưng bây giờ đang trực tiếp rồi nên chắc chắn không thể lên sân khấu được, ông ta chỉ có thể ở phía sau khán đài lo lắng

mà thôi.

Mà những thí sinh còn đang chuẩn bị cũng rất nghi hoặc, rốt cuộc chuyện này là sao vậy, hình như quy tắc của chương trình này không có như thế này thì phải.

Dựa theo quy tắc, chỉ cần có một vị giám khảo ấn đèn thì đã được tính là thông qua, tiếp đó sẽ trở thành học trò của vị giám khảo đó.

Bây giờ Triệu lão sư và Lưu lão sư đều ấn đèn hết thì làm sao có thể loại thí sinh đó được?

Lâm Phàm nhìn Hoàng Phi rồi bình tĩnh nói: "Lúc cậu đang hát thì tôi có lấy điện thoại ra để tìm kiếm một lúc, cây ghita mà cậu cầm trong tay là 'Weber' đúng không?"

Hoàng Phi vừa định nói gì đó, thế nhưng Lâm Phàm không cho cậu ta cơ hội mà tiếp tục nói: "Tôi cũng khá may mắn, khi tôi vừa mới mở website lên thì đã nhìn thấy ngay cây ghita giống y chang của cậu. Cậu nói hoàn cảnh gia đình cậu không tốt, là gia đình đơn thân và mẹ còn đang mắc bệnh, vậy mà cây ghita trong tay cậu lại có giá bán ra là 16,800. Cái giá này không hề rẻ chút nào, đối với việc này, cậu có gì muốn nói hay không?"

Sau khi Lâm Phàm nói xong, tất cả mọi người đều ngã ngửa.

Hoắc Kiến Tường nhìn kỹ lại, sau khi ông ta nhìn thấy logo trên đó thì sững sờ: "Đúng là của Weber thật."

Triệu Lỵ tự nói trong lòng, sẽ không có chuyện gì đó chứ.

Chương 1219: Căng như dây đàn

Trên mạng.

"Mẹ kiếp, không phải là giả chứ, một cây ghita tới 16,800 đồng mà nói gia đình mình khó khăn, có để cho người ta sống hay không hả."

"Mẹ mắc bệnh nặng mà còn mua cây ghita đắt như này… cái này."

"Ha ha, tôi đã nói rồi mà, Lâm đại sư hỏa nhãn kim tinh, chắc chắn đã nhìn ra cái gì đó rồi."

“Đã kêu mọi người đừng nóng nảy rồi, chuyện chỉ vừa mới bắt đầu thôi, ngồi đợi Lâm đại sư phân tích đi.”

“Không phải đâu, nói không chừng cây ghita này của người khác tặng thì sao.”

Trên sân khấu.

Trong lòng Hoàng Phi có hơi lo lắng, nhưng cuối cùng cậu ta cũng bình tĩnh lại vì đã sớm nghĩ ra được cách đối phó: “Lâm lão sư nói rất đúng, cậy ghita trong tay tôi đúng là của Weber và cũng có giá hơn 10,000. Thế nhưng cây ghita này không phải tôi tự mua, mà là khi tôi hát ở quán bar thì có một cô gái đã đưa cho tôi. Cô gái đó rất tốt, tôi cũng rất thích cô ấy, cô ấy biết hoàn cảnh của tôi không tốt nên đã tiêu mấy tháng tiền lương để mua cho tôi cây ghita này, cô ấy muốn tôi ở trên sân khấu thế này cùng nó toả sáng.”

Sau khi giải thích xong thì nghe cũng rất hợp lý.

Trên mặt Triệu Lỵ lộ ra nét tươi cười: “Lâm lão sư, việc này thì có vấn đề gì nào? Người khác mua cho cậu ta, không lẽ không được à?” Sau đó cô ta nhìn qua Hoàng Phi: “Cô gái đó nhất định rất thích cậu, dù cậu có thể thành công đi đến cuối cùng hay không thì tôi cũng hy vọng có thể nhận được tin tức tốt khi hai người ở bên nhau.”

Hoàng Phi nặng nề gật đầu: “Triệu lão sư, tôi nhất định sẽ không để cho cô thất vọng, bản thân tôi cũng đã nghĩ cho dù không thể thi đấu đến trận cuối thì cũng sẽ tỏ tình với cô ấy. Mặc dù bây giờ tôi rất nghèo nhưng tôi sẽ vì cô ấy mà cố gắng hết mình.”

Rào rào!

Khán giả ở hiện trường không nhịn được vỗ tay như sấm.

Đồng thời dùng ánh mắt kỳ quái nhìn về phía Lâm Phàm, có vẻ như vô cùng bất mãn.

Lưu Anh Đông cười: “Lâm lão sư, suy nghĩ nhiều là đúng nhưng cũng không thể nghĩ tất cả mọi người đều xấu xa như vậy được, cậu nói đúng không?”

“Đúng vậy, đúng vậy đó, sức quan sát của Lâm đại sư rất mạnh, dù cho phát hiện ra vấn đề này đi nữa thì cũng không

thể nghĩ ai ai cũng xấu như vậy chứ."

"Vốn là Hoàng Phi này đã rất đáng thương rồi mà còn phải bị săm soi như thế, thật sự không công bằng chút nào."

Hoàng Phi đứng ở trên sân khấu, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cậu ta âm thầm nhấn một like cho sự cơ trí của mình. Nếu không phải đã nghĩ tốt cách đối phó thì cậu ta thật sự không biết phải lừa gạt để qua ải này như thế nào nữa.

Có điều cậu ta đã có ý kiến rất lớn đối với Lâm Phàm rồi, trong lòng thấy rất khó chịu.

Không chừng sau này, trong nhóm Antifan của Lâm Phàm có thể sẽ tăng thêm một người nữa.

Nhưng mà Lâm Phàm cũng không chịu bỏ qua như thế: "Tốt lắm, cây ghita này xem như cậu nói lấp liếm qua đi, nhưng tôi còn có vấn đề cuối cùng. Cậu nói gia đình cậu đơn thân nhưng tôi thấy cậu không giống ở trong gia đình đơn thân lắm, mà cha mẹ cậu vẫn còn khỏe mạnh, hơn nữa còn sống rất tốt. Tôi cũng không biết thế nào, ở đây vốn là dùng giọng hát để tranh tài, thế mà cậu lại kể một câu chuyện bi thảm như này để cho ai nghe?"

Hoàng Phi ngẩn tò te nhìn Lâm Phàm, trong lòng âm thầm chửi con mẹ nó, cậu ta không biết tại sao tên này lại có thể biết rõ ràng như thế, nhưng tình hình bây giờ đã như vậy rồi.

Bất kể thế nào đi nữa thì cũng không thể bị vạch mặt được, sau đó cậu ta eo thẳng tắp mà gằn từng chữ một.

"Lâm lão sư, tôi kính trọng anh thế nhưng những gì tôi nói đều là sự thật."

Vẻ mặt khi nói câu này của cậu ta giống như sắp khóc lên vậy.

"Lâm lão sư, cậu quá đáng rồi đấy." Triệu Lỵ căm tức nhìn Lâm Phàm: "Sao cậu có thể nghĩ người ta tới mức này được hả? Cha của người ta đã mất sớm rồi mà cậu còn xoi mói vấn đề này làm gì. Mặc dù chúng ta là ban giám khảo nhưng làm ơn tôn trọng thí sinh, tôn trọng người nhà của thí sinh đi."

Lưu Anh Đông trực tiếp hất ngã ống mic trên bàn, sau đó quay đầu đi, tỏ rõ bản thân anh ta đang khó chịu.

Mà phó giám đốc đài truyền hình ở phía sau khán đài đang ôm lấy đầu mình. Tiêu đời rồi, chương trình này mới vừa bắt đầu đã xảy ra chuyện, còn để người ta sống hay không đây.

Đồng thời ông ta cũng hối hận vô cùng, nếu sớm biết như này thì sẽ không mời Lâm đại sư làm gì rồi.

Ui là trời, cmn.

Trên mạng.

"Chết tiệt, Lâm đại sư có hơi quá đáng rồi đó."

"Đúng vậy, chuyện này thật sự không công bằng đối với thí sinh, mọi người nhìn vẻ mặt của thí sinh này đi, giống như sắp khóc vậy."

"Mọi người đừng nghi ngờ Lâm đại sư, nếu không thì các người sẽ có lúc hối hận. Dù sao tôi vẫn vô cùng tin tưởng Lâm đại sư, nhất định trong đó có nguyên nhân gì đó."

"Má nó, hậu viện đoàn Thanh Châu của Lâm đại sư đang ở đây, mấy người đừng có bù lu bù loa lên nữa, chắc chắn Lâm đại sư có lý do của anh ta."

"Mấy đứa fan não tàn này, có não tàn hơn nữa thì cũng phải biết suy nghĩ chút đi."

"Chúng tôi không có não đó, ngon thì nhào dô."

Chương 1220: Đối đầu gay gắt

Lúc bấy giờ, trên mạng cũng đã ầm ĩ rất điên cuồng.

Những fan hâm mộ đã từng nghi ngờ Lâm Phàm, sau nhiều lần bị vả mặt quá đâu đã không còn dám phản bội Lâm đại sư thêm lần nào nữa. Mà luôn dành sự tin tưởng chưa từng có từ trước đến nay cho hắn.

Dù cho phải xuống địa ngục thì cũng phải tới địa ngục đã rồi tính sau.

Hiện trường trực tiếp cũng có chút không ổn, nhưng Lâm Phàm cũng không thèm để ý mà đứng lên nói: "Đây vốn là thi đấu ca hát, chúng tôi sẽ không xem xét lai lịch hay vết nhơ của

các thí sinh, có điều nếu cậu đã thích kể chuyện xưa đến vậy thì tôi chắc chắn cũng sẽ nghiêm túc mà đối đãi với cậu.”

“Thôi lão sư, phiền anh đi vào hậu trường lấy điện thoại của thí sinh này giúp tôi đi.” Lâm Phàm nói.

Người dẫn chương trình Thôi Vĩ nhìn Lâm đại sư một cái rồi gật đầu: “Được, làm phiền các vị khán giả chờ một chút, tôi đi lấy điện thoại theo yêu cầu của Lâm lão sư đã.”

Mà lúc này, Hoàng Phi lại không bình tĩnh được nữa.

Bây giờ trong đầu cậu ta chỉ đầy câu hỏi, đối phương đang muốn làm gì vậy chứ?

Hiện trường bàn tán xôn xao, tất cả mọi người đều thảo luận vấn đề vừa nãy.

Hoắc Kiến Tường ngồi bên cạnh Lâm Phàm, sau đó nói khẽ: “Lâm lão sư, không phải có hiểu lầm gì đó chứ?”

Lâm Phàm xua tay, tự tin nói: “Tin tôi đi.”

Đáng lẽ hắn cũng không muốn vạch mặt làm gì, nhưng con mụ Triệu Lỵ này tự chủ động cắn câu. Bổn đại sự không mắng lại cô ta thì không lẽ cho qua được à?

Mặc dù việc này sẽ không ảnh hưởng đến Triệu Lỵ quá nhiều, nhưng Lâm Phàm muốn hơi chèn ép cô ta một chút.

Nhưng mà tên thí sinh này đúng là có chút đáng ghét đấy.

Thật sự chưa bao giờ thấy qua người có thể nguyền rủa cha mình chết, mẹ bị mắc bệnh nặng như thế. Vừa nhìn là biết là loại người không biết hiếu thảo, nếu để cho người này nổi tiếng thì e là sau này sẽ dạy hư các bạn trẻ mất.

Các bạn trẻ bây giờ có thói hư tật xấu không phải do ảnh hưởng từ cha mẹ, mà là từ các minh tinh thế này, vì thế để ươm mầm tương lai cho tổ quốc, Lâm Phàm cảm thấy hắn phải có trách nhiệm bóp chết những loại người thế này từ trong trứng nước.

Rất nhanh, người dẫn chương trình Thôi Vĩ đưa điện thoại đã lấy được ra.

Lâm Phàm nhận lấy điện thoại di động, nhưng còn phải mở mật khẩu: “Hoàng Phi, mật khẩu mở máy của cậu là gì?”

Hoàng Phi rất lo lắng, sao cậu ta có thể nói mật khẩu mở máy cho Lâm Phàm được cơ chứ, sau đó cậu ta cứng rắn nói: “Lâm lão sư, anh làm ơn tôn trọng tôi một chút được không? Anh thế này là đang sỉ nhục tôi, cũng là đang sỉ nhục mẹ của tôi đấy.”

Triệu Lỵ nghiêm khắc nhìn Lâm Phàm: “Con người cậu thật sự làm cho người ta chán ghét, cậu dựa vào đâu mà nghi ngờ một thí sinh biết theo đuổi ước mơ hả. Nếu chỉ vì do cậu là giám khảo thì theo tôi thấy vị trí giám khảo này của cậu không có cũng được.”

Hiện trường lại ồn ào lên.

Tâm trạng phó giám đốc đài truyền hình sắp hỏng mất: “Cmn, làm gì vậy, có phải muốn quậy banh cái chương trình này luôn đúng không?”

Lâm Phàm: “Triệu lão sư, cô cũng là người từng trải nên đừng hành động theo cảm tính như thế, cô lấy loại cảm quan này đánh giá thí sinh sẽ rất không công bằng cho các thí sinh khác. Tôi cũng đã nói rồi, nếu sự thật giống như những gì thí sinh này nói thì tôi sẽ lập tức rời khỏi chương trình ‘Giọng ca nội lực’, đồng thời cũng sẽ xin lỗi thí sinh này.”

Triệu Lỵ nghe như vậy thì trong lòng cực kỳ vui vẻ, nếu đúng là thế thì cầu còn không được nữa là, sau đó cô ta tỏ ra dáng vẻ không thể chịu đựng được: “Hoàng Phi, nói cho hắn biết mật khẩu mở máy đi, tôi tin tưởng những gì cậu đã nói.”

“Ơ?” Hoàng Phi ngơ ngác, cậu ta không biết nên làm sao bây giờ, mà lúc này, khán giả dưới khán đài hét lên: “Nói mật khẩu mở máy đi.”

“Nói mật khẩu mở máy cho hắn đi.”

Khán giả dưới khán đài đã bị tình hình ở hiện trường làm cho mờ mịt, lần đầu tiên bọn họ thấy xuất hiện tình huống như vậy.

Mà trên mạng cũng đã nổ tung chảo.

“Chuyện này chơi lớn rồi.”

“Nếu sự việc giống như những gì thí sinh đó nói thì chẳng khác nào Lâm đại sư phải rời khỏi sân khấu này rồi.”

“Lâm đại sư tuyệt đối là đúng, không cần biết mấy người có tin không nhưng tôi chắc chắn tin, cố lên đại sư của tôi.”

“Tại sao tôi cứ có cảm giác kỳ lạ, hình như cậu Hoàng Phi này không muốn cho mật khẩu lắm, cứ khiến cho tui có cảm giác như là người nói dối sắp bị vạch mặt ấy.”

“Ờ, có vẻ giống như thế thật, nhưng cũng không chắc lắm, nói không chừng chỉ do tâm trạng người ta đang buồn bực mà thôi.”

…

Bây giờ Hoàng Phi đã mất đi quyền kiểm soát, sau đó cậu ta cắn răng nói: “2915.”

Lâm Phàm mở điện thoại ra bắt đầu tìm số điện thoại, ánh mắt của mọi người đều tập trung lại trên người Lâm đại sư.

Có người không tin, có người tin, nhưng lúc này bọn họ chỉ muốn biết đáp án cuối cùng.

Qua một khoảng thời gian.

Lâm Phàm vẫn chưa tìm được số điện thoại làm cho khán giả ở hiện trường bắt đầu sốt ruột.

Triệu Lỵ giận lẫy nói: “Rốt cuộc cậu muốn thế nào? Có biết cậu đang làm lãng phí thời gian của mọi người hay không? Cậu là giám khảo thì không nên nghi ngờ bất kỳ thí sinh nào mới đúng, bây giờ cậu xin lỗi thí sinh này đi thì chúng tôi có thể lựa chọn tha thứ cho cậu.”

Chương 1221: Giỏi lắm.. Lâm đại sư của tôi

Chị Anh, bây giờ em gái báo thù cho chị, ít nhất cũng phải làm cho tên khốn này không còn mặt mũi nữa.

Mà lúc này, Hoàng Phi thở phào nhẹ nhõm, cậu ta bỗng nhiên nhớ ra hình như cậu ta không có lưu số điện thoại của cha mẹ mình, nói cách khác là tên này không thể nào tìm được trong điện thoại của cậu ta đâu.

“A.” Đúng lúc này, Lâm Phàm ngạc nhiên lên tiếng: “Vị thí sinh này, trong điện thoại di động của cậu không lưu số điện thoại của cha mẹ cậu, nhưng mà tôi đã phát hiện ra một chuyện kỳ lạ.”

“Trong các cuộc gọi nhỡ có một dãy số đã gọi cho cậu tận mười tám lần, tôi nghĩ một người có thể không ngừng gọi mười tám cuộc điện thoại như vậy nhất định là rất quan tâm đến cậu, thế nhưng cậu lại không nghe máy, nghĩa là cậu đang tránh né người đó. Cho nên…”

Còn chưa nói hết câu.

Điện thoại của Hoàng Phi đã vang lên.

Lâm Phàm nhìn tên người gọi đến thì cười tươi rói: “Là số điện thoại đã gọi cho cậu mười tám lần đó, thêm lần này nữa là mười chín lần, tôi muốn nghe máy xem thử thế nào.”

Giây phút này, Hoàng Phi hết bình tĩnh nổi rồi, trên mặt chỉ còn lại sự hoảng hốt, trong lòng hò hét.

“Đừng nghe máy, đừng nghe máy mà…”

Lâm Phàm bắt máy, sau đó hắn để ống micro bên cạnh loa điện thoại.

“Sao lại không nghe máy hả?” Đầu dây bên kia vang lên giọng của một người đàn ông.

Lâm Phàm: “Xin chào, cho hỏi ông là cha mẹ của Hoàng Phi à?”

“Đúng vậy, tôi là cha của nó, cậu là ai?” Câu trả lời của đầu dây bên kia làm cho mọi người đều bàng hoàng.

Còn Hoàng Phi thì ngã cái bịch trên đất, vẻ mặt ngây ra.

Tiêu đời, thật sự tiêu đời rồi.

“Có lộn không, Hoàng Phi nói sau khi cậu ta sinh ra chưa bao lâu thì cha của cậu ta đã qua đời, chỉ còn lại một người mẹ bị mắc bệnh nặng, vậy ông là…” Lâm Phàm nói, hắn đưa mắt nhìn Triệu Lỵ, thế nhưng Triệu Lỵ cũng ngơ ngác, không biết nên nói gì.

“Cái gì? Thằng oắt con này dám nói tôi chết rồi à, cậu nói cho nó biết nhanh chóng trả lại 20 ngàn đã trộm trong nhà mau. Đây là tiền quan tài của cha mẹ nó đấy, nó muốn làm cha mẹ nó tức chết đúng không hả.”

Lạch cạch!

Điện thoại trực tiếp cúp máy.

Giờ khắc này, cả hiện trường toàn toàn tĩnh lặng, đột nhiên, tất cả mọi người hô hoán lên.

“Cmn, thì ra là như thế.”

“Lừa đảo, đúng là tên lừa gạt.”

“Lúc nãy tôi còn cảm động đến khóc luôn, hóa ra là hắn đã lừa chúng ta.”

“Đúng là súc sinh, giả vờ đáng thương để giành lấy sự thông cảm của chúng ta.”

“Chẳng qua, sao Lâm đại sư lại biết được vậy.”

“Ha ha, Lâm đại sư đúng là Lâm đại sư, đừng hỏi tại sao hắn biết được, mọi người chỉ cần yên tâm làm một fan cuồng ngồi đợi nghe Lâm đại sư giải thích là được.”

Trên mạng.

“Chết tiệt, lại bị vả mặt lần nữa.”

“Ha ha, cười nhìn một đám ngu đần bày đặt đòi công lý.”

“Con mẹ nó, chương trình này quá ngầu, chắc không phải là được dàn xếp ngay từ đầu đấy chứ.”

“Dàn xếp cái rắm á, đây là phát sóng trực tiếp biết không hả, ông đây ở ngay hiện trường nè.”

“Mấy người nhìn Triệu Lỵ đen mặt luôn rồi kìa.”

…

Lâm Phàm để tay xuống: “Được rồi, vị thí sinh này, sự thật đã rõ nên cậu có thể đi được rồi.”

Hoàng Phi muốn nói lại thôi, cuối cùng cậu ta cúi đầu rồi ra đi trong tiếng thổn thức của mọi người, nhưng cậu ta biết cậu ta đã nổi tiếng.

Nhưng đó là tiếng xấu.

Triệu Lỵ đứng ở nơi đó không biết làm gì, sắc mặt tái nhợt. Cô ta không ngờ mình lại bị người ta coi như con khỉ mà lừa đến xoay mòng mòng.

Lâm Phàm cười thầm: "Triệu lão sư, tôi hy vọng sau này cô đừng cứ luôn tin vào bản thân mình, lúc nghe được ý kiến trái chiều thì cũng phải nghe xem thử thế nào để tra ra sự thật rõ ràng. Có điều tôi cũng không trách cô, cô là tiền bối trong giới âm nhạc nên chắc chắn đã quen với việc không ai dám phản đối mình rồi. Nhưng sự độc đoán này cũng không tốt lắm đâu nha, nếu không thì cô nhìn mà xem, tên thí sinh này đã lừa được hết tất cả mọi người kìa, cậu ta lừa gạt chúng ta thì cũng không có gì nhưng không thể để cho khán giả cũng bị lừa luôn được. Được rồi, cô ngồi xuống đi, hãy nghĩ kỹ lời tôi nói nhá."

Triệu Lỵ há hốc mồm, lúc này cô ta lại bị dạy dỗ?

Đã vậy còn bị nói đến không thể nào phản bác lại được.

Lúc này, Lâm Phàm nhìn qua Lưu Anh Đông: "Lưu lão sư, không phải tôi nói chứ tính cách của anh thật sự rất tệ đấy, anh có bất mãn gì thì có thể nói ra chứ đừng đập micro như vậy, càng không thể bày ra vẻ mặt như thế. Anh cũng biết có rất nhiều trẻ em đang xem TV, bọn chúng không có khả năng phân biệt được thị phi mà chỉ có khả năng học hỏi thôi. Nếu gặp trúng việc không thích mà cứ đập đồ giống như anh thì không phải là tấm gương xấu của bọn trẻ à? Cho nên hy vọng sau này anh có thể kiềm chế lại một chút, nếu kiềm chế không được thì tốt nhất đừng tùy tiện nhận công việc giám khảo này, dù sao bọn trẻ cũng là mầm hoa của tổ quốc, không thể dạy hư chúng được."

Lưu Anh Đông tức giận tới mức mặt xanh mét, anh ta rất muốn chửi một câu mẹ cha mày, nhưng…haizz.

Thua rồi.

Còn trên mạng.

Tất cả mọi người đều cười toe toét.

Cuối cùng Lâm đại sư đã bắt đầu trả thù, hơn nữa ăn miếng trả miếng không hề trở ngại. Đã vậy còn đứng ở đỉnh cao của công lý, nói đúng tới mức đối phương á khẩu không thể đốp lại được câu.

Ngầu lòi… Giỏi lắm, Lâm đại sư của tôi.

Chương 1222: Thống kê người xem

Hôm sau!

Đối với đài truyền hình Thượng Hải thì chương trình ‘Giọng ca nội lực’ không quá thành công, vừa mới bắt đầu là đã xảy ra chuyện như thế thì quỷ mới biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì nữa chứ?

Vốn phó giám đốc đài truyền hình muốn nói chuyện riêng với Lâm Phàm, uyển chuyển hy vọng sau này hắn đừng làm chuyện như thế nữa, bọn họ thật sự chịu không nổi đâu, rất dễ sẽ trở thành trò hề cho thiên hạ. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt tươi cười thoải mái của Lâm Phàm, lại làm cho những gì phó giám đốc đài truyền hình đã nghĩ kỹ để nói cứ thế mà bị nghẹn trở vào.

Trên mạng.

“Mọi người có xem chương trình ‘Giọng ca nội lực’ ngày hôm qua chưa, không phải nói chứ thật sự là quá hay luôn. Thí sinh trong chương trình hát rất hay, nhưng chủ yếu là Lâm đại sư thật sự rất tài giỏi.”

“Cmn, tôi biết chương trình ‘Giọng ca nội lực’ nhưng chưa có xem, hay đến vậy sao?”

“Cũng hay đó, dù hình thức của chương trình này hơi giống với những chương trình trước kiểu như thế. Nhưng mà anh cứ xem đi, tuyệt đối không hối hận đâu.”

“Lâm đại sư thật sự rất đẹp trai! Má nó, tên thí sinh đó cũng ngốc thiệt, vốn định giả vờ bán thảm để lừa lấy sự đồng tình, ai ngờ bị Lâm đại sư vạch mặt tại chỗ.”

“Tôi cảm thấy Triệu Ly và Lưu Anh Đông đen cả mặt, hai người đó cũng là tiền bối trong giới âm nhạc nhưng lại bị Lâm Phàm mắng đến cực kỳ xấu hổ, cười chết tôi rồi.”

“Tui nói chứ, dám nói những lời này thì chỉ có một mình Lâm đại sư mà thôi.”

“Đây mới là chương trình mà tôi muốn xem nhất.”

“Chết tiệt, nghe mọi người nói làm tôi cũng hơi tò mò, tôi thấy mấy cái tên này là đã không muốn xem rồi, không ngờ lại hay như thế à? Bây giờ tôi phải đi xem phát lại mới được.”

“Tám giờ tối nay bắt đầu phát tập hai đấy, tôi đã bỏ hết tất cả cuộc hẹn rồi, chỉ ngồi canh trước máy tính chờ đến giờ thôi.”

Nhiệt độ buổi tối rất cao.

Weibo!

Diễn đàn!

Post Bar! (Chủ đề hot sẽ được đẩy lên trên trang tìm kiếm của Baidu)

Đều có sự xuất hiện của ‘Giọng ca nội lực’, nhất là chủ đề về thí sinh đầu tiên Hoàng Phi vào tối hôm qua thế mà được lên cả hot search, chẳng qua là bị người ta mắng đến thê thảm.

Triệu Lỵ xem tin tức, vẻ mặt tái mét, cô ta nghiến răng nghiến lợi đập điện thoại lên bàn.

“Đáng ghét, tên khốn này hoàn toàn không hề chừa chút thể diện nào cho tôi hết, anh xem trên mạng nói gì đây này.”

Lưu Anh Đông ngồi yên không nói một lời, anh ta cũng không khá hơn chút nào. Thế nhưng vẫn nhìn thoáng qua, lúc này vẻ mặt anh ta cũng đen thui, nếu có thể thì anh ta hận không thể chém chết Lâm Phàm.

‘Lâm đại sư dạy cho Triệu Lỵ biết đừng tự cho rằng lúc nào mình cũng đúng, mà cần phải biết lắng nghe ý kiến của người khác.’

‘Một thí sinh trong ‘Giọng ca nội lực’ đùa giỡn Triệu Lỵ trong lòng bàn tay, Lâm đại sư thẳng thắn vạch mặt.’

‘Tính cách Lưu Anh Đông quá kém, bị Lâm đại sư phê bình thê thảm.’

…

Đinh đinh.

Điện thoại Triệu Lỵ vang lên.

“Chị Anh…” Triệu Lỵ bắt máy, cô ta biết chị Anh gọi đến là có ý gì, nhưng mà trong lòng cô ta cực kỳ tủi thân, cả đời cô ta có bao giờ chịu nỗi uất ức lớn như thế này khi đi tham gia chương trình đâu chứ.

Anh Kim: “Tôi đã xem chương trình rồi, hai người đừng để bụng nữa. Thằng nhóc này quá đáng lắm, tôi đã quyết định chuẩn bị dạy dỗ hắn một trận, nếu không thì hắn sẽ không biết trời cao đất rộng là gì.”

Triệu Lỵ sững sờ: “Chị Anh, chúng em cần làm gì?”

“Hai người không cần để tâm, tôi đã sắp xếp xong xuôi rồi. Hai người đừng để ý đến hắn trong chương trình này nữa, người như hắn không sống lâu được đâu, có cả đống người đang muốn dạy dỗ hắn rồi.” Anh Kim nói.

Triệu Lỵ gật đầu: “Biết rồi, chị Anh.”

Hai người nói chuyện một lát sau thì cúp máy.

Lưu Anh Đông hỏi: “Chị Anh muốn ra tay rồi à?”

Triệu Lỵ gật gật: “Ừm, chị Anh nói chúng ta đừng để ý đến hắn nữa, anh cũng biết chị Anh bị tên kia đối xử thế nào rồi đấy. Anh nghĩ chị anh có thể nuốt trôi cục tức này được sao?”

Lưu Anh Đông nghĩ đến những gì mà thằng nhóc đó đã làm với chị Anh thì toát cả mồ hôi lạnh, dám đối xử với chị Anh như thế thì cũng chỉ có mỗi mình thằng nhóc này.

Chẳng qua sau đó anh ta nở nụ cười, địa vị của Anh Kim rất cao, hơn nữa mạng lưới quan hệ rất rộng. Nếu muốn xử đẹp một người không phải chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay à?

Truyền hình Thượng Hải.

Một đám người đang sốt ruột chờ đợi, từ giám đốc đài cho tới các nhân viên công tác đều đang mong đợi.

“Đã có số liệu thống kê người xem chưa?”

“Không biết sao nữa, nếu rating thấp thì coi như dẹp tiệm.”

“Tôi cảm thấy chương trình rất hay, chắc là không kém lắm đâu.”

“Chúng ta có nói hay thì cũng vô dụng, chuyện này còn phải do khán giả có yêu thích hay không nữa chứ. Hôm qua mới ngày đầu là đã xảy ra chuyện, e là sẽ ảnh hưởng đến rating mất.”

Giám đốc Lưu ngồi một chỗ tằng hắng giọng: “Rating còn chưa có nữa à?”

Chương 1223: Quá hot

Phó giám đốc đài nói: “Chắc là đang thống kê, sẽ có nhanh thôi.”

Một người phụ nữ trung niên lên tiếng: “Theo tôi thấy lúc đó chúng ta không nên đồng ý để cho Lâm đại sư kia tới làm giám khảo. Mấy người xem, một cái chương trình hay thế này mới mở màn là xảy ra chuyện rồi thì có thể tốt chỗ nào được chứ.”

“Chủ nhiệm Ngô, cô nói vậy là không đúng rồi. Lâm đại sư cũng chỉ nói ra sự thật thôi, tên thí sinh đó lừa gạt cả khán giả và ban giám khảo. Nếu để sau này bị phát hiện thì dù không liên quan gì đến đài truyền hình Thượng Hải của chúng ta đi nữa thì nhất định cũng sẽ bị ảnh hưởng.”

Chủ nhiệm Ngô nhíu mày: “Vậy thì cũng đừng nên phê bình hai vị giám khảo khác ngay trên sân khấu chứ.”

Giám đốc Lưu vuốt vuốt huyệt Thái Dương: “Thôi, ồn ào ầm ĩ làm gì, chờ ra được số liệu chẳng phải sẽ biết sao?”

Lúc này, một nhân viên công tác cầm bảng số liệu vội vã đi vào.

“Đã có rating rồi.”

“Bao nhiêu?” Tất cả mọi người đều đã chuẩn bị tinh thần hết rồi, bọn họ không chớp mắt hỏi, đối với bọn họ thì có được yêu thích hay không thì phải dựa vào số liệu để nói chuyện.

Nhân viên công tác nhìn vào bảng số liệu, anh ta hít sâu một hơi, tâm tình kích động rất lớn, sau đó nói.

“Tỉ lệ người xem trên TV là: 3.5%.”

“Tỉ lệ các kênh khác là 14.44 %.”

“Bao nhiêu cơ?” Phó giám đốc đài ngây người, vẻ mặt ngạc nhiên không thể tin nổi.

Tất cả mọi người đều y như thế, đều bị số liệu này làm cho khiếp sợ.

Nhân viên công tác kia vừa định nói lại lần nữa thì đã bị phó giám đốc đài trực tiếp cướp lấy bảng số liệu, ánh mắt ông ta khóa chặt vào đó, trong đó là thống kê rating của tất cả các nhà đài.

Tên đầu tiên trong bảng số liệu là 'Giọng ca nội lực' của đài truyền hình Thượng Hải, tỉ lệ người xem đạt đến 3.524%, cao hơn 0.5% so với tỉ lệ người xem của tên thứ hai.

"Ha ha." Phó giám đốc đài cười phá lên: "Mọi người xem này, rating 3.524% còn cao hơn 0.5% so với tên thứ hai, đây chính là chương trình hot nhất của bên đài truyền hình Hồ Nam đó, vậy mà chương trình chúng ta còn hot hơn so với chương trình hot nhất của đài Hồ Nam."

Đám người lập tức vây lại, khi thấy được số điểm rating thì cũng kinh ngạc.

"Đúng là ở vị trí thứ nhất, trực tiếp bạo đỏ luôn này."

"3.525 %, đài truyền hình Thượng Hải của chúng ta có chương trình nào vượt qua được điểm rating này chưa?"

"Hình như chưa có thì phải."

"Hình như từng có một lần, tôi nhớ lần đó cũng có Lâm đại sư tham gia."

"Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, chính là chương trình Vua Bài Nam Bắc! Lúc đó tỉ lệ người xem đạt đến 3.85%, nhưng mà cũng chỉ có một tập đột phá cao như vậy thôi, các tập sau này lại đều bị hạ xuống như trước."

"Mẹ nó, chẳng phải chỉ cần chương trình có Lâm đại sư tham gia thì đều sẽ có rating cao như này à. Nếu vậy thì đáng sợ thật, đủ để xứng đáng với danh xưng vua rating rồi nha."

Ầm!

Lúc này, giám đốc Lưu vỗ một cái lên bàn, vẻ mặt đầy hưng phấn nói: "Tốt, rất tốt, tập 1 khởi đầu quá tốt đẹp. Vốn tôi còn lo lắng chuyện của ngày hôm qua nhưng xem ra chỉ là lo lắng vô ích. Mọi người nghe cho kỹ đây, sau này chỉ cần Lâm đại sư không ra tay đánh người thì mọi người không cần cản trở

lời nói của hắn. Được rồi, nở mày nở mặt rồi ha ha ha, cuối cùng đã vượt qua đài truyền hình Hồ Nam."

Đám người nghe xong đều gật gật đầu.

Trước đây đài truyền hình Thượng Hải của bọn họ cứ luẩn quẩn không phải trong top mười thì cũng trong top bảy, tám. Đài truyền hình Hồ Nam kia giống như một tòa núi cao vậy, vĩnh viễn không thể nào vượt qua được, bây giờ chương trình 'Giọng ca nội lực' này cho thấy được tiềm lực vô hạn thì làm sao không làm cho ông ta kích động cơ chứ.

Trên mạng.

"Đã có tỉ lệ người xem chưa?"

"Tôi cảm thấy tỉ lệ người xem sẽ không quá cao, dù sao nội dung của tiết mục này cũng không có gì mới, cho nên cũng không có gì thú vị cả."

"Đúng vậy! Đó cũng là lý do mà tôi không xem."

"Nhưng gần đây các chương trình ca hát đều khá hot, cứ theo đà này thì chắc tỉ lệ người xem có thể tăng khoảng 1 đến 2 điểm."

Trong khi mọi người đang thảo luận về chuyện này thì tin tức từ nội bộ đã có.

"Tin đặc biệt, tin đặc biệt! Tỉ lệ người xem của 'Giọng ca nội lực' vinh dự đứng vị trí thứ nhất với tỉ lệ người xem đạt 3.524%. Mạnh mẽ đàn áp chương trình luôn đứng thứ nhất của đài truyền hình Hồ Nam, trở thành chương trình hot nhất."

"Mẹ kiếp! Mẹ kiếp! Không thể nào! 'Mẹ đi đâu thế?' của Đài truyền hình Hồ Nam không phải là chương trình đứng thứ nhất, mà là 'Giọng ca nội lực', đúng là không hợp lý chút nào. Dù sao 'Mẹ đi đâu thế?' đã mời vô số nghệ sĩ có tên tuổi lớn tham gia đấy."

"Thật hay giả vậy? Đây không phải là tin tào lao đó chứ?"

"Giả cái rắm! Cậu không xem Weibo chính thức của đài truyền hình Thượng Hải hay sao? Hiện tại tất cả mọi người đều đang ăn mừng đó!"

“Lợi hại! Tiết mục này thật sự hay như vậy sao? Không phải là mua tỉ lệ người xem đó chứ?”

“Bớt đi! Hiện tại tỉ lệ người xem bị kiểm soát chặt chẽ như vậy, ai còn dám mua chứ?”

“Nói thật, tôi thấy đúng là chương trình này khá thú vị, nhưng tôi cảm thấy tiết mục này có thể hot như vậy đều là do có Lâm đại sư đó nha. Ở tập đầu tiên của chương trình này, tôi chỉ xem có mười phút mà đã không thể rời mắt khỏi nữa. Lâm đại sư ngồi ở chỗ đó, mỗi một hành động hay cử chỉ của anh ta đều làm tôi luôn có cảm giác, nhất định anh ta sẽ lại gây ra một chuyện nào đó nữa ấy.”

“Người anh em lầu trên, lời này của cậu cũng chính là suy nghĩ trong lòng của tôi đó.”

……

Chương 1224: Tập hai bắt đầu

Trên mạng ồn ào xôn xao, mà Lâm Phàm ở phố Vân Lý thì vẫn tiếp tục làm bánh kếp, đương nhiên là hắn không quá quan tâm đến tỉ lệ người xem rồi.

Lúc này, giám đốc Lưu tự mình gọi điện thoại tới.

“Lâm đại sư, xin chúc mừng. Tỉ lệ người xem chương trình đã bùng nổ, chúng ta vinh dự đứng đầu.”

“Giám đốc Lưu, ngài cảm ơn tôi làm gì chứ? Chương trình này có thể bùng nổ đều là do công lao của tất cả mọi người.”

“Cậu đừng khiêm tốn! Tỉ lệ người xem của chương trình có thể đứng đầu đều nhờ vào cậu, hiện nay các cư dân mạng đều đang thi nhau thảo luận. Nếu không phải có cậu thì tỉ lệ người xem cũng không thể đạt tới mức độ cao như vậy đâu.”

Lâm Phàm khiêm tốn mỉm cười, hắn là một người khiêm tốn, cho dù biết đây là công lao của mình thì cũng sẽ không kiêu ngạo. Có một câu nói rất hay, kiêu ngạo khiến người ta thụt lùi, khiêm tốn làm người ta tiến bộ. Bây giờ hắn vẫn còn muốn tiến bộ cho nên đương nhiên là phải khiêm tốn một chút mới được.

Hai người trò chuyện một lát rồi lập tức cúp điện thoại.

Trước quầy hàng.

Những người dân vây quanh ở đó: "Ông chủ nhỏ, bây giờ cậu chính là người nổi tiếng rồi, cậu ký tên cho chúng tôi một cái đi!"

"Đúng vậy, đúng vậy! Ông chủ nhỏ không hề giống những người khác, cho dù bây giờ đã nổi tiếng thì mỗi ngày vẫn làm bánh kếp cho chúng tôi. Nếu là người khác, e là đã nhanh chóng lái xe thể thao đi lên đỉnh cao của cuộc sống luôn rồi ấy chứ."

"Cũng bởi vì vậy, cho nên tôi mới đặc biệt thích ông chủ nhỏ. Sau này nếu có người dám bắt nạt ông chủ nhỏ thì tôi chính là người đầu tiên không tha cho bọn họ."

Lâm Phàm khiêm tốn xua tay: "Thật ra tôi cũng từng nghĩ tới việc sẽ không bán bánh nữa, nhưng mỗi khi nhắm mắt lại thì lại nghĩ đến vẻ mặt tươi cười của mọi người khi đến đây ủng hộ tôi, vì thế tôi lại không thể từ bỏ việc bán bánh này. Vì để mọi người được ăn bánh kếp mới ra lò, tôi nhất định phải kiên trì."

Tiếng vỗ tay vang lên.

"Nói rất hay!"

"Ông chủ nhỏ, tôi sẽ tiếp tục theo dõi chương trình mà cậu đang tham gia. Chuyện khác có thể quên, nhưng tuyệt đối sẽ không quên ngồi trước TV lúc tám giờ tối mỗi ngày."

"Hì hì, không nghĩ tới phố Vân Lý của chúng ta cũng có người nổi tiếng, hơn nữa còn được ăn bánh kếp do người nổi tiếng tự mình làm, thật sự là quá hạnh phúc!"

"Khiêm tốn, khiêm tốn!" Lâm Phàm bình tĩnh cười, lặng lẽ vẫy tay, phô trương như thế này không phải phong cách của hắn.

Trong cửa hàng, Điền Thần Côn nhìn Lâm Phàm, lại nhìn người dân, bất đắc dĩ lắc đầu: "Thật sự là một đám trẻ ngây thơ, dễ dàng bị tên nhóc này lừa gạt như vậy. "

Ngô U Lan thì sùng bái nhìn Lâm Phàm: "Anh Lâm thật sự quá lợi hại, không có chuyện gì mà anh ấy không làm được."

Điền Thần Côn: “U Lan, suy nghĩ này của cô rất nguy hiểm đấy!”

“Tôi cứ sùng bái anh Lâm như vậy đó!” Ngô U Lan cười nói.

Điền Thần Côn không nói nên lời. Hiện tại ông ta có loại cảm giác muốn chết, giữa người với người sao lại khác biệt lớn đến thế chứ?

8 giờ tối.

Hiện trường “Giọng ca nội lực”.

Các vị giám khảo đều đã đến.

Lâm Phàm bận rộn cả một ngày trời, cuộc sống của hắn rất phong phú. Hơn nữa tinh thần đầy đủ nên đương nhiên sẽ không thấy chút mệt mỏi nào.

Chỉ là lúc hắn nhìn qua Triệu Lỵ và Lưu Anh Đông thì thấy hơi khó hiểu. Sao hôm nay hai người này lại yên tĩnh như vậy? Hơn nữa khi ánh mắt nhìn về phía hắn, ngoại trừ khó chịu ra thì không có thêm bất kỳ cảm xúc nào khác.

Theo như bình thường thì lúc này không phải nên đến cảnh cáo hắn hay sao sao? Xem ra là bọn họ bị hào quang của hắn trấn áp rồi.

Khán giả đã sớm ngồi vào vị trí, ai nấy đều có chút nóng vội.

Người người ngồi chờ trước TV, nhìn thấy chương trình ‘Giọng ca nội lực’ bắt đầu được chiếu lên thì cũng vô cùng mong đợi, không biết tối nay sẽ xảy ra chuyện gì nữa không.

Ngày hôm qua có tổng cộng mười lăm thí sinh lên sân khấu, chỉ có sáu người thành công gia nhập vào đội của các vị giám khảo.

Ba người vào đội của Triệu Lỵ, hai người vào đội của Lưu Anh Đông và có một người vào đội của Hoắc Kiến Tường.

Mà Lâm Phàm lại không có một người nào, bởi vì từ đầu đến cuối hắn chưa từng bật đèn, điều này làm cho rất nhiều thí sinh cảm thấy tiếc nuối. Thật ra bọn họ rất muốn được Lâm đại sư chọn, chỉ đáng tiếc là Lâm đại sư lại không cho bọn họ cơ hội này.

Người dẫn chương trình lên sân khấu với lời mở đầu quen thuộc. Trải qua chuyện ngày hôm qua, MC Thôi Vĩ đã chuẩn bị tinh thần đầy đủ, cho dù trong chương trình có xảy ra chuyện gì thì cũng sẽ không làm anh ta ngạc nhiên được nữa.

“Được rồi! Xin mời thí sinh đầu tiên!”

Lúc này, ở phía sau sân khấu có một cặp cha mẹ trung niên đang nắm lấy tay của một người thanh niên: “Con trai cố lên!”

“Vâng! Con sẽ cố gắng hết sức mình!” Trần Thụy An mạnh mẽ gật đầu, cậu ta đã chuẩn bị sẵn sàng cho mọi thứ. Từ sau khi thoát khỏi nỗi ám ảnh đó, cậu ta vẫn luôn chuẩn bị cho chương trình ‘Giọng ca nội lực’ này.

Chương 1225: Gì nữa đây?

Ước mơ lớn nhất của cậu ta chính là chứng minh bản thân lại một lần nữa, chẳng những thế còn muốn trở thành học viên của Lâm đại sư.

Cậu ta vô cùng thích Lâm đại sư, đồng thời cũng gia nhập fan của Lâm đại sư, làm một fan não tàn vui vẻ. Tuy rằng thời gian cậu ta biết Lâm đại sư rất ngắn nhưng chính trong thời gian cực ngắn này, cậu ta đã thành công chuyển sang fan não tàn mà mọi người hay khiếp sợ. Mặc kệ là Lâm đại sư gặp phải bao nhiêu scandal thì cậu ta đều tin tưởng Lâm đại sư vô điều kiện.

Cho dù có chứng cứ xác thực thì cậu ta cũng sẽ tự mình bổ não giải thích cho người mà mình sùng bái, loại fan này chính là trong một nghìn người mới có một người như vậy.

Lần thứ hai bước lên sân khấu, Trần Thụy An thấy hơi căng thẳng, dường như nhớ lại cảnh tượng đã xảy ra vào hai năm trước đây.

Nhưng mong muốn trong lòng làm cậu ta vững tin, sau đó tự tin bước lên đi đến giữa sân khấu.

“Chào bốn vị giám khảo, tôi tên là Trần Thụy An, đến từ huyện Ngũ Môn Giang Hải. Hiện nay tôi 23 tuổi, rất yêu thích âm nhạc. Người tôi sùng bái nhất là Lâm lão sư, lát nữa tôi muốn trình bài ca khúc ‘Sau cơn mưa trời lại sáng’.

Sau chuyện ngày hôm qua, vốn dĩ một số thí sinh còn muốn kể chuyện để giành được sự đồng cảm, nhưng sau đó đều lựa chọn im lặng. Bởi vì áp lực mà Lâm Phàm tạo cho bọn họ thật sự là quá lớn, sợ bị lộ tẩy dưới Hỏa Nhãn Kim Tinh của hắn.

Theo như lời của Lâm Phàm nói, hát thì cứ hát không cần phải so xem ai thảm hơn ai.

Lâm Phàm gật đầu: "Ừ! Không tệ, rất tự tin! Hiện tại cậu có thể biểu diễn rồi, chỉ là nếu cậu hát không tốt thì cho dù cậu có hâm mộ tôi thì cũng vô dụng mà thôi."

Nghe được giọng nói của thần tượng mình, trái tim của Trần Thụy An càng thêm bình tĩnh, cảm giác lo lắng nho nhỏ trong lòng lập tức biến mất. Lúc này trong lòng của cậu ta chỉ còn lại một ý nghĩ, đó chính là dùng giọng hát của mình làm Lâm đại sư rung động, từ đó làm Lâm đại sư sẽ bật đèn vì mình.

Triệu Lỵ rất ghét Lâm Phàm, lúc này cô ta lại nhận ra ánh mắt của thí sinh này vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm, chỉ cần là người thân thiết với Lâm Phàm thì đều là kẻ địch của cô ta.

Nhưng vào lúc này cô ta nhận ra thanh niên này hình như nhìn có chút quen quen, Trần Thụy An.

Trong lòng lẩm bẩm, đột nhiên, dường như cô ta nhớ tới cái gì đó, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Ngay khi Trần Thụy An chuẩn bị mở miệng, Triệu Lỵ đã nhanh chân nói trước: "Chờ một chút!"

Khán giả ngây ngẩn cả người, chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì sao?

Trên mạng.

"Tôi đánh hơi thấy mùi không ổn!"

"Lầu trên, cậu bốc phét quá rồi đấy, trên này còn có thể ngửi được à."

"Tôi cảm thấy Triệu Lỵ đang muốn trả thù. Tên thí sinh Trần Thụy An này cũng quá ngu ngốc rồi, thế mà lại trực tiếp nói rõ chuyện mình sùng bái Lâm đại sư, đây không phải là kéo thù hận cho mình sao?"

“Đúng vậy! Lâm đại sư chưa từng bật đèn với thí sinh. Nếu Lâm đại sư không bật đèn thì chỉ sợ cũng chỉ có thể đợi Hoắc Kiến Tường bật đèn mà thôi. Dù sao Triệu Lỵ và Lưu Anh Đông sẽ không có bật đèn cho cậu ta.”

“Cái người tâm cơ này lại muốn làm gì đây?”

“Kiếm chuyện! Đúng là muốn kiếm chuyện mà!”

……

Lâm Phàm nhìn Triệu Lỵ đầy vẻ khó hiểu, không biết con mụ này lại muốn làm gì đây, chẳng qua nhìn vẻ mặt này thì đã biết là không có ý tốt gì rồi.

Triệu Lỵ ho nhẹ một tiếng: “Trần Thụy An, tôi có thể hỏi cậu một chuyện được không? ”

Trần Thụy An gật gật đầu. Cậu ta đương nhiên biết Triệu Lỵ là ai, bởi vì hai năm trước khi cậu ta tham gia cuộc thi ca hát đó thì Triệu Lỵ chính là một trong các vị giám khảo, đồng thời trong lòng cũng cảm thấy có chút bất an.

“Triệu lão sư, đương nhiên là có thể rồi.”

Triệu Lỵ: “Tôi luôn cảm thấy trông cậu rất quen, có phải là hai năm trước cậu đã tham gia cuộc thi “Giọng nam cao” đúng không?”

Quả nhiên, sau khi Triệu Lỵ nói ra lời này, trong lòng Trần Thụy An lập tức sững sờ, những ký ức không vui kia cũng bị gợi ra.

Cha mẹ Trần Thụy An nhìn con trai trên sân khấu, trong phút chốc cũng nắm chặt tay lại, trong lòng hai người rất lo lắng. Bọn họ biết lý do tại sao con trai mình lại sa sút trong hai năm qua, nhưng không nghĩ tới đến bây giờ vẫn còn có người nhớ rõ, điều này làm cho bọn họ không ngừng lo lắng cho con trai của mình.

Trần Thụy An im lặng một lát, sau đó gật đầu: “Đúng vậy! Thật không nghĩ tới Triệu lão sư vẫn còn có thể nhớ đến tôi.”

Triệu Lỵ chỉ vào đầu mình, lập tức nở nụ cười: “Trí nhớ của tôi vẫn luôn rất tốt.” Sau đó liếc mắt nhìn Lâm Phàm một cái, giọng nói dần dần có chút cứng rắn: “Nếu là cậu thì thật xin lỗi, cậu không có tư cách đứng trên sân khấu này.”

Ồ!

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây đều trợn tròn mắt.

Đây là chiêu trò gì vậy?

Gì nữa đây?

Chương 1226: Triệu lão sư, cô thật sự làm cho người ta thất vọng

Người ta còn chưa hát một câu nào mà đã buộc người ta rời khỏi sân khấu, hơn nữa còn dùng giọng điệu nghiêm trọng như vậy. Ở trong mắt bọn họ, việc này có hơi quá đáng.

Khán giả xem trực tiếp cũng đang điên cuồng thảo luận.

“Quả nhiên đã bắt đầu ra tay rồi!”

“Đây chính là ra oai phủ đầu với Lâm đại sư, trả thù chuyện ngày hôm qua đây mà.”

“Sao tôi lại cảm thấy chuyện này giống y đúc chuyện ngày hôm qua vậy? Chuyện quái gì đang xảy ra ở đây thế?”

“Không biết! Ngồi chờ giải thích đi.”

Trên sân khấu, vẻ mặt của Trần Thụy An rất bất ổn, trong lòng cũng bị ảnh hưởng rất lớn, lúc này cậu ta rất muốn khóc.

Cậu ta đã vượt qua tất cả mọi thứ để bước lên sân khấu này, nhưng không nghĩ tới thứ chào đón mình lại là những lời này.

Cậu ta đã quên hết những chuyện từng xảy ra và cũng không hề muốn nhớ lại, lại càng không muốn giải thích gì thêm cho bản thân mình.

Mọi thứ đã qua rồi, cuối cùng cũng phải đón nhận một cuộc sống mới.

Tay Trần Thụy An đang cầm micro đã bắt đầu run rẩy: “Triệu lão sư, xin cô cho tôi một cơ hội.”

Triệu Lỵ tạm thời không nói gì mà là nhìn thoáng qua Lâm Phàm, ánh mắt có chút khiêu khích, sau đó nói: “Thật xin lỗi! Cơ hội này không thể cho cậu, bởi vì chuyện trước kia mà cậu phạm phải sẽ là vết nhơ đi theo cả cuộc đời này của cậu. ”

Lúc này Trần Thụy An không biết phải làm sao, cậu ta thật sự không biết lúc này mình nên làm cái gì bây giờ, nếu mình giải thích thì có ai tin mình được chứ?

Mà chuyện đã qua, cậu ta thật sự không muốn nhớ lại.

Đúng lúc này, cậu ta đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Lâm Phàm, cậu ta không ngờ lúc này Lâm lão sư lại nói giúp mình.

Lâm Phàm lộ ra một nụ cười: "Triệu lão sư, cô nói vết nhơ thì chính là vết nhơ sao? Ít nhất cô cũng phải nói rõ lý do chứ?"

Triệu Lỵ rất bình tĩnh, tuyệt đối không hoảng hốt, ngược lại còn lộ ra vẻ đã tính trước mọi chuyện.

"Tôi nghĩ tất cả mọi người hẳn đều muốn biết, rốt cuộc trước kia thí sinh này đã làm chuyện gì. Nếu đã như vậy, vậy tôi sẽ nói một chút. Thí sinh Trần Thụy An này, hai năm trước đã tham gia chương trình "Giọng nam cao". Trong trận chung kết đã ăn cắp bài hát gốc của một thí sinh khác, bị Anh Kim lão sư phát hiện. Cuối cùng còn không thừa nhận hành vi trộm cắp của mình, kết quả đã bị đuổi ra khỏi trận chung kết. Tôi nghĩ chắc là những khán giả chú ý đến trận đấu đó vẫn còn có chút ấn tượng hoặc hiện tại có thể lên mạng tìm kiếm, tôi tin rằng mọi người sẽ tìm thấy thông tin đó."

Lời này vừa nói xong, hiện trường lại xôn xao.

Một số khán giả xem trực tiếp đã lập tức lấy điện thoại di động ra và bắt đầu tìm kiếm.

Mặc dù đã trôi qua hai năm nhưng trên mạng vẫn có những tin tức đó.

Giờ khắc này, không ít khán giả chú ý đến Trần Thụy An, họ bắt đầu xì xào bàn tán, điều này làm Trần Thụy An cảm thấy rất bất an, cậu ta cúi đầu và nhắm mắt lại. Rõ ràng là người khác ăn cắp bài hát của mình nhưng hiện tại cậu ta lại có cảm giác như chính mình đã phạm phải một tội ác tày trời.

Cha mẹ Trần Thụy An đau lòng nhìn con trai trên sân khấu, muốn lên sân khấu đưa con đi, nhưng lúc này bọn họ vẫn cố gắng nhịn xuống.

Triệu Lỵ nói tiếp: "Chính vì vậy, tôi mới cho rằng cậu ta không có tư cách đứng trên sân khấu này. Ăn cắp bài hát của

người khác trong trận chung kết thì đó là một chuyện không thể tha thứ. ”

Lâm Phàm nhìn Trần Thụy An, sau đó nhìn về phía Triệu Lỵ: “À, Triệu lão sư, vậy lúc ấy làm sao Anh Kim biết được? ”

Triệu Lỵ cười: “Bởi vì bài hát đó, chị Anh Kim cũng tham gia trong quá trình soạn nhạc, coi như cũng là đồng tác giả.”

“Xem ra quan hệ giữa thí sinh kia và Anh Kim rất không bình thường nhỉ.” Lâm Phàm nói.

“Cũng không phải, chỉ là chị Anh Kim nhiệt tình, lại thấy bài hát đó rất hay nên mới có thể giúp một chút.” Triệu Lỵ nói, sau đó lại nhìn Trần Thụy An: “Được rồi! Hiện tại cậu có thể xuống để thí sinh tiếp theo lên sân khấu.”

Khán giả cũng hét lên.

“Rời đi!”

“Rời đi!”

“Lăn xuống đi!”

Trần Thụy An cúi đầu đứng trên sân khấu, hai chân giống như được làm bằng sắt, vô cùng nặng nề. Khi nghe được những lời phía dưới, cậu ta thật sự không biết phải làm sao, trong lòng vô cùng đau đớn.

“Tôi… Tôi…” Cậu ta muốn mở miệng giải thích điều gì đó nhưng lại không biết nên giải thích như thế nào.

Nhưng đúng lúc này, Trần Thụy An ngẩng đầu, không dám tin nhìn Lâm lão sư, cậu ta không nghĩ tới lúc này Lâm lão sư lại mở miệng.

“Tất cả im lặng lại cho tôi!” Lâm Phàm cầm micro, không vội không nóng nảy, giọng điệu bình tĩnh nói.

Tất cả khán giả tại hiện trường đều im lặng, lẳng lặng lắng nghe.

Giờ phút này, Lâm Phàm nhìn Triệu Lỵ, rất bất đắc dĩ nói: “Triệu lão sư, cô thân là nhân vật của công chúng, là giám khảo nhưng lại làm ra hành động như vậy, thật sự làm cho người ta thất vọng.”

Lời này vừa nói ra, toàn trường khiếp sợ.

Triệu Lỵ chỉ vào Lâm Phàm, không dám tin nói: “Cậu nói cái gì vậy? ”

Chương 1227: Sau cơn mưa trời lại sáng

Lâm Phàm lại mở miệng nói: "Tôi nói là phụ nữ như cô sao lại nhỏ mọn như vậy chứ? Cô là người của công chúng, lại là giám khảo nhưng sao lòng dạ lại hẹp hòi như thế? "

"Chưa nói đến chuyện này là thật hay giả nhưng mọi chuyện đã qua hai năm, chẳng lẽ cô không thể cho người ta một cơ hội sao?"

"Nhất định phải nắm chặt quá khứ của người ta, để ép người ta rời khỏi sân khấu này sao? Theo ý của tôi, người thanh niên này có can đảm bước lên sân khấu lại một lần nữa, đó đã là điều tuyệt vời nhất rồi."

"Ai có thể không phạm sai lầm chứ? Chỉ vì một lần phạm sai lầm mà bị gắn mác cả đời, điều này rất không công bằng. Cho nên tôi hy vọng Triệu lão sư có thể rộng lượng một chút, như vậy mới có thể làm một giám khảo tốt." Sau đó ánh mắt hắn lại nhìn về phía khán giả tại hiện trường.

"Mọi người nói xem, chúng ta có phải nên cho người ta một cơ hội thay vì làm người có lòng dạ hẹp hòi như vậy hay không?"

Khán giả dưới đài hai mặt nhìn nhau.

"Hình như là nên như vậy."

"Đúng vậy! Ai có thể không phạm sai lầm chứ? Bây giờ đã qua hai năm mà Triệu Lỵ vẫn còn ghi nhớ trong lòng, đúng là quá hẹp hòi rồi!"

"Lâm đại sư nói rất đúng, chúng ta nên cho cậu ta một cơ hội."

……

Dư luận tại hiện trường lại bị Lâm Phàm chuyển hướng.

Mà Triệu Lỵ nghe thấy khán giả nói cô ta hẹp hòi thì lập tức nổi giận đến mức sắp ngất xỉu.

Lâm Phàm cũng không đợi Triệu Lỵ nói thêm gì thì đã trực tiếp đưa tay ra nói: "Được rồi! Hiện tại cậu có thể tiếp tục phần biểu diễn của mình. Cậu không cần lo lắng, cũng không

nên bị chuyện này làm ảnh hưởng. Cho dù sự thật chuyện này như thế nào thì bây giờ cậu chỉ cần là chính mình là được!”

Những lời này giống như thuốc an thần khiến Trần Thụy An bình tĩnh lại. Đôi mắt cậu ta đỏ hoe, cúi đầu trước Lâm Phàm: ”Cám ơn Lâm lão sư. ”

Lưu Anh Đông vẫn không nói gì. Hiện tại anh ta đã hiểu, miệng lưỡi của tên nhóc này lợi hại đến mức có thể đổi trắng thay đen.

Lúc này hành động của Triệu Lỵ chính là tự mình lấy đá đập chân mình, cho nên hiện tại cũng không thể nói thêm gì, nếu không nhất định sẽ bị gắn mắc là một người có lòng dạ hẹp hòi.

Hậu trường.

Phó giám đốc hưng phấn vỗ tay: ”Hay! Tập này nhất định sẽ càng thêm nóng rồi!”

Nếu là ngày hôm qua thì chuyện này nhất định sẽ dọa chết ông ấy mất thôi, nhưng sau khi xảy ra chuyện hôm qua mà cũng không bị ảnh hưởng gì, ngược lại còn làm cho chương trình càng thêm nổi tiếng. Hôm nay vừa mở màn mà đã xảy ra chuyện như vậy, đây không phải là muốn cho tỷ lệ người xem ở tập này càng tăng vọt hay sao?

Nhưng lúc này ông ta đang nghĩ đến một việc, tên của chương trình có phải nên thay đổi một chút hay không?

Không nên gọi là “Giọng ca nội lực” mà nên gọi là “Chương trình bốc phốt” thì mới đúng, như vậy sẽ giống thực tế hơn.

Trên mạng.

“Ha ha, con mụ Triệu Lỵ này lại bị Lâm đại sư mắng cho một trận rồi.”

“Tuy rằng đã từng có hành động không đúng nhưng cũng đã qua hai năm rồi, chúng ta cũng nên cho người ta một cơ hội để sửa sai chứ.”

“Đúng vậy! Hơn nữa cậu ta còn trẻ như vậy, nếu chúng ta vẫn để ý đến vết nhơ này thì thật đúng là quá hẹp hòi rồi.”

“Mọi người có để ý đến lời Lâm đại sư vừa nói hay không? “Cho dù sự thật là như thế nào???” vậy là có phải trong đây có uẩn khuất gì không?”

“Lầu trên, anh đúng là thám tử mà, chuyện như vậy mà cũng có thể bị anh nhận ra.”

“Cũng không phải là không có khả năng. Lâm đại sư là ai mọi người đều biết rồi đó, nói không chừng trong đó thật sự có chuyện xưa gì đấy.”

……

Tất cả mọi người đều chờ mong. Hơn nữa bọn họ phát hiện, tiết mục này quá thú vị, nó còn thú vị hơn những chương trình tạp kỹ khác rất nhiều.

Lâm Phàm nhìn Trần Thụy An đang lắng đọng tình cảm trên sân khấu, cũng không sốt ruột mà lẳng lặng chờ đợi.

Lúc này, Trần Thụy An mở mắt ra, tâm trạng cũng bình tĩnh lại: ”Được rồi! Hiện tại tôi có thể bắt đầu. Tôi sẽ hát tặng cho mọi người một bài hát có tên là “Sau cơn mưa trời lại sáng.”

Nhạc đệm vang lên.

Bài hát này không tính là quá cũ, hơn nữa nó cũng rất phổ biến. Mà khi đệm nhạc vang lên, tất cả mọi người đều kinh ngạc, phần nhạc đệm này, hình như đã có sự thay đổi.

Chẳng lẽ….

Tất cả mọi người im lặng lắng nghe, lúc này họ đang xác định một điều.

Trần Thụy An hơi nhắm mắt lại, chậm rãi mở miệng.

“Sau cơn mưa trời lại sáng…”

Phong cách hoàn toàn khác, tất cả mọi người đều bị giọng hát này hấp dẫn.

Lâm Phàm gật đầu, ngón tay gõ tay vịn trên ghế. Giọng hát này rất tốt, tình cảm luyến lái đúng chỗ, âm điệu rất tốt.

Lúc này vẻ mặt của Triệu Lỵ hơi khó coi, cho dù đối phương hát dễ nghe cỡ nào thì cô ta cũng không muốn nghe, lại càng không muốn bật đèn.

Bởi vì chuyện vừa rồi đã làm cho cô ta rất tức giận.

Tất cả mọi người đều đắm chìm trong giọng hát này, Trần Thụy An cũng cố gắng hết sức để truyền đạt giọng hát hay nhất của mình đến mọi người.

Chương 1228: Đầu óc cậu có vấn đề gì không?

Trong hậu trường, cha mẹ của Trần Thụy An cũng xúc động nhìn con trai của mình trên sân khấu, cuối cùng họ cũng đã thấy con trai mình bước ra khỏi bóng ma ám ảnh ngày đó.

Đây mới là điều họ muốn nhìn thấy ở con trai mình nhất.

Mà ngày hôm nay, tất cả đã trở thành sự thật.

Bài hát kết thúc.

Lâm Phàm ấn một cái, đèn bật sáng.

Hoắc Kiến Tường cũng không bỏ qua, cũng nhanh chóng bật đèn. Ông ta thấy giọng hát này rất tốt, rất có nét riêng.

Nếu như muốn phát triển trong giới ca hát thì người mang giọng hát có nét riêng sẽ phát triển tốt nhất, bởi vì giọng hát đó không thể bị người khác sao chép được.

Lưu Anh Đông cuối cùng cũng bật đèn, anh ta cũng không muốn bị người khác nói mình là người lòng dạ hẹp hòi.

Cuối cùng chỉ có Triệu Lỵ là không bật đèn.

Tất cả khán giả đều vỗ tay.

“Rất hay! Thật sự là rất hay!”

“Đây là giọng hát hay nhất từ đầu đến giờ.”

“Không ngờ thí sinh này lại mạnh như vậy, nhìn thế nào cũng không giống như người sẽ đi ăn cắp bài hát của người khác.”

Trần Thụy An mở mắt ra, vẻ mặt có chút kích động, sau đó cúi chào về phía dưới sân khấu, cậu ta không ngờ mình còn có cơ hội hát trên sân khấu.

Điều này làm cậu ta cảm thấy rất hạnh phúc, rất là phấn khởi.

Người dẫn chương trình lên sân khấu, trên mặt cũng nở nụ cười. Sau khi nghe bài hát này, anh ta cũng không quá tin chuyện người trẻ tuổi này sẽ làm ra loại chuyện kia.

“Chúc mừng Trần Thụy An, cậu đã có ba vị giám khảo bật đèn cho cậu. Ba vị giám khảo, các vị có thể tranh giành thí sinh mà mình yêu thích rồi.” Thôi Vĩ nói.

Hoắc Kiến Tường cười nói: “Tôi bật đèn là vì cậu ta hát rất hay, tôi rất hài lòng. Nhưng tôi biết, tên nhóc này nhất định muốn gia nhập đội của Lâm lão sư, nên tôi sẽ không tranh giành với Lâm lão sư nữa, cứ để Lâm lão sư phá kỷ lục trứng ngỗng, có được một vị đại tướng đi.”

Lưu Anh Đông: ”Tôi cũng giống như Hoắc lão sư, cũng không tranh giành nữa. ”

Người dẫn chương trình Thôi Vĩ cười nói: “Bây giờ cậu muốn gia nhập đội của vị giám khảo nào?”

Trần Thụy An kích động nói: “Tôi muốn chọn Lâm lão sư. ”

Lâm Phàm đứng dậy vỗ tay: “Giọng hát của cậu rất tốt! Trong những giọng nam mà tôi đã từng nghe qua, độ riêng biệt của cậu có thể nói là .”

Nhận được lời khen ngợi như vậy từ Lâm Phàm, Trần Thụy An cảm kích nói: “Cảm ơn, Lâm lão sư.”

Người dẫn chương trình gật đầu: ”Được rồi! Xin mời thí sinh tiếp theo!”

“Chờ một chút!” Lâm Phàm mở miệng nói: “Đừng vội xuống, tôi còn có chuyện muốn nói. ”

Khán giả ngây ngẩn cả người, sau đó một đám đều tỏ ra dáng vẻ chờ mong. Trong mắt bọn họ, tiếp theo nhất định sẽ xảy ra chuyện vô cùng hấp dẫn.

Với tính tình của Lâm đại sư, nếu không xảy ra chuyện gì thì bọn họ nguyện ý livestream ăn phân.

Trần Thụy An nghi ngờ nhìn Lâm Phàm: ”Lâm lão sư, làm sao vậy? ”

Lâm Phàm nhìn Trần Thụy An, gật gật đầu nói: “Tướng mạo đẹp đẽ, rất sạch sẽ. Vậy tôi hỏi cậu một chút, đầu óc của cậu

có bị vấn đề gì không?”

Khi vấn đề này được đưa ra, mọi người sợ ngây người.

Cmn, đây là có ý gì?

Mạch suy nghĩ này thay đổi hơi bị nhanh, làm cho bọn họ không kịp phản ứng.

Trần Thụy An ngây ngẩn cả người: “Lâm lão sư, tôi không có vấn đề gì.” Trong lòng cậu ta cũng ngờ ngợ, vì sao Lâm lão sư lại hỏi mình vấn đề này?

Lâm Phàm nhìn khán giả: “Mọi người có thấy cậu ta có vấn đề về đầu óc không?”

Khán giả không biết trong hồ lô của Lâm đại sư bán thuốc gì.

“Nhìn qua không giống người có vấn đề.”

Lâm Phàm gật đầu: ”Vậy thì đúng rồi! Vừa rồi tôi vẫn luôn suy nghĩ một chuyện, nếu đầu óc của Trần Thụy An không có vấn đề gì, vậy vì sao biết rõ bài hát kia cũng có phần của Anh Kim mà còn dám ăn cắp chứ? Phải là người não tàn đến mức nào thì mới có thể làm như thế hả?”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngẩn ra. Đúng vậy! Chuyện này có gì đó không đúng.

Biết rõ Anh Kim từng tham gia chỉnh sửa bài hát kia, sao một học viên bình thường như cậu ta dám trộm bài hát chứ? Trừ phi là không muốn sống nữa.

Lâm Phàm tiếp tục hỏi: “Trần Thụy An, tôi muốn hỏi một câu, người nói cậu ăn cắp bài hát của mình, cuối cùng đạt được giải thưởng gì? Bây giờ đang ở đâu?”

Trần Thụy An nói: “Lúc đó người đấy đã giành được giải quán quân nhưng hiện tại đã biến mất, không còn xuất hiện trong giới ca hát nữa.”

“Vậy thì không đúng rồi!” Lâm Phàm lắc đầu nói: “Cho dù có nói như thế nào đi nữa, người có thể đạt được giải quán quân thì thực lực của bản thân nhất định không kém. Mà bài hát kia nhất định cũng rất hay nhưng hiện tại lại im hơi lặng tiếng, không còn chút dấu vết nào. Dựa vào suy đoán của tôi, như vậy chỉ có một khả năng, chính là người đó thật ra rất bình

thường, mà chương trình “Giọng nam cao” kia nhất định có chuyện gì đó không thể lộ ra ánh sáng.”

Khán giả ở hiện trường đã bị suy đoán của Lâm đại sư làm trợn mắt há hốc mồm.

Cmn, như vậy cũng được sao?

Chương 1229: Vượt qua

Ngay lúc này Trần Thụy An càng ngày càng kích động, sau đó buột miệng nói: ”Lâm lão sư, thật ra bài hát kia là do tôi sáng tác, nhưng không ai tin tưởng tôi cả, Anh Kim lão sư, bà ta…. ”

Những lời sau đó cậu ta không dám nói, bởi vì hiện tại Anh Kim có địa vị rất cao trong giới ca hát cho nên cậu ta không dám chọc vào.

“Tôi tin cậu!” Lâm Phàm không chút do dự nói: “Thực lực của cậu rất mạnh, tôi tin đây là sáng tác của cậu. Nếu Anh Kim là giám khảo thì vấn đề đó cũng có thể dễ dàng lý giải. Con người Anh Kim, cái gì cũng không giỏi nhưng chơi mấy trò xấu xa tiểu nhân thì lại rất cao tay. Chỉ hươu nói ngựa cũng là sở trường của bà ta, cậu chỉ là một người bình thường không có danh tiếng gì, mà bà ta lại là một tiền bối trong giới ca hát, cho nên khi cậu nói bài hát đó là của cậu thì nhất định sẽ không có ai tin hết. ”

Xôn xao.

Choáng váng!

Tất cả mọi người đều không nghĩ tới Lâm đại sư lại nói ra những lời như vậy, đây chính là hoàn toàn đắc tội Anh Kim rồi.

Hơn nữa còn chỉ trích trong khi đang phát sóng trực tiếp, lần này hoàn toàn chơi lớn luôn rồi nha.

Hoắc Kiến Tường há to miệng, anh ta không ngờ Lâm đại sư lại mạnh miệng như thế.

Lưu Anh Đông trợn mắt há hốc mồm, lời này mà cũng dám nói ra sao?

Triệu Lỵ lại càng tức giận nói: “Cậu nói bậy nói bạ cái gì đó? Tôi cũng là giám khảo, sao có thể làm ra chuyện như vậy được chứ?”

Lâm Phàm xua tay nói: ”Triệu lão sư tức giận như vậy làm gì? Người tôi nói chơi tấm màn đen là Anh Kim chứ đâu có nói cô, cô hoảng cái gì chứ?”

Giọng điệu của Triệu Lỵ nghiêm nghị: ”Cậu có chứng cớ gì?”

“Lời tôi nói chính là sự thật.” Giờ khắc này, vẻ mặt Lâm Phàm nghiêm túc, cằm khẽ nâng lên, hào quang bắn ra bốn phía, dường như đang nói ra chân lý.

Mà lúc này, Trần Thụy An không nhịn được mà bật khóc.

Cuối cùng cũng đã có người tin cậu ta.

Hơn nữa còn là Lâm lão sư, người mà cậu ta sùng bái nhất.

Nếu như có thể, cậu ta nhất định sẽ ôm đùi Lâm lão sư, quỳ liếm cả đời.

Anh Kim đang xem livestream, lập tức đập vỡ điện thoại di động.

“Tên chó họ Lâm kia, tao muốn mạng chó của mày…”

Anh Kim đã hoàn toàn sụp đổ, bà ta cũng không nghĩ đến cái tên này không muốn buông tha cho bà ta. Sự thật là hắn đang chờ cơ hội thì sẽ lập tức bôi đen bà ta đây mà.

Không, chuyện này không tính là đen, mà sự thật về chuyện năm đó cũng không khác gì so với những gì mà hắn nói. Đúng là bà ta ỷ vào mình là ban giám khảo, cho nên đã nhận 5 triệu để giở trò mờ ám.

Ngay thời điểm đó, thù lao để mời bà ta làm giám khảo cũng đã lên đến 10 triệu. Khi đó lại có người muốn đưa cho bà ta thêm 5 triệu để đạt được vị trí quán quân, đương nhiên là bà ta có thể thỏa mãn yêu cầu của người ta rồi.

Khi đó, đừng nói là ‘Giọng nam cao’ mà cho dù là bất kỳ chương trình giải trí nào cũng không dám nói không có ẩn tình bên trong. Thế nhưng người kia thực sự cũng không hề có bản lĩnh, sau khi đoạt được giải quán quân thì chỉ ở trong giới ca hát được một tháng, cuối cùng bị đánh trở về về nguyên hình.

Hiện tại không còn thấy tăm hơi, có thể là đã tiếp tục trở về làm một gã con nhà giàu hoặc chết ở đâu đó không chừng.

Lâm Phàm liên tục khiêu khích bà ta, thân là nhân vật lão làng, cả hai bên hắc bạch trong giới ca hát đều quen biết thì làm sao bà ta có thể chấp nhận khoanh tay chịu trận như vậy.

Nhưng đúng là không biết đối phó với tên nhóc này như thế nào? Nếu tên nhóc này ở Đông Bắc thì bà ta sẽ có cách trừ khử hắn rồi.

Hiện trường chương trình.

Lâm Phàm nói ra những lời này, mục đích là khiến cho chuyện này được nhắc lại. Hắn biết Trần Thụy An bị hãm hại, nhưng sự việc đã xảy ra hai năm rồi thì biết đi nơi nào tìm được chứng cứ.

Mà tình huống như hiện tại là tốt nhất, lấy sức ảnh hưởng của hắn khiến cho sự việc này càng trở nên mơ hồ không rõ, các cư dân mạng cũng không biết rốt cuộc sự thật như thế nào. Chính cậu ta là kẻ cắp hay là bị người khác hãm hại khó lòng mà phân biệt được, đây là hiệu ứng mà hắn muốn có.

Trần Thụy An đang đứng trên sân khấu, vô cùng cảm kích nhìn Lâm lão sư, sau đó khom lưng và cúi đầu chân thành nói: “Cảm ơn! Lâm lão sư.”

Lâm Phàm bình tĩnh ngồi ở đó, gật đầu nói: “Được rồi! Vào nghỉ ngơi đi, tôi tin tưởng cậu.”

Chỉ vỏn vẹn bốn chữ ‘Tôi tin tưởng cậu’ đã có thể làm Trần Thụy An nhìn thấy được tương lai tươi sáng vô cùng rực rỡ phía trước.

Phía sau hậu trường.

Trần Thụy An nắm chặt lấy tay của cha mẹ, vui đến phát khóc: “Cha! Mẹ! Con thành công rồi .”

“Giỏi! Giỏi! Con trai của mẹ là giỏi nhất, Lâm lão sư thực sự là người tốt.” Khóe mắt của bà Trần đều đỏ hoe ,còn trong lòng thì vui mừng khôn xiết.

Lúc này, Lâm Phàm nhìn thấy sắc mặt xanh mét của Triệu Lỵ thì nhịn không được nở nụ cười. Con mẹ nó, đúng là sảng khoái thật.

Đúng là bản đại sư muốn mắng chết các người đó. Nhưng mà chuyện này cũng không gấp, mọi việc chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

Khán giả ở trường quay thì trố mắt nhìn nhau không thể tin được, tin tức vừa mới nghe được thật sự quá bùng nổ .

Chương 1230: Có muốn làm ca sĩ chuyên nghiệp không?

Mặc dù sự kiện này đã xảy ra vào khoảng hai năm trước, nhưng sự tò mò của khán giả dành cho nó vẫn không hề suy giảm như cũ.

Anh Kim đã giở trò mờ ám? Còn để cho tác giả gốc gánh tội giùm, thật sự không biết tin tức này là thật hay giả.

Nhưng mà, bọn họ là fan cuồng của Lâm đại sư, nên dần dần cũng đã tin tưởng hơn. Chưa kể bọn họ lại càng không thích Anh Kim, điều này càng làm cho bọn họ tin tưởng những điều mà Lâm đại sư nói chính là sự thật, chắc chắn không sai được.

Đột nhiên, giọng nói lạnh lùng của Triệu Lỵ cất lên: "Lâm lão sư! Anh phải chịu trách nhiệm với những lời mình đã nói, anh chỉ dựa vào suy đoán của bản thân mình đã lập tức nhận định đây là chân tướng của sự việc, không thấy đùa quá trớn rồi sao?"

Lúc nói những lời này xong, cô ta cũng cảm thấy hơi chột dạ, nhưng chuyện đã đến mức này thì cho dù thật sự chột dạ, cô ta cũng không thể biểu hiện ra bên ngoài.

Lâm Phàm nhìn Triệu Lỵ: "Triệu lão sư! Cô đang nói gì vậy? Sự việc này xem như đã qua rồi, sao cô còn canh cánh trong lòng như thế? Sự thật thì mãi mãi là sự thật. Nếu như có một ngày, sự thật được phơi bày chứng minh những điều tôi đã nói là vu khống Anh Kim, tôi đồng ý chịu trách nhiệm những lời mà mình đã nói. Còn hiện tại các thí sinh tiếp theo còn đang chờ đợi, cho nên chúng ta cũng đừng lãng phí thời gian nữa. Thôi lão sư! Mời anh thông báo cho thí sinh tiếp theo lên sân khấu đi."

Làm một người dẫn chương trình đã lâu và có nhiều kinh nghiệm như Thôi Vĩ cũng chưa từng gặp qua những tình huống như thế này, cho dù trong lòng còn có chút mơ hồ nhưng cũng đã bình tĩnh để dẫn tiếp chương trình.

“Cho mời thí sinh kế tiếp lên sân khấu.”

Tiết mục kế tiếp không xảy ra nhiều chuyện như vậy, hắn cũng không bấm đèn sáng. Vốn dĩ, mục đích ban đầu tham gia chương trình “Giọng ca nội lực” cũng chỉ có một, đó chính là hoàn thành công việc đã nhận với thù lao là 20 triệu này. Nhưng sau khi Vương Minh Dương nhờ hắn tìm một vài hạt giống tốt, nên hắn đã đồng ý bật sáng đèn để giữ lại hạt giống tốt kia .

Người này có được năng lực và ngoại hình như thế thì có thể không nổi tiếng được sao? Có tiềm lực hay không nhìn thoáng qua là biết, còn hơn bật hack nữa ấy chứ.

Trên internet.

Từ sau khi Lâm Phàm nói ra chuyện này, chuyện tốt mà cư dân mạng lùng sục được chỉ là đoạn video tranh tài của chương trình ‘Giọng nam cao’ hai năm trước.

“Tôi vừa xem đoạn video lúc Trần Thụy An đang thi đấu, biểu hiện vô cùng nổi bật, năng lực cao hơn rất nhiều so với những thí sinh khác.”

“Giọng hát này chính là giọng hát của quán quân, cho dù hát lại bài hát cũ cũng có thể giành được quán quân rồi.”

“Mọi người nhìn thấy kết quả cuối cùng chưa? Cái người giành được giải nhất đó, mẹ nó giọng hát thật không ra gì, chênh lệch rất nhiều so với Trần Thụy An. Hát như anh ta mà cũng có thể được quán quân, tôi không tin không có nội tình đen tối bên trong đâu.

“Lâm đại sư đã nói có mờ ám rồi, thì chắc chắn là có mờ ám.”

“Má! Thí sinh kiểu này mà đạt được giải nhất, nếu không có gì mờ ám thì tôi sẽ livestream ăn phân ngay lập tức.”

“Xem ra trong chuyện này thật sự có mờ ám. Nhưng mà nghĩ đi thì cũng nghĩ lại, vào lúc đó, các chương trình giải trí đều có chung mục đích giống nhau. Chủ yếu chỉ để gom tiền, cho dù

anh thật sự có tài thì cũng không chắc có thể xếp thứ hạng cao được.”

10:00 tối.

Lâm Phàm rời khỏi trường quay ‘Giọng ca nội lực’. Hôm nay, hắn đã khơi dậy một chuyện long trời lở đất, cũng không biết ngày mai chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Phó giám đốc truyền hình Thượng Hải lại cảm thấy hưng phấn vô cùng, không biết tỉ lệ người xem ngày mai sẽ như thế nào.

Chắc chắn sẽ tăng lên một chút, cho dù không tăng lên chắc chắn cũng không thấp hơn tập một quá nhiều.

Khi Lâm Phàm chuẩn bị rời đi, một nhà ba người Trần Thụy An xuất hiện trước mặt của hắn.

“Lâm lão sư! Cảm ơn rất nhiều.” Trần Thụy An đi tới trước mặt Lâm Phàm cúi đầu chân thành cảm ơn.

Mặc dù, trước đây cậu ta chưa từng gặp mặt Lâm lão sư, vậy mà ngay tại trên sân khấu người này có thể giúp mình như này, điều này làm cho Trần Thụy An vô cùng cảm động, cũng không biết nên báo đáp ra sao.

Nếu cậu ta là con gái thì nhất định sẽ lấy thân báo đáp không chút do dự nào.

Cha mẹ của Trần Thụy An cũng nhìn Lâm Phàm đầy cảm kích. Kể từ khi xảy ra chuyện hai năm trước thì con trai của bọn họ rơi vào bóng ma tâm lý, ngay cả khi trở lại sân khấu cũng sẽ mang theo vết nhơ. Mà hiện tại, Lâm lão sư đang đứng trước mặt này lại chịu vì con trai của họ tẩy sạch chuyện xưa, thật sự làm cho bọn họ vô cùng cảm kích.

“Không cần cảm ơn, nên tin tưởng rằng chính nghĩa chắc chắn sẽ xuất hiện.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói: “A! Đúng rồi! Cậu có muốn trở thành ca sĩ chuyên nghiệp không?”

Chương 1231: Anh Kim đe doạ

“Tôi hả?” Trần Thụy An không dám tin chỉ mình, sau đó nhìn Lâm Phàm hỏi lại: “Lâm lão sư! Anh nói tôi có thể trở thành ca sĩ chuyên nghiệp sao?”

Lâm Phàm gật đầu: “Ừ! Tôi thấy cậu rất có tài nên hỏi thử xem. Bạn của tôi cũng làm trong ngành này, chắc cậu cũng biết tập đoàn Đông Hán đúng không? Nhưng mà nếu cậu có lựa chọn tốt hơn thì có thể không đồng ý.”

“Không! Tôi đồng ý, cảm ơn Lâm lão sư.” Gương mặt Trần Thụy An đỏ bừng đầy hưng phấn, cậu ta không tài nào nghĩ tới Lâm lão sư lại đưa ra lời đề nghị như vậy, đây là chuyện có nằm mơ cậu ta cũng muốn.

Nhưng cậu ta lại có chút lo lắng hỏi: “Lâm lão sư, tôi chỉ là một người bình thường, cũng không có tiếng tăm gì, như vậy có thể không?”

“Có thể, cậu không cần để tâm đến những chuyện này, sẽ có người hướng dẫn cho cậu. Vậy cậu có yêu cầu gì trong hợp đồng không?” Lâm Phàm cười hỏi.

Trần Thụy An lắc đầu: “Lâm lão sư, anh đưa cho tôi hợp đồng thế nào thì tôi sẽ ký hợp đồng thế đó, tôi tin tưởng anh.”

Lâm Phàm vỗ bả vai của Trần Thụy An: “Được rồi! Cảm ơn sự tin tưởng của cậu dành cho tôi. Cố gắng thi đấu thật tốt, đừng căng thẳng quá. Dù cậu có lấy được quán quân hay không thì tôi cũng sẽ ký hợp đồng với cậu, chỉ hy vọng cậu cố gắng hết mình, đừng để ngày sau tiếc nuối mà thôi.”

“Vâng.” Trần Thụy An gật đầu thật mạnh, sau đó nhìn Lâm lão sư rời đi.

Sau khi Lâm Phàm lái xe đi.

Trần Thụy An nắm chặt hai tay vui mừng nói: “Cha! Mẹ! Con thành công rồi.”

Cha mẹ của cậu cũng hạnh phúc gật đầu.

Ở dưới căn hộ.

Đinh đinh.

Lâm Phàm nhìn thấy tên của người gọi đến thì ngay lập tức sắc mặt trở nên rất kỳ quái. Hắn cảm thấy số điện thoại này hơi quen, giống như số điện thoại của người phụ nữ kia.

Chẳng lẽ là do hôm nay mình nói hơi quá nên khiến cho bà ta chịu không nổi .

Nếu thật sự là như vậy thì vui quá rồi.

Bấm nghe điện thoại.

Lâm Phàm nói chuyện hơi ngả ngớn: “Alo! Alo! Đại lão à! Có chuyện gì sao?”

Anh Kim ở đầu bên kia điện thoại nghe hắn nói như thế thì hít sâu một hơi, để lấy lại bĩnh tĩnh. Bà ta biết rằng tên nhóc này luôn có cách khiến cho bà ta nổi giận mọi lúc mọi nơi.

Nếu không phải còn chút lý trí, bà thật sự muốn cầm dao chém chết tên khốn kiếp này.

Anh Kim: “Cậu có biết mình làm vậy là quá đáng lắm không?”

Lâm Phàm cười nói: “Quá đáng sao? Cũng không quá đáng lắm. Tôi cũng đâu làm gì, chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi. Nếu bà cho rằng tôi có làm gì ảnh hưởng đến bà thì bà có thể trực tiếp kiện tôi mà.”

Bà ta cũng gần như đã quên sự việc xảy ra vào hai năm trước. Nhưng khi Trần Thụy An bước lên sân khấu, bà ta phát hiện người trẻ tuổi kia có hơi quen mắt. Ký ức xa xôi trở về, bà ta ngay lập tức nhớ ra người trẻ tuổi kia chính là thí sinh bị chính bà ta chơi xấu?

Càng làm bà ta tức giận hơn chính là tên Lâm Phàm này dám ở trong chương trình trực tiếp khiêu khích đến bà ta.

Bà ta cũng đang chú ý đến tình hình trên internet. Đặt biệt là khu bình luận trên Weibo đã bị dân mạng chiếm lấy hoàn toàn.

Đủ loại lời nói khó nghe liên tục không ngừng, nếu không phải là người có tính tình tốt chỉ sợ đã sớm nổi bão rồi.

Giọng nói của Anh Kim vô cùng lạnh nhạt: “Cậu có chứng cứ gì để chứng minh chuyện kia là do tôi giở trò mờ ám. Nếu như cậu không có chứng cứ tôi yêu cầu cậu phải xin lỗi tôi.”

Lâm Phàm im lặng trong giây lát.

Bà Anh Kim cười lạnh nói: “Không có gì để nói à? Tôi cho cậu một cơ hội cuối cùng, nếu không cậu tự gánh lấy hậu quả.”

“Không phải.” Lâm Phàm nói: “Thật sự thì tôi không có chứng cứ, nhưng nhìn bà cũng chẳng phải người tốt lành gì. Nếu bà muốn kiện thì tôi vô cùng hoan nghênh. Không nói nữa. Nói chuyện với bà lâu như vậy tôi cảm thấy mình đang lãng phí thời gian.”

Tút tút!

Đầu bên kia điện thoại truyền đến âm thanh máy bận.

Anh Kim đang cầm điện thoại di động trong tay thì sắc mặt ngay lập tức trở nên vô cùng khó coi.

“Tao muốn lấy cái mạng chó của mày.”

Phố Vân Lý.

Cẩu gia: “Chuyện gì vậy nhỉ.”

……

Thật ra chuyện này đối với Lâm Phàm cũng chỉ là một chuyện vui ngoài ý muốn. Hắn cũng không suy nghĩ nhiều nên lập tức đi ngủ.

Hắn cũng không quan tâm con mụ Anh Kim muốn làm gì.

Nhưng mà người đàn bà này có chút âm hiểm, hắn biết chắc bà ta nhất định sẽ trả thù, nên trong lòng có chút mong đợi những thủ đoạn trả thù của bà ta như thế nào.

Hôm sau!

Trên internet.

“Ha ha ha! Cười tè ra quần! Tối hôm qua phát sóng tập hai ‘Giọng ca nội lực’, mẹ nó có chuyện lớn nữa rồi.”

“Má! Thiệt hay giả vậy. Tối hôm qua tôi phải bắn pháo với bạn gái nên không có xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Biến, bắn pháo thì không có tư cách hóng chuyện.”

“Tôi đi xem phát lại.”

“Tôi cảm thấy Lâm đại sư và Anh Kim đang đối đầu một sống hai chết. Chương trình này chắc thất bại rồi.”

“Mình chính là fan cuồng của Lâm đại sư nên mình hoàn toàn tin tưởng chuyện này nhất định là do người đàn bà Anh Kim

này giở trò bên trong.”

“Hiện tại, mọi người đã tràn vào Weibo của bà Anh Kim, mỗi người nhắn một câu đi, bộc phát tâm trạng bức xúc của mình đi.”

“Đi nào.”

“+1.”

…

Chương 1232: Tập hai lại bạo phát

Truyền hình Thượng Hải.

Tất cả mọi người đều đang đợi.

Lúc này cũng có vài người lấy điện thoại di động ra, xem tin tức trên mạng.

“Tập hai ngày hôm qua so với tập một còn nổi hơn.”

“Hiện tại trên mạng đã náo loạn tung trời rồi, Weibo của Anh Kim đã hoàn toàn bị cư dân mạng xâm chiếm.”

“Được rồi, tỉ lệ người xem có chưa?”

“Tạm thời chưa có, còn đang thống kê.”

Sau đó, các nhân viên nhanh chóng đi vào.

Tất cả mọi người đều nín thở, bọn họ biết tỉ lệ người xem hôm nay chắc chắn không thấp, nhưng mà chính xác là bao nhiêu thì không biết được.

Nếu xếp hạng hôm nay cao hơn ngày hôm qua thì điều đó có thể chứng minh bọn họ thành công rồi.

“Tỷ lệ là bao nhiêu? Đừng lề mề nữa, nói mau đi.” Phó giám đốc đài hưng phấn hỏi.

Ông ta tin chắc tỉ lệ người xem hôm nay nhất định sẽ bùng nổ hơn hôm qua.

Nhân viên công tác nhìn thấy bảng số liệu trong tay, mặc dù ngày hôm qua đã đủ khiếp sợ rồi nhưng nhìn thấy số liệu hiện tại, bọn họ lại cảm thấy giống như là đang nằm mơ, có chút

không quá chân thực cũng không dám tưởng tượng ra kết quả là như vậy.

“Tỉ lệ người xem là 3.985%, phát sóng trên internet đạt 16.54%.”

Mọi người nghe được con số này đều cảm thấy mơ màng không dám tin đây là sự thật.

Bọn họ cũng đã nghĩ tỉ lệ người xem ngày hôm qua đã tăng mạnh, nhưng không ngờ tỉ lệ người xem hôm nay còn cao hơn so với ngày hôm qua.

Điều kinh khủng hơn nửa chính là tỉ lệ người xem lại có dấu hiệu sắp đạt đến bốn chấm rồi.

Phó giám đốc đài cười phá lên: “Tôi biết mà, tỉ lệ người xem tập hai sẽ cao hơn tập một, nhưng không ngờ sẽ đạt tới mức độ này.” Thuế Hậu liếc mắt nhìn xung quanh, không thể che dấu được sự vui sướng: “Cho tôi hỏi một chút? Tiết mục này có thể vượt qua bốn chấm đúng không.”

Cả đám người đều sợ hãi, suy nghĩ muốn nát cả đầu cũng không có ngờ tới.

“Sao có thể như vậy được.”

“Thời đại bây giờ mà có thể vượt qua bốn chấm luôn sao.”

“Thật sự lúc trước cũng có phim truyền hình vượt qua bốn chấm, thậm chí có lúc cũng vượt qua mười chấm. Nhưng hiện tại trăm hoa đua nở có rất nhiều tiết mục để lựa chọn, đừng nói vượt qua bốn chấm có thể vượt qua ba chấm thì cũng được xem như chương trình tương đối nổi tiếng rồi.”

“Quả nhiên, vạch mặt tại hiện trường đúng là có chỗ tốt, tôi nghĩ chúng ta nên sửa tên tiết mục lại đi.”

“Đúng nha. Tên ‘Giọng ca nội lực’ đã không phù hợp nữa rồi, tôi nghĩ nên đổi thành ‘Bốc phốt mạnh nhất’. Thí sinh đã không còn quan trọng nữa mà quan trọng nhất là sự có mặt của Lâm đại sư.”

“Ha ha.”

……

Giám đốc Lưu vẫn không nói gì, nhưng gương mặt đỏ hồng lên đã chứng minh bây giờ ông ta đang vô cùng hưng phấn.

Kể từ trở thành Giám đốc đài Truyền hình Thượng Hải, ông ta nằm mơ cũng muốn sản xuất ra một tiết mục bùng nổ để đè bẹp Đài Truyền hình Hồ Nam xuống.

Thật sự, tưởng tượng thì dễ thật đó nhưng hiện thực thì khó khăn hơn nhiều.

Nhưng ngay giây phút này, giấc mơ này đã trở thành thực hiện.

……

Trong lúc Lâm Phàm đang say giấc mộng thì chuông điện thoại di động đột ngột vang lên.

Hắn nhìn đồng hồ chỉ mới tám giờ thôi.

“ Mẹ nó! Có bệnh hả? Mới sáng sớm đã gọi điện thoại rồi.” Hắn không hề do dự mà cúp điện thoại ngay lập tức, tiếp đó điện loại lai rung lên nhưng hắn đã vùi đầu ngủ mất rồi.

Truyền hình Thượng Hải.

Phó giám đốc đài bất đắc dĩ nói: “Lâm đại sư không có nghe điện thoại.”

Giám đốc đài khoát tay nói: “Được rồi! Chắc là Lâm đại sư đang ngủ, phân công công việc xuống dưới đi. Thành tích ‘Giọng ca nội lực’ nằm ngoài dự đoán của chúng ta. Tăng cường tuyên truyền quyết liệt đi, nếu có thể vượt qua năm chấm thậm chí là vượt qua sáu chấm thì xem như sau này tôi về hưu, cũng vô cùng hài lòng.”

Mọi người đều nhìn giám đốc đài, sau đó tự nhiên muốn chửi bậy.

Vượt qua năm chấm?

Vượt qua sáu chấm?

Mẹ nó cái này cũng dám nghĩ ra được?

Nhưng mà thỉnh thoảng nằm mơ một chút cũng là không tệ, nếu lỡ một mai giấc mộng này trở thành hiện thực thì sao.

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm vừa tới trong tiệm, Ngô U Lan đã lập tức kéo Lâm Phàm lại, vẻ mặt mừng rỡ hỏi.

“Anh Lâm! Anh có xem tin tức trên mạng không? Anh nổi tiếng luôn rồi kìa, vô cùng nổi tiếng luôn đó.”

“Sao nào? Tôi nổi tiếng không phải là chuyện rất bình thường hay sao.” Lâm Phàm bình tĩnh nói. Mình là ai chứ, mình là chính nghĩa phi phàm mà.

Mình chỉ mới nghiêm túc một chút, làm sao có thể không nổi được chứ.

Nhưng mà để xem mình nổi tiếng như thế nào đây.

Hắn mở điện thoại ra, nhìn thử xem một chút.

“Má ơi! ‘Giọng ca nội lực’ tỉ lệ người xem sắp vượt qua bốn chấm rồi.”

“Sốc thiệt! Tại sao ‘Giọng ca nội lực’ lại bùng nổ như vậy. Thì ra là có vị này đại thần tồn tại.”

Vừa nhìn thấy tiêu đề này thì đã biết là do tụi UC gây sốc làm rồi.

Nhưng mà xem đi xem lại, hắn lại bị một tin tức khác hấp dẫn.

Bà già Anh Kim này! Đúng là biết giả vờ.

Xem ra, cái này giống như là đang muốn nhanh chóng che đậy hành vi sai trái của mình rồi.

Chương 1233: Cậu đang uy hiếp tôi

Weibo!

Đương nhiên Anh Kim hiện tại đang đứng ngồi không yên rồi, bây giờ hướng gió trên mạng hình như đã đi lệch chiều, trong thâm tâm bà ta cũng rất tức giận.

Cái tên Lâm Phàm này không có chút bản lĩnh nào, thậm chí ngay cả một tác phẩm cũng không có, sao lại có nhiều fan cuồng như vậy, thật sự là không thể nói lý mà.

Xem những bình luận này đi là đang nói cái gì?

“Anh Kim, bà mau thừa nhận chuyện này là do bà giở trò bên trong. Nếu không thì tôi lột quần lót của bà đó.”

“Lầu trên, bạn đúng là trâu bò thật, mà bà ta có mặc đồ lót sao.”

“Tôi đại diện người dân Thanh Châu, quân địch như bà mau nhanh chóng buông vũ khí đầu hàng, nếu không thì sẽ cho bà nếm thử đại pháo nhân gian, sức mạnh của nước bọt kim sơn.”

……

Tất cả chứng cứ của sự việc xảy ra hai năm trước đã sớm biến mất theo dòng sông lịch sử dài đằng đẵng, hắn dựa vào đâu khẳng định những thứ này là do bà làm?

Mặc dù vô cùng tức giận, nhưng ít ra bà ta cũng không bị cơn tức giận làm choáng váng đầu óc.

Lần trước bị mất mặt vẫn còn chưa nguôi, bây giờ lại nhảy ra chọc tức như vậy, bà ta làm sao có thể nhẫn nhịn được nữa.

Nếu đã như thế chỉ có thể dùng pháp luật để bảo vệ tôn nghiêm của mình.

Ý nghĩa của việc đăng weibo lần này chính là muốn bảo vệ danh dự của bà ta.

Anh Kim nhìn bài đăng mới của mình trên Weibo thì hài lòng gật đầu một cái. Trước tiên cho hắn nếm thử một ít thức ăn khai vị, sau đó thì nếm mùi lợi hại còn ở phía sau.

Cho dù hắn tài giỏi như thế nào thì cũng phải tự chịu trách nhiệm cho những gì mình nói.

Tùy tiện bắn pháo gây chuyện thì phải trả một cái giá thật lớn.

Đinh đinh!

Anh Kim nhìn xem thử ai gọi đến, nhưng đây là một số điện thoại hoàn toàn xa lạ, bà ta nhíu mày thật sự cũng không biết đây là số của ai.

“Ai vậy?” Bà Anh Kim dò hỏi.

Có một giọng nam ở đầu bên kia điện thoại truyền đến: “Anh lão sư! Chào bà, bà còn nhớ tôi không?”

Anh Kim nhíu mày hỏi lại: “Cậu là ai vậy?”

Ở một thành phố xa xôi nào đó có một người thanh niên ăn mặc lôi thôi chân mang dép, đang xem tin tức trên báo, còn trên gương mặt hiện ra dáng vẻ vô cùng mong đợi.

“Anh lão sư! Trong chương trình ‘Giọng nam cao’ hai năm về trước, tôi chính là thí sinh đã gửi tặng cho bà 5 triệu, bà còn nhớ hay không nhỉ?”

Người thanh niên kia chính là người thí sinh năm đó muốn đạt được giải quán quân nên đã tặng quà cho Anh Kim.

Vào thời điểm đó nhà của anh ta vô cùng giàu có, khi tham gia ‘Giọng nam cao’ cũng chỉ là có hứng thú muốn chơi đùa một chút mà thôi. Tùy tiện tham gia chỉ là muốn hưởng thụ cảm giác được phóng viên vây quanh là như thế nào.

Trong vòng một tháng, sau khi lấy được giải quán quân anh ta hoàn toàn hưởng thụ cảm giác được người khác chú ý, đương nhiên thỏa mãn được cảm giác hư vinh trong lòng.

Thế nhưng bởi vì bản thân không đủ năng lực nên cũng chỉ tồn tại được một tháng thì lại bị các phóng viên quên mất.

Nhưng mà đối với anh ta thì những thứ này cũng không quan trọng cho lắm.

Muốn trải nghiệm thì cũng trải nghiệm đủ rồi.

Vẫn vui vẻ sống cuộc sống phú nhị đại của anh ta thôi.

Nhưng mà người tính sao bằng trời tính, nhà của anh ta đột nhiên phá sản, trong nháy mắt bị đẩy đến tận đáy vực.

Thật sự anh ta không thành thạo một nghề nào hết, tự nhiên trở thành kẻ trắng tay. Cho nên hiện tại mới nghĩ tới việc đòi Anh Kim lại số tiền này. Nhưng mà anh ta biết muốn lấy lại số tiền này đúng là khó như lên trời.

Lúc này sắc mặt Anh Kim hơi thay đổi, giọng nói trở nên nghiêm khắc: “Cậu đang nói cái gì vậy, tôi không quen biết cậu.”

Lạch cạch!

Ngay lập tức cúp điện thoại.

Đúng là sợ chuyện gì sẽ gặp chuyện đó mà, bà ta không ngờ tới mình lại nhận được điện thoại của người này.

Nhưng mà nghĩ lại một chút, cảm thấy không đáng tin chút nào. Nếu cái tên đó nói cái gì không nên nói với giới truyền thông thì đến lúc đó bà ta phải làm sao bây giờ?

Điện thoại được gọi một lần nữa.

"Anh lão sư, bà nhớ ra tôi rồi sao. Tôi xem chương trình 'Giọng ca nội lực' nhìn thấy vị Lâm đại sư kia ăn nói linh tinh, cũng không biết đang nói đến chuyện gì……" Dương Kiệt vừa cười vừa nói. Anh ta đã tìm được cơ hội phát tài, giờ chỉ xem Anh Kim có đủ thành ý hay không.

Hơi thở của Anh Kim trở nên dồn dập, ngay lập tức ngắt lời: "Cậu muốn gì thì mau nói ra đi."

Dương Kiệt nghe xong thì lập tức thi triển công phu sư tử ngoạm: "Lời này của Anh lão sư là có ý gì? Người em trai nhỏ bé này chỉ là đang kể sự thật mà thôi, nhưng mà cuộc sống bây giờ của tôi không được như ý cho lắm. Nếu như Anh lão sư có thể tài trợ cho người em trai này mười, hai mươi triệu để nó còn biết giữ mồm giữ miệng thì tốt. Lúc đó nó sẽ tự biết thân biết phận không xuất hiện trước mặt công chúng."

Bà Anh Kim nghe được những lời này ngay tức thì muốn nổ tung, sắc mặt đột nhiên biến thành âm u lạnh lẽo: "Cậu đang uy hiếp tôi sao?"

Chương 1234: Thật là đen đuổi

"Không! Không! Tôi nào dám uy hiếp bà chứ, nhưng bây giờ tôi thật sự không còn cách nào khác nữa. Anh lão sư nghĩ kỹ đi, tôi đợi điện thoại của bà." Dương Kiệt nở nụ cười nhàn nhạt, giống như đã nắm chắc phần thắng rồi. "Đúng rồi! Mấy vị lão sư làm ban giám khảo trước kia đều nhận không ít lợi ích của tôi, bà nói thử xem nếu tôi nhịn không được mà ở trước mặt phóng viên nói hết những việc đã xảy ra thì bà thấy mọi chuyện sẽ như thế nào?"

"Mẹ nó! Fxxx con mẹ mày." Bà Anh Kim nhịn không được phải chửi tục, bà không ngờ tới lại có người dám uy hiếp bà.

Dương Kiệt tùy tiện nói: "Chỉ cần Anh lão sư đồng ý giúp đỡ thì bà muốn xxxx tới khi nào cũng được hết."

Bà Anh Kim không còn lời nào để nói, gặp phải loại vô lại này thì bà cũng không biết nói cái gì, cuối cùng chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi nói: "Cái thứ đê tiện! Mày nhớ cho kỹ, tao sẽ không bao giờ cho mày tiền dù chỉ một đồng, mày cũng đừng hòng có được lợi ích gì. Mày nghĩ sẽ có người tin lời mày nói sao?"

Cúp điện thoại.

Dương Kiệt đang ở một nơi khá xa trợn tròn hai mắt, dữ tợn nói: "Khốn kiếp! Việc này là do bà ép tôi đó."

Lúc này Anh Kim đau đầu vô cùng, giơ tay vuốt lấy huyệt Thái Dương. Nói không lo lắng chính là giả nhưng mà cảm giác bị loại người coi tiền như rác này làm thịt khiến bà vô cùng khó chịu.

Nhưng theo kinh nghiệm của bà thì chắc chắn tên khốn này sẽ tiếp tục điện thoại đến cho bà.

Nếu như chỉ là một hai triệu, có lẽ bà sẽ cho nhưng cái này giống như một quả bom không hẹn giờ, hoàn toàn không biết nó sẽ phát nổ lúc nào.

Nếu như không có cái tên Lâm Phàm kia thì cho dù tên khốn đó có kể lể với truyền thông như thế nào thì cũng không gây ra ảnh hưởng gì. Nhưng nếu để cho tên Lâm Phàm kia biết thì cũng không biết hắn sẽ cắn mình thành hình dáng ra sao.

……

Sột soạt.

Dương Kiệt sờ tay vào túi quần nhưng trong đó một đồng cũng không có, cơ thể khẽ run lên nhè nhẹ cảm thấy không thoải mái chút nào.

"Tôi cũng không tin, cuộc đời của Dương Kiệt tôi sẽ luôn tiếp tục như vậy." Gương mặt của Dương Kiệt trở nên điên cuồng, sau đó lại bấm một dãy số khác.

"Lâm đại sư! Chào anh." Điện thoại gọi thông.

Lâm Phàm đang ở phố Vân Lý, nghe được âm thanh lạnh lẽo và âm u trong điện thoại truyền đến, thiếu chút đã ném điện thoại di động đi.

Đây là ai vậy.

Hình như có bệnh.

Giọng nói giống như đàn bà vậy, người này muốn nghịch thiên hay sao?

“Anh là ai?” Lâm Phàm hỏi lại. Hắn luôn cảm thấy giọng nói này hơi kỳ lạ, giống như muốn ăn tươi nuốt sống mình vậy.

“Lâm đại sư! Tôi là ai không quan trọng. Quan trọng là tôi có chứng cứ chứng minh Trần Thụy An không đạo nhạc. Đương nhiên, chỉ cần anh chịu chi ra một chút thù lao thì tôi sẽ giao chứng cứ này cho anh.” Dương Kiệt nói chuyện rất nhỏ nhẹ, không phải là do anh ta thẹn thùng mà là cảm thấy nếu dùng giọng nói như vậy sẽ làm cho đối phương cảm giác như chính mình đang thật sự giữ chứng cứ.

“À!” Lâm Phàm hơi kinh ngạc: “ Vậy một chút thù lao mà cậu muốn là bao nhiêu?”

Nếu thật là như vậy, hắn cũng không ngại chi ra một chút thù lao để có được chứng cứ để chọc tức mụ Anh Kim kia.

“Rất ít đó! Thật sự đối với anh thì đây chỉ là một chút thù lao nhỏ nhoi mà thôi.” Dương Kiệt nói.

Lâm Phàm: “Rốt cuộc bao nhiêu?”

Dương Kiệt ở đầu bên kia điện thoại liếm đôi môi khô khốc nói: “Chỉ cần 10 triệu, anh……”

Còn chưa nói hết lời, Lâm Phàm đã lập tức cúp điện thoại.

“Cậu đang nằm mơ hả.”

Lạch cạch!

Cúp điện thoại.

Lâm Phàm nhịn không được chửi bậy: “Thật mẹ nó đen! Nếu là chỉ một hai ngàn đồng thì tôi còn có thể suy nghĩ một chút. Vậy mà lại dám đề nghị 10 triệu, bộ thật sự xem con mụ Anh Kim kia là kim cương sao.”

……

“Sao vậy?” Ngô U Lan nghi hoặc hỏi.

Lâm Phàm: “Vừa rồi có một tên ngốc, mở lời là muốn tôi bỏ ra 10 triệu để mua chứng cứ, trừ khi não tôi bị hỏng mới đồng ý với anh ta.”

Điền Thần Côn tiến lại gần: “Ồ ồ, đen vậy sao?”

Lâm Phàm có chút bất lực nói: “Còn không phải là phí lời sao, nếu như anh ta nói 1000 tệ tôi còn có thể suy nghĩ chút.”

Bây giờ nghĩ lại, người này nói không chừng chính là vị quán quân Dương Kiệt kia, trừ anh ta ra thì ai có thể có chứng cứ chứ.

Có điều tên này sao lại đến tìm mình làm gì?

Đáng ra nên đến tìm Anh Kim chứ, đây mới chính là đại gia. Có thể vì chứng cứ mà bà ta chắc chắn sẽ đồng ý trả một cái giá nhất định, có điều xem ra đã đàm phán thất bại.

Chỉ là chứng cứ này đối với hắn mà nói, có cũng được không có cũng được, cho dù là có chứng cứ hay không hắn đều có thể chọc giận được Anh Kim.

Sau đó hắn cũng không nghĩ nhiều đến chuyện này, mà gọi điện thoại cho Vương Minh Dương.

“Minh Dương, chọn được cho anh một mầm non tốt.”

“Nam hay nữ?”

“Nam, Trần Thụy An, thực lực rất ổn, sẽ rất hot.”

Chương 1235: Tôi ấn rồi mà!

“Hả? Nam sao?”

“Nam thì sao?”

“Không, không sao. Dù sao tôi cũng tin cậu, cậu chọn ai thì là người đó. À đúng rồi, cậu thật lợi hại đó nha. Bởi vì cậu mà chương trình ‘Giọng ca nội lực’ trở nên rất hot đấy.”

Lâm Phàm cười cười: “Cũng tạm thôi, cũng không phải là công lao của một mình tôi.”

Mặc dù trên miệng nói như vậy, nhưng rõ ràng người có mắt đều nhìn ra ‘Giọng ca nội lực’ có thể nổi tiếng như vậy, thực

sự không thể không có liên quan gì tới hắn.

Buổi tối.

“Sắp phát sóng rồi.”

“Đúng vậy, mong chờ đã lâu, hai tập này thực sự là quá tốt, thích nhất là xem Lâm đại sư chọc tức tất cả mọi người.”

“Ha ha, cười chết mất thôi, Anh Kim kia ngồi không cũng trúng đạn.”

“Cái gì gọi là ngồi không cũng trúng đạn, cô ta vốn không phải là người tốt lành gì. Chỉ là Lâm đại sư quá chính nghĩa, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho phần tử tà ác này.”

“Tôi có linh cảm, Trần Thụy An sẽ hot, hơn nữa còn sẽ nhờ Lâm đại sư mà được thơm lây.”

Hiện trường chương trình.

Hoắc Kiến Tường vỗ vai Lâm Phàm: “Lâm lão sư, tối nay anh phải cố gắng nhé. Hiện tại anh chỉ có một thí sinh, anh nhìn bọn tôi xem ai cũng có vài người rồi đó nha.”

Lâm Phàm cười nói: “Không sao, tôi đến không phải là để dành giải quán quân, chỉ là hy vọng tìm được vài hạt giống tốt mà thôi.”

Lúc này, Triệu Lỵ cùng Lưu Anh Đông đi tới, hay người bọn họ nhìn thấy Lâm Phàm không khỏi trừng mắt một cái.

Chuyện bây giờ đã ngoài dự liệu của bọn họ, chị Anh Kim cũng bị kéo vào, còn mang tiếng xấu.

Nhìn vào những bình luận trên Weibo thì biết.

Mặc dù chị Anh là đại lão có tiếng trong giới ca sĩ nhưng cũng không chịu được bị chửi như vậy.

Trước đây Anh Kim bị chửi bao nhiêu lần, nhưng có thể tìm được lý do để cho qua. Nhưng bây giờ không như vậy nữa, có cái tên họ Lâm chết tiệt này thì mọi chuyện đã không giống bình thường.

Lâm Phàm chủ động chào hỏi: “Triệu lão sư, sao nhìn thấy người rồi mà không chào hỏi vậy, cho dù nói như thế nào chúng ta cùng là ban giám khảo mà.”

Triệu Lỵ trừng mắt một cái: "Hừ, hợp tác với anh, quả thực là một sự sỉ nhục."

Lâm Phàm nhún vai tỏ vẻ bất lực còn Hoắc Kiến Tường thì lắc đầu, ông ta tham gia bao nhiêu chương trình giải trí không phải là không gặp phải mâu thuẫn giữa các vị giám khảo. Thế nhưng mâu thuẫn lớn như vậy thì đây là lần đầu tiên.

Tám giờ.

Chương trình bắt đầu.

Người dẫn chương trình lên sân khấu, bắt đầu khai mạc.

"Mời thí sinh tiếp theo lên sân khấu."

Lâm Phàm tham gia chương trình này, mục đích ban đầu chỉ là làm công việc của mình, bây giờ mục đích chính là chọn cho Vương Minh Dương một vài hạt giống tốt.

Từ khi bắt đầu đến bây giờ, hắn chỉ nhìn ra Trần Thụy An có thể hot, về phần những thí sinh khác mặc dù cũng không tệ nhưng vẫn cách tiêu chuẩn một chút.

Thí sinh đầu tiên lên sân khấu là một người rất đáng yêu, hơn nữa còn là một cô gái dễ thương.

Khi cô gái dễ thương này lên sân khấu thì ánh mắt đã nhìn thẳng về phía Lâm Phàm.

"Xuất sắc…xem ra cô gái này lại muốn rơi vào tay Lâm đại sư rồi, chỉ là không biết Lâm đại sư có nhận hay không thôi."

"Chắc chắn nhận rồi, nếu không nhận, thiên lôi sẽ đánh chết."

"Mẹ nó, các anh xem Lâm đại sư thế mà lại thờ ơ, đây có phải là đàn ông không vậy?"

Bài hát kết thúc.

Cô gái nhìn thấy đèn của Lâm đại sư vẫn chưa sáng, sắc mặt tỏ vẻ mất mát.

Ngược lại ba người huấn luyện viên khác đều ấn đèn.

Người dẫn chương trình lên sân khấu, vẻ mặt tươi cười: "Bạn thí sinh này, bạn tên là gì? Vừa rồi lên sân khấu, bạn vẫn chưa tự giới thiệu về mình, có phải là căng thẳng quá không?"

Cô gái cười, nụ cười tươi tắn nhìn mọi người khiến tâm trạng thoải mái lại.

“Không có, chỉ là muốn hát xong rồi sẽ giới thiệu. Xin chào mọi người, tôi là Trương Thỉ đến từ Thâm Quyến, năm nay 18 tuổi, là sinh viên.”

Người dẫn chương trình: “Được, bây giờ có ba vị giám khảo ấn chọn bạn rồi, bạn đồng ý gia nhập chiến đội của vị giám khảo nào?”

Trương Thỉ: “Xin hỏi tôi có thể hỏi Lâm đại sư một câu không?”

Người dẫn chương trình nhìn Lâm Phàm, Lâm Phàm gật đầu: “Có thể.”

Trương Thỉ có chút mất mát: “Lâm lão sư, tôi vô cùng sùng bái anh, những sáng tác anh sáng tác cho Ngô Hoán Nguyệt tôi đều đã nghe qua rồi, vô cùng sùng bái tài nghệ của anh. Vừa rồi có phải là tôi có chỗ nào đó biểu diễn không tốt mới khiến anh cảm thấy không đáng để ấn chọn không?”

Cả trường quay xôn xao.

Con gái nhà người ta đều đã nói thẳng như vậy rồi, không ngờ Lâm đại sư vậy mà lại vẫn không chút động lòng, như vậy thực sự là tốt hay sao?

Lâm Phàm ngơ ngác, nói ra đáp án khiến mọi người đều cười lăn lộn: “Cái gì mà không chọn, tôi ấn rồi mà.” Sau đó đi xuống dưới ghế nhìn màn hình bên trên ngay lập tức hô lên: “Mẹ nó, tôi vừa ấn rồi mà, sao lại không sáng.”

Trương Thỉ nghe thấy đáp án ngay lập tức nở nụ cười: “Lâm lão sư, anh ấn đèn chọn tôi rồi sao?”

Chương 1236: Thay đổi cũng quá nhanh

Lâm Phàm gật đầu: “Chắc chắn rồi, cô hát rất tốt, giọng hát không tồi, chỉ là đèn này làm sao vậy nhỉ? Người dẫn chương trình có phải là đèn bị hỏng rồi không?”

Người dẫn chương trình giật mình: “Không phải chứ, mau gọi nhân viên kỹ thuật đến xem một chút.”

Phát sóng trực tiếp sợ nhất là gặp chuyện thế này, nếu như trường quay xảy ra chuyện gì thì cũng đều không thể cứu vãn.

“Ha ha, tôi nói rồi mà, hát hay như vậy thì Lâm lão sư sao có thể không ấn chọn được.”

“Lần này, Lâm lão sư có hai thí sinh, hơn nữa đều là thí sinh tôi đặc biệt yêu thích.”

Nhân viên kỹ thuật: “Là do đường dây bị lỏng, bây giờ đã ổn rồi.”

Lúc này, Lâm Phàm ấn đèn một cái: “Được rồi, sáng rồi.”

Người dẫn chương trình: “Bạn thí sinh này, cô chắc chắn là chọn Lâm lão sư hay sao?”

Trương Thỉ vừa muốn nói thì Triệu Lê lại chặn giữa đường: “Trương Thỉ, tôi rất thích giọng hát của bạn, tôi hy vọng bạn có thể gia nhập chiến đội của tôi, tôi sẽ ký hợp đồng với bạn. Nâng đỡ bạn trở thành ca sĩ xuất sắc, thế nào?”

“Con mẹ nó, giữa đường lại nhảy ra Trình Giảo Kim.”

“Lợi hại, đây là muốn cướp người của Lâm đại sư rồi.”

Lâm Phàm cũng không nghĩ rằng, Triệu Lỵ sẽ đưa ra điều kiện này, sau đó ánh mắt nhìn về phía Trương Thỉ để đối phương đưa ra lựa chọn.

Có điều trong lòng lại đang chửi thầm, con mẹ Triệu Lỵ này thật là nham hiểm, quả nhiên là loại người có thể chơi thân với Anh Kim.

Thế nhưng, bản thân hắn cũng có thể đưa ra điều kiện như vậy nhưng hắn muốn xem xem ý chí của thí sinh này có phải là chắc chắn hay không.

Đã muốn chọn mình, nếu như bởi vì lợi ích xuất hiện mà lại chọn cái khác, vậy cũng không nhận cũng được.

Trương Thỉ rõ ràng không ngờ rằng Triệu lão sư lại đưa ra điều kiện như vậy, trên mặt ngay lập tức lộ ra sự vui vẻ, sau đó rất nhanh giấu đi vẻ mặt đó.

“Hoắc lão sư, tôi chọn…”

Tất cả mọi người ở hiện trường đều nín thở, không biết kết quả sẽ như thế nào.

“Triệu Lỵ, Triệu lão sư.”

Ồ!

Tất cả mọi người đều không ngờ rằng cô gái này lại lật lọng nhanh như vậy.

Có không ít người thấy khó chịu, cảm thấy cô gái này quá trục lợi.

Triệu Lỵ cười sau đó liếc nhìn Lâm Phàm một cái, ánh mắt lộ rõ vẻ khiêu khích.

Trương Thỉ nhìn Lâm Phàm: “Xin lỗi Lâm lão sư!”

Lâm Phàm xua tay: “Không sao, chỉ có thể nói cô và tôi không có duyên, cũng không có duyên với tập đoàn Đông Hán.”

Vốn khán giả trong hiện trường còn rất khó chịu, nhưng lúc này nghe thấy những lời này của Lâm đại sư thì không khỏi hiếu kỳ, không biết Lâm đại sư nói là có ý gì?

Dưới ánh mắt nghi hoặc của Trương Thỉ và mọi người, Lâm Phàm thản nhiên mở lời.

“Lần này làm giám khảo, ngoại trừ việc ấn đèn chọn các thí sinh cho mình, tôi còn muốn chọn một vài thí sinh có tiềm lực để ký hợp đồng với tập đoàn Đông Hán. Bài hát do tôi sáng tác, sẽ đẩy ra thị trường vốn chỉ có một thí sinh là Trần Thụy An, sau này lại muốn thu nhận cô. Nhưng đáng tiếc cô lại chọn Triệu lão sư, vậy cũng chỉ có thể nói là chúng ta không có duyên thôi.”

Biểu cảm của Lâm Phàm bất đắc dĩ, nhưng trong lòng lại thầm cười trộm vui vẻ.

Tổn thất lớn rồi.

Hối hận đi.

Quả nhiên, Trương Thỉ nghe thấy lời này, sắc mặt dần có sự thay đổi, trong ánh mắt tràn đầy sự hối hận.

Mà những khán giả thì lại cười, cười Trương Thỉ bỏ lỡ mất Lâm đại sư.

Triệu Lỵ mặc dù lợi hại, nhưng so với tập đoàn Đông Hán thì còn kém hơn rất nhiều. Hơn nữa còn có thể hát ca khúc do chính Lâm đại sư sáng tác thì tổn thất này có thể nói là vô cùng thảm rồi.

Ai mà không biết bài hát do Lâm đại sư sáng tác thế nào chứ, bài hát nào mà không trở thành hit.

Ngô Hoán Nguyệt là một ví dụ cụ thể.

“Tôi cảm thấy thí sinh kia bây giờ có lẽ hối hận muốn chết rồi?”

“Nói thừa, vậy mà lại từ bỏ Lâm đại sư đáng yêu của chúng ta, đây không phải là sỉ nhục chúng ta sao?”

“Ha ha, Lâm đại sư chơi chiêu này thực sự là quá bình thường, để cô ta chọn chỗ khác bây giờ thì hối hận đi.”

“Em gái này thật không ra làm sao, thoạt nhìn cũng đáng yêu đó vậy mà lại nói chọn chỗ khác là chọn chỗ khác, thương Lâm đại sư của chúng ta quá.”

Đúng như những khán giả bình luận, Trương Thỉ có muốn hối hận cũng không kịp, nhưng thế gian không có thuốc hối hận chỉ có thể bất đắc dĩ quay về hậu trường.

Có thí sinh nhìn thấy Trương Thỉ thì lộ ra vẻ mặt hả hê khi người khác gặp họa.

Trương Thỉ thấy nụ cười của những người này thì không khỏi nhíu mày, trong lòng lẩm bẩm cái quái gì vậy.

Sau khi Trương Thỉ rời đi.

Một nhóm thí sinh sắp lên thi đấu xúm lại cùng nhau, xì xào bàn tán.

“Không ngờ rằng đến chúng ta cũng đều bị lừa, cô gái này mới nhìn thì đáng yêu nhưng không ngờ tâm cơ nhiều như vậy.”

“Lúc mới tới, còn khách sáo với chúng ta, còn nói với chúng ta là muốn vào đội của Lâm đại sư. Không ngờ rằng Triệu Lỵ ném ra chút lợi ích thì đã lập tức lật lọng, đây cũng thật là quá nịnh hót.”

Chương 1237: Ngại quá, tôi quên mất

“Bây giờ chắc chắn cô ta hối hận muốn chết, không ngờ rằng Lâm đại sư lại đại diện cho tập đoàn Đông Hán. Hơn nữa còn có thể nhận được bài hát do Lâm đại sư tự tay sáng tác. Bài hát của Lâm đại sư chính là điều vô số ca sĩ ước mơ có được, không phải là có người nói qua rồi sao? Cho dù là ai hát đều có thể nổi tiếng khắp thế giới.”

“Hy vọng tôi có thể được Lâm đại sư chọn trúng, như vậy là có thể ký hợp đồng với công ty.”

“Tôi cũng hy vọng.”

Nhà vệ sinh.

Trương Thỉ cuối cùng cũng không nhịn được mà khóc, trong lòng cô vô cùng uất ức. Nếu như sớm biết sẽ như vậy cô ta đã giữ vững quan điểm.

Nhưng nào có thể biết được con người Lâm đại sư này, che dấu kỹ như vậy. Nếu như sớm biết có thể ký hợp đồng thì cho dù Triệu Lỵ đưa ra nhiều lợi ích như thế nào cô ta cũng sẽ không chọn.

…

Trên sân khấu, lại có thí sinh chuẩn bị lên sân khấu.

Triệu Lỵ nhìn Lâm Phàm: “Lâm đại sư, ngại quá! Thí sinh này tôi rất thích, chỉ có thể quyết liệt tranh giành thứ mình thích thôi.”

Lâm Phàm bình tĩnh xua tay: “Không có gì phải ngại, cô thích là được. Thí sinh này mặc dù không tồi nhưng cũng không phải là người tôi nhất định phải có.”

Triệu Lỵ nở nụ cười, mặc dù không thể làm cho tên này mất mặt, những người anh nhìn trúng bị tôi giành mất, trong lòng tôi rất thoải mái.

Bây giờ hot search trên mạng không chỉ có Anh Kim, mà còn có cả cô ta.

Chuyện ăn cắp nhạc còn chưa có kết quả, trên mạng đã xôn xao, thậm chí hướng gió cũng có chút thay đổi. Đại đa số cư dân mạng đều bắt đầu hoài nghi chân tướng.

Weibo của cô ta cũng đã xuất hiện vô số lời chửi rủa, yêu cầu cô ta thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị.

Cô ta tức giận muốn chửi đám người này, nhưng theo ý của chị Anh thì là không cần để ý tới, càng để ý càng khiến người khác đắc ý.

Có lúc Triệu Lỵ hận không thể giết chết Lâm Phàm, nhưng đây cũng chỉ có thể là suy nghĩ mà thôi. Nếu như thực sự hành động thì cô ta thật đúng là không có năng lực này.

Đến cả chị Anh cũng không có cách nào đối phó với đối phương, cô ta có thể làm thế nào được chứ?

…

Hoắc Kiến Cường khẽ nói: "Lâm đại sư, anh phải chọn được một vài thí sinh, bây giờ trong đội của anh chỉ có một người, đến sau này thực sự là không ổn. Bây giờ thí sinh cũng không còn nhiều, phải cân nhắc chút."

Lâm Phàm gật đầu: "Ừm, tôi biết rồi. Chỉ là tạm thời chưa gặp được người phù hợp."

Hoắc Kiến Cường có chút bất lực, theo ông ta có thí sinh đã là rất tốt rồi, nhưng Lâm đại sư vậy mà lại còn không vừa ý, chuyện này có chút khiến người ta bất lực mà.

Có điều ông ta làm sao biết được, yêu cầu chọn thí sinh của Lâm Phàm chính là chọn thí sinh tốt nhất, cũng có thể hot nhất. Chuyện này có thể giúp cho Vương Minh Dương tìm kiếm mầm non cũng là chuyện rất quan trọng.

Ai bảo tên này là anh em của mình, nếu như mình không lo lắng cho anh ta thì ai còn có thể lo lắng cho anh ta đây.

Người dẫn chương trình Thôi Vĩ: "Mời thí sinh bên dưới lên sân khấu."

Trong khoảng thời gian này, đã có một vài thí sinh lên sân khấu, nhưng không phải là gu của Lâm Phàm, kém rất nhiều so với tiêu chuẩn.

Lúc này, có một nữ sinh diện mạo đáng yêu lên sân khấu, khuôn mặt tròn trịa.

“Xin chào các giám khảo, tôi tên là Trần Viện đến từ Diêm Hải, năm nay hai mươi tuổi. Hôm nay tôi bị cảm, cổ họng có thể…” Thí sinh đang nói thì bị ngắt lời.

“Được rồi, ở đây là cuộc thi ca nhạc, làm gì có lắm lý do như vậy.” Triệu Lỵ không hài lòng xua tay nói.

Trần Viện sững người, lòng rất căng thẳng hai tay nắm chặt micro, trên mặt có chút lúng túng.

Lâm Phàm liếc mắt một cái: “Triệu lão sư, cô như vậy là không được rồi, người ta nói bị cảm thì cô làm gì phải tức giận như thế. Cô gái này không cần để ý đến bà điên này, biểu diễn cho tốt vào, tôi rất coi trọng cô.”

“Anh nói tôi là cái gì?” Triệu Lỵ tức giận đứng lên, ánh mắt hình viên đạn nhìn chằm chằm Lâm Phàm, cô ta không ngờ rằng tên này vậy mà lại trên sóng trực tiếp lại gọi mình là bà điên.

“Ui chao, ngại quá, lỡ lời, tôi quên mất là đang phát sóng trực tiếp.” Lâm Phàm rất ngượng ngùng nói, nhưng nụ cười trên mặt kia lại có chút giống như gợi đòn.

Tất cả khán giả đều cười.

“Trời ạ, Lâm lão sư đúng là một ngày không gây sự thì toàn thân không thoải mái mà.”

“Con nhà người ta đã nói cảm rồi, lại không chọc cô ta, làm gì mà phải tức giận vậy chứ?”

“Đây đúng là hành động Lâm đại sư hay làm, từ khi cuộc thi bắt đầu đến bây giờ, không ngày nào là được yên ổn trôi qua. Ngày nào cũng cà khịa, mọi người không tính toán đã là tốt lắm rồi.”

“Có đạo lý, tội này đều do Lâm đại sư gánh.”

Triệu Lỵ phẫn nộ ngồi xuống, sắc mặt vô cùng khó coi, Lưu Anh Đông im lặng không lên tiếng ngồi yên tại chỗ, anh ta cũng đã thông minh lên, nên lựa chọn không đối kháng với Lâm đại sư nữa.

Cũng không nhìn xem tấm gương Anh Kim và Triệu Lỵ sao, hai người bọn họ cũng không xử lý được đối phương, anh ta dựa vào cái gì đối phó với đối phương.

An phận tham gia xong chương trình ‘Giọng ca nội lực’ rồi sớm rời khỏi chỗ này.

Chương 1238: Rating đứng thứ nhất

Trần Viện mặc dù căng thẳng nhưng lúc này cũng đã chuẩn bị tốt tất cả, quên đi tất cả đem tình cảm hòa quyện vào với âm thanh.

Mặc dù bị cảm khiến giọng hát có chút khàn khàn, hoặc là khí tức không đủ, nhưng có thể nghe ra được nền tảng rất tốt.

Càng làm cho Lâm Phàm xem trọng chính là cô gái này là mầm giống có thể nổi tiếng.

Chỉ cần ‘có thể nổi tiếng’ đã là quá đủ rồi.

Giọng hát của Trần Viện dần hạ xuống, nhìn thái độ của bốn vị giám khảo có chút thất vọng, cô có chút không cam lòng, có chút tiếc nuối.

Không ngờ rằng không có một vị giám khảo nào ấn nút chọn mình.

Triệu Lỵ khoanh tay, ánh mắt nhìn chằm chằm Trần Viện không có chút ý tứ nào muốn ấn chọn.

Hoắc Kiến Tường đang nghĩ lại xem chọn được mấy người rồi, giọng hát này anh ta cũng rất thích. Đương nhiên anh ta nghe ra, kỹ thuật của cô gái này rất ổn.

Bài hát kết thúc, Trần Viện chuẩn bị cúi người rời khỏi sân khấu.

Đột nhiên, Lâm Phàm ấn đèn: “Ngại quá, tôi quên không bấm đèn, tôi rất xem trọng cô.”

Bốp!

Ngay sau đó Triệu Lỵ cũng ấn đèn.

“Giọng hát của cô tôi rất thích, cô có thể gia nhập vào đội của tôi. Tôi có thể biến cô trở thành ngôi sao mới trong giới ca sĩ.”

Đương nhiên, chỉ là Triệu Lỵ đang chém gió mà thôi, muốn cho cái tên Lâm Phàm kia biết, thứ anh muốn thì bà đây đều sẽ cướp sạch!

Trần Viện đứng trên sân khấu che miệng, cô không ngờ rằng trong lúc tuyệt vọng nhất thì thực sự có giám khảo ấn đèn chọn mình.

Không đợi người dẫn chương trình lên sân khấu, Trần Viện hưng phấn nói: "Tôi đồng ý vào đội Lâm đại sư."

Lâm Phàm nghe xong, không khỏi nở nụ cười, sau đó nhìn Triệu Lỵ: "Triệu lão sư, có lúc không nên tự tin thái quá như vậy."

"Anh…" Triệu Lỵ quay đầu lại, không nói thêm câu nào nữa.

Coi như cậu lợi hại.

Có điều thí sinh như vậy là không có khả năng có thể tiến vào chung kết.

Ngày hôm sau!

Đài truyền hình Thượng Hải.

"Tốt, thực sự quá tốt."

"Không ngờ rằng chương trình này của chúng ta vậy mà cũng có thể lọt top 4."

"Ha ha, 'Giọng ca nội lực' lọt top 4, hoàn toàn kéo được khoảng cách với 'Mẹ ơi mình đi đâu thế' của đài truyền hình Hồ Nam.

"Chỉ mới có ba tập nhưng càng lúc càng hot. Ánh mắt của giám đốc đài cũng quá sắc bén, để cho Lâm đại sư làm giám khảo đúng là quyết định sáng suốt."

Phó giám đốc đài lúc này cũng không quên tâng bốc giám đốc đài, có điều trong lòng ông ta cũng thực sự vui vẻ. Đài truyền hình Thượng Hải bị chèn ép lâu như vậy, bây giờ nhờ chương trình âm nhạc mà chuyển mình, nếu nói là không vui thì là giả.

Giám đốc Lưu tâm trạng rất tốt nói: "Mọi người sợ rằng không biết đó thôi, đài truyền hình Hồ Nam đã gọi điện thoại cho tôi. Mặc dù không nói cái gì nhưng giọng điệu lại rất chua xót."

"Trước đây đài truyền hình Hồ Nam là nhất, bây giờ đột nhiên bị chèn ép, tâm trạng chắc chắn là không tốt rồi. Có điều Lâm đại sư thực sự quá nổi tiếng, cũng không biết sẽ có bao nhiêu

đài truyền hình muốn mời cậu ấy đến, dù sao đây cũng là đại biểu cho tỉ lệ rating.

Giám đốc Lưu ho nhẹ một tiếng: "Được rồi, chúng ta làm tốt việc của chúng ta là được, cố gắng hết sức để làm tốt mùa đầu tiên."

Tất cả nhân viên đều tràn đầy niềm tin và hy vọng đối với tương lai.

Trên mạng.

'Đài truyền hình Thượng Hải vinh dự đứng thứ nhất, là chương trình có tỉ lệ rating cao nhất'

'Thí sinh tham gia thi đấu vì lợi nhỏ đánh mất đại cục, hối hận không kịp'

'Lâm đại sư có phong cách bá đạo nhưng không thể nào sao chép được'

'Triệu Lỵ lỡ lời trước sóng truyền hình, tức giận với thí sinh, bị Lâm đại sư châm biếm'

…

Những tiêu đề tin tức về chuyện này càng ngày càng bá đạo.

Khi Triệu Lỵ thấy những tin tức này thực sự tức muốn chết, cô ta làm sao có thể tưởng tượng được sẽ biến thành như thế này. Khi đó tâm trạng không tốt, nên trong lúc nhất thời không khống chế được cảm xúc của bản thân.

Bây giờ bị người ta đăng lên mạng, thật đúng là xui xẻo.

Cuối cùng những thứ này cô ta lại đổ hết lên người Lâm Phàm, nếu như không phải là hắn chăm chọc thì tuyệt đối sẽ không có chuyện như vậy.

Kể từ khi 'Giọng ca nội lực' phát sóng, cuộc sống tinh thần của cư dân mạng được cải thiện đáng kể. Mỗi ngày cho dù có việc hay không cũng lướt các trang mạng chờ mong cập nhập được nhiều tin tức.

"Đề cử mãnh liệt cho 'Giọng ca nội lực' xem xong hoàn toàn không hối hận."

“Chương trình này mở ra tam quan của tôi, Lâm đại sư quả thật là một quả bom nổ chậm, bắt được cơ hội thì sẽ bùng nổ.”

“Anh Kim bị chọc tức, Triệu Lỵ bị chửi bới, Lưu Anh Đông bị mắng chửi mà không ai dám nói một lời.”

“Mấy người này đều là cấp bậc đại lão, tôi cảm thấy ngoại trừ Lâm đại sư ra thì hình như không có ai dám làm như vậy.”

“Anh không phải là nói thừa sao, trừ Lâm đại sư ra thì còn ai dám chứ?”

Căn cứ theo thống kê của đài truyền hình Thượng Hải, chủ đề liên quan đến Lâm đại sư vậy mà lại đạt đến 89%. Điều này đối với một chương trình mà nói thì đã đủ để chứng minh đây chính là một chương trình của cá nhân.

Hơn nữa, bởi vì là một cá nhân khiến tỉ lệ rating của ‘Giọng ca nội lực’ thực sự bùng nổ, nghiền ép tất cả chương trình khác. Cho dù là đài truyền hình Hồ Nam cũng không phải là đối thủ.

Nếu như không phải là tận mắt chứng kiến, ai dám tin?

Chương 1239: Sự thật bị phơi bày

Phố Vân Lý.

Vương Minh Dương gọi điện thoại đến.

“Người anh em, có chuyện gì vậy?”

“Anh không xem chương trình à? Đã tìm cho anh hai hạt giống tốt, rất ổn.”

“Không phải chứ, ý tôi là cậu tìm cho tôi hạt giống tốt là được, nhưng cậu cũng không thể chỉ nhận hai người thôi chứ. Tiếp theo chương trình này còn phải dựa vào bọn họ để thi đấu tranh giải quán quân, số lượng người ít như vậy rất khó giành được giải quán quân đó nha.”

“Không sao, giành được hay không cũng chẳng sao cả, tôi tham gia chương trình này chỉ là chơi một chút cho vui thôi.”

Hai người nói chuyện một lúc thì tắt máy.

‘Giọng ca nội lực’ mặc dù có chút thú vị, nhưng mà thường xuyên phải tham gia cũng đủ mệt mỏi.

Một thành phố nào đó.

Dương Kiệt lúc này đang rất khó chịu, anh ta phát hiện bản thân mình vậy mà lại bị bơ.

“Số điện thoại bạn liên hệ tạm thời không liên lạc được.”

Nhìn số điện thoại, sắc mặt Dương Kiệt trở lên dữ tợn, anh ta không ngờ rằng Anh Kim vậy mà lại không nghe điện thoại. Chẳng lẽ thực sự nghĩ rằng mình không dám tiết lộ cho phóng viên biết hay sao?

Đối với người không có gì mà nói, khi không có nhiều lựa chọn thì chuyện gì cũng có thể làm ra được?

Cho dù thế lực đằng sau Anh Kim là rất lớn, nhưng có thể làm gì được?

Bản thân đã không còn đường nào để đi, đã không nghĩ được nhiều như vậy nữa.

Trên mạng tìm được một số điện thoại.

“Alo, xin hỏi là phóng viên giải trí của Thượng Hải phải không?”

“Đúng, anh là?”

“Tôi có bằng chứng gian lận hai năm trước của Anh Kim khi còn làm ban giám khảo.”

“Anh nói thật?”

“Thật, bởi vì tôi chính là thí sinh năm đó, nhưng tôi muốn… muốn 1 triệu.”

Dương Kiệt khịt khịt mũi, lại lên cơn nghiện. Thế nhưng bây giờ không có tiền, anh ta đã không còn nghĩ nhiều như vậy, chỉ nghĩ bán bằng chứng này kiếm chút tiền, sau đó hít một trận no say.

“1 triệu đắt quá, 100 ngàn đi.”

“Không thể nào, 100 ngàn? Anh xem tôi là ăn mày à?”

“Ba trăm ngàn, không thể nhiều hơn nữa. Nếu như anh không đồng ý thì thôi, anh phải biết, đây chỉ là thông tin hai năm về trước. Cho dù là bây giờ tiết lộ ra cũng không thể nào gây nên được sự ảnh hưởng lớn.”

Dương Kiệt vốn muốn từ chối, nhưng cơn nghiện kia đang tra tấn nên khiến anh ta sắp sụp đổ.

“Được, được, tôi đồng ý.”

…

Một khách sạn cao cấp nào đó ở Thượng Hải.

“Chị Anh, cái tên hai năm trước kia, tìm chị sao?” Triệu Lỵ ngồi trên sô pha, tinh thần thấp thỏm, tâm trạng nặng nề. Cô ta cũng không biết vì sao mà khi đến Thượng Hải thì mọi chuyện lại thành ra thế này.

Mà chị Anh vốn nên rời khỏi Thượng Hải rồi, thế nhưng là bởi vì chuyện này mà vẫn ở lại Thượng Hải.

Anh Kim hút thuốc: “Ừm, liên hệ rồi, thực sự là cặn bã . Vậy mà lại mở mồm đòi 20 triệu phí bịt miệng.”

Triệu Lỵ sững sờ, tỏ vẻ phẫn nộ: “Anh ta vậy mà lại mở miệng đòi tiền như vậy?” Có điều cũng có chút lo lắng hỏi: “Chị Anh, nếu như anh ta nói với phóng viên thì phải làm sao?”

Anh Kim vô cùng tự tin: “Yên tâm đi, chỉ cần anh ta không ngốc, anh ta biết nên phải làm thế nào. Năm đó anh ta có thể lấy được 5 triệu, chứng minh anh ta không thiếu tiền, nhưng nếu như dám chống tôi, tôi sẽ khiến anh ta mất tất cả.”

Triệu Lỵ thở phào nhẹ nhõm, cô ta tin lời của chị Anh, bởi vì chị Anh có thực lực này.

Chỉ cần người đầu óc thông minh tuyệt đối sẽ không làm ra những chuyện như vậy.

Đương nhiên, chỉ sợ bây giờ bọn họ không biết. Dương Kiệt kia đã chẳng còn gì, lại còn nghiện ma túy, khi lên cơn thì sẽ phát điên, làm gì nghĩ được nhiều như vậy.

Ngay sau khi Dương Kiệt liên hệ với phóng viên giải trí của Thượng Hải, gã lại liên hệ với mấy hãng tin khác.

Anh ta sao có thể để tin tức quan trọng như vậy bán cho một nhà được chứ, đương nhiên phải bán cho nhiều nhà kiếm thêm được nhiều hơn chút.

300 ngàn.

200 ngàn.

100 ngàn.

Thậm chí đến cuối cùng, 50 ngàn anh ta cũng bán.

Nếu như để Anh Kim và Lâm Phàm biết chắc chắn sẽ hộc ra máu.

Làm người sao có thể vô liêm sỉ như vậy, cũng không thể không có điểm dừng như thế.

Vài ngày tiếp theo trôi qua.

Tỉ lệ rating của 'Giọng ca nội lực' vẫn duy trì ở mức khoảng 4.85%, không thể tăng lên, có lúc cũng tụt xuống khoảng 4.352%.

Nhưng đối với người của đài truyền hình Thượng Hải mà nói thì bọn họ đã rất hài lòng, thực sự rất hài lòng.

Đây là thành tích cao mà trước tới giờ bọn họ chưa từng đạt được.

Mấy tập này, Triệu Lỵ sắp bị Lâm Phàm làm cho sụp đổ, nhưng thân là giám khảo nên cô ta nhất định phải nhịn. Chỉ có thể sau khi quay về mới điên cuồng đập đồ đạc để hoà hoãn cơn tức giận trong lòng.

Đó là buổi sáng cùng ngày.

Chuyện lớn xảy ra.

Tất cả mọi người khi thấy tin tức đều trợn mắt há hốc mồm.

Khi Anh Kim và Triệu Lỵ nhìn thấy tin tức thì sắc mặt bị dọa cho tái nhợt.

…

Ga tàu điện ngầm!

Quầy bán báo!

Có người lấy điện thoại ra xem tin tức, đúng lúc này một mẩu tin tức lọt vào tầm mắt của bọn họ.

"Sự thật chuyện gian lận hai năm trước của 'Giọng nam cao' đã bại lộ, quán quân Dương Kiệt chính miệng thừa nhận."

Có người lập tức lấy điện thoại ra xem.

“Ôi trời, anh có xem tin tức mới chưa? Trên mạng có tin lớn, chuyện gian lận của Anh Kim được phơi bày rồi này.”

Chương 1240: Anh lão sư, chúc mừng bà nha

“Thật hay giả vậy?”

“Tôi còn có thể lừa anh sao? Anh mau xem tin tức đi.”

“Được, tôi lập tức đi xem.”

Nếu như chứng cứ của chuyện này là đúng, vậy thì Anh Kim xong đời rồi. Mặc dù Anh Kim thường xuyên bị người trên mạng chửi bới thế nhưng chuyện đó cũng chỉ là chút chuyện nhỏ, khiến cư dân mạng khó chịu mà thôi.

Nhưng bây giờ chứng cứ của chuyện gian lận nếu là thật thì lại khác.

Chuyện này đủ để hủy hoại một người.

Bây giờ Anh Kim không còn ra bài hát nữa, mấy năm gần đây chỉ làm giám khảo các chương trình, nhưng cũng khá nổi tiếng. Nếu như bởi vì chuyện gian lận này mà khiến thí sinh phải gánh tội suốt hai năm qua, như vậy thì cho dù bất cứ người nào cũng sẽ không thể tha thứ cho hành vi này được.

Cư dân mạng mỗi người một câu, cũng có thể nhấn chìm Anh Kim.

Báo giải trí của Thượng Hải: “Mấy ngày trước phóng viên đã phỏng vấn quán quân Dương Kiệt của ‘Giọng nam cao’ hai năm trước, anh ta thừa nhận hai năm trước bản thân đã giành được giải quán quân. Trong đó có tồn tại sự gian lận, đồng thời bài hát đó vốn không phải là sáng tác của anh ta, cũng không phải là sáng tác của Anh Kim, mà là sáng tác của Trần Thụy An.”

“Về phần Anh Kim vì sao lại giúp gian lận như vậy, người trong cuộc cũng thẳng thắn nói. Đó chính là bởi vì anh ta đút lót cho Anh Kim 5 triệu, bây giờ người trong cuộc công bố chuyện này ra cũng là bởi vì nhìn thấy tin tức về Trần Thuỵ An trên mạng, lương tâm cắn rứt nên nói ra sự thật để trả lại

cho Trần Thụy An một sự trong sạch. Tại đây, Dương Kiệt nhờ chúng tôi biểu đạt sự xin lỗi đến Trần Thụy An, hy vọng có thể nhận được sự tha thứ."

"Con mẹ nó, quả nhiên là có gian lận, bây giờ chứng cứ đã lộ ra rồi."

"Anh Kim đáng ghét này, vậy mà lại thực sự làm chuyện gian lận, cắn ngược người ta một cái, còn khiến người ta gánh tội thay hai năm trời."

"Đáng ghét, thực sự quá ghê tởm, đây còn là người sao?"

"Thì ra Lâm đại sư nói đều là sự thật, tôi đã nói rồi Lâm đại sư chính là sứ giả của chính nghĩa, lời nói tuyệt đối không có bất kỳ vấn đề gì. Trước đây những kẻ ngốc vì Anh Kim che đậy đi đâu hết rồi."

"Không cần nói nữa, ngay lập tức vào Weibo của Anh Kim chửi cho một trận đi, để bà ta cút khỏi giới ca hát đi. Tôi nói rồi mà, mấy năm gần đây vì sao không ra bài hát mới thì ra chính là bởi vì có những người như Anh Kim tồn tại."

…

Lâm Phàm vẫn còn đang ở trong nhà ngủ thì bị một cuộc điện thoại gọi tới làm tỉnh giấc.

Vốn không muốn nghe điện thoại nhưng người gọi đến là Ngô U Lan, hắn lại phải gắng gượng để nghe.

Điện thoại vừa kết nối, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói vui vẻ của Ngô U Lan.

"Anh Lâm anh mau xem tin tức đi, Anh Kim xui xẻo rồi, chân tướng đã bị bại lộ."

"Cái gì?"

"Chính là chuyện hai năm trước Anh Kim gian lận, bây giờ đã bị phóng viên đưa tin, hơn nữa còn là chính người trong cuộc tự mình chủ động nói ra."

Lâm Phàm giật mình lập tức bật ra khỏi giường, hắn không ngờ rằng tin tức lại lộ ra rồi, nhưng sao có thể chứ?

Tên này từng tìm mình, mở mồm là đòi 10 triệu, chẳng lẽ có tên ngốc nào chị nôn ra 10 triệu để mua tin tức này sao?

Có điều, chắc là không có người nào ngốc đến như vậy đâu nhỉ.

Rốt cuộc là chuyện gì cơ chứ?

Sau đó Lâm Phàm cũng không nghĩ nhiều mà mở tin tức ra xem, vừa nhìn ngay lập tức nở nụ cười.

"Người đàn bà đáng ghét Anh Kim này đúng là gặp xui xẻo rồi." Lâm Phàm cười lên, cười còn rất sảng khoái. Dùng nắm đấm xử lý Anh Kim mặc dù có thể hả giận, nhưng nếu như có thể đả kích danh tiếng như vậy tâm trạng sẽ vui vẻ như nào.

Lúc này, Lâm Phàm lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho Anh Kim.

Mặc dù hai người có thù, nhưng Lâm Phàm vẫn rất vui vẻ thông báo cho đối phương một tiếng.

Điện thoại kết nối.

Anh Kim chưa kịp nói gì, nhưng Lâm Phàm đã nhanh chóng mở lời nói: "Anh lão sư, chúc mừng bà nha. Lần này bà được lên trang nhất rồi, có cảm tưởng gì không?"

"Cậu thực sự là một tên tiện nhân." Anh Kim thô lỗ nói.

Tút tút!

Lời vừa nói xong, đối phương lập tức tắt điện thoại.

Nhưng Lâm Phàm không tức giận chút nào, chuyện tiếp theo đây sẽ khiến Anh Kim một mình buồn phiền. Có điều trách nhiệm của bản thân còn chưa kết thúc, sau đó hắn mở Webio bắt đầu đăng tin.

Lâm Phàm: Không ngờ rằng bà thực sự là loại người đó đấy @Anh Kim

Weibo vừa đăng ngay lập tức thu hút được vô số cư dân mạng vào xem.

Càng ngày càng nhiều người biết tin tức.

Sức nóng của Weibo bắt đầu sôi trào, điều này đối với tất cả mọi người mà nói, đều là chuyện lớn. Anh Kim thực sự làm chuyện gian lận, hơn nữa chứng cứ đều ở đây cho dù thanh minh như nào cũng sẽ không rửa sạch được.

“Lâm đại sư uy vũ, một lời nói trúng, quả nhiên là lý do này chỉ có thể lừa kẻ ngốc. Trần Thụy An người ta sao có thể là kẻ ngốc được chứ.”

‘Nhất định phải khiến Anh Kim cút khỏi giới ca sĩ.”

“Không sai, chương trình ca nhạc nào có Anh Kim đều xem không nổi.”

Trong một phòng khách sạn nào đó.

Trần Thụy An vừa ngủ dậy thì nhận được điện thoại của bạn bè, khi nghe thấy chuyện này thì lập tức mở tin tức ra xem, vừa nhìn nước mắt chảy như mưa.

Nỗi oan hai năm cuối cùng cũng biến mất.

Cha mẹ Trần Thuy An cũng thở phào nhẹ nhõm, có thể nhìn thấy con trai mình bước ra khỏi bóng tối đó là hạnh phúc của bọn họ.

…

Chương 1241: Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn

Anh Kim nhìn thấy tin tức và bình luận sắc mặt vô cùng khó coi.

Nhưng lần này, không có đập đồ đạc mà ngồi trên sô pha không nói một lời, yên lặng đến đáng sợ.

Người quản lý đứng bên cạnh, cơ thể run lẩy bẩy, rắm cũng không dám đánh, trong lòng thì vô cùng sợ hãi. Cô ta biết chị Anh thực sự tức giận, hơn nữa còn không phải là tức giận bình thường.

Ai đụng phải thì người đó xui xẻo.

“Tôi muốn biết tại sao?” Anh Kim lạnh lùng hỏi.

Cổ họng người quản lý khẽ động đậy, không biết nên nói cái gì, cô ta làm sao có thể biết được vì sao?

Huống hồ lúc đó không phải là rất tự tin nói rằng đối phương sẽ không tiết lộ cho phóng viên hay sao?

Nhưng mới đó mấy ngày?

Tin tức đã bại lộ.

Đinh đinh!

Người quản lý nghe điện thoại, sắc mặt càng kỳ quái cuối cùng cúp điện thoại.

“Chị Anh, điều tra ra rồi, là các phóng viên mua chứng cứ từ chỗ anh ta.” Người quản lý nói.

Anh Kim nhìn người quản lý: “10 triệu? Hay là 20 triệu? Tin tức về Anh Kim tôi đáng giá như vậy sao? Tất cả mọi người đều muốn nắm thóp của tôi ư?”

Người quản lý cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Không, bọn họ nói những phóng viên kia có người chỉ tốn có 300 ngàn, có người chỉ tốn có 50 ngàn…”

“Con mẹ nó, tôi nuôi cô làm cái mẹ gì vậy?” Anh Kim đột nhiên phát điên như một con sư tử cái, đứng phắt dậy tát một cái lên mặt người quản lý.

“Cô nói với tôi 300 ngàn, đời này của Anh Kim tôi chỉ đáng giá 300 ngàn thôi sao? Cô nói cho tôi biết đi, nói cho tôi biết đi…” Anh Kim điên cuồng gào thét.

Người quản lý ngã nhào trên mặt đất, không dám nói: “Anh… chị Anh, lúc này chúng ta nên nghĩ cách đối phó. Đúng rồi, chúng ta dùng tiền để mấy tên kia tẩy trắng những lời nói trước kia, nói đó là vu khống đi.”

Anh Kim đá một cái lên người quản lý: “Cô coi tất cả mọi người đều ngu như cô sao?

Lúc này, điện thoại của Anh Kim vang lên.

Triệu Lỵ bây giờ đang đứng ngồi không yên, khi mới nhìn thấy tin tức thì sắc mặt bị dọa cho trắng bệch, sau đó cũng không nghĩ nhiều mà vội vàng gọi điện thoại cho Anh Kim.

“Chị Anh, xảy ra chuyện rồi, làm sao đây. Tôi cũng bị lôi vào rồi, chuyện này cô bảo tôi làm, không liên quan đến tôi.” Triệu Lỵ hoảng hốt nói.

Lúc này cô ta chỉ muốn chối bỏ hết tất cả mọi thứ.

Anh Kim: “Tôi bảo cô làm? Khi lấy tiền sao cô không nói là cô không lấy?”

Triệu Ly: “Tôi…tôi…”

“Hoảng hốt cái gì, cô nghe rõ cho tôi, cho dù phóng viên hỏi cô cái gì cũng đừng trả lời, cứ để tôi giải quyết.” Anh Kim nói vậy nhưng thực ra bà ta cũng không có cách nào. Con người Triệu Ly quá vô dụng, gặp phải chuyện gì cũng hoảng hốt, nếu như không sớm cảnh cáo cô ta một chút, thật đúng là không biết cô ta sẽ nói ra những lời như thế nào.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, Anh Kim vô cùng đau đầu, cuối cùng cũng lấy điện thoại ra chỉ có thể gọi điện thoại cho Dương Kiệt.

Chỉ là…

“Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy…”

Tút tút!

Bình hoa trước mặt chia năm xẻ bảy, tan nát vỡ vụn dưới đất.

Phố Vân Lý.

Khi Lâm đại sư đến cửa hàng một đám phóng viên lao đến.

“Lâm đại sư, xin hỏi anh có cái nhìn như thế nào về chuyện Anh Kim gian lận?”

“Vì sao anh cho rằng Trần Thụy An bị oan uổng, có phải là phát hiện ra cái gì không?”

“Chuyện bây giờ đã có chứng cứ vô cùng xác thực, xin hỏi Lâm đại sư có gì muốn nói?”

Những phóng viên mồm năm miệng mười hỏi, bọn họ bây giờ thực sự rất vui vẻ, đợi lâu như vậy cuối cùng lại lần nữa chờ được tin tức lớn.

Các ông chủ cửa hàng xung quanh đứng bên ngoài.

“Hi hi, ông chủ nhỏ của chúng ta chính là xuất sắc như vậy, lại thu hút được đến nhiều phóng viên như vậy.”

“Vẫn là ông chủ nhỏ của chúng ta nói đúng, liếc mắt một cái là biết Anh Kim không phải là người tốt đẹp gì.”

“Tôi nhớ, hình như có biển hiệu cửa hàng nhà ai lấy Anh Kim làm đại diện?”

“Là nhà tôi, khoảng thời gian trước đã gỡ nó xuống rồi, người có thù với ông chủ nhỏ của chúng ta, ông nói xem tôi còn giữ lại nó làm gì? Chắc chắn là chuyện không thể nào.”

“Lợi hại, đúng là anh em.”

“Hi hi, cứ đùa, ông chủ nhỏ là bảo bối của chúng ta, chúng ta nhất định phải bảo vệ rồi.

…

Lâm Phàm xua xua tay: “Các đồng chí phóng viên xin yên lặng một chút, vấn đề để tôi trả lời từng cái một. Các anh nhiều người như vậy, nhiều mồm như thế thì sao tôi có thể trả lời được hết.”

“Vấn đề đầu tiên, sao tôi lại cho rằng Trần Thụy An là bị vu oan, đó là bởi vì ánh mắt là cửa sổ tâm hồn, tôi có thể nhìn ra sự kiên trì theo đuổi âm nhạc từ trong mắt của Trần Thụy An. Cậu ta sao có thể làm ra chuyện trộm cắp bài hát của người khác, không phải tôi nói chứ, các anh quay về xem lại chương trình của hai năm trước đi, với giọng hát và khả năng khống chế bài hát của Trần Thụy An, cho dù là bài hát cũ cũng hoàn toàn có thể đánh thắng thí sinh đợt đó. Như thế thì còn trộm bài hát làm cái gì, các anh nói xem có phải không?”

Chương 1242: Lâm đại sư nói chuyện quá thẳng

Những phóng viên gật gật đầu, lời này đúng là rất có đạo lý, đúng là như vậy thật. Bọn họ đã xem qua chương trình của hai năm trước, cho dù nói như thế nào thì giọng hát của Trần Thụy An kia thực sự rất hay. Hơn nữa khả năng khống chế bài hát cũng rất mạnh, rõ ràng có thể giành giải quán quân, còn cần trộm bài hát sao.

Lâm Phàm chắc chắn sẽ không nói là tôi dựa vào xem tướng mà nhìn ra được, dù sao bây giờ bản thân cũng là nhân vật công chúng. Nếu như nói thật như vậy thì cũng không biết có bị người ta nói là truyền bá mê tín hay không.

Có điều cho dù nói thì cũng không sao, ai muốn đến tố cáo thì cứ đến, nhất định hắn sẽ làm cho đối phương tè ra quần.

Lâm Phàm suy nghĩ một chút: "Vấn đề tiếp theo, về phần Anh Kim. Tôi có đánh giá rất thấp về bà ta, người đàn bà lắm chuyện này quá kiêu ngạo."

Những phóng viên tròn mắt, vẻ mặt ngơ ngác, không ngờ rằng Lâm đại sư vậy mà lại bá đạo như vậy. Ban ngày ban mặt, ở trước mặt vô số ống kính mà lại trực tiếp nói Anh Kim là người đàn bà lắm chuyện.

Chuyện này quá ấn tượng.

"Các anh nghĩ xem, từ tướng mạo của Anh Kim có thể nhìn ra, bà ta là người bụng dạ rất nhỏ nhen. Hơn nữa còn thích chơi lớn, giả bộ làm lão đại. Thậm chí không để ai trong mắt, nếu như bà ta không làm chuyện gian lận thì cũng không gọi là Anh Kim. Ồ! đúng rồi, đại bộ phận cư dân mạng chắc chắn không nhìn ra được những bức ảnh của bà ta đều đã qua chỉnh sửa, so với người thật có sự khác biệt rất lớn, có điều mọi người chỉ cần nghe tôi chắc chắn không sai."

Những phóng viên nhìn Lâm đại sư, từng người tạm thời không ai muốn nói gì cả, chỉ có thể theo thói quen mà ấn máy ảnh.

Bọn họ phát hiện Lâm đại sư đang bôi đen Anh Kim không còn đáng 1 đồng, thù này phải lớn như nào đây?

Lâm Phàm nhận lấy chén trà từ tay Ngô U Lan uống một ngụm nhỏ, sau đó biểu cảm rất nghiêm túc nói.

"Giới ca sĩ là một nơi rất thần thánh, sao có thể xảy ra chuyện gian lận, tính nguy hiểm của sự gian lận lớn như nào, các anh chắc chắn chưa nghĩ qua. Chuyện này có thể bóp chết nhân tài, nếu như gặp một nhân tài thì các anh sẽ làm như thế nào? Chắc chắn là bồi dưỡng nhân tài đó chứ không phải là dùng sự gian lận để chèn ép nhân tài, ghen tị với nhân tài. Ví dụ như Anh kim chèn ép Trần Thụy An, cũng không hoàn toàn là vấn đề tiền bạc, theo tôi thấy đây cũng là tài hoa của Trần Thụy An hiến Anh Kim ghen tị."

Phóng viên: "…"

Lâm Phàm vẫn thao thao bất tuyệt nói: "Còn cả Triệu Lỵ kia, cũng tham gia trong chuyện gian lận, điều này khiến tôi rất khinh thường. Cùng người gian lận như vậy làm giám khảo,

theo tôi thấy thực sự là một chuyện đáng xấu hổ. Những năm gần đây, bọn họ cũng kiếm được không ít tiền, cũng không thể tiếp tục để họ gây họa cho các hậu bối nữa. Nếu như là tôi, tôi sẽ tự rời khỏi giới ca hát, từ nay về sau không còn ra ngoài làm mưa làm gió nữa."

Những phóng viên trợn mắt há mồm nhìn Lâm đại sư, những lời này bọn hắn đều đã ghi lại, nhưng luôn cảm thấy có cái gì đó sai sai.

Nói như này có chút bá đạo quá rồi, nếu như đăng lên như vậy sẽ gây ra ảnh hưởng lớn như nào đây.

Ngô U Lan âm thầm kéo kéo Lâm Phàm, mặc dù cô ta vẫn luôn đứng về phía anh Lâm nhưng có lời cũng không thể nói quá được.

Sẽ dẫn đến kẻ thù.

Lâm Phàm nhìn thấy động tác của Ngô U Lan nhất thời nở nụ cười, hỗ trợ tốt.

"Các anh xem, bạn tôi cũng cảm thấy tôi nói có chút thẳng thắn quá, nhưng ý tôi muốn nói chính là, con người tôi chính là thẳng thắn như vậy, không cách nào." Lâm Phàm nói.

Một phóng viên lặng lẽ hỏi: "Lâm đại sư, chúng tôi đều biết anh là người chính nghĩa, lời vừa rồi nếu như anh cảm thấy không tốt, chúng tôi có thể xóa đi."

Lâm Phàm xua tay: "Không cần xóa, cứ như vậy đăng lên đi, lời tôi nói ra sẽ không hối hận, thói đời này làm chuyện sai còn có thể không cho người khác nói hay sao?"

Những phóng viên cũng chịu thua rồi, nhưng tâm trạng rất sảng khoái, hiện tại lại có thêm tin tức lớn.

Cuối cùng những phóng viên rời đi với sự hài lòng mãn nguyện.

Trên mặt Lâm Phàm nở nụ cười, phải như vậy chứ. Nếu như quá khiêm tốn thì không bằng nói nhảm cho rồi.

Điền Thần Côn thở dài, tên nhóc này vốn rất bá đạo, xem ra lần này là cố ý làm ra chuyện này.

Trước cửa khách sạn.

Mặc dù Triệu Lỵ che kín mít đi ra, nhưng vẫn bị những phóng viên nhận ra. Sau đó những phóng viên lập tức vây quanh, đèn flash không ngừng chiếu sáng.

“Triệu Lỵ, cô đối với chuyện gian lận hai năm trước, có muốn nói gì không?”

“Anh Kim nhận 5 triệu, còn cô nhận được bao nhiêu vậy?”

“Hai giám khảo còn lại có nhận tiền không?”

“Cô thân là tiền bối trong giới ca sĩ, tại sao lại làm chuyện gian lận như vậy?”

Đối mặt với sự truy vấn của những phóng viên, Triệu Lỵ chỉ cúi đầu không nói một lời, cuối cùng dưới sự bảo vệ của vệ sĩ cũng an toàn rời khỏi nơi này.

Bây giờ cô ta thực sự muốn chết.

Đều tại cái tên kia, nếu như không phải tại gã thì sao những chuyện kia có thể bị bại lộ chứ.

Xong đời rồi, lần này thực sự xong đời rồi.

…

Chương 1243: Anh Kim họp báo

Anh Kim biết rằng bỏ trốn không giải quyết được chuyện này, bởi vậy đã tổ chức một buổi họp báo.

Trong phòng hội nghị của khách sạn.

Các phóng viên sớm đã đứng kín.

Còn Anh Kim thì ngồi đó im lặng, xung quanh còn có cả vệ sĩ bảo vệ.

Những phóng viên bắt đầu đặt câu hỏi, vấn đề đều là chuyện liên quan đến vấn đề gian lận.

Tất cả mọi người đều biết, chuyện này ảnh hưởng tới Anh Kim thực sự là quá lớn.

Mặc dù là lão đại trong giới ca sĩ nhưng xảy ra scandal này thì sau này còn chương trình giải trí nào dám mời ba ta đến làm giám khảo nữa.

Anh Kim nhìn những người phóng viên, cũng không biết có tẩy trắng thành công hay không, nhưng cho dù như nào cũng phải thử mới biết.

Lúc này, Anh Kim mở lời mà lúc bà ta vừa mới mở lời đã lập tức khóc.

“Tại đây, tôi muốn nói lời xin lỗi đến tất cả mọi người yêu thương tôi, tôi làm cho mọi người thất vọng rồi.”

“Chuyện gian lận hai năm trước là thật, bây giờ tôi đang vô cùng hối hận.”

“Tất cả đều tại năm đó tôi còn quá trẻ, không biết gì, không ngăn cản được sự mê hoặc.”

Anh Kim khóc nức nở, đôi mắt đẫm lệ, biểu cảm rất đáng thương.

Phụt!

Có phóng viên đang uống nước, nghe thấy lời này thì lập tức phun ra.

Năm đó quá trẻ?

Không biết gì?

Bà ta thực sự có thể bớt mặt dày đi được không?

Năm đó cũng là người sắp 50 tuổi rồi, vậy mà còn trẻ hay sao?

…

Buổi họp báo kết thúc.

Hậu trường.

Người quản lý sợ hãi đưa khăn giấy rồi đứng sang một bên, bây giờ cô ta không dám đụng vào Anh Kim.

Anh Kim lau nước mắt, khuôn mặt lạnh lùng khiến cho người khác không dám nhìn thẳng.

“Chị Anh, có phải là đã không sao rồi hay không?” Người quản lý nhỏ giọng hỏi, theo cô thấy vừa rồi lẽ ra rất thành công mới phải. Chị Anh khóc rất đau lòng, rất hối hận, cô ta còn nhìn thấy vài phóng viên nghiêng đầu sang chỗ khác, có vẻ như là không đành lòng để xem tiếp.

Nhưng nếu cô ta biết được đám phóng viên này là bởi vì không dám nhìn thẳng cho nên mới quay đầu sang hướng khác, e là cũng sẽ không hỏi những vấn đề này.

“Cô là đồ ngốc sao?” Anh Kim ngẩng đầu nhìn quản lý: “Với chỉ số thông minh này mà để cô làm quản lý của tôi thì mộ tổ tiên nhà cô cũng đã bốc khói rồi, cút sang một bên đi.”

Người quản lý xấu hổ đứng sang một bên, cô ta có loại xúc động muốn khóc, làm người quản lý cho Anh Kim thực sự là đã chịu rất nhiều khổ sở.

Lúc không vui thì bị bà ta tùy ý đánh chửi , lúc vui thì sẽ cho một chút ngọt ngào.

Giống như đang nuôi một con chó vậy.

Cô ta biết Anh Kim chọn mình làm người quản lý là bởi vì cô ta nghe lời, và không quá thông minh

Nhìn những người nổi tiếng khác xem, ai mà không nâng người quản lý lên thật cao, đâu có giống như cô ta đâu.

Mỗi lần ở trong nhóm nhìn thấy những người quản lý khác đăng dòng trạng thái hạnh phúc, cô ta thực sự rất ngưỡng mộ.

Trong mắt người khác, khi nghe nói cô là người quản lý của Anh Kim thì nhất định sẽ cảm thấy rất cao sang, phúc lợi thật tốt. Thế nhưng chỉ có cô mới biết được rằng chính mình sống cũng không bằng con chó.

Đám vệ sĩ xung quanh đồng cảm nhìn cô, nhưng lại không dám nói gì.

Ting ting!

Lúc này, điện thoại của Anh Kim vang lên.

“Đều ra ngoài hết cho tôi.” Anh Kim nói.

Sau khi mọi người rời đi hết thì bà ta mới nghe điện thoại.

“Sự việc đã được giải quyết chưa?”

“Phóng viên vừa rời đi rồi, vẫn chưa biết tình hình thế nào. Chuyện này tôi không thể nhịn được, nhất định hắn phải trả giá.”

“Tôi đã cho người đến Thượng Hải rồi, sẽ cho tên này một ấn tượng sâu sắc, không ngờ lại còn có một tên cứng đầu cứng cổ như vậy, có chút năng lực thì không biết trời cao đất dày là gì nữa.”

Anh Kim hài lòng gật đầu, nhưng trong lòng vẫn hừng hực lửa giận, nếu không phải là Lâm Phàm thì sao bà ta có thể có chuyện như vậy.

Còn về tên cặn bã Dương Kiệt kia, nếu để bà ta biết là đang ở nơi nào thì nhất định sẽ không để yên đâu.

Hôm sau

Phố Vân Lý

Sặc!

Lâm Phàm nhìn tin tức trên điện thoại không nhịn được mà đứng dậy.

“Mọi người nhìn xem, cái thứ nhiều chuyện này cũng quá là không biết xấu hổ rồi!” Lâm Phàm không ngờ rằng lại có người có thể vô sỉ đến mức độ này, nhất là sau khi mở video ra xem, hai mắt đều mù luôn rồi.

“Đều trách tôi lúc còn trẻ thiếu hiểu biết, không chống lại được sự cám dỗ.”

Nghe giọng nói khiến cho người ta cảm thấy kinh tởm phát ra từ điện thoại, ngay cả điện thoại hắn cũng bắt đầu cầm không vững.

Điền Thần Côn vây quanh: “Chao ôi, giọng nói của người đàn bà này vẫn còn rất trẻ nha, nếu làm người phụ nữ của tôi, một ngày tôi nhất định phải đánh ba trận, sáng trưa tối đều cho ăn một bữa.”

“Ông thật lợi hại, khẩu vị rất nặng đó nha.” Lâm Phàm vô cùng bội phục giơ ngón tay cái lên.

“Tạm được, có điều lỗ mũi hơi to.” Điền Thần Côn nhận xét rõ ràng.

Triệu Chung Dương trêu chọc: “Anh Kim này sao lại biết diễn kịch như vậy chứ? Anh Lâm, anh nói xem liệu mọi người có tha thứ cho bà ta không?”

Chương 1244: Bị tẩy chay

Lâm Phàm cười ha ha: "Cậu tưởng mọi người vẫn là đồ ngốc hay sao? Đặc biệt là lúc không được lòng người khác, cho dù có đáng thương đến đâu thì cũng sẽ không được người khác tha thứ."

"Huống hồ cậu nhìn xem Anh Kim này, trong giới giải trí muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, bá đạo biết bao nhiêu. Không biết có không ít người đang đợi bà ta gặp xui xẻo đây."

Mặc dù hắn chưa từng xâm nhập vào trong vòng giải trí này thế nhưng người nào mà không hiểu. Không cần biết anh có trâu bò cỡ nào, chỉ cần anh từng khi dễ người ta thì có lẽ ở trước mặt người ta sẽ nói một đằng nhưng mà sau lưng lại hận không thể đâm cho anh một nhát.

Weibo.

"Mẹ kiếp, khóc thảm thật đấy."

"Đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn nói bản thân còn trẻ, ngây thơ, thật đúng là không biết xấu hổ!"

"Để bà ta cút khỏi giới ca nhạc đi, còn có chương trình giải trí nữa, sau này tiết mục nào có bà ta thì chúng ta đều không xem."

"Đúng vậy, còn sản phẩm mà bà ta đại diện làm người phát ngôn, ông đây cũng sẽ không bao giờ mua nữa."

"Đừng giả bộ đáng thương nữa!"

"Cút khỏi giới ca hát đi!"

……

Trên mạng xôn xao ầm ĩ, lúc này dân mạng đoàn kết lại cùng nhau tẩy chay Anh Kim.

Chuyện này theo những người trong giới thấy, Anh Kim bây giờ coi như xong. Chuyện nhận hối lộ gian lận này xem ra khó mà rửa sạch, nếu bà ta ở độ tuổi hai mươi thì có lẽ là còn có khả năng được mọi người tha thứ.

Nhưng bây giờ, điều đó hoàn toàn không thể!

Ca sĩ nào đó ở trong vòng giải trí.

“Chuyện này xảy ra thì Anh Kim đã xem như là xong đời rồi.”

“Không thể nào, cho dù nói thế nào thì với địa vị của bà ta thì đều không thể xảy ra chuyện gì được.”

“Sao lại không sao chứ? Chuyện gian lận này cũng đã bị bại lộ rồi, địa vị có cao đến đâu cũng vô dụng.”

“Có Lâm đại sư đang cắn lấy Anh Kim không tha, bà ta muốn nghĩ dễ dàng giải quyết chuyện này như vậy hoàn toàn là điều không thể.”

“Tôi thực sự là chịu phục Lâm đại sư này rồi, mặc dù chưa từng gặp qua thế nhưng có vẻ như rất giỏi trong những chuyện như vậy nha.”

“Nói đùa, cậu cũng không đi xem thử xem vận may của tên này cao cỡ nào, có bao nhiêu fan ruột. Bình thường không có ai dám đối đầu với hắn ta, tôi cũng quên mất là Anh Kim làm sao lại cùng Lâm đại sư kết thù rồi.”

“Cái này còn không phải là từ lúc Ngô Hoán Nguyệt chưa xuất hiện đến lúc tham gia cuộc thi hay sao.”

“Ngô Hoán Nguyện vận khí luôn tốt, vậy mà lại lại bám được cái đùi này. Bài hát vàng giống như là không cần tiền và đến tới tấp, xem ra cũng cống hiến không ít, không biết Lâm đại sư này thích tư thế nào nhỉ?”

“Đừng nói lung tung, hình như là không có chuyện này.”

“Không có chuyện này, ai mà tin chứ? Ngô Hoán Nguyệt đó có dáng người kiêu hãnh, dung mạo xinh đẹp, đặc biệt là cặp mông đó, đến con gái chúng tôi nhìn cũng muốn chạm vào một cái.”

“Đồ háo sắc!”

Khách sạn.

Anh Kim nhìn những bình luận trên weibo, khuôn mặt giận dữ đến tái mét, bà ta đột nhiên đứng dậy sau đó đi về phía người quản lý.

Người quản lý đang đứng chờ nhìn thấy Anh Kim đi về phía mình, sắc mặt hơi hoảng: “Chị…… Chị Anh.”

Bốp!

Không chút do dự, bà ta tát một cái lên mặt người quản lý.

“Cô nói xem con người cô sao lại hèn hạ như vậy, đần như vậy, đồ khốn kiếp, vậy mà lại dám nói tôi như vậy.”

Tâm lý Anh Kim bùng nổ, bà ta trở thành Thiên hậu lâu như vậy, nhưng chưa từng gặp phải tình huống thế này. Trước đây bị người ta mắng thì bà ta đều có thể nhẫn nhịn được, coi như là chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Nhưng lần này thì bà ta không thể nhịn nổi nữa.

Bởi vì lần này chứng cứ vô cùng xác thực, bà ta cũng có hơi chột dạ.

Từ đang ở trên cao biến thành không có gì cả, làm sao bà ta có thể chịu nổi!

Lúc này, điện thoại vang lên.

Người quản lý nhìn tên người gọi, yếu ớt nói: “Chị Anh, là Tụ Lai Mỹ gọi đến.”

Tụ Lai Mỹ là công ty mà Anh Kim làm người đại diện, số tiền của người phát ngôn là 80 triệu cho ba năm hợp đồng.

“Nghe máy giúp tôi!” Anh Kim trừng mắt, lửa giận trong lòng vẫn chưa tiêu tan.

Người quản lý nghe điện thoại: “Xin chào!”

Sắc mặt của người quản lý ngày càng sợ hãi, ngày càng hoảng loạn.

Anh Kim: “Chuyện gì vậy?”

Người quản lý có chút không dám nói, rụt người lại, cẩn thận từng chút từng chút một, sợ lại bị đánh lần nữa: “Chị Anh, Tụ Lai Mỹ nói chị vi phạm hợp đồng, bây giờ mâu thuẫn toàn diện cho nên muốn kết thúc hợp đồng, còn muốn chị trả lại tiền. Đồng thời căn cứ vào quy định của hợp đồng thì chị cần phải bồi thường 10 triệu phí vi phạm hợp đồng, nếu như chúng ta không đưa cho họ thì sẽ gặp nhau ở toà án.”

“Chết tiệt!” Anh Kim không thể nhịn nổi nữa, trực tiếp ném cái gạt tàn thuốc trước mặt về phía người quản lý.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Máu tươi văng khắp nơi.

…

Chương 1245: Tôi đâu có làm gì?

Hiện trường chương trình ‘Giọng ca nội lực’.

Lúc Lâm Phàm đến hiện trường, hiện trường lập tức vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Lâm Phàm sững sờ, có hơi khó hiểu cười nói: “Mấy người đang làm gì vậy? Trừ phi là tôi lại cứu vớt thế giới, mới làm cho mấy người hoan nghênh tôi như vậy.”

Khán giả nở nụ cười, một khán giả khác hét lớn: “Lâm đại sư, anh làm quá đẹp, quá lợi hại!”

Ngay sau đó, lại một khán giả khác hét lớn, “Nhất định phải loại bỏ mấy trò gian lận này!”

“Thì ra mấy người vỗ tay là vì chuyện này.” Lâm Phàm cười, sau đó xua tay nói: “Tôi ghét nhất cái gọi là màn đen này. Mấy người nói xem, mọi người đều rất nỗ lực và nghiêm túc tập luyện, hoàn toàn có thể lấy được thứ hạng tốt hơn. Thế nhưng bởi vì cái trò màn đen mà không được bầu chọn, điều này tạo nên rất nhiều ám ảnh ở trong lòng họ. Cho nên gặp phải loại chuyện như vậy thì nhất định phải xử lý công minh nghiêm khắc, để họ biết rằng gian lận không thể tồn tại.”

“Nói mẹ nó quá là đúng!”

“Ai cũng không phục, phục mỗi một mình Lâm đại sư!”

“Bình thường Anh Kim tỏ ra rất quang minh lỗi lạc, không ngờ cũng là chuyên gia giở trò gian lận.”

“Nhất định phải tẩy chay bà ta!”

……

Nghe những giọng nói này, Lâm Phàm cảm thấy bản thân đang đứng ở bên chính nghĩa, sau đó nhìn về phía chỗ ngồi của giám khảo Lưu Anh Đông.

Từ sau khi Anh Kim xảy ra chuyện thì tên này vẫn luôn im lặng ngồi ở đó, ánh mắt nhìn về phía hắn đều có chút trốn tránh.

“He he.”

Lâm Phàm cười trong lòng, xem ra tên này đã hoàn toàn cảm nhận được sự trâu bò của mình rồi.

Hơn nữa nhìn bộ dạng này của Lưu Anh Đông, chắc chắn cũng làm không ít chuyện mờ ám.

E là đang sợ bị hắn sẽ vạch trần chuyện của anh ta.

Trong lòng Lưu Anh Đông điên cuồng chửi bậy, anh ta không ngờ sự việc lại phát triển đến mức độ này. Tên này vậy mà lại thực sự hủy hoại thanh danh của Anh Kim. Mặc dù bây giờ tạm thời vẫn chưa hẳn là hoàn toàn bị hủy hoại, nhưng theo anh ta thấy thì cũng không còn xa nữa đâu.

Rõ ràng chỉ là chuyện nhỏ, ai mà ngờ được rằng cuối cùng lại phát triển thành loại tình huống thế này.

Nghe nói những thương hiệu mà Anh Kim đại diện đều bắt đầu yêu cầu chị ấy bồi thường, đây là chuyện lớn rồi.

Dù sao trong những bản hợp đồng đại diện thương hiệu đều có yêu cầu điều khoản.

Đó là không được xuất hiện scandal gây nên ảnh hưởng tiêu cực.

Anh ta xem hết tin tức rồi, dư luận phản đối gay gắt, vì để giảm bớt thiệt hại mà một số thương hiệu mà Anh Kim đại diện đã gỡ nhãn hiệu đại diện của Anh Kim xuống.

Không thể trêu chọc, thực sự không thể trêu chọc được!

Đây là suy nghĩ chân thật nhất bây giờ của Lưu Anh Đông.

Nhìn sang chỗ ngồi của giám khảo ở bên cạnh, bây giờ Triệu Lỵ vẫn chưa tới, cũng không biết rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì.

Chuyện mờ ám lần này của Triệu Lỵ cũng sẽ bị lật tẩy, nhưng mà bởi vì danh tiếng của Anh Kim khá lớn, cho nên phóng viên chỉ bắt được Anh Kim. Hơn nữa Triệu Lỵ cũng không ở

trước mặt phóng viên lộ ra bất kỳ cái gì, cho nên điểm tin tức cũng không quá lớn.

Nhưng tất cả mọi người đều biết rằng ngoài Anh Kim ra thì còn có Triệu Lỵ cũng làm chuyện mờ ám lần đó.

Hoắc Kiến Tường đụng nhẹ vào Lâm Phàm, có chút không thể tưởng tượng nổi, cũng có chút không thể tin dược.

"Lâm lão sư, cậu thật là lợi hại, lần này đối với bọn họ mà nói muốn làm tốt quan hệ công chúng hoàn toàn là điều không thể."

Lâm Phàm cười: "Còn quan hệ công chúng nữa sao? Chuyện này chứng cứ vô cùng xác thực, không có cách nào có thể rửa sạch được đâu!"

Hoắc Kiến Tường tốt bụng nói: "Lâm lão sư, thực ra chuyện này từ góc độ khách quan của tôi mà nói thì cũng sắp xong rồi, dù sao thì nếu sau này muốn tiếp tục trong giới. Tôt nhất vẫn là không nên đắc tội quá nhiều người."

Lâm Phàm bình tình mỉm cười, nói: "Tôi nghe không hiểu lắm, tôi không làm gì cả, chỉ là mọi người không muốn tha thứ cho bà ta mà thôi, tôi cũng không còn cách nào khác. Còn về giới này thì tôi cũng không có ý định muốn đi tiếp đâu."

Hoắc Kiến Tường cũng không nói thêm gì nữa, hắn chỉ là thuận miệng nói mà thôi, cũng không đứng về phía Anh Kim mà chỉ là dựa theo kinh nghiệm nhiều năm để nói về sức ảnh hưởng của chuyện này.

Tất nhiên Lâm Phàm cũng hiểu, nhưng mà không sao cả, vốn dĩ bản thân hắn cũng chỉ là một người bán bánh kếp mà thôi.

Còn về nghề làm giám khảo, bấm ngón tay đếm thì cũng đã là nghề phụ thứ N của hắn rồi.

Phòng phá sóng trực tiếp.

"Thật kỳ lạ, sao Triệu Lỵ còn chưa đến?"

"Chuyện đều đã xảy ra như vậy rồi, cô ta còn mặt mũi đến đây hay sao?"

"Chỉ cần cô ta dám đến, tôi có thể bảo đảm rằng Lâm đại sư nhất định sẽ mắng chết cô ta!"

“Ủng hộ Lâm đại sư mắng chửi cô ta, người phụ nữ này cũng không phải là người tốt lành gì, cũng từng rất ngạo mạn.”

Chương 1246: Triệu Lỵ cũng bị liên luỵ

Hậu trường

Phó giám đốc hơi lo lắng, “Triệu Lỵ còn chưa tới sao?”

Nhân viên công tác, “Vừa nãy đã liên lạc qua rồi, nói rằng đang ở trên đường. Nhưng mà phó giám đốc, cô ta mà đến thực sự là sẽ không sao chứ?”

Phó giám đốc vẻ mặt bất đắc dĩ, nói: “Còn có thể làm gì được, trừ phi là không làm chương trình này nữa.”

Không lâu sau.

Triệu Lỵ xuất hiện tại hiện trường “Giọng ca nội lực.”

Khán giả nhìn thấy Triệu Lỵ lập tức thở phào.

Triệu Lỵ vẻ mặt bình thường, nhưng trong lòng lại vô cùng lúng túng, không biết nên nói cái gì.

Đặc biệt là khi nghe thấy tiếng bàn luận dưới sân khấu của khán giả.

“Chậc, vậy mà cô ta vẫn còn mặt mũi đến đây.”

“Người làm chuyện mờ ám vậy mà vẫn còn tới đây, da mặt đúng là giày thật nha!”

“Để cô ta đi đi, chúng tôi không muốn xem người làm chuyện mờ ám làm ban giám khảo!”

Nghe giọng nói bên dưới, sắc mặt Triệu Lỵ dần dần trở nên âm trầm, nhưng sau đó cô ta lại nghĩ đến một chuyện.

Không phải mấy người không muốn nhìn tôi hay sao? Nhưng tôi vẫn cần buổi phát sóng này, cứ tỏ ra bình thường một chút là được, để cho tất cả mọi người đều biết rằng, các người muốn tôi cút thì tôi càng không cút, cho tức chết mấy người!

Sau khi nghĩ thông điều này.

Triệu Lỵ cười giơ tay lên, như không có chuyện gì xảy ra, nói: “Thật ngại quá, đường hơi tắc nên đến muộn.”

Khán giả nghe xong, cả hội trường lập tức nổ tung.

Triệu Lỵ này vậy mà lại không tự biết thân biết phận chút nào, ghê tởm, thực sự là quá ghê tởm!

Lâm Phàm nhìn Triệu Lỵ, gương mặt đầy ý cười, chuyện mờ ám này thực sự làm rất tốt. Mục tiêu của hắn là Anh Kim, còn về Triệu Lỵ thì đó chỉ là nhân vật phụ mà thôi.

Nhưng mà nhìn bộ dạng này của Triệu Lỵ e là cũng chẳng dễ chịu gì.

Triệu Lỵ nhìn thấy Lâm Phàm, trong lòng hừng hực lửa giận, nhưng bây giờ đang ở hiện trường vậy nên cho dù cô ta có tức giận thế nào thì cũng không thể để biểu hiện ra ngoài được.

Mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay, đều do tên này gây ra.

Nếu không có hắn thì sẽ không có những chuyện này.

Lúc nhớ ra một đám phóng viên đang chờ đợi thì cô ta cảm thấy có chút sợ hãi.

Làm sao bản thân có thể thân bại danh liệt được chứ, sau khi chị Anh tổ chức buổi họp báo thì sự việc vẫn chưa hề kết thúc ở đây. Người lại càng diễn càng kịch liệt hơn, rất có thể sẽ hoàn toàn sụp đổ.

“Triệu lão sư, sao tôi lại cảm thấy sắc mặt của cô hơi khó coi nhỉ? Chẳng lẽ là vì chuyện ‘màn đen’ kia khiến cô tinh thần lao lực quá độ?” Lâm Phàm cũng không né tránh, trực tiếp cầm micro hỏi.

Triệu Lỵ không ngờ tên này lại hỏi trực tiếp như vậy, còn dùng micro để hỏi cô ta, chẳng lẽ là sợ không có người nghe thấy hay sao?

Nhưng lúc này, cô ta chỉ có thể lúng túng cười nói, “Cảm ơn Lâm lão sư đã quan tâm, bây giờ tôi vẫn ổn.”

“À.” Lâm Phàm thâm thúy nói: “Thì ra càng đen thì càng khỏe mạnh hơn.”

Phòng phát trực tiếp.

“Ha ha, cười chết mất, Lâm đại sư đây là không cho người ta chút mặt mũi nào mà.”

“Phải làm như vậy, Triệu Lỵ này cũng không phải là một con chim tốt.”

“Tôi hỏi cô, có phải là cô tinh thần lao lực quá độ hay không?”

“Sao tôi lại cảm thấy là đen càng khỏe mạnh, chuyện này hơi có gì đó không đúng.”

“Tôi cũng thấy vậy.”

……

Cuộc thi bắt đầu bình thường, Lâm Phàm cũng không nói gì nhiều.

Điều này làm cho phó giám đốc thở phào nhẹ nhõm.

Nếu trong chương trình xuất hiện tình huống đột ngột nữa thì thực sự sẽ là bi kịch, nhưng cũng may là chương trình vẫn diễn ra bình thường, không ảnh hưởng gì quá lớn.

Nhưng không biết vì sao, cứ mỗi lần Triệu Lỵ bật đèn với thí sinh thì bên dưới lại vang lên tiếng xì xào bàn tán.

Âm thanh này khiến Triệu Lỵ rất khó chịu, nhưng cũng không còn cách nào khác, chẳng lẽ cô ta còn có thể to tiếng với khán giả được sao?

Điều khiến cô ta càng lúng túng hơn đã xảy ra, sau khi có một thí sinh lên sân khấu hát xong, lúc này chỉ có một mình cô ta bật đèn, thí sinh này bỗng trực tiếp từ chối.

Mặc dù không nói gì nhiều, nhưng tất cả mọi người đều hiểu rằng chẳng qua là thí sinh này không vừa mắt Triệu Lỵ, cũng có thể là sợ bị Triệu Lỵ gài bẫy.

Nói cho cùng thì danh tiếng cũng không tốt, còn ai nguyện ý làm học viên dưới tay Triệu Lỵ cơ chứ?

Những học viên trước đây được Triệu Lỵ thu nhận ai cũng đều có suy nghĩ muốn chết. Vốn dĩ bọn họ còn muốn ôm chân Triệu Lỵ bay một vòng, nhưng bay được một nửa thì trực tiếp từ trên trời ngã xuống đất.

Đặc biệt Trương Thỉ là người càng hối hận hơn cả, hận không thể quay ngược thời gian để cô ta được lựa chọn lại một lần nữa.

Cô ta thề rằng nếu có thêm một cơ hội nữa, nhất định sẽ kiên quyết chọn Lâm lão sư chứ không phải là Triệu Lỵ.

Sau khi bị học viên bỏ rơi, sắc mặt của Triệu Lỵ trở nên u ám, tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được hiện tại tâm trạng cô ta đang rất khó chịu.

Khó chịu đến cực điểm.

Chương trình kết thúc.

Chương 1247: Lâm Phàm chơi chiêu ly gián

Lúc Lâm Phàm chuẩn bị rời đi, phó giám đốc vội vã đi tới, còn chưa nói gì đã trực tiếp nắm lấy tay Lâm Phàm, trên mặt lộ ra vẻ cảm kích.

"Lâm đại sư, thực sự cảm ơn cậu vì đã không làm khó Triệu Lỵ ở hiện trường. Nếu không thì chương trình này quả thực là không có cách nào có thể tổ chức tiếp được."

Phó giám đốc có thể không cảm kích sao? Ông ta biết tính cách của Lâm đại sư, đó chính là không sợ trời không sợ đất, nếu thực sự muốn náo loạn ở hiện trường thì cũng sẽ không có ai có thể ngăn lại.

Vì vậy cuộc thi vừa kết thúc thì ông ta đã đứng đây chờ, chính là muốn trực tiếp cảm ơn Lâm đại sư.

Lâm Phàm cười, nói: "Khách sáo rồi, vốn dĩ là muốn khiến cô ta khó xử, nhưng mà nghĩ lại hay là thôi vậy, truyền hình Thượng Hải của các người cũng không tệ, tôi cũng không thể làm khó các người được."

Phó giám đốc liên tục cảm ơn: "Cảm ơn Lâm đại sư, cảm ơn!"

Ở một chỗ khá xa.

Triệu Lỵ nhìn Lâm Phàm ở trước mặt đang nói chuyện với Phó giám đốc đài, đôi mắt bừng bừng lửa giận, nắm chặt hai tay.

Lưu Anh Đông đứng ở một bên nói: "Tôi nghĩ cô nên nói chuyện với hắn ta một chút, nếu không chung quy là sẽ có vấn

đề nữa đấy.”

Triệu Lỵ hừ lạnh, nói: “Nói chuyện với hắn ta? Có gì đáng để nói?”

“Không thể nói như vậy, nếu tên này ở trên sân khấu làm khó cô thì cô rất khó để xuống được sân khấu. Hơn nữa nhất định sẽ lên trang đầu tin tức, đến lúc đó thì không hay cho lắm đâu nha.” Lưu Anh Đông nói.

Triệu Lỵ im lặng, cô ta biết Lưu Anh đông nói rất có lý, nhưng nếu bắt cô phải cúi đầu trước tên đó thì cô ta không làm được.

Nhưng bây giờ……

……

“Lâm đại sư, tôi đi trước đây.” Phó giám đốc hài lòng nói, bây giờ coi như ông ta đã biết được đáp án rồi.

Lâm Phàm mỉm cười vẫy tay, đáp: “Đi thong thả.”

Nhìn phó giám đốc rời đi, Lâm Phàm cũng chuẩn bị quay về.

“Chờ một chút!” Triệu Lỵ từ phía sau hô to.

Lâm Phàm cười nói: “Triệu lão sư, có chuyện gì vậy?”

Triệu Lỵ im lặng một lúc, rồi nói: “Rốt cuộc cậu muốn thế nào?”

“Cô nói như vậy là có ý gì? Tôi nghe không hiểu.” Lâm Phàm kinh ngạc hỏi, tỏ vẻ khó hiểu.

Triệu Lỵ nhìn Lâm Phàm. Giả vờ, cứ tiếp tục giả vờ đi, chỉ là tình hình hiện tại không ổn, cô ta sẽ cố hết sức để hoà hoãn lại ngữ điệu.

“Chuyện này tôi nhận thua, nhưng bây giờ chúng ta đều là ban giám khảo, sau này ngẩng đầu không gặp mặt thì cũng cúi đầu gặp, có nhất thiết phải ở đâu cũng nhằm vào tôi sao?” Triệu Lỵ nói.

Không dễ dàng gì cô ta mới có thể đi được đến bước này, nếu bắt cô ta phải từ bỏ mọi thứ thì đó là chuyện không thể!

Vốn cho rằng kết giao với Anh Kim thì có thể đi được cao hơn, nhưng ai mà ngờ được Anh Kim bị cái tên ở trước mặt này làm cho thê thảm.

Tin tức trên mạng bây giờ đa phần đều là chuyện mờ ám gian lận này, muốn để cho tin tức hạ nhiệt thì ít nhất phải cần một khoảng thời gian.

Nhưng quỷ mới biết trong khoảng thời gian này sẽ xảy ra chuyện gì.

Lâm Phàm vô tội nói: "Triệu lão sư, cô nói như vậy là oan uổng cho người ta rồi, Lâm Phàm tôi chưa bao giờ nhằm vào bất kỳ ai, tôi nghĩ là cô hiểu lầm rồi. Nhưng mà khiến tôi không ngờ tới đó là Triệu lão sư với tư cách là ban giám khảo lại có một quá khứ đen tối như vậy nha, cô nói xem chuyện này sẽ gây ảnh hưởng lớn đến mức nào?"

"Cô đừng nghĩ rằng bây giờ cô không có chuyện gì, không lâu nữa đâu, chuyện của cô sẽ lớn lên thôi."

Triệu Lỵ nhìn Lâm Phàm, nói: "Cậu nói vậy là có ý gì?"

Lâm Phàm lắc đầu, nói: "Thôi vậy, để tôi nói rõ cho cô biết. Cô nhìn đi, bây giờ Anh Kim đang làm quan hệ công chúng nhưng cô thì lại không làm gì cả, chờ bên Anh Kim làm quan hệ công chúng gần xong thì đến lúc đó lại vung cái nồi này đến thì cô cũng không thể chạy thoát được nữa. Cho nên tôi kiến nghị với cô, nếu muốn thoát thân thì phải tìm một lời giải thích, theo tôi thấy, lúc đó Anh Kim chắc chắn là người dẫn đầu làm chuyện mờ ám. Cho nên chỉ cần cô sớm loại bỏ được cái nồi đó thì có thể giảm bớt sự ảnh hưởng, thậm chí còn có thể giành được sự đồng cảm."

"Cậu nói cái gì?" Sắc mặt Triệu Lỵ hơi thay đổi, có chút tức giận, cô ta không ngờ tên này lại để cô ta quay lại cắn Anh Kim một cái, chuyện này mẹ nó oán hận lớn mức nào!

"Triệu lão sư, con người cô quá ngu ngốc, nếu hôm nay tôi muốn làm khó cô thì cô nghĩ rằng cô còn có thể xuống sân khấu được sao?" Lâm Phàm hỏi ngược lại, "Được rồi, không nói nhiều nữa, cô có thể tự mình suy nghĩ kỹ lại. Với địa vị lúc đó của cô thì nhất định sẽ không thể nào so sánh với Anh Kim. Nếu cô ta muốn uy hiếp cô thì chắc chắn cô cũng không có cách nào khác nữa đâu."

Sau khi nói xong những lời này, Lâm Phàm trực tiếp rời đi.

Hắn cảm thấy bản thân có chút bỉ ổi, vậy mà lại chơi trò khích bác ly gián với người ta.

Nếu Triệu Lỵ cắn ngược lại Anh Kim một cái thì niềm vui sẽ rất lớn đây.

Nhưng hắn cũng không biết có thể thành công hay không, nhưng cũng có một chút mong chờ.

Chương 1248: Tôi rất nghiêm túc

Thời điểm người người cảm thấy bất an thì tình nghĩa có là gì, nhất định phải tự giữ lấy mình mới được.

Triệu Lỵ vẫn đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm Lâm Phàm. Mặc dù cô ta bị Lâm Phàm thuyết phục nhưng cô ta cũng không ngốc.

Nếu bản thân thực sự làm như vậy, e là cũng không dễ dàng sống được đến lúc đó.

Nhưng tên này nói cũng có lý, đúng là Anh Kim đang làm quan hệ công chúng, tuy hiệu quả không rõ rệt nhưng nếu một ngày nào đó quan hệ công chúng thành công, e rằng cuối cùng cũng chỉ còn lại một mình cô ta.

Đến lúc đó, ai có thể giúp cô ta?

Lưu Anh Đông từ trong bóng tối bước ra, "Cậu ta nói thể nào?"

Triệu Lỵ lắc đầu: "Không nói gì cả."

Tốt hơn là đừng nên nói chuyện này nữa, sau khi quay về sẽ suy nghĩ kỹ lại một chút.

Chuyện này ở trong giới cũng không phải là không có, trường hợp đâm sau lưng anh chị em vài nhát cũng rất nhiều.

Chỉ là đối tượng được đưa vào lần này có chút lợi hại, hơn nữa vẫn là người thành công trong giới ca hát, Anh Kim.

Nếu như không loại bỏ cái nồi thì e rằng bản thân cũng sẽ gặp bi kịch, nhất định phải suy nghĩ kỹ, không thể quá sơ suất.

Lúc này đầu Triệu Lỵ hơi đau, chỉ muốn nhanh chóng quay về cẩn thận suy nghĩ kỹ lại.

……

Lâm Phàm từ trên xe đi xuống, ngâm nga một bài hát, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Nhưng bỗng lúc này tình hình có vẻ không ổn lắm.

Phía trước có hơn chục người đàn ông to lớn đang nhìn hắn, hơn nữa ánh mắt nhìn về phía hắn không mấy thiện cảm.

Người đến chắc chắn không phải thứ tốt lành gì.

Lúc này Lâm Phàm đang suy nghĩ, đối phương đến chắc chắn không có ý tốt gì.

Đối phương có hơn mười mấy người đang đi về phía hắn.

Trong đó có một người đàn ông ánh mắt vênh váo hung hăng, khóe mắt dài mỏng trông giống như một kẻ nham hiểm, e là người cầm đầu trong đám.

"Cậu là Lâm Phàm?" Người đàn ông hỏi.

Lâm Phàm: "Phải, là tôi, mấy người là ai?"

Người đàn ông, nói: "Bọn tôi là ai không quan trọng, quan trọng là cậu phải nhớ kỹ, không nên dây dưa vào người không nên dây dưa, cậu hiểu ý của tôi chứ?"

Lâm Phàm lắc đầu, nói: "Không hiểu lắm."

Người đàn ông lạnh lùng nhìn Lâm Phàm: "Đúng là không biết tốt xấu."

Lâm Phàm cũng muốn chơi đùa cùng đối phương, bất đắc dĩ nói: "Người anh em, anh nên nói rõ ràng một chút, tôi dây vào nhiều người như vậy nào biết được ai không nên dây vào, anh không nói rõ ràng khiến tôi rất khó xử đấy."

Lúc này, người đàn ông hận không thể cho cái tên này vài cái tát.

Nhưng mệnh lệnh mà gã nhận được là không được ra tay, chỉ uy hiếp đe dọa đối phương, cho hắn biết không được phép nói lung tung.

Tình huống này rất đơn giản, bọn hắn cũng từng làm không ít chuyện thế này.

Trước đây chỉ cần bọn hắn xuất hiện thì đám người kia ai cũng bị dọa cho sắc mặt tái nhợt, hận không thể quỳ xuống cầu xin làm cháu.

Lúc này, ánh mắt người đàn ông dữ tợn, vẻ mặt cực kỳ hung ác, nói: "Tôi nói lại lần nữa, cậu nghiêm túc một chút cho tôi,

nếu không tôi sẽ đánh gãy chân của cậu đấy."

Lâm Phàm: "Tôi rất nghiêm túc, mấu chốt là anh cho tôi cái tên cụ thể, nếu không thì tôi làm sao biết được là ai?"

Đám đàn em đứng sau người đàn ông cũng ngây ngẩn cả người.

Bọn hắn không ngờ lại có người kiêu ngạo như vậy, bọn hắn nhiều người như vậy mà còn có thể giữ được bình tĩnh, dường như có gì đó không đúng lắm.

Người đàn ông nắm lấy cổ áo Lâm Phàm, dữ tợn nói: "Con mẹ nó, cậu có phải là muốn tìm cái chết hay không? Tôi nói cho cậu biết, sau này nói chuyện thì nên suy nghĩ một chút, có những người cậu đụng vào không nổi đâu. Nếu để tôi biết cậu còn dám nói bậy thì tôi có thể bảo đảm sẽ khiến cậu chết cũng không biết chết như thế nào!"

"Thô lỗ như vậy làm gì chứ? Tôi đoán thử xem nào, mấy người là do Anh Kim phái tới đúng không?" Lâm Phàm hỏi.

Sắc mặt người đàn ông hơi đổi, cũng không trả lời, nhưng cũng không phủ nhận.

Bọn họ từ Đông Bắc chạy đến đây chỉ để cảnh cáo tên này.

Đồng thời nhận được mệnh lệnh đó là không được ra tay.

Cho dù nói thế nào thì bây giờ Lâm Phàm cũng là người của công chúng, nếu như lúc này bị người ta giáo huấn, e là không cần nghĩ cũng biết sẽ liên lụy đến ai.

Nhưng uy hiếp lại không như vậy, xã hội này có ai không sợ phiền phức, đặc biệt là người của công chúng thì lại càng sợ bị người ta nhắm đến.

Cho nên trong tình huống bình thường, chỉ cần uy hiếp một chút thì hiệu quả cũng vẫn rất tốt.

"Đừng nói nhiều như vậy, tôi chỉ muốn cậu hãy nhớ kỹ, sau này ăn nói cẩn thận một chút!" Người đàn ông nổi giận nói, ánh mắt hung ác thực sự là có chút dọa người.

Đúng lúc này, Lâm Phàm lấy điện thoại ra.

"Cậu định làm gì?" Người đàn ông hỏi.

Lâm Phàm bình tĩnh nói: “Anh uy hiếp tôi, chắc chắn là phải báo cảnh sát rồi.”

“Con mẹ nó, là mày tự tìm cái chết!” Người đàn ông không thể nhịn được nữa, giơ tay lên chuẩn bị tát Lâm Phàm một cái.

Lâm Phàm cười, hoàn toàn không để mắt đến những tên này: “Tôi thấy là mấy người tự tìm cái chết thì đúng hơn!”

Chương 1249: Hốt gọn một mẻ

Lúc này, Lâm Phàm tiến lên một bước, tung chiêu ném qua vai khiến tên đàn ông đập thật mạnh xuống đất.

Đám người xung quanh nhìn thấy cảnh này lập tức trợn mắt há hốc mồm, sau đó tức giận mắng một tiếng rồi lao về phía Lâm Phàm.

Ánh mắt Lâm Phàm khẽ đảo một cái, trên người của đám người này vậy mà lại có vũ khí!

Nhưng mà không sao, với Lâm Phàm mà nói thì đám người này đều chỉ là cặn bã.

Đối phó với đám người này, tự nhiên không cần vận dụng đến kiến thức phân loại võ hiệp làm gì. Bát Quái Chưởng có thể dễ dàng đối phó với bọn họ rồi.

Ngay lập tức tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Những tên đàn ông cao lớn này đều bị đánh gục trên mặt đất.

Đặc biệt là tên cầm đầu vẻ mặt càng khiếp sợ hơn, bọn hắn nhiều người như vậy mà đều không thể làm gì được đối phương.

Sao có thể như vậy!

“Mấy người có bị thiểu năng hay không? Đến gây phiền phức cho tôi thì cũng phải nghe ngóng nghề nghiệp của tôi một chút chứ, tôi là phó chủ tịch Hiệp hội võ thuật Thượng Hải, không ngờ mấy người lại ngu ngốc tới đây tìm cái chết, tôi hỏi mấy người có phải là bị ngốc hay không?”

Lâm Phàm lắc đầu thở dài, cũng không phí lời, trực tiếp bấm một dãy số.

“Alo, đồn trưởng Lưu à, tôi bị tập kích ở dưới bãi đỗ xe, đối phương khoảng hơn chục người. Hơn nữa trên người còn có vũ khí, vừa nhìn đã biết không phải là người tốt rồi, anh mau qua đây đi.”

Bọn họ không ngờ tên này thực sự báo cảnh sát, có người muốn bò dậy để trốn thoát, nhưng Lâm Phàm sao có thể để bọn họ rời đi như vậy được chứ, trực tiếp đạp lần nữa cho bọn họ nằm trên mặt đất.

Một cuộc gọi chắc là vẫn chưa được, sau đó lại bấm gọi thêm mấy cuộc gọi nữa.

“Báo giải trí Thượng Hải phải không? Tôi là Lâm đại sư, tôi ở dưới bãi đỗ xe gặp phải đám người bất hợp pháp tấn công, mấy người tới đây xem một chút đi.”

“Báo ngôi sao, tôi là……”

“Báo nhân dân…”

“Tuần san giải trí…”

Liên tục gọi điện, Lâm Phàm gọi hơn chục nhà báo, nhất định phải làm lớn chuyện này lên mới được.

Giao cho cảnh sát cũng không phải là phong cách của hắn, biết rõ đối phương là do Anh Kim phái tới thì nhất định phải trả lại một món quà cho thật đàng hoàng, nếu không còn tưởng rằng hắn bị ngốc thật.

Quả nhiên, một lúc sau.

Người đến sớm nhất quả nhiên vẫn là đám phóng viên.

Nhưng lúc bọn họ nhìn thấy hiện trường, tất cả đều đứng hình, sau đó bấm ‘tách tách’ máy ảnh trong tay, quay chụp lại tình cảnh hiện trường.

“Lâm đại sư, đây là chuyện gì vậy?”

“Lâm đại sư, đám người này từ đâu tới, tại sao bọn họ lại muốn tấn công anh?”

Đám phóng viên đều hưng phấn, bọn họ cảm thấy bên trong nhất định có tin tức lớn.

Lâm Phàm lộ ra vẻ mặt vô tội nói: “Tôi cũng không biết, tôi mới từ chương trình ‘Giọng ca nội lực’ quay về thì bị đám người này vây quanh, bọn họ bảo tôi phải thành thật một chút và đừng nói lung tung nữa, tôi cũng không biết đây là chuyện gì.”

Phóng viên: “Lâm đại sư, xin hỏi gần đây anh có đắc tội với ai không?”

Câu hỏi của phóng viên này rất khó hiểu, không nói đến Anh Kim, mà là để Lâm Phàm tự mình trả lời, đồng thời cũng cho Lâm Phàm một cơ hội để khoác lác.

Lâm Phàm âm thầm ấn một cái like cho vị phóng viên này.

Làm rất tốt!

Không uổng công hắn đối tốt với bọn họ.

Lâm Phàm im lặng một lúc, rồi nói: “Mấy người nói xem, cả đời Lâm Phàm tôi chưa từng xích mích với người khác, vẫn luôn thuyết phục người khác bằng lý lẽ, lấy đức báo ân, chính nghĩa, lương thiện, cho nên chưa từng đắc tội với ai cả. Nhưng bởi vì gần đây học viên của tôi từng gặp chuyện mờ ám nên tôi chủ động truy tìm chân tướng sự thật, chỉ sợ là đã đắc tội với người ta rồi.”

“Nếu phải tính đến thì có lẽ là đã đắc tội với Anh Kim.”

Quả nhiên, lời vừa nói ra, đám phóng viên càng hưng phấn hơn, sau đó hướng máy quay vào đám đàn ông cao lớn nói: “Mấy người có phải là do Anh Kim phái đến tìm Lâm đại sư báo thù hay không?”

Người đàn ông, “Không phải, không phải!”

Vừa mở miệng đã mang đậm hương vị Đông Bắc.

Đám phóng viên kinh ngạc nói: “Nghe giọng của mấy người hình như là người Đông Bắc, Anh Kim không phải là chị cả ở Đông Bắc hay sao?”

“Đúng vậy, chuyện này xem ra tám chín phần phần là phải rồi.”

“Có lý!”

Lâm Phàm ở bên cạnh cười nhìn hết thảy, chuyện này quả nhiên phát triển theo ý nghĩ của hắn.

Sảng khoái!

Cũng không biết sau khi ngày mai tin tức được đưa ra thì sẽ có chuyện gì xảy ra.

Đồng thời trong lòng cũng thầm nghĩ.

Anh Kim, tôi không hủy hoại bà thì quả thật là tôi phí công vô ích!

Đám đàn ông đến uy hiếp Lâm Phàm đều trợn tròn mắt.

Bọn họ không ngờ tên này lại âm hiểm như vậy, không chỉ gọi cảnh sát mà con mẹ nó còn chủ động gọi phóng viên tới.

Đây rõ ràng là chiêu trò đã được sắp xếp kỹ lưỡng!

Không lâu sau.

Lưu Hiểu Thiên đưa theo một đội cảnh sát đến.

“Lâm đại sư, cậu không sao đấy chứ?” Lưu Hiểu Thiên vội vàng chạy đến, nhìn thấy bên ngoài có một nhóm người vây quanh thì mới đầu còn tưởng lại xảy ra chuyện rồi, lúc phát hiện ra là phóng viên thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Còn về Lâm đại sư có xảy ra chuyện hay không thì khả năng này là rất nhỏ.

Chương 1250: Lục gia

Người khác không biết năng lực của Lâm đại sư, chứ anh ta làm sao có thể lại không biết?

Đây quả thực là một con khủng long bạo chúa di động hình người, dũng mãnh đến đáng sợ.

Lâm Phàm cười nói: “Đồn trưởng Lưu, tôi có thể có chuyện gì được cơ chứ, nhưng mà anh phải xem thử xem có quen đám người này hay không?”

Đám đàn ông này nhìn thấy cảnh sát đến thì hoảng loạn tột độ, mồ hôi chảy không ngừng, lần này bọn hắn đến Thượng Hải

mục đích chính là cho tên này một lời khuyên và chỉ muốn hù dọa đối phương mà thôi.

Hoàn toàn chưa từng nghĩ đến việc ra tay.

Nhưng ai mà ngờ rằng đối phương lại giỏi như vậy, có thể đánh bại toàn bộ đám người bọn họ.

Lần này những người đến đây, ai cũng đều không phải tầm thường, hai ba người đàn ông hoàn toàn không có cách nào đến gần, nhưng khi đối mặt với người trước mặt này quả thực là không đáng nhắc đến, điều này chứng tỏ tên này phải mạnh đến mức nào.

Lưu Hiểu Thiên nhìn đám người đang nằm trên mặt đất, với con mắt chuyên nghiệp nhiều năm của anh ta, vừa nhìn là có thể thấy được đám người này đều không phải là hạng người tốt gì, nhìn trông giống xã hội đen. Nếu đi trên đường thì chính là đối tượng thường bị cảnh sát điều tra.

"Đều còng hết lại cho tôi, đưa về thẩm tra!" Lưu Hiểu Thiên vung tay nói.

Lâm đại sư là bảo bối của đồn cảnh sát bọn họ, mặc dù không phải nhân viên công chức, nhưng người trong cục có ai không biết đến Lâm đại sư cơ chứ?

Chính nghĩa, lương thiện, tuyệt đối không ức hiếp người khác.

Đám người này đúng là bị mù rồi, vậy mà lại dám đến Thượng Hải hành hung Lâm đại sư, không dọn dẹp sạch sẽ thì chức đội trưởng này anh ta cũng không làm nữa.

Đám phóng viên chụp ảnh hiện trường.

"Lâm đại sư, anh có thể nói rõ một chút tình hình lúc đó không?" Một phóng viên hỏi.

Bên cảnh sát cũng muốn ghi âm lại, đương nhiên cũng ở một bên nghe.

Lâm Phàm sắp xếp lại lời nói: "Chuyện là thế này, sau một ngày làm việc nên tôi rất mệt mỏi, vì vậy chuẩn bị quay về nhà nghỉ ngơi. Thế nhưng vừa xuống xe thì bị đám người này chặn lại, bọn họ uy hiếp tôi, hỏi tôi có phải muốn chết hay không. Nếu tôi còn nói lung tung thì sẽ cho tôi biết chết cũng không biết chết như thế nào. Lúc đó tôi vừa nghe thì cảm thấy đám

người này không phải người tốt. Quả nhiên, cũng không biết vì sao đám người này lại ra tay, mọi người đều biết, tôi là phó hội trưởng Hiệp hội võ thuật Thượng Hải nên phải có năng lực tự vệ."

"Vốn dĩ cũng không định làm gì bọn họ, nhưng không ngờ bọn họ lại mang theo vũ khí, là một công dân tuân thủ pháp luật, sao có thể buông tha những phần tử nguy hiểm này được chứ? Vì vậy tôi đã trực tiếp hạ gục bọn họ sau đó báo cảnh sát."

……

Đám phóng viên chăm chú lắng nghe.

Tin tức lớn, đây tuyệt đối là tin tức lớn!

Nếu lộ ra ngoài ánh sáng, nhất định sẽ có ảnh hưởng rất lớn.

Lưu Hiểu Thiên, nói: "Đưa bọn họ đi!"

Phóng viên ở đây, Lưu Hiểu Thiên cũng không thể biểu hiện quá thân mật với Lâm Phàm để tránh bị viết lung tung.

Bọn họ thân là nhân viên công chức rất khó chịu với đám phóng viên này, bọn họ thân là cảnh sát cũng rất bất lực. Nhưng mà lúc rời đi, bọn họ vẫn gật đầu với Lâm Phàm, ý tứ rất rõ ràng, chính là nhất định sẽ điều tra chuyện này rõ ràng.

Lưu Hiểu Thiên và đám người đó rời đi.

Đám phóng viên đến vội vàng mà đi cũng vội vàng, bọn họ đều vội vàng quay về viết bản thảo.

Lúc này, Lâm Phàm cảm giác thế giới này đang trở nên thật tươi đẹp, mọi thứ thật sảng khoái.

Những tên này mặc dù không phải người luyện võ, nhưng sức lực mạnh đến đáng sợ, hiển nhiên không phải là những tên lưu manh bình thường. Ngoại trừ Anh Kim ra thì vẫn còn có người đã tự rước thêm phiền phức cho bản thân.

Tại văn phòng một nơi nào đó ở Đông Bắc.

"Tình hình đám Hắc Hùng bên đó thế nào rồi?" Một người đàn ông trung niên nhìn người đàn ông đứng ở trước mặt nói.

“Tạm thời không biết, nhưng mà chắc chắn sẽ không có chuyện gì, đám Hắc Hùng bọn họ có khả năng đánh nhau tốt nhất ở đây, cũng là những người có tính cảnh giác cao nhất, cảnh cáo một nhân vật nhỏ bé của công chúng hoàn toàn không có vấn đề gì.”

Người đàn ông trung niên, “Chuyện xảy ra với Anh Kim không dễ giải quyết, chỉ có thể ra tay từ gốc, phải để hắn ta thành thực một chút.”

“Nếu hắn ta ở Đông Bắc thì đâu cần phải phiền phức như vậy!”

Người này nói thật, nếu như Lâm Phàm ở Đông Bắc thì cho dù giỏi cỡ nào cũng sẽ phải quỳ xuống.

Nhưng tên này lại ở Thượng hải, ở đó làm gì cũng khó, nếu không sẽ là dẫn lửa lên thân.

Cho nên cũng chỉ là uy hiếp và cảnh cáo, sẽ không ra tay.

Đột nhiên có một tên đàn em xông vào: “Lục gia, xảy ra chuyện rồi, Hắc Hùng bọn họ bị cảnh sát đưa đi rồi!”

Lục gia còn chưa kịp mở miệng, sắc mặt người đàn ông bên cạnh đã thay đổi: “Sao có thể?”

Chương 1251: Có phải tình nhân hay không?

“Hoàn toàn là sự thật! Vừa rồi tôi gọi điện cho bọn họ, nghe máy chính là cảnh sát. Tôi nói là tôi thu tiền thuê nhà, sau đó cảnh sát nói với tôi rằng bọ họ phạm tội cho nên bị giam rồi.” Tên đàn em thận trọng nói.

“Với kinh nghiệm của bọn họ, sao có thể bị cảnh sát bắt đi được chứ? Đây là chuyện không có khả năng!” Người đàn ông nói.

“Anh Thiên, tôi nghe nói Lâm đại sư đó rất lợi hại, là phó hội trưởng Hiệp hội võ thuật Thượng Hải, liệu có phải đám Hắc Hùng đã rơi vào tay hắn ta hay không?”

“Không thể nào, đám Hắc Hùng bọn họ ai cũng đều là cao thủ, cho dù đối phương có thể đánh thì cũng không thể nào đánh

thắng mười mấy người bọn họ được!" Anh Thiên không dám tin nói.

Lục gia biểu hiện rất kỳ quái, nói: "Được rồi, đừng nói nữa, xem ra chúng ta đều đã xem nhẹ Lâm đại sư đó rồi."

Anh Thiên thần sắc căng thẳng, đám người này là do gã ta đề cử. Vốn dĩ đám Hắc Hùng này đều là giang hồ bên đường, không sợ chết, thủ đoạn bá đạo, chỉnh đốn được không ít tên thủ lĩnh nhỏ. Cuối cùng bị Hắc Hùng thu nhận, bây giờ xảy ra chuyện như vậy, gã ta sợ Lục gia sẽ trách tội.

"Lục gia ngài yên tâm, bọn họ nhất định sẽ không nói lung tung, điểm này tôi có thể bảo đảm. Hơn nữa tôi có thể bảo đảm rằng bọn họ tuyệt đối không có ra tay, trước đó tôi đã liên tục căn dặn với bọn họ rằng chỉ được uy hiếp, không được ra tay."

Lục gia gật đầu, nói: "Tôi tin tưởng ánh mắt nhìn người của cậu, giúp tôi gọi điện thoại."

Cầm lấy điện thoại.

Lục gia bấm một dãy số.

Thượng Hải.

Lâm Phàm vừa về đến nhà, nằm trên ghế sô pha thư giãn tâm tình.

Chuyện này đã đến lúc kết thúc rồi, chỉ cần chờ tin tức ngày mai phát ra mà thôi.

Nhưng hắn không ngờ Anh Kim lại tàn nhẫn như vậy, thế nhưng lại tìm người đến uy hiếp hắn, xem ra là đã đến bước đường cùng rồi chăng?

Đinh đinh.

Lúc này điện thoại vang lên.

"Alo, ai vậy?" Nhìn thấy cuộc gọi xa lạ hắn cũng không nghĩ nhiều mà trực tiếp nhấc máy.

"Lâm đại sư, xin chào! Tôi nghĩ giữa chúng ta có hiểu lầm gì đó, kỳ thực chúng ta có thể trở thành bạn bè."

"Sao ông lại nói khó hiểu như vậy, ông là ai?" Lâm Phàm sao có thể không biết kẻ gọi cho hắn là ai, ngoại trừ phía Anh Kim

thì còn có thể là ai chứ?

“Người trên đường đều gọi tôi là Lục gia, Lâm đại sư, chuyện của Anh Kim hãy nhường một bước, coi như Lục gia tôi nợ cậu một ân tình. Sau này cậu đến Đông Bắc, tôi sẽ đích thân tiếp đón cậu, nếu sau này có xảy ra chuyện gì thì tôi tuyệt đối sẽ không từ chối giúp đỡ, cậu thấy thế nào?”

Lâm Phàm cười, nói: “Ông là người chống lưng cho người đàn bà lắm chuyện Anh Kim đó sao?”

“Không phải, chỉ là bạn bè thôi.”

“Hừ, ông lừa quỷ chắc, có phải là nhân tình không?” Lâm Phàm hỏi.

“Lâm đại sư, cậu hỏi hơi nhiều rồi nhỉ?” Lục gia âm thầm khó chịu, nhưng chuyện này thì thực sự không coi đối phương ra gì cả.

“Tôi cứ hỏi đấy, ông nói đi, có phải là tình nhân hay không? Nếu ông không trả lời thì tôi cúp máy đây, chuyện sau đó chúng ta cũng không cần nói nữa.” Hắn thích lắm chuyện đấy, không hỏi rõ ràng thì trong lòng không thông suốt.

Người ở đầu bên kia trầm mặc một lúc.

“Phải, bây giờ được rồi chứ?” Lục gia trả lời.

Lâm Phàm, nói: “Thừa nhận sớm có phải tốt rồi hay không, nhưng mà tôi cũng bội phục ông thật, khẩu vị lại nặng như thế. Tôi thấy khẩu vị của ông cũng chẳng ra làm sao cả, nói đi, có chuyện gì?”

Lục gia đang ở Đông Bắc xa xôi, nghe thấy lời này lập tức nổi giận, hận không thể giết chết cái tên này.

……

Lục gia hít sâu một hơi để mình bình tĩnh lại, sau đó mở miệng nói.

“Lâm đại sư, dù sao có thêm một người bạn cũng tốt hơn là có thêm một kẻ địch. Anh Kim là bạn của tôi, tôi hy vọng cậu có thể cho tôi một chút mặt mũi mà bỏ qua chuyện này đi. Sau đó tôi sẽ tặng cho cậu món quà coi như cảm ơn, cậu thấy thế nào?”

Ông ta không phải sợ Lâm đại sư này, mà là không muốn để chuyện này tiếp tục phát triển.

Nếu như tên này ở Đông Bắc thì ông ta dám đảm bảo rằng trong vòng một giờ, nhất định sẽ dạy cho hắn biết cách làm người là như thế nào.

“Tôi thấy chuyện này không hay lắm.” Lâm Phàm lắc đầu nói, hắn không quá để mắt tới.

Vẻ mặt Lục gia tức giận nói: ”Cậu có ý gì?”

Lâm Phàm cười nói: “Không có ý nghĩa gì cả, chỉ là muốn làm bạn của Lâm Phàm tôi thì cũng không phải dễ dàng như vậy. Nếu ông dễ dàng làm bạn với tôi như vậy, vậy không phải tôi kết bạn quá tùy tiện rồi sao? Như thế thì quá rẻ mạt rồi, ông không nghĩ như vậy sao?”

Đầu dây bên kia im lặng.

“Này, sao ông không nói chuyện? Có phải lời tôi nói có sức sát thương quá rồi không?” Lâm Phàm tiếp tục hỏi: ”Ông đừng để trong lòng, tính tôi thẳng thắn như vậy đấy. Mặc dù tôi nói năng có chút chua ngoa nhưng lòng tôi lại mềm như đậu hũ vậy, ông đừng quá để ý. Chỉ là nếu ông có để ý thì cũng không sao cả, dù sao tôi cũng không có tổn cái gì. ”

Chương 1252: Có gan đến đây mà xử tôi này

Lúc này Lục gia cảm thấy mình đang bị đùa bỡn, nên giọng điệu cũng dần dần trở nên nghiêm khắc.

“Lâm đại sư, cậu nói đi, rốt cuộc cậu muốn như thế nào thì mới chịu bỏ qua? Cậu cứ nói một điều kiện đi.” Lục gia hỏi.

Lâm Phàm nghi ngờ hỏi: “Ông thật sự là Lục gia ở Đông Bắc, là một thế lực rất trâu bò sao?”

Lục gia: ”Đúng vậy! Chỉ cần Lâm đại sư đồng ý, sau này khi cậu đến Đông Bắc thì có thể tung hoành thoải mái. Cho dù có xảy ra chuyện gì thì cũng có tôi đứng ra xử lý.”

“Không, không, không phải tôi nói mình muốn làm gì thì làm, chỉ là tôi có chút nghi ngờ. Ông nói ông trâu bò như vậy mà

tôi chỉ là một người bình thường, nhưng ông lại sợ một người bình thường như tôi thì ông nói xem, làm sao tôi có thể tin ông rất lợi hại được cơ chứ?" Lâm Phàm cười hỏi.

"Cmn, cậu đang lấy tôi ra làm trò đùa sao?" Lục gia không thể nhịn được nữa: "Sao cậu lại không biết điều như vậy? Tôi đang nói chuyện với cậu, mọi người mỗi người lui một bước, biển rộng trời cao, cậu thật sự cho rằng tôi không dám làm gì cậu sao? "

Lúc này, Lâm Phàm nở nụ cười: "Như vậy mới đúng chứ, đúng không? Ông nói ông là lão đại, sao có thể không kiêu ngạo như vậy được chứ? "

"Chỉ là tôi cũng nói cho ông biết, tôi còn lâu mới sợ ông, có gan thì đến đây mà xử tôi này."

"Ông cũng đừng quá kiêu ngạo, thật sự cho rằng Đông Bắc là của ông sao. Fan hâm mộ chính nghĩa của Lâm Phàm tôi có đến hàng ngàn, hàng vạn người. Chỉ cần tôi ra lệnh một tiếng thì có thể trực tiếp đẩy ngã ông, ông có tin hay không?"

Lục gia: "Cmn!!!"

Lâm Phàm: "Thằng cha mày!"

Lục gia: "Mày thật sự muốn chết sao?"

Lâm Phàm: "Đúng vậy, tôi chỉ muốn chết, mau đến chơi tôi đi!"

Lục gia: "Mày…mày…"

Lâm Phàm: "Đừng có mày, mày gì cả, có gan thì cứ tới tìm tôi chơi, không có gan thì đừng có mà ngông cuồng. Tôi, Lâm đại sư ở phố Vân Lý ngồi chờ ông đến! Cúp máy đi! Vừa rồi nói chuyện với ông rất tốt, tôi đã ghi âm rồi, hẹn gặp lại trên weibo."

Lục gia: "Cmn, mày dám…. "

Tút tút!

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng báo máy bận.

Trong phòng, Lục gia nổi giận đập bình rượu trước mặt, vẻ mặt vô cùng dữ tợn, trong lòng như đang có một ngọn lửa như

thiêu như đốt. Từ trước đến nay, ông ta chưa từng gặp được một người nào lại không biết điều như vậy.

Mềm cứng đều không chịu, lại còn rất kiêu ngạo.

“Lục gia, chuyện của chị Anh Kim phải làm sao bây giờ?”

Bọn họ ở một bên đều đã nghe thấy hết. Thật không nghĩ tới đối phương lại lì lợm, âm hiểm như vậy, vậy mà lại ghi âm cuộc gọi này, hắn thật sự không sợ bị trả thù sao?

Hay là trẻ trâu, không biết trời cao đất dày là gì?

Chỉ là thấy vẻ mặt Lục gia âm trầm, bọn họ cũng không biết có phải Lục gia đã có biện pháp giải quyết chuyện này hay không.

……

Thượng Hải.

Trong lòng Lâm Phàm rất thoải mái. Nếu đã chơi như vậy thì cứ làm mọi chuyện lớn hơn một chút là được rồi.

Cái gì mà Lục gia hay không Lục gia, có quan hệ rắm gì với hắn. Hắn nhanh chóng đưa đoạn ghi âm lên Weibo, chỉ là hiện tại thời cơ vẫn chưa chín muồi, nhất định phải đợi tin tức ngày mai được công bố cái đã.

Một đêm trôi qua.

Lục gia vẫn luôn chú ý weibo. Ông ta đợi mãi cũng không thấy đối phương đăng đoạn băng ghi âm đấy thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Xem ra tên nhóc này cũng biết chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm.

Chỉ là sau khi kể chuyện này cho Anh Kim nghe thì trên mặt Anh Kim đầy vẻ hoảng sợ, không ngừng kêu to là sắp xảy ra chuyện rồi.

Sau đó, Anh Kim nhanh chóng sử dụng hết năng lực của mình để mua tin tức từ các phóng viên, nhưng chuyện này sao có thể xảy ra được chứ?

Cho dù bà ta có trâu bò hơn nữa thì cũng vô dụng bởi vì Lâm Phàm đã thông báo cho tất cả các phóng viên của Thượng Hải rồi.

Hơn nữa đối với một số trang tin tức cỡ lớn thì căn bản không để Anh Kim vào mắt, cho nên tin tức lớn như vậy thì làm sao họ có thể không để lộ ra ngoài cơ chứ?

Ngày hôm sau!

Trên mạng xuất hiện một trận sóng to gió lớn.

“Trong lòng Anh Kim nảy sinh sự hận thù, ban đêm phái người đến uy hiếp Lâm đại sư.”

“Sốc! Hơn mười người đàn ông vạm vỡ tập kích Lâm đại sư vào ban đêm, Lâm đại sư kêu to thoải mái….”

“Vạch trần thân phận đen tối của Anh Kim.”

“Rốt cuộc thực lực của Lâm đại sư mạnh cỡ nào mà có thể khiến Anh Kim kêu to không chịu nổi.”

Những phương tiện truyền thông này rất thành thạo trong việc đặt tên tiêu đề của tin tức. Chỉ với những tiêu đề này đã có thể làm cho người ta liên tưởng đến những thứ đen tối.

Mà khi các cư dân mạng mở những tin tức này ra thì lại hoàn toàn khiếp sợ.

“Mẹ kiếp! Không ngờ con mụ này lại tàn nhẫn như vậy, tìm người đến uy hiếp Lâm đại sư. ”

“Bà ta không phải là kẻ ngốc đó chứ? Lâm đại sư là ai, bà ta không biết sao? Thực lực kia quả là quá thô bạo rồi.”

“Cười chết đi được! Hơn mười người đàn ông vạm vỡ lại bị một mình Lâm đại sư giải quyết, hiện tại còn đang bị nhốt ở đồn cảnh sát.”

Chương 1253: Lâm đại sư quá âm hiểm

“Anh Kim quá không biết xấu hổ, bà ta thân là nhân vật của công chúng vậy mà lại làm ra chuyện như vậy.”

“Rửa không sạch! Vết nhơ này nhất định không rửa sạch được! Nếu như rửa sạch, cmn, đời này tôi nhất định sẽ liều mạng với Anh Kim.”

Chỉ mỗi một chuyện này đã làm toàn bộ internet phải dậy sóng.

Weibo.

Baidu Tieba.

Diễn đàn.

Cho dù là trang tin tức nhỏ hay là nền tảng lớn, toàn bộ đều đang phơi bày chuyện này.

Tấm màn đen vẫn chưa qua thì lại có một chuyện lớn khác xảy ra.

Sau khi Triệu Lỵ nói chuyện với Lâm Phàm thì trong lòng vẫn luôn nghĩ cách làm sao để thoát thân khỏi vũng bùn này. Hôm nay nhìn thấy tin tức này, cô ta có chút động lòng.

Nếu thật sự đẩy tất cả mọi chuyện lên đầu Anh Kim thì có phải mình sẽ không có chuyện gì không?

Anh Kim là người có chỗ dựa vững chắc là đại ca xã hội đen, mà mình chỉ là một nhân vật công chúng bình thường nên nhất định không dám phản kháng, như vậy các cư dân mạng nhất định sẽ tha thứ cho mình.

Lúc này, Triệu Lỵ bắt đầu có chút do dự.

Bởi vì nếu cô ta thật sự làm như vậy thì chính là hoàn toàn trở mặt với Anh Kim.

……

Trong một khách sạn nào đó.

Anh Kim sắp phát điên lên rồi.

“Làm sao có thể như vậy chứ? Đáng ghét! Những phương tiện truyền thông này sao lại đưa tin như vậy? Bọn họ có chứng cớ gì chứng minh chuyện này là do mình sai khiến chứ?”

“Cô chết ở đâu rồi? Mau đến đây ngay lập tức!”

Anh Kim cầm lấy điện thoại di động, lập tức gọi điện thoại cho người quản lý, nhưng điều khiến bà ta phẫn nộ hơn chính là người quản lý của mình lại bỏ đi rồi.

“Con khốn, vậy mà lại dám phản bội tao!” Anh Kim phát điên, nhưng sau đó bình tĩnh lại và bắt đầu phản công.

Weibo.

Anh Kim: ”Quả thực là vô căn cứ! Anh Kim tôi là công dân tuân thủ pháp luật, làm sao có thể làm ra loại chuyện này? Đây nhất định là có người cố ý hãm hại tôi, tôi đã tìm luật sư, tìm lại công đạo cho mình. ”

Weibo được đăng lên.

Trong nháy mắt đã bị Lâm Phàm vả mặt.

Lâm Phàm đang chờ Anh Kim tự mình thanh minh, sau đó phát đoạn ghi âm hôm đó, như vậy thì tất cả đều ổn thỏa.

Weibo.

Lâm Phàm: “Tối hôm qua có một người tự xưng là Lục gia ở Đông Bắc gọi điện thoại cho tôi. Người này cũng chính là người đứng sau lưng Anh Kim, đoạn ghi âm ở đây, mọi người tự mình bổ não đi nha!”

Khi weibo này vừa đăng.

Trên internet hoàn toàn như ong vỡ tổ.

Anh Kim tê liệt ngã xuống đất, hoàn toàn choáng váng.

“Mẹ nó! Lâm đại sư cũng quá tàn nhẫn đi, đây quả thực chính là đắc tội với đại lão đó nha.”

“Ha ha, cười chết tôi rồi! Anh Kim đây là tự làm tự chịu, lại còn giả vờ giả vịt.”

“Lục gia này là ai vậy? Người như Anh Kim mà cũng có thể nhìn trúng.”

“Lâm đại sư quá xấu xa rồi. Nếu tôi mà bị như vậy thì nhất định sẽ bị tức chết.”

“Tôi là một nhà toán học cao cấp, để tôi tính toán toán một chút, có lẽ nỗi ám ảnh trong lòng Lục gia chiếm 99%, có thể nổ tung bất cứ khi nào.”

“Anh Kim quả nhiên có đại lão xã hội đen chống lưng!”

“Lục gia này thật kiêu ngạo, ông ta thế mà lại nói có thể đảm bảo cho Lâm đại sư hoành hành không chút cố kỵ ở Đông Bắc, rốt cuộc chính phủ ở nơi đó đang làm cái gì vậy?”

“Tôi đã thấy người ta lừa cha, lừa mẹ, lừa con trai. Thế nhưng tôi còn chưa từng thấy người nào lại lừa cả chính mình như

vậy.”

“Bị Lâm đại sư lừa gạt đến phát ngốc luôn rồi hả? Đừng bao giờ uy hiếp Lâm đại sư, bởi vì bạn sẽ không bao giờ có thể biết được kết quả nhận được sẽ là gì.”

……

Đoạn ghi âm xuất hiện, cư dân mạng điên cuồng thán phục.

Mà đối với cư dân mạng ở Đông Bắc thì lại vô cùng hưng phấn, tất cả nhanh chóng đến bình luận dưới weibo của Lâm Phàm.

“Mời Lâm đại sư tới cứu chúng tôi, chúng tôi đã sẵn sàng chào đón cậu!”

“Cứu fan chính nghĩa của cậu đi, chúng tôi cũng muốn được giống Thanh Châu.”

“Tôi biết Lục gia này, chỗ chúng tôi có một người rất đáng chết nhưng bối cảnh rất sâu, không ai dám trêu chọc.”

“Lâm đại sư làm như vậy chẳng khác nào tìm đường chết, ngay cả đại lão như Lục gia mà cũng dám đắc tội.”

……

Lúc này Anh Kim đã hoàn toàn mơ hồ, bà ta không nghĩ tới mọi chuyện lại biến thành như vậy. Không ngờ người này lại thật sự công khai đoạn ghi âm đấy, đây chính là không cho bà ta con đường sống mà.

Kể từ khi ra mắt tới nay, tuy rằng trên mạng có một số phương tiện truyền thông nhỏ đưa tin về bối cảnh phía sau bà ta. Thế nhưng trên cơ bản đều là giả, hơn nữa cũng sẽ không nói quá nhiều, nhưng hiện tại thì toàn bộ đều đã bị phơi bày.

Bà ta thân là nhân vật của công chúng mà lại có thân phận như vậy. Lần này danh dự của bà ta đã hoàn toàn bị quét sạch, chỉ sợ cách ngày bị phong sát cũng không còn xa.

Trước đây bà ta không bị người ta phát hiện cho nên không ai có thể làm gì bà ta.

Nhưng hiện tại mọi chuyện đã bị lộ ra ánh sáng, cho dù có người muốn bảo vệ thì cũng có lòng nhưng không có sức. Dù sao bọn họ cũng không thể đối nghịch với người dân.

Chương 1254: Anh Kim van xin

Giờ khắc này, Anh Kim còn không chịu buông tha, lập tức gọi điện thoại cho Lục gia.

“Cứu tôi, cứu tôi đi! Nếu không tôi thật sự xong đời rồi.” Anh Kim không thèm để ý đến hình tượng mà bật khóc nức nở. Bà ta không thể xong đời như vậy, nếu không bà ta sẽ không còn gì cả.

Đồng thời bà ta cũng luyến tiếc tất cả những gì mà mình đang có bây giờ. Ở trong giới này, bà ta muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, sao có thể trơ mắt nhìn nó sụp đổ như vậy chứ?

Lục gia không nói gì, bởi vì vừa rồi ông ta cũng bị cảnh cáo. Ông ta không nghĩ tới tên kia lại thật sự dám trắng trợn tung ra đoạn ghi âm kia như thế.

Ở Đông Bắc này ông ta cũng không phải là người duy nhất nắm quyền quyết định. Hiện tại xảy ra chuyện này đã làm ảnh hưởng đến lợi ích của rất nhiều người cho nên làm sao ông ta còn tâm trạng để quân tâm đến chuyện Anh Kim còn có thể tiếp tục ở lại giới ca hát hay không chứ.

Cuối cùng, Anh Kim cúp điện thoại, bà ta đã nhận được câu trả lời, đó chính là Lục gia cũng hết cách.

Lúc này chỗ dựa lớn nhất sau lưng bà ta lại đang sụp đổ, không thể trợ giúp, bà ta không biết nên đi tìm ai giúp bây giờ?

Lúc này, Anh Kim trực tiếp gọi điện thoại cho Lâm Phàm, giống như bắt lấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng.

Điện thoại được kết nối.

Anh Kim: ”Lâm đại sư, tôi cầu xin cậu, tôi sai rồi được chưa? Cậu xóa đoạn ghi âm đó đi được không? Tôi không thể không có những thứ này.”

Lâm Phàm: ”Anh Kim lão sư, tôi không biết bà đang nói gì.”

“Cầu xin cậu! Cậu bảo tôi làm gì cũng được! Tôi cầu xin cậu hãy xóa đoạn ghi âm đấy đi. Chuyện này là tôi sai, có được không?” Mặc dù trong lòng Anh Kim oán hận nhưng hiện tại

bà ta chỉ có thể cúi đầu, nếu không ai cũng không cứu được bà ta.

Lâm Phàm: ”Đoạn ghi âm này không thể xóa. Tôi bị xã hội đen uy hiếp, chuyện này nhất định phải để bọn họ lộ ra ngoài ánh sáng. Chỉ là không nghĩ tới người này lại là người quen của Anh Kim lão sư nha.”

Anh Kim rốt cuộc không nhịn được gào lớn: ”Tên họ Lâm kia, mày thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt có phải hay không? Nếu tao mất tất cả thì tao cũng sẽ không để mày được sống tử tế!”

Lâm Phàm bình tĩnh nói: “Được rồi! Tôi chờ bà ở phố Vân Lý.”

Sau đó lập tức cúp máy.

“Cmn!” Anh Kim điên cuồng mắng chửi.

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm cười xấu xa. Trong lòng hắn rất vui vẻ. Đối mặt với những phần tử tà ác này, hắn tuyệt đối sẽ không cúi đầu, bởi vì hắn chính là Lâm đại sư được người ta yêu thương đấy.

Điền Thần Côn say sưa hóng chuyện trên Weibo, sau đó quay đầu nói: “Tôi nói này, thằng nhóc cậu cũng quá độc ác rồi đó. Chuyện này chơi lớn rồi, cậu cũng không sợ bị đánh chết sao.”

Lâm Phàm ha hả một tiếng: ”Với thực lực của tôi, nếu có người có thể đánh chết tôi thì tôi cũng nhận.”

“Trâu bò!” Điền Thần Côn giơ ngón tay cái lên. Thái độ không chút lo sợ này của Lâm Phàm thật sự làm ông ta hâm mộ. Nếu trước đây ông ta mà có bản lĩnh thế này thì sao còn phải bày sạp xem bói cho người ta trên vỉa hè chứ?

Ngô U Lan lo lắng hỏi: “Anh Lâm, thật sự không sao đấy chứ? Lục gia kia em biết, trước kia ông ta từng tìm cha em xem bói. Ở Đông Bắc cũng được xem là một người rất lợi hại.”

Lâm Phàm: ”Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì cả!”

Triệu Chung Dương vẫn mở livestream: ”Các anh em, mọi người có nghe thấy không? Lâm đại sư của chúng ta chính là bá đạo như vậy, cho dù đối phương có trâu bò thì cũng không hề sợ hãi.”

“Lợi hại, Lâm đại sư của tôi.”

“Lâm đại sư chính là thần tượng của tôi, chỉ xin Lâm đại sư nói hai câu.”

Triệu Chung Dương đưa điện thoại di động cho Lâm Phàm: ”Anh Lâm, anh nói với mọi người hai câu đi.”

Bởi vì Triệu Chung Dương luôn phát sóng trực tiếp trong cửa hàng Lâm Phàm cho nên hiện tại Triệu Chung Dương đã hoàn toàn trở thành người livestream được xem nhiều nhất vì sự tồn tại của Lâm Phàm. Hơn nữa bình thường cậu ta cũng hay livestream tình hình của Cẩu gia nên lại càng hấp dẫn vô số fan hâm mộ.

Lâm Phàm nhận lấy điện thoại di động, xuất hiện trước ống kính: ”Các anh em, tôi là Lâm đại sư, mọi người có nhớ tôi không?”

“Nhớ! Nhớ muốn chết đi được!”

“Ngay cả ngủ tôi cũng nhớ đến Lâm đại sư, buổi sáng thức dậy, quần lót cũng ướt.”

“Thấy Lâm đại sư tiếp tục gây chuyện, trong lòng tôi cũng yên lòng.”

……

Lâm Phàm cười: ”Hiện tại tình huống trên mạng không yên ổn lắm, chỉ là tôi không sợ. Mọi người nói xem, tôi bị người ta uy hiếp như vậy thì làm sao có thể nhịn chứ? Chúng ta cùng sống dưới cùng một lá cờ đỏ, có vô số đại lão chính nghĩa bảo vệ chúng ta. Đối mặt với những phần tử tà ác này, mục đích của tôi chính là kéo quần lên chính là làm.”

“Lợi hại!”

“Nghe đại sư nói một câu còn hơn đọc sách mười năm.”

“Không sai! Chúng ta sống dưới cờ đỏ, là người kế nhiệm tương lai, làm sao có thể bị những tên hề nhảy nhót này uy hiếp được chứ?”

“Vì chính nghĩa, chúng ta nhất định phải thống nhất mặt trận với Lâm đại sư.”

Chương 1255: Triệu Lỵ cắn ngược

“Hỡi những người anh em, chúng ta phải hành động lật đổ những phần tử tà ác kia!”

Sau khi chém gió với fan hâm mộ đang xem livestream thì hắn tiếp tục theo dõi tình hình trên mạng.

Nhưng ngay sau đó, điều bất ngờ đã xảy ra.

Triệu Lỵ thật sự đã bắt đầu cắn ngược lại Anh Kim. Chỉ sợ là do cô ta thấy mọi chuyện thay đổi theo chiều hướng xấu nên muốn nhanh chóng thoát thân đây mà.

Một đao này bổ xuống, có lẽ Anh Kim còn có ý muốn tự tử.

Weibo.

Triệu Lỵ: “Tôi xin lỗi mọi người, chuyện gian lận vào hai năm trước, tôi cũng có tham gia. Nhưng lúc đó tôi thật sự không muốn như vậy, Anh Kim đã nhận tiền nên ép buộc tôi, nếu tôi không nhận thì hậu quả không phải là chuyện mà tôi có thể gánh vác. Hiện tại tôi rất hối hận cho nên tôi sẽ quyên góp số tiền này cho dự án Hy Vọng, đồng thời quyên góp toàn bộ phí ký cát sê “Giọng ca nội lực” để bù đắp cho sai lầm của mình. Tôi hy vọng mọi người có thể cho tôi thêm một cơ hội, xin cảm ơn!”

Weibo này vừa xuất hiện đã gây ra một cơn bão cực mạnh.

Lâm Phàm cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn weibo này.

“Con mẹ nó, vì rửa sạch mà cô ta cũng chịu bỏ tiền ra đó nha.”

Nhưng xem ra, cư dân mạng đã chịu tha thứ cho cô ta.

Triệu Lỵ đăng weibo này, tất cả mọi người đều nhìn thấy.

Mọi người trong giới giải trí đều chú ý tới.

Trong các hội nhóm đều thảo luận sôi nổi.

“Chuyện xảy ra ngày hôm nay thật sự nghiêm trọng.”

“Đúng vậy! Anh Kim hoàn toàn bị dư luận bủa vây, không có quan hệ công chúng nào dám tiếp nhận hỗ trợ, bà ta không phải sẽ xong đời như vậy chứ?”

“Hiện tại khó nói lắm, chỉ là tám chín phần mười là xong đời rồi. Hiện tại ngay cả Triệu Lỵ cũng đứng ra, đây chính là đẩy hết tất cả mọi chuyện lên người Anh Kim mà.”

“Đáng sợ! Lâm đại sư này cũng quá đáng sợ đi. Rõ ràng không phải là người trong giới, vậy mà có thể ép Anh Kim đến mức độ này.”

“May mắn chúng ta là diễn viên, nếu như ở trong giới ca hát thì chúng ta phải thật sự cẩn thận đó.”

“Những người trước kia ôm đùi Anh Kim bây giờ đã đi đâu rồi? Sao không có ai đứng ra nói chuyện thay bà ta vậy nhỉ?”

“Hiện tại là lúc nào rồi chứ? Chỉ có kẻ ngốc mới đứng ra nói giúp. Dù sao thì sau này chỉ cần nhớ kỹ, khi gặp Lâm đại sư thì khách sáo một chút. Người này rất tà môn, hơn nữa căn bản không làm theo lẽ thường.”

“Quả thật chính là như vậy! Đại lão phía sau Anh Kim chính là Lục gia ở Đông Bắc, người bình thường căn bản không có khả năng không nể mặt. Mà giọng điệu của Lâm đại sư trong đoạn băng ghi âm thì mọi người cũng nghe rồi đấy, hoàn toàn không chút nể mặt nào.”

……

Chuyện này xem như là tin tức bùng nổ nhất trong giới giải trí.

Từ trước đến nay chưa từng có người nào trong giới ca hát có đại lão chống lưng mà lại bị người ta gài bẫy đến mức độ thế này.

Khi Anh Kim nhìn thấy weibo của Triệu Lỵ thì vẻ mặt tái xanh, mất hồn mất vía. Bà ta làm sao cũng không nghĩ tới mình lại bị người ta cắn ngược một cái như vậy.

Gọi điện thoại đi.

Cúp máy.

Gọi lại.

Cúp máy.

Trong lòng Triệu Lỵ cũng chột dạ cho nên không dám nhận điện thoại của Anh Kim. Nhưng cô ta cũng hết cách rồi, nếu như cô ta không làm như vậy thì sẽ không được cư dân mạng

tha thứ. Vậy sau khi Anh Kim bị rớt đài thì chỉ sợ người tiếp theo chính là cô ta.

Nhưng Anh Kim gọi điện thoại hết lần này đến lần khác, Triệu Lỵ do dự một hồi lâu thì cuối cùng cũng nhận điện thoại.

Điện thoại vừa được kết nối, Anh Kim lập tức gào lên.

“Triệu Lỵ, con khốn nhà mày, mày dám bán đứng tao!”

“Mày là con khốn nạn, đồ vạn người cưỡi, sao mày dám?”

……

Tất cả những lời khó nghe đều xuất hiện từ miệng Anh Kim.

Mà Triệu Lỵ bị chửi máu chó đầy đầu thì cũng lập tức nổi giận: ”Anh Kim, mong bà chú ý đến lời nói của mình! Tôi bán đứng cái gì chứ? Sự thật vốn chính là như vậy. Nếu không phải bà làm như vậy thì tôi sẽ không có khả năng nhận lấy số tiền này.”

“Tôi, Triệu Lỵ không nợ bà cái gì cả. Hiện tại xảy ra chuyện này, tôi cũng chỉ là nói lại sự thật mà thôi. Cúp máy đây, sau này bà không cần liên lạc với tôi nữa.”

Lạch cạch!

Sau khi cúp điện thoại, trong lòng Triệu Lỵ dao động rất lớn. Cũng không biết vừa rồi cô ta lấy đâu ra dũng khí mà lại dám nói ra những lời này với Anh Kim. Hơn nữa sau khi nói ra, tảng đá trong lòng cũng hoàn toàn buông xuống.

“Khốn nạn! Đồ khốn nạn!” Anh Kim điên cuồng đập phá đồ đạc. Bà ta không ngờ đến cuối cùng, Triệu Lỵ lại dám phản bội mình.

Sau khi phát tiết xong, bà ta ngồi liệt trên mặt đất hai mắt vô thần, cảm thấy mình đã xong đời rồi, bây giờ không biết nên làm thế nào cho phải.

Tất cả mọi người đều hóng xem chuyện này. Theo bọn họ thấy, chuyện này còn hay hơn một bộ phim bom tấn nhiều.

Nhưng không lâu sau đó.

Lại có thêm một chuyện xảy ra.

Mà chuyện này, hoàn toàn khiến Anh Kim từ bỏ tất cả chống cự.

Chương 1256: Phong sát đến quá nhanh

Trên Weibo.

“Tôi là người quản lý của Anh Kim, nhưng cũng chỉ là trước kia, bởi vì tôi đã chịu không nổi nữa. Tính cách Anh Kim rất thô bạo, bà ta tùy ý đánh mắng tôi, những chương trình tạp kỹ mà bà ta tham gia thì tất cả đều có màn đen phía sau. Mọi người đều thấy bà ta rộng lượng, nâng đỡ thí sinh nhưng sau lưng bà ta lại điên cuồng chèn ép, sẽ không cho thí sinh bất kỳ cơ hội nào xuất hiện, ví dụ như….”

Weibo này rất dài, lúc đầu xuất hiện trên Weibo thì cũng không khiến người khác chú ý, nhưng ngay sau khi bị người ta phát hiện đây là weibo của người quản lý của Anh Kim thì toàn bộ bài đăng đều được điên cuồng chia sẻ.

“Khốn nạn! Không ngờ Anh Kim lại tàn nhẫn như vậy, thế mà lại đánh người quản lý thành như vậy.”

“Mọi người nhìn mặt mũi cô ấy đi, cơ bản đều bị hủy rồi, đúng là một ả đàn bà độc ác.”

“Có lẽ Anh Kim hoàn toàn bị đá ra khỏi giới giải trí rồi.”

“Không sai, phải phong sát bà ta!”

“Ủng hộ Phong Sát!”

Tin tức của người quản lý còn độc hơn bất kỳ tin đồn nào, tin này đã hoàn toàn công bố tất cả chuyện xấu của Anh Kim ra.

Anh Kim không bao giờ nghĩ tới người quản lý nhu nhược của bà ta lại dám làm như vậy.

Kể từ khi bị Anh Kim đánh đập đến chảy máu, người quản lý đã phải đến bệnh viện.

Kết quả chẩn đoán của bác sĩ cho cô ta chính là, vết thương trên mặt này cho dù có tốt hơn thì cũng sẽ để lại vết sẹo rất sâu.

Điều này đối với bất kỳ người phụ nữ nào mà nói thì đều không thể tha thứ, nhất là cô ta còn chưa kết hôn mà hiện tại lại biến thành như vậy, vậy sau này cô ta còn tìm chồng thế nào đây?

Khi một người phụ nữ nhu nhược bùng nổ vì tức giận thì còn khủng khiếp hơn bất cứ người nào khác.

Một đao này bổ xuống người Anh Kim, trực tiếp làm Anh Kim vĩnh viễn không thể chuyển mình.

Buổi tối.

Hiện trường "Giọng ca nội lực".

Khi Lâm Phàm xuất hiện, tiếng hoan hô vang lên.

"Lâm đại sư, lần này anh làm quá đẹp!"

"Ha ha, Anh Kim tự ăn quả đắng, đừng hòng có thể rửa sạch vết đen này."

Khán giả tại hiện trường rất phấn khích.

Lâm Phàm cười vẫy tay, căn bản là không để chuyện này ở trong lòng. Trong mắt hắn thì đây cũng chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi, cũng không lên được mặt bàn gì.

Không lâu sau đó.

Triệu Lỵ xuất hiện nhưng khán giả trong trường quay không nói gì nhiều.

Nhận thấy khán giả rất bình thường, Triệu Lỵ cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm lại tràn ngập vẻ hoảng sợ.

Bây giờ cô ta thực sự sợ Lâm Phàm rồi.

Lâm Phàm thấy Triệu Lỵ nhìn về phía mình thì không khỏi lộ ra một nụ cười.

Hắn không nghĩ tới con mụ này lại tàn nhẫn như vậy, tuy rằng có chút thô bạo nhưng lại rất hay. Các cư dân mạng cũng hiền lành, thấy Triệu Lỵ thật sự biết sai, lại còn quyên góp nhiều tiền như vậy nên cũng tạm thời tha thứ.

Chỉ là theo bọn họ, nếu Lâm đại sư không muốn bỏ qua cho Triệu Lỵ thì bọn họ cũng sẽ giơ tay ủng hộ.

Lưu Anh Đông đụng phải Triệu Lỵ, ánh mắt có chút kỳ lạ, anh ta không nghĩ tới Triệu Lỵ lại dám cắn ngược Anh Kim một cái như thế.

Vì tự bảo vệ mình, anh ta cũng chỉ có thể tạm thời tránh xa Triệu Lỵ.

Chuyện này náo loạn rất lớn, trên cơ bản cả giới giải trí đều đã biết.

Tất cả mọi người ở đài truyền hình Thượng Hải đều run sợ. May mắn bọn họ đã thay Anh Kim bằng người khác nếu không hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Người dẫn chương trình lên sân khấu, trước kia khi nhìn về phía Lâm Phàm còn có thể tùy ý một chút nhưng hiện tại lại có chút câu nệ. Anh ta không nghĩ tới Lâm đại sư này tàn nhẫn như vậy, lại làm Anh Kim sụp đổ hoàn toàn như thế.

Mở đầu.

“Tiếp theo xin mời các thí sinh lên sân khấu.”

Lâm Phàm ngồi ở ghế giám khảo, nhận thấy tình huống hôm nay có chút khác thường.

Hình như cho dù là thí sinh hay là MC đều có chút kính sợ hắn. Kể từ lúc trao đổi với họ, hắn đã nhận ra điều này.

Thôi kệ vậy, hắn đã cố gắng thân thiện như vậy rồi mà còn có thể khiến người ta sợ hãi thì đành chịu.

Tuy rằng hắn ra bài không theo lẽ thường nhưng vẫn rất thiện lương đó nha.

Thật không hiểu nổi.

Ngày hôm sau!

Thông báo của một đơn vị nào đó đã được đưa ra.

Mà thông báo này lại là việc phong sát ai đó.

Sau một ngày lên men, chuyện này cuối cùng đã kết thúc.

Các cơ quan chức năng không thể nhìn được chuyện này, cũng là để trấn an trái tim của người dân, nên tiến hành phong sát Anh Kim.

Đây là lần đầu tiên một bộ phận nào đó chủ động phong sát một vị Thiên Hậu.

Tất cả các đại ngôn, bài hát, phim ảnh, v.v. đều không thể xuất hiện.

Hơn nữa thời gian phong sát lại không đề cập tới.

Nhưng sau khi Anh Kim biết chuyện này, trong nháy mắt là trời đất quay cuồng.

Xong rồi.

Hoàn toàn xong đời rồi.

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm nhìn tin tức trên điện thoại di động, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

"Tốc độ phong sát thế này thật nhanh, xem ra chuyện này náo loạn hơi lớn rồi."

Chương 1257: Trang kiến thức thứ 17

Hắn cũng không nghĩ tới tốc độ của các ban ngành liên quan lại nhanh như vậy. Ngày hôm qua chuyện này mới đạt tới đỉnh điểm mà hôm nay đã lập tức ban hành văn bản phong sát. Đây căn bản là không cho Anh Kim bất kỳ cơ hội đi cửa sau nào.

Ngô Thiên Hà: "Chuyện này vốn đã rất lớn. Anh Kim là thiên hậu trong giới ca hát, là một nhân vật công chúng rất nổi danh. Hơn nữa sau lưng lại có liên quan đến xã hội đen cho nên chuyện này nhất định sẽ bị giải quyết đầu tiên, nếu không dư luận sẽ càng lúc càng lớn."

Lâm Phàm hơi kinh ngạc: "Vậy không phải là tôi đã chọc vào nhân vật lớn rồi sao?"

Ngô Thiên Hà: "Đúng vậy! Quả thật là cậu đã chọc tới một nhân vật lớn. Lục gia này ở Đông Bắc thực lực đã thâm căn cố đế, lúc này lại bị cậu phơi bày ra ngoài ánh sáng. Có lẽ hiện tại ông ta đang bận giải quyết chuyện của bản thân, chỉ là theo như những gì tôi biết thì chỉ cần ông ta giải quyết xong mọi chuyện thì nhất định sẽ quay lại đối phó cậu. Cho nên lão già tôi đề nghị cậu không nên rời khỏi Thượng Hải đó nha."

Lâm Phàm xua tay: “Không phải tôi sợ cái này, tôi chỉ muốn hỏi, Lục gia này thật sự là một nhân vật lớn sao?”

Ngô Thiên Hà gật đầu: “Đúng vậy! Là một nhân vật lớn.”

“Vậy thì tốt rồi, là nhân vật lớn thì tốt rồi! Tôi còn lo mình không có việc gì làm đây, ngàn vạn fan ở Đông Bắc còn đang chờ tôi tới cứu viện đấy.” Lâm Phàm cười nói, hắn chưa bao giờ sợ đắc tội nhân vật trâu bò mà chỉ sợ đắc tội người thường.

Nếu không, không phải sẽ bị người ta nói hắn là người chỉ biết bắt nạt kẻ yếu sao?

Ngô Thiên Hà có chút bối rối. Ông ta không hiểu lời của Lâm đại sư lắm, lời này là có ý gì vậy?

Chẳng lẽ là cậu muốn khiêu chiến với Lục gia sao?

Chuyện này …

Ngô U Lan có chút lo lắng: “Anh Lâm, nếu không thì anh nghe lời cha em đi, anh đừng động đến Lục gia bên kia nữa.”

Triệu Chung Dương cũng gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy!”

Bọn họ chỉ là người bình thường, chưa từng thấy chuyện nguy hiểm như vậy, cũng không hy vọng Lâm Phàm xảy ra chuyện gì.

“Được rồi! Trước tiên chúng ta không nói những chuyện này nữa, tạm thời tôi cũng chưa nghĩ ra cách đối phó với người kia như thế nào, cứ xem tình huống đi.” Lâm Phàm cười nói, hiện tại hắn còn có nhiều chuyện cần giải quyết.

Chuyện của Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn vẫn chưa được giải quyết, còn cả chương trình “Giọng ca nội lực” vẫn chưa kết thúc thì sao hắn có thời gian đi khiêu chiến với Lục gia kia chứ.

Trên mạng.

“Hay! Phong sát hay lắm!”

“Lần này bộ thông tin và truyền thông làm rất tốt, ân oán trước kia chúng ta xóa bỏ.”

“Sau này sẽ không tiếp tục chửi bộ thông tin và truyền thông nữa.”

“Sau này rốt cục không cần nhìn thấy Anh Kim nữa rồi.”

“Có một số thông tin nói, hiện tại Anh Kim đã rời khỏi Thượng Hải, hình như là đi Đông Bắc.”

“Mẹ nó! Toàn thể trên dưới Đông Bắc không chào đón bà ta!”

“Tôi đã chuẩn bị một giỏ trứng thối và ngồi xổm ở sân bay đợi rồi.”

“Người anh em lầu trên quá trâu bò!”

“Bình thường, bình thường thôi!”

……

Các cuộc thảo luận trực tuyến đang sôi nổi, tất cả đều là chuyện của Anh Kim.

Một số ngôi sao nhỏ xuất hiện scandal cũng bị scandal của Anh Kim lấn áp. Đối với chuyện này, những ngôi sao nhỏ kia rất biết ơn Anh Kim.

Mà đúng lúc này, tiếng nhắc nhở của bách khoa toàn thư vang lên.

“Điểm bách khoa +1.”

” Điểm bách khoa +1.”

……

Ồ.

Lâm Phàm sửng sốt, sau đó lộ ra vẻ mặt tươi cười. Đây không phải là do đám nhóc con đó đã hiểu được tinh túy trong việc trồng hoa đấy chứ?

Quả nhiên.

Không lâu sau đó.

Lời nhắc nhở cuối cùng đã đến.

“Nhiệm vụ trồng trọt hoa cảnh đã hoàn thành, điểm bách khoa +20.”

“Kiến thức phân loại lớn về trồng trọt cây cối đã được mở ra.”

“Mở trang kiến thức thứ 17, bởi vì là trang kiến thức thứ 17 cho nên lựa chọn kiến thức liên quan đến người bên cạnh ký

chủ.”

“Anh Kim cực kỳ oán hận ký chủ, vì vậy mở ra trang kiến thức phân loại lớn, kiến thức âm nhạc (Có hiệu ứng hỗ trợ cộng thêm).”

“Tuyên bố nhiệm vụ: Chinh phục khán giả.”

“Tuyên bố nhiệm vụ: Điểm bách khoa +20, mở ra trang kiến thức thứ 18.”

Lưu ý: Kiến thức phân loại lớn này không cần phải tập trung vào.

Điểm bách khoa: 4980.

Sau khi nghe thấy lời nhắc nhở của bách khoa toàn thư.

Bây giờ trong lòng hắn chỉ có một ý nghĩ.

Cmn, bà tám Anh Kim đáng chết này, oán hận hắn như thế làm cái gì?

Mịa nó, vậy mà lại là kiến thức âm nhạc.

Hắn chưa từng nghĩ đến việc sẽ đi theo con đường âm nhạc.

Hết cách, thật sự là hết cách rồi.

“Mọi người trông chừng cửa hàng, tôi đi ra ngoài một chút.” Hiện tại Lâm Phàm muốn đến Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn xem một chút. Hắn không nghĩ tới trong khoảng thời gian này bọn nhỏ lại có thể giúp hắn hoàn thành nhiệm vụ.

Hơn nửa số điểm đạt được lại càng bất ngờ.

Ước chừng tăng lên 60 điểm, vậy chứng tỏ có sáu mươi nhóc đã lĩnh ngộ được kiến thức.

Điều này ngược lại làm cho người ta có chút không dám tưởng tượng.

Chương 1258: Chung kết giọng ca nội lực

Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

Khi Lâm Phàm đến nơi này, hắn nhìn thấy sự thay đổi trong viện phúc lợi thì cũng hơi sửng sốt. Wow, những đứa nhóc này

quả nhiên rất lợi hại.

“Chú Lâm.” Nhóc mập hấp tấp đi đến, sau đó kéo tay Lâm Phàm: “Chú Lâm, chú mau đến xem hoa của cháu đi, hoa của cháu nở hoa rồi.”

Lúc này, một đám nhóc con đang cầm bình tưới nước, có một số đứa lại lấy xẻng nhỏ xới đất để trồng cây, còn có đứa thì nhìn chằm chằm không chớp mắt. Nếu như nhìn thấy trên cây có sâu nhỏ thì sẽ lập tức dùng bàn tay nhỏ bé loại bỏ con sâu đó.

Vẻ mặt của ai nấy đều rất nghiêm túc.

Viện trưởng Hoàng cũng rất tò mò về những đóa hoa này: “Lâm đại sư, cậu lấy những giống hoa này ở đâu vậy? Tại sao hoa lại nở nhanh như vậy?”

Viện trưởng Hoàng và Hàn Lục vẫn luôn ở trong viện phúc lợi nên đương nhiên có thể thấy những cây hoa này mỗi ngày. Điều làm hai người họ bất ngờ chính là những bông hoa này nở hoa rất nhanh, hơn nữa tốc độ sinh trưởng cũng quá nhanh rồi.

Hoàn toàn vượt ra ngoài lẽ thường.

Lâm Phàm đương nhiên không thể nói những cây hoa này được đổi từ trong cửa hàng của bách khoa toàn thư, cho nên chỉ có thể tùy tiện lấy đại một lý do. Còn chuyện bọn họ có tin hay không thì mặc kệ, dù sao chính hắn tin là được.

“Hiện tại viện phúc lợi đã trở nên đặc biệt hơn, người còn chưa đi vào thì đã có thể ngửi thấy hương thơm rồi.” Lâm Phàm cười nói.

Viện trưởng Hoàng gật đầu: “Đúng vậy, hương hoa này thật sự rất nồng đậm, đã thêm không ít màu sắc cho viện phúc lợi.”

Lâm Phàm vui mừng nhìn tất cả, cuộc sống hiện tại của bọn nhỏ rất đầy đủ. Buổi sáng vẽ tranh, buổi chiều lại đến chăm sóc cây hoa, bồi dưỡng năng lực thực hành của bọn nhỏ, điều này rất tốt.

“Lâm đại sư, tôi muốn nói với anh vài chuyện.”

Không bao lâu sau, Hàn Lục đi tới bên cạnh Lâm Phàm. Anh ta có chuyện muốn nói với Lâm Phàm nhưng lại không biết

nên nói như thế nào.

Hiện tại tên này đã thay đổi rất nhiều, hơn nữa năng lực làm việc tại viện phúc lợi cũng rất rõ ràng.

“Làm sao vậy?” Lâm Phàm hỏi, cho dù nói như thế nào thì Hàn Lục cũng coi như là người một nhà.

Hàn Lục: “Là như vậy, tôi chuẩn bị bán võ quán của mình đi, sau đó toàn tâm toàn ý làm việc ở viện phúc lợi. Trước kia tôi còn quá trẻ, tuổi trẻ khí thịnh nên thích đánh nhau, cũng thích khiêu chiến người khác. Thế nhưng hiện tại tôi cảm thấy những chuyện đó đều không có bất kỳ ý nghĩa gì, cho dù có đánh thắng thì cũng chỉ là kiếm chút danh tiếng. Mà hiện tại tôi rất thích viện phúc lợi này cho nên muốn toàn tâm toàn ý chăm sóc viện phúc lợi.”

Lâm Phàm nhìn Hàn Lục, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói như thế nào, thật ra hắn không quá đồng ý với điều đó.

“Anh thật sự đã nghĩ kỹ rồi sao?”

Hàn Lục gật đầu: “Tôi thật sự đã suy nghĩ kỹ rồi. Võ quán cũng phải có người lo liệu, nhưng mà tôi lại không có nhiều thời gian như vậy. Hơn nữa mấy năm nay tôi cũng kiếm được không ít tiền, bấy nhiêu đó là đủ rồi.”

Lâm Phàm: “Nếu anh vẫn một mực ở lại đây, vậy sau này việc tìm bạn gái thì làm sao bây giờ?”

Hàn Lục cười nói: “Chuyện này cũng không sao, tôi sẽ tìm người cùng chí hướng. Nếu thật sự tìm không được thì sẽ giống như Viện trưởng Hoàng vậy, độc thân cả đời cũng được.”

Giờ khắc này, Lâm Phàm có chút nghi ngờ, chẳng lẽ hắn có hào quang gì sao?

Thế mà lại có thể để Hàn Lục đưa ra một quyết định lớn như vậy.

Hắn có biết một chút về võ quán kia của anh ta. Thu nhập thuần một năm có thể dễ dàng kiếm hơn 100 ngàn, mà hiện tại anh ta lại muốn bán nó đi. Đây chính là hoàn toàn muốn sống chết cùng viện phúc lợi cả đời.

Lâm Phàm vỗ vai Hàn Lục: “Chỉ cần anh suy nghĩ kỹ là được. Tôi có thể cam đoan, sau này chỉ cần anh không tự mình đề nghị thì tôi tuyệt đối sẽ không đuổi anh ra khỏi viện phúc lợi này.”

Hàn Lục cười: “Tôi chỉ cần mỗi câu này của anh thôi. Thật ra tôi cũng rất thích bọn nhỏ ở đây.”

Lâm Phàm mỉm cười.

….

Một thời gian sau.

Rốt cuộc tỷ lệ người xem của “Giọng ca nội lực” cũng phá 5 điểm.

Điều này còn phải cảm ơn Anh Kim. Nếu không phải Anh Kim tạo ra dư luận lớn như vậy thì chưa chắc tỷ lệ người xem có thể phá 5 điểm.

Đối với đài truyền hình Thượng Hải mà nói, trước khi Anh Kim bị phong sát thì rốt cục bà ta cũng làm được một chuyện tốt.

Hiện trường.

“Lâm lão sư.” Bây giờ Triệu Lỵ trở nên ngoan ngoãn hơn không ít, khi nhìn thấy Lâm Phàm cũng trở nên khách sáo, làm gì còn vẻ kiêu ngạo như lúc trước.

Từ sau khi cô ta cắn ngược lại Anh Kim một cái thì đã tẩy trắng một cách thần kỳ. Tuy rằng vẫn còn một số cư dân mạng mắng cô ta nhưng phần lớn cư dân mạng đã lựa chọn tha thứ, điều này làm cho Triệu Lỵ vừa mừng vừa sợ.

Cô ta cảm thấy tất cả mọi thứ mà mình đã làm cuối cùng cũng không vô ích.

Đương nhiên mọi chuyện cũng không thể dễ dàng giải quyết như vậy. Sau khi bán đứng Anh Kim thì danh tiếng của cô ta trong giới cũng đã bị ảnh hưởng nhưng cho dù như vậy thì Triệu Lỵ cũng đã rất mãn nguyện.

Chương 1259: Quán quân sẽ rơi vào tay ai

Sau khi Lưu Anh Đông biết Anh Kim bị phong sát thì cũng dần dần liên lạc lại với Triệu Lỵ. Lúc xảy ra chuyện, suy nghĩ đầu tiên của anh ta chính là tự bảo vệ mình.

Hiện tại Anh Kim đã hoàn toàn xong đời, anh ta cũng không còn phải bận tâm đến những chuyện này nữa. Đồng thời bản thân cũng trở nên thành thật hơn không ít. Khi anh ta đứng trên sân khấu, nhìn thấy Lâm Phàm thì cũng rất kính sợ, không dám làm càn như lúc trước.

Hiện tại người trong giới có ai mà không biết, tuy Lâm đại sư không nói nhiều lời vênh váo gì. Thế nhưng ngay cả Anh Kim mà cũng có thể lật đổ thì đối với bọn họ thì chuyện này không phải là quá đơn giản hay sao?

Chỉ là khi tất cả mọi người thấy Anh Kim gặp phải chuyện này thì cũng cảm thấy đáng tiếc. Bà ta phải vất vả lắm mới leo lên được vị trí cao như vậy, mà chỉ trong nháy mắt đã rơi xuống vực thẳm, hoàn toàn biến mất trong tầm mắt của công chúng.

Còn việc có thể tẩy trắng, xuất hiện lần nữa hay không thì khả năng này lại rất thấp.

Bởi vì chuyện này ảnh hưởng thật sự là quá lớn, nhất là người quản lý của bà ta đã cắn ngược một miếng, tiết lộ ra rất nhiều chuyện xấu sau màn. Những người bị liên lụy kia cũng bắt đầu điên cuồng dùng quan hệ xã hội, hy vọng có thể làm giảm mức độ ảnh hưởng của chuyện này đến mức thấp nhất.

Nhưng cư dân mạng đâu phải là kẻ ngốc?

Các vấn đề ở trong đó, còn có thể không hiểu rõ sao?

……

“Trận chung kết “Giọng ca nội lực” thật không nỡ kết thúc như vậy.”

“Đúng vậy! Không nghĩ tới thời gian lại trôi qua nhanh như vậy, tôi còn muốn tiếp tục xem Lâm đại sư biểu diễn mà.”

“Mọi người nói xem, lần này ai sẽ là người giành chức quán quân? Tôi cảm thấy Lâm đại sư chính là người vơ vét hết thí sinh. Trong tay anh ta có bốn đại tướng, hơn nữa tôi cảm thấy họ đều là những thí sinh hát hay nhất trong chương trình này.”

“Chắc chắn rồi! Cũng không xem Lâm đại sư của chúng ta là ai cơ chứ?”

“Tôi cảm thấy khả năng Trần Thụy An giành quán quân là lớn nhất.”

“Tôi thì ngược lại, tôi cho rằng Trần Viện có khả năng nhất. Ngay cả khi bị cảm mà giọng hát đã dễ nghe như vậy thì sau khi khỏi cảm thì lại càng khỏi phải nói.”

“Gấp cái gì, cuộc thi chuẩn bị bắt đầu rồi, đêm nay chính là trận chung kết.”

……

Người dẫn chương trình Thôi Vĩ lên sân khấu. Trong khoảng thời gian này, anh ta cảm thấy áp lực rất lớn. Chương trình “Giọng ca nội lực” lần này không hề giống với những chương trình trước đây mà anh ta đã làm.

Nhất là Lâm đại sư ở trong đó lại thường xuyên gây ra một số chuyện.

Nếu như không phải anh ta là người có nhiều kinh nghiệm thì chưa chắc đã có thể chống đỡ được.

“Các vị khán giả thân mến, đêm nay sẽ là trận chung kết của “Giọng ca nội lực”. Cả bốn thí sinh trong đội của Lâm lão sư đều thành công lọt vào vòng chung kết. Triệu lão sư có hai thí sinh thành công thăng cấp. Hai người Hoắc lão sư và Lưu lão sư chỉ có một người. Đêm nay, rốt cuộc ai là người có giọng ca nội lực nhất? Chúng ta hãy cùng nhau chờ đợi.”

“Bây giờ cho mời thí sinh Trần Thụy An trong đội của Lâm lão sư lên sân khấu.”

……

Trần Thụy An thấy mình có thể đi tới bây giờ là đã rất hưng phấn rồi, cho dù không giành được giải quán quân thì cậu ta cũng sẽ không đau lòng.

Có thể hát trên sân khấu, chính là tâm nguyện lớn nhất của cậu ta. Hơn nữa cậu ta còn được Lâm lão sư đánh giá cao, tuy rằng còn chưa có thứ hạng nhưng đã thành công ký kết hợp đồng.

“Thụy An cố lên, chúng tôi yêu cậu!”

Khán giả hô to. Trong khoảng thời gian này, Trần Thụy An đã thu hút không ít người hâm mộ.

Đối mặt với tiếng tung hô của người hâm mộ, Trần Thụy An khoát tay ra hiệu cho mọi người biết, tôi sẽ cố gắng.

Vương Minh Dương ngồi dưới sân khấu. Bởi vì hôm nay là trận chung kết cho nên anh ta cũng đến hiện trường xem nhân tài mà người huynh đệ của mình lựa chọn cho mình là như thế nào.

Tướng mạo của Trần Thụy An này không tồi, khí chất cũng rất tốt, Vương Minh Dương rất là hài lòng. Chỉ cần tút tát lại một chút, sau đó đưa ra thị trường thì kết quả nhất định không tồi.

Vương Minh Dương đầu tư vào khá nhiều ngành nghề nhưng hiện tại ngành bất động sản không tốt lắm, đã bão hòa. Vì vậy anh ta đã bắt đầu chú ý đến giới giải trí, chuẩn bị mạnh mẽ kiếm lời một chút.

Tuy rằng trong tay có rất nhiều nhân viên ưu tú nhưng nghệ sĩ lại ít đến đáng thương.

Tính cả Hứa Tử Nhạc và Ngô Hoán Nguyệt thì cũng chỉ có hai người có thể dùng được.

Cho nên anh ta còn cần rất nhiều nghệ sĩ nữa thì mới đủ.

……

Hoắc Kiến Tường quay đầu nhìn Lâm Phàm: “Lâm lão sư, cậu nghĩ lần này chức quán quân sẽ rơi vào tay ai?”

Lâm Phàm cười nói: “Chuyện này còn cần suy nghĩ sao? Chắc chắn là thí sinh trong tay của tôi rồi.”

Hoắc Kiến Tường lắc đầu: “Tôi thấy chưa chắc. Dù sao thí sinh trong tay của tôi cũng không kém thí sinh trong tay của cậu là mấy.”

Chương 1260: Công bố quán quân

“Anh chỉ có một thí sinh tiến vào trận chung kết, có thể nắm chắc cái gì?” Lâm Phàm tự tin nói.

Hoắc Kiến Tường bất lực nói: “Nếu không phải những thí sinh kia đều muốn vào đội của cậu thì sao tôi chỉ có một thí sinh tiến vào vòng chung kết như vậy chứ?”

Lâm Phàm rất cũng hết cách: “Vậy thì hết cách rồi, ai bảo sức hấp dẫn của tôi quá cao chứ?”

Lúc này Hoắc Kiến Tường rất muốn chửi người. Đây là sức hấp dẫn cái rắm gì chứ? Nếu không phải hắn gian lận, trực tiếp ký hợp đồng đào người thì sao các thí sinh lại điên cuồng muốn được hắn chọn như vậy cơ chứ?

Chỉ là những thứ này cũng chả sao cả. Dù sao bọn cũng chỉ là giám khảo, ai đoạt giải quán quân cũng được, chỉ cần làm tốt công việc này là xong.

Về chuyện “Giọng ca nội lực” có thể có mùa thứ hai hay không thì khó nói. Chỉ là với tỷ lệ người xem hiện tại thì khả năng sẽ có là rất lớn.

Trong thời đại mà các chương trình ca hát trở nên phổ biến thì chuyện tỷ lệ người xem có thể phá vỡ 5 điểm đã là một kỳ tích.

Đương nhiên, người sáng suốt đều nhìn ra được, kỳ tích này có liên quan đến Lâm đại sư. Nếu như không phải Lâm đại sư thì tỷ lệ người xem này nhất định sẽ không cao đến trình độ này.

Đêm nay là một đêm vui vẻ, vô số người canh giữ trước TV và trước máy tính. Bọn họ đều muốn biết, rốt cuộc thí sinh nào sẽ là quán quân.

Gần kết thúc.

MC Thôi Vĩ đứng trên sân khấu.

Mà vô số khán giả đều nín thở, bởi vì tiếp theo sẽ công bố quán quân là ai.

Lâm Phàm cầm micro hô: “Tiểu Thôi, đừng kéo dài thời gian nữa, mau công bố đi chứ, mọi người đều đang rất nóng lòng đợi đấy!”

Khán giả hoan hô.

“Đúng vậy! Mau công bố đi! Chúng tôi đều đang rất nóng lòng rồi đấy.”

“Đừng thừa nước đục thả câu nữa!”

“Đừng chèn quảng cáo nữa, nếu không chính là muốn mạng người mà.”

Điều mà “Giọng ca nội lực” làm khán giả khó chịu nhất chính là mỗi lần đến thời khắc mấu chốt thì lại luôn chèn thêm một quảng cáo. Điều này làm cho bọn họ vừa yêu vừa hận, thật là muốn đánh chết ban tổ chức này.

Chỉ là lúc này Thôi Vĩ rất quyết đoán.

“Được! Nếu Lâm lão sư đã mở miệng, vậy tôi cũng sẽ không thừa nước đục thả câu nữa, quán quân là….”

“Trần Thụy An.”

Ồn ào!

Tất cả khán giả tại hiện trường đều phấn khích.

Lâm Phàm cười vỗ tay: “Tôi đã nói rồi, quán quân nhất định thuộc về đội của tôi, mấy người còn không tin.”

Tuy rằng Triệu Lỵ và Lưu Anh Đông có chút mất mát, nhưng cũng không quá đau lòng.

Tiếp theo lại công bố vị trí thứ hai và thứ ba.

Đương nhiên, so với vị trí thứ nhất thì dĩ nhiên là mấy người phía sau không được để ý bằng. Chỉ là đối với những thí sinh này mà nói thì bọn họ đã rất mãn nguyện rồi.

Trần Thụy An đứng trên sân khấu, vẻ mặt đầy hưng phấn, vui mừng.

“Cám ơn Lâm lão sư, cám ơn tất cả mọi người, xin cảm ơn!” Trần Thụy An kích động đến sắp khóc.

Cậu ta chưa từng nghĩ tới mình lại có thể đoạt được giải quán quân.

Sau đó chính là giám khảo lên trao giải, tất cả khán giả đều thấy chương trình “Giọng ca nội lực” kết thúc thật nhanh, vẫn còn có chút luyến tiếc.

Luyến tiếc nhất chính là Lâm đại sư, bởi vì đây là lần đầu tiên bọn họ được thấy Lâm đại sư tham gia chương trình giải trí với thời gian dài như vậy. Mỗi ngày họ nhìn thấy hắn thì tâm tình đều cảm thấy rất sảng khoái.

Đáng tiếc, cuối cùng chương trình cũng phải kết thúc.

Người dẫn chương trình phát biểu: "Trận đấu giữa các thí sinh "Giọng ca nội lực" đã kết thúc, nhưng vừa rồi tôi nhận được thông tin, khán giả đều không muốn kết thúc, cũng chưa thấy thỏa mãn. Bởi vậy chúng tôi tạm thời quyết định để bốn vị giám khảo hát một bài tặng khán giả của chương trình.

Lời này vừa nói ra khiến tất cả khán giả đều phấn khích.

Trên mạng.

"Vãi, thế này thì xấu hổ quá, hình như Lâm đại sư không biết ca hát đâu nha."

"Cũng chưa chắc, Lâm đại sư sáng tác bài hát lợi hại như vậy, làm sao có thể không biết hát được chứ."

"Có đạo lý, chờ mong quá đi."

"Tui cược mười gói que cay, Lâm đại sư nhất định hát dở nhất."

"Lầu trên này, nửa câu đầu của cậu khiến tôi rất cảm động, nửa câu sau thì tôi thật muốn đập chết cậu."

"Đúng, đừng mất niềm tin về Lâm đại sư của chúng ta như vậy chứ, tuy rằng tui cũng không tin nhưng tui chờ mong lắm đó."

……

Tại hiện trường, Lâm Phàm cảm thấy hơi xấu hổ, thật không ngờ lại còn có tiết mục tạm thời này, chẳng lẽ là ông trời cố ý an bài sao?

Biết hắn đã mở ra kiến thức phân loại mới nên muốn hắn lên sân khấu nhảy nhót đúng không?

Nếu thật sự là vậy thì cũng rất thú vị đấy.

Hoắc Kiến Tường cười gian xảo nói: "Lâm lão sư, cậu hát như thế nào? Tuy nói học viên không thắng nổi cậu nhưng bản thân tôi lên sân khấu cũng chưa chắc sẽ thua đâu nha."

Lâm Phàm liếc mắt một cái, nói: “Anh thua chắc rồi, tôi hát rất hay đấy, anh mà nghe thì sẽ muốn khóc luôn đó.”

Hoắc Kiến Tường lắc đầu: “Chuyện này tôi không tin đâu, nghe giọng nói của cậu thì có thể thấy cổ họng của cậu thật ra cũng không tệ lắm, nhưng muốn thắng chúng tôi thì rất khó đấy.”

Chương 1261: Tiết mục của giám khảo

Triệu Lỵ và Lưu Anh Đông có chút chờ mong, họ đều hy vọng ở phương diện ca hát có thể thắng Lâm Phàm, tuy họ thua ở phương diện khác nhưng cũng phải thắng lại ở lĩnh vực họ am hiểu nhất.

Bọn họ có thể đứng vững trong giới ca hát, đương nhiên không cần bàn đến giọng hát, cũng không phải những thí sinh kia có thể so sánh được.

Một ca sĩ quan trọng nhất là giọng hát, mặc dù địa vị trong thế giới ca hát không thấp nhưng họ không hút thuốc, cũng không uống rượu, họ luôn luôn chăm sóc cổ họng để cho cổ họng luôn ở trạng thái đỉnh cao.

Nào giống như bà Anh Kim kia, uống rượu hút thuốc nên cổ họng đã sớm không tốt nữa rồi.

Chỉ là mang danh hiệu Thiên Hậu mà thôi.

Nếu thật sự so về ca hát, chỉ sợ Anh Kim bây giờ còn không bằng một vài học viên ở đây.

Người dẫn chương trình nói: “Tiếp theo xin mời Lưu lão sư lên sân khấu.”

Lưu Anh Đông thoải mái, không hề lo lắng, anh ta đứng trên sân khấu với vẻ mặt tươi cười: “Tuy rằng thí sinh của tôi không giành được quán quân, nhưng tôi là người hướng dẫn, nhất định phải bảo vệ địa vị của tôi, cho nên bài hát dưới đây dành tặng cho tất cả mọi người.”

Khán giả vô cùng mong đợi.

Bọn họ không ngờ mình tới nghe các thí sinh thi đấu mà còn có thể nghe được giọng hát của các “lão đại”.

Mặc dù con người Lưu Anh Đông không tốt đẹp, nhưng không thể không nói giọng hát của anh ta rất đặc sắc, có thể sừng sững không ngã cũng là có nguyên nhân.

Giọng hát hơi khàn lại là đặc trưng của anh ta.

Khán giả đắm chìm trong tiếng hát, lúc này, hiện trường vô cùng yên tĩnh.

Sau khi kết thúc bài hát của Lưu Anh Đông, toàn bộ khán giả đều vỗ tay.

“Hay thật, thật sự quá hay luôn.”

“Bài hát này nghe trăm lần không chán.”

“Hôm nay thật sự rất hạnh phúc, thế mà lại được nghe người hát gốc.”

Lưu Anh Đông cười, cảm thấy mỹ mãn xuống sân khấu.

Các thí sinh nghe được giọng hát của giám khảo cũng rất bội phục, bọn họ tự nhận mình đã hát rất tốt, nhưng so với họ còn chênh lệch rất lớn.

Vì vậy, cũng giúp cho họ hiểu rằng con đường phía trước vẫn còn dài và họ cần phải tiếp tục làm việc chăm chỉ.

Triệu Lỵ lên sân khấu, mặc dù có không ít khán giả không thích cô ta, nhưng cũng không thể không nói giọng hát của cô càng hằn sâu vào tâm hồn bọn họ, có thể khiến bọn họ sinh ra cộng hưởng.

Sau khi kết thúc, khán giả không ngần ngại dành cho Triệu Lỵ những tràng pháo tay.

Triệu Lỵ nghe tiếng vỗ tay này, cô chực muốn khóc.

Đồng thời cô cũng cảm giác, nếu chuyện màn đen kia không được giải quyết, cô cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Cô ta thích tất cả những gì cô ta có bây giờ, cũng thích nghe những tràng pháo tay của khán giả. Nếu cô không có gì, cô không biết liệu mình có thể kiên trì hay không.

Cuối cùng cô ta mang đôi mắt ngấn lệ trở lại ghế dành cho người hướng dẫn, đồng thời thề trong lòng về sau sẽ không bao giờ làm chuyện gian lận sau màn nữa.

Hoắc Kiến Tường cười nói: “Lâm lão sư, cậu cảm thấy thế nào?”

Lâm Phàm cười ha hả, nói: “Không tồi, mọi người đều hát rất hay, nhưng vẫn còn kém tôi một xíu như này. ”

“Chém đi, cậu cứ chém gió tiếp đi, lát nữa tôi phải lên sân khấu, xem ra đài truyền hình Thượng Hải muốn để cậu lên hát kết thúc rồi.” Hoắc Kiến Tường cười nói.

Hiện tại ông ta xem như phục Lâm đại sư rồi.

Phải gọi là đỉnh của chóp.

Anh Kim đã bị xử lý rồi, điều này không thể không phục.

Nhưng nếu về mặt chuyên môn, ông ta chắc chắn không phục, cho nên phải thể hiện thật tốt. Đây chính là thời gian để thể hiện năng lực thực sự của mình.

Lâm Phàm đáp: “Hoắc lão sư, tôi đã rất chờ mong phần biểu diễn của ông, đừng khiến tôi thất vọng đấy.”

“Đợi lát nữa sẽ cho cậu nghe giọng hát của tôi.”

Khi Hoắc Kiến Tường xuất hiện, khán giả càng mong chờ.

Rất nhiều khán giả đều nghe Hoắc Kiến Tường hát mà trưởng thành.

Trong thời đại đó, không ai không biết Hoắc Kiến Tường. Ngay cả bây giờ, họ sẽ hát bài hát của Hoắc Kiến Tường khi đi hát ở KTV.

(KTV: Karaoke)

Bây giờ người thật đã lên sân khấu, khán giả đều vô cùng chờ mong.

Hoắc Kiến Tường đứng trên sân khấu nói: “Các vị khán giả hãy cho một tràng pháo tay nào, vừa rồi tôi đã nói với Lâm lão sư, tôi muốn biểu diễn kỹ thuật thực thụ, để cho cậu ấy biết. Lão Hoắc tôi tuy già nhưng tâm không già, giọng hát này càng ngày càng có cảm xúc.”

“Ha ha.”

“Hoắc lão sư thật sự làm tôi cười chết mất.”

“Trước kia khi Hoắc lão sư còn trẻ, tôi đã nghe bài hát của ông ấy, khi đó tính cách của Hoắc lão sư cũng như này.”

“Háo hức quá, nhất định phải gây áp lực cho Lâm đại sư mới chịu.”

Hoắc Kiến Tường hát một bài hát mười năm về trước.

Bài hát này cho dù ở thời điểm này cũng không hề lỗi thời, giọng hát mạnh mẽ kia đã thể hiện rất tốt cảm xúc của bài hát.

Đối với khán giả, đây hoàn toàn là một loại hưởng thụ.

Những hồi ức xưa kia bỗng chợt ùa về.

Bài hát kết thúc.

Chương 1262: Nụ hôn biệt ly

Lâm Phàm vỗ tay: “Hoắc lão sư, ông hát thế này khiến tôi rất áp lực đấy.”

Hoắc Kiến Tường thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Bây giờ biết tôi lợi hại rồi chứ.”

Lâm Phàm cười đáp: “Biết thì cũng biết rồi, nhưng vẫn kém tôi một chút xíu.”

Khán giả lại thổn thức, họ không phải chế giễu Lâm Phàm, mà cảm thấy quá buồn cười.

“Lâm đại sư tự tin đến mù quáng, đợi lát nữa cho dù anh ta hát khó nghe thế nào, chúng ta cũng phải vỗ tay ủng hộ một chút.”

“Đúng vậy, chưa từng nghe Lâm đại sư hát, lần này đúng là may mắn rồi.”

“Mọi người nói xem Lâm đại sư hát có dễ nghe hay không?”

“Anh suy nghĩ nhiều rồi, Lâm đại sư cũng không phải ca sĩ, sao có thể so sánh với những ca sĩ lành nghề này.”

“Nhưng mà không đúng, Lâm đại sư sáng tác bài hát đều là bài hát vàng, làm sao có thể không biết hát cơ chứ.”

“Sáng tác bài hát là chuyện của sáng tác, nó khác một trời với ca hát có được hay không.”

……

Người dẫn chương trình cất lời: “Ngay sau đây xin mời Lâm đại sư. ”

Lâm Phàm đứng dậy, trên mặt nở nụ cười, sau đó hắn vẫy tay với khán giả rồi đi lên sân khấu.

Người dẫn chương trình hỏi: “Lâm lão sư, anh muốn hát bài nào?”

Lâm Phàm tự tin nói: “Nguyên tác đi.”

Mọi người sửng sốt tại hiện trường, sau đó vang lên tiếng hoan hô.

“Mẹ kiếp, Lâm đại sư lại muốn hát nguyên tác.”

“Đã lâu lắm rồi không thấy Lâm đại sư ra nguyên tác.”

“Đúng vậy, không nghĩ tới lần này chúng ta lại may mắn như vậy.”

“Cực kỳ chờ mong.”

Người dẫn chương trình lại hỏi: “Lâm lão sư, vậy beat nhạc thì sao?”

Lâm Phàm đáp: “Chờ một chút, tôi đang nghĩ nên hát gì, còn về beat à? Không có beat, tôi hát chay là được.”

Mọi người ồ lên!

Hoắc Kiến Tường nhìn Lâm Phàm, vẻ mặt ngơ ngác, ông ta không ngờ Lâm đại sư lại muốn hát chay, điều này đúng là tự tin quá đà rồi.

Lưu Anh Đông và Triệu Lỵ cũng liếc nhau, đều bất đắc dĩ cười cười.

Người có thể tự tin như vậy thật đúng là hiếm thấy.

Nhưng bọn họ đều vô cùng chờ mong, bài hát do hắn sáng tác là gì, có phải lại là một bài hát vàng như trước không.

Lâm Phàm cầm micro nhìn khán giả phía dưới, nói: “Tôi đã viết không ít bài hát gốc, lại còn rất được mọi người hoan nghênh. Nhưng nói đến ca hát thì đây là lần đầu tiên tôi hát, nhưng mọi người có thể yên tâm, chắc chắn sẽ không quá khó nghe đâu.”

“Lâm đại sư, khó nghe chúng tôi cũng thích nghe.”

“Đúng vậy, mọi người vỗ tay to lên.”

Có người dẫn đầu nói.

Những tràng pháo tay vang lên tại hiện trường.

Đám người Triệu Lỵ cảm thán, Lâm lão sư cũng được mọi người yêu thích quá rồi.

Rõ ràng hắn không phải người trong giới, nhưng lại được mọi người yêu thích như vậy, chuyện này rốt cuộc có bí mật gì sao?

Tại Hào Giang.

Vân Tuyết Dao nhìn TV không chớp mắt.

Mấy cô bạn thân bên cạnh cũng cười nói: “Tuyết Dao, ngày nào cậu đều xem tiết mục này, đặc biệt là cậu càng để ý đến Lâm đại sư, hắn không phải là bạn trai của cậu đấy chứ.”

Vân Tuyết Dao cười đáp: “Mọi người nói đúng rồi đó, chính là bạn trai của tôi.”

Bạn thân của cô đều là thiên kim của những gia đình có tiếng ở Hào Giang, đương nhiên cũng chơi với nhau lâu rồi.

Mấy chuyện thầm kín, Vân Tuyết Dao không khác gì với nữ sinh bình thường, nhưng nếu ở trong công việc thì không giống.

Mỗi tối cô đều xem chương trình “Giọng ca nội lực” tuyệt đối sẽ không bỏ qua một tập nào.

Nhất là đêm nay sắp bế mạc, cô có chút không nỡ, sau này không thể nhìn thấy hắn trên TV, bởi vậy mới càng thêm quý trọng.

……

Hiện trường.

Lâm Phàm tìm kiếm các bài hát trong bách khoa toàn thư.

Hắn đang không biết nên hát bài nào.

Cuối cùng hắn chỉ tùy tiện chọn một bài trên bảng xếp hạng.

Chính là nó rồi.

“Bài hát ‘Nụ hôn biệt ly’ sau đây xin dành tặng cho các bạn.” Lâm Phàm cười nói.

Theo giới thiệu của bách khoa toàn thư, bài hát này có chút lợi hại. Có thể nói là nhận giải mỏi tay, doanh số bán ra đã lên tới 25 triệu.

Có chút quá nghịch thiên.

Hơn nữa bài hát này còn do năm người sáng tác hàng đầu cùng nhau sáng tác, đương nhiên không phải là bài hát bình thường.

Bởi vì là hát chay nên cũng không có đệm đàn.

Trước khi Lâm Phàm cất tiếng hát, tất cả mọi người đều không biết sẽ như thế nào.

Nhưng Lâm Phàm biết, chỉ cần mình cất lời thì tuyệt đối là dọa chết người.

Bởi vì khi rút được kiến thức này, phía sau còn thêm dòng “Hỗ trợ thần bí”.

Chỉ cần nhìn thấy mấy chữ này, như vậy thì trang kiến thức này tuyệt đối nghịch thiên, chỉ sợ cũng có thể dọa chết người.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, tìm chút cảm xúc rồi đột nhiên cất lời.

“Chuyện cũ đã qua thành mây khói, tiêu tan trước mắt nhau.”

Hiện trường vốn còn có chút âm thanh, lúc này hoàn toàn an tĩnh lại.

Tất cả mọi người mở to hai mắt, không dám tin nhìn Lâm Phàm.

Rõ ràng không có đệm đàn, nhưng mà trong giọng hát của Lâm đại sư giống như là có nhạc đệm khiến người ta trầm mê.

Loại cảm giác này rất buồn mà lại đẹp, làm rung động tâm hồn bọn họ.

Có một loại lực lượng rất huyền diệu nào đó xuyên thấu lỗ tai bọn họ, đánh thẳng vào trong tâm linh.

Hoắc Kiến Tường mở to hai mắt, ông ta là người trong nghề, Lâm đại sư vừa mở miệng thì đương nhiên ông ta biết có được hay không.

Nhưng hiện tại, ông ta đã hoàn toàn khiếp sợ, thậm chí cảm giác có chút không thể tưởng tượng nổi, hoặc nói trắng ra là chuyện không thể nào.

“Ngay cả đã nói hẹn gặp lại, nhưng cũng không thấy người có chút buồn bã.”

“Cho tôi tất cả, nhưng thật ra chỉ là đang dối lừa.”

……

Chương 1263: Quá khủng bố

Khán giả đã chìm đắm vào ca khúc, bọn họ không biết vì sao càng nghe, càng cảm giác có loại thương cảm khó hiểu, chạm vào bí mật sâu trong lòng bọn họ.

Lâm Phàm hát càng hăng say.

Tình hình tại hiện trường đã thay đổi rất nhiều.

“Vì sao tôi lại không nhịn được muốn khóc.”

Trong lòng mọi người đều chỉ có một ý nghĩ này, bọn họ muốn nhịn xuống.

Thế nhưng càng nhịn càng khó chịu, cuối cùng “òa” lên một tiếng.

Ai đó đã khóc.

……

Tại một tiệm net.

Một quản lý quán net đang đeo tai nghe và xem “Giọng ca nội lực”.

Vốn chỉ muốn xem giải trí nhưng bây giờ lại bất tri bất giác mà bật khóc.

Nhân viên nữ nhỏ nhắn ở bên cạnh nhìn thấy người đàn ông vậy mà lại khóc, cô cũng có chút ngạc nhiên. Thế nhưng nhìn nước mắt đối phương không ngừng tuôn trào, cô tốt bụng lấy khăn giấy đưa qua.

“Lau nước mắt đi, anh sao vậy?”

Thế nhưng người đàn ông cũng không để ý tới, mà nhìn màn hình không chớp mắt.

Cô gái nổi giận.

Bà đây có lòng tốt an ủi, vậy mà anh một câu cũng không nói, đúng là tức chết mà.

Sau đó cô ta đẩy gã một cái, bởi vì động tác hơi mạnh, phích cắm tai nghe bị rơi ra.

"Cô làm cái gì vậy?" Gã đàn ông gầm gừ nói: "Tôi đang nghe một bài hát, con mẹ nó thật là buồn."

Đột nhiên.

Bởi vì tai nghe đã được rút ra.

Âm thanh bỗng phát ra loa.

Tiệm net vốn vô cùng náo nhiệt, đột nhiên an tĩnh lại.

Có người chơi đang chơi game hăng hái, đột nhiên dừng động tác trong tay, hoàn toàn bị âm thanh kia lây nhiễm.

Trong trò chơi.

"Con mẹ nó, cậu đang làm gì đấy, đánh quái đi."

"Mẹ kiếp, mau đánh đi, chúng ta sắp đánh không lại rồi."

Chàng trai phản ứng lại, nhưng lại ném tai nghe sang một bên, đôi mắt vừa ửng đỏ vưa chơi game.

"Tình huống gì vậy, bài hát này sao lại hay như vậy, người nghe đều khóc."

Không chỉ một mình anh ta đã gặp chuyện này.

Những cư dân mạng khác xung quanh cũng đều như vậy, có người trực tiếp tắt trò chơi, yên lặng ngồi ở đó, vừa nghe nhạc vừa khóc.

Trong một số khu phố.

Một số phụ huynh đột nhiên phát hiện ra rằng con trai của họ vừa xem máy tính vừa khóc, họ cũng ngơ ngác không biết chuyện gì đã xảy ra.

Cảnh tượng này xảy ra ở mọi nơi.

Đặc biệt là một nhà hàng nhỏ.

TV treo trên tường đang chiếu "Giọng ca nội lực".

Nhà hàng vốn náo nhiệt đột nhiên yên tĩnh lại.

Thực khách nghe âm thanh truyền đến từ TV, ai nấy đều mê mẩn, vừa uống rượu, vừa khóc đến thương tâm.

Người bên ngoài đi ngang qua, nhìn thấy một màn này, cũng khó hiểu, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

……

Hiện trường.

Giọng hát của Lâm Phàm vẫn đang được truyền đi trong hiện trường.

Lưu Anh Đông, Triệu Lỵ, Hoắc Kiến Tường đều há hốc miệng.

Bọn họ cảm nhận được giọng hát này đã chạm đến một nơi nào đó trong thâm tâm họ.

Không biết vì sao, càng nghe càng thương cảm, hốc mắt cũng trở nên đỏ bừng.

Không lâu sau.

Bài hát cuối cùng cũng kết thúc.

Lâm Phàm mở mắt ra, khi nhìn thấy một màn trước mắt, hắn hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Mẹ kiếp, tình huống này là gì đây?

Bọn họ đều bị ai làm gì rồi, sao ai nấy đều khóc hết vậy.

Đột nhiên, hắn nghĩ đến một cái gì đó.

Không phải là do hắn đấy chứ?

Tuy loại kiến thức ca hát này rất trâu bò, nhưng cũng không thể chỉ hát thôi mà khiến người ta đều khóc như thế. Điều này chỉ có một khả năng, đó là sự hỗ trợ thần bí của bách khoa toàn thư.

Lúc này, Lâm Phàm nở nụ cười, cầm lấy micro nói: "Mọi người nói đi, cảm giác thế nào?"

Hoắc Kiến Tường khoát tay: “Đừng nói gì cả, để tôi dịu lại chút đã.”

Triệu Lỵ và Lưu Anh Đông cũng vậy, mãi đến khi tiếng hát kết thúc mới dần cảm thấy nhẹ nhõm.

Bọn họ cũng không biết vì sao khi nghe tiếng hát này, lại nhịn không được muốn khóc.

“Rất hay luôn.”

Lúc này, khán giả tại hiện trường trở nên điên cuồng.

“Đây là giọng hát hay nhất mà tôi từng nghe.”

“Quá buồn luôn, tôi nghe đến phát khóc luôn rồi.”

“Lâm lão sư, có thể làm đệm nhạc hay không, tôi cảm thấy bài này mà đệm nhạc này nhất định sẽ càng hay hơn nữa.”

“Đúng vậy.”

“Hát lại một lần nữa đi.”

“Sau này mà không được nghe nữa thì phải làm sao bây giờ.”

Giờ phút này, tất cả mọi người không thể tin được, trên thế gian này lại có thể có giọng ca như vậy, những “ca thần”, “ca hậu” kia so với giọng hát này, ngay cả tư cách xách giày cũng không có.

Đây đã không phải là thanh âm của nhân gian nữa, mà là giọng hát của thần tiên.

Cảm giác đó không thể diễn tả bằng lời nói.

Lâm Phàm chắc chắn sẽ không hát nữa, hắn chỉ tạm thời phát huy một chút tại hiện trường. Thế nhưng chính là vì để cho mọi người chứng kiến thực lực của bổn đại sư nên mới biểu diễn một chút.

Đâu phải là các ngươi muốn nghe là có thể nghe.

Nhưng thật kỳ lạ.

Tại sao nhiệm vụ của bách khoa toàn thư này vẫn chưa hoàn thành?

Chẳng lẽ hắn hát không đúng chỗ sao?

Nhưng hẳn không có khả năng.

Quên đi, không nghĩ nữa.

Sau này hắn không nên dễ dàng hát nữa, hỗ trợ thần bị của bách khoa toàn thư cũng quá khủng bố rồi.

Chương 1264: Đi, bây giờ chúng ta đi!

Nhìn thấy mọi người còn trầm luân trong giọng hát của mình mà không thể tự kiềm chế.

Lâm Phàm cảm thấy vẫn nên đừng quấy rầy mọi người nữa, hắn yên lặng bước xuống đài, nhưng hắn vừa bước chân thì người phía dưới đã lập tức phản ứng lại.

Khán giả như phát điên, ai nấy đều đứng lên hò hét.

"Hát thêm một bài nữa đi."

"Anh không thể như vậy, nhất định phải chịu trách nhiệm với chúng tôi."

"Đúng vậy, một bài căn bản không đủ, nhất định phải thêm một bài nữa."

Từ khi bắt đầu đến khi kết thúc chương trình "Giọng ca nội lực" khán giả vẫn biểu hiện rất bình thường, tuyệt đối sẽ không có hành vi quá khích gì, thế nhưng hiện tại bọn họ không nhịn được nữa.

Có người đứng trên ghế, có người cởi quần áo ra, hiện trường rất điên cuồng.

Bọn người Hoắc Kiến Tường là giám khảo, bọn họ cũng cảm thấy rất khiếp sợ trước giọng hát của Lâm Phàm. Bọn họ không nghĩ tới Lâm lão sư lại thâm tàng bất lộ, vốn tưởng rằng hắn chỉ hát bình thường, nhưng thật không ngờ lại hay như vậy, giọng hát vừa cất lên đã gây chấn động toàn sân khấu.

Chỉ một bài hát đã khiến các con tim rung động sâu sắc, không thể không bộc lộ cảm xúc.

Nếu Lâm lão sư tham gia vào giới ca hát, vậy những người khác còn có thể có đường sống sao?

Ngẫm lại cũng có chút đáng sợ.

Nhìn khán giả điên cuồng như thế, Lâm Phàm rất bình tĩnh, sau đó hắn cầm lấy micro và nói: "Mọi người im lặng một chút, hôm nay sẽ hát một bài, chờ sau này có cơ hội tôi sẽ hát tiếp. Đến đây, chương trình "Giọng ca nội lực" cũng đã kết thúc hoàn mỹ, chuyện tiếp theo vẫn nên giao cho người dẫn chương trình."

Nói xong, hắn trực tiếp đi xuống sân khấu.

"Đừng mà."

Khán giả vô cùng đau đớn, bọn họ còn chưa nghe đủ, sao lại kết thúc như vậy.

Đối với khán giả, thời điểm này họ đã hoàn toàn bạo phát.

Bọn họ có thể cam đoan mình chưa từng nghe qua giọng hát như vậy, thanh âm này giống như thuốc phiện, sau khi nghe xong càng làm cho người ta khó có thể quên.

Khi nhắm mắt lại, không hiểu sao trong đầu lại vang lên thanh âm quen thuộc kia.

Một màn hôm nay thật khó có thể quên, càng may mắn hơn là họ đều có thể đến xem sân khấu trực tiếp. Nếu như không ở đây thì có lẽ sẽ bỏ qua cơ hội này rồi.

Người dẫn chương trình Thôi Vĩ không ngờ sau một bài hát của Lâm lão sư, hiện trường lại biến thành như vậy. Thế nhưng anh ta không thể không thừa nhận, Lâm lão sư hát thật sự là quá mê hoặc.

Cho dù là anh ta đứng ở hậu trường, cũng nhịn không được muốn khóc.

Hậu trường.

Phó giám đốc rất để tâm, cho dù "Giọng ca nội lực" vẫn luôn hot thì ông ta vẫn đến sân khấu đều đều, chính là sợ sẽ xảy ra chuyện.

Bây giờ sau một bài hát, ông ta đã cố gắng hết sức nắm chặt nắm đấm của mình.

"Bùng nổ rồi, rốt cục đã hot rồi, vào thời khắc cuối cùng khi khép màn, rốt cục cũng đạt tới đỉnh cao rồi."

Phó giám đốc rất vui vẻ, ngay cả ông ta sau khi nghe bài hát kia cũng sắp khóc, mà bầu không khí hiện trường lại đạt tới đỉnh cao. Ông ta cũng không dám tưởng tượng sau này sẽ trở nên như thế nào.

Hơn nữa trong lòng ông ta cũng rất khiếp sợ, muốn hát khiến cho người khác khóc như vậy đâu phải dễ dàng gì. Về phần những tiết mục kia, khán giả khóc sướt mướt thì chủ yếu là do khán giả được sắp xếp, chỉ để thổi phòng chương trình.

Nhưng bây giờ thì khác, sau khi nghe xong bài hát này thì ông ta cũng không biết tại sao mình lại khóc, cũng không nhịn được khóc.

Cảm giác này thật tuyệt vời.

……

MC Thôi Vĩ nói: "Chương trình "Giọng ca nội lực" đến đây xin được kết thúc, cảm ơn các vị giám khảo cùng các thí sinh đã mang đến những màn biểu diễn đặc sắc, xin hãy theo dõi trang web chính thức của Đài truyền hình Thượng Hải để đón xem những phần đặc sắc tiếp theo…"

"Giọng ca nội lực" của Đài truyền hình Thượng Hải tạo ra rating cao chót vót đến đây thì cũng kết thúc.

Vốn sẽ không phát sinh chấn động lớn như vậy, nhưng sau khi Lâm Phàm hát một bài hát, tiết mục này trong nháy mắt đã xảy ra biến hóa nghịch thiên.

Triệu Lỵ nói: "Lâm lão sư, bài hát này thật sự quá hay."

Lâm Phàm bình tĩnh cười: "Cũng tạm thôi."

Hoắc Kiến Tường một bên nói: "Bài hát này tuy hay nhưng hay nhất vẫn là giọng hát. Thật không ngờ giọng hát của Lâm lão sư lại dễ nghe như vậy, giống như có ma lực, có thể chạm vào tâm hồn."

Lâm Phàm khẽ cười, cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Tất cả đều là công lao của năng lực hỗ trợ thần bí, nếu như không có nó, thật đúng là không sinh ra được hiệu quả lớn như vậy.

Vương Minh Dương nghe xong bài hát cũng lau nước mắt, sau đó nhanh chóng xuất hiện bên cạnh Lâm Phàm: "Mẹ kiếp, đại ca của tôi ơi, cậu hát hay như vậy sao không nói với tôi. Nếu như cậu nói với tôi, tôi còn muốn tìm thêm nghệ sĩ rắm. Chỉ cần cậu ra mắt thì chỉ cần vài bài hát, vậy còn không phổ biến trên toàn thế giới được hay sao."

"Khiêm tốn, khiêm tốn chút." Lâm Phàm rất khiêm nhường nói: "Anh nói xem nếu tôi cất tiếng hát, vậy còn có cơ hội sống sót của người khác sao? Nếu hôm nay không tham gia chương trình, tôi đã không chuẩn bị để hát đâu. "

Vương Minh Dương nắm lấy Lâm Phàm, nói: "Đi, bây giờ chúng ta đi. "

Chương 1265: Lấn át cả quán quân

"Đi đâu?" Lâm Phàm sửng sốt, hiện tại Vương Minh Dương có chút điên cuồng, nhất là ánh mắt nhìn về phía hắn, có chút làm cho người ta sợ hãi.

Vương Minh Dương hưng phấn nói: "Còn có thể đi đâu nữa, nhất định là trở về công ty, chúng ta ký hợp đồng. Sau này cậu chính là ca sĩ mạnh nhất của chúng ta, chúng ta ra album, ra bài hát, phát hành toàn thế giới."

"Vãi, anh như này là muốn gây chuyện. Được rồi, được rồi, tôi không có nhiều hứng thú với ca hát." Hắn cũng không muốn điên cùng với Vương Minh Dương, tên này thật sự nghĩ quá nhiều.

Nhưng anh ta nói cũng không phải không có lý.

Với năng lực hiện tại của hắn, nếu thật sự ra album, vậy khẳng định có thể xâm nhập thị trường toàn thế giới.

Thế nhưng, bổn đại sư là người thích khoe khoang như vậy sao?

Điều đó chắc chắn là không.

Chỉ là tình huống nhiệm vụ bây giờ là như thế nào? Sao còn chưa hoàn thành, hắn chờ cũng có chút nóng nảy rồi.

“Đừng mà, tôi nói này người anh em, cậu phải suy nghĩ thật kỹ. Chúng ta song kiếm hợp bích, đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, tôi nói cho cậu biết….” Vương Minh Dương thấy anh em nhà mình muốn đi nên trực tiếp đuổi theo, tận tình bắt đầu dụ dỗ lừa gạt.

Đám người Hoắc Kiến Tường nhìn hai người đi xa, không khỏi thở dài.

Nhất là Hoắc Kiến Tường, nghĩ đến những gì mình nói lúc trước, nhất thời có chút ngượng ngùng.

Đây không phải múa rìu qua mắt thợ hay sao.

Còn nói muốn thắng người ta trong lĩnh vực ca hát, cuối cùng lại bị người ta xách lên đánh.

Ngẫm lại cũng có chút lúng túng.

Hạo Giang.

Vân Tuyết Dao khóc lóc sướt mướt, mà nhóm bạn thân của cô cũng không khá hơn chút nào.

Trong đó có một cô gái giọng nói rất điệu đà nói: “Tuyết Dao, bạn trai của cậu hát sao lại hay như vậy, hát khiến người ta đều phải bật khóc. Tháng sau sinh nhật tớ, có thể mời anh ta đến hát cho người ta một bài được hay không.”

Vân Tuyết Dao liếc mắt một cái, rõ ràng cô suy nghĩ quá nhiều rồi đó.

Một lần nữa cô nhớ lại giọng hát vừa rồi, thật sự là nghe rất hay.

Chỉ là bị nhóm bạn thân còn cho rằng đây là bạn trai của mình thật, mà cô cũng không phản bác, cô còn chưa quên chuyện kia, bóng dáng kia vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng.

……

Tại Thượng Hải.

Điền Thần Côn nói: “Mẹ kiếp, sao thằng nhóc này lại hát hay như vậy, một ông già như tôi cũng khóc, đây quả thực không khoa học mà.”

Ngô Thiên Hà tuổi đã rất lớn, khẳng định không giống như người trẻ tuổi, dễ dàng thương cảm như vậy.

Nhưng lúc này, dưới lực lượng hỗ trợ thần bí, "trái tim già nua" của ông ta cũng trở nên thương cảm.

Chỉ sợ Lâm Phàm thật sự không biết, bài hát tối nay của hắn khiến bao nhiêu người bật khóc, chỉ cần nghe được giọng hát thì sẽ không may mắn thoát khỏi.

'Lực lượng hỗ trợ thần bí' của bách khoa toàn thư thực sự quá mạnh.

Mạnh đến nỗi làm cho người ta có chút sợ hãi.

……

Ngày hôm sau!

Tin tức trên mạng đã bùng nổ hoàn toàn.

Vốn dĩ chương trình "Giọng ca nội lực" vốn rất hot nhưng cũng không được tuyên truyền quá rộng rãi. Thế nhưng hôm nay không giống vậy, toàn bộ mạng xã hội đều tràn ngập tin tức về chương trình này.

Một số người dân mở điện thoại di động của họ xem thì ngay lập đã bị dọa ngốc.

Đài truyền hình Thượng Hải thừa tiền quá rồi, lại mua nhiều báo chí như vậy để tuyên truyền, chuyện này có cần thiết sao?

Cho dù là kết thúc, cũng không cần mạnh bạo như vậy chứ.

"Chương trình 'Giọng ca nội lực' đã kết thúc một cách hoàn hảo, Lâm đại sư hát một bài hát tên "Nụ hôn biệt ly" làm cả trường quay phải bật khóc."

"Lâm đại sư đến tột cùng có được ma lực nào mà hát xong lại khiến mọi người đều khóc như thế."

"Sốc! Đêm qua, nhiều người dân trên khắp đất nước đều đau buồn, nguyên nhân lại là …"

"Giọng hát kỳ diệu xuất hiện, làm cho mọi người đều rúng động."

"Lâm đại sư sáng tạo ra kỳ tích, bài hát này mà không nghe thì hối hận cả đời."

…..

Khắp nơi đều là tin tức này, tất cả mọi người đều choáng váng, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao có thể đáng sợ như vậy.

Những phóng viên này uống nhầm thuốc à?

“Giọng ca nội lực” đã kết thúc, quán quân đã xuất hiện, nhưng điều khiến mọi người bối rối chính là tin tức về quán quân lại ít đến đáng thương.

Buổi sáng, Trần Thụy An vui mừng xem tin tức, khi nhìn thấy toàn bộ màn hình đều là tin tức “Giọng ca nội lực” thì trong lòng rất vui vẻ, nhưng sau khi nhìn kỹ lại phát hiện tất cả đều là tin tức về Lâm đại sư, trong nháy mắt có chút ngơ ngác.

Thế này là sao?

Mình không phải là quán quân ư, sao lại không thấy tin tức của mình.

Mãi đến khi ở một góc nhỏ đọc được tin tức liên quan đến mình, Trần Thụy An không khỏi vui mừng nở nụ cười. Mặc kệ như thế nào, ít nhất mình cũng được lên tin tức.

Thế là đủ rồi.

Tiêu đề Weibo.

“Mẹ kiếp, giọng hát này của Lâm đại sư quả thực đáng sợ.”

“Ha ha, lầu trên có phải sau khi nghe xong muốn chết hay không? Tôi đoán trước mà, vậy nên không nghe, nếu không tôi sẽ không ngủ được.”

“Nói cái gì thế, vậy mà cậu lại không nghe? Tôi thấy cậu sẽ phải hối hận.”

“Lâm đại sư hát bài này tôi cũng không biết nói cái gì cho đúng, làm sao có thể có giọng hát như vậy được.”

Chương 1266: Lật đổ nhận thức của mọi người

“Ông trời ơi, Thổ Địa ơi, ai đến cứu tôi đi. Tôi là một lão già rồi, mười mấy năm chưa từng khóc nhưng tối hôm qua lại khóc như mưa.”

“Vãi chưởng, mấy người nói giả trân vừa thôi, cho dù hát hay đến đâu cũng không thể như vậy được chứ.”

“Không tin thì tự mình đi nghe xem, sau khi nghe xong thì anh sẽ hiểu ngay.”

Tại một văn phòng nào đó.

Vương Hoa là một nhân viên bình thường, lúc rảnh rỗi sẽ lướt Weibo, xem tin tức. Sáng nay khi nhìn thấy những tin tức này, anh ta cũng bị dọa sợ.

Lão đại nào trâu bò như vậy, lại để quảng cáo tràn lan khắp nơi.

Bài hát nào mà lợi hại như vậy, còn làm cho người ta nghe xong khóc ngay, định lừa trẻ con à.

Thấy trong bình luận đều nói bài hát này hay như thế, anh ta thật đúng là không tin.

Lâm đại sư mấy lĩnh vực khác đều giỏi, làm sao có thể ca hát cũng hay như vậy được. Ở nơi làm việc nghe hát là chuyện rất bình thường, chỉ cần không để âm thanh quá lớn, sẽ không ảnh hưởng đến đồng nghiệp khác.

Tuy nhiên, anh ta đã nói với các đồng nghiệp của mình trước.

“Tôi nghe một bài hát, nếu mọi người chê khó nghe thì nói cho tôi biết.” Vương Hoa nói.

Mấy đồng nghiệp xung quanh nhất thời cười nói: “Bài hát của ai vậy?”

“Của Lâm đại sư.”

Vương Hoa không nói thêm gì, gõ bàn phím tìm kiếm một chút, thật đúng là tìm được.

Đây là một người khá nổi, trực tiếp tải xuống video, hơn nữa khi thấy tiêu đề lại càng chọc cười.

“Vì để trích ra bài hát này, tôi đã phải khóc lóc như mưa, sau khi nghe, hãy cho tôi vài lượt thích.”

Mà làm cho Vương Hoa ngoài ý muốn chính là, bình luận phía dưới này đều có chút không giải thích được, làm cho người ta có chút xem không hiểu.

“Đã like.”

“Lão đại trâu bò.”

“Hay đến điên luôn, vừa nghe vừa khóc, người khác đều coi tôi như tên thần kinh.”

“Quỳ cầu xin bài hát khác, còn có bài hát hay hơn không.”

Vương Hoa khẽ lắc đầu, những người này cũng quá khoa trương rồi, bài hát gì có thể hay đến loại trình độ này, một đám người bốc phét với nhau, sau đó anh ta mở bài hát.

Không có nhạc đệm.

Một sự im lặng ngắn ngủi.

Đột nhiên một giọng hát truyền đến, trong nháy mắt, vẻ mặt Vương Hoa không dám tin, anh ta ngây ngẩn cả người.

Ban đầu trong văn phòng, một số đồng nghiệp đang gõ bàn phím, nhưng tiếng gõ bàn phím dần dần biến mất, tất cả mọi người đều lắng nghe tiếng hát.

Càng nghe càng buồn.

Oà!

Khóc rồi.

Vương Hoa sờ sờ khóe mắt, vậy mà lại có nước mắt.

Loại cảm giác này không thể khống chế, giọng hát kia đánh thẳng vào trong tâm can, chạm vào nơi tâm hồn yếu ớt nhất.

Bài hát kết thúc.

Văn phòng im lặng ngắn ngủi, sau đó một đồng nghiệp không thể chờ đợi lập tức hỏi: “Vương Hoa, tên của bài hát này là gì? Sao tôi chưa từng nghe, đúng là hay quá trời.”

Bây giờ Vương Hoa hiểu rồi, thì ra trên mạng nói đều là sự thật.

Bài hát này thật sự có một loại ma lực làm cho người ta nói không rõ, không phải nói bài hát nghịch thiên cỡ nào, mà là

giọng hát này quả thực làm cho bọn họ không cách nào chống cự.

“Đây là bài ‘Nụ hôn biệt ly’ của Lâm Phàm biểu diễn trong “Giọng ca nội lực”, không có đệm nhạc, cũng không có trên các web âm nhạc, tôi chỉ tìm được trong video chương trình.”

Sau khi các đồng nghiệp biết được, không thể chờ đợi được mà bắt đầu tìm kiếm, sau đó nghe nó hết lần này đến lần khác.

Dần dần, tất cả mọi người đều đắm chìm.

……

Trên mạng.

Không ít người có tiếng trong giới ca hát, khi tỉnh dậy phát hiện người ta bình luận ngập tràn trên mạng xã hội.

Hơn nữa đều có liên quan đến “Giọng ca nội lực” của đài Thượng Hải.

Điều này làm cho rất nhiều người không thoải mái, hiện tại chương trình đã hạ màn, không nên tiếp tục quảng cáo rầm rộ mới phải. Một số người nổi tiếng đã bày tỏ ý kiến của mình trên Weibo và phản đối.

Một số ngôi sao đã mua tiêu đề tin tức, phát hiện tiêu đề tin tức của mình bị cướp đi, lửa giận trong lòng càng bùng nổ triệt để.

Thậm chí, một số lão đại trong giới ca hát đều rất khó chịu với những tiêu đề tin tức này.

Giọng hát hay nhất!

Bài hát cảm động nhất!

Người đứng đầu trong thế giới ca hát!

Chờ đã.

Những danh hiệu này đều thuộc về một người ngoài ngành, điều này làm cho bọn họ rất khó chịu.

Văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị.

Bọn họ hát cũng coi như là văn.

Ca thần cũng thế, ca hậu cũng vậy, không dám nói mình là đệ nhất giới ca hát.

Bởi vì một bài hát sẽ có một số người thích, một số người không thích. Gu của khán giả đều khác nhau, ngay cả khi đạt được thành tích tốt cũng sẽ phải khiêm tốn.

Nhưng bây giờ, có người dám tự xưng mình là đệ nhất giới ca nhạc.

Giờ khắc này, bọn họ không thể nhịn được.

Nhóm trò chuyện giới ca hát.

"Quá kiêu ngạo rồi, đệ nhất giới ca hát? Tôi cười ẻ."

"Bây giờ loại người nào cũng có, không cần để ý tới."

"Tôi đã chửi lên Weibo rồi, có người kiêu ngạo như vậy không?"

"Cho dù hắn là Lâm đại sư, cũng không thể kiêu ngạo như vậy, nên chèn ép một chút."

Trong nhóm thảo luận rất kịch liệt, đối với chuyện này, bọn họ rất ngứa mắt, cũng cực kỳ khó chịu.

Mà ngay lúc này.

"Các vị lão sư, mọi người từng nghe bài hát này chưa?"

"Chưa từng nghe."

"Nghe nó làm gì?"

"Có thể hay đến mức nào chứ, chúng ta đều ở trong giới ca hát này mười mấy năm rồi, bài hát gì chưa từng nghe."

Chương 1267: Cậu chính là người của tôi

"Các lão sư, tôi đề nghị mọi người tốt nhất nên nghe thử rồi phát biểu ý kiến, bằng không sẽ bị người khác chửi đó."

"Kick tên này ra đi, nâng chí khí cho người khác, diệt uy phong của mình."

"Kick rồi, kick rồi."

Trưởng nhóm đã xóa bạn ra khỏi nhóm.

Nhưng những ca sĩ trong nhóm này cuối cùng vẫn nghe thử.

Chỉ là sau khi nghe xong, đám người vốn náo nhiệt, trong nháy mắt an tĩnh lại, không có ai nói chuyện.

Mà vốn có một vài ca sĩ nổi tiếng mắng chửi trên Weibo, đột nhiên xóa bài viết weibo kia đi, giống như là chưa từng xảy ra chuyện gì.

Tại phố Vân Lý.

Khi Lâm Phàm đến, các ông cửa hàng đều vây quanh Lâm Phàm.

"Ông chủ nhỏ, cậu phải chịu trách nhiệm đó."

"Đúng vậy, chúng tôi ủng hộ tiết mục của cậu vậy mà cậu lại khiến chúng tôi khóc, cái này có chút không thể nói được."

"Tôi đề nghị cậu đứng ở đây hát thêm một bài, chuyện này chúng ta coi như xóa bỏ."

Lâm Phàm trợn mắt há hốc mồm nhìn mọi người.

"Mấy ông đang làm cái gì vậy, còn muốn nghe hát? Không định kinh doanh nữa sao?"

Đối với những người hàng xóm thích góp vui này hắn đều cảm thấy có chút bất đắc dĩ, không phải chỉ là ca hát thôi sao, cần phải điên cuồng như vậy không chứ.

"Vì nghe một bài hát của ông chủ nhỏ, việc làm ăn này có thể không làm cũng được." Các ông chủ hô vang.

"Vãi chưởng." Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ, hô to một tiếng, thật là điên cuồng mà: "Mọi người nhanh chóng giải tán, đợi lần sau đi."

Không thể không nói, chuyện này ngược lại ngoài dự liệu, chính hắn cũng có xem tình huống trên mạng, phát hiện tình hình này có chút khủng bố.

Trước đây hắn chỉ sáng tác bài hát chứ chưa từng hát.

Cho nên chưa có nhiều sức hấp dẫn đối với bọn họ, nhưng tối hôm qua sau khi làm xôn xao một phen, cư dân mạng có thể nhớ tới hắn, toàn bộ đều muốn hắn phải tiếp tục hát.

Hắn cũng không muốn trở thành ca sĩ, mục tiêu lớn nhất của hắn chính là trông coi cửa hàng nhỏ này. Tiếp tục bán bánh kếp, thỉnh thoảng làm thầy bói, lại đến Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn dạy dỗ bọn nhỏ.

Những ngày tháng yên bình như vậy đi đâu tìm?

Chắc chắn không thể tìm thấy rồi.

Nhưng mà tối hôm qua, cái tên Vương Minh Dương này tra tấn hắn quá thảm.

Cuối cùng hắn không thể làm gì được nên chỉ có thể nhượng bộ, đó chính bổ sung toàn bộ phần nhạc cho bài "Nụ hôn biệt ly" rồi phát một bài hát hoàn chỉnh. Còn về sau này, vậy thì không bao giờ đụng vào nữa.

Hắn có thể cảm giác được, nhiệm vụ lần này, sẽ hoàn thành với tốc độ như tên lửa.

Lúc này, người dân đã đến để xếp hàng chuẩn bị mua bánh kếp.

Lâm Phàm cười nói: "Mọi người đừng nóng vội, lập tức đến rồi."

Người dân nói: "Ông chủ nhỏ, nếu không thì hôm nay đừng bán bánh, cậu chỉ cần hát một bài hát thì chúng tôi sẽ đi."

Lâm Phàm sửng sốt, còn có thể có chuyện này?

Nhưng mà chuyện này làm sao có thể, hắn còn phải bán bánh kếp mà.

Nếu không tiền thuê nhà hàng ngày ai sẽ trả.

"Hôm nay không hát nữa, vài ngày nữa bài hát này sẽ được phát hành, đến lúc đó mọi người có thể nghe được ở trên mạng." Lâm Phàm nói.

"Thật hay giả vậy?" Có người không dám tin hỏi.

Lâm Phàm đáp: "Tôi còn có thể lừa gạt mọi người sao?"

Rất hiển nhiên, người dân nghe nói như vậy đều vô cùng hưng phấn, bọn họ thật sự bị bài hát này của ông chủ nhỏ mê hoặc, hận không thể nghe nó mỗi ngày.

Kể từ khi nghe bài hát đó, họ cảm thấy các bài hát khác thật quá nhàm chán.

Sau khi bận rộn xong, Lâm Phàm cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Mọi người trông cửa hàng nhé, tôi đi ra ngoài một chút.” Lâm Phàm chào hỏi, sau đó lái xe đi đến chỗ của Vương Minh Dương.

Vẫn là nhanh chóng hoàn thành phiên bản đầy đủ của bài hát, đến lúc đó thì nhiệm vụ này cũng có thể hoàn thành.

Hắn biết lực lượng hỗ trợ thần bí của bách khoa toàn thư rất mạnh, nhưng cũng không nghĩ tới lại mạnh như vậy.

Chỉ cần một bài hát đã tạo ra một hiệu ứng như vậy.

Tại tập đoàn Đông Hán.

“Xin chào Lâm đại sư.” Nhân viên lễ tân nhìn thấy Lâm Phàm, lập tức đứng dậy.

Lâm Phàm cười, hỏi: “Giám đốc Vương của các cô ở đây đúng không?”

“Đúng vậy.” Nhân viên lễ tân đáp.

Lâm Phàm khẽ gật đầu: “Ừm, làm việc cho tốt, tôi tự đi lên là được.”

Nhân viên lễ tân sao có thể không biết Lâm đại sư, đây chính là bạn tốt nhất của tổng giám đốc bọn họ. Hắn tới nơi này đương nhiên là thuận lợi không bị ai cản trở.

Nhất là tối hôm qua, không biết có bao nhiêu người đã nghe bài hát của Lâm đại sư.

Mà tất nhiên cô ta hoàn toàn trở thành fan não tàn của Lâm Phàm.

Trong văn phòng.

Sau khi Lâm Phàm đẩy cửa đi vào, Vương Minh Dương cười: “Đậu xanh, cậu đến rồi, tôi chờ cậu sắp chết đến nơi rồi đó.”

Lâm Phàm không nói gì nhìn Vương Minh Dương nói: “Không phải chứ, tôi nói này, anh đúng là biết làm phiền người khác đó.”

Vương Minh Dương tiện tiện cười: “Ai quấy rầy cậu chứ, chúng ta chính là anh em, chuyện này ngoại trừ cậu thì còn có ai có thể làm được. Nhưng tôi nói thật, bài hát kia của cậu đỉnh vãi chưởng, cậu chính là người của tôi rồi.”

Chương 1268: Một lần thông qua

“Được rồi, được rồi, đừng vòng vo nữa. Anh đã tìm người đến hết rồi chứ?” Lâm Phàm hỏi, mục đích chính của hắn hiện tại chính là làm ra nhạc đệm cho bài “Nụ hôn biệt ly”, sau đó hoàn mỹ thu âm, cuối cùng đưa lên mạng.

Vương Minh Dương đáp: “Tôi làm việc mà cậu còn phải lo lắng sao, người đã đến sớm rồi. Đi, chúng ta đến phòng làm việc.”

Tại studio.

Nhân viên công tác đều đang bận rộn, khi Lâm Phàm đến hiện trường, hắn rõ ràng cảm giác được ánh mắt của những nhân viên này nhìn về phía mình rất khác, tràn ngập sự sùng bái.

“Lâm lão sư.”

“Chào Lâm lão sư.”

……

Tuy rằng Lâm Phàm còn trẻ, nhưng năng lực này không cần phải nói, bọn họ thật sự bội phục.

“Các vị, đợi lát nữa mọi người sẽ vất vả, tôi sẽ viết phần nhạc đệm, mọi người sẽ phải hoàn thành nó .” Lâm Phàm nói, sau đó lấy giấy và bút ra, trực tiếp viết luôn phần nhạc đệm cho bài hát “Nụ hôn biệt ly”.

Tất cả mọi người nhìn không chớp mắt, có người khịt mũi, đột nhiên khiếp sợ vạn phần.

“Xong rồi.” Lâm Phàm buông bút xuống nói.

Vương Minh Dương sửng sốt: “Cứ như vậy là xong rồi?”

Lâm Phàm đáp: “Vậy anh còn muốn làm gì nữa?”

Một nhân viên trong đó thán phục: “Lâm lão sư thật sự quá lợi hại, nếu thêm phần nhạc đệm này, vậy bài hát này khẳng định

lại thăng lên mấy hạng.”

Vương Minh Dương kinh ngạc nói: “Gì mà lại lên mấy hạng, nếu vậy bài hát này không phải là thần khúc sao?”

Nhân viên công tác: “Thật ra bài hát này rất hay, nhưng tôi cho rằng ngoại trừ lâm lão sư ra, chỉ sợ không ai có thể đạt tới trình độ này. Hơn nữa một số ca sĩ hẳn là sẽ không hát lại, Lâm đại sư biểu diễn cực kỳ xuất sắc, không ai dám đụng vào.”

Điều này đối với các nhân viên công tác mà nói, bọn họ có thể chứng kiến thần khúc xuất hiện thì đã là chuyện vô cùng may mắn.

Mà đối với một số ca sĩ, cho dù bọn họ muốn hát cũng không dám hát, hát ra không phải là mất mặt sao.

Người hát bài gốc quá đỉnh, khẳng định họ sẽ không tự rước nhục cho mình.

Lâm Phàm nói: “Được rồi, chúng ta cùng nhau làm đi.”

“A hả?” Nhân viên công tác sửng sốt, “Lâm lão sư, ngài biết làm những thứ này sao?”

Lâm Phàm cười nói: “Chắc chắn rồi, nếu không, tôi còn có thể làm cái gì nữa?”

Những người làm việc không nói nhiều, nhưng vẫn còn một số người không quá tin cậy.

Nhưng sau đó, tất cả họ đều tin.

Lúc bận rộn, họ phát hiện ra rằng Lâm lão sư thực sự quá biến thái, vậy mà mạnh hơn họ, các loại thiết bị trong tay hắn không có gì là khó khăn.

Chuyên nghiệp hơn cả chuyên nghiệp, chỉ đơn giản là quá đáng sợ.

Vương Minh Dương dương dương đắc ý, đây chính là huynh đệ của mình, cái gì cũng biết, hơn nữa còn trâu bò nhất.

Cũng không rõ tên này còn gì là không biết làm không.

Một giờ sau.

Phần nhạc đệm đã thực hiện xong.

Tất cả nhân viên công tác đều kinh ngạc nhìn Lâm Phàm, nếu là bọn họ, ít nhất phải mất mấy tiếng đồng hồ. Thế nhưng hiện tại lại chỉ trong thời gian ngắn đã hoàn thành, nếu nói ra chỉ sợ sẽ dọa chết người.

Nhất là phần nhạc đệm này ban đầu cũng đã rất tốt, nhưng Lâm lão sư lại không hài lòng. Thế là làm lại, trong mắt bọn họ thì phần nhạc đệm ban đầu cũng đã rất dễ nghe.

Yêu cầu của Lâm đại sư cũng quá cao rồi.

Nếu như để cho bọn họ làm, chỉ sợ sẽ không đạt được yêu cầu này.

Trong phòng thu âm.

Mọi thứ đã sẵn sàng.

Bên ngoài vây kín người, bọn họ đều đang chờ mong, không biết sau khi thêm phần nhạc đệm thì bài hát này sẽ như thế nào, thật sự làm cho người ta tò mò.

Lâm Phàm giơ tay lên, ý bảo "ok".

Nhạc đệm vang lên.

Lâm Phàm nhắm mắt lại, sau đó chậm rãi cất giọng hát.

Vẻ mặt nhân viên phòng thu trong nháy mắt xảy ra biến hóa, nỗi buồn sâu trong nội tâm được khơi gợi ra.

Nhất thời lệ rơi đầy mặt.

Người xung quanh không hề kinh ngạc vì bọn họ đứng ở bên ngoài căn bản không nghe được âm thanh bên trong, nhưng nhìn vẻ mặt của nhân viên phòng thu thì bọn họ biết lần này sức lan tỏa của bài hát càng mạnh mẽ hơn.

"Hay quá đi." Nhân viên phòng thu cảm thán trong lòng, nước mắt không nhịn được mà tuôn ra, nhưng cho dù như vậy cũng phải hoàn thành công việc mới được.

Loại tình huống này nếu để cho người ngoài nhìn thấy, tuyệt đối sẽ chấn động, chuyện này cũng quá khoa trương rồi.

Lâm Phàm phát hiện cảm giác khi hát rất tốt, nhất là khi hát đến phần cao trào thì nội tâm của hắn cũng thay đổi.

Bài hát kết thúc.

Kết thúc hoàn hảo.

Lâm Phàm lấy tai nghe xuống, sau đó cười nói: “Thế nào? Một lần thông qua chứ hả?”

Nhân viên phòng thu kia ngồi trên ghế, thật lâu không lấy lại tinh thần. Một lát sau, nhân viên kia rốt cục cũng phản ứng lại.

“Hay quá, thật sự quá dễ nghe, còn hay hơn so với bản không có nhạc đệm trong chương trình. Tôi cảm giác trái tim mình như sắp nhảy ra ngoài, làm cho người ta nhịn không được muốn khóc, đây là ca khúc hay nhất mà tôi từng được nghe.”

“Không, nên nói là giọng hát, tôi cảm thấy dù Lâm lão sư hát bài nào cũng sẽ đạt đến trình độ này.”

Mọi người nghe những lời này, cũng kinh ngạc vạn phần.

Cũng thổi phồng quá rồi đó.

Chương 1269: Bài hát hoàn chỉnh

Vương Minh Dương làm sao quản nhiều như vậy, anh ta trực tiếp phát bài hát.

Khi bài hát vang lên, tất cả mọi người đều chấn động.

Không ai nói chuyện, tất cả mọi người đắm mình trong bài hát, không thể kiềm chế.

Vương Minh Dương: "Mẹ kiếp, rõ ràng đã nghe mấy lần rồi mà sao lúc nào cũng như vậy."

Lâm Phàm nhìn tình huống bên ngoài, im lặng chớp chớp mắt, ngồi chờ bọn họ nghe xong.

Từ đầu đến cuối, không ai có thể cưỡng lại sức hấp dẫn của bài hát.

Sau khi bài hát kết thúc.

Tất cả mọi người đang đắm chìm trong bầu không khí này, đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay nồng nhiệt.

Vương Minh Dương càng hưng phấn ôm bả vai Lâm Phàm: "Người anh em, thật sự rất là hay đó. Nếu không, cậu làm ca sĩ mới đi, tôi sẽ làm người đại diện cho cậu, chúng ta cùng lấn sân vào giới âm nhạc toàn cầu."

Lâm Phàm đẩy tay Vương Minh Dương ra, nói: "Được rồi, anh đây chính là muốn bán tôi mà, bài hát này đã thu âm xong, bây giờ cũng không có chuyện gì của tôi nữa nên tôi về đây. À đúng rồi, bài hát này đăng lên mạng cho tôi đấy nhé."

Vương Minh Dương sửng sốt, hỏi: "Bài hát hay như vậy, không tự mình ra album sao?"

Lâm Phàm xua tay: "Không cần, trước tiên cứ đăng lên mạng, nếu anh thật sự muốn ra album vậy thì đợi sau này đi."

Hiện tại hắn chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ, về phần bài hát này có thể mang đến lợi ích gì cho hắn hay không thì vẫn chưa hề nghĩ tới.

Dù sao cũng không quan trọng, không có gì to tát cả.

Nếu như là người bình thường, Vương Minh Dương nhất định sẽ nói, đầu óc cậu hỏng rồi à, không ra album để kiếm tiền sao?

Nhưng người trước mắt này chính là anh em thân thiết của của mình, muốn điên thì cùng nhau điên, nói muốn đưa lên mạng thì đưa lên mạng, anh ta tuyệt đối sẽ không do dự.

Ngày hôm sau!

Một bài hát lặng lẽ xuất hiện trên các trang web âm nhạc lớn.

Trên một chiếc taxi.

“Bác tài, ra sân bay.” Một người đàn ông vội vàng nói rồi sau đó gọi điện thoại.

“Tiểu Lệ, hiện tại anh đang trên đường đến sân bay rồi, em đợi anh đến tiễn em.”

Đầu dây bên kia là một giọng nói rất bình thản: “Được, anh mau tới đây, em chờ anh.”

Sau khi cúp máy.

Chàng trai trẻ tuổi thầm nở nụ cười, đây là bạn gái của anh ta, hai người bên nhau cũng đã hai năm rồi. Thế nhưng anh ta đột nhiên nghe nói bạn gái muốn đi nước ngoài học tập. Anh ta rất không nỡ, nhưng trong lòng cũng vô cùng vui vẻ. Sau này không có người quản mình, anh ta có thể ra ngoài bay nhảy rồi.

Anh ta đương nhiên phải biểu hiện mình rất muốn bạn gái ở lại, anh ta cũng từng nói với bạn gái nhưng bạn gái không đồng ý, vẫn muốn ra nước ngoài học.

Cuối cùng, anh ta chỉ có thể đồng ý.

Đương nhiên anh ta cảm thấy cơ hội tự do bay nhảy đã đến, anh ta chưa từng nghĩ tới yêu xa có thể chia tay hay không. Bởi vì anh ta tin tưởng bạn gái mình và cũng tin tưởng chính mình, chỉ là luôn nghĩ tới một cuộc sống không ai quản.

Mà hiện tại, cơ hội đã xuất hiện trước mắt, anh ta chắc chắn rất vui mừng.

Tại sân bay.

Tiểu Lệ nhìn điện thoại rồi thở dài, thật ra cô cũng không nhất định phải đi, tuy rằng du học rất quan trọng nhưng nếu so sánh với tình yêu, cô lại càng coi trọng tình yêu hơn.

Nhưng cô sắp phải rời đi mà bạn trai của cô lại không hề thương tâm, tuy anh ta có nói với cô rằng muốn cô đừng đi. Thế nhưng mỗi lần đều là giọng điệu bình thản, giống như cô có đi hay không cũng được, nhưng nếu có thể thì tốt nhất không nên bỏ bê việc học.

Điều này theo Tiểu Lệ thấy, dường như bạn trai của cô không hề coi trọng cô. Nếu như anh ta ở trước mặt cô khóc lóc ầm ĩ thì chắc chắn cô sẽ không đi.

Bởi vì điều này chứng tỏ, bạn trai của cô luyến tiếc cô.

Thật không may, anh ấy không lưu luyến cô.

Bên trong taxi.

Bác tài hỏi: “Chàng trai trẻ, ra sân bay tiễn bạn à?”

Chàng trai trẻ đáp: “Vâng, bạn gái của cháu đi du học, cháu sẽ tiễn cô ấy.” ”

Sau đó, anh ta không nói gì thêm, nhưng anh ta lại lấy điện thoại di động của mình ra rồi đăng nhập vào trang web âm nhạc, chuẩn bị tìm một vài bài hát để nghe.

Vào lúc này, anh ta phát hiện một bài hát mới, ngay lập tức tò mò vì nó xếp hạng rất cao, có lẽ sẽ hay.

Sau đó anh ta đeo tai nghe rồi tựa ở ghế sau và lắng nghe.

Tài xế nhìn chàng trai, trong lòng thầm nghĩ. Bạn gái đi du học, chỉ sợ sau này khả năng lớn là sẽ chia tay. Nhưng nhìn chàng trai này, hình như cũng không quá khổ sở.

Ôi…

Đột nhiên.

Người lái xe nhìn thấy từ gương chiếu hậu bên trong xe, chàng trai có gì đó không ổn.

Khóc rồi.

Vãi, chàng trai khóc rồi.

Bác tài nhìn thấy chàng trai này dụi dụi mắt, giống như muốn ngăn bản thân không khóc, nhưng nước mắt lại cứ càng ngày càng nhiều, có vẻ như rất thương tâm.

Hiện tại Trương Hà choáng váng rồi.

Anh ta không biết làm sao mà mình nghe một bài hát mà lại khóc luôn như vậy.

Nhưng hình như trong lòng khó chịu, không khóc không được.

Giai điệu, tiếng hát quanh quẩn bên tai.

Càng nghe, anh ta khóc càng thương tâm.

Chỉ thiếu chút nữa là khóc lớn.

Tài xế nhìn cảnh này, trong lòng cũng hơi khó chịu, ngẫm lại thấy có lẽ vì cậu ta đang cảm thấy rất khổ sở.

Chương 1270: Ca khúc thần thánh

Lúc mới gọi điện thoại, rõ ràng rất bình thường, nhưng không nghĩ tới sau khi tắt điện thoại lại khóc thành như vậy.

Trong lòng khẳng định rất buồn khổ, rất lưu luyến.

Nửa tiếng sau.

Tài xế cũng bị anh chàng này làm cho cảm động rồi.

Chàng trai này khóc suốt nửa tiếng đồng hồ trên đường đi, mắt đỏ cả lên.

Mà bác tài cũng không biết, đó chính là Trương Hà mang theo tai nghe, vốn định không nghe bài hát này nhưng nhịn không được muốn nghe tiếp, lặp đi lặp lại hết lần này đến lần khác. Mỗi lần sau khi nghe xong thì cảm giác này càng sâu sắc, rồi lại càng muốn khóc.

“Chàng trai, đừng khóc nữa, đến sân bay rồi, giá một trăm.” Người lái xe nói.

Trương Hà gật đầu, vội vàng trả tiền xe, sau đó xuống xe.

Lúc này anh ta nhìn thấy một thân ảnh phía trước, sau đó vội vàng đi qua.

Tiểu Lệ nhìn thấy bạn trai bây giờ mới đến, vốn đã tức giận thế nhưng đột nhiên cô lại phát hiện mắt bạn trai mình sưng đỏ lên.

“Anh vừa khóc à?” Tiểu Lệ không khỏi đau lòng nói, trong lòng cô rất cảm động, anh ấy thật sự khóc vì cô, chỉ là một mình khóc trên đường.

“Không có.” Trương Hà lau mắt, anh ta thật sự không muốn khóc, nhưng mà bài hát này rốt cuộc ai hát, sao càng nghe càng làm cho người ta muốn khóc.

Tiểu Lệ ôm Trương Hà: “Anh còn muốn lừa gạt em, rõ ràng anh đã khóc. Em không đi, em không đi du học nữa, em ở đây với anh.”

Lúc này, tài xế đến.

“Cô gái nhỏ, chàng trai này đúng là không tệ, vừa mới ngồi xe của tôi đến sân bay mà dọc đường vừa đi vừa khóc. Khiến một lão già như tôi cũng cảm động theo, ở lại bên nhau sống vui vẻ, đừng đi nữa.” Người lái xe nói.

Tiểu Lệ gật đầu đáp: “Vâng, cháu không đi nữa.”

Trương Hà: “???”

Mẹ kiếp, ai đã hát ca khúc này.

Anh ta thực sự không nỡ mà.

Tự do bay nhảy, cơ hội buông thả của anh ta còn đâu…

“Đề cử một bài hát rất hay có tên “Nụ hôn biệt ly” đã có mặt trên các trang web âm nhạc lớn.”

“Đây là bài Lâm đại sư hát trong chương trình “Giọng ca nội lực”, nhưng khi đó không có phần nhạc đệm, hiện tại bản nhạc đệm đã có, quả thực rất đỉnh.”

“Nhất định đừng nghe nếu như bạn không muốn mất mặt, tốt nhất là một mình yên lặng lắng nghe, đừng trách tôi không nhắc nhở mọi người trước.”

“Ca khúc thần thánh đã xuất hiện, tôi phát hiện những bản tình ca trước kia so với bài này, quả thực chính là một đống cứt.”

“Quỳ gối cầu xin Lâm đại sư hát một bài hát khác, chỉ có một bài này thôi sao?”

“Lâm đại sư sáng tác không ít bài hát, nhưng tự mình hát cũng chỉ có một bài này.”

“Đừng nói với tôi về bài hát này, tôi đã kéo nó vào danh sách đen rồi. Con mẹ nó, cơ hội duy nhất để tôi được tự do đã bị bài hát này hủy hoại, tôi hận nó.”

“Lầu trên, rốt cuộc anh đã trải qua chuyện quái gì mà oán khí lại lớn như vậy.”

Trong phần bình luận, mọi người thảo luận sôi nổi, tất cả mọi người đều đánh giá rất cao ca khúc này.

Trên Weibo.

“Ca khúc thần thánh ‘Nụ hôn biệt ly’ vừa phát hành khiến lượt nghe của tất cả bài hát khác đều cực kỳ ảm đạm.”

Đầu đề của tin tức đều rất bá đạo, một số ca sĩ nhìn thấy, trong lòng mặc dù không phục nhưng cũng không dám nói gì.

Bọn họ đều đã nghe bài hát này, sau khi nghe xong thì đã sớm rơi lệ đầy mặt. Trong mắt bọn họ, bài hát này có ma lực, hơn nữa ma lực này còn rất lớn, quả thực muốn mạng người mà.

QQ Music.

NetEase Cloud Music

……

Bài hát “Nụ hôn biệt ly” đều đứng đầu bảng xếp hạng âm nhạc, hơn nữa thứ hạng còn không ngừng tăng lên, chỉ trong một đêm ngắn ngủi mà lượt tải xuống này đạt tới 20 triệu lượt.

Có thể nói là dị thường khủng bố.

Về phần lượng nghe lại càng là khủng bố, đã lên tới 160 triệu lượt.

Điều này đối với một bài hát mà nói, quả thực vô cùng nghịch thiên, làm cho người ta cảm thấy hoảng sợ.

Tập đoàn Đông Hán.

Vương Minh Dương nhìn thấy thành tích này, lập tức gọi điện thoại cho người anh em nhà mình.

“Này, người anh em, chúng ta thua thiệt lớn rồi, thật sự thiệt lớn rồi đó.”

“Làm sao vậy, làm sao có thể thua lỗ?”

“Cậu tự xem xếp hạng đi, nếu ra album thì đã sớm phát tài rồi.”

“Đừng luôn nghĩ đến việc phát tài như vậy, con người anh sao trong mắt chỉ có tiền không thế.”

“Hừ, tôi không kiếm tiền thì lấy đâu ra tiền để cậu tiêu xài, cậu có biết tôi rất áp lực hay không.”

“Mẹ nó, tôi muốn lấy lại một tỷ đã cho anh, trả lại cho tôi đi.”

“Tôi sai rồi mà.”

……

Đối với thành tích như vậy hắn đã dự liệu sẵn, nếu bài hát này còn không đạt được thành tích đó, vậy thật sự uổng công.

Huống hồ, thành tích này mới đến đâu cơ chứ, căn cứ vào mục tiêu của hắn, ít nhất phải có thứ hạng cao hơn.

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm nhìn tin tức trên mạng, trên mặt lộ ra nụ cười xán lạn, tuy rằng đây chỉ là hứng thú nhất thời mà làm ra. Thế nhưng với thành công như vậy, trong lòng hắn đương nhiên là rất tự hào.

Điện thoại của Ngô Hoán Nguyệt gọi tới.

“Anh Lâm, chúc mừng anh.”

“Hà hà, thế nào, đỉnh chưa?”

Chương 1271: Chú câm

“Đỉnh, thật sự quá đỉnh luôn. Thật không nghĩ tới anh Lâm lại hát hay như vậy, em hát bài hát anh tặng cho em cũng cảm thấy tự ti, chỉ sợ ngay cả tâm tình của những bài hát này cũng không thể hiện ra được,có phải là do trước kia em quá tự mãn không. Không được, em phải cố gắng hơn nữa mới được.” Ngô Hoán Nguyệt nói.

Sau khi cô nghe bài hát "Nụ hôn biệt ly" thì trong tâm trí đã không còn bài hát nào khác.

Vốn cô cho rằng mình đã thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn bài hát anh Lâm sáng tác cho mình, nhưng bây giờ xem ra quả thực rất kém cỏi, không đúng, phải nói là vô cùng tệ.

Lâm Phàm nói: "Thật ra cô hát rất tốt rồi, đừng so bì với tôi, tôi là một ngọn núi cao cô không thể vượt qua, cô có hiểu hay không?"

"Anh Lâm, anh nói như vậy cũng khiến người ta tổn thương quá đó, có thể cổ vũ người ta một chút hay không."

"Ha ha."

Lâm Phàm cười, sau đó hai người trò chuyện một hồi rồi mới cúp điện thoại.

Sau đó hắn ở trên mạng dạo một vòng, thế nhưng lại phát hiện mình cũng có fanclub.

Có thể có đãi ngộ như vậy, hắn cũng cảm thấy rất sảng khoái.

Nhưng nhiệm vụ này làm sao mà vẫn chưa hoàn thành? Đây quả thực không có vương pháp gì mà?

Hắn biểu hiện tốt như vậy mà còn chưa nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành, thật sự là quá đáng ghét.

"Lão sư." Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến giọng nói của Triệu Minh Thanh.

Lâm Phàm sửng sốt, trong lòng vui vẻ, nói: "Minh Thanh, ông trở về từ khi nào?"

Triệu Minh Thanh cười: "Lão sư, hôm nay học trò vừa trở về, vừa ra khỏi sân bay đã lập tức tới nơi này thông báo với lão sư."

Lâm Phàm nhìn bộ dáng lúc này của Triệu Minh Thanh, nói: "Ông gầy đi không ít, cũng đen nhiều rồi, xem ra đã chịu không ít khổ sở."

Triệu Minh Thanh đáp: "Cũng không chịu bao nhiêu khổ, chỉ là đường núi nơi đó không dễ đi." Sau đó ông ta vội vàng giới thiệu: "Lão sư, vị này là chú Câm đi theo học trò trở về Thượng Hải để tìm con gái của chú ấy."

Lâm Phàm nhìn ông lão bên cạnh Triệu Minh Thanh, cũng đã bảy mươi tuổi: “Xin chào chú Câm.”

Chú Câm khoát tay ra hiệu, trong miệng phát ra thanh âm “A a”, hình như cũng đang chào hắn.

“Lần này trở về, hẳn là không đi nữa chứ?” Lâm Phàm hỏi.

Triệu Minh Thanh, nói: “Năm nay không đi nữa, chuẩn bị sang năm lại đi, nơi đó điều kiện y tế rất kém cỏi nên học trò muốn tận dụng một chút năng lực ít ỏi của mình giúp họ. Lần sau khi đi sẽ mang theo một ít thiết bị y tế cho người dân bên kia. ”

Lâm Phàm khẽ vỗ bả vai Triệu Minh Thanh: “Được, nhưng ông cũng phải chú ý thân thể, đừng quá cố sức.”

Nhận được sự quan tâm của lão sư, Triệu Minh Thanh cười gật đầu: “Tôi biết rồi, lão sư.”

Sau đó, Lâm Phàm nhìn chằm chằm chú Câm: “Con gái của chú ở chỗ nào? ”

Triệu Minh Thanh: “Học trò nghe người trong thôn nói, con gái chú ấy nhậm chức ở một công ty ở Thượng Hải, hình như là làm MC ở đài truyền hình Thượng Hải.”

Lâm Phàm thầm chửi, người làm việc ở đài truyền hình Thượng Hải tuyệt đối sẽ không quá kém cỏi.

Chỉ là nhìn này quần áo chú Câm thật sự quá cũ nát.

Có một đứa con gái như vậy, cũng không thể có tình trạng này.

Triệu Minh Thanh dường như nhìn ra nghi hoặc của lão sư, nói: “Lão sư, học trò đã hỏi người trong xã, con gái chú vẫn luôn ở Thượng Hải nhưng lần cuối liên lạc là hai năm trước, về sau không còn tin tức nữa. Chú Câm không yên tâm, biết được học trò đến từ Thượng Hải nên cũng xin đi theo.”

“Ôi chao, cũng không biết cô gái này thế nào, cho dù có bận rộn đến đâu, cũng không thể hai năm mà một cuộc điện thoại cũng không có. Nếu là con tôi, tôi nhất định sẽ đánh gãy chân nó.”

Lâm Phàm nhỏ giọng nói: “Minh Thanh, con gái của chú Câm này hẳn không phải là con ruột chứ. Tôi vừa mới từ tướng mạo

của chú ấy nhìn ra, đời này chú không có con cái, ngược lại dường như có nhặt được một đứa con."

Triệu Minh Thanh biết chỗ lợi hại của lão sư mình, cũng không hoài nghi: "Lão sư, nghe người trong xã nói, con gái của chú Câm là hơn hai mươi năm trước nhặt được trên đường, sau đó nuôi nấng giống như con cái ruột thịt. Học trò có chút lo lắng, hai năm không có liên lạc, hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

Lâm Phàm nhìn chú Câm, sau đó lắc đầu, nói: "Căn cứ vào tướng mạo của chú ấy thì không có biểu hiện là có chuyện gì. Nếu chú Câm đi tới cùng ông, vậy chúng ta đưa chú ấy đến đài truyền hình Thượng Hải đi, sau đó lại đưa ông về nhà."

Triệu Minh Thanh gật đầu đáp: "Được, lão sư. "

Giờ phút này, Triệu Minh Thanh nhìn chú Câm: "Chú Câm, chúng tôi đưa chú đi tìm con gái chú."

Chú Câm khoát tay rồi từ trong túi nhỏ lấy ra mấy chục đồng, trong cổ họng phát ra thanh âm giống như là đang nói, không cần phiền toái cậu, tôi có thể tự đi.

Lâm Phàm không nói gì thêm: "Đi thôi. "

……

Đài truyền hình Thượng Hải.

Khi gần đến nơi, Lâm Phàm phát hiện chú Câm này bắt đầu khẩn trương, không khỏi nắm chặt trong tay cái túi cũ nát kia.

Lâm Phàm dừng xe ở một bên, hỏi: "Con gái của chú Câm tên gì?"

Triệu Minh Thanh: "Hà Tiểu Lệ."

Chương 1272: Gặp lại con gái

"Ừm." Lâm Phàm bình thường không chú ý nhiều đến tin tức, đương nhiên không biết đài Thượng Hải liệu có phải có một MC tên là Hà Tiểu Lệ hay không.

Lúc này, một giọng nữ từ đài trên xe vang lên.

"Xin chào quý vị khán giả, tôi là MC Hà Tiểu Lệ…."

“A, a.” Chú Câm vốn ban đầu có chút khẩn trương, bất chợt chú giơ tay lên rồi chỉ vào thanh âm trong đài, sau đó lại chỉ chỉ mình, trên mặt lộ ra nụ cười vui sướng.

Nụ cười đó trên khuôn mặt già nua trông rất hiền lành.

Triệu Minh Thanh nói: “Lão sư, xem ra chủ nhân của giọng nói này chính là con gái của chú Câm.”

Lúc này chú Câm cẩn thận suỵt một tiếng, sau đó lỗ tai dán lên đài, lẳng lặng nghe, nụ cười tươi trên mặt càng thêm xán lạn.

Lâm Phàm không nói nhiều, mà cùng Triệu Minh Thanh lẳng lặng ngồi trong xe, chờ đài phát thanh kết thúc.

Triệu Minh Thanh trong lòng rất nghi hoặc, ông lại có dự cảm không tốt lắm, cảm giác giống như sẽ có chuyện gì đó phát sinh, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Giờ phút này chú Câm an tĩnh lắng nghe, ông lại không đành lòng quấy rầy, chỉ có thể chờ đài phát thanh kết thúc rồi lại thương lượng với lão sư một chút.

Không bao lâu, chương trình nghe đài kết thúc.

Trên mặt chú Câm còn lưu luyến không rời.

Lâm Phàm chỉ vào đối diện, nói: “Chú Câm, con gái của chú làm việc ở chỗ này.”

Chú Câm nhìn tòa nhà cao kia, trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng lại tự hào, nhưng ngay sau đó ông lại khẩn trương, thậm chí có chút sợ hãi.

Triệu Minh Thanh ghé vào bên tai Lâm Phàm nói: “Lão sư, tôi cảm thấy tình huống chuyện này lại hình như có chút không thích hợp. Căn cứ theo lời người trong xã nói, con gái của chú Câm từ sau khi đi ra ngoài, một hai năm trước còn trở về. Thế nhưng sau đó bốn năm năm không trở về nữa, cũng đã liên lạc qua điện thoại. Sau đó điện thoại cũng không gọi được, học trò sợ trong chuyện này… ”

Triệu Minh Thanh không nói mấy lời sau đó, bởi vì ông phát hiện chú Câm giống như nghe được, lắc đầu nhìn về phía bọn họ, đồng thời khoát tay.

Dường như đang nói, con gái của tôi không phải là người như vậy, nó sẽ không như vậy, nhất định là điện thoại bị mất hoặc quên ở trong nhà rồi.

Đúng lúc này, ở cửa lớn đài truyền hình Thượng Hải có hai cô gái trẻ tuổi ăn mặc thời thượng đi ra.

Và khi một trong hai người phụ nữ vừa bước ra, một người đàn ông lái chiếc xe thể thao bước ra với bó hoa trên tay.

Chú Câm nhìn thấy một trong hai cô gái đó không khỏi vui vẻ, lôi kéo Triệu Minh Thanh, ngón tay chỉ ra xa: "A a… "

"Đó chính là con gái chú sao?" Lâm Phàm hỏi.

"A, a." Chú Câm gật đầu, sau đó vội vàng mở cửa xe, rồi quay lại gật đầu cảm tạ Lâm Phàm và Triệu Minh Thanh, tuy rằng không thể nói chuyện nhưng từ cử chỉ và biểu cảm cũng có thể nhìn ra.

Nhìn chú Câm chạy đi.

Triệu Minh Thanh có chút lo lắng nói: "Lão sư, học trò chỉ sợ chuyện này không đơn giản như vậy."

Lâm Phàm: "Có thể nhìn ra, chúng ta đừng đi, bây giờ ở đây xem tình hình đã."

Không chỉ Triệu Minh Thanh nhìn ra, Lâm phàm cũng có thấy rõ, tình huống này có chút không thích hợp.

……

"A… A. " Chú Câm xách chiếc túi cũ nát đi về phía con gái mình, ông còn chưa đi tới thế nhưng nội tâm lại không thể bình tĩnh.

"Tiểu Lệ, anh thật sự rất thích em, làm bạn gái anh nhé." Người đàn ông cầm bó hoa, đứng trước Hà Tiểu Lệ.

Hà Tiểu Lệ rất hưởng thụ loại tình huống này, hưởng thụ cảm giác được đàn ông vây quanh.

Người đàn ông trước mắt này chỉ là một trong những người theo đuổi cô, còn về chọn ai thì cô vẫn chưa nghĩ xong.

Lúc này, Hà Tiểu Lệ nhìn thấy chú Câm cách đó không xa, vẻ mặt của cô đột nhiên thay đổi, thậm chí còn có chút sợ hãi,

dường như không muốn nhìn thấy ông ấy.

“Tiểu Lệ, em làm sao vậy?” Người đàn ông thấy biểu tình Hà Tiểu Lệ có chút kỳ lạ, không biết đã xảy ra chuyện gì, nương theo ánh mắt Hà Tiểu Lệ nhìn về phía trước, không khỏi có chút nghi hoặc.

Ông già này là ai?

Sao vẻ mặt Tiểu Lệ lại kỳ lạ khi nhìn thấy ông ta.

Giờ khắc này, chú Câm đi tới trước mặt Hà Tiểu Lệ, có lẽ là rất nhiều năm không gặp con nên hốc mắt nhất thời đỏ lên, trong miệng phát ra thanh âm, khoa tay múa chân.

“Sao ông lại ở đây?” Hà Tiểu Lệ nhìn thấy chú Câm, trong lòng có chút hoảng hốt, thậm chí cảm giác có chút mất mặt, giọng điệu không quá thân thiện hỏi.

“A, a.” chú Câm không cảm thấy điều gì mà vẫn tươi cười như trước, sau đó chỉ vào túi xách, tuy rằng không thể nói chuyện, thế nhưng biểu hiện quan tâm và yêu thương vô cùng rõ ràng.

Lúc này, người chú Câm vươn bàn tay nhăn nheo đen nhẻm, muốn nắm lấy đứa con gái ngày xưa từng chủ động nắm tay mình.

Hà Tiểu Lệ nhìn thấy bàn tay này, thế nhưng không tự chủ được lui về phía sau một bước, hình như là có chút sợ hãi.

Bộp!

Đột nhiên, người đàn ông bên cạnh Hà Tiểu Lệ hất tay chú Câm, giọng điệu hung tợn nói: “Lão già, ông muốn làm gì?”

Chương 1273: Không nhận

Chú câm có chút hoảng hốt, không biết chuyện gì xảy ra nhưng vẫn mỉm cười, rồi mở chiếc túi xách ra.

Ông lấy từng cái túi.

Trong túi toàn bộ đều là từng hạt dưa đã bóc vỏ, đó là hạt dưa dại trên núi.

Đối với chú Câm mà nói, lúc trước khi con gái mình giận dỗi, ông đều dùng những thứ này dỗ dành. Hiện tại con gái không

để ý tới mình, nhất định là trách mình không tới tìm cô.

Hai tay chú Câm hai tay đưa qua, há miệng nói: "A… A "

"Lão già này có bệnh à." Người đàn ông thẳng tay đánh bay một túi trong tay chú Câm đi, sau đó chỉ vào ông ấy: "Mau đi đi, cũng không biết kẻ điên từ đâu ra."

Bên trong xe.

Triệu Minh Thanh nổi giận nói: "Thằng oắt con khốn nạn này, tôi đi dạy dỗ cậu ta."

Lâm Phàm ngăn lại: "Chờ một chút, xem rốt cuộc là tình huống gì."

Bên ngoài.

Chú câm nhìn hạt dưa vương vãi trên mặt đất, sững sờ đứng đó rồi lập tức ngồi xổm xuống để nhặt hạt dưa lên, sau đó ra hiệu cho Hà Tiểu Lệ đồng thời nhặt lên.

"A… a … a."

Trong mắt thậm chí có một tia hoảng sợ, không biết nên làm như thế nào.

Ông rất muốn nói chuyện, sợ con gái không biết ý đồ của mình, muốn mở miệng nhưng lại chỉ có thể phát ra thanh âm người khác nghe không hiểu.

Ông đã gấp đến nỗi sắp khóc.

Hà Tiểu Lệ lấy ví ra từ trong túi xách, lại mượn tiền đồng nghiệp nữ bên cạnh.

Sau đó cô tiến lên đỡ chú Câm dậy.

Nụ cười trên mặt chú Câm càng sâu, dường như khi được con gái đỡ lên thì mọi chuyện đều tốt đẹp.

"Số tiền này cha cầm về đi, không cần tới đây nữa." Hà Tiểu Lệ đặt một khoản tiền vào trong tay chú Câm, sau đó nhìn về phía đồng nghiệp và người đàn ông, nói: "Hai người đi sang bên chờ tôi, tôi có chút chuyện muốn nói với ông ấy."

Đồng nghiệp và người đàn ông khẽ gật đầu, đặc biệt là người đàn ông còn trừng mắt nhìn chú Câm một cái.

"Thành thật một chút cho tôi."

Hà Tiểu Lệ thấy người đi rồi, sau đó nhìn về phía chú Câm: "Làm sao cha lại tới đây?"

"Bỏ đi, con cũng không quan tâm cha tới đây bằng cách nào, cầm số tiền này trở về đi, hiện tại con sống một mình ở bên ngoài rất tốt, không cần cha lo lắng. Hơn nữa con cũng không muốn để cho người khác biết về quá khứ của con."

"Nghề nghiệp hiện tại của con là dẫn chương trình, nếu để cho người khác biết con có cha nuôi như vậy sẽ bị người ta chê cười. Con không muốn mất đi tất cả những gì con có bây giờ, cha trở về đi có được hay không, đừng tới nữa, coi như cha chưa từng nhặt được con đi."

Tay chú Câm khẽ run rẩy, dường như là không thể tin được những chuyện này.

Nhưng ông vẫn lộ ra nụ cười, gật gật đầu, phảng phất là muốn cho con gái yên tâm, không cần lo lắng.

Đồng thời trả lại số tiền trả lại trong tay Hà Tiểu Lệ, sau đó ông lại mở túi quần áo lấy ra hơn mười tờ, nhét mấy tờ tiền cũ kỹ vào trong tay Hà Tiểu Lệ.

Sau đó ông chỉ chỉ miệng, lại chỉ chỉ vào bụng, làm ra cử chỉ ăn cơm.

"A… a. "

Hà Tiểu Lý cúi đầu nói: "Con biết rồi, con sẽ ăn ngon, nên cha không cần lo lắng mà về quê đi, sau này con sẽ trở về thăm cha."

Chú Câm nghe cô nói như thế, trong mắt lại lóe ra ánh sáng, sau đó ông gật đầu rồi khoát tay, muốn nhìn con gái rời đi rồi mình mới đi.

Hà Tiểu Lệ không nói gì thêm, trực tiếp xoay người đi vào trong tòa nhà đài truyền hình.

……

Lâm Phàm cau mày ngồi trong xe.

Với thực lực hiện tại, hắn đương nhiên có thể nghe được giọng nói chuyện ở bên kia.

Hắn không ngờ tới lại là tình huống như vậy, thật không ngờ Hà Tiểu Lệ lại như này.

“Lão sư, tình huống hiện tại như thế nào?” Triệu Minh Thanh đương nhiên không nghe được phía xa đang nói cái gì, nhưng xem tình huống cũng biết cực kỳ không ổn.

Khi nhìn thấy chú Câm vất vả mang đồ đến mà bị ném trên mặt đất, ông rất phẫn nộ.

Ông hận không thể đi xuống đánh tên nhóc kia một trận, nhưng bị lão sư ngăn cản.

“Xuống xe.” Lâm Phàm nói.

Phía xa.

Chú Câm nhìn theo con gái, mãi đến khi bóng dáng kia biến mất không thấy, ông vẫn đứng ở nơi đó vẫy tay như trước, phảng phất như con gái có thể nhìn thấy. Xác nhận con gái đang sống rất hạnh phúc, ông đã yên tâm.

Bên trong tòa nhà.

“Tiểu Lệ, lão già kia là ai?” Đồng nghiệp tò mò hỏi.

Hà Tiểu Lệ do dự một lát, nói: “Thân thích ở quê nhà thôi.”

Đồng nghiệp: “Sao cô lại có người thân như vậy, ăn mặc giống như ăn mày, nhất định là muốn đến bòn rút tiền của cô. Tôi nói cho cô hay, hiện tại loại thân thích này nhiều lắm nên cô không thể quá thiện lương, cô thì hay rồi, cho nhiều tiền như vậy không đáng chút nào?”

Hà Tiểu Lệ không nói gì mà vẫn cúi đầu, trong lòng cô rất buồn, nhưng nghĩ đến tình huống hiện tại của mình, cô biết mình không thể nhận.

Bởi vì cô không muốn bị cười nhạo.

Sau đó cô quay đầu lại muốn nhìn tình hình bên ngoài, nhưng lại bị vách tường ngăn trở, cuối cùng cô hít sâu một hơi, cũng không nghĩ nhiều như vậy nữa.

Chương 1274: Chướng mắt

Bên ngoài.

Chú Câm nhìn bóng lưng đã biến mất, lại nhìn hạt dưa trên mặt đất, sau đó ông ngồi xổm xuống nhặt từng hạt một, rồi chậm rãi thổi hết bụi bặm phía trên.

“Lão già ông mẹ nó là ai thế, ông không biết tôi đã theo đuổi Tiểu Lệ bao lâu à, hôm lại lại bị ông phá hỏng hết rồi.” Người đàn ông cầm hoa kia đi tới trước mặt chú Câm, nói với giọng điệu khó chịu.

Chú Câm nhìn người đàn ông này, nghe thấy muốn theo đuổi con gái của mình, ông lập tức lắc đầu với vẻ mặt vô cùng phẫn nộ giống như là không đồng ý.

“Lão già ông có thái độ gì thế? Tôi nói cho ông biết, sau này đừng xuất hiện ở chỗ này nữa. Nếu không tôi sẽ cho ông đẹp mặt, nghe thấy chưa?” Người đàn ông tức giận nói.

“A… A ” Chú Câm phát ra thanh âm bất mãn, nhưng vẫn cúi đầu nhặt hạt dưa.

“Nhặt cái gì mà nhặt, một đống đồ rách nát.” Người đàn ông giẫm một phát lên hạt dưa, sau đó di đi di lại trên mặt đất, nghiền nát nó.

“A.” Chú Câm nắm lấy chân người đàn ông, muốn nhấc nó lên.

“Ha ha, lão già ông thật đúng là buồn cười đó.” Người đàn ông cười, không nghĩ tới còn có người như vậy, một gói hạt dưa có mấy đồng mà xem như quý giá lắm. Sau đó anh ta lại giày xéo vài cái, phát tiết khó chịu trong lòng.

Nếu không phải lão già này đột nhiên xuất hiện, mình làm sao có thể thất bại.

“Tôi sẽ nghiền nát hết đống hạt dưa này của ông, xem ông nhặt như thế nào.” Người đàn ông cười, lực trên chân tăng lên.

Đột nhiên!

Bốp!

Người đàn ông lập tức bị tát một cái trên mặt, cả người đều choáng váng, sau đó ngã trên mặt đất.

“Mẹ kiếp, tên nào đánh tao?” Người đàn ông giận dữ quát, sau đó nhìn về người tới.

Thế nhưng, khi nhìn thấy người đi tới, anh ta lại trợn tròn mắt.

“Lâm đại sư….” Anh ta không ngờ người đánh mình lại là Lâm đại sư.

Ở Thượng Hải, thật đúng là có ít người không biết Lâm đại sư.

Đặc biệt bọn họ là thế hệ nhà giàu đời thứ hai, càng hiểu rõ sự lợi hại của Lâm đại sư.

Bình thường lúc bọn họ khoác lác cũng sẽ nói tới Lâm đại sư, đối với người bình thường mà nói thì có lẽ chỉ biết Lâm đại sư rất chính nghĩa, lại rất hài hước.

Nhưng bọn họ cũng biết, Lâm đại sư này trâu bò như nào.

Chuyện ở Thanh Châu với người bình thường cũng chỉ là một cuộc nói chuyện phiếm tào lao.

Nhưng bọn họ hiểu được, chuyện ở Thanh Châu kia lớn thế nào, nhất là Mã Thanh Châu lại càng khủng bố.

Hơn nữa Lâm đại sư ở trong giới phú hào Thanh Châu rất có danh tiếng, bạn bè rất nhiều, cho dù là cha mẹ của hắn cũng đều muốn gia nhập vào trong vòng tròn này để làm bạn với Lâm đại sư.

Nhưng hiện tại, cái vòng tròn này đã không dễ gia nhập, cơ bản đã cố định rồi.

Ví dụ như Hà Thừa Hàn, trước kia cũng chỉ là một phú hào bình thường nhưng hiện tại địa vị đã khác.

Nhóm nhỏ này của bọn họ rất đặc sắc.

Dựa theo lời nói trong giới đó, tất cả mọi người đều là người một nhà, có tiền cùng nhau kiếm.

Loại hợp tác đáng tin cậy như vậy, không biết có bao nhiêu người giàu có khác đều ghen tị với bọn họ.

“Cậu biết tôi đúng không?” Lâm Phàm hỏi.

“Biết, biết.” Người đàn ông trong lòng có chút sợ hãi.

Lâm Phàm không muốn nói nhiều: “Nhặt hết lên cho tôi.”

“Lâm đại sư, giờ tôi nhặt luôn.” Người đàn ông lúc trước còn rất kiêu ngạo, giờ khắc này lại cực kỳ sợ hãi.

Cũng không cần Lâm Phàm động thủ, hắn vẫn đứng ở đó thôi cũng đã chấn động đối phương rồi.

Triệu Minh Thanh an ủi chú Câm, cũng không biết nên nói cái gì.

Người đàn ông kia lạnh run, anh ta cũng không biết mình chọc vào Lâm đại sư như nào.

Nếu như để cho cha mình biết, còn không lột hết da mình, nhất là biết mình chủ động bắt nạt người khác, vậy chỉ sợ càng khủng bố.

Không lâu sau đó.

"Lâm đại sư, tôi nhặt hết rồi." Người đàn ông mở miệng nói.

Lâm Phàm liếc mắt một cái: "Tại sao lại phải bắt nạt người khác như thế?"

Người đàn ông như sắp khóc: "Lâm đại sư, tôi thật sự là không biết ông ấy quen biết anh, nếu như tôi biết trước thì cho tôi mười lá gan cũng không dám đâu."

"Quen biết thì không dám, không biết thì dám bắt nạt có phải không?" Lâm Phàm hỏi.

"Chuyện này… chuyện. "Vương Thần cũng không biết nên trả lời như thế nào, trong lúc nhất thời tay chân luống cuống đứng ở đó, vẻ mặt hối hận.

Hôm nay rốt cuộc là ngày gì mà mình lại có thể xui xẻo như vậy, quả thực đen đủi.

Gặp được một lão già khiến người ta chán ghét, lại còn gặp phải Lâm đại sư.

Hơn nữa còn không dám chống lại.

"Tôi cũng không muốn nói nhảm với anh cái gì, những thứ này là cậu giẫm lên thì phải liếm sạch sẽ cho tôi, lập tức làm đi." Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

Hắn dường như đang nói một chuyện rất bình thường.

"Hả?" Vương Thần sững sờ nhìn Lâm Phàm, anh ta không nghĩ tới Lâm đại sư lại bắt mình liếm sạch sẽ, làm sao có thể.

Chuyện này cũng khinh người quá đáng không.

“Thế nào, có ý kiến phải không? Cho cậu ba giây để suy nghĩ, tôi không ngại nói chuyện này với cha của cậu đâu. Nếu ông ấy đồng ý cậu không cần phải liếm, tôi cũng không ngại việc nhìn thấy cậu đạp xe mỗi ngày, hoặc thậm chí ngay cả xe đạp cũng không có.” Lâm Phàm nói rất thoải mái, nhưng lời này vào tai Vương Thần lại dấy lên sóng to gió lớn.

Chương 1275: Bài hát mới

Lời này nếu từ trong miệng người khác nói ra, anh ta khẳng định sẽ không tin tưởng.

Nhưng khi lời này lại do Lâm đại sư nói ra, anh ta phải tin.

Anh ta sẽ không nghi ngờ chuyện này sẽ không có vấn đề.

Nếu như Lâm đại sư thật muốn xử lý anh ta, chỉ sợ thật đúng là chống đỡ không nổi.

“Tôi liếm.” Vương Thần không do dự, trực tiếp nhắm mắt lại, cũng mặc kệ tình huống xung quanh mà đối diện với mặt đất mạnh mẽ liếm.

Tốc độ nhanh đến đáng sợ.

“Lâm đại sư, tôi đã liếm sạch sẽ.” Lúc này Vương Thần cảm thấy đầu lưỡi mình tê dại, bên trong cùng toàn là đất cát.

“Cút.”

Vương Thần nhất thời thở phào nhẹ nhõm, không chút do dự lên xe bỏ chạy.

Trong nháy mắt, anh ta đã biến mất khỏi chỗ này.

Lâm Phàm đưa gói hạt dưa cho chú Câm, còn chú Câm thì cầm chắc trong tay, mỉm cười gật đầu cảm ơn.

Sau đó ông chuẩn bị rời khỏi đây.

Lâm Phàm một tay giữ chặt chú Câm.

“Chú muốn đi đâu?” Lâm Phàm hỏi.

Chú Câm “a a” vài tiếng, đưa tay biểu thị bản thân muốn rời khỏi nơi này.

Triệu Minh Thanh bất bình nói: “Này chú, làm sao có thể cứ như vậy rời đi, con gái chú không cần chú, chúng tôi giúp chú tìm một lời giải thích.”

Chú Câm vừa nghe, lập tức lắc đầu, ý bảo không cần.

Triệu Minh Thanh: “Không sao đâu, vị này là lão sư của tôi, cậu ấy quen với người ở đài truyền hình Thượng Hải, nhất định phải tìm lãnh đạo của cô ấy nói chuyện một chút, làm sao có thể có người như vậy.”

“Chú cứu cô một mạng, lại nuôi cô ta thành người, sao có thể không quan tâm, tôi không nuốt nổi cục tức này.”

Lâm Phàm nói: “Tôi đi tìm giám đốc đài của cô ấy để nói chuyện một chút.”

Chú Câm nghe nói như vậy, nhất thời nóng nảy, ông kéo Lâm Phàm rồi lắc đầu. Sau đó ông đứng ở trước mặt Lâm Phàm chuẩn bị quỳ xuống để cầu xin Lâm Phàm không được tìm.

Lâm Phàm nhanh tay lẹ mắt, lập tức đỡ chú Câm: “Chú à… ôi.”

Chú Câm “a a” chỉ vào đài Thượng Hải, lại vỗ vỗ ngực.

“Thấy con gái không có việc gì, tôi an tâm rồi, nếu tìm lãnh đạo sẽ mang đến phiền toái cho nó, tôi sẽ vô cùng khổ sở.”

Lâm Phàm khẽ nhíu mày, với quan hệ giữa hắn và đài Thượng Hải, nếu thật sự làm cho ra chuyện này, chỉ sợ con gái chú Câm sẽ bị đẩy đến đến đầu sóng ngọn gió. Đầu tiên công việc sẽ không giữ được, nếu lại đưa lên mạng thì chỉ sợ cư dân mạng chính nghĩa có thể mắng chết cô.

Chỉ là hắn có chút nghĩ không ra, chú Câm yêu thương cô con gái được nhặt về nhiều như nào, đều đã như vậy rồi mà còn không muốn mang đến phiền toái cho con gái.

Chú Câm có chút nóng nảy, sau đó nhìn Triệu Minh Thanh rồi làm thủ thế. Ông không học qua ngôn ngữ ký hiệu, cũng không biết nên biểu đạt như thế nào, nhưng khi cảm xúc đạt đến một trình độ nhất định thì có thể hiểu được ý tứ biểu đạt.

Triệu Minh Thanh trầm mặc, ông xem như hiểu được ý nghĩ của chú Câm.

Nếu đây là con gái của mình, ông sẽ làm gì.

Chẳng lẽ thật sự muốn náo loạn cho đến khi tất cả mọi người đều biết con gái mình không phải là người sao, ông muốn nhìn thấy kết quả như vậy sao?

“Lão sư, hiện tại tình huống này nên làm gì bây giờ?” Triệu Minh Thanh hỏi.

Lâm Phàm do dự một lát, nói: “Trước tiên dẫn chú ấy đến chỗ ông ở tạm đi, việc này tôi sẽ giải quyết.”

“Cũng chỉ có thể như vậy, thật sự là chuyện phiền lòng.” Triệu Minh Thanh từ vùng núi trở về, còn chưa nghỉ ngơi tốt mà đã gặp phải chuyện này, trong lòng cũng rất mệt mỏi.

Để Triệu Minh Thanh cùng chú Câm trở về.

Khi Lâm Phàm chuẩn bị rời đi, chú Câm kéo tay Lâm Phàm, ý tứ không nên nói cho ai khác, cũng không nên đi tìm con gái của ông.

Lâm Phàm chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Sau đó nhìn thấy nụ cười của chú Câm, tâm tình Lâm Phàm cũng buồn bực không chịu nổi.

Tập đoàn Đông Hán.

Vương Minh Dương nói: “Người anh em, sắc mặt của cậu không dễ nhìn lắm, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Lâm Phàm xua tay đáp: “Không, chỉ là gặp phải chuyện nên có chút lo lắng mà thôi, tôi đến phòng thu âm, đừng quấy rầy tôi.”

“Thật không sao chứ?” Vương Minh Dương hỏi.

“Ha ha, cái tên này, sao không hỏi tôi muốn đến phòng thu âm làm gì?” Lâm Phàm cười nói.

Vương Minh Dương lắc đầu: “Những thứ này nào có quan trọng bằng tâm tình của cậu.”

Lâm Phàm không nói gì thêm, đi thẳng đến phòng thu âm.

Hắn kiểm tra bách khoa toàn thư và tìm thấy một bài hát.

Bối cảnh sáng tác bài hát này giống như những gì đã gặp phải ngày hôm nay, nhưng sự nghiệp của cô bé nhặt được là khác

nhau.

Hắn loay hoay với thiết bị, thực hiện sáng tạo âm nhạc.

Toàn bộ phòng thu âm chỉ có một mình Lâm Phàm.

Sau một giờ bận rộn, nhạc đệm đã hoàn thành.

Sau đó hắn bắt đầu thu âm bài hát.

……

Ngày hôm sau!

Tại đài truyền hình Thượng Hải.

“Phó giám đốc, đây là Lâm lão sư đưa tới, hắn nói hy vọng có thể phát sóng trên đài phát thanh.” Một nhân viên cầm USB nói.

Phó giám đốc đài sửng sốt hỏi: “Đây là cái gì?”

Chương 1276: Ai bán vỏ rượu không

“Lâm lão sư nói đây là một bài hát.” Nhân viên công tác nói: “Là bài hát hắn thu âm chiều hôm qua, đồng thời còn chỉ đích danh để Hà Tiểu Lệ phát.”

Phó giám đốc khiếp sợ, bài hát mà Lâm lão sư thu âm chiều hôm qua, đó không phải là bài hát mới sao?

Hiện tại Lâm lão sư chỉ cho ra một bài hát, nhưng chính là bài hát này lại dấy lên làn sóng lớn trên mạng, cực kỳ nóng bỏng. Hiện giờ Lâm lão sư lại có bài hát mới ra, hơn nữa còn đưa đến đài truyền hình của bọn họ, đây không phải là giúp cho đài Thượng Hải bọn họ càng thêm nổi danh sao.

Nghĩ đến đây, phó giám đốc không khỏi nở nụ cười.

“Được, lập tức đưa qua, để Hà Tiểu Lệ làm cho tốt, đừng để xảy ra vấn đề. À đúng rồi, lúc phát sóng, nội bộ cũng mở ra, để mọi người cùng nhau thưởng thức.”

“Tôi biết rồi.” Nhân viên công tác gật đầu nói.

……

Tại đài truyền hình.

Hà Tiểu Lệ đang bận rộn, cô rất nghiêm túc với công việc, cô muốn dựa vào nỗ lực của mình để thay đổi bản thân.

Vốn sống ở nơi nghèo khó, cô rất không cam lòng, muốn dựa vào nỗ lực của mình để kiếm tiền, kiếm được rất nhiều tiền rồi đưa cha nuôi ra khỏi núi.

Về sau đi tới Thượng Hải, với năng lực xuất sắc của mình, cô đã thành công trở thành một thành viên của đài truyền hình Thượng Hải, được xung quanh vỗ tay và ca ngợi làm cho cô dần dần có chút bay bổng.

Nghĩ đến cha nuôi không thể nói chuyện của mình, cô không dám đưa đến Thượng Hải. Bởi vì cô sợ người khác sẽ cười nhạo cô, khinh thường cô.

Dần dần cô cũng xa lánh cha nuôi, không muốn trở về nơi nghèo khó kia.

Ngay lúc cô thất thần, nhân viên công tác đi tới: "Tiểu Lệ, đây là bài hát mới của Lâm lão sư, đợi lát nữa cô đừng quên phát trên đài phát thanh."

Hà Tiểu Lệ gật đầu đáp: "Tôi biết rồi."

Khi nói đến Lâm lão sư, cô đột nhiên nhớ lại một điều.

Chính là người đàn ông theo đuổi cô đã gửi tin nhắn cho cô, hỏi lão già ngày hôm qua làm sao có thể quen biết Lâm lão sư.

Chuyện này theo cô thấy là không có khả năng.

Lâm lão sư là ai chứ? Đó chính là đại nhân vật, cha nuôi trong núi của mình làm sao có thể quen biết đại nhân vật như vậy.

Cô cũng không nghĩ nhiều nữa.

Cắm USB vào máy tính, sau đó cô mở tài liệu ra, thấy bên trong lẳng lặng có một bài hát, không khỏi có chút chờ mong.

Lần này là bài hát nào.

Thời gian sắp đến.

Tất cả mọi thứ đã sẵn sàng, bắt đầu phát sóng dưới sự hỗ trợ của những nhân viên công tác.

"Xin chào tất cả quý vị, tôi là người dẫn chương trình của các bạn, Hà Tiểu Lệ. Trước khi phát sóng chương trình, tôi muốn

phát cho mọi người một bài hát. Bài hát này vừa mới đưa tới, người sáng tác, ca sĩ, chính là Lâm lão sư của thần khúc "Nụ hôn biệt ly", hơn nữa tên bài hát rất thú vị."

"Bài hát 'Ai bán vỏ rượu không' xin dành tặng các vị khán giả."

(Tên bài hát trên youtube: Chai rượu cạn)

Lúc này vô số người lái xe đang nghe đài phát thanh, khi nghe được bài hát mới của Lâm đại sư, tất cả mọi người đều kích động, không nghĩ tới Lâm đại sư lại ra bài mới.

Bên trong đài Thượng Hải, trong mỗi văn phòng đều phát sóng, tất cả nhân viên đang lắng nghe, bọn họ cũng rất chờ mong bài hát mới của Lâm lão sư.

Đột nhiên.

Âm nhạc vang lên.

Nhạc đệm mở đầu có chút bi thương làm cho người ta đắm chìm trong đó.

Trong nháy mắt, nhạc đệm đột nhiên vút cao lên, một cảm giác rung động lòng người truyền đến bên tai.

"Giọng nói thân thuộc nhường nào, cùng con qua bao năm gió mưa."

"Chưa bao giờ cần nhớ tới, vĩnh viễn cũng sẽ không quên."

"Không có trời nào có đất, không có đất nào có nhà."

"Không có nhà nào có cha, không có cha thì sao có con."

……

Hà Tiểu Lệ nghe thấy lời hát này, trái tim đột nhiên co rút lại tựa như rất đau, có một lực lượng không rõ đang kích thích tim cô.

"Nếu cha chưa từng nuôi nấng con, cho con một cuộc sống ấm áp."

"Nếu cha không bảo vệ con, số phận của con sẽ ra sao?"

……

“Tuy rằng cha chưa từng mở miệng nói một câu, nhưng lại có thể hiểu hết được trắng đen thật giả của nhân gian.”

Lúc này, Hà Tiểu Lệ rốt cuộc nhịn không được, che miệng khóc rống lên.

Hồi ức trong lòng bị mở ra từng chút.

Chuyện nhiều năm trước, giống như một bộ phim tua lại đang diễn ra trong tâm trí của cô.

Người cha không thể nói chuyện, ôm cô trong tuyết rồi trở về nhà, vì mua đồ ăn nhẹ cho chính mình, cha đã ngất trên đường phố nóng nực. Mỗi khi cô không vui vẻ, là người cha không thể nói chuyện làm bạn với cô, cho dù cô làm gì sai nhưng ông vĩnh viễn giữ khuôn mặt tươi cười đối mặt với cô. Mặc dù không thể nói chuyện nhưng vẫn luôn xoa đầu cô.

Giờ khắc này, Hà Tiểu Lệ khóc òa lên, từng cảm xúc áy náy, thương tâm, bất an, không ngừng quấn quanh trong lòng.

“Tiểu Lệ, bình tĩnh.” Nhân viên công tác phát hiện Hà Tiểu Lệ lại bật khóc, nhất thời gấp gáp, người dẫn chương trình này không ổn định, vậy tiết mục này sẽ lộn xộn.

Tuy rằng bọn họ nghe bài hát này cũng không tốt hơn bao nhiêu, nhưng ít nhất có thể bình tĩnh.

“Đinh Đinh!”

Đúng lúc này, điện thoại của Hà Tiểu Lệ vang lên.

Chương 1277: Kết thúc hoàn mỹ

“Alo, cô Hà phải không? Có một bệnh nhân bị câm vừa bị tai nạn xe hơi, cô có phải là người thân của ông ấy không? Bây giờ bệnh nhân đang trong tình trạng nguy kịch, phải chờ cô đến, cô… ”

Hà Tiểu Lệ nghe âm thanh trong điện thoại, điện thoại di động rơi xuống đất, nước mắt giàn giụa. Sau đó cô bất chấp mọi thứ, cầm lấy đồ đạc, lập tức chạy ra bên ngoài.

Nhân viên công tác nhìn thấy tình huống này nhất thời nóng nảy: “Tiểu Lệ, cô đi đâu vậy.”

……

Phố Vân Lý.

Triệu Minh Thanh: “Lão sư, chú Câm bị tai nạn xe cộ, buổi sáng học trò không tìm được người mà chỉ thấy để lại một tờ giấy, nói muốn trở về. Nhưng học trò vừa mới nhận được thông báo, trên đường đi chú ấy đã xảy ra tai nạn, hiện đã được đưa đến bệnh viện.”

Lâm Phàm có chút điên đầu, mẹ nó, thế này là chuyện gì chứ.

Bệnh viện.

Hà Tiểu Lệ hoảng hốt, trong tâm trí cô tràn ngập những chuyện trong quá khứ, từng cảnh tượng khuấy động trái tim cô.

Nếu như không có cha nuôi ôm mình trở về, chỉ sợ mình đã lạnh cóng đến chết.

Mỗi khi mình giận cha, cha vẫn luôn tươi cười nhìn mình, sau đó mang đồ ăn ngon đều cho mình.

Ông ấy đã lâu không thay quần áo mới, nhưng năm nào cũng mua cho mình quần áo đẹp.

Ngẫm lại tất cả những gì mình đã làm mấy năm nay, Hà Tiểu Lệ cảm giác trái tim mình giống như vỡ vụn.

Mình làm sao có thể biến thành như vậy.

Trong phòng bệnh.

Hà Tiểu Lệ nhìn thấy người nằm trên giường bệnh kia, rốt cuộc nhịn không được nhào tới: “Cha ơi, con sai rồi. ”

Chú Câm nhìn thấy con gái đến, một hàng nước mắt chậm rãi chảy xuống bên đầy nếp nhăn, một câu cũng nói không nên lời. Ông chỉ mỉm cười nhìn con gái rồi run rẩy giơ tay lên, lấy cái bọc không muốn buông tay kia tới, rồi từ bên trong lấy ra một túi hạt dưa.

Nụ cười trên mặt càng thêm nồng đậm, sau đó ông từ từ nhắm mắt lại.

Hà Tiểu Lệ khóc lóc nức nở, khóc không thành tiếng, trong lòng hối hận không thôi.

“Cha, đừng mà….”

Hiện tại cô thật sự hối hận, hối hận vì sao mình lại lạnh lùng như vậy, vì sao lại ghét bỏ người cha nuôi dưỡng mình, thân nhân duy nhất của mình.

Đúng lúc này, Lâm Phàm và Triệu Minh Thanh xuất hiện ở cửa phòng bệnh, sau đó Lâm Phàm tiến lên một bước.

Nắm lấy tay chú Câm, lông mày hắn nhíu lại, một luồng khí tức chậm rãi chảy vào trong cơ thể chú Câm.

“Minh Thanh, sắp xếp một chút, lập tức phẫu thuật.”

“Học trò biết rồi, lão sư.”

May mắn, nếu chậm thêm một phút nữa, chỉ sợ thật sự không cứu được.

Nhìn Hà Tiểu Lệ ngã gục trên mặt đất, Lâm Phàm không nói gì thêm, chỉ hy vọng cô nổi lòng thiện lương, sau này hiếu thuận với cha nuôi.

Nếu như theo tính tình của hắn thì đã đánh chết cô ta từ lâu rồi.

Triệu Minh Thanh là Viện trưởng Học viện Trung y Thượng Hải, mà Lâm Phàm lại là thần y nổi danh trong nước. Bởi vậy mượn phòng giải phẫu của bệnh viện đương nhiên là không thành vấn đề.

Hơn nữa bác sĩ bệnh viện, cũng muốn thấy năng lực của thần y.

Loại tình huống này đối với bác sĩ bình thường đích xác có chút khó giải quyết, nhưng đối với Lâm Phàm thì cũng không phải là vấn đề gì.

Sau khi ca phẫu thuật thành công, các bác sĩ của bệnh viện đã rất ngạc nhiên. Họ cảm thấy chuyện này không thể tin, nếu họ phẫu thuật thì tỉ lệ thành công về cơ bản bằng không.

Triệu Minh Thanh không quá kinh ngạc, bởi vì nếu như để cho ông ta trị liệu, chỉ dựa vào Trung y, ông cũng nắm chắc sẽ cứu được người chứ đừng nói chi là lão sư ra tay.

Với ca phẫu thuật này, theo ông thấy, lão sư đã kết hợp Trung Tây ý với nhau, tạo ra hiệu quả đáng kinh ngạc.

Sau khi phẫu thuật kết thúc, Lâm Phàm và Triệu Minh Thanh không ở lại mà trực tiếp rời khỏi bệnh viện.

Chuyện này xem như đã kết thúc, con gái của chú Câm coi như tìm lại được lương tâm.

Bên ngoài.

Triệu Minh Thanh hưng phấn nói: "Lão sư, mọi người đều vui mừng, kết cục hoàn mỹ."

Lâm Phàm lạnh nhạt nói: "Được rồi, chỉ là gặp phải chúng ta mà thôi."

Thật đúng là chính là như vậy, chỉ là trùng hợp đụng phải mà thôi, nếu như không gặp phải thì kết cục này ra sao thật đúng là khó nói.

Trong phòng bệnh.

Hà Tiểu Lệ vẫn quỳ ở bên giường, nắm tay chú Câm, y tá ở cửa cảm giác trong đó hình như có chuyện gì. Tuy rằng cô cảm thấy kỳ quái, nhưng hiện tại sự tình đã được giải quyết hoàn hảo, trong lòng các cô cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Bác sĩ, cha tôi bây giờ có an toàn không?"

Bác sĩ cười nói: "An toàn rồi, có Lâm đại sư ra tay, hoàn toàn thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm nên cô có thể yên tâm."

Hà Tiểu Lệ không nói gì nữa, cô không nghĩ tới cha thật sự quen biết Lâm lão sư. Ngẫm lại bài hát kia, có lẽ chính Lâm lão sư hát cho mình nghe.

Nghĩ đến điểm này, cô thật sự rất cảm tạ Lâm lão sư, đồng thời cũng thấy may mắn khi cha mình gặp được Lâm lão sư, nếu không cô cũng không biết hậu quả sẽ như thế nào.

……

Chương 1278: Nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành

Một bài hát mới xuất hiện, Lâm Phàm ngược lại không nghĩ nhiều, nhưng hắn lại không biết, bởi vì hắn hát bài hát này mà trong ngày tạo nên bao nhiêu ảnh hưởng.

Vô số người mong đợi để nghe bài hát.

Nhưng lại bị giọng hát ma tính kia lây nhiễm, bất kể trường hợp đều bật khóc.

Phố Vân Lý.

“A, thật kỳ quái, mình đã rất thành công rồi mà sao nhiệm vụ này còn chưa nhắc nhở hoàn thành, độ khó này có chút đáng sợ nha.”

Lâm Phàm đúng là cảm thấy kỳ quái, cũng không hiểu chỗ nào không đủ, kiến thức trang 17 này thật đúng là kỳ lạ.

Sau đó hắn cũng không nghĩ nhiều như vậy, mặc kệ hắn có hoàn thành cho mình hay không, hắn đã đủ cố gắng rồi.

Trên mạng

“Bài hát này thực sự rất cảm động.”

“Cực kỳ cảm động, “trăm nết thiện thì chữ hiếu đứng đầu”, nghe xong bài hát này tôi cũng nhớ tới cha mình.”

“Lâm đại sư rốt cuộc đã sáng tác bài hát này như thế nào, hay là Lâm đại sư đã trải qua cái gì.”

“Tôi vẫn cảm thấy ‘Nụ hôn biệt ly’ tương đối dễ nghe.”

“Tôi cảm thấy vẫn là ‘Ai bán vỏ chai rượu không’ hay hơn, bài hát này cho tôi kỷ niệm rất sâu sắc, mỗi lần nghe đều có cảm giác khác nhau.”

Ngày hôm sau!

Một tin tức đã xuất hiện.

Nguyên mẫu câu chuyện bài hát mới của Lâm đại sư ‘Ai bán vỏ chai rượu không’.

Khi tin tức xuất hiện, tất cả mọi người đều sợ hãi.

“Mẹ kiếp, thật đúng là có câu chuyện trong đó sao?”

“Bài hát này hóa ra lấy người dẫn chương trình của đài Thượng Hải làm nguyên mẫu.”

“Người dẫn chương trình đài truyền hình Thượng Hải Hà Tiểu Lệ kể lại trải nghiệm của mình.”

“Mẹ kiếp, nhìn một hồi tôi thật muốn đánh chết Hà Tiểu Lệ này, nhưng thật may mắn, kết cục tốt đẹp nhờ gặp phải Lâm đại sư.”

“Thật sự quá cảm động, người cha câm không thể nói chuyện, nếu như có thể, tôi cũng muốn làm con gái của ông ấy.”

“Lâm đại sư thật sự là người thiện lương, đi ngang qua gặp phải loại chuyện này, lại sáng tác ra bài hát như vậy, khơi gợi lương tâm của người dẫn chương trình.”

“Mọi người đừng mắng MC nữa, loại chuyện này tất cả mọi người đều có thể hiểu, chỉ cần kết thúc hoàn mỹ là tốt nhất rồi.”

Hà Tiểu Lệ sau khi trở lại đài truyền hình Thượng Hải đã lập tức kể chuyện này nói cho mọi người, đồng thời phát sóng ra ngoài. Cô lấy mình làm ví dụ, khiến cho tất cả mọi người hiểu được, mặc kệ như thế nào cũng không nên ghét bỏ cha mẹ.

Khi câu chuyện lan rộng, vị trí của bài hát càng ngày càng lên cao.

Lúc đầu, một số người nghe bài hát này chỉ cảm thấy rất đau đớn, nhưng không biết câu chuyện trong đó.

Nhưng sau khi nghe xong câu chuyện nguyên mẫu, lại nghe bài hát này, cảm giác này lại thay đổi.

Trên Weibo.

Nhà phê bình âm nhạc có thẩm quyền nhất trong nước, Chu lão sư đã lên tiếng.

“Gần đây ra đời một bài thần khúc ‘Nụ hôn biệt ly’ sau khi nghe xong, nước mắt tôi rơi giàn giụa, hồi ức trong lòng bị chạm đến, bài hát này có thể xưng hô là đệ nhất tình ca. Mà kỹ thuật hát có thể xưng là đệ nhất giới ca nhạc, chuyện này không cần tranh luận.”

“Nhưng sau khi nghe bài thứ hai ‘Ai bán vỏ rượu không’ tôi có chút thất vọng, tuy rằng vẫn đánh thẳng vào tâm hồn nhưng vẫn hơi kém một bậc so với ‘Nụ hôn biệt ly’. Thế nhưng sau khi xem xong câu chuyện nguyên mẫu, lại nghe bài hát này, trái tim tôi rung động vạn phần, thật lâu không thể hoàn hồn.”

“Giọng hát gần như gào thét của Lâm lão sư là một giọng hát chưa từng có trong làng nhạc Hoa ngữ, có thể nói là một loại ‘sức mạnh’.”

“Sức mạnh này không chỉ là uy lực của giọng hát, mà là sức sống bất khuất của chính ca sĩ. Tôi chân thành muốn kêu gọi tất cả những nhạc sĩ ở đây, có thể sáng tác ra những bài hát tốt hơn, chứ không phải là ‘khóc gió than mưa’ không có nội hàm, bài hát trống rỗng không chút ý nghĩa.”

Người bình thường có lẽ không biết Chu lão sư, nhưng các ca sĩ trong giới âm nhạc lại không ai không biết Chu lão sư này là ai.

Nhạc sĩ nổi tiếng, nhà soạn nhạc danh tiếng.

Ban giám khảo giải thưởng kim khúc trong nước cũng là Chu lão sư nhậm chức, cho nên khi cô đưa ra tuyên bố như vậy, đã nâng bài hát này lên đến trình độ cực cao.

Đó là điều không thể xem thường.

Trên khắp đất nước.

“Anh có nghe bài hát mới nhất của Lâm lão sư không?”

“Bài hát nào?”

“Chính là bài ‘Ai bán vỏ chai rượu không’ ấy, nhưng tôi tôi đề nghị anh nghe câu chuyện nguyên mẫu trước, như vậy sẽ giúp cho anh cảm thụ càng sâu.”

“Thật hay giả vậy, vậy hiện tại tôi tra xem một chút.”

“Ừm, mau nghe đi, người phê bình bài hát uy tín nhất Chu lão sư đã cực lực đề cử, không sai được đâu.”

Phố Vân Lý.

“Anh Lâm, anh đang suy nghĩ gì vậy, hình như có tâm sự đúng không?” Ngô U Lan hỏi.

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói: “Không có gì, chỉ là đang suy nghĩ, tôi hát hay như vậy mà sao còn chưa nổi tiếng chứ? ”

“Hả?” Ngô U Lan sửng sốt, có chút không phản ứng lại, cô cảm giác lời này của Lâm ca cũng quá chọc ghẹo người, sau đó cười nói: “Anh Lâm, anh đã rất nổi tiếng rồi có được

không? Anh nhìn vào bình luận trên Weibo của anh còn cao hơn nhiều so với những ngôi sao lớn khác đó.”

Điền Thần Côn thở dài: “Không biết đủ mà, cái cậu này, phải biết thỏa mãn mới được chứ.”

Chương 1279: Đại gia ghé thăm

“Ông sang một bên đi.” Lâm Phàm nhìn lướt qua, còn đang chờ đợi tiếng nhắc nhở của hệ thống.

Dù sao hắn cảm giác không có khoa học, chính mình cũng thể hiện trâu bò như vậy mà, đúng là có gì đó không đúng lắm.

Ngay khi Lâm Phàm đang trầm tư suy nghĩ, một người đã đến khiến anh vừa bất ngờ, vừa mong đợi.

Hà Tiểu Lệ lo lắng đứng ngoài cửa, nhưng trong ánh mắt tràn ngập sự cảm kích.

“Lâm lão sư” Hà Tiểu Lệ đứng ngoài cửa, không biết nên mở lời thế nào.

Cô có rất nhiều điều muốn nói với Lâm lão sư, nhưng lúc này lại không biết nên nói từ đâu.

“Có chuyện gì vậy?” Lâm Phàm có chút thành kiến đối với Hà Tiểu Lệ, cũng không muốn gặp cô ta. Thế nhưng hiện tại, lương tâm của cô ta trỗi dậy, bắt đầu biết hối hận với những gì mình đã từng làm, như vậy cũng có thể được xem xét tha thứ.

Hà Tiểu Lệ cảm nhận được Lâm đạo sư hình như không muốn gặp cô ta, nhưng cô ta cũng không quá để tâm, vẫn cúi đầu nói lời cảm ơn.

“Cảm ơn Lâm lão sư! Nếu không có ngài, tôi chắc chắn sẽ phải hối hận cả đời. Cảm ơn ngài đã giúp tôi tỉnh ngộ.”

Sắc mặt Lâm Phàm hơi dịu xuống, khoát tay nói: “Không cần! Sau này hãy đối xử với cha nuôi của cô tốt một chút, đây cũng là người duy nhất đối xử với cô tốt như thế đấy!”

Hà Tiểu Lệ gật đầu đáp: “Vâng! Tôi nhất định sẽ làm vậy! Tôi cũng chuẩn bị để cha nuôi đến Thượng Hải sống cùng với tôi. Tôi chắc chắn sẽ không bao giờ có suy nghĩ như trước nữa.”

Lâm Phàm không còn lời gì để nói với Hà Tiểu Lệ nữa. Đối với hắn, chuyện này chỉ là một chuyện rất nhỏ, thế nhưng đối với Hà Tiểu Lệ lại là một chuyện rất quan trọng.

Cô ta cảm ơn hắn như vậy cũng là lẽ đương nhiên.

Hà Tiểu Lệ cũng biết Lâm lão sư không muốn nói chuyện với mình nhiều, sau khi nói lời cảm ơn cũng vội vàng rời đi.

Ngô U Lan: "Anh Lâm, cô ấy chính là người mà anh dùng nguyên mẫu để viết nên ca khúc kia sao?"

Lâm Phàm gật đầu một cái: "Đúng vậy, chính là cô ấy!"

Ngô U Lan nhìn bóng lưng đang dần đi xa kia, nói: "Thật may mắn vì anh Lâm đã giúp cô ấy tỉnh ngộ."

Lâm Phàm cười ha ha đáp: "Gặp chuyện bất bình thì rút đao tương trợ mà thôi! Chuyện nhỏ ấy mà."

"Thế nhưng ở trong mắt tôi, anh Lâm chính là người chính nghĩa nhất!" Ngô U Lan khen một câu.

Trong lòng Lâm Phàm vô cùng đắc ý: "Đương nhiên rồi, cái này còn phải bàn sao? Mọi người đều biết tôi là người chính nghĩa, nhưng không phải ai cũng biết tấm lòng chính nghĩa của Lâm Phàm tôi đây sâu nặng như nào."

Triệu Chung Dương đang livestream, nghe thấy lời này, không nhịn được phun ra một ngụm nước bọt.

Hắn không có ý cho rằng những lời Lâm ca vừa nói là không đúng. Thế nhưng hắn cứ cảm giác mấy lời này như đang tự khen chính mình vậy. Thật đáng sợ!

Fan hâm mộ trong buổi livestream lập tức bùng nổ.

"Quá ngầu."

"Mỗi ngày nghe Lâm đại sư tự khen cũng là một loại hưởng thụ."

"Hâm mộ anh Dương quá! Ngày nào cũng được nghe Lâm đại sư dạy bảo. Hâm mộ chết mất thôi!"

"Lâm đại sư hài hước quá! Cơ mà đây cũng là lời nói thật. Tôi đã đặt hai bài hát kia của Lâm đại sư làm nhạc chuông và nhạc

chờ rồi. Mỗi khi có người gọi điện cho tôi, vừa tiếp điện thoại đã nghe thấy tiếng đối phương khóc rồi."

"Lầu trên lợi hại đấy! Cách này đúng vô địch luôn rồi!"

……

Đúng lúc này, một chiếc xe ôtô xa hoa dừng ở ngoài cửa.

Điền Thần Côn nhìn thấy chiếc xe sang trọng, tỉnh cả người: "Có đại gia đến!"

Ông ta thích nhất là đại gia. Bởi lẽ đại gia ra tay vô cùng hào phóng. Nếu gặp đúng lúc mấy vị đó vui vẻ tiện tay cho hắn mấy xấp tiền thì quá tuyệt vời.

Bình thường có rất ít đại gia đi qua phố Vân Lý. Nhưng nếu thực sự có đại gia tới thì chắc chắn điểm đến chính là nơi của họ.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn: "Xe này ngầu phết, có lẽ khá đắt đấy!"

Ngô U Lan: "Tôi đã từng nhìn thấy loại xe này rồi, giá phải hơn 10 triệu đó. Người có thể mua được loại xe này chắc chắn vô cùng đáng sợ. Nhưng mà loại người này đến phố Vân Lý làm gì vậy?"

Điền Thần Côn: "Còn tới đây làm gì nữa? Chắc chắn là vì chúng ta mà tới rồi!"

Triệu Chung Dương quay ống kính về phía chiếc xe sang trọng bên ngoài.

Cộng đồng mạng nhìn thấy chiếc xe sang trọng này thì cảm thấy vô cùng chấn động. Họ vô cùng tò mò không biết vị đại gia nào sở hữu chiếc xe này.

Ánh mắt Lâm Phàm nhìn chằm chằm vào chiếc xe kia, trong lòng cảm thấy rất nghi hoặc. Rốt cuộc người tới là ai vậy? Dù sao thì khả năng người này tới tìm hắn là rất cao.

Trong khoảng thời gian này, không có nhiều người đến tìm, bản thân hắn cũng cảm thấy khá thoải mái.

Cửa xe mở ra.

Một người đàn ông trung niên bước ra khỏi xe. Có lẽ khoảng trên dưới năm sáu mươi tuổi, mặc vest, mang khí thế bất phàm của người đã ngồi trên vị trí cao nhiều năm.

“Ơ, đây không phải là chủ tịch của tập đoàn SAIC sao?” Triệu Chung Dương nói.

Lâm Phàm: “Cậu biết ông ta à?”

Chương 1280: Ngại quá, tôi không đoán mệnh nữa

Triệu Chung Dương: “Đúng vậy! Tôi từng thấy ông ta trong bảng tin về tài chính kinh tế. Ông ta là ông trùm về đồ điện tử, có công ty rất lớn đã được đưa ra thị trường. Trên bảng xếp hạng tỷ phú ở trong nước, ông ta nằm trong top 50 vị trí đầu đấy.”

Một số ông chủ kinh doanh trong phố Vân Lý, khi nhìn thấy chiếc xe sang trọng này cũng đều lặng lẽ suy đoán xem người đến là ai.

Nhưng bọn họ đoán mãi cũng không ra thân phận của người đến.

Mặc dù trong số họ cũng có người hiểu biết về các sản phẩm đồ điện tử của ông trùm này, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là họ biết rõ người đứng sau là ai.

Vệ sĩ đứng xung quanh, bảo vệ người đàn ông đó ở giữa.

Người đàn ông trung niên ngẩng đầu, liếc nhìn biển số nhà, sau đó gật nhẹ đầu bước vào.

Điền Thần Côn tiến lên, cười tươi đón: “Vị đại gia này, xin mời ….”

Triệu Chung Dương tắt Livestream. Hắn không dám phát livestream quay trực tiếp vị đại lão này, sợ xảy ra chuyện gì thì hắn cũng tèo luôn.

Dù sao thì mọi hành động của nhân vật lớn như vậy đều thu hút được rất nhiều sự chú ý. Nếu chỉ vì một hành đồng sai lầm của hắn mà đắc tội đối phương, thì thật sự không ổn chút nào!

Lâm Phàm vẫn ngồi ở chỗ cũ, mặc dù hắn biết người đến là một nhân vật lớn có tầm cỡ, nhưng vẫn vô cùng bình tĩnh.

“Ông là?” Lâm Phàm chủ động mở miệng hỏi.

“Xin chào Lâm đại sư! Tôi là Hoàng Quốc Huy, là chủ tịch của tập đoàn điện tử SAIC. Lần này tôi tới đây, là muốn nhờ Lâm đại sư giúp một chút.” Hoàng Quốc Huy vừa cười vừa nói.

Lâm Phàm cười đáp: “Tôi chỉ là một người bán bánh kếp, có thể giúp gì được cho ông nhỉ?”

Hoàng Quốc Huy khoát tay: “Tôi nghe nói Lâm đại sư xem bói rất chuẩn, không bỏ sót bất kỳ điều gì. Vốn dĩ tôi cũng không tin. Nhưng sau khi điều tra một số chuyện, tôi đã hoàn toàn tin rồi. Vì vậy hôm nay tôi tới đây là muốn nhờ Lâm đại sư xem giúp một quẻ, xem 3 năm tới của tôi như thế nào.”

Lâm Phàm khoát tay cười nói: “Ngại quá! Hoàng Tổng à, tôi đã không còn xem bói cho người khác nữa rồi. Nếu ông thật sự muốn xem, có thể nhờ vị đại sư này xem giúp ông. Đây là Ngô Thiên Hà, chủ tịch Hiệp hội Huyền học.”

Hoàng Quốc Huy nhìn về phía Ngô Thiên Hà, vội vàng cười nói: “Nếu tính cả lần này thì tôi và Ngô tiên sinh đã gặp nhau hai lần rồi nhỉ!”

Ngô Thiên Hà nhìn người vừa tới, cũng gật đầu một cái, nói: “ Mệnh cách của Hoàng tổng là Cực Giai, mười năm trước đã từng xem qua.”

Lâm Phàm không ngờ Ngô Thiên Hà và Hoàng Quốc Huy đã từng quen biết nhau.

Có lẽ Ngô Thiên Hà cũng nhìn ra được sự nghi hoặc của Lâm Phàm, giải thích: “Mười năm trước, tôi đã từng xem tướng mạo cho Hoàng tổng, đây là người ‘không phú thì quý’ có sự nghiệp vô cùng lớn. Không ngờ sự nghiệp đó chính là hiện tại.”

Lâm Phàm đã hiểu. Ngô Thiên Hà sớm đã nổi danh từ 10 năm trước. Hoàng Quốc Huy tìm Ngô Thiên Hà nhờ coi một quẻ cũng là chuyện hiển nhiên.

Mục đích Hoàng Quốc Huy đến phố Vân Lý lần này chính là muốn nhờ Lâm đại sư tính cho một quẻ.

Ông ta đã sớm nghe danh Lâm Phàm, nhưng vẫn luôn không tin. Về sau điều tra thử, phát hiện Ngô Thiên Hà cũng tình nguyện làm thầy tướng số trong một cửa tiệm nhỏ nhoi như thế khiến ông ta cảm thấy rất kỳ lạ.

Mặc dù Ngô Thiên Hà không có thiên phú đến mức thông thiên, nhưng kiến thức về mặt huyền học lại rất cao. Có thể khiến một người như vậy cam tâm tình nguyện ở lại cửa hàng bé nhỏ, thì chắc chắn vị Lâm đại sư này cũng không phải một người tầm thường.

Dựa vào những gì ông ta điều tra, vị Lâm đại sư này vô cùng quỷ dị. Cách đoán mệnh không giống với Ngô Thiên Hà. Cách hắn đoán mệnh giống như biết chắc chuyện gì sẽ xảy ra, còn có thể 'nghịch thiên cải mệnh', thay đổi những chuyện sắp phát sinh.

Điều này khiến Hoàng Quốc Hội rất khiếp sợ. Vì vậy, ông ta muốn tự mình đến Thượng Hải một chuyến, muốn nhờ chính Lâm đại sư xem cho hắn một quẻ.

Một hai năm trở lại đây, thị trường rõ ràng chuyển biến xấu. Vốn dĩ ông ta muốn phát triển lĩnh vực mới, nhưng lại không thu được gì. Hiện tại ông ta muốn tìm mục tiêu mới, cho nên tìm đến Lâm đại sư, nhờ anh ta chỉ rõ một con đường.

Lâm Phàm: "Hoàng tổng, 10 năm trước Ngô đại sư đã tính rằng ông có vận mệnh rất tốt rồi, hiện tại ông còn muốn xem gì nữa sao?"

Hoàng Quốc Huy thở dài: "Lâm đại sư có điều không biết. 10 năm trước đúng là như vậy, nhưng hiện tại thì không còn như thế nữa. Một hai năm nay luôn xảy ra rất nhiều chuyện, nên tôi muốn nhờ Lâm đại sư chỉ điểm một chút."

Lâm Phàm lắc đầu: "Ngại quá, tôi thực sự không còn đoán mệnh nữa rồi."

Hoàng Quốc Huy chưa từng nghĩ tới việc Lâm Phàm đã không còn đoán mệnh nữa. Ông ta cho rằng, làm gì có người nào không muốn sử dụng năng lực này, chắc chắn là vì chưa đủ lợi ích nên mới không chịu mở miệng mà thôi.

Thứ ông ta có nhiều nhất chính là tiền.

Chương 1281: Nghề chính của tôi là bán bánh kếp

Nếu dùng một khoản tiền đổi lấy mấy năm trong tương lai, số tiền kiếm được đó chắc chắn không bao giờ lỗ.

Rất nhiều người cho rằng, đoán mệnh xem bói chính là mê tín dị đoan. Nhưng ông ta lại rất tin vào những điều mê tín đó. Lúc xây dựng lắp đặt văn phòng, ông ta sẽ mời đại sư phong thủy nổi tiếng trong giới đến xem giúp. Thậm chí là ngày và giờ ký kết hợp đồng, ông ta cũng vô cùng cẩn thận.

Người có niềm tin đến loại trình độ này cũng không phải là ít.

Mặc dù có rất nhiều tỷ phú đại gia bên ngoài nói rằng sẽ không bao giờ tin vào mấy thứ mê tín, nhưng sau lưng lại vô cùng tin tưởng nó.

Dù sao thì đối với những người có thân phận địa vị cao như bọn họ, nếu nói rằng bản thân rất tin vào việc đoán mệnh thì cũng đồng nghĩa với việc mê tín dị đoan. Điều này không hề có lợi đối với họ.

Thấy Lâm đại sư từ chối, Hoàng Quốc Huy cũng không vội: "Lâm đại sư, anh hãy suy nghĩ kỹ một chút. Về phương diện thù lao, chắc chắn sẽ khiến Lâm đại sư hài lòng."

Lâm Phàm: "Đây không phải là vấn đề về thù lao. Mặc dù tôi đoán mệnh 'bách phát bách trúng', nhưng tôi cũng đã bỏ việc đoán mệnh từ lâu rồi. Vì vậy mời ông đi cho!"

Triệu Chung Dương có chút choáng váng.

Cậu ta không ngờ anh Lâm lại chảnh như vậy. Kiểu nhân vật lớn như Hoàng Quốc Huy tìm đến tận cửa để cầu đoán mệnh mà còn từ chối không xem. Nếu là đại sư đoán mệnh bình thường, chỉ sợ đã sớm vội vàng bấu víu không buông rồi.

Anh Lâm thì hay rồi, trực tiếp từ chối thẳng thừng, đúng là chuyện lạ!

Nếu cậu ta vẫn còn đang phát livestream, cộng đồng mạng thấy được chỉ sợ đã sớm tè ra quần rồi.

Những vị đại gia này ra tay rất hào phóng, càng không bao giờ có chuyện tự mình đích thân đến gõ cửa, một lần ra tay ít nhất cũng mấy triệu. Hơn nữa, anh Lâm đoán mệnh vô cùng chuẩn xác, dù có tốn hơn chục triệu cũng là điều vô cùng đáng giá.

Thế nhưng bây giờ anh Lâm lại từ chối thẳng thừng, thậm chí còn không cho đối phương có cơ hội lên tiếng.

Cậu ta không rõ lý do vì sao lại như vậy.

Thật ra lý do của Lâm Phàm rất đơn giản.

Không quen thì dựa vào đâu mà đoán mệnh giúp?

Hơn nữa, đối phương cho rằng hắn là người như thế nào vậy?

Bản thân hắn sinh sống hoà mình cùng với những người dân ở đây cũng chưa từng đoán mệnh cho họ. Mà hắn cũng không quen biết gì vị Hoàng Quốc Huy này, vừa đến đã lôi tiền ra đập, ông ta muốn dùng tiền để vũ nhục hắn à?

Hỏi có đáng giận hay không.

Tiền à? Hắn cũng có! Mặc dù trên người hắn không có nhiều tiền, đa số đều là của Vương Minh Dương.

Ngô Thiên Hà chau mày, không phải vì Lâm Phàm không đoán mệnh cho Hoàng Quốc Huy. Mà bởi lẽ, 10 năm trước hắn đã nhìn ra, Hoàng Quốc Huy là loại người tính toán chi ly, giao tiếp bên ngoài rất chuẩn mực nhưng tâm cơ lại rất thâm sâu, không cho phép người khác coi nhẹ, bỏ qua hắn.

Hiện tại, Lâm đại sư từ chối yêu cầu, khiến đối phương cảm thấy khó chịu. Với tính cách thật của Hoàng Quốc Việt, chỉ sợ sẽ không bỏ qua đơn giản như thế.

Đây chính là việc đắc tội hắn.

Hoàng Quốc Huy nghe Lâm Phàm khoe khoang về tài đoán mệnh của bản thân, đương nhiên ông ta rất tin vào điều đó. Nhưng những lời hắn nói sau đó lại khiến ông ta vô cùng khó chịu.

Thế nhưng ông ta vẫn tươi cười như cũ: “Lâm đại sư, cậu đừng cự tuyệt vội, hãy nghe chút thành ý của tôi đã.”

Lúc này, Hoàng Quốc Huy dơ một ngón tay lên.

“Mười triệu! Tôi chỉ cần Lâm đại sư tính xem giúp tôi tình hình trong 3 năm tới mà thôi. Hơn nữa, cậu còn có thêm một tấm thẻ đặc biệt. Sau này chỉ cần là nơi thuộc về SAIC thì cậu đều có thể sử dụng dịch vụ miễn phí, cậu thấy vậy có hài lòng không?”

Triệu Chung Dương há to miệng kinh ngạc.

Mười triệu đã là rất nhiều rồi, người bình thường cả đời cũng không kiếm nổi số tiền đó.

Quan trọng hơn chính là được sử dụng miễn phí toàn bộ mọi thứ.

Sản nghiệp của tập đoàn điện tử SAIC rất lớn, như vậy có nghĩa là sau này toàn bộ đồ điện tử của tập đoàn đều được dùng miễn phí sao?

Còn có cả ô tô và các loại …

Đi ra ngoài, chỉ cần rút tấm thẻ này ra, bản thân chắc chắn rất có mặt mũi.

Ngô Thiên Hà nhìn Hoàng Quốc Huy, hắn biết Hoàng Quốc Huy đã thể hiện ra suy nghĩ thật sự.

Năm đó, hắn đưa cho các vị đại sư đoán mệnh nổi tiếng, nhiều nhất cũng là ba triệu, không có lần nào vượt qua con số đó.

Lâm Phàm rất bình tĩnh, cũng chỉ là 10 triệu mà thôi. Bản thân hắn đi đòi Vương Minh Dương tiền, có đòi thêm mấy chục triệu đối phương cũng không quan tâm, làm sao có thể cúi người chỉ vì 10 triệu này được.

Không cần thiết!

Cả đời hắn thì dùng hết bao nhiêu tiền? Huống chi hắn cũng không thiếu.

“Hoàng tổng, ông đừng nói nữa. Tôi thật sự không đoán mệnh nữa đâu. Nếu ông thật sự muốn xem, có thể nhờ Ngô Thiên Hà xem giúp. Hiện tại, nghề chính của tôi là bán bánh kếp.” Lâm Phàm nói.

Chương 1282: Chuyện này không nói được, ông tự đoán đi

Trong lòng Hoàng Quốc Huy không vui, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười nói: "Lâm đại sư đừng vội, chúng ta từ từ nói. Mặc dù Hoàng Quốc Huy tôi không phải là nhà giàu nhất nhưng vẫn có địa vị riêng ở trong giới thượng lưu. Chỉ cần Lâm đại sư giúp tôi tính toán một quẻ, sau này nếu có chuyện gì, chỉ cần cậu mở lời, tôi nhất định sẽ không từ chối."

Lâm Phàm thấy hơi phiền: "Hoàng tổng, tôi thực sự không đoán mệnh nữa, thay đổi tương lai sẽ bị tổn thọ đó."

Hoàng Quốc Huy cười nói: "Lâm đại sư, lời này của cậu không đúng lắm, chỉ là tính thử một quẻ thôi mà."

Lúc này, Lâm Phàm thực sự khó chịu, dù đối phương là người đứng trong top 50 người giàu nhất trong nước, cùng không thèm nể mặt: "Tôi nói này, ông có bị bệnh không vậy? Tôi không muốn xem, ông không nghe hiểu tiếng người à?"

"Tôi nói thẳng, tôi không muốn xem!"

Vừa nói xong lời này, toàn bộ hiện trường đều yên tĩnh.

Lâm Phàm thở nhẹ một hơi, người này phiền phức quá. Nói bình thường không nghe còn muốn ép buộc hắn.

Ông ta tưởng hắn dễ bị khi dễ sao?

Triệu Chung Dương há hốc mồm nhìn anh Lâm, trong lòng thì gào thét.

Móe nó, đúng là không thèm nể mặt ai.

Khuôn mặt những tên vệ sĩ đứng sau lưng Hoàng Quốc Huy biến sắc, không ngờ lại có người cự tuyệt Hoàng tổng.

Đây là lần đầu tiên bọn họ được chứng kiến.

Không phải bọn họ chưa từng thấy người cự tuyệt Hoàng tổng, nhưng đây là lần đầu thấy có người không thèm nể mặt mũi ai đến vậy.

Trong mắt Hoàng Quốc Huy ánh lên tia phẫn nộ, nhưng rất nhanh đã ép xuống, sau đó lúng túng cười nói: "Lâm đại sư, cậu nói đùa gì vậy?"

Lâm Phàm: "Tôi không đùa với ông. Tôi thật sự không đoán mệnh nữa rồi. Thôi được, tôi cũng nói thẳng với ông vậy, hiện tại tôi sẽ không xem cho người lạ, đơn giản là vậy thôi."

Hoàng Quốc Huy: “Lâm đại sư, nếu vấn đề ở chỗ quen biết, chúng ta có thể từ từ làm bạn.”

Lâm Phàm khoát tay: “Hoàng tổng, ông trở về đi. Với thân phận địa vị hiện tại của ông cũng không cần tin vào mấy thứ này làm gì.”

“Hơn nữa, chuyện kết bạn không phải là đối phương có muốn kết bạn với tôi hay không mà là tôi có đồng ý kết bạn với họ hay không.”

Ngay lúc Lâm Phàm nói ra lời này, bên ngoài bỗng vang lên một âm thanh.

“Ông chủ nhỏ, hiện tại có rảnh không?” Một ông chủ cửa hàng bị bảo vệ ngăn ở bên ngoài, cất tiếng hô vọng vào trong.

Lâm Phàm: “Sao các ngươi lại dám ngăn người khác vào? Đây là cửa hàng của tôi, không phải của mấy người. Lão Lương vào đây đi!”

Tay lão Lương cầm một trang giấy, tò mò nhìn mọi người, sau đó cười nói: “Ông chủ nhỏ, con trai duy nhất của tôi sắp kết hôn rồi, tôi cầm ngày sinh tháng đẻ của đôi trẻ này đến nhờ Lão Ngô xem thử thế nào.”

Lâm Phàm: “Để tôi xem!”

Lão Lương nghe thấy ông chủ nhỏ muốn đích thân xem, vui đến mức nhảy cẫng lên: “Ôi trời, ông chủ nhỏ, hình như hôm nay tâm trạng của cậu rất tốt, muốn tự mình xem hay sao. Đây! Cậu giúp tôi xem một chút với.”

Ông Lương đứng chờ ở một bên, đưa mắt nhìn về phía người đàn ông đứng bên cạnh, cảm thấy người này không phú thì cũng quý, sau đó cười nói: “Ông tới xem bói à? Tôi nói này, ông chủ nhỏ xem thì chỉ có chuẩn. Nếu cậu ấy nói ông có vấn đề thì chắc chắn là có, chỉ cần ông nghe theo chỉ dẫn của cậu ấy, chắc chắn sẽ không có chuyện gì xảy ra.”

“Nhưng mà bình thường cậu ấy ít khi xem cho người khác lắm. Hôm nay tôi may mắn thật đấy, có thể được ông chủ nhỏ tự mình xem cho. Ha ha ha.”

Lão Lương hết lời khen ngợi Lâm Phàm, không chú ý tới sắc mặt ngày càng khó coi của Hoàng Quốc Huy.

Hoàng Quốc Huy thấy rằng, tên Lâm đại sư này vừa nói sẽ không xem cho ông ta, nháy mắt đã chuyển ý, đi xem ngày tháng tốt cho người khác. Đây chính là tát thẳng mặt hắn.

Địa vị của ông ta trong danh sách tỷ phú trong nước không hề thấp, chưa từng chịu loại sỉ nhục thế này bao giờ.

Ngô Thiên Hà cảm thấy quái lại, nhìn về phía Lâm Phàm, sau đó lại thở dài một hơi. Haizz, mấy người trẻ tuổi tốt thật, không cần phải sợ hãi bất cứ điều gì.

Lâm Phàm nhìn tờ giấy đang cầm trong tay, một lúc sau nói:

"Thời gian dự định kết hôn là bao giờ?"

"Ngày mùng 3 tháng 3."

"Lùi lại đến ngày mùng 4 đi. Nhìn vào ngày tháng năm sinh của hai người đó, cưới vào mùng 4 tháng 3 sẽ thích hợp hơn."

Lão Lương nghi ngờ hỏi: "Ông chủ nhỏ, việc lùi lại một ngày này có gì đặc biệt không?"

"Có chứ, khác nhau rất lớn đấy! Nếu kết hôn vào ngày 4 tháng 3, cuộc sống sau này sẽ thay đổi theo chiều hướng tốt, sẽ sinh được một trai một gái, vô cùng hạnh phúc. Cuộc sống như thế này ông có thích không? Nhưng nếu họ muốn kết hôn vào ngày khác thì kệ bọn họ thôi, nhưng chắc chắn cuộc sống sau này sẽ không hạnh phúc viên mãn như khi kết hôn vào ngày mùng 4."

Lão Lương nghe xong cảm thấy choáng váng: "Ông chủ nhỏ, còn có thể xem được chuyện sinh một trai một gái nữa à? Nếu kết hôn vào ngày mùng 3 thì không sinh được như vậy đúng không?"

Lâm Phàm cười đáp: "Cái này không nói được, ông tự đoán đi."

Chương 1283: Lại đắc tội người ta

Lão Lương vô cùng tin tưởng ông chủ nhỏ, không có một chút nghi ngờ. Sau khi nghe được mấy lời đó của Lâm Phàm, vui mừng cầm tờ giấy lên: "Ông chủ nhỏ, có lời này của cậu thì tôi yên tâm rồi, tôi cược cả mạng già này cũng bắt bọn chúng phải

cưới vào ngày mùng 4 tháng 3. Đợi đến lúc sinh được một trai một gái, tôi chắc chắn sẽ đích thân đến đây gửi cho cậu bao lì xì lớn!"

Nói xong, lão Lương vui vẻ rời đi.

Lâm Phàm nhìn về phía Hoàng Quốc Huy nói: "Hoàng tổng, mời ngài trở về thôi."

Hoàng Quốc Huy nhìn chằm chằm Lâm Phàm, trong bụng chứa đầy lửa giận: "Tôi cất công đi từ xa tới đây, cậu thật sự không thèm nể mặt tôi sao?"

Lâm Phàm cười đáp: "Không phải là không nể mặt. Chỉ đơn giản là tôi đã không còn xem cho người lạ nữa rồi. Thần Côn! Tiễn khách!"

Trong lòng Điền Thần Côn cũng không muốn lắm, mãi mới có một vị đại gia nhiều tiền tới đây, còn chưa kịp làm thịt được miếng nào mà.

Thế nhưng cái tên nhóc này đã không muốn thì ông ta cũng không còn cách nào khác.

"Hoàng tổng, mời ông trở về thôi. Nếu lần sau ông muốn ăn bánh kếp, có thể xếp hàng mua. Bánh kếp của chúng tôi hương vị tuyệt vời, giá cả phải chăng. Ông ăn thử một lần đảm bảo sẽ muốn ăn lần hai, bánh sẽ khiến ông nhớ mãi không quên, chỉ muốn chuyển thẳng đến Thượng Hải sinh sống mà thôi." Điền Thần Côn điên cuồng chào hàng quảng cáo bánh kếp.

Nếu không kiếm được lợi to thì phải kiếm chút lợi nhỏ mới được.

Chỉ có 50 tệ một phần bánh kếp, cái giá này không đắt một chút nào.

Nếu có thể lừa thêm một vị khách mới, cũng coi như có được chút lời.

"Hừ!" Hoàng Quốc Huy bất mãn rời đi.

……

"Haizz, Lâm đại sư này, không cần phải đắc tội với người này đâu." Ngô Thiên Hà nói.

Lâm Phàm nhún vai đáp: “Tôi đắc tội bao giờ? Có gì mà đắc tội chứ? Tôi chỉ ăn ngay nói thật thôi. Tôi không xem còn bắt ép tôi phải xem chắc?”

Ngô Thiên Hà: “Vừa nãy anh cũng không nên xem cho ông Lương ngay trước mặt ông ta, dù chỉ là hành động vô tình nhưng cũng sẽ khiến ông ta khó chịu đó.”

Lâm Phàm cười: “Lão Ngô này, đó cũng không phải là hành động vô tình đâu, là tôi cố ý đó. Tôi muốn để ông ta biết rằng, không phải cứ có tiền là muốn làm gì thì làm.”

Ngô Thiên Hà chỉ có thể lắc đầu cười khổ.

“Ngay từ ánh mắt đầu tiên, tôi cũng cảm thấy ông ta không phải người tốt lành gì. Ông nói thử xem, tại sao loại người âm hiểm như ông ta lại có thể trở thành tỷ phú thế nhỉ? Haizz …” Lâm Phàm nói.

Ngô Thiên Hà liếc nhìn Lâm Phàm, ý tứ rất rõ ràng, cậu không biết thì làm sao tôi biết được.

Nhưng với tính cách của Hoàng Quốc Huy, chắc chắn ông ta sẽ không bỏ qua chuyện này dễ dàng như vậy. Chỉ sợ ông ta còn có chiêu khác, cụ thể ra sao cũng không ai biết rõ.

Triệu Chung Dương: “Anh Lâm, tôi phục anh quá! Nếu là tôi thì chắc chắn không bao giờ dám làm như vậy.”

Điền Thần Côn liếc mắt nhìn: “Bởi vậy mới nói, người như cậu chỉ có thể đi livestream dạo mà thôi.”

“Cmn! Lão Thần Côn, tôi thấy dạo này ông toàn nhằm vào tôi thôi. Không phải bởi vì lần trước tôi cho ông xem ảnh chụp người đẹp, sau đó lại không cho ông số điện thoại của người đẹp đó nên ông ghi thù đấy chứ? Mà dù tôi có cho ông số điện thoại của cô ấy, ông cũng sẽ làm hại con gái nhà người ta thôi. Ông đừng tưởng tôi không biết, ông vẫn luôn dùng ảnh của tôi làm ảnh đại diện wechat, sau đó dùng nó để buôn chuyện với gái đẹp.” Triệu Chung Dương nói.

Điền Thần Côn nghe xong cũng bùng nổ: “Mẹ kiếp! Tên nhóc nhà cậu dám nhìn lén điện thoại của tôi hả?”

Triệu Chung Dương phản bác: “Ai thèm nhìn trộm chứ, ông đừng có đổ oan cho người khác.”

Nhìn hai người đó lại gây gổ cãi lộn nhau, Lâm Phàm không nhịn được bật cười.

Hắn cũng không để tâm chuyện của người đàn ông tên Hoàng Quốc Huy kia. Bản thân hắn lợi hại như vậy, sau này chuyện bị người khác ghen ghét cản trở chắc chắn không thể tránh khỏi. Nếu có đắc tội người khác, hắn cũng không sợ.

Không thì cứ tới thử đi, xem ai sợ ai.

……

Hoàng Quốc Huy mặt mày đen xì ngồi trong xe. Ông ta không ngờ đích thân tới mời mà lại nhận được kết quả như vậy.

Cái tên Lâm đại sư kia khiến ông ta vô cùng tức giận, đã thế còn không thèm nể nang mặt mũi ai.

Người nằm trong top 50 của danh sách tỷ phú Trung Quốc như ông ta, giá trị bản thân ước tính cũng lên đến 20 – 30 tỷ, đi đâu cũng có người xem ông ta như tổ tông mà tiếp đón. Ấy vậy lại bị mất mặt trong một cái cửa hàng nhỏ bé.

“Hoàng tổng, tên Lâm đại sư này không biết tốt xấu là gì.” Tài xế tức giận nói.

Hoàng Quốc Huy cười lạnh một tiếng: “Không biết trên dưới sao? Tôi phải đùa chết hắn mới được!”

Đây cũng không phải lời nói quá. Một người có địa vị như vậy, nếu muốn chơi đùa với một cửa hàng nhỏ nhỏ này thì cũng chỉ là chuyện quá dễ dàng.

Tùy tiện chơi đùa cũng có thể đùa chết đối phương.

Nhưng Lâm Phàm lại khác. mặc dù cửa hàng hắn mở rất nhỏ, nhưng thân phận và địa vị của hắn lại khác hoàn toàn với cửa hàng đó.

Chương 1284: Nhiệm vụ hoàn thành

Chuyện của Hoàng Quốc Huy cũng đã truyền đến tai Hoàng Hào, con trai của ông ta.

Hoàng Hạo khá có tiếng trên weibo. Trong vòng tròn mạng xã hội weibo, gã ta được xem là một trong ba người chửi lộn giỏi

nhất trên mạng xã hội.

Khác với hai nhân vật phú nhị đại còn lại cũng nằm trong bảng xếp hạng này.

Sau khi từ nước ngoài trở về, tên Hoàng Hạo này nhìn thấy có mấy tên phú nhị đại khác giống như hắn, ở trên Weibo mắng chửi người khác mà lại được nổi tiếng, thế là gã cũng không cam lòng yêu thế mà cũng thường xuyên tham gia vào đại chiến mắng chửi người khác.

Tuy nhiên, nếu so sánh với hai người còn lại, vẫn có sự chênh lệch lớn.

Lúc chửi người, gã sẽ xem xét đối phương có phải là người lợi hại hay không. Nếu là người lợi hại, gã sẽ không bao giờ chửi.

Vì vậy, đối tượng mà gã chửi thường là các minh tinh ở tuyến một hai, cùng với một số đạo diễn điện ảnh lớn khác.

Thậm chí, người có giá trị bản thân dưới trăm triệu tên này cũng không buông tha, chỉ cần gặp là chửi.

Tài sản của những người này không nhiều như nhà gã, nên gã không sợ một chút nào.

Lần này gã cũng không thèm để ý đến một chút người mà cha hắn đụng độ là ai, chỉ nghĩ là chen chân vào nói một chút. Gã cảm thấy loại người như vậy không cùng đẳng cấp, cha hắn cũng sẽ không thèm để vào mắt.

Ở trên mạng, Hoàng Hạo tự do phát biểu ngôn luận, sau đó trong lòng chờ mong, chuẩn bị đi đọc bình luận, thế nhưng lại phát hiện có gì đó không ổn.

Trước kia khi hắn chửi người, mặc dù vẫn sẽ có kẻ phản bác lại, thế nhưng phần lớn vẫn là những câu bình luận ủng hộ.

Nhưng lần này lại khác hoàn toàn.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Hắn lại đọc thử một bình luận khác trên weibo. Cmn! Lời mắng chửi vô cùng khó nghe.

“Mả mẹ nhà nó! Cái đồ ngu lâu dốt dai nhà mày! Lâm đại sư mà mày cũng dám chửi à? Nếu không có cha mày ở đằng sau thì mày cũng chỉ là cọng lông lợn nhỏ bé mà thôi!”

“Đồ chó hoang! Dám chửi Lâm đại sư, mày muốn chết à?”

“Đồ ngu!”

“Mẹ nó chứ! Loại như mà đéo phải là ngu nữa rồi. Trong đầu mày chứa cứt à, dám chửi Lâm đại sư của chúng tao!”

Hoàng Hạo trợn tròn mắt nhìn.

Gã biết cha mình đến phố Vân Lý là để tìm một vị đại sư đoán mệnh xem bói, sau đó lại bị người ta từ chối thẳng thừng, không cho chút mặt mũi nào.

Gã là một trong ba người chuyên mắng chửi nổi tiếng trên mạng, đương nhiên sẽ không nhịn.

Sau đó hắn thử điều tra về Lâm Phàm.

Là Phó hội trưởng của Hiệp hội Quốc thuật

Thì sao chứ? Có đánh giết gì được hắn đâu? Chẳng có gì phải sợ.

Là thành viên của Hiệp hội Quốc Họa

Cái này lại càng không quan trọng. Chỉ là một tên họa sĩ tép riu, không làm được gì mà thôi. Không sợ!

Sau khi điều tra hết một lượt, vì thấy cái tên này cũng không giàu bằng nhà gã, nên Hoàng Hạo đã mở màn chửi mắng không hề do dự.

Nhưng hắn không ngờ, vừa bình luận quan điểm trên weibo đã bị cư dân mạng tràn vào chửi rủa đến mức không ngóc đầu dậy nổi. Tìm mãi cũng không có một ai ủng hộ quan điểm của gã.

Tại phố Vân Lý.

Triệu Chung Dương ngồi lướt weibo, bỗng nhiên thấy một tin hot, mới đầu sững sờ không dám tin, sau khi nhìn kỹ lại mới biết.

“Anh Lâm, có một tên phú nhị đại chửi anh trên weibo kìa.”

Lâm Phàm nghi ngờ: “Chửi tôi làm gì? Dạo này tôi có gây thù chuốc oán với tên phú nhị đại nào đâu?”

“Không phải, tên này chính là con trai của lão Hoàng Quốc Huy lúc trước đến đây đấy. Trên weibo, tên này vô cùng hống

hách ngang ngược, cứ gặp người là chửi. Chắc gã nghe được chút chuyện từ chỗ cha già của mình, cho nên thấy khó chịu rồi ngứa mồm chửi bậy đó.” Triệu Chung Dương nói.

Lâm Phảm mở weibo ra, đọc xong mấy tin đó cũng không còn hứng thú gì: “Miệng mọc trên người người ta thì cản sao được, cứ kệ hắn đi, thích nói gì thì nói.”

Triệu Chung Dương nhìn về phía Lâm Phàm, cảm thấy dường như anh Lâm đã giác ngộ được rất nhiều điều, khác hoàn toàn so với trước đây.

Nếu là lúc trước, chắc chắn Lâm Phàm sẽ phản bác lại, nã pháo liên thanh, quyết chửi chết đối phương. Nhưng lần này thì ngược lại, hoàn toàn không thèm quan tâm đến đối phương.

Điền Thần Côn cũng không tin tên này đã thay đổi tính nết bèn hỏi: “Sao vậy? Đây không phải là phong cách của cậu.”

Lâm Phàm: “Mấy người nhìn thử xem, hiện tại có bao nhiêu cư dân mạng lên tiếng chửi lại giúp tôi? Thiếu mình tôi thì có sao đâu chứ?”

Quả nhiên, Triệu Chung Dương nhấn vào phần bình luận bên dưới bài đăng weibo của Hoàng Hạo, thấy có rất nhiều người đang chửi mắng tên kia, ít nhất cũng có đến mấy ngàn bình luận mắng chửi. Thật đáng sợ!

Nhưng bây giờ, điều mà Lâm Phàm để ý hơn cả chính là những bình luận về bài hát của bản thân trên weibo.

Nhiệm vụ của trang kiến thức thứ mười bảy đáng lẽ phải hoàn thành rồi chứ.

Hiện tại, trên các bảng xếp hạng âm nhạc lớn, hai bài hát của hắn đều xếp phía trên. Hơn nữa tốc độ người nghe còn tăng lên rất nhanh, có thể nói là chỉ cần một cái chớp mắt thì số liệu lại thay đổi.

Bỗng nhiên.

Lâm Phàm nở nụ cười, hắn đã nghe được âm thanh mà hắn muốn nghe nhất rồi.

Chương 1285: Trang kiến thức thứ 18

“Đã hoàn thành nhiệm vụ chinh phục người xem, điểm bách khoa + 20.”

“Mở ra trang kiến thức thứ mười tám. Vì đây là trang kiến thức thứ mười tám nên việc mở sẽ là ngẫu nhiên.”

“Mở ra trang kiến thức nhỏ Thuần dưỡng thú thuộc trang kiến thức lớn Tiên hiệp (Có lực lượng thần bí hỗ trợ).”

“Tuyên bố nhiệm vụ: Huấn luyện chú chó Nicholas thành một chú chó vườn Trung Hoa thật đẳng cấp.”

“Phần thưởng của nhiệm vụ: +20 điểm Bách khoa, tỉ lệ rút được trang kiến thức lớn ở trang kiến thức thứ 19 lên đến 60%.”

Ghi chú: Kiến thức phân loại nhỏ này không cần tập trung vào.

Điểm Bách khoa: +5000

“Hả?” Lâm Phàm cảm thấy có hơi mơ hồ. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Sau đó, cả người đều bắt đầu cảm thấy phấn khích.

Không ngờ sau khi rút được trang kiến thức chế tạo tiểu thông minh đan lần trước, lần này hắn lại có thể tiếp tục rút thêm được kiến thức nhỏ thuộc phân loại tiên hiệp. Mặc dù không có quá nhiều tác dụng, nhưng hai chữ ‘tiên hiệp” nhìn chung vẫn vô hình được tăng thêm điểm đó nha.

Nháy mắt.

Chú chó Nicholas đang nằm dưới đất ngẩng đầu lên, khuôn mặt ngu ngơ ngốc ngốc nhìn Lâm Phàm. Nó cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Lâm Phàm và chú chó Nicholas liếc nhìn nhau một lát, chú chó Nicholas không chịu được đành phải cúi đầu xuống.

Nó không hiểu gì hết, nội tâm chú chó vô cùng hoang mang. Đặc biệt là khi nhìn thấy nụ cười kia, cảm giác không ổn của nó càng gia tăng, nó cảm thấy như bị ai đó nhìn trộm vậy.

“Cẩu gia?” Lâm Phàm gọi một tiếng, nụ cười trên mặt càng sâu. Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng để huấn luyện chú chó này rồi.

“Gâu gâu.”

Chú chó cảm nhận được ánh mắt không mấy thân thiện của Lâm Phàm. Nó thân là vương tôn công tử chó ở phố Vân Lý, quyết phải bảo vệ tôn nghiêm của mình đến cùng. Đối mặt với kẻ mạnh, tuyệt đối không bao giờ lùi bước.

“Ha ha ha.” Lâm Phàm cười lớn, tâm trạng vô cùng vui sướng. Trang kiến thức thứ mười tám này thực sự rất thú vị.

Nháy mắt, trong đầu đã có thêm kiến thức mới và lực lượng thần bí.

Mỗi lần có được “Lực lượng thần bí tăng thêm” thì hắn biết cái năng lực này khi được thể hiện chắc chắn sẽ rất kinh khủng.

Điền Thần Côn nhìn Lâm Phàm, phát hiện điệu cười của tên này rất bỉ ổi. Trong lòng ông ta thầm nghĩ, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi sao? Mỗi khi tên nhóc này lộ ra nụ cười bỉ ổi, chắc chắn là không có chuyện gì tốt.

Buổi tối.

Hoàng Hạo thực sự tức giận. Gã đã bị cư dân mạng chửi rủa cả ngày nên tâm trạng hiện tại vô cùng tồi tệ.

Nhưng gã vẫn ngoan cố không xóa bài đăng trên weibo. Dù có bị chửi cũng chống đỡ đến cùng, gã muốn liều mạng cùng đám người trên mạng ngu xuẩn kia.

Cách thủ đô khá xa.

Tại hai căn biệt thự sang trọng có hai người trẻ tuổi đang nói chuyện phiếm trên wechat.

Giang Hào Hào: “Tên Hoàng Hạo này đúng là quá ngu ngốc. Ngay cả Lâm đại sư ở phố Vân Lý mà cũng dám chửi, hắn không viết Lâm đại sư lợi hại như nào à?”

Thẩm Lương Từ đáp: “Ha ha ha. Tên ngu ngốc này mới từ nước ngoài trở về, thấy chúng ta tung hoành như cá gặp nước ở trên weibo cũng bắt chước thò vào một chân, hắn cũng không thèm nhìn lại năng lực của bản thân ra sao. Vậy mà cư dân mạng còn để hắn ngồi cùng mâm với chúng ta, đúng là sỉ nhục mà.”

Giang Hào Hào: “A, tôi thấy hơi lạ ở chỗ, bị cái tên Hoàng Hạo này chửi bới như vậy mà Lâm đại sư vẫn yên lặng không

đáp trả. Theo như những gì tôi tìm hiểu, vị Lâm đại sư này cũng không phải là người lương thiện gì đâu.”

Thẩm Lương Từ: “Cũng chỉ là loại tôm tép nhãi ranh mà thôi. Có khi Lâm đại sư cũng không thèm để tên đó vào mắt đâu. Đúng rồi, gần đây anh có nghe thấy tin gì mới không? Bên phía Đông Bắc Lục Gia kia có ý định động thủ với Lâm đại sư hay không?”

Giang Hào Hào: “ Động thủ cái rắm! Tôi thấy bên phía Đông Bắc, có lẽ Lục Gia bị cảnh cáo rồi, hình như Lâm đại sư có quan hệ khá tốt với lãnh đạo bên đó. Còn cụ thể là ai thì tôi cũng chưa rõ, nhưng chắc chắn đây chính là tin chuẩn.”

“Bá đạo vậy!” Thâm Lương Từ kinh ngạc nói.

“Đúng! Vô cùng bá đạo. Mà không nhắc đến chuyện này nữa, sắp tới tôi chuẩn bị quay phim điện ảnh, muốn liên lạc với Lâm đại sư để kết nối quan hệ một chút.” Giang Hào Hào nói.

Thẩm Lương Từ: “ Vãi chưởng! Tôi có thể làm diễn viên quần chúng không?”

“Cút đi! Anh xấu vãi ra! Bên tôi là phim điện ảnh chứ không phải phim kinh dị, anh muốn dọa chết người xem à? Thôi không nói nữa!”

Giang Hào Hào là con trai của gia tộc giàu có Hoa Hạ. Trong khi đó, Thẩm Lương Từ cũng là con trai của một trong mười xí nghiệp lớn nhất trong nước. Mặc dù hai người này ở trên mạng rất ngông cuồng, thế nhưng vẫn là người có đầu óc biết suy nghĩ.

Khi thấy Hoàng Hạo tức giận mắng chửi Lâm đại sư, bọn họ đã biết tên này chính là kẻ ngu ngốc.

Mặc dù Lâm đại sư không có địa vị cụ thể gì, nhưng người có thể sống sót trong nhiều trận đấu như vậy thì nào có đơn giản cơ chứ?

Không cần nói đâu xa, ví dụ như bọn người Mã Thanh Châu.

Nếu giữa bọn hắn và Mã Thanh Châu có mâu thuẫn, hai người bọn hắn chắc chắn sẽ không dám đi Thanh Châu, vì chắc chắn đến đó sẽ không tránh khỏi đánh nhau.

Nhưng Lâm đại sư thì ngược lại, dám một người một ngựa đi đến đó, thẳng tay xử lý Mã Thanh Châu, chuyện này có ai không phục chứ?

Mặc kệ người khác có cái nhìn ra sao.

Bọn hắn thật sự chịu phục!

Chương 1286 - Trận pháp hiến tế

Đầu tháng mọi người vote kim phiếu tặng truyện nhé, thanks nhiều ạ

Chương 1286: Trận pháp hiến tế

Trong chung cư.

Lâm Phàm nhìn Cẩu Gia đang nằm trên tấm thảm trải sàn, lộ ra nụ cười vui vẻ nói: "Cẩu Gia, một lát nữa tao sẽ dẫn mày đi xem vài thứ thú vị nhé."

Cẩu Gia gâu gâu vài tiếng: "Anh đưa tôi trở lại đây là muốn làm gì?"

"Mày không tin tao sao? Làm sao tao có thể hại mày được chứ, mày nghĩ thử có đúng không." Lâm Phàm cười nói.

Cẩu Gia không quá tin Lâm Phàm, nó luôn cảm thấy có gì đó sai sai.

Nhưng cái đầu chó của nó lại không nghĩ ra là sai ở chỗ nào.

May mà ở đây không còn ai khác, nếu để người ta nhìn thấy cảnh một người một chó nói chuyện với nhau, chắc chắn sẽ nghĩ người đó bị bệnh tâm thần. Nhưng đó cũng chính là sự thật, hai tên này thực sự là đang nói chuyện trao đổi với nhau.

Lâm Phàm rất nóng lòng, không thể chờ đợi thêm nữa. Kiến thức thuần dưỡng thú là một trong số các loại kiến thức tiên hiệp. Nếu hắn kết nối quan hệ với Cẩu Gia, chắc chắn có thể từ từ đào tạo Cẩu Gia trở thành Cẩu Gia siêu cấp.

Sức mạnh sẽ trở nên vô cùng mạnh.

Tốc độ cung tăng nhanh.

Cơ thể cứng rắn khỏe mạnh hơn.

Còn có thể sử dụng cả pháp thuật.

Đương nhiên, loại pháp thuật này coi như bỏ, bởi lẽ hắn không biết mà Cẩu Gia lại càng không biết.

Quan trọng nhất chính là, sau khi thuần dưỡng được Cẩu Gia, độ trung thành của nó đối với hắn cũng sẽ là 100%.

Nhưng xem như hiện tại thì độ trung thành của Cẩu Gia đối với hắn vẫn là 100%. Giống chó vườn Trung Quốc rất trung thành với chủ nhân của chúng, sẽ không vì bị đánh chửi, bỏ đói mà phản bội chủ nhân.

"Tới đây, mau lên, Cẩu Gia tới đây!" Lâm Phàm ngoắc ngoắc tay về phía Cẩu Gia. Ai ngờ Cẩu Gia nhìn thấy vậy lại sợ đến mức lùi lại phía sau mấy bước, không dám tới gần.

Nó có một linh cảm rằng, nghênh đón nó sẽ là một chuyện vô cùng tàn khốc nếu nó đi đến đó.

"Tao còn có thể làm hại mày à?" Lâm Phàm không nói hai lời, vội vàng tiến lại gần, xách chú chó lên, sau đó suy nghĩ nghiêm tức về cách thuần dưỡng thú.

Dùng linh thạch để vẽ trận pháp, nếu không có linh thạch, có thể sử dụng máu của vật sống để thay thế.

"Vãi chưởng! Ở đây làm gì có tinh thạch?" Lâm Phàm đen sầm mặt mày. Ngay cả Thương Thành trong bách khoa toàn thư cũng không có. Mà hắn cũng chỉ là cấp thấp nhất trong Thương Thành Bách khoa toàn thư mà thôi, đồ bán ra cũng toàn mấy thứ linh tinh.

Xem ra việc dùng máu tươi của vật sống sẽ có khả năng hơn.

Nhưng mà, lấy máu tươi từ đâu?

Lúc này, ánh mắt Lâm Phàm hướng về phía Cẩu Gia, sau đó nở nụ cười. Ở đây có sẵn hàng rồi thì cần gì phải nghĩ. Nghĩ đến đây, Lâm Phạm vội vàng đi vào bếp cầm con dao lên rồi đi về phía phòng khách.

Cẩu Gia cũng không có ngu. Nhìn chủ nhân cầm dao lên đã thấy có gì đó không ổn, nó lập tức sủa inh ỏi.

Lâm Phàm: “Đừng giãy dụa ngoan cố nữa, tao có chặt mày đâu. Đây cũng là vì muốn tốt cho mày mà thôi. Nếu thành công, mày cũng sẽ không còn là giống chó vườn Trung Quốc nữa, mà sẽ trở thành Thần Khuyển siêu cấp đó nha. Đến lúc đó, mày sẽ trở nên vô cùng đặc biệt, mày có tưởng tượng được khung cảnh lúc đó sẽ náo nhiệt ra sao không?”

Cẩu Gia vẫn sủa vô cùng thảm thiết. Nó không tưởng tượng được, cũng không muốn tưởng tượng một chút nào. Nó chỉ muốn bảo toàn tính mạng, bình an sống sót mà thôi.

Mỗi ngày đều được ăn, uống, ngủ nó đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi.

Lúc này, một tay Lâm Phàm cầm con dao, một tay nắm lấy chân chó của Cẩu Gia, sau đó hít sâu một hơi: “Đến đây!!!”

Hạ dao xuống, trên chân của Cẩu Gia lập tức xuất hiện vết thương, từng giọt máu tươi chảy xuống.

“Gâu gâu” Cẩu Gia bị ăn một nhát dao, mặc dù nó cảm thấy không quá đau đớn, những vẫn cố giãy giụa.

“Đại ca, anh thả tôi ra đi, tôi không muốn bị anh ăn thịt đâu.”

Ngón tay Lâm Phàm dính máu tươi, vẽ từng nét trên mặt đất. Dựa vào những dòng giới thiệu trong Bách khoa toàn thư, đây chính là trận pháp thuần dưỡng thú.

Sau khi trận pháp đã được vẽ ổn thỏa, Lâm Phàm đặt Cẩu Gia lên trên đó: “Đừng động đậy, nằm sấp xuống đi!”

Thế nhưng Cẩu Gia nào dễ nghe lời như vậy, nó ra sức quẫy đạp hết mình.

Cuối cùng, không còn cách nào khác, hắn đành lấy một sợi dây thừng trói chặt Cẩu Gia lại.

Cẩu Gia bị trói vào đó, ngay cả ngọ nguậy đuôi cũng không nổi.

Lâm Phàm hài lòng gật đầu một cái, còn thiếu một bước cuối nữa. Dần dần, hắn càng làm quen tay hơn. Thay đổi thủ ấn, một trận pháp vốn bình thường không có gì đặc biệt bỗng nhiên phát ra ánh sáng chói lóa, bao phủ toàn bộ Cẩu Gia.

Lực lượng hỗ trợ thần bí đã hoạt động.

Một loại lực lượng thần bí chuyển động trong cơ thể Lâm Phàm, sau đó chui ra bên ngoài rồi hòa vào trong trận pháp.

Lâm Phàm ghép hai tay lại, hô to một tiếng: “Ra ngoài đi, Thần Khuyển của ta!”

Nháy mắt, mọi tia sáng đều biến mất.

“Hả?” Lâm Phàm nhìn chằm chằm mặt đất một lúc, gương mặt đều mơ hồ.

Chương 1287: Thức ăn chính nghĩa và gian ác

Cẩu Gia vẫn bị trói ở đó như cũ, cơ thể cũng không thay đổi gì, vẫn là Cẩu Gia như lúc đầu.

“Không phải chứ? Thất bại rồi sao?” Lâm Phàm nghi hoặc, điều này không khoa học chút nào. Rõ ràng không có vấn đề gì xảy ra nhưng tại sao lại thất bại được?

Bỗng nhiên.

Trong tâm trí của Lâm Phàm có một cơn chấn động, nó có liên hệ trực tiếp với Cẩu Gia.

“Cẩu Gia, mày có cảm giác gì không? “ Trong lòng Lâm Phàm khẽ động.

“Đại ca, không có cảm giác gì hết.” Cẩu Gia gào thét đáp lại.

“Tiên sư nhà nó! Thành công rồi!” Lâm Phàm mừng rỡ đứng bật dậy. Vừa rồi hắn không hề mở miệng nói chuyện với Cẩu Gia, mà dùng linh hồn để nói chuyện và giao tiếp với nó, không ngờ Cẩu Gia có thể nghe được thật.

Điều này có thể chứng minh rằng, thuật thuần dưỡng thú này đã thành công rồi!

Nhưng điều khiến Lâm Phàm khó hiểu nhất chính là, mặc dù đã thành công, nhưng Cẩu Gia vẫn không có gì thay đổi, không rắn chắc khỏe mạnh như dự liệu.

Lúc này, Lâm Phàm phát hiện ra, vết thương vừa nãy ở chân Cẩu Gia đã hoàn toàn biến mất, giống như vết thương đó chưa từng tồn tại vậy.

Lâm Phàm thả Cẩu Gia ra. Hiện tại, trong lòng Cẩu Gia có một cảm giác rất vô hình, rất muốn gần gũi với Lâm Phàm.

Sau khi nghiên cứu một lúc, cũng không tìm ra nguyên nhân rõ ràng, Lâm Phàm cũng không nghĩ nhiều nữa. Kệ đi! Sau này rèn luyện dần dần là được.

Xem ra, nhiệm vụ này cũng có thể hoàn thành.

Mở Thương thành của Bách khoa toàn thư ra, lướt xuống một lúc thật sự tìm được vật có ích.

Đồ ăn chính nghĩa dành cho vật nuôi: Vật nuôi ăn xong sẽ trở nên khỏe mạnh cường tráng và chính nghĩa hơn.

Điểm bách khoa cần có: 100

Đồ ăn gian ác dành cho vật nuôi: Vật nuôi ăn xong sẽ trở nên khỏe mạnh, cường tráng và gian ác hơn.

Điểm Bách khoa cần có: 100

Lâm Phàm không ngờ đồ ăn dành cho vật nuôi còn chia làm hai loại chính nghĩa và gian ác. Thật kỳ lạ.

Nhưng dù sao thì nó cũng là sủng vật của người có danh phận đại sư như hắn, nên chắc chắn sẽ phải là sủng vật chính nghĩa, không chính nghĩa là không được.

100 điểm Bách khoa đổi được một túi đồ ăn. Lâm Phàm không chút do sự, trực tiếp đổi luôn.

Nhưng sau khi đổi xong, Lâm Phàm ngạc nhiên trợn tròn cả mắt.

Sao bựa vậy nè?

100 điểm giá trị Bách khoa đổi đổi được một hạt, lại còn bé như ngón cái.

Đúng là lừa người mà!

Khi một hạt đồ ăn chính nghĩa dành cho sủng vật xuất hiện trên tay Lâm Phàm, Cẩu Gia Nicholas hưng phấn gào thét.

“Tôi muốn ăn, tôi muốn ăn nó.”

Lâm Phàm tiện tay ném cho Cẩu Gia: “Nhai kỹ vào, đồ này đắt lắm đấy! Đúng là quá lãng phí! Ăn nhanh rồi đi tắm rửa

đi!” Sau đó đi về phía phòng tắm, trong đầu nghĩ mãi một vấn đề, không đúng, đúng là không khoa học, lừa đảo quá rồi!

Đến lúc chuẩn bị đi ngủ, Lâm Phàm thấy Cẩu Gia vẫn đang liếm láp viên đồ ăn kia, vẫn lưỡng lự không dám nuốt vào.

Ban đêm!

Khi tất cả mọi người đều đang ngủ.

Lúc trời tối yên tĩnh, Cẩu Gia mới nuốt viên đồ ăn kia xuống.

Trong chớp mắt, bốn chân chó co quắp lại với nhau.

Ngay cả Lâm Phàm cũng không biết Cẩu Gia đang xảy ra chuyện gì, hắn vẫn còn đang say ngủ.

Sáng sớm.

Tại phố Vân Lý.

“Hôm qua tên nhóc nhà cậu dắt Cẩu Gia về nhà làm gì vậy? Không phải là để?” Điền Thần Côn tò mò hỏi, khuôn mặt lộ vẻ bỉ ổi.

Lâm Phàm cạn cả lời: “Cmn, Thần Côn, tôi không hiểu trong đầu ông đang chứa cái gì vậy? Sao luôn có những suy nghĩ bỉ ổi như thế? Toi! Toi thật rồi!”

Lúc này, Điền Thần Côn nhìn về phía Cẩu Gia: “A, không ổn rồi, sao hôm nay tôi cứ có cảm giác Cẩu Gia hơi khác vậy nhỉ?”

Lâm Phàm sững sờ, chẳng lẽ vì hắn nhìn Cẩu Gia nhiều rồi nên không phát hiện ra sự thay đổi? Sau đó vội vàng hỏi.

“Khác chỗ nào vậy?”

Điền Thần Côn lắc đầu: “Hình như béo hơn một chút. Thế này thì thì mùa đông chúng ta lại có một bữa lẩu phong phú rồi nha!”

“Gâu gâu” Cẩu Gia lập tức phản ứng lại, sửa inh ỏi về phía Điền Thần Côn. Sáu đó dơ hai chân chó lên, muốn đạp Điền Thân Côn một trận.

“Ngoan nào! Bây giờ Cẩu Gia thông minh quá, cái gì cũng có thể nghe hiểu.” Thấy bộ dáng tức giận của Cẩu Gia, Điền Thần Côn thở dài than vãn.

Lâm Phàm không ngờ Cẩu Gia lại có thể trở nên thông minh hơn như vậy.

Đây chính là một sự khởi đầu tốt đó nha.

……

Triệu Chung Dương: "Anh Lâm, hình như tên Hoàng Hạo này quyết phải cắn chết anh cho bằng được. Anh vào weibo nhìn thử xem, từ tối hôm qua đến giờ vẫn mắng chửi anh không ngừng."

Mặc dù Lâm Phàm không muốn để ý tên Hoàng Hạo này, nhưng không ngờ tên ngốc đó lại cứ thích nhảy nhót lung tung khắp nơi.

Cha của tên đó còn chưa có hành động gì mà gã đã vội vàng nhảy ra trước chửi rủa, khiến Lâm Phàm rất tức giận. Cmn cái tên điên này!

Khi lướt xem tin weibo, Lâm Phàm khẽ chau mày.

Tất cả đều nói đến mấy chuyện linh tinh, bản thân hắn thật sự có lịch sử đen tối đến mức đó sao?

Mặc dù có không ít câu trong số đó là sự thật, nhưng hầu như tất cả mọi người đều đã biết từ lâu rồi.

Chương 1288 - Đối phó Hoàng Hạo

Đầu tháng, đạo hữu tặng truyện ít kim phiếu nhé, cám ơn nhiều lắm lắm!!!

Chương 1288: Đối phó Hoàng Hạo

Cư dân mạng cũng không ngu ngốc mà bị dắt mũi dễ dàng như vậy, có rất nhiều người đang giúp hắn mắng chửi tên ngốc kia cho hả giận. Nhưng dù vậy, cái tên Hoàng Hạo này vẫn cả gan chủ động tranh cãi chửi nhau với cư dân mạng.

Đối với loại người đầu to mà óc như hạt nho này, Lâm Phàm cũng chẳng muốn đôi co nhiều.

Nhưng nếu cứ mặc kệ tên đó nhảy nhót khắp nơi như vậy cũng không phải là phong cách vốn có của hắn.

Lâm Phàm bấm ngón tay tính toán một chút, cuối cùng đã có biện pháp trả thù rồi!

Mở weibo ra.

Lâm Phàm: "Thiếu gia Hoàng, bản đại sư vừa bấm ngón tay tính một chút. Hiện tại, thay vì mắng chửi tôi thì cậu vẫn nên suy nghĩ chuyện của bản thân thì hơn. Người cha Hoàng Quốc Huy của cậu có đến bốn năm người vợ bé đấy, con trai cũng không chỉ có mỗi mình cậu đâu nha. Hiện tại những người đó cũng đã được cha của cậu sắp xếp cho một chức vị quan trọng ở công ty rồi. Vậy mà cậu vẫn còn rảnh rỗi đến mức lên trên mạng mắng chửi người khác sao? Cậu cũng rộng lượng thật đấy! @Hoàng Hạo."

Đọc lướt lại một lần, sau khi nhận thấy không có vấn đề gì, Lâm Phàm lập tức đăng bài lên.

Cư dân mạng đọc được bài viết này, không nhịn nổi ôm bụng cười lớn.

"Hình như tôi phát hiện ra chuyện động trời gì này."

"Ha ha ha. Cười chết mất! Lâm đại sư lợi hại thật, chuyện lớn như vậy mà chỉ cần bấm vài ngón tay là ra. Tôi vô cùng tin tưởng những gì Lâm đại sư nói."

"Bốn năm người vợ bé, lại còn không chỉ có một mình gã là con trai! Câu này có nghĩa là gì chứ!"

Lúc này, cư dân mạng vội vàng tag tên Hoàng Hạo vào phần bình luận dưới bài đăng, sau đó lại rủ nhau bình luận trong trang weibo của hắn.

Khi Hoàng Hạo nhìn thấy bài đăng weibo này thì trong lòng giật mình hoảng hốt. Nhưng hắn vẫn cố chấp không tin, tức giận mắng chửi.

"Chuyện chó má gì thế? Dám vu hãm cho cha tao, ông chỉ có một người con trai duy nhất là tao thôi, mấy người nghĩ linh tinh gì vậy?" Hoàng Hạo đáp trả lại những bình luận tin nhắn ở trên mạng.

Thế nhưng bản thân hắn cũng biết, hiện tại trong lòng hắn không hề bình ổn như vẻ bề ngoài. Cảm giác như bị giẫm trúng đuôi, sau đó hắn gọi một cuộc điện thoại.

“Mẹ, cha ở bên ngoài có người khác đúng không?”

“Người khác nào? Con nghe ai nói vậy?”

“Không phải sao? Là tên Lâm đại sư kia, hắn nói cha ở bên có ba bốn người vợ bé, hơn nữa cũng không chỉ có mình con là con trai. Tất cả mấy đứa con hoang đó đều được cha sắp xếp làm những chức vụ quan trọng ở công ty.”

“Sao có thể, con …”

Lúc này, trong lòng Hoàng Hạo nhói một cái, cảm giác có chút không ổn.

Một lát sau, đầu dây bên kia điện thoại truyền đến một âm thanh gào thét.

“Được! Giỏi lắm! Bảo sao lúc mẹ đến công ty, thấy có mấy người khá giống cha của con. Hóa ra là vậy, rốt cuộc thì hắn muốn như thế nào?”

Tâm trạng hiện tại của mẹ Hoàng Hào biến đổi rất lớn. Trước đó bà ta cũng đã từng nghi ngờ Hoàng Quốc Huy có người khác bên ngoài hay không, nhưng mãi cũng không có chứng cứ. Mà dù có thì bà ta cũng không quan tâm, chỉ cần bà ta vẫn có tiền có địa vị như cũ, ông ta cũng không dắt mấy kẻ đó về nhà là được.

Chỉ là có vài lần bà ta đến công ty, gặp mấy người chuyên phụ trách một số bộ phận có vẻ ngoài khá giống Hoàng Quốc Huy. Lúc đó bà ta cũng không nghĩ nhiều, dù sao trên thế giới có nhiều người như vậy, bề ngoài hơi giống nhau cũng là chuyện bình thường.

Hơn nữa bà ta nghĩ lão già Hoàng Quốc Huy kia cũng không dám dắt người đến công ty.

Nhưng bây giờ nghe thấy những lời của con trai, bà ta linh cảm có chuyện gì không đúng. Nhớ lại một lượt những người phụ trách chuyên môn kia, càng nghĩa càng thấy giống. Đặc biệt, tất cả mấy người đó đều rất trẻ, với độ tuổi như vậy mà có thể đảm nhận những vị trí chuyên môn đó là chuyện không có khả năng.

Như vậy, khả năng duy nhất chính là những người phụ trách đó đều là con ngoài giá thú của lão già Hoàng Quốc Huy.

Bây giờ ông ta dắt chúng đến công ty, là muốn cướp luôn cả tài sản của bà ta và con trai hay sao?

“Mẹ, chuyện gì vậy? Chuyện này là thật hay sao?” Hoàng Hạo vội vàng hỏi. Hắn vốn không tin, nhưng nghe giọng điệu hiện tại của mẹ, hắn cũng bắt đầu tin đó là sự thật rồi.

“Con trai, con đừng nói chuyện này với cha con vội, để mẹ đến công ty xem thử.”

Sau khi cúp điện thoại, Hoàng Hạo cảm thấy cả người mệt mỏi, nhưng chỉ một lúc sau đã vực lại được tinh thần.

“Không, không phải là sự thật. Tin này chắc chắn là giả. Tên đại sư vớ vẩn đó dám bôi nhọ gia đình mình, không thể tha thứ được.” Trong lòng Hoàng Hạo suy nghĩ, sau đó lại mở weibo ra, bắt đầu mắng chửi Lâm Phàm.

Thế nhưng những câu mắng chửi này không đủ mạnh, giống như có tật giật mình, giận cá chém thớt hơn.

Đặc biệt là những tin nhắn phản hồi lại, khiến hắn rất rối loạn.

“Ha ha ha, cười tụt xì líp!”

“Anh đừng không tin. Lâm đại sư xem bói đoán mệnh rất chuẩn đấy nha. Nếu đại sư nói anh có anh em thì chắc chắn là có thật đó. Nhưng dù sao cũng là anh em cùng cha khác mẹ, tài sản nhà anh chắc chắn sẽ phải chia đều rồi.”

Chương 1289: Người cua sở công thương ghé thăm

“Cmn, lại còn bày đặt giận dữ với Lâm đại sư nữa, muốn chết à? Chẳng qua Lâm đại sư thấy anh đáng thương nên mới nói ra tình huống thực sự. Anh lại còn không biết cảm ơn, cố tình chửi rủa đại sư nữa à.”

Đọc được những bình luận này, trong lòng Hoàng Hạo uất nghẹn không thở nổi, cũng không biết phản bác lại như thế nào.

Hắn đã bị mắng đến mức tâm trí hoảng loạn rồi.

Cha hắn tìm người ta nhờ xem cho một quẻ, người ta không không đồng ý xem. Dù sao đi nữa, người có thể khiến cha hắn cất công nhờ vả chắc chắn không phải là kẻ lừa đảo. Như vậy, những lời người đó nói khả năng đúng rất cao.

……

Tại phố Vân Lý.

Lâm Phàm đăng tin tức này lên, tựa như một quả bom hẹn giờ chờ lúc phát nổ.

“Lâm đại sư có ở đây không?” Đúng lúc này, từ bên ngoài có một người đàn ông trẻ tuổi mặc đồng phục công sở đi đến.

Lâm Phàm để điện thoại di động xuống: “Có tôi đây, sao vậy?”

Trong lòng Lâm Phàm nghi hoặc, không biết người của Cục Công Thương đến đây làm gì? Xảy ra chuyện lớn gì rồi sao?

Chuyện này cũng rất có khả năng, lão già Hoàng Quốc Huy này chắc chắn sẽ trả thù hắn, chỉ là không biết sẽ dùng cách gì để trả thù mà thôi.

Hiện tại cũng bắt đầu ra tay rồi nhỉ.

Tại tòa nhà Công Thương.

Người phụ trách: “Hoàng tổng, chúng tôi đã biết, cảm ơn ông. Chúng tôi sẽ cử người đi xử lý chuyện này.”

“Đúng, đúng. Cửa hàng bắt buộc phải có giấy phép kinh doanh, chúng tôi sẽ không để những kẻ không có nghề nghiệp mở cửa hàng kinh doanh.”

“Một ngày Hoàng tổng có biết bao nhiêu công việc, vẫn còn phải bận tâm lo lắng chuyện cỏn con này, thật sự khiến chúng tôi vô cùng khâm phục. Đúng, đúng! Đây chính là mê tín dị đoan, không được phép tuyên truyền. Tôi đã cho người đi xử lý rồi. Haizz, sao dám để Hoàng tổng đích thân tự mình tới hỏi thăm được. Đợi đến khi có kết quả, tôi chắc chắn sẽ thông báo cho Hoàng tổng đầu tiên. Được rồi, tôi cúp máy nhé.”

Cúp điện thoại.

Người phụ trách lắc đầu, cười lớn.

Tại phố Vân Lý.

“Chào Lâm đại sư, tôi là Tiểu Triệu thuộc bộ Công Thương. Chúng tôi vừa nhận được tố cáo, nói rằng anh không có giấy phép kinh doanh, còn đi tuyên truyền mê tín dị đoan, nên chúng tôi muốn điều tra một chút, xem thực hư như nào.” Tiểu Triệu khách khí nói.

Người đứng trước mặt chính là Lâm đại sư, một tấm gương tốt tiêu biểu của Thượng Hải. Cậu ta không biết ai là người đã tố cáo Lâm đại sư, lại còn gọi trực tiếp cho người phụ trách cấp cao như vậy.

Chuyện này chắc chắn phải thu được kết quả, nếu không cậu ta cũng không bàn giao nổi.

Lâm Phàm vô cùng bất đắc dĩ, hắn nghĩ đi nghĩ lại cũng không ngờ sẽ có trường hợp này.

Lão già Hoàng Quốc Huy này, quá đáng rồi đấy, con mẹ nó. Hắn vốn tưởng ông ta sẽ gọi mấy gã xã hội đen tới để đập phá cửa hàng của hắn, ai ngờ lão ta lại chơi chiêu này.

Thất vọng quá!

Cửa hàng đã mở được một thời gian, bắt đầu xuống cấp, Lâm Phàm cũng đang định tu sửa lại, nhưng vẫn chưa có ai giúp đỡ.

Lúc này, ông Lương đúng lúc đi ngang qua, nghe nói như vậy thì lập tức mất hứng đáp: “Tôi nói này, cậu nhìn ông chủ nhỏ có giống người tuyên truyền mê tín dị đoan không? Sao cậu không đi hỏi thử mọi người xung quanh, xem xem có ai tin hay không? Có ai nói ông chủ nhỏ xem quẻ không chuẩn không?”

Tiểu Triệu: “Ông này, tôi cũng không có ý đó. Chỉ là do có người tố cáo rằng nơi đây tuyên truyền mê tín, hơn nữa còn dùng việc xem bói tính quẻ để kiếm tiền,

với lại còn nói là kinh doanh không có giấy phép.”

Lão Lương đáp: “Vậy cậu nói thử xem, ông chủ nhỏ làm cái gì mê tín? Rồi tuyên truyền mê tín như thế nào hả? Cậu nói đi?”

Lâm Phàm: “Được rồi! Lão Lương đừng đôi co cãi nhau với cậu ta nữa. Tôi còn chưa nói mà ông đã vội cái gì. Ông lo lắng như vậy người ta lại tưởng chúng ta chột dạ đó.”

Ông Lương lườm Tiểu Triệu một cái, sau đó đứng sang một bên: “Vậy tôi không nói nữa, mấy kẻ này lúc nào cũng tìm cách gây chuyện!”

Tiểu Triệu hơi lúng túng. Mấy người bọn hắn không phải dạng rảnh hơi đi kiếm chuyện sinh sự như vậy, tất cả đều làm việc dựa theo quy tắc. Nếu có giấy phép kinh doanh, ít nhất cũng có thể đảm bảo an toàn, tránh việc người dân bị lừa. Nếu thật sự bị lừa, họ cũng có tài liệu chứng minh, muốn điều tra cũng dễ dàng hơn.”

Lâm Phàm nghiêm mặt nói: “Tôi nói chút nhé. Đây là xem quẻ đoán mệnh, không phải là tuyên truyền mê tín dị đoan. Tôi đảm bảo 100% những lời tôi xem đều là thật, nếu có người tố cáo tôi tuyên truyền mê tín, có thể mời người đó đến đây đối chứng.”

Tiểu Triệu cảm nhận được hình như Lâm đại sư bắt đầu tức giận, vội vàng nói: “Lâm đại sư, lần này tôi đến đây cũng không phải muốn gây chuyện rắc rối, mà là muốn giúp Lâm đại sư xử lý mấy chuyện phiền phức này. Người phụ trách của chúng tôi vẫn nói, Lâm đại sư chính là tấm gương sáng đại diện cho Thượng Hải, sao có thể đi tuyên truyền dăm ba thứ dị đoan được. Bởi vậy cấp trên mới cử tôi tới đây, lấy chút tư liệu giúp đại sư chứng minh mọi chuyện.”

Chương 1290: Ông phải nói rõ cho tôi

Lâm Phàm hơi lúng túng, hóa ra bản thân đã hiểu nhầm người ta rồi: "Ngại quá, vừa rồi tôi nói chuyện có hơi to tiếng. Nhưng tôi đúng là có nhận xem bói đoán mệnh, cái này thì chứng minh thế nào?"

Tiểu Triệu: "Lâm đại sư vẫn chưa hiểu sao. Nếu là đoán mệnh, chắc chắn không thể trình bày như thế được. Nhưng nếu nói là nghiên cứu văn hóa Kinh Dịch thì không thành vấn đề. Bây giờ có rất nhiều cửa hàng mở dịch vụ đoán mệnh, cũng có rất nhiều loại giấy tờ chứng nhận, đều được dùng cho việc nghiên cứu các loại văn hóa."

"Hóa ra là vậy!" Lâm Phàm đã hiểu, không ngờ còn có thể chơi như vậy. Cũng tốt! Làm chứng nhận sớm một chút cũng đỡ xuất hiện mấy chuyện phiền phúc sau này: "Vậy cần những thứ gì?"

Tiểu Triệu cười nói: "Chỉ cần bản sao của thẻ căn cước là được, sau đó đăng ký một số tờ đơn, chờ làm xong giấy chứng nhận thì chúng tôi sẽ báo lại cho Lâm đại sư ngay."

"Được! Vậy làm phiền các anh rồi!" Lâm Phàm cười đáp. Hắn chưa từng nghĩ còn có cả chuyện này. Nhưng hắn dám chắc, người tố cáo hắn chính là lão già Hoàng Quốc Huy kia.

Cũng không ngờ bên phía Công Thương sẽ giúp hắn nghĩ biện pháp xử lý giấy chứng nhận, đây đúng là chuyện ngoài ý muốn.

Dù sao thì suy nghĩ một chút hắn cũng đã hiểu.

Mặc dù lão già Hoàng Quốc Huy này lợi hại, nhưng không phải là người Thượng Hải. Trong khí đó, bản thân hắn lại là tấm gương tốt của thành phố, sao có thể để người khác bôi nhọ được.

Dù điều này khiến Hoàng Quốc Huy không thoải mái thì lão còn có thể làm gì được? Mọi người đều làm việc đều dựa theo quy củ, cũng không có ai vượt quyền. Mà dù có thì bản thân hắn cũng không sợ.

Mọi thứ đều đã được giải quyết xong.

Tiểu Triệu cầm giấy tờ nói: “Lâm đại sư, vậy tôi đi trước đây, khoảng tầm hai ngày là sẽ xong giấy chứng nhận.”

“Được! Làm phiền cậu rồi!” Lâm Phàm cười nói.

Tại tòa nhà Công Thương.

Tiểu Triệu trở về: “Lãnh đạo, Tôi và Lâm đại sư đã bàn giao xong việc, giấy tờ văn kiện cũng đã cho người đi làm rồi ạ.”

Người phụ trách: “Ừ! Rất tốt! Chờ đến khi làm xong giấy chứng nhận, báo cho Lâm đại sư đến lấy là được.”

Sau khi Tiểu Triệu rời đi, người phụ trách vội vàng gọi điện cho Hoàng Quốc Huy.

“Hoàng tổng, làm phiền ngài rồi. Tôi muốn báo với ngài một chút về công việc, đã có kết quả điều tra rồi.”

Bên kia đầu điện thoại, Hoàng Quốc Huy cười lạnh.

Ông ta đi tìm tên này nhờ xem cho một quẻ, ai ngờ hắn ta không thèm nể mặt mũi, thái độ còn rất ngang ngược. Nếu ông ta không cho tên đó một bài học thì chỉ sợ tên đó không biết ‘trời cao đất rộng’ là gì.

Dựa vào thân phận tỉ phú của mình, gọi cho người phụ trách sở Công Thương một cuộc điện thoại là đã có thể giải quyết rồi.

Cửa hàng sẽ tạm dừng kinh doanh để nhận tiến hành điều tra.

Sau đó, ông ta lại nhờ bên phía truyền thông đưa tin, dưới sức ép của dư luận, để xem tên kia còn có thể tiếp tục kinh doanh bằng cách nào.

“Kết quả thế nào rồi?” Hoàng Quốc Huy mong đợi hỏi.

Người phụ trách: “Cái này đúng là phải cảm ơn Hoàng tổng rất nhiều. Nếu không có Hoàng tổng nhắc nhở, chúng tôi cũng không rõ là hắn đã có giấy phép kinh doanh. Cho nên tôi cử nhân viên công tác đến cửa hàng trao đổi một chút, đồng thời đã giúp hắn làm giấy phép hành nghề. Sau này coi như đã có chứng nhận thì có thể hành nghề kinh doanh, không vi phạm quy định nữa.”

Lúc đầu, Hoàng Quốc Huy vẫn còn rất chờ mong, nhưng đợi đến lúc nghe xong, lại phát hiện có chỗ không ổn.

“Cái gì? Không đúng! Hắn đi tuyên truyền mê tín như vậy thì lấy đâu ra giấy phép kinh doanh?”

Người phụ trách cười đáp: “Có lẽ Hoàng tổng vẫn chưa biết, đoán mệnh chính là một dạng thuyết pháp đại chúng, tất nhiên không hợp pháp. Nhưng trong luật pháp cũng đã quy định, đây cũng được xem như là một loại kinh doanh thuộc về phương diện nghiên cứu văn hóa Kinh Dịch.”

“Đây là sơ xuất do bên Công Thương, để Hoàng tổng phát hiện ra. Về sau, chúng tôi chắc chắn sẽ nghiêm túc kiểm điểm lại bản thân, sẽ không để chuyện không giấy phép kinh doanh như vậy phát sinh một lần nữa. Được rồi! Tôi không quấy rầy thời gian quý báu của Hoàng tổng nữa.”

Hoàng Quốc Huy cũng không ngốc. lúc này, lão làm sao có thể không rõ, phía sở Công Thương này chính thức đứng về phe của Lâm đại sư. Nghĩ đến đây, lão cười lạnh đáp: “Tốt! Tốt lắm! …”

Người phụ trách: “Cảm ơn Hoàng tổng đã khen ngợi. Sau này, nếu Hoàng tổng đến Thượng Hải lập công ty, toàn thể phía sở Công Thương chúng tôi vô cùng hoan nghênh.”

Lạch cạch!

Hoàng Quốc Huy trực tiếp cúp máy, không thèm nói thêm một câu.

Được! Được lắm! Tức chết lão rồi!

Người phụ trách nhìn điện thoại, không nhịn được cười to.

Hắn sao không hiểu suy nghĩ của lão già Hoàng Quốc Huy chứ! Muốn gây rắc rối cho Lâm đại sư sao? Đúng mà nằm mơ!

Đây là chuyện không bao giờ xảy ra.

Chuyện này chính là lợi dụng chức vị quyền lợi, phạm vào quy định. Hơn nữa, sao hắn phải làm khó Lâm đại sư cơ chứ? Đây chính là tấm gương người tốt việc tốt của Thượng Hải đó.

Dù sau này lão già Hoàng Quốc Huy đó có trả thù hay không, hắn cũng không quan tâm.

Lãnh đạo Thượng Hải không giống như các thành phố hay tỉnh thành khác, sẽ không bao giờ xoay quanh dỗ ngọt mấy loại xí

nghiệp gia như này.

Ở Thượng Hải, muốn đợi thì đợi, còn không thì thôi.

Các xí nghiệp phát triển ở Thượng Hải, không biết có bao nhiêu bên tranh nhau sứt đầu chảy máu chỉ vì một mảnh đất.

Tập đoàn xí nghiệp có rất nhiều, nhưng người như Lâm đại sư lại chỉ có một.

Chỉ người có văn hóa mới hiểu được.

Mà bên phía Hoàng Quốc Huy, lúc lão chuẩn bị phát tiết lửa giận, thì cửa phòng làm việc đột nhiên mở ra.

“Hoàng Quốc Huy, hôm nay ông phải nói rõ cho tôi!” Một người đàn bà trung niên xông vào.

Chương 1291: Làm sao hắn biết được

Hoàng Quốc Huy chau mày nhìn về phía người đàn bà đang xông vào phòng, không vui nói: “Bà làm cái gì vậy? Đây là công ty, phải biết chú ý hình tượng chứ!”

Người đàn bà này chính là người vợ hợp pháp của Hoàng Quốc Huy, đi theo ông ta từ lúc 18 tuổi. Thời điểm đó, Hoàng Quốc Huy còn rất nghèo, nhưng mấy năm sau ông ta bắt đầu kiếm được nhiều tiền hơn, cuộc sống cũng trở nên dư dả hơn.

“Ông hỏi tôi làm cái gì à? Tôi còn đang muốn hỏi ông đấy! Rốt cuộc ông đã làm cái gì vậy hả? Ông nói đi, có phải ông có con hoang ở bên ngoài đúng không? Lại còn dẫn chúng nó về làm ở công ty?” Người đàn bà ăn mặc sang trọng, nhưng biểu cảm tức giận gào thét lúc này đã ảnh hưởng đến hình ảnh của bà ta.

Hoàng Quốc Huy sững sờ, trong lòng bắt đầu hơi lo lắng, sao bà ta lại biết được chuyện này?

Ông ta đã che giấu chuyện này rất kỹ, không thể nào phát hiện ra được.

Bình tĩnh! Phải thật bình tĩnh, không được để lộ chuyện này ra, nếu không thì có quỷ mới biết tiếp theo sẽ xảy ra những chuyện gì.

Từ rất lâu trước đó, ông ta có vài tình nhân ở bên ngoài, bụng dạ mấy cô nhân tình này cũng rất biết tranh đấu. Mỗi người đều sinh cho ông ta một đứa con trai, vì vậy mỗi khi có thời gian, ông ta đều đến thăm từng người một.

Chuyện này có ảnh hưởng rất lớn, nên không thể lộ cho bất kỳ kẻ nào biết.

Mặc dù trên danh nghĩa, ông ta chỉ có duy nhất một đứa con trai là Hoàng Hạo, nhưng ông ta đã sớm không còn bất kỳ hy vọng nào với hắn nữa rồi. Đứa con trai này của ông ta không có một chút năng lực, ngay cả tham vọng cũng chẳng có, ngày nào cũng chỉ biết tiêu phí thời gian ở trên mạng. Sau này, nếu giao toàn bộ công ty cho hắn, ông ta không yên tâm một chút nào.

Vẫn may, mấy đứa con trai khác của ông ta cũng khá ổn, đều biết cố gắng. Dưới sự sắp xếp và chỉ dẫn của ông ta, tất cả đều đã trở thành những nhân vật cốt cán của công ty.

Nhưng hiện tại, ông ta vẫn cần phải xoa dịu tinh thần của bà vợ cả này mới được.

“Bà đang nói bậy bạ cái gì vậy? Đừng có suy nghĩ lung tung.” Hoàng Quốc Huy nghiêm mặt quát.

Mặc dù đã cố gắng kiềm chế, nhưng mà bí mật trong lòng đã bị phát hiện, ông ta vẫn cảm thấy hơi chột dạ, ánh mắt không dám nhìn thẳng.

Quả nhiên, người đàn bà phát hiện ra vấn đề. Bà sống cùng Hoàng Quốc Huy đã lâu, sao có thể không nhận ra được: “Hoàng Quốc Huy, ông đừng có gạt tôi! Tôi đã sống cùng ông lâu như vậy, còn lạ gì bộ dạng ông chột dạ như thế? Tôi đã biết hết rồi, ông mau nói rõ ràng đi, ông dắt mấy đứa con hoang kia đến công ty rồi đúng không?”

Hoàng Quốc Huy cũng bị hỏi đến mức ‘tâm phiền ý loạn’: “Rốt cuộc thì bà muốn làm cái gì? Đây là công ty, không phải là chỗ để bà la lối om sòm. Mau trở về cho tôi!”

Lúc đầu ăn nói nhỏ nhẹ, lời hay ý đẹp, bây giờ thì bắt đầu biến thành giận dữ mắng chửi.

Nếu chuyện này bị truyền ra ở công ty, không biết sẽ bị truyền thành cái dạng gì nữa.

Thùng thùng!

Lúc này, tiếng đập cửa đột nhiên vang lên.

Một người đàn ông trẻ tuổi bước vào: “Hoàng tổng, đã viết xong báo cáo rồi!”

Lúc người đàn ông trẻ tuổi này bước vào, người đàn bà vẫn luôn nhìn chăm chú vào đối phương, sau đó tiến lên nắm chặt tay người đàn ông trẻ tuổi này hỏi: “Hoàng Quốc Huy, ông mở to hai mắt ra mà nhìn, xem xem khuôn mặt người này có giống ông không hả? Không được, bây giờ hai người phải theo tôi đến bệnh viện, tôi muốn xét nghiệm ADN của hai người.”

Người đàn ông trẻ tuổi kia chính là một trong những người phụ trách quan trọng. Hiện tại bị người đàn bà này giữ chặt, trong lòng của hắn cũng vô cùng hoang mang. Hắn biết rõ Hoàng Quốc Huy chính là cha ruột của hắn, nhưng chuyện này không thể để cho người khác biết, vì vậy hắn vẫn luôn giấu rất kỹ.

Hoàng Quốc Huy nổi giận: “Bà còn muốn phát điên đến mức nào nữa? Mau thả cậu ta ra, đừng có hành động điên rồ như vậy nữa.”

“Ha ha ha! Ông đau lòng à? Hoàng Quốc Huy, tôi nói cho ông biết, ở bên ngoài ông có bao nhiêu tình nhân tôi cũng mặc kệ. Nhưng ông cũng đừng khinh người quá đáng! Ông lại còn dám dắt đám con hoang này vào công ty làm việc nữa chứ.” Người đàn bà bắt đầu nói những câu từ ác độc.

Sắc mặt của người đàn ông trẻ tuổi hơi đổi, trong lòng tức giận, nhưng lại không dám thể hiện ra, chỉ có thể cúi đầu yên lặng đứng ở đó.

“Bà nói linh tinh cái gì vậy hả?” Hoàng Quốc Huy lớn tiếng quát.

“Tôi nói linh tinh sao? Ông lên weibo mà xem thử đi, vị Lâm đại sư kia cũng đã nói rồi. Ông có ba bốn tình nhân, lại còn sắp xếp mấy đứa con hoang vào làm ở những bộ phận quan trọng của công ty. Đây là ông không muốn để lại chút gì cho Hạo hạo có phải không hả? Năm đó khi ông vẫn còn nghèo, là ai đi theo ông? Là ai cùng ông vượt qua? Bây giờ ông có tiền, muốn tìm mấy cô vợ trẻ đẹp xinh tươi ở bên ngoài như thế nào

tôi cũng mặc kệ, nhưng ông cũng đừng có vô lương tâm như vậy!" Người đàn bà hét lên, nói đến mức Hoàng Quốc Huy chột dạ vô cùng.

Nhưng hiện tại, ông ta cũng không nghĩ được nhiều đến thế, ông ta đã bắt được điểm mấu chốt.

Lâm đại sư?

Hắn làm sao mà biết được?

Chương 1292: Giả bị đụng

Sau đó ông ta vội vàng mở điện thoại di động lên, đến khi đọc được bài đăng trên weibo, ông ta tức đến mức suýt nữa không thở nổi.

Bấm ngón tay tính toán?

Bấm ngón tay em gái mày! Ông ta nhờ xem hộ một quẻ thì không thèm xem, bây giờ lại vạch ra mấy chuyện riêng tư của ông ta.

"Tên họ Lâm kia, mả mẹ nhà ngươi!" Hoàng Quốc Huy không nhịn được, cuối cùng chửi tục một câu.

Người đàn bà nhìn Hoàng Quốc Huy cười lạnh: "Hôm nay ông mà không làm rõ mọi chuyện thì đừng hòng tôi rời đi. Dù cho mọi người ở công ty đều biết tôi cũng phải làm rõ cho ông thấy tôi không phải là người dễ chọc như vậy đâu."

Hoàng Quốc Huy nhìn người đàn bà trước mặt, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn: "Bà đừng kích động như thế, chúng ta từ từ nói."

Bây giờ, chỉ có thể cố gắng đè chuyện này xuống, nếu không ông ta cũng không biết phải làm sao bây giờ?

Chỉ là ông ta không ngờ tên Lâm đại sư này lại ác độc như vậy, muốn dồn ông ta vào đường cùng.

……

Tại phố Vân Lý.

Lâm Phàm không biết Hoàng Quốc Huy đang gặp phải chuyện khủng bố gì trong cuộc đời. Mà dù có biết, thì cũng có liên

quan quái gì tới hắn? Hắn không muốn cõng cái nồi này trên lưng đâu. Muốn trách thì trách tên kia quá mức làm càn, còn muốn gây phiền toái cho hắn, đây không phải là muốn tìm chết à?

Điền Thần Côn cũng không biết nói gì: "Cậu nói thử xem, cái lão Hoàng tổng kia có báo thù lại không?"

Lâm Phàm gật đầu: "Tôi thấy có thể lắm. Nhưng có lẽ ông ta cũng không ngờ, chính phủ Thượng Hải của chúng ta rất chính nghĩa, quyết không quay xung quanh một mình lão."

Điền Thần Côn đáp: "Tôi thấy cậu rất lợi hại, không ai dám động tới cậu đâu."

"Thôi dẹp đi! Tôi lợi hại cái gì chứ? Tôi cũng chỉ là người dân bình thường thôi, không thể đổ oan cho tôi được đâu nha." Lâm Phàm phản bác, hắn thấy lão Thần Côn toàn nói mấy câu linh tinh. Hết thảy đều do hắn quá trâu bò nên đành chịu vậy, bản thân quá lợi hại thì biết nói thế nào bây giờ?

Về phần chuyện của lão Hoàng Quốc Huy này cũng đã kết thúc từ đây. Dù sao chuyện này cũng là do hắn tung ra, cũng đủ để lão ta điêu đứng một thời gian, chuyện này có ảnh hưởng rất lớn đến lão.

Có chơi có chịu.

"Ơ, Cẩu gia đâu rồi?" Đúng lúc này, Lâm Phàm phát hiện Cẩu gia không có ở đây, mới chớp mắt mà đã không thấy đâu.

Triệu Chung Dương: "Vừa mới ở đây mà, sao chớp mắt đã không thấy rồi."

Điền Thần Côn cười lớn: "Tôi thấy Cẩu gia chắc chắn rất cô đơn, ra ngoài tìm niềm vui rồi."

Lúc này, trên đường cái.

Cẩu gia chính nghĩa, mắt chó đang nhìn bảy phương tám hướng: "Ta là Cẩu gia chính nghĩa, ta muốn làm chuyện có ích."

Bỗng nhiên, Cẩu gia phát hiện phía trước có một bà lão đang muốn đi qua đường, thế là nó vội vàng chạy như điên tới.

Xe cộ nhiều như vậy rất nguy hiểm.

Bởi nó đã từng chứng kiến, có nhiều bạn nhỏ khi đi qua đường, vô tình bị xe nghiền nát.

Bây giờ nó sẽ giúp đỡ bà lão kia.

Gâu gâu gâu.

Cẩu gia vui sướng gào thét, bốn cái chân chó như gắn thêm mô tơ, tốc độ chạy nhanh như gió.

Nếu Lâm Phàm có mặt tại đây, chắc chắn sẽ phải trợn mắt há mồm.

Con chó này, con mẹ nó chạy nhanh như cướp vậy!

Ven đường.

Bà lão nhìn xe cộ đang chạy trên đường, bỗng nhiên, mục tiêu xuất hiện.

Đó là một chiếc BMW màu đỏ, người lái xe có lẽ là con gái. Người lái loại xe này chắc chắn không phải người nghèo, quan trọng nhất chính là tốc độ lái xe rất ổn định, không quá nhanh. Bà ta chỉ cần ngã đúng chỗ là sẽ không bị làm sao.

Trong nháy mắt, bà lão ngã xuống đường.

Cô gái lái xe cũng phanh khẩn cấp.

Khoảng cách giữa bà lão và chiếc xe là 1m.

Lúc ngã xuống đất, bà lão thở phào một hơi, suýt nữa là bị nghiền nát dưới thân xe rồi, may mắn hiện tại bà ta vẫn an toàn, vội vàng giả bộ ngã xuống đất ngất xỉu.

Cô gái chủ xe trẻ tuổi sợ hãi xuống xe.

Cô gái không biết là mình có đâm xe trúng bà lão rồi không? Nhưng vừa nãy cô cũng không cảm giác được điều đó. Hơn nữa còn phanh xe rất kịp thời, nên chuyện đâm xe vào người bà lão là không thể xảy ra được.

Không phải là gặp người ăn vạ, giả vờ bị đâm xe đấy chứ?

Ở đây không có camera, cô cũng chưa kịp lắp camera hành trình cho xe của mình, chuyện này rất khó để làm sáng tỏ.

Nhưng dù sao đi nữa, cô vẫn nhanh chóng xuống xe.

“Bà ơi, bà có sao không?” Cô gái trẻ tuổi tiến lại hỏi.

Nhưng bà lão nằm yên trên đường không động đậy giống như đã chết, khiến cô gái bị dọa sắc mặt trắng bệch. Nếu thực sự xảy ra chuyện, cô ta không thể nói rõ được.

Xung quanh đó không có quá nhiều người đi lại, khi phát hiện ra chuyện thì tất cả đều tiến tới.

“Ôi trời! Đâm xe rồi! Người lái xe lại còn là con gái nữa chứ! Bây giờ con gái lái xe rất nguy hiểm, không biết lái xe còn cố tình lái, bây giờ thì xảy ra chuyện rồi đấy!”

“Xe này hình như là mới mua, người lái chắc chắn là tay mơ rồi!”

“Đúng là nghiệp chướng mà!”

Chương 1293: Cẩu gia chính nghĩa

Cô gái lái xe nghe thấy mọi người xung quanh nói vậy, vội vàng lên tiến lên giải thích: “Tôi không có đâm vào bà ấy, tôi không biết bà ấy xuất hiện lúc nào luôn đó!”

“Cô đương nhiên là không biết rồi! Vừa lái xe vừa cúi đầu nghịch điện thoại thì biết được cái gì hả?”

Cô gái lái xe thoáng chốc không biết nên nói gì, cô không biết phải giải thích như thế nào.

“Sao vậy? Xảy ra chuyện gì thế?” Đúng lúc này, từ trong đám người xuất hiện hai người đàn ông trung niên, sắc mặt hiền hòa. Lúc nhìn thấy bà lão nằm dưới đất, cả hai đều tỏ vẻ khẩn trương lo lắng.

“Bà lão này bị sao vậy?” Một người đàn ông trung niên trong số hai người ngồi xổm xuống kiểm tra, sau đó nhìn về phía cô gái lái xe nói: “Là cô đâm trúng bà lão à?”

Cô gái trẻ tuổi vội giải thích: “Anh ơi, tôi không có đâm vào bà ấy, tôi cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.”

“Ối trời, bây giờ mà vẫn chối không đâm xe sao? Bà lão đang nằm dưới đất đấy, còn không mau đưa bà ấy đến bệnh viện đi! Mấy người lại đó giúp một tay đi, đưa bà ấy đến bệnh viện gần nhất.”

Người đi đường vây xung quanh cũng không có ngu, vừa đứng một bên xem vừa cất tiếng kêu gọi: “Đúng đấy! Mấy người mau đến giúp một tay đi!”

Nói xong để người khác tiến đến hỗ trợ, bản thân thì vẫn đứng im không bước qua, họ không muốn bị liên lụy.

“Để tôi!” Người đàn ông trung niên cùng xuất hiện nói: “Tôi và ông cùng đưa bà ấy đến bệnh viện.”

“Trên người tôi không mang đủ tiền. Cô gái này, trên người cô có tiền thì đưa chúng tôi đi, đợi lát đến bệnh viện tôi còn phải thanh toán viện phí nữa.” Người đàn ông trung niên nói.

Cô gái trẻ cũng bắt đầu mơ hồ, đầu óc trống rỗng, vội vàng nói: “Tôi cũng không mang nhiều tiền theo người, chỉ có khoảng sáu, bảy ngàn tệ thôi.”

Hai người đàn ông trung niên nghe xong cũng mơ hồ. Cmn lại còn nói không mang theo nhiều tiền, bây giờ không phải mấy cô gái trẻ lúc nào cũng mang theo nhiều tiền bên người à?

“Số đó chắc cũng đủ rồi, cô cứ đưa tiền trước cho chúng tôi đi, chúng tôi đưa bà lão đến bệnh viện trước, cô đi xử lý cái xe đi rồi sau đó đến bệnh viện sớm chút. Nhưng cô cũng đừng hòng nghĩ đến chuyện chạy trốn, chúng tôi nhớ kỹ biển số xe của cô rồi đấy!” Người đàn ông đó nói.

Cô gái trẻ vội vàng chạy về xe của mình, mở túi LV ra, lấy hết tất cả số tiền trong đó đưa cho hai người đàn ông.

Hai người này nhìn thấy xấp tiền, trong lòng tính toán, ánh mắt nhìn chằm chằm vào mấy tờ tiền đỏ.

……

Lúc này, trong lúc mọi người không chú ý, Cẩu Gia Nicholas đã chạy đến gần, nó không ngờ bản thân lại đến chậm một bước.

Nhìn bà lão nằm im bất động trên mặt đường, nó đi tới bên cạnh rồi ngửi ngửi vài cái, nó cảm thấy bà lão này vẫn còn sống.

Từ sau khi ăn viên “thức ăn cho chó chính nghĩa”, Nó thấy bản thân đã chính thức trở thành chú chó vườn Trung Hoa đầy chính nghĩa, phải làm những điều chính đáng và có ý nghĩa.

Theo kinh nghiệm của nó, nó đã từng chứng kiến rất nhiều người được cứu bằng phương pháp miệng kề miệng, là một kiểu gọi là hô hấp nhân tạo.

Lúc này, nó muốn áp dụng những kinh nghiệm đã từng nhìn thấy đó. Dưới tình huống không ai chú ý, miệng chó nhắm ngay miệng bà lão kề xuống.

Bà lão nhắm mắt nằm dưới đất, cảm thấy có thứ gì ẩm ướt chạm vào miệng mình. Trong lòng tức giận, cmn tên điên nào dám chiếm tiện nghĩ của bà ta vậy?

Hơn nữa, tên này còn có một mùi lạ, rất khó miêu tả, không giống người cho lắm.

Sau đó bà ta mở hé mắt, muốn nhìn rõ xem tên đó là kẻ nào.

Thế nhưng khi vừa mở mắt, bà ta giật mình sững sờ, một đầu chó to đang xuất hiện trước mặt bà ta.

Thoáng chốc, bà ta bị dọa sợ.

Bà ta sợ nhất là chó, mà bây giờ lại còn bị chó liếm nữa.

“A!!!”

Một tiếng hét ‘kinh thiên động địa’ truyền đến, khiến tất cả mọi người ở đó đều giật mình.

“Chó! Có chó! Cút! Cút đi! Tránh xa tao ra!!!” Bà lão đứng thẳng người dậy, dùng cả tay và chân, muốn đuổi con chó đang đứng trước mặt càng đi càng xa càng tốt.

Cẩu Gia Nicholas nhìn thấy tình hình này, lập tức vui sướng nhảy dựng lên, nó thật sự cứu sống người rồi, hi hi!

Đây chính là một việc làm tốt.

Người vây xem xung quanh nhìn thấy tình cảnh này, tất cả đề trợn mắt há hốc mồm.

“Cmn, bà lão này giả vờ bị xe đâm à?”

“Hình như thế! Anh nhìn bộ dạng ‘sinh long hoạt hổ’ của bà ta hiện tại đi, có khác gì người bình thường đâu.”

“Vãi cả shit! Nếu không có con chó này xuất hiện, chỉ sợ tất cả chúng ta đều bị bà ta lừa rồi!”

Cô gái trẻ đang chuẩn bị đưa tiền, nhìn thấy tình huống này thì vội vàng nắm chặt tiền trong tay. Bây giờ, cô ta đã hiểu mọi chuyện, lập tức nói: "Mấy người giả vờ bị xe đâm, muốn lừa tiền của tôi đúng không?"

Hai người đàn ông trung niên không ngờ mọi chuyện lại xảy ra như vậy, lập tức hét lớn: "Cô gái nói gì vậy? Mau đưa tiền để chúng tôi còn đưa bà lão đi bệnh viện!" Sau khi nói xong, lập tức có hành động cướp lấy tiền.

Ban ngày ban mặt mà lại xảy ra chuyện như vậy.

Chương 1294: Cẩu gia đánh người

Cẩu Gia nhìn thấy tình huống này, vội vàng tiến lên. Cẩu gia chính nghĩa vẫn còn ở đây mà mấy tên kia dám có hành động thô lỗ như vậy à?!

"Gâu gâu gâu!"

Cẩu Gia điên cuồng sủa, sau đó nhảy vọt lên, cắn một phát vào cổ tay của một trong số hai người đàn ông trung niên đó.

"A! Con chó này cắn người!!!" Người đàn ông trung niên bị cắn hoảng sợ hét lên, đập một phát vào người Cẩu Gia.

Cơ thể Cẩu Gia xoay một vòng trên không rồi vững vàng đáp xuống đất. Đôi mắt chó lóe lên ánh sáng, chạy về phía tên đàn ông trung niên còn lại, bốn chân chó đạp thẳng vào mặt tên đó.

Vốn kích thước của nó chỉ to như một con chó con, dù bị đạp thì lực cũng không quá mạnh.

Người đàn ông kia chủ quan không thèm để ý, chuẩn bị tư thế quật con chó này xuống đất. Nhưng không ngờ, ông ta vừa chạm vào Cẩu Gia, bỗng nhiên truyền đến một cỗ sức mạnh rất lớn.

Cả người bị đẩy lui ngã về sau một đoạn.

Một tiếng ầm vang lên!

Rồi hắn ngã nhào xuống đất.

Người đi đường vây xung quanh nhìn thấy tình huống này thì đều mơ hồ đầy ngơ ngác.

“Cmn, Công phu chó à?”

“Con chó này mạnh vãi!”

“Mẹ nó, tôi đang mơ à?”

Gâu gâu!

Cẩu Gia duỗi bốn chân chó, cúi xuống sủa vào mặt ba người kia, khiến bọn họ sợ xanh mặt.

“Con chó này tà môn quá, chạy mau!” Ba người đó thấy cảnh này, nào dám ở lại tiếp tục đòi tiền, vội vàng cắp mông chạy đi.

Cô gái trẻ tuổi thấy vậy, hai mắt trợn tròn ngơ ngác. Cô không ngờ mình lại được một con chó nhỏ cứu.

Cẩu Gia thấy ba tên kia sợ hãi bỏ chạy, trong lòng vui sướng nở hoa. Nó lại làm thêm được một việc tốt rồi! Nhưng mà hiện tại nó thấy hơi buồn tiểu, nhìn ngó xung quanh, sau đó đi đến phía trước bánh xe BMW màu đỏ, nâng chân sau lên, tiểu luôn vào đó! Xong việc, nó hất hất đầu lên, chạy về phía xa.

Lúc này, cô gái trẻ mới kịp phản ứng: “Chó con! Lại đây! Lại đây chút!”

Cô gái trẻ cảm thấy chú chó đã cứu mình chắc hẳn là chó hoang, nên muốn giữ lại đem về nuôi. Nhưng nháy mắt, thân ảnh Cẩu gia đã biết mất khỏi tầm mắt mọi người.

Người vây xem đưa mắt nhìn nhau.

“Anh có quay lại cảnh vừa rồi không?”

“Tôi không quay kịp!”

“Tôi quay được rồi, con chó này lợi hại vãi!”

“Cmn, nếu không phải nhìn thấy tận mắt, còn lâu tôi mới tin đây là thật!”

Cẩu Gia chạy trên đường một lúc, sau đó dừng lại, hít hít ngửi ngửi mấy hơi.

Mũi của Cẩu Gia rất nhạy, nó có thể ngửi được mùi của con người. Cẩu Gia phát hiện mũi của nó lợi hại hơn trước rất nhiều, những thứ mà trước kia nó không ngửi được thì hiện tại lại vô cùng dễ dàng.

Hơn nữa, phạm vi còn rất xa.

Bỗng nhiên, đôi mắt Cẩu Gia nhìn chằm chằm về phía trước. Nó ngửi thấy một loại mùi rất lạ, mặc dù khoảng cách khá xa nhưng nó vẫn cảm nhận được rất rõ ràng.

Nó thậm chí còn cảm nhận được mùi vị khủng hoảng từ con người tỏa ra.

Gâu gâu!

Cẩu Gia nhanh chóng chạy tới, càng chạy càng nhanh, vượt qua cả tốc độ chạy của một con chó bình thường.

Nếu Lâm Phàm có mặt ở đây, chắc chắn sẽ rất ngạc nhiên.

Chuyện này, cmn đúng là không khoa học một chút nào hết!

Đây không phải là tốc độ của một con chó bình thường, có khi chạy còn nhanh hơn cả báo săn trong giới động vật.

Tốc độ chạy của báo săn có thể đạt mức 100km/h chỉ trong vài giây ngắn ngủi.

Tốc độ hiện tại của Cẩu Gia chính là như vậy.

Thậm chí, Cẩu Gia một đường lao nhanh, dường như không hề biết mệt mỏi, sức lực luôn đạt mức tối đa.

Xem ra, trận pháp thuần dưỡng thú tối hôm qua không phải là không có tác dụng. Ngược lại, tác dụng của nó vượt cả ngoài sức mong đợi, mà tác dụng của viên "thức ăn dành cho vật nuôi chính nghĩa" kia còn lớn hơn nữa. Nếu không, giá một viên cũng không đắt đến như vậy.

Lâm Phàm không quá để ý, nếu không chắc chắn sẽ phát hiện ra, Thương thành của Bách khoa toàn thư sẽ không bao giờ bán đồ vô dụng với cái giá cao cắt cổ như thế.

"Thức ăn dành cho vật nuôi chính nghĩa" có thể coi là một trong những vật phẩm đắt nhất ở cấp một trong Thương Thành.

Nếu chỉ có tác dụng là no bụng, thì đồ vật này chính là rác rưởi trong rác rưởi.

……

Tiếng còi xe của cảnh sát và xe cứu hỏa vang lên trên đường phố.

Tất cả các phương tiện đi ngang qua đều tránh đường, các tài xế lái xe nhìn thấy cột khói mù mịt thì biết chắc đó là nơi xảy ra hỏa hoạn, cũng vội vàng tấp xe vào lề để nhường đường cho xe cứu hỏa đi qua.

Phía trước có một tòa nhà chung cư khoảng hai mươi mấy tầng, khói bụi che kín cả bầu trời, thế lửa càng lúc càng lớn.

Nhiều người trong tòa nhà vừa phát hiện có cháy đã vội vàng chạy ra. Hiện tại cũng đang là giờ hành chính nên trong tòa nhà đó cũng không có bao nhiêu người.

Dù có người ở bên trong thì giờ này cũng đã chạy ra hết rồi.

Có người mặc quần cộc đứng ở dưới tòa nhà, nhìn trận thế hỏa hoạn trước mắt, há hốc mồm kinh ngạc, trận hỏa hoạn này đến từ đâu vậy?

Xe cứu hỏa đã đến, bắt đầu sơ tán người dân, tiến hành dập lửa.

Chương 1295: Cứu người

“Đội trưởng, xác nhận toàn bộ cư dân sinh sống trong tòa nhà đều đã được di tản ra bên ngoài.” Nhân viên cứu hoả báo cáo tình hình.

“Hiện tại tình huống trong tòa nhà thế nào rồi?” Đội trưởng hỏi.

“Đây là tòa nhà mới xây, vẫn chưa có nhiều người chuyển vào ở. Vừa rồi đã liên hệ với bên công ty khí đốt, bảo họ đóng lại toàn bộ khí gas trong tòa nhà này lại, như vậy sẽ không gây thêm trận cháy nổ khác. Nhưng cư dân nơi này không lắp đặt đường ống dẫn khí, họ vẫn sử dụng bình gas, nếu thế lửa quá mạnh, chỉ sợ sẽ phát nổ.”

“Hiện tại, trận hỏa hoạn tập trung chủ yếu ở bốn tầng cao nhất là tầng 21, tầng 22, tầng 23 và tầng 24. Dựa theo những gì đã điều tra, trận hỏa hoạn này bắt nguồn từ tầng 24, hiện tại đã lan đến tầng 21.”

Ầm!

Ngay lúc hai người đang nói chuyện, tầng 22 bỗng xảy ra trận nổ.

Khiến toàn bộ cửa sổ bên ngoài vỡ tan, mảnh vụn cát bụi và thủy tinh rơi xuống dưới.

Bên trong tòa nhà, đã có một đội cứu hoả tiến vào dập lửa.

Trong bộ đàm.

“Đội trưởng, thế lửa bên trong tòa nhà rất lớn, dày đặc khói bụi nên không thể nhìn rõ đường đi phía trước.” Nhân viên chữa cháy khó khăn nói, không thể đi thang máy nên họ phải leo thang bộ từ tầng một lên, việc này khiến họ mất rất nhiều sức lực. Hơn nữa, họ còn phải cõng theo nhiều trang thiết bị chữa cháy, nên rất khó để chống đỡ.

Ầm!

Tiếng nổ truyền ra từ trong bộ đàm.

Đội trưởng ngẩng đầu nhìn lên tòa nhà, thấy một căn phòng khác lại phát nổ, vô cùng lo lắng nói: “Mọi người rút hết ra ngoài trước đã.”

Lúc này, trong đám người có tiếng hét.

“Mọi người nhìn kìa, lửa bắt đầu lan xuống tầng 20 rồi.”

Đội trưởng đội cứu hỏa thấy vậy, trong lòng rất lo lắng. Hướng gió hôm nay thổi mạnh, khiến lửa lan nhanh hơn. Hơn nữa, nơi đây còn là khu chung cư sinh sống, có rất nhiều đồ dễ gây cháy nổ.

Đây là khu chung cư cao cấp, có không ít hộ dân sử dụng các thiết bị gia đình làm bằng gỗ, như đồ gia dụng, ốp lát tường,… tất cả đều là gỗ thật nguyên chất 100%. Đây chính là nhiên liệu tuyệt vời khiến ngọn lửa cháy càng nhanh và mạnh hơn.

Một lúc sau.

Lính cứu hỏa đi ra khỏi đám cháy.

Các chiến sĩ đều đã cố gắng hết sức, họ thật sự rất mệt. Cả người đều là các trang thiết bị hạng nặng phục vụ cho công

việc chữa cháy, họ còn phải leo cầu thang bộ, tất cả điều đó khiến họ càng mệt hơn.

Vòi phun nước từ bên ngoài, mặc dù có thể tạm thời khống chế ngọn lửa, nhưng lại không thể dập tắt hoàn toàn.

Đúng lúc này, một chiến sĩ cứu hỏa hốt hoảng chạy tới: "Đội trưởng, nguy rồi! Vừa rồi có một người đàn ông nói rằng bé trai vừa sinh được hai tháng của anh ta vẫn còn kẹt ở bên trong tòa nhà."

"Cái gì?" Đội trưởng nghe xong, trợn tròn mắt: "Mau cử người vào cứu đi!"

Lúc này, một đôi vợ chồng trẻ vội vàng chạy tới, không đợi đội trưởng đội cứu hỏa kịp hỏi đã nói: "Chúng tôi ở phòng số 2103, tầng 21. Con trai chúng tôi vẫn còn kẹt ở trong phòng ngủ phụ, các anh cứu con tôi với! Tôi cầu xin các anh đó!"

Trên gương mặt của đôi vợ chồng trẻ đều là sự hốt hoảng lo sợ. Người đàn ông đang trong giờ làm việc thì biết tin cháy chung cư vội vàng chạy về nhà, còn người phụ nữ lúc đó đi chợ, đặt đứa bé đang ngủ ở trong nôi, khi phát hiện hỏa hoạn thì vội vàng chạy như điên trở về.

Đội trưởng đội cứu hỏa đã hoàn toàn quay cuồng. Anh ta không ngờ vẫn còn đứa bé bị mắc kẹt ở bên trong đám cháy, sao có thể xảy ra chuyện như vậy được?!

Đường hô hấp của đứa trẻ sơ sinh rất yếu, nếu bị mắc kẹt bên trong đám cháy một thời gian dài, chỉ sợ lửa chưa kịp cháy tới thì bé đã bị khói độc sặc chết rồi.

Bây giờ, đội trưởng đội cứu hỏa cũng không kịp nghĩ nhiều đến vậy, anh ta chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó chính là phải nhanh chóng cử người, tiến hành phá cửa sổ tầng 21 để cứu người.

Oà!

Người mẹ trẻ tuổi ngã ngồi xuống đất, cô ta đã bị dọa sợ đến choáng váng cả đầu óc. Sau đó lại bật dậy muốn xông vào cứu đứa bé thì bị lính cứu hỏa cản lại.

Người cha trẻ tuổi kia có vẻ bình tĩnh hơn, nhưng trên khuôn mặt vẫn tràn ngập sự lo lắng bất an.

Mọi người xung quanh cũng vô cùng lo lắng.

“Liệu đứa bé bị kẹt ở tầng 21 còn sống không?”

“Tôi cũng không biết! Hiện tại, thế lửa lớn như vậy, tôi thấy lo lắm.”

“Ôi trời, sao người lớn không có ai ở nhà vậy? Nếu là gia đình tôi, chắc chắn sẽ không để chuyện này xảy ra, gặp hỏa hoạn là ôm con chạy trước rồi.”

“Nào ai nghĩ sẽ xảy ra hỏa hoạn chứ!”

Gâu gâu!

Đúng lúc này, Cẩu Gia Nicholas xuất hiện, nó sủa vang vài tiếng, sau đó chạy thẳng về phía cầu thang của tòa nhà đang cháy.

Có người dân gần đó nhìn thấy, vội vàng hét: “Có một con chó xông vào đám cháy rồi!”

“Con chó kia mau ra đây đi! Cháy rồi!”

Nhưng thoáng chốc họ đã không nhìn thấy thân ảnh của chú chó đó nữa rồi.

Cẩu Gia Nicholas vừa đến nơi đã cảm nhận được mùi vị không ổn.

Dựa vào khứu giác nhanh nhạy, nó nhận ra hơi thở của một đứa bé sơ sinh bị kẹt ở trên tầng lầu. Đây là hơi thở của con người, thân là chú chó Nicholas chính nghĩa, nó sao có thể bỏ mặc không cứu đây!

Chương 1296: Suýt chết

Sứ mệnh chính nghĩa đã đưa nó đến đây, nó quyết phải hoàn thành lần giải cứu này.

Đối với mọi người có mặt ở hiện trường lúc đó, nào ai còn tâm trí đi quan tâm sinh mạng của một chú chó, tất cả đều dồn hết sự quan tâm vào tầng 21.

Lính cứu hỏa bắt đầu bận rộn công việc.

Nhưng lại xảy ra chuyện khá rắc rối.

“Đội trưởng, không ổn rồi! Độ dài tối đa của thang máy cứu hộ là 56 mét, không chạm được đến tầng 21.” Một chiến sĩ cứu hỏa vội vàng nói.

“Trước tiên dùng súng nước cao áp để dập lửa, dần dần thu gọn ngọn lửa, tiến vào cứu hộ từ tầng 18.”

Ầm!

Vừa nói dứt lời, một tiếng nổ lại vang lên, khiến thang máy lung lay, không cách nào tiến được tới gần vị trí cứu hỏa.

Giây phút này, tất cả mọi người đều hoảng hốt, mặt tái xanh.

Đối với các chiến sĩ cứu hỏa, lần cứu hỏa này chính là một thử thách vô cùng lớn.

Người cha trẻ kia cuối cùng cũng không kiên trì được, ngồi bệt xuống nền đất, ánh mắt vô thần nhìn về phía ngọn lửa đang cháy trên tầng lầu.

“Không còn hi vọng nữa rồi …”

Bên trong tòa nhà mà không ai chú ý.

Cẩu gia nhảy lên, leo lên cầu thang với tốc độ cực nhanh, khiến người khác nghẹn họng không dám tin.

Đối với tất cả mọi người, việc leo cầu thang bộ lên tầng 21 thật sự rất mệt mỏi, nhưng cẩu gia thì ngược lại, rất nhẹ nhàng và bình thản.

Càng leo lên cao nhiệt độ càng tăng. Nhưng hiện tại, Cẩu Gia không rảnh để nghĩ tới chuyện này, nó vẫn leo lên cao mà không chút sợ hãi.

“Oa oa oa …”

Cẩu gia đột nhiên dừng bước, hai tai chó khẽ run run, nó nghe thấy tiếng khóc. Sau nó ngẩng đầu nhìn, xác định rõ mục tiêu rồi vội vàng tăng nhanh tốc độ.

Khi đến tầng 20, ngọn lửa dường như đã thiêu cháy tất cả, đặc biệt là khói bụi, khiến người ta rất khó nhìn rõ mọi vật xung quanh.

Một ngọn lửa lan tới gần, bao phủ toàn bộ thân hình Cẩu gia.

Thế nhưng trong nháy mắt, một thân ảnh phi ra khỏi đám lửa đó, ngoại trừ lông chó bị cháy một chút, mọi thứ còn lại vẫn bình thường.

Rầm rầm rầm!

Âm thanh gỗ nứt kẽo kẹt vang lên.

Trần nhà bằng gỗ bị ngọn lửa cắn nuốt, khung gỗ bị lửa thiêu gãy, cả một mảng lớn rơi thẳng xuống dưới, đúng chỗ Cẩu gia đang đứng.

Ầm!

Cẩu gia bị mảnh trần gỗ đang cháy đè xuống, bao phủ cả toàn thân.

Nếu là những con chó bình thường khác, thì sợ đã bị đè chết và bỏng chết từ lâu rồi.

Gâu gâu!

Nhưng lúc này, Cẩu gia sửa lên vài tiếng, gồng mình đẩy tấm ván gỗ trần nhà vừa nặng vừa dày kia ra, rồi chạy nhanh lên tầng trên. Nhiệt độ quá nóng khiến nó không thoải mái, chỉ là nó lại nghe thấy tiếng khóc kia một lần nữa. Thông qua tiếng khóc, nó cảm nhận rõ sinh mệnh kia đang từ từ rời đi.

Cẩu gia Nicholas chính nghĩa là nó sao có thể để chuyện nguy hiểm như vậy xảy ra trước mắt được.

Không quan tâm nhiệt độ xung quanh đang nóng đến mức nào, chân chó vẫn tăng tốc chạy lên tầng trên.

Trong đôi mắt chó là sự kiên định vững vàng, không chút sợ hãi.

Một cánh cửa chống trộm rực đỏ chặn ngang giữa đường đi của Cẩu gia.

Cẩu gia đứng yên tại chỗ, hướng về phía cửa sủa gâu gâu vài tiếng. Sau đó nâng chân chó lên đập cửa sắt.

Gâu gâu!

Cẩu Gia nháy mắt rụt vội chân về, lưu lại trên cửa sắt hai vết móng vuốt đỏ rực.

“Vãi chưởng, bỏng chết Cẩu gia ta rồi!” Cẩu gia phát hiện đệm bàn chân yếu ớt của nó bị bỏng, nó lập tức lè lưỡi liếm liếm một lúc mới thấy đỡ hơn.

Oa oa!

Tiếng khóc phát ra từ sau cánh cửa sắt, người khác không thể nghe thấy nhưng Cẩu gia lại nghe được rất rõ ràng.

Gâu gâu gâu!

Cẩu gia lùi lại phía sau vài bước, hùng hổ nhìn chằm chằm vào cánh cửa sắt. Sau đó dồn toàn bộ lực trên người đập thẳng về phía cánh cửa. Bề mặt lông tiếp xúc với cửa sắt, phát ra tiếng “xèo xèo” như bị đốt cháy.

Ngay sau đó, một tiếng ầm vang lên.

Cánh cửa sắt bị đụng ngã.

Cẩu gia lăn một vòng trong phòng, cuối cùng trụ vững bốn chân, không chút do dự vội vàng nhảy vọt tới.

Thế lửa bên trong căn phòng rất lớn. Phòng ngủ phụ đối diện với nhà tắm. Vì có lửa cháy, nhà tắm tự động phun nước, nhờ đó mà tạm thời ngăn được thế lửa lan ra.

Cẩu gia nhún một phát, hai chân chó chạm vào tay khóa cửa, nhấn một cái, cửa phòng mở ra.

Lúc này, một đứa bé đang nằm trong nôi xuất hiện trước mắt Cẩu gia. Đứa bé đó được cuốn trong bọc chăn, đang nằm ở đó khóc lớn.

May mắn, cửa sổ bên cạnh giường lúc này đang mở to, không khí được lưu thông, đồng thời giúp làm giảm nhiệt độ trong phòng, khiến đứa bé tạm thời không bị khói bụi che phủ.

Cẩu gia nhảy vào trong nôi, tạm dừng động tác, nó đang tự hỏi làm thế nào mới có thể mang đứa bé này ra một cách an toàn. Không thể đi ra từ lỗi cũ được, nhiệt độ cao và khói bụi ở chỗ đó sẽ lấy đi tính mạng của đứa bé này.

Lúc này, Cẩu gia nhìn về phía cửa sổ đang mở, nhảy lên thành cửa, nhìn xuống phía dưới.

Sau đó lại quay trở lại trong nôi, liếm liếm lên khuôn mặt của đứa bé mấy cái như đang trấn an, rồi cắn chặt cái chăn đang

cuốn đứa bé lên nhảy đến bên cửa sổ, rồi nhảy thẳng xuống.

Ầm!

Cả hai rơi xuống ở trên máy điều hòa không khí của chủ nhà phía dưới.

Oa!

Đứa bé bị dọa giật mình, khóc lớn hơn.

Chương 1297: Không thể tin được

Bấy giờ Cẩu gia nhìn xuyên qua cửa sổ, tầng 20 này không an toàn, rất nguy hiểm. Nó lại nhảy tiếp xuống tầng 19.

Nhưng nhảy xuống từ nơi cao như vậy, lực rất lớn khiến đứa bé khóc mãi không ngừng. Đồng thời, khuôn mặt vốn hồng hồng của đứa bé cũng đã biến thành màu tím.

Mặc dù Cẩu gia không biết nguyên nhân vì sao lại như vậy, nhưng nó có thể cảm nhận được hơi thở của sinh mệnh bé nhỏ này đang yếu dần đi, nó biết không thể tiếp tục nhảy xuống nữa.

Bỗng nhiên.

Máy điều hòa không khí lung lay.

Cẩu gia mất thăng bằng, suýt chút nữa rơi xuống dưới. Một chân nó giữ lấy điều hòa không khí, một chân xuyên thẳng vào bên trong máy để giữ vững thăng bằng, an toàn đứng vững lại.

Tình cảnh vừa rồi thật sự rất nguy hiểm, nếu nó không kịp bắt lại được thì rơi từ trên này xuống hậu quả sẽ vô cùng đáng sợ.

Cẩu gia nhìn xung quanh tầng 19 một chút.

Tầng 19 tạm thời an toàn. Sau đó cắn lấy cái chăn quấn đứa bé, từ cửa sổ tầng 19 nhảy vào bên trong, chạy xuống dưới bằng cầu thang bộ.

Nếu có người chứng kiến toàn bộ sự việc vừa rồi từ đầu đến cuối, chắc chắn sẽ phải kinh ngạc đến mức trợn mắt há hốc mồm. Có khi còn hét toáng lên rằng chuyện này không thể nào xảy ra được, sao Cẩu gia có thể thông minh và lợi hại như vậy.

Nhưng thật đáng tiếc, không một ai được chứng kiến toàn bộ động tác vô cùng hoàn hảo đó của Cầu gia.

……

Bên ngoài.

Lại có xe cứu hỏa tới.

“Thế lửa của tầng 24 đã được khống chế hoàn toàn.”

“Súng nước tập trung vào tầng 23, tất cả dốc hết sức dập lửa.”

“Vâng!”

Bên ngoài tòa nhà đã loạn thành một đoàn, tất cả các chiến sĩ cứu hỏa đang cố gắng hết sức dập lửa.

Chỉ là bầu không khí xung quanh lại không thích hợp.

Người dân xung quanh không vui nổi, bởi lẽ họ phải chứng kiến cảnh đôi vợ chồng trẻ kia ngã ngồi trên mặt đất ôm đầu khóc nấc vì bất lực. Ai ai cũng thở dài bất đắc dĩ.

Xảy ra hỏa hoạn là điều không ai mong muốn. Sinh mệnh nhỏ vừa chào đời đã phải chôn vùi trong hỏa hoạn.

Lính cứu hỏa áy náy nói: “Xin lỗi! Chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi!”

Trong lòng những người lính cũng rất buồn, họ tự trách sao không có thang máy cao hơn, nếu có thì đứa bé kia đã được cứu rồi.

Người dân xung quanh cũng không biết phải an ủi đôi vợ chồng trẻ như thế nào.

“Hai người vẫn còn trẻ, sau này vẫn còn cơ hội.”

“Đúng vậy, đây là chuyện không ai muốn nó xảy ra cả.”

Đôi vợ chồng rất đau khổ, tiếng khóc xé gan sẽ ruột khiến mọi người xung quanh vô cùng thương xót.

Đặc biệt là người mẹ trẻ, tự trách bản thân rất nhiều.

“Đều tại tôi, nếu tôi không đi chợ, để con ở nhà một mình thì đã không như vậy. Nếu có tôi ở đó thì dù có xảy ra hỏa hoạn, tôi cũng kịp ôm con chạy. Sao mọi chuyện lại như thế này?!”

“Tôi không phải là người mẹ tốt, đều tại tôi, tất cả đều tại tôi.”

Người dân xung quanh thấy vậy, cũng thở dài liên tục. Dựa vào tình huống hiện tại, nếu không có kỳ tích gì xảy ra thì đứa bé kia chỉ sợ lành ít dữ nhiều, người mẹ trẻ này cũng vì vậy mà sụp đổ hoàn toàn, vĩnh viễn chìm trong bóng tối.

Oa!

Bỗng nhiên, một giọng trẻ con khóc truyền đến từ nơi xa.

Tất cả mọi người nghe thấy tiếng khóc này, đều đưa mắt nhìn về phía cầu thang tối đen như mực của tòa nhà.

Ai ai cũng vô cùng ngạc nhiên, không thể tin nổi những gì đang diễn ra trước mắt họ.

Một thân ảnh từ từ xuất hiện trước mắt họ.

Một con chó bám bụi đen thui từ đầu đến cuối đang từ từ bước xuống từ cầu thang của tòa nhà.

Miệng của nó còn cặp theo một đứa bé được bọc trong một lớp chăn.

“Đây là con chó vừa mới chạy vào bên trong!”

“Không thể nào? Chuyện này không thể xảy ra được! Miệng con chó kia đang cắn cái gì vậy?”

Tiếng khóc ngày càng to hơn.

Đôi vợ chồng trẻ nghe được tiếng khóc này, vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía phát ra âm thanh.

Cẩu gia nhanh chóng rời khỏi khu vực nguy hiểm, đưa đứa bé tiến vào đám người, sau đó đặt xuống đất.

Gâu gâu gâu!

Cẩu gia sủa về phía đôi vợ chồng trẻ kia vài tiếng.

Đôi vợ chồng trẻ lúc này mới bừng tỉnh, vội chạy như điên tới, bế đứa bé lên.

Đặc biệt là người đàn ông, hưng phấn nói: “Đây là con của tôi, con của tôi không bị làm sao hết, rất khỏe mạnh!”

Đám người xung quanh nháy mắt ồn ào trở lại.

“Cmn, chuyện gì đang diễn ra vậy? Đứa bé này được cứu ra đây bằng cách nào?”

“Một chú chó đã đưa đứa bé từ tầng 21 xuống đây một cách an toàn.”

“Chuyện nào sao có thể? Con chó đó đi lên kiểu gì? Rồi lại xuống như thế nào?”

Bên phía lính cứu hỏa.

Tất cả mọi người đều đã nhận được tin đứa bé bị kẹt trên tầng 21 đã an toàn. Hơn nữa, cứu đứa bé lại là một chú chó.

Mọi người đều rất kinh ngạc không thể tin. Nhưng sự thật ở ngay trước mắt, không thể không tin.

Bác sĩ hiện trường vội vàng kiểm tra sức khỏe cho đứa bé, sau khi xác định không có vấn đề gì, chỉ có một vài triệu chứng không đáng kể.

Chương 1298 - Cẩu gia bị ngược đãi sao?

Đầu tháng độc giả tặng ít kim phiếu cho truyện nhé, cám ơn nhiều lắm lắm!!

Chương 1298: Cẩu gia bị ngược đãi sao?

Người đàn ông trẻ tuổi lập tức ngồi xổm xuống, xoa xoa đầu Cẩu gia Nicholas, cảm kích nói: “Cám ơn mày nhé, chó con. Thật sự thật sự rất cảm ơn mày!”

Người đàn ông bật khóc, anh ta không ngờ con mình lại được một chú chó cứu.

Nếu không được nhìn thấy tận mắt, anh ta chắc chắn sẽ không tin đây là sự thật.

Bộ lông vốn dĩ trắng sáng như tuyết của Cẩu gia nay đã đen như mực. Nó nằm rạp trên đất, liếm liếm móng vuốt. Sau đó đứng lên, sủa vài tiếng về phía đám người đang vây xung quanh, chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, người đàn ông trẻ tuổi vội lấy điện thoại di động ra, nói: “Chó con có thể chụp cùng đứa bé nhà tôi một tấm được không? Mạng của bé là do mày cứu, đợi sau này đứa bé lớn lên, nó sẽ nhớ mãi ơn cứu mạng này.”

Cẩu gia nghe hiểu, sủa mấy câu như đáp lời.

Lúc này, người mẹ trẻ đặt đứa bé xuống, Cẩu gia tiến lên cắn lấy túi bao, đứng tại chỗ.

Xoạt xoạt!

Một tấm hình đã được chụp xong, Cẩu gia đặt đứa bé xuống, nhìn sắc trời một chút thấy đã không còn sớm. Nó cũng không đợi người dân xung quanh hoan hô khen ngợi đã vội vàng rời khỏi nơi này.

Người đàn ông trẻ tuổi muốn ngăn Cẩu gia lại. Anh ta muốn nhận nuôi chú chó này, thế nhưng anh ta chưa kịp mở lời thì Cẩu gia đã chạy mất dạng.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều khắc ghi hình bóng đó.

Bọn họ quay mặt nhìn nhau.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ chắc chắn sẽ không tin đây là sự thật.

Mà tất cả phóng viên có mặt ở hiện trường lúc đó đều đã ghi lại hết toàn bộ sự việc.

Phố Vân Lý!

Lâm Phàm đứng chờ ở cửa, ánh mắt hướng về phía xa xăm.

“Con chó chết dẫm này chạy đi đâu rồi không biết, cả ngày không thấy bóng dáng đâu. Có khi nào bị người ta chế biến thành lẩu rồi không nhỉ?”

Lâm Phàm vừa chửi xong thì bỗng có một bóng dáng nhỏ bé đang chạy đến từ phía xa.

“Gâu gâu”

Âm thanh của Cẩu gia vang lên, nhưng khi những chủ cửa hàng và người qua đường nhìn thấy bộ dạng bẩn thỉu của chú chó thì ai nấy đều vô cùng ngạc nhiên. Con chó hoang này chạy từ đâu đến vậy?

Cũng khó trách họ không nhận ra. Bộ dạng của cẩu gia bây giờ ngay đến Lâm Phàm cũng không nhận ra được.

Bẩn khiếp người.

Cẩu gia nhanh chóng chạy về trước cửa tiệm, có vẻ như chẳng quan tâm đến ánh mắt của mọi người xung quanh.

“Gâu gâu”

Cẩu gia đứng trước mặt Lâm Phàm vui vẻ sủa hai tiếng.

Lâm Phàm tức điên: “Mày nói cho tao biết mày vừa chạy đi đâu về thế hả? Sao lại biến thành bộ dạng này rồi, không phải mày vừa lăn bùn về đấy chứ?”

“Gâu gâu” Có vẻ như Cẩu gia đang muốn khoe với Lâm Phàm là nó vừa làm chuyện tốt.

Đột nhiên, tâm hồn Lâm Phàm và Cẩu gia dường như có thần giao cách cảm, vẻ mặt hắn lập tức thay đổi.

Lâm Phàm tỏ vẻ đã biết hết mọi chuyện, nhưng cũng không biết nói gì hơn.

Con chó chết dẫm này lại vừa làm được một chuyện tốt?

Đây còn là Cẩu gia Nicholas mà hắn nuôi nữa sao?

Lúc trước rõ ràng chỉ là một chú chó chỉ biết nằm thở một chỗ, chuyện gì cũng không muốn làm.

Mà khi biết được Cẩu gia lao vào đám cháy cứu đứa bé dưới sự chứng kiến của mọi người, hắn cũng không biết nên nói gì.

Thế nhưng nó cũng làm rất tốt đấy chứ, nhưng hắn tuyệt đối không thể để nó quá đắc ý được. Nhìn bộ dạng vui vẻ này của nó đi, trông rất gợi đòn.

“Còn không nhìn lại xem khả năng của mình đến đâu đi, mày muốn nghịch thiên đấy à? Sao lúc đó không trực tiếp nhảy xuống từ tầng 21, rồi ở trên không trung xoay tròn 360 độ, sau đó vững vàng đáp đất để người ta nhìn thấy mày đi? Cho người ta tóm sống mày, thuận tiện giải phẫu nghiên cứu một chút luôn?”

Miệng Lâm Phàm nói vậy nhưng thực ra trong lòng hắn cũng đang rất ngạc nhiên.

Hắn không ngờ Cẩu gia lại dũng cảm như vậy.

Nó không chỉ nhanh nhẹn hơn, khỏe mạnh hơn, thậm chí khả năng chống lại lửa cũng mạnh hơn nữa.

Xem ra trang kiến thức thuần dưỡng thú này cũng không có vô dụng.

Đồng thời, điều khiến cho Lâm Phàm không giải thích được đó là thức ăn chính nghĩa lại có thể đã mang lại cho nó tác dụng vô cùng tốt như thế.

“Trời ơi, con chó này sao vậy, sao lại biến thành bộ dạng này?” Điền Thần Côn cũng sửng sốt khi nhìn thấy Cẩu gia, đây là con chó trắng mà ông ta biết đấy à?

Ngô U Lan ngồi xuống kiểm tra một hồi: “Anh Lâm, hình như lông của Cẩu gia bị đốt cháy rồi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì thế? Còn cả cái chân này nữa, hình như cũng bị bỏng rồi.”

Nghe Ngô U Lan nói, lại nhìn vẻ ngoài của Cẩu gia, Lâm Phàm chỉ biết bất lực thở dài, trừng mắt nhìn Cẩu gia Nicholas.

“Mày còn giả bộ làm cao nữa hả, U Lan, đi lấy nước tắm cho nó đi, lấy cả kéo cắt mảng lông bị cháy đi nữa.” Lâm Phàm nói.

“Vâng.” Ngô U Lan không chần chừ lập tức chạy đi lấy đồ, Cẩu gia dù sao cũng được coi là thành viên trong nhóm bọn họ. Đi ra ngoài một chuyến khi trở về đã biến thành như này, nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó rất nghiêm trọng.

Cô nghĩ đây chắc chắn là có ai đã ngược đãi nó rồi. Cẩu gia thông minh như thế chắc chắn nó sẽ không tự làm chính mình bị thương đâu.

Chỉ là không biết rốt cuộc là ai lại đi ngược đãi một chú chó như vậy chứ.

Chương 1299: Tin chấn động về chú chó cứu người

Thân hình Cẩu gia cũng không quá lớn, sao mà chịu đựng được ngược đãi như này chứ. Nếu như để cô biết được là ai làm thì nhất định sẽ cho đối phương biết tay.

Các chủ cửa hàng.

Ông Lương: “Ông chủ nhỏ, Cẩu gia có chuyện gì vậy? Không thể nhận ra nó luôn ấy.”

Lâm Phàm cười, đáp: “Ra ngoài làm anh hùng đó, bị thương một chút như vậy là bình thường.”

Ông Lương ngạc nhiên, ông ta không nghĩ nhiều như vậy: “Anh hùng? Làm anh hùng gì cơ?”

“Tối nay xem tin tức đi, lần này nó chơi lớn rồi đó.” Hắn cũng coi như đã đoán trước được, tin tức này nếu như không để cho cả nước biết thì quá có lỗi với những chuyện hắn đã làm rồi.”

Nhưng Lâm Phàm cũng không ngờ rằng Cẩu gia lại chủ động cứu người, chắc không phải là do đồ ăn chính nghĩa cho vật nuôi phát huy công dụng đấy chứ.

Điều này đúng là rất có khả năng.

Nếu như hắn đổi thành Đồ ăn tà ác cho vật nuôi, e là Cẩu gia cũng sẽ trở nên hung ác, nó không đi hại người đã là chuyện may mắn rồi.

Mọi thứ rất nhanh đã được chuẩn bị xong.

Lâm Phàm ngồi xuống một băng ghế nhỏ: “Mau qua đây tắm.”

Cẩu gia Nicholas sủa gâu gâu một tiếng: “Khen tôi đi, khen tôi đi mà.””

Bộ dạng giống như muốn nói nó không thể chờ được nữa đâu.

Người khác không hiểu Cẩu gia đang nói gì, nhưng Lâm Phàm sao lại nghe không hiểu chứ.

“Ngầu lắm, rất giỏi. Cứu được người rồi, Cẩu gia của chính nghĩa, mày là số một rồi đó, được chưa?”

Lâm Phàm không biết nói gì, lần này to chuyện rồi. Mặc dù tin tức vẫn chưa được truyền ra, nhưng tối nay chắc chắn cả đất nước này sẽ biết.

Hắn đã nghĩ rồi, đợi đến khi tin tức được đăng lên, nhất định sẽ xảy ra chuyện vô cùng kinh thiên động địa.

Để xem người ta có thể nhận ra hay không.

Nhưng tốt nhất là mọi người đừng nhìn ra, nếu không ở đây lại náo loạn lên mất.

“Sao mày bẩn thế này?” Đặt Cẩu gia vào trong chậu nước, nước sạch cũng dần trở nên đen xì.

Cẩu gia thoải mái kêu lên vài tiếng, thư giãn quá đi.

“Mang thêm ít nước nữa tới đây, xem ra chậu nước này không đủ dùng rồi.” Sau đó lại nhìn Cẩu gia: “Đời này của mày xem ra cũng xứng đáng rồi đấy, số người được bổn đại sư này đích thân tắm rửa không nhiều đâu nha, mày là con chó số một đó.”

Tắm đi tắm lại bốn năm lần, cuối cùng Cẩu gia cũng trở về dáng vẻ trắng trẻo sạch sẽ xinh tươi như mọi ngày.

Chỉ là chỗ lông bị cháy kia có chút vấn đề.

Cầm lấy kéo chuẩn bị cắt bỏ đi chỗ lông bị đốt cháy đến mức xoăn cả lại.

Lâm Phàm cũng đang nghĩ, không biết Cẩu gia hiện giờ rốt cuộc là mạnh đến như nào. Nếu như nó đã xông vào đám cháy, sao lông lại chỉ bị đốt cháy xoăn lại thôi? Vậy thì chắc chắn sức mạnh phải vô cùng lớn.

Loảng xoảng!

Cẩu gia đang nghịch nước, chân nhỏ vỗ vỗ nước, khiến cho cả người nó ướt đẫm.

“Đừng nghịch nữa, đang cắt lông cho mày đấy.” Lâm Phàm tóm lấy đầu chú chó, sau đó cầm kéo cắt tỉa một hồi, cắt sạch sẽ chỗ lông đã bị đốt cháy.

Cẩu gia vừa nghe thấy phải cắt lông lập tức lo lắng sủa gâu gâu.

“Đừng mà, cắt lông thì sẽ rất xấu.”

Lâm Phàm gõ đầu nó: “Muốn đẹp thì sao lại làm vậy hả? Đừng động đậy, còn động đậy nữa thì sẽ chảy máu đó.”

Các chủ cửa hàng ngạc nhiên:

“Ông chủ nhỏ lại bắt đầu nói chuyện với chó rồi, ngưỡng mộ thật.”

“Ngưỡng mộ mấy thì cũng không làm được đâu.”

…

Buổi tối.

Đóng cửa tiệm.

Lâm Phàm dắt Cẩu gia về nhà.

Tối nay hắn phải nghiên cứu kỹ Cẩu gia. Mặc dù hắn đã thuần hoá được Cẩu gia thế nhưng đối với năng lực này của nó hắn vẫn chưa rõ ràng. Nếu như có thể hiểu được vậy thì quá tốt rồi.

Tám giờ tối.

Mở TV.

Thời sự hàng ngày.

"Xin kính chào các quý vị khán giả, tiếp theo đây là phần điểm tin nóng trong ngày. Chiều nay, một vụ hỏa hoạn đã xảy ra tại một tòa chung cư cao tầng ở đường Lan Lăng, Thượng Hải. Rất may mắn đã không có thương vong về người, trong quá trình cứu hộ cứu nạn, đã có một em bé không có người trông coi bị mắc kẹt tại một căn hộ ở tầng 21. Trong lúc mọi người đều đang tuyệt vọng thì có một cảnh tượng kì diệu đã xảy ra. Tiếp theo xin mời xem tin tức dưới đây."

Màn hình chuyển sang một cảnh quay tại hiện trường đám cháy.

"Đám cháy này rất lớn." Lâm Phàm than trời.

Cẩu gia nhìn thấy bóng dáng mình ở xuất hiện trong TV, vui vẻ sủa liền mấy tiếng.

"Nhìn đi, là tôi đó.""

Lâm Phàm: "Biết là mày rồi, đừng có quá đắc ý như thế."

…

Trước màn hình TV.

Rất nhiều người đang vừa ăn cơm vừa xem TV, ngây người khi nhìn thấy cảnh tượng đang hiện trên màn hình.

"Thời sự hôm nay không phải phát nhầm tin rồi đấy chứ?"

"Một chú chó vườn Trung Hoa chạy lên tầng 21, mang đứa bé ra? Tôi tò mò không biết nó làm thế nào được vậy?"

"Gặp quỷ rồi."

Những người đang vừa ăn vừa xem TV ngạc nhiên đến mức gần như đem toàn bộ đồ ăn trong miệng phun ra ngoài.

Bọn họ vốn vẫn nghĩ thời sự là chương trình chính thống của nhà nước, sao lại phát loại tin tức này cơ chứ.

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn là cảm thấy chuyện này hoàn toàn không thể có khả năng.

Chương 1300: Quá không khoa học

Tin tức trên mạng tạm thời vẫn chưa được truyền ra. Nhưng có một số trang tin tức nhỏ đã đăng lên rồi.

Nhóm Wechat.

Nhóm chat QQ.

Cùng với các ứng dụng mạng xã hội, vân vân mây mây, khắp nơi đều đang bàn tán rôm rả về tin tức này.

Có người tin, có người lại cho là chuyện này không thể nào có khả năng xảy ra.

Không có hình ảnh, không có chân tướng sự việc. Mặc dù Thời sự đã đưa tin nhưng vẫn khiến mọi người cảm thấy nghi ngờ.

Làn sóng thảo luận quét qua mạng internet.

Tòa soạn.

“Tất cả mọi người tối nay tăng ca, mau chóng đem tin tức này truyền ra.”

“Đã nhận thông báo.”

“Chú chó này thậm chí còn cứu được đứa bé ra ngoài, lợi hại thật đấy.”

“Nếu như không xem được video hiện trường thì tôi chắc chắn sẽ không tin đâu.”

“Nhưng clip này đắt thật đấy, mất tận 1000 tệ mới lấy được.”

“Ai bảo chúng ta ở hiện trường lúc đó lại không quay toàn bộ quá trình chứ, chỉ chụp được mỗi mấy bức ảnh.”

…

Trong khi mọi người vẫn còn đang bàn tán sôi nổi, Lâm Phàm lại bắt đầu nghiên cứu Cẩu gia.

Lâm Phàm mở rộng bốn chân Cẩu gia ra, nhìn trái nhìn phải cũng không nhìn ra chỗ nào bất thường.

“Giấu cũng kĩ thật đấy.” Lâm Phàm tự nói thầm, tình hình hiện tại của Cẩu gia chắc chắn có gì đó không ổn.

Cẩu gia sủa lên một tiếng.

“Tôi muốn ăn đồ ăn giống hôm qua.”

Lâm Phàm vừa nghe thì tức giận nói: “Mẹ kiếp, mày cũng biết đòi hỏi quá cơ. Mày có biết đồ ăn hôm qua đắt thế nào không, lại còn đòi ăn?”

Bách khoa toàn thư cấp 1, con mẹ nó cũng quá đáng thật đấy.

Một miếng Đồ ăn chính nghĩa cho thú cưng cũng tốn tận 100 điểm Bách khoa, về sau nếu phải tăng lên cấp 2, vậy còn không phải quá đáng hơn nữa sao?

“Hu hu”

Cẩu gia đang buồn lắm nè.

“Được rồi, được rồi, cho mày thêm một viên nữa.” Lâm Phàm cũng muốn tận mắt nhìn những thay đổi sau khi Cẩu gia dùng Đồ ăn chính nghĩa, rốt cuộc sau đó sẽ xảy ra cái gì nhỉ?

Hắn đau khổ cắn răng đổi lấy một miếng.

100 điểm Bách khoa biến mất tiêu rồi.

Cẩu gia nhìn thấy đồ ăn nó thích thì hai mắt sáng bừng, lập tức để đồ ăn đặt trước mặt, liếm đi liếm lại.

“Đừng liếm nữa, mau ăn đi.” Lâm Phàm không muốn nhìn thấy nó liếm đồ ăn như vậy, nhưng vẫn muốn nhìn xem rốt cuộc sẽ có tác dụng động trời gì xảy ra.

Cẩu gia dường như không nghe thấy, vẫn điên cuồng liếm.

Lâm Phàm không chịu nổi nữa, sau đó nghiêm túc nói: “Mày mà còn liếm nữa thì về sau sẽ không được ăn nữa đâu.”

Đối với Cẩu gia, nếu như về sau không được ăn món ngon này nữa thì có khác gì giết nó đâu cơ chứ.

Sau đó dưới sự giám sát của Lâm Phàm, một lần đã nuốt chửng đồ ăn chính nghĩa vào bụng.

Lâm Phàm chăm chú theo dõi, nhất định phải có một điều kì diệu nào đó diễn ra.

Ngay tức thì.

Cẩu gia đang yên đang lành tự dưng nằm lăn ra đất, bốn chân duỗi thẳng, không ngừng co giật.

"Mẹ kiếp, còn có tác dụng này nữa sao?" Lâm Phàm không hề lo lắng. Hôm qua đã ăn một lần mà cũng không có chuyện gì xảy ra cả, chứng tỏ đồ ăn cho thú cưng này hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì.

Lúc này, Lâm Phàm phát hiện ra chỗ lông hôm nay đã cắt đi lại đang từ từ mọc lại.

Chỗ vết thương bị bỏng ở chân cũng đang dần dần lành lại.

Một luồng ánh sáng nhạt đang bao phủ lên người Cẩu gia. Với thực lực hiện tại của Lâm Phàm, hắn đương nhiên có thể cảm thấy được, có một sức mạnh kì diệu nào đó đang thay đổi sức mạnh của Cẩu gia.

Tác dụng của kỹ năng thuần dưỡng thú là khống chế Cẩu gia.

Vậy thì tác dụng của Đồ ăn chính nghĩa cho thú cưng này chính là làm tăng thêm sức mạnh của Cẩu gia.

Quá trình này diễn ra khoảng một giờ đồng hồ mới từ từ chậm lại.

Cẩu gia nằm rạp trên mặt đất ngủ thiếp đi, giống như đang tiêu hóa thức ăn vậy. Lâm Phàm cũng không quấy rầy nó, giờ thì hắn đã hiểu rồi. Đồ ăn chính nghĩa cho thú cưng này cũng không tầm thường đâu.

100 điểm Bách khoa cũng đáng giá phết đấy chứ.

…

Ngày hôm sau!

Tin tức về việc Cẩu gia cứu người đã lan rộng khắp nơi.

Weibo.

“Ôi đệt! Mẹ nó!””

“Tin này thật hay giả vậy? Quá không khoa học mà.”

“Sáng mở mắt ra đã đọc được tin này, còn chưa kịp ăn bữa sáng đã trợn mắt há mồm nhìn điện thoại rồi này.”

“Chuyện này xảy ra khi nào thế? Chắc không phải hôm qua đấy chứ.”

“Hôm qua đấy, lúc đó tôi cũng ở hiện trường. Chung cư chỗ chúng tôi có đám cháy, lửa từ tầng 24 lan xuống tầng 21, mà lúc đó đứa bé lại đang kẹt ở tầng 21. Khi đó đội cứu hỏa cũng gần như từ bỏ hi vọng rồi, vì hoàn toàn không có biện pháp nào có thể ngăn ngọn lửa lại. Lúc đó không biết từ đâu xuất hiện một chú chó từ cửa cầu thang lao ra, không lâu sau đã đưa được đứa bé ra ngoài.”

“Trời đất ơi, con chó này thành tinh rồi sao?”

“Đều là thật đấy, ảnh hay video đều có. Tôi đã tận mắt nhìn thấy, bằng không thì chính tôi cũng không dám tin.”

Tất cả mọi người khi đọc được tin tức trên mạng đều vô cùng ngạc nhiên.

Không thể giải thích được chuyện này.

Thậm chí lại nói với họ rằng một chú chó vườn lại có thể leo lên tầng 21, cứu đứa trẻ ra ngoài. Bọn họ không thể nào phác họa được cảnh tượng đó trong đầu, chú chó này làm cách nào có thể vượt qua được đám cháy và chịu đựng nhiệt độ cao như vậy chứ?

Chương 1301: Không thể giấu được

Điều quan trọng nhất là, làm thế nào mà nó có thể đưa đứa bé ra ngoài, hơn nữa đứa bé lại vẫn còn sống sót. Trong thế giới quan của bọn họ, điều này là không thể nào.

Đối với loại tin tức như này, nếu như đổi chú chó kia thành người, không chừng có thể lên top 10 được tìm kiếm là nhiều nhất rồi. Nhưng đây lại là một chú chó, nên đã trực tiếp leo lên top 1 rồi.

Vô số người khi nhìn thấy tin tức này thì đều ngây người.

Nhất là chỉ cần lên baidu tìm kiếm một chút thôi thì sẽ có rất nhiều tiêu đề về sự việc này hiện ra.

“Một chú chó dũng cảm xông vào đám cháy, an toàn cứu em bé thoát ra ngoài.”

“Chấn động!!! Một chú chó vườn Trung Hoa xông vào đám cháy, một vào một ra. Nguyên nhân là gì?”

“Toàn quốc đang tìm kiếm chú chó vườn Trung Hoa dũng cảm.”

…

Hội những người yêu chó.

“Mọi người chia sẻ đi, xem đây có phải là giống chó mà bọn họ hay ăn thịt không?”

“Tôi đọc tin tức này xong thì thấy vô cùng kích động đến mức không nói nên lời. Thực sự vô cũng thích chú chó nhỏ dũng cảm này, nó đã dũng cảm lao vào đám cháy và cứu em bé ra ngoài.”

“Nhìn ở hiện trường thì tôi cũng muốn khóc luôn. Mọi người nhìn xem, vốn dĩ là chú chó trắng trẻo sạch sẽ, sau khi ra ngoài thì đã trở nên đen thui rồi. Hình như chân nhỏ cũng bị thương nữa.”

“Sau đó thế nào rồi? Có ai biết chú chó giờ đang ở đâu không?”

“Không biết nữa, sau khi chú chó cứu được em bé ra ngoài thì lập tức rời đi. Không ai biết nó ở đâu cả.”

Hơn nữa còn xảy ra chuyện còn điên cuồng hơn.

Có người đã thành lập một hội hâm mộ chú chó anh dũng này. Trong hội này, thành viên đều là những người đã trở thành fan não tàn của chú chó sau khi xem video.

“Cần vị trí hiện tại của chú chó. Chỉ cần có người biết tôi sẽ hậu tạ 10 ngàn.”

“Một chú chó vô cùng dũng cảm, tôi muốn nhận nuôi nó.”

“Hiện tại số người muốn nuôi chú chó này rất nhiều, thông minh có nhân tính như vậy, lại biết cứu người. Chỉ sợ là tất cả mọi người đều muốn cướp nó về nuôi.”

Phố Vân Lý!

Lâm Phàm dắt theo Cẩu gia cùng xuất hiện trên phố. Nhưng khi vừa đến trước cửa tiệm thì đột nhiên hắn thấy có gì đó kì kì.

Ngô U Lan ngạc nhiên kêu lên: “Anh Lâm, chú chó xuất hiện trên tin tức có phải là Cẩu gia không?”

Điền Thần Côn cũng nghi ngờ nhìn chằm chằm, ông ta không ngờ con chó này lại dũng mãnh như vậy. Nếu không xem tin tức thì thật sự là không nhìn ra nổi.

Lâm Phàm không biết nói gì: “Không phải mọi người đều đoán được rồi đấy sao?”

Sau khi được xác nhận.

Ngô U Lan không thể kìm được lập tức chạy tới ôm lấy Cẩu gia nhìn trái nhìn phải: “Em đã nói rồi mà, không biết hôm qua Cẩu gia đã phải trải qua những gì sao lại bẩn như thế được, lại còn bị thương nữa. Hóa ra nó chính là chú chó anh hùng đã xông vào đám cháy cứu em bé ra ngoài.”

“Gâu gâu”

Cẩu gia đắc ý sủa.

Theo Lâm Phàm thấy, nếu như không nhờ Đồ ăn chính nghĩa cho thú cưng thì với thân hình của Cẩu gia nhất định là đi vào nhưng sẽ không thể đi ra được. Nếu ra ngoài được thì chắc chắn lúc đó sẽ biến thành chó thui rồi.

Triệu Chung Dương kích động lấy điện thoại ra: “Bây giờ trên mạng đều đang điên cuồng tìm kiếm tung tích Cẩu gia. Nếu tôi livestream nói với tất cả mọi người thì có quá ghê gớm không, haha.”

“Thôi, ngàn vạn lần đừng làm như vậy. Chuyện này đừng tuyên truyền quá rộng rãi không thì sẽ rất phiền phức.” Lâm Phàm vội vàng nói. Trời đất, nếu như để những người đó biết Cẩu gia chính là chú chó dũng mãnh xông vào đám cháy đó thì

không phải họ sẽ biến phố Vân Lý này trở nên chật đến mức một con kiến cũng không chui lọt sao.”

Đến lúc đó không tránh khỏi việc phải bỏ trốn mất thôi.

Lâm đại sư chỉ muốn một cuộc sống yên tĩnh bình lặng, nào muốn gặp nhiều chuyện phiền phức như vậy đâu chứ.

Đúng lúc này.

Các chủ cửa hàng xung quanh lũ lượt kéo đến.

Ông Lương nhìn Cẩu gia, vẻ mặt đăm chiêu: “Hôm qua tôi nhìn Cẩu gia toàn thân đen xì, giống như là bị đốt cháy vậy. Chú chó xuất hiện trên bản tin hôm nay chắc không phải nó đâu nhỉ.”

Lâm Phàm xấu hổ cười cười: “Lão Lương, chắc chắn là ông nhìn nhầm rồi. Nhìn nó như này ông thấy giống lắm sao?”

“Gâu gâu”

Cẩu gia không nhịn được nữa, việc tốt nó làm mặc dù không lưu lại danh tính, thế nhưng cũng không thể vô duyên vô cơ phủ nhận toàn bộ như vậy được chứ. Rõ ràng là nó làm mà, nhất định phải thừa nhận mới được.

Ông Lương: “Ông chủ nhỏ xem này, Cẩu gia bắt đầu thừa nhận rồi, tôi thấy chắc chắn là Cẩu gia đó.”

Chị Hồng cũng đã tới: “Ông chủ nhỏ, có phải là Cẩu gia làm không?”

Ông Trần: “Đúng đấy, hôm qua chúng tôi đều thấy toàn thân Cẩu gia đều đen như mực vậy, khẳng định chắc chắn là Cẩu gia luôn.”

Lâm Phàm thấy không giấu nổi nữa rồi, bất lực nói nhỏ: “Suỵt, mọi người nói nhỏ thôi. Chuyện này đừng đem đi rêu rao, không tốt lắm.”

Chương 1302: Săn lùng thông tin cẩu gia

Lúc này, mọi người đều đã hiểu ra. Xem ra Lâm đại sư là không muốn người khác biết chuyện. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì cũng đúng thôi, chú chó này siêu nhân như vậy lại có thể

không gây kinh động tới mọi người sao. Không dám nghĩ đến lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

“Vậy tình hình trên mạng giờ thế nào rồi?” Ông Lương hỏi.

Lâm Phàm lắc đầu: “Tôi cũng không rõ, không biết là có bị phát hiện không.”

Triệu Chung Dương : “Tôi cảm thấy có chút bất an. Cẩu gia đã từng xuất hiện trên bản tin, hơn nữa cũng có nhòm fans hâm mộ. Mặc dù số thành viên không nhiều, hơn nữa cũng đã qua một khoảng thời gian dài rồi. Nhưng cũng rất khó nói rằng nó sẽ không bị phát hiện ra.”

Quả nhiên.

Sau khi nghe Triệu Chung Dương phân tích, Lâm Phàm cảm thấy cũng cmn có khả năng này thật. Đừng bao giờ đánh giá thấp trí thông minh của cư dân mạng.

Nếu như bọn họ thật sự muốn tìm ra chân tướng thì kể cả có là tin từ mười năm trước cũng sẽ bị bọn họ đào lên.

Trên mạng.

“Xem xong video mà tôi thấy nhiệt huyết bừng bừng. Mặc dù chỉ là một chú chó nhỏ nhưng đối với tôi nó chính là anh hùng.”

“Cho những kẻ cứ mãi coi thường chó vườn xem, cmn đay mới là chó vườn Trung Hoa chính gốc của chúng ta nè. Những con chó chỉ biết ăn chơi phá hoại kia sao bằng chúng được chứ.”

“So làm cái méo gì, nói không chừng bọn chó đó nhìn thấy cháy là chạy mất dép rồi ấy chứ.”

“Tôi không quan tâm người khác thế nào, Nhưng từ giờ nếu bạn tôi còn dám rủ tôi ăn thịt chó nữa tôi cmn cắn chết bọn họ.”

“Theo như ông nói thì trước kia ông cũng thích ăn thịt chó sao?”

“Chuyện cũ nghĩ đến mà kinh, không nói nữa. Giờ tôi đi mua ít vàng mã đốt cho những chú chó đó đây.”

“Có ai biết ai là chủ của chú chó này không?”

“Không biết nữa. Trong nước nhiều chó như vậy ai biết được là chó nhà ai chứ.”

“Mấy người đừng tìm nữa, nó đã bị tôi cho vào nồi rồi, để tôi chụp ảnh cho mà xem.” Có người ác ý đăng lên mấy bức ảnh chó bị người ta giết thịt.

Những cư dân mạng lúc này nhìn thấy những bức ảnh đó thì vô cùng phẫn nộ.”

“Đệt mợ mày, fxxx cái đồ ngu này.””

“Muốn hot đến điên rồi sao. Đừng để ông đây biết mày là ai, liệu hồn đấy.”

“Tìm ra hắn rồi, là sinh viên đại học trường XX, kí túc xá XX.”

Người tung tin giả vừa rồi e là hắn cũng không ngờ không qua bao lâu mình đã bị người ta giáo huấn cho một trận.

Tất cả mọi người trên mạng đều đang tìm kiếm thông tin về chú chó thần kỳ này.

Đến tối.

Phỏng vấn khách mời là một vị chuyên gia về động vật.

“Căn cứ theo tình huống trong video, chú chó vườn Trung Hoa này rất thông minh. Nó chắc chắn đã được huấn luyện qua rồi, bằng không thì không thể làm được điều này. Hơn nữa điều khiến tôi ngạc nhiên đó là chú chó này đầu cũng không to, nhưng lại có thể đưa được đứa bé từ tầng 21 chạy xuống. Điều này tôi nghĩ mãi vẫn không ra.”

MC: “Ý của ông là chú chó vườn Trung Hoa này không giống bình thường sao?”

“Đúng vậy, đúng là rất không bình thường. Chỉ từ chuyện này có thể nhìn ra chú chó này có tính thực dụng rất mạnh, hơn nữa trí thông minh có thể nói là cao nhất trong các giống chó. Dù cho có là chó đã được huấn luyện chuyên nghiệp cũng không thể bằng được.”

MC: “Nhưng theo như chúng tôi được biết, trí thông minh của chó vườn Trung Hoa so với các giống chó trên thế giới khá là thấp. Sao lại thông minh như vậy được?”

Vị chuyên gia cười nói: “Thực ra cũng không có gì, chó cũng có con rất thông minh, có con lại khá ngu ngốc. Giống như loài người chúng ta vậy, không phải người nào cũng thông minh. Vì vậy tôi cũng không quá tin vào những bảng xếp hạng như vậy.”

Chủ đề này trên mạng càng ngày càng trở nên náo nhiệt.

Chó vườn Trung Hoa thật sự hot rần rần rồi, vô số những người từng coi thường chó vườn lúc này đều đã thay đổi định kiến của mình.

Hơn nữa chỉ diễn ra trong vòng một ngày.

Chuyện khủng khiếp hơn cũng đã xảy ra rồi.

Một số quán thịt chó bán hàng thâu đêm đã đón những vị khách không mời mà tới, cuối cùng cảnh sát cũng phải vào cuộc mới có thể giải quyết được.

Hơn nữa những chuyện này đang diễn ra trên toàn quốc, một làn sóng bảo vệ chó bản địa Trung Quốc đã diễn ra.

Chỉ là vẫn chưa ai tìm được ra tung tích của chú chó trong video thôi.

Ngày hôm sau!

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm mở tin tức lên.

Nhìn thấy tiêu đề của bản tin, hắn cũng ngây người.

“Chú chó dũng mãnh cứu em bé từ trong đám cháy, thật sự hot rồi.”

“Chuyên gia tuyên bố, chú chó này có trí thông minh rất cao, tương đương với trí thông minh của đứa trẻ 13 tuổi.”

“Danh tính thật sự của chú chó anh hùng.”

“Một người phụ nữ lái xe BMW thừa nhận rằng cô đã gặp chú chó trong đám cháy, còn giúp cô ấy vạch trần kẻ ăn vạ.”

Trên mạng.

“Mọi người đã đọc tin tức chưa? Trước khi chú chó anh dũng kia xông vào đám cháy, nó đã xuất hiện ở trên đường.”

“Tôi đọc rồi, từ manh mối đó có thể đoán được xem chú chó đó đến từ đâu.”

“Đợi chút, hình như tôi vừa nghĩ ra. Tôi đã xem đi xem lại clip đó mười mấy lần rồi, tôi phát hiện ra chú chó này rất giống với chú chó tôi đã từng nhìn gặp qua. Mọi người đợi một chút, để tôi tìm lại tin lúc đó.”

“Lầu trên, ông nói thật à? Bây giờ mọi người đều đang tìm kiếm, ông đừng lừa mọi người nhé.”

“Ai lừa ông thì là đồ ngốc. Tôi thật sự nhớ là như vậy mà, mọi người đợi một lúc. Để tôi tìm được bài báo lúc đó, mọi người nhìn xem có đúng không.”

Chuyện Lâm Phàm lo lắng nhất rốt cuộc đã xảy ra rồi.

Đối diện với việc tất cả cư dân mạng đều đang tìm kiếm chân tướng, giấy cũng không gói được lửa nữa rồi.

Chương 1303: Cuối cùng cũng bị tìm thấy

Cư dân mạng này lập tức nhập vai Sherlock Holmes, bắt đầu tìm kiếm chứng cứ.

Anh ta nhớ rõ, hình như đã nhìn thấy ở đâu con chó giống y hệt. Nhưng không biết vì sao đột nhiên không nhớ ra nổi.

Nhưng để chứng minh bản thân, anh ta nhất định phải tìm bằng được.

Buổi tối.

Lâm Phàm yên tâm ngồi chơi trong cửa hàng, cả ngày hôm nay chỉ chăm chú xem tin tức. Cho tới khi thấy vẫn chưa có ai phát hiện ra chú chó đó chính là Cẩu gia, hắn mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Nghĩ mà xem, Trung Quốc có nhiều chó như vậy, chó vườn lông trắng cũng đâu có ít. Làm sao họ có thể tìm được chứ, nếu như tìm được thì…

Bổn đại sư cmn livestream mukbang phân luôn. Một lời đã định, xem xem các người có dám không.

Dắt Cẩu gia về nhà, mua một ít xương heo, chuẩn bị cho nó một bữa cơm để cải thiện vậy.

Bây giờ Cẩu gia đã không còn là chú chó bình thường nữa rồi, chỉ còn thiếu mỗi không biết nói tiếng người nữa thôi. Vì thế phải cho nó ăn ngon một chút, để cho thân thể càng trở nên khỏe mạnh cường tráng mới được.

Cẩu gia thì vui muốn khóc. Chịu đựng lâu như vậy, cuối cùng cũng được coi trọng. Nhớ lại những ngày tháng trước kia sống quá khổ cực, ngay đến cả bánh kếp cũng không được ăn.

Phải coi trọng những ngày tháng này thôi, vui quá đi mất.

Lâm Phàm bỏ xương vào trong bát: "Chúc ngon miệng, ăn cho mau khỏe nhé."

Những cục xương heo đó toát ra mùi vị thơm ngon khó cưỡng lại, thật hấp dẫn làm sao! Cẩu gia lập tức ôm lấy cục xương bắt đầu gặm gặm cắn cắn.

Ngày hôm sau!

Lâm Phàm mang theo Cẩu gia chậm rãi lái xe đi về hướng đường Vân Lý.

…

Ở một căn nhà thuê nào đó.

Chàng thanh niên đã thức nguyên một đêm, không làm gì ngoài việc lật tung lịch sử duyệt web trước kia của mình.

Anh ta thề nhất định mình đã nhìn thấy bức ảnh tương tự, nhưng vẫn không có ai tin lời anh ta cả.

Nhìn thấy những bình luận bên dưới, có đến bốn, năm nghìn cái bình luận đều nói anh ta chém gió, khoác lác. Yêu cầu anh ta phải tìm được bằng chứng thì mới chịu tin.

Bản thân anh ta từ trước tới nay chưa từng nói dối một câu, sao có thể để cho người ta vu oan như vậy được. Dù cho có phải thức đêm thì anh ta cũng phải tìm được bằng chứng.

Đột nhiên.

Mắt anh ta sáng lên, con chuột nhanh chóng mở trang web ra. Anh ta cuối cùng cũng tìm thấy rồi!

Trang web.

“Chú chó vườn Trung Hoa thần kỳ tìm kiếm những đứa trẻ bị bắt cóc.”

Đồng thời còn có một bức ảnh. Trong bức ảnh có một chú chó trắng đang đứng ngẩng đầu lên, dáng vẻ vô cùng kiêu ngạo.

Anh ta không thể chờ được mà post ngay lên mạng.

“Tôi tìm được chứng cứ rồi, mọi người tự nhìn xem có phải là rất giống không? Hay là giống y hệt, tôi đã nói là tôi không nói dối, nhất định sẽ không lừa mấy người.”

Quả nhiên.

Khi bức ảnh này được đăng lên, những cư dân mạng đang theo dõi chủ đề này trở nên sôi sục.

“Mẹ nó! Đúng là rất giống, như đúc từ một khuôn ra vậy.”

“Đợi chút, hình như đây là tin của mấy tháng trước. Lần đó là tin tức về một băng nhóm buôn bán trẻ em đã bị triệt phá. Nhưng trước khi chúng bị tiêu diệt, có một chú chó cùng với rất nhiều chú chó khác đã giải cứu những đứa trẻ bị bắt cóc từ một khu nhà chung cư cũ.”

“Tôi tìm ra rồi, đây là chó của Lâm đại sư.”

“Gì cơ? Chó của Lâm đại sư sao?””

“Đúng vậy. Lâm đại sư hình như cũng có một chú chó, tôi đã xem livestream của anh Dương, hình như nó tên là Cẩu gia.”

“Ai ở Thượng Hải mau qua xem xem có đúng không.”

“Chời má, tin tức thật động trời mà. Nhưng tại sao Lâm đại sư cũng không giải thích trên weibo?”

“Tôi thấy hình như Lâm đại sư không muốn nói đó.”

…

Sau khi chứng cứ này được đăng lên, lập tức được lan truyền rộng rãi ở trên mạng.

Tòa soạn.

Phóng viên: “Tìm được rồi, có cư dân mạng đã phát hiện ra đây là chó của Lâm đại sư, là tin cũ trước đây.”

“Mẹ nó, là thật sao? Sao chúng ta lại không tìm ra chứ, mau chóng tới phố Vân Lý thăm dò xem. Tôi sợ là giờ đã có rất nhiều người biết chuyện rồi.”

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm nhàn nhã ngồi một chỗ. Mấy người Ngô U Lan dường như cũng không mấy quan tâm đến chuyện này. Dù sao thì chuyện cũng qua rồi, cứ mãi nghĩ về nó để làm gì chứ?

Hơn nữa hai ngày vừa rồi Cẩu gia vẫn ra ngoài bình thường. Chỉ là hôm nay lại là lần đầu tiên nó không chạy ra ngoài.

Lâm Phàm coi như đã hiểu rồi, nếu Cẩu gia chạy ra ngoài thì sẽ là đi làm chuyện tốt. Loại Đồ ăn chính nghĩa cho thú cưng này đúng thật là không hề đơn giản.

Đột nhiên!

Cẩu gia đứng bật dậy, mắt nhìn chằm chằm về phía trước.

Lâm Phàm cảm thấy ở ngoài hình như có chút ồn ào nên cũng hướng ánh mắt ra nhìn xem. Nhưng lại khiến cho hắn phải há hốc mồm ngạc nhiên, trong lòng thầm kêu lên: “Chết cha tui rồi!”

Xa xa, một nhóm phóng viên đã tới, đồng thời còn có không ít người dân cũng đến theo.

“Chính là ở đó, cửa hàng của Lâm đại sư ở đó đó.”

“Tôi nhìn thấy chú chó anh hùng kia rồi, nó đang nằm ngay ở cửa đó.”

“Chời má, cuối cùng cũng tìm thấy rồi.”

Ngô U Lan với mọi người ngơ ngác nhìn nhau: “Anh Lâm, làm thế nào bây giờ?”

Chương 1304: Fan não tàn của cẩu gia

Lâm Phàm giờ chỉ có một suy nghĩ muốn chết đi cho xong, chuyện này sao lại bại lộ ra được?

Không thể nào.

“Gâu gâu”

Cẩu gia hướng về mấy người đó mà sủa.

Tiếng sủa này thực sự đã khiến cho những người kia càng phát cuồng lên.

Còn không đợi đám người Lâm Phàm kịp có phản ứng, họ đã sớm bị đám phóng viên vây kín.

Phóng viên 1: "Lâm đại sư, xin hỏi chú chó này có phải chú chó anh hùng đã xông vào đám cháy kia không?"

Phóng viên 2: "Xin hỏi anh có biết chú chó này đã cứu được một em bé không? Bây giờ mọi người trên cả nước đều đang tìm kiếm nó."

Cẩu gia đứng ở đó, đối mặt với ống kính, tùy ý để cho những phóng viên đó quay phim chụp ảnh.

Lâm Phàm đảo mắt một cái, hắn đã bị phát hiện ra rồi. Chỉ đành thở dài một tiếng, không còn cách nào khác. Đã là vàng thì ở đâu cũng có thể phát sáng, vĩnh viễn không thể giấu đi được.

"Các đồng chí phóng viên, còn có những người dân, xin im lặng một chút. Thật không ngờ lại bị các vị tìm thấy rồi." Lâm Phàm thở dài.

Phóng viên khó hiểu nói: "Lâm đại sư, chó của anh đã cứu được một sinh mạng, sao anh lại hi vọng rằng chúng tôi sẽ không tìm thấy nó chứ?"

Lâm Phàm bình tĩnh mỉm cười: "Đồng chí phóng viên này, nhìn là biết anh mới chỉ tìm hiểu tôi thôi đúng không. Cho dù là tôi hay là thú cưng của tôi đều vô cùng khiêm tốn, làm chuyện tốt cũng là điều bình thường thôi. Nếu như làm việc tốt chỉ để được nổi tiếng vậy thì chả có gì thú vị nữa cả."

"Lúc đó quả thật tôi cũng không biết nó đã làm chuyện gì, chỉ là khi trở về thì cả người đều bị thương, bốn chân cũng bị bỏng. Vừa nhìn tôi đã rất đau lòng, cũng may y thuật của tôi rất tốt, vài ngày là đã chữa khỏi cho nó. Sau đó tôi xem tin tức thì mới biết đã có chuyện gì xảy ra, thế nhưng việc nó đã cứu sống được một sinh mạng nhỏ như vậy thì kết quả đã quá tuyệt vời rồi, không cần phải để người khác biết chuyện nữa."

Các phóng viên đang không ngừng chụp ảnh cũng đã bị lời nói của Lâm Phàm làm cho cảm động.

Hơn nữa những cư dân đặc biệt đi tới đây để nhìn thấy Cẩu gia khi nghe được rằng nó bị thương nặng như vậy cũng vô cùng đau lòng, đặc biệt đã có một cô bé chạy tới ôm Cẩu gia vào lòng.

“Chó ngoan, em thật lợi hại.”

Cẩu gia cảm nhận được cái ôm mềm mại này, vui tới mức hai mắt híp lại, thoải mái hưởng thụ.

“Lâm đại sư, xin hỏi bình thường anh huấn luyện chú chó cưng này thế nào vậy? Sao lại có thể lợi hại và thông minh như vậy chứ?”

Lâm Phàm cười nói: “Cũng không có huấn luyện gì, bình thường chỉ để nó làm một số chuyện. Từ nhỏ tôi cũng đã dạy nó làm một số thói quen của con người, không ngờ nó lại làm được một chuyện tốt như vậy. Tôi cũng rất hài lòng. Được rồi, cũng đã không có chuyện gì nữa, mời các vị phóng viên trước tiên cứ đi về đã.”

Các phóng viên sao có thể rời đi dễ dàng như vậy, còn có vài vấn đề họ chưa hỏi nữa.

“Lâm đại sư, hiện giờ các cư dân mạng đều đang tìm chú chó này, thậm chí một ngôi sao lớn cũng đã lên tiếng, hi vọng có thể được nuôi dưỡng nó. Anh có đồng ý không?”

Lâm Phàm không biết nói gì. Hắn đã biết một khi bị phát hiện sẽ liên tiếp xảy ra vấn đề mà. Hôm nay cũng đừng nghĩ tới được sống yên ổn nữa, haizz.

“Chắc chắn là tôi sẽ không đồng ý rồi, nó chính là một thành viên của chúng tôi. Anh cho là tôi sẽ bán nó đi sao?”

“Vài tháng trước khi tìm kiếm những đứa trẻ bị bắt cóc, chú chó cũng đã lần theo manh mối của đối phương tìm được mục tiêu. Lúc đó nó đã rất thông minh rồi, không phải sao?”

Lâm Phàm: “Đúng vậy.”

“Lâm đại sư, xin hỏi chú chó tên là gì vậy?”

Lâm Phàm: “Nicholas Cẩu gia.”

“Một cái tên rất khí phách.”

Ngay lúc này.

Từ phía xa vang lên tiếng hét.

“Aaa, chú chó đang ở đây, thần tượng của chúng ta đúng là đang ở đây.”

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng không ngừng chửi thề, fan não tàn của Cẩu gia tới rồi.

Tiêu đời rồi!

“Oa Cẩu gia, bọn mình yêu cậu!!!”

“Cẩu gia là chú chó dũng cảm nhất, bọn mình tới rồi đây!!!”

Các phóng viên nhìn về phía xa, vẻ mặt hơi có chút thay đổi, dường như họ không dám tin vào mắt mình.

Ban đầu bọn họ chỉ cho rằng, mặc dù chú chó này vô cùng nổi tiếng trên internet, nhưng tuyệt đối sẽ không quá mức bùng nổ như thế này. Giờ thì họ đã biết họ nghĩ sai rồi.

Những người dân đó chắc chắn tới đây là để được gặp Cẩu gia.

Biểu tình kích động đó khiến cho người ta phải kinh ngạc.

Các phóng viên bắt buộc phải giải tán.

Những người hâm mộ đó sung sướng chạy tới trước mặt Cẩu gia.

Cẩu gia nhìn thấy cảnh tượng này thì này sợ đến mức nhảy vọt lên bàn.

“Gâu gâu!”

Nó sủa lên vài tiếng, cảnh báo những người hâm mộ không nên quá khích. Tất cả mọi người đều đứng lại đó cho tui, đừng có làm loạn nữa.

“Oa, Cẩu gia thật đẹp trai.”

“Tiếng sủa cũng không giống với những chú chó khác, ngầu thiệt!!!”

“Tôi thích Cẩu gia đến mức chỉ muốn bế về nhà nuôi thôi.”

“Cẩu gia đáng yêu quá, tôi không kiềm chế được luôn á.”

Chương 1305 - Chó vườn bỗng lên ngôi

Đầu tháng các đạo hữu tặng ít kim phiếu cho truyện nha, thanks!!!

Chương 1305: Chó vườn bỗng lên ngôi

Lâm Phàm nghe thấy những lời này thì vẻ mặt vô cùng hoang mang, bọn họ nói thật đấy à, có đến mức như vậy sao?

Bổn đại sư làm bao nhiêu chuyện như thế, được lên trang đầu của biết bao nhiêu tờ báo cũng chưa từng gặp được fans hâm mộ nhiệt tình như thế này. Mà Cẩu gia chỉ mới làm được một chuyện tốt đã được hưởng đãi ngộ như này, thật bất công mà!

Các phóng viên nhìn thấy cảnh tượng này thì sao lại rời đi được chứ, tay cầm máy ảnh chụp lia lịa, họ phải lưu giữ khoảnh khắc có một không hai này.

Thế là có tư liệu cho bản tin ngày mai rồi.

Nếu không tận mắt chứng kiến chắc hẳn sẽ không ai tin một chú chó lại có thể nổi tiếng đến mức này.

Triệu Chung Dương: “Anh Lâm, tình hình bây giờ có gì đó không đúng lắm thì phải.”

Lâm Phàm: “Tôi đã sớm nhìn ra rồi. Đừng nói là không đúng, hôm nay cũng đừng mong có thể sống yên ổn được.”

Điền Thần Côn ngạc nhiên kêu lên: “Mẹ kiếp, không khoa học tí nào. Cẩu gia sao lại được hoan nghênh như vậy được chứ.”

Lâm Phàm liếc Điền Thần Côn, bất lực thở dài.

Đã nói rồi mà, có những lúc không nên so sánh trí thông minh của một vài người với chó, đến lúc đó sẽ thua rất thảm đó.

Cho đến buổi tối.

Các phóng viên và mọi người bắt đầu rời đi, Lâm Phàm cũng trực tiếp ôm Cẩu gia về nhà.

Mặc kệ những fans hâm mộ còn lại gào thét như nào, Lâm Phàm cũng không thể ở lại lâu hơn được.

Những người này chắc điên hết rồi. Lúc này, Lâm Phàm coi như đã được trải nghiệm năng lực của fans cuồng Cẩu gia rồi.

Sức hấp dẫn của Cẩu gia vô cùng mãnh liệt.

Ngày hôm sau!

Trên mạng.

"Thân phận của chú chó anh hùng xuất hiện tại vụ hỏa hoạn lại chính là thú cưng của Lâm đại sư."

"Lâm đại sư dạy cho thú cưng đầy lòng chính nghĩa."

"Phố Vân người qua lại chật như nêm, chỉ để nhìn thấy Cẩu gia."

"Cẩu gia Nicholas, cái tên vô cùng khí phách."

"Chính phủ có lẽ nên trao giải cho chú chó chính nghĩa, vì đã có hành động vô cùng dũng cảm."

…

Một số người nổi tiếng khi đọc được tin tức trên mạng cũng rất bất ngờ.

"Mọi người bây giờ đang bị làm sao vậy? Một con chó lại có thể xuất hiện trên trang đầu hai ngày liên tiếp? Tôi liều mạng như vậy mà một lần cũng còn chưa được."

Đối với rất nhiều người nổi tiếng, chuyện này quả thật vô cùng khó tin. Bọn họ phải sống chết giành giật còn chưa chắc đã có được vị trí đó. Mà lúc này, chỉ là một con chó vô tri đã được lên tận hai lần, không thể hiểu nổi. Hơn nữa lại còn là lý do khiến người ta không thể phản bác được.

"Trâu bò thực sự… Giờ tôi coi như cũng hiểu được rồi. Chỉ có Lâm đại sư mới có năng lực nuôi dạy được một chú chó dũng cảm như vậy."

"Mẹ nó, cái tên này cũng quá là ngang ngược. Nicholas Cẩu gia, ai nghĩ ra vậy, ảo thật đấy!!!"

"Tôi đang trên đường đi Thượng Hải rồi. Không có lí do nào khác, chỉ muốn được nhìn thấy Cẩu gia thui."

“Chỉ có thể là chó nhà người ta, chó nhà tui tại sao lại ngốc nghếch như vậy chứ.”

“Chỗ chúng tôi xảy ra chuyện lớn rồi. Chó vườn Trung Hoa đã xâm nhập vào các cửa hàng thú cưng rồi, những người đó vậy mà lại lấy danh tiếng của Cẩu gia ra để kinh doanh.”

“Lầu trên đừng nói nữa. Những con chó ở cửa hàng thú cưng chỗ tôi đã đổi tên hết rồi. Nicholas Cẩu Nhị, Nicholas Cẩu Tam, chời má.”

“Hiệu ứng ngôi sao xuất hiện rồi.”

Hiện giờ Nicholas Cẩu gia đang rất hot. Hơn nữa các thương nhân cũng thừa dịp này đổi tên cho các chú chó trong cửa hàng mình, thậm chí họ còn đang tìm kiếm số lượng lớn những chú chó bản địa lông màu trắng.

Thực ra ban đầu bọn họ cũng không quá để tâm đến chuyện này.

Nhưng điều khiến họ quá đỗi ngạc nhiên là có rất nhiều khách hàng vừa vào đã hỏi có chú chó nào màu trắng giống như Cẩu gia không.

Những chủ cửa hàng thú cưng này đều vô cùng hoang mang.

Đang có chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng lẽ có gì đó đã thay đổi rồi sao?

Muốn tìm chó vườn Trung Hoa có thể đi tới quán thịt chó hoặc tìm trên đường là được mà, ai dại mà đi mua chúng ở đây chứ.

Nhưng hết người này hỏi lại đến người kia hỏi. Các chủ cửa hàng cũng nhận ra đây là cách làm giàu nhanh nhất, nên đã trực tiếp về nông thôn để thu mua số lượng lớn chó vườn Trung Hoa có lông trắng.

Một chú chó bản địa lông trắng có giá lên tới 888 tệ, đây đã là giá rẻ nhất rồi.

Có một chú chó vườn thuần chủng lông trắng, giá niêm yết thậm chí lên tới 8888 tệ lận.

Lúc đầu họ nghĩ sẽ chẳng ai thèm mua đâu, nhưng ai ngờ rằng thật sự có những người ngu ngốc như vậy lại bỏ tiền ra mua chứ.

Chuyện này đã khiến cho thị trường mua bán thú cưng hoàn toàn bùng nổ.

Địa vị của chó vườn Trung Hoa đột nhiên thay đổi.

Chó hoang đột nhiên trở thành biểu tượng của giới quý tộc.

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm thở phào một hơi, rốt cuộc cũng không có ai tới nữa rồi.

“U Lan, sáng nay không có ai đến nữa đó chứ?” Lâm Phàm hỏi.

Ngô U Lan trả lời: “Đến giờ thì vẫn chưa thấy có ai đến.”

Chương 1306: Không thể coi thường cẩu gia

Lâm Phàm: “Vậy thì tốt. Sợ quá đi mất, những người đó như bị điên vậy.”

Điền Thần Côn ghen tị nói: “Trên mạng nói Cẩu gia sẽ được trao giải thưởng vì hành động dũng cảm đó đấy, có thật không nhỉ?”

Lâm Phàm cười: “Sao có thể có chuyện này được. Đều là phóng viên họ thổi phồng lên thôi.”

“Vậy thì được.” Điền Thần Côn gật đầu: “Cậu nói xem nếu như thật sự được giải thưởng, có phải là cả đời họ Điền tôi đây ngay cả một chú chó cũng không sánh bằng hay sao?”

Lâm Phàm cũng rất để ý đến vấn đề này.

Nói thật lòng thì, e là không sánh bằng thật.

Nhưng chắc chắn hắn không thể nói ra được, nếu không sẽ có rất nhiều người đau lòng đó.

Đột nhiên.

Lâm Phàm còn chưa thả lỏng được bao lâu, một việc tồi tệ đã xảy ra.

Một nhóm nữ sinh từ đằng xa gấp gáp chạy tới: “Cẩu gia trong cửa hàng này nè.”

Những người này có vẻ như đều đã đi làm, bọn họ rất thích chó. Đặc biệt là sau khi nhìn thấy Cẩu gia đã hoàn bị mê đắm rồi. Thế nên dù đây không phải đường đi làm của bọn họ nhưng họ vẫn cố tình đi đường này chỉ để được gặp Cẩu gia thôi.

“Lâm đại sư, chúng tôi có thể gặp Cẩu gia không?” Một cô gái dè dặt hỏi.

Lâm Phàm còn có thể nói gì nữa đây: “Cứ tự nhiên.”

Lúc này, các cô gái thi nhau xông đến sờ Cẩu gia đang nằm dưới đất.

“Đẹp trai quá đi!”

“Dễ thương quá đi mất thôi!””

“Chào em, Cẩu gia…”

Cẩu gia cũng lim dim hai mắt nằm hưởng thụ, để cho những cô gái đó tùy ý xoa xoa sờ sờ.

Điền Thần Côn nhìn thấy các cô gái này cũng khá trẻ tuổi bèn tiến lên trước hỏi: “Xin chào, chú chó này trông cũng dễ thương đấy chứ nhỉ.”

“Vâng, rất dễ thương.” Các cô gái gật đầu.

Điền Thần Côn cười ha hả nói: “Về sau nếu các em muốn đến gặp Cẩu gia thì cứ đến. Hoặc có thể để lại cách liên lạc như wechat hay gì đó, tôi có thể đăng vài bức ảnh ngày thường của Cẩu gia cho các em xem.”

“Vậy thì tốt quá, giờ chúng em phải đi làm rồi, không thể thường xuyên tới đây.” Các cô gái đó cũng không nghĩ nhiều, bèn đưa tài khoản wechat cho ông ta.

Lâm Phàm nhìn thấy cảnh tượng này thì không biết nói gì hơn.

Không khỏi nghĩ đến một chuyện.

Hiện giờ có không ít người trẻ ngay đến cả bản thân cũng không nuôi được, còn nuôi một chú chó vô cùng dễ thương. Đi

tới đâu cũng đều ôm theo, e là cũng chỉ là để câu dẫn mấy em gái nhỏ này thôi.

Lại nghĩ đến độ tuổi của Điền Thần Côn, con mẹ nó thật mất mặt quá đi!

Sau khi các cô gái rời đi, trong lòng Điền Thần Côn vẫn thấy lâng lâng, vui sướng không thể tả.

Sau đó cứ lượn lờ trước mặt Triệu Chung Dương khoe khoang: "Thấy chưa, thấy chưa, muốn thoát kiếp FA thì chỉ có thể chủ động tấn công thôi."

Triệu Chung Dương khinh thường liếc nhìn Điền Thần Côn: "Thần Côn, giờ tôi mới phát hiện ra hóa ra ông già mà không nên nết như vậy đó. Đã từng này tuổi rồi mà vẫn thích gặm cỏ non, không sợ bị người ta mắng chết hay sao?"

Điền Thần Côn phản bác lại: "Thì làm sao nào, tôi cũng không lừa của ai không cướp của ai. Tình yêu thì làm gì có giới hạn, ai ra quy định là người lớn tuổi thì không được yêu người ít tuổi nào? Tôi không có ý nói cậu, nhưng cậu còn có suy nghĩ nhỏ nhen như vậy thì cả đời này tiếp tục làm chó độc thân đi. Đến khi tôi thoát ế rồi thì đến lượt cậu phải ghen tị với tôi đó."

Triệu Chung Dương tỏ vẻ ghét bỏ: "Tôi cũng sợ ông quá cơ!!"

Lâm Phàm liếc nhìn Cẩu gia: "Nhìn mày chắc giờ đang rất thỏa mãn đấy nhỉ? Lần này lập được công lớn, chắc là sung sướng lắm phải không?"

"Gâu!"

Cẩu gia vui vẻ kêu lên, nó là chú chó của chính nghĩa đó. Giờ phải đi làm nhiều chuyện tốt hơn mới được, còn có rất nhiều người hâm mộ đang chờ nó đó.

Đúng lúc Cẩu gia đang chuẩn bị đứng dậy đi ra ngoài làm việc.

Một đoàn người từ xa tiến đến.

Lâm Phàm nhìn thấy tình hình này, sửng sốt: "Cmn lại cái gì nữa vậy, vẫn chưa xong sao?"

"Mấy người là…" -Lâm Phàm nghi ngờ hỏi.

Một người đàn ông trẻ tuổi lập tức bước đến bắt tay Lâm Phàm: “Lâm đại sư, thật sự vô cũng biết ơn anh. Thú cưng của anh đã cứu mạng con trai tôi.”

Lâm Phàm hiểu rồi, hóa ra là nhà người ta đến đây để cảm ơn.

“Không có gì, tôi cũng không ngờ tới nó lại dũng cảm như vậy.” Trước mặt người ngoài vẫn nên khen ngợi Cẩu gia một câu. Dù sao Cẩu gia được khen ngợi cũng khiến hắn được mát lòng mát dạ một phen.

Lúc này, người mẹ trẻ cũng quỳ xuống xoa đầu Cẩu gia, vẻ mặt vô cùng xúc động: “Cảm ơn chú chó nhỏ nhé. Em chính là ân nhân của cả gia đình chị đó.”

Người đàn ông cũng lấy đồ để trong túi ra: “Lâm đại sư, chút quà nhỏ này tặng cho Cẩu gia. Đây là tấm lòng của nhà tôi, nếu không có nó thì đứa trẻ vừa ra đời của chúng tôi e là đã không còn trên đời này nữa rồi.”

Cái này…

Người đàn ông lấy ra một chiếc cờ thưởng cùng với một phong bao lì xì.

Lâm Phàm xua tay: “Lì xì này thì không cần đâu, tôi chỉ thay mặt Cẩu gia nhận chiếc cờ này thôi.”

Các chủ cửa hàng cũng đang túm tụm xung quanh.

“Chậc chậc, không thể coi thường cẩu gia được đâu nha.”

Chương 1307: Cẩu gia được mời đóng phim quay quảng cáo

“Chị Hồng, chị với Cẩu gia cũng coi như thông gia, về sau cũng được nở mày nở mặt rồi đó.”

Chị Hồng lườm người kia một cái, thông gia cái khỉ gì chứ. Nhưng nghĩ kỹ lại thì cũng có chuyện đó thật. Cẩu gia dám “tòm tem” với chó nhà chị ta, lại còn khiến chó nhà chị ta mang thai. Không chừng cũng sắp đẻ tới nơi rồi, tính ra thì cũng đúng là thông gia thật.

Mọi người nghe xong thì cười phá lên.

Những "đàn em" của Cẩu gia cũng tới đây hóng hớt, dường như vô cùng tự hào. Đại ca của bọn chúng vậy mà cũng được hưởng thụ cái gọi là "hào quang rực rỡ" này đó. Với tư cách là những tên đàn em trung thành nhất, bọn chúng đương nhiên cũng cảm thấy cực kỳ tự hào.

Lâm Phàm nhìn cờ hiệu, vẻ mặt có chút khó hiểu.

"Anh dũng can đảm, cứu nguy kịp thời"

"Thân tặng: Cẩu gia Nicholas."

Cái này…

Lâm Phàm không khỏi có chút ghen tị. Bổn đại sư đây vất vả như vậy mà cũng chưa bao giờ được nhận cờ khen thưởng cao quý như thế này, không ngờ con chó chết bằm này lại được nhận cơ đấy.

Người đàn ông trẻ tuổi nói: "Lâm đại sư, xin anh hãy nhận đi, chỉ là chút lòng thành của chúng tôi mà thôi. Cẩu gia thật sự rất dũng cảm. Chúng tôi chưa từng gặp được chú chó nào như vậy. Lúc trước tôi cũng có chút thành kiến với chó vườn Trung Hoa, nhưng giờ tôi đã thay đổi suy nghĩ đó rồi. Sắp tới chúng tôi cũng sẽ nhận nuôi một chú chó vườn, nó sẽ lớn lên cùng với con trai tôi. Đợi đến khi con trai tôi trưởng thành tôi cũng sẽ kể lại với nó chuyện này, rằng một chú chó đã cứu lấy mạng sống của nó."

Lâm Phàm ngại ngùng cười: "Được, vậy thì cảm ơn anh rất nhiều. Thật ra làm việc trượng nghĩa cũng là một chuyện vô cùng bình thường thôi."

Người đàn ông lắc đầu: "Không đâu. Nhà chúng tôi nhất định sẽ ghi nhớ chuyện này suốt cuộc đời."

Người mẹ trẻ cũng đáp lời: "Nếu như không có Cẩu gia cứu con trai tôi, tôi không biết mình sẽ biến thành bộ dạng gì nữa."

Nhìn cặp vợ chồng trẻ trước mặt, lại nhìn sang Cẩu gia, Lâm Phàm vui vẻ nở nụ cười. Dù sao thì lần này quả thật Cẩu gia đã làm rất tốt.

Trò chuyện một lúc lâu.

Hai vợ chồng rời đi với đầy lòng biết ơn.

Lại tiếp tục xảy ra chuyện khiến cho Lâm Phàm cũng cực kỳ bất ngờ.

Hắn vốn nghĩ là những người hâm mộ điên cuồng đó sẽ không tới nữa. Nhưng ai ngờ bọn họ không phải không đến, mà là do vừa phải đi mua đồ nên tới muộn mà thôi.

Phố Vân Lý đã hoàn toàn trở nên nhộn nhịp vô cùng.

Cả con đường tắc nghẽn toàn người hâm mộ của Cẩu gia.

“Lâm đại sư, đây là quà tôi tặng cho Cẩu gia.”

“Lâm đại sư, đây là thức ăn nhập khẩu cho chó, Cẩu gia chắc chắn sẽ rất thích nó.”

“Lâm đại sư, chúng tôi có thể chụp ảnh chung với Cẩu gia không? Chúng tôi thích em ý lắm.”

Trước những yêu cầu này Lâm Phàm không thể không gật đầu đồng ý. Mọi người thấy vui vẻ là được.

Thôi kệ đi, coi như nhân lúc rảnh rỗi thì thư giãn một chút vậy.

Buổi tối.

Lâm Phàm ở nhà làm cho Cẩu gia một bữa tối bí mật. Hắn nhận ra cấu tạo thân thể của Cẩu gia có thể đã có sự thay đổi rồi.

Những thức ăn khi được nuốt xuống có thể ngay lập tức chuyển hóa thành chất dinh dưỡng cung cấp cho cơ thể, có thể giúp cơ thể phát triển khỏe mạnh hơn.

Nhiệm vụ ở trang kiến thức thứ 18, bồi dưỡng cho Cẩu gia trở thành sự tồn tại cao cấp nhất. Có thể sẽ cần một khoảng thời gian, dù sao thì cũng không thể trong thời gian ngắn mà phát triển nhanh như thế được.

Tinh tinh.

Lúc này, điện thoại của Lâm Phàm vang lên, trên màn hình hiện ra một cuộc gọi từ số lạ.

“Alo, ai vậy?”

“Chào Lâm đại sư, tôi là đạo diễn Trình. Tôi muốn mời Cẩu gia diễn xuất trong một bộ phim. Anh yên tâm, đây là bộ phim

chúng tôi viết kịch bản dành riêng cho Cẩu gia, nhất định sẽ là vai chính…”

Lâm Phàm hoàn toàn không thèm nghe đối phương nói gì, thẳng thừng tắt máy.

Quả nhiên, sau khi Cẩu gia trở nên nổi tiếng, những người trong giới kinh doanh đã bắt đầu hướng sự chú ý đến nó.

Với tư cách là người bảo hộ của Cẩu gia, sao hắn có thể đồng ý chuyện này được chứ.

Tinh tinh.

Điện thoại lại vang lên.

Lâm Phàm bất lực: “Đừng gọi nữa, Cẩu gia không có nhu cầu đóng phim đâu.”

Đạo diễn Trình: “Lâm đại sư, anh đợi tôi nói xong đã. Anh yên tâm, về cát-xê tôi sẽ cho anh một mức giá vô cùng hài lòng. Alo, alo…”

Lại cúp máy.

Đạo diễn Trình cũng thấy khó chịu với hành động của Lâm Phàm. Người này bị gì không biết, chả lịch sự tí nào, còn không đợi người ta nói xong đã ngắt máy. Quá đáng thật sự.

Sáng hôm sau.

Lâm Phàm đêm qua không được ngon giấc, sáng ra đã lại có người gọi điện thoại tới.

Không phải muốn mời Cẩu gia đóng MV thì cũng là mời Cẩu gia quay quảng cáo.

Cứ liên tục như vậy, hắn đã nghe tới hơn chục cuộc điện thoại rồi.

Lâm Phàm không thể chịu đựng được nữa, lập tức đăng bài lên weibo.

“Đừng gọi cho tôi nữa, Cẩu gia sẽ không tiếp nhận bất kì lời mời đóng MV hay quảng cáo hay quay phim gì sất. Đừng để tôi phải điên lên, một lũ thiểu năng.”

Bài đăng vừa lên đã khiến các cư dân mạng cười ẻ.

Chương 1308: Kế hoạch đón Tết

Những người đó đương nhiên cũng đoán được chuyện gì đã xảy ra.

Bây giờ là thời đại của PR quảng cáo, ai nổi tiếng thì đều là tấm vé bảo đảm có thể kiếm được bộn tiền.

Cẩu gia lại hot như vậy, đương nhiên sẽ có người hướng sự chú ý tới nó rồi.

Dù sao thì cũng không ngủ được nữa, Lâm Phàm dậy luôn sau đó đi tới đường Vân Lý.

Phố Vân Lý.

Ngô U Lan: "Anh Lâm, có chuyện gì vậy?"

Lâm Phàm đáp lại: "Còn có chuyện gì nữa, không phải đều là do các đạo diễn và quản lý muốn mời Cẩu gia quay phim đóng quảng cáo kiếm tiền sao? Tôi đã thẳng thừng từ chối hết rồi, sớm biết vậy đã không đăng số điện thoại lên mạng. Thật đúng là rước bực vào người."

Ngô U Lan cười: "Đây không phải là điều quá bình thường sao. Cẩu gia hot như vậy, chắc chắn sẽ gây sự chú ý cho rất nhiều người."

Lâm Phàm lắc đầu: "Thôi không nói nữa, chỉ tổ bực mình thêm."

Vài ngày sau.

Độ hot của Cẩu gia dần dần hạ nhiệt. Trên mạng cũng không còn rầm rộ những bài báo về Cẩu gia nữa, thế nhưng những người hâm mộ của Cẩu gia vẫn cuồng nhiệt như vậy. Tuy là so với trước kia thì số người cũng đã giảm bớt, so với trước kia quả thật đã bình thường hơn rất nhiều.

Những người tới đây đa số đều chỉ để nhìn Cẩu gia một cái, thuận tiện chụp một bức ảnh cùng với Cẩu gia mà thôi.

Đối với những yêu cầu nhỏ này thì hắn cũng không có cách nào để từ chối cả.

Sáng hôm sau.

Lâm Phàm nằm dài trên ghế, vẻ mặt có vẻ như vô cùng thoải mái, những ngày này trôi qua không còn gì nhàn nhã hơn.

Lúc này, tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên.

“Cha, có chuyện gì vậy?”

Ông Lâm hét lên: “Con định bao giờ mới về nhà đây? Sắp đến tháng hai rồi, định cứ mãi ở Thượng Hải như vậy sao?”

Lâm Phàm nghe xong thì bất lực. Năm nay hắn cũng mới chỉ về nhà có một chuyến, người trong nhà còn đợi hắn về đón năm mới nữa chứ.

Chớp mắt đã sắp đến tháng hai rồi, thời gian trôi qua nhanh thật.

Nếu như trước đây thì hắn chắc chắn sẽ về nhà. Nhưng năm nay hắn lại tiếp quản Viện phúc lợi trẻ em nên chỉ có thể ở lại đây đón năm mới. Nhưng nếu hắn ở lại thì cha mẹ chắc chắn sẽ không vui.

“Cha, nếu cha mẹ cùng tới Thượng Hải đón năm mới thì thế nào?” Lâm Phàm hỏi dò.

Ông Lâm nói: “Đi Thượng Hải làm gì? Con không về nhà nữa sao? Không định đi chúc tết họ hàng trong nhà sao?”

Lâm Phàm: “Cha, không phải thế.Cha cũng biết đó, không phải con đã tiếp nhận một Viện phúc lợi trẻ em ở Thượng Hải hay sao? Con nghĩ như này, ba với mẹ cùng qua đây, chúng ta sẽ đón tết cùng bọn trẻ ở Viện phúc lợi. Cha xem, những đứa trẻ này cũng rất đáng thương, cô đơn lẻ loi một mình như vậy. Những ngày lễ như này chúng cũng rất muốn được hưởng không khí của gia…”

Còn không đợi Lâm Phàm nói xong, ông Lâm đã cắt ngang, hơn nữa giọng điệu còn rất khen ngợi: “Xem ra tên nhóc thối nhà chúng ta một năm nay cũng đã trưởng thành lên không ít. Được rồi, cha với mẹ ở đâu đón năm mới cũng vậy, chỉ hi vọng cả nhà chúng ta quây quần cùng nhau đón tết là được. Giờ cha sẽ bàn bạc lại với mẹ con, năm nay sẽ đón Tết ở Thượng Hải. Thế nhưng mùng Hai tết bắt buộc phải về nhà một chuyến để đi chúc tết người lớn trong nhà. Nếu không mọi người lại nói ra nói vào thì mệt lắm.”

Lâm Phàm mỉm cười: “Được ạ, vậy cha mẹ cứ tính toán.”

Sau khi trò chuyện một lúc thì hai cha con cúp máy.

Lâm Phàm rất vui, vì cha già nhà mình lại có lòng khoan dung như vậy.

Ngô U Lan: “Anh Lâm, năm mới anh không về Trung Châu nữa sao?”

Lâm Phàm: “Ở lại Thượng Hải rồi. Nhưng mùng Hai tết vẫn phải về nhà một chuyến, em với cha em thì sao?”

Ngô Thiên Hà cười: “Tôi chỉ có một cô con gái này thôi, cũng chả có họ hàng thân thích gì. Ở đâu đón Tết mà chả như nhau.”

Điền Thần Côn cũng lên tiếng: “Tôi cũng vậy, cũng chả có nơi nào để đi.”

Triệu Chung Dương: “Tôi phải về quê, nếu không mẹ tôi sẽ đánh gãy chân tôi mất.”

Lâm Phàm: “Thôi được rồi, không nói chuyện này nữa. Còn tận mười mấy ngày cơ mà, gấp gáp làm gì.”

…

“Lâm đại sư.” Lúc này, Lưu Hiểu Thiên bỗng xuất hiện ở ngoài cửa tiệm.

Lâm Phàm kêu lên: “Đội trưởng Lưu, cơn gió nào đưa anh tới đây vậy?”

Lưu Hiểu Thiên cũng không khách khí trực tiếp ngồi xuống. Ngô U Lan đưa cho anh ta một tách trà: “Còn có thể là cơn gió nào chứ, đương nhiên là cơn gió tốt rồi. Không phải nói chứ Lâm đại sư này, chó của cậu lợi hại thật đấy. Lần này tôi qua thăm nó tiện nói với cậu chuyện này luôn.”

Lâm Phàm: “Có chuyện gì vậy?”

Đối với Lưu Hiểu Thiên, ân nhân cả đời này của anh ta là ai chứ? Đương nhiên là Lâm đại sư rồi.

Anh ta thăng tiến được nhanh như vậy tất cả đều là nhờ vào Lâm đại sư. Tuy giờ anh ta đã lên tới chức Cục phó rồi, nhưng

vẫn để cho mấy người Lâm đại sư gọi anh ta là đội trưởng Lưu.

Xưng hô như vậy có cảm giác thân mật hơn một chút.

Chương 1309: Cẩu gia được khen thưởng

“Tôi đến đây chính là muốn thông báo cho cậu một tiếng, bên Cục chuẩn bị trao thưởng cho Cẩu gia vì đã có hành động dũng cảm, còn có cả tiền thưởng nữa đó.” Lưu Hiểu Thiên cười nói.

Lâm Phàm bối rối, không dám tin: “Anh nói gì cơ? Trao thưởng cho nó vì sự dũng cảm đó sao? Không nhầm lẫn gì đó chứ?”

Lưu Hiểu Thiên đáp lại: “Chắc chắn là không có nhầm lẫn. Thông báo hiện đang chờ phê duyệt rồi. Nhưng cũng phải nói thật đây là lần đầu tiên tôi gặp được chuyện như này đó, có thể nói rằng đây là một tiền lệ trước đây chưa từng có.”

Lâm Phàm giơ ngón tay cái: “Chính phủ quả là không đi đường bình thường.”

“Đúng rồi, đồng nghiệp của tôi cũng nhờ tôi hỏi thăm một chút. Cậu huấn luyện như nào mà Cẩu gia lại thông minh như vậy đấy? Cậu cũng biết những người trong đội chống ma túy với tôi cũng có quen biết mà phải không, họ cũng muốn nuôi một chú chó thông minh như vậy, nên mới nhờ tôi hỏi cậu. Có thể huấn luyện giúp họ được không?” Lưu Hiểu Thiên nghiêng người hỏi.

Lâm Phàm không chút nghĩ ngợi lắc đầu nói: “Không thể. Tôi còn không biết huấn luyện thế nào thì sao giúp họ được chứ. Thế nên chuyện này phải dựa vào bản thân thôi.”

Tuy hiện giờ hắn huấn luyện chó coi như cũng khá chuyên nghiệp thế nhưng cũng không muốn gây sự chú ý quá mức. Nếu không có quỷ mới biết về sau hắn sẽ bận đến mức nào nữa.

Lưu Hiểu Thiên cười cười nhìn Lâm Phàm: “Lâm đại sư, sao cậu lại không thành thật như vậy chứ. Nhưng tôi cũng hiểu được, chúng ta quen biết nhau lâu như vậy, làm sao tôi lại có

thể không biết cậu nghĩ gì chứ. Chuyện này cứ để tôi từ chối với họ là được."

Lâm Phàm cười nói: "Biết thế thì tốt. Đúng rồi, lâu lắm không thấy anh tới đây. Đợt này bận quá hay gặp phải chuyện gì rồi?"

"Nhiều việc quá thôi, cuối năm rồi còn gì. Chuyện trị an rất quan trọng, mấy tên trộm cũng xuất hiện ngày một nhiều. Giờ tôi bận sứt đầu mẻ trán, ai được ở đây an nhàn như cậu đâu chứ." Lưu Hiểu Thiên nói.

"Tôi làm gì được nhàn rỗi như anh nói chứ. Giờ tôi cũng có rất nhiều việc phải xử lí." Lâm Phàm không chịu thừa nhận rằng hiện tại hắn ta quả thật rất rảnh rỗi.

Nhưng đối với chức vụ của Lưu Hiểu Thiên hiện nay thì việc anh ta hy vọng việc được về nhà đón năm mới cùng gia đình quả thật rất mong manh. Kể cả có là ngày 30 Tết thì anh ta cũng phải đi làm thôi.

Nếu như họ cũng nghỉ Tết thì an ninh chẳng phải sẽ rất loạn sao.

Thời gian cũng không còn sớm, Lưu Hiểu Thiên cũng không muốn ở lại quá lâu: "Tôi đi trước đây, đợi thông báo được phê chuẩn tôi sẽ phái người mang tới cho cậu."

"Được, trên đường chú ý an toàn." Lâm Phàm nói.

Sau khi Lưu Hiểu Thiên rời đi, Lâm Phàm nhìn sang Cẩu gia: "Thỏa mãn chưa, thưởng cho hành động dũng cảm của mày đó. Mày là con chó đầu tiên được nhận giải thưởng này đó nha."

Cẩu gia nở nụ cười kỳ lạ, nhưng nụ cười này có vẻ như đang thở dài vậy.

Lâm Phàm: "Sắp đến Tết rồi, ai cùng tôi đi mua sắm chút đồ không?"

Triệu Chung Dương: "Tôi đi."

Điền Thần Côn: "Tôi cũng đi."

"Được, vậy Ngô U Lan cùng lão Lưu ở lại đây trông cửa hàng. Chúng ta đi thôi." Lâm Phàm nói.

Gánh nặng càng lớn, thì những dịp quan trọng sẽ càng bận rộn hơn.

Hàng trăm đứa trẻ ở Việc phúc lợi còn đang đợi hắn, nên việc chuẩn bị đón năm mới cũng không thể quá sơ sài được.

Mỗi người một bộ quần áo mới, một đôi giày mới, bánh kẹp vân vân.

Quan trọng nhất vẫn là lì xì.

Lâm Phàm lái một chiếc xe bán tải hiệu Hummer, chở Điền Thần Côn và Triệu Chung Dương đến chợ.

Đương nhiên, quần áo và đồ chơi vẫn phải mua ở phố Vân Lý. Phù sa không chảy ruộng ngoài, cũng không phải lo việc bị người ta chém giá.

Còn bánh kẹo với mấy thứ đồ ăn vặt chỉ có thể mua ở ngoài thôi.

Ai bảo mấy người ở phố Vân Lý bọn họ đa số chỉ bán quần áo với giày dép chứ.

Quầy bánh kẹo.

Chủ cửa hàng ngạc nhiên: "Ơ, anh không phải là Lâm đại sư sao?"

Họ vừa đến một quầy bánh kẹo, ông chủ cũng còn khá trẻ. Nên vừa thấy Lâm Phàm là đã nhận ra ngay, sau đó còn nhiệt tình đưa ghế cho họ ngồi, còn đi pha trà cho họ nữa.

Khiến cho Lâm Phàm cũng có chút ngại ngùng.

"Lâm đại sư, anh tới đây có việc gì vậy?"

Lâm Phàm: "Cũng không có việc gì. Sắp đến năm mới rồi nên tôi đi sắm ít đồ dùng cho năm mới, mua chút bánh kẹo."

Ông chủ vỗ ngực nói: "Lâm đại sư, anh yên tâm, chuyện này cứ giao cho tôi đi. Tôi cũng là một người hâm mộ của anh nên toàn bộ bánh kẹo sẽ để cho anh giá vốn, tuyệt đối sẽ không lấy của anh một xu. Nếu như lấy của anh một đồng tiền nào tôi liền không phải người."

Lâm Phàm: "Đừng, đừng như vậy. Mở cửa kinh doanh sao có thể không lấy tiền được chứ. Anh cứ để cho tôi một cái giá

hợp lý là được.”

Ông chủ lại nói: “Lâm đại sư, anh nói thế thì thôi cũng được, tôi chỉ lấy một chút tiền thôi. Nhưng chắc chắn sẽ rẻ hơn giá thị trường.”

Lâm Phàm: “Vậy thì được.”

Hắn cũng có chút xấu hổ. Ban đầu vốn cũng định đi xem thêm mấy nhà nhưng ai ngờ người ta lại nhiệt tình như vậy, khiến cho hắn cũng có chút ngại ngùng. Nhưng thôi kệ vậy, người ta đã nói thế rồi thì hắn còn nói được gì nữa.

Chương 1310 - Công nhân nhỏ vui vẻ

Đầu tháng các đạo hữu vote ít kim phiếu ủng hộ truyện nhé!!! thasnks!!!

Chương 1310: Công nhân nhỏ vui vẻ

Bận rộn đến tận chiều.

Về cơ bản mọi thứ đã đàm phán xong với chủ cửa hàng, tiền cũng đã đặt cọc. Chỉ cần chờ người đến lấy hàng nữa là xong.

Trong xe.

Điền Thần Côn ngưỡng mộ nói: “Cậu cũng nổi tiếng thật đấy, đi tới đâu cũng có người nhận ra. Thái độ phục vụ như này thật sự đáng ghen tị mà.”

Lâm Phàm cười: “Không phải ông theo tôi nên cũng được thơm lây sao.”

Điền Thần Côn gật đầu đồng ý: “Cũng đúng là thế thật.”

Vì Triệu Chung Dương đang lái xe nên Lâm Phàm cũng rảnh tay cầm điện thoại lướt weibo.

Lúc này, hắn thấy có rất nhiều tin nhắn từ một ID tên là “Công nhân nhỏ vui vẻ”.

Mở ra xem.

“Xin chào Lâm đại sư, tôi là người hâm mộ của anh. Xin anh hãy giúp tôi.”

“Tôi thật sự không còn cách nào nữa. Tôi năm nay 27 tuổi, đã làm việc ở một công trường tại Thượng Hải được một năm rồi. Mặc dù sắp tới năm mới, nhưng tôi vẫn chưa nhận được một xu tiền lương nào. Không chỉ có tôi chưa nhận được mà rất nhiều công nhân khác cũng không có.”

“Lâm đại sư, có thể anh sẽ không đọc được tin nhắn này nhưng bây giờ tôi chỉ biết nhắn tin cho anh mà thôi.”

Người đó gửi cho hắn rất nhiều tin nhắn, hết tin nhắn này lại đến tin nhắn khác.

Lâm Phàm nhíu mày, quả thật chuyện này cũng hơi khó giải quyết. Nhưng người này lại là người hâm mộ của hắn, lại còn gửi cho hắn nhiều tin nhắn như vậy. Chẳng lẽ hắn lại có thể ngồi trơ mắt nhìn, coi như đó không phải chuyện của mình sao?

Không được. Dù gì đã đọc được rồi thì cũng không thể bỏ qua được.

Sau đó hắn nhìn thấy người đó cũng để lại số điện thoại nên đã trực tiếp gọi vào số điện thoại đó.

“Alo, ai vậy?” Giọng nói của một thanh niên phát ra từ đầu dây bên kia, nhưng giọng nói này có vẻ hơi khàn, có vẻ như vừa cãi nhau với ai đó.

“Tôi là Lâm đại sư. Tôi đã đọc được tin nhắn của anh, giờ anh đang ở đâu?”

“Hả? Lâm đại sư sao, anh thật sự là Lâm đại sư sao?”

“Đúng, tôi đây. Giờ anh đang ở đâu?”

“Lâm đại sư, tôi đang ở đường Triều Hải.”

“Được, đợi một chút, tôi sẽ qua đó ngay.”

Sau đó hắn liền cúp máy.

Không cần nghĩ cũng biết người đàn ông kia giờ đang kích động đến mức nào.

Không lâu sau, Lâm Phàm nhìn thấy một nhóm người đang ngồi ở vỉa hè phía bên kia đường.

Những người đó đều đang mặc quần áo công nhân, trên người phủ đầy bụi bặm. Hơn nữa độ tuổi họ cũng không còn trẻ nữa, hầu như đều tầm 30 - 40 tuổi, có người cũng phải tầm 50 tuổi rồi.

“Haizz, công trường không trả lương thì không có cách nào về nhà đón Tết được rồi.” Một người có vẻ lớn tuổi nhất trong nhóm người đó thở dài bất lực, nhìn rất đáng thương.

Những công nhân bên cạnh cũng như vậy, có người trông rất tức giận, có người trông như sắp khóc tới nơi.

“Đi làm cả một năm trời, đến cuối năm lại không có một xu dính túi thì làm gì còn mặt mũi nào mà về nhà nữa chứ?”

“Đúng vậy, chúng ta hỏi họ bao nhiêu lần cũng đều bị đuổi đi.”

Một người đàn ông trông khá trẻ tuổi lên tiếng: “Mọi người đợi chút, tôi vừa nhận được điện thoại của Lâm đại sư rồi. Anh ấy nói chút nữa sẽ tới, anh ấy nhất định sẽ giúp chúng ta.”

“Tôi nói này Tiểu Triệu, cậu đừng mơ mộng gì về thần tượng nữa, bọn họ đều là giả hết. Ai sẽ có lòng tốt giúp những người như chúng ta chứ?”

Tiểu Triệu đáp lại: “Không đúng, Lâm đại sư không giống với những người khác.”

Đúng lúc này, Tiểu Triệu nghe thấy một giọng nói khiến cậu ta lập tức cảm thấy vui vẻ hẳn lên.

“Ở đây ai là Công nhân nhỏ vui vẻ vậy?” Lâm Phàm lên tiếng hỏi.

“Lâm đại sư, là tôi.” Tiểu Triệu vội vàng nhìn qua, khi thấy người tới là ai cùng lúc nghe được giọng nói này khiến cậu ta vui đến mức nhảy cẫng lên.

Mấy người Lâm Phàm xuống xe nói chuyện với họ.

Triệu Chung Dương nghi ngờ hỏi: “Tại sao mọi người không đến Bộ lao động?”

Tiểu Triệu bất đắc dĩ thở dài: “Chúng tôi đã đi rồi nhưng bọn họ cũng chỉ yêu cầu chúng tôi đi tìm người có tư cách pháp nhân tại công trường thôi. Nhưng chúng tôi sao tìm được họ

chứ, hơn nữa cũng chả có giấy tờ chứng nhận lương nên nhà nước cũng không thể giúp chúng tôi giải quyết chuyện này được.”

Triệu Chung Dương lắc đầu: “Quả thật chuyện này cũng hơi khó giải quyết.”

Lâm Phàm: “Khó gì chứ. Gặp khó khăn thì nhất định phải giải quyết. Tôi khinh thường nhất là chuyện ăn quỵt lương đó. Sắp Tết đến nơi mà không chịu trả lương cho mọi người sao?”

Sau đó hắn nhìn Tiểu Triệu hỏi: “Công trường của mọi người ở đâu, tôi đi đòi cho mọi người.”

Tiểu Triệu nhìn Lâm Phàm: “Ở phía trước.”

“Đi thôi, đi xem thế nào.” Lâm Phàm nói.

…

Công trường xây dựng ở phía bên kia đường Triều Hải.

Khi Lâm Phàm dẫn theo nhóm công nhân đi tới công trường, có vài người cũng đang ở trong đó. Nhưng những người này đều đang vây quanh một người.

Hơn nữa Lâm Phàm còn nghe thấy một vài giọng nói.

“Trả lương đây. Nếu không trả lương thì hôm này ông đừng mong đi ra khỏi đây.”

“Đúng thế, chúng tôi vất vả lao động cả một năm trời rồi, ông không thể không trả tiền cho chúng tôi được.”

“Tết đến nơi rồi, ông có để cho chúng tôi về quê không hả?”

Chương 1311: Rãnh rỗi sinh nông nổi

Chủ thầu đang bị nhóm công nhân vây quanh ôm đầu bất lực: "Thật sự tôi không có tiền mà. Bên trên không đưa tiền cho tôi thì tôi lấy đâu ra tiền để trả cho mấy người đây?"

"Xin nhường đường chút." Lâm Phàm từ trên xe bước xuống. Mặc dù hắn chưa từng làm trong ngành này thế nhưng thật sự không thể đứng im nhìn chuyện này xảy ra được.

Những công nhân đó nhìn thấy Lâm Phàm đều không biết người đàn ông này là ai.

Lâm Phàm: "Anh làm gì ở đây?"

Người đang bị bao vây kia nhìn Lâm Phàm nói: "Tôi là chủ thầu của công trường này. Tôi thật sự không có tiền mà, nếu có tiền tôi chắc chắn sẽ đưa, nhưng phía trên thật sự không có đưa tiền cho tôi."

Tiểu Triệu tiến lên trước: "Lâm đại sư, đây là chủ thầu của chúng tôi. Nhưng tôi biết ông ấy quả thật là không có tiền, bên trên không phát tiền xuống cho ông ấy."

Lâm Phàm gật đầu: "Chủ thầu đúng không, nói sơ qua về quy trình của công trường anh đi."

Chủ thầu nhìn Tiểu Triệu, lại nhìn người đàn ông trước mặt: "Tôi là chủ thầu của đội công nhân này, bên trên tôi là công ty lao động. Phía trên lại là công ty Xây dựng, trên công ty xây dựng chính là Chủ đầu tư. Tiền lương của mọi người cũng là phát theo từng cấp phát xuống, nhưng công ty lao động thật sự không có phát tiền cho tôi, tôi cũng không có tiền trả lương cho mọi người."

"Ông có số điện thoại của người phụ trách bộ lao động đó không?" Lâm Phàm hỏi.

Chủ thầu ngay lập tức gật đầu: "Có, có chứ."

"Đưa cho tôi."

Sau đó Lâm Phàm lập tức gọi điện thoại.

Hắn dùng điện thoại của chủ thầu để gọi điện, còn chưa có câu nào thì đối phương đã gào lên.

“Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, không có tiền. Lần này không có tiền đưa cho mọi người đâu, ra tết mới phát lương được.”

Lâm Phàm giờ mới lên tiếng: “Xin chào, tôi là Lâm đại sư. Người hâm mộ của tôi là công nhân ở công trường của anh, anh nói anh không có tiền, vậy thì ai có tiền?”

“Lâm đại sư? Lâm đại sư cái gì, đã nói là không có tiền. Anh không nghe hiểu tiếng người hả? Đủ rồi đó. Đừng gọi điện nữa. Nếu sang năm còn muốn có việc để làm thì đừng nói nhảm nhí nữa.”

Cạch.

Sau đó lập tức cúp máy.

Lâm Phàm cười, không ngờ người này lại có thái độ thô lỗ như vậy: “Có số điện thoại của công ty Xây dựng không?”

Chủ thầu lắc đầu nói: “Không có, bên công ty Lao động là người phát lương cho chúng tôi, họ bảo chúng tôi làm gì thì chúng tôi làm cái đó.”

“Vậy chủ đầu tư của công trường này là công ty nào?” Lâm Phàm hỏi.

“Công ty Bất động sản Đại địa.” Chủ thầu nói.

Lâm Phàm lấy điện thoại, tìm số điện thoại đăng trên trang web của Công ty Bất động sản, sau đó trực tiếp ấn gọi.

“Xin chào, đây là Công ty Trách nhiệm hữu hạn Bất động sản Đại địa. Xin hỏi có chuyện gì vậy?”

Lâm Phàm: “Xin chào. Tôi đang ở công trường của dự án bất động sản mà bên công ty đang đầu tư ở đường Triều Hải. Tôi muốn hỏi một chút, sắp sang năm mới rồi mà sao công ty vẫn chưa phát tiền lương cho công nhân vậy?”

“Xin lỗi, chuyện này tôi cũng không rõ. Tất cả các khoản tiền lương của công ty chúng tôi đều được phát đúng thời hạn, anh nên hỏi công ty Xây dựng. Xin hỏi anh còn có câu hỏi nào nữa không ạ?”

Lâm Phàm: “Có thể để lãnh đạo của anh nghe điện thoại được không?”

“Xin lỗi, lãnh đạo của chúng tôi hiện đang họp. Hơn nữa các cuộc gọi cần phải được hẹn trước.”

Lâm Phàm bức xúc: “Đừng làm việc kiểu trốn tránh trách nhiệm ấy với tôi. Giờ tôi muốn nói chuyện với lãnh đạo của các anh, nếu không anh tự nhận lấy hậu quả đi.”

Đầu dây bên kia liền im lặng.

“Xin đợi một chút.”

Một lúc sau, cuộc gọi đã được kết nối.

“Ai vậy?”

“Tôi muốn hỏi một chút. Dự án ở đường Triều Hải tại sao vẫn chưa phát lương cho công nhân?”

“Anh là ai? Chuyện này có liên quan gì tới anh?”

Lâm Phàm trả lời: “Tôi là Lâm đại sư ở phố Vân Lý. Tôi hỏi giùm một người hâm mộ của tôi hiện đang là công nhân ở công trường của anh.”

“Lâm đại sư? Oh, tôi biết rồi, Lâm đại sư ở phố Vân Lý đúng không? Chuyện này chúng tôi cũng không biết. Công ty tôi đã phát khoản tiền lương này rồi. Tình hình cụ thể anh phải hỏi công ty Xây dựng ở bên dưới.”

Lâm Phàm hỏi tiếp: “Vậy sao? Vậy làm phiền anh một chút, anh có thể liên hệ công ty Xây dựng bảo họ phát tiền lương được không?”

“Lâm đại sư, hình như chuyện này không liên quan tới anh thì phải?”

Lâm Phàm đáp lại: “Đúng thế, không phải là việc của tôi. Thế nhưng tôi lại là người thích lo việc bao đồng đấy, có được không?”

“Đồ thần kinh!”

Cạch.

Sau đó lập tức cúp máy.

Những công nhân xung quanh cũng chỉ bất lực thở dài nhìn Lâm Phàm. Không còn cách nào nữa rồi.

…

Văn phòng công ty TNHH Bất động sản Đại Địa.

Người vừa nói chuyện với Lâm Phàm là một vị trưởng phòng. Ông ta thấy Lâm Phàm đúng là lo chuyện bao đồng.

Lâm đại sư bị làm sao vậy không biết.

Hắn ta tự cho rằng mình mặt mũi hắn ta lớn đến mức ai cũng phải nể mặt à, rảnh rỗi sinh nông nổi rồi hả?

Chương 1312: Không có tiền? Vậy mà cũng nói được

Ông ta cực kì khinh thường những tên nhóc nghĩ là mình có chút năng lực nên không thèm coi trời cao đất dày thế nào.

Sau đó nhấc máy gọi điện cho bộ phận lễ tân.

“Nếu còn nhận được những cuộc gọi như thế này cứ thẳng thừng từ chối cho tôi. Không được phép nghe máy.” Nhân viên lễ tân bị ông ta mắng té tát.

Cuộc gọi nào cũng nhận bừa bãi như vậy, không biết họ có còn muốn tiếp tục làm việc nữa không.

Công trường.

Tuy Tiểu Triệu rất tự tin về thần tượng của mình, nhưng khi nghe được cuộc điện thoại vừa rồi thì cậu ta cũng không muốn làm khó Lâm Phàm. Thần tượng của mình lại tình nguyện giúp đỡ mình đã khiến cậu ta vui lắm rồi.

Ít nhất cũng khiến cậu ta có cảm giác thần tượng của mình không phải là loại người không thèm đếm xỉa đến người hâm mộ.

“Lâm đại sư, thôi kệ đi. Chúng tôi sẽ tự tìm cách, hoặc đành đợi đến sang năm bọn họ phát lương vậy.” Tiểu Triệu mở lời trước. Dù gì cũng do cậu ta xui xẻo mới gặp phải loại chuyện này, cũng không nắm chắc được phần thắng.

“Không có gì. Hôm nay tôi phải nói chuyện với họ cho ra nhẽ.” Lâm Phàm xua tay. Hắn không tin đối phương lại có thể hống hách như vậy, không trả lương cho người ta mà cmn còn cho là mình đúng. Nếu như không giải quyết được chuyện này thì hắn sẽ hận mình đến chết mất thôi.

Triệu Chung Dương trầm ngâm nói: “Anh Lâm, giờ phải làm thế nào? Chuyện này cũng rất bình thường, bọn họ cứ đẩy tới đẩy lui trách nhiệm cho nhau thôi. Hơn nữa tôi thấy chuyện này e rằng cũng có chút phức tạp. Có thể bên chủ đầu tư họ đã đưa tiền rồi nhưng vẫn ăn chặn một ít, sau đó xuống đến công ty Xây dựng cũng ăn chặn thêm một ít nữa. Cứ từng cấp từng cấp ăn chặn chút ít tiền như vậy e là đến cuối cùng cũng chả còn lại được bao nhiêu, thế nên… anh cũng hiểu rồi đó.”

“Mặc dù cũng có khả năng như thế thật, nhưng cũng không thể không trả lương cho người ta như vậy được. Lợi nhuận bọn họ kiếm được chắc chắn không ít, nhưng công nhân họ cũng chỉ nhận được khoản tiền lương cố định đó thôi. Đều là đồng tiền mồ hôi xương máu cả mà, dù cho họ muốn trục lợi để làm giàu cũng ăn quỵt tiền lương người ta như thế chứ.” Lâm Phàm có suy nghĩ của riêng mình. Mặc dù Triệu Chung Dương phân tích cũng có cái đúng, nhưng một khi người ta đã cho rằng cái lý đó đúng thì người ta sẽ không nghĩ đến cái lý khác nữa.

Lâm Phàm nhìn sang nhóm công nhân: “Tôi hỏi mọi người, mọi người có muốn lấy lương để về quê ăn Tết không?”

“Muốn.”

Mong ước lớn nhất của họ lúc này là lấy được tiền. Còn bọn họ đã quá thất vọng với cái công trường này rồi. Nếu có thể họ thậm chí còn không muốn đến đây nữa ấy chứ.

“Vậy thì được, chúng ta đến Sở lao động.” Lâm Phàm dẫn đầu đoàn người rời khỏi công trường.

Đồng thời lấy điện thoại ra.

Có những thứ khi cần dùng thì vẫn nên dùng.

Weibo.

Lâm Phàm: “Công ty TNHH Bất động sản Đại Địa cũng là một công ty lớn có tiếng. Hiện tại đã cận kề Tết Nguyên đán nhưng công trường xây dựng của họ ở đường Triều Hải vẫn

chưa trả cho các công nhân một đồng lương nào, cực kỳ quá đáng. Khi tôi gọi điện thoại tới thì lãnh đạo công ty có thái độ ngang ngược vô cùng. Bổn đại sư đây không thể nhịn được nữa, nhất là khi trong số những công nhân đó lại có người hâm mộ của tôi. Tôi nhất định phải giúp họ lấy lại được tiền."

Bài đăng vừa được lên trong giây lát đã thu hút vô số bình luận.

"Đệch, những chuyện như này năm nào cũng xảy ra. Không ngờ lại đụng phải Lâm đại sư rồi, ủng hộ Lâm đại sư."

"Gặp phải những chuyện như này, cách giải quyết tốt nhất là làm ầm lên hoặc nhảy lầu."

"Thực ra Lâm đại sư cũng nên hiểu đôi khi những chủ đầu tư đó cũng thật sự không có tiền."

"Lầu trên đừng kể truyện cười nữa, không có tiền cũng là lí do à? Không có tiền còn đi đầu tư à? Lại còn để người ta làm không công một năm trời. Không biết lúc mấy người họ kiếm lời lãi cao thì để cho công nhân người ta được bao nhiêu tiền."

"Nói đúng đấy. Mấy chủ đầu tư này không có tiền mà cũng lấy ra làm lí do được sao? Nếu như bọn họ dám nói năm nay mọi người đừng lấy tiền, đợi sang năm bán được phòng thì sẽ trả gấp đôi lương thì tôi công nhận."

"Không có tiền mà đầu tư cái khỉ gì."

"Vô lý vãi ra. Bất động sản Đại Địa cũng là nhà đầu tư lớn, đầu tư không ít dự án có tiếng đâu. Sao lại không có tiền được?"

Trên weibo Lâm Phàm cũng là một tài khoản có tích xanh nổi tiếng, có rất nhiều tài khoản tích xanh khác muốn tranh thủ độ hot Lâm Phàm nên cũng chia sẻ bài đăng này.

Còn có cả một vài ngôi sao nổi tiếng nữa, vốn chuyện này cũng không liên quan đến họ. Nhưng ai bảo Lâm đại sư là người đánh bại được Anh Kim chứ, thế nên bọn họ vô cùng biết ơn Lâm Phàm, tiện tay chia sẻ một cái, khiến cho mọi việc tự nhiên được nhiều người biết tới hơn.

Triệu Chung Dương vẫn luôn chú ý đến mọi động tĩnh trên weibo. Chỉ trong một thời gian ngắn, số lượt chia sẻ bài đăng

đã lên tới hơn 130 nghìn lượt. Hơn nữa phần lớn đều từ các tài khoản có tiếng. Thật sự rất đáng ngạc nhiên.

Chương 1313: Phóng viên đánh hơi mò tới

“Anh Lâm, chắc chuyện này sẽ không bị làm lớn lên đâu nhỉ?” Triệu Chung Dương hỏi.

Lâm Phàm: “Chính xác là tôi muốn làm ầm chuyện này lên. Mặc dù vấn đề có thể không nhất thiết là do Công ty Bất động sản Đại Địa, nhưng bọn họ lại là chủ đầu tư, năng lực quản lý không tốt thì họ đương nhiên sẽ phải chịu trách nhiệm cho việc này.”

Tinh tinh.

Lúc này, điện thoại của Lâm Phàm kêu lên.

Phóng viên: “Lâm đại sư, giờ các anh đang ở đâu vậy?”

Lâm Phàm: “Trên đường tới sở lao động.”

Vừa cúp máy thì lại có người gọi điện thoại tới.

Đều là điện thoại của các phóng viên. Khi bọn họ đọc được bài đăng trên weibo của Lâm Phàm đã lập tức liên hệ với Lâm đại sư, dường như bọn họ đã đánh hơi được tin gì đó thú vị.

Vốn dĩ những chuyện quỵt lương thế này chỉ là chuyện nhỏ, nhưng giờ Lâm đại sư ra mặt, anh ta chính là người tạo ra tin tức. Mỗi lần có chuyện thì chuyện đó hoàn toàn không đơn giản chút nào.

Lúc này, những phóng viên có tiếng của Thượng Hải đều đang vội vã đi tới sở lao động, cố gắng lấy được tin tức mới nhất càng sớm càng tốt.

Một tòa nhà đã xây xong của Công ty Bất động sản Đất đai.

Có nhiều người đang ở đây xem nhà.

Nhân viên bán hàng đang vô cùng tất bật. Dự án chung cư này của bọn họ đang rất hot, vừa bắt đầu mở bán thôi mà mỗi ngày đều đón rất nhiều khách tới xem nhà.

“Chọn căn này đi.” Một người dân đã nhìn trúng một căn hộ, sau đó nhìn con trai nói: “Căn nhà này là để dành cho con sau khi cưới, con bắt buộc phải kết hôn trong vòng nửa năm tới cho cha.”

“Cha yên tâm, có nhà rồi chắc chắn con sẽ kết hôn.”

Người bán hàng vô cùng đắc ý, xem ra lại chốt đơn thêm được một căn nữa rồi đây.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói từ phòng kinh doanh vang lên khiến người nghe sửng sốt.

“Lâm đại sư vừa đăng weibo đó, mọi người xem đi. Hắn nói Công ty TNHH Bất động sản Đại Địa không trả lương cho công nhân, giờ hắn đang dẫn theo các công nhân đến đây đòi lương đó.”

“Không đời nào, Bất động sản Đại Địa lại làm trò ghê tởm như thế á? Sắp tết rồi mà cũng không trả lương cho người ta đi?”

“Nhân phẩm quá tệ.”

“Không mua nữa, đây gọi là gì chứ. Lâm đại sư chính là thần tượng của tôi. Nếu tôi còn mua nhà của chủ đầu tư này không phải là tôi đang tát vào mặt Lâm đại sư sao?”

Nhân viên bán hàng ngẩn người, sau đó thì nhanh chóng cứu vãn tình hình: “Các vị, căn hộ của chúng tôi có chất lượng tốt nhất đó. Giờ số lượng cũng không còn nhiều, nếu như giờ mọi người không mua về sau chưa chắc sẽ mua được nữa đâu.”

“Tốt thì đã làm sao? Có tiền mà phải sợ không mua được nhà sao? Thái độ của công ty các người như này nếu có mua nhà tôi cũng không yên tâm nổi.”

“Tôi cũng không mua nữa, không ngờ lại xảy ra chuyện như này. Lúc trước đọc báo đều đọc được tin các công nhân xây dựng bị ăn quỵt tiền lương, không ngờ công ty Bất động sản Đại Địa của mấy người cũng xảy ra tình trạng này. Không thể yêu thương nổi!”

Người phụ trách phòng kinh doanh khi nghe được tin này cũng vội vã chạy tới xoa dịu hiện trường.

Nhưng nhưng người dân có ý định mua nhà đã không còn mặn mà với công ty này nữa rồi.

Bọn họ thấy nếu ngay cả tiền lương của công nhân mà chủ đầu tư này còn lom com không trả thì sao có thể là một chủ đầu tư tốt được chứ? Nếu bọn họ mua nhà rồi vậy về sau có xảy ra vấn đề gì thì chắc chắn sẽ không thể giải quyết kịp thời cho họ đâu.

Mắt thấy các khách hàng rời đi càng ngày càng nhiều khiến cho người phụ trách phòng kinh doanh cũng lo lắng vô cùng.

Cho đến giờ anh ta cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sở lao động.

Các công nhân cảm thấy khá căng thẳng, đây cũng không phải lần đầu tiên bọn họ đến đây, nhưng những lần đó cũng chả giải quyết được vấn đề gì.

Lâm Phàm dẫn đầu nhóm công nhân tiến vào. Bảo vệ nhìn thấy thì vội vàng chạy ra ngăn họ lại.

“Mọi người đến đây có việc gì vậy?” Bảo vệ cảnh giác nhìn họ sau đó gọi thêm vài người nữa đến.

Lâm Phàm nói: “Tôi dẫn mấy người này tới đây để nhờ các vị lãnh đạo giúp đỡ, tôi thay mặt nhóm công nhân này đòi lại tiền lương.”

Bảo vệ nhíu mày: “Thế có chuyện gì mà phải dẫn theo nhiều người thế này? Muốn lấy lương thì về đến đơn vị quản lý của mấy người mà lấy, đến đây làm quái gì. Giải tán hết cho tôi, đừng làm ầm ĩ lên ở đây.”

Đúng lúc này, các phóng viên lũ lượt kéo đến. Nhìn thấy trước cổng sở lao động nhiều người như vậy, ai nấy đều vô cùng hào hứng.

“Lâm đại sư…” Người còn chưa thấy đâu nhưng đã nghe thấy âm thanh của các phóng viên đó rồi.

Bảo vệ nhìn thấy nhiều phóng viên tới đây như vậy thì cũng ngạc nhiên.

Rốt cuộc là có chuyện gì thế này?

Phóng viên: “Lâm đại sư, xin hỏi chuyện này cụ thể là như nào vậy? Sao anh lại giúp đỡ các công nhân này đòi tiền lương?”

Hết câu hỏi này đến câu hỏi khác.

Chương 1314: Sở lao động bị ép đứng ra hỗ trơ

Nhóm công nhân nhìn thấy tình hình này thì không dám tin vào mắt mình. Thậm chí còn cảm thấy lo lắng hơn, bọn họ thấy hình như chuyện này bắt đầu ầm ĩ lên rồi.

Lâm Phàm bình tĩnh trả lời câu hỏi của các phóng viên: "Thật ra chuyện này cũng không có gì. Một người hâm mộ của tôi đang là công nhân của công trường này, cậu ấy gửi cho tôi rất nhiều tin nhắn trên weibo muốn nhờ tôi giúp đỡ. Nhưng thời gian gần đây tôi cũng không đọc tin nhắn nên cũng không có chú ý tới. Nhưng hôm nay sau khi đọc được tin thì tôi đã liên hệ với cậu ấy ngay lập tức. Biết được chuyện các công nhân bị công trường nợ lương nên mới muốn giúp đỡ bọn họ một chút."

Phóng viên hỏi tiếp: "Xin hỏi có phải là vì đó là người hâm mộ của anh nên anh mới tình nguyện giúp đỡ bọn họ sao?"

Lâm Phàm xua tay: "Đây chỉ là một trong số lí do đó mà thôi, không phải là lí do duy nhất. Thành phố xinh đẹp như này nhờ vào những người công nhân này, chúng ta có thể sống thoải mái trong những ngôi nhà đầy tiện nghi là do có những đôi bàn tay của họ xây dựng nên. Mà giờ đã cận kề Tết rồi, bọn họ lại không được cầm trên tay những đồng tiền xương máu do chính mình làm ra. Chỉ cần là người có một chút lương tâm thì tuyệt đối sẽ không thể khoanh tay đứng nhìn được."

Dần dần càng có nhiều người qua đường cũng tụ tập lại xung quanh họ.

"Nói rất đúng."

"Không sai, nếu như không có bọn họ thì sẽ chúng ta sẽ không thể được sống trong như căn nhà đẹp như vậy."

"Còn đối với Công ty TNHH Bất động sản Đại Địa, chúng tôi không quan tâm họ đã nhận thầu bao nhiêu công trình, nhưng dù sao những công nhân này cũng làm việc cho bọn họ. Thế

nên tôi đến sở lao động nhờ cậy các lãnh đạo ở đây giúp đỡ chúng tôi.” Lâm Phàm nói tiếp.

Bảo vệ thấy tình hình có vẻ không ổn nên mau chóng liên hệ lên ban lãnh đạo.

Hiện giờ các phóng viên cũng đến đây rồi, lại là thời điểm giáp Tết, có chuyện gì xảy ra thì cả đất nước này sẽ biết hết. Nếu họ xử lý không thỏa đáng có thể gây ra hậu quả rất lớn.

Phóng viên hỏi: “Lâm đại sư nói đúng, chuyện này đúng là không nên.”

Phóng viên bọn họ đã gặp phải không biết bao nhiêu chuyện tương tự rồi. Có lúc chuyện đã bị làm ầm ĩ lên thì các công nhân cũng nhận được tiền lương. Nhưng có những người lại không may mắn như vậy, ngay đến các chủ thầu cũng chạy trốn, họ chỉ đành chấp nhận coi như làm không công một năm trời.

…

Lãnh đạo sở lao động đang thảnh thơi uống trà nghe thấy tin báo thì vẻ mặt khẽ thay đổi: “Cậu nói gì? Lâm đại sư mang theo người tới sao?”

“Đúng vậy, hình như là do công trường không phát lương. Trong số đó lại có một công nhân là người hâm mộ của Lâm đại sư, thế nên anh ấy đã dẫn theo bọn họ đến đây nhờ chúng ta giúp họ lấy lại lương.”

Lãnh đạo ngây người: “Chuyện này có liên quan gì đến hắn chứ?”

“Không liên quan, nhưng các phóng viên cũng tới đây rồi. Hơn nữa Lâm đại sư dường như cũng là người của công chúng, mỗi hành động của hắn đều nhận được sự chú ý của rất nhiều người.”

Lãnh đạo không nói gì, nhưng ông ta cũng hiểu rõ mọi chuyện rồi. Nếu chuyện này không được xử lý ổn thỏa thì thật sự sẽ rất xui xẻo.

Nhất là giờ các phóng viên đã tới đây, hơn nữa theo lời của bảo vệ thì số lượng phóng viên không hề ít. Nếu như bọn họ

không tích cực xử lí chuyện này, có trời mới biết được các phóng viên đó sẽ xuyên tạc thành những gì.

Lãnh đạo không nghĩ ngợi gì lập tức đứng dậy, đích thân ra cổng tiếp đón.

Chuyện này nhất định phải được giải quyết, bất kể thế nào nội trong ngày hôm nay bắt buộc phải xử lí xong.

Cổng ra vào.

Giám đốc Vương vội vã chạy tới, thái độ thay đổi khi nhìn thấy Lâm Phàm, hồ hởi nói: "Chào Lâm đại sư!"

Lâm Phàm cười nói: "Chào Giám đốc. Hi vọng ông sẽ không tức giận, tôi cũng không còn cách nào khác."

"Không có gì, tôi hiểu mà." Sau đó nghiêm túc nói: "Lâm đại sư yên tâm. Chuyện này tôi sẽ xử lý thật ổn thỏa. Thành phố Thượng Hải có thể xinh đẹp như này đều là nhờ vào các công nhân bọn họ. Hôm nay lại để xảy ra chuyện này, tôi nhất định sẽ giải quyết thật tốt."

Lâm Phàm: "Làm phiền Giám đốc rồi."

"Khách khí như vậy làm gì chứ. Châm ngôn của sở lao động chúng tôi là vì dân phục vụ. Nếu chúng tôi biết chuyện này sớm hơn thì sao có thể để Lâm đại sư phải đích thân tới đây chứ." Giám đốc Vương nói.

Các phóng viên đứng tụm lại một bên lên tiếng hỏi: "Chào Giám đốc, xin hỏi các công nhân sẽ được trả lương chứ?"

Giám đốc Vương nhìn thấy phóng viên thì sao có thể nói sẽ không lấy được tiền chứ, sau đó quả quyết nói: "Nhất định sẽ lấy được lương. Nếu như không đòi được thì Chính phủ sẽ hành động, bảo đảm các công nhân sẽ có thể vui vẻ về quê đón Tết."

Hoan hô!

Lâm Phàm vỗ tay, nhìn sang nhóm công nhân: "Giám đốc đã lên tiếng, mọi người nghe thấy rồi chứ. Nếu như không đòi được, nhà nước sẽ trả lương cho mọi người, còn không mau cảm ơn giám đốc."

Các công nhân nghe thấy những lời này thì vô cùng vui mừng nên cũng nói ra những lời hay ý đẹp giống như đối với họ tiền không quan trọng vậy.

Chương 1315: Không ai muốn chịu trách nhiệm

Giám đốc Vương tuy cười nhưng có vẻ như nụ cười này có chút gượng gạo. Nhưng lời đã nói ra khỏi miệng rồi thì còn làm thế nào được nữa?

Chuyện lần này không thể vòng vo được. Nếu như còn trì hoãn không giải quyết, e là mọi chuyện sẽ càng tồi tệ hơn nữa.

Giám đốc Vương lên tiếng: "Nếu đã đến đây rồi thì mọi người vào trong đi. Trước tiên cần phải làm rõ vấn đề đã mới có thể dùng thuốc bắt bệnh được. Những năm gần đây chúng tôi cũng đã nhận được không ít lá đơn về chuyện nợ lương như này, mọi việc đều được giải quyết rất ổn thỏa. Tôi tin là chuyện lần này cũng sẽ không ngoại lệ."

Lâm Phàm: "Ôi, chúng tôi thật sự cũng không còn cách nào nữa rồi, vẫn phải nhờ vào ngài giám đốc đây thôi."

"Đâu có, đâu có." Giám đốc Vương khiêm tốn đáp lại. Giờ ông ta đã bị Lâm Phàm tâng lên cao như vậy, đã không còn đường xuống nữa rồi."

Vốn dĩ các phóng viên cũng không muốn rời đi, bọn họ còn muốn hóng hớt xem tiến triển của sự việc sẽ như nào nữa.

Đoàn người tiến vào phòng họp lớn của sở lao động.

Trên đường đi, trong đầu của giám đốc Vương vẫn mải suy nghĩ xem nên giải quyết chuyện này như thế nào.

Gần đây có rất nhiều các chủ đầu tư rất coi thường pháp luật, quả thật chuyện này cũng không dễ giải quyết.

Không chỉ có bọn họ mà các chủ đầu tư bên kia cũng vòng vo hơn ai hết, luôn luôn lảng tránh vấn đề.

Hợp đồng cứ hạ xuống theo từng tầng từng cấp một, giấy trắng mực đen đều được viết rõ ràng, người này lại đẩy cho người kia. Khi có chuyện xảy ra cũng không biết tìm ai để giải quyết.

Đau đầu ghê!

Công ty cung cấp lao động.

Người phụ trách khi nãy nói chuyện với chủ thầu ngây người khi nhìn thấy tình hình trên mạng.

Ông ta không ngờ mọi chuyện lại đến mức này..

Không chỉ đang hot rần rần trên weibo mà còn thu hút sự chú ý của các phóng viên.

Nhưng bọn họ thật sự không có tiền. Sau khi họ nhận được tiền phát xuống từ bên trên, toàn bộ tiền đều được chi trả cho những thiết bị ở công trường. Còn có một chút tiền họ còn phải dắt túi mang về nhà nữa, làm gì còn tiền để mà phát cho các công nhân nữa.

Nhưng khi đọc được bài đăng trên weibo, ông ta cảm thấy tình hình này không ổn rồi.

Trong phòng họp.

Nhân viên đang chuẩn bị trà nước nhưng nhóm công nhân này đông đến mức họ không thể chuẩn bị kịp trong thời gian ngắn được.

Các phóng viên đang đứng đằng sau chụp ảnh.

Giống như đang chuẩn bị mở một cuộc họp vậy.

Lâm Phàm: "Giám đốc Vương, chuyện này sẽ giải quyết thế nào?

"Chuyện này…" Giám đốc Vương im lặng giây lát, nói: "Lâm đại sư, có thể nói cho tôi biết tình hình cụ thể được không? Như vậy tôi mới có thể giúp mọi người giải quyết được."

"Tiểu Triệu, anh nói với giám đốc đi." Lâm Phàm cũng chỉ biết được đại khái mọi chuyện, tình hình cụ thể cũng khá mơ hồ."

Tiểu Triệu vốn cũng lo lắng một chút, đây là lần đầu cậu ta nói chuyện với lãnh đạo cấp cao như vậy. Nhưng sự việc có liên quan tới tiền lương nên anh cũng không sợ nữa.

Sau đó, cậu ta kể lại chi tiết mọi chuyện, không giấu diếm bất cứ thứ gì.

Sau khi nghe xong, giám đốc Vương trầm tư. Chuyện này quả thật khá khó giải quyết.

Phía trên các công nhân là chủ thầu, phía trên của chủ thầu là công ty lao động. Phía trên của lại là công ty xây dựng, cấp cao nhất chính là chủ đầu tư.

Ông ấy cũng không phải lần đầu gặp phải những chuyện như này. Nhưng tiền khó kiếm, tầng tầng lớp lớp quan hệ như vậy quả thật không biết phải tìm ai.

Coi như họ có tìm tới giám đốc của công ty lao động đòi tiền, người ta nói không có tiền, phía trên không phát tiền xuống cho họ thì cũng chả làm được gì.

Nhưng mà đụng tới công ty xây dựng thì lại trở nên phức tạp hơn rồi. Có quá nhiều người phụ trách cứ đẩy tới đẩy lui, không ai muốn chịu trách nhiệm, chả còn cách nào nữa.

Lâm Phàm: "Lãnh đạo, nếu sở lao động gặp phải những chuyện như này thì thường sẽ giải quyết thế nào?"

Giám đốc Vương đáp lại: "Thường chúng tôi sẽ thúc giục họ trả lương cho công nhân. Nếu đối phương vẫn nhây không trả lương thì sẽ đưa ra hội đồng trọng tài lao động. Nhưng nếu hai bên có thể trao đổi và giải quyết trước khi ra trọng tài thì sẽ giải quyết luôn. Dù sao nếu đưa ra hội đồng trọng tài thì cũng sẽ mất ít nhất là hai tháng. Giờ đã giáp Tết rồi nên tôi nghĩ mọi người nên trao đổi giải quyết riêng với nhau là tốt nhất."

Lâm Phàm cũng thấy chuyện này rất phức tạp, có những chuyện thật sự không biết nói gì mới phải.

Nhưng giám đốc Vương nói cũng đúng, giờ ai nợ tiền thì người đó chính là ông giời!

Nếu muốn lấy lại tiền thì chỉ có thể từ tốn để lấy tiền, thậm chí phải quỳ xuống để xin tiền nữa thôi.

Tinh tinh!

Lúc này, điện thoại của Lâm Phàm kêu lên.

Lâm Phàm ra hiệu cho mọi người im lặng, sau đó nghe điện thoại.

"Alo, ai đó?"

Giọng điệu của người ở đầu dây bên kia có chút tức giận xen chút bất lực: “Lâm đại sư, anh có nhất thiết phải làm như vậy không?”

“Anh là ai?” Lâm Phàm hỏi, tên này bị điên hả. Còn không biết là ai đã mắng hắn như vậy, chả có chút lịch sự nào.

“Tôi là Giám đốc bộ phận kinh doanh của Bất động sản Đại Địa, anh có nhất thiết phải làm ầm chuyện này trên mạng như vậy không? Anh có biết chuyện này gây cho công ty chúng tôi hậu quả lớn thế nào không, có chuyện gì chúng ta có thể từ từ bàn bạc mà. Huống hồ chúng tôi không có bất cứ liên quan nào tới chuyện trả tiền lương. Chúng tôi đã đưa tiền xuống dưới rồi, nếu anh muốn lấy tiền thì nên tìm công ty xây dựng và công ty lao động mới đúng.” Giám đốc Ngô giờ tức đến mức chỉ muốn đánh người.

Chương 1316: Tôi là người không biết nói đạo lý

Chuyện này có sức ảnh hưởng rất lớn đến số lượng tiêu thụ bất động sản của họ. Theo phản ánh, ở các cơ sở kinh doanh của họ giờ đang có không ít khách hàng ồn ào muốn trả lại nhà.

Sau đó họ mới nhận ra có người đã đăng bài mắng chửi họ trên weibo, hơn nữa người đăng bài lại là một người rất có tiếng nói trên weibo nữa.

Cmn có chuyện gì xảy ra vậy?

Lâm Phàm cười: “Không phải tôi đã đến tìm ông rồi à? Nhưng ông có nói chuyện tử tế với tôi không? Cũng đừng có nói công ty lao động gì đó, bọn họ cũng nói là không có tiền để trả lương đây này.”

Giám đốc Ngô: “Họ không có tiền thì có liên quan gì tới công ty tôi? Mọi người lấy tiền thì đi đòi họ ấy, không phải tìm bọn tôi. Anh có thể nói có lý hơn chút được không?”

Lâm Phàm: “Thật ngại quá. Tôi là người không biết nói đạo lý đấy, tôi chỉ cần biết ai là người chịu trách nhiệm cuối cùng thôi. Công trình này là của công ty các ông đầu tư, thế nên các ông chính là người phụ trách. Công nhân không được phát

lương, không hỏi các ông thì hỏi bây giờ? Còn các ông làm việc với bên công ty xây dựng thế nào là chuyện của các anh. Ông thấy có đúng không?"

Giám đốc Ngô: "Không phải như vậy. Chúng tôi đã ký hợp đồng với các nhà thầu phụ bên dưới, chuyện này không có liên quan tới chúng tôi. Anh không hiểu à?"

"Xin lỗi, quả thật tôi không hiểu lắm. Giờ tôi chỉ cần cầm được tiền thôi, còn chuyện các ông thỏa thuận thế nào thì là chuyện của các ông." Lâm Phàm nói.

"Anh nên đi tìm công ty lao động. Hiểu không hả?" Giám đốc Ngô tức giận gào lên, cảm giác người này nói mãi mà vẫn không chịu hiểu.

Lâm Phàm vốn đang rất bình tĩnh nhưng lúc này giọng điệu cũng không còn thân thiện như trước nữa.

"Thôi thôi, đừng vòng vo với tôi, cũng đừng xàm xí nữa. Tôi chỉ cần biết các ông có định trả lương cho người ta hay không hả?"

"Không có tiền." Giám đốc Ngô tức giận nói.

"Được, ông nhớ lời ông nói đấy nhé. Giờ chuyện gì tôi cũng cũng không làm, mắc công dây dưa với các ông." Lâm Phàm nói."

Cạch.

Sau đó lập tức cúp máy.

Giám đốc Ngô tức không nói nên lời, ngay lập tức gọi điện cho công ty Xây dựng.

"Tổng giám đốc Lưu, các anh làm sao vậy? Công ty Lao động mà các anh tìm đang làm trò quái gì thế? Không phải chúng tôi đã thanh toán hết tiền rồi sao? Sao lương của công nhân mà cũng không trả cho người ta là sao?" Giám đốc Ngô điên người.

Giám đốc Lưu ở đầu dây bên kia hoang mang: "Ôi trời, Giám đốc Ngô, ý anh là sao vậy, sao công ty xây dựng lại không trả lương được chứ. Số tiền các anh thanh toán căn bản không hề khớp với số tiền chúng ta đã kí kết trong hợp đồng. Số tiền ban

đầu là 20 triệu, nhưng các anh mới chỉ đưa có 15 triệu thôi. Anh nói xem chỗ tiền đó sao đủ để chi tiêu được chứ?"

Giám đốc Ngô: "Những chuyện đó tôi không cần biết. Chắc các anh cũng biết sự việc đang rầm rộ trên weibo gây hậu quả lớn thế nào với công ty chúng tôi. Giờ anh mau chóng liên lạc với công ty lao động cho tôi đi. Tôi không muốn chuyện này ầm ĩ hơn nữa, hiểu chưa? Nếu như để Tổng giám đốc biết được thì sau các anh đừng mơ nhận thầu hạng mục này nữa."

"Vậy nhé, cúp máy đây."

Giám đốc Lưu nhăn nhó, nói cái quái gì vậy. Nhưng vẫn gọi điện thoại cho bên công ty lao động.

Điện thoại vừa được kết nối, ông ta đã gào ầm lên: "Các người làm sao đấy, không phải tôi đã thanh toán tiền rồi à? Sao còn không trả lương cho công nhân? Các anh có biết chuyện này đã ầm ĩ lên rồi không, cmn ngay đến sở lao động cũng biết chuyện rồi. Nếu công ty các anh không làm được thì cứ nói, để tôi còn biết đường đổi người khác. Có hiểu không?"

"Giám đốc Lưu, anh nghe tôi nói đã. Thật ra chuyện này cũng rất khó cho chúng tôi, rõ ràng chúng ta đã thỏa thuận là 15 triệu, nhưng các anh chỉ thanh toán có 8 triệu. Anh nói xem từng đó tiền còn chi cho vật liệu, thiết bị, phát lương cho các nhân viên nữa thì lấy đâu tiền để trả lương cho công nhân đây. Chúng tôi cũng khó xử lắm chứ."

Chuyện này cũng chỉ là bất đắc dĩ, từng cấp từng cấp lại ăn chặn một ít tiền. Đến cuối thì cũng chẳng còn bao nhiêu tiền nữa.

"Tôi không cần biết, hôm nay các anh bắt buộc phải trả đầy đủ lương cho công nhân đi." Giám đốc Lưu nói.

Người phụ trách Công ty lao động: "Giám đốc Lưu, chúng tôi thật sự không có tiền, anh nói xem giờ chúng tôi lấy đâu ra tiền mà trả chứ. Trừ khi các anh bù đủ số tiền còn lại, chúng tôi sẽ lập tức trả lương cho bọn họ."

Giám đốc Lưu nghe vậy thì lập tức nổi giận. Đưa hết cho các anh thì chúng tôi được cái gì nữa?

"Anh có ý gì?" Giám đốc Lưu không hài lòng nói.

Người phụ trách trả lời: “Không có ý gì cả. Anh cũng hiểu chỗ khó của chúng tôi mà. Chỗ tiền đó cơ bản đã không đủ rồi, lại càng không có thừa. Chẳng lẽ tôi còn phải ứng thêm tiền của mình vào sao?”

Giám đốc Lưu: “Ứng thêm thì sao? Làm công trình không phải là cần phải ứng trước tiền sao, anh cứ phát lương cho bọn họ sau đó bù vào, không đúng à?”

“Thế thì nói làm gì nữa. Tôi không làm công trình này nữa. Tôi sẽ chỉ nhận tiền theo tiến độ tôi đã hoàn thành. Các anh có thể tìm người khác tốt hơn.”

Giám đốc Lưu đành xuống nước: “Thôi thôi được rồi. Năm nào cũng thế cứ cuối năm là bao nhiêu chuyện.”

…

Chương 1317: Sở lao động ra tay

Phòng họp.

“Ông cũng thấy rồi đấy, cái này chẳng có cách nào khác, chỉ có thể nhờ giám đốc giúp đỡ.” Lâm Phàm nhìn về phía giám đốc Vương, vẻ mặt bất đắc dĩ. Nếu chuyện này để người bình thường giải quyết thì cho dù gãy chân cũng không có tác dụng gì.

Trừ khi thực sự đi đến chỗ trọng tài lao động.

Nhưng có ai chịu mất thời gian đó chứ?

Giám đốc Vương rất lo lắng. Chuyện này cực kỳ phiền toái, cho dù là ông ta thì cũng không nhất định có tác dụng. Nhưng bây giờ các các phóng viên đều đang chờ đợi, nếu ông ta không làm thì sẽ thật sự có thể xảy ra chuyện.

“Để tôi gọi điện thoại hỏi một chút.” Giám đốc Vương nói, sau đó tìm đến số điện thoại rồi gọi tới.

Điện thoại được kết nối.

“Alo, quản lý Ngô đúng không? Tôi là Giám đốc Vương Sơn ở Sở Lao Động.” Ngữ khí vừa đủ để người ta nghe xong đã biết đây là một lãnh đạo lớn.

Quả nhiên, quản lý Ngô ở đầu dây bên kia sửng sốt, sau đó lời nói có vẻ lấy lòng: "Xin chào giám đốc Vương."

"Công trường bên Hải Lộ các anh xảy ra chuyện gì? Tại sao lại không trả lương cho công nhân? Anh phải biết rằng chúng tôi rất coi trọng vấn đề tiền lương của người lao động nhập cư, bên trên cũng đã ban hành các văn kiện xuống rồi." Vương Sơn nói.

Quản lý Ngô cũng không biết nên nói như thế nào: "Giám đốc, anh không biết đấy thôi, chúng tôi cũng chẳng có cách nào khác. Chúng tôi cũng chỉ là ký hợp đồng với người ta, thuê công nhân bên ngoài, tiền cũng trả đúng hạn. Tiền lương không trả, chúng tôi cũng không quản được, chỉ có thể tìm công ty lao động. Cho nên hy vọng giám đốc có thể hiểu cho."

Quản lý Ngô dám khiêu chiến với Lâm Phàm nhưng không dám khiêu chiến với Vương Sơn. Dù sao đây cũng là lãnh đạo, hơn nữa còn là ở sở lao động.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là lịch sự tạm thời mà thôi. Nếu như quan hệ đến lợi ích thì có lẽ ông ta sẽ thật sự không cho đối phương sắc mặt tốt.

Vương Sơn: "Vậy ý của anh chính là các anh không quản được à?"

Giám đốc Ngô kêu oan: "Chúng tôi muốn quản nhưng không có chức năng này. Chúng tôi đã ký hợp đồng với công ty xây dựng, giao tất cả mọi thứ cho đối phương rồi cho nên về phương diện tiền lương, chúng tôi không có biện pháp."

"Vậy được rồi, vậy thì đến chỗ trọng tài lao động đi." Vương Sơn cũng không muốn nói thêm gì nữa. Ông ta là lãnh đạo, sao có thể không biết vấn đề ở trong này.

Chỉ là đi đến chỗ trọng tài lao động thì cần thời gian. Về phần tiền lương, vẫn nên nghĩ thêm biện pháp khác đã.

Quản lý Ngô vừa nghe thấy lời này đã thời ngây người: "Giám đốc Vương, xin chờ đã, đừng như vậy chứ?"

Vương Sơn: "Tôi hỏi anh, mảnh đất kia có phải do các anh khai thác hay không?"

“Vâng, là do công ty chúng tôi phát triển.” Quản lý Ngô thừa nhận.

“Vậy thì được, là các anh khai thác là được. Bây giờ, công nhân đã đến chỗ chúng tôi. Đây thuộc loại sự kiện nợ lương vô cùng lớn. Cơ quan nhà nước chúng tôi rất coi trọng việc này. Chúng tôi có sự nghi ngờ nhất định đối với thực lực phát triển bất động sản trên đất các anh. Bởi vậy chúng tôi sẽ nghiêm túc kiểm tra lại, xác định lại xem công ty các anh có thể có ảnh hưởng tốt đến sự khai phá và phát triển bất động sản ở Thượng Hải hay không.” Giọng điệu Vương Sơn nghiêm túc hẳn lên.

Chuyện này vốn không nghiêm trọng nhưng mà có Lâm đại sư tham gia mà phóng viên cũng đã gia nhập.

Cái này mà đưa tin thì thật sự vô cùng ghê gớm.

Nếu ông ta không hành động, sẽ không biết sẽ bị nói như thế nào nữa.

Có thể là, không làm được việc, năng lực không đủ.

Nếu thật sự là như vậy thì sẽ có khả năng bị người ta đuổi khỏi vị trí này.

Hơn nữa đối với tình huống khảo sát bên bất động sản Đại Địa, Sở lao động bọn họ không có quyền nhưng các bộ phận khác cũng không cách nào yên ổn.

Quản lý Ngô lại không có ngu, nghe được tình huống này cũng nóng nảy.

“Giám đốc Vương, cái này….”

Lời còn chưa dứt.

Đầu dây bên kia truyền đến âm thanh máy bận.

Vương Sơn thở dài: “Các bạn công nhân, chuyện này Sở lao động chúng tôi nhất định sẽ theo dõi đến cùng. Chúng tôi sẽ sắp xếp người đến công ty lao động, công ty xây dựng và chủ đầu tư bên kia để mời người tới đây nói chuyện.”

Ông ta đã chuẩn bị mời người đến uống trà.

Đây ít nhất là một lời giải thích.

Đối với công nhân, họ đã hài lòng.

Không phải họ chưa từng tới Sở Lao động nhưng đến chỉ là điền vào một mẫu đơn, sau đó lại bị quay lòng vòng, đưa về chỗ cũ. Bây giờ không chỉ gặp được lãnh đạo mà còn có phóng viên ở đây.

Tất cả những chuyện này trong mắt bọn họ, đều phải cảm ơn Lâm đại sư. Nếu như không phải có Lâm đại sư, căn bản họ sẽ không gặp tình huống như bây giờ.

Lâm Phàm không ngờ sự tình lại phức tạp và khó làm như vậy.

Tiểu Triệu nói: "Lâm đại sư, thật sự cảm ơn anh rất nhiều."

Lâm Phàm xua tay: "Cảm ơn cái gì, sự việc còn chưa được giải quyết. Đợi khi giải quyết xong thì cảm ơn cũng không muộn."

Tiểu Triệu cười, không nói thêm gì. Cậu ta thật sự rất vui vẻ, về sau nhất định phải trở thành fan não tàn của Lâm đại sư.

"Giám đốc Vương, lần này cảm ơn ông." Lâm Phàm nói.

Vương Sơn: "Lâm đại sư, tôi nhất định sẽ thúc giục chuyện này. Trong vòng ba ngày, tôi nhất định sẽ trả lời cho cậu được không?"

"Được."

Chương 1318: Chính chủ không hề hay biết

Rời khỏi sở lao động.

Nhưng việc này cũng không thể cứ vậy quên đi, nhất định phải theo dõi đến cùng.

Trên xe.

Lâm Phàm thật sự khó chịu: "Mẹ nó, càng nghĩ càng tức giận."

Triệu Chung Dương bất đắc dĩ nói: "Cái này thì biết làm sao được, cái gì cũng cần quy trình."

Lâm Phàm không nói hai lời, bắt đầu nổi giận trên Weibo.

“Bất động sản Đại Địa không có tiền xây nhà, tiền lương của công nhân cũng không trả, đẩy tới đẩy lui. Vừa nhìn đã thấy không phải là doanh nghiệp đáng tin cậy, người mua nhà phải chú ý.”

Mắng chửi tương đối thẳng thắn.

Nếu như là người khác thì sẽ thật sự không dám chửi như vậy, sợ sẽ ăn đơn kiện.

Nhưng Lâm Phàm thì không sợ, muốn đến thì đến, không phục thì hắn làm.

Trên weibo.

“Mẹ kiếp, hình như hôm nay Lâm đại sư rất tức giận.”

“Đúng vậy, đúng là chưa từng thấy Lâm đại sư tức giận như vậy.”

“Bất động sản Đại Địa này là thứ gì? Sao lại làm cho Lâm đại sư khó chịu như thế?”

“Nợ lương đều đáng chết.”

…..

Buổi tối.

Tại một bữa tiệc cao cấp.

Chu Quốc Sinh là tổng giám đốc bất động sản Đại Địa. Lúc này ông ta đang ăn cơm với mấy tổng giám đốc khác, tán gẫu một ít chuyện trong ngành.

Một tổng giám đốc trong đó cười nói: “Tổng giám đốc Chu, hôm nay công ty của anh nổi tiếng rồi.”

Chu Quốc Sinh cười: “Nổi tiếng gì chứ? Tại sao tôi lại không biết?”

“Tổng giám đốc Chu, anh thật sự không biết à?”

Chu Quốc Sinh: “Thật sự tôi không biết. Anh nói đi, là chuyện gì?”

“Anh xem weibo của Lâm đại sư đi, đã xảy ra chuyện rồi. Tổng giám đốc Chu cậu vẫn còn có thể ngồi yên được thật rất đáng bội phục đó nha.”

Chu Quốc Sinh có chút khó hiểu nhưng vẫn lấy điện thoại di động ra, xem Weibo một chút.

Bình thường ông ta cũng có xem Weibo nên đương nhiên cũng biết đến Lâm đại sư nhưng khi nhìn thấy Weibo, vẻ mặt tươi cười kia của ông ta thay đổi trong nháy mắt.

Nợ lương?

Làm sao có thể.

Nhưng tại chỗ có không ít tổng giám đốc, Chu Quốc Sinh cũng không dám biểu hiện quá kích động. Sau đó ông ta buông di động xuống, miễn cưỡng lộ ra nụ cười.

“Không có việc gì, đều là chuyện nhỏ. Không biết Lâm đại sư này muốn làm gì nữa. Chúng ta ăn cơm uống rượu đi, cứ để cho người bên dưới đi giải quyết là được rồi.”

Một tổng giám đốc cười nói: “Anh Chu, việc này anh mặc kệ à? Lâm đại sư này cũng không phải là người lương thiện gì. Hắn chửi anh trên weibo sẽ có ảnh hưởng không tốt.”

“Ôi chao, để ý những việc này làm gì? Chúng ta làm bất động sản, nhà ở đó, mua hay không mua hay thì vẫn ở đó. Còn có thể ảnh hưởng đến việc người khác mua nhà hay không à? Ngày mai sự tình sẽ giải quyết.” Chu Quốc Sinh rất bình tĩnh.

Tuy rằng trong lòng khó chịu nhưng ông ta cũng không coi đây là chuyện gì đáng kể.

Ngày hôm sau.

Phố Vân Lý.

Ngô U Lan: “Anh Lâm, chuyện tiền lương của người lao động nhập cư còn chưa kết thúc sao?”

“Vẫn chưa nhưng chắc là sẽ nhanh thôi. Sở Lao động đã ra mặt thì việc này sẽ được giải quyết nhanh chóng.” Lâm Phàm nhớ tới chuyện ngày hôm qua lại có chút bất đắc dĩ. Chuyện này ấy mà, không phải bạn cứ lợi hại là có thể giải quyết. Những người đó đều là lão làng, họ luôn có biện pháp từ từ kéo dài thời gian với bạn.

Hơn nữa người này đưa đẩy còn khôn khéo hơn người kia.

Ngày hôm qua nhân viên Sở lao động mở cửa mời người phụ trách của công ty xây dựng và công ty lao động tới đây nói chuyện. Nhưng e là cũng không nói ra được cái gì, họ cơ bản đều trốn tránh lẫn nhau, nói hết vẫn không có tiền.

Tôi nói là không có tiền, bạn có thể làm gì được chứ?

Huống hồ còn có một chuyện tương đối rườm rà, đó là có vài lao động nhập cư không ký hợp đồng lao động. Người ta nói không có hợp đồng thì sẽ không nhận nợ, bạn có thể làm gì được đây?

Trong này liên quan đến tận mấy triệu tiền lương. Muốn người ta móc ra không phải là một chuyện đơn giản.

……

Công ty xây dựng.

Giám đốc Lưu đang rất buồn bực. Ngày hôm qua được mời đến sở lao động, toàn nói đến những thứ linh tinh gì đấy, đã thế còn dám uy hiếp ông ta nữa.

Nhưng ông ta không có tiền.

Tiền công trình đã nói xong là hai mươi triệu tệ, nhưng mà con mẹ nó lại đưa cho mình có mười lăm triệu. Chỗ này dùng một chút, chỗ kia dùng một chút thì lấy đâu ra còn có tiền. Nếu mà bổ sung thêm năm triệu thì làm gì có chuyện không có tiền phát lương cho công nhân.

Trách ai? Chắc chắn là trách nhà đầu tư, chứ không thể đổ lỗi cho ông ta được.

Công ty dịch vụ lao động.

Không ngờ giám đốc Lưu của công ty xây dựng lại tham như vậy, giữ lại bảy triệu, thật mẹ nó quá tàn nhẫn mà.

Tiền công trình đưa xuống qua từng cấp, chuyện khấu trừ là rất bình thường. Nhưng lại có chuyện ép uổng tàn nhẫn như vậy sao? Căn bản là không cho người ta cơ hội sống.

Chỉ có chút tiền rắm thối này thì làm được cái gì?

Ngay cả một sợi lông cũng không đủ.

Bởi vậy giữa ba người cứ đẩy tới đẩy lui. Không ai đồng ý trả tiền cho những người lao động nhập cư này.

Đặc biệt là công ty dịch vụ lao động, họ tuyên bố những người lao động nhập cư này không ký hợp đồng lao động nên không tính là công nhân của bọn họ. Nếu có ký hợp đồng thì mang hợp đồng đến, chắc chắn sẽ được trả lương.

Nhưng thật không may, hầu hết những người lao động nhập cư ở đây đều không ký hợp đồng.

Chương 1319: Dư luận càng ngày càng lớn

Giám đốc Vương cũng đành bất lực với tình huống này. Mấy người này đều là lão làng, muốn họ thành thật bỏ tiền lương ra là chuyện rất khó. Cuối cùng ông ta không nói thêm được gì nữa, đành phải đi đến chỗ trọng tài lao động.

Ông ta vốn không muốn bị cuốn vào cuộc tranh chấp tiền lương này nhưng lại bị Lâm Phàm đặt lên cao nên đã không còn đường lui. Huống hồ ở đây còn có những phóng viên kia, đây hoàn toàn là chuyện gấp, không thể lười biếng được.

Trên mạng.

Các phóng viên cơ bản đều đứng cùng một mặt trận với Lâm Phàm. Sau khi trở về, họ lập tức viết tin tức.

“Bất động sản Đại Địa nợ người lao động nhập cư một năm tiền lương.”

“Bên trên đã có văn bản phát hành, mà sao tiền lương của người lao động nhập cư vẫn luôn là vấn đề. Cuối cùng là ai có chỗ dựa mà lại có thể bỏ qua các điều lệ này.”

“Người xây dựng thành phố không nên bị đối xử như vậy.”

“Lãnh đạo Sở Lao động Vương Sơn đích thân ra mặt, yêu cầu chủ đầu tư thanh toán tiền lương cho công nhân.”

“Sự kiện bất động sản Đại Địa nợ tiền lương rõ ràng không phải là lần đầu tiên.”

“Lâm đại sư đòi tiền lương cho fan, mọi người nghĩ sao?”

Các loại tiêu đề tin tức tràn ngập trên mạng. Dựa theo cách tiếp cận trước kia thì cho dù có loại tin tức này cũng tuyệt đối sẽ không có nhiều bài báo như vậy. Nhưng lần này sự việc có chút không thích hợp.

Bởi vì chuyện này liên quan đến Lâm đại sư.

Cư dân mạng.

“Cmn, chuyện này còn chưa giải quyết được sao?”

“Lâm đại sư thật sự quá tốt, muốn làm fan não tàn, phải làm fan của Lâm đại sư.”

“Những người đầu tư này thật không biết xấu hổ. Tiền lương của người lao động nhập cư mà cũng nợ.”

“Sắp qua năm mới rồi, có thể để cho người ta về nhà ăn tết hay không thế?”

“Bất động sản Đại Địa, cái tên này có chút quen thuộc. Chỗ chúng tôi ở mới xây một khu chung cư, hình như cũng là do Đại Địa xây dựng.”

“Đi lên, trợ giúp Lâm đại sư một tay.”

……

Trên mạng ồn ào nhiệt tình, vô số người đang chửi bất động sản Đại Địa.

Tất nhiên, một số người đứng lên nói chuyện hộ công ty bất động sản này nhưng rất nhanh đã bị tiêu diệt trong nước bọt công bằng của cư dân mạng.

Công ty Bất động sản Đại Địa.

Tối hôm qua Chu Quốc Sinh cùng các tổng giám đốc cùng ngành uống không ít rượu, đến bây giờ đầu óc còn hơi mơ màng. Ông ta vừa đến văn phòng, thư ký đã vội vàng tiến vào.

“Tổng giám đốc Chu, không tốt rồi, đã xảy ra chuyện lớn.” Thư ký vội vàng nói.

“Hoảng hốt cái gì? Trời sập cũng không cần vội vàng như vậy.” Chu Quốc Sinh răn dạy một câu, sau đó hỏi: “Nói đi, có chuyện gì?”

Thư ký mở tin tức: “Tổng giám đốc Chu, ngài nhanh chóng xem đi, trên mạng xuất hiện rất nhiều tin tức tiêu cực liên quan đến công ty chúng ta, nó đã gây ra dư luận cực lớn.”

“Dư luận? Dư luận gì?” Chu Quốc Sinh nhìn tin tức, sắc mặt cũng không quá tốt: “Đây là đã xảy ra chuyện gì?”

Thư ký: “Công ty chúng ta khai thác đất bên Hải Lộ, sau đó ký hợp đồng. Bây giờ, bên công ty lao động không trả lương cho công nhân, sau đó gây sự đến bên Sở lao động.”

Chu Quốc Sinh cau mày: “Đó là chuyện của công ty lao động, liên quan gì đến chúng ta?”

Thư ký: “Nhưng những người bên ngoài không nghĩ như vậy.”

Chu Quốc Sinh khoát tay: “Không cần quản, để cho bọn họ gây sự đi. À, đi nói rõ ràng với công ty lao động, để cho bọn họ nhanh chóng giải quyết cho tôi, nếu không thì gặp nhau tại tòa án.”

Cốc cốc!

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi.”

Người phụ trách bộ phận bán hàng vội vàng đi vào, vẻ mặt có chút bối rối: “Tổng giám đốc Chu, không ổn rồi, tòa nhà chúng ta xây trên khắp cả nước, xuất hiện tình trạng trả phòng quy mô lớn. Còn có rất nhiều người tụ tập ở tòa nhà, yêu cầu chúng ta trả lương.”

Chu Quốc Sinh: “Tình huống này là sao? Những người đó muốn trả lương gì cơ?”

“Không, họ đang đòi tiền lương cho những người lao động nhập cư kia.” Người đứng đầu bộ phận bán hàng nói.

“Mẹ nó, một đám dân đen ăn no không có việc gì làm. Nhà không mua nổi nhưng ngược lại gây sự thì rất chăm chỉ.” Chu Quốc Sinh tức giận.

Đương nhiên, ông ta còn chưa cảm thấy sự nghiêm trọng của vấn đề. Dù sao thì nhà cửa do công ty họ xây đều có vị trí địa lý vô cùng tốt, không lo bán không được.

Nhưng tiếp tục gây sự như vậy cũng không phải là chuyện tốt.

Phải nghĩ ra một cách để đè ép mọi thứ xuống.

Nhưng Lâm đại sư này đang làm cái gì chứ? Nước sông không phạm nước giếng. Tôi xây dựng nhà ở thì liên quan chó gì đến cậu chứ? Giờ có nhiều người thích xen vào việc của người khác như vậy sao?

Giờ phút này, ấn tượng của Chu Quốc Sinh đối với Lâm Phàm giảm đi rất nhiều, có thể nói là giảm thẳng xuống.

Reng reng!

Đúng lúc này, một cuộc gọi điện thoại đến.

Chu Quốc Sinh nhìn thấy số điện thoại thì sắc mặt biến đổi, sau đó vội vàng phất tay, bảo thư ký và người phụ trách bán hàng đi ra ngoài. Ông ta nhận điện thoại, ngữ khí cung kính nói.

“Xin chào tổng giám đốc Lục, xin hỏi có chuyện gì không?”

Chương 1320: Chu Tổng gọi điện đến

Cuộc điện thoại này là tổng giám đốc tập đoàn Lục thị gọi tới. Tuy rằng với Chu Quốc Sinh, ông ta có lợi hại nhưng khi so với tập đoàn lớn này thì vẫn có chênh lệch rất lớn.

Lúc tham gia hội thảo doanh nghiệp, khi ông ta nhìn thấy đối phương đã muốn đi lên nói một hai câu nhưng đều không có cơ hội, dù sao ông ta cũng không đủ tư cách.

Về sau vẫn là bởi vì có duyên, có người giới thiệu nên mới lưu lại số điện thoại cho nhau.

Hiện tại lại có cơ hội hợp tác. Tuy rằng còn đang đàm phán nhưng nếu như có thể đàm phán thành công thì sang năm, Chu Quốc Sinh sẽ ở trên bảng xếp hạng người giàu, tuyệt đối có thể tiến thêm một bước.

Lục Ly: “Tổng giám đốc Chu, công ty của anh không trả lương cho công nhân. Hành vi như vậy làm tôi cảm thấy không tốt lắm. Bây giờ, tôi có chút nghi ngờ đối với năng lực của công ty anh rồi đấy.”

Chu Quốc Sinh nghe nói như vậy thì nhất thời có chút khẩn trương: “Tổng giám đốc Lục, ngài nghe tôi nói. Đây chỉ là

hiểu lầm, đây là chuyện của công ty lao động phía dưới làm, tôi cũng là người bị hại thôi, không biết chuyện gì."

Lục Ly: "Tôi không hỏi trong này là có chuyện gì xảy ra. Tập đoàn Lục thị tôi coi trọng nhất chính là vấn đề danh dự. Chuyện của công ty Đại Địa các anh bây giờ đang làm mưa làm gió. Tôi gọi điện thoại tới là muốn nói cho anh về chuyện hợp tác, nó cần phải bàn bạc lại."

"A, đúng rồi. Đừng nói là tôi nghe lời đồn vớ vẩn. Lâm đại sư này là bạn của tôi, có ơn cứu mạng tôi nên rất tin tưởng tính cách của hắn. Tôi không cần nói thêm chắc anh cũng hiểu nhỉ? Được rồi, tôi còn có chuyện, cúp máy trước."

Lục Ly không nói thêm gì nữa, cúp điện thoại.

Chu Quốc Sinh choáng váng, hoàn toàn không hiểu rõ tình huống trong này đến cùng là chuyện gì?

Ông ta thật khó có thể tưởng tượng, sao tổng giám đốc của tập đoàn Lục thị lại có thể quen biết với Lâm đại sư chứ.

Điều này là không khoa học.

Tập đoàn Lục Thị.

Lục Ly cúp điện thoại. Lần này anh ta tự mình gọi điện thoại, thầm nghĩ chỉ là trả lại một chút nhân tình cho Lâm đại sư mà thôi, nhưng nhân tình này lại vĩnh viễn vẫn còn.

Đây thuộc về ơn cứu mạng, phải lấy cả một đời trả lại.

Anh ta biết Lâm đại sư không phải loại người ép người báo ơn. Khi gặp phải chuyện, hắn đều sẽ tự mình giải quyết.

Sau khi anh ta biết chuyện này cũng không nói thêm gì, trực tiếp gọi điện thoại qua, lấy uy danh của tập đoàn Lục thị và năng lực của mình bắt Chu Quốc Sinh kia cúi đầu, ngoan ngoãn nhận chuyện này.

Mấy triệu đối với bọn họ mà nói, thật sự chỉ là số tiền nhỏ nhưng cũng không phải do gió thổi tới. Mỗi một doanh nhân thông minh, trước cái lợi sẽ tuyệt đối sẽ không keo kiệt tiền tài nhưng nếu như không có chỗ tốt, bọn họ tuyệt đối không bỏ ra một sợi lông.

Cũng giống như chuyện bây giờ, Chu Quốc Sinh lấy ra mấy triệu phát lương cho công nhân cũng không phải là vấn đề. Nhưng đây là chuyện nội bộ, tạo thành loại chuyện này, khẳng định ông ta sẽ không lấy ra một cách đơn giản như vậy.

Cho dù có lấy ra cũng tuyệt đối khiến công ty dịch vụ lao động phải phun trả lại khoản tiền này.

Thư ký: "Lục tổng, loại chuyện này, chúng ta chỉ cần gọi điện thoại là được rồi."

Lục Ly cười lạnh lùng một tiếng, khoát tay: "Được rồi, đi ra ngoài đi."

Đối với thư ký, các cô đều có ước mơ bay lên cành cây biến thành phượng hoàng. Mà Lục Ly vẫn còn độc thân một mình, thuộc về mẫu người đàn ông Kim cương, ai mà không động lòng chứ. Nhưng mà anh ta lại không gần nữ sắc, cũng khiến cho những thư ký như cô không có cách nào.

Phố Vân Lý.

Ông Lương: "Ông chủ nhỏ, tết năm nay cậu định thế nào?"

Lâm Phàm: "Tôi không trở về, mọi người trong nhà đều sẽ đến Thượng Hải, chúng tôi ở viện phúc lợi cùng bọn nhỏ đón tết, còn ông thì sao?"

Ông Lương: "Tôi phải về quê, chuẩn bị vài ngày nữa sẽ đóng cửa hàng để trở về sớm. Cả một năm vất vả rồi, cũng phải trốn ở nhà một thời gian." Sau đó ông ta lại cười nói: "Ông chủ nhỏ, cậu cứ mãi độc thân cũng không ổn đâu. Hay là lần này tôi về quê tìm cho cậu mấy người để xem mắt nhé!"

"Dừng! Lão Lương à, cái này ông không đúng rồi, tôi còn trẻ như vậy, xem mắt làm gì?" Lâm Phàm nói.

Ngô U Lan nghe ông Lương nói lời này còn lặng lẽ trừng mắt nhìn ông ta một cái. Ông Lương phát hiện ánh mắt này cũng chỉ cười, ông ta rất hâm mộ ông chủ nhỏ.

U Lan này là một cô gái tốt như thế, vậy mà cũng không chịu bắt lấy.

Người trẻ tuổi bây giờ, thực sự không hiểu nổi.

Reng reng!

Đúng lúc này, điện thoại reo.

Lâm Phàm nhìn thấy ID người gọi, là một số lạ.

“A lô, ai vậy?” Lâm Phàm hỏi.

Giọng nói ở đầu dây bên kia rất bình ổn, thậm chí còn có loại cảm giác muốn kéo gần quan hệ.

“Xin chào Lâm đại sư, tôi là tổng giám đốc bất động sản Đại Địa, Chu Quốc Sinh.” Chu Quốc Sinh bây giờ không có biện pháp, nên muốn nhanh chóng giải quyết sự tình lần này.

Chương 1321: Đồng ý trả lương gấp 1,5 lần

Lục tổng tự mình gọi điện thoại tới chỗ ông ta, Ông ta còn có thể làm thế nào đây? Dù tình huống bây giờ là gì, kể cả là tự mình bỏ tiền ra, ông ta cũng phải kết thúc chuyện tiền lương lần này.

“À, Chu tổng, làm sao vậy, là chuẩn bị trả lương cho công nhân sao?” Lâm Phàm hỏi.

Hiện tại hắn cũng không có chuyện phiền lòng gì, chuyện duy nhất để ý chính là chuyện của công ty Đại Địa này.

Các ông mẹ nó đưa tiền lương không phải là được rồi sao?

Cứ nhất định phải kéo dài làm chi. Bổn đại sư đây chưa bao giờ gây chuyện nhưng có chuyện thì cho dù long trời lở đất tôi cũng phải xử lý xong, có phải không?

“Đúng, đúng, chuyện này là sơ suất trong quản lý của chúng tôi. Chuyện nợ lương của công nhân tôi cũng rất bất đắc dĩ. Lâm đại sư ngài cũng biết, nhà tôi làm ăn lớn, có chỗ thật sự không để ý tới được.” Chu Quốc Sinh theo lời Lâm Phàm nói.

Nếu không thuận theo lời đối phương thì ông ta có thể làm gì được chứ? Chẳng lẽ có thể khiêu chiến với đối phương hay sao?

Đây chính là tổn thất vô cùng lớn đó.

Vì mấy triệu mà làm hạng mục lớn kia đàm phán thất bại thì chỉ cần đầu óc không có vấn đề là đều biết việc nào nặng, việc

nào nhẹ.

Hơn nữa loại chuyện này vốn là một chuyện nhỏ, vậy mà còn phải để ông lớn như ông ta phải ra mặt, thật sự là cạn lời mà.

Lâm Phàm không ngờ đối phương thật sự trả lương, điều này nằm ngoài dự liệu. Nếu chỉ vì vấn đề dư luận thì tuyệt đối là không có khả năng, bởi vì nếu là sợ dư luận thì ngày hôm qua sự việc đã được giải quyết xong từ lâu rồi.

Nhưng mà lúc này, Lâm Phàm cũng không nói thêm lời khách khí gì.

"Tổng giám đốc đúng là tổng giám đốc, hiểu lý lẽ. Ông nói xem công nhân chính là nền tảng, nếu không có nền tảng thì sau này ai còn xây nhà cho ông, có đúng không?" Lâm Phàm nói.

Chu Quốc Sinh: "Đúng, đúng! Lâm đại sư nói rất đúng. Nếu tôi biết sớm thì đã kết thúc chuyện tiền lương từ lâu rồi. Bây giờ những người phụ trách cấp cao này thật sự là quá kỳ cục. Chờ sự việc kết thúc, nhất định tôi sẽ giáo dục bọn họ thật tốt."

Lâm Phàm: "Được rồi, Chu tổng cũng là người hiểu chuyện, tôi cũng không thể quá đáng. Tiền lương đã thanh toán xong, tôi sẽ xóa weibo này. Nhưng tôi cảm thấy Chu tổng nên bồi thường cho công nhân một ít, nên phát lương gấp 1,5 lần. Dù sao nếu đi trọng tài lao động thì không phải cũng như vậy hay sao?"

"Hả?" Chu Quốc Sinh sửng sốt, lương gấp 1,5 lần? Vậy đây không phải là bỏ ra thêm mấy triệu nữa à?

Nhưng với tình huống hiện tại, ông ta làm sao còn có thể suy nghĩ nhiều như vậy? Chỉ cảm thấy Lâm đại sư này thật tàn nhẫn, rõ ràng không phải chuyện của hắn vậy mà lại quá để ý đến thế.

"Được, cứ làm theo lời Lâm đại sư nói. Việc này thật sự là lỗi của chúng tôi. Gấp 1,5 lần thì gấp 1,5 lần. Nhưng nhờ Lâm đại sư nói với Lục tổng hộ chúng tôi mấy lời tốt đẹp."

"Nếu ngài nói từ đầu ngài và Lục tổng có quan hệ như vậy thì làm sao tôi có thể để cho sự tình phát triển đến trình độ này, ngài nói có đúng không?"

Lâm Phàm sửng sốt: “Lục tổng? Lục tổng nào?”

Bổn đại sư không biết nha.

Nhưng nếu đối phương cảm thấy hắn quen biết Lục tổng thì đương nhiên hắn cũng không vạch trần.

“Được, được! Chuyện nhỏ. Cứ kết toán tiền lương trước đi đã, tôi chờ tin tức của ông.” Lâm Phàm trực tiếp đáp ứng, giải quyết sự việc mà hỏi thêm gì đến vị Lục tổng kia.

Chu Quốc Sinh cũng không hoài nghi: “Được, tôi sẽ bảo phòng kế toán phát tiền lương ra, vậy tôi không quấy rầy Lâm đại sư nữa.” Cúp máy.

Lâm Phàm sờ cằm.

“Lục tổng? Lục tổng nào? Chẳng lẽ là Lục Ly hay sao? Chính là tổng giám đốc tập đoàn Lục thị bị bắt cóc cùng mình ấy à?”

“Có mối quan hệ như vậy? Ý ông ta là sao? Mối quan hệ là nào? ”

….

Chu Quốc Sinh cúp điện thoại, bất đắc dĩ thở dài. Thật mẹ nó tàn nhẫn. Sư tử mở miệng đã bắt phải cho thêm một nửa. Da mặt dày bao nhiêu mới có thể nói ra miệng chứ?.

Nhưng mà ông ta nhận thua.

Sau đó ông ta trực tiếp gọi điện thoại tới, giọng điệu không tốt lắm, gần như gào thét: “Đợi lát nữa tôi sẽ bảo tài chính đem tiền qua. Hôm nay anh nhất định phải gửi tiền lương cho tôi gấp 1,5 lần đến tay mỗi công nhân. Nếu như lại xảy ra một chút chuyện, hoặc là trừ tiền lương của anh, hoặc là cuốn gói cút đi cho tôi, nghe chưa?”

Quản lý Ngô nghe thấy vậy thì trong lòng run lên, ông ta không ngờ là ông chủ lớn gọi điện thoại cho mình, hơn nữa giọng điệu rất tức giận, đành phải gật đầu.

“Nghe hiểu rồi.”

Nhưng mà lại không nghĩ tới, lại còn phát gấp 1.5 lần, thật không thể tưởng tượng được mà.

“Anh Lâm, bọn họ đồng ý trả lương cho công nhân rồi à?” Ngô U Lan hỏi.

Lâm Phàm: “Đồng ý rồi, còn trả gấp 1,5 lần tiền lương nữa.”

Tâm trạng của Ngô U Lan rất tốt, cô ấy cảm thấy anh Lâm lại làm được một chuyện tốt.

Triệu Chung Dương hơi nghi ngờ: “Không thích hợp nha. Bất động sản Đại Địa này sao lại dễ dàng đồng ý phát lương như vậy? Hơn nữa còn phát thêm một nửa, chẳng lẽ đầu óc có vấn đề à?”

Lâm Phàm không nói thêm gì, coi như đầu óc có vấn đề đi.

Nhưng mà Lục Ly này nghĩ như thế nào mà lại giúp hắn đây?

Quên đi, không nghĩ nữa, dù sao sự việc cũng đã giải quyết xong, tất cả đều hoàn mỹ.

……

Chương 1322: Chó sắp sinh

Buổi chiều.

Khi những người lao động nhập cư nhận được thông báo nhận tiền lương, không ai trong số họ dám tin.

Nhưng khi đến công trường, biết được mình còn được nhận thêm một nửa tiền lương thì tất cả công nhân đều hưng phấn, dường như không thể tin được điều này.

Trong mắt họ, đây đúng là việc không dám tin. Không khấu trừ tiền lương của bọn họ đã coi như là chuyện tốt, nào ngờ lại còn có thể nhận thêm một nửa tiền lương.

Tết lần này, cuối cùng cũng có thể đón một năm mới tốt đẹp.

Tiểu Triệu vui sướng đến sắp khóc: “Thật sự rất cảm ơn Lâm đại sư.”

Các bạn bè công nhân xung quanh cũng gật đầu nói: “Tiểu Triệu, chúng ta thật sự phải cảm ơn Lâm đại sư thật tốt. Nếu như không có Lâm đại sư, làm sao chúng ta có thể dễ dàng lấy được tiền như vậy, thật sự rất cảm ơn Lâm đại sư.”

Các phóng viên đã theo dõi vấn đề này.

Khi biết được công nhân muốn đi nhận lương thì cũng đều chạy tới, muốn phỏng vấn tình hình tại hiện trường một chút.

Phóng viên: "Xin chào anh bạn, xin hỏi tâm trạng của anh khi nhận lương như thế nào?"

Công nhân được phỏng vấn nhìn qua khoảng ba bốn mươi tuổi, da mặt có chút thô ráp, lúc này lộ ra nụ cười thật thà: "Rất vui vẻ, thật sự rất cảm ơn Lâm đại sư. Trong nhà tôi còn có hai đứa con, lần này nhận được tiền lương, tôi cũng có thể mua quần áo mới cho chúng, đón một năm mới thật tốt rồi."

Các phóng viên phỏng vấn từng người lao động nhập cư khác, họ nói họ rất hạnh phúc khi có thể nhận được tiền lương.

Sau đó, phóng viên phỏng vấn người phụ trách công trường.

"Xin hỏi mức lương này là do phía Sở Lao động ban hành văn bản cho các anh phải không?"

Người phụ trách trả lương cũng mơ hồ: "Không biết. Là ông chủ chúng tôi bảo chúng tôi phát, có lẽ không phải là do Sở Lao động đâu."

Các phóng viên thầm hiểu rõ, xem ra nguyên nhân là do Lâm đại sư.

……

Ngày hôm sau.

Tin tức xuất hiện trở lại.

Chuyện tiền lương lần này coi như là kết thúc.

Tuy nhiên những tin tức này đều nói đến vấn đề có liên quan đến Lâm đại sư, chẳng có bao nhiêu quan hệ với Sở lao động cả.

Lúc Lâm Phàm nhìn thấy những tin tức này thì thẳng tay xóa nội dung trên Weibo. Đây là chuyện đã đồng ý với người ta thì nhất định phải hoàn thành mới được.

Sau đó, hắn gửi một weibo khác.

"Tiền lương của công nhân đã được nhận, mọi chuyện đã kết thúc. Hy vọng sau này có nợ gì thì cũng đừng nợ tiền lương

của người lao động nhập cư.”

Cư dân mạng điên cuồng trả lời.

“Quá trâu…… Lâm đại sư xuất mã chính là phi phàm, loại chuyện này trong nháy mắt đã giải quyết xong.”

Vận may của những công nhân này thật tốt khi gặp được Lâm đại sư. Nếu không phải Lâm đại sư thì không biết cuối cùng sẽ biến thành cái dạng gì.”

“Hiệu quả làm việc của bất động sản Đại Địa này vẫn ổn, ít nhất cũng đưa ra bồi thường.”

Buổi chiều.

Lâm Phàm đang ở trên phố Vân Lý. Lúc này, ở bên ngoài có một đám người.

Lâm Phàm nhìn thấy những người này thì cũng cười đứng dậy: “Đã lấy được tiền hết rồi chứ?”

Sau khi công nhân nhận được tiền, họ không về nhà mà trước tiên đến phố Vân Lý cảm ơn Lâm Phàm.

Đối với bọn họ, nếu như không có Lâm đại sư, có thể họ sẽ thật sự không lấy được tiền lương.

Tiểu Triệu: “Lâm đại sư, chúng tôi đã nhận được tiền lương. “

“Lấy được là tốt rồi nhưng phải giữ cho kỹ, đừng để người ta trộm trên đường đó nha.” Lâm Phàm cười nói.

Các công nhân mỉm cười.

“Chúng tôi đã gửi tiền vào ngân hàng rồi.”

“Đúng vậy, lần đầu tiên lấy được nhiều tiền như vậy.”

“Lúc tôi nói cho vợ tôi biết, cô ấy cũng rất vui.”

Lâm Phàm nói chuyện với các công nhân một lúc rồi để cho họ rời đi sớm.

Nhìn công nhân rời đi, trong lòng Lâm Phàm cũng tràn đầy cảm giác thành tựu. Tuy rằng cuối cùng còn phải dựa vào Lục Ly. Nhưng sự việc đã thành công thì quá trình này đã không còn quan trọng nữa.

Sau đó hắn nói chuyện điện thoại với giám đốc Sở lao động, coi như là nói lời cảm ơn. Dù có nói như thế nào thì người ta đã đồng ý giúp đỡ đã là rất tốt rồi.

Tuy không dám nói là cam tâm tình nguyện giúp đỡ nhưng cũng không từ chối, vậy đã coi như là không tệ.

Gâu Gâu!

Đúng lúc này.

Cẩu gia Nicholas đứng lên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cửa hàng của chị Hồng, sau đó bỏ chạy.

Lâm Phàm có chút kinh ngạc, "Ôi, Cẩu gia làm sao vậy?"

Lúc này, chị Hồng cất giọng hét lên: "Lâm đại sư, chó con sắp sinh ra rồi."

Nhất thời, phố Vân Lý náo nhiệt hẳn lên.

Ngô U Lan lập tức buông chuyện trong tay xuống: "Chúng ta mau đi xem một chút."

Các ông chủ buôn bán chung quanh cũng như thế. Bọn họ vô cùng tò mò về đám chó con của Cẩu gia sắp được sinh ra. Dù nói như thế nào thì Cẩu gia cũng là minh tinh nhỏ trên phố Vân Lý, là lão đại trong đàn chó.

Bên trong nhà.

Hoa Hoa nằm trong ổ, đây là do chị Hồng đã chuẩn bị từ trước.

Nhiệt độ trong phòng ấm áp, tương phản rất lớn với bên ngoài.

Cẩu gia đứng bên cạnh nhìn cảnh tượng trước mắt. Nó đi tới đi lui xung quanh. Khi Cẩu gia chuẩn bị tiến lên phía trước thì Hoa Hoa điên cuồng kêu vài tiếng hướng về phía Cẩu gia.

Dường như không muốn cho bất kỳ sinh vật nào đến gần.

Chương 1323: Ý gì đây?

Ngô U Lan tò mò nói: "Sẽ sinh mấy con đây?"

Điền Thần Côn nhìn cái bụng to nói: "Tôi thấy ít nhất phải có sáu con."

Sau một thời gian.

Ba con chó nằm yên lặng trong ổ, phát ra từng tiếng hít thở nhỏ.

Cẩu gia nhìn thấy cảnh này thì vui vẻ chạy tới chạy lui trong phòng.

Ông Lương nở nụ cười: "Mọi người xem hình như Cẩu gia rất vui vẻ. Nhưng chị Hồng này, tôi xin nuôi một con được không?"

Chị Hồng cười: "Đi đi. Không cho, tôi nuôi hết."

Lão Trương: "Ôi chao, chị Hồng, chị hơi khó khăn rồi đó, có ba con thì nhường ra mấy con đi."

Điền thần côn sờ cằm: "Không có khoa học nha, sao lại chỉ sinh ra ba con?"

Lâm Phàm không ngờ rằng hắn mới nhận nuôi Cẩu gia được bao lâu mà hiện giờ nó đã có đời sau rồi.

Thời gian trôi qua thật đúng là nhanh.

Ba chú chó con đều thừa hưởng gen tốt của Cẩu gia, cả người trắng như tuyết, thuộc loại thuần chủng.

Lâm Phàm vui vẻ nở nụ cười, sau đó vung tay lên: "Được rồi, sắp qua năm mới, mọi người đều phải trở về, nhân dịp hôm nay, chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm đi."

"Tôi thấy được đó."

"Đến khách sạn giải trí Đông Nguyệt đi. Cơm nước xong, chúng ta lại đi hát hò thêm hai tiếng nữa."

Lâm Phàm không ngờ bọn họ lại muốn đến chỗ cô nàng Liễu Nhứ kia. Nhưng tùy ý họ đi, cô nàng này gần đây cũng không chọc mình, đúng lúc đến ủng hộ một chút.

"Đi." Lâm Phàm vung tay lên, xuất phát về phía đã định.

……

Trên đường đi.

Triệu Chung Dương lái xe, Lâm Phàm lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho cha mẹ.

“Cha, khi nào cha mẹ đến Thượng Hải?”

“Cha và mẹ con đã đặt vé máy bay rồi, là ngày mốt.”

“Được rồi, đến thì nói cho con biết, con đi đón mọi người.”

……

Khách sạn Đông Nguyệt.

Khi đám người Lâm Phàm tiến vào trong khách sạn, nhiệt độ bên trong khiến người ta rất thoải mái.

“Ôi chao, ngọn gió nào thổi Lâm đại sư của chúng ta tới đây vậy?” Lúc này, Liễu Nhiếp xuất hiện, vẻ mặt trêu đùa nhìn về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn Liễu Nhiếp: “Gió Tây Bắc thổi tới, được không?”

“Được, được, dù là gió Tây Bắc hay gió đông Bắc thì vào cửa hàng chính là khách, anh cần sử dụng dịch vụ gì?” Liễu Nhiếp không có nhiều ý kiến đối với Lâm Phàm. Tuy nhiên trong lòng vẫn khó chịu, cảm thấy mình bị tên lang băm làm chậm trễ việc cô ta trở thành mỹ nam.

Nhưng trong khoảng thời gian này, cô ta cảm thấy làm phụ nữ vẫn rất tốt, cũng đã quen làm một phụ nữ xinh đẹp. Đồng thời cô cũng không còn hứng thú lắm đối với những người phụ nữ khác, tâm tính đã dần dần chuyển biến lại.

“Chị Liễu.” Ngô U Lan cười tiến lên: “Gần đây sao không tới phố Vân Lý tìm em.”

Liễu Nhiếp: “Phải làm việc suốt, nhất là sắp đến năm mới, lại càng nhiều việc hơn.”

Lâm Phàm: “Ăn cơm, sắp xếp một phòng riêng.”

Liễu Nhiếp nói chuyện một lúc cùng Ngô U Lan sau đó nhìn về phía Lâm Phàm, nói: “Lần này ăn cơm có trả tiền không?”

Lâm Phàm nở nụ cười: “Cô nói cứ như bình thường tôi chưa từng ăn cơm trả tiền vậy.”

Liễu Nhiếp bây giờ vô cùng nữ tính, rất gợi cảm. Sau đó cô ta gọi nhân viên phục vụ tới: “Dẫn khách đến phòng tiệc.”

“Vâng, Liễu tổng.” Nhân viên phục vụ gật đầu đáp. Họ rất bội phục Liễu tổng, trong mắt bọn họ thì Liễu tổng chính là nữ cường nhân. Hơn nữa lại xinh đẹp, không biết người đàn ông nào sẽ có phúc khí cưới được một người như Liễu tổng.

Bọn họ bình thường cũng chỉ nghĩ đến mà thôi, cũng không dám có bất kỳ suy nghĩ quá mức nào.

…

Bên ngoài.

Các ông chủ cửa hàng đang thảo luận.

“Lão Lương, chúng ta đưa bao nhiêu tiền là thích hợp?”

“Tôi không biết, tôi chuẩn bị đưa hai ngàn, các ông thì sao?”

“Tôi cũng vậy.”

“Mọi người có ý kiến gì không?”

“Không có, khẳng định không có ý kiến. Bình thường ông chủ nhỏ mời chúng ta ăn uống, lại còn giúp chúng ta công việc lớn như vậy. Sắp qua năm mới, khẳng định phải cảm ơn ông chủ nhỏ thật tốt.”

“Được rồi, tất cả mọi người đưa hai ngàn, cũng đúng lúc Cẩu gia sinh chó con, chúng ta đưa cho ông chủ nhỏ.”

Các ông chủ cửa hàng đã có ý định này từ lâu rồi.

Đó là để đưa lì xì cho ông chủ nhỏ vào ngày đầu năm mới.

Tuy rằng hai ngàn đồng không nhiều lắm nhưng cũng là tâm ý của họ.

Đương nhiên nếu so sánh với tình nghĩa của ông chủ nhỏ thì hai ngàn đồng này làm sao đủ. Nhưng đây là tấm lòng của họ.

Phòng tiệc.

Lâm Phàm: “Sao người còn chưa tới?”

Triệu Chung Dương: “Chắc là đang trên đường, đợi lát nữa sẽ đến.”

Nói Tào Tháo, Tào Tháo đến.

“Ông chủ nhỏ, chúng tôi tới đây.” Các ông chủ cửa hàng bước vào.

Lâm Phàm cười: “Sao các ông lại chậm thế, chỉ chờ các ông thôi đấy.”

“Ha hả.” Ông Lương tiến lên, từ trong túi lấy ra phong bao lì xì đã chuẩn bị sẵn: “Ông chủ nhỏ, chúc mừng năm mới trước.”

Lâm Phàm nhìn thấy phong bao lì xì thì nhất thời chặn lại: “Chờ đã, các ông có ý gì vậy?”

“Ôi dào, làm gì có ý gì. Sắp năm mới mà, hơn nữa Cẩu gia lại có chó con nên chúng tôi chúc mừng thôi mà.” Ông Lương muốn nhét bao lì xì vào tay Lâm Phàm nhưng sao Lâm Phàm có thể nhận được.

Chương 1324: Tiệc tất niên

“Tôi nói này, các ông làm vậy chẳng có ý nghĩa gì cả. Độ dày này có lẽ còn không ít, chắc phải hai ngàn đúng không. Nếu các ông thật sự đưa lì xì cho tôi thì chúng ta sẽ không ăn bữa cơm này nữa, mỗi người tự về nhà ăn tết đi?” Sao Lâm Phàm không hiểu ý tứ của họ. Nhưng hắn có thể nhận chỗ tiền này được sao.

Điều đó chắc chắn là không thể.

Ở chung hơn nửa năm, tình cảm này đã sớm rất sâu đậm, làm sao còn khách khí như thế.

Ông Trần tiến lên: “Ông chủ nhỏ, cậu cứ nhận đi. Chúng tôi đã sớm thương lượng xong rồi. Cậu xem, con trai tôi là do cậu cứu, cửa hàng chúng tôi làm ăn tốt là cũng là bởi vì cậu, nếu cậu không nhận thì trong lòng chúng tôi khó chịu.”

“Đúng, lão Trần nói phải.”

Nghe mọi người khuyên bảo, Lâm Phàm xua tay: “Nếu tôi nhận tiền của các ông thì trong lòng tôi mới khó chịu đây này. Bây giờ như vậy, tôi nhận tiền, sau đó chúng ta mỗi người về nhà. Còn nếu không thì các ông cất tiền đi, chúng ta ăn một bữa cơm tất niên thật ngon, sang năm lại tụ tập thì tùy các ông chọn.”

“Cái này….” Mọi người khó xử: “Ông chủ nhỏ, cậu thế này….”

Bọn họ đều cam tâm tình nguyện. Nửa năm nay, bọn họ được hưởng lợi rất nhiều. Phố Vân Lý có thể tiếp tục phát triển không thể không liên quan đến Lâm đại sư. Đây là họ muốn biểu hiện một chút tâm ý mà thôi.

Lâm Phàm: "Các ông cất tiền đi, không cần khách khí như vậy. Chúng ta có thể quen biết đó chính là duyên phận. Có tình cảm thì phải quý trọng thật tốt đúng không? Phố Vân Lý bây giờ phồn vinh như vậy cũng không phải chỉ dựa vào một mình tôi, mà là dựa vào tất cả mọi người."

Triệu Chung Dương nói: "Anh Lâm nói rất đúng, mọi người đều cất tiền đi, chúng tôi còn đang đói bụng đấy."

Mọi người thấy cảnh này cũng đành bất đắc dĩ.

"Vậy được rồi, vậy thì không đưa nữa."

Lâm Phàm cười nói: "Vậy là đúng rồi, chúng ta đều là hàng xóm, có khó khăn thì giúp đỡ lẫn nhau. Nếu có giao dịch về tiền bạc thì mùi vị sẽ thay đổi. Nếu các ông còn muốn phát lì xì cho tôi, vậy tôi phải chuyển ra khỏi phố Vân Lý mất."

"Đừng mà, mọi người nhanh cất tiền đi."

"Ông chủ nhỏ, cậu không thể đi được. Cậu đi đâu, chúng tôi sẽ đến đó."

"Đúng, đúng."

……

"Vậy mới đúng chứ." Lâm Phàm cười nói, sau đó bảo nhân viên phục vụ bắt đầu gọi thức ăn: "Nào, tôi mời trước, chúc mọi người ăn nên làm ra, muốn gì được nấy."

"Cạn ly."

Các ông chủ cửa hàng nâng ly, chạm nhau rồi uống cạn.

Đương nhiên đây chỉ là đồ uống. Dù sao lát nữa trở về họ còn phải lái xe.

Nhưng nếu không lái xe thì đương nhiên phải uống rượu trắng.

……

Cơm no, mọi người bắt đầu khoe khoang.

Lâm Phàm buồn tiểu nên chuẩn bị đi vệ sinh.

Lúc này, ở góc đường, hắn nhìn thấy Liễu Nhiếp đang hút thuốc ở đó.

Lâm Phàm: "Liễu tổng còn hút thuốc sao? Hút thuốc lá sẽ làm hôi miệng đó."

Liễu Nhiếp liếc mắt nhìn Lâm Phàm: "Tôi hút đây là thuốc lá điện tử, có biết chưa?"

"Dù sao cũng đều là thuốc lá, giống nhau cả." Lâm Phàm nói.

Liễu Nhiếp lộ ra vẻ mặt lười biếng muốn cãi lại. Sau đó nghĩ đến chuyện gì, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch: "Anh chờ một chút."

"Hả, Liễu tổng có chuyện gì?" Lâm Phàm hỏi.

"Tôi muốn nhờ anh một chuyện. Trong nhà cho tôi giới thiệu một đối tượng cho tôi, tôi muốn anh…."

Liễu Nhiếp còn chưa nói hết, Lâm Phàm đã nhìn Liễu Nhiếp một cách kỳ lạ nói: "Không phải cô thích tôi đó chứ?"

Liễu Nhiếp sửng sốt: "Anh có ý gì?"

"Còn có thể có ý gì. Có phải cô muốn tôi giả mạo bạn trai của cô, sau đó về nhà cùng cô một chuyến. Cô mượn chuyện này chậm rãi phát sinh chút quan hệ gì đó với tôi rồi bắt luôn tôi có phải không? Tôi nói cho cô biết, điều này là không thể, tôi không ngu ngốc như vậy đâu." Lâm Phàm biết rõ còn cố ý nói. Hắn liếc mắt đã nhìn thấu chút tâm tư nhỏ bé này của Liễu Nhiếp.

Bàn tay hút thuốc của cô ta hơi dừng lại, biểu cảm trên mặt có chút choáng. Sau đó trên khuôn mặt lãnh đạm hơi có chút hồng nhuận.

"Cút, cút, coi như tôi chưa từng gặp anh."

Lâm Phàm lắc đầu, trực tiếp rời đi: "Hút ít thuốc thôi, cô nhìn kìa, răng cô đã vàng hết rồi đó."

"Vàng cái con khỉ." Ngực Liễu Nhiếp phập phồng, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi. Sau đó cô ta nhìn vào tấm gương trang trí phía trước, hàm răng trắng như tuyết, vàng chỗ nào chứ?

……

Liễu Nhiếp không muốn nói chuyện với Lâm Phàm nữa, từ sau lần gặp mặt đầu tiên, cô ta đã rơi vào vạn kiếp bất phục, nhưng cô ta vẫn nói.

“Rốt cuộc anh vẫn không giúp.”

“Tới lúc đó rồi nói sau.” Lâm Phàm đi thẳng vào nhà vệ sinh nam để xả nỗi buồn.

Lại là cái cớ rách này.

Liễu Nhiếp căm thù câu nói “tới lúc đó rồi nói sau” này tận xương tủy, chủ yếu là vì không nắm chắc.

…

Trong WC.

Lâm Phàm cười ha hả, muốn lợi dụng bản đại sư làm vũ khí để sai khiến à, đúng thật là nằm mơ.

Bản đại sư là người tùy tiện vậy sao, nghĩ cũng đừng nghĩ được chưa.

Bữa cơm chấm dứt, trả tiền chạy lấy người. Thượng Hải vào lúc cận Tết bắt đầu trở nên lạnh lẽo buồn tẻ, đợi tới một hai ngày cuối cùng, trên đường gần như còn không thấy được xe.

Có thể nói là vô cùng quạnh quẽ.

Công nhân đều đã về nhà cả, cửa hàng to to nhỏ nhỏ cũng đã đóng cửa gần hết, người địa phương có người đi thăm người thân, có người ở nhà không ra ngoài.

Chương 1325: Tri ân khách hàng

Hôm sau!

“Ông chủ, để xem vận may hôm nay của tôi thế nào nhé, nếu còn không mua được nữa thì chỉ có thể chờ sang năm lại tới thôi.”

“Ha ha, tuy xếp hàng mấy tháng mới mua được một lần, nhưng mà cảm giác này không tệ, tôi nhận ra được không ít người quen đó.”

“Đừng có nói xui, hôm nay là sinh nhật tôi, tôi không tin là không rút trúng tôi đâu.”

Xếp hàng rút số mua bánh kếp không phải chuyện gì mới, chỉ cần là người sống ở Thượng Hải đều biết ở phố Vân Lý có một cửa hàng kỳ quái như thế này.

Bất kể thời gian thế nào, chỉ cần là buổi sáng thì cơ bản người đông tới phát sợ, nhìn phát là hù chết người.

Một số người chưa được ăn bánh kếp thấy tình hình như vậy đều cho rằng đầu óc những người này có vấn đề, chẳng phải chỉ là bánh kếp thôi sao, có cần phải tới mức đó không?

Nhưng chỉ cần nếm qua một lần sẽ tuyệt đối không quên được mỹ vị tuyệt vời này, quả thật chính là tra tấn người.

Nhìn dân chúng đang xếp hàng, Lâm Phàm vung tay lên, nói: “Cảm ơn mọi người đã ủng hộ phố Vân Lý nửa năm qua. Lâm Phàm tôi cũng không phải là người không biết báo đáp, cho nên hôm nay tôi quyết định sẽ cung cấp bánh kếp không giới hạn. Nhất định sẽ đảm bảo cho mỗi một vị đều có thể ăn được bánh kếp thơm ngào ngạt này. Có điều chỉ mỗi lần này thôi, ngày mai tôi phải dọn quán, chờ qua năm mới sẽ mở lại.”

Nhóm dân chúng đang xếp hàng sửng sốt, sau đó đồng loạt hoan hô.

“Vãi! Con mẹ nó tôi không có nghe nhầm đó chứ.”

“Tôi sắp cảm động phát khóc rồi, ông chủ nhỏ đừng nói gì cả, chỉ cần sau này cậu còn bán bánh kếp thì tôi sẽ xếp hàng cả đời.”

“Ông chủ nhỏ đúng là buôn bán có tâm, cảm động quá.”

Lâm Phàm cười, nói: “Haizz, tuy là sẽ mệt chết, nhưng để mọi người vui vẻ về nhà ăn Tết thì tôi có vất vả chút cũng không sao.”

Hắn nói ra lời này xong cũng bị bản thân làm cảm động.

Đây là gánh nặng lớn như nào chứ, còn ai cố gắng hơn mình được?

Điền Thần Côn nhìn Lâm Phàm, bất đắc dĩ thở dài, nói: “Haizz, quả nhiên lâu nay ngày nào cũng hạn chế lượng hàng

bán ra nên thỉnh thoảng mở kho lúa như thế khiến bọn họ cảm động rớt nước mắt luôn, thế này thì…”

Dân chúng nhốn nháo, có người lập tức gọi điện cho bạn bè.

“Hôm nay ông chủ nhỏ bán bánh kếp không giới hạn, mau tới đây đi.”

“Vãi, tôi đang đi mua đồ tết ở khu mua sắm rồi.”

“Còn mua cái rắm á, hôm nay là không tới thì sẽ không còn cơ hội nữa đâu, chiều nay họp tất niên xong rồi đi mua cũng được.”

“Được, được, tôi qua liền đây.”

Lâm Phàm phát hiện người xếp hàng càng lúc càng nhiều, xem ra hôm nay chắc chắn phải bận tới giữa trưa.

“Thần Côn, đi mua nguyên liệu giúp tôi đi.” Với số nguyên liệu hiện giờ thì không làm được bao nhiêu phần.

Điền Thần Côn vừa định đi ra ngoài, đám dân chúng bên dưới không muốn ông chủ nhỏ phiền lòng vì chuyện này, lập tức gọi điện thoại cho ông lão cung cấp nguyên liệu để ông ta giao nguyên liệu tới.

Từng phần bánh kếp ra lò.

Dân chúng đứng tại chỗ nhấm nháp bánh kếp, cảm thấy vô cùng mỹ mãn.

Đối với bọn họ mà nói, bất kể đã nếm qua bao nhiêu lần thì bánh kếp vẫn sẽ luôn ngon như vậy.

Một thanh niên vì tiền thưởng cuối năm không được như mong muốn nên tâm trạng có chút bực bội, giờ phút này đang cắn một ngụm bánh kếp.

Đột nhiên, vẻ mặt bực bội đó nháy mắt biến mất sạch sẽ.

“A!”

Âm thanh quanh quẩn bộc phát ra từ miệng và nét mặt khoa trương đó nếu để người khác nhìn thấy thì có thể đi làm minh tinh luôn cũng được.

Nhưng dân chúng xung quanh cũng không lộ ra vẻ hiếu kỳ hay khinh thường gì.

Bởi vì bọn họ biết bánh kếp của ông chủ nhỏ thực sự có ma lực này, có thể khiến người ta không tự chủ được mà bày ra vẻ mặt này.

Đối với cậu thanh niên mà nói thì toàn bộ bất mãn đã bay theo gió, trong mắt cậu ta lóe lên sự chờ mong đối với năm sau. Sang năm cậu ta nhất định sẽ cố gắng làm việc, đạt được thành tích tốt, đạt được phần thưởng cuối năm vừa ý.

Một số chủ cửa hàng xung quanh phố Vân Lý đã rời đi, có người hôm nay cũng chuẩn bị đóng cửa.

Bọn họ đứng ở cửa, nhìn những vẻ mặt khoa trương trước mặt, sớm đã thành thói quen.

“Mấy người nói xem bánh kếp của ông chủ nhỏ này rốt cuộc là làm như thế nào mới có thể có ma lực như vậy được chứ.”

“Cái đó ai mà biết, không nói nữa, tôi đi xếp hàng đây.”

“Trước khi về nhà ăn Tết mà có thể ăn bánh kếp của ông chủ nhỏ thêm lần nữa, tôi cũng cảm thấy mỹ mãn rồi.”

…

Bận rộn tới giữa trưa, toàn bộ dân chúng đều rời khỏi, còn Lâm Phàm mang vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc nữa mà ngồi phịch xuống ghế một cách đầy mệt mỏi.

Con mẹ nó, thật sự quá sức mệt mà. Hắn bắt đầu hối hận tại sao bản thân phải giả vờ ngầu lòi làm gì, đây chẳng phải là tự mình rước phiền vào người sao.

Nhìn ngăn kéo đầy tiền, Lâm Phàm thu xếp lại một chút.

Hơn mười ngàn tệ.

“Mọi người chờ tôi, tôi đi ra ngoài một chút.” Lâm Phàm nói.

Chương 1326: Phát lương

Thần Côn sửng sốt, hỏi: “Cậu đi đâu?”

Lâm Phàm, nói: “Lấy tiền phát lương cho các người, nếu ông không muốn thì tôi không đi nữa.”

“Đừng, đừng, ông chủ đi đường cẩn thận.” Điền Thần Côn vừa nghe tới sắp phát lương thì tâm trạng lập tức tốt lên hẳn.

Lâm Phàm cười cười, không nói thêm gì.

Hắn đi thẳng tới ngân hàng rút hai trăm ngàn tệ.

Chuẩn bị cho bọn họ mỗi người 60 ngàn.

Tuy cha con Ngô U Lan đều làm không công cho hắn, nhưng hắn cũng không thể không trả công cho người ta thật.

Mặc dù số tiền này đối với đại gia ngầm như Ngô Thiên Hà mà nói không tính là gì, nhưng đây là tiền lương, vẫn là chuyện nên làm.

Nghĩ tới Thu Đao Chặt Cá làm quan hệ công chúng đang ngày ngày lười biếng kia, hắn mà không liên hệ anh ta thì anh ta cũng không biết liên hệ với hắn luôn.

Hắn cảm giác sang năm phải cảnh cáo lại nhân viên như vậy mới được.

Cuối cùng hắn khấu trừ một chút, gửi cho Thu Đao Chặt Cá ba bao, một bao lì xì 10 ngàn.

Không bao lâu sau.

Có tin nhắn đến.

Một tấm ảnh nhặt xà phòng.

Một tấm ảnh quỳ liếm.

“Ông chủ vạn tuế, tôi sẽ vì ông chủ tình nguyện kính dâng tất cả.”

Nhìn những dòng chữ này có thể nhận ra Thu Đao Chặt Cá đang hưng phấn tới cỡ nào. Anh ta không ngờ ông chủ không có quên anh ta, còn gửi cho anh ta một khoản tiền lương hậu hĩnh.

Đây là số tiền lương mà cả đời này anh ta cũng không dám nghĩ tới.

“Sang năm làm việc đàng hoàng cho tôi.” Lâm Phàm trả lời.

“Vâng, ông chủ yên tâm, sang năm tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức, sẽ vì ông chủ mà mở rộng chính nghĩa trên mạng, quyết không lui về phía sau.”

…

Hôm sau!

Lâm Phàm thu dọn một chút, chuẩn bị tới sân bay đón cha mẹ.

Máy bay của bọn họ hạ cánh vào mười giờ sáng.

Hắn nhìn thời gian, thấy cũng sắp tới giờ nên lái xe đi.

Bên ngoài sân bay.

Lâm Phàm đợi một lát thì thấy hai bóng người đi ra từ sân bay, hắn lập tức đi qua đón: "Cha, mẹ."

Hai ông bà thấy con trai, nụ cười trên mặt rất sáng lạn.

"Thằng nhóc này, con nói địa chỉ cho chúng ta biết là được rồi." Ông Lâm cười nói.

"Vậy sao được ạ, nếu để người ta biết sẽ mắng chửi con chết mất." Lâm Phàm cười, tay không ngừng kéo va li của cha mẹ đi về phía xe.

"Cha cũng nhiều năm rồi không tới Thượng Hải, chỉ tới có một lần lúc đi công việc với mẹ con thôi." Ông Lâm cảm thán.

"Cha, để lát con dẫn cha mẹ đi tham quan một chút, mấy năm nay Thượng Hải thay đổi nhiều lắm, còn tốt hơn cả Hà Nam nữa."

Ông Lâm nhìn chiếc xe của con trai, nghi hoặc hỏi: "Con trai, xe này đắt tiền lắm đúng không?"

"Cũng tạm ạ, là do tên Minh Dương đó tặng đấy ạ." Lâm Phàm cười nói, sau đó thấy cha lấy điện thoại ra chụp ảnh thì nở nụ cười, nói "Cha, cha làm gì vậy?"

Bà Lâm trừng mắt liếc chồng mình một cái, nói: "Còn làm gì nữa, chắc là cha con muốn gửi cho đám bạn của ông ấy xem, muốn khoe khoang chứ gì."

Lâm Phàm trái lại không nói gì: "Mẹ, cha vui là được rồi mà."

Ông Lâm phản bác: "Tôi chụp hình xe của con trai thì có làm sao, nó là do tôi nuôi lớn, bây giờ có năng lực rồi còn không cho tôi được khoe hay sao."

"Được, được, ông khoe đi. Tiểu Phàm, con phải nói cha con đi, bây giờ cứ thích khoe khoang, người ta tới vay tiền ông ấy

không nói hai lời là đã đem tiền cho mượn. Còn nói gì mà không cho mượn sẽ khiến người ta cho rằng ông ấy có con trai giỏi giang phát đạt nên khinh người."

"Con nói xem, nhà chúng ta làm gì có nhiều tiền để cho mượn như vậy, cũng không biết khi nào họ mới trả." Bà Lâm oán giận.

"Ai da, bà nói mấy thứ này trước mặt con trai làm gì, người ta đã mở miệng với chúng ta. Hơn nữa còn khó khăn thật, sao chúng ta có thể không giúp được chứ." Ông Lâm nói.

Lâm Phàm cười, nói: "Mẹ, cứ nghe theo cha đi ạ. Tiền tài là vật ngoài thân, mẹ đừng để những chuyện này làm phiền lòng."

Hắn rất hiểu cha mình, ông ấy không giữ được tiền, cả đời không phát tài được. Ông ấy ít khi nào từ chối bạn bè tới vay tiền, hơn nữa lúc đi đòi tiền vẻ mặt cũng ngượng ngùng, người ta mà kể khổ hai câu thì ông ấy sẽ về tay không.

Chỉ riêng chuyện này thì mới trước đây không lâu trong nhà hắn cũng đã cãi nhau một trận.

"Con với cha con cùng một giuộc cả, con kêu ông ấy ra ngoài vay tiền, vay được hai vạn thì mẹ phục ngay."

Ông Lâm: "Ai nói tôi mượn không được, bà nói vậy là coi thường tôi đó, bạn bè tôi đối xử với tôi cũng không tệ đâu."

Lâm Phàm thấy cha mẹ lại cãi nhau, đành nở nụ cười bất đắc dĩ.

"Được rồi! Được rồi! Cha mẹ, con dẫn hai người tới tiệm của con xem nhé." Lâm Phàm cũng không muốn hai người cãi nhau thật nên nhanh chóng gọi hai người bọn họ lên xe.

Trên xe.

Ông Lâm nhìn wechat.

"Ai da lão Lâm, Tiểu Phàm ghê gớm quá nhỉ. Tôi hỏi con gái tôi, nó nói xe đó là Hummer, mấy triệu lận đó."

Ông Lâm: "Đắt vậy à, haizz, có điều đúng là ngồi thoải mái thật. Lần sau để tôi gọi mọi người tới chung."

“Lão Lâm, bây giờ con trai tôi ngày nào cũng ở nhà chơi bời lêu lổng, bằng không ông hỏi Tiểu Phàm giúp tôi có cách nào được không.”

Ông Lâm: “Được, không thành vấn đề, đợi lát nữa tôi hỏi cho. Có điều nếu thành công thì ông phải mời tôi uống rượu đấy.”

“Cái này không phải chỉ cần một câu nói là xong hay sao.”

“A, lão Lâm đi ăn Tết ở đâu đó?”

“Tới Thượng Hải, ăn Tết ở chỗ con trai.”

“Lão Lâm hưởng phúc rồi.”

…

Chương 1327: Đưa cha mẹ đến xem cửa hàng

Lâm Phàm nhìn qua kính chiếu hậu, thấy cha vẫn luôn chơi điện thoại thì tò mò hỏi: “Cha, cha nói chuyện với ai vậy ạ?”

“Với đám cô dì chú bác của con đó.”

Bà Lâm: “Lúc nào cũng tán gẫu, chẳng làm chuyện gì nghiêm túc cả.”

Ông Lâm: “Con trai, cha hỏi con một việc, con có thể giúp tìm việc cho con trai nhà chú Vương được không?”

Bà Lâm vừa nghe đã không đồng ý, nói: “Giới thiệu cái gì, con trai nhà lão Vương chơi bời lêu lổng, lần trước còn ăn cắp ở chỗ làm nên bị người ta bắt rồi đuổi việc kia kìa. Giờ ông còn muốn con trai giới thiệu việc làm cho nó, cũng không sợ con mình bị hại à.”

Ông Lâm cũng không phải đồ ngốc, vừa nghe vợ nói vậy cũng cảm thấy không ổn.

“Đúng, thằng nhóc đó có chút không thành thật.”

Lâm Phàm nghe vậy cũng bất đắc dĩ, “Cha, giới thiệu việc làm cũng được, có điều cũng phải đáng tin chút chứ đúng không ạ. Nếu người đó làm nhiều chuyện xấu như vậy, cho dù con có

mở miệng kiếm được việc cho họ, nhưng chẳng phải sẽ mang rắc rối tới cho người ta sao.”

Ông Lâm, đáp: “Đúng vậy, là cha suy nghĩ không chu toàn, để cha từ chối ông ta, kêu là không có cách vậy.”

Lâm Phàm cười, không nói thêm gì nữa: “Đúng rồi, cả nhà chú Lý đều ăn Tết ở Hà Nam ạ?”

Bà Lâm: “Ừ, năm nay chú Lý con ăn Tết ở Trung Châu, mùng hai cha mẹ sẽ về Hà Nam chúc tết chú Lý con. Lúc trước con gặp chuyện không may, cha con bị dọa tới nỗi hoang mang lo sợ, nếu không phải có chú Lý con an ủi thì không biết là bị dọa thành thế nào đâu.”

Ông Lâm: “Nói như bà không bị dọa sợ ấy.”

Bà Lâm: “Tôi thấy ông ấy, cả đời này chỉ có anh ấy là bạn bè tin cậy được, ông còn khoe khoang trước mặt người ta, người ta không tuyệt giao với ông đã là tốt lắm rồi đó.”

“Bà thì biết cái gì, đây là cách tôi với lão Lý giao lưu bình thường với nhau. Huống hồ lão Lý sao có thể tuyệt giao với tôi chỉ vì chút chuyện nhỏ như vậy chứ đúng không.”

Bà Lâm lại nói với ông Lâm gì đó.

Cả đời chẳng thay đổi gì cả, trẻ ra sao già cứ y vậy.

“Tính này của ông không bị người ta lừa đã tốt lắm rồi, may mà con trai không giống ông, không thì thôi…”

Ông Lâm mất hứng, nói: “Lời này của bà không đúng rồi, lúc bà còn trẻ đồng ý quen tôi chẳng phải đã nói thích cái tính này của tôi hay sao.”

“Đó là do lúc trước da mặt ông dày. Ngày có tuyết mà hơn nửa đêm ông đứng trước cửa nhà tôi, tay cầm đóa hoa không biết nhặt ở đâu. Dọa cho cha mẹ tôi tưởng là ăn trộm, đánh ông thừa sống thiếu chết, ông quên rồi hả?”

Cười khúc khích!

Lâm Phàm nở nụ cười, nói: “Cha, lúc cha còn trẻ còn có như vậy nữa ạ.”

Mặt ông Lâm đỏ lên, nói: “Đừng có nghe mẹ con nói, cái gì cái gì đó, ở trước mặt con nói cái gì dễ nghe được không hả.”

Lâm Phàm nghe cha mẹ cãi nhau, không nói thêm gi. Có điều nghĩ lại chuyện khi đó, chỉ sợ cũng buồn cười lắm.

Tính cha hắn hắn còn không biết sao.

Tính tình không đứng đắn cứ thích chọc ghẹo, già rồi cũng vẫn như thế.

Có điều như vậy cũng tốt, gìn giữ bản năng khó khăn biết chừng nào.

Phố Vân Lý.

“Cha, mẹ, chúng ta tới rồi, xuống xe thôi.” Lâm Phàm dừng xe trước cửa tiệm.

Trong tiệm, Ngô U Lan nhìn thấy xe thì phút chốc trở nên hồi hộp, cử chỉ cũng vội vàng.

Cô lặng lẽ lấy gương ra, cẩn thận quan sát một chút. Tất cả đều tốt, không có vấn đề gì.

Ông bà Lâm đi ra từ trong xe.

Ngô U Lan lập tức tiến lên: “Chào chú, chào dì ạ.”

Bà Lâm vừa thấy Ngô U Lan thì hai mắt sáng ngời, giống như là phát hiện ra đại lục mới.

“Cô gái, con là?”

Ngô U Lan cười nói: “Dì, con là nhân viên của anh Lâm, con tên Ngô U Lan, dì cứ gọi con là U Lan ạ.”

Lần đầu tiên gặp cha mẹ của anh Lâm, trong lòng cô rất hồi hộp.

Dường như sợ cha mẹ anh Lâm không vừa mắt cô vậy.

“Tốt quá, tốt quá.” Bà Lâm kéo tay Ngô U Lan, hình như rất thích, ánh mắt cẩn thận quan sát.

Vóc người đẹp.

Lại cao gầy.

Khuôn mặt cũng đẹp.

Đặc biệt là mông tròn, lại vểnh lên.

Mặc dù là làm việc dưới tay con trai mình nhưng nhà chúng ta cũng không thèm để ý những thứ này, chỉ cần đối xử tốt với con trai mình là được.

Lâm Phàm nhìn thấy tình huống này cũng có chút bất đắc dĩ, đều trách mình vẫn độc thân, luôn khiến họ sốt ruột.

Chỉ là việc này không gấp được, phải từ từ.

“Mẹ, đây là cha của U Lan.” Lâm Phàm giới thiệu.

Bà Lâm vừa thấy ông lão đứng ở cửa có vẻ mặt tươi cười thì hơi kinh ngạc. Nếu như không nói, bà còn đang suy nghĩ trong cửa hàng của con trai mình, sao lại có một ông lão thì ra là quan hệ cha con.

Nhưng nhìn tình huống này, chắc chắn là sinh muộn.

Ông Lâm lập tức đi trước: “Xin chào anh Ngô.”

Ngô Thiên Hà cười nói: “Xin chào, xin chào.”

Tuổi tác giữa cha Lâm và Ngô Thiên Hà cũng chênh lệch khoảng hai mươi tuổi, độ tuổi này có chút lớn nhưng biết đâu sau này có thể trở thành thông gia.

Bà Lâm thì ngồi nói chuyện phiếm với Ngô U Lan, đề tài nói đến đều là mấy chuyện thường ngày và một ít chuyện ngoài lề. Đương nhiên, cô gái nhỏ da mặt mỏng, bà cũng không hỏi những vấn đề khiến người ta khó có thể trả lời.

Chương 1328: Hoán Nguyệt cũng đến

Lúc này, Ngô U Lan hết sức muốn làm tốt chính mình, không muốn lưu lại bất kỳ ấn tượng không tốt nào ở trước mặt cha mẹ anh Lâm.

Bưng trà đưa nước, công việc gì cũng làm.

Điều này làm cho bà Lâm càng thêm yêu thích.

Tuy rằng bà thích con dâu có năng lực nhưng bà sẽ thích con dâu ở lại trong nhà mình hơn.

Tuy rằng lần đầu tiên gặp mặt nhưng bà nhìn ra, cô gái nhỏ này rất cần cù, cũng rất thích con trai mình.

Chẳng qua là con trai mình sao còn chưa chịu ra quyết định với người ta chứ?.

“Tiểu Phàm, thằng bé Minh Dương đâu?” Bà Lâm hỏi.

Họ cũng rất quan tâm đến những người bạn này của con trai mình.

Dù sao lần trước để lại tấm thẻ kia, sau khi bọn họ đi siêu thị thì phát hiện bên trong tấm thẻ này thật sự có quá nhiều tiền, khiến họ có chút ngượng ngùng.

“À, hiện tại có thể anh ta đang rất bận rộn, để con gọi điện thoại hỏi xem.” Lâm Phàm gọi điện thoại cho Vương Minh Dương.

“Người anh em, làm sao vậy?”

“Không có gì, cha mẹ tôi tới rồi, hỏi đến anh nên tôi gọi điện thoại xem bây giờ anh đang bận cái gì?”

“Chú và dì đến à? Sao cậu không nói sớm, bây giờ đang ở đâu?”

“Ở trong cửa hàng của tôi.”

“Tôi đến ngay, chờ đấy.”

Không đợi Lâm Phàm nói gì, Vương Minh Dương đã cúp điện thoại.

Lâm Phàm cất điện thoại di động: “Đợi lát nữa sẽ tới.”

“Nếu thằng bé bận thì cũng không cần tới.” Bà Lâm nói.

Lâm Phàm khoát tay nói: “Không sao đâu, cứ để anh ta tới.”

Không lâu sau đó.

Vương Minh Dương vội vàng đến, vừa vào cửa đã là rất nhiệt tình: “Chú, dì, mọi người đến Thượng Hải sao không thông báo cho cháu một tiếng?” Sau đó nhìn về phía Lâm Phàm: “Cậu cũng thật là, không nói với tôi sớm một chút.”

Lâm Phàm lắc đầu cười: “Anh là người bận rộn, sao có thể thông báo cho anh được chứ.”

“Dù bận rộn đến đâu cũng không quan trọng. Đúng rồi, chú dì, có lẽ mọi người vẫn chưa ăn cơm đâu nhỉ? Để cháu đặt bàn,

chúng ta đến nhà hàng tốt nhất ở Thượng Hải ăn nha.” Vương Minh Dương định bao trọn gói.

“Tùy tiện tìm một chỗ là được, không cần lãng phí như vậy.”

Vương Minh Dương: “Như vậy làm sao được ạ.”

Sau đó mọi người nói chuyện phiếm một lúc rồi cùng nhau xuất phát.

Trên xe.

Bà Lâm: “Tiểu Vương à, chiếc xe này của Tiểu Phàm cũng là do cháu tặng à? Cháu đúng là quá quan tâm Tiểu Phàm nhà dì rồi.”

Vương Minh Dương xấu hổ: “Dì đừng nói như vậy, cháu không quan tâm cậu ấy đâu, toàn là cậu ấy quan tâm cháu, nếu không phải là cậu ấy…”

Lâm Phàm chuyển chủ đề ngay: “Nói cái gì quan tâm với không quan tâm, đều là anh em một nhà mà.”

“Đúng, đúng! Dì, hai người cứ coi cháu như nửa đứa con trai của hai người là được, sau này có việc cũng có thể gọi điện thoại cho cháu.” Vương Minh Dương nói.

Trong mắt người không biết thì có vẻ như anh ta đang chiếu cố Lâm Phàm nhưng nói thật, anh ta có thể trở thành bạn tốt với Lâm Phàm thì đó là phúc phận của anh ta.

Có bao nhiêu chuyện mà không phải do người anh em này giúp mình giải quyết cơ chứ?

Mình bị người ta bắt nạt, hắn không nói hai lời, nhấc nắm đấm lên dạy đối phương cách làm người.

Hơn nữa anh ta thật sự không trợ giúp Lâm Phàm được bao nhiêu. Mỗi lần có chuyện gì lớn, người anh em này đều tự mình giải quyết, cũng không tìm anh ta hỗ trợ.

Mà chuyện tìm anh ta hỗ trợ toàn chỉ là một ít chuyện nhỏ, sao anh ta có thể không nhìn ra, đây là không muốn gây phiền toái cho anh ta cơ chứ.

Chẳng bao lâu, mấy người đã đến một khách sạn sang trọng.

Vương Minh Dương đã gọi điện thoại sắp xếp xong xuôi, điều này làm cho ông bà Lâm chưa từng tới nơi này ăn cơm được mở rộng tầm mắt. Nhất là ông Lâm, ông không buông điện thoại xuống được, chụp ảnh liên tục, sống cuộc sống thời thượng của người trẻ tuổi.

Lâm Phàm cũng không có gì để nói đối với chuyện này, chỉ cần bọn họ vui vẻ là được rồi.

“Anh nói xem, tết này định thế nào?” Lâm Phàm hỏi.

Vương Minh Dương: “Tôi chuẩn bị trở về quê nhà Tử Nhạc cùng cô ấy đến đó một chuyến, coi như ra mắt cha mẹ cô ấy.”

“Đã định ngày rồi à?”

“Không có, tạm thời còn chưa muốn kết hôn. Nhìn lại thì bây giờ cô ấy cũng đang ở đỉnh cao sự nghiệp, chờ qua một hai năm nữa.” Vương Minh Dương nói.

Lâm Phàm gật đầu: “Nhớ kỹ lời của tôi là được, cô ấy là người có thể vượng phu.”

Vương Minh Dương vỗ vai Lâm Phàm: “Ha ha, lời nói của cậu tôi đều ghi nhớ trong lòng, còn có thể quên được chắc?”

“A, đúng rồi, Hoán Nguyệt cũng muốn đến.”

“Hả?” Lâm Phàm sửng sốt: “Sao cô ấy lại muốn tới?”

“Còn không phải là tôi gửi lên vòng bạn bè à? Nhất định là cô ấy biết chú và dì đến nên muốn đến gặp gỡ một chút.” Vương Minh Dương cười nhìn Lâm Phàm, trong ánh mắt kia biểu đạt vẻ quái dị.

Lâm Phàm cười khổ một tiếng.

Không lâu sau đó.

Ngô Hoán Nguyệt đến.

Vừa vào đã quay về phía ông bà Lâm chào.

“Chào chú, chào dì, cháu tên là Ngô Hoán Nguyệt.”

Ông Lâm không nghĩ tới nhiều như vậy, cũng chào hỏi lại.

Ngược lại bà Lâm lại cảm thấy trong này có chút không thích hợp. Sau đó lại nhìn về phía con trai, phát hiện vẻ mặt con trai mình rất bất đắc dĩ, trong nháy mắt bà hiểu được.

Trong lòng bà có chút vui vẻ. Hai vợ chồng bọn họ vẫn luôn lo lắng chuyện của Tiểu Phàm. Nhưng không ngờ lập tức hấp dẫn đến tận hai người.

Từ bề ngoài thật không dễ phân ra cao thấp.

Thật khó khăn.

Chương 1329: Muốn lưu lại ấn tượng tốt với cha mẹ Lâm Phàm

Ngô U Lan và Ngô Hoán Nguyệt đều ngồi bên cạnh bà Lâm. Hai người nhiệt tình phục vụ, gắp thức ăn, rót đồ uống. Toàn bộ quá trình, họ cơ bản không động đũa mà chỉ gắp thức ăn cho bà Lâm.

Điều này khiến trên mặt bà Lâm tràn đầy tươi cười.

Luôn miệng nói, tốt, tốt, tốt!

Lâm Phàm nói chuyện thì thầm với Vương Minh Dương.

“Ôi, việc này phiền rồi.”

Vương Minh Dương: “Phiền cái gì, tôi thấy cũng không tệ, cứ bắt lại hết không phải là được à?”

“Anh coi tôi là người giống anh à? Lại còn bắt hết.”

Vương Minh Dương: “Cậu đừng vu hãm tôi chứ, tôi chỉ có mỗi một mình Tử Nhạc thôi. Nhưng chỉ cần che dấu tốt, tuyệt đối sẽ không bị phát hiện.”

Lâm Phàm trừng mắt nhìn Vương Minh Dương: “Tôi cảm thấy anh thật sự không đáng tin cậy. Anh biết không, với tình cảnh như vậy, về sau tôi sẽ trở thành Sở Khanh mất thôi.”

……

Một bữa ăn kết thúc.

Ngô U Lan và Ngô Hoán Nguyệt liếc nhau, trong ánh mắt lập lòe ý chiến ý như toé ra lửa.

Đây là lần đầu tiên các cô gặp cha mẹ anh Lâm nên đương nhiên muốn biểu hiện thật tốt.

Nhất là Ngô Hoán Nguyệt lại càng muốn lưu lại một ấn tượng tốt đẹp trong lòng cha mẹ anh Lâm hơn.

Vì lý do công việc nên cô ấy có rất ít thời gian rảnh.

Hiện giờ bà Lâm rất vui vẻ, chụp rất nhiều ảnh cùng hai người, càng nhìn hai cô gái lại càng thấy hài lòng. Chỉ là bà cũng rất đau đầu, không biết con trai mình rốt cuộc thích ai.

Viện phúc lợi trẻ em.

"Cha, đây là viện phúc lợi mà con tiếp nhận, bây giờ bên trong có tổng cộng 365 đứa nhỏ." Lâm Phàm giới thiệu.

"Viện trưởng Hoàng, đây là cha mẹ tôi."

Viện trưởng Hoàng đón năm mới cũng ở viện phúc lợi, còn Hàn Lục thì đã về quê ngày hôm qua.

Viện trưởng Hoàng tươi cười: "Chào mọi người, chào mọi người."

Ông Lâm nhìn những đứa trẻ lộ ra khuôn mặt tươi cười này cũng rất vui mừng, vỗ vai Lâm Phàm: "Con trai, cha rất tự hào về con."

Lâm Phàm cười cười: "Đây còn không phải là do cha dạy tốt à?"

Nịnh nọt một câu.

Gương mặt tươi cười của ông Lâm giống như nở hoa: "Đúng, đúng, là cha dạy tốt, từ nhỏ cha đã dạy con phải lương thiện với mọi người. Đây là việc tốt, nếu bận không tới được thì để cha và mẹ con tới hỗ trợ."

Sao hắn có thể để cho cha mẹ lại đây được, nếu như tới đây thì chẳng phải là muốn lật trời à.

"Không cần, nơi này đã đủ người rồi." Lâm Phàm nói.

Bà Lâm: "Ông đúng là tự dát vàng lên mặt mình nha, con trai là mình ông dạy sao, chẳng lẽ tôi dạy không tốt à?"

Ông Lâm: "Đúng, đúng, đều là bà dạy tốt, tôi ở bên cạnh trợ giúp."

"Cái này thì đúng rồi."

Bọn nhỏ nhìn thấy rất nhiều người đến đều rất vui vẻ, mỗi một đứa nhỏ đều vô cùng yêu thích Lâm Phàm.

Hơn nữa miệng nhóc mập mạp còn ngọt ngào.

Gọi ông nội, bà nội làm cho cha mẹ hắn sướng gần như bay lên.

Ban đầu họ có vài ý kiến khi con trai mình tiếp quản nhà phúc lợi trẻ em, họ nghĩ rằng như vậy sẽ quá bận rộn, quá căng thẳng.

Nhưng sau khi đến hiện trường thì phát hiện, những đứa nhỏ này thật sự rất đáng thương nhưng cũng rất đáng yêu. Con trai mình có thể làm những chuyện tốt này, họ cũng rất tự hào.

Thăm quan viện phúc lợi xong, sau đó họ đi ngắm Đông Phương Minh Châu.

Những nơi đó đối với Lâm Phàm, gần như hắn nhìn đến muốn nôn ra rồi.

Nhưng cha mẹ hắn thì chưa từng thấy qua nên đương nhiên phải đi dạo một vòng.

Buổi tối.

Lâm Phàm lái xe đưa Hoán Nguyệt ra sân bay.

“Anh Lâm, chú và dì thật tốt.” Ngô Hoán Nguyệt vui vẻ nói.

Lâm Phàm gật đầu: “Ừm, cha mẹ tôi đều rất tốt.”

“Đúng rồi, cô về nhà mấy ngày?”

Ngô Hoán Nguyệt vừa nghĩ đến số ngày về nhà thì cả người vô lực tựa vào ghế ngồi: “Chẳng được mấy ngày, qua năm mới sẽ lập tức trở về.”

“Nếu muốn nghỉ ngơi thêm vài ngày, tôi nói một chút với Vương Minh Dương cho cô, những hoạt động có thể đẩy lùi thì đẩy lùi.” Lâm Phàm nói.

Ngô Hoán Nguyệt lắc đầu: “Nếu đã đi trên con đường này thì em phải dũng cảm tiến về phía trước, mệt mỏi hơn nữa em cũng không sợ.”

Lâm Phàm cười: “Ừ, không sai, tôi tin tưởng cô nhất định có thể trở thành ca sĩ lớn.”

Ngô Hoán Nguyệt cười rất sáng lạn, sau đó lấy hết dũng khí: "Anh Lâm, em có thể hỏi anh một chuyện không?"

"Chuyện gì?"

"Yêu cầu của anh đối với nửa kia là gì?" Ngô Hoán Nguyệt lặng lẽ hỏi, hình như là không quá tự tin.

Trong lòng Lâm Phàm thầm nghĩ, hắn biết Hoán Nguyệt hỏi lời này là có ý gì, sau đó cười nói: "Yêu cầu à? Thật ra thì không có yêu cầu gì, cứ nhìn vừa mắt là được. Tuy nhiên bây giờ tôi vẫn chưa có ý đó. Chờ tôi trưởng thành hơn một chút thì mới suy nghĩ đến những chuyện này."

"Hả?" Ngô Hoán Nguyệt kinh ngạc nói: "Anh Lâm, em cảm thấy anh đã rất trưởng thành rồi."

Lâm Phàm cười, không dây dưa về vấn đề này nữa: "Lát nữa trở về, cô phải tự chú ý an toàn, xuống máy bay thì gọi điện thoại cho tôi."

Nghe được lời quan tâm này, trong lòng Ngô Hoán Nguyệt rất vui vẻ: "Vâng, em biết rồi."

Chương 1330: Chuyện này rất phiền não đó

Đưa Ngô Hoán Nguyệt đến sân bay, sau khi nhìn cô ấy vào sân bay, Lâm Phàm mới lái xe rời đi.

Ngô Hoán Nguyệt đứng ở nơi đó, hồi tưởng lại chuyện đã xảy ra trong nửa năm qua, thật giống như đang nằm mơ vậy.

Cảm thấy thay đổi rất nhiều.

Không hiểu sao cô lại trở thành ca sĩ, hơn nữa còn gặp được người mình thích.

Nhưng cuộc cách mạng vẫn chưa thành công, điều này làm cho cô rất buồn rầu.

Ban đầu, cô cho rằng với điều kiện bản thân của mình, nếu như chủ động một chút thì chắc là sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng bây giờ, cô thấy rằng mọi thứ không phải như những gì cô ấy nghĩ.

Áp lực rất lớn.

Sau đó cô cũng không nghĩ nhiều nữa, đội mũ lên, cúi đầu, đi vào trong sân bay.

……

Buổi tối.

Lâm Phàm để cho cha mẹ ở chỗ hắn, tuy rằng phòng không quá đẹp nhưng vẫn có phòng.

Khi tắm xong, lúc chuẩn bị đi nghỉ ngơi, mẹ hắn lại ngồi trên ghế sofa.

“Con trai, con lại đây một chút.”

Lâm Phàm: “Mẹ, có chuyện gì vậy?”

Bà Lâm: “Mẹ hỏi con, Hoán Nguyệt và U Lan con thích ai?”

“Hả? Sao mẹ lại hỏi cái này.” Lâm Phàm lúng túng cười.

Bà Lâm: “Con là con trai mẹ, sao mẹ không thể hỏi. Hai cô bé đều không tệ, mẹ không muốn con làm tổn thương người khác.”

Lâm Phàm bối rối: “Vấn đề này… Mẹ, con có thể không nói chuyện này được không?”

“Có chuyện gì vậy? Nói với mẹ một chút cũng không được à?” Bà Lâm nói.

“Không phải, chỉ là chính bản thân con cũng không biết. Mẹ hỏi con, con cũng không biết nên trả lời như thế nào.” Lâm Phàm cũng không biết nói cái gì.

Về vấn đề này, bình thường hắn cũng từng nghĩ tới nhưng cảm thấy quá phức tạp, nghĩ lại là thấy đau đầu.

Lúc này, ông Lâm đi ra giải vây cho con trai: “Bà cứ hỏi thằng bé những chuyện này làm gì? Thằng bé có suy nghĩ của mình, cũng có thế giới của riêng mình, chúng ta cứ tới đây xem có được hay không là được. Tôi thấy hai cô bé này đều không tệ, đừng tạo áp lực quá lớn cho thằng bé.”

Bà Lâm nhìn ông Lâm nói: “Trong lòng ông nghĩ gì tôi còn không biết chắc?”

Ông Lâm tỏ vẻ vô tội: “Chuyện này thì liên quan đến tôi? Tôi chỉ nói giúp con trai một chút mà thôi, đây không phải là do chúng ta muốn ôm cháu trai hay sao?”

Bà Lâm trừng mắt một cái: “Ôm, ôm, chỉ biết ôm! Nếu xảy ra chuyện, tôi thấy ông có ôm cái đầu quỷ thì có.”

Lâm Phàm xấu hổ. Ở nhà, mẹ hắn chính là lão đại, một khi gắt lên thì cha hắn không dám phun thêm bất kỳ câu nào nữa.

“Con trai ở đây, nể mặt tôi một chút.” Ông Lâm nói nhỏ.

Lâm Phàm cũng không muốn tham dự những thứ này, trực tiếp khoát tay: “Cha, mẹ, con đi ngủ trước, hai người có chuyện gì thì tự mình nói, con đi ngủ đây.”

Cũng không đợi mẹ hắn nói thêm gì, hắn trực tiếp đóng cửa lại, trùm đầu đi ngủ.

Trong một biệt thự.

Vương Minh Dương và Hứa Tử Nhạc vừa thân thiết xong, lúc này dựa vào giường hút một điếu thuốc.

Hứa Tử Nhạc nằm trong lòng Vương Minh Dương: “Nghĩ cái gì vậy?”

Vương Minh Dương: “Không có gì, chỉ là đang suy nghĩ chuyện tình cảm của người anh em của anh nên giải quyết như thế nào.”

“Anh Lâm làm sao vậy?”

“Không làm sao, chỉ là vấn đề rất lớn, người khác nhìn không ra nhưng anh có thể nhìn ra. Trong lòng hắn phiền, hơn nữa còn rất phiền, hắn rất khó để lựa chọn giữa Ngô Hoán Nguyệt và Ngô U Lan. Anh thấy, anh phải giúp cậu ấy thôi.”

Hứa Tử Nhạc lườm sâu một cái: “Đàn ông các anh không phải là ăn trong chén, nhìn trong nồi à?”

“Cái này nói không đúng rồi, chỉ có thể trách người anh em của anh quá ưu tú, lại gặp được mấy cô gái cũng không tệ.”

Hứa Tử Nhạc: “Em thấy, hay là anh ở với anh Lâm thì tốt hơn á.”

Vương Minh Dương bất đắc dĩ: “Anh cũng nghĩ, nếu anh là nữ thì anh đã đến lâu rồi. Nhưng anh là nam, đành không có biện pháp.”

“Vậy anh có thể có biện pháp gì? Chẳng nhẽ còn có thể để cho ba người bọn họ hòa bình ở cùng một chỗ? Nằm mơ đi.” Hứa Tử Nhạc nói.

“Không phải là anh đang phải nghĩ cách đây à? Huống hồ giấc mộng này có đôi khi lại may mắn thực hiện được thì sao? Cái này còn phải xem thao tác như thế nào. Thôi quên đi, chưa nghĩ vội, chờ qua năm mới rồi nói sau, he he.” Vương Minh Dương nói, sau đó ánh mắt nhìn về phía Hứa Tử Nhạc, lại lộ ra vẻ không có ý tốt.

Hứa Tử Nhạc trợn mắt: “Cái anh này.”

Ba mươi tết.

Viện phúc lợi trẻ em.

Ở trước TV, các bạn nhỏ vây xung quanh còn trước mặt bọn chúng thì được bày rất nhiều bánh kẹo, trên mặt đứa trẻ nào cũng nở nụ cười hạnh phúc.

Quần áo mới đã được mua từ trước nhưng bọn nhỏ cũng không vội mặc mà để sáng mai mới mặc.

Bà Lâm nhìn những đứa trẻ này, trên mặt nở nụ cười: “Thật sự tôi chưa từng trải qua một năm như vậy, đúng là rất náo nhiệt.”

Ngô U Lan bưng trà đến: “Chú, dì, hai người uống trà đi.”

“Cô bé ngoan.” Bà Lâm mỉm cười, tiếp tục xem Tivi, sau đó lại nhìn về phía xa: “Cái thằng nhóc này đang làm gì vậy?”

Ngô U Lan: “Anh Lâm có rất nhiều bạn bè, có lẽ đang gọi điện thoại.”

Bùm!

Chương 1331: Điện thoại chúc Tết

Tiếng pháo hoa bên ngoài vang lên.

Viện phúc lợi trẻ em có một cái sân rất rộng, Điền Thần Côn dẫn bọn trẻ đi đốt pháo hoa, mỗi khi pháo hoa rực rỡ bay lên

bầu trời đều có tiếng hô lên.

Lâm Phàm gọi điện thoại.

“Lâm lão sư, chúc mừng năm mới…”

“Giám đốc Lưu, chúc mừng năm mới…”

“Sang năm cậu có thể tiếp tục làm ban giám khảo của ‘Giọng ca nội lực’ mùa thứ hai hay không?”

“Ha ha, đến khi đó thì tính.”

“Được rồi, vậy không làm phiền Lâm lão sư nữa, sang năm gặp.”

Đối với tất cả mọi người ở đài truyền hình Thượng Hải mà nói, qua năm này đều tốt hơn nhiều so với những năm trước rất nhiều, chương trình ‘Giọng ca nội lực’ đã phá vỡ tỷ lệ người xem của các chương trình khác, nó đã khiến danh tiếng của bọn họ tăng lên rất cao.

Hơn nữa đối với các nhân viên công tác mà nói, thưởng cuối năm này cũng khiến bọn họ rất phấn khởi.

Tất cả đều là nhờ vào công lao của chương trình ‘Giọng ca nội lực’ và nhờ có Lâm đại sư hỗ trợ thì chương trình mới có thể đạt được tỉ lệ xem cao như vậy.

Điện thoại lại kêu lên.

“Lão sư, chúc mừng năm mới.”

“Chúc mừng năm mới.”

“Lão sư, ngày mai tôi dẫn theo già trẻ lớn nhỏ trong nhà đến chúc tết ngài, đúng dịp đi thăm bọn nhỏ luôn.”

“Được, vậy tôi chờ ông.”

Học trò của mình cái gì cũng tốt nhưng lại quá cổ hủ, đối với mối quan hệ thầy trò có một loại cảm giác kính nể, giống cảm giác làm thầy một ngày, cả đời làm cha vậy.

Đối với người bên ngoài có lẽ sẽ có cảm giác rất kỳ lạ, dù sao tuổi của Triệu Minh Thanh cũng đủ lớn để làm ông nội của Lâm Phàm.

Thế nhưng ai cũng biết, Triệu Minh Thanh đã kiếm được rất nhiều tiền.

Liên tiếp, lại có rất nhiều cuộc điện thoại gọi đến.

Trịnh Trọng Sơn, Ngô Vân Cương, Nguyệt Thu Cư Sĩ…

Chỉ cần là người quen với Lâm Phàm, cơ bản đều sẽ gọi điện đến.

Trong một hai tiếng đồng hồ này, điện thoại di động của Lâm Phàm gần như không ngừng reo lên, nhận cuộc gọi liên tục khiến pin điện thoại chỉ còn dưới 10%.

Lâm Phàm cũng đành chịu, quen biết quá nhiều người cũng không phải là chuyện gì tốt… Nhưng mà cảm giác cũng không tệ lắm, ngắn ngủi nửa năm đã quen biết nhiều người như vậy, ít nhất cũng cho thấy hắn cuộc sống của hắn cũng không quá thất bại.

Sau khi tiếp cuộc điện thoại cuối cùng, Lâm Phàm đặt điện thoại di động xuống rồi thở phào nhẹ nhõm.

Thật sự rất mệt mỏi, hết cuộc điện thoại này đến cuộc điện thoại khác, thật sự không muốn người ta sống mà.

Hơn nữa không nhận những cuộc điện thoại này cũng không được, người ta đều có ý tốt, bản thân làm sao có thể từ chối tình cảm của người ta?

Reng.

Còn chưa nghỉ ngơi được bao lâu.

Lại một cuộc điện thoại khác gọi đến, màn hình điện thoại hiện lên là Ngô Hoán Nguyệt, hắn cũng chỉ có thể nghe điện thoại.

Ngô Hoán Nguyệt đang ở cùng cha mẹ, khi điện thoại được kết nối, cô ấy đi ra ngoài phòng khách.

Cha mẹ nhìn nhau, nhìn cô con gái đi đến phòng khách.

“Ông đi nghe xem Hoán Nguyệt nói chuyện điện thoại với ai.” Bà Ngô nhỏ giọng nói.

Ông Ngô lắc đầu: “Bà muốn thì tự mình đi đi, con gái gọi điện bà nghe trộm làm gì?”

“Sao ông lại không quan tâm con gái một chút chứ, trong nửa năm nay con gái mình cũng đã thay đổi rất nhiều, đã trở thành

một ngôi sao…" Đương nhiên, bà Ngô không nói tiếp về sau, chủ yếu là vì bà ấy sợ rằng con gái sẽ học thói xấu ở bên ngoài.

Ông Ngô im lặng một lúc, cảm thấy cũng có khả năng xảy ra, sau đó lặng lẽ trốn sang một bên nghe lén.

Ngô Hoán Nguyệt: "Anh Lâm, điện thoại của anh khó gọi quá đó."

"Ha ha, cũng không có cách nào khác, người gọi điện cho tôi nhiều quá, hết người này đến người khác nên điện thoại không rãnh được, cô ở nhà thế nào?" Lâm Phàm hỏi.

"Rất tốt, lâu rồi không về. Anh Lâm, chúc mừng năm mới."

Lâm Phàm: "Giống vậy, cũng chúc mừng năm mới."

…

Sau khi ông Ngô nghe xong lại lặng lẽ quay về, sau đó đi đến bên cạnh vợ: "Con gái đang gọi điện cho một người đàn ông, gọi là anh Lâm."

Bà Ngô có hơi kinh ngạc, sau đó vui vẻ: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi."

Ông Ngô sững sờ: "Chuyện này có gì tốt."

"Ông đúng là ngốc, nếu gọi là ba nuôi thì mới có chuyện đó." Bà Ngô trừng mắt nhìn chồng, sao đầu óc ông lại chậm hiểu như vậy.

Ông Ngô nghe xong lập tức hiểu ra: "Thì ra là thế, vậy yên tâm rồi."

Không lâu sau, Ngô Hoán Nguyệt cúp điện thoại rồi quay lại phòng khách.

Bà Ngô thản nhiên hỏi: "Con nói chuyện điện thoại với ai vậy?"

Ngô Hoán Nguyệt cảm thấy sắc mặt của cha mẹ mình có hơi kỳ lạ, nhưng cô ấy vẫn bình tĩnh nói: "Con gọi điện cho một người bạn."

Bà Ngô nói: "A, nếu có thời gian thì đưa về đây xem mặt, mẹ và cha con cũng không có khó khăn gì đâu. Nhưng con phải

chú ý, nhìn người cho kỹ một chút.”

Ngô Hoán Nguyệt đỏ mặt: “Mẹ, không phải như mẹ nghĩ đâu.”

Cô không ngờ mẹ mình lại nghĩ như vậy, trong lòng cảm thấy bất lực, mặc dù cô rất muốn nhưng vấn đề này vẫn chưa có kết quả.

Chương 1332: Cha mẹ Lâm Phàm lần đầu gặp Triệu Minh Thanh

Ngày hôm sau!

Buổi sáng.

Bọn trẻ thức dậy, lấy quần áo mới rồi vui vẻ mặc vào.

“Mập mạp, cậu xem tôi mặc quần áo mới này có đẹp không.”

Một đứa bé chảy nước mũi vui vẻ đứng trước mặt mập mạp hỏi.

Mập mạp có hơi béo, quần hơi chật nhưng dùng sức kéo lên thì vẫn mặc tử tế được, sau khi mặc xong trên mặt cậu nhóc nở một nụ cười.

“Ừ, ừm, cũng được.”

Đối với mỗi đứa trẻ, năm mới là khoảng thời gian vui vẻ nhất, bởi vì có quần áo mới để mặc lại có thể nhận được tiền lì xì.

Đám người Lâm Phàm cũng dậy sớm.

Nhưng trong tay hắn cầm một cái túi lớn.

Bọn nhỏ nhìn thấy Lâm Phàm, lập tức vui vẻ chạy đến: “Chúc mừng năm mới chú Lâm.”

“Được, đến đây nhận tiền lì xì.” Lâm Phàm mỉm cười lấy bao lì xì trong túi ra, trong mỗi bao lì xì này đều có 100 tệ, tuy không nhiều lắm nhưng có thể khiến bọn nhỏ rất vui vẻ.

Điền Thần Côn cầm theo một bọc nhỏ, mặt mày tái mét, nước mắt đầy mặt, nhìn những bao lì xì được phát ra trong lòng ông ta cảm thấy rất đau khổ.

Ông ta không có tiền nhưng mỗi bao lì xì vẫn có 50 tệ, hơn ba trăm đứa bé, thoáng chút đã mất hơn mười ngàn, làm sao Điền Thần Côn có thể không đau lòng cho được.

Đương nhiên đau lòng thì đau lòng nhưng ông ta vẫn rất vui vẻ.

Mỗi khi nghe bọn nhỏ gọi ông nội chúc mừng năm mới, nụ cười trên mặt ông ta lại sáng lạn hơn bất cứ người nào khác.

Đây cũng là vì Điền Thần Côn không kết hôn nên không có con cái nối dõi, bây giờ có bọn nhỏ ở bên cạnh, điều này cũng khiến Điền Thần Côn cảm nhận được cảm giác mà ông ta chưa bao giờ có.

Khí thế phát bao lì xì cũng rất dứt khoát, không có chút do dự.

"Lão sư, tôi đến chúc tết ngài." Lúc này, cả nhà Triệu Minh Thanh cũng đã đến.

Lâm Phàm nhìn thấy Triệu Minh Thanh, hắn lập tức vui vẻ: "Minh Thanh đã đến."

Ông bà Lâm thấy như vậy, lập tức trợn tròn mắt.

Trên đầu liên tục hiện ra dấu chấm hỏi, đây là tình huống gì?

Ông già này gọi con trai mình là gì?

Lão sư?

Không phải là nghe nhầm đấy chứ.

Bà Lâm: "Tình huống gì thế này?"

Vẻ mặt ông Lâm cũng bối rối: "Không biết, nó chưa bao giờ nói với tôi những thứ này."

"Ông nội Triệu…" Bọn nhỏ nhìn thấy Triệu Minh Thanh thì vui vẻ chạy đến, bình thường đều là ông nội Triệu đến viện phúc lợi kiểm tra sức khỏe, dạy trung y cho bọn chúng, đối với bọn nhỏ mà nói thì bọn chúng rất thích Triệu Minh Thanh.

Triệu Minh Thanh cười híp mắt, nhanh chóng bảo con trai lấy túi ra, hiển nhiên trước khi đến ông đã có chuẩn bị.

Mỗi đứa một bao lì xì.

Dám đến viện phúc lợi trẻ em đều là những người có tiền, có quyết đoán, không có mười ngàn thì đừng nghĩ đến chuyện rời đi.

"Tiểu Phàm, tình huống này là gì?" Bà Lâm lo lắng hỏi, con trai mình không phải là lừa ông già này đó chứ? Lớn tuổi như vậy mà làm đồ đệ của con trai mình, cái này nếu nói ra chỉ sợ bị người ta mắng chết thôi.

Lâm Phàm biết rằng mẹ mình sẽ hỏi như vậy, sau đó hắn mỉm cười nói: “Mẹ, không sao đâu, Minh Thanh là viện trưởng của học viện trung y Thượng Hải có nghiên cứu y học rất cao. Mà con ở phương diện Trung y cũng có tay nghề cao, cho nên đã nhận ông ấy làm đồ đệ để thảo luận về trung y.”

Trước kia, trình độ trung y của Triệu Minh Thanh không thể nói là số một quốc gia, nhưng sau khoảng thời gian học tập thì về cơ bản danh hiệu số 1 này chắc chắn thuộc về ông ta. Đương nhiên đó là trong điều kiện không có tính đến Lâm Phàm.

“Con hiểu trung y từ khi nào?” Bà Lâm kinh ngạc nhìn Lâm Phàm, cảm thấy người con trai này của mình quá thần bí, tại sao trước đó bà không nhận ra.

Nhưng có cha mẹ nào không hy vọng con cái mình giỏi giang, cho nên bây giờ họ rất hài lòng.

Con cái càng giỏi càng tốt, những chuyện khác sẽ không phải suy nghĩ nhiều nữa.

Triệu Minh Thanh nhìn thấy cha mẹ của lão sư mình, cũng nhiệt tình đi lên chào hỏi nhưng cách xưng hô lại làm cho cha mẹ Lâm Phàm có chút xấu hổ, nhưng đối với Triệu Minh Thành mà nói đây là điều nên làm.

Những người con của Triệu Minh Thanh thở dài, bọn họ đã quen và chấp nhận với việc cha mình bái một người trẻ tuổi là lão sư. Bọn họ cũng biết năng lực của Lâm Phàm, đây thật sự là một người có tài năng.

Chỉ là tuổi còn quá nhỏ, bọn họ không ở bên cạnh cha mình nên bình thường sẽ không có cảm giác gì. Thế nhưng lúc này dưới sự giám sát của cha mình, bọn họ cũng chỉ có thể cắn răng đi lên chúc tết.

“Lâm đại sư, chúng tôi đến đây để chúc tết.” Lúc này, bên ngoài có một chiếc xe lái đến.

Hà Thừa Hàn đưa con trai đến.

Bây giờ ông ta rất hài lòng với con trai mình, cậu ta ở trong công ty của ông ấy bắt đầu từ cấp cơ sở, cũng bắt đầu trưởng thành và hiểu chuyện hơn. Tất cả những thứ này đều nhờ vào công sức của Lâm đại sư.

Nếu không có Lâm đại sư bày mưu tính kế cho thì ông ta chỉ sợ không nhìn thấy lúc con trai mình quay đầu.

“Hà tổng, chúc mừng năm mới.” Lâm Phàm vui vẻ.

Chương 1333: Chú Lý hàng xóm

Ngay sao đó, những tổng giám đốc của mấy xí nghiệp kia đều đến, điều này làm cho viện phúc lợi càng thêm náo nhiệt. Hơn nữa mọi người đều tặng bao lì xì cho những đứa trẻ trong viện phúc lợi.

Về phần lì xì bao nhiêu thì không biết được, nhưng chỉ sợ mỗi người nhất định phải bỏ ra hơn 100 ngàn.

Điều này khiến cho Lâm Phàm không biết nói gì hơn.

Buổi tối.

Đối với chuyện ngày hôm nay, bà Lâm vẫn bị doạ sợ còn chưa kịp phản ứng lại. Bà ấy không ngờ con trai mình lại quen biết nhiều người như vậy.

“Tiểu Phàm, những người hôm nay đến là ai vậy?” Bà Lâm hỏi.

Nhìn họ đi xe và quần áo của những người này, vừa nhìn thì cũng biết họ không phải là người bình thường. Hơn nữa ra tay rất hào phóng, cũng rất thân thiết với con trai mình, giống như đã quen biết từ rất lâu rồi.

Ông Lâm ngồi bên cạnh gật đầu: “Đúng, đúng, tuy không biết họ là ai nhưng… Cha biết rõ những chiếc xe kia đó, cũng không rẻ đâu.”

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói: “Bọn họ đều là bạn bè mà con quen, đều là người tốt. Năm nay, mọi người biết con không về với quê nên đến chúc tết. Hai người đừng suy nghĩ nhiều nữa, không có gì đâu.”

Những lời này chỉ để cho cha mẹ không hiểu tình hình an tâm hơn, nhưng nếu để người ngoài biết được nhất định sẽ rất sốc.

Ở trong đoàn người này, nếu bắt cóc bất kỳ người nào cũng sẽ trở nên giàu có.

Hơn nữa còn là một gia tài lớn.

“Con đừng kết bạn với người xấu.” Bà Lâm lo lắng nói.

Lâm Phàm mỉm cười: “Hai người cứ yên tâm đi, hai người còn không tin con trai mình phải không? Những người này không phải là người xấu, đều là bạn bè. Hơn nữa viện phúc lợi có thể thuận lợi như vậy cũng là nhờ sự hỗ trợ của bọn họ cả đó.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Nhận được cam đoan của hắn, hai người già tạm thời yên tâm.

Bọn họ thật sự sợ con mình gặp phải người xấu, hoặc là học những điều xấu từ những người xấu.

Ngày mùng hai tết.

Sáng sớm đám người Lâm Phàm đã rời giường, hắn chuẩn bị lái xe đưa cha mẹ về Trung Châu.

Về phần đám người Ngô U Lan, bọn họ sẽ ở lại viện phúc lợi để giúp viện trưởng Hoàng chăm sóc những đứa trẻ này.

Theo quan điểm của Lâm Phàm, sau tết thì sang năm sẽ thay đổi tốt hơn.

Mình cũng phải thêm chút sức, phải cố gắng mới được.

Mãi đến buổi chiều.

Cuối cùng cũng đến Trung Châu.

Đi vào khu chung cư, trong không khí tràn ngập hương vị tết.

“Đi, chúng ta đến nhà chú Lý để chúc mừng năm mới đi.” Về đến nhà, tâm trạng ông Lâm rất tốt, giống như ông ấy rất vui khi gặp lại ông Lý vậy.

Trong lòng ông ấy có rất nhiều điều muốn nói, ở Thượng Hải xảy ra không ít chuyện, ông ấy phải khoe với người bạn này một chút mới được.

Bà Lâm cười mắng: “Cái ông già này, vừa về đến nhà đã không thể chờ được muốn đi đến nhà lão Lý rồi. Tôi nói cho ông biết, ông đừng có mà khoe khoang cái gì đấy. Ông và lão Lý thì không có việc gì, nhưng hình như con trai và con dâu ông ấy đều ở đó, đừng để người ta có ý kiến gì.”

Ông Lâm: “Biết rồi, không cần bà phải nói trong lòng tôi cũng biết rồi.”

Trên tầng, ấn chuông một cái.

“Lão Lý, mở cửa.” Ông Lâm đứng bên ngoài hét lên, trong phòng nhanh chóng có giọng nói đáp lại: “Đến đây, đến đây.”

Cửa mở ra.

Vẻ mặt Lâm Phàm vui vẻ: “Chú Lý, chúc mừng năm mới.”

“Ồ, Tiểu Phàm đã về rồi, mau vào đi.” Chú Lý nhanh chóng mở cửa ra, sau đó nói với vợ đang ở trong phòng bếp: “Mấy người Tiểu Phàm đến rồi, mau pha trà đi.”

Một giọng nói vui vẻ vang lên từ trong bếp truyền ra: “Mấy người Tiểu Phàm đã đến rồi à.”

“Lão Lý, tôi đã nói với ông, lần này tôi đến Thượng Hải…” Ông Lâm vừa tháo giày vừa nhịn không được mà chia sẻ kiến thức mình có được, nhưng lời này còn chưa nói xong đã bị bà Lâm chen ngang.

“Ông nói nhiều vậy, câm miệng cho tôi.”

Ông Lâm xấu hổ mỉm cười, sau đó lén lút liếc mắt nhìn vợ: “Lão Lý, đợi chút nữa chúng ta nói chuyện.”

Lâm Phàm đứng ở bên cạnh có chút lúng túng nói: “Chú Lý, chú còn phải chịu đựng dài dài, người cha này của cháu tình tính như vậy đó.”

Tâm trạng chú Lý rất tốt: “Không sao, không sao, cha cháu là người như vậy, chú quen ông ấy nhiều năm như vậy rồi còn không biết được sao.”

Ông Lâm tự hào nói: “Nghe thấy chưa, lão Lý vốn không để ý, chỉ có hai mẹ con bà để ý đến những điều này.”

Lâm Phàm mỉm cười không nói nhưng tâm tình hắn cũng không tệ, cha mình bị mẹ nói cũng đúng, ông ấy thật sự không có nhiều bạn bè, chú Lý là người đáng tin cậy nhất.

Mọi người đến tuổi trung niên phải có một vài người bạn, khoe khoang một chút, giữ tâm trạng tỉnh táo thì mới có thể thoát khỏi mọi bệnh tật.

Sau khi vào nhà.

Lâm Phàm nhìn một vòng, có chút nghi hoặc hỏi: “Chú Lý, anh Lý và chị dâu đâu?”

“Đi ra ngoài làm việc, chút nữa sẽ về.” Chú Lý nói.

“À…”

Một chiếc ô tô nhỏ màu đen đang chạy trên đường.

Lý Phong đang lái xe nhưng vẻ mặt anh ta rất nghiêm túc, giống như có tâm sự rất nặng, sau đó lo lắng nói: “Thứ kia không rơi đó chứ?”

“Không có, đồ nên mua cũng đã mua rồi?” Một người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp ngồi bên cạnh nói.

Nhưng tâm trạng cô ta cũng giống người đàn ông, đều có vẻ mặt nặng nề.

Điền Vũ Tuệ: “Ông xã, nếu lần này không thành công thì phải làm sao?’

Chương 1334: Cậu đang cò kè mặc cả với tôi sao?

Lý Phong cười khổ nói: “Vậy còn có thể làm gì nữa hiệu quả của công ty không được tốt, anh là trưởng phòng nên cần phải phụ trách toàn bộ trách nhiệm. Nếu không được chỉ có thể bị công ty sa thải, sau này chỉ có thể bắt đầu lại từ đầu.”

Điền Vũ Tuệ: “Không cần phải áp lực quá lớn, chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu.”

Lý Phong miễn cưỡng nở nụ cười: “Kết quả còn chưa chắc chắn, chúng ta không nên quá bi quan, chỉ là nếu thật sự bị sa thải thì chúng ta nhất định không được để cho cha mẹ biết.”

“Ừm, em biết rồi.” Điền Vũ Tuệ gật đầu.

Cô quen Lý Phong khi còn học đại học, sau khi tốt nghiệp thì kết hôn. Công việc của chồng không tệ, làm quản lý ở một công ty nước ngoài lương cũng cao, ở Trung Châu như vậy cũng là đủ rồi. Công việc hàng ngày của cô chính là xử lý tốt mọi việc trong nhà, chăm sóc tốt cho hai người.

Nhưng không ngờ đến gần lễ mừng năm mới lại xảy ra chuyện này.

Hiệu quả của công ty không được tốt, bộ phận mà chồng cô làm phải chịu trách nhiệm hoàn toàn. Công ty ở nước ngoài nên áp lực cạnh tranh rất là lớn, có rất nhiều người đã ngã, do đó cuối cùng chồng cô cũng nhận được tin qua năm mới khả năng sẽ bị sa thải, giải tán bộ phận kia và phải bắt đầu xây dựng lại từ đầu.

Lúc ấy khi biết chuyện này giống như sét đánh giữa trời quang, nhưng khi ở nhà cả hai người đều tỏ ra như không có việc gì. Bây giờ chỉ có thể mua vài món đồ tặng cho lãnh đạo, hy vọng có thể có một cơ hội nữa, chỉ là không biết kết quả cuối cùng sẽ như thế nào.

Cũng không lâu lắm.

Đã đến một căn biệt thự biệt lập.

Điền Vũ Tuệ và Lý Phong cầm theo đồ, chỉ mua mấy đồ này mà cũng tiêu hết mấy chục ngàn, cầm nặng trĩu tay. Hơn nữa trong lòng cũng rất bấn an, có cảm giác áp lực không nói nên lời.

Lý Phong đứng ở cửa ra vào, hít một hơi thật sâu rồi bấm chuông cửa.

Không lâu sau có người mở cửa.

Lý Phong lập tức nở nụ cười: “Chu tổng, chúc mừng năm mới.”

Chu tổng bụng phệ, tóc trên đỉnh đầu rụng hết có xu hướng hói đầu. Lúc này mặt ông ta không có biểu hiện gì nhìn Lý Phong: “Cậu đến làm gì?”

Lời này như chặn người ở bên ngoài nhưng đối với Lý Phong mà nói, bây giờ không phải là lúc để ý đến những chuyện này, chỉ có thể mỉm cười.

“Chu tổng, năm mới mà? Tôi và vợ đem chút đồ đến thăm hỏi một chút.” Lý Phong có thể cảm nhận được sự thờ ơ của đối phương đối với mình.

Thế nhưng tình hình hôm nay mình phải nhờ vả Chu tổng, còn có thể làm gì khác?

Chẳng lẽ sau khi sang năm mới là lúc mình thất nghiệp hay sao?

Chu tổng cau mày: "Vào đi."

Đi vào nhà, Lý Phong đặt đồ xuống.

Chu tổng khoanh chân ngồi lên trên ghế sô pha: "Lý Phong, cậu phải hiểu chuyện này là bộ phận của cậu có vấn đề, mà cậu là người phụ trách của bộ phận, cần phải chịu trách nhiệm toàn bộ, cậu hiểu chưa?"

"Hiểu rồi, tôi hiểu rồi." Lý Phong gật đầu nhưng vẫn đứng tại chỗ, không có sự cho phép của Chu tổng anh ta đâu thể ngồi xuống.

Điền Vũ Tuệ đứng thẳng người ở đằng sau Lý Phong. Nhìn thấy bộ dạng này của chồng, trong lòng cô ấy cũng đau đớn, cảm thấy đau đớn không nói thành lời.

"Đây là vợ cậu sao?" Chu tổng liếc nhìn Điền Vũ Tuệ.

"Đây là vợ tôi." Lý Phong gật đầu.

Điền Vũ Tuệ tiến lên: "Chu tổng, xin chào."

Chu tổng nhìn thấy Điền Vũ Tuệ thì hai mắt sáng lên, không ngờ vợ của cấp dưới lại là mỹ nữ, tuổi còn rất trẻ.

"Rất đẹp, nhóc con cậu thật may mắn." Chu tổng nói.

Lý Phong: "Cảm ơn Chu tổng đã khen."

Thế nhưng giờ phút này Lý Phong cảm thấy không ổn lắm, anh ta có chức cao trong công ty.

Thế nhưng biết rõ tính nết của mấy người phía trên nên bầu không khí trong công ty không tốt lắm.

Chu tổng rất thích đùa giỡn vui vẻ với các nhân viên nữ trong công ty, hơn nữa phó hội trưởng của công ty là Yamamura lại càng thích phụ nữ đã có gia đình, lúc này nghe thấy Chu tổng nói vậy, anh ta đột nhiên cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Lúc này, Lý Phong kéo vợ ra đằng sau: "Chu tổng, ngài xem còn có thể có đường lui hay không?" Sau đó lấy trong túi ra một cái túi nhựa màu đen đã được đóng gói đẹp đẽ rồi đặt lên bàn.

Chu tổng kinh ngạc nhìn Lý Phong: “Cậu làm gì vậy? Hối lộ tôi sao?”

Lý Phong lập tức lắc đầu :“Không phải ý này, chỉ là cảm ơn mấy năm gần đây Chu tổng đã chiếu cố tôi, chỉ là tôi thật sự không thể mất đi công việc này. Hy vọng Chu tổng nói có thể nói tốt thay tôi, để tôi có cơ hội sửa chữa lỗi lầm của mình.”

“Được.” Vẻ mặt Chu tổng hòa hoãn rất nhiều, sau đó nhìn chằm chằm vào Lý Phong, tạm thời không nói gì.

Lúc này, Chu tổng châm một điếu thuốc: “Đừng nói tôi chưa cho cậu cơ hội, phải xem cậu có nắm chắc được hay không? Đêm nay, phó hội trưởng Yamamura có tổ chức một bữa tiệc ở khách sạn Hillgate. Cậu dẫn vợ cậu theo, kết quả cuối cùng thế nào thì tự cậu nhìn đi.”

Lý Phong: “Tôi đi một mình được không?”

Chu tổng hơi dừng lại một chút rồi ngẩng đầu nhìn về phía Lý Phong: “Cậu đang cò kè mặc cả với tôi sao?”

Chương 1335: Xem tướng số cho anh Lý

Điền Vũ Tuệ đứng ở phía sau, ngón tay đan vào nhau có chút khẩn trương, tuy cô không rõ tình hình là như thế nào nhưng nghe cũng có chút không ổn.

Lý Phong không nghĩ nhiều, cúi đầu chào tạm biệt: “Cám ơn Chu tổng, có lẽ tôi sẽ không đi.” Nói xong, anh ta cầm túi ni lông đen trên bàn lên, trực tiếp kéo vợ rời đi.

Sắc mặt Chu tổng lạnh xuống: “Lý Phong, cho cậu cơ hội sao cậu lại không suy nghĩ, quay về suy nghĩ cho thông suốt, trước bảy giờ gọi điện cho tôi.”

“Chu tổng! Được rồi, chuyện này không cần phải nghĩ nữa, tôi còn trẻ còn có thể bắt đầu lại từ đầu, nói không chừng còn có thể phát triển tốt hơn.” Lý Phong lắc đầu nói sau đó kéo vợ trực tiếp rời khỏi đây.

“Không biết phân biệt phải trái.” Chu tổng nhìn Lý Phong rời đi, không vui nói.

Trên xe.

Điền Vũ Tuệ lo lắng nhìn chồng nói: “Sao vậy?”

Lý Phong vuốt ve đầu vợ mình, miễn cưỡng nở nụ cười nói: “Không có gì, không cần nghĩ nhiều như vậy. Qua năm mới anh ra ngoài tìm việc làm, em yên lặng làm một người vợ xinh đẹp là được rồi.”

“Em cũng ra ngoài làm việc, như vậy có thể cùng nhau chia sẻ một chút.” Điền Vũ Tuệ nói.

“Không cần, em còn không tin chồng em có thể phải không? Anh vừa nhận được tin cả nhà chú Lâm đã về, quay về vui vẻ đón năm mới, chuyện kiếm tiền giao cho anh là được rồi.” Lý Phong mỉm cười sau đó khởi động xe, đi về nhà.

Về phần những món quà kia coi như tặng cho Chu tổng, dù sao cũng đã làm việc dưới trướng ông ta nhiều năm như vậy, nhân dịp lễ mừng năm mới cũng nên nói với ông ta một câu.

“Con mẹ ông.”

…

Lâm Phàm thấy ba mình nói chuyện vui vẻ với chú Lý nhưng hắn bất đắc dĩ cầm điện thoại lên xem tin tức, thỉnh thoảng trả lời câu hỏi của dì Lý.

Keng!

Đúng lúc nào, có tiếng ngoài cửa.

Chú Lý và cha Lâm Phàm đang nói chuyện rất vui vẻ, cười nói: “Xem ra hai đứa nhỏ đã về rồi.”

Lâm Phàm đứng dậy, khi thấy hai người về, vẻ mặt vui vẻ nói: “Anh Lý, chị dâu.”

“Ai, Tiểu Phàm, đã lâu không gặp.” Lý Phong nhìn thấy Lâm Phàm, trên mặt anh ta cũng rất vui vẻ.

Anh ta và Lâm Phàm lớn lên cùng nhau, bởi vì lớn hơn Lâm Phàm vài tuổi nên cũng tốt nghiệp sớm hơn Lâm phàm, hầu như mỗi năm đều gặp nhau một hai lần.

Hơn nữa, hai gia đình cũng đã là hàng xóm của nhau gần mười năm rồi.

Người lớn nói về chuyện của người lớn, người nhỏ thì nói về chuyện người nhỏ.

Lý Phong cười nói: "Nhóc con, cậu lợi hại quá đấy. Tôi đã xem tin tức trên mạng rồi, Lâm đại sư! Cái tên này quá trâu rồi đó nha."

Điền Vũ Tuệ mỉm cười: "Tôi có rất nhiều bạn gái, bọn họ đều ngưỡng mộ cậu đó. Nếu các cô ấy biết chúng ta là hàng xóm, tôi sợ bị bọn họ đạp vỡ cửa nhà tôi mất."

Lâm Phàm cười nói: "Anh Lý với chị dâu đừng giễu cợt tôi nữa, tôi chỉ là chơi đùa một chút thôi. Đúng rồi, mọi người vẫn ổn chứ."

"Ổn, không có gì, lần này cậu định ở lại bao lâu?" Lý Phong cười như không có chuyện gì hỏi.

Lâm Phàm nói: "Đi chúc tết thân nhân, mấy ngày nữa sẽ trở về Thượng Hải."

Lý Phong vỗ vỗ vai Lâm Phàm: "Anh thường nghe chú Lâm nói về cậu, không nghĩ tới cậu ở Thượng Hải lại sống tốt như vậy. Trước đó cậu học không tốt, cho nên anh rất lo lắng."

"Ha ha." Lâm Phàm xấu hổ cười, trước kia thành tích quả thật đúng là không tốt, làm cho nhiều người quan tâm. Bây giờ nghĩ lại, hắn thật đúng là có chút hiểu được.

Nhất thời, trong phòng không ngừng vang lên tiếng cười.

Gần bữa tối.

"Ăn cơm thôi." Hai mẹ con dì Lý bận rộn ở trong phòng bếp, sau đó bưng ra những món ăn ngon.

Ở bàn ăn.

Chú Lý kinh ngạc liếc mắt nhìn con trai: "Sao con lại uống nhiều như vậy? Trước kia không phải con không uống rượu sao?"

Lý Phong cười cười: "Chú Lâm và mọi người ở đây, con vui vẻ nên nên uống một chút."

Chú Lý cười nói: "Được, đừng uống quá nhiều."

Ông Lâm và chú Lý đang trò chuyện và chủ đề họ nói đều là chuyện tầm phào.

Ngược lại, Lý Phong rất sôi nổi uống hết cốc này đến cốc khác. Điền Vũ Tuệ nhìn thấy chồng mình như vậy cảm thấy rất đau lòng nhưng bây giờ cả nhà đều ở đây, cô không thể nói gì được.

Lâm Phàm nhìn anh Lý có chút bất thường, nên hắn cảm thấy hơi kỳ lạ.

Mặc dù hắn không có nhiều cơ hội gặp mặt anh Lý nhưng hắn đã nghe nói anh Lý không thể uống rượu, cho dù hôm nay có vui như thế nào thì anh ta cũng không thể uống nhiều như vậy.

Không phải là có chuyện gì đó chứ?

Lúc này, Lâm Phàm xem thử tướng mạo của Lý Phong và bắt đầu suy đoán.

Không nhìn thì không biết, nhưng khi xem xong thì thật sự không thể tưởng tượng được.

Tướng thất nghiệp.

Reng reng.

Điện thoại di động của Lý Phong vang lên, khi nhìn thấy tên người gọi thì sắc mặt anh ta có chút khó coi nhưng rất nhanh liền khôi phục lại: "Cha, chú, cháu đi nghe điện thoại một chút, mọi người ăn cơm trước đi."

Nói xong, anh ta cầm điện thoại di động chạy ra ban công sau đó đóng cửa ban công lại.

Chú Lý cảm thấy hôm nay con trai mình có chút khác thường, lập tức nhìn Điền Vũ Tuệ: "Con dâu, hôm nay nó sao vậy?"

Điền Vũ Tuệ mỉm cười: "Cha, không sao đâu, có lẽ là do công việc thôi."

Chương 1336: Tiện tay giúp một chút

"Ừ." Chú Lý uống mấy chén rượu nên nói cũng nhiều hơn: "Những công ty của Nhật Bản này rất nhiều việc, tết nhất còn bận rộn công việc như vậy."

Đột nhiên.

Một tiếng gầm vang lên từ ban công: “Cút, cút cho tôi.”

Chú Lý nhìn ban công, lo lắng nói: “Làm sao vậy?”

Điền Vũ Tuệ vội vàng khuyên giải: “Không sao đâu, cha, chú, hai người uống tiếp đi, con đi xem xem.” Sau đó cô ta đứng dậy đi về phía ban công.

Lâm Phàm nhìn hai bóng người trên ban công, trong lòng bắt đầu suy tư.

Không lâu sau, hai người quay lại.

Lý Phong vẫn giữ bình tĩnh: “Cha, chú, con vừa nhận được một cuộc gọi khó hiểu, gây sự thôi không có việc gì đâu.”

Chú Lý nói: “Con không có việc gì thì tốt rồi, nếu con có việc gì thì cứ nói đừng giấu ở trong lòng.”

“Con biết.” Lý Phong gật đầu, nhưng việc này sao anh ta có thể nói, không phải sẽ để cho cha mẹ lo lắng sao.

Chỉ là anh ta biết chuyện này giấu không được lâu, nhưng giấu được bao lâu thì tốt bấy lâu.

Lâm Phàm tiếp lời: “Anh Lý, tôi nghe nói các công ty Nhật Bản đều có áp lực rất lớn, anh không sao đấy chứ?”

Lý Phong lúng túng cười cười: “Không sao.”

Chú Lý nói: “Cái gì gọi là không sao, ngày nào nửa đêm con cũng mới về. Cha cảm thấy công ty đó không đáng tin cậy, nó quá đè ép cuộc sống của con. Tuy rằng lương cao nhưng cha thực sự hy vọng con có thể chuyển sang công việc nhẹ nhàng hơn.”

Lý Phong mỉm cười, không nhiều lời, nhưng trong lòng đang nghĩ mình đã bị sa thải, sau này sao có thể bận rộn được nữa.

Lâm Phàm cười nói:

“Tôi thấy chú Lý nói rất đúng, làm việc cho công ty Nhật Bản có gì tốt chứ? Anh Lý, em có quen biết một người mở công ty lớn, anh ấy có mối quan hệ rất thân thiết với em. Nếu không để em hỏi thử so với việc ở công ty Nhật Bản xem sao?”

“Mặc dù mức lương có thể không cao, nhưng tiềm năng phát triển là rất lớn.”

Lý Phong cười cười: “Tiểu Phàm, không cần làm phiền.”

Chú Lý ở một bên không đồng ý: “Có phiền phức gì chứ? Cha nhìn thấy con làm công việc kia cảm thấy rất đau lòng. Có ai làm thêm giờ như thế này không chứ? Tiểu Phàm, cháu đừng nghe nó nói. Cháu hãy nghe chú, hỏi xem có phù hợp không, chúng ta cùng đi.”

“Được, cháu lập tức gọi điện thoại.” Lâm Phàm cười nói.

Hắn không thể nói ra sự việc thất nghiệp của anh Lý được, làm vậy thì không phải là không cho anh Lý thể diện hay sao. Cho nên hắn muốn hành động chắc chắn luôn.

Chú Lý nói: “Tiểu Phàm, bây giờ có được không?”

“Không sao, cháu gọi lúc nào cũng giống nhau thôi.” Lâm Phàm cười nói.

Mặc dù gia nghiệp của Vương Minh Dương rất lớn, nhưng chủ yếu tập trung ở thủ đô và Thượng Hải, ở Trung Châu không biết có chi nhánh hay không. Cho nên hắn chỉ có thể gọi điện thoại cho Lục Ly xem tình hình bên phía anh ta thế nào.

Lúc này, Điền Vũ Tuệ nhìn Lâm Phàm như thể đang chờ đợi điều gì đó. Bởi nếu sự việc thực sự xảy ra chuyện thì chồng cô sẽ không phải lo lắng nhiều như vậy nữa.

Điện thoại được kết nối, hiện trường chìm trong im lặng.

“Lục tổng, năm mới vui vẻ nhé.” Lâm Phàm nói.

“Lâm đại sư, chúc mừng năm mới..”

Lâm Phàm ngừng nói nhảm và hỏi thẳng vào vấn đề: “Anh Lục, tôi muốn hỏi anh một chuyện. Anh có công ty ở Trung Châu có phải không?”

“À, là thế này, một người anh hàng xóm có mối quan hệ rất tốt với gia đình tôi đã làm việc trong một công ty Nhật Bản, vì áp lực công việc quá lớn nên khiến chúng tôi cảm thấy rất đau lòng. Anh nói xem, làm cho công ty Nhật Bản này có gì tốt cơ chứ, cho nên tôi định đề cử anh ta cho anh.”

“Anh có thể yên tâm rằng anh tôi có trình độ học vấn cao, năng lực làm việc mạnh mẽ và tinh thần trách nhiệm cao. Có thể nói, anh ấy là một tài năng không thể thiếu đối với một công ty lớn đó.” Lâm Phàm còn chưa nói xong, Lục Ly ở đầu bên kia điện thoại mỉm cười.

Lục Ly nói: “Lâm đại sư, những chuyện này anh không cần nói cho tôi biết. Không có vấn đề gì hết, bởi chỉ cần anh mở miệng thì tôi có thể không tin anh được hay sao? Anh đã cứu mạng tôi, còn nói nhiều vậy làm cái gì? Chỉ cần anh ta đồng ý thì nói anh ta đến công ty sau dịp Tết Nguyên đán. Dựa theo ý của Lâm đại sư nói thì chắc chắn tôi sẽ cho anh ta một chức vụ quản lý, có thể làm ở vị trí cao trong công ty Nhật Bản thì đã chứng minh năng lực của anh ta, tôi cũng không cần nói thêm gì nữa.”

Lâm Phàm: “Vậy tiền lương được tính như thế nào?”

Lục Ly ở đầu bên kia điện thoại cười ha hả: “Lâm đại sư, anh nói như vậy chính là tát vào mặt tôi rồi. Người anh giới thiệu, tôi có thể cho ít hơn công ty Nhật Bản được sao?”

“Vậy là tốt rồi, tôi sẽ ghi nhớ ân huệ này, trở về Thượng Hải sẽ đãi anh một bữa.”

“Không, không, vẫn là để tôi mời anh, tôi cũng không thể để anh tốn kém được. Nếu là nhân tài thì tôi còn phải quay lại cảm ơn anh rồi.”

“Được rồi, cúp máy đây.”

Lâm Phàm chỉ muốn thử vận may của mình nhưng hắn không ngờ rằng Lục Ly lại nể tình như vậy.

Người tốt, thực sự là người tốt.

Chương 1337: Người thân và bạn bè vui vẻ là được

Lúc này, Lâm Phàm nhìn mọi người: “Được rồi, sau Tết Nguyên đán thì đi làm, hơn nữa anh ấy đã hứa sẽ trực tiếp trao chức vụ quản lý không thua kém gì công ty Nhật Bản đó.”

Chú Lý nhìn Lâm Phàm: “Tiểu Phàm, vậy là xong rồi sao? Chúng ta có nên tặng quà hay mời người ta ăn một bữa hay không?”

Lâm Phàm xua tay: “Không cần những thứ này đâu, cháu nói với anh ấy là được.”

Bà Lâm nói: “Con trai, rốt cuộc có đáng tin cậy hay không, đừng để đến cuối rồi xảy ra vấn đề. Đây là công ty gì vậy?”

Lâm Phàm mỉm cười: “Mẹ yên tâm, tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì. Về phần công ty gì thì con cũng không biết rõ lắm, chỉ biết tên trụ sở chính của anh ấy gọi là tập đoàn Lục thị, có lẽ mọi người đã nghe qua.”

“Cái gì?” Lúc đầu Lý Phong không có nhiều hy vọng nhưng khi nghe thấy cái tên này đột nhiên đứng dậy và nhìn Lâm Phàm một cách khó tin: “Tiểu Phàm, em nói đây là tập đoàn Lục thị?”

“Đúng vậy.” Lâm Phàm gật đầu.

Chú Lý nghi ngờ hỏi: “Con trai, tập đoàn Lục thị này rất lợi hại sao?”

Lý Phong kích động đến suýt chút nữa nhảy dựng lên: “Vâng, rất lợi hại. Đó là công ty đã niêm yết trên thị trường chứng khoán, khi con vừa tốt nghiệp đã đi đến đó phỏng vấn nhưng không được chọn.”

Điền Vũ Tuệ hỏi: “Tiểu Phàm, người này nói có chắc chắn không?”

Hạnh phúc đến quá nhanh khiến họ không thể tin nổi và vẫn còn chút hồi hộp.

Lâm Phàm: “Chắc chắn. Hiện tại anh ấy là ông chủ của tập đoàn Lục thị, chị nói xem lời anh ấy nói có được tính không?”

Nghe vậy, Lý Phong và Điền Vũ Tuệ đều sững sờ.

“Tiểu Phàm, cám ơn.” Lý Phong cảm kích nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm mỉm cười và không nói gì nữa.

Đối với Lý Phong, anh ta có cảm giác rằng Lâm Phàm đã biết chuyện của anh ta rồi.

…

Bữa tối kết thúc.

Hai nhà đều rất vui vẻ. Đặc biệt là anh Lý, trước đó anh ta nhiều tâm sự nhưng sau đó thì vẻ mặt vui mừng giống như hoàn toàn không có chuyện gì, chuyện trong lòng cũng đã giải quyết xong, cho nên cũng không có gì phải lo lắng nữa.

Chỉ là bọn họ không ngờ tiểu Phàm bây giờ lại lợi hại như vậy, điều này nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

Mặc dù đã xem tin tức trên Internet.

Nào là Lâm đại sư có bao nhiêu lợi hại, thế này thế kia, thế nhưng họ không để tâm đến. Mà họ chỉ nghĩ đây là một phương pháp để Tiểu Phàm tồn tại, bởi hiện nay trên mạng có rất nhiều người tự khoe mình nổi tiếng để kiếm nhiều tiền.

Khi đó, bọn họ thực sự mừng cho Lâm Phàm, dù sao nếu hắn nổi tiếng thì có thể kiếm được tiền.

Nhưng cho đến bây giờ, họ mới nhận ra rằng Tiểu Phàm không phải tự khoe mình, mà là thực sự lợi hại.

Tập đoàn Lục thị, đó là tập đoàn Lục thị đấy.

Với bằng cấp của anh ta thì không đủ để người trong tập đoàn Lục thị nhìn tới, nếu không phải Tiểu Phàm có quan hệ mật thiết với bên kia thì làm sao anh ta có thể vào đó chỉ bằng một câu nói, không những vậy anh ta còn có thể đảm nhận vị trí quản lý cấp cao.

Về đến nhà.

Ông Lâm uống rất nhiều rượu, tâm tình rất vui, sau đó lớn tiếng với bà Lâm: “Bà thấy chưa, con trai chúng ta thật giỏi, đến cả ông chủ của Tập đoàn Lục thị cũng biết nó.”

Lâm Phàm có chút xấu hổ, đây không phải là chuyện đáng tự hào gì. Bởi những chuyện như hôm nay, mình nhờ người ta làm thì sau này sẽ phải trả lại.

Nhưng có sao đâu, chỉ cần cha và người thân vui vẻ thì hắn cũng hạnh phúc.

Bà Lâm lườm ông Lâm: “Chỉ có ông giỏi.” Sau đó, bà nhìn Lâm Phàm: “Con trai, việc giới thiệu người này con không cần

phải làm gì đó chứ?”

Lâm Phàm cười xua tay: “Không sao, anh Lý cũng có bản lĩnh. Con chỉ là cho anh ta một công việc tốt hơn mà thôi. Hơn nữa, nhà chú Lý đối với chúng ta cũng rất tốt, có câu nói anh em xa không bằng láng giềng gần, hơn nữa quan hệ của nhà chú Lý với nhà chúng ta cũng thân thiết hơn nhiều so với họ hàng. Bình thường con không ở nhà cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

Bà Lâm gật đầu: “Cũng đúng.”

Nhà chú Lý.

“Con trai, có phải trước đó con giấu chúng ta chuyện gì không?” Chú Lý mặc dù uống rất nhiều, nhưng đầu óc vẫn rất minh mẫn. Ông làm sao lại không biết suy nghĩ của đứa con trai do mình sinh ra chứ?

Khuôn mặt và biểu cảm đó cho dù có che giấu kỹ đến đâu thì vẫn không thể qua khỏi mắt bọn họ.

Lý Phong có chút xấu hổ ngượng ngùng không nói nên lời. Nên là con dâu Điền Vũ Tuệ lên tiếng: “Chồng, cha đã hỏi rồi mà chuyện cũng không sao nữa chúng ta cứ nói đi.”

Lý Phong không giấu giếm bất cứ điều gì và kể hết toàn bộ câu chuyện.

Sau khi nghe điều này, chú Lý và dì Lý có chút tức giận, nhưng sau đó họ thở dài: “May mắn là Tiểu Phàm đã giúp con, cha còn đang nghĩ mãi không hiểu là tại sao Tiểu Phàm lại giới thiệu công việc cho con. Rõ ràng là cậu ấy đã sớm nhìn ra nhưng lại khôn khéo như vậy chắc là để giữ thể diện cho con.”

“Con biết, con cũng nhìn ra được.” Lý Phong gật đầu nói, đối với Lâm Phàm phi thường cảm kích.

Đột nhiên, chú Lý cười nói: “Cái ông Lâm này, bình thường cả ngày khoe khoang với tôi. Không ngờ lần này lại dựa vào ông ấy, sau này tôi sẽ cố gắng tiếp tục lắng nghe hơn nữa vậy.”

Dì Lý: “Ông nói cái gì vậy? Người ta giúp mình việc lớn như vậy còn không cảm ơn người ta.”

Chương 1338: Sự kiện bóng bàn

Chú Lý nói: “Nhất định rồi, ngày mai nhất định phải làm một bữa ăn ngon để cảm ơn Tiểu Phàm.”

Sau đó, ông nhìn con trai mình: “Tiểu Phong, sau này con hãy cố gắng làm việc chăm chỉ và đừng làm Tiểu Phàm khó xử, con nghe chưa. Còn có nếu con có chuyện gì thì nói cho chúng ta biết. Công việc con dù tốt hay không thì cũng có thể kể ra, nếu con có việc thì đừng gánh vác một mình.”

Lý Phong gật đầu: “Cha, con hiểu rồi.”

Có thể thấy rằng Lý Phong và Điền Vũ Tuệ thực sự rất vui vẻ. Đây là tìm một lối thoát trong lúc khó khăn, về phần Chu tổng kia cứ để hắn tự mà đi tìm.

Còn thèm muốn vợ bạn thì đơn giản chính là tìm chết.

Không bị đập đầu ngay tại chỗ đã là tốt rồi.

…

Về quê, Lâm Phàm đương nhiên là đi thăm họ hàng.

Cho đến ngày cuối cùng, những công dân về quê ăn Tết cũng trở lại với công việc thường ngày của họ.

Lâm Phàm cũng không ở lại lâu.

“Cha, mẹ, hai người trở về đi, con trở lại Thượng Hải đây.” Lâm Phàm vẫy tay.

Ông lâm: “Chú ý an toàn. Nếu con mệt mỏi, hãy nghỉ ngơi trong khu dịch vụ, đừng lái xe nhiều quá.”

Lâm Phàm: “Được rồi, cha đừng lo lắng quá.”

Bà Lâm có chút không muốn: “Con mới về bao lâu, lại muốn đi nữa rồi.”

Ông lâm nói: “Bà vội cái gì, con trai có vợ rồi thì không phải bà có thể chăm sóc con dâu sao? Để con ra ngoài tìm vợ trước chứ.”

Lâm Phàm xấu hổ trong giây lát, sau đó hắn xua tay, đạp ga và rời khỏi khu nhà.

Ngày hôm sau!

Phố Vân Lý.

“Xin chào, ông chủ nhỏ, Tết Nguyên Đán thế nào?”

“Hơn mười ngày không gặp, tôi rất nhớ cậu đó.”

“Ông chủ nhỏ hôm nay tinh thần rất tốt, xem ra năm nay cậu rất thoải mái đó nha.”

Lâm Phàm chào hỏi hàng xóm xung quanh: “Tôi chỉ muốn nói với mọi người rằng, mới qua năm mới thôi mà sao mọi người nhìn thấy tôi đều khoa trương như vậy.”

Ông Lương cười nói: “Có gì xấu đâu? Tôi về quê khoe khoang với người thân và bạn bè, bọn họ đều ghen tị muốn mở cửa hàng ở đây. Cậu nói ở đây ai cũng có thể mở cửa hàng được sao.”

“Lão Lương, ông nói thật đúng đó. Khi tôi về quê, con trai tôi biết tôi và ông chủ nhỏ là hàng xóm của nhau, nó rất hâm mộ nên nó nhất quyết muốn đến Thượng Hải để gặp ông chủ nhỏ. Tôi lập tức nói với nó nếu bài kiểm tra của nó xếp hạng trong top 10, tôi sẽ cho nó đến Thượng Hải gặp ông chủ nhỏ.”

Lâm Phàm: “Nếu mà con trai của ông thực sự lọt vào top 10 trong kỳ thi, thì tôi cũng coi như là có một phần công lao. Vậy thì tôi xin ông một bữa ăn vậy.”

“Ông chủ nhỏ, cậu nói cái gì vậy. Nếu thằng nhóc kia vào được top 10, đừng nói là một bữa kể cả là mười bữa tôi cũng sẽ mời cậu.”

Ông Lương nói: “Lão Vương, đừng có mà khoác lác, đến lúc đó ông lại đau lòng đó nha.”

Ông Vương nói: “Đau lòng cái gì? Tôi nói ông này lão Lương, sao ông luôn coi thường người khác vậy. Đến lúc đó nhất định ông phải nhìn kỹ thực lực của tôi.”

Lâm Phàm nhìn cảnh tượng trước mặt thì cười rạng rỡ, những thứ như vậy chính là cuộc sống.

Năm mới đã bắt đầu, chúng ta phải làm việc chăm chỉ hơn.

Vẫn còn rất nhiều điều mà hắn phải tự mình làm việc.

Lúc này điện thoại reo, hắn nhìn tên người gọi hóa ra là anh Lý. Có vẻ như sự việc đã được giải quyết.

Điện thoại được kết nối.

“Tiểu Phàm, anh đã đến đó rồi. Người ở đó và công việc ở đó đều rất tốt.” Lý Phong có chút kích động, tựa hồ không nghĩ tới sẽ tốt như vậy.

Lâm Phàm: “Vậy thì tốt, anh vừa lòng là được. Em chỉ sợ anh Lý sẽ không hài lòng.”

Lý Phong: “Sao anh có thể không hài lòng được. Thực sự quá tốt, cảm ơn em Tiểu Phàm.”

Lâm Phàm mỉm cười: “Anh nói cảm ơn làm gì. Chúng ta đều là người trong nhà, anh hài lòng là được rồi.”

Trò chuyện một lúc, hắn cúp điện thoại.

Đối với Lục Ly, hắn vẫn thực sự biết ơn bởi hiệu quả làm việc của anh ta quá nhanh.

Anh Lý có thể thuận lợi như vậy nhất định là bởi vì Lục Ly đã gọi điện trước. Đối với người lãnh đạo của chi nhánh Trung Châu mà nói thì người lãnh đạo đích thân gọi điện đến thì chắc chắn phải ghi nhớ trong lòng.

Ít nhất, điều này cũng có thể đảm bảo rằng anh Lý sẽ không bị bắt nạt trong cơ quan mới.

…

Mười ngày sau.

Lâm Phàm đang xem tin tức, lúc này có một tin tức làm cho hắn hơi kinh ngạc.

“Mẹ nó! Thế mà lại thua rồi!”

Điền Thần Côn nghi ngờ: “Cái gì thua?”

Lâm Phàm: “Tôi nói bóng bàn, môn thể thao của chúng ta, mà hiện tại lại để thua Nhật Bản. Điều này không khoa học chút nào.”

“Thua thì thua thôi. Thi đấu không phải là như vậy sao? Phải có thắng có thua thì mới hay chứ.” Điền Thần Côn thì lại không chú ý đến bóng bàn nên cũng cho rằng trận đấu này rất bình thường.

Lâm Phàm nhìn vào tiêu đề của tin tức.

“Tại Giải vô địch thế giới châu Á, tay vợt Nhật Bản Kazumei Shinpei đã giành chiến thắng 3-1 trước tay vợt số ba thế giới Hứa Tùng.”

“Vận động viên bóng bàn Trung Quốc bị Nhật Bản đánh cho choáng váng”

Không hiểu sao khi nhìn vào những tiêu đề này thì hắn lại cảm thấy chói mắt như vậy.

Sau đó, hắn vào đọc bình luận một chút.

Chương 1339: Tham gia chương trình thể thao

“Từ trước đến nay bóng bàn của Trung Hoa chưa từng thất bại, mọi người đừng lo lắng, thỉnh thoảng chúng ta thua một chút cũng không sao.”

Người bình luận này rất thoáng, đúng là không có gì, chỉ là những bình luận phía dưới thì lại không được như vậy.

“Hứa Tùng vốn chơi không tốt lại còn tham gia thi đấu, tôi thấy nhất định là do anh ta đi cửa sau, nếu không đã sớm bị loại rồi.”

“Huấn luyện viên này có vấn đề hay vẫn luôn giả vờ không hiểu. Nếu có thể thắng được thì chính là kỳ tích rồi!”

“Đầu óc Hứa Tùng thật sự là bị cửa kẹp rồi, thế mà lại để thua một khoảng cách lớn như vậy. Mới có thắng vài trận thì đã kiêu ngạo đắc ý, bây giờ thì thua sấp mặt.”

“Thật sự là phế vật mà! Thật sự là quá mất mặt!”

“Thật ra đây cũng là chuyện tốt, nhờ vậy anh ta có thể biết mình chưa giỏi, lần sau tiếp tục cố gắng là được rồi.”

“Trên lầu, mọi người có thể đừng mắng nữa hay không? Lúc thắng thì tung hô, đến lúc thua lại lập tức quay lại mắng người ta. Đã là thi đấu thể thao thì sao có thể thắng mãi được chứ?”

Trên mạng thảo luận rất kịch liệt.

Lâm Phàm cũng không suy nghĩ nhiều, trong lòng hắn cũng thấy thua một trận thì cũng không sao cả. Chỉ là tin tức này có

chút khoa trương, dường như ném hết cái nồi này lên đầu của vận động viên vậy.

Sau đó hắn lại lên Weibo của Hứa Tùng xem một chút.

Quả nhiên, dưới áp lực của dư luận, Hứa Tùng đã đăng weibo xin lỗi.

Hứa Tùng: "Xin lỗi những người đã luôn luôn ủng hộ bộ môn của tôi, thời gian này tôi đã làm mọi người thất vọng. Bởi vì lý do sức khỏe nên dẫn đến việc thi đấu không tốt, nhưng đây không phải là lý do. Tôi sẽ chấp nhận bài học lần này, sẽ cố gắng bù đắp cho những thiếu sót của mình, xin cảm ơn!"

"Lăn đi! Thua thì do sức khỏe không tốt, có thể tìm chút lý do khác không hả?"

"Mau từ chức để nhường chỗ cho người lợi hại hơn, anh ở vị trí này đã rất lâu rồi đó, nhường chỗ đi?"

"Có phải anh đang yêu đương hay không? Thế nên thể lực đã dùng đến chỗ khác rồi?"

"Mới có chút thành tích đã bài đặt yêu đương tìm gái, thật sự là phế vật!"

"Cố lên! Tôi vĩnh viễn ủng hộ anh, thua một lần cũng không sao cả, không cần để ý đến những kẻ ngốc ở trên."

Có rất nhiều người ủng hộ nhưng phần lớn vẫn là mắng chửi.

Sau đó Lâm Phàm đã đăng một weibo.

"Cố lên! Thi đấu thể thao có thắng có thua là chuyện bình thường, lần sau giành lại chiến thắng là được."

Sau khi weibo này được đăng lên, trong nháy mắt đã nhận được hồi âm của Hứa Tùng.

Rất hiển nhiên, anh ta cũng luôn chú ý đến tình huống trên mạng, nhất là khi nhìn thấy cư dân mạng tức giận mắng chửi mình. Lúc này chỉ sợ trong lòng cũng không thoải mái gì.

Dù sao đều là con người, trái tim cũng không phải sắt đá, sao có thể không bị ảnh hưởng chứ?

Hứa Tùng: "Cảm ơn Lâm đại sư đã ủng hộ, tôi sẽ tiếp tục cố gắng, lần sau sẽ không làm mọi người thất vọng."

Bởi vì Lâm Phàm đăng weibo cho nên fan trung thành của hắn cũng sẽ dựa theo lời của hắn.

Cái khác không nói, cho dù không chú ý đến bóng bàn nhưng thấy thần tượng của mình lên tiếng ủng hộ thì bọn họ nhất định cũng phải ủng hộ một chút. Thế là làm cho đám người chỉ biết mắng người kia ngậm miệng lại.

Nhìn thấy tình huống này, Lâm Phàm cũng mỉm cười, không để ý chuyện này nữa.

Fan của hắn đều giống như hắn, rất chính nghĩa, hơn nữa đều rất khoan dung. Những anti-fan này sao có thể so sánh được.

Chỉ là khi nhìn thấy một số tin tức thì trong lòng hắn cũng có chút khó chịu.

Đây là những tin tức được đăng trên báo của Nhật Bản và được phóng viên phiên dịch lại.

"Từ trước đến nay đội Trung Hoa luôn vô địch thế giới, thế mà trận đấu này lại bị chúng ta đánh đến choáng váng, ha ha ha…"

"Trước kia thua mấy người không phải do thực lực không bằng mà là muốn nâng mấy người lên cao, nuôi heo vỗ béo, sau đó thì cắn một miếng."

"Kazumei Shinpei quá lợi hại, đã dạy cho đám người Hoa Hạ này một bài học, để cho bọn họ biết sự lợi hại của chúng ta."

Lâm Phàm bĩu môi, thắng một lần lại kiêu ngạo như vậy, thế này đủ để bọn họ thổi cả đời rồi.

Ngày hôm sau!

Khi Lâm Phàm đến phố Vân Lý thì có một cuộc gọi điện thoại đến.

Vừa nhìn thấy tên người gọi điện thoại đến là Giám đốc Lưu ở đài truyền hình Thượng Hải, trong lòng Lâm Phàm lập tức cảm thấy nhất định là đối phương có việc muốn hắn giúp đỡ, nếu không thì sao có thể gọi điện thoại cho hắn chứ.

"Alo, Giám đốc Lưu, có chuyện gì vậy?"

Giám đốc Lưu ở đầu dây bên kia vẻ mặt vui vẻ, giống như đang vỗ về người ta: "Lâm đại sư, là như vậy, tôi mới mở một

chương trình thể thao mới. Đây là tập đầu tiên cho nên muốn mời cậu tới làm khách mời một lần, để chúng tôi có thể thu hút thêm sự chú ý của mọi người. Đương nhiên cậu cứ yên tâm, chỉ cần một tập là được rồi. Nếu như sau đó cậu cảm thấy hứng thú thì có thể tiếp tục tham gia."

"Chương trình thể thao sao? Nhưng tôi lại không hiểu thể thao cho lắm." Lâm Phàm nói.

Chương 1340: Chính nghĩa không bao giờ biến mất

Giám đốc Lưu: "Không sao! Cậu là khách mời cho nên cậu chỉ cần ngồi ở chỗ đó, thỉnh thoảng nói một hai câu là được rồi. Cậu không biết đấy thôi, năng lực hấp dẫn người khác của cậu thật sự là quá mạnh, kính xin cậu giúp đỡ, giá cả thì dễ nói."

Lâm Phàm suy nghĩ một chút, sau đó cười nói: "Được! Giám đốc Lưu anh đã tự mình mở miệng thì sao tôi có thể từ chối chứ? Còn chuyện giá cả thì bỏ qua đi. Tôi sẽ chuẩn bị để tham gia tập một."

"Vậy thì tốt rồi!" Giám đốc Lưu vừa nghe thấy thế thì mặt mày hớn hở, cảm thấy Lâm đại sư thật sự rất tốt.

Đối với Lâm Phàm mà nói, lúc trước hắn đã lấy 20 triệu phí ra sân của người ta, cũng không xê xích gì nhiều. Còn tiết mục thể thao này, chỉ xuất hiện một tập coi như là giúp đỡ người ta đi.

Có thêm một người bạn cũng như thêm một con đường mà.

Tắt điện thoại.

Điền Thần Côn hâm mộ nói: "Cậu lại được lên TV sao?"

Lâm Phàm nhìn thấy vẻ mặt hâm mộ của Điền Thần Côn thì lập tức ngẩng đầu lên: "Ông nói đúng rồi đấy, tôi lại sắp lên TV rồi! Thật sự là phiền mà, tôi cũng sắp không chịu nổi rồi."

Điền Thần Côn nhìn Lâm Phàm, trong lòng hâm mộ và ghen tị, sao lại không có ai mời ông ta lên TV chứ?

"Ồ! Cẩu gia đâu rồi?" Lúc này Lâm Phàm nhận ra Cẩu gia lại biến mất, cũng không biết từ sáng đến giờ lại chạy đi đâu rồi.

Điền Thần Côn: “Không biết nữa. Buổi sáng còn ở đây, sao trong nháy mắt đã biến mất rồi?”

Đối với Lâm Phàm mà nói, số lần Cẩu gia này đi ra ngoài khá thường xuyên, không phải là ra ngoài hái hoa dại đó chứ?

Chú chó của nhà chị Hồng sau khi sức khỏe hồi phục lại sau khi sinh con thì vẫn luôn đi theo phía sau Cẩu gia. Thế nhưng lúc hắn nhìn vào của hàng của chị Hồng thì chỉ thấy Hoa Hoa chơi một mình ở bên trong, cũng không thấy bóng dáng của Cẩu gia đâu.

Tại thời điểm này, trong một công viên.

“Mẹ kiếp! Con chó này lợi hại quá, thế mà lại trực tiếp nhảy sông cứu người.”

“Con chó này là của nhà ai nhỉ? Sức lực cũng quá lớn đi, hơn nữa còn biết lặn, vậy mà có thể kéo người rơi xuống nước lên.”

“Hình như tôi đã thấy con chó này trên TV rồi.”

Lúc này toàn thân Cẩu gia ướt sũng, sau đó lắc lắc cơ thể của mình để vẫy hết nước trên người xuống.

Nhìn em gái được mình cứu lên, nó hài lòng rời đi.

Khi đi ra ngoài thì làm chuyện tốt, đây chính là phong cách làm việc của Cẩu gia.

Hơn nữa cũng không để ý những người khác nghĩ như thế nào đã lắc mông, nhanh chóng rời đi.

Nó vẫn còn nhiều việc phải làm và chính nghĩa sẽ không bao giờ biến mất.

Ngày hôm sau!

Lâm Phàm đang nghỉ ngơi trong cửa hàng, lúc này Lưu Hiểu Thiên đến. Chỉ là lúc anh ta đến lại nhìn Lâm Phàm với vẻ mặt rất kỳ lại, dường như nghĩ không thông.

“Đội trưởng Lưu, làm sao vậy? Anh nhìn tôi như vậy làm lòng tôi hoang mang đấy.” Lâm Phàm đứng dậy hỏi.

Lưu Hiểu Thiên nhìn bốn phía: “À! Cẩu gia đâu rồi?”

“Không biết nữa! Lúc nãy còn ở đây, sao bây giờ lại không thấy rồi?” Lâm Phàm hơi nghi ngờ. Cẩu gia này thật là làm người ta lo lắng, chỉ cần không cẩn thận thì lại chạy đâu mất.

Lưu Hiểu Thiên: “Cậu có nhìn thấy tin tức không?”

“Thấy tin tức gì?” Lâm Phàm hỏi.

Lưu Hiểu Thiên nhìn Lâm Phàm đầy bội phục: “Lâm đại sư, hiện tại tôi thật sự phục rồi! Con chó này của cậu thật sự không bình thường mà, dũng cảm xông vào trận hỏa hoạn còn chưa tính, mấu chốt chính là ngày hôm qua còn nhảy sông cứu người. Cậu nói xem, chó của cậu lợi hại như vậy, hiện tại tin tức đã xuất hiện đầy trên mạng thế mà cậu vẫn còn không biết sao?”

Nghe vậy Lâm Phàm vội vàng lấy điện thoại di động ra kiểm tra tin tức, quả nhiên, tin tức này rất bùng nổ.

“Chú chó của Lâm đại sư lại anh dũng cứu bé gái bị đuối nước”

“Chó này đã thành tinh rồi, thật đáng sợ!”

……

Hắn trợn tròn mắt nhìn những tiêu đề này, mẹ nó, sao lại có thể xảy ra chuyện này chứ?

Tuy rằng đều là chuyện tốt nhưng tần suất này cũng quá cao đi.

Trước tết, sau Tết, tuy rằng cách nhau một năm nhưng thực ra cũng chỉ mới có mấy chục ngày thôi.

Giờ khắc này, hắn sợ cẩu gia bị người ta đưa đi giải phẫu, dù sao chuyện này cũng quá khủng bố rồi.

“Vậy bây giờ phải làm sao đây?” Lâm Phàm hỏi.

Lưu Hiểu Thiên bất lực nở nụ cười: “Còn có thể làm sao chứ? Bây giờ cha mẹ người ta đều muốn cảm ơn Cẩu gia, họ nói chuyện này không thể nhờ tôi đưa đồ tới, nói là phải tự mình đến cảm ơn thật tốt. Đồng thời trong cục của chúng tôi cũng đồng ý sẽ thưởng cho Cẩu gia vì dám làm việc nghĩa.”

“Tôi nói này Lâm đại sư, trước kia cậu đã lấy không ít phần thưởng của công dân tốt. Hiện tại lại đến chó cưng của cậu,

hơn nữa lại vô cùng nổi tiếng, cậu đúng là nhận được không ít phần thưởng làm việc nghĩa mà.”

Hiện tại anh ta thật sự bội phục, đúng là chủ nào chó nấy.

Nghe nói như vậy thì Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải đi giải phẫu là được rồi.

Đám người Điền Thần Côn ở một bên nghe nói như vậy thì cũng rất hâm mộ ghen tị.

Chương 1341: Thần cẩu

Cẩu gia này cũng quá thần thánh đi, bọn họ đều muốn lấy một giải thưởng công dân dũng cảm làm việc nghĩa nhưng lại không có năng lực này. Mà hiện tại, một con chó lại có thể cầm liền hai cái, thử hỏi bạn có sợ không?

Lâm Phàm nhận lấy đồ từ trong tay Lưu Hiểu Thiên: “Được rồi! Tôi sẽ thay nó nhận lấy. Chú chó này của tôi, mỗi ngày đều đứng ngồi không yên, mỗi ngày đều chạy ra ngoài cũng không biết là muốn làm gì. Sau khi trở về, tôi nhất định sẽ dạy bảo nó thật tốt.”

“Đừng, Lâm đại sư! Cậu ngàn vạn lần đừng làm như vậy! Nếu không phải có chú chó cưng này của cậu thì không biết cô gái kia sẽ ra sao nữa.” Lưu Hiểu Thiên thật sự là nghĩ không ra, sao chú chó này lại thông minh như vậy, hơn nữa sức mạnh cũng khá lớn. Dựa vào lời kể của những người ở đó, nước của dòng sông này chảy rất xiết, cho dù là người đi xuống thì cũng chưa chắc có thể chống đỡ được.

Lâm Phàm cười: “Được, được! Cho dù nói như thế nào thì đó cũng là làm một chuyện tốt. Lát nữa tôi sẽ khen ngợi nó một chút, để nó tiếp tục phát huy loại tinh thần này.”

Trò chuyện được một lát thì Lưu Hiểu Thiên lập tức rời đi. Lúc rời đi trong lòng vẫn còn đang lẩm bẩm, rốt cuộc chú chó này có lai lịch gì.

Sau khi Lưu Hiểu Thiên rời đi, Lâm Phàm nở một nụ cười, ngược lại không nghĩ tới Cẩu gia lại lợi hại như vậy, thật sự là ngoài dự liệu của hắn.

Chỉ là nghĩ lại thì cũng đúng, hiện tại Cẩu gia có thể giống một chú chó bình thường được sao?

Đó chính là thần cẩu đấy có được hay không? Không chỉ hiểu tính người mà còn có cả chỉ số thông minh, cơ thể cũng rất cường tráng, quả thực đáng sợ.

Cho đến buổi chiều.

Cẩu gia vui vẻ trở lại, dường như mỗi ngày đều làm chuyện tốt nên tâm trạng của nó không tệ.

Fanclub của Cẩu gia.

"Mọi người mau tới đây, thần tượng của chúng ta lại làm một chuyện tốt lớn rồi."

"Mẹ kiếp, đỉnh vậy! Dũng cảm nhảy sông cứu bé gái. Cẩu gia không hổ là Cẩu gia, tôi thành fan rồi."

"Chúng ta nhất định phải tuyên truyền chuyện này thật tốt."

"Cẩu gia thật sự quá tuyệt vời! Tôi cũng muốn nuôi một chú chó như vậy."

"Muốn nuôi thì nhanh lên! Bây giờ ở các cửa hàng thú cưng đều có chó vườn Trung Hoa màu trắng. Hơn nữa cũng khá giống Cẩu gia, chỉ là giá cả đều rất cao. "

"Trước kia khi dắt chó vườn Trung Hoa ra ngoài còn cảm thấy hơi mất mặt, thế nhưng hiện tại lại không giống, đi đâu cũng rất có mặt mũi."

…..

Cho dù là Lâm Phàm cũng không nghĩ tới, bởi vì Cẩu gia làm ra những chuyện này mà đã gián tiếp nâng cao địa vị của chó vườn Trung Hoa trên thị trường.

Nhất là chó màu trắng, có dáng vẻ khá giống Cẩu gia thì giá cả đều sẽ rất cao, đều có chút dọa người.

Vài ngày sau.

Lâm Phàm nhận được điện thoại của giám đốc Lưu, nói tối nay tham gia chương trình lúc 6 giờ.

Chương trình thể thao này là chương trình giải trí mới được sản xuất bởi đài truyền hình Thượng Hải. Còn chuyện có thể

nổi tiếng hay không thì chưa biết, nhưng cho dù là như thế nào thì cũng phải thử một lần, không phải sao?

6 giờ.

Lâm Phàm lái xe đến cửa đài truyền hình Thượng Hải.

“Lâm lão sư.” Lúc này có một nhân viên công tác đã đợi từ lâu, khi nhìn thấy Lâm Phàm thì lập tức nhiệt tình đón tiếp.

Hiện tại nhân viên của đài truyền hình Thượng Hải có ai không biết Lâm đại sư chứ?

Bây giờ bọn họ có thể có một năm mới tốt đẹp, tất cả đều là nhờ phúc của Lâm đại sư.

“Cậu họ gì?” Lâm Phàm hỏi.

Nhân viên vui mừng nói: “Lâm đại sư, ngài gọi tôi là Tiểu Hoàng là được rồi!”

“Được, Tiểu Hoàng, tiết mục này chủ yếu là làm gì?” Lâm Phàm thật sự không biết chương trình này làm gì, hơn nữa cũng không chú ý đến tình huống trên mạng.

Tiểu Hoàng: “Chương trình hôm nay là tập đầu tiên, chủ yếu là mời một số ngôi sao thể thao đến đây để kể chuyện xưa, giống như nói chuyện bình thường vậy.”

“Ồ, vậy hôm nay mời ai?” Lâm Phàm hỏi.

Tiểu Hoàng nghĩ đến người hôm nay được mời thì có chút khó chịu: “Còn có thể là ai chứ? Chính là vận động viên bóng bàn Nhật Bản Kazumei Shinpei kia. Không phải anh ta mới giành được chức vô địch của giải đấu châu Á sao? Cũng không biết nhà đài nghĩ như thế nào mà lại mời anh ta tới nữa.”

Lâm Phàm cười nói: “Chuyện này thì có thể hiểu được. Dù sao thì làm chương trình vẫn rất cần tỷ lệ người xem mà, đúng không?”

Tiểu Hoàng: “Quả thật là tỷ lệ người xem rất quan trọng nhưng trong lòng vẫn rất không thoải mái. Hiện tại chúng ta làm như vậy không phải là để người ta tới đây khoe khoang hay sao?” Sau đó Tiểu Hoàng cũng không nói thêm gì nữa: “Lâm lão sư, tôi dẫn ngài đi vào, khách quý cũng sắp tới rồi. ”

“Được, đi thôi!” Lâm Phàm cũng không nghĩ nhiều gì. Lần này hắn tới đây để tạo chút nhân khí cho chương trình, hắn làm tốt chuyện của hắn là được, còn những cái khác thì không cần suy nghĩ nhiều như vậy.

Chẳng bao lâu sau hắn đã đến hậu trường.

Chương 1342: Khách mời quá kiêu ngạo

Lúc này, hắn cũng đã gặp được rất nhiều khách mời.

Chỉ là có nhiều người mà Lâm Phàm không biết, nhưng người ta lại biết hắn, ai nấy đều nhiệt tình tiến lên chào hỏi Lâm Phàm.

Đương nhiên Lâm Phàm cũng tươi cười nói chuyện xã giao với các khách mời này.

Đối với những khách mời này mà nói, Lâm đại sư trước mắt này chính là một nhân vật rất lợi hại.

Thử nhìn xem những ngôi sao lớn trong các chương trình nổi tiếng kia bá đạo tới mức nào, có thể nói là có thể doạ chết người.

Nhưng nếu để cho bọn họ đến đây thì cho dù có cho mười lá gan thì bọn họ cũng không dám đến.

Chương trình sắp bắt đầu, khách mời đã đến lúc vào sân.

Được mọi người ủng hộ, Lâm Phàm cũng không nói thêm gì mà chỉ có thể đi ở hàng phía trước để vào hiện trường.

……

Kênh phát sóng trực tiếp của Nhật Bản.

“Kazumei Shinpei đã được mời tham gia phỏng vấn tại một chương trình của đài truyền hình Thượng Hải, tôi rất chờ mong đó.”

“Ha ha, cứ nghĩ đến chuyện này tôi lại muốn cười, Kazumei Shinpei đã thể hiện một màn trình diễn tuyệt vời trước người dân Trung Hoa, giành vinh quang cho chúng ta.”

“Đè bẹp kiêu ngạo của bọn người Trung Hoa một chút, chẳng lẽ bọn họ thật sự cho rằng mình là thiên hạ vô địch hay sao?”

“Chương trình bắt đầu từ khi nào vậy? Tôi rất muốn có thể nhanh chóng nhìn thấy Kazumei Shinpei khoe khoang trước mặt người Trung Hoa như thế nào.”

“Đợi lát nữa sẽ bắt đầu, đừng nóng vội.”

……

Trên mạng tại Trung Hoa.

“Trời ạ, mẹ nó! Đài truyền hình Thượng Hải bị mất não rồi hay sao? Mời ai không được mà cứ phải mời tuyển thủ của Nhật Bản chứ? Thật là ngáo đá mà.”

“Đây không phải là muốn đánh vào mặt chúng ta sao?”

“Tức chết tôi rồi! Tiết mục này tôi nhất định sẽ không xem.”

“Thật là chờ mong, tôi đặc biệt muốn xem tiết mục này.”

“Trên lầu, cậu có bệnh hay không hả? Loại chương trình này thì có gì hay chứ? Ai đó đánh chết tên khốn này đi!”

“Sao vậy? Chẳng lẽ mấy người không biết Lâm đại sư cũng sẽ tham gia chương trình hay sao? Hơn nữa còn được mời làm khách quý đó.”

“Mẹ kiếp, là thật hay giả vậy?”

“Có phải mấy người không xem thông báo trên weibo chính thức của Đài truyền hình Thượng Hải rồi phải không? Trong số những vị khách mời trên đó có cả tên của Lâm đại sư.”

“Mẹ nó! Vì Lâm đại sư, tôi nhất định phải xem, hy vọng ngài ấy có thể lấy lại danh dự.”

“Lấy lại cái rắm! Tuy rằng Lâm đại sư trâu bò nhưng ngài ấy cũng không chơi bóng bàn. Mấy người để Lâm đại sư lên sóng thì không phải là để Lâm đại sư mất mặt sao?”

“Không sai!”

……

Trên mạng khí thế ngút trời. Bọn họ đã hết chịu nổi hành vi ngốc nghếch này của đài truyền hình Thượng Hải rồi. Mời ai không tốt mà lại mời tên này chứ? Chẳng lẽ quốc gia chúng ta không có người hay sao?

Rất nhiều người nghe thấy tin tức này thì đều chuyển từ yêu thích đài truyền hình Thượng Hải thành ghét bỏ.

Dưới weibo chính thức của Đài truyền hình Thượng Hải có rất nhiều tin nhắn chửi rủa, điều này làm cho nhân viên quản lý Weibo rất xấu hổ. Bọn họ cũng không biết mình nên nói cái gì, cho dù là xóa bình luận thì cũng không được.

Cuối cùng chỉ có thể bỏ qua.

……

Chương trình bắt đầu.

Vẻ mặt của Lâm Phàm không chút thay đổi ngồi ở ghế khách mời. Hắn không có chút hứng thú nào đối với tình huống tiếp theo.

Người dẫn chương trình lên sân khấu, sau đó mở miệng nói: "Xin chào tất cả khán giả, tôi là người dẫn chương trình Phương Vân. Sau đây tôi xin mời quán quân giải vô địch bóng bàn châu Á, tuyển thủ Nhật Bản Kazumei Shinpei lên sân khấu."

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Phòng phát sóng trực tiếp.

"Mẹ nó! Những người này đều bị khuyết tật trí tuệ hay sao? Còn mẹ nó vỗ tay hăng như thế."

"Mẹ kiếp! Vừa nhìn đã biết là khán giả quần chúng, tất cả đều là thủy quân."

"Đài truyền hình Thượng Hải này thật sự điên rồi. Sau này nếu tôi lại xem chương trình của nhà đài này thì tôi ăn phân."

Kênh phát sóng trực tiếp tại Nhật Bản.

"Ha ha, những người Trung Hoa này cũng biết ra sức vỗ tay đấy nhỉ."

"Không sai, không sai! Dù sao đây cũng là vương giả hàng lâm mà."

……

Vẻ mặt Kazumei Shinpei tươi cười bước lên sân khấu, sau đó dùng tiếng Nhật chào hỏi tất cả khán giả.

Trên sân khấu có hai ghế sofa, người dẫn chương trình và Kazumei Shinpei mỗi người ngồi một chỗ.

Trong mắt Lâm Phàm thì Kazumei Shinpei này còn rất trẻ, nhìn qua cũng chỉ hơn hai mươi tuổi, vẻ mặt có chút đắc ý. Từ nụ cười trên mặt kia thì đủ để nhận ra hiện tại anh ta hưng phấn đến cỡ nào.

Dù sao ở Nhật Bản, anh ta cũng đã được gọi là anh hùng, vì đã đánh bại tuyển thủ truyền thuyết bất bại của Trung Hoa

Người dẫn chương trình: "Xin chào!"

Kazumei Shinpei: "Xin chào!"

Người dẫn chương trình: "Năm nay cậu bao nhiêu tuổi rồi?"

Kazumei Shinpei đắc ý nói: "25."

Người dẫn chương trình: "Thực sự là rất trẻ, trẻ như vậy mà đã có thể giành được giải quán quân của cuộc thi đấu vô địch châu Á, thực sự là một điều đáng tự hào."

Kazumei Shinpei: "Thật ra cũng không có gì bất ngờ cả, bởi vì trước cuộc thi tôi đã có lòng tin mình nhất định sẽ giành được thắng lợi, cho nên tất cả đều nằm trong dự liệu."

Cư dân mạng nghe nói như vậy thì thi nhau chửi bới, hận không thể giết chết tên này. Thế nhưng cũng hết cách rồi, lúc này bọn họ chỉ có thể mắng mỏ qua một cái màn hình mà thôi.

Chương 1343: Không chịu theo bài

Kênh phát sóng trực tiếp của Nhật Bản.

Khán giả Nhật Bản sôi sục.

"Ha ha, Kazumei Shinpei thật sự là quá lợi hại, lời này nói quá bá đạo!"

"Thắng lợi tuyệt đối, đội tuyển Trung Hoa gì đấy cũng chỉ là bàn đạp của chúng ta mà thôi."

"Tiếp tục xem đi, Kazumei Shinpei làm chúng ta quá hãnh diện rồi."

“Mấy người mau nhìn những khách mời kia đi, vẻ mặt rất khó coi. Lúc này nhất định đang cảm thấy rất khó chịu đấy!”

“Bọn họ không thoải mái, chúng ta mới sảng khoái đấy!”

……

Người dẫn chương trình lúng túng nở nụ cười. Tuy rằng lời này làm cho người ta có chút khó chịu, nhưng hiện tại anh ta chính là người dẫn chương trình nên nhất định phải giữ bình tĩnh.

“Xin hỏi đối với giải vô địch châu Á lần này, cậu cho rằng ai là đối thủ đáng gờm nhất?”

Kazumei Shinpei im lặng một lát, sau đó tự đại nói: “Tôi cảm thấy mình chưa gặp được đối thủ đáng gờm nào đó. Mà theo tôi thấy, đối thủ lớn nhất chính là bản thân mình. Tôi có thể đánh bại chính mình cho nên tôi mới có thể đứng ở vị trí vô địch này.“

Nhật Bản.

“Nói rất hay, đối với Kazumei Shinpei mà nói, đối thủ lớn nhất chính là chính bản thân anh ta.”

“Tỷ số 3-1, dùng ưu thế tuyệt đối nghiền ép đối thủ thì còn ai có thể là đối thủ cơ chứ?”

Lúc này trong lòng người dẫn chương trình rất muốn mắng người, nhưng vẫn tiếp tục hỏi: “Trong trận chung kết, anh và Hứa Tùng đối đầu với nhau. Anh có cảm thấy áp lực gì từ anh ấy không?”

Kazumei Shinpei tự tin cười: “Áp lực sao? Không! Không có bất kỳ áp lực gì cả. Nếu có áp lực thì tôi sẽ không đánh bại anh ta với tỷ số 3-1 đâu.“

Internet.

“Mẹ kiếp! Tên này cũng quá kiêu ngạo đi. Không phải chỉ là thắng một lần thôi sao, có cần phải như vậy không?”

“Mẹ nó! Bây giờ tôi cũng rất muốn giết người rồi đó.”

“Ai cũng đừng ngăn cản tôi, hôm nay tôi nhất định phải dạy tên này cách làm người.”

Lâm Phàm nhíu mày, người này có chút kiêu ngạo quá rồi đó.

Người dẫn chương trình cũng không ngờ tuyển thủ này lại kiêu ngạo như vậy, hoàn toàn không để bất cứ ai vào mắt, sau đó thì vội vàng chuyển chủ đề.

“Xin hỏi điều gì đã thúc đẩy anh đi trên con đường bóng bàn này?”

Kazumei Shinpei cười nói: “Lúc còn học trung học, tôi vẫn luôn nghe nói môn bóng bàn luôn bị đội tuyển Trung Hoa chiếm giữ, và họ được coi là truyền thuyết bất bại. Mà tôi lại là người thích phá vỡ truyền thuyết nhất, vì vậy tôi đã bắt đầu luyện tập bóng bàn. Cho đến lần này tham gia giải vô địch châu Á thì tôi mới nhận ra, chuyện này đã bị mọi người thần thoại quá lên, cũng không phải không thể phá bỏ.“

“Mẹ kiếp.”

Tuy rằng một số khán giả dưới đài là thủy quân được mời tới, nhưng giờ phút này nghe được lời kiêu ngạo như vậy thì cũng không thể nhịn được. Tuy rằng bọn họ đã nhận tiền để tới đây làm thủy quân nhưng dù sao bọn họ cũng là người Trung Hoa, giờ phút này lại thấy một tên Nhật Bản kiêu ngạo như vậy nói nhăn nói cụi, bọn họ cảm thấy nếu cứ tiếp tục nhẫn nhịn như vậy thì nhất định sẽ bị bệnh mất.

Nhưng ngay sau đó đã bị nhân viên ra tay trấn áp.

“Lâm lão sư, người này quá kiêu ngạo rồi!” Các vị khách mời sắp không chịu nổi rồi. Lúc này trong lòng bọn họ như có một ngọn lửa đang không ngừng thiêu đốt.

Lâm Phàm gật gật đầu: “Đúng vậy! Quả thật rất kiêu ngạo.“

Kênh phát sóng trực tiếp của Nhật Bản.

“Ha ha, cười chết tôi rồi! Lần này xem ai còn dám xem thường chúng ta nữa?”

“Truyền thuyết bất bại cái gì chứ? Ở trước mặt của Kazumei Shinpei thì cũng chỉ là trò cười mà thôi.”

Đối với Kazumei Shinpei mà nói, anh ta đương nhiên biết hiện tại mình đang nói cái gì.

Nhưng anh ta cảm thấy chẳng làm sao cả, dù sao anh là người Nhật nên chỉ cần làm cho fan Nhật Bản vui vẻ là được rồi. Còn những người Trung Hoa này thì không cần để ý tới.

Cho dù có ghét anh ta thì có thể làm gì chứ?

Anh ta cũng không phải người phải dựa vào bọn họ để sống qua ngày.

Hậu trường.

Giám đốc Lưu hơi tức giận: "Chuyện này là như thế nào? Lúc trước không phải đã nói xong rồi sao? Sao bây giờ anh ta lại có thể nói vậy chứ?"

Các nhân viên công tác ở một bên đều có chút lúng túng, cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Lúc trước bọn họ đã bàn bạc xong rồi, nhưng không nghĩ tới đối phương lại không làm theo bình thường.

Các vận động viên trong đội tuyển quốc gia đang cùng nhau tập trung xem chương trình, lúc này vẻ mặt cũng trở nên rất xấu xí.

Nhất là Hứa Tùng, anh ta lại càng cúi đầu, vẻ mặt áy náy.

Huấn luyện viên vỗ vỗ bả vai Hứa Tùng: "Không cần áp lực. Chúng ta chỉ là không ngờ vết thương cũ của cậu lại tái phát mà thôi. Lần sau lấy lại danh dự là được rồi. Hiện tại cứ để anh ta kiêu ngạo một thời gian đi."

Hứa Tùng gật gật đầu, nhưng nước mắt đã sớm rơi đầy mặt, trong lòng rất tự trách.

Hơn nữa mỗi một câu nói trong chương trình này đều gây nên áp lực rất lớn cho anh ta.

Chương 1344: Đài truyền hình Thượng Hải bị khán giả tẩy chay

Lúc này những khán giả xem livestream đã nổ tung, bọn họ đã chịu không nổi nữa rồi. Cái tên này thật sự là quá càn rỡ.

Nơi này chính là Trung Hoa nhưng tên này lại không chịu cho một chút mặt mũi nào. Trong chương trình này anh ta không

ngừng khoe khoang, căn bản là không để bất kỳ ai vào mắt.

Nếu như có thể, bọn họ sẽ lập tức giết tới đó, hung hăng vả mặt tên này.

Nhưng không có cách nào, mặc dù khoảng cách giữa mọi người chỉ là một màn hình nhưng thực chất lại cách nhau thiên sơn vạn thủy.

Lúc này chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương tùy ý khoe khoang trong chương trình.

“Mẹ kiếp! Tôi chịu không nổi nữa rồi! Đài truyền hình Thượng Hải này đúng là bị thiểu năng trí tuệ, thế mà lại mời cái tên ngu ngốc này tới đây để làm nhục chúng ta.”

“Thật sự tức chết, từ nay về sau Đài truyền hình Thượng Hải sẽ bị người ta ghét cả đời.”

“Bây giờ tôi chịu không nổi nữa, tôi đã đến weibo chính thức của Đài truyền hình Thượng Hải để mắng chửi rồi.”

“Đoàn đội này thật đáng ghét! Tưởng mình sản xuất ra được chương trình “Giọng ca nội lực” trở nên hộ thì có thể không biết trời cao đất dày là gì sao?”

……

Hậu trường.

Vẻ mặt của giám đốc Lưu rất xấu. Lúc này ông ta rất muốn xông lên đó cho cái tên Kazumei Shinpei mấy cái tát. Anh ta có thể nói chuyện cẩn thận hơn được không? Làm như vậy là muốn khiêu khích ai chứ?

Lúc này, một nhân viên công tác vội vàng tiến vào, vẻ mặt có chút bối rối, dường như không ngờ sẽ xảy ra chuyện này.

“Giám đốc, có chuyện lớn xảy ra rồi!”

“Có chuyện gì?” Vẻ mặt của giám đốc Lưu sửng sốt, có một loại dự cảm không tốt.

“Hiện tại trên mạng rất ồn ào, weibo chính thức của chúng ta đã bị cộng đồng mạng tấn công. Hơn nữa tỷ lệ người xem thời gian thực cũng đang giảm xuống, có rất nhiều cư dân mạng đều nói đời này của chúng ta xong rồi.” Nhân viên công tác sốt

sắng nói, hiện tại anh ta đã hiểu rõ chương trình lần này hoàn toàn thất bại rồi.

Đừng thấy Đài truyền hình Thượng Hải của bọn họ lớn thì nghĩ rằng bọn họ có thể muốn làm gì thì làm. Nhưng cuối cùng bọn họ vẫn phải dựa vào lượt xem của các cư dân mạng, đây mới là điều chủ yếu. Mà bây giờ các cư dân mạng không muốn xem nữa thì tiếc mục này còn làm được cái rắm.

“Tại sao có thể như vậy chứ?” Giám đốc Lưu trợn tròn mắt: “Mau thông báo trên trang chủ đính chính lại một chút.”

“Bây giờ có giải thích thì cũng vô dụng, căn bản không thể ngăn cản được. Cái tên Kazumei Shinpei kia đã hoàn toàn làm các cư dân mạng nổi giận rồi.” Nhân viên nói.

Hiện tại anh ta chỉ muốn chết quách đi cho xong, vốn còn rất mong đợi với chương trình này. Thế nhưng với tình hình hiện tại thì e rằng chương trình mới này sẽ chết non mất thôi.

Mới chỉ phát sóng tập đầu tiên mà đã bị cái tên Kazumei Shinpei này hại thê thảm như vậy, bọn họ biết đi tìm ai nói chuyện đây?

Giám đốc Lưu vội vàng lấy điện thoại di động ra, lặng yên nhìn weibo chính thức của đài truyền hình Thượng Hải.

“Đồ chó hoang Đài truyền hình Thượng Hải, xx cả nhà các người!”

“Lãnh đạo nhà đài này đều là lũ ngu ngốc hay sao? Không cần phải giải thích, tôi đã tố cáo rồi.”

“Cmn! Mời một tên Nhật tới đây sỉ vả chúng ta, tôi thấy các người chính là một lũ rác rưởi.”

“Sau này tôi còn xem chương trình của Đài truyền hình Thượng Hải thì tôi không phải là người!”

“Tẩy chay Đài truyền hình Thượng Hải!”

“Đúng! Tẩy chay toàn diện Đài truyền hình Thượng Hải.”

“Mau tắt cái chương trình ngu ngốc này thôi, càng xem càng tức giận. Tôi không thể tiếp tục xem cái tên người Nhật này khoe khoang nữa.”

……

Kênh phát sóng trực tiếp Nhật Bản.

“Ha ha, để tôi nói cho mọi người biết một chuyện cười. Lúc này trên kênh phát sóng trực tiếp của Trung Hoa đã hoàn toàn nổ tung. Những lời này của Kazumei Shinpei đã làm cho đám người Trung Hoa đó nổi giận, nhưng bọn họ lại không thể làm gì cả. Mọi người mau xem qua một chút đi!”

Sau đó, trên kênh phát sóng trực tiếp này đã xuất hiện rất nhiều bình luận của cư dân mạng Trung Hoa.

Khán giả Nhật Bản cũng bật cười khi thấy những bình luận này.

“Cười chết đi được, những người Trung Hoa này chỉ sợ đã bị làm cho tức chết rồi.”

“Kazumei Shinpei rất tuyệt!”

“Trước kia những người Trung Hoa này không phải rất đắc ý hay sao? Hiện tại người của chúng ta đang khoe khoang ở trên kênh TV của quốc gia bọn họ, xem bọn họ có thể làm như thế nào?”

Hiện trường chương trình.

Người dẫn chương trình thấy Kazumei Shinpei khoe khoang như vậy thì rất xấu hổ, trong lòng cũng tràn ngập lửa giận. Anh ta không nghĩ tới tên này lại đáng ghét như vậy.

Đài truyền hình mời anh ta tới đây chỉ là muốn giao lưu thể thao giữa hai nước, xem như là giao lưu văn hoá. Thế nhưng lại không nghĩ tới đối phương căn bản không có ý nghĩ này, mà là muốn hạ thấp thể thao của Trung Hoa.

Thậm chí còn không chịu nói giảm nói tránh mà là quang minh chính đại bày tỏ ý nghĩ giễu cợt cho mọi người thấy.

Chương 1345: Bị hố to

“Ha ha!” Kinh nghiệm làm việc của người dẫn chương trình rất cao nhưng giờ phút này cũng chỉ có thể ha ha một tiếng: “Được rồi! Chúng ta cũng đã nói gần hết rồi, không biết các vị khách mời ở đây có gì muốn hỏi không?”

Anh ta vội vàng chuyển đề tài, không thể để cho cái tên Kazumei Shinpei này nói tiếp.

Nếu không, ngay cả quỷ cũng không biết đối phương còn có thể nói cái gì nữa.

Mặc dù không biết tình hình hiện tại trên mạng là như thế nào nhưng anh ta cũng đã đoán được, e rằng hiện tại trên mạng đã bùng nổ rồi.

Đài truyền hình Thượng Hải nhất định bị người ta mắng đến không ngóc đầu lên được.

Một trong những khách mời không thể nhịn được mà cầm micro: "Xin hỏi, Nhật Bản các anh chỉ giành được giải quán quân một lần, hơn nữa đây chỉ là giải vô địch châu Á, sao anh có thể tự tin cho rằng mình đã phá vỡ truyền thuyết bất bại này?"

Kazumei Shinpei đắc ý cười nói: "Một lần cũng đủ rồi. Theo tôi được biết, Hứa Tùng là một thành viên trong đội tuyển Trung Hoa của mấy người, hơn nữa xếp hạng thứ ba trên thế giới. Mà lần này tôi lại chiến thắng tuyệt đối như vậy, điều này đã chứng minh rằng thực lực của tôi mạnh hơn anh ta rất nhiều. Chẳng lẽ người Trung Hoa mấy người không dám nhìn thẳng vào thất bại sao?"

"Nếu thật sự là như vậy thì thật sự là quá đáng tiếc."

"Anh…." Khách mời kia bị câu hỏi này làm cho á khẩu, dù sao bây giờ bọn họ đang ở thế bất lợi, quả thật là thua trận.

Hơn nữa số điểm chênh lệch lại quá lớn, quả thật là thế cục bị nghiền ép.

Vị khách kia chán ghét nhìn thoáng qua Kazumei Shinpei rồi đặt micro xuống, cũng không nói thêm gì nữa.

Ban đầu anh ta còn rất mong chờ được làm khách mời của chương trình này, nhưng hiện tại anh ta đã chẳng còn chút mong chờ nào nữa.

Mùi thuốc súng tại hiện trường rất nồng đậm. Nếu là người bình thường thì sẽ không dám đắc tội nhiều người như vậy.

Nhưng đối phương lại là Kazumei Shinpei. Đối với anh ta mà nói thì chuyện này thật sự không sao cả, bởi vì anh ta là người

Nhật, không phải người Trung Hoa.

Hôm nay tạo được uy phong ngay tại chương trình này, diệt trừ tính kiêu ngạo của người Trung Hoa, đến lúc trở về Nhật Bản thì anh ta có thể làm anh hùng quốc dân rồi.

Đến lúc đó sẽ được mọi người nhiệt liệt chào đón. Chỉ nghĩ đến cảnh này thôi đã làm anh ta rất kích động rồi.

Sau đó, một vị khách khác đứng dậy.

"Thực lực của Hứa Tùng không cần nghi ngờ. Trước kia cậu ta đã từng đánh bại tuyển thủ số một Nhật Bản là Fujiwara Michiyama. Lần này thất bại là bởi vì trong quá trình thi đấu, vết thương cũ tái phát cho nên mới ảnh hưởng tới thực lực."

Thực ra tất cả mọi người đều có thể nhìn ra điều này.

Ngay từ đầu trận đấu, Hứa Tùng đã dùng thực lực tuyệt đối nghiền ép Kazumei Shinpei. Ván đầu tiên kết thúc với tỷ số 1-0, nhưng ở ván thứ hai thì hành động của Hứa Tùng rõ ràng có chút vấn đề.

Hơn nữa vẻ mặt vốn lạnh nhạt kia cũng hơi lộ ra vẻ đau đớn.

Cuối cùng thua trận.

Điều này trong mắt giới chuyên môn đã hiểu, Hứa Tùng nhất định đã xảy ra vấn đề, nếu không tuyệt đối sẽ không có khả năng thua như vậy.

Kazumei Shinpei cười nói: "Khi đó tiền bối Fujiwara Michiyama rất mạnh nhưng tuổi tác đã rất cao, do đó thể lực, phản ứng đã không bằng trước kia. Mà khi đó Hứa Tùng còn rất trẻ, chuyện anh ta thắng tiền bối Fujiwara Michiyama cũng không phải là chuyện gì đáng để kiêu ngạo. Còn về chuyện vết thương cũ tái phát thì chuyện này tôi không đồng ý, có lẽ anh ta chỉ là đang tìm lý do cho sự thất bại của mình mà thôi."

…..

Cư dân mạng đã không thể chịu đựng được nữa.

"Tôi không xem nữa, đổi kênh đi! Người này thật sự làm người ta chán ghét mà!"

"Lâm đại sư không phải ở đây sao? Lâm đại sư nhanh chóng xử tên này đi!"

“Xử cái đầu cậu đấy! Cậu nghĩ quá nhiều rồi! Người này là vận động viên bóng bàn, Lâm đại sư cũng không phải vận động viên thì lấy cái gì ra xử người ta chứ?”

“Đúng vậy! Cho dù Lâm đại sư ra đánh người này một trận, vậy thì có thể nói rõ cái gì chứ? Chỉ có thể nói rõ người Trung Hoa chúng ta không chịu nổi việc thua cuộc, đến lúc đó chính là mất mặt quốc gia rồi.”

“Mẹ kiếp! Chơi rắm ấy?”

“Chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể nhìn tên này đứng ở đó khoe khoang sao?”

……

Lúc này có rất nhiều khán giả mong Lâm đại sư có thể báo thù cho bọn họ, nhưng khi nghĩ lại thì thấy đây là chuyện không thể xảy ra.

Lâm đại sư không biết chơi bóng bàn thì phải xử người ta như thế nào chứ?

Nghĩ một chút lại càng thêm tức giận.

Hậu trường.

Lúc này đầu giám đốc Lưu đổ đầy mồ hôi nhưng cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Đồng thời cũng rất hối hận. Không biết lúc ấy rốt cuộc ông ta đã nghĩ như thế nào mà lại mời tên người Nhật này tới đây vậy chứ? Trong nước có nhiều vận động viên hàng đầu như vậy không mời, lại đi mời tên khốn này.

Hiện tại xảy ra chuyện, người ta chỉ cần phủi mông là có thể rời đi, còn cục diện rối rắm này không phải đều là của ông ta sao?

Chương 1346: Thi đấu trực tiếp

Nhân viên cẩn thận hỏi: “Giám đốc Lưu, nếu không thì chúng ta tắt phát sóng trực tiếp đi!”

Giám đốc Lưu: “Tắt là tắt thế nào? Nếu tắt thì không phải chúng ta sẽ thành trò cười cho người ta sao? Cậu có hiểu hay

không hả?”

“Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ? Nếu để mọi chuyện tiếp tục phát triển thì không biết chuyện này sẽ phát triển ra sao nữa. Nếu để cho tên này tiếp tục nói tiếp thì chỉ sợ ngày mai Đài truyền hình Thượng Hải của chúng ta sẽ bị mọi người mắng chết mất.” Nhân viên công tác vội vàng nói, đồng thời còn có một chuyện anh ta vẫn chưa nói. Nếu như bọn họ làm cho người phía trên cảm thấy không thoải mái thì e rằng sẽ bị nhận khiển trách, vậy có thể sẽ xong đời rồi.

Giám đốc Lưu suy nghĩ một chút rồi nói: “Hết cách rồi, chúng ta chỉ có thể để người dẫn chương trình nhanh chóng kết thúc chương trình mà thôi.”

Lâm Phàm ngồi ở ghế khách mời, vẻ mặt bình tĩnh nhìn chuyện đang xảy ra.

Lúc đầu hắn cũng rất tức giận nhưng hiện tại đã có thể bình tĩnh đối mặt.

Ngược lại là hắn muốn xem cái tên này có thể nhảy nhót đến khi nào.

Lúc này, người dẫn chương trình lên tiếng.

“Bây giờ sẽ bắt đầu vào phần tiếp theo, chính là ở hiện trường tranh tài trực tiếp. Tuyển thủ quốc gia đội 2 là Trương Tử Văn sẽ thi đấu một trận giao hữu với Kazumei Shinpei.”

“Trương Tử Văn là tuyển thủ đã đánh bại tay vợt người Mỹ xếp hạng thứ 10 thế giới tại Giải vô địch thế giới ở Hàn Quốc và giành huy chương vàng, bây giờ mời Trương Tử Văn lên sân khấu.”

Tiếng vỗ tay vang lên.

Lúc này những người đang xem chương trình đều rất cần một vị cứu thế đến dạy dỗ lại tên khốn này thật tốt.

Kênh phát trực tiếp.

“Trương Tử Văn có được không vậy?”

“Vận động viên của đội hai quốc gia, sao không phải là vận động viên đội một chứ? Nếu là vận động viên đội một quốc gia thì nhất định có thể tiêu diệt cái tên này.”

“Trương Tử Văn rất mạnh. Tuy rằng ra mắt không lâu nhưng thực lực rất mạnh, anh ta đã từng giành được vị trí số 1 tại Giải vô địch thế giới Hàn Quốc. Hơn nữa còn có thành tích tốt ở giải vô địch thế giới. Tuy rằng hiện tại là thành viên đội hai nhưng thực lực không thể xem thường, nhất định có thể giáo huấn cái tên Kazumei Shinpei này một trận.”

“Thật ra tôi lại thấy chuyện này cũng chưa chắc. Tuy rằng tên Kazumei Shinpei này rất kiêu ngạo nhưng thực lực cũng rất mạnh, so với những tuyển thủ Nhật Bản năm trước thì còn mạnh hơn rất nhiều. Hơn nữa huấn luyện viên của Kazumei Shinpei này còn là Tô Tĩnh, người đã từng là huấn luyện viên của đội tuyển nữ quốc gia của chúng ta.”

“Mẹ kiếp! Chính là người đã gả đến Nhật Bản rồi thay đổi quốc tịch luôn đó sao?”

“Nếu thật sự là như vậy thì thật sự rất nguy hiểm. Trước kia Tô Tĩnh rất mạnh. Bà ta thường xuyên đạt được giải quán quân trong các cuộc thi thế giới. Hóa ra cái tên Kazumei Shinpei này như vậy đều là do bà ta dạy dỗ. Trời ạ! Cái này đúng là thật hại người mà!”

Trương Tử Văn lên sân khấu, gật gật đầu với người dẫn chương trình, sau đó ánh mắt nhìn chằm chằm vào Kazumei Shinpei.

Khi đứng ở hậu trường, anh ta đã nghe được tất cả cho nên trong lòng cũng rất tức giận. Anh ta không nghĩ tới một tuyển thủ Nhật Bản chỉ thắng một trận đấu mà đã kiêu ngạo như vậy, hoàn toàn không để tất cả mọi người vào mắt.

Anh ta muốn hung hăng giáo huấn cái tên này.

Tuy rằng áp lực rất lớn nhưng anh ta không sợ. Khi ở hậu trường, anh ta đã điều chỉnh trạng thái của mình.

Đừng thấy anh ta chỉ là thành viên đội hai mà lầm, cho dù là ở trong đội một thì thực lực của anh ta cũng không hề yếu hơn các tuyển thủ khác.

Kazumei Shinpei nhìn Trương Tử Văn, trên mặt lộ ra nụ cười.

Chỉ là nụ cười này lại như đang coi thường người khác, anh ta căn bản cũng không để Trương Tử Văn vào mắt.

Thật ra giám đốc Lưu mời Trương Tử Văn tới, đồng thời sắp xếp trận đấu này trong chương trình, chính là muốn tiêu diệt uy phong của tên này.

Chỉ là ông ta cũng chịu áp lực rất lớn, nếu như thua thì thật sự là thảm rồi.

Người dẫn chương trình cũng không muốn Kazumei Shinpei nói nhảm, cho nên lập tức bắt đầu thi đấu.

Bây giờ cần một chiến thắng để trấn an tâm trí của mọi người.

Nếu như thua thì hậu quả không dám tưởng tượng.

"Cố lên!" Khi người dẫn chương trình đi ngang qua Trương Tử Văn thì nhỏ giọng nói.

Trương Tử Văn gật gật đầu, hít sâu một hơi, hoạt động thân thể một chút, sau đó ném bóng cho Kazumei Shinpei: "Người tới là khách, anh bắt đầu đi!"

Kazumei Shinpei cười. Anh ta đã tìm hiểu rõ thói quen chơi bóng của đội tuyển quốc gia Trung Hoa.

Huấn luyện viên của anh ta đã truyền đạt những kinh nghiệm này cho anh ta, thậm chí ngay cả một số thói quen xấu của đội tuyển quốc gia cũng đã nói hết với anh ta.

Đây chính là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Trước mắt, tuy rằng Trương Tử Văn rất mạnh nhưng anh ta có lòng tin mình có thể giành chiến thắng.

Cho đến nay, người có thể làm anh ta cảm thấy áp lực cũng chỉ có một mình Hứa Tùng. Đương nhiên, anh ta cũng sẽ không thừa nhận những điều này, bởi vì thắng chính là thắng.

Mặc kệ có phải là cậu ta bị vết thương cũ tái phát hay không.

Chương 1347: Lại thua

Giờ khắc này, Kazumei Shinpei chuẩn bị sẵn sàng, nhẹ nhàng ném bóng. Động tác nhanh nhẹn tùng ra một cú phát bóng xoáy ngược, đây là pha phát bóng rất phổ biến trong trận đấu. Nhưng mà cũng từ pha phát bóng này có thể nhìn ra trình độ của họ.

Hơn nữa loại phát bóng thế này rất dễ dàng lấy điểm, có đôi khi chỉ cần một pha phát bóng là đã có thể lấy điểm ngay lập tức.

Thần kinh Trương Tử Văn căng thẳng. Lúc đối phương phát bóng anh ta cũng đã nhìn ra, sau đó mạnh mẽ đánh trả.

Bốp bốp!

Âm thanh thanh thúy truyền đến trên đài.

Tất cả mọi người nín thở, tất cả đều mong đợi một chiến thắng.

Trận đấu trên sân rất kịch liệt, Trương Tử Văn có thể nói là đã xuất ra toàn bộ thực lực.

Quả bóng nhanh chóng bay tới, Kazumei Shinpei không đỡ được nên đã mất điểm.

Xôn xao!

Tất cả mọi người đều hưng phấn đứng lên.

Trương Tử Văn nắm chặt nắm đấm, âm thầm cổ vũ bản thân.

Kênh phát sóng trực tiếp.

“Ha ha, bị giáo huấn rồi!”

“Trương Tử Văn quá trâu bò rồi, quả bóng này đánh rất đẹp.”

“Đánh cho tốt, phải để cho tên Nhật Bản này biết chúng ta lợi hại như thế nào. Như anh ta mà cũng dám khoe khoang khoác lác, quả thực chính là muốn chết.”

Kazumei Shinpei nhìn người dẫn chương trình: “Trận thi đấu này có bao nhiêu ván?”

Người dẫn chương trình vốn muốn nói, năm ván ba thắng, nhưng lại cảm thấy như vậy có quá nhiều nhân tố nguy hiểm cho nên mở miệng nói.

“Một ván định thắng thua.”

“Được!” Kazumei Shinpei nở nụ cười, sau đó phát bóng.

Trong khi tất cả mọi người đang chờ đợi, tình hình đột nhiên trở nên có chút không giống bình thường.

Vẻ mặt Trương Tử Văn trở nên nghiêm túc hơn. Anh ta nhận ra động tác phát bóng của Kazumei Shinpei đã có sự thay đổi, hoàn toàn khác ban đầu.

Quả bóng bay trở lại.

Trương Tử Văn không phản ứng kịp, lỡ mất một nhịp.

Bây giờ phía khán giả lặng ngắt như tờ.

Thật nhanh.

Kazumei Shinpei được một điểm, sau đó cười nói: "Thực lực của anh không tồi nhưng vẫn còn kém Hứa Tùng rất nhiều. Tỷ lệ anh thắng tôi cơ bản là bằng 0."

Lời này quá kiêu ngạo, khán giả xem chương trình đã sắp không chịu nổi.

"Mẹ kiếp! Tên này thật sự quá kiêu ngạo! không phải chỉ là một quả điểm thôi sao? Có cần phải làm càn như vậy không?"

"Đồ khốn kiếp, Trương Tử Văn cố lên."

"Cố lên!"

Kênh phát sóng trực tiếp Nhật Bản.

"E rằng Kazumei Shinpei sẽ thể hiện bản lĩnh thật sự của mình. Thật đáng buồn cho đám người Trung Hoa này, chẳng lẽ họ nhìn không ra Kazumei Shinpei đang nhường sao?"

"Đúng vậy! Chỉ với pha bóng vừa rồi, Kazumei Shinpei làm sao có thể không tiếp được chứ? Họ thật sự cho rằng tuyển thủ của họ rất lợi hại sao."

"Ha ha, hôm nay Kazumei Shinpei sẽ lại tiếp tục đánh bại tuyển thủ đội Trung Hoa, thật sự quá hưng phấn."

"Tiếp tục xem livestream, xem người Trung Hoa sẽ làm gì."

……

Trương Tử Văn hít sâu một hơi, hô hấp có chút dồn dập, áp lực trong lòng anh ta đột nhiên tăng cao.

Người ngoài nghề có lẽ nhìn không ra nhưng anh ta đã cảm nhận được trước đó đối phương đang nhường mình, hiện tại e rằng tên này sẽ thể hiện bản lĩnh thật sự.

Chỉ là anh ta không nghĩ tới tên này lại mạnh như vậy.

Không thể thua, tuyệt đối không thể thua.

Anh ta hét lên một tiếng để động viên bản thân mình, sau đó phát bóng.

Tất cả mọi người đều đang đợi.

Thời gian trôi qua từng phút một.

10 : 4

Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Không phải Trương Tử Văn dẫn điểm, mà là cái người Nhật này đang dẫn điểm.

Quả cuối cùng này, nếu anh ta thua thì thực sự xong đời rồi.

Đầu Trương Tử Văn đầy mồ hôi, tay bắt đầu run rẩy. Áp lực trong lòng thật sự quá lớn, nó sắp làm anh ta sụp đổ rồi.

Mỗi quả bóng anh ta đều đánh rất nghiêm túc, không dám thả lỏng một chút nào.

Nhưng không biết tại sao, anh ta vẫn không thể bắt kịp.

Hơn nữa anh ta đã nhìn ra, đối phương rất am hiểu thi đấu, tốc độ phản kích rất nhanh. Đôi khi còn làm anh ta không kịp phản ứng lại.

Kazumei Shinpei cầm quả bóng, cười chế giễu nói: “Quả bóng cuối cùng, anh đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

Mặc dù anh ta nói tiếng Nhật, không ai hiểu nhưng khán giả truyền hình nhìn vào bản dịch trên màn hình thì cũng tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Không có bất kỳ cơ hội chiến thắng nào.

Xong rồi.

Bốp!

Trận đấu bắt đầu.

Chỉ vẻn vẹn 6 giây thôi.

Trương Tử Văn ngây ngốc nhìn quả bóng bàn đang nhảy trên mặt bàn, cả người đều cảm thấy choáng váng.

Làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy?

Kazumei Shinpei đặt vợt lên mặt bàn, bất đắc dĩ nhún vai: "Thắng, quá nhẹ nhàng."

Khán giả nhìn thấy vẻ mặt kia thì hận không thể đánh chết tên này.

Kênh phát trực tiếp.

"Nhìn không nổi nữa, tắt đài, các vị bảo trọng."

"Hôm nay tâm trạng vốn rất tốt đẹp nhưng nhìn thấy Đài truyền hình Thượng Hải phát cái này thì lại bực muốn chết."

"Wtf? Đài truyền hình Thượng Hải, mẹ nó, chờ đấy cho tao."

Người dẫn chương trình nhìn tình huống hiện trường, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì. Thấy Trương Tử Văn đứng đó không nhúc nhích thì vội vàng an ủi: "Thi đấu thể thao, thắng thua là chuyện bình thường. Cảm ơn hai người đã mang đến cho chúng ta một trận đấu đặc sắc như vậy."

Trương Tử Văn cúi đầu, tuy rằng bây giờ đang ghi hình nhưng hốc mắt đã hơi đỏ lên.

Anh ta đã phụ lòng mong đợi của tất cả mọi người.

Chương 1348: Muốn học hỏi một chút

Người dẫn chương trình đi tới trước mặt Trương Tử Văn, nhỏ giọng an ủi để anh ta ổn định lại.

Lúc này, ánh mắt người dẫn chương trình nhìn về phía dưới đài, lại nhìn về phía khách mời.

Ánh mắt của anh ta nhìn chằm chằm vào Lâm đại sư. Anh ta biết, lúc này hiện trường đã mất khống chế, tiết mục xảy ra vấn đề như vậy, anh ta hy vọng có người có thể thay đổi cục diện này.

Nhưng ngay cả đội tuyển quốc gia chuyên nghiệp cũng thua thì những người khác sao có thể là đối thủ của cái tên người Nhật này chứ?

Lúc này, người dẫn chương trình và Lâm đại sư nhìn nhau.

Anh ta thấy, Lâm đại sư là một người rất lợi hại, là một người tạo ra được rất nhiều kỳ tích. Nhưng với tình huống hiện tại, không phải có kỳ tích là có thể giành chiến thắng, mà là dựa vào thực lực tuyệt đối để giành lấy.

Nhưng đột nhiên, người dẫn chương trình không biết có phải mình bị hoa mắt hay không.

Anh ta thấy môi Lâm đại sư khẽ nhúc nhích, hơn nữa còn gật đầu với mình.

Tuy rằng anh ta không hiểu khẩu ngữ nhưng để đoán dựa trên hình dạng miệng của Lâm đại sư thì cũng không phải rất khó lý giải.

“Tôi đến.”

Tuy rằng không chắc chắn có phải là ý này hay không, nhưng điều muốn biểu đạt ra hình như chính là cái ý này.

Giờ khắc này, người dẫn chương trình cũng không quản được nhiều như vậy, anh ta hoàn toàn tin tưởng Lâm đại sư.

“Trận đấu vừa rồi rất đặc sắc, nhưng tôi tin rằng các vị khách mời cũng muốn đánh một trận với quán quân giải vô địch châu Á. Sau đây xin mời Lâm đại sư lên sân khấu.” Người dẫn chương trình nói.

Trong lòng Lâm Phàm nở nụ cười, xem ra người dẫn chương trình này cũng không bị ngốc, có thể hiểu ý của hắn.

Khán giả đang xem trực tiếp đã hoàn toàn tuyệt vọng, lúc này lại nghe thấy lời nói của người dẫn chương trình thì đột nhiên ngây ngẩn cả người.

“Mẹ kiếp? Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Lâm đại sư lên sân khấu sao? Đầu óc người dẫn chương trình này bị hỏng rồi à? Đây không phải là khiến cho Lâm đại sư mất mặt đấy chứ?”

“Cmn! Lâm đại sư tới làm khách mời thôi mà cũng trúng đạn. Cái tên dẫn chương trình ngu ngốc này, cmn hắn coi Lâm đại sư là tuyển thủ toàn năng chắc.”

“Mẹ kiếp! Đài truyền hình Thượng Hải khốn kiếp này! Nếu bọn họ làm thần tượng của tôi mất mặt, tôi sẽ Fxxx cả nhà bọn

họ.”

“Lâm đại sư đừng đi lên, ngàn vạn lần đừng đi lên, chúng ta không nên lên đó để tự làm mất mặt của mình.”

……

Chỉ là giờ khắc này, dưới ánh mắt chăm chú của bọn họ, Lâm Phàm đứng lên rồi sau đó nở một nụ cười bất đắc dĩ tiến lên sân khấu.

“Tôi không biết chơi bóng bàn, cũng chưa từng chơi bao giờ. Đây là trận đấu đầu tiên với tuyển thủ chuyên nghiệp cho nên tôi thấy áp lực rất lớn.” Lâm Phàm cười đi lên sân khấu.

“Hả?” Vẻ mặt người dẫn chương trình đầy ngơ ngác, giống như không kịp phản ứng.

Hắn không nghĩ tới Lâm đại sư lại không biết chơi.

Vậy vừa rồi ngài ấy gật đầu và lời nói đó là ý gì?

Lâm Phàm đến bên cạnh người dẫn chương trình, nhỏ giọng nói: “Xem tôi đây!”

Người dẫn chương trình mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn Lâm đại sư, trong lòng hoảng loạn nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại.

“Lâm đại sư, ngài nói ngài không biết chơi bóng bàn sao?”

Lâm Phàm: “Cũng không phải không biết, thỉnh thoảng có chơi qua. Trước kia từng chơi với Hứa Tùng một vài lần, cậu ấy nói thực lực của tôi cũng được. Nếu luyện tập thật tốt một chút thì cũng có thể coi là tuyển thủ nghiệp dư.”

“Hả? Lâm đại sư từng chơi bóng với Hứa Tùng sao?”

Lâm Phàm cười nói. “Đúng vậy! Lúc đó tôi cảm thấy thực lực của mình cũng được.”

Đội tuyển quốc gia.

“Hứa Tùng, cậu từng chơi bóng bàn với Lâm đại sư rồi sao?”

Vẻ mặt Hứa Tùng ngơ ngác: “Tôi chưa từng chơi bóng với Lâm đại sư, thậm chí còn chưa gặp mặt bao giờ cả.”

“Vậy đây là….” Tất cả mọi người đều choáng váng, đều không hiểu Lâm đại sư có ý gì.

Trên mạng.

“Lâm đại sư từng chơi bóng với Hứa Tùng?”

“Lâm đại sư làm sao có thể quen biết Hứa Tùng, hơn nữa còn cùng chơi bóng chứ?”

“Vậy Lâm đại sư nói như vậy là có ý gì?”

“Cậu hỏi tôi, tôi biết đi hỏi ai bây giờ?”

……

Lâm Phàm cầm vợt: “Có chút không quen, nhưng có thể đánh một trận với nhà vô địch châu Á, cảm giác này cũng không tồi lắm.”

Kazumei Shinpei nhìn người trước mắt này, trong lòng tràn đầy khinh thường, quả thực chính là thích tìm ngược mà.

Chỉ là hôm nay anh ta không ngại phát huy năng lực để dạy dỗ cho những người Hoa Hạ này một bài học thật sâu sắc.

Lâm Phàm mở bách khoa toàn thư ra.

Nhìn vào kiến thức bóng bàn, giá khá là đắt, cần đến một ngàn điểm bách khoa.

Nhưng tình hình hiện tại rất đặc biệt, hắn nhất định phải chơi chết đối phương.

Đổi.

……

Hậu trường.

Giám đốc Lưu đã trợn tròn mắt: “Anh ta muốn làm cái gì? Sao lại kéo Lâm đại sư lên, anh ta không ngại gây ra chuyện lớn nữa sao. Nếu như Lâm đại sư mất mặt, thì thật sự là toi đời.”

Theo ông ta thấy, vĩnh viễn đừng xem thường fan hâm mộ của Lâm đại sư.

Những fan hâm hộ kia thực sự quá trung thành, bây giờ người dẫn chương trình mời Lâm đại sư lên sân khấu vậy không phải là tự tìm tai vạ sao.

Đợi đến lúc đó, sự tình càng ngày càng lớn, những fan hâm mộ kia nếu nổi giận thì thật sự không phải là chuyện đùa.

Kazumei Shinpei nhìn người dẫn chương trình hỏi: “Lần này đấu mấy ván đây?”

Người dẫn chương trình có chút khó xử, anh ta không biết nên trả lời như thế nào, đây rốt cuộc nên đánh mấy ván?

Lâm Phàm cười: “Chúng ta thử đánh một trận chính quy đi bảy ván, ai thắng sáu thì thắng.”

Kazumei Shinpei : “Bảy ván thắng sáu, có quy tắc thi đấu như vậy sao?”

Người dẫn chương trình phiên dịch.

Lâm Phàm: “Tôi đây là muốn cùng quán quân đánh lâu một chút, tiện thể học hỏi một chút kỹ thuật ấy mà.”

…

Chương 1349: Lâm Phàm ra tay dạy dỗ

Kênh phát trực tiếp.

“Oa oa, đây không phải là Lâm đại sư mà tôi quen biết rồi?”

“Lâm đại sư sao lại như vậy, đáng lẽ phải là cầm lấy vợt đánh bóng rồi mạnh mẽ đập cho cái tên trước mặt này một trận mới đúng.”

“ y, Lâm đại sư sợ rằng cũng không muốn mất mặt.”

“Vãi, không muốn mất mặt mà còn chơi bảy ván, làm ơn nhiều nhất đánh hai ván là được rồi.”

“Haizz…”

Không một ai xem trọng Lâm Phàm, đối với bọn họ đây hoàn toàn là tự làm nhục mình.

Kazumei Shinpei cười nói: “Vậy được, vậy thì để tôi dạy cho anh biết như thế nào là đánh bóng, người Nhật Bản chúng tôi rất hào phóng.”

Lâm Phàm ném bóng trong tay cho Kazumei Shinpei : “Người đến là khách, mời phát bóng.”

Kazumei Shinpei cười: “Tôi phát bóng sợ rằng anh không thể chạm được vào bóng.”

Lâm Phàm làm gì hiểu những lời này chứ, sau đó đúng nguyên ở vị trí ban đầu đợi Kazumei Shinpei phát bóng.

Có điều người dẫn chương trình lại dịch lời vừa rồi.

Lâm Phàm nghe thấy cũng chỉ mỉm cười, không để trong lòng.

Kênh phát trực tiếp.

“Toi đời rồi, tư thế này nhìn đã biết là dân nghiệp dư trong đám nghiệp dư rồi.”

“Sợ rằng Lâm đại sư phải thua trắng bảng.”

“Phát bóng.”

Lúc này, Kazumei Shinpei rất đắc ý phát bóng, có điều trong quả bóng này ẩn giấu huyền cơ, bóng xoay tròn rất lợi hại.

Anh ta muốn đánh một ván khiến cho đối phương không có chút sức chống cự nào.

Lâm Phàm xoay xoay vợt đánh bóng, trong mắt hắn tốc độ của trái bóng này rất chậm. Sau đó cơ thể cường tráng khẽ động cánh tay vung rất nhanh, dùng sức lực tuyệt đối đánh vào quả bóng đang bay tới.

Bốp!

Đánh ra một cú mạnh mẽ.

Kazumei Shinpei tinh thần rất thoải mái, đột nhiên lúc này thay đổi, cơ thể không theo kịp phản ứng vừa muốn giơ tay lên thì bóng đã rơi xuống.

“Con mẹ nó!”

Tất cả mọi người ở hiện trường đều đứng lên, ai nấy đều trợn mắt há mồm.

Bọn họ không dám tin vào mắt, Lâm đại sư vậy mà lại thắng được một điểm.

Kênh phát sóng trực tiếp trong nháy mắt nổ tung, có người không nhìn rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Bởi vì đối với bọn họ tốc độ thực sự rất nhanh.

Lâm Phàm xoay xoay tay nói: “Không ngờ rằng kỹ thuật của tôi cũng ổn đấy chứ, quán quân Nhật Bản đừng có nhường

nha. Nếu như anh nhường không tiếp bóng của tôi vậy thì đánh không có ý nghĩa gì nữa rồi."

Kazumei Shinpei không ngờ rằng đối phương lại có sức mạnh lớn như vậy, ngay lập tức không khỏi bình ổn lại, sau đó điều chỉnh một chút tâm trạng: "Thực lực không tồi, tiếp tục nào."

Khi đối phương chuẩn bị ném bóng cho Lâm Phàm, Lâm Phàm xua tay: "Đừng giao bóng cho tôi, anh cứ phát bóng đi. Tôi sợ anh không phát bóng thì sẽ không đụng được vào bóng đâu, dù sao người đến cũng là khách làm sao có thể để khách không chạm vào bóng được chứ."

Kênh phát trực tiếp.

"Mẹ nó, tôi xem như đã nhìn ra Lâm đại sư mới là người mạnh nhất."

"Ha ha, tôi thích sự kiêu ngạo này."

"Mẹ ơi, Lâm đại sư không kiêu ngạo thì còn là Lâm đại sư trong lòng tôi nữa sao?"

…

Kazumei Shinpei có chút tức giận, mà thân là phiên dịch trong lòng người dẫn chương trình lại vô cùng sảng khoái.

Giết chết thằng cha này.

Lúc này, Kazumei Shinpei lấy ra tất cả sức lực, anh ta cảm thấy đối phương đang chế nhạo mình. Tốc độ cao xoay vợt phát bóng, nếu muốn bắt được quả bóng này cần có kỹ xảo nhất định nếu không quả bóng này sẽ bay đến nơi khác.

Đội tuyển quốc gia.

"Quả bóng này không đơn giản, không ngờ rằng Kazumei Shinpei thực sự mạnh như vậy, người bình thường thật đúng là không tiếp được quả bóng này."

"Cho dù là đệ tử của huấn luyện viên Tô ra trận, thực lực đúng là…"

Lời này còn chưa nói xong, tình huống trên tivi ngay lập tức có sự thay đổi lớn.

Lâm Phàm vẫn dùng động tác cũ, chính là vô cùng đơn giản mà thô bạo quật quả bóng.

Kazumei Shinpei cũng không kịp có phản ứng, trơ mắt đứng nhìn quả bóng bay ra khỏi bàn.

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ nói: "Quán quân, rốt cuộc anh có đánh được không vậy? Có phải là không đón được bóng hay không, nếu như vậy thì để chút nữa tôi đánh chậm lại một chút, anh cố gắng đánh trả một chút đi nhé. Nếu không tôi sẽ rất ngại đó, cảm giác như là tôi đang tập phát bóng vậy!"

Những lời này thông qua tivi, kênh phát sóng trực tiếp truyền đến tai của tất cả mọi người.

Tất cả mọi người, đội tuyển quốc gia đều trợn tròn mắt, ngơ ngác nhìn nhau, hai quả vừa rồi đừng nói là Kazumei Shinpei. Cho dù là bọn họ thì căn bản cũng không phản ứng kịp.

Nhưng đối với khán giả mà nói, tác động thị giác này thực sự quá đã mắt.

"Hay, thực sự quá hay, Lâm đại sư thực sự ngầu lòi."

"Ha ha, cười chết tôi rồi, sắc mặt quán quân Nhật Bản kia đều đen sầm lại rồi kìa."

…

Kazumei Shinpei tim đập loạn xạ, anh ta cảm thấy bản thân đang chịu uất ức.

Sau đó ném bóng cho Lâm Phàm nói: "Anh phát bóng đi."

Vẻ mặt Lâm Phàm bất đắc dĩ nói: "Được thôi, vậy tôi sẽ phát. Có điều anh yên tâm, tôi sẽ đánh chậm lại một chút." Sau đó cầm vợt bắt đầu phát bóng.

Kazumei Shinpei nhìn thấy cách phát bóng này ngay lập tức nở nụ cười, đợi lát nữa nhất định mình sẽ đánh trả lại một cách thật tàn nhẫn.

Bộp!

Chương 1350 - Tỷ số thế nào rồi?

Đạo hữu ơi, xin tặng cho truyện ít kim phiếu nha, cám ơn nhiều lắm lắm!!!

Chương 1350: Tỷ số thế nào rồi?

Quả bóng nhỏ màu vàng đụng vào bàn rồi bắn ngược lại một chút, Kazumei Shinpei vừa chuẩn bị đánh trả thì đột nhiên phát hiện quả bóng đang ngay trong tầm mắt kia đột nhiên thay đổi phương hướng. Hơn nữa tốc độ vô cùng cao khiến anh ta căn bản là không có cách nào phản ứng kịp.

Thất bại.

"Quán quân Nhật Bản, quả này sao không tiếp được vậy. Kỳ thực rất dễ tiếp mà, chỉ cần vợt đụng một chút là có thể đánh quay trở lại rồi. Thực lực của anh như vậy thì sao có thể giành giải quán quân được thế, tôi có chút hoài nghi đó nha, xem ra chấn thương của Hứa Tùng đúng là không nhẹ." Lâm Phàm lẩm bẩm nói, căn bản không để ý đến sắc mặt của Kazumei Shinpei khó coi đến mức nào.

Người của đội tuyển quốc gia đã hoàn toàn ngơ ngác, bọn hắn phát hiện Lâm đại sư phát bóng thực sự là quá kỳ lạ.

Sao bóng lại có thể tiến hành thay đổi lần hai như thế, hơn nữa tốc độ lại đột nhiên tăng tốc như vậy, trong đó rốt cuộc là có nguyên lý gì.

Lâm Phàm kỳ thực cũng rất bất đắc dĩ, nguyên lý này hắn cũng không biết chỉ có thể quy công lao cho sức mạnh thần bí hỗ trợ của bách khoa toàn thư.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Khán giả vốn im lặng thì lúc này cũng trở nên hưng phấn.

"Lâm đại sư có chút tàn nhẫn quá rồi, vậy mà lại để người ta không động được vào bóng chút nào."

"Tình hữu nghị là quan trọng nhất, tranh tài thi đấu là phụ, tôi cũng không đành lòng nhìn sự việc như vậy."

"Các anh nhìn sắc mặt của Kazumei Shinpei kìa, hình như muốn khóc luôn rồi."

"Cái gì mà hình như, rõ ràng đã khóc rồi kìa ha ha ha."

“Lâm đại sư xin anh đó, để người ta đụng và bóng chút đi, đừng để người ta bị bóng ma tâm lý luôn đó nha.”

“Quán quân Nhật Bản, anh rốt cuộc có đánh được không vậy?”

“Quán quân Nhật Bản, tốc độ này của tôi đã quá chậm rồi, hay là anh không muốn tiếp bóng. Tôi thực sự không biết phát bóng thế nào, nếu không thì anh lại phát bóng đi, ít nhất cũng có thể đụng được vào bóng một cái.”

“Quán quân Nhật Bản, bóng này của tôi chính là đánh thẳng đó nha, nhưng sao anh lại đánh bóng đi đâu vậy?”

Hiện trường yên tĩnh, chỉ có Lâm Phàm đứng đó tự nói một mình.

“A!” Lúc này Kazumei Shinpei ném vợt lên trên bàn cả người suy sụp, nhất là bốn chữ ‘Quán quân Nhật Bản’ làm phá huỷ nội tâm của anh ta.

“Tôi không đánh nữa.” Kazumei Shinpei phải chịu uất ức như vậy, nước mắt cũng sắp rơi xuống rồi.

“Anh ta nói gì?” Lâm Phàm nhìn người dẫn chương trình hỏi.

Người dẫn chương trình: “Anh ta nói không đánh nữa!”

Lâm Phàm khinh bỉ nhìn đối phương nói: “Chuyện gì vậy, đã nói là đánh bảy ván thắng sáu mà. Người Nhật Bản các anh sẽ không thắng không thôi mà đúng không? Đây là không có tôn trọng đối với cuộc thi, cũng là không tôn trọng một tuyển thủ nghiệp dư như tôi. Có phải là anh khinh thường tuyển thủ nghiệp dư không?” Người dẫn chương trình có chút không thể chịu được nữa, nhưng vẫn phải dịch lời này.

Nghiệp dư?

Nghiệp dư con mẹ anh.

Có tuyển thủ nghiệp dư nào như anh không?

Kazumei Shinpei tâm lý sớm đã sụp đổ, vừa khóc vừa cầm vợt phát bóng.

“Như vậy mới ngoan chứ!”

Lâm Phàm tiện tay đánh trả lại khiến đối phương không kịp có bất kỳ phản ứng nào.

“Hu hu!” Kazumei Shinpei khóc rồi, nhặt bóng lên rồi phát bóng.

Nhặt bóng, phát bóng.

Lại nhặt bóng, phát bóng.

Lâm Phàm đứng ở đó chân cũng không phải động, thuận tay đánh một cái.

Đầu óc Kazumei Shinpei cũng đã đờ đẫn, anh ta không biết quả bóng bay đi đâu rồi, nhìn trái nhìn phải cũng không thấy bóng đâu.

Bóng đâu rồi!

Lâm Phàm: “Quán quân, bóng ở trong cổ áo anh đó, vừa rồi không chú ý đánh bay vào đó rồi.”

Kazumei Shinpei hai mắt đỏ ửng, nước mắt ào ào lấy quả bóng từ trong cổ áo ra phát bóng.

Hậu trường.

Nhân viên: “Giám đốc, nếu không nói với Lâm đại sư một chút, tôi thấy để cho người ta đánh trả một quả đi, dù sao cũng là bạn bè quốc tế, làm vậy… không phải là phá hủy tình hữu nghị quốc tế hay sao. Huống hồ Kazumei Shinpei cũng là quán quân vô địch châu Á, một bóng cũng không đỡ được thì cũng hơi quá….”

Giám đốc Lưu xem toàn bộ trận đấu, đầu óc cũng lờ đờ, lúc này mới phản ứng lại: “Đúng, đúng, mau nói với người dẫn chương trình một chút, bảo Lâm đại sư nhường bóng một chút, nhất định phải nhường một chút.”

…

Nhìn bộ dạng của Kazumei Shinpei lúc này hắn cũng có chút không đành lòng. Dù sao thì cũng là bạn bè quốc tế, ở dưới sự chứng kiến của nhiều người như thế, hắn lại đánh cho đối phương không thể hoàn thủ, một quả bóng cũng không thể tiếp được, chuyện này đúng là khó nói nên lời.

Đúng là khinh người quá đáng.

Bản thân hắn là Lâm đại sư, tràn ngập chính nghĩa và tình yêu, sao có thể làm ra chuyện như vậy được chứ.

“Người dẫn chương trình, bây giờ tỷ số thế nào rồi?” Lâm Phàm hỏi.

Người dẫn chương trình sớm đã trợn mắt há mồm, cả trận đấu chỉ ngơ ngác đứng tại chỗ nhìn. Nếu như không phải là tận mắt chứng kiến thì anh ta tuyệt đối sẽ không tin bóng bàn còn có thể đánh như vậy.

“Lâm đại sư, đã là 5-0 rồi.”

Lâm Phàm gật đầu, vậy thì vẫn còn một ván nữa.

Chương 1351: Đừng gọi là quán quân

Lúc này, người dẫn chương trình nghe thấy âm thanh truyền đến bên tai, nên lập tức đi đến bên cạnh Lâm Phàm: “Lâm đại sư, giám đốc Lưu của chúng tôi mong anh nhường cho đối phương một bóng. Dù sao đây cũng là chương trình, đối phương cũng vừa giành được chức quán quân vô địch châu Á. Một quả bóng cũng không đỡ được, nói ra cũng thật khó nghe.”

“Ừm, được, được! Tôi cũng nghĩ như vậy, để người ta không đỡ được quả bóng nào như thế, ảnh hưởng quả thật có chút không tốt lắm, đợi chút nữa tôi nhường bóng một chút ha.” Lâm Phàm gật đầu nói nhỏ.

Vẫn là giám đốc Lưu của bọn họ suy nghĩ thấu đáo, biết tính ảnh hưởng của chuyện này là như thế nào.

Mặc dù Kazumei Shinpei này rất kiêu ngạo, nhưng bây giờ hiệu quả đã đạt được, bản thân hắn nhường một bóng cũng khiến cho tâm trạng của người ta thoải mái hơn một chút. Cũng đừng để người ta bị bóng ma tâm lý.

Nếu không đây chính là tội lớn đó nha.

Kênh phát sóng trực tiếp.

“Con mẹ nó! Quá bá đạo rồi, ai nói Lâm đại sư không biết chơi bóng bàn vậy, kỹ thuật này, năng lực này. Cho dù là tay vợt số 1 thế giới đến đây cũng là bị đánh cho tả tơi.”

“Mau nhéo tôi một cái, đây không phải là thật đó chứ.”

“Tôi cũng cho rằng không phải là thật nhưng thực tế nói cho tôi biết, chuyện này hoàn toàn là sự thật.”

“Xem ra chúng ta đều hiểu lầm truyền hình Thượng Hải rồi.”

“Là sao?”

“Các anh nghĩ xem, truyền hình Thượng Hải tại sao lại mời Lâm đại sư đến đây làm khách mời? Chắc chắn là họ sợ xảy ra chuyện, bởi vì cái tên Kazumei Shinpei này rất mạnh, mà Trương Tử Văn mặc dù cũng mạnh nhưng có lẽ sẽ không phải là đối thủ của hắn. Nếu như Trương Tử Văn bị thua thì họ sẽ để Lâm đại sư lên đài, cái này gọi là bảo hiểm hai lớp. Hơn nữa theo tôi thấy, truyền hình Thượng Hải lần này mời Kazumei Shinpei đến đây chính là quyết tâm cho người Nhật Bản biết sự lợi hại của chúng ta.”

“Ồ, anh không nói thì tôi cũng không biết, xem ra đúng là có khả năng này đó nha.”

“Lợi hại, đúng là đài truyền hình có lương tâm, trước đó tôi không hiểu còn mắng bọn họ, bây giờ tôi muốn nói xin lỗi.”

“Đi nào, chúng ta lên Weibo xin lỗi bọn họ. Dù sao truyền hình Thượng Hải cũng không hiểu vì sao mà bị chúng ta chửi một trận như thế.”

Lúc này rất nhiều cư dân mạnh tràn lên Weibo.

Sau hậu trường.

Giám đốc Lưu nếu như biết cư dân mạng này giúp họ tẩy trắng như thế, chỉ sợ sẽ tìm cách kéo đối phương đến bộ phận vận hành của công ty rồi. Đầu óc người này sao có thể nhảy số nhanh như vậy, lại nghĩ ra phương pháp giải thích hay như vậy được chứ.

Nhân viên đài vui vẻ nói: “Giám đốc, trên Weibo rất nhiều cư dân mạng đều đang xin lỗi chúng ta.”

“Gì?” Giám đốc Lưu ngơ ngác, vội vàng mở Weibo ra, vừa nhìn thì tâm trạng ngay lập tức vui vẻ lại. Nhất là khi nhìn thấy lời giải thích quái lạ kia, ông ta cũng không muốn nói cái gì, cứ để lời giải thích này thành chân lý đi.

Về phần cư dân mạng sở hữu trình độ lý luận siêu việt như vậy, ông ta vô cùng cảm ơn.

Nếu như biết đối phương là ai, ông ta đều muốn chiêu mộ đối phương về đài truyền hình.

Kênh phát sóng của Nhật Bản.

Lúc này trên màn hình, tiếng kêu than dậy khắp trời đất, vô cùng thê thảm.

Lúc trước vô cùng tự hào, vô cùng kiêu ngạo, nhưng bây giờ ai nấy đều trợn tròn mắt.

"Không, không thể nào, Kazumei Shinpei sao có thể thua như thế được chứ!"

"Cái người Trung Quốc này nhất định không phải là người, chắc chắn là người máy chơi bóng bàn họ mới nghiên cứu ra."

"Gian lận, nhất định là có gian lận, sao có thể không đỡ được quả bóng nào như thế được chứ."

"Không… người Trung Quốc sao có thể đáng sợ như vậy được."

"Kazumei Shinpei bị đánh cho khóc luôn rồi, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy chứ?"

"Hu hu! Tôi không xem nữa, tôi không tin…"

Đối với khán giả Nhật Bản mà nói, bọn họ không cách nào chịu đựng được tất cả chuyện này.

Lúc trước rõ ràng không phải là như vậy, nhưng bây giờ làm sao có thể phát sinh chuyện như thế này.

Anh hùng của bọn họ, vậy mà lại bị người khác hung hăng dạy dỗ như thế.

Không…

Ván cuối cùng, Lâm Phàm chuẩn bị nhường, kiến thức bóng bàn không cần thiết với hắn, chúng ta cũng không cần giải thích những kỹ xảo kia.

Thực lực của hắn là bất khả chiến bại, bất kỳ tốc độ nào trong mắt hắn cũng đều biến thành cực kỳ chậm.

Nhưng mà bóng bàn, vốn không phải là dựa vào sức mạnh, tốc độ hay là phản ứng. Mà là dựa vào việc ứng phó với tất cả những loại kỹ xảo chơi bóng.

Có bóng rất xoáy, chạm một chút là sẽ bay ra ngoài, vậy nên cần kỹ xảo tương ứng để đối phó với nó.

Lúc này, Kazumei Shinpei hai tay run rẩy cầm bóng chuẩn bị phát.

Lâm Phàm mở lời: "Quán quân, phát bóng cho hẳn hoi nhé đừng căng thẳng."

Người dẫn chương trình bên cạnh phiên dịch lại lời của Lâm Phàm.

Mà đối với Kazumei Shinpei mà nói, anh ta không thích nghe đến nhất là hai chữ 'quán quân', anh ta cảm thấy lời này là đang mỉa mai mình.

"Không, không cần gọi tôi là quán quân." Kazumei Shinpei đau khổ rơi lệ, toàn thân suy sụp.

Chương 1352: Bỏ cuộc

Người dẫn chương trình: "Lâm đại sư, anh ta nói anh ta không muốn nghe anh gọi anh ta là quán quân."

Lâm Phàm ồ một tiếng: "Bạn bè quốc tế, nào, phát bóng đi."

Kazumei Shinpei tâm trạng hoàn toàn sụp đổ, ném bóng lên cẩn thận phát bóng.

Thế nhưng, một cảnh khiến tất cả mọi người kinh ngạc đã xảy ra.

Kazumei Shinpei vậy mà lại không đánh trúng vào bóng.

Vợt bóng không chạm vào bóng, điều này đối với tuyển thủ chuyên nghiệp mà nói thực sự là chuyện không nên xảy ra.

"Ôi trời, như vậy là không được rồi, hay là để tôi phát bóng đi." Lâm Phàm cảm thấy không được, cho dù mình đã cố ý nhường bóng nhưng đối phương phát bóng cũng không phát được, vậy mình còn có thể làm thế nào nhường được.

Trên sóng trực tiếp.

“Ha ha, cười chết tôi rồi, tên này bị Lâm đại sư đánh cho choáng váng, phát bóng cũng không biết phát luôn rồi.”

“Đúng là trút được cơn giận rồi, chương trình này nếu mà không hot, tôi sẽ livestream ăn shit.”

“Lâm đại sư quả nhiên lợi hại, cái gì cũng biết, tôi muốn hỏi còn có cái gì hắn không biết nữa không?”

“Sinh con.”

“Trên lầu có ý kiến thật độc đáo, nói trúng tim đen rồi.”

Người dẫn chương trình rất chuyên nghiệp nói với Kazumei Shinpei.

Kazumei Shinpei có chút đờ đẫn gật đầu, ném bóng cho Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhận bóng thử cảm giác, cảm thấy không tồi có điều hắn nói không sử dụng kiến thức bóng bàn nữa thì nhất định không dùng kiến thức nữa.

Nếu hiệp này, muốn nhường vậy lúc đầu nhất định phải bùng nổ một chút mới được.

Lâm Phàm cầm bóng, tay khẽ lắc lắc vợt, sau đó lộ ra vẻ mặt hài hoà, cười nói: “Anh bạn quốc tế, tôi phát bóng nhé, nhìn cho rõ để đỡ nha.”

Bóng được ném lên không trung, vợt trong tay mạnh mẽ đánh một cái.

Nếu như không phải là có kiến thức của bách khoa toàn thư, hắn thực sự không biết đánh bóng bàn.

Bốp!!!

Tiếng nổ vang lên.

Kazumei Shinpei chân tay luống cuống, thần sắc bối rối, đừng ở đó đánh vợt lung tung. Thế nhưng không thấy bóng đâu, bóng lại bay đi đâu rồi.

Sao lại như vậy.

Sắc mặt người dẫn chương trình ngơ ngác nhìn Lâm Phàm.

Không phải là nói nhường rồi sao, nhưng quả bóng lại đi đâu nữa rồi, có phải là lại nhanh đến mức mắt không thể nhìn thấy

không?

Bộp!

Bộp!

Lúc này, quả bóng bàn rơi trước mặt Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn thấy tình huống này nhất thời lúng túng nở nụ cười: "Ngại quá, dùng lực mạnh quá, quả bóng hỏng rồi. Có điều tính anh thắng đi, dù sao bóng đã chạm mặt bàn rồi!"

Mọi người: "…"

"A! Kazumei Shinpei nhìn thấy tình huống này ngay lập tức ném vợt xuống đất nói: "Tôi không đánh nữa, tôi không đánh nữa…"

Sau đó điên cuồng chạy về phía hậu trường.

Lâm Phàm nhìn thấy tình huống này ngay lập tức hoảng hốt, mình còn phải nhường bóng mà, anh không đánh nữa tôi nhường kiểu gì chứ?

"Anh bạn quốc tế, đừng hoảng, tiếp tục đánh đi chứ." Lâm Phàm hô lớn.

Nhưng Kazumei Shinpei nào dám xuất hiện trên sân khấu nữa, bây giờ ranh giới cuối cùng của anh ta đã hoàn toàn sụp đổ.

Mà đối với tất cả mọi người mà nói, Lâm đại sư sao lại quá đáng như vậy chứ.

Đến nước này còn đánh cái quần què gì nữa.

Có điều thật sự là quá hả giận.

"Tình huống này…" Người dẫn chương trình ngơ ngác, anh ta không ngờ rằng Kazumei Shinpei vậy mà lại hoàn toàn sụp đổ mà rời khỏi hiện trường. Đây là lần đầu tiên anh ta gặp phải, sau biết bao nhiêu năm làm cái nghề dẫn chương trình này.

Lâm Phàm có chút bất lực nhìn tình huống này: "Người dẫn chương trình, chương trình này còn tiếp tục được chứ?"

Trận thi đấu này còn chưa đánh xong, hơn nữa bản thân hắn vốn đã chuẩn bị nhường đối phương rồi, nhưng tình huống bây giờ thì xem như hết cách.

Người dẫn chương trình cầm micro, có chút lúng túng nói: "Xin chào các bạn khán giả, hiện trường xảy ra chút vấn đề nhỏ, xin hãy đợi một chút."

Cho dù là khán giả hiện trường hay là cư dân mạng đang xem livestream cũng không có cười chế giễu.

Theo bọn họ nghĩ, loại tình huống thế này khiến bọn họ rất vui vẻ, cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Ai biểu bạn kiêu ngạo làm chi.

Biết hậu quả nghiêm trọng như thế nào rồi chưa.

Lâm Phàm nhún vai bất lực thở dài: "Người dẫn chương trình, chuyện này không có liên quan đến tôi nha, không ngờ năng lực chịu đựng của anh bạn này thấp như vậy. Nếu như tôi biết trước, tuyệt đối sẽ không làm như vậy."

Người dẫn chương trình nhìn Lâm đại sư cảm giác cái tên này đụng phải Lâm đại sư, xem như là gã gặp xui xẻo rồi.

Nhất là bây giờ thái độ của Lâm đại sư vẫn cứ là tỏ ra vô tội, điều này khiến người khác không biết phải nói như nào. Nhưng bây giờ chuyện quan trọng nhất chính là mau chóng trấn an Kazumei Shinpei, chương trình này còn chưa kết thúc, ít nhất cũng phải có một kết cục hoàn hảo chứ.

Hậu trường.

Giám đốc Lưu sắp cười chết mệt rồi, nhưng thân là giám đốc nhà đài thì chắc chắn không thể đắc ý trước mặt người ta được.

"Anh Kazumei Shinpei, chuyện này là thế nào? Tiết mục còn chưa kết thúc đâu, mời anh trở lại sân khấu." Giám đốc Lưu an ủi, biểu cảm có chút bất đắc dĩ nhưng trong lòng sớm đã vui như hoa.

Chương 1353: Đánh nhau ở trong mơ

Ngay từ đầu, cái tên này cứ hay ra vẻ vênh váo, ông ta là giám đốc đài truyền hình nhìn xem mà cảm thấy tức giận đến sắp ngất, đây không phải là muốn đài truyền hình bọn họ gặp phiền phức hay sao. Thế nhưng bây giờ thì hay rồi.

Bốc phét còn chưa làm xong thì giữa đường nhảy ra một tên Trình Giả Kim, tiếp đó bị tán cho cho trời đất quay cuồng không còn biết phương hướng.

"Không, không, không lên nữa, tôi không lên sân khấu nữa, tôi muốn trở về Nhật Bản." Kazumei Shinpei lắc đầu, anh ta muốn rời khỏi cái nơi khiến anh ta cảm thấy kinh khủng này.

Trong lòng anh ta đã có ám ảnh, nhất là ở phương diện mà anh ta am hiểu nhất, vậy mà lại bị người ta đánh cho thành như vậy.

Giám đốc Lưu nghe thấy lời dịch thì cảm thấy rất bất lực, không lên sân khấu thì sao được chứ, chương trình này không thể đứt gánh giữa đường được.

"Anh Kazumei Shinpei cứ yên tâm, chúng ta sẽ không đánh bóng nữa, chúng ta chỉ giao lưu trò chuyện thôi."

Bây giờ giám đốc Lưu chỉ muốn Kazumei Shinpei trở lại sân khấu, cho dù ông nói thế nào thì người này cũng không chịu lên, quả thật nếu không lên sẽ khiến chương trình có chút khó xử.

Huống hồ đài truyền hình Thượng Hải này của chúng ta cũng chú ý đến sự hài hòa và hữu nghị, làm sao có thể bắt nạt bạn bè quốc tế được chứ.

Nếu như nói ra, còn không bị người ta cười rụng răng hay sao, có lẽ họ sẽ nói đài truyền hình Thượng Hải bọn họ bắt nạt người ta ấy chứ.

Trước sân khấu.

Lâm Phàm đứng trên sân khấu, khán giả dưới sân vỗ tay ầm ầm, các vị khách quý trên hàng ghế vip cũng vui vẻ reo hò hoan hô, cảnh vừa rồi thực sự là quá đặc sắc.

Đặc sắc khiến bọn họ đều rất vui vẻ.

Lâm Phàm giơ tay, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Mọi người yên lặng một chút, chuyện này thực sự là hiểu lầm, tôi cũng không nghĩ đến tình huống này. Nếu như biết kỹ thuật của anh ta kém như vậy thì tôi cũng đã không đánh như thế. Thật ra tôi nói thật, tôi thực sự đã từng chơi với Hứa Tùng, chúng tôi đánh rất kịch liệt còn bất phân thắng bại. Tôi thấy anh bạn quốc tế này có thể thắng được Hứa Tùng thì thực lực chắc chắn không phải bình thường, nhưng ai có thể ngờ… haizzz."

Mọi người dưới khán đài thổn thức, cảm giác Lâm đại sư lại đang chém gió.

Đội tuyển quốc gia.

Hứa Tùng vẻ mặt xấu hổ: "Các anh đừng nhìn tôi, thực sự là tôi không quen Lâm đại sư, tôi đã đánh bóng với anh ta bao giờ đâu."

Huấn luyện viên cười nói: "Được rồi, được rồi, Lâm đại sư làm vậy là đang giúp cậu tìm lại mặt mũi, cậu thua Kazumei Shinpei khiến rất nhiều cư dân mạng thất vọng. Bây giờ Lâm đại sư nói như vậy, đương nhiên là không muốn cậu bị dư luận dèm pha."

"Có điều, không ngờ là Lâm đại sư lại có kỹ thuật mạnh như vậy. Theo tôi thấy, chỉ sợ là không có ai có thể làm đối thủ của anh ta."

Một thành viên trong đội nói: "Đúng vậy, mặc dù không có mặt ở hiện trường, nhưng chỉ nhìn vào những gì trên tivi. Tôi cảm thấy pha phát bóng của anh ta mới đầu tưởng là vô cùng bình thường. Thế nhưng lại biến hóa vô cùng lớn, hơn nữa càng quan trọng hơn chính là tốc độ phản ứng của Lâm đại sư rất nhanh, cả quá trình dường như không nhúc nhích một bước, vẫn luôn giữ một nhịp độ nhất định. Kazumei Shinpei căn bản không có bất kỳ cơ hội nào để phản kháng lại."

"Ôi trời, nếu như Lâm đại sư đến tham gia đội tuyển quốc gia, vậy thì làm gì có chuyện thế này? Đánh đơn nam thì chức quán quân không phải là dễ dàng bỏ túi hay sao."

"Tôi thấy hay là đừng đến, nếu như Lâm đại sư mà đến thì tôi thấy môn bóng bàn của chúng ta sẽ thực sự bị loại ra khỏi các

môn thi đấu ở thế vận hội Olympic.”

…

Hiện trường.

Kazumei Shinpei vẫn chưa lên sân khấu.

Người dẫn chương trình cũng không thể để cho hiện trường tẻ nhạt, sau đó cười nói: “Lâm đại sư, anh luyện bóng bàn từ khi nào vậy, kỹ thuật chơi bóng rất lợi hại đó nha.”

“Lợi hại?” Lâm Phàm ngơ ngác: “Kỹ thuật này của tôi lợi hại sao?”

Người dẫn chương trình ngây người, người một nhà chớ làm tổn thương nhau nha.

“Lâm lão sư, kỹ thuật này của anh tôi không dám nói nhiều, ít nhất tôi chưa từng thấy người nào lợi hại hơn anh. Nếu như anh tham gia thi đấu thì chức quán quân chắc chắn thuộc về anh.”

Người xem livestream cũng phản ứng lại, đúng là như thế.

Với kỹ thuật này của Lâm đại sư, còn không càn quét toàn bộ hay sao, ai đến thì đánh bại người đó.

Lâm Phàm cười: “Như vậy sao, thế thì tốt nhất bỏ qua đi. Anh nghĩ xem, nếu mà tôi tham gia thi đấu thì chức quán quân còn gì hồi hợp và gây cấn nữa, còn ai mà xem nữa chứ?”

“Thi đấu tranh tài chính là có thắng có thua vậy mới được, anh nói cái này không hồi hộp hay căng thẳng thì còn có ý nghĩa gì nữa đây.”

Người dẫn chương trình cười nói: “Lâm đại sư nói rất có đạo lý. Đúng rồi, vừa rồi Lâm đại sư nói là đã từng đánh bóng với Hứa Tùng, hai người rất thân với nhau hay sao?”

Lâm Phàm: “Đây không phải là rất thân, đánh bóng thôi mà, cũng không tính là đánh bóng. Có đôi khi ở trong mơ, mơ giữa ban ngày đánh với nhau vài ván.”

Chương 1354: Xung đột quan niệm

Kênh livestream.

“Ngầu lòi, đây đúng là vô địch thật tịch mịch mà, chỉ có thể ở trong mơ tìm kiếm đối thủ.”

“Mẹ của con ơi, hôm nay nếu không phải là xem chương trình này, tôi thực sự không biết Lâm đại sư còn có kỹ thuật chơi bóng bàn lợi hại như vậy, thực sự là quá dọa người.”

“Ha ha, Lâm đại sư thành công chọc cười tôi, ở trong mơ đánh bóng với Hứa Tùng, đúng là tức cười mà. Nếu như Hứa Tùng ở ngoài đời đánh bóng với Lâm đại sư, vậy còn không phải bị ngược đãi chết luôn hay sao.”

…

Không lâu sau, Kazumei Shinpei cuối cùng cũng trở lại sân khấu

Cũng không biết giám đốc Lưu đã lừa gạt như thế nào, dù sao đối phương cũng bị lừa cho lên sân khấu rồi.

Giám đốc Lưu thở phào nhẹ nhõm, dù nói như nào chương trình này vẫn phải tiếp tục.

Mặc dù xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng, cũng không xem bây giờ trên mạng hot như nào, Weibo chính thức của đài truyền hình Thượng Hải cũng bị oanh tạc rồi.

Kazumei Shinpei lên sân khấu, thần sắc e ngại nhìn Lâm Phàm, thậm chí ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng vào trái bóng bàn.

Anh ta thực sự bị đánh cho sợ rồi.

Lâm Phàm mỉm cười tiến lên, đưa tay ra vẻ mặt vui vẻ nói: “Anh bạn quốc tế, chỉ là thi đấu hữu nghị đừng quá để trong lòng, tôi mong sau này được gặp anh trên đấu trường quốc tế.”

Người dẫn chương trình phiên dịch câu này ra.

Kazumei Shinpei nghe thấy câu này, toàn thân run rẩy, sắc mặt trắng nhợt: “Không… không…”

Anh ta chắc là hiểu sai lời này rồi, ý của Lâm Phàm nói là xem anh ta thi đấu trên đấu trường quốc tế. Thế nhưng đối với Kazumei Shinpei thì nghĩ là cái tên đại ma vương kinh khủng trước mặt này muốn chèn ép gã trên đấu trường quốc tế.

Nghĩ đến chuyện bản thân gã một bóng cũng không đỡ được.

Nếu như trên đấu trường quốc tế, vậy không phải là bị người ta cười đến rụng răng sao.

Lúc này mây đen sợ hãi bao phủ trong đầu Kazumei Shinpei.

Anh ta thậm chí có chút muốn từ bỏ bóng bàn, theo đuổi một nghề nghiệp khác.

Chương trình tiếp tục bình thường.

Có điều so với lúc trước có sự khác biệt rất lớn, khi người dẫn chương trình hỏi Kazumei Shinpei một vài vấn đề, đối phương rất thành thật. Một câu nói nhảm cũng không dám nói lung tung, so với trước đây có khác biệt rất lớn.

Điều này khiến người dẫn chương trình rất sảng khoái, sớm như thế này chẳng phải là không có chuyện gì rồi sao.

Nhất định cứ phải để Lâm lão sư ra tay. Anh xem, xảy ra chuyện rồi. Theo người dẫn chương trình thấy, Kazumei Shinpei này xem như là phế rồi, ám ảnh quá lớn trong vòng mấy tháng xem như không thể hồi phục được.

Vẻ mặt Lâm Phàm bình tĩnh, ngồi ở hàng ghế khách mời đợi chương trình kết thúc.

Đối với những khán giả mà nói, đây mới là chương trình bình thường, làm gì giống như lúc trước khiến người xem tâm trạng đều không vui.

Một vị khách bái phục nói: “Lâm đại sư, anh thật lợi hại.”

Lâm Phàm cười thản nhiên nói: “Cũng tạm thôi, thi đấu hữu nghị mà thôi.”

Khách mời cười cười, đây còn là trận đấu hữu nghị sao, đây quả thực là đánh cho người ta đến choáng váng.

Có điều cho dù nói thế nào, cảm giác này đúng thật là quá thoải mái.

Không lâu sau đó.

Chương trình kết thúc.

Kazumei Shinpei đã không còn một chút da mặt nào để ở lại chỗ này, anh ta vừa mới giành được quán quân giải vô địch

Châu Á, nhưng bây giờ thì sao?

Đến Trung Quốc tham gia một chương trình thì bị người ta đánh cho đến cha mẹ cũng không nhận ra, còn không biết tin tức ngày mai sẽ biến thành cái gì.

Rời khỏi hiện trường.

Giám đốc Lưu vội vàng đuổi theo: "Lâm đại sư, đợi đã."

Lâm Phàm dừng bước: "Giám đốc Lưu, sao vậy?"

"Chuyện này… Lâm đại sư, cậu xem cậu có thể làm cố vấn cho chương trình của chúng tôi được không? Phương diện giá cả cậu yên tâm, chắc chắn còn cao hơn 'Giọng ca nội lực' đó." Giám đốc Lưu chính là không nỡ bỏ qua Lâm Phàm, theo ông ta thấy Lâm đại sư chính là đại biểu của kỳ tích, khỏi cần phải nói chỉ cần xảy ra chuyện chắc chắn sẽ có cách giải quyết. Chuyện hôm nay nếu như không phải là có Lâm đại sư ở đây, quỷ mới biết kết quả cuối cùng sẽ biến thành như thế nào.

Hơn nữa fan hâm mộ của Lâm đại sư đem đến năng lượng thực sự là quá mạnh, mạnh đến nỗi khiến người ta sợ hãi.

Fan hâm mộ quá nhiều, lại vô cùng trung thành.

Lâm Phàm suy nghĩ một chút, vẫn là thôi đi, hắn không muốn quá bận rộn, gần đây bản thân cũng có rất nhiều chuyện. Hơn nữa, còn phải thường xuyên lên truyền hình như thế thì lại có chút xung đột với quan niệm của bản thân.

"Giám đốc Lưu, thật là ngại quá. Gần đây quá nhiều việc, cảm ơn ông đã ưu ái."

Giám đốc Lưu có chút thất vọng, ông ta thực sự muốn để Lâm đại sư trở thành cố vấn hoặc khách mời thường xuyên của đài truyền hình Thượng Hải bọn họ.

Bởi vì căn cứ vào mấy lần hợp tác trước đó, có thể thấy được Lâm đại sự đối với chương trình nào cũng giúp bọn họ nhận được lượng rating rất lớn.

"Vậy thì thật đáng tiếc, có điều nếu như ngày nào đó cậu muốn thì cứ nói với tôi một tiếng, đài truyền hình Thượng Hải chúng tôi mãi mãi hoan nghênh cậu." Giám đốc Lưu nói.

Chương 1355: Bị dân nghiệp dư đánh bại

Lâm Phàm cười nói: "Được, không thành vấn đề."

Giám đốc Lưu này cũng coi như là rất tôn trọng mình, bản thân chắc chắn cũng phải thân thiện một chút.

Bạn tôn trọng người khác, người khác sẽ tôn trọng bạn, như vậy là tôn trọng lẫn nhau.

…

Ngày hôm sau!

Tin tức trên mạng bùng nổ.

'Lâm đại sư nói: Tôi không nghĩ rằng anh ta lại yếu như vậy.'

'Quán quân vô địch bóng bàn Châu Á là tuyển thủ Kazumei Shinpei của Nhật Bản thất bại thảm hại dưới tay Lâm đại sư, sụp đổ ngay tại chỗ.'

'Kazumei Shinpei thảm hại trong chuyến đến Trung Quốc.'

'Cao thủ trong nhân gian, Lâm đại sư cho anh biết thế nào mới gọi là bóng bàn'

…

"Con mẹ nó, hôm nay là ngày gì vậy, vừa mở tin tức ra sao lại là những thứ này?"

"Xảy ra chuyện gì vậy? Tôi lại bỏ lỡ cái gì rồi sao?"

"Lâm đại sư sao lại chơi bóng bàn rồi, chuyện này có chút sai sai."

"Mẹ nó, lâu trên kia, hôm qua anh không xem chương trình giải trí của đài truyền hình Thượng Hải sao? Xem chương trình này rồi anh tuyệt đối sẽ không hối hận."

"Mẹ nó, không cần nói nữa, tôi phải đi xem sao."

Số đông cư dân mạng không biết đã xảy ra chuyện gì, sau đó vội vàng đi tìm kiếm chương trình tối qua.

Không lâu sau, có cư dân mạng xuất hiện.

"Con mẹ nó, vừa rồi ai đề xuất video này vậy? Anh có phải là muốn chúng tôi không được yên ổn phải không?"

“Mẹ nó, một người Nhật Bản phách lối như vậy, đây là đang chê cười chúng ta hay sao, con mẹ nó!”

“Các anh đừng nóng, xem phía sau đi, phía sau mới là trọng điểm.”

Có cư dân mạng nhắc nhở một chút, video này thật đúng là đừng nói, xem phần trước chắc chắn có thể khiến người ta tức xì khói.

Nhưng sau khi xem xong phần sau, chắc chắn sẽ khiến mọi người bình tĩnh, toàn thân thông suốt.

Những người đã xem qua livestream, có người xem đi xem lại nhiều lần, mỗi lần xem đều cảm thấy rất sảng khoái. Nhất là khi nhìn thấy kỹ thuật ngoạn mục của Lâm đại sư thì đều cảm thấy đây đúng là một bữa tiệc thị giác.

Quả nhiên, không bao lâu sau.

“Mẹ kiếp, quá ngầu lòi…”

“Lâm đại sư bùng nổ ngay tại chỗ, kỹ thuật này áp đảo cả thế giới.”

“Tôi muốn hỏi, chúng ta đang chơi vẫn là một dạng phong trào thể thao thôi sao?”

“Ha ha, cười chết mất thôi, Kazumei Shinpei bị đánh cho khóc rồi.”

“Thực sự tàn nhẫn, có điều Lâm đại sư quá vô sỉ, vẻ mặt còn tỏ ra là tôi không muốn đối xử với anh như vậy.”

…

Nhật Bản.

Các tờ báo có liên quan bên đó cũng tiến hành đăng tải tin tức.

Khi Kazumei Shinpei tham gia chương trình của đài truyền hình Thượng Hải, phóng viên Nhật Bản cũng đã chuẩn bị kỹ càng bản thảo.

Ví dụ:

Sự trỗi dậy của bóng bàn Nhật Bản, vượt qua Trung Quốc.

Niềm tự hào của thế hệ hệ mới Nhật Bản, số 1 châu Á.

Những tiêu đề này đều rất bá đạo nhưng sau khi xem livestream tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Kazumei Shinpei bị một người Trung Quốc đánh cho sụp đổ ngay tại trận.

Bọn hắn đều không biết làm thế nào để báo cáo.

Người Nhật Bản chỉ cần có xem qua video thì sẽ cảm giác tự hào vì vô địch ngay lập tức bị vỡ không còn một mảnh, đối với bọn họ mà nói đây là chuyện khiến người ta không thể tin được.

Mà Kazumei Shinpei sau khi kết thúc chương trình cũng chán nản về nước.

Anh ta không dám ở lại Trung Quốc nữa.

Nguyên nhân có thể thắng trận đấu kia, trong lòng anh ta rất rõ ràng.

Hứa Tùng quả thực là bị vết thương cũ tái phát, nhưng anh ta sẽ không thừa nhận, bởi vì thắng thì cũng thắng rồi. Nhưng niềm vui chiến thắng này còn chưa duy trì được bao lâu đã bị một người Trung Quốc tự tay phá vỡ.

Phố Vân Lý.

Khi Lâm Phàm đến cửa tiệm, chuyện bất an lại xảy ra, các phóng viên lại tới rồi.

Những ông chủ cửa hàng hoài nghi: "Ông chủ nhỏ, lại làm ra chuyện lớn gì rồi?"

"Tối qua ông không xem ti vi sao?"

"Còn xem tivi cái gì chứ, ngày nào cũng mệt chết đi được."

"Vậy là tổn thất lớn của ông rồi, tối qua ông chủ nhỏ giẫm lên quán quân Nhật Bản, rất hay đó!"

"Hả? Ông chủ nhỏ lại đánh người sao?"

"Đánh cái đầu ông, bỏ đi, bỏ đi, ông tự đi xem tin tức mới đi, tôi lười giải thích cho ông."

…

Những phóng viên cảm thấy Lâm đại sư này quả thực quá thích náo nhiệt, mới qua năm mới chưa bao lâu vậy mà lại làm

ra một chuyện lớn nữa rồi.

Hơn nữa chuyện lớn này không đơn giản, quán quân vô địch giải bóng bàn Châu Á. Danh hiệu kia đủ để Nhật Bản kiêu hãnh một năm, thế nhưng bây giờ thì hay rồi, sao có thể kiêu hãnh được nữa, bị người ta giáo huấn cho một trận tơi bời.

Chuyện này, bạn nói phải làm sao đây?

Mấu chốt nhất chính là, Lâm đại sư này còn là một tay nghiệp dư.

Tuyển thủ Nhật Bản lại thua trong tay một người nghiệp dư, chỉ cần còn chút sĩ diện chắc chắn sẽ tìm một cái hố để chui xuống.

Khó khăn lắm mới tiễn được các phóng viên đi, Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm. Không phải chỉ là đánh bóng sao, có cần phải làm như vậy không?

Ngô U Lan rất vui vẻ: "Anh Lâm, anh thật sự quá lợi hại!"

Chương 1356: Huấn luyện viên bóng bàn quốc gia

Lâm Phàm bình tĩnh vẫy tay: "Thường thôi, chủ yếu là do đối thủ quá yếu."

Dù sao đối với Ngô U Lan mà nói, cô ấy thật sự rất hâm mộ anh Lâm, cho nên nhất định cô ấy đã xem chương trình tối hôm qua.

Thân là fan trung thành của Lâm Phàm, làm sao cô ấy có thể không xem chương trình đó được chứ? Khi mới bắt đầu, chương trình khiến cô rất tức giận. Cô cảm thấy tuyển thủ Nhật Bản này quá kiêu ngạo, nhưng sau khi nhìn thấy anh Lâm ra tay dạy dỗ đối phương thì tâm trạng của cô trở nên rất vui vẻ.

Ánh mắt Điền Thần Côn nhìn Lâm Phàm rất kỳ lạ. Càng ngày ông ta càng không hiểu cái tên nhóc này, quá mạnh, mạnh đến mức kỳ lạ.

Đồng thời cũng rất hâm mộ, quả là người so với người sẽ khiến người ta tức chết mà.

Lâm Phàm mở Weibo ra. Lúc này hắn nhận ra có rất nhiều người rủ rê hắn đi chơi bóng, điều này làm hắn cảm thấy bất lực, sau đó bèn trả lời một chút.

“Các huynh đệ, mọi người đừng đùa nữa! Nếu tôi đi chơi bóng bàn thì không phải quán quân chỉ có thể là của tôi thôi sao? Vì sự phát triển của bộ môn này, tôi vẫn nên an phận là được.”

Vô số cư dân mạng nhìn thấy câu trả lời này thì thiếu chút nữa đã phun một ngụm máu.

“Mẹ kiếp! Lần này coi như tôi đã hiểu, chúng ta không thể khen ngợi Lâm đại sư. Chỉ khen một cái là hắn lập tức đắc ý rồi.”

“Nếu người kiêu ngạo như vậy là người khác thì đã sớm bị chúng tôi mắng chết rồi, nhưng ai bảo người này là Lâm đại sư, chúng tôi thực sự phục.”

“Lâm đại sư làm rất hay! Sau này tôi chính thức trở thành fan não tàn trung thành của cậu.”

Lâm Phàm thấy những bình luận này thì mỉm cười, sau đó tắt Weibo. Chung quy những chuyện này cũng chỉ là gia vị trong cuộc sống, làm cuộc sống trở nên vui vẻ hơn mà thôi.

Lúc này.

Có người gọi điện thoại đến.

“Lần này sẽ là ai đây?” Lâm Phàm có chút nghi hoặc. Gần đây hắn nhận được khá nhiều cuộc gọi lạ.

“Này, Ai đây?”

“Xin chào, Lâm đại sư! Tôi là Thôi Quốc Bân, chắc hẳn cậu cũng biết tôi rồi chứ?” Giọng điệu của người đàn ông ở bên kia rất thân thiện, vẻ mặt đầy ý cười. Sau đó nhìn các thành viên bên cạnh, ý nghĩa rất rõ ràng, Lâm đại sư nhất định là biết tôi.

Anh ta hỏi những lời này là muốn cho các đội viên biết, thật ra danh tiếng của mình rất nổi tiếng.

Lâm Phàm nghe hỏi như vậy thì có chút ngây ngẩn cả người. Hắn sao biết được người này là ai chứ? Chỉ là người ta biết mình mà mình không biết người ta thì rất xấu hổ.

Hắn cũng không phải loại người thích làm người ta xấu hổ.

“À, à…” Giọng điệu của Lâm Phàm tăng cao: “Thì ra là anh… à à”

Ha ha!

Đầu dây bên kia truyền đến mấy tiếng cười, giọng điệu cực kỳ vui vẻ, giống như là cười rất sảng khoái vậy.

Lâm Phàm có chút xấu hổ hỏi: “Thật xin lỗi quá, anh là ai vậy? ”

Thôi Quốc Bân cảm thấy rất đau lòng, thật sự rất tổn thương. Anh ta thấy hiện tại mình đã rất nổi tiếng, tại sao Lâm đại sư lại không biết mình chứ?

“Lâm đại sư, tôi là Thôi Quốc Bân, huấn luyện viên môn bóng bàn quốc gia, anh nói vậy làm tôi có chút xấu hổ đó.” Thôi Quốc Bân bất lực nói.

“À, tôi biết rồi, nhất thời tôi không nghĩ tới. Huấn luyện viên Thôi à, tôi biết mà, thật ngại quá.” Lâm Phàm hơi lúng túng nói, coi như cho người ta một cái thang. Người ta đã tự báo tên tuổi của mình mà mình lại không nhớ tới, chuyện này rất mất mặt.

Bên kia điện thoại.

“Ha ha, lần này anh Thôi mất hết mặt mũi rồi.”

“Tôi đã nói rồi, nhất định Lâm đại sư không biết anh ấy.”

“Đi đi, cút sang một bên đi.” Thôi Quốc Bân nói, sau đó giọng điệu hiền lành nói: “Lâm đại sư, lúc này tôi gọi điện cho cậu là muốn cảm ơn cậu đã giúp chúng tôi lấy lại mặt mũi.”

“Anh không cần phải làm vậy! Chúng ta đều là người Trung Quốc, sao có thể để một người Nhật Bản làm mưa làm gió như thế chứ? Tôi tin rằng cho dù là ai thì cũng không thể nhịn được, anh nói có đúng không?” Lâm Phàm cười nói.

“Đúng vậy, Lâm đại sư nói quá đúng! Đây cũng chính là điều trong lòng của chúng tôi. Lần này tôi cũng thay mặt Hứa Tùng gửi lời cảm ơn đến cậu. Cậu ấy vì vết thương cũ tái phát mà không thể phát huy hết khả năng của mình ở giải vô địch châu Á, cuối cùng thua trận. Vì vậy trong lòng cậu ấy chịu áp lực

rất lớn, cảm giác có lỗi với tất cả mọi người. Nếu không phải có cậu hỗ trợ thì việc này thật sự không thể dễ dàng giải quyết như vậy.”

Đối với bọn họ mà nói, áp lực thực sự quá lớn.

Bóng bàn quốc gia, không thể thua.

Tuy rằng trong nội bộ không ai nói gì nhưng trong lòng tất cả các đội viên đều hiểu, thua chính là tội nhân, gánh vác không nổi.

Vì vậy, mỗi lần tham gia cuộc thi, áp lực của tất cả các thí sinh là rất lớn.

Nhất là giải vô địch châu Á này, thay mặt quốc gia thi đấu thì áp lực nhất định là lớn hơn nhiều.

Lâm Phàm cười nói: “Huấn luyện viên Thôi không cần nói như vậy, đây chỉ là làm việc tôi nên làm mà thôi. Hiện giờ vết thương của Hứa Tùng thế nào rồi? ”

“Cậu ấy vẫn ổn. Chỉ là vết thương cũ không trị được tận gốc mà thôi.” Thôi Quốc Bân nói.

Chương 1357: Michelin

Lâm Phàm: “Nếu không thì như vậy đi, nếu có thời gian thì anh bảo Hứa Tùng đến Thượng Hải để tôi xem vết thương đấy thế nào, được không?”

Lúc này, Thôi Quốc Bân phản ứng kịp: “Đúng vậy! Lâm đại sư chính là thần y, nếu cậu tự mình ra tay, vậy còn không phải có thể trị tận gốc sao? Chỉ là như vậy sẽ không làm phiền cậu chứ?”

“Phiền cái gì? Không phiền! Vậy tôi ở phố Vân Lý, Thượng Hải đợi mọi người. Khi nào mọi người đến thì có thể gọi điện thoại cho tôi.” Lâm Phàm nói.

Đối với những vận động viên vì vinh quang của đất nước, Lâm Phàm vẫn rất thân thiện. Không giống như một số cầu thủ, đến khi có mức lương cao thì chỉ muốn hưởng thụ, tìm người mẫu làm bạn gái.

“Vậy thì quá tốt! Các đội viên của tôi đều rất ngứa tay, muốn đấu với Lâm đại sư vài trận. Chỉ là đến lúc đó mong cậu hạ thủ lưu tình.” Thôi Quốc Bân cười nói.

Lâm Phàm: “Nhất định, nhất định! Anh cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ nhẹ tay!”

“Ha ha!”

Sau khi trò chuyện một lúc thì cúp điện thoại.

Đội tuyển bóng bàn quốc gia.

“Lâm đại sư thật là dễ nói chuyện.”

Thôi Quốc Bân: “Chắc chắn rồi! Hãy xem những tin tức trên mạng đi, Lâm đại sư này làm không ít chuyện tốt, hơn nữa lại thích hành hiệp trượng nghĩa, cũng thích xen vào việc của người khác. Chuyện lần trước hỗ trợ những công nhân đòi tiền, các cậu có biết không? Nếu không phải có Lâm đại sư thì những người công nhân lao động kia không thể lấy được tiền công dễ dàng như vậy đâu. ”

“Chuyện này thì tôi đã đọc qua rồi nhưng không chú ý lắm. Xem ra Lâm đại sư này thật sự là một người tốt.”

Thôi Quốc Bân: “Được rồi, sắp tới mọi người phải luyện tập tốt cho tôi. Đợi qua một thời gian nữa chúng ta sẽ đến Thượng Hải thăm Lâm đại sư, nhân tiện học hỏi kỹ thuật của cậu ấy một chút. Với kỹ thuật hiện tại của mấy cậu mà muốn so với Lâm đại sư thì chính là tìm ngược đó, có biết không?”

“Anh Thôi, vậy anh thì sao?”

Thôi Quốc Bân trừng mắt nhìn: “Tôi… Tôi và Lâm đại sư không phân cao thấp, có hiểu hay không?”

Mọi người cười, bọn họ đã nghiên cứu lối đánh của Lâm đại sư.

Cuối cùng chỉ có một ý nghĩ.

Đó chính là biến thái, thật sự rất biến thái.

Căn bản không có cách nào có thể đánh thắng đối phương.

Trên một con phố nào đó ở Thượng Hải.

Một người nước ngoài mang theo túi hành lý nhìn trái nhìn phải, thường xuyên lắc đầu. Thân phận của anh ta là một trong những nhà đánh giá của Michelin đến từ nước Pháp. Lần này anh ta đến Thượng Hải là để tìm kiếm món ăn ngon nhất.

Một số ấn bản mới của ẩm thực Michelin tại Thượng Hải sắp bắt đầu ra mắt, cho nên anh ta muốn tìm thêm một món ăn ngon.

Chỉ là mới nhìn qua một vòng thì anh ta cảm thấy không hài lòng cho lắm.

Một nhà hàng có thể xuất hiện trên Michelin thì cần có yêu cầu rất hà khắc, gần như là biến thái.

Chỉ là anh ta vẫn rất mong chờ ở Trung Quốc, nhất là ở thành phố Thượng Hải này. Anh ta lại càng chờ mong có thể tìm được những món ăn vặt tuyệt vời.

Chỉ là sau khi đi dạo một vòng thì anh ta có chút thất vọng.

Bởi vì không có bất kỳ món nào trong đó có thể đáp ứng tất cả các yêu cầu.

Cũng không có món ăn nào đẹp đẽ, tinh tế nhất như trong lòng anh ta mong đợi.

Henry Abel có một cái tên Trung Hoa thời thượng, đó là Vương Hừ Lợi.

Cái tên này rất có ý nghĩa với anh ta. Khi anh ta mới tới Trung Hoa, anh ta cũng không biết mình nên lấy tên gì, hơn nữa anh ta cũng muốn lấy một cái họ thật lợi hại. Mà cho tới nay, anh ta thường xuyên nhìn thấy họ Vương ở trên tin tức cho nên anh ta cảm thấy cái họ này nhất định là rất tốt, do đó đã tự đặt cho mình họ Vương.

Những người quen biết anh ta đều gọi anh ta là lão Vương.

Mỗi khi người Trung Quốc gọi tên anh ta thì đều tươi cười, điều này làm anh ta cảm thấy người Trung Quốc quả nhiên giống như lời đồn, rất thân thiện.

Chỉ là anh ta vẫn có chỗ nghĩ mãi không ra. Đó chính là mỗi khi anh ta muốn cùng bạn bè vui chơi thì đám bạn đều sợ hãi giống như là gặp quỷ, xua tay từ chối, điều này làm anh ta nghĩ mãi không ra.

Cuối cùng vào một ngày đẹp trời anh ta cũng biết được nguyên do từ miệng bạn mình, đó chính là không ai dám ở cùng một chỗ với người họ Vương. Bởi vì cái họ này quá bá đạo, sẽ làm cho người ta có áp lực rất lớn.

Đứng trước một quầy hàng, Henry cẩn thận quan sát. Tay nghề của chủ cửa hàng này rất tốt, thủ thuật rất lợi hại. Chỉ là sau đó thì anh ta vẫn lắc đầu, bởi vì cho dù là mùi hương hay là cách trang trí đều khó có thể lọt vào mắt anh ta.

Có lẽ mùi vị sẽ rất ngon nhưng với yêu cầu trong lòng của anh ta thì vẫn còn chênh lệch rất lớn.

Chẳng lẽ không tìm được món ngon thật sự hay sao?

Hiện giờ tất cả những cửa hàng được Michelin đánh sao thì toàn bộ đều là những cửa hàng được trang trí tinh xảo. Đối với Michelin mà nói, tình huống này thật sự không ổn, bởi vì bọn họ đang phát triển cơ chế chấm điểm mới. Bọn họ sẽ không tìm kiếm những cửa hàng trang trí tinh xảo kia nữa mà sẽ tìm kiếm món ngon thực sự, làm cho người ta lưu luyến không quên.

Ngay khi anh ta chuẩn bị rời đi thì bị cuộc nói chuyện của hai thanh niên Trung Quốc ở bên cạnh hấp dẫn.

Chương 1358: Có chút tò mò

“Haizz! Thật muốn được ăn bánh kếp của Lâm đại sư, đáng tiếc là quá khó mua.”

“Tôi cũng vậy! Mỗi ngày chỉ bán mười phần, hơn nữa người xếp hàng còn nhiều như vậy, nếu không giới hạn số lượng thì tốt biết bao.”

“Nghĩ hay lắm! Hương vị bánh kếp mà Lâm đại sư làm thật sự là món ăn ngon nhất trên đời này mà tôi được ăn. Nếu có thể ăn một lần, đời này của tôi cũng mãn nguyện rồi.”

……

Trình độ tiếng Trung của Henry rất giỏi cho nên anh ta đã nghe được rõ ràng những gì mà hai người Trung Quốc kia nói, vì vậy trong lòng có chút nghi ngờ.

Bánh Kếp sao?

Anh ta cũng biết món ăn này, nó rất đơn giản và tiện lợi, lại có thể lấp đầy bụng. Đương nhiên, cũng chỉ là lấp đầy bụng mà thôi, còn chuyện có thể xưng là món ăn ngon thì anh ta thấy vẫn nên quên chuyện này đi.

Có điều khi nhìn thấy vẻ mặt ước ao của hai người thanh niên kia thì anh ta lại cảm thấy mình nhất định phải hỏi cho rõ ràng, rốt cuộc là ngon cỡ nào mà có thể khiến bọn họ nhớ nhung như thế.

“Hai vị, xin chào, tôi tên là Henry. Xin hỏi bánh kếp mà mọi người nói rốt cuộc là bánh kếp gì vậy?” Tuy rằng trình độ tiếng Trung của Henry tốt nhưng cách phát âm vẫn rất quái lạ, làm cho người nghe không nhịn được mà bật cười.

Nhưng nếu người nước ngoài đã hỏi thì bọn họ nhất định phải trả lời: “Bánh kếp của Lâm đại sư, anh không biết sao?”

“Tôi không biết, cho nên tôi mới hỏi một chút.” Henry nói.

Hai người buồn cười sắp nhịn không nổi nữa rồi. Rốt cuộc là học tiếng Trung ở nơi nào vậy? Có thể đừng phát âm mắc cười như vậy được không hả?

“Bánh kếp của Lâm đại sư ở phố Vân Lý rất nổi tiếng ở Thượng Hải. Chỉ cần là người ở Thượng Hải một thời gian thì đều biết đến cửa hàng này.”

Một người thanh niên nói.

Trong lòng Henry vẫn còn rất nhiều câu hỏi: “Rất nổi tiếng, vậy có phải là rất ngon hay không?”

“Đúng vậy! Rất ngon! Thật sự rất đặc biệt! Anh chưa từng ăn sao?”

“Chưa từng!”

“Vậy anh nhất định phải tới thử một lần. Chỉ cần ăn qua một lần, anh ta sẽ không thể cưỡng lại được mùi vị đó, hơn nữa còn phát sáng.”

Henry: “???? ”

Phát sáng?

“Đồ ăn phát sáng, không phải chỉ có trong phim hoạt hình Tiểu đương gia hay sao?” Henry cảm thấy khả năng biểu đạt của người Trung Quốc có hơi làm quá, đồ ăn làm sao biết phát sáng? Anh ta chưa thấy qua bao giờ.

Sau đó, ba người nói chuyện một lúc.

Tất nhiên Henry đã rung động sau khi nghe thấy hai người họ nói. Hiện tại anh ta rất muốn đi xem loại đồ ăn có thể phát sáng này, hơn nữa còn làm mọi người trong vô thức dâng trào cảm xúc khi ăn.

Bất kỳ món ăn kỳ diệu nào cũng sẽ làm Henry tò mò.

Tất nhiên, anh ta cũng đã bị lừa nhiều lần.

Lần trước, có một người Trung Quốc giới thiệu cho anh ta một món ăn ngon, được gọi là đậu phụ thối. Kỷ niệm lần đó làm cho Henry cảm thấy quá khủng khiếp.

“Cám ơn hai vị, tôi sẽ đi ăn thử một lần.” Henry cảm ơn.

Hai thanh niên nhìn Henry rời đi thì mỉm cười rồi tiếp tục trao đổi.

“Cậu nói xem, tên này phải xếp hàng bao lâu đây?”

“Khó đoán lắm! Nếu như xui xẻo thì xếp hàng một tháng cũng được coi là ít rồi.”

Haizz! Thật ra tôi lại mong rằng anh ta không được bốc trúng quá nhanh, nếu không thì sau này anh ta sẽ rất khó chịu khi không được ăn đấy!”

“Chính xác!”

Đối với một số người Thượng Hải mà nói, bánh kếp của Lâm đại sư ở phố Vân Lý quả thực rất khủng bố. Nếu lần đầu tiên xếp hàng đã được chọn thì phải suy nghĩ rõ ràng, có nên nhấm nháp một chút hay không.

Bởi vì sau khi ăn qua một lần thì sẽ lại muốn ăn thêm, như thế thì không biết phải đợi đến khi nào.

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm nhàn nhã nằm ở đó, hắn cảm thấy lần này mình trở thành anh hùng quốc dân cũng là điều không tệ.

Nhìn những cư dân mạng cứ tâng bốc hắn làm hắn có chút ngượng ngùng.

Chỉ là điểm bách khoa này dùng quá nhanh rồi, cho nên trong lòng hắn có hơi xót xa. Chỉ là đối với hắn mà nói thì tất cả đều đáng giá.

Diệt trừ tính cách kiêu ngạo của người Nhật Bản là điều rất cần thiết.

Gọi một cuộc điện thoại cho Triệu Minh Thanh.

“Lão sư, có chuyện gì không?”

Lâm Phàm: “Minh Thanh à, tôi có một chuyện muốn nói với ông.”

“Lão sư, ngài nói đi!”

“Tôi cảm thấy chúng ta nên xem trọng tài liệu giảng dạy Trung y cơ sở thêm một chút, để cho mỗi một sinh viên đều nghiêm túc học tập. Ông nói có đúng hay không?”

Triệu Minh Thanh: “Đúng, đúng! Lão sư nói rất đúng! Ngài yên tâm đi, học trò sẽ cho thêm nội dung về Trung Y cơ sở vào bài thi kiểm tra thành tích.”

Lâm Phàm nở nụ cười: “Đúng vậy, không sai! Vậy là được rồi, tôi cúp máy đây. ”

Gần đây điểm bách khoa tăng khá chậm, xem ra hắn phải biên soạn thêm sách giáo khoa Trung Y, chỉ là có thể sinh viên sẽ không thích điều này cho lắm.

Xem ra chỉ có thể tự mình ra tay, để Triệu Minh Thanh tăng áp lực để sinh viên cố gắng học tập, nhanh chóng hiểu rõ nội dung trong tài liệu giảng dạy. Vậy không phải là điểm bách khoa của hắn sẽ tăng lên rồi sao?

Chương 1359: Cuối cùng cũng tìm được

Còn về phía Viện phúc lợi trẻ em thì cũng không tồi. 365 trẻ em ở đấy rất cố gắng, cho nên đã mang đến cho hắn không ít điểm bách khoa.

Đương nhiên, nếu hắn đã nhận được điểm bách khoa của Quốc hoạ, trồng trọt thì lúc này hắn cũng nên dạy cho bọn nhỏ năng lực mới.

Hắn cảm thấy môn bóng bàn khá tốt, vừa có thể rèn luyện cơ thể vừa có thể chơi đùa.

Với sự thông minh của bọn nhỏ thì nhất định có thể trở thành một vận động viên bóng bàn giỏi.

Chỉ là tòa nhà giảng dạy của viện phúc lợi vẫn chưa xây xong, cho nên vẫn phải chờ một thời gian.

Tiêu chuẩn Quốc họa của một số trẻ em đã tăng vọt, xem ra hiệu quả của viên Tiểu Thông Tuệ Đan hoàn mỹ kia không phải là trò đùa.

Phố Vân Lý!

Vương Henry nhìn chằm chằm vào hướng dẫn trên baidu, sau khi đi qua nhiều ngã rẽ thì cuối cùng đã đến được nơi cần đến.

Lúc này, anh ta nhìn thấy một bác gái công nhân vệ sinh đang quét dọn mặt đường nên tiến lên hỏi: "Xin quấy rầy một chút, xin hỏi cửa hàng của Lâm đại sư phố Vân Lý ở đâu vậy?"

Bác gái công nhân vệ sinh nhìn thấy người hỏi là người nước ngoài thì lập tức cảm thấy hứng thú: "Cậu tới đây mua bánh kếp sao?"

"Đúng vậy!" Vương Henry gật đầu.

Bác gái ôm chổi, nhanh chóng trả lời lại: "Nhóc con, tôi thấy hôm nay cậu nên quên chuyện này đi. Lâm đại sư chỉ bán bánh vào mỗi buổi sáng mà giờ cậu mới tới thì đã muộn rồi."

Vương Henry: "Vậy cửa hàng ở đâu vậy ạ?"

Hắn không nghĩ tới bác gái Trung Quốc này lại nói như vậy. Với trận thế này, nếu anh ta không nhanh chóng ngăn lại thì không biết bác ấy muốn nói chuyện đến khi nào.

Bác gái hiển nhiên là không chuẩn bị nói ngay cho người ta biết: "Tôi nói cho cậu biết, bánh kếp của Lâm đại sư thì không cần phải nói, hương vị kia thật sự là quá thơm. Mỗi buổi sáng tôi đều tới đây quét đường, chỉ ngửi chút mùi thôi mà đã chịu

không nổi rồi, lại càng không cần nói đến khi việc ăn vào miệng thì sẽ ra sao.”

“Bác gái, tôi….”

“Tôi biết, cậu tới đây là muốn thử vận may mà. Chỉ là tôi nói cho cậu biết, chuyện này thật sự rất khó. Lần trước có người tới xếp hàng cả một tháng mà vẫn không mua được, suýt chút nữa thì phát điên luôn.” Bác gái thao thao bất tuyệt nói.

Căn bản chính là không muốn buông tha cho người ngoại quốc trước mắt này.

Chỉ là nói thật, người ngoại quốc này thật là trẻ tuổi.

“Nhóc con, cậu đã kết hôn chưa?”

Vẻ mặt Vương Henry ngơ ngác, tốc độ chuyển đề tài này khá nhanh rồi. Anh ta chỉ muốn hỏi cửa hàng của Lâm đại sư ở đâu mà thôi, chuyện này thì có quan hệ gì với chuyện anh ta đã kết hôn hay chưa chứ?

Lúc này, ông Lương đi ngang qua nơi này: “Tôi nói chị hai này, người ta chỉ hỏi cửa hàng của Lâm đại sư ở đâu thôi, mà giờ chị lại bắt đầu rao bán con gái của mình luôn rồi. ”

Bác gái làm vệ sinh nhìn thấy ông Lương thì lập tức nở nụ cười: “Không phải do tôi thấy tên nhóc này không tệ sao? Vì vậy tôi mới tùy tiện hỏi một chút thôi mà.”

Ông Lương mỉm cười, sau đó nhìn người ngoại quốc trước mặt: “Cửa hàng của Lâm đại sư ở ngay phía trước. ”

“Cám ơn!” Vương Henry gật đầu, sau đó đi về phía trước. Bây giờ anh ta có hơi sợ rồi.

Trước cửa tiệm Lâm đại sư.

Vương Henry nhìn một lúc, trong lòng có hơi nghi ngờ, đây là cửa hàng gì vậy?

Nó không giống như một nơi có thể làm ra món ăn ngon.

“Xin hỏi, nơi này có phải là cửa hàng bán bánh kếp của Lâm đại sư không?” Vương Henry mở miệng hỏi. Cho dù có phải hay không thì vẫn nên hỏi một câu.

Điền Thần Côn ngồi ở cửa hút thuốc, thấy có người tới thì lập tức tiếp đón: "Đúng vậy! Nơi này chính là cửa hàng bán bánh kếp của Lâm đại sư, là đại sư đại danh đỉnh đỉnh. Chỉ là thời gian bán bánh đã qua, cậu có muốn xem bói hay không?"

Vương Henry nhìn trái nhìn phải nói: "Tôi thấy cửa hàng của mọi người không giống như cửa hàng bán đồ ăn, không biết bàn làm việc của mọi người ở đâu?"

Điền Thần Côn cười: "Chúng tôi không cần bàn làm việc, chỉ cần một cái xe đẩy là được. Cậu có muốn xem bói hay không? Nếu cậu chỉ muốn mua bánh thì ngày mai hãy quay lại.

Lúc này, Vương Henry đã bắt đầu nghi ngờ. Anh ta vừa nhìn qua thì thấy cửa hàng này không giống cửa hàng chính quy. Ngay cả cửa hàng cũng không được bố trí cẩn thận thì sao có thể làm ra loại bánh kếp ngon miệng chứ?

Xem ra anh ta lại bị lừa gạt thật rồi.

Chỉ là những người mà anh ta gặp được đều rất sùng bái bánh kếp ở đây, cho nên trong lòng anh ta cũng rất tò mò. Anh ta cảm thấy ở đây nhất định có gì đó đặc biệt.

Đồng thời anh ta cũng nghĩ đến một câu.

Không thể nhìn mặt mà bắt hình dong.

Không thể bởi vì cửa hàng bình thường không có gì lạ thì lập tức coi thường, nhưng anh ta vẫn rất muốn chửi bậy. Bọn họ có thể bố trí cửa hàng tinh tế hơn một chút được không?

"Tôi không coi bói, tôi tới đây là để mua bánh kếp." Vương Henry nói.

Chương 1360 - Chuyện quái gì đang xảy ra

Đạo hữu ơi, xin tặng cho truyện một ít kim phiếu nhe, cám ơn nhiều lắm

Chương 1360: Chuyện quái gì đang xảy ra

Điền Thần Côn thấy đối phương không muốn coi bói thì cũng mất hứng nói: “Không coi bói sao? Nếu muốn mua bánh kếp thì ngày mai hãy quay lại.”

“Sáng mai mấy giờ?” Vương Henry hỏi.

Điền Thần Côn: “Chín giờ sáng. ”

Đối với Vương Henry mà nói, cho dù ra sao thì cũng phải thử ít nhất một mới được: “Làm phiền rồi, ngày mai tôi sẽ quay lại.”

Sau khi nói xong lời này thì anh ta lập tức rời đi.

Điền Thần Côn lắc đầu: “Người ngoại quốc này thật đúng là… Ngày mai cho dù có đến mua thì cũng không mua được.”

Lâm Phàm đứng dậy.

“Được rồi, mọi người trông chừng cửa hàng đi, tôi đến viện phúc lợi một lát.”

Bây giờ lịch trình hàng ngày của Lâm Phàm là

nhà, phố Vân Lý và viện phúc lợi.

Không có thêm gì khác.

Ngày hôm sau!

Buổi sáng.

Vương Henry đã đến từ sớm. Sau khi trở về anh ta cảm thấy khó hiểu, sao lại có cửa hàng có loại quy tắc vậy chứ? 9 giờ sáng mở cửa, mỗi ngày lại chỉ bán 10 phần bánh kếp thì sao có thể có người đến mua chứ?

Nhưng khi anh ta đến nơi thì lập tức bị hiện thực làm cho choáng váng.

Cái quái gì đang xảy ra ở đây vậy?

Đây rốt cuộc là chuyện gì? Sao ở đây lại có thể có nhiều người như vậy chứ?

Khi những người dân xếp hàng nhìn thấy Vương Henry thì cũng nghi hoặc.

“Mẹ kiếp! Bánh kếp của Lâm đại sư lại nổi tiếng như vậy sao? Thế mà lại có cả người nước ngoài tới xếp hàng.”

“Trước kia chưa từng thấy, xem ra là người mới tới. Lát nữa ai sẽ nói quy củ của chúng ta ở nơi này cho người ta biết đây?”

“Lát nữa để tôi nói đi. Những người mới tới đây thì nhất định phải nhắc nhở một cái, đừng làm ra chuyện hối hận.”

Tuy rằng mọi người đều đến mua bánh kếp nhưng bọn họ dù sao cũng là người cũ nên nhất định phải nói chuyện với người mới này một chút.

Đây cũng là kinh nghiệm mà bọn họ tổng kết ra trong khoảng thời gian này.

Trước đó không lâu có một người vì xếp hàng đã lâu nhưng vẫn chưa mua được bánh kếp nên đã nổi nóng ngay tại hiện trường. Tên đó đã thề sẽ đập vỡ cửa hàng của Lâm đại sư. Nhưng những người khác sao có thể để hạng người kiêu ngạo này giả vờ phách lối trước mặt Lâm đại sư chứ?

Cho nên bọn họ nhất định phải lập tức trấn áp.

Mà phương pháp đàn áp này chắc chắn sẽ không thân thiện rồi.

Vì vậy, để duy trì hòa bình tại hiện trường.

Mỗi khi có người mới đến, những người cũ sẽ đến nhắc nhở người đó một chút.

Đầu tiên chính là, muốn ăn được bánh kếp của Lâm đại sư thì phải chờ, hơn nữa còn phải xem vận may của bản thân. Nếu vận may không tốt thì cho dù có xếp hàng một tháng thì cũng chưa chắc đã mua được.

Vì vậy, nếu chuyện này xảy ra thì không được làm càn ở đây. Bạn có thể không mua được nhưng không được nổi nóng.

Đặc biệt là bây giờ có người bạn quốc tế mới đến này lại càng phải giải thích cho bên kia hiểu. Nếu không, khi người bạn quốc tế này trở nên nóng nảy thì bọn họ chỉ có thể dùng phương thức đàn áp đẫm máu mà thôi.

Vương Henry không ngờ những người này lại nhiệt tình như vậy, anh ta cũng nhanh chóng trò chuyện với mọi người.

Sau khi nghe những lời của những người Trung Quốc thân thiện này nói thì Vương Henry cười gật đầu.

“Mọi người yên tâm đi, tôi sẽ không như vậy đâu. Quy tắc chính là quy tắc, tôi sẽ tuân thủ.”

Người dân xếp hàng nghe thấy anh ta nói như vậy thì cũng là yên lòng. Nếu người ta đã nói sẽ không như vậy là tốt rồi, vậy có thể làm cho người ta yên tâm rồi.

Lâm Phàm đứng trước quầy hàng làm phần bánh kếp đầu tiên.

Vương Henry bị mắc kẹt trong đám đông nên không thể nhìn rõ tình hình tại hiện trường nhưng đột nhiên anh ta ngửi thấy một mùi hương mà anh ta chưa bao giờ ngửi thấy.

Loại hương thơm này, anh ta không thể tưởng tượng nổi.

Lúc này, anh ta nhìn thấy một thanh niên cầm một phần bánh kếp đứng ở một bên, cắn một miếng dưới ánh mắt hâm mộ của mọi người.

Một cảnh tượng khiến Vương Henry khiếp sợ đã xảy ra, người trẻ tuổi lúc trước còn rất bình thường nay lại đột nhiên trở nên không bình thường.

Vẻ mặt kia, hình như cũng quá khoa trương đi.

“Chuyện này sao có thể xảy ra chứ?” Vương Henry trợn mắt há hốc mồm. Vẻ mặt của người thanh niên kia giống như đạt được cao trào, lộ ra vẻ mặt sảng khoái.

Chẳng lẽ bánh kếp này thật sự giống như những người khác nói sao?

Ngay lúc này, anh ta càng ngày càng chờ mong.

Lần lượt từng người.

Ánh mắt của Vương Henry chưa bao giờ dời đi, theo quan điểm của anh ta, chuyện này thật sự là quá không khoa học.

Làm sao nó lại có thể trông như thế này chứ?

Chuyện quái gì đang xảy ra với những người này vậy? Chẳng lẽ là bị thi triển ma pháp gì sao?

Cho dù có ngon đến đâu cũng không thể như vậy được.

Không lâu sau đó.

Một trận tiếng thở dài truyền đến.

“Haizz! Mười phần bánh kếp của hôm nay lại hết rồi, thật đáng tiếc!”

“Vẫn không tới lượt, thật sự quá đáng tiếc! Xem ra chỉ có thể quay lại vào ngày mai thôi.”

“Nhìn người khác hưởng thụ, trong lòng tôi lại nhói đau.”

……

Chương 1361: Lại thêm một tên phát điên

“Cái gì? Vậy là xong rồi sao? “Vương Henry sửng sốt, lộ vẻ không dám tin. Anh ta đứng ở đây chưa được bao lâu mà số lượng của ngày hôm nay đã hết rồi.

Lúc này, một người đàn ông vạm vỡ ở bên cạnh vỗ vào vai Vương Henry: “Lần đầu tiên đến sao?”

Henry gật đầu: “Đúng vậy! Đây là lần đầu tiên tôi đến đây.”

Người đàn ông vạm vỡ gật gật đầu: “Lần đầu tiên đến thấy chuyện này bất ngờ là bình thường, cậu chậm rãi làm quen đi. Nếu vận may không tốt thì rất khó mua được. Chỉ là cậu đừng nản lòng, một ngày nào đó sẽ đến lượt cậu mà thôi. Chỉ là tôi phải nói cho cậu biết, ngàn vạn lần đừng có gây chuyện, nếu không hậu quả không thể tưởng tượng nổi.”

Vương Henry cười nói: “Cảm ơn lời nhắc nhở của anh, tôi sẽ không làm loạn, tôi rất tuân thủ quy tắc.”

“Vậy thì tốt rồi!” Người đàn ông vạm vỡ không nói thêm gì nữa, không mua được thì rời đi.

Vương Henry cảm thấy mình đã khám phá ra một lục địa mới và cảm thấy hoàn toàn khác với những gì mà anh ta đã gặp trước đây.

Anh ta rất tự tin, nếu như mình công bố thân phận của bản thân thì đối phương nhất định sẽ mở một bữa tiệc cho riêng mình.

Nhưng anh ta không muốn làm như vậy bởi vì mọi người đều bình đẳng trước đồ ăn.

Quy củ chính là quy củ, anh ta sẽ tuân thủ quy củ nơi này, sẽ không bởi vì thân phận của mình mà trở nên khác biệt với mọi người, bởi vì làm như vậy chính là không tôn trọng với đồ ăn ngon.

Ngày hôm sau!

Vương Henry lại không mua được bánh kếp.

Lại một ngày trôi qua.

Vương Henry đến đây đầy hy vọng nhưng lại phải rời đi trong thất vọng.

Liên tục mấy ngày.

Vương Henry không tin mình không thể mua được, nhưng thực tế đã cho anh ta một bài học sâu sắc, anh ta thực sự không thể mua.

Anh ta cảm thấy mình sắp điên rồi, không phải chỉ là mua một cái bánh kếp thôi sao? Tại sao anh ta lại phải xếp hàng ở đây mỗi ngày nhưng vẫn không mua được chứ?

Ngay từ đầu.

Anh ta còn cảm thấy quy tắc ở nơi này không tồi, nhưng hiện tại anh ta chỉ muốn nói "Ông trời ơi, người có thể nhân từ một chút được không hả?"

Vào buổi sáng một ngày nọ.

Điền Thần Côn lặng lẽ đi tới bên cạnh Lâm Phàm: "Cậu phải cẩn thận một chút, tôi cảm thấy hôm nay có thể sẽ có chuyện xảy ra."

Lâm Phàm: "Sao vậy? Có chuyện gì vậy?"

"Cậu xem người ngoại quốc kia đi, sắc mặt đỏ bừng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào chúng ta. Mấy ngày trước tôi đã chú ý đến anh ta rồi, tôi thấy ánh mắt của anh ta nhìn về phía chúng ta càng ngày càng không thân thiện." Điền Thần Côn lặng lẽ chỉ vào người ngoại quốc kia, vẻ mặt đầy cảnh giác.

"Không thể nào! Tôi thấy người ta rất bình thường mà." Lâm Phàm liếc mắt một cái, không nhìn ra chuyện xấu gì.

Huống hồ ở chỗ này còn có thể xảy ra chuyện gì chứ? Chẳng lẽ anh ta không sợ fan chính nghĩa của hắn sẽ nhấn chìm anh ta sao?

“Không, không!” Điền Thần Côn lắc đầu: “Tôi cảm nhận được một cỗ sát ý. Dù sao cậu nên cẩn thận một chút. Tôi cũng sẽ nhìn chằm chằm anh ta. Nếu anh ta dám ra tay thì đôi tay này của tôi sẽ làm anh ta không thể phân biệt được đông tây nam bắc nữa.”

Lúc này trong lòng Vương Henry rơi vào tình thế khó xử.

Anh ta muốn nói ra thân phận thật sự của mình, thật ra tôi là một trong những người đánh giá của Michelin, tôi muốn nếm thử bánh kếp.

Không được! Quy tắc chính là quy tắc, anh ta sao có thể phá hư quy tắc của đồ ăn ngon được chứ? Anh ta không tin mình xếp hàng không được.

Tại thời điểm này, đáy lòng của Henry chịu đủ giày vò. Đó là một cảm giác mà anh ta chưa bao giờ trải qua.

Anh ta đã nếm thử bao nhiêu món ngon nhưng chưa bao giờ lại khó thưởng thức một món ăn ngon như thế này cả.

Anh ta xếp hàng ở đây bốn ngày, nhưng điều khiến anh ta không nghĩ tới chính là mỗi một lần đều là tay không trở về. Mỗi ngày đều ngửi được hương thơm đó nhưng lại không thể ăn, đây quả thực chính là một loại tra tấn mà.

Trơ mắt nhìn người khác ăn, mình cho dù muốn ăn cũng không ăn được. Nỗi khổ này phải chịu đựng ở đâu cơ chứ?

Ngay khi đáy lòng anh ta đang tranh đấu dữ dội thì có một giọng nói truyền đến làm anh ta sụp đổ ngay lập tức.

“Thật ngại quá, phần bánh kếp của hôm nay đã hết!”

“Không…” Nghe được giọng nói này, Vương Henry hét lên. Trong nháy mắt, toàn bộ mọi người xung quanh anh ta đều tránh ra, sau đó hoảng sợ nói.

“Mọi người cẩn thận, người ngoại quốc này sắp nổi giận rồi!”

“Anh ta muốn làm gì?”

“Điên rồi! Lại thêm một tên phát điên rồi!”

“Haizz! Người mới này thật không nghe lời. Nếu đã không có kiên nhẫn chờ thì cũng đừng chờ. Nhân lúc bản thân chưa từng được ăn bánh kếp thì nên nhanh chóng rời khỏi bể khổ mới là lựa chọn sáng suốt nhất.”

Vương Henry cúi đầu và bước nhanh đến quầy hàng.

Những người chung quanh nhìn thấy tình huống này thì lập tức biết sắp có chuyện không hay xảy ra. Vừa định tiến lên trấn áp người ngoại quốc này thì đã bị người ta kéo lại.

Chương 1362: Vương Henry ngã bài

“Đừng nóng vội! Địch bất động, chúng ta cũng bất động. Chỉ cần anh ta vừa động thì chúng ta sẽ lập tức đi lên trấn áp. Như vậy thì chúng ta mới chiếm được lý lẽ.” Một công dân lý trí nói.

Những người khác cũng ở một bên gật đầu, lời này nói có lý.

Lâm Phàm nhìn người ngoại quốc trước mắt này thì cảm thấy tình huống này có chút không đúng.

“Anh đang làm gì vậy?” Lâm Phàm hỏi.

Điền Thần Côn vội vàng đi tới một bên: “Tôi đã nói rồi, trạng thái tinh thần của tên ngoại quốc này không đúng. Chỉ sợ mấy ngày nay đã bị việc xếp hàng làm sụp đổ rồi.”

Vương Henry không nói gì mà im lặng hồi lâu, sau đó mở túi xách ra, trực tiếp lấy ra không ít giấy tờ tùy thân.

Hiện tại anh ta đã chịu không nổi rồi. Anh ta xếp hàng nhiều ngày như vậy mà không được chọn một lần nào. Anh ta cũng không biết khi nào mình mới có thể thưởng thức được bánh kếp, cho nên anh ta không muốn chờ đợi nữa, anh ta nhất định phải cho đối phương biết thân phận thật sự của mình.

“Mời cậu xem, tôi là một trong những người đánh giá ẩm thực của Michelin, tôi muốn thử bánh kếp của cậu.” Vương Henry nói.

Lâm Phàm sửng sốt, sau đó phản ứng lại: “À, Michelin à? Nhưng số lượng hôm nay đã bán hết rồi, nếu có thể thì ngày mai anh lại tới xếp hàng nhé.”

Vương Henry trợn tròn mắt, sau đó nhìn Lâm Phàm và nói một lần nữa: “Tôi là một nhà phê bình ẩm thực Michelin.” ”

“Ừ, tôi biết!” Lâm Phàm gật đầu, sau đó hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Tôi muốn thử bánh kếp do cậu làm một lần, sau đó sẽ xem xét xem nó có thể được ‘đánh sao’ hay không.” Vương Henry nói.

Anh ta thấy, nếu như là đầu bếp khác nghe nói như vậy thì nhất định sẽ vô cùng phấn khích bởi vì có thể được Michelin ‘đánh sao’ thì lúc đó tiền tài, địa vị sẽ lũ lượt kéo đến.

Và đây chính là giấc mơ cuối cùng của rất nhiều đầu bếp.

Người dân xung quanh thì thầm: “Michelin là cái gì vậy? Không phải là bán lốp xe sao?”

“Đấy là do cậu không biết rồi, ẩm thực Michelin chính là một đơn vị đánh giá ẩm thực của nước ngoài. Nếu có thể lên đó thì nhất định rất lợi hại đấy. Đến lúc đó, cả thế giới đều có thể biết Lâm đại sư.”

“Lợi hại như vậy sao?”

“Lợi hại cái rắm! Nếu như để cho cả thế giới đều biết thì không phải sau này sẽ có thêm nhiều người đến giành vị trí với chúng ta sao?”

“Nói rất có lý!”

Lâm Phàm không có quá nhiều hứng thú với chuyện này: “Nếm thử thì có thể nhưng phải xếp hàng. Nếu hôm nay đã không mua được vậy thì ngày mai anh lại tới đây mua đi.”

Vương Henry nhìn Lâm Phàm, anh ta cảm thấy người trước mắt này không hề làm theo lẽ thường: “Tôi là Michelin.”

“Tôi đã biết anh là Michelin rồi, anh không cần nói nữa. Quy tắc nơi này của tôi chính là như vậy, hôm nay bán xong mà không mua được thì ngày mai lại đến xếp hàng. Còn chuyện có thể được ‘đánh sao’ hay không thì không quan trọng. Bởi vì bánh kếp do tôi làm là bánh kếp ngon nhất trên thế giới, không cần đánh giá.” Lâm Phàm rất tự tin nói.

Nói đùa sao? Có thêm sức mạnh thần bí của bách khoa toàn thư mà vẫn không thể là món ăn ngon nhất trên thế giới thì

không phải là nói đùa rồi sao?

“Tôi… Tôi.” Giờ phút này, Vương Henry đột nhiên không biết phải nói gì.

Ngay lúc này, anh ta đột nhiên cảm thấy thân phận mà mình luôn rất tự hào lại không có bao nhiêu tác dụng.

Lúc này anh ta rất muốn khóc.

Đối với Vương Henry mà nói, những gì xảy ra vào ngày hôm nay hoàn toàn không giống trong suy nghĩ anh ta.

Nếu như là bình thường, lúc này đối phương nhất định sẽ phấn khích chuẩn bị một phần bánh kếp tinh xảo để cho anh ta nếm thử. Thế nhưng tình huống hiện tại, lại làm anh ta phải trợn mắt há hốc mồm.

Tên này căn bản không hề để ý đến Michelin.

“Có thể cho tôi một phần hay không? Bánh của cậu thật sự rất khó mua.” Vương Henry mở miệng nói.

Anh ta hy vọng đối phương sẽ cho mình một phần, coi như là kiểm tra một chút.

Lâm Phàm lắc đầu: “Không được! Chỗ này của tôi mỗi ngày chỉ bán mười phần. Nếu tôi đưa cho anh, người khác không phải sẽ cảm thấy không vui sao? Ở chỗ tôi rất công bằng cho nên ngày mai anh lại tới đi. Tôi tin ngày mai cậu nhất định có thể mua được.”

Vương Henry sắp không nhịn được mà chửi mẹ, mua cái rắm! Anh cũng không xem nơi này có bao nhiêu người, mấy trăm người cướp mười phần bánh kếp. Nếu anh ta mua được thì có thể đã gặp quỷ rồi.

Anh ta không dám tưởng tượng đến cảnh nếu mình vì một phần bánh kếp mà xếp hàng đến một tháng thì sẽ như thế nào.

Nhưng nhìn thái độ này của đối phương thì rõ ràng chính là không chịu thương lượng.

Người dân xung quanh gật đầu.

“Xem đi! Đây chính là ông chủ nhỏ, ông chủ nhỏ rất công bằng.”

“Michelin là cái gì chứ? Ông chủ nhỏ của chúng ta căn bản không thèm để ý đến.”

“Đúng vậy! Ngàn vạn lần đừng xem ông chủ nhỏ của chúng tôi như những người khác, như vậy sẽ không có tác dụng gì đâu.”

Vương Henry thở dài, trong lòng chán nản. Anh ta cảm thấy việc phá quy tắc ở đây chính là một việc quá sức.

Chương 1363: Mua bánh từ phe chợ đen

Lúc này trong lòng Vương Henry lại rất ngứa ngáy. Anh ta ngửi mùi hương ở đây nhiều ngày như vậy. Mục đích của anh ta chỉ có một, đó chính là tự mình nếm thử một lần, nhìn xem rốt cuộc bánh kếp ở đây ngon tới cỡ nào.

Nhưng đối phương hiển nhiên chính là không cho anh ta cơ hội này.

Vương Henry cất giấy tờ tùy thân, vẻ mặt thất vọng muốn rời đi nhưng đúng lúc này, nhóm người chợ đen đã thấy người ngoại quốc này nên cũng động tâm.

Nhất là hôm nay bọn họ lại trùng hợp mua được một phần bánh kếp.

Anh ta vội vàng đi đến trước mặt Vương Henry: “Xin chào, anh bạn quốc tế, có phải anh muốn mua bánh kếp?”

Vương Henry mặt ủ mày chau gật đầu một cái: “Đúng vậy!”

“Ôi chao! Sao anh không nói sớm chứ? Chỗ tôi có một phần bánh kếp đây.” người này lấy ra một cái bánh kếp đã được đóng gói xong, cười tủm tỉm nói.

Vương Henry thấy người này thật sự có bánh kếp thì lập tức hứng thú: “Anh thật sự nguyện ý cho tôi sao? ”

“Không, không! Đương nhiên là phải có thù lao rồi! Anh phải trả giá một chút.” Người này xoa xoa tay nói.

……

Điền Thần Côn nhìn thấy tình huống này thì bó tay: “Tôi nói này, chúng ta cứ để đám người chợ đen bán ở trước cửa hàng

của chúng ta như vậy có ổn không vậy?"

Lâm Phàm thì không sao cả, chỉ nhún vai: "Không sao cả! Người ta dựa vào vận may xếp hàng, vì sao chúng ta lại không bán cho người ta chứ?"

Điền Thần Côn thở dài: "Haizz! Hết cách rồi! Nếu cậu chịu tăng giá thì tốt biết bao."

Lâm Phàm nở nụ cười: "Tôi cũng không phải là một tên gian thương."

Bây giờ, giá của chiếc bánh kếp của hắn ở bên ngoài là bao nhiêu?

Lần trước hắn có hỏi một vị buôn chợ đen, hình như giá khởi điểm là 100 ngàn. Đối với Lâm Phàm, hắn cảm thấy chuyện này rất đáng tự hào.

Lúc này tên buôn chợ đen và Vương Henry tiếp tục nói chuyện với nhau.

"Giá bao nhiêu?" Vương Henry hỏi.

Anh ta cảm thấy mình là người đánh giá ẩm thực đáng thương nhất. Những người khác đều được ăn miễn phí nhưng đến anh ta thì ngược lại, phải bỏ tiền túi của mình ra. Nếu nói chuyện này ra thì anh ta nhất định sẽ bị bạn bè cười chết mất.

Người buôn chợ đen dựng hai ngón tay lên: "200 ngàn."

"Hả?" Vương Henry ngơ người: "Bao nhiêu cơ?"

Người buôn chợ đen: "Hai trăm ngàn! Anh đừng xem thường cái bánh kếp này. Đây chính là bánh kếp do Lâm đại sư làm. Mùi vị khỏi phải nói, đó chính là mỹ vị nhân gian đấy! Anh xem đi! Trong điện thoại của tôi có rất nhiều người đang gọi tôi, họ đều đang hỏi chuyện bánh kếp. Do tôi thấy anh đang cần, lại nhân dịp bánh còn nóng nên mới bán cho anh, coi như là chiếu cố bạn bè quốc tế."

Hiện tại Henry không muốn nói thêm gì nữa, anh ta cứ cảm thấy như mình đã rơi vào trong một cái bẫy nào đó, bị người ta lừa đến phố Vân Lý này, rồi lại ngửi thấy hương vị đấy mấy ngày, sau đó lại không mua được. Hiện tại cái tên chợ đen lại đến đây bán với giá hai trăm ngàn, đây chính là muốn ăn sạch anh ta mà.

“Quá đắt!” Vương Henry lắc đầu.

Người buôn chợ đen không nói nên lời: “Haizz! Không ngờ người đánh giá Michelin lại không có mắt nhìn như vậy. Tôi nói cho anh biết, giá bánh kếp do Lâm đại sư làm, 200 ngàn vẫn còn ít đấy. Anh không biết bên ngoài có bao nhiêu người sành ăn vì để ăn được cái bánh này mà đều ra giá rất cao. Tôi thấy anh không giống người ta, thôi quên đi, tôi vẫn bán cho người khác vậy.”

Vương Henry nghe thấy như vậy thì ngay lập tức thấy không phục.

Anh ta không nghĩ tới có một ngày mình lại bị người ta xem thường, đây chính là sỉ nhục trình độ chuyên nghiệp của anh ta.

“Anh đừng đi, tôi mua!” Lúc này Vương Henry không nghĩ được gì nhiều, giờ anh ta chỉ muốn nếm thử bánh kếp này một chút. Bây giờ anh ta đã sắp không chịu được sự tủi thân này rồi.

Chuyển khoản WeChat.

Nếu để cho đồng nghiệp biết anh ta bỏ ra 200 ngàn chỉ để mua một phần bánh kếp thì nhất định sẽ cho rằng anh ta bị điên rồi.

Cầm bánh kếp đi đến cửa hàng.

“Ông chủ, tôi có thể nói với cậu một chút không?” Vương Henry mở miệng nói.

Lâm Phàm gật đầu: “Được, anh cứ tự nhiên!”

Dân chúng chung quanh cũng không rời đi mà vây quanh ở nơi đó. Bọn họ muốn xem rốt cuộc người ngoại quốc này muốn làm gì.

Vương Henry mở vỏ bọc bánh ra, lập tức có một mùi hương xông thẳng vào mũi, chóp mũi ngửi ngửi, sau đó dùng ánh mắt chuyên nghiệp nhìn: “Mùi thơm rất mê người, đây là mùi thơm mà tôi chưa từng ngửi qua.”

Lâm Phàm gật gật đầu, để đối phương tiếp tục bình luận.

Mà Vương Henry cũng tiếp tục nói: “Chỉ là những nguyên liệu trong này lại không tốt cho lắm. Anh xem nguyên liệu này đi,

chắc đây là loại rẻ nhất. Còn cả đây nữa, tuy rằng bên ngoài rất tinh xảo nhưng gia vị lại không được đồng đều. Nếu như dùng ánh mắt chuyên nghiệp để nói thì phần bánh kếp này chỉ có thể nhận được điểm thấp nhất."

Người dân xung quanh nhìn nhau.

"Tên này đang làm gì cái quái vậy?"

"Không biết nữa, hình như là đang chê bai tay nghề làm bánh kếp của ông chủ nhỏ."

"Mẹ kiếp! Cái tên này nhất định là đang muốn trả thù mà."

"Cmn! Anh ta nói nhiều như vậy làm gì? Mẹ nó! Nhất định phải để anh ta ăn, nhất định phải làm anh ta khóc."

Chương 1364: Hưng phấn đến tiểu ra quần

Vương Henry quan sát ở khoảng cách gần, sau đó tiếc nuối lắc đầu: "Tôi không biết vì sao lại có nhiều người thích cái bánh này như vậy, nhưng chỉ từ ánh mắt chuyên nghiệp của tôi đánh giá thì chiếc bánh kếp này là sản phẩm không thành công. Nó chỉ tỏa ra mùi hương khá thơm, còn về chuyện có ngon hay không thì tôi e rằng nó sẽ làm tôi thất vọng."

"Bởi vì muốn làm được một món ăn ngon thì nguyên vật liệu là thứ quan trọng nhất. Nếu nguyên liệu không tốt thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến hương vị. Haizz! Không nghĩ tới xếp hàng bốn ngày lại chỉ nhận lại được loại đồ ăn này, điều này thật làm người ta phải thất vọng mà!"

Vương Henry nhìn trái nhìn phải, đưa những lời bình luận rõ ràng mạch lạc nhưng vẫn không ăn.

Lâm Phàm cũng không tức giận, dù sao thì hắn cũng đã biết kết quả sau cùng rồi,.

Loại tình huống này cũng không hiếm lạ gì, ngược lại là chuyện rất bình thường.

"Ăn một miếng đi!" Lâm Phàm bình tĩnh nói.

Vương Henry lắc đầu: “Vốn tôi không muốn ăn đâu nhưng nếu đã bỏ ra hai trăm ngàn để mua thì không ăn sẽ rất lãng phí.”

Cắn một miếng.

“Tôi chỉ….”

Đột nhiên!

Hiện trường yên tĩnh.

Vương Henry mở to hai mắt, trong mắt giống như có ngọn lửa giận đang phun trào. Trong nháy mắt khoang miệng đã nhét đầy bánh kếp.

Anh ta cảm thấy linh hồn của mình dường như đang rung động mạnh mẽ.

Ở trong đầu, anh ta cảm thấy như bị một đống đồ ăn ngon vây quanh, nhưng anh ta lại không thể ăn những món ăn này. Đột nhiên có một cái bánh kếp xông qua vòng vây, từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đập lên mặt anh ta.

“A!”

Vương Henry đột nhiên hừ to một tiếng, một tay vuốt ngực mình, lộ ra vẻ mặt rất phóng đãng.

Những người xung quanh nhìn thấy một màn này thì lập tức trợn tròn mắt.

“Người ngoại quốc này làm gì vậy? Rốt cuộc anh ta đã trải qua những chuyện gì?”

“Không biết, nhưng còn khoa trương hơn cả chúng ta nữa.”

Lâm Phàm nhìn Vương Henry, bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó vẫy tay với những người dân xung quanh.

“Được rồi, được rồi! Mọi người giải tán đi, để người bạn quốc tế này hưởng thụ một chút.”

“A! Ngon quá! Làm sao có thể ngon như vậy chứ?” Lúc này, Vương Henry gào lên, không thèm để ý đến ánh mắt của những người xung quanh mà lẩm bẩm một mình, sau đó cắn từng miếng một.

“Làm sao có thể như vậy? Vì sao?”

“Đột nhiên có loại cảm giác muốn khóc.”

Người ở phố Vân Lý đã sớm quen với loại tình huống này, chỉ là tên ngoại quốc này còn khoa trương hơn những người khác rất nhiều.

Nhưng quên đi, tha thứ cho anh ta vậy.

Dù sao cũng không phải là chuyện mất mặt gì.

Có ông chủ nhỏ ở đây, đó là rất bình thường.

Biểu cảm của Vương Henry thực sự quá khoa trương, khiến người khác có chút không chịu nổi.

Điền Thần Côn suy nghĩ, nói: “Tôi nói này, rốt cuộc cậu đã bỏ gì vào trong bánh kếp, người từng ăn nó đều trở nên như thế, thực sự mẹ nó quá là không có khoa học mà.”

“Tôi mẹ nó làm sao mà biết được, tay nghề này là tôi học từ bác gái ở trên phố. Theo tôi thấy thì người ngoại quốc này chắc chắn là chưa từng ăn bánh kếp bao giờ cho nên mới quá mức hưng phấn, chúng ta đừng lo lắng, chờ thêm chút nữa xem sao.” Lâm Phàm qua loa nói khoác.

Điền Thần Côn tỏ vẻ, tôi tin cậu mới là lạ.

Lúc này, Vương Henry nhét toàn bộ bánh kếp vào trong miệng, vẻ mặt còn lộ vẻ thèm thuồng. Hơn nữa, con liếm sạch mảnh vụn trong bọc và hộp chứa, không muốn để sót một chút mẩu vụn nào.

Bây giờ anh ta đã hoàn toàn bị món bánh kếp này chinh phục rồi. Sau đó lộ ra vẻ mặt không dám tin, cũng không thèm để ý hoàn cảnh xung quanh, hai tay gã nắm lấy quầy hàng, ánh mắt sáng ngời hỏi.

“Sao cậu lại có thể làm bánh kếp ngon như vậy!”

Câu hỏi này Lâm Phàm cũng rất khó mà trả lời, tại sao lại ngon như vậy à?

Thực sự rất khó nói, có lẽ là chỉ có thể đi hỏi bách khoa toàn thư mà thôi.

Vương Henry dám thề, đây là món ăn ngon nhất mà anh ta chưa từng trải nghiệm, có thể nói là đời này anh ta cũng chưa từng được ăn món ngon như vậy.

Mặc dù bề ngoài nhìn có vẻ như không có gì đặc sắc, nhưng chỉ sau khi cho vào miệng, anh ta mới phát hiện những món ăn mà trước đây bản thân từng nếm thử hoàn toàn không có cách nào có thể so sánh với món này.

“Người anh em, bình tĩnh, bình tĩnh đi!” Nhìn vẻ mặt hưng phấn và điên cuồng của đối phương khiến Lâm Phàm thực sự sợ hãi, lỡ đối phương không bình tĩnh được mà tiểu ra quần thì đến lúc đó sẽ lại lên tin tức mất.

Ngay cả tiêu đề cũng nghĩ xong rồi.

‘Người bạn nước ngoài ăn bánh kếp xong hưng phấn đến tiểu ra quần’

……

Hiện trường, đám người Lâm Phàm bọn họ không nói câu nào, chỉ có Vương Henry ở đó lải nhải một mình, cuối cùng dường như anh ta nói đến cái gì đó rất ghê gớm thế là mới hưng phấn rời đi.

Trong cửa hàng.

Lâm Phàm và những người khác nhìn nhau.

Điền Thần Côn không khỏi lo lắng nói: “Người nước ngoài này không phải bị ngốc luôn rồi đó chứ?”

“Cũng có khả năng.” Lâm Phàm hơi lo lắng, nếu là do ăn bánh kếp mà bị ngốc thì trong lòng hắn cũng rất áy náy.

Nhưng người cũng đi rồi, hắn cũng không quan tâm nữa.

Chương 1365 - Chỉ cần hiểu được thì không cần xếp hàng

Đạo hữu ơi, tặng truyện ít kim phiếu nha, cám ơn nhiều lắm lắm!!!

Chương 1365: Chỉ cần hiểu được thì không cần xếp hàng

Vương Henry rời khỏi phố Vân Lý, nhưng lòng vẫn luôn nhớ đến cảm giác vừa rồi.

Loại cảm giác đó rất khó để có thể diễn tả bằng lời, chỉ có tận miệng nếm thử mới có thể hiểu được cảm giác này sảng khoái đến mức nào.

Không do dự, anh ta trực tiếp gọi một cuộc điện thoại.

“Henry, sao vậy?” Tại trụ sở chính, một người phụ trách nghe điện thoại.

Henry làm việc ở Michelin đã lâu, tuy chỉ là chuyên gia đánh giá ẩm thực, nhưng mà năng lực của anh ta cũng không hề nhỏ.

“Tôi đã tìm được món ngon chân chính rồi!” Vương Henry kích động nói.

“Món ngon chân chính?”

“Không sai, chính là ở Trung Quốc, thành phố Thượng Hải, tôi nghĩ có thể đánh giá 3 sao cho chỗ này, đáng giá để mọi người yêu thích món ngon có thể tìm đến.”

“Henry, anh không sao đấy chứ?”

“Không sao, tôi thực sự có thể chắc chắn rằng đây mới là món ngon chân chính trong trong lòng tôi. David, không phải tôi khoe khoang hay quá lời đâu, trong tất cả những món ăn mà tôi từng thử, không món ăn nào có thể sánh bằng với nó. Đây chính là món ăn ngon nhất trong suy nghĩ của tôi.”

“Môi trường nơi đó thế nào?”

“Để tôi gửi cho anh bức ảnh mà tôi chụp được.”

Không lâu sau.

Điện thoại đã nhận được.

“Henry, anh không đùa tôi đấy chứ? Chỉ có như vậy còn không đánh giá nổi một sao, anh đây là đang lấy danh tiếng trăm năm của Michelin ra làm trò cười đấy à!”

“Không, tôi có thể bảo đảm. Người này danh xứng với thực!”

Đối phương không muốn nói gì thêm, đánh giá sao của Michelin rất nghiêm ngặt, một nhà hàng cần phải trải qua

nhiều lần thăm dò để đánh giá. Một năm cần phải vượt qua mười hai lần thì mới được đánh giá. Đây mới chỉ một lần đã đánh giá sao rồi, hoàn toàn không tuân thủ quy tắc.

Anh ta cũng không thể không suy nghĩ lại những lời mà Henry nói. Bởi vì mặc dù Henry là một trong những nhà đánh giá sao của Michelin, nhưng cũng là một trong những cổ đông của tổ chức, càng có quan hệ mật thiết với Vua đầu bếp người Pháp Bouson. Hơn nữa còn được đối phương gọi là một trong những chuyên gia đánh giá sao chuyên nghiệp nhất Michelin.

Lâm Phàm vẫn không biết gần đây đã xảy ra chuyện gì. Còn Vương Henry lại đang hết sức tiến cử, thậm chí cuối cùng còn kích động đến rất nhiều nhà đánh giá sao trong tổ chức.

Bọn họ rất có hứng thú với món ngon mà Vương Henry vô cùng hâm mộ kia. Họ không biết rốt cuộc là món ngon gì mà lại khiến Vương Henry hành động như vậy.

Mấy ngày sau.

Cuộc sống hằng ngày của Lâm Phàm vẫn bình thản như vậy, mỗi sáng đến cửa hàng bán bánh kếp, buổi chiều đến viện phúc lợi trẻ em để dạy học cho các em nhỏ.

Nhưng mà hôm nay.

Một đám người nước ngoài bỗng nhiên đến phố Vân Lý.

Các chủ cửa hàng nhìn thấy tình huống này đều hơi nghi hoặc, không biết chuyện gì xảy ra, sau đó đều đứng ngoài cửa hàng quan sát.

Vương Henry ở trong đám người đó, nói: “Quy tắc của cửa hàng này làm cho người ta rất phiền não, muốn ăn được món ngon từ cậu ấy thì phải xếp hàng, hơn nữa mỗi ngày cậu ấy chỉ bán có mười phần.”

“Henry, anh không đùa bọn tôi đấy chứ, chỉ với cửa hàng này mà anh lại mở miệng nói muốn đánh giá ba sao ư?”

“Đúng vậy, môi trường tôi đánh giá thấp, biển hiệu cũng thấp, độ thoải mái cũng thấp. Ngay cả tiêu chí về dụng cụ như dao nĩa đều khó mà đánh giá cao được.”

Vương Henry nhanh chóng phản bác: “Không, không, chỉ có thưởng thức qua các anh mới có thể biết được mùi vị đó rốt

cuộc là thế nào. Có thể nói đây là một món ăn có thể bỏ qua các yếu tố khác. Lần này mọi người tới, chỉ cần ăn được món bánh kếp này thì tuyệt đối sẽ không hề hối hận."

Mọi người đều nghi ngờ sự tâng bốc của Henry, theo bọn họ thấy thì Vương Henry hoàn toàn bị ma nhập rồi.

Sao có thể như vậy được!

Món ngon đến mức có thể không cần dựa trên những yếu tố khác?

Điều này nghe qua thực sự là quá mơ hồ rồi.

Những người đang xếp hàng nhìn thấy Henry thì không khỏi bàn luận.

"Mọi người xem, cái tên người nước ngoài lần trước lại đến rồi."

"Chết tiệt, vốn tưởng rằng sẽ không gặp lại nữa, không ngờ anh ta lại đến, lần này anh ta lại định làm gì đây?"

"Còn đưa không ít người đến, tôi đã nói rồi mà, sự cạnh tranh lại càng ngày càng lớn rồi."

"Ôi!"

Điền Thần Côn đang bận rộn, lúc nhìn thấy đám người nước ngoài cũng sững sờ, nhanh chóng đến bên cạnh Lâm Phàm.

"Cậu nhìn xem, người nước ngoài đó lại đến nữa rồi, còn đưa một đám người theo nữa."

Lâm Phàm nghi hoặc nhìn xem, đúng là thế thật!

Sau khi Vương Henry có trải nghiệm đầu tiên thì rất thông thạo với việc này.

"Mấy người học theo tôi, nhất định phải xếp hàng, nếu không thì những khách hàng khác sẽ tức giận đấy."

"Ôi không, lại sắp hết rồi!"

Henry không ngừng đếm số lượng, sau khi phần bánh kếp thứ mười được bán ra, anh ta thậm chí còn có ý nghĩ muốn chết, sau đó là khuôn mặt bất lực nhìn đồng nghiệp.

"Hết cách rồi, hôm nay lại bán hết rồi."

Nhưng cho dù là như vậy, anh ta cũng không muốn cứ thế từ bỏ, vẫn muốn thử vận may.

Anh ta đi tới trước gian hàng.

“Ông chủ, xin chào, cho hỏi mỗi ngày chỉ bán mười phần thôi sao?” Vương Henry hỏi, sau đó chỉ vào người ở phía sau, nói: “Đây đều là đồng nghiệp của tôi, bọn họ đều đến đây ăn thử.”

Chương 1366: Quỳ ăn

Lâm Phàm mỉm cười, nói: “Ừ, mỗi ngày chỉ mười phần.”

“Vậy không còn cách nào khác hay sao?” Vương Henry hỏi.

Lâm Phàm: “Có, nhìn thấy tờ áp phích trên tường không? Chỉ cần hiểu được những gì trên đó thì sẽ không cần phải xếp hàng.”

Vương Henry sững sờ, dường như là không kịp phản ứng, nói: “Lần trước sao cậu không nói với tôi?”

“Tôi tưởng anh biết rồi.” Không lẽ lại trách tôi?

Henry nâng bánh kếp lên, nuốt một ngụm nước bọt. Anh ta không đợi được nữa há miệng ra, trong miệng tràn đầy nước bọt, anh ta cảm giác không thể khống chế nổi bản thân nữa rồi.

Cắn một cái.

Hai mắt anh ta mở to, vẻ mặt trở nên dữ tợn, anh ta cảm thấy vị giác của mình đang chịu sự tấn công mà từ trước đến giờ chưa từng có.

Phù phù!

Henry tay nâng bánh kếp, đột nhiên quỳ trên mặt đất. Ngẩng đầu lên, lệ rơi đầy mặt, dường như là nhìn thấy hy vọng trong tuyệt vọng.

“Thực sự rất ngon, tôi dường như nhìn thấy một vị thiên thần đang vẫy tay về phía tôi.”

Những nhà đánh giá ẩm thực Michelin ở xung quanh nhìn bộ dáng cắn chiếc bánh kếp kia cũng đều nuốt nước bọt. Lúc cắn, dầu mỡ lan tỏa trong không khí bay đến đầu mũi của bọn họ, bọn họ cảm thấy bản thân có chút không thể cưỡng lại được.

Không thể chịu nổi nữa!

Tất cả mọi người đều vây quanh trước tờ áp phích, cẩn thận quan sát.

Điểm bách khoa +1

Điểm bách khoa +1

……

Lâm Phàm mỉm cười, bắt đầu làm bánh kếp, khi từng chiếc bánh kếp lần lượt ra lò, mùi thơm đó hoàn toàn nổ tung.

Hắn cảm thấy hình như bánh kếp của mình ngon hơn trước nữa rồi, luôn cảm thấy có chút không giống so với trước đây.

Nhất định là sức mạnh thần bí đã bùng nổ, muốn khiến cho những người nước ngoài này phải quỳ gối nằm dưới hương vị của món ngon này.

Phù phù!

Phù phù!

Những nhà đánh giá ẩm thực Michelin này không cách nào cưỡng lại được sự dụ hoặc của bánh kếp, lúc Lâm Phàm đưa bánh kếp cho bọn họ, bọn họ cảm thấy nội tâm của bản thân hoàn toàn nổ tung, từng người một đều quỳ dưới đất.

“Sao lại có thể ngon như vậy, nếu sau này không được ăn nữa thì phải làm sao đây?”

“Cảm ơn thượng đế đã ban cho tôi món ngon như vậy.”

“A!”

Trên phố Vân Lý, một nhóm người nước ngoài quỳ trong cửa hàng của Lâm đại sư, những chiếc bánh kếp trong tay đối với bọn họ mà nói là vô cùng thần thánh.

Chính bản thân bọn họ cũng không biết tại sao mình lại trở nên như thế này.

Chỉ là một món ẩm thực, lẽ ra chỉ là sự thưởng thức về mặt vị giác, nhưng theo quan điểm của họ thì đây là sự hưởng thụ về mặt tinh thần và tâm hồn.

Cảm xúc tồn đọng sẽ không tự chủ được mà bộc phát, từ đó che lấp hoàn toàn lý trí.

Những người dân xung quanh vô cùng sợ hãi.

“Ôi mẹ ơi, đám người nước ngoài này rốt cuộc là bị làm sao vậy?”

“Điên rồi, điên hết rồi, sao lại quỳ ăn chứ?”

“Bánh kếp của ông chủ nhỏ quả thực rất ngon, nhưng mà bọn họ như vậy còn khoa trương hơn cả chúng ta đó.”

Lúc này, một người dân có tài suy luận lên tiếng.

“Theo hiểu biết của tôi, trước đây ông chủ nhỏ làm bánh kếp cho chúng ta nhất định là đã ẩn giấu đi không ít thực lực, là vì sợ chúng ta sẽ làm ra biểu hiện hơi quá giống như đám người nước ngoài này. Nhưng mà bây giờ tôi thực sự muốn nếm thử bánh kếp mà họ ăn, rốt cuộc trông như thế nào mà có thể khiến họ làm ra hành động như vậy.”

“Mẹ nó, nói rất có lý.”

Trong đám đông, một phóng viên đang trong kỳ nghỉ nhìn thấy cảnh này thì ngay lập tức lấy dụng cụ ra, không ngừng quay chụp đám người điên cuồng này.

Mặc dù anh ta đang trong kỳ nghỉ, nhưng vì thói quen nghề nghiệp nên anh ta vẫn đem theo thiết bị làm việc.

Hơn nữa trong đám người nước ngoài này, anh ta có quen biết một người.

Không phải đây là nhà đánh giá ẩm thực của Michelin hay sao?

Theo anh ta thấy, tin tức này mà ra chắc chắn sẽ gây chấn động.

……

Lâm Phàm làm xong việc thì lau tay, sau đó nhận trà từ Ngô Hoán Nguyệt, bình tĩnh uống một ngụm, sau đó chắp tay ra sau lưng nhìn đám người nước ngoài.

“Được rồi, mọi người giải tán hết đi, không còn chuyện gì nữa rồi.”

Vẻ mặt bình tĩnh đó khiến tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Đám người này ăn bánh kếp của cậu đều trở thành bộ dạng như vậy rồi, chẳng lẽ cậu không nói gì thêm được hay sao?

Vậy cũng quá ngạo mạn rồi đó.

Mà đám người thích hóng hớt này nhất định sẽ không rời đi, đối với bọn họ mà nói thì cảnh tượng hôm nay đã làm mới quan điểm của bọn họ.

Đồng thời còn làm cho bọn họ có một loại cảm giác tự hào.

Việc Lâm đại sư khiến cho người nước ngoài đều phải quỳ để thưởng thức món ăn như thế, hỏi bạn có thấy sợ hay không?

Cho dù có sợ hay không thì dù sao bọn họ cũng cảm thấy sợ rồi đó.

Không lâu sau.

Đám người nước ngoài từ trong khiếp sợ hoàn hồn lại, bọn họ không thể tin được là sẽ làm ra hành động khoa trương như vậy, thế nhưng bọn họ không hề hối hận, bởi vì mùi vị này thực sự khiến bọn họ khó mà quên được.

Mùi vị này, e là bọn họ sẽ khắc ghi suốt đời.

Chương 1367: Nhà hàng thứ hai được đánh giá ba sao ở Trung Quốc

Lúc này, bọn họ mới hiểu tại sao Henry lại tôn sùng cửa hàng nhỏ bé này như vậy. Không, phải gọi là quầy hàng mới đúng.

Bây giờ coi như bọn họ đã hiểu được, loại hương vị này thì ngay cả khi chỉ là một chiếc xe đẩy cũng có thể nghiền ép tất cả các yếu tố khác để chiếm được đánh giá ba sao.

Người nước ngoài nhìn Lâm Phàm, mà Lâm Phàm cũng nhìn đám người nước ngoài này, ánh mắt bình tĩnh đó đã khắc sâu vào trong lòng bọn họ.

Theo như đám người nước ngoài thấy thì đang đứng trước mặt bọn họ không phải là người, mà là Đại Ma Vương trong giới ẩm thực, chỉ dựa vào chiếc bánh kếp đơn giản nhất này là có thể đè bẹp mọi thứ.

Còn về cái gì mà Vua đầu bếp nước Pháp… đều phải quỳ rạp xuống trước mặt Đại Ma Vương này.

……

Hôm sau!

Tất cả mọi người đều không biết hôm qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng lúc mở tin tức ra thì hoàn toàn chết lặng.

‘Tin lạ! Hôm qua tại phố Vân Lý ở Thượng Hải, một đám người nước ngoài đã quỳ trước cửa trên phố Vân Lý.”

‘Bạn bè quốc tế quỳ gối ăn bánh kếp thần bí của Lâm đại sư’

‘Mười một nhà đánh giá ẩm thực của Michelin quỳ gối trước bánh kếp’

……

Lúc cư dân mạng nhìn thấy tin tức thì lập tức nổ tung.

“Mẹ kiếp, thật hay giả vậy? Không cần khoa trương như vậy chứ!”

“Ôi mẹ ơi, thực tế dù sao so với tiểu tuyết càng thêm ly kỳ đó nha. Ai nói cho tôi biết rốt cuộc đây là thật hay giả vậy?”

“Ha ha, cười chết tôi mất, Lâm đại sư thật lợi hại, vậy mà lại làm cho đám người nước ngoài này phải quỳ ăn.”

“Đám người nước ngoài này không phải là người bình thường, đều là nhà đánh giá ẩm thực của Michelin đó. Mấy người nói xem bánh kếp của Lâm đại sư không phải là được đánh giá sao rồi đấy chứ!”

“Chắc là không đâu.”

“Cái gì mà không chứ, theo tôi thấy là rất có khả năng này.”

Giới ẩm thực nước Pháp.

Rất nhiều đầu bếp đều mở tin tức ẩm thực để xem những tin tức mới nhất.

Nhưng lúc này, bọn họ nhìn thấy tin tức đến từ Trung Quốc thì đều trợn mắt há mồm.

Đối với Trung Quốc mà nói, sức ảnh hưởng của Michelin có thể không bao trùm hết tất cả mọi người. Thế nhưng đối với họ

thì được Michelin đánh sao thì đó chính là thời khắc đỉnh cao trong sự nghiệp đầu bếp của bọn họ.

“Sao có thể! Đây rốt cuộc là ẩm thực gì mà lại có thể khiến những nhà đánh giá ẩm thực có khẩu vị cực cao này phải quỳ xuống như thế.”

“Oh my God, tôi không dám tin rằng đây là thật.”

Không lâu sau.

Một tin tức gây chấn động giới ẩm thực.

Michelin không tuân theo quy tắc bình thường, vậy mà lần này lại phá lệ dành tặng đánh giá ba sao cho một quán ăn.

“Bánh kếp ba sao của Lâm đại sư ở Phố Vân lý, Thượng Hải, Trung Quốc. Nơi này đáng để một lần đến thưởng thức món ăn ngon.”

“Độ ngon: Chỉ có thượng đế mới có thể thưởng thức món ngon này.”

“Môi trường: Không tồn tại.”

“Phục vụ: Không tồn tại.”

“Độ thoải mái: Không tồn tại.”

“Giá cả: 50 nhân dân tệ.”

“Đề xuất: Ăn một lần bạn sẽ hối hận không kịp, không ăn hối hận cả đời, nhưng cực kỳ khó mua, rất có thể khiến bạn suy sụp.”

Tất cả những đầu bếp trong giới đều trợn tròn mắt khi nhìn thấy lời giới thiệu này.

Đây có còn là Michelin mà bọn họ biết hay không vậy?

Chỉ với cửa hàng nát đó mà cũng có thể đánh giá lên tận ba sao.

……

Phố Vân Lý!

“Anh Lâm, anh được đánh giá là nhà đầu bếp ba sao rồi đó.” Ngô Hoán Nguyệt nhìn thấy tin tức, gương mặt tràn đầy phấn khích.

Cô ấy thấy Lâm Phàm thực sự rất giỏi, người khác thì cả đời cũng chẳng đạt được thành tựu gì, còn anh Lâm lại đạt được dễ như trở bàn tay.

“Hả!” Lâm Phàm không thèm để ý, cảm thấy cũng chẳng có gì.

Ting ting!

Lúc này, Lâm Phàm mới thấy điện thoại có thông báo, là tin nhắn email.

Hắn cảm thấy hơi kỳ lạ, sau đó mở ra, hóa ra là thư mời của Michelin muốn trao giải thưởng cho mình, muốn bản thân ấn định thời gian và địa điểm để đến tham dự.

Lâm Phàm thấy khó hiểu, đi em gái các người! Bản đại sư mỗi ngày đều bận như vậy thì lấy đâu ra thời gian mà tham dự một buổi lễ trao giải cơ chứ.

Sau đó thì đóng email lại, nhưng lại cảm thấy như vậy không được lịch sự cho lắm, sau đó mở ra lại rồi trả lời: “Không có thời gian.”

Sau đó gửi đi.

Vương Henry sau khi thưởng thức được món ngon này thì ngựa không ngừng vó mà trở lại Pháp. Trên đường đi anh ta và những nhà đánh giá Michelin khác đã nhất trí đề cử ba sao.

Đối với người bình thường mà nói thì có thể không gây nên quá nhiều sự chú ý.

Nhưng đối với giới ẩm thực Trung Quốc mà nói lại mang tới sóng to gió lớn.

Chỉ cần làm trong giới ẩm thực thì đều biết rằng từ trước đến nay Michelin không hề để ý tới Trung Quốc. Hiện tại Thượng Hải chỉ có một nhà hàng được đánh giá ba sao, đó chính là Đường Các.

Sau khi Đường Các được đánh giá là nhà hàng ba sao Michelin, khách hàng muốn dùng bữa ít nhất phải đặt trước, bình thường đều phải đợi một hai tháng mới được.

Đây cũng là nhà hàng ba sao duy nhất ở trong nước.

Nhưng lần này, một người bán bánh kếp lại được đánh giá ba sao, điều này khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy kinh hãi.

Chương 1368: Sau này làm sao mua được bánh nữa

Tin tức lan truyền rộng rãi trên mạng.

Trong khoảng thời gian ngắn, bánh kếp của Lâm đại sư đã đứng đầu bảng trên hot search. Tất cả mọi người đều biết rằng một nhà hàng khác trong nước đã được Michelin đánh giá ba sao.

Hơn nữa khiến người ta trợn mắt há mồm là nhà hàng được đánh giá ba sao này lại chỉ là một cửa hàng nhỏ bán bánh kếp.

Trong mắt mọi người quả thực đây là một chuyện không có khả năng.

Tiêu chí của Michelin đó là mỗi quốc gia và khu vực đều sẽ có sắp xếp thứ hạng riêng, nhưng lần này bánh kếp của Lâm đại sư lại được đưa vào tiêu chí của thế giới.

Có nghĩa là trên tiêu chí của mỗi quốc gia và khu vực đều có bánh kếp của Lâm đại sư ở trong đó.

Nếu như Lâm Phàm biết thì sẽ cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Nhớ lại lúc mới bán bánh kếp, mục tiêu của bản thân không phải là mang món bánh kếp này ra toàn thế giới hay sao?

Không ngờ lại đạt được dễ dàng như vậy, điều này thực sự khiến người ta bất đắc dĩ quá mà.

Ngô Hoán Nguyệt tò mò hỏi: “Anh Lâm, anh từ chối giải thưởng rồi sao?”

Lâm Phàm gật đầu: “Đúng vậy, từ chối rồi. Không phải chỉ là một giải thưởng thôi sao? Không có hứng thú.”

Triệu Chung Dương bội phục đến mức suýt chút nữa quỳ xuống trước mặt Lâm Phàm: “Anh Lâm, người khác thì phải tranh nhau đến bể đầu, anh thì hay rồi, nhìn cũng không nhìn. Để người khác biết được thì thật sự là sẽ tức chết thôi.”

Lâm Phàm cười: “Bình thường thôi, thực ra cũng chẳng có gì to tát cả, lẽ nào các người còn không biết bánh kếp của tôi thế nào sao? Không cần trao giải thưởng thì tôi cũng có thể tự chứng mình bản thân.”

Lời nói này không hề có vấn đề gì cả.

Trên mạng.

“Ôi mẹ ơi, tôi không biết nên nói gì nữa rồi, ngay cả bánh kếp cũng được đánh giá ba sao.”

“Mẹ nó, các cô bán hàng rong chỗ của tôi cung theo kịp thời đại rồi, vậy mà lại dán quảng cáo bánh kếp Michelin ở trước gian hàng của họ.”

“Đáng sợ!”

“Lâm đại sư thật giỏi, không còn gì để nói nữa rồi.”

Đối với cư dân mạng mà nói, tin tức trên mạng cũng chỉ là thứ để bọn họ xem náo nhiệt mà thôi.

Nhưng lần này lại khác, Lâm đại sư là đang truyền bá danh tiếng, hiển nhiên là để mang vinh quang cho đất nước.

Dùng bánh kếp để khiến một đám người đánh giá ẩm thực của Michelin phải quỳ ăn, tôi muốn hỏi, trên thế gian này còn có ai trâu bò hơn nữa không?

Lúc này, Lâm Phàm nhận được cuộc gọi của Vương Minh Dương.

“Cmn, người anh em, cậu thực sự quá tài giỏi rồi!”

“Tạm được, kích động như vậy làm gì chứ?”

“Vãi, tôi không chịu nổi nữa rồi, cái tên này giả bộ quá giỏi, đến bánh kếp còn có thể bị cậu làm cho đám người đánh giá của Michelin đánh giá ba sao, tôi thực sự phục cậu rồi đó.”

“Anh kích động như vậy làm gì chứ, không phải chỉ là một tổ chức nước ngoài thôi sao? Có gì ghê gớm đâu.”

Hai người trò chuyện một lúc, Vương Minh Dương cảm thấy bản thân sắp không chịu nổi người anh em này của mình nữa rồi.

Thực sự quá biến thái mà.

Sau đó liên tiếp mấy cuộc điện thoại gọi đến, tất cả đều là chúc mừng.

Chỉ là Lâm Phàm ngược lại không hề để tâm chút nào, theo hắn thấy thì cho dù là được Michelin đánh sao thì cũng chẳng có gì đáng để kiêu ngạo cả.

Hắn còn biết một trong tám loại ẩm thực lớn là ẩm thực Giang Tô, thế nhưng mà bản thân hắn khiêm tốn như vậy rồi thì cũng không cần nói nữa.

Những chủ cửa hàng xung quanh đều nở nụ cười, bọn họ đến nói lời chúc mừng, theo bọn họ thấy thì ông chủ nhỏ đúng là nghịch thiên rồi. Hơn nữa khiến bọn họ vô cùng tự hào đó là nhà hàng ba sao Michelin thứ hai ở trong nước lại đang ở bên cạnh họ.

Hôm sau!

Ngày hôm nay những ông chủ cửa hàng đã đến từ rất sớm, mở cửa kinh doanh giống như trước đây.

Nhưng hôm nay, bọn họ phát hiện tình hình có gì đó không đúng lắm.

Tám giờ sáng.

Bên ngoài bỗng rất ồn ào, lúc họ ra bên ngoài xem thì tất cả đều trợn tròn mắt.

Con mẹ nó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Một đoàn người không biết từ đâu kéo tới, bọn họ ở trong Phố Vân Lý nhìn tới nhìn lui khắp nơi.

“Ở đây này, bánh kếp Michelin đánh giá ba sao, chính là ở đây.”

“Đây chính là nhà hàng ba sao Michelin thứ hai ở trong nước chúng ta, không biết rốt cuộc sẽ như thế nào.”

“Có thể đến nhà hàng ba sao Michelin ăn uống, đó chính là tượng trưng cho thân phận và địa vị.

…

Điền Thần Côn đến mở cửa từ rất sớm, nhưng lúc nhìn thấy lượng người bên ngoài thì cảm giác thế giới này đã thay đổi

rồi.

Từ đây cho đến cuối phố đều là người, quả thực là khiến người ta cảm thấy choáng ngợp, lượng người đã tăng lên rất nhiều lần so với trước đây.

“Hôm nay đã xảy ra chuyện gì vậy?” Điền Thần Côn ngây người miệng lẩm bẩm.

Triệu Chung Dương: “Tôi thấy đây chắc là hiệu quả mà Michelin mang lại, e là bọn họ đều đến đây để mua bánh kếp.”

“Không phải chứ, nhiều người như vậy, mỗi ngày cũng chỉ bán có mười phần thì bọn họ mua thế nào được?”

Những khách hàng quen thuộc vẫn luôn xếp hàng mua bánh kếp, lúc đến phố Vân Lý thì đứng nguyên tại chỗ, ngây ngốc nhìn tình hình phía trước.

Sau đó truyền đến âm thanh ai oán.

“Tôi biết ngay mà, sau khi cửa tiệm của Lâm đại sư được đánh giá ba sao thì sau này người tới giành bánh kếp với chúng ta sẽ càng nhiều hơn nữa rồi.”

“Mẹ nó cũng đáng sợ quá rồi, như vậy thì sau này làm sao mua được đây!”

Chương 1369: Có cần phải mở rộng hay không?

Lúc Lâm Phàm đến cửa hàng thì cũng bị cảnh tượng trước mắt khiến hắn trợn tròn mắt, nhiều người như vậy, cũng quá là…

Mỗi ngày mười phần.

Quy tắc này không thể thay đổi.

Hôm nay người xếp hàng rất đông, rất nhiều người đều là lần đầu tiên đến đây.

Lúc này có một cô gái mua được bánh kếp, lập tức lấy điện thoại ra chụp ảnh rồi đăng lên vòng bạn bè.

Nhưng rất nhanh đã có một tên đầu cơ chạy qua nói: “Người đẹp, bán bánh kếp cho tôi được không? Tôi ra giá ba ngàn tệ.”

Cô gái lần đầu tiên đến, nghe thấy giá cả này trong nháy mắt cũng sững sờ.

Ba ngàn tệ?

Bánh kếp mà mình mua chỉ tốn có năm mươi tệ.

Sau đó không chút do dự mà bán đi, cô gái không ngờ lại có kẻ ngốc bỏ ra số tiền lớn như vậy để mua bánh kếp có giá năm mươi tệ, quả thực là kẻ ngốc.

Tên đầu cơ vui vẻ rời đi.

Vẻ mặt cô gái đầy ý cười, mà lúc này lại có một tên đầu cơ nữa đến: "Cô gái, có muốn bán chiếc bánh kếp mà lúc nãy cô vừa mua được hay không?"

"Bán cho người khác rồi, ba nghìn tệ lận đó, anh nói xem người đó có ngốc hay không?" Cô gái cười, cô ta không ngờ lần đầu xếp hàng đã có chuyện tốt như vậy, chuyện này nói ra ai mà tin chứ.

"Cái gì? Ba nghìn tệ? Ba nghìn tệ mà cô đã bán bánh kếp cho người khác rồi? Mẹ kiếp! Chao ôi, con mẹ nó, tại sao tôi không đến sớm hơn một chút chứ!" Tên đầu cơ vừa nghe cô gái nói là đã bán với giá ba nghìn tệ thì ngay lập tức có ý nghĩ muốn chết.

Bây giờ giá cả thị trường đã thay đổi.

Sau khi bánh kếp của Lâm đại sư được đánh giá ba sao.

Đám người giàu có kia tranh giành càng thêm kịch liệt, bây giờ giá cả thấp nhất cũng bắt đầu từ 30 ngàn tệ, có rất nhiều người giàu có đang chờ, có báo giá lên tới 60 ngàn thì cũng bán được ấy chứ.

Cô gái này bán với giá ba nghìn tệ, con mẹ nó, đúng là quá thiệt thòi rồi.

Cô gái nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt đang lộ ra vẻ tiếc nuối thì nhanh chóng tránh ra xa, cảm thấy người này dường như bị bệnh thần kinh rồi.

Nhưng mà nghĩ đến ba nghìn tệ, cô gái này trong lòng cảm thấy rất vui vẻ.

Hắn không ngờ phía trước cửa hàng xảy ra chuyện như vậy, thực sự quá sôi động, sôi động đến mức khiến người ta sợ hãi.

Mà theo Lâm Phàm thấy, e là đây mới chỉ là bắt đầu, chờ quyển hướng dẫn toàn cầu của Michelin được truyền bá rộng rãi, đến lúc đó e là sẽ càng dọa chết người ta.

Quy tắc mỗi ngày chỉ bán mười phần, sớm đã làm cho người ta cảm thấy suy sụp rồi.

Có không ít người cũng muốn đến nếm thử, trải nghiệm một chút, vừa thấy nhiều người như vậy, hơn nữa mỗi ngày chỉ bán mười phần thì đã khiến bọn họ lập tức không còn hứng thú nữa.

Nhưng khi họ nhìn thấy người mua được bánh kếp đang ăn thử tại chỗ, còn lộ ra vẻ mặt khoa trương kia, khiến cho bọn họ sợ đến ngây người, đây mẹ nó rốt cuộc là sao? Có cần làm quá lên như vậy không.

Cho dù ngon đến mức nào cũng không thể có biểu hiện như vậy được.

Bây giờ tất cả những điều này đã đảo lộn hoàn toàn nhận thức của bọn họ.

Trên mạng.

“Mẹ kiếp, thật bái phục mà, tôi chưa bao giờ thấy cửa hàng bánh kếp nào lại có nhiều người xếp hàng như vậy, đây là bao lâu chưa được ăn bánh kếp rồi?”

Một cư dân mạng rất phẫn nộ, nên đã đăng lên một bức ảnh.

Một số cư dân mạng không hiểu biết khi nhìn thấy cảnh này, họ thực sự là bị dọa cho sợ rồi, theo bọn họ thấy thì đây quả thực là quá nghịch thiên rồi.

“Cho dù là những cửa hàng nổi tiếng trên mạng bỏ tiền mời người đến xếp hàng, cũng không nhiều đến như vậy.”

“Biết cái rắm, đây là cửa hàng của Lâm đại sư, cửa hàng thứ hai được Michelin đánh giá ba sao ở trong nước, có hiểu không vậy?”

“Mỗi ngày chỉ bán mười phần, cho dù thân phận anh có giỏi đến mức nào cũng tuyệt đối không thể làm cho Lâm đại sư bán

thêm một phần."

"Khoác lác, tôi mẹ nó không tin, người giàu nhất đến không lẽ hắn ta còn không ngoan ngoãn bán."

"Lầu trên, anh bị thiểu năng trí tuệ sao, còn giàu nhất? Cho dù người giàu nhất đến cũng vô dụng, có tin không?"

Trên mạng nhốn nháo, đối với hầu hết cư dân mạng mà nói, điều này thực sự quá không khoa học, nhưng đối với những người hiểu biết thì việc mua được bánh kếp của Lâm đại sư, quả thực khó càng thêm khó.

Cho dù là bọn đầu cơ chợ đen cũng chưa chắc đã có cơ hội, bởi vì bọn họ còn phải dựa vào vận may, cho dù có thì giá cả cũng cao ngất ngưởng, không phải đại gia thì bọn họ hoàn toàn ăn không nổi.

Phố Vân Lý.

Điền Thần Côn rất bất lực: "Cậu nói xem, chúng ta liệu có cần phải mở rộng cửa hàng nữa hay không?"

Lâm Phàm: "Mở rộng làm gì? Tôi cảm thấy bây giờ cũng rất tốt mà."

"Đây mà còn tốt sao? Cậu không nhìn xem lượng người của hôm nay đi, có thể nói là bùng nổ luôn rồi đấy, cửa hàng nhỏ nảy của chúng ta sắp không chứa nổi nữa rồi." Điền Thần Côn nói.

Chương 1370 - Tuyển thủ quốc gia đến tiệm

Đạo hữu ơi, tặng truyện ít kim phiếu nha, cám ơn nhiều lắm luôn

Chương 1370: Tuyển thủ quốc gia đến tiệm

"Ôi." Lâm Phàm thở dài, lộ ra vẻ bất đắc dĩ, "Không ngờ lại như vậy, ông nhớ lại xem, lúc đó hai chúng ta mở cửa hàng, cũng chính là cuộc sống ngày đây mai đó, kiếm chút tiền sống

cuộc sống nhàn hạ. Thế nhưng ông nhìn bây giờ xem, nhiều người như vậy thì áp lực rất lớn, thật hối hận khi lúc đó mở cửa hàng, nếu sớm biết sẽ như vậy thì tôi đã không tiếp tục bán hàng rồi."

"Đừng như vậy, anh Lâm, mọi người đều người một nhà, đừng làm tổn thương nhau nữa." Triệu Chung Dương vừa nghe vậy vội vàng xua tay, vẻ mặt sợ hãi, là vì sợ bị anh Lâm làm cho ngộ thương.

Cậu ta phát hiện bây giờ kỹ năng giả bộ làm màu của anh Lâm càng ngày càng cao, không cẩn thận là có thể bị khiến người ta tổn thương.

Lâm Phàm bất lực lắc lắc bả vai, đây hoàn toàn không phải là giả vờ, mà thực sự là như vậy.

Ngày hôm sau!

Lâm Phàm nhìn bên ngoài vẫn đông nghịt người thì cũng cảm thấy đau lòng không nói nên lời, nhiều người chờ như vậy, mỗi ngày mình lại chỉ bán mười phần, như vậy tốt thật sao?

Nếu bởi vì nguyên nhân mỗi ngày chỉ bản mười phần gây ra bạo loạn, liệu hắn có bị đánh hay không?

Vấn đề này cứ quanh quẩn trong đầu, không thể thoát ra được.

Với những người dân lâu năm mà nói, bọn họ thật sự không muốn nói thêm gì nữa, nói thêm nữa thì đều là tội.

Như vậy dễ dàng không?

Nhìn tình hình lúc này, người đông nghìn nghịt, đây là muốn dọa chết ai chứ? Sau này muốn mua bánh kếp sẽ giảm tuyến tính, được không?

Buổi chiều.

Ngô Hoán Nguyệt: "Anh Lâm, có rất nhiều người khiếu nại, họ đều nói rằng không nên chỉ bán mười phần như thế."

Lâm Phàm bất đắc dĩ nhìn Ngô Hoán Nguyệt, biết làm sao được, mười phần đã là rất tốt rồi, nếu tăng thêm số lượng thì bản thân không phải là sẽ bận chết hay sao?

"Ồ, Cẩu gia lại ra ngoài rồi đúng không?" Lâm Phàm đổi chủ đề hỏi.

“Ra ngoài rồi, mỗi ngày sáng sớm đều chạy ra ngoài, cũng không biết là làm cái gì, bình thường đều đến buổi chiều mới nhìn thấy.” Triệu Chung Dương nói.

Hắn phát hiện ra hành vi kỳ lạ của Cẩu gia, vốn dĩ là muốn phát trực tiếp cuộc sống của Cẩu gia, nhưng ai mà ngờ được chân của Cẩu gia lại chạy có thứ tự như vậy, chớp mắt cái là mất tăm không thấy tăm hơi, thực sự là không tìm thấy được.

Trong lòng Lâm Phàm vẫn đang băn khoăn về nhiệm vụ, chỉ là không biết nhiệm vụ này không biết bao giờ mới có thể hoàn thành.

Cẩu gia đẳng cấp cao thượng, mẹ nó, rốt cuộc là phải cao thượng bao nhiêu.

Đúng lúc này.

Một đám người xuất hiện trước cửa cửa hàng.

“Lâm đại sư.” Thôi Quốc Dân dẫn theo đội viên của mình, khuôn mặt đầy ý cười đứng trước cửa.

Lâm Phàm nhìn thấy người đến lập tức sững sờ: “Anh… anh…”

Tiêu rồi, hắn không biết người trước mặt này là ai.

Thôi Quốc Bân vẻ mặt tuyệt vọng: “Lâm đại sư, chúng ta nói chuyện trên điện thoại rất vui vẻ mà, sao cậu lại quên tôi nữa rồi?”

“À, Thôi Quốc Bân, ngại quá, đầu óc nhất thời không phản ứng kịp.” Lâm Phàm lúng túng cười: “Nào, nào, mau vào trong đi.”

Thôi Quốc Bân mặt đầy ý cười, sau đó dẫn các đội viên đi vào.

“Xin chào, Lâm đại sư, tôi là Hứa Tùng.”

Lâm Phàm nhìn người thanh niên trước mắt, không nhịn được cười nói: “Tôi biết cậu, tôi xem ảnh của cậu ở trên mạng rồi, trông khá đẹp trai.”

Hứa Tùng cảm thấy hơi xấu hổ, tuy nhìn hai người có vẻ đều là người trẻ tuổi, nhưng khi đối diện với Lâm đại sư trước mặt thì luôn cảm thấy hơi căng thẳng.

Sau đó những nhân viên khác cũng tự mình giới thiệu, bọn họ đều rất ngưỡng mộ kỹ năng của Lâm Phàm, vô cùng bội phục hắn.

Lần này đến Thượng Hải, mục đích chính đó là xem vết thương cho Hứa Tùng, còn mục đích kế chính là cùng Lâm đại sư đánh một hai trận bóng, xem sự chênh lệch thực lực.

Thôi Quốc Bân cười nói: "Lâm đại sư, chỗ này của cậu thực sự quá ghê gớm rồi đó, cửa hàng thứ hai ở trong nước được Michelin đánh giá ba sao, hơn nữa còn đánh bóng bàn giỏi như vậy, thật là quá lợi hại."

Lâm Phàm cười: "Tạm được thôi." Sau đó nhìn về phía Hứa Tùng: "Đây là bệnh cũ ở chân cậu ấy phải không?"

Thôi Quốc Bân giật đầu: "Là bệnh cũ, trước đây từng bị thương, bởi vì thi đấu với cường độ quá lớn, không nghỉ ngơi tốt nên để lại mối tai họa tiềm ẩn, từng đi khám rất nhiều bác sĩ, tuy có chút hiệu quả nhưng không có cách nào chữa khỏi tận gốc được."

"Ngồi xuống đi, tôi xem thử." Lâm Phàm sờ chân Hứa Tùng, sau đó gật đầu: "Không phải vấn đề lớn, không sao đâu, có thể chữa khỏi tận gốc."

Hứa Tùng có chút không dám tin: "Lâm đại sư, thực sự có thể chữa trị sao?"

Thôi Quốc Bân ở một bên vỗ đầu Hứa Tùng: "Nhóc con, cậu nghi ngờ cái gì, Lâm đại sư là thần y đấy có biết không? Trước đây lúc Lâm đại sư khám bệnh miễn phí, không biết đã chữa được biết bao nhiêu căn bệnh khó chữa."

Trước khi đến Thượng Hải, Thôi Quốc Bân đã điều tra rất nhiều tin tức về Lâm đại sư ở trên mạng, lúc nhìn thấy trong lòng vô cùng khiếp sợ.

Cảm giác người này, có đôi khi so sánh thì thực sự không có cách nào để so sánh, quả thực là người so với người khiến người ta tức chết.

Hứa Tùng sờ đầu: ""Anh Thôi, tôi nào có hoài nghi, chỉ là kinh hỉ mà thôi."

Nếu là người khác xoa đầu thì cậu ta sớm đã trở mặt rồi, nhưng đây là anh Thôi mà cậu ta kính yêu nhất, cũng là người dẫn đường cho cậu ta. Cho dù đánh cậu ta thì cậu ta cũng không một lời phàn nàn.

Đây chính là tâm lý chịu phục.

Chương 1371: Không hổ là thần y

Triệu Chung Dương đang trông chừng tiệm thì thấy vận động viên bóng bàn quốc gia, lập tức trở nên rất hứng phấn, sau đó hỏi: " Anh Lâm, tôi có thể mở phát sóng trực tiếp được hay không?"

Lâm Phàm: " Cậu cứ hỏi xem người ta có ý kiến gì hay không, nếu như người ta không có ý kiện gì thì có thể mở."

Thôi Quốc Bân cười: "Không có việc gì, chúng tôi cũng đâu phải minh tinh gì nổi tiếng, cứ tùy tiện mở đi."

Được sự đồng ý, Triệu Chung Dương thoải mái vô cùng, nóng lòng mở điện thoại lên gõ tiêu đề.

"Cao thủ bóng bàn quốc gia tụ hội ở phố Vân Lý, người đi ngang qua, không nên bỏ lỡ."

Phát sóng trực tiếp vừa mở, đã có một đống người tràn vào xem.

" Con mẹ nó, anh Dương, là cao thủ bóng bàn nào vậy?"

" Ôi trời, đây không phải là Thôi Quốc Bân sao?"

"Đây là, Hứa Tùng?"

" Đậu xanh, chỗ này tụ tập nhiều tuyển thủ bóng bàn hạng nhất như vậy làm gì, không phải là định một mình đấu với Lâm đại sư đó chứ?"

" Mẹ kiếp, Lâm đại sư là một tên biến thái, ai dám cùng hắn ta khiêu chiến cơ chứ?"

Triệu Chung Dương trước mặt mọi người cầm điện thoại di động lắc lắc: " Đến đây, mọi người đến chào fan hâm mộ của tôi một cái nào."

Thôi Quốc Bân chưa bao giờ tham gia phát sóng trực tiếp, nhưng tham gia chương trình không ít, lúc này một mặt đầy ý cười: “ “Chào mọi người, tôi là Thôi Quốc Bân.”

Phòng phát sóng trực tiếp lập tức vỡ òa.

“Đúng là Thôi Quốc Bân rồi, bọn họ đến chỗ Lâm đại sư đây rốt cuộc là chuẩn bị làm gì?”

“Chờ mong quá đi.”

Hứa Tùng cũng chào hỏi: “Lần này đến chỗ Lâm đại sư đây là muốn nhờ Lâm đại sư xem giúp vết thương cũ. Lâm đại sư nói vết thương cũ này rất dễ trị, sau này khi chơi bóng cũng không gây khó khăn nữa.”

“Cái gì, xem bệnh?”

“ Đúng vậy, đây là bệnh cũ của Hứa Tùng, thỉnh thoảng sẽ tái phát một hồi, giải vô địch Châu Á lần trước là bởi bệnh cũ tái phát nên bị đội tuyển Nhật Bản cho ăn hành, nếu như vết thương lành rồi thì khẳng định sẽ cúp cướp về tay thôi.”

“ Vậy thì tìm đúng người rồi, Lâm đại sư chính là thần y, không có bệnh nào không trị được.”

“ Chẳng lẽ sắp có một trận giao lưu với Lâm đại sư sao, thật là mong chờ quá đi.”

Trong phòng phát sóng trực tiếp, chẳng mấy chốc lượt xem đã tăng lên đáng kể. Tuy rằng tuyển thủ bóng bàn cũng không phải minh tinh gì, nhưng người yêu thích bóng bàn cũng không ít, hơn nữa người quản lý app cũng biết được điều này.

Lập tức cho Triệu Chung Dương lên thẳng đề cử ở trang chủ, chỉ cần mở trang chủ là đã thấy được.

Mặc dù Triệu Chung Dương là streamer lão làng, nhưng mà tiết mục rất là bất thường, không có tiết mục nòng cốt. Thế nhưng mỗi lần phát sóng trực tiếp đều có thể hù chết một đám người.

Dù sao hắn cũng là người ở cùng Lâm đại sư, vì vậy những người hắn tiếp xúc, có thể coi là người bình thường được sao.

Thôi Quốc Bân rất quan tâm tới Hứa Tùng, sau đó hỏi: “Lâm đại sư, khi trị liệu có cần vật dụng gì hay không?”

“ Không cần, trước tiên tôi sẽ tiến hành xoa bóp một chút, sau đó kê một số loại thuốc trung y, như vậy thì cậu ấy sẽ khỏi chỉ sau một hai đợt điều trị thôi.” Lâm Phàm cười nói. Tình huống bây giờ của Hứa Tùng nếu dựa vào biện pháp trị liệu thông thường thì chỉ cần nửa năm là có thể bình phục.

Nhưng mà đối với những tuyển thủ bóng bàn quốc gia hot như vậy, việc nghỉ lâu như thế thì làm sao có thể.

Hai tay Lâm Phàm nhấn nhấn vào chân Hứa Tùng, dùng một loại thủ pháp xoa bóp tương đối cổ xưa để uốn nắn. Mà lực lượng thần bí thông qua đó cũng từ từ được rót vào, giúp lưu thông mạch máu, đả thông những động mạch bị tắc.

Đám người Thôi Quốc Bân đứng một bên nhìn, nhìn một hồi cũng không nhìn ra cái gì.

Thế nhưng bọn hắn nghĩ, thần y chính là thần y, nếu như thực sự có thể xem hiểu, vậy chẳng phải ai ai cũng là thần y hay sao.

Sau hai mươi phút, Lâm Phàm dừng động tác trong tay lại, viết xuống giấy một phương thuốc.

“Tốt, sau khi trở về, đến tiệm thuốc bốc theo toa thuốc là được, mỗi ngày uống thuốc đúng giờ, tận lực nghỉ ngơi một tuần lễ. Đến lúc đó, thuốc đến bệnh trừ, tật xấu gì cũng không có.” Lâm Phàm nói.

Hứa Tùng cảm thấy chân mình khoan khoái, hơi nóng nóng, cảm giác thoải mái hơn trước rất nhiều.

Một đội viên đứng bên cạnh, trợn mắt nhìn rồi nói: “Lâm đại sư, vậy là xong rồi sao?”

Thôi Quốc Bân trừng mắt liếc: “ Nói cái gì vậy? Lâm đại sư là thần y, còn có thể sẩy tay hay sao?” Sau đó hắn nhìn về phía Hứa Tùng: “ Cảm giác thế nào?”

Sắc mặt Hứa Tùng kinh ngạc: “Anh Thôi, em cảm giác đỡ hơn nhiều rồi, chân có hơi nóng một chút, giống như là vừa xông trong phòng xông hơi đi ra vậy.”

Phòng phát sóng trực tiếp.

“ Cmn, thật đúng là trâu bò quá, Lâm đại sư xuất thủ đúng là kinh thiên động địa mà.”

“ Đậu xanh, tôi cũng tự mình ấn ấn mấy cái, sao ngoài đau ra thì chả có cảm giác gì vậy?”

“ Chậc chậc, ông mà cũng có thể so sánh với Lâm đại sư sao? Lâm đại sư người ta là thần y đó có biết không?”

“ Ha ha, nếu vết thương cũ của Hứa Tùng khỏi rồi, vậy thì sức chiến đấu của anh ấy sẽ tăng khủng khiếp cho mà coi. Đến lúc đó, xem cái tên Kazumei Shinpei kia chịu được nổi không.”

“ Lầu trên khỏi phải nhắc đến Kazumei Shinpei, theo tôi được biết thì tên kia sau khi trở lại Nhật Bản đã trung thực hơn nhiều rồi. Theo tin tức bên Nhật Bản đưa tin, hắn không đi luyện tập nữa rồi, giống như là bị Lâm đại sư phủ bóng đen trong đầu, dường như muốn đổi nghề luôn rồi.”

“ Đậu xanh, thiệt hay giả vậy cha?”

…

Chương 1372: Hoạt động một chút

Giống như những gì người trong phòng phát sóng trực tiếp đã nói, Kazumei Shinpei quả thực bị Lâm Phàm phủ bóng mờ Khi gã trở lại Nhật Bản, cũng không có hưởng thụ được đãi ngộ của anh hùng, ngược lại còn nhận lại rất nhiều lời chỉ trích và trào phúng.

Giành chức vô địch tại Giải vô địch châu Á quả thực là điều đáng tự hào, nhưng mấu chốt là anh ta bị một tay nghiệp dư đánh bại ngay trên sóng truyền hình Thượng Hải, nói ra cũng đến là nực cười.

Tâm trạng của Hứa Tùng bây giờ thực sự rất thoải mái, anh ta tin rằng chỉ cần vết thương cũ của mình lành lại là có thể trở thành kẻ bất khả chiến bại. Trong mắt Hứa Tùng bây giờ lập lòe chiến ý, lần thi đấu tiếp theo, anh ta nhất định phải cho đội tuyển Nhật Bản biết tay.

Đương nhiên, bây giờ anh ta rất cảm kích Lâm đại sư. Mặc dù thương thế hiện tại chưa hoàn toàn bình phục, nhưng anh ta tin tưởng, thần y Lâm đại sư sẽ chữa trị khỏi cho hắn.

Triệu Chung Dương: “ Nào nào, mọi người đứng gần lại đi, để tôi chụp cho mọi người một bức ảnh.”

Thôi Quốc Bân: “ Vậy cũng tốt, tôi sẽ đăng bức ảnh này lên Weibo, không thì lãnh đạo lại nghĩ tôi dẫn cả đội ra ngoài đi chơi thì chết.”

Lâm Phàm và Thôi Quốc Bân ngồi cạnh nhau, các đội viên còn lại đứng ở phía sau.

“ Kim chiii!”

Xoạt xoạt!

Chụp xong ảnh, Triệu Chung Dương gửi ảnh cho tất cả các đội viên, mỗi người đều nóng lòng đăng ảnh lên Weibo của mình.

Đối với một số đội viên mà nói, bọn họ đây là đang bú fame của Lâm đại sư, nhất định phải tranh thủ một ít tiếng tăm này.

Hứa Tùng up ảnh lên Weibo của mình: “ Cảm tạ Lâm đại sư chữa trị vết thương cũ cho tôi.”

Đương nhiên, khi up cái post này lên, các cư dân mạng đều cười phá lên.

Kỹ thuật bóng bàn của Lâm đại sư đã rõ như ban ngày, nếu như không phải xem trận đấu trước đó thì ai cũng nghĩ rằng Lâm đại sư nhất định bị đánh cho tơi bời. Nhưng bây giờ, mọi người đều cho rằng đám người Thôi Quốc Bân là đang tự đi tìm đường chết.

Giữa trưa.

Lâm Phàm dẫn theo mọi người đi ăn cơm, người tới là khách, sao có thể không chiêu đãi. Ngược lại, Điền Thần Côn còn vui mừng vô cùng, cái gì hắn cũng không quan tâm, chỉ có mỹ thực là chân ái.

Sau khi ăn uống no say.

Thôi Quốc Bân cười nói: “Lâm đại sư, chúng ta tìm sân bóng luyện tập một chút đi?”

Lâm Phàm nhìn Thôi Quốc Bân không khỏi nở nụ cười: “ Cái này cũng không ổn lắm đâu.”

“Ai nha, có cái gì không ổn chứ, tôi nói cho cậu nghe, cậu có thể đánh cho tên tuyển thủ Nhật Bản kia thất bại thê thảm thì cũng có thể đánh cho bọn tôi thê thảm thôi. Nếu như cậu vẫn

không tin, chúng ta có thể đi luyện tập thử xem, nhờ cậu xem luôn thực lực đội tuyển quốc gia bọn tôi như thế nào."

Hứa Tùng che mặt. Thôi chết rồi, anh Thôi quá chén lại khoác loác nữa rồi.

Đây không phải luyện tập thử, mà đây rõ ràng là đi tìm đường chết mà.

"Được, vậy thì luyện một chút." Buổi chiều tạm thời cũng không có việc gì, vậy thì phải luyện tập với tuyển thủ bóng bàn quốc gia cho tốt mới được.

Thuận tiện thì hoạt động cơ thể một chút.

Thượng Hải, một sân chơi bóng bàn.

Sân thi đấu bóng bàn này tương đối nổi danh, chiếm diện tích khá lớn, khi đám người Lâm Phàm đến, nhân viên quầy tiếp tân nhìn mà trợn tròn cả mắt.

Cậu ta thân là nhân viên sân thi đấu bóng bàn, quy tắc cơ bản nhất đó là phải hiểu biết về bóng bàn, vậy thì sao có thể không biết những tuyển thủ thi đấu bóng bàn nổi tiếng này được chứ.

Thời Quân Bân thân là huấn luyện viên của toàn đội cho nên thường xuyên xuất hiện trên các loạt tin tức, cậu ta làm sao có thể không biết.

Nhất là Hứa Tùng kia càng rất quen thuộc, là tuyển thủ bóng bàn mà cậu ta thích nhất, khi xem giải Vô Địch Châu Á, Hứa Tùng bị tuyển thủ Nhật Bản hạ gục, lòng cậu ta đau đớn vô cùng.

Ánh mắt cậu ta thay đổi một chút, nhìn thấy người đang đi bên cạnh các tuyển thủ, tim cậu ta càng đập đùng đùng lên.

Đây không phải Lâm đại sư hay sao?

Hắn cảm giác chính mình trong lòng lúc này có chút không ổn, cảm giác kích động quá mức rồi.

Lâm Phàm nhìn nhân viên tiếp tân, không khỏi cười ra hiệu một tiếng để cho đối phương không có la toáng lên, sau đó hỏi: "Có phòng không"

"Có, có." Nhân viên tiếp tân lập tức gật gật đầu, những người này đều là thần tượng của cậu ta đó.

Nhất là Lâm đại sư, càng là thần tượng trong các thần tượng.

Tại trên truyền hình Thượng Hải, một màn đánh cho tên tuyển thủ Nhật Bản kia tơi bời, cậu ta vĩnh viễn không quên được, thực sự quá khủng bố rồi.

Lâm Phàm cười nói: "Vậy phiền phức cậu mở giúp một phòng."

" Được, được." Nhân viên tiếp tân vội vàng phục vụ, tốc độ này cũng khiến người khác phải sợ, sau đó thận trọng nói: " Lâm đại sư, tôi, tôi là fan cuồng của anh, đợi lát nữa tôi có thể chụp với ảnh một tấm ảnh được không?"

" Được, không có vấn đề gì."

Nhân viên tiếp tân cười: "Cảm tạ, Lâm đại sư."

Hắn thấy, chính mình thật sự là quá may mắn, cũng không biết nên nói gì nữa.

Chương 1373: Thích tìm ngược

Khi dẫn mọi người cùng Lâm đại sư đến phòng thi đấu, hắn còn chuẩn bị thêm một ấm trà, một mâm trái cây, sau đó nhanh chóng đi gọi điện cho ông chủ.

Cũng không phải là từ khi mở sân đấu bọn họ chưa nhìn thấy minh tinh bao giờ, chỉ là lần này cả một đội tuyển bóng bàn quốc gia tới đây như thế, chuyện này làm sao có thể là chuyện nhỏ cho được.

" Ông chủ, ông chủ! Có chuyện lớn rồi."

" Làm sao, có chuyện gì?"

" Lâm đại sư cùng cả một đội tuyển bóng bàn quốc gia tới đây, cả Thời Quân Bân cũng tới, hiện tại đang ở trong sân đấu bóng của chúng ta."

" Cái gì? Chờ một chút, tôi tới bây giờ."

Ông chủ nghe thấy lời này một cái thì trở nên rất hưng phấn, hắn chính là bởi yêu thích bóng bàn nên mới mở sân này. Bây giờ nghe tin tuyển thủ siêu sao mà mình yêu thích tới sân của mình, làm sao có thể không kích động cho được. Cho nên ông

ta lập tức buông hết việc trong tay, nhanh chóng đến sân đấu bóng.

Quả thực là quá may mắn.

Bên trong phòng.

Lâm Phàm cầm vợt đánh bóng: " Ai muốn lên trước nào?"

Các tuyển thủ đều lặng im không nói, chẳng ai muốn mình là người lên chịu chết đầu tiên cả. Bọn hắn sao có thể không biết thực lực của Lâm đại sư, tự dưng đi lên không phải là đi chịu chết hay sao.

Tất cả cũng là do huấn luyện viên uống chút rượu, nhất định phải thi đấu hữu nghị, cái này cũng thật là lúng túng quá đi.

Đây rõ ràng là muốn bị đánh bại thảm hại mà.

Triệu Chung Dương sớm đã mở phát sóng trực tiếp lên.

Bên trong phòng phát sóng trực tiếp, đám cư dân mạng sôi trào.

" Mẹ kiếp, thật sắp bắt đầu rồi kìa."

" Đây chính là long tranh hổ đấu đó, Lâm đại sư sẽ không một mình cân cả đội đấy chứ?"

" Tôi cảm giác khả năng cao là một người cân một đội đó, cái đội tuyển bóng bàn này sắp lâm nguy rồi."

" Tôi thấy không đâu, nhỡ đâu Lâm đại sư sẽ nhường một chút thì sao?"

" Ông đây là nằm mơ hả? Nếu như Lâm đại sư thật sự nhường bóng, tôi đăng clip mình ăn phân cho mấy người xem."

" Ngồi hóng cảnh ông ăn phân."

…

" Các cậu làm sao vậy? Tiểu Từ, cậu lên trước đi." Thôi Quốc Bân trực tiếp lâm trận điểm binh .

"Ơ hớ?" Tiểu Từ ngây ngẩn cả người, sau đó lắc đầu, nói: "Huấn luyện viên, nếu không thì để em sau đi."

Bên trong đội tuyển, anh ta cũng rất có thực lực, mặc dù không có lợi hại như đàn anh Hứa Tùng, nhưng thực lực cũng

là không thể coi thường.

Nếu như là người khác, hắn chắc chắn là không sợ hãi chút nào, đánh thì đánh thôi.

Nhưng bây giờ, trước mặt hắn là Lâm đại sư, hắn quả thực có chút lúng túng, không dám đi lên đối đầu, ngộ nhỡ Lâm đại sư không nương tay, lại cho hắn một bảng trắng, vậy thì đó mới thật sự là mất mặt.

“Nói nhảm cái gì vậy, cậu lên trước đi.” Thôi Quốc Bân trừng mắt liếc.

Tiểu Từ vươn thẳng đầu, không thể làm gì hơn: “Lâm đại sư, nhớ hạ thủ lưu tình nha.”

Triệu Chung Dương một mực đứng ở bên cạnh để phát sóng trực tiếp.

Các cư dân mạng trong phòng phát sóng trực tiếp lập tức nở nụ cười.

“Ha ha, chết cười tôi rồi, Từ Dương, anh ta sợ hãi luôn rồi kìa.”

“ Sao có thể không sợ cho được chứ, đợi lát nữa bị Lâm đại sư đánh cho không phân biệt được phương hướng.”

“Đột nhiên tôi cảm giác đội tuyển quốc gia thật đáng thương, vậy mà gặp tên Đại Ma Vương này.”

Lâm Phàm cười: “Yên tâm, chắc chắn sẽ thủ hạ lưu tình. Được rồi, cho anh phát bóng trước đó.”

Từ Dương: “ Chắc chắn là tôi phát bóng trước rồi, nếu không phải tôi phát, chỉ sợ cả trận này tôi không được đụng đến bóng luôn quá.”

Bắt đầu tranh tài.

Từ Dương hít sâu một hơi, một chút cũng không dám lơi là, giống như là đang thi đấu trên sân đấu chính quy. Hắn chưa bao giờ nghiêm túc như vậy, hơn nữa trong lòng còn có chút khẩn trương, liếc mắt nhìn sự bình tĩnh của Lâm đại sư, cuối cùng cái gì cũng không để ý mà bắt đầu giao bóng.

Lâm Phàm bình tĩnh nhìn quả bóng đang bay tới, sau đó thân mình khom xuống, lập tức vẽ một đường bóng theo phương

ngang.

“ Đậu xanh, Lâm đại sư không cần ác như vậy chứ, vừa mới bắt đầu đã vụt bóng.” Từ Dương trong lòng cũng sắp khóc, áp lực này thực sự quá lớn rồi, nhưng dù thế nào thì anh ta cũng phải đánh trả bóng.

“ Tốt.”

Thôi Quốc Bân vỗ tay, đánh không tệ, so với tuyển thủ Nhật Bản kia thì tốt hơn nhiều rồi, ít nhất không phải ăn bảng trắng.

Chỉ là đột nhiên, tốc độ của Lâm Phàm tăng dần lên.

Tiết tấu thay đổi bất thường, tốc độ của bóng cũng nhanh dần.

Lạch cạch!

Thất bại.

Từ Dương kinh ngạc nhìn Lâm đại sư. Nhìn trên TV là một chuyện, tự mình đối đầu lại là một chuyện khác.

Mới vừa rồi tốc độ đột nhiên tăng lên, cho nên hắn mới không kịp phản ứng đánh trả.

Bên trong phòng phát sóng trực tiếp, các cư dân mạng bắt đầu sôi trào.

“Lâm đại sư quá trâu bò.”

“Từ Dương quả nhiên lợi hại, lại có thể đánh trả Lâm đại sư một quả, so với tên tuyển thủ Nhật Bản kia đã là lợi hại hơn rồi.”

“Ha ha.”

Chương 1374: Mời làm huấn luyện viên

Từ Dương tâng bóng, không quá tự tin nói: “ Lâm đại sư, tôi mà nghiêm túc thì anh phải chuẩn bị đấy.”

Lâm Phàm cười nói: “ Được, đến đi.”

Đây chỉ là Từ Dương tự động viên chính mình mà thôi, hắn nào phải đối thủ của Lâm đại sư.

Mười phút sau.

Từ Dương trực tiếp giơ tay đầu hàng: “ Dừng lại, dừng lại, sau khi cùng Lâm đại sư đánh, tôi cảm thấy chính mình không biết đánh bóng là như thế nào mất rồi.”

Lâm Phàm cười cười, đây là đánh chơi mà thôi, nếu nghiêm túc đánh thật thì hắn cảm giác có thể cho đối phương biết thế nào là ăn bảng trắng.

Ngô U Lan đứng một bên, lập tức mang bình nước cùng khăn mặt tới, sau đó lau mặt cho Lâm Phàm, cái vẻ mặt hạnh phúc kia đủ khiến cho đám người Hứa Tùng một đòn sát thương tâm lý lớn vô cùng.

Chơi bóng đã đánh không lại, giờ hạnh phúc cũng bì không được người ta.

Trực tiếp bị cho ăn hết đợt thức ăn chó này đến đợt thức ăn chó khác.

Mà đối với thực lực của Lâm đại sư, bọn hắn càng có cái nhìn sâu hơn, đây chính là một tên siêu cấp biến thái mà. Ai lên đánh với hắn ta, chính là tự tìm tai vạ.

Thực lực này, thật sự quá khó đánh lại.

Bởi vì tốc độ đánh trả thực sự quá nhanh, căn bản để cho người ta phản ứng không kịp.

…

Đánh tới cuối cùng, kết quả này không cần nhìn cũng đã biết.

Cả đội bên phía Thôi Quốc Bân hoàn toàn bị đánh bại, tất cả mọi người đều bị Lâm Phàm đánh cho thua thảm.

“Lâm đại sư, đã nói là nhường một chút rồi cơ mà, đúng là không nể tình bạn bè gì cả.”

“ Đánh cho tôi đến thân tàn ma dại luôn rồi, kỹ thuật của tôi sao lại phế như vậy cơ chứ?”

Các đội viên từng người ngồi oán trách, nhưng mà trên mặt cũng không có một tia khổ sở, ngược lại còn có chút hưng phấn.

Sau khi bọn hắn cùng Lâm đại sư giao thủ, mới biết được Lâm đại sư là loại biến thái cỡ nào, đơn giản không cách nào dùng lời nói mà hình dung được.

Giống như Lâm đại sư trên Weibo đã nói, nếu như hắn tham gia thi đấu quốc tế, vậy thì môn bóng bàn này thật chẳng có ý nghĩa gì nữa.”

Thậm chí còn rất dễ gây bóng đen tâm lý cho đối thủ bên kia.

Thôi Quốc Bân cười nói: “Lâm đại sư, theo tôi thấy, không bằng cậu tới đội tuyển quốc gia chúng tôi làm huấn luyện viên đi. Chỉ cần cậu tới thì tôi chắc chắn sẽ nhường vị trí của mình cho cậu, tuyệt đối không một câu oán hận nào.”

Lâm Phàm: “ Thôi nào, đừng đùa tôi chứ. Tôi đây mỗi ngày ngồi một chỗ bán bánh kếp vui vẻ như vậy, tự nhiên chạy sang chỗ của anh làm huấn luyện viên làm gì.”

Ngô U Lan chờ ở một bên, yên lặng lắng nghe, không chen một tiếng nào. Cô cảm giác anh Lâm ngày càng lợi hại, đến nỗi đội tuyển quốc gia cũng không phải là đối thủ, điều này khiến trong lòng cô rất là tự hào.

Triệu Chung Dương phát sóng trực tiếp quên cả trời đất, bên trong phòng phát sóng cũng rất ầm ĩ.

Lâm đại sư cùng từng thành viên của đội tuyển quốc gia thi đấu, sao có thể không hưng phấn được chứ.

Hơn nữa kết quả này, thật sự là kinh người, Lâm đại sư một thân một mình, đánh bại toàn bộ người của đội tuyển quốc gia.

Đương nhiên, điều này đối với các cư dân mạng mà nói thì chẳng có gì kỳ lạ. Bọn họ theo Lâm đại sư cũng lâu rồi, cảm giác đối với Lâm đại sư này thật mẹ nó thần kỳ, đây thuộc về

kiểu người cái gì cũng biết, hơn nữa mỗi dạng đều đặc biệt lợi hại.

Thùng thùng!

Ngay tại lúc Lâm Phàm cùng Thôi Quốc Bân đang nói chuyện rất vui vẻ thì ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa.

“ Vào đi.”

Một người đàn ông trung niên đi đến, gương mặt đầy vẻ kích động nói: “ Xin chào mọi người, tôi là ông chủ của sân chơi bóng này, xin chào… chào Lâm đại sư, Thôi huấn luyện viên…”

Chủ tiệm nhìn thấy Lâm đại sư còn có đội viên của đội tuyển quốc gia thì hưng phấn đến mức nhất thời không biết nói cái gì.

Lâm Phàm cười khổ một cái, ông chủ này cũng rất là thích náo nhiệt, nhiệt tình xin chụp ảnh, ký tên, liên tiếp một màn này cũng không thể thoát khỏi.

Nhất là lúc chụp ảnh chung, ông chủ này còn cố ý đi đổi một bộ quần áo đẹp đẽ khác, sau đó mặt lộ ra một nụ cười vô cùng xán lán để chụp ảnh.

Đối với ông chủ sân bóng này mà nói, đây đúng là được hời rồi. Đợi lát nữa in ảnh chụp ra to một chút rồi treo trong nhà thi đấu, nghĩ thôi mà đã hạnh phúc vô cùng.

Đám người Lâm Phàm thấy thời gian cũng không còn sớm nên cũng ra về.

Mà ông chủ cũng nhiệt tình đi phân phó nhân viên lấy thẻ VIP tặng cho mỗi người một thẻ, đây là thẻ để thuê sân miễn phí. Đối với ông chủ mà nói, mặc kệ sau này người ta có tới hay không, nhưng ít ra cũng là để hy vọng người ta tới một chút.

Nói không chừng ngày nào, người ta thật sự đến thì sao.

Phố Vân Lý.

Thôi Quốc Bân nắm tay Lâm Phàm: “ Lâm đại sư, chúng tôi đi trước nha. Thật sự cảm ơn cậu vô cùng, lần sau tới thủ đô phải nhớ cho tôi biết đấy.”

Lâm Phàm kinh ngạc nói: “Hôm nay phải về luôn rồi à?”

“Đúng vậy, đêm nay là phải bay rồi nên không ở lại được, còn phải dẫn bọn họ trở về huấn luyện. Không lâu nữa lại có cuộc thi đấu, phải tăng cường huấn luyện.” Thôi Quốc Bân nói.

Lâm Phàm gật đầu, nói: “Vậy được, không giữ lại các anh nữa, có cơ hội lại đến Thượng Hải nhé.”

Hứa Tùng vẫy tay: “Lâm đại sư, sớm ngày gặp lại.”

“Tạm biệt.”

Lâm Phàm đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, trong lòng hắn cũng rất đắc ý, lại được quen biết một nhóm người tốt. Không biết lần kế tiếp nhiệm vụ mở ra, có thể rút được kiến thức nào hữu dụng hay không.

…

Chương 1375: Cẩu gia sắp tiến hoá

Tổng bộ Michelin tại nước Pháp.

Khi nhân viên công tác nhìn thấy Lâm đại sư hồi âm, cả người đều ngây ngẩn.

Một nhân viên kiểm tra email vẫy vẫy tay: “Lý, anh qua đây một chút, giúp tôi nhìn email tiếng Trung này một chút, tại sao tôi cứ cảm giác như là mình đang nhìn lầm chỗ nào rồi.”

Lý, là một vị Hoa Kiều, thấy vậy bất đắc dĩ nói: “Anh không phải cũng hiểu tiếng Trung sao?”

“Tôi hiểu, nhưng mà tôi sợ là mình nhìn lầm rồi, anh giúp tôi xem, mấy chữ này rốt cuộc là ý gì?”

Người thanh niên Hoa kiều bước tới trước máy vi tính, nhìn email: “Không có thời gian.”

“Thật là không có thời gian? Anh xác định mình không nhìn lầm chứ?”

“ Anh có thể ngừng hoài nghi trình độ tiếng Trung của tôi được không, mặc dù tôi sinh sống tại Pháp, nhưng tiếng Trung của tôi vẫn rất tốt.”

Sau khi người thanh niên Hoa kiều kia rời đi, nhân viên ngoại quốc này triệt để trợn tròn mắt.

Đây là lần đầu tiên anh ta bắt gặp người trực tiếp cự tuyệt giấy chứng nhận. Trong ấn tượng của anh ta, mỗi lần anh ta gửi email đi thì người nhận được sẽ phản hồi lại là những lời cám ơn rất nhiệt tình.

Giống như là cảm ơn thượng đế vậy, thế nhưng email này gửi đến Trung Quốc lại chỉ đổi lại mấy chữ phản hồi này.

Chuyện này cũng quá dọa người rồi.

Sau đó hắn nhanh đi tìm lãnh đạo, hồi báo tình huống này.

Hôm sau!

Tin tức Thôi Quốc Bân mang theo các đội viên tới Thượng Hải tìm Lâm đại sư được phát tán ra ngoài, cũng trở nên tin tức rất hot trên Weibo.

Một chút dân mạng không biết đến Lâm đại sư đều trợn mắt há mồm, cảm giác không dám tin.

Nhưng mà đối với một số người biết mà nói thì đó lại là chuyện bọn họ rất thích nghe ngóng.

Ngược lại thì Lâm Phàm không có để ý những tin tức trên mạng này, hắn thấy, những thứ này cũng chính là chuyện nhỏ mà thôi, không cần quá để ở trong lòng.

Chuyện khiến cho Lâm Phàm nhức đầu chính là, người xếp hàng mỗi sáng ở tiệm của hắn càng ngày càng quá là nhiều rồi.

Chính tay mình làm bánh, đến cùng ngon tới cỡ nào mới khiến bọn họ lưu luyến quên lối về như thế. Sau khi cửa hàng được đánh giá 3 sao trên Michelin, sinh hoạt bình thường nhẹ nhõm khoan khoái trước kia của hắn đã triệt để bị rối loạn.

Thế nhưng đối với những ông chủ tiệm xung quanh mà nói thì rất thích cuộc sống như vậy, bọn họ chỉ cầu cho Lâm Phàm đừng có rời đi là được.

Bọn họ cảm giác doanh số mấy ngày nay đều đang tăng dần, khách hàng mua đồ nối liền không dứt, so với trước kia thì tốt hơn rất nhiều.

Đây hết thảy đều là công lao của ông chủ nhỏ, nếu như không phải có ông chủ nhỏ thì làm sao có thể có lưu lượng người lớn như vậy.

Kể cả những khu mua sắm lớn bên kia, so sánh với bọn họ chỉ sợ vẫn còn chênh lệch không ít.

Lúc này, trước cửa hàng bán bánh kếp, Lâm Phàm vừa bán bánh kếp xong xuôi chuẩn bị nghỉ ngơi, nhưng lại phát hiện Cẩu gia lúc trước rời đi bây giờ lại trở về.

Nhưng mà tình huống dường như có chút không đúng.

Triệu Chung Dương: "Anh Lâm, anh nhìn Cẩu gia có phải là bị bệnh hay không, không thì làm sao đi đường cứ xiêu vẹo như vậy?"

Lâm Phàm trong lòng cũng nghi hoặc, sinh bệnh cái gì chứ, tuyệt đối không khả năng này.

Mỗi ngày hắn đều cho Cẩu gia dùng thức ăn Chính Nghĩa, cái này đổi mất 100 điểm bách khoa toàn thư, có tác dụng rất lớn đối với Cẩu gia.

Vậy làm sao có thể sinh bệnh được.

Lâm Phàm đi tới phía trước ôm Cẩu gia, vạch mí mắt Cẩu gia lật qua lật lại, đụng vào cơ thể thì có một chút cảm giác dường như có một cỗ lực lượng nào đó đang sôi trào lên.

"Con mẹ nó, không phải là muốn tiến hóa đó chứ?" Lâm Phàm thầm nghĩ.

Sau đó không kịp chờ đợi mà ôm Cẩu gia rời đi khỏi cửa hàng: " Mấy người trông quán một chút."

Triệu Chung Dương còn muốn nói điều gì, nhưng Lâm Phàm đã sớm chạy không thấy tăm hơi nữa rồi.

Lúc này, Lâm Phàm có chút kích động nhỏ.

Hắn thấy, Cẩu gia nhất định là đang định tiến hóa thành Cẩu gia đẳng cấp cao rồi, vậy chẳng phải nhiệm vụ lần này có thể hoàn thành được rồi sao?

Xe dừng ở khu vực ngoại thành, Lâm Phàm nhanh chóng ôm Cẩu gia xuống. Hắn luôn cảm giác như Cẩu gia sắp bạo phát đến nơi rồi.

"Cẩu gia, tỉnh lại chưa? Thế nào rồi ?" Lâm Phàm vỗ mặt chó của Cẩu gia Nicholas, nhưng nó không có bất kỳ phản ứng nào.

“ Mẹ nó cái này thật là làm khó người ta mà.”

Tình huống bây giờ khiến cho Lâm Phàm không biết phải làm như thế nào mới phải. Cẩu gia đến cùng là bị làm sao vậy, chẳng lẽ là nhận phải đả kích gì ở bên ngoài rồi hay sao?

Tiến hóa siêu việt chuẩn bị diễn ra.

Đột nhiên!

Lâm Phàm phát hiện Cẩu gia động đậy, hơn nữa lại cử động rất bất thường. Không đúng, Cẩu gia đang co quắp, hơn nữa co giật liên tục, tai chó của nó run run, giống như có thể tắt thở bất cứ lúc nào.

Nhìn thấy tình huống này, hắn lập tức trở nên lo lắng. Bất kể nói thế nào, cẩu gia cũng là sủng vật của mình. Nếu như chết không rõ ràng như vậy, thật không bình thường chút nào.

Mặc dù hắn không phải bác sỹ thú y, nhưng mà thân là thần y thì những việc liên quan đến chữa trị thường cũng không phân biệt. Sau khi cẩn thận kiểm tra một chút, hắn phát hiện Cẩu gia rất bình thường, không có bất kỳ điều gì nguy hiểm đến tính mạng.

Chương 1376: Trang kiến thức thứ 19

Lúc này, Lâm Phàm bó tay toàn tập, chỉ có thể ngồi xổm ở nơi đó chờ đợi.

Ngược lại hắn muốn xem Cẩu gia còn muốn run rẩy tới khi nào.

Quả nhiên, sau đó không lâu lắm thì Cẩu gia bình tĩnh trở lại, bắt đầu mở to mắt, lại giống như không có việc gì, bắt đầu sủa gâu gâu inh ỏi.

Lâm Phàm có chút khó hiểu, không biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, tình huống này của Cẩu gia, đến cùng là thế nào.

Mặc dù giữa hai bên đã ký khế ước, nhưng mà hắn cũng không phải nhân sĩ tu tiên, làm sao biết được đến cùng xảy ra chuyện gì.

Gâu!

Trong một cái chớp mắt, ngoại hình Cẩu gia thay đổi đáng kể, lông tóc toàn thân từng chiếc dựng thẳng lên, giống như là con nhím.

Đối với người khác mà nói thì có lẽ không thấy có gì khác, thế nhưng đối với Lâm Phàm thì rõ ràng khí thế của Cẩu gia đã hoàn toàn khác biệt.

Xoạt xoạt!

To ra.

Hình thể của Cẩu gia vậy mà đang to ra, mặc dù không phải cực kỳ to lớn, căn bản là không khiến người ta chú ý, nhưng rõ ràng là có to lên.

Trong lòng Lâm Phàm không khỏi lẩm bẩm, cái này chẳng lẽ chính là tiến hóa sao?

Tiến hóa như vậy có phải hơi ít quá rồi không, cũng không phải biến hóa động trời gì.

Bỗng dưng tiếng thông báo lâu ngày không nghe lại vang lên.

“ Nhiệm vụ bồi dưỡng Cẩu gia thành chú chó có đẳng cấp và cao thượng hoàn thành. Điểm Bách khoa toàn thư +20.”

Con mẹ nó!

Vậy mà đã xong rồi sao? Hắn còn chưa làm cái gì đâu, chỉ là mỗi ngày cho Cẩu gia ăn một viên ‘ thức ăn Chính Nghĩa’ vậy mà cũng hoàn thành nhiệm vụ.

“ Mở ra trang kiến thức thứ mười chín, tỉ lệ rút ra trang kiến thức lớn tăng lên 60%. Bởi vì đây là trang kiến thức thứ mười chín, cho nên sẽ ngẫu nhiên mở ra.”

Bây giờ hắn có chút khẩn trương, mặc dù dựa trên năng lực hiện tại của mình thì hắn đã sớm thỏa mãn. Thế nhưng đối với năng lực mới thì hắn thật sự rất là hiếu kỳ, còn có 60% tỷ lệ rút ra được trang kiến thức thuộc phân loại lớn. Chỉ cần nghĩ thôi cũng đã hưng phấn rồi.

“ Mở ra trang kiến thức lớn thuộc phân loại tiên hiệp Luyện đan thuật (Có lực lượng thần bí hỗ trợ.)

“Tuyên bố nhiệm vụ: Dùng trang kiến thức này trợ giúp mười người thoát khỏi khổ ải.”

“Nhiệm vụ ban thưởng: Điểm bách khoa toàn thư +20, mở ra trang kiến thức thứ hai mươi.”

Điểm bách khoa: 3220.

“ Mẹ nó, giàu to rồi.”

Lâm Phàm vừa nghe đến nhiệm vụ của trang kiến thức này thì cảm giác mình sắp phi thăng luôn rồi.

Đây là đại phân loại kiến thức tiên hiệp luyện đan đó, con mẹ nó không phải chuyện đùa đâu.

Mà từ từ, khoan đã!

Đột nhiên, hắn cảm giác có gì đó sai sai, hình như là bây giờ hắn đang ở Trái đất mà.

Luyện đan quan trọng nhất chính là tài liệu điều chế, bây giờ hắn ngay cả tài liệu cũng không có, còn luyện cái khỉ gì chứ?

Đến cả cái tiểu thông tuệ đan nhỏ bé kia còn hành hạ hắn lên bờ xuống ruộng.

Bây giờ mở được kiến thức lớn luyện đan thì hắn có loại cảm giác có gì đó không đúng.

Hơn nữa nhiệm vụ này có chút vấn đề, dùng kiến thức luyện đan để trợ giúp mười người thoát khỏi khổ ải. Cái này coi như có chút khó nhằn rồi nha.

Cẩu gia nhìn Lâm Phàm, không biết chủ nhân mình đến cùng là bị làm sao vậy? Sao cứ có cảm giác kì lạ?

Cái vẻ mặt này, lúc thì hưng phấn kích động, lúc lại buồn bã khó chịu, làm cho nó rất khó hiểu.

Đinh đinh.

Đúng lúc này, Vương Minh Dương gọi điện thoại tới.

Lâm Phàm tiếp điện thoại: “ Minh Dương, có việc gì?”

Vương Minh Dương: “ Tối mai tụ họp ở chỗ cũ, đây là lần thứ hai cậu tham gia tụ hội đó.”

“ Gì chứ, sao năm nay lại tụ hội sớm như vậy?” Hắn cùng với những người bạn bè kia của Vương Minh Dương quen biết nhau cũng là nhờ lần tụ hội này. Bây giờ hắn cũng đang trong

vòng xã giao này, cho nên mỗi năm đều phải tham gia một lần, coi như là gắn kết một chút tình cảm.

“ Ha ha, cái này đâu có cố định thời gian, muốn tụ họp liền tụ họp thôi mà, không phải là cậu quên đó chứ.” Vương Minh Dương dặn dò, anh ta thật sự sợ cái tên họ Lâm này không tới. Nếu như vậy, lần tụ họp này thật chẳng có ý nghĩa gì.

Lâm Phàm: “ Được, được, tôi biết rồi.”

Sau đó hai người nói chuyện thêm một hồi thì cúp điện thoại.

Trang kiến thức thứ mười chín đã mở ra, coi như cũng là khởi đầu không tệ lắm. Xem ra sau này hắn sắp sửa trở thành đại lão vùi đầu luyện đan trong truyền thuyết rồi.

Đối với kiến thức tiên hiệp, hắn thật ra rất để tâm, bởi vì đây chính là năng lực trong truyền thuyết, nhỡ đâu sau này có thể phi thiên thật thì sao, nếu thế thì thích thật.

…

Chở Cẩu gia về phố Vân Lý.

Điền Thần Côn nhìn Cẩu gia, không khỏi nghi hoặc nói: “Ồ, quái thật, sao tôi cảm giác Cẩu gia to hơn trước vậy nhỉ?”

Lâm Phàm cười: “Ông cảm giác không sai đâu, Cẩu gia đúng là trưởng thành rồi.”

Triệu Chung Dương cũng tới nhìn nhìn, cũng cảm giác Cẩu gia lớn hơn trước. Nhưng mà sao cứ cảm giác có gì đó sai sai, không phải trước đây là cái bộ dạng sống chết không rõ sao, làm sao lại biến thành bộ dạng bây giờ rồi?

Thật là kỳ quái.

Ngô U Lan sờ lông Cẩu gia: “ Cẩu gia càng ngày càng đẹp trai đó nha, đúng là khác hẳn trước kia.”

Cẩu gia sung sướng gâu gâu vài tiếng, nó cảm giác bây giờ mình tràn đầy sức mạnh chính nghĩa, càng có nhiều nhu cầu muốn ra ngoài làm việc chính nghĩa.

…

Chương 1377: Đi họp mặt

Hôm sau!

Buổi tối.

Lâm Phàm tự sửa soạn trang phục, để bản thân trông đẹp trai hơn một chút. Bất kể nói thế nào, buổi tụ hội tối nay cũng là một lần gặp gỡ tương đối long trọng, nếu như không sửa soạn đẹp đẽ một chút thì chẳng phải là tự làm mất mặt mình sao.

Lái xe, ra cửa.

Khi đến chỗ của Vương Minh Dương, bên ngoài đã đậu đầy xe, xem ra hắn thế mà còn đi tới muộn.

Vương Minh Dương một mực đang ở bên ngoài chờ đợi, khi thấy Lâm Phàm thì lập tức tiến lên: " Ai da, tôi nói cậu nghe này, cậu có thể có chút khái niệm về thời gian được hay không. Mặc dù biết rằng quan trọng là có mặt, nhưng mà cậu cũng đến muộn quá rồi đó."

Lâm Phàm nhìn đồng hồ: "Cũng không chậm lắm mà, hẹn tám giờ đúng không, bây giờ mới bảy giờ năm tám."

Vương Minh Dương đã chán chẳng buồn nói: " Nể cậu luôn, chẳng lẽ phải nói hoạch toẹt với cậu là bảy rưỡi phải tới à."

Lâm Phàm khoát tay: " Rồi rồi, chúng ta nhanh vào đi, đừng lề mề."

…

Khi Lâm Phàm đến, mọi người trong nhà vốn dĩ đang thảo luận trò chuyện với nhau, bây giờ nhìn thấy Lâm Phàm tới thì từng người tươi cười chào hỏi.

" Lâm đại sư cuối cùng cũng tới, chúng tôi đợi anh lâu lắm rồi đó."

"Ha ha, nhìn Lâm đại sư kìa, chắc là mải sửa soạn quá nên mới quên giờ rồi."

Mọi người ở đây cơ bản cũng giống như năm ngoái thôi, đều là những người khá quen thuộc với Lâm Phàm, cho nên nói chuyện trêu ghẹo nhau rất nhiều.

Thế nhưng có một số người vẫn chưa thân quen, cho nên vẫn còn khách khí một chút.

Tuy đều là những người giàu có, nhưng bọn họ đều biết địa vị của Lâm đại sư trong vòng quan hệ này rất cao.

Cho nên khi nói chuyện cũng vô cùng thận trọng.

Lâm Phàm cười: " Ngại quá, để cho mọi người phải chờ lâu rồi."

…

Vương Minh Dương cũng không cố ý ở lại bên cạnh Lâm Phàm. Dù sao bây giờ thì những người bạn này của anh ta và người anh em thân thiết này cũng đã trở nên thân quen, cần gì anh ta phải giới thiệu nữa.

Đều là người quen cả, đám người cùng kéo nhau qua chào hỏi.

Gần đây tâm tình của Hà Thừa Hàn rất tốt nói: " Lâm đại sư, dạo này anh sống có vẻ thoải mái nhỉ, so với lần trước đây thì trông đúng là tiêu sái anh tuấn hơn hẳn đó nha."

Lâm Phàm cười, giơ ngón tay cái lên với Hà Thừa Hàn: "Hà tổng, lời này nghe cũng thật thích tai đó, tôi là người trẻ tuổi nên chắc chắn sau này sẽ còn đẹp trai nữa."

"Ha ha."

Mọi người xung quanh đều cười, bọn họ vốn rất yêu thích loại tụ họp như này.

Không chỉ có thể nói chuyện phiếm thường ngày, còn có thể đàm luận công việc làm ăn đang gặp trắc trở.

Tất cả mọi người đều như ruột thịt, có khi gặp khó khăn thì mọi người đều chung tay giúp đỡ.

Còn có một số những người trẻ tuổi đồng trang lứa xung quanh, khi nhìn thấy cái thằng nhóc thối này cũng cảm thấy khó chịu, vậy mà tên này còn có thể khoe khoang trước mặt bọn hắn.

Kim Vân Dân tiến lên, nói: "Lâm đại sư, đã lâu không gặp."

"Kim tổng, nhìn tâm tình của anh như này, có vẻ một năm qua rất là thuận lợi nha." Lâm Phàm cười nói.

Kim Vân Dân cảm kích nói: "Cái này là do may mắn được Lâm đại sư giúp đỡ, khiến cho năm vừa rồi đã dễ dàng vớt

được một mẻ cá lớn.” Sau đó nhìn về chỗ khác vẫy tay nói: “Nhóc con lại đây nào.”

Ở phía kia có một thanh niên ăn mặc thời thượng, nhuộm tóc trắng sáng như tuyết. Lần tụ hội này, có không ít người mang theo người nhà, đương nhiên là muốn khiến cho lần gặp mặt này càng đông vui.

“Cha.” Kim Thụy ngoan ngoãn đi đến đứng trước mặt của cha mình.

“Gọi chú Lâm.” Kim Vân Dân mở miệng nói.

Kim Thụy nhìn Lâm Phàm. Bình thường cậu ta vẫn luôn ở thủ đô, rất ít khi trở về Thượng Hải. Thế nhưng lần này trở về lại vừa khéo bị cha bắt đến đây, còn nói là dẫn đi trải sự đời.

Cậu ta tạm thời còn không có nhận ra người trước mắt này chính là Lâm đại sư tiếng tăm lừng lẫy trên mạng. Thế nhưng lúc này bị cha mình bắt gọi một tên nhóc ngang tuổi mình là “chú” khiến cậu ta vô cùng lúng túng.

Nhưng mà lời của cha, cậu ta cũng không thể không nghe, sau đó nhắm mắt nói: “ Chú Lâm.”

“Ừm.” Lâm Phàm gật đầu một cái, nhìn người trẻ tuổi trước mắt, cứ có cảm giác người trẻ tuổi này có chút không quá tình nguyện.

Kim Vân Dân cười, nói: “Đây là con trai của tôi, bình thường vẫn luôn lăn lộn tại thủ đô , lần này dẫn nó tới đây để thấy chút việc đời, cũng để quen biết nhiều cô chú một chút, không chừng về sau sẽ được người ta chiếu cố thêm.”

Lâm Phàm cười, nói: “Kim tổng, con trai của anh không tệ, nhưng mà có đôi lời tôi cũng không biết có nên nói hay không.”

Kim Vân Dân sững sờ, sau đó vội vàng hỏi: “Lâm đại sư xin mời nói.”

Người ở chỗ này, ai mà không biết Lâm đại sư xem tướng chuẩn vô cùng, lời đã nói ra thì không có nửa chữ là nói nhảm.

Bây giờ, Lâm đại sư đây muốn chỉ điểm con của mình, làm sao ông ta có thể không hưng phấn.

Mặc kệ là tốt là xấu, ông ta đều có thể tiếp thu được.

Ít nhất còn biết chuẩn bị tâm lý, có nên từ bỏ thằng con này hay không.

Kim Thụy trong lòng sững sờ.

Lâm đại sư?

…

Chương 1378: Không cờ bạc nữa là chuyện tốt

Đây không phải là tên nhóc đang rất nổi tiếng trên mạng đó sao? Vậy mà cha mình quen biết Lâm đại sư, trước đó sao lại chưa từng nghe qua lão cha nói qua.

“Tiểu Kim cũng không có gì xấu, chỉ là chuyện sinh hoạt cá nhân có chút rối loạn, vòng bạn bè chỉ sợ cũng không tốt lắm, hiểm họa cũng là từ ở trong đó, tốt nhất nên thoát khỏi.” Lâm Phàm rất là thẳng thắn nói ra.

Kim Thụy nghe lời này một cái, lập tức trợn tròn mắt.

Cậu ta không nghĩ tới Lâm đại sư vậy mà lại nói ra lời này, đây không phải là muốn đẩy hắn xuống hố lửa hay sao.

Quả nhiên.

Cậu ta phát hiện mình ánh mắt của lão cha mình phát sinh biến hóa.

“Cha, con không có, con……” Kim Thụy nhanh chóng phản bác.

Nhưng mà cậu ta đã đánh giá thấp, lời nói của Lâm Phàm trong mắt lão cha mình tựa như là kinh thánh.

Kim Vân Dân trừng mắt liếc con trai mình: “ Mày đừng hòng về thủ đô nữa, trong khoảng thời gian này cứ ở lại Thượng Hải đi, đợi lát nữa trở về tao sẽ dạy dỗ mày thật tốt.”

Sau đó một mặt cảm tạ nhìn xem Lâm Phàm: “ Cảm ơn ngài chỉ bảo.”

Lâm Phàm vỗ bả vai Kim Vân Dân: “ Cảm ơn cái gì chứ, đều là bạn bè của nhau, mấy lời nhắc nhở còn không nói được sao.”

“Trời ạ……” Kim Thụy sững sờ cả người, hắn cũng chẳng hiểu chuyện gì vừa xảy ra nữa.

Nếu là sớm biết như vậy, có đánh chết hắn cũng không dám tới đây.

Đối với Kim Thụy tới mà nói, cậu ta đang mang bóng ma tâm lý cực lớn, rất muốn bạo phát ra ngoài. Thế nhưng cậu ta biết, chỉ cần mình bộc phát thì chờ đợi cậu ta chỉ có một con đường chết.

Lão cha sẽ tuyệt đối giáo dục cậu ta biết làm như thế nào để là một đứa trẻ ngoan ngoãn.

Những người khác nhìn thấy tình huống này cũng bắt đầu sốt sắng gọi con cái nhà mình đến, muốn Lâm đại sư hỗ trợ chỉ điểm một chút.

Trước đó bọn họ cảm giác những buổi gặp mặt này mặc dù cũng thú vị, nhưng nghĩ tác dụng cũng chẳng có là bao.

Nhưng bây giờ, bọn họ cảm thấy nếu được gia nhập vào vòng giao lưu này thì thật phấn khích vô cùng.

Một năm một lần tụ hội, có vấn đề gì là có thể hỏi Lâm đại sư. Mà đôi lời chỉ điểm của hắn cũng mang đến ích lợi không nhỏ. Trong suy nghĩ của bọn họ thì đây quả thực là kiếm lời to.

Lâm đại sư, đã lâu không gặp a.” Chu Châu đi tới.

Lâm Phàm nhìn thấy Chu Châu, không khỏi cười nói: “Khí sắc này xem ra không tệ nha.”

Người ở chỗ này, người nào không biết Chu Châu tốc độ đổi bạn trai của cô ta có thể nói là kinh thiên động địa, chớp nhoáng như thay áo thật khiến cho người ta phát sợ.

Một số người có chút không tiếp thu được, cảm thấy Chu Châu thân là một nữ nhân, sao có thể thành ra cái dạng này.

Nhưng mà đối với một số ít người, bọn hắn lại có thể hiểu được.

Chỉ cho phép đàn ông tùy tiện thay bạn gái, mà lại không cho phụ nữ được tùy tiện thay bạn trai sao?

Đối với loại nữ nhân hùng cường như vậy, Lâm Phàm cũng không có ý kiến gì, dù sao đây cũng là chuyện riêng của người ta, mình xen vào làm gì.

Chu Châu cười nói: " Bây giờ tôi cũng đang rất xem trọng dưỡng sinh, thân thể của mình không thể không bảo vệ cho tốt."

Hà Thừa Hàn cười nói: "Chu Châu bây giờ cũng không tệ, tìm được một người bạn trai, nghe nói cũng sắp bắt đầu chuẩn bị nói chuyện cưới gả rồi đúng không."

Chu Châu xách túi, cười yếu ớt một tiếng: "Vẫn chưa tới giai đoạn đấy, còn phải nhìn xem hắn có nghe lời hay không."

Đám người xấu hổ.

Trần Lực Hào đến bây giờ vẫn còn có chút xấu hổ chào hỏi Lâm Phàm, nguyên do là lần đầu gặp mặt đã từng để lại ấn tượng không tốt lắm.

Nhưng mà Lâm Phàm vẫn nhìn thấy hắn: "Anh Trần, không phải sắp phát tài rồi sao, nhìn thấy người liền chẳng muốn chào hỏi gì hay sao."

"Nào có, Lâm đại sư, ngượng ngùng rồi." Trần Lực Hào lúng túng cười nói.

"Bây giờ còn thích cờ bạc hay không ?" Lâm Phàm hỏi.

Trần Lực Hào lập tức khoát tay: "Đã lâu không đụng tới rồi, thôi bỏ đi."

Lý Hạo cười nói: "Qua lần kia Lực Hào đã tổn thất không ít, mang bóng ma tâm lý cực lớn. Nếu như không phải có Lâm đại sư phô bày cho hắn xem cái gì mới là kỹ thuật, chỉ sợ đến bây giờ cũng đã thua sạch gia sản."

" Thôi thôi đi, ông mới thua sạch ấy." Trần Lực Hào phản bác, hắn thật sự rất cảm tạ Lâm đại sư. Nếu như không phải nhờ Lâm đại sư, chỉ sợ hắn đã lạc lối trong con đường cờ bạc. Càng đi càng xa, đánh đến nỗi không có con đường nào quay đầu

Lâm Phàm, nói: “Không cờ bạc nữa là tốt.”

Đám người vây quanh nói chuyện phiếm linh tinh một hồi.

Vương Minh Dương xong việc trở về, nói: “ Mọi người vẫn còn tiếp tục hàn huyên ở chỗ này hả. Nào, lên trên lầu đi, chúng ta đi lên ngồi uống rượu, tiếp tục trò chuyện.”

…

Mấy thanh thiếu niên đồng trang lứa đều ngồi ở dưới lầu nói chuyện.

“ Kim Thụy, cậu cũng thật là xui xẻo, tí nữa trở về kiểu gì cậu cũng bị cha cậu dạy dỗ cho coi.” Đám cậu ấm vây xung quanh đều cười, bọn họ cảm thấy Kim Thụy đúng là xui hết chỗ nói.

Đồng thời trong lòng bọn họ cũng tự cảm kích trung sự thực của chính mình. Nếu là Lâm đại sư cũng nói bọn hắn một câu, chỉ sợ cũng chẳng tốt hơn so với Kim Thụy là bao.

Chương 1379: Lại là Lục gia

Kim Thụy nhìn mấy tên cậu ấm đang mải cười cợt mình, trong lòng cũng cảm thấy con mẹ nó choáng hết cả đầu. Cậu ta không nghĩ tới đi ra ngoài một chuyến lại là tự rước xui xẻo vào thân, đúng là chán chả buồn nói.

Cậu ta hết đường về thủ đô rồi.

Nếu là len lén đi, chỉ sợ hậu quả là không tưởng tượng nổi.

Từ lúc này ở trên mạng, Lâm Phàm lại có nhiều thêm một anti fan rồi.

Trong phòng.

“Haizz…” Trần Xương Thịnh nghe đám người kia khoe khoang chiến tích, cậu ta cũng bất đắc dĩ thở dài, sau đó nhìn về phía đám người nói: “ Mọi người đều sống thật tốt, chỉ có tôi đây trắc trở vô cùng.”

“Lão Trần, anh sao vậy? Anh làm trong lĩnh vực vận tải hậu cần, sao có thể không thuận lợi chứ? Anh cũng đừng so sánh với chúng tôi làm gì, anh làm trong ngành vận tải hậu cần này chắc chắn kiếm được không ít. Chúng tôi còn ghen tị với anh

không hết, có gì mà anh phải than thở chứ? Thật là khó chịu chết đi được.” Hà Thừa Hàn cười mắng.

Hắn cảm thấy, cái lão Trần này chắc chắn là đang muốn khoe khoang đây mà.

“Đó chỉ là trước kia thôi, từ năm ngoái đến năm nay thì ngành này của tôi cũng suy giảm nhiều rồi, Bây giờ chuyện phiền toái lại cứ nối đuôi nhau đến, khiến tôi đau đầu không dứt.” Trần Xương Thịnh lắc đầu nói.

Khi tới tham gia buổi tụ họp này, anh ta đã cố gắng điều chỉnh tâm tình thật tốt. Thế nhưng bây giờ thấy ai cũng khoe khoang chiến tích của mình cả một năm qua thì không khỏi đỏ mắt ghen tị, rồi lại không nhịn được thở dài.

Phảng phất là đang suy nghĩ, chính mình làm sao lại xui xẻo thế chứ.

Vương Minh Dương hút thuốc: “ Kể một chút đi, có chuyện gì xảy ra? Tất cả mọi người đều như người trong nhà, nếu có thể giúp đỡ chắc chắn sẽ giúp. Chúng ta cùng tham gia tụ hội này, chính là cùng nhau lên một thuyền, ai gặp phải khó khăn thì tất cả đều có thể trợ giúp.

Mọi người xung quanh cũng lên tiếng phụ họa: “Đúng, lão Vương nói rất đúng, có chuyện gì thì nói ra đi, chúng ta cùng bày mưu tính kế.”

“ Nếu là lĩnh vực đầu tư, một người không kham nổi, chúng ta cũng có thể suy tính một chút.”

Tổ chức nho nhỏ này của bọn họ chính là như vậy, nếu như gặp phải đầu tư lớn, một người không kham nổi hết thì có thể kéo thêm người vào nếu có người nguyện ý cùng đầu tư. Đương nhiên, mọi người đều phải biết tự ước định rủi ro, nếu như cho rằng quá rủi ro thì coi như rút ra cũng không bị nói cái gì.

Nhưng nếu có sức đánh một trận, vẫn có rất nhiều người nguyện ý thử một lần.

Trần Xương Thịnh mở lời: “Bây giờ con đường hậu cần của tôi là chạy tới Hàn Quốc, Nhật Bản và mấy nước tương tự như vậy. Thế nhưng những thứ này không làm sao, quan trọng chính là hậu cần bên phía Liêu Ninh, Cát Lâm, Hắc Long

Giang, ở đó đều gặp trở ngại, mức nghiệp vụ từ năm trước đã bắt đầu liên tục giảm sút.”

“Làm sao thế? Gặp phải phiền toái sao?” Vương Minh Dương hỏi.

Mọi người vừa nghe là việc này, cũng bó tay chẳng giúp được gì.

Bọn họ cũng không thể làm gì được, không thể vươn tay tới nơi xa xôi như vậy.

“Ừm.” Trần Xương Thịnh gật đầu: “ Việc này của tôi vốn dĩ rất thuận lợi. Lần trước lúc đi đến đông bắc, gặp phải một người, tự xưng là Lục gia. Mặc dù không biết là ai nhưng vừa mới gặp mặt thì hắn đã mở miệng muốn nhập cổ phần công ty vận chuyển của tôi, muốn tôi giao năm phần lợi nhuận cho đông bắc bên kia. Tôi đương nhiên không đồng ý, công ty của tôi vốn dĩ làm ăn phát đạt, sao có thể tự nhiên đi chia cho một người lạ mặt, cho nên tôi mới từ chối lời đề nghị. Thế nhưng phiền phức cũng bắt đầu đến từ đây. Hậu cần của tôi ở chỗ đó cứ liên tục nhận phải những chuyện không đâu, không phải lốp xe bị trộm thì chính là hàng hóa bị trộm, có đôi khi công nhân của tôi không hiểu vì sao bị người ta bắt lại đánh cho một trận, cũng không biết đi tìm ai để đòi công bằng đây.”

Lâm Phàm vốn dĩ cũng chỉ đứng nghe một chút, hắn cũng không phải người làm ăn, sao có thể hiểu rõ những chiêu trò này.

Thế nhưng khi nghe được cái tên ‘Lục Gia’ này, hắn lập tức cảm thấy hứng thú.

Con mẹ nó, đây không phải là cái tên từng hăm dọ hắn qua điện thoại hay sao.

Ngay tại lúc Lâm Phàm đang suy xét điều này, Hà Thừa Hàn tức giận nói.

“ Thằng khốn đó không phải là đang muốn ăn cướp trắng trợn sao? Người nào không biết công ty phân phối của anh có mặt khắp cả nước, nhất là mấy nơi Đông Bắc bên kia, càng là trọng điểm. Đường vận chuyển sang nước ngoài đều phải đi qua Hắc Long Giang bên kia, hắn ta muốn đớp luôn cả chỗ này, không phải là muốn mạng người à.”

“ Tên Lục gia này là ai vậy? Còn hung ác như vậy nữa.”

“ Tôi biết, là một tên xã hội đen ở Đông Bắc bên kia, thế lực rất hùng mạnh, rất xấu xa.”

“Đấy đúng là một nơi rắn rết, không dễ làm đâu. Lão Trần, vậy anh chuẩn bị làm sao bây giờ?”

Chương 1380 - Gọi điện cho Lục gia

Đạo hữu ơi xin tặng cho truyện ít kim phiếu nhé, cám ơn nhiều lắm luôn!!!

Chương 1380: Gọi điện cho Lục gia

Trần Xương Thịnh rõ ràng có chút không cam lòng: “ Bây giờ tôi cũng không biết nữa, nhưng chắc chắn con đường kia tôi cũng không thể bỏ được, bằng không sẽ làm thương tổn căn cốt doanh nghiệp tôi mất. Tốt nhất chính là đồng ý cho hắn nhập cổ phần, nhưng mà tôi làm sao có thể đồng ý được cơ chứ. Hiện tại hắn cũng thành lập một nhà hậu cần, trực tiếp ăn cướp trắng trợn khách hàng của tôi. Nếu như không đồng ý thì chắc chắn sẽ bị người đến trả thù, tôi đã có không ít khách hàng bị đe doạ, cũng sợ lắm chứ.”

“Vậy sao anh không đi báo cảnh sát?”

Trần Xương Thịnh lắc đầu: “ Tôi báo làm sao được, vô ích thôi, đó là địa bàn của người ta. Tôi cũng đã gọi điện cho lãnh đạo bên kia, nhưng người ta cũng không dám động vào luôn, bảo tôi chiu một chút thiệt thòi cho qua đi là được rồi. Mẹ nó, cứ nghĩ mà tức, tôi hận không thể cho hắn ăn một cái bạt tai luôn ấy chứ.”

“ Được rồi, được rồi, đừng tức giận nữa, chuyện này để mọi người cùng suy nghĩ biện pháp xem, cũng không thể để lão Trần bị người ta khi dễ.” Vương Minh Dương nói.

Lâm Phàm lúc này lên tiếng nói: “ Tôi cũng đã từng tiếp xúc với tên đó.”

Vương Minh Dương sững sờ: “ Sao cơ? Là như thế nào?”

Lâm Phàm cười cười: “ Tôi gọi điện qua cho tên đó.”

Hà Thừa Hàn nghe nói như thế, không khỏi cười vỗ lão Trần bả vai: “ Lão Trần, lần này anh gặp may rồi, Lâm đại sư nếu đã mở lời giúp anh thì không có chuyện không giải quyết được. Xem ra tên Lục gia này có quan hệ rất tốt với Lâm đại sư nha.”

Kim Vân Dân cười: “Lâm đại sư thật đúng là quen biết không ít người, người tận bên Đông Bắc xa xôi kia cũng biết, đúng thật là lợi hại.”

“Mọi người im lặng một chút, để cho Lâm đại sư gọi điện thoại.”

Trần Xương Thịnh một mặt mong đợi nhìn xem Lâm Phàm, ông ta thật sự muốn giải quyết xong xuôi chuyện này càng sớm càng tốt. Dù sao người ta cứ ghim ông ta như vậy, ông ta chịu không nổi nữa rồi.

Điện thoại kết nối.

Đầu dây bên kia vang lên giọng điệu nghiêm túc: “Ai vậy?”

Lâm Phàm cười, nói: “Lục gia, khỏe không.”

Vương Minh Dương một mặt ý cười, người anh em của mình đúng là lợi hại. Người nào cũng quen biết, xem ra chuyện này coi như là giải quyết xong xuôi rồi.

Lục gia không kiên nhẫn: “Anh là ai?”

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ, không nghĩ tới đối phương vậy mà không nhớ đến mình, đúng là tổn thương lòng người mà. Sau đó hắn mở miệng nói.

“Lục gia, ông đúng thật là quý nhân hay quên chuyện mà, chuyện lần trước, con mẹ ông đã quên rồi sao.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người ở hiện trường đều ngây ngẩn cả người, nụ cười tự tin kia của Vương Minh Dương cũng hóa đá.

Hắn cảm giác chính mình có phải vừa mới nghe lầm không.

Mới vừa rồi người anh em tốt của mình nói cái gì với người ta cơ chứ?

Sao cứ có cảm giác khiến người ta nghe không hiểu chú?

Con mẹ mày?

Sao cái lời thoại này, nghe khó hiểu như vậy.

Lục gia ngữ khí biến âm trầm: " Mày là đứa nào?"

Lâm Phàm: " Tôi nói thẳng như vậy, ông nghe còn giả vờ không hiểu sao. Tôi là Lâm đại sư ở Thượng Hải đây, còn nhớ không, chính là người mà ông muốn tôi cho ông thể diện đó. Cuối cùng tôi không nể mặt mũi ông, cho nên ông thẹn quá hoá giận đó."

Lục gia ở đông bắc xa xôi nghe đến đây thì đứng bật dậy.

Gã ta không nghĩ tới cái tên nhóc này lại còn dám gọi điện thoại đến. Sau đó gã đè cuống họng, tràn ngập phẫn nộ nói.

"Ranh con, mày đến cùng muốn làm gì?"

Sự việc trước kia, gã nhận thua, cũng chịu phục, nhưng mà cũng không có nghĩa là gã sợ hãi.

…

Gã ta biết hậu trường của tên Lâm đại sư này không tầm thường, cho nên gã cũng không muốn gây nhiều chuyện, chuyện lần trước cũng coi như là xong đi.

Thế nhưng bây giờ, tên nhãi ranh này lại tự tìm chết, vậy mà lại chọc tới gã. Gã lăn lộn ở nơi này lâu như vậy, đã bao giờ bị người ta nhục mạ như vậy đâu.

Vậy thì cũng chẳng cần biết tên kia có là ai, chỉ cần rơi vào tay thì gã nhất định sẽ 'chăm sóc' cho đối phương thật tốt.

Lâm Phàm rất là bất đắc dĩ nói: "Lục gia, đừng kích động như vậy. Đúng rồi, quên nói cho ông một tiếng, chúc mừng năm mới nhé. Mặc dù năm mới đã qua, nhưng mà chúng ta cũng coi như là quen biết một hồi, đúng không?"

"Tốt, tốt, tao rất khỏe, mày muốn làm gì." Giọng điệu Lục gia lạnh lùng nói. Bình thường cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, gã đều rất bình tỉnh và tỉnh táo, nhưng bây giờ gặp phải tên nhãi này gã nhịn không được.

Lâm Phàm không nghĩ tới, Lục gia này vậy mà có thành kiến lớn với mình như vậy, thật có chút để cho người ta thương tâm mà.

“Hỏi một chút, Anh lão sư gần nhất thế nào? Có tham gia chương trình giải trí gì hay không , để tôi còn có mở to mắt xem ủng hộ một chút, có đúng không?” Lâm Phàm cười nói.

“Rất tốt, không cần mày quan tâm. Nói đi, mày đến cùng muốn làm gì, chuyện kia tao không chấp nhặt với mày, thế nhưng mày cũng đừng được nước lấn tới.” Lửa giận trong lòng Lục gia như thiêu như đốt, gã hận không thể chém Lâm Phàm thành tám khối.

…

Chương 1381: Lục gia bị chọc giận

“Vậy là tốt rồi, Anh lão sư khỏe mạnh thì tôi cũng yên lòng, dù sao cũng coi như là quen biết một hồi. Bà ấy biến thành dạng này, tôi cũng rất bất đắc dĩ mà.” Lâm Phàm cảm thán nói.

Lục gia bây giờ có chút không nghĩ ra, gã không biết tên nhóc này gọi điện thoại tới đến cùng là muốn làm gì, nhưng mà nội tâm nói cho hắn biết, tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt.

“Đừng nói nhảm nữa. Nói, đến cùng là có chuyện gì.” Lục gia hỏi.

“Tốt! Nếu Lục gia không muốn trò chuyện nhiều thì tôi cũng nói thẳng nói thật, tôi có một người bạn làm hậu cần. Thế nhưng từ năm trước Lục gia đã bắt đầu nhúng tay vào công việc làm ăn của anh ta, có thể hay không nể mặt mũi của tôi một chút. Bằng không, nếu sự tình làm lớn lên thì đối với người nào cũng đều không tốt.” Lâm Phàm nói.

Đầu dây điện thoại bên kia cũng im lặng một hồi, sau đó bộc phát ra tiếng cười ngông cuồng.

“Năm ngoái, tao cũng nói với mày những lời y như thế, tao nhờ mày cho tao chút mặt mũi, mày có cho sao?”

Lâm Phàm thành thật hồi đáp: “Không cho, nhưng mà cái này cũng không có gì đáng ngại, đó là tôi không cho ông mặt mũi.

Lần này ông nể mặt tôi một lần thì lần sau tôi lại nể mặt ông, ông xem có được không?”

“Con mẹ mày, tao thấy là mày đang nằm mơ rồi đấy! Tao nói cho mày biết, không có khả năng, chuyện không liên quan tới mày thì tốt nhất đừng có xen vào, Lục gia tao không phải người dễ trêu như vậy đâu.”

Lạch cạch!

Trực tiếp cúp điện thoại.

Lâm Phàm nhíu mày, sau đó cười khổ nói: “ Mọi người nhìn xem, cái tên này còn tùy hứng như vậy, nhưng đừng lo lắng để tôi gọi một cuộc nữa.”

Điện thoại kết nối.

“Ranh con, mày đừng có chọc tao điên.” Lục gia nổi giận, gã cảm giác cái tên nhãi này còn muốn nhảy lên đầu gã tác oai tác quái.

Lâm Phàm vội vàng nói: “Ai da, Lục gia, sao tự dưng nóng nảy như vậy chứ, có việc gì thì chúng ta thượng lượng kỹ càng là được mà đúng không. Nể mặt của Lâm Phàm tôi đây một lần, sau này trả lại ông cả bản mặt lớn luôn, ông thấy sao?”

“Cút mẹ mày đi , tao cho mày biết, chuyện này mày đừng mơ, cũng đừng có lại gọi cho tao nữa.”

Lạch cạch!

Điện thoại lại cúp.

Lâm Phàm lập tức cảm thấy có chút không cam tâm.

Vương Minh Dương thấy vậy thì có chút lúng túng nói: “Nghe tôi nói này người anh em tốt à, tôi thấy hay là cậu đừng có gọi cho người ta nữa.”

Lâm Phàm khoát tay, nói: “Không có việc gì, cái tên này chính là hèn như vậy, tôi càng phải gọi thêm một cuộc nữa.”

Ở Đông Bắc.

Lục gia thật sự nổi giận, gã cảm giác cái tên nhóc này là ép người quá đáng.

Sự việc lần trước, lửa giận trong lòng của gã còn chưa nguôi ngoai. Thế nhưng cũng không có cách nào, sự việc đã lắng xuống, vậy thì không chấp nhặt làm gì nữa.

Thật không nghĩ đến cái tên nhãi này lại còn dám gọi điện thoại qua, đúng thật là không biết sống chết.

Đinh đinh

Lục gia nhìn xem tên người gọi đến thì tức giận muốn đập luôn cái điện thoại. Thế nhưng hắn vẫn nhịn được, sau đó lại tiếp điện thoại: "Tao đã nói với mày, đừng gọi điện thoại tới nữa, mày có hiểu tiếng người hay không?"

"Được, tao cho mày một cơ hội, nếu mày đến tới trước mặt nói chuyện với tao thì tao sẽ nể mặt mày lần này."

Vốn dĩ Lâm Phàm còn nghĩ là phải tiếp tục nói chuyện một cách hòa thuận với tên Lục gia này một chút, thật không nghĩ đến cái tên này còn quá nể mặt mũi mình như thế, cho nên lập tức vui vẻ nói.

"Lục gia vì chuyện này mà cũng giận sao? Được, tôi sẽ đến Đông Bắc gặp Lục gia một lần." Lâm Phàm cười nói.

"Ha ha. Tốt, cứ tới, tao ở chỗ này rất hoan nghênh mày đến, cam đoan sẽ khiến mày khắc sâu ấn tượng." Lục gia dùng giọng lạnh lùng nói, gã đã nghĩ kỹ. Nếu như không cho tên nhóc này biết thế nào là nặng nhẹ thì chỉ sợ người ta nghĩ mình dễ ức hiếp.

"Cảm tạ Lục gia nhiều, con mẹ mày."

"Ranh con, mày nói cái gì?" Lục gia nổi giận lần nữa, gã đã lăn lộn lâu như vậy, cho tới bây giờ không nghĩ tới mình sẽ dễ dàng tức giận như vậy.

Nhưng mà lần này, cũng không giống như những lần khác, gã thực sự bị thằng nhãi ranh này chọc cho tức giận.

Lâm Phàm: "Là con mẹ mày đó."

Lục gia: "Con mẹ mày, thằng ranh con."

Lâm Phàm cười ha hả nói: "Chớ mắng người, qua một thời gian ngắn nữa, chúng ta có thể gặp mặt nhau rồi, tôi chắc chắn phải mang cho ông một ít lễ vật gặp mặt mới được."

Lục gia, nói: “Lễ gặp mặt, tao coi như xong, mày tới chính là lễ vật tốt nhất.”

“Ai nha, đa tạ Lục gia, lời này nghe sao có thể khiến người ta thoải mái như vậy chứ.” Lâm Phàm cảm giác tên Lục gia này đúng là con mẹ nó biết nói chuyện.

Nghe một chút, cái gì gọi là biết nói chuyện, hắn tới chính là lễ vật tốt nhất, lời này đúng là để cho người ta xúc động nhiều lắm.

“Ha ha.” Lục gia cười lạnh một tiếng,rồi lập tức cúp điện thoại.

Gã ta bây giờ đã không muốn phí lời thêm một chút nào.

Cũng không quan tâm tên nhãi này có dám tới hay không, chỉ cần hắn dám đến, tuyệt đối sẽ khiến cho hắn lưu lại ấn tượng sâu nhất có thể.

…

Chương 1382: Vương Henry lại đến

Sau khi Lâm Phàm cúp điện thoại, tất cả mọi người trong phòng đều trợn mắt hốc mồm nhìn Lâm Phàm.

Hà Thừa Hàn: “Lâm đại sư, tình huống này…..”

Ông a có chút không hiểu, mấy cuộc gọi vừa rồi đến cùng là để chứng tỏ cái gì?

Trần Xương Thịnh lo lắng nói: “Lâm đại sư, cậu tốt nhất đừng đi, nơi đó thật sự rất nguy hiểm, cái tên Lục gia này không dễ chọc đâu.”

Vương Minh Dương, nói: “Nghe tôi nói này người anh em, cậu cũng đừng dọa người mà. Tôi nhìn cậu gọi điện thoại đi mà cả người đều đang run như cầy sấy rồi. Nơi đó là Đông Bắc, không phải Thượng Hải đâu. Nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì tôi thật sự không giúp cậu được.”

Lâm Phàm cười, nói: “Lo lắng cái gì? Sẽ không có việc gì đâu, huống hồ anh cho rằng tôi chỉ có một thân một mình hay sao. Ở Đông Bắc bên kia, tôi có hàng ngàn hàng vạn người hâm mộ trung thành, còn có thể sợ hắn sao?”

Trần Xương Thịnh vội vàng nói: “Lâm đại sư, tôi nghĩ là bỏ đi thôi, tôi thấy chuyện này cứ để tôi từ từ suy nghĩ biện pháp, cậu cũng không nhất thiết phải đi.”

Lâm Phàm: “Lão Trần, đây cũng không phải là chuyện của anh, thực ra tôi cùng tên Lục gia này cũng có một chút dính líu. Cái dính líu này trước đó không có giải quyết xong, đó là bởi vì tôi cảm thấy không quan trọng. Hôm nay qua cuộc gọi vừa rồi, tôi càng nhất định phải đi, anh nói người ta mời tôi như vậy , nếu tôi không đi thì mới là không nể mặt mũi có đúng không.”

“Còn có lão Trần, anh yên tâm đi, việc này của anh không bao lâu nữa sẽ xong xuôi, anh cũng không cần lo lắng nữa.” Lâm Phàm nói.

Thế nhưng để cho Lâm Phàm có chút tiếc nuối chính là hắn không nghĩ tới Lục gia vậy mà không có lưu lại số điện thoại của hắn, chuyện này ngược lại là có chút khiến người ta thất vọng mà .

Dù sao trước đó hắn và tên này cũng đã gọi điện thoại qua lại, mắng chửi nhau.

Số điện thoại của Lục gia hắn còn lưu xuống cẩn thận, vậy mà người ta còn chẳng thèm lưu số của hắn, cái này rõ ràng chính là không nể mặt mũi mà.

Không biết gã có mời mình ăn một bữa cơm hay không, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy có chút mong chờ đó nha.

Hôm sau.

Lúc Lâm Phàm đi tới cửa hàng, phát hiện có một người nước ngoài cũng đang đứng trước cửa tiệm đợi mình.

Vương Henry bây giờ vẫn nghĩ không thông nổi, có phải đánh giá sao Michelin của bọn họ đã trở nên vô dụng rồi không? Vì sao cái tên người Hoa này không chịu qua lấy giấy chứng nhận cơ chứ?

Anh ta thấy loại chuyện này thật là vô lý, đáng lẽ chuyện này không thể xảy ra được mới phải.

Điền Thần Côn: “Người này này đã đợi cậu rất lâu rồi đấy.”

Lâm Phàm nhìn đối phương hỏi: “Có chuyện gì?”

“Ông chủ à, anh không nhớ tôi sao, tôi là người đánh giá ẩm thực của Michelin nè. Chúng tôi đã gửi email cho anh, mời anh tới tham gia lễ nhận chứng nhận. Thế nhưng anh lại không tới, cho nên tôi tự mình đến đây đưa giấy chứng nhận cho anh.” Vương Henry nói.

Đối với Michelin bọn họ mà nói, trong những đầu bếp từ bình dân đến cao cấp, bọn họ vốn dĩ không thèm để ai vào mắt.

Tuy nhiên lại có một người có thể khiến đám người Michelin bọn họ rất bối rối, chỉ cần một cái nhíu mày của đối phương, cũng có thể khiến cho Michelin phải trầm tư xem xét lại. Người kia chính là vị siêu đầu bếp của nước Pháp, là đầu bếp được trao huân chương ‘Bắc đẩu bội tinh’ ông ta chính là báu vật của nước Pháp.

Thế mà bây giờ, lại có người trực tiếp từ chối tham gia nghi thức trao chứng nhận, điều này khiến Michelin cảm thấy rất quái dị.

Có một loại cảm giác không nói nên lời.

“À.” Lâm Phàm tiếp lấy giấy chứng nhận, nhìn thoáng qua một chút, dù sao cũng không phải thứ gì mình để tâm.

Lâm Phàm phát hiện mình không đâu cứ tự dưng đi thu thập mấy cái chứng nhận dở hơi.

“Cám ơn, vất vả cho anh rồi, anh không quản đường xá xa xôi ngàn dặm đưa tới, thật đúng là cảm tạ vô cùng.” Lâm Phàm khách khí nói, chứng nhận Michelin này cũng không tệ lắm. Hơn nữa nhìn qua giấy chứng nhận này, cũng không tệ lắm, có thể treo lên tường cũng rất có mặt mũi đó chứ.

Thế nhưng, chuyện nan giải duy nhất chính là bởi vì cái sao Michelin này mà mỗi ngày người đến xếp hàng càng ngày càng đông.

Điều này khiến hắn rất là đau đầu.

Vương Henry nhìn quầy hàng trước mặt, lần này anh ta tới đây kỳ thật cũng rất muốn lại được thử bánh kếp thêm một lần. Kể cả những đồng nghiệp của anh ta, sau khi ăn ở đây rồi trở về thì ngày đêm đều tưởng niệm, nhớ nhung hương vị, nhưng mà lại không có cách nào mua được.

Thế nhưng thấy đối phương dường như không quá để ý đến mình, Vương Henry rất là bất đắc dĩ thở dài, đành rời khỏi nơi này.

Điền Thần Côn: "Với cái thái độ này của cậu, lại còn không tham gia lễ trao giải. Nếu là tôi, chắc chắn sẽ không trao giấy chứng nhận cho cậu."

Lâm Phàm cười ha ha, cũng không có nói nhảm thêm câu nào.

Không phát thì không phát thôi, làm như hắn thích lắm ấy.

Thế nhưng bây giờ hắn chỉ đang nghĩ một việc, chính là cái nhiệm vụ kia không biết làm sao để hoàn thành.

Chương 1383: Chuẩn bị đi luyện đan

Đúng lúc hắn còn đang bận suy xét thì người dân đã đổ đến xếp hàng mua bánh kếp lúc nào không hay.

Hơn nữa số người này còn nhiều hơn so với trước đây, một số người dân lâu năm than thở, vẻ mặt bất đắc dĩ. Bây giờ số lượng người thế này đúng là khiến người ta nản chí mà.

Trước đó khi người xếp hàng còn chưa nhiều, bọn họ đã phàn nàn sao lại nhiều người như vậy. Bây giờ thậm chí còn nhiều người hơn, đúng là khiến người ta kinh hãi mà.

Thế nhưng đối với tình huống này, Lâm Phàm lại càng vui vẻ, công thức làm bánh kếp dán ở trên tường chắc chắn lại phát huy tác dụng.

Không thiếu những người dân mới tới đây lần đầu đều nhìn qua tờ công thức dán trên tường kia, thật đúng là xác suất thành công không thấp, cho nên đã tặng cho hắn không ít điểm Bách Khoa Toàn Thư.

Vật vả một hồi xong xuôi, Lâm Phàm lại nằm xuống nghỉ ngơi.

Sau đó lấy điện thoại ra, gọi điện cho vị đệ tử của mình.

"Minh Thanh à! Ông đang làm gì đó?" Lâm Phàm hỏi.

Triệu Minh Thanh nói: "Lão sư, tôi còn đang ở trường, bên ngài có chuyện gì sao?"

Lâm Phàm: “Không có gì, gần đây tôi lại muốn chuẩn bị luyện đan, đi với tôi mua chút tài liệu đi.”

Triệu Minh lập tức kinh hô, thoáng có chút hưng phấn nói: “Lão sư, có phải lại nghiên cứu ra đan dược mới hay không?”

Đối với đan dược của lão sư, Triệu Minh Thanh vô cùng ngưỡng mộ, quả thực là kỳ diệu đến mức không thể tin nổi.

Chỉ riêng Tiểu Thông Tuệ Đan kia cũng đã kỳ diệu vô cùng. Bây giờ não của ông ta hoạt động rất năng suất, suy nghĩ rõ ràng liền mạch, đều là do thuốc này mà ra.

Lâm Phàm cười: “ Lời này không phải là thừa thải quá sao, nếu đã muốn luyện đan, vậy chắc chắn là đã nghiên cứu ra đan dược mới rồi.”

Nhưng mà tên của cái nhiệm vụ này, đúng thật là khiến người ta lúng túng.

Thoát ly khổ hải?

Mẹ nó, sao có thể dùng đan dược đến mức thoát ly khổ hải được chứ, đây không phải là muốn mạng người ta sao?

Rõ ràng bây giờ Triệu Minh Thanh cũng không chờ nổi nữa, đối với việc luyện đan của lão sư ông ta rất tin tưởng không có chút nghi ngờ nào. Trình độ luyện chế được đan dược tuyệt đối kinh người, ông ta đều muốn mình là người nhìn thấy đầu tiên đan dược mới này.

“Lão sư, tôi đến ngay bây giờ, ngài cứ đợi tôi.”

Cúp điện thoại xong, Triệu Minh Thanh không có chút do dự nào mà dừng lại hết thảy việc làm trong tay, nhanh chóng chạy đến phố Vân Lý.

Lâm Phàm vẫn ngồi ở chỗ đó, sờ tay lên cằm bắt đầu suy tư.

Hiện tại đan dược trong tay hắn nhiều vô số kể, lít nha lít nhít, quả thực là sáng mù mắt.

Thế nhưng quên những thứ đan dược cao cấp này đi.

Chỉ dựa vào những tài liệu trên thị trường bây giờ, muốn luyện chế những thứ đan dược cao cấp này quả thực là nằm mơ giữa ban ngày. Cho nên chỉ có thể tìm những đan dược cấp thấp xem qua một chút.

Thế nhưng coi như xem qua những đan dược cấp thấp kia cũng khó mà luyện chế được. Có những tài liệu mặc dù có, nhưng cũng có những tài liệu lại chưa từng nghe qua.

Cũng không lâu sau đó, Triệu Minh Thanh sắc mặt đỏ bừng hưng phấn chạy tới.

"Lão sư, chúng ta đi luôn bây giờ chứ?" Triệu Minh Thanh hỏi.

Lâm Phàm, nói: "Ừm, đi tìm cho tôi một ít dược liệu."

Triệu Minh rõ ràng rất hưng phấn, cuối cùng cũng có thể nhìn lão sư luyện đan nữa rồi, cảm giác này đúng thực là hưng phấn vô cùng.

Điền Thần Côn nhìn hai người, không khỏi nghi ngờ nói: "Hai người lại muốn làm gì?"

Lâm Phàm cười: "Đi làm một chuyện lớn, nhưng mà ông không hiểu đâu, ở lại trông cửa hàng là được."

Điền Thần Côn trong lòng chửi thầm con mẹ nó, cậu còn chưa nói rõ ràng mà còn bắt tôi hiểu .

Nếu nói rõ ràng ra, chắc chắn ông ta có thể hiểu mà.

Trên xe.

Triệu Minh Thanh một mặt hớn hở mong chờ hỏi: "Lão sư, lần này chuẩn bị luyện chế đan dược gì?"

Lâm Phàm sao mà biết luyện chế đan dược gì chứ, phải xem xem có dược liệu gì thì mới làm được. Nếu như không đủ dược liệu, vậy thì luyện chế cũng uổng phí mà thôi.

"Còn phải xem đã, nếu như dược liệu không đủ thì coi như có luyện chế cũng chẳng ra được thành phẩm đâu."

Triệu Minh Thanh nghe lời này một cái thì hô hấp cũng bắt đầu dồn dập lên: "Lão sư, ý của thầy là lần này sẽ nghiên cứu ra không ít đan dược sao?"

Lâm Phàm gật đầu một cái, nói: "Đúng vậy, nghiên cứu ra mấy cái, nhưng mà bây giờ vẫn chỉ là lý luận, phải tự mình thí nghiệm một chút mới có thể biết có tác dụng hay không."

Đương nhiên, đây cũng chỉ là thuyết pháp khiêm tốn của hắn, bây giờ cái gì đều đã có đủ nhưng chỉ thiếu mỗi phần dược liệu. Nếu như có dược liệu rồi, luyện chế ra một viên tiên đan cho ông ta cũng không thành vấn đề.

Thế nhưng 'Tiên Đan' gì đó thì cũng chỉ là suy nghĩ loáng thoáng qua một chút mà thôi, nếu thật sự muốn luyện chế ra thì quả thực chỉ có cách nằm mơ, coi như đem mạng ra đổi cũng chẳng đáng là bao.

Triệu Minh Thanh một mực tin tưởng Lâm Phàm: "Lão sư, học trò tin chắc lão sư nhất định có thể làm được."

Đối với tên học trò nhất mực trung thành với mình này, trong lòng Lâm Phàm cũng cảm thấy rất vui mừng.

Nhìn mà xem, có một học trò tốt như vậy, đi nơi nào tìm mới được chứ.

…

Chương 1384: Hai thầy trò đi mua dược liệu

Rất nhanh đã đến công ty chuyên phân phối thuốc Trung Y.

Lần trước mua thuốc Trung Y cũng là mua ở đây, nhưng mà lần này hắn muốn đi vào nhìn một chút, dù sao dược liệu cũng phải chậm rãi chọn lựa mới được.

Vốn dĩ người bình thường không thể vào đây, nhưng mà có Triệu Minh Thanh ra mặt thì mọi chuyện đương nhiên không thành vấn đề. Huống hồ Lâm Phàm bây giờ cũng là thần y nổi tiếng ở bên ngoài, những công ty chuyên bán thuốc Trung Y như thế này đương nhiên là nguyện ý móc nối quan hệ với Lâm Phàm một chút.

"Lâm thần y, Triệu viện trưởng, hoan nghênh hoan nghênh đến đây." Lâm Phàm và Triệu Minh Thanh vừa đến đã lập tức khiến người phụ trách nhà thuốc Đông Y này chạy ra tiếp đón.

Triệu Minh Thanh cười: "Lão sư, xem này, lần trước chúng ta tới thì người ta còn không ra đón chúng ta, lần này tới vậy mà người ta lại tự mình nghênh đón. Xem ra danh tiếng thần y này

của lão sư, chỉ cần người trong ngành y là không ai không biết."

Lâm Phàm cười cười, sau đó chào hỏi đối phương.

"Xin chào, đã làm phiền ông tự mình tiếp đón rồi, thật ngại quá."

Người phụ trách của nhà thuốc Trung Y này cũng đã năm sáu mươi tuổi, lúc này ý cười đầy mặt nói: "Không làm phiền, không làm phiền. Lâm đại sư và Triệu viện trưởng tự mình đến, tôi đương nhiên là muốn tự mình tiếp đãi rồi. Nào, mời vào bên trong."

Lâm Phàm trực tiếp nói thẳng vào điểm chính: "Lần này tôi tới đây chủ yếu là muốn chọn lựa một chút thuốc Trung y, dùng dược vật để nghiên cứu, chỉ là tôi muốn đến kho hàng bên trong nhìn một chút, không biết được hay không?"

Nếu như là bình thường người nói ra lời nói này, người phụ trách này đã sớm nổi trận lôi đình rồi cho đối phương cuốn xéo rồi.

Còn muốn vào xem, nằm mơ hay sao?

Nhưng mà vị trước mắt này chính là Lâm đại sư, là thần y am hiểu cả Trung Y lẫn Tây Y. Không biết có bao nhiêu bệnh viện lớn muốn thuê Lâm đại sư về giảng dạy, nhưng đều không thành công.

Bây giờ Lâm thần y tới công ty thuốc Trung Y của bọn họ để chọn dược liệu, đây có nghĩa là gì? Chắc chắn là dược phẩm của bọn họ chất lượng đủ cao, phẩm chất rất tốt.

Vô hình chung lại có thể quảng cáo được cho công ty bọn họ.

Huống hồ nếu như giữ gìn mối quan hệ với Lâm thần y, về sau nói không chừng thần y vào ở bệnh viện nào, dùng dược liệu nào, dược liệu ấy liền cháy hàng.

Cho nên khi Lâm Phàm mở miệng nói ra thỉnh cầu này, đương nhiên ông ta hoàn toàn đồng ý.

"Được, mặc dù người khác chắc chắn không được vào, nhưng Lâm đại sư ngài sao có thể không được vào cơ chứ. Xin mời, cứ tùy tiện nhìn, nhìn trúng cái gì cứ nói cho tôi biết, tôi lập

tức sắp xếp người lấy thuốc cho ngài.” Người phụ trách rất nhiệt tình.

Lâm Phàm cười cười, cảm giác trong khoảng thời gian này danh tiếng của mình ở bên ngoài cũng không tệ, đúng là không có uổng phí.

Người ta đã khách khí như vậy, hắn đương nhiên cũng không cần phải ngại ngùng.

“Vậy thì cám ơn.” Lâm Phàm khách khí nói.

“Ai da, đâu cần phải cảm tạ gì chứ.”

Lâm Phàm cùng Triệu Minh Thanh liếc nhìn nhau, thật cũng không biết nói thêm cái gì, thế là cùng nhau đi vào trong kho hàng bắt đầu chọn lựa dược liệu.

Triệu Minh Thanh không có nói nhiều một câu, ông ta không biết lão sư rốt cuộc muốn tìm những dược liệu gì, chỉ có thể chờ ở một bên quan sát.

Liếc đi nhìn lại, trong kho hàng, tất cả đều là thuốc Trung y, hơn nữa đưa lên chóp mũi ngửi, mùi thuốc bên trong hương vị rất đậm đà.

Lâm Phàm cẩn thận nhìn xem, tìm kiếm những tài liệu cần lấy.

Một số dược liệu không có, có lẽ chỉ có thể tìm dược liệu tương tự để thay thế, cũng coi như là bù trừ một chút, cũng như cái Tiểu Thông Tuệ Đan hoàn mỹ kia có thể luyện chế ra bằng những dược liệu thay thế này đã là kỳ tích rồi.

Thế nhưng cũng may trong Thương Thành cấp 1 đã có bán, bằng không thì chỉ dựa vào luyện chế cũng không biết có thể luyện chế ra bao nhiêu tiểu thông minh đan phẩm chất hoàn mỹ kia nữa.

Một hai giờ trôi qua.

Lâm Phàm chọn lựa một chút dược liệu, ngược lại cũng coi là tạm hài lòng.

Tạm thời chỉ luyện chế được đan dược bằng mấy loại dược liệu phổ biến này, có lẽ có thể luyện chế ra phẩm chất hoàn mỹ.

Thế nhưng xác suất này cũng rất nhỏ, cũng không biết phải thử nghiệm bao nhiêu lần mới có thể luyện chế được.

Người phụ trách tiến lên, hỏi: "Lâm đại sư chọn lựa xong rồi sao?"

Lâm Phàm gật đầu, đáp: "Ừm, chọn lựa xong rồi, chỉ có nhiêu đây dược liệu."

Người phụ trách xem xét, lập tức phân phó nhân viên bắt đầu lục tìm hàng dự trữ.

Lần này hắn luyện đan, cũng không định dùng quá nhiều dược liệu, chỉ cần đủ là được.

Lúc chuẩn bị tính tiền, đối phương lập tức cự tuyệt một tiếng, xem ra trong mắt người ta thì cái này còn thu tiền làm gì, nên đã trực tiếp đưa luôn cho hắn.

Nhưng mà Lâm Phàm cũng không muốn nợ người ta mấy cái ân tình nhỏ này bằng không thì về sau người ta có chuyện lại mời mình hỗ trợ, thật đúng là không tiện từ chối. Mất bao nhiêu tiền thì hắn cứ đưa bấy nhiêu tiền, sau đó lại chụp một tấm hình với người phụ trách kia rồi trực tiếp rời khỏi.

…

Chương 1385: Tỷ lệ thành công quá đáng sợ

Lâm Phàm nói: "Minh Thanh, cái lò luyện đan lần trước kia, bây giờ còn ở trong kho hàng chứ?"

"Vẫn còn, học trò có cho người đi kiểm tra qua, bảo tồn vẫn rất tốt, không có bất kỳ hư tổn gì." Triệu Minh Thanh nói. Dù sao cái lò luyện đan kia giá không rẻ, có được cũng không dễ dàng gì.

Nếu như bị mất, hoặc là bị làm hỏng, vậy thật đúng là rất đáng tiếc.

Chủ yếu là cái lò luyện đan kia vẫn là một thứ đồ cổ kiên cố, có lịch sử lâu đời. Ở thời cổ đại nó chính là một lò luyện đan chuyên dụng, về sau thì được xem như đồ trang trí, một mực cất giữ trong Đạo quán.

Về sau Triệu Minh Thanh biết lão sư cần, cho nên dùng một số tiền rất lớn để mua về.

…

Trong nhà kho.

Lâm Phàm nhìn nhìn lò luyện đan trước mặt, tâm tình hưng phấn lên không ít, lần này luyện đan chắc chắn sẽ không giống với trước đây rồi.

Trước đó nếu như không rút ra kiến thức phân loại lớn là võ hiệp thì khi luyện đan vẫn cần nồi áp suất. Thế nhưng bây giờ không còn như trước, thực lực của hắn hiện tại đã là vô địch, luyện đan thì cần gì nồi áp suất nữa. Nhưng mà có Triệu Minh Thanh ở đây, hắn vẫn nên khiêm tốn một chút vậy.

Mặc dù Minh Thanh là đồ đệ của hắn, rất trung thành với hắn. Thế nhưng hắn không muốn để cho bất kì kẻ nào biết hắn đã nắm giữ thứ sức mạnh mà nhân loại không thể có này được.

“Minh Thanh, lần này luyện đan vô cùng quan trọng, tôi không thể bị quấy rầy, cho nên ông cứ đi ra bên ngoài chờ tôi.” Lâm Phàm thổi phồng mọi chuyện, làm như rất nghiêm trọng nói.

Triệu Minh Thanh không có suy nghĩ nhiều, đáp: “Vâng lão sư, học trò hiểu rồi, học trò sẽ đứng ngay ở bên ngoài canh gác cho ngài.”

Lâm Phàm gật đầu một cái, sau khi Minh Thanh rời đi, hắn lập tức cho từng phần dược liệu bỏ vào trong lò đan.

Quá trình luyện đan bắt đầu.

…

Triệu Minh Thanh một mực đứng ở bên ngoài chờ đợi, ông ta bây giờ rất hiếu kì, không biết lão sư đến cùng đang luyện chế cái gì nữa.

Cũng không biết mọi chuyện tiến triển thế nào rồi.

Ông ta luôn có một loại cảm giác, có lẽ mình và lão sư đang nghiên cứu một thứ mà chưa bao giờ có người dám tưởng tượng đến.

Mặc dù trong lòng rất hiếu kỳ, nhưng mà ông ta cũng không có nhìn lén. Bởi vì lão sư đã lên tiếng là không muốn bị quấy rầy thì ông ta đương nhiên sẽ không làm ra chuyện khiến cho lão sư không vui.

Nếu như mình không gặp được lão sư thì bây giờ chỉ là một vị trung y ôm mộng muốn Trung y phát triển rực rỡ. Mặc dù nhậm chức viện trưởng học viện Trung Y Học, nhưng tinh lực và năng lực vẫn có hạn, không có tiến triển gì.

Nhưng bây giờ đã khác rồi, bởi vì có lão sư nên tinh lực tự thân của ông đã trở nên mạnh mẽ, y thuật cũng càng thêm tinh tế, có thể hoàn thành chuyện mà mình muốn.

Nhất là với sự trợ giúp của lão sư đối với Trung y, ông ta càng rất cảm kích hơn nữa.

Lần trước phương thuốc điều trị bệnh kén ăn kia đều là do lão sư nghiên cứu ra, mà lão sư lại giao toàn bộ cho ông ta xử lý phương thuốc độc quyền, có thể mang đến tiền tài này, lão sư chỉ vùi đầu vào bên trong Trung y.

Nâng đỡ Trung y, khiến cho một số người trẻ tuổi ưa thích Trung y, hứng thú với Trung y không còn lo lắng về tài liệu học tập. Điều này đối ngành Trung y mà nói, có ảnh hưởng rất lớn.

Đứng ở bên ngoài đợi đã lâu.

Bên trong phòng thỉnh thoảng truyền ra tiếng vang, trong lòng Triệu Minh Thanh cũng một mực cầu nguyện, lão sư nhất định phải thành công, nhất định phải thành công!

“Minh Thanh, vào đây.”

Lúc này, Triệu Minh Thanh nghe được tiếng của lão sư, ông ta không kịp chờ đợi đã nhanh chóng đi vào.

“Lão sư, thế nào rồi?”

Lúc này, ông ta nhìn thấy ý cười trên mặt lão sư, lập tức biết là lão sư chắc chắn đã thành công.

Lâm Phàm bây giờ có chút hưng phấn.

Hắn không nghĩ tới mình lại có vận khí tốt như vậy, luyện đan thế mà lại thành công. Hơn nữa xác suất thành công rất cao, so

với luyện chế ‘Tiểu Thông Tuệ Đan’ thì như một trời một vực.

Trước đó luyện chế tiểu thông tuệ đan, có thể xuất hiện một viên đan dược phẩm chất hoàn mỹ xác suất thành công thấp đến đáng thương. Mười lần thì may có thể ra được một lần, như vậy đã là rất thành công rồi.

Nhưng lần này luyện đan, xác suất thành công lại cao hơn đến một nửa, cứ như vậy luyện chế hai lần đã có thể ra một viên đan dược phẩm chất hoàn mỹ.

Tỉ lệ thành công này quả thực có chút đáng sợ mà.

Triệu Minh Thanh nhìn những đan dược trong tay lão sư, tò mò hỏi: “Lão sư, đây là đan dược gì vậy?”

Lâm Phàm nhìn những đan dược này, nụ cười trên mặt rực rỡ vô cùng. Mặc dù cũng chỉ là loại đan dược cấp thấp, nhưng mà đặt ở thời đại bây giờ thì thứ trước mặt này đây chính là thần đan khiến người ta khó có thể tưởng tượng được.

“Đây là Đề Thần Đan, lúc mệt nhọc dùng một viên, có thể khiến tinh thần trở lại minh mẫn như cũ.”

“Còn đây là Tị Trùng Đan, dùng một viên có thể trong vòng một ngày tránh các loại côn trùng hoặc muỗi đốt.”

…

Chương 1386: Đi Đông Bắc

Lâm Phàm lần lượt giảng giải công dụng những đan dược này cho Triệu Minh Thanh.

Mặc dù đối với Lâm Phàm mà nói, những đan dược này rất là vô dụng, nhưng trong mắt Triệu Minh Thanh thì những đan dược này quá là ghê gớm.

“Lão sư, ngài lại có thể luyện chế ra những đan dược này, cái này… cái này.” Triệu Minh Thanh chấn kinh.

Lâm Phàm, nói: “Minh thanh, những thứ này cũng chỉ có thể như vậy thôi, kỳ thật vẫn là bởi thiếu hụt dược liệu, bằng không thì có thể luyện chế ra đan dược lợi hại hơn nữa.”

“Không, không, lão sư, cái này đã rất lợi hại rồi.” Triệu Minh Thanh nói, chỉ nói riêng cái Đề thần đan này, đối với nhân viên công tác cường độ cao mà nói, đây chắc chắn là không thể thiếu. Còn có Tị trùng đan này, diệu dụng cũng lớn lắm chẳng đùa, nếu như mở rộng bán ra ngoài, vậy chắc chắn rất được hoan nghênh…”

Triệu Minh càng nói càng kích động, nhất là một số đan dược còn lại, càng làm cho ông ta trợn mắt há mồm. Ông ta thực sự không nghĩ tới sẽ có dạng đan dược như thế này tồn tại.

Nếu như không phải lão sư luyện chế ra mà nói, ông ta chắc chắn sẽ không thể tin được.

Đối mặt bộ dáng khiếp sợ này của Triệu Minh Thanh, Lâm Phàm lại là đang tự hỏi tình huống của nhiệm vụ đến cùng phải làm cái gì mới có thể hoàn thành được đây?

Cái này tạm thời nghĩ cũng thật đúng là không nghĩ ra được.

Dược liệu đã dùng hết rồi, thế nhưng thu hoạch rất phong phú.

Lâm Phàm tạm thời cũng không muốn luyện chế thêm cái gì, chờ khi nào tìm được được điểm mấu chốt để hoàn thành nhiệm vụ, lại luyện chế đan dược tiếp.

Triệu Minh Thanh, nói: “Lão sư, ngày mai còn tới luyện đan sao?”

Lâm Phàm lắc đầu, đáp: “Không tới, tôi chuẩn bị phải đi Đông Bắc một chuyến, có thể phải mất một gian mới trở về.”

“Đông Bắc?” Triệu Minh Thanh sững sờ hỏi: “Lão sư đi Đông Bắc làm gì?”

Lâm Phàm cười, nói: “Còn không phải là để gặp một người sao, giải quyết một chút việc, nhưng mà cũng không phải việc gì lớn.”

Triệu Minh Thanh không nói thêm gì nữa, nhưng mà ông ta biết, lão sư đã nói không phải chuyện gì lớn thì nhất định là một chuyện rất lớn.

Hôm sau!

Tại sân bay.

Lâm Phàm đi vội vàng, cũng không cho ai biết.

…

Phố Vân Lý.

Điền Thần Côn nhìn Lâm Phàm còn chưa tới, cũng cảm giác có chút gì đó không ổn.

“U lan, cô nói xem tên này bây giờ vẫn còn chưa tới, không phải sẽ không định đến đấy chứ?” Điền Thần Côn nhìn đồng hồ, đã tám giờ rưỡi, người xếp hàng bên ngoài đã đông nghịt.

Ngô U Lan: “Hẳn sẽ không đâu, anh Lâm cũng không nói gần đây có chuyện gì bận mà.”

“Đến lúc nào rồi sao còn chưa tới? Với cả Cẩu gia lại chạy đi đâu rồi, trước đó cũng không có nhìn thấy.” Điền Thần Côn nghi ngờ hỏi.

Người dân đứng xếp hàng.

“Ông chủ bao giờ mới tới đây?”

“Đúng vậy, hôm nay sao lại đến trễ như vậy, trước đây đều đến rất sớm mà.”

Đột nhiên!

Trong đám người, có một người dân kinh hô một tiếng.

“Con mẹ nó, ông chủ đi ra sân bay rồi.”

“Cái gì cơ?”

“Tự mình lên Weibo mà xem.”

Điền Thần Côn đần cả mặt, vội vàng mở điện thoại ra lướt nhìn Weibo.

Khi thấy cái bài đăng trên đó, hắn lập tức bật ngửa.

Tấm hình này chính là Lâm Phàm và Cẩu gia đứng chụp ảnh chung, hơn nữa nụ cười còn rất rực rỡ.

“Tôi sắp đi Đông Bắc , người hâm mộ bên đó có hoan nghênh hay không?”

Bài post này được đăng lên lúc tám giờ sáng, cũng có nghĩa là cái tên này chỉ sợ là đã lên máy bay rồi.

“Được lắm, cái tên này bỏ đi, ném lại cái cục diện rối rắm này cho mình.” Điền Thần Côn đã bó tay rồi, bây giờ tình huống

này có thể giống như trước nữa sao?

Bây giờ người dân đến đây đợi ngày càng nhiều, nếu mà phát sinh bạo động thì ai mà chịu được đây.

…

Sân bay.

“Cẩu gia, ngoan nào, nhanh chóng đi vào, mày nà không vào trong thì tao không thể dẫn mày đi du lịch đâu.” Lâm Phàm ôm Cẩu gia nói.

Đối mặt chiếc lồng này, Cẩu gia dùng dằng không chịu đi vào, nhất định phải cùng Lâm Phàm lên máy bay cơ.

Thế nhưng máy bay này không phải nó muốn lên là có thể lên.

Cuối cùng phí hết sức chín trâu hai hổ, cuối cùng đem con chó này cho nhét vào lồng.

Sau đó mở Weibo ra nhìn một chút.

Bình luận dưới bài đăng không ít.

“Hoan nghênh Lâm đại sư tới Đông Bắc.”

“A, Lâm đại sư tới Đông Bắc để làm gì vậy?”

“Cùng câu hỏi.”

Lâm Phàm nhìn những bình luận này, không khỏi cười cười.

Bản đại sư tới, không biết tên Lục gia này có biết hay không, thật đúng là để cho người ta có chút mong đợi.

…

Đông Bắc.

“Lục gia, tên kia đang tới Đông Bắc .” Tên đàn em một mực quan sát Weibo của Lâm Phàm, khi nhìn đến bài đăng này thì nhanh chóng hồi báo lại.

Gã ta thấy tên nhóc kia có thể chọc cho Lục gia tức thành cái dạng này, cũng coi như là một nhân tài hiếm có.

Cái này không phục cũng không được.

Lục gia nghe được Lâm Phàm tới, trên gương mặt lộ ra ý cười lạnh, thằng nhãi này giỏi, nếu như tự đưa tới cửa vậy thì đừng

có trách hắn.

“Đưa tao đến sân bay, tiếp đón thằng nhãi này.”

“Vâng.”

…

Chương 1387: âm thầm rời khỏi sân bay

Máy bay hạ cánh, Lâm Phàm cảm giác nơi này thật đúng là không tệ.

Khi mở điện thoại di động ra, có không ít cuộc gọi nhỡ, sau đó hắn bấm gọi lại.

“Cmn, cậu đi thật rồi à?” Điện thoại kết nối, thanh âm Vương Minh Dương gầm thét lên.

Lâm Phàm cười ha hả nói: “Lời này của anh không phải là nói nhảm à, tôi tới thì cũng đã tới rồi, hiện tại cũng đã xuống phi cơ rồi.”

Vương Minh Dương rơi vào im lặng, sau đó nói: “Người anh em à! Cậu chậm một chút, cũng đừng làm ra sự tình gì.”

Lâm Phàm: “Yên tâm, anh mà còn không tin tưởng tôi sao? Cúp máy đây, tôi ở bên này rất bận rộn.”

Cúp điện thoại.

Hắn cảm giác cái tên vương Minh Dương này không phải gọi điện đến để lo nghĩ cho hắn, mà là đang lo lắng cho cái tên Lục gia kia sẽ bị mình chơi thảm thế nào.

Đã quen biết hắn lâu như vậy, sao vẫn còn chưa hiểu ý hắn chứ.

Hoàn toàn không hiểu rõ.

Bên ngoài sân bay.

Một chiếc xe con màu đen đậu ở chỗ đó, một người đàn ông cắt tóc đầu đinh đang bận rộn phân phó đàn em.

“Tất cả nhớ kỹ người trong tấm hình này cho tao, chỉ cần thấy người này đi ra từ sân bay, chỉ cần dáng dấp giống như thế này, nhất định phải cho tao biết. Chớ có đánh lạc mất người,

đây chính là người mà Lục gia nhắc nhở phải chiếu cố , nếu là xảy ra chút sai lầm nào thì kết quả bọn mày tự mình gánh chịu."

"Rõ, chúng tôi đã biết."

"Không nghĩ tới cái tên Lâm đại sư này thật là có gan tới Đông Bắc. Haizz, với tư cách là fan cuồng của hắn , thực sự là khó xử vô cùng."

"Xì, còn khó xử cái gì, ai cho mày tiền thì mày làm việc cho người đó là được rồi, còn lải nhải gì."

"Cái này cũng đúng."

Lục gia bây giờ tức không chịu được. Tên nhãi này tới Đông Bắc chỉ sợ thật sự là không hề biết sự lợi hại của mình. Mặc dù không thể làm gì quá mạnh tay với người ta, nhưng mà giáo huấn thật tốt một lần thì cũng không thành vấn đề.

Trong phi trường.

Lâm Phàm gọi lại tất cả các cuộc gọi nhỡ, sau đó thì đi đón Cẩu gia. Để cho Cẩu gia phải chờ ở trong phòng tối nhỏ bé kia thật là đáng thương mà. Thế nhưng không muốn cũng không có biện pháp, bằng không thì sao mà tới đây được.

Lần này tới Đông Bắc, mặc dù là đến tìm Lục gia để tâm sự, bàn luận nhân sinh. Nhưng chủ yếu hơn vẫn là đi du lịch một chút, thư giãn tâm tình một chút.

Lâm Phàm cúi đầu chơi điện thoại, nhìn Weibo một chút.

"Lâm đại sư, tôi đã ở phi trường, anh đang ở đâu đâu?"

"Đúng vậy, đúng vậy, tôi cũng đang chờ ở sân bay, nhanh lên tiếng đi, để chúng tôi đến tiếp đãi anh một chút."

"A, Lâm đại sư đâu rồi, tôi bây giờ đang cùng rất nhiều bạn bè tìm khắp sân bay."

"Con mẹ nó." Lâm Phàm nhìn thấy những bình luận này, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn chung quanh một chút, thật đúng là phát hiện không ít người có hành tung quỷ dị.

Mặc dù hắn cũng không phải đại minh tinh gì, nhưng cũng là nhân vật công chúng. Nếu như bị phát hiện, chắc chắn sẽ gây

nên một hồi bạo động, lấy tính cách của mình, nhất thiết phải khiêm tốn một chút mới được.

Nhanh chóng đi đón Cẩu gia xong thì lặng lẽ rời khỏi nơi này.

Khi thả Cẩu gia từ trong lồng ra, hắn rõ ràng cảm giác được ánh mắt Cẩu gia nhìn về phía mình đã tràn đầy phẫn nộ, giống như là đang muốn chửi mắng, tại sao không để cho nó đi máy bay mà lại nhốt vào cái lồng chật hẹp này.

Đối mặt với cái ánh mặt này, Lâm Phàm chỉ có thể biểu thị bất đắc dĩ. Sau đó che chắn mình đến kín mít rồi bắt đầu rời khỏi hiện trường.

Lục gia một mực chờ đợi tin tức của bọn thủ hạ, thế nhưng thời gian cũng đã không còn sớm nữa, gã đã có hơi không kiên nhẫn, tiếp đó gọi điện thoại qua.

“Người đã tìm được chưa?”

“Lục gia, vẫn chưa có nhìn thấy.”

“Còn chưa nhìn thấy? Mày xem lại bây giờ đã là mấy giờ rồi, người ta đã đến từ lúc nào rồi mà còn chưa tìm được?”

“Lục gia, chúng tôi đều rất cẩn thận tra xét, nhưng thật sự không nhìn thấy, không phải là hắn gạt chúng ta không đến đây chứ?”

“Cút về đây cho tao, đến tìm người cũng không tìm cho tới nơi tới chốn, còn có cái tác dụng mẹ gì.”

“Dạ, dạ…” Đám thủ hạ bị hù cho đầu đầy mồ hôi, đối mặt lời quở mắng của Lục gia gã thật sự sợ hãi, nếu như để cho Lục gia tức giận thì sẽ rất khủng bố .

Sau khi cúp điện thoại, Lục gia tiếp một cuộc điện thoại.

“Lục gia, tên nhóc kia đã tìm được chưa?” Người trong điện thoại là Anh Kim, kể từ bị phong sát đến nay, bà ta cũng chỉ có thể đi du lịch giải sầu. Có thể bị đày đến dạng này, trong lòng bà ta đầy một bụng oán khí, vẫn là không bỏ xuống được.

Nếu như không phải tại tên nhãi này thì bà ta làm sao có thể xảy ra chuyện.

Về sau nghe tên nhãi này vậy mà tự đến Đông Bắc muốn tìm cái chết, trong lòng bà ta lập tức thoải mái vô cùng. Bất kể như

thế nào đều phải báo thù, để cho cái tên nhãi này biết mình không phải là dễ trêu như vậy.

“Kim nhi, còn chưa có tìm được.” Giọng điệu Lục gia ôn nhu nói.

Nếu như Lâm Phàm nghe được xưng hô này thì chỉ sợ đồ ăn mấy ngày đều phải nôn ra, còn mẹ nó ‘Kim nhi’ đã lớn bao nhiêu tuổi rồi mà còn như thế, thật sự là ghê tởm mà.

“Nhưng mà em cứ yên tâm, chỉ cần hắn dám đến đây thì anh nhất định sẽ tìm ra hắn ta, giúp em giải nỗi oán giận này.” Lục gia nói.

“Yêu anh nhất.”

…

Chương 1388: Tôi tản bộ chán rồi sẽ tìm ông

Sau khi cúp điện thoại, sắc mặt Lục gia bắt đầu trở nên lạnh lùng.

Gã ta phái nhiều người đi như vậy mà vẫn không tìm thấy người, đám người này đúng là không làm được trò trống gì.

Sau đó gã nhìn tới cái số điện thoại kia, trực tiếp gọi tới.

Lâm Phàm đã rời khỏi sân bay, đi xe taxi đến trung tâm thành phố.

Đi tới nơi thành thị xa lạ này, hắn vẫn rất là hiếu kỳ.

Đinh đinh!

Lúc này, điện thoại vang lên.

Lâm Phàm nhìn thấy điện thoại reo, lập tức mỉm cười tiếp điện thoại: “Ai nha, Lục gia à, có khỏe không.”

Lục gia: “Cậu đang ở đâu? Không phải nói là đến Đông Bắc sao? Tôi đã phái người đi đón cậu, sao không thấy đâu?”

Lâm Phàm sững sờ, sau đó hưng phấn nói: “Lục gia, ông cũng quá khách khí rồi, tôi đến Đông Bắc vậy mà lại phiền ông phái người tới đón tôi như thế. Nhưng mà sao tôi không thấy ai, tôi

từ sân bay đi ra cũng không có nhìn thấy người, bây giờ tôi đã đến trung tâm thành phố rồi."

Lục gia: "Vậy cậu bây giờ ở chỗ nào, tôi phái người đi qua đón, cũng phải tiếp đãi cậu thật tố, cậu nói xem có đúng không."

Lâm Phàm: "Vậy thì tôi không khách khí, tôi bây giờ đang ở đường XX. Lục gia, tôi sẽ đứng đây chờ ông, ông mau phái người tới đây đón tôi đi."

"Được, chờ đó, rất nhanh sẽ tới." Lục gia cười, nhưng mà nụ cười này lại là có chút lạnh.

Sau khi cúp điện thoại, Lục gia lập tức phái người đi đón Lâm Phàm.

Nửa giờ sau.

Lục gia mặt lạnh: "Cậu đến cùng đang ở chỗ nào? Thủ hạ tôi đã đứng đợi ở đường kia rất lâu."

Lâm Phàm áy náy nói: "Lục gia, thật ngại quá, vừa rồi tôi mót quá nên đi tìm nhà vệ sinh. Thế nhưng không cẩn thận ngồi tàu điện ngầm, bây giờ tôi cũng không biết mình đang ở đâu nữa. Nếu không thì để tôi miêu tả kiến trúc xung quanh một chút rồi ông tới đón tôi nha?"

Lục gia nhẫn nại đã hết rồi, nói: "Ranh con, tao cho mày biết, mày đã ở Đông Bắc thì mày cũng đừng nghĩ tới chuyện muốn chạy. Lục gia tao mà muốn tìm người, không có chuyện người đó có thể chạy thoát ."

"Con mẹ nó, ông có biết nói chuyện hay không vậy, tôi đã để cho người của ông tới đón tôi, con mẹ nó, ông lại chửi tôi làm cái gì?" Lâm Phàm mắng.

Lục gia: "Con mẹ mày cứ chờ đấy cho tao."

Lâm Phàm: "Chờ con mẹ ông hả, ông cứ ngồi đó đợi đi, tôi tản bộ một hồi chán rồi sẽ tìm ông."

Lạch cạch!

Cúp điện thoại.

Lâm Phàm xì một tiếng khinh miệt, cái tên này còn dám trước mặt mình làm càn, đơn giản chính là khoe khoang rồi tự tìm

cái chết mà.

Thế nhưng qua chuyện Mã Thanh Châu kia, hắn đã quyết định, chắc chắn sẽ không dựa vào năng lực của chính mình để bắt nạt bọn hắn.

Nhất định phải khiến cho bọn hắn sụp đổ từ tâm hồn, hành động từ bên trong, vạch trần tội ác của bọn hắn.

Thân là Lâm đại sư chính nghĩa, khinh thường dùng đến những thủ đoạn nhỏ kia.

Huống hồ nếu như dùng thì lập tức sẽ kết thúc mọi chuyện, vậy thì cái này còn gì là niềm vui thú nữa.

Chính mình tốn nhiều tiền như vậy tới Đông Bắc, không chậm rãi chơi đùa một chút thì làm sao xứng đáng với cái vé máy bay này chứ.

Lâm Phàm tùy ý dạo bước trên đường phố, vừa tới nơi này chắc chắn phải nhìn cho kỹ một chút, không cần vừa đến đã đi tìm cái tên Lục gia phiền phức kia làm gì. Kiểu gì rồi cũng phải đụng, nghĩ thôi cũng thấy hợp lý.

Vào đúng lúc này, điện thoại vang lên.

Thấy là số lạ, Lâm Phàm còn tưởng rằng là tên Lục gia đổi một dãy số rồi gọi tới. Nhưng sau khi tiếp thông điện thoại mới phát hiện lai không phải.

“Lâm đại sư, ngài khỏe không, tôi là Huống Trung Phi, là người hùn vốn làm ăn với Trần tổng. Anh ấy đã cho tôi biết ngài tới Đông Bắc, bảo tôi phải tiếp đón ngài cho tốt. Xin hỏi ngài hiện tại ở đâu? Tôi đi đón ngài.” Huống Trung Phi hỏi, ông ta cùng Trần Xương Thịnh hợp tác đã mười năm, vô cùng quen thuộc. Bây giờ bên Đông Bắc này xảy ra chuyện, Lục gia cũng có đi tìm ông ta nói chuyện, thế nhưng đã bị ông ta tạm thời trì hoãn.

Nhưng mà cũng không biết có thể kéo tới lúc nào, sinh hoạt ở đây lâu như vậy, ông ta cũng có thể rõ ràng cái tên Lục gia này nguy hiểm ra sao.

Mặc dù sẽ không có nguy hiểm tính mạng, nhưng mà tai nạn xảy ra chỉ sợ không ít.

Tỉ như cửa nhà bị dội phân, nửa đêm cửa sổ bị nện bể, đi dọc đường thì đột nhiên bị người ta đánh một trận không biết vì sao.

Có thể là uy hiếp, đe dọa.

Cứ bị như vậy, ai chịu nổi.

Huống hồ ông ta cũng có người nhà, mặc dù ông ta không sợ, nhưng cũng sợ người nhà gặp chuyện.

Lâm Phàm ngược lại là không nghĩ tới Trần Xương Thịnh sẽ sai người chiếu cố mình, không phải thực sự là sợ mình có chuyện đấy chứ?

Nhưng mà cũng tốt, có người quen biết thì ít nhất cũng có thể biết đến nhiều điểm để đi.

"Huống tổng, xin chào, tôi bây giờ đang ở đường XX bên này, anh cứ tới đi." Lâm Phàm trả lời.

Cũng không lâu sau đó, một chiếc xe con đã đậu bên người Lâm Phàm. Từ trên ghế lái đi xuống là một người đàn ông trung niên, nhìn sắc mặt và tinh thần không phải là quá tốt, lúc này nhìn thấy Lâm Phàm, cũng tươi cười vui vẻ.

Chương 1389: Phát hiện động trời

"Lâm đại sư, xin chào, xin chào."

Hai người lần đầu gặp mặt, Lâm Phàm cũng khách khí vô cùng.

Huống hồ trước đây ông ta cũng loáng thoáng nghe qua danh tiếng của Lâm Phàm, cho nên trong lòng cũng là có chút hiếu kỳ.

Nhưng mà theo lời của Trần Xương Thịnh thì Lâm đại sư là tới để giải quyết chuyện nơi đây, ông ta nghe xong cũng có chút không tin.

Chủ yếu là Lục gia thế lớn, sao có thể dễ dàng lật đổ như vậy.

Lâm Phàm trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Huống tổng, anh cứ nói một chút xem, bây giờ xảy ra tình huống gì?"

Huống Trung Phi bất đắc dĩ thở dài, nói: “Tình huống bây giờ cũng không tốt lắm, cái tên Lục gia kia thành lập một công ty vận chuyển, bắt đầu thôn tính toàn bộ thị trường, hơn nữa thủ đoạn còn rất bẩn thỉu.”

“Xe hàng vận chuyển của chúng tôi bên này thường xuyên có chuyện dầu xe bị trộm, hoặc lốp xe bị trộm. Loại chuyện này cứ xảy ra không dứt, lại có tần suất thường xuyên khiến cho chúng tôi bị ảnh hưởng rất nhiều. Càng nghiêm trọng hơn là ảnh hưởng tới thời gian vận chuyển. Rồi có không ít khách hàng đã đến kiến nghị, mặc dù tất cả những vụ việc này đều không bắt được hung thủ, nhưng mà tôi biết đây đều là những chuyện bẩn thỉu mà Lục gia sai người làm.”

“Hừm tôi hiểu rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy, khả năng doanh nghiệp của Trần tổng sẽ bị ép rời khỏi khu vực Đông Bắc bên này.”

Lâm Phàm nghe xong, cảm giác trong lòng có chút tức giận, không nghĩ tới tên kia lại hung ác như vậy: “ Công ty vận chuyển của cái tên Lục gia kia ở đâu? Dẫn tôi đi xem sao.”

Huống Trung Phi không biết Lâm đại sư lại đang muốn làm gì. Thế nhưng ông ta cũng không nói gì nhiều, trực tiếp lái xe đến nơi Lâm Phàm muốn đến.

Khi đến chỗ cần đến, Lâm Phàm nhìn xuyên qua cửa sổ.

“Gâu gâu” Mũi Cẩu gia khịt khịt một cái rồi sủa lên vài tiếng.

“Thế nào?” Lâm Phàm nhìn Cẩu gia.

Huống Trung Phi sững sờ, hắn không nghĩ tới Lâm đại sư vậy mà lại đi nói chuyện với một con chó, điều này đúng là khiến cho người ta khó mà tưởng tượng được. Nhưng mà cũng không để ở trong lòng, mỗi người đều có thói quen riêng.

Lâm Phàm dùng tâm linh giao lưu với Cẩu gia.

“Tôi ngửi thấy một mùi hôi thối từ bên trong.”

“Một mùi hôi thối sao?” Lâm Phàm có chút không hiểu Cẩu gia nói cái này là có ý gì.

Chẳng lẽ bên trong là hố phân hay sao?

Nhưng mà chỉ câu nói này đã khiến cho Lâm Phàm chú ý, xem ra nhất định phải dò xét một chút mới được.

Cứ để mắt tới nơi này, tạm thời không nên bứt dây động rừng.

“Đi thôi.” Lâm Phàm mở miệng nói.

Huống Trung Phi không rõ Lâm đại sư rốt cuộc muốn làm gì? Nhưng vẫn là lái xe rời khỏi nơi này.

Buổi tối.

Lục gia còn đang phái người tìm kiếm Lâm Phàm, bọn họ cũng đã tìm rất lâu, nhưng chẳng biết được tin tức nào.

Mặc dù người dưới tay gã nhiều, nhưng mà ở bên trong một cái thành thị lớn như thế mà muốn tìm kiếm một người, độ khó này không thể không nói là rất cao. Thế nhưng kể cả có như thế thì gã cũng sẽ không từ bỏ.

Chỉ có điều gã không biết, cái tên Lâm đại sư mà gã đang lo nghĩ, đã lặng lẽ lẻn vào đến trong công ty của gã.

Dưới sự dẫn dắt của Cẩu gia, Lâm Phàm đứng trước một cánh cổng chính.

“Trong này rốt cuộc có cái gì chứ?” Lâm Phàm thì thầm trong lòng, sau đó không chút do dự mở cửa.

Lập tức một luồng hơi lạnh đập vào mặt. Đương nhiên, đối với Lâm Phàm mà nói, một ít khí lạnh này đã tính là cái gì.

Đập vào mắt hắn chỉ là một đống thực phẩm thịt đã đóng gói xong xuôi.

Kể cả đã ở trong phòng đông lạnh, Lâm Phàm cũng có thể ngửi được từng cỗ mùi hôi thối xông vào mũi.

“Cẩu gia, đi xem một chút đây rốt cuộc là cái gì.” Lâm Phàm chỉ đạo.

Cẩu gia bây giờ chính là đại tướng xông pha chiến trường.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến âm thanh.

Lâm Phàm trực tiếp ôm lấy Cẩu gia, trong nháy mắt không tiếng động trốn đi.

Kẽo kẹt!

Cửa bị đẩy ra.

Hai tên bảo vệ đứng nói chuyện với nhau.

“Anh nói xem, những vật này vẫn còn có người ăn được hay sao?”

“Chắc chắn sẽ có người ăn, chờ những vật này vận chuyển ra ngoài, rồi lại gia công một chút rồi sẽ biến thành đồ ăn đó có biết không?”

“Tôi nghe nói, những thứ thịt này đều đã chứa đựng hơn mấy chục năm về trước, anh nói xem thịt này là ở đâu ra?”

“Tôi nói cho anh biết, anh cũng đừng có nói với ai khác đó, những thứ thịt này là vật tư chiến lược của nước ngoài, phải có con đường đặc thù mới có thể len lén chở tới đây. Thôi đi, không nói nữa , ở đây không có chuyện gì rồi, nhanh chóng sang nơi khác kiểm tra thôi. Lạnh chết mất.”

…

Sau khi hai người kia rời đi, Lâm Phàm và Cẩu gia núp trong bóng tối cuối cùng cũng đi ra.

“Cmn, sao lại ác ôn như vậy, nếu không phải là nghe mấy người này nói, bản đại sư còn tưởng rằng ở đây không có chuyện gì đâu đấy.” Lâm Phàm nghe rõ ràng những người này nói, mấy thứ thịt này đều là đồ dự trữ không biết bao nhiêu năm rồi.

Nhưng mà bình thường gặp được đồ đã quá hạn như vậy, đều phải nộp cho chính phủ mà.

Chỉ có điều, sợ là không nộp lên quốc gia, mà lại quay đầu đến tay người dân rồi.

Nghĩ đến những thứ đồ này phân tán đến cả nước, các nơi hai ba tuyến thành thị, lòng hắn bắt đầu đau.

Có biết bao nhiêu người hâm mộ chính nghĩa sống ở những nơi đó, sao có thể để bọn họ bị hãm hại thế này được chứ.

Nhất định phải vạch trần.

Vốn dĩ hắn còn đang suy nghĩ chơi tên Lục gia kia như thế nào, bây giờ đã có ý tưởng rồi.

Lâm Phàm ghi lại bằng chứng, sau đó lặng lẽ rời đi.

Chương 1390 - Lâm đại sư chính nghĩa ra tay rồi

Đạo hữu thân mến, xin tặng cho truyện ít kim phiếu nha, cám ơn nhiều lắm lắm!!!

Chương 1390: Lâm đại sư chính nghĩa ra tay rồi

Hôm sau!

Lâm Phàm cầm điện thoại di động lên gọi điện thoại.

“A lô, xin hỏi là Bắc Phương Thần Báo phải không? Tôi là Lâm đại sư ở Thượng Hải. Bây giờ tôi đang ở Đông Bắc, tôi muốn tố cáo một việc……”

Lại gọi một cuộc điện thoại.

“Xin hỏi là Đông Bắc nhật báo sao? Tôi là……”

Lục tục ngo ngoe một hồi, Lâm Phàm cơ bản đã liên lạc với tất cả tòa soạn báo bên Đông Bắc này một lượt.

Đối với những người trong ngành báo chí truyền thông này, bọn họ chắc chắn biết Lâm đại sư ở Thượng Hải là ai.

Bên trên Weibo, khi nhìn thấy Lâm đại sư đã tới Đông Bắc, bọn họ đã nghĩ phải tìm Lâm Phàm bằng được. Thế nhưng thật đáng tiếc, lúc bọn họ đi sân bay ngồi chờ thì ngay cả một cọng lông của người ta cũng không thấy. Vậy mà bây giờ đây Lâm đại sư lại chủ động liên hệ với bọn họ.

Điều này khiến bọn họ rất là hưng phấn, không biết lại xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà liên hệ những toà báo này còn chưa đủ, hắn nhất định phải tới thông báo cho các ban ngành liên quan mới được.

Ví dụ như là…

Cục cảnh sát.

Hoặc là…

Bộ kiểm tra an toàn thực phẩm.

Mà khoan đã.

Đối với loại chuyện này, hắn sao có thể không đem mọi chuyện làm lớn lên, nếu chỉ là mấy trò trẻ con này thì còn đâu là phong cách của hắn chứ.

Mở Weibo ra.

Lâm Phàm hơi trầm tư mấy giây, sau đó thì viết xuống một đoạn văn.

"Tôi đã đến Đông Bắc, nhưng mà lại gặp một chuyện hết sức nghiêm trọng, một chuyện ác tày trời liên quan đến an toàn và sức khỏe của vô số người. Thân là người chính nghĩa, tôi chắc chắn là không thể ngồi yên mặc kệ, bởi vậy tôi mới đến đây. Những người hâm mộ trung thành của tôi tại Đông Bắc, xin mọi người giơ cánh tay lên, để cho tôi biết mọi người còn sống."

Chỉ trong nháy mắt, bình luận điên cuồng nổi lên.

"Cmn! Lâm đại sư còn sống kìa!"

"Nói đến người hâm mộ chân chính, tôi là người đầu tiên nên giơ tay."

"Lâm đại sư, anh đến cùng ở chỗ nào, có thể nói một câu hay không. Tôi chỉ muốn chụp một tấm ảnh với anh, không có ý gì khác."

"Lâm đại sư xuất hiện rồi, tôi ngồi bấm ngón tay tính toán một chút, tính ra sắp xảy ra chuyện lớn nữa rồi."

Hắn tạm thời còn không có công bố mọi chuyện ra ngoài, ít nhất phải đợi phóng viên và người trong ban ngành liên quan đến mới được. Đối với loại chuyện này, hắn nhất thiết phải dùng lời lẽ chính nghĩa, thậm chí còn phải vạch trần chuyện này.

Hướng dư luận về phía công ty của cái tên Lục gia kia.

Ở trước cổng ra vào, bảo vệ cảm thấy có chút không được bình thường.

“Anh đang làm gì ở đây thế?” Bảo vệ hỏi.

Lâm Phàm nhìn đối phương, nói: “Tôi là Lâm đại sư chính nghĩa tới từ Thượng Hải, tôi tới đây để diệt trừ cái ác.”

Bảo vệ: “???”

Hắn tự hỏi người trẻ tuổi trước mắt này có phải là não có vấn đề rồi hay không, diệt trừ cái ác vậy mà đánh tới nơi này làm gì?

Chẳng lẽ hắn ta không biết, đây là địa bàn của ai hay sao?

“Nhanh chóng đi chỗ khác đi, đừng ảnh hưởng tới mọi chuyện ở đây.” Bảo vệ trách móc, thân là người của Lục gia, gã chưa bao giờ cảm thấy bản thân thấp kém hơn người khác. Mặc dù gã chỉ là một tên bảo vệ, nhưng mà cảm giác bản thân rất là trâu bò. Bởi vì nơi này là địa bàn của Lục gia, ai dám không nể mặt mũi chứ.

Lâm Phàm khoát tay, nói: “Theo tôi thấy, anh tốt nhất nên rời đi trước đi, bằng không lát nữa muốn rời đi cũng không được.”

“Mày…..” Bảo vệ cảm giác hôm nay đã gặp phải một tên bị bệnh thần kinh, ngay khi hắn chuẩn bị thô lỗ đuổi tên này đi thì…

Một hàng ô tô nối đuôi nhau chạy đến.

Ô tô của phóng viên báo chí ngừng lại trước cổng.

Các phóng viên nhìn thấy Lâm Phàm, lập tức kinh hô một tiếng: “Ở nơi đó, Lâm đại sư đang ở nơi đó.”

Bảo vệ nhìn thấy tình huống này, trong nháy mắt chửi thầm, cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra.

Tại sao lại có nhiều nhà báo tới đây như vậy.

Đây là tình huống mẹ gì thế này?

Lập tức, gã cảm giác mọi chuyện có chút không ổn nên đã nhanh chóng liên hệ đồng sự tới, cục diện bây giờ, một mình gã không thể nào đối phó được.

Hơn nữa kẻ trước mắt này, đến cùng là ai, tại sao lại có nhiều nhà báo biết đến hắn như vậy?

Chẳng lẽ là đại nhân vật gì hay sao?

Phóng viên: "Lâm đại sư, xin chào anh, xin hỏi anh tới Đông Bắc là bởi vì chuyện gì?"

Phóng viên: "Lâm đại sư, ở đây xảy ra chuyện gì sao? Vừa rồi ở bên trên Weibo anh đã nói, có chuyện trọng đại muốn thông báo, rốt cuộc là chuyện gì vậy?"

Đám người mồm năm miệng mười hỏi, trong lòng bọn họ đều rất hiếu kỳ.

Bọn họ mặc dù không phải là phóng viên Thượng Hải, nhưng trong lòng cũng biết, chỉ cần Lâm đại sư xuất hiện chỗ nào thì chỗ đó sẽ có tin tức lớn xuất hiện.

Cái này cũng đã là chuyện mà trong giới truyền thông đều biết, và công nhận.

Đối diện những phóng viên này, Lâm Phàm rất là bình tĩnh khoát tay nói: "Làm phiền mọi người rồi, an tâm đi, chớ vội. Đợi lát nữa còn có người tới, chờ bọn họ tới thì tôi sẽ dẫn dắt đoàn người, vạch trần tội ác trong này."

Các phóng viên đầy chờ mong, bọn họ cũng không biết tội ác mà Lâm đại sư nói đến rốt cuộc là cái gì.

Thế nhưng có một ít phóng viên phát hiện trong đó có chuyện không thích hợp.

Chương 1391: Chuyện này có chút không ổn

"Ở đây hình như là công ty vận chuyển của Lục gia thì phải."

"Đúng vậy, bởi vì chuyện của Anh Kim mà giữa Lâm đại sư và Lục gia có mâu thuẫn, xem ra chuyện này nhất định là liên lụy đến Lục gia rồi."

"Vậy chúng ta đưa những tin tức như vậy, sẽ không có chuyện gì đâu nhỉ?"

"Sợ cái gì, bọn họ đều ở đây, chúng ta còn sợ gì."

Có một số phóng viên, trong lòng còn có chút lo nghĩ, nhưng mà đối mặt với tin tức sắp được nhận, đạo đức nghề nghiệp của bọn họ khiến cho bọn họ không sợ hãi chút nào.

Đây là một sự chấp nhất với tin tức.

Rất nhanh.

Một xe cảnh sát đi tới.

“Ai báo cảnh?” Cảnh sát xuống xe, nhìn thấy hiện trường nhiều phóng viên như vậy, trong lòng cũng có hơi sững sờ, có chút không có hiểu rõ, bây giờ là gì tình huống gì thế này.

Thế nhưng chuyện nên làm thì vẫn là phải đi .

“Là tôi.” Lâm Phàm giơ tay.

Cảnh sát thấy Lâm Phàm thì tiến lên,hỏi: “Vì sao cậu lại đi báo cảnh sát? Có chuyện gì hay sao?”

Lâm Phàm, đáp: “Đồng chí cảnh sát , tôi báo cảnh sát là bởi vì tôi phát hiện ra một tội ác tày trời, loại chuyện này liên quan đến thân thể và sức khỏe của hàng triệu người dân. Nếu như để mặc cho mặc kệ thì sẽ gây nên ảnh hưởng cực kỳ tồi tệ.”

Cảnh sát nhìn Lâm Phàm, có chút sửng sốt khi nghe lời nói này của đối phương, chuyện có liên quan đến hàng triệu người?

Cái tên trước mắt này sẽ không phải là bị bệnh thần kinh đó chứ?

Các phóng viên phát hiện mặt cảnh sát có vẻ hoài nghi, vội vàng nói: “Vị này chính là Lâm đại sư tới từ Thượng Hải, rất nổi tiếng. Lâm đại sư nhất định là phát hiện chuyện trọng đại, cho nên các anh tốt nhất nên cảnh giác chút.”

Nhìn tuổi tác của viên cảnh sát này, rõ ràng bình thường không hay lướt Internet hay Weibo gì đó, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, cái gì Lâm đại sư hay không Lâm đại sư .

Ngược lại là cảnh sát trẻ tuổi bên cạnh hắn lại vô cùng hưng phấn.

“Anh chính là Lâm đại sư sao? Tôi một mực chú ý Weibo của anh, đối với một số chuyện anh đã làm tôi rất sùng bái.” Cảnh sát trẻ tuổi hưng phấn nói, sau đó nhìn về phía tiền bối đứng

một bên, nói: "Đây là Lâm đại sư ở Thượng Hải, người rất tốt nhất định là đã xảy ra chuyện lớn gì rồi, bằng không thì Lâm đại sư sẽ không báo cảnh sát như vậy."

Lâm Phàm rất là hài lòng gật đầu một cái, đồng chí cảnh sát trẻ tuổi này đúng là không tệ, ít nhất đã giới thiệu thay cho hắn.

"Đúng vậy, tôi phát hiện một chuyện cực kỳ quan trọng, cần truyền thông và cảnh sát đến hiện trường, mới có thể vạch trần." Lâm Phàm bình tĩnh nói.

Cảnh sát trẻ tuổi rất là hiếu kỳ, nói: "Lâm đại sư, bây giờ chúng tôi đều đã đến, cũng có thể vạch trần rồi chứ?"

Lâm Phàm khoát tay: "Tạm thời còn không được, còn có người từ bộ an toàn thực phẩm chưa có tới."

"A ha?"

Đám cảnh sát ngây ngẩn cả người, cái này còn muốn người từ bộ an toàn thực phẩm tới làm gì?

Có bọn họ tới còn không được hay sao?

Trong một biệt thự nào đó.

Lục gia đang suy tư chuyện gì, đột nhiên, chuông điện thoại dồn dập vang lên, cắt đứt ý nghĩ của gã.

Điện thoại vừa kết nối, ở đầu bên kia đã truyền đến thanh âm dồn dập.

"Lục gia, không xong rồi, công ty xảy ra chuyện. Ở hiện trường có rất nhiều phóng viên tới, còn có cảnh sát." Tên đàn em khẩn trương nói.

Lục gia chau mày, hỏi: "Chuyện gì xảy ra? Tại sao có thể có cảnh sát và phóng viên tới chung như thế?"

"Không biết, còn có một vị kêu là Lâm đại sư gì đó, là hắn kêu bọn họ tới." tên đàn em nói.

"Cái gì?" Lục gia nghe lời này một cái lập tức nổi giận, gã một mực đi tìm đối phương, thế nhưng vẫn chưa có tìm được. Nhưng sao có thể nghĩ ra, đối phương còn dám xuất hiện tại địa bàn của chính mình.

Thế nhưng đột nhiên hắn lại cảm giác được chuyện gì không ổn.

Sau đó càng nghĩ càng không đúng, hy vọng không phải như vậy, nếu thật là như vậy thì chỉ sợ quá nguy hiểm.

Hiện trường!

Người của bộ an toàn thực phẩm đã đến.

Lâm Phàm nhìn tình huống cũng đã ổn thỏa, cũng nên đem chân tướng sự thật nói ra.

Xem những ánh mắt mong chờ của những phóng viên kia, hắn cảm giác mình không thể để cho người ta thất vọng.

Giờ khắc này, Lâm Phàm hít sâu một hơi, trực tiếp mở miệng nói: "Các vị, các đồng chí, bây giờ là lúc nên tiết lộ chân tướng rồi. Công ty đang ở đằng sau tôi đây, có lẽ mọi người đã biết. Không sai, đây chính là công ty của Lục gia ở Đông Bắc. Nhưng mà mọi người có thể sẽ không nghĩ đến, chỗ này của hắn giấu giếm rất nhiều thứ sắp phân phối ra bên ngoài, một thứ đồ vật để cho người ta cảm thấy nôn mửa. Bây giờ, mời mọi người đi theo tôi vào trong, tôi sẽ dẫn mọi người xem thứ này là gì."

Các phóng viên hưng phấn cao độ, cái này chắc chắn lại là một kiện tin tức lớn nữa rồi.

Mà các đồng chí cảnh sát thì sững sờ, cảm giác chuyện này dường như có chút không ổn.

Chương 1392: Thứ này có thể ăn được sao

Bảo vệ canh cửa nhìn thấy tình huống này thì lập tức lo lắng.

"Làm gì, mấy người đang muốn làm gì vậy? Đồng chí cảnh sát, sao các anh có thể làm như vậy, đây là công ty tư nhân, không phải chỗ có thể tự tiện xông vào."

Lại có thêm bảo vệ đến, bất kể như thế nào thì nhất định phải ngăn trở đám người này ở bên ngoài. Thế nhưng đối mặt nhiều người như vậy, bọn họ thực sự có chút bối rối.

“Nhanh chóng tránh ra.” Lâm Phàm đẩy đám bảo vệ ra, làm sao có thể để cho bọn họ ngán chân trên con đường vạch trần cái ác được chứ. Sau đó hắn vung tay hô to: “Đồ vật vẫn còn ở bên trong, đừng để cho bọn họ dời đi.”

Các phóng viên nghe nói như thế, hai mặt nhìn nhau, bọn họ cảm giác chuyện này có chút không hợp tình hợp lý. Nhưng Lâm đại sư đã dẫn đầu vọt vào, bọn họ không hưởng ứng cũng không được. Huống hồ nếu đúng thật là tin tức lớn, chậm chân một bước không chụp được tin tức, vậy thì tổn thất càng nặng nề.

Quản lý đội vận chuyển vội vã chạy đến, khi thấy nhiều nhà báo xông vào như vậy, trong lòng hắn cũng rất luống cuống, nhưng nếu như cứ để mặc kệ như thế thì chỉ sợ sẽ càng xảy ra chuyện lớn hơn.

Trong này có đồ vật gì, chính gã là người biết rõ nhất, nếu như bị phát hiện thì quả thực coi như xong đời.

“Dừng lại, các người muốn làm gì?” Quản lý nhảy ra ngăn cản đường đi, ánh mắt tức giận nhìn đám người Lâm Phàm, sau đó nhìn về những cảnh sát phía sau nói: “Mấy người là cảnh sát kia mà, tại sao có thể cho phép đám người này tự tiện xông vào đây điều tra. Mấy anh có biết đây là chỗ nào không, nếu như xông vào gây ra tổn thất thì ai đứng ra chịu trách nhiệm?”

“Tôi sẽ chịu trách nhiệm.” Lâm Phàm hô.

Loại tình huống này còn sợ gì nữa, không phải chỉ là một tên quản lý thôi sao, coi như có là chức to hơn nữa thì hắn cũng không sợ.

Quản lý lo lắng vô cùng, nói: “Anh tự nghĩ mình là ai mà muốn đứng ra chịu trách nhiệm, tôi muốn báo cảnh sát.”

Mà lúc này đã có không ít công nhân bốc vác tụ tập một chỗ, bọn họ đến đây để viện trợ, muốn nhanh chóng dọn hết những thứ thực phẩm ở bên trong đi. Thế nhưng theo bọn họ nghĩ, đây quả là chuyện hoang đường mà.

Nhiều lô hàng hư vậy, chỉ sợ một ngày cũng chẳng đem hết đi được.

Một đồng chí cảnh sát có thâm niên không nhìn nổi, anh ta cảm giác việc làm của Lâm đại sư có chút không phù hợp quy

củ, sau đó đứng dậy: “Khoan hẳng vào, tôi muốn hỏi một chút, đến cùng là anh đã phát hiện cái gì. Khi chưa có thủ tục, chúng tôi không có quyền tự tiện xông vào điều tra bất kì một công ty nào.”

Lâm Phàm cảm giác việc này thật đúng là không thể miễn cưỡng được, sau đó nhìn về phía Cẩu gia đang ở cách đó không xa, tâm linh bắt đầu tiến hành câu thông.

Cẩu gia đứng chờ lệnh tại chỗ đã sớm chờ không nổi nữa, tiếp đó sủa gâu gâu một tiếng rồi bốn cái chân ngắn của nó chạy như điên, trực tiếp đẩy tên quản lý ngã nhào xuống đất.

“Tốt.”

Lâm Phàm vừa nhìn thấy tình huống này thì mừng rỡ trong lòng, Cẩu gia giỏi lắm.

“Các đồng chí phóng viên, nhanh chóng đi theo tôi.” Lâm Phàm hô lên cũng không để ý việc gì nữa, chạy thẳng đến nhà kho bên trong công ty.

Các phóng viên sao có thế phí thêm lời, mặc kệ là tình huống gì thì chuyện ngày hôm nay chắc mẩm sẽ là một chuyện lớn.

Khi đến nhà kho bên trong công ty, chỉ thấy một đám công nhân đang cố gắng vận chuyển đồ vật, Lâm Phàm hô: “Dừng lại hết cho tôi.”

Các công nhân nhìn thấy nhiều người đến như vậy, lập tức bị hù đến nỗi thả đồ vật trong tay xuống mặt đất.

“Thối quá đi.”

Các phóng viên che mũi, bọn họ đã ngửi được mùi gay mũi xộc thẳng lên não.

Có phóng viên tiến lên, nhìn những đồ vật dưới đất thì lập tức biến sắc: “Những thứ này… chân gà, còn có cả thịt, sao màu sắc lại quái lạ như vậy”

“Cái gì? Đây là chuyện gì vậy?”

Các phóng viên nghi hoặc, đồng thời cũng cố nén mùi hôi thối xộc vào mũi.

Bộ an toàn thực phẩm khi nhìn thấy những thứ này thì sắc mặt lập tức đại biến. Bọn họ thường xuyên tiếp xúc với thực phẩm,

làm sao có thể không biết những thứ đồ này là cái gì.

Thế nhưng những loại thực phẩm kiểu này cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Ngay lúc mọi người ở đây chấn kinh không ngừng, Lâm Phàm nói tới một câu, càng làm cho tất cả mọi người trợn mắt hốc mồm.

“Tôi nghe đám người đó nói, những thứ thực phẩm thịt này dường như cũng đã đông lạnh mấy chục năm rồi.”

“Cái gì?” Có một vị phóng viên vẻ mặt không dám tin nhìn Lâm Phàm, giống như là không tin vào tai mình, đông lạnh mấy chục năm?

Mẹ nó thứ đồ này còn có thể ăn được sao?

Hơn nữa nhìn những thứ này chất đống tràn đầy trong kho hàng, cũng không biết ở đây có bao nhiêu tấn thịt thối rữa nữa.

Nếu như những thứ này tuồn ra bên ngoài để tiêu thụ thì không biết có bao nhiêu người sẽ ăn phải đám thịt hôi thối này vào bụng.

Xoạt xoạt!

Các phóng viên nhanh chóng chụp lại ảnh hiện trường, ánh đèn flash chớp giật liên tục, ghi lại hết thảy cảnh ở hiện trường.

Chương 1393: Dê thế tội

Lâm Phàm nhìn cảnh sát: “Đồng chí cảnh sát, tình huống chính là như vậy, các anh xem việc này nên giải quyết như thế nào?”

Đồng chí cảnh sát thâm niên kia cũng đờ đẫn cả người, rõ ràng cũng là không nghĩ tới sẽ có xảy ra chuyện như vậy.

Đinh đinh.

Điện thoại vang lên.

Cảnh sát thâm niên nhìn thấy là điện thoại của lãnh đạo thì lập tức bấm nghe, ở đầu bên kia điện thoại, có một giọng bất mãn

vang lên, dường như là đang trách cứ bọn họ sao lại động chạm đến địa bàn của Lục gia.

Thế nhưng bây giờ đối với cảnh sát thâm niên mà nói, tình huống này đã vượt qua ngoài dự liệu .

“Lãnh đạo, có chuyện lớn, công ty này có vấn đề. Bây giờ các phóng viên cũng đã đến đây, chúng tôi cần trợ giúp.”

Lãnh đạo nghe lời này một cái thì lập tức muốn chửi tục, mắng xối xả một trận, nhưng đột nhiên dừng lại.

Cái gì? Xảy ra chuyện?

Hơn nữa còn có phóng viên đang ở đây?

Hiện trường.

Các phóng viên tóm được một nhân viên công tác: “Chào anh, xin hỏi những thứ này thực phẩm anh có biết nguồn gốc xuất xứ hay không?”

Nhân viên công tác có ý định né tránh, không muốn trả lời vấn đề này.

Bọn họ biết những vật này có vấn đề, nhưng mà không thể nói, nếu mà nói ra vậy thì càng to chuyện.

Bởi vậy, tất cả mọi người đều lắc đầu, xem như không biết.

Lâm Phàm lấy điện thoại di động ra, mở Weibo rồi chụp lại những bức ảnh ở hiện trường, sau đó trực tiếp phát lên.

“Vật đáng ghét cuối cùng đã bị phơi ra ngoài ánh sáng. Mọi người vào mà xem, những thứ thực phẩm này nếu như không phải bị phát hiện kịp thời thì chỉ sợ đã tuôn ra tràn lan trên thị trường. Có lẽ mọi người còn không biết đây là cái gì, nhưng cũng không sao, tôi sẽ đứng ra giải thích một chút. Những thứ này ấy à, gọi là thịt đông lạnh lâu năm, trong này còn có chân gà đã được đông lạnh mấy chục năm, nói không chừng mấy cái chân gà này còn lớn tuổi hơn một số người ở đây luôn đó.”

“Thuận tiện lại nói một chút, Lục gia ở Đông Bắc này đúng là quá mất nết, vậy mà tàng trữ những vật này.”

Bài viết này vừa đăng trên Weibo, trong nháy mắt đã thổi lên vô số sóng gió trên mạng, rất nhiều cư dân mạng khi nhìn thấy bài viết này của Lâm Phàm, cũng không dám tin đây là sự thật.

“Con mẹ nó! Thiệt hay giả vậy, chân gà mấy chục năm tuổi? Cái thứ ghê tởm này còn có thể ăn sao?”

“Kỳ thực trên lý thuyết là có thể ăn, nhưng mà có cho tiền tôi cũng sẽ không ăn.”

“Ôi ghê tởm chết tôi mất, buồn nôn quá đi.”

“Đông Bắc Lục gia, chết mất, Lâm đại sư rốt cuộc phải ra tay cứu vớt chúng tôi, thân là fan hâm mộ của Lâm đại sư, thật sự là quá hạnh phúc.”

“Thịt đông lạnh lâu năm, còn có chân gà nữa chứ, ha ha! Thật đúng là phù hợp, không biết bộ an toàn thực phẩm đã ăn bao nhiêu tiền rồi.”

“Những vật này làm sao có thể xuất hiện ở trong nước được cơ chứ? Hải quan bên kia chẳng lẽ không điều tra cho rõ việc này hay sao?”

“Không phục cũng không được, Lâm đại sư quá ghê gớm, vừa tới Đông Bắc đã giúp những người hâm mộ chúng ta một việc lớn như thế, không hổ là Lâm đại sư.”

…

Biệt thự.

Sắc mặt Lục gia vô cùng khó coi: “ Mày nói cái gì?!”

Người trong điện thoại, sợ hãi rụt rè, vô cùng hoảng sợ, nói: “Lục gia, chúng tôi thậm chí chưa kịp ngăn cản đã bị bọn hắn xông vào, bây giờ những vật kia đều bị lộ ra, các phóng viên đều đang quay chụp.”

“Phế vật, một đám chúng mày đúng là phế vật.” Sắc mặt Lục gia tái xanh, nhưng bây giờ tình huống này căn bản không nghĩ được nhiều như thế, nếu như tùy ý quyết định thì chỉ sợ hậu quả khó mà lường trước được.

“Mày nghe kỹ cho tao, những vật kia, là do mày làm. Mày nghe kỹ chưa?”

“Lục gia, tôi…. “Người trong điện thoại nghe xong thì đột nhiên ngây ngẩn, đồng thời sợ hãi vô cùng.

Lục gia: “ Mày cứ yên tâm, tao bảo đảm với mày. Nhưng nếu như chuyện này liên lụy đến tao, vậy thì lũ chúng mày một

đứa cũng không thoát được. Đồng thời tao sẽ cho người chuẩn bị 10 triệu, chỉ cần mày tiếp tục chống đỡ chuyện này, tao bảo đảm mày không phải lo nửa đời sau."

Người bên đầu điện thoại kia nghe nói như thế, lập tức im lặng. Cuối cùng gã cũng đồng ý, nhưng mấu chốt chính là nếu không đồng ý thì thế nào?

Lấy thủ đoạn của Lục gia, gã ta có thể chạy được sao?

Huống hồ, tiếp tục gánh vác thì có thể có được không ít chỗ tốt, cũng coi như là đáng giá.

Chỉ là, hắn vĩnh viễn không có nghĩ đến một chuyện càng kinh khủng hơn ở phía sau.

Sau khi cúp điện thoại.

Sắc mặt Lục gia dữ tợn rất dọa người, đồng thời trong lòng cũng có chút nghĩ lại mà sợ. Nhưng mà hắn còn ôm lấy một tia hi vọng nhỏ nhoi, vả lại hắn cũng sẽ không ngồi đó chờ chết. Gã ta nhanh chóng cầm điện thoại di động lên, bấm mấy cái điện thoại.

Hiện trường.

Gương mặt Lâm Phàm đầy ý cười, bây giờ tình huống này đã sớm là chuyện trong dự liệu. Sau đó mắt nhìn về phía những đồng chí của bộ an toàn thực phẩm: "Loại tình huống này rất nghiêm trọng, nhất định phải nghiêm túc xử lý mới được."

Những đồng chí trong bộ an toàn thực phẩm cũng rất xem trọng chuyện này, nhanh chóng liên hệ đơn vị để cho cấp trên phái thêm người tới. Những vật này, nếu như bị tuồn ra bên ngoài thì chỉ sợ mang đến ảnh hưởng rất là ác liệt.

Hơn nữa, mấu chốt nhất chính là hiện trường có nhiều phóng viên như vậy, bây giờ muốn kín đáo điều tra đã là chuyện không thể.

Chương 1394: Bột trắng gì đây?

"Ai là người phụ trách nơi này?" Cảnh sát thâm niên vẻ mặt nghiêm túc, gằn giọng hỏi.

Tên quản lý lúc trước bị Cẩu gia đẩy ngã nhào xuống đất trong lòng vẫn luôn đấu tranh giằng xé, cuối cùng gã cũng tiếp nhận điều kiện của Lục gia.

“Tôi phụ trách.” Quản lý nói, gã tiếp tục đem chuyện này trì hoãn một chút.

Lâm Phàm nhìn tên quản lý này, không nghĩ tới đối phương vậy mà lại tiếp tục kéo dài chuyện này như thế.

Xem ra cái tên Lục gia này thủ đoạn cũng thật nhiều, chưa gì đã tìm được kẻ thế tội rồi.

Nhưng mà hắn cũng tự hiểu, loại chuyện cỏn con này chắc chắn không thể mang đến phiền phức gì cho Lục gia. Thế nhưng muốn khiến cho Lục gia rối loạn một phen thì vẫn là có thể.

Bây giờ lực lượng hỗ trợ còn chưa tới nơi, viên cảnh sát thâm niên lên tiếng hỏi: “Những vật này từ đâu tới?”

Vẻ mặt quản lý bình tĩnh, hiển nhiên là đã chuẩn bị xong xuôi: “Tôi phải chờ luật sư của tôi đến, cho đến lúc đó tôi sẽ không nói chuyện.”

Các phóng viên nhìn về phía tên quản lý rồi ghi chép một lượt, cũng không để ý bây giờ là tình huống là gì, trước tiên phải ghi chép lại tin tức này.

Gâu gâu!

Đúng lúc này, Cẩu gia chạy tới.

Lúc quản lý nhìn thấy con chó này chạy tới, sắc mặt đột nhiên biến đổi. Hiển nhiên là có chút sợ hãi, mới vừa rồi gã còn vật lộn với con chó đất này, gã phát hiện con chó này có sức mạnh lớn đến kinh người, vậy mà nó có thể đè gã xuống mặt đất.

Lâm Phàm sờ lên đầu Cẩu gia: “Không tệ, rất không tệ.”

Cũng không uổng công hắn đã dùng nhiều điểm bách khoa toàn thư như vậy để nuôi dưỡng, cuối cùng cũng có chỗ để dùng.

Gâu gâu!

Lúc này bỗng dưng Cẩu gia sủa điên cuồng về phía những thứ thịt thối này.

Lâm Phàm nhìn sự khác thường này của Cẩu gia, còn có chút nghi hoặc, không biết là có chuyện gì xảy ra.

Đột nhiên, chỉ thấy Cẩu gia co cẳng vọt vào bên trong đám thịt thối kia, tiếp đó đào bới rất lâu bên trong. Sau đó cắn lấy một bọc thịt, chân trước cào một hồi, cuối cùng cũng đã mở được túi thịt ấy ra.

Một túi vật phẩm màu trắng lăn xuống, trông vô cùng nổi bật.

Tất cả mọi người đều nhìn bọc đồ màu trắng này, trong lúc nhất thời hiện trường hoàn toàn yên tĩnh.

Là dạng bột, bột trắng được đựng trong một túi nhỏ.

Lâm Phàm tiến lên, cầm túi bột lên cẩn thận nhìn một chút, sau đó nhìn về phía cảnh sát thâm niên đứng đằng kia: "Đồng chí cảnh sát, cái đồ chơi này hình như là ma tuý có phải không?"

Các phóng viên nghe nói như thế, tinh thần bắt đầu phấn chấn hẳn lên.

Ma tuý?

Bên trong những loại thịt này còn giấu cả ma tuý?

Tin tức này, không biết sẽ hot đến mức nào đây.

Cảnh sát thâm niên kia nghe nói như thế, lập tức tiến lên cầm túi bột trong tay tra xét, căn cứ vào kinh nghiệm phá án của anh ta thì có thể xác định, cái này nhất định là ma tuý.

Cẩu gia vẫn còn đào bới trong đống thịt thối, dường như không phải mỗi khối thịt đều có giấu những thứ này, mà là được phân tán ra.

Cũng không lâu lắm.

Cẩu gia lại cắn xé một miếng thịt, sau đó tiếp tục lấy ra một thứ, lại là một túi bột màu trắng.

"Con mẹ nó, đây, đây là vận chuyển ma túy!" Một phóng viên kinh hô một tiếng, rõ ràng không dám tin.

"Chuyện to rồi, chuyện to rồi!"

Ánh mắt mọi người đều bị hấp dẫn.

Sắc mặt quản lý trắng bệch, mồ hôi tuôn như suối, gã không nghĩ tới sẽ có những vật này trong túi thịt.

Lục gia cũng không có nói với hắn những chuyện này mà.

Giờ khắc này, cổ họng của hắn khẽ nuốt nước bọt một chút, rất là lo lắng, giống như là đang e sợ.

Lâm Phàm nhìn về phía tên quản lý, nói: "Anh cần phải suy nghĩ cho kỹ, tình huống này so sánh với trước đây còn nghiêm trọng hơn nhiều."

Quản lý nghe được lời Lâm Phàm nói thì làm bộ trấn định, nhưng thân thể khẽ run một chút, rõ ràng cũng bắt đầu sợ hãi.

Rất nhanh, cảnh sát hỗ trợ đã tới nơi.

Khi người dẫn đội cảnh sát đến biết tin bên trong những loại thịt này ẩn tàng ma túy, trong nháy mắt vẻ mặt trầm xuống, nghiêm túc hẳn lên.

Đây cũng không phải chỉ đơn thuần là vấn đề về vệ sinh an toàn thực phẩm nữa rồi.

Ngay lập tức bọn họ bắt đầu phong tỏa hiện trường, mà các phóng viên cũng bị đuổi ra bên ngoài.

Thế nhưng đối với các phóng viên mà nói, bọn họ làm sao có thể dễ dàng rời đi như thế, cứ một mực chờ ở bên ngoài quay chụp.

Lúc trước bọn hắn đã chụp được, trong thịt này có giấu ma tuý.

Chuyện này đã chắc chắn là chính xác đến chín mười phần, nhưng mà bây giờ bọn họ còn đang nghĩ, phía sau một màn này đầu sỏ là ai, làm sao lại có giấu nhiều chất cấm như vậy.

Mà Lâm Phàm lại bị các phóng viên bao vây.

"Lâm đại sư, xin hỏi ngài nghĩ gì về chuyện này?"

Đối mặt với sự hỏi thăm nồng nhiệt của những phóng viên, Lâm Phàm cũng có chút ngây ngẩn.

Đối với loại tình huống này, hắn cũng không biết nói thế nào, chuyện vui này quả thực là ngoài ý muốn.

Vốn là chỉ muốn tặng Lục gia một lễ vật gặp mặt nho nhỏ, nhưng sao có thể nghĩ đến Cẩu gia lập được đại công, bới ra một chuyện khác như vậy.

Chuyện này khiến hắn có chút không giải thích được.

Các phóng viên nhìn Lâm Phàm, rõ ràng cũng rất chờ mong. Bọn hắn cảm giác Lâm đại sư thật sự là quá thần kỳ, vậy mà có thể phát hiện được chuyện này.

Nhưng Lâm Phàm có thể thề với trời, cái này mẹ nó thật không phải là hắn cố ý.

Sao có thể biết mọi chuyện lại biến thành dạng này.

Chương 1395: Lục gia cầu cứu Tần gia

“Khụ khụ!” Ho nhẹ một tiếng, sau đó hắn nói: “Các vị phóng viên, các đồng chí, liên quan tới chuyện này thì tôi cảm thấy vô cùng phẫn nộ. Bây giờ phần tử phạm pháp thật sự là quá vô pháp vô thiên. Đối với những kẻ đứng sau chuyện này thì nhất định phải điều tra cho rõ, nhất là người phụ trách công ty vận chuyển này. Tôi nghe nói là Lục gia tại Đông Bắc rất vô pháp vô thiên, đồng thời còn nghe nói người này tại Đông Bắc một tay có thể che trời, làm không biết bao nhiêu chuyện xấu. Ở dưới trướng còn có rất nhiều hội sở và hộp đêm. Tôi có một suy đoán to gan, chính là những thứ đồ này, chỉ sợ liên quan không ít đến hắn.”

“Cho nên, hẳn là trọng điểm nên chú ý tới hắn.”

Nếu như đã động đến chuyện lớn như thế, vậy thì phải chỉ đích danh phê bình một chút.

Các phóng viên nhìn Lâm Phàm, ghi chép đoạn văn này.

Nhưng mà trong lòng bọn họ lại là có chút bất đắc dĩ.

Lâm đại sư này tới Đông Bắc quả nhiên là tới đấu với Lục gia.

Bọn họ cũng chịu phục rồi.

Lục gia một mực vẫn chờ đợi và lo lắng, khi điện thoại vang lên một tiếng thì đã vội vã tiếp lấy.

“Tình huống bây giờ sao rồi?” Chớ nhìn gã đang rất bình tĩnh, nhưng thực ra nội tâm gã vô cùng khẩn trương, gã không biết tại sao tên nhãi kia có thể phát hiện trong công ty của gã có những thứ đồ như vậy.

Gã ta thành lập cái công ty vận chuyển này, có một phần là muốn nhập cổ phần với công ty của tên Trần Xưng Thịnh kia, nhưng bên cạnh đó cũng còn có mục đích khác.

Chỉ đơn giản là kiếm lời từ vận chuyển hàng thì có thể kiếm được bao nhiêu tiền cơ chứ?

Chắc chắn phải lợi dụng triệt để con đường vận chuyển này để vụng trộm vận chuyển những thứ đồ kia. Nếu như vận dụng con đường trung chuyển của toàn quốc, lại thêm mạng lưới

quan hệ của hắn thì còn có thứ gì mà hắn không thể vận chuyển chứ.

Chỉ là, vốn dĩ lúc đầu nghĩ chuyện này thật dễ ăn, nhưng không thể ngờ được lại xảy ra sai sót.

“Lục gia, mọi chuyện không ổn, cảnh sát đã tìm được ma túy từ bên trong bọc hàng, bây giờ hiện trường đã bị phong tỏa, rất nhiều người đã bị bắt.” Tên tiểu đệ này run như cầy sấy nói.

Ngay từ đầu, tên tiểu đệ cũng không biết bên trong bọc thịt kia có ma túy, theo gã thấy, coi như bị bắt thì cùng lắm chỉ là đóng cửa công ty, lại để cho người đi ra thế tội một chút, ngồi nhà đá mấy năm là xong. Hơn nữa nếu như Lục gia khơi thông quan hệ, nói không chừng cũng không cần phải ngồi lâu.

Nhưng bây giờ tình huống không giống như trước, cảnh sát tìm ra trong này có số lượng lớn ma túy, chỉ cần ngần này túi ma túy thì có thể mang ra xử bắn được rồi.

“Lục gia?”

Tiểu đệ nghe đầu bên kia điện thoại không có âm thanh, không khỏi có chút nóng nảy, hiện tại hắn cũng không biết nên làm sao bây giờ.

Tút tút!

Điện thoại cúp máy.

Lục gia ngồi ở trên ghế sa lon, đầu đau như búa bổ, không biết nên làm sao bây giờ.

Quản lý công ty vận chuyển chỉ sợ đã không có khả năng nguyện ý vì hắn mà cõng tội. Nếu như không có tìm ra ma tuý, vậy thì khẳng định không có vấn đề gì. Nhưng bây giờ, ai mà ngu đến mức dùng tính mạng của mình để đi cõng cái tội tày trời này.

Không được, nhất định phải nhanh chóng cầu cứu.

Sau đó gã lập tức lấy điện thoại ra, bấm một số điện thoại.

“Tần Gia, cứu mạng với.” Điện thoại vừa tiếp thông, Lục gia bắt đầu đau khổ cầu xin, bây giờ không cầu xin thì chỉ có một con đường chết chờ hắn phía trước.

“Tiểu Lục, chuyện gì xảy ra?” âm thanh Tần Gia trầm thấp, gã lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Lục hoảng hốt như vậy.

Lục gia mặc dù đã cố gắng trấn định, nhưng mà sắc mặt hơi có vẻ tái nhợt. Gã biết, chuyện này nếu như xử lý không tốt thì chắc chắn không có quả ngon để ăn, lấy địa vị của gã tại đông bắc, ai có đảm lượng chạy đến tra xét công ty vận chuyển của gã chứ. Hơn nữa coi như tra ra, chắc chắn cũng sẽ câu thông xong xuôi, có thể có thời gian để di chuyển hàng hóa.

Nhưng bây giờ, cái tên Lâm đại sư từ Thượng Hải kia lại dẫn theo phóng viên vọt vào, chớp nhoáng lôi tất cả mọi chuyện ra ánh sáng, tốc độ này căn bản khiến cho gã phản ứng không kịp.

“Đồ vật tôi giấu trong công ty, bị phát hiện rồi .” Lục gia lo lắng nói.

Tần Gia, nói: “A, chính là mấy lô thịt thối cậu nói đã đông lạnh mấy chục năm sao, thế nào? Tra được thì để cho vài đứa đứng ra thay tội một chút, không được sao?”

“Không phải, nếu như chỉ là chuyện này, chắc chắn tôi không cần làm phiền tới Tần Gia ngài. Chỉ là, chỉ là tôi đã giấu trong đó một chút ma tuý, bây giờ bị phát hiện, tôi…….”

Tần Gia: “???”

Lục gia không biết Tần Gia là nghĩ gì, nhưng mà hắn bây giờ chẳng còn biện pháp, nói: “Tần Gia, ngài có thể giúp tôi một chút được không, tôi thật sự không có biện pháp nào nữa. Nếu như chuyện này bị điều tra ra, tôi không sống nổi mất. Ngài cũng là biết đấy, chính sách nghiêm trị đối với ma túy là như thế nào mà. Hơn nữa số lượng hàng này đã sớm vượt quá ngưỡng tử hình mấy chục lần, tên quản lý của tôi chỉ sợ cũng chẳng thể gánh tội cho tôi đâu.”

Chương 1396: Lâm đại sư đúng là phúc tinh

Tần gia ở Đông Bắc này thuộc về loại ông trùm của ông trùm. Ở trên gã có quen biết rất nhiều người, qua nhiều năm như

vậy, cũng không quản việc gì, hết thảy đều giao cho cấp dưới làm việc.

Tại Đông Bắc, Lục gia được người xưng là ông trùm dưới đất, nhưng mà gã biết, chỉ cần Tần gia còn ở đây thì cả đời này cũng không dám tự gọi là đại lão.

Bởi vì thế lực Tần Gia lớn hơn hắn rất nhiều, mạng lưới quan hệ cực kỳ phức tạp, tùy tiện ném ra một cái cũng có thể làm cho hắn chấn kinh.

Tần Gia nổi giận: "Tiểu Lục, mày đúng là cái đồ ngu, loại chuyện này, cũng có thể bị bắt được, mấy năm nay lăn lộn kiểu gì vậy."

Lục gia, nói: "Tần Gia, cứu mạng với, lần này tôi đúng là bị phục kích nên trở tay không kịp, còn bị lũ phóng viên và cảnh sát chú ý. Thằng chó Lâm đại sư ở Thượng Hải kia tới Đông Bắc tìm tôi gây phiền phức. Nó mang theo phóng viên trực tiếp xông vào công ty, những người dưới trướng của tôi chống đỡ không kịp, tôi cũng không hiểu tại sao hắn lại biết được… biết được…"

"Lâm đại sư từ Thượng Hải?" Tần Gia sững sờ, sau đó âm thanh lạnh lùng nói: "Tôi không phải là đã nói với cậu sao? Bảo cậu đừng có trêu chọc người ta, con mẹ nó cậu làm sao còn cố tình chọc, không biết người ở phía trên đã cảnh cáo rồi sao?"

Lục gia khóc lóc kể lể nói: "Lục gia, tôi thật không có gây chuyện, là tên kia chủ động chọc tôi, tôi giận quá nên mắng vài câu. Thế nhưng sao có thể biết, tên nhóc này thật đúng là tới Đông Bắc, tôi cũng không nghĩ tới mà…"

Tần Gia: "Tiểu Lục, tôi quá thất vọng về cậu, bình thường còn nhắc cậu phải nhìn nhiều tin tức trên mạng một chút, xem Weibo nhiều một chút, mẹ nó không ngờ cậu lại không nghe! Cái tên họ Lâm kia tính cách như thế nào, cậu cũng tự biết, thế mà còn mắng nhau với người ta. Cậu có biết tên Mã Thanh Châu kia chết như thế nào không? Con mẹ nó, đúng là tự tìm đường chết mà!"

"Tôi……" Lục gia xoa xoa mồ hôi trán, nội tâm thầm hoảng. Mặc dù bây giờ không có việc gì, nhưng mà theo gã thấy,

chậm nhất là ngày mai thì chắc chắn gã sẽ bị gô cổ mang đi.

Đến nỗi chạy trốn thì càng khỏi phải nói, chạy không thoát được. Nếu ở lại thì còn có thể nghĩ biện pháp để đem chuyện này đè xuống.

“Tôi sẽ cho người sắp xếp một chút, đến nỗi có được hay không thì phải nhìn tạo hóa. Phía tin tức truyền thông bên kia cũng phải tận lực áp xuống……” Tần Gia bắt đầu nghĩ biện pháp.

Mắng thì mắng, hắn ta không thể thấy chết không cứu, Tiểu Lục thay hắn ta điều khiển thế lực ngầm ở Đông Bắc. Nếu quả như thật sự xảy ra chuyện, chỉ sợ cũng phải liên luỵ đến chính mình.

Chỉ là, đối với não của tên Tiểu Lục này, hắn thật sự quá thất vọng. Cái tên này đúng là người ngu.

Tên Lâm đại sư ở Thượng Hải kia, mẹ nó chính là một người điên. Vậy mà cái tên Tiểu Lục này còn gây chuyện, đây không phải muốn chết sao?

Sau khi cúp điện thoại, sắc mặt Lục gia dần dần âm lãnh, chuyện này không chỉ phải dựa vào Tần Gia, chính gã cũng phải xuất lực mới được.

Hôm sau!

Mấy nhà báo Đông Bắc không có mấy tòa chịu đưa tin, đây hết thảy cũng là do đối phương đã ra tay, đè ép mọi chuyện xuống, khiến cho bên truyền thông không dám đưa tin.

Thế nhưng là, chuyện kỳ diệu đã xảy ra.

Thượng Hải, Trung Châu, Thanh Châu, ngay cả vài tờ báo khác vậy mà bắt đầu đưa tin tin tức.

‘Công ty vận chuyển XX ở Đông Bắc lưu trữ thịt đông lạnh đã qua mấy chục năm, cùng với thủ đoạn tàng trữ ma tuý rất tinh vi.’

‘Lâm đại sư đến Đông Bắc thanh tẩy tội ác.’

‘Một công ty vận chuyển làm ra tội ác tày trời.’

Những tin tức này giống như không cần tiền mà từng cái bạo phát ra ngoài.

Hôm qua, sự tình vừa lộ ra ánh sáng, Lục gia và Tần Gia đã ra tay rồi, đầu tiên là là trấn áp truyền thông tin tức phạm vi bên trong Đông Bắc, không cho phép bọn họ đưa tin. Cho nên những toà báo này nào dám ngỗ nghịch yêu cầu đối phương, chỉ có thể đáp ứng. Nhưng mà đáp ứng hay không thì vẫn có rất nhiều nhà báo có đạo đức nghề nghiệp. Mấy người không để tôi đưa tin, cũng không có yêu cầu chúng tôi không cho phép đem bài viết phát cho người khác.

Do đó, nhiều tờ báo ở Đông Bắc đã gửi các bài báo của họ qua email cho các đồng nghiệp của họ để xuất bản.

Chuyện này liên quan đến Lâm đại sư, đối với nhóm phóng viên tin tức mà nói thì đây chính là tin tức lớn. Bởi vậy cũng không để ý là chuyện gì, cứ vậy mà phát ra.

Bọn họ cũng không phải hoạt động ở Đông Bắc bên kia, cho nên cũng không sợ hãi chút nào. Cứ vậy mà phô bày sự thật ra ngoài ánh sáng, để dân mạng thấy được.

“Mẹ kiếp! Thật à? Nước ta mà lại phát sinh loại chuyện thế này sao?”

“Không biết được! Nhưng video cũng có, chắc là không giả được.”

“Cầm thú, những loại thịt đông lạnh mấy chục năm này mà tiến vào thị trường thì sẽ gây họa cho bao nhiêu người chứ?”

“Mấu chốt bây giờ đã không còn là vấn đề thịt nữa, mà là trong này có chứa lượng lớn ma túy. Đây là việc lớn đấy! Ai mà không biết chính phủ chúng ta không hề khoan nhượng với ma túy chứ.”

“Lâm đại sư thật sự ghê gớm. Bây giờ tôi đã coi ngài ấy là phúc tinh, đi Đông Bắc một chuyến lại làm ra một chuyện vui lớn như vậy, thật là đáng để ăn mừng.”

“Ha ha, Lâm đại sư chính là ngôi sao may mắn của chúng ta, giờ đang đến Đông Bắc để cứu vớt những fan hâm mộ đáng thương như chúng ta, thật vui quá.”

“Công ty vận chuyển này là của Lục gia ở Đông Bắc, ngàn lần đừng buông tha cho kẻ đứng sau này. Nhưng dựa vào trực giác, tôi cảm thấy rất nguy hiểm, người đứng phía sau này e là sẽ thoát khỏi một kiếp.”

“Không thể nào, tôi tin tưởng Lâm đại sư. Anh ta nhất định sẽ không buông tay như vậy, nhất định sẽ khiến đám người kia phải chịu trách nhiệm.”

“Lâm đại sư các bạn nói rốt cuộc là ai? Nhân vật này xuất hiện từ bao giờ vậy?”

“Lầu trên, có phải anh vừa mới kết nối internet không? Tôi đề nghị anh lên mạng để bổ sung ít kiến thức trước đi đã.”

……

Chương 1397: Lục gia, đây chỉ là hiểu lầm.

Trên Weibo.

Chuyện này đã lên vị trí số 1 trên hot search.

Trên tất cả các diễn đàn lớn nhỏ đều đang đưa tin, tình hình hiện tại đã khiến cả nước đều biết.

Mà nhân vật Lục gia này cũng đã bị lộ ra ngoài ánh sáng. Dù sao ngày hôm qua, Lâm Phàm đối mặt với nhiều phóng viên như vậy mà vẫn phân tích đạo lý rõ ràng. Còn đối với những phóng viên ở nơi khác tới thì làm sao họ biết được đó là ai.

Dù sao cũng là Lâm đại sư nói, toàn bộ lời nói của hắn đều được phát ra mà không hề chỉnh sửa lại.

Thượng Hải.

Trần Xương Thịnh và Vương Minh Dương đang hội họp. Lúc tin tức này xuất hiện, cả người Trần Xương Thịnh gần như choáng váng, ông ta không nghĩ tới bên Đông Bắc lại xảy ra loại chuyện thế này, hơn nữa còn là do Lâm đại sư làm ra.

Điều này làm cho ông ta có chút bất ngờ, rốt cuộc Lâm đại đã làm thế nào vậy?

Giờ phút này, ông ta đang kinh ngạc nhìn Vương Minh Dương: “Tổng giám đốc Vương, anh nói xem Lâm đại sư làm thế nào được vậy?”

Vương Minh Dương cũng đã không còn lời nào để nói, làm sao anh ta biết người anh em nhà mình làm thế nào. Anh hỏi

tôi, tôi mẹ nó còn phải đi hỏi anh ấy cái đã.

“Tổng giám đốc Trần, việc hiện tại không phải làm sao làm được, mà đây là chuyện đã xảy ra. Dù sao chuyện này cũng quá lớn rồi, anh nói xem, đối phương chắc sẽ không cùng người anh em của tôi cá chết lưới rách đâu nhỉ, không biết có nguy hiểm gì không?” Bây giờ Vương Minh Dương đang lo lắng loại chuyện này.

Giống như tổng giám đốc Trần nói, nếu như đối phương cảm thấy mình đã không có khả năng xoay người, vậy người này có thể liều mạng với người anh em nhà mình hay không?

Ngẫm lại đã cảm thấy rất nguy hiểm.

“Cái này…” Trần Xương Thịnh cũng không biết nên trả lời như thế nào, cảm thấy rất có khả năng này. Tính cách của Lục gia, ông ta cũng có hiểu biết, là loại người vô cùng ngoan độc.

Sở cảnh sát.

Quản lý công ty vận chuyển trợn tròn mắt nhìn các đồng chí cảnh sát trước mặt.

Tình huống hiện giờ đúng là ngoài dự liệu, anh ta cũng không biết mình nên nói cái gì.

“Dương Phi, bây giờ chúng tôi cho anh thêm một cơ hội, mấy thứ này rốt cuộc là của ai.” Một cảnh sát thâm niên đầy chính nghĩa nghiêm khắc nhìn chằm chằm Dương Phi, trong lòng ông ấy không tin mấy thứ trước mắt này là của người quản lý công ty vận chuyển này. Bởi vì căn cứ vào điều tra, người quản lý này vẫn chưa có năng lực để làm như thế.

Trải qua một đêm kiểm đếm, số lượng ma túy kia quả thực kinh người, chỉ sợ đây là lần phát hiện độc phẩm lớn nhất từ trước đến nay trong lịch sử Đông Bắc.

Dương Phi đeo còng tay ngồi ở một chỗ, trong lòng vô cùng lo lắng.

Anh ta cũng không ngốc, số ma túy kia căn bản mình không thể gánh vác, nếu không thì anh ta cũng chẳng có mạng mà đi ra ngoài. Bởi vì chắc chắn đây là tội lớn phải mất mạng.

Nhưng mà bên Lục gia thì anh ta phải làm như thế nào? Nếu bán đứng Lục gia thì chỉ sợ không phải riêng mình anh ta sẽ

xui xẻo, mà già trẻ cả nhà cũng phải xui xẻo theo.

“Nói, rốt cuộc là của ai.” Viên cảnh sát lớn tiếng hỏi.

Băng đảng do Lục gia cầm đầu rất càn rỡ ở Đông Bắc, nên đương nhiên ông ấy muốn bắt hết đám sâu mọt này một lần. Nhưng với năng lực bản thân ông ấy thì không đủ, lại chưa tìm được cơ hội nào. Bây giờ cơ hội đã tới, đương nhiên là ông ấy muốn tranh thủ moi ra được nhiều tin tức hữu dụng.

Chỉ cần lập hồ sơ thông tin này, ông ấy không tin là còn có người dám mạo hiểm. Tuy nhiên, đúng lúc này, ông ấy hình như lại xem thường năng lực của băng đảng Lục gia rồi.

Một đồng nghiệp đi tới nói: “Anh Huy, lãnh đạo bảo anh đi một chuyến, chuyện thẩm vấn này sẽ do người cấp trên phái xuống tiếp nhận.”

“Chuyện gì vậy? Tôi sắp tra hỏi xong rồi.” Viên cảnh sát có thâm niên nghi hoặc hỏi. Nhưng đột nhiên biểu cảm phát sinh biến hóa, ông cảm thấy có thể chuyện này sẽ xuất hiện biến cố.

“Cái này tôi cũng không biết, là cấp trên ra lệnh.”

Dương Phi vẫn chưa biết làm gì thì giờ phút này nghe được đối thoại giữa hai người, đột nhiên trong lòng mang đầy tuyệt vọng của anh ta lại nhen nhóm một tia hy vọng.

Đây nhất định là Lục gia đến cứu mình.

……

Lúc này, Lâm Phàm còn đang đi dạo trên đường phố, không hề bị chuyện này ảnh hưởng chút nào.

Hiện tại hắn đang suy nghĩ xem sự tình sẽ có biến hóa gì đây, ngẫm lại cũng có chút tò mò.

Đinh đinh.

Điện thoại reo.

Lâm Phàm nghe điện thoại, nhất thời cười nói: “Ôi chao, Lục gia nghĩ như thế nào lại gọi điện thoại cho tôi vậy?”

Lục gia ở đầu dây bên kia, hiện tại gã đang ước gì có thể giết chết Lâm Phàm ngay lập tức, nhưng ông ta cố gắng nhịn xuống.

“Lâm đại sư, chúng ta có việc gì thì cứ nói chuyện hẳn hoi đã, cậu không cần phải chơi tôi như vậy chứ?”

Lâm Phàm ngây người: “Lục gia, đây là hiểu lầm mà. Tôi mẹ nó biết đâu được ông sẽ giấu mấy thứ này ở đó. Nếu tôi biết thì chắc chắn đã không làm như vậy, khẳng định phải liên hệ với đại đội chống ma túy mới đúng nha.”

“Mày…” Lục gia suýt nữa không nhịn nổi, tức giận mắng đối phương: “Đừng vu oan cho tao, mấy thứ này không phải của tao.”

Chương 1398: Nhanh như vậy đã phá được án?

“À, không phải thì không phải thôi. Ông nói với tôi những thứ này cũng vô dụng, phải nói với cảnh sát mới đúng. Nhưng mà tôi nói thật nè Lục gia, ông cũng đừng tức giận làm gì. Không phải chỉ là ngồi tù thôi sao? Sợ cái gì? Sau này có cơ hội, tôi cũng có thể đến thăm ông mà.” Lâm Phàm cười nói.

Bây giờ không cần nhìn hắn cũng biết nhất định Lục gia này đang muốn chém mình thành nghìn mảnh. Nhưng thật đáng tiếc, ý nghĩ này có chút xa vời, không dễ thực hiện.

“Rốt cuộc là mày muốn như thế nào?” Lần này ông ta gọi điện thoại là muốn Lâm Phàm gỡ bỏ tin tức trên Weibo. Dù chuyện này ông ta có cách đè ép xuống, đồng thời cam đoan mình có thể an toàn thoát thân, nhưng nếu đối phương cứ cắn chặt không nhả thì sự tình sẽ không dễ dàng.

“Lục gia, lời này của ông nói không đúng rồi. Tôi có làm gì ông đâu, bây giờ tôi vẫn đang đi dạo phố, không làm gì ông cả, có phải có hiểu làm gì đó giữa chúng ta không?” Lâm Phàm nói.

“Ha ha.” Lục gia cười khẩy: “Như vậy đi, tôi rút khỏi ngành vận chuyển, từ nay về sau sẽ không nhúng tay vào nữa. Chuyện giữa tôi và cậu cứ vậy coi như hòa được không?”

“Được rồi, giữa tôi và ông cũng không có mâu thuẫn gì, đây đều là hiểu lầm. Được rồi, đừng quấy rầy tôi nữa, tôi còn phải mua đồ.” Lâm Phàm nói, sau đó cúp điện thoại.

Lục gia nghe được tiếng máy bận, không nhịn được mà hét lên.

“ĐCM nhà mày!”

Tần gia tương đối để ý đến chuyện này, ông ta gọi điện thoại cho Lục gia: “Tiểu Lục, nói chuyện với Lâm đại sư thế nào rồi?”

Lục gia cũng không hiểu rõ thái độ của tên nhóc kia, nhưng căn cứ vào ý tứ vừa nói chuyện thì tạm thời cảm thấy đối phương chắc là bỏ qua, sau đó mở miệng nói.

“Đã nói chuyện rồi, hắn cũng không ngờ tôi sẽ giấu mấy thứ này ở đó. Chắc là trong lòng cũng có chút sợ hãi, cho nên hắn đã đồng ý bỏ qua chuyện này.”

Tần gia gật đầu: “Vậy thì tốt rồi nhưng vẫn phải thật cẩn thận, muốn giải quyết chuyện này cũng không phải dễ dàng như vậy. Bây giờ tôi đã chào hỏi xong rồi, hơn nữa cậu tuyệt đối không thể thừa nhận mấy thứ này là của cậu. Dù như thế nào cũng phải từ chối, cậu nhất định phải tìm một người cõng cái nồi này cho cậu, nếu không cũng không dễ giải thích.”

“Tôi hiểu, chỉ là ai nguyện ý gánh vác trách nhiệm này đây?” Lục gia có chút khó xử.

Tần gia: “Tiểu Lục, cậu phải nhớ kỹ, không có gì mà tiền không giải quyết được, nếu có thì chính là số tiền không đủ. Cho nên, chuyện này cậu tự nghĩ cách đi. Nhớ kỹ, nhất định phải giải quyết trong hôm nay, nếu không sẽ xảy ra chuyện. ”

“Biết rồi, Tần gia.”

Sau khi cúp điện thoại, Lục gia bắt đầu sắp xếp.

Nhưng cứ vừa nghĩ đến những bọc ma túy bị mất kia, trong lòng ông ta lại cảm thấy rất đau. Ba mươi mấy kg, trị giá cả triệu tệ, nói mất là mất, trong lòng có thể không đau sao?

Nhưng ông ta cũng biết, nếu bị điều tra ra ông ta chính là người cầm đầu thì không thể tránh khỏi án tử hình.

Nhưng bây giờ đau đầu nhất là việc tìm ai gánh vác chuyện này? Và có ai sẽ đồng ý gánh vác chuyện này đây?

……

Ngày hôm sau!

Một tin tức được công bố, và đó là một tin chính thức.

“Sau hai ngày điều tra vụ án tàng trữ ma túy lớn, đã bắt được nghi phạm.”

Nhưng khi tất cả mọi người nhìn thấy tin tức này thì đều ngây ngốc, điều này không giống như họ nghĩ.

Trên mạng.

“Lợi hại, thế mà đã phá án xong rồi, vì tốc độ này mà phải khen một câu.”

“Những người này thật quá kiêu ngạo, ba mươi mấy kg, đây là muốn bán cho bao nhiêu người chứ?”

“Quá đáng sợ, thật là may mắn khi chúng ta đã có những cảnh sát chính nghĩa bảo vệ.”

“Tên này hẳn là bị xử bắn.”

Khi các nhà báo và công ty truyền thông ở Đông Bắc nhìn thấy tin tức thì tất cả đều ngây người, bởi vì nó cũng không giống như họ nghĩ.

Chủ mưu cuối cùng chắc chắn không phải người này, mà là Lục gia kia.

Tuy rằng họ cho là như vậy, thế nhưng không có cách nào chỉ ra, cũng không dám nói thêm gì.

Về phần các phóng viên truyền thông ở nơi khác không biết chân tướng sự tình này nên đương nhiên cũng chỉ có thể đưa tin.

Khách sạn.

Lâm Phàm vừa thức dậy, mở Weibo chuẩn bị xem tin tức.

Nhưng lúc này, hắn bị bình luận dưới weibo của mình hấp dẫn.

“Lâm đại sư, ngài có cái nhìn thế nào đối với kết quả này?”

“Theo anh thấy thì chuyện này thế nào?”

“Tôi luôn cảm thấy kết quả này có chút kỳ lạ.”

“Lâm đại sư đâu rồi? Mau ra ngoài bình luận xem nào.”

……

Khi đọc được những bình luận này, Lâm Phàm nhíu mày. Nhanh như vậy mà đã phá án xong à?

Không thể nào! Với năng lực này của Lục gia, chắc chắn ông ta còn có thể nhảy nhót một chút.

Sau đó hắn đọc tin tức, vừa nhìn đã nhất thời nổ tung tại chỗ.

Mẹ kiếp!

Thế mà đen có thể nói thành trắng, những người thẩm vấn này, đầu óc mẹ nó đều toàn là cứt à? Loại chuyện này mà cũng để người ta đẩy xuống người được.

Giờ phút này, Lâm Phàm cảm thấy xã hội này cần hắn đến cứu vớt lần nữa. Làm sao có thể làm như vậy chứ?

Sau đó hắn mở Weibo ra ngay, ngón tay lạch cạch gõ chữ.

Nhìn lại những dòng mình viết một chút, sau đó hắn rất là hài lòng gửi ra ngoài.

Chương 1399: Có một người bạn, bớt đi một kẻ thù

Lâm Phàm: "Ai mẹ nó đưa ra kết quả này, có phải đầu óc toàn là hố phân hay không? Hay là nhận tiền của Lục gia ở Đông Bắc rồi? Ba mươi mấy kg ma túy, tự tính toán xem được bao nhiêu tiền? Một tên dê thế tội này mà có thể có nhiều tiền như vậy sao? Còn có nhiều hàng như vậy, anh ta bỏ vào kiểu gì? Để tôi nói, có làm ô dù bao che thì cũng không thể làm như vậy được. Các anh còn xứng đáng với hai chữ chính nghĩa không…"

Mấy trăm chữ lưu loát viết ra.

Ngay lập tức, cư dân mạng bùng nổ.

"Mẹ nó, tôi biết ngay Lâm đại sư chắc chắn sẽ tức giận mà."

"Không sai, trong này nhất định có quỷ."

"Mẹ kiếp, thật sự là cầm thú. Chúng ta nhất định phải báo cáo, có người lại dám làm ra việc lớn như thế, ô dù bao che thật sự

đáng ghét.”

……

Trên Weibo, vô số tài khoản tích xanh nhìn thấy weibo của Lâm đại sư đã lập tức tiến hành chia sẻ.

Một biệt thự nào đó.

Lục gia nhìn thấy kết quả này thì thở phào nhẹ nhõm, ít nhất đã giải quyết êm đẹp rồi.

Ông ta nghe theo lời Tần gia, bây giờ cũng thường xuyên chú ý weibo. Mà weibo đầu tiên ông ta theo dõi chính là weibo của tên nhóc kia. Đột nhiên, khi ông ta nhìn thấy weibo này thì trợn tròn mắt, sau đó không thể nhịn được mà nổi giận.

“Con mẹ nó, thật sự là muốn chết à?”

Nhìn weibo thật dài này, trong nháy mắt, sắc mặt ông ta tái mét, thật sự không thể nhịn được nữa.

Bây giờ Lâm Phàm lại muốn gây sự lần nữa. Ông ta không thể tiếp nhận được kết quả này và cũng không muốn tiếp nhận.

Những người có liên quan đến việc xử lý chuyện này cho Lục gia lúc nhìn thấy weibo này cũng cau mày, sau đó vội vàng phân phó người cấm Weibo này của Lâm đại sư này.

Tuy nhiên, khi người phụ trách Weibo biết được chuyện này lại không nhịn được gào thét.

Cấm con mẹ nó.

Sự tồn tại của Lâm đại sư bây giờ hay trước kia là thứ mà anh ta có thể tùy tiện cấm được sao?

Sau đó anh ta coi như không biết, bỏ qua ngay lập tức.

Đinh đinh.

Lúc này, điện thoại của Lâm Phàm vang lên, đây là một số lạ.

Vừa mới nghe điện thoại, đầu dây bên kia đã truyền đến một giọng nói âm trầm: “Lâm đại sư, tôi hy vọng anh có thể chú ý lời nói của mình, tốt nhất là nhanh chóng xóa weibo, đừng gây phiền toái cho mình nữa.”

Lâm Phàm vừa nghe thấy lời này thì nhất thời tức giận. Tình huống gì đây? Vậy mà còn có người dám uy hiếp mình à? Sau

đó hắn không chút suy nghĩ, ngay lập tức mở miệng mắng to.

“Liên quan rắm gì đến ông? Bổn đại sư là tự do ngôn luận. Còn nữa, ông con mẹ nó cho là tôi không biết ông là ai chắc. Có tí quyền lực là có thể đảo ngược đen trắng à? Ông chờ đấy cho tôi, bổn đại sư không đưa ông ra ngoài ánh sáng thì tôi cùng họ với ông luôn, tên cặn bã này.”

“Anh…” Rõ ràng là đối phương cũng nổi giận.

Tút tút!

Lâm Phàm không muốn nói nhảm với đối phương, trực tiếp cúp điện thoại.

Sau đó, hắn bắt đầu suy nghĩ nên làm gì với vấn đề này? Chẳng lẽ thật sự chỉ có thể dùng thủ đoạn bạo lực để giải quyết sao?

Ngay khi Lâm Phàm suy nghĩ những chuyện này thì Lục gia đang nói chuyện điện thoại với Tần gia.

“Tần gia, thằng nhóc kia thật sự không biết điều, bây giờ hắn lại phát trên Weibo. Ông xem việc này nên giải quyết như thế nào?” Lục gia hỏi.

“Tôi đã nhìn thấy rồi, thật đúng là không biết điều. Nhưng kết quả đã công bố ra, hắn có thể làm như thế nào được.” Tần gia nói, sau đó im lặng một chút: “Tuy nhiên, nếu để cho hắn tiếp tục náo loạn như vậy, chung quy cũng là một phiền toái. Như vậy đi, để tôi hẹn nó nói chuyện một chút.”

Lục gia sửng sốt: “Tần gia, ông có cái gì để nói chuyện với hắn.”

Tần gia cười: “Tiểu Lục, cậu nên học một chút, trên đời này không có kẻ thù vĩnh viễn mà chỉ có lợi ích vĩnh viễn. Chỉ cần hắn là người thì đều có tham vọng, cậu cũng không có bao nhiêu thù oán với hắn, cho nên hẹn ra nói chuyện một chút rồi thỏa mãn yêu cầu của hắn thì sẽ có thêm một người bạn. Điều này còn tốt hơn so với việc có thêm một kẻ thù.”

Lục gia im lặng: “Tần gia, tôi sợ hắn sẽ không đáp ứng.”

“Ha ha, không thử một lần thì làm sao biết được.” Tần gia tự tin cười nói, sau đó cúp điện thoại để chuẩn bị tự mình gọi điện thoại cho Lâm Phàm.

Lúc này, một cuộc gọi lạ khác lại gọi đến cho Lâm Phàm.

Hắn tiện tay kết nối.

“Ai vậy?” Trong mắt hắn, chắc chắn lại có người gọi đến uy hiếp mình, nhưng mà hắn sợ sao?

Tần gia cười tủm tỉm nói: “Xin chào Lâm đại sư, tôi là bạn của Tiểu Lục. Bạn bè trên thương trường yêu thương gọi tôi là Tần gia. Đêm nay, tôi muốn mời Lâm đại sư gặp mặt, tôi thường xuyên chú ý đến sự tích của Lâm đại sư nên rất bội phục, muốn kết bạn với cậu.”

Lâm Phàm nở nụ cười: “Tóm lại cũng có một người biết nói tiếng người. Nhưng tôi không biết ông.”

“Không biết không quan trọng, mong Lâm đại sư cho tôi chút mặt mũi, cùng nhau ăn một bữa cơm, về sau cũng sẽ là bạn bè mà, đúng không?” Ngữ khí Tần gia ôn hòa, dường như thật sự muốn làm quen với Lâm Phàm vậy.

Chương 1400: Livestream ăn cơm

Lâm Phàm cân nhắc một chút, xem ra điểm đột phá của chuyện này phải xem đêm nay. Sau đó hắn đồng ý không chút suy nghĩ: “Được, nghe giọng này của ông thì có lẽ là một ông lão. Tôi cũng không phải người tốt gì nhưng lại biết kính già yêu trẻ. Nếu ông đã mở miệng thì đương nhiên không thành vấn đề. Vậy ông hẹn mấy giờ, ở đâu?”

Tần gia cười nói: “Cậu nói cho tôi biết địa chỉ, buổi tối tôi cho người đến đón cậu.”

“Được, không thành vấn đề.”

Hai người rất vui vẻ cúp điện thoại.

Tần gia tự tin nở nụ cười, ông ta tung hoành giang hồ mấy chục năm, loại người nào mà chưa thấy qua? Sự tình gì mà chưa từng trải? Về phần cách xử sự của Tiểu Lục, ông ta liếc mắt cũng không quen mắt, quá dung tục, quá dễ đắc tội với người khác.

Có thể lăn lộn đến mức này, chính là do nhiều bạn ít thù.

Với kinh nghiệm mấy chục năm của ông ta thì chẳng lẽ còn không giải quyết được một tên nhóc còn hôi sữa sao?

Buổi tối.

Tần gia phái tài xế tới đón.

Ở trên xe, Lâm Phàm mở điện thoại di động ra, lấy tài khoản livestream của Triệu Chung Dương gửi tới, sau đó đăng nhập, mở livestream. Tiếp đó, hắn bỏ điện thoại vào trong túi ngực, chỉ để lại một ống kính để lộ ra bên ngoài.

Tiêu đề phát sóng trực tiếp rất bá đạo.

"Lâm đại sư dẫn các bạn đi vào thế giới ngầm."

Cư dân mạng vốn còn tưởng xem anh Dương Livestream, nhưng khi nhìn thấy tiêu đề này thì đều giật mình.

Vậy mà Lâm đại sư tự mình phát livestream, đây chính là một tin tức lớn.

Đây có lẽ là lần đầu tiên nha.

Hơn nữa tiêu đề này có nghĩa là gì?

Đi vào thế giới ngầm á?

Tài xế lái xe, thỉnh thoảng nhìn người thanh niên ngồi phía sau trong gương chiếu hậu, anh ta là tài xế bên người Tần gia nên đương nhiên biết chuyện xảy ra gần đây.

Anh ta không rõ tên này sao lại có can đảm chọc vào Tần gia cơ chứ.

Ở trong suy nghĩ của anh ta, Tần gia chính là thần. Ông ta có thể một bàn tay che trời, khống chế giới nhóm nhà giàu ở Đông Bắc. Tuy rằng đã già nhưng nhất cử nhất động của ông ta đều có thể dẫn đến ảnh hưởng rất lớn.

Trong phòng phát sóng trực tiếp.

"A, sao Lâm đại sư lại không nói lời nào?"

"Suỵt, nhỏ giọng một chút, chắc Lâm đại sư đang ấp ủ cảm xúc, không thấy bây giờ là đang ở trên xe à, chắc là đang đến chỗ cần đến."

"Có đạo lý."

Rất nhanh đã đến điểm hẹn.

Tài xế xuống xe, mở cửa xe cho Lâm Phàm: “Lâm đại sư, mời. Tần gia và Lục gia đã chờ ở bên trong rồi.”

Lâm Phàm nghe thấy Lục gia cũng tới, không khỏi nở nụ cười, xem ra đêm nay có lẽ sẽ có thu hoạch lớn.

Khách sạn Kim Thành.

Khách sạn này là tài sản của Lục gia. Ở bên Đông Bắc này cũng là một trong những khách sạn đứng đầu. Bình thường người tới nơi này không phú thì quý, chủ yếu là do mối quan hệ xã giao của Lục gia quá rộng. Cũng có không ít người muốn gặp được Lục gia ở đây, từ đó nhờ vả chút quan hệ.

Nhưng hôm nay, khách sạn này không tiếp khách lạ, chỉ chờ một mình Lâm Phàm.

Trong phòng riêng.

Lục gia ngồi một chỗ, biểu cảm không quá tự nhiên, rõ ràng đã biết tên khốn kiêm đáng ghét kia sắp tới, thế nhưng lại không thể làm gì hắn. Đã thế còn phải ăn cơm nói chuyện phiếm với đối phương, đây căn bản không phải tính cách của ông ta.

Chỉ là Tần gia ở đây yêu cầu như vậy nên ông ta cũng không thể làm gì được, nhưng vẫn không cam lòng hỏi: “Tần gia, nếu tên nhóc kia không biết tốt xấu thì làm sao bây giờ?”

Tuy tóc Tần gia đã bạc trắng như tuyết nhưng tinh thần vẫn minh mẫn, trên khuôn mặt già nua vẫn mang theo nụ cười, hai mắt sáng quắc lộ ra vẻ cơ trí nhìn thấu hết thảy, ông ta mở miệng nói: “Sẽ không có khả năng này.”

Kẽo kẹt.

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra.

Đối với Lâm Phàm thì khách sạn này thật đúng là cao cấp xa hoa, chỉ sợ ăn một bữa cơm cũng tốn không ít đâu.

Đi vào phòng, nhìn thấy hai người đứng dậy, hắn bèn nở nụ cười: “Tần gia, Lục gia, chào các ông.”

Lục gia nhìn Lâm Phàm, trong mắt lóe lên một tia tức giận nhưng vẫn nhẫn nhịn lại: “Xin chào Lâm đại sư. ”

Tần gia cười nói: “Lâm đại sư, mời ngồi.”

Lâm Phàm cũng không khách khí, ngồi xuống ngay.

Tần gia phất tay, để những người còn lại đi ra ngoài, sau đó vươn tay ra nói: “Lâm đại sư, lần đầu gặp mặt, vừa ăn vừa tán gẫu chứ?”

Trong phòng phát sóng trực tiếp.

Cư dân mạng hét lên.

“Con mẹ nó, nhân vật lớn kìa, đây toàn là nhân vật lớn không đó!”

“Má nó, Lâm đại sư đơn thương độc mã đến đây, đúng là vào hang rồng huyệt hổ đó.”

“Lục gia? Đây chính là người đứng sau Anh Kim trong lời nói của Lâm đại sư đó sao.”

“Suỵt, mọi người im lặng, xem tình huống như thế nào.”

……

Tần gia nhìn Lâm Phàm khẽ gật đầu, cũng có chút bội phục. Tuổi còn trẻ mà đã có năng lực này, thật đúng là chưa bao giờ gặp qua, sau đó ông ta giơ chén rượu lên: “Lâm đại sư, mời.”

Ba người uống một hơi cạn sạch.

Chương 1401: Lục gia, không cho tôi mặt mũi sao?

Rượu trắng cay nồng nhưng đối với Tần gia và Lục gia thì chẳng có vấn đề gì. Lâm Phàm cảm giác uống như vậy thì chính mình cũng chịu không nổi, lặng lẽ từ cửa hàng trong Bách Khoa đổi một viên thuốc giải rượu, như vậy cho dù uống bao nhiêu thì cũng sẽ không có việc gì.

Tần gia buông chén rượu xuống, sau đó mở miệng nói: “Lâm đại sư, tôi cũng biết, lúc trước Tiểu Lục có chút mâu thuẫn với cậu, nhưng tôi cho rằng mọi người…”

Lâm Phàm thấy tình huống này thì không cho Tần gia cơ hội nói chuyện, đổ đầy một chén rượu nói: “Không nói cái khác,

uống trước đã, uống thêm chút tình cảm thêm sâu đậm.”

Tần gia sửng sốt, không ngờ tên nhóc này lại nói như vậy, nhất thời cười nói: “Được, được, đúng là không đánh không quen biết, hôm nay tôi cũng đành theo đến cùng. Tiểu Lục, còn sửng sốt làm gì? Không kính Lâm đại sư một chén.”

Lục gia khó chịu trong lòng nhưng ông ta cũng không thể không nghe lời Tần gia, giơ chén rượu lên: “Lâm đại sư, kính cậu một chén.”

“Không dám.” Lâm Phàm cười, uống một hơi cạn sạch, sau đó ăn hai miếng thức ăn rồi lại rót đầy chén rượu.

Phòng phát sóng trực tiếp.

“Mẹ kiếp, tình huống gì đây? Lâm đại sư cho chúng ta xem cái này à?”

“Má ơi, cấu kết với nhau làm chuyện xấu, không xem nữa.”

“Có chút thất vọng, biết rõ là người xấu lại còn cùng nhau ăn cơm như thế, thật sự là quá thất vọng.”

“Lầu trên, các cậu đúng là bị thiểu năng trí tuệ, cứ từ từ xem đã nào. Lâm đại sư đã bao giờ làm chúng ta thất vọng chưa?”

Vài ly rượu xuống bụng.

Lâm Phàm vỗ vai Lục gia: “Tôi nói này Tiểu Lục, ông đúng thật là… con mẹ nó, đáng lẽ nên mời tôi ăn một bữa cơm từ đầu thì không phải giữa chúng ta sẽ không có chuyện gì rồi sao? Cứ nhất định phải náo loạn đến mức đó, ông xem có phải là ông sai rồi hay không?”

Giờ phút này trong lòng Lục gia như nổ tung, tên nhóc này vậy mà dám gọi mình là Tiểu Lục. Nhưng ông ta bây giờ phải nhịn: “Đúng vậy, là lỗi của tôi, là tôi không suy xét chu toàn, tôi tự phạt một chén.”

Một ly nữa lại xuống bụng.

Tần gia nhìn thấy cảnh này cũng hài lòng gật đầu. Ông ta tung hoành ở Đông Bắc đã nhiều năm như vậy, đương nhiên là chưa từng thấy qua người không biết điều. Trong mắt ông ta thì Lâm đại sư trước mắt này chính là một người có nguyên tắc.

Tuổi còn trẻ mà có thể có loại năng lực này thì rõ ràng cũng không phải mấy tên thô lỗ.

“Tần gia, chúng ta cũng nâng một ly.” Lâm Phàm nâng ly rượu lên nói.

“Được, được.” Tần gia gật đầu. Nếu như là người bình thường thì đương nhiên ông ta sẽ không nể mặt. Thế nhưng ông ta biết, phía sau tên nhóc này chắc chắn có người, hơn nữa địa vị không thấp, cũng có thể làm quen.

Mà nhìn dáng vẻ uống rượu của hắn, có vẻ cũng rất sảng khoái.

Lúc này, Lâm Phàm vỗ vai Lục gia: “Tiểu Lục, lần này thật đúng là ngại quá, lại tố cáo ông khiến ông tổn thất không ít tiền. Chuyện này coi như là tôi nhất thời xúc động, nếu như ông có thái độ tốt với tôi sớm một chút thì không phải không có chuyện gì rồi sao?”

Sắc mặt Lục gia ửng đỏ, rõ ràng là cũng uống nhiều nhưng đầu óc cũng coi như thanh tỉnh, lập tức xua tay: “Không có việc gì, chút tiền nhỏ mà thôi. Tuy nhiên có thể kết bạn được với Lâm đại sư thì số tiền này cũng không tính là gì.”

“Ha ha.” Lâm Phàm nở nụ cười: “Được, có nghĩa khí, chúng ta uống thêm một chén nữa.”

Tần gia nghe được đối thoại của hai người, luôn cảm thấy có chỗ nào không thích hợp. Nhưng bầu không khí hiện tại rất tốt nên ông ta cũng không nghĩ nhiều.

Nhưng đối với người trong phòng phát sóng thì đã coi như bạo phát rồi.

“Mẹ kiếp, Lâm đại sư cũng quá nham hiểm, nâng ly lên kết anh em, khiến cho người ta phải hạ mình khách sáo như thế.”

“Mẹ nó, người như vậy cũng có thể làm lão đại sao. Nếu để tôi làm có khi tôi còn khống chế được toàn bộ thế giới ấy chứ.”

“Xuỵt, đừng ầm ĩ, tiếp tục xem đi, tôi cảm giác sắp có chuyện khó lường xảy ra rồi.”

Lại uống thêm một vòng nữa.

Lục gia uống đến sắc mặt đỏ bừng. Nếu như là bình thường thì ông ta sẽ theo đến cùng nhưng tình huống bây giờ cũng không phải là lúc nên uống thoải mái.

“Lâm đại sư, chúng ta đừng uống nữa, nói chuyện một chút đã.”

Lạch cạch.

Lục gia vừa dứt lời, Lâm Phàm đặt mạnh chén rượu lên mặt bàn, ly thủy tinh làm sao có chịu va đập như vậy. Trong nháy mắt đáy chén vỡ tan, cục diện tạm thời rơi vào tình trạng lúng túng.

Lâm Phàm nhìn Lục gia, sắc mặt dần dần ửng đỏ, có chút không vui nói: “Lục gia, ngài đây là không cho tôi mặt mũi?”

Lục gia bị giật mình, vẻ mặt nghi hoặc hỏi: “Lâm đại sư, sao lại nói lời này?”

“Đêm nay là các ông gọi tôi đến ăn cơm. Tôi thấy hai người các ông cũng không tệ, muốn làm quen với các ông. Bây giờ rượu ông cũng không uống thì tôi cũng không vui vẻ, ý của ông chính là không nể mặt tôi đúng không. Vậy thì tôi còn uống cái gì nữa chứ?”

Lâm Phàm đứng dậy, giả vờ như muốn rời đi.

Chương 1402: Giả vờ giả vịt

Tần gia đứng dậy, vội vàng hòa giải, nói: “Đừng kích động, Tiểu Lục không có ý này. Bữa tiệc hôm nay nhất định phải khiến Lâm đại sư uống cho thoải mái. Tiểu Lục còn không mau đổi ly rượu khác cho Lâm đại sư, có chuyện gì chờ lát nữa rồi nói sau, giờ phải uống cho Lâm đại sư vui vẻ trước đã.”

“Lâm đại sư đừng để ý, tôi chỉ nói một chút mà thôi. Đến đây, chúng ta tiếp tục uống.” Lục gia nở nụ cười, vội vàng cầm ly rượu mới, rót đầy cho Lâm Phàm.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn Lục gia có chút bất mãn, lập tức cầm ly rượu lên uống cạn sạch ba ly liên tiếp, sau đó buông ly rượu xuống nói: “Ở Thượng Hải, ông mà như vậy sẽ làm cho người

ta rất khó chịu, bây giờ tôi đã uống ba ly, ông xem ông phải làm thế nào?"

"Hả?" Lục gia ngây người, đàn ông Thượng Hải như hổ vồ vậy sao? Ba ly liên tiếp, cái này có vẻ lạ à nha.

Tuy nhiên nhìn biểu cảm hiện giờ của Lâm đại sư, rõ ràng là nếu ông ta không uống thì chuyện này không thể nói tiếp được nữa.

Quên đi, dù sao cũng là uống rượu trắng, cũng chưa chắc ai hơn ai, chẳng lẽ mình còn có thể sợ chắc?

Uống!

Phòng phát sóng trực tiếp.

"Mẹ kiếp! Thế này cũng quá con mẹ nó dữ dằn luôn rồi. Lâm đại sư cũng biết uống quá nha."

"Cảm động, Lâm đại sư đây là đang dùng mạng để nói chuyện à."

"Má nó, nhưng Lâm đại sư livestream như vậy có khi nào bị đối phương phát hiện hay không?"

"Ha ha, phát hiện cái rắm, đây chỉ là phát sóng trực tiếp trên mạng, ngoại trừ vài người biết thì làm gì có ai biết."

……

Mắt thấy Lục gia uống liền ba chén, trên mặt Lâm Phàm lộ ra tươi cười, ôm bả vai Lục gia nói: "Tốt lắm, vậy mới đúng chứ. Lục gia, tiếp nào, chúng ta tiếp tục, lát nữa lại cùng nhau đi tắm rửa một chút. Chỉ có cùng nhau đi tắm thì tình cảm này mới có thể sâu hơn được."

Lục gia cười nói: "Được, tốt, bất quá đẳng cấp tắm rửa quá thấp, vừa vặn tôi biết có mấy minh tinh mới đến Đông Bắc, đợi lát nữa tôi gọi điện thoại cho các cô ấy tới đây, hai người chúng ta cho Lâm đại sư bay một chút."

"Cái này quá khách khí rồi. Không được, chúng ta nhất định phải đi một lần. Còn nữa, đừng gọi Lâm đại sư nữa, quá xa cách, gọi Lâm huynh đệ là được." Lâm Phàm vừa nghe xong, hai mắt đã sáng lên. Đương nhiên, đây cũng chỉ là giả vờ mà thôi.

Nhưng Lục gia và Tần gia lại nhìn ra vẻ hưng phấn của Lâm Phàm, trong lòng không khỏi nở nụ cười. Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, cho dù Lâm đại sư này có lợi hại hơn nữa thì cũng khó có thể chống cự được.

Phụ nữ bình thường có lẽ không lọt vào mắt.

Nhưng các ngôi sao hay minh tinh điện ảnh thì khác.

Có được cái tiếng là đè ngôi sao dưới thân, loại cảm giác này chỉ có trải qua, mới có thể cảm nhận được điều tươi đẹp đấy.

Đương nhiên, Lục gia cũng đã tưởng tượng ra cảnh tượng vừa làm vừa mở phim của nữ minh tinh ra xem, hình tượng trong phim thanh thuần thánh khiết lại không thể xâm phạm.

Khi so sánh với hiện trường sẽ có cảm giác vô cùng khác biệt.

"Được, Lâm huynh đệ, chúng ta đúng là không đánh không quen biết, chúng ta lại uống thêm một chén nào." Lục gia nở nụ cười. Theo ông ta thấy, hiện giờ đã hoàn toàn nắm chắc được tên họ Lâm này rồi.

Giờ phút này, ông ta cũng cảm thấy Tần gia nói đúng là rất có lý. Cảm giác bớt một kẻ thù, thêm một người bạn thế này đúng là không tệ.

Thời gian trôi qua từng phút một.

Chủ lực uống rượu chính là Lục gia và Lâm Phàm, Tần gia thì uống tương đối ít, nhưng cũng phải được nửa lít rồi.

Ba chai rượu vang rỗng được đặt trên bàn.

Ngón tay Lục gia ấn huyệt thái dương, sắc mặt đỏ bừng, có lẽ đêm nay uống quá nhiều rồi.

Lâm Phàm giả vờ say rượu, gào to: "Lục gia, tôi thật sự bội phục ông, vậy mà lại nghĩ đến việc bỏ ma túy vào trong những miếng thịt thối rữa kia, ông nói xem ai có thể phát hiện ra được chứ?"

Lục gia tự hào đắc ý nhưng cũng oán giận nói: "Thì tôi cũng nghĩ như vậy nhưng lại đụng phải Lâm huynh đệ, cứ như vậy bị cậu phát hiện rồi. Nếu sớm quen biết với Lâm huynh đệ rồi hòa giải thì làm gì còn những chuyện này."

“Ba mươi mấy kg lập tức bị nước cuốn trôi, cậu nói xem, trong lòng tôi đau đớn biết bao nhiêu.”

Sau khi uống rượu thì lỡ lời, cho dù là ông ta có trâu bò đến đâu cũng khó có thể áp chế được. Dưới tác dụng của rượu, cho dù là người trầm mặc ít nói cũng sẽ trong nháy mắt nói thành lời.

Kể cả có là con gái rụt rè đi nữa thì trong nháy mắt cũng sẽ biến thành người phóng đãng.

Nhìn xem xã hội hiện tại, có bao nhiêu lão đại vì say rượu lỡ lời mà bị người ta bắt được nhược điểm.

“Khụ khụ.” Tần gia ho nhẹ một tiếng, ý bảo Tiểu Lục chú ý nói chuyện.

Thế nhưng Lục gia đang trên đà thể hiện, làm sao hiểu được ý tứ này, đầu óc đều bắt đầu đau như búa bổ.

“Tần gia, sao ông lại ho? Đến đây, chúng ta hai người uống một chén. Tuy rằng tuổi của ông lớn hơn tôi không ít nhưng trên bàn rượu không phân biệt anh và tôi, đến…” Lâm Phàm nâng ly rượu lên, một hơi uống cạn.

Chương 1403: Lừa Lục gia và Tần Gia vào tròng

Tần gia nhìn Lâm Phàm, trong lòng điên cuồng chửi bới. Tửu lượng của cái tên nhóc này quá mạnh rồi.

Nhưng mà Tần gia không sợ hãi, ông ta có thể có địa vị như bây giờ, bảy phần là từ trên bàn rượu liều mạng mà thành.

Mấy chục năm trước, ai không thể uống rượu mà buộc phải uống rượu thì đó chính là liều mạng uống, cho nên tình cảm này cũng đều là tích lũy trên bàn rượu.

“Lâm đại sư, tửu lượng của tôi không được.” Tần gia cười nói.

Lâm Phàm đứng dậy, cũng cười nói: “Hôm nay vui vẻ, không thắng cũng phải thắng, tôi cạn trước.”

Trong lòng Tần gia chửi cha chửi mẹ, thằng nhóc này uống giỏi quá. Đã uống nhiều thế rồi mà còn chưa ngã xuống. Ông

ta cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể uống.

Không bao lâu sau, Tần gia đứng lên đi vệ sinh.

Lâm Phàm nắm được cơ hội này, ôm Lục gia, tâng bốc nói: "Lục gia, tôi thật sự bội phục ông. Việc như thế này mà ông cũng có thể kiếm được quỷ chết thay. Nếu lần sau người anh em này phạm tội thì phải dựa vào Lục gia rồi."

Bây giờ Lục gia đã uống nhiều, nói chuyện cũng không dùng đầu óc. Thấy tên nhóc trước mặt này thổi phồng mình một cái thật sướng, nên càng nói cho bản thân mình trở nên lợi hại hơn.

"Ha ha, có gì đâu, quỷ chết thay dễ tìm mà. Tuy nhiên nói thật là lần này bị huynh đệ hãm hại đến thảm. Chưa nói đến những tổn thất kia, chỉ riêng tên quỷ chết thay này tôi đã phải tiêu tốn mất ba mươi triệu, kéo theo không biết bao nhiêu người nữa."

Lâm Phàm cười: "Ai nha, tính toán gì, Lục gia ông đây chính là lão đại làng ma túy, chút tiền nhỏ này chỉ mấy tháng là kiếm về được rồi. Thế nhưng bên cảnh sát kia mới giỏi, có thể đả thông tầng quan hệ này e là cũng chỉ có Tần gia."

Lục gia đắc ý cười: "Cậu nói thế không phải nói nhảm à? Tần gia là ai chứ? Tần gia là người Đông Bắc này, cho dù người đứng đầu nhìn thấy thì cũng phải khách khí."

"Lợi hại như vậy thì xem ra sau này xảy ra chuyện, tôi cũng có thể tìm Tần gia hỗ trợ." Lâm Phàm kinh ngạc nói.

"Đó là đương nhiên, cả Đông Bắc này là Tần gia định đoạt. Cậu cho rằng chuyện lần này dễ giải quyết thế sao? Nếu không phải Tần gia giúp tôi mở miệng tìm quan hệ với cấp trên, cậu cho rằng vụ án này dễ dàng kết thúc như vậy à?" Lục gia cười ngây ngô nói, không cảm thấy chỗ nào không đúng.

Phòng phát sóng trực tiếp.

Cư dân mạng đang xem phát sóng trực tiếp thì sững sờ.

"……"

"Mẹ kiếp!"

"Đây là đang đùa bỡn pháp luật, chà đạp lên pháp luật à."

"Mọi người lưu video này chưa?"

“Lưu từ lâu rồi, lưu từ đầu đến cuối, không bỏ sót chỗ nào.”

“Mau @An ninh mạng. Mẹ nó chứ, tôi đã nghĩ là sẽ rất đen tối nhưng lần đầu tiên nghe thấy có người nói ra chỗ đen tối này, lại nói ra một cách vô tư như thế, tam quan của tôi bị rửa sạch rồi, không bao giờ tin thế giới này tràn ngập tình yêu nữa.”

“Lâm đại sư làm thế này sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Nếu như bị phát hiện có khi lại bị chém chết mất.”

“Mẹ nó, chúng ta có phải báo cảnh sát không?”

“Má tôi ơi, chuyện này chơi lớn rồi.”

……

Tất cả mọi người xem trực tiếp đều trợn tròn mắt. Họ không ngờ tới sự tình sẽ biến thành như vậy nhưng khi đối phương chính miệng thừa nhận, họ mới nhận ra là sự việc đúng là như vậy đấy.

Người phụ trách nền tảng vẫn luôn đẩy livestream này lên trang chủ, đã thu hút được mấy triệu lượt xem. Những lượt xem này đều là thật, có thể nói là chỉ cần một lượt chia sẻ ra ngoài thì đa số người thật đều sẽ bị hấp dẫn đến.

Một số streamer lớn phát hiện người xem của mình giảm mạnh còn không biết đã xảy ra chuyện gì. Nhưng khi nghe nói Lâm đại sư tự mình phát sóng trực tiếp thì ngay lập tức không cả thèm livestream của mình nữa mà vào phòng livestream của Lâm đại sư ngay.

Quá trình ba người ăn cơm nói chuyện phiếm, tâm sự đã bị hàng triệu cư dân mạng nhìn thấy.

Đồng thời có không ít phóng viên trà trộn vào trong đó. Chứng kiến cảnh tượng này, những phóng viên này cảm thấy hơi thở có hơi dồn dập, đây chính là một tin tức lớn đấy.

Nếu như lộ ra ánh sáng, chỉ sợ là sẽ gây chấn động không thể tưởng tượng.

……

Trong phòng riêng.

Tần gia đi vệ sinh xong thì rửa tay rồi trở về, thấy Tiểu Lục đang nói chuyện vui vẻ cùng Lâm đại sư thì không khỏi cười

thầm: “Tiểu Lục và Lâm đại sư đang nói chuyện về cái gì thế? Trò chuyện vui vẻ như vậy?”

Lục gia đã uống nhiều, ánh mắt cũng bắt đầu híp lại.

“Tần gia, tôi và Lâm huynh đệ đang nói lại chuyện lần này của tôi. Tôi nói nếu không phải Tần gia giúp tôi khơi thông quan hệ, tôi lại giấu nhiều ma túy như vậy thì đã bị bắn chết từ lâu, cho nên…”

Bốp!

Lục gia còn chưa nói hết, đã bị Tần gia tát một cái vào gáy đến choáng.

“Ông nói bậy cái gì đấy?” Tần gia trừng mắt nhìn Tiểu Lục một cái, sau đó thoáng cảnh giác nhìn Lâm Phàm. Bây giờ ông ta ngẫm lại mới thấy có chỗ không thích hợp.

Nhưng cho tới giờ, ông ta vẫn chưa phát hiện ra chỗ không thích hợp đó là ở chỗ nào.

Giờ phút này nghe được lời nói này của Tiểu Lục, ông ta đột nhiên có dự cảm không tốt.

Chương 1404: Thẳng thắn sẽ được khoan hồng

Lục gia không vui nhìn Tần gia: “Ông đánh tôi làm gì? ”

Nếu như là người bình thường, ông ta đã chém chết từ lâu rồi. Nhưng đây là Tần gia, cho dù trong lòng ông ta có khó chịu cũng không dám thể hiện ra ngoài.

“Ăn cơm của ông, uống rượu của ông đi. Có phải ông cảm thấy chuyện mình làm rất đáng tự hào hay không hả?” Tần gia răn dạy, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm: “Lâm đại sư, thật ngại quá, tên nhóc này thật sự không nhớ lâu.”

Lâm Phàm cười: “Không sao, tôi cảm thấy Lục gia là người thẳng thắn. Đến đây Lục gia, chúng ta cười với ống kính cái nào.”

“Được, tình cảm này rất tốt.” Lục gia cười, cùng Lâm Phàm ôm nhau, nở một nụ cười, chỉ là hơi nghi ngờ hỏi: “Lâm huynh

đệ, không phải chúng ta chụp ảnh à? Sao trên mặt lại nhiều chữ thế này?"

Lâm Phàm bình tĩnh nói: "À, không có gì, đây chính là mưa đạn, không cần để ý."

Lục gia lắc lắc đầu, ánh mắt nhìn đồ vật đã nhòe nhoẹt, nhìn chữ trên màn hình, không tự chủ được đọc ra: "Đấu… Cá trực tiếp… là cái gì vậy."

Phòng phát sóng trực tiếp.

"Quá đỉnh…… Chẳng lẽ tên này là kẻ ngốc, đến ngay cả livestream cũng không biết à?"

"Rất bình thường, lớn tuổi làm sao hiểu được trò chơi của người trẻ tuổi."

"Ha ha, cười chết tôi rồi, hai tên này cũng không biết mình đã xong đời, còn con mẹ nó chụp ảnh chung với Lâm đại sư."

"Lâm đại sư thật mẹ nó nham hiểm nha, cái hố này, không nhảy cũng phải nhảy."

"Cái gì mà lừa người chứ? Đây là chính nghĩa có hiểu hay không, đối mặt với những tà ác này thì phải đối xử như vậy đó!"

……

Lâm Phàm cười nói: "Đây là livestream, tôi xem một chút nha. Mấy triệu người đang xem này. Lục gia à, chúng ta đang hot rồi đấy."

"Hot? Hot cái gì vậy?" Đến bây giờ, vẻ mặt Lục gia vẫn còn ngơ ngác.

Thế nhưng Tần gia nghe nói như vậy thì không thể bình tĩnh được nữa, ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm thay đổi trong nháy mắt, sau đó gào thét nói: "Thằng nhóc mày lừa chúng tao!"

Lâm Phàm đứng dậy, lui sang bên cạnh: "Ừm, Tần gia không hổ là Tần gia, thật ra tôi cũng không lừa các ông. Chỉ là tôi là người có thói quen thích livestream, cho nên từ lúc tôi bước vào căn phòng này, nhất cử nhất động của chúng ta đã bị phơi bày dưới mắt đông đảo cư dân mạng."

Lục gia đến bây giờ vẫn còn choáng váng, sau đó nghi hoặc nhìn về phía Tần gia hỏi: "Là sao?"

Tần gia đạp cho Lục gia một phát ngã thẳng xuống đất: "Tên ngốc nhà ông, thế mà còn không biết đã xảy ra chuyện gì. Ông có biết là ông nói hết tất cả ra rồi không, hơn nữa còn bị tất cả mọi người biết."

Giờ phút này, một luồng khí lạnh tràn ngập toàn thân. Trong nháy mắt Lục gia lập tức tỉnh táo lại. Ông ta bất ngờ nhìn về phía Lâm Phàm, Lâm huynh đệ lúc trước còn nói chuyện vui uống rượu cùng mình sao giờ đã bán mình đi rồi?

"Mày…" Lục gia đứng lên, giận dữ nhìn Lâm Phàm, gào thét nói: "Tao phải giết chết mày."

Ông ta có thể đảm bảo, hôm nay tên này tuyệt đối không bước ra khỏi nơi này được.

Lâm Phàm nhún vai, nói: "Bây giờ là thời đại công nghệ cao, livestream là biện pháp thu thập chứng cứ tốt nhất. Nhưng mà Tần gia này, tuy rằng chuyện này là ông bị liên lụy, nhiều nhất cũng chỉ ở tù vài năm thôi. Nhưng nếu ông để ông ta giết tôi thì ông chính là đồng lõa. Với tuổi tác của ông thì chưa chắc đã chống đỡ được đến lúc ra tù. Cho nên sau này phải xem biểu hiện của ông rồi."

Tần gia nghiến răng nghiến lợi nhìn Lâm Phàm. Chuyện này căn bản đã không thể cứu vãn được nữa. Mấu chốt chính là, ông ta còn không biết tên khốn Tiểu Lục đã nói gì với thằng nhóc này nữa.

Đúng lúc này.

Lâm Phàm cầm điện thoại di động, nhắm ống kính vào hai người: "Fan chính nghĩa của tôi, các người đều phải nhìn kỹ nha. Nếu hôm nay tôi bị bọn họ giết chết thì các người phải làm chứng cho tôi đó."

Phòng phát sóng trực tiếp.

"Mẹ kiếp! Lâm đại sư gặp nguy hiểm."

"Ai mẹ nó ở Đông Bắc, nhanh chóng đi cứu Lâm đại sư."

"Mẹ nó, chạy mau đi, lớn chuyện rồi."

……

“Rốt cuộc là cậu muốn thế nào?” Tần gia nhìn Lâm Phàm. Bây giờ ông ta đã sắp sụp đổ rồi. Ông ta không ngờ tên nhóc này lại to gan lớn mật như thế, có thể dùng livestream để phơi bày toàn bộ sự thật ở chỗ này ra ngoài.

Lâm Phàm rất bất đắc dĩ: “Tần gia, tôi nghĩ ông hiểu lầm rồi. Bây giờ không phải tôi muốn thế nào, mà là các ban ngành liên quan muốn thế nào. Cho dù tôi muốn cứu vãn tình huống này thì cũng đã không còn kịp nữa rồi. Tôi cũng đã livestream, nhiều người nhìn thấy như vậy thì cho dù là người giàu nhất thế giới tiêu tiền mua chuộc bọn họ thì cũng không đủ nha. Cho nên dựa theo lời tôi nói, mau lấy điện thoại ra, tự mình báo cảnh sát, sau đó hai tay ôm đầu ngồi xổm xuống, chờ cảnh sát đến.”

“Đến lúc đó, thằng thắn sẽ được khoan hồng, nói không chừng còn có thể có chút cơ hội.”

“Đcm mày.” Lục gia không thể nhịn được nữa, kích động cầm ngay lấy bình rượu ném về phía đầu Lâm Phàm.

Người trong livestream nhìn thấy cảnh này, lập tức lo lắng đề phòng, sợ xảy ra chuyện gì.

Chương 1405: Bằng chứng trên sóng livestream

Rầm!

Lâm Phàm nhấc chân lên, dùng một chân đạp cho Lục gia lăn sang bên cạnh, Lục gia nặng nề đụng vào vách tường rồi lảo đảo ngồi trên mặt đất.

“Mọi người phải làm chứng cho tôi nha, tôi đây là tự vệ chứ không phải ra tay trước đâu đó.”

Cư dân mạng trong buổi livestream nghe thấy vậy thì phì cười.

Hiện trường tạm thời im lặng lại.

Tần gia tức giận nhìn Lâm Phàm nhưng trong lòng đã sớm hoảng hốt.

Loại chuyện này đã khó có thể cứu vãn, thậm chí còn khiến người ta trở tay không kịp.

Ông ta không ngờ tên nhóc này lại dùng cách phát livestream để phơi bày cuộc đối thoại của họ. Hơn nữa còn có mấy triệu người xem, chuyện này ông ta thật không thể nào tưởng tượng được.

Ngày mai có lẽ sẽ có một tin tức chấn động.

Có khi nó còn bắt đầu ngay từ đêm nay rồi.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Lạch cạch.

Cửa bị đẩy ra, một đám đàn em đứng ở cửa, trong đó có một gã đàn em đầu trọc nhìn thấy tình huống trong phòng, lập tức lo lắng vô cùng: "Lục gia, ông làm sao vậy?"

"Đi ra ngoài." Tần gia giận dữ nói, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ.

Bây giờ đã không phải cứ nhiều người là thắng nữa rồi.

Những tên đàn em đứng ở cửa nhìn thấy Tần gia, trong khoảng thời gian ngắn, họ không biết nên làm cái gì. Sau đó ánh mắt họ nhìn về phía Lục gia. Họ là người của Lục gia, chỉ có Lục gia mới có thể ra lệnh cho họ.

Lục gia lấy lại tinh thần, ánh mắt sắc bén nhìn Lâm Phàm. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt vi diệu của Tần gia, ông ta đành khoát tay áo, nặng nhọc phun ra mấy chữ.

"Tất cả đi ra ngoài."

……

Nhất thời Lâm Phàm được thở phào nhẹ nhõm, hắn thật sự không muốn đại khai sát giới. Không đúng, là không muốn dùng bạo lực.

Trong phòng, giây phút này rơi vào im lặng.

Lâm Phàm cảm giác bầu không khí này có chút kỳ quái, hắn cảm thấy mình ở nơi này đã không còn chuyện gì nữa.

"Vậy thì, Lục gia, Tần gia, tôi đành đi trước nha. Chuyện lần này còn phải dựa vào tự các ông giải quyết. Tôi cũng chỉ cấp

cho các ông một cái sân khấu mà thôi, những chuyện khác tôi thật sự không quản được.” Lâm Phàm chuẩn bị chuồn đi.

Về chuyện này, hắn thật sự không thu lại được nữa. Lời nói ra ngoài như bát nước hắt đi.

Nước đổ rất khó múc lại.

Phòng phát sóng trực tiếp.

“Dọa chết tôi rồi, còn tưởng rằng sẽ xảy ra chuyện lớn chứ.”

“Mẹ kiếp, vừa rồi nhiều người như vậy, nếu tất cả ra tay thì chỉ sợ Lâm đại sư sẽ phải quỳ.”

“Quỳ cái rắm, Lâm đại sư có sức mạnh vô địch, chỉ có vài tên cặn bã này, nhìn còn không đủ nhìn nữa là.”

“Lần này Lâm đại sư vạch trần một âm mưu to lớn, e là sắp xảy ra chuyện lớn.”

Đông Bắc, trong nhà của một nhà lãnh đạo.

Giờ phút này, Chu Đình Kiến đang cau mày. Gần đây Đông Bắc không yên bình, chuyện bên công ty vận chuyển của Lục gia ông ta đã biết. Hơn nữa số lượng ma túy quá lớn nên khiến cấp trên rất coi trọng.

Nhưng điều làm cho ông ta không ngờ tới chính là, những người vô pháp vô thiên này lại coi tất cả mọi người như kẻ ngốc. Họ lại dám thẳng tay to gan làm bậy, tìm quỷ chết thay, đồng thời còn áp chế tất cả truyền thông bên này xuống, không một ai dám đưa tin.

Hơn nữa hôm nay, có vài tin tức trên mạng đưa tin cũng bị xóa bỏ một cách bí ẩn, không có bất kỳ một tin tức nào xuất hiện ở trên mạng.

Loại thủ đoạn này là rất bình thường, cũng là thủ đoạn mà rất nhiều người có thế lực am hiểu nhất.

Có sâu mọt, không thể quản lý tốt được.

Cho dù ông ta có năng lực, nhưng trong đó quá phức tạp và rắc rối, dưới tình huống không có chứng cứ thì muốn diệt trừ đám sâu bọ này là chuyện không có khả năng.

“Cha…” Đúng lúc này, một thanh niên thời thượng cầm điện thoại di động, vội vàng xông vào.

Chu Đình Kiến nhìn con trai khẽ nhíu mày. Đứa con trai này cũng quá khó khăn, nó không làm cho người ta bớt lo lắng chút nào.

“Làm gì vậy? Vội vàng như thế, trông còn ra thể thống gì nữa?” Chu Đình Kiến khiển trách.

“Cha, xảy ra chuyện lớn rồi. Con vừa mới đi xem livestream thì nhìn thấy một kênh livestream này. Lâm đại sư gặp mặt với Lục gia và Tần gia. Hơn nữa ở trong livestream Lục gia đã nói hết toàn bộ sự kiện ma túy kia, cha xem đi…” Người thanh niên lập tức đặt điện thoại di động trước mặt cha mình, sau đó tìm được phần ghi hình, điều chỉnh đến đoạn nói chuyện kia.

Trong video, truyền đến những âm thanh làm người ta không dám tin.

Ngay từ đầu, Chu Đình Kiến còn không để ở trong lòng. Nhưng lúc này, ông ta lại hoàn toàn ngây ngẩn cả người, sau đó sắc mặt mừng rỡ như điên: “Những thứ này đều là thật à?”

“Thật sự đó cha, cha xem livestream này.” Con trai lại tua video về đúng thời điểm hiện tại. Trong hiện trường, tạm thời không có ai nói chuyện, chỉ là sắc mặt Lục gia và Tần gia khó coi đến lạ thường.

Mà Chu Đình Kiến cẩn thận nhìn kỹ hai người này. Ông ta xác định hai người này chính là hai người mà ông ta hận nhất.

Bây giờ đã có chứng cứ xác thực, hơn nữa sự tình còn được quang minh chính đại nói như thế, chỉ bằng vào những thứ này cũng đã làm cho người ta không xoay người được rồi.

Giờ phút này, Chu Đình Kiến không chút do dự, gọi điện thoại ngay lập tức.

Chương 1406: Lục gia và Tần gia bị bắt

“Điều cho tôi một tổ cảnh sát đến khách sạn Kim Thành, tôi sẽ đến ngay sau đó.” Chu Đình Kiến lập tức hạ mệnh lệnh.

Mà người nhận được điện thoại, nhìn thấy lãnh đạo gọi điện thoại tới thì lập tức ngây người. Đồng thời cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh mà làm.

Trong phòng riêng.

Tần gia nhìn Lâm Phàm: "Được, được lắm."

Lâm Phàm xua tay: "Đừng khen tôi, tôi thật sự không được, chỉ là các ông quá hiếu khách. Hơn nữa lá gan Lục gia cũng quá lớn, làm tôi hơi sợ hãi."

Trong lòng Tần gia đang thầm tự hỏi. Sự tình đã xảy ra rồi, tuy rằng ông ta không phải là người tham dự nhưng cũng không thoát khỏi việc liên quan, e là phải liên lụy đến một số người. Về phần Tiểu Lục, coi như không giữ được nữa.

Xảy ra chuyện. Thật sự đã xảy ra chuyện.

Cho dù ông ta có mưu tính sâu xa, quyền thế ngập trời nhưng ở trước mặt mấy triệu người nói ra chân tướng của sự việc thì cho dù có là ông trời cũng không giữ được.

Trừ khi coi thường tất cả mọi thứ.

Nhưng làm sao có thể, thật sự cho rằng có thể dùng một tay che trời được hay sao?

Lâm Phàm đứng ở nơi đó, cũng không đi được.

Đột nhiên.

Một tên đàn em kinh hoảng đẩy cửa tiến vào: "Lục gia, có rất nhiều cảnh sát tới."

Lục gia sửng sốt, sắc mặt đột nhiên biến thành vẻ tái nhợt, trước mắt bao nhiêu người chẳng lẽ còn có thể lấy mạng tên nhóc này hay sao?

Giờ phút này, ông ta chỉ có thể tìm kiếm Tần gia cứu mạng. Tuy nhiên bây giờ ngay bản thân mình Tần gia còn khó bảo toàn thì làm sao còn có thể quản ông ta nữa. Nhưng mặc kệ ông ta cũng không được, dù sao tên Tiểu Lục này cũng đã biết quá nhiều. Sau đó Tần gia ném ra một ánh mắt, ý bảo ông ta trấn định, không nên hoảng sợ.

"Đứng im. Không được nhúc nhích."

Lúc này, cảnh sát xông vào. Chu Đình Kiến từ trong đám đông đi ra.

Tần gia nhìn thấy người tới thì sắc mặt hơi xảy ra biến hóa, ông ta không ngờ người tới lại là Chu Đình Kiến.

Tuy nhiên, ngẫm lại cũng hiểu được. Ở Đông Bắc, làm gì có ai dám xông vào nơi này chứ? Nếu như dám thì e là cũng chỉ có người này.

Từ khi nhậm chức đến bây giờ, ông ta vẫn muốn đả kích đám xã hội đen này. Nhưng nếu dễ đánh đổ Tần gia đã cắm rễ sâu ở đây như vậy thì làm gì phải chờ đến tận ngày hôm nay.

Chu Đình Kiến gật đầu với Lâm Phàm tỏ vẻ tán thưởng, sau đó vung tay lên: "Đưa đi."

Tần gia ngồi xuống tại chỗ: "Tôi là người già, không liên quan gì đến tôi, tôi chỉ tới đây ăn một bữa cơm mà thôi."

Chu Đình Kiến nở nụ cười: "Ông Tần, ăn cơm cũng phải nhìn chỗ." Sau đó sắc mặt nghiêm lại hô: "Mang đi."

Cảnh sát xung quanh không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng không do dự, trực tiếp còng tay người lại.

Khi có cảnh sát chuẩn bị bắt Lâm Phàm, Chu Đình Kiến mở miệng nói: "Không cần bắt."

Lâm Phàm: "Cái này, tôi có thể đi được chưa?"

Chu Đình Kiến cười đáp: "Lâm đại sư, chúng ta tâm sự một chút."

…

Bây giờ hắn làm gì có tâm trí nghĩ đến chuyện nói chuyện phiếm, hắn luôn cảm thấy như mình đang làm một việc vô cùng lớn.

Vì an toàn của bản thân, hắn vẫn không nên liên lụy vào thì tốt hơn.

Về phần lúc trước dám một mình đi gặp cũng là chỉ là tạm thời biểu hiện một chút. Còn hiện giờ Lão Lục đã nói hết ra toàn bộ sự tình. Kết quả là bùng nổ tại chỗ, không có gì để nói.

“Ông là?” Lâm Phàm không biết người trước mắt này nhưng lại cảm thấy đối phương có thể dẫn cảnh sát tới bắt người thì đó nhất định là một nhân vật lớn. Nhưng tốc độ của nhân vật lớn này cũng nhanh quá rồi, chẳng lẽ vừa rồi cũng ngồi xem livestream sao?

“Xin chào Lâm đại sư, tôi là Chu Đình Kiến. Lần này thật sự phải cảm ơn Lâm đại sư có thể khiến họ nói ra chân tướng, nếu không thật sự khó có thể đưa bọn họ ra trước pháp luật.” Chu Đình Kiến cảm kích nói.

Ông ta thật sự rất cảm kích Lâm đại sư. Từ khi ông ta nhậm chức đến bây giờ cũng đã nhiều năm, nhưng nếu muốn bắt được hai người này thì cơ bản là vô vọng.

Lâm Phàm đắc ý cười, sau đó khiêm tốn nói: “Cái này không cần cảm ơn, chỉ là chuyện tiện tay mà thôi. Huống hồ việc này cũng là hành động vô ý của tôi, làm sao tôi có thể biết bọn họ sẽ tự mình nói ra như thế.”

“Thế nhưng tôi cảm thấy chuyện tiếp theo tương đối phức tạp. Muốn cho bọn họ thừa nhận thì e rằng sẽ không đơn giản như vậy.”

Chu Đình Kiến gật đầu: “Đúng là như vậy, công việc phía sau mới là quan trọng nhất. Nhưng bây giờ Lâm đại sư đã cung cấp những chứng cứ này thì không biết sẽ có bao nhiêu người sẽ bị đưa ra.”

Nhìn ánh mắt kia của đối phương, Lâm Phàm cảm thấy việc này thật sự phải làm to lên.

Nếu như túm chặt một chút thì chắc chắn sẽ liên lụy đến rất nhiều người. Đến lúc đó, việc này có thể nói là lớn đến mức kinh thiên động địa.

Sau đó hắn đến cục cảnh sát ghi chép một chút rồi rời đi ngay.

Một đêm này cũng không biết có bao nhiêu người sẽ không ngủ được, cũng không biết bao nhiêu người bị dọa cho suốt đêm chạy trốn.

Dù sao, tất cả những chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến hắn.

Chương 1407: Mọi chuyện kết thúc, chuẩn bị về Thượng Hải

Ngày hôm sau!

Trời vừa sáng.

Nhân viên văn phòng lấy điện thoại di động ra xem xét tin tức trong ngày. Nhưng lúc này, tất cả mọi người đều ngây ra.

Họ phát hiện tin tức hôm nay hình như toàn là tin giả.

Tất cả các phương tiện truyền thông đều bùng nổ.

Các phương tiện truyền thông vốn bị trấn áp vẫn không dám đưa tin. Nhưng bây giờ người trong cuộc mẹ nó cũng tham gia rồi, bọn họ còn gì để mà băn khoăn đây? Chắc chắn là phải đưa toàn bộ những thông tin họ biết ra ngoài rồi.

Weibo.

Chuyện này đã lên hot search.

“Má nó, thật hay giả vậy? Nếu thật sự là như vậy thì xã hội này quá đen tối rồi.”

“Tôi biết Lão Tần này, là một người rất có địa vị ở chỗ chúng tôi, không ngờ ông ta lại là như vậy.”

“Đúng vậy, nghe nói Lão Tần này quyên góp mấy tòa nhà cho trường học, làm không ít chuyện tốt. Nhưng thật không ngờ ông ta vậy mà lại là người đứng sau màn. Nếu như không phải có video ở chỗ này thì tôi cũng không thể tin được.”

“Nghiêm trị hai người này, nhất định phải nghiêm trị.”

“Mẹ kiếp, có bắn chết cũng coi như là nhẹ.”

“Lâm đại sư rất tốt, thật sự ngài đã làm một chuyện cực lớn. Nếu như không phải Lâm đại sư thì cũng không biết khi nào mới có thể phát hiện loại khối u ác tính này.”

Những tin tức này không chỉ lan truyền trên Weibo mà còn đăng trên một số diễn đàn, tất cả đều là chuyện đêm qua.

Mà có một số cư dân mạng cũng đăng video phát trực tiếp tối hôm qua lên mạng.

Một số người xem video xong thì biểu cảm trên mặt lộ ra vẻ lúng túng, thực sự là không thể tưởng tượng được. Bởi vì trong lòng của họ không bao giờ nghĩ rằng sẽ có một sự tồn tại như vậy.

Nhưng hiện thực đặt ở trước mắt, họ không thể không tin tưởng. Họ không thể ngờ đằng sau một xã hội tốt đẹp lại có thể giấu chuyện một tay che trời như thế này.

Anh Kim ở nước ngoài xa xôi cũng không ngủ được. Bà ta đang ngủ thì bị một cuộc điện thoại đánh thức.

Khi biết được sự việc xảy ra, cả người bà ta đều choáng váng, sau đó vội vàng truy cập vào các trang web trong nước để xem tin tức.

Vừa xem xong đã triệt để tức giận.

Nhất là trong video, bà ta còn nhìn thấy tên mà mình ghét nhất.

Xong đời rồi, mọi chuyện đã kết thúc.

Anh Kim biết mức độ nghiêm trọng của sự việc. Nếu thật sự truy cứu thì cho dù là bà ta cũng e là không chạy được.

Lúc này.

Lâm Phàm thức dậy.

Hắn mở điện thoại ra xem tin tức, vừa xem hắn đã nở một nụ cười tươi.

“Ha ha, chính nghĩa vĩnh viễn sẽ tất thắng.”

Theo hắn thấy, hắn chính là kẻ tài cao, gan lớn, không lo sợ. Hắn livestream bữa tiệc khác gì moi hết bằng chứng của đối phương ra đâu.

Hơn nữa thứ đổi từ cửa hàng Bách Khoa kia quá lợi hại rồi, dù có uống bao nhiêu rượu cũng không có việc gì.

Reng reng!

Điện thoại của Vương Minh Dương gọi tới. Từ sau khi biết được tin tức này thì Vương Minh Dương cũng hoàn toàn ngơ ngác.

Anh ta cũng không biết huynh đệ mình làm thế nào mà được như vậy, cái này mẹ nó cũng quá hổ báo rồi.

Nếu như là người bình thường thì có cho một trăm lá gan thì chắc cũng không dám.

Mà huynh đệ của anh ta lại hổ báo như thế, thật sự làm cho người ta sợ hãi.

“Mẹ kiếp, tôi nói này người anh em, tôi rất muốn hỏi đại ca một câu. Rốt cuộc là còn có chuyện gì mà đại ca không thể làm không hả?” Vương Minh Dương đã bội phục Lâm Phàm đến mức dập đầu xuống đất.

Nếu anh ta là nữ, tuyệt đối sẽ không chút do dự, dâng hiến lên chính bản thân mình.

“Ha ha, thế nào, cậu thấy tôi có trâu bò không?” Lâm Phàm dậy khỏi giường, đứng trước cửa sổ lớn nhìn cảnh sắc bên ngoài. Dưới cảnh tượng yên bình này, một chuyện lớn đã lặng lẽ xảy ra.

“Trâu, thật sự là quá trâu. Tôi nói chứ, tôi thật sự không dám tưởng tượng cậu lại có thể dùng loại biện pháp này để bắt được Lục gia và Tần gia. Theo tôi thấy, họ không có cách nào xoay người nữa rồi.”

Lâm Phàm suy nghĩ một chút, nói: “Cái này tôi cũng không biết, tôi cũng chỉ có thể làm được chuyện này thôi. Còn những chuyện còn lại thì phải xem chính họ. Tuy nhiên, chuyện này có mấy triệu khán giả nhìn thấy, hơn nữa bây giờ trên mạng cũng đang lan tràn. Nếu thật sự có người dám bao che thì có lẽ xã hội này thật sự xong đời rồi.”

Vương Minh Dương: “Cái này cũng đúng. Nhưng cũng chỉ là nghĩ mà thôi, chứ e là thật sự không có ai dám bao che đâu.”

Lâm Phàm: “Ôi, tôi nói chứ, mấy người này cũng là tự mình muốn chết, nhất định cứ phải chọc tôi làm gì? Tính tình tôi tốt như vậy, cũng không muốn thành như thế này đâu.”

“Thật đúng là, sáng sớm Trần Xương Thịnh đã gọi điện thoại cho tôi, giọng điệu kích động đến mức không biết đông tây nam bắc gì nữa. Ông ta nói chờ cậu về nhất định sẽ cảm ơn cậu thật tốt.”

“Không cần phải như thế, cảm ơn cái gì cơ chứ?” Lâm Phàm nói.

“Đừng, cậu không biết đấy thôi, việc cậu giải quyết cho ông ta chuyện này thì thật sự là việc lớn đó. Đối với ông ta thì cậu chính là ân nhân cứu mạng của đấy, đã thế còn giải quyết lo lắng cho ông ta. Nếu ông ta không cảm ơn anh đàng hoàng, tôi sẽ chém chết ông ta. À, đúng rồi, khi nào thì cậu về?” Vương Minh Dương hỏi.

Chương 1408: Huynh đệ ra đón

Lâm Phàm suy nghĩ một chút: “Có lẽ là đêm nay, bây giờ tôi ở đây cũng không có chuyện gì, hơn nữa chuyện tiếp theo cũng không liên quan đến tôi nữa rồi.”

Hắn không muốn ở lại chỗ này, cảm thấy hắn có ở lại tiếp thì còn không biết sẽ xuất hiện thêm chuyện gì nữa.

Nếu như có đồng đảng ở đây mà tìm mình báo thù, vậy thì không phải hố to rồi sao?

Đối với kết quả cuối cùng như thế nào thì giao cho chính phủ làm đi.

Bản thân hắn vẫn tin tưởng vào chính phủ.

Chuyện này đối với Lâm Phàm mà nói thì đến đây là chấm dứt, hắn không muốn tiếp tục bị liên lụy nữa.

Tình huống phía sau sẽ rất phức tạp. Tuy rằng hắn không sợ nhưng con người phải biết đủ mới được. Nếu không ai biết được đối phương có thể cá chết lưới rách với mình hay không.

Về phần Tần gia, Lâm Phàm cảm thấy nhân vật lớn đúng là nhân vật lớn, chỉ sợ sẽ không có chuyện gì quá lớn với ông ta. Còn về phần Lục gia kia thì coi như hoàn toàn xong đời rồi.

Bởi vì chuyện ở Đông Bắc mà Weibo của Lâm Phàm hoàn toàn náo nhiệt hẳn lên. Tuy rằng sự tình đã diễn ra một thời gian nhưng hành động của hắn khiến cho người chính nghĩa trong này rất hưng phấn.

Vừa mở Weibo ra, mắt hắn như bị mù luôn.

“Tôi liếm liếm liếm. Đời này tôi chỉ liếm mỗi Lâm đại sư.” ID ‘Vì sao tôi dễ thương thế’ đã hoàn toàn không còn tiết tháo. Anh ta vốn là người Đông Bắc nên lúc nhìn thấy chuyện này thì thật sự quá hưng phấn.

Bởi vì nữ thần anh ta thầm mến đã rất lâu bị chính Lục gia này cứng rắn cướp đi dưới mí mắt anh ta, mà anh ta chỉ có thể trơ mắt nhìn, ngay cả một chút hành động cũng không có.

Hiện giờ Lâm đại sư xả giận thay anh ta, anh ta cảm thấy có thể vì Lâm đại sư mà dâng hiến ra thân thể nhỏ bé thuần khiết của mình.

Nhưng anh ta cảm thấy có thể tìm lại được nữ thần của mình là chuyện quá tốt, chỉ cần có một lời giải thích hợp lý thì anh ta sẽ tha thứ cho nữ thần.

Dù sao là đàn ông mà mà, phải có lòng dạ rộng lượng.

“Không phải Lâm đại sư sẽ rời đi đấy chứ?”

“Rất có thể. Khi còn sống, nhất định tôi phải đến Thượng Hải một chuyến để được nhìn thấy Lâm đại sư. Tuy nhiên tôi còn phải hoàn thành việc học.”

“Năm nay tôi điền nguyện vọng đại học nhất định sẽ chọn Thượng Hải, sau này có thể nhìn thấy Lâm đại sư mỗi ngày.”

Đọc những bình luận này, trong lòng hắn cảm thấy sảng khoái. Bản thân hắn là Lâm đại sư chính nghĩa nên chắc chắn phải làm một ít chuyện chính nghĩa. Sau đó, hắn mở bàn phím bắt đầu gõ.

Lâm Phàm: “Tôi có thể nói, tất cả những chuyện này chỉ là tôi vô tình thôi. Tôi không ngờ sẽ dẫn đến một chuyện lớn như vậy. Tôi sợ quá rồi nên đêm nay sẽ rời đi, fan hâm mộ của chính nghĩa à, tạm biệt nha.”

Ngay sau khi bài đăng này được đăng lên, nó ngay lập tức gây ra một làn sóng bình luận điên cuồng.

“Má nó chứ, nếu không khoe khoang thì chúng ta sẽ vẫn là bạn tốt.”

“Cười ra nước mắt. Hai tên kia, chỉ sợ có hối hận cũng không kịp. Vì sao cứ nhất định phải ăn cơm với Lâm đại sư cơ chứ?”

“Ha ha, Lâm đại sư chính là người khiêm tốn thế đấy, làm chuyện tốt cũng không chủ động khoe khoang.”

……

Lâm Phàm nhìn những bình luận này, tâm tình rất sảng khoái.

Nhìn xem, vẫn còn có những người hâm mộ hiểu, một người khiêm tốn như hắn thì làm sao có thể khoe khoang chứ.

Buổi tối

Hắn đã đặt vé máy bay buổi tối. Chủ yếu là vì vé máy bay buổi tối rẻ cho nên hắn không đặt vé máy bay trước làm gì, đắt muốn chết.

Hắn đội mũ lên, rất khiêm tốn đi làm thủ tục.

Hắn cũng không muốn bị người ta nhận ra. Hiện giờ người Đông Bắc có ai là không biết hắn đâu. Nếu như gặp phải fan hâm mộ chính nghĩa còn tốt, chứ nếu như gặp phải người muốn tìm hắn trả thù vậy chỉ sợ hắn lại phải ra tay rồi.

Ngẫm lại cũng có chút khiến người ta sợ hãi.

Rạng sáng.

Lâm Phàm đứng ở sân bay Thượng Hải, cảm giác về đến Thượng Hải thật sự không tồi, chẳng qua là một mình lẻ loi trở về.

Ngay khi hắn chuẩn bị rời khỏi sân bay, một giọng nói đột nhiên truyền đến.

“Người anh em, ở đây này…” Vương Minh Dương đứng ở khu chờ, giơ cao tay gọi.

“Mẹ kiếp! Sao anh lại ở đây? ” Lâm Phàm ngây người, không ngờ còn có người đến đón mình, cảm giác này không tệ. Sau đó, hắn ra khỏi cổng soát vé, đi tới trước mặt Vương Minh Dương, vỗ bả vai anh ta một cái: “Được nha.”

Vương Minh Dương cười ha hả: “Biết rạng sáng cậu về đến, làm sao tôi có thể không đi đón cho được. Đi, chắc vẫn chưa ăn cơm đúng không? Chúng ta đi ăn một bữa ăn khuya đi.”

“Được, anh không nói còn không thấy đói. Anh vừa nói xong, tôi lại thấy đói sắp chết rồi.” Lâm Phàm cười, hai người kề vai

rời khỏi sân bay.

Dọc theo đường đi, lời nói của Vương Minh Dương dường như không ngừng được.

“Lợi hại thật đấy, lúc tôi nhìn thấy tin tức cũng không thể tin được. Cậu kéo hai nhân vật lớn kia xuống nước mà không sợ bị người ta đánh chết à?” Vương Minh Dương cảm thấy người anh em này của mình thật sự là quá trâu bò. Nếu không phải mọi việc đã xảy ra thì anh ta cũng không thể tin được sự tình lại phát triển đến mức độ này.

Chương 1409: Chúng tôi đều ngưỡng mộ cậu

Sau khi tin tức được đưa ra ánh sáng, anh ta mới hoàn toàn hiểu được, Lục gia này kinh khủng biết bao nhiêu.

Nếu như là anh ta đến Đông Bắc gây sự với Lục gia thì chỉ sợ trở về được cũng là một vấn đề.

Tuy nhiên, huynh đệ anh ta lợi hại nha. Hắn không chỉ đi mà còn lừa gạt người ta. Thử hỏi trên thế giới này còn ai có thể làm thế nữa.

Biệt thự Vương Minh Dương.

Hứa Tử Nhạc một mình phòng đơn gối chiếc. Cô ấy quay phim xong trở lại Thượng Hải, vốn là muốn ôn tình cảm với Minh Dương một chút. Nhưng nửa đêm, Minh Dương lại bỏ cô sang một bên, nói là ra sân bay đón người anh em của mình.

Đối với loại tình huống này, cô có thể hiểu được. Nhưng mấu chốt là, cô ấy cũng muốn đi theo.

Nhưng Minh Dương lại nói, phụ nữ đi làm gì? Hai người đàn ông phải ôn chuyện, bảo cô đi ngủ trước.

Hứa Tử Nhạc cầm điện thoại di động, cô đang nói chuyện phiếm với bạn thân. Bạn thân của cô ấy cũng là một ngôi sao, hơn nữa địa vị trong giới giải trí còn rất cao, thù lao của một bộ phim toàn là mấy chục triệu.

Hứa Tử Nhạc: Mặc Hàm, cậu ngủ chưa?

Tần Mặc Hàm: Chưa ngủ đâu, bảo bối làm sao vậy?

Hứa Tử Nhạc: Không có gì, mình chỉ là muốn hỏi cậu một chút. Nửa đêm bạn trai tôi ra ngoài, ra sân bay đón người anh em của anh ấy, ném tôi lại ở nhà một mình. Đối xử với người anh em đó còn tốt hơn mình thì cậu thấy chuyện này có vấn đề gì không?"

Tần Mặc Hàm: Nếu không phải gay thì chính là có vấn đề, cái này còn cần phải hỏi à?

Hứa Tử Nhạc:…

Trong đầu cô ấy bây giờ không khỏi xuất hiện một hình ảnh. Đó chính là Minh Dương và anh Lâm cùng xuất hiện trong khách sạn. Hình ảnh phía sau, cô ấy đã không dám tưởng tượng nữa.

Sau đó cô ấy lắc đầu, không thể nghĩ đến những thứ đó, điều này khẳng định là không có khả năng.

Tần Mặc Hàm: Người bạn mà cậu nói có phải là Lâm đại sư không?

Hứa Tử Nhạc: Ừ, là anh Lâm.

Tần Mặc Hàm: …

Quầy hàng bên đường.

Lâm Phàm ăn thịt nướng, tinh thần đột nhiên ngưng lại, dường như hắn cảm nhận được một luồng oán niệm ở trong bóng tối.

Vương Minh Dương đang ăn đến vui vẻ bỗng nghi ngờ hỏi: "Làm sao vậy?"

Lâm Phàm lắc đầu, nói: "Không phải, Sao tôi cứ cảm thấy như thể có người đang nhớ tôi vậy."

"Ha ha." Vương Minh Dương nở nụ cười rất khinh bỉ: "Đừng giả vờ nữa, chuyện này là không thể nào, nhất định là ảo giác của anh rồi."

"Ừ, hẳn là ảo giác." Lâm Phàm gật đầu nói. Tuy nhiên, hắn cũng không biết ai đang nhớ mình.

Ăn xong bữa tối, đi nhờ xe về nhà.

Ngày hôm sau!

Phố Vân Lý.

Khi Lâm Phàm xuất hiện ở phố Vân Lý, các ông chủ cửa hàng xung quanh đều vây quanh.

“Ông chủ nhỏ, cậu đã trở về rồi, ở bên Đông Bắc kia thế nào rồi?”

“Đúng vậy, chúng tôi xem tin tức đều lo lắng đến chết, quá nguy hiểm rồi.”

“Đi đi, ông chủ nhỏ là ai cơ chứ, còn có nguy hiểm nào có thể uy hiếp được cậu ấy chứ?”

Lâm Phàm cười: “Cái này nói đúng rồi, có nguy hiểm gì chứ? Với thực lực của tôi thì làm gì có ai làm tôi bị thương được nữa. Mấy ngày tôi rời đi, cửa hàng của tôi không có vấn đề gì chứ?”

Ông Lương: “Bên ngoài cửa hàng thì không có chuyện gì, chỉ là cậu bị người ta chửi không ít.”

“Mẹ kiếp!” Lâm Phàm vừa nghe đã lập tức nổi nóng: “Có người chửi tôi á?”

“Cái này thì chắc chắn rồi, ai bảo cậu không một tiếng đã bỏ chạy. Bây giờ người mua bánh kếp quá nhiều rồi, cũng không biết có bao nhiêu.”

“Đúng vậy, tôi nhìn thấy những người xếp hàng chờ bánh kếp cũng cảm thấy bọn họ quá đáng thương rồi, haizz.”

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ, vậy đây là lỗi của tôi à?

Đến cửa hàng.

Mọi người vô cùng tò mò về chuyện của Lâm Phàm ở Đông Bắc, mồm năm miệng mười tiến lên hỏi.

Theo bọn họ, loại tình huống này thật sự là khiến người ta khó có thể tin tưởng. Nhưng sự thật đặt ở trước mặt, cái này không tin cũng không được.

Đối với Lâm Phàm, bọn họ chỉ có thể bội phục.

Nhất là Triệu Chung Dương, suýt nữa cũng quỳ gối với Lâm Phàm.

Cái này mẹ nó cũng quá bá đạo rồi.

Vốn dĩ, hôm nay người đến xếp hàng đều cho rằng lại thất bại, nhưng khi bọn họ nhìn thấy bóng dáng đứng ở cửa hàng thì đột nhiên phát hiện thế giới lại trở nên tốt đẹp.

“Con mẹ nó, ông chủ nhỏ đã trở lại rồi kìa.”

“Cái gì? Trở lại rồi à? Mẹ nó, mấy ngày nay đúng là nghẹn chết tôi rồi.”

“Mau xếp hàng, xem ra hôm nay chắc chắn có thể mua được bánh kếp.”

“Mua cái beep, nhiều người thế này mà muốn mua, vậy phải đợi đến khi nào chứ?”

Nhìn khuôn mặt lo lắng của người dân, Lâm Phàm vốn còn muốn giằng co một chút xem ai mắng mình. Nhưng hiện tại, hắn đành bỏ qua, người ta đã như vậy mình còn có thể mở miệng như thế nào được chứ.

Có vẻ như chỉ có thể tha thứ cho họ mà thôi.

Tuy nhiên bây giờ nhất định phải trấn an nội tâm mọi người một chút mới được.

“Các vị công dân chính nghĩa, mấy ngày nay tôi đi xa để làm một chuyện lớn, mọi người xem tin tức hẳn là đều biết rồi chứ?” Lâm Phàm hô to.

Người dân: “Tất cả đều biết, ông chủ nhỏ, chúng tôi ngưỡng mộ cậu.”

Chương 1410: Đêm nay ai mời khách?

Lâm Phàm bình tĩnh khoát tay: “Ừm, sùng bái thì không cần thiết. Tôi đây muốn để cho mọi người hiểu rằng, không phải tôi vô duyên vô cớ mất tích. Nếu lần sau tôi còn mất tích, vậy thì nhất định lại có chuyện lớn xảy ra đó. Không nói nữa, chúng ta bán bánh kếp nào. Hôm nay mười phần, mọi người xếp hàng đi.”

Có người dân hô: “Lâm đại sư, ngài đi ra ngoài nhiều ngày như vậy, có thể bổ sung thêm bánh kếp được hay không?”

Đối với đề xuất này, các công dân khác cũng cảm thấy có lý. Hắn đã biến mất mấy ngày, đưa tay làm thêm một ít bánh, điều

này là rất bình thường và hợp lý.

Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng: "Cái này, tôi thấy chỉ sợ là không được rồi. Thật ra tôi nói cho mọi người biết, chuyến đi Đông Bắc lần này, tôi đã bị trọng thương. Nhưng vì không muốn mọi người thất vọng nên tôi vẫn cố gắng chống đỡ đến cửa hàng bán bánh kếp. Chính là vì tôi không muốn để cho mọi người thất vọng đấy. Tuy nhiên nếu mọi người thật sự yêu cầu thì cho dù tôi hộc máu tại chỗ cũng sẽ thỏa mãn yêu cầu của mọi người."

Biểu cảm này, thể hiện đúng chỗ đúng lúc như thế, hắn cũng không tin dân chúng thật sự không yêu thương mình.

Mà đám người Điền Thần Côn thì nhìn Lâm Phàm với vẻ mặt ghét bỏ. Cái tên này thật sự cứ thích giả vờ, không giả vờ sẽ chết chắc.

Chỉ là, chuyện khiến Lâm Phàm không ngờ đã xảy ra.

Người dân hô to: "Ông chủ nhỏ cố lên, chúng tôi đã gọi xe cứu thương cho cậu. Chỉ cần cậu hộc máu, chúng tôi chắc chắn sẽ đưa cậu đến bệnh viện đầu tiên, tuyệt đối sẽ không để cho cậu nguy hiểm đến tính mạng."

"Đúng vậy, tôi sẽ cấp cứu, nhất định có thể kịp thời cứu cậu trở về."

Mẹ nó chứ!

Lâm Phàm cảm giác thế giới này đã không còn đáng yêu nữa, sau đó hắn xua tay: "Được rồi, được rồi, chúng ta bán bánh kếp, không nói mấy thứ kia nữa. Thần Côn, phát thẻ số."

Điền Thần Côn cười thầm. Ha ha cho cậu cứ thích giả vờ này. Chẳng nhẽ cậu thật sự cho rằng những công dân này vẫn là kẻ ngốc như lúc trước à?

Hiện tại ai nấy cũng tinh tường lên rất nhiều, chẳng còn ngu ngốc nữa đâu.

Sau khi làm việc xong, Lâm Phàm nằm đó nghỉ ngơi.

Nhiệm vụ này còn chưa có một chút manh mối nào. Vốn tưởng rằng đi Đông Bắc một chuyến là có thể tìm chút vận may. Nhưng không ngờ lại không chạm tới, thật sự là có chút đáng tiếc.

Tuy nhiên hắn cũng không vội, dù sao nhiệm vụ này cũng không có quy định thời gian, đi bước nào hay bước đó. Biết đâu một ngày nào đó vận khí tốt, đột nhiên lại bộc phát lớn, vậy thì rất là sảng khoái.

Reng reng!

Vương Minh Dương gọi tới.

“Có chuyện gì?” Lâm Phàm hỏi.

“Còn có thể có chuyện gì nữa, thông báo cho cậu một tin, tối nay Trần Xương Thịnh làm một bàn cơm, mời cậu qua.” Vương Minh Dương nói.

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ, nói: “Không cần thiết, không phải chỉ là một chuyện nhỏ thôi sao?”

Vương Minh Dương: “Đối với cậu mà nói thì chỉ là chuyện nhỏ nhưng đối với lão Trần mà nói thì đó chính là đại sự. Đừng từ chối nữa, bảy giờ tối nay, cậu tự mình đến hay là để tôi đi đón?”

Lâm Phàm cảm thấy rất bất đắc dĩ, người quá được hoan nghênh, cũng là một loại tội lỗi: “Tôi tự đi. Lát nữa gửi địa điểm qua wechat cho tôi.”

“Được.”

Cúp máy.

Điền Thần Côn lặng lẽ tiến lại gần: “Tình huống gì thế, có phải đêm nay lại có tiệc không?”

Lâm Phàm cười: “Đương nhiên, bữa tiệc tối nay cũng không bình thường, ăn ngon, uống ngon hơn so với trước kia nhưng lại có sự khác biệt rất lớn.”

Điền thần côn vừa nghe lời này thì nhất thời động tâm: “Đưa tôi đi không?”

“Ông nói xem?” Lâm Phàm quái dị nhìn Điền thần côn. Ý tứ kia đã rất rõ ràng, chính là ngàn vạn lần đừng có nằm mơ.

Điền Thần Côn thở dài một tiếng: “Ôi! Nhớ năm đó chúng ta đều rất nghèo, nâng đỡ lẫn nhau. Nhưng hôm nay cậu lại vứt bỏ tôi. Ôi, thôi! Đây chính là cuộc đời mà.”

Sau khi nói xong ông ta bèn lộ ra vẻ mặt thương tâm muốn chết.

“Được rồi, được rồi, lần sau có cơ hội thì đi. Ông nói như vậy làm như tôi rất xấu vậy.” Hắn bây giờ chính là không chịu nổi Điền Thần Côn than khóc.

Triệu Chung Dương cười: “Thần côn, tôi thấy ông vẫn nên đi theo tôi đi ăn đồ vỉa hè đi, thuận tiện giới thiệu cho ông một em gái.”

Nghe thấy có em gái, Điền Thần Côn nhất thời sống lại tại chỗ, lập tức ôm Triệu Chung Dương: “Anh Dương, lời này có thật không vậy?”

Triệu Chung Dương nhìn Điền Thần Côn: “Đêm nay ai mời khách?”

Điền Thần Côn lập tức vỗ ngực: “Chắc chắn là em trai đây mời khách rồi, làm sao có thể để cho đại ca mời khách được. Có phải không?”

Triệu Chung Dương rất là hài lòng gật đầu: “Không sai, đêm nay tôi sẽ gọi mấy em gái ra ngoài ăn cơm, về phần có thể thoát FA hay không thì tùy thuộc vào chính ông. Thế nhưng ông cũng đừng quên, tiền cơm ông phải trả.”

Lâm Phàm nhìn hai người, rất bất đắc dĩ lắc đầu. Cái này làm cho người ta thấy bất đắc dĩ cỡ nào chứ?

Chương 1411: Đồng hương

Buổi tối.

Khách sạn xa hoa bậc nhất Thượng Hải, đây này là nơi này cần phải đặt trước, hơn nữa còn phải làm một tấm thẻ hội viên trị giá 80 nghìn. Tuy rằng 80 nghìn không phải nhiều nhưng đối với người bình thường mà nói thì bỏ ra 80 nghìn để làm một thẻ hội viên mới có tư cách ăn cơm thì đúng là đầu óc bã đậu.

Nhưng đối với phú hào thì đây lại là tượng trưng cho thân phận.

Khi Lâm Phàm đến nơi thì đã nhìn thấy Trần Xương Thịnh đứng ở cửa chờ đợi.

“Tổng giám đốc Trần.” Lâm Phàm giơ tay lên gọi.

Trần Xương Thịnh vừa nhìn thấy Lâm Phàm thì đã nhiệt tình như lửa, lập tức tiến lên nắm tay Lâm Phàm: “Lâm đại sư, cậu tới rồi, xin mời.”

Dọc theo đường đi, Lâm Phàm cười nói: “Tổng giám đốc Trần, thật sự không cần thiết phải như thế này đâu.”

Trần Xương Thịnh lại lắc đầu: “Cần chứ! Rất cần thiết. Lâm đại sư lần này đã giúp tôi giải quyết một chuyện rất lớn, cậu chính là ân nhân của tôi.”

Đối với ông ta mà nói, có thể giải quyết chuyện ở Đông Bắc đều là nhờ công lao của Lâm đại sư. Nếu không ông ta cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Chỉ sợ đến cuối, chuyện này không còn nằm trong khả năng chấp nhận của ông ta.

Lâm Phàm lắc đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Vốn dĩ hắn làm cũng không phải vì Trần Xương Thịnh. Chủ yếu là do Lục gia làm càn quá mức, điều đó không phải là không để Lâm Phàm hắn vào mắt à?

Bây giờ thì tốt rồi, toàn bộ kết thúc, cho dù hối hận cũng vô dụng.

Khi vào phòng.

Đám người Vương Minh Dương, Hà Thừa Hàn, Kim Vân Dân đều đang chờ đợi. Họ vừa nhìn thấy Lâm Phàm thì tất cả đều cười nói:

“Lâm đại sư, chỉ chờ một mình cậu thôi đó.”

“Chúng tôi tới trước chờ đợi Lâm đại sư, chính là vì để cho Lâm đại sư làm chủ trì buổi tiệc đó nha.”

Nghe mọi người trêu ghẹo, Lâm Phàm không khỏi nở nụ cười.

“Được rồi, mọi người đừng tâng bốc nữa. Việc này tổng giám đốc Trần hoàn toàn không cần thiết làm, mọi người nói một chút đi.”

Đối với mọi người thì Trần Xương Thịnh lúc này đây là may mắn, nhưng trong lòng họ cũng rất cao hứng.

Ít nhất nói rõ là Lâm đại sư vẫn còn rất coi trọng bọn họ.

Tất nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của họ.

Trên bàn ăn.

Lâm Phàm vẫn xem như những lần tụ họp, uống rượu ăn đồ ăn. Nhưng đêm nay có lẽ xe không thể lái về rồi.

Lúc này, tâm trạng của Trần Xương Thịnh rất tốt, bưng ly rượu lên nói: "Lâm đại sư, tôi mời cậu một ly, tôi muốn giới thiệu với anh một người bạn của tôi."

Nói xong, Trần Xương Thịnh chỉ tay vào một người đàn ông trung niên: "Đây là bạn hồi học cấp hai của tôi, hiện đang làm việc liên quan đến ngành ăn uống ở Trung Châu. Lần này đến Thượng Hải là vì thăm tôi. Bởi vậy, tôi đã dẫn anh ta đến đây để làm quen với mọi người."

Người đàn ông trung niên đó đứng lên, vẻ mặt tươi cười đáp: "Lâm đại sư, xin chào. Tôi là Từ Phi Nguyên. Tôi đã sớm được nghe tới danh tiếng lẫy lừng của Lâm đại sư. Lần này được làm quen với Lâm đại sư cùng mọi người ở đây, tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh. Một ly này, tôi xin kính trước!"

"A, hóa ra là đồng hương!" Lâm Phàm cười nói.

Ở Trung Châu, sự nghiệp trong ngành ăn uống của Từ Phi Nguyên rất tốt, quy mô cũng lớn. Lần này tới Thượng Hải thăm bạn cũ, một là để ôn lại chút kỷ niệm hồi xưa, hai là muốn mượn sức họ để phát triển kinh tế. Nhưng khi nghe được tin đêm nay sẽ đi ăn cùng nhiều vị đại lão, tâm trạng của ông ta rất kích động.

Đặc biệt là lúc nghe được tin Lâm đại sư cũng có mặt trong số đó, ông ta càng phấn khích hơn.

Trên bàn cơm, ông ta không dám nói lời nào vì sợ thất lễ. Mãi tới khi Trần Xương Thịnh giới thiệu, ông ta mới có cơ hội và dũng khí đứng lên nói chuyện, làm quen với mọi người.

Mấy người Vương Minh Dương cũng coi như là bạn bè, vì vậy cũng nể mặt mũi Trần Xương Thịnh mà đáp lời: "Nếu đã là

bạn bè của Trần tổng thì cũng chính là bạn bè của chúng tôi, anh không phải ngại, cứ nói chuyện thoải mái đi nhé."

Mặc dù tài sản mà Từ Phi Nguyên cũng không tệ, nhưng nếu đem ra so sánh với những người có mặt ở đây thì đúng là không đáng nhắc đến.

Bây giờ nghe mọi người nói như vậy, ông ta cũng bạo dạng hơn, kính mọi người hết ly này đến ly khác, ở giữa hai bên muốn lôi kéo quan hệ.

Qua ba lần rượu.

Sau khi nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, cuối cùng mọi người cũng nói tới vấn đề chính.

Sắc mặt Trần Xương Thịnh đỏ ửng, vỗ vỗ bả vai Từ Phi Nguyên nói: "Nghe nói gần đây anh cho ra mắt hai món ăn mới, hiện tại cả hai món đó đều rất hot, cũng mở rộng thị trường sang các tỉnh khác rồi phải không."

Từ Phi Nguyên nghe thấy vậy, vội nở nụ cười: "Anh Trần, anh quá khen rồi. Hai món ăn này thật sự rất tốt, giúp tôi mở rộng thị trường. Hiện tại tại, hai món ăn này chính là kim bài thu hút khách hàng của chúng tôi đó."

"Ha ha ha. Nếu là đồ ăn thì đừng nói. Bởi lẽ ai cũng biết, tay nghề nấu nướng của Lâm đại sư rất lợi hại, chỉ cần nếm thử một lần thì chắc chắn sẽ không thể quên." Hà Thừa Hàn ngồi một bên cười nói.

Ông ta đã từng nếm thử món ăn do Lâm Phàm làm, vừa nghĩ đã thấy nhớ.

Chương 1412: Có gì đó sai sai

Từ Phi Nguyên uống nhiều rượu, lời nói ra cũng tự nhiên và nhiều hơn: "Thật ra, hai món ăn này không phải do tôi nghĩ ra, mà do một quán ăn nhỏ làm. Có một lần, đúng lúc tôi đi công tác trở về, đói quá nên đã tìm bừa một quán ăn nhỏ để giải quyết bữa cơm. Chính lần đó đã khiến tôi tìm được bảo bối thực sự, hai món ăn đó đã được nâng cấp rất nhiều. Sau này tôi có nói chuyện cùng với chủ quán, rằng sẽ mở một nhà hàng

khác, muốn mời chủ quán đó về làm đầu bếp cho tôi hoặc mua lại bí quyết nấu ăn."

"Mọi người đoán xem chuyện gì sẽ xảy ra?"

Kim Vân Dân cười nói: "Có phải là anh cưỡng ép cướp đoạt của họ không vậy?"

Đối với những người làm ăn như họ, nếu có thể nói chuyện bình thường thì nói chuyện, nếu đối phương không đồng ý thì dùng đủ mọi thủ đoạn để bắt ép.

"Không có! Tôi thấy bên bọn họ đăng tuyển người, lập tức cử đầu bếp bên chúng tôi đến đó học. Mấy chuyện sau đó, chắc mọi người cũng đoán được rồi!" Từ Phi Nguyên cười đáp.

Mỗi lần nghĩ tới chuyện này, ông ta đều cảm thấy bản thân quá thông minh.

"Chiêu này được đấy! Học được tay nghề nấu ăn của họ, lại không mất vốn. Đây chính là cuộc mua bán không tốn một đồng!" Hà Thừa Hàn bật cười, ông ta cảm thấy cái tên này rất thông minh.

Từ Phi Nguyên khiêm tốn khoát tay: "Cũng bình thường thôi, chiêu này cũng chỉ là thủ đoạn thương nghiệp bình thường. Vị đầu bếp kia sau khi học việc ở quán ăn nhỏ đó được một tháng, mỗi ngày đều suy nghĩ nghiên cứu ra món mới. Tất cả món ăn nghiên cứu đó đều trở thành bản độc quyền của nhà hàng chúng tôi."

"Vậy quán cơm nhỏ kia không đăng ký độc quyền sao?" Có người hỏi.

Từ Phi Nguyên cười nói: "Mấy người ở quán cơm nhỏ thì sao hiểu được thế nào là độc quyền? Hiện tại, có hai món ăn này, các nhà hàng nằm trong chuỗi công ty của tôi đã dần dần mở rộng thị trường. Hơn nữa, còn bắt đầu tiến hành mở rộng hình thức như đóng gói, hút chân không,… Như vậy, có thể bán được ở nhiều nơi ngoài nhà hàng, doanh thu cũng khá ổn."

Tất cả mọi người đều hâm mộ. Họ không ngờ vận khí của người này lại tốt đến vậy. Ăn một bữa cơm cũng có thể tìm được con đường làm giàu. Chuyện này thật sự rất khó gặp."

Lâm Phàm chen miệng nói: "Nếu vậy thì quán ăn nhỏ kia biết buôn bán thế nào?"

Hắn không quen nhìn mấy kiểu hành động này.

Sắc mặt mấy người Hà Thừa Hàn cũng biến đổi. Bọn họ đều biết rõ, Lâm đại sư thích chất là quản mấy chuyện bất bình, không thích kết giao với mấy kẻ chuyên làm xằng làm bậy.

Mấy lời bọn họ vừa nói, cũng chỉ là mấy lời chém gió.

Nhưng Từ Phi Nguyên lại không cảm nhận được, trước mặt mọi người vẫn cố bày tỏ sự quyết tâm của bản thân.

"Chuyện này cũng không còn cách nào khác, làm ăn chính là như vậy. Sau này khi tôi lấy được giấy phép độc quyền, sẽ cấm bọn họ buôn bán hai món ăn này. Nếu họ muốn bán thì phải trả tiền, nếu họ không nghe thì kiện thôi. Dù sao mọi chứng cứ cũng nằm trong tay tôi, kết quả cũng không cần nghĩ, chắc chắn bên tôi sẽ thắng."

Lâm Phàm nhíu mày, hắn cảm thấy người này rất âm hiểm.

Trần Xương Thịnh phát hiện Lâm đại sư không vui, chắc không đồng ý với những hành động của Từ Phi Nguyên. Vì vậy vội vàng chạm nhẹ một cái vào người bạn của mình, để người này biết ý không nên nói nữa.

"Được rồi, không nói chuyện này nữa. Chúng ta bàn về vấn đề khác đi." Trần Xương Thịnh nói tránh đi.

Lâm Phàm gõ ngón tay xuống mặt bàn: "Từ tổng, tên của hai món ăn này là gì vậy?"

Trần Xương Thịnh thấy Lâm đại sư hỏi chuyện này, biết chắc có chuyện không lành, sau đó nhìn về phía Vương Minh Dương.

Nhưng Vương Minh Dương lại lắc đầu, ý tứ rất rõ ràng, bảo hắn đừng quản nhiều.

Mấy người Hà Thừa Hàn cũng không nói chuyện mà liếc mắt nhìn nhau. Bọn họ đều cảm nhận được tâm trạng không vui của Lâm đại sư, nhịn không được lại đưa mắt nhìn về phía Trần Xương Thịnh, không hiểu vì sao lại dẫn kiểu người như vậy đến đây.

Bọn họ thấy, người này quả thật hơi hèn.

Một xí nghiệp lớn như vậy lại đi bắt nạt một quán cơm nhỏ, nói ra đúng là quá mất mặt.

Từ Phi Nguyên cười nói: "À, hai món ăn này, một món gọi là 'Kính rương đậu hũ', món còn lại gọi là 'Thịt quả anh đào'. Hương vị của hai món này thật sự rất tuyệt. Lần sau, nếu có cơ hội tôi chắc chắn sẽ mời mọi người nếm thử hai món này."

Lâm Phàm nghe thấy lời này, sắc mặt lập tức thay đổi.

Vương Minh Dương chăm chú nhìn sắc mặt của người anh em mình, lúc nhận thấy người này thay đổi sắc mặt, hắn thầm nghĩ 'toi rồi!"

Đó chính là khúc nhạc dạo trước khi nổi cơn tức giận của người anh em này.

Lúc này, Lâm Phàm lấy di động ra, bấm gọi một số điện thoại.

"Phiền mọi người yên lặng một chút, tôi muốn gọi một cuộc điện thoại." Lâm Phàm nhìn mọi người nói.

Giờ khắc này, trong phòng vô cùng yên tĩnh.

Rất nhanh, điện thoại được kết nối.

"Kha, dạo này thế nào? Ổn cả chứ?" Lâm Phàm bình tĩnh hỏi.

Đầu dây bên kia điện thoại yên lặng một chút, sau đó cười nói: "Tốt lắm! Còn cậu thì sao? Dạo này ở Thượng Hải thế nào? Tôi xem tin tức, thấy bảo cậu đi Đông Bắc, có ổn không vậy?"

"Không có chuyện gì đâu, tôi cũng về Thượng Hải rồi, dạo này buôn bán thế nào?" Lâm Phàm hỏi.

Chương 1413: Ai là chủ công thức

Bạch Kha do dự một chút: "Rất tốt, buôn bán tốt lắm. Cậu không phải lo, lần sau quay lại Trung Châu thì cậu phải báo cho tôi biết đấy, tôi sẽ đón tiếp cậu thật chu đáo."

Bạch Kha ở bên kia điện thoại, thần sắc u sầu, mặt ủ mày chau. Thế nhưng thấy bạn học cũ gọi tới, vẫn cố gắng dựng lại tinh thần.

Nhưng trong lòng cũng cảm thấy có lỗi với bạn học cũ.

“Được, vậy tôi cúp trước nhé, bên chỗ tôi còn có chút chuyện cần phải xử lý.”

“Được!”

Sau khi cúp điện thoại.

Lâm Phàm cười cười đứng dậy: “Hôm nay đúng lúc có mặt tất cả mọi người ở đây, tôi muốn vào bếp làm hai món ăn, mời mọi người nếm thử một chút nhé, mọi người thấy thế nào?”

Sau khi Lâm Phàm đi xuống bếp.

Ở trong phòng.

Từ Phi Nguyên cười nói: “Lâm đại sư thực sự biết nấu ăn sao?”

Vương Minh Dương: “Đợt lát nữa là biết.”

Anh ta biết, chắc chắn đã có chuyện xảy ra. Nhưng mấu chốt là anh ta vẫn không biết cụ thể là chuyện gì. Mặc dù trong lòng hơi suy đoán, nhưng vẫn cảm thấy không có khả năng.

Trần Xương Thịnh bắt đầu cảm thấy bầu không khí hình như không đúng. Ông ta thấy, Lâm đại sư không phải kiểu người tự dưng muốn xuống bếp nấu ăn, chỉ sợ có chuyện gì đó đã xảy ra.

Sau đó ông ta vội vàng lấy điện thoại ra, lặng lẽ nhắn tin cho Vương Minh Dương.

“Vương tổng, Lâm đại sư sao vậy?”

Vương Minh Dương đọc tin nhắn rồi trả lời: “Tôi cũng không rõ, nhưng chắc chắn là đã có chuyện xảy ra, hơn nữa chuyện này khả năng cao còn liên quan tới người bạn kia của anh đấy.”

Trần Xương Thịnh: “Không thể nào, đây cũng là lần đầu tiên người bạn này của tôi ăn cơm với mọi người, làm sao lại …”

Vương Minh Dương: “Anh cứ chuẩn bị sẵn tâm lý đi. Tính tình người anh em của tôi rất tốt, nhưng lúc tức giận lại vô cùng khủng bố.”

Sau khi nhắn xong tin này, Vương Minh Dương cũng không nhắn thêm bất kỳ tin nào nữa, lập tức cất điện thoại đi.

Hà Thừa Hạn lặng lẽ trao đổi nói nhỏ với người bên cạnh.

Hiện tại hắn cũng không rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng hắn cảm giác được đây không phải là chuyện tốt.

Một lúc sau.

Lâm Phàm đẩy cửa ra, bưng hai chiếc đĩa tiến vào, trên mặt đĩa có đậy lồng kín, sau đó đặt ở trên bàn.

"Tôi vừa mới làm thử hai món, mọi người nếm thử xem hương vị như nào?" Lâm Phàm nói.

Trần Xương Thịnh nhìn nhìn về phía Lâm Phàm, mở miệng nói: "Lâm đại sư …"

Chỉ là còn chưa kịp nói hết lời đã bị Lâm Phàm cắt ngang. Sau đó mở lồng thức ăn ra, bày món ăn trước mặt mọi người.

Trên mặt Từ Phi Nguyên vốn đang treo nụ cười, nhưng lúc nhìn thấy món ăn này thì sắc mặt thoáng chốc biến hoá, không nhịn được cất tiếng.

"Kính rương đậu hũ, thịt quả anh đào!!!"

Mọi người sau khi nghe thấy Từ Phi Nguyên nói xong câu đó, sắc mặt toàn bộ đều thay đổi.

Đây không phải là món ăn mà ông ta vừa nói cướp được từ trong tay quán cơm nhỏ sao?

Tại sao Lâm đại sư lại biết làm món này?

Bọn họ cũng không phải đồ ngu, đầu óc vội vàng nhảy số, chốc lát đã nhìn rõ nguyên do bên trong.

Lâm Phàm phủi phủi bụi trên hai tay, sau đó trở lại chỗ ngồi, nhìn về phía Từ Phi Nguyên nói: "Từ tổng, phiền ngài hỗ trợ giới thiệu mấy món này với."

Từ Phi Nguyên nhìn Lâm đại sư, thoáng chốc không biết nên nói gì: "Lâm đại sư, tôi …"

Lâm Phàm khoát tay: "Anh chỉ cần giới thiệu một chút là được."

Từ Phi Nguyên cảm thấy không ổn, hình như đã có chuyện xảy ra, cổ họng hơi động một chút.

“Món này là Kính rương đậu hũ”.

“Còn món này là Thịt quả anh đào”.

Lâm Phàm cười: “Vậy chắc Từ tổng cũng biết, đồ ăn Giang Tô không có hai món này nhỉ?”

Từ Phi Nguyên gật đầu đồng ý.

“Những người quen biết tôi đều rõ một chuyện, rằng tôi biết nấu ăn.” Lâm Phàm nhìn mọi người xung quanh.

Vương Minh Dương gật đầu đáp: “Đúng vậy!”

Mấy người Hà Thừa Hàn cũng gật đầu.

Lâm Phàm nhìn về phía Từ Phi Nguyên, chậm rãi mở miệng nói: “Trên thế giới chỉ có duy nhất một người là tôi biết làm món ăn này. Chỉ là vào năm ngoái, khi tôi đến Trung Châu thấy quán ăn nhỏ của một người bạn buôn bán rất ế ẩm, thế nên đã truyền lại bí kíp nấu món ăn này cho người bạn đó. Vì vậy có thể nói, người có thể làm được hai món ăn này, ngoại trừ tôi và người bạn kia ra thì không biết Từ tổng học được từ đâu vậy? Có thể nói kỹ với tôi một chút được không? Tôi muốn biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.”

Khi Lâm Phàm nói những lời này, tất cả mọi người có mặt ở đây đều đã hiểu.

Hà Thừa Hàn nhìn về phía Từ Phi Nguyên, ông ta không ngờ tên kia lại có gan dám gài bẫy bạn bè của Lâm đại sư.

Trần Xương Thịnh ngây ngẩn cả người, ông ta không ngờ mọi chuyện lại xảy ra như vậy, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Từ Phi Nguyên.

Đồng thời, trong lòng cũng cảm thấy đây chính là chuyện lớn.

Không ổn rồi!

Từ Phi Nguyên cũng không phải kẻ ngu. Ông ta biết rõ, mặc dù tài sản của vị Lâm đại sư này không nhiều bằng bản thân ông ta, nhưng trước mặt nhiều người có danh phận như vậy, ông ta có thể nói được gì?

Nếu bây giờ ông ta còn chưa rõ tình huống thì đi nhảy sông tự tử cho rồi!

“Lâm đại sư, tôi …tôi…” Từ Phi Nguyên cảm thấy cổ họng mình như bị ai đó bóp chặt, nói không nên lời.

Chương 1414: Cậu tỏ ra nghiêm túc như vậy làm gì?

Rầm!

Đúng lúc này, Lâm Phàm bỗng nhiên tức giận vỗ mạnh một cái lên mặt bàn, sau đó nhìn chằm chằm đối phương.

“Tôi ghét nhất là loại người thích bắt nạt bạn bè của tôi, ông có biết điều đó không?”

Từ Phi Nguyên bị dọa sợ giật mình, đầu đầy mồ hôi, giọng nói run run, lắp bắp: “Tôi … tôi… tôi…”

Trần Xương Thịnh vội vàng đứng dậy: “Lâm đại sư, anh bớt giận, có lẽ ông ấy cũng không biết đó là bạn bè của anh.”

“Trần tổng, chuyện này không liên quan đến ông, hiện tại tôi chỉ muốn hỏi ông ta thật rõ thôi.” Lâm Phàm khoát tay, sau đó lại nhìn về phái Từ Phi Nguyên: “Tôi hỏi ông, bắt nạt bạn bè của tôi có thấy thoải mái không?”

Hiện tại, Trần Xương Thịnh cũng không biết phải làm sao, vừa lúc chuẩn bị mở miệng nói chuyện, lại bị Vương Minh Dương cắt ngang.

“Lão Trần, ông ngồi xuống đi, chuyện này ông đừng dây vào.” Vương Minh Dương nói.

Trần Xương Thịnh nhìn Từ Phi Nguyên, bất đắc dĩ lắc đầu rồi cuối cùng cũng ngồi xuống.

Lúc Lâm Phàm gọi điện thoại cho Bạch Kha, cũng đã nhận ra giọng điệu của bạn mình không ổn, giống như đã xảy ra chuyện gì đó bất đắc dĩ.

Xảy ra chuyện, nhận điện thoại của hắn cũng không dám nói, vẫn cố gắng giấu diếm.

Hôm nay, nếu không phải vô tình hắn phát hiện thì chỉ sợ mãi về sau hắn cũng không được biết.

Lúc này, Lâm Phàm cũng không tức giận nữa. Nhưng chuyện này nếu không tìm được cách giải quyết, sẽ không bao giờ kết thúc được.

“Từ tổng, nói một chút đi, bây giờ ông muốn thế nào?”

Từ Phi Nguyên nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy chuyện này không ổn: “Lâm đại sư, tôi biết sai rồi, thật sự tôi cũng không biết. Nếu biết, tôi làm sao dám làm chuyện như vậy?! Hay là như vậy đi, tôi sẽ bồi thường thiệt hại, chắc chắn sẽ khiến anh hài lòng!”

“Bồi thường như thế nào?” Lâm Phàm hỏi.

Từ Phi Nguyên nói: “Tôi sẽ mua hẳn hai món ăn này, đồng thời cũng bồi thường thiệt hại cho họ. Tôi thật sự không biết chuyện này mà!”

“Gì cơ? Mua đứt hẳn cả hai món ăn sao? Tôi chưa bao giờ bán công thức món ăn của mình cho người khác, tôi chỉ đưa nó ra để bạn bè của tôi dùng mà thôi, ông vẫn còn muốn sử dụng tiếp sao? Cũng phải xem lại ông có đủ năng lực không đã! Tôi cho ông một cơ hội, sau khi trở về phải đền bù thiệt hại cho bạn của tôi. Sau đó đăng thông báo, mấy người đã ăn trộm công thức món ăn và phải trả lại quyền sở hữu cho bạn của tôi.”

Từ Phi Nguyên nghe thấy điều kiện, sắc mặt biến đổi 180 độ. Nếu làm vậy, chắc chắn ông ta sẽ bị thua lỗ lớn.

Lâm Phàm: “Ông có thể không đồng ý. Đương nhiên, chúng ta có thể thử xem.”

Từ Phi Nguyên thấy ánh mắt đó của Lâm Phàm, trong lòng hoảng hốt.

Tự gánh lấy hậu quả sao?

Muốn mạng người à?

Có biết bao người bị Lâm đại sư đẩy xuống khỏi đài rồi, nếu hắn cố tình phân cao thấp cùng với Lâm đại sư thì chỉ sợ đến chết cũng không rõ mình chết thế nào.

Trần Xương Thịnh nghe vậy, thở nhẹ một hơi: "Ông còn lưỡng lự cái gì? Lâm đại sư đã nói ra điều kiện, ông còn không mau đồng ý đi!"

Ông ta rất sợ người bạn này của mình bởi vì lòng tham quá lớn, nghĩ có thể tự giải quyết được Lâm đại sư.

Nếu đúng vậy, chỉ sợ bạn của ông ta chết cũng không biết rõ lý do.

Những người có mặt ở đó, mặc dù không nói chuyện, nhưng nếu Lâm đại sư đã lên tiếng thì chỉ sợ tất cả đều sẽ hùa theo.

Hiện tại ông ta thấy vô cùng hối hận, sao lại gọi người bạn này tới đây làm gì cơ chứ!

Nhưng suy đi tính lại, ông ta vẫn thấy khá may mắn. Nếu chuyện này kéo dài, về sau tự Lâm đại sư phát hiện ra, chỉ sợ kết quả còn kinh khủng hơn rất nhiều.

May! Quá may luôn!

Giờ khắc này, Từ Phi Nguyên gật đầu một cái, nói: "Lâm đại sư, tôi đồng ý."

Lâm Phàm chỉ về phía cửa ra vào: "Vậy ra ngoài đi, đừng quấy rầy chúng tôi ăn cơm. Tôi hy vọng ông sẽ xử lý chuyện này càng nhanh càng tốt."

Từ Phi Nguyên hoàn toàn mất sạch mặt mũi. Nhưng ông ta cũng không dám bật lại, chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu, mặt mày xám xịt rời đi.

Vương Minh Dương: "Được rồi! Người anh em bớt giận đi nào, đừng để bụng chuyện này làm gì. Lão Trần cũng không ngờ sẽ xảy ra chuyện đó. Chúng ta ăn cơm thôi, đừng vì chuyện này mà hỏng cả tâm trạng ăn uống."

Mọi người xung quanh cũng phụ họa theo.

Trần Xương Thịnh cảm thấy rất xấu hổ. Vốn dĩ ban đầu ông ta muốn cảm ơn Lâm đại sư, lại không ngờ bản thân khiến Lâm đại sư mất vui như vậy.

Đây chính là lỗi của ông ta!

Sau khi Từ Phi Nguyên đi ra ngoài, Lâm Phàm bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó thấy vẻ mặt mọi người trong phòng đều nghiêm

trang, nhịn không được bật cười.

“Thôi nào, không sao đâu, mọi người nghĩ rằng tôi sẽ vì việc này mà nổi giận sao?” Lâm Phàm nói.

Thật ra, chuyện này khiến hắn khá tức giận, ai bảo tên kia động đến bạn bè của hắn, nghĩ rằng bạn bè của hắn dễ bắt nạt đến vậy sao!

Vương Minh Dương cười nói: “Cái tên này, vậy lúc nãy cậu tỏ ra tức giận nghiêm túc như vậy để làm gì hả?”

Chương 1415: Trần Xương Thịnh cám ơn

Lâm Phàm: “Không nhìn quen mắt thì sao để yên được? Dù sao thì hắn cũng đã lừa bạn của tôi, nếu tôi không nghiêm túc dằn mặt thì chẳng lẽ lại cười đùa với hắn à?”

Mọi người lắc đầu, sau đó nhìn về phía Trần Xương Thịnh: “Lão Trần, anh phải để ý một chút đấy. Người bạn kia của anh hại ai thì hại, cũng không liên quan gì đến chúng tôi. Thế nhưng cũng không thể lừa bạn bè của Lâm đại sư được, khi nào về anh phải nói lại với hắn đấy!”

Trần Xương Thịnh thật sự rất bất đắc dĩ, ông ta không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Từ Phi Nguyên là bạn học của ông ta, lần này tới Thượng Hải là muốn thăm hỏi một chút. Bản thân ông ta cũng vì vậy mà giới thiệu hắn với mọi người. Nhưng không ngờ tên này lại lừa bạn của Lâm đại sư, ông ta thấy bản thân mình quá xui!

Ông ta biết, Lâm đại sư đã quá nể mặt ông ta rồi. Đương nhiên, chuyện nể mặt này cũng dựa trên phương diện ông ta có biết chuyện này trước đó hay không.

Theo những gì ông ta hiểu về Từ Phi Nguyên, chỉ sợ trong lòng người này sẽ không phục.

Nhưng hiện tại, không phục cũng phải phục, bắt buộc phải nói rõ ràng.

Lúc bữa tiệc sắp kết thúc, Trần Xương Thịnh lấy ra một chiếc thẻ ngân hàng từ trong túi áo, hai tay đưa lên nói: “Lâm đại sư,

lần này rất cảm ơn anh, dù thế nào đi nữa thì anh cũng phải nhận lấy chút tấm lòng này của tôi.”

Lâm Phàm không nhận, cười nói: “Lão Trần, ông đang xem thường tôi à?”

Trần Xương Thịnh nghe xong, vội vàng khoát tay: “Không có. Không phải tôi xem thường anh đâu. Đây chỉ là chút thành ý nho nhỏ của tôi mà thôi. Nếu so với tình nghĩa thì chút tiền này không đáng.”

Lâm Phàm cười: “Nếu anh đã biết rõ như vậy thì còn đưa cái này làm gì? Về sau nếu giữa mọi người xảy ra chuyện gì, ông cũng sẽ dùng tiền để cảm ơn à?”

“Cái này…” Trần Xương Thịnh không biết phải nói sao. Ông ta rất biết ơn lâm Phàm vì có thể giúp ông ta giải quyết chuyện này một cách êm đẹp. Nghĩ tới nghĩ lui, ông ta thấy chỉ có thể cảm ơn bằng tiền bạc. Nhưng bây giờ, Lâm đại sư đã nói vậy, ông ta cũng không biết phải trả lời thế nào.

Ông ta đưa mắt nhìn mọi người xung quanh, muốn tìm kiếm sự trợ giúp.

“Lão Trần, mau cất đồ đi, không cần phải làm vậy đâu. Chỉ cần sau này, nếu mọi người có chuyện gì cần ông giúp thì đừng có từ chối là được.” Vương Minh Dương mở miệng nói.

Trần Xương Thịnh: “Như vậy chỉ sợ không ổn lắm!”

“Tôi nói này, lần trước khi ở Thanh Châu tôi bị người ta lừa mất tiền, người anh em của tôi đã giúp tôi đòi lại đó. Hắn cũng không thèm quan tâm số tiền đó, vậy thử hỏi chút tiền này của anh, hắn sẽ để vào mắt sao?” Vương Minh Dương kể lại chuyện ngày trước.

Mọi người nghe vậy, lập tức nhớ lại chuyện đó, vừa nghĩ đã cảm thấy rất kinh khủng.

Mã Thanh Châu của Thanh Châu cũng đã bị Lâm đại sư đẩy ngã. Hơn nữa, còn giúp Vương Minh Dương lấy lại tiền, năng lực như này có ai mà không phục cơ chứ?

Bên trong thẻ đó có bao nhiêu tiền?

Bọn họ không quan tâm. Ngược lại, bọn họ biết Lâm đại sư không bao giờ để ý chuyện này. Nếu anh ấy thật sự để ý đến

tiền bạc thì số tiền anh ấy tích góp được đã gấp mấy lần bọn họ rồi.

Lâm Phàm: "Còn do dự gì nữa, mau thu lại đi."

"Được rồi, tôi sẽ cất đi. Về sau, chỉ cần là chuyện của Lâm đại sư, dù là lên núi đao hay xuống biển lửa thì tôi cũng không do dự." Trần Xương Thịnh kiên quyết nói.

Bữa cơm cuối cùng cũng kết thúc trong vui vẻ.

Lâm Phàm đón xe rời đi, vì uống rượu nên hắn không dám lái xe.

Vương Minh Dương cũng gọi xe để về, nên ở đây cũng không có xe của anh ta.

Sau khi tất cả mọi người đều rời đi, Trần Xương Thịnh thấy Từ Phi Nguyên ngồi một mình trên chiếc ghế sa lon chỗ góc hẻo lánh với khuôn mặt ủ rũ, không nhịn được thở dài một tiếng.

"Lão Từ!" Trần Xương Thịnh đi tới, vỗ vỗ bả vai Từ Phi Nguyên: "Lần này, ông may mắn đấy!"

Từ Phi Nguyên chán nản nói: "Cái này mà gọi là may mắn sao? Ông nói thử xem, nếu tôi làm như vậy thật, mọi người sẽ không cười chết tôi à?"

"Là bị cười chết hay chết thật sự, ông muốn cái nào?" Trần Xương thịnh hỏi.

"Tôi đương nhiên sẽ không chọn cái chết rồi!" Từ Phi Nguyên nói. Ông ta không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy. Nếu biết sớm thì ông ta đã không nói hết mọi chuyện ra rồi.

Nhưng bây giờ, nói thêm gì cũng đều vô dụng.

Mọi chuyện đều đã trở thành sự thật. Ông ta còn bị đuổi khỏi bàn ăn, mặt mũi coi như mất sạch rồi.

Trần Xương Thịnh nhìn bạn học cũ, nói: "Ông nghĩ rằng hôm nay mình rất xui sao?"

"Đúng vậy, ông cũng nhìn thấy rồi đó!" Từ Phi Nguyên gật đầu nói.

“Haizz, ông đừng suy nghĩ như vậy. Để tôi nói cho ông biết nhé, hôm nay ông rất may mắn đấy. Vì Lâm đại sư chỉ bảo ông xin lỗi và bồi thường, chứ không quyết tâm xử lý ông. Nếu chuyện này mãi về sau mới bị phát hiện, ông thử tưởng tượng xem kết quả sẽ thế nào?” Trần Xương Thịnh nói.

Chương 1416: Cô gái tội nghiệp

“Bạn học cũ, tôi nói thật nhé. Hăn cũng không phải đại gia quyền cao chức trọng, sao mọi người lại sợ hắn như vậy chứ?” Từ Phi Nguyên nghi ngờ hỏi.

Trần Xương Thịnh cười cười: “Hay lắm! Vậy tôi hỏi ông, chuyện về Thanh Châu hay gần đây nhất là chuyện ở Đông Bắc, ông nghĩ Lâm đại sư dựa vào đâu mà có thể đánh bại mấy người đó?”

“Cái này…” Từ Phi Nguyên không còn lời nào để nói. Ông ta nhận thấy phải chăng chuyện của ông ta đúng như những gì bạn học đã nói, hôm nay ông ta đã may mắn thoát được một kiếp?

“Hôm nay Lâm đại sư cũng đã nể mặt tôi rất nhiều, nếu không ông nghĩ chuyện này sẽ giải quyết đơn giản như vậy sao? Sau khi trở về, ông hãy trả lại quyền sở hữu món ăn cho người ta đi. Còn về tiền bồi thường thiệt hại, ông cứ dựa theo những gì Lâm đại sư đã nói mà làm, đừng tự tìm phiền phức nhé.” Trần Xương Thịnh nói.

Từ Phi Nguyên nhìn về phía bạn học, mong muốn nhìn thấy một chút hy vọng, nhưng đáng tiếc là không thấy được bất cứ điều gì. Cuối cùng chỉ có thể gật đầu đồng ý.

“Tôi biết rồi, sau khi trở về, tôi sẽ làm như vậy!” Ông ta còn nói thêm được gì nữa đây? Chỉ có thể làm như vậy mà thôi. Chỉ là một lần công khai thừa nhận này, không biết là sẽ phải thiệt hại bao nhiêu.

Trần Xương Thịnh gật gật đầu, chỉ cần Lão Từ đồng ý làm theo những gì Lâm đại sư nói thì mọi chuyện đều sẽ tốt đẹp. Nhưng anh ta vẫn thấy không an tâm, liên tục dặn dò: “Lão Từ, ông đã nói thì đừng quên đấy, bằng không đến lúc đó, tôi thực sự không giúp gì được đâu.”

“Yên tâm đi, tôi biết phải làm như thế nào rồi.”

Từ Phi Nguyên cười cười, sau đó vỗ vỗ bả vai Lão Trần nói: “Được rồi, lần này là lỗi của tôi. Không nói mấy chuyện này nữa, ngày mai tôi trở về sẽ làm hết mọi chuyện.”

Trần Xương Thịnh hài lòng gật đầu, nếu lão Từ ngang bướng không làm theo thì chỉ sợ cuối cùng sẽ phải chịu thiệt hại còn lớn hơn nữa.

Đến lúc đó, ai cũng không cứu được hắn.

Mặc dù đến bây giờ, ông ta vẫn không rõ Lâm đại sư đã dùng biện pháp gì để đánh bại những nhân vật lớn kinh khủng kia, nhưng mà càng nghĩ càng thấy sợ.

Nhưng vẫn may, con người Lâm đại sư rất yêu quý sự công bằng. Nếu là con người ngang ngược, chắc chắn mọi người sẽ phải dốc sức đề phòng.

Hôm sau.

Tại phố Vân Lý.

Lâm Phàm ở trong cửa tiệm chờ đợi, liếc nhìn điện thoại cảm thấy rất buồn chán. Nhiệm vụ lần này hơi khó, hắn cũng không biết phải làm sao thể hoàn thành. Xem ra, hắn vẫn phải dựa vào vận may để hoàn thành rồi!

Cẩu Gia cảm thấy cuộc sống rất hạnh phúc viên mãn. Mỗi sáng thức dậy, không có việc gì để làm sẽ dẫn theo mấy chú chó con đi dạo mấy vòng quanh phố Vân Lý.

Nhưng tới buổi chiều thì Cẩu gia lại biến mất không rõ tung tích.

Người ngoài có lẽ sẽ không biết Cẩu gia đi đâu và làm gì, nhưng Lâm Phàm lại rất rõ, nó chạy ra ngoài để làm màu.

Cái loại ‘đồ ăn chính nghĩa dành cho động vật” này rất biến thái, có thể biến tố chất cơ thể của Cẩu gia lên một trình độ không tưởng, gọi nó là Cẩu thần cũng không có gì sai.

“Thảm quá, đáng thương quá!” Lúc này, Điền Thần Côn ngồi ở cửa hút thuốc, nghịch điện thoại, thi thoảng lại nói mấy câu cảm thán cuộc đời.

“Thần Côn, ông đang xem cái gì vậy?” Lâm Phàm hỏi. Có thể khiến Điền Thần Côn thốt ra mấy câu thương cảm đau xót, chắc chắn không phải chuyện nhỏ.

“Không có gì, tôi chỉ xem một vài tin tức, chính là… Thôi, để tôi gửi link cho cậu xem.” Điền Thần Côn không muốn nhiều

lời, thế là gửi link bài đăng cho Lâm Phàm xem.

Lâm Phàm mở điện thoại di động ra.

‘Cô gái bị bỏng trong vụ hỏa hoạn bị trường đại học cho thôi học.’

Sau đó đọc kỹ nội dung, cảm thấy nhân vật chính trong câu chuyện này rất đáng thương.

Ba năm trước, có một cô gái xinh đẹp đã cứu sống một đứa trẻ của nhà hàng xóm trong một vụ hỏa hoạn, cho nên khiến bản thân bị bỏng nặng. Khuôn mặt hầu như đã bị bỏng dẫn đến biến dạng hoàn toàn. Sau đó cô gái này cố gắng học tập, đỗ được đại học. Nhưng sau nửa năm học tập, cũng chính là ngày hôm nay thì cô gái này lại bị trường buộc nghỉ học.

Bởi vì khuôn mặt bị bỏng của cô ấy rất kinh khủng, khiến tất cả bạn học trong lớp đều sợ hãi. Đặc biệt là ban đêm, khuôn mặt đó càng đáng sợ hơn. Rất nhiều học sinh trong trường học phản ánh lại, khuyên cô gái nên nghỉ học.

Cuối cùng, sau khi ban lãnh đạo nhà trường thảo luận đã đưa ra quyết định, buộc cô gái đó phải nghỉ học…

Trên weibo.

Có rất nhiều cư dân mạng gia nhập, cùng thảo luận vấn đề này.

“Cmn, cái trường học này đúng là thật đáng ghét! Dựa vào đâu bà bắt con người ta nghỉ học chứ?!”

“Mấy kẻ ức hiếp người khác này, tuyệt đối không được phép tha thứ cho chúng.”

“Tôi thấy, cô ấy nên nghỉ học đi, đừng đi học nữa. Người đã xấu còn muốn thế nào nữa? Dọa bản thân đủ rồi, còn muốn dọa người khác mới vừa lòng à?”

“Lầu trên, não của mày bị ủng nước à? Nói cái quái gì vậy?”

Chương 1417: Tôi không đồng ý

“Trường đại học Kim Hà Thượng Hải vốn là trường trọng điểm, có môi trường học tập rất tốt, sao trường lại để xảy ra mấy chuyện này nhỉ?”

“Ối trời ơi, mẹ nhà nó! Người ta bị biến dạng trở nên xấu xí như vậy cũng bởi vì mấy năm trước đã hi sinh bản thân làm việc tốt, không ngờ bây giờ lại bị người khác chê cười, xa lánh như thế, đúng là quá ghê tởm đám người này mà!”

Trên weibo, cảm xúc của cư dân mạng đều rất kích động.

Đương nhiên, cũng có không ít cư dân mạng đứng về phía nhà trường, cho rằng nhà trường làm như vậy là đúng, xử lý mọi chuyện rất tốt.

Đáng sợ như vậy nên cho nghỉ học từ sớm mới phải.

Nếu ngày nào cũng ung dung đi ra ngoài dọa người khác sợ, đúng là cmn quá đáng!

Nhưng cũng có rất nhiều cư dân mạng bất bình, cho rằng hành động này của nhà trường chính là sự kỳ thị.

Lâm Phàm đọc hết mấy bình luận này, cũng lắc đầu ngao ngán, cảm thấy rất khó chịu đối với hành động của trường đại học Kim Hà. Bản thân hắn là Lâm đại sư chính nghĩa, chắc chắn phải mở rộng lòng đón nhận, chứ không phải kỳ thị như vậy.

Sau đó Lâm Phàm đăng một bài viết lên weibo.

Lâm Phàm: “Hành động lần này của trường Đại học Kim Hà khiến người ta vô cùng thất vọng. Uổng cho nơi vẫn tự xưng danh là mảnh đất trồng người, không ngờ lại có loại mắt chó bảy màu khinh thường người như vậy. Sau này, ai báo danh học trường này thì chính là đồ ngu!”

Hiện tại, hắn không sợ việc tranh cãi trên mạng, thấy chuyện bất bình, hắn chắc chắn sẽ chửi trực tiếp.

Nháy mắt, cư dân mạng đã thi nhau bình luận dưới bài đăng.

“Mắng hay lắm!”

“Tôi theo phe Lâm đại sư!”

“Con mẹ nó! Loại trường đại học như vậy, sau này có kẻ ngu mới đi báo danh theo học.”

“Cơ mà mắt chó bảy màu nghĩa là gì thế?”

“Anh hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai???”

“Đi! Chúng ta mau vào nick weibo của trường đại học này chửi đi!”

Trường Đại học Kim Hà.

“Phó hiệu trưởng, không xong rồi. Cái vị Lâm đại sư kia chửi trường chúng ta trên weibo đó.” Một vị giáo viên vội vàng cầm điện thoại nói.

Phó hiệu trưởng của trường sững cả người: “Lâm đại sư? Lâm đại sư nào cơ?”

“Chính là vị Lâm đại sư trong phố Vân Lý đó!”

Phó hiệu trưởng nghe xong, trong lòng cũng để ý đôi chút. Năng lực của người này rất mạnh, ở thành phố Thượng Hải này, không ai không biết hắn. Sau đó vội vàng hỏi:

“Hắn nói gì vậy?”

“Phó hiệu trưởng, ngài tự nhìn đi!” Vị giáo viên này vội mở weibo ra, đưa cho Phó hiệu trưởng xem.

Phó hiệu trưởng vừa đọc được bài đăng này trên weibo, lập tức đứng bật dậy, sắc mặt tức giận đỏ bừng lên: “Cmn, sao hắn dám nói những lời này? Hắn có ý gì vậy hả? Sau này ai tới học trường này đều là đồ ngu sao? Chúng ta chọc gì đến hắn chứ?!”

Vị giáo viên kia đứng bên cạnh cảm thấy rất bất đắc dĩ.

“Phó hiệu trưởng, hiện tại chúng ta không động đến hắn, nhưng hắn lại nhằm vào chúng ta. Bây giờ độ hot của tin tức này đang ngày càng tăng cao, tựa như hắn ta chỉ cần đăng một bài đăng lên weibo là đã có thể đẩy chúng ta lên đầu sóng ngọn gió rồi.”

“Quá đáng! Thật sự rất quá đáng! Bây giờ tôi sẽ liên hệ với hắn. Liệu hắn có biết, chỉ với một bài đăng trên weibo này của hắn đã có thể gây ra ảnh hưởng rất lớn đến danh dự của trường học chúng ta?” Phó hiệu trưởng tức đến mức mặt mũi đỏ bừng cả lên, vội vàng gọi điện thoại.

“Alo, có phải là Lâm đại sư không? Tôi là Phó hiệu trưởng của trường đại học Kim Hà. Tôi muốn hỏi anh một chút, tại sao anh lại đăng bài viết như vậy lên weibo? Anh có ý gì vậy?

Chúng tôi hy vọng anh sẽ xóa bài đó ngay lập tức.” Phó hiệu trưởng nhẫn nhịn nói.

Điện thoại đang kết nối.

Lúc đầu, Phó hiệu trưởng vẫn còn cố gắng kiềm chế cảm xúc, nhẫn nhịn chịu đựng, về sau không nhịn nổi nữa, bùng nổ sự tức giận.

Cuối cùng cúp ngang điện thoại.

“Phó hiệu trưởng, hắn nói gì vậy?” Vị thầy giáo kia hỏi.

Phó hiệu trưởng: “Nói cái gì? Tên này chính là kẻ điên, hắn nói cái gì mà tự do ngôn luận, muốn chửi thì chửi hả? Hắn nói nếu chúng ta không phục thì đi mà kiện. Hắn nghĩ chúng ta không dám chắc?”

Thầy giáo: “Phó hiệu trưởng, ngài bình tĩnh một chút. Danh tiếng của vị Lâm đại sư này rất cao. Nếu thật sự kiện cáo, chúng ta chắc chắn sẽ nổi tiếng!”

“Nổi tiếng? Bây giờ chúng ta còn chưa đủ nổi à?” Phó hiệu trưởng tức giận quát.

Ông ta không ngờ chuyện này lại thu hút sự chú ý của tên đó.

Tại phố Vân Lý.

Điền Thần Côn: “Ai vừa gọi điện thoại tới vậy?”

Lâm Phàm: “Còn ai vào đây nữa? Chính là bên phía trường đại học kia đó! Tôi vừa đăng bài chửi bọn họ trên weibo, bọn họ sợ quá muốn tôi mau chóng xóa ngay bài đăng đó đi. Tôi kệ mẹ hắn, không đồng ý.”

Điền Thần Côn cũng tức giận nói: “Bây giờ trường học toàn mấy chuyện đâu đâu vậy? Không thể nào so sánh với trước kia được.”

Lâm Phàm: “Ai mà biết! Nhưng chuyện này rõ ràng bên đó xử lý không đúng. Không thể vì người ta có khuôn mặt xấu, biến dạng mà bắt người ta thôi học được. Người ta khổ sở bao nhiêu năm như vậy, cũng chỉ vì muốn được lên đại học mà thôi.”

Chương 1418: Lâm đại sư có phải gay không?

Trên diễn đàn của trường học.

Nơi đây đã sớm biến thành chiến trường tranh cãi nảy lửa từ lâu.

Ở đây chia thành hai phe, một phe cho rằng trường học làm vậy là sai, một phe lại ủng hộ hành động này của nhà trường.

“Mấy đứa ngu như bò này, giữ cô ta ở lại để dọa ma người khác à? Mấy người có biết rằng, lần trước lúc tôi vừa ăn sáng xong, lúc gặp phải cô ta, tôi sợ đến mức nôn hết toàn bộ đồ ăn từ tối hôm trước luôn không.”

“Lầu trên nói chuẩn đấy! Lúc tôi đi thuê phòng, vừa chuẩn bị dọn đồ đến, bỗng có người gửi tôi ảnh chụp của cô ta, tôi nhìn thấy mà hai chân mềm nhũn không đứng thẳng nổi. Cmn, tôi sợ muốn chết đi được!”

“Đám người các ngươi vô học à? Chưa từng học đạo đức sao? Một chút lòng thương người và vị tha cũng không có? Mấy người các ngươi máu lạnh à? Lại còn dám xem thường người khác.”

“Ha ha ha. Thương người? Không ý kiến? Nếu thế thì anh để cô ta làm bạn gái của anh đi, xem thế nào?”

“Ha ha ha, bạn gái á? Tôi sợ anh ta cả đêm không dám chợp mắt ngủ đó, có khi ngày nào cũng gặp ác mộng.”

“Lâm đại sư đã nói, chỉ có kẻ ngu mới học ở trường này!”

“Cmn, hắn là ai hả? Lâm đại sư thì làm sao? Hắn nghĩ mình trâu bò lắm chắc?”

“Có giỏi thì bảo hắn đến trường đi, xem chúng tôi dạy hắn thế nào là làm người!”

“Ha ha ha.”

“Chuyện này lớn rồi đấy, Lâm đại sư đã ra mặt, trường học tiếp chiêu thôi!”

Trên weibo.

Lâm Phàm phát hiện bài đăng của mình thu hút rất nhiều người, hầu như tất cả những người đó đều đang mắng chửi hắn.

“Vãi cả chưởng, cái tên Lâm đại sư chết tiệt! Chuyện ở trường của chúng tôi thì liên quan quái gì đến anh?”

“Đúng đấy! Anh tưởng bản thân có chút danh tiếng mà ngáo quyền lực, thích nói gì thì nói hả? Tôi nói cho anh biết, trong mắt chúng tôi, anh chỉ là một con hát rẻ tiền mà thôi!”

“Ha ha ha, lại còn đòi lên tiếng vì chính nghĩa. Có giỏi thì anh rước cô gái đó về mà cưới, ngu ngốc!”

“Loại người như vậy mà cũng có fan cuồng hâm mộ à? Cười chết tao! Gì? Hắn bảo ai đăng ký ghi danh học trường của chúng ta chính là đồ ngu sao? Tôi thấy hắn mới là người mất não đấy!”

Trường đại học Kim Hà có rất nhiều học sinh, tất cả đều ra sức chiến đấu mắng chửi. Bọn họ biết Lâm Phàm là ai, nhưng tất cả đều là những người trẻ tuổi nên không ngại khó, luôn luôn có một tinh thần chán ghét những kẻ có danh tiếng.

Càng nổi tiếng càng bị chửi thậm tệ.

Nhưng bọn họ đều đã nghĩ sai một việc.

Nhóm fan hâm mộ chính của của Lâm Phàm không phải chỉ để làm cảnh. Thấy có kẻ động tới thần tượng, họ lập tức phản công.

“Cmn, mấy tên rác rưởi này từ đâu kéo tới đây náo loạn vậy? Các huynh đệ, tiến lên, diệt sạch chúng nó!”

“Mẹ nó! Cái bọn ranh con vắt mũi chưa sạch này, không thèm để ý kỹ đã đến đây gây sự rồi, chán sống à?”

“Anh em tiến lên, chơi chết bọn nó!”.

Nháy mắt, weibo của Lâm Phàm trở nên hỗn loạn. Những kẻ trước đó đến để chửi mắng đều bị quân đoàn fan hâm mộ của Lâm Phàm chửi té tát.

Lâm Phàm lắc đầu: “Haizz, con người ngày nay sao lại có suy nghĩ chấp nhất như vậy? Khác hoàn toàn với lúc chúng tôi học đại học.”

Các phóng viên chăm chú theo dõi tình hình biến động trên mạng, khi thấy Lâm đại sư lên tiếng, bọn họ vô cùng vui sướng.

Chuyện mà có Lâm đại sư tham gia chắc chắn sẽ rất thú vị.

Bên phía đại học Kim Hà lại không quan tâm mấy chuyện này, thông báo đã được đưa ra thì chỉ còn cách thực hiện, họ chắc chắn sẽ không vì người khác phản đối mà thu hồi quyết định.

Đã có rất nhiều sinh viên lên tiếng vì chuyện này, thậm chí còn có sinh viên tuyên bố thẳng, nếu cô gái đó không nghỉ học thì bọn họ sẽ nghỉ học.

Đại học Kim Hà.

Tại một tòa ký túc xá nữ, có một nhóm nữ sinh ăn mặc sang chảnh, xinh đẹp đang túm tụm lại nói chuyện, cười khinh thường.

Trong đó có một nữ sinh, đôi lông mày nhếch cao, thể hiện sự sảng khoái.

“Mấy người nhìn xem, chuyện đã lớn như vậy, tôi không tin con nhỏ đó vẫn có gan ở lại trường học.”

“Không ngờ chúng ta chỉ tiện tay mà lại khiến mọi chuyện ngày càng lớn như vậy.”

“Ha ha ha. Ai bảo cô ta không nghe lời. Chúng ta sai cô ta làm việc là phúc của cô ta, vậy mà còn dám từ chối.”

“Đại tỷ đúng là đại tỷ, biện pháp này thật sự rất hiệu quả. Chúng ta phát tán câu chuyện và ảnh chụp của cô ta cho toàn bộ trường học biết, khiến mọi người sợ hãi. Hiện tại, ngay cả trường học cũng không chịu nổi nữa, chỉ đành khuyên cô ta nghỉ học.”

“Nhưng bây giờ cái vị Lâm đại sư kia lại lên tiếng ở trên weibo, nói rằng hành động của chúng ta rất đáng khinh, mọi người thấy thế nào?”

“Ha ha ha. Hắn ta là người ngoài thì hiểu cái gì? Dù có lên tiếng cũng vô dụng. Hắn ta cứ thích đi quản mấy chuyện vớ vẩn này thì bảo sao mãi đến giờ vẫn chưa có bạn gái.”

“Ê này, mấy người nói thử xem, có phải tên Lâm đại sư này có phải là gay không?”

“Ha ha ha. Khả năng cao đó!”

Chương 1419: Biểu tình trong trường

Lúc này, bên cạnh sát vách ký túc xá.

Một cô gái với khuôn mặt bị hủy hoại dữ tợn đang cúi đầu ngồi ở một bên, cô gái này chính là người bị nhà trường yêu cầu nghỉ học.

Hiện tại, Kim Thiện Bình không biết bản thân nên làm gì.

Cô biết hết mọi lời đồn đại trong trường học. Toàn bộ phòng ký túc xá cũng chỉ còn một mình cô, không một ai nguyện ý ở cùng một chỗ với cô. Bạn bè nếu thấy cô cũng sẽ tránh từ xa, không dám lại gần.

Trong lớp học, cô ngồi một mình trong góc lớp, không ai để ý. Thầy cô giáo có thấy cũng không muốn nói chuyện với cô. Cô bị tất cả mọi người cô lập.

Chuyện như vậy cô đã sớm quen từ lâu. Hồi cấp ba cũng vậy. Nhưng lúc đó vẫn còn có giáo viên chủ nhiệm quan tâm yêu thương cô, ít nhất vẫn để cô cảm nhận được có người nguyện ý quan tâm mình.

Nhưng kể từ khi lên đại học, mọi thứ đều thay đổi hoàn toàn.

Tất cả mọi người đều né tránh, không muốn gần gũi với cô.

Bỗng nhiên.

Cô nghe thấy âm thanh động tĩnh bên ngoài, âm thanh đó khiến tâm trạng cô suy sụp hoàn toàn.

“Cút ra khỏi trường học!”

“Kim Thiện Bình cút khỏi trường học đi, hãy trả lại cho chúng ta một môi trường trong sạch.”

Mấy người trong tòa ký túc xá đều chạy đến bên cửa sổ nhìn xuống dưới, hóng chuyện.

Bên ngoài, một đoàn người tụ tập lôi kéo nhau, tay dơ cao tờ giấy biểu ngữ, hò hét về phía ký túc xá.

Nội dung trên tờ giấy đó chính là ‘Kim Thiện Bình mau cút khỏi trường học, cô làm chúng tôi sợ’.

Nội dung này rất thâm độc, khiến người nghe rất tổn thương…

Những học sinh không tham gia vào chuyện này đều cảm thấy hành động của mấy người đó rất quá đáng. Nhưng họ cũng không có biện pháp nào khác, ngoại trừ bày tỏ quan điểm phản đối ở trên mạng thì họ cũng không biết làm gì.

“Sao bọn họ lại làm vậy chứ?”

“Đúng đấy! Mặc dù tôi không quen cô ấy, nhưng cũng không ghét. Tôi cảm thấy Kim Thiện Bình là một cô gái tốt, cô ấy hay đi qua phòng ký túc xá của tôi, còn giúp tôi vứt rác nữa.”

“Haizz, chuyện này thật ra rất khó. Tôi nghe nói cách đây ba năm, vì cứu một đứa bé hàng xóm trong đám cháy mà cô ấy đã bị biến thành dáng vẻ như hiện tại.”

Bên ngoài, khẩu hiệu xua đuổi vẫn tiếp tục không ngừng.

“Kim Thiện Bình mau cút khỏi trường học, trả lại cho chúng ta một môi trường lành mạnh.”

Câu nói khẩu hiệu như vậy vang rất xa, thu hút rất nhiều sinh viên vây xem. Có người lấy điện thoại ra chụp ảnh, quay video, có người tham gia nhập cuộc cùng. Chẳng ai chê chuyện lớn, sự việc cũng không ảnh hưởng đến bản thân thì họ cứ vậy mà xõa. Mấy người đó sẽ mãi mãi không hiểu được cảm giác đau đớn của người trong cuộc.

Một cô gái người Đông Bắc đứng xem từ đầu, cuối cùng không chịu được phải mở cửa sổ ra, mắng chửi đám người biểu tình kia: “Mấy tên ngu ngốc này, mấy người mới là kẻ buồn nôn khiến cho trường học bị ô nhiễm đấy!”

Cô gái cùng phòng với cô gái người Đông Bắc đó vội vàng tiến lên, kéo trở lại: “Cậu đừng chửi nhau với bọn họ, không khéo lại rước họa vào thân đấy.”

Bên dưới tòa ký túc xá.

“Mẹ nó, cô quát cái gì mà quát, có giỏi thì xuống đây solo!”

“Tôi biết cô ta ở phòng ký túc xá nào, các chị em, mau theo tôi, lên đó cho cô ta một bài học nhớ đời.” Một cô gái trẻ trong đám biểu tình lên tiếng.

Cô gái người Đông Bắc kia vội vàng lấy mấy chiếc dao khắc nghệ thuật ở trong tủ quần áo ra, chạy đến cửa sổ, tức giận nói: “Một đám óc lợn các ngươi, có giỏi thì lên đây, bà đây không chém cho mỗi đứa các người một lỗ to ở đầu thì bà đây nguyện nhảy từ trên này xuống!”

Khí thế hung hãn này khiến mọi người kinh hãi.

“Chúng ta đừng để ý đến cô ta, tiếp tục hô khẩu hiệu nào!” Có một cô gái trong số những người biểu tình bắt đầu thấy sợ, không dám đi khiêu chiến với cô gái Đông Bắc đó nữa, mục đích chính lần này của họ là đuổi Kim Thiện Bình ra khỏi trường.

Bên phía trường học cũng đã biết tình huống này.

Vội vàng cử người tới.

Bọn họ không ngờ đám học sinh lại dám làm những chuyện như vậy ở trong trường. Nếu chuyện này truyền ra ngoài, bọn họ chắc chắn sẽ bị chế giễu.

Bọn họ đã đưa ra biên bản buộc thôi học, dù sao loại chuyện này cũng chẳng vẻ vang gì.

Nhưng hiện tại bọn học sinh lại gây sự, bọn chúng muốn làm lớn chuyện này hay sao?

Phó hiệu trưởng đến hiện trường, đồng thời dẫn cả bảo vệ theo.

Khi nghe tin có nhóm sinh viên tổ chức biểu tình trong trường, ông ta cảm thấy không ổn. Nếu chuyện này bị làm lớn, hậu quả sau đó rất khó lường.

“Các bạn học sinh, xin hãy giữ im lặng!” Phó hiệu trưởng tiến đến trấn an mọi người có mặt ở hiện trường.

Các học sinh tham gia biểu tình nhìn về phía Phó hiệu trưởng, miệng vẫn nói không ngừng.

“Chúng tôi yêu cầu Kim Thiện Bình phải rời khỏi trường học ngay lập tức, cô ta đã làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến tinh

thần học tập của mọi người.”

“Đúng vậy! Vừa nhớ đến khuôn mặt biến dị kia là tôi sẽ gặp ác mộng ngay, khiến tôi không còn tinh thần học tập.”

“Chúng tôi yêu cầu nhà trường cho cô ấy thôi học ngay lập tức, trả lại cho chúng tôi một môi trường học tập mới.”

Chương 1420: Phó hiệu trưởng ra mặt

Trong số đó, có một cô gái trẻ lên tiếng: “Phó hiệu trưởng, nếu cô ta vẫn còn ở lại trường học thì tất cả chúng em sẽ xin nghỉ!”

Những người còn lại cũng lên tiếng phụ họa.

“Đúng vậy! Cô ta và chúng em, chỉ được chọn một mà thôi. Mỗi lần thấy khuôn mặt của cô ta là em lại nổi hết cả da gà da vịt. Nếu buổi tối gặp phải, có khi còn bị hù chết đấy!”

Phó hiệu trưởng chau mày nhìn đám học sinh này, thật phiền phức, không khiến người khác bớt lo. Ban giám hiệu bọn họ đã nhận được rất nhiều đơn tố cáo về sự việc này, cuối cùng quyết định họp bàn thảo luận, khuyên cô gái kia nghỉ học. Mặc dù thông báo đã được đăng, nhưng vẫn chưa nhận được câu trả lời xác định chính thức, họ vẫn phải trao đổi thêm với học sinh, mong mọi người có thể hiểu.

“Tất cả mọi người yên lặng!” Giọng nói Phó hiệu trưởng cao hơn, mang theo sự nghiêm túc.

Học sinh có mặt lúc đó không tiếp tục nói chuyện, họ biết ý giữ yên lặng để chờ Phó hiệu trưởng nói.

Phó hiệu trưởng Từ nào biết ký túc xá của Kim Thiện Bình ở đâu, chỉ cố gắng giải thích mong đối phương có thể hiểu.

Kim Thiện Bình vẫn ở trong ký túc xá, tâm trạng rất bất an. Cô ấy nghe được rõ từng câu nói ở bên ngoài. Cô ấy thật sự không muốn rời khỏi trường học, bởi cô muốn học tiếp, muốn hoàn thành nốt con đường đại học này.

Nhưng cô biết, có những người không muốn cho cô cơ hội này.

Thùng thùng thùng!

Nghe thấy tiếng đập cửa, tâm trạng của cô càng xoắn xuýt hơn, cô cảm giác chuyện sắp xảy ra vô cùng tồi tệ. Thế nhưng vẫn cố gắng đứng lên đi ra mở cửa, khi nhìn thấy người bên ngoài là ai, hô hấp của cô gần như ngừng thở.

“Chào Phó hiệu trưởng!” Kim Thiện Bình nhìn người bên ngoài, cất tiếng chào.

Phó hiệu trưởng và thầy giáo nhìn thấy khuôn mặt của Kim Thiện Bình, cảm giác như không khí xung quanh bị rút sạch, vô cùng đáng sợ.

Bước vào phòng ký túc xá.

Phó hiệu trưởng mở miệng nói: “Bây giờ, em cần phải hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra. Chúng ta cũng không còn cách nào khác. Chuyện của em đã ảnh hưởng rất lớn đến những bạn học khác, khiến một nhóm lớn học sinh khó chịu và sinh ra tình trạng khủng hoảng khi học tập. Vì vậy, sau khi đã thảo luận, nhà trường quyết định đưa ra phương án là cho em nghỉ học, em có thể hiểu giùm nhà trường được không?”

Kim Thiện Bình nghe thấy những lời này, vô cùng hoảng loạn đáp: “Phó hiệu trưởng, nhà trường đừng bắt em nghỉ học mà. Em thực sự chỉ muốn bình an học xong hết đại học thôi. Vì không muốn ảnh hưởng đến bạn học khác nên mỗi lần lên lớp hay ra ngoài, em đều đội mũ đeo khẩu trang kín mít, buổi tối cũng không ra khỏi phòng ký túc xá.”

Giọng nói run run kích động, lúc nói đến đoạn cầu xin, Kim Thiện Bình như quỳ hẳn xuống trước mặt Phó hiệu trưởng.

Phó hiệu trưởng nhìn gương mặt này lại thấy rất kinh khủng, càng nhìn càng sợ, tâm cũng hoảng theo. Ông ta không muốn nhìn tiếp nữa.

Giờ khắc này, ông ta đã hiểu được suy nghĩ trong lòng của những học sinh muốn Kim Thiện Bình nghỉ học là gì rồi. Vì vậy, cán cân trong lòng cũng tự dưng nghiêng theo số đông, đồng ý với ý kiến của những sinh viên kia.

“Thôi, em không cần nói thêm gì nữa, nhà trường đã đưa ra quyết định rồi. Em mau chóng thu dọn đồ đạc rời khỏi trường học càng nhanh càng tốt đi.” Phó hiệu trưởng không muốn

nghe thêm bất cứ điều gì khác, chỉ muốn nhanh nhanh rời khỏi nơi này.

Giống như chỉ cần ở lại đây lâu hơn một chút, tâm trạng của ông ta sẽ càng tồi tệ hơn.

Bên ngoài, Phó hiệu trưởng bắt đầu thông báo cho tất cả sinh viên có mặt ở trường học kết quả chính xác.

Những người kia sau khi nghe được tin này, cười cười đắc ý.

“Ha ha ha. Tôi nói rồi mà, sướng vãi! Chúng ta cuối cùng cũng thắng rồi!”

“Trường học vạn tuế!”

Phó hiệu trưởng nhìn toàn cảnh hiện trường, trong tâm cũng hài lòng gật đầu một cái, cuối cùng cũng giải quyết xong chuyện rắc rối này.

Có một vài sinh viên vây xem xung quanh cảm thấy cách giải quyết của trường không đúng, nhưng bọn họ cũng không biết làm thế nào, chỉ có thể thở dài bất đắc dĩ.

Đối với Kim Thiện Bình, chuyện này đã khiến cô hoàn toàn suy sụp, con đường tương lai mờ mịt không lối thoát. Cô cảm thấy cuộc sống của bản thân đã sớm kết thúc từ ba năm trước, hiện tại chỉ là sự cố chấp để duy trì chút hơi tàn mà thôi.

Cô không rõ bản thân đã làm gì sai. Nhưng cô cũng hiểu, hiện tại cô đã không còn bất kỳ hi vọng gì, mọi thứ đều rơi vào vực sâu tăm tối.

Tuyệt vọng, sự tuyệt vọng lan tràn trong tâm trí.

“Các bạn học.”

Ngay lúc hầu hết sinh viên đang hưng phấn vui vẻ, một thanh âm truyền đến.

“Cmn, cô ta lại định làm gì vậy? Ôi! Mắt của tôi!!”

“Kinh dị quá! Đừng để chúng tôi thấy khuôn mặt kinh dị này của cô nữa, chết khiếp đi!”

“Cút đi! Cút càng nhanh càng xa càng tốt!”

“Chúng tôi không muốn nhìn thấy cô nữa đâu!”

Những sinh viên tham gia biểu tình kia, có người che mắt, có người chửi rủa, cảm thấy tâm trạng bị gương mặt kia phá hỏng.

Kim Thiện Bình cảm nhận được những ánh mắt chán ghét kia dành cho mình, cô cúi đầu nói: "Tôi rất xin lỗi vì đã khiến mọi người không vui, ảnh hưởng đến tâm trạng học tập của mọi người. Nhưng tôi thực sự rất muốn học tiếp, mong mọi người có thể cho tôi một cơ hội."

"Không bao giờ! Cô mau cút khỏi trường học của chúng tôi đi!"

"Đúng vậy! Nhìn thấy gương mặt của cô thì ai học tiếp được?!"

Chương 1421: Lâm đại sư đến trường

Tại phố Vân Lý.

Lâm Phàm lướt xem weibo, định tạm thời bỏ qua chuyện liên quan đến trường học. Nhưng đúng lúc này, lại có người tag tên hắn vào một bài.

Lâm Phàm nhấn vào phần bài tag tên mình, phát hiện đó là một video, vội nhấn mở video ra xem. Ban đầu, biểu tình rất bình tĩnh, nhưng dần dần càng xem càng phẫn nộ.

Sau khi xem xong video, hắn không nhịn được phải chửi tục một câu.

"Cmn!"

Câu chửi rất lớn, khiến mọi người có mặt trong cửa tiệm đều mơ hồ.

Điền Thần Côn ngạc nhiên nói: "Vãi chưởng! Cậu bị sao vậy?"

Lâm Phàm đứng bật dậy: "Mấy người đừng quản nhiều. Con mẹ nó! Khinh người quá đáng lắm. Xem ra hôm nay tôi không tự mình rời núi thì không được rồi."

"Chuyện gì vậy?" Đám người đưa mắt nhìn nhau, đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hắn vừa mới xem xong đoạn video kia, nó khiến hắn cảm thấy rất tức giận. Chuyện khinh người quá đáng này đúng thật là chỉ có mấy bọn sinh viên tuổi ranh mới làm ra được.

Sự khinh bỉ, trào phúng trong video khiến người xem vô cùng tức giận.

Sau đó, Lâm Phàm cũng không chút do dự, vội đăng video này lên weibo cá nhân.

Lâm Phàm: Chuyện khác tôi mặc kệ, nhưng chuyện này tôi chắc chắn sẽ xen vào một chân, đừng có ai cản tôi.

Cộng đồng mạng theo dõi weibo không hiểu chuyện gì khiến Lâm Phàm tức giận đến như vậy, vội vàng mở video ra xem. Sau khi xem xong, tất cả mọi người cũng đồng loạt nổi giận.

“Con mẹ nó! Quá đáng thật! Thêm tôi vào nữa, tôi sẽ trốn làm để đi xem cái trường học rẻ rách cùng đám sinh viên ngu dốt đó định làm càn đến mức nào.”

“Mẹ nó, may cho chúng là ông đây không có ở Thượng Hải đấy, nếu không thì đừng trách.”

“Đám lãnh đạo của trường này bị thiểu năng trí tuệ à?”

“Cmn, khinh người quá đáng, tôi không nhịn được nữa rồi.”

“Các anh em Thượng Hải, mau đến trường đại học Kim Hạ xem đi. Hơn 30 năm chưa động thủ, nay tôi thấy ngứa tay rồi đấy!”

“Khinh người quá đáng! Không phải ai cũng bị bắt nạt dễ dàng như vậy đâu.”

“Lâm đại sư, chúng tôi luôn ủng hộ anh, cố lên!”

Hiện tại, hắn thật sự rất phẫn nộ. Mấy đứa sinh viên này quá ghê tởm, sao chúng có thể cố chấp đến tàn ác như vậy.

Chẳng nhẽ bọn chúng học nhiều đến mức đầu óc choáng váng cả rồi sao?

Haizz.

Đây chính là một bi kịch mà.

Khi đến trước cổng trường đại học Kim Hà, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ. Dựa theo tình trạng hiện tại của trường học,

nếu hắn muốn quang minh chính đại bước vào cổng trường là chuyện không bao giờ xảy ra.

Chiếc xe Hummer dừng trước cổng trường, Lâm Phàm cố tỏ ra nghiêm túc, để bảo vệ cảm nhận được khí thế, sau đó đi ra mở cổng trường.

“Trường học không cho phép xe từ bên ngoài tiến vào.” Bảo vệ an ninh tiến tới gần. Khi nhìn rõ người ngồi trong xe là ai, cả người đều đứng hình mất mấy giây, sau đó hưng phấn hét lên.

“Lâm đại sư.”

Sắc mặt Lâm đại sư bình tĩnh hơn một chút, hắn không ngờ bảo vệ ở đây lại biết hắn, xem ra hắn cũng không quá lạnh nhạt như lời đồn.

Không đợi Lâm Phàm đáp lời, bảo vệ đã vội vàng kích động nói: “Lâm đại sư, có phải anh đến đây để đòi lại chính nghĩa không? Tôi đã đọc được bình luận của anh trên weibo, nói rằng anh muốn tới đây.”

Lâm Phàm gật đầu trả lời: “Đúng vậy.”

Bảo vệ nghe vậy, lập tức nhấn nút mở khóa, cánh cổng trường từ từ mở ra: “Lâm đại sư, anh mau vào đi, bọn ranh con đó muốn tác oai tác quái đến tận trời rồi. Nếu không vì miếng cơm manh áo thì tôi đã sớm liều mạng với bọn chúng rồi. Bọn chúng khốn lắm, thích bắt nạt người khác. Cô gái kia rất đáng thương. Thôi, tôi không nói nhiều nữa, anh mau vào đi.”

Lâm Phàm: “…”

Hắn ngây ngẩn cả người, nhưng sau đó lập tức nở nụ cười. Hắn không ngờ người bảo vệ này lại có suy nghĩ ngay thẳng như vậy. Xem ra hôm nay, nếu hắn không giải quyết chuyện này ổn thỏa thì thật sự rất có lỗi với người mở cửa này.

“Được! Chờ tin tốt của tôi đi. Mặc dù chuyện này không liên quan gì đến tôi, cũng không nên xen vào chuyện của người khác. Thế nhưng bản đại sư tôi lại thích xen vào chuyện người khác đó, kẻ nào có bản lĩnh thì đến mà cản.” Lâm Phàm cười nói.

“Đúng vậy. Lâm đại sư, tôi thực sự rất thích tính cách của anh. Anh vào nhanh lên, tôi vừa mới thấy, chuyện bên trong đang ngày càng lớn, hiện tại tất cả mọi người đều tụ tập hết dưới tòa ký túc xá của cô gái đó. Để tôi chỉ đường cho anh, anh cứ đi về phía kia là thấy ngay.” Bảo vệ chỉ về phía một con đường cách đó không xa nói.

“Được, người anh em! Sau này, nếu anh gặp phải chuyện gì, cứ đến thẳng phố Vân Lý tìm tôi. Hôm nay anh mở cửa cho tôi vào thì chính là anh hùng rồi.” Lâm Phàm cũng không nói thêm gì, vội đạp chân ga, cho xe chạy thẳng vào.

Bảo vệ đứng nguyên tại chỗ, nhìn hướng xe ô tô đi mất, tâm trạng nhảy lên nhảy xuống không ngừng.

Lâm đại sư nói mình là một anh hùng, là anh hùng đó! Ha ha ha, câu khen ngợi này khiến anh ta vô cùng vui sướng.

Đồng thời, trong lòng cũng thầm nghĩ, mong Lâm đại sư cho bọn ranh con này một trận nên hồn.

……

Chương 1422: Thông con mẹ nó cảm nhà các người!

Bên dưới tòa ký túc xá.

Tiếng ồn ào rất lớn, rất nhiều học sinh vây xung quanh, có người cầm điện thoại quay chụp, có người chỉ chỏ.

Bọn họ đều cảm thấy đám người biểu tình này có vấn đề, mục đích đến trường chủ yếu là để học tập, người ta đi ra ngoài cũng đeo khẩu trang đội mũ các thứ đầy đủ thì ảnh hưởng gì đến tâm tình bọn họ.

Mọi người đều muốn nghe ngóng hóng chuyện.

“Tôi nghe nói, hình như Kim Thiện Bình đắc tội với một cô gái ở ký túc xá nên mới bị bọn họ nhằm vào như vậy.”

“Tôi cũng nghe nói qua chuyện này, nhưng không biết có phải thật hay không. Nếu là thật thì đám người kia quá ghê tởm rồi.”

“Có phải người đó là Hàn Yên không? Nữ thần trong trường học, có biết bao người thầm thương trộm nhớ cô ta. Tôi thấy có một người bạn của cô ta đã đăng ảnh của Kim Thiện Bình lên, nói rằng bị bộ dáng đó dọa sợ, sau đó lại có thêm một đám óc lợn tụ tập lại, muốn vì nữ thần của chúng mà đuổi Kim Thiện Bình đi.”

“Mà tôi còn nghe nói rằng, cái vị hoa khôi nữ thần Hàn Yên kia được một vị đại gia bao nuôi. Vị đại gia này có quan hệ rất tốt với Phó hiệu trưởng. Chỉ cần đưa tiền thì Kim Thiện Bình chắc chắn sẽ bị đuổi khỏi trường học.”

“Không thể nào. Kim Thiện Bình đụng chạm gì đến mấy người đó? sao họ lại muốn đối xử với cô ấy như vậy?”

“Cô hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai? Xã hội phức tạp như vậy đấy. Có những chuyện cô không tự động trêu chọc nhưng người ta lại cứ thích động đến cô đấy. Dù sao thì chúng ta cũng không hiểu mấy chuyện này, chỉ hóng thôi.”

“Xuỵt! Đừng nói nữa, bị người khác nghe được là toi đấy, đến lúc đó người xui xẻo lại là chúng ta.”

……

Tại hiện trường.

Kim Thiện Bình tuyệt vọng cúi đầu, nước mắt chảy dài hai bên má. Đối diện với những người muốn đuổi cô ra khỏi trường, cô thực sự không biết phải làm sao.

Lúc này, từ trong đám người, có một cô gái xinh đẹp đứng lên nói to:

“Kim Thiện Bình, nếu tôi là cô thì đã sớm nghỉ học từ lâu, sẽ không tiếp tục cố chấp ở lại trường như vậy. Tất cả cô làm chỉ vì bản thân mình mà thôi, chưa từng suy nghĩ vì người khác. Nếu cô còn tiếp tục ở lại trường sẽ ảnh hưởng rất lớn đến chúng tôi đó.” Hàn Yên bình tĩnh nói, trên mặt là nụ cười tươi đắc ý, khiến người khác nhìn vào sởn cả gai ốc.

Hiện tại cô ta vô cùng đắc ý. Chuyện này là do cô ta tạo ra, vốn chỉ muốn lên tiếng phàn nàn vài câu trên diễn đàn trường học, ai ngờ chuyện lại hot và lan rộng như vậy.

Một vài học sinh nam nghe thấy nữ thần của mình nói vậy cũng cất tiếng phụ họa theo.

“Đúng đấy! Cô không bị làm sao nhưng chúng tôi thì có sao đó!”

“Cô đi nhanh đi, đừng có ở lại trường học nữa!”

“Cô không biết xấu hổ à? Tất cả mọi người ở đây đều không chào đón cô, không một ai muốn cô ở lại, vậy mà cô vẫn cố chấp không biết xấu hổ như vậy làm gì? Đúng là buồn cười mà ha ha ha.”

Hiệu trường chứng kiến một màn này, cuối cùng cũng lên tiếng nói: “Được rồi, mấy em đừng nói nữa.” Sau đó lại nhìn về phía Kim Thiện Bình: “Bạn học Kim này, thầy hy vọng em sẽ suy nghĩ thật kỹ. Dù là đối với bản thân em hay với mọi người, em cũng nên thông cảm một chút.”

“Thông con mẹ nó cảm nhà các người!!!”

Đúng lúc này, một giọng nói tức giận vang lên. Một chiếc xe Hummer tiến đến gần, xuất hiện trong mắt mọi người. Chiếc xe lao nhanh đến như Thần Long, lốp xe cọ xát với mặt đất tạo ra tiếng két chói tai.

Một bóng dáng đẩy cửa xe ra, bước xuống.

Đám học sinh vây xung quanh nhìn thấy người tới, lập tức hét lên:

“Cmn! Lâm đại sư tới rồi!”

“Mẹ nói, Lâm đại sư tới thật rồi, chuyện này hay rồi đây!”

“Mau mở điện thoại ra quay video lại, hay lắm! Lâm đại sư vốn nổi danh là thích xen vào chuyện của người khác. Nếu hắn nhìn thấy chuyện gì khó chịu, chắc chắn sẽ làm ra ngô ra khoai.”

“Ôi trời, sướng quá! Để tôi xem lần này mấy bọn ranh con đó định làm càn đến mức nào.”

Những học sinh chỉ dám vây quanh im lặng xem, lúc nhìn thấy Lâm đại sư tới, họ như thấy được lãnh đạo, lá gan cũng bắt đầu lớn hơn.

Ban đầu họ không dám nói một lời, bây giờ thì ngược lại, âm thanh thảo luận ngày càng to hơn.

Phó hiệu trưởng và các thầy giáo nhìn thấy người tới, cả đám đều đứng hình.

“Sao tên này lại tới đây vậy?”

Hiện tại bọn họ vô cùng chán ghét cái tên Lâm đại sư này.

Chuyện này có quan hệ gì đến hắn ta chứ?

Lại còn mẹ nó liều mạng thích xen vào chuyện người khác. Ông ta nhậm chức làm việc ở trường này bao lâu nay, dù là phụ huynh khi nhìn thấy ông ta cũng phải khách khí. Bây giờ thì ngược lại hoàn toàn, một tên trẻ ranh vắt mũi chưa sạch mà cũng dám đối đầu với ông ta, không biết trời cao đất rộng là gì. Hắn tưởng mình là Thiên Vương lão tử à?

Phó hiệu trưởng tiến lên một bước, khuôn mặt tức giận nói: “Lâm đại sư, mong anh hãy chú ý cách nói chuyện của bản thân. Còn nữa, anh vào đây bằng cách nào?”

Chương 1423: Đám rác rưởi

“Tôi vào đây bằng cách nào thì liên quan chó gì đến ông?” Lúc trước, khi nói chuyện với vị Phó hiệu trưởng này qua điện thoại, Lâm Phàm đã tức giận chửi rủa một trận. Bây giờ gặp mặt, chắc chắn cũng sẽ không cho ông ta mặt mũi.

Đối với người khác, Phó hiệu trưởng chính là trời cao. Học sinh muốn học ở đây thì phải biết cách tâng bốc Phó hiệu trưởng. Nhưng đối với Lâm Phàm, con còn chưa có thì lấy đâu ra hơi sức mà đi tâng bốc người khác.

“Anh …” Phó hiệu trưởng nhìn chằm chằm Lâm Phàm nói: “Loại người như anh không có học thức à? Không biết ăn nói cẩn thận như thế nào sao?”

“Không biết!” Lâm Phàm giễu cợt đáp, sau đó nhìn về phía nữ sinh nãy giờ vẫn đứng im cúi đầu ở một bên, trong lòng cảm thấy rất thương xót và bất đắc dĩ. Khuôn mặt của cô gái đã bị phá hủy hoàn toàn, không nhìn rõ diện mạo, thật sự rất đáng tiếc.

Nhưng hắn thấy, chuyện này cũng không kinh khủng đến như vậy. Lần đầu tiên gặp chắc sắn sẽ bị hoảng sợ, nhưng nhìn nhiều một chút là quen ngay.

Sau đó, Lâm Phàm cũng không thèm để ý ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống hắn của Phó hiệu trưởng, trực tiếp đi đến bên cạnh Kim Thiện Bình, vỗ vỗ bả vai đối phương, trấn an nói: "Bạn học Kim, em không phải sợ, người khác không giúp em thì để tôi giúp em." Sau đó lại đưa mắt nhìn về phía đám sinh viên tham gia biểu tình.

"Đám học sinh mấy người muốn làm gì vậy?" Lâm Phàm hỏi.

Những người này nhìn chằm chằm Lâm Phàm, khó chịu nói: "Lâm đại sư, việc này không liên quan đến anh, anh nói chúng tôi là rác rưởi ở trên weibo là có ý gì?"

"Đúng vậy, sao anh lại sỉ nhục chúng tôi."

"Lúc đầu chúng tôi còn nghĩ anh là người thẳng thắn, không ngờ lại là kẻ đáng ghét như vậy."

Đám sinh viên này sẽ không vì danh tiếng của Lâm Phàm trên weibo mà sợ hãi, bọn họ cho rằng bên chúng có nhiều người, không việc gì phải sợ một Lâm Phàm nhỏ bé, nên chửi vẫn phải chửi.

Lâm Phàm cười to: "Rác rưởi? Tôi đăng trên weibo là ai ghi danh học cái trường đại học này thì là đồ ngu, cũng không có nói các người là rác rưởi."

Đám học sinh biểu tình nghe vậy thì đắc ý, bọn hắn cho rằng, vị Lâm đại sư này nói vậy là vì e ngại bọn chúng.

Suy nghĩ một chút, bọn chúng thấy điều này rất đúng. Bọn chúng đều là sinh viên có thành tích cao, là tương lai của tổ quốc, một tên chuyên mua vui trên weibo mà cũng dám chọc giận bọn chúng sao?

Nhưng lúc này, tình huống có vẻ không ổn.

Lâm Phàm bình tĩnh nói: "Các người không nói thì tôi quên mất, để tôi bổ sung thêm một câu nhé, đám người gây chuyện các ngươi, trong mắt tôi chính là rác rưởi… không đúng, ngay cả rác rưởi cũng chẳng bằng. Dù sao thì rác rưởi vẫn có khả

năng tái sử dụng, còn các người, thu lại cũng chỉ càng thêm ô nhiễm."

"Hay… nói hay lắm!"

Đám sinh viên vây xem xung quanh vừa nghe lời này đều không nhịn được nói câu ủng hộ. Nhưng nháy mắt tất cả đều lặng im, vì họ phát hiện Phó hiệu trưởng đang nhìn họ với ánh mắt giết người. Điều này khiến mọi người hoang mang, không dám biểu hiện ra.

Hàm Yên là nữ thần trong lòng các sinh viên của trường, thấy Lâm đại sư ra mặt vì Kim Thiện Bình, tâm trạng tụt dốc không phanh.

Nhẽ ra nên tránh xa loại người xấu xí như vậy mới đúng.

Trong mắt cô ta, Lâm đại sư chính là mục tiêu phù hợp nhất cho việc chọn chồng đợi gả, nhưng vì bản thân đã có đối tượng. Mặc dù vẻ ngoài của đối tượng đó xấu hơn heo mập, nhưng ít ra vẫn có rất nhiều tiền.

Cô ta luôn cho rằng, vẻ ngoài xinh đẹp chính là tiền vốn.

Mặc dù vị Lâm đại sư này không có nhiều tiền, nhưng danh tiếng lại rất lớn. Vậy mà vị Lâm đại sư đó hiện tại lại đứng ra bảo vệ con nhóc xấu xí kia, điều này khiến cô ta coi thường.

"Lâm đại sư, anh là nhân vật của công chúng, anh nói như vậy không cảm thấy sai sao?" Hàn Yên cao ngạo đứng đó, âm thanh trong trẻo, thu hút mọi ánh nhìn.

Nhóm sinh viên xung quanh thấy nữ thần mở miệng nói, cũng vội vàng hùa theo. Đối với bọn hắn, nữ thần nói gì cũng đúng.

"Có đúng hay không thì liên quan quái gì đến cô? Hôm nay tôi tới đây chỉ muốn nói một câu thôi, đám sinh viên các ngươi chính là rác rưởi, rác của rác rưởi!" Lâm Phàm cũng lười tiếp chuyện đám người đó, nói thẳng.

Quả nhiên.

Đám người nghe thấy vậy nháy mắt trở nên bạo nộ, bọn chúng cảm thấy vô cùng nhục nhã vì bị xúc phạm.

"WTF? Anh nói cái con mẹ gì vậy hả?"

"Đồ chó hoang này, dám nói chúng ta là rác rưởi à?"

“Dám sỉ nhục nữ thần của chúng ta, đáng chết, cái tên ghê tởm này!”

Sắc mặt Hàm Yên rất khó coi, cô ta chưa bao giờ bị ai sỉ nhục đến như vậy.

Kim Thiện Bình vẫn đứng yên ở một bên, cô không rõ chuyện gì đang xảy ra, tại sao Lâm đại sư lại xuất hiện và nói chuyện giúp cô?

“Lâm đại sư …” Giọng nói yếu ớt không đủ tự tin của Kim Thiện Bình vang lên, nhưng chưa kịp nói hết câu đã bị Lâm Phàm cắt đứt.

Lâm Phàm cảm thấy cô ấy không cần thiết phải lên tiếng giải thích.

Chương 1424: Lâm phàm đối chất với sinh viên

Lâm Phàm nhìn về phía Phó hiệu trưởng: “Tôi muốn hỏi một chút. Hiện tại tôi chỉ nghe thấy đám sinh viên rác rưởi này nói rằng cô gái kia làm ảnh hưởng đến học tập của bọn họ, còn những sinh viên khác thì sao? Các bạn đang nghĩ gì? Mấy bạn đứng xem bên cạnh nói một chút đi, các bạn có cảm thấy ngoại hình cô ấy khiến các bạn không học tập được không?”

“Các bạn phải hiểu rằng, ba năm trước cô ấy vì cứu người mới bị biến thành dáng vẻ như hiện tại.”

Lúc Lâm Phàm nói ra những lời này, sinh viên vây xem đều quay mặt nhìn nhau.

Bỗng có một bạn nam da hơi đen đứng dậy nói.

“Tôi thấy không có bất kỳ ảnh hưởng gì cả. Đúng là lần đầu tiên nhìn thấy sẽ rất kinh sợ, nhưng lần thứ hai thứ ba thì lại khác, lúc đó đã quen rồi nên không ghê như những gì mọi người nói. Tôi thấy không ảnh hưởng.”

Có vẻ bạn nam này đã nín nhịn từ lâu, cậu ta vốn là người có lòng trắc ẩn, tinh thần chính nghĩa. Thế nhưng vì trước đó có quá nhiều ý kiến phản đối khiến cậu ta e dè chưa dám đưa ra ý

kiến, nhưng hiện tại đã có Lâm đại sư ở đây, cậu ta không còn gì phải sợ hết.

Đám người Hàm Yên nghe nói vậy, lập tức liếc mắt nhìn cậu bạn kia, ánh mắt ngập tràn sự tức giận, có người trong đám sinh viên biểu tình đó nhịn không được lên tiếng giận dữ hét:

“Mẹ kiếp, mày học ban nào vậy hả?”

“Tao thấy mày chán sống rồi có phải không?”

Đủ loại tiếng chửi rủa từ trong đám biểu tình phát ra.

Lâm Phàm cười ha ha nói: “Phó hiệu trưởng, trường học của mấy người toàn thu nhận mấy loại học sinh có tố chất du côn thế này à? Nói cách khác, có phải trường này quá thiếu tiền nên mở cửa sau cho đám lưu manh mất dạy này vào học hay không?”

Phó hiệu trưởng nghe vậy mặt xanh lè, giận dữ nói: “Anh đừng có ngậm máu phun người, trường học của chúng tôi tuyển sinh là dựa theo điểm thi, không bao giờ có chuyện đi cửa sau như anh nói, anh để ý câu từ của mình đi.”

Trong nhóm sinh viên vây xem lại có người đứng ra nói.

“Tôi cũng không cảm thấy sự xuất hiện của cô ấy ảnh hưởng gì đến chúng tôi. Hành động của mấy người mới khiến người khác khó chịu buồn nôn đấy. Cô ấy không chủ động gây sự thì mấy người dựa vào đâu đòi đuổi cô ấy ra khỏi trường?”

“Đúng đấy! Cô ấy vào được đây cũng phải đi thi sứt đầu mẻ trán mới được. Để đám người các người học tập giáo dục đúng là phí phạm tài nguyên, lại còn bày đặt mang theo loại ánh mắt kỳ thị như vậy nữa.”

“Việc này là do Hàn Yên khởi xướng, bọn hùa theo bị ướt não à? Loại con gái làm tình nhân bao nuôi của đại gia xấu như heo mập đó mà cũng nguyện ý quỳ xuống theo hầu, bị cô ta sử dụng như hạ nhân mà vẫn tự cho là hãnh diện lắm, đúng là ngu vãi chưởng!”

“Lâm đại sư, chúng tôi đều không có ý kiến gì hết.”

Lâm Phàm cười: “Phó hiệu trưởng, hiện tại ông có muốn nói gì thêm không? Hầu như tất cả sinh viên đều cảm thấy chuyện này rất bình thường, không ảnh hưởng gì đến bọn họ. Ông

thân là Phó hiệu trưởng, chỉ nghe một phía từ đám sinh viên du côn này đã vội vàng quyết định đuổi học người khác. Tôi muốn hỏi chút, đầu óc của ông bị bọn chúng khống chế rồi à? Hay nói đúng hơn, ông lỡ nhận tiền của người khác rồi nên phải cố gắng hoàn thành hả?"

"Anh… anh…" Phó hiệu trưởng bị lời nói của Lâm Phàm chọc giận hoàn toàn.

Đồng thời, trong lòng ông ta cũng thấy hơi chột dạ. Đáng lẽ chuyện này sẽ không xảy ra, nhưng lại bị tên họ Lâm này đoán đúng, ông ta đúng thật là đã nhận tiền để làm việc này.

Sau khi nhận tiền, ông ta cũng nghĩ việc này hơi khó, nhưng sau khi điều tra kỹ càng, ông ta biết cha mẹ Kim Thiện Bình đã ly dị từ lâu. Mỗi người đều có gia đình riêng, vì vậy ông ta cũng không còn do dự nữa.

Khiến cho một đứa con gái trong một gia đình nghèo, không có bối cảnh nghỉ học là chuyện vô cùng đơn giản.

Cho dù học sinh kháng nghị và lên tiếng phản đối, ông ta cũng không sợ.

Dù có làm lớn chuyện, ông ta cũng có lý do để từ chối giải quyết. Lý do là bởi vấn đề cá nhân của học sinh, khiến đại đa số sinh viên phản cảm, khiến mọi người không có tinh thần học tập. Cho nên trường học buộc phải cho học sinh đó nghỉ học.

Mặc dù lý do này không quá thuyết phục, nhưng vẫn có lý.

Ông ta không ngờ mọi chuyện lại xảy ra biến hóa, cái vị Lâm đại sư ở phố Vân Lý chuyên thích xen vào chuyện của người khác đó lại tới tận trường học, khiến ông ta rất tức giận.

Không thể chịu đựng thêm được nữa.

Lúc này, Lâm Phàm nhìn về phía đám sinh viên gây chuyện kia: "Bây giờ cho mấy người một cơ hội nhé, lập tức giản tán toàn bộ, không được hùa theo nữa. Chuyện bạn học Kim Thiện Bình có được tiếp tục ở lại trường học hay không cũng không liên quan gì đến mấy thứ rác rưởi như mấy người, đã nghe rõ chưa?"

Đám người gây chuyện vừa nghe thấy lời này, đều tức giận mắng chửi.

“Cmn, ý anh là sao hả?”

“Anh nghĩ mình là ai?”

“Ôi trời, lần đầu tiên tao muốn đánh người đến như vậy đó!”

“Đồ chó hoang ngu ngốc này!”

Đám sinh viên biểu tình đó điên cuồng mắng chửi.

Chương 1425: Có cô ta thì không có chúng tôi

Lúc này, Phó hiệu trưởng bước đến, ông ta cố nhịn cơn giận, nói: “Lâm đại sư, mời anh ra khỏi trường của chúng tôi ngay lập tức. Đây là kết quả sau khi ban giám hiệu của trường đã thảo luận kỹ càng, anh cũng không có quyền đưa ra ý kiến trong chuyện này, mời anh rời đi ngay lập tức.”

Đám sinh viên gây chuyện hô to: “Đúng vậy, đây là chuyện của trường chúng tôi, người ngoài như anh biết gì mà xen vào? Cút khỏi đây đi!”

“Để cô ta với khuôn mặt đáng sợ đó tiếp tục ở lại trường để dọa chết chúng tôi à?”

“Cút mẹ hết đi, chúng tôi yêu cầu cô ta cút càng nhanh càng tốt!”

Kim Thiện Bình đứng sau lưng Lâm Phàm, nhìn thấy tình cảnh này, tâm trạng càng trở nên tuyệt vọng.

Lâm Phàm nhịn không được, vội đẩy tay Phó hiệu trưởng ra, sau đó quét mắt nhìn đám sinh viên chán ghét đó, tức giận nói: “Đám rác rưởi này, mẹ nó, tao phải đánh chúng mày tàn phế mới hả dạ.”

Lời này vừa nói ra, nào có sinh viên nào chịu được.

“Cmn, anh nghĩ mình là ai? Lại còn đòi đánh tàn phế chúng tôi? Ha ha, anh có tin anh không thể bước chân được ra khỏi cổng trường này hay không?”

Lâm Phàm vẫy vẫy tay: “Được lắm! Tới hết đây đi, xem xem tôi có đánh chết các người thành đồ tàn phế luôn không!”

“Được, ai sợ ai!” Trong số đó có một sinh viên dáng vẻ cao lớn, nổi giận đùng đùng tiến lên, có vẻ người này thường xuyên chơi bóng rổ và luyện tập thể thao. Bọn họ đang muốn đuổi người ra khỏi trường học, tự dưng tên này lại nhảy vào xen ngang, hỏi sao bọn hắn không tức?

Chẳng lẽ bọn họ lại sợ tên này sao?

Đúng lúc này.

Ở cổng trường bỗng tụ tập rất nhiều người.

“Lâm đại sư, anh ở chỗ nào vậy?”

Một đám người từ xa chạy tới, những người này đều là người Thượng Hải, cố ý chạy tới đây sau khi đọc được bài đăng trên weibo của Lâm Phàm.

Đối với chuyện này, bọn họ cũng rất tức giận. Bọn họ cho rằng, đám trẻ ranh này rất quá đáng, không giống cái thời bọn họ học đại học.

Một đám người tiến về phía Lâm đại sư, nhìn chằm chằm đám sinh viên biểu tình ở bên cạnh.

Trong số đó có một một người đàn ông vẻ mặt hung tợn, vén tay áo lên, chỉ thẳng mặt đám sinh viên kia mắng: “Đám rác người các người định làm gì vậy hả? Thích bắt nạt người khác phải không?”

“Học sinh bây giờ khiến người ta vô cùng thất vọng, không rõ hệ thống giáo dục bây giờ ra sao lại đào tạo ra được một đám ngu ngốc này.”

Đám người tiến đến với vẻ mặt hùng hổ dọa người, ai ai cũng tức giận. Lúc nhìn thấy Kim Thiện Bình, bọn họ cũng chỉ hơi sững sờ một chút, nhưng vì đã chuẩn bị sẵn tâm lý từ đầu cho nên họ cũng cảm thấy không quá đáng sợ như người khác nói.

Nhưng bọn họ cũng rõ ràng một điều, tất cả chỉ là người ngoài. Nếu không giải quyết tốt thì những ngày sau rất khó để tưởng tượng ra.

Bọn họ không thể ngày nào cũng đến trường học gây náo loạn được.

Muốn giải quyết triệt để chuyện này, cần phải tìm rõ nguồn gốc.

Lâm Phàm thấy nhiều người tới như vậy, vội vàng nói: "Được rồi, mọi người giữ yên lặng một chút. Hôm nay chúng ta tới đây là muốn giải quyết hoàn toàn chuyện này. Mặc dù chuyện này không liên quan gì đến chúng ta, nhưng nếu đã gặp thì cũng không thể mặc kệ. Cô gái này có lẽ chính là tương lai của nhóm chúng ta."

"Đúng! Lâm đại sư nói không sai, nếu có khả năng giúp đỡ thì chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn."

"Bọn ranh con này khiến người ta ghét thật đấy, lại còn là sinh viên nữa chứ, tôi thấy chúng nó đến cả học sinh tiểu học còn không bằng. Ít nhất, học sinh tiểu học còn hiểu được lễ phép cơ bản."

Đối mặt với nhiều người như vậy, đám sinh viên biểu tình cũng có chút lo sợ.

Phó hiệu trưởng thấy tình huống này, vội hét lớn: "Bảo vệ đâu, bảo vệ đi đâu rồi? Mau báo cảnh sát đi, những người này đột nhập trường học trái phép, phải bắt hết toàn bộ lại."

Lâm Phàm nhìn Phó hiệu trưởng nói: "Tôi hỏi này, là ông kiên quyết bắt cô ấy nghỉ học có phải không?"

Phó hiệu trưởng: "Đây là kết quả được đưa ra sau khi nhà trường thảo luận. Mời mấy người rời khỏi đây ngay lập tức, nếu không chúng tôi sẽ báo cảnh sát."

Đám sinh viên gây chuyện biểu tình cũng vô cùng tức giận, vội lấy điện thoại di động ra: "Báo cảnh sát đi, để cảnh sát tới bắt hết đám người này đi. Dám tới trường chúng ta gây chuyện, lại còn định đánh chúng ta nữa."

"Đúng vậy, báo cảnh sát đi, phải báo cảnh sát ngay lập tức."

Đám sinh viên vây xem xung quanh cũng tức giận nói: "Đám người này vô liêm sỉ quá, cmn, lại còn mặt dày đi báo cảnh sát."

“Ôi, sao tôi lại cùng lũ ngu này lại học cùng trường nhỉ, mất mặt quá!!!”

“Tôi hối hận quá, biết trước đã không ghi danh nhập học cái trường rách này rồi.”

Sự tình dần được đưa lên cao.

Hàn Yên không ngờ lại có nhiều người nguyện ý đứng ra che chở bảo vệ con nhỏ xấu xí đó, trong lòng rất tức giận, vội nói: “Nếu trường không cho cô ta nghỉ học thì chúng tôi sẽ nghỉ học trước.”

“Đúng vậy, chúng tôi nghỉ học. Có cô ta thì không có chúng tôi, mà có chúng tôi thì không có cô ta.”

“Phó hiệu trưởng, chúng em yêu cầu nhà trường phải cho cô ta nghỉ học ngay lập tức.”

Đám sinh viên gây chuyện này như quyết tâm kiên trì, không chịu lùi bước.

Đồng thời, cũng trong lúc này có một số kẻ không ngại lớn chuyện, cũng bắt đầu tham gia.

Chương 1426: Hiệu trưởng trở về

Kim Thiện Bình có vấn đề gì, đám người này cũng không quan tâm. Bình thường bọn họ đều chỉ ở trong ký túc xá chơi game, hoặc không thì ra ngoài quán net, cả học kỳ không nhìn thấy mặt được mấy lần.

Chỉ là lâu lắm mới có một vụ lớn như vậy, bọn hắn cũng muốn tham gia hùa theo.

Dù sao đến lúc điều tra ra, có nhiều người như vậy, trường học có thể xử bọn hắn như nào?

Huống hồ, Phó hiệu trưởng cũng đứng về phía bọn hắn, vì vậy chẳng có gì phải sợ.

Lúc này, Lâm Phàm giận đến mức ngực phập phồng từng cơn, hắn rất muốn ra tay đánh chết đám người ngu ngốc này.

Sân bay Thượng Hải.

“Hiệu trưởng Trần, vất vả cho ngài rồi”.

“Đâu có, có vất vả gì đâu. Được trao đổi với trường Đại học nước ngoài như trường Tư Thản về vấn đề trao đổi sinh viên, tôi thấy khổ mấy cũng rất đáng giá.” Hiệu trưởng Trần khoảng 50 tuổi, vẻ ngoài rất thành thục. Chuyến đi nước ngoài lần này rất thuận lợi, mặc dù thời gian đi hơi dài so với dự tính. Thế nhưng tất cả đều không quan trọng, tất cả đều đã thành công.

“À, Hiệu trưởng Trần, hình như bên trường học xảy ra chuyện rồi.”

Hiệu trưởng Trần sững sờ: “Có chuyện gì vậy?”

“Ngài xem một chút, hình như bên phía trường học có học sinh tổ chức biểu tình, yêu cầu nhà trường cho một học sinh thôi học. Ngay cả vị Lâm đại sư ở phố Vân Lý cũng tham gia vào việc này.”

Hiệu trưởng Trần đã sớm nghe quen về danh tiếng của Lâm đại sư: “Lâm đại sư? Có phải là cái vị Lâm đại sư được ví là họa sĩ thiên tài của quốc gia kia không?”

Hiệu trưởng Trần là người rất thích văn học cổ và thi từ tranh họa. Lúc đó, ông còn cố ý đi bảo tàng thủ đô một chuyến để quan sát các tác phẩm ở đó. Trong đó có một tác phẩm, ngay từ cái nhìn đầu tiên thì ông đã phải thốt lên kinh ngạc, bởi sự xuất sắc của nó.

Từ đó ông cũng bắt đầu tò mò về vị Lâm đại sư này, muốn làm quen với hắn. Mặc dù đối phương còn rất trẻ, nhưng lại có thể sáng tạo ra được một bức họa tuyệt tác như vậy, năng lực chắc chắn rất thâm sâu.

“Đúng vậy, chính là vị Lâm đại sư đó. Hiện tại anh ta cũng đang có mặt ở trường học, đang giằng co cùng với các sinh viên tham gia biểu tình và một vài thầy giáo khác.”

Hiệu trưởng Trần khoát tay, cúi xuống xem video, sau đó vội vàng rời đi. Hiện tại ông phải quay về trường học ngay lập tức.

Ông chỉ ra ngoài công tác có nửa tháng, tại sao lại xảy ra loại chuyện như vậy trong trường học rồi?

Trên xe.

Hiệu trưởng Trần đã hiểu rõ tất cả mọi chuyện, sắc mặt vô cùng khó coi: “Hoang đường, làm càn! Trường đại học Kim

Hạ đã thành lập được 60 năm, trước nay chưa từng xảy ra chuyện như vậy. Là ai? Là ai đồng ý ra quyết định ép học sinh kia nghỉ học vậy hả?"

Giọng nói nghiêm túc, tỏ rõ sự tức giận ẩn chứa bên trong.

Khiến các nhân viên có mặt lúc đó hoàng sợ theo, vội nói: "Hiệu trưởng, đây là quyết định do phó hiệu trưởng Dương đưa ra ạ."

"Dương Dân? Hắn ta có quyền gì mà dám quyết định chuyện này hả? Từ khi thành lập trường đại học Kim Hà đến nay, tôn chỉ duy nhất của chúng ta chính là giáo dục học sinh. Nếu học sinh phạm phải tội lớn, cũng phải dựa vào tình huống mà xử lý, cố gắng cho người đó một cơ hội để hối cải sửa chữa sai lầm. Mà tình huống của sinh viên này lại khác hoàn toàn, chỉ vì có ngoại hình đáng sợ mà bắt người ta nghỉ học, mấy người nói cho tôi biết, ai là người đưa ra cái luật này vậy hả?"

"Hiệu trưởng Trần, bạn học sinh này tên là Kim Thiện Bình. Ngoại hình của cô ấy trở nên như vậy cũng bởi vì cách đây ba năm, nhà hàng xóm của cô ấy xảy ra hỏa hoạn, cô ấy đã không màng tính mạng mà xông vào đám cháy cứu đứa bé trong nhà đó ra, cuối cùng bị bỏng khiến cho ngoại hình trở nên khó coi như hiện tại."

Hiệu trưởng Trần nghe vậy càng tức giận hơn: "Có học sinh tốt đẹp như vậy theo học, trường đại học Kim Hà chúng ta cầu còn không được, đã không công khai tuyên dương thì thôi, lại còn ép người ta nghỉ học. Mau lái xe nhanh lên, tôi muốn đến trường ngay lập tức, để tôi xem xem, là ai có lá gan lớn như vậy, dám làm chuyện đó trước mắt tôi."

"Vâng!" Tài xế tăng nhanh tốc độ.

Anh ta là tài xế, lúc nghe được chuyện này cũng cảm thấy rất tức giận. Anh ta không ngờ trong trường học lại có những học sinh như vậy. Điều khiến anh ta bất ngờ hơn chính là, ban lãnh đạo của trường học tại sao lại đồng ý yêu cầu của những sinh viên cố tình gây sự đó.

……

Trường đại học Kim Hà.

Không khí lúc này vô cùng ngột ngạt, căng thẳng.

Kim Thiện Bình rất biết ơn đám người Lâm đại sư, nhưng lúc này cô ấy không còn cách nào khác, vội đứng dậy nói: "Lâm đại sư, không cần cãi nhau nữa đâu, em đồng ý yêu cầu nghỉ học của nhà trường."

"Không được, tôi không đồng ý." Lâm Phàm trực tiếp cắt ngang, chuyện xảy ra ngày hôm nay, dù có mất ăn mất ngủ thì hắn cũng quyết chiến đấu tới cùng với đám người kia.

Sinh viên vây xung quanh xem cũng bắt đầu nhốn nháo nói.

"Bạn học Kim, cô không cần phải nghỉ học đâu, chúng tôi luôn chào đón cô."

"Đúng vậy, chúng tôi không cảm thấy cô ảnh hưởng gì đến chúng tôi cả, chúng tôi đồng ý kết bạn với cô."

Đám sinh viên gây chuyện biểu tình thấy vậy, vội ầm ĩ chen lời.

"Kim Thiện Bình, nếu tôi mà là cô chắc chắn sẽ không mặt dày tiếp tục ở lại trường học đâu."

"Mấy người kia biết gì mà nói, cô ta cũng đã đồng ý nghỉ học rồi các người còn muốn cãi cái gì?"

"Đúng vậy!"

……

Chương 1427: Quyết định của hiệu trưởng

Kim Thiện Bình đứng dậy nói: "Tôi thật sự rất xin lỗi mọi người, vì sự xuất hiện của tôi mà khiến mọi người hoảng sợ đến như vậy. Tôi hiểu rồi, tôi đồng ý nghỉ học, sau này sẽ không tiếp tục khiến mọi người sợ hãi nữa." Sau đó lại quay về phía mấy người Lâm Phàm, cúi đầu thật sâu bày tỏ lòng cảm ơn: "Cảm ơn Lâm đại sư và những bạn học khác rất nhiều. Em đã suy nghĩ kỹ rồi, em quyết định nghỉ học. Cảm ơn mọi người đã giúp đỡ em."

"Tôi nói không được là không được." Lâm Phàm nổi giận, sau đó nhìn về phía đám sinh viên gây chuyện nói: "Mả mẹ nó, cái bọn điên này, mấy đứa mày chính là rác rưởi! Ông đây hận

không thể đánh què chân mấy kẻ não tàn như bọn mày, không ngờ trong trường học lại có đám người bẩn thỉu như vậy tồn tại, đúng là khiến người khác tức điên mà!"

"Anh có ý gì hả? Tên họ Lâm kia, đừng tưởng bản thân có chút danh tiếng là bọn tôi phải sợ anh nhé. Chuyện này chúng tôi có lỗi gì à? Chúng tôi cũng bị cô ta dọa sợ gần chết đấy!"

"Đúng vậy, sao anh không xem một chút thông tin trên mạng đi, xem xem đã có bao nhiêu người bị cô ta dọa sợ rồi?"

……

Hiện trường tranh cãi nảy lửa.

Cơn giận của Lâm Phàm đã lên tới đỉnh điểm, chỉ muốn đập chết đám sinh viên ngu ngốc này. Nhưng hắn vẫn phải cố nhẫn nhịn, không vội, mọi chuyện từ từ sẽ đến. Nếu không giải quyết chuyện này ổn thỏa, hắn chắc chắn sẽ không bỏ qua.

"Mấy người đang làm gì vậy hả?"

Đúng lúc này, một giọng nói tức giận từ nơi xa truyền đến.

Mọi người nhìn thấy người vừa tới, ai ai cũng kinh ngạc.

"Là Hiệu trưởng Trần!"

Phó hiệu trưởng nhìn thấy Hiệu trưởng Trần cũng ngây ngẩn cả người, ông ta không ngờ Hiệu trưởng lại trở về nhanh như vậy.

Vốn đây chỉ là một chuyện nhỏ, từ trước đến nay vẫn luôn do mấy người bọn hắn phụ trách, sao bây giờ lại kinh động đến cả Hiệu trưởng rồi?!

Hiệu trưởng Trần sắc mặt âm trầm đi tới. Sau khi trở lại trường học, ông đã nghe thấy mấy lời nói của đám sinh viên gây sự. Nếu không phải chính tai mình nghe thấy, ông thật không dám tin, sinh viên của trường lại dám nói những câu như vậy.

Nhìn thấy Lâm Phàm đứng một bên, Hiệu trưởng Trần vội vàng đi tới, đưa tay ra: "Chào Lâm đại sư, tôi là Hiệu trưởng của trường đại học Kim Hạ vừa mới đi công tác nước ngoài về. Đối với chuyện vừa xảy ra, tôi thực sự rất xin lỗi, khiến anh chê cười rồi."

Lâm Phàm ban đầu rất tức giận với người mang chức vị Hiệu trưởng này, nhưng khi nhìn thấy hành động của Hiệu trưởng, rất giống với kiểu vừa biết chuyện. Hắn cũng bình tĩnh hơn, gật đầu một cái đáp: "Hiệu trưởng Trần, trường đại học Kim Hạ của ông thực sự khiến tôi rất thất vọng. Mặc dù không phải là trường nằm trong top 100 trường nổi tiếng, nhưng cũng chiếm một vị trí khá quan trọng trong nền giáo dục."

Hiệu trưởng Trần liên tục nói xin lỗi, việc này là lỗi của bên ông. Không cần suy nghĩ nhiều về những gì xảy ra trong câu chuyện, chỉ cần dựa vào lý do muốn đuổi học sinh viên, ông ta chắc chắn sẽ không đồng ý với quyết định và hành động đó.

Dương Dân tiến lại gần: "Hiệu trưởng, việc này…"

Hiệu trưởng Trần quay lại lườm hắn chằm chằm, không muốn nói chuyện với ông ta. Sau đó xoay người nhìn về phía đám sinh viên tổ chức biểu tình và một vài giáo viên đứng cạnh đó rồi nói: "Ghi lại danh sách tất cả những sinh viên này cho tôi."

Bây giờ Hiệu trưởng lên tiếng, giáo viên nào dám phản kháng.

Hàn Yên mở miệng nói: "Hiệu trưởng Trần, chúng em không đồng ý. Cô ta ở lại trường học sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến tinh thần học tập của bọn em, chúng em yêu cầu nhà trường cho cô ta nghỉ học ngay lập tức."

"Đúng vậy, Hiệu trưởng, chúng tôi không đồng ý cho cô ta ở lại trường học."

"Có cô ta thì không có chúng em, có chúng em thì không có cô ta."

Đám não tàn này đến bây giờ vẫn chưa nhìn rõ tình huống, vẫn kiên quyết cho rằng bọn chúng có nhiều người như vậy, có thể quyết định được mọi chuyện.

Một thầy giáo ghi chép lại danh sách sinh viên rồi nộp lên.

Hiệu trưởng Trần liếc mắt nhìn một lượt, sau đó tức giận nói: "Từ khi thành lập trường đại học Kim Hạ đến nay, nhà trường vẫn luôn tuân thủ theo quy tắc trồng người. Dựa theo nội quy của trường học, dù là sinh viên nghèo hay giàu có, chỉ cần có quyết tâm học tập thì trường đại học Kim Hạ luôn hoan nghênh chào đón. Nhưng ngược lại, đối với những sinh viên thiếu hụt về nhân phẩm, dù có là Trạng nguyên, có được biết

bao khen thưởng đi chăng nữa thì trường đại học Kim Hà của chúng ta cũng tuyệt đối không thu nhận. Vì vậy, đối với yêu cầu của mấy người, để tôi nói cho mấy người rõ, bạn học Kim Thiện Bình sẽ tiếp tục học tập tại trường học, còn đám sinh viên mấy người, tôi tuyên bố thẳng ở đây. Từ bây giờ mấy người đã bị đuổi học, hành vi trơ trẽn của cả nhóm khiến trường học rất tức giận và không thể chấp nhận được."

"Phó hiệu trưởng Dương, bản thân ông là phó hiệu trưởng của trường học, nắm giữ chức vị vô cùng quan trọng, vậy mà lại có những hành động không công bằng. Tôi thật sự rất nghi ngờ năng lực và nhân phẩm của ông, vì vậy. Từ giây phút này, tôi tuyên bố gỡ bỏ chức vụ của ông, và ông sẽ tiếp nhận điều tra từ phía nhà trường."

Chương 1428: Thích xen vào chuyện của người khác

Những lời này vừa được Hiệu trưởng Trần nói ra, phó hiệu trưởng Dương sụp đổ.

Sắc mặt đám sinh viên gây chuyện tái nhợt, nào còn thần sắc ngang ngạnh làm càn như lúc trước.

"Em không muốn bị đuổi học, em sai rồi! Em chỉ muốn tham gia náo nhiệt chút thôi, em cũng không muốn bạn ấy phải nghỉ học thật mà."

"Hiệu trưởng, ngài có thể cho bọn em một cơ hội được không?"

"Em không thể nghỉ học được, nếu không em sẽ bị gia đình đánh chết mất!"

"Hu hu hu Hiệu trưởng, xin ngài đừng làm vậy, đừng cho bọn em nghỉ học, bọn em biết lỗi rồi ạ!"

Có một vài giáo viên vội tiến lên nói đỡ: "Hiệu trưởng, trong số này cũng có bạn là quán quân của cuộc thi tranh tài toán học quốc tế, ngài xem …"

Hiệu trưởng Trần không cần suy nghĩ, trực tiếp khoát tay: "Trường chúng ta không cần quán quân có nhân phẩm như vậy!"

Sau đó đi tới trước mặt Kim Thiện Bình: “Bạn học Kim, rất xin lỗi! Từ xưa đến nay, trường học chưa từng kỳ thị bất kỳ ai, mong em sẽ không vì chuyện này mà có thành kiến với trường học nhé.”

Kim Thiện Bình ngây ngốc đứng im tại chỗ, cô vẫn không rõ chuyện gì đang xảy ra, hoàn toàn mơ hồ.

Lâm Phàm giơ ngón cái lên: “Hiệu trưởng Trần, ông thật sự chính là Hiệu trưởng có tâm nhất trong ngành giáo dục này!”

“Lâm đại sư, nếu tôi là người Hiệu trưởng có tâm duy nhất mà anh nhận thấy thì đây có lẽ chính là nỗi buồn của ngành giáo dục đó. Nếu không có Lâm đại sư, chỉ sợ mọi chuyện sẽ xảy ra đến mức không kịp cứu chữa.” Hiệu trưởng Trần cười khổ nói.

Lâm Phàm cười cười: “Hiệu trưởng Trần, đúng là chuyện này không liên quan gì tới tôi, nhưng nếu tôi không đến thì chưa chắc ông đã biết để giải quyết chuyện này một cách công bằng đến vậy.”

“Haizz, chỉ tiếc cho bạn học Kim kia thôi.” Hiệu trưởng Trần nói.

Lâm Phàm: “Thật ra lần này tới đây, tôi còn có một chuyện khác cần làm, chính là vấn đề ngoại hình của bạn học Kim, tôi có thể chữa khỏi cho cô ấy.”

Khi Lâm Phàm nói ra những lời này, toàn bộ mọi người ở xung quanh đều ngây ngẩn.

Kim Thiện Bình càng không dám tin, nhìn chằm chằm về phía Lâm Phàm.

Đám sinh viên gây chuyện nghe phán quyết vậy, sắc mặt trắng bệch, kêu cha gọi mẹ không ngừng, bọn hắn không ngờ sẽ bị nhà trường đuổi học.

Còn nữ thần Hàn Yên thì bị dọa đến nỗi không thốt nên lời.

Những sinh viên vây xung quanh hóng chuyện hưng phấn vỗ tay. Bọn họ cũng rất ghét đám sinh viên gây chuyện kia, bây giờ báo ứng đã tới, khiến tinh thần họ vô cùng sảng khoái.

Kim Thiện Bình không dám tin nhìn về phía Lâm Phàm hỏi: “Em thật sự có thể thay đổi được ngoại hình sao?”

Trong lòng Lâm Phàm cũng không nắm chắc hoàn toàn, nhưng bản thân là người biết luyện đan thì làm sao không biết rõ hiệu quả, sau đó gật đầu đáp: ""Đúng vậy, tin tôi đi, mọi chuyện sẽ ổn thôi. Em có biết cửa tiệm của tôi ở đâu không?"

"Biết, biết ạ!" Kim Thiện Bình lập tức gật đầu, cả người ngập tràn sự vui vẻ kích động, cô có cảm giác vận may tự nhiên rơi xuống đầu mình.

"Vậy được, tầm xế chiều ngày mai em qua đó, tôi sẽ giúp em." Lâm Phàm nói.

Kim Thiện Bình không biết nên nói gì tiếp, có lẽ cô vẫn đang hoài nghi sự chân thật của chuyện này. Nhưng đối với Lâm đại sư, cô ấy vẫn có một sự tin tưởng nhất định.

Lâm Phàm có rất nhiều thân phận, trong đó có cả danh hiệu thần y.

Sự tin tưởng của cô đối với Lâm Phàm đã đạt đến đỉnh cao.

Chuyện của đại học Kim Hà đã gần như kết thúc. Đối với người khác, chuyện này cũng chỉ là chuyện nghe thấy, không liên quan đến bản thân, biết và để trong lòng là được. Dù sao loại chuyện này cũng không xảy ra trên người mình, nhưng đối với Lâm Phàm lại khác, nếu đã gặp thì chắc chắn sẽ giúp.

Đừng hỏi vì sao hắn lại thích xen vào chuyện của người khác như vậy.

Dù sao thì hắn rất thích việc đó, nếu không phục thì có giỏi đến đây đánh hắn đi!

Người dân trong thành phố đến đây xem, khá hài lòng với kết quả này, họ cảm thấy Hiệu trưởng của trường học rất tốt.

Lâm Phàm nhìn về phía mọi người, nói: "Cảm ơn mọi người đã đến đây trợ giúp. Gặp chuyện bất bình, có thể không nói lời nào, nhưng làm ơn đừng châm ngòi thổi gió, thêm củi vào lửa. Lần này, mọi người nguyện ý đến đây giúp đỡ, tôi thực sự rất cảm ơn tấm lòng của mọi người."

Nghe đến đây, người dân đến xem không khỏi nở nụ cười.

"Lâm đại sư, lời này của anh không đúng rồi, lại còn cảm ơn chúng tôi nữa! Loại chuyện này, dù ai gặp cũng không thể làm ngơ được!"

“Đúng vậy, kể từ khi bắt đầu theo dõi Lâm đại sư, tôi cảm thấy cuộc sống của mình trở nên có ý nghĩa hơn, lòng chính nghĩa can đảm cũng bắt đầu sống lại.”

“Ha ha ha. Tôi cũng vậy! Tôi phát hiện bản thân cũng bắt đầu thích xen vào chuyện của người khác, gặp phải chuyện bất bình sẽ tiến lên nói hai câu, lần trước còn suýt nữa bị người ta đánh!”

Đối với bọn họ, có thể giải quyết chuyện lần này một cách hoàn mỹ như vậy thì trong lòng họ cũng rất đắc ý. Mặc dù bản thân họ không có giúp được gì quá nhiều, nhưng ít nhất cũng tham gia.

Chương 1429: Phóng viên chặn cổng

Hiện tại, Lâm Phàm cảm thấy rất vui, xem ra bản thân hắn khởi xướng chuyện này rất tốt, cuối cùng thì người dân nơi đây cũng bắt đầu cảm nhận được sức mạnh của lòng chính nghĩa.

Sau này, phải dũng cảm hơn để bước tiếp trên con đường chính nghĩa, không được phép lùi bước.

“Hiệu trưởng Trần, tôi không quấy rầy ông nữa.” Lâm Phàm nói.

Hiệu trưởng Trần gật đầu đáp: “Lâm đại sư, chuyện lần này tôi sẽ điều tra cẩn thận, sẽ cho mọi người một câu trả lời thỏa đáng.”

Chuyện lần này có ảnh hưởng khá lớn, thậm chí có thể coi đây chính là một vết nhơ.

Ông Hiệu trưởng của trường, đương nhiên sẽ không mặc kệ không lo được.

“Được, vậy tôi đi trước nhé.” Lâm Phàm cười nói, sau đó chuẩn bị rời đi.

Chỉ là, lúc Lâm Phàm chuẩn bị ra khỏi trường học, đám sinh viên ban nãy gây chuyện tiến đến kêu cha gọi mẹ cầu khẩn hắn.

“Lâm đại sư, anh nói giúp chúng tôi một chút đi, chúng tôi thực sự biết sai rồi.”

“Em không thể bị đuổi học được, nếu cha mẹ biết chuyện, chắc chắn em sẽ bị tẩn cho nhừ xương.”

“Hu hu hu. Em hối hận rồi, tại sao em lại tham gia vào đám biểu tình đó chứ!”

Đám người lúc trước ầm ĩ gây chuyện, lúc này đây ai ai cũng sợ hãi tái xanh mặt.

Trước khi xảy ra chuyện này, bọn họ vẫn còn vênh váo hung hăng, không coi ai ra gì, cố gắng dồn người khác vào bước đường cùng. Bọn họ nào ngờ mọi chuyện lại thay đổi chóng mặt, tất cả lại xảy ra trên người mình.

Bị đuổi học!

Đây chính là chuyện lớn và vô cùng nghiêm trọng.

Lâm Phàm liếc nhìn đám sinh viên này, cười lớn. Lại còn muốn hắn nói đỡ sao? Con mẹ nó, nằm mơ giữa ban ngày à? Sau đó mặc kệ bọn chúng, quay người dứt khoát rời khỏi đây.

Hắn không quan tâm đám sinh viên này sẽ ra sao, cũng không rảnh mà ở lại tiếp tục nghe bọn chúng lải nhải. Lúc dồn người khác vào đường cùng, bọn chúng kích động thế nào, bây giờ chuyện rơi xuống đầu mình, phải để bọn chúng tự mình trải nghiệm cảm giác rơi xuống địa ngục mới được.

Muốn hắn đi nói giúp sao? Nằm mơ! Chỉ có thánh mẫu xuất hiện mới nói chuyện giúp bọn hắn thôi.

Đương nhiên, loại chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra.

Đến cổng trường học.

Bảo vệ nhìn thấy bóng dáng Lâm đại sư đi ra, vội vàng giơ ngón cái lên, ra hiệu hắn làm rất tốt!

Lâm Phàm cười cười với đối phương, cũng giơ ngón cái lên đáp lại, bày tỏ ý đối phương cũng đã làm rất tốt.

Không chỉ để hắn đi vào trường, mà còn cho phép cả mấy người dân trong thành phố tiến vào cùng, tấm lòng của người bảo vệ này chắc chắn rất chính nghĩa.

Thế nhưng, bây giờ hắn muốn rời đi cũng không dễ như vậy.

Bên ngoài cổng trường đã có rất nhiều phóng viên vây xung quanh.

Bảo vệ ngăn phóng viên ở bên ngoài, không cho bọn họ tiến vào trong trường. Đơn giản vì không muốn trường học chịu ảnh hưởng quá lớn.

Mặc dù hắn chỉ là một bảo vệ quèn, nhưng cũng biết rõ một điều. Nếu để đám phóng viên này săn được tin rồi đăng linh tinh lên báo, đến lúc đó rất khó giải quyết mọi chuyện.

Đám phóng viên chờ bên ngoài từ rất lâu, lúc bọn họ nhận được tin Lâm đại sư đến trường học đã vội vàng đuổi theo tới.

Bọn họ đều muốn phỏng vấn bằng được Lâm Phàm, lấy được tin mới nhất càng sớm càng tốt.

Chỉ là họ không ngờ, bảo vệ của trường học lại không cho bọn họ vào, điều này khiến bọn họ rất sốt ruột, lo lắng không chờ nổi.

Lúc này, các phóng viên cất tiếng hô.

“Lâm đại sư ra rồi kìa.”

Tất cả phóng viên đều đưa mắt nhìn, mặc dù không rõ tình hình mọi chuyện như thế nào, nhưng thấy được bóng dáng của Lâm đại sư thì chắc chắn có thể đăng được tin.

Lâm Phàm không ngờ lại có nhiều phóng viên đến vậy, bất đắc dĩ thở dài một hơi, xem ra hắn rất khó có thể an toàn rời khỏi đây.

Nếu không thỏa mãn yêu cầu của đám phóng viên này, muốn đi sao? Đúng là chuyện nằm mơ giữa ban ngày.

Dù có chạy cũng đừng mong trở về phố Vân Lý an toàn.

Ngay lúc Lâm Phàm còn đang xem xét suy nghĩ, các phóng viên đã chạy vội tới, vậy xung quanh, đưa micro, điện thoại tới trước mặt Lâm Phàm để chuẩn bị sẵn sàng phỏng vấn.

“Lâm đại sư, xin hỏi hiện tại mọi chuyện như thế nào rồi?”

“Nữ sinh kia vì một trận hỏa hoạn mà ảnh hưởng đến nhan sắc, kết quả cuối cùng xử lý như nào?”

“Lâm đại sư, anh có trao đổi gì với bên phía trường học không? Cuối cùng trường học đã đưa ra biện pháp xử lý như thế nào?”

“Lâm đại sư, xin hỏi anh có quan hệ gì với nữ sinh kia? Tại sao anh phải ra mặt giúp đỡ cô ấy?”

Câu hỏi được đưa ra liên tục không ngừng, khiến Lâm Phàm rất bất đắc dĩ, có rất nhiều câu hỏi hắn không biết phải trả lời như nào.

Sau đó trực tiếp khoát tay: “Mọi người yên tĩnh một chút, mọi người hỏi nhiều vấn đề như vậy thì tôi trả lời bằng cách nào? Tôi trả lời lần lượt từng câu có được không?”

Lâm Phàm thật sự bó tay. Đối diện với những câu hỏi của phóng viên, tốt nhất vẫn nên trả lời một hai câu nhằm thỏa mãn tinh thần của đám phóng viên trước. Nếu không họ sẽ suy đoán lung tung, đến lúc đó quỷ mới biết chuyện gì sẽ xảy ra.

…

Chương 1430: Tôi không đồng ý những gì anh vừa nói

“Câu hỏi đầu tiên, mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa. Đây là do có một số người trong nội bộ đại học Kim Hạ tự ý quyết định, hiệu trưởng Trần vừa đi công tác nước ngoài về sau khi biết chuyện cũng đã rất tức giận, cách chức và tiến hành điều tra một số người phụ trách có liên quan ngay tại chỗ.”

“Còn bạn học Kim Thiện Bình vẫn sẽ tiếp tục ở lại trường học tập. Toàn bộ sự việc, ngày mai tôi sẽ giúp cô ấy giải quyết.” Lúc này, dù sao Lâm Phàm cũng phải nói một vài chuyện, nếu không rất khó để thoát thân.

“Còn những chuyện khác, tôi chỉ nói đơn giản thôi. Tôi không có bất cứ quan hệ gì với bạn học này. Nguyên nhân tôi tới trường đại học Kim Hà chỉ đơn giản vì tôi thích xen vào chuyện của người khác mà thôi. Những người dân xung quanh đây cũng giống tôi, cũng vì không quen nhìn chuyện ức hiếp người quá đáng này mà tới đây trợ giúp tạo áp lực.”

“Tại đây tôi cũng muốn nói rõ một chút. Trường đại học Kim Hà khá tốt, đặc biệt là hiệu trưởng Trần, là một người chuẩn mực đạo đức cao. Tôi rất vui vì đại học Kim Hà có một vị hiệu trưởng như vậy, tôi cũng muốn quảng cáo một chút. Nếu có học sinh nào vẫn đang băn khoăn trong việc chọn trường, có thể suy nghĩ một chút về đại học Kim Hà. Tôi cam đoan, mọi người theo học ở đây sẽ không hối hận đâu.”

Giờ khắc này, Lâm Phàm bắt đầu thổi phồng quảng cáo một chút về trường học.

Vị hiệu trưởng Trần này thật sự rất tốt, chém gió thổi phồng một chút cũng không quá chút nào.

Phóng viên vội vàng ghi chép lại, khá hài lòng với kết quả này.

Bọn họ rất quan tâm chuyện này, ai cũng có lòng thương người. Đối với bạn học Kim Thiện Bình, bọn họ cảm thấy cô bé khá đáng thương. Chỉ vì một việc tốt mà khiến khuôn mặt bị hủy hoàn toàn, hiện tại còn bị bạn bè xa lánh ghét bỏ, còn bị nhà trường yêu cầu thôi học. Bọn họ rất ghê tởm với những hành động thiếu đạo đức như vậy.

Vì vậy, tự nhiên họ cũng không có cái nhìn tốt đẹp về đại học Kim Hà.

Thế nhưng mọi chuyện cuối cùng cũng đã được giải quyết ổn thỏa, điều này khiến bọn họ rất vui vẻ.

Chỉ là, phóng viên lại phát hiện ra một vấn đề.

“Lâm đại sư, xin hỏi một chút, anh chuẩn bị làm thế nào để giúp đỡ bạn học Kim khôi phục lại nhan sắc vậy? Theo những gì chúng tôi nhận được thì dung mạo của cô ấy đã bị bỏng rất nghiêm trọng, dù có là bệnh viện có tay nghề chỉnh hình cao nhất cũng chưa chắc đã làm được điều đó.”

Đây cũng là vấn đề mà tất cả phóng viên đều muốn biết.

Lâm Phàm cười thần bí: “Vấn đề này tôi nghĩ nên để mấy ngày nữa rồi tôi sẽ trả lời thì tốt hơn. Đương nhiên, tôi cũng không nắm chắc 100%, nhưng hy vọng vẫn khá lớn. Tôi cũng không dám ở đây ba hoa bốc phét nhiều, để đến lúc thành công rồi nói cũng không muộn.”

Lúc này, một người phóng viên khác vội vàng hỏi: “Lâm đại sư, còn một vấn đề cuối cùng nữa, nhà trường quyết định xử lý đám sinh viên gây chuyện kia như thế nào?”

Lâm Phàm do dự một chút, vấn đề này hơi phức tạp: “Cái này thật sự rất khó trả lời, còn phải xem bên phía đại học Kim Hạ quyết định xử lý như thế nào. Nhưng trước mắt, cách xử lý đầu tiên chính là cho những sinh viên đó nghỉ học.”

Phóng viên nghe xong lập tức ồ lên kinh ngạc, nếu cho nhiều học sinh nghỉ học như vậy, chắc chắn sẽ có ảnh hưởng rất lớn.

“Lâm đại sư, anh cảm thấy biện pháp xử lý này như thế nào?”

Lâm Phàm: “Hợp tình hợp lý, tôi cảm thấy bên phía nhà trường xử lý như vậy rất đúng, tôi đồng ý cả hai tay.”

Phóng viên: “Lâm đại sư, biện pháp xử lý này ảnh hưởng rất nhiều đến nhóm sinh viên biểu tình, nói không chừng sẽ ảnh hưởng đến tư duy suy nghĩ của thế hệ sau.”

Lâm Phàm lắc đầu: “Vị đồng chí phóng viên này, tôi không đồng ý với những gì anh vừa nói. Đối với những sinh viên thiếu hụt phẩm chất đạo đức này, tôi cảm thấy bọn họ nên về nhà đăng ký học một khóa tư tưởng đạo đức trước thì hơn. Nếu để bọn họ ra ngoài xã hội, tiếp tục kế thừa sự nghiệp giáo dục, dựa vào phẩm hạnh của họ thì anh nghĩ sẽ đào tạo được bao nhiêu người có cùng phẩm hạnh đó đây? Được rồi, mọi chuyện đến đây thôi, tôi còn có việc gấp phải về trước.”

Cũng không đợi các phóng viên nói thêm điều gì, Lâm Phàm vội vàng rời đi trước.

Phóng viên vẫn còn rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng tình huống trước mắt chỉ sợ có hỏi cũng không được cái gì.

Họ cảm thấy hơi đáng tiếc.

Nhưng vẫn may, người vẫn còn bên trong trường học. Bọn họ có thể phỏng vấn sinh viên của trường một chút, chắc chắn sẽ thu được chút tin tức khác.

Trên xe.

Lâm Phàm cảm thấy phóng viên quá điên cuồng, nhưng dù sao cái nghề phóng viên này cũng khá ổn.

Cũng có nhiều chuyện nhờ có phóng viên đưa ra ánh sáng thì mọi người mới biết và coi trọng.

Mặc dù thi thoảng cũng có những phóng viên rất đáng ghét khiến người khác khó chịu, nhưng chung quy lại, các phóng viên vẫn có những đóng góp khá tích cực.

Chương 1431: Xã hội không cần loại người có phẩm chất thấp kém

Tại phố Vân Lý.

Khi Lâm Phàm trở lại cửa hàng, các ông chủ của những cửa hàng xung quanh vội vàng chạy tới vây quanh.

Lão Lương rất quan tâm chuyện này, vội hỏi: "Ông chủ nhỏ, chuyện thế nào rồi?"

Bọn họ đều đã nghe qua chuyện này nên ai ai cũng rất quan tâm, muốn biết kết quả như thế nào.

Lão Trương: "Đám sinh viên này quá đáng quá, sao chúng dám làm ra chuyện như vậy chứ?"

Điền Thân Côn thở gấp mấy hơi, nói: "Nếu mà đứng ở trước mặt tôi, tôi đảm bảo sẽ cho chúng một chưởng, đập đến chết thì thôi."

Đoàn người ai ai cũng 'mồm năm miệng mười' hỏi tới hỏi lui, Lâm Phàm cũng cười cười đáp: "Được rồi, không có chuyện gì đâu, tất cả đều đã được giải quyết ổn thỏa rồi."

Ngô U Lan tò mò hỏi: "Anh Lâm, đến cùng thì chuyện này được giải quyết như thế nào vậy?"

Lâm Phàm cười đáp: "Chuyện này phải kể lại từ đầu mới được."

Thấy mọi người đều tò mò hứng chuyện, Lâm Phàm cũng không giấu diếm, vui vẻ kể lại mọi chuyện.

Sau khi mọi người nghe hết đầu đuôi câu chuyện, ai ai cũng thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt đều ngập tràn sự thoải mái.

"Tôi nói rồi mà, chỉ cần có cậu ra mặt thì chắc chắn sẽ giải quyết được." Điền Thần Côn khó lắm mới thấy có một lần cất

tiếng khen ngợi. Mặc dù ông đã có tuổi nhưng tinh thần vẫn còn rất minh mẫn, mãi mãi tuổi mười tám.

Luôn mang trong mình một trái tim chính nghĩa bất khuất.

Triệu Chung Dương cười nói: "Thần Côn cũng được phết đấy chứ!"

Điền Thần Côn trừng mắt liếc hắn một cái: "Cậu mau cút ngay cho tôi, khoảng thời gian này tôi không muốn nhìn thấy cậu một lần nào nữa hết."

Xem tình trạng hai người này, chỉ sợ lại có chuyện gì vừa xảy ra. Có lẽ là chuyện của đêm hôm đó, không được như ý của Thần Côn.

Triệu Chung Dương cười lớn: "Thần Côn, ông có thái độ gì vậy hả? Không tán được gái lại quay sang trách tôi à?"

Điền Thần Côn không muốn nhiều lời, đêm hôm đó ông đã bỏ hết tiền vốn, cuối cùng cũng không nhận lại được gì. Giống như việc trả tiền cơm vậy, trả xong thì sẽ không còn bất kỳ quan hệ gì với ông ta nữa.

"Ha ha ha …" Lâm Phàm không nhịn được cũng bật cười ha hả.

Hôm sau.

Tin tức được đưa ra.

'Bạn học Kim Thiện Bình được ở lại trường tiếp tục học, những sinh viên tham gia biểu tình đều bị nhà trường cho nghỉ học.'

'Gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, Lâm đại sư ra tay chính nghĩa gây nên hiệu ứng mắt xích. Xin hỏi xã hội này có cần anh hùng không?'

'Mọi người cảm thấy cách xử lý nhóm sinh viên biểu tình của trường đại học Kim Hà là đúng hay sai?'

'Viện trưởng Trần đã nói, chắc chắn sẽ xử lý nghiêm minh chuyện này, quyết không nhân nhượng.'

'Trường đại học Kim Hà cần sinh viên có nhân phẩm tốt đẹp chứ không phải sinh có nhân phẩm thấp kém.'

……

Đủ loại tin tức tiêu đề được báo chí đăng tải.

Tạo ảnh hưởng rất lớn trên khắp các trang mạng.

Nhưng đối với cư dân mạng, chuyện này đã vô cùng hot.

“Quá đỉnh… Đại học Kim Hà hãy xử lý thật tốt chuyện này.”

“Tôi cảm giác chuyện này có lẽ do Lâm đại sư nhúng tay mới được giải quyết gọn gàng như vậy. Loại tính cách nghĩa hiệp này chắc tôi phải phấn đấu cả một đời mất.”

“Tôi không đùa đâu, hôm qua lúc đọc được tin tức này, tôi bị chọc tức gần chết đấy. Không ngờ kết quả giải quyết hôm nay lại giúp tôi kéo dài được chút hơi tàn này thêm một khoảng thời gian nữa rồi.”

“Bên phía trường đại học Kim Hà xử lý chuyện này hơi nặng thì phải. Đuổi học, đây không phải chuyện đùa đâu, sẽ ảnh hưởng đến cả một đời người đó.”

“Ha ha ha, bây giờ bạn vẫn còn tâm trạng thương xót đám người đó à? Sao lúc đầu bọn chúng không cân nhắc đến người khác đi, lúc đuổi người ta ra khỏi trường sảng khoái lắm mà, bây giờ chuyện xảy ra trên người mình, để bọn họ nếm thử mùi vị đó đi.”

“Tôi rất thích hóng mấy chuyện như thế này, mấy tên ngu ngốc đó chịu trừng phạt xử lý như vậy là rất đúng.”

“Xã hội cũng không cần những người có phẩm chất thấp kém như vậy, tôi thấy đám người đó nên về nhà đăng ký học lại một khóa học về tư tưởng đạo đức đi.”

Trên weibo.

Trang weibo cá nhân của Lâm Phàm cũng nhận được rất nhiều lượt truy cập, bình luận. Hầu hết cư dân mạng đều cảm thấy hài lòng với cách xử lý này.

Vốn lúc đầu, khi nghe tin Lâm đại sư sẽ đích thân đến tận trường để giúp đỡ đòi lại công bằng cho bạn học nữ kia, bọn họ còn cảm thấy chuyện này rất khó. Nhưng ai ngờ, chuyện này lại được giải quyết êm đẹp như vậy.

Điều này càng khiến mọi người sùng bái Lâm đại sư hơn.

Trong đó có không ít người trẻ tuổi, họ càng ngày càng thích Lâm đại sư.

Đây mới chính là nhân vật anh hùng thật sự trong lòng họ.

Đối với nhóm người hâm mộ điên cuồng này, Lâm Phàm cảm thấy rất bất đắc dĩ, hắn cảm thấy được mọi người hoan nghênh quá mức cũng là một loại tội lỗi.

Tại phố Vân Lý.

Khi Lâm Phàm về đến cửa tiệm, người dân đang đứng xếp hàng chờ mua bánh kếp đều đồng loạt vỗ tay tỏ ý đồng tình, tán dương những hành động chính nghĩa của Lâm Phàm.

Đối diện với những tràng vỗ tay khen ngợi này, Lâm Phàm vẫn rất bình tĩnh nở nụ cười đáp lại.

Nếu mọi người đã nhiệt tình như vậy thì hắn vẫn nên thản nhiên đón nhận vẫn thôi.

Mười phần bánh kếp rất nhanh đã được làm xong. Những người dân đến xếp hàng đều biết rằng rất khó để mua được bánh kếp, nhưng họ vẫn quyết tâm kiên trì, bởi có lẽ họ đã quá quen với tình trạng xếp hàng chờ đợi này rồi.

Chương 1432: Thần Côn có trái tim rất ấm áp

Trong khoảng thời gian này, những người đứng xếp hàng đều dần quen biết nhau. Thi thoảng một vài người trong số họ không tới xếp hàng, mọi người xung quanh còn hỏi han ân cần.

“Ơ, sao nay không thấy ông Vương đến nhỉ?”

“Hình như ông Lý cũng không đến thì phải?”

Đây giống như một nơi tụ tập trao đổi. Nếu may mắn mua được bánh kếp thì đây chính là một niềm hạnh phúc ngoài ý muốn.

Hiện tại, có rất nhiều người đầu cơ trục lợi, bán lại với giá cao. Hầu như những người này mua được bánh kếp đều không ăn mà giữ lại để bán, chắc chắn sẽ có được một khoản lời.

Những chuyện như vậy rất khó gặp, có nhiều người quá mê món bánh kếp này, một ngày không ăn sẽ cảm thấy không thoải mái.

Hơn nữa, việc buôn bán của các cửa hàng khác trong phố Vân Lý cũng ngày càng tốt. Mỗi khi kết thúc xếp hàng, không ít người sẽ tiến đến các cửa hàng khác để mua một chút đồ.

Vì vậy có thể nói, chuyện một cửa hàng chống đỡ kinh doanh của cả con phố khiến ai ai cũng phải nể sợ.

Cũng có rất nhiều thương nhân bên ngoài muốn mở cửa hàng ở phố Vân Lý. Nhưng đáng tiếc, số lượng cửa hàng ở đây đã đầy, không còn thừa để cho bọn họ thuê nữa.

Còn có trường hợp, có người tặng quà cho nhà đầu tư Phố Vân Lý để đi cửa sau cũng không hiếm, nhưng mà nhà đầu tư kia cũng không dám nhận.

Đối với bọn họ, Lâm đại sư chính là một người có thể mang lại tài phú. Ai dám cam đoan, nếu quả thật làm chuyện mờ ám xua đuổi một vị chủ cửa hàng nào ở đây, khiến cho Lâm đại sư nổi giận. Chỉ sợ đến lúc đó, không chỉ ăn chửi mà có thể còn bị tẩy chay trả mặt bằng. Đến lúc đó thì có khóc tiếng mán cũng không cứu vớt được.

Nhìn lại một chút những chuyện đã qua, cái phố Vân Lý chân chính lúc trước giờ đã thành bộ dạng gì? Chẳng còn có ai lui tới nữa.

Tình trạng có thể nói là vô cùng thê thảm.

Hơn nữa, Lâm đại sư của bây giờ cũng không còn là Lâm đại sư của trước kia nữa, địa vị đã cao hơn rất rất nhiều, người bình thường thật sự không dám làm loạn.

Giữa trưa.

Sau khi ăn xong cơm trưa, Lâm Phàm nằm ở một bên, uống chén trà do tự tay Ngô U Lan pha, trong lòng rất đắc ý.

“Anh Lâm, anh đang chờ ai vậy?” Ngô U Lan đi tới sau lưng Lâm Phàm, mười ngón tay nhấn nhẹ bên huyệt thái dương của Lâm Phàm, từ từ xoa nắn.

Lâm Phàm thoải mái nhắm hai mắt: “Đang đợi cô bạn sinh viên kia tới. Không phải khuôn mặt cô ấy bị hỏa hoạn phá hủy

sao? Anh đang suy nghĩ sẽ giúp cô ấy lấy lại nhan sắc trước kia."

Ngô U Lan sững sờ: "Có thể lấy lại được nhan sắc lúc đầu sao?"

Lâm Phàm cười nói: "Có lẽ là được."

Mặc dù ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng lại cảm thấy chắc chắn 100%.

Có thể hoàn thành nhiệm vụ lần này hay không thì phải xem việc này hoàn thành được bao nhiêu phần trăm.

Nhưng dù sao, bạn học Kim Thiện Bình này cũng đã chịu đựng đủ loại đau khổ rồi. Nếu là người có ý chí mềm yếu, chỉ sợ đã sớm rơi vào trầm cảm, tự ôm lấy mình. Nhưng cô gái này lại khác, vẫn dũng cảm đến trường đi học, điều này cũng đủ chứng minh cô ấy có mình tinh thần rất kiên cường.

Chỉ là bị người khác kỳ thị trong thời gian dài, dù có mạnh mẽ đến đâu cũng có có lúc sụp đổ.

Ngô U Lan: "Nếu có thể chữa khỏi được thì thật sự rất tốt!"

Lâm Phàm thoải mái nằm đó: "Dùng thêm chút lực đi, như vậy sẽ thoải mái hơn."

"Được!" Ngô U Lan gật đầu, lực trên tay cũng tăng thêm một chút.

Dù sao trong lòng cô đã sớm đưa ra quyết định, đời này sẽ vì Lâm Phàm. Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy nghĩ trong lòng cô mà thôi, cô sẽ không nói chuyện này ra cho bất kỳ ai khác.

Một lúc sau.

Một bóng dáng lén lén lút lút xuất hiện, trang bị đầy đủ, bọc kín cả người.

Kim Thiện Bình đến phố Vân Lý, trong lòng vừa kích động vừa khẩn trương, cô không biết kết quả cuối cùng sẽ như thế nào.

"Lâm đại sư." Nhìn thấy bóng người nằm ở một bên trong cửa hàng, Kim Thiện Bình nhỏ giọng gọi.

Không cần nhìn cũng biết người tới là ai.

Lâm Phàm cười nói: “Vào đi.”

Ngô U Lan nghi ngờ hỏi: “Anh Lâm, cô ấy chính là Kim Thiện Bình à?”

Lâm Phàm gật đầu: “Đúng vậy, để cô ấy vào đây trước đi đã.”

Kim Thiện Bình không dám gặp mọi người với bộ dạng thật, bởi cô ấy lo mọi người nhìn thấy sẽ sợ hãi. Bình thường lúc ở trường học, cô ấy rất ít khi ra ngoài, nếu có cũng là vì đi mua đồ dùng hàng ngày.

Bởi vì điều kiện gia đình không tốt, nên cô ấy cũng muốn đi làm thêm. Nhưng thật sự rất khó xin được việc, vì không một ai muốn thuê cô hết.

Khuôn mặt của cô quá đáng sợ, ông chủ sợ khuôn mặt đó sẽ dọa khách hàng làm ảnh hưởng không tốt đến tình hình kinh doanh của cửa hàng nên đã từ chối.

Mấy người Điền Thần Côn cũng tò mò nhìn, mặc dù họ đã nhìn thấy ảnh của Kim Thiện Bình ở trên mạng, nhưng bản chất con người thì lại chưa.

Với tính cách của Điền Thần Côn, chắc chắn sẽ nhìn chính diện. Giống như hiện tại, nhìn thẳng nhưng vẫn rất bình tĩnh, không có biểu hiện thần sắc gì bất thường.

Có lẽ Điền Thần Côn muốn tạo cảm giác thoải mái cho Kim Thiện Bình, để cô ấy không cảm thấy tự ti vì bản thân không giống người khác, không muốn cô ấy phải khổ sở.

Không thể không nói, mặc dù bộ dạng Điền Thần Côn thô kệch, nhưng con người lại rất ấm áp.

Chương 1433: Trị liệu bằng đan dược

Tiến vào trong cửa hàng, ở khu nghỉ ngơi.

“Cô cởi khẩu trang và kính râm ra đi.” Lâm Phàm nói.

Kim Thiện Bình hơi do dự: “Lâm đại sư, đừng để mọi người nhìn thấy có được không? Em sợ mọi người sẽ bị dọa sợ.”

“Dọa cái gì? Điền Thần Côn tôi có gì mà chưa thấy? Chỉ cần là người có bản chất thiện lương thì trong mắt Điền mỗ ta đấy,

tất cả đều rất xinh đẹp.” Điền Thần Côn nói.

Cmn!

Lâm Phàm giật cả mình, hắn không ngờ Điền Thần Côn lại nói được những lời này. Hơn nữa ngữ khí còn rất chắc chắn. Tốt lắm, rất có năng lượng.

Triệu Chung Dương ở một bên cũng gật đầu nói: “Đúng vậy, chỉ có những người mang ý thành kiến mới bị dọa sợ thôi.”

Mọi người đều rất hoan nghênh Kim Thiện Bình.

Lâm Phàm rất hài lòng, không hổ danh là người hợp tác chính nghĩa của hắn.

Kim Thiện Bình cảm động nhìn mọi người, cô biết mọi người đều đang kích lệ cổ vũ, đồng thời cũng an ủi cô.

Sau đó cũng không nghĩ thêm gì, trực tiếp tháo khẩu trang và kính râm xuống.

Mặc dù Lâm Phàm đã nhìn qua diện mạo thật này nhiều lần, nhưng trong lòng vẫn hơi run run. Toàn bộ khuôn mặt, chỉ có thể dùng hai chữ “dữ tợn” để hình dung. Không đúng, ngay cả dữ tợn cũng không lột tả được hết toàn bộ diện mạo này.

Điền Thần Côn hơi nhắm mắt lại, không phải cảm thấy kinh khủng mà đơn giản là sự đau lòng. Một cô gái tốt như vậy mà lại phải chịu một nỗi đau quá lớn.

Tay của Triệu Chung Dương cũng hơi run run, nhưng vẫn cố điều chỉnh lại, không để lộ ra một chút khác thường.

Ngô U Lan nhẹ giọng hỏi: “Anh Lâm, anh có nắm chắc không?”

Lâm Phàm đưa tay ra, sờ sờ khuôn mặt của đối phương, có chỗ rất mềm, có chỗ lại rất cứng.

Nếu có đổi một làn da mới chỉ sợ cũng khó có thể lấy lại được diện mạo như trước.

“Cứ thử trước đã. Tới bệnh viện đi, tôi muốn mượn một vài dụng cụ ở đó.” Lâm Phàm nói.

Điền Thần Côn nghi ngờ hỏi: “Cậu định dùng cái gì để trị liệu vậy hả?”

Lâm Phàm tự tin nói: “Đan dược.”

Điền Thần Côn sững sờ, ông thật sự không thể tin nổi, dùng đan dược để trị liệu?

Đây là loại khoa học gì vậy? Khiến người ta cảm thấy vô cùng khó hiểu.

“Đi thôi, đến bệnh viện trước đã.” Lâm Phàm nói.

“Vâng.” Hiện tại Kim Thiện Bình rất khẩn trương, nhưng cũng xen lẫn một chút mong chờ.

Khi Lâm Phàm lái xe rời khỏi phố Vân Lý không lâu thì có một nhóm phóng viên săn tin chạy đến.

Một phóng viên ngó đầu vào trong hỏi: “Lâm đại sư đâu?”

Điền Thần Côn thuận miệng nói: “Vừa đi…”

Đột nhiên một phóng viên hét lên: “Ở đó, tôi nhìn thấy xe rồi, mau đuổi theo.”

Phóng viên lái xe vừa nghe thấy lời này thì lập tức như rồng vẫy đuôi trực tiếp quay đầu xe đuổi theo, xe của những phóng viên săn tin khác cũng theo sát ở phía sau.

Bọn họ không ngờ rằng Lâm đại sư vậy là lại hành động nhanh như vậy, nhanh đến mức làm cho người khác có chút không phản ứng kịp.

Có điều vẫn may là không muộn, ít nhất còn có thể đuổi kịp được.

“Các anh nói xem Lâm đại sư rốt cuộc sẽ dùng cách nào để chữa trị cho cô gái kia?”

“Anh hỏi tôi, tôi biết hỏi ai, nếu như biết cũng không cần vội vàng đến đây.”

“Một số giáo sư chuyên gia trên mạng đã lên tiếng, nói đây là chuyện không thể nào thay đổi được.”

“Ai biết được, tôi cũng không dám gây rối với những giáo sư kia.”

Bọn họ bị sức mạnh cuồng bạo của Lâm Phàm khuất phục, có bao nhiêu lần đều là những giáo sư kia nói không có khả năng, cuối cùng Lâm đại sư ra tay khiến ai nấy đều phải câm miệng.

Trên mạng.

Giáo sư đứng đầu cơ quan phẫu thuật thẩm mỹ của thủ đô, đã lên bóc phốt trên Weibo.

“Tình huống vết bỏng trên mặt này đã đạt đến mức mà khó có kỹ thuật hiện tại nào có thể khôi phục lại như cũ được. Vị Lâm đại sư kia ăn nói lung tung, tôi làm nghề phẫu thuật thẩm mỹ này mười mấy năm rồi, tuyệt đối sẽ không tin anh ta có thể khôi phục lại được khuôn mặt của cô gái lại như cũ. Bây giờ không được, trong vòng mười năm tới cũng không có khả năng này. Nếu như có người không tự tin vào bản thân mình có thể đến tìm tôi, ở đây chuyên môn kỹ thuật bác sĩ của chúng tôi đều là hàng đầu trong và ngoài nước, có thể trả lại cho bạn một khuôn mặt xinh đẹp, hãy ghi nhớ số điện thoại bên dưới, có thể gọi điện để được tư vấn.”

Giáo sư này cũng xem như là mượn chuyện này để thu hút người đến.

Bây giờ ngành phẫu thuật thẩm mỹ cạnh tranh gay gắt như vậy, nếu như không nghĩ chút cách câu kéo khách chắc chắn là sống không được.

“Tôi cảm thấy giáo sư nói rất có lý, đây không phải là khám bệnh. Mặt đều đã bị bỏng đến như vậy rồi, nếu như còn có thể trở về như cũ, tôi sẽ livestream ăn phân.”

“Lâm đại sư này tôi thực sự không biết nên nói như nào, cảm giác tự tin quá mức, cũng không biết ai cho hắn tự tin như vậy.”

“Đám các người đúng là ngu ngốc, các người làm sao có thể hiểu được năng lực của Lâm đại sư là thế nào? Không tin thì cứ đợi bị vả mặt đi.”

“Ha ha, vả vào mặt, nào nào, tôi đưa mặt cho hắn đánh luôn nè. Xem hắn làm sao có thể khôi phục lại mặt cho người kia.”

“Không sai, giáo sư người ta mười mấy năm kinh nghiệm còn không hiểu sao?”

“Mặt này, đưa sang Hàn Quốc cũng bó tay.”

“Các anh em, đừng so sánh với những kẻ ngốc này, chúng ta đợi tin tức của Lâm đại sư.”

“Ngồi đợi.”

…

Chương 1434: Một ngày

Ồn ào trên mạng không tính là quá kịch liệt, có điều trên Weibo lại có một cuộc bình chọn rất thú vị.

Một cuộc bình chọn về chuyện diện mạo của bạn học Kim có thể phục hồi hay là không.

Có thể phục hồi: 15,032 phiếu.

Không thể phục hồi: 52,101 phiếu.

Weibo cũng có chú ý một số chuyện, nhất là đối với Lâm đại sư, bọn họ đương nhiên càng thêm quan tâm. Bây giờ cũng làm ra một chức năng bình chọn, để tất cả mọi người bỏ phiếu xem có thể hồi phục được hay không.

Đương nhiên, có không ít người không tin, cho rằng đây là chuyện không thể nào.

Nhưng đối với những fan hâm mộ của Lâm Phàm mà nói, chuyện này không tin cũng phải tin. Thua người không thua trận, cho dù kết quả cuối cùng là như thế nào, cũng phải đem khí thế chiến thắng trở về.

Bệnh viện.

Lâm Phàm đỗ xe xong sau đó nhìn Kim Thiện Bình vẫn còn đang lo lắng ở trong xe, hắn cười nói: “Đừng căng thẳng quá, phải có niềm tin, xuống xe đi.”

“Vâng.” Kim Thiện Bình gật đầu, tự cổ vũ mình một chút.

Cho dù kết quả cuối cùng như thế nào, mình bây giờ cũng đã là thảm nhất rồi, còn có thể sợ biến thành thảm hại hơn hay sao?

“Lâm đại sư…”

Lâm Phàm ngẩng đầu, nhìn về hướng phát ra nguồn âm thanh, vừa nhìn thì ngây ngẩn cả người. Haizz, những phóng viên này cũng là quá điên cuồng rồi, đuổi theo đến tận đây.

“Các anh muốn làm cái gì?” Lâm Phàm cười hỏi.

Các phóng viên nhìn thấy Lâm đại sư, rất hưng phấn: “Lâm đại sư, hôm qua anh nói muốn trị liệu gương mặt cho bạn học Kim, xin hỏi là dùng cách nào? Trên mạng có vài chuyên gia phẫu thuật thẩm mỹ nói chuyện này là không thể.”

Lâm Phàm ngẩn ngơ, không biết mình đắc tội với người nào, chuyện này với những chuyên gia phẫu thuật thẩm mỹ kia có liên quan gì chứ.

“Vấn đề này, bảo tôi phải trả lời sao đây. Tôi với bọn họ không phải là cùng cấp độ, bọn họ là thay đổi hoàn toàn bộ mặt của đối phương, còn tôi chỉ là khôi phục về trạng thái ban đầu cho đối phương. Vậy nên, thủ pháp của tôi cũng không phải là bọn họ có thể hiểu được.”

Về phần một vài giáo sư chuyên gia gì đó thì cũng chẳng là cái vẹo gì. Vậy mà là phản bác, con mẹ nó, đúng là thích kiếm chuyện với mình mà, thật là tức chết mất thôi.

Các phóng viên gật đầu, ghi chép lời Lâm đại sư nói, theo bọn họ nghĩ, lời của Lâm đại sư đúng là có đạo lý mà.

Rõ ràng còn trẻ như vậy lại giỏi giang như thế, người so với người đúng là tức chết mất thôi.

“Lâm đại sư, xin hỏi anh chuẩn bị dùng phương pháp gì để phục hồi khuôn mặt cho bạn học Kim?” Phóng viên hỏi.

Lâm Phàm vốn muốn nói một câu thật ngầu là dựa vào đan dược, nhưng nghĩ thì cũng có chút dọa người, vẫn nên khiêm tốn một chút thì tốt hơn.

“Dựa vào công cụ của bệnh viện, thêm thuốc tôi tự tay chế tác.”

Các phóng viên nghe nói như vậy nhất thời trợn mắt há mồm, rõ ràng là không dám tin.

Vừa rồi Lâm đại sư nói cái gì?

Dùng một vài công cụ của bệnh viện, thêm một viên thuốc là có thể thành công.

Lâm Phàm phát hiện biểu cảm của những phóng viên này có chút gì đó sai sai, trong lòng cũng thầm nghĩ lại câu nói của

bản thân, không biết có nói hơi quá đến mức doạ cho bọn họ sợ luôn rồi đó chứ.

“Lâm đại sư, vậy cần bao lâu mới có thể hồi phục.”

Lâm Phàm không sợ trời không sợ đất, về phần nói cái gì cần thời gian mấy ngày thì đó hoàn toàn là điều không thể nào, đan dược chắc chắn là ngay lập tức sẽ thấy hiệu quả. Hơn nữa bản thân cũng không phải là rất thích lừa người, sau đó giơ một ngón tay lên.

Các phóng viên ngơ ngác: “Một tháng?”

Lâm Phàm lắc đầu: “Một ngày.”

Ồ!!!

Tất cả những phóng viên ngay lập tức cảm thấy, không phải Lâm đại sư là bị điên rồi đấy chứ, đây không phải là chữa cảm cúm mà là điều trị cả khuôn mặt đó.

Cho dù là bệnh viện thẩm mỹ hàng đầu thế giới thì phẫu thuật cũng cần mất một khoảng thời gian dài để phục hồi.

Bây giờ bọn họ nghe thấy cái gì?

Một ngày có thể khỏi, lời này nói ra ngay cả quỷ cũng không tin được.

Lâm Phàm cười nói: “Được rồi, không nói nhiều nữa, thời gian gấp gáp, tạm thời không nói với các anh nữa.”

Hắn có đan dược, cũng không sợ bị vạch trần, vạch trần thì vạch trần ai sợ ai.

“Đi thôi.” Lâm Phàm cười nói.

Kim Thiện Bình sớm đã hoàn toàn ngơ ngác, sau đó gật đầu đi theo sau Lâm Phàm. Lời vừa rồi cô cũng nghe thấy rồi, luôn cảm giác không dám tin.

Viện trưởng của bệnh viện biết Lâm thần y đến bệnh viện mượn phòng phẫu thuật, một chút do dự cũng không có, lập tức tán thành hai tay.

Có điều lần phẫu thuật này, Lâm Phàm cũng không muốn bất kỳ ai nhìn thấy.

Bởi vì nếu như nhìn thấy, Lâm Phàm sợ rằng sẽ khiến mọi người hoài nghi nhân sinh luôn mất.

Bệnh viện!

Một bác sĩ chính rất hưng phấn, cũng rất chờ mong, nhưng khi biết được không thể quan sát thì lại vô cùng thất vọng. Ánh mắt nhìn về phía viện trưởng có chút nuối tiếc: "Viện trưởng, không thể nhìn thấy phương án trị liệu của Lâm thần y như thế đúng là quá đáng tiếc."

Chương 1435: Chờ đợi

"Haizz, hết cách, Lâm thần y từ chối bất kỳ ai quan sát, chúng ta chỉ có thể ở đây chờ đợi thôi." Viện trưởng thở dài bất lực, đây là cơ hội học tập tốt cỡ nào. Mặc dù đây cũng xem như là phẫu thuật thẩm mỹ nhưng có thể tận mắt nhìn thấy Lâm thần ý ra tay, cũng là may mắn rồi.

"Tôi thấy mặt của bệnh nhân này bị hủy hoại nghiêm trọng như vậy, Lâm thần y có thể chữa trị được sao?" Một bác sĩ khác hoài nghi hỏi.

Cũng không phải là anh ta hoài nghi y thuật của Lâm thần y, mà là trong kiến thức thông thường của anh ta thì chuyện này là không thể nào. Trình độ y học hiện tại muốn một bệnh nhân bị bỏng nặng như vậy chữa trị về trạng thái ban đầu thì tỉ lệ là bằng không.

Cho dù qua năm năm, mười năm nữa cũng không thể.

Viện trưởng: "Không nên suy đoán lung tung, Lâm thần y đồng ý ra tay vậy dĩ nhiên có phần nắm chắc rồi. Các anh phải biết, y thuật của Lâm thần y, không phải là thứ chúng ta có thể tưởng tượng được."

Trước đây, Lâm Phàm vì nhiệm vụ mà tiến hành khám chữa bệnh miễn phí, chữa khỏi cho bao nhiêu bệnh nan y. Hơn nữa, có người mắc bệnh hiểm nghèo mà đến cả trình độ y học hiện tại cũng không thể chữa được. Thế nhưng, cuối cùng chuyện gì đã xảy ra?

Những bệnh nhân sau khi được Lâm thần y chữa trị thì tất cả đều hồi phục khỏe mạnh, điều này trong lịch sử y học có thể

gọi là phép màu.

Bất cứ ai miễn là có liên quan đến y học, ai không biết tên của thần y.

Bao nhiêu bệnh viện hạng A đều hy vọng Lâm thần y có thể thành chuyên gia vinh dự của bệnh viện, cuối cùng đều bị Lâm thần y từ chối.

Lần này Lâm thần y đến bệnh viện của bọn họ, theo lời viện trưởng nói thì đó là chúng ta may mắn. Có thể được thần y nhìn trúng thì đó là loại may mắn cỡ nào chứ.

Viện trưởng viện Trung y Triệu Minh Thanh nhận thần y làm thầy, chuyện này trong ngành không ai là không biết. Bây giờ thành tựu cao đến dọa người, một thân y thuật xuất thần nhập quỷ, trước kia có thể so sánh được sao?

Khi các phóng viên đang ở bên ngoài đợi, bọn họ cũng muốn biết Lâm đại sư rốt cuộc là muốn chữa trị như thế nào.

Bọn họ đã bị lời của Lâm đại sư làm cho khiếp sợ.

Một ngày có thể khỏi?

Nếu như đây là sự thật, còn không phải là nghịch thiên sao.

Đây hoàn toàn là chuyện không dám tưởng tượng.

Các phóng viên vây quanh nhóm bác sĩ đang chờ đợi, bọn họ tạm thời không tìm được người để săn tin nên chỉ có thể săn tin từ nhóm bác sĩ này trước, tìm chút tin tức xung quanh.

“Xin chào, xin hỏi ông có cái nhìn như thế nào đối với chuyện này.”

Viện trưởng cũng đã quen với các phóng viên, ông ta không giống như một vài chuyên gia phẫu thuật thẩm mỹ ở trên mạng, dám mạnh miệng nói cái gì mà không thể nào, mà là rất lý trí nói: “Đối với sự kiện trị liệu này theo quan điểm của tôi là như vầy. Nếu dựa theo trình độ y học hiện tại mà nói thì đây là việc không thể hoàn thành. Thế nhưng đối với Lâm thần y thì tôi rất tín nhiệm, tôi nghĩ nhất định sẽ xảy ra kỳ tích.”

Phóng viên không ngờ rằng viện trưởng đánh giá Lâm đại sư cao như vậy, tiếp tục hỏi: “Là bởi vì y thuật của Lâm đại sư rất lợi hại hay sao, cho nên ông mới có sự tín nhiệm như vậy?”

Viện trưởng cười đáp: “Vấn đề này kỳ thực không cần hỏi tôi thì tất cả mọi người ở đây đều có thể trả lời anh, y thuật của Lâm thần y khiến chúng tôi phải kính nể.”

Các phóng viên tiếp tục hỏi, mà viện trưởng bọn họ cũng không từ chối. Đối với chuyện này trong lòng bọn họ mặc dù còn hoài nghi, nhưng đối với trình độ của Lâm Thần y thì bọn họ tín nhiệm một cách dị thường.

Những người này cũng là fan hâm mộ trong giới y học của Lâm Phàm, là fan hâm mộ về phương diện học thuật.

Trong phòng phẫu thuật.

Lâm Phàm an ủi: “Đừng căng thẳng, nằm ở đây rất nhanh sẽ khỏi thôi.”

Tình huống bây giờ, đối với Kim Thiện Bình mà nói không căng thẳng là giả, lúc này nằm trên bàn mổ cô ta cảm thấy hô hấp của bản thân bắt đầu nhanh hơn.

“Lâm đại sư, tôi thực sự có thể hồi phục lại sao?”

Kim Thiện Bình nắm lấy vạt áo của Lâm Phàm, nhìn chằm chằm Lâm Phàm dường như muốn tìm chút an ủi.

“Ừm, nhất định.” Lâm Phàm cười trả lời, cho cô ấy một loại tự tin. Nếu không cho cô ấy tự tin, bản thân không thể triển khai được.

Đối với chuyện này bản thân hắn vẫn có niềm tin rất lớn, có điều vết thương của Kim Thiện Bình này nghiên trọng như vậy thật không biết đáng tin hay không.

Nhưng nếu như không đáng tin, vậy thì toang rồi.

Bản thân không thể mất thể diện vậy được.

Nếu như đan dược thực sự không được, vậy nhất định phải bật hack rồi, mất tiền không mất mặt. Nếu như điểm bách khoa hết thì còn có thể kiếm lại, nhưng chuyện này đã chém gió ra ngoài thì không thể thu lại.

“Cô ngủ một lúc trước, đợi khi tỉnh lại thì cô sẽ phát hiện thế giới này thay đổi thành rất khác.” Lâm Phàm gây mê cho Kim Thiện Bình.

Nếu mà cứ tỉnh thì rất ảnh hưởng đến việc bản thân phát huy.

Sau khi Kim Thiện Bình hôn mê, Lâm Phàm lấy đan dược ra.

Đây chính là đan dược do bản thân vất vả tinh chế, chắc chắn là đáng tin cậy.

Thuốc làm đẹp chất lượng hoàn hảo, trong các loại đan dược thì thuộc về gân gà. Thế nhưng dùng ở trong tình huống này thì tuyệt đối rất đáng tin.

Nhét đan dược vào trong miệng Kim Thiện Bình, sau đó hắn nâng người lên để cô ấy nuốt xuống.

Bây giờ chính là chờ đợi.

Chương 1436: Thất bại rồi sao?

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Đột nhiên, biến hóa xảy ra.

Da thịt trên những vết bỏng trên mặt của Kim Thiện Bình vậy mà lại không ngừng nhúc nhích, giống như là được tái sinh từ bên trong vậy.

“Xem ra cần mình thêm chút lực.” Lâm Phàm không do dự, tìm dao phẫu thuật tách phần da thịt bị bỏng của Kim Thiện Bình ra. Liếc mắt nhìn thì có thể thấy dưới lớp da mỏng này hình như có một nhóm thịt tươi đang không ngừng tái tạo.

“Xem ra là có triển vọng rồi.” Lâm Phàm lập tức hiểu rồi, đan dược này rõ ràng có hiệu quả, nhưng cần bản thân hắn nỗ lực một chút.

Kiến thức phân loại võ hiệp rất nghịch thiên, bản thân đã đạt được tới đỉnh cao nhân sinh, phương pháp trị thương cũng rất nhiều.

Bàn tay hắn che phủ lên mặt của Kim Thiện Bình, khí tức sức sống của máu thịt tràn đầy, không ngừng rót vào máu thịt của Kim Thiện Bình, lực lượng bổ trợ thần bí trong y thuật cũng bạo phát ra.

Theo Lâm Phàm thấy, ba loại sức mạnh thần kỳ đều đã bộc phát ra. Nếu mà không thể thành công, vậy thì có thể đi nhảy lầu luôn cho rồi.

…

Người bên ngoài đã đợi một lúc lâu.

Không chỉ phóng viên lo lắng mà đến cả những bác sĩ cũng đều lo lắng.

“Bây giờ bên trong rốt cuộc là có chuyện gì rồi?”

“Không biết, đã một tiếng trôi qua rồi, chắc là vẫn phải đợi còn lâu.”

“Lo chết mất thôi, cũng không biết có thành công hay không.”

Các phóng viên bên ngoài chờ một hồi lâu, bọn họ đều muốn là nhìn thấy kết quả đầu tiên. Bây giờ trên mạng có rất nhiều người quan tâm đến sự kiện này.

Đã có một triệu người bỏ phiếu trên Weibo.

Trong đó chỉ có 150 ngàn người cảm thấy Lâm đại sư có thể tạo ra kỳ tích.

Số còn lại đều cảm thấy đây là chuyện đang nằm mơ.

Cho dù là fan trung thành của Lâm đại sư, cũng có rất nhiều người cho rằng đây là chuyện không thể nào, bởi vậy cũng bỏ phiếu phản đối.

Viện trưởng: “Đừng lo, loại phẫu thuật này độ khó rất cao, cho dù là 24 giờ cũng không phải là không thể.”

Phóng viên: “Viện trưởng, khi chúng tôi săn tin của Lâm đại sư, hắn nói dùng đan dược chữa trị, không phải là dùng phẫu thuật chữa trị.”

Viện trưởng vừa nghe ngay lập tức ngẩn ngơ.

“Chữa trị bằng đan dược?”

Ông ta trợn tròn mắt, đan dược cái mẹ gì chứ?

Điều này khiến ông ta không cách nào tiếp nhận được, bởi vì trong mắt ông ta, có thể có đan dược gì có thể đạt được hiệu quả như vậy, đúng là có chút ảo tưởng rồi.

Đột nhiên!

Cửa phòng phẫu thuật bị đẩy ra.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn qua phía đó, nhìn chằm chằm vào cửa ra vào.

“Lâm đại sư ra rồi.”

Các phóng viên nháo nhào lên, nhanh chóng chụp ảnh quay phim, lưu lại cảnh Lâm đại sư đi ra.

Các bác sĩ vô cùng chờ mong, không biết rốt cuộc là như nào rồi. Có phải là thực sự có kỳ tích xảy ra hay không, nếu như cô gái bị bỏng nghiêm trọng kia thực sự có thể hồi phục lại, vậy thực sự sẽ chấn động toàn cầu.

Lúc này, Lâm Phàm rất mệt mỏi đi ra, không ngờ rằng bên ngoài lại có nhiều người chờ như vậy, không khỏi cười nói: “Đợi lâu rồi sao?”

Mọi người thấy chỉ có một mình Lâm đại sư đi ra thì trong lòng có chút tiếc nuối, xem ra thất bại rồi.

Đối với những bác sĩ chờ đợi mà nói, quả nhiên vẫn là không được. Suy cho cùng lẽ thường là lẽ thường, kỳ tích chỉ là thứ khó có được.

Có điều những phóng viên không quan tâm những thứ này.

“Lâm đại sư, bạn học Kim Thiện Bình sao rồi?”

“Gương mặt có được hồi phục nguyên dạng không? Có thành công không?”

“Lâm đại sư…”

Các phóng viên mồm năm miệng mười hỏi, bọn họ đều muốn biết kết quả cuối cùng, cho dù là thành công hay không thì đây cũng là tin tức rất lớn. Đương nhiên vì quan hệ của bọn họ với Lâm đại sư, nếu như thực sự là thất bại, bọn hắn chắc chắn sẽ không viết quá quá đáng, chỉ là bình luận một chút mà thôi.

Ai bảo Lâm đại sư đối với bọn hắn tốt như vậy, bọn hắn cũng không nỡ để Lâm đại sư mất thể diện.

“A!”

Đột nhiên, trong phòng phẫu thuật truyền đến một giọng nữ, trong giọng hét này còn xen lẫn sự kinh ngạc trong đó.

Phóng viên và bác sĩ nghe thấy âm thanh này, trong lòng cũng do dự, không phải là xảy ra chuyện gì rồi chứ.

Hoặc là nói, gương mặt lần này phục hồi đã thất bại, kết quả càng khiến người ta thêm khó chấp nhận, vì vậy làm cho bạn học Kim Thiện Bình không chịu được, mà suy sụp như thế?

Lâm Phàm hơi quay đầu, trên mặt vẫn giữ nụ cười:" Các anh có thể tự vào xem."

Nghe thấy lời này, phóng viên và bác sĩ làm gì còn do dự, lập tức xông vào.

Trong phòng phẫu thuật.

Kim Thiện Bình ngơ ngác ngồi trên mặt đất, nhìn dáng vẻ của mình qua tấm kính thủy tinh phản chiếu, cô ta trợn tròn mắt, nước mắt long lanh trong hốc mắt, cả người lâm vào trạng thái thất thần.

Quay lại rồi, thực sự quay lại rồi.

Đối với khuôn mặt này cô mãi mãi cũng không thể nào quên, bởi vì đây là bộ dạng của cô 3 năm về trước, gương mặt đã lâu rồi không thấy xuất hiện trước mặt mình.

Hu hu!

Tiếng khóc nức nở.

Chương 1437: Cô là Kim Thiện Bình?

Bởi vì quá vui mừng, cô cũng không nhịn được mà khóc lên, cô không ngờ rằng bản thân vậy mà lại hồi phục lại được. Sau này bản thân mình sẽ trở lại cuộc sống bình thường.

Không còn phải chịu sự phân biệt đối xử của người khác nữa.

Mình có thể kết bạn, cùng bạn bè ra ngoài thưởng thức những món ăn ngon, từ nay về sau cũng sẽ không bị người khác chỉ trỏ. Mà mình cũng không cần đeo khẩu trang và kính râm, cũng không sợ dọa người khác nữa.

Bên ngoài, sắc mặt Lâm Phàm mừng rỡ, hắn phát hiện nhiệm vụ có thay đổi, độ hoàn thành tăng lên.

Có điều vẫn cần tiếp tục cố gắng.

Về phần chuyện bên trong, cứ như vậy kết thúc đi, rút lui thôi.

Mặc dù chuyện này có chút chấn động trong xã hội, nhưng bản thân trước giờ chưa từng sợ hãi. Chấn động thì chấn động chứ, còn có thể làm gì được tôi.

Bác sĩ và các phóng viên xông vào phòng phẫu thuật, bọn họ nhìn thấy người kia đang ngồi co quắp dưới đất, đầu cúi thấp, tóc dài khiến gương mặt bị che lại. Người này chính là bạn học Kim Thiện Bình, trong lòng bọn họ có chút đau xót.

Sau đó lại nhìn thấy những miếng băng gạc dính đầy máu tươi trên bàn phẫu thuật, cảm giác lần này sợ rằng thực sự đã thất bại.

Vết bỏng bị hai lần thương tổn, có thể nói là sẽ khiến vết thương tăng thêm sự kinh khủng, còn dễ dàng bị nhiễm trùng, dẫn đến nhiều triệu chứng khác.

Các bác sĩ thở dài, xem ra Lâm thần y cũng bó tay rồi.

Dù sao đây cũng là chuyện không có khoa học.

Các phóng viên đi tới bên cạnh Kim Thiện Bình, có một nữ phóng viên lòng đầy thương cảm nói: “Bạn học Kim, không cần quá…”

“Lâm đại sư đâu?” Kim Thiện Bình trong nháy mắt ngẩng đầu, nữ phóng viên đang an ủi Kim Thiện Bình ngay lập tức sững sờ, lời nói trong miệng muốn nói ra lại nuốt trở vào.

“Sao có thể…?” Phóng viên nữ mở to hai mắt, vẻ mặt không dám tin.

Mà khi những người khác nhìn thấy khuôn mặt của Kim Thiện Bình cũng cảm thấy thế giới này thay đổi, không còn như trước nữa.

“Cô… cô là ai?” Một phóng viên lắp bắp hỏi, sau đó nhìn trái nhìn phải, hoài nghi hỏi: “Bạn học Kim Thiện Bình đi đâu rồi?”

Bọn họ không dám tin, người con gái có khuôn mặt thanh tú trước mặt này chính là Kim Thiện Bình, cho dù đánh chết bọn họ thì họ cũng không dám tin.

Nhưng bộ quần áo này, kiểu tóc này, sao lại giống Kim Thiện Bình y như đúc vậy.

“Tôi chính là Kim Thiện Bình, Lâm đại sư đâu?” Bây giờ Kim Thiện Bình rất muốn dập đầu cám ơn Lâm đại sư, là Lâm đại sư khiến cô có sinh mạng mới, đây là cho cô cuộc sống lần hai.

“Cô là Kim Thiện Bình?”

Mọi người hét lên không dám tin.

Sau một khoảng thời gian ngắn kinh ngạc, những ánh đèn flash điên cuồng sáng lên, các phóng viên đều mừng rỡ điên cuồng. Bọn họ cảm thấy tất cả những gì đã thấy hôm nay đều là hư ảo, khiến người ta hoài nghi không dám tin.

“Cô thực sự là Kim Thiện Bình, là cô gái có gương mặt bị hủy hoại kia?” Các bác sĩ cũng không tin, viện trưởng còn tiến lên sờ lên mặt Kim Thiện Bình.

Vừa sờ sự kinh ngạc trong mắt càng hiện lên rõ ràng.

“Làm sao có thể, làn da này làm sao có thể, đây chính là làn da giống như làn da của em bé. Sao có thể là sau khi bị bỏng nghiêm trọng như vậy có thể hồi phục lại được chứ.” Viện trưởng trợn tròn mắt, sau đó nắm lấy cổ tay Kim Thiện Bình.

“Lâm thần y rốt cuộc đã làm gì với cô?”

Lúc này, Kim Thiên Bình cũng rơi vào trạng thái vui vẻ, nghe thấy lời này của viện trưởng thì cô cũng không biết trả lời như thế nào.

“Tôi không biết, Lâm đại sư cho tôi nằm trên giường phẫu thuật, sau đó tôi không có cảm giác gì nữa. Khi tỉnh lại đã không thấy Lâm đại sư, mà mặt tôi cũng biến thành như vậy rồi.”

Viện trưởng nghe thấy câu trả lời này thì cũng không biết nên nói gì.

Ở đây là bệnh viện của ông ta, trong phòng phẫu thuật cũng không có người khác. Nếu không ông ta còn thực sự cho rằng đây nhất định là người thay thế. Nhưng bây giờ, ông ta có thể bảo đảm, người trước mắt nhất định là Kim Thiện Bình.

Các bác sĩ ở bên cạnh cũng trợn tròn mắt, thậm chí không còn lời nào để nói. Nếu như không phải là mắt thấy tai nghe thực sự thì rất khó khiến người ta tin được.

“Con mẹ nó!”

Một phóng viên hét lên: “Đây là tin tức lớn rồi, các anh nói xem, nếu như đăng lên có người sẽ tin hay không?”

“Sao không tin, đương sự ở đây có cái gì không thể tin chứ.”

“Không biết, vừa rồi Lâm đại sư nói để chúng ta tự mình đi xem, tên này hình như lại chạy mất rồi.”

“Mẹ nó, Lâm đại sư thực sự là đi rồi. Không được, chúng ta mau chóng đến phố Vân Lý đi, chuyện này nếu như đăng lên thì nhất định sẽ gây lên chấn động lớn.”

Bây giờ Kim Thiện Bình cũng muốn gặp Lâm đại sư, cô muốn cảm ơn Lâm đại sư. Đối với cô mà nói Lâm đại sư đã cho cô sinh mạng lần thứ hai.

“Đi, đi, bây giờ chúng ta đến Phố Vân Lý, theo tính cách của Lâm đại sư thì hắn rất có khả năng sẽ đi trốn đó.”

Các phóng viên sớm đã hiểu rõ Lâm Phàm, sau mỗi lần xảy ra chuyện lớn thì hôm đó chắc chắn sẽ không xuất hiện ở phố Vân Lý nữa.

Nhưng chuyện hôm nay, bọn họ dù sao đi nữa cũng phải tìm cho ra tên này.

Bởi vì chuyện này thực sự quá dọa người.

Viện trưởng nhìn những phóng viên: "Tôi đi cùng các anh." Sau đó nhìn bác sĩ bên cạnh nói: "Các anh ở bệnh viện làm việc cho tốt."

"Hả?" Một vài bác sĩ cũng muốn đi xem, nhưng nghe thấy lời này có chút ngẩn người, trong lòng hò hét.

Chúng tôi cũng muốn đi, chúng tôi cũng rất tò mò mà.

Chương 1438: Phát dương quang đại hai món ăn

"Sóng vỗ dập dìu…"

Lâm Phàm vừa lái xe vừa ngân nga câu hát, trong lòng rất vui vẻ.

Chuyện này làm rất tốt, không có gì để nói.

Hắn cũng sắp bị bản thân khuất phục rồi, loại cảm giác giúp người làm niềm vui này thật đã. Cảm giác kéo người từ vực sâu lên thực sự không cần nói thì cũng con mẹ nó quá sảng khoái.

Ting ting!

Lúc này, điện thoại kêu lên.

Lâm Phàm vừa nhìn thấy tên người gọi đến, lập tức vui vẻ: "Kha, nghĩ thế nào lại gọi điện thoại cho tôi vậy."

Không cần nói cũng biết, người bạn học cũ này chắc chắn là đã biết cái gì đó.

"Phàm tử, có phải là cậu biết cái gì rồi không." Bạch Kha ở đầu dây bên kia rất quái dị hỏi.

Lâm Phàm chuẩn bị chọc anh ta, cũng không vạch trần: "Biết cái gì chứ? Chẳng lẽ là em dâu có thai rồi, vậy thì chúc mừng nhé."

“Không phải, cậu có thể đừng giả nai với tôi nữa được không, chuyện của cửa hàng tôi không phải là cậu giúp đỡ giải quyết sao.” Bây giờ Bạch Kha có chút bối rối, Từ Phi Nguyên kia lừa mình, ngay từ đầu đã không để ý đến mình. Thế nhưng đột nhiên chuyện lại không đúng, tên này giống như uống nhầm thuốc vậy. Không chỉ trả lại món ăn, còn trả cả một khoản tiền bồi thường, đồng thời lại đăng thư xin lỗi lên báo Trung Châu.

Theo anh ta thấy tên này nhất định là có bệnh, nhưng nghĩ cũng không đúng, cho dù là có bệnh cũng không thể bệnh thành như vậy được.

Vậy nên anh ta chỉ nghĩ đến một khả năng, đó chính là Phàm tử đã giúp đỡ.

Lâm Phàm cười: “Tôi nói này Kha, con người cậu không ra làm sao cả, xảy ra chuyện còn giấu tôi. Sao, khinh thường tôi sao, hay là như thế nào? Nếu như không phải là tình cờ tôi biết được, sợ rằng đến giờ tôi cũng thực sự không biết.”

Bạch Kha trong điện thoại đã hiểu, quả nhiên là như vậy, sau đó có chút ngượng ngùng nói: “Tôi chỉ là không tiện mở lời, món ăn này là cậu dạy cho tôi, không ngờ tôi ngu ngốc bị người ta lừa mà cũng không biết. Nếu như nói cho cậu, không phải là đem đến phiền phức cho cậu sao.”

“Được rồi, được rồi, tên nhóc nhà cậu đó, sau này gặp phải những chuyện như vậy mong cậu nói cho tôi biết. Chúng ta không chỉ là đồng hương mà còn là đồng học, nếu cậu lại như vậy tôi thực sự không muốn quen cậu nữa đâu.” Lâm Phàm cười nói. Tính cách của Bạch Kha này hắn biết, chính là không thích đem lại phiền phức cho người khác.

Mặc dù bản thân không xem trọng hai món ăn kia, nhưng cũng không phải là người khác có thể nhúng tay vào. Hơn nữa còn làm hại bằng hữu của mình, chuyện này nếu như bị người khác biết, bạn của Lâm đại sư mình bị lừa, lại không có bất kỳ biện pháp nào giúp đỡ, vậy mặt mũi này phải giấu đi đâu chứ.

Bạch Kha: “Được, được sau này gặp phải chuyện tôi sẽ tìm cậu .”

Lâm Phàm cười: “Vậy mới đúng chứ, cậu cũng không nhìn xem bạn học của cậu bây giờ ngầu như nào, có chuyện gì mà

không giải quyết được chứ. Cậu không tìm tôi, tôi tìm ai chứng minh tôi lợi hại, đúng không?"

Bạch Kha muốn tắt điện thoại rồi, anh ta cũng không muốn nghe cái tên này khoe khoang nữa.

Có điều trong lòng anh ta thực sự cảm động, khoảng cách giữa anh ta với Phàm tử có thể nói là một trời một đất. Đây là khoảng cách thân phận, nhưng Phàm tử vẫn là Phàm tử trước kia, cũng chưa từng thay đổi.

Vốn sau khi biết thân phận của Phàm tử thì anh ta có chút tự ti, nhưng bây giờ không còn nữa.

Bởi vì đó là bạn cũ anh ta quen biết đã nhiều năm.

"Không thể nói tiếp được nữa, thực sự không thể nói tiếp được nữa, nhưng cậu gửi số tài khoản ngân hàng của cậu cho tôi đi, tên kia bồi thường tôi năm triệu. Tôi không cần số tiền này, tôi chuyển cho cậu." Bạch Kha nói.

Năm triệu nặng trịch này, đến bây giờ anh ta vẫn cảm thấy sợ hãi.

"Năm triệu? Mẹ nó, tên này vậy mà lại chỉ bồi thường có năm triệu, thực sự nghĩ rằng cậu dễ bắt nạt rồi." Lâm Phàm có chút không thoải mái, năm triệu này là phát cơm cho ăn mày sao, tổn thất tinh thần này không thể chỉ có như vậy.

" Phàm tử, tôi xin cậu, cậu đừng như vậy, nếu như cậu không muốn gửi trước hoa trắng cho tôi thì cậu đừng dọa tôi nữa, tim gan này của tôi thực sự không chịu được đâu." Bạch Kha đã cạn lời rồi, giữa người với người trao đổi sao lại khó như vậy.

Năm triệu này, cũng đã dọa anh ta rồi, nhưng tên này vậy mà lại chê ít.

"Được được, không nói cái này, năm triệu này tôi không cần, cậu dùng số tiền này mở một cửa hàng lớn hơn một chút đi. Nhất định phải đưa hai món ăn này của tôi phát dương quang đại." Lâm Phàm không nghĩ nhiều tiếp tục nói: "Đừng đùn đẩy cho tôi nữa, sau này nếu như tôi nghèo không có cơm ăn thì cửa hàng kia của cậu coi như là căng tin của tôi là được, cứ như vậy đi."

Bạch Kha biết tính cách của Phàm tử, cũng không muốn nói thêm gì nữa: "Được, chỉ cần cậu muốn ăn thì ngày nào tôi cũng làm cho cậu. Cậu dẫn bao nhiêu người đến tôi làm cho bấy nhiêu người."

"Ha ha, được! Cứ như vậy nhé, tôi ở đây vẫn còn có chuyện, đợi lần sau về Trung Châu thì chúng ta tụ tập nhé!"

Tình huống bây giờ hắn thấy có chút không ổn, bản thân làm ra chuyện lớn như vậy. Nếu như còn không xảy ra chuyện thì mới thật không khoa học đó.

Không nói chuyện nhiều, cúp máy!

Chương 1439: Không trốn được rồi

Phố Vân Lý!

Khi Lâm Phàm tới cửa hàng, một nhóm người ngay lập tức vây quanh.

Điền Thần Côn: "Thế nào rồi?"

Lâm Phàm hỏi ngược lại: "Ông nói xem?"

Điền Thần Côn bất lực: "Cậu không nói, tôi sao biết được."

Triệu Chung Dương liếc mắt nhìn Điền Thần Côn một cái: "Thần Côn, tôi có lúc cảm thấy ông thật ngu, anh Lâm xuất mã còn có thể có chuyện không thành sao? Bây giờ tôi xem như đã hiểu, ông độc thân đến bây giờ cũng không phải là không có lý do."

"Cút đi, không phải là cậu lừa tôi, tôi có thể không tìm được sao, lừa đảo, cậu là siêu lừa đảo." Điền Thần Côn oán hận sâu sắc Triệu Chung Dương, cũng không biết đêm hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện lớn đến cỡ nào, vậy mà lại để cho Thần Côn nhớ đến bây giờ.

Ngô U Lan thở phào nhẹ nhõm, cười hi hi nói: "Hồi phục là tốt rồi, sau này cũng không còn bị người ta chỉ trỏ nữa."

Thân là phụ nữ, cô ấy có thể cảm nhận được loại bất lực này, bây giờ chuyện vào tay của anh Lâm thì hồi phục lại được, đây chính là một chuyện tốt.

Ngô Thiên Hà ngồi ở đó, hiếu kỳ nhìn Lâm Phàm. Bây giờ ông ta cũng hoàn toàn bái phục Lâm Phàm, chuyện này không phục không được.

Loại chuyện như này cũng có thể giải quyết được, rất khó mà để tưởng tượng nha.

“Không nói nữa, tôi phải trốn đã nếu không thì muốn đi cũng không đi được.” Nghĩ đến các phóng viên sắp đến, hắn cảm thấy có chút hoảng loạn.

“Sao vậy?” Mọi người nghi hoặc, không biết xảy ra chuyện gì, sao lại phải vội đi như vậy.

“Tôi làm ra chuyện này, còn ở lại cửa hàng được sao, các người nghĩ sẽ xảy ra chuyện gì?” Lâm Phàm nói.

Nhưng đúng lúc này.

Có gì đó không ổn.

“Lâm đại sư còn ở trong cửa hàng, chúng ta không đến muộn rồi.” Những phóng viên hò hét, kỹ thuật lái xe tăng vọt đến mức cực hạn, quay đít xe một cái đã đỗ xe xong, sau đó toàn bộ xông vào.

“Con mẹ nó cũng nhanh quá đi.”

Sắc mặt Lâm Phàm ngẩn ngơ, những phóng viên này chẳng lẽ cũng là thần xe sao, tốc độ này có chút dọa người rồi đó nha.

Các ông chủ cửa hàng xung quanh nhìn thấy nhiều phóng viên như vậy cũng đã quen rồi, từ sau khi bọn họ cùng ông chủ nhỏ mở cửa hàng, nhìn thấy khách hàng sợ rằng còn không nhiều bằng thấy đám phóng viên đâu.

Có điều lúc này đây, bọn họ cũng đều rất tò mò, không biết ông chủ nhỏ lại làm ra chuyện tốt gì kinh thiên động địa, sau đó ai nấy đều chạy qua hóng hớt, tìm hiểu chút thông tin.

“Không đi được nữa rồi.” Lâm Phàm thở dài, sau đó điều chỉnh trạng thái một chút để tâm trạng càng thêm vui vẻ, chuẩn bị đối diện với những câu hỏi điên cuồng của phóng viên.

Kim Thiện Bình đến trước mặt Lâm Phàm, cảm kích hô: “Lâm đại sư…”

Lâm Phàm mỉm cười, nhìn Kim Thiện Bình đứng trước mặt mình: "Sao rồi, gương mặt này vẫn như trước kia chứ."

Đám người Điền Thần Côn nhìn thấy khuôn mặt này, lại nghe thấy cái tên này trong nháy mắt trợn tròn mắt.

"Đây là Kim Thiện Bình? Cô gái bị bỏng kia?"

Trong mắt bọn họ, nhan sắc này phục hồi như cũ chắc chỉ là tốt hơn trước một chút mà thôi, nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy thì kinh ngạc đến trợn tròn mắt."

Khuôn mặt này so với lúc trước, thực sự là cùng một người sao?

Triệu Chung Dương không dám tin nói: "Cô là bạn học Kim Thiện Bình?"

Kim Thiên Bình xúc động khó có thể kiềm chế được cảm xúc: "Ừm, tôi chính là Kim Thiện Bình, tất cả đều cảm ơn Lâm đại sư."

Sau nghi nghe được câu trả lời, Triệu Chung Dương đã không biết nên nói cái gì.

Không thể tin được!

Thật sự không thể tin được!

"Lâm đại sư, thực sự rất cảm ơn anh." Kim Thiện Bình cảm động nói, không do dự chút nào quỳ gối trước mặt Lâm Phàm, rất chân thành nói: "Lâm đại sư, nếu như không có anh thì tương lai của tôi nhất định sẽ rất mù mịt, cảm ơn sự giúp đỡ của anh, đây là như tôi được tái sinh lần thứ hai."

Các phóng viên bên cạnh nhanh chóng ghi hình lại.

Bọn họ cũng vì em gái này làm cho hào hứng, có thể khôi phục lại về sau sẽ không bị người khác cười nhạo nữa.

Có thể làm bất cứ chuyện gì giống như người bình thường.

Bây giờ, Kim Thiện Bình quỳ xuống cảm ơn Lâm đại sư, đây là chuyện nên làm. Chuyện này giống như cho cô ta cuộc sống lần thứ hai. Nếu như không phải là Lâm đại sư ra tay, cuộc đời của Kim Thiện Bình này sợ rằng sẽ vô cùng u ám.

Ngay cả khi thành tích đứng đầu trường, cũng không có bất kỳ tác dụng nào.

Bởi vì không có công ty nào sẽ tuyển một người phụ nữ có diện mạo hoàn toàn bị huỷ hoại như thế, cho dù có thì đó cũng là thấy đáng thương mà thôi, căn bản không thể nào bước ra được ánh sáng.

“Mau đứng dậy đi, không cần như vậy, đây chỉ là tiện tay giúp mà thôi.” Lâm Phàm có chút ngại ngùng, thật đúng là không có nhiều người quỳ trước mặt mình. Nhất là em gái này quỳ trước mặt mình càng thêm ngượng ngùng.

Kim Thiên Bình thực sự rất cảm kích Lâm Phàm, loại cảm giác này đã không cách nào dùng ngôn từ có thể hình dung được.

Kiểu vui vẻ này, giống như vận may từ trên trời rơi xuống.

Chương 1440: Lần này Lâm đại sư mất mặt rồi

Lúc này các phóng viên vây quanh Lâm Phàm.

“Lâm đại sư, xin hỏi rốt cuộc anh đã làm như thế nào vậy?”

“Có thể nói với chúng tôi không, chúng tôi thực sự rất muốn biết.”

“Lâm đại sư, chuyện này quả thật là không khoa học, nếu nhưng không phải là tận mắt nhìn thấy thì chúng tôi thực sự không dám tin.”

Bây giờ các phóng viên đang ở trạng thái điên cuồng, bọn họ làm phóng viên bao nhiêu năm như vậy, tất cả các loại chuyện ly kỳ cổ quái thấy qua không ít, nhưng thực sự chưa từng thấy qua chuyện như ngày hôm nay.

Lâm Phàm nghĩ một chút, thật đúng là không biết trao đổi với phóng viên kiểu gì.

“Kỳ thực đây cũng không phải là chuyện gì không khoa học, trước kia tôi đã nói qua với mọi người, chữa trị cho Kim Thiện Bình tôi đã dùng đan dược do chính tay tôi luyện chế.”

Các phóng viên nghe thấy đan dược thì càng thêm hiếu kỳ.

“Lâm đại sư, rốt cuộc là đan dược gì có hiệu quả lợi hại như vậy?”

Lâm Phàm bình tĩnh nói: “Tôi đặt tên cho đan dược này là Mỹ Dung đan. Đương nhiên, đan dược này mặc dù rất hiệu quả, nhưng mấu chốt vẫn là dựa vào y thuật của tôi.”

Phóng viên: “Lâm đại sư, có phải là bất cứ bộ mặt nào bị bỏng nghiêm trọng đều có thể phục hồi không?”

Lâm Phàm: “Trên lý thuyết là vậy, có điều vẫn cần sự trợ giúp của tôi, nếu như không có tôi đích thân ra tay, vậy thì không thể nào.”

Các phóng viên kinh ngạc, không ngờ rằng vậy mà còn có loại đan dược như vậy.

“Lâm đại sư, xin hỏi anh làm thế nào để luyện chế được đan dược?”

Đối với vấn đề này, Lâm Phàm cũng có chút bất lực, vấn đề này không phải là đáng hỏi, có điều bỏ đi, cho bản thân cơ hội bốc phép một chút mới được, cơ hội này không thể bỏ qua.

“Đồng chí phóng viên này, câu hỏi này của anh tôi thực sự khó để trả lời, có điều đã hỏi rồi thì tôi cũng sẽ trả lời. Mọi người đều biết, tôi tự nhận mình là thứ hai trong giới y thuật thì không ai dám nhận là thứ nhất, mà luyện đan là kiến thức cần thiết trong Trung y. Đương nhiên chuyện này với luyện đan trong cổ đại không giống nhau, không phải là loại mà các anh nghĩ đâu.” Lâm Phàm nói.

Nếu như có người nói bản thân đứng thứ nhất trong giới y thuật, vậy người này sợ rằng sẽ bị chửi chết.

Nhưng, hiện giờ người nói ra những điều này là Lâm đại sư, bọn họ thật không có cách nào phản bác, bởi vì chuyện này chính là sự thật.

Bạn không phục cũng không được.

Lại có phóng viên hỏi: “Lâm đại sư, xin hỏi đan dược này, sau này sẽ xuất hiện trên thị trường chứ?”

Lâm Phàm lắc đầu: “Không đâu, đan dược này rất khó luyện chế, thủ tục rất nhiều, chỉ có tôi mới có thể luyện chế ra được.”

Các phóng viên cảm thấy có chút đáng tiếc, có điều cũng không sao, sau đó lại hỏi một vài vấn đề.

“Lâm đại sư, có thể nói với chúng tôi, tại sao y thuật của anh lại lợi hại như vậy được không?”

Điền Thần Côn nhìn hiện trường cũng có chút bất lực, những phóng viên này cũng thật là, vậy mà lại tạo ra hoàn cảnh hoàn mỹ như vậy cho tên nhóc này bốc phét.

Thật sự là hâm mộ đến mức ghen ghét mà.

Bị những phóng viên quấn lấy đến năm, sáu giờ tối.

Lâm Phàm cũng không nói gì nhiều, người có lúc quá được hoan nghênh cũng là một cái tội.

Trong mắt hắn chuyện này rất bình thường, nhưng đối với những phóng viên mà nói thì đây hoàn toàn là chuyện trong mơ.

Một giấc mơ không thực tế.

Tiễn các phóng viên đi.

Lâm Phàm một mặt vui vẻ, cảm giác này ngày hôm nay thật là tuyệt.

Điền Thần Côn liếc nhìn Lâm Phàm: “Có phải là cậu cảm thấy rất sướng không?”

Lâm Phàm cười: “Ông nói xem.”

Đây không phải là phí lời sao, bốc phét trước mặt phóng viên lâu như vậy, có thể không sướng được sao.

Điền Thần Côn vô cùng bực bội nhìn Lâm Phàm. Bây giờ ông ta rất ‘gato’ vì cái gì mà bản thân không có đãi ngộ như vậy. Thực sự rất muốn giống như tên nhóc này, trước mặt các phóng viên diễn hay hơn một chút.

Nếu như có thể thử nghiệm một lần, vậy cũng được sảng khoái.

Ngày hôm sau!

Internet tạm thời sóng yên biển lặng.

Tất cả phóng viên của các tòa báo đều không đăng tin tức nào đăng lên mạng, giống như đã nói.

Cuộc bỏ phiếu trên Weibo.

Cư dân mạng bỏ phiếu cho phương án 'không thể' đã đạt đến vài triệu.

"Ha ha, tin tức đâu? Sao không có tiếp nữa."

"Còn muốn khôi phục lại nhan sắc, chuyện này không phải là nằm mơ hay sao?"

"Lần này Lâm đại sư mất mặt rồi."

"Vết bỏng nghiêm trọng như vậy, nếu như thực sự có thể khôi phục lại thì đúng là gặp quỷ."

Cơ sở phẫu thuật thẩm mỹ Thiên sứ ở thủ đô: Bỏng đến mức này, chỉ dựa vào trình độ bây giờ là không thể này hồi phục lại được như ban đầu 100%. Mà cơ sở của chúng tôi, có thể lấy ở các bộ phận khác của cơ thể cấy ghép lại, tiến hành chữa trị, dựa theo bệnh trạng của Kim Thiện Bình làm ví dụ, cơ sở phẫu thuật thẩm mỹ của chúng tôi nắm chắc 100% có thể khôi phục lại được khoảng 50%.

"Ngầu lòi, không hổ là một cơ sở lớn được đào tạo chuyên nghiệp ở Hàn Quốc."

Chương 1441: Mãi tôn sùng Lâm đại sư

"Ha ha, cười chết mất thôi, Lâm đại sư chém gió mà cũng không soạn bản thảo. Hơn nữa khiến người ta không hiểu nổi chính là, vậy mà lại có trăm nghìn người chọn tin tưởng. Ở đây tôi cũng không thể không nói, fan hâm mộ thực sự quá đáng sợ."

"Không sai, tôi nhìn không thuận mắt cái tên Lâm đại sư gì đó, cảm giác tự tin thái quá. Hình như chuyện gì cũng không làm khó được hắn, bây giờ thì sao nào? Chuyện này cũng không dễ chém gió chứ?"

Một số ít người ủng hộ Lâm đại sư tạm thời không nói gì, bọn họ cảm thấy thế nào đột nhiên lại không có phần sau nữa.

Hot search trên Weibo cũng xuất hiện một tiêu đề.

‘Lâm đại sư, chuyện này vốn không dễ chơi’

Mặc dù không có nằm top một nhưng cũng nằm trong năm vị trí đầu.

…

“Ha ha, lần này Lâm đại sư chém gió nhưng chém quá đà rồi.”

“Tôi vừa lên Weibo của Lâm đại sư, rất yên tĩnh. Xem ra cũng lặng lẽ trốn đi rồi.”

“Chém gió ác quá, chung quy vẫn xảy ra chuyện, mặt tôi cũng cảm giác có chút đau rồi.”

“Được rồi, chém gió cái mẹ gì, các anh có bản lĩnh thì giống như Lâm đại sư đi, ra tay giúp người được không? Hay chỉ biết dùng bàn phím gõ lạch cạch, một đám anh hùng bàn phím.”

“Fan cuồng trên lầu kia, là chủ tử nhà các anh tự biên tự diễn đó chứ. Bây giờ diễn thất bại còn không dám cho chúng tôi nói ư?”

“Ha ha, đám người thiểu năng trí tuệ các anh thì biết cái gì, Lâm đại sư là vô địch, ông đây chính là fan cuồng, các anh có thể làm gì được tôi.”

Tin tức vẫn chưa đăng lên, Lâm Phàm cũng chưa lên tiếng.

Nhưng trên mạng đã nháo nhào cả lên.

Lâm Phàm có danh tiếng rất lớn trên Weibo, fan hâm mộ rất đông. Đương nhiên những antifan cũng không ít, bình thường không xuất hiện, nhưng một khi Lâm Phàm làm gì đó thất bại, ai nấy đều nhảy ra tấn công như bão táp mưa sa.

Mà Lâm Phàm cũng không để những chuyện này trong lòng, có điều có chút nghi hoặc. Hôm nay gặp phải tình huống gì thế này, những phóng viên kia sao lại đưa tin chậm vậy nhỉ.

Đến trưa.

Tình huống trên mạng đã càng thêm cuồng bạo.

Đột nhiên.

Tình huống đặc biệt bùng phát.

Các phương tiện truyền thông đều một mực im ắng, vậy mà lại cùng nhau đăng tin cùng một lúc.

‘Kỳ tích của Lâm đại sư đã xảy ra, cô gái mặt bị bỏng đã biến trở lại dáng vẻ ban đầu.’

‘Đây là một loại kỳ tích, nếu như không phải là tận mắt nhìn thấy thì vĩnh viễn không thể nào tin được.’

‘Y thuật của Lâm đại sư quá dọa người, luyện chế được cả thần đan.’

‘Kinh thiên động địa! Lâm đại sư vậy mà lại làm ra loại chuyện này với một cô gái…’

Nhìn những tiêu đề này, không cần nghĩ cũng biết, đây chắc chắn là do đám người bên bộ thông tin UC nghĩ ra để lừa người rồi.

Trên mạng.

“Ầm ĩ cái rắm, mấy người các anh tự lên Weibo xem tin tức mới nhất đi, còn ở đó lạch cạch, mặt sắp sưng lên rồi đó.”

“Trên lầu kia, anh nói vậy là có ý gì?”

“Còn ý gì nữa, các anh không thể tự đi xem sao?”

Lúc này, có lẽ những cư dân mạng khi nhìn thấy những tiêu đề này thì toàn bộ đều trợn tròn mắt. Trong mắt bọn họ đây thực sự là điều không thể tin được.

Tuỳ ý nhấp vào một trang tin tức.

“Căn cứ vào sự theo dõi của phóng viên, khi Lâm đại sư dẫn bạn học Kim Thiện Bình bị bỏng nặng trên mặt đến bệnh viện, trong mắt những phóng viên chúng tôi cảm thấy đây chắc chắn là chuyện không thể nào. Thế nhưng kỳ tích đã xảy ra, dưới sự chứng kiến của các bác sĩ trong bệnh viện, sau khi trải qua một giờ đồng hồ, chuyện kinh khủng đã xảy ra…”

Biên tập viên này viết ra chi tiết câu chuyện mà mình đã chứng kiến, đồng thời còn thêm một số hình ảnh và video lúc đó.

“Được rồi, khi biên tập viên tôi đây gõ chữ cuối cùng, tôi phải đi lấy một chai 7up từ năm 1982 để uống một chút. Thật sự là

không dám tin, chúng ta và Lâm đại thực sự sống chung một thế giới hay sao?"

Khi tin tức này xuất hiện, cả mạng nổ tung trong nháy mắt.

Đặc biệt là trên Weibo, mọi người đều vẫn luôn theo dõi chuyện này.

Nhiều người đang chờ tin tức tiếp theo.

Khi tin tức xuất hiện, Weibo lập tức chấn động, hot search trong nháy mắt nhảy lên vị trí hàng đầu.

Không ít cư dân mạng tay đều run run, tất cả không dám tin những gì mình nhìn thấy là thật.

"Con mẹ nó! Thật hay giả vậy?"

"Biên tập viên ra đây, đây không phải là giả đó chứ, sao có thể xảy ra chuyện này."

"Đây hoàn toàn không phù hợp với kiến thức bình thường, cho dù là phẫu thuật cũng không thể ngay lập tức khỏi được như thế."

"Ha ha, cười chết mất thôi, cái tên họ Lâm này vì để mình không bị mất mặt nên loại tin tức giả dối này cũng dám làm ra được, anh thực sự coi chúng tôi là kẻ ngốc sao?"

"Không sai, lầu trên nói đúng, nếu tin tức này là thật, tôi sẽ livestream ăn phân."

"Mấy tên ngốc các anh, chân tướng ngay trước mắt mà các anh vẫn không thừa nhận, Lâm đại sư lợi hại như thế nào các anh không biết sao?"

"Ngầu lòi, Lâm đại sư không hổ là Lâm đại sư, mãi là đại sư tôi sùng bái nhất."

Chương 1442: Vì an toàn của Vương Minh Dương, thôi bỏ đi.

Đại học Kim Hà.

Từ sau khi hồi phục lại khuôn mặt, Kim Thiện Bình thu hút được vô số sinh viên vây quanh.

Ngay từ khi đến trường, sinh viên cùng lớp đều không biết người này là ai mà sao lại xuất hiện ở đây. Thế nhưng khi đối phương nói bản thân là Kim Thiện Bình thì tất cả mọi người đều há hốc mồm, lộ vẻ không dám tin.

Trong ấn tượng của bọn họ, Kim Thiện Bình vô cùng xấu xí, nếu như buổi tối gặp phải còn bị dọa cho hết hồn ấy chứ, nhưng bây giờ đây là sao chứ.

Sao chỉ vẹn vẻn trong một ngày không thấy, đã biến thành như này rồi.

Tất cả mọi người đều không dám tin.

Có điều trong lòng các bạn học xem như hiểu, bọn họ biết Lâm đại sư muốn trị liệu cho Kim Thiện Bình. Lúc đầu bọn họ đều cho rằng đây chỉ là lời nói đùa, nhưng bây giờ hiện thực đặt ngay trước mắt bọn họ không tin cũng không được.

Viện trưởng Trần khi biết chuyện này còn đích thân đến xem, khi nhìn thấy dung mạo xinh đẹp của Kim Thiện Bình ông ta cũng trợn tròn mắt, thậm chí không biết nên hỏi cái gì.

Mà lúc này, Kim Thiện Bình phát hiện trên mạng có không ít người nói lời không tốt về Lâm đại sư, cô cảm thấy bản thân nên đứng ra chứng minh chuyện này.

Đồng thời sinh viên trong trường cũng xuất hiện trên mạng, tiến hành chứng minh.

Bộ dạng của Kim Thiện Bình xảy ra biến hóa lớn như vậy, cũng dần dần khiến người ta có thiện cảm.

…

Trên Weibo.

Kim Thiện Bình: “Tôi chính là sinh viên ba năm trước bị bỏng, tôi đứng ra làm chứng cho Lâm đại sư. Nếu như không phải là có Lâm đại sư tôi sợ rằng mãi mãi sẽ không trở thành như thế này được. Đây là dáng vẻ của tôi bây giờ, còn đây là thẻ học sinh của tôi…”

Khi video này xuất hiện trên Weibo, có không ít người quan tâm chuyện này tiến hành chia sẻ.

Bọn họ cũng không quá tin chuyện này nhưng sự thật trước mặt, bọn họ thực sự không nói lên lời.

Trong khu vực bình luận trên Weibo, có không ít sinh viên đại học Kim Hà trà trộn trong đó.

“Tôi là sinh viên đại học Kim Hà, Kim Thiện Bình thực sự đã hồi phục lại.”

“Tôi là bạn học cùng lớp của Kim Thiên Bình, khi tôi thấy cô ấy, tôi cũng không dám tin vào mắt mình.”

…

Dưới vô số bằng chứng, một số cư dân mạng không tin vào chuyện này cũng dần thay đổi thái độ.

Trong lòng, bọn họ thực sự không dám tin nhưng chứng cứ rành rành trước mặt, bọn họ cảm thấy thế giới này trở nên có chút không giống nhau.

Sao có thể xảy ra chuyện này.

Một vài chuyên gia của các cơ sở phẫu thuật thẩm mỹ sau khi bằng chứng được đưa ra thì ai nấy đều xóa bỏ những bình luận trước đó. Bọn họ đột nhiên cảm thấy mặt mình có chút đau.

Hơn nữa còn đau rất nhiều, trong mắt bọn họ đây căn bản là điều không thể nào.

Cũng không biết chuyện này rốt cuộc là được xử lý như thế nào.

Nhưng những cư dân mạng không bỏ qua cho bọn họ.

“Ha ha, giáo sư chuyên gia sao? Tôi muốn hỏi anh, bây giờ mặt anh có đau hay không hả?”

“Mẹ nó, tin anh cái rắm mau ra giải thích chút đi, đây là nguyên lý gì?”

“Cười chết thôi, khoảng thời gian trước còn thề thốt nói không thể nào, bây giờ chân tướng xuất hiện lại xóa Weibo làm như chưa có chuyện gì xảy ra, thật là đáng cười.”

Phố Vân Lý!

Lâm Phàm nhìn tình huống trên Webio, cảm thấy có chút bất lực. Mỗi lần đều là chuyện nhỏ rất bình thường mà thôi nhưng

lại biến thành chuyện lớn khiến người ta cảm thấy rất phiền phức.

Bản thân chỉ muốn cuộc sống yên tĩnh, vui vẻ. Vì sao nhất định phải khiến cho bản thân nổi tiếng như vậy.

Ting ting!

Điện thoại của Vương Minh Dương gọi đến, xem ra là thấy tin tức rồi, vừa nghe điện thoại giọng nói thô bạo lập tức truyền đến.

“Mẹ kiếp, tôi nói này người anh em, cậu chơi càng lúc càng lớn rồi đó.” Vương Minh Dương hiện tại không còn lời nào để nói, khi thấy tin tức trên Webio, anh ta cũng có chút không dám tin.

Bỏng thành như vậy rồi mà chỉ mất hơn một tiếng đồng hồ là có thể chuyển biến về như cũ, chuyện này nói ra ai mà dám tin?

Cho dù là quỷ cũng sẽ không tin.

“Cái gì mà lớn với chả không lớn, chỉ là một chuyện nhỏ thôi mà. Sao nào, nhìn thấy tin tức không dám tin, đến tìm tôi để tìm chứng cứ à?” Lâm Phàm cười hỏi.

Hắn đương nhiên biết chuyện này có sức công kích lớn đến mức nào, có điều không có gì đáng sợ. Bản thân là nhân vật ngầu lòi như vậy, làm ít chuyện ngầu lòi còn không phải là chuyện rất bình thường sao.

Vương Minh Dương bất lực, cà khịa nói: “Cậu nói như vậy không phải là phí lời sao, nếu tôi tin sao còn phải gọi điện thoại cho cậu. Thuốc này của cậu có thành phần gì, hai anh em chúng ta mau chóng hợp tác đi, người giàu nhất thế giới không thể thoát được khỏi tay chúng ta.”

“Anh cứ nằm mơ đi, còn giàu nhất thế giới, thuốc này rất khó luyện. Anh cho rằng nó là bắp cải à.” Lâm Phàm không muốn dây dưa đến lợi ích của những thứ này.

Đương nhiên, hắn không phải là không tin Vương Minh Dương, mà là nếu như hợp tác với Vương Minh Dương, nhất định sẽ dây dưa những lợi ích khác.

Mặc dù bản thân không sợ, nhưng hắn không muốn ngày nào đó nhặt xác cho Vương Minh Dương.

Khi lợi ích đạt đến vài trăm phần trăm, chuyện khủng khiếp gì sẽ không xảy ra?

Vì an toàn của Vương Minh Dương, thôi bỏ đi.

Chương 1443: Có chút hối tiếc

Vương Minh Dương: "Người anh em, tôi nói thật với cậu, tốt nhất là cậu nên đi ra ngoài một chút. Tôi thấy gần đây sợ rằng cậu sẽ không yên ổn đâu, người tìm cậu chắc chắn sẽ nhiều đến mức sẽ làm cậu sợ hãi đó."

Lâm Phàm sững sờ: "Anh đừng dọa tôi, con người của tôi không thích nhất là người khác tới làm phiền mình."

"Ha ha, tôi còn có thể dọa cậu sao, cậu không tin thì cứ tiếp tục ở trong tiệm đi, bảo đảm sẽ khiến cậu nhức cả não. Tôi thấy là cậu không biết giá trị của đan được này rồi đó." Vương Minh Dương nói.

Lúc này, hắn suy nghĩ đi ra ngoài cũng không phải là lựa chọn tồi, không chỉ có thể mỗi ngày không cần làm bánh kếp, còn có thể ngắm nhìn phong cảnh gì đó.

Không tồi, không tồi, thực sự không tồi.

"Minh Dương, đề nghị này của anh tôi cảm thấy cũng không tệ. Tôi cúp máy trước đây, tôi phải suy tính một chút." Lâm Phàm đã không muốn nói gì nữa, hắn cảm thấy ý kiến này của Vương Minh Dương thực sự tốt.

Nghĩ một chút đã thấy rất vui rồi.

Chỉ là khi cúp điện thoại, hắn phát hiện chuyện có gì đó sai sai.

Điền Thần Côn đang nhìn chằm chằm mình, ánh mắt này rất kỳ quái, giống như là muốn ăn thịt mình vậy.

"Ông nhìn tôi làm cái gì?" Lâm Phàm sững sờ hỏi.

Điền Thần Côn: "Cậu lại muốn ra ngoài sao?"

Lâm Phàm không dám nhìn thẳng ánh mắt của Điền Thần Côn, bình tĩnh nói: "Dự tính là như vậy, còn tình huống cụ thể tôi còn đang suy nghĩ."

Điền Thần Côn sắp tan vỡ, vẻ mặt khóc lóc cầu xin nói: "Đại ca à, tôi xin cậu, cậu có thể đừng đùng một cái là rời đi được không? Tình huống bây giờ cậu không phải là không biết, bây giờ người dân mua bánh kếp càng ngày càng nhiều, cậu đột nhiên chạy mấy thì tôi thực sự không ngăn được."

"Yên tâm, yên tâm, tôi chắc chắn không chạy." Lâm Phàm nhanh chóng trấn an, hắn còn thực sự sợ Điền Thần Côn nghĩ không thông làm ra chuyện gì đó quá kích.

"Thật sao?" Độ tín nhiệm của Điền Thần Côn đối với Lâm Phàm vốn là 100%, giờ đã xuống tới mức âm.

"Thật." Lâm Phàm rất quả quyết nói, hắn không muốn dây dưa với Điền Thần Côn nữa, có điều bây giờ nghĩ một chút cũng có chút hối hận. Lúc trước sao phải bán bánh kếp chứ, bây giờ cửa hàng cũng đã mở, không tiện rửa tay gác kiếm chút nào.

Haizz, hối hận lớn nhất của cuộc đời.

Không nên bánh bánh kếp.

Điền Thần Côn vốn đã không tin Lâm Phàm, nhưng thấy biểu cảm nghiêm túc của Lâm Phàm lại tạm thời tin tưởng.

"Được, không ra ngoài là tốt, tôi tin cậu!"

"Ừm." Lâm Phàm rất hài lòng gật đầu, xem ra nhân cách của mình coi như là không tệ.

Ngô U Lan vẫn lướt Weibo, thấy người trên mạng khen anh Lâm như vậy thì cô cũng vô cùng vui vẻ, bởi vì anh Lâm trong lòng cô mãi mãi là tuyệt nhất.

Khi tin tức này được truyền ra.

Vô số công ty đầu tư trong nước đều nhìn chằm chằm vào Thượng Hải.

Tên tuổi này của Lâm đại sư, bọn họ đương nhiên biết. Dù sao trên Weibo náo loạn vui vẻ như vậy ai có thể không biết chứ, có điều đây cũng chỉ là biết mà thôi, dù sao cũng không có bất kỳ giá trị đầu tư nào.

Về phần bánh kếp này, thì không cần nói nữa.

Bạn cho rằng bọn họ không phân tích qua về thành phần của bánh kếp này sao, nhưng làm cho người khác cạn lời chính là cho dù dùng bao nhiêu máy móc kỹ thuật cao để phân tích thì cũng không phân tích ra. Có thể làm cho bánh kếp trở thành cao lương mỹ vị như vậy, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì.

Cuối cùng bọn họ cũng chỉ có thể từ bỏ.

Nếu không sớm đã sản xuất được ra bánh kếp, tiến hành phân phối trong phạm vi lớn rồi.

Nhưng bây giờ thì khác.

Một viên đan dược có thể trị cho người bỏng nặng như vậy hồi phục về trạng thái ban đầu, chuyện này khiến bọn họ rất có hứng thú.

Nếu như có thể tiến hành đầu tư hợp tác, sản xuất đan dược này trên diện rộng, như vậy của cải này sợ rằng khó có thể tưởng tượng.

Hơn nữa nếu như có thể phân tích ra tài liệu trong đó, tiến hành cải tiến, nghiên cứu chế tạo ra đan dược khác, nhập vào thị trường đó cũng là một loại tài sản.

Vậy nên có rất nhiều công ty đầu tư và công ty y dược không chút suy nghĩ đã chạy đến Thượng Hải.

Bọn họ muốn đàm phán một chút với Lâm Phàm, lấy được đan dược này tiến hành hợp tác phát triển.

Vương Minh Dương đúng là có khả năng tiên đoán, chuyện này muốn không khiến người khác chú ý thực sự là chuyện không thể nào. Thông qua bài báo như vậy cũng không biết muốn tạo thành sóng lớn gì.

Ngô Vân Cương ở thủ đô xa xôi gọi điện thoại đến.

“Minh Dương, đan dược này của Lâm đại sư thực sự thần kỳ như vậy sao?” Ngô Vân Cương vẫn luôn ở thủ đô phấn đấu, rất hứng thú tới việc này nên hỏi.

“Tôi nào biết, có điều tin tức cũng đăng lên rồi, vậy thì cho là thần kỳ đi.” Bây giờ anh ta cũng không biết cụ thể tình huống nhưng cũng mười chắc chín rồi.

“Minh Dương, anh không thể quên tôi đó nha. Anh và Lâm đại sư quan hệ tốt như vậy, đan dược này chắc chắn sẽ giao cho anh phát triển, để tôi tham gia đầu tư một chút được chứ?” Ngô Vân Cương vẫn biết, bản thân muốn đại diện là không có khả năng, bởi vì quan hệ giữa Vương Minh Dương và Lâm đại sư rất tốt, đan được này chắc chắn cuối cùng sẽ giao cho Vương Minh Dương phát triển.

Có điều đối với ông ta mà nói, nếu như có thể nhảy một chân vào thì đủ cảm thấy hài lòng rồi.

Vương Minh Dương bất lực nói: “Anh nằm mơ đi, tôi cũng không lấy được. Chuyện này vừa xảy ra, tôi đã gọi điện hỏi qua rồi, hắn nói đan dược này không thể nào sản xuất phạm vi lớn được, chỉ có hắn tự mình luyện chế được thôi.”

“Chuyện này…” Ngô Vân Cương giảm đi nhiều hứng thú. Nghĩ lại cũng đúng, đan dược thần kỳ như vậy, muốn làm ra cũng rất khó.

Cuối cùng, ông ta cúp điện thoại.

Cảm giác có chút hối tiếc.

Chương 1444: Điểm đến là một đạo quán

Ngày hôm sau!

Phố Vân Lý.

Đã có không ít người dân xếp hàng, đối với bọn họ mà nói thì bánh kếp chính là cao lương mỹ vị. Mặc dù rất khó để mua, mỗi lần đều phải xếp hàng, nhưng bọn họ vẫn rất thích bầu không khí này.

Bởi vì mỗi ngày đều có một loại hy vọng.

“Con mẹ nó! Hắn lại chạy rồi!”

Người dân đang chờ sững sờ, hiển nhiên là không có kịp phản ứng, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trong tiệm.

Điền Thần Côn ngồi đợi lâu cũng không thấy tên nhóc này ra, đột nhiên ông ta cảm thấy có chút không ổn.

Nghĩ đến tình huống hôm qua ông ta lập tức hiểu ra, tên nhóc này lại lén lút chạy mất rồi.

“Tôi tin tưởng hắn như vậy, vậy mà hắn lại chạy mất.” Điền Thần Côn hiện tại chỉ muốn gào khóc, con mẹ nó, tên này quăng lại cục diện rối rắm thế này, làm sao xử lý đây.

Nhìn những người dân bên ngoài đang chờ, làm thế nào để giải thích chuyện này cho bọn họ đây.

Kể từ sau khi được Michelin đánh giá 3 sao, người mua bánh kếp càng ngày càng nhiều. Trước kia còn tốt, nhưng hiện tại nếu không đưa ra lời giải thích hợp lý thì người ta sẽ không tha thứ đâu nha.

Ngô U Lan thở dài: “Thần Côn, đi giải thích đi.”

“Lại là tôi?” Điền Thần Côn mở to hai mắt, không dám tin chỉ ngón tay vào mình.

Ông ta không ngờ rằng bọn họ sẽ giao cho mình gánh nặng này.

Triệu Chung Dương nhìn chằm chằm Thần Côn: “Ông là đại tổng quản ở đây, ông không đi thì ai đi đây?”

Bây giờ, ông ta đã không còn lời nào để nói, sau đó đứng dậy đi ra cửa nhìn những người dân đang chờ đợi. Ông ta cũng không biết nên mở lời như thế nào.

“Chuyện là… chuyện là, Lâm đại sư đã chạy trốn rồi, bánh kếp hôm nay không bán được rồi, mấy ngày tới có thể cũng không bán, mọi người không cần tới.” Điền Thần Côn lấy hết dũng khí để nói.

“Cái gì?”

Quả nhiên, những người dân nghe xong thì muốn bạo động luôn rồi.

Điền Thần Côn bất lực thở dài, chỉ có thể tận lực xoa dịu quần chúng đang nóng nảy.

Trên đường cao tốc.

Lâm Phàm đang lái xe vừa ngân nga câu hát, hắn phát hiện cảm giác ra ngoài như này thật là sảng khoái, tạm thời ra ngoài trốn một chút.

Cảm giác đi phượt rất tuyệt.

Vốn là muốn đi đến đâu tính đến đó.

Nhưng sau khi suy nghĩ một chút thì hắn nghĩ đến một mục tiêu tốt, sắp tới sẽ không được yên ổn vậy thì mình đi tìm một đạo quán dạo một vòng ở đó. Cùng với một số đạo sĩ ở đó thảo luận một chút, nói không chừng còn có thể móc nối quan hệ. Nếu may mắn, lần sao rút được kiến thức tu tiên thì bá con mẹ nó đạo luôn rồi.

Mở chỉ đường trên điện thoại, chọn tốt một mục tiêu.

Vũ Hương đạo quán.

Mặc dù có chút xa, nhưng đi phượt không đi xa một chút vậy còn có thể gọi là đi phượt sao.

Về phần chuyện của cửa tiệm hắn không nghĩ đến chút nào. Dù sao có Điền Thần Côn ở đó thì có chuyện gì không giải quyết được. Cho dù là bị người ta chửi, cũng có Điền Thần Côn chống đỡ.

Ting ting!

Điện thoại của Triệu Minh Thanh gọi đến.

“Lão sư.” Đầu bên kia điện thoại, Triệu Minh Thanh rất vui vẻ mở lời.

“Minh Thanh, sao vậy?” Lâm Phàm hỏi.

Triệu Minh Thanh đã thấy tin tức, ngay lập tức gọi điện thoại cho Lâm Phàm: “Lão sư, bạn học kia là do đan dược chữa khỏi sao?”

“Ừm, là đan được chữa khỏi, sao ông biết?” Lâm Phàm hỏi, đối với vị học trò này của mình hắn vẫn rất coi trọng.

“Gần đây luôn bận viết sách Trung y, hôm nay mới thấy được tin tức, vậy nên mới hỏi lão sư.” Triệu Minh Thanh gần đây chuẩn bị phát hành sách, chính là muốn cho càng nhiều người hiểu biết về kiến thức Trung y này.

“Muốn phát hành sách, đúng là không tồi đó nha. Bây giờ tôi đang lái xe, có thể phải mất khoảng thời gian ngắn nữa mới trở về. Sau khi ông viết xong, tôi sẽ xem lại cho ông.” Lâm Phàm nói.

Triệu Minh Thanh vừa nghe nhất thời vui vẻ nở nụ cười, nếu như có lão sư kiểm định thì giá trị của quyển sách này lại càng cao, có điều quả thực có chút nghi hoặc: "Lão sư, sao ngài đi ra ngoài rồi?"

Lâm Phàm bất lực nói: "Còn không phải là chuyện đan dược kia sao, bây giờ chuyện đã truyền ra chắc chắn sẽ có nhất nhiều người tìm đến phố Vân Lý. Vì tránh phiền phức, nên tôi đành đi ra ngoài giải sầu."

Triệu Minh Thanh sao có thể không hiểu được tình huống này, lão sư điều chế ra đan dược này nghịch thiên như vậy, chắc chắn sẽ có người tìm đến. Vậy nên mới ra ngoài giải sầu, cũng là một biện pháp tốt tránh đi phiền phức.

"Lão sư, vậy ngài chú ý an toàn, có chuyện gì thì cứ gọi điện thoại cho tôi." Triệu Minh Thanh nói.

"Ừm." Đối với vị đồ đệ này hắn rất hài lòng, xem ra rất quan tâm đến lão sư.

Có điều bây giờ còn đang lái xe cũng không thể tiếp tục nói chuyện được nữa.

…

Phố Vân Lý.

Điền Thần Côn phí sức ba bò chín trâu cũng không biết lãng phí bao nhiêu nước bọt, cuối cùng cũng trấn an được những người dân.

Về phần những người dân hỏi khi nào Lâm đại sư quay lại, ông ta làm sao có thể biết được, chỉ có thể xem lương tâm của tên nhóc này khi nào xuất hiện.

Buổi chiều.

Trong quán không có khách.

Bọn người Điền Thần Côn cũng rất nhàn nhã, đột nhiên có một nhóm người kéo đến.

Chương 1445: Xin ngủ nhờ

Lý Dương thân là nhân viên đại diện của công ty dược phẩm, lần này tới Thượng Hải mục đích chính là thương lượng hợp tác với Lâm đại sư.

“Xin hỏi Lâm đại sư có nhà không?” Lý Dương hỏi.

Điền Thần Côn thấy bên ngoài có vài người thì có chút sững sờ, không biết những tên này đến để làm cái gì.

“Các anh là ai?” Điền Thần Côn hỏi.

Lý Dương: “Xin chào, chúng tôi là đại diện công ty y dược, đến tìm Lâm đại sư muốn đàm phán chút chuyện hợp tác. Xin hỏi Lâm đại sư có đây không?”

Lúc này, Điền Thần Côn phản ứng lại, bây giờ ông ta xem như đã hiểu được vì sao tên nhóc kia phải chạy trốn, hóa ra sớm đã biết có người đến làm phiền.

Có điều như vậy cũng không đúng, phải chạy làm cái gì chứ, nói rõ ràng với người ta không phải là được rồi sao.

“Người không có ở đây, hôm nay vừa đi xa rồi cũng không biết bao giờ quay lại.” Điền Thần Côn nói.

Lý Dương vừa nghe thì có chút bất đắc dĩ, sau đó lấy danh thiếp ra nói: “Bên trên có thông tin của tôi, nếu như Lâm đại sư quay lại, mong nói cho tôi biết, gần đây tôi sẽ ở Thượng Hải chờ.”

“Hả?” Điền Thần Côn sững sờ, ông ta không ngờ rằng tên này vậy mà còn chuẩn bị ở Thượng Hải đợi tên nhóc kia quay về, chuyện này…

Hết cách, chỉ có thể nhận danh thiếp.

Sau khi Lý Dương rời đi, không lâu sau lại có một nhóm người đến.

“Xin hỏi Lâm đại sư có đây không?”

Điền Thần Côn chớp chớp mắt nhìn nhóm người bên ngoài, lại nói với bọn họ lời y như vừa rồi nói với Lý Dương.

Sau khi tiễn nhóm người đó đi.

Điền Thần Côn có chút cạn lời: “Những người này muốn làm gì, sao cứ từng đợt từng đợt đến.”

Triệu Chung Dương đang chơi điện thoại, nói: “Còn có thể muốn làm gì, chắc chắn là đến tìm anh Lâm để hợp tác rồi. Xem ra, anh Lâm ra ngoài trốn cũng thực sự là quyết định đúng, nếu không thực sự bị những người này làm phiền chết mất.”

“Đừng nói nữa, lại có người đến, Thần Côn ông tiếp tục nói chuyện với đối phương đi.”

Điền Thần Côn còn chưa kịp phản ứng, quay đầu lại thấy một nhóm người tới.

Chuyện này khiến ông ta sụp đổ, chuyện này có xong hay không vậy.

Con mẹ nó!

Sớm biết sẽ như vậy, ông ta cũng chạy trốn cho rồi. Quả nhiên lại là một đống rối rắm phiền phức chết đi thôi.

…

Buổi tối.

“Con mẹ nó, chỉ đường cái mẹ gì đây, sao lại chỉ đến nơi khỉ ho cò gáy này?” Ban ngày lái xe ngon lành trên đường cao tốc, chỉ đường báo một câu 100m nữa thì rẽ phải, thế là hắn liền rẽ phải. Nhưng càng lái thì phát hiện có gì đó sai sai, đường này càng ngày càng nhỏ, hơn nữa còn rất dốc, điều này khiến hắn suy sụp.

Nhất là bây giờ, trời cũng tối như vậy, xung quanh gì cũng không có, đến một nơi để nghỉ chân cũng không có nốt.

Có điều cũng may, trước mặt hình như có người ở, tối nay xem ra không đi tiếp được rồi, đến nhà người ta nói chuyện xin tá túc một chút.

Về phần ngủ trong xe gì đó thì vẫn nên quên đi.

Nếu như quên mở cửa sổ, còn có thể bị chết ngạt đấy.

Có một vài căn nhà ở ven đường, trong đó có một nhà còn ánh đèn le lói. Đêm nay chỉ có thể xin ở lại một đêm, cả ngày trôi qua cũng đã làm hắn khá mệt mỏi rồi.

Rầm rầm!

“Có ai không?” Lâm Phàm gõ cánh cửa gỗ bên ngoài.

Chờ rất lâu sau thì dường như người bên trong mới lấy hết can đảm nép ở phía xa nhìn Lâm Phàm, giọng nói non nớt: “Chú là ai?”

Mặc dù bây giờ trời hơi tối nhưng dưới ánh đèn, hắn phát hiện ra người đang nói chuyện với mình là một đứa trẻ. Hơn nữa nhìn dáng vẻ cùng lắm thì mới chỉ mười một mười hai tuổi.

“Bạn nhỏ à, chú lái xe đường dài đến đây, trong nhà cháu có người lớn không?” Lâm Phàm hỏi.

Đứa trẻ dưới ánh đèn có hơi căng thẳng nói: “Có… có, chú có chuyện gì không?”

Lâm Phàm nhận ra hình như đứa trẻ này hơi cảnh giác mình, nhưng mà nghĩ lại cũng đúng. Đêm hôm khuya khoắt tự nhiên xuất hiện một người xa lạ, nhất định sẽ bị dọa cho sợ rồi.

Chẳng qua từ giọng điệu của đứa trẻ này thì hắn cảm thấy có vẻ như đứa trẻ này đang nói dối.

“Vậy sao, chú muốn xin nhờ ở lại một đêm, lái xe một ngày rồi làm chú hơi mệt, chú có thể trả tiền. Yên tâm nha, chú không phải người xấu đâu.” Lâm Phàm cố gắng làm cho giọng của mình trở nên dịu dàng nhất có thể.

Đứa trẻ đứng ở đó nghe thấy vậy thì trong lòng vẫn mãi do dự, sau đó yếu ớt nói: “Chú có thể trả bao nhiêu tiền?”

“Hai trăm được không?” Trong lòng Lâm Phàm hơi bất đắc dĩ, xem ra đứa nhỏ nào cũng thích tiền cả. Nhưng có chỗ ở đã không tệ rồi, còn vấn đề tiền bạc thì đúng là không sao hết.

Đứa trẻ nghe được hai trăm đồng thì vẻ mặt trở nên hưng phấn, sau đó nhanh chóng chạy ra mở cửa, có điều ngay lúc định mở cửa thì ngừng động tác lại: “Chú thật sự không phải người xấu đấy chứ?”

Lâm Phàm không muốn nhiều lời: “Bạn nhỏ à, nếu chú thật sự là người xấu thì chỉ với cánh cửa gỗ cao bấy nhiêu đây có thể cản được chú sao?”

Đứa trẻ suy nghĩ một lúc cảm thấy rất đúng nên sau đó lập tức mở cửa ra: “Được rồi, chỉ có một mình con ở nhà thôi, chú vào đi.”

Chương 1446: Chú là thần tiên thật sao?

Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng thuyết phục được thằng nhóc này. Tuổi còn nhỏ mà tính cảnh giác đã rất cao, không tệ, đúng là không tệ.

“Bạn nhỏ, con tên gì?” Lâm Phàm cười hỏi.

Đứa trẻ nhìn Lâm Phàm: “Con tên Dương Viễn, còn chú?”

Lâm Phàm cười: “Kêu chú là chú Lâm là được.”

“Dạ.” Dương Viễn gật gật đầu: “Chú Lâm, cha mẹ con không ở nhà, chú có thể ngủ ở phòng này.”

“Được.” Lâm Phàm gật đầu, hắn kiểm tra một lát thấy bày trí rất đơn giản, không phải là gia đình giàu có gì. Sau đó hắn có hơi đói bụng nên móc ra ba trăm đồng: “Hai trăm đồng tiền thuê nhà, một trăm đồng mượn vài thứ của nhà con để làm chút đồ để ăn nhé.”

Dương Viễn nhìn thấy ba tờ tiền màu hồng thì hơi trì trệ, có vẻ như đang do dự có nên lấy hay không. Cuối cùng dường như nghĩ thông suốt chuyện gì mà chộp ngay ba trăm đồng trong tay hắn: “Chú Lâm, chú chờ chút, bây giờ con đi chuẩn bị thức ăn cho chú, nhưng mà trong nhà con chỉ có mì sợi thôi thì có được không?”

Lâm Phàm lại cười: “Được.”

Hắn lại không ngờ đứa nhỏ này còn biết làm đồ ăn, không thể không nói, trẻ con nhà nghèo sớm đã phải biết lo liệu việc nhà.

Sau khi Dương Viễn vào trong bếp, hắn ngồi ở trên ghế, yên lặng chờ đợi.

Trên tường treo một bức ảnh gia đình.

Nhà năm người, xem ra đứa nhỏ này còn có một anh trai và em trai.

Nhưng mà cũng khá là lạ, sao lại chỉ có một mình nhóc này ở nhà nhỉ.

Không lâu sau, Dương Viễn bưng một tô mì trứng gà đi đến.

“Chú Lâm, con làm xong rồi, chú ăn đi.” Dương Viễn nói.

Lâm Phàm cười nhìn tô mì, khen nói: “Tay nghề không tệ.”

Dương Viễn hơi ngượng nghịu cúi đầu: “Cám ơn chú Lâm đã khen.”

Sau khi ăn xong, Dương Viễn chăm chỉ dọn dẹp chén đũa rồi đem đi rửa.

Đã chạy xe cả một ngày trời, hắn thật sự rất mệt.

Hôm sau!

Rầm rầm.

“Chú Lâm, dậy ăn cơm sáng đi.” Buổi sáng sáu giờ, Dương Viễn đứng gõ cửa ở bên ngoài.

Lâm Phàm mở to mắt, hắn nhìn thoáng qua điện thoại, không ngờ cũng đã sáng rồi. Sau đó hắn mặc quần áo tử tế rồi mới đi ra. Trên bàn cơm, Dương Viễn đã chuẩn bị xong bữa sáng, là cháo trắng dưa muối, còn có trứng gà luộc.

Đối với Lâm Phàm thì ba trăm đồng này thật sự rất đáng đồng tiền bát gạo, sau đó hắn ngồi xuống bưng chén lên uống vài ngụm.

“Sao con không ăn?” Lâm Phàm thấy Dương Viễn còn đang bận rộn ở bên ngoài.

“Chờ một lát, con nhặt trứng gà đã.” Dương Viễn nói.

Không lâu sau, Lâm Phàm thấy trong tay Dương Viễn cầm mấy quả trứng gà, nhóc đi rất cẩn thận rồi sau đó mở ngăn tủ ra cất trứng gà vào một cái rổ.

Trong rổ này đã chất đống không ít trứng gà, nhưng Lâm Phàm lanh mắt phát hiện hình như có quả trứng bị hư, trong lòng hắn thấy hơi tò mò.

“Cha mẹ con đâu?” Lâm Phàm hỏi.

Việc để cho một đứa bé sinh hoạt một mình trong nhà làm cho hắn cảm thấy có gì đó sai sai.

Dương Viễn đóng kỹ tủ lại: “Cha mẹ con dẫn em trai đi tới thành phố lớn khám bệnh rồi, chỉ có một mình con ở nhà thôi.”

“Vậy sao lại để dành nhiều trứng gà như thế?” Lâm Phàm hỏi.

Dương Viễn: “Đây là để cho lần sau gặp được em trai thì đưa cho em trai con. Mẹ con nói trong nhà không có tiền, con nghĩ em trai nhất định không được ăn ngon nên muốn đem cái này cho em trai con bồi bổ thân thể.”

Lâm Phàm sững sờ, không ngờ lại có chuyện như thế này, sau đó hắn hỏi: “Bị bệnh gì?”

Dương Viễn suy nghĩ: “Con cũng không rõ lắm, hình như là cái gì trắng ấy.”

“Bệnh máu trắng.” Lâm Phàm khẽ nói, xem ra là bị mắc bệnh này rồi.

Sau khi ăn cơm xong, Lâm Phàm dọn dẹp lại một chút, còn Dương Viễn thì đeo cặp sách lên chuẩn bị đến trường học.

Bên ngoài phòng.

Dương Viễn chuẩn bị đi đến trường, còn Lâm Phàm thì chuẩn bị lái xe tiếp tục gấp rút lên đường.

“Tiểu Dương, con biết chú là ai không hả?” Lâm Phàm cười hỏi.

“Không biết.” Dương Viễn lắc đầu.

Lâm Phàm: “Chú nói nhỏ cho con biết nha, nhưng mà con đừng nói cho người khác đó, thật ra chú là thần tiên đấy, con có tin không?”

“Chú Lâm, chú lừa người ta, thầy giáo đã nói qua rồi, trên thế giới này không có thần tiên.” Dương Viễn nói.

“y dô, thằng nhóc này, xem ra không ra tay thì con không tin nhỉ, nhìn cho kỹ nhé.” Ngay lúc này, Lâm Phàm mở ra năm ngón tay.

Dương Viễn nhìn bàn tay Lâm Phàm, không biết chú Lâm đang muốn làm gì.

Nhưng trong lúc đó đột nhiên làm cho Dương Viễn há hốc mồm.

Ngưng nước thành băng.

Với kiến thức phân loại lớn là võ hiệp, đối với Lâm Phàm thì chuyện này chỉ hoàn toàn là chuyện nhỏ như con thỏ.

Hắn ngưng kết hơi nước trong không khí lại rồi ngưng tụ thành một khối băng.

Miệng Dương Viễn há ra ngày càng to, nhìn như không thể tin nổi.

Lâm Phàm cười cười, ngón tay hắn chạm một cái làm cho khối băng bồng bềnh giữa không trung bị vỡ tan tành: "Tin chưa nào?"

Dương Viễn lập tức gật đầu: "Chú Lâm, chú thật sự là thần tiên sao?"

Chương 1447: Bất thuyết đạo trưởng

"Giỡn hoài, sao chú có thể gạt con được, không phải nói em trai con bị bệnh à? Chú có một viên tiên đan có thể giúp cho em trai con trở nên khỏe mạnh, nhưng con cũng phải đồng ý một việc với chú." Lâm Phàm nói.

Nghe thấy có thể làm cho em trai mình khỏe mạnh trở lại, Dương Viễn lập tức gật đầu: "Chú Lâm, con nhất định sẽ đồng ý với chú."

"Tốt lắm, đừng nói việc chú là thần tiên cho người khác biết, có được hay không?" Lâm Phàm sờ đầu đứa nhỏ nói.

"Dạ, con chắc chắn sẽ không nói cho bất cứ ai đâu." Dương Viễn rất nghiêm túc đáp lại.

"Ừ chú tin tưởng con, vậy chú đưa con viên tiên đan này nhé, nhớ phải cất kỹ vào, ngàn lần vạn lần đừng làm mất có biết không?" Lâm Phàm dặn dò.

Dương Viễn gật đầu: "Dạ, con sẽ không làm mất đâu."

Giải quyết xong xuôi chuyện này, Lâm Phàm vẫy vẫy tay với Dương Viễn, sau đó lái xe rời đi.

Chuyện này cũng chỉ là chuyện gặp gỡ ngẫu nhiên thôi.

Với hắn thì chỉ là một chuyện nhỏ, thế nhưng đối với người khác lại là chuyện lớn, có thể cứu vớt được một mạng người.

Mãi cho đến buổi chiều.

Lâm Phàm nhìn hướng dẫn trong điện thoại rồi lại nhìn cảnh vật trước mắt, hắn không nhịn được thở phào một hơi, con mẹ nó thật sự là chỗ cần đến đây sao?

Đạo quán Vũ Hương.

Nơi này không hề giống với cái mà hắn đã thấy trên mạng giới thiệu chút nào. Trên mạng nói cảnh vật xung quanh nơi này tuyệt đẹp, cảnh sắc động lòng người, nhưng cái mà hắn thấy được giống như chốn khỉ ho cò gáy ấy.

Con đường trước mặt này có thể cho xe chạy vào được nhưng lại bị người ta dùng hai tảng đá to chặn lại, có vẻ như không muốn để cho xe vào.

Bên cạnh có một bãi đậu xe, nơi đó có không ít xe, xem ra có rất nhiều du khách đến đây.

Nơi này muốn cái gì thì không có cái đó, thế mà lại có nhiều người đến như vậy. Thế thì chỉ có một khả năng đó chính là đạo quán đúng là ở chỗ này, biết đâu thật sự có chút thần kỳ.

Hắn lái xe vào bãi đậu xe, khi đi ngang qua trạm thu phí bãi đỗ xe thì hỏi: "Bác ơi, đạo quán Vũ Hương ở trên núi này sao?"

Một ông bác ngồi trong trạm thu phí, đầu tóc muối tiêu nhưng tinh thần sáng láng, lúc này ông ta gật đầu: "Ngay ở trên núi, này nhóc, cậu cũng đến tìm Bất Thuyết đạo trưởng à?"

"Hả?" Lâm Phàm ngẩn người Bất Thuyết đạo trưởng này là ai vậy, sau đó hắn tỏ ra rất có hứng thú tâm sự với ông bác: "Bác à, đạo quán này rất nổi tiếng đúng không? Cháu thấy chỗ này có rất nhiều xe đậu lại, chắc hẳn có rất nhiều người đến đây nhỉ?"

Nhắc đến việc này, ông bác trở nên hăng hái, hơn nữa còn có chút tự hào: "Dĩ nhiên rồi, người đến đạo quán Vũ Hương thật sự rất nhiều, Bất Thuyết đạo trưởng chính là thần tiên ở chỗ này của chúng tôi, người bên ngoài đến đây đều là tìm Bất Thuyết đạo trưởng đó, đông lắm đấy."

"Bác à, tại sao lại gọi là Bất Thuyết đạo trưởng vậy, danh hiệu này hơi kỳ lạ ấy, ông ta thật sự không nói chuyện được hả?" Lâm Phàm tò mò, lần này hắn đến đây chính là muốn kết bạn với đạo trưởng ở đạo quán này. Sau này nếu mở trang kiến

thức mới biết đâu may mắn rút được kiến thức tu tiên thì sao. Nếu như thế thật thì sẽ vui vẻ biết bao.

Ông bác cười cười nói: "Cậu nhóc, tự cậu đi xem là sẽ biết."

Đối với người gọi là Bất Thuyết đạo trưởng này, tất cả mọi người bọn họ ở đây đều vô cùng tôn kính. Mười năm trước ở đây rất nghèo khổ, sau khi Bất Thuyết đạo trưởng đến đã làm thay đổi tình trạng này, bây giờ cũng đã trở thành địa điểm du lịch. Mặc dù ở đây không phải chùa chiền gì nhưng lại có rất nhiều người đến đây để cầu nguyện, nhất là Bất Thuyết đạo trưởng có y thuật rất tốt nên cũng có rất nhiều người gần xa đến đây để khám bệnh.

Dần dà, nơi này của bọn họ bắt đầu nổi tiếng.

Lâm Phàm không hỏi thêm gì nhiều, nếu Bất Thuyết đạo trưởng lợi hại như vậy thì chắc chắn là một đạo sĩ rất lợi hại.

Kết bạn, nhất định phải kết bạn với đối phương mới được.

"Bác à, tôi muốn ở chỗ này trong một khoảng thời gian ngắn, khi nào về thì tính tiền luôn với bác nhé." Lâm Phàm vẫy vẫy tay, cũng không dừng lại.

Ông bác gật đầu, hiển nhiên thấy rất hài lòng.

Ông ta phụ trách trạm thu phí này, hàng năm thu vào cũng không ít. Trừ đi bảy tám phần thì một năm cũng có thể kiếm lời được hơn 100 ngàn, vô cùng thoải mái.

Lâm Phàm băng qua lối nhỏ mà xe không vào được thì phát hiện trong này có chút khác.

Nhà nghỉ, quán cơm, nhà tắm đều có, chẳng qua không phải là nhà cao tầng mà đều là kiểu nhà dân hai tầng lầu.

Có không ít người đặc biệt đến đạo quán Vũ Hương ở tại đây.

"Nhìn cũng rất náo nhiệt ha." Lâm Phàm cười, hôm nay trời cũng sắp tối rồi, việc lên núi thì vẫn nên chờ tới sáng mai đi vậy.

Đối với người gọi là Bất Thuyết đạo trưởng này ,Lâm Phàm rất tò mò, không biết rốt cuộc dáng vẻ của lão đạo trưởng này như thế nào đây.

Hắn lên Baidu tìm kiếm nhưng cũng không tìm được cái gì liên quan đến cái tên này, cho dù có thì cũng chỉ vẻn vẹn vài câu giới thiệu, ngay cả một trang giới thiệu chính quy cũng không có.

So sánh với chính bản thân hắn, vẫn có chênh lệch rất lớn nha.

Nếu thử Baidu tìm tên Lâm đại sư thì các tin tức hiện ra sẽ có thể dọa chết người đấy.

Hắn tìm một nhà nghỉ ở lại, một đêm hơn một trăm đồng cũng không mắc. Hơn nữa hoàn cảnh không tệ, rất sạch sẽ.

…

Chương 1448: Trốn vé xe

Bến xe.

Sau khi Dương Viễn tan học là lập tức đeo cặp sách vội vã chạy đến trạm xe ngay.

Cậu bé đứng trước quầy hỏi cô bán vé giá tiền vé xe, khi biết phải mất hơn hai trăm đồng thì cậu bé lại không nỡ mua. Mặc dù trong túi có ba trăm đồng nhưng cậu bé nghĩ đến em trai mình còn trong bệnh viện nên cuối cùng cắn răng không mua vé.

Bởi vì đây chỉ là bến xe nhỏ nên khâu kiểm vé cũng không nghiêm ngặt, cho nên Dương Viễn rất dễ dàng chui vào được.

Sau đó cậu ta trốn vào hầm chứa hành lý.

Trong này rộng rãi nhưng đã chất đống không ít hành lý, với lại trốn vào trong này thì sẽ tạm thời không bị người khác phát hiện.

Sau khi chọn xong vị trí, cậu bé ôm chặt cặp sách trong ngực mình, trước khi tới bến xe, cậu bé đã bỏ hết trứng gà vào trong cặp để đem đến bệnh viện cho em trai ăn.

Hôm nay gặp được chú thần tiên, chú thần tiên cho một viên tiên đan, có thể giúp cho em trai có thể trở nên khỏe mạnh.

Lúc ở trường, cậu đã dùng điện thoại trong trường học để gọi điện cho cha mẹ mình, nói mình có loại thuốc có thể trị bệnh

cho em trai. Thế nhưng cha mẹ không tin tưởng mà còn kêu cậu bé phải ngoan ngoãn trông nhà.

Việc này làm cho Dương Viễn không biết làm sao, cậu bé rất muốn nói đây là do thần tiên cho, nhưng bản thân đã đồng ý với chú thần tiên là sẽ không nói chuyện này ra ngoài rồi.

Cuối cùng cậu bé quyết định tự mình đích thân đi đến bệnh viện.

“Bắt đầu khởi hành, bắt đầu khởi hành, ai chưa lên xe nhanh nhanh lên xe ngay.” Nhân viên soát vé xe hô lên, sau khi nhìn thấy không còn ai thì lập tức đóng lại cửa hầm cất hành lý.

Dương Viễn có hơi sợ, cả người co rúm lại, nhưng chỉ cần nghĩ đến em trai còn trong bệnh viện thì cậu bé căn răng cố gắng để không ai có thể phát hiện ra mình.

Cậu bé trốn trong này rất nguy hiểm, rất có thể sẽ bị ngộp chết.

Nhưng may mắn xe buýt này có hơi cũ kỹ, chỗ cửa sắt có khe hở nên ít ra vẫn đảm bảo có không khí ra vào.

Không biết qua bao lâu.

Cậu bé mơ mơ màng màng mở mắt ra, sau đó bị giật mình, trong nháy mắt thì tỉnh táo lại.

Kẽo kẹt!

Cửa hầm chứa hành lý được mở ra.

Các hành khách chuẩn bị lấy hành lý đột nhiên thấy một đứa bé lao ra ngoài thì lập tức hoảng hốt.

“Ui trời, sao trong này lại giấu một đứa bé vậy?”

Nhóm tài xế xe buýt cũng ngớ người ra, lúc thấy có một đứa bé trong đó chạy ra cũng bị sợ đến cả người đổ mồ hôi lạnh: “Đừng chạy, đứng lại.”

Dương Viễn thấy tài xế xe buýt đó đang rượt theo mình thì bị dọa đến chạy tụt quần.

Nhân viên bảo vệ trạm xe ở phía trước thấy thân hình nhỏ bé này ngay lập tức kéo Dương Viễn lại.

“Nhóc con, chạy đi đâu hả.” Bảo vệ nói.

Lạch cạch!

Cặp sách ôm trong ngực bị rơi trên đất.

Giống như vang lên âm thanh lanh lảnh.

Các du khách xung quanh vây tới, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tài xế xe buýt vội vã chạy lại: "Sao con lại ở trong đó hả?"

Dương Viễn bị dọa: "Con… Lúc xe sắp khởi hành thì con lén trốn vào."

Tài xế nghe xong lập tức ngây người: "Con trốn tận mười mấy tiếng…" Sau đó trách móc: "Con có biết con làm như vậy là cực kỳ nguy hiểm không, bộ con muốn bị ngộp chết hả?"

Nhưng mà cũng may là vào khoảng thời gian trước thì cửa hầm chứa hành lý này xảy ra vấn đề nên không cách nào khép kín lại được, nếu không thì e là đã xảy ra chuyện lớn rồi.

Dương Viễn cúi đầu: "Con xin lỗi, con không phải cố ý."

Tài xế liếc nhìn Dương Viễn, ông ta không nhịn được thở dài, chỉ cần người không có chuyện gì là tốt rồi, nếu thật sự có chuyện thì đúng là tai bay vạ gió mà.

Bảo vệ trạm xe hỏi: "Người lớn đâu?"

Dương Viễn nói rất nhỏ: "Chỉ có một mình con thôi, cha mẹ con dẫn em trai con đi khám bệnh ở bệnh viện rồi. Con tới đây để gặp em trai con, con không phải cố ý không trả tiền đâu, mọi người đừng bắt con đi mà."

Những người vây xem nhìn quần áo trên người của đứa nhỏ, vừa rách rưới vừa có mảnh vá thì họ cũng biết hoàn cảnh gia đình của đứa nhỏ này không được tốt lắm.

"Trời ạ, có mùi gì tanh dữ vậy?"

Lúc này, những du khách vây xem hô lên, sau đó nhìn thấy cặp sách rơi trên đất: "Trong này để thứ gì vậy?"

Dương Viễn giật mình, khi cậu ta nhìn thấy cặp sách đó thì lập tức nôn nóng hô: "Trứng gà của con…"

Dương Viễn mở cặp xách ra nhìn thấy trứng gà bên trong đã bị vỡ nát, nước mắt cũng lạch cạch rơi xuống.

Hu hu.

Bảo vệ trạ xe không biết làm thế nào, không biết làm sao bây giờ, ông ta không ngờ sẽ xuất hiện chuyện như thế này.

Các du khách xung quanh cũng không rõ tình hình hiện tại ra sao.

Sau đó bọn họ bắt đầu tưởng tượng lên.

Theo bọn họ nghĩ, em trai của cậu nhóc này nhất định bị mắc bệnh nặng, hơn nữa trong nhà còn rất nghèo nên cậu nhóc mới lén lút trốn lên xe, chỉ bởi vì không có tiền mua vé xe.

Mấy cái trứng gà này e là để đem đến bệnh viện cho em trai cậu nhóc ăn rồi.

Bây giờ đa số trứng gà đều bị vỡ nát, chắc chắn cậu nhóc rất đau lòng.

Chương 1449: Không mượn được nữa rồi

“Bạn nhỏ đừng khóc.” Có du khách nhiệt tình đi qua an ủi.

Dương Viễn lau nước mắt: “Con đã để dành rất lâu, bây giờ bể hết rồi, em trai không còn gì để ăn nữa rồi.”

Bảo vệ trạm xe cũng đã vào tuổi trung niên, nhìn thấy tình huống như vậy trong lòng ông ta cũng cảm thấy áy náy. Nếu không phải do ông ta kéo cậu nhóc một cái thì những thứ này sẽ không bị bể.

Sau đó ông ta sờ vào túi mình phát hiện chỉ có hai trăm đồng, ông ta lập tức nhét vào tay Dương Viễn: “Bạn nhỏ à, chú nói con nghe, trên người chú cũng không còn nhiều tiền mặt, chỉ còn có hai trăm đồng thôi. Con cầm lấy đi, coi như chú đền cho con, được không nào?”

Dương Viễn lắc đầu: “Con không có trách chú, con không nhận tiền này được.”

“Không sao, cầm lấy đi, không phải con nói em trai con nằm viện à, nằm viện cũng cần tiền mà.” Chú bảo vệ nhét tờ tiền vào trong tay Dương Viễn.

Tính tình các du khách vây xem cũng rất lương thiện, bọn họ đều bị chuyện này làm cho cảm động rồi.

Một chị gái nhìn là biết tiền bạc không thiếu, cô ta lấy một ngàn đồng từ trong ví tiền của mình ra rồi trực tiếp nhét vào tay Dương Viễn: "Đây là của dì đưa cho con, con cầm chắc nhé, đến bệnh viện thì giao cho cha mẹ con."

"Tôi cũng có hai trăm này."

"Tôi cho một trăm, không có nhiều tiền trong người lắm."

"Tôi cho ba trăm đồng."

Những người xung quanh cũng lục tục ngo ngoe lấy ra, bọn họ vô cùng thông cảm đối với hoàn cảnh gia đình của Dương Viễn.

Ấm áp trên đời này vẫn còn tồn tại, hành động ra tay cứu trợ không hề do dự.

Dương Viễn không cần số tiền này, nhưng khi đối mặt với những du khách này thì cậu nhóc không cần thì vẫn phải nhận lấy.

Tài xế xe buýt hỏi: "Bạn nhỏ, con có biết cha mẹ con ở bệnh viện nào không?"

Dương Viễn gật gật đầu: "Con biết ạ."

"Vậy được rồi, chú chở con đi nhé, sợ con đi một mình sẽ không an toàn." Tài xế xe buýt nói.

Dương Viễn không ngờ các chú các dì lại nhiệt tình như vậy, cậu nhóc thấy trong lòng rất ấm áp: "Con cám ơn các chú các dì ạ."

Các du khách xung quanh cười cười, sau đó vẫy tay: "Được rồi, bạn nhỏ cố lên nhé, chú còn có việc, đi trước đây."

"Tài xế, ông nhớ phải đưa người ta đến nơi đến chốn đấy."

Tài xế xe buýt: "Yên tâm đi, không lẽ tôi còn lừa bán đứa nhỏ này được à?"

Đám người cười ngất, bọn họ đều rất yên tâm.

…

Bệnh viện!

Trên giường bệnh.

Em trai Dương Viễn là Dương Hoan đang nằm trên giường bệnh, sắc mặt bé tái nhợt, chưa kể sau một lần trị bệnh bằng hóa chất thì tóc bé đã rụng đi bảy tám phần. Thế nhưng trên gương mặt ngây thơ trẻ con vẫn ngập tràn nụ cười như cũ.

“Mẹ ơi, con nhớ anh hai quá, con muốn về nhà.” Mặc dù Dương Hoan còn nhỏ nhưng cũng biết bé bị bệnh rồi, với lại nhà bé cũng không có tiền nhiều.

Người phụ nữ quê mùa ở bên cạnh nắm lấy tay Dương Hoan: “Ngoan, nghe lời nào, hết bệnh xong rồi về nhà nhé.”

Bên ngoài phòng bệnh, một người đàn ông cao lớn ngồi xổm ở nơi đó, ông ta không biết hiện tại nên làm thế nào. Tiền đã tiêu hết rồi mà ông ta cũng đã mượn hết bạn bè thân thuộc trong nhà ngoài ngõ, bây giờ ông ta gọi điện thoại tới cũng không còn ai muốn nghe ông ta nói gì nữa.

Tiền viện phí cao ngất ngưỡng cho đợt vừa rồi đã làm cho một người đàn ông cao lớn bị đè ép tới nát nhừ.

Lúc này, bác sĩ điều trị đi tới: “Người nhà Dương Hoan, tiền trong thẻ dùng để trị bệnh cho con ông đã tiêu hết rồi, ông còn có thể đóng viện phí được không?”

Dương Binh ngẩng đầu, ông ta nhìn bác sĩ: “Bác sĩ, tôi thật sự không mượn được tiền nữa.”

Bác sĩ thở dài, ông biết tình hình của gia đình này thuộc về hộ gia đình nghèo khó, hơn một trăm nghìn lúc trước căn bản không đủ dùng. Bây giờ còn phải lo cho đợt điều trị tiếp theo, mặc dù ông thông cảm nhưng cũng không còn cách nào.

Ông chỉ là một bác sỹ bình thường, không thể ra quyết định gì được.

“Tôi đã thông báo cho bệnh viện về tình trạng gia đình của ông, xin cho con trai của ông được điều trị trước rồi trả tiền sau, có điều tạm thời chưa có kết quả.” Bác sĩ nói.

Dương Binh nghe vậy thì cảm kích vô cùng mà quỳ xuống trước mặt bác sĩ, nhưng lại bị bác sĩ giữ lại, ông rất nghiêm túc hỏi: “Thật ra còn một cách nữa, ông có đồng ý làm hay không thôi.”

“Tôi đồng ý, tôi đồng ý.” Dương Binh lập tức gật đầu.

“Đó chính là liên hệ với phóng viên tìm kiếm trợ giúp từ các mạnh thường quân. Nếu ông cần thì tôi có thể cho ông số điện thoại để ông tự mình liên hệ, chỉ là cuối cùng có được hay không thì tôi cũng không dám bảo đảm.” Bác sỹ nói.

Dương Binh chỉ là người dân bình thường nên làm sao hiểu được những thứ này, nhưng ông ta tin bác sĩ không phải bọn lừa đảo, ông ta biết người bác sĩ này là người tốt và vẫn luôn dùng hết khả năng để hỗ trợ cho cả nhà của ông ta.

Chương 1450: Con có thể giúp em trai khoẻ lên

Giữa trưa!

Trong phòng bệnh.

Dương Hoan nằm ở trên giường bệnh, trong tay bé đang cầm một quyển truyện tranh xem đến ngon lành, lộ ra vẻ mặt rất kiên cường.

Mỗi lần điều trị làm cho bé rất đau đớn, nhưng vì để cha mẹ bé không khổ sở nên bé vẫn luôn tỏ ra mạnh mẽ, không sợ bất cứ khó khăn gì.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng động.

Bác sĩ: “Chính là cả nhà này đây, xin mọi người giúp đỡ cho họ. Đứa bé này chỉ mới chín tuổi mà đã bị mắc căn bệnh máu trắng, cần phải có một số tiền rất lớn để điều trị, nhưng gia đình bọn họ thật sự rất nghèo nên không còn điều kiện để tiếp tục điều trị nữa.”

Dương Binh nhìn thấy phóng viên đẩy cửa đi vào phòng bệnh, vẻ mặt ông ta ngay tức khắc kích động lên. Sau đó ông ta không nói câu nào mà quỳ xuống trước mặt các phóng viên.

“Cầu xin mọi người, xin mọi người giúp đỡ cho gia đình chúng tôi.”

Các phóng viên đều bị dọa sợ, sau đó mới phản ứng lại: “Ông anh à, ông nhanh đứng lên đi, lần này chúng tôi đến là để xem

tình hình gia đình ông như thế nào để hỗ trợ cho gia đình ông mà."

Bọn họ là những phóng viên thuộc về mảng từ thiện, bọn họ đến hiện trường để khảo sát và xem xét sự việc có thật hay không. Nếu là sự thật thì bọn họ sẽ đưa tin ra ngoài.

Các phóng viên chụp vài bức hình của Dương Hoan đang nằm trên giường bệnh, cũng có phóng viên đến nói chuyện với Dương Hoan.

Trong quá trình phỏng vấn.

Các phóng viên đều bị đứa nhỏ này làm cho cảm động, thật là một đứa bé kiên cường, thật sự quá hiểu chuyện.

"Cha, mẹ, em trai…" Dương Viễn xuất hiện ở cửa phòng bệnh.

Mà Dương Binh đang nói tình hình cho các phòng viên khi thấy được Dương Viễn, ông ta lập tức ngẩn cả ra, không thể tin nổi hỏi: "Sao con đến đây được thế?"

"Cha, là chú này chở con tới đó." Dương Viễn chỉ vào bác tài xế bên cạnh, sau đó cậu nhóc thấy em trai mình đang ngồi trên giường bệnh nên lập tức chạy tới: "Em trai…"

Dương Hoan nhìn thấy Dương Viễn, bé vui vẻ hô: "Anh hai…"

Các phóng viên đang quay chụp tình hình tại hiện trường, sau đó bọn họ vây quanh bác tài xế để hỏi thăm chuyện thế nào.

Bác tài xế có bao giờ gặp qua tình huống như này đâu, cho nên cũng sững sờ một lúc. Sau đó thì ông ta kể lại quá trình sự việc cho mọi người biết.

Trốn vào hầm chứa hành lý của xe buýt!

Chờ mười mấy tiếng đồng hồ!

Các phóng viên nghe xong cũng ngây ngốc một lúc, bọn họ cảm thấy không thể nào tin được.

Bác tài xế xe buýt biết rõ ràng tình huống thì cảm thấy chuyện còn nghiêm trọng hơn so với suy nghĩ trước đó của ông ta. Ông ta không nói gì nhiều mà trực tiếp đi đến ngân hàng lấy ra năm ngàn đưa đến.

Ông ta đã bị đứa nhỏ này làm cho cảm động mất rồi.

…

Các phóng viên tiếp tục ghi chép.

Bác sỹ ở bên cạnh nói: “Bệnh của đứa nhỏ này thật sự rất phức tạp nhưng không phải không thể điều trị, chỉ cần kiên trì điều trị, còn tình huống cụ thể như thế nào thì còn phải xem kết quả điều trị đã.”

“Vậy phải cần bao nhiêu tiền mới được?” Các phóng viên hỏi.

Bác sĩ: “Khó nói lắm, việc này cần phải căn cứ vào loại bệnh, tuổi tác và quá trình điều trị của bé. Nếu suông sẻ thì hai trăm ngàn là có thể trị được, nếu tình trạng bệnh nguy hiểm hơn thì có thể cần đến khoảng năm trăm ngàn, còn có một số ít khó trị thì có lẽ phải hơn con số năm trăm ngàn này. Chưa kể sau khi mắc bệnh máu trắng thì người bệnh có kháng thể rất kém, sợ nhất là bị nhiễm trùng, nếu bị nhiễm trùng thì phải điều trị lại thêm lần nữa.”

“Vậy gia đình bọn họ đã tốn hết bao nhiêu tiền rồi?”

Bác sĩ: “Đã tốn gần 150 ngàn rồi, đây chỉ là một đợt điều trị mà thôi. Sau này còn có rất nhiều đợt điều trị khác nữa, nếu ở trong phòng ICU thì mỗi ngày đều phải tốn hơn 10 ngàn.”

Viện phí chừng này, nếu không phải là gia đình giàu có thì sợ là thật sự không chống đỡ nổi.

Một ngày cả chục ngàn, hơn nữa bệnh máu trắng lại không giống như bệnh cảm thông thường, không phải chỉ cần vài ngày là có thể khỏe lên được, ngay cả thời gian điều trị cũng không thể nói chính xác.

Dương Binh nắm lấy tay Dương Viễn, vẻ mặt lo lắng: “Sao con lại một mình đến đây chứ, sao không lo đi học hả?”

Các phóng viên đã chụp rất nhiều ảnh của Dương Viễn, họ thật sự rất cảm động về người anh trai này, vì để gặp em trai mình mà trốn ở trong xe, việc này tính nguy hiểm quá cao rồi.

“Cha, con có thể làm cho em trai con khỏe lên đó.” Dương Viễn nói.

Dương Hoan nằm trên giường bệnh gật đầu: “Anh hai, em thấy anh xong là thấy khỏe lên liền, em nhất định sẽ sớm khỏi.”

Dương Binh sờ đầu Dương Viễn: “Nghe lời nào, em trai con sẽ khỏe lên thôi, ngày mai cha đưa con về nhà, con phải tiếp tục đi học biết không?”

Bác sỹ đi đến bên cạnh Dương Viễn: “Bạn nhỏ, phải nghe lời nhé, không bao lâu nữa em trai con sẽ tốt lên mà.”

Đương nhiên, chẳng qua lời nói này chỉ để dỗ dành trẻ con mà thôi, bệnh này như thế nào, không lẽ thân là bác sĩ mà ông không biết hay sao?

Chương 1451: Có tác dụng???

Mặc dù có thể chữa được nhưng cũng phải cần tiền tài và thời gian, nghĩ thôi cũng đã không dám nghĩ rồi.

“Không phải, con thật sự có thể giúp cho em trai con khỏe mạnh lên mà, con có cái này.” Dương Viễn lập tức kéo khóa cặp sách, cậu nhóc lấy ra một cái bình nhỏ rồi đổ đồ từ bên trong ra.

Một viên đan dược tròn trịa xuất hiện trong lòng bàn tay của cậu nhóc: “Chỉ cần em trai ăn cái này xong thì có thể khỏe mạnh lên ngay.”

Bác sĩ nghe vậy thì nở nụ cười, làm sao loại chuyện này có thể xảy ra được, có điều nhìn thấy vẻ mặt của Dương Viễn như vậy nên ông cũng không thể đạp đổ nguyện vọng của đứa nhỏ được.

“Đây là cái gì?” Bác sĩ giả vờ tò mò hỏi.

Vốn Dương Viễn định nói ra đây chính là tiên đan mà chú thần tiên cho con, nhưng cậu nhóc nhớ tới việc cậu nhóc đã đồng ý với chú thần tiên không thể nói ra ngoài.

Sau đó cậu nhóc ngậm miệng lại, không biết nên trả lời như thế nào.

Dương Binh thở dài: “Được rồi, nghe lời, đừng ồn ào nữa.”

Các phóng viên nhắm ống kính vào Dương Viễn chụp được vẻ mặt hy vọng em trai khỏe mạnh của anh trai lại.

Đây chính là niềm tin, là một dạng suy nghĩ cực kỳ bất khuất.

Dương Hoan nhìn viên đan trong tay anh trai mình rồi gào lên: "Anh hai cho em ăn đi, em muốn khỏe mạnh lại."

Dương Viễn đi nhanh qua ngay: "Ừ, em trai, em mau ăn đi, sẽ lập tức tốt lên liền."

"Đừng làm rộn." Dương Binh nắm lấy tay con trai mình: "Nghe lời, bây giờ em trai con đang bệnh nên không thể ăn bậy ăn bạ được."

"Cha, mẹ…" Dương Viễn nhìn cha mẹ mình, sau đó muốn khóc lên: "Em trai ăn xong nhất định sẽ tốt lên mà, đây là sự thật."

Bác sĩ đứng xem ở bên cạnh, ông nói: "Cứ để đứa nhỏ ăn đi, đây là mong muốn của anh trai muốn cho em trai khỏe mạnh trở lại, không nên để cậu nhóc mất niềm tin. Với lại đây là đồ mà anh trai cho em trai nên chắc chắn là đồ tốt, có đúng không nào?"

Trong mắt bác sĩ thì đây cũng chỉ là thức ăn vặt mà thôi, với cả ăn một viên cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Dương Binh nhìn bác sĩ: "Cái này sẽ không sao chứ?"

"Sẽ không." Bác sĩ lắc đầu nói.

Cuối cùng, Dương Binh không ngăn cản nữa: "Được rồi, con cho em ăn đi."

Dương Viễn hưng phấn vô cùng, sau đó cậu nhóc chạy nhanh đến bỏ viên đan dược vào trong miệng em trai mình: "Em trai à, em mau ăn cho hết nha, em nhất định sẽ khỏe lại."

"Dạ." Dương Hoan gật đầu một cái, tiếp đó bé cắn nát viên đan dược: "Anh hai, rất ngọt, có mùi thơm nữa đó."

"Dĩ nhiên rồi, đây chính là…" Dương Viễn đắc ý, nhưng cậu nhóc nói được một nửa thì lại không nói nữa: "Em trai à, đây là đồ tốt đó, anh vất vả lắm mới có thể lấy được đấy. Khi nào em khỏe lại rồi thì sau này em phải nghe lời anh nhé, không được gây sự với anh nữa đó nha."

“Dạ.” Dương Hoan gật gật đầu, cổ họng nuốt xuống viên đan dược vào bụng.

Dương Viễn nằm ì trên giường, cậu nhóc cứ nhìn không chớp mắt, tin chắc “nhất định sẽ tốt lên.”

…

Bác sĩ thở dài, ông thấy hơi thương cảm, chắc có thể một lát nữa thì cậu nhóc này sẽ phải thất vọng rồi.

Các phóng viên cũng nghĩ như thế.

“Người anh trai này thật sự rất lo lắng cho em trai nhỉ.”

“Đúng vậy, chỉ là sao có thể, có lẽ không nên để cho em trai ăn viên kẹo này, ít nhất còn có cái để cho anh trai hy vọng.”

“Haizz, tình cảm hai anh em này tốt thật đó, chỉ là bệnh không xem người mà.”

“Chúng ta quay lại cảnh này đi, tiếp đó tuyên truyền rộng rãi ra, hy vọng có thể gây được sự chú ý của các mạnh thường quân để họ có thể quyên nhiều tiền hơn một chút, để có thể cứu được đứa bé này.”

Dương Binh: “Được rồi, em trai ăn xong rồi, con đừng để em con bị mệt.”

Dương Viễn: “Dạ, con biết mà, con ở bên cạnh nhìn thôi, nhìn em con khỏe lại.”

Dương Binh không biết nên nói gì, hốc mắt ông ta có chút ướt át.

Bác sĩ xoa xoa đầu Dương Viễn: “Ngoan nào, hy vọng trị khỏi cũng đã nảy mầm trong người của em con rồi đấy, nhưng mà còn phải cần các chú tưới nước nữa mới được. Yên tâm nhé, nhất định sẽ không sao đâu.”

“Dạ.” Dương Viễn rất tin tưởng vào chú thần tiên, cậu nhóc tin rằng chắc chắn sẽ thành công, em trai nhất định sẽ tốt lên thôi.

Đột nhiên!

“Anh ơi, người của em nóng quá à.” Bỗng nhiên, sắc mặt của Dương Hoan đang nằm trên giường bệnh hơi biến đổi.

Vốn sắc mặt đang tái nhợt, thế mà bắt đầu hồng hào trở lại.

“Xảy ra chuyện gì?” Bác sĩ nhìn thấy tình hình này thì ngay lập tức ngây người, ông không biết đã xảy ra chuyện gì, ông cũng nhìn thấy sắc mặt đang tái xanh của bé lại từ từ có sự chuyển biến.

Khi ông bắt lấy cánh tay của Dương Hoan thì phát hiện ươn ướt.

Các phóng viên xung quanh cũng hoảng sợ, không biết chuyện gì đang diễn ra.

Mà chỉ có một mình Dương Viễn đang hưng phấn nhảy nhót lên: “Có tác dụng rồi, có tác dụng rồi, em trai, em sẽ nhanh khỏe lại ngay.”

Toàn bộ lỗ chân lông trên người Dương Hoan hé ra hợp lại, mỗi lần hé ra đều xuất hiện từng giọt từng giọt trong suốt, giống như cơ thể đang bài tiết ra đồ vật gì đó.

Chương 1452: Chú thần tiên đi rồi, con không biết nữa

Dương Binh đang định mắng con trai mình đã để cho em trai ăn cái gì thì lại xảy ra một cảnh tượng khó có thể tin nổi.

“Mọi người nhìn kìa.” Một phóng viên sợ hãi nói, ngón tay anh ta chỉ vào đầu vì điều trị bằng hóa chất mà đã biến trọc của Dương Hoan.

Trên đầu không còn một sợi tóc nào của bé lại xuất hiện cảnh tượng làm cho mọi người đều không dám tin.

Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Bọn họ đã nhìn thấy cái gì thế này?

Trên cái đầu trụi lủi đó, thế mà xuất hiện một mảng tóc con đen li ti, đây là tóc mới sắp mọc ra đấy.

Tất cả mọi người ở đây đều không dám tin vào đôi mắt của mình, chuyện này không có logic chút xíu nào hết.

“Sao lại thế này?” Bác sĩ trợn tròn mắt, sau đó ông lập tức chạy ra ngoài gọi các bác sĩ khác đến xem ngay, đây là kỳ tích, là kỳ tích của y học đó.

Trên gương mặt non nớt của Dương Viễn lộ ra nụ cười vui sướng: “Em trai, em thật sự khỏe lên rồi, là sự thật rồi.”

Các phóng viên muốn điên lên luôn, bọn họ cảm thấy chuyện này giống như chuyện kinh dị vậy.

Bệnh máu trắng phải điều trị bằng hóa chất nên sẽ làm cho tóc bị rụng hết, nhưng bây giờ chuyện gì đang diễn ra đây? Cái đầu vốn đã rụng sạch tóc, thế mà bây giờ lại bắt đầu mọc tóc con lại lần nữa, nếu không phải được thấy tận mắt thì sợ là sẽ không có ai tin nổi đâu.

Lúc bấy giờ, một đám bác sĩ lục tục đi vào.

Một bác sĩ lớn tuổi trong đám bác sĩ mặc áo blouse trắng, lộ ra vẻ mặt cực kỳ ngạc nhiên, lúc ông ta thấy Dương Hoan trên giường bệnh thì lập tức đi đến kiểm tra, sau khi xem qua xem lại thì vẻ mặt ông ta cũng dần dần trở nên bàng hoàng.

“Sao có thể có chuyện này được.”

Ông ta là chuyên gia trong lĩnh vực nghiên cứu bệnh máu trắng, ông ta đã dùng cả đời mình để nghiên cứu về bệnh lý này và cũng đã tận mắt nhìn thấy quá trình từ không cách nào có thể chữa khỏi bệnh này cho đến khi dần dần có phương pháp điều trị, nhưng muốn điều trị thì cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai đơn giản như thế.

Ông ta cũng có biết người bệnh Dương Hoan này, bé thuộc về bệnh nhân có bệnh lý nguy hiểm cao.

Sau khi trải qua một lần điều trị bằng hóa chất thì hiệu quả cũng không tệ lắm.

Nhưng bây giờ, khi ông ta thấy sắc mặt của Dương Hoan thì ông ta cũng bắt đầu nghi ngờ rồi, đây là bệnh nhân bị bệnh máu trắng đây sao?

“Nhanh chóng kiểm tra ngay.” Vị chuyên gia này lập tức dặn dò nói.

Rất nhanh có bác sĩ tới đây rút máu rồi ngay tức khắc đi phòng hóa nghiệm để tiến hành xét nghiệm.

Căn cứ vào đủ loại triệu chứng tạm thời, Dương Hoan đã không còn bất cứ bệnh trạng nào của bệnh máu trắng nữa.

“Bạn nhỏ, bây giờ con cảm thấy thế nào?” Chuyên gia Mao hỏi.

“Ông ơi, bây giờ con thấy rất thoải mái.” Dương Hoan nói.

Chuyên gia Mao tiếp tục hỏi: “Còn đau đầu nữa không?”

“Không đau nữa, sau khi ăn đồ của anh hai thì con hết đau luôn rồi.”

Chuyên gia đúng là chuyên gia, hỏi ra được rất nhiều vấn đề. Sau khi liên tục hỏi thăm tình trạng thì chuyên gia Mao cũng ngây ngẩn, bây giờ ông ta đã nắm chắc tám phần, ông ta cam đoan bệnh của đứa bé này thật sự đã tốt lên.

Dương Binh vội vàng hỏi: “Bác sĩ, con trai tôi sao rồi?”

Hiện giờ Dương Binh rất lo lắng, ông ta sợ con trai mình sẽ xảy ra triệu chứng bất ngờ nào.

Chuyên gia Mao: “Khó nói, nhưng mà căn cứ vào những gì tôi vừa hỏi thì tôi cảm thấy nắm chắc tám phần là bệnh máu trắng này gần như biến mất, cơ thể bé đang từ từ khỏe lại. Có điều hết thảy đều cần phải qua xét nghiệm trước đã thì mới có được kết quả cuối cùng, lúc nãy đã xảy ra chuyện gì thế?”

Khi chuyên gia Mao hỏi xong, ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Dương Viễn.

Mà Dương Viễn đến bây giờ cũng không biết đã xảy ra cái gì, với cậu nhóc mà nói thì chuyện em trai mình khỏe mạnh mới là chuyện quan trọng nhất.

“Bạn nhỏ, rốt cuộc ban nãy con cho em trai con ăn thứ gì vậy?” Bác sĩ hỏi.

Dương Viễn: “Đó là thứ có thể làm cho em trai con khỏe mạnh lại ạ.”

Các phóng viên đều kinh ngạc, bọn họ cảm thấy hình như bọn họ đã phát hiện ra việc gì lớn lắm.

Đây chính là tin tức gây chấn động luôn đấy.

Một viên kẹo là có thể chữa được bệnh máu trắng, chuyện đó thật sự làm cho người ta không dám tin.

Bác sĩ tiếp tục hỏi: “Vậy thứ đó lấy ở đâu thế?”

Dương Viễn lắc đầu: “Con không nói được, con đã hứa với chú rồi, chú cho con đồ để cho em con khỏe mạnh lại, con phải giữ bí mật cho chú ấy.”

Trẻ con vẫn chỉ là trẻ con, trong quá trình thăm hỏi vẫn lộ ra một chút tin tức.

Chú, xem ra là một người đàn ông.

Nhưng mà những thứ này còn chưa đủ, các bác sĩ thật sự rất muốn biết đến cùng là như thế nào, làm sao chế ra được viên thuốc tròn tròn này đây, tất cả đều như một ẩn số.

“Ngoan, nói cho các chú biết, bây giờ người chú cho con đồ đang ở đâu nào?” Bác sĩ hỏi.

Dương Viễn: “Chú ấy đi rồi, con cũng không biết đi đâu nữa.”

…

Chương 1453: Lên núi gặp đạo trưởng

Bác sĩ: “Vậy tại sao con lại quen biết người chú này vậy?”

Dương Viễn lắc lắc đầu không nói gì, có vẻ như cậu nhóc không muốn nói gì thêm.

Bác sĩ hiền lành nói: “Nói cho chú nghe có được không, chú cũng không hỏi chi tiết đâu, chú chỉ muốn biết hai người quen biết như thế nào thôi.” Sau đó ông ta nhìn về phía Dương Binh, hy vọng Dương Binh có thể thuyết phục con trai mình.

Dương Binh gật đầu một cái: “Con trai, con nói cho chú bác sĩ biết đi, con quen chú ấy như thế nào vậy?”

Dương Viễn nhìn nhìn, cuối cùng cậu nhóc cũng nói: “Là khuya ngày hôm trước còn mới quen biết chú ấy, chú ấy vào nhà con xin ở lại một đêm, con thu ba trăm đồng của chú ấy. Sau đó qua ngày thứ hai, chú ấy hỏi con là cha mẹ con đâu, con nói cha mẹ con mang em trai đi bệnh viện khám bệnh rồi. Tiếp đó chú ấy lại hỏi em trai con bị bệnh gì, con cũng không nhớ rõ bệnh, chỉ nói là bệnh trắng gì đó nhưng mà chú ấy lại có thể đoán ra được. Đến khi sắp đi thì chú ấy đưa cái này cho con, nói là có thể giúp cho em trai con khỏe mạnh lại được…”

Cậu nhóc vừa nói xong thì tất cả mọi người ở đây đều sợ ngây người.

Bọn họ không ngờ trên đời này lại xuất hiện một người như vậy.

Chỉ vẻn vẹn một viên đan dược là có thể chữa khỏi hẳn bệnh máu trắng, đúng là quá đáng sợ.

Chuyên gia Mao nghe nói xong thì đã bị kích động đến mức không nói được lời nào, sau đó ông ta nắm lấy Dương Viễn: "Bé con, nói cho ông nghe đi, chú ấy tên gì?"

Dương Viễn lắc lắc đầu: "Con không thể nói."

"Nghe lời nào, nói cho ông đi mà." Chuyên gia Mao từ từ dụ dỗ cậu nhóc.

"Con không thể nói, con đã hứa với chú ấy là cho dù thế nào thì con cũng sẽ không nói." Dương Viễn vẫn rất giữ uy tín của mình, dù có hỏi thế nào thì vẫn không chịu nói.

Giờ khắc này, chuyên gia Mao đã có hơi nóng nảy, có cạy miệng thế nào thì đứa nhỏ này cũng không nói, có thể làm gì được đây.

Dương Binh rất biết ơn các bác sĩ nên dĩ nhiên không muốn khó xử các bác sĩ này: "Con trai à, nói cho các chú và ông biết đi, là chú nào đưa đồ cho con vậy?"

"Cha, con thật sự không thể nói mà, lúc chú ấy cho con đồ thì cũng đã nói với con là muốn con giữ kín bí mật này, không được nói cho bất kỳ ai, con không muốn là đứa trẻ lừa đảo đâu." Dương Viễn nói.

Lúc này, kết quả xét nghiệm cũng đã có.

Nhân viên xét nghiệm vội vã đi tới, vẻ mặt toàn là không thể tin nổi: "Kết quả có rồi, người bệnh rất khỏe mạnh, không còn bị bệnh máu trắng nữa."

Khi kết quả được công bố, tất cả mọi người lại kinh hoàng thêm một lần nữa.

Bọn họ đã thấy được cái gì?

Mới nãy vẫn là bệnh nhân bị bệnh máu trắng, thế mà chỉ trong nháy mắt đã chuyển biến một trời một vực, đúng là làm cho

người ta không thể tưởng tượng nổi.

Theo bọn họ nghĩ thì người chú trong miệng đứa nhỏ này, e là người thật sự rất kinh khủng đây.

Có thể chữa được loại bệnh này dễ như trở bàn tay, chỉ cần dựa vào một viên đan dược thì đã có thể trị được tận gốc, đây là điều không thể tin được.

Mà cái người đang bị bọn họ nhớ nhung không biết là ai kia.

Hiện giờ Lâm Phàm đang leo lên núi.

Nhìn số bậc thang này làm cho hắn không thể không lắc đầu, cũng không biết phong tục tập quán của ai mà sao đạo quán nào cũng đều xây ở trên núi như vậy thế hả? Nội leo lên thôi cũng thấy mệt muốn chết luôn rồi.

Chẳng qua xung quanh cũng có không ít người đang đi lên đạo quán này.

Xem ra, họ cũng đang tìm đến Bất Thuyết đạo trưởng này rồi.

Trong quá trình buôn chuyện với những người đi chung đường thì hắn cũng đã biết được hình như cái người Bất Thuyết đạo trưởng này rất lợi hại, bọn họ đều rất nể phục ông ta.

Việc này làm cho Lâm Phàm càng ngày càng mong chờ, rốt cuộc Bất Thuyết đạo trưởng là người như thế nào đây.

Khi đến được đỉnh núi, Lâm Phàm bị cảnh tượng trước mắt mình làm cho ngây ngẩn cả người.

Không phải bởi vì đạo quán hùng vĩ như thế nào, mà là cảm thấy mẹ nó đơn sơ muốn chết luôn.

Không có loại khí thế hùng vĩ to lớn mà ngược lại lộ ra một vẻ rất bình thường mộc mạc. Ở giữa sân của đạo quán được dựng một lò luyện đan lớn, khói trắng từ bên trong thoang thoảng bay lên, dường như tăng thêm vài phần thanh tịnh.

Lúc các du khách đi vào nơi này đều tỏ ra rất yên tĩnh, các nam thanh nữ tú không hề có dấu hiệu liếc mắt đưa tình mà chỉ còn lại vẻ mặt hết sức thành tâm.

Bên cạnh có các tiểu đạo sĩ dẫn theo bọn họ đi qua khắp các nơi.

Mà lần này Lâm Phàm đến đây, mục đích của hắn rất đơn giản, đó là muốn làm quen với cái người Bất Thuyết đạo trưởng này, nếu như có thể trở thành bạn bè nữa thì không còn gì tốt hơn.

Rất nhanh, Lâm Phàm nhìn thấy có một tiểu đạo sĩ nên hắn đi đến hỏi: "Xin hỏi, có Bất Thuyết đạo trưởng ở đây không?"

Tiểu đạo sĩ nhìn người thanh niên trước mặt rồi khẽ nói: "Sư phụ đang tiếp khách."

Cậu ta thấy đa số người đến nơi này thì đều để xin gặp sư phụ của mình nên cậu ta cũng không nói gì nhiều, sau khi hành lễ với Lâm Phàm xong thì đi ngay.

…

Chương 1454: Trần duyên chưa dứt?

"Xem ra phải tự mình đi tìm rồi." Tất nhiên đến môn đạo của người ta thì dĩ nhiên là phải tôn trọng người ta một chút, lúc nên đi thì cần phải đi. Có điều mục đích hắn đến nơi này thì chắc chắn cũng phải hoàn thành cho bằng được, nếu không thì chẳng phải sẽ uổng phí chuyến đi lần này mà không thu hoạch được gì hay sao.

Lúc này ở phía sau đại điện.

Bất Thuyết đạo trưởng đang bắt mạch cho một người đàn ông, sau đó ông ta nhẹ nhàng gật đầu rồi cầm bút lông viết phương thuốc lên tờ giấy trắng xong thì đưa cho người đàn ông đó.

Người đàn ông biết Bất Thuyết đạo trưởng chưa từng nói chuyện nhưng vẫn rất cảm kích cám ơn, sau đó ông ấy lấy ra một bao lì xì đỏ đưa lại cho Bất Thuyết đạo trưởng.

Bất Thuyết đạo trưởng mở bao lì xì ra, ông ta rút ra một tờ một trăm đồng rồi đưa lại toàn bộ cho người đàn ông.

Chớ giữ cửa sĩ, chớ bán rẻ đạo.

Mà Bất Thuyết đạo trưởng chỉ rút một tờ trong đó ra thôi, chủ yếu dùng để duy trì sinh hoạt cho các đạo môn của mình.

Người đàn ông cầm lấy phương thuốc rồi hành lễ với Bất Thuyết đạo trưởng, sau đó dưới sự dẫn dắt của tiểu đạo sĩ rời

khỏi chỗ này.

Bất Thuyết đạo trưởng ở đây được truyền bá như một vị thần. Mặc dù tuổi ông ta đã xấp xỉ bảy mươi nhưng tinh thần vẫn rất sáng láng, so với người trẻ tuổi còn khỏe mạnh hơn gấp nhiều lần.

Trước đây, người dân ở dưới núi cực kỳ nghèo khổ, sau này sau khi Bất Thuyết đạo trưởng đến thì mới dần dần kéo theo vùng này đi lên, hàng năm du khách đến nơi này vô cùng đông đúc.

Đa số là đến để xin gặp Bất Thuyết đạo trưởng, còn một số ít người thì chỉ muốn tới đây xem xem rốt cuộc ở đây có chuyện thần thần bí bí gì.

Sau khi vị du khách này đi rồi, Bất Thuyết đạo trưởng chuẩn bị đi ra ngoài xem thế nào.

Đột nhiên!

Một người trẻ tuổi xuất hiện ở trước cửa ra vào của Bất Thuyết đạo trưởng.

Lâm Phàm chỉ tùy tiện đi dạo một vòng thì trực tiếp tìm được chỗ này.

Hai người nhìn nhau trong giây lát, vốn dĩ Bất Thuyết đạo trưởng đang rất bình tĩnh lại dần dần lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

Còn Lâm Phàm thì lại lập tức nở nụ cười: "Xin chào, Bất Thuyết đạo trưởng, quấy rầy ông rồi."

Bất Thuyết đạo trưởng đưa tay ra ra hiệu mời ngồi, theo ông ta thấy thì tướng mạo của người thanh niên trước mặt ông ta rất không tầm thường, tuy nhiên ông ta lại không nhìn thấu được hắn.

Lâm Phàm nhìn thoáng quá người gọi là Bất Thuyết đạo trưởng này, hắn cũng cảm thấy người đạo trưởng trước mặt mình không hề tầm thường, đúng là có chút năng lực.

Xem ra hắn đã tìm đúng người rồi.

Không gian, có hơi yên tĩnh.

Bất Thuyết đạo trưởng này cũng không nói bất kỳ điều gì, còn Lâm Phàm thì thấy mình nên mở lời như thế nào đây? Sau đó

hắn suy nghĩ cẩn thận lại thì bất chợt thấy có cách rồi.

Theo đó, hắn nghiêm túc nói: "Bất Thuyết đạo hữu, tôi bấm ngón tay bói ra được, tôi phát hiện tôi với đạo hữu có một đoạn trần duyên chưa dứt, cho nên tôi mới từ Thượng Hải chạy đến nơi này. Tôi muốn nói với ông một tiếng là tôi sẽ ở đây trong một khoảng thời gian ngắn, ông thấy thế nào?"

Mặc dù Bất Thuyết đạo trưởng không nói lời nào, nhưng nghe được lời này của Lâm Phàm thì ngón tay cũng khựng lại một lúc, dường như không kịp phản ứng lại, cho người ta cảm giác không kịp trở tay.

Lâm Phàm cũng không thèm giữ mặt mũi, loại việc mở rộng mối quan hệ giao tiếp này nhất định là phải mặt dày mới được.

Kể từ khi nhận Triệu Minh Thanh làm học trò, Lâm Phàm đã giao tiếp với người già lớn tuổi tự nhiên hơn rất nhiều, không hề có chút biểu hiện gượng gạo nào.

Bất quá đối với Bất Thuyết đạo trưởng, ông ta nhìn ra được người thanh niên trước mặt không hề tầm thường, nhưng cũng không ngờ đối phương sẽ nói ra lời như vậy.

Một đoạn trần duyên chưa dứt ư?

Tại sao bản thân ông ta không nhìn ra được chuyện này ấy nhỉ?

Nhưng cũng may ông ta có đạo hạnh cao thâm nên cũng nở nụ cười nhạt mà gật đầu một cái, coi như là đồng ý chuyện này.

Mà mục tiêu của Lâm Phàm là trong khoảng thời gian ngắn mà hắn ở lại đây sẽ cố gắng trở thành bạn tốt của đối phương.

Lúc này, một tiểu đạo sĩ đi đến, khi cậu ta nhìn thấy Lâm Phàm thì cũng sững cả người, cậu ta không biết làm cách nào mà người xa lạ này đi vào đây được nữa.

Đang muốn lên tiếng thì Bất Thuyết đạo trưởng lại đưa tay ra như ra hiệu cho cậu ta chuyện gì đó, mà tiểu đạo sĩ này cũng xem hiểu được, sau đó cậu ta đi tới trước mặt Lâm Phàm.

"Sư phụ kêu tôi dẫn ngài đi đến phòng nghỉ ngơi, mời ngài đi theo tôi."

“Hả?” Lâm Phàm ngẩn cả ra, đi phòng nghỉ ngơi cái gì, tôi còn chưa kết thúc giao lưu với ông đâu đấy, sao tự dưng đuổi người ta đi hả? Có điều hắn nghĩ lại thời gian còn dài, chúng ta không cần phải sống vội để làm gì, cứ chậm rãi từ từ mà tiến tới, hắn không tin không bắt được người trong khoảng thời gian ở đây đâu.

Sau khi Lâm Phàm rời khỏi chỗ này dưới sự dẫn dắt của tiểu đạo sĩ, Bất Thuyết đạo trưởng tỏ ra ngờ vực nhìn hắn, dường như nghĩ mãi vẫn không hiểu rõ được chuyện là như thế nào.

…

Chương 1455: Hoàn toàn hồi phục

Hôm sau!

Không ai chú ý xem Lâm Phàm đang làm cái gì.

Thế nhưng trên mạng lại tuồn ra tin tức của ngày hôm qua.

Vốn dĩ đối với những phóng viên kia mà nói thì đáng lẽ bọn họ muốn đưa tin về việc đứa bé này bị mắc bệnh máu trắng đáng thương kia, chủ yếu muốn kêu gọi các mạnh thường quân ra tay hỗ trợ quyên góp.

Nhưng những gì đã xảy ra trong bệnh viện đã làm cho bọn họ ngu người luôn rồi.

Bệnh máu trắng của đứa bé, thế mà đã được chữa khỏi, hơn nữa chỉ cần vẻn vẹn một viên đan dược.

Việc này đơn giản theo bọn họ nghĩ sẽ không ai có thể tin được đâu.

‘Bệnh máu trắng ở trẻ em, chỉ dùng một viên đan dược thần kỳ là đã được chữa khỏi ngay lập tức.’

‘Kỳ tích trên thế giới, làm cho người ta không thể tin nổi.’

‘Người bí ẩn đưa cho anh trai một viên đan dược, anh trai ngàn dặm xa xôi đến đưa đan dược cho em trai.’

…

Khi trên mạng xuất hiện những tin tức này, các cư dân mạng đều tròn xoe mắt.

Bọn họ không biết bên truyền thông đưa tin bị ăn nhằm thứ gì, bọn họ đều cảm thấy đám người đó như bị thiểu năng trí tuệ ấy.

“Mẹ kiếp! Bây giờ não của biên tập viên đều chứa shit có đúng không hả? Những tin tức không đúng sự thật này mà cũng dám đưa lên à?”

“Lầu trên, tự mình đi xem đi rồi hẵng nói nhé.”

“Mẹ của tui ơi, cái này thiệt hay giả vậy trời?”

“Chắc không phải người anh trai này gặp được thần tiên đó chứ.”

“Một viên đan dược là có thể chữa khỏi được bệnh máu trắng, chuyện này giả trân quá luôn ý, tui cảm thấy không thể tin được đâu.”

Tất cả mọi người đều đang tranh cãi về chuyện này, tin tức này ngay lập tức trở thành đầu đề trong bảng Weibo.

Đồng thời từ các nơi trong cả nước, trong đó có không ít các cơ quan truyền thông đều toàn bộ chạy tới bệnh viện đó, vì để chứng thực rốt cuộc chuyện này là thật hay giả.

Mà tại Thượng Hải.

Lúc Triệu Minh Thanh đọc được tin tức này thì cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, chỉ là sau đó nghĩ lại thì có cảm giác chuyện này có liên quan đến lão sư của mình rồi.

Ông ấy thấy người mà có thể làm được đến mức này, chỉ sợ cũng chỉ có một mình lão sư của ông ấy mà thôi.

Nhất là khi chữa bệnh bằng đan dược như thế này.

Trong lòng của ông ấy đã tin chắc như thế đến tám chín phần rồi.

Bệnh viện hàng đầu Trường Giang @ bệnh viện đó trên Weibo.

“Chuyện này không thể nào là sự thật được, một viên đan dược không thể nào chữa được bệnh máu trắng! Hy vọng bên truyền thông đưa tin thì nên đưa tin một cách chân thật, không nên chỉ vì thu hút người xem mà đưa tin sai sự thật như thế.”

Bệnh viện hàng đầu Hoàng Hải cũng đăng bài: @Bệnh viện hàng đầu Trường Giang @ bệnh viện…: Ủng hộ.

Hai bệnh viện này là anh em tốt với nhau nên dĩ nhiên che chở cho nhau.

Hơn nữa dựa theo lịch sử y học từ trước đến giờ thì chuyện này hoàn toàn không thể nào xảy ra được.

Cùng lúc đó, các bệnh viện khác cũng đều lên tiếng về việc này.

Dù sao đây là chuyện thuộc về một trong những chuyện không thể thực hiện được, bệnh máu trắng đã được nghiên cứu bao nhiêu năm trời rồi chứ?

Cho dù bây giờ y học đã có sự phát triển, nhưng chứng bệnh này cũng vẫn là bệnh chưa thể chữa khỏi hẳn được, sự phát triển ở đây là chỉ có cách điều trị mà thôi.

Còn việc xem chứng bệnh này như bệnh cảm thông thường mà có thể chữa hết ngay lập tức đó à? Chính là người si nói mộng, nằm mơ giữa ban ngày!

Diễn đàn!

Post bar!

Toàn bộ đều đang đưa tin bản tin này.

Mà bạn nhỏ Dương Viễn cũng trở thành đối tượng quan trọng của các phóng viên.

Nhất là bác sĩ ở địa phương đó đều muốn quỳ xuống dưới chân Dương Viễn, bọn họ cực kỳ muốn biết người đàn ông bí ẩn kia là ai.

Chuyên gia Mao suy nghĩ cả một đêm cũng không hiểu rõ. Đồng thời, bệnh viện cũng đã tiến hành kiểm tra toàn thân cho Dương Hoan, cuối cùng rút ra được kết luận là.

Hoàn toàn hồi phục!

Trong cơ thể có một loại tế bào đang cắn nuốt những tế bào dị biến, việc này làm cho bọn họ đều thấy mờ mịt.

Bọn họ cảm thấy bọn họ đã học y thuật lâu như thế này, hiện tại chỉ như là múc nước dã tràng mà thôi.

Phố Vân Lý.

Nhóm Điền Thần Côn cũng nhìn thấy tin tức này, sau đó bọn họ hai mặt nhìn nhau.

“Mọi người nói xem, người đàn ông bí ẩn cho cậu bé viên đan dược này có phải là thằng nhóc đó không?” Trong lòng Điền Thần Côn đã cảm giác ra mười mươi là vậy.

Triệu Chung Dương gật đầu: “Tôi thấy khả năng rất cao đó.”

Ngô U Lan cũng gật đầu xem như đồng ý chuyện này.

Với bọn họ, anh Lâm là người rất thích xen vào việc của người khác, hơn nữa là người rất có lòng bác ái, rất có thể là người đã cho cậu bé viên đan dược này.

Chưa kể còn nhờ cậu bé hứa giữ bí mật cho hắn, nên chuyện này trừ hắn ra thì có thể là ai nữa cơ chứ.

Đạo quán Vũ Hương.

Lâm Phàm rời giường rồi đi rửa mặt.

Bây giờ hắn đã quyết định rồi, hắn bắt đầu chiến lược công lược đạo trưởng Bất Thuyết.

Tối hôm qua hắn đã suy nghĩ cả một đêm, hắn phát hiện đạo trưởng Bất Thuyết không hề nói một câu nào, mặc dù hắn thấy rất khó công lược nhưng chỉ cần hắn tìm đúng cách thì vẫn có khả năng thực hiện được.

Chương 1456: Đánh cờ với đạo trưởng

Buổi sáng trong đạo quán vẫn chưa có du khách đến, rõ ràng đạo quán cũng đang trong thời gian nghỉ ngơi.

Chỉ khi đến sau tám chín giờ thì mới dần dần có người.

Lúc Lâm Phàm đi ra, đi ngang qua tiểu đạo sĩ, tiểu đạo sĩ nhìn thấy Lâm Phàm thì cũng hành lễ với hắn.

Mãi đến khi đi đến bên đình viện.

Đạo trưởng Bất Thuyết đang cầm cờ trắng đen trong tay tự chơi cờ một mình, nhìn rất nhập tâm.

Khi Lâm Phàm nhìn thấy tình hình này, hắn tự lẩm bẩm trong lòng, nếu muốn dùng tốc độ nhanh nhất để kết bạn thì nhất định phải có sở thích chung, nhưng mà bản thân hắn lại không biết chơi cờ vây.

Xem ra chỉ có thể đổi từ bách khoa toàn thư vậy.

Mặc dù sẽ bi tiêu hao một chút điểm bách khoa nhưng không sao cả, phải thả con tép thì mới bắt con tôm được chứ.

Nếu có thể thật sự trở thành bạn bè với ông ta, lần sau lỡ hắn may mắn rút được tri thức tiên hiệp thì cái vốn bỏ ra lần này cũng có thể lấy lại toàn bộ về rồi.

Lúc bấy giờ, bên cạnh đạo trưởng Bất Thuyết có một tiểu đạo sĩ đang say sưa xem ông ta đánh cờ.

Cậu ta có một loại sùng bái mù quáng đối với đạo trưởng Bất Thuyết, trong mắt cậu ta, kỹ thuật đánh cờ của sư phụ là lợi hại nhất. Ngay cả cái tên Cửu Đoạn gì gì đó trên TV chắc chắn cũng không bằng sư phụ của mình.

Ngay lúc này, Lâm Phàm đi tới, mặt đầy ý cười.

“Đạo trưởng Bất Thuyết có nhã hứng thật đấy, mới sáng sớm mà đã tự chơi cờ một mình, hay là chúng ta chơi vài ván đi?”

Tiểu đạo sĩ gật gật đầu với Lâm Phàm xem như chào hỏi, có điều cậu ta cảm thấy yêu cầu của vị thí chủ trước mặt này đúng là tự rước lấy nhục. Kỹ thuật đánh cờ của sư phụ cậu ta lợi hại như vậy, e là hắn cũng sẽ không chống đỡ được bao lâu.

Nhưng mà thấy đối phương có lòng tin như thế nên cậu ta cũng không nói gì nhiều, cứ để cho người ngoài biết được sư phụ cậu ta lợi hại thế nào đi vậy.

Đạo trưởng Bất Thuyết vuốt sợi râu, bất chợt gật đầu cười, ông ta giang tay ra ý bảo Lâm Phàm ngồi xuống.

Lâm Phàm không hề do dự mà đổi tri thức cờ vây thuộc phân loại tri thức nhỏ trong bách khoa toàn thư, dù có hao phí đến mấy trăm điểm bách khoa nhưng hắn cũng không đau lòng chút xíu nào.

Đạo trưởng Bất Thuyết không nói gì mà chỉ ra hiệu cho Lâm Phàm đi trước, xem như người tới là khách.

Mời đi đầu tiên!

Đạo trưởng Bất Thuyết rất tự tin với kỹ thuật chơi cờ của mình, ông ta đã nghiên cứu kỳ nghệ mấy chục năm rồi. Đối với những Kỳ Thánh hiện giờ xuất hiện trong tầm mắt của công chúng, ông ta đều cho rằng đối phương còn kém hơn ông ta một chút.

Chẳng qua thân là đệ tử Đạo gia, tâm tịnh như nước, không thể theo đuổi danh lợi.

Lâm Phàm cười cười, việc rút ngắn quan hệ với đối phương vô cùng cần thiết, có điều nếu có thể làm cho đối phương coi trọng mình hơn thì đòi hỏi nhất định phải có bản lĩnh thật sự.

Trong tư tưởng của hắn, có thể trở thành tri kỳ thì chắc chắn phải là như thế.

“Vậy thì tôi không khách sáo nữa.” Lâm Phàm cầm cờ lên rồi trực tiếp hạ cờ.

Đạo trưởng Bất Thuyết cười xòa, hiển nhiên ông ta không xem Lâm Phàm như đối thủ, nhất cử nhất động của ông ta đều có vẻ rất tùy tiện, dường như đã nhìn thấu được thế cờ của Lâm Phàm.

Tiểu đạo sĩ đứng bên cạnh hé miệng cười nhạt.

Đợi lát nữa vị thí chủ này sẽ biết ngay rằng kỹ thuật đánh cờ của sư phụ cậu ta lợi hại đến như thế nào.

Cậu ta đã tưởng tượng ra được cảnh đối phương vắt hết óc suy nghĩ nhưng vẫn không cách nào phá giải được thế cờ của sư phụ mình rồi.

Theo thời gian trôi qua.

Tình hình trước mắt dần dần có gì đó sai sai.

Vốn dĩ đạo trưởng Bất thuyết vẫn còn bình tĩnh lại từ từ chuyển sang có chút kinh ngạc.

“Đạo hữu, nước cờ này của ông hay thật đấy, thế tới ào ạt, lại còn giấu hậu chiêu! Bội phục, bội phục.” Lâm Phàm bắt đầu xuất chiêu.

Muốn cùng đối phương trở thành tri kỷ thì nhất định phải khen đối phương, dù đối phương có lợi hại cỡ nào thì việc khen

ngợi vĩnh viễn không thể thiếu được.

“Tuy rằng chiêu này của đạo hữu đi rất hay, nhưng tôi cũng có cách đáp trả.” Sau khi Lâm Phàm khen ngợi xong thì không chút do dự mà ra tay, ăn đứt một quân cờ.

Đạo trưởng Bất Thuyết bắt đầu nghiêm túc lên, ông ta cảm thấy mình đã gặp được đối thủ mạnh rồi. Ông ta nhìn cục diện trước mắt rồi suy nghĩ một chốc, sau đó hạ cờ xuống.

“Tuyệt vời, chiêu này của đạo hữu đúng là tuyệt thật, cho dù là kỳ thủ quốc gia hiện giờ cũng khó có thể ngăn cản lại, nhưng tôi đã có cách đối phó. Có phải đạo hữu đã rơi vào bẫy của tôi rồi không nhỉ?” Lâm Phàm hô lên, hắn khen lấy khen để rồi sau đó giữ cờ, ăn cờ của ông ta.

Vẻ mặt đạo trưởng Bất Thuyết hơi kỳ lạ, tay cũng bắt đầu chậm chạp dần, dù nhìn qua ông ta vẫn ung dung nhẹ nhàng.

Nhưng trong lòng ông ta lúc này cũng đã gầm rú.

Chương 1457: Hay lắm

Cũng không lâu lắm.

Lâm Phàm dùng ưu thế tuyệt đối nghiền ép đạo trưởng Bất Thuyết.

“Đạo hữu, tài đánh cờ của ông thật sự quá tinh mỹ, quyết đấu với ông thật sự rất đã ghiền, chúng ta lại đánh một ván nữa đi.” Lâm Phàm nói.

Đạo trưởng Bất Thuyết có loại cảm giác không muốn đánh nữa, nhưng thấy đối phương nhiệt tình thế này nên cuối cùng khẽ gật đầu, vậy thì đánh thêm ván nữa, với cả trong lòng ông ta cũng có chút không phục.

Tiểu đạo sĩ đứng ở một bên lại ngớ cả người.

Cậu ta đã thấy được gì đây?

Vậy mà sư phụ cậu ta bị người khác chèn ép?

Việc này không hợp logic chút nào.

Lúc này, đạo trưởng Bất Thuyết đã nghiêm túc hơn, ông ta không ngờ vị thí chủ trước mặt lại có thực lực như vậy, đã thế

còn rất mạnh.

Kỹ thuật đánh cờ của hắn làm ông ta không thể tin nổi.

Lâm Phàm: "Đạo hữu, lần này mời ông đi trước."

Có qua có lại, trong nháy mắt lại rút ngắn quan hệ với đối phương thêm một chút.

Đạo trưởng Bất Thuyết cũng không muốn nói gì cả, còn việc khiêm nhường gì gì đó thì càng chả thèm để ý đến, với kỹ thuật đánh cờ của đối phương mà ông ta còn muốn khiêm nhường gì nữa thì e rằng kết quả cuối cùng vẫn chỉ thua thôi.

Cho nên lần này, đạo trưởng Bất thuyết nhìn thế cờ rồi nghiêm túc suy nghĩ, cuối cùng ông ta mới xác định hạ cờ, có thể nói mỗi nước cờ lần này đều vô cùng nghiêm túc và đã phát huy thực lực cả đời này của ông ta.

"Hay, nước đi này đi rất hay." Lâm Phàm thốt lên: "Mặc dù vẫn rất trực tiếp nhưng bố cục lại đầy ảo diệu."

Nếu không phải do đạo trưởng Bất Thuyết không thể nói được thì ông ta đã muốn mắng lên rồi.

Chẳng qua nước đi này là nước đi trực diện thôi, thế mà hắn đã khen hay khen tốt rồi, ông ta cũng chả biết hay ho ở chỗ nào đây.

Hơn nữa, ông ta dần dần e dè với cái từ "hay" này lắm rồi, mỗi lần nghe được từ này, lòng ông ta đều bị đông cứng lại, luôn có loại cảm giác bất ổn.

Lâm Phàm nhìn thế cuộc, hắn hơi suy tính một chút rồi cứ thế hạ cờ.

Hắn cảm thấy quan hệ của hắn và đạo hữu đã được kéo gần lại không ít, xem ra sở thích chung gì đó vẫn rất ổn áp.

Anh tới tôi đi.

Trên mặt đạo trưởng Bất Thuyết cũng từ từ lộ ra vẻ tươi cười, lần này ông ta không nói không rằng bày ra một cái sát cục, chỉ cần đối phương bị vây hãm trong đó thì muốn đi ra cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Khi ông ta thả xuống một quân cờ, nụ cười trên mặt càng thêm rực rỡ, ánh mắt ông ta nhìn Lâm Phàm như đang nói 'đến đây

nào’.

“Hay lắm!”

Nghe được hai chữ này, bất chợt đạo trưởng Bất Thuyết thấy trong lòng cứng lại, bây giờ ông ta sợ nhất chính là nghe được hai chữ này đấy.

Bởi vì căn bản không phải chuyện tốt gì.

Lâm Phàm nhìn một cái, hắn lập tức thảng thốt: “Đạo hữu, chiêu này của ông quá đẹp luôn, không nói không rằng mà tạo ra một cục diện lớn như thế này. Bao nhiêu nồi bánh chưng rồi tôi mới thấy được lần đầu tiên đó, thế cục thật lớn. Chẳng qua, tôi cũng đã có cách đối phó rồi.”

Đạo trưởng Bất Thuyết nuốt một ngụm nước bọt, ông ta có cảm giác muốn lật bàn không thèm chơi nữa, nhưng cuối cùng ông ta vẫn nhịn được.

Tiểu đạo sĩ đứng ở bên cạnh đã sớm không còn biết nên nói gì nữa rồi.

Sao cậu ta không hiểu rõ sư phụ mình chứ, bây giờ tâm trạng của sư phụ đang muốn nổ tung, đến hắn cũng có thể cảm nhận ra được.

Khi Lâm Phàm hạ xuống một quân cờ, vẻ mặt hắn đầy ý cười: “Đạo hữu, ông thấy chiêu này của tôi như thế nào? Chuyển hiểm thành an, ông dụ tôi vào bẫy thì lúc đó không phải tôi cũng đang dẫn dụ ông sao?”

“Xuất sắc, thật sự rất xuất sắc, tài chơi cờ của đạo hữu đúng là lợi hại quá.”

Đạo trưởng Bất Thuyết muốn lên tiếng nhưng ông ta lại không thể nói chuyện được, dù rằng đối phương đang khen ông ta nhưng không biết tại sao, ông ta luôn cảm thấy có gì đó lạ lùng lắm.

Nhưng lại không nói lên lời.

Nhìn lại thế cục, ông ta yên lặng suy nghĩ, bây giờ coi như ông ta đã hiểu rồi. Kỹ thuật đánh cờ của đối phương thật sự quá siêu việt, ngay cả bản thân ông ta cũng không phải là đối thủ của hắn.

Dường như mỗi bước đi của ông ta đều trong dự đoán của đối phương, việc này làm cho ông ta thấy rất tuyệt vọng.

Tiểu đạo sĩ cảm thấy sư phụ hơi buồn rầu, trong lòng cậu ta cũng sốt ruột lắm nhưng lại không biết làm gì để có thể giúp được sư phụ mình.

“Đạo hữu, chiêu này của tôi cũng không tệ lắm đúng không nào.” Lâm Phàm hỏi.

Đạo trưởng Bất Thuyết không nói gì mà chỉ gật gật đầu xem như thừa nhận, sau đó đôi mắt ông ta nhìn chòng chọc vào cục diện trên bàn, ông ta không tin với tài đánh cờ của ông ta mà lại không có cách để phá giải được.

Đột nhiên!

Mắt của đạo trưởng Bất Thuyết sáng như sao, ông ta phát hiện ra một con đường để sống sót, tiếp đó trên mặt ông ta lộ ra tươi cười rồi ung dung cầm một quân cờ hạ xuống.

Tiểu đạo sĩ bên cạnh không hiểu thế cờ cao siêu kiểu gì, nhưng khi thấy gương mặt tươi cười đó của sư phụ mình thì cũng đã hiểu rõ.

Trong lòng cậu ta rất vui sướng, rõ ràng sư phụ đã tìm được đường thắng đối phương.

Chương 1458: Vương Minh Dương phát hiện

“Hay, đúng là hay mà.” Lâm Phàm nhìn thế cờ, hắn không ngờ đạo trưởng Bất Thuyết thật sự phát hiện được chiêu này, đúng thật là người có tài năng, chẳng qua đây cũng chỉ đứng ở góc độ của người bình thường thấy như vậy mà thôi.

Đạo trưởng Bất Thuyết bình tĩnh cười, có vẻ như ông ta cũng rất hài lòng với chiêu này của mình.

Ván trước bị thua nên trong lòng ông ta hơi không phục, nhưng bây giờ ông ta đã tìm lại được sự tự tin của mình rồi.

Chiêu này thật sự rất xuất sắc.

Thế nhưng ngay sau đó, Lâm Phàm lại châm thêm một câu làm cho ông ta thấy rất bất ổn.

“Chỉ là tôi cũng đã có cách đối phó.” Lâm Phàm cười nói, hắn cầm quân cờ trong tay, dưới ánh mắt kinh ngạc của đạo trưởng Bất Thuyết mà đặt quân cờ lên bàn cờ.

Ánh mắt đạo trưởng Bất Thuyết chăm chú gắt gao nhìn bàn cờ rồi chợt mắng cmn trong lòng, suýt chút nữa là thốt ra miệng nhưng cũng may ông ta đã cứng rắn nhịn lại được.

Ông ta không ngờ đến mức này mà hắn vẫn còn có cách để đối phó mình!

Việc này…

Lâm Phàm cười nói: “Đạo hữu, tài đánh cờ của ông quá lợi hại, nếu không phải tôi đã sớm chuẩn bị thì sợ là khó có thể đáp trả lại đấy.”

Mặc dù hắn chiếm ưu thế nhưng chắc chắn phải khiêm tốn lại một chút.

Dù sao kết bạn là phải vậy đó, nếu quá kiêu căng thì sẽ không được đâu.

Giờ phút này, thế cờ đi vào trạng thái tiến thoái lưỡng nan. Đạo trưởng Bất Thuyết cũng bắt đầu nghi ngờ cuộc sống, ông

ta cảm thấy như bản thân mình dốt đặc cán mai với môn cờ vây, hay là do trình độ của ông ta chỉ có thế mà thôi nhỉ?

Rất nhanh, ván này đã kết thúc.

Đạo trưởng Bất Thuyết thua hoàn toàn.

Ngay cả một cơ hội phản kháng lại cũng không có.

Lâm Phàm cười nói: "Tới, tới, đạo hữu chúng ta lại đến một ván nữa nào, chơi cờ với ông mới khiến tôi cảm nhận được sức hấp dẫn của việc chơi cờ vây đấy."

Lại chơi thêm một ván nữa à?

Đạo trưởng Bất Thuyết đã không còn muốn chơi nữa rồi, thật đó, không hề muốn chơi luôn ấy.

Tiểu đạo sĩ ở bên cạnh nuốt nuốt nước miếng, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó.

"Sư phụ, các du khách đã đến rồi, chúng ta nên đi tiếp đãi họ." Tiểu đạo sĩ vội vàng nói.

Cậu ta đã phát hiện ra sư phụ mình sắp chịu không nổi nữa, nếu cứ tiếp tục như thế thì chỉ sợ cái mặt già này của sự phụ sẽ bị ném mất hút luôn mất.

Đạo trưởng Bất Thuyết nghe vậy thì trong lòng vui lắm, ông ta rất hài lòng gật đầu với đệ tử của mình, vẫn là đệ tử ông ta hiểu rõ ông ta nhất. Sau đó ông ta cười cười với Lâm Phàm, đè đè tay, tỏ ý rất rõ là hôm nay đến đây là kết thúc.

"Đạo hữu có việc bận, vậy thì cứ đi làm việc đi, lần sau chúng ta lại chơi nữa nhé." Lâm Phàm nói.

Đạo trưởng Bất Thuyết gật gật đầu, thua cờ không thua người, ông ta cũng rất coi trọng tên nhóc trước mặt mình này.

Tài đánh cờ siêu việt.

Có điều chính bản thân ông ta bị thua, việc này làm cho ông ta thấy hơi khó chịu đựng nổi.

Nhưng mà thôi cũng được.

…

Thấy đạo trưởng Bất Thuyết đi khỏi, trong lòng Lâm Phàm cũng rất vui vẻ. Xem ra hiệu quả không tệ, ít ra cũng có tiến

bộ rất lớn, sau này chỉ cần tiếp tục cố gắng thì tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì.

Ting ting.

Lúc này, điện thoại gọi đến.

Vương Minh Dương: "Người anh em, cái người trên Weibo cho đứa nhỏ viên đan dược ấy, không phải là cậu đó chứ?"

Hôm nay Lâm Phàm chưa xem tin tức gì, hắn nghe nói vậy thì lập tức sững sờ: "Sao anh biết được?"

"Còn hỏi tôi tại sao biết à? Chỉ cần là người quen biết cậu thì đều có thể đoán ra thôi mà, cậu thành thật nói cho tôi biết đi, rốt cuộc cậu còn bao nhiêu bí mật nữa hả?" Vương Minh Dương nói.

Lâm Phàm: "Khoan đã, anh nói cho tôi biết, tôi sẽ không bị phát hiện ra đó chứ?"

"Việc này thì vẫn chưa có ai phát hiện ra."

"Vậy là tốt rồi, không bị phát hiện là tốt." Lâm Phàm nhẹ nhàng thở phào, nếu mà bị phát hiện thì sẽ rất khó sống đó.

Lúc ấy cho đứa nhỏ viên đan dược đó, cũng coi như có duyên đi.

Nhưng mà nhìn tình hình này chắc hẳn là không hỏi ra được tin tức gì, hắn vẫn rất tin tưởng đứa nhỏ này, rất giữ uy tín, đúng là không tệ.

Vương Minh Dương: "Bây giờ cậu đang ở đâu? Sao lại đi qua nơi đó? Tôi kêu cậu đi ra ngoài trốn nhưng cũng không cần thiết phải trốn xa như thế đâu."

Bây giờ anh ta cũng phục hắn luôn rồi, không ngờ người anh em này của mình lại ngầu lòi đến thế, đi xa tới mức này, không phục không được mà.

Hơn nữa đã trốn thì núp lùm đi, vậy mà nửa đường làm ra chuyện như này, anh ta cũng bái phục luôn.

Trước giờ anh ta chưa hề nể phục ai mà chỉ nể phục người anh em này của mình thôi.

“Không có cách nào mà, đã đi trốn thì nhất định phải trốn xa thật xa chứ, có điều bây giờ tôi cũng có bận việc rồi.”

Vương Minh Dương sững sờ: “Bận việc gì thế?”

Chương 1459: Luyện kiếm

“Bây giờ tôi đang ở đạo quán, tôi đang cố gắng kết bạn với một ông đạo sĩ. Không phải nói chứ người đạo sĩ này có chút tài năng, cũng coi như là một kỳ nhân đó nha.” Lâm Phàm cảm thấy đạo trưởng Bất Thuyết này đúng là một kỳ nhân, rất lợi hại.

Đánh cờ lợi hại, chẩn bệnh cũng rất giỏi, hơn nữa nhìn thân thể ông ta cũng rất khỏe mạnh, rõ ràng là một người rất biết dưỡng sinh.

Trong mắt người bình thường thì người này cứ như là một ông bụt ấy.

Nhưng trong mắt của Lâm Phàm thì còn hơi kém một chút.

“Đạo sĩ à?” Vương Minh Dương hết hiểu nổi luôn, anh ta không hiểu người anh em này của mình đang làm gì nữa, hành động này của hắn làm cho người ta theo không kịp. Nhưng tính đi tính lại, dù sao người anh em của anh ta vốn dĩ đã như vậy rồi, anh ta còn có thể làm gì được.

Lâm Phàm: “Đúng vậy, đạo quán Vũ Hương, anh biết không?”

Vương Minh Dương nghe xong, lập tức nổ như pháo: “Cmn, cậu trâu bò quá đấy, chạy xa như thế làm gì hả?”

Anh ta không ngờ người anh em của mình lại chạy tuốt đến đó, khủng khiếp quá đi.

Đạo quán Vũ Hương, anh ta có biết vì đã từng nghe người khác nói qua. Nơi đó có một vị đạo sĩ rất lợi hại, nhưng anh ta cũng không quá để ý, xã hội bây giờ thổi phồng nhiều thứ cũng rất bình thường nên anh ta cũng chẳng để trong lòng.

Lâm Phàm: “Thôi, không nói nhiều nữa, tôi cúp máy đây, còn có việc nữa.”

…

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Phàm tùy ý đi dạo trong đạo quán.

Mỗi ngày đều có người đi đến nơi này, số lượng người đến đúng là không ít, đa số đều là người ở gần đây. Tuy nhiên cũng có một số người từ nơi xa đến, chỉ vì muốn được gặp đạo trưởng Bất Thuyết một lần.

Mà đúng là đạo trưởng Bất Thuyết này có tài năng thực sự, vì vậy có thể khiến cho nhiều người tự mình đi đến đây cũng là chuyện hết sức bình thường.

Giống như Ngô Thiên Hà đoán mệnh rất chính xác, cho nên cũng có rất nhiều người quyền quý chuyên đến chỗ ông ấy.

…

Hôm sau!

Nhiệm vụ chính của Lâm Phàm chính là trở thành bạn tốt với người đạo sĩ đó, mặc dù người đạo sĩ đó có tuổi đời hơi lớn và cũng không nói chuyện được, nhưng hắn tin tưởng với bản lĩnh của mình thì hắn hoàn toàn có thể trở thành tri kỷ của đối phương.

Chờ đến thời điểm đó, lúc rút kiến thức bách khoa toàn thư thì càng có thể nắm chắc mở ra được trang tri thức tiên hiệp hơn rồi.

Mặc dù không nhất định có thể mở ra được, nhưng tóm lại có cái để hy vọng thì cũng tốt.

Sau khi rửa mặt, hắn lại đi đến chỗ ngày hôm qua.

“Ủa, người đâu rồi?” Lâm Phàm nhìn một vòng mà cũng không thấy đạo trưởng Bất Thuyết nên làm cho hắn hơi ngơ ngác.

Lúc này, hắn nhìn thấy một tiểu đạo sĩ đi ngang qua nên lập tức đi lên hỏi: “Xin hỏi một chút, đạo trưởng Bất Thuyết đi đâu rồi?”

Tiểu đạo sĩ: “Sư phụ đang hướng dẫn các sư huynh luyện kiếm.”

“À, cám ơn.” Lâm Phàm gật đầu một cái, tiếp đó hắn hỏi rõ ràng địa điểm rồi đi tới chỗ cần đến.

Mà tiểu đạo sĩ cũng ngờ vực tự nhủ: "Kỳ lạ quá, trước đây buổi sáng mỗi khi thức dậy, sư phụ đều sẽ chơi cờ một mình mà, sao đột nhiên lại đi luyện kiếm nhỉ?"

Thói quen này của đạo trưởng Bất Thuyết đã kéo dài rất nhiều năm ròng, các đệ tử đều biết chuyện này.

Chỉ là hôm nay bỗng dưng có thay đổi, làm cho bọn họ không thấy quen lắm.

Khi Lâm Phàm đi tới sau núi, chỉ nhìn từ xa là hắn đã thấy được đạo trưởng Bất Thuyết cầm trường kiếm đang dẫn theo các đệ tử luyện kiếm pháp.

Kiếm pháp này cũng không phải giống như trong tiểu thuyết võ hiệp mà thuộc về kiếm pháp dưỡng sinh, đương nhiên cũng có chút công kích.

Trong lòng đạo trưởng Bất Thuyết bất đắc dĩ thở dài, ông ta không ngờ mình sẽ phải thay đổi thói quen chơi cờ vây buổi sáng của mình như vậy.

Cũng không phải do ông ta không thích, mà là thật sự rất sợ.

Tài chơi cờ của người thanh niên đó thật sự quá giỏi, chênh lệch giữa ông ta và hắn thật sự quá lớn, không phải trong thời gian ngắn là có thể đuổi kịp được.

Vì không muốn thua cờ nữa nên ông ta trực tiếp không thèm chơi cờ luôn.

Bỗng nhiên!

Ông ta nghe được một giọng nói.

"Đạo hữu, thật có nhã hứng nha, kiếm pháp quả nhiên lợi hại." Lâm Phàm đầy ý cười chầm chậm đi tới.

Tiểu đạo sĩ bên cạnh nhìn thấy Lâm Phàm, trong lòng cũng cứng đờ, cậu ta vẫn còn nhớ rõ cảnh tượng ngày hôm qua.

Chính là vị thí chủ này làm cho sư phụ không dám đánh cờ mà đổi thành luyện kiếm.

Đạo trưởng Bất Thuyết cười cười rồi gật đầu với Lâm Phàm một cái, sau đó ông ta tiếp tục múa kiếm càng khí thế hơn so với trước đây.

Đâm một phát, chém một cái đều có cảm giác vô cùng tự nhiên lưu loát.

Mà các đệ tử đi theo đạo trưởng Bất Thuyết gần như không theo kịp tiết tấu của ông ta, cuối cùng mọi người đều dừng lại mà đứng qua một bên nhìn xem.

“Sư phụ thật là lợi hại.”

“Đúng vậy, kiếm pháp của sư phụ là kiếm pháp dưỡng sinh của Đạo gia đấy, hơn nữa tôi nghe nói vào thời cổ đại, kiếm pháp này đã giết qua không biết bao nhiêu cường đạo đó.”

Chương 1460: Giao lưu kiếm pháp

Lâm Phàm không ngờ đạo trưởng Bất Thuyết lại am hiểu nhiều lĩnh vực như thế, bỗng dưng hắn cảm thấy càng hưng phấn hơn.

Cùng sở thích, trở thành tri kỷ, tất nhiên là sẽ thành công rồi.

Đúng lúc này, tình cảnh xảy ra biến hóa.

Thế kiếm của đạo trưởng Bất Thuyết biến đổi, trở nên sắc bén hơn, mỗi một chiêu thức đều ẩn náu uy áp trong đó.

Các đệ tử xung quanh vây xem, từng người đều vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi, bọn họ nghĩ kiếm pháp của sư phụ quá mạnh mẽ rồi.

“Hay lắm, đẹp lắm, kiếm pháp của đạo hữu siêu tuyệt, đúng là thế gian hiếm thấy.” Lâm Phàm khen ngợi.

Hai chữ “hay lắm” truyền vào trong tai đạo trưởng Bất Thuyết sao mà lại chói tai đến thế chứ, làm cho người ta khó mà tiếp nhận nổi.

Có điều bây giờ đạo trưởng Bất Thuyết đã bình tĩnh hơn nhiều, ông ta không tin đối phương còn có thể biết cả kiếm pháp.

Dù sao bây giờ là thời đại nào rồi, làm gì còn có người biết mấy thứ như này nữa chứ?

Chỉ là lúc này, giọng nói không được êm ái lắm vang lên bên tai ông ta.

“Vừa hay, tôi cũng biết một bộ kiếm pháp, xin đạo hữu chỉ điểm nhé.”

Lúc này, Lâm Phàm nhận lấy trường kiếm từ trong tay một người đệ tử, sau đó đứng sánh đôi với đạo trưởng Bất Thuyết.

“Đạo hữu, bộ kiếm pháp này của tôi có tên là Thái Cực Kiếm Pháp, xin chỉ giáo.”

Kể từ khi hắn nhận được phân loại tri thức võ hiệp thì trong đầu hắn được truyền tải rất nhiều công pháp, thật sự quá nhiều, cực kỳ nhiều, nhiều đến mức làm cho người ta phải khiếp sợ.

Đương nhiên, lần này thi triển Thái Cực Kiếm Pháp cũng là hắn đã thu liễm lại rất nhiều rồi đấy.

Chứ nếu không bớt bớt lại mà lấy ra âm Dương Thái Cực Đồ thì không phải mẹ nó sẽ làm cho người ta chết khiếp luôn sao?

Đạo trưởng Bất Thuyết đã phục rồi, ông ta thật sự chịu phục luôn ấy, không ngờ người thanh niên này lại còn biết cả kiếm pháp nữa.

Chẳng qua, ông ta không tin kiếm pháp của người thanh niên này tốt hơn so với ông ta.

Dù là ‘Đạo tâm như thạch’ nhưng giờ phút này cũng đang rít gào.

Còn có cho người ta sống không đây.

Tên nhóc này là từ đâu tới?

Rốt cuộc cậu muốn làm gì hả?

Lão đạo đắc tội cậu chỗ nào…

Đây là lần đầu tiên Lâm Phàm luyện tập kiếm pháp sau khi tiếp nhận phân loại lớn kiến thức võ hiệp.

Với thực lực của bản thân hắn thì dù chỉ luyện tập một bộ kiếm pháp bình thường, nhưng cái uy thế đó lại không hề tầm thường.

“Vô Cực sinh Thái Cực, Thái Cực sinh Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh Bát Quái…” Vì để cho đạo trưởng Bất Thuyết có thể thấy được điểm mạnh của hắn

nên Lâm Phàm không hề giữ lại mà nói ra một đoạn khẩu quyết vô cùng thâm ảo.

Các đệ tử xung quanh nghe không hiểu và cũng nhìn không hiểu, nhưng vẫn cảm thấy người thanh niên trước mắt này rất lợi hại, thậm chí còn có thứ cảm giác kiếm pháp của người thanh niên này còn lợi hại hơn so với sư phụ của bọn họ nữa.

Đạo trưởng Bất Thuyết có học thức rất cao, cảnh giới Đạo gia cũng rất cao nên dĩ nhiên có thể nhìn ra được kiếm pháp này không hề tầm thường, thậm chí ông ta còn cảm thấy bộ kiếm pháp này đã đạt đến đỉnh cao của kiếm pháp Đạo gia rồi.

Sâu trong lòng ông ta đã rất bội phục người thanh niên này, tuổi còn trẻ nhưng đã có tài học như vậy, thật sự làm cho người ta khó có thể tưởng tượng nổi.

Cho dù ông ta có nền tảng mấy chục năm đi nữa thì cũng không thể nào so sánh được với đối phương.

Nhưng không biết tại sao ông ta lại luôn cảm thấy có gì đó sai sai, làm cho ông ta hơi bị ám ảnh.

Không bao lâu sau, Lâm Phàm dừng động tác trong tay lại, dù đã bớt bớt lại rất nhiều nhưng kiếm thế của hắn vẫn rất mạnh mẽ, nếu nhất định phải miêu tả thì đó chính là kiếm khí quá dữ dội nên đã tạo thành khí tràng hùng mạnh.

“Đạo hữu, như thế nào?” Lâm Phàm nhẹ nhàng cười nói, cách để giao lưu giữa những kẻ mạnh với nhau, đó chính là dùng bản lĩnh thật sự để làm rung động đối phương.

Hắn thấy sợ là sau lần này thì quan hệ giữa hắn và đạo hữu lại có thể kéo gần thêm một bước nữa.

Đạo trưởng Bất Thuyết hít sâu một hơi để hết sức giữ bình tĩnh cho mình, không phải ông ta không thể nói chuyện mà do ông ta đang tu luyện Định tâm thần thông của Đạo gia, thế nhưng ông ta cảm thấy có khả năng không bao lâu nữa ông ta sẽ bị phá công mất thôi.

Cuối cùng, ông ta cũng nhịn lại được, sau đó ông ta chỉ mỉm cười gật đầu một cái.

Chẳng qua lời nói tiếp theo của Lâm Phàm lại làm cho đạo trưởng Bất Thuyết muốn nổ tung ngay tại chỗ.

“Đạo hữu, Thái Cực sinh Lưỡng Nghi. Tôi còn có Lưỡng Nghi kiếm pháp, còn có Tứ Tượng kiếm pháp, với cả Bát Quái kiếm pháp lại càng cùng một mạch truyền thừa với Bát Quái Chưởng của tôi, nếu đạo hữu có hứng thú thì chúng ta có thể giao lưu với nhau cũng được.” Lâm Phàm cười nói, hắn không hề muốn giữ lại bất cứ tài học nào của mình cả.

Chương 1461: Sư phụ xin gáng chịu đựng

Hắn không thể ở đây quá lâu được, nên chắc chắn phải tranh thủ kết bạn với đạo hữu này mới được.

Mà cách để kết bạn nhanh nhất với đạo hữu, chính là dùng tài học của bản thân hắn để chinh phục đối phương, sau đó thiết lập mối quan hệ bình đẳng tốt đẹp.

Với người khác thì có lẽ bọn họ không rõ tại sao, nhưng với Lâm Pham thì đạo trưởng Bất Thuyết này có tài học cực kỳ kinh người, ngay cả hắn đã quen biết nhiều người thế này nhưng ông ta vẫn là người lợi hại nhất.

Nếu như trong mắt của người dân thành thị bình thường thì đây chính là thế ngoại cao nhân đấy.

“Ha ha!”

Đạo trưởng Bất Thuyết ngoài cười nhưng trong không cười, nếu có thể nói chuyện được thì ông ta nhất định sẽ la hò hú hét rồi.

Cậu mẹ nó là đang muốn làm gì hả, cậu cứ chèn ép tôi thế này là có ý gì?

Người so với người đúng là tức chết người mà.

Đạo trưởng Bất Thuyết không biết nên nói cái gì nữa.

Tiểu đạo sĩ ở bên cạnh bất đắc dĩ thở dài, trong lòng cậu ta cũng nghĩ y như sư phụ cậu ta vậy, sư phụ vẫn luôn bị hắn bắt chẹt bắt đầu từ ngày hôm qua, thật sự là quá bi thảm mà.

Bây giờ cậu ta rất muốn vì sư phụ mà nghĩ ra lý do để thoát thân, thế nhưng lại không biết nên tìm lý do gì.

Còn cách một khoảng thời gian nữa mới đến giờ các du khách đến.

Trong khoảng thời gian này, sư phụ à, ngài cứ ráng chịu đựng một chút đi vậy.

Bên ngoài đạo quán.

Một đám nghìn nghịt người từ bên ngoài xuất hiện dưới núi của đạo quán Võ Hương, dẫn đến các du khách khác đi ngang qua đều hai mặt nhìn nhau. Đây là đang làm gì thế? Đang đóng phim à?

Lúc này, một người đàn ông trung niên mặt mày nghiêm túc đẩy một cái xe lăn xuống, lúc nhìn người ngồi trên xe lăn, ông ta cũng lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Đây là Mộ Tuệ Mẫn con gái của ông ta. Ban đầu vốn không phải dáng vẻ này, nhưng lại mắc một chứng bệnh lạ dẫn đến cả người ngốc ngốc ngơ ngơ, chưa kể thân thể cũng không thể nhúc nhích được.

Ông ta đã mang con gái mình đi vô số các bệnh viện lớn, ngay cả đi đến bệnh viện ở nước ngoài nhưng vẫn không rõ rốt cuộc đây là bệnh gì, thuộc về chứng bệnh chưa từng xuất hiện qua.

Bên cạnh còn có một người phụ nữ, bà ta chính là mẹ của Mộ Tuệ Mẫn, bà ta cũng vô cùng đau lòng khi thấy con gái của bà ta đột nhiên trở thành như vậy.

“Mộ tổng, nơi này chính là đạo quán Võ Hương, đạo trưởng Bất Thuyết ở trên đó, tôi tin rằng với y thuật của đạo trưởng Bất Thuyết nhất định có thể trị hết cho cô chủ.” Một người đứng ở bên cạnh nói.

Anh ta là một trong những người có chức cao ở công ty của nhà họ Mộ, hơn nữa quê quán của anh ta rất gần với đạo quán Võ Hương, bởi vì lâu năm không về nhà nên anh ta cũng không biết đạo quán Võ Hương có một người gọi là đạo trưởng Bất Thuyết.

Có một lần cần phải trở về nhà bái tổ, anh ta mới từ Xuyên Thục trở về nhà rồi phát hiện ra đạo quán Võ Hương này, sau đó hỏi thăm ra thì mới biết không ngờ đạo quán Võ Hương lại có một lão đạo sĩ lợi hại như vậy, việc này làm cho anh ta thấy hơi ngạc nhiên.

Đương nhiên, đây chỉ là do tò mò mà thôi, anh ta cũng chẳng hứng thú mấy.

Nhưng mà làm cho bọn họ không ngờ là con gái tổng giám đốc nhà mình không thể hiểu được bỗng dưng mắc một loại bệnh lạ, họ đã đi khám ở các bác sĩ nổi tiếng nhưng vẫn không có khả quan.

Trải qua một đoạn thời gian sau, anh ta chủ động báo cáo nói ở quê mình có đạo quán Võ Hương, nơi đó có một lão đạo sĩ có y thuật rất lợi hại, có lẽ có thể đi xem thử xem sao.

Đã đến nước này rồi, Mộ tổng cũng không còn cách nào nữa nên cuối cùng cũng chỉ có thể đi thử một lần.

Mộ Đạo Hùng gật gật đầu: "Cũng chỉ có thể mặc cho số phận, hy vọng là sẽ có ích."

Ông ta là người theo chủ nghĩa Vô thần, là người tin tưởng vào khoa học. Ông ta thật sự không hề tin tưởng những tên đạo sĩ thôn quê này nọ gì, nhưng bây giờ ông ta đã không còn cách nào nữa, cũng không thể cho con gái mình cứ như vậy được, nên cuối cùng cũng phải đi thử xem thế nào.

Trước bậc thang.

Mộ Đạo Hùng hơi tốn sức bế con gái mình lên, sau đó xuất phát.

…

Đến được đạo quán.

Mộ Đạo Hùng để con gái mình lên xe lăn, ông ta mệt mỏi lau mồ hôi trên trán mình.

Ngay lúc đó, một tiểu đạo sĩ đi ngang qua thấy những người xa lạ này thì lập tức đi tới hỏi thăm.

"Các ngài, xin hỏi có chuyện gì sao?"

Mộ Đạo Hùng mang theo một tia hy vọng hỏi: "Đạo trưởng, cho hỏi đạo trưởng Bất Thuyết có ở đây không?"

"Sư phụ có ở đây, có điều bây giờ đang luyện kiếm ở phía sau núi, xin hỏi các ngài có chuyện gì vậy?" Tiểu đạo sĩ nghi hoặc hỏi. Mặc dù mỗi ngày đều có người tìm sư phụ rất nhiều,

nhưng người đến sớm như thế lại là lần đầu tiên, dù sao người tới nơi này đều biết rõ đạo quán mở cửa vào lúc nào.

Chương 1462: Đạo trưởng xúc động muốn khóc

“Đây là con gái của tôi, tôi muốn mời đạo trưởng Bất Thuyết xem bệnh giúp con gái tôi.” Mộ Đạo Hùng hơi nóng nảy, nếu nơi này cũng không có cách nào, vậy thì thật sự hết cách thật rồi.

Mẹ của Mộ Tuệ Mẫn lập tức tiến lên, vội vàng nói: “Đạo trưởng, cầu xin cậu giúp đỡ chúng tôi đi, xin mời đạo trưởng Bất Thuyết cứu lấy con gái của tôi với.”

Tiểu đạo sĩ gật đầu: “Vậy xin các ngài chờ một lát, tôi đến phía sau núi hỏi sư phụ tôi chút đã, mọi người có thể chờ ở trong điện trước.”

“Cám ơn cậu.” Mộ Đạo Hùng nói cám ơn.

Khi tiểu đạo sĩ đi rồi, người đàn ông có chức cao trong công ty nói: “Mộ tổng, ngài yên tâm, đạo trưởng Bất Thuyết rất giỏi, chắc chắn có thể chữa được cho cô chủ mà.”

Anh ta đã đi theo Mộ tổng hơn hai mươi năm rồi, cũng là người nhìn cô chủ từ bé cho đến khi trưởng thành, bỗng nhiên xảy ra việc thế này cũng làm cho anh ta cảm thấy rất sốt ruột.

Dĩ nhiên cũng hy vọng đạo trưởng Bất Thuyết ở đây có thể tạo ra được kỳ tích.

“Haizz, hy vọng như thế đi.” Mộ Đạo Hùng gật gật đầu, nhưng ông ta cũng không mong chờ quá nhiều, nếu như bình thường thì ông ta tuyệt đối không tin vào những thứ này đâu.

Nhưng còn bây giờ, không tin thì còn có thể làm sao đây?

Phía sau núi.

Lâm Phàm đang thao thao bất tuyệt nói chuyện với đạo hữu. Mặc dù Bất Thuyết đạo trưởng không nói gì, nhưng trong nụ cười của ông ta lại lộ ra vẻ như muốn chửi cha mắng mẹ.

Ông ta sắp thua đến nơi rồi.

Đánh cờ vây không thắng được anh, tôi thừa nhận. Đã tránh không đụng chạm gì đến anh rồi, dù sao bản thân cũng được coi như là một cao nhân, không thể để mất mặt như vậy được.

Mà giờ ngay cả kiếm pháp cũng bị cái tên này đánh bại.

Chẳng lẽ Thuần Dương Sư Tổ chú ý tới mình nên mới phái đại lão tới dạy dỗ mình hay sao?

Đương lúc Bất Thuyết đạo trưởng không biết nên thoát ra như nào, một tiểu đạo sĩ vội vã chạy tới.

"Sư phụ, có vài vị thí chủ đang đứng bên ngoài. Trong đó có một người nữ thí chủ hình như đang mắc bệnh nặng, muốn mời sư phụ đến khám bệnh." Tiểu đạo sĩ nói.

Đạo trưởng Bất Thuyết nghe thấy vậy thì không chần chừ chút nào mà vội vàng gật đầu. Cuối cùng cũng được rời khỏi đây rồi, tên nhóc trước mặt này khiến cho ông ta thấy hơi sợ hãi rồi đó.

Hành hạ người ta quá mà.

Lâm Phàm đem trả lại kiếm cho tiểu đạo sĩ rồi nói: "Đạo hữu, tôi cũng đi theo ông xem thế nào."

Đạo trưởng Bất Thuyết gật đầu, trong lòng ông ta đang nghĩ cuối cùng thì mình cũng gỡ gạc được một bàn rồi. Ông ta rất tự tin về y thuật của mình, dù sao cũng đã dốc sức học hỏi y thuật mấy chục năm, cho nên đối với việc chữa bệnh cứu người ông ta rất tự tin.

Trong nội điện.

Mộ Đạo Hùng đang chờ đợi, ông ta không biết kết quả cuối cùng sẽ ra sao.

Nhìn cô con gái bảo bối đang ngây ngốc ngồi trên xe lăn, không thể cử động như người bình thường, ông lại nghĩ đến ngày trước, trong lòng cảm thấy bế tắc và hoang mang vô cùng.

"Sư phụ."

"Sư phụ."

Một vài tiểu đạo sĩ đang ở trong điện khi nhìn thấy đạo trưởng Bất Thuyết đến thì cung kính lên tiếng chào hỏi.

Mộ Đạo Hùng nhìn thấy người tới cũng gật đầu nhẹ. Chỉ cần nhìn dáng vẻ cũng có thể thấy người này e là không phải đạo sĩ bình thường. Loại khí chất thanh tao dường như không hề vướng chút bụi trần như này thì người bình thường không thể có được.

“Xin chào đạo trưởng Bất Thuyết. Tôi là người đến từ Tứ Xuyên, con gái tôi mắc bệnh nặng nên muốn nhờ đạo trưởng giúp đỡ.” Mộ Đạo Hùng khẩn cầu nói.

Mẹ của Mộ Tuệ Mẫn lại càng xúc động hơn, van xin đạo trưởng: “Đạo trưởng, xin ngài hãy cứu lấy con gái tôi.” Sau đó lập tức muốn quỳ xuống lạy.

Nhưng lập tức bị đạo trưởng Bất Thuyết ngăn lại, sau đó chỉ thấy ông ấy gật đầu.

“Mộ tổng, đạo trưởng Bất Thuyết nhất định có thể chữa khỏi bệnh.” Quản lý cấp cao của công ty an ủi Mộ Đạo Tổng, toàn bộ hy vọng đều đã đặt hết lên người đạo trưởng Bất Thuyết rồi.

Lâm Phàm đứng lẫn trong nhóm tiểu đạo sĩ, dường như không quá thu hút sự chú ý của người khác. Nhưng hắn nhìn cô bé đang ngồi trên xe lăn cũng chỉ biết lắc đầu thở dài.

Đáng thương thật đấy!

Cô bé xinh đẹp như thế mà lại mắc phải căn bệnh này.

Chỉ là nhìn mấy người Mộ Đạo Hùng có vẻ đều là những người có tiền có cả quyền, như vậy mà lại đến đạo quán để khám bệnh. Có vẻ như bọn họ thật sự đã hết cách rồi nên mới nghĩ tới tin tưởng những thứ này đây mà.

Lúc này, đạo trưởng Bất Thuyết bình tĩnh cẩn thận kiểm tra bệnh tình của Mộ Tuệ Mẫn, sau đó cầm lấy cổ tay của cô bé để tiến hành bắt mạch.

Lông mày cứ chốc chốc nhăn lại xong lại giãn ra.

Mấy người Mộ Đạo Hùng nhìn thấy tình hình này thì lo lắng vô cùng. Tim họ đập bình bịch lúc lên lúc xuống, cứ như đang đi tàu lượn siêu tốc.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Đối với người nhà cô bé mà nói thì không khác gì đang tra tấn bọn họ.

Chương 1463: Đạo hữu xin đợi một chút

Mà đạo trưởng Bất Thuyết cũng cứ lẩm bẩm trong lòng, kỳ lạ, vô cùng kì lạ. Căn bệnh này quả thực vô cùng kỳ quái, nhưng ông ta không thể bỏ cuộc được. Ông ta phải gỡ gạc lại chút danh dự trước mặt cậu thanh niên kia, để hắn ta chứng kiến y thuật của mình lợi hại như thế nào.

Đây không phải ăn miếng trả miếng, mà ông muốn cho đối phương biết rằng ông ta chính là đạo trưởng, ông ta hiểu biết rất sâu rộng. Có những thứ hắn ta sẽ không thể hiểu được đâu.

Nhưng mặc kệ ông ta suy nghĩ nát óc thì tạm thời cũng chưa thể nghĩ ra cách điều trị. Cuối cùng chỉ có thể tạm thời ngừng bắt mạch, trở về bàn làm việc.

Mộ Đạo Hùng định lên tiếng hỏi nhưng kìm lại được.

Đạo trưởng Bất Thuyết cầm cây bút lông viết vài chữ lên tờ giấy trắng, sau đó đưa cho người nhà của cô bé.

“Căn bệnh này rất kì lạ, tạm thời không có cách để chữa trị.”

Không thể chữa chính là không thể chữa, đạo trưởng Bất Thuyết cũng không miễn cưỡng nói sẽ có thể chữa khỏi.

Mộ Đạo Hùng nhìn thấy dòng chữ này thì thân thể hơi run lên, thất vọng thở dài một tiếng: “Đa tạ đạo trưởng, làm phiền ông rồi.”

“Con gái yêu của mẹ ơi.” Mẹ của Mộ Tuệ Mẫn thút thít không ngừng, trong lòng đau khổ không thôi.

Những tiểu đạo sĩ xung quanh cũng không ngờ tới loại bệnh này, gây khó xử cho sư phụ rồi.

Trong ấn tượng của bọn họ, trừ những bệnh nan y ra thì không một căn bệnh nào có thể gây khó dễ cho sư phụ được.

Mấy nhân viên cấp cao của Mộ tổng cũng thở dài, không ngờ căn bệnh này lại không có cách để chữa trị. Ngay đến vị thần y được đồn là vô cùng kỳ diệu như “Đạo trưởng Bất Thuyết” này cũng đành bó tay. Xem ra về sau tiểu thư cũng chỉ có

thể… Haizz. Nhưng có thể người kia ở Thượng Hải có thể chữa được thì sao, đợi chút nữa sẽ nói với Mộ tổng vậy.

Lâm Phàm đứng đó quan sát một hồi, nhìn thấy đạo hữu cũng không còn cách nào thì trong đầu bỗng nảy ra một suy nghĩ.

Đây lại là một cuộc giao lưu học thuật nữa rồi.

Xem ra cơ hội phô diễn tài năng của bản thân lại tới rồi đây.

Nhưng hắn cũng không thể ra đó tỏ vẻ ta đây biết chữa được. Mà hắn sẽ cùng với đạo hữu thảo luận một chút. Mấy kiểu giao lưu học thuật thế này là cách nhanh nhất để thu hẹp khoảng cách đó.

"Đạo hữu, xin đợi chút." Lâm Phàm từ trong đám người bước ra.

Đạo trưởng Bất Thuyết nghe vậy trong lòng đột nhiên dâng lên một dự cảm không lành.

"Đạo hữu, theo tôi thấy thì bệnh này không phải là không có cách chữa trị. Ông nhìn sắc mặt của cô bé mà xem, mặc dù có vẻ hơi tái nhưng vẫn trắng nõn hồng hào, rõ ràng là thân thể không có bệnh tình gì cả. Mà vẻ ngây ngốc như này hẳn là nơi nào đó trong não bộ bị tổn thương mới dẫn tới tình trạng thế này…"

Lâm Phàm bắt đầu phân tích.

Mà đạo trưởng Bất Thuyết cũng đang im lặng lắng nghe, ông ta thấy chàng thanh niên này nói cũng có lý. Ông ta cũng đã nghĩ tới nhưng cũng không kỹ càng như vậy.

Giờ nghe thấy thế thì cũng đột nhiên hiểu ra vấn đề rồi. Nhưng chỉ như vậy thì vẫn vô ích, vẫn chưa nghĩ ra cách chữa trị.

Mộ Đạo Hùng nhìn chàng trai trẻ này không khỏi buồn rầu hỏi: "Anh là?"

Còn chưa đợi Lâm Phàm lên tiếng, người quản lý cấp cao kia đã nhìn chằm chằm Lâm Phàm một lúc lâu đột nhiên kêu lên: "Anh là Lâm đại sư ở Phố Vân Lý, Thượng Hải sao?"

"Ơ, anh biết tôi à?" Lâm Phàm không ngờ ở nơi xa xôi như vậy mà vẫn có người nhận ra mình.

“Nhận ra, sao lại không nhận ra được chứ. Tôi đã xem weibo của anh rồi.” Quản lý cấp cao kia vui mừng khôn xiết, sau đó cảm kích nói: “Mộ tổng, đây là Lâm đại sư. Là vị Thần y Lâm ở phố Vân Lý đó, y thuật cũng rất lợi hại. Vốn dĩ tôi định đợi xem nếu như ở đây không chữa được thì sẽ nói với ngài đi tới Thượng Hải, không ngờ rằng Lâm đại sư lại cũng đang ở đây.”

Mộ Đạo Hùng dù không biết Lâm Phàm là ai nhưng khi nghe thấy danh hiệu thần y này thì trong lòng không tránh khỏi nghi ngờ, tuổi còn trẻ như vậy mà đã được phong là thần y rồi sao?

Khó có thể tin được.

Ông ta cũng cảm thấy khá thất vọng về vị quản lý cấp cao này của công ty rồi đó. Vốn nghĩ sẽ lên tiếng khiển trách một chút nhưng đúng lúc này, đám vệ sĩ đi theo ông ta cũng ngạc nhiên hô lên.

“Mẹ nó, Lâm đại sư ở Thượng Hải. Mẹ ơi, gặp được người thật rồi này.”

“Mộ tổng, Lâm đại sư giỏi cực kì, y thuật cũng vô cùng lợi hại đó.”

“Đúng thế, phương thuốc trị chứng chán ăn là do Lâm đại sư hướng dẫn học trò nghiên cứu ra đó. Có Lâm đại sư ở đây thì bệnh tình của tiểu thư nhất định sẽ không thành vấn đề nữa rồi.”

Nghe thấy các nhân viên của mình lại khen ngợi chàng trai trước mặt này như vậy, Mộ Đạo Hùng không tránh khỏi có chút mơ hồ.

Lâm Phàm cũng không ngờ chỉ trong nháy mắt đã bị mọi người nhận ra, hắn ta cũng thấy có chút bất đắc dĩ.

Nổi tiếng quá cũng không tốt mà, haizz!!!

Chương 1464: Không tin cũng không được

Bất Thuyết đạo trưởng ở bên cạnh sững sờ, trên mặt hiện lên một chút vẻ đau buồn. Có vẻ như lần này ông ta lại bị đối phương đánh bại rồi.

Ông ta đang yên đang lành làm một vị cao nhân ở đạo quán này mười mấy năm rồi. Vốn dĩ đang rất vui vẻ hưởng thụ cuộc sống này, nhưng giờ đây ông lại chẳng thấy vui chút nào. Bất Thuyết đạo trưởng thấy dường như cuộc đời mình đang dần biến chuyển.

Lâm Phàm ngại ngùng xua tay với mọi người, sau đó nhìn sang Bất Thuyết đạo trưởng. Hắn thấy chuyện này cần phải thảo luận với Bất Thuyết đạo trưởng, không dễ dàng gì mới gặp được người có thể cùng mình giao lưu học thuật như này.

"Đạo hữu, nhìn xem này. Chỗ này mặc dù thoạt nhìn qua thì không có vấn đề gì, nhưng nếu quan sát cẩn thận có thể tìm được gốc rễ căn bệnh này đó." Lâm Phàm lên tiếng, tay chỉ vào phần cổ của Mộ Tuệ Mẫn.

Mặc dù trong lòng Bất Thuyết đạo trưởng rất muốn chửi thề nhưng vẫn chăm chú nhìn vào chỗ Lâm Phàm chỉ. Ông ta dần hiểu ra rồi, không ngờ hắn cũng có thể phát hiện được ra chỗ không chú ý như vậy.

Đối với người trẻ tuổi này, ông cũng có chút bội phục rồi.

"Ông nhìn vào đây xem." Lâm Phàm tiếp tục chỉ.

Bất Thuyết đạo trưởng cũng cẩn thận quan sát, từng chỗ một, đôi mày đang nhíu chặt cũng dần được thả lỏng. Ông ta ngày càng hiểu rõ hơn rồi.

Mọi người xung quanh cũng im lặng, không lên tiếng.

Nhất là người nhà của Mộ Tuệ Mẫn lúc này cũng cảm thấy vô cùng kích động. Bọn họ có cảm giác bệnh tình của con gái mình có thể sẽ có chuyển biến tốt hơn.

Hai người Lâm đại sư và Bất Thuyết đạo trưởng kết hợp với nhau cùng chữa bệnh thì còn bệnh gì mà bọn họ không chữa được chứ?

Bất Thuyết đạo trưởng nhấc bút lên, những gì muốn nói ông đều ghi hết ra giấy. Ông cuống quít viết ra những phân tích về triệu chứng của căn bệnh này.

Lâm Phàm nhìn nội dung trên tờ giấy thì cũng gật đầu: "Đúng vậy, đạo hữu phân tích rất đúng, chính xác là như vậy đó.

Nhưng đây chỉ là một cái, còn cái khác nữa cơ. Nhưng không sao, chúng ta từ từ thảo luận thêm."

Lúc này, hiện trường lập tức trở thành đại hội giao lưu của Lâm đại sư và Bất Thuyết đạo trưởng.

Mặc dù Bất Thuyết đạo trưởng không thể nói chuyện nhưng tốc độ viết cũng rất nhanh.

Nếu như có chuyên gia về y học ở đây hẳn là sẽ hoang mang lắm, vì ngay cả các chuyên gia cũng chưa chắc đã hiểu được nội dung trao đổi của hai người.

Thậm chí còn có thể không thể tin nổi.

Không biết đã trôi qua bao lâu, mọi nghi ngờ trong lòng Bất Thuyết đạo trưởng đều đã có được đáp án. Trên mặt ông ấy hiện lên một nụ cười, cầm bút viết: "Cho tôi thời gian nửa tháng."

Mộ Đạo Hùng nhìn thấy những chữ này, phấn khích đến mức không nói nên lời. Con gái của ông ta cuối cùng cũng có thể hồi phục rồi, không còn ngây ngốc, không còn phải ngồi xe lăn nữa rồi.

Cảm giác phấn khích trong lòng dường như muốn vỡ òa.

Tâm trạng Bất Thuyết đạo trưởng rất tốt, gật đầu với Lâm Phàm. Anh chàng này lý thuyết rất vững vàng, phân tích đến nơi đến chốn. Giúp ông nhanh chóng hiểu ra và tìm được phương pháp chữa trị.

Ván này coi như hòa đi.

Nhưng đột nhiên nụ cười trên mặt Bất Thuyết đạo trưởng vụt tắt, thay vào đó là bộ dạng như muốn đánh người.

"Không cần đến nửa tháng, đúng lúc tôi có một loại đan dược có thể chữa được bệnh này." Lâm Phàm bình tĩnh cười nói. Nếu để cho đạo hữu đi nghiên cứu phương thuốc chữa bệnh thì làm gì còn thời gian để cùng hắn giao lưu học thuật nữa chứ.

Vẻ mặt Bất Thuyết đạo trưởng khó hiểu nhìn Lâm Phàm. Anh có thể chữa được bệnh này thì cần gì phải đến mức này chứ. Hóa ra nãy giờ hai chúng ta trao đổi chỉ là để anh bổ sung thêm kiến thức mới nữa thôi sao?

Lâm Phàm nhét viên đan dược vào miệng của Mộ Tuệ Mẫn, đồng thời ấn lên người cô bé vài cái. Sau đó thì nở nụ cười đứng sang một bên, bình tĩnh chờ đợi.

Đám người Mộ Đạo hùng căng thẳng nhìn chằm chằm lên người cô bé, không biết kết quả sẽ ra sao.

Còn đối với Bất Thuyết đạo trưởng, khi ông ta nhìn thấy Lâm Phàm lấy viên đan dược ra thì đã hoàn toàn tuyệt vọng rồi.

Vốn dĩ còn muốn dựa vào trận chiến này để giành chiến thắng, nhưng nhìn tình hình này chắc là chẳng còn cơ hội nữa rồi.

Luyện đan?

Không ngờ tên nhóc này còn biết cả luyện đan. Ông ta rất muốn hỏi xem hắn ta còn gì không biết nữa không.

Đột nhiên!

Bộ dạng ngây ngốc của Mộ Tuệ Mẫn dần dần thay đổi.

"Được rồi!" Lâm Phàm cười nói. Hắn biết vấn đề này đã được giải quyết rồi, viên đan dược đã phát huy tác dụng.

Bất Thuyết đạo trưởng sửng sốt khi chứng kiến được cảnh tượng này. Sao lại có phản ứng nhanh như thế được chứ?

Đối với ông ta thì chuyện này không thể nào xảy ra được.

Chỉ là hiện thực đã bày ra trước mắt, không tin cũng không được.

"Cha, mẹ…" Mộ Tuệ mẫn đã dần tỉnh táo lại, nhìn những người đứng xung quanh nhẹ nhàng lên tiếng.

"Con gái, cuối cùng con cũng khỏe lại rồi." Mẹ Mộ Tuệ Mẫn vui mừng, những đau khổ của khoảng thời gian qua dường như đã biến mất hết thảy.

Mọi người xung quanh cũng rất ngạc nhiên.

"Lâm thần y quả thật quá lợi hại, y thuật của anh khiến người ta quá đỗi kinh ngạc."

"Đúng vậy, sau khi chính mắt tôi nhìn thấy thì tôi mới dám tin, quá giỏi."

"Vừa rồi anh có quay lại được không?"

“Quay được rồi, tôi quay từ khi bắt đầu luôn rồi. Nhưng không phải Lâm đại sư ở Thượng Hải à, sao lại chạy tới đây chứ?”

…

Chương 1465: Tôi đi đây

Mộ Đạo Hùng tiến lên nắm lấy tay Lâm Phàm, cảm kích nói: “Lâm đại sư, thật lòng vô cùng cảm ơn anh.”

Lâm Phàm cười nói: “Không cần cảm ơn. Đây cũng chỉ là nhân dịp tôi có thể cùng với đạo hữu thảo luận một chút về học thuật mà thôi. Đây quả thật là một căn bệnh hiếm gặp, nhưng giờ bệnh đã được chữa khỏi, không có chuyện gì nữa rồi.”

Bất Thuyết đạo trưởng có chút xấu hổ, lần này lại thua nữa rồi.

Ông ta thấy đây không phải là thảo luận học thuật, mà giống như thầy giáo đang giảng giải kiến thức cho học sinh thì đúng hơn. Cảm giác này khiến cho ông ta cũng cảm thấy bất lực không biết nên làm gì.

Sau khi hồi phục, Mộ Tuệ Mẫn vẫn còn hơi yếu. Nhưng khi nhìn thấy Lâm Phàm cũng lộ ra một chút kích động: “Lâm đại sư, anh là Lâm đại sư…”

Nhìn thấy cô bé trước mặt có vẻ như rất hâm mộ mình, Lâm Phàm cũng bình tĩnh gật đầu một cái.

Mộ Tuệ Mẫn nói: “Lâm đại sư, em là fan hâm mộ của anh, em vẫn luôn theo dõi weibo của anh đó. Chuyện gì của anh em cũng đều biết hết.”

“Cũng không có gì đáng nhắc tới, thế nhưng cũng coi như anh với em có chút duyên phận đi.” Lâm Phàm cười nói.

Mộ Tuệ Mẫn gật đầu, vô cùng vui vẻ đáp lại: “Em tuy là fan của anh, nhưng khi mắc bệnh này không ngờ lại được Lâm đại sư chữa cho. Thật sự vui lắm luôn.”

Lâm Phàm: “Anh biết rồi. Em cũng đừng quá kích động, cơ thể em vẫn cần phải điều dưỡng cẩn thận đó.”

“Vâng, vâng ạ.” Mộ Tuệ Mẫn gật đầu, cô bé đã theo dõi Lâm đại sư từ lâu. Trong mắt cô bé, Lâm đại sư không giống những

người hèn nhát đê tiện kia.

Dám nói, dám chửi, gặp chuyện bất bình thì cũng tỏ ra tức giận. Cô bé rất thích tính cách này của hắn.

Nhất là hiện giờ lại được thần tượng của mình chữa bệnh cho, khỏi phải nói cũng biết cô bé vui sướng đến mức nào. Thậm chí cô bé còn quyết định khi trở về nhất định sẽ phải khoe với đám bạn thân mới được.

Bạn bè cô bé đều biết cô bé sùng bái Lâm đại sư đến mức độ nào. Hơn nữa trong đó cũng có không ít người cũng thích Lâm đại sư. Nếu như bọn họ biết chắc chắn sẽ ghen tị đến chết.

"Lâm đại sư, xin hãy nhận món quà này." Mộ Đạo Hùng dùng hai tay đưa tới một tấm thẻ. Ông ta không biết việc mình kiếm được nhiều tiền có tác dụng gì cho đến lúc này.

Thế nên động tác của ông cũng vô cùng trân trọng, không hề có ý coi thường một chút nào.

"Được, vậy tôi không khách khí nữa." Lâm Phàm không từ chối, thản nhiên nhận lấy tấm thẻ, sau đó nói: "Bất Thuyết đạo trưởng cũng đã rất vất vả, nhất định không thể quên đâu đó."

"Đó là chuyện đương nhiên rồi." Mộ Đạo Hùng không chút do dự lấy ra một tấm thẻ khác.

Đối với Lâm Phàm, muốn trở thành bạn tốt thì bản thân không thể hưởng thụ một mình được. Cảm ơn hắn thì nhất định cũng phải cảm ơn bạn của hắn. Chắc hẳn hành động nhỏ này của hắn sẽ khiến cho đạo hữu cảm động lắm đây!

Bất Thuyết đạo trưởng: "…"

Một nhà Mộ Đạo Hùng rời đi, trong lòng tràn đầy sự biết ơn. Lâm Phàm ra tay chữa khỏi bệnh cho Mộ Tuệ Mẫn khiến cho tất cả mọi người ai nấy đều vô cùng kinh ngạc.

Sự kinh ngạc đó dần biến chuyển thành sự thán phục.

Những người trước đó đã biết tới Lâm Phàm trong lòng đều không khỏi cảm thán, Lâm đại sư không hổ là Lâm đại sư. Một khi đã ra tay là gạo xay ra cám, giống hệt với những gì truyền thông đồn thổi.

Nhưng cũng phải nói rằng tiểu thư nhà bọn họ thật sự rất may mắn, bất ngờ gặp được Lâm đại sư ở đây. Bọn họ biết rằng bình thường Lâm đại sư sẽ không bao giờ chữa bệnh cho người khác. Hôm nay hắn đích thân ra tay cứu chữa, đúng là phải có duyên mới được như vậy.

Vài ngày sau.

Lâm Phàm ở lại đạo quán Võ Hương vài ngày, hắn thấy khoảng cách giữa hắn và đạo hữu dường như đã được kéo lại gần hơn rồi. Xem ra những ngày qua hắn trò chuyện với đạo hữu đã có tác dụng đáng kể.

Từ ngày chữa khỏi bệnh cho cô bé kia, Bất Thuyết đạo trưởng không chơi cờ, cũng không luyện đao, lại càng không chữa bệnh cho ai hết. Chỉ thỉnh thoảng xem bói cho khách đến thăm quan mà thôi.

Nhưng có một lần Lâm Phàm chỉ ra những chỗ Bất Thuyết đạo trưởng nói còn thiếu, sau đó thì không thấy Bất Thuyết đạo trưởng xem bói cho ai nữa.

Thay vào đó, ngày qua ngày ông chỉ ngồi thiền một chỗ từ sáng tới tối.

Còn Lâm Phàm muốn làm sâu sắc thêm tình bạn giữa mình và Bất Thuyết đạo trưởng nên cũng ngồi thiền cạnh ông luôn.

Hắn vốn đã có kiến thức võ hiệp, thấu hiểu về bộ môn ngồi thiền của Phật giáo, nên một khi đã ngồi là có thể ngồi cho tới khi biển cạn đá mòn.

Trong lòng Bất Thuyết đạo trưởng vốn đã không phục, tên này lại muốn đọ ngồi thiền với ông sao, thế thì để xem ai giỏi hơn ai. Nhưng kết quả lại một lần nữa khiến ông thất vọng, ông bỏ cuộc rồi.

Ông ta thấy chàng thanh niên này nhất định không phải người, có ai ngồi thiền như vậy không chứ?

Ngồi cả ngày không thèm nhúc nhích, dù sao thì ông ta cũng không chống đỡ nổi nữa rồi.

Ban đầu Lâm Phàm cũng muốn ở lại đạo quán Vũ Hương thêm một thời gian nữa, vì dù sao tình bạn mới được thiết lập này vẫn cần phải hâm nóng thêm nữa mới được.

Chỉ là đột nhiên hắn nhận được một cuộc gọi của Điền Thần Côn, ý tứ rất rõ ràng.Nếu như cậu còn không chịu về thì cửa hàng này sẽ bị đập nát mất.

Lâm Phàm nghĩ thấy cũng đúng, hắn cũng đã rời đi một khoảng thời gian rồi, nếu như không quay về e là sẽ không tốt lắm.

Một ngày nọ!

Tại cổng đạo quán Vũ Hương.

“Đạo hữu, tôi đi đây.” Lâm Phàm nói.

Chương 1466: Nhớ kỹ, chúng ta là bạn bè

Trong lòng Bất Thuyết đạo trưởng dường như sắp khóc tới nơi, cuối cùng cũng đợi được tới ngày hắn rời đi rồi.

Khoảng thời gian này thật sự quá hành hạ người mà, không giống với những ngày tháng trước kia. Trước kia sống an nhàn thoải mái biết bao nhiêu, ngày ngày đánh cờ, khám bệnh, luyện kiếm. Trong mắt người ta là một đạo trưởng vừa có đức vừa có tài, được người người kính trọng.

Đối với năng lực của bản thân ông ta cũng rất tự hào, nhưng từ khi gặp phải tên Lâm Phàm này, ông ta không tự hào nổi nữa.

Cuối cùng cũng nghĩ đến một câu nói.

“Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.” Đời người không nên quá kiêu ngạo tự mãn về năng lực của bản thân, trong cuộc sống này còn có rất nhiều người giỏi hơn chúng ta.

Nhìn thấy Lâm Phàm sắp rời khỏi đạo quán, Bất Thuyết đạo trưởng gật đầu. Trong lòng vui đến mức muốn nở hoa.

Lâm Phàm thở dài một tiếng: “Đạo hữu, ngày hôm nay chia tay không biết bao giờ mới có thể gặp lại. Nhưng ông yên tâm, tôi ở Thượng Hải thôi, một khi có thời gian tôi nhất định sẽ tới đây thăm ông.”

“Thăm cái đầu anh…” Bất Thuyết đạo trưởng khi còn nhỏ cũng vô cùng láu cá, sau này khi gia nhập Đạo giáo mới khắc chế lại tính tình. Nhưng giờ ông chỉ muốn hét lên, ngàn vạn lần mong anh đừng tới đây nữa, cầu xin đó.

Ông cảm thấy không thể chịu nổi cú sát thương này nữa rồi.

Những ngày qua, người bình thường chắc chắn sẽ không thể thấu hiểu được cảm giác này của ông nếu như không tự mình trải qua. Nhưng ông có một cảm nhận sâu sắc rằng mọi lĩnh vực mà ông tự tin mình giỏi thì đều bị tên nhóc này đàn áp hết thảy, hơn nữa còn không chừa cho ông một chỗ nào để có thể phản kháng lại nữa.

Tuyệt vọng vô cùng.

Lâm Phàm vẫy tay: "Đạo hữu, đừng quá thương nhớ tôi nha. Có duyên sẽ gặp lại, nhớ kỹ đó, chúng ta là bạn bè."

Hắn còn sợ Bất Thuyết đạo trưởng sẽ lãng quên hắn nên lại nhắc thêm lần nữa, chúng ta là bạn bè, nhất định không được quên.

Tôi có thành tiên được hay không thì còn phải xem xem ông có xem bổn đại sư đây là bạn hay không đó.

Bất Thuyết đạo trưởng im lặng đứng đó, nhìn thấy bóng dáng ngày càng đi xa, nước mắt lưng tròng, không tự chủ được nói thầm: "Cuối cùng cũng đi rồi."

Đột nhiên, ông ta ngẩn người.

Bất Thuyết đạo trưởng mắt trừng trừng, thôi hỏng rồi!

May mà xung quanh không có đệ tử, không bị người ta nhìn thấy, thôi cũng coi như không sao đi. Dù sao thì mười mấy năm vừa qua ông ta cũng có lỡ mồm vài lần, nhưng vẫn may là chưa bị ai nhìn thấy.

Tu luyện, tiếp tục tu luyện thôi.

Bất Thuyết đạo trưởng thấy bản thân quả thật rất thông minh, sau đó ngước nhìn trời xanh. Sư phụ, người chắc hẳn rất hài lòng đúng không?

…

Tứ Xuyên.

Mộ Đạo Hùng là doanh nhân nổi tiếng, nay con gái lại xảy ra chuyện nên đương nhiên đã thu hút sự chú ý của các phóng viên, bị họ truy hỏi mãi không ngừng.

Nhưng may mắn là tin tức được bảo mật vô cùng tốt nên tạm thời các phóng viên vẫn chưa đánh hơi được tin tức gì.

Nhưng hôm nay bí mật này lại bùng nổ rồi. Bởi vì Mộ Tuệ Mẫn đã kể với bạn mình về chuyện đó, hơn nữa còn lấy được video từ người vệ sĩ đó gửi vào trong nhóm.

Sau đó clip này lập tức bị lan truyền trên mạng.

Với các phóng viên, tin tức này không khác gì chuyện vừa phát hiện ra được một châu lục mới.

"Thiên kim tiểu thư của doanh nhân Mộ Đạo Hùng mắc bệnh nan y nay đã được chữa khỏi, điều gì đã ẩn chứa trong đó?"

"Lâm đại sư xuất hiện tại đạo quán Vũ Hương, có ý nghĩa gì?"

"Đạo quán Vũ Hương cách Thượng Hải hơn ngàn cây số, Lâm đại sư không ngại đường xa cũng tới, rốt cuộc ẩn giấu chuyện gì?"

"Thần kỳ, chỉ một viên đan dược đã hồi phục lại được sức khỏe."

Các loại tin tức dồn dập được đăng lên, ngay đến Mộ Tuệ Mẫn cũng không ngờ tới mọi chuyện sẽ đến mức này.

Nhưng cô bé cũng thấy không có vấn đề gì, trực tiếp đăng bài cảm ơn trên weibo.

"Cách đây ít lâu, tôi đã mắc một căn bệnh nan y vô cùng hiếm gặp. Bại liệt toàn thân, trí tuệ sa sút, cơ thể không thể cử động được. Tôi đã đi khám khắp nơi cả trong nước lẫn ngoài nước cũng không tìm cả cách giải quyết. Gia đình tôi vốn đã cho rằng cả đời tôi sẽ cứ mãi như vậy, nhưng rất may mắn làm sao tôi đã gặp được Lâm đại sư ở đạo quán Vũ Hương. Lâm đại sư đã đích thân chữa bệnh cho tôi, ở bài đăng này tôi muốn gửi lời cảm ơn đến Lâm đại sư. Ai nớp ziu. Em muốn làm fan não tàn của anh mãi mãi."

Weibo của con gái nhà tài phiệt nên đương nhiên được rất nhiều người theo dõi, nhất là khi vẻ ngoài của Mộ Tuệ Mẫn lại vô cùng xinh đẹp gợi cảm, thu hút được không ít lượt theo dõi của các chàng trai độc thân.

"Chúc mừng đã bình phục."

“Lâm đại sư đã cứu sống nữ thần của tôi, khâm phục.”

“Ha ha, Lâm đại sư mà biết có fan não tàn xinh đẹp như này chắc sẽ cười suốt ngày mất thôi.”

“Mộ Tuệ Mẫn xứng đáng được Lâm đại sư đích thân chữa bệnh.”

“Giỏi thật, rốt cuộc đã dùng thứ gì để chữa bệnh vậy trời? Sao lại hồi phục nhanh như vậy được.”

“Chắc không phải diễn kịch đó chứ, vị thần này ở đâu ra vậy?”

…

Chương 1467: Người anh em, cậu lại gặp rắc rối rồi

Không khí trên mạng đang sôi sục, dù sao thì chuyện này quả thật rất kì diệu.

Hơn nữa có không ít cư dân mạng nghi ngờ, không biết tại sao Lâm đại sư lại có mặt ở đạo quán Vũ Hương, từ Thượng Hải tới đó rất xa đó nha.

Bệnh viện nào đó.

Chuyên gia Mao vẫn đang nghiên cứu không biết Dương Hoan đã sử dụng loại đan dược gì, hơn nữa là do ai đưa cho?

Tất cả những điều này, hết thảy đều là mối nghi ngờ lớn nhất trong suy nghĩ của ông lúc này.

Mở điện thoại lên xem tin tức.

Đột nhiên khi đọc được tin tức, chuyên gia Mao sững sờ, ấn vào mở clip lên xem thì vô cùng ngạc nhiên.

Đan dược!

Lại là đan dược.

Sau đó ông nóng lòng rời khỏi văn phòng, giờ ông ta cần phải chứng minh một chuyện.

…

Dương Viễn chưa về quê đi học mà vẫn đang ở bệnh viện.

Cha của Dương Viễn đang thương lượng lại với người phụ trách của bệnh viện, hi vọng có thể để thằng bé ở lại viện thêm vài hôm để họ có thể theo dõi kĩ hơn.

Đồng thời Dương Hoan cũng được giữ lại viện để tiến hành kiểm tra và phân tích toàn diện. Đương nhiên bệnh viện cũng sẽ bồi thường cho nhà Dương Binh một khoản nhất định.

Vốn dĩ Dương Binh cũng không cần bất cứ khoản thù lao nào bởi trong quá trình chữa bệnh thì bệnh viện cũng đã giúp đỡ bọn họ rất nhiệt tình. Nhưng phía bệnh viện không đồng ý, dù thế nào cũng nhất định phải đền bù cho họ.

Lúc này, chuyên gia Mao đang vội vàng đi tới phòng bệnh, gặp các bác sĩ đi ngang qua cũng gật đầu chào hỏi bọn họ.

Chuyên gia Mao thực sự muốn biết rốt cuộc người thần bí đó có quan hệ gì với Lâm đại sư nổi tiếng trên mạng kia không, điều này hiện vẫn đang là một ẩn số. Vì vậy ông ta cần phải tới phòng bệnh ngay lập tức để hỏi cậu bé kia cho rõ ràng mới được.

Trong phòng bệnh.

Dương Viễn vẫn luôn ở bên cạnh em trai, trên mặt nở nụ cười rạng rỡ. Mặc dù có không ít cô chú bác sĩ vẫn luôn miệng hỏi cậu bé viên đan dược đó là ai cho, nhưng cậu nhóc vẫn ngậm chặt miệng không hé răng nửa lời.

“Bác sĩ.”

Bố Dương Viễn nhìn thấy bác sĩ tới lập tức cười tươi rói. Vị bác sĩ này đối tốt với gia đình anh ta vô cùng, nhưng cậu con trai của anh ta vẫn nhất quyết không hé răng nửa lời, dù muốn giúp các bác sĩ thế nào thì cũng không được.

Nhưng mà anh ta cũng biết là con trai mình đã đồng ý sẽ giúp người đó giữ bí mật chuyện này. Nếu nói ra thì quả thực là không tốt lắm, nên anh ta cũng không gặng hỏi nữa.

Chuyên gia Mao cười nói: “Tôi muốn hỏi bạn nhỏ Dương Viễn một chút.”

Dương Viễn đang ngồi cạnh em trai thắc mắc nhìn bác sĩ, sau đó kiên quyết nói: “Dù thế nào thì cháu cũng không nói đâu.”

Chuyên gia Mao cười lớn, chuyện gì thì cũng sẽ có cách giải quyết thôi.

“Ông qua đây không phải để hỏi cháu chuyện đó đâu, mà chỉ muốn nói cho cháu là ông đã biết ai là người cho cháu viên thuốc kia rồi.” Chuyên gia Mao cười nói.

Dương Viễn nghi ngờ nhìn ông bác sĩ, trên mặt tràn đầy vẻ thắc mắc.

Chuyên gia Mao cười: “Cậu nhóc này còn muốn giữ bí mật với ông nữa sao, người đó họ Lâm, cháu vẫn gọi là chú Lâm, có đúng không nào?”

Dương Viễn nghe thấy cái tên này thì ngạc nhiên đến mức mồm miệng há hốc. Cậu bé không ngờ bác sĩ lại biết được chuyện này, mặc dù cậu cũng không rõ chú kia tên là gì nhưng chính xác là họ Lâm rồi. Cậu bé đã nghĩ rồi, lớn lên nhất định sẽ báo đáp chú Lâm.

Chuyên gia Mao thấy trẻ con vẫn chỉ là trẻ con mà thôi, những suy nghĩ của cậu bé làm sao có thể che giấu được trước mắt ông cơ chứ.

Nhìn bộ dạng này của cậu nhóc thì chuyên gia Mao thấy mình đã nắm chắc tám chín phần rồi.

Lúc này, chuyên gia Mao kích động lập tức bắt lấy tay Dương Viễn, rồi lấy điện thoại ra cho cậu bé nhìn: “Cháu nhìn xem đây có phải người đó không?”

Dương Viễn nhìn thấy người đang ở trên màn hình điện thoại kia thì vô thức bật thốt lên: “Chú Lâm…”

Nhưng khi cậu bé phát hiện ra mình vừa lỡ lời nói ra hai chữ này thì vội vàng lấy tay che miệng lại, hình như cậu lại mắc bẫy rồi.

Chuyên gia Mao mỉm cười, gừng này già nhưng vẫn cay lắm đấy nhé.

Chuyên gia Mao không nghĩ tới người bí ẩn kia lại là Lâm đại sư ở Thượng Hải, nhưng sau khi suy nghĩ kĩ lại thì người có năng lực siêu phàm như vậy thì quả thật chỉ có duy nhất hắn mà thôi.

Nhưng ông nghĩ mãi vẫn không thể hiểu được vì sao chỉ một viên đan dược đó mà đã có thể chữa khỏi được căn bệnh máu trắng này, thật sự là không thể tin nổi.

…

Sau khi Lâm Phàm rời khỏi đạo quán Vũ Hương thì lập tức lên đường xuất phát trở về.

“Haizz, cảm giác cứ có chuyện gì đó ý nhỉ.” Lâm Phàm không hiểu sao cứ thấy bồn chồn trong lòng, cảm giác như có chuyện gì đó sắp xảy ra vậy. Loại cảm giác huyền ảo này khiến cho đầu óc cũng bị lú lẫn theo.

Chắn hắn bị ảo giác rồi.

Ngày hôm sau!

Thượng Hải đã gần ngay trước mắt rồi.

Lái xe tới tận nửa đêm, nghỉ ngơi trên xe một lúc lại thức dậy tiếp tục lái xe. Đi xa lâu như vậy hắn cũng thấy có chút nhớ Thượng Hải rồi đó.

Hiện tại hắn đã hoàn thành được ba nhiệm vụ, còn bảy nhiệm vụ nữa. Nhưng cũng không cần vội, để từ từ rồi làm tiếp.

Tinh tinh.

Lâm Phàm nhìn thấy số điện thoại người gọi tới thì cười phá lên, xem ra ông anh trai này cũng quan tâm mình lắm đây. Gọi điện thoại chắc để hỏi xem bao giờ về tới nơi đây mà.

Nghĩ vậy bèn nhấc máy.

Đầu dây bên kia vang lên giọng của Vương Minh Dương, hơn nữa vừa mở miệng câu đầu tiên đã khiến cho Lâm Phàm hoang mang.

“Người anh em, cậu lại gặp rắc rối rồi.” Vương Minh Dương nói.

Chương 1468: Số phận sắp đặt

Lâm Phàm có chút không hiểu nên hỏi lại: “Sao vậy? Sao tôi lại có rắc rối gì nữa?”

Lâm Phàm hoang mang, hình như mình không làm gì cả mà?

Mà thời gian vừa rồi hắn ở bên ngoài cũng có gây thù chuốc oán với ai đâu, Vương Minh Dương chắc không phải đang trêu hắn đấy chứ.

“Mẹ nó chứ, đại ca ơi, cậu cũng ghê gớm thật. Thật sự lần này cậu chơi lớn quá rồi đấy, cậu đọc tin tức hôm nay chưa?” Vương Minh Dương hỏi.

“Tin tức? Tin tức gì thế, tôi chưa xem. Tin tức thì có liên quan gì đến tôi.” Lâm Phàm đầu óc lú lẫn, không biết tin tức lần này có liên quan gì với hắn chứ.

Mặc dù hắn là “Hoàng Tử Trang Bìa” nhưng gần đầy hắn rất yên ổn không có làm chuyện gì hết, sao tin tức hôm nay lại có liên quan tới hắn vậy?

“Giờ cậu đang lái xe đúng không? Tôi bảo này, tốt nhất giờ cậu nên xem qua đi, đến lúc về cũng có biện pháp để đối phó.” Vương Minh Dương phục sát đất cậu em này của mình rồi.

Giỏi thật, một bước lên tiên luôn.

“Được, được rồi, tôi cúp máy trước đây. Lên mạng xem thế nào đã.” Lâm Phàm bị những lời của Vương Minh Dương nói làm cho hoang mang, hắn bỗng dưng có dự cảm không lành.

Cúp máy xong Lâm Phàm bèn lái xe đến trạm dừng nghỉ lại, sau khi dừng xe lập tức lấy điện thoại ra xem, khi vừa nhìn thấy tin tức hiện lên trên màn hình hắn dường như không tin nổi vào mắt mình.

Cmn, lại có chuyện gì thế này?

“Chỉ một viên thuốc mà đã cứu được tiểu thư nhà tài phiệt.”

“Người bí ẩn chữa bệnh máu trắng đã lộ diện.”

“Tin tức nội bộ của bệnh viện, Lâm đại sư chính là người sở hữu đan dược.”

…

Nhìn những dòng tiêu đề đập vào mắt khiến Lâm Phàm sững sờ, nghĩ mãi không hiểu vì sao những chuyện này lại bị lộ ra.

Cư dân mạng cũng coi như được thông não.

“Từ khi vụ ở đạo quán Vũ Hương nổ ra là tôi đã đoán được rồi.”

“Tôi cũng thế, tiên đan chữa bệnh máu trắng, viên thuốc thần kỳ ở đạo quán Võ Hương. Mọi người nghĩ mà xem, đây đều là tiên đan chữa được bách bệnh, ngoài Lâm đại sư ra thì còn ai có thể sở hữu nó được chứ.”

“Sắp tới e là Lâm đại sư tiêu đời rồi, người mắc bệnh máu trắng nhiều như vậy, chắc Lâm đại sư sẽ bận rộn lắm đây.”

“Mà quái lại thật, sau chuyện này lại rò rỉ ra được?”

“Ông nghĩ mọi người đều bị ngu sao, những chuyện như vầy thực ra chỉ cần đoán cũng lờ mờ biết được là ai rồi. Theo tôi biết thì giờ đang có nhiều người chạy tới Thượng Hải lắm đấy.”

“Tui là dân Thượng Hải đây, giờ tui đang ở phố Vân Lý nè. Giờ ở đây tạm thời vẫn đang khá yên ắng, nhưng tôi thấy đại quân giờ đã đang trên đường hành quân đến rồi, mà Lâm đại sư vẫn chưa trở về nữa. Đến lúc hắn về tới nơi sợ là sẽ có bạo loạn mất thôi.”

Lâm Phàm đọc được những bình luận này thì trong phút chốc không biết nên làm gì.

Hắn thấy hình như mình lại vừa gây ra chuyện lớn rồi.

…

Mẹ kiếp! Lại gây ra chuyện lớn rồi.

Hắn không ngờ mọi chuyện sẽ diễn biến tới mức này. Hắn cho Dương Viễn viên thuốc chủ yếu là vì đồng cảm với tình cảnh của cậu bé, đồng thời cũng vì hắn cảm thấy cậu bé và mình có duyên phận thôi mà.

Dù sao đi một quãng đường xa như vậy, nơi dừng chân nghỉ ngơi cũng vừa khéo chọn chỗ đó, mà em trai của Dương Viễn lại đang mắc bệnh nữa. Nói đây là duyên phận thì không hề sai.

Nhưng cmn, hiện giờ lại là một vấn đề khác.

Toàn quốc có bao nhiêu bệnh nhân máu trắng?

Hắn không biết, mà cũng không muốn biết. Nhưng tin tức lần này nổ ra thì không biết sẽ có bao nhiêu người chạy tới tận cửa xin hắn chữa bệnh đây nữa, điều này quả thật có chút khó nói nên lời.

Dù cho hắn có giỏi thế nào thì nhất định cũng sẽ bận đến vắt chân lên cổ mất thôi.

Luyện đan thế nhưng lại cần phải có kỹ thuật, cũng không thể sản xuất số lượng lớn được.

Phải nghĩ cách giải quyết chuyện này mới được, nếu không thì to chuyện.

Lâm Phàm cũng không nghĩ nhiều nữa, lập tức lái xe lên đường về Thượng Hải rồi tính tiếp.

…

Lái xe một mạch tới ba giờ chiều.

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm về tới cửa hàng đã nhìn thấy các chủ tiệm cũng đang túm tụm một chỗ.

Ông Lương: "Ông chủ nhỏ, chuyện này là thật à?"

Lâm Phàm bình tĩnh gật đầu: "Đúng vậy."

Ông Lương há hốc mồm ngạc nhiên nhìn Lâm Phàm, không thể tin nổi ông chủ nhỏ nhà mình lại lợi hại như vậy.

"Vậy giờ anh định xử lý thế nào? Tôi thấy trên mạng nói có rất nhiều người đang chạy tới phố Vân Lý để tìm anh đấy. Cho dù anh có muốn trốn thì cũng không trốn nổi cả đời đâu." Lão Lương nói.

"Trốn cái gì mà trốn, cũng chả phải tôi làm chuyện phạm pháp gì. Không sao đâu, chuyện này tôi lo được." Lâm Phàm đáp lại. Chuyện này mặc dù có một chút sai sót nhỏ nhưng cũng không gây ra hậu quả gì lớn. Nếu đã vậy thì sao hắn phải đi trốn chứ, hoàn toàn không cần trốn.

Cái này, cmn chứ, đúng là số phận đã sắp đặt hết rồi.

Giúp cô bé đó khôi phục lại vẻ ngoài, sợ sẽ phát sinh nhiều chuyện rắc rối nên mới muốn ra ngoài dạo chơi một chút, ai

ngờ lại chơi đến mức gây ra chuyện lớn luôn.

Hơn nữa hắn còn làm cho mọi chuyện nghiêm trọng hơn bình thường nữa chứ.

E là chuyện này sẽ khó giải quyết đây.

Chương 1469: Việc này có chút phứt tạp

Điền Thần Côn đang đứng đợi ngoài cửa tiệm, vừa nhìn thấy Lâm Phàm đã vội vã chạy tới, gấp gáp nói: "Tên nhóc này rốt cuộc cũng chịu trở về rồi sao. Cậu còn không về thì chuyện này lại càng khó giải quyết hơn đấy."

Lâm Phàm bất lực: "Ông lại có chuyện gì nữa vậy?"

Điền Thần Côn: "Mấy người kinh doanh dược phẩm đó không chịu đi, một mực muốn đợi cậu về. Ngày nào họ cũng tới, tôi phiền muốn chết t luôn rồi đấy."

Lâm Phàm phì cười: "Tưởng gì chứ chuyện này đơn giản. Ông đọc được tin tức trên mạng chưa? Chuyện lớn hơn còn ở đằng sau kìa, còn phiền phức hơn nữa cơ."

"Hả?" Điền Thần Côn bỗng dưng cảm thấy cường độ công việc ngày càng tăng, áp lực ngày càng nhiều hơn.

Tiến vào trong tiệm.

Triệu Chung Dương cùng với Ngô U Lan lập tức vây quanh Lâm Phàm, dù sao cũng không gặp hắn một thời gian dài rồi, hai người họ cũng nhớ Lâm Phàm lắm đấy.

"Anh Lâm, tình hình trên mạng giờ nên giải quyết thế nào?" Triệu Chung Dương hỏi.

Nếu là người bình thường làm ra chuyện được truyền thông chú ý như vậy, nhất định sẽ cười cười cho qua chuyện mà thôi. Nhưng chuyện lần này bọn họ thật sự không cười nổi.

Chuyện này quá nghiêm trọng, người bình thường sẽ không thể chịu nổi áp lực quá lớn này.

Lâm Phàm thở dài, mặc dù hắn cũng ngại phiền phức, nhưng thôi cũng đành vậy: "Tạm thời vẫn chưa nghĩ ra cách giải quyết. Nhưng mọi người đừng lo, dù thế nào cũng sẽ có cách.

Hiện giờ thông tin tôi trở lại Thượng Hải e là đã bị lộ ra rồi, giờ vẫn chưa có chuyện gì. Nhưng sợ là ngày mai sẽ bùng nổ mất, chuyện này trước tiên cứ để tôi về suy nghĩ thật kỹ đã."

"Đành vậy thôi." Triệu Chung Dương nói.

Ngô U Lan lo lắng hỏi: "Anh Lâm, hay là anh tránh mặt đi?"

Cô thấy đây có lẽ là cách tốt nhất rồi. Ra ngoài tránh mặt một thời gian đợi mọi chuyện lắng lại rồi trở về.

Lâm Phàm: "Không cần. Chuyện này nếu như tôi đi còn tránh mặt e là sẽ không tốt. Ngày mai cứ để mọi chuyện diễn ra tự nhiên, binh đến thì tướng chặn. Dù sao cũng không phải chuyện gì xấu, không cần phải sợ."

Ngồi lại tiệm một lúc, Lâm Phàm liền rời đi.

Trước khi nghĩ ra biện pháp thì trước tiên cứ tạm thời rời đi là tốt nhất.

Lâm Phàm đỗ xe dừng lại ở vệ đường, sau đó gọi điện thoại cho Triệu Minh Thanh.

"Lão sư." Cuộc gọi được kết nối.

"Minh Thanh, chuyện hôm nay ông đã biết chưa?" Lâm Phàm hỏi.

Triệu Minh Thanh ở đầu dây bên kia cũng sửng sốt, không ngờ lão sư lại một lần nữa xử lý được ca khó như vậy, quả thật khiến cho người khác cũng cảm thấy thật khó tin.

"Lão sư, học trò biết rồi." Triệu Minh Thanh nói.

Nhiều người thì mới có thể nghĩ ra được cách giải quyết tốt nhất. Nếu chỉ có một mình hắn thì không biết sẽ phải nghĩ đến bao giờ nữa.

"Minh Thanh, ông nói xem chuyện này nên xử lý thế nào. Chuyện ngày mai không cần đoán cũng biết, các phóng viên chắc chắn sẽ tới, hơn nữa có lẽ sẽ còn có thêm không ít bệnh nhân nữa. Ông nói xem, chuyện này không dễ xử lí chút nào." Lâm Phàm nói.

Triệu Minh Thanh im lặng một lát nói: "Lão sư, chúng ta dùng đan dược để chữa bệnh, thậm chí còn phải do chính tay lão sư tự mình thực hiện mới được. Trên toàn quốc có không ít người

mắc bệnh máu trắng, muốn xử lý hết trong một lần quả thật sẽ không dễ dàng chút nào."

"Nhưng mà lão sư, chúng ta có thể nghiên cứu ra một phương thuốc chữa bệnh máu trắng giống như lần trước được không?" Triệu Minh Thanh hỏi.

Lâm Phàm lắc đầu: "Việc này không khả thi lắm, nếu dựa vào thuốc thì không quá chắc là sẽ chữa khỏi bệnh."

Trong lòng hắn đã có tính toán, trong viên đan dược này có những gì chẳng lẽ hắn lại không biết sao?

Đầu tiên đây là do năng lực thần bí hỗ trợ của Bách khoa toàn thư, không thể quy đổi thành thứ khác được. Kỹ thuật luyện đan lại càng không thể thay thế bằng máy móc được.

Huống hồ, nếu không có năng lực thần bí của Bách khoa toàn thư hỗ trợ thì sẽ không thể có tác dụng mạnh mẽ như vậy được.

Theo những kiến thức đan dược được giới thiệu, luyện đan cần năng lực thần bí này phối hợp với nhau. Mà trên Trái đất này thì lấy đâu ra năng lực thần bí tương tự như vậy? Không phải chỉ có độc nhất một mình hắn có hay sao?

"Nếu như cách đó không được thì học trò thật sự không nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn được nữa." Triệu Minh Thanh nói.

Nếu như muốn sử dụng đan dược để chữa khỏi bệnh cho tất cả các bệnh nhân máu trắng thì khả năng xảy ra điều này gần như bằng không, sẽ mệt chết mất.

"Thôi vậy. Mai ông đến phố Vân Lý đi, sau đó tôi với ông sẽ cùng nghiên cứu phương thuốc, xem có thể hay không. Cho dù không thể chữa khỏi bệnh trong một lần cũng không sao, chỉ cần có thể từ từ hồi phục là được rồi."

Mặc dù hắn miệng thì nói không sợ, nhưng trong lòng quả thật cũng có chút không chắc chắn.

Vậy là lại phải mắc công nghiên cứu phương thuốc chữa bệnh nữa rồi.

Thật sự muốn chửi thề mà.

Sao hắn lại không thể bấm tay tính toán ra được bản thân sẽ có ngày gặp phải chuyện này cơ chứ.

“Được. Mai học trò sẽ đến đúng giờ.”

Chương 1470: Chật kín người

Triệu Minh Thanh có lòng tin vô cùng lớn, nếu như chỉ có một mình ông ta thì ông ta không dám chắc chắn. Nhưng nếu có thể nghiên cứu cùng với lão sư thì ông ta tràn đầy sự tự tin rằng họ có thể làm được.

Lão sư lợi hại như vậy chẳng lẽ lại không nghiên cứu chế tạo ra được phương thuốc mới sao?

Nhưng ông ta nào biết, giờ đây lão sư của ông đang khóc không thành tiếng cơ chứ.

Tin tức trên mạng giờ đây đã chạm đến giới hạn, có không ít cư dân mạng đều đang bàn tán về chuyện này.

Hơn nữa còn có rất nhiều các giáo sư y học cũng đang thảo luận, họ có chút hoài nghi về chân tướng vụ việc này.

Thế nhưng chuyên gia Mao là người có uy tín trong lĩnh vực này, mà đứa trẻ đó lại là bệnh nhân của ông ấy. Các báo cáo xét nghiệm và bệnh án đều có ở đó nên chuyện này cũng không thể là giả được.

Nếu chuyện này thật sự là giả, há chẳng phải ông ấy đang đùa giỡn với danh tiếng của chính mình sao?

Buổi tối.

Lâm Phàm cô đơn nằm trên sofa, đau đầu nghĩ xem nên giải quyết chuyện này thế nào.

Chẳng lẽ lại nói là thật ra là hắn không biết chữa bệnh này, viên đan dược đó là do hắn cướp của người khác mà ra. Mà không nói đến việc người ta có tin viên đan dược đó là do hắn cướp được hay không, quan trọng là mọi người tung hô hắn như thần như thánh, mà giờ hắn lại nói là mình không biết chữa bệnh sao?

Những lời này mà thốt ra, người khác không cảm thấy mất mặt chứ hắn thì có nha.

Tinh tinh!

Là cha Lâm Phàm gọi điện thoại đến. Vừa nhấc máy, bên kia đầu dây lập tức vang lên: “Con trai, con thật tuyệt vời, cha rất tự hào về con đó nha.”

Lâm Phàm lấy tay đỡ trán: “Cha, cha đừng nói như vậy. Cha tự hào như vậy con sẽ gặp xui xẻo đó.”

“Xui xẻo cái gì chứ, càng có năng lực thì trách nhiệm càng lớn. Con cứ cố gắng làm việc, mặc dù cha cũng không biết y thuật của con giỏi đến mức nào, nhưng cha rất tự hào về con.” Ông Lâm nói.

Lâm Phàm: “Cha, càng có năng lực trách nhiệm càng lớn cái gì chứ. Con mà có ý nghĩ đó thì con còn ở lại trái đất này làm gì nữa.”

“Thôi, thôi được rồi, tôi mới khen có hai câu mà anh đã vênh mặt lên rồi. Cha với mẹ con ở nhà đều biết chuyện rồi, con nghĩ sao, có muốn quảng bá việc này hơn nữa không? Chú Lý cũng vừa hỏi cha đấy, nếu việc này được lan truyền rộng rãi thì cũng coi như con chữa bệnh tạo phúc cho người ta.” Ông Lâm nói.

Ngay cả bản thân Lâm Phàm còn thấy hoang mang thì hắn biết nói thế nào cho người khác hiểu được đây.

“Cha, phiền phức chính là ở chỗ đó đấy. Bệnh máu trắng này sao có thể chữa khỏi dễ dàng như thế được. Con cũng tốn bao công sức mới luyện chế được có một viên đan dược đó. Mà toàn quốc có nhiều bệnh nhân như vậy, dù cho con có làm ngày làm đêm, làm đến chết cũng không xong nổi đâu.” Lâm Phàm nói.

Ông Lâm nghe vậy thì trong lòng có chút lo lắng: “Hay là con tạm thời lánh mặt về nhà một thời gian đi, khoan hãy về Thượng Hải vội. Không phải có rất nhiều người cũng mai danh ẩn tích đó sao, cứ ở ẩn vài ba năm thì đến lúc đó chắc sẽ không có ai nhớ đến con nữa đâu.”

“Cha, cha để con suy nghĩ kĩ càng chút. Con cúp máy trước đây, cha với mẹ nghỉ ngơi sớm đi nhé.” Giờ Lâm Phàm không muốn nói gì thêm với ông cha già nhà mình nữa.

Nghe mẹ nói, hồi trẻ cha già của mình cũng lươn khươn lắm, lời nói không đáng tin chút nào. Nếu như không sinh hắn ra thì chắc giờ này ông vẫn là người coi tiền như rác ấy.

Nếu vẫn như vậy thì giờ này bọn họ làm gì có nhà cao cửa rộng để ở như này chứ, chắc vẫn chỉ sống ở túp lều tranh thôi.

Bỗng dưng Lâm Phàm cảm thấy biết ơn mẹ vô cùng. Nếu không có mẹ thì hắn chưa chắc đã có tiền đi học đâu.

Nhà ở Trung Châu.

Bà Lâm đang dọn dẹp nhà cửa, hỏi chồng mình: "Thằng bé nói sao?"

Ông Lâm: "Tên nhóc thối bảo để cho nó suy nghĩ đã, bảo chúng ta đi ngủ sớm."

"Haizz…" Bà Lâm thở dài, con trai có năng lực thì đương nhiên bà rất vui. Nhưng càng có năng lực thì phiền muộn sẽ càng nhiều.

…

Lâm Phàm thấy những chuyện vừa qua đã không giống với những gì hắn nghĩ nữa rồi.

Rốt cuộc nên làm thế nào đây.

Vắt óc suy nghĩ, đêm nay hắn không nghĩ ra cách giải quyết thì không thể ngủ được.

Ngày hôm sau!

Mới 6, 7 giờ sáng.

Khung cảnh phố Vân Lý bỗng nhộn nhịp khác hẳn bình thường.

Không đếm được có bao nhiêu phóng viên đã thức xuyên đêm chạy tới đây. Họ đến để mong được phỏng vấn Lâm đại sư.

Thậm chí còn có không ít người dân cũng đã đến đây từ sớm, dường như không còn đủ chỗ để một người có thể đứng bằng cả hai chân nữa rồi.

Chuyện lớn rồi đây.

Không ít các bác sĩ, chuyên gia trên toàn quốc cũng đã đến, họ muốn tận mắt xác thực chuyện này.

Bọn họ cũng biết Lâm đại sư, người này tinh thông cả Trung y lẫn Tây y. Giờ một lần nữa hắn lại trở thành trung tâm chú ý của cả nước nhờ vào việc chỉ cần dùng một viên đan dược đã có thể chữa khỏi được bệnh máu trắng.

Nhất là khi tác dụng của viên đan dược này giống như trong truyện cổ tích vậy, nên cũng đã gây ra không ít bàn tán về tính xác thực của chuyện này.

Chương 1471: Lâm đại sư, xin cứu mạng

Một vài chủ cửa hàng trên phố Vân Lý đến nơi nhìn thấy khung cảnh này thì ngạc nhiên không thốt nên lời. Sau đó họ liền lấy điện thoại ra vội vã chụp lại hiện trường, gửi vào nhóm chat.

Phố Vân Lý chúng ta chật kín người rồi. @Ông chủ nhỏ, cậu chú ý nha.

Mọi người trong nhóm đều thấy hoang mang.

Lão Lương: "…"

Lão Trương: "Thật không thể tin nổi."

Chị Hồng: "Chắc đợt này ông chủ nhỏ sẽ bận rộn lắm đây…"

Triệu Minh Thanh 5 giờ rưỡi đã ngủ dậy, ăn sáng rồi vận động nhẹ nhàng một chút, vội vàng lái xe tới đây. Nhưng khi vừa đến nơi thì cũng đơ người.

Nhiều người đến đây quá, trong lòng ông bỗng dâng lên cảm giác lo lắng. Nếu lão sư không có lời giải thích thoả đáng, chỉ sợ là sẽ không dễ dàng giải quyết được chuyện này rồi.

"Viện trưởng Triệu."

Đột nhiên có người nhận ra Triệu Minh Thanh, hô lên một tiếng.

"Ông ấy là ai vậy?"

"Là học trò của Lâm đại sư."

"Ôi đệt, thật sao??? Lớn tuổi như vậy rồi còn là học trò sao?"

“Ông thì hiểu cái gì. Y thuật Lâm đại sư lợi hại lắm đấy, ở bên ngoài Triệu Minh Thanh một mực tự xưng là học trò của Lâm đại sư đó. Nghe nói ông ấy đi theo Lâm đại sư một thời gian y thuật cũng trở nên giỏi hơn rất nhiều đó.”

Nháy mắt, các phóng viên đã bao vây quanh Triệu Minh Thanh .

Một số người nhà bệnh nhân đã tới đây từ sớm, khi biết Triệu Minh Thanh là học trò của Lâm đại sư cũng vây vào một bên. Bọn họ muốn tới đây để lấy thuốc cho người nhà.

Phóng viên: “Chào viện trưởng Triệu, xin hỏi ngài có suy nghĩ gì về viên đan dược chữa bệnh máu trắng này không?”

Triệu Minh Thanh vốn không nghĩ tới bọn họ sẽ nhận ra mình. Mà với tình hình này muốn chạy cũng không kịp nữa rồi.

“Vấn đề này thì phải đợi lão sư của tôi tới đã, ngài ấy sẽ giải đáp cho mọi người.” Mặc dù Triệu Minh Thanh tuổi đã cao, nhưng đầu óc thì vẫn nhanh nhạy không kém gì lớp trẻ cả.

Giờ ông cũng không rõ lão sư sẽ giải quyết thế nào, nên để tránh nói gì đó sai sót thì đương nhiên sẽ coi như ông không biết gì hết.

Phóng viên đương nhiên sẽ không chịu bỏ cuộc rồi: “Viện trưởng Triệu, ông là đồ đệ duy nhất được Lâm đại sư công nhận. Vậy xin hỏi anh ấy có nói gì với ông không?”

Triệu Minh Thanh trôi chảy đáp lại: “Các đồng chí phóng viên, thật sự rất xin lỗi. Tình hình cụ thể tôi cũng không biết thế nào, chỉ là tôi nhận được tin nhắn của Lâm đại sư bảo tôi tới đây. Thế nên bất kể chuyện gì cũng phải đợi Lâm đại sư tới mới biết được chuyện gì đã xảy ra.”

Phóng viên hỏi tiếp: “Viện trưởng Triệu, vậy xin hỏi phương thuốc chữa bệnh kén ăn lúc trước là do ngài cùng với Lâm đại sư cùng nghiên cứu chế tạo ra, giờ bệnh máu trắng cũng đã bị lão sư của ngài áp chế được. Vậy hai người có định sản xuất hàng loạt loại thuốc đó không?”

Triệu Minh Thanh lắc đầu, tốt nhất là họ hỏi gì cũng trả lời không biết.

“Vô cùng xin lỗi các đồng chí phóng viên, ông già này thật sự không biết cái gì hết đó. Giờ chỉ đành đợi lão sư của tôi đến mới có thể giải đáp cho mọi người thôi. Phiền mọi người kiên nhẫn đợi thêm chút nữa.”

Lúc này, đột nhiên một vài người nhà bệnh nhân lớn tiếng ồ lên.

“Cầu xin Lâm đại sư cứu lấy người thân của tôi.”

“Lâm đại sư… Lâm đại sư…”

Tiếng hô hoán ngập trời, to đến mức toàn bộ phố Vân Lý đều có thể nghe thấy được. Thậm chí những người ở cách xa đó cũng có thể nghe thấy được.

Có người sửng sốt không biết chuyện gì đang xảy ra.

Còn những người ở hiện trường lúc đó cũng sửng sốt bởi cảnh tượng trước mắt.

Nhiều người thật đấy.

Lúc này, Lâm Phàm vừa đỗ xe ở phía ngoài phố Vân Lý.

Từ xa hắn đã nghe được từng tràng âm thanh ồn ào kia, toàn thân đột nhiên rơi vào trạng thái mông lung không biết kiểu gì.

Hôm nay muốn giải quyết chuyện này e là không dễ dàng gì rồi đây.

Thực ra tình hình ở phố Vân Lý lúc này cũng nằm trong dự đoán của Lâm Phàm.

Cả đêm vắt óc suy nghĩ, hắn cũng đã nghĩ thông suốt rồi. Cha nói đúng, người càng có năng lực thì trách nhiệm càng lớn. Bản thân hắn có được năng lực này vậy thì phải cố gắng tận dụng nó, nỗ lực hết mình khiến cho thế giới này trở nên tốt đẹp hơn.

Huống hồ ý nguyện lớn nhất cuộc đời của học trò hắn lại chính là đưa Trung Y tiến vào vũ đài quốc tế.

Thân là lão sư nên đương nhiên hắn phải giúp học trò của mình hoàn thành được ước mơ đó rồi.

Lâm Phàm không trốn tránh nữa, quang minh chính đại bước xuống khỏi xe.

“Ơ! Lâm đại sư tới rồi.”

“Lâm đại sư, tôi ở đây.”

“Lâm đại sư, xin cứu mạng…”

Khi Lâm Phàm tới nơi, toàn hiện trường trở nên náo loạn. Các phóng viên lập tức tiến tới bao vây lấy hắn, còn những người bên ngoài cũng đang cố hết sức chen vào, vươn tay muốn được chạm vào người Lâm Phàm.

“Được rồi, mọi người đừng làm loạn nữa, mọi người đứng im tại chỗ đi.” Lâm Phàm lớn tiếng nói, to đến mức ngay lập tức át đi hết mấy âm thanh ồn ào kia.

Chương 1472: Chỉ còn mười viên đan dược cuối cùng

Nếu chuyện đã trở nên lớn đến mức này thì tránh né cũng không phải lựa chọn tốt. Vả lại ở đây có nhiều người như vậy, nếu cứ tiếp tục đẩy tới đẩy lui khả năng cao sẽ xảy ra thảm họa giẫm đạp mất, đến lúc đó e là mọi chuyện sẽ còn trở nên nghiêm trọng hơn nhiều.

Người dân đang ở đó nghe thấy vậy thì cũng đã trở nên có nề nếp, trật tự hơn. Tất cả đều đứng yên tại chỗ của mình.

“Xin nhường bước một chút.” Lâm Phàm nói.

Đứng chỗ này nói có vẻ hơi khó khăn.

Người dân đã đứng chật kín cả phố Vân Lý.

Khi vừa bước tới cửa tiệm, Lâm Phàm gật đầu với Triệu Minh Thanh. Lại nhìn tình hình trước mắt, sau đó thì nhảy lên, tay bám vào bảng hiệu lấy đà nhảy lên nóc nhà.

Hắn thở nhẹ một hơi, như này có vẻ dễ phát biểu hơn rồi.

“Ok, tôi biết mục đích mọi người đến đây. Không sai, tôi vẫn nên nói thật với mọi người vậy, tôi chính là người đã chữa khỏi căn bệnh máu trắng.” Lâm Phàm mở lời.

Những lời này vừa nói ra, toàn bộ người dân đang đứng ở đó đều cảm thấy vô cùng phấn chấn. Nhất là những người nhà có người mắc bệnh, ai nấy đều kích động sắp khóc tới nơi.

Bọn họ chỉ chờ một câu nói này.

Còn những vị chuyên gia và giáo sư y học kia cũng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, có người không phục đã hỏi lại: "Anh có bằng chứng gì chứng minh tất cả những lời anh nói là thật không?"

Lâm Phàm không thèm phí lời, đáp trả lại: "Nếu ai không tin thì có thể rời đi. Tôi nói thế nào thì chính là như vậy, nếu anh không tin thì anh có thể về, coi như chuyện này chưa từng xảy ra."

Vài người dân kích động hướng về phía người vừa hỏi mắng té tát: "Nếu đã không tin thì mau mau cút đi, còn hỏi vặn lại gì chứ."

"Đúng đấy."

"Lâm đại sư, chúng tôi tin tưởng anh."

Sắc mặt vị chuyên gia kia có chút không vui, nhưng cũng không rời đi. Trong lòng ông ta tràn đầy sự nghi hoặc, dù sao thì ông ta cũng không tin chuyện này là sự thực. Một căn bệnh hiểm nghèo như máu trắng này sao lại có thể dễ dàng bị áp chế như vậy được chứ.

Các phóng viên tranh nhau đặt ra câu hỏi: "Lâm đại sư, xin hỏi anh dùng cách nào để áp chế được căn bệnh này vậy?"

Lâm Phàm trả lời: "Đồng chí phóng viên này, chắc anh cũng biết là tôi đã sử dụng đan dược chứ, đó là một trong những liệu pháp chữa bệnh của Trung y."

"Đan dược?"

Mọi người sửng sốt, nghe được lời nói từ chính miệng Lâm Phàm còn khó tin hơn khi họ đọc được trên tin tức.

Trung y là giả khoa học, luyện đan lại càng điêu hơn nữa, không đáng tin chút nào. Vị giáo sư lúc nãy gầm lên: "Anh nói bậy nói bạ muốn lừa gạt người khác sao?"

Lâm Phàm có chút khó chịu: "Vị bác sĩ này ở bệnh viện nào vậy? Người đâu mau lôi ông ta đi ra. Tôi đã nói rồi, ai không tin có thể đi khỏi đây."

Lúc này, ánh mắt của mọi người ở đó đều dán chặt vào người vị giáo sư nọ, ai nấy đều có chút phẫn nộ.

“Ông phiền phức vừa thôi, không tin thì đi ra đi, lại cứ đứng đây làm phiền Lâm đại sư.”

“Nếu còn nói lung tung nữa tôi lập tức đập nát trứng của ông đấy.”

Dưới ánh nhìn trừng trừng của mọi người, vị giáo sư kia lập tức im bặt. Ông ta chỉ là nhìn không vừa mắt Lâm Phàm thôi mà, ai ngờ mấy người dân này lại kích động như vậy.

Vẫn nên ngoan ngoãn một chút vậy, không thôi mấy người xung quanh lại tức lên lao ra đánh ông ta mất.

Phóng viên vội vàng hỏi: “Lâm đại sư, vậy viên đan dược này nếu được bán ra thị trường thì sẽ có giá bao nhiêu?”

Lâm Phàm khoát tay: “Đừng nói chuyện tiền với tôi, tôi không có hứng thú gì với tiền đâu. Nếu như có thể tôi vẫn hi vọng có thể cấp phát miễn phí cho mọi người.”

Những lời này đã khiến quần chúng xung quanh vô cùng cảm động.

Các phóng viên cũng đánh giá cao Lâm Phàm, câu trả lời quá xuất sắc.

Không có hứng thú gì với tiền…

Lâm Phàm cũng không khoác lác tí nào, mỗi ngày hắn cũng chỉ tiêu cố định từng đó tiền thôi. Nhiều tiền như vậy thì tiêu kiểu gì cho hết chứ.

“Mọi người bình tĩnh, thật ra tôi còn có một chuyện cần làm rõ.” Lâm Phàm vừa nói, toàn hiện trường lập tức im ắng, lắng nghe xem Lâm đại sư muốn nói gì.

Số lượng đan dược có hạn, Tôi chỉ điều chế được 11 viên thôi, hiện giờ chỉ còn 10 viên. Vốn dĩ đã không đủ để phát cho những người có mặt ở đây rồi, càng không nói đến trên toàn quốc còn bao nhiêu bệnh nhân nữa. Chắc hẳn có người đang nghĩ rằng tôi có thể tiếp tục điều chế, nên tôi muốn nói rõ với mọi người ở đây. Luyện đan dược cực kỳ khó, hoàn toàn không thể làm luyện chế hàng loạt hay mở rộng được.

“Khi tôi biết tin tức này thì chính bản thân tôi cũng thấy ngạc nhiên. Mặc dù y thuật của tôi không ai có thể sánh bằng, nhưng tôi cũng không thể nào sử dụng đan dược để chữa bệnh cho tất cả mọi người.”

Lúc hắn giải thích cũng không quên khoe khoang một chút.

Ở hiện trường cũng có không ít bác sĩ từ các bệnh viện khi nghe thấy Lâm Phàm khoe khoang y thuật của hắn vô địch thiên hạ, trong lòng ai nấy đều cảm thấy cực kỳ buồn nôn. Nhưng họ cũng không có lời nào để nói, bởi vì đối phương nói cũng đúng mà.

Chỉ là người dân không dám tin vào những gì mình nghe được.

Chương 1473: Cuối cùng cũng hoà hoãng mọi chuyện

Hiện tại chỉ có mười viên đan dược, hơn nữa lại không thể sản xuất hàng loạt, điều này có ý gì?

Không phải là nói chỉ những người may mắn mới có thể nhận được viên đan đó sao? Nhưng đó chỉ là số ít mà thôi.

Lúc này, có người dân cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, đưa cho họ hy vọng vô hạn, nhưng lại đột ngột dập tắt đi hy vọng đó.

Phóng viên: “Lâm đại sư, vậy ý anh là đã không còn cách nào nữa rồi sao?”

“Đợi tôi nói xong đã.” Lâm Phàm lặng lẽ thu hết tình hình phía dưới vào tầm mắt, không khỏi thở dài. Điều tồi tệ nhất chính là, rõ ràng hi vọng rất nhiều nhưng cuối cùng niềm hy vọng đó lại bị biến thành tuyệt vọng.

“Thực ra mọi người cũng không cần quá lo lắng, mặc dù đan dược không thể sản xuất rộng rãi được, thế nhưng hôm nay tôi gọi học trò của tôi tới đây là để ông ấy và tôi sẽ chuyên tâm cùng nhau nghiên cứu và điều chế ra phương thuốc mới.” Lâm Phàm bình tĩnh nói.

Những người dân vốn đang tuyệt vọng kia nghe thấy những lời này, trong lòng họ lại dấy lên một tia hy vọng.

Các phóng viên vội vã hỏi lại: “Lâm đại sư, vậy việc này sẽ cần khoảng thời gian bao lâu?”

Lâm Phàm trả lời: “Mọi người yên tâm, để giúp các bệnh nhân mắc bệnh máu trắng hồi phục lại sức khỏe, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng điều chế trong khoảng thời gian ngắn nhất.”

Phóng viên: “Lâm đại sư, chuyện này tỉ lệ thành công có lớn không?”

Lâm Phàm thở dài, cuối cùng bất lực nói: “Lớn…”

Nếu không nói thế này thì biết nói thế nào.

Đương nhiên, nếu như bản thân hắn chăm chỉ hơn một chút chắc sẽ không phải vấn đề gì quá to tát.

…

Giờ mọi chuyện coi như đã được làm rõ, hơn nữa dân chúng vẫn khá có lòng tin với Lâm đại sư. Đối với bọn họ, tin tưởng Lâm đại sư chính là lựa chọn duy nhất.

Những sự việc từng xảy ra, dường như Lâm đại sư chưa từng khiến cho bọn họ thất vọng một lần nào.

Hiện tại đan dược chữa căn bệnh nan y này chỉ còn đúng mười viên, dùng hết mười viên này là hắn có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Lâm Phàm nói: “Các đồng chí phóng viên, tôi có một việc muốn thông báo với mọi người, hi vọng mọi người có thể giúp tôi lan truyền tin tức này. Đan dược chỉ có mười viên, vì vậy tạm thời tôi sẽ chỉ có thể phát cho những người có tình trạng bệnh cực kì nghiêm trọng, phiền các bệnh viện lớn lựa chọn lọc ra giúp tôi. Còn phương thuốc mới tôi sẽ cố gắng điều chế ra trong thời gian ngắn nhất. Những ai bệnh tình không quá nghiêm trọng có thể giúp tôi đợi thêm một thời gian.”

Lâm Phàm vừa nói ra tin tức này, ngay lập tức đã gây ra một tin chấn động cho dân chúng đang ở tại hiện trường.

Ở đó hiện có không ít bệnh nhân mắc bệnh máu trắng. Hi vọng lớn nhất của họ chính là sức khỏe nhanh chóng được hồi phục. Thế nhưng khi nghe thấy câu nói này của Lâm đại sư, bọn họ đờ đẫn cả người, có chút bất lực.

“Lâm đại sư, có thể cho chúng tôi trước được không?”

“Đúng vậy, bệnh của chúng tôi thật sự rất nặng.”

Vài người nhà của các bệnh nhân than khóc. Giờ phút này bọn họ chỉ muốn cướp lấy những viên đan dược còn sót lại để dùng cho mình. Ai biết được bao giờ họ mới điều chế ra được loại thuốc mới cơ chứ?

Nếu như không thể điều chế ra được thì sao?

Lâm Phàm lập tức xua tay: “Thôi được rồi, lời tôi đã định. Mọi người về đi.”

Tuy Lâm Phàm đã nói vậy nhưng vẫn không một ai có ý định rời khỏi đây. Bọn họ chỉ muốn được chữa khỏi bệnh càng sớm càng tốt mà thôi.

Lâm Phàm bất lực: “Nếu mọi người còn muốn ở đây ăn vạ với tôi, chính là đang lấy sức khỏe của mọi người ra để làm chuyện vô ích với tôi đó. Mọi người rời đi sớm thì tôi mới có thể sớm nghiên cứu ra thuốc chữa bệnh cho mọi người. Giờ mọi người có tụ tập ăn vạ ở đây thì kể cả có ăn vạ đến mai cũng vẫn vô ích thôi.”

Thực ra hắn cũng hiểu nỗi lòng của những người nhà của người bệnh. Thế nhưng hiện giờ hắn cũng chỉ có thể làm như vậy thôi. Đan dược có hạn, không phải anh muốn là anh sẽ có được, không bằng cho người bệnh nặng hơn sử dụng trước.

Những ai bệnh tình càng nặng thì trong lòng họ sẽ càng thấy tuyệt vọng. Nếu như họ được dùng đan dược rồi sức khỏe tốt lên, vậy thì lúc đó mọi chuyện sẽ khác.

Các phóng viên đang chụp ảnh cũng lên tiếng: “Lâm đại sư, anh yên tâm. Chúng tôi nhất định sẽ giúp anh truyền thông tin tức này thật cẩn thận.”

Có điều, dù cho Lâm Phàm đã nói vậy rồi vẫn còn có vài người dân không chịu đi, vẫn cứ ngồi lì ở đó chờ đợi.

Anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, dường như họ đều đang đợi đối phương hành động trước. Có cảm giác giống như nếu họ rời đi trước thì họ sẽ bị thiệt vậy.

Có vài người dân đang đứng ngoài xem cũng tiến tới khuyên nhủ: “Tôi thấy tốt hơn hết mọi người cứ rời khỏi đây trước đã,

chịu khó đợi Lâm đại sư thêm một thời gian nữa đi.”

“Đúng rồi. Mọi người cứ ngồi chây ì ở đây cũng không có cách nào nữa đâu, có khi còn gây lãng phí thời gian Lâm đại sư điều chế thuốc ấy chứ.”

“Y thuật của Lâm đại sư giỏi như vậy, chắc chắn sẽ có cách thôi.”

…

Chương 1474: Đương nhien là nắm chắc

“Chuẩn đấy. Mọi người mau giải tán đi để Lâm đại sư cân nhắc thêm. Nếu mọi người ngồi đây cũng vô ích thôi à, có khi còn gây thêm phiền phức cho Lâm đại sư nữa á.”

Dưới những lời khuyên nhủ hết nước hết cái của người dân xung quanh, cuối cùng cũng có người chịu rời đi trước.

Giờ họ cũng đã nghĩ thông chuyện này rồi. Mọi người nói cũng đúng, nếu còn ngồi ở đây ăn vạ cũng chả có cách giải quyết nào hợp lý hơn nữa.

Dần dà đã có vài người bệnh và người nhà bệnh nhân đã lục tục đứng dậy rời đi.

Những người còn lại cũng chỉ còn cách nối gót theo sau.

Lâm Phàm cũng thở phào, chuyện này đúng là khủng bố tinh thần hắn quá rồi. Khi năng lực đã mạnh tới một trình độ nhất định, dù cho hắn có muốn sống một cuộc đời tự do thoải mái cũng không được nữa rồi.

Không cẩn thận một chút để lộ ra bí mật như vậy, đúng là bất đắc dĩ mà.

Nhưng mà cảm giác này thực ra cũng không quá tệ. Chắc hẳn giờ đây hắn đã trở thành vị cứu tinh trong lòng người dân rồi, à mà cũng chỉ là với các bệnh nhân máu trắng thôi.

Các phóng viên vẫn đang đứng đó, nhưng Lâm đại sư giờ vẫn còn đang ở trên nóc nhà, chuyện này quả là làm khó bọn họ mà.

“Lâm đại sư, anh xuống đây đi.”

“Đúng đó, chúng tôi phỏng vấn một chút nữa thôi rồi sẽ rời đi ngay.”

Đối mặt với những yêu cầu của các phóng viên Lâm Phàm cũng không từ chối. Sau đó bèn nhảy từ trên nóc nhà xuống.

Một phóng viên lập tức tiến đến: “Lâm đại sư, anh có gì muốn nói về sự việc lần này không? Hiện giờ đa số các bệnh nhân đều đã đặt hết hy vọng vào anh rồi. Anh có cảm thấy áp lực không?”

Lâm Phàm nhún vai: “Cũng bình thường, áp lực thì cũng không quá áp lực, tôi sẽ cố gắng hết sức. Vốn dĩ tôi rất tự tin vào năng lực của bản thân, tôi có thể điều chế ra đan dược thì chẳng lẽ lại không thể điều chế ra phương thuốc mới hay sao?”

Các phóng viên cũng đã quen với tính cách tự tin này của Lâm Phàm rồi.

Nếu là người bình thường, bọn họ sẽ cảm thấy người này quá là kiêu căng.

Nhưng đối với Lâm đại sư thì họ lại rất tin tưởng. Những chiến tích ngày trước của Lâm đại sư chẳng phải đã quá rõ ràng rồi sao. Nếu như nhìn lại cả quá trình từ lúc khởi đầu cho đến giờ, nhất định người ta sẽ phải cảm thán, truyền kì ngàn năm có một này thật sự khiến cho người ta chấn động nhân tâm.

Một phóng viên khác hỏi: “Lâm đại sư, xin hỏi ngoài bệnh máu trắng thì anh còn có thể chữa được bệnh nào nữa không?”

Người này vừa hỏi thì mọi người đều hướng ánh nhìn mong mỏi về phía Lâm Phàm. Họ nghĩ nếu như Lâm Phàm có thể chữa được bất kì căn bệnh gì thì điều này sẽ tốt biết bao nhiêu.

Vả lại Lâm đại sư nhất định sẽ trở thành nhân vật vĩ đại nhất thế giới, sẽ trở thành người có thành tựu siêu đẳng nhất trong lịch sử y học, không ai có thể vượt qua được.

Lâm Phàm nghe thấy câu hỏi này, trái tim của Lâm Phàm chợt lỡ một nhịp, cmn, người này đang đào hố cho hắn đây mà.

Nếu như bản thân hắn thật sự có năng lực như vậy, những tháng ngày tiếp theo cũng đừng mong được sống yên ổn nữa.

Nhưng mà người ta hỏi thì cũng đã hỏi rồi, ai bảo hắn đẳng cấp thế chứ. Nếu như hắn nói hắn không làm được thì mặt này biết giấu vào đâu?

Huống chi nếu như giờ hắn có thừa nhận thì cũng đã làm sao, chẳng lẽ hắn còn phải sợ sẽ không làm được hay sao?

Lâm Phàm hắng giọng một cái đáp.

"Vấn đề này rất nghiêm túc, tạm thời tôi vẫn chưa thể chữa được căn bệnh nào khác. Nhưng tôi nghĩ với năng lực của tôi, nếu như tôi chuyên tâm nghiên cứu thì chắc sẽ không phải chuyện lớn. Đương nhiên đó chỉ là tôi tự tin với năng lực của mình thôi, mọi người có thể không cần quá coi trọng nó." Lâm Phàm bình tĩnh nói.

Phóng viên hỏi tiếp: "Lâm đại sư, tôi tin đó là thật. Tôi là người hâm mộ của anh, đối với mọi lời nói của anh tôi đều rất tin tưởng. Mạn phép hỏi một chút, anh có từng nghĩ tới việc anh sẽ chinh phục được hết tất cả các căn bệnh trên thế giới này không?"

Lâm Phàm chỉ cười cười không đáp lại, chỉ trả lời họ bằng một nụ cười đầy ẩn ý.

Cuối cùng, với sự nỗ lực của Lâm Phàm, các phóng viên cũng đã đi rồi.

Triệu Minh Thanh đến đứng cạnh Lâm Phàm: "Lão sư, chuyện này chúng ta nhắm nắm chắc được bao nhiêu phần?"

Giờ ông ta cảm thấy rất lo lắng, nếu như bọn họ thật sự không điều chế ra được thì sợ là sẽ có chuyện lớn. Nhưng ông ta cũng rất tự tin với y thuật của lão sư mình.

"Đương nhiên nắm chắc rồi, nếu như không chắc chắn thì tôi nói nhiều như vậy để làm gì? Chỉ có điều sẽ hơi phiền phức, thời gian sắp tới chúng ta đành phải vất vả một chút vậy." Lâm Phàm nói.

Nếu như hắn không làm cho mọi chuyện phức tạp lên thì sao có thể cho người ta cảm giác chuyện này rất là khó khăn chứ.

Nếu như nó có thể thực sự đơn giản như vậy thì khi đó sẽ không tạo cho người ta cảm giác ngạc nhiên được nữa.

Câu hỏi của phóng viên vừa nãy đã khiến cho Lâm Phàm có chút hứng thú với chuyện này.

Chương 1475: Tranh nhau để được đầu tư

Nếu như hắn có thể chữa trị được hết tất cả các căn bệnh nan y trên thế gian này, thành tựu này e là sẽ còn khủng khiếp hơn nữa.

Ví dụ như đến hàng trăm năm sau, sẽ được giới thiệu trong tài liệu y học nào đó chẳng hạn.

“Năm 20xx sau Công nguyên. Lâm Phàm, nhân vật vĩ đại nhất trong lịch sử Y học, đã chữa trị được các căn bệnh ung thư phổi, ung thư gan, ung thư não v.v… Hãy cùng tìm hiểu sâu hơn về cuộc đời của Lâm đại sư…”

Mới chỉ nghĩ như vậy thôi đã khiến hắn cảm thấy có chút phấn khích rồi đây.

“Minh Thanh, ông liên hệ với công ty thuốc Trung y kia đi. Nói với họ gửi chút dược liệu Trung y tới trường học, chúng ta tiếp tục trở lại phòng nghiên cứu.” Lâm Phàm rất nghiêm túc, nếu đã bắt tay vào điều chế thuốc thì nhất định hắn phải cố gắng hết sức.

Lần trước ở phòng nghiên cứu của Học viện, hay kể cả khi hắn vừa công bố phương thuốc chữa bệnh chán ăn, lúc đó còn bị đám người trên mạng hắt nước bẩn một trận. Nhưng lần này chắc sẽ không có ai tiếp tục bôi đen hắn như vậy nữa đâu.

“Học trò hiểu rồi, học trò sẽ làm ngay.” Triệu Minh Thanh gật đầu.

Đúng lúc Lâm Phàm đang chuẩn bị rời khỏi phố Vân Lý thì có một nhóm người kéo đến bao vây quanh cửa tiệm.

Trong số đó có một người đàn ông mặc đồ vest đi giày da bước lên, đưa ra một tấm danh thiếp bằng cả hai tay, trên mặt lộ ra chút phấn khích: “Chào Lâm đại sư, tôi là Giám đốc Công ty Y dược Cáp Nhi, công ty chúng tôi hy vọng có thể được đầu tư vào dự án nghiên cứu của ngài.”

Lâm Phàm cầm lấy tấm danh thiếp, nhìn lướt qua: “Đầu tư cho tôi sao? Cũng được, xem ra công ty Y dược của anh cũng vì dân phục vụ đấy nhỉ.”

“Đó là điều đương nhiên. Công ty chúng tôi luôn hướng về mọi người. Nếu như phương thuốc anh điều chế ra do công ty chúng tôi phụ trách phân phối nhất định sẽ đạt được hiệu quả không tồi.” Người đàn ông hào hứng nói.

Ông ta thấy, nếu được làm đại lý phân phối loại thuốc này, tiền sẽ chảy vào túi mình ào ào như nước, cuồn cuộn không ngừng luôn ấy chứ. Nghĩ thôi đã thấy phấn khích quá rồi.

Trong vô vàn các ngành nghề khác, ngành nghề nào đạt được lợi nhuận cao nhất?

Đương nhiên là dược phẩm rồi. Số tiền lời khi đầu tư vào ngành này lớn đến mức khiến người ta phải khiếp sợ.

Hơn nữa nếu như Lâm đại sư thật sự điều chế ra được phương thuốc chữa bệnh máu trắng, công ty của bọn họ có thể dựa vào loại thuốc đó để tiến ra thị trường quốc tế. Đến lúc đó có khi giá cổ phiếu có thể tăng vọt đến mức đáng ngờ chỉ trong một đêm không biết chừng.

Lâm Phàm nghe thấy câu nói này lập tức cười lớn: “Các anh phân phối sao? Phân phối thế nào?”

Người đàn ông đó vẫn không nhận ra giọng điệu của Lâm Phàm đã có chút thay đổi, ông ta thấy chắc là Lâm đại sư cũng thấy hứng thú với đề nghị này của ông ta rồi đây.

Nếu ông ta biết sự thật suy nghĩ trong đầu Lâm Phàm lúc này, chắc hẳn sẽ tức hộc máu mũi ra mất.

Người đàn ông cứ vậy mà thao thao bất tuyệt, luôn mồm chém gió về đủ các thể loại kế hoạch mà ông ta nghĩ ra trong đầu. Nếu là người bình thường e là sớm đã bị ông ta làm cho lú lẫn không biết đông tây nam bắc nữa luôn rồi.

“Thôi, thôi được rồi. Ông không cần nói nữa đâu. Phương thuốc mới này tôi tuyệt đối sẽ không ủy quyền cho bất kỳ ai làm đại lý phân phối đâu. Vậy nhé, mọi người giải tán hết đi, tôi còn có việc.” Lâm Phàm trực tiếp xua tay. Những người này vốn chỉ nhìn thấy lợi ích từ đan dược nên mới đến thôi.

Mà Lâm Phàm lại hoàn toàn không quan tâm tới vấn đề đó.

Người giàu nhất thế giới? Người quyền lực nhất thế giới? Trong mắt hắn, hoàn toàn không có chút giá trị nào cả.

Chính hắn sẽ tự mở khóa được phân loại kiến thức tu tiên, đến lúc đó còn phải để ý đến mấy trò trẻ con này sao?

Huống hồ đối với mấy thứ tiền tài đó hắn cũng không thèm để vào mắt. Nếu như hắn thật sự muốn kiếm tiền như vậy, tùy tiện chữa trị được một căn bệnh nan y nào đó trên thế giới thì chắc chắn sẽ trở thành triệu phú luôn rồi.

Hay cả việc trở thành người giàu nhất thế giới cũng không thành vấn đề.

Nhưng Lâm Phàm thấy mấy việc đó chả thú vị gì cả.

Nhóm người đang vây quanh Lâm Phàm lúc này đều là người đến từ các công ty y dược khác nhau. Mục tiêu của bọn họ chính là trở thành đại lý phân phối của Lâm Phàm.

"Lâm đại sư, đừng đi, xin đợi một chút." Những người này mắt thấy Lâm Phàm đang chuẩn bị rời đi, lập tức lo lắng. Cơ hội hiếm có như vậy sao có thể để Lâm đại sư đi khỏi đây được chứ.

Lâm Phàm đã hơi mất kiên nhẫn, những người đó vẫn không chịu từ bỏ: "Được rồi đó, không phải tôi đã nói rất rõ ràng rồi sao. Chuyện này tôi sẽ không hợp tác với bất cứ một công ty nào cả. Đồng thời tôi cũng không cần bất cứ sự đầu tư của ai, như vậy nhé. Tạm biệt."

Nhưng hắn vừa xoay người định rời đi lập tức bị đám người vây quanh.

"Lâm đại sư, anh nghe tôi nói đã, công ty chúng tôi…"

"Lâm đại sư, anh nghe tôi này. Công ty chúng tôi rất thành tâm muốn được hợp tác, chúng ta có thể thảo luận rõ hơn về hợp đồng. Chúng tôi thật sự đã mang cả tấm lòng thành tới đây."

…

Chương 1476: Đuổi khách

Đầu óc Lâm Phàm choáng váng, những người này thật sự phiền toái.

“Mọi người mau qua đây.”

Lâm Phàm gào ầm lên, toàn bộ các chủ cửa hàng ở phố Vân Lý lập tức chạy ra ngoài.

“Ông chủ nhỏ, có chuyện gì vậy?”

“Mấy người muốn làm gì đây?”

“Có mau cút đi không? Còn tới đây làm phiền ông chủ nhỏ thì tôi đánh gãy chân chó của mấy người.”

Những chủ cửa hàng này sao có thể không hiểu tình hình lúc này chứ. Đám người này lại dám quấy rối ông chủ nhỏ, chắc hẳn là muốn chết đây mà.

Dưới sự uy hiếp của người dân phố Vân Lý, đám người đó cuối cùng cũng chịu rời đi.

Lâm Phàm nhìn Triệu Minh Thanh: “Minh Thanh, mau đi xử lý đi. Sáng mai ông đến trường học sớm một chút, tôi đợi ông ở đó.”

Triệu Minh Thanh hiện tại cũng rất cao hứng, lại được cùng với lão sư làm chuyện lớn rồi. Trong lòng ông ta đang vui mừng muốn chết.

Triệu Minh Thanh vừa rời đi, Lâm Phàm nhìn mấy người Điền Thần Côn: “Ngày mai thông báo với người dân, thời gian này sẽ tạm dừng bán bánh kếp.”

Mấy người Điền Thần Côn cũng hiểu, chuyện lần này quả thật có chút phức tạp, thật sự không dễ giải quyết.

“Được, cậu cứ yên tâm làm việc của mình đi. Việc cửa hàng chúng tôi sẽ lo liệu.” Điền Thần Côn nói.

…

Ngày hôm sau!

Sáng sớm.

Lại xuất hiện tin lớn trên mạng.

Là vụ việc ở phố Vân Lý hôm qua, khi vừa xuất hiện trên mạng phút chốc đã trở nên hot rần rần.

“Lâm đại sư sắp điều chế ra phương thuốc chữa khỏi bệnh máu trắng.”

“Thần dược chữa bệnh máu trắng chỉ còn mười viên. Sẽ có mười bệnh nhân may mắn được tiếp nhận nó.”

“Cuộc đời huyền thoại của Lâm đại sư, bạn chắc chắn phải đọc.”

“Phố Vân Lý bùng nổ, vô số người nhà bệnh nhân đứng chật ních đường Vân Lý.”

“Nếu như tôi chuyên tâm nghiên cứu hết mình sẽ chữa khỏi được đa số các bệnh nan y.”

…

Những tin tức lá cải này đang tràn lan trên khắp các trang mạng.

Loại tin tức này không phải tin giải trí, nhìn chung sẽ không thu hút được sự chú ý của người đọc. Nhưng lần này lại không giống vậy.

Đối với mọi người, bệnh máu trắng rất quen thuộc. Hơn nữa họ có cảm giác nếu như không may mắn mắc phải căn bệnh này sẽ giống như sống không bằng chết vậy.

Hôm nay lại nhìn thấy tin tức này đăng lên, Lâm đại sư muốn chinh phục căn bệnh máu trắng này, điều này đã thu hút sự chú ý của không ít cư dân mạng.

“Mẹ nó! Đỉnh thật…”

“Nếu như Lâm đại sư điều chế thành công vậy về sau coi như bệnh máu trắng chẳng có gì đáng sợ nữa rồi đúng không?”

“Đây sẽ là một bước tiến quan trọng trong lịch sử Y học. Về sau căn bệnh này sẽ chỉ giống như cảm cúm bình thường mà thôi, uống tí thuốc là khỏi rồi.”

“Lầu trên có bị ngu không đấy, ông có biết bệnh máu trắng hình thành như nào không?”

“Mắng người ta làm gì? Bệnh máu trắng không phải do virus sao. Cũng chỉ giống cảm cúm bình thường thôi, có gì khác biệt chứ?”

“Mịa, thiểu năng thật đấy, không thể giao tiếp được với thể loại này. Ông đây phổ cập lại cho mà biết này. Sự hình thành của bệnh máu trắng do vài nguyên nhân dưới đây: do virus, di truyền, phóng xạ, còn cả yếu tố hóa học nữa. Hiểu chưa?”

“Tôi không tin hắn có thể điều chế ra được đâu. Nếu điều chế ra được thật thì cmn tôi livestream ăn phân cho mọi người coi.”

“Tôi cũng không tin, hắn trâu bò như thế thật sao? Bao nhiêu năm rồi, trên thế giới cũng có không ít các chuyên gia Y học cũng đều không tìm ra cách giải quyết. Một mình hắn thì sao có thể được?”

…

Các cư dân mạng đều đang tranh cãi vô cùng gay gắt. Đối với những chuyện này, đa số mọi người đều sẽ tỏ thái độ nghi ngờ. Lại càng có không ít người trực tiếp nhận định đây là chuyện sẽ không thể hoàn thành được.

Không chỉ vậy, còn có rất nhiều người nổi tiếng cũng cảm thấy ngạc nhiên, đều bày tỏ sự chờ đợi đối với việc này trên weibo của mình.

Ngôi sao hạng Nhất: “Lâm đại sư cố lên. Dù cho thành công hay thất bại, anh sẽ luôn là số một.”

Diễn viên nữ nào đó: “Hi vọng có thể thành công. Giúp cho những người mắc bệnh có thể thoát khỏi sự đau đớn này.”

Với địa vị của Lâm Phàm hiện tại, không có nhiều người nổi tiếng trong giới dám chọc giận hắn.

Chủ yếu là do chuyện của Anh Kim đã gây rúng động cả làng giải trí.

Ngay cả tên trùm phía sau Anh Kim cũng bị Lâm đại sư hành cho sống không bằng chết, vậy thì bọn họ dựa vào cái gì để đối đầu với Lâm Phàm cơ chứ?

Cho nên, đương nhiên họ phải tạo mối quan hệ tốt đẹp với Lâm Phàm rồi.

Sự việc lần này cũng đã được lên trang đầu các trang tin tức. Ngay đến cả bảng xếp hạng top 10 lượt tìm kiếm của Weibo

cũng đều là các tin tức về Lâm đại sư, các cư dân mạng ai nấy cũng đều đang thảo luận rôm rả về chuyện này.

Vương Minh Dương cũng bất lực khi nhìn thấy tình hình trên mạng.

Lần này người anh em của anh ta đã khiến cho mọi chuyện còn nghiêm trọng hơn nữa rồi, sẽ rất khó để xử lý ổn thỏa chuyện này. Nếu Lâm Phàm điều chế thuốc thành công thì tốt, nhưng nhỡ may thất bại thì ảnh hưởng sẽ còn lớn hơn nữa.

Chuyện quan trọng nhất là nếu điều chế thuốc thành công thì nên làm gì? Chẳng lẽ lại giấu im ỉm một mình sao?

Cũng có thể như vậy lắm chứ. Nhưng đây là một phương thuốc vô cùng quan trọng, có thể thay đổi lịch sử Y học trên toàn thế giới. Sợ là đến lúc đó, sẽ có đủ các thể loại nhân vật lớn bé đều muốn nhúng chân vào chuyện này thôi.

Mặc dù anh ta cũng được tính là đại gia ở Thượng Hải đó, nhưng so với các vị kia thì cũng chỉ là một con kiến hôi bé xíu mà thôi.

Chương 1477: Bắt tay nghiên cứu phương thuốc

"Ôi trời…." Vương Minh Dương bất lực thở dài, giờ chỉ hi vọng ông em trai của mình hành sự cẩn trọng hơn một chút, đừng quá vội vàng hấp tấp mà hỏng chuyện.

Tại nhà của Triệu Minh Thanh.

Thấy chồng mình thức trắng đêm sau khi về nhà từ tối hôm qua, bà Triệu cũng chỉ biết lực bất tòng tâm.

"Ông già này, từ tối qua về nhà cứ mải mê ghi chép gì đó, không đi nghỉ ngơi một chút đi." Nhìn chồng mình như vậy khiến bà không khỏi đau lòng, đã từng này tuổi đầu rồi còn không chú ý giữ gìn sức khỏe gì cả.

Vẻ mặt Triệu Minh Thanh lúc này cũng thấy ông ta giờ đây chắc hẳn đang rất phấn khởi, nên lập tức đáp: "Sao mà tôi có thể nghỉ ngơi được, bà có biết căn bệnh máu trắng này biểu hiện cho cái gì không? Trên toàn quốc có bao nhiêu bệnh nhân

mắc căn bệnh này? Có bao nhiêu gia đình đã táng gia bại sản chỉ vì chi phí điều trị căn bệnh này quá cao chứ. Nếu như lão sư thật sự có thể điều chế ra phương thuốc chữa trị căn bệnh máu trắng này, bà nghĩ xem đến lúc đó sẽ có thể cứu được bao nhiêu mạng người đây?"

Triệu Minh Thanh đã phấn khích đến mức muốn nhảy cẫng lên.

" Ông già này, đừng có quá kích động vậy chứ!" Bà Triệu chỉ lo lắng không biết việc ông chồng mình bái Lâm đại sư làm thầy là đúng hay sai thôi.

Nhìn bây giờ xem, phấn khích đến mức độ này thì thân thể ông ấy còn chịu nổi không đây.

Muốn nói cũng không biết nên nói sao. Ôi giời, bây giờ ngay đến bọn trẻ cũng còn không có quyền lên tiếng ấy chứ, chắc giờ ông ấy chỉ nghe lời ông thầy kia mà thôi.

"Được rồi, giờ tôi phải đến trường đây. Chắc lãi sư giờ cũng sắp đến rồi, khả năng sắp tới tôi sẽ không về nhà được đâu." Triệu Minh Thanh nói.

Bà Triệu ngạc nhiên: "Không về sao? Thế ông định ở đâu?"

"Ở phòng thí nghiệm của học viện chứ ở đâu. Hạng mục lần này tôi với lão sư sẽ cùng nghiên cứu. Đây là hạng mục lớn, không thể để người khác quấy rầy được. Chúng tôi còn phải tranh thủ từng giây từng phút để điều chế ra càng nhanh càng tốt."

"Không nói nữa, tôi đi đây."

Triệu Minh Thanh nói xong lập tức không do dự gì mà rời khỏi nhà. Tâm trạng của ông ta giờ phấn khích đến mức khó mà bình tĩnh nổi, chỉ hận không thể lập tức bay đến chỗ lão sư để cùng chuyên tâm nghiên cứu mà thôi.

Học viện Trung y Thượng Hải.

Lâm Phàm vừa tới nơi, một số sinh viên đã lập tức reo lên khi vừa nhìn thấy hắn.

Lâm Phàm chính là thần tượng của sinh viên bọn họ. Trong lĩnh vực Trung y, Lâm Phàm chính là một tượng đài không ai có thể vượt qua được.

“Lâm đại sư cố lên.”

“Lâm đại sư, chúng em tin tưởng anh là người giỏi nhất.”

Các sinh viên ai nấy đều vô cùng hào hứng vỗ tay nhiệt liệt, họ biết hiệu trưởng của bọn họ chính là học trò của Lâm đại sư, nên ai nấy cũng đều rất tự hào vì được là sinh viên của Học viện.

Không chỉ vậy còn có một số sinh viên cũng lấy điện thoại ra chụp ảnh liên tục.

Sau đó lập tức đăng ảnh lên trang cá nhân wechat của mình.

“Lâm đại sư đã đến Học viện, bắt đầu nghiên cứu thuốc mới rồi.”

…

Lâm Phàm gật đầu với các sinh viên, coi như đó một lời hứa với bọn họ. Tình hình này xem ra nếu như hắn không nỗ lực thì sẽ không được rồi đây.

Khi hắn đi tới phòng thí nghiệm đã thấy Triệu Minh Thanh đợi sẵn ở đó.

“ Lão sư.” Triệu Minh Thanh hào hứng.

Lâm Phàm gật đầu: “Đến sớm vậy sao?”

Hắn không khỏi bật cười. Không ngờ người học trò này của mình lại coi trọng chuyện này như vậy. Nhưng nghĩ cũng đúng, ông ấy sùng bái Trung y như vậy cơ mà, hơn nữa chính sự sùng bái này đã đưa ông ấy tiến tới được vị trí như ngày hôm nay. Nhất là từ sau khi gặp được mình, mình cũng không hề giấu diếm, những gì có thể truyền đạt cũng đã truyền đạt cho ông ấy hết rồi.

Để mà nói về Trung y thì trên thế giới này, người có thể vượt qua được Minh Thanh ngoài Lâm Phàm ra thì chẳng còn ai có năng lực này.

Ngay cả Bất Thuyết Đạo trưởng ở đạo quán Vũ Hương có khi còn kém Minh Thanh một chút ấy chứ.

Dù sao thì những kiến thức của Bất Thuyết đạo trưởng cũng có chút linh tinh. Còn Triệu Minh Thanh đã nghiên cứu về

Trung y cũng đã mấy chục năm, những kiến thức nền tảng đó người bình thường sẽ không thể so sánh được.

Lúc này, bên ngoài vang lên một giọng nói.

“ Lão sư, hình như dược liệu Trung y tới rồi.”

Khi Triệu Minh Thanh giải thích về việc sử dụng của chỗ dược liệu này với người phụ trách của công ty dược, người phụ trách đó vừa nghe tới chuyện này đã phấn khích đến mức không biết dùng từ gì để diễn tả.

Thực ra chỗ dược liệu này đã có thể được chuẩn bị ngay từ tối hôm đó.

Nhưng anh ta thấy việc này không thể làm qua loa được, nên cho dù là đêm hôm thì cũng phải gọi người kiểm tra dược liệu tới, phải lọc ra được những dược liệu có chất lượng tốt nhất, sau đó gửi tới đây.

Nếu như Lâm đại sư có thể điều chế thành công phương thuốc chữa bệnh máu trắng, đến lúc đó công ty của bọn họ cũng sẽ trở nên nổi tiếng.

Dù sao toàn bộ chỗ dược liệu này cũng là của công ty họ, nên nếu bây giờ miễn phí thì về sau họ cũng sẽ nhận được không ít lợi ích từ việc này.

Chương 1478: Mọi người đều dõi theo

Lâm Phàm cũng ra đón tiếp người bên công ty dược liệu cùng với Triệu Minh Thanh. Cùng với sự giúp đỡ của các nhân viên, dược liệu đã được tiếp nhận thành công.

Những dược liệu này đều là do Lâm Phàm nhất thời liệt kê ra mà thôi, còn về sau có thể dung hợp thành công hay không thì còn phải phụ thuộc vào năng lực của hắn nữa.

Các sinh viên của học viện đều đang bao vây phòng thí nghiệm, trên tay lăm lăm điện thoại chụp ảnh.

Dù sao thì họ cũng muốn được chứng kiến điều kì diệu sẽ xảy ra.

Phố Vân Lý!

Người dân tới đúng giờ để mua bánh kếp.

Đương nhiên bọn họ cũng đã xem được tin tức hôm qua nên trong lòng cũng thắc mắc không biết hôm nay cửa tiệm của Lâm Phàm còn bán bánh kếp không. Nhưng họ nghĩ khả năng này cũng rất là thấp.

Lâm đại sư cũng đã đi nghiên cứu thuốc rồi, lấy đâu ra thời gian bán bánh kếp nữa chứ.

Nghĩ vậy nhưng họ cũng đã đến đây, chủ yếu là muốn tới hóng hớt xem tình hình ở đây giờ thế nào.

Điền Thần Côn ngồi ở trước cửa, một người đàn ông chủ động đưa cho ông ta một điếu thuốc, sau đó còn dùng hai tay châm lửa cho ông ta.

"Anh Điền, anh nói xem liệu Lâm đại sư có thể nghiên cứu thành công không?" Một người đàn ông trung niên lên tiếng.

Điền Thần Côn rít một hơi thuốc, miệng thở ra khói trắng, sau đó liếc nhìn đối phương: "Mọi người đều muốn biết sao?"

Những người dân đang đứng túm tụm ở đó gật đầu: "Đương nhiên muốn biết rồi."

Điền Thần Côn vỗ đùi: "Vậy thì được, để hôm nay tôi sẽ nói với mọi người chuyện này…"

Triệu Chung Dương bất lực nhìn, cái con người này thật cmn có thể lừa gạt mấy người mù thông tin mà…

Nhưng thật ra trong lòng cậu ta cũng đang nghĩ, liệu chuyện này có thể giải quyết được hay không đây.

Mặc dù cậu ta luôn rất tín nhiệm Lâm Phàm, nhưng chuyện lần này quả thực khó nắm chắc được.

Các bệnh viện lớn cũng bắt đầu trở nên bận rộn hơn.

Một số bệnh viện có bệnh nhân mắc bệnh máu trắng sau khi đọc được tin tức cũng đã đổ xô đến bệnh viện, hy vọng sẽ được Lâm đại sư lựa chọn.

Các bệnh viện cũng cảm thấy thật phiền phức, chuyện này thì liên quan cái lông gì đến bọn họ kia chứ, rất là bức xúc với hành động đùn đẩy này của Lâm đại sư.

Hắn ta chỉ có mười viên đan dược, giờ bắt bọn họ phải chọn ra mười người bệnh nặng nhất, chọn kiểu gì đây chứ?

Nhưng mà chuyện lựa chọn này lại thành trách nhiệm của bệnh viện rồi, không còn liên quan tới Lâm Phàm nữa.

Học viện Trung y Thượng Hải.

Lâm Phàm và Triệu Minh Thanh đang sắp xếp lại và lên kế hoạch sử dụng đống dược liệu. Nhìn chỗ dược liệu trước mặt chất cao như núi vậy thôi chứ đợi chút nữa khi bắt đầu tiến hành thí nghiệm sẽ bốc hơi rất nhanh.

“ Lão sư, phương hướng ban đầu của chúng ta là gì?” Triệu Minh Thanh lên tiếng hỏi. Tìm ra phương hướng điều chế là việc khó nhằn nhất.

Hơn nữa ở đây hiện đang có rất nhiều dược liệu Trung y, rất khó để có thể dung hợp được chúng và điều chế ra một loại thuốc hiệu quả.

Lâm Phàm cân nhắc một lúc: “Để tôi nghĩ xem nào, phương thuốc này không giống như đan dược, chắc là chúng ta sẽ phải đi theo một hướng khác.”

Đan dược có được hiệu quả mạnh như vậy là do đã được cho thêm sức mạnh thần bí của Bách khoa toàn thư, vì dù sao trên thế giới này cũng không tồn tại linh khí. Không thì đan dược cũng sẽ không có được công dụng mạnh mẽ như vậy.”

Có điều việc điều chế thuốc lúc này lại không dễ dàng như vậy nữa.

Không thể dựa vào linh khí hay sức mạnh bí ẩn của Bách khoa toàn thư được, mà hoàn toàn phải dựa vào đặc tính của các loại dược liệu. Chúng phải có đặc tính tương xứng với nhau, như vậy khi kết hợp lại mới có thể trở thành một loại thuốc tốt chữa trị bệnh máu trắng.

Quá trình này có thể sẽ hơi phức tạp.

“Minh Thanh, ông cũng nghĩ thử xem. Nếu là ông thì ông sẽ kết hợp các loại dược liệu như thế nào?” Lâm Phàm nói.

Triệu Minh Thanh gật đầu: “Được, học trò đã biết.”

Lâm Phàm vốn dĩ rất quen thuộc với đặc tính của các loại dược liệu này, các cách kết hợp của từng loại hắn cũng nắm rõ như lòng bàn tay. Nhưng Triệu Minh Thanh lại không quá hiểu rõ, để ông ta tự mình suy nghĩ một chút có thể sẽ tốt hơn việc làm mọi thứ chỉ theo hướng suy nghĩ của hắn.

Khi ông ấy tự mình điều chế ra thuốc, nếu kết quả có gì đó sai sót thì cũng có thể tự rút ra kinh nghiệm đã làm sai ở bước nào hoặc thiếu sót ở bước nào.

Đó là cách học để có thể tiến bộ nhanh nhất.

Buổi tối.

Không một ai biết trong phòng thí nghiệm đã xảy ra chuyện gì. Nhưng từ khi Lâm đại sư với viện trưởng Triệu vào phòng cũng vẫn chưa thấy ra ngoài. Các học sinh ai nấy đều rất tò mò, không biết bọn họ đã tiến triển đến đâu rồi nhỉ.

Các phóng viên cũng đang ở ngoài đợi, họ đều muốn được là người đầu tiên lấy được tin tức. Nhưng rất tiếc lần này lại không có cách nào để phỏng vấn hai con người đang nhốt mình trong phòng thí nghiệm kia. Nhưng dù vậy thì họ cũng nhất quyết không bỏ cuộc.

Chương 1479: Đừng hỏi vì sao mặt lại đau

Chương trình buổi tối của đài truyền hình nào đó.

“Xu hướng xã hội.”

Ngay cả đài truyền hình cũng muốn nắm lấy cơ hội này, bình luận về tin tức đang nóng hổi kia.

Có một MC và hai vị chuyên gia Y học.

Mà chương trình này cũng thu hút không ít người xem. Bởi vì các cư dân mạng đều đang vô cùng quan tâm đến tin tức này. Bọn họ muốn biết các chuyên gia này nghĩ gì về sự việc đó.”

Người dẫn chương trình: “Rất vinh hạnh được chào đón giáo sư Trương và giáo sư Lý đã tới tham dự chương trình của chúng tôi. Cả hai vị đều là những giáo sư hàng đầu trong giới Y học, xin hỏi các vị có biết về câu chuyện của ngày hôm qua không?”

Giáo sư Trương: “Chắc anh đang nói đến chuyện Lâm đại sư muốn điều chế thuốc chữa bệnh máu trắng đúng không?”

MC: “Đúng vậy.”

Giáo sư Trương: “Tôi thấy chuyện này rất nhảm nhí. Người tên Lâm đại sư này chắc vẫn chưa hiểu rõ sự hình thành của bệnh máu trắng. Nếu chỉ chữa trị bằng thuốc Trung y thì khả năng chữa khỏi bệnh sẽ bằng không.”

MC: “Vậy còn giáo sư Lý, ông thấy thế nào?”

Giáo sư Lý: “Trước khi nói về chuyện này thì tôi muốn hỏi một chút. Lâm đại sư này từ đâu đến vậy, trước đến nay tôi chưa từng nghe qua. Tuổi còn trẻ mà đã tự tin khoe khoang y thuật của mình rất giỏi, chẳng lẽ hắn ta chưa nghe tới câu nói ‘Biển học là vô bờ’ sao?”

Vốn dĩ vẻ mặt của MC vẫn đang rất bình thường, nhưng vừa nghe thấy câu nói này lập tức trầm hẳn xuống.

Anh ta chính là một fan não tàn của Lâm đại sư đó. Anh ta còn đang hi vọng được nghe những lời có cánh và khen ngợi thần

tượng của mình từ hai vị giáo sư, ai ngờ đâu lại nghe thấy những lời như này.

Nhưng giờ đang ở trong chương trình nên đành phải nhẫn nhịn không thể tỏ thái độ ra mặt được.

MC: "Giáo sư Lý này, chắc ông chưa từng tiếp xúc với Lâm đại sư nhỉ. Ông có thể lên mạng tìm kiếm thử sẽ đọc được những tin tức về Lâm đại sư, trong đó có tin tức về việc Lâm đại sư đã nghiên cứu điều chế được ra phương thuốc trị chứng chán ăn đó. Hơn nữa còn cả sự kiện Lâm đại sư đã khám chữa bệnh miễn phí cho rất nhiều bệnh nhân nữa. Vì vậy tôi không thể đồng ý với câu hỏi này của ông. Lâm đại sự thật sự là người rất có năng lực."

Chứng kiến tình hình này, rất nhiều khán giả cũng vỗ tay tán thưởng.

"Ngầu à nha… Giáo sư Lý này là người của thời đại nào mà ngay cả Lâm đại sư còn không biết chứ. Mẹ nó, vậy mà còn lên cả chương trình truyền hình, đúng là muốn tới đây gây rối đây mà."

"Ha ha, nhìn là biết ông MC này là fan của Lâm đại sư. Cái tên họ Lý kia vừa nói xấu Lâm đại sư thì vẻ mặt anh ta lập tức tối sầm lại luôn mà."

"Ui da, nhưng mấy ông nghĩ xem chuyện này khả năng thành công có cao không? Sao tôi thấy cứ hồi hộp sao ý nhể."

"Nói trước bước không qua, tôi thấy nhiều nhất chắc được 50% thôi."

"Nói như ông thà không nói còn hơn. Nhưng tôi vẫn lựa chọn tin tưởng vậy. Lâm đại sư nhìn vậy chứ rất gì và này nọ đó nha, có những lúc thật sự không thể dùng ánh mắt của người bình thường nhìn hắn được đâu."

"Theo tin tức mới nhất thì Lâm đại sư đang cùng học trò nghiên cứu được một ngày rồi đó. Tình hình lúc này vẫn chưa nói được gì."

"Thôi đủ rồi đó, nghiên cứu cái rắm. Hắn ta mà nghiên cứu ra được thật thì ông đây lập tức quỳ xuống lạy hắn luôn."

…

Ngày hôm sau!

Lâm Phàm và Triệu Minh Thanh vẫn đang tập trung nghiên cứu.

“ Lão sư, ngài xem phương thuốc này của học trò có hiệu quả không?” Triệu Minh Thanh vắt óc suy nghĩ, sau khi thử kết hợp các loại dược liệu thì viết ra một công thức mà ông ta tâm đắc nhất. Nhưng công thức này có hiệu quả hay không thì ông ta cũng không dám chắc.

Lâm Phàm nhận lấy đơn thuốc, sau khi cẩn thận xem xét một lúc thì lắc đầu nói: “Không được, ông mới chỉ nghĩ tới dược tính của các loại dược liệu, nhưng sau khi kết hợp với nhau sẽ có những thay đổi rất tinh vi. Ông phải chú ý, khi dung hợp hai dược tính này lại với nhau sẽ sản sinh ra những thay đổi gì.”

“Học trò đã hiểu.” Triệu Minh Thanh gật đầu. Sau khi sử dụng Tiểu Thông tuệ đan hoàn hảo kia, não bộ của ông ta đã trở nên rất nhanh nhạy, nói một chút là đã hiểu rõ.

Trong lòng Lâm Phàm đã có được một ý tưởng sơ bộ, nhưng cụ thể có thành công hay không thì còn phải phụ thuộc vào việc điều chế dược liệu Trung y có hiệu quả hay không nữa.

Nhưng đối với thuốc chữa trị căn bệnh máu trắng này hắn đã có lòng tin rất lớn. Chỉ cần một chút thời gian thôi, dần dần thử nghiệm một chút thì cơ bản sẽ không có vấn đề gì.

Sau khi nghiên cứu một lúc, Lâm Phàm mở điện thoại xem tình hình trên mạng ra sao.

Nhưng khi hắn nhìn thấy tin tức trên mạng lập tức trở nên không vui, có không ít những chuyên gia y học từ đâu nhảy ra nói chuyện này sẽ không có khả năng thành công được.

Sau đó hắn lại mở weibo, đăng lên một bình luận.

Lâm Phàm: “Các vị giáo sư và chuyên gia nên chú ý lời nói của mình. Nếu không đến lúc đó, đừng hỏi sao mặt mình đau nhé.”

Chương 1480: Chờ đợi sốt cả ruột

Lâm Phàm vừa đăng tin này xong, các cư dân mạng lập tức nhảy vào bình luận.

“Lâm đại sư, anh đi điều chế thuốc tiếp đi.”

“Lâm đại sư, anh đi điều chế thuốc tiếp đi.”

…

Nhìn một hàng dài các bình luận ở dưới đều giống nhau, cũng khiến cho hắn cảm thấy dở khóc dở cười.

Hiện tại ngày càng có nhiều người kéo tới tụ tập trước cổng Học viên Trung y Thượng Hải. Từng chiếc xe nối đuôi nhau đỗ thành một hàng dài trước cổng trường.

Có không ít những doanh nhân đóng vest chỉnh tề cũng kéo tới, chật kín cả phía ngoài cổng.

Bảo vệ cũng cảm thấy bất lực trước cảnh tượng này.

“Đại ca bảo vệ, có tin tức gì mới không?” Một vị phụ trách công ty y dược nào đó hỏi. Đối với chuyện này, mỗi một công ty y dược đều cử người phụ trách hoặc đích thân giám đốc đến đây, bọn họ đều rất xem trọng việt này.

Nếu như Lâm Phàm có thể điều chế thành công phương thuốc mới, thì đây sẽ là một sự kiện cực kì đáng kinh ngạc.

Nhân viên bảo vệ cổng trường rất ngạc nhiên, từ trước đến giờ chưa từng có ai gọi anh ta như vậy, nhất là những người như này. Thường ngày họ luôn ăn diện sang trọng, ngồi xe sang, vừa nhìn đã biết là người có tiền.

Nghĩ lại ngày trước những người này đều khinh thường anh ta, bây giờ không ngờ anh ta lại được người ta coi trọng như vậy, nghĩ cũng thấy hơi sảng khoái.

“Không biết. Đây là Học viện Trung y, mời mọi người rời đi cho, đừng gây ảnh hưởng tới sinh viên đi học.” Bảo vệ làm ra vẻ nghiêm túc nói.

“Đừng mà, đại ca, hút điếu thuốc đi.” Người đàn ông lấy ra một bao thuốc nhét vào túi quần anh bảo vệ. Sau đó còn tự mình châm cho anh ta một điếu thuốc.

Bảo vệ len lén liếc nhìn bao thuốc, trong lòng khẽ than thầm. Con mẹ nó, hơn một trăm tệ một bao đó nha.

“Đại ca, phiền anh có thể nói cho tôi rốt cuộc đã có chuyện gì không?” Người đàn ông tiếp tục hỏi dò, ông ta vừa mới thử chiêu này thì đã có bao nhiêu người đến hóng hớt theo rồi.

Hơn nữa lại đều là đối thủ cạnh tranh của ông ta nữa chứ, xem ra họ đều tới đây vì thuốc của Lâm đại sư.

Cầm đồ hối lộ của người ta thì đương nhiên phải làm việc cho tử tế rồi. Bảo vệ bình tĩnh rít một hơi thuốc rồi nói: “Vẫn chưa rõ tình hình hiện tại thế nào, nhưng Lâm đại sư với viện trưởng đã ở trong đó cả ngày rồi vẫn chưa ra. Bữa trưa lẫn bữa tối đều có người mang vào phòng.”

“Vậy có tin tức gì mới không, kiểu như họ nghiên cứu đến đâu rồi ấy?” Người đàn ông vội vã hỏi tiếp. Những tin tức vừa rồi cũng không hữu dụng gì mấy.

Hơn nữa cũng không rõ lần này công ty nào đã chiếm được quyền phân phối loại thuốc này, nếu như được làm đại lý độc quyền thì chắc chắn sẽ giàu to.

Về sau sẽ không ai có thể đấu lại bọn họ nữa rồi.

Bảo vệ cười nói: “Tôi cũng chỉ là một nhân viên bảo vệ thôi, anh hỏi khó thế thì sao tôi biết được.”

“Không, không phải thế. Đại ca, anh xem thế này được không, anh để tôi đi vào trong đi, tôi sẽ đưa anh một phong bì lớn.” Người đàn ông nói.

Bảo vệ vừa nghe đã lập tức xua tay: “Không được, nếu tôi để anh vào trong thì tôi sẽ mất việc đó, anh đừng hại tôi nha.”

“Chuyện này…:” Người đàn ông lo lắng có chút không nói nên lời. Bây giờ cái gì anh ta cũng không biết, cũng không biết tình hình bên trong đã tiến triển đến đâu rồi.

Mọi người đều biết tin Lâm đại sư đang nghiên cứu điều chế ra một phương thuốc trị bệnh máu trắng, nếu như chuyện này thành công vậy thì sẽ tạo ra một sự cạnh tranh rất lớn.

Bất kể thế nào cũng phải lấy được tin mới được.

Nhưng người bảo vệ này cứ đứng chặn trước cửa, thật là không dễ dàng chút nào.

…

“Giám đốc Vương, thế nào rồi? Có hỏi được gì không?” Giám đốc của một công ty Y dược khác hỏi.

“Không có, hỏi được gì thì đã tốt rồi.” Giám đốc Vương bất lực lắc đầu. Đối thủ cạnh tranh ngày một nhiều, không biết có thể chiếm được quyền phân phối hay không đây. Nếu được vậy thì công ty của ông ta sẽ lập tức phất lên như diều gặp gió.

“Ông nói xem liệu Lâm đại sư có thể điều chế thành công hay không?”

Giám đốc Vương trả lời: “Chuyện này tôi cũng không biết được. Nhưng trình độ y thuật của Lâm đại sư chúng ta cũng biết rồi đó. Dù thế nào cũng phải chờ đợi thôi, nếu như thành công thì thế nào?”

“Giám đốc Vương, hay là thế này, chúng ta hợp tác với nhau được không? Ông cũng thấy rồi đó, số lượng công ty đến đây ngày càng nhiều, muốn cạnh tranh cũng không dễ dàng gì. Nếu chúng ta hợp tác có thể sẽ nắm được phần thắng hơn.”

Giờ ai mà chẳng muốn được làm đại lý độc quyền chứ. Nhưng mấu chốt là phải được chọn làm đại lý đã, hơn nữa cần phải hợp gu nữa cơ.

Tình hình hiện tại chính là thiên quân vạn mã muốn đi qua cầu độc mộc, chỉ có thể xem ai may mắn sẽ là người được chọn. Nhưng nếu như hợp tác thì phần trăm được chọn làm đại lý sẽ lớn hơn.

“Để xem đã, giờ vẫn chưa biết rốt cuộc có thể điều chế thành công hay không mà.”

“Đúng vậy.”

…

Chương 1481: Tiếp tục nỗ lực

Các phóng viên cũng đã kéo đến Học viện Trung y. Đối với cảnh tượng này bọn họ cũng không ngạc nhiên cho lắm.

Mấy người của các công ty Y dược này mà không tới đây ngồi chờ thì mới lạ đó.”

Ngày hôm sau!

Tin tức mới.

“Rất nhiều nhân viên của các công ty Y dược kéo đến chờ trước cổng trường Học viên Trung y, chờ thuốc mới xuất hiện.”

“Nếu như thuốc mới do những công ty Y dược phân phối, mọi người thấy sao?”

…

Vô số các tiêu đề được đưa ra, hấp dẫn một lượng lớn độc giả.

Một vài người cư dân mạng tranh nhau bình loạn.

“Ngàn vạn lần đừng để cho những công ty Y dược làm đại lý. Nếu như vậy thì giá thuốc chắc chắn sẽ rất đắt.”

“Đúng đấy, nói ngay đến thuốc cảm chứ đâu. Mua có tí thuốc đã mất tới 180 tệ, thuốc trị bệnh máu trắng mà để bọn họ làm đại lý phân phối thì đừng mơ có chuyện mua được.”

“Tôi đoán Lâm đại sư sẽ không ủy quyền đại lý cho các công ty y dược này đâu. Lâm đại sư đã từng nói hắn không để ý tới tiền tài mà.”

“Lầu trên bị ngu đấy à, nói thế mà cũng tin sao. Mấy tên nhà giàu còn nói là hối hận vì đã lập ra công ty lớn như vậy đó. Ông xem xem, mấy tên đó không phải còn đang cong mông lên xây dựng sản nghiệp còn to hơn đấy sao?”

“Chuẩn luôn, chỉ có ngu ngốc mới tin lời đó thôi. Ông xem có ai không thèm quan tâm tới tiền hả?”

“Nhưng mà giờ thuốc cũng chưa nghiên cứu ra mà, có nói nữa thì cũng vô ích.”

Trên mạng.

Sức nóng của tin tức việc Lâm Phàm nghiên cứu thuốc trị bệnh máu trắng không hề có dấu hiệu hạ nhiệt, mà càng ngày càng tăng mạnh hơn. Nhất là những bệnh nhân, mỗi ngày đều chú ý tin tức mới, hy vọng rằng sẽ được nhìn thấy điều kì diệu.

Mặc dù bọn họ biết việc này cần có thời gian. Nhưng họ chỉ hận không thể ngay lập tức điều chế ra thuốc.

Phòng thí nghiệm.

Lâm Phàm đang sắc thuốc, khi vừa sắc xong một phần thuốc, hắn nếm thử một ngụm rồi ngay lập tức nhổ ra.

“Không đúng, không được rồi, không hiệu quả.” Lâm Phàm lắc đầu.

Đây đã là lần thử thứ 68 rồi đó.

Triệu Minh Thanh thấy lão sư không ngừng cố gắng như vậy, bèn lo lắng hỏi: ” Lão sư, không có chuyện gì chứ?”

Lâm Phàm xua tay: “Ông uống thì mới có chuyện, tôi uống sẽ không sao. Thôi đừng tám chuyện nữa, tiếp tục nghiên cứu.”

“Ồ…” Triệu Minh Thanh không hiểu tại sao lãi sư uống thì sẽ không sao chứ, nhưng ông ta cũng không nghĩ nhiều mà tiếp tục làm việc.

Mặc dù quá trình rất nhàm chán, chỉ mỗi việc làm đi làm lại một công thức cơ bản đó. Nhưng Triệu Minh Thanh lại vẫn tràn ngập sự hứng thú với quá trình nhàm chán này.

Mặc dù vẫn chưa nghiên cứu được thành công, nhưng trong quá trình nghiên cứu khiến ông ta cũng đã dần hiểu rõ hơn về dược lý của các loại thuốc.

Đó chính là sự cố gắng học hỏi không ngừng, học những tri thức mà trước kia ông ta không biết.

Lâm Phàm cũng đã nhìn ra sự tiến bộ của Triệu Minh Thanh, gật đầu tán thưởng.

Muốn thành thiên tài thì không thể thiếu đi sự nỗ lực. Chỉ là, ông ấy có hơi lớn tuổi một chút.

Lúc này, một đơn vị y tế nào đó cũng đã tổ chức một cuộc hội thảo.

Chủ đề của cuộc hội thảo này chính là thuốc trị bệnh máu trắng. Mặc dù thuốc vẫn chưa điều chế thành công, nhưng trong đơn vị này lại có rất nhiều người đều tin rằng tỉ lệ thành công sẽ cao tới 80%.

…

Trong phòng họp, ban lãnh đạo đại diện về lĩnh vực y học và bệnh viện đã có mặt đông đủ.

“Được rồi, hiện tại mọi người đã đến đầy đủ, vậy hội nghị chính thức bắt đầu. Lần này chúng ta chỉ thảo luận một vấn đề chính là nếu Lâm đại sư có thể nghiên cứu chế tạo ra phương thuốc chữa bệnh máu trắng thì như thế nào.” Vị lãnh đạo đang ngồi ở trước mặt đưa ra vấn đề để cả hội nghị bắt đầu thảo luận.

Trong đó có một vị lãnh đạo hơi mập mạp phát biểu: “Đối với vấn đề này, tôi cho rằng khi nào nghiên cứu thành công phương thuốc trị bệnh máu trắng thì chúng ta hãy thảo luận tiếp. Còn hiện tại một chút manh mối còn chưa có, thì chúng ta ở đây phí sức để thảo luận vấn đề này cũng không có ích lợi gì.”

“Chủ nhiệm Lý, tôi không đồng ý với ý kiến này của ông. Hẳn các vị đang ngồi đây đều biết rõ trình độ y thuật của Lâm đại sư, không những tinh thông Tây y, đặc biệt là Trung y đã đạt được thành tựu nhất định. Viện trưởng học viện Trung Y Triệu Minh Thanh mọi người ở đây cũng không xa lạ gì. Ông ta chính là học trò của Lâm đại sư, là một lão trung y trong nước có học thức vô cùng uyên bác, phương thuốc chữa bệnh chán ăn lần trước cũng là bọn hắn nghiên cứu chế ra, cho nên phương thuốc chữa bệnh máu trắng lần này chắc chắn cũng sẽ thành công thôi.”

“Được rồi, vấn đề hiện tại đang thảo luận không phải là phương thuốc này có thể điều chế ra được hay không, mà là nên xử lý chuyện này như thế nào.” Người phụ trách mở miệng nói.

Cả đám người mặt đối mặt nhìn nhau sau đó tiếp tục thảo luận.

Chương 1482: Phương thuốc sắp hoàn thành

“Tôi cho rằng chúng ta nên tiếp quản phương thuốc này và chúng ta sẽ là người thống nhất cách quản lý.” Một vị lãnh đạo nói.

“Tôi đồng ý với ý kiến này, hiện tại bệnh máu trắng trên thế giới có thể xem như là một căn bệnh vô cùng khó chữa trị.

Nếu như phương thuốc này được truyền ra bên ngoài, có thể sẽ tạo nên một hồi phong ba.”

“Cũng đúng, phương thuốc nên do bộ phận chuyên môn quản lý, từ xưởng sản xuất thuốc chuyên nghiệp tạo ra. Sau đó được phân phát đến tất cả các bệnh viện, mà lợi nhuận từ những việc trên rất khó tưởng tượng đó nha.”

“Ừ! Đồng ý.”

“Đây chỉ là do mọi người thảo luận thôi còn Lâm đại sư sẽ đồng ý sao?”

“Về vấn đề này, không phải đồng ý hay không, mà nhất định phải đồng ý……”

Lúc này Lâm Phàm còn chưa nghiên cứu ra phương thuốc thì đã có không ít người đã bắt đầu dòm ngó đến nó rồi.

Hiển nhiên, Lâm Phàm và Triệu Minh Thanh còn chưa biết đến chuyện này.

“Lão sư, lần này như thế nào?” Triệu Minh Thanh có vẻ chờ mong hỏi.

Lâm Phàm im lặng mấy giây, sau đó chậm rãi gật đầu: “Ừ! Còn tạm được, có chút tác dụng rồi nhưng mà còn thiếu một vài thứ, thí nghiệm tiếp tục thôi.”

Triệu Minh Thanh vô cùng vui vẻ cảm thấy như mình đã bước thêm một bước đến thành công, cảm giác ở cùng làm nghiên cứu chế tạo ra phương thuốc với lão sư thật sự rất tuyệt vời. Đó là cảm giác chưa bao giờ được nếm trải trước đây.

“Lão sư! Ngài nói thử xem nếu phương thuốc này được truyền ra bên ngoài thì phải làm sao bây giờ?” Triệu Minh Thanh nhịn không được lo lắng hỏi, ông ta biết chuyện này rất khó giải quyết.

Lâm Phàm khoát tay: “Tôi đã suy nghĩ vấn đề này rồi, nhưng mà bây giờ trước tiên nên nghiên cứu ra phương thuốc đi, đừng nghĩ nhiều như vậy.”

“Vâng.” Triệu Minh Thanh gật đầu, mặc dù không biết rốt cuộc lão sư sẽ có biện pháp như thế nào, nhưng mà ông ta tin tưởng nhất định lão sư sẽ nghĩ ra được biện pháp tốt nhất.

Mãi cho đến buổi chiều.

Lâm Phàm dừng động tác trong tay lại: “Minh Thanh! Tôi cảm giác hình như chúng ta đi lệch hướng rồi. Chúng ta cứ luôn muốn nghiên cứu ra một phương thuốc trị dứt bệnh trong một lần, nhưng mà hiệu quả của những thí nghiệm này cho đến bây giờ đều không tốt. Ông nghĩ thử xem nếu như chúng ta có thể chia nhỏ thành nhiều loại phương thuốc, ông thấy thế nào?”

Triệu Minh Thanh rơi vào im lặng, khổ sở suy nghĩ, sau đó nghi ngờ nói: “Lão sư! Nếu làm như vậy thì cơ thể có thể sinh ra bài xích hay không?”

“Vậy cứ thử trước đi xem kết quả thế nào, nếu như không được thì tôi sẽ nghĩ biện pháp khác, hiện tại chúng ta đã có thể xác định được dược liệu chính rồi.” Lâm Phàm nói.

Trải qua một khoảng thời gian cố gắng thì đã có tiến bộ hơn rất nhiều. Khoảng cách nghiên cứu thành công ra phương thuốc chỉ còn quãng đường ngắn mà thôi.

Nhưng mà hắn tin tưởng, thời gian nghiên cứu thành công cũng không còn lâu nữa đâu.

……

Phố Vân Lý.

Bọn người Điền Thần Côn đang ngồi ở trong tiệm, vẫn luôn chờ đợi tin tức của Lâm Phàm, đã qua vài ngày rồi mà không nhận được một chút tin tức nào của hắn. Bởi vậy, hiện tại trong lòng bọn hắn vô cùng lo lắng.

“Cô nói thử xem tên nhóc này có thể thành công hay không?” Điền Thần Côn hỏi.

Ngô U Lan không hề nghi ngờ ngay lập tức trả lời: ” Đương nhiên là có thể, tôi tin anh Lâm chắc chắn sẽ làm được.”

Triệu Chung Dương cũng gật đầu: “ Tôi cũng tin tưởng thực lực của anh Lâm. Đối với anh ấy phương thuốc này chỉ là cái búng tay mà thôi. Mọi người xem đi, không bao lâu nữa anh ấy sẽ nghiên cứu ra thôi.”

“Hy vọng như vậy đi, dù sao cũng có nhiều người đang chờ đợi. Nếu như thất bại thì thật sự khiến người ta quá thất vọng rồi.” Điền Thần Côn nói.

Ông ta cảm thấy tên nhóc này càng đi càng xa, con đường mà hắn đi càng ngày càng khác với bọn họ .

Mặc dù hơi ghen tỵ với tên nhóc này nhưng thật tâm thì ông ta vẫn rất khâm phục hắn.

Các ông chủ cửa hàng ở xung quanh thỉnh thoảng cũng tới hỏi thăm một chút.

Nhưng hiện tại điện thoại của Lâm Phàm không gọi được, vẫn luôn trong trạng thái tắt máy. Bọn họ cũng không có cách nào biết được tình huống ra sao vì vốn dĩ họ cũng không liên lạc được với hắn.

Học Viện Trung Y.

Có xe của bệnh viện chạy tới. Sau khi trải qua lựa chọn đã chọn được mười bệnh nhân. Tâm trạng của những bệnh nhân được chọn này vô cùng phấn khởi, bởi vì cuối cùng họ cũng có cơ hội được chữa hết bệnh.

Bảo vệ đã ngăn xe lại ở trước cửa trường học, sau đó nhanh chóng cho người đi liên hệ với viện trưởng để làm rõ tình hình ở đây.

Lâm Phàm đang ở bên trong phòng nghiên cứu, lúc biết tình huống này cũng yêu cầu để xe bệnh viện đi vào. Dù sao thì nhiệm vụ này cũng phải dựa vào những đan dược này mới có thể hoàn thành được.

“ Lão sư! Bây giờ cho bệnh nhân đi vào được chưa?” Triệu Minh Thanh hỏi.

Lâm Phàm suy nghĩ một chút rồi nói: “Để cho bệnh nhân vào đi còn những người khác thì không cần vào đâu.”

“Vâng! Học trò biết rồi.” Triệu Minh Thanh lại gật đầu sau đó rời khỏi phòng nghiên cứu.

Chương 1483: Hoàn thành nhiệm vụ

Ở bên ngoài, vẻ mặt của những bác sĩ đưa bệnh nhân đến thì vô cùng mong đợi nhìn ngóng vào trong phòng.

Đối với bọn họ thì chỉ cần đợi một chút nữa sẽ có thể nhìn thấy Lâm đại sư, nhưng khi thấy Triệu Minh Thanh bước ra thì

cảm thấy có chút tiếc nuối nhưng mà họ cũng đi nhanh về phía trước.

“Triệu Viện trưởng! Phương thuốc nghiên cứu chế tạo thế nào rồi?” Bác sĩ hỏi.

Triệu Minh Thanh khoát tay nói: “Đến lúc biết thì sẽ biết thôi.”

Ông ta nói một câu từ chối.

“Bệnh nhân thì đi vào với tôi, còn bác sĩ không cần vào.”

Vốn dĩ, những bác sĩ kia định đi vào xem thử nhưng nghe nói như thế thì cũng có chút thất vọng, lần này không được đi vào thì cũng đáng tiếc thật.

Thật sự, bọn họ chỉ muốn đi vào xem thử rốt cuộc bên trong như thế nào. Dù sao đây cũng là nơi đầu tiên nghiên cứu ra phương thuốc.

Mười người bệnh nhân đều mang hy vọng mà đến đây, bọn bọ hy vọng nhanh chóng hồi phục, đặc biệt ngay bây giờ hy vọng đang ở ngay trước mặt thì càng khiến bọn họ hưng phấn vô cùng.

Khi đi vào phòng nghiên cứu.

Những bệnh nhân này lập tức bịt mũi lại vì mùi thuốc Trung y trong phòng thật sự quá nặng, hơn nữa khi nhìn đến những loại thuốc đang chồng chất ngay chân tường, bọn họ đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tình hình bây giờ là thế nào đây?

Chính là vô cùng rối loạn.

Thật sự khiến người ta cảm thấy không chịu nổi.

“Lâm đại sư……” Khi những bệnh nhân nhìn thấy Lâm Phàm thì tất cả mọi người đều kêu to. Hiện tại trong mắt bọn họ, Lâm đại sư chính là ân nhân cứu mạng của bọn họ.

Lâm Phàm cũng dừng tay lại, sau đó quan sát bọn họ một cách kỹ càng. Những bệnh nhân này đã rơi vào tình trạng vô cùng nghiêm trọng, sắc mặt tái nhợt, ốm sắp không nhìn ra hình người nữa rồi. Nhưng mà hiện tại có thể tự mình chậm rãi đi vào thì cũng xem như kỳ tích.

“Tất cả nằm xuống đi.” Lâm Phàm nói.

Nhờ sự giúp đỡ của Triệu Minh Thanh mà toàn bộ những bệnh nhân này đều nằm xuống……

Lâm Phàm cho bệnh nhân nuốt vào hết viên đan dược này đến viên đan dược khác.

Triệu Minh Thanh ở bên cạnh nhìn tình hình trước mắt. Khi thấy những bệnh nhân kia dần dần phát sinh biến hóa, ông ấy không khỏi kinh ngạc, cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

“Lão sư?” Ông muốn hỏi nguyên nhân trong này là gì.

“Suỵt!” Lâm Phàm nắm lấy tay một bệnh nhân, chậm rãi cảm thụ biến hóa trong cơ thể bệnh nhân. Tuy rằng đan dược không thể chuyển hóa thành phương thuốc nhưng hắn muốn biết, rốt cuộc đan dược xảy ra biến hóa như thế nào ở trong cơ thể người bệnh.

Lông tóc mới bắt đầu mọc lên.

Sắc mặt tái nhợt dần dần hồng nhuận.

Ngoại trừ việc Lâm Phàm đang dò xét thì hắn đồng thời cũng đang chờ đợi lời nhắc nhở của nhiệm vụ.

Mỗi một bệnh nhân đều phát ra loại thanh âm thoải mái, họ đều đến giai đoạn cuối nên thân thể vô cùng đau đớn. Nhưng bây giờ họ lại cảm thấy thân thể vô cùng thoải mái, đây là cảm giác thoải mái mà họ chưa từng có.

Lúc này, nội tâm Lâm Phàm ngưng lại. Hắn cảm giác được, rốt cuộc hắn cũng cảm nhận được đan dược đã xảy ra biến hóa gì trong cơ thể của bọn họ.

Hắn lập tức nở một nụ cười, thì ra là như vậy, thì ra phương thuốc bây giờ còn kém một chút như vậy.

Triệu Minh Thanh nhìn thấy lão sư lộ ra nụ cười tự tin, cảm thấy hình như lão sư đã có lòng tin tuyệt đối đối với phương thuốc mới.

“Tôi khỏe rồi, bây giờ tôi cảm thấy thân thể vô cùng thoải mái.” Các bệnh nhân hét lên.

Tuy rằng vẫn rất suy yếu, nhưng bọn họ thật sự cảm nhận được thân thể có biến hóa.

Cái vẻ mặt hưng phấn này làm cho họ cảm thấy mình đã khôi phục hoàn toàn.

“Lâm đại sư, có phải chúng tôi khỏe rồi không?” Các bệnh nhân phấn khích hỏi.

Lâm Phàm gật gật đầu: “Ừm, đã khỏi rồi, thân thể đang dần khôi phục lại. Tuy nhiên hiện giờ thân thể mọi người còn có chút suy yếu, sau khi trở về cần tĩnh dưỡng một thời gian đó nha.”

Nghe lâm đại sư nói, tất cả mọi người đều hưng phấn lên.

Ngay từ đầu, khi bọn họ mắc bệnh này cũng đều đã tuyệt vọng, loại tuyệt vọng này chỉ có tự mình trải nghiệm mới có thể cảm thụ được.

Nhưng bây giờ, loại tuyệt vọng này đột nhiên biến thành hy vọng khiến họ không biết phải nói gì.

Đối với các bệnh nhân mà nói, Lâm đại sư chính là ân nhân cứu mạng của bọn họ.

“Cám ơn ngài, Lâm đại sư…” Các bệnh nhân kích động muốn quỳ xuống với Lâm Phàm. Tuy rằng họ đều lớn hơn Lâm Phàm nhưng vào giờ phút này, họ cảm thấy chỉ có thể như thế mới thể hiện được hết lòng biết ơn của mình.

Lâm Phàm chỉ có một mình, không ngăn được họ nên cũng tùy ý họ.

Đột nhiên.

Nhiệm vụ đã được hoàn thành.

Trong lòng hắn có chút chờ mong, rốt cuộc sẽ là gì đây?

Về phần phân loại kiến thức tu tiên, hắn cũng chỉ là nghĩ qua. Còn có thể mở ra phân loại này hay không thì khả năng rất là thấp, cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi.

“Nhiệm vụ dùng đan dược giúp mười người thoát khỏi bể khổ hoàn thành.”

“Mở ra trang kiến thức thứ hai mươi. Bởi vì là trang kiến thức thứ hai mươi nên kích hoạt lựa chọn ngẫu nhiên.”

Nhìn thấy chú ý này, hắn có chút ngây người, lựa chọn ngẫu nhiên?

Điều này có nghĩa là gì?

Luôn cảm thấy có chút không ổn nha.

Chương 1484: Kiến thức câu cá

“Mở ra trang kiến thức phân loại lớn, Câu cá.”

“Tuyên bố Nhiệm vụ: Câu được một vật phẩm huyền thoại.”

“Phần thưởng nhiệm vụ: điểm bách khoa toàn thư +100, mở trang kiến thức thứ hai mươi mốt.”

Điểm bách khoa toàn thư: 3158

Lâm Phàm có chút sững sờ. Lúc đầu nghe được là kiến thức phân loại lớn thì hắn cảm thấy rất hưng phấn. Nhưng khi nghe được là kiến thức câu cá thì hắn bèn trợn tròn mắt.

Cái quần què gì vậy?

Vật phẩm huyền thoại? Câu cá ra vật phẩm huyền thoại. Coi tao là thằng ngu đúng không.

Nhưng thôi quên đi, bây giờ chưa phải là thời điểm suy nghĩ về chuyện này. Chuyện quan trọng nhất lúc này chính là nghiên cứu chế tạo ra phương thuốc.

Nhìn những bệnh nhân đã khôi phục sức khỏe trước mắt, Lâm Phàm cũng nở nụ cười: “Được rồi, hiện tại đã không sao, mọi người có thể đi ra ngoài. Chúng tôi còn phải tiếp tục nghiên cứu phương thuốc.”

Các bệnh nhân đã bình phục rất cảm kích đối với Lâm Phàm: “Vâng, vâng, vậy chúng tôi sẽ không quấy rầy Lâm đại sư nữa.”

……

Sau khi mọi người rời đi, Lâm Phàm nhìn Triệu Minh Thanh: “Minh Thanh, tôi đã có phương án cụ thể, chậm nhất ngày mai

nhất định là có thể làm xong.”

Triệu Minh Thanh vừa nghe lời này thì nhất thời vui mừng ra mặt.

Ngày mai nhất định có thể làm xong, xem ra lão sư đã nghĩ ra biện pháp.

Bên ngoài.

Khi những bệnh nhân kia đi ra, các bác sĩ chờ ở ngoài cửa nhìn thấy tình huống thì nhất thời bối rối.

“Các anh…. Các anh khỏi rồi à?” Bác sĩ trợn mắt há hốc mồm hỏi.

Tốc độ này cũng quá nhanh rồi, thật sự là đáng sợ mà.

“Đúng vậy, chúng tôi đã khỏe rồi, bây giờ chúng tôi cảm thấy cả người tràn đầy năng lượng, không hề đau đớn chút nào, đan dược của Lâm đại sư thật sự quá thần kỳ.” Các bệnh nhân phấn khích nói.

Sau đó họ hít sâu một hơi, cảm thấy không khí bây giờ thật sự là quá tốt.

Các bác sĩ ngây ngốc nhìn những bệnh nhân này, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì.

Ở bên ngoài, những phóng viên và những người trong các công ty dược phẩm vẫn đang chờ đợi. Lúc nhìn thấy những bệnh nhân này thì tất cả đều như phát điên.

Các phóng viên đi lên phỏng vấn những bệnh nhân này, còn người của công ty dược phẩm cũng vội vàng nhìn, thậm chí muốn hỏi rõ ràng bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Một trong những người phụ trách của một công ty dược phẩm vội vã hỏi: “Bên trong như thế nào? Mấy người Lâm đại sư nghiên cứu như thế nào rồi?”

Các bệnh nhân có cuộc sống mới hưng phấn nói: “Không biết nghiên cứu chế tạo làm sao nhưng bên trong có mùi thuốc rất nồng và gay mũi. Hơn nữa ở dưới chân tường trong đó đều chất đầy thuốc trung y. Tinh thần hai người Lâm đại sư và viện trưởng Triệu rất tốt, hình như rất nhanh thôi thì họ có thể nghiên cứu chế tạo ra phương thuốc.”

Mọi người nghe, trong lòng cũng có hình dung đại khái. Xem ra đã nghiên cứu chế tạo đến bước cuối cùng rồi, chỉ là không biết rốt cuộc sẽ như thế nào.

Bỗng nhiên.

Trong đám đông, có người hét lên, "Người của sở Y tế đang đến."

Mọi người quay đầu nhìn lại, sắc mặt của những công ty dược phẩm kia lại biến đổi.

Sao người của Sở Y tế lại đến? Cái này dường như không liên quan gì đến họ mà.

Chẳng lẽ bọn họ cũng đến đây là vì phương thuốc của Lâm đại sư sao?

Nếu thật sự là như vậy thì đúng là thảm rồi.

Sở Y tế ra tay thì làm gì còn chuyện của bọn họ nữa.

Vài chiếc xe dừng lại.

Người của Sở Y tế từ trên xe bước xuống, các phóng viên vội vàng vây quanh. Trong lòng họ cũng rất tò mò lý do Sở Y tế đến đây.

Lúc chủ nhiệm Sở y tế nhìn thấy hiện trường có nhiều người như vậy thì trong lòng cũng hoảng sợ. Quả nhiên giống như trong cuộc họp đã nói, người của những công ty dược phẩm tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này.

Mà mục đích chủ yếu của bọn họ lần này tới đây chính là lấy được phương thuốc đến tay đầu tiên, rồi tiến hành sản xuất. Sau đó họ sẽ tiến hành đấu thầu để cho các công ty dược phẩm này cạnh tranh lấy được quyền đại lý, cuối cùng lại do công ty dược phẩm đầu nhập vào trong bệnh viện.

Một số lãnh đạo công ty dược phẩm nhìn thấy tình hình này cũng bất lực.

"Không còn hy vọng nữa rồi, người của sở Y tế cũng tới, có hy vọng cái rắm gì nữa."

"Ôi, đi thôi, đi thôi. Cho dù phương thuốc làm xong thì cũng không tới phiên chúng ta đâu."

“Đừng nóng vội, xem tình hình đã chứ.”

……

“Chủ nhiệm Trần, sao ông lại đến đây.” Không ít giám đốc công ty y dược đều biết vị đại lão này, sau đó lập tức bước lên trước hỏi thăm.

“Có thể không đến sao? Sở y tế chúng tôi rất quan tâm đến chuyện này của Lâm đại sư.” Chủ nhiệm Trần cười nói.

Các phóng viên nhanh chóng đến: “Xin chào, xin hỏi sở y tế vì sao lại đến học viện Trung y?”

Chủ nhiệm Trần nhìn các phóng viên ho nhẹ một tiếng sau đó nói: “Các đồng chí phóng viên, chuyện là như thế này. Sở y tế chúng tôi rất coi trọng nghiên cứu lần này của Lâm đại sư, tổ chức phái tôi qua đây xem bây giờ Lâm đại sư rốt cuộc đang nghiên cứu đến đâu rồi.”

Chương 1485: Ai sẽ phụ trách sản xuất thuốc

Phóng viên: “Dựa theo ý của ông, nếu như Lâm đại sư nghiên cứu ra phương thuốc bệnh máu trắng, có phải là sẽ phải giao cho sở y tế không?”

Chủ nhiệm Tân gật đầu: “Trong hội nghị của tổ chức là quyết định là như vậy.”

Phóng viên: “Vậy nếu như là như vậy, Lâm đại sư giao phương thuốc cho sở y tế, vậy Lâm đại sư có thể được cái gì?”

Chủ nhiệm Trần cười nói: “Tất cả những thứ này tổ chức đã nghĩ kỹ, hơn nữa phương thuốc giao cho sở y tế cũng là vì tốt cho đại đa số quần chúng nhân dân. Thống nhất đưa vào xưởng thuốc rồi sẽ phát đến bệnh viện, đây cũng là vì ngăn chặn phương thuốc truyền ra ngoài dẫn đến các loại hiện tượng không tốt phát sinh.”

“Anh nghĩ xem, thống nhất giá cả sẽ không xuất hiện giá cả bị thổi lên cao, chỉ có điều tốt không có điều xấu.”

Các phóng viên gật đầu, nói cũng có chút đạo lý, nhưng họ vẫn hỏi tiếp: “Vậy Lâm đại sư có thể được cái gì?”

Các phóng viên rất thân với Lâm đại sư, bọn họ cũng muốn biết Lâm đại sư có thể có được cái gì. Dù sao phương thuốc này chính là Lâm đại sư nghiên cứu chế tạo ra, cũng không thể không có cái gì mà giao không như vậy.

Trong lòng chủ nhiệm Trần có chút khó chịu, các phóng viên này sao lại không có một chút sâu sắc gì hết vậy, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười nói: "Xin các anh tin tưởng chúng tôi, chúng tôi nhất định sẽ không bạc đãi Lâm đại sư. Hơn nữa chuyện này, tôi nghĩ Lâm đại sư chắc chắn cũng rất tình nguyện dù sao đây cũng là vì tốt cho quần chúng nhân dân…"

Nói nhảm một tràng, tóm lại chính là đánh giá cao về Lâm đại sư, dường như chính là nếu như Lâm đại sư không giao phương thuốc ra, thì không phải là tốt cho nhân dân, mà là có tư lợi riêng.

Trong lòng các phóng viên làm sao có thể không biết, ý nghĩa của lời nói vừa rồi, trong lòng họ cũng khó chịu, đây rõ ràng là đang tính kế với Lâm đại sư.

Chủ nhiệm Trần không muốn nói thêm cái gì, sau đó xua tay nói: "Các đồng chí phóng viên, vấn đề kết thúc ở đây đi, lần này đến đây tôi sẽ chờ phương thuốc ra, có vấn đề gì chúng tôi sẽ sau chuyện này tổ chức một buổi họp báo. Mọi người có thể tham gia, đến lúc đó có vấn đề gì có thể hỏi."

Ngày hôm sau!

Tin tức trên mạng xuất hiện.

' Sở y tế xuất hiện, sẽ phụ trách quản lý phương thuốc'

'Phát ngôn của sở y tế, Lâm đại sư sẽ giao phương thuốc cho họ, đây là vì quần chúng nhân dân'

'Bộ thống nhất quản lý, là biện pháp xử lý tốt nhất đối với phương thuốc'

'Lâm đại sư sẽ giao phương thuốc vất vả nghiên cứu chế tạo ra sao'

'Là Lâm đại sư tự sản xuất, hay là để cho sở y tế làm, các bạn thấy thế nào'

Khi cư dân mạng vừa mở mắt ra, vừa nhìn thấy tin tức này cũng hoàn toàn nổ tung.

“Con mẹ nó, đây là muốn người ta giao nộp thành quả sao?”

“Má nó, cái này đúng là ép người mà, phương thuốc vất vả nghiên cứu điều chế ra, phải giao nộp như vậy thì đúng là thiệt thòi lớn rồi.”

“Giao nộp thì sao? Đây là vì tốt cho chúng ta, đồng nhất quản lý đồng nhất một giá, đây mới là hành động sáng suốt.”

“Lầu trên, tôi thực sự rất muốn nói với anh một câu, con mẹ anh, quả thực là một kẻ ngu.”

“Dù sao tôi cũng không ủng hộ Lâm đại sư giao nộp!”

“Haizz, chúng ta ở đây bình luận có tác dụng mẹ gì đâu, hay là ngồi đợi kết quả đi.”

“Cũng không biết thuốc chữa bệnh máu trắng, cần bao nhiêu tiền. Nếu như quá đắt vậy thực sự không mua nổi.”

“Yên tâm đi, người này sẽ không giao đâu, Lâm đại sư chắc chắn sẽ nắm phương thuốc này trong tay, sẽ không giao cho bất kỳ người nào, dù sao đây cũng là thứ có giá trị.”

“Không sai, có đạo lý, chỉ hy vọng Lâm đại sư đừng bán quá đắt.”

…

Phòng nghiên cứu.

“Ha ha, Minh Thanh, chúng ta cuối cùng cũng thành công.” Lâm Phàm vui vẻ nói, trải qua nghiên cứu điều chế vất cả, cuối cùng cũng nghiên cứu điều chế ra phương thuốc.

Triệu Minh Thanh vui vẻ sắp nhảy cả lên: “Lão sư, chúng ta thành công rồi…”

Nhiều ngày nỗ lực như vậy cuối cùng cũng không uổng phí, khi lão sư xác định phương thuốc, thời điểm mấu chốt ông ta cũng đứng một bên im lặng quan sát.

Khi lão sư gật đầu, lộ ra nụ cười thì ông ta cũng không biết nên nói cái gì, có chút nói năng lộn xộn.

Loại cảm giác thành tựu thế này, chỉ có tự mình trải nghiệm qua, mới có thể hiểu được.

Triệu Minh Thanh: “Lão sư, bây giờ chúng ta nghiên cứu chế tạo ra phương thuốc có ba liệu trình, dùng xong ba liệu trình tất cả thời gian cần khoảng tầm 4 tuần, cũng chính là chỉ dùng một tháng là có thể chữa khỏi bệnh máu trắng?”

“Ừm, ba liệu trình này phân thành nhân thiên, địa thiên, thiên thiên. Đầu tiên nhân thiên này cần hai tuần, theo ngay sau đó là dùng địa thiên, sau khi qua thêm một tuần nữa, dùng thiên thiên. Đợi dùng đủ liệu trình thì sau một tuần là có thể hoàn toàn chữa khỏi bệnh này.” Lâm Phàm nói.

Chương 1486: Công bố phương thuốc lên weibo

Trong phòng nghiên cứu bao nhiêu ngày, cả người đều hôi thối nhưng sự hôi thối này thật sự đáng giá.

Hắn cũng không ngờ rằng, sau khi bản thân nghiêm túc vậy mà lại lợi hại như vậy. Trên thế giới này, không có bệnh nào không chữa được, chỉ là bởi vì thời đại chưa đến, trình độ chữa trị chưa tới.

Nhưng với y thuật của mình, chinh phục những bệnh này thì quả thực cũng không phải là chuyện gì khó.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là nghĩ mà thôi.

“Lão sư, bây giờ phương thuốc cũng nghiên cứu ra rồi, phương thuốc này lão sư muốn xử lý như nào?” Triệu Minh Thanh hỏi.

“Công bố thôi!” Lâm Phàm nói.

“Hả?” Triệu Minh Thanh ngơ ngác, có chút không hiểu.

Lâm Phàm: “Ông xem đi, tôi đã tính rồi, ba phần liệu trình này, dựa theo giá trị của thuốc Trung y mà tính thì khoảng tầm hơn hai nghìn, chỉ cần mua dược liệu là có thể ở nhà tự sắc uống.”

“Lão sư, tối qua học trò nghe nói là người của sở y tế hình như nhìn trúng phương thuốc này.” Triệu Minh Thanh nói.

Lâm Phàm: “Bọn họ đến làm cái gì? Không phải là muốn quản lý phương thuốc đó chứ?”

Triệu Minh Thanh gật đầu: “Ừm, chính là ý đó.”

“Ha ha.” Lâm Phàm cười nói: “Không cần quản lý, khi tôi nghiên cứu điều chế, tôi đã quyết định rồi. Chỉ cần nghiên cứu điều chế ra sẽ lập tức công khai, thuốc Trung y mà thôi ai mà không biết sắc chứ, cần bọn họ quản lý làm cái gì. Cuối cùng làm ra một đống vấn đề, đừng tưởng tôi không biết, dược phẩm này lợi nhuận rất lớn, chắc chắn 100% đều là vì lợi ích của bọn họ.”

“Cái này giá gốc là hơn hai nghìn, vậy đấu giá xong khi đến bệnh viện, còn không phải là nhảy lên mấy trăm ngàn sao?”

Triệu Minh Thanh gật đầu, lão sư nói quả thật cũng không có gì sai, ông ta trong giới Trung y lâu như vậy, những con đường nhỏ ở đây ông ta đều biết cả.

Ví dụ một loại thuốc xuất xưởng chỉ có giá vài đồng, thương nhân dược phẩm đấu thầu, lại thông qua các chuyên gia dược phẩm đấu giá, đều có thể nhận được cái giá mười mấy đồng. Khi đến tay người dùng thì là giá nào nữa đây? Nghĩ chút thôi cũng thấy đáng sợ rồi.

“Được rồi, các phóng viên bên ngoài có thể cũng đã đợi lâu rồi, ông ra ngoài đi, tôi đăng phương thuốc lên Weibo.” Lâm Phàm nói.

Triệu Minh Thanh gật đầu: “Lão sư, vậy tôi ra ngoài trước nhé.”

…

Mở Weibo.

Lâm Phàm bắt đầu sắp xếp lại ngôn từ, lần này suy cho cùng cũng đã giải quyết hoàn hảo. Hắn thề với trời, sau này nhất định cẩn thận từng li từng tí, không bao giờ bốc phét nữa.

Nhìn xem, đây chính là hậu quả của việc đó mà ra, hiện tại hắn có chút không chịu nổi nữa rồi.

Mặc dù có chút như chịu tội, nhưng khi nghiên cứu chế tạo ra phương thuốc này, cảm giác thỏa mãn lúc này cũng sắp khiến hắn bùng nổ rồi.

Mười ngón tay nhanh chóng cử động, từng chữ từng chữ được gõ ra.

Phương thuốc cuối cùng chữa bệnh máu trắng.

Cách điều trị: Trung y

Dược liệu của liệu trình thứ nhất, dược liệu của liệu trình thứ 2, dược liệu liệu trình thứ 3,…

Mỗi bước hắn đều viết hết sức chi tiết, hắn còn sợ rằng bởi vì mình quá căng thẳng mà viết sai, nếu như thực sự như vậy thì đúng là bi kịch.

…

Bên ngoài.

Khi Triệu Minh Thanh đi ra, phóng viên ở bên ngoài, những giám đốc công ty dược, chủ nhiệm sở y tế, tất cả đều kích động.

Các sinh viên trong trường khi nhìn thấy viện trưởng đi ra thì cũng dừng bước, bọn họ không biết rốt cuộc là như thế nào. Hơn nữa, thấy bộ dạng rối bời của viện trưởng cũng khó có thể tưởng tượng trong khoảng thời gian này viện trưởng và Lâm đại sư rốt cuộc đã trải qua những chuyện gì, hay do là chịu đựng áp lực quá lớn mà ra.

Mặc dù bọn họ không tận mắt nhìn thấy, nhưng cũng biết chuyện này đối với viện trưởng và Lâm đại sư mà nói thì áp lực nhất định là rất lớn, dù sao cũng có vô số người đang chờ đợi phương thuốc.

Triệu Minh Thanh nhìn thấy cổng trường vây quanh nhiều người như vậy, cũng không khỏi thở dài một tiếng. Ông ta biết những người này đều đến là vì phương thuốc chữa bệnh máu trắng.

“Viện trưởng Triệu, viện trưởng Triệu…” Người ngoài cửa cao giọng hét. Bọn họ đều muốn hỏi xem chuyện này rốt cuộc là sao rồi.

“Triệu Minh Thanh, qua đây nè…” Chủ nhiệm sở y tế gọi thẳng tên. Xét về vai vế ông ta còn cao hơn Triệu Minh Thanh rất nhiều.

Triệu Minh Thanh có chút mệt mỏi, bây giờ chỉ muốn về nhà nghỉ ngơi cho tốt. Trong quá trình nghiên cứu chế tạo, ông ta một chút mệt mỏi cũng không cảm nhận được, toàn cơ thể đều

tràn đầy sức lực. Mà tại thời khắc phương thuốc ra đời, hòn đá trong lòng như được rũ bỏ, thay vào đó chính là cảm giác vô cùng mệt mỏi.

Đến cổng trường.

Phóng viên vội vàng hỏi: "Viện trưởng Triệu, xin hỏi ông đã nghiên cứu chế tạo ra phương thuốc rồi sao?"

Đây là vấn đề mà tất cả mọi người đều muốn biết, lúc này không khí hiện trường vô cùng yên tĩnh, không một ai nói chuyện. Ánh đèn flash nhấp nháy đều muốn ghi lại cảnh này.

Hiện tại lúc này, tất cả mọi người đều vô cùng căng thẳng, nếu như vẫn chưa nghiên cứu điều chế ra thì sợ rằng nỗi thất vọng là điều chắc chắn.

Nhưng nếu như là nghiên cứu chế tạo ra, vậy thì thực sự là quá ghê gớm.

Chương 1487: Tôi đến rồi đây

Triệu Minh Thanh gật đầu, khi trả lời câu hỏi của phóng viên, ông cố gắng hết sức khiến bản thân lộ ra chút tinh thần: "Nghiên cứu chế tạo ra rồi…"

Khi lời này nói ra, trong thời gian ngắn ngủi hiện trường rơi vào trong trạng thái yên tĩnh.

Sự yên tĩnh có chút đáng sợ.

Đột nhiên, tiếng ầm vang xuất hiện.

"Con mẹ nó, tôi không nghe nhầm chứ, thực sự là nghiên cứu chế tạo ra rồi?"

"Ha ha, bệnh máu trắng bị đánh hạ rồi, thực sự bị đánh hạ rồi."

"Chuyện này còn chưa trải qua thử nghiệm lâm sàng, sao có thể chắc chắn là bị đánh hạ chứ?"

"Anh ngốc à, anh cho rằng Lâm đại sư và viện trưởng Triệu sẽ lấy chuyện này ra làm trò đùa sao?"

Mà những sinh viên vẫn luôn đứng vây bên cạnh, khi nghe thấy những lời này, cũng khẩn trương lấy điện thoại ra bắt đầu điên cuồng đăng thông tin trong vòng bạn bè.

Mặc dù bệnh máu trắng này không phải là ai ai cũng đều phải biết, nhưng đây cũng là một bệnh nặng, hằng năm số bệnh nhân mắc bệnh này cũng không ít.

Đối với người học y mà nói, một căn bệnh lớn bị đánh hạ thì đây chính là một chuyện thú vị. Điều này đại biểu cho sau này cho dù có bệnh nhân mắc loại bệnh này thì cũng không có gì đáng sợ.

Các giám đốc công ty y dược vốn là muốn hỏi thăm giá cả để hợp tác, nhưng chủ nhiệm sở y tế đang ở đây trong lòng bọn họ muốn nói cũng đều phải ngậm lại trong bụng.

Chẳng lẽ thực sự không còn cách nào khác sao?

Chủ nhiệm Trần lập tức hỏi: "Triệu Minh Thanh, phương thuốc đâu?"

Ông ta nghe thấy phương thuốc đã nghiên cứu chế tạo ra, toàn thân sắp như bay lên hận không thể nhanh chóng lấy được phương thuốc về tay.

Triệu Minh Thanh nhíu mày, người trước mặt gọi thẳng tên mình này là ai, hình như mình không quen ông ta.

"Ông là?" Triêu Minh Thanh nghi hoặc hỏi.

Phóng viên cùng những giám đốc công ty y dược xung quanh nhất thời nở nụ cười, bọn họ sớm đã nhìn ra ông ấy khó chịu rồi. Viện trưởng Triệu người ta là người tham gia nghiên cứu chế tạo ra phương thuốc chữa bệnh, ông gọi thẳng tên người ta như vậy, ông có bản lĩnh gì?

Chủ nhiệm Trần bây giờ cũng không để ý những thứ này, ông ta chỉ muốn biết phương thuốc ở đâu: "Tôi là chủ nhiệm Trần của sở y tế, tôi đại diện cho tổ chức đến đàm phán với các ông chuyện của phương thuốc."

"Ồ, chủ nhiệm Trần đấy ư?" Triệu Minh Thanh hình như là hiểu ra, tiếp đó nói: "Phương thuốc này không ở trong tay tôi, vẫn còn đang ở chỗ lão sư!"

"Vậy Lâm đại sư đâu?" Chủ nhiệm Trần trong lòng ngưng đọng, Lâm đại sư này sẽ không phải là mang phương thuốc bỏ chạy rồi đó chứ.

“Ở bên trong, có chuyện bận đợi chút nữa sẽ ra.” Trong lòng Triệu Minh Thanh thầm nghĩ nếu như để cho bọn họ biết, lão sư công bố phương thuốc trên mạng thì không biết sẽ có suy nghĩ như nào.

Về phần người khác mà nói, phương thuốc này là vô giá. Thế nhưng đối với lão sư mà nói, giá trị này chỉ là chữa khỏi bệnh cho mọi người mà thôi.

Hành vi của lão sư, ông ta rất tán thưởng, sắc thuốc Trung y vốn không phải là chuyện khó, về cơ bản tất cả mọi người đều biết. Thực sự bị bệnh này chỉ cần tự mua thuốc Trung y về nhà sắc là được.

Nếu như giao cho sở y tế, sau quá trình vào nhà máy sản xuất, đấu thầu,…hơn hai nghìn thuốc thành phẩm cuối cùng cũng không biết sẽ tăng đến mức nào.

Có điều, hành vi của lão sư chắc chắn sẽ đắc tội với người khác. Nhưng lão sư đều không sợ, ông ta còn sợ cái gì.

Nếu như thực sự có người vì tức giận mà ra tay với mình vậy còn cầu không được nữa, bản thân an tâm nghiên cứu chế tạo thuốc Trung y, cũng là lựa chọn không tồi.

Chủ nhiệm Trần vội vàng hô to với bảo vệ: “Mau mở cửa cho tôi vào.”

Bảo vệ nhìn Triệu Minh Thanh dường như là đang hỏi ý kiến.

Triệu Minh Thanh xua tay: “Làm phiền mọi người ở đây đợi một chút, lão sư bên trong đang có chuyện quan trọng cần phải làm.”

Chủ nhiệm Trần vội vàng nói: “Triệu Minh Thanh, tôi vào là được, chỉ mình tôi vào thôi.”

Triệu Minh Thanh lắc đầu: “Không được, ai cũng không được vào, lão sư bảo đợi chút thì vào, mong mọi người ở bên ngoài chờ cho.”

“Ông…” Chủ nhiệm Trần tức giận, Triệu Minh Thanh này thực sự chẳng ra thể thống gì cả. Bản thân mình là chủ nhiệm sở y tế, vậy mà lại ngăn mình ở bên ngoài.

Có điều bỏ đi, phương thuốc quan trọng hơn vậy thì đợi ở bên ngoài thôi.

Đúng lúc này.

Trong nhóm người có người hét lên.

“Lâm đại sư ra rồi…”

Mọi người vội vàng nhìn lại, lập tức thấy Lâm đại sư đang đi tới.

Bây giờ trong lòng Lâm Phàm vô cùng đắc ý, vừa rồi bản thân phát huy hết tất cả khả năng ngôn ngữ, công bố phương thuốc ra một cách hoàn hảo.

Cũng không biết mọi người nhìn thấy sẽ như thế nào đây.

Có điều, nhiều người như vậy vây quanh cửa ra vào, xem ra là muốn hỏi chuyện phương thuốc rồi.

Lâm Phàm nhìn mọi người ở cửa thì vẫy tay chào: “Đừng vội, đừng vội, tôi đến đây…”

Chương 1488: Không hợp tác với ai

Lúc bước đến cổng, nhóm người vây quanh xem càng điên cuồng hơn.

Phóng viên chen lên phía trước, máy quay hướng về phía Lâm Phàm: “Lâm đại sư, phương thuốc thực sự được nghiên cứu chế tạo ra rồi sao?”

Lâm Phàm cười: “Nghiên cứu chế tạo ta rồi, học trò của tôi không nói với các người sao?”

Phóng viên: “Không phải, chỉ là chúng có chút không dám tin, cho nên muốn xác nhận lại lần nữa.”

Lâm Phàm: “Phương thuốc đã được nghiên cứu chế tạo ra rồi, hơn nữa một trăm phần trăm có hiệu quả, có thể chữa khỏi hoàn toàn bệnh máu trắng.”

Đám phóng viên trong lòng đều rất kích động: “Lâm đại sư, phương thuốc này cho dù là người mới phát bệnh hay người đã mắc bệnh lâu ngày đều có hiệu quả sao?”

Lâm Phàm gật đầu: “Ừ, đều có hiệu quả. Phương thuốc này đã trải qua thí nghiệm, xác nhận là có hiệu quả. Tôi có thể chịu trách nhiệm về những gì mà mình nói.”

Đám phóng viên cảm thấy tin tức lần này rất lớn, lớn đến mức làm cho người ta sợ chết khiếp.

Lâm đại sư không phải là bác sĩ chuyên nghiệp, nhưng y thuật của hắn tốt hơn nhiều so với bất kỳ bác sĩ nào. Không chỉ lợi hại ở y thuật, ngay cả lĩnh vực khác cùng là vô cùng cường hãn.

Đám người quản lý của các công ty y dược muốn nói gì đó nhưng lại do dự, hận không thể tiến lên muốn hỏi cho rõ ràng.

Chủ nhiệm Trần vội vàng tiến lên: "Lâm đại sư, vậy phương thuốc đâu?"

Ông ta dám gọi thẳng tên Triệu Minh Thanh là vì đều là người của hệ thống, ông ta đang đặt câu hỏi với thân phận là người lãnh đạo, nhưng đối với Lâm đại sư thì ông ta lại không dám.

Tuy Lâm đại sư không phải là người của hệ thống, nhưng với năng lực này thì anh ta quá lợi hại, ông ta nào dám đắc tội.

"Ông là?" Lâm Phàm nghi ngờ nhìn đối phương, không biết người này là ai.

Chủ nhiệm Trần không cảm thấy lúng túng chút nào, nhanh chóng giới thiệu bản thân: "Lâm đại sư, tôi chủ nhiệm của sở Y tế Trần Phi. Lần này đến đây chủ yếu là để thảo luận về ý kiến của tổ chức, muốn để cậu đưa phương thuốc cho sở Y tế, để sở Y tế thống nhất phụ trách quản lý phương thuốc, điều này có thể giúp cho việc điều trị cho bệnh nhân được khoa học hơn, cậu thấy thế nào?"

Lâm Phàm cười trong lòng, không ngờ bọn người này đến để đòi phương thuốc thật.

"Thật ngại quá, tôi thấy phương pháp này không được tốt lắm." Lâm Phàm nói.

Sắc mặt chủ nhiệm Trần hơi thay đổi, nhưng cũng không từ bỏ ý định: "Lâm đại sư, thực ra đây đã là phương pháp tốt nhất rồi, do chúng tôi phụ trách thì có thể càng phát triển toàn diện hơn. Hơn nữa cậu yên tâm, cậu vẫn là người cuối cùng sở hữu phương thuốc, chỉ là phương thuốc này thực sự rất quan trọng với tất cả mọi người, dù sao nó có liên quan đến sức khỏe của vô số người cơ mà."

Mà một số vị giám đốc công ty Y dược cũng không nhịn được mạnh dạn hô lên: “Lâm đại sư, công ty chúng tôi nguyện ý hợp tác cùng cậu để phát triển phương thuốc, chúng tôi đều sẽ đáp ứng những điều kiện mà cậu đưa ra.”

“Lâm đại sư, cậu lựa chọn công ty chúng tôi đi, công ty chúng tôi rất có thành ý, chỉ cần cậu đưa ra yêu cầu thì chúng tôi đều đồng ý vô điều kiện.”

Người của các công ty y dược cũng đưa ra điều kiện để có thể lấy được phương thuốc. Đối với bọn họ mà nói nếu thực sự cướp được phương thuốc, vậy thì quả thực sắp phát tài rồi.

Ngay cả trong giới y học đều có thể tiến xa hơn một bước.

“Mấy người là người của công ty nào?” Chủ nhiệm Trần nghe thấy lời này lập tức trừng mắt nhìn bọn họ: “Mấy người muốn làm gì? Điều này liên quan đến an toàn của vô số người, mấy người muốn trả tiền thay cho bệnh nhân sao?”

Đám phóng viên đang chụp ảnh, đối với bọn họ mà nói thì tình hình lúc này chính là đỉnh điểm của tin tức.

Những công ty Y dược trong lòng đều chửi bậy, các người mẹ nó còn đen tối hơn cả chúng tôi ấy chứ, còn có thể nhận được 40% tiền hoa hồng, nếu không thì sao thuốc có thể tăng cao như vậy.

Lâm Phàm xua tay: “Không cần đâu, phương thuốc này tôi sẽ không hợp tác với bất kỳ ai.”

“Cái gì?” Chủ nhiệm Trần kinh ngạc, ông ta không ngờ Lâm đại sư lại muốn một mình giữ phương thuốc, sau đó sắc mặt đột nhiên biến đổi: “Lâm đại sư, cậu không thể như vậy được, cậu làm như vậy thì tổ chức sẽ không đồng ý đâu.”

Đám phóng viên hơi kinh ngạc, bọn họ không ngờ Lâm đại sư muốn một mình khống chế phương thuốc, không phải bọn họ chưa từng nghĩ đến. Thế nhưng bọn họ cảm thấy tính chất của việc này không lớn.

Một số phóng viên thậm chí còn vô cùng sùng bái Lâm đại sư, cho rằng Lâm đại sư tuyệt đối sẽ không làm ra những điều xằng bậy như vậy.

Bởi vì trong mắt bọn họ, Lâm đại sư là một người chính nghĩa, mà bây giờ Lâm Phàm nói rằng bản thân khống chế phương thuốc. Trong lòng bọn họ cũng đang nghĩ rằng Lâm đại sư nhất định sẽ bán thuốc với giá rẻ nhất.

Tuyệt đối sẽ không bán với giá trên trời đâu.

Chương 1489: Không cần cảm ơn tôi đâu

"Chủ nhiệm Trần, đây là phương thuốc của tôi, tôi muốn thế nào thì còn cần sự đồng ý của ông sao?" Lâm Phàm tỏ vẻ khó chịu nhìn chủ nhiệm Trần, tên này bộ có bệnh sao?

Chủ nhiệm Trần cố nén lửa giận trong lòng: "Lâm đại sư, hy vọng cậu có thể hiểu tầm quan trọng của phương thuốc này với vô số bệnh nhân trong xã hội, cậu có yêu cầu gì có thể đưa ra, nhưng tuyệt đối không thể độc quyền phương thuốc như vậy."

"Ừ, ông có phải có bệnh hay không, tôi nói độc quyền lúc nào đâu?" Lâm Phàm khó chịu nói.

Chủ nhiệm Trần nghe vậy không khỏi bật cười, xem ra Lâm đại sư cũng biết tốt xấu đấy, sau đó dịu giọng lại.

"Lâm đại sư, cậu hãy tin tưởng giao thuốc cho chúng tôi, tổ chức chúng tôi nhất định sẽ quản lý thật tốt."

……

Ngay lúc nào, một tiếng kinh hô truyền đến.

"Lâm đại sư, weibo của cậu……" Lúc này, một phóng viên ngẩn người, anh ta vừa liếc mắt nhìn weibo thì không ngờ rằng lại nhìn thấy được thứ ghê gớm trên weibo của Lâm đại sư.

Lâm Phàm cười: "Bị anh phát hiện rồi."

Phóng viên này sững sờ nói: "Lâm đại sư, anh đăng phương thuốc lên Weibo sao?"

Lời này vừa nói ra, toàn trường đều chấn kinh.

Tất cả mọi người nhanh chóng lấy điện thoại ra mở weibo xem, vừa nhìn thấy dòng trạng thái của Lâm đại sư thì mọi người đều hoàn toàn chết lặng.

Lâm Phàm thấy mọi người đều nhìn vào điện thoại, không khỏi cười nói: "Đúng vậy, tôi đã nói rồi, không hợp tác với bất kỳ ai, phương thuốc này là tôi nghiên cứu chế tạo ra, tác dụng duy nhất của phương thuốc là khôi phục sức khỏe của mọi người và mong muốn một thế giới khỏe mạnh hơn."

"Phương thuốc này là thuốc Trung y và được chia thành ba quá trình. Hơn nữa dược liệu dễ mua mà giá cả cũng không đắt, chỉ có hơn hai nghìn tệ là có thể mua được. Về nhà tự sắc thuốc uống, đâu cần phát hành thuốc gì nữa đâu đúng không?" Lâm Phàm cười nói.

Chủ nhiệm Trần nhìn weibo, ông ta không ngờ tên này lại công khai tiết lộ phương thuốc như vậy.

Lúc này ông ta trợn tròn mắt, cả người đều ngây ngốc.

Còn về phóng viên và những người khác, bọn họ cũng không ngờ Lâm đại sư sẽ công khai phương thuốc trên weibo như vậy. Dù sao phương thuốc này nếu ở trong tay bất kỳ người nào thì chuyện công khai như vậy là điều không thể.

Ai cũng có những toan tính ích kỷ, đặc biệt phương thuốc này là một kho báu vô giá. Nếu quản lý tốt thì sẽ mang lại giá trị vô cùng lớn.

Nhưng bây giờ Lâm đại sư đã công khai phương thuốc miễn phí, điều này làm cho bọn họ không dám tưởng tượng.

Lâm Phàm nhìn khuôn mặt sững sờ của những người quản lý công ty Y dược và chủ nhiệm Trần, lập tức nói: "Được rồi, chuyện này cũng không có gì đáng chú ý, tất cả giải tán đi. Tôi và học trò của tôi còn phải quay về nghỉ ngơi, nghiên cứu chế tạo mấy ngày nên đã không được ngủ ngon giấc rồi, hiện tại rất mệt mỏi."

"À, chủ nhiệm Trần, quay về nói với các vị lãnh đạo rằng chuyện này không cần vất vả nữa. Tôi đã công khai phương thuốc rồi, những người dân mắc bệnh có thể tự mình mua thuốc về uống là có thể hồi phục sức khỏe. Không cần cảm ơn tôi, tôi cũng chỉ là giúp mấy người giảm bớt phiền toái mà thôi, dù gì thì để mọi người phụ trách vừa tốn thời gian vừa tốn công sức, như vậy thì cũng bớt phiền hà đúng không."

Phóng viên: "……"

Công ty Y dược: "……"

Chủ nhiệm Trần: "……"

Trên mạng.

"Ôi trời, rốt cuộc Lâm đại sư có nghiên cứu ra phương thuốc được không nhỉ?"

"Không biết, chờ đến nỗi sắp không chịu nổi nữa rồi, tôi lướt các trang web cả ngày rồi nhưng đều không có tin tức gì mới cả."

"Ha ha, còn chờ gì nữa, cho dù có tin mới thì cũng không liên quan gì đến các người đâu."

"Theo tin tức mới nhất thì sở Y tế đã nhúng tay vào rồi, phương thuốc này của Lâm đại sư cuối cùng nhất định là cùng sở Y tế cùng nhau sản xuất và phân phối."

"Haizz, việc này cũng không gấp, chỉ là một người bạn của tôi đang bị căn bệnh máu trắng này, suýt chút nữa phá sản. Hơn nữa vẫn còn chưa hồi phục lại, nếu Lâm đại sư nghiên cứu và chế tạo ra rồi thì xem ra tính mạng người bạn này của tôi có thể cứu lại rồi."

"Sau này chúng ta đừng gọi là Lâm đại sư nữa mà phải gọi là Lâm đại gia, có phương thuốc này trong tay thì có thể nói là đi đến đỉnh cao cuộc sống luôn rồi."

"Lầu trên, mấy người toàn bộ mẹ nó bị ngu rồi à, nhanh lên xem weibo của Lâm đại sư đi, xảy ra chuyện lớn rồi."

"Cái gì? Chuyện lớn gì nữa, không được, phải nhanh chóng lên xem."

Một số nhân viên khi không có việc gì làm sẽ xem tin tức, nói chuyện với cư dân mạng cũng rất vui.

Vào lúc này, bọn họ chú ý đến weibo của Lâm đại sư.

Lúc nhìn thấy weibo thì mọi người đều trợn tròn mắt.

Sững sờ!

Không dám tin!

Kinh ngạc!

Tất cả cảm xúc bộc phát ra ngoài, thậm chí có người còn cảm thấy tin này quá giả, có người lại cảm thấy không thể nào.

Bọn họ đã nhìn thấy gì?

Lâm đại sư vậy mà lại công bố phương thuốc trên weibo.

Chương 1490: Giá trị chính là để bệnh nhân hồi phục

“Mẹ nó! Bây giờ tôi cũng không biết nên nói cái gì.”

“Tôi cũng vậy, cả cuộc đời này tôi thực chưa từng phục ai, nhưng mà bây giờ tôi thực sự quá bội phục Lâm đại sư rồi. Đây hoàn toàn không phải là chuyện người bình thường có thể làm được.”

“Ha ha, tôi đã nói mà, thần tượng của tôi có thể như các người nói được sao? Trước tiên là ai nói Lâm đại sư sẽ trở thành một nhà tư bản thì mời đứng ra đây, tôi sẽ đánh vỡ mồm người đó.”

“Lâm đại sư nói lời này mẹ nó quá… xin hãy tha thứ cho tôi, tôi quá kích động nên không biết nói cái gì rồi.”

“Mẹ nó, mua hết những dược liệu này tổng cộng còn chưa đến hai, ba ng tệ. Đây rốt cuộc là giá cả gì vậy, mới chỉ bằng giá cả của bó rau cải trắng.”

“Đúng vậy, mắc bệnh máu trắng nếu không có thuốc chữa thì tốn mấy triệu tệ là còn ít. Bây giờ Lâm đại sư lại nói chỉ cần hơn hai nghìn tệ là có thể chữa khỏi, tôi không phải là đang nằm mơ đấy chứ!”

Weibo hoàn toàn nổ tung.

Tất cả mọi người đều vào weibo của Lâm đại sư để kiểm tra phương thuốc.

Bệnh viện các nơi.

Những bệnh nhân mắc bệnh máu trắng chịu đủ đau đớn, người thân cũng bất lực. Thậm chí có những gia đình vốn đã nghèo khó, thực sự không thể lo nổi chi phí chữa bệnh nữa rồi.

Đột nhiên!

Trong bệnh viện vang lên những tiếng kinh hô.

“Mọi người mau xem weibo của Lâm đại sư đi, phương thuốc được nghiên cứu chế tạo ra rồi.”

“Mau liên hệ với trung tâm dược liệu trên weibo đi.”

“Căn bệnh này đã không còn là bệnh nan y nữa rồi, chỉ cần tốn hơn hai nghìn tệ là có thể chữa khỏi, còn chờ gì nữa!”

Lúc đầu chỉ có vài người theo dõi weibo của Lâm Phàm, nhưng sau khi bài viết này xuất hiện, những người theo dõi đều ngạc nhiên, tin tức này cũng được lan truyền trong bệnh viện.

Lúc các bác sĩ biết được chuyện này thì lập tức mở weibo ra xem, khi nhìn thấy nội dung trên weibo, bọn họ đều sững sờ.

Hô to không dám tin.

Theo bọn họ thấy đây hoàn toàn là chuyện không có khả năng.

Người vẫn luôn phụ trách cung cấp dược liệu cho Lâm Phàm, lúc này nhìn thấy bài viết thì cảm động mà bật khóc.

Anh ta không ngờ Lâm đại sư lại để số điện thoại của mình ở trên đó, thậm chí còn quảng cáo cho nhà máy sản xuất dược liệu của bọn họ, điều này khiến anh ta cảm thấy khó mà tưởng tượng được.

Trong lòng vô cùng cảm kích.

Cảm thấy việc cung cấp dược liệu cho Lâm đại sư đúng là đáng giá.

Hơn nữa anh ta cũng không ngờ rằng Lâm đại sư lại trả cho anh ta món quà lớn như vậy, sau đó cũng không nhiều lời vội vàng triệu tập nhân viên bắt đầu phối thuốc, người gọi điện mua thuốc thực sự quá nhiều, hiện tại đều làm không kịp.

……

Lâm Phàm cùng Triệu Minh Thanh tách ra rời đi, còn về những người vẫn còn ở học viện, hắn thực sự không muốn quan tâm nữa.

Bây giờ mệt đến sắp ngất rồi, chỉ muốn quay về ngủ một giấc thật ngon.

Lái xe, hóng gió, trong lòng vô cùng thoải mái.

Ting ting!

Vương Minh Dương gọi đến.

Lâm Phàm nghe điện thoại: "Sao vậy, xem weibo rồi à?"

Bây giờ Vương Minh Dương thực sự không biết nên nói gì, nói người anh em của mình ngốc sao? Anh ta là người hiểu rõ hơn bất kỳ ai.

Nhưng nếu hắn không bị ngốc thì sao lại có thể trực tiếp đăng một phương thuốc quan trọng như vậy lên weibo chứ!

Đây chính là làm không công rồi.

"Người anh em, tôi phục cậu thật rồi, sao cậu lại suy nghĩ phóng khoáng như vậy chứ?" Vương Minh Dương cảm thán nói.

"Lời này là có ý gì?" Lâm Phàm hỏi.

Vương Minh Dương: "Thì là phương thuốc đó, cậu không phải là không biết tầm quan trọng của phương thuốc này đấy chứ? Cậu cứ như vậy mà công khai nó sao?"

Lâm Phàm cười nói: "Chắc chắn rồi, không công khai không lẽ giữ lại đốt?"

"Không phải, sao cậu không giữ lại để tự mình sản xuất, giá trị trong đó rất lớn đó." Vương Minh Dương cũng không biết phải nói gì nữa, nhưng mà cho dù người anh em của mình làm gì thì anh ta cũng đều đồng ý.

Phải cùng một mặt trận với hắn.

Lâm Phàm: "Biết chứ, giá trị không phải là để những người mắc bệnh hồi phục lại sức khỏe hay sao?"

Vương Minh Dương đỏ mặt: "Được rồi, được rồi, người anh em rất giỏi, tôi chỉ có thể nói, cậu là đỉnh nhất…"

Lâm Phàm: "Nói thật với anh, tôi thực sự không quan tâm đến tiền. Huống hồ cho dù là có thực sự quan tâm đến tiền thì tôi cũng không dựa vào phương thuốc mà độc quyền kinh doanh kiếm tiền. Trước khi nghiên cứu thì tôi đã suy nghĩ kỹ rồi, nếu nghiên cứu chế tạo ra thì nhất định sẽ công khai miễn phí, sau

đó thì sở Y tế có đến tìm tôi, tôi càng chắc chắn suy nghĩ của mình hơn.”

Vương Minh Dương đối với người anh em mà anh ta bội phục sát đất này đã không còn gì để nói nữa rồi. Hơn nữa cảm thấy người anh em này nói thật mẹ nó có lý, thực sự không phản bác gì lại được.

“Được rồi tôi cúp máy đây, mệt lắm rồi, tôi sắp không chịu nổi nữa.” Lâm Phàm nói.

Sau khi cúp máy, Lâm Phàm trực tiếp tắt điện thoại, hôm nay nhất định phải ngủ một giấc thật ngon, cho dù trời có sập xuống cũng không liên quan gì đến hắn.

……

Chương 1491: Cắt đứt con đường tiền tài của nhiều người

Chủ nhiệm Trần không nhận được phương thuốc từ Lâm Phàm, trong lòng khó chịu giống như ăn phải cục phân.

Sau đó ông ta gọi điện cho lãnh đạo, nói rõ tình hình ở đây.

Ông ta không ngờ tên này lại công khai phương thuốc, đây hoàn toàn là đang đối nghịch với bọn họ.

Bây giờ trong nước có tới hơn bốn triệu bệnh nhân mắc bệnh máu trắng. Hơn nữa số ca mắc mới mỗi năm khoảng bốn mươi nghìn ca, đây là một số lượng rất lớn.

Mà con số này không chỉ trong lòng ông ta hiểu rõ, cho dù là công ty y dược kia thì cũng nắm rõ số liệu này rất rõ ràng.

Hơn bốn triệu, khái niệm gì đây?

Cho dù phương thuốc này bán với giá 10 nghìn một phần, thì trong đó đem lại bao nhiêu lợi nhuận đây?

Nhưng bây giờ nó đã hoàn toàn trở thành bọt nước.

Công khai phương thuốc như thế là đã cắt đứt tất cả mọi thứ, giá hơn hai nghìn tệ, đây rốt cuộc rẻ đến mức độ nào?

E là bây giờ cũng có không ít bệnh viện đều sắp hận chết cái tên họ Lâm này rồi.

Một số bệnh viện chuyên điều trị bệnh máu trắng e rằng cũng sắp phá sản luôn rồi.

Trước đây, những bệnh viện này có thể nói là thu được rất nhiều lợi nhuận, nhưng mà bây giờ bệnh nhân tự sắc thuốc là có thể chữa khỏi bệnh, ai còn đến những bệnh viện này nữa. Cho nên nói, việc này đã cắt đứt đường tài lộ của rất nhiều người.

……

Hôm sau!

Trên mạng.

‘Phương thuốc chữa bệnh máu trắng đã được nghiên cứu chế tạo thành công’

‘Lâm đại sư công khai phương thuốc trên mạng, theo ước tính giá trị của phương thuốc này hơn trăm tỷ, là bảo vật vô giá.’

‘Lâm đại sư rốt cuộc là người thế nào mà lại xem nhẹ giá trị trăm tỷ để lựa chọn công khai phương thuốc?’

‘Lâm đại sư làm cho người khác phải bội phục, bạn không thể không phục được.’

‘Dưới sự ra tay của Lâm đại sư, bệnh máu trắng đã trở thành quá khứ.’

‘Nhiều bệnh viện lên tiếng phản đối, việc này khiến cho bọn họ không còn đường để đi.’

‘Những bệnh nhân tham gia quá trình điều trị, bước đầu đều nói rằng thân thể bọn họ thoải mái hơn trước nhiều, dường như đã tốt lên hẳn.’

Chỉ trong một đêm, tất cả những tin tức trên mạng đều đưa tin như vậy.

Cư dân mạng thảo luận rất kịch liệt, chủ yếu là việc này quá kinh người, nếu không phải tận mắt chứng kiến thì sẽ không ai tin.

Đồng thời không ít người đều từ trong thâm tâm đều kính nể vị Lâm đại sư này, ai có thể làm được đến trình độ này chứ?

Công khai phương thuốc quý giá như vậy cho thế giới, đây là điều mà người bình thường có thể làm được hay sao?

E là cho dù không phải là người bình thường thì cũng không thể nào làm được đến bước này.

Phố Vân Lý.

Điền Thần Côn nhìn thấy tin tức thì há to miệng, toàn thân run rẩy, vẫy tay với Triệu Chung Dương nói: "Cậu qua đây một lát, tin tức này nói cái gì? Giá trị trăm tỷ? Cái tên nhóc kia công khai thứ gì trị giá trăm tỷ vậy?"

Triệu Chung Dương liếc nhìn màn hình rồi nói: "Cái này là phóng viên nói nhảm đó."

Điền Thần Côn thở phào nhẹ nhõm: "Tôi nói rồi mà, sao có thể…" Chỉ là lúc lời vừa dứt thì Triệu Chung Dương lại bồi thêm một câu.

"Tôi cảm thấy không chỉ là trăm tỷ đâu, tôi vừa mới điều tra thử. Hiện tại trong nước có khoảng ba đến bốn triệu bệnh nhân mắc bệnh máu trắng, đây là một con số khổng lồ. Nếu sản xuất một đơn thuốc chữa khỏi cho một bệnh nhân thu phí 60 hoặc 70 ngàn tệ thôi, giá này cũng không quá đắt, vậy dựa theo số này mà tính thì đáng giá hơn ngàn tỷ đó nha. Hơn nữa, hằng năm có khoảng mấy chục ngàn bệnh nhân mắc bệnh này, còn chưa tính cả bệnh nhân ở nước ngoài. Ông suy nghĩ một chút xem có thể kiếm được bao nhiêu tiền." Triệu Chung Dương cũng vô cùng bội phục hành động này của Lâm Phàm.

Đây chỉ là một hành động nhỏ bé, nhưng lại giống như đem tiền tài vô tận vứt qua cửa sổ.

"Hả…" Điền Thần Côn há to miệng, toàn thân ngây ngốc, ông ta không nghĩ tới sẽ nhiều như vậy.

Trong lòng ông ta nghĩ đến số tiền đó, cảm thấy đây có lẽ là số tiền lớn nhất mà từ trước đến nay ông ta biết được trong đời.

Ngô Thiên Hà vẫn luôn ngồi đó cũng vô cùng cảm thán, ông ấy không ngờ Lâm đại sư lại có một trái tim như vậy, đây quả

thực không thể nhìn bằng con mắt của những người bình thường.

Ngô U Lan càng vui vẻ hơn bất kỳ ai, bởi vì anh Lâm trong mắt cô ấy ngày càng to lớn hơn rồi.

Đoàn làm phim nào đó.

Lúc Ngô Hoán Nguyệt nghỉ ngơi cũng lấy điện thoại ra xem tin tức.

Bây giờ cô ấy đang phát triển theo hướng ngôi sao đa chiều, mà bộ phim mà bây giờ cô ấy đang quay chính là một thương hiệu lớn nào đó. Tuy không phải nữ chính nhưng cũng là nữ số hai. Hiện tại cảnh quay đã kết thúc, cô ấy đang ngồi trong khu vực nghỉ ngơi xem điện thoại.

Cô ấy sẽ không bỏ qua tin tức của anh Lâm, đặc biệt là khoảng thời gian trước, trong lòng cô ấy lo lắng muốn chết, không biết anh Lâm rốt cuộc ra sao rồi.

Nhưng hôm nay nhìn thấy tin tức này, nụ cười trên khuôn mặt cô ấy lại vô cùng rạng rỡ.

“Hoán Nguyệt, cô đang xem gì vậy?” Một cô gái cũng là nữ số hai đi tới tò mò hỏi.

“Không có gì, tôi đang xem tin tức.” Ngô Hoán Nguyệt nói.

Chương 1492: Hiểu ý của lãnh đạo

Cô gái nhìn vào điện thoại, phát hiện tin tức mà Ngô Hoán Nguyệt xem có liên quan đến Lâm đại sư, cô ta biết Ngô Hoán Nguyệt có mối quan hệ bất thường với Lâm đại sư, bởi vì những bài mà Ngô Hoán Nguyệt hát đều do Lâm đại sư sáng tác. Toàn bộ đều là do người này sáng tác ra, đây là điều mà không ít người ngưỡng mộ.

Hơn nữa hậu trường công ty cũng rất hùng mạnh, đối với Ngô Hoán Nguyệt cũng hết sức ủng hộ, còn về quy tắc ngầm gì đó thì hoàn toàn là không có khả năng.

Cô gái nói: “Hoán Nguyệt, lần sau có thể giới thiệu một chút về Lâm đại sư với tôi được không?”

Cô ta cũng đã xem tin tức gần đây, cũng vô cùng bội phục Lâm đại sư, quả thực người này quá giỏi.

Ngô Hoán Nguyệt không thân với cô ta cho lắm, sau đó mặt đầy ý cười khách sáo nói: "Để lần sau, nếu có cơ hội."

Đây là từ chối khéo, cô sẽ không giới thiệu cô gái này với Lâm Phàm.

Đặc biệt là cô gái này vừa nhìn là biết muốn có quan hệ với anh Lâm.

Sau đó cũng không nói gì thêm, cúi đầu xem tin tức, trong mắt lộ ra vẻ ái mộ.

…

Sở Y tế.

Mọi người lại bắt đầu cuộc họp.

Nhưng mà cuộc họp lần này bầu không khí tại hiện trường hơi ngột ngạt, giống như một con sư tử đực sắp thức tỉnh, từ đó cơn thịnh nộ bộc phát ra làm cho người ra run sợ.

"Sự việc bây giờ là như vậy, phương thuốc chữa bệnh đã được công khai rồi, rất nhiều bệnh viện đã lên tiếng phản đối."

"Lâm đại sư này rốt cuộc là nghĩ cái gì vậy, lại công khai phương thuốc ra như thế, chẳng lẽ hắn ta không biết phương thuốc này quan trọng như thế nào sao?"

"Bây giờ phàn nàn những thứ này cũng vô dụng, phương thuốc đã công khai, mỗi bệnh nhân mắc bệnh máu trắng đều có thể tự mình mua thuốc để điều trị. Đối với họ thì bệnh viện đã chẳng còn tác dụng gì nữa rồi."

…

Mọi người thảo luận, oán trách, không biết Lâm đại sư rốt cuộc là muốn như thế nào, cứ như vậy mà công khai phương thuốc khó khăn lắm mới nghiên cứu chế tạo ra, hắn ta muốn chứng tỏ điều gì vậy chứ?

Lúc này, một vị lãnh đạo mở miệng nói: "Nghe nói giấy phép hành nghề y của Lâm đại sư chưa thông qua sát hạch."

“Đúng vậy, bởi vì Triệu Minh Thanh là học trò của hắn ta, cho nên bộ môn bên đó không có sát hạch, trực tiếp cấp giấy chứng nhận cho hắn.”

Vị lãnh đạo này thần sắc bình tĩnh, nâng tách trà lên: “Tư tưởng của Triệu Minh Thanh không hợp tiêu chuẩn…”

Lời nói ý vị thâm trường như vậy lọt vào tai tất cả mọi người phía dưới, ai nấy đang nghiền ngẫm, vị lãnh đạo này có lẽ là tức giận rồi.

Nhưng nghĩ kỹ lại, chuyện này có thể không tức giận sao được, đừng nói là lãnh đạo, mà ngay cả trong lòng bọn họ cũng đều rất tức giận.

Không thể tưởng tượng nổi, thực sự là không thể tưởng tượng nổi.

“Được rồi, cuộc họp kết thúc ở đây.” Vị lãnh đạo cũng không muốn nói gì thêm, chuyện này đã công khai, còn có thể làm gì nữa?

Sau khi công khai, tất cả giá trị đều không còn sót lại chút gì, nghĩ tiếp nữa quả thực có thể làm cho bản thân phát bệnh.

Sau khi cuộc họp kết thúc.

Mọi người đều xúm lại thảo luận, dường như đang nghiền ngẫm câu nói cuối cùng của vị lãnh đạo kia rốt cuộc là có ý gì.

“Tư tưởng của Triệu Minh Thanh không hợp tiêu chuẩn.”

Câu này có chút hàm ý, Triệu Minh Thanh là người trong hệ thống. Hơn nữa còn là viện trưởng của học viện Trung y, địa vị khá cao.

Đồng thời còn tham gia vào nghiên cứu chế tạo phương thuốc chữa bệnh máu trắng lần này.

Nhưng mà vị lãnh đạo nói ra lời nói này, hiển nhiên là có ý bất mãn với Triệu Minh Thanh.

Công việc hàng ngày của bọn họ không phải là làm cho tốt công việc, mà là cẩn thận nghiền ngẫm từng lời nói của những vị lãnh đạo này. Bởi vì theo bọn họ thấy thì công việc làm tốt đẹp đến đâu cũng chẳng có tác dụng gì, chỉ có nghiền ngẫm rõ ràng lời nói của lãnh đạo mới có thể từng bước thăng chức.

Một tầng lại một tầng, ý của lời nói này đã có sự thay đổi.

“Lãnh đạo nói rồi, tư tưởng của Triệu Minh Thanh không đúng.”

“Triệu Minh Thanh làm cho lãnh đạo không vui, cần phải chèn ép ông ta.”

“Lãnh đạo cho rằng Triệu Minh Thanh không thích hợp với vị trí hiện tại, cần điều động một chút.”

Mọi người đều đang nghiền ngẫm, cuối cùng nghiền ngẫm ra ý tứ, cũng chính là kết quả cuối cùng.

…

Phố Vân Lý!

Lâm Phàm không đến sớm, làm sao có thể vừa mới làm ra một việc lớn như thế rồi lại bình thản đi bán bánh kếp chứ? Nhất định là phải nghỉ ngơi cho thật tốt thư giãn một chút, có lẽ những người dân đó cũng có thể hiểu được cho hắn.

Đối với tin tức trên mạng hắn đại khái cũng xem qua một lượt, cảm giác bản thân có hơi xốc nổi. Đồng thời cũng âm thầm bội phục, không ngờ mình lại lợi hại như vậy, coi tiền như cặn bã, lá gan nhỏ này cũng sắp không chịu nổi nữa rồi.

Nhưng mà bỏ đi, cũng đã công khai rồi thì còn có thể thế nào nữa, cũng đỡ cho mình không ít phiền toái.

Chỉ là lần này mở ra kiến thức thuộc phân loại lớn, điều này cũng khiến người ta có chút mong đợi. Kiến thức câu cá, chẳng lẽ là bắt mình đi câu cá hay sao?

Chương 1493: Điều chuyển

Đương nhiên, chờ buổi chiều đi thử xem sao, xem rốt cuộc là có ra ngô ra khoai gì không. Dù nói thế nào thì đây cũng là kiến thức phân loại lớn, nhất định phải có lợi ích mà hắn không biết.

Nếu thứ câu được thực sự chỉ là cá và tôm, vậy thì có thể đi chết luôn rồi.

“Ông chủ nhỏ……”

Lúc Lâm Phàm đến phố Vân Lý, tất cả các ông chủ cửa hàng đều ra ngoài, vẻ mặt hoàn toàn kính nể và bội phục.

“Ông chủ nhỏ, cậu thực sự quá lợi hại.”

“Ông chủ nhỏ, cậu nghĩ cái gì vậy, đây rõ ràng là ném đi một khoản tiền lớn, cậu không khó chịu chút nào sao?”

“Lời này của ông là có ý gì, ông chủ nhỏ là loại người như vậy sao, ông chủ nhà người ta làm như vậy chính là đang tạo phúc cho người dân.”

Những ông chủ này vô cùng bội phục Lâm Phàm, ngay cả bản thân hắn cũng bội phục chính mình cơ mà.

Lúc đưa ra quyết định này thì rốt cuộc đầu óc đã nghĩ cái gì vậy chứ?

Trầm tư một lúc, vẫn là không nghĩ ra.

Lâm Phàm cười: “Mấy người hỏi tôi là nghĩ gì à, tôi vẫn đang tự hỏi bản thân đây. Thế nhưng nếu giữ phương thuốc cho mình thì bây giờ có lẽ bây giờ tôi đã giàu có rồi, lúc đó e là cửa hàng này cũng không thể mở nữa đâu nha. Chao ôi, hối hận chết mất, cuộc sống không cần đi làm ở ngay trước mắt vậy mà lại bị tôi vứt bỏ.”

Những ông chủ cửa hàng vừa nghe lập tức lo lắng: “Ông chủ nhỏ, đừng mà, chúng tôi vô cùng đồng ý với hành động này của cậu. Cậu làm thực sự rất đẹp, mọi người nói xem có đúng không?”

“Đúng, đúng, quá đẹp, chúng tôi cần phải học tập ông chủ nhỏ.”

Bọn họ không nỡ để ông chủ nhỏ rời khỏi phố Vân Lý. Nếu ông chủ nhỏ rời đi, phố Vân Lý này sẽ không còn là phố Vân Lý nữa rồi.

Lâm Phàm cười, sau đó đi vào trong cửa hàng.

Điền Thần Côn nhìn khuôn mặt đầy ý cười của Lâm Phàm thì lắc đầu thở dài, không biết còn tốt, sau khi biết thì trong lòng vô cùng đau đớn.

Ngô Hoán Nguyệt tiến lên quay quanh Lâm Phàm: “Anh Lâm, em rất sùng bái anh.” Đột nhiên ôm lấy cánh tay Lâm Phàm,

dường như là hưng phấn quá mức, khó có thể khống chế.

“Ôi, đừng như vậy, cô sùng bái tôi cũng không phải một hai lần, quen là được.” Lâm Phàm cười, xoa đầu Ngô Hoán Nguyệt: “Nào, mau xoa bóp cho tôi một chút đi, thời gian này bận đến nỗi cơ bắp hơi cứng ngắc luôn rồi, cần thư giãn một chút.”

Hắn vẫn rất coi trọng kỹ thuật của Ngô Hoán Nguyệt, mặc dù không phải dân chuyên nghiệp, nhưng kỹ thuật này cũng không kém so với dân chuyên nghiệp là bao.

Chuyện này đối với Lâm Phàm mà nói rốt cuộc cũng đã kết thúc, đừng nói thêm gì nữa.

Mở điện thoại ra xem weibo.

Fan theo dõi trực tiếp tăng lên một lượng lớn, những bình luận về phương thuốc lại kiến Lâm Phàm có chút khó hiểu.

“Người tốt một đời bình an……”

Hắn cũng mỉm cười với điều này, còn về việc phương thuốc được lan truyền rộng rãi ra ngoài thế nào thì cũng chỉ là vấn đề về thời gian mà thôi.

Còn về trên mạng thì có một số dân mạng nói, đây không phải là để người nước ngoài chiếm được tiện nghi hay sao?

Nhưng theo Lâm Phàm thấy, đây đơn giản chỉ là suy nghĩ quá nhiều mà thôi, thậm chí trong lòng hắn còn thấy lời này có cái gì đó không thích hợp cho lắm.

Người bệnh thì không phân biệt quốc gia biên giới, cơn đau mà họ đang phải chịu thì người bình thường làm sao hiểu được. Phương thuốc này là Trung y, như vậy càng có thể để cho người nước ngoài biết được sự vĩ đại của Trung y.

Đây cũng là một cách tuyên truyền rất hiệu quả.

E là trong lòng người học trò của mình hiện tại đang rất vui vẻ, dù sao đây cũng là việc cả đời này ông ấy muốn làm nhất, đó chính là tuyên truyền Trung y ra ngoài, để Trung y nhận được sự coi trọng của tất cả mọi người.

……

Học viện Trung y Thượng Hải.

Triệu Minh Thanh lúc này đang gặp gỡ lãnh đạo, chỉ là bầu không khí ở hiện trường có chút không đúng lắm, lãnh đạo chuẩn bị luân chuyển ông ấy khỏi Thượng Hải để điều xuống Học viện Trung y nơi khác.

Nếu nói Học viện Trung y Thượng Hải là đại học Trung y hạng nhất, vậy thì ngôi trường đại học ông ấy sắp chuyển đến chỉ là trường hạng hai hạng ba. Những người học ở ngôi trường đó cơ bản là tới để báo danh cho có, không có bầu không khí học thuật nào cả.

Đây là hậu quả của việc hiểu ý của lãnh đạo mà đám người kia làm ra, từng tầng truyền lời xuống và kết quả cuối cùng là bị điều đi nơi khác. Đương nhiên, lãnh đạo phía trên không có cách chức ông ấy, nhưng điều đi lại là cách tốt nhất.

Người ta hay nói là cải thiện hoàn cảnh, trách nhiệm sẽ rất lớn.

Triệu Minh Thanh chỉ đành thở dài, trong lòng rất rõ đây nhất định là cấp trên tức giận với mình cho nên đem ông ra khai trừ.

“Minh Thanh, đây là nhiệm vụ tổ chức giao cho ông, gánh nặng rất lớn, hy vọng ông không làm chúng tôi thất vọng.”

Lãnh đạo tận tình nói, nói lần điều động này rất cao cấp, giống như gánh vác một sứ mệnh nào đó.

Chương 1494: Từ chức

Triệu Minh Thanh không muốn đi cho lắm, chủ yếu là cách Thượng Hải quá xa, thế nhưng lãnh đạo đã mở miệng rồi thì ông ấy không thể nói gì thêm. Bởi vì theo ông ấy thấy thì nơi đó mặc dù cũng là Học viện Trung y, nhưng cũng chỉ là học viện bình thường. Muốn cải thiện thì trong thời gian ngắn hoàn toàn là chuyện không có khả năng.

Cuối cùng, ông ấy nói với lãnh đạo rằng bản thân cần suy nghĩ một chút.

Đối với lãnh đạo, điều này đương nhiên có thể, đồng thời đã bổ nhiệm xong viện trưởng Học viện Trung y mới, điều này hoàn toàn phong kín lại đường đi của Triệu Minh Thanh.

Nếu không đi, Học viện Trung y Thượng Hải đã có viện trưởng rồi, không còn chỗ cho ông ấy nữa.

……

Trong văn phòng.

Triệu Minh Thanh trầm mặc suy nghĩ về việc này, ông ấy không ngờ cấp trên lại tức giận như vậy. Thế nhưng tất cả những việc mà lão sư của mình làm không hề sai, đây là chuyện ích nước lợi dân.

Chỉ cần dựa theo phương thuốc chữa bệnh máu trắng, mua thuốc về sắc uống đúng liệu trình là có thể chữa khỏi bệnh. Hơn nữa quy trình cũng không phức tạp, giá cả lại rất rẻ, đối với bệnh nhân mà nói đây chính là chuyện rất tốt.

Chỉ là không ngờ rằng cấp trên lại chán ghét như vậy.

Cuối cùng, sau khi suy nghĩ một lát, ông ấy lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho lão sư, nói rõ tình hình cho lão sư rằng bản thân chuẩn bị đi nhậm chức ở một nơi xa.

Dù sao đây đều là vì phát triển Trung y, ở đâu cũng giống nhau.

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm đang tận hưởng mát xa, lúc này điện thoại vang lên, sau đó hắn bắt máy.

“Minh Thanh, có chuyện gì vậy?” Lâm Phàm hỏi.

Triệu Minh Thanh ở đầu bên kia im lặng một lát, sau đó mở miệng nói: “Lão sư, thời gian tới có lẽ học trò phải đi nơi khác nhậm chức, học trò gọi điện thoại là muốn nói với ngài một tiếng.”

Lâm Phàm sững sờ: “Nhậm chức? Cái gì nhậm chức? Ông làm ở đây không phải đang rất tốt sao?”

Triệu Minh Thanh: “Cấp trên tìm tôi nói chuyện, chuẩn bị điều tôi đến Học viện Trung y ở Kinh Xuyên làm viện trưởng, tôi nghĩ lại……” Lời còn chưa nói hết đã bị Lâm Phàm ngắt lời.

“Ông chờ chút, để tôi xem thử.” Lâm Phàm nhíu mày, sau đó trực tiếp lên mạng tìm tên trường Học viện Trung y.

Nhìn phần giới thiệu ở bên trên, trong lòng hơi tức giận.

“Đi cái gì mà đi, ở Thượng Hải, kia là trường học gì chứ? Ông bao nhiêu tuổi rồi, đến đó có phải muốn để ông mệt chết hay không? Nếu ông còn nghe lời tôi thì đừng đi nữa, ở lại Thượng Hải làm viện trưởng cho tôi.”

……

Lâm Phàm không ngờ rằng Triệu Minh Thanh sẽ bị điều đi, chuyện này hoàn toàn không có khoa học, chẳng lẽ là vì mình không giao phương thuốc cho bọn họ sao?

Nếu thực sự là như vậy, vậy thì lòng dạ đám người đó cũng hẹp hòi quá rồi.

Triệu Minh Thanh: “Lão sư, cấp trên đã chọn được viện trưởng mới rồi, tôi không đi cũng không được.”

“Cái gì? Quá đáng như vậy?” Lâm Phàm sững sờ, sau đó nói: “Ông trực tiếp nghỉ hưu đi, sau này toàn tâm toàn ý học Trung y với tôi, chờ thời tiết tốt cũng có thể ra ngoài khám bệnh miễn phí. Như vậy còn tốt hơn ngôi trường đó nhiều, huống hồ tuổi của ông cũng nên chú trọng việc điều dưỡng.”

Triệu Minh Thanh ở đầu bên kia nghe thấy điều này lập tức cười: “Lão sư, vậy được, tôi đi xin nghỉ hưu, lẽ ra tôi phải nghỉ hưu từ lâu rồi, chỉ là không thể buông bỏ những thứ này. Bây giờ có người thay thế rồi, tôi cũng có thể ăn tâm nghỉ ngơi thật tốt, sau này sẽ toàn tâm toàn tâm toàn ý học tập với lão sư.”

Lâm Phàm gật đầu nói: “Ừm, ông trực tiếp nói thẳng với cấp trên đi, nghỉ hưu rồi buổi chiều cùng tôi đi câu cá.”

Triệu Minh Thanh sững sờ: “Lão sư, ngài thế nào lại thích câu cá rồi?”

“Tu thân dưỡng tính.” Lâm phàm lười nói nhiều, còn không phải là vì để thử trang kiến thức mới hay sao?

Triệu Minh Thanh không nói gì thêm, ông cảm thấy lão sư thực sự có rất nhiều sở thích, vậy mà giờ lại thích câu cá. Nhưng cũng lâu rồi ông ta cũng không đi câu cá, vừa hay đang nghỉ ngơi cũng là không tệ.

Sau khi cúp máy.

Lâm Phàm vốn muốn lên weibo trút giận, nhưng nghĩ lại lại thôi. Tức giận như vậy làm gì, đối với Triệu Minh Thanh thì việc nghỉ hưu có lẽ cũng là một chuyện tốt.

Nhưng thủ đoạn của đám cấp trên đó quả thực dơ bẩn, sau này tôi sẽ dần dần tính sổ với mấy người.

Triệu Chung Dương nghi hoặc hỏi: "Anh Lâm, sao vậy?"

Lâm Phàm lắc đầu: "Không có gì, Minh Thanh bị điều xuống một nơi kỳ quái, tôi đã kêu ông ấy nghỉ hưu luôn rồi. Đi cái gì mà đi chứ, ở lại Thượng Hải mới là tốt nhất."

"Không phải chứ, viện trưởng Triệu toàn tâm toàn ý vùi đầu vào sự nghiệp Trung y, sao có thể bị điều chuyển đi chứ?" Triệu Chung Dương có chút không dám tin, đặc biệt là phương thuốc chữa bệnh vừa mới ra, Triệu Minh Thanh cũng là một trong số người tham dự trong đó, giờ đột nhiên bị điều đi đúng là có chút nói không nên lời.

Không được thăng chức thì thôi, vậy mà còn bị điều xuống, ai mà chịu nổi chứ!

"Ha ha." Lâm Phàm cười, không nói gì thêm.

Chương 1495 - Thử nghiệm kiến thức câu cá

Tặng code khuyến mãi nhân dịp lễ quốc khánh trong mục bình luận nhé độc giả.

Đầu tháng, xin độc giả tặng ít kim phiếu cho truyện ạ, cám ơn nhiều lắm luôn ^^.

Chương 1495: Thử nghiệm kiến thức câu cá

Sau khi Triệu Minh Thanh nói chuyện điện thoại với lão sư thì gọi điện cho lãnh đạo, nói rõ về chuyện nghỉ hưu. Lúc lãnh đạo nghe đến chuyện này vẫn làm bộ giữ lại. Ví dụ đây là sự tín nhiệm của tổ chức với ông, chuyện quan trọng như vậy chỉ có ông mới có thể đảm nhiệm, người khác đều không được.

Nói một tràng, chuyện này quan trọng cỡ nào chứ, đây là khảo nghiệm, là sự tín nhiệm của tổ chức với ông……

Nhưng mà cuối cùng vẫn đồng ý mà không có bất kỳ sự do dự nào, lời giữ lại ở trước mắt cũng chỉ là lời nói khách sáo mà thôi. Nếu đã muốn nghỉ hưu, vậy thì cứ nghỉ hưu đi.

Sau khi nghe đối phương đồng ý, Triệu Minh Thanh lập tức thở phào nhẹ nhõm, tảng đá lớn trong lòng cũng được buông xuống.

Khi còn nhậm chức viện trưởng Học viện Trung y Thượng Hải, ông cẩn trọng, không dám sải bước lớn. Một lòng chỉ muốn cho mỗi học trò đều học được những kiến thức hữu ích, bây giờ đột nhiên từ chức, một loại cảm giác mất mát trào dâng trong lòng, dường như là đã mất đi thứ gì đó.

Nhưng mà như vậy cũng tốt, sau này cuối cùng cũng có thể cùng lão sư nghiêm túc học tập rồi.

Cũng coi như buông bỏ tất cả, tiếp tục nạp năng lượng cho bản thân.

Buổi chiều!

Bờ sông.

Sau khi Lâm Phàm mua hai bộ cần câu cùng một số mồi câu từ cửa hàng bán đồ câu cá thì đi đến địa điểm mà hắn cùng Triệu Minh Thanh đã hẹn.

“Minh Thanh!” Từ xa nhìn thấy Triệu Minh Thanh một mình đứng đó nhìn bờ sông.

Triệu Minh Thanh nhìn thấy thì lập tức gương mặt tràn đầy ý cười, nhanh chóng đi đến: “Lão sư!”

Lâm Phàm vỗ vai Triệu Minh Thanh: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, tôi thấy chuyện này cũng không tệ.”

“Lão sư, tôi không sao, trong lòng có chút mất mát mà thôi.” Triệu Minh Thanh nói.

Lâm Phàm cười rồi một bộ cần câu cho Triệu Minh Thanh, sau đó hai người ngồi bên bờ sông, hắn nói: “Đừng nghĩ nữa, an tâm câu cá đi, xem hôm nay có thể nấu một bữa canh cá hay không.”

“Đã mấy năm rồi không câu cá, có hơi không quen tay.” Triệu Minh Thanh cười nói, sau đó ném cần câu xuống nước, lẳng lặng chờ đợi.

Mà Lâm Phàm lúc này đang cầm cần câu, hắn có một loại cảm giác kỳ diệu, loại cảm giác này rất quái dị không nói nên lời. Nhưng lại có thể cảm giác được lần này có sự khác biệt rất lớn so với bình thường.

Sức mạnh thần bí của Bách khoa toàn thư chầm chậm lưu động dọc theo cần câu, cho đến khi chạm tới dây câu.

Tạm thời vẫn chưa câu được gì, Lâm Phàm cũng không vội: “Minh Thanh, ông định lúc nào lại lên vùng núi?”

Triệu Minh Thanh suy nghĩ: “Qua một thời gian nữa, gần đây bên đó trời mưa to, đường lên núi khá khó đi, qua một tháng nữa.”

“Đừng khiến bản thân mệt mỏi quá, với thân thể này của ông thì tôi cũng cảm thấy lo lắng cho ông đấy.” Lâm Phàm nói.

Nghe lời này, Triệu Minh Thanh cảm động suýt khóc: “Lão sư, tôi sẽ chú ý.”

Thực ra Lâm Phàm rất hài lòng với vị học trò này, ông ấy rất tôn kính hắn, còn rất nghe lời, chỉ là thân thể hơi lớn tuổi rồi. Chỉ cần nhìn qua cơ thể của Minh Thanh, có thể cảm giác được sức sống trong thân thể này mỗi ngày đều đang dần tiêu hao.

Hắn rất muốn luyện chế một loại đan dược tăng sức sống cho Triệu Minh Thanh, nhưng nguyên liệu của đan dược này cơ bản đều không tồn tại trên thế giới này.

Ngay khi Lâm Phàm đang suy nghĩ về chuyện này, Triệu Minh Thanh đột nhiên kêu lên: “Cá cắn câu rồi!”

Triệu Minh Thanh đứng dậy, từ từ kéo dây câu, sau đó từ từ nhấc lên một con cá nhỏ đang treo tòn ten trên móc câu.

“Lão sư, ngài xem, dính cá rồi. Tuy nói mấy năm không câu cá rồi nhưng trình độ của học trò có vẻ không giảm xuống đâu nha.” Trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của Triệu Minh Thanh lộ ra nụ cười xán lạn.

Dưới ánh nắng chiếu rọi xuống, giống như sự phấn khích của một đứa trẻ bình thường.

A!

“Lão sư, ngài cũng có cá mắc câu rồi.” Triệu Minh Thanh kinh hô.

Lâm Phàm cảm nhận được một lực nhẹ truyền đến cần câu, lập tức vui mừng, sau đó nhanh chóng kéo cần gạt.

Trong lòng cũng vô cùng đắc ý, học trò câu được đồ vật, bản thân là lão sư cũng không thể không câu được.

“Tôi đến đây, con này sức hơi lớn, xem ra là con cá lớn.” Lâm Phàm vui mừng kéo cần câu, con cá lớn mà hắn đang nghĩ đến cuối cùng cũng xuất hiện rồi.

Hai mắt đều nhìn về phía mặt nước tràn đầy mong đợi.

Nhưng dưới ánh nắng chiếu rọi xuống, thứ câu lên đó lại rất cay mắt.

Màu đỏ……

Quần lót……

Lâm Phàm thu lại nụ cười, trong lòng bắt đầu điên cuồng chửi bậy.

Mà Triệu Minh Than lại cười lớn: “Lão sư, ngài……Ha ha……”

“Đừng cười, nghiêm túc một chút đi.” Lâm Phàm trừng mắt, sau đó yếu ớt thu cần câu lại, hắn không ngờ lại câu được thứ đồ chơi này.

Thứ này mẹ nó ở đâu chui ra vậy?

Hắn lấy cái quần lót ẩm ướt từ móc câu ra, tùy ý liếc nhìn một cái định vứt đi. Thế nhưng chính lúc này, hắn lại ngây ngẩn cả người.

Bởi vì hắn thấy nhãn hiệu của cái quần lót này có hơi cổ quái.

Ngày sản xuất: Năm 2088.

Hiệu quả: Chuyển biến từ A đến D, khiến bạn càng tự tin.

Lâm Phàm: “……”

Chương 1496: Sinh viên phản đối

Đây rốt cuộc là cái gì?

Lâm Phàm ngây người không phải là do hắn câu được cái quần lót, mà là hắn thấy thời gian trên đó rốt cuộc là có ý gì?

2088?

Bây giờ hình như là năm 2017, rốt cuộc là kẻ nào nhàm chán như vậy, chơi trò ác ý như thế.

Chỉ là nghĩ tới trang kiến thức lớn câu cá này, hắn cảm thấy không hề đơn giản như vậy. Dù sao còn có thêm sức mạnh thần bí của bách khoa toàn thư, chẳng lẽ cái quần lót này thực sự đến từ tương lai hay sao?

Bản thân có thể câu được thứ đến từ tương lai?

Triệu Minh Thanh thấy lão sư ngẩn người, tưởng rằng lão sư không thể chấp nhận lần đầu câu cá của mình lại câu được một cái quần lót. Sau đó an ủi nói: "Lão sư, dưới nước này cái gì cũng có, rất bình thường mà, trước đây tôi còn câu được một cái bô……"

Lâm Phàm liếc mắt nhìn Triệu Minh Thanh, cái này mẹ nó an ủi cũng không nên an ủi như vậy chứ, cái bô? Ông câu một cái cho tôi xem nào.

Sau đó hắn ném lại cái quần lót xuống nước: "Tiếp tục đi, đây chỉ là sơ suất mà thôi."

Nhưng Lâm Phàm không hề biết là cái quần lót vừa vứt đi đó lúc này lại đang dần phân giải và biến mất không còn nhìn thấy nữa, giống như chưa từng xuất hiện vậy.

Triệu Minh Thanh nhìn con cá nhỏ trong tay thì lắc đầu, trực tiếp thả ra: "Con cá này quá nhỏ, vẫn nên để nó tiếp tục hưởng thụ tự do thì hơn."

Rất nhiều người câu cá, nhưng thứ mà họ câu không phải là cá, mà là một loại thú vui.

Nếu câu được con cá nhỏ thì sẽ thả nó đi, nếu câu được con cá lớn thì bọn họ sẽ lưu luyến mà chụp ảnh lại, cuối cùng lại thả

nó đi. Bởi vì bọn họ không hề thiếu cá, họ chỉ tận hưởng cảm giác mong đợi và có được thành tựu khi câu được cá mà thôi.

……

Trong khi họ đang câu cá, Học viện Trung y Thượng Hải lại xảy ra chuyện lớn.

Lớp Trung y năm thứ hai.

Một nhóm sinh viên tụ tập lại với nhau, sắc mặt ai nấy đều vô cùng khó coi.

“Cậu nói cái gì? Viện trưởng Triệu của chúng ta bị thay thế sao?” Một bạn học thấp bé nghe vậy thì không thể tin nổi hỏi.

“Ừ, bị thay thế rồi, tin tức này còn chưa được công khai, mình cũng chỉ là lúc đến phòng làm việc thì nghe được các giáo viên đang bàn luận chuyện này.” Nữ sinh biết được mọi chuyện thì tâm trạng rất tệ, cô ta thích nhất là viện trưởng Triệu. Theo cô ta thấy, viện trưởng Triệu chính là viện trưởng hòa ái nhất.

Đôi khi gặp phải vấn đề gì đó không hiểu thì đi tìm viện trưởng, viện trưởng sẽ nghiêm túc giải đáp. Hơn nữa trong trường học, nếu có sinh viên nào hoàn cảnh gia đình khó khăn không đủ tiền đóng học phí, viện trưởng cũng sẽ miễn học phí, đồng thời còn tài trợ tư nhân, giúp sinh viên giải quyết nỗi lo về sau.

Trong lòng các sinh viên, con người như viện trưởng Triệu rất tốt, rất nổi tiếng.

Bây giờ nghe ông ấy sắp bị thay thế, trong lòng họ đều khó có thể chấp nhận được.

Một truyền mười, mười truyền trăm, chuyện này của nhóm sinh viên đã triệt để truyền ra ngoài.

“Các cậu nghe nói chưa, viện trưởng sắp bị thay thế rồi, viện trưởng mới đang làm thủ tục tiếp nhận.”

“Mẹ kiếp, rốt cuộc là chuyện gì vậy, viện trưởng Triệu đang làm rất tốt, sao có thể bị thay thế chứ?”

“Liệu có phải viện trưởng Triệu thăng chức rồi không? Viện trưởng Triệu hợp lực nghiên cứu ra phương thuốc chữa bệnh

máu trắng, nhất định là phải thăng chức cho ông ấy rồi."

"Thăng chức cái rắm! Nghe nói là bị điều xuống học viện cấp thấp nhất làm viện trưởng, cậu nói xem chuyện này rốt cuộc là ai quyết định? Đầu óc người này không phải là bị cửa kẹp rồi đấy chứ?"

"Mình là vì viện trưởng Triệu nên mới đến ngôi trường này, mình thích nhất là nghe viện trưởng Triệu giảng bài. Bây giờ viện trưởng Triệu đi rồi, mình còn ở lại cái rắm, mình định ra ngoài đưa tiễn, cũng không muốn tiếp tục ở lại ngôi trường này nữa."

"Chúng ta phản đối đi, nhất định phải trả viện trưởng Triệu lại cho chúng ta."

"Làm sao phản đối?"

"Chắc chắn là tìm phóng viên rồi."

……

Tất cả sinh viên đều đang thảo luận về chuyện này, có sinh viên có mối quan hệ nên đã chủ động liên hệ với phóng viên để giải thích rõ chuyện này.

Đối với các nhà báo, đây có lẽ là một chuyện lớn.

Mọi người đều biết viện trưởng Triệu tham gia nghiên cứu chế tạo phương thuốc chữa bệnh máu trắng, công lao không thể chối bỏ. Bây giờ bị dời khỏi vị trí ban đầu, hơn nữa còn không được thăng chức, trong đó nhất định là có vấn đề.

Giới phóng viên.

"Mấy người nghe nói chưa? Viện trưởng Triệu của Học viện Trung y sắp bị điều đi rồi."

"Nghe nói rồi, hơn nữa căn cứ vào điều tra của tôi, viện trưởng mới nhậm chức là hiệu trưởng của trường Trung y nào đó."

"Chuyện này không khoa học, với công lao của viện trưởng Triệu thì sao có thể bị điều đi chứ?"

"Cái này cậu không biết rồi, đây là giết gà dọa khỉ hiểu không? Lâm đại sư công khai phương thuốc mà không giao nộp, dẫn đến họ bất mãn. Nhưng mà họ không thể không coi Lâm đại sư ra gì, cho nên đành ra tay với học trò của anh ấy."

“Mẹ kiếp, bỉ ổi như vậy, nhất định phải đưa tin chuyện này, nhất định phải đưa nó ra ngoài ánh sáng. Chúng ta hãy dùng dư luận để đòi lại công bằng cho viện trưởng Triệu.”

“Được, bây giờ tôi sẽ đến Học viện Trung y Thượng Hải phỏng vấn, xem thử rốt cuộc là chuyện gì.”

……

Chương 1497: Lại đến học viện

Bờ sông.

Triệu Minh Thanh cứ sau mười phút lại có một con cá cắn câu.

Nhưng Lâm Phàm bên này lại hơi bế tắc. Đã nửa giờ trôi qua, ngay cả một cái bóng cũng không có. Cái này mẹ nó có chút không khoa học mà, không phải là cá ở bên chỗ hắn đều chạy sang bên chỗ học trò của mình rồi đấy chứ?

“A! Lão sư, bên phía ngài hơi kỳ quái nha, sao lâu như vậy rồi mà vẫn không có cá mắc câu?” Triệu Minh Thanh hỏi.

Lâm Phàm bất đắc dĩ: “Ông hỏi tôi, tôi biết hỏi ai đây? Đừng vội, chờ tiếp đi.”

Đúng lúc này, trên mặt trước có một tia gợn sóng.

“Lão sư, cần câu của ngài có động tĩnh rồi.” Triệu Minh Thanh vẫn luôn chú ý tới tình hình bên lão sư, trong lòng có chút kỳ quái. Cần câu của lão sư không có vấn đề gì, nhưng tại sao lại không có gì cắn câu chứ?

Ngay khi đang suy nghĩ tại sao lại như vậy thì cuối cùng cũng có động tĩnh.

Lâm Phàm lúc này cảm thấy rất tò mò, hắn không biết lần này cắn câu lại là thứ gì.

Đừng có là cái quần lót gì đó nữa nha, nếu không thì trang kiến thức lớn này quả thực là phế vật.

Cảm giác hơi nhẹ, hình như là món đồ nhỏ gì đó.

Nhấc cần câu lên cũng không mất quá nhiều công sức.

“Mẹ kiếp!” Lâm Phàm trong lòng chửi bậy, từ xa nhìn lại thì cái này mẹ nó không phải là một cây cỏ sao?

Triệu Minh Thanh sững sờ, rốt cuộc lão sư làm sao vậy, hay lại làm chuyện gì quá đáng, sao toàn câu được phế phẩm vậy chứ?

Không phải là đắc tội với thần sông trong truyền thuyết cho nên bị nguyền rủa cả đời không câu được cá đấy chứ?

Lâm Phàm bất đắc dĩ, sau đó nhấc lưỡi câu lên, lúc nhìn rõ thứ đồ này thì lại sửng sốt.

Triệu Minh Thanh cũng vậy, hai người đồng thanh lên tiếng.

“Đan sâm?”

“Không thể nào, đan sâm sao có thể ở dưới nước, điều kiện sinh trưởng không thích hợp, không phải là có người lãng phí đan sâm đến mức ném nó xuống sông đó chứ?” Triệu Minh Thanh lẩm bẩm, nhưng nhìn kỹ lại thì lại hơi nghi hoặc.

“Lão sư, tại sao rễ chùm lại có chín vòng tròn màu xanh lá? Chẳng lẽ thối rữa rồi?”

Triệu Minh Thanh rất quen thuộc với dược liệu Trung y, nhìn bên ngoài thì thứ này giống như đan sâm, nhưng lại có chút không giống, cái vòng tròn màu xanh lá này rất khó hiểu.

Lâm Phàm lúc này sửng sốt, hắn nhận ra rồi.

Đây chính là đan sâm, nhưng lại là đan sâm chín mươi năm tuổi.

Đan sâm bình thường là sau khi trồng khoảng hai ba năm là có thể thu hoạch, nhưng đan sâm chín mươi năm tuổi thế này thì chưa thấy bao giờ.

Đây không phải là đến từ một thế giới khác đó chứ?

Suy nghĩ này khiến hắn không thể dứt ra được nữa.

Hắn cảm thấy trang kiến thức lớn này hơi bá đạo rồi đó, thứ câu được đều có chút khó hiểu.

Đan sâm chín mươi năm có sự khác biệt rất lớn với đan sâm ở đây, hơn nữa còn là khác nhau một trời một vực.

Công hiệu rất mạnh, sau khi dùng làm thuốc càng đáng sợ hơn nữa.

Dựa theo phương pháp câu cá này, chắc sẽ không câu được hết tất cả nguyên liệu dùng để luyện ra tiên đan đó chứ.

Đương nhiên đây chỉ là suy nghĩ mà thôi, bây giờ còn chưa biết có thể câu được những gì.

Nhưng lần này câu được đồ vật thế này đúng là hơn hẳn lần trước.

“ Thứ này tôi sẽ đem về cẩn thận nghiên cứu một chút, không ngờ dưới nước còn có không ít bảo bối như vậy đấy.” Lâm Phàm nói.

Vào lúc này, điện thoại Triệu Minh Thanh vang lên, sau khi ông ấy nghe điện thoại thì sắc mặt hơi thay đổi.

Sau khi Lâm Phàm cất kỹ đan sâm chín mươi năm, phát hiện sắc mặt Triệu Minh Thanh hơi kỳ quái, không khỏi nghi hoặc hỏi: “Sao vậy?”

Triệu Minh Thanh thở dài: “Vừa rồi là giáo viên trong học viện gọi điện đến, nói là các em sinh viên biết học trò bị điều đi nên đều phản đối tập thể. Cho nên bảo học trò quay về nói chuyện với các em ấy, hơn nữa còn có rất nhiều phóng viên đến đó.”

Lâm Phàm cười: “Xem ra ông vẫn rất được hoan nghênh đó nha, sinh viên đều không nỡ để ông rời đi như vậy.”

“Lão sư, tôi về trước xử lý một chút.” Triệu Minh Thanh nói, chuyện này nếu ông không ra mặt thì có lẽ các em ấy thực sự không còn tâm trạng để học tập nữa.

Lâm Phàm: “Tôi cùng ông đi xem thử.”

Hôm nay thử một chút, trong lòng đã có tính toán rồi. Trang kiến thức lớn câu cá này quả thực là không tệ, mặc dù chưa hiểu được hết nhưng trong lòng cũng biết đại khái rồi.

Xem ra sau này, nhiệm vụ câu cá này khó mà tránh khỏi được.

Học viện Trung y Thượng Hải.

Giáo viên duy trì trật tự hiện trường, đối mặt với những sinh viên phản đối này, các giáo viên cũng có chút bất đắc dĩ. Họ

vô cùng phẫn nộ với việc viện trưởng Triệu bị điều đi, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Không ít phóng viên vây quanh hiện trường quay chụp.

Mục đích bọn họ đến đây lần này rất đơn giản, đó là đưa chuyện này lộ ra ánh sáng. Theo bọn họ thấy, trong đó nhất định có chuyện không thể nói rõ.

Chương 1498: Tôi chưa nói gì cả

“Chúng tôi phản đối, chúng tôi chỉ cần viện trưởng Triệu.”

“Đúng vậy, chúng tôi không cần viện trưởng khác, chỉ tôi chỉ cần viện trưởng Triệu Triệu Minh Thanh.”

Những sinh viên rất đoàn kết, đứng đó hô to khẩu hiệu, dường như nếu sự việc chưa được giải quyết thì bọn họ sẽ không bỏ cuộc.

Lâm Phàm cùng Triệu Minh Thanh cũng đã đến bên ngoài trường học, từ xa cũng có thể nghe được khẩu hiệu.

“Minh Thanh, ông nhìn kìa, ông được rất nhiều sinh viên yêu quý đó nha.” Lâm Phàm cười nói.

Triệu Minh Thanh có chút bất đắc dĩ, lắc đầu thở dài: “Những đứa trẻ này……ôi.”

Các học sinh đang phản đối đột nhiên nhìn thấy người đến, lập tức kinh hô lên.

“Viện trưởng Triệu đến rồi!”

Đám phóng viên vội vàng nhìn sang, trong lòng vui mừng khôn xiết, không ngờ không chỉ có viện trưởng Triệu đến mà còn có cả Lâm đại sư cũng đến, sau đó họ nhanh chóng chạy qua đó.

Các giáo viên vội vàng nói: “Viện trưởng Triệu, ông mau nói với các em ấy đi, phóng viên đều ở đây, nếu lên tin tức thì không hay cho lắm.”

Triệu Minh Thanh gật đầu, nắm chặt tay: “Các bạn học, yên lặng nào, nghe thầy nói.”

Những sinh viên đang phản đối đều im lặng, họ thực sự muốn viện trưởng Triệu tiếp tục ở lại đây, chứ không hoan nghênh viện trưởng mới đến gì đó.

“Chuyện này là do tổ chức quyết định, vốn dĩ thầy phải được điều đến đại học Trung y Kinh Xuyên làm viện trưởng. Thế nhưng vì lý do sức khỏe, thầy khó mà chống đỡ được, hơn nữa tuổi nghỉ hưu cũng qua lâu rồi, cho nên lúc trước thầy đã xin cấp trên nghỉ hưu. Nhưng các em yên tâm, thầy vẫn là viện trưởng của các em, có thời gian thầy sẽ đến thăm các em. Được rồi, giải tán hết đi, chăm chỉ học tập, sau này cố gắng làm một bác sĩ Trung y tốt……”

Triệu Minh Thanh chỉ có thể xoa dịu cảm xúc của học sinh, người trẻ tuổi đều không sợ rắc rối.

Nhưng chuyện này đã quyết định rồi, không cần phải tiếp tục tranh luận nữa.

Đám phóng viên cũng ở bên cạnh ghi âm lại.

Lâm Phàm vẫn không nói câu nào, Triệu Minh Thanh nghỉ hưu rồi cũng tốt, về sau cũng thoải mái hơn.

Nhưng lãnh đạo cấp trên đó lại khiến hắn khó chịu, nhưng mà tạm thời hắn cũng không muốn chạm vào họ.

Chỉ là bây giờ phóng viên đều đang ở đây, hắn thầm cười trong lòng, để tôi ném cho mấy người vài quả bom vậy.

Quả nhiên!

Đám phóng viên vây quanh Lâm đại sư.

“Lâm đại sư, anh cảm thấy chuyện này như thế nào?”

“Viện trưởng Triệu là học trò của anh, anh cảm thấy trong chuyện này có chỗ nào không đúng không?”

Đối mặt với câu hỏi của đám phóng viên, Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng: “Nếu đã đến đây rồi thì tôi nói hai câu vậy.”

“Thứ nhất, trong lòng tôi rất không vui. Triệu Minh Thanh là học trò của tôi, hôm nay ông ấy nói với tôi là bị điều đến trường đại học Trung y Kinh Xuyên. Cho nên tôi đã lên mạng tra thử, cách đây hơn một nghìn km. Tôi liền nghĩ, là vị thiểu năng nào đã truyền đạt lệnh này xuống vậy chứ?”

“Học trò này của tôi tuổi tác cũng không còn nhỏ nữa, sức khỏe cũng không bằng người trẻ tuổi, sao có thể hành hạ ông ấy như vậy? Cho nên tôi nói với ông ấy rằng nên nghỉ hưu luôn đi, nếu đã bị người khác gạt bỏ rồi thì còn liều mạng cái gì, ở bên cạnh tôi chăm chỉ học Trung y là được.”

Đám phóng viên há to miệng: “Lâm đại sư, anh vừa nói là bị gạt bỏ là sao?”

Lâm Phàm sững sờ, còn giả vờ nói: “Hả? Tôi nói cái gì rồi, cái gì gạt bỏ? Tôi chưa nói gì cả.”

Đám phóng viên bất lực, đây rõ ràng là vừa mới nói mà, sao nháy mắt đã không nhận nữa rồi, nhưng mà nghĩ lại cũng chỉ đành nở nụ cười.

“Lâm đại sư, vậy anh cho rằng tại sao viện trưởng Triệu lại bị điều đi?” Đám phóng viên hỏi lại lần nữa.

Triệu Minh Thanh nghe lão sư nói vậy cũng không biết nên nói gì, tuy chân tướng sự việc đúng là như vậy, nhưng cũng không thể nói thẳng như vậy chứ.

Lâm Phàm hơi khó xử nói: “Tôi nghĩ là không nên hỏi tôi vì sao lại bị điều đi, tôi cũng không biết liệu có nói đúng hay không. Còn về có phải do tôi không đưa phương thuốc hay không, thì tôi cảm thấy khả năng không lớn lắm, cho nên tôi cũng không biết……”

Đám phóng viên không còn gì để nói.

Lâm đại sư, anh có cần phải lộ liễu như vậy không? Anh đây là nói hết sự việc ra rồi còn gì, vậy mà còn giả bộ bất đắc dĩ, khâm phục thật đấy.

Nhưng đối với Lâm Phàm, những lời này hắn nghĩ sao thì nói vậy, người khác có lẽ sẽ e ngại nhưng hắn thì không, không phải chỉ là mắng nhau thôi hay sao, ai sợ ai chứ.

Chuyện Triệu Minh Thanh bị điều đi hắn cũng rất khó chịu.

Bây giờ đám phóng viên cũng ở đây, vừa hay nói một chút.

……

Hôm sau!

Tin tức trên mạng xuất hiện.

‘Viện trưởng Triệu Triệu Minh Thanh bị điều đi, rơi vào đường cùng nên nghỉ hưu’

‘Là người tham gia chế tạo phương thuốc chữa bệnh máu trắng, sao không được thăng chức mà lại bị giáng cấp? Chẳng lẽ là do Lâm đại sư công khai phương thuốc lên mạng?’

‘Các học sinh quyết giữ lại viện trưởng Triệu kính yêu, nên đã phản đối tập thể’

Những tin tức này vừa ra lập tức bạo phát, chủ yếu là do dư âm chuyện phương thuốc còn chưa kết thúc, nhiệt độ vẫn còn lớn. Bây giờ tin tức người tham gia lại bị điều đi, điều này lập tức thu hút sự chú ý của cư dân mạng.

Theo bọn họ thấy, trong chuyện này nhất định có quỷ.

……

Chương 1499: Cơ quan lên tiếng

Lúc cư dân mạng nhìn thấy tin tức này thì đều lộ ra vẻ khó hiểu.

Theo bọn họ thấy chuyện này hơi kỳ lạ, Triệu Minh Thanh đi theo Lâm đại sư tham gia vào việc nghiên cứu chế tạo phương thuốc chữa bệnh máu trắng. Lẽ ra công lao rất lớn, không được thăng chức thì thôi đi lại còn bị giáng xuống, bây giờ còn ép người ta nghỉ hưu, như vậy cũng quá đê tiện rồi.

“Mẹ kiếp! Quá đen tối rồi!”

“Muốn biết Kinh Xuyên cách Thượng Hải bao xa thì chúng ta nhìn bản đồ là biết, lại xem tuổi tác của viện trưởng Triệu. Nhân tiện điều tra tình hình của học viện Trung y đó mà xem, con mẹ nó, đây rõ ràng là muốn mưu sát mà!”

“Theo tôi được biết, cựu viện trưởng của trường đại học Trung y đó bị đám học sinh làm cho tức giận đến mức từng nhập viện. Cũng không phải học sinh không chăm chỉ học tập, mà là đám học sinh này ngày nào cũng gây sự, không phải là đánh người thì là làm người ta có thai. Ngày nào cũng xử lý những tranh chấp như này thì cũng lao tâm lao lực quá độ đó nha.”

“Không cần nghĩ thì tôi cũng đã nhìn thấu rồi, chuyện mờ ám trong đó quá lớn khiến người ta cảm thấy sợ hãi.”

“Lâm đại sư quá lợi hại rồi, những lời này hoàn toàn không cho người ta chút mặt mũi nào, đây chính là đang tức giận vì học trò mà chửi cái tên ra quyết định này, đúng là đầu óc chứa phân.”

“Đây không phải nói nhảm sao? Lâm đại sư nhất định là tức giận rồi, đây là đang lấy học trò của hắn ra mà khai đao. Tôi nghĩ Lâm đại sư nhất định đang nghĩ rằng, nếu ai có gan thì đến gây phiền phức cho anh ta, bảo đảm người đó sẽ bị mắng chết.”

“Ha ha, gây phiền phức cho Lâm đại sư, tôi thấy trừ khi là đám người này bị mất trí rồi.”

Vị lãnh đạo nhận lệnh truyền đạt mệnh lệnh, lúc nhìn thấy tin tức này sắc mặt cực kỳ khó coi, lập tức mở cuộc họp tiến hành phê bình Lâm đại sư.

Đương nhiên, phê bình cũng chỉ là phê bình nội bộ, quả thực là không có gan để phê bình công khai.

“Mấy người nhìn xem, đây là đang nói cái gì đây? Đầu óc chúng ta có vấn đề sao? Cái tên họ Lâm này đúng là không có tố chất mà.”

Nghe lãnh đạo lẩm bẩm bọn họ cũng bất đắc dĩ thở dài, tố chất này của Lâm đại sư dường như chính là như vậy. Trước đây khi đối đầu với người khác cũng có thể tuôn ra đủ loại lời thô tục như thế, đây cũng là chuyện nằm trong dự liệu rồi.

Chỉ là, khiến họ không ngờ tới đó là Lâm đại sư lại to gan như vậy, lại dám chửi thẳng bọn họ.

Họ là tổ chức quốc gia, đây hoàn toàn là đang đắc tội với mọi người.

“Lãnh đạo, chuyện này thực sự là mệnh lệnh của cấp trên truyền xuống sao?” Một vị cán bộ nghi ngờ hỏi.

Kỳ thực trong lòng ông ta cũng hơi nghi hoặc, chỉ cần đầu óc bình thường một chút thì có lẽ sẽ không truyền xuống chỉ thị như vậy.

Triệu Minh Thanh là viện trưởng Học viện Trung Y Thượng Hải, hơn nữa tuổi đã cao, còn có rất nhiều cống hiến với Trung Y. Bây giờ cấp trên truyền mệnh lệnh xuống yêu cầu điều đi, chuyện này đúng là không khoa học cho lắm.

Đặc biệt là bây giờ chuyện phương thuốc chữa bệnh máu trắng vẫn còn đang rất hot. Nhưng lại vì chuyện này mà tạo nên một trận gió tanh mưa máu.

Lãnh đạo trừng mắt: "Chẳng lẽ là có sai sót sao? Đây rõ ràng là hành vi không có kỷ luật, không có tổ chức. Gã họ Lâm kia không có trong hệ thống, không lẽ Triệu Minh Thanh lại không biết?"

"Chuyện này sao có thể nói là giáng cấp? Đây là do ông ấy có năng lực thì nên làm nhiều việc hơn, đây là sự tín nhiệm của tổ chức đối với ông ấy chứ không phải cái gọi là bị điều đi!"

Bây giờ các lãnh đạo đang rất tức giận, dư luận xuất hiện, mà mọi mũi nhọn đều đang hướng về bọn họ. Họ nhất định phải đăng bài thanh minh, nếu không sẽ khiến quần chúng hiểu lầm thì không thể cứu vãn nổi nữa.

Mọi người đều đang chửi bậy trong lòng, thực sự cho rằng bọn họ là kẻ ngốc hay sao, bị điều đi mà nói dễ nghe như vậy, quả nhiên là giọng điệu của đám quan lại.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, đôi khi đối ngoại phải nói như thế. Đây là đặc sản của người làm quan, chỉ có người ở trong giới mới hiểu ý của bọn họ.

Lời lẽ lập lờ nước đôi, kỳ quái, nói một tràng dài đại hải nhưng lại chẳng có nội dung trọng điểm nào, chẳng khác nào không nói gì. Tất cả đều chỉ là trấn an quần chúng, để cho quần chúng tự mình bổ não suy nghĩ.

"Bây giờ Triệu Minh Thanh xin nghỉ hưu rồi, e rằng gây ra sự hiểu lầm càng lớn với người dân." Một vị cán bộ lên tiếng.

Lãnh đạo trầm tư một lúc: "Thông báo xuống dưới tìm cách để giải quyết chuyện này đi."

Mọi người đều bất đắc dĩ, đây rõ ràng là quăng nồi cho bọn để họ tự nghĩ cách để giải quyết mà.

Không lâu sau.

Cơ quan chính thức lên tiếng thanh minh.

“Việc điều động đồng chí Triệu Minh Thanh được thực hiện sau khi tổ chức nghiêm túc trao đổi và bàn bạc. Đây là sự tín nhiệm và đánh giá cao của tổ chức đối với đồng chí Triệu, hy vọng đồng chí Triệu có thể truyền đạt sự tinh túy của Trung Y đến Kinh Xuyên. Bây giờ đồng chí Triệu xin nghỉ hưu thực sự làm người ta đáng tiếc. Sau nhiều lần tổ chức nghiên cứu và thảo luận, kết luận như sau, đồng chí Triệu xin nghỉ hưu được chấp thuận, đồng thời đãi ngộ nghỉ hưu được tăng lên đến……”

Chương 1500: Đại la kim tiên

Sau khi một bài văn dài được tuyên bố, đã thu hút không ít sự chú ý.

Cũng coi như là đã cho câu chuyện này một cái kết.

Đối với một số người dân, khi họ nhìn thấy bài thanh minh này cũng đã suy nghĩ, cảm thấy nói cũng có lý, người tài giỏi đúng là luôn có việc để làm. Triệu Minh Thanh lợi hại như vậy, dẫn dắt nơi khác kỳ thực cũng không tệ.

Nhưng với một bộ phận người dân khác cảm thấy đây quả thực là chuyện không biết xấu hổ, việc điều đi mà lại nói dễ nghe như vậy, giống như là rất có đạo lý.

Nhưng mà thôi vậy, chuyện này cũng đã nói rõ ràng rồi, cũng có kết quả rồi, còn có thể làm gì nữa.

……

Phố Vân Lý!

Lúc Lâm Phàm nhìn thấy bài thanh minh thì cũng mỉm cười, tốc độ phản ứng quả thực khá nhanh.

“Anh Lâm, viện trưởng Triệu thực sự nghỉ hưu rồi sao?” Triệu Chung Dương hỏi.

Lâm Phàm gật đầu: “Đúng vậy, nghỉ hưu rồi.”

Triệu Chung Dương cảm thấy hơi đáng tiếc, trong lòng bọn họ đều biết chân tướng sự thật của sự việc này. Thế nhưng lại

chẳng thể làm gì, ai bảo cậu ta là người dân bình thường cơ chứ, căn bản không quản được nhiều như vậy.

“Anh Lâm, giảng đường viện Phúc Lợi sắp hoàn công rồi.” Triệu Chung Dương nói.

Lâm Phàm sửng sốt: “Sao cậu biết?”

“Sáng nay lúc tôi đến đây, thuận tiện ghé qua viện Phúc Lợi cùng công nhân thi công nói chuyện một lúc, ước chừng nửa tháng nữa sẽ hoàn thành rồi, các lão sư anh đã tìm được chưa?” Triệu Chung Dương hỏi.

Lâm Phàm vỗ trán: “Ôi, chết tiệt! Gần đây bị những chuyện này làm cho phiền não nên chưa chuẩn bị được gì cả, tôi sẽ liên lạc ngay.”

Hết năm rồi vẫn chưa đếm xỉa gì cả, chủ yếu là có quá nhiều việc khiến người ta quá bận rộn. Bây giờ phải tìm một chút phương pháp, sau đó tìm vài vị giáo viên qua đây.

“Đúng rồi, cậu phát trực tiếp đến bây giờ có gặp người bạn sư phạm nào không? Nhanh chóng liên lạc một chút giúp tôi tìm vài người qua đây đi, đãi ngộ thì dễ nói, chỉ cần đáng tin cậy là được.” Lâm Phàm hỏi.

Triệu Chung Dương vỗ ngực cam đoan nói: “Yên tâm đi, bạn bè của em trải rộng khắp cả nước, huống hồ nếu biết là anh Lâm thuê thì không biết có bao nhiêu người nguyện ý tới đây. Bây giờ em phát trực tiếp tuyên bố tin tức này ngay.”

Lâm Phàm gật đầu: “Được, vậy thì giao cho cậu, tôi ra ngoài một lát.”

Bây giờ hắn chuẩn bị đi câu cá, kiến thức câu cá đến tay nhưng hắn vẫn chưa thử nghiệm tốt, hôm nay nhất định phải thử nghiệm thật tốt mới được, xem thử rốt cuộc còn có thể câu được thứ gì không.

Bên bờ sông.

Lâm Phàm lấy từ trong xe ra các loại dụng cụ, thấy có không ít người ở đây nên hắn cũng tránh đi một chút. Hắn không muốn bị người khác nhìn thấy mình câu được một đống đồ vớ vẩn. Nếu như bị người khác nhìn thấy Lâm đại sư câu được một cái lồng tre, sợ rằng sẽ bị người ta cười cho thối mặt.

Thả mồi rồi yên tĩnh ngồi chờ, hắn biết đi câu cần thời gian, cũng không biết lần này sẽ câu được cái gì.

Phía xa, có một cậu bé bảy tuổi đi qua một cửa hàng nhỏ, đứng bên ngoài cửa rất lâu sau đó mới đi vào.

“Chú ơi, xin hỏi chú có bán Đại La Kim Tiên không ạ?” Đôi mắt to ỉu xìu của cậu bé nhìn thẳng ông chủ cửa hàng hỏi, vóc dáng bé nhỏ không cao không gầy.

Ông chủ cửa hàng đang chơi máy tính nghe thấy câu hỏi này, lập tức xua tay: “Không có, không có.”

Cậu bé có chút thất vọng sau đó đi đến cửa hàng nhỏ tiếp theo.

“Cô ơi, xin hỏi có bán Đại La Kim Tiên không ạ?” Cậu bé mong chờ hỏi.

Bà chủ cửa hàng nhìn cậu bé không khỏi nở nụ cười, cậu bé này thật biết đùa: “Bạn nhỏ à, ở đây cô không có.”

Cậu bé có chút thất vọng rời đi, có điều cậu bé không bỏ cuộc, mà hỏi từng nhà từng nhà một.

“Đứa trẻ nhà quê này ở đâu ra không biết, mau cút đi đừng làm loạn.”

“Không có, không có, mau đi đi.”

“Con cái nhà ai đây, không biết nghe lời như vậy, mau đi đi.”

Hỏi qua từng nhà từng nhà một, có ông chủ cửa hàng không nhịn được xua tay, cảm giác cậu bé này tới để làm loạn, người khác cũng không thèm để ý tới.

Bên bờ sông.

Thu hoạch lần này cũng xem như không tệ, tổng cộng câu được hai thứ. Một cái là đan dược, không thuộc về đan dược trên thế giới này, nhưng khi câu được hắn vừa nhìn đã nhận ra. Đây không phải là đan dược trị thương hay sao, hiệu lực của đan dược này có thể chữa được tất cả bệnh tật bây giờ.

Kiến thức câu cá này thật đúng là thần kỳ, xem như là thần kỳ nhất trong các kiến thức Lâm Phàm biết cho đến bây giờ.

Mà một món đồ khác chính là dược liệu, một gốc Hà Thủ Ô một trăm năm. Khi câu lên được thứ này hắn còn tưởng là

phân, sau khi chạm tay sờ thử thì mới biết nó vậy mà lại là một gốc Hà Thủ Ô trăm năm, điều này khiến Lâm Phàm rất vui mừng.

Loại đồ vật này căn bản không tồn tại, vậy mà hắn lại có thể câu được, thực sự là rất may mắn.

Chương 1501: Có duyên nên tặng quà

Nhìn thời gian, cũng có thể rời đi được rồi, hắn xem như là đã dự đoán rõ ràng, vận may tốt, một tiếng có thể câu được đồ vật. Nếu như vận may không tốt hai tiếng cũng không chắc có thể thấy được đồ vật, hơn nữa trong lúc này còn sẽ có cá mắc câu cũng xem là đen rồi.

Đúng lúc Lâm Phàm chuẩn bị thu cần, một âm thanh yếu ớt từ phía sau truyền đến.

"Chú ơi, chào chú…"

Lâm Phàm quay đầu lại nhìn thấy một cậu bé vẻ mệt mỏi nhìn chằm chằm mình cũng có chút hoài nghi sau đó cười nói: "Bạn nhỏ, có chuyện gì vậy?"

Hắn thực sự có chút khó hiểu, người lớn nhà cậu bé này đi đâu sao lại không trông nó.

"Chú ơi, xin hỏi chú biết nơi nào có bán Đại La Kim Tiên không ạ?"

Phụt!

Lâm Phàm nghe thấy câu này lập tức nở nụ cười, cậu bé này là con cái nhà ai mà sao lại đùa như vậy, còn muốn mua Đại La Kim Tiên. Cậu bé này rốt cuộc là ai dạy dỗ cũng quá được rồi đó.

Có điều hắn không hề nói không có mà là chuẩn bị cùng bạn nhỏ này tiếp tục diễn: "Biết chứ."

Cậu bé nghe thấy có người nói biết ngay lập tức cảm động đến phát khóc: "Chú ơi, mua ở đâu vậy?"

Lâm Phàm cười nói: "Vậy chú hỏi cháu, cháu muốn mua Đại La Kim Tiên làm gì? Thứ đồ này, không phải là dễ mua được đâu nha."

Bây giờ cậu bé rất muốn mua được Đại La Kim Tiên sau đó vội vàng nói: "Cháu muốn mua Đại La Kim Tiên cho chú của cháu uống. Chú của cháu mắc bệnh, các dì nói trừ khi có Đại La Kim Tiên mới có thể cứu được chú của cháu."

Lâm Phàm sững sờ, tư duy này không thể cứ tiếp tục như vậy được.

“Cha mẹ của cháu đâu?” Lâm Phàm hỏi.

Cậu bé: “Cha mẹ cháu đã đi rất xa rồi, bây giờ chỉ có chú ở cùng cháu. Chú, chú mau nói cho cháu biết được không?”

Lâm Phàm nghe thấy lời này lập tức sững người, sau đó nhìn tướng mạo của cậu bé, nhìn rất cẩn thận. Trong lòng cũng hơi sững sờ, hắn đã nhìn ra được.

Đáng thương, thực sự quá đáng thương.

“Chú của cháu bị làm sao vậy?” Lâm Phàm tiếp tục hỏi.

Bây giờ cậu bé đang thể hiện sự rất phấn khích, cậu bé hỏi rất lâu cuối cùng cũng có người bảo là biết.

“Chú của cháu làm việc từ trên nơi rất cao rơi xuống, vẫn luôn nằm trên giường bệnh không tỉnh lại. Cháu muốn vì chú tìm mua Đại La Kim Tiên để chú của cháu có thể tỉnh lại.” Cậu bé nói.

Lâm Phàm thở dài một hơi, sau đó xoa xoa đầu cậu bé: “Tốt lắm, chú của cháu có cháu trai như cháu thì đúng là thật may mắn.”

“Chú ơi, chú có thể nói cho cháu không, ở đâu có bán vậy.” Cậu bé hỏi.

Lâm Phàm cười cười: “Bạn nhỏ, cháu thật may mắn, vừa hay chú có một cái.”

Hắn chuẩn bị lấy đan được lúc trước câu được cho cậu bé, đan dược này đối với người khác mà nói là bảo vật quý giá nhưng đối với Lâm Phàm mà nói thì nó cũng chỉ là thứ bình thường, bản thân hắn cũng không phải là không thể luyện chế.

Cậu bé hưng phấn nhảy lên, sau đó có chút căng thẳng: “Chú ơi, chú muốn bán bao nhiêu tiền?”

Lâm Phàm sao có thể không nhìn ra bộ dạng căng thẳng của cậu bé, nói: “Chú tặng cháu.”

Cậu bé lập tức lắc đầu: “Không được, chú của cháu nói với cháu, không được tùy ý nhận đồ của người khác phải tự mình dùng tiền mua.”

Chú của cậu bé này được dạy dỗ không tệ.

“Vậy được, cháu có bao nhiêu tiền?” Lâm Phàm hỏi.

Bàn tay bé nhỏ sạch sẽ của cậu bé thò vào túi quần sau đó lấy ra một tờ tiền 10 tệ rất cũ, cẩn thận hỏi: “Chú ơi, cháu chỉ có 10 tệ, đủ không ạ?”

“Bạn nhỏ, cháu thật là may mắn, vừa hay chú bán 10 tệ. Này, của cháu…” Lâm Phàm từ trong túi lấy ra đan dược ra đặt vào trong lòng bàn tay của cậu bé: “Cầm chắc lấy, đây chính là Đại La Kim Tiên biết chưa, rất quý giá. Sau khi quay về cho vào trong miệng của chú cháu, chú cháu sẽ rất nhanh có thể tỉnh lại.”

Trong mắt Lâm Phàm, cậu bé này muốn mua Đại La Kim Tiên sợ rằng là do người xung quanh mỗi người đến nói một câu ‘trừ khi Đại La Kim Tiên mới có thể tỉnh lại, căn bản không tác dụng gì.’

Đối với cậu bé nhỏ như vậy mà nói, cậu bé sao có thể biết Đại La Kim Tiên là cái gì cơ chứ.

“Chú ơi, trả chú tiền này.” Cậu bé lấy 10 tệ đưa cho Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhận 10 tệ sau đó cười nói: “Được rồi, chú đưa cháu về, sao nào?”

“Không cần đâu chú, cháu tự mình có thể đi về được, rất gần ạ.” Cậu bé lắc đầu sau đó rất cảm kích nhìn Lâm Phàm: “Cảm ơn chú, cháu đi đây, chào chú.”

Lâm Phàm nhìn cậu bé, cũng vẫy vẫy tay: “Tạm biệt, đi đường để ý xe cộ đó.”

“Vâng, cháu biết rồi.” Cậu bé mua được Đại La Kim Tiên thì rất vui vẻ, vô cùng cảm động, đôi chân ngắn nhảy nhảy đồng thời bảo vệ rất tốt cho Đại La Kim Tiên mới mua được, vô cùng sợ nó rơi mất.

Lâm Phàm cười cười sau đó thu dọn đồ đạc, để lên xe rời khỏi nơi này.

…

Bệnh viện.

Một thân hình bé nhỏ chạy như bay tới, bác sĩ đi ngang qua thấy tình huống này vội vàng nói: “Bạn nhỏ chậm chút, đừng đụng vào người khác.”

Nhưng đối với cậu bé này mà nói, cậu bé đã không thể chờ đợi thêm muốn để cho chú tỉnh lại.

Chương 1502: Kỳ tích lại xuất hiện

Trong thang máy.

Cậu bé khuôn mặt đỏ bừng bừng, đầu đầy mồ hôi sau khi mua được Đại La Kim Tiên thì chạy một mạch quay về. Bây giờ dừng lại thở hổn hển, bởi vì quá vội nên ho khan vài tiếng.

Người trong thang máy nhìn thấy tình huống này, cũng nghi hoặc: “Bạn nhỏ, chạy nhanh như vậy làm gì? Nhìn đi ho khù khụ rồi.”

Nụ cười trên mặt cậu bé rất rõ: “Cháu mua được Đại La Kim Tiên rồi, chú của cháu cuối cùng có thể tỉnh lại rồi.”

Khi lời này vừa nói ra, người trong thang máy tất cả đều sững sờ, lập tức có người suýt sặc nước nước miếng không nhịn được bật cười.

Cậu bé này…

Có điều cũng có người cảm thấy buồn bã, theo bọn họ thấy chú của cậu bé này nhất định không qua khỏi.

Khi bọn họ còn chưa nghĩ nhiều được như vậy, cửa thang máy mở ra, cậu bé chạy ra ngoài đầu tiên chạy một mạch vào phòng bệnh.

“Chú ơi, cháu mua được Đại La Kim Tiên rồi.”

Giọng nói yếu ớt truyền khắp hàng lanh thu hút sự chú ý của nhiều người.

Bọn họ đều là ở lại trong phòng bệnh này, đương nhiên đã gặp qua cậu bé này, nghe nói cậu bé này rất khổ. Cha mẹ mất sớm nên vẫn luôn sống cùng với người chú, bây giờ chú cũng hôn mê bất tỉnh, sau này sợ sẽ thành trẻ mồ côi.

Các y tá của bệnh viện có trái tim lương thiện, rất chăm sóc cậu bé, mỗi ngày đều chăm sóc cậu bé ba bữa ăn.

Có điều nghĩ đến giọng nói vui vẻ của cậu bé, bọn họ cũng cảm thấy vô cùng thương cảm, cũng chỉ biết thở dài không biết nên nói cái gì.

Bọn họ đã liên lạc với người từ các đơn vị liên quan để tiến hành làm các thủ tục vào trại trẻ mồ côi cho cậu bé.

Dù sao chú của cậu bé này đã được xác định, khả năng tỉnh lại là rất thấp, thậm chí có thể nói là không thể nào tỉnh lại.

Trong phòng bệnh.

Cậu bé phi thẳng vào phòng, đến bên cạnh giường bệnh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng: "Chú ơi, cháu mua được rồi."

Một vài bác ở giường bệnh bên cạnh nhìn cậu bé hỏi: "Bạn nhỏ, cháu mua được cái gì vậy? Vui đến vậy sao?"

Bọn họ cũng biết cậu bé này rất đáng thương, vậy nên bình thường ở nhà có hầm canh gì đó cũng đều đưa cho cậu bé một chút, đây cũng là điều duy nhất bọn họ có thể làm được.

"Dì Vương, Đại La Kim Tiên dì nói cháu mua được rồi." Cậu bé vui mừng nói.

"Hả?" Người được gọi là dì Vương cũng là bệnh nhân, có điều bệnh tình không nghiêm trọng, cũng chỉ là tĩnh dưỡng ở bệnh viện một chút. Lúc này nghe thấy lời này của cậu bé cũng ngây ngẩn cả người.

Cậu bé lấy đồ từ trong túi áo ra: "Dì Vương, dì xem, đây chính là Đại La Kim Tiên mà dì nói, cháu đã hỏi rất nhiều cửa hàng, cuối cùng không dễ dàng gì mới tìm được đó."

Bọn họ nghe thấy lời này chỉ biết thở dài cũng không biết nói gì thêm.

Chuyện này căn bản là không thể nào, cũng không biết là người tốt nào gặp được cậu bé một mực hỏi cuối cùng lại trả lời cậu bé bằng một lời nói dối lương thiện nhiều thế.

Cậu bé không nói gì nhiều, sau đó đến bên cạnh chú, đặt đan dược vào miệng chú sau đó vẻ mặt vô cùng chờ đợi.

"Chú ơi, chú mau tỉnh lại đi…"

Lúc này, bác sĩ và y tá của bệnh viện đi vào, chuẩn bị kiểm tra sức khỏe của bệnh nhân.

“Mọi người làm sao vậy?” Bác sĩ phát hiện ra một vài bệnh nhân nữ hốc mắt đỏ ửng, cũng không biết xảy ra chuyện gì.

“Cậu bé này nói mua được Đại La Kim Tiên rồi.” Người phụ nữ nói.

Bác sĩ vừa nghe thấy lời này cũng sững sờ, ông ta biết tình huống này, cũng không biết là ai nói ra câu này làm cho cậu bé cho rằng chỉ cần tìm được Đại La Kim Tiên là có thể khiến chú mình tỉnh lại.

Mà cậu bé này cũng luôn hỏi bọn họ, ở đâu có thể mua được, bọn họ vốn muốn nói rằng thứ này không tồn tại, chỉ là một thứ tồn tại giả dối. Nhưng bọn họ không muốn cậu bé này mất đi hy vọng cuối cùng nên luôn lừa gạt cậu bé.

Nói thứ này rất khó mua được, vô vùng khó.

Sau đó cậu bé vẫn luôn lén chạy ra ngoài đi hỏi, chỉ là chuyện này làm sao có thể mua được.

“Ài…” Bác sĩ và y tá đều thở dài, tỏ vẻ rất đáng thương.

Đột nhiên!

Một cảnh tượng đáng kinh ngạc xảy ra.

“Chú ơi, cuối cùng chú đã tỉnh rồi.” Cậu bé vui sướng gào thét, mà tất cả mọi người nhìn qua điều làm cho bọn họ ngạc nhiên là cảnh tưởng đang xảy ra.

Người nằm trên giường bệnh kia, ngón tay vậy mà lại động đậy, sau đó mí mắt cũng không ngừng giật giật, dưới ánh mắt không thể tin được của bọn họ vậy mà lại mở được mắt ra.

“Chuyện này…” Bác sĩ kinh ngạc hô lên, không dám tin.

Chuyện này sao đột nhiên lại tỉnh lại được.

Kỳ tích, thực sự là kỳ tích.

Cậu bé vỗ tay: “Chú ơi, cuối cùng chú cũng tỉnh lại rồi…”

“Tiểu Hào, chú đang ở đâu đây?” Vương Chí Vân lắc lắc đầu, đến bây giờ vẫn mơ mơ màng màng, anh ta chỉ nhớ bản thân từ nơi rất cao rơi xuống, sau đó thì không biết cái gì nữa.

Nhưng bây giờ ở đây, là ở đâu?

Chương 1503: Chú ấy rất đẹp trai

Lúc này bác sĩ không dám tin: "Làm sao có thể, rõ ràng đã chẩn đoán không thể nào tỉnh lại được mà."

Các bác ở giường bên cạnh lại nói: "Vừa rồi tiểu Hào cho anh ta ăn một thứ gì đó, đó rốt cuộc là cái gì?"

Ánh mắt của các bác sĩ nhìn về phía tiểu Hào dường như là muốn biết đây là cái gì.

Tiểu Hào: "Dì Vương, sao gì lại quên rồi, đây là Đại La Kim Tiên dì nói đó, một chú bán cho cháu giá 10 tệ."

Đối với cậu bé mà nói, có lẽ cho rằng là thứ này tồn tại thật.

Nhưng đối với người lớn mà nói đây căn bản là chuyện không thể nào.

Bác sĩ vội vàng hỏi: "Vừa rồi thứ tiểu Hào cho anh ta ăn là cái gì vậy?"

Dì Vương thực sự không dám tin: "Một thứ hình tròn rất bé, giống như hạt đậu."

"Tiểu Hào sẽ không phải là thực sự gặp được thần tiên đó chứ?"

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều cảm thấy hình như thực sự là có thể, nếu không người này sao có thể tỉnh lại được.

Các bác sĩ nuốt nước miếng trong lòng thầm nghĩ: "Sẽ không phải là gặp được Lâm đại sư đó chứ?"

Đối với bọn họ mà nói, thứ hình tròn rất bé đó không phải là đan dược sao.

Mà khoảng thời gian này, từ khoá đan dược rất hot, chủ yếu là vì Lâm đại sư dùng đan dược để chữa trị khỏi bệnh máu trắng. Thế nhưng đây cũng là chuyện không thể nào, tiểu Hào sao có thể quen Lâm đại sư được.

"Tiểu Hào, chú mà cháu gặp được, trông như thế nào?" Bác sĩ hỏi.

Tiểu Hòa lắc đầu: “Chú ấy rất đẹp trai…”

“Vậy những thứ khác thì sao?”

Tiểu Hào lắc đầu: “Không biết.”

Điều này hỏi hay không hỏi cũng như nhau thậm chí còn chả có khác biệt gì.

Có điều các bác sĩ cũng chưa hết hy vọng, lấy điện thoại ra tìm một tấm ảnh của Lâm đại sư cho tiểu Hào xem, chỉ là bức ảnh này bị phóng viên chỉnh sửa có chút quá đáng.

Tiểu Hào nhìn nửa ngày cuối cùng mơ màng nói: “Hình như phải, cũng hình như không phải…”

…

Buổi tối.

Sau khi Lâm Phàm quay về nơi ở, lấy từ trong tủ ra một hộp gỗ sau đó bỏ Hà Thủ Ô trăm năm hôm nay câu được đặt vào bên trong.

Bây giờ nguyên liệu đã có, đan sâm chín mươi năm còn có một gốc Hà Thủ Ô trăm năm, cũng xem như là có bảo bối.

Có điều bây giờ vẫn chưa đủ, từ từ thu thập thêm vậy.

Kiến thức câu cá này thật sự không tồi đó nha.

Ngày hôm sau!

Phố Vân Lý!

“Anh Lâm, hôm qua anh bảo em đăng tin, ddax thu hút không ít người báo danh đó .” Triệu Chung Dương nói.

Lâm Phàm hoài nghi hỏi: “Có bao nhiêu người?”

“Rất nhiều, em xem qua thì thấy ít nhất có hơn 100 người, chỉ là trong đó có bao nhiêu người chỉ là góp vui thôi thì không biết.” Triệu Chung Dương nói.

“Vậy được, cậu vất vả thêm chút trả lời tin nhắn của mọi người đi, bảo bọn họ gửi thông tin về thân phận, trường học, tất cả đều gửi qua đây, còn có yêu cầu gì về lương thì cũng viết rõ ràng ra. Sau đó cậu chỉnh lý một chút rồi đưa tôi xem lại.” Hắn cũng không ngờ rằng chuyện này vậy mà lại có

nhiều người hoan nghênh như vậy, có điều nghĩ chút thì cũng cảm thấy bình thường.

Mặc dù bản thân không phải là ngôi sao lớn gì, nhưng trên mạng thì danh tiếng của bản thân cũng rất vang dội, cũng coi như là giúp đỡ trong lần tuyển dụng này.

Có điều có vang dội đến đâu cũng vô dụng, mấu chốt nhất chính là phúc lợi nhất định phải có thể để cho người ta nuôi sống được bản thân.

Mặc dù đây là viện phúc lợi, nhưng cũng không thể vì chuyện này khiến cho người ta chịu thiệt. Nếu không, cho dù người ta nhất thời đồng ý ở chỗ này thì cũng sẽ không đồng ý ở cả đời.

"Ừm, đã hiểu." Triệu Chung Dương gật đầu, biết chuyện này nên phải làm thế nào.

Buổi chiều.

Bên bờ sông.

Lâm Phàm đổi một địa điểm khác, chủ yếu là chuyện hôm qua chắc chắn sẽ có người tìm đến, theo hắn thấy tổng cộng có hai khả năng.

Khi cậu bé kia lấy đan dược ra bị người khác nhìn thấy, sau đó bị người ta suy đoán đến người có khả năng chính là mình, khả năng thứ hai chính là đến bờ sông để tìm mình.

Nhưng khả năng đầu tiên là rất lớn.

Bởi vì gần đây tin tức mình dùng đan dược rất hot, nếu như là bác sĩ thì rất dễ để có thể suy đoán ra.

Có điều không có gì đáng sợ, bản thân không thừa nhận là được hoặc tìm đại một lý do là có thể cho qua rồi.

Bây giờ Triệu Minh Thanh đã về hưu, mỗi ngày đều không quá bận rộn, hôm nay chủ động gọi điện thoại đến muốn cùng hắn đi câu cá.

Vốn hắn không muốn đồng ý, dù sao điều này cũng ảnh hưởng đến việc mình phát huy, có điều nghĩ lại thôi cũng được, dù sao cũng không gấp, cơ hội câu còn nhiều.

Một già một trẻ ngồi ở đó.

“Minh Thanh, cảm giác như thế nào, có phải là rũ bỏ được tất cả nên thể xác và tinh thần đều rất thoải mái?” Lâm Phàm hỏi.

Triệu Minh Thanh gật đầu: “Ừm, rất thoải mái, cảm giác bản thân giống như biến thành một người khác vậy.”

“Vậy là tốt rồi, như vậy mới có thể thả lỏng tâm trạng của mình để bản thân càng thêm khỏe mạnh.” Lâm Phàm nói.

Chương 1504: Ông Trịnh nhờ vả

Tinh tinh!

Lâm Phàm nhìn tên người gọi đến sau đó vẻ mặt vui vẻ nhận điện thoại: “Lão Trịnh, nghĩ như nào mà lại gọi điện thoại cho tôi vậy?”

Trịnh Trọng Sơn ở thủ đô xa xôi, phương thức liên hệ chủ yếu cũng chính là điện thoại mà thôi, cơ bản một tháng sẽ liên hệ vài lần nhưng tuyệt đối không thường xuyên.

Trịnh Trọng Sơn ở đầu dây bên kia cười nói: “Lão Lâm à, tôi không thể gọi điện thoại cho cậu được hay sao?”

“Không có, chỉ là tò mò thôi. Gần đây sức khỏe thế nào, vẫn khỏe chứ?” Lâm Phàm cười nói. Bọn họ là bạn giao lưu thư họa, đồng thời đối với hiệp hội quốc họa thì Lâm Phàm cũng chỉ có quen hai, ba người tương đối tốt. Những người khác cũng chỉ là tình cờ gặp nhau thì gật đầu coi như chào hỏi mà thôi.

“Khỏe, chắc chắn là khỏe rồi, có đại thần y như cậu ở đây, cho dù là có bệnh cũng không sợ.”

“Lão Trịnh, nghe giọng nói này của ông, sợ rằng là lại có chuyện gì rồi. Nói thẳng đi, quan hệ giữa ông và tôi không cần khách sáo như thế.” Lâm Phàm đi thẳng vào vấn đề, nếu như là lão Trịnh mở lời thì hắn cũng sẽ không từ chối, dù sao người ta cũng đã giúp mình một chuyện lớn.

Triệu Minh Thanh bên cạnh lắng nghe, ông ta biết người ở đầu dây bên kia chắc chắn không phải là người bình thường. Dù sao xưng hô kiểu này cũng có thể cảm giác được.

“Một người anh em của tôi dạo gần đây sức khỏe không tốt, tôi muốn nhờ cậu khám giúp xem sao.” Trịnh Trọng Sơn nói.

Lâm Phàm biết đây chắc chắn là lại khám bệnh, có điều có thể thành bạn với lão Trịnh hiển nhiên cũng không phải là người bình thường, sau đó hỏi: “Nhân vật lớn nào mà có thể khiến lão Trịnh ông đích thân mở lời vậy?”

Lão Trịnh cười nói: “Mã Quân Quốc, trước đây là đồng đội cũ của tôi.”

“Mã Quân Quốc?”

Cái tên này có chút xa lạ không quá quen thuộc.

Ngược lại Triệu Minh Thanh bên cạnh có chút kinh ngạc: “Nguyên Bộ trưởng Bộ y tế…”

Lâm Phàm sững sờ hỏi ngược lại: “Lão Trịnh, là người của Bộ y tế sao?”

“Đúng, là người của Bộ y tế, có điều đã nghỉ hưu rồi, cũng giống như tôi chỉ lo tu thân dưỡng tính. Nhưng ông ta không có sở thích về quốc họa, ông ta thích chơi cờ.” Lão Trịnh cười nói. Bây giờ ông ta vẫn chưa biết chuyện giữa Lâm Phàm với Bộ y tế, nếu như biết sợ rằng cũng sẽ không nói như vậy.

“Lão Trịnh, gần đây ông có xem tin tức không?” Lâm Phàm hỏi.

“Không, sao vậy?” Trịnh Trọng Sơn hoài nghi hỏi, không biết lão Lâm nói như vậy là có ý gì.

Bây giờ Lâm Phàm có ý kiến rất lớn với Bộ y tế, mặc dù không nổi giận với đối phương nhưng cũng không thể hiện cho đã tha thứ cho đối phương.

“Lão Trịnh, chuyện này tôi không giúp được ông rồi, người của Bộ y tế tôi rất ghét.” Lâm Phàm mở lời nói thẳng, không có chút che giấu nào. Nếu như không phải là người của Bộ y tế hắn chắc chắn sẽ không từ chối, nhưng bây giờ nói đến điểm này hắn cũng nói rõ.

Nếu như hắn thực sự chữa trị cho người ta, vậy chuyện của học trò hân tính toán thế nào?

Bị người ta bắt nạt đến ngồi cả lên đầu, còn hùng hục đi khám bệnh cho người ta, uất ức này hắn không chịu được.

Trịnh Trọng Sơn sửng sốt, có chút không hiểu: "Đừng, lão Lâm, cậu nghe tôi nói. Chuyện này rốt cuộc là sao chứ? Sao cậu lại có mâu thuẫn với Bộ y tế? Cậu yên tâm chuyện này cậu cứ nói với tôi, tôi chắc chắn lấy lại công bằng cho cậu."

Lâm Phàm: "Đừng nói công bằng nữa, vốn tâm trạng tôi không tồi nhưng lại bị ông nhắc đến chuyện này khiến tâm trạng tôi lại buồn bực rồi. Tắt máy trước nhé, bây giờ có thể khám bệnh cũng không phải chỉ có một mình tôi, ông nói người anh em kia của ông tìm người khác đi. Còn nữa Lâm Phàm tôi không phải là thầy thuốc cao quý gì đâu."

Trịnh Trọng Sơn cảm thấy chuyện này có chút phức tạp, hơn nữa giọng điệu của lão Lâm có chút kích động: "Lão Lâm, đừng kích động, có chuyện gì thì từ từ nói."

"Không kích động, chỉ là không thoải mái mà thôi, tắt máy trước nhé, tôi đang câu cá đó." Lâm Phàm không nói gì nhiều, trực tiếp tắt điện thoại.

Triệu Minh Thanh lo lắng: "Lão sư, không có chuyện gì chứ?"

"Không đâu, câu cá." Lâm Phàm xua tay không để chuyện này trong lòng.

Thủ đô.

Trịnh Trọng Sơn ngơ ngác có chút không thể hiểu. Sau đó nghĩ đến tin tức mà lão Lâm nói, vội vàng đến thư phòng mở máy tính ra tìm.

Tìm kiếm một hồi.

Sau khi đọc xong tất cả các tin tức, ông ta xem như là hiểu được chuyện này là như thế nào.

Cũng coi như là hiểu được lão Lâm vì sao lại ghét người của Bộ y tế như bậy, đặt vào vị trí ông ta thì ông ta cũng sẽ ghét.

Sau đó lấy điện thoại ra.

"Lão Mã, tôi hỏi ông một chuyện, bây giờ lãnh đạo của Bộ y tế có phải là tặng quà cho ông không?" Lão Trịnh cũng hỏi thẳng.

Mã Quân Quốc đầu dây bên kia ngơ ngác não cũng chưa phản ứng kịp: “Lão Trịnh, có ý gì?”

Trịnh Trọng Sơn: “Còn ý gì nữa, nếu như ông không nhận quà sao có thể để loại người này lên đến vị trí này vậy?”

“Không phải chứ lão Trịnh, ông không thể vu oan cho người khác được.” Mã Quân Quốc nóng nảy đây là vu khống.

“Tôi tìm lão Lâm cho ông, người ta vừa nghe là người của Bộ y tế không cho tôi chút thể diện gì, ông tự mình lên mạng xem tin tức đi. Sau đó gọi điện lại cho tôi, nói xem chuyện này ông muốn giải quyết như thế nào, tôi nhắc nhở ông, chuyện này tôi đọc cũng tức…”

Mã Quân Quốc: “…”

Chương 1505: Tư liệu có chút doạ người

“Đệch mợ!”

Tuy rằng không muốn dây dưa chuyện này, nhưng cũng không thể coi như mình không để bụng. Nếu việc này đã xảy ra, bản thân cũng không muốn so đo, đó là không muốn lãng phí thời gian, nhưng cũng không thể để họ bắt nạt người như vậy.

Còn muốn mình khám bệnh cho lãnh đạo tiền nhiệm, nếu không đưa ra lời giải thích hợp lý, có thể dễ dàng giải quyết như vậy sao?

Triệu Minh Thanh im lặng nhìn lão sư, ông biết lão sư còn nhớ rõ chuyện này, nếu không thì cũng sẽ không từ chối người ta thẳng thừng như vậy.

Tuy rằng đối phương không làm khó lão sư, nhưng lại ra tay với mình, vì thế lão sư làm như vậy cũng là vì ông.

Nghĩ tới đây, ông lập tức cảm động có chút muốn khóc.

“Minh Thanh, ông lại có cá rồi.” Lâm Phàm phát hiện phao câu của Triệu Minh Thanh giật giật, hiển nhiên lại có thứ gì cắn câu.

Triệu Minh Thanh lập tức phản ứng lại, vội vàng nhấc cần lên, khi nhìn thấy con cá câu lên, nhất thời nở nụ cười: “Con này không ngờ còn rất lớn, ít nhất phải một cân đó.”

Lâm Phàm cất cần câu đi, tạm thời không câu được nữa, hắn chuẩn bị nghỉ ngơi một chút. Đồng thời hắn cũng không muốn biểu hiện quá kỳ quái ở trước mặt học trò mình.

Những thứ hắn câu lên đều có chút không giải thích được, một lần hai lần thì còn có thể, nhưng lần nào cũng vậy thì có chút quái dị.

……

Sau khi Mã Quân Quốc nghe chiến hữu cũ nói xong, ông thật sự lên mạng xem tin tức, ông cũng từng nghe qua về cái vị Lâm đại sư này. Thế nhưng chủ yếu là do lão Trịnh ở trước mặt ông nhắc tới một hai lần.

Bình thường ông cũng không đọc báo, cho dù xem cũng là kênh tin tức, xem quốc gia gần đây như thế nào.

Ông cũng không xem mấy tin tức giải trí linh tinh kia, dùng lời của người trẻ tuổi mà nói thì đây chính là không còn sống cùng một thế giới.

Các minh tinh hoàn toàn xa lạ đối với bọn họ.

Khi đọc được một tin tức, Mã Quân lập tức sửng sốt.

Trị được bệnh máu trắng?

Ông cũng không biết đến chuyện này, giờ phút này trong lòng lại tràn ngập tò mò nên vội vàng kiểm tra, sau khi xem xong tin tức, ông cũng ngây ngẩn cả người.

Người chữa được bệnh máu trắng này lại chính là Lâm đại sư mà lão Trịnh nhắc tới.

Trong mắt ông, dùng Trung y để chữa trị thì có chút không có khả năng, thế nhưng ông vẫn tiếp tục xem tiếp bài viết.

Ông rất tán thành việc công khai phương thuốc, cũng cảm giác vị Lâm đại sư này không giống bình thường.

Dù sao giá trị phương thuốc này lên đến ngàn vàng, thậm chí còn hơn thế nữa. Có thể có lòng công khai phương thuốc ra như vậy, đúng là khiến cho người ta vô cùng bội phục.

Ông tiếp tục xem xuống dưới.

Dần dần có chút mơ hồ, hình như cũng không có gì xảy ra.

Sao vị Lâm đại sư này lại có ý kiến với ông?

Hơn nữa tin tức duy nhất khiến ông thấy không ổn chính là chuyện Triệu Minh Thanh của Học viên Trung y Thượng Hải bị điều chuyển công tác, nhưng điều này trong mắt ông rất là bình thường.

Ông nghĩ không ra, lại gọi điện thoại cho lão Trịnh.

Trịnh Trọng Sơn nhìn thấy ông Mã gọi điện thoại tới cũng nở nụ cười, dường như ông ta đã hiểu được nội tình, ông nhận điện thoại.

"Lão Mã, thế nào rồi, có phải hiểu rõ rồi không?" Lão Trịnh hỏi.

Mã Quân Quốc kinh ngạc nói: "Không phải, lão Trịnh à, ông chỉ điểm cho tôi chút đi. Tôi đã xem tin tức rồi nhưng mà thấy không có vấn đề gì mà, sao Lâm đại sư này lại chán ghét Bộ Y tế như vậy?"

Trịnh Trọng Sơn ngây người: "Ông thật sự không rõ hay là giả vờ hồ đồ thế?"

Mã Quân Quốc thật sự không rõ, đáp: "Lão Trịnh à, ông vẫn nên nói thẳng với tôi đi, nếu cứ để cho tôi đoán, tôi thật sự đoán không ra nữa rồi. Ít nhất cũng phải để tôi hiểu vì sao tôi lại đắc tội anh bạn nhỏ này ở chỗ nào chứ."

"Ông nhìn ông xem, lại nói sai lời rồi, cái gì mà anh bạn nhỏ chứ? Lão Lâm cũng không phải là anh bạn nhỏ, cậu ấy là người có năng lực. Nếu ông để cho lão Lâm nghe được lời này của ông thì không phải lại đắc tội người ta sao?" Trịnh Trọng Sơn cảm thấy bất đắc dĩ, ông cảm giác từ sau khi từ chức thì đầu óc lão Mã không còn linh hoạt nữa rồi.

Lão Lâm là anh bạn nhỏ?

Lời nói này cũng là do chưa từng tiếp xúc với lão Lâm mới nói ra được, nếu nhìn tuổi tác thì đúng là không có vấn đề. Thế nhưng đây là chuyện nhìn tuổi tác có thể quyết định được sao?

"Lão Mã, trước khi nói lại với ông chuyện này, tôi sẽ cho ông biết một ít kiến thức về lão Lâm." Trịnh Trọng Sơn nói.

Mã Quân Quốc có chút kinh ngạc, ngược lại có chút tò mò. Dựa vào thân phận và địa vị của lão Trịnh mà lại đi qua lại

ngang hàng với một thanh niên mới hơn hai mươi tuổi, chuyện này vẫn thật kỳ quái.

Lúc này, Trịnh Trọng Sơn đang ở trong thư phòng mở trang tìm kiếm máy tính ra, trên web này có tư liệu chuẩn xác của lão Lâm, nhìn kỹ thì có chút dọa người.

Chương 1506: Mã Quân Quốc không hiểu

"Tôi nói cho ông biết, lão Lâm cực kỳ am hiểu nhiều lĩnh vực. Ông có biết hiện tại mười bức tranh quốc họa thu hút nhất đặt ở trong viện bảo tàng chính là do lão Lâm vẽ hay không? Thật không dám nói nhiều, kỹ thuật quốc họa của cậu ấy mà đứng thứ hai thì không ai dám xếp thứ nhất. Ngoài ra cậu ấy còn là đại sư võ thuật truyền thống, còn có khắc phục chứng bệnh chán ăn, bệnh máu trắng, còn có…"

Mã Quân Quốc ở đầu dây bên kia nghe lão Trịnh nói như thuộc nằm lòng, trong lúc nhất thời cũng ngây ngẩn cả người.

Ông thực sự không ngờ tới vị Lâm đại sư này lại lợi hại như vậy.

"Nếu thật sự là như vậy, Lâm đại sư này thật đúng là rất giỏi." Mã Quân Quốc kinh ngạc nói, thực sự khó có thể tin tưởng ở độ tuổi còn trẻ thế này mà có năng lực như vậy.

"Nhưng ông phải nói cho tôi biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, với tình huống hiện tại thì tôi vẫn không thể hiểu."

Trịnh Trọng Sơn cũng không định nói gì thêm nữa, ông quyết định nói thẳng ra vậy. Nếu không lão Mã này lại không hiểu tình huống gì: "Triệu Minh Thanh là học trò của lão Lâm, mà ông ta cũng tham dự vào việc nghiên cứu chế tạo phương thuốc bệnh máu trắng lần này. Tin tức trên mạng không nói rõ, bởi vì Lâm đại sư công khai phương thuốc mà không giao cho Bộ y tế mấy người. Cho nên đồ tử đồ tôn của ông đã trực tiếp ra tay với học trò của lão Lâm."

"Nói dễ nghe là vì để thúc đẩy Trung y tiến bộ, nhưng cũng không xem người ta đã bao nhiêu tuổi rồi, làm sao còn có sức lực bắt đầu lại từ đầu, đây là muốn người ta mệt chết hay sao?

Nói chuyển công tác là chuyển, còn nói là tín nhiệm, lời này tôi cũng không tin, ông có tin không?"

Mã Quân Quốc nghe xong sự tình liền cau mày, hiện tại ông sắp xếp sự tình trong đầu, cẩn thận suy nghĩ thì thấy thật đúng là có vấn đề, coi như đã hiểu rõ nội tình rồi.

Nhưng chuyện này cũng đã định, coi như ông biết thì cũng không thể làm gì, dù sao chuyện này cũng liên quan đến Bộ Y tế.

Trịnh Trọng Sơn ở đầu dây bên kia dường như cũng hiểu được suy nghĩ của lão Mã lúc này nói: "Ông nghĩ thế nào thì tùy thuộc vào ông, nếu ông không đưa ra một lời giải thích cho chuyện này thì đừng muốn khám bệnh nữa, có lẽ ông cũng hiểu rõ bệnh tình của mình. Nhưng tôi phải nói rõ với ông, ngoại trừ lão Lâm thì không có ai có thể giúp ông, không phải tôi nói ông nhưng ông nên quản một chút việc này. Lão Lâm đã công bố phương thuốc cậu ấy vất vả nghiên cứu chế tạo lên trên mạng cũng là vì quần chúng. Mà người dưới trướng ông lại muốn làm gì? Bất giao nộp lên, rồi sau đó bắt đầu đấu thầu một lần nữa, rồi tham ô một ít?"

Mã Quân Quốc phản bác: "Lão Trịnh, ông nói cái này có chút vu hãm người khác, tôi…"

"Đừng nói tôi vu hãm, tôi phát hiện chỗ ông có vấn đề từ lâu rồi, nhưng đó là chuyện của ông, tôi không nói thêm gì. Bây giờ lại ngày càng quá đáng, tuy ông đã về hưu nhưng cũng không thể che chở bọn họ mãi. Để tôi nói, xử lý một loạt, chúng sợ rồi thì sẽ bớt kiêu ngạo, chúng sẽ biết nên làm như thế nào."

"Được rồi, tôi cúp máy đây, nếu không phải quen biết ông nhiều năm như vậy thì tôi cũng không muốn quen ông nữa. Cấp dưới ông đều là một đám chả ra sao, toàn bội nhọ…"

Ông Trịnh nói chuyện tương đối thẳng thắn, một chút tình cảm cũng chừa.

Mã Quân Quốc rất xấu hổ, bị nói cũng không biết nên phản bác thế nào.

Tình huống này ông cũng biết, chỉ là ngẫu nhiên nhắc nhở một tiếng mà thôi.

Sắc trời cũng không còn sớm, Lâm Phàm thu thập một chút.

“Minh Thanh, tôi đưa ông trở về.”

Chuyện hôm nay cũng không có gì, hắn từ chối lão Trịnh là chuyện tất nhiên. Triệu Minh Thanh chính là học trò của hắn, hắn là lão sư, sao có thể thấy học trò của mình nhưng bị người ta bắt nạt, mà còn phải nịnh bợ giúp người khác giải quyết vấn đề sao?

Triệu Minh Thanh thu hoạch bội thu, câu được mấy con cá lớn: “Lão sư, đêm nay ở lại chỗ học trò ăn một bữa tiệc toàn cá đi.”

Lâm Phàm đáp: “Bỏ đi, hôm nay tôi cũng không có tâm trạng.”

Đối với Triệu Minh Thanh, chuyện làm cho tâm tình lão sư không tốt thì chỉ sợ vẫn là điện thoại lúc trước.

Ông vốn định nói cái gì đó, nhưng ngẫm lại vẫn bỏ đi.

Sau khi Lâm Phàm đưa Triệu Minh Thanh về nhà, hắn cũng chạy về ổ nhỏ của mình.

Sau khi đỗ xe vào gara, hắn đi tới trước thang máy tầng hầm, ấn nút nhưng mãi không có phản ứng.

Lâm Phàm sửng sốt, không phải là thang máy hỏng rồi đó chứ, con mẹ nó, đúng là xui xẻo mà.

Tầng hắn ở cũng không thấp, nhưng hắn cũng không có cách nào khác, chỉ có thể đi thang bộ để về.

“Rốt cục cũng trở về.” Lâm Phàm bấm công tắc, nhưng lại phát hiện công tắc này cũng hỏng, trong lòng không khỏi thầm nghĩ: “Không phải mất điện đó chứ.”

Hắn lấy điện thoại di động ra bật đèn, trời tối như mực lúc này được chiếu sáng, sau đó hắn đi ra ban công, thấy tình hình bên ngoài hình như xung quanh đều mất điện.

Hắn trở lại nhà bếp, mở vòi nước, thầm chửi thề trong lòng.

Mất điện và mất nước, đúng là muốn mạng người mà.

Đây chính là những điều khiến người ta sợ hãi khi ở nhà cao tầng, xem ra đêm nay không thể ở lại được rồi, phải tìm một

khách sạn ở một đêm. Hắn mang theo quần áo sạch sẽ, lại từ trên lầu chạy xuống.

Chương 1507: Đúng là có bệnh

Ngày hôm sau!

Phố Vân Lý.

Tối hôm qua Lâm Phàm không ngủ ngon, dù sao khách sạn cũng không thoải mái như ở nhà, khi đến cửa hàng thì đã thấy người dân đang chờ đợi.

Bánh kếp đã đi vào sâu trong trái tim của mọi người, nếu mỗi ngày bọn họ không mua thì sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Mặc dù mỗi ngày chỉ cố định bán mười phần, nhưng đôi khi cũng sẽ có người dân hiểu được tờ hướng dẫn dán trên tường, trung bình một ngày cũng phải bán hơn mười phần.

Đinh Đinh.

Vào lúc này, điện thoại di động của Lâm Phàm đổ chuông, là một số lạ gọi đến.

"Gần đây nhận được khá nhiều cuộc gọi từ số lạ, hình như dạo này mình đâu có chửi mắng ai đâu nhỉ." Lâm Phàm có chút nghi hoặc trong lòng, nhưng vẫn nhận điện thoại.

"Xin hỏi ai vậy?"

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của một người đàn ông trung niên, nghe giọng điệu còn có vẻ lấy lòng: "Xin chào, xin hỏi ngài là Lâm đại sư sao?"

Lâm Phàm nghi hoặc đáp: "Là tôi, ông là ai?"

"Xin chào Lâm đại sư, tôi đến từ Sở Y Tế Thượng Hải…" Hạ Quân còn chưa nói xong, đã nghe thấy tiếng báo máy bận truyền đến từ đầu dây bên kia.

Ông ta ngồi trong phòng làm việc đang cầm điện thoại di động, cả người đều có chút sững sờ, dường như không kịp phản ứng.

Ông ta không thể tin được, mình còn chưa nói xong đã bị người ta cúp điện thoại rồi.

Quá đáng, thật sự là quá đáng.

Tuy rằng trong lòng rất bất mãn, nhưng lại không thể làm gì được, vừa rồi ông bị lãnh đạo phía trên mắng đến máu chảy đầm đìa.

Trong lòng ông ta cũng thấy rất oan ức.

Không phải ông ấy nói "tư tưởng của Triệu Minh Thanh có chút không thích hợp", lời này theo ông ta hiểu thì có lẽ là phải thuyên chuyển công tác hoặc chèn ép một chút, chẳng lẽ xử lý thế này còn có thể có vấn đề hay sao?

Haizz, tâm tư lãnh đạo, quả nhiên không dễ đoán mà.

Hơn nữa lãnh đạo còn hạ tử lệnh cho ông ta, nếu như không thể làm cho Lâm đại sư nguôi giận thì chuyện này vẫn chưa xong đâu.

Cuối cùng, ông ta đành nhấc điện thoại lên, tiếp tục gọi điện.

Nếu như không giải quyết xong chuyện này, ông cũng không có cách nào nói chuyện với cho cấp trên.

Tại phố Vân Lý.

Lâm Phàm cũng cười thầm trong lòng, Sở Y Tế địa phương này cũng có mặt mũi gọi điện thoại cho hắn? Hắn không tức giận mắng chửi đã là may rồi, còn chủ động khiêu chiến giới hạn của hắn, đúng là có chút quá đáng mà.

Đinh Đinh.

Điện thoại lại reo.

Lâm Phàm nhìn số điện thoại này, sau đó trực tiếp nhận điện thoại: "Ông bị bệnh à, ông muốn làm gì? Nói…"

Hạ Quân bị lãnh đạo mắng, hiện tại lại bị Lâm đại sư mắng, trong lòng ông ta tức giận sắp nổi bão. Nhưng ông ta không còn cách nào, bản thân bị kẹp ở giữa khó có thể giải quyết, cuối cùng chỉ có thể nhẫn nại.

"Lâm đại sư, đều là hiểu lầm, hiểu lầm. Tôi là Hạ Quân của Sở Y Tế, tôi muốn nói chuyện với ngài." Sắc mặt Hạ Quân ở đầu dây bên không tốt lắm, từ khi nào ông ta lại gặp phải tình huống thế này.

Những lãnh đạo bệnh viện kia nhìn thấy mình đều vô cùng khách khí.

Hiện tại trong điện thoại bị người ta mắng, mà vẫn phải nói chuyện từ tốn, thật sự là tức chết mà.

“Có việc thì nói, đừng nói nhảm.” Lâm Phàm nói, hắn thực sự chẳng có hảo cảm gì với Sở Y Tế, nhưng ngẫm lại Sở Y Tế gọi điện thoại tới, chỉ sợ là lão Trịnh truyền đạt ý tứ của hắn rồi.

Nhưng theo hắn thấy, thế này còn lâu mới đủ.

“Là như vậy, đối với việc điều chuyển công tác của đồng chí Triệu Minh Thanh, sau khi trải qua thảo luận lại thì chúng tôi phát hiện đích thật là do chúng tôi suy nghĩ không chu đáo. Chúng tôi đã hiểu rõ vấn đề của mình nên hy vọng Lâm đại sư có thể thông cảm.” Những lời này đều là Hạ Quân tự ép mình phải nói ra.

Ông ta vậy mà phải nói ra những lời như vậy với một công dân nhỏ bé, nếu như bị người ta biết thì còn không bị cười chết.

Nhưng quên đi, nhịn, chỉ cần giải quyết xong chuyện này thì hết thảy đều dễ làm.

Chỉ là, Lâm Phàm cũng không cho ông ta chút mặt mũi: “Tôi nói ông có bệnh đúng không? Quyết định là do các ông đưa ra, hiện tại lại biết mình sai rồi, đùa à? Còn nữa, ông gọi điện thoại cho tôi làm gì? Muốn gọi thì cũng phải gọi cho học trò của tôi, được rồi, tôi không nói nhiều với ông, cúp đây.”

Tút tút.

Đầu dây bên kia lại truyền đến tiếng máy bận, điều này khiến Hạ Quân hoàn toàn tức giận.

Nhân viên bên ngoài văn phòng cũng nghe được tiếng lãnh đạo chửi bới trong phòng làm việc thì đều kinh hồn bạt vía, buổi sáng lúc bọn họ tới đây đã phát hiện sắc mặt lãnh đạo rất khó coi, cho nên cũng không ai nguyện ý muốn gặp xui xẻo, ai cũng đều trốn xa.

……

“Anh Lâm, điện thoại của ai vậy?” Triệu Chung Dương hỏi.

Lâm Phàm đáp: “Sở Y Tế địa phương, chính là kẻ ngốc ra lệnh điều động thuyên chuyển công tác kia. Bây giờ lại gọi điện thoại tới nói xin lỗi, còn nói là đã kiểm điểm sâu sắc, tên này đúng là có bệnh mà.”

Chương 1508: Tìm đến cửa xin lỗi

“Anh Lâm, chuyện này thật kỳ lạ nha, loại chuyện này rất hiếm thấy đó, bọn họ vậy mà còn có thể biết mình sai sao. Bọn họ không phải là người cho dù biết mình sai cũng có thể tìm được trăm ngàn lý do để che giấu lỗi lầm mà?” Triệu Chung Dương nói.

Ngay khi Lâm Phàm chuẩn bị lải nhải với Triệu Chung Dương vài câu thì, mẹ nó, điện thoại lại gọi tới.

“Đã xong hay chưa vậy?” Trong lòng Lâm Phàm có chút khó chịu, gọi điện thoại gọi đến nghiện luôn rồi à, thật đúng là khó chịu mà.

Sau đó hắn thẳng tay cúp máy, thuận tiện đưa số điện thoại vào danh sách đen.

Mà Hạ Quân sau khi nghe được thanh âm ở đầu dây bên kia thì cũng sửng sốt, tên này vậy mà chặn số của mình luôn rồi.

“Thật không biết tốt xấu.” Hạ Quân tức giận mắng một câu, nhưng nếu sự tình không giải quyết được thì vị trí này của ông ta cũng không ngồi vững được nữa.

Tình huống hiện tại, chẳng lẽ là muốn ông ta đích thân đi qua hay sao?

Chuyện này …

Tình huống hiện giờ hắn cũng không tức giận, đại khái chính là nước giếng không phạm nước sông, tôi không chọc ông mà ông cũng đừng chọc tôi, chúng ta coi như không quen biết.

Sau đó hắn mở Weibo viết mấy chữ, kèm thêm một biểu tình nhỏ, hoàn toàn biểu đạt tâm tình hiện giờ ra.

“Thật sự phiền phức.”

Cư dân mạng lập tức bình luận.

Lâm Phàm hiện tại thật sự rất nổi tiếng, cho dù là độ thảo luận đề tài của một số ngôi sao lớn cũng không cao bằng hắn, rõ ràng hắn không có tác phẩm nào nhưng lại nổi tiếng đến mức khó có thể bắt chước.

“Đỉnh vãi…… Có thể làm cho Lâm đại sư phiền não như thế, đó nhất định là chuyện lớn.”

“Cầu Lâm đại sư đừng lượn lờ nữa, mau chóng khắc phục bệnh AIDS đi.”

“Cầu Lâm đại sư đừng có lượn nữa, mau chữa khỏi ung thư phổi.”

“Cầu Lâm đại sư đừng chơi nữa, nhanh chóng chữa khỏi bệnh tim.”

……

Lâm Phàm nhìn thoáng qua những bình luận này cũng lập tức cảm thấy bất đắc dĩ, fan hâm mộ bây giờ không dễ quản lý, đều bắt đầu nghịch ngợm quá rồi, tâm tình hắn vốn có chút khó chịu cũng bị chọc cười.

Xem ra từ sau khi mình giải quyết được bệnh máu trắng, đông đảo cư dân mạng đều muốn hắn khắc phục càng nhiều bệnh tật hơn.

Sau đó hắn mở Weibo, nhanh chóng trả lời.

“Mấy người coi tôi là thần à…”

Tuy rằng đây là một câu nói trêu chọc của Lâm Phàm, nhưng hắn cũng nghĩ thầm trong lòng. Kỳ thật nếu cố gắng một chút, hình như những chuyện này cũng không phải là không thể làm được.

Nhưng vẫn phải ổn định trước đã.

Làm càn quá mức thật sự sẽ không tốt.

Buổi chiều.

Ngay khi Lâm Phàm đang nghỉ ngơi, một gương mặt già nua xuất hiện trước cửa hàng.

“Lâm đại sư…”

Giọng điệu này có ý lấy lòng, thương lượng.

Đám người Điền Thần Côn nhìn đối phương, thấy biểu tình này cũng có chút khinh thường, vẻ mặt này thật là ti tiện mà, vừa nhìn đã biết là tiện nhân.

Lâm Phàm ngẩng đầu lên: "Ông là ai vậy? "

Vẻ mặt Hạ Quân tươi cười đáp: "Lâm đại sư, tôi chính là người buổi sáng nói chuyện điện thoại với ngài, tôi là Hạ Quân ở Sở Y Tế. Kỳ thật, chuyện này thật sự là hiểu lầm, ngài nghe tôi nói, chuyện này ấy mà, thật sự là chúng tôi suy nghĩ không chu toàn…"

"Chờ một chút, trước tiên đừng nói gì, tôi không muốn nghe ông nói những lời này. Tôi hỏi ông, rốt cuộc ông muốn làm gì?" Lâm Phàm hỏi.

Hắn thực sự không ngờ tên này lại dám tới đây, cũng không sợ mình không nhịn được, một quyền đánh chết ông ta sao.

Hạ Quân nịnh bợ nói: "Lâm đại sư, tôi thật sự chân thành, chúng tôi sâu sắc suy nghĩ lại việc mình làm. Chúng tôi sẽ thu hồi quyết định xử lý đồng chí Triệu Minh Thanh, hy vọng đồng chí Triệu tiếp tục đảm nhiệm chức viện trưởng Học viện Trung y Thượng Hải."

Lâm Phàm giơ tay lên, nói: "Chờ đã, ông nói sai rồi, không phải các ông xử lý, mà là học trò của tôi tự mình nghỉ hưu."

Hạ Quân đã thầm chửi bới trong lòng, cảm giác lần này mình xuống ngựa thật sự là quá mất mặt, nhưng ông ta nhất định phải giải quyết chuyện này, nếu không sẽ liên quan đến cái ghế của mình.

"Đúng, đúng, là đồng chí Triệu tự mình nghỉ hưu, không phải chúng tôi xử lý…."

Lâm Phàm đùa giỡn nhìn đối phương: "Tôi thấy ông có ý kiến rất lớn với tôi."

Hạ Quân sửng sốt, vội vàng xua tay: "Làm sao có thể, Lâm đại sư làm ra chuyện tốt như vậy, làm sao tôi có thể có ý kiến đây."

Lâm Phàm giơ tay lên: "Tôi hỏi ông, cửa hàng của tôi tên là gì?"

“Lâm đại sư.” Hạ Quân nghi hoặc, không biết thằng nhóc này rốt cuộc muốn làm gì.

“Nếu ông đã biết tên cửa hàng là Lâm đại sư vậy thì hẳn là nên biết tôi làm gì, ông cho rằng tôi nhìn không thấu trong lòng ông đang nghĩ gì phải không. Trước tiên tôi cho ông một chút thời gian để ổn định tâm trạng của ông, sau đó rồi chúng ta nói chuyện.”

Hắn cũng không phải dễ lừa gạt như vậy, đúng là không muốn nói nhiều với đối phương, nhưng mà hiện tại đối phương lại tự mình tìm tới cửa, vậy thì chơi đùa với ông ta một phen. Không khiến ông ta ngoan ngoãn nghe lời vậy đúng là không được rồi.

Chương 1509: Mất hết mặt mũi

Đối phương đích thân tìm tới cửa khẳng định là phía trên đã lên tiếng, trách nhiệm này cũng chỉ có ông ta gánh. Nhưng mặc kệ tình huống gì, trước tiên làm giảm nhuệ khí rồi nói sau, nếu không đối phương lại cho rằng Lâm Phàm hắn dễ bị bắt nạt.

Lúc này Hạ Quân đã sắp nổ tung, tên họ Lâm này thật sự quá đắc ý, muốn được nước lấn tới. Một nhân vật lớn như mình đến thương lượng với hắn, không chỉ không được coi trọng mà còn bị hắn dùng giọng điệu của cấp trên dạy dỗ cấp dưới.

Thể diện của ông sau này còn đặt ở đâu đây?

Huống hồ, chỉ với tuổi tác của ông ta thì cũng có thể coi như ông của hắn.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy nghĩ trong lòng Hạ Quân lúc này mà thôi, ai bảo người ta quá mức trâu bò như thế, không phục cũng không được.

Lâm Phàm uống trà, nhìn Hạ Quân đứng ở cửa, hắn cũng không vội, ngồi chờ đối phương điều chỉnh tâm tính cho tốt.

Vốn buổi chiều hắn muốn đến Viện phúc lợi xem một chút, hiện tại kéo dài một chút cũng được, vui vẻ chơi với ông ta một phen vậy.

Hạ Quân thấy đối phương không nhúc nhích, hiển nhiên muốn làm khó dễ với mình, nhưng ông cũng không tin đối phương có thể hiểu được tâm tư của mình.

“Thế nào rồi? Điều chỉnh xong tâm trạng chưa?” Lâm Phàm hỏi.

Hạ Quân lập tức gật đầu: “Lâm đại sư, ổn định xong rồi, tâm trạng tôi tốt rồi.”

Lâm Phàm lắc đầu: “Tôi thấy tâm trạng của ông vẫn còn chưa ổn định, cứ đứng trước cửa nửa tiếng đi. Đương nhiên, ông có thể xoay người rời đi, tôi tuyệt đối sẽ không ngăn cản.”

Nghe hắn nói như vậy, Hạ Quân thật sự rất muốn nổi giận mà nói một câu: “Con mẹ nó, mày cho rằng mày là ai, mày có biết tao là ai không? Dám nói chuyện với tao như vậy.”

Đương nhiên, ông cũng chỉ dám nghĩ trong lòng mà thôi, thật đúng là không có gan này.

Triệu Chung Dương sùng bái nhìn anh Lâm, vừa rồi anh ta đã lên mạng tìm kiếm một chút, Hạ Quân này lại là chủ nhiệm, chính là đại nhân vật đó nha.

Hiện tại bị anh Lâm đối đãi như vậy, còn không dám lên tiếng, chuyện này cũng khiến người ta bội phục.

Ông chủ cửa hàng kế bên là ông Lương cầm hạt dưa trong tay, đến buôn chuyện.

“Ông chủ nhỏ, tôi đến tán gẫu với cậu đây.” Ông Lương chia một nửa túi hạt dưa cho Lâm Phàm, sau đó nhìn về phía Hạ Quân đang đứng ở cửa hỏi: “Ơ, tên này là ai vậy?”

Lâm Phàm cắn hạt dưa, đáp: “Đại nhân vật…”

Hạ Quân nghe được ba chữ “đại nhân vật” này, nhất thời cảm giác mặt mình vừa nóng vừa rát, giống như bị người ta tát cho mấy cái.

Ông ta đích thực là đại nhân vật, nhưng có đại nhân vật nào bị đối đãi như vậy sao?

Ông Lương sửng sốt, hỏi: “Ông chủ nhỏ, người ta là đại nhân vật sao còn không mời vào, bắt đứng ở cửa làm gì?”

Lâm Phàm nhổ vỏ hạt dưa nổ vào thùng rác, liếc mắt một cái: "Tôi bảo ông ta đứng nửa giờ, ổn định tâm trạng một chút."

"Ha!" Lão Lương lập tức hứng thú, cánh tay chống lên quầy, vừa cắn hạt dưa vừa nhìn, giống như xem khỉ biểu diễn.

"Sao tôi lại có cảm giác giống như việc bị phạt đứng ở cửa vậy, tôi cũng hay dùng cách này với con trai tôi."

Lời này tuy rằng hình dung rất thích hợp, nhưng có chút thô tục.

Sắc mặt Hạ Quân thay đổi rõ ràng.

Ông Lương lại hỏi: "Sao đại nhân vật này lại đứng ở cửa?"

Lâm Phàm cười nói: "Ra ngoài làm loạn thì phải nhận lỗi, bị đánh cũng phải đứng để người ta nhìn. Đây không phải đang tự nhận lỗi sao?"

Sắc mặt Hạ Quân hết xanh lại trắng, cuối cùng thầm thở dài. Quên đi, vì mũ ô sa của mình, phải nhịn đi vậy.

Ông Lương cười cười, cảm giác nơi này của ông chủ nhỏ thật đúng là náo nhiệt, thường xuyên xảy ra mấy chuyện quái dị, niềm vui trong cuộc sống cũng tăng lên nhiều.

Nửa tiếng trôi qua.

Lâm Phàm phát hiện sắc mặt Hạ Quân hết xanh lại trắng, có chút bất lực và sợ hãi.

Hiển nhiên trong thời gian ngắn này, nội tâm của ông ta đã tranh đấu mãnh liệt. Cuối cùng xác định, lúc nên sợ vẫn phải sợ hãi.

Không thể trêu vào, không thể trêu vào.

Lão Lương vẫn ngồi hóng hớt, ngoại trừ lúc phải buôn bán thì trở về xử lý một chút, nhưng sau khi làm xong lại lập tức chạy tới, còn lấy một nắm hạt dưa lớn tới đây, tiếp tục tám chuyện.

Kỳ thật quan trọng nhất là ông muốn nhìn xem rốt cuộc tên này tới làm gì.

Trong lòng Hạ Quân vô cùng bất mãn với lão Lương này, ông ta lại coi mình như khỉ, nhưng có Lâm đại sư ở đây nên ông cũng không nói được gì.

Trong lòng ông ta cũng thầm gào thét, hiện tại mọi người đều làm sao vậy, chuyện này có cái gì đẹp mắt chứ? Hơn nữa Lâm đại sư này hoàn toàn là không định chừa lại cho mình chút mặt mũi nào mà.

“Hiện tại tâm trạng đã điều chỉnh xong chưa?” Lâm Phàm nhìn thời gian gần như đến, mở miệng hỏi.

Ông ta bây giờ làm gì dám tỏ thái độ nữa chứ, chuyện này phía trên đã hạ mệnh lệnh nhất định phải giải quyết, cho dù dùng biện pháp gì cũng phải giải quyết ổn thỏa.

“Ổn rồi, ổn rồi.” Hạ Quân vội vàng nói, hiện tại ông ta hận không thể nhanh chóng giải quyết sự tình, rời khỏi nơi này.

Mất mặt, thật sự là quá mất mặt.

Chương 1510: Bị phạt đứng

Ông ta là một ông già rồi, hơn nữa còn là một người có chức vị, hiện tại bị một người trẻ tuổi khiển trách mà còn không dám ho he gì, ngẫm lại làm sao có thể phục cho được?

Nhưng năng lực của Lâm đại sư đích xác không tầm thường, danh hiệu rất nhiều, ảnh hưởng rất lớn, cho dù muốn xử lý hắn cũng không dễ dàng gì.

Mà rất có thể sẽ gây ra phản ứng xấu.

“Được, nói đi, ông muốn nói cái gì?” Lâm Phàm hỏi.

Hạ Quân trong lòng bất đắc dĩ thở dài, vừa rồi ông ta cũng đã giải thích rõ ràng rồi, sao bây giờ còn không biết. Ông không còn cách nào, chỉ có thể nói một lần nữa.

“Lâm đại sư, chuyện này là sai lầm trong công tác của chúng tôi. Sau khi đã quyết định, chúng tôi vẫn muốn mời đồng chí Triệu Minh Thanh đảm nhiệm chức viện trưởng Học viện Trung y Thượng Hải, hy vọng Lâm đại sư không nên vì chuyện này mà có bất kỳ bất mãn nào với Bộ Y tế chúng tôi.” Hạ Quân nói.

Ông Lương vẫn luôn làm khán giả bên cạnh, lúc nghe được những lời này, trong nháy mắt hiểu ra, thì ra là như vậy.

Ông còn nói không biết tên này từ đâu tới, hiện tại biết được là Sở Y Tế, trong lòng cũng hiểu chút.

Học trò của Lâm đại sư lại bị những người này chỉnh, hiện tại đối phương đến nhận sai, đây thật đúng là một việc cực kỳ sảng khoái.

“Tôi cũng không làm chủ được chuyện ông vừa nói, hơn nữa ông còn phải nói chuyện với học trò của tôi. Nếu học trò của tôi tha thứ thì mới thật sự tha thứ, ông tìm tôi có ích lợi gì?” Lâm Phàm nói.

Hiện tại Hạ Quân xem như đã phát hiện ra vị Lâm đại sư này đúng là không dễ giải quyết, sau đó ông muốn tiến lên, nhưng lại bị Lâm Phàm ngăn lại.

“Đừng tới gần, cứ đứng ở cửa nói, có việc thì nói chứ đừng lôi kéo quan hệ.” Lâm Phàm nói.

Hành vi này của Lâm Phàm xem như đã đánh cho mất toàn bộ thể diện của đối phương, một chút mặt mũi cũng không cho.

Mà trong lòng Hạ Quân này, nỗi tức giận cũng là từng đợt từng đợt bùng lên, nhưng ông ta phải nhịn, phải cố nhịn.

“Lâm đại sư, đồng chí Triệu là học trò của ngài, ngài là lão sư đương nhiên có thể làm chủ. Chi bằng ngài giúp chúng tôi hỏi một chút, chúng tôi đều thật lòng thật ý, tôi nghĩ chắc chắn đồng chí Triệu Minh Thanh rất vui vẻ với chuyện này.”

Nếu như không phải phía trên có người bắt ép, Hạ Quân có thể thề với trời, nếu có người dám đối đãi với mình như vậy, ông ta đã sớm chửi rủa cả nhà hắn rồi.

Nhưng hiện tại, nên nhịn thì vẫn phải nhịn, mà không nhịn được cũng phải cố mà nhịn.

Lâm Phàm nở nụ cười, sau đó lấy điện thoại di động ra, nói: “Vậy tôi gọi hỏi một chút.”

Hắn rất tin tưởng học sinh của mình, chắc chắn có tôn nghiêm, sẽ một mực từ chối.

Điện thoại được kết nối.

Hắn không mở loa ngoài, chủ yếu là vì Lâm Phàm sợ xảy ra chuyện gì đó.

“Minh Thanh à, tôi hỏi ông một chuyện. Bây giờ người của Sở Y Tế tới nói với tôi, muốn mời ông tiếp tục trở về học viện làm viện trưởng, tôi hỏi ông có đồng ý hay không?” Lâm Phàm hỏi.

Triệu Minh Thanh ở đầu dây bên kia, vừa nghe thấy lời này thì nội tâm đột nhiên nhảy lên.

Nói thật, ông thật sự không muốn rời khỏi Học viện Trung y. Ông từng thề, cho dù chết cũng phải chết trên đất trường học.

Trong khoảng thời gian này, lúc ở nhà ông luôn cảm thấy như thể thiếu một cái gì đó.

Hiện giờ nghe được lời này của lão sư, Triệu Minh Thanh cũng không nghĩ nhiều như vậy, vội vàng nói: “Lão sư, tôi đồng ý…”

Xong đời!

Lời này đối với Lâm Phàm là một đòn giáng nặng nề.

Học trò của mình đúng là không dè dặt chút nào.

Nhưng ngẫm lại cũng có thể hiểu được, ông ấy đã làm ở đó cả đời, nếu như muốn rời đi thì thời điểm nghỉ hưu ông ấy đã về hưu rồi, sao có thể trì hoãn mà tiếp tục giảng dạy ở đó tiếp như vậy.

Hạ Quân nhìn Lâm Phàm, ông ta không biết bọn họ trao đổi gì trong điện thoại.

“Được, vậy ông chờ tôi thông báo.” Vẻ mặt Lâm Phàm vẫn bình thường cúp điện thoại, sau đó nhìn về phía Hạ Quân: “Minh Thanh nói, chuyện này tôi sẽ làm chủ. ”

“Được, được.” Hạ Quân lập tức gật đầu.

Thật ra Lâm Phàm không quá muốn Minh Thanh trở về trường học, nhưng hắn cũng suy nghĩ cho học trò của mình. Ông ấy đến Học viện có lẽ sẽ có chút mệt mỏi, nhưng nếu để ông ấy ở nhà thì chỉ sợ có thể buồn bực đến phát bệnh.

“Nếu đã như vậy, tôi cũng đưa ra một yêu cầu. Sau khi trở về, các người phải chính thức tuyên bố đưa ra lời mời, đồng thời phải kiểm điểm sâu sắc hành vi của mình, có thể làm được không?” Lâm Phàm hỏi.

Chuyện này đương nhiên không có khả năng, nhưng hiện tại tình huống này cũng không phải là có thể hay không nữa, mà là nhất định phải được.

Hạ Quân không do dự đáp: "Có thể, nhất định có thể."

Lâm Phàm gật đầu: "Được, đi đi, tôi chờ tuyên bố chính thức của các người. Nhưng nếu dám lừa dối tôi thì đừng đến tìm tôi nữa làm gì."

"Nhất định, nhất định." Hạ Quân thầm thở phào nhẹ nhõm, rốt cục cũng giải quyết chuyện này xong rồi.

Mặc dù chịu không ít tức giận, nhưng chỉ cần sự tình giải quyết thì tất cả đều đáng giá.

Về phần Lâm đại sư này, ông thề, đời này tuyệt đối sẽ không dây vào.

Chương 1511: Tôi là đệ nhất, ông ta là đệ nhị

"Mau đi thôi, nhìn thấy các người là tâm tình không tốt đẹp gì cả." Lâm Phàm không kiên nhẫn khoát tay, Hạ Quân cũng nịnh bợ cười gật đầu rời đi.

Tại lối rẽ.

Hạ Quân không vui, trong lòng thầm mắng, thật là đáng giận.

Ngày hôm sau!

Tuyên bố chính thức của Sở Y Tế đã được đưa ra.

"Đối với việc điều động đồng chí Triệu Minh Thanh, sau khi trải qua nhiều lần bàn bạc, chúng tôi đã suy nghĩ sâu sắc về vấn đề của bản thân. Tại đây, chúng tôi bày tỏ lời xin lỗi sâu sắc đối với đồng chí Triệu Minh Thanh, đồng thời mời đồng chí Triệu Minh Thanh tiếp tục đảm nhiệm chức vụ Viện trưởng Học viên Trung y Thượng Hải. Với đề nghị của Lâm đại sư, chúng tôi cũng nhận thức được những thiếu sót của bản thân, sau này mời quần chúng nhân dân tiếp tục giám sát và nhắc nhở…"

Khi tuyên bố này được đưa ra, nhiều người đã choáng váng.

Theo bọn họ thấy, chuyện này đúng là không khoa học.

Nhìn nhầm rồi sao?

Chẳng lẽ mặt trời mọc từ đằng tây rồi?

Khi Lâm Phàm đọc được tuyên bố này, cũng là tag trả lời một chút: "Biết sai có thể sửa là tốt rồi, lần sau đừng đưa ra quyết định ngu ngốc nữa, ảnh hưởng đến hình tượng tổng thể."

Weibo chính thức của Sở Y Tế còn cố ý trả lời Weibo của Lâm Phàm, trả lời mấy biểu tình tươi cười lại còn gật đầu.

Các phóng viên, cư dân mạng đều choáng váng.

Cơ quan này hôm nay không biết có uống nhầm thuốc hay không…

Còn đối với Lâm Phàm mà nói, cái tên kia lại còn tỏ vẻ đáng yêu, mặt dày không ngửi nổi mà.

Sau khi Triệu Minh Thanh biết chuyện này, trong lòng mừng như điên, ông hưng phấn nói không nên lời, không ngờ mình có thể trở lại trường học quen thuộc.

Nhưng mà ngay sau đó ông lại nghĩ tới một chuyện, ngày hôm qua lúc lão sư gọi điện thoại cho mình thì hình như giọng điệu có chút quái dị. Sau đó ông đột nhiên cả kinh, chẳng lẽ lão sư không quá hy vọng mình trở về trường sao?

Trong lòng ông có chút lo lắng, dự định gọi điện thoại cho lão sư, nếu lão sư thật sự không đồng ý, ông vẫn nguyện ý nghe theo ý kiến của lão sư.

Tại Phố Vân Lý.

Lâm Phàm không nghĩ tới chuyện này nữa, coi như đến lúc này là chấm dứt, có thể khiến đối phương cúi đầu thì đã xem như là kết quả tốt nhất rồi. Nếu để cho người bình thường đến thử một lần, bản thân không cúi đầu đã xem như tốt rồi. (Chủ yếu là sợ 404.)

Đinh Đinh.

Lâm Phàm nhận điện thoại.

"Minh Thanh, có chuyện gì không?" Lâm Phàm hỏi.

Triệu Minh Thanh ở đầu dây bên kia có chút dè dặt nói: “Lão sư, chuyện là… học trò thật sự có thể trở về sao?”

Giọng điệu của ông ấy có chút không tự tin, dường như là đang hỏi ý kiến.

Lâm Phàm cười cười, sao hắn có thể không nghe ra suy nghĩ trong lòng Triệu Minh Thanh. Thế nhưng sự tình đều đã như vậy, hơn nữa hắn là người rất sáng suốt, chắc chắn sẽ không có chuyện ép buộc người khác theo hắn. Hơn nữa, đây còn là học trò của hắn, chuyện như vậy càng không có khả năng.

“Không trở về thì làm gì đây? Nếu ông đã mở lời, chính ông cũng muốn trở về, vậy thì trở về thôi, tôi còn có thể nói gì thêm?” Lâm Phàm nói.

Triệu Minh Thanh thở phào nhẹ nhõm, nói: “Lão sư, tại tôi sợ ngài sẽ tức giận cho nên… nhưng ngài yên tâm. Nếu lần sau còn có chuyện như vậy, tôi nhất định sẽ không trở lại nữa.”

“Được rồi, được rồi, lại còn lần sau gì chứ.” Lâm Phàm cười mắng, sau đó nghĩ đến một chuyện: “À, đúng rồi, nói cho ông biết một chuyện, lát nữa tôi sẽ đưa số điện thoại ông cho một người bạn. Nếu ông ta liên lạc với ông, ông cứ giúp ông ta xem bệnh cho một người, cứ tùy ý xem một chút là được, chữa không được cũng không sao.”

Triệu Minh Thanh gật đầu: “Biết rồi, lão sư.”

Hai người trò chuyện một hồi rồi mới cúp điện thoại.

Lâm Phàm xoay cổ, hiện tại tốt rồi, đại công cáo thành, chuyện tiếp theo chính là chuyện của viện phúc lợi, còn có việc câu cá nữa chứ. Kiến thức câu cá này đúng là có chút lợi hại, không ngờ câu được thứ gì đó thì đều là thứ rất kỳ diệu. Cho tới bây giờ, ngoại trừ kiến thức võ hiệp ra thì đây là trang kiến thức lớn khiến hắn kinh ngạc nhất.

Ngay khi hắn đang suy nghĩ những chuyện này, Trịnh Trọng Sơn gọi điện đến.

Nhìn thấy số điện thoại, hắn không muốn trả lời, thế nhưng vẫn nhận.

“Lão Lâm à, sự tình thế nào rồi? Xem như hài lòng chưa, chuẩn bị khi nào đến thủ đô? Chúng ta vui vẻ tụ hội một chút.

” Trịnh Trọng Sơn cười nói, ông đã đọc tin tức, tuy rằng không ra sao nhưng cũng coi như là đã cúi đầu nhận sai. Về phần để cho tổng bộ tuyên bố nhận sai, cái này có chút không tốt lắm, dù sao cũng là bộ phận đầu tàu, ảnh hưởng không tốt đến hình tượng.

“Gần đây tôi không có việc gì đến thủ đô, tôi sẽ cho ông số học trò của tôi, ông liên lạc với ông ấy.” Lâm Phàm nói.

Trịnh Trọng Sơn sửng sốt: “Lão Lâm, sao cậu không đến chứ, bệnh này chỉ có cậu mới có thể chữa.”

Lâm Phàm: “Đừng xem thường học trò tôi dạy ra, tôi là đệ nhất trên thế gian, ông ấy là người thứ hai, còn đòi hỏi thế nào nữa.”

Chương 1512: Ngày tuyển chọn giáo viên

Ài, ông ta thấy tính cách tự tin này của lão Lâm vẫn không thay đổi, nhưng quả đúng là y thuật đệ nhất thế gian, thật đúng là không phải tự cao tự đại. Chỉ là về phần học trò này, ông ta có chút không tin tưởng.

Nhưng vẫn có thể cảm giác được, trong lòng lão Lâm vẫn còn có lửa giận, chỉ là đang dần dịu đi.

“Được, học trò của cậu cũng được, cậu nói là thứ hai vậy thì thứ hai. Kỳ thật chuyện này tôi không cưỡng cầu, nếu cậu từ chối thì tôi khẳng định sẽ không nói gì thêm.” Trịnh Trọng Sơn nói.

Lâm Phàm nở nụ cười: “Được rồi, tôi hiểu ý của ông, nhưng nếu lão Trịnh đã tự mình mở miệng thì tôi cũng nên nể mặt. Thời gian này tôi thật sự rất bận rộn, tòa nhà giảng dạy ở viện phúc lợi đã xây xong, tôi phải đi tìm vài giáo viên đáng tin cậy mới được.”

Trịnh Trọng Sơn biết chuyện Lâm Phàm tiếp nhận viện phúc lợi, ngược lại có chút ý muốn giúp đỡ: “Có muốn tôi mở lời giúp cậu không, cam đoan tất cả đều là sinh viên đại học hàng đầu.”

“Không cần, chỗ nhỏ tôi nuôi không nổi, tôi tự mình làm là được. Tôi cúp máy trước đây, tôi sẽ gửi số điện thoại cho

ông.” Hắn biết lão Trịnh có năng lực, nhưng cũng không cần thiết. Những đứa nhỏ kia đều từng dùng tiểu thông tuệ đan phẩm chất hoàn mỹ, chỉ số thông minh đã rất cao, học rất nhanh, thậm chí có thể tự học được.

Mà hắn muốn nhất chính là truyền đạt kiến thức mà mình đã mở ra cho bọn trẻ.

Đương nhiên, có một số kiến thức không thể truyền được, nhưng những thứ có thể truyền đạt được thì nhất định phải để chúng học thật tốt. Bản thân hắn tiếp nhận viện phúc lợi, còn có thể để cho đám nhóc kia bình thường một đời được sao?

Nếu không có gia đình tốt, vậy thì để cho bọn nhỏ phát triển thành những tài năng quý giá mà người khác phải nâng niu trong lòng bàn tay.

Sau khi cúp máy, hắn gửi số điện thoại.

“Tôi đến viện phúc lợi một chuyến.” Lâm Phàm đứng dậy, chào hỏi bọn Điền Thần Côn một tiếng rồi xuất phát đến viện phúc lợi.

Tại viện phúc lợi.

Tòa nhà giảng dạy đã hoàn thành, hơn nữa khi xây dựng tòa nhà giảng dạy thì họ vừa xây dựng vừa trang trí, lựa chọn vật liệu đều là tốt nhất, giảm thiểu ô nhiễm.

Khi đến viện phúc lợi, bọn trẻ đang học vẽ.

Bọn nhỏ học quốc họa cũng đã được một thời gian dài, kỹ năng đã tiến bộ rất nhanh, trong đó đứa nhỏ có thiên phú nhất có thể vẽ một bức quốc họa một mình, hơn nữa còn rất khác lạ.

Chúng đã đuổi kịp với những người học tập trong nhiều năm.

Viện trưởng Hoàng rất hài lòng trước sự thay đổi của viện phúc lợi, từ sau khi Lâm đại sư tiếp nhận thì mọi thứ đều trở nên tốt hơn.

“Lâm đại sư, về chuyện giáo viên, tôi có một vài biện pháp.”

Lâm Phàm nói: “Được rồi, bên kia cô cũng liên lạc một chút, nhưng phải vượt qua tiêu chuẩn đạo đức. Họ cũng không cần

lo lắng chuyện tiền lương, chỉ cần có kiên nhẫn, có bản lĩnh, viện phúc lợi có thể đưa ra mức lương thích hợp với bọn họ."

Hắn cũng không lo lắng chuyện tiền bạc, sinh ra không có đến chết không mang đi, dùng vào chuyện hữu dụng là tốt nhất rồi.

"Chú Lâm, lâu rồi chú không tới." Nhọc mập mạp đang vẽ tranh nhìn thấy Lâm Phàm liền chạy tới, đôi mắt to nhìn chằm chằm Lâm Phàm.

Lâm Phàm có chút xấu hổ, gần đây có nhiều chuyện nên hắn không để ý đến viện phúc lợi, lỗi này hắn đành phải nhận.

Hắn xoa đầu nhóc mập, nói: "Chú Lâm có việc bận, về sau sẽ không vậy nữa, đi nào, nhìn xem nhóc mập vẽ thế nào."

Nhắc tới tác phẩm, nhóc mập rất vui vẻ, sau đó kéo tay Lâm Phàm: "Chú Lâm, chú mau nhìn xem cháu vẽ rất đẹp, bà Hoàng nói cháu là người vẽ tốt nhất."

Lâm Phàm đứng trước tác phẩm cũng thầm tán thành, quả nhiên là vẽ rất tốt. Tuổi còn nhỏ mà đã ra dáng họa sĩ như vậy, có thể nói là vượt qua không ít người, cho dù là những người học vẽ vài năm cũng chưa chắc đã đuổi kịp.

Nếu như bồi dưỡng kỹ lưỡng, sau này nói không chừng sẽ trở thành một họa sĩ đỉnh cấp.

Hàn Lục cũng kinh ngạc không chịu nổi trước đầu óc thông minh của bọn trẻ, trong lòng cũng chân thành vui vẻ, cảm giác ông trời không cho bọn trẻ một mái nhà ấm áp nhưng lại cho chúng một cái đầu thông minh.

Mà anh ta ở viện phúc lợi cũng là làm bạn và bảo vệ cho bọn nhỏ, đồng thời cũng dạy bọn nhỏ rèn luyện thân thể.

Hướng phát triển này trong mắt Lâm Phàm cũng rất tốt.

Vài ngày sau.

Ngày hôm nay vô cùng quan trọng.

Bởi vì hôm nay là một ngày quan trọng để lựa chọn giáo viên cho viện phúc lợi.

Đối với người khác thì chỉ là tuyển dụng giáo viên thôi thì có gì mà to tát chứ. Nhưng chuyện này rất quan trọng đối với Lâm Phàm, hắn rất để ý chuyện lựa chọn giáo viên lần này.

Hắn cũng không muốn những đứa nhỏ vốn đã rất đáng thương này lại bị thương tổn lần nữa, cho nên chuẩn bị tự mình ra trận.

Mà mấy ngày trước, hắn đã bàn bạc xong với Triệu Minh Thanh. Thống nhất thời gian, để cho những người ứng tuyển đến viện phúc lợi.

Chương 1513: Phương pháp sàn lọc ứng viên

Buổi sáng.

Bánh kếp trên phố Vân Lý tạm dừng bán một ngày, những người dân xếp hàng kia cũng bất đắc dĩ thở dài, ông chủ nhỏ thật sự quá lười biếng. Nhưng sau khi nghe ông chủ nhỏ đến viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, bọn họ lập tức tha thứ cho ông chủ nhỏ.

Họ rất tôn trọng những người có tấm lòng nhân hậu, cũng coi như cảm thông cho ông chủ nhỏ.

Giang Tuệ như thường lệ lên xe buýt, cô là một sinh viên sắp tốt nghiệp đại học sư phạm, học kỳ này hầu hết thời gian đều đang tìm việc làm. Nhưng bởi vì hiện tại người học trường sư phạm càng ngày càng nhiều, nên cũng không dễ dàng để tìm việc.

Cạnh tranh quá lớn, muốn ứng tuyển vào trường học tốt đều phải đấu chọi đến vỡ đầu máu chảy, còn chưa chắc đã có cơ hội.

Lần này, cô biết được viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn muốn tuyển dụng giáo viên, nên lập tức đăng ký.

Bởi vì Lâm đại sư là thần tượng trong lòng cô, nếu như có thể đến chỗ thần tượng làm việc thì thật sự quá may mắn.

Hơn nữa đây còn là một viện phúc lợi, ý nghĩa sâu sắc, cho nên khi biết được chuyện này cô đã đăng ký rất sớm.

Trên xe, cô ổn định lại cảm xúc để bản thân bình tĩnh, chuẩn bị cho cuộc phỏng vấn.

Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

Lâm Phàm được trang bị vũ khí hạng nặng, đứng trong bóng tối.

“Chú Lâm, khi nào thì bắt đầu?” Mập mạp tò mò hỏi, ngày hôm qua cậu nhóc bị chú Lâm kéo ra một mình, điều này khiến cậu rất vui vẻ, bởi vì chú Lâm sắp xếp cho cậu một nhiệm vụ cực kỳ quan trọng.

“Chờ một chút, đừng nóng vội, chuyện hôm qua chú nói, cháu đã nhớ kỹ chưa?” Lâm Phàm hỏi.

“Nhớ kỹ, cháu đã chuẩn bị tốt rồi.” Nhóc mập hưng phấn gật đầu, sau khi chú Lâm nói với cậu, cậu vô cùng nghiêm túc nghiền ngẫm một đêm, tràn đầy tự tin với chuyện này.

Lâm Phàm hài lòng gật đầu: “Nhóc mập, chú tin tưởng tố chất nghề nghiệp của nhóc.”

Mà đúng lúc này, lục tục có đợt người đầu tiên tới.

“Nhóc mập lên đi.” Lâm Phàm lên tiếng.

Mập mạp không chút do dự, trực tiếp khóc “oa oa” xông ra ngoài, vừa đi vừa khóc, thanh âm vang dội thành công khiến cho đám người ứng viên kia chú ý.

Còn Lâm Phàm thì âm thầm dựa vào tường quan sát.

Vì để chọn được giáo viên có phẩm chất đạo đức tốt cho viện phúc lợi, nhất thiết phải khảo hạch thật kỹ, nhưng mà hắn cũng không có biện pháp.

Trên tường viện phúc lợi có một cái camera, lẳng lặng ghi lại một màn này.

Mà Triệu Chung Dương thì nhìn màn hình, trong tay có một quyển sổ nhỏ để chuẩn bị ghi chép.

Các ứng viên đã đến cửa viện phúc lợi đều dừng lại khi nhìn thấy đứa trẻ đứng ở nơi đó khóc lóc. Có một số ứng viên nhìn thời gian, sau đó do dự một hoặc hai giây rồi vẫn bước vào viện phúc lợi.

Mà cũng có một số ứng viên đi về phía nhóc mập.

Một cô gái buộc tóc đuôi ngựa, ngồi xổm xuống, hỏi: “Bạn nhỏ, em sao vậy? ”

Mập mạp nức nở nói: “Em bị lạc chú rồi…”

“Vậy em có biết số điện thoại của chú không?” Cô gái hỏi.

“Không biết…” Mập mạp khóc nấc, nước mắt nước mũi tèm lem, có thể nói biểu tình cực kỳ đúng chỗ.

Lâm Phàm nhìn từ xa cũng cảm thấy nhóc mập học vẽ quốc họa đúng là có chút lãng phí, thằng nhóc này hẳn nên đi làm ngôi sao nhí. Sau này phát triển thật tốt, nói không chừng còn có thể lấy được một giải Oscar.

Mấy cô gái xung quanh đều khó xử.

“Chuyện này phải làm sao bây giờ?”

“Đúng vậy, làm sao tìm chú cho cậu nhóc đây.”

“Đã đến lúc phỏng vấn rồi, nếu không đi thì đến trễ mất, như thế sẽ để lại ấn tượng xấu. Thế nhưng cũng không thể bỏ mặc đứa trẻ đi lạc này.”

Cô gái tóc đuôi ngựa nói: “Các cô đi phỏng vấn trước đi, tôi ở lại chỗ này chờ là được.”

“Chuyện này không được, làm sao có thể để cho một mình cô ở tại chỗ này, chúng tôi ở lại với cô.”

……

Cảm nhận của Lâm Phàm tương đối mạnh, hắn đều nghe rõ ràng những lời các cô nói, cũng hài lòng gật gật đầu. Sau đó hắn lấy điện thoại di động gửi tin nhắn: “Sở trưởng Lưu, hành động, hành động…”

Lưu Hiểu Thiên bị Lâm Phàm kéo tới với vẻ mặt bất đắc dĩ, mẹ nó, cái này diễn như không diễn vậy. Nhưng không còn cách nào, anh ta đành đi về phía nhóc mập mạp bên kia.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lưu Hiểu Thiên mặc đồng phục cảnh sát nói.

“Xin chào cảnh sát, đứa bé này bị lạc, không tìm được chú của bé.” Các cô gái nói.

“Được rồi, giao cho tôi là được rồi, các cô cứ bận việc đi.” Lưu Hiểu Thiên nói.

Mà lời này vừa nói ra, các cô gái đều cảnh giác, không khỏi kéo lại nhóc mập lại: "Anh thật sự là cảnh sát sao?"

Lâm Phàm trốn trong bóng tối, cũng không khỏi gật đầu. Không tồi, không tồi, tâm lý cảnh giác rất mạnh. Nếu họ thật sự giao đứa trẻ cho Lưu Hiểu Thiên như vậy thì hắn có chút thất vọng, tuy rằng có lòng nhân ái nhưng lại thiếu tính cảnh giác.

Lưu Hiểu Thiên lấy thẻ cảnh sát ra, nói: "Đây là giấy tờ tùy thân của tôi, các người có thể điều tra một chút."

Sau khi các cô gái nhiều lần xác định, thậm chí còn gọi điện thoại đến đồn cảnh sát hỏi thăm, mới yên lòng.

Cuối cùng, các cô gái rời đi.

Chương 1514: Có tố chất làm vua màn ảnh

Lưu Hiểu Thiên dẫn theo mập mạp đến bên Lâm Phàm.

"Tôi nói này Lâm đại sư, cậu làm như vậy có được không đó?" Lưu Hiểu Thiên bất đắc dĩ hỏi.

"Làm sao mà không được, tôi nhất định phải làm tốt chuyện này. Viện phúc lợi chính là chuyện lớn của tôi, tôi không thể tuỳ tiện giao bọn nhỏ cho người khác được. Nếu là tuyển nhầm mấy thành phần bại hoại đi vào, như vậy thì không phải là tôi đang hại bọn nhỏ hay sao?" Lâm Phàm nói.

Mặc dù phương pháp này không tốt lắm, nhưng nó hiệu quả nhất.

"Vậy bây giờ không còn chuyện của tôi nữa chứ?" Lưu Hiểu Thiên hỏi.

"Đừng mà, còn có một đoạn nữa, anh đợi một chút đi." Hiện tại số lượng ứng viên mới có bao nhiêu chứ, đợi lát nữa phía sau còn có mấy đợt nữa.

"Được rồi."

Theo Lưu Hiểu Thiên thấy, sợ là công việc hôm nay phải tốn thời gian ở đây rồi, nhưng cảm giác vẫn rất có ý nghĩa.

Anh ta cũng rất quan tâm đến đến viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, cũng ra lệnh tuần tra trọng điểm nơi này. Dù sao nơi này là viện phúc lợi nên có rất nhiều trẻ em. Tuy rằng lúc trước đã từng trấn áp bọn buôn người, nhưng những người này ở trước mặt lợi ích sẽ không ngăn được, chỉ có thể phòng ngừa tai họa.

"Được rồi, trở lại vị trí của mình, chuẩn bị cho đợt tiếp theo." Lúc này đây, không chỉ kéo Lưu Hiểu Thiên tới, đồng thời Lâm Phàm còn kéo tới không ít người.

……

Giang Tuệ ngồi xe buýt đến phố Vân Lý, dần dần những ứng viên khác cũng đến hiện trường.

Hôm nay người gác cổng là Hàn Lục, anh ta đã sớm bàn bạc với Lâm đại sư, để đám người tụ tập ở cửa rồi mới bắt đầu, kỳ thật cũng là vì để cho nhóm người nhiều hơn một chút.

Đúng lúc này, một trận tiếng ma sát truyền đến.

Mọi người nhìn lại.

Trên đường phía trước, nhóc mập ngã xuống đất.

Mà ở trước mặt nhóc mập lại có một chiếc xe đang đỗ, tài xế bước từ trên xe xuống, sắc mặt nổi giận: "Thằng nhóc thối này, có phải muốn chết không, có biết nhìn xe không? "

Người đàn ông mắng mập mạp này là tài xế của Vương Minh Dương, cũng bị Lâm Phàm kéo tới.

Oà oà oà!

Mập mạp không chút do dự, trực tiếp khóc òa lên…

Triệu Điền Sơn thân là bảo tiêu kiêm tài xế của Vương Minh Dương, đương nhiên là người có bản lĩnh. Hơn nữa bởi vì rèn luyện nên dáng người rất cao lớn, cơ bắp cuồn cuộn, nhưng trong lòng anh ta có chút khổ.

Anh ta thích trẻ con nhất, làm sao có thể nói mấy lời quá đáng đối với một nhóc mập đáng yêu như vậy.

Đương nhiên tất cả đều là kịch bản đã bàn bạc tốt, anh ta vào vai một vị hung thần ác sát lái một chiếc xe sang, nhất là phải thể hiện biểu cảm xấu xa hung dữ khiến người khác sợ hãi.

Nhưng một người đàn ông lực lưỡng như vậy, kỳ thật bên trong lại là một người rất dịu dàng, cẩn thận.

Giọng nói răn dạy vang dội không ngừng khiến những ứng viên đứng ở cửa viện phúc lợi cũng đều nghe được.

Những ứng viên kia thấy vây, có người muốn tiến lên nhưng khi nhìn thấy chiếc xe sang và biểu cảm của người đàn ông kia thì lại cảm thấy có chút sợ hãi.

Hàn Lục thấy tình huống cũng đến lúc rồi, thế là mở cửa: "Ứng viên mau chóng đi phỏng vấn, chú ý thời gian."

Một số ứng viên nhìn thoáng qua, sau đó không xen vào việc của người khác, đi thẳng vào bên trong.

Mà có người trong lòng sinh ra sợ hãi, bọn họ bị người đàn ông này dọa sợ. Họ thầm nghĩ, thà bớt một chuyện còn hơn thêm một chuyện, hắn là phụ huynh nhóc này ở gần đây, hay là cứ mặc kệ.

Giang Tuệ nhìn thấy tình huống này, lại nghe những lời khó nghe như thế thì nhất thời không nhịn nữa, đi thẳng về phía bên kia.

Đồng thời còn có mấy ứng viên khác đều phẫn nộ, các cô không ngờ người này lại xấu như vậy, lại nói mấy lời khó nghe đối với một đứa trẻ.

Hàn Lục hô lên với mấy ứng viên chuẩn bị tiến lên giúp đỡ: "Các cô có vào không? "

"Cảm phiền đợi một chút." Có người nói.

……

Lâm Phàm trong lòng nhất thời thở phào nhẹ nhõm, khi nhìn thấy biểu cảm kia của Triệu Điền Sơn. Hắn cũng cảm thấy có phải người mình tìm quá hung hãn hay không? Có thể dọa mọi người sợ hãi hay không?

Nhưng nhìn tình huống hiện tại, hắn không khỏi thở phào nhẹ nhõm, xem ra dung mạo có hung dữ không cũng không vấn đề, chỉ cần có một trái tim thiện lương là đủ bỏ qua mọi sợ hãi.

Lúc này, tại hiện trường.

Giang Tuệ bảo vệ nhóc mập mạp ở phía sau, sau đó giận dữ mắng: “Sao anh lại như vậy? Nó chỉ là một đứa trẻ.”

Triệu Điền Sơn nói: “Mấy người là ai, liên quan gì đến mấy người, cút đi.”

“Không, anh bắt nạt một đứa nhỏ như vậy, chúng tôi nhìn không vừa mắt.” Giang Tuệ thoạt nhìn nhỏ nhắn yếu đuối, nhưng khi đối mặt với Triệu Điền Sơn, cô lại không chịu thua.

“Muốn bị đánh có phải không?” Triệu Điền Sơn thuộc làu kịch bản, diễn xuất vẫn rất thích hợp.

“Anh đánh đi.” Giang Tuệ không hề yếu đuối, nhìn thẳng mặt Triệu Điền Sơn.

Mà ứng viên chung quanh cũng lên tiếng trợ giúp: “Cái người này không có chút tố chất gì hết, đối xử thô lỗ với một đứa trẻ lại còn muốn động thủ đánh người nữa.”

Chương 1515: Bài test đã xong

“Đúng vậy, cho dù đứa nhỏ này băng qua đường không nhìn xe, có thể dạy bảo tử tế, làm sao có thể thô tục nhục mạ cậu bé như vậy? Huống hồ, anh có nhìn thấy biển báo ở đây không? Đây là viện phúc lợi, phải hạn chế tốc độ, nhường cho trẻ em.”

“Đến đi, chúng tôi đều ở chỗ này, anh đánh đi.”

“Đối xử thô lỗ với một đứa trẻ, lại không có kiên nhẫn, có nhiều tiền hơn nữa cũng không che dấu được tố chất kém cỏi của anh đâu.”

Triệu Điền Sơn bị những cô gái này nói đến choáng váng, mẹ nó, thế này cũng biết mắng quá rồi đó.

Những ứng viên tiến vào viện phúc lợi nhìn qua hàng rào sắt cũng đều lắc đầu. Trong mắt các cô, đám người này đều là tấm chiếu mới, không biết xã hội sâu cạn thế nào. Đôi khi xen vào chuyện của người khác cũng sẽ gặp phải xui xẻo.

Nhất là đối phương lái xe sang, khẳng định là người có tiền, thách thức kẻ có tiền thì người cuối cùng chịu thiệt vẫn là mình.

“Được, được, xem dáng vẻ này của các cô chắc hẳn là tới ứng tuyển làm giáo viên nhỉ. Tôi nói cho các cô biết, tôi rất quen thuộc với quản lý viện phúc lợi trẻ em này, để tôi xem các cô ứng tuyển như thế nào.” Triệu Điền Sơn giận dữ nói.

Quả nhiên, lời này vừa nói ra, thật đúng là làm cho sắc mặt các cô khẽ biến.

Nhưng ngay sau đó.

“Vậy thì thế nào, quen biết thì biết, cho dù không ứng tuyển thì chuyện này chúng tôi cũng phải quản chuyện này.”

“Không sai.”

“Người quản lý viện phúc lợi trẻ em này là Lâm đại sư. Lâm đại sư chính trực lại thiện lương như vậy, làm sao có thể có bạn bè như anh. Hơn nữa cho dù có thì cũng là vì Lâm đại sư không nhìn thấu bộ mặt thật của anh.”

“Đúng, tôi tin tưởng Lâm đại sư cũng sẽ không có bạn bè như anh.”

Lâm Phàm trốn ở góc tường nghe được những lời này, không biết vì sao tâm tình lại vui vẻ như vậy, được người khác khen ngợi, thật đúng là có chút cảm giác thỏa mãn.

Sau đó Triệu Điền Sơn thấy tình huống cũng tạm ổn rồi, anh ta giống như không còn lời nào để nói, chỉ vào đám ứng viên này hung tợn nói: “Được, được, các người lợi hại, sau này đừng để tôi gặp phải.”

Sau đó anh ta lên xe và rời đi.

Sau khi đối phương rời đi, những ứng viên này nhất thời thở phào nhẹ nhõm, các cô thật sự có chút sợ hãi, các cô cũng nín thở khi dám tranh luận với đối phương như vậy.

Hiện tại người này đi rồi, họ cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nội tâm cũng kinh hồn bạt vía.

Giang Tuệ: “Cậu bạn nhỏ, em không sao chứ? ”

Nhóc mập lắc đầu, nói: “Không sao ạ, em không sao. Cảm ơn các chị gái, nhà em ở ngay phía trước, em đi trước đây.”

Không đợi các cô nói gì thêm, nhóc mập trực tiếp rời đi.

……

Nhóm Giang Tuệ nhìn đồng hồ, vội vàng đi về phía viện phúc lợi, nhưng lúc đi ngang qua chỗ bảo vệ, các cô nhìn thoáng qua Hàn Lục.

Mà Hàn Lục mờ mịt, cảm giác hình như những ánh mắt nhìn về phía mình có chút khinh bỉ.

Trong lòng anh ta cũng có chút ngơ ngác, làm sao vậy, sao ánh mắt những người này nhìn mình lại quái lạ như vậy.

Đối với nhóm Giang Tuệ mà nói, họ thật sự khinh thường Hàn Lục. Một người đàn ông thấy xảy ra loại chuyện này cũng không đứng ra hỗ trợ, thế mà anh ta còn là bảo vệ của Viện phúc lợi, người như vậy làm sao có thể bảo vệ tốt bọn trẻ đây.

Lâm Phàm rất hài lòng, ứng viên lần này đều có chất lượng cao, cho dù năng lực giảng dạy hơi kém một chút, nhưng dựa vào phẩm chất này cũng có thể phá lệ mà tuyển dụng.

Có một vài nhóm người đến sau.

Bọn họ cũng đơn giản dùng lại trò cũ để lựa chọn ứng viên.

Mà Triệu Chung Dương đứng phía sau ống kính, ghi chép vào quyển sổ nhỏ.

Màu sắc quần áo, kiểu tóc,… đều được ghi lại trong cuốn sổ. Sau đó sẽ nhìn gương mặt các cô gái xuất hiện trong video để chụp lại rồi tiến hành tổng hợp, tìm tên tương ứng rồi chọn lọc ra.

Bên trong viện phúc lợi.

Một nhóm các ứng cử viên đang chờ đợi.

“Tại sao vẫn chưa bắt đầu?”

“Tôi nhận được thông báo là tám giờ đến nộp đơn xin việc.”

“Của tôi là tám rưỡi.”

“Tôi là chín giờ.”

Mọi người nói thời gian ứng tuyển của mình ra, bọn họ cũng đều ngơ ngác, không biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng bọn họ suy nghĩ một chút cũng không nghĩ ra, rốt cuộc mọi chuyện là thế nào.

“Vừa rồi khi chúng tôi đến, có một đứa trẻ khóc ở bên ngoài, cũng không biết cảnh sát tìm được cha mẹ của đứa bé hay không.”

“Ấy, lúc chúng tôi đến cũng gặp một đứa nhỏ băng qua đường, suýt chút nữa bị xe đụng phải…”

“Ồ!”

……

“Nghe nói viện phúc lợi này đưa ra điều kiện rất phong phú.”

“Các bạn là sinh viên trường nào?”

“Tôi là sinh viên Trường Đại học Sư phạm Thủ đô.” Cô gái đầu tiên nói tên trường học với giọng điệu rất kiêu ngạo, đây là trường đại học sư phạm hàng đầu cả nước, theo cô ta thấy thì lần này ứng tuyển mà cô không được chọn thì đúng là lạ.

“Còn tôi là sinh viên Đại học Sư phạm Hoa Đông.”

Chương 1516: Cùng phỏng vấn một lượt?

Mọi người tự báo về thông tin của mình, một số người tốt nghiệp ở đại học danh tiếng, một số thì tốt nghiệp ở trường đại học hạng 2 hạng 3, thấp nhất là tốt nghiệp ở đại học hạng ba.

Chuyện này đem ra so sánh thì quả thực có sự chênh lệch quá lớn.

Theo bọn họ thấy, những người tốt nghiệp ở các trường đại học hạng 2 hạng 3 thì không có hy vọng, bởi vì dựa theo danh tiếng thì đã sinh ra sự chênh lệch cực lớn rồi.

Khụ khụ.

Lúc này, bên ngoài truyền đến một tiếng ho nhẹ.

Mọi người nhìn lại, nhất thời kinh ngạc hô lên.

“Lâm đại sư…” Lâm Phàm hơi gật đầu với người đến ứng tuyển, sau đó hắn đẩy cửa phòng họp đi vào, nói: “Tất cả những người ứng tuyển đều vào đi.”

Mọi người có chút nghi hoặc, cảm thấy lần ứng tuyển này có chút kỳ quái, không phải là từng người một đi vào sao, vì sao

tất cả mọi người lại vào một lượt?

Đứng trước bàn phỏng vấn được dựng tạm, Lâm Phàm nhìn danh sách trong tay, còn Triệu Chung Dương thì ngồi ở một bên, vừa nhỏ giọng nói chuyện vừa chỉ trỏ.

Lâm Phàm cũng khẽ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Những ứng viên ngồi trên ghế cũng có chút khẩn trương, không biết kết quả cuối cùng như thế nào.

Đúng lúc này, Lâm Phàm mở miệng.

"Tiếp theo, tôi đọc đến tên người nào thì xin mời đứng dậy."

Không hỏi câu nào cũng không đưa ra vấn đề nào đã trực tiếp gọi tên. Cách thức xét tuyển này làm cho tất cả mọi người đều có chút không hiểu nổi.

"Giang Tuệ."

Giang Tuệ ngồi ở phía dưới nghe thấy Lâm đại sư gọi tên mình, sắc mặt hơi thay đổi. Tuy không biết tình huống thế nào, nhưng cô lại cảm giác có chút không ổn.

Bởi vì trong nhóm ứng viên này, cô tốt nghiệp ở trường đại học bình thường, chỉ là trường đại học loại ba.

"Diệp Lan."

"Trương Khả Nghệ."

"Chu Manh."

……

Hết tên này đến tên khác.

Lần ứng tuyển này có tổng cộng hơn một trăm người tham gia, nhưng chỉ có khoảng 30 người được gọi tên.

Trái tim các cô gái được gọi tên đập rất nhanh, bọn họ không biết lát nữa chờ đón mình là cái gì, trong lòng thật sự rất là lo lắng.

Về phần những người không được điểm tên thì thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì các cô phát hiện trong số những người không được gọi tên, có những người là sinh viên đại học hàng đầu, trong mắt

các cô thì lần ứng tuyển này nhất định phải dựa vào bằng cấp.

Chỉ e bây giờ người được gọi tên đều là những người tốt nghiệp ở trường đại học bình thường nên không phù hợp. Những người còn lại mới có thể nhận được lời mời.

Nhất định là vậy rồi.

Lâm Phàm và Triệu Chung Dương nhỏ giọng nói chuyện với nhau, chủ yếu là xác nhận xem còn bỏ sót ai không.

Mà Triệu Chung Dương cũng cẩn thận quan sát một phen, cuối cùng khẽ gật đầu. Xác nhận không sai, không có ai bị bỏ sót.

Đám người Giang Tuệ tim đập liên hồi, cảm giác chỉ sợ lại bị đánh trượt. Bởi vì cô đã ứng tuyển nhiều lần, rất nhiều lần đều bị loại do bằng cấp.

Trong tình huống không có người quen, không có quan hệ. Bản thân muốn dựa vào cái bằng tốt nghiệp bình thường thì khó lại càng khó, trong hoàn cảnh người giỏi nhiều như mây thì thực sự khó mà vượt qua.

Mà đúng lúc này, một cảnh tượng khiến mọi người khiếp sợ đã xảy ra.

Lâm Phàm đứng lên, mỉm cười nói: “Chúc mừng các bạn có tên đã được trúng tuyển. Về mặt hợp đồng, lát nữa tôi sẽ cấp cho các bạn hợp đồng gồm tiền lương, lợi ích,… nếu có vấn đề gì khác, các bạn có thể đưa ra.”

“Về phần các bạn không trúng tuyển, tôi thành tâm xin lỗi, tôi sẽ hoàn trả phí đi lại cho các bạn…”

Lâm Phàm rất hài lòng với số lượng ứng viên lần này, vừa vặn đủ rồi.

Những người được nêu tên đều mang vẻ mặt ngơ ngác, các cô cũng không biết vì sao mình lại được tuyển, cảm giác có chút khó hiểu.

“Anh như vậy là không công bằng.” Ngay sau đó, một cô gái tức giận đứng dậy nói: “Các người đang đùa giỡn chúng tôi sao? Tôi tốt nghiệp Đại học Sư phạm Thủ đô, ai có bằng cấp cao hơn tôi? Tại sao tôi không được trúng tuyển?”

Có người đầu tiên đứng lên cũng có người thứ hai đứng lên.

“Đúng vậy, dựa vào cái gì chứ? Trong số những người được tuyển dụng này, có người chỉ tốt nghiệp ở trường hạng chót. Dựa vào cái gì các cô ấy được tuyển dụng còn chúng tôi thì không?”

“Trong khi đó tôi còn là người hâm mộ anh, thật không ngờ phía anh cũng không công bằng.”

Hiện trường trong nháy mắt lộn xộn, những người không được tuyển dụng rất phẫn nộ, cảm giác như là bọn họ bị đùa giỡn.

Mà Lâm Phàm cũng có chút bất đắc dĩ, nói: “Xin lỗi các bạn, nguyên tắc tuyển dụng của viện phúc lợi chúng tôi không dựa vào bằng cấp. Ở đây, trình độ không quan trọng mà phải xem nội tâm của một người. Đương nhiên chúng tôi cũng không nói các bạn không phải người tốt, chỉ là tạm thời không phù hợp với điều kiện tuyển dụng của viện phúc lợi chúng tôi mà thôi. Xin các vị thông cảm, chúng tôi sẽ hoàn trả phí đi lại cho các bạn…”

Khi hắn vừa nói lời này, có người không được nhận tức giận rời khỏi hiện trường.

“Không cần, chút phí đi lại này tôi vẫn trả được.”

Chương 1517: Đãi ngộ cho giáo viên quá tốt

“Chúng ta đi, người gì không biết.”

“Tuyển dụng những người có bằng cấp thấp hơn chúng tôi như vậy, những đứa trẻ này cũng không nhận được một nền giáo dục tốt đâu.”

Nghe những lời này, Lâm Phàm lắc đầu, không nói thêm gì, nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng.

Tất cả những người không được nhận đều rời đi.

Số còn lại là người được tuyển.

“Phát hợp đồng xuống cho mọi người xem một chút.” Lâm Phàm nói với Triệu Chung Dương.

Triệu Chung Dương khẽ gật đầu, sau đó phát hợp đồng. Những hợp đồng này đều do Lâm Phàm tự mình viết, tiền lương, phúc lợi… đều rõ ràng.

Hiện tại mọi người đều rất vui vẻ, nhưng sau khi nhận được hợp đồng, họ cũng cẩn thận đọc kỹ.

Thời gian thử việc một tháng, mức lương 3000 tệ.

Hết thời gian thử việc trở thành nhân viên chính thức, tiền lương sau thuế là 5500 tệ, phụ xăng xe 500 tệ, phụ cấp phí điện thoại 200 tệ, trợ cấp nhà ở 800 tệ. Ngoài ra, ba bữa ăn miễn phí, trả đủ năm bảo hiểm, nghỉ tám ngày một tháng, cuối năm còn có tiền thưởng.

Thời gian làm việc, sáng từ 8-11 giờ, chiều từ 2-5 giờ.

Mọi người nhìn thấy tiền lương và phúc lợi này đều hoàn toàn trợn tròn mắt.

Các cô không ngờ lại cao như vậy, cộng hết lại rồi thêm năm khoản bảo hiểm, tiền lương một tháng cũng vượt qua mười ngàn tệ.

Đối với mọi người, cảm giác mọi thứ không chân thực, có người tự nhéo chính mình cảm nhận được đau đớn mới xác nhận đây không phải là mơ mà là sự thật.

Một lát sau, Lâm Phàm nói: “Các bạn có ý kiến gì về tiền lương và phúc lợi không? Nếu có đề nghị gì có thể đưa ra, miễn là đề nghị hợp lý thì viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn chúng tôi có thể cung cấp cho bạn điều kiện thỏa đáng.”

“Hài lòng, tôi rất hài lòng.”

“Tôi cũng rất hài lòng.”

Đối với các cô, thế này làm sao có thể chưa hài lòng, mọi người đều hài lòng sướng đến muốn bay lên trời.

Đặc biệt là nếu được nhận vào chính thức thì tiền lương cũng sẽ tăng cao hơn. Tất cả những điều này đều thực sự rất tốt.

Lâm Phàm khẽ gật đầu: “Được, các bạn hài lòng là tốt rồi, chờ sau khi tòa nhà giảng dạy được trang trí xong, các bạn có thể chính thức đi làm. Yêu cầu của tôi rất đơn giản, chính là dùng toàn bộ tình yêu của các bạn để dạy dỗ bọn nhỏ. Hẳn mọi

người đã biết, những đứa nhỏ này đều là trẻ mồ côi, có hơi khác với những đứa trẻ khác, cho nên hy vọng các vị có thể để ý chúng nhiều hơn, xin nhờ cậy mọi người."

Mọi người nghe nói như vậy, đều nặng nề gật đầu. Đột nhiên, các cô cảm giác đang gánh một trách nhiệm nặng nề trên vai, giống như đang làm một chuyện lớn.

Mà những người không được tuyển dụng mang tâm tình sụp đổ, họ tức giận, trực tiếp đăng lên mạng mắng chửi tuyển dụng không công bằng.

Ngày hôm sau!

Một tin tức đã xuất hiện…

"Không có sự công bằng trong tuyển dụng giáo viên tại Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn."

"Sinh viên đại học Sư phạm Thủ đô ứng tuyển giáo viên nhưng không trúng tuyển."

"Trường đại học sư phạm loại ba bây giờ chẳng lẽ còn ngon hơn đại học sư phạm hàng đầu sao?"

Không hiểu sao trên mạng lại xuất hiện những tin tức này, hơn nữa đề tài cũng khá thu hút, hiển nhiên là được người ta lăng xê.

Cư dân mạng cũng bình luận tích cực.

"Ha ha, thời nay tìm việc làm gì có công bằng chứ, cơ bản đều phải dựa vào quan hệ. Nếu không có quan hệ thì cho dù có học cao học đi chăng nữa thì cũng phải thua một kẻ chưa tốt nghiệp trung học nhưng có quan hệ."

"Loại chuyện này tôi cũng quen rồi, công bằng được xây dựng trong tình huống không có mối quan hệ, nếu có quan hệ thì miễn bàn đến công bằng đi."

"Chuyện này tôi hiểu rõ, tôi tốt nghiệp trường top đầu, lúc ứng tuyển vào công ty nước ngoài trong thi viết hay phỏng vấn tôi đều đứng thứ nhất, cuối cùng người xếp thứ hai lại được nhận. Tôi thật muốn hỏi, chuyện này rốt cuộc là vì sao?"

"Ấy, viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn này không phải do Lâm đại sư tiếp quản sao? Tôi không tin Lâm đại sư lại không công

bằng.”

“Này lầu trên, cậu là fan não tàn của Lâm đại sư à, hắn cũng là con người. Đương nhiên cũng sẽ có lòng ích kỷ, sao có thể lúc nào cũng công bằng được? Theo tôi thấy, nhất định là cô gái này quá xấu xí nên Lâm đại sư không thích lắm, hắn lựa chọn mấy cô xinh đẹp một chút để sau này có cơ hội, có thể quy tắc ngầm.”

“Con mẹ mày, đừng xúc phạm Lâm đại sư của tao, con mẹ mày, còn dám sỉ nhục thần tượng của tao, có tin tao đánh phọt shit mày không.”

“Ha ha, còn đánh phọt shit, tao đếch tin…”

Cư dân mạng thảo luận tương đối kịch liệt, bây giờ Lâm Phàm cũng là người nổi tiếng trên Weibo, với những cư dân mạng thường xuyên lên mạng thì họ nhất định đều biết đến Lâm Phàm.

Nhưng một người đương nhiên không thể khiến tất cả mọi người đều yêu thích mình, cho nên số anti-fan cũng không ít.

Chớp được thời cơ là tức giận mắng chửi, dùng bàn phím phát tiết bực bội trong lòng cũng rất sảng khoái. Dù sao làm vậy cũng không phạm pháp, ai sợ ai chứ.

Chương 1518: Ứng viên không phục

Các phóng viên cũng đã phỏng vấn không ít người tham gia trong đợt ứng tuyển, những ứng viên có trình độ cao và tốt nghiệp trường đại học hàng đầu đều tỏ ra vô cùng tức giận khi được phóng viên phỏng vấn và kể lại sự việc.

Trong đó có một cô gái cảm thấy sự bất công này khiến cô tổn thương nặng nề, khi đối mặt với ống kính, cô càng khóc lóc kể lể.

“Tôi tốt nghiệp Đại học Sư phạm Hoa Đông, biết được Viện Phúc lợi Trẻ em Nam Sơn muốn tuyển giáo viên nên tôi cảm thấy cực kỳ vui vẻ. Bởi vì tôi cảm thấy có thể dạy học cho bọn trẻ trong viện phúc lợi là một chuyện rất có ý nghĩa. Mặc dù tiền lương và phúc lợi so ra kém những trường công lập kia, nhưng tôi nguyện dùng những gì tôi được học, để báo đáp xã

hội này. Thế nhưng khi tôi mang tâm trạng vui mừng đi ứng tuyển lại phát hiện ra một chuyện kinh khủng, đó chính là chuyện ứng tuyển này không có chút công bằng nào."

"Lúc phỏng vấn, tất cả mọi người đều tụ tập cùng một chỗ. Giám khảo chính là Lâm đại sư, hắn không hỏi câu nào, cũng không đưa ra yêu cầu nào, càng không nói yêu cầu là gì. Hắn chỉ để cho chúng tôi xếp thành một hàng, sau đó gọi ba mươi cái tên, cuối cùng nói với chúng tôi là chúng tôi không được nhận, còn ba mươi người kia thì được trúng tuyển."

"Tôi cũng không biết tại sao lại xảy ra những chuyện này, rốt cuộc yêu cầu ứng tuyển này là gì, đến bây giờ tôi vẫn không hiểu rốt cuộc là lý do vì sao."

"Nếu như lúc trước đã định sẵn danh sách, vì sao còn muốn chúng tôi đến ứng tuyển. Bởi vì đến ứng tuyển viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn mà tôi đã từ chối phỏng vấn của một trường khác."

Lúc cô gái này nói đến thương tâm, cô lại càng khóc nức nở.

Phóng viên phỏng vấn cô gái này cũng bị cảm động theo, cô cảm giác chuyện này Lâm đại sư làm không đúng rồi.

Dù sao Lâm đại sư cũng là con người, mà con người sẽ có lúc phạm sai lầm.

Chỉ là sai lầm này khiến người ta không biết nên nói gì.

Mà chuyện này còn liên lụy đến một vài sinh viên đang học ở trường.

Nguyên nhân của sự việc cũng là do một sinh viên của trường loại ba đã chạy đến diễn đàn của trường Đại học Sư phạm Thủ đô và Đại học Sư phạm Hoa Đông để chế nhạo.

Trong nháy mắt dẫn đến cuộc đại chiến giữa sinh viên ba trường.

Trên diễn đàn.

"Lâm đại sư này đúng là quá đáng, tôi xem cuộc phỏng vấn của cô gái kia quả thực tức giận, nếu đã định sẵn thì cần gì phải đùa giỡn người ta bắt người ta đi phỏng vấn."

“Không sai, tôi nhìn em gái khóc mà trong lòng cũng khó chịu.”

“Em gái ơi đừng khóc, viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn không cần em chính là tổn thất của họ.”

“Trình độ học vấn của bạn cao như vậy, nhất định có thể tìm được công việc tốt hơn.”

“Thật ra tôi là fan của Lâm đại sư, nhưng tại đây tôi muốn nói một chút, dường như lần này Lâm đại sư hơi quá đáng rồi. Tôi đọc hết tin tức một lượt nhưng vẫn không hiểu, rốt cục phía Lâm đại sư lựa chọn ứng viên như nào, chẳng lẽ là thật sự xem ai xinh đẹp thì chọn người đó hay sao?”

“Khà khà, nói cho cùng cái tên họ Lâm này cũng chỉ là một người trẻ tuổi, chắc chắn phải chọn em gái xinh đẹp rồi. Những cô học sinh xuất sắc này vẻ ngoài tầm thường chả ra sao cả, đến ứng tuyển làm gì chứ.”

“Tôi giữ vững lập trường trung lập, nhưng tôi tin tưởng Lâm đại sư có lý do nào đó. Còn những người đang kêu gào sướng miệng kia cẩn thận bị vả mặt, đừng trách tôi không nhắc nhở mấy người.”

“Ha ha, vả mặt? Hắn có thể vả mặt thì tao trồng cây chuối ăn phân.”

……

Tại Phố Vân Lý.

Ngô U Lan nhìn điện thoại di động, nhíu mày: “Anh Lâm, anh thật sự không muốn giải thích gì với dân mạng sao?”

Cô cảm thấy chuyện này hot quá rồi, sao những cư dân mạng này có thể nói như vậy, trước khi biết rõ chân tướng sự việc, làm sao có thể nói ra những lời này một cách vô trách nhiệm như vậy.

“Nói cái gì, không có gì để nói. Không sao đâu, tin tức này cũng chỉ xuất hiện nhất thời, rất nhanh sẽ chìm xuống, không cần quá để ý.” Đối với những chuyện này, Lâm Phàm thật sự không muốn nói thêm gì.

Người khác muốn oán giận thì cứ oán giận đi.

Chỉ là tin tức có chút phiến diện, tiêu đề rõ ràng là nhằm khuếch đại mâu thuẫn của sự việc.

Cái gì mà trường loại ba không bằng trường top đầu.

Trong số các giáo viên được tuyển dụng, cũng có rất nhiều sinh viên trường top đầu có biết hay không.

"Ài…" Hắn thở dài một tiếng, hắn không đọc tin tức chuyện này mà đang xem một tin khác.

Tin tức trong làng giải trí hiện nay khá hot.

Nhất là bộ phim truyền hình mới của Ngô Hoán Nguyệt cũng đang trong giai đoạn làm nóng, ngược lại không tệ.

Tuy rằng bộ đó cô ấy chỉ diễn vai nữ hai nhưng nhân vật này rất quan trọng, dù sao Ngô Hoán Nguyệt cũng chưa từng đóng phim, lần đầu tiên đương nhiên là phải tôi luyện một chút rồi.

Triệu Chung Dương tức giận nói: "Anh Lâm, sao những phóng viên này lại nói như vậy? Bọn họ dường như chỉ nghe từ một phía đã đăng những tin này rồi, như vậy không tốt lắm, tôi thật muốn nói ra chân tướng sự việc."

Chương 1519: Không muốn giải thích

Lâm Phàm xua tay: "Đừng quá để ý những thứ này, hơn nữa nếu đăng mấy video này lên sẽ ảnh hưởng không tốt đến những người không được nhận kia, dù sao chúng ta cũng không thiếu miếng thịt nào."

"Chỉ là chuyện này thật quá đáng, tôi thấy tức giận." Triệu Chung Dương cảm thấy bất đắc dĩ, không ngờ anh Lâm đang bảo vệ những người bị rớt kia, chỉ sợ những người này đến bây giờ cũng không biết vì sao mình không trúng tuyển, chỉ biết nói là có quy tắc ngầm.

Theo cậu ta thấy, anh Lâm sao có thể dùng quy tắc ngầm được chứ.

Lâm Phàm nhìn Triệu Chung Dương thở hổn hển, hắn cũng cười cười. Mặc dù trong lòng hắn cũng tức giận lắm, nhưng bây giờ hắn là Lâm đại sư, sẽ không đôi co với mấy người trẻ tuổi này, huống hồ việc này cũng không cần thiết.

Người không được chọn cảm thấy tủi thân trong lòng, vậy thì cứ để họ phát tiết ra, như vậy sẽ thoải mái một chút.

Dù sao, ai bảo hắn là Lâm đại sư cơ chứ, nếu hắn nói chân tướng ra ngoài thì nhất định sẽ gây tổn thương lần thứ hai với các cô ấy.

“Hắn không vào địa ngục thì ai vào đây.” Tất cả mọi khó khăn cứ để cho hắn chịu đựng đi.

Không nói nữa, chơi một ván Vương Giả Vinh Diệu trước đã, một hai tháng không chơi kỹ năng chơi Lý Bạch của hắn đã lợi hại lắm rồi.

Triệu Chung Dương nhìn thấy anh Lâm còn có tâm tình chơi trò chơi, cậu ta cũng bội phục.

Ngô U Lan thì lại đứng ở phía sau anh Lâm, nhìn hắn chuyên tâm chơi trò chơi, cô cũng nhìn đến say sưa.

Anh Lâm đã nói không thèm để ý đến chuyện này vậy thì không để ý đến là được rồi. Về phần những tình huống trên mạng kia cứ để cho bọn họ tự diễn biến tiếp đi.

Tinh tinh.

“Ôi trời, mẹ kiếp, cái tên Vương Minh Dương này gọi điện cho mình làm gì chứ.” Lâm Phàm đang điều khiển tướng, vừa chuẩn bị đến giết tên địch đầu tiên thì lại bị một cuộc điện thoại phá hủy.

Hơn nữa hắn có thể dự đoán, mình nhất định sẽ bị đối phương giết chết, thôi quên đi, nghe điện thoại cái đã.

“Alo, có chuyện gì thế, anh có biết cuộc gọi này của anh đã khiến tôi hy sinh không thế.” Lâm Phàm bất đắc dĩ nói.

“Cái gì cơ? Chuyện gì?” Vương Minh Dương sửng sốt, sau đó anh ta cũng không thèm để ý việc này mà hỏi thẳng: “Ông bạn này, rốt cuộc chuyện trên tin tức của cậu là sao vậy, cậu làm gì mà tuyển dụng thôi cũng xảy ra chuyện được thế? Có phải cậu không nói chuyện kia với ai à?”

Lâm Phàm khẽ nhún vai, nói: “Không có gì. Chuyện nhỏ mà thôi, không cần phải giải thích, cứ mặc kệ bọn họ đi.”

Vương Minh Dương đáp: “Vãi chưởng, thế này còn không giải thích, cậu định để chuyện này rồi tung lên à, tôi xem mấy bình luận trên mạng mà tâm tình không vui nổi. Tôi đã lập mười mấy acc clone để bênh vực cậu, cậu xem tôi yêu thương cậu chưa, mau cảm ơn tôi đi.”

“Cảm ơn em gái anh ấy, chờ một chút, mấy chữ này của anh sao quái lạ thế nào vậy, sao tôi luôn cảm thấy có chỗ nào sai sai nhỉ?” Lâm Phàm sửng sốt, sau đó phản ứng lại: “Đệch mợ, cái tên gay thối tha này, mau tránh xa tôi một chút, sợ quá đi.”

“Được rồi, không đùa nữa. Tôi nói thật, chuyện này tốt nhất cậu nên nói rõ tình huống, đây là viện phúc lợi, không giống mấy nơi khác, nếu như cậu không giải thích thì cũng không tốt cho viện phúc lợi.” Vương Minh Dương thật lòng suy nghĩ.

Viện phúc lợi là nơi mà xã hội quan tâm, nếu trong này xuất hiện chuyện không công bằng hoặc cái gọi là quy tắc ngầm thì sẽ bị ghim cái mác “không tốt”, mặc dù sẽ không có chuyện gì lớn nhưng nói chung cũng có ảnh hưởng không tốt.

“Biết rồi, tôi cúp máy trước đây.” Lâm Phàm nói.

Sau đó hắn chơi game một chút, vẻ mặt ngơ ngác. Bốn tên đồng đội đều tức giận chửi hắn, mà phía đối thủ lại cổ vũ hắn tiếp tục treo máy.

Lúc này, hắn không thể nhịn được, trực tiếp bật mode đại khai sát giới.

Sau một trận chiến đầy gian nan vất vả, cuối cùng hắn cũng đã thua thảm.

Lý Bạch: 0-12-1

Chết mười hai lần cũng đủ rồi, trở về giao diện chính, trong nháy mắt bị bốn tên đồng đội báo cáo, như thế cũng đủ lắm rồi.

Triệu Minh Thanh đi thủ đô cũng đã mấy ngày nên hắn gọi điện thoại qua, hỏi thăm một chút tình hình bên kia.

“Minh Thanh, tình huống thế nào rồi?” Lâm Phàm hỏi.

Mà Triệu Minh Thanh ở thủ đô xa xôi đang châm cứu cho Mã Quân Quốc, khi thấy điện thoại của lão sư thì ông lập tức nhận máy.

“Lão sư, mọi chuyện đều tốt, không gặp phải vấn đề gì.” Sau khi đến tận nơi, ông mới biết mình xem bệnh cho ai. Lúc ấy trong lòng ông còn hơi sợ hãi, nhưng sau đó nghĩ đến chuyện lần trước lão sư từ chối, nội tâm của ông lại càng cảm động.

Không nghĩ tới lão sư lại từ chối lời mời của một nhân vật lớn như vậy vì ông ấy.

Dựa theo y thuật trước kia của Triệu Minh Thanh tuyệt đối không có khả năng chữa được triệu chứng này. Nhưng hiện tại, tuy rằng còn có chút khó khăn nhưng độ khó không lớn, ông đã có phương pháp trị liệu.

“Không gặp phải chuyện gì là tốt, được rồi, tôi cúp máy đây, khám xong thì trở về sớm một chút.” Lâm Phàm nói.

Chương 1520: Tuyển dụng cũng có mờ ám phía sau?

Cúp điện thoại, Lâm Phàm nằm ở đó nói: “U Lan, cô xoa bóp giúp tôi, đầu tôi hơi khó chịu.”

“Vâng.” Ngô U Lan khẽ gật đầu, cô biết bây giờ Lâm chắc chắn rất đau đầu, dù sao chuyện trên mạng có chút khiến người ta bất đắc dĩ.

Không bao lâu sau, bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Điền Thần Côn đang hút thuốc, có chút nghi hoặc khi nhìn thấy mục tiêu phía xa, ông ta nhất thời kinh hô một tiếng: “Này nhóc con, không hay rồi, phóng viên giết tới nơi.”

Lâm Phàm mở mắt ra, có chút bó tay, thật không ngờ phóng viên còn đuổi tới đây, đúng là không làm cho người ta bớt lo lắng mà.

Các phóng viên rất hứng thú đối với tin tức hôm nay, bọn họ đều biết Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn do Lâm đại sư quản lý, đối với loại scandal này, bọn họ đương nhiên muốn biết sự việc cụ thể càng sớm càng tốt.

Bọn họ cũng muốn nghe rốt cuộc Lâm đại sư đánh giá như thế nào về chuyện này.

Ngay lập tức, các phóng viên bao vây cửa hàng.

Các ông chủ cửa hàng xung quanh đều có chút nghi hoặc.

“Chị Hồng, ông chủ nhỏ lại có chuyện gì thế, sao các phóng viên này lại chăm chỉ như vậy.”

Chị Hồng đáp: “Tôi thấy trên tin tức là giáo viên mà viện phúc lợi tuyển dụng xảy ra chuyện, nói là có quy tắc ngầm. Hiện tại tôi cũng không biết tình huống cụ thể là gì, chỉ sợ những phóng viên này cũng đến hỏi thăm chi tiết sự việc.”

“Vậy chúng ta mau đi xem một chút.”

“Đi cái gì chứ, đừng gây thêm phiền toái cho ông chủ nhỏ.” Chị Hồng nói.

……

Các phóng viên đua nhau hỏi.

“Lâm đại sư, xin hỏi ngày hôm qua viện phúc lợi tuyển dụng giáo viên, rốt cuộc là dựa vào yêu cầu gì để tuyển?”

“Sinh viên Đại học Sư phạm Thủ đô bị đánh trượt, đây là do học thức của đối phương không đủ hay là vì cái gì?”

“Lâm đại sư, anh có xem đối với tình huống trên mạng không? Anh có suy nghĩ như nào về chuyện này, chuyện những người bị đánh trượt nói có phải là thật hay không?”

“Lâm đại sư, phiền cậu nói vài câu được không?”

Đối mặt với những phóng viên này, Lâm Phàm vẫn mỉm cười đáp: “Các đồng chí phóng viên, về chuyện này, tôi tạm thời không muốn nói thêm gì nữa.”

Các phóng viên ngây ngẩn cả người, giống như chưa kịp phản ứng lại.

Trong mắt bọn họ, đây là Lâm đại sư mà bọn họ quen biết sao?

Trước kia khi xảy ra chuyện, Lâm đại sư sẽ mạnh mẽ giải quyết, nhưng hiện tại lại không muốn nói gì thêm.

Lúc này, một cảm giác không tốt dâng lên trong lòng.

Chân tướng của chuyện này, không phải giống như những người đó nói chứ?

Trong đó có điều mờ ám.

Nếu thật sự là như vậy thì khiến bọn họ cảm thấy tiếc nuối, dù sao Lâm đại sư trước mắt cũng không phải là Lâm đại sư bọn họ quen biết.

Trong suy nghĩ của bọn họ, Lâm đại sư vẫn luôn là người công bằng, trong xã hội như vậy, sự tồn tại của Lâm đại sư là điều mà các phóng viên muốn nhìn thấy nhất.

Chỉ là hiện tại Lâm đại sư lại giữ im lặng trước chuyện này, mỉm cười đối mặt, điều này làm cho bọn họ đều có chút thổn thức.

……

Ngày hôm sau!

Một loạt tin tức xuất hiện.

“Lâm đại sư giữ im lặng, chỉ e là đã chấp nhận việc này.”

“Lâm đại sư trong lòng chúng tôi, rốt cuộc anh đi đâu rồi?”

“Với chuyện này tôi giữ trung lập, tôi tin rằng sự thật chỉ tạm thời chưa lộ ra chân tướng.”

“Chuyện đi cửa sau thế này, thật làm cho người ta thổn thức, cảm thán, Lâm đại sư đã sa đọa rồi.”

“Ha ha, tôi đã nói gì nào, các người tự mình nhìn đi, đây chính là chân tướng của tên họ Lâm này, chính hắn cũng không biết nên nói gì.”

“Không sai, đây là màn đen, màn đen trần trụi. Bị các phóng viên hỏi á khẩu không nói nên lời, chỉ sợ cũng không biết nên trả lời như thế nào.”

(Màn đen: ngôn ngữ mạng, ý nói đi cửa sau, nhận hối lộ, vân vân…)

“Còn có ai muốn bảo vệ hắn thì mau đi ra, ngược lại tao muốn xem các người che đậy giúp hắn như thế nào.”

Những người hâm mộ của Lâm Phàm đều xuất hiện trên Weibo, bọn họ thật sự muốn hỏi rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bọn họ không tin chuyện này đúng như phóng viên nói.

Lâm đại sư trong lòng bọn họ làm sao có thể làm ra chuyện như vậy, không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng.

Mà tin tức càng thêm nóng bỏng xuất hiện.

Đa số những người bị loại đều đứng lên, họ kể lại những chuyện này trên Weibo, ai nấy đều cảm thấy phẫn nộ về chuyện mình không được đối xử công bằng.

Bọn họ giống như đang nói với tất cả mọi người, trong lòng đang phải chịu đựng đau khổ.

Hy vọng sẽ nhận được sự cảm thông của người khác và mang lại công lý cho chính mình.

Mà những thứ này đúng thật là có tác dụng, khi những cư dân mạng kia nhìn thấy tình huống này đều thấy tức giận, bọn họ cảm thấy chuyện này thật sự quá đáng.

Chuyện này rõ ràng là đang bắt nạt người khác.

Nhất là khi chuyện này lại xảy ra trong một cuộc phỏng vấn bình thường, khiến cho bọn họ đồng cảm. Bởi vậy họ toàn lực lên án Lâm Phàm và hy vọng nhận được lời giải thích.

Chương 1521: Chịu không nổi dư luận

Trong lúc nhất thời, chuyện này đã dấy lên cuồng phong bão táp trên mạng.

Còn những người phỏng vấn, lúc thành công đã chia sẻ tâm trạng vui vẻ đó lên vòng bạn bè và weibo, hy vọng sẽ nhận được lời chúc của người khác.

Nhưng bây giờ xảy ra chuyện này, có không ít người đã bị đào ra.

Giang Tuệ chính là một trong số đó, trên Weibo của cô chỉ có mấy trăm người theo dõi nhưng trong một đêm đã tăng lên hơn một trăm ngàn. Đương nhiên, những người này đều đến mắng chửi trút giận vào Giang Tuệ.

Ban đầu dòng trạng thái của cô chỉ có mười mấy người bình luận, nhưng hôm nay lại có tận mấy chục ngàn người bình luận.

Chỉ là những bình luận này đều không phải chúc mừng mà là mắng nhiếc cô.

“Ứng tuyển thành công cơ đấy, không phải bán rồi sao.”

“Còn dịch vụ thì sao? Có phải sướng lắm đúng không?”

“Ứng tuyển lão sư không dễ dàng, thân thể cô chắc là mệt lắm nhỉ.”

“Con nhóc thối, có biết cái gì gọi là công bằng hay không?”

“Ha ha, còn đăng ảnh chụp, nhìn dáng vẻ này của cô cũng chẳng ra làm sao, sao lại được nhận chứ?”

“Cái này còn cần phải nói à, nhất định là kỹ thuật tốt đó. Dù sao thì tắt đèn rồi ai còn nhìn mặt chứ, kỹ thuật tốt mới quan trọng nhất.”

Một hai ngày nay Giang Tuệ vẫn đang chuẩn bị, bởi vì ứng tuyển vào viện phúc lợi nên cô cảm thấy mình nếu không cố gắng, là không coi trọng công việc này.

Cô đã biết mình sẽ dạy những đứa trẻ sáu hoặc bảy tuổi, chúng vẫn còn nhỏ tuổi vì vậy cô cần một giáo trình hợp lý.

Vì vậy cô đã thu thập rất nhiều tài liệu, phát triển bản thân toàn diện hơn để đối mặt với những thách thức sắp tới.

Công việc có chút mệt mỏi nên lúc cô muốn đăng trạng thái trên Weibo một chút lại phát hiện số người theo dõi trên Weibo mình lại trở nên cao như vậy.

Mà dòng trạng thái cô đăng lúc trước, số lượng bình luận lại lên tới hai mươi ngàn.

Cô cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, lúc mở ra, cô ngẩn cả người, có chút không thể tin được.

Các loại bình luận nhục mạ làm cho cô thấy choáng váng, đôi mắt dần dần ngấn nước mắt, cô cũng không biết những người này tới từ đâu, rốt cuộc là vì sao.

……

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm nhìn Weibo, nhíu mày, hắn không ngờ mình giữ im lặng khiến sự tình chẳng những không giảm nhiệt mà còn ngày

càng hot một cách khó hiểu.

“Anh Lâm, không hay rồi.” Triệu Chung Dương kinh hô một tiếng, vẻ mặt có chút tức giận, dường như cũng rất căm phẫn.

“Làm sao vậy?” Lâm Phàm hỏi.

Triệu Chung Dương vội vàng cầm điện thoại di động tới, nói: “Anh Lâm anh xem đi, toàn bộ những người bị rớt này đều đứng ra kể lại chuyện mình gặp phải, khiến cho cư dân mạng đồng tình. Hơn nữa còn kéo chuyện này lên những giáo viên được chúng ta tuyển dụng, hiện tại weibo của các cô ấy đều bị người ta nhục mạ khắp nơi, có chút không khống chế được nữa.”

Lâm Phàm sửng sốt, sau đó hắn thấy có chút tức giận: “Rốt cục những người này muốn làm gì?”

“Tôi đã không nói rõ ràng chuyện này là bởi vì không muốn bon họ bị tổn thương. Thế nhưng hiện tại hết người này đến người khác nhảy ra, biến chính mình trở thành kẻ yếu thế, lại còn gây rắc rối cho người khác, con mẹ nó, thật ghê tởm mà.”

Hiện tại hắn cũng không hiểu được rốt cuộc những người này làm sao vậy, chẳng lẽ thật sự cho rằng mình là kẻ vô tội hay sao?

Hơn nữa còn từng người một bước ra, tìm phóng viên giải thích tình huống, nói bản thân đáng thương như thế.

Thực sự là có chút quá đáng mà.

Lâm Phàm không do dự, hắn đứng dậy.

“Anh Lâm, anh đi đâu vậy?” Triệu Chung Dương hỏi.

Lâm Phàm ngồi không yên, hắn tự trách mình quá thiện lương nên để cho kẻ khác được nước lấn tới.

“Còn có thể đi đâu, tôi đi đến viện phúc lợi, phát video ra ngoài. Vốn dĩ tôi còn không muốn để cho bọn họ bị thương tổn lần thứ hai. Hiện tại lại như này, vậy tôi cũng sẽ không nói nhảm với bọn họ nữa, tất cả đều là do họ tự chuốc lấy.” Lâm Phàm phẫn nộ nói.

Triệu Chung Dương nói: “Anh Lâm, em đi với anh.”

Đối với những người bị đánh trượt, trong lòng họ đã khó chịu sẵn, nhất là trình độ học vấn cao thì họ càng cảm thấy tức giận. Dựa vào cái gì mình không được chọn, mà nếu đã như vậy thì cũng sẽ không để cho các người dễ chịu.

Còn một số ít khác lại cảm thấy biện pháp bú fame này không tệ, ngược lại có thể hấp dẫn một đống người theo dõi weibo của mình, cho nên cả đám đều nhảy ra.

Có cái gì nói cái đó, dù sao tất cả mọi người đều giống nhau.

Tại Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

Hàn Lục vẫn luôn chú ý tin tức trên mạng, khi tin tức này xuất hiện, anh ta lập tức cảm thấy có chút không thích hợp.

Nhưng Lâm đại sư cũng không đứng ra nói gì nên anh ta cũng không tiện nói.

Nhưng hiện tại tình huống phát triển đến mức này, càng ngày càng không thích hợp, anh ta cảm giác nếu như không nói ra chân tướng thì chỉ sợ sẽ càng tổn thương đến nhiều người vô tội.

“Hàn Lục…” Đúng lúc này, Lâm Phàm và Triệu Chung Dương vội vàng chạy tới.

Hàn Lục nhìn thấy người tới, anh nói: “Lâm đại sư, việc này…”

Chương 1522: Chứng cứ được lộ ra

Lâm Phàm xua tay đáp: “Không nói nữa, anh đưa video cho tôi đi, chuyện này là lúc đầu tôi nghĩ sai rồi, tôi không nên giấu bọn họ. Hiện tại sự việc náo loạn đến mức này, tôi cũng có trách nhiệm rất lớn. ”

“Lâm đại sư, cậu đừng nói như vậy, cậu cũng không muốn để cho những người đó khó chịu. Chỉ là không ngờ tới lại xảy ra chuyện này, ngược lại còn thương tổn người khác, thật sự không thể tha thứ.” Hàn Lục nói.

Lâm Phàm không nói thêm gì nữa, bắt đầu sao chép video.

Sau đó hắn mở Weibo rồi tải video lên, suy nghĩ một chút rồi hắn chỉnh sửa lời nói, cuối cùng đăng lên Weibo.

Lâm đại sư càng giữ im lặng càng làm cho nhiều người cảm thấy trong đó nhất định tràn ngập màn đen. Mà có lẽ Lâm đại sư cảm thấy xấu hổ cho nên khi đối mặt với phóng viên mới không nói nên lời.

Một số ngôi sao trong giới giải trí cũng đang thảo luận trong một nhóm nhỏ.

“Thiết lập của Lâm đại sư này bây giờ sụp đổ rồi.”

“Hiện tại tin tức trên mạng thật sự quá nóng hổi, toàn bộ mọi người đều đang thảo luận chuyện này. Xem ra bất kỳ người nào, chỉ cần dính dáng quan hệ với Lâm đại sư vậy đều phải lên trang nhất.”

“Mấy người xem chuyện này là thế nào, Lâm đại sư sẽ không thật sự là người như vậy chứ.”

“Ai mà biết được, nhưng chỉ cần là người đều sẽ mắc sai lầm, Lâm đại sư có phạm sai lầm cũng là chuyện bình thường. Nhưng bởi vì hắn là nhân vật của công chúng nên mới bị bọn họ dây dưa mãi, vậy nên mới thành ra thế này.”

“Tôi cũng xem rồi, những người được nhận kia cũng không có mấy người xinh đẹp, làm sao có thể có quy tắc ngầm gì chứ.”

“Ai biết được, nói không chừng hắn lại có sở thích này.”

“Hê hê…”

Đột nhiên!

Trong nhóm chat, một ngôi sao lên tiếng.

“Mẹ kiếp, sợ ngây người, mấy người mau đi xem weibo của Lâm đại sư.”

“Làm sao vậy?”

“Quay xe rồi, thật sự quay xe rồi.”

Nghe nói như vậy, những ngôi sao này cũng vội vàng đi xem một chút, tuy rằng không liên quan đến bọn họ nhưng bọn họ cũng thích hóng chuyện. Nhất là chuyện liên quan đến Lâm đại sư càng làm cho người ta có hứng thú.

Fan của Lâm Phàm bận rộn sứt đầu mẻ trán, chuyện trên mạng khiến bọn họ lo lắng muốn chết. Cũng không biết vì sao thần

tượng của bọn họ không lên tiếng giải thích, nhưng bọn họ không thể ngồi yên mặc kệ, sau đó họ lên mạng mắng chửi lại đám anti fan kia.

Có thể nói là chiến đấu vô cùng dữ dội.

“Đám người ngu ngốc bọn mày còn bao che, tao xem bọn mày muốn bênh hắn như thế nào.”

“Càng tẩy càng đen, mẹ nó chứ, lại còn biết xem bói xem tướng, tao xem bọn mày tự dìm thần tượng vào hố rồi đó.”

“Cút mẹ đi, ai mà không biết Lâm đại sư biết xem tướng, nhất định anh ấy đã nhìn ra cái gì rồi.”

“Bọn rác rưởi chúng mày, Lâm đại sư làm ra bao nhiêu chuyện tốt như vậy, nghiên cứu chế tạo ra phương thuốc chữa bệnh máu trắng lại còn công bố vô điều kiện, vậy mà bọn mày còn mở mồm ra mắng chửi.”

“Nghiên cứu chế tạo ra phương thuốc thì liên quan cóc gì đến tao chứ, dù sao tao cũng không mắc bệnh này, đếch cần phương thuốc này.”

Đối với đám anti fan, bọn họ thực sự không thể đánh bại bằng lời nói, bởi vì họ sẽ không tin bất cứ điều gì.

“Ha ha, Lâm đại sư giải thích rồi, đánh mặt hay lắm. Mấy người đi xem một chút đi rồi hẵng nghĩ lại xem cần mắng chửi nữa hay không.”

Trong cuộc cãi vã dữ dội, bình luận này đột nhiên xuất hiện.

Tất cả mọi người đều dừng tranh cãi lại, mà fan của Lâm Phàm lại càng kích động vạn phần.

“Mẹ kiếp, Lâm đại sư giải thích rồi sao? Không được, tôi phải nhanh chóng đi xem.”

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều tràn vào weibo của Lâm đại sư.

Khi nhìn thấy weibo, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Lâm Phàm: “Vốn dĩ tôi không muốn nói thêm gì về chuyện này, bởi vì thật sự không cần thiết, cũng không muốn tạo thành phiền toái cho bất kỳ ai. Nhưng mọi chuyện phát triển đã vượt

quá dự liệu của tôi, tôi lại càng thất vọng đối với những người bị đánh trượt. Nếu đã như vậy, tôi cũng chỉ có thể công khai quy tắc tôi lựa chọn. ”

“Mọi người đều biết là tôi chọn giáo viên cho viện phúc lợi, mà bọn nhỏ trong viện phúc lợi thiếu đi một thứ so với những đứa trẻ khác đó chính là gia đình ấm áp. Cho nên ở phương diện lựa chọn giáo viên, tôi cũng không coi trọng trình độ của ứng viên, mà là để ý ứng viên có trái tim yêu thương hay không. Theo tôi thấy, có được tình yêu còn quan trọng hơn so với bất kỳ bằng cấp nào.”

“Mấy đoạn video dưới đây là đề thi mà tôi chuẩn bị cho các ứng viên ở trước cửa viện phúc lợi, tôi rất hài lòng. Trong số 100 ứng viên có ba mươi người đáp ứng yêu cầu tuyển dụng của tôi.”

“Thấy có trẻ nhỏ gặp khó khăn, không để ý thời gian phỏng vấn mà tiến lên giúp đỡ, ngay lúc đó họ đã được tuyển dụng…”

Một video xuất hiện ở đó, bên dưới mỗi video có một đoạn văn thuyết minh.

Hầu hết mọi người đều ấn mở video đầu tiên.

Chương 1523: Kinh ngạc về đãi ngộ cùng với phúc lợi

Trong tầm mắt của bọn họ, một đứa trẻ mập mạp đứng khóc ở nơi đó, cách viện phúc lợi khoảng hai mươi mét, mà ở cửa, ứng viên đang vây quanh ở đó. Khi cửa viện phúc lợi mở ra, có một số ứng viên lựa chọn đi trợ giúp đứa nhỏ kia, mà có ứng viên lại bỏ qua đứa trẻ, tiến thẳng vào viện phúc lợi để đi phỏng vấn.

Ở một video khác là Triệu Điền Sơn vào vai vị đại gia hung ác, một màn này đập vào tầm mắt mọi người.

Mỗi một video, bọn họ đều xem rất nghiêm túc, tuy rằng không có âm thanh, nhưng bọn họ đều nhìn thấy rõ ràng tình huống trên màn hình.

Khi mọi người xem xong tất cả video, tất cả đều im lặng.

Người hâm mộ vẫn tin tưởng Lâm Phàm, giờ phút này cũng vui vẻ nở nụ cười. Trong lòng bọn họ vô cùng hạnh phúc, bởi vì Lâm đại sư chung quy vẫn là Lâm đại sư trong lòng bọn họ, không hề thay đổi.

Mà sắc mặt đám anti-fan kia hết xanh lại trắng, cảm giác mình vô cùng mất mặt, chuyện này khác hoàn toàn với những gì họ nghĩ.

“Mẹ kiếp, tôi đã nói rồi mà, Lâm đại sư nhất định sẽ không làm ra loại chuyện không công bằng này.”

“Đúng là không ngờ tới, khảo hạch này đúng là không đỡ nổi. Nhưng mà tôi ủng hộ, đây là viện phúc lợi trẻ em, trình độ học vấn gì đó thực sự không quan trọng. Một đứa nhỏ một mình đứng ở đó nhất định sẽ làm cho người ta lo lắng. Nhưng những ứng viên này, có một số người nhìn thấy lại làm như không thấy, giữa phỏng vấn và giúp đỡ thì bọn họ lựa chọn phỏng vấn cho nên bọn họ thất bại.”

“Mẹ kiếp, tôi cảm giác mình bị những người rớt tuyển xem như khỉ mà đùa giỡn. Mẹ nó đúng là quá đáng, không được, tôi không thể nhịn nữa, tôi muốn đi xả giận.”

“Quên đi, mấy người xem weibo của Lâm đại sư, câu cuối cùng hắn cũng nói chấm dứt việc này tại đây, không cần làm khó bất cứ ai nữa.”

“Tôi nuốt không trôi cục tức này, tôi phải đi xin lỗi Giang Tuệ, vừa rồi tôi mắng khá tàn nhẫn.”

“Mau đi đi, về sau đừng quá kích động, tôi biết chuyện này sẽ quay xe, cho nên vẫn luôn chờ đợi.”

Sau khi những người bị đánh rớt nhìn thấy Lâm đại sư đăng weibo, các cô cũng ngây ngẩn cả người, thực sự không ngờ sự tình lại như vậy.

Ở cửa viện phúc lợi, nhìn thấy đứa nhỏ kia không ngờ lại là bài kiểm tra, mà đám người mình bởi vì vội vàng đi phỏng vấn, cho nên lựa chọn bỏ qua.

Giờ khắc này, các cô đã hiểu được nguyên nhân mình bị trượt.

Có người vô cùng áy náy, nhìn những lời mình đăng trên Weibo lúc trước, các cô cảm thấy mặt mình có chút đau.

“Sẵn sàng lấy những gì đã học, dạy cho những bông hoa của tổ quốc…”

Hiện tại xem ra, lời này nói thật sự là quá ghê tởm.

Sau đó, một số ứng viên bị loại vội vàng đăng weibo xin lỗi.

Lâm Phàm nhìn những tình huống này, cũng lắc đầu, chuyện này thật đúng là làm cho người ta có chút bất đắc dĩ.

Rõ ràng là một chuyện nhỏ lại có thể gây ra một chuyện lớn, thật sự làm cho người ta khó có thể tưởng tượng.

Xem ra sau này hắn cũng phải chú ý một chút.

Nên công bố vẫn phải công bố, cũng đừng xem thường sức mạnh của mạng xã hội.

Sau khi nhìn thấy những tình huống này trên Weibo, Lâm Phàm không khỏi thở dài, vì sao nhất định phải ép hắn công khai chân tướng như vậy. Kỳ thật trong lòng hắn không muốn, nhưng hiện tại đã như thế đó cũng là do không có cách nào. Về phần sau này sẽ phát sinh chuyện gì, đó chính là chuyện của bọn họ, không liên quan gì đến hắn.

Nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, dù sao cũng đã như vậy, vậy còn có thể nói thêm gì, hắn đăng luôn tiền lương của viện phúc lợi lên Weibo.

Hắn vẫn tương đối coi trọng tiền lương của viện phúc lợi, nếu như người ta không lấy được tiền lương thỏa đáng, có thể sẽ không nghiêm túc làm việc.

Mà khi tiền lương và phúc lợi này được đăng lên cũng khiến dân mạng ngạc nhiên, nhiệt tình thảo luận. Trong mắt bọn họ, tiền lương của viện phúc lợi thật sự quá cao, cao đến mức có chút dọa người.

“Mẹ kiếp, thấy Lâm đại sư đăng lên mức lương của viện phúc lợi phát ra, tôi muốn quỳ luôn. Xin hỏi hiện tại Viện còn nhận người hay không?”

“Coi như còn nhận người thì tôi thấy khả năng bạn được chọn cũng gần như bằng không, cũng không nhìn xem có nhiều ứng viên như vậy mà có mấy người được tuyển. Phương thức tuyển người này của Lâm đại sư đúng là hố người ta mà, không cẩn thận rơi vào trong đó thì ngay cả lật người cũng không có khả năng.”

Mọi người đều ngớ người trước phương thức tuyển dụng này của Lâm Phàm, theo bọn họ thấy, độ khó này có thể nói là rất lớn, đây là khảo nghiệm lòng người đó.

Bọn họ tự hỏi bản thân, nếu như là bọn họ thì cũng không chắc chắn dám nói mình có thể đạt yêu cầu.

Triệu Chung Dương vẫn luôn chú ý tình huống trên mạng, sau khi thấy hướng gió thay đổi, trên mặt cậu ta cũng lộ ra nụ cười xán lạn.

“Anh Lâm, rốt cục chuyện này cũng kết thúc rồi.” Đối với cậu ta, rõ ràng chuyện này anh Lâm xử lý rất tốt, nhưng bởi vì không nói ra chân tướng mà dẫn đến trên mạng xảy ra hiểu lầm. Hiện giờ hiểu lầm đều giải quyết xong, đương nhiên tâm tình của cậu ta vô cùng vui vẻ.

Chương 1524: Toà nhà giảng dạy sắp hoàn thành

“Không nghĩ tới, chuyện này lại có thể kết thúc ở đây, hiện tại phúc lợi được công bố ra, cũng không biết có bao nhiêu người nghĩ đến mình, thật sự là làm cho người ta bó tay.” Lâm Phàm cười nói, hiện tại hắn không tức giận chút nào, thậm chí còn hơi bất đắc dĩ.

Trong khoảng thời gian gần đây hắn chỉ muốn yên lặng làm một người bình thường, nhưng người khác lại không cho hắn cơ hội này.

Hiện tại thì hay rồi, làm màu hắn cũng làm rồi, muốn quay đầu cũng không kịp nữa.

Lúc này Hàn Lục cũng thở phào nhẹ nhõm, lúc mới đầu anh ta định nếu Lâm đại sư không giải thích một chút thì anh ta chuẩn bị đăng video này lên mạng để giải trừ hiểu lầm.

……

“Đi, đi đến công trường xem tình huống thế nào.” Bây giờ chỉ còn chờ đợi tòa nhà giảng dạy hoàn thành thì có thể tiến hành khai giảng rồi.

Bọn trẻ này đều đã ăn Tiểu Thông Tuệ Đan phẩm chất hoàn mỹ, chỉ số thông minh sớm đã đạt tới đỉnh điểm, chỉ cần dạy dỗ vận dụng hợp lý thì nhất định sẽ bộc phát ra năng lực khiến người ta sợ hãi.

Ví như Triệu Minh Thanh, từ sau khi dùng Tiểu Thông Tuệ Đan phẩm chất hoàn mỹ thì y thuật Trung y đã tăng lên cực hạn. Những kiến thức trước kia không hiểu thì bây giờ đều có thể học một hiểu ba.

Cho nên đám trẻ này chỉ cần có người dạy một chút, như vậy tương lai sau này tuyệt đối sẽ không quá kém cỏi.

Đến công trường xây dựng.

Công nhân đang làm việc, họ rất quan tâm đến dự án này bởi vì họ biết rằng đây là tòa nhà giảng dạy được xây dựng cho trẻ em trong Viện phúc lợi. Về chất lượng, họ không có một chút lơi lỏng, không phát sinh vấn đề nào, cố gắng để có được sự hoàn hảo nhất.

Hơn nữa đốc công cũng như vậy, yêu cầu về việc lựa chọn vật liệu cũng rất nghiêm khắc.

“Lâm đại sư tới rồi.” Đốc công đương nhiên biết Lâm Phàm, dù sao trước kia chuyện đòi lương giùm cho nhân công cũng từng lên tin tức.

Anh ta rất quan tâm đến vấn đề này bởi vì anh ta làm trong ngành này.

Trong mắt bọn họ, Lâm đại sư là người có địa vị cao như vậy, lại đòi lương cho nhân công, đúng là chuyện rất khó tin.

Hơn nữa, sâu trong nội tâm của anh ta thật sự rất kính nể Lâm đại sư.

Công nhân đang bận rộn cũng đều dừng động tác trong tay, đối với Lâm đại sư, trong lòng bọn họ đều rất có hảo cảm.

Vẻ mặt Lâm Phàm tươi cười, hỏi: “Thế nào rồi? Khi nào thì có thể hoàn thành?”

Đốc công đáp: “Sắp rồi, hiện tại trang trí nội thất đã xong xuôi, chỉ còn lại có một vài chuyện nhỏ.”

Lâm Phàm gật đầu nói: “Vậy là tốt rồi.”

Trải qua mấy tháng, rốt cục cũng sắp hoàn thành, chờ sau khi hoàn thành có thể đi vào quỹ đạo rồi.

Sau đó hắn ở lại viện phúc lợi một lúc rồi mới rời đi.

Chuyện nơi này, hắn cũng không hiểu, vẫn là giao cho bọn họ là được rồi.

Tại Phố Vân Lý.

Đối với các ông chủ cửa hàng mà nói, chuyện này biến hóa cũng quá lớn, làm cho người ta có chút phản ứng không kịp.

Tuy rằng chuyện trên mạng lúc trước đối với ông chủ nhỏ rất không tốt, thế nhưng bọn họ tin tưởng vững chắc tính cách của ông chủ nhỏ, tuyệt đối sẽ không có cái gọi là bất công này.

Nhưng khi ông chủ nhỏ đối mặt với các phóng viên mà không giải thích một câu, điều này làm cho họ rất lo lắng.

Dù sao ông chủ nhỏ bị người ta vu oan trên mạng, trong lòng bọn họ cũng rất khó chịu.

Mà mọi chuyện bây giờ đều tốt rồi, ông chủ nhỏ lấy ra chứng cớ, hơn nữa bằng chứng này trong mắt bọn họ rõ ràng chính là

ông chủ nhỏ đang cố bảo vệ những người bị loại, nên mãi mới không muốn đăng lên.

Nhưng không nghĩ tới, những người bị loại kia lại còn cố gắng phát triển mọi chuyện trên mạng theo hướng xấu, ngẫm lại cũng có chút đáng ghét.

……

“Ông chủ nhỏ, kỳ thật tôi thấy cậu không nên che dấu chuyện này.”

“Đúng vậy, thật sự quá đáng ghét. Nhưng hiện tại tốt rồi, video đăng rồi cũng không biết các cô ấy có tự thẹn với lòng hay không?”

Đối mặt với sự đoàn kết của mọi người, Lâm Phàm cũng rất bất đắc dĩ, hắn nào ngờ chuyện này sẽ biến thành như vậy. Nhưng mà hiện tại đã giải quyết xong, còn có thể nói cái gì?

“Được rồi, được rồi, mọi chuyện đều đã kết thúc, mọi người cũng đừng nghĩ nữa.” Lâm Phàm khoát tay nói.

“Ông chủ nhỏ, cậu nói chuyện này, làm sao chúng tôi có thể không nghĩ chứ. Nếu như không phải không còn cách nào khác nên phải đăng video kia lên thì không biết bọn họ còn muốn náo loạn đến mức độ nào đây.”

“Đúng vậy, đúng vậy. Ông chủ nhỏ, lúc tòa nhà giảng dạy viện phúc lợi được xây dựng xong, cậu có muốn làm một buổi lễ khai trương hay không?”

Mọi người không ngừng hỏi, bọn họ rất coi trọng Viện phúc lợi, cũng hết sức quan tâm bọn trẻ ở đó.

Mặc dù những đứa trẻ đó không có một gia đình ấm áp, nhưng bọn họ sẵn sàng sử dụng năng lực ít ỏi của riêng mình để làm cho những đứa trẻ đó có thể cảm thấy một chút ấm áp.

Chương 1525: Đại hoàn đan

“Lễ khai trương?” Lâm Phàm khẽ sờ cằm, ngược lại bắt đầu có chút suy tư. Hắn chưa từng nghĩ tới chuyện này, theo hắn nghĩ thì chính là mua chút pháo rồi đốt là được rồi.

Nhưng hiện tại nghe mọi người đều chờ mong như vậy, ngược lại hắn cho rằng có lẽ phải làm một chút rồi.

Dù sao đây chính là viện phúc lợi của mình, tuy rằng bọn họ rất khiêm tốn, nhưng thời điểm nên khoa trương vẫn phải khoa trương một chút.

"Ông chủ nhỏ, rốt cuộc có làm lễ khai trương hay không?" Mọi người lại hỏi lại.

Lâm Phàm không chút do dự đáp: "Làm chứ, nhất định phải làm rồi. Nhưng hiện tại còn chưa xây xong, chờ xây xong tôi sẽ thông báo cho mọi người, phải làm một nghi thức thật náo nhiệt mới được."

……

Ngày hôm sau!

Tại Phố Vân Lý.

Người dân xếp hàng mua bánh kếp càng ngày càng nhiều, nhất là hiện tại, danh tiếng của Lâm Phàm càng lúc càng lớn. Ở Thượng hải không ai là không biết cửa hàng này của Lâm đại sư.

Đối với rất nhiều người mà nói, Lâm đại sư này có chút quái dị, rõ ràng đã có danh tiếng lớn như vậy nhưng còn mở một cửa hàng nhỏ vậy, thật sự kỳ quái.

Hơn nữa còn chỉ bán mỗi bánh kếp, nghề phụ tiềm năng chính là xem bói.

Có thể nói, vô cùng quái dị.

……

Điền Thần Côn ngồi ở cửa hút thuốc nhìn càng ngày càng có nhiều người đến trong lòng ông ta cũng rất thương cảm. Trong mắt ông ta những người này đều là tiền, vốn dĩ rất dễ kiếm nhưng lại không có cách nào cả. Bởi vì thằng nhóc này thực cứng đầu, mỗi ngày chỉ bán mười phần bánh kếp thì có thể kiếm được bao nhiêu tiền chứ.

Nhưng cũng phải nói, từ sau khi đi theo thằng nhóc này, ông ta cảm giác cuộc sống của mình trở nên rất thú vị, khác sao với trước kia rất nhiều.

Nhưng thằng nhóc này lại không cách nào thoát ế, điều này khiến ông ta thấy hơi thất vọng.

Xem ra mọi chuyện sau này còn phải để ông ta tự cố gắng.

Buổi trưa.

Lâm Phàm làm xong tất cả mọi việc, hắn cầm cần câu rồi lái xe rời đi, chuẩn bị đi câu cá.

"Các người trông cửa hàng, tôi đi ra ngoài." Hắn phát hiện cảm giác câu cá thật đúng là không tệ, có thể làm cho nội tâm người ta hoàn toàn bình tĩnh lại.

Nhưng cái này có chút bó tay, đến giờ hắn vẫn không có câu được đồ vật truyền kỳ gì đó, câu lên đồ vật cũng có chút không hiểu thấu, đúng là bó tay bó chân.

Triệu Chung Dương nhìn thấy anh Lâm muốn ra ngoài câu cá, cậu ta cũng nhất thời hứng thú, sau đó cứ dính lấy hắn nói: "Anh Lâm, dẫn tôi đi cùng với, tôi câu cá rất lợi hại đó."

Lâm Phàm liếc mắt nhìn Triệu Chung Dương một cái, khẳng định không thể dẫn tên này đi theo. Hắn đi câu, lỡ mà câu được một con quái vật lớn, chỉ sợ có thể dọa chết cậu ta."

"Đi cái gì mà đi, mau coi chừng cửa hàng, tôi đi đây."

Hắn cũng không nói gì thêm mà đi thẳng.

Điền thần côn ngồi ở cửa cười ha ha một tiếng: "Này tên nhóc kia, còn muốn lười biếng à, cuộc sống của lão đại, cậu không trải nghiệm được đâu."

Điền Thần Côn vẫn còn ý kiến với Triệu Chung Dương, vô cùng để ý, trong lòng ông ta còn nhớ kỹ chuyện xảy ra thời gian trước. Bởi vậy chỉ cần bắt được cơ hội, ông ta nhất định sẽ chọc tức đối phương một hồi.

"Tôi nói này Thần côn, bây giờ ông đang làm phiền tôi đấy." Triệu Chung Dương đã sớm cảm giác được Thần côn sinh ra sát ý với mình.

Nhưng cậu ta cũng không có để ở trong lòng, mình chính là người nắm trong tay tài nguyên.

Chỉ cần mình hơi chút lộ ra một chút, cậu ta dám cam đoan Thần côn lập tức sẽ ôm chặt đùi mình.

……

Bên bờ sông.

Lúc này Lâm Phàm chọn một nơi tương đối tốt, xung quanh không có ai, cũng không ai đi ngang qua nơi này, vậy thì hắn có thể yên lặng câu cá.

Hắn mắc mồi, quăng lưỡi câu rồi ngồi đó lặng lẽ chờ đợi.

Mặt nước rất yên ả nên hắn không biết lúc này sẽ câu được cái gì, đồng thời trong lòng cũng rất nghi hoặc, những thứ này rốt cuộc là như thế nào, hắn có cảm giác có chút không thích hợp.

Đột nhiên, hắn cảm thấy cần câu di chuyển một chút, gương mặt chợt lộ ra nụ cười.

Đến rồi, lần này đến tương đối nhanh.

Thật đúng là không biết lúc này sẽ câu được cái gì.

Nhưng hắn ngược lại thật sự hy vọng có thể câu được thảo dược, hiện tại đã tích lũy được hai loại thảo dược, đều là những nguyên liệu luyện đan tốt nhất. Chỉ là chủng loại quá ít nên còn chưa thể luyện chế ra đan dược mà hắn muốn.

“Tới đây, để cho mình nhìn một chút, rốt cuộc lại muốn cho mình thứ gì tốt.” Lâm Phàm hết sức chăm chú nhìn chằm chằm phía trước, vội vàng kéo cần câu.

“Ôi, thứ gì đây?” Trong tầm mắt có một thứ đen xì, dưới ánh mặt trời chiếu rọi tản ra ánh sáng nhàn nhạt.

Trông nó giống như một thứ tốt, nhưng hắn cũng cảm thấy không giống lắm.

Khi cầm đồ vật trong tay, lông mày hắn nhíu lại, thứ đồ gì vậy? Giống như lại là đan dược.

Hắn có thể cảm giác được trong viên đan dược này, có một cỗ lực lượng.

“Đại Hoàn Đan, gia tăng sáu mươi năm công lực…”

Chương 1526: Bán hàng đa cấp

Hắn hiểu rồi, không ngờ hắn lại có được thần đan của Thiếu Lâm Tự trong phim võ hiệp.

Nếu như hắn là tay trói gà không chặt khẳng định sẽ rất hưng phấn, nhưng hiện tại cũng chỉ cảm thấy chuyện này bình thường mà thôi, dù sao thứ này thật sự không có bao nhiêu tác dụng đối với hắn.

Suy nghĩ một hồi, hắn lập tức nuốt luôn viên Đại Hoàn Đan này vào.

Một dòng nhiệt chảy xuôi trong cơ thể, sau đó biến mất không thấy, giống như một giọt nước chảy vào trong biển rộng, cũng không làm nổi lên một gợn sóng.

"Không thú vị chút nào, đúng là không thú vị gì." Lâm Phàm lắc đầu, sau đó tiếp tục quăng mồi câu ra, lẳng lặng ngồi ở chỗ đó chờ đợi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, vẫn không có gì bị mắc câu.

"Lâm đại sư, chào cậu." Đúng lúc này, một giọng nói truyền đến từ sau lưng.

Lâm Phàm nghi hoặc quay đầu lại thì phát hiện một ông lão đang được một cô gái dìu đỡ, xuất hiện trước mặt mình.

"Ông là?" Hắn ngược lại không biết ông lão trước mắt này là ai, nhưng nhìn một vài bóng người ở phía xa, trong lòng hắn cũng hiểu rõ ông lão này là người không đơn giản. Ra ngoài còn có vệ sĩ, hiển nhiên là một nhân vật lớn.

Nhưng hắn thật sự không có hứng thú biết ông ta có phải là nhân vật lớn hay không.

Trong mắt hắn, đều giống nhau mà thôi.

"Lâm đại sư, tôi là chủ tịch tập đoàn di truyền Gen IOA, bây giờ tôi muốn đàm phán một giao dịch với Lâm đại sư." Trong ánh mắt ông lão lóe ra tia sáng nóng bỏng.

Đối với ông ta, Lâm đại sư trước mắt này thật sự quá thần kỳ, thần kỳ đến mức làm cho ông ta có chút kích động.

"IOA"

Lâm Phàm thật sự không biết tập đoàn này làm gì, nhưng hắn lại phát hiện ánh mắt nhìn mình của lão già này có chút khiến hắn thấy cạn lời, giống như hắn là bảo bối gì vậy.

“IOA là công ty được thành lập ở nước ngoài, là công ty chuyên nghiên cứu Gen cơ thể người. Trong triết lý của chúng tôi, con người là sinh vật có tiềm năng nhất, mỗi một tế bào hay mỗi một cơ quan đều hoàn mỹ như vậy. Tôi nghĩ, nếu mở ra kho báu trong cơ thể con người, nhất định có thể làm cho nhân loại phát sinh biến hóa rất lớn.”

“Tỷ như, trường sinh bất lão…”

Lâm Phàm có chút ngớ người, trong nháy mắt bị những lời này của lão già này làm cho kinh hãi.

Trong mắt lão già, biểu tình của Lâm đại sư rất phù hợp với kỳ vọng của ông ta, bởi vì không có ai có thể ngăn được sự hấp dẫn của trường sinh bất lão.

Mà nguyên nhân lần này ông ta tới đây rất đơn giản, đó chính là nhìn trúng y thuật Trung y của Lâm Phàm, nhất là phương pháp luyện đan thần kỳ kia. Ông ta cảm thấy thành quả nghiên cứu của mình, nếu muốn tiến thêm một bước nhất định cần Lâm đại sư hỗ trợ.

Giờ khắc này, Lâm Phàm đứng lên.

Trên mặt ông lão cũng lộ ra nụ cười, nhưng trong nháy mắt, nụ cười này đột nhiên tiêu tán.

Lâm Phàm cất cần câu lại, có chút cảnh giác nhìn ông lão: “Thật ngại quá, tôi không có nhiều hứng thú với chuyện bán hàng đa cấp, ông tìm nhầm người rồi…”

Sau đó hắn vỗ vỗ mông, chuẩn bị rời đi.

Mẹ nó, nguy hiểm, thực sự quá nguy hiểm.

Hiện tại ngay cả ông già cũng đi lừa gạt người, lại còn trường sinh bất lão. Con mẹ nó, đây là muốn lừa hắn lên thuyền giặc à.

“Bán hàng đa cấp?” Người phụ nữ bên cạnh ông lão khi nghe được những lời này thì có chút không hài lòng, cô ta không nghĩ rằng lý tưởng cao cả như thế vậy mà lại bị người khác cho là bán hàng đa cấp.

Chuyện này đối với bọn họ mà nói, là một loại sỉ nhục.

“Lâm đại sư, mong anh chú ý lời nói của mình.” Người phụ nữ trẻ tức giận, giống như nếu như Lâm Phàm còn dám nói thêm một câu cô ta sẽ liều mạng với Lâm Phàm.

“Được, được tôi chú ý. Có điều tôi thực sự không có hứng thú, mục tiêu này của các cô quá cao cả, thực sự tôi không chơi được, hay là các cô đi tìm người khác đi?” Lâm Phàm nói.

Hắn cảm thấy mấy người trước mặt này không phải là điên rồ thì cũng là có vấn đề về não.

Trường sinh bất lão? Thật đúng là nằm mơ mà.

Đương nhiên, thực ra chuyện này cũng không phải là không có khả năng, bởi vì bản thân hắn nắm giữ Bách khoa toàn thư, nói không chừng rút trúng kiến thức phân loại tiên hiệp là có thể trường sinh bất lão.

Đối với lời nói của mấy người mặt này hắn không có chút niềm tin nào, cho dù đánh chết thì hắn cũng không tin.

…

Ông lão nhanh chóng chặn Lâm Phàm lại: “Lâm đại sư, xin hãy nghe tôi nói, đối với anh mà nói đây có lẽ là chuyện không thể nào, nhưng theo tôi thấy chuyện này không phải là không thể thực hiện được, tôi chỉ muốn anh hợp tác với chúng tôi.”

Lâm Phàm xua tay, không có chút hứng thú nào với chuyện này: “Thật ngại quá, tôi không có chút hứng thú nào, làm phiền ông tránh ra chút.”

Ông lão lắc đầu, còn chưa hết hy vọng, ông ta vẫn luôn chú ý đến các nhân tài xuất hiện trên thế giới, chỉ cần xuất hiện chuyên gia sinh vật và chuyên gia di truyền hàng đầu, ông ta sẽ lấy lợi ích thật lớn để mời đối phương đến cùng tham gia nghiên cứu.

Chương 1527: Chuyên gia di truyền Gen

Đương nhiên, vừa bắt đầu có rất nhiều người đều cho rằng là không thể, cảm giác ông ta là đang suy tâm vọng tưởng.

Nhưng từ khi nhận lời mời tham gia vào công việc này không được bao lâu thì bọn họ cũng không nói ra những lời hoài nghi nữa. Mà hoàn toàn nhập tâm vào trong đó, bởi vì bọn họ cũng phát hiện, trường sinh bất lão thật sự là có thể.

Thậm chí bản thân muốn đuổi bọn họ đi, bọn họ cũng khóc lóc kể lể không đồng ý rời đi, không muốn bỏ mất cơ hội làm dự án vĩ đại này. Thậm chí không cần tiền, còn đem tất cả vốn lẫn lãi của bản thân đầu tư vào nghiên cứu, chỉ vì muốn chứng kiến sự thành công của trường sinh bất lão.

Hiện giờ, phản ứng của Lâm đại sư ông ta hiểu được, đây là chuyện bình thường. Nhưng ông ta tin chỉ cần Lâm đại sư tham gia thì nhất định hiểu được ảo diệu trong đó.

Người phụ nữ bên cạnh nói: "Lão sư, tôi thấy căn bản là anh ta không hiểu thứ chúng ta đang nghiên cứu rốt cuộc thần kỳ đến cỡ nào."

Ông lão nhìn cô gái nói: "Không nên nói như vậy, bởi vì Lâm đại sư vẫn chưa tận mắt nhìn thấy nghiên cứu của chúng ta, nghi ngờ cũng là chuyện bình thường." Sau đó nhìn về phía Lâm Phàm: "Lâm đại sư, nếu như có thể, hay là cùng chúng tôi đi Mỹ một chuyến, đến đó anh sẽ biết nghiên cứu này của chúng tôi thần kỳ đến cỡ nào."

Lâm Phàm nhíu mày, mẹ nó, thằng cha này thực sự điên rồ. Sau đó cũng không muốn ở lại, trong lòng cũng cảm thấy quái gở.

"Không hứng thú."

Ông lão nhìn Lâm Phàm rời đi, trong lòng không khỏi cảm thán một tiếng. Xem ra vị Lâm đại sư này cũng không hiểu được nghiên cứu này thần kỳ đến cỡ nào.

"Ài, không thể gấp, Lâm đại sư vẫn chưa hiểu được quan niệm của chúng tôi, có điều tôi tin khi cậu biết được thì nhất định sẽ trở thành một trong số các thành viên của chúng tôi. Đây là nghiên cứu có thể thay đổi tương lai của nhân loại." Ông Lão nói.

Người phụ nữ bên cạnh gật đầu, sắc mặt lộ ra vẻ trần trề hy vọng nói: "Tôi tin nghiên cứu này nhất định sẽ thành công!"

Trong lòng Lâm Phàm điên cuồng chửi bới, những người này rốt cuộc ở đâu ra vậy, sao cảm giác giống như người điên, nhất là lão già kia điên có chút khiến người ta cảm thấy sợ luôn.

Chuyện đi câu của ngày hôm nay lại không cách nào tiến hành được rồi.

Có điều không sao cả, đi câu cũng không vội, mỗi ngày câu vài lần, một ngày nào đó sẽ câu được đồ tốt.

Ngày hôm sau!

Lâm Phàm đi tới phố Vân Lý chuẩn bị nghỉ ngơi một trận, cũng không vội ra ngoài.

"Lâm đại sư…"

Mà đúng lúc này, ông lão hôm qua lại xuất hiện.

Lâm Phàm nhìn thấy người đến lập tức sững sờ, sắc mặt trở lên rất kỳ quái: "Tôi thực sự không có hứng thú, mong ông đừng đến tìm tôi nữa."

Điền Thần Côn nhìn lão già cũng không biết lão già này làm cái gì, nhưng nhìn bộ dạng cũng có chút không bình thường, nhìn qua có vẻ giống một vị đại gia lắm tiền.

Ông lão trực tiếp đi thẳng vào trong phòng sau đó tiến đến trước mặt Lâm Phàm: "Lâm đại sư, mong cậu hãy tin tôi, tôi thấy được tin tức về cậu ở trên mạng, phát hiện y thuật của cậu thực sự làm người ta phải kinh ngạc. Cậu chính là nhân tài mà chúng tôi đang thiếu, vậy nên tôi không do dự mà ngàn dặm chạy tới đây để mời cậu gia nhập với chúng tôi."

"Tin tôi, cậu nhất định sẽ không hối hận."

Điền Thần Côn có chút hoài nghi, không biết rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra: "Gì vậy? Gia nhập cái gì?"

Còn chưa đợi Lâm Phàm nói, ông lão kia đã mở lời, vẻ mặt tự tin nói: "Chúng tôi mời Lâm đại sư gia nhập với chúng tôi, cùng nhau bí mật nghiên cứu thảo luận về trường sinh bất lão. Đây là một nghiên cứu vĩ đại, nếu như nghiên cứu thành công có thể thay đổi toàn bộ thế giới, mà tên tuổi của chúng ta cũng được người đời ghi nhớ."

"Gì?" Điền Thần Côn nghe thấy câu này trợn tròn mắt.

Trường sinh bất lão? Ông lão này không phải là điên rồi đó chứ.

Sau đó quái dị nhìn về phía Lâm Phàm dường như đang thăm dò, chuyện này rốt cuộc nên làm như thế nào. Sau đó khua tay múa chân ra hiệu có cần gọi 110 hay là gọi cho bệnh viện Thanh Sơn lôi bệnh nhân này về.

Dù sao bây giờ cổng bệnh viện Thanh Sơn thường không đóng, có lẽ nhiều thiên tài từ bên trong đã chạy ra, gây họa cho mọi người.

Ông lão nhìn Điền Thần Côn: "Đúng vậy, lần này tôi từ nước ngoài trở về, là chân thành muốn mời Lâm đại sư tham gia cùng với chúng tôi." Sau đó nhìn về phía Lâm Phàm: "Lâm đại sư, tài năng của cậu không nên lãng phí như vậy, mà phải dùng nó đúng chỗ, tin tôi, chúng tôi nhất định sẽ không để cho cậu thất vọng."

Lâm Phàm thở dài, thực sự rất bất lực hắn không biết nên nói cái gì bây giờ.

Bản thân đang nhiên đang lành sao lại bị người này nghĩ đến thế chứ.

"Lâm đại sư, cậu cứ suy nghĩ cẩn thận, ngày mai tôi lại đến." Ông lão bình thản cười nói sau đó quay người rời đi.

Chương 1528: Bị làm phiền

Lâm Phàm ngơ ngác, ngày mai lại đến sao? Ông già này thực sự điên rồi.

Ngô U Lan đến bên cạnh Lâm Phàm nhìn ông lão đang đi xa hỏi: "Anh Lâm, sao tôi cảm thấy người này có chút giống như bán hàng đa cấp vậy?"

Lâm Phàm nhún vai: "Chuyện này sao tôi biết được, dù sao không phải là chuyện tốt đẹp gì."

Triệu Chung Dương: "Ngày mai ông lão này lại đến, không phải là cứ quấn lấy chúng ta không rời đó chứ."

Lâm Phàm bất lực: "Chuyện này cũng khó nói, cũng không biết đây là đắc tội với ai, chuyện này rốt cuộc là chuyện gì."

Hắn thực sự nghĩ không hiểu, bản thân đang câu cá hẳn hoi, sao lại xảy ra chuyện này. Hơn nữa ông lão này rõ ràng là đang thăm dò mình. Đồng thời tính kiên nhẫn cũng có chút làm người ta thấy sợ. Dù cho mình có từ chối, sợ rằng cũng sẽ không dễ dàng buông tha cho mình.

Xem ra hắn muốn rời khỏi bể khổ nhất định phải giở chút thủ đoạn.

Nếu không ngày nào ông ta cũng đến, thì thật đúng là muốn tra tấn chết người.

Cục cảnh sát.

Lưu Hiểu Thiên đang chỉnh lý vụ án, đồng thời trong vụ án đó có rất nhiều bí ẩn khó giải. Trên toàn quốc đều có những vụ thế này.

Một trong số những vụ án tạm thời vẫn chưa được phá giải đã thu hút sự chú ý của anh ta.

“Thiên tài tài chính Thạch Vân, vào tháng năm năm ngoái rời khỏi công ty, làm thủ tục xuất cảnh. Từ đó tung tích biến mất, không còn biết bóng dáng.”

Lưu Hiểu Thiên nhìn vụ án này cũng cảm giác rất kỳ quái, người to như vậy xuất cảnh sao có thể bạt vô âm tín.

Hơn nữa vụ án này sau này tiếp tục điều tra còn có phối hợp với cảnh sát quốc tế, đối phương cũng không tìm được mục tiêu đi đâu.

Do đó vụ án này vẫn tồn đọng ở đây, chưa được giải quyết.

Tinh tinh!

Chuông điện thoại vang lên!

Lưu Hiểu Thiên châm một điếu thuốc, nhìn liếc mắt thấy tên người gọi đến, không khỏi nở nụ cười thì ra là điện thoại của Lâm đại sư.

Bây giờ anh ta vô cùng cảm ơn Lâm Phàm, từ sau khi quen biết hắn thì vận khí của bản thân vẫn rất tốt.

Hiện giờ làm được đến vị trí phó cục trưởng nguyên nhân rất lớn trong đó đều nhờ có Lâm đại sư giúp mình phá không ít vụ án.

“Lâm đại sư, sao vậy?” Nghe điện thoại, cười hỏi.

“Sở trưởng Lưu, cứu mạng với.” Lâm Phàm hoảng sợ nói.

Lúc này Lưu Hiểu Thiên đột nhiên ngẩn người, có thể để cho Lâm đại sư kêu cứu mạng, như vậy nhất định là chuyện rất nghiêm trọng, sau đó hấp tấp hỏi: “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Lâm Phàm: “Không phải, tôi kêu cứu không phải là xảy ra chuyện mà là xin các anh ngày mai tới giúp đỡ, tôi thực sự không chịu được nữa rồi. Tôi gặp phải bán hàng đa cấp, hơn nữa nếu tôi mà không vào thì họ thề sẽ không bỏ qua cho tôi.”

“Bán hàng đa cấp?” Lưu Hiểu Thiên ngây ngẩn cả người, cảm giác có chút khó hiểu, rốt cuộc là kẻ ngu ngốc nào bán hàng đa cấp mà bán đến tận chỗ của Lâm đại sư?

Đây không phải là tìm cái chết sao.

“Đúng vậy, một ông già còn có một cô gái trẻ nữa, anh nói bọn họ có kỳ quặc không, họ tìm tôi muốn tôi nhập hội cùng đi nghiên cứu trường sinh bất lão với họ, tôi có bị thần kinh như vậy đâu.” Lâm Phàm bất lực nói.

“Hả?” Lưu Hiểu Thiên ngẩn người sau đó bật cười: “Ha ha, Lâm đại sư cậu nói cái gì? Tìm cậu nghiên cứu trường sinh bất lão sao?”

Anh ta cảm thấy có phải là bản thân nghe nhầm hay không.

Nghe thấy Lưu Hiểu Thiên vẫn đang cười, hắn cũng có chút bất lực: “Sở trưởng Lưu, làm ơn nghiêm túc một chút, tôi đây là đang báo án đó.”

“Được, được, nghiêm túc, phải nghiêm túc.” Lưu Hiểu Thiên vẫn không nhịn được cười, cảm thấy chuyện này thực sự là có thể.

Tìm Lâm đại sư nghiên cứu trường sinh bất lão, đây rốt cuộc là đầu óc bị làm sao mới có thể nghĩ ra được.

Có điều nghĩ chút cũng có chút đạo lý, Lâm đại sư lợi hại như vậy, nói không chừng thực sự có thể nghiên cứu ra trường sinh bất lão thật, đến lúc đó chúng ta có thể thơm lây.

“Có đang nghe không đó?” Lâm Phàm hỏi.

Lưu Hiểu Thiên: “Nghe thấy rồi, vẫn nghe đây.”

Anh ta không thể nói bản thân đang nằm mơ giữa ban ngày, nếu không Lâm đại sư này đau lòng chết mất.

Hơn nữa anh ta cũng coi trọng chuyện này, dù sao chuyện này thực sự cảm giác có chút gì đó không đúng: “Lâm đại sư, vậy bây giờ làm sao để tìm được tìm được người kia?”

Lâm Phàm: “Ngày mai anh cho người đến phố Vân Lý đợi, ngày mai ông lão kia sẽ lại đến.”

Lưu Hiểu Thiên: “Vậy được, yên tâm đi, ngày mai tôi đích thân đến, cũng muốn xem xem trường sinh bất lão này có gì hay ho để mà nghiên cứu.”

Lâm Phàm: “Được, an toàn của tôi nhờ cả vào anh, không phải là tôi nói trường sinh bất lão ai không muốn chứ, nhưng cũng phải đáng tin một chút chứ có phải không? Còn nói từ nước ngoài về thật là khiến người ta cạn lời mà.”

Ngày hôm sau!

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm đang ở trong tiệm đợi, hắn muốn xem xem hôm nay sau khi ông lão kia đến rồi còn có thể rời đi được không.

Trường sinh bất lão?

Triệu Chung Dương ngồi trên ghế chơi điện thoại: “Anh Lâm, hôm nay lão già kia còn tới hay không?”

Chương 1529: Lại lập công lớn

Lâm Phàm: “Đợi xem, tôi có dự cảm chắc chắn ông ta sẽ đến.”

Điền Thần Côn lẩm bẩm: “Hôm qua tôi với ông lão đó nói chuyện một lúc, tôi cảm thấy ông ta nói trường sinh bất lão này có chút đáng tin, tôi cũng bị ý tưởng của hắn làm lung lay.”

Triệu Chung Dương: “Vậy sao ông không tham gia cùng người ta trao đổi thêm đi.”

Điền Thần Côn vẻ mặt bất đắc dĩ: “Người ta hỏi tôi biết cái gì, tôi bảo cái gì tôi cũng không biết, sau đó không nói gì với tôi

nữa.”

“Ha ha, người ta thấy ông chẳng biết cái gì còn nghĩ muốn trường sinh bất lão, ông không phải là đang nằm mơ giữa ban ngày sao?” Triệu Chung Dương cười lớn.

Điền Thần Côn liếc mắt nhìn: “Cười, chỉ biết cười, tôi thấy cậu ngoại trừ livestream thì cũng chả biết cái mẹ gì.”

Khụ khụ!

Lúc này một tiếng ho truyền đến, ánh mắt của mọi người nhìn ra phía bên ngoài, hóa ra là lão già kia lại đến.

Mà lần này ông lão vừa bước vào phòng đã lộ ý cười: “Lâm đại sư, cậu suy nghĩ như thế nào rồi? Nếu như cậu vẫn còn điều gì hoài nghi có thể cùng tôi đi Mỹ một chuyến, đến đó xem một chút thì nhất định sẽ khiến cậu hài lòng.”

Lâm Phàm nhìn ông lão, cười nói: “Để tôi bói cho ông một quẻ được không?”

Ông lão sững sờ: “Lâm đại sư tại sao phải xem bói cho tôi?”

Lâm Phàm lắc đầu sau đó giả bộ như đang bấm ngón tay: “Vừa rồi tôi bấm ngón tay tính toán, ông có số ngồi tù, ông có tin không?”

Ông lão cười: “Lâm đại sư, cậu thật là biết nói đùa, hay là tán gẫu một chút chuyện chính đi. Trường sinh bất lão mặc dù rất nực cười nhưng với hiểu biết của Lâm đại sư với Trung y, chắc chắn biết sự huyền diệu của cơ thể con người. Trường sinh bất lão này vốn không phải là vô căn cứ, là có căn cứ khoa học.”

“Mà đêm nay tôi phải bay trở về, mong cậu hãy suy nghĩ kỹ một chút, cơ hội đang ở trước mắt nếu như mất đi, sau này sợ rằng hối hận cũng không kịp.” Ông lão thanh thản lộ chút tiếc nuối nói.

Dường như nếu như Lâm Phàm từ chối, chính là bỏ lỡ một chuyện vô cùng quan trọng.

…

“Lâm đại sư…” Lúc này Lưu Hiểu Thiên dẫn hai người cảnh sát tới, khi đang tiến vào trong cửa hàng ánh mắt đã nhìn chằm chằm lão già kia, trong lòng đã có đánh giá.

Lâm Phàm nhìn thấy Lưu Hiểu Thiên đến, lập tức cười lên: "Đến đúng lúc lắm, người bán hàng đa cấp này ở đây, mau dẫn về hỏi một chút đi."

Lưu Hiểu Thiên bước đến trước mặt ông lão nói: "Làm phiền xuất trình chứng minh thư."

"Chứng minh thư?" Ông lão ngơ ngác, sau đó lắc đầu: "Tôi là người Hoa gốc Mỹ , không có chứng minh thư."

"Còn nữa, tôi không phải là bán hàng đa cấp, tôi là người phụ trách tập đoàn IOA bảo vệ gen của con người. Tôi đến Thượng hải là để mời Lâm đại sư gia nhập vào đội ngũ của chúng tôi, cùng nhau nghiên cứu sự huyền diệu của cơ thể con người, tranh thủ sớm đánh bại trường sinh bất lão." Đối mặt với cảnh sát, mặt lão già không biến sắc nói.

Lưu Hiểu Thiên cười: "Trường sinh bất lão, tôi thấy ông là bán hàng đa cấp thì có, dẫn về điều tra đi."

Cảnh sát hai bên ngay lập tức bắt lấy ông lão, trong mắt bọn họ thì ông lão này có gì đó sai sai.

Ông lão già lúc này nổi giận: "Các anh không thể như vậy, tôi muốn kiện các anh, thả tôi ra, mau thả tôi ra."

Lâm Phàm xua tay: "Mau dẫn đi, ông lão này có chút đáng sợ."

Lưu Hiểu Thiên không chút do dự phất tay bảo hai cảnh sát dẫn người đi, sau đó nhìn Lâm Phàm: "Lâm đại sư, đây là do danh tiếng của cậu quá lớn nên bị người ta nhớ rồi."

Lâm Phàm bất lực thở dài: "Được rồi, còn danh tiếng quá lớn gì chứ, tôi cảm thấy tôi bị người ta gài bẫy rồi."

…

Ngày hôm sau!

Lâm Phàm còn đang say trong giấc mộng thì đột nhiên bị một cuộc điện thoại gọi đến đánh thức, vốn là có chút ngáy ngủ không muốn thức dậy. Thế nhưng khi nhìn thấy tên người gọi đến thì trong lòng hắn lại có chút nghi hoặc.

Điện thoại của Lưu Hiểu Thiên, sáng sớm như vậy gọi cho mình chắc chắn là có chuyện gì, nếu không sẽ không vô duyên

vô cớ gọi điện thoại cho mình.

“Alo, sở trưởng Lưu, sao vậy?” Nhận điện thoại, Lâm Phàm hỏi thăm.

Lưu Hiểu Thiên ở đầu dây bên kia hơi chút kích động: “Lâm đại sư, có chuyện lớn rồi…”

“Chuyện lớn? Chuyện gì lớn, chỗ anh có chuyện lớn hình như không có liên quan gì đến tôi mới phải.” Trong lòng hắn có chút hoài nghi, vị cảnh sát này nói với mình chuyện lớn vậy chắc chắn là chuyện kinh khủng rồi.

Lưu Hiểu Thiên bây giờ rõ ràng là đang đổi từ sự trầm tĩnh sang kiếp sợ: “Có liên quan, có liên quan rất lớn, Lâm đại sư, cậu lại lập công lao lớn nữa rồi.”

“Công lao lớn?

Nghe thấy ba chữ này, tinh thần hắn tỉnh táo hẳn, cảm giác như phát hiện một vấn đề lớn.

Lâm Phàm: “Công lao lớn gì vậy?”

Lưu Hiểu Thiên cười nói: “ Ông già hôm qua đó, cậu biết không, tối qua chúng tôi thẩm vấn phát hiện một chuyện động trời. Đồng thời sau đó còn bắt được mười mấy tên đồng bọn của ông ta, bây giờ đã bắt hết về đây rồi.”

Lâm Phàm có chút mơ hồ hỏi: “Nói rõ chút xem, tôi nghe chưa hiểu.”

Chương 1530: Mánh khoé cao tay

Lưu Hiểu Thiên im lặng, sắp xếp lại câu chữ: “Lâm đại sư, để tôi từ từ nói với cậu. Ông già kia tự xưng là người phụ trách tập đoàn IOA bảo vệ gen con người, nhưng dựa theo những gì chúng tôi điều tra thì ở nước ngoài không có tập đoàn nào như vậy tồn tại. Hơn nữa, trong lúc thẩm vấn chúng tôi phát hiện lão già này vậy mà lại là tội phạm quốc tế. Đồng thời, lần này ông ta đến Thượng Hải còn dẫn theo mười mấy tên đồng bọn, bản thân ông ta thì đóng giả thành người có tiền và thành đạt.”

Lâm Phàm: “Đóng giả thành người có tiền? Vậy thì đến lừa tôi làm cái gì, hình như tôi không có cái gì để cho họ lừa.”

Hắn không xem tướng cho ông lão kia, trong lòng còn nghĩ ông ta chỉ là bán hàng đa cấp, tìm đến mình cũng xem như là ngầu lòi lắm rồi.

Nghe được lời này, Lưu Hiểu Thiên không nhịn được cười lên: "Lâm đại sư, tôi nói cho cậu biết cậu đừng cười đó, miệng của ông ta có chút cứng không tiết lộ bất kỳ một thông tin gì, có điều một vài tên đồng bọn của ông ta thì bị dọa cho sợ. Trong số bọn họ chỉ có lão già kia là người Hoa gốc Mỹ, căn cứ theo lời khai của bọn họ thì công việc nói là tìm kiếm nhân tài trong mọi ngành nghề, còn lão già kia thì sẽ đóng giả thành người có tiền, dùng các kiểu lời nói rỗng tuếch dụ dỗ đối phương động lòng."

"Mà nếu như động lòng rồi sẽ cùng bọn họ ra nước ngoài, đến lúc đó như dê vào miệng cọp. Bọn họ đến tìm cậu là nhìn thấy Trung y của cậu lợi hại, muốn bắt nhốt cậu để chuyên tâm nghiên cứu một loại thuốc mới cho bọn hắn. Đối với loại nghiên cứu này, họ xem nó như là một miếng bánh lớn."

Lâm Phàm nghe thấy lời này trong lòng cũng suy nghĩ một chút, cảm thấy mưu mẹo của những người này cũng có chút nham hiểm.

"Vậy bây giờ như thế nào rồi?" Lâm Phàm hỏi.

Lưu HIểu Thiên: "Tôi đã báo cáo chuyện này lên cấp trên, đồng thời cũng hỏi ra không ít chuyện, tôi đã xem lại vụ án trước đây, phát hiện không ít người từng bị lão già này lừa."

"Trong đó một số người là nhân tài ngành tài chính, lúc đó cũng bị lão già này lừa đến Mỹ. Sau đó bị nhốt ở trong một căn phòng nhỏ, toàn bộ quá trình đều có mấy người trông giữ, bị bọn chúng ép kiếm tiền. Bây giờ chúng tôi đã liên lạc với cảnh sát quốc tế tại địa phương đến nơi đó để giải cứu, bây giờ vẫn chưa có thông tin, có điều vấn đề này không lớn."

Lúc này, Lâm Phàm xem như đã hiểu mưu mẹo của lão già kia, có điều phải khen cho mưu mẹo này của ông ta thực sự rất được đó.

Lừa gạt nhân tài trong mọi ngành nghề, sau đó nhốt lại để bọn họ kiếm tiền cho ông ta.

Có điều hắn thực sự rất muốn biết, những nhân tài có tri thức kia sao lại bị lừa như vậy.

Chỉ nghĩ đến kỹ năng diễn xuất của lão già kia, người bình thường đúng thật là có thể dễ bị lừa.

Hắn hoàn toàn không ngờ rằng chuyện rất nhỏ vậy mà lại có thể dây dưa đến những thứ này, có chút ngoài dự liệu với người khác.

"Vậy thì tốt, không ngờ rằng tôi tiện tay báo cáo còn thực sự bắt được con cọp lớn. Được rồi, không nói nữa tôi ngủ thêm chút nữa đây." Sau khi biết chân tướng, hắn không muốn biết thêm nội dung.

"Ồ, đúng rồi, sở trưởng Lưu, anh xem tôi lại vô tình làm ra một chuyện lớn, có phải là nên phát giải thưởng công dân tốt nữa hay không?" Lâm Phàm cười hỏi.

Đối với giải thưởng này hắn có chút hứng thú, đem về treo nó trên tường trong cửa hàng để trang trí cũng rất đẹp mắt.

Đồng thời cũng có thể gián tiếp nói cho những người khác biết, nhìn xem đi, là công dân tốt đó nha.

Lưu Hiểu Thiên bị lời nói này làm cho nổ tung: "Tôi nói này Lâm đại sư, cậu đây là muốn lấy hết toàn bộ giải thưởng công dân tốt của Thượng Hải đúng không? Đáng tiếc là không có, đã hết rồi."

Lâm Phàm bất lực: "Vậy thì thật đáng tiếc."

Hai người sau khi tán gẫu vài câu thì cúp máy.

Nhìn thời gian bây giờ vẫn sớm, hắn lại trùm chăn lên đầu ngủ tiếp.

Phố Vân Lý!

Sau khi Lâm Phàm đến, Triệu Chung Dương lập tức chạy đến: "Anh Lâm, hôm qua lão già kia sao rồi?"

Lâm Phàm cười cười: "Qua vài ngày nữa tự xem tin tức đi, tôi nói không cậu cũng không rõ. Có điều bây giờ tôi cũng xem như đã hiểu, người ta vì sao lại không cần Điền Thần Côn…"

"Tại sao?" Trong lòng Triệu Chung Dương rất tò mò.

Cậu ta thực sự muốn biết, bên trong rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

“Đừng hỏi vì sao, vài ngày nữa cậu tự xem tin tức thì sẽ biết. Đúng rồi, Cẩu gia đi đâu rồi?” Lâm Phàm nhìn bốn xung quanh không thấy chú chó nhỏ đâu cả.

Khoảng thời gian này hắn cũng không để ý nhiều, dù sao bây giờ cẩu gia cũng không phải là chó bình thường, có thể nói là Thần chó cũng đúng.

Từ sáng tới tối biến mất không thấy bóng dáng chỉ đến buổi tối mới quay trở về.

Đương nhiên chuyện này không cần nói cũng có thể biết, chắc chắn là nó lại ra ngoài đi làm chuyện tốt rồi.

Đồng thời dẫn theo đám chó của nó cùng nhau đi quản lý khu phố, ngắm phong cảnh gì đó.

Về phần có bị người khác bắt nạt hay không, vậy càng không cần phải nghĩ. Thực lực hiện tại của cẩu gia, không bắt nạt người khác đã là chuyện tốt rồi.

“Không biết nữa, mới sáng sớm nó đã ra ngoài.” Triệu Chung Dương nói.

Cậu ta cảm thấy cẩu gia này càng ngày càng không giống một con chó, mà có chút giống người, dù sao loại cảm giác này cũng không phải một hai lần.

Chương 1531: Đúng là Lâm đại sư

Giữa trưa.

Lâm Phàm tiếp tục đến bờ sông câu, kiến thức câu này phải dùng tốt một chút.

“Ài, có thể câu được chút đồ tốt có được không.” Lâm Phàm cầm cần câu trong lòng có chút bất lực.

Câu được những thứ kia thực ra cũng không tồi, nhưng mấu chốt là so với suy nghĩ trong lòng mình có khác biệt rất lớn.

“Ấy đến rồi…” Lúc này cần câu truyền đến cảm giác bất thường, trong lòng hắn cũng đang tưởng tượng rốt cuộc sẽ câu

được cái gì.

Nhấc cần câu lên, khi nhìn thấy thứ gì đó mắc vào móc câu, sắc mặt hắn lập tức lộ ra ý cười.

Cầm trong tay, quan sát.

Là nhân sâm trăm năm.

Trong tay lại có thêm một thứ đồ tốt.

Mãi cho đến năm giờ chiều.

Lâm Phàm thu hoạch được không ít, mà cũng không có ai quấy rầy. Mặc dù mỗi lần câu được thứ gì đó thì phải mất một thời gian khá dài.

Nhưng mà câu lên được dược liệu lại khiến người ta rất hài lòng.

Nhân sâm trăm năm, cỏ linh hoa, hoa Thiên Diệp.

Ngoại trừ nhân sâm trăm năm, hai thứ còn lại có tồn tại trên thế giới này không hắn cũng không biết?

Trong lòng hắn cũng đang ước lượng, mặc dù bây giờ thứ câu được không nhiều, nhưng nếu may mắn thì phần lớn đều là thảo dược, cách con đường luyện đan lại gần thêm một bước.

Thu dọn đồ đạc, chuẩn bị quay về.

……

Lúc này bên bờ sông, có một cô gái đang cầm gậy tự sướng quay ống kính về phía mình.

“Cảm ơn quà mà mọi người tặng, yêu mọi người, moa moa moa.”

“Cảm ơn máy bay mà đại lão đã tặng.”

Phương Thiến là người gốc Thượng Hải, nghề nghiệp là streamer, rất nổi tiếng trên mạng bây giờ. Hơn nữa phong cách phát trực tiếp của cô ấy cũng rất rộn rã, vì vậy được rất nhiều fan yêu thích.

Lần này cô đến bên bờ sông phát trực tiếp ngoài trời, cũng coi như là cho fan ngắm nhìn phong cảnh của Thượng Hải.

“Thiến Thiến, tôi nghe nói bờ sông này mỗi năm đều có người bị ngã xuống.”

Phương Thiến vén tóc cười nói: “Các bạn thân mến, chuyện này không hề tồn tại, mọi người đừng quá tin tưởng vào những lời đàm tiếu trên mạng.”

“Tôi đến để cho mọi người ngắm nhìn phong cảnh, sau này mọi người có hứng thú thì có thể đến Thượng Hải chơi nha.”

Lúc này, Phương Thiến hướng ống kính về phía bờ sông, để cho mọi người có thể nhìn thấy phong cảnh của bờ sông.

Đột nhiên!

Những bạn hữu trong phòng phát sóng trực tiếp vốn dĩ đều đang chém gió, nhưng chính lúc này, một người tinh mắt nhìn thấy bóng người phía trước nên lập tức kinh hô.

“Thiến Thiến, đừng động, giữ nguyên ống kính, người ở phía trước có phải Lâm đại sư hay không?”

“Lâm đại sư?”

“Lâm đại sư nào?”

“Chết tiệt! Mấy người ngốc thật hay giả ngốc vậy, ngay cả Lâm đại sư cũng không biết? Thượng Hải ngoại trừ Lâm đại sư đó ra còn có thể là Lâm đại sư nào nữa?”

Ban đầu Phương Thiến cũng không để ý, nhưng khi nhìn thấy những bình luận đó lập tức sững sờ.

Cô là người gốc Thượng Hải, đương nhiên biết Lâm đại sư rồi.

Trong lòng cô, Lâm đại sư là một người rất thần kỳ, chỉ cần thường xuyên lên mạng thì đều có thể nhìn thấy tin tức liên quan đến Lâm đại sư.

Đặc biệt là khoảng thời gian trước, vấn đề về viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn cũng đã thu hút sự chú ý của cô.

Lúc đầu cô còn cho rằng Lâm đại sư làm chuyện mờ ám, trong lòng còn thấy không tin cho lắm, sau này sau khi bằng chứng được đưa ra, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô nói rồi mà, sao Lâm đại sư có thể là loại người như vậy chứ!

Lúc này, ánh mắt cô ấy nhìn về phía trước, dường như là cũng đang cố gắng phân biệt.

“Mọi người nói xem, người ở phía trước là Lâm đại sư thật sao?” Phương Thiến hỏi mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp.

“Mẹ kiếp, mau đi xem thử đi, nếu quả thực là Lâm đại sư, vậy thì quá là sảng khoái rồi.”

“Mặc dù tôi vẫn luôn nhìn thấy Lâm đại sư ở trên mạng, nhưng vẫn chưa nhìn thấy người thật bao giờ.”

“Thiến Thiến, mau qua đó xem đi, hình như Lâm đại sư sắp đi rồi. Cơ hội ở ngay trước mắt, đừng bỏ lỡ đó.”

“ Vì quà tặng hãy tiến lên, Thiến Thiến tiến lên!”

……

Mặc dù không phải là fan cuồng nhưng cô cũng rất tò mò về Lâm đại sư, vì vậy đã chạy về phía trước mà không có bất kỳ sự do dự nào.

Lâm Phàm đang xách cần câu đi về phía bãi đỗ xe.

“Lâm đại sư……”

Lúc này, hắn nghe thấy có người gọi mình, không khỏi quay đầu lại nhìn xem rốt cuộc là ai.

Lúc nhìn thấy thân ảnh ở phía sau thì sững sờ.

Cô gái rất trẻ, dáng dấp cũng không tệ, đang cầm gậy tự sướng, có lẽ là đang làm livestream ngoài trời.

Trong phòng phát trực tiếp.

Đám người trong phòng livestream nhìn người ở phía trước, sau khi xác định đúng là Lâm đại sư, ai nấy đều trở nên hưng phấn.

“Mẹ kiếp, quả thực là Lâm đại sư.”

“Không ngờ Lâm đại sư lại đến câu cá.”

……

Sau khi Phương Thiến nhìn thấy đối phương đúng là Lâm đại sư, tâm trạng cũng rất kích động, đỏ mặt chạy tới, vẻ mặt hưng

phấn nói: “Thật sự là Lâm đại sư……”

Lâm Phàm cười: “Cô là……”

Chương 1532: Xin bói

“Lâm đại sư, xin chào! Tôi tên là Phương Thiến, bây giờ tôi đang phát trực tiếp ở ngoài trời. Mọi người đều nói là anh, lúc đầu tôi còn không tin cho nên mới qua đây xem thử, không ngờ lại là thật, thật là may mắn.” Phương Thiến hưng phấn nói.

Lâm Phàm không ngờ bản thân ra ngoài câu cá lại còn đụng phải người phát trực tiếp, ngược lại cảm thấy có chút thú vị, sau đó ngồi xổm trước ống kính nói: “Chào mọi người……”

Mọi người trong phòng phát trực tiếp cũng rất hưng phấn.

Trong mắt bọn họ, Lâm đại sư là người rất thần kỳ, dường như là cái gì cũng biết.

Lúc bọn họ nhìn thấy những tin tức đó ở trên mạng, đôi khi cảm thấy bản thân lại giống như đang nằm mơ, trên đời này sao có thể có người lợi hại như vậy chứ.

“Thiến Thiến, cô gặp được Lâm đại sư quả thực là không dễ dàng gì, mau nói chuyện cùng Lâm đại sư đi.”

“Đúng vậy, tôi biết Lâm đại sư xem bói rất giỏi, mặc dù chưa từng tận mắt nhìn thấy, nhưng cũng biết có tồn tại.”

“Tôi lướt xem tin tức thấy lúc trước Lâm đại sư từng chỉ điểm cho một giáo viên trung học, làm người ta trúng được giải thưởng lớn đó.”

Phương Thiến không nhìn thấy bình luận trong phòng phát trực tiếp, tâm trạng lúc này kích động đến nỗi không biết nên nói cái gì.

“Lâm đại sư, anh đang câu cá sao?” Phương Thiến hỏi.

Lâm Phàm gật đầu: “Đúng vậy, câu cá, bây giờ chuẩn bị quay về.”

Phương Thiến nhìn xung quanh: “Lâm đại sư, tôi thấy bộ dạng này của anh giống như không câu được cá vậy.”

Nói đến vấn đề này thực khiến người ta có chút lúng túng.

Hắn tự nhiên biết kỹ thuật câu cá của mình, quả thực là không câu được con cá nào, sau đó cười nói: "Tôi mới học câu cá, kỹ thuật quá kém cho nên không câu được con cá nào."

Mọi người trong phòng phát trực tiếp nghe được lời này thì bình luận đầy màn hình.

"Ha ha, tôi nói rồi mà, đây mới là người chứ."

"Cuối cùng cũng biết Lâm đại sư không biết cái gì rồi, nếu như cái gì cũng giỏi, vậy thì để người khác sống thế nào đây chứ."

"Thiến Thiến, bây giờ cô vẫn độc thân, ngược lại có thể nhờ Lâm đại sư bói cho một quẻ, xem một nửa khác của cô bây giờ đang ở đâu."

Phương Thiến nhìn bình luận, cũng có chút bất đắc dĩ, nhóm fan này của mình thực sự là quá vô liêm sỉ.

Nhưng mà cô cũng hơi tò mò, cô biết chuyện Lâm đại sư xem bói, nhưng sau này thì không còn xem giúp ai nữa.

"Lâm đại sư, có thể giúp tôi một việc không?" Phương Thiến hỏi.

Lâm Phàm ngược lại không vội quay về: "Được, việc gì vậy?"

"Lâm đại sư, trên mạng nói anh rất giỏi xem bói, là thật sao?" Lúc đặt câu hỏi, Phương Thiến đã hỏi một vấn đề mà tất cả mọi người đều quan tâm đến.

Lâm Phàm cười: "Cái này thì hơi khó nói, cũng bình thường thôi, chỉ là bị thổi phồng thành lợi hại quá."

Phòng phát trực tiếp.

"Tôi thấy Lâm đại sư nói cũng không có gì sai, tôi cảm thấy loại chuyện này sao có thể chính xác được chứ."

"Đúng vậy, nếu xem bói cái gì cũng biết, vậy cũng quá đáng sợ rồi."

Phương Thiến khuôn mặt đầy ý cười: "Lâm đại sư, tôi muốn hỏi là anh có thể giúp tôi bói một quẻ không? Bây giờ tôi đã hai mươi bảy tuổi rồi, cũng chẳng biết bạn trai đang ở nơi nào.

Có thể giúp tôi nhìn thử xem, lúc nào tôi mới thoát kiếp độc thân?"

Lâm Phàm cười nói: "Vấn đề này của cô thực sự rất đơn giản, cô có nhiều fan như vậy, còn cần phải xem hay sao?"

Các fan nghe vậy lập tức điên cuồng bấm 666…… quá đỉnh.

Theo bọn họ thấy, Lâm đại sư này đúng là quá lão làng rồi.

Lâm Phàm ngược lại đã lâu không xem bói cho người khác, từ sau khi Ngô Thiên Hà đến cửa hàng, xem bói cũng đều là để ông ấy xem.

Hơn nữa năng lực của Ngô Thiên Hà rất mạnh, rất được các bác gái xung quanh hoan nghênh, bất kể là chuyện gì cũng sẽ nhờ ông ấy xem giúp.

Dần dần cũng đã làm cho mọi người quên mất rằng chuyện mình cũng rất giỏi xem bói.

Nhưng hắn không quan tâm, dù sao bản thân cũng cần phải khiêm tốn một chút mới được.

Vì vậy lúc Phương Thiến hỏi vấn đề này, hắn cũng không xem cho đối phương, mà là tìm cách đi đường vòng.

Phương Thiến nhìn Lâm Phàm: "Lâm đại sư, tôi cảm thấy anh không giống với trên mạng, nói chuyện thật hài hước."

"Ha ha…" Lâm Phàm nghe vậy lập tức nở nụ cười: "Được rồi, không đùa nữa, nửa kia của cô phải dựa vào bản thân, nếu như dựa vào việc tôi xem bói thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa cả."

Các fan trong phòng phát trực tiếp nghe vậy, ai nấy đều không nhịn được trở nên kích động.

"Mẹ kiếp, mọi người có cảm thấy ý tứ trong lời này của Lâm đại sư có gì đó không đúng không?"

"Tôi cũng cảm thấy được. Ý tứ của lời nói này dường như là, thật ra tôi có thể bói ra cho cô, nhưng nếu bói ra cho cô rồi thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa."

"Mẹ nó, thật hay giả vậy? Sao tôi cảm thấy có chút không đáng tin nhỉ?"

"Tôi cũng cảm thấy có chút không đáng tin."

“Thiến Thiến, cô mau hỏi đi, để chúng tôi mở rộng tầm mắt, chỉ cần Lâm đại sư bói ra thì tôi lập tức cho mười cái máy bay bay lên.”

Chương 1533: Có duyên bói cho một quẻ

Phương Thiến dĩ nhiên cũng nghe ra được ý tứ trong lời nói của Lâm đại sư. Trong lòng cô cũng rất tò mò, rất muốn biết tất cả những điều này rốt cuộc là thật hay giả.

“Lâm đại sư, vậy anh có thể nói cho tôi biết được hay không, tôi thực sự rất muốn biết.” Phương Thiến nói.

Mặc dù Lâm đại sư nói rằng sẽ không còn ý nghĩa gì nữa, nhưng cô thực sự rất muốn biết.

Lâm Phàm cười: “Được, bây giờ cô cũng đang phát trực tiếp, nếu tôi không nói cho cô thì chỉ sợ là sẽ để cô mất mặt, để tôi xem giúp cô vậy.”

Nghe Lâm đại sư nói vậy, trong lòng Phương Thiến rất hưng phấn, sau đó cũng rất mong chờ. Bây giờ cô thực sự rất muốn biết nửa kia của mình rốt cuộc đang ở nơi nào.

“Quá đỉnh…Lâm đại sư sắp phát huy sức mạnh rồi.”

“Ha ha, không phải tôi khoác lác, Lâm đại sư nhất định sẽ bói ra.”

“Bói cái cọng lông. Tôi không tin, hơn nữa vấn đề này ai có thể nói rõ được thật giả.”

“Cũng đúng, nếu như Lâm đại sư tùy ý nói đại một cái thì chúng ta cũng không biết được, vấn để này kỳ thực cũng coi như là mất công hỏi rồi.”

“Thật khiến người ta bất lực mà.”

Lúc này, Lâm Phàm nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Phương Thiến, cẩn thận nhìn, ánh mắt này nhìn Phương Thiến có chút ghê rợn.

Cô cảm giác đôi mắt của Lâm đại sư dường như có thể nhìn thấu mình.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Các fan trong phòng phát trực tiếp có chút nóng nảy.

“Rốt cuộc Lâm đại sư có bói ra không vậy?”

“Suỵt, đừng nóng vội, Lâm đại sư đang phát huy sức mạnh.”

“Đúng vậy, mấy người vội cái gì chứ.”

“Thật mong đợi, không biết Lâm đại sư sẽ nói cái gì.”

Lúc này, trong lòng Lâm Phàm có chút bó tay rồi, hắn không ngờ lại phát hiện ra cô gái này sắp xảy ra chuyện, hơn nữa còn không phải là chuyện bình thường.

Vốn chỉ muốn xem nhân duyên của đối phương, nhưng xem một hồi thì phát hiện có chút không đúng lắm.

……

“Lâm đại sư, thế nào rồi?” Phương Thiến thận trọng hỏi.

Kỳ thực đây cũng là lần đầu tiên cô xem bói, cô hoàn toàn không tin vào những thứ này, bởi vì theo cô thấy thì đây đều là gạt người.

Lâm Phàm hít sâu một hơi: “Tôi bói ra được hai chuyện. Cái thứ nhất liên quan đến an nguy của cô, cái thứ hai là nhân duyên mà cô muốn xem, bây giờ chọn một trong hai cái, cô chọn cái nào?”

Phương Thiến sững sờ, cảm giác Lâm đại sư có rất nhiều chiêu trò nha, vì để không chỉ ra cho mình một con đường quang minh lại nghĩ ra cách này.

Nhưng mà, nếu thực sự lựa chọn thì nhất định là chọn sự an nguy rồi.

Mà các fan trong phòng phát trực tiếp lại không thể chịu đựng được nữa.

“Mẹ kiếp, ý tứ trong lời nói của Lâm đại sư bao hàm quá nhiều thứ, tôi thấy hơi sợ hãi rồi.”

“Bói ra được hai chuyện, sự an nguy là có ý gì?”

“Không hiểu lắm, nhưng mà mấy người nhìn sắc mặt của Lâm đại sư đi, hình như là rất nghiệm trọng, xem ra nhất định là chuyện lớn rồi.”

“Đây là biểu hiện bình thường được không? Tầng dưới ở nhà tôi cũng có người làm nghề xem bói, lúc xem cho người ta cũng có vẻ mặt nghiêm trọng, giống như là trời sắp sập xuống vậy.”

……

Phương Thiến: “Lâm đại sư, anh không muốn nói thì thôi, sao có thể để tôi chọn một trong hai chứ. Nhưng mà, tôi chọn cái đầu tiên vậy, dù sao cũng liên qua đến sự an nguy của tôi.”

Lâm Phàm gật đầu: “Lúc quay về nhớ tránh xa xe trộn bê tông cỡ lớn ra và đừng tới gần, nên đi đường vòng. Được rồi, nói cho cô biết rồi, nhất định phải cảnh giác đó.”

“Hả?” Phương Thiến sững sờ, có chút không phản ứng kịp, cô cảm giác như Lâm đại sư đang gạt mình vậy: “Lâm đại sư, chỉ có như vậy sao?”

Lâm Phàm lắc đầu: “Vậy cô còn muốn thế nào nữa? Nhưng nhất định phải nhớ kỹ đó nha!”

Phương Thiến nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Lâm Phàm, sau đó gật đầu cười: “Tôi biết rồi, Lâm đại sư.”

Cô cảm thấy rằng Lâm đại sư đang lừa dối mình, bây giờ cô trả lời như vậy là không muốn để Lâm đại sư cảm thấy khó xử, cũng coi như là một cách giúp đỡ.

Bây giờ cơ bản là không có chuyện gì, Lâm Phàm cũng phất tay áo: “Được rồi, rất vui được gặp cô, tôi về trước đây, nhớ kỹ lời tôi nói là tránh xa, nhất định phải tránh xa ra…”

“Được, Lâm đại sư, tạm biệt!” Phương Thiến vẫy tay.

Lâm Phàm trực tiếp lên xe rời đi, hắn không ngờ ra ngoài câu cá lại còn làm được chuyện tốt, tâm trạng không tệ.

Phương Thiến đứng tại chỗ, nói với ống kính: “Thật đáng tiếc, còn chưa hỏi được nữa. Được rồi, chúng qua cũng quay về thôi.”

Các fan trong phòng phát trực tiếp bắt đầu ồn ào.

“Phải nghe lời Lâm đại sư, đi đường vòng, đừng có không nghe lời đó.”

“Ha ha, Thiến Thiến nhất định là sẽ nghe rồi, nếu không nghe thì không phải sẽ xảy ra chuyện lớn sao.”

“Theo tôi thấy thì Lâm đại sư dọa cho Thiến Thiến của chúng ta sợ hãi rồi.”

“Tôi rất tin tưởng Lâm đại sư, nói thật, đi đường là vòng an toàn nhất, streamer nên để ở trong lòng đó.”

Phương Thiến nhìn bình luận trong phòng phát trực tiếp, cũng mỉm cười: “Đừng nói nữa, bây giờ tôi phát trực tiếp trên đường về nhà.”

……

Chương 1534: Mọi người đều kinh hãi

Không biết đã qua bao lâu.

Sau khi Phương Thiến ra khỏi tàu điện ngầm thì cô đi về phía khu chung cư. Lúc này có âm thanh ‘ầm ầm’ vang lên, một chiếc xe trộn bê tông đang ở phía trước.

Cô ngược lại không để tâm đến lời nói của Lâm Phàm, chuẩn bị xuyên qua tiến vào khu chung cư.

Các fan trong phòng phát trực tiếp đột nhiên sững sờ, bọn họ nhớ tới những gì Lâm đại sư đã nói trước đó, sau đó nhanh chóng đăng bình luận trong nhóm.

“Mẹ kiếp, máy trộn bê tông kìa. Thiến Thiến màu đi đường vòng!”

“Thiến Thiến mau đi đường vòng đi, phải nghe lời Lâm đại sư, nếu không sẽ là không nghe lời đó.”

“Ha ha, bây giờ lại xuất hiện lựa chọn rồi, Thiến Thiến của chúng ta dũng cảm đi qua. Vẫn nên nghe lời Lâm đại sư, đi đường vòng qua đi.”

Phương Thiến nhìn bình luận trong phòng phát trực tiếp thì hơi sững sờ. Cô lập tức dừng bước, đặc biệt là nhìn thấy trong phòng phát trực tiếp nhiều người ồn ào như vậy thì không khỏi nở nụ cười.

“Được rồi, tôi nhát gan như vậy, nhất định phải đi đường vòng rồi.”

…

Phương Thiến thực sự không để tâm đến lời mà Lâm đại sư nói, bởi vì cô ấy hoàn toàn không tin tưởng vào xem bói, chỉ là bầu không khí trong phòng phát trực tiếp tương đối náo nhiệt.

Cô dĩ nhiên không muốn ảnh hưởng đến bầu không khí, có fan xúi giục mình, cũng có fan muốn mình nhanh chóng tránh xa ra.

Đặc biệt là máy trộn bê tông ở trước mắt đang kêu cót két lúc vận hành, làm cho cô có chút sợ hãi.

“ Mọi người, chúng ta vẫn là đi đường vòng thì tốt hơn nha.” Phương Thiến hướng mặt về phía ống kính, khuôn mặt đầy ý cười, sau đó đi vòng ra xa chuẩn bị đi ngang qua.

“Nhìn thấy chưa? Thực ra nếu không đi đường vòng thì cũng không xảy ra…”

Ngay khi chữ “chuyện” chưa được thốt ra thì truyền đến một tiếng động lớn, chỉ thấy thùng sắt tròn trên máy trộn bê tông bất ngờ lăn xuống, lập tức lăn trên mặt đường.

Những công nhân đang thi công khi nhìn thấy cảnh tượng này cũng hoàn toàn sững sờ.

“Chuyện gì vậy, không ai bị làm sao đấy chứ?”

“Không có ai bị đè ở dưới đấy chứ?”

“Không có!”

“Vậy thì tốt…!”

Các công nhân cũng bị dọa cho hoảng sợ, đặc biệt là công nhân đứng ở đuôi xe. Lúc này anh ta kinh ngạc toát ra mồ hôi lạnh, bọn họ đều không dám tưởng tượng, nếu như vừa nãy đứng ở bên cạnh thì cái kia lăn xuống chỉ sợ là đều bị đè thành bánh mì kẹp thịt rồi.

Mà Phương Thiến đứng ở phía xa, vẻ mặt cũng sững sờ, dường như là chưa kịp phản ứng lại.

Mắt trừng trừng nhìn thẳng vào máy trộn bê tông phía trước, cô không dám tin rằng, nếu như vừa nãy bản thân đi ngang qua thì kết cục sẽ như thế nào?

Trong phòng phát trực tiếp đều lâm vào trạng thái im lặng.

Bọn họ xem phát trực tiếp nên vẫn chưa biết là đã xảy ra chuyện gì. Lúc Phương Thiến quay điện thoại qua, tất cả mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho sững sờ.

Đột nhiên!

Trong phòng phát trực tiếp lập tức mắt nổ tung.

Lúc trước, Lâm Phàm mở một gian hàng là dùng để xem bói cho người ta. Thế nhưng sau này cơ bản là không xem bói nữa, vì vậy rất nhiều người đều không biết Lâm Phàm biết xem bói. Hơn nữa cho dù sau này họ biết hắn có thể xem bói thì người ta cũng chỉ cho rằng đây chỉ là chuyện bình thường thôi.

Vì vậy đối với rất nhiều người, bọn họ chỉ coi như Lâm đại sư cũng có biết cái nghề này, so với đám người coi bói ở trên cầu vượt thì tốt hơn một chút.

Bây giờ xảy ra chuyện này bọn họ đều kinh hãi, không còn lời nào để nói nữa.

“Mẹ kiếp! Ai đó hãy nói cho tôi biết tất cả chuyện này rốt cuộc là thật hay giả đi!”

“Trước đó Lâm đại sư đã nói gì rồi? Bảo Thiến Thiến tránh xa một chút, bây giờ…” Fan hâm mộ này kinh hãi đến mức không nói nên lời, theo anh ta thấy thì chuyện này thực sự quá quỷ dị rồi?

Anh ta không tin chuyện này, cũng chưa bao giờ tin. Xem bói có thể nhìn thấu người khác, nhưng đầu óc anh ta bây giờ hơi đau rồi. Điều này nằm ngoài dự liệu của anh ta, nghĩ mãi không ra trong đó rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

“Bây giờ mấy người đã biết sự lợi hại của Lâm đại sư rồi nhỉ? Tôi nói cho mọi người biết, tôi hâm mộ Lâm đại sư rất lâu rồi cho nên rất quen thuộc với Lâm đại sư. Tuy Lâm đại sư biết xem bói, nhưng loại chuyện này không phải tất cả mọi người

đều biết. Lần này Thiến Thiến may mắn đụng phải Lâm đại sư cho nên mới thoát được kiếp nạn lần này.”

Không ít các fan hâm mộ đều kinh ngạc khi nhìn thấy bình luận này, quả đúng là như vậy.

Nếu như lúc đó Thiến Thiến không đi đường vòng, vừa vặn đi ngang qua. Đến lúc đó máy trộn bê tông lăn xuống thì hậu quả thực sự khó mà tưởng tượng được.

Lúc này, Phương Thiến đứng ở đó vẫn chưa lấy lại được tinh thần, trong đầu cô đều là chuyện vừa xảy ra.

Suy nghĩ lại vừa rồi bản thân không để tâm đến chuyện này, trong lòng lập tức hoảng sợ. Nếu như lúc về không phát trực tiếp, không tương tác với các fan thì lúc đó e là bản thân cũng đã trực tiếp bị đăng xuất khỏi thế giới rồi.

Nếu lúc đó, thứ lớn như vậy lăn xuống thì cô còn sống được sao?

Lúc này, trong mắt cô, hào quang của Lâm đại sư trong nháy mắt càng ngày lớn hơn…

Chương 1535: Lễ khánh thành giảng đường của Viện phúc lợi

Trong nhà.

Lâm Phàm lấy hộp gỗ từ trong tủ ra, kết quả câu cá lần này không tệ, từ từ tích lũy thì nhất định có thể thu thập được đủ thảo dược cần thiết cho việc luyện đan.

Sau khi cẩn thận đặt thảo dược vào trong hộp gỗ thì đem cất nó vào ngăn tủ.

Đối với cô gái streamer lúc trước, hắn ngược lại không để ý gì cả. Nếu đã gặp mặt, hơn nữa đối phương còn chủ động chào hỏi hắn, vậy hiển nhiên là một bước ngoặt.

Nếu bản thân đã nhìn thấu rồi thì nên nhắc nhở một chút, dù sao cô gái này dáng dấp cũng không tệ, nhất định phải chiếu cố cô ấy thật tốt mới đúng.

Hôm sau!

Phố Vân Lý.

Khi Lâm Phàm đến cửa hàng thì đã có rất nhiều người đến mua bánh kếp. Kể từ khi được Michelin đánh giá ba sao, người đến vì danh tiếng của bánh kếp đã dọa cho một nhóm người hoảng sợ rồi.

Trước đây, lúc mà chưa nổi tiếng như bây giờ thì số lượng người xếp hàng chỉ có vài trăm người. Nhưng mà bây giờ còn nhiều hơn như thế, kỳ nghỉ còn càng đáng sợ hơn.

Mỗi lần Điền Thần Côn đều ngồi trước cửa thở dài mà nhìn tình hình trước mắt. Trong mắt ông, những người này đều là tờ tiền di động, nhưng tên nhóc này lại không động lòng chút nào. Mỗi ngày chỉ bán mười phần, thực là tức chết đi được.

“Anh Lâm, hôm qua anh lại cứu người à?” Ngô U Lan xem tin tức trên mạng đi đến bên cạnh hỏi.

“Sao vậy?” Lâm Phàm sững sờ, sau đó mới kịp phản ứng lại, hôm qua hắn đúng là có chỉ điểm cho cô gái kia, không phải lại được lên tin tức gì đấy nữa rồi chứ?

Thấy anh Lâm còn hơi nghi hoặc, Ngô U Lan đưa điện thoại qua.

Lâm Phàm nhìn nội dung trên màn hình điện thoại, biểu cảm cũng rất phong phú, hắn ngược lại lại không ngờ rằng chuyện nhỏ như vậy cũng có thể được lên tin tức.

Nhưng mà hắn chưa từng nghĩ, Phương Thiên ngày hôm qua cũng không phải là một streamer nhỏ gì, lượng fan hâm mộ của cô ấy cũng lên tới mấy trăm ngàn. Đặc biệt là lúc hôm qua phát trực tiếp còn có nhiều người như vậy, như vậy không muốn lên tin tức thì cũng khó.

‘Streamer tình cờ gặp Lâm đại sư, nhận được chỉ điểm, tránh được một kiếp nạn.’

‘Năng lực xem bói của Lâm đại sư xuất thần nhập hóa làm cho người ta kinh ngạc.’

‘Ở Phố Vân Lý, Lâm đại sư thực sự rất giỏi xem bói sao?’

…

Tin tức cũng đã được phát trực tiếp trên trang web chính thức, một số Post Bar, diễn đàn và những nơi khác cũng đều tràn ngập tin tức này.

Không ít dân mạng khi nhìn thấy tin tức này cũng đều sững sờ, theo bọn họ thấy thì chuyện này có hơi quỷ dị.

Nhiều cư dân mạng không biết sự việc khi nhìn thấy tin tức này, suy nghĩ đầu tiên đó là streamer này đang tạo scandal để nổi tiếng.

Nhưng lúc đó có rất nhiều người xem phát trực tiếp, hơn nữa một nhân vật trong số đó còn là Lâm đại sư. Theo bọn họ thấy, khả năng của sancdal này cực thấp, bởi vì Lâm đại sư tuyệt đối không tạo sandal cho một streamer làm gì.

Cho nên, chuyện này khiến cho rất nhiều người cảm thấy hơi đáng sợ.

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ: “Chuyện này cũng chỉ là tình cờ, không ngờ còn lên tin tức, ôi…”

Bây giờ hắn thực sự không muốn lên tin tức nữa, cảm giác này quá kinh khủng.

Chúng ta vẫn nên khiêm tốn một chút thì tốt hơn.

Nhưng điều làm cho Lâm Phàm càng không ngờ tới đó là, có không ít cư dân mạng tràn vào weibo của hắn, moi hết những bình luận mà hắn đăng lúc mới dùng weibo ra.

Lúc nhìn thấy tình huống này, hắn cảm thấy có hơi xấu hổ.

Dù sao trước đây thực sự mình quá kiêu ngạo……

Nào có khiêm tốn như bây giờ, đây không phải là ảnh hưởng đến hình tượng của hắn trong mắt người khác hay sao?

Mấy ngày sau.

Nhiệt độ chuyện phát trực tiếp dần dần dịu đi.

Không phải chuyện này không hot, chủ yếu là chuyện này quá quỷ dị, hơn nữa cũng không thể trắng trợn lan truyền tiếp. Dù sao chuyện này cũng hơi mê tín dị đoan, cho nên bộ phận tin tức có liên quan có thể đã bị kiểm duyệt.

Mà Lâm Phàm cũng không để tâm đến chuyện này, ngược lại hắn cũng không muốn tin tức này tiếp tục phát triển, cho nên cũng không đứng ra giải thích.

Đồng thời trong vài ngày qua, giảng đường của Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn cuối cùng cũng xây xong, hôm nay chính là lễ khai trương.

Cửa ra vào Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

"Hoan nghênh, hoan nghênh!" Lâm Phàm đứng ở đó cùng viện trưởng Hoàng, Hàn Lục và những người khác. Mọi người đứng một bên nghênh đón những người đến tham dự lễ khai trương.

"Lâm đại sư, chúc mừng!" Một nhà doanh nhân nào đó tiến lên bắt tay, khuôn mặt đầy ý cười, đồng thời còn tặng lẵng hoa cùng băng biểu ngữ.

"Mời vào."

Hết người này đến người khác đến, đối với Lâm Phàm thì có lẽ hôm nay sẽ là một ngày rất bận rộn.

Lần này, lễ khai trương giảng đường Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn đã thu hút rất nhiều phóng viên đến. Đối với đám phóng viên này, bởi vì chuyện này có liên quan đến Lâm đại sư cho nên bọn họ nhất định phải đến đưa tin.

Lúc đến hiện trường thì đám phóng viên đều kinh ngạc, họ biết Lâm đại sư quen biết rất nhiều người ở Thượng Hải. Nhưng sau khi đến hiện trường thì họ mới nhận ra rằng đã đánh giá thấp Lâm đại sư rồi.

Thực sự có rất nhiều nhà doanh nhân đến đây. Có không ít nhà doanh nhân bọn họ đều biết, bởi vì họ đã từng xuất hiện trong một số hội nghị thương mại của chính phủ.

Chương 1536: Nhân vật lớn xuất hiện quá nhiều

Lúc này, một chiếc xe ô tô dừng lại.

Vương Minh Dương cùng Ngô Vân Cương xuống xe, đặc biệt là Ngô Vân Cương lập tức đi đến trước mặt Lâm Phàm, trên

mặt lộ ra vẻ oán trách: “Lâm đại sư, anh không coi tôi là bạn nữa rồi, chuyện lớn như vậy lại không nói trước cho tôi biết. Nếu không phải Vương Minh Dương nói cho tôi biết thì chỉ sợ là tôi cũng không biết.”

Lâm Phàm cười nói: “Ngô tổng, ông ở thủ đô, hơn nữa đây cũng không phải chuyện lớn gì, vẫn là đơn giản thì tốt hơn.”

Ngô Vân Cương vỗ vai Lâm Phàm: “Lâm đại sư, anh nói như vậy là sai rồi, anh giúp tôi nhiều lần như vậy, chúng ta nói không đâu xa mà chỉ nói ngay gần đây thôi. Chúng ta cũng là bạn, anh có chuyện sao tôi có thể không đến chứ?”

Lâm Phàm không còn gì để nói, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Được được, lần này là lỗi của tôi, Minh Dương, anh cùng Ngô tổng vào trước đi.”

“Được.” Vương Minh Dương gật đầu, ngược lại không cùng Lâm Phàm nói gì thêm. Anh ta cũng biết, hôm nay người bạn của mình e là sẽ rất bận.

Đám phóng viên vẫn luôn ở bên cạnh quay chụp, đám phóng viên đương nhiên biết Vương Minh Dương là nhà doanh nhân xuất sắc ở Thượng Hải.

Đặc biệt là ở trên mạng, bọn họ biết Lâm đại sư và Vương Minh Dương quen biết nhau. Thế nhưng bọn họ cũng không rõ quan hệ giữa hai người thân thiết với nhau như thế nào.

Hôm nay nhìn thấy biểu cảm và cách nói chuyện giữa hai người, đột nhiên họ phát hiện, hóa ra quan hệ giữa hai người đã tốt đến mức độ này.

Viện trưởng Hoàng làm việc ở Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn đã lâu, nguyện vọng lớn nhất của bà ấy là hy vọng rằng Viện phúc lợi trẻ em có thể được xã hội xem trọng.

Nhưng vẫn luôn nỗ lực mà hiệu quả thì quá thấp, đôi khi kinh phí cần thiết để vận hành Viện phúc lợi đều rơi vào tình trạng thiếu hụt khẩn cấp.

Nhưng kể từ khi Lâm đại sư tiếp nhận, tình hình đã có sự thay đổi lớn.

Nhìn Viện phúc lợi bây giờ ngày càng tốt, trong lòng bà ta thực sự rất vui, đối với những đứa trẻ này cũng có sự kỳ vọng

lớn.

“Lâm đại sư…” Lúc này, Hà Thừa Hàn từ trên xe bước xuống, khuôn mặt đầy ý cười, hai người bắt tay nhau: “Lâm đại sư, chúc mừng! Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn bây giờ đã đi vào nề nếp rồi.”

“Đâu có, chỉ là muốn bọn trẻ được giáo dục tốt mà thôi. Nào, hoan nghênh, Minh Dương bọn họ đều đang ở bên trong đấy.” Lâm Phàm cười nói.

“Được, được, biết hôm nay cậu sẽ bận mà.” Hà Thừa Hàn gật đầu, sau đó đảo mắt một vòng, phát hiện có không ít người quen, sau đó mới tiến lên cười chào hỏi.

Lâm Phàm ngược lại không ngờ rằng lần này giảng đường được xây xong, tổ chức một buổi lễ khai trương mà lại có nhiều người đến như vậy.

Nhưng điều này cũng chứng minh rằng bản thân hắn sống ở Thượng Hải không hề uổng công, có nhiều người tới cổ vũ như vậy cũng rất là náo nhiệt.

Lúc này, từ xa truyền đến tiếng xe ô tô.

Khi tất cả mọi người nhìn thấy biển số xe đều hơi sững sờ, nhìn có chút quen mắt.

Khi người đến xuống xe, các nhà doanh nhân nhìn thấy đều bắt đầu kinh ngạc, bọn họ không ngờ rằng thật sự có nhân vật lớn như vậy đến.

Tập đoàn Lục Thị, Lục Ly đã đến.

Khi đám phóng viên nhìn thấy người đến cũng đều chấn kinh, đèn flash nhấp nháy nhanh chóng quay chụp.

Lúc nhìn thấy nhiều nhà doanh nhân như vậy, mặc dù rất kinh ngạc nhưng tuyệt đối sẽ không chấn kinh. Nhưng bây giờ thì khác, nhà doanh nhân lớn nhất Thượng Hải, người đứng đầu tập đoàn Lục Thị cũng đến, bình thường đám phóng viên muốn phỏng vấn Lục Ly thì chắc chắn không được, bởi vì lịch trình hàng ngày của đối phương đều đã bị xếp kín.

Bây giờ giảng đường của Lâm đại sư được hoàn thành lại thu hút được Lục Ly đến, đối với họ thì chuyện này quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Lâm Phàm nhìn thấy người đến, trong lòng cũng có chút nghi hoặc. Tên này sao lại đến đây? Lần trước hình như mình có chơi anh ta một vố, phía sau cũng không tiếp xúc nhiều.

“Lục tổng, anh bận rộn như vậy sao lại còn đến đây?” Lâm Phàm hỏi.

Mà lúc đám phóng viên nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra vẻ khó tin. Theo họ thấy, nếu là người khác thì nhất định sẽ nhiệt tình tiến lên bắt tay.

Nhưng bây giờ Lâm đại sư lại nói gì? Vậy mà nói sao anh lại đến đây? Giống như lần này không có mời đối phương, điều này cũng làm cho người ta quá kinh hãi rồi.

Lục Ly căn bản không để chuyện này trong lòng mà cười nói: “Lâm đại sư, giảng đường Viện phúc lợi của anh đã hoàn thành, tôi nhận được tin tức là anh không có mời tôi, cho nên tôi nhất định phải đến xem thử có phải Lục Ly tôi không được chào đón hay không.”

“Ha ha.” Lâm Phàm cười: “Được, Lục tổng, hoan nghênh, để người bận rộn như anh phải đến đây thật có lỗi.”

Lục Ly thực sự rất tò mò về Lâm Phàm, lần gặp gỡ đầu tiên giữa hai người cũng coi như là việc buôn bán của cửa hàng, lúc đó cũng chỉ tính là tiếp xúc sơ qua.

Sau đó không may bị người ta bắt cóc, mà Lâm Phàm còn cứu mạng anh ta, vì vậy đối với Lục Ly thì trong lòng anh ta thực sự vô rất cảm kích.

Lần này biết giảng đường Viện phúc lợi hoàn thành có một buổi lễ khai trương, vì vậy đã hoãn hết mọi việc để đến tham dự.

Chương 1537: Vị khách không mời

Viện trưởng Hoàng và những người khác đứng ở đó, vốn dĩ tâm dĩ tâm trạng rất vui là bởi vì giảng đường đã hoàn thành. Nhưng đến bây giờ người đến càng ngày càng cao cấp, điều này khiến trong lòng bọn họ có chút lo lắng.

Mọi người gần như đều đã đến đông đủ.

Bên trong Viện phúc lợi.

Bọn trẻ đều ngồi trên chiếc ghế đẩu nhỏ, ai nấy đều rất hưng phấn. Bởi vì bọn trẻ biết giảng đường hoàn thành thì họ có thể học tập, còn có thể có thầy cô dạy dỗ.

Bởi vì giảng đường sắp hoàn thành, cho nên Lâm Phàm đã để những giáo viên được tuyển đến Viện phúc lợi để thân cận với những đứa trẻ một chút, kéo gần mối quan hệ lại.

Giảm bớt cảm giác xa lạ giữa thầy cô và bọn trẻ.

Tại lễ khai trương.

Lâm Phàm lên sân khấu phát biểu, là người phụ trách viện Phúc lợi trẻ em Nam Sơn nên vào thời khắc quan trọng thế này thì nhất định phải nói chút lý tưởng cao cả mới được.

Đồng thời, một đám phóng viên đứng ở phía dưới đang điều chỉnh máy quay về phía sân khấu.

Với buổi lễ thế này, thông thường sẽ có một số phóng viên của đài địa phương đến, và hầu như không có phóng viên đến. Nếu có thì cũng là do người tổ chức tự mình bỏ tiền ra mời đến. Sau đó thì thuê người edit video lại một chút rồi phát lên mạng cũng coi như xong.

Dù sao đối với đám phóng viên thì loại chuyện thế này chẳng có một chút điểm dư luận nào. Nếu phát ra ngoài thì cũng chỉ là lãng phí công sức mà thôi.

Thế nhưng lần này thì khác, hiện trường có nhiều nhà doanh nhân Thượng Hải đến như vậy. Đặc biệt là có cả Lục Ly, chủ tịch tập đoàn Lục Thị đã đích thân đến hiện trường. Hơn nữa còn không phải là đi ngang qua cho có, mà là thực sự ở lại tham gia sự kiện.

Theo họ thấy thì như vậy đúng là có chút ghê gớm rồi.

Dù sao thì nhà doanh nhân lớn như thế này, thời gian mỗi ngày đều bị các cuộc họp và đủ loại chuyện khác nhau quấn lấy. Tuyệt đối sẽ không được rảnh rỗi thế này. Nhưng bây giờ đối phương đang tham dự lễ khai trương giảng đường của viện Phúc lợi trẻ em Nam Sơn vẫn luôn hiện diện ở đây.

Tin tức trong đây mà tiết lộ ra ngoài thì thực khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Mối quan hệ giữa Lâm đại sư và đối phương phải tốt đến mức độ nào thì mới có thể được như vậy.

“Mọi người yên lặng, để Lâm đại sư của chúng ta lên sân khấu nói vài câu.” Hà Thừa Hàn ngồi ở phía dưới đang cười nói.

Mọi người nghe thấy lời này đều yên lặng, sau đó ánh mắt hướng về phía Lâm Phàm ở trên sân khấu, có chút mong đợi.

Bọn họ không biết lát nữa Lâm đại sư sẽ nói gì, cho nên trong lòng thực sự rất tò mò.

Có người rất quen thuộc với Lâm đại sư, có người thì tiếp xúc không lâu, cũng không có giao tiếp gì nhiều, nhưng mối quan hệ này đều là từ từ mà xuất hiện.

Cho nên đối với hoạt động như vậy, bọn họ vẫn rất sẵn lòng tham dự.

Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng rồi đứng lên sân khấu, đám phóng viên bên dưới nhanh chóng chụp ảnh.

“Lần này có rất nhiều người đến, tôi rất kinh ngạc, cũng rất cảm động. Dù sao đến tham dự gửi lời chúc cũng là coi trọng Lâm Phàm tôi rồi. Ngay tại đây, tôi xin cảm ơn mọi người trong lúc rất bận rộn vẫn dành thời gian đến tham dự buổi lễ khai trương nhỏ này của tôi.” Lâm Phàm nói.

“Bốp bốp!”

Tiếng vỗ tay vang lên.

Hà Thừa Hàn: “Lâm đại sư, lời anh nói có hơi khách khí rồi, chúng tôi ở đây có bao nhiêu người chưa từng nhờ anh giúp đỡ chứ? Bình thường anh chỉ mở một cửa hàng nhỏ, chúng tôi cũng chưa có đến cổ vũ. Bây giờ cơ hội đến, sao chúng tôi có thể không nắm bắt lấy cơ hội lần này được chứ? Mọi người nói xem có đúng không?”

“Không sai, lão Hà nói rất có lý.”

Mọi người ở phía dưới phụ họa, ngược lại làm cho bầu không khí trở nên sôi động.

Lâm Phàm chỉ vào Hà Thừa Hàn: “Lão Hà, hôm nay ông nói hơi nhiều rồi đó, hay nói một chút về bí mật nhỏ của ông nhé?”

Hà Thừa Hàn vừa nghe thấy vậy thì sắc mặt lập tức thay đổi, vội vàng xua tay: "Lâm đại sư, đừng! Phóng viên đều ở đây, tôi cũng cần chút mặt mũi đó."

Tuy ông ta không biết Lâm đại sư đã biết cái gì, nhưng ông ta cũng phục chuyện Lâm đại sư xem bói, nếu thực sự muốn biết cái gì thì chẳng có gì khó.

Chỉ sợ là tổ tông mười tám đời nhà mình đều sắp bị lôi ra, rồi lưu tên lại một lượt.

"Ha ha, lão Hà sợ đấy à?"

"Có thể không sợ sao? Chỉ cần Lâm đại sư mở miệng thì không phải là chuyện bình thường nữa rồi."

"Lâm đại sư, theo tôi thấy thì cậu cứ nói ra đi, xem thử lão Hà của chúng ta rốt cuộc là có bí mật nhỏ gì vậy."

Lâm Phàm cười, chắp tay nói: "Được rồi, chuyện này chúng ta hãy để sau này hãy nói, hôm nay có nhiều trẻ em ở đây, cần phải chú ý một chút."

Sau đó Lâm Phàm tiếp tục nói: "Kỳ thực lần này, tôi vốn không muốn nói gì nhiều, bởi vì cảm thấy không quá cần thiết. Thế nhưng bây giờ mọi người đều đến cổ vũ, nếu tôi không nói thì có hơi quạnh quẽ."

"Viện Phúc lợi trẻ em Nam Sơn đã được tôi tiếp quản, hy vọng lớn nhất trong đời tôi chính là bồi dưỡng tốt những đứa trẻ này."

Lời vừa nói ra, hiện trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Đúng lúc này, bên ngoài có mấy người đến.

Chương 1538: Có gì đó không đúng

Lúc viện trưởng Hoàng nhìn thấy những người đó, vẻ mặt hơi thay đổi, sau đó đến bên cạnh Lâm Phàm nói: "Lâm đại sư, người đó là lãnh đạo Trần của Bộ Giáo dục."

Lâm Phàm hơi nghi hoặc: "Bọn họ đến đây làm gì?"

Viện trưởng Hoàng lắc đầu: "Không biết."

Đối với Lâm Phàm mà nói, hắn không muốn giao thiệp những người này, nhưng bây giờ người ta đã đến rồi thì dĩ nhiên là phải lên phía trước để tiếp đón.

“Mọi người chờ một chút.” Lâm Phàm nói, sau đó bỏ micro xuống, đi về phía những người kia.

Lúc người đi qua đó, Lâm Phàm còn chưa kịp mở miệng, vị lãnh đạo Trần đó đã cười tiến lên phía trước: “Lâm đại sư, xin chào, xin chào!”

“Lãnh đạo, xin chào!” Lâm Phàm cười nói, tuy rằng không biết vì sao đối phương vì sao lại đến, nhưng nếu tới để chúc mừng thì dĩ nhiên hắn cũng rất hoan nghênh.

Đám phóng viên khi nhìn thấy người đến cũng quay ống kính sang.

Bọn họ là phóng viên thì nhất định là biết vị lãnh đạo này là ai rồi, dù sao thì cũng thường thấy trên tin tức.

Đồng thời, đây cũng là ngày giảng đường viện Phúc lợi trẻ em Nam Sơn hoàn thành, đối phương đã đến thì có lẽ là đến để chúc mừng.

Theo bọn họ thấy thì đây vốn dĩ chỉ là một chuyện nhỏ, vậy mà lại có nhiều nhân vật lớn đến như thế. Điều này khiến bọn họ cảm thấy rất bất ngờ, đồng thời cũng rất hưng phấn.

Dù sao ở đây thực sự là có rất nhiều thứ để nói.

Trần Thạch đến đây dĩ nhiên không gây nên náo động lớn. Dù sao thì ở đây đều là nhà doanh nhân, bọn họ không cần phải nịnh bợ người khác, đặc biệt là bộ phận thuộc quyền quản lý của đối phương không có nửa xu liên quan đến bọn họ.

Sau khi Lâm Phàm ở bên trên nói một lúc, cảm giác Trần Thạch đang ngồi ở đây có liên quan đến chuyện này, sau đó cười nói: “Lãnh đạo lên đây nói vài câu nhé?”

Trần Thạch ngồi dưới vẫn luôn lắng nghe, lúc nghe nói như vậy cũng không khỏi gật đầu, cảm giác vị Lâm đại sư này vẫn là rất giỏi xử lý mọi việc.

Sau đó đứng dậy, mỉm cười và gật đầu với mọi người xung quanh, cũng coi như là làm quen một chút.

Mặc dù hầu hết người ở đây ông ta đều không biết là ai, nhưng theo ông ta thấy thì bản thân cũng là người trong hệ thống, dĩ nhiên sẽ được người khác coi trọng.

Trên sân khấu.

Trần Thạch cầm micro, ho nhẹ một tiếng: "Xin chào mọi người, trước tiên tôi xin tự giới thiệu. Tôi là Trần Thạch, đến từ Bộ Giáo dục. Việc giáo dục trẻ em ở viện Phúc lợi trẻ em Nam Sơn vẫn luôn là mối quan tâm của chúng tôi. Đến nay viện Phúc lợi trẻ em Nam Sơn có người tiếp quản như Lâm đại sư, tôi cảm thấy vô cùng yên tâm, cũng rất yên tâm về tương lai của những đứa trẻ này."

Mọi người ở dưới vỗ tay, người ta đều đang khen ngợi Lâm đại sư, nhất định phải vỗ tay rồi, ý nghĩa, thật ý nghĩa.

Nếu không ai vỗ tay thì cảnh tượng sẽ hơi lúng túng.

"Dưới sự hợp tác của Lâm đại sư và bộ phận chúng tôi, tôi tin rằng viện Phúc lợi trẻ em Nam Sơn sẽ trở nên tốt hơn……"

Lúc đầu Lâm Phàm cảm thấy tên này nói cũng không tệ, tuy trước đây cùng bộ phận này có chút mâu thuẫn, nhưng bây giờ có thể nói ra những lời như vậy cũng coi như không tệ. Chỉ là đột nhiên, những lời này lại làm cho Lâm Phàm cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Ý tứ này không đúng lắm.

Lúc đầu hắn cảm thấy tên này nói còn có chút đàng hoàng, nhưng phần sau thì có gì đó không đúng lắm.

Hơn nữa đối phương ở trên sân khấu cũng không có ý đi xuống, giống như là còn có rất nhiều lời muốn nói.

"Lãnh đạo, thật ngại quá, tôi muốn hỏi một chút, lời vừa rồi của ông là có ý gì? Tôi nghe không hiểu lắm." Lâm Phàm không chút lưu tình trực tiếp cắt ngang, không muốn cho đối phương cơ hội diễn tiếp nữa.

Trần Thạch sững sờ, có chút không vui. Ông ta ghét nhất là đang nói mà bị người ta cắt ngang, nhưng đối phương là Lâm đại sư, cho nên ông ta cũng không để tâm, sau đó giải thích: "Lâm đại sư, chúng tôi rất coi trọng viện Phúc lợi trẻ em Nam Sơn. Đồng thời, mở trường để giáo dục trẻ em viện Phúc lợi

trẻ em Nam Sơn là ý tưởng hay. Nhưng tôi nghĩ cần phải hợp tác với bộ phận chúng tôi, chúng tôi sẽ đóng góp công sức để chuẩn hóa mô hình, tạo ra ngôi trường viện Phúc lợi trẻ em đầu tiên ở Thượng Hải."

"Không phải, ý của ông là trường học khác cũng giống như vậy sao? Chỉ là học sinh cũng giống như những đứa trẻ này đúng không?" Lâm Phàm hỏi.

"Đúng vậy." Trần Thạch cười nói.

Lâm Phàm: "Tôi hỏi thêm một câu nữa, dựa theo ý của ông thì ai sẽ được sắp xếp thầy cô và hiệu trưởng, còn có các chức vụ khác nữa thì sao?"

Trần Thạch: "Dĩ nhiên là sẽ do chúng tôi thông qua một cuộc đánh giá thống nhất, dựa trên cách giáo dục của giáo viên để cố gắng cho trường đạt tiêu chuẩn trường học bốn sao."

Theo ông ta thấy, chỉ có như vậy, viện Phúc lợi trẻ em Nam Sơn mới có thể đi vào nề nếp, đồng thời chấp nhận sự kiểm soát của Bộ giáo dục.

Chương 1539: Mượn tiền

Mục đích lần này ông ta qua đây chính là như vậy, nói rõ chuyện này với Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn. Mà quyết định này cũng không phải do một mình ông ta đưa ra, mà là thông qua hội nghị thảo luận, cuối cùng mới được quyết định.

Vương Minh Dương và những người khác nhìn nhau, bọn họ nhìn Trần Thạch trên sân khấu với ánh mắt kỳ lạ. Thông thường khi đối mặt với sự việc tương tự, có lẽ họ sẽ chấp nhận mà không có ý nghĩ khác.

Nhưng anh ta biết yêu cầu mà người anh em của mình chọn lựa giáo viên là gì, cũng như việc quản lý viện phúc lợi này thế nào, anh ta đều biết.

Bây giờ phía bộ giáo dục lại trực tiếp vào cuộc, muốn tiến hành thống nhất mô hình với trường khác. Điều này đã tạo nên xung đột với quan niệm của người anh em của mình.

Lâm Phàm trực tiếp mở miệng nói: "Thật ngại quá, lãnh đạo Trần, chuyện này tôi nghĩ ông đến đây là vô ích rồi. Viện phúc

lợi trẻ em Nam Sơn chúng tôi sẽ không tiến hành mô hình hóa, việc chiêu sinh giáo viên cũng sẽ do tôi phụ trách, còn về phần thống nhất thì quên đi."

Trần Thạch sửng sốt, ngược lại không ngờ Lâm đại sư sẽ từ chối, sau đó vội vàng nói: "Lâm đại sư, cậu có thể suy nghĩ thật kỹ, chuyện này tuyệt đối không có điểm gì xấu cả. Đồng thời còn có thể lấy được hỗ trợ tài chính từ phía chính phủ, đối với việc học tập sau này của những đứa trẻ, tuyệt đối chỉ có lợi chứ không có hại."

Lâm Phàm xua tay: "Được rồi! Đừng nói nữa, tôi không có hứng thú gì với chuyện này cả. Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn cứ theo ý muốn của tôi mà làm, không cần bất kỳ sự giám sát của bất cứ ban ngành nào."

Hắn từ chối như vậy chủ yếu là vì cảm thấy một khi chuyện được làm quá phức tạp thì kết quả cuối cùng sẽ khó mà kiểm soát được.

Giáo viên là điều quan trọng nhất đối với Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn. Nếu như giao cho bọn họ quản lý hoặc chọn lựa, vậy thì đến lúc đó bản thân sẽ khó mà kiểm soát được.

Có học thức nhưng không có nhân phẩm, việc trẻ em bị trừng phạt về thể xác không phải là không có, hắn không muốn nhìn thấy loại chuyện thế này xảy ra trong viện phúc lợi.

Trần Thạch trong lòng hơi tức giận, vị Lâm đại sư này vậy mà lại không biết điều như thế, sau đó ông ta cố nén sự tức giận trong lòng, nói: "Lâm đại sư…"

Nhưng đáng tiếc, Lâm Phàm hoàn toàn không cho ông ta bất kỳ cơ hội nào, trực tiếp xua tay nói: "Được rồi, chuyện này không cần nói nữa, tôi sẽ không đồng ý. Kế hoạch sau này của Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn đã quyết định rồi, không cần mấy người phải nhọc lòng. Lãnh đạo có gì nói tiếp không, hay là…"

Ý tứ rất rõ ràng, có gì muốn nói thì nói nhanh cho xong, nếu không có thì đi xuống thành thực mà chờ đợi.

Cũng không biết tên này đến đây là để làm gì, còn muốn quản lý Viện phúc lợi của hắn, quả là đang nằm mơ.

Đối với bọn họ mà nói, chủ yếu là nhìn thấy Lâm Phàm đang quản lý Viện phúc lợi trẻ em. Nếu như sau khi tiếp nhận quản lý, dĩ nhiên sẽ để Lâm Phàm làm hiệu trưởng đời thứ nhất. Đồng thời, dùng chuyện này để làm bàn đạp phát triển cùng thăng tiến.

Nhưng Lâm Phàm rõ ràng là không có ý hợp tác.

“Lâm đại sư, kỳ thực là cần phải suy nghĩ thật kỹ, sau này kinh phí cần để phát triển thực là con số thiên văn. Chúng tôi cũng chỉ là muốn để Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn tiếp tục phát triển, chứ không nhìn thấy nó nửa đường chết yểu.” Trần Thạch nói.

“Kinh phí?” Lâm Phàm có chút hỏi chấm, câu hỏi này làm cho người khác hơi khó hiểu: “Lãnh đạo Trần, kinh phí thì thực sự không cần ông nhọc lòng làm gì. Thế này đi, tôi thử cho ông xem thì ông sẽ biết ngay thôi.”

“Các vị đang ngồi ở đây, tôi muốn nói với mọi người là tôi đang cần 10 triệu, thời hạn hoàn lại không không xác định, cũng không có lãi, cũng không có phiếu nợ nốt. Ai nguyện ý cho mượn thì xin mời giơ tay.”

Trần Thạch đứng trên sân khấu có chút khó hiểu, không biết lời này của Lâm đại sư là có ý gì.

Xoạt xoạt!

Dưới sân khấu, một rừng cánh tay giơ lên.

“Ôi, Lâm đại sư sa ngã rồi, 10 triệu mà cũng lên tiếng như vậy.”

“Như vậy là xem nhẹ tình cảm của chúng tôi rồi, hơi thất vọng rồi đó nha.”

“Chúng ta trong lòng cậu ấy chỉ đáng giá 10 triệu thôi sao. Không thú vị, thực sự không thú vị.”

Hà Thừa Hàn bọn họ lắc đầu, tỏ vẻ bất lực, vừa tiếc nuối vừa thất vọng, đương nhiên tất cả đều chỉ là giả vờ.

Tất cả mọi người ở đây ai mà không có vốn liếng, bọn họ ngoan ngoãn ngồi ở dưới lắng nghe Lâm Phàm nói, đó là bởi vì bọn họ chịu phục.

Về phần Trần Thạch, bọn họ thực sự không để trong lòng, từ trong những lời này bọn họ cũng nghe ra được một chút ý tứ.

“Vậy 50 triệu đi, xin mời giơ tay.” Lâm Phàm bình tĩnh nói.

Có một nhóm ít người bỏ tay xuống.

Những người bỏ tay xuống đó đều tỏ vẻ bất lực: “Không phải chúng tôi không muốn, mà là tôi không có nhiều tài sản như vậy, không có cách nào cho mượn được.”

“Đúng, đúng, tôi cũng vậy.”

Chương 1540: Lại đắc tội với người ta

Đám phóng viên vẫn luôn chờ đợi ở phía sau lúc này đều sững sờ.

Có lẽ người khác không biết, nhưng bọn họ chờ từ đầu đến giờ, sao có thể không biết đang xảy ra chuyện gì được chứ.

Trực tiếp như vậy chính là để các lãnh đạo ở hiện trường biết rằng, những gì ông nói nãy giờ đều chẳng là cái gì cả.

Nhưng mà nhìn bộ dạng sững sờ của lãnh đạo, có vẻ như là chưa hiểu những người này là ai đâu nhỉ?

Vương Minh Dương: “Người anh em, được rồi được rồi, tôi giơ tay rất mệt có được không? Tôi nói này, cậu muốn đùa thế nào thì đùa, nếu có thể làm tôi phá sản thì tôi cũng nhận.”

Lục Ly cười, ngược lại cũng tham gia vào trong đó: “Tôi Lục Ly, là người phụ trách tập đoàn Lục Thị, tôi cũng sẵn lòng cho Lâm đại sư mượn tiền không tính lãi, chỉ cần mở miệng thì nhất định sẽ cho mượn.”

Lâm Phàm: “Thật ngại quá, ông cũng thấy tình hình rồi đấy, Viện phúc lợi trẻ Nam Sơn không thiếu kinh phí. Tôi có niềm tin tuyệt đối vào việc giáo dục bọn trẻ, để bọn trẻ nhận được sự giáo dục tốt nhất. Những gì người khác có thì bọn trẻ cũng sẽ có, người khác không có thì bọn chúng vẫn sẽ có, cho nên ông không cần nhọc lòng làm gì nữa.”

Trần Thạch hơi sững sờ, điều này khác với những gì họ nghĩ, ngay cả cách giao tiếp thế này ông ta cũng chưa từng gặp phải.

…

Mặc dù các nhà doanh nhân dưới sân khấu sẽ không dễ dàng đắc tội bất kỳ ai, nhưng nếu giữa Trần Thạch và Lâm Phàm, họ nhất định sẽ không chút do dự mà chọn Lâm Phàm.

Trong số đó, hầu hết các nhà doanh nhân có lẽ là không hiểu biết nhiều về Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, nhưng Hà Thừa Hàn bọn họ biết, Lâm đại sư coi trọng Viện phúc lợi này đến mức nào.

Cũng có thể nói thế này, Lâm đại sư là một nhân tài được Viện phúc nắm lấy. Đương nhiên, có đôi khi thích làm gì thì làm cũng không có ảnh hưởng gì.

Tuy rằng vấn đề bây giờ không phải là chọn bên đội nào, nhưng làm thế này cũng là giúp Lâm Phàm giữ thể diện.

Có nhiều nhà doanh nhân ở đây như vậy, chẳng lẽ còn không chống đỡ nổi kinh phí cho một Viện phúc lợi hay sao?

Nếu thật là như vậy thì quả thực là đến đây vô ích rồi.

Lâm Phàm lặng lẽ đứng bên cạnh Trần Thạch, nhỏ giọng nói: "Lãnh đạo Trần, cũng gần xong rồi, ông xuống dưới ngồi đi, chuyện này không cần các ông nhọc lòng đâu."

Sắc mặt Trần Thạch lúc trắng lúc xanh, cảm thấy mặt mũi của mình đều đã mất hết. Thế nhưng bây giờ có rất nhiều phóng viên ở đây như vậy, ông ta còn có thể làm cái gì được? Chỉ có thể cười ngượng vài cái, nói thêm vài câu tử tế rồi vội vàng bước xuống sân khấu.

Hơn nữa cũng không dám nán lại, vội vàng đưa người rời đi, nói mình còn có một cuộc họp cần phải về tổ chức.

Đương nhiên tất cả mọi người đều biết, đây là tự giữ thể diện cho bản thân, mọi người cũng không vạch trần làm gì.

Đám phóng viên đều rất vui vẻ đối với tin tức này. Tin tức này có lẽ phải dùng chút thủ đoạn, 'Lãnh đạo đến đây viện phúc lợi, nhưng bị Lâm đại sư tức giận cự tuyệt, mặt mũi tối tăm rời khỏi hiện trường.'

Cái tiêu đề này cũng không tệ nha.

Tuy vậy, lần này bọn họ cũng phải đánh giá lại năng lực của Lâm đại sư, không ngờ ở Thượng Hải hắn lại có mối quan hệ sâu rộng như vậy.

Nếu như loại trừ Vương Minh Dương và Lục Ly ra thì mạng lưới quan hệ cũng rất rộng, nhưng cũng coi như là bình thường thôi. Nhưng bây giờ có thêm Vương Minh Dương và Lục Ly thì sức mạnh thế này đúng là không thể coi thường được.

Mấu chốt là thái độ của những người này đối với Lâm đại sư dường như rất tốt.

Trên đời này cái gì là khó nhất, ngoại trừ trả tiền ra thì khó nhất chính là đi vay tiền.

Mặc dù vừa rồi chỉ là thuận miệng hỏi một câu, nhưng thái độ của mọi người ở đây cũng khiến người ta kinh ngạc.

…

Bên ngoài Viện phúc lợi.

Sắc mặt Trần Thạch dần dần lạnh xuống, không nói lời nào đi thẳng về phía xe.

Thư ký ở bên cạnh cũng cảm thấy bất đắc dĩ, đợi lát nữa quay về chỉ sợ là bọn họ cũng sẽ đón nhận cơn thịnh nộ.

“Anh có biết những người ở dưới sân khấu là ai không?” Trần Thạch hỏi.

Lâm đại sư này ông ta không thể động vào, cũng không dám động vào, nếu không sẽ ảnh hưởng rất lớn. Nhưng những người ồn ào ở phía dưới mặc dù không động đến, nhưng ít nhất cũng phải biết họ là ai. Dù sao, chuyện sau này không ai có thể nói trước được, biết đâu có ngày bọn họ phải đến cầu cạnh ông ta chuyện gì thì sao.

“Không rõ lắm, trở về tôi sẽ điều tra.” Thư ký nói, chuyện này cũng không được coi là quá phiền phức, chỉ cần thu thập một chút thông tin từ phía phóng viên bên kia là được.

Nhiệm vụ của anh ta là phục vụ lãnh đạo cho tốt, giải quyết tất cả những gì mà thủ lĩnh muốn biết, chỉ là lãnh đạo của mình tính tình có hơi hẹp hòi.

Lễ khánh thành rất nhanh đã kết thúc.

Một số nhà doanh nhân đã rời đi, mà một số người có quan hệ tốt hơn vẫn ở lại.

Hà Thừa Hàn cười nói: "Lâm đại sư, lần này cậu lại đắc tội với người ta rồi."

Chương 1541: Lễ khánh thành kết thúc

Lâm Phàm bất đắc dĩ: "Đắc tội thì đắc tội, dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên."

"Cũng đúng, nói thì nói như vậy, dù sao cũng không phải lần đầu tiên." Hà Thừa Hàn gật đầu, loại chuyện này có lẽ sẽ không xảy ra trên người bọn họ, nhưng xảy ra trên người Lâm đại sư thì như cơm bữa.

Nhìn chung sau khi quen biết Lâm đại sư, xảy ra biết bao nhiêu là chuyện, Lâm đại sư cãi nhau với biết bao người rồi, mỗi lần tức giận đều có thể nói là kinh thiên động địa.

Một số nhân vật cho dù họ nhìn thấy được cũng sẽ run lên sợ hãi, nhưng đối với Lâm đại sư mà nói đây dường như chỉ là một người bình thường, lúc cần thì sẽ không chút nương tay.

Vương Minh Dương vỗ vai Lâm Phàm, sau đó ôm lấy hắn, trên mặt ý cười nồng đậm: "Này, sợ cái gì, thiếu kinh phí thì nói với tôi, tôi còn có thể không cho hay sao? Với quan hệ của hai chúng ta, ai sợ ai, cậu nói có phải không?"

"Phải, phải, anh nói cái gì cũng đúng, nhưng mà anh dám không cho sao? Nếu anh dám không cho, có tin tôi sẽ làm anh…" Lâm Phàm cười nói.

Vương Minh Dương nghe vậy lập tức trốn ra xa: "Đừng, cậu nói vậy làm người ta sợ hãi đấy, gần đây ăn lẩu đến bây giờ mông còn rất đau, tôi không chịu nổi thao tác này đâu."

"Chết tiệt…" Lâm Phàm không còn gì để nói, hai người họ tuổi tác cũng không khác biệt nhau lắm, cho nên có thể tùy ý đùa giỡn.

Mà Hà Thừa Hàn bọn họ mặc dù lớn tuổi hơn Lâm Phàm, nhưng cũng giống nhau, chỉ là bọn họ sẽ rất bình tĩnh trước mặt vãn bối. Nếu đôi bên cùng địa vị thì trò đùa của bọn họ cũng không khác người trẻ tuổi là bao.

“Lâm đại sư, tôi đi trước nhé.” Lục Ly tiến lên cùng Lâm Phàm bắt tay, quan hệ giữa hai bọn họ tương đối vi diệu, có thể nói là rất quen thuộc cũng có thể nói là không quen thuộc.

“Được, vậy thì không quấy rầy thời gian của Lục tổng nữa, thực sự rất cảm ơn mọi người lần này có thể đến đây để tham dự lễ khai mạc.” Lâm Phàm cảm tạ nói.

Ít nhất khiến hắn cảm thấy rằng bản thân bình thường mặc dù khá lợi hại, nhưng vẫn có rất nhiều bạn bè.

Lục Ly cười: “Được, sau này nếu có chuyện gì thì nói với tôi, vẫn là câu nói trước kia, tôi tuyệt đối sẽ không từ chối.”

Lâm Phàm cười, cũng không nói gì thêm, xem như cảm ơn để giữ thể diện cho đối phương vậy. Vương Minh Dương nhìn Lục Ly, địa vị giữa hai người có sự chênh lệch rất lớn, nhưng trong lòng anh ta vẫn không phục. Tự mình xây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, mà anh ta lại có nền tảng rất lớn, thậm chí theo Vương Minh Dương thấy, nếu lúc anh ta bắt đầu từ đầu mà cũng có gia sản lớn như vậy, anh ta nhất định có thể làm tốt hơn.

Nhưng trong lòng anh ta cũng hiểu rõ, lúc bản thân còn trẻ cũng nỗ lực hết mình, nhưng có hơi ngốc và hồ đồ. Đến được địa vị như bây giờ cũng đã chịu qua không ít thiệt thòi, trả không ít học phí.

Mà điểm xuất phát của Lục Ly đã rất cao, nền giáo dục mà anh ta nhận được không phải là người bình thường có thể so sánh được.

Sau khi Lục Ly rời đi, Lâm Phàm cười vỗ vai Vương Minh Dương: “Sao vậy? Nhìn thấy người ta rồi trong lòng không phục à?”

“Bị cậu nhìn thấu rồi, tôi hỏi cậu, có phải cậu nhét con sâu vào trong bụng tôi hay không? Tại sao tôi nghĩ cái gì cậu cũng biết vậy?” Vương Minh Dương sững sờ, sau đó cười mắng.

Lâm Phàm phá lên cười: “Còn cần phải nói à? Bằng không anh nghĩ rằng anh có thể sống đến bây giờ sao?”

Hà Thừa Hàn cũng rất ngưỡng mộ Vương Minh Dương, có thể hòa mình cùng Lâm đại sư thoải mái như thế.

Bọn họ cũng cố gắng hết sức muốn thúc đẩy mối quan hệ với Lâm đại sư, nhưng số phận đã định, dường như có một bức tường ngăn cản mối quan hệ cuối cùng của bọn họ, không có cách nào có thể đạt được tình hình như giữa Vương Minh Dương và Lâm Phàm.

Nhưng mà với quan hệ hiện tại, bọn họ cũng đã rất hài lòng rồi.

Theo họ thấy, vị Lâm đại sư này đủ chính trực, mặc dù chưa đạt đến mức độ tri kỷ không có gì để giấu, nhưng bây giờ cũng đã là quan hệ bạn bè lâu năm rồi.

"Đám phóng viên còn ở đây, vừa hay đi gặp một chút đi, tôi thấy nếu phóng viên không hỏi vài câu thì e là sẽ không chịu rời đi đâu." Lâm Phàm nhìn thấy đám phóng viên đó vẫn đang yên lặng chờ đợi, cũng không tiến lên, hiển nhiên là họ sợ ảnh hưởng đến lễ khai mạc, cho nên chờ hắn xong chuyện rồi mới đặt câu hỏi.

Đối với việc này, trong lòng hắn cũng rất biết ơn.

Nếu đã như vậy thì không thể để người ta chờ lâu nữa.

Đám phóng viên đã chờ đợi rất lâu, vốn tưởng rằng tham gia đưa tin lễ khánh thành giảng đường sẽ khiến bọn họ cảm thấy nhàm chán. Thế nhưng không ngờ trong đó lại phát sinh tin tức lớn, điều này làm họ có chút hưng phấn.

Bây giờ nhìn thấy Lâm đại sư đang đi qua chỗ họ, bọn họ ngay lập tức hưng phấn chạy lại.

Trong lòng bọn họ dĩ nhiên có rất nhiều câu hỏi, hầu hết đều xoay quanh những gì vừa xảy ra.

Dù sao những người khác họ cũng không quen biết, nhưng họ biết người vừa rồi phát biểu chính là Trần Thạch chủ nhiệm sở giáo dục. Bây giờ Lâm đại sư không cho người ta chút mặt mũi nào, không phải sẽ khiến người ta rất khó chịu hay sao?

Theo họ nghĩ, cũng không biết là họ có gây khó dễ cho Lâm đại sư hay không.

Chương 1542: Tương lai đầy hy vọng

Phóng viên: “Lâm đại sư, xin chào! Xin hỏi tại sao anh lại phản đối lời nói của lãnh đạo Trần, là vì không tin tưởng họ hay sao?”

Lâm Phàm cười nói: “Không phải là không tín nhiệm, mà là không muốn phiền phức như thế. Nơi này là Viện phúc lợi, tôi chỉ muốn bồi dưỡng những đứa trẻ hiện đang có ở đây, cho nên không chấp nhận chính quy hóa gì đó, giáo viên tôi tự chọn thì tôi mới yên tâm được.”

Phóng viên: “Lâm đại sư, đối với viện phúc lợi anh có cái nhìn tương lai thế nào?”

Lâm Phàm suy nghĩ: “Tương lai thì dĩ nhiên là có, Viện phúc lợi muốn càng ngày càng tốt hơn. Tôi muốn xây một thư viện, còn muốn xây một khu nhà trọ cho các em học sinh và các thầy cô dạy học ở đây nữa. Đương nhiên, mỗi mục tiêu càng lúc càng lớn mà hiện tại tôi còn khá nghèo, cho nên phải từ từ kiếm tiền. Thế nhưng cũng không cần vội, chuyện này có ngày sẽ thành hiện thực.”

Đám phóng viên kinh ngạc, họ không ngờ Lâm đại sư sẽ có suy nghĩ như vậy, lại còn muốn xây nhà trọ cho giáo viên, điều này khiến bọn họ thực sự rất ngưỡng mộ.

Nếu như người khác nói ra những lời này thì có lẽ họ sẽ không tin tưởng lắm, nhưng đối với Lâm đại sư thì họ rất tín nhiệm, dù sao những lời này nói ra, quả thực có vài chuyện vẫn chưa làm đến.

Phóng viên: “Lâm đại sư, theo chúng tôi được biết, bây giờ có rất nhiều nhà sưu tập sẵn sàng trả lương cao để sưu tầm tranh của cậu, nếu thiếu tiền thì cậu có thể vẽ một bức.”

Lâm Phàm mỉm cười: “Tôi lại chưa nghĩ đến cách này, vẽ nhiều thì sẽ trở nên quá phổ biến, huống hồ tôi vẫn chưa chết, bức tranh có thể đáng bao nhiêu tiền chứ?”

Đương nhiên, đây chỉ là Lâm Phàm tự mình khiêm tốn mà thôi.

Bức tranh hiện tại của hắn lưu lạc bên ngoài không nhiều, viện bảo tàng chỉ có mười bức. Bên chỗ lão Trịnh bọn họ vài bức, bên chỗ thầy cô cũ vài bức… những bức tranh khác cũng không nhiều.

Hắn cũng biết giá cả bây giờ rất cao, quả đúng là có rất nhiều nhà sưu tầm muốn sưu tập, nhưng hắn cũng không để tâm những thứ này lắm. Dù sao vấn đề tiền bạc đều có cách giải quyết, không nhất thiết phải đi con đường này.

Huống hồ, tranh của hắn muốn có là có được hay sao?

Các nhà doanh nhân xung quanh nghe vậy, trong lòng cũng rục rịch muốn xin một bức tranh đẹp, nhưng đáng tiếc không thể mở miệng.

Sau đó phóng viên lại hỏi một vài câu hỏi.

Lâm Phàm phất phất tay: "Được rồi, các vị đồng chí phóng viên, phỏng vấn kết thúc ở đây thôi, có chuyện gì thì lần sau chúng ta nói tiếp được không?"

Nếu là người khác nói ra những lời này, đám phóng viên nhất định sẽ điên cuồng chửi bậy, còn có cơ hội lần sau gì nữa chứ.

Nhưng những lời này là từ trong miệng Lâm đại sư nói ra, bọn họ cũng tin là thật. Bởi vì Lâm đại sư không phải là người thích yên ổn.

Tin tức nổ ra, từng tin tức càng tàn nhẫn hơn, một tháng không có tin tức gì, bọn họ còn nghi ngờ Lâm đại sư có phải còn là Lâm đại sư trong lòng họ nữa hay không.

Bộ giáo dục!

"Làm càn, đúng là làm càn!" Sau khi Trần Thạch quay về thì nổi trận lôi đình, thư ký đứng bên cạnh không dám phát ra âm thanh nào, chỉ có thể yên lặng lắng nghe.

Trong lòng thư ký cũng hận chết Lâm đại sư, anh thì giỏi rồi. Nhất định phải khiêu khích lãnh đạo của chúng tôi làm gì cơ chứ.

Bây giờ thì hay rồi, họ gặp xui xẻo rồi, họ nhất định sẽ phải hứng chịu ngọn lửa giận này.

Nhưng quả thực khỏi phải nói, Lâm đại sư này đúng là rất biết làm khó người khác, chỉ cần là người bình thường thì đều biết cái cần nói cái gì không nên nói.

Đáng lẽ lúc đó nên nói vòng vo một chút, hoặc hẹn chuyện này để sau hãy thảo luận cũng được. Nào có chuyện lại mở

miệng từ chối tại chỗ như thế, đúng là không cho người ta chút mặt mũi nào mà.

“Đi, xử lý tài liệu cho tôi, ngày mai mở cuộc họp.” Trần Thạch nói.

“Vâng.” Thư ký gật đầu, nào dám cho dự, lãnh đạo đã nói như vậy rồi thì nhất định phải lập tức đến chỗ phóng viên bên đó để chuẩn bị đầy đủ tư liệu.

Lễ khai trương giảng đường của Viện phúc lợi kết thúc, đối với ba mươi vị giáo viên kia thì thực sự rất hưng phấn.

Trong nhóm giáo viên.

Giang Tuệ: “Hôm nay mấy người có nghe thấy những lời mà Lâm đại sư nói với phóng viên không? Sau này chúng ta sẽ có nhà trọ cho giáo viên thật sao?”

“Nghe thấy rồi, lúc đó tôi cũng ngây người, nơi này là Thượng Hải đó, Lâm đại sư sẽ xây khu nhà trọ cho chúng ta thật sao?”

“Tôi nghĩ hẳn là có khả năng, Lâm đại sư nói ra đều giữ lời, đây là do tôi quan sát từ trước đến giờ mà phát hiện được.”

“Thực ra chúng ta không cần thiết phải thảo luận những chuyện này, tôi thực sự rất hài lòng với công việc này, còn có phúc lợi rất tốt, cho dù không có nhà trọ thì tôi vẫn tiếp tục làm.”

“Mấy người nghĩ thử xem, nếu như bồi dưỡng những đứa trẻ này nên người, có phải là rất có cảm giác thành tựu hay không? Đây có lẽ là thứ mà ngôi trường khác không có được, hơn nữa tôi cũng không giỏi giao tiếp với người khác, nếu đến trường khác e là cũng sẽ bị những thầy cô khác xa lánh, dù sao tôi cũng sẽ ở lại đây.”

Chương 1543: Mạng lưới quan hệ của Lâm đại sư quá rộng

“Tôi cũng vậy, tôi tin Lâm đại sư nhất định có thể làm cho Viện phúc lợi ngày càng trở nên tốt hơn.”

“Ha ha, Trần Thạch vừa rồi đó, tôi biết ông ta. Không ngờ Lâm đại sư lại dám chọc giận ông ta, trong lòng tôi cũng cảm

thấy rất vui. Trước đây một bạn học của tôi từng tố cáo một số chuyện trong trường, về sau lại bị ông ta đổi trắng thay đen, cuối cùng bạn học đó của tôi đã bị đuổi học rồi.”

“Ha ha…”

Đối với những giáo viên đến đây ứng tuyển mà nói, lời nói hôm nay của Lâm đại sư đã cho họ sự kỳ vọng rất lớn, không biết về sao sẽ phát triển thế nào

Nhưng theo họ nghĩ có lẽ sẽ rất tốt đẹp.

Hôm sau!

Các tin tức trên mạng xuất hiện.

‘Giảng đường Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn đã được hoàn thành, các mối quan hệ của Lâm đại sư lần đầu tiên được tiết lộ.’

‘ Nhân vật lớn tụ tập chỉ vì tham dự buổi lễ thành lập tòa nhà giảng đường’

‘Trần Thạch đích thân đến Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, hiện trường bị Lâm đại sư chọc cho tức giận, giận dữ rời đi’

‘Lâm đại sư tuyên bố muốn xây thư viện cho Viện phúc lợi và một khu nhà trọ cho giáo viên’

‘Kinh ngạc! Bí mật không thể không nói giữa Lâm đại sư và các nhân vật lớn’

Cư dân mạng nhìn thấy tin tức này đều sững sờ, vốn dĩ họ thấy đây là chuyện rất bình thường, nhưng chuyện sau đó thì lại không hề bình thường.

“Chết tiệt! Không ngờ ông chủ của công ty tôi cùng Lâm đại sư lại là bạn bè. Trời ơi, sau này nếu tôi còn tiếp tục làm anti fan, Lâm đại sư mà biết tôi là ai sau đó nói với sếp của tôi thì chết mất.”

“Lầu trên ơi tự cầu phúc đi, có khả năng này lắm đấy.”

“Chết tiệt! Mấy người xem, đó không phải là thiếu gia của tập đoàn Lục thị, tập đoàn hàng đầu trong nước chúng ta? Không ngờ anh ta cũng đến.”

“Mặt mũi của Lâm đại sư thật đáng sợ, lớn đến mức có chút dọa người.”

“Mẹ nó, sếp của tôi cũng ở đây, cái này mẹ nó…”

“Lầu trên ơi, mấy người có phải đều là người Thượng Hải không?”

“Đúng vậy, tôi làm việc ở Thượng Hải.”

“Này, tất cả các nhà doanh nhân ở Thượng Hải không phải đều nằm trong vòng bạn bè của Lâm đại sư đấy chứ?”

“…”

Đối với chuyện trên mạng tất cả mọi người đều đã choáng váng rồi, trong mắt bọn họ những tin tức này thực sự quá bùng nổ thậm chí còn có chút làm cho người khác thấy sợ.

Bọn họ không ngờ rằng nhóm bạn tốt của Lâm đại sư vậy mà lại khủng bố như vậy, thực sự quá kinh khủng.

Nhất là không ít cư dân mạng làm việc tại Thượng Hải, bọn họ nhìn thấy video cùng những người này trên màn hình đều cảm thấy rất quen. Thậm chí ông chủ của bọn họ lại chính là bạn của Lâm đại sư, điều này làm cho bọn họ phải cạn lời.

Một vài antifan chuyên nghiệp, mong ước lớn nhất đời này của bọn họ chính là bôi nhọ Lâm đại sư. Nhưng bây giờ bọn họ phát hiện, ông chủ của mình vậy mà lại là bạn tốt của Lâm đại sư, chuyện này khiến bọn họ không biết nên nói gì.

Bởi vậy bọn họ đã nghĩ kỹ, sau này ở công ty tuyệt đối sẽ không nói với người khác, đời này của mình sinh ra là để bôi nhọ Lâm đại sư.

Dù sao nếu có người báo cáo đến chỗ ông chủ, như vậy niềm vui này coi như xong, sự nghiệp của họ cũng gần như kết thúc.

Tinh tinh!

Lúc này, Lâm Phàm vẫn còn đang nằm trên giường không có chút để tâm nào đối với tin tức ở thế giới bên ngoài, đối với hắn mà nói những thứ này căn bản không quan trọng.

Về phần Trần Thạch kia, hắn cũng không để trong lòng, cho dù ông ta là ai đối với hắn mà nói không quan trọng chút nào.

Chuông điện thoại vang lên, Lâm Phàm có chút bất lực, không biết là ai mới sáng sớm đã gọi điện thoại đến cho hắn rồi, đây hoàn toàn là không cho người ta cơ hội để nghỉ ngơi mà.

“Alo, ai đó?” Lâm Phàm mơ mơ màng màng hỏi.

“Lão Lâm, con người anh một chút ý tứ cũng không có. Cậu khai trương trường học sao cũng không thông báo với tôi một tiếng?” Bên đầu dây điện thoại kia, Nguyệt Thu Cư Sĩ giọng điệu có chút không vui vẻ hỏi.

“Hả, cái gì?” Lâm đại sư vừa nghe thấy lời này lập tức có chút ngơ ngác, sau đó nhìn tên người gọi đến, khi phát hiện là Nguyệt Thu Cư Sĩ thì hắn cũng không biết nên nói cái gì.

“Tôi nói này lão Nguyệt, ông lại nghe từ đâu ra nữa vậy, chuyện này hôm qua đã kết thúc rồi. Hơn nữa chuyện này lại không phải là chuyện lớn gì, làm gì phải cần các ông từ thủ đô về đây.” Lâm Phàm giải thích.

Hắn cảm thấy bản thân mình lần này khiêm tốn như vậy, có phải là bản thân đã phạm sai lầm rồi không. Nếu như sớm biết sẽ như vậy, bản thân có phải là nên mời tất cả mọi người đến đây hay không.

Có điều, nghĩ lại nếu mình mời tất cả mọi người đến đây, vậy chuyện này có chút gì đó sai sai, đến lúc đó thì sợ rằng càng làm ra chuyện lớn nữa ấy chứ.

Người của Hiệp hội võ thuật, mình không gọi tới.

Người Hiệp hội quốc họa, mình cũng không gọi tới.

Hiệp hội Trung y bên kia càng không cần phải nói, mình không thông báo cho ai.

Nếu như thực sự họ đến đây, vậy người của viện phúc lợi khó mà đón tiếp nổi rồi.

Chương 1544: Không thể đụng vào

Nói một lúc lâu, mới an ủi được Nguyệt Thu Cư Sĩ, có điều nghĩ chút cũng thấy đúng. Đối với bọn họ mà nói, nếu như mình không gọi bọn họ, vậy chính là xem thường bọn họ. Vậy nên quyết định sau này cho dù là chuyện gì, chắc chắn cũng

đều nói với bọn họ. Nếu như bọn họ không đến thì mình cũng trách, bọn họ cũng không thể trách mình không cho họ mặt mũi.

Bộ giáo dục.

Vẻ mặt Trần Thạch bình tĩnh nhưng trong lòng không được như vậy, bởi vì chuyện ngày hôm qua trong lòng ông ta vẫn chưa tiêu hoá được. Mà chuyện chủ yếu hôm nay chính là để giải quyết chuyện này.

Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn lúc bắt đầu bọn họ không để ý lắm, bởi vì thực sự họ rất bận.

Nhưng sau này, mới cảm thấy Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn nhất thiết phải đi trên con đường chính quy. Hơn nữa bọn họ cảm thấy nếu như có danh tiếng của Lâm đại sư, viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn có lẽ có thể làm ra các thành công khác nữa.

Nếu như thật sự như vậy thì trong bảng thành tích của bọn họ cũng có thể có thêm một khoản.

Phòng hội nghị.

Trần Thạch ngồi ở đó, nhân viên xung quanh đều có chút nghi hoặc, không biết lãnh đạo mới sáng sớm đã gọi tất cả mọi người qua đây làm cái gì.

Hơn nữa cho dù bọn họ đã thăm dò thư kí, thư kí cũng làm như không biết, cứ nói là chờ lãnh đạo công bố.

Sau khi nghe nói như vậy trong lòng bọn họ chắc chắn càng thêm tò mò.

Dù sao chuyện này cũng thực sự là quái lạ.

“Khụ khụ!” Trần Thạch ho nhẹ một tiếng, ánh mắt nhìn quanh một vòng: “Còn ai chưa đến không?”

“Không có ai, đã đến đủ rồi.”

“Lãnh đạo, hôm nay anh có chuyện gì quan trọng cần công bố sao?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, cũng không biết xảy ra chuyện gì. Hôm qua chuyện của lãnh đạo bọn họ đã biết, lãnh đạo rất tức giận nhưng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì khiến anh ta tức giận như thế.

Nhưng cho dù nói như thế nào thì trong lòng bọn họ hiểu rõ, cái gì muốn hỏi không nên hỏi, lãnh đạo không nói thì đừng tò mò.

“Được, hôm nay tôi muốn tổ chức hội nghị chủ yếu là liên quan đến tương lai phát triển và triển vọng của viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, có điều trước khi nói chuyện này phải nói rõ một chuyện.”

Lúc này, thư kí đi từ ngoài vào sắc mặt có chút kỳ lạ, dường như là phát hiện ra chuyện gì đó không như bình thường.

“Lãnh đạo, đã điều tra ra rồi.” Thư ký nghé vào bên tai, nhỏ giọng nói.

Mấu chốt là trong giọng nói này có chút không tự tin lắm, khi anh ta lấy được danh sách từ chỗ phóng viên kia thì đã bị dọa cho một trận. Hơn nữa còn không phải là dọa bình thường, cảm giác chuyện này có chút không được bình thường cho lắm. Vậy nên sau khi biết chuyện này ngay lập tức đi tìm lãnh đạo báo cáo.

Trần Thạch gật gật đầu: “Là những ai?”

Ông ta muốn biết xem rốt cuộc là có những ai, mặc dù tạm thời không thể xử lý được đối phương, nhưng ông ta muốn ghi nhớ tất cả những chuyện này trong lòng. Ông ta tin sau này những người này một ngày nào đó sẽ phải cầu xin mình.

Thư kí nghi hoặc một lát sau đó lấy danh sách trong tay ra, đặt trước mặt lãnh đạo rồi sau đó đứng ở phía sau.

Nhân viên ngồi ở đó trong lòng cảm thấy rất kinh ngạc, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này, Trần Thạch nhìn danh sách, chẳng qua là khi nhìn thấy cái tên đầu tiên thì cảm thấy có gì đó sai sai.

Vương An, chủ tịch công ty TNHH Thương mại Nam Giang.

…

Đối với cái tên này ông ta không quen lắm, nhưng nhìn qua chức vụ thì có lẽ là doanh nhân, sau đó nhìn xuống phía dưới.

Vừa nhìn, lại có cảm giác không đúng, phía sau mỗi một cái tên đều đính kèm là chủ tịch một công ty nào đó.

Chuyện này rốt cuộc là sao?

Trong lòng hắn có chút hoài nghi, người tham gia lễ khánh thành giảng đường Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn rốt cuộc là những ai.

Nhìn tiếp xuống phía dưới, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Vương Minh Dương, chủ tịch tập đoàn Đông Hán.

Cái tên này ông ta rất quen, doanh nhân kiệt xuất của Thượng Hải, trước kia từng không ít lần lên bục vinh danh, hơn nữa cũng có quen với một số lãnh đạo của Thượng Hải.

"Đây…"

Người bên dưới phát hiện sắc mặt lãnh đạo dần trở lên khó coi, càng tăng thêm sự tò mò trong lòng.

Đột nhiên!

Một cái tên xuất hiện trong tầm mắt Trần Thạch, lá gan nhỏ của Trần Thạch trong nháy mắt nhảy lên.

Lục Ly, chủ tịch tập đoàn Lục Thị.

Đừng nói không có ai quen, cái tên Lục Ly này đừng nói là ở Thượng Hải cho dù là cả nước cũng có không ít người biết đến.

Doanh nhân siêu cấp Thượng Hải, ở Thượng Hải đã ăn sâu bén rễ, mà khi ông ta nhìn thấy bức hình trong lòng càng thêm sửng sốt.

Ngày đó bản thân hình như đã nhìn thấy người này ngồi ở chỗ đó, có điều suy nghĩ lúc đó cũng không để bụng đến những người này. Dù sao theo ông ta thấy, sao có thể sẽ có nhân vật lớn nhàn rỗi như vậy đến tham dự lễ khánh thành một trường học được.

Nhưng bây giờ, ông ta xem như đã biết, ngày hôm đó người ngồi ở phía dưới sợ rằng hơn phân nửa đều là doanh nhân.

Chương 1545: Đúng là kém hiểu biết

Lúc này, mọi người ngồi bên dưới nhìn thấy sắc mặt Trần Thạch có thay đổi lớn cũng không biết xảy ra chuyện gì, theo bọn họ thấy lãnh đạo rất kỳ lạ. Vốn lúc đầu sắc mặt còn bình thường, sao mới chỉ qua một khoảng thời gian ngắn sắc mặt lại tựa như đang diễn hí kịch vậy, liên tục thay đổi khiến bọn họ cũng rất tò mò.

Thư ký vẫn đứng ở phía sau, trong lòng thở dài, mặc dù anh ta không nhìn thấy sắc mặt của lãnh đạo như thế nào, nhưng trong lòng anh ta đã tưởng tượng ra.

Sợ rằng sắc mặt này sớm đã trở lên quái dị rồi.

Dù sao những doanh nhân này đều là doanh nhân của Thượng Hải, nếu như làm việc này rùm bên lên thì kết cục khỏi cần nghĩ cũng biết sẽ tệ đến thế nào.

Đối với một thành phố mà nói, điều gì là quan trọng nhất? Đương nhiên là kinh tế rồi.

Ngay từ đầu, anh ta cũng không biết những người này là doanh nhân của Thượng Hải, vậy nên mới cho rằng với năng lực của lãnh đạo của anh ta chắc chắn có thể khiến cho những người này biết thế nào là lợi hại. Nhưng bây giờ, anh ta đã hiểu rồi, đừng nghĩ rằng sẽ làm cho người ta biết lợi hại chỉ sợ rằng những người này đều có năng lực khiến lãnh đạo của anh ta biết lợi hại thì đúng hơn.

“Lãnh đạo, chuyện này rốt cuộc là sao?” Có người không nhịn được hỏi.

Trần Thạch nuốt nước miếng, vốn đã chuẩn bị tốt lời nói, nhưng vào lúc này chỉ có thể nuốt vào bụng.

“Khụ khụ!” Ông ta ho nhẹ một tiếng, giảm bớt chút xấu hổ trong lòng, vốn là muốn thông báo phê bình một chút, nhưng bây giờ thôi thì bỏ qua vậy.

“Lần này, không có chuyện gì, chủ yếu là bởi vì chuyện của viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn. Theo tôi thấy, lần này hành vi của Lâm đại sư rất đáng để mọi người học tập.” Não của Trần

Thạch hoạt động một chút, tìm đại một lý do tương đối thích hợp.

Theo ông ta thấy lý do này vừa hay cũng sẽ không khiến người ta cảm thấy xấu hổ.

Người bên dưới nghe được lập tức ngây ngẩn cả người, chuyện của viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn bọn họ đều đã biết, chỉ là lời hôm nay Trần Thạch nói khiến người ta có chút không hiểu nổi.

Lúc trước họp bàn thảo luận, không phải là để viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn nên được quản lý chính quy sao. Làm sao bây giờ chuyện lại trở thành như thế này rồi?

“Lần này đến viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn tôi nói với Lâm đại sư một chút về ý tưởng của bộ giáo dục chúng ta, nhưng Lâm đại sư từ chối cũng không đồng ý với ý kiến của chúng ta. Vì vậy tôi cho rằng chuyện này phải tôn trọng lựa chọn của Lâm đại sư, mà bộ giáo dục chúng ta cũng không thể ngồi yên mặc kệ, nhất định phải trợ giúp hết mình.” Trần Thạch bình tĩnh nói, giống như những lời này đều là những lời nói thật lòng của ông ta vậy.

Những nhân viên ngồi ở đó vẻ mặt đều ngây ra, nhất thời có chút cảm thấy không hiểu nổi. Những lời nói của lãnh đạo rốt cuộc là có ý gì, đối với bọn họ mà nói thì không giống chút nào với những gì bọn họ thảo luận lúc trước.

Thư ký đứng đằng sau không ngừng thở dài, lãnh đạo chính là lãnh đạo, da mặt dày có chút làm cho người ta sợ hãi.

Có điều cũng xem như là may mắn, não của lãnh đạo cũng không phải bị úng nước.

“Lãnh đạo Trần, chuyện này không phải chúng ta đã thống nhất là do bộ giáo dục của chúng ta đến phụ trách việc giảng dạy của viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn rồi sao? Sao thoáng cái lại đổi rồi?” Một cán bộ nhỏ không hiểu tình hình hỏi.

Trần Thạch nghe nói như vậy, sắc mặt dần dần có chút thay đổi. Theo ông ta thấy, tên này sao một chút hiểu biết cũng không có, cũng không xem tình hình hiện tại là gì. Những lời ông ta vừa nói bộ tên này không nghe ra vấn đề trong đó hay sao.

Vậy mà lại còn hỏi ra vấn đề khiến người ta cảm thấy giống như thiểu năng như vậy.

Trong lòng ông ta biết nếu như mình dám làm càn, sẽ đắc tội với nhóm doanh nhân kia. Như vậy kết quả cuối cùng căn bản không cần suy nghĩ gì có lẽ cũng biết, chết cũng không biết chết như thế nào.

"Được rồi, chuyện này không cần thảo luận nữa, kết quả đã quyết định rồi. Chuyện này cứ như vậy đi, chúng ta phải tin tưởng Lâm đại sư. Tôi tin dưới sự dẫn dắt của Lâm đại sư viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn nhất định có thể cho các bạn nhỏ sự giúp đỡ mà chúng ta không làm được." Trần Thạch đanh thép nói, so với hôm qua khác biệt thực sự quá lớn.

Điều này khiến cho thư ký của Trần Thạch như ngây ra, trong lòng âm thầm kêu to, lãnh đạo đúng là lãnh đạo mà. Lời này nói ra đúng là quá hợp tình hợp lý.

Những nhân viên phía dưới mặc dù không hiểu lãnh đạo rốt cuộc trải qua chuyện gì, vì sao lại có cách nghĩ như vậy.

Nhưng kết quả bây giờ đã quyết định rồi, không phải là thứ bọn họ có thể chi phối được.

Sau khi tất cả kết thúc, Trần Thạch bất đắc dĩ thở dài, cảm thấy có chút bất lực.

Đây đâu phải là cách nghĩ của ông ta, chỉ là do hết cách mới làm vậy. Nếu như không giải quyết như vậy thì còn có thể làm như thế nào?

Chương 1546: Đòi tiền

Phố Vân Lý!

Khi Lâm Phàm đến đây toàn bộ những ông chủ cửa hàng xung quanh đều vây quanh.

Chuyện hôm qua bọn họ đều thấy, người đến hiện trường toàn là nhân vật cộm cán, có thể nói là cả đời họ chắc chắn khó mà gặp phải.

Nhưng mấy vị cộm cán này vậy mà cũng đến tham gia khánh thành trường học của viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

Điều này khiến bọn họ cảm thấy Lâm đại sư thực sự quá ngầu.

Đây có lẽ sùng bái thôi cũng không đủ.

“Ông chủ, các phóng viên này thực sự rất ngầu, tiêu đề kiểu này cũng dám viết ra, chẳng lẽ không sợ có vấn đề gì sao?” Ông Lương nghi ngờ hỏi.

Lâm Phàm sững sờ: “Chuyện này còn có vấn đề gì chứ?”

Lão Lương: “Không phải ý này, người kia không phải là lãnh đạo sao, đám nhà báo đưa tin như vậy sẽ không có chuyện gì đấy chứ?”

Lâm Phàm cười: “Yên tâm đi, còn có thể có chuyện gì được?”

Tinh tinh!

Lúc này lại có một cuộc điện thoại gọi đến.

Khi Lâm Phàm nhìn tên người gọi rồi nghe điện thoại.

“Lão sư, tôi đã quay về rồi.” Triệu Minh Thanh nói: “Chuyện ở thủ đô đã giải quyết xong về cơ bản không có bất kỳ vấn đề gì.”

Lâm Phàm vẫn rất tín nhiệm với y thuật của Triệu Minh Thanh, cũng không nhìn xem học sinh này do ai dạy, có thể bình thường được sao.

“Ồ, chữa được là tốt rồi, bên đó chuẩn bị quà gì cho ông vậy?” Lâm Phàm hỏi.

Triệu Minh Thanh: “Quà? Không có quà gì, sau khi chữa xong thì học trò lập tức quay về.”

Lâm Phàm nghe xong lập tức bùng nổ: “Con mẹ nó, chuyện gì vậy, ông từ xa như vậy chạy đến giúp họ mà quà cũng không có? Cứ như vậy mà quay về rồi.”

Triệu Minh Thanh: “…”

…

Lâm Phàm thực sự không biết nên nói cái gì cho phải.

“Là tự ông không lấy hay là người ta không nhắc đến.” Lâm Phàm hỏi.

Triệu Minh Thanh ở đầu dây bên kia hơi ngẩn ra: “Lão sư, tôi khám bệnh cũng ổn rồi thì rời đi thôi, đối phương chỉ đưa tôi đến sân bay sau đó quay về.”

“Tôi cúp máy trước, chuyện mẹ gì đây, coi ông là cái gì chứ. Chẳng lẽ khám bệnh cho ông ta còn có thể là một loại vinh hạnh hay sao, tôi đi đòi lại thù lao cho ông.” Lâm Phàm đối với Bộ y tế này còn rất khó chịu, bắt được cơ hội nhất định phải chửi cho một trận.

“Lão sư, thôi bỏ đi.” Triệu Minh Thanh đối với chuyện này đương nhiên không có ý kiến gì, nhưng ông ta không biết suy nghĩ của lão sư bây giờ rốt cuộc là cái gì.

“Ông đợi tin tức của tôi.”Lâm Phàm tắt máy, cảm giác người kia đúng là vênh váo xấc xược, làm sao hắn có thể chịu được chứ.

Gọi một cuộc điện thoại.

Trịnh Trọng Sơn nghe điện thoại vẻ mặt hiện lên ý cười: “Lão Lâm à, học trò của cậu thực sự không phải là dùng để trưng cho đẹp, y thuật đúng là rất lợi hại nha.”

Lâm Phàm lại không nói được gì tốt đẹp: “Được rồi đó, các ông đây là đang bắt nạt người khác hay sao.”

“Lời này là có ý gì?” Trịnh Trọng Sơn sững sờ có chút không hiểu, không biết lại xảy ra chuyện gì.

Lâm Phàm: “Còn ý gì nữa, học trò của tôi lớn tuổi như vậy, từ xa như vậy chạy đến thủ đô khám bệnh cho ông bạn của ông, sau khi khám xong thì tay không quay về. Thì ra, học trò của tôi giúp bạn của ông chữa bệnh, xem như là vinh hạnh hay sao? Hay nói cách khác là giúp ông ta giải quyết vấn đề cũng là bổn phận.”

“Không phải tôi nói chứ lão Trịnh, ông kết bạn với loại người gì vậy?”

Trịnh Trọng Sơn cảm thấy mơ hồ, tội này ông ta cũng không muốn gánh: “Lão Lâm, chuyện này tôi thực sự không biết, bây giờ đầu óc của lão Mã sao lại càng ngày càng mơ hồ như thế, không phải là tôi đã nói với ông ta rồi sao. Sao lại không nghe chứ, cúp máy đã nhé, tôi đi hỏi ông ta xem sao.”

“Được, mau đi hỏi xem sao, học trò của tôi không thể chịu thiệt được.” Lâm Phàm nói.

“Haizz…” Lão Trịnh bất lực thở dài, đối với những chuyện lão Mã làm cũng không quá đồng ý. Giữa người với người, chơi với nhau chính là phải có qua có lại, huống hồ lão Mã lại không thân với Lâm đại sư. Người ta phái học trò đến khám bệnh cho ông ta, bây giờ bệnh chữa khỏi rồi, chắc chắn không thể để người ta tay không mà về như vậy được chứ.

Vậy nên chuyện này theo đạo lý mà nói, ông ta đứng về phía của Lâm đại sư.

Cúp điện thoại.

Lão Trịnh ngay lập tức gọi điện thoại, đầu dây bên kia vừa nghe điện thoại, ông ta lập tức mở lời: “Mã Quân Quốc, ông nghĩ cái gì vậy hả? Tôi hỏi ông, ông muốn làm cái gì? Người ta vất vả từ Thượng Hải chạy đến đây khám bệnh cho ông, sao ông lại để người ta về tay không như thế, ông với người ta có quen biết sao, vì sao ông…”

Tâm trạng Mã Quân Quốc không tệ, chân có thể cử động và tìm lại được cảm giác trước đây khiến ông ta rất vui, chỉ là khi nghe điện thoại của lão Trịnh ông ta cũng cuống lên: “Lão Trịnh, cái gì mà về tay không chứ, ông không thể vu oan cho người khác được đó, tôi lấy mười triệu tặng ông ấy, ủng hộ việc giáo dục Trung y của ông ấy, sao có thể nói tôi không làm gì.”

Chương 1547: Bỏ túi riêng

“Vậy chuyện bây giờ là sao, Lâm đại sư người ta cũng gọi điện thoại cho tôi, nói tôi quen biết với loại người gì thế. Dù sao tôi cũng không biết bên đó xảy ra chuyện gì, nhưng bên đó người ta nói là không có nhận được gì cả, đi về tay không. Ông làm ơn có thể vì tôi mà nghĩ được không, đừng để tôi mất mặt như thế chứ?”

“Nếu tôi sớm biết sẽ có chuyện này, tôi cũng mặc kệ cái tên hay làm hỏng chuyện như ông.”

Trịnh Trọng Sơn bắt được cơ hội liền chửi cho một trận, không nương tình chút nào. Trước đây, thời bộ đội ông ta cũng chửi Mã Quốc Quân như vậy, chửi ông ta một câu cũng không dám nói lại.

Bây giờ cho dù là già rồi trong lúc không có ai vẫn hay chửi như vậy.

“Lão Trịnh, tôi chắc chắn cho ông một lời giải thích, chuyện này tôi biết là xảy ra chuyện gì rồi.” Trong lòng Mã Quân Quốc đã có tính toán rồi, ông ta chợt nghĩ tới một chuyện.

“Được, ông tự giải quyết ổn thỏa đi, ông mất mặt không sao, đừng làm mất mặt cả tôi. Tôi mở lời giúp ông, giờ xảy ra chuyện như vậy, không phải là khiến lão Lâm người ta nghĩ chúng ta bắt nạt cậu ta sao?” Trịnh Trọng Sơn nói xong rồi sau đó tắt máy.

Thủ đô, trong một thư phòng nào đó.

Sắc mặt Mã Quân Quốc rất khó coi, chợt nghĩ đến đứa cháu không yên lòng kia của mình, chuyện này rõ ràng ông ta đã giao cho nó làm.

Quán bar.

Mã Tiểu Long là cháu trai của Mã Quân Quốc, hiện tại đang cùng một nhóm bạn xấu tụ tập. Mặc dù bây giờ đang là ban ngày nhưng thời gian giải trí không phân biệt ngày hay đêm.

“Tiểu Long, lần này sao lại gọi mấy người anh em bọn tôi đến đây quẩy thế này, không phải là trong nhà quản rất nghiêm sao?” Một tên béo hỏi.

“Hi, nghiêm thì cũng có thời gian ra ngoài quẩy tí chứ, lần này cũng đừng nói gì, anh em mỗi người chọn một em, lần này tôi mời.” Mã Tiểu Long trong lòng rất thoải mái.

Nhưng đối với chuyện của ông nội anh ta có chút khó chịu, cho một bác sĩ rách nát tận mười triệu. Con mẹ nó, bác sĩ khảm nạm kim cương sao.

Ông nội đưa cho mình một cái thẻ mười triệu, để mình tiễn vị bác sĩ kia ra sân bay, sau đó tặng thẻ này cho đối phương.

Lúc trên đường anh ta nghĩ kỹ rồi, mười triệu này chắc chắn không thể đưa, nhất định phải tự mình độc chiếm.

Tất cả chuyện này đều có căn cứ, mặc dù ông nội đã về hưu nhưng địa vị vẫn còn đó, mà người trong nhà cũng đang làm ăn buôn bán. Đối phương chỉ là một tên bác sĩ bình thường, có thể tiếp xúc với gia đình mình sợ là trong lòng cũng đã thầm vui vẻ rồi.

Cuối cùng, tiền sung công quỹ của bản thân, tiếp đó cùng một vài người bạn vui chơi một chút.

Khi anh ta đang suy nghĩ về những điều này, cửa bị đẩy ra, một nhóm các em gái xinh đẹp bước vào.

"y dô, lần này Mã thiếu gia có hứng thú đó nha, ban ngày ban mặt mà đã đến chiếu cố chúng tôi rồi." Tú bà ăn mặc lịch sử vẻ mặt tươi cười, sau đó vội vàng quay ra cửa vẫy tay với những cô gái đang đứng ngoài cửa: "Còn đứng đó làm cái gì, còn không mau vào trong đi."

Sau đó tú bà cười nói: "Mã thiếu gia cứ chọn kỹ chút, những người này đều là đại học hàng đầu, vừa ra trường. Nếu như Mã thiếu gia có hứng thú, tôi còn có thể liên hệ với những ngôi sao đang ở thủ đô…"

Đương nhiên, ngôi sao trong miệng của tú bà cũng đều là ngôi sao tuyến hai tuyến ba, nhất là tuyến ba sẽ chiếm đa số. Dù sao đại minh tinh người ta cũng không thể nhìn trúng những người này, có lẽ cha ông của bọn họ đến đây thì người ta mới suy nghĩ một chút.

Kiểu ăn chơi này tương đối cao cấp, đương nhiên tiền tiêu ra chắc chắn cũng rất nhiều.

Có điều bây giờ tiền vốn trên người đủ nhiều, đối với chuyện này hắn không chút do dự, khi vừa chuẩn bị mở lời thì có điện thoại gọi đến.

"Đợi chút đã, ông nội ở nhà gọi điện đến, mọi người yên lặng chút." Mã Tiểu Long nói.

Tất cả mọi người nghe vậy đều yên lặng, mặc dù ông ta đã nghỉ hưu rồi nhưng địa vị vẫn còn đó, vậy nên mọi người đều rất thành thật, không ai dám nói chuyện.

"Ông nội." Nghe điện thoại, Mã Thiếu Long cung kính nói.

Mặc dù trong nhà ông ta chỉ có một đứa cháu trai là anh ta, nên Mã Quân Quốc cũng rất cưng chiều. Thế nhưng vẫn luôn tương đối nghiêm khắc với anh ta, có điều ai bảo hắn có một người mẹ tốt, ở chỗ ông nội bị quản giáo nhưng đến bên mẹ lại như là bay lên trời.

“Chuyện ông bảo mày làm, mày thế nào rồi?” Trong điện thoại Mã Quân Quốc nghiêm túc hỏi.

Mã Tiểu Long sửng sốt, trong lòng có chút chột dạ nhưng vẫn một mực khẳng định nói: “Ông nội, chuyện ông phân phó cháu đã làm rồi…”

Chỉ là nghênh đón hắn ta chính là một trận mắng chửi.

“Về nhà ngay cho tao, xem tao có đánh gãy chân mày không…”

Mã Tiểu Long nghe vậy, trái tim nhỏ bé lập tức nhảy dựng lên, hắn ta cảm giác việc mà mình làm đã bị bại lộ rồi, nhưng tố chất tâm lý mạnh mẽ khiến hắn ta bình tĩnh trở lại.

Tuyệt đối không được hoảng sợ, chuyện này có lẽ chưa phát triển đến mức độ không thể kiểm soát được.

Chương 1548: Cho ông thì ông cứ nhận

“Ông ơi, sao vậy ạ?” Mã Tiểu Long vẫn vờ như không biết, theo hắn ta thấy, nếu để ông biết mình đã làm trái ý mà độc chiếm số tiền 10 triệu kia, e rằng bản thân sắp phải gặp họa rồi.

“Còn sao nữa, tao bao mày đưa cho người ta 10 triệu, mày đã làm chưa?” Mã Quân Quốc tức giận hỏi, chuyện này nếu không phải gia chủ nhà người ta tìm đến cửa thì e là ông ta vẫn chưa biết gì. Đồng thời còn để lại ấn tượng xấu trong lòng người khác.

Nghe vậy Mã Tiểu Long hơi rùng mình, không phải sự việc bị bại lộ rồi đấy chứ? Nhưng mà không thể nào, sao ông có thể biết chuyện này được, không lẽ đối phương đã chủ động tìm đến cửa?

Nhưng nghĩ lại thì cũng không nên như vậy chứ, ai mà da mặt lại dày như vậy, lại trực tiếp đi hỏi chuyện này như thế.

“Cháu đưa rồi, ông ơi, cháu thực sự đưa rồi.” Mã Tiểu Long cắn răng thừa nhận là đưa rồi, hắn ta tin rằng, da mặt đối phương tuyệt đối sẽ không dày như vậy, làm sao có thể trực tiếp mở miệng đòi tiền.

Mã Quân Quốc ở đầu dây bên kia tức giận đến cực điểm, sau đó mới bình tĩnh lại: “Lập tức lăn về đây cho tao, người ta đã tìm đến tận cửa rồi mà mày còn ở đấy ngụy biện. Mày có biết là mặt mũi của tao đều bị mày làm cho mất sạch rồi không hả?”

Mã Tiểu Long nghe vậy, toàn thân đều sững sờ.

“Chết tiệt, cái tên kia đúng là không biết xấu hổ mà.”

Hắn ta không ngờ đối phương đến đòi tiền thật, chỉ là hắn ta không biết mà thôi.

Vốn dĩ chuyện này sẽ không sao cả, tất cả đều là do Lâm Phàm lên tiếng, hỏi thăm tình huống của Triệu Minh Thanh.

Đối với Lâm Phàm mà nói, học trò của hắn đi chữa bệnh cho đối phương, chữa xong lại bị đối phương đuổi đi như vậy. Chuyện như thế đúng là không nể mặt mũi gì cả, quá coi thường người ta mà.

Không thể chịu được, chắc chắn là không thể chịu được rồi.

Mã Tiểu Long sắc mặt âm trầm, khuôn mặt ngây dại nhìn đám người trong phòng, cũng không biết phải nên nói cái gì.

“Tiểu Long, sao vậy?”

Mã Tiểu Long thở dài: “Xin lỗi, tôi xong đời rồi, quay về phải gặp xui xẻo, không thể mời mọi người chơi được nữa rồi.”

Sau đó cũng không nói gì thêm, trực tiếp rời khỏi đây.

Hắn ta cũng không dám tưởng tượng sau khi trở về sẽ phát sinh chuyện gì.

Nghênh đón hắn ta có lẽ sẽ là một trận lôi đình.

…

Hôm sau!

Gần đây khá nhiều chuyện, nhất định sẽ bận rộn.

Bây giờ giảng đường đã hoàn thành, dụng cụ dạy học cũng đã mua xong. Người giao hàng cũng đang chờ Lâm Phàm thông báo, những chuyện này đều có người chuyên môn phụ trách, không phải là vấn đề gì lớn.

Việc đầu tiên vào mỗi buổi sáng đó là mở điện thoại ra và đọc tin tức.

Chuyện khiến Lâm Phàm bật cười đã xảy ra, Bộ giáo dục đã tiến hành tuyên bố.

Đối với Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, họ sẵn sàng giúp đỡ nhiều nhất, đồng thời cũng là Viện phúc lợi giảng dạy tư nhân mà họ công nhận.

Mặc dù không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra trong đó, nhưng nếu dùng đầu óc để suy nghĩ thì vẫn có thể hiểu được.

Sau sự việc mất mặt như thế, Trần Thạch nhất định trong lòng sẽ không phục, nhưng chỉ cần không phải kẻ ngốc thì đều có thể hiểu được tình hình trong đó.

Đối với bài tuyên bố này, hoàn toàn không có bất kỳ vấn đề gì.

Ting ting!

Điện thoại vang lên.

“Minh Thanh, có chuyện gì vậy?” Lâm phàm nghe điện thoại cười hỏi, hắn sớm đã biết chuyện này rồi.

“Lão sư, đối phương muốn cho tôi tiền, tôi…” Triệu Minh Thanh còn chưa nói xong, đã bị Lâm Phàm cắt ngang.

“Cho thì ông cứ nhận đi, khách sáo cái gì?” Lâm Phàm nói. Đây cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, những vị đại lão này sao có thể làm chuyện mất mặt như vậy được.

Đêm qua lão Trịnh đã gọi điện cho hắn, nói rằng chuyện này thực sự chỉ là hiểu lầm, số tiền này là do cháu trai của Mã Quân Quốc lén lút bỏ túi riêng.

Bây giờ tên nhóc kia đang quỳ ở nhà sám hối.

Nghĩ lại chuyện này, hắn nhịn không được mà bật cười.

Triệu Minh Thanh vốn không muốn nhận, nhưng lão sư đã nói như vậy rồi thì ông còn có thể nói cái gì, chỉ có thể đồng ý.

Nhưng đây là lần đầu tiên ông ấy nhận được khoản phí khám bệnh lớn như vậy, cảm giác này có chút không thực tế.

Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

Lúc Lâm Phàm đến đó, bọn trẻ đều không còn ở bên ngoài chơi nữa, mà là đang ngồi trong phòng học.

Viện trưởng Hoàng mặt đầy ý cười nói: "Lâm đại sư, bây giờ đối với những đứa trẻ này mà nói, thực sự là quá hạnh phúc rồi."

Lâm Phàm gật đầu: "Ừm, thật là tốt."

Bây giờ Viện phúc lợi đã dần dần đi vào nề nếp, hơn nữa bà ta tin rằng, sau này sẽ ngày càng tốt hơn.

Bây giờ Hàn Lục xem như là đội trưởng đội bảo vệ của Viện phúc lợi, lúc rảnh rỗi thì sẽ ở cửa phòng bảo vệ giám sát sự an toàn của Viện phúc lợi.

Lâm Phàm nhìn: "Đúng rồi, tôi thấy camera trong Viện phúc lợi tương đối ít, mau liên hệ để người ta đến lắp thêm đi. Mỗi góc bên ngoài, mỗi phòng học đều lắp một cái, đảm bảo không bỏ sót một góc chết nào."

Chương 1549: Phải thật tốt phát triển

Viện trưởng Hoàng gật đầu: "Đúng là chưa nghĩ đến, bây giờ camera trong Viện phúc lợi lắp đã lâu cho nên có cái độ phân giải không cao lắm, có cái còn rất mờ, có lẽ đến lúc phải thay mới rồi."

"Đừng tiếc tiền, vấn đề tiền bạc thì cứ để tôi tìm cách, tăng chỉ số an toàn cho Viện phúc lợi mới là điều quan trọng nhất." Lâm Phàm cảm thấy, nếu đã muốn làm vậy thì phải làm cho tốt.

Ở đây đều là trẻ con, an toàn là quan trọng nhất, không thể để có một tia sơ suất nào.

"Ừm." Viện trường Hoàng gật đầu.

Lâm Phàm đi hết phòng học này đến phòng học khác, bọn trẻ ở bên trong ai nấy đều chăm chú ngồi ở đó nghe thấy cô đứng trên bục giảng bài, rõ ràng là rất vui vẻ.

Bầu không khí không tệ, ngược lại rất hài lòng.

“À đúng rồi, tôi thấy một số thiết bị trong phòng bếp quá cũ rồi, cũng nên được tân trang lại đi. Còn có nguồn nguyên liệu nấu ăn cũng cần phải chú ý nhiều hơn.” Lâm Phàm nói.

Viện trưởng Hoàng lấy quyển sổ nhỏ ra ghi chép lại, sau khi tóm tắt lại những điều này thì lập tức đi làm.

Bà ta nhìn ra được Lâm Phàm rất coi trọng những chuyện này, hiển nhiên là không muốn xuất hiện bất kỳ vấn đề nào.

“Lâm đại sư, còn tài liệu học tập sau này của những đứa trẻ này thì nên làm thế nào?” Viện trưởng Hoàng hỏi.

Lâm Phàm cười: “Bộ giáo dục không phải sẵn sàng toàn lực hỗ trợ Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn hay sao? Đi đòi họ đi, nếu họ cảm thấy khó xử thì nói lại với tôi.”

“Nhưng mà, đừng đánh mất đi sở thích lúc rảnh rỗi, mỗi ngày phải dành một giờ để đầu tư vào sở thích của bọn trẻ.”

Vẽ Quốc họa là sở thích mà trước đây mà bọn trẻ thích nhất, mặc dù bây giờ đang dần dần đi vào nề nếp, nhưng vẫn cần phải tiếp tục chăm chỉ luyện tập.

Không vì bất cứ cái gì khác, chỉ là vì con đường này vẫn có thể đi tiếp.

Nếu không có tài năng, sau này nói chuyện sẽ không có nhiều tự tin.

Nếu chỉ để bọn trẻ được học hành, vậy cũng không cần phải bỏ ra cái giá lớn như vậy để mở rộng Viện phúc lợi làm gì. Chỉ cần phân chia bọn trẻ đến các trường học khác là được rồi, đúng không.

…

Mấy ngày sau.

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm nằm trên ghế, vẻ mặt không còn gì luyến tiếc, Viện phúc lợi đã đi vào nề nếp, đời này của mình cũng trở nên nhàm chán rồi.

Mỗi ngày làm bánh kếp rất mệt, một ngày người phần, có lúc không may mắn thì phải làm hai mươi phần, cứ làm việc như vậy ai mà chịu cho nổi.

Điền Thần Côn nhìn Lâm Phàm, cảm thấy khuôn mặt tên nhóc này giống như là cuộc đời không còn gì để luyến tiếc, không biết là đã xảy ra chuyện gì: "Nhóc còn, cậu lại sao vậy, sao lại có bộ dạng cuộc đời không còn gì để luyến tiếc thế kia?"

Lâm Phàm: "Mệt đó, ông nhìn công việc bây giờ xem, bận muốn chết đi được. Viện phúc lợi bên đó cũng cần phải chiếu cố, tôi đang nghĩ hiện tại tôi tuổi còn trẻ mà mệt như vậy, liệu sau này có ổn thật không?"

"Mẹ kiếp! Cậu như vậy còn mệt, chuyện này nếu để người khác biết thì thực sự chẳng còn gì để nói nữa. Cậu cũng không nhìn xem những ngày này cậu sống phong lưu thế nào? Hết nói nổi, thực sự hết nói nổi." Điền Thần Côn lắc đầu, ông ta muốn bóp chếp tên nhóc này.

Ông ta chưa từng gặp ai mà thoải mái hơn là hắn.

Cũng không biết có bao nhiêu người ngưỡng mộ cuộc sống như vậy nữa.

Ngô U Lan đi đến phía sau Lâm Phàm, nhẹ nhàng bóp vai hắn: "Anh Lâm, nếu thấy mệt thì có thể ra ngoài đi dạo một lát."

Lâm Phàm bất lực nói: "Tạm thời không thể đi, việc còn tương đối nhiều. Nếu khoảng cách gần thì đi được, nhưng khoảng cách gần thì không biết là nên đi đâu."

Mặc dù chuyện ở Viện phúc lợi gần như đã giải quyết xong, nhưng vẫn còn một số thứ cần tự mình phụ trách. Bây giờ hắn đang suy nghĩ một chuyện, đó là ngoại trừ hoàn thành nhiệm vụ để nhận trang kiến thức thì bản thân có cần phải đổi thêm kiến thức nào khác nữa hay không.

Hắn cảm thấy đời này của mình e là phải chiến đấu cùng Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn rồi.

Điểm bách khoa có lẽ đều phải sử dụng ở đây.

Ví dụ như đổi một trang kiến thức dương cầm chẳng hạn.

Cái này không đúng, như vậy có hơi lãng phí, có thể thuê giáo viên dương cầm đến dạy mà, với chỉ số thông minh của bọn

trẻ thì chắc chắn không thành vấn đề.

Bỏ đi, tạm thời không nghĩ nữa, gần đây trang kiến thức câu cá còn chưa hoàn thành được nữa.

Câu được vật phẩm huyền thoại, vốn dĩ còn cho rằng nó rất đơn giản, nhưng xem ra nhiệm vụ lần này thực sự rất khó.

Khoảng thời gian này hắn cũng không đi câu, thứ câu được đều chỉ là thảo dược.

Hắn có cảm giác, dường như mục đích chính của việc câu cá này là để hỗ trợ cho kiến thức luyện đan của mình.

Trong ngăn tủ ở nhà cũng đã có rất nhiều loại thảo dược rồi.

Nếu như tiếp tục cố gắng tích lũy, nói không chừng có thể thu thập đủ thảo dược cần có để luyện đan.

Lúc này có người gọi đến.

Lâm Phàm nhìn thấy người gọi, khuôn mặt đầy ý cười nghe máy: "Hoán Nguyệt, sao lại nhớ mà gọi cho tôi vậy?"

Chương 1550: Hoán Nguyệt gửi lời mời

Ngô U Lan đang đứng ở phía sau xoa bóp nghe thấy giọng nói này thì lập tức cẩn thận lắng nghe, cô ấy biết Ngô Hoán Nguyệt đang quay phim ở ngoài, có vẻ như rất mệt mỏi.

"Anh Lâm, đoàn phim của chúng tôi đang quay cảnh quay cuối cùng ở Hán Trung, cách Thượng Hải rất gần, anh có thời gian đến chơi không?" Ngô Hoán Nguyệt hỏi.

"Hán Trung à! Được đó, vừa hay tôi cũng không có gì làm." Lâm Phàm cười nói, dù sao bản thân cũng thấy nhàm chán, đi dạo một chút cũng không tệ.

Huống hồ bây giờ Ngô Hoán Nguyệt rất bận, quả thực là đã lâu không gặp, nếu đã chủ động mời thì hắn nhất định phải đi xem thử.

Nếu không đột nhiên từ chối thì người ta sẽ đau lòng lắm.

Ngô Hoán Nguyệt ở đầu dây bên kia nghe thấy Lâm Phàm bằng lòng đến, lập tức vui mừng đến mức muốn nhảy cẫng lên.

“Anh Lâm, tôi gửi địa chỉ qua wechat cho anh, anh đến nơi thì phải nói cho tôi biết đó.” Ngô Hoán Nguyệt hưng phấn nói.

“Được, không thành vấn đề.” Lâm Phàm cười, sau đó cúp máy.

Ngô U Lan tò mò hỏi: “Anh Lâm, Hoán Nguyệt cô ấy đang quay phim ở Hán Trung Thượng Hải hả?”

“Ừ, cảnh quay cuối cùng rồi, cô ấy mời tôi qua đó chơi. Dù sao cũng không xa lắm, lái xe qua đó rất nhanh, cô có muốn đi xem không?” Lâm Phàm cười nói.

Ngô U Lan lắc đầu: “Không đi đâu, cửa hàng còn cần người trông nom nữa.”

Bây giờ cô ấy nghĩ thông suốt rồi, mặc dù có tình cảm với anh Lâm, nhưng bây giờ anh Lâm dường như cũng không nghĩ đến phương diện này. Hơn nữa Hoán Nguyệt xác thực là đã lâu không quay về rồi, cho nên để cô ấy cùng anh Lâm có cơ hội ở cùng nhau đi.

Nghĩ đến đây, cô cũng cười nhẹ trong lòng.

Lâm Phàm hơi kinh ngạc: “Vậy được, mấy người trông cửa hàng đi, tôi lái xe qua đó xem thử, đi đường cũng mất hai giờ đồng hồ, cũng không xa lắm.”

…

Nha đầu Ngô Hoán Nguyệt này ngược lại đúng là rất cố gắng, một năm qua hầu như là không hề nghỉ ngơi, vẫn luôn cố gắng vì công việc.

Mặc dù hắn và Vương Minh Dương đã cho Hoán Nguyệt một khởi đầu tốt, nhưng đến cuối cùng vẫn phải dựa vào bản thân cô ấy.

Xuất phát đến Hán Trung.

…

Đoàn làm phim Hán Trung.

Ngô Hoán Nguyệt cất điện thoại, khuôn mặt lộ ra nụ cười vui vẻ, không ngờ anh Lâm lại đến thật. Trong lòng cô rất vui, nghĩ lại thì từ sau Tết hai người vẫn chưa gặp lại.

Trong lòng vô cùng nhớ nhung.

“Hoán Nguyệt, cảnh sau đến cô rồi, mau chuẩn bị đi!”

“Vâng, tôi đến đây!” Ngô Hoán Nguyệt đáp lại, sau đó đi về phía bên kia.

Nhân viên công tác xung quanh nhìn thấy khuôn mặt đầy ý cười của Ngô Hoán Nguyệt, không khỏi cười nói: “Sao mà vui vẻ như vậy? Có chuyện vui gì rồi phải không?”

Đều quen thuộc với nhân viên công tác, Ngô Hoán Nguyệt cũng chỉ cười hì hì.

Bộ phim này thuộc về phim bi kịch, đến cuối cùng nhân vật số hai của Ngô Hoán Nguyệt sẽ chết.

Dù sao phim cổ trang đến cuối cùng cũng không có nhiều cái kết viên mãn, người chết mà không nhiều thì đều có lỗi với loại hình phim này. Hơn nữa đối với biên kịch mà nói, đây chính là cảnh đưa cả bộ phim lên cao trào, đạt đến một tầm cao mới.

Đạo diễn nhìn máy quay hài lòng gật đầu, kỹ năng diễn xuất rất tốt, rất hài lòng. Đặc biệt là người mới Ngô Hoán Nguyệt này ông ta cũng rất hài lòng. Mặc dù là do người khác tiến cử vào đây, không có chút kỹ năng diễn xuất nào. Nhưng sau khi được chỉ điểm cũng có thể đặt cảm xúc của mình vào trong đó, đối với người mới mà nói đã là đỉnh cao rồi.

Hơn nữa bộ phim này đều là coi trọng ngoại hình, chỉ cần ngoại hình xinh đẹp, kỹ năng diễn xuất không quá tệ thì cơ bản là không có gì đáng ngại.

“Đạo diễn Chu, kỹ năng diễn xuất của Ngô Hoán Nguyệt không tệ, mặc dù là người mới nhưng diễn vai này rất tốt.”

Đạo diễn đang chăm chú quan sát màn hình, lúc này nghe thấy âm thanh thì lập tức quay đầu lại cười nói: “Trần lão sư, ông nói rất đúng. Ngô Hoán Nguyệt này có thể trở thành một diễn viên có thực lực, hơn nữa không những ngoại hình rất tốt mà còn cho người ta cảm giác hòa hợp, không có cảm giác như đang diễn. Nếu bồi dưỡng tốt, sau này nhất định sẽ trở thành diễn viên nổi tiếng.”

Trần Bảo Quốc đóng vai nam phụ trong bộ phim, tuy ông ấy không phải là nam chính nhưng nam phụ lại là một phần rất quan trọng của bộ phim, người bình thường cơ bản không đóng được.

Vốn dĩ ông ấy không biết diễn loại kịch bản này, chủ yếu là vì nợ ân tình của nhà đầu tư bên đó nên mới bị kéo qua đây.

Theo ông ấy thấy, bộ phim này cũng không có gì đáng để nói, chủ yếu là dành cho giới trẻ xem.

Nhưng ông ấy lại phát hiện ở đây có không ít diễn viên mới đều rất nỗ lực, so với những nam chính nữ chính đó đều nỗ lực hơn rất nhiều, chỉ là không có tài nguyên tốt để mở rộng mà thôi. Là một diễn viên lâu năm, ông ấy cũng cảm thấy thương tâm.

Rất nhanh, vai diễn của Ngô Hoán Nguyệt đã kết thúc.

Khi nhìn thấy Trần lão sư đang nhìn về phía mình, Ngô Hoán Nguyệt chậm rãi đi đến chào hỏi: "Trần lão sư…"

Cô thực sự rất tôn trọng vị lão sư đã hơn sáu mươi tuổi này.

Dĩ nhiên cô biết bộ phim này nói về cái gì, mà Trần lão sư có thể đến đóng một vai trong bộ phim thì có thể nói điều này đã giúp cải thiện bộ phim rất nhiều rồi.

Chương 1551: Có ý dìu dắt

"Hoán Nguyệt, kỹ năng diễn xuất của cô rất tốt!" Trần Bảo Quốc cười nói, có hạt giống tốt như vậy, ông ấy dĩ nhiên cần phải quan tâm nhiều hơn. Về phần diễn viên khác, ông ấy ngược lại không hài lòng lắm, giống như đang úp mặt vào máy quay mà đi catwalk vậy.

Theo cách nói của họ, các fan của tôi không đến để xem kỹ năng diễn xuất của tôi, mà là đến xem khuôn mặt và mị lực của của cá nhân tôi mà thôi.

"Cảm ơn, Trần lão sư." Trong lòng Ngô Hoán Nguyệt rất vui, dù sao cũng được tiền bối khen ngợi, sao có thể không vui chứ!

Đạo diễn Chu cười nói: “Trong số các diễn viên trẻ, có thể được Trần lão sư khen ngợi không nhiều đâu đó.”

“Cảm ơn đạo diễn!” Mặc dù Ngô Hoán Nguyệt có thành tích tốt nhưng cô ấy không kiêu ngạo tự mãn, vẫn như cũ khiêm tốn học hỏi, tôn trọng mọi người và nghiêm túc với công việc. Trong toàn bộ đoàn làm phim đều rất được người khác yêu mến.

Cơ bản mọi người đều rất thích diễn viên khiêm tốn như vậy, ngược lại không giống những người có bệnh ngôi sao nào đó, có một loại cảm giác miệt thị đối với bọn họ.

Trần Bảo Quốc: “Gần đây Hoàng Tú Phương lão sư đang tìm kiếm học trò, tôi sẽ dành thời gian liên hệ với bà ấy một chút. Kỳ thực cô có thể học tập ở bà ấy, tiếp thu kiến thức sẽ giúp ích rất nhiều cho tương lai của cô.”

Ngô Hoán Nguyệt nghe thấy cái tên này thì lập tức kinh ngạc.

Hoàng Tú Phương là một diễn viên quốc gia rất đặc biệt, đây là một diễn viên lão làng thực thụ, cả đời cơ bản là đều cống hiến cho truyền hình và điện ảnh. Nhưng bây giờ bà ấy đã nghỉ hưu, thỉnh thoảng làm khách mời trong một số bộ phim truyền hình. Mặc dù đối với mọi người thì bây giờ bà ấy không còn nổi lắm, nhưng địa vị trong giới giải trí thì rất cao.

“Tôi thực sự có thể sao?” Ngô Hoán Nguyệt hỏi.

Trần Bảo Quốc cười: “Có lẽ là được, bà ấy rất thích những người trẻ tuổi nghiêm túc.”

“Cảm ơn, Trần lão sư!” Ngô Hoán Nguyệt nói cảm ơn lần nữa.

Đạo diễn Chu kinh ngạc, ông ta không ngờ Trần lão sư sẽ tiến cử Ngô Hoán Nguyệt như vậy. Nếu không phải ông ta biết rằng gia đình Trần lão sư rất hạnh phúc, con cháu đầy đàn, hơn nữa từ trước đến nay đều chưa từng xuất hiện bất kỳ quy tắc ngầm nào thì ông ta còn tưởng rằng Trần Quốc bảo đã nhìn trúng Ngô Hoán Nguyệt rồi.

Bây giờ xem ra, đây có lẽ là thế hệ trước muốn dẫn dắt người mới, loại cơ duyên này không phải ai cũng có thể có được.

Sau đó nhìn máy quay.

Ông ta khẽ cau mày một cái, nữ chính lại bắt đầu đếm số nữa rồi, cho dù là đếm số như thế thì có thể diễn có tâm một chút được không?

(Đếm số: Diễn viên vì chuyện gì đó quên thuộc lời thoại, cho nên sẽ đếm số khi đang quay để trong giống như là đang nói chuyện. Cuối cùng dể hậu kỳ lồng tiếng chỉnh sửa lại)

Thôi bỏ đi, cũng gần xong rồi, vẫn là không nên yêu cầu quá nhiều.

“OK, xong.” Đạo diễn vỗ tay, cuối cùng cũng quay xong, thực sự là quá mệt mỏi.

Nữ chính Tạ Thanh dừng công việc trong tay, nhìn thấy Ngô Hoán Nguyệt đang cùng đạo diễn Chu và Trần Quốc Bảo nói chuyện rất vui vẻ, trong lòng cảm thấy có chút không vui.

Trong phim trường này, Ngô Hoán Nguyệt chính là người đã đoạt danh tiếng của cô. Người nào mà không biết cô ta là người cũng ra đĩa hát, lúc bình thường không có chuyện gì làm thì sẽ thể hiện tài năng ca hát cho mọi người nghe, được tất cả mọi người lớn tiếng khen hay.

Mà ngoại trừ gương mặt này, cô ta thực sự không có gì để khoe hết. Đương nhiên cô ta cũng biết nhảy những điệu nhảy gợi cảm và khiêu gợi.

Tất nhiên, những điệu nhảy này không thể cho người này xem được, nếu để họ thấy thì mất hết cả mặt mũi.

Lúc này người đại diện vội vàng đi đến bên cạnh Tạ Thanh, đưa cô ta đi thay quần áo.

“Ngô Hoán Nguyệt này đúng là một con yêu tinh, giả bộ thanh thuần.” Ánh mắt người đại diện nhìn khắp nơi, sao có thể không biết hiện tại là tình huống gì, cho nên ở một bên nhỏ giọng nói.

“Hừ.” Tạ Thanh hừ một tiếng, trong lòng tràn đầy khinh thường.

Mọi người đều là người trẻ tuổi, câu mà cô ta được nghe nhiều nhất trong đoàn làm phim đó là những câu khen ngợi. Ví dụ như diễn xuất rất tốt, nhất định là tài năng thiên phú, khiến cho tâm trạng cô ta cảm thấy rất tệ.

Bên ngoài.

Một chiếc xe sang trọng dừng lại.

Đạo diễn Chu nhìn thấy chiếc xe thì không khỏi thở dài, nhà đầu tư lớn nhất đến rồi.

Một người đàn ông trung niên xuống xe, đi cùng còn có một người đàn ông trung niên khác.

“Dương tổng…” Đạo diễn Chu tiến liên khách sáo chào hỏi.

“Đạo diễn Chu, nghe nói hôm nay bộ phim này đã quay xong, nên tôi đến xem thử, Thanh Thanh đi đâu rồi?” Dương tổng hỏi.

“Đang thay quần áo, chắc cũng sắp ra rồi.” Đạo diễn chu nói.

Ở đây ai cũng đều biết, Tạ Thanh kia là bị Dương tổng nhét vào đây, hơn nữa lúc đầu tư đã trực tiếp nhận thầu vai nữ chính.

Tuy ở hiện trường trên mặt hai người không biểu lộ ra quan hệ mật thiết, nhưng trong lòng tất cả mọi người đều biết hiểu. Không phải là dạng bao nuôi, tôi phục dịch tốt cho anh, anh giúp tôi bao thầu tất cả sao.

Loại chuyện này cũng gặp không ít rồi.

Chương 1552: Khoảng cách giữa người và người

“Đạo diễn Chu, để tôi giới thiệu với ông một người. Vị này là Vương Tuân, phó giám đốc tập đoàn truyền hình điện ảnh Hoa Thiên, ông có quen chứ?” Dương tổng giới thiệu.

“Quen, quen, chỉ là chưa từng gặp mặt. Vương tổng, hoan nghênh hoan nghênh!” Đạo diễn chu vội vàng tiến lên bắt tay.

Vương Tuân gật đầu, sau đó nhìn quanh một vòng, ánh mắt dừng lại trên người Ngô Hoán Nguyệt.

Theo ánh mắt chuyên nghiệp của anh ta, nữ diễn viên này rất thanh thuần và tự nhiên, chưa từng phẫu thuật thẩm mỹ, trường hợp như này ngược lại rất ít gặp.

“Trần lão sư, vất vả cho ông rồi.” Dương tổng mặt đầy ý cười nhìn về phía Trần Quốc Bảo, vẫn nên khách sáo đối với vị diễn viên lão làng này. Chỉ là bây giờ đã lớn tuổi mà thời đại cũng đã khác, nói thẳng là đã lỗi thời.

Trần Quốc Bảo mỉm cười chào hỏi, đối với loại người này, ông ta cũng không thích lắm. Nhưng những lời khách sáo nên có thì vẫn phải có.

“Tôi đi gặp Tạ Thanh trước, dù sao cô ấy là do tôi tiến cử đến đây, không thể gây phiền phức cho mọi người được. Lát nữa tôi sẽ quay lại nói chuyện với các vị sau.” Dương tổng nói, sau đó đi về phía trước.

Vương Tuân cùng đi theo, nhỏ giọng hỏi: “Nữ diễn viên bên cạnh vừa nãy nhìn được đấy.”

“Anh nói xem đó có phải là Ngô Hoán Nguyệt không? Quả thực không tệ, xuất bản đĩa nhạc, nghe nói phía sau còn có người nâng đỡ. Sao? Thích rồi à?” Dương tổng cười hỏi.

Vương Tuân cười: “Thấy cũng được.”

“Được thì đi sâu vào trao đổi đi, đã là diễn viên thì cũng phải quen thôi có đúng không? Cho dù phía sau có người nâng đỡ thì cũng phải xem quan hệ có vững vàng hay không. Anh là phó giám đốc của tập đoàn truyền hình điện ảnh Hoa Thiên, không lẽ không giành nổi một người mới sao?” Dương tổng nói đùa.

“Anh đấy, nói cũng có lý.” Vương Tuân cười, ngược lại không nói gì thêm.

Tạ Thanh nghe nói Dương tổng đến thì khuôn mặt tràn đầy ý cười, sau đó nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi đi ra ngoài. Lúc vừa ra thì chạm mặt ở ngay cửa.

“Dương tổng , anh đến rồi.” Tạ Thanh dịu dàng nói, âm thanh mềm yếu đến mức khiến Dương tổng có chút không chịu nổi.

“Thế nào, quay phim xong rồi à, tâm trạng không tệ chứ?” Dương tổng cười nói.

“Cũng tạm được.” Tạ Thanh nói.

Vương Tuân đứng một bên nhìn, sau đó Dương tổng giới thiệu: “Nào, để tôi giới thiệu cho cô một vị đại lão, Vương

Tuân, Vương tổng, là nhân vật lớn trong ngành truyền hình điện ảnh, các cô sau này phải nhớ kỹ đấy."

Tạ Thanh nhìn người đến: "Vương tổng, xin chào."

"Ừ." Vương Tuân gật đầu, anh ta đã gặp rất nhiều minh tinh, nhưng Tạ Thanh này thì anh ta biết. Trước đây từng là một nữ minh tinh rất nổi tiếng.

Dương tổng: "Phim quay xong rồi, ra ngoài nói chuyện đi."

Bên ngoài.

Do Dương tổng và Vương Tuân đến cho nên bầu không khí tại hiện trường có chút thay đổi.

Ánh mắt của mọi người hầu như đều khóa chặt trên người ba người họ, mà Tạ Thanh thì khuôn mặt tràn đầy ý cười, cái loại cảm giác bị nhìn chằm chằm này quả thực không tệ.

Thậm chí còn nhìn về phía Ngô Hoán Nguyệt, ý tứ rất rõ ràng. Dường như đang nói. Nhìn thấy chưa, ở đây tôi mới là nhân vật chính.

Trần Bảo Quốc không nói câu nào, chỉ đứng đó yên lặng nhìn họ giả vờ làm màu.

Một số người xung quanh đều tụ tập ở đó để làm quen.

Có nhân vật lớn ở đây, Tạ Thanh dĩ nhiên nhận được đủ loại khen ngợi.

…

"Đạo diễn Chu, bộ phim này đã đóng máy rồi, tôi đang định đầu tư một bộ phim mới, không biết ông có hứng thú hay không?" Dương tổng hỏi.

Đạo diễn Chu nghe vậy thì trong lòng cũng rất mong đợi, ông ta là đạo diễn, mặc dù có rất nhiều mối quan hệ nhưng số tiền cần để quay phim thực sự rất khó kiếm, dù kịch bản có hay đến đâu mà không có vốn đầu tư thì cũng khiến người ta sứt đầu mẻ trán.

"Có, có hứng thú, rất có hứng thú!" Đạo diễn Chu vội vàng nói.

Dương tổng rất hài lòng với phản ứng của đạo diễn Chu. Đây mới là phản ứng mà đạo diễn nên có: "Dự kiến sẽ khai máy vào cuối năm, về vai nữ chính tôi thấy Thanh Thanh cũng không tệ, vẫn là cô ấy làm nữ chính nhé."

Quả nhiên, trong lòng đạo diễn Chu đã hiểu rõ, e là Dương tổng vẫn muốn nâng đỡ Tạ Thanh.

Nhưng Tạ Thanh này ngoại trừ xinh đẹp ra thì chính là một bình hoa, kịch bản hạng nhất có thể dựng thành phim truyền hình hạng hai, không biết phải nói thế nào cho phải. Nhưng không còn cách nào khác, chỉ có thể nhẫn nhịn mà thôi.

Đám diễn viên trong đoàn hay nữ số hai, nữ số ba đều rất ngưỡng mộ, cảm giác có người nâng đỡ thế này thực sự rất tuyệt.

Nếu đối phương sẵn sàng nâng đỡ họ thì làm chuyện gì họ cũng đều bằng lòng.

Trước khi thành danh thì chịu khổ một chút cũng chẳng tính là gì. Sau khi thành danh, địa vị cao rồi sẽ có sức mạnh để thương lượng, lúc đó nếu tẩy trắng thì cũng sẽ không thành vấn đề.

Tạ Thanh cao ngạo ngẩng đầu, giống như một con thiên nga trắng kiêu ngạo, ánh mắt đảo đến đâu đều là vẻ dương dương đắc ý.

Nhìn thấy chưa, mọi thứ mà tôi có thì mấy người không thể có.

Đây chính là khoảng cách giữa chúng ta.

Chương 1553: Đại hội chém gió

"Trần Bảo Quốc, bộ phim tiếp theo ông lại diễn vai nữa nhé?" Trước đây còn gọi là Trần lão sư cũng đã xem như khách khí lắm rồi, bây giờ thì lại gọi thẳng tên. Mặc dù Trần Bảo Quốc có ảnh hưởng rất lớn trong giới, nhưng đối với người đầu tư như ông ta mà nói thì cũng chỉ vậy mà thôi.

Trần Bảo Quốc cười xua tay, uyển chuyển từ chối: " Không được đâu, tôi cũng lớn tuổi rồi, sức khỏe không theo kịp nữa, định chuẩn bị nghỉ ngơi cho thật tốt."

Tham gia bộ phim này chẳng qua chỉ là trả ơn mà thôi, bây giờ ân tình đã trả rồi nên cũng không còn suy nghĩ gì nữa.

“Thôi được.” Dương tổng gật đầu, sau đó chợt nhớ ra Vương tổng có ý với nữ số hai này, ánh mắt nhìn về phía Ngô Hoán Nguyệt nói: “Đạo diễn Chu, tôi thấy diễn viên này không tệ, ngược lại có thể tiếp tục hợp tác làm nữ số hai trong bộ phim tiếp theo được chứ.”

Ngoại trừ Ngô Hoán Nguyệt, những nữ số hai khác nghe vậy đều vô cùng ngưỡng mộ, ánh mắt rực lửa nhìn Dương tổng, trong lòng cầu nguyện: chọn tôi, chọn tôi đi.

Những nữ số hai đó đều biết rằng, loại đầu tư thế này, vốn khởi đầu đều là một trăm triệu nhân dân tệ, đều là những tác phẩm lớn. Nếu như được tham gia diễn xuất thì sẽ có ảnh hưởng rất lớn trong tương lai.

Nếu có thể ‘nhất pháo’ mà nổi tiếng thì càng cầu mà không được.

Đạo diễn Chu là một người có nhiều kinh nghiệm, sao có thể không hiểu ý của lời nói này chứ? Nhưng mà ông ta không nhận lời, bởi vì ông ta biết phía sau Ngô Hoán Nguyệt cũng có người chống lưng. Tập đoàn Đông Hán rất nổi tiếng ở Thượng Hải, nghe nói quan hệ giữa Ngô Hoán Nguyệt và Lâm đại sư cũng không đơn giản, nhưng thắm thiết đến mức nào thì cũng chỉ là tin đồn trong giới, không ai biết được.

Tạ Thanh cau mày, có chút không vui: “Dương tổng, hôm nay bộ phim này vừa đóng máy, bây giờ nói chuyện này thì hơi sớm, chờ xong việc rồi nói sau đi.” Sau đó chỉ vào một nữ số hai trong đó: “Cô, đi lấy nước đến đây, tôi khát rồi.”

Nữ số hai bị gọi tên trong lòng rất khó chịu, nhưng không còn cách nào khác, ai bảo địa vị của người ta cao hơn mình, chỉ đành ngoan ngoãn đi lấy nước.

Rất nhanh, nữ diễn viên kia đã lấy nước đến, cung kính đưa qua: “Chị Tạ, nước đến đây.”

“Ừ.” Tạ Thanh không nhúc nhích môi, phát ra một tiếng rồi nhận lấy nước.

Lúc nữ diễn viên này chuẩn bị đưa nước cho Ngô Hoán Nguyệt thì lại bị Tạ Thanh cắt ngang.

“Nước của tôi hơi có mùi, đưa chai đó cho tôi đi.” Nữ diễn viên này có chút lúng túng, sau đó thu tay lại rồi đưa chai nước vốn định cho Ngô Hoán Nguyệt đưa cho Tạ Thanh.

“Tôi đi lấy chai khác.”

Ngô Hoán Nguyệt lắc đầu: “Không cần đâu, tôi không khát.”

Bầu không khí tại hiện trường có chút quái dị, nhưng tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được mùi thuốc súng ẩn chứa trong đó là vì cái gì.

Trong lòng đạo diễn Chu hiểu rõ nhưng không nói gì. Lúc ở đoàn làm phim mọi người đều khá coi trọng Ngô Hoán Nguyệt, đối với Tạ Thanh, ngược lại có rất ít người dám chủ động nói chuyện, chủ yếu là vì đối phương quá cao ngạo, coi trời bằng vung.

Hơn nữa kỹ năng diễn xuất của Ngô Hoán Nguyệt rất tốt, được khen ngợi rất nhiều.

Tạ Thanh tâm tư đố kỵ tương đối lớn, dĩ nhiên là không thích Ngô Hoán Nguyệt rồi.

Xung quanh đoàn làm phim đang thu dọn đồ đạc, tất cả mọi người đều tìm chủ đề vây quanh ba người họ. Một số diễn viên thì đang vây quanh Tạ Thanh, còn đạo diễn Chu và một số người phụ trách đoàn làm phim đi cùng với hai người Dương tổng và Vương Tuân vẫn luôn tươi cười trò chuyện với nhau.

Ngô Hoán Nguyệt và Trần Bảo Quốc ngược lại dường như bị phớt lờ, yên lặng đứng đó lắng nghe giống như không khí vậy.

“Đạo diễn Chu, anh cần phải xây dựng quan hệ tốt với Vương tổng, bộ phim tiếp theo Vương tổng chiếm tỉ lệ đầu tư lớn, đây là phim của xưởng phim lớn, khi quay chắc chắn sẽ rất nổi.” Dương tổng nói.

Đạo diễn Chu: “Vâng, vâng, nhất định sẽ rất nổi, bây giờ phim của xưởng phim lớn đúng là rất nổi.”

(Xưởng phim lớn ở đây độc giả có thể hiểu là xưởng phim như Marvel, DC, Pixa…)

Vương Tuân cười nói: “Nổi hay không thì không biết, nhưng xưởng phim lần này hợp tác quả thực rất lớn. Bản quyền truyền hình điện ảnh này đã tốn đến 50 triệu rồi, vốn đầu ước

tính phải tốn ít nhất là 1 tỷ. Hơn nữa còn phải mời một số diễn viên lớn đến để cổ vũ, cố gắng tạo nên một bộ phim hay nhất vào năm sau."

Dương tổng cười nói: "Bộ phim này vừa ra mắt, diễn viên muốn được tham gia diễn xuất chắc phải tranh nhau vỡ đầu mất thôi."

Mọi người xung quanh đều rất kỳ vọng, cảm thấy thế này đúng là quá bá đạo rồi. Bây giờ là thời đại của các xưởng phim lớn, các bộ phim truyền hình dài tập nổi tiếng trên mạng cũng đều là của họ chứ đừng nói đến phim điện ảnh, nếu có thể tham gia diễn xuất thì quả thực quá khủng khiếp.

Tạ Thanh trong lòng vô cùng đắc chí, nhẹ giọng hỏi: "Dương tổng, tôi làm nữ chính thật sao?"

Dương tổng: "Đương nhiên rồi, đã nói là nữ chính thì chắc chắn là nữ chính, sự nỗ lực của cô tôi biết, đối với diễn viên giỏi thì tôi sẽ không bao giờ bỏ qua."

Mọi người đều rất ngưỡng mộ Tạ Thanh, mặc dù rất nhiều người không hề thích Tạ Thanh. Nhưng làm nghề này, lúc nên buông thể diện xuống thì vẫn nên buông xuống.

Không ít người vây quanh, từng câu từng câu gọi chị Thanh nịnh nọt ngọt xớt.

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chú, hào quang bao phủ.

Chương 1554: Nhân vật lớn tới

Ting ting!

Đúng lúc này, chuông điện thoại đã cắt đứt đại hội thổi phồng lẫn nhau này.

Ngô Hoán Nguyệt vẫn luôn cười nhẹ, lễ phép lắng nghe, nhưng khi nhìn thấy tên người gọi đến thì lại lộ ra nụ cười rạng rỡ.

"Các vị, thật ngại quá, tôi đi đón một người bạn, bạn tôi đến thăm tôi rồi." Ngô Hoán Nguyệt nói.

Không chờ mọi người nói gì thêm, Ngô Hoán Nguyệt nghe máy thì vội vã rời đi.

Dương tổng cau mày, trong lòng có chút không vui, ông ta nói nhiều như vậy thực ra là nói cho Ngô Hoán Nguyệt nghe, để cô ta hiểu rõ rằng ở trong giới này có đôi khi cần có nhiều quan hệ, hơn nữa còn cần phải có người dẫn dắt.

Mà Vương tổng chính là quý nhân của cô ta, cô ta cần phải nắm chắc cơ hội lần này.

Chỉ tiếc rằng, Ngô Hoán Nguyệt dường như không để tâm đến.

…

Bên ngoài.

Lâm Phàm lái xe hai tiếng đồng hồ cuối cùng cũng đến nơi.

“Anh Lâm!” Từ xa, Ngô Hoán Nguyệt nhìn thấy Lâm Phàm đứng bên cạnh xe thì vẫy tay sau đó chạy đến.

Lâm Phàm cười nói: “Hoán Nguyệt, nhìn bộ dạng này của cô thì có vẻ mới vừa quay phim xong, còn chưa thay quần áo.”

“Ừm, bộ phim vừa mới đóng máy.” Ngô Hoán Nguyệt gật đầu: “Anh Lâm, tôi đi thay quần áo đã, anh chờ tôi nhé?”

Cô thực sự rất vui khi anh Lâm có thể đến thăm mình, lúc đầu còn cho rằng U Lan cũng đến. Thế nhưng lại không thấy người đâu, trong lòng vẫn thấy kỳ quái, như vậy không hề giống với trước đây.

“Không sao, tôi đi cùng cô, vừa hay đi thăm quan một chút.” Lâm Phàm cười nói. Bộ phim này là Vương Minh Dương giới thiệu, mặc dù Ngô Hoán Nguyệt đã phát hành đĩa nhạc nhưng ở trong giới truyền và hình điện ảnh thì vẫn là người mới, có thể lập tức tham gia vai diễn nữ số hai thì trong đó cũng cần phải có người nâng đỡ, đây cũng coi như là luyện tập một chút.

Xem thị trường đang hoạt động như thế nào.

Nhưng theo Lâm Phàm thấy thì Ngô Hoán Nguyệt đã thành công rồi. Trước đây lần đầu tiên gặp nhau hắn cũng đã nói, ban đầu cô ấy không nên tham gia diễn xuất trước, mà nên tham gia giới ca hát rồi từ từ lấn sân sang diễn xuất. Bây giờ mọi thứ đều đang diễn ra theo quy luật, có thể coi là phát triển một cách rất hoàn hảo.

Ngô Hoán Nguyệt do dự: “Anh Lâm, bên đó có rất nhiều người ở đó, tôi sợ anh không quen.”

Lâm Phàm cười vui vẻ, trên đời này còn có thể có gì mà mình không quen nữa chứ? Sau đó vỗ nhẹ vào đầu Ngô Hoán Nguyệt: “Được rồi, đi thôi, còn không quen cái gì chứ.”

“Được.” Cô không quen tình cảnh bên đó lắm, nhưng nếu Lâm Phàm muốn đi thì cứ đi, ngược lại cô một chút cũng không sợ anh Lâm sẽ chịu thiệt thòi. Cô cũng không phải kẻ ngốc, hơn nữa anh Lâm là người thế nào cô còn không biết sao?

…

Ngô Hoán Nguyệt rời đi, Trần Bảo Quốc có chút không được tự nhiên, ông ấy và Ngô Hoán Nguyệt không có cách nào để hòa vào bầu không khí hiện tại.

Bây giờ Ngô Hoán Nguyệt tạm thời rời đi, ông ấy cảm thấy có hơi lúng túng, không biết nên nói cái gì.

“A, Hoán Nguyệt quay lại rồi!” Đạo diễn Chu gật đầu lắng nghe Dương tổng nói, khóe mắt nhìn thấy bóng dáng ở phía xa thì cười nói.

Trần Quốc Bảo nghe vậy không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có bạn, sẽ không còn tiếp tục lúng túng thế này nữa.

Ông ấy không thích ở đây, chỉ là nếu trực tiếp rời đi thì quá rõ ràng rồi, sẽ khiến người ta có cảm giác khó chịu.

Vương tổng cau mày, ông ta nhìn thấy người đàn ông đi bên cạnh Ngô Hoán Nguyệt. Đặc biệt là Ngô Hoán Nguyệt còn cười cười nói nói rất vui vẻ, hiển nhiên là quan hệ không bình thường.

Khóe mắt Dương tổng nhìn thấy sắc mặt của Vương Tuân thì trong lòng cũng có chút không vui, nhưng cũng không thể hiện ra ngoài, còn nói với giọng điệu kỳ quái: “Xem ra Ngô Hoán nguyệt đã có bạn trai rồi.”

Trong lòng Tạ Thanh cười lạnh, nếu đã ngu ngốc như vậy, còn đưa bạn trai lộ ra ngoài ánh sáng, cô ta bảo đảm rằng sau này trong giới truyền hình và điện ảnh đừng mong còn có thể leo lên cao được.

Phụ nữ bước vào giới truyền hình và điện ảnh, trước khi chưa thành danh thì không có ai dám công khai tình yêu của mình cả.

Bởi vì sau khi công khai thì sẽ có ảnh hưởng rất lớn với bản thân.

“Không đúng, tôi chưa từng nghe việc Ngô Hoán Nguyệt có bạn trai.” Đạo diễn Chu nói, còn cần phải nghĩ sao? Ông ta chưa từng nghe qua những chuyện này.

Rất nhanh người đã đến.

Đạo diễn Chu nghiêng mặt sang một bên, kinh hô một tiếng: “Lâm đại sư…”

Ông ta không ngờ người ở trong miệng Ngô Hoán Nguyệt nói lại là Lâm đại sư.

Bây giờ toàn bộ giới giải trí có mấy người là không biết đến Lâm đại sư chứ? Đây chính là nhân vật đã khuấy đảo cho giới giải trí long trời lở đất.

Làm việc lớn, từng việc từng việc làm ra càng tàn nhẫn hơn.

Mặc dù bình thường là người khiêm tốn, nhưng khi xảy ra chuyện thì cho dù là ông trời hắn cũng không cho chút thể diện, nghĩ một chú đã cảm thấy quá kinh khủng rồi.

Mọi người ở hiện trường đều sững sờ.

Chương 1555: Rất có đạo lý

Ba chữ Lâm đại sư như đánh vào trái tim họ, một số diễn viên phụ cũng vô cùng kinh ngạc.

Ngô Hoán Nguyệt đến hiện trường chủ động giới thiệu: “Anh Lâm, vị này là đạo diễn Chu, trong quá trình quay phim đặc biệt quan tâm đến tôi.”

Lâm Phàm nhìn đạo diễn Chu, lập tức cười tiến lên phía trước: “Đạo diễn Chu, xin chào, Hoán Nguyệt không gây phiền phức gì cho ông chứ?”

Nhìn thấy Lâm đại sư đưa tay ra, trái tim nhỏ bé của đạo diễn Chu đều nhảy dựng lên. Như vậy là rất khách sáo, hai tay ông

ta nắm lấy tay Lâm Phàm nói: “Nào có, nào có! Kỹ năng diễn xuất của Hoán Nguyệt rất tốt, đối xử với mọi người cũng rất tốt, rất để tâm đến công việc. Nếu sau này có thể gặp được diễn viên giống như Ngô Hoán Nguyệt thì công việc của tôi sẽ rất nhẹ nhõm.”

Lâm Phàm cười khẽ: “Vậy thì tốt, có thể nhận được lời đánh giá tốt của ông thì quá tốt rồi.”

Ngô Hoán Nguyệt tiếp tục giới thiệu: “Anh Lâm, vị này là Trần Bảo Quốc, Trần lão sư. Ông ấy nói muốn giới thiệu em với Hoàng Tú Phương lão sư, để em học diễn xuất cùng bà ấy.”

Ánh mắt Lâm Phàm nhìn về phía Trần Bảo Quốc, khuôn mặt đầy ý cười: “Trần lão sư, quen biết, quen biết, từ nhỏ tôi xem phim của ông mà lớn lên đó nha.”

Trần Bảo Quốc tuy đã là một cựu diễn viên, địa vị rất cao, nhưng ở trước mặt Lâm Phàm thì cũng không dám phô trương, lập tức bắt tay nói: “Lâm đại sư khách sáo rồi, những tác phẩm được lưu giữ trong viện bảo tàng của cậu tôi đã xem rất nhiều lần rồi, mỗi lần đi xem đều có một loại cảm giác rất khác nhau.”

Đối với Trần Bảo Quốc mà nói, ông ấy quả thực bị tác phẩm của Lâm Phàm làm cho kinh ngạc, có thể gọi là tác phẩm đỉnh cao trong Quốc họa, là bậc thầy trong các bậc thầy.

Hơn nữa Lâm đại sư trước mặt này không chỉ riêng địa vị cao trong Quốc họa, mà ở phương diện khác càng làm cho người khác kính nể.

Một bậc thầy về Trung y và Tây y.

Bậc thầy Trung y giúp nghiên cứu chế tạo ra phương thuốc chữa bệnh máu trắng, chính phương thuốc này được nghiên cứu ra đã không biết cứu được bao nhiêu người rồi.

Danh hiệu thực sự quá nhiều, nhiều đến mức khiến người ta cảm thấy có chút sợ hãi.

Có lúc ông ấy cũng nghĩ, một người tuổi còn trẻ như vậy làm sao có thể đạt được thành tựu cao như thế. Để so sánh giữa người với người thì quả thực khiến người ta tức muốn chết.

“Ha ha, nào có! Nhưng Hoán Nguyệt thì phiền ông giúp đỡ rồi, nếu cần gì thì Trần lão sư trực tiếp nói với tôi là được.” Lâm Phàm cười nói.

Trần Bảo Quốc: “Hoán Nguyệt là diễn viên mới rất tài năng, kiểm soát nhân vật rất tốt. Tôi cũng cảm thấy nếu như thông qua sự chỉ điểm chuyên nghiệp, có lẽ sẽ giúp ích rất nhiều cho sau này.”

Lâm Phàm vuốt ve sau đầu Ngô Hoán Nguyệt, cười nói: “Không ngờ còn nhận được nhiều đánh giá tốt như vậy, xem ra quả thực là rất cố gắng.”

Động tác thân mật như vậy, Ngô Hoán Nguyệt chẳng những không có cảm giác không thoải mái, ngược lại còn ngượng ngùng.

Những người xung quanh nhìn thấy cảnh tượng này cũng vô cùng kinh ngạc, những lời đàm tiếu bỗng bốc cháy hừng hực. Xem ra quan hệ giữa Ngô Hoán Nguyệt và Lâm đại sư quả thực là không bình thường.

Nhìn có vẻ như không phải người yêu, nhưng cũng không khác người yêu là mấy.

Dương tổng ngược lại không ngờ quan hệ giữa Ngô Hoán Nguyệt và Lâm đại sư lại thân mật như vậy. Trước đây còn muốn giúp Vương tổng giành lấy người, bây giờ nghĩ lại thì thấy thật may là không biểu hiện quá rõ ràng, nếu không thì coi như xong đời thật rồi.

Mặc dù bây giờ Lâm đại sư khuôn mặt đầy ý cười, có vẻ vô hại với con người và động vật, nhưng đừng để bị vẻ bề ngoài giả dối này của hắn mê hoặc.

Nghĩ đến Thanh Châu, nghĩ đến chuyện ở Đông Bắc thì trái tim ông ta lại đập thình thịch.

Nhất định người này mà đã nổi điên thì sẽ là người vô cùng tàn nhẫn.

…

“Lâm đại sư, xin chào!” Dương tổng vội vàng tiến lên, lấy ra một tấm danh thiếp sau đó hai tay đưa lên: “Tôi là nhà đầu tư

của Kim Bảo, Dương Thái Sơn. Đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau."

Lâm Phàm nhìn người trước mặt, tùy ý nhận lấy danh thiếp, liếc mắt nhìn rồi đút vào túi: "Dương tổng, quả đúng là lần đầu gặp nhau."

"Đúng, đúng! Tôi nghe danh Lâm đại sư đã lâu, trong lòng vô cùng mong đợi, chỉ hy vọng có thể được gặp Lâm đại sư, không ngờ sẽ gặp trong trường hợp như vậy, quả thực là nhờ phúc của cô Ngô." Dương tổng luôn giữ tư thế rất thấp, đồng thời cũng thay đổi cách xưng hô với Ngô Hoán Nguyệt, trực tiếp gọi là cô Ngô.

Mặc dù loại thay đổi nhỏ này là rất bình thường, nhưng trong lòng mọi người đều đã biết rõ.

Đặc biệt là đối với những tiểu minh tinh này mà nói, trong lòng càng nắm phần chắc hơn.

Trước kia yên lặng nhìn mấy người khoác lác, bây giờ đại lão tài giỏi hơn đã đến, ai cũng không khoác lác tiếp được nữa mà đều phải sợ hãi.

Nhưng mà họ thực sự ngưỡng mộ và ghen tỵ với Ngô Hoán Nguyệt vì có một người chống lưng lớn như vậy.

Chương 1556: Thế cục thay đổi cũng quá nhanh

Rất nhiều người ở hiện trường đều biết Ngô Hoán Nguyệt quen biết Lâm đại sư, nhưng quen biết là quen biết, có nguyện ý ra mặt giải quyết hay không còn phải tùy thuộc vào độ sâu cạn.

Bây giờ còn cần xem sao? Lâm đại sư người ta đã đích thân đến đoàn làm phim để thăm người, quan hệ giữa hai người là gì trong lòng còn không rõ sao?

Tạ Thanh khẽ mở miệng, có chút không dám tin, cô ta cảm thấy sự thay đổi này quả thực quá lớn, hoàn toàn khiến người ta không kịp phản ứng lại, sao trong nháy mắt đã biến thành thế này rồi?

Vừa rồi bản thân cô và những người khác còn cao cao tại thượng, sao đột nhiên lại bị áp chế rồi?

Có gì đó không đúng lắm.

Lửa giận trong lòng ngày càng lớn, nhưng lại không dám làm càn, không nhìn thấy chỗ dựa của mình đang thành thực dùng hai tay đưa danh thiếp cho người ta hay sao, mình còn có thể làm được gì nữa chứ?

Dương tổng vội vàng nói: "Lâm đại sư, giới thiệu một chút vị này là Vương Tuân, phó giám đốc của tập đoàn truyền hình và điện ảnh Hoa Thiên."

"Ồ." Lâm Phàm cười nhẹ gật đầu, ngược lại không để ở trong lòng, người ta cần nâng sự tồn tại thì hắn cũng không sợ.

Cứ như vậy hời hợt "ồ" một tiếng, khiến cho không ít người vô cùng bội phục, đây chính là khí thế của nhân vật lớn mà.

Theo họ thấy, Vương Tuân là một sự tồn tại mà bọn họ muốn ôm đùi cũng không thể ôm được. Nhưng bây giờ bị người ta trực tiếp coi như không đáng kể gì, như vậy thì họ còn biết phải nói thế nào?

Đây chính là một khoảng cách không thể vượt qua.

Vương Tuân có thể đạt được vị trí này trong lòng cũng tự mình hiểu rõ, giống như Dương tổng, vội vàng lấy danh thiếp ra sau đó hai tay đưa cho hắn: "Lâm đại sư, xin chào, lần đầu gặp nhau, tôi tên Vương Tuân."

Lâm Phàm nhận lấy danh thiếp, liếc nhìn một cái rồi đút vào túi áo.

Trần Quốc Bảo trong lòng bật cười, kể từ khi Lâm đại sư đến thì bầu không khí ở hiện trường đã khác hẳn.

Trước đó mấy người còn không nể tình mà giả bộ, sao bây giờ không giả bộ nữa đi, như vậy làm cho người ta thấy không quen lắm nha.

Khoảng thời gian trước, chuyện xảy ra trên mạng e là không có ai mà không biết.

Chính là lễ khánh thành giảng đường của Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, khách mời đến hiện trường không biết có bao nhiêu

là nhân vật lớn, hơn nữa Lục Ly ở trong số đó càng là trùm cuối.

Cho dù là Vương Tuân và Dương Thái Sơn cộng lại cũng không bằng một đầu ngón tay của người ta.

Nhân vật lớn như vậy còn dành ra chút thời gian đến dự lễ khánh thành giảng đường Viện phúc lợi trẻ em, dùng mông nghĩ cũng có thể hiểu được mối quan hệ trong đó thân thiết đến mức nào.

Vương Tuân cảm thấy may mắn vì mình mới có ý nghĩ này chứ chưa làm ra hành động thực tế. Nếu như làm ra hành động thực tế mà hôm nay còn có thể rời đi thì cũng coi như là có bản lĩnh.

Hơn nữa cho dù là rời đi thì chuyện xảy ra sau đó chưa chắc mình có thể chấp nhận được.

“Anh Lâm, tôi đi thay đồ đã, chờ lát nữa tôi cùng anh ra ngoài đi dạo.” Ngô Hoán Nguyệt nói.

“Được, đi đi.” Lâm Phàm gật đầu.

Sau đó Ngô Hoán Nguyệt đi đến phòng thay đồ dưới dự dẫn dắt của người quản lý. Mà ở hiện trường, bầu không khí rất yên tĩnh, dường nhưng tất cả mọi người đều để Lâm Phàm làm chủ.

Lâm Phàm không nói thì sẽ không có ai nói.

Hắn cũng phát hiện ra điều này, sau đó giải vây nói: “Mọi người đang nói chuyện gì mà có nhiều người tụ tập cùng một chỗ vậy?”

Dương tổng cười nói: “Chúng tôi đang nói về bộ phim mới, đạo diễn Chu rất có năng lực, tôi và Vương tổng đang muốn làm một bộ phim mới trong dịp cuối năm, dự định sẽ mời đạo diễn Chu tiếp tục làm đạo diễn.”

Lâm Phàm nhìn đạo diễn Chu, cũng gật đầu nói: “Tôi nhìn bằng một mắt cũng có thể nhìn ra được năng lực của đạo diễn Chu rất tốt, rất có trách nhiệm với tác phẩm, đúng là phải tiếp tục mời đạo diễn Chu làm đạo diễn đó.”

Đạo diễn Chu trong lòng hưng phấn: “Cảm ơn lời khen của các vị, tôi vô cùng vinh hạnh.”

Vương Tuân có ý muốn xích gần quan hệ lại với Lâm Phàm: "Lâm đại sư, về phương diện vai diễn tôi thấy để cô Ngô làm nữ chính mới đúng, với năng lực của cô Ngô thì nhất định có thể gánh vác được."

Tạ Thanh đứng bên cạnh Dương tổng nghe vậy, toàn thân đều nổ tung, giống như là đã nghe nhầm vậy.

Vừa rồi mình vẫn là nữ chính, sao đột nhiên lại thay đổi rồi?

Lúc cô ta vừa định nói thì Dương tổng ở bên cạnh lại trừng mắt với cô ta, bảo cô ta im miệng, không được nói chuyện.

Lúc này trong lòng Tạ Thanh cực kỳ ủy khuất.

Một số minh tinh xung quanh cũng cười thầm trong lòng, trước đó cô còn đắc ý, bây giờ không còn rồi chứ? Quả là hả lòng hả dạ.

Đạo diễn Chu gật đầu: "Đúng, đúng! Ngô Hoán Nguyệt có năng lực đóng vai chính, tôi đồng ý cả hai tay."

Dương tổng: "Đúng vậy, cuối năm sẽ có một bộ phim của xưởng phim lớn, nếu cho người khác diễn chúng tôi thấy không yên tâm. Dù sao kỹ năng diễn xuất của cô Ngô mọi người ở hiện trường đều thấy rõ, nhất định có thể gánh vác một cách hoàn hảo."

Chương 1557: Hả cái gì mà hả

Lâm Phàm cười, ánh mắt nhìn về phía Vương tổng và Dương tổng, nói với giọng điệu đùa giỡn: "Sẽ không có quy tắc ngầm đấy chứ?"

Lời vừa nói ra, hiện trường lập tức rơi vào bầu không khí khó xử.

"Không đâu, tuyệt đối không có!" Vương Tuân vội vàng lắc đầu nói.

Dương tổng: "Đúng vậy, làm ngành này chúng tôi ghét nhất là quy tắc ngầm, hoàn toàn là làm vấy bẩn nước trong ngành của chúng tôi. Nhìn những bình luận bên ngoài về giới chúng tôi mà xem, đen bao nhiêu thì có đen bấy nhiều, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức để giới này ngập tràn ánh sáng."

Đạo diễn Chu nhìn Dương tổng, trong lòng lẩm bẩm, từ miệng anh nói ra sao lại có cảm giác kỳ quái như vậy?

Đúng là không biết xấu hổ!

Lâm Phàm cười: "Quy tắc ngầm thì không thể ngăn chặn được, nhưng mà ai dám dùng quy tắc ngầm với người bên cạnh tôi, tôi có thể khiến họ ngày nào cũng phải núp ở dưới nước, mấy người nói xem có đúng không?"

"Đúng, đúng!" Vương tổng và Dương tổng vội vàng gật đầu: "Núp cả đời, khiến hắn hối hận cũng không kịp."

Lâm Phàm: "Nói giỡn đấy, nếu núp cả đời thì không phải thi thể sẽ chìm trong đáy biển luôn hay sao? Như vậy là phạm pháp đó. Giống một người thường đạt được giải thưởng công dân tốt như tôi, sao có thể làm ra loại chuyện như vậy chứ? Mấy người nói xem có đúng không?"

"Đúng, đúng!" Họ cảm thấy những lời mà Lâm đại sư nói là đang nói cho họ nghe.

Đồng thời đối với những lời này của Lâm đại sư, nếu thực sự tin thì chính là tin vào tà ác.

Mặc dù trên mạng không đưa tin Lâm đại sư giết người, nhưng theo họ thấy, nhất định là đã giết không ít.

Giống như chuyện xảy ra ở Thanh Châu và Đông Bắc, một mình xông vào nơi cực kỳ nguy hiểm như thế, cuối cùng thoát thân ăn toàn, còn khiến đối phương sụp đổ như vậy. Nói hắn chưa từng giết người có ai tin không?

Đánh chết hai người bọn họ thì họ cũng không tin.

"Bộ phim tiếp theo Trần lão sư có tham diễn không?" Lâm Phàm thấy Trần Bảo Quốc cũng không tệ, không có tai tiếng, được lão nghệ sĩ này dìu dắt đối với Ngô Hoán Nguyệt cũng là một việc tốt.

Dương tổng vốn muốn nói rằng Trần Bảo Quốc lão sư mệt rồi, không có thời gian tham diễn phim mới, nhưng lời còn chưa nói ra thì Trần Bảo Quốc đã mở miệng.

"Tham diễn chứ, Lâm đại sư đã mở miệng rồi thì sao tôi có thể không tham diễn được chứ, cứ giao cho một vai là được." Trần Bảo Quốc cười nói.

Lâm Phàm: “Trần lão sư là lão nghệ sĩ, cho dù là đóng một nhân vật nhỏ cũng có thể diễn xuất tốt. Nhưng tôi thấy Dương tổng và Vương tổng nhất định sẽ không để ông đóng vai nhỏ đâu nha.”

Dương tổng cảm thấy trong lòng bất lực, trước đó không phải nói không có thời gian sao, bây giờ đổi người khác mở miệng lại lập tức đồng ý, thực sự khiến người khác bó tay mà.

Vương Tuân: “Nhất định rồi! Trần lão sư có thể tham diễn bộ phim này chính là một lời khẳng định cho bộ phim này, cũng có thể làm cho bộ phim này càng tỏa sáng rực rỡ hơn.”

Trong khi mọi người đang tùy ý nói chuyện, Ngô Hoán Nguyệt đã thay đồ xong rồi đi ra cùng người quản lý.

“Anh Lâm, các anh đang nói gì vậy?” Ngô Hoán Nguyệt tò mò hỏi.

Lâm Phàm cười nói: “Không nói gì cả, chỉ là thảo luận bộ phim tiếp theo của Vương tổng sẽ để cô làm nữ chính, tôi thấy cũng không tệ nên đã nhận cho cô rồi.”

“Hả?” Ngô Hoán Nguyệt sững sờ, không ngờ chuyện sẽ như vậy, đây là chuyện mà cô không ngờ tới.

Lâm Phàm: “Hả gì mà hả, nếu Dương tổng và Vương tổng đã có lời mời rồi thì cô phải diễn cho tốt vào đó nha.”

Đầu óc Ngô Hoán Nguyệt bây giờ vẫn còn hoang mang, mình chỉ là đi thay đồ một chút thôi, sao giờ đi ra thì sự việc đã được quyết định rồi?

Đột nhiên, cô cảm thấy có một ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mình.

Tạ Thanh lúc này trong lòng rất tức giận, tất cả những thứ này vốn là của cô ta, bây giờ lại bị người khác giành mất, trong lòng cô ta thực rất bất mãn.

Đối với ánh mắt như vậy, Ngô Hoán Nguyệt cũng bất lực. Cô cũng không biết đây là chuyện gì, nhưng thôi kệ, anh Lâm bảo mình diễn thì cứ diễn đi.

Đối với ánh mắt bất mãn của người khác cũng chỉ có thể mặc kệ.

Lâm Phàm thấy sự việc gần như đã xong: "Được rồi, vậy tôi không làm phiền nữa, Hoán Nguyệt, ra ngoài đi dạo thôi."

Ngô Hoán Nguyệt gật đầu, cô cũng không muốn tiếp tục ở đây, vẫn nên có thời gian riêng tư cùng anh Lâm thì tốt hơn.

Đạo diễn Chu: "Lâm đại sư, tối nay có buổi tiệc đóng máy, mong cậu nể mặt một chút."

Vương tổng và Dương tổng cũng phụ họa theo, đối với họ mà nói thì họ rất muốn kéo gần mối quan hệ với Lâm đại sư.

Mục đích của việc lấy nữ chính ra là hy vọng quan hệ giữa họ và Lâm đại sư tiến thêm một bước.

Lâm Phàm suy nghĩ một chút nói: "Được…"

Sau khi Lâm Phàm cùng Ngô Hoán Nguyệt rời đi, tất cả mọi người cũng giải tán gần hết.

Trần Bảo Quốc trực tiếp quay về khách sạn nghỉ ngơi, điều dưỡng tinh thần cho tốt để tham gia tiệc đóng máy tối nay.

Vốn dĩ ông ấy định quay phim xong thì trở về, nhưng bây giờ lịch trịch của ông ấy cứ như vậy mà thay đổi.

…

Chương 1558: Bị nói là biến thái

Trong phòng riêng.

Tạ Thanh tức giận: "Anh đồng ý cho em làm nữ chính rồi mà!"

Dương tổng đau đầu nói: "Được rồi, được rồi. Chuyện này đừng nghĩ nữa, ngoại trừ vai nữ chính, anh sẽ sắp xếp cho em một vai diễn quan trọng khác."

"Không được, em chỉ muốn vai nữ chính." Tạ Thanh không chấp nhận sự sắp xếp này.

Dương tổng không kiên nhẫn được nữa nói: "Không được cũng phải được, đừng có không biết tốt xấu. Lần này vai nữ chính đã được quyết định rồi, đừng có mà gây chuyện cho tôi. Lâm đại sư không dễ chọc đâu, đừng có tự mình đi tìm Ngô Hoán Nguyệt tìm chết đấy."

“Tôi cứ tìm đấy.” Tạ Thanh đang tức giận, trong lòng không vui nên trực tiếp hét lên.

Dương tổng nhìn Tạ Thanh, không những không giận mà còn cười: “Được, được. Cô đi tìm đi, nhưng tôi nói cho cô biết, đến lúc đó đừng có hối hận, lúc đó ai cũng không cứu được cô đâu.”

Sau đó trực tiếp đóng sầm cửa rời đi.

Đúng là không có đầu óc gì cả, còn muốn tìm phiền phức, phiền phức không tìm đến đã là rất tốt rồi.

Tạ Thanh vô cùng tức giận, nhưng sau đó dần dần bình tĩnh lại, nghĩ đến những lời mà mình vừa nói thì trong lòng chợt lạnh lại, cảm thấy hơi hối hận.

Dương tổng nói rất có lý, nếu bản thân thực sự tìm Ngô Hoán Nguyệt gây phiền phức, e là thực sự không biết sẽ chết như thế nào.

…

“Anh Lâm, anh định ở lại đây bao lâu?” Đi bộ trên đường phố, Ngô Hoán Nguyệt ôm cánh tay Lâm Phàm hỏi.

Lâm Phàm: “Ngày mai sẽ quay về, còn cô?”

Ngô Hoán Nguyệt hơi bất lực: “Em không về Thượng Hải được, phim quay xong rồi nhưng còn có thông cáo phải đi, là tham gia một chương trình tuyên truyền cho điện ảnh và phim truyền hình.”

Lâm Phàm nhìn vẻ mặt tiếc nuối của Ngô Hoán Nguyệt, cười nói: “Mệt lắm phải không?”

“Vâng.” Ngô Hoán Nguyệt gật đầu: “Nhưng mệt thì không có gì đáng sợ, cảm giác chỉ cần liều mạng thì không mệt như vậy nữa.”

Lâm Phàm biết Ngô Hoán Nguyệt rất quan tâm đến công việc của mình, ngược lại có thể chịu khổ, đành an ủi: “Vậy thì cố gắng thật tốt, dù sao thì đây con đường mà bản thân cô chọn, ngoài trừ có thể giúp đỡ cô một chút ra thì tất cả đều phải dựa vào bản thân cô, phải dốc hết toàn bộ sức lực của mình ra mới được đấy.”

“Đúng rồi, không phải cô muốn học diễn xuất cùng Hoàng Tú Phương sao? Đã quyết định thời gian chưa?”

Ngô Hoán Nguyệt lắc đầu: “Chưa, chuyện này Trần lão sư vẫn chưa nói giúp em, cho nên không biết có thành hay không. Nếu thực sự thành thì phải dốc lòng học tập một thời gian.”

Lâm Phàm: “Ừm, cố gắng thật tốt, năm nay chưa ra bài hát mới nhỉ? Chờ một thời gian nữa cô sắp xếp xong công việc, tôi sẽ cho cô vài bài hát để thu âm.”

Ngô Hoán Nguyệt nghe vậy thì sững sờ: “Anh Lâm, em vẫn luôn suy nghĩ một chuyện.”

“Chuyện gì?” Lâm Phàm hơi nghi hoặc.

“Trong đầu anh có thứ gì vậy, tại sao lại biết nhiều bài hát như vậy? Em từng nghe người khác nói rằng anh thực sự rất biến thái, những bài hát mà anh đưa cho em đều là bài hát mà cả đời người ta chưa chắc viết ra được. Thế nhưng anh chỉ cần trong chốc lát là đã sáng tác ra được nhiều bài hát như vậy.” Ngô Hoán Nguyệt thực sự là sùng bái Lâm Phàm quá rồi, quả thật là hắn quá nghịch thiên.

“Ha ha.” Lâm Phàm lập tức bật cười, vậy mà lại bị nói là biến thái, nhưng có gì đó không đúng lắm.

Bản thân sao có thể là biến thái được, đây rõ ràng là trần trụi vu khống.

Đối với Ngô Hoán nguyệt mà nói, bây giờ cô rất trân trọng khoảng thời gian ở một mình với Lâm Phàm. Tùy ý đi dạo trên phố, cũng không sợ bị người khác nhận ra. Cho dù có ánh mắt nhìn đến thì cũng là vì Ngô Hoán nguyệt quá bình tĩnh, không có kiểu ý nghĩ mập mờ kia, ngược lại khiến người ta cho rằng chỉ là người giống nhau mà thôi.

Buổi tối, tiệc đóng máy.

Lâm Phàm là người ngoài cuộc được mời tham dự, nhưng trong bữa tiệc cũng là nhân vật quan trọng. Nữ diễn viên mà Ngô Hoán Nguyệt quen biết trong đoàn phim kia vốn dĩ vẫn luôn thúc giục Ngô Hoán Nguyệt giới thiệu Lâm đại sư cho cô ta làm quen. Thế nhưng khi Lâm Phàm thực sự đến đây thì lại dọa cho nữ diễn viên đó không dám lại gần nói chuyện.

Lâm Phàm suốt quá trình vẫn ngồi đó, lần lượt được người khác mời rượu, không có cách nào dừng lại được.

Mặc dù không có gia thế hiển hách, cũng không có tài sản cao ngất trời. Thế nhưng cứ như vậy lại gây áp lực rất lớn cho Dương tổng và Vương tổng.

"Anh Lâm, buổi tối anh ở đâu?" Ngô Hoán Nguyệt đã uống chút rượu, thân mật ôm cánh tay của Lâm phàm, khuôn mặt đỏ bừng hỏi. Mái tóc dài gợn sóng xõa xuống hai bên má, lộ ra vẻ thành thục.

"Các cô ở đâu?" Lâm Phàm hỏi.

Ngô Hoán Nguyệt: "Bọn em đang ở trong khách sạn do đoàn làm phim đăng ký."

Lâm Phàm gật đầu: "Vậy được, tôi cũng đến khách sạn của các cô, ngày mai cũng phải về sớm."

Người quản lý của Ngô Hoán Nguyệt nhìn thấy Lâm đại sư, trong lòng cũng đã sớm cân nhắc. Cô ta cũng không tiếp tục ở lại hiện trường mà nhanh chóng quay về sớm, đêm nay xảy ra chuyện gì thì trong lòng cô ta cũng đoán được một chút.

Tuy Ngô Hoán Nguyệt luôn nói rằng cô ấy và Lâm đại sư không phát triển đến trình độ đó, nhưng là người ngoài cuộc thì sao cô ta có thể không nhìn ra được chứ?

Chương 1559: Thiên cơ không thể tiết lộ

Trần Bảo Quốc sớm đã không còn lạ gì chuyện trong ngành này nữa rồi. Tuy trong lòng cũng đoán được chuyện giữa Ngô Hoán Nguyệt và Lâm đại sư, nhưng tuyệt đối sẽ không phá hỏng. Theo ông thấy thì Lâm Phàm rất có tài năng và hiểu biết, đáng tin cậy hơn những nhà tư bản kia nhiều.

Ngô Hoán Nguyệt sau này có thể có chỗ dựa như vậy, từ nay về sau ở trong giới cũng có thể thuận buồm xuôi gió, không cần phải làm những chuyện mà bản thân không thích nữa.

"Trần lão sư, ông định về đâu?" Trước cửa nhà hàng, Lâm Phàm nhìn thấy Trần Bảo Quốc đang lên xe thì lên tiếng hỏi.

Trần Bảo Quốc cười nói: "Về khách sạn."

Lão nghệ sĩ này không có người quản lý, cũng không có người đi theo, ra ngoài đều là dựa vào chính mình.

“Vậy thì đi cùng nhau nhé!” Lâm Phàm cười nói.

Trần Bảo Quốc sững sờ, không ngờ Lâm đại sư sẽ nói như vậy. Nhưng sau đó cũng mỉm cười, rõ ràng là đối phương rất quan tâm đến thân phận hiện tại của Ngô Hoán Nguyệt. Nếu bị phóng viên chụp lén thì e là cũng không thể nói rõ ràng được, nhưng nếu như ở bên cạnh mình thì ngược lại không thành vấn đề.

Bỏ đi, dù sao ông ta cũng có ấn tượng rất tốt với hai người trẻ tuổi này, làm vật nền một lần cũng không sao.

Ngô Hoán Nguyệt cúi đầu nhỏ giọng nói: “Anh Lâm, chúng ta có thể đi từ từ về được không?” âm thanh rất nhỏ, nếu không nghe kỹ thì sẽ không nghe rõ, nhưng bàn tay đang nắm lấy cánh tay của Lâm Phàm lại khẽ dùng lực, dường như là muốn hắn đồng ý.

Cúi đầu nhìn một cái, cuối cùng hắn cũng đành đồng ý, sau đó ngượng ngùng nhìn về phía Trần Bảo Quốc nói: “Trần lão sư, thật ngại quá, chúng tôi sẽ đi dạo một chút, lần sau có cơ hội thì gặp lại nhé.”

Trần Bảo Quốc cười: “Không sao, người trẻ tuổi mà, lãng mạn một chút càng tốt.”

Lâm Phàm vẫy tay, sau đó cùng Ngô Hoán Nguyệt đi về phía trước.

Nơi này cách khách sạn không xa, đi khoảng nửa tiếng là đến.

Ngô Hoán Nguyệt đội mũ kéo cánh tay Lâm Phàm, giống như một con chim non đang nép vào người Lâm Phàm, chậm rãi bước đi trên đường.

Bây giờ trời cũng chưa muộn, nhưng trên đường vẫn có người đi lại.

“Sao vậy? Cô có tâm sự gì sao?” Lâm Phàm tò mò hỏi.

Ngô Hoán Nguyệt cười rạng rỡ: “Không có, chỉ là bây giờ em cảm thấy rất an toàn, rất hạnh phúc.”

Lâm Phàm cười: “Cô nói vậy không phải là nói lời vô ích rồi sao? Có tôi ở đây nhất định là an toàn rồi, nếu có kẻ xấu đến thì tôi có thể một cước đá bay hắn đi.”

Ngô Hoán Nguyệt mím môi cười: “Em biết anh Lâm là giỏi nhất, em thấy bản thân mình là thật may mắn. Sau khi tốt nghiệp lại gặp được người giống như anh Lâm, nếu không gặp được anh thì em thực sự không biết con đường của mình sẽ như thế nào.”

Nghe vậy, trong lòng Lâm Phàm cũng cảm thán, duyên số đã định. Hắn cũng không biết nếu bản thân không có được bách khoa toàn thư thì sẽ như thế nào.

Tất cả không phải là mơ, mà là sự thật.

Chẳng lẽ kiếp trước hắn cứu vớt thế giới, cho nên kiếp này ông trời mới ban cho hắn một món quà lớn?

“Anh Lâm, anh sao vậy?” Ngô Hoán Nguyệt thấy anh Lâm dường như đang nghĩ gì đó thì nghi hoặc hỏi.

Lâm Phàm: “Không có gì, chỉ là đang nghĩ một số chuyện mà thôi, cô cũng đừng nghĩ nhiều như vậy, đây chính là mối liên hệ của vận mệnh, tôi bấm ngón tay bói cũng bói ra rõ ràng đó.”

“Phì!” Ngô Hoán Nguyệt cười: “Anh Lâm, anh có thể bói xem một nửa kia của em là ai, đang ở nơi nào hay không?”

Khi hỏi câu này, trái tim Ngô Hoán Nguyệt bắt đầu nhảy dựng lên. Dường như là đang kỳ vọng, đồng thời lại có chút sợ hãi, sợ sẽ nghe được đáp án không giống như những gì cô đang nghĩ.

Lâm Phàm im lặng một lúc rồi cười nói: “Vừa rồi tôi bấm tay tính toán, biết được cô sẽ hỏi câu hỏi này. Đây thuộc về thiên cơ không thể tiết lộ, con đường phía trước một mảng u mê, tôi không nhìn thấy được.”

“Lại gạt em.” Ngô Hoán Nguyệt bĩu môi, mặc dù không nhận được đáp án của mình nhưng tâm trạng cô lại rất tốt.

Phụ nữ đều rất nhạy cảm, cô có thể cảm nhận được loại cảm giác kỳ diệu đó.

Yên lặng không nói chuyện, hai người đi dạo trên phố. Mặc dù xung quanh rất ồn ào, nhưng đối với Ngô Hoán Nguyệt mà nói thì bây giờ chính là thế giới của hai người bọn họ.

Không có bất cứ thứ gì có thể thu hút sự chú ý của cô.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút trôi qua, chẳng mấy chốc đã đến đại sảnh của khách sạn.

"Được rồi, để tôi đi đặt phòng." Lâm Phàm cười nói.

Đây là đại sảnh, khả năng cao sẽ có phóng viên ở đây, nhưng Ngô Hoán Nguyệt lại kéo tay Lâm Phàm, vẻ mặt có chút ngượng ngùng, âm thanh rất nhỏ nói: "Có thể không cần, thực ra ở bên chỗ em… cũng được."

Càng nói về sau, sắc mặt của Ngô Hoán Nguyệt càng đỏ ửng, một cô gái nói ra những lời như vậy thực sự rất xấu hổ.

Cô không hề để tâm chuyện mình có bị người ta nhìn thấy hay không, bởi vì cô không cảm thấy sợ hãi, chỉ là muốn cố gắng được ở cùng người mình thích.

Nhưng cô biết còn có sự tồn tại của Ngô U Lan, đồng thời cũng hiểu anh Lâm là một người ưu tú, những cô gái thích anh ấy không chỉ có mình cô.

Chương 1560: Đừng bôi nhọ sự trong sạch của tôi

Nếu bản thân có thể cố gắng thì ngồi chờ vận may đến chính là hành vi ngu xuẩn nhất.

Hạnh phúc phải tự mình theo đuổi, nếu như cho rằng chỉ vì bản thân là con gái mà ngại ngùng dè dặt thì sau này có lẽ sẽ rất hối hận.

Lâm Phàm hơi ngạc nhiên, hắn hiểu nội tâm của Ngô Hoán Nguyệt, nhưng…

Xoa đầu Ngô Hoán Nguyệt, cười nhẹ nói: "Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, trước khi chưa chắc chắn thì tôi sẽ không làm tổn thương bất kỳ ai. Mà cô lại là người mà tôi không muốn làm tổn thương nhất, cô hiểu ý của tôi chứ?"

Ngô Hoán Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn anh Lâm, cuối cùng gật đầu: “Em hiểu rồi!” Sau đó buông tay ra, nhìn Lâm Phàm đi về phía quầy.

Lâm Phàm: “Mở một căn phòng đi.”

…

Trong thang máy, Lâm Phàm nhìn thẻ phòng mình là ở tầng bảy, Ngô Hoán Nguyệt ở tầng mười hai. Sau khi đưa Ngô Hoán Nguyệt đến trước cửa tầng mười hai, hắn nói: “Nghỉ ngơi cho tốt.”

Ngô Hoán Nguyệt gật đầu: “Ừm, em biết rồi anh Lâm, anh cũng nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai lúc rời đi nhất định phải nhắn tin cho em.”

Lâm Phàm cười: “Được, sẽ gửi tin nhắn cho cô.”

Ngô Hoán Nguyệt lưu luyến đóng cửa, Lâm Phàm mỉm cười quay người rời đi, mà lúc này Ngô Hoán Nguyệt lại mở cửa ra: “Anh Lâm…”

Lâm Phàm xoay người lại, trên mặt mang theo nụ cười: “Sao vậy?”

Ngô Hoán Nguyệt dường như không biết nên nói cái gì: “Không có gì, anh nghỉ ngơi cho tốt nhé!”

“Ừ, cô cũng nghỉ ngơi cho tốt, đóng cửa cẩn thận vào, có chuyện gì thì gọi cho tôi.” Lâm Phàm cười nói.

“Ừm.” Ngô Hoán Nguyệt gật đầu.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, nhưng đối với Ngô Hoán Nguyệt trong lòng lại có chút thất vọng, nhưng những gì anh Lâm nói cô đều nhớ kỹ trong lòng.

Hôm sau.

7 giờ.

Lâm Phàm thu dọn đồ đạc xong, gửi một tin nhắn đi, sau đó đi ra ngoài.

Nhưng lúc xuống dưới lầu, Lâm Phàm ngạc nhiên khi nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp đang đứng đó đợi mình, vội hỏi: “Sao cô dậy sớm vậy?”

Ngô Hoán Nguyệt cười ngọt ngào tiến lại gần: “Muốn tiễn anh chứ sao.”

Lâm Phàm cười: “Vậy thì tốt, không ngờ cô lại đến tiễn tôi sớm như vậy, không uổng công bao lâu nay tôi đối tốt với cô. Được rồi, nếu quay phim mệt như vậy thì nghỉ ngơi thêm chút đi.”

“Vâng.” Ngô Hoán Nguyệt gật đầu.

Hai người nói chuyện vài câu, xe của Lâm Phàm được bảo vệ lái đến, hắn vẫy tay về phía Ngô Hoán Nguyệt nói: “Cô nghỉ ngơi đi, tôi phải đi rồi.”

Ngô Hoán Nguyệt vẫy tay, vẻ mặt lưu luyến không nỡ rời, mãi đến khi xe biến mất khỏi tầm mắt thì cô mới khẽ thở dài một tiếng, quay trở lại phòng.

Trong lòng cô luôn có một cảm giác thôi thúc không ngừng, đặc biệt là lúc chia tay, cô chỉ muốn tiến lên rồi cùng trở về Thượng Hải.

Trước đó vẫn bình thường, nhưng từ lúc Lâm Phàm đến đây cô mới phát hiện, thì ra trong lòng cô anh Lâm bỗng nhiên quan trọng đến như vậy.

“Cố lên nào, phải cố gắng hết mình!” Ngô Hoán Nguyệt thầm an ủi động viên chính mình, quyết không từ bỏ.

……

Tại phố Vân Lý.

Đi xe khoảng hai tiếng là đến Thượng Hải.

Điền Thần Côn đứng ở cửa nhìn dòng người xếp hàng, lúc đầu còn muốn nói rằng Lâm đại sư của mấy người có việc nên đi ra ngoài rồi. Hôm nay đành đóng cửa, không có bánh kếp để bán đâu. Nhưng ai ngờ, tên nhóc kia lại đột ngột trở về, trong lòng ông ta cũng thấy hơi lạ, mặt trời mọc từ phía Tây à? Đi ra ngoài có một chuyến mà đã nhanh chóng trở về rồi.

Lâm Phàm phát hiện ánh mắt Điền Thần Côn nhìn mình hơi quái dị, cười hỏi: “Nhìn cái gì đấy?”

Điền Thần Côn: “Không phải, tôi phát hiện cậu không ổn lắm, cảm giác không giống trước kia, sao mới sáng ra đã chạy về

rồi?”

Lâm Phàm cười đáp: “Làm sao? Tôi là người rất tận tụy với công việc biết chưa, không có chuyện gì thì không thể trở về được à? Tôi vẫn nhớ rõ còn rất nhiều người dân đang chờ mua bánh kếp của tôi đấy nhé, đương nhiên không thể để họ tay trắng trở về được.”

Điền Thần Côn trợn tròn mắt, có bị điên mới tin được mấy lời nhảm nhí đó của tên này.

Sau khi bán hết bánh kếp, Lâm Phàm nằm một bên nghỉ ngơi thư giãn.

Trong lòng Ngô U Lan rất tò mò, không biết ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì. Nhưng nếu anh Lâm không muốn nói, cô cũng sẽ không hỏi.

Điền Thần Côn cười lớn: “Tên nhóc, hôm qua đi qua đó sao rồi? Buổi tối có xảy ra chuyện gì không hả?”

Ngô U Lan nghe thấy vậy, không nhịn nổi trừng mắt lườm Điền Thần Côn.

Lâm Phàm cười mắng: “Cái gì cũng không có, đừng có bôi nhọ sự trong sạch của tôi. Nếu không, tôi không ngại luyện tập một chút với ông đâu.”

“Đừng đừng đừng! Bây giờ thực lực của cậu mạnh hơn tôi nhiều, luyện tập với cậu một lúc sao? Đùa hả cha nội, muốn tôi chết phải không?” Điền Thần Côn thực sự không dám làm càn với Lâm Phàm nữa. Ông ta cảm thấy, cái tên này rõ ràng không phải là người nữa rồi, không biết hắn ta luyện tập thế nào mà lại có thực lực đáng sợ như vậy.

Ngô U Lan cười nhẹ, cô hoàn toàn tin những gì anh Lâm nói.

Lâm Phàm cười: “Vậy là được rồi, đôi tay sắt của tôi đã lâu lắm rồi vẫn chưa được hoạt động đây này.”

Chương 1561: Chiêu này quá lợi hại

“ Đại ca, anh lợi hại nhất!” Điền Thần Côn run lẩy bẩy, không dám tiếp tục làm càn nữa.

Lúc buồn chán, Lâm Phàm gọi một cuộc điện thoại cho Triệu Minh Thanh.

“Minh Thanh, dạo này ông bận gì vậy?” Lâm Phàm hỏi.

“Khụ khụ khụ … Lão sư, tôi ở nhà nghỉ ngơi thôi.” Giọng điệu của Triệu Minh Thanh có chút mệt mỏi.

Lâm Phàm kinh ngạc: “Ông bị sao vậy Minh Thanh? Mấy ngày trước ông vẫn khỏe mà?”

“Cảm vặt thôi mà, nghỉ ngơi một chút là khỏe lại rồi.” Triệu Minh Thanh đáp.

Lâm Phàm khẽ chau mày, bấm ngón tay tính toán một lúc, sắc mặt lập tức khó coi nói: “Ông đợi tôi một chút, tôi qua chỗ ông ngay bây giờ.”

“Sao vậy?” Điền Thần Côn nghi hoặc hỏi.

Lâm Phàm: “Có chút việc, tôi phải ra ngoài một chuyến.”

Một lúc sau, tại nhà của Triệu Minh Thanh.

Bà Triệu mở cửa cho Lâm Phàm. Vừa vào đến cửa, Lâm Phàm vội hỏi: “Minh Thanh sao rồi?”

“Lâm đại sư, hình như ông ấy bị cảm, cả người lúc nào cũng cảm thấy mệt mỏi.” Trong lòng bà Triệu lo lắng, nhưng cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng đây là bệnh cảm cúm bình thường mà thôi.

Nhưng Lâm Phàm lại thấy có gì đó không ổn.

Bên trong phòng.

Triệu Minh Thanh nhìn thấy Lão sư tới, vội vàng ngồi dậy muốn rời giường, nhưng lại bị Lâm Phàm đè lại: “Đừng cử động, tôi đến xem ông thế nào.”

“Lão sư, bệnh vặt thôi mà, cơ thể yếu nên dễ bị bệnh.” Triệu Minh Thanh ho khan vài tiếng, nơi cổ họng như bị đờm chặn lại.

Lâm Phàm không nói gì, lẳng lặng quan sát, trong lòng cảm thấy bất an.

Triệu Minh Thanh cũng đã có tuổi, sức sống giảm đi quá nhanh. Có thể nói, cơ thể đang dần ngừng hoạt đồng, cũng

đồng nghĩa với việc chết vì tuổi già.

Mặc dù mới hơn 70 tuổi, nhưng vấn đề nằm ở chỗ Triệu Minh Thanh dùng cả đời để nghiên cứu y học, thỉnh thoảng phải nếm thử một số loại thảo dược Trung y, vì vậy mà cơ thể ông cũng dần tích tụ một số độc tố. Mặc dù bình thường không có vấn đề gì lớn, nhưng nó lại ảnh hưởng đến chức năng của cơ thể, khiến cơ thể bị lão hóa sớm.

Dù có y thuật cao siêu đến đâu đi nữa, khi đã có tuổi cũng không thể cứu vãn được.

Vì đó cũng không phải là bệnh.

Lúc này, Triệu Minh Thanh nhìn sắc mặt của Lâm Phàm, trong lòng cũng hơi lo sợ, vội vẫy tay về phía vợ và nói: "Bà đi ra ngoài trước đi, tôi cùng lão sư nói chuyện một chút."

Âm thanh rất bé, như không có lực.

Bà Triệu gật đầu một cái rồi đi ra ngoài. Bà biết chồng mình rất tôn trọng vị Lâm đại sư này, luôn tiếp đãi đối phương như một lão sư chân chính.

Đóng cửa lại.

Triệu Minh Thanh cất tiếng nói: "Lão sư, có phải tôi không qua khỏi không?"

"Làm gì có chuyện đó, ông nghĩ linh tinh gì vậy?" Lâm Phàm đáp.

Triệu Minh Thanh lắc đầu: "Lão sư, nhìn sắc mặt của ngài tôi cũng có thể đoán ra được. Thân thể này của tôi đã đến cực hạn rồi, tuổi già, chức năng cơ thể suy giảm nghiêm trọng, nhiều khi tôi tự bắt mạch cũng cảm thấy mạch đập khá chậm."

Lâm Phàm: "Yên tâm, có lão sư của ông ở đây, có chuyện gì mà không thể giải quyết chứ."

Triệu Minh Thanh bật cười: "Đúng đúng, có lão sư ở đây thì tôi cũng yên tâm. Chỉ là đời này, điều tôi tiếc nuối nhất chính là không thể quen biết lão sư sớm hơn một chút, thời gian quen biết của chúng ta quả thực ngắn quá."

Lâm Phàm cười: "Lời này của ông không đúng rồi, nếu quen biết sớm hơn thì chỉ sợ lúc đó tôi mới chỉ là đứa trẻ ranh, còn

chưa mọc lông ấy chứ.”

“Ha ha ha” Triệu Minh Thanh bật cười, nhưng vẻ mặt rất suy yếu: “Lão sư, trước đừng nói gì cho bọn họ, cứ kệ đi. Tôi chỉ muốn cố gắng chống đỡ một đoạn thời gian nữa thôi.”

“Đừng nói vậy, tôi sẽ chữa khỏi bệnh cảm này của ông thôi.” Lâm Phàm nói, sau đó lấy một bộ kim châm từ ngăn tủ tài liệu trung y của Triệu Minh Thanh ra, tự mình đích thân chữa trị.

Chức năng cơ thể suy giảm, kháng thể trong người kém. Mọi thứ đến rất vội vàng, đơn giản chính là chỉ trong một ngày thì đã xảy ra chuyện.

Đây chính là lý do vì sao xuất hiện tình huống người già đang khỏe mạnh, ngày hôm trước tinh thần vẫn tốt ăn uống bình thường. Thế nhưng đến ngày hôm sau, đột nhiên nằm im trên giường không thể nhúc nhích.

Tình huống này xảy ra quá nhiều.

Đối với Lâm Phàm, điều này quả thật con mẹ nó rất khó chịu. Mọi thứ đến quá nhanh, bản thân còn chưa kịp chuẩn bị cẩn thận thì chuyện đã xảy ra rồi.

Châm kim, có hỗ trợ thần bí của bách khoa toàn thư.

Giết sạch toàn bộ virus cảm cúm trong cơ thể Triệu Minh Thanh. Điều này khiến Triệu Minh Thanh rất kinh ngạc, ông ấy phát hiện cơ thể mình đang dần khỏe lại, đúng là quá thần kỳ!

“Sao vậy? Có phải ông đã bị thủ pháp của lão sư làm cho kinh ngạc rồi phải không?” Triệu Minh Thanh vô cùng ngạc nhiên, mọi thứ như khắc sâu vào trong mắt. Lâm Phàm cất đống kim châm lại, để về chỗ cũ, cười hỏi.

Triệu Minh Thanh gật đầu: “Đúng vậy lão sư, ngài làm thế nào vậy?”

Lâm Phàm cười nói: “Đừng vội, dựa vào tình hình hiện tại thì ông không học được đâu. Sau này, nếu có cơ hội tôi sẽ dạy cho ông, cái này phải học bài bản đầy đủ, không học nửa mùa được đâu.”

Chương 1562: Không phải xảy ra chuyện gì rồi đấy chứ?

Một chiêu này thật sự rất khó mà học được, nếu không có sự hỗ trợ thần bí của bách khoa toàn thư, ai mẹ nó có thể làm được như vậy chứ!

Dù sao thì cho Triệu Minh Thanh một chút hi vọng, để trong lòng ông ấy có thêm niềm tin tiếp tục kiên trì. Ông ấy chắc chắn sẽ học được nhiều phương pháp y học xuất sắc hơn, ngoài ra cũng không còn cách nào khác.

“Lão sư, ngài yên tâm, tôi chắc chắn sẽ kiên trì đến lúc đó để có thể học tập kiến thức này.” Triệu Minh Thanh nói.

“Ha ha ha. Được! Vậy thì ông phải cố gắng lên. Còn nhiều thứ mà ông chưa biết lắm, đúng không? Không phải ông có hứng thú với việc nghiên cứu phương thuốc sao? Chúng ta đặt ra một mục tiêu nhỏ đi, ví dụ như cùng nhau tìm cách chữa khỏi một căn bệnh vốn không thể chữa, ông thấy sao?” Lâm Phàm cười nói.

Triệu Minh Thanh nghe thấy vậy, hai mắt sáng bừng lên, vẻ mặt không dám tin, vội hỏi lại: “Lão sư, là thật sao?”

Lâm Phàm: “Lại còn thật với giả nữa, ông thấy tôi đã lừa ông bao giờ chưa?”

“Đúng rồi, Lão sư chưa lừa học trò bao giờ, hiện tại mới nghĩ thôi mà học trò đã đợi không nổi rồi.” Triệu Minh Thanh kích động nói, trong lòng tràn ngập hi vọng vào tương lai.

Nhìn thấy trạng thái hiện tại của Triệu Minh Thanh, Lâm Phàm thở dài trong lòng. Học trò tốt ơi, lão sư đây nhất định sẽ cứu ông, nhưng còn chuyện sau này, tôi cũng hết cách rồi.

Phương thuốc cũng không dễ dàng nghiên cứu như vậy, chắc chắn sẽ phải chịu khổ rất nhiều.

“Được rồi, ông ra ngoài một chút đi, hít thở không khí. Nhưng đừng đọc sách hay nghiên cứu, cũng không được động vào Trung y đâu đấy, ông hiểu không?” Lâm Phàm nói.

“Được, Lão sư nói gì thì chính là như thế, học trò chắc chắn sẽ nghe lời.” Triệu Minh Thanh cười đáp, sau đó xuống giường,

mặc thêm quần áo rồi đi ra ngoài.

Bà Triệu vẫn đang đứng đợi ở bên ngoài, thấy Triệu Minh Thanh bước ra với tinh thần thoải mái, không nhịn được mỉm cười, tiến đến gần nói: "Tốt rồi sao?"

Triệu Minh Thanh: " Ổn cả rồi, có lão sư tự mình ra tay, làm gì có chuyện không ổn được."

"Vậy là tốt rồi! Vậy là tốt rồi!" Bà Triệu thở nhẹ một hơi trong lòng, bà rất sợ xảy ra chuyện gì đó không tốt.

"Lão sư, ở lại ăn bữa cơm nhé?" Triệu Minh Thanh hỏi.

Lâm Phàm khoát tay: "Thôi, tôi còn có việc, chính ông chú ý giữ gìn sức khỏe đấy." Sau đó lại nhìn về phía bà Triệu: "Chăm sóc ông ấy tốt nhé, đừng để ông ấy thức khuya, cũng đừng cho ông ấy đọc sách."

"Lão già, ông đã nghe thấy chưa, về sau đừng thức đêm nữa nhé." Bà Triệu sao quản được Triệu Minh Thanh, chỉ đành liếc mắt nói.

"Được rồi, tôi biết rồi." Triệu Minh Thanh gật đầu đồng ý, ngay cả sách cũng không thể đọc, thời gian sắp tới ông phải trải qua thế nào đây!

……

Rời khỏi nhà của Triệu Minh Thanh, Lâm Phàm cảm thấy thời gian của mình không còn nhiều lắm. Kiến thức câu cá à giúp đỡ chút đi, học trò của tao dựa cả vào mày đấy.

Không nói thêm gì nữa, Lâm Phàm trở lại cửa hàng nói với Điền Thần Côn một tiếng, khoảng thời gian tới bản thân hắn sẽ không ở cửa hàng, cũng không bán bánh kếp được.

Mấy người Điền Thần Côn cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng nhìn hành động nghiêm túc của Lâm Phàm thì bọn họ cũng cảm thấy thực sự đã xảy ra chuyện gì rồi, họ cũng không tiếp tục hỏi thêm gì nhiều.

Lâm Phàm cầm lấy cần câu, lại đi mua thêm tấm lều vải, chuẩn bị đầy đủ cho khoảng thời gian câu cá sắp tới.

Không thể đi đến bên bờ sông câu cá được, mặc dù bên đó không có quá nhiều người, thế nhưng kiểu gì cũng sẽ bị quấy

rầy. Tốt nhất là tìm chỗ vắng vẻ.

Lái xe, xuất phát.

Mãi cho đến hạ lưu của một dòng sông, nơi đây hoang vắng không một bóng người, thuộc về vùng hoang dã. Câu cá ở đây chắc chắn sẽ không bị làm phiền.

Tình trạng hiện tại của Triệu Minh Thanh ngày càng xấu đi, cơ thể ngày càng suy yếu. Với y thuật hiện tại của hắn thì muốn chữa khỏi là chuyện không thể, vì vậy hắn cần phải luyện chế ra đan dược càng nhanh càng tốt.

Nhưng hiện tại vẫn còn thiếu rất nhiều dược liệu, bắt buộc phải thả câu, coi như một lần cá cược.

Ngồi lên chiếc ghế đẩu, quăng cần câu rồi lặng yên ngồi đợi.

May mà có kiến thức võ thuật, tính kiên định của hắn rất mạnh, sẽ không vì buồn chán mà từ bỏ.

Một lúc sau.

Phao câu có động tĩnh, trong lòng hắn cũng có chút chờ mong, bắt đầu thu hoạch.

Nhưng vẫn khiến Lâm Phàm thất vọng là câu được cũng chỉ là một vài loại thảo dược có chất lượng tốt hơn chút, loại này không thể dùng để luyện chế đan dược kia được, thật đáng tiếc.

Nhưng không sao, vẫn còn sớm, cứ từ từ câu, hắn không tin dùng ngần ấy công sức mà không câu được thứ có ích.

Mấy ngày trôi qua.

Tại phố Vân Lý.

Điền Thần Côn nghi hoặc hỏi: “Này, mấy người thấy sao? Tên nhóc kia lại đi đâu mất rồi, mấy ngày nay không thấy tới đây.”

Triệu Chung Dương lắc đầu: “Không biết, gọi điện thoại cũng không nghe, không biết anh ấy đang bận chuyện gì nữa.”

Điền Thần Côn suy nghĩ rồi nói: “Không phải xảy ra chuyện lớn gì rồi chứ?”

Chương 1563: Không kéo dài được cũng phải kéo

Ngô U Lan đang dọn dẹp cũng dừng lại, liếc mắt nhìn Điền Thần Côn: "Cái miệng quạ đen này, anh Lâm xảy ra chuyện gì được hả? Chắc chắn là bận mấy việc linh tinh nên chưa kịp thoát thân thôi."

Các ông chủ của cửa hàng xung quanh cũng tới đây hỏi thăm một chút. Mấy ngày nay họ cũng không nhìn thấy bóng dáng của ông chủ nhỏ, họ luôn cảm giác hình như có chuyện gì đó đang xảy ra. Dù sao, chuyện Lâm Phàm biến mất mấy ngày nay vẫn chưa có lời giải thích.

Người dân mua bánh kếp cũng thường xuyên ghé qua xem, lúc phát hiện Lâm đại sư mấy ngày không xuất hiện ở cửa hàng, ai ai cũng thất vọng.

Bọn họ rất muốn ăn bánh kếp, nhưng người bán lại không xuất hiện, bọn họ thèm muốn chết rồi.

Trong biệt thự.

Triệu Minh Thanh ho khan, thị lực sụt giảm rất nhiều, không còn nhìn rõ mọi thứ. Ông ấy luôn cảm thấy cơ thể mình không có sức sống.

Bà Triệu: "Lão già, người ông không thoải mái sao? Có muốn nghỉ ngơi một chút không ạ?"

Triệu Minh Thanh gật đầu: "Ừm, đi nghỉ một chút đi, dạo này sức khỏe không tốt lắm, không có tinh thần gì hết."

Bà Triệu: "Hay là gọi bọn nhỏ về nhé, bảo chúng đưa ông đến bệnh viện khám thử xem sao?"

"Gọi về làm gì? Bọn nó đều có chuyện riêng phải làm, không phải cứ muốn là gọi về đâu. Cũng không cần đi bệnh viện làm gì, tôi cũng là bác sĩ, không tự xem bệnh được chắc?" Triệu Minh Thanh nói.

Bà Triệu không còn cách nào khác, chỉ đành gật đầu đồng ý. Sau khi đưa Triệu Minh Thanh về phòng nghỉ ngơi, bà lặng lẽ lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho mấy đứa con.

“Lực Hành đấy à?”

“Mẹ, có chuyện gì vậy ạ?”

“Dạo này sức khỏe của cha con không tốt, lúc nào cũng mệt mỏi không có sức lức, khoảng thời gian trước còn bị cảm nữa, sau đó được Lâm đại sư chữa khỏi. Thế nhưng bây giờ lại xảy ra vấn đề, hay là các con sắp xếp thời gian công việc về đây một chuyến đi, khuyên cha của mấy đứa đến bệnh viện khám xem sao?” Bà Triệu nói.

Triệu Lực Hành nghe vậy vô cùng lo lắng, vội vàng đáp: “Mẹ, bây giờ con sẽ gọi điện thông báo với mọi người, sẽ trở về nhà trong thời gian ngắn nhất.”

“Được, được!”

Lúc nghe thấy tin này, tâm trạng của Triệu Lực Hành như nghẹn lại, anh ta linh cảm như có chuyện gì sắp xảy ra, cảm thấy rất bất an.

Đối với Triệu Lực Hành, điều đáng sợ nhất chính là “sinh – lão – bệnh – tử”. Nếu bị bệnh thì còn đỡ, vì ít nhất còn biết được vì sao lại bị như vậy. Nhưng đây lại là sức khỏe đột nhiên bị suy giảm, không có khí lực, cũng không rõ nguyên nhân cụ thể.

Bên cạnh bờ sông.

Lâm Phàm nhắm mắt, tiến vào trạng thái tĩnh tâm, mỗi khi cần câu có động tĩnh hắn sẽ chạy tới nhấc cần câu lên và đặt đồ câu được vào trong ba lô.

Mấy ngày mấy đêm vẫn không có động tĩnh. Từ sau khi mở ra trang kiến thức phân loại võ hiệp, bản thân hắn đã sớm vượt qua người bình thường. Không ăn không uống cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

Hiện tại, hắn không còn nhiều thời gian để tiếp tục trì hoãn nữa.

Mới đầu, hắn còn vốn rất tự tin, cảm thấy câu được thứ mình mong muốn là chuyện rất dễ dàng. Thế nhưng tới bây giờ, vẫn chưa câu được đầy đủ các loại thảo dược mà bản thân cần.

Đinh đinh.

Lâm Phàm lấy điện thoại ra chuẩn bị tắt máy, nhưng khi nhìn thấy dãy số gọi tới thì quyết định nhận cuộc gọi.

“Lão Trịnh, có chuyện gì vậy?” Lâm Phàm hỏi.

“Có người muốn tôi nhờ cậu xem bệnh giúp, tình trạng khá nghiêm trọng, chỉ sợ không thể chống đỡ được bao lâu, vì vậy muốn nhờ cậu giúp đỡ.” Lão Trịnh nói.

Có thể khiến Lão Trịnh hạ mình nhờ giúp đỡ thì chắc chắn không phải người bình thường. Đây có thể là người mà trước đây Lâm Phàm chưa từng có cơ hội quen biết.

“Không có thời gian, bây giờ tôi đang bận lắm.” Lâm Phàm nói.

Lão Trịnh vội vàng đáp: “ Đừng mà Lão Lâm, lần này thật sự rất nghiêm túc.”

“Lão Trịnh, không phải tôi không muốn giúp ông. Tôi cũng nói thật, hiện tại tôi đang rất bận, chuyện này đối với tôi vô cùng quan trọng. Tôi không muốn bị bất cứ chuyện gì không liên quan ảnh hưởng.” Lâm Phàm nói.

“Không phải, Lão Lâm này, tôi thực sự rất cần sự giúp đỡ của cậu, người này rất quan trọng.” Lão Trịnh liên tục mở miệng cầu xin, hy vọng Lâm Phàm có thể dành chút thời gian tới đó xem một lần.

“Đối với tôi, hiện tại thời gian cũng rất quan trọng. Hơn nữa, sẽ không có gì quan trọng hơn việc mà tôi đang làm đâu. Lão Trịnh, ông hãy hiểu cho tôi, nhưng nếu như người đó có thể chờ được thì hãy cố chờ đến lúc tôi giải quyết xong công việc của tôi đã nhé.” Lâm Phàm nói.

Lúc Trịnh Trọng Sơn chuẩn bị tiếp lời thì điện thoại đã bị ngắt kết nối.

“Lão Trịnh, thế nào rồi?” Một người đàn ông trung niên ngồi bên cạnh Lão Trịnh vội vàng hỏi.

Lão Trịnh lắc đầu: “Hắn đang bận, tạm thời không tới đây được.”

Người đàn ông trung niên vội vàng nói: “Cái gì? Không tới sao? Không được, nếu không đến thì bắt hắn phải đến, tôi sẽ cho người đến Thượng Hải bắt hắn về đây.”

Trịnh Trọng Sơn nhíu mày hỏi: “Ông muốn làm cái gì hả?”

Người đàn ông trung niên nghe vậy vội điều chỉnh tâm tình: “Lão Trịnh, cũng là vì tôi gấp quá thôi, chuyện này thật sự không thể kéo dài được.”

“Không kéo dài được cũng phải kéo.”

Hiện tại ông ta cũng không rõ bên phía Lão Lâm đang xảy ra chuyện gì. Rốt cuộc là chuyện nghiêm trọng đến mức nào mà có thể khiến hắn chú trọng như thế.

……

Chương 1564: Một dược liệu cuối cùng

Lúc này, lông mày Lâm Phàm khẽ động, mồi câu có động tĩnh nên hắn vội vàng nhấc cần câu lên.

“Hoàn thành nhiệm vụ, câu được một kiện vật phẩm huyền thoại.”

“Mở ra trang kiến thức thứ hai mươi mốt. Vì trang kiến thức hai mươi đã được mở trước đó, nên tự động mở trang tiếp theo.”

Lâm Phàm không để ý thông báo hoàn thành nhiệm vụ, mọi sự chú ý đều dồn vào vật phẩm trong tay, cảm thấy có chút thất vọng.

Một chiếc nhẫn trữ vật không gian vô hạn. Nếu là lúc trước, Lâm Phàm chắc chắn sẽ rất kích động. Nhưng hiện tại thì một chút tâm tình cũng không có.

Lâm Phàm bình tĩnh đeo nhẫn vào ngón tay, lấy đồ vật để vào trong chiếc nhẫn rồi sau đó tiếp tục thả câu.

Hôm sau.

Tại bệnh viện.

Triệu Lực Hành: “Bác sĩ, tình trạng của cha tôi thế nào rồi?”

Bác sĩ đẩy gọng kính nói: “Anh Triệu, tình trạng hiện tại của cha anh không mấy lạc quan, dựa vào xét nghiệm kiểm tra, cơ thể của cha anh đang có dấu hiệu suy kiệt rất nghiêm trọng. Nói thẳng ra chính là đến lúc tuổi già sức yếu rồi.”

“Không thể nào, cha tôi mới hơn 70 tuổi, còn chưa đến 80 nữa mà, sao có thể chết già nhanh như vậy được.” Con gái Triệu Quân Phương vội nói.

Bác sĩ: “Chúng tôi cũng không còn cách nào khác, ông ấy làm trong lĩnh vực trung y, chất độc có trong thuốc đã tích tụ trong cơ thể ông ấy một thời gian dài, vì vậy không thể so sánh tình trạng sức khỏe của ông ấy với người bình thường được.”

Triệu Lực Hành nắm chặt tay bác sĩ: “ Bác sĩ, ông nói thật với chúng tôi đi, cha tôi còn lại bao nhiêu thời gian nữa?”

“Cái này không xác định chính xác được, phải xem tình trạng của ông ấy đã. Nhưng thời gian cũng không quá ba ngày đâu, vì hiện giờ các bộ phận trong cơ thể ông ấy đều đã bị suy kiệt, không còn hoạt động như trước nữa, đến khi mọi cơ quan đều dừng hoạt động thì cũng chính là lúc…” Bác sĩ cũng không nói thêm gì nữa, vì trong lòng mọi người đều tự hiểu.

“Sao lại như vậy, không phải trước đó tình trạng sức khỏe của cha vẫn tốt sao? Tại sao mọi chuyện lại trở thành như vậy rồi?!” Triệu Lực Hành suy nghĩ mãi.

Bác sĩ: “Cái này cũng giống như đi xe vậy. Xe được đổ đầy xăng thì dù có đi xa vẫn chạy thoải mái, nhưng khi hết xăng thì xe sẽ không thể tiếp tục chạy được nữa.”

Sau đó bác sĩ rời đi.

Triệu Lực Hành nhìn về phái mấy người em: “Đừng nói gì với mẹ về chuyện này.”

“Vâng, em biết rồi. Mà Lâm đại sư đâu rồi? Nếu Lâm đại sư ở đây chắc chắn sẽ có biện pháp.” Triệu Quân Phương nói.

Triệu Lực Hành lắc đầu: “Vô dụng thôi. Trước đó Lâm đại sư cũng đã tới giúp cha chữa khỏi bệnh cảm mạo, nhưng sau đó cũng không nói gì nhiều. Chỉ sợ Lâm đại sư đã sớm biết trước, đó không phải là bệnh, mà là chuyện riêng của mỗi người. Dù y thuật có lợi hại đến đâu cũng không có chỗ dùng.”

Mọi người nghe thấy vậy đều thương cảm, không nói nên lời.

Đúng lúc này, một đám phóng viên bỗng nhiên xuất hiện.

Nếu là trước kia, danh tiếng của Triệu Minh Thanh cũng không gây ảnh hưởng lớn như vậy. Nhưng thân phận bây giờ

đã khác, ông là đầu ngành của giới Trung y, là học trò của Lâm đại sư, là người đã nghiên cứu và chế tạo ra phương thuốc chữa bệnh máu trắng. Hiện tại, người đó lại đột nhiên nhập viện, chỉ sợ có chuyện không hay sắp xảy ra.

Hơn nữa, dựa vào tuổi tác hiện tại của Triệu Minh Thanh, nhóm phóng viên cũng đoán trước được phần nào.

Chắc chắn sẽ có chuyện lớn xảy ra.

Triệu Lực Hành không ngờ phóng viên lại kéo đến đây, anh cũng không muốn trả lời bất kỳ câu hỏi nào của họ. Tuy nhiên, nhóm phóng viên dù không hỏi được điều gì, nhưng cũng không muốn từ bỏ.

Với năng lực phóng viên như họ, chắc chắn có thể điều tra được nhiều chuyện.

Sáng sớm.

Tin tức mới nhất đăng tải.

"Ôi trời, Triệu Minh Thanh nhập viện rồi sao? Chuyện gì đang xảy ra vậy?"

"Tôi có linh cảm, chỉ sợ đã xảy ra chuyện lớn rồi. Triệu Minh Thanh là học trò của Lâm đại sư, nếu như bị bệnh thì việc gì phải đến bệnh viện? Tôi thấy, hiện tại tình huống hiện tại chỉ có thể là …"

"Lâm đại sư cũng biến mất mấy ngày nay rồi, mọi người đoán xem, Lâm đại sư đang muốn làm cái gì vậy?"

"Không biết, chú ý xem tin tức đi."

Tại phố Vân Lý.

Lúc Điền Thần Côn đọc thấy tin này, nhịn không được hét lớn.

"Triệu Minh Thanh nhập viện rồi sao? Chuyện này là thế nào vậy?"

Triệu Chung Dương cũng sững sờ: "Mấy người nói thử xem, anh Lâm đột nhiên biến mất, liệu có phải là đang đi tìm biện pháp để cứu ông ấy không?"

Ngô U Lan cũng lo lắng nói: "Chuyện có thể khiến anh Lâm bó tay không có cách giải quyết chắc chắn chính là chuyện

lớn.”

“Không biết nữa.”

Tại thủ đô.

Trịnh Trọng Sơn cũng đọc được tin này, cả người sững sờ không dám tin, học trò của Lão Lâm nhập viện rồi sao?!

Sau đó lại suy nghĩ một chút cuộc điện thoại mấy ngày trước của mình với Lão Lâm, nháy mắt đã hiểu. Hóa ra Lão Lâm vội đi cứu học trò của mình trước nên mới từ chối hắn như vậy.

Nếu chuyện là như vậy thì ông có thể hiểu được phần nào.

“Một cây cỏ thuốc Tâm linh chi cuối cùng thôi. Làm ơn mà! Mau đến đây đi!”

Chương 1565: Đèn cạn dầu

Lâm Phàm tĩnh tâm thả câu. Trong khoảng thời gian này, cuối cùng cũng thu thập được hầu hết các loại thảo dược cần có, chỉ còn thiếu đúng một cây cỏ thuốc cuối cùng. Mãi mà vẫn chưa thấy đâu, điều này khiến hắn cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Ban đầu, Lâm Phàm cũng muốn tìm loại thảo dược khác để thay thế, thế nhưng sau một hồi nghiên cứu thì phát hiện ra không có loại thảo dược nào có thể thay thế công dụng của Tâm linh chi. Có thể nói, cây thảo dược Tâm linh chi này chính là chìa khóa then chốt.

Nếu dùng loại khác để thay thế thì chỉ sợ không thể phát huy đầy đủ toàn bộ công dụng của đan dược.

Đinh đinh.

Chuông báo tin nhắn.

Có lẽ mọi người đều đã biết, sau khi phát hiện không gọi điện thoại cho hắn nên đã chuyển sang nhắn tin.

Lâm Phàm lấy điện thoại ra, vừa liếc mắt nhìn, trong lòng đã lỡ lắng.

Triệu Chung Dương: “Anh Lâm, viện trưởng Triệu sắp không qua khỏi rồi …”

Vẻn vẹn chỉ có mấy chữ, nhưng lại khiến Lâm Phàm áp lực vô cùng.

“Minh Thanh, ông phải cố gắng chống đỡ đấy.” Bây giờ Lâm Phàm có chạy qua đó cũng không có ý nghĩa gì, căn bản không thể kéo Triệu Minh Thanh trở về được.

Tình huống hiện tại của Triệu Minh Thanh không phải là mắc bệnh hiểm nghèo khó chữa, mà chính là vấn đề chức năng hoạt động các bộ phận của cơ thể suy kiệt, mọi thứ đều đã đến cực hạn. Nếu không có biện pháp “nghịch thiên cải mệnh” thì chỉ sợ không thể cứu nổi.

Bây giờ chỉ có thể trông cậy vào đan dược.

Thả lỏng tâm tình, không nóng không vội, trong phân loại kiến thức lớn võ hiệp có vô số cách thức dùng để trấn an tinh thần, làm dịu cảm xúc.

Bệnh viện.

Triệu Minh Thanh có rất nhiều bạn bè. Hiện tại, toàn bộ bọn họ đều đến thăm ông.

Trong số đó có Lão Mộ, mặc dù không phải người trong ngành Trung y, nhưng lại có quan hệ rất tốt với Triệu Minh Thanh. Lúc Lâm Phàm và Triệu Minh Thanh quen biết nhau thì Lão Mộ cũng có mặt ở đó, có thể coi đây chính là người chứng kiến từ đầu đến cuối mối quan hệ thầy trò của hai người bọn họ.

Nghi thức bái sư cũng do Lão Mộ chủ trì.

“Triệu Lực Hành, anh nói thật cho tôi đi, cha của anh còn có thể kiên trì khoảng bao lâu nữa?” Lão Mộ nghiêm túc hỏi.

Triệu Lực Hành: “Chú Mộ, con cũng không biết rõ. Bác sĩ nói nhiều nhất là ba ngày, nhưng còn phải xem tình huống cụ thể ra sao, có lẽ còn có thể kiên trì được một khoảng thời gian.”

Lão Mộ cảm thấy chuyện này đến quá bất ngờ, chưa kịp chuẩn bị đã nhận được điện thoại thông báo khiến ông không biết phải làm sao.

Phó giám đốc giáo sư bệnh viện Thượng Hải, Tôn Tông Vân cũng vội vàng chạy tới: “Triệu Lực Hành, tình hình cha của anh sao rồi? Sao tự nhiên lại xảy ra chuyện này?”

“Chú Tôn, con cũng không biết. Bác sĩ nói các bộ phận cơ thể của cha con đều đã bị lão hóa, suy kiệt nghiêm trọng.” Hiện tại, Triệu Lực Hành cũng không có tinh thần. Chuyện này đến quá bất ngờ, khiến anh ta không kịp chuẩn bị. Rõ ràng trước đó vẫn khỏe mạnh bình thường, đột nhiên lại biến thành như này.

“Lâm đại sư đâu? Sao Lâm đại sư không đến đây vậy?” Lão Mộ vội vàng hỏi.

Lão Triệu là học trò của Lâm đại sư, nếu có Lâm đại sư tới cứu chữa, chắc chắn sẽ không có chuyện xảy ra.

Triệu Lực Hành thở dài đáp: “Chỉ sợ Lâm đại sư cũng không nắm chắc. Lần trước, cha của con bị cảm mạo, Lâm đại sư đã tự mình đến xem qua và chữa khỏi. Nhưng sau đó cũng không nói thêm điều gì, có lẽ chính Lâm đại sư cũng biết, chuyện này không thể cứu chữa.”

“Hơn nữa báo đài cũng đăng tin, Lâm đại sư biến mất mấy ngày nay, cũng chưa từng xuất hiện ở phố Vân Lý.”

Lão Mộ nghe vậy cũng mơ hồ, lẩm bẩm nói: “Thực sự không còn cách nào khác hay sao?”

Lúc này, bà Triệu từ trong phòng bệnh đi ra, nhìn một lượt mọi người ở bên ngoài rồi nói: “Lão Triệu đã tỉnh lại rồi, mọi người vào xem chút đi.”

Mọi người nghe thấy vậy, vội vàng tiến vào, tình bạn giữa bọn họ cũng đã kéo dài mấy chục năm.

Trong phòng bệnh.

Triệu Minh Thanh nằm trên giường bệnh, đeo mặt nạ dưỡng khí, ánh mắt có chút tâm trạng. Khi nhìn thấy bạn bè tiến vào, ông vội bỏ mặt nạ dưỡng khí xuống lộ ra vẻ tươi cười, có hơi mệt mỏi nói.

“Sao tất cả mọi người đều tới đây vậy?”

Lão Mộ tiến lên, nắm chặt tay Lão Triệu nói: “Tới thăm ông một chút.”

Triệu Minh Thanh cười đáp: “Có gì đáng xem đâu, khó coi chết đi được.”

“Không sao hết, có gì khó coi đâu chứ.” Lão Mộ xót xa nói. Khóe mắt của Tôn Tông Vân đứng phía sau cũng đỏ hoe. Bọn họ biết nhau từ hồi mới mười mấy tuổi, một cái chớp mắt đã trôi qua mấy thập niên. Mới ngày nào bọn họ vẫn là những thanh niên trai tráng khí chất ngất trời, vậy mà giờ đây thì ai ai cũng đã đến độ tuổi xế chiều, thời gian trôi qua nhanh quá!

Triệu Minh Thanh nói: “Chắc chắn không có chuyện gì xảy ra đâu. Lão sư đã đồng ý với tôi rồi, sau này sẽ dạy tôi phương thức Trung y lợi hại hơn nữa, còn cho phép tôi đi theo cùng ngài chế tạo nghiên cứu phương thuốc nữa. Vì vậy tôi sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

“Đúng đúng đúng. Chắc chắn không có chuyện gì hết.” Lão Mộ gật đầu đồng ý.

Chương 1566: Tâm linh chi

Triệu Minh Thanh nhìn một vòng những người có mặt ở đây, nhưng lại không thấy người mà mình muốn gặp nhất, vội hỏi: “Lão sư của tôi đâu?”

Lão Mộ không biết phải trả lời thế nào: “Lâm đại sư, ngài ấy …”

Lời này còn chưa kịp nói ra, Triệu Minh Thanh đã vẫy tay cắt ngang: “Nhanh quá, không ngờ mọi chuyện lại đến nhanh như vậy. Tôi còn chưa học được đến bước cuối cùng, cũng chưa kịp cảm ơn sự chỉ dạy bồi dưỡng của lão sư nữa …”

Lão Mộ vỗ nhẹ lên tay Triệu Minh Thanh, gật nhẹ đầu, không phản bác cũng không biết nên nói gì tiếp.

“Chắc chắn trong lòng Lâm đại sư đã sớm biết.” Tôn Tông Vân đứng bên cạnh nói.

Triệu Minh Thanh: “Tôi thấy hơi mệt, muốn nghỉ ngơi một chút. Tôi phải giữ sức đợi đến khi gặp được lão sư, nếu không tôi sẽ không rời đi đâu.”

Bốn người con của Triệu Minh Thanh đứng phía sau, mắt ai cũng đỏ hoe, Bà Triệu đứng bên cạnh không ngừng gạt nước mắt.

Mọi người đi ra khỏi phòng bệnh.

“Rốt cuộc Lâm đại sư đi đâu rồi?” Lão Mộ hỏi.

Triệu Lực Hành: “Không biết nữa, con có gọi điện thoại cho Lâm đại sư, nhưng không được.”

Tôn Tông Vân: “Tạm thời Lâm đại sư chưa đến có khi lại là chuyện tốt. Tôi sợ Lão Triệu gặp được Lâm đại sư rồi, ông ấy sẽ …”

Lời chưa nói hết, nhưng tất cả mọi người đều hiểu rõ. Hoàn thành được tâm nguyện cuối cùng sẽ không còn bất kỳ lo lắng nào nữa.

“Tôi nghĩ, Lâm đại sư chắc chắn sẽ không ngồi nhìn mà mặc kệ đâu. Chuyện biến mất mấy ngày này chắc chắn là có nguyên nhân gì đó.” Lão Mộ nói.

Tình cảm thầy trò giữa Lão Triệu và Lâm đại sư rất tốt, với tính cách vốn có của Lâm đại sư thì nhất định sẽ không mặc kệ, chắc chắn sẽ tìm bằng được biện pháp.

Nhưng dù sao, đây cũng chỉ là mong muốn của riêng Lão Mộ, sự thật là gì thì không ai biết. Tình huống hiện tại của Lão Triệu phải dùng cách gì để cứu đây?

Hôm sau.

Bệnh viện.

Bác sĩ rất kinh ngạc. Bọn họ phát hiện Lão Triệu rất kiên trì. Mặc dù đã là ngọn đèn cạn dầu, nhưng tim vẫn đập mãnh liệt. Người bình thường chắc chắn sẽ không thể chống đỡ lâu như vậy.

Tựa như không có một chút cảm giác đau đớn, yên tĩnh rời khỏi thế giới này.

Triệu Lực Hành trao đổi với bác sĩ.

Bác sĩ: “Anh Triệu, cha của anh vẫn cố gắng kiên trì, hiện tại chúng tôi cũng không biết sự kiên trì này sẽ kéo dài trong khoảng bao lâu. Có lẽ trong lòng ông ấy có điều gì đó còn lo lắng.”

Triệu Lực Hành nghe vậy, trong lòng cũng hiểu lý do vì sao, vội đáp: “Cha tôi đang đợi lão sư tới, người muốn nhìn thấy lão sư của mình lần cuối.”

Bác sĩ gật đầu, con người chính là cá thể rất kỳ diệu. Đôi khi chỉ cần dựa vào ý chí, có thể giữ vững chính mình, giúp bản thân hoàn thành những chuyện vốn không có khả năng.

Hiện tại, trong lòng Triệu Minh Thanh chỉ có duy nhất một suy nghĩ, đó là được gặp lão sư của mình một lần.

Có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến ông ấy vẫn kiên trì đến tận giây phút này.

Bên bờ sông.

Mặc dù bề ngoài Lâm Phàm vẫn tỏ ra khá bình tĩnh, nhưng sắc mặt càng lúc càng nặng nề.

“Cầu xin mày, mau tới đây đi, đừng trốn nữa.”

Cần câu khẽ động.

Lâm Phàm vội vàng nhấc cần câu lên, chớp mắt có một gốc thảo dược treo trên đầu lưỡi câu.

Lúc nhìn thấy cây thảo dược này, Lâm Phàm vô cùng vui sướng. Nhưng hắn cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Cây thảo dược treo ở đầu lưỡi câu rủ xuống, như muốn giãy dụa chạy trốn.

“Mày dám …” Lâm Phàm không chút do dự, vứt bỏ cần câu, thân thể hóa thành một vệt sáng, bay thẳng về phía giữa hồ, lơ lửng trên không, nắm chặt cây thảo dược trong tay.

“Tâm linh chi, cuối cùng cũng bắt được mày rồi!”

Hai ngày truy tìm cây thuốc này, cuối cùng cũng có được.

“Học trò tốt của tôi, ông nhất định phải cố gắng kiên trì đấy.” Lâm Phàm không tiếp tục trì hoãn, ngay cả xe cũng không thèm đi, trực tiếp biến thành một vệt sáng, bay thẳng về phía nhà kho chứa lò luyện đan.

Tốc độ xe quá chậm, có đi cũng chỉ phí thời gian.

Tốc độ âm thanh nhanh hơn nhiều.

Lâm Phàm lựa chọn một kiến thức cực kỳ mạnh mẽ trong kiến thức phân loại lớn võ hiệp, có thể xem như cảnh giới Lục Địa Thần Tiên.

Đây chính là sự tồn tại vô địch ở trái đất, nhưng đối với một người yêu hòa bình như Lâm Phàm chắc chắn sẽ không dùng nó trong việc xưng bá thế giới.

Chỉ những lúc khẩn cấp mới đem ra sử dụng.

Oanh! Oanh!

Lúc tài xế chạy trên đường lớn thì nghe được tiếng nổ, trong lòng ai nấy đều nghi hoặc, không biết chuyện gì đang xảy ra.

“Anh có nghe thấy âm thanh phát ra từ đâu không?”

“Không biết, âm thanh này chói tai quá.”

Nhóm người bên trong xe trò chuyện với nhau, không ai biết âm thanh đó đến từ đâu.

Mà lúc này, Lâm Phàm đang ở trong hư không, toàn thân bao phủ cương khí, hóa thành một vệt sáng biến mất không để lại một dấu vết.

Phía trước nhà kho.

Lâm Phàm nhẹ nhàng đáp xuống, sau khi xác định xung quanh không có ai, vội vàng tiến vào nhà kho để bắt đầu luyện đan. Thời gian quá gấp, không thể tiếp tục lãng phí.

“May mà mở được kiến thức về luyện đan, nếu không khi đối mặt với tình huống này thì chỉ sợ bản thân cũng chịu thua, không làm được gì.”

Chương 1567: Bổ nguyên đan

Đây là lần đầu tiên Lâm Phàm cảm nhận sâu sắc việc có được các trang kiến thức là quan trọng thế nào. Nó cũng giống như luyện đan, nếu không có tài liệu hướng dẫn thì chắc chắn không thể luyện chế ra loại đan dược mà bản thân mong muốn.

Nhưng hiện tại, mọi thứ đều diễn ra rất thuận lợi.

"Bổ Nguyên Đan."

Đây là loại đan dược nằm trong danh sách những loại đan dược khá tốt trong trang kiến thức. Tác dụng chủ yếu chính là tăng thêm 40 năm tuổi thọ.

Ở trái đất, loại đan dược này chính là loại đan dược nghịch thiên. Mà trong phân loại kiến thức võ hiệp, nó cũng là loại đan dược quý hiếm.

Trong phân loại kiến thức cũng nói rõ, loại đan dược này có Đan Kiếp.

Lâm Phàm chưa từng trải qua mấy thứ này, trong lòng cũng hơi lo lắng, không biết kết quả cuối cùng sẽ ra sao.

Đan Kiếp là cái quái gì.

Thời gian gấp gáp, không đủ để suy nghĩ linh tinh, hắn vội vàng bắt tay vào luyện đan.

Ném tất cả tài liệu vào trong lò luyện đan, hai tay chống bên ngoài lò luyện giúp nhiệt độ tăng cao, hỗ trợ thần bí của bách khoa toàn thư cũng được đưa vào.

"Một lần phải thành công." Không được phép thất bại, nếu không thành công thì mọi chuyện thật sự xong đời rồi.

……

Tại phố Vân Lý.

Tâm trạng mấy người Điền Thần Côn cũng rất rối bời. Bọn họ đều đã biết chuyện. Ngô U Lan vẫn luôn lo lắng suy nghĩ, không biết anh Lâm đã đi đâu.

Có lúc còn nghĩ ngợi linh tinh, phải chăng anh Lâm không chịu nổi được đả kích này nên đã tránh đi nơi khác?

Hiện tại, bọn họ không giúp được gì, chỉ có thể ngồi yên chờ đợi.

Đúng lúc này, một đám người xa lạ đi tới, dẫn đầu là một người đàn ông trung niên. Người này khí thế lạ thường, lưng eo thẳng tắp, vừa tiến vào cửa hàng đã mở miệng hỏi.

"Xin hỏi, Lâm đại sư có ở đây không?"

Điền Thần Côn nhìn đám người vừa tới, thuận miệng đáp: "Không có, chúng tôi cũng không biết hiện tại hắn đang ở đâu."

Người đàn ông trung niên bỗng nhiên nắm chặt lấy bả vai Điền Thần Côn, ngữ khí nghiêm trọng: "Tôi hy vọng ông nói sự thật."

Hiện tại, Điền Thần Côn cảm thấy rất phiền, giọng điệu đối phương còn khiến người nghe không thoải mái. Ông ta trực tiếp hất bàn tay hắn ta ra khỏi vai, đá văng người đàn ông trung niên kia ra: "Ông là ai hả? Đã nói là không biết rồi, ông còn muốn làm gì hả?"

Người đàn ông trung niên ngạc nhiên, không ngờ người này lại biết võ, hơn nữa còn rất lợi hại.

Triệu Chung Dương thấy không khí nồng nặc mùi thuốc súng, vội tiến lên can ngăn: "Ngại quá, bây giờ chúng tôi cũng không biết anh Lâm đi đâu. Nếu ông có chuyện gì thì cứ nói với chúng tôi, đợi anh Lâm trở về thì chúng tôi sẽ chuyển lời hộ."

Người đàn ông trung niên nhìn một lượt những người có mặt ở cửa hàng, có lẽ những người này không biết thật. Nhưng hiện tại thời gian không còn nhiều, nếu không cố gắng thì chỉ sợ mọi chuyện sẽ không kịp nữa.

Lúc này, một người đàn ông từ phía sau tiến lên, nói nhỏ vào tai người đàn ông trung niên.

"Đi, đến bệnh viện." Người đàn ông trung niên vẫy tay, dẫn đám người chạy tới bệnh viện nơi Triệu Minh Thanh đang điều trị.

Lúc bước ra khỏi cửa, bầu trời vốn trong xanh bỗng biến dạng.

Mây đen từ khắp nơi kéo đến, che kín bầu trời.

“A, chuyện gì vậy? Dự báo thời tiết nói hôm nay trời nắng mà, sao tự dưng bầu trời lại đen kịt như vậy?!”

“Không biết, nhìn trời thế này có lẽ sắp mưa rồi.”

“Ôi, cái thời tiết chết tiệt này, bây giờ ngay cả đài truyền hình cũng không tin được.”

……

Người đàn ông trung niên ngẩng đầu nhìn bầu trời, cũng không để ý chuyện này. Hiện tại, điều ông ta quan tâm nhất chính là nhanh chóng đến bệnh viện, xem cái vị Lâm đại sư kia có ở đó hãy không.

Sau khi đám người rời đi, Điền Thần Côn chạy nhanh ra ngoài, chỉ vào mấy chiếc xe đang rời đi quát: “Một đám oắt con, có ngon ở lâu thêm chút nữa là tao chọc nổ mắt bọn mày.”

Triệu Chung Dương thở dài: “Thần Côn này, người đi hết rồi ông còn đứng đó chửi làm gì? Mà những người này là ai vậy? Họ muốn tìm anh Lâm làm gì?”

Ngô Thiên Hà ngồi một bên bấy giờ mới mở miệng nói: “Tôi thấy mấy người này rất giống người trong quân đội.”

Tất cả mọi người nghe vậy đều vô cùng kinh ngạc. Người của quân đội? Là sao? Anh Lâm phạm phải tội gì rồi sao?

Ở nhà kho.

Lâm Phàm cảm thấy đan dược đã được hình thành, hắn cũng đã lường trước được tình huống ở bên ngoài.

Một tiếng ầm vang.

Bên ngoài mưa to gió lớn, một tia chớp từ trên bầu trời giáng xuống, đánh vỡ một phần nóc nhà kho.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong lòng cũng thắt lại. Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải tình huống như thế này, nói không lo lắng chính là nói dối.

Bầu trời và mây đen kèm theo sấm chớp, thoắt ẩn thoắt hiện, vô cùng đáng sợ.

Nhưng hiện tại Lâm Phàm cũng không rảnh để quan tâm mấy chuyện này, "Bổ Nguyên Đan" đã bước vào gian đoạn cuối cùng, sắp hoàn thành.

"Mở!"

Cửa lò luyện đan vừa mở, một viên đan dược đầy khí tức sinh mệnh bay lơ lửng, xuất hiện ở cửa lò.

Ầm ầm!

Đúng lúc này, một tia chớp từ trên trời giáng xuống.

Lâm Phàm phản ứng nhanh, một tay vội nắm viên đan dược, tay còn lại tiếp lấy tia chớp. Lâm Phàm cảm nhận được một cỗ sức mạnh cực lớn đánh thẳng xuống.

Chương 1568: Đan kiếp

"Tao luyện đan để cứu người, đừng có làm càn." Ánh mắt Lâm Phàm sắc như dao, lần đầu tiên bộc phát, tạo ra hai lực đạo vô hình, đánh thẳng lên bầu trời, xuyên thấu thiên địa.

Đạo Đan Kiếp này cũng không quá mạnh. Dù sao đây cũng là trái đất, không có linh khí, nên Đan Kiếp cũng chỉ là mấy tia sét bình thường, căn bản không có bất kỳ uy hiếp gì đối với Lâm Phàm.

"Tám đạo kim lôi."

Trong phân loại võ hiệp, đây là một chiêu thức tay trái biến thành đao, đao kiếm vô hình, chém rách hư không. Mây đen trên bầu trời đột nhiên bị chia cắt, mây trời cuồn cuộn khí.

Mây đen xuất hiện thoáng chốc đã biến mất.

Người dân Thượng Hải đều ngẩng đầu nhìn, ai cũng mơ hồ không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Vừa có mây đen kéo tới, nháy mắt đã không thấy đâu.

Trời còn chưa mưa mà.

Nếu không mưa thì ra ngoài chơi tiếp thôi.

Bệnh viện.

Bầu không khí tại hiện trường rất ảm đạm, Triệu Lực Hành cùng những người con khác luôn túc trực ở bên cạnh cha của mình. Đối với họ, có lẽ đây chính là lần cuối cùng được nhìn thấy cha.

Hiện tại, tất cả bọn họ đều dừng mọi công việc lại.

Nhóm người ông Mộ ngày nào cũng đến bệnh viện, làm bạn bên cạnh Triệu Minh Thanh. Bọn họ làm bạn tốt bao nhiêu năm nay, bỗng có một ngày phát hiện số lần gặp mặt chỉ còn đếm được trên đầu ngón tay, trong lòng ai cũng hoang mang.

Nhưng vẫn may, tình trạng hiện tại của ông Triệu vẫn ổn, không phải chịu đau đớn gì, điều này khiến mọi người an tâm hơn rất nhiều.

Bên ngoài.

"Mấy người làm gì vậy?" Triệu Lực Hành đứng ở cửa thấy một nhóm người đang ồn ào tranh chấp.

"Chào anh, đây là danh thiếp của tôi." Người đàn ông trung niên dẫn đám người đến bệnh viện. Lúc bị Triệu Lực Hành ngăn lại, cũng không động thủ mà trực tiếp lôi giấy tờ tùy thân của mình ra cho đối phương xem.

Sau khi Triệu Lực Hành đọc qua nội dung giấy tờ, tâm trạng cũng bình tĩnh hơn: "Xin hỏi có chuyện gì vậy?"

"Chúng tôi muốn biết hiện tại Lâm đại sư đang ở đâu." Người đàn ông trung niên nói. Lần này, mục đích chính để hắn ta từ thủ đô đến đây chính là muốn dẫn theo Lâm đại sư trở về.

Triệu Lực Hành lắc đầu đáp: "Chúng tôi cũng không biết hiện tại Lâm đại sư đang ở đâu. Từ lúc cha tôi nhập viện đến giờ vẫn không liên lạc được với ngài ấy."

Trần Hướng Bắc nhíu mày, cảm thấy Triệu Lực Hành đang nói dối: "Ngại quá, chúng tôi muốn nói chuyện với ông Triệu một chút, có được không?"

Nghe thấy vậy, Triệu Lực Hành vội đứng ra chặn cửa nói: "Không được, tình hình sức khỏe của cha tôi không tốt, không tiếp chuyện được."

“Anh Triệu, mong anh thông cảm cho chúng tôi. Chuyện này rất quan trọng, chúng tôi buộc phải biết Lâm đại sư đang ở đâu. Hiện tại có lẽ chỉ có ông Triệu là người duy nhất biết điều đó, vì vậy chúng tôi muốn hỏi ông ấy một chút.” Trần Hướng Bắc nói.

Triệu Lực Hành: “Cha tôi thật sự không biết. Hiện tại ông ấy cũng đang đợi Lâm đại sư tới, vì cha tôi là học trò của Lâm đại sư, nên giây phút cuối cùng ông chỉ muốn gặp lão sư của mình thôi, xin mấy người đừng tới đây quấy rầy cha tôi nữa có được không?”

“Anh, có chuyện gì vậy?” Triệu Quần Phương từ xa đi đến, nghi hoặc hỏi.

Cô cảm thấy mấy người đàn ông to cao này không có ý tốt.

Triệu Lực Hành kể tóm tắt lại cho em gái nghe. Sau khi nghe được thân phận của đối phương, trong lòng Triệu Quần Phương vô cùng ngạc nhiên. Nhưng hiện tại, tình hình sức khỏe của cha thật sự không tốt, làm gì có sức để trả lời câu hỏi của mấy người này. Vì vậy cô cũng không đồng ý.

“Các vị không thể vào trong. Chúng tôi cũng đã nói sự thật rồi, tất cả mọi người đều không biết hiện giờ Lâm đại sư đang ở đâu.” Triệu Quần Phương nói.

Trần Hướng Bắc vẫn không tin: “Vậy thì làm phiền mọi người rồi.” Sau đó nháy mắt với mấy người bên cạnh.

“Các người muốn làm gì vậy hả?” Triệu Lực Hành kinh hãi giãy giụa, nhưng lại bị mấy người đàn ông to lớn khống chế không cử động nổi.

“Yên tâm, chúng tôi sẽ không làm phiền ngài Triệu lâu đâu, chỉ hỏi mấy câu đơn giản mà thôi.” Trần Hướng Bắc nói xong đẩy cửa đi vào phòng bệnh. Lúc nhìn thấy bà Triệu ở trong phòng cũng gật đầu một cái, kéo ghế ngồi cạnh giường bệnh.

Nhìn về phía giường bệnh, thấy ông Triệu vẫn đang nhắm mắt nghỉ ngơi. Đây chính là viện trưởng Triệu Minh Thanh, người đã tham gia đóng góp trong việc tạo ra phương thuốc chữa trị bệnh chán ăn và bệnh máu trắng.

Nhưng dù có y thuật lợi hại, khi đến độ tuổi “đèn cạn dầu” thì cũng phải bó tay.

“Triệu lão tiên sinh, ông có nghe thấy không? Tôi là Trần Hướng Bắc đến từ Thủ Đô. Tôi có chuyện quan trọng muốn tìm Lâm đại sư, ông có biết hiện tại ngài ấy đang ở đâu không?” Trần Hướng Bắc nhẹ giọng nói.

Thế nhưng Triệu Minh Thanh đang nằm trên giường bệnh vẫn không có bất kỳ phản ứng nào. Đến mí mắt cũng không nháy một lần. Nếu không phải thấy máy đo nhịp tim ở bên cạnh vẫn còn đang hoạt động, hắn đã nghĩ Triệu lão tiên sinh đã chết rồi.

Chương 1569: Lão sư, tôi mệt

“Triệu lão tiên sinh, ông có nghe thấy tôi nói không?” Trần Hướng Bắc hỏi lại một lần nữa.

Bà Triệu đứng bên cạnh tiến lại gần nói: “Ông ấy ngủ thiếp đi rồi, anh đừng quấy rầy nữa, để ông ấy nghỉ ngơi đi.”

Trần Hướng Bắc đáp: “Tôi xin lỗi, mong bà thông cảm cho, tôi bắt buộc phải tìm cho bằng được Lâm đại sư.”

“Mời anh ra ngoài cho!” Bà Triệu nói tiếp.

Bên ngoài, mấy người Triệu Lực Hành bị không chế ấn người xuống cũng không dám lớn tiếng mắng chửi, họ sợ ảnh hưởng đến cha đang nghỉ ngơi trong phòng bệnh.

Lúc này ông Mộ đến. lúc nhìn thấy mấy người Triệu Lực Hành bị nhấn xuống đất thì vội vàng chạy tới.

“Các người là ai, đang làm gì vậy hả?” Ông Mộ nghiêm giọng quát. Tại sao đám người như này lại xuất hiện ở bệnh viện? Đến khi nhìn vào trong phòng bệnh thì lại phát hiện có người đàn ông xa lạ đang ở trong đó.

Lúc này, Bà Triệu đang cố gắng nén cơn giận, nói chuyện với đối phương.

“Anh là ai?” Ông Mộ đi vào, đè giọng nói.

Trần Hướng Bắc lấy giấy tờ tùy thân ra, đưa cho lão Mộ xem.

Lúc Lão Mộ nhìn thấy tấm danh thiếp, nhíu lông mày một cái. Ông không ngờ đối phương lại là nhân vật lớn như vậy. Sau

khi nghe rõ sự tình, vẫn quả quyết như cũ, nói: “Mời anh ra ngoài, đừng quấy rầy bạn của tôi nghỉ ngơi nữa.”

Trần Hướng Bắc cau mày, chuẩn bị mở miệng đáp.

“Mời anh ra ngoài cho!” Ông Mộ nghiêm giọng nói. Ông không ngờ mấy người này lại quá đáng như vậy. Biết rõ sức khỏe của người ta không tốt, đang là ngọn đèn cạn dầu vậy mà vẫn mặc kệ, cố tình xông vào. Đúng là quá đáng lắm rồi!

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng truyền đến âm thanh.

“Lâm đại sư ……”

Trần Hướng Bắc đang chuẩn bị tiếp tục thương lượng với ông Mộ, nghe thấy âm thanh này thì vội vàng chạy ra ngoài hành lang. Khi thấy một người thanh niên trẻ tuổi đang từ xa đi tới, trong lòng thấy hơi nghi hoặc. Thế nhưng suy nghĩ một chút lại thấy hình ảnh kia rất quen thuộc, sau đó xác định chính xác đây chính là Lâm đại sư cũng chính là mục tiêu lần này của mình.

Lúc Lâm Phàm tới bệnh viện thì nhẹ thở phào một hơi. May quá, mẹ nó cuối cùng cũng đến kịp rồi.

Đây có lẽ là sinh mệnh chưa đến đường cùng, ông trời vẫn cho hắn chút mặt mũi.

Khi Lâm Phàm chuẩn bị tiến vào phòng bệnh, Trần Hướng Bắc chạy đến bên cạnh, vội vàng mở miệng nói: “Lâm đại sư, tôi ……”

Chỉ là lời còn chưa nói hết, Lâm Phàm đã đi thẳng qua trước mặt anh ta, cũng không thèm nhìn một cái, vội vàng tiến vào phòng bệnh, đi tới bên cạnh Triệu Minh Thanh.

“Lão sư… ngài tới rồi.”

Lâm Phàm cười đáp: “Ừ, tôi tới rồi! Nào, ông có thể cố gắng chống đỡ thêm được không?”

Triệu Minh Thanh cười, tựa như đã dùng toàn bộ sức lực để nói: “Có thể ……”

Nhưng đây chỉ là ý chí và suy nghĩ của Triệu Minh Thanh mà thôi, thực tế thì tình trạng cơ thể của ông đã không cho phép từ “có thể” xuất hiện rồi.

Bà Triệu chờ mong nói: “Lâm đại sư, ông ấy……”

Lâm Phàm khoát tay, nét mặt tự tin, muốn Bà Triệu đừng nói chuyện vội: “Minh Thanh, lần này ông không thể đi được rồi nha. Ông có thể kiên trì đến lúc tôi tới thì chứng minh cho điều gì đây? Có lẽ duyên phận sư đồ giữa chúng ta vẫn còn chưa kết thúc, ông thấy có đúng hay không?”

“Đúng!” Triệu Minh Thanh không nói được quá nhiều, mỗi một chữ cũng tốn rất nhiều sức lực mới có thể nói ra.

“Lâm đại sư, mời anh đi với chúng tôi một chuyến.” Trần Hướng Bắc lập tức đi tới bên cạnh Lâm Phàm, khoác một tay lên vai Lâm Phàm.

Nhưng nháy mắt, Trần Hướng Bắc cảm thấy cơ thể mình như bay lên không trung, sau đó bay thẳng ra ngoài hành lang.

Ông Mộ đứng một bên nhìn, trong lòng không chút dao động, ông cảm thấy như sắp xảy ra một chuyện kỳ diệu nào đó.

Ông cũng không rõ vì sao bản thân lại có suy nghĩ như vậy, có lẽ đây chính là sự tin tưởng tuyệt đối mà ông dành cho Lâm đại sư.

Trần Hướng Bắc bị đẩy bay ra bên ngoài, ngã xuống mặt đất. Anh ta ngồi dậy nhìn vào phía trong phòng bệnh, trong lòng cũng mơ hồ không biết chuyện gì vừa xảy ra. Người bên cạnh thấy vậy định xông vào trong, nhưng cuối cùng vẫn bị anh ta ngăn lại.

Sự việc vừa rồi xảy ra quá nhanh, khiến anh ta không kịp phản ứng.

“Lão sư, tôi mệt quá.” Sau khi gặp được Lâm Phàm, nguyện vọng cuối cùng từ tận sâu bên trong của Triệu Minh Thanh cũng đã hoàn thành. Ý chí vẫn luôn kiên trì trước đó bắt đầu tan dần, sắp không chống đỡ được thân thể tồi tàn này nữa rồi.

“Đừng nói vậy, mệt mỏi gì chứ? Ông có biết tôi đã tốn mất bao nhiêu ngày vì chuyện này không? Tôi đã đi đến những nơi vô cùng nguy hiểm chỉ để lấy được đồ tốt về cho ông đấy. Nào, ông có muốn biết đó là đồ tốt gì không?” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Triệu Minh Thanh cười, ông cảm giác sức lực hiện tại đang cạn dần.

Nhưng khi nghe được nhưng lời này của lão sư, trong lòng cũng tò mò, vội hỏi: "Là đồ gì vậy…?"

Lâm Phàm cũng không tiếp tục đố nữa, trong lòng bàn tay có thêm một viên đan dược. Viên đan dược này không giống với các loại đan dược khác, bản thân nó tự tản ra chút sương mù màu trắng, sương mù này vẫn luôn vây quanh bao bọc toàn bộ viên đan dược, hắn nói: "Nào, ông nuốt viên đan dược này vào đi, đây chính là đồ tốt mà tôi đã nói, rất khó tìm đấy."

Chương 1570: Kiểm tra cái gì?

"Lần này ông may mắn lắm mới có được viên đan dược này đó."

Lúc mấy người lão Mộ nhìn thấy viên đan dược, ai ai cũng vô cùng kinh ngạc, không biết đó là cái gì.

Nhưng nếu là thứ mà Lâm đại sư tìm được thì chắc chắn sẽ không phải là đồ vật đơn giản tầm thường.

Triệu Minh Thanh ngậm lấy viên đan dược, cổ họng chuyển động nuốt một cái. Bỗng nhiên, thần sắc trở nên ngây ngốc, bản thân ông cảm thấy thân thể mình có thay đổi rất lớn.

Lâm Phàm vẫn luôn quan sát tình trạng của Triệu Minh Thanh. Sau khi đan dược tiến vào cơ thể, dược lực bắt đầu tản ra tứ phía bao phủ toàn bộ thân thể, tiến sâu vào từng khí quan.

Các bộ phận cơ thể cảm nhận được sức mạnh, ra sức hấp thu năng lượng, bắt đầu khôi phục hoạt động trở lại.

"Thần kỳ thật!" Trong lòng Lâm Phàm cũng âm thầm sợ hãi thán phục. Viên đan dược này quả thật vô cùng kỳ diệu, không thể đánh giá bằng mắt thường được.

Triệu Minh Thanh cảm nhận sự biến hóa rất rõ ràng, các cơ quan trên cơ thể bắt đầu hoạt động lại, cơ thể dần lấy lại sức sống, giọng nói cũng thay đổi, có khí lực hơn.

Lâm Phàm cười hỏi: "Thế nào? Ông cảm thấy thoải mái hơn không?"

Diện mạo bề ngoài Triệu Minh Thanh không có bất kỳ thay đổi nào, nhưng cơ quan trong cơ thể lại trẻ hóa, tràn trề sức sống mãnh liệt, đủ sức tái tạo năng lượng điều khiển cơ thể.

Việc tăng tuổi thọ hóa ra chính là như thế này.

“Đúng vậy, tôi cảm thấy rất thoải mái, chưa bao giờ thoải mái như lúc này.” Triệu Minh Thanh đáp. Ông biết lão sư vì mình mà luyện chế đan dược, nhưng viên đan dược này lại khác hoàn toàn với những viên đan dược mà ông đã từng nhìn thấy trước đó, sự khác biệt này đúng là quá lớn.

Lâm Phàm: “Ông cảm thấy thoải mái khỏe hơn là được rồi. Thứ đồ này rất khó tìm đấy. Cũng may vận khí của tôi tốt, tôi phải lặn xuống đáy biển sâu mấy chục ngàn mét, mất khoảng mấy ngày để tìm nguyên liệu đó, tìm đến mức ong cả đầu luôn đây này …”

Triệu Minh Thanh nói: “Lão sư, mấy chục ngàn mét? Ngài có thể chịu được loại áp lực này sao?”

“Khụ khụ khụ.” Lâm Phàm ho khan: “Minh Thanh, lời lão sư nói học trò không được phản bác, ông không biết đạo lý này à?”

Triệu Minh Thanh cảm thấy cơ thể mình trở nên khỏe mạnh cường tráng giống như những người trẻ tuổi. Hiện tại nghe thấy lão sư nói vậy cũng vội vàng nhận sai: “Đúng, đúng, đúng! Lão sư dạy đúng lắm, là học trò sai rồi.”

“Được rồi, biết lỗi là tốt, tôi cũng không so đo với ông nữa. Về sau tôi lại đi một chuyến lên núi cao mấy chục ngàn mét, tìm thêm được một gốc Tuyết Liên Ngàn Năm. Ông không biết đâu, cây Tuyết Liên kia ….”

Ông Mộ đứng phía sau nhìn, không nhịn được bật cười thành tiếng. Lão sư chém gió không hề chớp mắt vậy mà học trò còn giả vờ lắng nghe rất chăm chú.

Một màn quái dị này khiến người xem rất bất đắc dĩ.

Nhưng nhìn tính huống hiện tại có thể thấy sức khỏe của Triệu Minh Thanh đã hồi phục trở lại thật rồi.

Sắc mặt và tinh thần như biến thành một người hoàn toàn khác. Ngay cả số với trước đây, lúc khỏe mạnh nhất cũng

không có sắc mặt và tinh thần tốt như hiện tại.

Bà Triệu nhịn không được bật khóc: “Cảm ơn lão sư, cảm ơn ngài rất nhiều, cảm ơn ngài đã cố gắng cứu Minh Thanh, ….”

Lâm Phàm khoát tay: “Không cần đâu, Minh Thanh là học trò của tôi, tôi không cứu thì ai cứu? Tôi giống kiểu người sẽ đứng im để mặc ông ấy xảy ra chuyện sao?!”

Triệu Minh Thanh cảm động bật khóc. Ông có thể hiểu vì sao lão sư biến mất không rõ tung tích mấy ngày nay, chắc chắn là đã đi tìm cách để cứu ông. Có được người thầy như vậy, Triệu Minh Thanh cảm thấy bản thân mình quá hạnh phúc.

Bên ngoài phòng bệnh, mấy người Triệu Lực Hành chứng kiến sự việc trong phòng, ai ai cũng vui đến phát khóc. Trở về, cuối cùng Lâm đại sư đã trở về và cứu được cha của họ rồi.

Giọng nói trầm, tràn đầy sức mạnh đó chắc chắn không phải là giọng nói của một người có bộ dáng “đèn dầu sắp cạn” được.

……

Viện trưởng và các bác sĩ trong bệnh viện nghe được tin này cũng vội vàng chạy tới.

Khi nhìn thấy ông Triệu vốn có bộ dạng như ngọn đèn sắp tắt lại trở nên “sinh long hoạt hổ” tràn đầy sức sống, khuôn mặt ai ai cũng mơ hồ. Bọn họ thấy chuyện này không có khả năng xảy ra.

Nhưng khi nhìn thấy Lâm đại sư cũng có mặt ở phòng bệnh thì trong lòng bọn họ cũng hiểu rõ.

Có lẽ chuyện này là do Lâm đại sư ra tay.

Ban đầu, bọn họ còn muốn kiểm tra tổng quát sức khỏe của Triệu Minh Thanh một lần nữa, nhưng lại bị Lâm Phàm can ngăn.

Kiểm tra cái gì chứ?

Chuyện như vậy còn muốn kiểm tra cái gì? Kiểm tra để hù chết người à?

Lão sư không cho kiểm tra, Triệu Minh Thanh chắc chắn cũng thuận theo, không đồng ý kiểm tra.

Mấy người của bệnh viện cảm thấy rất tiếc. Bọn hắn biết rất rõ tài nghệ của Lâm đại sư lợi hại như thế nào, gọi là thần y cũng không đủ. Đây chính là vị thần mà giới y học bọn hắn ai ai cũng biết.

Đây là người đã đạt tới đỉnh cao trong y học Trung và Tây, cũng là người đầu tiên kết hợp hai loại y học một cách thành thạo, không ai có thể thay thế.

……

Chương 1571: Lâm đại sư vào bệnh viện bằng cách nào?

“Lão sư, người bên ngoài vẫn đang đợi, muốn tìm gặp ngài đó.” Triệu Minh Thanh nói: “Tôi thấy ông ta hình như rất vội.”

Lâm Phàm nhìn về người bị mình ném ra ngoài hành lang kia, nhíu mày: “Ông là người do Trịnh Trọng Sơn phái tới?”

Trần Hướng Bắc nghe vậy vội lắc đầu đáp: “Ông Trịnh không có phái tôi tới, là tôi tự mình đến đây, muốn nhờ Lâm đại sư giúp đỡ, đi cùng tôi một chuyến.”

“Tôi không đi đâu, đời này tôi không muốn có quan hệ với những người quá phức tạp. Nhưng tôi cũng đã đồng ý với Lão Trịnh rồi, người thì chắc chắn sẽ vẫn phải cứu. Thế này đi, Minh Thanh sẽ đi cùng ông một chuyến tới Thủ đô.” Lâm Phàm nói.

Triệu Minh Thanh: “Lão sư, học trò vừa mới…”

Lâm Phàm: “Cái gì mà vừa mới? Cơ thể ông hiện tại rất khỏe mạnh, cũng không cần phải nghỉ dưỡng gì cả. Ông đi một chuyến tới thủ đô với người ta là được. Nếu gặp phải chuyện không giải quyết được thì gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ thảo luận cùng ông.”

Trần Hướng Bắc nghe thấy người đi cùng mình không phải là Lâm đại sư, vội nói: “Lâm đại sư, lần này thật sự rất cần ngài đi cùng chúng tôi.”

Lâm Phàm khoát tay: “Không cần tôi đâu, học trò của tôi có thể giải quyết được chuyện này. Ông đừng coi thường học trò

của tôi. Có cộng tất cả bác sĩ bên các ông lại cũng không có cửa để so sánh với học trò của tôi, ông tin không?"

Lời nói tự tin thái quá như vậy, Triệu Minh Thanh cũng cảm thấy hơi xấu hổ.

Lão sư tâng bốc ông cao quá rồi.

Chính bản thân ông cũng không thấy y thuật của mình lợi hại đến thế.

Trong tình huống như vậy, chính bản thân Triệu Minh Thanh ông cũng không thể nhìn rõ được, có rất nhiều bệnh cần điều trị đều là loại bệnh nặng. Nhưng đối với ông, những bệnh có thể điều trị đều rất đơn giản, còn những bệnh không thể điều trị đều rất khó, do đó bản thân ông cũng không quá tự tin về y học của mình.

Nhưng Lâm Phàm lại nắm chắc điều đó. Nếu so sánh y thuật hiện tại của Triệu Minh Thanh với y thuật trước kia, có thể nói chính là một trời một vực.

Trước đây chỉ là một trong những bậc tiền bối lão làng trong lĩnh vực Trung y mà thôi, nhưng bây giờ đã đạt đến một lĩnh vực khác trong giới y học.

Chỉ là bản thân ông ấy không cảm giác được mà thôi.

Dù sao thì người ngoài cuộc bao giờ cũng tỉnh táo, còn người trong cuộc thì luôn u mê …

Tại cổng bệnh viện.

Phóng viên vẫn đứng đợi ở bên ngoài, bọn họ vẫn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Tình trạng sức khỏe của Triệu Minh Thanh ngày càng sa sút, bọn họ còn nghe được tin từ bên phía bác sĩ rằng Triệu Minh Thanh không chống đỡ được mấy ngày nữa.

Nhưng điều khiến bọn họ cảm thấy kỳ lạ chính là đến tận bây giờ Lâm đại sư vẫn chưa xuất hiện. Triệu Minh Thanh là học trò của hắn, theo lý thì hắn sẽ phải đến thăm, nhưng bọn họ đã ngồi đây đợi rất lâu rồi, ngay cả cọng lông cũng không thấy.

Dù có hóa trang đến đâu cũng không thoát khỏi ánh mắt của bọn họ, vì vậy bọn họ tin chắc rằng chỉ cần Lâm đại sư xuất

hiện thì sẽ không thoát khỏi đôi mắt thần của bọn họ.

“Ra rồi, đi ra rồi …”

Đúng lúc này, đám phóng viên phát hiện một bóng dáng quen thuộc đang đi ra xổng bệnh viện, bóng dáng mà bọn họ đã quen thuộc từ lâu.

“Là Lâm đại sư …”

“Mẹ kiếp! Lâm đại sư vào đó lúc nào vậy? Hắn vào bằng cách nào chứ?”

“Không biết, có phải mấy người ngủ gật nên bỏ lỡ không vậy?”

“Không thể nào, từ lúc đến đây tôi vẫn luôn nhìn chằm chằm vào cửa bệnh viện, chắc chắn không thể chạy thoát khỏi con mắt của tôi được.”

Đám phóng viên đều mơ hồ không rõ nguyên nhân. Bọn họ thấy đây là chuyện không tưởng, bọn họ thân là những người có tố chất nghề nghiệp cao, sớm đã luyện được một đôi Hỏa Nhãn Kim Tinh, sao có thể bỏ lỡ nhân vật mấu chốt như vậy được chứ.

Thế nhưng hiện tại Lâm đại sư lại từ trong bệnh viện đi ra, điều này khiến đám phóng viên kinh hãi, không biết đầu đuôi ra sao.

Trần Hướng Bắc vẫn luôn đi theo phía sau, ánh mắt vẫn luôn dõi theo bóng dáng của Lâm Phàm.

Rõ ràng tình trạng sức khỏe của Triệu Minh Thanh sắp không trụ được nữa, nhưng bỗng nhiên lại “sinh long hoạt hổ” khỏe mạnh như thường, khiến người khác vô cùng khó tin. Chẳng lẽ y thuật của Lâm đại sư đã đạt đến mức nghịch thiên rồi sao?

Hơn nữa, ngay lúc bản thân anh ta không kịp phản ứng thì đã bị đánh bay ra ngoài hành lang, cái này càng khiến anh ta hoảng sợ hơn.

Vừa mạnh vừa thần bí, khiến người khác tò mò muốn tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Rất nhanh, đám phóng viên chạy đến gần.

“Lâm đại sư, anh đi vào bệnh viện bằng cách nào vậy?”

Đối mặt với những câu hỏi của phóng viên, Lâm Phàm rất bình tĩnh cười nói: “Tôi tới như bình thường thôi.”

Đương nhiên, đây chỉ là lời khoác lác của Lâm Phàm mà thôi. Có nhiều phóng viên canh giữ ở cổng bệnh viện như vậy, hắn làm sao đi vào bình thường được chứ, chỉ có thể đi từ trên trời xuống thôi.

Chương 1572: Đương nhiên phải nhận

“Không thể nào! Chúng tôi đã canh giữ ở cổng bệnh viện rất lâu. Nếu anh tiến vào thì chúng tôi sao có thể không thấy được chứ!” Đám phóng viên không chấp nhận câu trả lời này.

Chẳng lẽ mắt của tất cả bọn họ đều bị mù tạm thời à?

Mẹ kiếp, nói câu này ra thì ai mà tin được.

Thế nhưng, khi tất cả bọn họ nhìn thấy Triệu Minh Thanh, ai ai cũng choáng váng.

“Trời ơi, sao lại thế này? Không phải viện trưởng Triệu không …”

Đám phóng viên phát hiện tinh thần của Triệu Minh Thanh rất phấn chấn, sắc mặt tươi tắn, không có một chút gì giống với bộ dạng của người sắp gần đất xa trời.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Bọn họ đều muốn biết đáp án, nhưng có nghĩ đến nát óc thì bọn họ cũng không nghĩ được chuyện gì đang xảy ra trong khoảng thời gian này.

Từ bên phía bác sĩ bệnh viện, bọn họ biết được vì tuổi tác đã cao nên các chức năng cơ thể bị suy kiệt, vì vậy Triệu Minh Thanh không thể chống đỡ được bao lâu nữa, đã cách cái chết rất gần. Nhưng tình huống hiện tại lại trái ngược hoàn toàn, ai đó có thể nói cho bọn họ biết chuyện gì đang xảy ra được không?

Triệu Minh Thanh cười: “Cảm ơn các bạn phóng viên đã quan tâm, tôi đã khỏe rồi.”

Đám phóng viên chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này, bởi lẽ trong toàn bộ câu chuyện có quá nhiều điểm mơ hồ, đáng

nghi.

“Viện trưởng Triệu, xin hỏi ông một chút. Lúc trước bác sĩ có nói rằng tình huống sức khỏe của ông rất xấu, rất nguy hiểm. Vậy ông làm thế nào để vượt qua được cửa ải này? Có phải ông được Lâm đại sư ra tay cứu chữa hay không?”

Triệu Minh Thanh nghe thấy câu hỏi này, nhịn không được nhìn về phía lão sư, tựa như muốn hỏi xem có thể nói không.

Lâm Phàm gật đầu nhẹ một cái, ra hiệu tùy ý, hắn cũng không có gì phải sợ.

Triệu Minh Thanh đã hiểu, quay lại mỉm cười với phóng viên rồi nói: “Đúng vậy, là lão sư đã cứu tôi.”

Nhóm phóng viên xôn xao. Từ tư liệu thu thập bọn họ biết được rằng, tình trạng sức khỏe của Triệu Minh Thanh rất xấu, vô cùng nghiêm trọng. Nhưng hiện tại lại rất khỏe mạnh. Vãi chưởng! Rốt cuộc Lâm đại sư dùng cách gì để cứu ông ta vậy?!

Bọn họ phát hiện Lâm đại sư thật sự rất thần bí, là một nhân vật truyền kỳ, có thể làm được nhiều chuyện mà người thường không thể tưởng tượng nổi.

Bây giờ đừng nói là phóng viên, ngay cả Triệu Minh Thanh cũng mơ hồ không rõ.

Chính lão sư là người đã đưa cho ông một viên đan dược có tác dụng vô cùng lớn, trong lòng ông cũng rất nghi hoặc.

Nhưng ông biết, để có được viên đan dược này thì chỉ sợ lão sư cũng đã phải trải qua quá trình không dễ dàng gì. Vì vậy, trong lòng ông luôn ngập tràn sự cảm động.

“Lâm đại sư, xin hỏi anh làm thế nào để cứu viện trưởng Triệu vậy?” Phóng viên hỏi.

Đối với loại vấn đề này, Lâm Phàm cũng lười trả lời. Dù sao bản thân hắn trước kia đã làm ra quá nhiều chuyện khó tin. Nhưng phóng viên đã lên tiếng hỏi, nếu hắn không trả lời thì chắc chắn bọn họ sẽ không để yên.

“Cứu như thế nào sao? Đương nhiên là dựa vào đôi tay của tôi rồi.” Lâm Phàm cười đáp: “Được rồi, đến đây thôi nhé, tôi còn có việc quan trọng khác cần xử lý. Lần sau chúng ta lại tiếp

tục thảo luận vấn đề này nhé. Học trò của tôi vừa mới hồi phục, cần phải trở về nghỉ ngơi dưỡng sức. Ngại quá!”

Triệu Minh Thanh nghe thấy mấy lời này của lão sư, cũng cạn lời không biết nói gì tiếp. Nếu bọn hắn biết ông ấy vừa mới khỏe lại, không kịp nghỉ ngơi đã bị điều đi thủ đô thì…. Triệu Minh Thanh cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Lão sư vội vàng cứu chữa cho hắn, còn không phải bởi vì muốn hắn làm chân chạy hay sao.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy nghĩ trong lòng Triệu Minh Thanh mà thôi. Ông tin rằng, lão sư vẫn rất quan tâm và để ý đến mình.

Đám phóng viên vẫn muốn hỏi thêm nhiều câu nữa, nhưng Lâm Phàm thật sự không muốn nói nhiều. Hiện tại, hắn chỉ muốn nhanh trở về nhà để ngủ một giấc thật ngon. Liên tục mấy ngày nay, tinh thần của hắn vẫn luôn ở trong trạng thái căng thẳng. Nếu là người bình thường thì chỉ sợ đã sớm đột tử từ lâu rồi.

Làm gì có ai giống hắn, vẫn còn cố ở lại trả lời mấy câu hỏi vô bổ của đám phóng viên.

……

Đám phóng viên không hỏi thêm được gì, ai cũng thấy đáng tiếc. Nhưng không sao, bên phía bác sĩ của bệnh viện chắc chắn biết. Vì vậy, bọn họ cũng không tiếp tục đeo bám Lâm Phàm nữa. Sau khi mấy người Lâm Phàm rời đi, đám phóng viên vội vàng chạy vào bệnh viện tìm bác sĩ để moi tin.

Trên xe.

Lâm Phàm: “Minh Thanh, chuyến đi thủ đô này ông phải cố gắng hết sức đấy. Nhưng cũng đừng để bản thân chịu thiệt, cái gì nên nhận thì cứ thoải mái mà nhận.”

Triệu Minh Thanh xấu hổ đáp: “Lão sư, phải nhận thật sao?”

Lâm Phàm: “Đương nhiên, chẳng nhẽ đi về tay không à? Ông vừa mới khỏe đã phải bận rộn làm việc. Ông nói thử xem, mấy người kia nếu không đưa cho ông chút gì, cứ mặt giày như thế thì công sức của ông phải làm sao đây?”

“Vậy thì bỏ đi, tôi trở về thôi.” Triệu Minh Thanh nói.

Lâm Phàm trừng mắt: “Thế thì dẹp mọe đi!”

Chương 1573: Tin tức chấn động

Trần Hướng Bắc cũng có mặt trên xe. Lúc nghe thấy những lời này, cảm thấy rất lúng túng, nên cố gắng nói một câu: “Lâm đại sư, ngài yên tâm, chỉ cần có thể chữa khỏi thì chúng tôi chắc chắn sẽ có hậu tạ.”

Lâm Phàm liếc mắt nhìn: “Cái gì gọi là chỉ cần có thể chữa khỏi, chắc chắn sẽ có hậu tạ? Nếu không chữa được dứt điểm thì không có cái gì à?”

Sắc mặt Trần Hướng Bắc bỗng trở nên nghiêm túc: “Lâm đại sư, người này có vị trí rất quan trọng. Nếu không chữa khỏi, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn.”

Lâm Phàm cười: “Được, vậy mấy người các anh có thể thử một chút.”

Triệu Minh Thanh đột nhiên cảm thấy không khí trong xe như bị đè nén: “Lão sư, không có chuyện gì …”

Ngay vừa rồi, Trần Hướng Bắc cảm thấy vị Lâm đại sư đang ngồi trước mắt có chút khác lạ, như đang tỏa ra một cỗ sức mạnh áp chế cường đại, khiến người đối diện kinh hãi. Sau đó vội cúi đầu nói: “Lâm đại sư, thật xin lỗi, là do tôi quá kích động.”

Lâm Phàm khoát tay: “Đi sớm về sớm, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi.”

Sau đó biến mất trong tầm mắt của mọi người, bây giờ hắn còn phải lái xe trở về nữa.

Rời khỏi bệnh viện, Lâm Phàm lấy điện thoại di động ra gọi cho Trịnh Trọng Sơn.

“Lão Trịnh, tôi đã phái học trò của tôi đi rồi.” Lâm Phàm nói.

Trịnh Trọng Sơn đang ở thủ đô nghe thấy lời này, kinh ngạc nói: “Không phải vị học trò này của cậu đang nằm viện sao?”

“Ông ấy khỏe lại rồi.” Lâm Phàm đáp.

Chỉ vẻn vẹn mấy chữ ngắn ngủi, lại khiến cho Trịnh Trọng Sơn một lần nữa khắc sâu cảm nhận về trình độ y thuật nghịch thiên của Lâm Phàm.

“Được rồi, tôi sẽ tiếp đón ông ấy thật tốt.” Trịnh Trọng Sơn nói. Ông ta vẫn khá tin tưởng vị học trò này của Lâm Phàm, bởi lẽ tình độ y thuật của ông ấy cũng không phải là dạng bình thường.

Danh sư xuất cao đồ, y thuật vô cùng lợi hại.

Trao đổi vài câu ngắn ngủi rồi cúp điện thoại.

Sau đó mở trang kiến thức thứ hai mươi mốt ra xem đó là gì.

Sau khi xem xong, một câu hắn cũng không muốn nói thêm.

Trang kiến thức Dương Cầm.

“Mẹ nó, xảy ra chuyện này đúng là khiến người khác không kịp trở tay mà.” Lâm Phàm thở dài, trong bách khoa toàn thư cái gì cũng tốt, nhưng thi thoảng cũng sẽ có một vài kiến thức khá bất ổn. Nhưng suy đi tính lại thì tất cả đều có thể dùng được. Hiện tại, số kiến thức mà hắn tổng hợp cũng đủ để bản thân dùng rồi.

Không cần nói là “bạn bè tốt” gì. Quan hệ của tao với mày tốt như vậy, nhưng cũng không thể lấy được chút gì có lợi từ mày, thật đáng tiếc mà.

Nhiệm vụ kiến thức cũng khá đơn giản. Chủ yếu vẫn là Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, cần phải có khoảng 30 đứa trẻ hiểu kiến thức thì mới có thể hoàn thành.

Độ khó của nhiệm vụ lần này khá thấp, có thể nói là không có.

Hôm sau!

Hôm trước, nhóm phóng viên đã đứng chờ ngoài cổng bệnh viện rất lâu, lôi kéo hỏi thăm bác sĩ hết người này đến người khác. Đồng thời, họ còn dò hỏi cả y tá của bệnh viện. Có một số y tá lần đầu tiếp xúc với nhiều phóng viên nên cảm thấy rất lo lắng, một số khác lại nghĩ lần phỏng vấn này khả năng cao sẽ được lên tivi, nên trong lòng họ rất kích động.

Phóng viên hỏi cái gì họ trả lời cái đó, không giữ lại bất cứ tin tức bí mật nào.

Nhóm phóng viên cũng rất vừa lòng với lần phỏng vấn này, họ đã lấy được tin tức quan trọng. Nhưng không hiểu sao, khi lấy được tin thì họ luôn cảm thấy thông tin này không khoa học. Nhưng các bác sĩ và y tá của bệnh viện đều vỗ ngực cam đoan đảm bảo, nên bọn họ cũng không thể không tin.

Trên mạng, thông tin lan truyền rất nhanh.

'Lâm đại sư xuất hiện tại bệnh viện, cứu sống học trò của mình là Triệu Minh Thanh.'

'Tình trạng sức khỏe của Triệu Minh Thanh đã suy kiệt, sắp không qua khỏi, lại được Lâm đại sư cứu trở lại, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chuyện này có chứa bí mật nào không?'

'Tin sốc! Lâm đại sư đã làm một chuyện khiến Triệu Minh Thanh …'

'Một lần nữa, thần y Lâm đại sư lại tạo ra kỳ tích, không tin không được!'

Lúc mấy tin này được đăng lên, rất nhiều cư dân mạng sợ hãi ngạc nhiên, mọi người thi nhau bình luận dưới bài đăng.

"Cmn, bịa chuyện cũng phải chân thật chút chứ! Rõ ràng đài báo đưa tin sức khỏe của Triệu Minh Thanh đã đến hồi kết, vậy mà nháy mắt lại cứu được rồi?"

"Mở đầu bằng một tấm ảnh, nội dung chắc chắn là tự viết ra, này anh biên tập gì đó ơi, tôi thấy anh nên chuyển hướng sang viết tiểu thuyết đi. Nếu cứ đi theo con đường bịa đặt tin tức này thì lãng phí tài năng của anh lắm đấy."

"Tôi là y tá của bệnh viện đó. Tôi xác nhận mọi thông tin được đăng tải đều là sự thật. Lúc đầu, sức khỏe của viện trưởng Triệu Minh Thanh thật sự rất yếu, sắp không qua khỏi. Nhưng sau khi Lâm đại sư tới, không biết anh ấy đã dùng biện pháp gì nhưng lại có thể cứu người từ cõi chết trở về. Sau đó bệnh viện cũng muốn kiểm tra sức khỏe toàn diện cho viện trưởng Triệu Minh Thanh, nhưng Lâm đại sư không cho phép, cho nên chúng tôi cũng không rõ rốt cuộc Lâm đại sư đã làm gì để cứu người."

Chương 1574: Chuyện nhức đầu tới rồi

“Bạn lầu trên ơi, lời bạn nói có thật không vậy?”

“Thật 100% luôn. Tôi thề nếu có nửa câu nói dối, thiên lôi sẽ đánh tôi tan xương.”

Đối với cư dân mạng, hơn một năm trở lại đây thì lượng tin tức vượt quá giới hạn thông thường thật sự quá nhiều. Nhiều đến mức khiến họ cảm thấy bản thân như đang sống trong một thế giới khác hoàn toàn.

Sự xuất hiện đột ngột của Lâm đại sư và những chuyện ‘kinh thiên động địa’ mà anh ấy đã làm khiến họ bàng hoàng và bắt đầu hoài nghi cuộc sống.

Tại phố Vân Lý.

Mấy người Điền Thần Côn đã lâu không thấy Lâm Phàm, nhưng dựa vào những thông tin được đăng trên mạng, họ biết mọi chuyện cuối cùng đã được giải quyết êm đẹp.

Triệu Chung Dương: “Anh Lâm lợi hại quá rồi, có thể cứu viện trưởng Triệu khỏe mạnh trở lại.”

Ngô U Lan cười đắc ý: “Đương nhiên rồi, anh Lâm là ai cơ chứ? Làm gì có chuyện làm khó được anh ấy!”

Điền Thân Côn vẫn thấy rất mơ hồ khó hiểu. Nhưng nghĩ kỹ lại, cảm thấy chuyện này đúng thật không làm khó được tên nhóc thông minh kia.

“Sao vậy? Mọi người đang nói chuyện gì thế?” Đúng lúc này, Lâm Phàm từ cửa đi vào.

Ngô U Lan nhìn thấy Lâm Phàm, hưng phấn chạy tới, kéo tay hắn, luôn miệng hỏi: “Anh Lâm, mọi người đang nói về chuyện ngày hôm qua của anh đó.”

Lâm Phàm sững sờ, sau đó cười nói: “Chuyện hôm qua thì có gì hay mà nói. Tôi vừa lướt weibo, thấy có rất nhiều người bình luận dưới bài đăng. Lần này lại vô tình trở thành nhân vật hot khiến người khác chú ý nữa rồi, xấu hổ quá!”

Ngô U Lan cười nhẹ, cảm thấy anh Lâm được tiện nghi còn thích khoe mẽ.

“Anh Lâm, có phải sau này anh muốn tiến thân vào ngành giải trí đúng không? Em thấy độ hot hiện tại của anh còn hơn nhiều

minh tinh hạng A khác nữa đấy!”

Lâm Phàm nhún vai đáp: “Minh tinh hạng A cái gì chứ, hiện tại tôi còn hot hơn khối minh tinh khác đó chứ!”

Điền Thần Côn: “Trước đừng nói mấy chuyện này vội. Người dân ở đây đã chờ cậu lâu lắm rồi đấy. Cậu biến mất bao nhiêu ngày như vậy, lần này đừng hòng chạy trốn tiếp nữa.”

“Chạy trốn? Ông thấy tôi giống loại người chạy trốn sao? Thôi đi, đừng nói nhảm nữa, mau sắp xếp lại cửa hàng đi, chúng ta chuẩn bị mở cửa buôn bán trở lại.” Lâm Phàm nói.

Người dân nghe tin bánh kếp mở bán trở lại thì trong lòng ai cũng vui mừng đắc ý. Mặc dù đã nghỉ bán mấy ngày, nhưng đó là vì Lâm đại sư có chuyện quan trọng cần phải làm trước, bọn họ ai cũng hiểu và thông cảm.

Sau khi hết bận.

Lâm Phàm nằm trên ghế nghỉ ngơi, nghịch điện thoại.

Trên weibo.

Cư dân mạng cũng đang thảo luận về chuyện này hôm qua. Lâm Phàm đọc một vài bình luận dưới bài đăng, cũng không định nói gì thêm. Bản thân hắn cảm thấy việc này cũng không cần thiết phải giải thích thêm điều gì.

Dù nói có nói ra cũng sẽ có người không tin.

Đinh đinh đinh!

Đúng lúc này, Triệu Minh Thanh gọi điện thoại tới.

Lâm Phàm lập tức nghe máy: “Minh Thanh, có chuyện gì vậy?”

“Lão sư, bên tôi gặp chút khó khăn, tôi nghĩ mãi vẫn không hiểu.” Triệu Minh Thanh nói. Trong chuyến đi lần này, khi ông ấy nhìn thấy vị đại lão kia, cảm thấy vô cùng choáng váng, áp lực trong lòng cũng lớn hơn.

“Nói đi, có chuyện gì khó vậy?” Lâm Phàm hỏi.

Sau đó Triệu Minh Thanh kể lại đầu đuôi câu chuyện, đồng thời cũng nói hết tình trạng hiện tại của bệnh nhân. Sau khi nghe xong, Lâm Phàm suy nghĩ một lúc rồi trả lời từng vấn đề.

Sau khi Triệu Minh Thanh được Lâm Phàm chỉ điểm thì bỗng hiểu rõ mọi chuyện, ông cảm thấy bản thân đã tiếp thu được rất nhiều kiến thức quý báu.

Lâm Phàm cũng rất hài lòng với biểu hiện của Triệu Minh Thanh, chuyện này thì cần gì hắn tự thân ra tay chứ? Giao toàn bộ cho Triệu Minh Thanh là được, nếu chuyện gì hắn cũng phải đích thân ra tay, chạy hết chỗ này đến chỗ kia thì mệt chết mất!

Hơn nữa, chuyện này cũng có tác dụng khá lớn đối với y thuật của Triệu Minh Thanh, vậy thì dại gì không để ông ấy làm!

Mặc dù sẽ hơi mệt, nhưng những thứ này cũng vì muốn bồi dưỡng y thuật, tốt cho ông ấy mà thôi.

Trong lòng Lâm Phàm đã suy nghĩ như vậy, cảm thấy rất hợp lý.

Dù đây có phải là mong muốn của Triệu Minh Thanh hay không cũng không liên quan gì đến hắn.

Một thời gian sau.

Triệu Minh Thanh từ thủ đô trở về, kết quả trị liệu rất tốt. Mặc dù tốn khá nhiều thời gian, nhưng qua lần này thì ông cảm thấy bản thân học được rất nhiều thứ.

Còn Lâm Phàm cũng cảm thấy rất hài lòng với số tiền thù lao khám bệnh sau chuyến đi thủ đô này của Triệu Minh Thanh, xem ra mấy lời nói lúc trước của hắn vẫn khá có trọng lượng.

Khi nghe Triệu Minh Thanh nói đối tượng khám bệnh là ai, Lâm Phàm cũng không để ý lắm. Dù đối tượng là ai thì cũng chẳng liên quan gì đến hắn.

Nhưng chuyện khiến Lâm Phàm nhức đầu lại xảy ra ngay sau khi Triệu Minh Thanh trở về.

Hôm sau.

Tâm trạng Triệu Minh Thanh rất thoải mái, đã đến phố Vân Lý từ sớm.

Lúc Lâm Phàm đến cửa hàng thấy vậy cũng mơ hồ không hiểu. Hắn không biết tại sao mới sáng sớm tinh mơ mà học trò ngoan của hắn đã chạy đến đây rồi.

“Minh Thanh, ông đến sớm có chuyện gì vậy?” Lâm Phàm dò hỏi.

Chương 1575: Đang yên đang lành chém gió làm gì

Triệu Minh Thanh cười: “Lão sư, ngài cứ làm việc đi, đợi ngài làm xong việc rồi chúng ta nói chuyện sau cũng được.”

Lâm Phàm không biết rốt cuộc Triệu Minh Thanh đang muốn làm gì, nhưng người dân đến mua bánh vẫn đang đợi hắn mở cửa bán, không thể để họ chờ lâu được. Vì vậy hắn quyết định làm bánh kếp bán trước rồi nói chuyện sau.

Mãi đến khi làm xong bánh kếp, Lâm Phàm mới có thời gian chú ý Triệu Minh Thanh. Hắn cảm giác có chỗ nào đó không ổn, uống một ngụm trà tráng miệng rồi nói: “Bây giờ có thể nói chuyện được chưa?”

“Lão sư, chuyện ngài từng hứa với tôi, ngài còn nhớ không?” Triệu Minh Thanh nói với vẻ mặt mong đợi.

Lâm Phàm sững sờ, vẫn không hiểu hỏi lại: “Chuyện gì cơ?”

“Chính là chuyện kia đó! Ngài đã từng hứa sẽ dẫn tôi cùng đi nghiên cứu chế tạo phương thuốc mà. Bây giờ ngài xem, sức khỏe của tôi đã ổn định rồi, gần như không có bất cứ tình trạng xấu nào. Lão sư, ngài xem thử có căn bệnh nào mà ngài muốn nghiên cứu phương thuốc để diệt tận gốc nó không? Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng để bước chân vào sự nghiệp tiến hành nghiên cứu chế tạo phương thuốc rồi!” Triệu Minh Thanh hưng phấn nói.

Ông cảm thấy, việc quan trọng nhất bây giờ chính là nghiên cứu chế tạo ra nhiều phương thuốc, chữa trị càng nhiều căn bệnh hơn càng tốt.

Sau này nếu có chết đi, ông cũng cảm thấy mãn nguyện vì sự nghiệp vĩ đại này, có thể mỉm cười ra đi không chút vướng bận.

“Cái này…” Lâm Phàm nghe thấy vậy thì cảm giác có chỗ không đúng. Nghiên cứu chế tạo phương thuốc? Đây chính là một hạng mục công trình lớn, không phải chuyện mười ngày

nửa tháng là hoàn thành. Có khi phải vùi đầu vào, dốc lòng nghiên cứu không kể ngày đêm thì may ra mới nắm chắc được đôi phần.

Nhưng nhìn tình trạng hiện tại của Triệu Minh Thanh, Lâm Phàm cảm thấy chuyện này lớn rồi. Ông già này thật sự tin lời hắn đã nói.

Lúc Lâm Phàm nói lời này, chỉ đơn giản là muốn tạo động lực để học trò của mình cố gắng tiếp tục kiên trì. Hiện tại mọi thứ đều đã ổn, cũng không cần thêm động lực gì cả.

"Minh Thanh này, vấn đề ông vừa nói có hơi phức tạp một chút." Lâm Phàm tạm thời không nghĩ ra được biện pháp giải quyết nào tốt hơn. Nếu nói thẳng, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến hình tượng, địa vị của hắn trong lòng học trò của mình.

Bản thân hắn là lão sư tôn kính của học trò, phải làm tấm gương tốt, sao có thể lật lọng được.

Thế nhưng hắn thật sự không muốn nghiên cứu chế tạo phương thuốc nữa. Lần nào nghiên cứu cũng xảy ra sự cố, mẹ nó, không khiến người khác yên tâm chút nào.

Triệu Minh Thanh nhìn về phía lão sư, ông cảm giác lời nói của lão sư mình không đủ tự tin, giống như nói cho có, vội cướp lời: "Lão sư, không phải ngài lừa tôi đó chứ?"

Lâm Phàm nghiêm mặt: "Lừa cái gì mà lừa, ông thấy tôi giống người sẽ lừa gạt ông sao?"

Triệu Minh Thanh lắc đầu đáp: "Không giống, trong lòng tôi, người mà tôi tin tưởng nhất chính là anh. Tôi tin rằng, dưới sự chỉ bảo dẫn dắt của lão sư, chúng ta chắc chắn có thể nhổ tận gốc được rất nhiều căn bệnh."

"Lão sư, mấy bữa trước tôi có sắp xếp và tổng hợp lại rất nhiều căn bệnh. Những căn bệnh này đều rất hay gặp. Ngài xem thử xem, chúng ta sẽ chọn căn bệnh nào trong số đó để làm mục tiêu nhổ tận gốc đây?" Triệu Minh Thanh vừa nói vừa lấy một tập tài liệu từ trong cặp tài liệu ra.

Lâm Phàm chỉ liếc mắt nhìn thoảng qua, trong lòng chửi thầm cmn không biết bao nhiêu lần.

Chuyện này cuối cùng cũng tới thật rồi. Những căn bệnh này đều không phải là có tính phức tạp bình thường đâu.

Bệnh tiểu đường có tác hại rất lớn, đặc biệt là đối với những người phụ nữ trẻ tuổi, nếu họ mắc bệnh tiểu đường đúng vào khoảng thời gian mang thai, chắc chắn sẽ gây hại rất lớn tớn thai nhi, thậm chí còn truyền lại cho đời sau.

Khoan đã.

Có khoảng mười mấy căn bệnh được sắp xếp và liệt kê ở đây, tất cả đều là những căn bệnh nặng, khó chữa. Nếu dựa theo danh sách này để tiến hành nghiên cứu, chỉ sợ bản thân hắn chết sớm vì bận rộn quá mức.

Nhưng không thể không nói, học trò của hắn thật sự rất tận tâm. Ông ấy đã sắp xếp thông tin của mỗi một căn bệnh rất rõ ràng, đồng thời còn ghi lại cả những ý tưởng điều trị của riêng mình. Dù không chắc chắn mọi chuyện đều thành công, nhưng ít nhất cũng đã có hướng nghiên cứu.

“Ông làm cái này tốt lắm!” Lâm Phàm khen.

Nhưng dù thu thập tài liệu tốt cũng không đồng nghĩa với việc nghiên cứu nghiêm túc như vậy.

Điền Thân Côn tiến lại gần, liếc mắc nhìn thoáng quá, lòng thầm cảm thán.

“Lão sư, ngài cảm thấy chúng nên nên bắt đầu tiến hành nghiên cứu lúc nào thì thích hợp? Triệu Minh Thanh hỏi.

Lâm Phàm: “Đợi khoảng mấy ngày nữa đi. Dạo này tôi hơi mệt, để tôi nghỉ ngơi lấy lại sức rồi tiến hành nghiên cứu sau.”

Triệu Minh Thanh gật đầu đáp: “Được, lão sư, vậy ngài nghỉ ngơi cho khỏe đi, để tôi về sắp xếp lại một chút nữa cho ổn thỏa.”

Sau khi Triệu Minh Thanh rời đi, Lâm Phàm lập tức thở nhẹ một hơi. Hắn hận không tự tát mình mấy cái cho bớt ngu.

Đang yên đang lành chém gió làm gì chứ, lại còn chém đến mức tự đưa bản thân vào thế bất đắc dĩ như bây giờ.

Chương 1576: Ôm hàng trục lợi

“Không phải cậu định cho ông ấy leo cây đó chứ?” Điền Thần Côn cười hỏi.

Lâm Phàm: “Haizz, không còn cách nào khác. Bây giờ nên giải quyết chuyện này như thế nào đây? Ôi! Nhức hết cả đầu!’

Điền Thần Côn: “Tôi cũng chịu, ai bảo cậu hứa chắc như vậy làm gì. Bây giờ tự cậu đi mà gánh vác hậu quả này. Tôi chỉ nghĩ thôi cũng thấy đau đầu thay cậu rồi đấy. Nhưng nếu thật sự phải nghiên cứu, cậu có thể bắt đầu từ căn bệnh sụt giảm trí nhớ ở người cao tuổi được không. Tôi cảm thấy gần đây đầu óc của mình cũng hơi chậm chạp, không thể suy nghĩ nhanh được.”

“Đủ rồi đấy! Lão thần côn này, tôi thấy ông ngần ấy tuổi mà vẫn không thay đổi gì hết, tôi thấy đầu óc của ông cũng chẳng khác gì trước kia cả, trời sinh đã vậy rồi!” Lâm Phàm nói.

“Làm gì có chuyện đó. Tôi nói cho cậu biết, lúc còn trẻ, đầu óc tôi rất thông minh đấy. Chẳng qua bây giờ có tuổi rồi, không còn tinh anh như trước mà thôi.”

Không còn lời nào để nói.

Lâm Phàm cảm giác nói chuyện với Điền Thần Côn như nước đổ đầu vịt, cạn lời.

Trong mấy ngày tiếp theo, ngày nào Triệu Minh Thanh cũng tới, mỗi lần nói chuyện đều nhắc tới vấn đề nghiên cứu chế tạo phương thuốc.

Điều này khiến Lâm Phàm cảm thấy nếu cứ tiếp tục mãi như vậy thật sự không ổn, có lẽ đã đến lúc hắn thật sự phải nghiên cứu chế tạo phương thuốc rồi?

Nhưng hắn cũng có linh cảm, nếu hắn tiếp tục nghiên cứu chế tạo, sẽ có rất nhiều người muốn hành chết hắn.

Dù sao thì việc nghiên cứu này chính là hành động chặn đường làm ăn của người khác.

……

Tại một bệnh viện nhân dân ở một thành phố nào đó.

Trong phòng bệnh.

Bác sĩ nói: “Hiện tại chúng tôi không có loại thuốc này, mấy người phải đi tìm rồi mang nó về đây để chúng tôi tiêm vào.”

Đôi vợ chồng trẻ mơ hồ hỏi lại: “Bác sĩ, bệnh viện sao lại không có loại thuốc này vậy?”

Bác sĩ: “Hết cách rồi, hiện tại bên phía bệnh viện thiếu loại thuốc này, nó rất khó mua. Bệnh viện chúng tôi trước đó cũng có một ít, nhưng đã dùng hết rồi.”

Cặp vợ chồng trẻ đưa con khoảng mấy tháng tuổi đến bệnh viện khám. Đứa bé này mắc chứng động kinh, cần phải tiêm thuốc chống co giật (ACTH) để điều trị.

“Vậy chúng tôi phải làm sao bây giờ?!” Người mẹ trẻ lo lắng vội hỏi, họ không biết phải đi đâu để tìm loại thuốc này. Ngay cả bệnh viện cũng không có, bọn họ là người thường thì biết mua ở đâu?

Bác sĩ: “Thuốc này do bên Công ty dược phẩm số một Thượng Hải sản xuất, hai người có thể đến đó hỏi thử xem họ còn hàng hay không.”

Nghe thấy bác sĩ nói vậy, người mẹ trẻ gật đầu, sau đó vội vàng liên hệ với công ty sản xuất thuốc.

“Xin chào, cho hỏi đây có phải là Công ty dược phẩm số một Thượng Hải không ạ?”

“Đúng vậy, xin hỏi chị là …?”

“À, chuyện là thế này, bé nhà tôi bị co giật, muốn mua một hộp thuốc tiêm ACTH, không biết hiện tại bên phía công ty còn hàng không ạ?”

“Là loại thuốc đó sao? Chúng tôi hết thuốc đó rồi. Sau khi sản xuất xong thì thuốc được vận chuyển đến các đại lý thuốc. Chị có thể hỏi các đại lý thuốc xem sao. Mà chị ở đâu? Tôi cho chị địa chỉ liên hệ với bên đại lý thuốc luôn nhé.”

Đôi vợ chồng trẻ không muốn nhận kết quả này. Không còn cách nào khác, họ chỉ đành xin số điện thoại và địa chỉ của bên phía đại lý thuốc.

Điện thoại kết nối.

Họ vội vàng nói rõ mục đích.

“Xin lỗi, chúng tôi đã chuyển loại thuốc này đến các bệnh viện địa phương rồi, hiện tại chỗ chúng tôi cũng không còn hàng.”

“Anh nói sao? Phía mấy người cũng không còn hàng? Chuyện này khó rồi đây. À đúng rồi, tôi cho anh địa chỉ trang web này, ở đó có bán đủ các loại thuốc, mấy người thử lên đó hỏi xem có bán không, nhưng tôi cũng không dám bảo đảm họ chắc chắn sẽ có đâu nhé. Nhưng mấy người cứ thử xem sao.”

“Được, để tôi ghi lại địa chỉ trang web đó.”

Đôi vợ chồng trẻ không ngờ loại thuốc này lại khó mua đến vậy.

Mà lúc này, người đại lý thuốc sau khi cúp điện thoại lại cười ha hả.

Loại thuốc này trước đây hoàn toàn không đáng giá, nhưng sau khi phát hiện ra nó có hiệu quả rất lớn đối với việc điều trị chứng động kinh ở trẻ nhỏ, giá của nó đã tăng lên chóng mặt.

Một hộp mười ống thuốc tiêm, mỗi ông thuốc có giá hơn bảy tệ. Sau này khi phát hiện giá của nó quá thấp, không kiếm được bao nhiêu tiền thì bọn họ bắt đầu bỏ tiền ra ôm toàn bộ hàng rồi sau đó bán trên mạng.

Đối với bọn họ, hàng nhiều như vậy, muốn mua thì mua, không mua thì biến.

Bởi ngoài chỗ bọn hắn ra, rất khó để mua được loại thuốc này từ những nơi khác.

Truy cập vào trang web, khi tìm được loại thuốc đó, đôi vợ chồng trẻ đều vô cùng vui sướng. Nhưng khi nhìn thấy giá cả thì cả hai đều hít thở không thông.

Giá ban đầu của loại thuốc này là 70 tệ một hộp, nhưng hiện tại cái giá đó đã tăng lên rất nhiều lần, là 3800 tệ một hộp.

Giá này thật sự quá cao so với mức thu nhập của đôi vợ chồng trẻ. Lương một tháng của cả hai người là năm sáu ngàn tệ, họ còn chi tiêu nhiều thứ khác. Nhưng vì đứa bé, họ chỉ đành cắn răng mua.

Nhưng trong lòng họ càng nghĩ càng thấy không đúng. Cái trang web đó thuốc gì cũng có, vậy tại sao một bệnh viện lớn

như này lại không có thuốc? Rốt cuộc ai là người đứng sau những chuyện này?

Lúc gặp chuyện khó khăn, chỉ có thể tìm phóng viên, hy vọng họ giúp đỡ, cùng nhau đưa những chuyện tối tăm ra ngoài ánh sáng.

Chương 1577: Chọn cái này

Hôm sau.

Lâm Phàm nằm nghỉ ngơi ở trong cửa tiệm, trong lòng thầm nghĩ, tại sao học trò của mình đến giờ này vẫn chưa tới? Chẳng lẽ ông ấy cảm nhận được điều gì rồi hay sao?

Thế nhưng suy nghĩ này vừa nhen nhóm chưa được bao lâu, một bóng dáng đã xuất hiện.

"Lão sư…"

"Ôi trời!" Lâm Phàm than nhẹ, có lẽ hắn vẫn phải kéo dài chuyện này thêm một khoảng thời gian nữa, hiện tại hắn vẫn chưa biết phải xử lý như thế nào.

"Lão sư, bao giờ thì chúng ta bắt đầu tiến hành nghiên cứu chế tạo phương thuốc?" Triệu Minh Thanh kích động hỏi, rõ ràng ông ấy vẫn chưa cảm nhận được sự khác thường.

"Cái này…" Lâm Phàm thấy rất khó xử. Học trò ngoan của mình vẫn chưa từ bỏ ý định. Nhưng dù sao đi nữa, hắn cũng không thể từ chối thẳng thắn, nếu không sẽ ảnh hưởng rất lớn đến hình tượng của mình.

Ngay lúc Lâm Phàm đang tìm lý do để ngụy biện, Ngô U Lan ở bên cạnh bỗng nhiên cất tiếng hỏi: "Anh Lâm, anh có biết loại thuốc này mua ở đâu không?"

"Cái gì cơ?" Lâm Phàm ngây ngẩn cả người, không rõ lời này có ý gì.

Ngô U Lan cầm điện thoại di động đáp: "Anh Lâm, anh đọc tin tức trên weibo đi, có người đang cần giúp đỡ. Họ muốn mua thuốc điều trị động kinh, nhưng rất khó tìm được nơi bán thuốc. Hơn nữa, còn có tin nói rằng, giá gốc ban đầu của loại

thuốc này chỉ là 70 tệ một hộp, nhưng hiện tại đã bị thổi giá lên hơn mấy ngàn tệ, đắt quá!”

Lâm Phàm cầm điện thoại lên, lướt đọc tin tức. Bài đăng weibo này cũng không có quá nhiều nội dung, nhưng người phóng viên đăng bài lại đưa thêm rất nhiều tin tức bổ sung khác.

Trong số đó có một số thông tin khiến nhiều người khó hiểu.

Chính là ngôn ngữ tranh luận giữa phía người mua và phía người bán trên một trang web chợ đen.

“Anh muốn mua số lượng bao nhiêu? Bệnh viện nào giới thiệu anh trang web này vậy?”

“Hiện tại trong kho chúng tôi cũng không còn nhiều hàng, anh phải đưa cho chúng tôi bệnh lý và đơn thuốc của bác sĩ mới được.”

Mấy câu nói này có chút vấn đề.

Lâm Phàm suy nghĩ một lúc, cảm thấy có rất nhiều điểm khó hiểu.

Triệu Minh Thanh ở bên cạnh đọc tin tức, sắc mặt cũng nghiêm túc hẳn: “Lão sư, ngài nhìn xem, loại chuyện này xảy ra rất nhiều.”

Lâm Phàm không nói gì thêm, quay trở lại lướt xem tin tức. Bên phía phóng viên cũng đã liên hệ với bên xưởng sản xuất, bên đó luôn viện cớ để lẩn tránh, đồng thời cũng lên tiếng phủ định giá bán là 3800 tệ một hộp. Nói rằng giá sản phẩm không cao như vậy.

Nhưng giá bán trên mạng thật sự là 3800 tệ. Vì vậy, chuyện này có rất nhiều điểm đáng nghi.

“Đây chắc chắn là ôm hàng tích trữ rồi.” Lâm Phàm nói.

Triệu Minh Thanh xoa đầu nói: “Nếu vậy thì cũng rất bình thường, một số loại thuốc có doanh số bán hàng không lớn, ít lưu thông trên thị trường. Nhưng có một số loại bệnh đặc thù không thể không dùng loại thuốc đó, vì vậy có nhiều người tích trữ hàng hóa, dẫn đến tình trạng thiếu hụt thuốc, rồi sau đó lại bán ra với giá cao hơn để kiếm lời.”

Đinh đinh!

Ngay lúc Lâm Phàm đang đọc tin tức thì nhận được thông báo có người tag tên hắn. Hóa ra là người cần mua thuốc, họ muốn nhờ hắn trợ giúp.

Hắn chắc chắn sẽ không cự tuyệt lời thỉnh cầu như này, ai bảo hắn là người thích xen vào chuyện của người khác chứ!

Sau đó, Lâm Phàm lên mạng tra thông tin về loại thuốc này, bao gồm cả công dụng điều trị và thành phần.

Sau khi đánh giá tổng quát, Lâm Phàm nhận thấy độ khó của việc nghiên cứu chế tạo loại thuốc này cũng không quá lớn.

Hắn suy nghĩ một lát, cuối cùng nghĩ ra được một biện pháp tốt hơn.

“Minh Thanh, ông có suy nghĩ gì về vấn đề này không?” Lâm Phàm bình tĩnh hỏi.

Triệu Minh Thanh trả lời: “Việc làm này rất quá đáng!”

Lâm Phàm: “Còn gì khác nữa không?”

Triệu Minh Thanh nghe vậy thì ngây ngẩn cả người. Ông cảm thấy, ngoại trừ khiến người khác tức giận ra, ông cũng chưa có suy nghĩ gì thêm về việc này, sau đó vội hỏi lại: “Lão sư, vậy theo ý của ngài là …?”

Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng: “Minh Thanh, ông nhìn xem, công việc của chúng ta là nghiên cứu chế tạo ra phương thuốc, nhưng cũng không thể đâm đầu nghiên cứu một cách mù quáng được. Ông xem, chuyện này có giống như vậy không? Chúng ta có thể nghiên cứu chế tạo ra loại thuốc này, đây mới là thứ chúng ta cần phải làm ngay lúc này.”

“Mặc dù việc nghiên cứu chế tạo này chắc chắn sẽ rất mệt mỏi, nhưng hiện tại có người đang cần chúng ta giúp đỡ, chúng ta không thể thấy khó mà từ bỏ được, phải quyết tâm tiến lên.”

Triệu Minh Thanh nghe thấy vậy, hai mắt tỏa sáng như nhìn thấy mảnh đất mới, vội đáp: “Lão sư, lời ngài nói rất có lý!”

“Vậy chúng ta bắt tay vào nghiên cứu chế tạo loại thuốc này chứ?”

Lâm Phàm gật đầu một cái: "Đúng vậy, tôi thấy chúng ta nên nghiên cứu loại thuốc này trước, ông thấy thế nào?"

Đối với Triệu Minh Thanh, ông không quan tâm mình sẽ nghiên cứu chế tạo ra cái gì, chỉ cần có liên quan đến y học thì ông đều cảm thấy vô cùng hứng thú.

Chương 1578: Cảnh cáo một chút

Phương pháp tạo nên loại thuốc này không khó lắm, với năng lực của Lâm Phàm thì chỉ cần bỏ ra chút chất xám, chắc chắn sẽ điều chế được phương thuốc rất đơn giản này.

Nhưng hắn không thể biểu hiện quá mức dễ dàng như vậy khi đứng trước mặt Triệu Minh Thanh. Lâm Phàm cảm thấy bản thân phải khiến cho học trò của mình biết rằng, để nghiên cứu chế tạo ra phương thuốc này rất khó khăn.

Vì chỉ có cách này mới khiến Triệu Minh Thanh yên tĩnh một đoạn thời gian.

"Được! Lão sư, tôi đồng ý! Nếu chúng ta nghiên cứu chế tạo được loại thuốc này, chắc chắn có thể ngăn chặn được thị trường bị lũng đoạn. Mấy tay buôn thuốc kia toàn kẻ lòng dạ độc ác, từ bảy mươi mấy tệ nâng lên thành bốn ngàn tệ. Tiền có phải lá đa đâu, chúng muốn ăn cướp à?!" Triệu Minh Thanh tức giận nói.

Thấy bộ dáng Triệu Minh Thanh như vậy, Lâm Phàm cũng thở nhẹ một hơi trong lòng, cuối cùng cũng giải quyết được.

Nghiên cứu chế tạo cũng được thôi, nhưng đừng vừa bắt đầu đã muốn đụng tới mấy loại bệnh nan y khó chữa, nếu vậy hắn mệt chết mất!

Tình hình hiện tại rất tốt, chỉ cần búng ngón tay là có thể giải quyết êm đẹp, không cần tốn quá nhiều công sức.

Nhưng dù sao, chuyện này vẫn chưa kết thúc. Trước khi nghiên cứu chế tạo, Lâm Phàm cảm thấy mình vẫn nên đăng một bài gì đó lên weibo mới được.

Bệnh viện nhân dân.

Một đôi vợ chồng trẻ tuổi, thấy đứa bé mê man ngủ thiếp đi, trong lòng thở nhẹ một hơi.

Bỗng nhiên, điện thoại của họ kêu, hai người đưa mắt nhìn nhau đầy nghi hoặc. Sau khi xem tin tức, cả hai đều vô cùng ngạc nhiên.

Bởi vì bọn họ thấy Lâm đại sư trả lời lại tin nhắn mà bọn họ có tag tên Lâm đại sư trước đó.

Lâm Phàm: "@Tôi là bé mập vàng. Tôi có đọc được tin tức của mấy người, vì vậy quyết định sẽ nghiên cứu chế tạo loại thuốc này. Đồng thời cũng nghiên cứu thêm công dụng và điều trị bệnh động kinh tốt hơn ở trẻ nhỏ. Mọi người cứ yên tâm đợi tôi nhé, không cần gấp. Kế tiếp, tôi cũng khuyên những người đang ôm hàng, mau chóng hạ giá bán hàng, đừng để đến lúc đó không bán được lại kêu la tìm tôi thì tôi không giải quyết cho đâu."

Lúc bài weibo này được đăng lên, trong nháy mắt đã khiến cư dân mạng bùng nổ.

"Cmn! Lâm đại sư muốn tự mình ra tay rồi sao?"

"Ngai vương yên tĩnh đã lâu, cuối cùng cũng chịu tái xuất giang hồ! Phải cho mấy tay buôn thuốc kia một bài học mới được, để chúng cảm nhận chút kinh khủng của Lâm đại sư."

"Cược đi mọi người, xem xem Lâm đại sư mất bao lâu để nghiên cứu được loại thuốc đó. Trong vòng ba ngày đặt 1 ăn 100, 10 ngày đặt 1 ăn 10."

"Bạn lầu trên ơi, anh ra tiền trước đi!"

"Ha ha ha, tôi thích nhất là hóng chuyện, đặc biệt là mấy chuyện lớn có liên quan đến Lâm đại sư. Không biết mấy tay gian thương buôn thuốc kia lúc đọc được tin tức này sẽ nghĩ gì nhỉ? Ha ha ha, tôi tò mò quá!"

Thuốc ACTH có nhiều nhà phân phối và đại lý rải rác khắp cả nước. Loại thuốc chữa động kinh này lúc đầu chưa phổ biến, nhưng sau thực nghiệm lâm sàng thì đã chứng minh được hiệu quả. Thuốc này có tác dụng lớn trong điều trị chứng động kinh ở trẻ em.

Mà bệnh động kinh ở trẻ em mặc dù không phổ biến lắm, thế nhưng theo thống kê của cả nước thì cũng không phải là hiếm.

Chủ yếu hơn là giá thuốc này lúc đó quá rẻ và lợi nhuận thấp nên ACTH trở thành thuốc cứu mạng trẻ em. Vì vậy một số nhà phân phối đã nghĩ ra cách bắt đầu ôm hàng dự trữ.

Thậm chí một số bệnh viện không thể lấy được thuốc và thuốc này được coi là một trong những loại thuốc khó lấy nhất.

Khi Lâm Phàm đăng Weibo này thì đã thu hút sự chú ý của nhiều người.

Có một nhóm WeChat nào đó, chính là của nhóm người đại lý thuốc đang cùng nhau thảo luận.

“Anh xem Weibo của Lâm đại sư chưa? Hắn nói muốn bắt đầu nghiên cứu loại thuốc này, chúng ta nhanh lên một chút, nhanh chóng bán ra nếu không đến lúc đó tổn thất mất.”

“Ha ha, nếu vậy hắn thật sự là quá trâu rồi, suýt chút nữa hù chết ông đây.”

“Ông đây dự trữ mấy trăm hộp chuẩn bị phát tài đây nè, cứ để cho hắn từ từ nghiên cứu chế tạo đi.”

“Thuốc này hiện tại bán rất tốt, một hộp 3800 tệ. Không biết có bao nhiêu người muốn mua nữa.”

“Lần trước tôi bán được mấy hộp, giá hai nghìn một hộp.”

“Yên tâm đi, loại thuốc này hắn không thể nghiên cứu được. Đây là một dạng hoocmon, hắn muốn nghiên cứu như thế nào? Chẳng lẽ chỉ dựa vào Trung y sao?”

“Dù sao tôi cũng không thể bán ra. Nếu số thuốc này tôi có thể bán hết thì tôi thật sự kiếm được rất nhiều tiền.”

“Mọi người muốn làm gì thì làm nhưng đừng có bị cái tên này uy hiếp mà sợ hãi đó nha.”

“Tên này thực sự thích xen vào việc của người khác. Tại sao ông trời không mang tên này đi? Chặn đường kiếm tiền của người khác chính là không đội trời chung. Tôi thực sự không thể chịu đựng được.”

…

Theo những lời của đại lý này thì hành động của Lâm Phàm thực sự làm bọn họ vô cùng chán ghét.

Ngăn cản con đường kiếm tiền của người ta chẳng khác nào việc giết cha mẹ của họ.

Nhưng mà trong lòng của một số đại lý thì rất sợ hãi. Bởi họ sợ năng lực của Lâm đại sư. Nếu hắn thực sự nghiên cứu được thì số thuốc đó có thể sẽ không bán được nữa.

Chương 1579: Nhắc nhở trước một câu

Đột nhiên.

Trong nhóm ồn ào hẳn lên.

“Lão Vương, ông thật sự là ngu xuẩn. Trên mạng ông bán bao nhiêu tiền vậy hả? Bán tám mươi mốt hộp, ông bị điên rồi sao?”

Lão Vương nói: “Tôi không tồn hàng nữa, tôi thật sự không muốn đối đầu với Lâm đại sư.”

“Lão Vương, ông bị bệnh sao. Sao ông lại làm loạn thị trường của chúng ta, ông không được bán. Hai trăm một hộp, ông để toàn bộ lại cho tôi đi.”

“Tôi cũng mua, ông làm vậy là đang làm loạn giá thị trường, ông đang muốn hại chết người đó à?”

Lão Vương thấy bọn họ đều muốn mua hàng của mình nên không chút do dự nói: “Được, nếu các người muốn mua, tôi bán cho các ngươi. Tôi sẽ tranh thủ thời gian bán cho các người, tôi cảm thấy chuyện này không ổn.”

Loại tình huống này trong nhóm WeChat cũng không phải là hiếm, dần dần cũng có một số người bước ra, sẵn sàng bán hết hàng cho bọn họ.

Dù sao bọn họ cũng không muốn tồn hàng nữa, lời nói của Lâm đại sư khiến bọn họ có chút sợ hãi.

Nếu cuối cùng thực sự có thể chế tạo ra phương thuốc thì những loại thuốc này trong tay bọn họ chỉ còn là đống giấy vụn. Vì vậy để đảm bảo an toàn thì tốt hơn hết là không nên tranh chấp với Lâm đại sư.

…

Ngày hôm sau!

Triệu Minh Thanh ở trong phòng nghiên cứu của trường đợi lão sư tới. Lúc này ông ấy rất phấn khích, vì sau này ông ấy sẽ có thể cống hiến hết mình cho việc nghiên cứu.

Ông ấy tin rằng chỉ cần lão sư có mặt thì nghiên cứu sẽ thành công, nhưng mà mãi đến chín giờ thì Lâm Phàm mới nhàn nhã tới.

Lần nghiên cứu phương thuốc này thì độ khó về cơ bản bằng không, đây là một chuyện cực kỳ đơn giản.

Nhưng cho dù là một vấn đề đơn giản thì cũng phải thể hiện ra rằng vấn đề này rất khó, việc nghiên cứu cũng rất khó, cần phải được thảo luận kỹ lưỡng.

Nếu không với việc giải quyết dễ dàng như vậy thì chắc chắn sẽ khiến Triệu Minh Thanh cảm thấy bọn họ còn có thể tiếp tục nghiên cứu tiếp và nhân tiện nghiên cứu thêm những căn bệnh nặng khác.

Nếu thế thì đúng là thảm rồi.

“Lão sư, dược liệu đã chuẩn bị xong.” Triệu Minh Thanh cười nói. Thời điểm khi biết bọn họ muốn nghiên cứu chế tạo phương thuốc thì người phụ trách dược liệu đã đích thân tới giao dược liệu. Đồng thời ông ấy còn vỗ ngực đảm bảo bọn họ muốn bao nhiêu thì sẽ có bấy nhiêu để nghiên cứu, nếu không đủ thì cứ gọi cho họ là được.

“Ừm, ông cứ suy nghĩ trước đi sau đó viết ra ý kiến của mình, tôi sẽ quay lại sau.” Lâm Phàm nói xong sau đó ngồi ở đó, lấy điện thoại di động ra rồi xem tin tức.

Nhưng khi xem Weibo, hắn thấy có rất nhiều bình luận mắng chửi không biết từ đâu nhảy ra.

Chẳng qua là hắn cũng đã quen rồi, bởi dù sao cũng động đến lợi ích của người khác mà không bị chửi thì thật đúng là kì lạ.

Có một Weibo tag tên của hắn, nhìn kỹ thì hóa ra là công ty dược phẩm số 1 Thượng Hải.

“Hoan nghênh Lâm đại sư nghiên cứu phương thuốc, nhưng hy vọng Lâm đại sư không dựa vào nguyên liệu mà chúng tôi phát triển. Bởi dù sao thì cách điều chế thuốc này là nỗ lực và tâm huyết của vô số chuyên gia của công ty dược chúng tôi.”

Nhìn thoáng qua, hắn không cảm thấy Weibo này có vấn đề gì, thế nhưng sau khi xem xét kỹ hơn thì hắn đã phát hiện ra vấn đề.

Công ty dược phẩm số 1 Thượng Hải này không phải là đang cảnh cáo hắn đấy chứ?

Lâm Phàm nở nụ cười, cảm thấy công ty dược phẩm số 1 Thượng Hải này đối với mình không thân thiện lắm. Hắn cầm điện thoại lên, do dự một chút và suy nghĩ không biết có nên trả lời lại hay không.

Nhưng mà chuyện này rõ ràng có liên quan đến công ty dược phẩm nên tốt hơn hết thì hắn nên trả lời ở đây, để không bị người khác hiểu lầm.

Lâm Phàm : “@Công ty dược phẩm số 1 ThượngHải, cảm ơn đã nhắc nhở, nhưng đừng lo lắng. Tôi sẽ không bao giờ cải tiến dựa công thức ban đầu của các bạn, mà sẽ trực tiếp nghiên cứu ra một phương thuốc để chữa bệnh động kinh cho trẻ em này. Đồng thời tôi nhắc nhở một câu, loại thuốc này gần như là rất rẻ và tiết kiệm được quá trình đóng gói thành phẩm.”

Cư dân mạng vẫn còn hơi khó chịu khi nhìn thấy bài đăng trên Weibo của công ty dược phẩm số 1 Thượng Hải.

Họ có cảm giác rằng đối phương đang khiêu khích nhóm người của Lâm đại sư.

Nhưng khi Lâm đại sư đăng Weibo này thì mọi người đều vỗ tay.

“Bá đạo, Lâm đại sư của ta.”

“Ha ha, cười té đái. Công ty dược phẩm số 1 Thượng Hải thật sự là quá tự cao tự đại, còn bảo Lâm đại sư không được cải tiến dựa trên công thức của họ. Lâm đại sư người ta là muốn triệt để khắc phục chứng bệnh động kinh ở trẻ em này cơ.”

“Lâm đại sư thật sự là người tốt mà, anh ấy biết mình sắp nghiên cứu ra phương thuốc điều trị nên khuyên họ không cần

phải sản xuất thêm thuốc làm gì đó.”

“Ngồi xem Công ty dược phẩm số 1 Thượng Hải đối mặt với chuyện này như thế nào. Nếu Lâm đại sư nghiêm túc thực hiện thì thật sự rất đáng sợ đó nha.”

Chương 1580: Độ khó quá thấp

Công ty dược phẩm số 1 Thượng Hải.

Trước lời cảnh báo của Lâm đại sư, họ khẩn trương tổ chức một cuộc họp.

Họ không để ý đến loại thuốc lợi nhuận quá thấp này.

Nhưng công thức của loại thuốc này là của họ và họ cũng là nhà máy dược phẩm duy nhất trong cả nước có thể sản xuất ra nó.

Bây giờ Lâm đại sư nói là sẽ chữa được căn bệnh này, đồng nghĩa với việc sau này thuốc của họ sẽ trở nên vô giá trị. Chuyện này đối với nhà máy thuốc mà nói là một tổn thất rất lớn.

“Chuyện này mọi người có ý kiến thế nào?”

“Để tôi nói thẳng, cứ để cho hắn nghiên cứu thoải mái đi, bởi tôi không tin hắn có thể nghiên cứu ra được cái gì.”

“Đừng quên, Lâm đại sư người ta có thể chữa được cả bệnh máu trắng, chuyện này theo tôi thấy thì mười phần chắc ăn chín rồi.”

Đối với các giám đốc điều hành cấp cao trong nhà máy dược thì phần đông họ đều rất coi trọng Lâm đại sư, họ tin rằng hắn nhất định có thể nghiên cứu ra được phương thuốc.

Bọn họ thật sự không biết vì sao lại có loại người bá đạo như Lâm đại sư như thế.

Nếu tất cả các bệnh đều được chữa khỏi thì cần nhà máy dược phẩm của bọn họ làm cái gì nữa chứ?

Nhóm chat về bệnh động kinh ở trẻ em.

Trưởng nhóm là Lý Tú đã thành lập nhóm này để giúp đỡ cho những trẻ em bị bệnh và giúp đỡ cho những phụ huynh có con

em không may mắc phải bệnh này

“Thuốc thật khó mua, ai bán cho tôi một hộp đi? Nửa hộp cũng được.”

“Xin thuốc, xin thuốc, xin thuốc.”

“Những thuốc này rốt cuộc là đi nơi nào rồi vậy? Giá chợ đen thật sự là quá đắt.”

“Ngày hôm qua tôi đã mua được thuốc, giá tận 2500 thật sự là quá mắc.”

Trong nhóm, các phụ huynh đang kêu ca bất bình. Trong số những gia đình này thì có những gia đình chỉ là gia đình bình thường. Mà một hộp thuốc giá mấy ngàn thì thực sự họ không mua nổi, thế nhưng không mua nổi thì cũng không mua được. Bởi vì nếu không mua theo giá chợ đen thì họ sẽ không mua được thuốc.

Lý Tú: “Đừng nóng vội, tôi có tin tức quan trọng muốn thông báo.”

“Chị Lý, xảy ra chuyện gì?”

“Chẳng lẽ tìm được nguồn cung cấp rồi sao? Hiện tại tôi đang rất cần thuốc, tình trạng con tôi càng ngày càng tệ.”

Lý Tú nhìn các tin nhắn trò chuyện trong nhóm, cảm thấy rất khó chịu. Những người buôn bán chợ đen này thực sự quá ghê tởm, hành vi ôm thuốc cứu mạng người ta với giá rẻ, rồi lại bán ra với giá cao ngất ngưởng để trục lợi đúng là quá đê tiện.

Hành vi này quá thất đức, họ không sợ bị quả báo hay sao.

Nhưng đối với đại đa số đại lý mà nói thì chỉ cần có thể kiếm được tiền thì bọn họ cũng không quan tâm nhiều như vậy. Cho dù là có người đang chờ cứu mạng thì cũng không phải là chuyện của bọn họ.

Lý Tú: “Tôi vừa nhận được tin tức, Trung y Lâm đại sư đang nghiên cứu thuốc điều trị chứng động kinh cho trẻ em. Nếu ai chưa mua được thuốc thì cũng đừng lo lắng, chẳng mấy chốc bệnh này sẽ được điều trị tận gốc.”

Khi các thành viên trong nhóm nghe thấy điều này thì họ ngay lập tức bùng nổ.

Nhưng đối với một số thành viên trong nhóm, họ không chơi Weibo thì làm sao họ có thể biết Lâm đại sư này là ai.

“Chị Lý, chuyện này là thật hay sao?”

“Đúng vậy, Trung y có thể chữa được không? Làm sao có thể trị được bệnh này?”

“Tôi phổ cập kiến thức khoa học cho anh một chút vậy. Vị Lâm đại sư này rất lợi hại đó nha, y thuật trung tây đều rất giỏi. Người này đã điều chế ra thuốc chữa bệnh máu trắng, cho nên tôi tin tưởng bệnh động kinh của trẻ em này tuyệt đối không thành vấn đề.”

“Gần đây vì bệnh của con khiến đầu óc tôi choáng váng, nên tôi cũng không có xem Weibo. Tôi không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Tôi ủng hộ Lâm đại sư.”

“Nếu Lâm đại sư nghiên cứu ra phương thuốc, những đại lý thuốc vô đạo đức này sẽ khóc ròng cho mà xem.”

Chị Lý nói: “Cho nên, nếu ai chưa mua được thuốc cũng đừng quá lo lắng. Tôi tin chẳng bao lâu nữa thì phương thuốc sẽ sớm được nghiên cứu ra thôi. Bình thường mọi người hãy chú ý đến nhóm, tôi sẽ luôn cập nhật, chỉ cần có chuyện gì thì tôi sẽ lập tức thông báo cho mọi người biết.”

“Vất vả rồi chị Lý.”

“Cảm ơn chị Lý.”

Đối với các thành viên trong nhóm thì họ thực sự biết ơn chị Lý, vì cô ấy đã giúp đỡ họ một cách thật lòng.

…

Bận rộn cho đến tối.

Triệu Minh Thanh ngồi đó suy nghĩ, lúc này trong đầu ông ấy đầy những cách phối thuốc. Đối với ông ta mà nói thì lĩnh vực này vẫn còn hơi xa lạ nên ông cần phải làm quen với nó nhiều hơn.

Lâm Phàm ngược lại nhàn nhã ngồi ở chỗ đó mà suy nghĩ các loại dược liệu phối hợp.

Nó sẽ cực kỳ đơn giản nếu chỉ là một phương thuốc để thay thế ACTH, thế nhưng hiện tại bọn hắn đang muốn điều trị tận

gốc căn bệnh động kinh ở trẻ em này. Đồng thời, đối tượng mà bọn hắn cần chữa là trẻ em, vì vậy cần cân nhắc kỹ lưỡng, bởi suy cho cùng thì đây không phải là nói đùa.

Nhưng độ khó vẫn rất thấp, không khó cho lắm.

Chẳng qua việc suy xét cho đến bây giờ cũng chỉ là để xác minh trong đầu về tính khả thi của phương thuốc này, cùng với ảnh hưởng của nó mang lại sau khi hoàn thành.

Chương 1581: Phương thuốc chữa bệnh động kinh ở trẻ em hoàn thành

“Minh Thanh, đừng nóng vội. Ông cứ trở về nghỉ ngơi trước, ngày mai lại trở lại.” Lâm Phàm nói, chuyện này đúng là không thể vội được. Ngày mai lấy phương thuốc ra cũng không muộn. Nếu không, với tốc độ thế này thì quá là nhanh rồi, cũng sẽ mang lại ảnh hưởng không tốt lắm.

Triệu Minh Thanh có chút bất đắc dĩ, nhưng lão sư đã nói rồi thì ông ấy cũng không thể làm gì nữa mà chỉ có thể gật đầu: “Đã rõ, lão sư.”

Trên đường đi, Triệu Minh Thanh vẫn còn đang suy nghĩ về cách kết hợp như thế nào các dược liệu. Đến tận khi Lâm Phàm dừng xe lại, sau đó đuổi ông xuống thì ông ấy vẫn còn đang suy nghĩ về nó.

Lâm Phàm không biết nên nói gì nữa, bởi học trò của hắn như là bị tẩu hoả nhập ma.

Nhưng mà nếu một người như vậy không thể trở thành một bậc thầy trung y nổi danh thì trên đời này không ai có thể thành công rồi.

Về phần hắn, hắn sẽ trở thành người dẫn đường cho vị đại sư Trung y truyền kỳ này.

Mà hắn cũng không thèm quan tâm đến những hư danh này.

Khiêm tốn là tốt nhất.

Ngày hôm sau!

Phòng nghiên cứu.

Triệu Minh Thanh vắt óc suy nghĩ, vẫn còn đang suy xét.

Lâm Phàm nhìn thời gian một chút, cảm thấy không chênh lệch nhiều lắm thì lên tiếng: "Minh Thanh, đã có."

"A?" Triệu Minh Thanh sửng sốt một chút, không có phản ứng kịp: "Lão sư, làm sao vậy?"

"Phương thuốc đã có." Lâm Phàm nói ra. Loại vấn đề này đối với người khác có thể khó nhưng mà đối với Lâm Phàm thì độ khó không lớn. Nhưng mà học trò của hắn suy nghĩ đã lâu như vậy mà không ra, chắc chắn ở trong lĩnh vực này ông ấy vẫn còn có chút non nớt, cần phải bồi dưỡng thêm.

Triệu Minh Thanh vẻ mặt ngưng trọng, trong nháy mắt mở ra, hưng phấn nói: "Lão sư, ngài thật sự thành công sao?"

Lâm Phàm rất bình tĩnh gật đầu: "Ừm, tôi đã suy nghĩ suốt một ngày một đêm, tối hôm qua tôi cũng không ngủ là vì chuyện này đó. Bây giờ cũng đã nghĩ ra, lần nghiên cứu này thật sự không phải người bình thường có thể làm được. Cho nên sau khoảng thời gian này tôi nhất định phải nghỉ ngơi thật dài mới được đó. Nếu không thì các tế bào não bị tiêu hao của tôi sẽ không khôi phục lại được."

Triệu Minh Thanh không quan tâm đến những điều này, điều ông ấy quan tâm nhất chính là phương thuốc có hiệu quả hay không.

"Phương thuốc của Lâm đại sư khi nào thì có? Tôi nóng lòng quá rồi."

"Vội cái gì, loại chuyện thế này, bảy tám ngày không thể thành công được."

"Không sai, Lâm đại sư đang sáng tạo kỳ tích, kỳ tích này cần phải có thời gian nhất định."

"Yên tâm, cứ từ từ chờ đợi, mỗi ngày bình luận một cái cho Lâm đại sự thêm một ít động lực."

"Bây giờ Internet vô cùng ầm ĩ. Mọi người đang đoán xem khi nào thì Lâm đại sư sẽ thành công."

"Bệnh này quá trâu bò, tôi bảo đảm hắn cả đời cũng không nghiên cứu ra thuốc được."

“Cái tên lầu trên lăn đi, nhà của mày bị nổ tung rồi kìa.”

“Chết tiệt! Nhìn Weibo của Lâm đại sư đi. Mẹ kiếp, có thuốc rồi kìa.”

Ngay lập tức, vô số cư dân mạng đổ về Weibo của Lâm đại sư.

Mà những người đại lý thuốc vẫn luôn chú ý tới chuyện này. Cho nên khi họ nhìn thấy tin tức Weibo thì họ cũng đều ngây người.

Đã nghiên cứu thành công rồi sao?

Điều này làm sao có thể, đây chính là chặn đường làm ăn của họ mà.

Lúc này, trong nhóm wechat của đại lý thuốc bắt đầu có người lên tiếng mắng chửi: “Mẹ kiếp, vừa rồi tôi suýt chút nữa đàm phán được mối làm ăn hơn mấy chục ngàn. Không nghĩ tên kia vậy mà lại trả hàng, thực sự chó má mà. Tôi đã nhớ kỹ hắn, lần sau có cầu xin tôi thì tôi cũng không bán cho hắn.”

Chỉ là khó chịu còn chưa tan đi thì một câu trả lời trong nhóm đã khiến anh ta rơi vào hầm băng.

“Đừng nói là người ta cầu xin, cho dù chúng ta đi cầu xin người ta mua thì cũng không có ai mua. Lâm đại sư đã nghiên cứu ra phương thuốc và công khai trên mạng rồi kìa.”

“Cái gì?”

Lý Tú luôn nhìn chằm chằm vào Weibo của Lâm đại sư. Bởi vậy khi Weibo vừa đăng bài thì cô ấy ngay lập tức gửi một bức ảnh chụp màn hình vào trong nhóm.

“Phương thuốc đã ra, mau tranh thủ đi xem.”

“Chúc Lâm đại sư một đời bình an.”

“Hình như là thuốc Trung y, bây giờ tôi sẽ đi thử ngay đây.”

“Phương thuốc này thật sự có tác dụng sao?”

“Tôi tin tưởng Lâm đại sư.”

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm cười ha hả. Vấn đề này chỉ là một chuyện nhỏ thôi nhưng đối với hầu hết mọi người thì họ không nghĩ như vậy.

Họ cảm thấy Lâm đại sư thực sự quá thần kỳ, bởi hắn đã làm được rất nhiều điều thần kỳ như thế.

Chúng ta có thể sống chung với chứng bệnh chán ăn.

Bệnh máu trắng cũng đã có phương thuốc điều trị.

Thế nhưng bây giờ, bệnh động kinh của trẻ em cũng đã có phương thuốc điều trị tận gốc. Bọn họ thật sự rất muốn hỏi một câu, con mẹ nó, còn có cái gì mà hắn không thể làm được không.

Đối với rất nhiều công ty dược phẩm mà nói, cái tên Lâm đại sư này không phải là người mà. Bởi nếu như tìm ra phương thuốc và điều chế ra thuốc cần rất nhiều tiền thì bọn họ còn có thể tạm chấp nhận. Thế nhưng cái tên đáng ghét này lại dùng những dược liệu rẻ tiền nhất, hơn nữa còn là những vị thuốc thông thường, không đáng bao nhiêu tiền.

Điều này khiến người ta biết sống thế nào nữa?

Chương 1582: Cậu mắc bệnh AIDS thì có thể tìm thôi

Điền Thần Côn vỗ tay: “Nhóc con cậu quá trâu bò rồi, tôi xem như chịu phục.”

Cái này không phục không được, bởi những việc hắn làm thật sự không thể tưởng tượng được.

Lâm Phàm đắc ý cười nói: “Thần Côn, lời ông nói hay quá nhỉ, không phục cũng không được. Nhưng mà ông đừng có nói là lần này lại đắc tội người ta nha, ông xem Weibo thử đi, đều bị người ta uy hiếp cả rồi này.

Triệu Chung Dương nói: ” Anh Lâm, cứ bình tĩnh, đây là do ảnh hưởng đến lợi ích của người ta, nên hiện tại họ tới báo thù.”

Ngô U Lan lo lắng hỏi: “Chắc không có vấn đề gì chứ?”

Lâm Phàm xua tay: “Không sao, những người này cũng không dám làm gì tôi, cùng lắm thì mắng chửi một trận thôi.”

“Nhưng thật sự rất kỳ quái. Tại sao lần này bộ y tế không ra mặt nói chuyện?”

Hắn thật sự kinh ngạc, chẳng lẽ là vì phương thuốc lần này quá phổ thông. Dù sao thì bệnh động kinh ở trẻ em cũng không phải bệnh nan y, y thuật hiện tại vẫn có thể trị liệu được.

Có lẽ khả năng là như vậy.

Đinh đinh!

Ngay sau đó điện thoại hắn reo lên, tên người gọi hiển thị là một số lạ.

Lâm Phàm do dự một lúc, sau đó kết nối điện thoại: “Alo, ai vậy?”

“Lâm đại sư, tôi là ai không quan trọng, tôi muốn nói cho anh một chuyện.”

Lâm Phàm: “Được, mời nói.”

“Lần này anh đuổi tận giết tuyệt như vậy sao? Anh có biết bao nhiêu người vì anh mà chịu tổn thất nghiêm trọng hay không?” Giọng điệu của người ở đầu dây bên kia điện thoại rất không tốt.

Lâm Phàm mỉm cười: “Xin lỗi, đối với việc thiệt hại nghiêm trọng của các người không có liên quan gì đến tôi. Tôi đã nói rõ trước đó là hãy tranh thủ bán thuốc với giá gốc. Thế nhưng không ai nghe vì vậy tôi không thể làm gì được. Hơn nữa, điều này đối với tôi cũng không có chút liên quan nào. Nếu không phải là do thuốc quá khó mua, mà giá chợ đen lại quá cao thì fan hâm mộ cũng không nhờ tôi ra tay giúp đỡ.”

“Anh không biết anh sai ở đâu à? Anh sẽ bị báo ứng.”

Lâm Phàm bình tĩnh nói: “Tôi không xuống địa ngục thì ai xuống địa ngục đây. Nếu thực sự có báo ứng thì hãy để người đó đến đây đi, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng.”

Lạch cạch!

Bên kia cúp máy.

Lâm Phàm lắc đầu, cảm thấy có chút bất lực, người gọi điện thoại này thực sự rất buồn cười.

“Ai gọi vậy?” Triệu Chung Dương hỏi.

Lâm Phàm nói: “Ai biết, có lẽ là đại lý thuốc bán hàng đội giá kia. Hiện tại thuốc này bán không được nữa liền trách tôi.”

Lúc này, một cuộc gọi khác đến.

“Lâm đại sư, tôi là người phụ trách của nhà máy dược phẩm Thượng Hải số 1. Tôi khâm phục, rất khâm phục và không nghĩ tới anh sẽ nghiên cứu ra được phương thuốc.” Giọng đối phương vui vẻ giống như không có quá tức giận.

Lâm Phàm: “Ngại quá, ngại quá, chẳng qua là tùy tiện làm mà thôi.”

“Lâm đại sư, về sau xin anh giơ cao đánh khẽ, bởi anh cứ như vậy thì rất ít công ty dược phẩm như chúng tôi có thể chịu đựng được.”

Lâm Phàm cười nói: “Cái này làm sao có thể để cho tôi giơ cao đánh khẽ gì được chứ? Chuyện này cũng là do tôi cảm thấy thuốc này mua không dễ dàng. Mà công ty dược phẩm của các người thì quá bận rộn, cho nên tôi mới ra tay nghiên cứu một chút. Nếu như thuốc này có thể dễ dàng mua được thì tôi cũng đâu có bị điên mà đi nghiên cứu phương thuốc mới làm gì, anh nghĩ đúng không?”

“Đúng, đúng, lần này là bởi vì công ty dược phẩm của tôi cung cấp thuốc quá ít.”

Lâm Phàm: “Haizz, tôi đã nói rồi. Nếu nguồn cung mà đầy đủ thì những đại lý thuốc kia làm sao có thể lợi dụng cơ hội để mà trục lợi được. Khi đó tôi cũng đâu có rảnh mà đi nghiên cứu thuốc làm gì chứ? Nếu không có chuyện gì nữa thì tôi cúp máy đây.”

“Được, được.”

Cúp điện thoại.

Lâm Phàm cười nói: “Mọi người xem, công ty dược phẩm bên kia sợ tôi nhìn chằm chằm và chống đối lại bọn họ nên mới gọi điện tới. Nhưng họ đã suy nghĩ quá nhiều rồi, tôi làm sao có nhiều tinh lực để làm như vậy chứ?”

Triệu Chung Dương nói: “Anh Lâm, anh nói thật đi, có bệnh gì là anh không nghiên cứu ra được. Bệnh AIDS anh thấy có

nắm chắc không?"

Lâm Phàm sửng sốt, lập tức tránh xa Triệu Chung Dương nói: "Cậu không bị bệnh AIDS đó chứ?"

"Không, không, làm sao có thể." Triệu Chung Dương vội vàng xua tay nói.

Lâm Phàm vỗ vỗ ngực đáp: "Vậy là tốt rồi, chờ một ngày nào đó mà cậu thật sự mắc bệnh AIDS thì có thể lại tới tìm tôi."

"Phì! Phì! Làm sao tôi có thể có ngày đó được." Triệu Chung Dương nói.

Điền Thần Côn cười mỉa mai nói: "Cái tên như cậu thật sự rất khó nói nha, bởi vì cậu sinh hoạt quá hỗn loạn."

"Này Thần Côn, ông đi quá xa rồi đó, ông vu hãm người ta rồi đó nha. Tôi sinh hoạt hỗn loạn từ khi nào vậy?" Triệu Chung Dương phản bác lại.

Lâm Phàm ngồi đó nghịch điện thoại di động, xem cuộc tranh luận giữa hai người. Hắn cũng không tham gia vào, sau đó hắn mở Weibo, chuẩn bị tiếp tục đăng bình luận.

Khi bạn không có năng lực, cảnh báo của bạn có thể là một trò đùa đối với người khác.

Nhưng khi bạn có năng lực, người khác sẽ ghi nhớ lời nói của bạn suốt đời mà không dám quên.

Chương 1583: Dạy dương cầm

Lâm Phàm: "Phương thuốc điều trị chứng động kinh của trẻ em đã được nghiên cứu thành công, nếu có bất kỳ vấn đề gì thì tôi sẽ sẵn sàng chịu mọi trách nhiệm. Đồng thời, tất cả cư dân mạng đều có thể yêu cầu giúp đỡ, nếu có loại thuốc nào không thể mua và nó bị bán với giá cao trên thị trường chợ đen thì rất hoan nghênh mọi người đến chỗ tôi tìm sự trợ giúp. Bởi vì tôi cảm thấy với khả năng hiện tại của mình thì tôi vẫn có thể bào chế ra một số phương thuốc nhỏ, còn với bệnh nan y hay gì đó thì phải từ từ, bởi năng lực tôi chưa đủ."

"Quá đỉnh… ủng hộ Lâm đại sư."

"Ha ha, có lời nói này của Lâm đại sự thì tôi yên tâm rồi."

“Quá tốt! Để xem trong tương lai, còn có ai dám làm liều như vậy mà bán thuốc với giá trên trời nữa không.”

“Một số đại lý hoặc công ty dược phẩm thấy được lời này, chỉ sợ là bị hù chết rồi.”

“Lâm đại sư, anh tự cao tự đại như vậy không sợ người khác đến báo thù sao?”

Khi một số công ty dược phẩm và đại lý thuốc nhìn thấy Weibo này, sắc mặt của họ cũng thay đổi. Họ cảm thấy cái tên Lâm đại sư này đúng là làm cho người ta vô cùng chán ghét mà.

Khi Triệu Chung Dương nhìn thấy Weibo của anh Lâm thì cậu ta cũng tỏ ra bối rối: “Anh Lâm, anh làm như vậy thật sao?”

Lâm Phàm gật đầu: “Ừm, dù sao cũng không có gì để làm. Nên nghiên cứu chế tạo một chút thì cũng sẽ không ảnh hưởng gì.”

“Được, tôi chỉ là cảm thấy anh sẽ đắc tội nhiều người hơn đó.” Triệu Chung Dương tin chắc điều này, bởi trước đây cậu ta không thể tưởng tượng được lại có chuyện như vậy.

Lâm Phàm đối với việc này không có chút sợ hãi, đắc tội thì đắc tội thôi. Bởi dù sao hắn đã đắc tội không ít người, cho nên hắn cũng không ngại có thêm vài người.

Hai lần trước không làm tổn hại đến lợi ích của quá nhiều người nên bệnh viện bên kia mới chỉ phàn nàn một chút.

Nhưng lần này thì khác, những đại lý thuốc kia có lẽ là hận chết chính mình rồi.

Thực sự có chút sợ nha, bởi có thể một ngày nào đó sẽ bị người đánh chết mất.

Tại viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

“Tất cả trật tự nào, bây giờ chúng ta học bài hát này.” Lâm Phàm nhìn bọn nhỏ phía dưới, rất kiên nhẫn dạy dỗ.

Đồng thời các giáo viên được tuyển đi bộ ở cả hai bên hành lang để nhắc nhở bọn nhỏ.

Theo bọn họ thấy, bọn nhỏ trong viện phúc lợi này được tiếp nhận giáo dục rất cao cấp, các môn đều sẽ tiếp xúc một chút,

nhất là gần đây mới mở lớp học dương cầm càng làm cho bọn họ cảm thấy kinh diễm.

(Dương cầm: piano)

Hơn nữa, lúc trước Lâm đại sư còn đàn tấu một khúc nhạc, thật sự làm cho các cô thấy kinh ngạc.

Tuy rằng họ chưa từng đến hiện trường xem người ta biểu diễn, nhưng mà theo các cô ấy thấy thì Lâm đại sư biểu diễn còn có sức hấp dẫn hơn các siêu sao quốc tế. Sức hấp dẫn này không phải dùng ngôn ngữ để hình dung, mà cần dùng nội tâm để cảm thụ.

Nhìn xem, những đứa trẻ này kể từ khi nghe qua đã hoàn toàn bị thuyết phục bởi đàn dương cầm. Mỗi ngày tan học, thứ mà bọn trẻ mong đợi nhất chính là dương cầm.

Giang Tuệ nhỏ giọng trao đổi với các giáo viên khác: "Tôi cảm thấy đám nhóc này thật sự rất thông minh, học cái gì cũng vô cùng nhanh."

"Đúng vậy, tôi cũng cảm thấy vậy. Với số tuổi của bọn chúng, mấy phép cộng trừ hàng trăm đã xem như rất khó, vậy mà sau khi tôi chỉ dạy bọn nhỏ một lần chúng đã hiểu hết. Chúng còn học một hiểu ba, đúng là thiên tài mà."

"Có lẽ đây chính là sự công bằng của ông trời, để cho những đứa nhỏ này có được một bộ não thông minh."

"Nhưng mà tôi cảm giác những đứa nhỏ này hình như quá thông minh rồi."

Với thực lực hiện tại của Lâm Phàm, đương nhiên nghe được các cô nói chuyện với nhau, hắn cũng cười thầm trong lòng. Đây chỉ là chuyện bình thường thôi, những đứa nhỏ này dùng Tiểu Thông Tuệ Đan có phẩm chất hoàn mỹ nên đã không phải là đám nhóc bình thường nữa rồi. Chỉ cần cho bọn chúng thời gian, cuối cùng chúng sẽ trở thành người nổi bật trong xã hội.

Đến lúc đó, Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn nổi tiếng là đã đào tạo ra vô số nhân tài hàng đầu, đây là chuyện khiến cho người ta thật sảng khoái.

Đương nhiên, hiện tại vẫn là lúc đám nhóc này cố gắng tích lũy, muốn trưởng thành thành con đại bàng tung cánh còn cần một chặng đường dài.

Một tiết học đã kết thúc.

Bọn nhỏ vô cùng hào hứng, tạm thời nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành.

Nhưng hắn cũng không vội, có thời gian thì làm thôi. Hiện tại hắn đã không theo đuổi để hoàn thành nhiệm vụ bách khoa toàn thư nữa.

Hiện tại những ngày này, vẫn rất sảng khoái và thoải mái.

Viện trưởng Hoàng từ bên ngoài đi vào, đi tới bên cạnh Lâm Phàm rồi bà nhỏ giọng nói: "Lâm đại sư, bên ngoài có một đám người tới tìm cậu. "

"Là ai?" Lâm Phàm nghi hoặc hỏi.

"Không biết, hình như là mình tinh." Hoàng viện trưởng nói.

Lâm Phàm nhíu mày, độ hảo cảm của hắn với đám minh tinh không quá cao. Nhưng người ta đã tới nên đương nhiên cũng phải gặp một lần, nếu không bị người ta nói là bất lịch sự thì không hay.

Chương 1584: Minh tinh HongKong

Trong phòng họp.

Ba nam một nữ ngồi ở đó, khẩu âm có hơi lạ, không giống tiếng phổ thông chính thống, ngược lại xen lẫn khẩu âm người Hong Kong.

"Có thể được gặp mặt Lâm đại sư thật là mắt mắn, nhưng mà tôi có chút lo lắng." Một người đàn ông trung niên mặc áo khoác, thoạt nhìn rất phóng khoáng. Ông ta nhìn trái phải một chút, cảm giác hoàn cảnh nơi này thật sự rất tốt.

Ngay khi mọi người đang nói chuyện thì cánh cửa phòng họp được đẩy ra.

Viện trưởng Hoàng làm bạn bên cạnh Lâm Phàm nói: "Lâm đại sư, chính là mấy vị này."

Lâm Phàm nhìn bốn người trong phòng họp, ngược lại cảm giác có hai người rất quen thuộc, hắn không khỏi nhớ lại.

Hai người này không phải là hai ngôi sao nổi tiếng của HongKong sao.

Lý Mạnh Hoa và Trịnh Long.

Chỉ là Lâm Phàm còn chưa mở lời thì người đàn ông mặc áo khoác kia lại nhiệt tình tiến lên, nắm lấy tay Lâm Phàm, nói: "Lâm đại sư, xin chào, xin chào, tôi là Vương Khả Hào."

"Ông có phải là vị đạo diễn rất nổi tiếng của HongKong, từng quay bộ phim 'Cuộc đời địa ngục' không?" Lâm Phàm thấy cái tên này khá quen, hắn cẩn thận suy nghĩ một chút, nhất thời nhớ lại.

Vương Khả Hào cười: "Đúng, đúng, có thể được Lâm đại sư biết đến thì tôi thật sự rất vinh hạnh."

"Đâu có, đâu có, tôi đã xem phim do ông làm đạo diễn mà lớn lên đó." Lâm Phàm cười nói.

Vương Khả Hào biết Lâm đại sư lợi hại, trong lòng cũng rất tự hào, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, sau đó ông vội vàng nói: "Lâm đại sư, giới thiệu cho cậu một chút, đây là Lý Mạnh Hoa và Trịnh Long, còn có trợ lý Chu Hạ Quân cũng là vợ của tôi."

"Tôi biết, hai người này tôi biết, tôi cũng xem phim của bọn họ mà lớn lên tuốt." Lâm Phàm giống như chỉ biết một câu này, nhưng mà hắn nói thật. Khi còn bé hắn đúng là đã xem không ít, hiện tại còn có thể nhớ rất nhiều cốt truyện của phim.

Lý Mãnh Hoa vui vẻ vươn tay ra, dùng tiếng phổ thông mang theo khẩu âm HongKong nói: "Lâm đại sư, xin chào."

Lâm Phàm đáp lại: "Chào anh, hoan nghênh anh ghé thăm."

Ánh mắt Trịnh Long có chút tò mò: "Lâm đại sư, lần đầu gặp mặt, chào cậu. "

Lâm Phàm nắm lấy tay Trịnh Long, cũng đáp lễ, nhìn chằm chằm ông ta, không khỏi cười nói: "Tướng mạo ông Trịnh không tồi."

Đối với người của HongKong đặc biệt là các ngôi sao lớn, họ rất tin tưởng phương diện xem bói và phong thủy.

Trịnh Long còn có chút nghi hoặc, ngược lại Vương Khả Hào ở một bên giới thiệu: "Lâm đại sư tinh thông rất nhiều, nhất là phương diện huyền học này lại càng giỏi."

Lâm Phàm khoát tay: "Đâu có, chỉ là lần đầu tiên nhìn thấy minh tinh trước kia chỉ có thể nhìn thấy trên TV, cho nên nói thêm vài câu thôi. Nhưng mà nhân tướng này đích xác rất tốt, nội liễm bất lộ, thiện ý ngay thẳng, may mắn, thế nhưng anh phải chú ý tiểu nhân, cần phải cảnh giác đó."

"Quá khen, cảm ơn cậu." Trịnh Long cảm tạ nói, nhưng nhìn dáng vẻ ông ta hiển nhiên là không để lời nói của Lâm Phàm ở trong lòng, cũng chỉ cho là Lâm Phàm khen ngợi mình cho nên chỉ lịch sự đáp lại.

Lâm Phàm cũng không thèm để ý, mà hỏi: "Mấy vị tới tìm tôi có gì không?"

Vương Khả Hào nói: "Lâm đại sư, là như vậy, chúng tôi chuẩn bị quay một bộ phim ở Thượng Hải. Bởi vì yêu cầu cảnh quay nên muốn mượn viện phúc lợi bên Lâm đại sư cậu một chút để lấy bối cảnh. Thứ hai chính là đến thăm cậu một chút, dù sao chúng tôi cũng phải ở Thượng Hải một thời gian dài, cho nên tới chào hỏi. Nếu gặp phải phiền toái còn phải nhờ Lâm đại sư hỗ trợ."

Lâm Phàm vừa nghe lời này, nhất thời nở nụ cười: "Đạo diễn Vương thật sự khách khí, chỉ cần quay phim chính quy đúng cách còn có thể gặp phải phiền toái gì chứ. Ông anh yên tâm đi, ở Thượng Hải rất an toàn. Về phần mượn viện phúc lợi để lấy bối cảnh cũng không phải không thể, chỉ là nhân viên ra vào cần phải chú ý một chút. Dù sao nơi này cũng đặc thù, không thể để nhiều người vào trong một lần, còn phải chú trọng an ninh nữa."

"Đương nhiên, đương nhiên rồi. Lâm đại sư, cậu có thể yên tâm, tôi nhất định sẽ sắp xếp tốt mọi thứ, tuyệt đối không mang đến cho cậu chút phiền toái nào." Vương Khả Hào nói.

"Vậy là tốt rồi." Lâm Phàm vẫn tương đối dễ nói chuyện, nhất là đối với người tốt càng dễ dàng giao tiếp hơn.

Vương Khả Hào hỏi: “Lâm đại sư, buổi tối nể mặt chúng tôi ăn một bữa cơm được không?”

Lâm Phàm ngược lại rất có hứng thú: “Được, có thể, vậy thì tôi không khách khí rồi.”

Mặc dù là người khác mời ăn cơm, nhưng cuối cùng quyền lựa chọn nhà hàng nào thì vẫn giao cho Lâm Phàm.

Cuối cùng không có còn cách nào, hắn đành lựa chọn nhà hàng của Liễu Nhiếp.

Lý Mạnh Hoa và Trịnh Long đều là người của công chúng, bởi vậy phải trang bị đầy đủ để người khác không nhận ra. Ngược lại, tuy Vương Khả Hào cũng là người của công chúng nhưng là nhân vật đứng sau màn hình, nhất là dáng vẻ của ông ta bình thường nên tự nhiên sẽ không dẫn tới việc bị fan hâm mộ truy đuổi.

Ông ta thoải mái nghênh ngang đi theo phía sau.

Chương 1585: Cô vợ nhỏ

Tại khách sạn giải trí Đông Nguyệt.

Liễu Nhiếp ở chỗ này an cư lập nghiệp cũng đủ trâu bò, tuy rằng ít nhiều chiếm một chút ánh sáng của Lâm Phàm khiến cho đám bạn bè của Lâm Phàm tưởng rằng Liễu Nhiếp là hồng nhan của hắn, có một chân với hắn. Nhưng khỏi phải nói, có thể đứng vững bước chân ở Thượng Hải và phát triển đến bây giờ thì thật đúng là phải bội phục thủ đoạn của Liễu Nhiếp.

“Ôi chao, hôm nay ngọn gió nào đưa Lâm đại sư của chúng ta vào trong căn miếu nát của tôi đây vậy nhỉ.” Liễu Nhiếp nhìn thấy Lâm Phàm từ xa lập tức cười đi tới, giọng điệu trêu chọc, có thể dễ dàng nhận ra ý vị trong đó khiến cho người ta nghe mà không khỏi cứng họng.

“Ha ha, nhất định là gió Tây Bắc rồi, bằng không thì có thể là gió gì chứ.” Lâm Phàm nói.

Cô nàng Liễu Nhiếp này không quá tôn trọng mình nha. Nếu không phải tính tình hắn tốt thì đã sớm cho một chiêu ‘Long trảo thủ’ đánh vỡ ngực đối phương rồi.

Vương Khả Hào là đạo diễn lớn nên bất kỳ cô gái đẹp nào ông ta cũng đã từng gặp qua, nhưng khi nhìn thấy Liễu Nhiếp thì hai mắt ông ta lập tức sáng lên.

Khí chất đặc biệt, dung mạo động lòng người, nhất là từng cử chỉ động tác lộ ra càng làm cho người ta cảm thấy thán phục.

Thậm chí trong đầu ông ta cũng tự hỏi, nếu sắp xếp cô nàng này ở trong phim ảnh, khẳng định thích hợp với vai đại tỷ phong tình vạn chủng.

Lý Mạnh Hoa và Trịnh Long đã quay vô số bộ phim,đương nhiên số mỹ nữ họ gặp cũng đếm không xuể. Thế nhưng có thể làm cho bọn họ cảm thấy kinh diễm, thật đúng là không có mấy người. Mà cô gái trước mắt này cũng được tính là một người làm cho bọn họ kinh diễm.

Liễu Nhiếp cười nói: “Lâm đại sư, hôm nay có sắp xếp gì không? Đừng ăn không uống không nha, tôi không thể cho anh ký sổ được đâu.”

Lâm Phàm liếc mắt nhìn Liễu Nhứ một cái, nói: “Cô có thể nói dễ nghe một chút hay không, cái gì mà ăn không uống không, lại còn ghi nợ, tôi là loại người này sao? Không phải chỉ là trước kia xảy ra chút mâu thuẫn nhỏ với cô thôi sao, sao lại nhỏ nhen như vậy chứ. Thứ cần lớn không lớn, thứ nên nhỏ thì ngược lại là rất lớn.”

“Anh…” Liễu Nhiếp vừa nghe lời này, gương mặt bị Lâm Phàm chọc tức giận đỏ lên, sau đó cô cũng không tranh cãi với Lâm Phàm nữa: “Ăn cơm hay ca hát.”

“Chắc chắn là ăn cơm rồi, ai đói bụng mà đi hát chứ.” Thái độ này của Lâm Phàm cũng đủ ác liệt.

Gương mặt Liễu Nhiếp lộ vẻ ‘coi như anh giỏi’ cô nói: “Đi theo tôi, tôi dẫn các người đến phòng riêng.”

Đám người Vương Khả Hào ngầm hiểu bật cười, trong mắt bọn họ thì vị mỹ nữ này hiển nhiên có quan hệ nói không rõ với Lâm đại sư, mồm miệng này trông giống như cô vợ nhỏ.

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, Lâm đại sư lợi hại như vậy thì làm sao mà không có chút thành tựu được chứ. Hơn nữa gương mặt hắn cũng ưa nhìn, nhất định được rất nhiều cô gái ưa thích.

Trong phòng riêng tốt nhất.

“Ông chủ, mời vào.” Liễu Nhiếp đứng ở cửa nói.

Lâm Phàm gật đầu: “Ừm, thái độ hiện tại cũng không tệ lắm, nếu cứ như vậy thì tôi dám cam đoan việc làm của cô khẳng định sẽ tốt hơn.”

Liễu Nhiếp cười ha hả, sau đó ánh mắt nhìn về phía mấy người bên cạnh. Cô không biết mấy người này là ai, hôm nay cũng không lạnh, sao bọn họ bọc kín người như vậy, chẳng lẽ có cái gì không thể cho người ta nhìn thấy được sao?

Nhưng ngẫm lại cũng có thể đoán ra đại khái, năng lực Lâm đại sư không tầm thường, bạn bè hắn quen cũng không có mấy người đơn giản.

“Hoàn cảnh của nhà hàng này rất tốt.” Lý Mãnh Hoa tháo khẩu trang và mũ ra.

Liễu Nhiếp vừa nghe khẩu âm thì biết là người bên ngoài rồi, nhưng mà khi nhìn rõ gương mặt của đối phương thì lại sững sờ, không nghĩ tới đây là một vị đại minh tinh.

Trong lòng cô lẩm bẩm, cái tên này giao lưu bạn bè cũng rất rộng nha. Minh tinh ở nơi khác mà cũng có thể quen biết.

Sau đó cô cũng không thèm để ý, cô cũng không phải fan hâm mộ của minh tinh, họ cũng là người không có gì khác.

“Các vị thong thả trò chuyện.” Liễu Nhiếp không nói gì với Lâm Phàm mà trực tiếp rời đi, nhưng cô cũng biết, chỉ sợ nhân viên phục vụ bình thường không thể phục vụ tốt người trong phòng này, cô phải tự mình sắp xếp nhân viên.

Dù sao cũng không phải là nhân viên phục vụ nào cũng có thể giữ bình tĩnh khi nhìn thấy minh tinh, vì để tránh phiền toái không cần thiết, cô vẫn cẩn thận để ý một chút.

Sau khi Liễu Nhiếp rời đi, Vương Khả Hào cười nói: “Lâm đại sư, cậu thật sự rất may mắn.”

Lâm Phàm sửng sốt, nhất thời nghe không hiểu, sau đó hắn mới phản ứng lại: “Đạo diễn Vương, không phải như mọi người nghĩ đâu.”

“Hiểu mà, hiểu mà.” Vương Khả Hào cười đáp, nhưng ý trên mặt lại là “tôi biết rồi, cậu yên tâm, chúng tôi tuyệt đối không có ý nghĩ lung tung.

Đối với việc này, Lâm Phàm thật đúng là không muốn nói thêm gì, chuyện này còn có thể như thế nào, nói không rõ vậy thì không nói nữa.

Trong bữa ăn, mặc dù mọi người mới gặp nhau lần đầu tiên nhưng trò chuyện rất vui vẻ.

Chương 1586: Mời đóng phim

Tại Hào Giang!

Vĩnh Lợi Hòa.

Một người trẻ tuổi ngồi trên bàn đánh bạc, hai mắt đỏ bừng, ngón tay có chút cứng ngắc, vẻ mặt vô cùng phấn khởi nhìn chằm chằm lá bài trong tay.

“Ba cạnh, ba cạnh….”

(Bài tây: 4 cạnh là lá 9,10. 3 cạnh là lá 6,7,8. 2 cạnh là lá 5,4)

“Con mẹ nó…”

Người vây xem thổn thức một tiếng, vậy mà lại là bốn cạnh.

Người thanh niên hét lên với người cho vay bên cạnh: “Đưa tôi thêm năm triệu.”

Người cho vay cười nói: “Người anh em, cậu chơi như vậy không được đâu, đừng để đến cuối cùng lại không có tiền trả thì sẽ làm cho chúng tôi rất khó xử.”

“Thế nào? Sòng bạc các anh không có tiền cho vay à, cha tôi là đạo diễn nổi tiếng Vương Khả Hào. Một bộ phim doanh thu mấy tỷ, sẽ thiếu chút tiền này hay sao?” Vương Văn rống lên, hiển nhiên sẽ không bỏ cuộc cho đến khi hồi vốn.

“Được, con trai của đạo diễn lớn. Có thể, chúng tôi kiểm tra một chút.” Người cho vay nói.

“Được, cứ điều tra thoải mái, trong điện thoại di động của tôi đều là minh tinh, cho anh xem cũng không thành vấn đề.” Vương Văn nói.

Người cho vay để cho người điều tra một chút, xác định là thật vậy mới có thể an tâm cho vay, hơn nữa giọng điệu cũng tốt hơn một chút.

“Vương thiếu gia, cảnh báo trước với cậu, đây là một khoản vay lớn, lãi suất tính theo giờ. Nếu cậu có thể tiếp nhận thì chỉ cần ký tên đóng dấu, chúng tôi cũng có thể yên tâm cho vay, cậu muốn vay bao nhiêu thì có bấy nhiêu.” Người cho vay nói.

Vương Văn không để ý, trực tiếp gật đầu: “Được, được, đừng nói nhảm nữa, lấy năm triệu cho tôi trước đi.”

Hiện tại đầu óc cậu ta đã choáng váng nên cũng không nghĩ nhiều như vậy, người cho vay sai người đi sắp xếp. Đồng thời chuẩn bị tốt hợp đồng, thu giữ toàn bộ chứng minh thư các thứ.

Lúc nhận được hợp đồng, Vương Văn nhìn cũng không nhìn mà ký tên lên luôn.

Tiền đã đến tay, cậu ta lại trực tiếp đánh bạc.

Một tên đàn em nói: “Đại ca, liệu đến cuối cùng thằng nhóc này sẽ có tiền để trả chứ?”

Người cho vay đáp: “Sẽ không, yên tâm đi, cũng không phải lừa gạt. Thân phận này của cậu ta cũng là thật, nhân vật lớn đều không thích xuất hiện tin tức không tốt, có thể yên tâm cho vay. Nhưng phải giới hạn một con số, không thể vượt qua số tiền này, lãi suất thì mấy cậu cứ tính toán bất cứ lúc nào cũng được.”

“Hiểu rồi.”

Sau một tiếng.

Vương Văn lại nói: “Lấy cho tôi thêm mười triệu.”

Trong thời gian này, Vương Văn đã mượn thêm vài lần.

Chơi bậy, mượn bừa bãi, trong lòng cũng không biết chừng mực, chỉ là bị quân bài của đối phương làm cho mụ mẫm đầu óc.

Đồng thời, bởi vì thân phận bản thân nên không thèm để ý đến mấy thứ này.

……

Tuy rằng bọn họ là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng trên bàn cơm Vương Khả Hào lại rất thoải mái, tán gẫu rất nhiều đề tài.

Lâm Phàm thì không nghĩ tới mình sẽ phát triển đến mức người khác đến Thượng Hải quay phim phải đến chào hỏi mình, loại chuyển biến này làm cho hắn có chút không thích ứng.

Chẳng lẽ hiện tại hắn ở trong mắt một số người đã trở thành một người không thể coi thường rồi sao.

"Lâm đại sư, cậu có hứng thú góp mặt trong bộ phim này hay không?" Vương Khả Hào đưa ra lời mời, ngược lại ông ta muốn cho bộ phim của mình có thêm một chút hào quang.

Lâm Phàm cười đáp: "Tôi cũng không biết diễn xuất, điều này sẽ ảnh hưởng đến cả bộ phim mất."

Vương Khả Hào lập tức xua tay: "Không việc gì, không việc gì, cậu chỉ cần lộ mặt làm khách mời, chứ không cần phải đối diễn đâu."

Lâm Phàm: "Để tôi xem sao."

Vương Khả Hào cười, trong lòng ông ta tự biết chừng mực, quan hệ giữa ông ta và Lâm đại sư cũng chỉ là lần đầu gặp mặt. Thế nhưng lần gặp mặt này nói chuyện rất vui vẻ, sau này tiếp xúc nhiều hơn cũng có thể kéo gần quan hệ một chút.

Lý Mạnh Hoa và Trịnh Long thỉnh thoảng nói vào một hai câu, sau khi tiếp xúc, bọn họ cũng biết Lâm đại sư này không hề tầm thường.

Mà Lý Mạnh Hoa ở trong nước không có Weibo, mà cho dù có Weibo cũng là do fanclub đăng ký và quản lý, bình thường anh ta cũng không quản lý nhiều.

……

Tại Hào Giang.

Vương Văn đã thua đỏ mắt, tay chân đều có chút lạnh, cậu ta ở khu khách VIP nên mức cược ở chỗ này có chút lớn, thuộc về cược giữa nhiều bên.

"Lại thêm một mười triệu cho tôi." Vương Văn thấp giọng gào thét.

Cô gái bên cạnh cũng dần dần rời đi, các cô cảm giác người này sắp gặp xui xẻo rồi. Bởi vì cậu ta thua quá thảm, hơn nữa tâm trạng thất thường rất không thích hợp.

“Anh Quân, tên kia lại muốn mượn tiền.” Tên đàn em nói.

Người tên anh Quân đáp: “Bây giờ đã mượn bao nhiêu rồi? ”

Tên đàn em đáp: “Cộng thêm lãi suất, đã một trăm triệu rồi.”

Anh Quân gật đầu trả lời: “Ừ, đi nói chuyện với cậu ta trước đã.”

Hiện tại trong lòng Vương Văn có chút không phục, cậu ta đã bị kích động hoàn toàn, nhất là mấy người đánh bạc cùng đều dùng ánh mắt khiêu khích nhìn cậu ta, làm cho cậu rất khó chịu.

Cậu ta muốn tiếp tục cá cược nhưng trên người không có tiền, chỉ có thể vay tiền mà thôi. Chỉ cần hoàn vốn thì mọi thứ sẽ trở về.

Chương 1587: Muốn từ chối thì có rất nhiều cách

Anh Quân hỏi: “Vương thiếu gia, số tiền này tạm thời chúng tôi không thể cho cậu mượn được.”

Vương Văn nghe nói như vậy, nhất thời nổi giận: “Anh có ý gì? Ý anh là tôi không đủ khả năng để trả sao?”

Tuy phía Anh Quân là bên cho vay, nhưng đối với khách hàng VIP bọn họ vẫn vô cùng khách khí, dù sao lần tới vẫn cần đối phương đến chiếu cố.

“Vương thiếu gia, cậu hiểu lầm rồi, đương nhiên không phải như vậy. Chỉ là hiện tại cậu đã nợ một trăm triệu bao gồm cả lãi suất, nếu như có thể thì tôi hy vọng cậu có thể gọi điện thoại cho người nhà để trả tiền lãi.” Anh Quân nói.

Vương Văn vốn còn muốn nói thêm gì, nhưng đột nhiên nghe anh ta nói như vậy thì sắc mặt bỗng đại biến, không dám tin nhìn anh Quân: “Tôi mới mượn có bao nhiêu đâu, làm sao có thể tới một trăm triệu rồi.”

Anh Quân cười đáp: “Vương thiếu gia, giấy trắng mực đen đều viết rất rõ ràng, cậu vay tổng cộng bốn mươi ba triệu, lãi suất tăng lên theo giờ không hề tính sai. Nếu cậu không tin, có thể tự mình xem lại.”

“Các người lừa tôi đấy à?” Vương Văn rống lên, cậu ta cũng không phải kẻ ngốc, lãi suất này tăng cao như vậy là muốn ăn tươi nuốt sống cậu ta sao?

Sắc mặt anh Quân thay đổi: “Vương thiếu gia, lời này của cậu là có ý gì? Làm sao chúng tôi lại lừa cậu, chúng tôi cũng là lấy tiền mặt để giúp cậu trở mình, nếu cậu mà dựa vào bốn mươi ba triệu này thắng được mấy trăm triệu thì cậu sẽ trả nhiều hơn cho chúng tôi sao? Chúng tôi chỉ thu một chút lãi suất, tại sao lại nói là lừa cậu rồi.”

“Chúng tôi mà không cho cậu vay tiền thì cậu cũng không có khả năng trở mình, hiện tại là do cậu không may mắn mới thua sạch, cũng không thể để chúng tôi cho vay mà không được chút gì đúng không?”

“Chỉ một câu thôi, có phải cậu không muốn trả tiền hay không?”

Bầu không khí tại hiện trường đột nhiên bị đè nén.

Vương Văn đáp: “Trả cái gì mà trả, các người lừa tôi, tôi không trả.”

Anh Quân hít một hơi thật sâu, khẽ phất tay, đàn em xung quanh lập tức tới ấn Vương Văn lại, sau đó trực tiếp kéo cậu ta ra khỏi nơi này.

Đối mặt với các khách cược ở sòng bạc, anh Quân nói: “Xin lỗi mọi người, làm phiền rồi, mọi người cứ tiếp tục.”

Trong văn phòng.

Vương Văn giãy dụa, gào thét: “Buông tao ra, bọn mày muốn làm gì? Tao sẽ gọi cảnh sát.”

Bốp!

Đàn em thẳng tay tát một cái: “Cái thứ gì, mượn tiền mà không nhận, ngoan ngoãn một chút đi.”

Anh Quân phất tay, bảo đàn em lui ra phía sau, sau đó từ trên cao nhìn Vương Văn nói: "Vương thiếu gia, hiện tại tôi cho cậu lựa chọn, gọi điện thoại cho người nhà mang tiền tới đây. Nếu không thì dựa theo hợp đồng, một cái tay là năm mươi triệu, một trăm triệu chính là hai tay, cậu chọn đi."

Nhìn thấy biểu cảm dọa người của anh Quân, Vương Văn nuốt nước miếng nói: "Anh Quân, chờ một chút, có gì từ từ nói. Một trăm triệu thật sự quá nhiều, tôi vay bao nhiêu trả bấy nhiêu có được không?"

Hợp đồng đặt ở trước mặt cậu, quy định phía trên không nhiều lắm, nhưng lãi suất và thanh toán lại viết rất rõ ràng.

Tiền ít thì có cách tính lãi suất của tiền ít.

Mà tiền nhiều thì cũng có cách tính lãi của tiền nhiều.

Nhất là loại cá cược lớn thế này, sau khi vay tiền, nếu bạn mà thắng còn dễ nói. Nhưng nếu thua tiền thì lãi suất này thật đúng là dọa người, còn nhiều hơn với số tiền vay.

Leng keng.

Một con dao rựa cắm thẳng trên bàn.

"Yên tâm, không trả tiền thì nhiều nhất chỉ mất hai tay, ở đây chúng tôi có bác sĩ chuyên nghiệp, sẽ không để cậu xảy ra chuyện gì đâu. Nếu cậu không muốn thiếu thứ gì đó thì lập tức gọi điện thoại về nhà đi, để bọn họ đưa tiền tới đây." Anh Quân nói.

Mặt dao lấp lánh, dưới ánh đèn chiếu rọi tản ra ánh sáng lạnh ngắt.

Vương Văn làm sao từng chứng kiến loại tình huống thế này, cả người bị dọa cho run rẩy.

Nếu hai tay không còn, vậy về sau mình không phải là phế nhân sao?

"Tôi gọi, tôi gọi, tôi gọi cho bạn tôi." Vương Văn vội vàng cầm lấy điện thoại di động, hiện tại cậu còn chưa dám gọi điện thoại cho người nhà, thế là gọi điện thoại cho những người bạn con của các minh tinh mình quen.

Anh Quân nhắc nhở: “Vương thiếu gia, tôi khuyên cậu nên gọi người nhà cậu, đừng để đến cuối cùng vừa thiếu tiền vừa mất bạn.”

Vương Văn không nghe, tiếp tục gọi điện thoại.

Cậu gọi một cuộc điện thoại.

“Đại Long, tôi là Vương Văn đây, bây giờ cậu có tiền không, cho tôi mượn một ít.”

“Tôi muốn vay một trăm triệu.”

Chưa nói được một vài câu, điện thoại đã kết thúc.

Vương Văn nghiến răng nghiến lợi nói: “Đáng ghét, vừa nói mượn tiền thì giả chết, lúc trước còn nói muốn đến làm khách mời trong phim của cha tôi, tôi cũng đã giúp cậu. Mẹ nó, đúng là anh em giả tạo.”

Sau đó cậu tiếp tục gọi điện thoại.

Vào lúc này, gọi điện thoại để vay tiền là thời điểm tốt nhất để thử nghiệm tình bạn.

Trong mắt cậu ta, tình bạn vững hơn vàng, nhưng lúc hỏi vay tiền lại là không chịu nổi một chiêu.

Vì vậy, muốn trân trọng tình bạn, hãy nhớ đừng tùy tiện mở miệng vay tiền.

Gọi bao nhiêu cuộc điện thoại nhưng cuối cùng chỉ vay được 5 triệu.

Đây là cậu ta khóc cầu xin, những người còn lại không phải có việc thì cũng nói lý do là tiền đã bỏ vào cổ phiếu nên tạm thời không lấy ra được.

Miễn là bạn muốn từ chối thì sẽ có vô số cách để nói.

Chương 1588: Vận dụng mối quan hệ

Vương Văn nói: "Chỗ tôi chỉ mượn được năm triệu, đại ca, anh xem chuyện này có thể thư thả một chút không?"

Anh Quân cười ha hả nói: "Cậu cho rằng có thể sao?"

"Gọi điện thoại vay cha mẹ cậu cho tôi, nếu không thì miễn bàn."

Vương Văn khóc lóc cầu xin: "Đại ca, có thể không gọi được không, bằng không tôi sẽ bị đánh chết mất. Anh yên tâm, sau khi tôi trở về, nhất định sẽ gom góp tiền cho anh."

Anh Quân không nói thêm gì, anh ta nhìn về phía tên đàn em bên cạnh, tên đàn em cầm lấy con dao trên mặt bàn, sau đó dập tắt điếu thuốc nói với người khác: "Đi gọi bác sĩ tới, chuẩn bị đồ cầm máu và băng bó."

"Đừng, đừng mà, để tôi gọi…" Vương Văn kinh hoảng nói.

Cậu ta thật sự bị những người này dọa sợ, cũng không dám tưởng tượng đến việc nếu như mình bị chém đứt hai tay thật thì sẽ như thế nào.

……

Tại Thượng Hải.

"Ha ha, xem ra độ nguy hiểm của quay phim cũng rất lớn nhỉ." Lâm Phàm cười nói, nghe Vương Khả Hào kể lại chuyện xảy ra trước kia, ví dụ như ông ta khi còn trẻ vì để tiết kiệm tiền đầu tư mà làm một vài chuyện nguy hiểm.

Nhưng nói cũng có lý.

Thành công không phải là tất yếu, nhưng trong đó có nhân tố nhất định.

Vương Khả Hào có thể thành công như bây giờ đều có liên quan mật thiết với những nỗ lực mà ông ta đã bỏ ra khi còn trẻ.

Lý Mạnh Hoa và Trịnh Long thì cười, còn trợ lý Chu Hạ Quân ở một bên nói tiếp, kể lại một ít chuyện thú vị.

Đinh Đinh.

Đột nhiên, chuông điện thoại reo lên.

Vương Khả Hào nhìn thấy số điện thoại, thừa dịp say rượu cười mắng: "Thằng nhóc này, chắc chắn lại có chuyện rồi."

Lâm Phàm hỏi: "Con trai đạo diễn Vương sao?"

"Đúng vậy, có một đứa con trai như vậy thật không để cho người ta bớt lo, bây giờ gọi điện thoại cho tôi nhất định là có chuyện gì đó rồi." Vương Khả Hào nhận điện thoại: "Có chuyện gì không?"

Ngược lại Lý Mạnh Hoa và Trịnh Long không thích con trai đạo diễn Vương lắm, họ cảm giác thằng nhóc này đúng là vô công rồi nghề, thuộc dạng ăn chơi ngồi rồi.

Mà Lâm Phàm cũng nhỏ giọng trao đổi với hai người, tán gẫu một ít chuyện nhỏ hoặc tin tức.

Đột nhiên.

Vương Khả Hào trở nên kích động, sắc mặt đỏ bừng, nói: "Cái thằng nhóc thối này, tao sắp bị mày làm cho tức chết rồi."

Đám người Lâm Phàm liếc nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Vương Khả Hào nói: "Tôi là Vương Khả Hào, như này quá nhiều rồi, tạm thời tôi chưa lấy được. Tôi sẽ tự đi Hào Giang một chuyến, hy vọng các anh có thể bảo đảm an toàn cho con trai tôi."

"Được, được, tôi biết rồi."

Cúp điện thoại.

Lý Mạnh Hoa phát hiện sắc mặt Vương Khả Hào rất khó coi, cũng vội vàng hỏi: "Làm sao vậy? "

Vương Khả Hào ngẫm lại vô cùng tức giận nói: "Thằng con tôi đi Hào Giang đánh bạc, rồi vay nặng lãi. Bây giờ nó không có tiền trả lại nên bị người ta giữ ở đó, nếu không trả tiền thì sẽ bị chặt hai tay."

Ngược lại Lý Mạnh Hoa và Trịnh Long không quá kinh ngạc, lại hỏi: "Cái này vay bao nhiêu tiền, mà cần phải làm đến như

vậy?”

“Một trăm triệu.” Vương Khả Hào nói.

Ở đây ngoại trừ Lâm Phàm, những người còn lại đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

“Một trăm triệu? Nó cũng dám mượn?” Lý Mạnh Hoa khiếp sợ nói.

Vương Khả Hào lắc đầu đáp: “Nó vay bốn mười ba triệu, phần còn lại là tiền lãi, thằng nhóc này đúng thật là muốn tôi tức chết mà. Không được, tôi phải đi Hào Giang một chuyến, không thể để cho nó xảy ra chuyện được.”

Lý Mạnh Hoa vội vàng nói: “Trước tiên đừng nóng vội, bốn mươi ba triệu này lãi gấp lên đến một trăm triệu thật sự là quá nhiều, đúng lúc tôi quen biết người bên kia, để tôi gọi điện thoại qua hỏi một chút. Tiền thì nhất định phải trả lại nhưng có thể giảm tiền lãi xuống, đảm bảo an toàn cho Vương Văn là quan trọng nhất.”

Vương Khả Hào đáp: “Được, được, đành làm như vậy.”

Bạn bè của Lý Mạnh Hoa tương đối nhiều, phía Hào Giang cũng quen biết không ít người. Sau đó anh ta gọi một cuộc điện thoại, khi điện thoại kết nối, gương mặt anh lộ ra ý cười.

“Anh Thành, tôi là A Hoa đây.”

“Vâng, phiền anh Thành một chuyện, con trai của bạn tôi ở Hào Giang vay nặng lãi, từ bốn mươi ba triệu cả lãi lên tận một trăm triệu, thế này quá nhiều rồi. Liệu có thể nhờ anh Thành ra mặt, số tiền đã vay nhất định sẽ trả, chỉ là có thể giảm một chút hay không?”

“Đúng, đúng, anh Thành đợi lát, để tôi hỏi một chút.” Lý Mạnh Hoa che điện thoại, hỏi: “Con anh vay tiền ai?”

Vương Khả Hào đáp: “Người kia tên là anh Quân.”

Lý Mạnh Hoa gật đầu: “Anh Thành, tôi hỏi rõ ràng rồi, tên là anh Quân, anh quen biết không?”

“Anh quen sao, vâng được, tôi sẽ chờ.” Cúp điện thoại.

Vương Khả Hào vội vàng hỏi: “Thế nào rồi?”

Lý Mạnh Hoa đáp: “Sẽ nói chuyện giúp giúp anh, anh Thành là một lão đại bên Hào Giang rất có thế lực, hẳn là có thể nể mặt.”

Vương Khả Hào gật đầu: “Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi. Dù thế nào số tiền đã vay cũng sẽ trả, chỉ là lãi suất này quá cao, cũng không thể để cho nó ở đó chịu khổ.”

Chương 1589: Lâm đại sư giúp một tay

Chẳng bao lâu, điện thoại lại reo.

Lý Mạnh Hoa vội vàng nhận điện thoại, sau đó gật đầu đáp: “Vâng, vâng, cảm ơn anh Thành, cảm ơn anh.”

Lúc này Vương Khả Hào rất khẩn trương, không biết sự tình rốt cuộc như thế nào.

Lý Mạnh Hoa hít sâu một hơi rồi nói: “Đã hỏi rồi, một trăm triệu không thể thiếu một đồng nhưng có thể bảo đảm an toàn cho Vương Văn. Thế lực của anh Quân này ở Hoàng Giang cũng rất lớn, phía sau có Vĩnh Lợi và sòng bạc chống lưng nên anh Thành cũng không thể làm gì đối phương.”

“Anh Thành nói tốt nhất nên nhanh chóng đưa tiền, anh Quân là người không dễ chọc, chuyện gì cũng có thể làm ra, nếu như đến lúc đó thì mọi chuyện đều đã muộn.”

Vương Khả Hào rối lên: “Đi đâu kiếm một trăm triệu nhanh vậy được, ôi trời, đúng là chết mất thôi.”

Lý Mạnh Hoa nói: “Trong thẻ của tôi còn hơn hai mươi triệu, hẳn có thể dùng lúc khẩn cấp.”

Trịnh Long: “Tôi cũng có một ít, trước tiên cứ gom góp một chút, hiện tại đối phương có thể cam đoan không động vào Vương Văn coi như là bảo đảm an toàn rồi. Tôi gọi một cuộc điện thoại, lần trước khi tôi đi quay phim có quen biết một người phụ trách trong nội bộ Vĩnh Lợi.”

Vương Khả Hào đáp: “A Long, cảm ơn cậu nhiều, cậu mau gọi qua gọi thử xem.”

Tại Vĩnh Lợi Hòa, Hào Giang.

Bên trong văn phòng sang trọng.

Vân Tuyết Dao đang quan sát số tiền thu nợ của công ty mấy ngày gần đây, một người đàn ông trung niên ở bên cạnh không ngừng đưa lên hết tài liệu này đến tài liệu khác.

“Tiểu thư, gần đây lợi nhuận của công ty rất tốt.” Người đàn ông trung niên nói.

“Ừm.” Sắc mặt Vân Tuyết Dao bình tĩnh, lật xem sổ sách.

Lúc này, điện thoại di động của người đàn ông vang lên, khi nhìn thấy số điện thoại thì ông do dự một lát, sau khi xin phép sự đồng ý của tiểu thư ông mới nghe điện thoại.

“Tiểu Trịnh, chào cậu, chào cậu.”

“Chuyện này tôi cần xin chỉ thị lãnh đạo, xin cậu chờ một chút.” Người đàn ông trung niên che điện thoại lại, nhìn về phía Vân Tuyết Dao, nói: “Tiểu thư, là đại minh tinh Trịnh Long ở HongKong gọi tới. Con trai Vương Khả Hào vay tiền ở sòng bạc, lãi cộng thêm tiền gốc đã lên đến một trăm triệu, anh ta hy vọng chúng ta có thể giảm bớt một chút…”

Ông ta còn chưa nói hết, Vân Tuyết Dao đã nhướng mày, trừng mắt nhìn đối phương một cái, giọng điệu lạnh lùng: “Đây là ngày đầu tiên ông đi làm à? Quy củ của công ty là cứ ai gọi điện thoại đến thì đều có thể thay đổi được sao?”

Người đàn ông nghe nói như vậy nhất thời cả kinh, cả người đẫm mồ hôi lạnh: “Vâng, vâng…”

Sau đó ông ta tiếp tục nói chuyện điện thoại: “Tiểu Trịnh à, ngại quá, đây là quy củ nên không thể sửa được. Ừ, đúng, cậu hiểu cho.”

Bên phía Thượng Hải, Trịnh Long thở dài: “Thật ngại quá, vô phương rồi.”

……

Lâm Phàm cảm thấy việc này không liên quan gì đến mình nhưng một bữa tiệc ngon lành lại bị chuyện này làm cho có chút không vui, ngược lại cảm thấy có chút đáng tiếc.

“Đạo diễn Vương, anh có cần tôi giúp không?” Lâm Phàm hỏi.

Vương Khả Hào đáp: “Cảm ơn ý tốt của cậu, chỉ là việc này không xảy ra ở Thượng Hải. A Hoa và Tiểu Trịnh đều không nghĩ ra biện pháp, xem ra chỉ có thể gom đủ tiền trước rồi chuộc người về.”

Lâm Phàm nói: “Chỉ sợ tối nay cũng không có vé máy bay đi Hào Giang, tôi cũng quen biết người ở bên đó, hẳn là có chút ích. Thôi, tôi vẫn nên gọi điện thoại qua hỏi một chút đi, các ông sốt ruột cũng vô dụng.”

Cũng không đợi nhóm Vương Khả Hào nói gì thêm, Lâm Phàm trực tiếp lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số.

Tại Hào Giang!

Vân Tuyết Dao đang nghiêm túc làm việc. Lúc này, điện thoại di động đặt ở bên phải vang lên. Cô vốn muốn theo thói quen tắt máy nhưng khi nhìn thấy màn hình hiển thị trên điện thoại, cô lại trở nên kích động. Trên khuôn mặt bình tĩnh kia lộ ra nụ cười xán lạn.

Người đàn ông trung niên vẫn luôn ở bên cạnh nhìn thấy sắc mặt tiểu thư thay đổi, trong lòng cũng kinh ngạc. Không biết cuộc gọi này là từ ai mà khiến tiểu thư vốn làm việc cực kỳ nghiêm túc lại phá lệ để lộ ra nụ cười này.

Vân Tuyết Dao buông tất cả công việc trong tay xuống, giọng nói ngọt ngào nói: “Anh Lâm, rốt cuộc anh cũng nhớ tới gọi điện thoại cho tôi rồi.”

Người đàn ông bên cạnh nghe thấy tiểu thư gọi người kia là anh Lâm, đột nhiên thấy sửng sốt, xưng hô này có chút thân mật nha.

Đầu dây bên kia, Lâm Phàm mỉm cười.

“Tuyết Dao, trễ như vậy còn gọi điện thoại cho cô, không ảnh hưởng đến cô nghỉ ngơi đó chứ?”

Đám người Vương Khả Hào nhìn Lâm đại sư, không biết Lâm đại sư gọi điện thoại này cho ai nhưng nghĩ đến hắn lợi hại như vậy, có lẽ thật sự có biện pháp.

Chỉ là Lý Mãnh Hoa và Trịnh Long đều tìm quan hệ. Hơn nữa quan hệ này cũng không nhỏ, nhưng cuối cùng cũng không có biện pháp, cũng không biết Lâm đại sư có thể tìm được ai.

Vân Tuyết Dao đáp: “Anh Lâm, không đâu, thật sự không phiền. Hiện giờ tôi vẫn đang làm việc, nhưng cho dù là thời gian nghỉ ngơi, chỉ cần là điện thoại của anh Lâm thì tôi cũng cực kỳ vui vẻ.”

Chương 1590: Anh Lâm đừng hiểu lầm

Nhận được cuộc gọi của Lâm Phàm, trong lòng Vân Tuyết Dao cảm thấy rất ngọt ngào, có loại vui vẻ nói không nên lời.

Chủ yếu là công việc thật sự quá bận rộn, không thể bỏ mặc được. Nếu như có thể, cô thật sự rất muốn đến Thượng Hải một chút để gặp mặt anh Lâm.

Lâm Phàm cười: “Vậy thì tốt rồi, tôi còn sợ quấy rầy đến cô nghỉ ngơi, dù sao nghỉ ngơi cũng là cách chăm sóc tốt nhất cho phụ nữ. Lần trước từ trở về từ Hào Giang, đến giờ tôi vẫn còn thèm món ăn vặt mà cô đã dẫn tôi đi ăn đó nha.”

Vân Tuyết Dao nói: “Anh Lâm, nếu anh muốn ăn nữa thì tôi sẽ cho người đưa qua cho anh.”

Lâm Phàm sửng sốt, đáp: “Không cần, không cần đâu, cần gì phiền phức như vậy. Nếu tôi thật sự muốn ăn thì nhất định sẽ đến Hào Giang thưởng thức món ăn nóng hổi không phải tốt hơn sao.”

Vân Tuyết Dao: “Vậy khi nào anh tới đây? Tôi đã hoàn thành công việc của tôi trước thời hạn rồi, có thể có thời gian đi khắp nơi với anh.”

“Ừm, đợi một thời gian nữa đi. Đúng rồi, lần này tôi có chuyện muốn nhờ cô giúp một tay.” Lâm Phàm nói thẳng đến chính sự.

Vân Tuyết Dao có chút mất hứng đáp: “Anh Lâm, anh như vậy khiến tôi không vui đấy. Không cần nói từ “nhờ” với tôi được hay không, chỉ cần là chuyện tôi làm được thì tôi nhất định sẽ làm, cho dù không làm được thì tôi cũng sẽ nghĩ cách xử lý. ”

Cô gái này nhiệt tình như vậy khiến Lâm Phàm có chút không chịu nổi, không ngờ mình lại được yêu quý như vậy.

“Là như vậy, Vương Khả Hào là bạn bè đến từ HongKong hôm nay tôi mới quen biết, đứa con trai của ông ta bị người

cho vay bắt lại. Là khoản vay một trăm triệu, nếu như không trả thì phải chặt đứt hai tay, tôi thấy đây không phải là ở công ty của cô sao? Nên tôi chỉ muốn hỏi một chút xem số tiền này có thể giảm xuống hay không? Dù sao bốn mươi ba triệu tăng lên tới một trăm triệu thì đúng là có chút dọa người, còn muốn chém hai tay người ta, cũng dọa cho cha thằng nhóc sợ luôn rồi."

"Tôi và đạo diễn Vương Khả Hào đang ăn cơm, bầu không khí bữa tiệc vốn tốt đẹp cứ như vậy biến mất, đúng là có chút đáng tiếc." Lâm Phàm cười nói.

Nhưng lúc Vân Tuyết Dao ở đầu dây bên kia nghe được lời này, sắc mặt đột nhiên tái nhợt.

Hình như anh Lâm đã biết chuyện gì đó rồi.

Giống một màn xấu xa bị người mình thích nhất biết được, loại cảm giác này làm cho trái tim Vân Tuyết Dao đột nhiên như ngừng lại.

Người đàn ông trung niên vẫn an tĩnh đứng bên cạnh Vân Tuyết Dao, nhìn thấy sắc mặt tiểu thư đột nhiên trắng bệch, trong lòng cả kinh, có chút không biết làm sao. Đồng thời, ông còn nhìn thấy trong hốc mắt tiểu thư ngân ngấn nước mắt.

Ông càng bị dọa đến toát mồ hôi lạnh, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lâm Phàm phát hiện đầu dây bên kia không có tiếng động, không khỏi có chút nghi hoặc: "Tuyết Dao, cô có còn nghe không? Nếu thực sự khó xử thì không sao đâu."

"Không phải." Giọng nói cô có chút nghẹn ngào.

Lâm Phàm sửng sốt: "Tuyết Dao, cô làm sao vậy?"

"Anh Lâm, anh đừng hiểu lầm, chuyện… chuyện này tôi thực sự không biết, tôi không phải là loại người như vậy." Vân Tuyết Dao nói chuyện có chút kỳ lạ, làm cho hắn không hiểu lắm.

"Tuyết Dao, cô làm sao vậy, tôi không nói cô là loại đó mà." Lâm Phàm có chút khó hiểu, cũng không biết Vân Tuyết Dao đang nói cái gì.

Đột nhiên!

Lâm Phàm phản ứng lại, sau đó vội vàng an ủi nói: “Tuyết Dao à, tôi không nói cô là loại người đó mà. Mỗi nơi đều có quy củ riêng, chỉ là lãi suất thấp hơn một chút, tiền đã vay họ nhất định sẽ trả.”

“Anh Lâm, tôi không phải loại người này.” Vân Tuyết Dao nói, tuy rằng cô sẽ không lưu tình trước mấy chuyện này, thế nhưng cô cũng không muốn để cho người mình thích biết mình vẫn luôn đối mặt với những chuyện này.

“Tôi biết mà, cô đừng kích động.” Lâm Phàm nói.

Vân Tuyết Dao: “Anh Lâm, bây giờ tôi đi giải quyết một chút, đợi lát sẽ gọi điện thoại cho anh. ”

……

Lâm Phàm nghe thấy tiếng máy bận ở đầu dây bên kia, có chút bất đắc dĩ, hình như hắn cũng chưa nói gì nhiều về chuyện này mà.

Vương Khả Hào khẩn trương hỏi: “Lâm đại sư, có được không?”

“Hẳn là có thể được, cứ chờ một chút.” Lâm Phàm nói.

Sau khi Vân Tuyết Dao cúp điện thoại, cơ thể thả lỏng, phảng phất như là bí mật của mình bị nhìn thấu. Cô đột nhiên đứng dậy, đi thẳng ra bên ngoài.

“Tiểu thư…” Người đàn ông vội vàng tiến lên, muốn hỏi cô rốt cuộc làm sao vậy.

“Cút.”

Chỉ là lời này còn chưa nói ra miệng, đã bị Vân Tuyết Dao mắng trở về.

Trong văn phòng.

Anh Quân nhìn Vương Văn, nói: “Ông già nhà cậu thật đúng là có biện pháp nha, lại tìm người giúp cậu như vậy. Thế nhưng ở chỗ này, ai tới cũng vô dụng. ”

Ầm!

Cửa văn phòng bị người ta đá văng ra, anh Quân vốn định nổi giận, nhưng nhìn thấy người tới, nhất thời cung kính nói:

“Tiểu thư, sao cô lại tới đây?”

Bốp bốp!

Vân Tuyết Dao tiến lên, tát anh Quân hai cái.

Mà anh Quân cúi đầu chịu đựng, không có bất kỳ oán hận hay khó hiểu nào, đám đàn em xung quanh thở cũng không dám thở mạnh.

Chương 1591: Tham lam, may mắn là những hoang tưởng lớn nhất đời người

“Thả người cho tôi.” Sắc mặt Vân Tuyết Dao đỏ bừng.

“Vâng.” Anh Quân gật đầu, không chút do dự, sau đó nhìn về phía Vương Văn, nói: “Cút.”

Vương Văn cũng không biết chuyện gì xảy ra, lập tức gật đầu cảm tạ, sợ hãi bỏ chạy.

Anh Quân vẫn dựa vào Vân gia ăn cơm, đối với Vân gia cũng trung thành tận tâm. Mà lúc nhìn về phía tiểu thư, anh ta lại phát hiện tiểu thư đang vùi đầu nằm sấp trên bàn, hình như rất khổ sở.

“Tiểu thư…”

“Cút hết ra ngoài cho tôi, ai cũng không được làm phiền.”

Anh Quân gật đầu, không nói thêm gì nữa, trực tiếp gọi đàn em rời khỏi nơi này.

……

Tại Thượng Hải.

Điện thoại di động của Lâm Phàm vang lên, hắn tán gẫu vài câu, sau đó nói với Vương Khả Hào: “Mọi chuyện đã được giải quyết. ”

Mà Vương Khả Hào vội vàng gọi điện thoại cho con trai, khi biết được đối phương thả người ngay tại chỗ, anh ta rất bối rối. Lúc anh ta chuẩn bị nói gì đó với Lâm Phàm thì Lâm Phàm lại xua tay, chỉ vào điện thoại, ý bảo muốn nói chuyện điện thoại, có việc gì chờ nói sau.

Lâm Phàm cảm thấy mình phải chịu trách nhiệm với chuyện này, đang yên đang lành lại khiến người khác lo lắng, hoảng hốt.

Hắn phải an ủi thật tốt một chút, để cô ấy đừng suy nghĩ quá nhiều.

Tuy rằng trong lòng Lâm Phàm cũng phản cảm mấy chuyện này, nhưng có những chuyện không phải bạn muốn thế nào thì được thế đó.

Bạn có thể phá vỡ quy củ phía Hào Giang, nhưng bạn cũng phải có năng lực này.

Tán gẫu hồi lâu với Vân Tuyết Dao, hắn coi như hiểu được một chút chuyện.

Đây là sản nghiệp giữa các gia tộc liên kết với nhau, thậm chí các lão đại Hào Giang đều tham dự, quan hệ tương đối phức tạp.

Trước kia khi không có kiểm soát, ai có tiền thì đều có thể đến cược, mỗi một ván chỉ cần thắng đều sẽ được hoa hồng, nếu như thua chỉ cần trả nợ gốc.

Cũng mặc kệ đối phương có năng lực trả nợ hay không, họ đều cho mượn.

Sau đó xảy ra tình trạng nhân mạng, cho nên các sòng bạc bắt đầu khống chế, không cho phép bất kỳ tư nhân nào tiến vào sòng bạc để trục lợi, cuối cùng hình thành toàn bộ chuỗi sản nghiệp.

Đồng thời tiến hành cho vay chính quy hóa, họ sẽ xác minh danh tính của người mượn trước, xem có khả năng trả nợ hay không. Sau khi đạt đến một số tiền nhất định thì sẽ không cho vay nữa.

Ví dụ như Vương Văn, cậu ta tự xưng là con trai của đạo diễn lớn Vương Khả Hào, bọn họ đương nhiên sẽ điều tra toàn bộ chứng minh thư, hộ chiếu vân vân rồi tịch thu hết. Sau khi xác minh xong, mới có thể cho vay.

Với địa vị xã hội và thực lực kinh tế của Vương Khả Hào, đương nhiên trả nợ những thứ này không có bất kỳ vấn đề nào.

Lâm Phàm lắng nghe, thỉnh thoảng ừ một tiếng.

Vân Tuyết Dao thật lòng không biết nên làm gì bây giờ, chuyện này không phải là chuyện tốt gì, mà hoàn cảnh sống của cô đã quyết định hết mọi thứ.

Chỉ là đối với Lâm Phàm, cô tương đối để ý. Nếu là người khác, cô cũng sẽ không giải thích nhiều như vậy.

Về phần chặt tay gì đó chỉ là uy hiếp, cũng là do cấp dưới đe dọa những con bạc này.

Lâm Phàm thật sự không để ý đến những thứ này, có ba loại người đáng sợ nhất thế giới.

Một là bệnh tâm thần, bởi vì họ không biết họ đang làm những gì.

Thứ hai là người nghiện ma túy, là những kẻ lục thân không nhận.

Loại cuối cùng chính là người nghiện cờ bạc, đừng nói là lục thân không nhận, đến thời điểm nghiêm trọng nhất thì họ có thể làm ra bất cứ chuyện điên cuồng nào.

Những người này cũng không đáng để đồng tình, chỉ khi thực sự xảy ra chuyện mới có thể đột nhiên tỉnh ngộ.

Ví dụ như lúc trước hắn quen biết Vua bài Nam Bắc chẳng hạn. Ở thời kỳ đỉnh cao của bọn họ, bạn mà nói không nên đánh cược với bọn họ thì sẽ không có kết cục tốt. Có lẽ trong mắt bọn họ, bạn chính là tên thần kinh, chắn đường tài lộc của người khác.

Nhưng chỉ có trải qua tuyệt vọng, cho dù không cần kẻ nào nhắc nhở cũng tự nhiên tỉnh ngộ.

Muốn đánh bại loại ngành nghề công nghiệp đen này thì đừng nằm mơ, đối với con bạc chân chính mà nói, bạn phá một nơi thì bọn họ luôn có thể tìm được một phương pháp khác. Đây là ngành công nghiệp bạn vĩnh viễn không ngăn được.

“Được rồi, đây là quy củ phía Hào Giang của cô, cũng không phải một mình cô có khả năng chi phối.” Lâm Phàm nói, nếu như là trước kia, có lẽ hắn sẽ xúc động cho rằng mình chính là thần của thế giới này, có thể làm cho thế giới trở nên chính nghĩa hơn.

Nhưng bây giờ, hắn chỉ nghĩ rằng công lý không phải là những gì nói ngoài miệng, hoặc là hành động có thể thay đổi được. Có một số chuyện, ngay cả khi bạn dùng cả một đời đánh đổi cũng không bao giờ thay đổi nó được.

Đối với những người vay tiền này, họ biết rõ đây là con đường chết nhưng vẫn làm, trừ phi thần tiên hạ phàm mới có thể cứu vớt họ trở về.

Tham lam, may mắn là hoang tưởng lớn nhất đời người.

Chương 1592: Thả nhầm

Đám người Vương Khả Hào ngồi ở đó lắng nghe, cảm thấy người đang nói chuyện điện thoại với Lâm đại sư chỉ sợ không bình thường. Hơn nữa người ở đầu dây bên kia hình như rất coi trọng Lâm đại sư, giống như không muốn bởi vì chuyện này mà để lại ấn tượng xấu trong lòng Lâm đại sư.

Nhưng ngẫm lại cũng thật kinh khủng.

Địa vị Lý Mạnh Hoa và Trịnh Long đã rất cao nhưng họ lại bất lực, hiện giờ Lâm đại sư chỉ gọi một cuộc điện thoại mà con trai ông ta cứ như vậy được thả ra.

Dù sao số tiền kia vẫn còn chưa trả.

Ngay cả tiền cũng không cần, cái người kia mạnh đến mức nào.

Nhất là Lý Mạnh Hoa và Trịnh Long lại càng coi trọng thân phận của Lâm đại sư hơn, họ cảm thấy không giống bình thường, làm cho bọn họ bắt đầu suy đoán quan hệ của Lâm đại sư rộng thế nào.

Mà đúng lúc này, Vương Khả Hào nói: "Lâm đại sư, có thể mời đối phương bắt thằng nhóc kia về đây được không?"

Lâm Phàm sửng sốt, sau đó bảo Vân Tuyết Dao chờ một chút: "Đạo diễn Vương, anh có ý gì?"

Vương Khả Hào thở dài: "Không có cách nào, thằng nhóc nhà tôi nghiện cờ bạc, thỉnh thoảng sẽ đi Hào Giang một chuyến. Lần này là nhờ cậu hỗ trợ, nhưng tôi tin lần sau nó sẽ không nhớ bài học này. Cho nên hy vọng Lâm đại sư có thể nhờ đối

phương giúp tôi bắt thằng nhóc này trở về, để cho nó chịu chút đau khổ, hy vọng có thể để nó bỏ đi tật xấu này.”

Lâm Phàm: “Ông có chắc không?”

“Chắc chắn.” Vương Khả Hào trịnh trọng nói, ông ta đã nghĩ kỹ. Bây giờ có cơ hội tốt như vậy mà bỏ lỡ, về sau sẽ hối hận không kịp. Nhất là hiện tại mỗi ngày ông ta đều rất bận rộn, không có thời gian quản giáo thằng nhóc này.

Nếu lần sau thật sự xảy ra loại chuyện này nữa, ông ta thật sự ngại làm phiền Lâm đại sư.

Lâm Phàm tiếp tục nói chuyện với Vân Tuyết Dao, loại chuyện này đối với Vân Tuyết Dao chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

……

Hào Giang.

Sau khi Vương Văn ra khỏi Vĩnh Lợi Hòa, nhất thời cảm giác thế giới này thật sự quá tốt. Hiện tại cậu ta cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không hiểu sao đối phương thả mình ra như vậy?

Sau đó cậu ta nghĩ lại, nhất thời hiểu rõ, không phải là cha mình tìm nhân vật lớn nào đó đưa mình ra ngoài đấy chứ.

Nghĩ đến đây, cậu không khỏi nở nụ cười, xem ra cha mình lăn lộn nhiều năm như vậy cũng không vô ích.

Ở bên ngoài, có nhiều người nể mặt như vậy, loại cảm giác này thật đúng là không tệ.

Cậu ta sờ túi một cái, lập tức muốn chửi bậy.

Chứng minh thư và hộ chiếu đều nằm trong tay đối phương, không có mấy thứ đó thì cậu ta không thể ở khách sạn, cũng không thể rời khỏi Hào Giang.

Dù sao cha mình cũng đã giải quyết mọi chuyện, mình phải trở về lấy lại đồ đạc của mình đã.

Sau khi Vân Tuyết Dao cúp điện thoại, lập tức gọi đám người anh Quân vào, giải thích tình huống để cho bọn họ đi bắt người trở về.

“Tiểu thư, người này rời đi một lúc rồi, muốn tìm được có thể cần một chút thời gian.” Anh Quân không biết tiểu thư rốt cuộc đã trải qua chuyện gì, nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Không nên hỏi chuyện không nên hỏi, biết quá nhiều cũng không quá tốt.

Nhất là bên trong nhà họ Vân tranh đấu, liên lụy quá nhiều, chung quy cũng không phải là chuyện tốt.

“Đi tìm đi.” Vân Tuyết Dao không muốn nói thêm, nếu như không phải do người này, cũng tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện này.

Đột nhiên, một tên thanh niên vội vã bước vào.

“Tiểu thư, anh Quân, Vương Văn kia lại quay trở lại.”

Anh Quân vừa nghe lời này, nhất thời nở nụ cười, xem ra cũng tiết kiệm được sức lực tìm kiếm.

Vương Văn bị đàn em dẫn vào: “Các vị đại ca, thật ngại quá, hộ chiếu của tôi và chứng minh thư còn ở chỗ các người, các người có thể trả lại cho tôi hay không?”

Trong mắt Vương Văn, cha mình nhất định đã tìm được nhân vật lớn, cho nên cậu ta cũng không cần sợ hãi nữa.

Chỉ là, đột nhiên.

Tình huống có gì đó không ổn.

Anh Quân nói: “Bắt lại rồi nhốt vào.”

Sắc mặt Vương Văn đại biến, trợn tròn mắt, nói: “Các người làm gì…. ”

Anh Quân: “Thả nhầm rồi.”

Vương Văn ngơ người, vậy mình trở về đây không phải là tìm chết sao.

Trên bàn ăn.

Lâm Phàm cảm thấy trò chuyện với mọi người rất thoải mái: “Đạo diễn Vương, sự tình cũng đã giải quyết. Ông cứ yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu, tiếp tục ăn cơm thôi.”

Thấy Lâm đại sư bình tĩnh như thế, Vương Khả Hào cũng rất bội phục, sau đó ông ta nâng ly rượu lên, nói: “Lâm đại sư,

thật sự rất cảm ơn anh.”

Lâm Phàm nâng ly rượu lên, khẽ chạm ly: “Đạo diễn Vương khách khí rồi, chuyện này cũng không ai muốn cả, chỉ là khi cờ bạc trở nên hợp pháp thì bất cứ chuyện gì cũng sẽ phát sinh.”

Vương Khả Hào cười cười, đề tài tán gẫu có chút xa rồi, thế nhưng Lâm đại sư nói cũng có đạo lý.

Khi một ngành nghề đặc thù trở nên hợp pháp thì tất cả tình huống đều có thể xảy ra, điều này là không thể tránh khỏi.

Nhưng Hào Giang bây giờ đã an toàn hơn rất nhiều. Giống như trước kia, các loại cho vay nặng lãi rồi không có tiền trả bỏ chạy, mỗi ngày làm sao không xảy ra đánh nhau? Chỗ nào không có người chết chứ?

Chương 1593: Giải Nobel Y học

“Haizz, nói cho cùng vẫn phải trách tôi, nếu không phải trước kia tôi dẫn nó đi Hào Giang thì cũng sẽ không để cho nó dính vào những thứ này. Mấy năm nay tôi cũng đã phải trả cho nó không ít tiền, chỉ là không nghĩ tới lần này lại mượn nhiều như vậy.” Vương Khả Hào cũng cảm thán nói.

Lãi suất bên đó rất cao là chuyện công khai rõ ràng, mỗi người trước khi vay đều có tính toán trong lòng. Đồng thời bên đó cũng tuyệt đối sẽ không cho người không có năng lực trả nợ vay.

Dù sao đối phương cũng phải kiếm tiền, bạn không trả nổi, cho bạn mượn làm gì?

Trước kia nếu không trả chính là chết, quả thực bây giờ đã có thay đổi to lớn, dù sao muốn mạng người làm gì chứ?

Nhưng đối phương nguyện ý cho con trai ông ta mượn, cũng là do mấy năm nay ông ta quay được không ít phim bán chạy, tiền bạc tích lũy cũng không ít, nên khiến người ta tín nhiệm.

Lâm Phàm nhìn vẻ mặt âm trầm của Vương Khả Hào, hắn an ủi: “Đạo diễn Vương cứ nghĩ thoáng chút, để cậu ấy sửa lại từ đầu là được mà, ít nhất không dính vào ma túy là tốt lắm rồi.”

Vương Khả Hào gật đầu đáp: “Cái này cũng đúng.”

Lý Mãnh Hoa nghi hoặc hỏi: “Lâm đại sư, người bạn này của cậu là người Hào Giang sao? Lại có năng lượng lớn như vậy.”

Lâm Phàm cười cười: “Là người Hào Giang, nhưng cũng không phải năng lực lớn, mà vừa vặn sản nghiệp kia chính là do cô ấy tiếp quản.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt đám người Vương Khả Hào đều thay đổi.

Họ không cần hỏi nhiều như vậy, trong lòng bọn họ đã biết.

Vĩnh Lợi Hòa là sản nghiệp của gia tộc nào ở Hào Giang? Ngoại trừ nhà họ Vân thì còn có thể là ai.

Gia chủ của Vân gia kia ở Hào Giang là nhân vật truyền kỳ, không thể chọc vào.

“Được rồi, ăn cơm đi, nhưng mà đạo diễn Vương này, số tiền đã vay vẫn phải trả đấy nhé.” Lâm Phàm dặn dò một tiếng, dù sao số tiền này cũng đã thua, Vân Tuyết Dao sẽ không mở miệng với hắn chuyện này, như vậy cuối cùng một mình cô ấy sẽ phải bù vào.

Dù sao sản nghiệp này mặc dù là cô ấy quản lý, nhưng cũng không phải của cô ấy, mà là của toàn bộ người nhà họ Vân.

“Yên tâm, yên tâm, điểm này tôi vẫn biết.” Vương Khả Hào cam đoan nói.

Trong mắt Lâm Phàm, hắn đã tìm Vân Tuyết Dao nhờ giúp đỡ mà còn muốn người ta tự mình trả tiền thì chuyện này có chút khó nói. Cho dù đối phương không nhắc câu nào, cũng sẽ không có một câu oán hận, nhưng hắn cũng không phải loại người này.

“Ăn cơm, ăn cơm thôi.” Lâm Phàm cười nói: “Vừa rồi chúng ta đã nói đến đâu rồi?”

Vương Khả Hào cũng không nghĩ nhiều như vậy, tuy rằng bốn mươi ba triệu vẫn rất nhiều nhưng cũng không phải không có, đối với đạo diễn lớn như ông ta thì vẫn rất dễ dàng lấy ra được.

Đồng thời ông ta cảm thấy lần này tới Thượng Hải thật sự có ích, có thể quen biết nhân vật như Lâm đại sư, đối với chuyện sau này cũng có trợ giúp thật lớn.

Sau khi ăn xong bữa cơm, bọn họ đương nhiên là đi hát, Liễu Nhiếp an bài mọi thứ rất tốt. Tuy rằng ngoài miệng cô trêu chọc với Lâm Phàm, nhưng việc nên làm thì cô vẫn làm rất hoàn mỹ.

Ngày hôm sau!

Tại phố Vân Lý.

Lâm Phàm nằm trên ghế, hồi tưởng lại chuyện tối hôm qua, ngoại trừ hắn và Chu Hạ Quân ra thì những người còn lại đều uống say mèm, cuối cùng vẫn để Liễu Nhiếp gọi một vài nhân viên công tác tới đưa người về.

Đinh đinh.

Cuộc gọi được kết nối.

Vương Khả Hào: "Lâm đại sư, tối hôm qua làm phiền cậu rồi, tôi uống quá nhiều nên thất thố."

Lâm Phàm cười nói: "Không có gì, uống rượu phải như vậy, vui vẻ là được rồi."

Vương Khả Hào đáp: "Chuyện tối hôm qua, thật đúng là chưa cảm ơn cậu thật tốt."

"Không vội, dù sao trong khoảng thời gian này mọi người cũng ở Thượng Hải, có cơ hội thì lại tụ tập với nhau. Nếu như gặp phải chuyện gì có thể liên hệ với tôi, tôi rất sẵn lòng giúp đỡ."

"Cảm ơn cậu."

Bọn họ trò chuyện một vài câu rồi cúp máy.

Điền Thần Côn hâm mộ nói: "Tối hôm qua lại đi xõa à?"

Lâm Phàm nở nụ cười, đáp: "Xõa thì không có, chỉ là có mấy vị khách tới, mời tôi ăn một bữa cơm thôi."

"Tôi thấy mấy vị khách này cũng không tầm thường nha." Điền Thần Côn nói.

Lâm Phàm: “Xem như không tầm thường đi, bọn họ tới đi từ HongKong tới tìm tôi, cũng không thể không nể mặt được chứ?”

Lúc này, Triệu Chung Dương cầm điện thoại di động đi tới: “Anh Lâm, anh xem tin tức trên mạng này, đều đang thảo luận về anh đó.”

Lâm Phàm sửng sốt, hỏi: “Thảo luận về tôi? Bàn tán tôi làm gì, hình như gần đây tôi có làm chuyện gì đâu.”

“Không phải, anh xem cái này đi.” Triệu Chung Dương nói.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua, hóa ra là một chủ đề trên weibo.

“Giải Nobel Y học năm nay liệu có Lâm đại sư không?”

Đề tài này có chút kỳ lạ, hình như chỉ trong một đêm đã bùng nổ, số người tham gia phỏng đoán đã đạt tới hơn ba trăm ngàn người.

Triệu Chung Dương nói: “Trước kia loại chuyện này cũng không được cư dân mạng chú ý, không nghĩ tới năm nay có nhiều người quan tâm đến như vậy.”

Ngô U Lan cười nói: “Tôi nghĩ vẫn là do anh Lâm nghiên cứu chế tạo phương thuốc bệnh máu trắng nên đã thu hút sự chú ý của những người quan tâm, cho nên mới có cuộc bỏ phiếu này.”

Triệu Chung Dương nói: “Dù sao cho tới nay hình như chúng ta chưa từng có người nhận loại giải thưởng này, cho dù có thì cũng đã rất lâu rồi.”

Chương 1594: Được đề cử

Nhìn vào các ý kiến trên Weibo.

Hầu hết mọi người đang ủng hộ mình.

“Giải Nobel Y học lần này nếu Lâm đại sư không được, thật sự quá không công bằng.”

“Đúng vậy, tôi tính kỹ một chút, Lâm đại sư giải quyết chứng biếng ăn, bệnh máu trắng và chứng động kinh ở trẻ em, nhất là hai bệnh đầu tiên cũng không biết đã cứu vớt bao nhiêu người

rồi. Tôi dám cá, giải Nobel Y học lần này thuộc về Lâm đại sư, không anh ta thì là ai nữa."

"Trước đây tôi quan tâm nhất là giải vật lý, bây giờ tôi quan tâm nhiều hơn đến giải y học, bởi vì đây là giải thưởng mang lại lợi ích tốt nhất cho chúng ta."

"Đúng vậy, sức khỏe là quan trọng nhất, không có sức khỏe, tất cả chỉ là bong bóng."

"Tôi cảm thấy cơ hội đoạt giải thưởng của Lâm đại sư rất nhỏ, bởi vì y học Trung Quốc trên trường quốc tế không được công nhận, chỉ sợ ngay cả đề cử cũng sẽ không có."

"Vớ vẩn, sao tôi thấy mấy lời ông nói ngứa tai thế nhỉ? Theo tôi, giải năm nay nhất định là của Lâm đại sư."

"Đúng vậy, nếu năm nay không có Lâm đại sư, vậy chứng minh giải thưởng này hoàn toàn dành cho người nước ngoài, chẳng liên quan gì đến chúng ta."

Lâm Phàm nhìn những bình luận này, trong lúc nhất thời cũng ngây ngẩn cả người, hắn cũng không nghĩ tới những chuyện này, nhưng không ngờ tới cư dân mạng lại đang thảo luận.

Khẳng định ai cũng muốn đạt được giải thưởng này, nhưng hắn cũng không quá theo đuổi, nếu thật sự đoạt giải thì lấy còn không đoạt giải thì quên đi vậy, cũng không có vấn đề gì.

Có điện thoại của Vương Minh Dương gọi đến.

Lâm Phàm: "Minh Dương, có chuyện gì vậy?"

Vương Minh Dương: "Là tôi nhìn thấy trên mạng thảo luận về việc cậu có thể đoạt giải Nobel ấy mà, tôi vừa mới nhìn thấy tên của cậu có trong danh sách đạt giải Nobel quốc tế trên web cá độ đó. Hơn nữa tỷ lệ đặt cược cũng không nhỏ đâu nha, tôi chuẩn bị đặt hy vọng của tôi lên người cậu rồi đó."

"Cái gì, còn có trò này nữa à? Con mẹ nó thật là biết chơi mà." Lâm Phàm cười, ngược lại hắn không nghĩ tới trên trang web cá độ quốc tế lại có tỷ lệ đặt cược mình như thế, thật đúng là có chút dọa người.

Vương Minh Dương: "Người anh em, không nói cái khác, tôi vì ủng hộ cậu mà đã đặt cược cậu có thể thắng giải rồi đó, đủ thành ý chứ."

“Đừng, chờ đã, để tôi tính một chút.” Lâm Phàm bấm ngón tay tính toán rồi nói: “Minh Dương, tôi đề nghị anh không nên đặt cược, tôi vừa tính cho anh một quẻ, anh đây là có dấu hiệu phá tài đó.”

“Ôi chao, làm sao mà cậu không có chút tự tin gì về bản thân thế? Phương thuốc chữa bệnh máu trắng này, nghiên cứu này có thể nói là lớn thế nào chứ. Để tôi nói, nếu cậu không đạt giải tôi sẽ khỏa thân chạy khắp Thượng Hải cậu có tin không?” Vương Minh Dương đối với người anh em của mình có thể nói là tin tưởng đến mù quáng.

Thậm chí tín nhiệm đến mức nếu không đạt giải thưởng sẽ trần truồng chạy khắp nơi.

Thử hỏi bạn có sợ không.

“Tin rồi.” Đối với chạy khỏa thân như vậy chắc chắn phải cởi sạch để chạy đó nha, nhưng xét thấy cái tên Vương Minh Dương là người không biết xấu hổ, cũng có thể là anh ta chỉ đang bốc phét.

“Đúng rồi, khi nào thì bắt đầu trao giải Nobel Y học?” Lâm Phàm hỏi.

“Sắp rồi, cũng chỉ trong vòng một tháng nữa, hiện tại tên của cậu đã được đưa vào danh sách đạt giải Nobel quốc tế của trang cá cược, nói trắng ra là gần như vào vòng trong rồi. Nhưng cũng đừng nóng vội, tôi sẽ từng giờ từng phút chăm chú xem giúp cậu, chỉ cần có tình hình mới sẽ thông báo cho cậu ngay.” Vương Minh Dương nói.

Lâm Phàm thở dài: “Nhưng tôi tính cho mình một quẻ rồi, tôi thật sự sẽ không giành được giải thưởng này. Thôi quên đi, anh chú ý thì chú ý đi, tôi không quan tâm.”

Sau đó hắn trực tiếp cúp máy.

Triệu Chung Dương hưng phấn nói: “Anh Lâm, nếu anh thật sự giành được giải thưởng, vậy thì thật sự quá tuyệt vời rồi, anh sẽ là người đầu tiên trong nước nhận được giải thưởng này.”

Lâm Phàm cười cười: “Được rồi, đừng nghĩ chuyện này nữa, không có khả năng đó đâu.”

Nhưng hắn cảm giác mình nói như vậy cũng sẽ không có ai tin tưởng, vừa rồi hắn bấm ngón tay tính một chút, quả thật không có cảnh tượng hắn nhận giải.

Quên đi, cứ để cho bọn họ vui vẻ, chờ lúc có chân tướng, bọn họ cũng sẽ biết.

Vài ngày sau.

Một diễn đàn Nobel ở nước ngoài.

"Làm sao có thể có một người Trung Quốc được chọn vào giải Nobel Y học, không phải là tôi nhìn lầm đấy chứ."

"Ấy, giải Nobel Y học chính là giải thưởng mà người Trung Quốc khó mà lấy được nhất, không nghĩ tới năm nay lại có một người."

"Lâm Phàm, cái tên này thật lạ, có ai biết hắn đạt thành tựu quan trọng gì không?"

"Tôi biết, hắn ta không phải giáo sư, cũng không phải nhà khoa học, mà là một người nổi tiếng trên weibo."

"Nổi tiếng trên weibo là ý gì?"

"Chính là một người nổi tiếng trên mạng đó."

"Chúa ơi, anh đang đùa giỡn với tôi phải không, một người nổi tiếng trên mạng lại có thể được chọn vào giải Nobel Y học?"

Chương 1595: Lâm đại sư quá khiêm tốn

Tại Nhật Bản.

"Năm nay, đại diện nước ta nhất định sẽ được chọn cho giải Nobel Y học."

"Phía Trung Quốc cũng có người được đề cử."

"Không thể nào, nhất định là anh nhìn lầm rồi."

"Mọi người tự mình xem đi, đây là tôi thấy từ trang web chính thức của Nobel Official đó."

Trên mạng cực kỳ ồn ào.

Nhưng Lâm Phàm cũng không để ý nhiều đến những chuyện này, vậy mà một số phương tiện truyền thông trong nước lại đua nhau đưa tin về những chuyện liên quan về nó.

Tuy rằng còn chưa đoạt giải nhưng bọn họ đã tin việc hắn được chọn vào. Theo bọn họ việc Lâm đại sư chữa được bệnh máu trắng, thì việc đoạt giải là chuyện hiển nhiên, tuyệt đối không có vấn đề gì.

Phố Vân Lý.

Khi Lâm Phàm đến cửa hàng, các phóng viên từ bốn phương tám hướng vây quanh. Đối với bọn họ thì chuyện này chính là chuyện lớn đáng để đưa tin.

Khi nhìn thấy những phóng viên này, Lâm Phàm cũng không kịp phản ứng.

Bởi vì tất cả điều này đến quá đột ngột.

Làm cho hắn có chút không giải thích được.

Phóng viên: "Lâm đại sư, xin hỏi anh có cảm giác gì khi được chọn vào giải thưởng Nobel Y học hay không? "

"Lâm đại sư, anh nghĩ anh có giành được giải thưởng này không?"

Các phóng viên cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này, liên tục đặt ra câu hỏi.

Một số lượng lớn các phóng viên đã đến, dẫn đến các cửa hàng khác cũng bị bao vây, không có chỗ để đứng.

Lâm Phàm xua tay: "Phiền các vị đừng chen chúc, cũng đừng ầm ĩ, tôi sẽ trả lời từng người một, mọi người im lặng đi."

Lúc này các phóng viên an tĩnh lại, bọn họ đã tìm hiểu rõ thói quen của Lâm đại sư, chỉ cần Lâm đại sư để cho mọi người yên lặng và giữ trật tự, vậy khẳng định sẽ trả lời các vấn đề.

Lâm Phàm: "Tôi có thể trả lời câu hỏi của mọi người bây giờ, tôi sẽ không đạt được giải thưởng, thật sự sẽ không."

Các phóng viên sửng sốt, không nghĩ tới Lâm đại sư lại trả lời như vậy, sau đó họ không tin nói: "Lâm đại sư, xin hỏi vì sao anh lại cho rằng mình không thể đoạt giải?"

Vấn đề này còn cần phải nói sao, hắn bấm ngón tay tính toán, Vương Minh Dương muốn đặt cược vào mình nhưng cuối cùng lại có dấu hiệu phá tài, đó không phải là chứng minh mình không đạt giải được sao.

“Bấm ngón tay tính toán.” Lâm Phàm bình tĩnh nói.

“Hả?” Các phóng viên trợn tròn mắt, bấm ngón tay tính toán là lý do quỷ gì chứ, cho dù chúng tôi tin cũng không dám đưa tin như vậy được. Nếu thật sự đưa tin ra ngoài như vậy, chỉ sợ đều bị người ta chửi chết mất.

Thậm chí công việc này, có thể làm nữa hay không thì vẫn còn là một ẩn số luôn đó nha.

“Thật sự, tôi thật sự đã tính qua rồi. Lâm Phàm tôi tuyệt đối sẽ không đoạt được giải đâu. Mặc kệ các anh có tin hay không, có thể đợi đến ngày có kết quả xem như thế nào.” Lâm Phàm nói.

Các phóng viên còn không dám tin hỏi: “Lâm đại sư, vậy xin hỏi ai có thể nhận được giải thưởng lần này?”

Lâm Phàm ngơ ngác: “Vấn đề này tôi không trả lời được, bởi vì tôi không quen biết những người được chọn kia.”

Mãi cho đến khi kết thúc, các phóng viên vẫn còn chưa phản ứng lại, rốt cục buổi phỏng vấn ngày hôm nay đã lấy được tin tức quan trọng gì đây.

Lâm đại sư chưa gì đã nói mình không được giải thưởng, chẳng lẽ đây chỉ là lời khiêm tốn?

Nhưng ngẫm lại tình huống trước kia của Lâm đại sư, cũng không giống lắm.

Nghĩ không ra, cuối cùng cũng không nghĩ tới. Thôi kệ đi, cứ viết nguyên văn đưa lên mạng vậy. Những chuyện phía sau cứ để cho cư dân mạng tự suy đoán.

Ngày hôm sau!

Khi tin tức được đưa lên, tất cả cư dân mạng đều choáng váng.

“Khiêm tốn rồi, Lâm đại sư thật sự quá khiêm tốn.”

“Đúng vậy, tôi đã nói Lâm đại sư không đạt giải thì còn có ai có tư cách chứ.”

“Ui trời, khiêm tốn giúp người ta tiến bộ, nhưng khiêm tốn quá mức cũng không tốt lắm đâu nha.”

“Kỳ thật tôi cảm giác Lâm đại sư đang nói thật, anh ta cũng thật tự biết mình biết ta.”

“Vớ vẩn, lời khiêm tốn mà anh cũng nghe không ra, không thấy Lâm đại sư rất bình tĩnh sao? Đó là vẻ mặt mà thể hiện rõ tất cả đều đã khống chế trong lòng bàn tay, các người có hiểu không.”

Lâm Phàm vẫn luôn theo dõi tình huống trên mạng, đối với chuyện này hắn tỏ vẻ bất đắc dĩ, các người không tin lời tôi vậy cũng đành bó tay rồi.

……

Lúc Ngô U Lan đọc được tin tức, cũng có chút không phục: “Anh Lâm, anh nói anh thật sự không thể giành được giải thưởng lần này sao?”

Lâm Phàm cười nói: “Để ý những thứ này làm gì? Không cần nghĩ nữa, không được thì không được thôi.”

Ngay lúc hắn đang nói chuyện với Ngô U Lan, điện thoại của Triệu Minh Thanh gọi tới.

Đối với chuyện lão sư được đề cử giải Nobel, ông là học trò đương nhiên rất hạnh phúc, ngay lập tức gọi điện thoại tới để hỏi.

Nhưng khi Lâm Phàm nói sẽ không giành được giải thưởng, Triệu Minh Thanh hiển nhiên không thể tin được. Dù sao theo ông ấy thấy, nếu như lão sư của mình không được giải thưởng thì lần này trong danh sách người được chọn, còn có ai có thành tựu cao hơn so với lão sư của mình chứ?

Chuyện này theo ông ấy thấy thì có lẽ là lão sư bởi vì khiêm tốn nên mới nói ra những lời như vậy.

Chương 1596: Lừa người?

Sau khi nói chuyện với Triệu Minh Thanh xong, còn có không ít bạn tốt gọi điện thoại tới chúc mừng hắn.

Dù sao chuyện phương thuốc chữa máu trắng này, đừng nói là ở trong nước, cho dù là ở nước ngoài cũng không ai có thể đuổi kịp hắn.

Mà Lâm Phàm thì chỉ có thể đáp lời từng người, đến cuối cùng thì nói thẳng là mình không thể đoạt giải. Nếu mọi người đều cho rằng hắn có thể đoạt giải thì cứ coi như có thể đoạt giải là được rồi.

Vài ngày sau, thư mời đến.

Nhưng Lâm Phàm lại ném thẳng thư mời này vào trong ngăn kéo, coi như không tồn tại.

Nước Mỹ, ở một nơi nào đó.

Hall đang ở trong bệnh viện làm bạn bên cạnh vợ. Bình thường, cuộc sống của ông gắn liền với phòng nghiên cứu và bệnh viện. Nhìn người vợ trên giường bệnh, trong ánh mắt già nua của ông tràn ngập vẻ triu mến, giống như lúc còn trẻ vẫn luôn yêu thương vợ mình.

Khi các y tá trong bệnh viện nhìn thấy cảnh tượng trong phòng bệnh, đều vô cùng hâm mộ tình yêu của hai người, cảnh tượng này trước nay chưa thay đổi.

Sau khi ở trong bệnh viện một lúc, Hall rời khỏi phòng bệnh đi ra bên ngoài bệnh viện. Ông định đến quán cà phê do người bạn cũ mở, một mình yên tĩnh ngồi ở đó.

Ông ta không biết từ khi nào, sau khi phát hiện vợ mình bị bệnh thì ông đã trở nên trầm lặng như thế.

Hầu hết thời gian ông đều ở trong phòng nghiên cứu, có lẽ là không muốn nhìn thấy vợ đau khổ.

Đi bộ trong bệnh viện, các bác sĩ đi ngang qua nhìn thấy ông ta đều vô cùng tôn kính.

“Giáo sư Hall, xin chào.”

Hall mỉm cười và trả lời mọi người.

Trong quán cà phê.

Khi Hall đến, ông chủ của cửa hàng cũng là một người bạn của Hall, tên là Jimmy tiến lên vỗ vai: “Bạn già, hôm nay anh muốn uống gì?”

“Cho tôi một tách cà phê.”

“Không thành vấn đề.”

Chẳng bao lâu cà phê đến, Jimmy ngồi đối diện: “Anh bạn, anh đừng nghĩ nhiều nữa.”

“Cảm ơn anh.” Hall nói.

“Chúc mừng anh đã lọt vào danh sách giải Nobel Y học, tôi nghĩ rằng anh chắc chắn có thể giành được giải thưởng lần này.” Jimmy cười nói. Có thể trở thành bạn với một nhà khoa học, ông ấy cảm thấy rất tự hào.

Hiển nhiên Hall không quá để ý chuyện này, vợ ông mới là người khiến ông quan tâm. Thế nhưng thật đáng tiếc, cho dù ông nghiên cứu về phương diện y học nhưng cũng không cách nào đối mặt với bệnh tình của vợ mình.

Vào lúc này ở một cửa hàng đối diện, bởi vì mới sửa sang lại nên các công nhân đang dọn đồ vào bên trong.

Jimmy phát hiện ánh mắt của Hall nhìn về phía đối phương, cười nói: “Đây là một hiệu thuốc Trung y mới mở, tôi nghĩ sau này tôi sẽ phải ngửi thấy mùi thuốc Trung y khó chịu này để mà pha cốc cà phê ngon cho mọi người rồi.”

Hall lắc đầu, nói: “Hiệu thuốc Trung y, chính là y học của Trung Quốc, bộ môn y học này bị tranh luận rất nhiều. Bởi vì họ không thể chứng minh tính khoa học của nó.”

Jimmy không quá hiểu điều này, nhưng cũng trả lời: “Đây chỉ là phương pháp ở thời kỳ lạc hậu, một cách chữa bệnh thô sơ mà thôi.”

Đột nhiên.

Jimmy phát hiện ra Hall phớt lờ mình và không biết những gì đã xảy ra: “Hall, có chuyện gì vậy, nghĩ đến cái gì sao?”

Lạch cạch!

Hall trực tiếp đứng lên, vẻ mặt phẫn nộ, mở cửa rồi đi về phía đối diện.

“Khốn kiếp.”

Jimmy ngây ngẩn cả người, không biết đã xảy ra chuyện gì. Thế nhưng ông cũng đuổi theo đi ra ngoài, ông biết ông bạn già của mình từ sau khi vợ bị bệnh thì tinh thần rất căng thẳng, có chút không được bình thường.

Hiệu thuốc Trung y.

Ông chủ là một người gốc Hoa, lúc này đang chỉ huy các công nhân đặt mọi thứ vào đúng vị trí. Khi nhìn thấy một người nào đó đi vào, ông không thể không đứng ra chào hỏi: "Xin lỗi, cửa hàng đang sắp xếp hàng hóa, vẫn còn chưa mở cửa, xin vui lòng đến vào ngày mai."

Ầm!

Khi lời này vừa dứt, Hall trực tiếp đập lên bàn tờ quảng cáo vừa được treo ở cửa.

"Cái tên này, anh có biết là anh đang lừa gạt người hay không?" Hall tức giận nói, sắc mặt vì vậy mà hơi đỏ lên.

Ông chủ sửng sốt, nói: "Vị khách này, ý ông là sao? Cái gì mà lừa gạt người chứ?"

Hall chỉ vào quảng cáo: "Ông nhìn vào cái này đi, ông nói cái gì đây? Bệnh máu trắng có thể được chữa khỏi, chỉ với liệu trình Trung y, ông đang lừa dối mọi người phải không."

Sau khi ông chủ nhìn vậy, lập tức hiểu ra: "Vị khách này, đây không phải là gạt người mà là sự thật. Bệnh máu trắng này đã có thể trị tận gốc, người nghiên cứu phương thuốc là một vị đại sư Trung y ở Trung Quốc chúng tôi."

"Vớ vẩn, Hall là một nhà khoa học được chọn cho giải Nobel Y học, nếu có thể chữa khỏi bệnh máu trắng chẳng lẽ ông ấy không biết sao?" Jimmy bước vào và hét lên, mặc dù đã già nhưng đôi mắt của ông vẫn rất tinh tường.

Ông chủ sửng sốt, nói: "Giải thưởng Nobel Y học? Người nghiên cứu phương thuốc trị bệnh máu trắng này là Lâm đại sư, anh ta cũng được đề cử vào giải thưởng Nobel Y học mà, tôi nghĩ ông hẳn là cũng biết chứ?"

"Làm sao có thể …" Jimmy không tin.

Chương 1597: Trước giờ trao giải

Ông chủ có chút bất đắc dĩ, anh ta tới nơi này mở cửa hàng chính là muốn đem phương thuốc này làm át chủ bài. Anh ta muốn mượn vị trí nơi này để đem thành quả nghiên cứu của Trung Quốc truyền bá ra ngoài. Hơn nữa nơi này cửa hàng bán thuốc Trung Y rất ít, nếu như mở ở đây nhất định sẽ nổi tiếng.

Chỉ là không nghĩ tới lại gặp phải phiền toái như vậy, không có biện pháp, chỉ có thể tiếp tục thuyết phục đối phương.

……

Một tháng sau.

Trên mạng xã hội.

"Giải Nobel năm nay đã giành được suất phát sóng trực tiếp, có thể xem trên internet rồi."

"Tôi đã ngồi trước màn hình máy tính chờ đợi từ trước, không biết Lâm đại sư có đi hay không."

"Khẳng định là đi rồi, nếu không đi thì còn lĩnh thưởng như thế nào."

"Vậy cũng đúng, giải Nobel Y học năm nay, không phải Lâm đại sư thì không thể là ai khác."

"Không đúng, mọi người mau đi xem Weibo đi, Lâm đại sư sẽ không đi."

Trên Weibo.

Lâm Phàm đăng một bức ảnh selfie trong cửa hàng, hơn nữa còn là kiểu ảnh giả vờ đáng yêu.

Mà khi bình luận này được đưa ra, cư dân mạng thực sự nổ tung.

"Mẹ kiếp, thật hay giả vậy? Lâm đại sư, anh đúng là khiến tôi phục sát đất, trao giải cũng không đi, anh muốn từ bỏ sao?"

"Mẹ kiếp, trâu bò, đúng là trâu bò mà."

"Tôi thậm chí đã nghĩ đến lúc trao giải, lúc đọc tên Lâm đại sư mà Lâm đại sư không có ở hiện trường, vậy thì kinh diễm cỡ nào đây."

"Tôi chỉ có thể nói, tôi thật sự phục rồi, cho dù không được thưởng nhưng chắc chắn là có thư mời. Thế này mà cũng

không đi, trước nay không có ai như vậy cả.”

“Ha ha, Lâm đại sư khí phách như vậy đấy, cứ mời là đi, vậy mặt mũi này đặt ở đâu.”

……

Bên trong cửa hàng.

Một đám người ngồi ở bên trong, các ông chủ cửa hàng xung quanh, có người đều không mở cửa tiệm mà chuẩn bị hạt dưa để vừa ăn vừa xem phát sóng trực tiếp.

Ông Lương nói: “Tôi nói này ông chủ nhỏ, cậu làm vậy sẽ không xảy ra chuyện gì đó chứ? Nếu cậu thực sự giành chiến thắng nhưng lại không có mặt tại hiện trường thì phải làm thế nào đây?”

Ông Trần đang cắn hạt dưa, rất đồng tình với ông Lương, nói: “Đúng, Lão Lương nói rất đúng, nếu thật sự đoạt giải mà ông chủ nhỏ lại không có ở đó thì người ta chắc chắn sẽ mắng, sẽ nói cậu không tôn trọng giải thưởng.”

Các ông chủ cửa hàng khác gật đầu, cảm thấy lời này nói rất có đạo lý, quả thật đều tán thành lời này

Lâm Phàm nhìn đám người ngồi trong cửa hàng, ai cũng đều lớn tuổi. Đồng thời trong lòng hắn cũng lẩm bẩm. Hắn bắt đầu hoài nghi bản thân, chẳng lẽ giống như bọn họ nói, mình thật sự sẽ đoạt giải thật sao.

Nhưng mà không nên, mình phải tin tưởng mình mới đúng nha, cái này là hắn bấm ngón tay tính toán ra được, khẳng định là không có sai sót.

Đúng, nhất định là vậy.

Nhất định phải tin tưởng, mình tuyệt đối sẽ không đoạt giải.

“Yên tâm, sẽ không đoạt giải đâu.” Lâm Phàm hết sức bình tĩnh nói, lần này ngay cả tiền vé máy bay cũng tiết kiệm được, nhất định phải bình tĩnh.

Triệu Chung Dương nói: “Anh Lâm, nếu anh thật sự đoạt giải thì phải làm sao bây giờ?”

Lâm Phàm xua tay đáp: “Không có khả năng này đâu.”

Các ông chủ cửa hàng cười nói: “Mọi người đừng tranh cãi nữa, phát sóng bắt đầu rồi, cuối cùng ông chủ nhỏ có thể đoạt giải hay không thì lát nữa có thể biết rồi.”

Lúc này, không chỉ bọn họ đang mong đợi mà ngay cả cư dân mạng trong nước cũng đang chờ đợi.

Loại giải thưởng cao cấp thế này đối với tất cả dân mạng mà nói thì họ đều biết, nhưng mà sức nóng của chuyện này chắc chắn sẽ không quá lớn, vì tính chất giải trí của nó không cao.

Thế nhưng lần này thì lại khác, bởi vì Lâm đại sư được đề cử. Cho nên đã thu hút rất nhiều sự chú ý của cư dân mạng.

Không ít minh tinh đều đăng Weibo ủng hộ, đối với Lâm đại sư thì chỉ cần là minh tinh có đầu óc một chút sẽ không chọc giận hắn làm gì.

Lần này Lâm Phàm được trong danh sách đề cử cũng có không ít người lên tiếng chúc mừng. Chỉ là không biết kết quả cuối cùng sẽ như thế nào.

Hiện trường trao giải Nobel.

Những người ngồi trên sân khấu đến từ khắp nơi trên thế giới, họ là những nhà khoa học hàng đầu của thời đại, ai nấy đều coi trọng giải Nobel này.

Bởi vì đây là một loại công nhận đối với bọn họ, cũng là công nhận kết quả nghiên cứu khoa học.

Lần này người đoạt giải thưởng có mấy vị rất nổi tiếng, nhưng chưa đến thời khắc cuối cùng, tất cả mọi người đều không biết sẽ trao cho ai.

Về phần trong này có gian lận hay không thì có thể nói chắc chắn là chuyện đó sẽ không tồn tại.

Bởi vì người bình chọn không phải là một quốc gia có thể quyết định.

Huống hồ đây là giải thưởng chung của các nhà khoa học hàng đầu thế giới, nếu có gian lận thì đó hoàn toàn là tự mình đập bảng hiệu của mình.

Tại hiện trường, âm nhạc bỗng vang lên.

Vua Carl thứ XVI của Thụy Điển, Hoàng hậu, Công chúa cùng bước vào hiện trường, thu hút một tràng pháo tay nồng nhiệt.

Sau đó, tất cả mọi người đang lẳng lặng chờ đợi.

Đối với họ, đây sẽ là thời điểm quan trọng nhất.

Chương 1598: Lễ trao giải Nobel

Một số nhà khoa học thì thầm thảo luận, họ không bàn về những người đoạt giải thưởng, mà là thảo luận mỗi người gặp phải một số vấn đề trong nghiên cứu của mình.

Có thể chạm mặt một lần đã là điều không dễ, dù sao tất cả mọi người đều là nhà khoa học hàng đầu. Đề tài nói chuyện đối với người khác mà nói, có lẽ là những vấn đề uyên thâm. Thế nhưng đối với bọn họ mà nói, vấn đề đưa ra cuối cùng đều có khả năng thay đổi một chuyện trọng đại nào đó.

Chủ tịch Giải thưởng Nobel lên sân khấu phát biểu, ông đã quen với những dịp như vậy, thậm chí cảm thấy đây là thời điểm vinh quang nhất.

Sau bài phát biểu, đại diện của mỗi hội đồng giải thưởng đã lên sân khấu.

Người đầu tiên là một người đàn ông lớn tuổi da trắng, mặc một bộ đồ vest, tinh thần phấn chấn, ông nói: "Người đoạt giải Nobel Vật lý …"

"Rainer Weiss, Kipp, Barich chúng ta hãy chào đón họ lên sân khấu với những tràng pháo tay nồng nhiệt."

Ba nhà khoa học ngồi bên dưới nghe được tin tức này, cả người đều vô cùng kích động, đối với bọn họ mà nói, đây thật sự là một điều không thể tưởng tượng nổi.

Bọn họ biết thứ mình nghiên cứu ra rất lợi hại, nhưng ở nơi người giỏi như mây như giải Nobel này thì có thể nói là họ không đủ trình.

Bây giờ họ lại may mắn đoạt giải, điều này làm cho bọn họ rất hưng phấn.

Các nhà khoa học được đề cử nhưng không đạt giải thưởng thì cảm thấy hơi đáng tiếc, nhưng cũng không có nhiều dao động.

Các thành viên của giải thưởng, giới thiệu danh tính của người chiến thắng và kết quả nghiên cứu.

Đối với cư dân mạng mà nói thì những lời này đều là những thứ gì đó mà họ hoàn toàn nghe không hiểu được.

“Mẹ kiếp, khi nào thì đến giải thưởng Nobel y học đây.”

“Tôi chờ mà sắp dựng hết cả lông lên rồi, muốn xem Lâm đại sư đoạt giải thưởng một lần.”

“Đừng nằm mơ nữa, con mẹ nó, Lâm đại sư cũng không có đi dự lễ, còn đăng ảnh chụp tự sướng nữa chứ.”

“Vãi chưởng, chẳng lẽ Lâm đại sư cho rằng mình sẽ không đoạt giải thưởng thật sao.”

“Dù sao tôi cũng mặc kệ, ngồi chờ trao giải Nobel y học. Nếu Lâm đại sư thật sự không đoạt giải, tôi cũng muốn xem người đoạt giải rốt cuộc đã nghiên cứu ra thứ gì, vậy mà có thể lấn át được cả Lâm đại sư của chúng ta.”

Giải thưởng vật lý kết thúc!

Giải hóa học kết thúc!

Giải thưởng văn học đã kết thúc!

Cho đến cuối cùng, cư dân mạng đều đang nín thở.

Cư dân mạng Nhật Bản cũng đang theo dõi, đất nước của họ cũng có một nhà khoa học lọt vào vòng đề cử sau cùng. Thế nhưng không biết liệu họ có thể giành được giải thưởng hay không.

Mà ở Trung Quốc lại càng có nhiều cư dân mạng đang chờ đợi.

“Đến giải thưởng y học rồi, tôi lo chết mất, không biết chúng ta có đoạt giải hay không.”

“Tam Thánh tại thượng, con nguyện ý dân hiến đám người độc thân ngốc nghếch ở lầu trên, mong các ngài phù hộ Lâm đại sư có thể đoạt giải thưởng.”

“Nhất định phải đoạt giải thưởng, trở thành người đầu tiên của quốc gia chúng ta.”

Phố Vân Lý!

Các ông chủ cửa hàng hò hét: “Ông chủ nhỏ, sắp đến rồi, sắp rồi.”

Lâm Phàm nhìn mọi người vô cùng kích động cũng thở dài, không cần kích động như vậy mà.

Đối với giải thưởng này, hắn thực sự cảm thấy vô vọng.

Bởi vì năng lực bói toán của hắn vẫn rất mạnh, đã bói ra không được thì sẽ không được.

Trong khi đó, các phóng viên đang chờ đợi kết quả.

Chỉ cần kết quả vừa ra, bọn họ có thể lập tức viết thông cáo báo chí, loại tin tức này khẳng định phải là tin tức đầu tiên trong ngày mới được.

Đây chính là vinh quang của nước nhà.

Bọn họ cũng cảm giác Lâm đại sư hẳn là có thể đoạt giải, dù sao phương thuốc chữa bệnh máu trắng cũng không phải là thứ bình thường.

Chỉ là Lâm đại sư nói không thể đoạt giải, nguyên nhân trong đó bọn họ cũng hiểu rõ.

Bởi vì phương pháp điều trị này là dùng thuốc Trung y.

Đây là chỗ vướng mắc, nếu như được bình chọn mà nói thì chỉ sợ rất khó, chỉ có thể nhận định là có hiệu quả mà thôi.

Đồng thời căn cứ vào suy đoán của bọn họ, thời gian Lâm đại sư đưa phương thuốc đã nghiên cứu ra thật sự là quá ngắn. Vốn dĩ không có nhiều thời gian tiến hành các loại nghiệm chứng và giải thích cho đối phương.

Cho nên kết quả cuối cùng, bọn họ cũng cảm thấy có chút không ổn.

Nếu như có thể thêm một vài tháng nữa thì còn có khả năng đoạt giải.

Còn bây giờ thì…

Cũng chỉ có thể cười vui vẻ cho qua, thật sự quá mơ hồ.

Nhưng Lâm đại sư chính là Lâm đại sư, bọn họ còn rất tin tưởng sẽ xảy ra kỳ tích nào đó.

Quang cảnh lễ trao giải Nobel.

Chỉ còn lại giải thưởng Nobel cuối cùng.

Các nhà khoa học mong đợi không biết ai sẽ là người nhận được giải thưởng này.

Bây giờ mọi người ngày càng chú ý nhiều hơn đến giải thưởng Nobel Y học, giải thưởng Vật lý từng được tất cả mọi người mong đợi, nhưng bây giờ chất lượng cuộc sống càng cao, mọi người càng quan tâm nhiều hơn đến sức khỏe của chính họ.

Người đại diện công bố giải đã lên sân khấu và cầm theo danh sách: "Người đoạt giải Nobel Y học lần này là…"

Tất cả mọi người nín thở, lẳng lặng chờ mong.

Chương 1599: Người đoạt giải Nobel y học

"Hall Weed"

Ầm ầm!

Khán giả xem livestream tại Trung Quốc toàn bộ trợn tròn mắt, trong lòng mọi người đều nảy ra một câu.

Mẹ kiếp, ông có phải nhầm lẫn rồi không?

Hall dưới đài cũng ngây ngẩn cả người, ánh mắt hiển nhiên đã ngây dại.

Ông vốn không nghĩ tới mình sẽ đoạt giải, nhưng cái tên được xướng lên này lại chính là ông ta.

Các nhà khoa học bên cạnh thấy Hall ngơ ngác, không khỏi vỗ vai một cái, nói: "Chúc mừng."

Hall phản ứng lại, không có niềm vui đoạt giải thưởng, ngược lại cảm thấy mình không nên đoạt giải thưởng này.

……

Trong phòng phát sóng trực tiếp.

"Mẹ kiếp, làm sao có thể không phải là Lâm đại sư cơ chứ."

"Ha ha, cười chết mất, một đám ngốc nghếch cũng không biết đang chờ đợi cái gì. Cái tên họ Lâm này làm sao có thể đoạt

giải được, hiện tại bị vả mặt hẳn rất đau nhỉ."

"Trên lầu cút mịa đi, mẹ kiếp, tôi chỉ công nhận Lâm đại sư."

"Không xem, không xem nữa, cái thứ gì vậy, chuyện này mà không có trá thì tôi sẽ ăn phân."

"Không lý nào, Lâm đại sư nghiên cứu ra phương thuốc lợi hại cỡ nào, đừng nói bị bệnh máu trắng, chỉ riêng chứng bệnh chán ăn kia thôi thì cũng có thể đoạt được giải thưởng rồi, dựa vào cái gì chứ?"

"Mẹ nó, đếch xem nữa, bực hết cả mình."

Phố Vân Lý!

Lâm Phàm nhún vai: "Thấy rồi chứ, tôi nói rồi, tôi sẽ không giành được giải thưởng thì thật sự sẽ không đoạt giải."

Cổ của ông Lương đều đỏ cả lên, nói: "Chuyện này chắc có vấn đề, thứ ông chủ nhỏ nghiên cứu ra làm sao có thể không đạt giải thưởng được chứ, chẳng lẽ cái tên được trao giải này còn có thể khiến người chết sống lại sao?"

"Đúng vậy, trong đó nhất định có vấn đề."

Triệu Chung Dương cũng ngây ngẩn cả người, cậu ta thật sự rất tin tưởng anh Lâm nhất định sẽ đoạt giải, nhưng hiện tại sự thật có chút khiến người ta không thể chấp nhận được.

Nó hoàn toàn không giống với những gì cậu ta nghĩ.

Lâm Phàm xua tay, nói: "Được rồi, được rồi, đều trở về mở cửa hàng đi, nghĩ thoáng một chút."

Bây giờ hắn không có được giải thưởng, thế nhưng còn phải đi an ủi bọn họ, cảm giác này thật đúng là đủ kỳ quái.

Trung Châu.

Cha mẹ Lâm Phàm và một nhóm hàng xóm tụ tập xung quanh TV.

Nhất là ông Lâm rất mong chờ, khi nghe thấy trong TV xuất hiện ra chữ cái, ông cũng bùng nổ.

"Chuyện này…" Cha Lâm Phàm không còn lời nào để nói, cảm giác lúc này mặt già thật có hơi xấu hổ, đồng thời cũng cảm thấy không công bằng với con trai mình.

Làm sao mà không thể đạt giải được chứ.

Bà Lâm nhìn mặt ông bạn già đỏ lên, cũng an ủi: "Được rồi, được rồi, con trai không đoạt giải thì thôi, không có gì to tát."

Ông Lâm lắc đầu: "Tình huống này không đúng."

"Là không đúng, được rồi đừng xem nữa, đi xuống dạo một chút."

Ông Lâm xua tay: "Không được, tôi phải nhìn xem tên này có thành quả gì."

Khoảnh khắc hàng vạn người chú ý, cuối cùng lại là nỗi thất vọng thất bại, ngoại trừ Lâm Phàm ra thì người xem livestream đều có suy nghĩ này trong lòng.

Tại hiện trường.

Hall bước lên sân khấu, lễ trao giải coi như đã kết thúc, giải thưởng Nobel Y tế là giải thưởng cuối cùng.

"Xin chào quý vị, có thể để cho tôi nói vài câu được không?" Hall nói với đại diện các thành viên của Ủy ban giải thưởng.

Các thành viên giải thưởng cười đáp: "Tất nhiên là được." Sau đó, đối mặt với tất cả mọi người, ông ta nói: " Người đoạt giải Nobel muốn chia sẻ niềm vui của ông ấy với tất cả mọi người, chúng ta hãy chào đón nào."

Dưới đài là một mảnh tiếng cười, đồng thời xen lẫn tiếng vỗ tay.

Không ít nhà khoa học cũng là bạn bè của Hall, trong lòng họ cũng rất vui vẻ. Tuy rằng bọn họ không đoạt giải, nhưng cũng cảm thấy cao hứng vì Hall.

Hall ho nhẹ một tiếng rồi nói: "Tôi muốn kể cho các vị một câu chuyện, hoặc là nói đây không phải chuyện xưa, mà là một chuyện có thật."

Mọi người nghe thấy lời này thì đều im lặng, chuẩn bị lắng nghe cẩn thận.

"Tôi tên là Hall, ở đây có không ít bạn bè của tôi. Tôi đến từ một đảo nhỏ ở Mỹ. Tôi có một gia đình hạnh phúc nhưng thật không may, vài tháng trước gia đình hạnh phúc của tôi đột nhiên xảy ra một chuyện…"

Người trong phòng livestream có chút không hiểu, người này muốn nói cái gì.

Mà cho dù là một số nhà khoa học ở hiện trường cũng không biết Hall muốn nói cái gì, nhưng vẫn không lên tiếng, chỉ yên lặng lắng nghe.

“Đúng vậy, là bệnh máu trắng, vợ tôi mắc căn bệnh máu trắng rất đáng sợ này .Mỗi ngày tôi chỉ có chìm đắm trong phòng nghiên cứu mới có thể khiến tôi quên đi nỗi đau xảy ra lúc đó, nhưng sau mỗi lần công việc kết thúc, nhìn thấy vợ mình trên giường bệnh, trái tim tôi thật sự không thể bình tĩnh.”

Tại thời điểm này, một số người hiểu rằng Hall đang nói về quá trình của mình và những khó khăn phải chịu đựng trong công việc.

Loại phát biểu này rất là bình thường và phổ biến, mỗi nhà khoa học đều có một gia đình không yên ổn, trước khi giành được giải thưởng đã phải chịu đựng vô số đau khổ.

Đây là một lời mở đầu rất phổ biến.

Chương 1600: Giải quyết thế nào?

Bây giờ sân khấu thuộc về Hall, nên họ cũng sẵn sàng lắng nghe.

“Thế nhưng, chỉ hơn nửa tháng trước, tôi đang uống cà phê trong quán của bạn tôi thì đột nhiên nhìn thấy đối diện có mở một hiệu thuốc Trung Quốc. Lúc đó bạn tôi nói, sau này phải ngửi thấy mùi thuốc Trung y khó ngửi để làm cà phê, tôi nghĩ đây là một câu trêu chọc, nó cũng không thể thu hút sự chú ý của tôi.”

“Nhưng mà, khi tôi nhìn sang cửa tiệm đó thì rất tức giận, bởi vì trước cửa hiệu thuốc Trung y này treo một tấm biển đã chọc giận tôi.”

“Bệnh máu trắng có thể chữa khỏi, chỉ cần dùng thuốc Trung y.”

Khi câu này vừa nói ra, mọi người ở hiện trường đều bật cười.

“Ha ha, thật buồn cười, quả thật Trung y rất thần kỳ.”

“Đối với các nhà khoa học Y học chân chính, khi phát hiện ra một quảng cáo bán hàng lố bịch như vậy thì đó là một tai họa.”

Cư dân mạng ngây ngẩn cả người.

“Mẹ kiếp, tên này nói cái gì vậy?”

“Đệch, đây không phải là phương thuốc Lâm đại sư nghiên cứu chế tạo ra đó chứ, vị đại ca nào đó đã mang nó ra nước ngoài vậy, sẽ không bị người ta đánh chết đó chứ.”

“Nhìn nụ cười của những người phía dưới sân khấu này, tôi biết chắc chắn không phải chuyện tốt gì.”

……

Hall nghe giọng nói ồn ào phía dưới nên đưa tay đè xuống: “Đúng vậy, đích thật là Trung y rất thần kỳ, nhưng nó cũng không buồn cười, bởi vì chính nó đã chữa khỏi bệnh máu trắng của vợ tôi.”

Hiện tại mọi người ngây ngẩn cả người, có người đang cười thì nụ cười đông cứng lại, phảng phất như nghe được cái gì đó khó tin.

Hall tiếp tục: “Hơn nữa, sau đó tôi từ ông chủ hiệu thuốc Trung Y kia biết được, phương thuốc Trung y này là do một vị đại sư Trung y của nước bọn họ nghiên cứu chế tạo ra. Đồng thời vị đại sư này cũng được chọn vào giải thưởng Y học lần này. ”

“Khi nghe tôi là người chiến thắng, phản ứng đầu tiên của tôi không phải là vui vẻ, mà là khiếp sợ. Tôi không thể tin được mình lại có thể đạt giải thưởng, chứ không phải vị đại sư Trung y đã chinh phục bệnh máu trắng kia đoạt giải thưởng.”

“Cho nên giải thưởng lần này, tôi cho rằng nên trao trả lại cho vị này, chứ không phải cho tôi.”

“Cảm ơn các vị!”

Yên lặng!

Hiện trường trao giải Nobel bỗng chốc rơi vào im lặng, chuyện như thế này trước giờ chưa bao giờ xảy ra, cũng không có nhà khoa học nào khi giành được giải thưởng lại cho rằng bản thân không xứng nhận giải thưởng.

Nhưng bây giờ chuyện này đã thực sự xảy ra, khiến cho bọn họ rất hoang mang, thậm chí là không dám tin.

Chủ tịch giải Nobel cũng ngây người, không biết nên nói cái gì cho phải. Từ khi thành lập giải cho đến giờ, chưa từng xảy ra chuyện như thế này.

Hall cho rằng bản thân mình nên làm chuyện mình nên làm.

Mà thượng đế có lẽ biết ông ta sẽ giành giải thưởng, vậy nên mới để ông gặp được phương thuốc Trung y thần kỳ kia. Ngoài ra còn để cho ông biết được trong số các nhà khoa học được đề cử giải Nobel như ông, có một vị đại sư Trung y đến từ Trung Quốc.

Có lẽ đây chính là sự sắp xếp âm thầm của thượng đế.

Vậy nên Hall cảm thấy bản thân cần phải làm cho rõ ràng.

Hall chậm rãi bước xuống sân khấu, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào Hall.

Xôn xao!

Sau một thời gian ngắn ngủi yên tĩnh, hiện trường bây giờ lập tức vang lên những tiếng cảm thán.

Có người không dám tin, cũng có người cho rằng Hall bị điên rồi.

Bệnh máu trắng đã có phương thuốc điều trị?

Chuyện này sao bọn họ không biết?

Sau đó có người ở hiện trường tìm kiếm, muốn tìm ra được đại sư Trung y của Trung Quốc kia, nhưng thật đáng tiếc hiện trường vốn không có một người nào là đại sư Trung Y xuất hiện cả.

“Hall, anh điên rồi.” Khi Hall trở lại chỗ ngồi của mình, nhà khoa học bên cạnh không dám tin nói: “Bạn đồng nghiệp này, tôi không điên, tôi chỉ nói sự thật mà thôi, thành quả tôi nghiên cứu ra so với việc chinh phục được căn bệnh máu trắng này thực sự không đáng nhắc tới. Đây là đột phá mang lại lợi ích cho toàn nhân loại, nếu như thực sự muốn trao giải thì chỉ có vị này mới có tư cách đạt giải.” Hall nói.

“Chuyện này…”

Không biết nên nói cái gì, chuyện này thực sự quá đột ngột khiến người ta không có cách nào phản ứng lại.

Trung Quốc.

“Con mẹ nó, tôi phục ông già kia rồi, đúng là một hảo hán.”

“Không ngờ rằng thái độ của nhà khoa học kia lại tốt như vậy, rõ ràng là bản thân giành được giải, nhưng cuối cùng lại nói ra sự thật.”

“Có lẽ vì bản tính thật thà như vậy mà ông ta may mắn nhận được phương thuốc của Lâm đại sư.”

“Không thể không phục người bán phương thuốc kia ra nước ngoài, vậy mà lại vô tình ở giữa giúp Lâm đại sư làm được chuyện lớn như vậy.”

“Ha ha, Trung y cuối cùng bắt đầu vươn ra thế giới rồi, đương nhiên tôi chỉ nói là Lâm đại sư, còn những người khác vẫn là quên đi.”

“Không đúng, còn có đồ đệ của Lâm đại sư là viện trưởng Triệu Minh Thanh nữa, đó cũng là một lão Trung y đức cao vọng trọng.”

“Vậy chuyện bây giờ giải quyết như thế nào đây? Chẳng lẽ phải công bố lại hay sao?”

“Ai mà biết được chứ!”

Chương 1601: Lần này làm không tốt lắm

Nhật Bản!

Những cư dân khi nhìn thấy cảnh này trên livestream cũng trợn tròn mắt.

“Cái gì? Bệnh máu trắng này có thể chữa trị khỏi?”

“ Thật sự Không dám tin, nếu như không phải nhà khoa học kia chính miệng nói ra tôi cũng sẽ không tin.”

“Tôi đã xem tin tức này từ Trung Quốc, có điều tôi không quá để tâm, còn cho rằng đây là một loại lăng xê lừa gạt. Thế

nhưng không ngờ vậy mà nó lại là thật.”

“Tôi không tin, Trung y vậy mà lại có thể đánh bại máu trắng, đây nhất định là chuyện đáng cười nhất năm nay.”

Nước Mỹ!

“Hall làm cái gì vậy, giải thường đến tay rồi vậy mà lại nhường cho một người Trung Quốc?”

“Đánh bại bệnh máu trt? Oh my god, tôi thực sự không dám tin.”

“Nếu như Hall nói là sự thật, tôi ủng hộ Hall, ông ta đã làm đúng.”

“Uỷ ban bình chọn giải Nobel rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Nếu như đúng như Hall nói, vậy đại sư Trung y Trung Quốc kia nên lên nhận giải mới phải chứ.”

“Bệnh máu trắng được đánh bại? Thật hay giả vậy, một người bạn của tôi là bệnh nhân mắc bệnh máu trắng, tôi nên đi đâu để mua thuốc đây?”

“Đến khu phố người Hoa, tìm cửa hàng thuốc Trung y, bọn họ chắc sẽ biết?”

…

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm có chút ngơ ngác, hắn không ngờ rằng cuối cùng chuyện lại trở lên như thế này, ông già kia vậy mà lại lôi mình ra?

Ông Lương hưng phấn nói: “Các anh xem, người ta giành giải cũng nói ra rồi, giải này nên trao cho Lâm đại sư.”

Triệu Chung Dương: “Chỉ là bây giờ nên làm thế nào? Người giành được giải Nobel còn có thể đổi giữa chừng được sao?”

Ông Trần: “Đổi thì đổi chứ còn sao nữa, vốn dĩ ban đầu đã sai rồi, thay đổi một chút chắc cũng không vấn đề gì đâu.”

Lâm Phàm nghe mọi người nói vậy, trong lúc nhất thời quả thật là không tìm ra lời nào để phản bác. Sau đó tiếp tục xem livestream, không biết hiện trường giờ như thế nào.

Hiện trường!

Bạn tổ chức quỹ Nobel rõ ràng không ngờ rằng sẽ có chuyện như này.

Quốc vương Thụy Điển ngồi đó cùng những người bên cạnh nhỏ tiếng thảo luận.

Chủ tịch quỹ một mặt ngơ ngác sau đó vội vàng lên sân khấu: "Trật tự, mời mọi người yên lặng một chút." Sau đó một mặt oán hận nhìn Hall. Dường như là nói, ông bạn anh thật ngầu, bây giờ làm ra cục diện rối rắm như vậy, anh bảo chúng tôi kết thúc như nào đây.

Có điều Hall không quan tâm chuyện này, ông ta chỉ là nói ra những gì mình nên nói mà thôi.

Bây giờ đang là trực tiếp phát sóng, nếu như không xử lý tốt thì đối với quỹ Nobel sẽ có ảnh hưởng rất lớn.

"Ở đây, quỹ Nobel chúng tôi sẽ giải thích một chút, thành quả nghiên cứu của Lâm Phàm ở Trung Quốc chúng tôi cũng đã thảo luận qua. Nhưng đối với các nguyên lý phức tạp trong đó, sau khi tiến hành phân tích hoàn toàn không phân tích được ra nguyên lý cụ thể, vậy nên…"

Chủ tịch quỹ Nobel bắt đầu giải thích.

Những lời này đều là sự thật, khi biết được bệnh máu trắng đã được đánh bại, bọn họ cũng không tin. Sau đó tiến hành nghiên cứu, nhưng phát hiện nguyên lý trong đó bọn họ không phân tích ra được. Đồng thời đối với tác dụng của thuốc cũng không tiến hành tìm hiểu kỹ.

Chỉ là bệnh chán ăn lúc trước đã được chứng minh, quả thực là có hiệu quả.

Cuối cùng xem xét nhiều yếu tố chỉ là đưa vào danh sách cho có, vốn không xác định sẽ trao giải cho Lâm Phàm.

Bây giờ chủ giải thưởng Hall trực tiếp mở miệng, tự nhận mình không nên giành giải, điều này làm cho bọn họ có phần lúng túng.

Đây vẫn là đang phát sóng, giải thích tạm thời này khiến cho người ta rất lúng túng nhưng không giải thích thì cũng không được.

Đối với các nhà khoa học khác mà nói, bọn họ tạm thời không thể hiểu được chuyện trong đó, có điều trong lòng cũng đã ghi nhớ.

Đại sư Trung y đã nghiên cứu ra phương thuốc chữa bệnh máu trắng, sau khi trở về nhất định phải điều tra kỹ càng.

Chủ tịch quỹ: "Lâm Phàm là đại sư Trung y Trung Quốc, chắc đang ở hiện trường. Xin cho mời anh lên sân khấu, giải thích cho chúng ta một chút nguyên lý trong đó. Nếu như thực sự là như vậy quả thực là sai lầm của quỹ Nobel chúng tôi. Đối với sai lầm này chúng tôi đồng ý thừa nhận và kiểm điểm."

Khi lời này vừa nói ra, hiện tại tất cả mọi người đều đang tìm kiếm đại sư Trung y đến từ Trung Quốc kia.

"Cho mời Lâm Phàm lên sân khấu." Chủ tịch quỹ Nobel nói lại lần nữa, hiện tại vẫn không có ai trả lời.

Hiện trường rơi vào tình huống khó xử.

Mà cư dân mạng Trung Quốc khi nhìn thấy cảnh này ngay lập tức bật cười.

" Lên cái cọng lông, người ta còn không đến mà bảo lên sân khấu kiểu gì."

"Lâm đại sư vẫn đang ở phố Vân Lý, chênh lệch khoảng cách 18000km, bay đến đó cũng không kịp."

"Bó tay rồi, thật là đắng lòng mà, lần này bọn họ làm không tốt rồi."

Phố Vân Lý!

Lâm Phàm có chút xấu hổ, mặc dù bản thân không ở hiện trường nhưng người ta cứ ở trên livestream gọi tên hắn rất nhiều lần, thật sự hắn rất muốn hét qua màn hình một tiếng.

"Tôi đang ở Thượng Hải rồi."

Nhưng không có cách nào truyền tải được thông điệp này qua đó, cuối cùng chỉ có thể ngại ngùng ngồi xem lễ trao giải Nobel lần này kết thúc trong lúng túng như vậy.

Chương 1602: Giải Nobel không có ai nhận

Giải thưởng Nobel y học không ai nhận được, Hall cũng không nhận còn cho rằng bản thân không xứng, nếu nhận thì sẽ không công bằng với người khác.

Triệu Chung Dương nhìn Lâm Phàm: "Anh Lâm, có phải anh hối hận rồi không?"

Lâm Phàm: "Hối hận cái gì chứ?"

"Hối hận không đến hiện trường, thật ra tôi cảm thấy nếu như lúc đó anh đến hiện trường, giải thưởng này không chừng có thể lấy được rồi." Đây là cảm nhận của Triệu Chung Dương.

Có điều cảm giác quả đúng thật, dù sao người ta cũng đã gọi anh Lâm lên sân khấu mà, chỉ là anh Lâm không cách nào đến đó được, thật là đáng tiếc.

Chuyện đã phát triển đến bước này, tâm trạng của bọn họ cũng tốt lên một chút. Mặc dù không lấy được giải nhưng cảm thấy giải thưởng này cũng đã danh xứng với thực, vốn là anh Lâm nên nhận.

Điện thoại gọi đến.

Lâm Phàm: "Cha, sao vậy?"

Cha Lâm: "Con trai, cha rất tự hào vì con."Nghe giọng ông hình như là sắp khóc rồi.

"Không phải chứ cha, con đâu có giành được giải." Lâm Phàm có chút xấu hổ nói.

"Không sao, trong lòng cha thì con đã nhận được giải thưởng rồi. Còn nữa, con không xem trong tivi sao, người ta đều thừa nhận con là chủ giải thưởng rồi." Cha Lâm Phàm rất kích động sau đó có chút bất mãn nói: "Có điều cái tên nhóc này, sao con không đến đó vậy?"

Lâm Phàm: "Cha, à quên, không nói nữa, con vẫn còn chút chuyện phải làm, cha bên đó cũng đừng quan trọng hóa vấn đề làm gì. Chỉ là một giải thưởng mà thôi, không có tác dụng gì."

“Có cái rắm, có thể không có tác dụng gì được sao? Nói cho con biết, hiện tại lãnh đạo ở Trung Châu đều đang ở bên cạnh cha, hay là con nói với các lãnh đạo lớn vài câu được chứ?” Cha Lâm Phàm nói.

Lâm Phàm vừa nghe xong trong lòng cảm thấy vãi chưởng, chuyện này thực sự là xấu hổ mà.

Sau đó vội vàng nói vài câu rồi cúp điện thoại.

Trung Châu.

Cha Lâm Phàm bắt tay các vị lãnh đạo lớn, những hàng xóm xung quanh cũng chen chúc ở cửa.

“ Chú em, anh có đứa con trai giỏi thật đó, làm rạng danh đất nước ta. Lần này giải thưởng Nobel y học đúng là có vấn đề, nếu như không phải là xét duyệt Nobel kia không nghiêm khắc thì cũng sẽ không xảy ra chuyện thế này.” Lãnh đạo nói.

Ông Lâm rất tự hào gật đầu đáp: “Làm gì có, làm gì có, tên nhóc này khi còn bé đã để người khác không phải lo, học hành cũng tốt, có thể có thành công ngày hôm nay tôi cũng rất hài lòng.”

Hàng xóm xung quanh nhỏ tiếng thảo luận.

“Bọn họ nói cái gì vậy?”

“Hình như là gọi là Nobel gì đó.”

“Nobel là ai?”

“Là giải thưởng tặng cho con trai nhà ông Lâm đó, người ta gọi là Nobel. Rất lợi hại đó, không thấy lãnh đạo cũng đích thân đến nhà sao.”

“Ồ, hóa ra là như vậy, vậy thì đúng là lợi hại rồi.”

Một vài người trẻ tuổi vây quanh nghe thấy những ông bà này nói chuyện cũng có chút chết nghẹn.

Có điều bỏ đi, lười phải giải thích.

Ngày hôm sau!

Tin tức xuất hiện.

‘Lễ trao giải Nobel ngày hôm qua xảy ra vấn đề, giải thưởng y học không có người nhận’

‘Chủ giải thưởng Nobel y học là tiến sĩ Hall tự nhận mình không nên nhận giải, nên trao cho vị đại sư Trung y của Trung Quốc.’

‘Lễ trao giải đáng xấu hổ nhất trong lịch sử’

‘Quỹ Nobel tuyên bố, chuyện lần này là hiểu lầm, đồng ý chịu trách nhiệm, đang tiến hành điều tra’

‘Người giành giải Nobel y học là Lâm đại sư, danh xứng với thực.’

Ngày hôm đó, tin tức xuất hiện trên mạng đều là chuyện có liên quan đến chuyện này, lễ trao giải Nobel ngày hôm qua xuất hiện một màn rất kịch tính.

Một vài cư dân mạng xem livestream đối với chuyện này đã rất quen thuộc, nhưng những cư dân mạng chưa xem qua livestream lại trợn tròn mắt ngạc nhiên.

“Hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tôi lại bỏ qua cái gì rồi.”

“Trên lầu kia, anh bỏ qua rất nhiều chuyện lớn, đề nghị anh tự về xem lại livestream đi.”

“Không sai, lịch sử từ trước tới giờ khiến người ta kinh ngạc nhất đã xảy ra, không thể không nói thực sự quá tuyệt.”

“Nhà khoa học nói ra sự thật kia tên là Hall, là một nhà khoa học rất có đạo đức nghề nghiệp, đáng được tôn kính.”

Trên mạng sôi nổi thảo luận, đối với những phóng viên mà nói, bọn họ cũng muốn đi phỏng vấn Lâm đại sư một chút. Dù sao vẫn muốn hỏi đối với chuyện ngày hôm qua có cảm nhận gì không.

Dù sao chuyện này, là ai cũng không thể tưởng tượng được.

Lúc đầu Lâm đại sư nói mình không giành được giải thưởng, điều này quả thực là sự thật. Thế nhưng sau này chủ giải thưởng Hall thừa nhận bản thân không nên nhận giải. Đồng thời nói ra Lâm đại sư, khiến mọi người chú ý, đến cuối cùng Hall cũng không nhận giải.

Bởi vậy, đến bây giờ giải thưởng này vẫn không có người nhận, sợ rằng cũng sẽ giữ lại cho Lâm đại sư.

…

Các phương tiện truyền thông nước ngoài đối với chuyện của Hall từ bỏ giải thưởng cũng đưa tin rộng rãi.

Có người cho rằng Hall ngốc nghếch, cũng có người cho rằng Hall là một nhà khoa học biết tôn trọng thành quả.

Về phần phương thuốc Trung y chữa bệnh ung máu trắng ở Trung Quốc đã không phải là cái gì bí mật. Thế nhưng ở nước ngoài lại là một thứ khiến người ta xa lạ.

Chương 1603: Trung Y chợt nổi tiếng

Phương pháp chữa bệnh này là Trung y, đối với người nước ngoài mà nói thì Trung y rất thần kỳ, hay có thể nói là môn y học này thật khó tin.

Nhưng lần này, nhà khoa học tiếng tăm lừng lẫy như Hall ở tại lễ trao giải Nobel chứng minh bệnh máu trắng đã bị đánh bại. Hơn nữa vợ của ông ta cũng được phương thuốc này chữa trị khỏi thì sao có thể không khiến người khác điên cuồng chứ.

Người của quỹ Nobel đối với chuyện này cũng rất coi trọng, lập tức đến chỗ Hall điều tra tình hình. Đồng thời vợ của Hall chính là một bệnh nhân mắc bệnh máu trắng, khi đến bệnh viện ở địa phương chỉnh lý lại bệnh án, người của quỹ Nobel hoàn toàn không dám tin vào mắt mình.

Bọn họ đối với phương thuốc của Lâm đại sư mặc dù đã từng nghiên cứu, nhưng cũng không tiến hành thử nghiệm lâm sàng. Trong thời gian hai mươi mấy ngày nay Hall cho vợ uống thuốc Trung y. Đến bây giờ cũng đang sử dụng phương thuốc ở giai đoạn cuối cùng, đồng thời căn cứ vào việc kiểm tra của máy móc, bệnh tình vậy mà lại dần dần chuyển biến tốt thậm chí sắp trị tận gốc.

Phố người Hoa, mở cửa hàng ở đây về cơ bản đều là người Hoa.

Hôm nay, có rất nhiều người ở đây.

Có người da trắng, người ra đen,… mục tiêu của bọn họ chỉ có một, đó chính là tìm cửa hàng thuốc Trung y.

Bọn họ biết, ở đây phòng khám Trung y rất thịnh hành. Có điều bây giờ không còn nhiều nữa, hơn nữa tiệm thuốc Trung y càng ít, chủ yếu là do không được hoan nghênh.

Một hiệu thuốc Trung y.

Lúc này ngoài cửa sớm đã đầy người kín chỗ.

Ông chủ cửa hàng còn cho rằng lại xảy ra bạo động, nhưng khi biết được tình huống thì ngay lập tức hoang mang.

Ông ta sống ở đây sắp mười năm, khi biết những người này đến đây là muốn mua thuốc chữa bệnh máu trắng thì cũng trợn tròn mắt, bệnh máu trắng có thuốc chữa từ khi nào vậy, đây không phải là đang nói đùa sao.

Có điều từ chỗ nhân viên cửa hàng biết được Lâm đại sư ở trong nước công khai phương thuốc trên Weibo thì ông ta càng há mồm tròn mắt.

Ông ta đột nhiên cảm thấy có chút không hiểu.

Bản thân mỗi năm đều về nước mấy lần, cũng chưa từng nghe qua chuyện này.

Có điều khi nhân viên cửa hàng mở trang Weibo ra thì ông ta đã tin, sau đó dựa theo phương thuốc trên đó mà bắt đầu bốc thuốc.

Cho đến cuối cùng, thuốc trong tiệm hoàn toàn được bán hết.

Đây là chuyện trước giờ chưa từng có, bình thường mấy tháng cũng không bán được hết thuốc Trung y. Thế nhưng hôm nay trong hai tiếng đồng hồ ngắn ngủi đã bán hết, thậm chí vẫn còn có người đang xếp hàng.

Chuyện này có chút khiến người ta khiếp sợ.

Lâm Phàm cũng không biết hành vi của hắn đã tạo nên bao nhiêu chấn động.

Đặc biệt là chuyện phương thuốc chữa bệnh máu trắng được tiết lộ trong giải Nobel lần này, khiến mọi người kinh ngạc không thôi.

Người nước ngoài giờ đây đều biết đến sự tồn tại của phương thuốc này.

Bệnh thì không phân biệt quốc gia, cũng có những loại bệnh không thể chữa trị giống như nhau. Nhưng bây giờ đột nhiên có người nói bệnh như vậy đã có thể chữa trị tận gốc, hơn nữa còn được trao giải Nobel và được chính miệng một nhà khoa học đức cao vọng trọng nói ra.

Lúc này, còn ai có thể không tin chứ?

Có điều đối với người nước ngoài mà nói, bọn họ có chút bất đắc dĩ, cũng có chút mơ mơ màng màng, bởi vì bọn họ không biết sắc thuốc Trung y.

Vậy nên các ông chủ mở cửa hàng thuốc Trung y ở nước ngoài đều mỉm cười trong lòng, cảm giác việc kinh doanh lần này đã thay đổi long trời lở đất. Thậm chí trước giờ chưa từng trải nghiệm cảnh bùng nổ như vậy.

Phố Vân Lý.

Lâm phàm cũng không để tâm đến chuyện giải Nobel, chuyện này chỉ là một chuyện phát sinh ngoài ý muốn, sao có thể nghĩ nhiều như vậy làm gì.

Đối với cuộc sống hiện tại của mình, hắn cũng rất hài lòng.

Điền Thần Côn nhìn Lâm Phàm: "Cậu nói xem, sao cậu vẫn có thể ngồi ở đây được vậy, chuyện này cậu không cảm nhận được chút vui vẻ nào hay sao?"

"Vui vẻ?" Lâm Phàm ngơ ngác: "Vui vẻ cái rắm, không có cảm giác mẹ gì."

Điền Thần Côn bất đắc dĩ lắc đầu: "Con người cậu quá kiêu ngạo, chúng ta không có tiếng nói chung để giao tiếp rồi."

Lâm Phàm cũng rất bất lực, hắn nào nghĩ sẽ nổi tiếng như vậy, chỉ muốn bình thường trải qua cuộc sống ung dung tự tại. Về phần những cái danh hiệu kia để cho những người đó tự thêm cho mình đi, dù sao bản thân cứ lẳng lặng nhìn mọi người chém gió về hắn đi, nếu không hắn cũng không biết phải phản bác lại thế nào với bọn họ.

Ting ting!

Lúc này, Triệu Minh Thanh gọi điện thoại đến.

“Lão sư, học trò vừa mới biết được, cửa hàng thuốc Trung y ở nước ngoài đang rất náo nhiệt, có rất nhiều người đến mua thuốc ở hiệu thuốc Trung y.” Triệu Minh Thanh rất vui vẻ, chuyện này là chuyện ông ta hy vọng nhìn thấy nhất. Nhưng mà trước đó vẫn không có năng lực này, không có năng lực thay đổi hết tất cả những thứ này.

Nhưng bây giờ, tất cả những điều này đều dần dần xảy ra thay đổi dưới bàn tay của lão sư, chuyện này khiến ông ta rất vui vẻ.

Ông ta tin chỉ cần nỗ lực thì giấc mơ nhất định có thể thành sự thật.

Chương 1604: Trung y vương ra thế giới

“Chuyện này…” Lâm Phàm thực sự không dễ trả lời. Chuyện này có mắc mớ gì đến mình, có điều cảm thấy được người ta ưa chuộng thì cũng không tệ, đồ đệ của mình vui như vậy cũng là một chuyện tốt.

“Lão sư, gần đây tôi chuẩn bị viết một bài luận văn có liên quan đến Trung y, định nhân lúc này đăng lên để cho vị thế của Trung y trên thế giới cao thêm một chút. Đồng thời, tôi còn chọn một vài bệnh lây qua đường tình dục trên thế giới, dùng phương thức của Trung y để trị liệu. Lão sư, sau khi tôi làm xong ngài giúp tôi xem qua một chút nhé?” Bây giờ Triệu Minh Thanh tràn đầy sức lực, ông đều đã suy nghĩ xong hết mọi việc, sau này nên phải làm cái gì rồi.

Lâm Phàm cười nói: “Được, ông viết trước đi, viết xong sau đó đưa tôi xem, đây là sự nghiệp của ông nên đương nhiên tôi sẽ ủng hộ.”

Mặc dù sợ phiền phức nhưng nhìn đồ đệ của mình vui mừng như vậy, hắn cũng đồng ý giúp đỡ.

Tắt điện thoại.

Ngô U Lan thấy Lâm Phàm đang rất nhàm chán ngồi ở đó, sau đó đi tới đứng phía sau nhẹ nhàng xoa bóp vai cho hắn.

“Lão vương, ông đây là đi làm cái gì vậy?” Lâm Phàm nhìn thấy ông chủ Vương xách túi lớn túi nhỏ vội vàng đi ngang

qua cửa hàng thì hỏi.

Ông Vương dừng bước lại, cười nói: “Tôi đi tham gia hội nghị, nâng cao kiến thức bản thân.”

“Ha ha, còn có tâm trạng học tập như vậy đúng là không tồi nha.” Lâm Phàm cười nói, cũng không nói gì thêm.

Ông Vương: “Ông chủ nhỏ, tôi đi trước nhé không thì không kịp rồi.”

Lâm Phàm xua xua tay: “Đi đi, cứ đi đi.”

Ngày hôm sau!

Các phương tiện truyền thông đã tiết lộ các tin tức của nước ngoài.

Chuyện này căn bản là không thể che giấu, ngoại trừ Trung Quốc người dân của những nước khác đều có hành động.

Trên toàn thế giới có rất nhiều người mắc bệnh máu trắng, ban đầu bọn khi bọn họ đang tiếp nhận trị liệu thì trong lòng đã không ôm nhiều hy vọng. Nhưng khi hy vọng xuất hiện bọn họ ai nấy đều rất vui mừng.

Trung Y đối với bọn họ mà nói rất xa vời, rất mờ mịt, thậm chí có thể nói là hư ảo.

Nhưng Hall đã gây ra cú sốc cho cả thế giới khi ông ta nói điều này tại lễ trao giải Nobel.

Khi chuyện ở nước ngoài phát sinh, các phóng viên đương nhiên cũng biết. Việc các cửa hàng thuốc Trung y đột nhiên có đông người đến như thế cũng gây ra không ít chấn động.

Một số cơ quan báo chí lớn có chi nhánh ở nước ngoài đã lập tức phỏng vấn và đưa tin này về nước.

‘Cửa hàng thuốc Trung y đột nhiên đông khách, xuất hiện tình trạng quá tải’

‘Lễ trao giải Nobel, tiết lộ phương thuốc trị bệnh máu trắng, lập tức khiến cửa hàng thuốc Trung y tại phố người Hoa ở nước ngoài trở nên rất nổi tiếng, vô số người đến mua.’

‘Bệnh nhân tuyên bố Trung y Trung Quốc thực sự quá thần kỳ, đem lại hy vọng cho anh ta’

‘Ông chủ cửa hàng Trung y ở nước ngoài, tuyên bố cảm ơn Lâm đại sư’

‘Lâm đại sư tiến hành đẩy mạnh Trung y’

…

Khi một số cư dân mạng nhìn thấy tin tức này, ai nấy đều bị sốc.

“Mẹ kiếp, cứ như vậy mà thâm nhập vào thị trường quốc tế?”

“Đột nhiên cảm thấy quá tự hào, nhất là khi nhìn thấy những người nước ngoài xếp hàng, tôi gửi một bức ảnh, ảnh chụp cửa hàng Trung y dưới nhà tôi. Muốn mua cái gì thì mua cái đó, một chút khó khăn cũng không có.”

“Tôi cảm thấy quốc gia chúng ta nên tặng cho Lâm đại sư một giải thưởng danh dự trọn đời, Lâm đại sư chinh phục được căn bệnh máu trắng. Sau này cho dù là bệnh nhân có mắc phải bệnh này thì cũng có thể chữa trị nó, giống như bệnh cảm cúm vậy.”

“Hy vọng Lâm đại sư nghiên cứu ra nhiều phương thuốc hơn nữa, sau này sẽ thực sự là những ngày hạnh phúc.”

“Trên lầu kia, anh đang nằm mơ à. Lâm đại sư nếu nghiên cứu ra càng nhiều phương thuốc, bệnh viện có thể giết chết Lâm đại sư luôn đó.”

“Không sai, thực sự là mong có khả năng này, khi đó không cần sợ mắc bệnh nữa.”

Những cư dân mạng rất tự hào và vui mừng, truyền thống văn hóa của chúng ta cuối cùng cũng đi ra toàn thế giới, nghĩ thôi cũng đã rất vui rồi.

Có điều bọn họ cũng sẽ không quên công lao lớn nhất đó chính là Lâm đại sư, nếu như không phải là Lâm đại sư thì căn bản sẽ không thể nào xảy ra những chuyện như này.

Trong khi đó, khi các phóng viên ở nước ngoài phỏng vấn những người mua thuốc Trung y, những gì người ta nói bọn họ nghe còn thoải mái hơn gấp bội.

Bọn họ đối với Trung Quốc dành tặng đủ loại tán thưởng, đồng thời cũng tán thưởng Lâm đại sư.

Chuyện này khiến tâm trạng của bọn họ, càng thêm sảng khoái.

Khi Lâm Phàm thấy những tin tức này, vẻ mặt cảm thấy bất lực. Hắn không ngờ rằng lại được người ta hoan nghênh đến vậy, có điều có thể giúp được một vài bệnh nhân hồi phục sức khỏe thì đó là cũng chuyện vui vẻ.

Những bệnh này không phải là phòng ngừa thì có thể ngăn chặn được, cũng xem như là một loại tai họa khó mà nói được.

Ngay sau đó.

Có một thông tin khác xuất hiện.

Sau khi lễ trao giải Nobel kết thúc, quỹ Nobel ngay lập tức điều tra. Sau khi xác thực được chuyện này, trong lòng bọn họ cũng bùng nổ.

Không ngờ rằng đó là sự thật.

Nếu như lúc đó Hall nhận giải ngay lập tức, không nói ra chuyện này cũng không cho quỹ Nobel bọn họ cơ hội sửa chữa. Chuyện này nếu bị tiết lộ ra ngoài sợ rằng sẽ bị người ta nói là gian lận.

Lúc này, bọn họ thật tâm muốn cảm ơn Hall.

Đồng thời giải Nobel y học cũng vội vàng được tuyên bố, giải thưởng Nobel y học sẽ được trao cho Lâm Phàm đại sư Trung y của Trung Quốc, còn có một khoảng tiền thưởng lớn.

Chương 1605: Vị này là Lâm đại sư???

Mấy ngày sau.

Trên phố Vân Lý.

Một đám người đáng lẽ không xuất hiện nhất lại đến đây.

Đồng thời cũng có không ít phóng viên đi theo.

Chủ tịch quỹ Nobel là Edward nhìn tình huống trước mắt, trong nhất thời cũng có chút ngây người, sau đó thì hỏi thăm nhân viên bên cạnh.

“Vị đại sư trung y kia chính là ở đây nghiên cứu ra thuốc sao?” Ông ta có chút không tin lắm, bởi vì nơi này ông ta thấy càng giống một con phố thương mại hơn.

Một nơi ầm ĩ như vậy làm sao có thể tiến hành nghiên cứu được đây?

Nhân viên kia mặc dù là người Hoa nhưng mà vẫn luôn sinh sống ở nước ngoài, cũng không biết tình huống ở trong đó. Nhưng mà căn cứ vào điều tra thì mọi chuyện đúng là như thế, sau đó gật đầu.

“Chính là chỗ này.” Anh ta khẳng định nói.

Edward không nói thêm gì nữa, trong lòng vẫn là rất nghi hoặc.

Các phóng viên đi theo ở xung quanh nghe thấy hai người thảo luận, kém chút nhịn không được cười ra tiếng.

Nghiên cứu sao?

Cái này còn nghiên cứu cái khỉ gì, ở đây vốn chính là phố buôn bán, hơn nữa Lâm đại sư ở đây là để bán bánh kếp mà.

Sau đó, Edward phát hiện ở đây có rất nhiều người đang xếp hàng một hàng dài đến tận đầu đường.

“Bọn họ đang làm gì vậy?” Edward hỏi.

Nhân viên kia cũng không quá hiểu rõ, anh ta cũng không phải người ở chỗ này, làm sao biết những người này đang làm gì?

Thế nhưng các phóng viên lại phát huy trọn vẹn nghĩa vụ, rất tốt bụng đi giải thích nghi hoặc trong lòng hai người kia, nhỏ giọng nói: “Chủ tịch Edward, những người này ở đây là đang chờ Lâm đại sư.”

Edward nghe xong, lập tức hiểu rõ, đáp: “Thì ra là thế, Lâm đại sư có thể có được y thuật như vậy, cũng không trầm mê bên trong phòng nghiên cứu. Còn có thể đi ra giúp mọi người chữa bệnh như vậy, đích thật là một người đáng kính nể.”

Các phóng viên nghe xong thì lúng túng cười, cũng không nói thêm cái gì. Mặc kệ vị chủ tịch này muốn nghĩ như thế nào thì nghĩ, ngược lại đợi một tí nữa là có thể nhìn thấy Lâm đại sư rồi.

Chỉ là hy vọng đến lúc đó đừng có ở tại chỗ kích động quá mức là được rồi.

Đám đông dân chúng đang đứng xếp hàng, nhìn thấy lại có phóng viên tới thì tất cả mọi người đều rất nghi hoặc.

“Ê mấy người xem kìa, những người này lại tới đây làm cái gì vậy. Sao tôi cảm giác đám phóng xuất hiện bên cạnh Lâm đại sư tần suất ngày càng nhiều vậy?”

“Không biết nữa, đáng sợ, thật là đáng sợ. Tôi thấy, về sau nếu bản thân có oan ức gì, muốn tìm phóng viên nhưng lại tìm không được thì không bằng cứ bám lấy Lâm đại sư. Nói không chừng không được bao lâu thì có phóng viên đến.”

“Hơn nữa mấy phóng viên tới cũng đều là phóng viên của tòa soạn báo lớn, so với mấy phóng viên ít tiếng tăm kia còn lợi hại hơn nhiều.”

“Các người nhìn người nước ngoài kia kìa, có vẻ không tầm thường đâu nha.”

Đám người nhỏ giọng thảo luận, bọn họ tới đây xếp hàng, đối với việc mua được bánh vốn không ôm ấp bất kỳ ý tưởng gì, cũng chỉ đến để cảm thụ một chút không khí xếp hàng mà thôi.

Hơn nữa nếu như vận khí tốt, đột nhiên mua được, vậy cái này không phải là miếng bánh rơi từ trên trời xuống theo nghĩa đen rồi sao.

Bây giờ, có phóng viên tới, trong lòng bọn họ lại càng thêm phần hiếu kỳ.

Đợi lát nữa là có thể nhìn thấy vị đại sư Trung y đã chữa khỏi bệnh máu trắng, trong lòng Edward cũng có chút mong đợi. Đối mặt với nhà khoa học chân chính, ông ta vẫn sẽ luôn biểu hiện ra ngoài một mặt tốt nhất của chính mình.

Dù sao đây cũng là cách thể hiện sự tôn kính cao nhất đối với nhà khoa học.

Đột nhiên!

Khi nghe được tiếng nói ở hiện trường, cả người ông ta ngây tại chỗ.

“Mọi người đừng nóng vội, mỗi ngày chỉ có mười phần bánh kếp, nếu không muốn xếp hàng thì phải xem tờ hướng dẫn dán ở trên tường, có hứng thú thì nhìn một chút nha.” Lâm Phàm thuần thục làm bánh kếp, một mùi thơm phát tán trong quầy hàng khiến cho đám dân chúng đang xếp hàng cồn cào ruột gan.

Lúc này, Lâm Phàm cũng nhìn thấy phóng viên, trong lòng hơi nghi hoặc, không biết những phóng viên này lại tới làm cái gì. Nhưng mà bây giờ hắn vẫn còn đang bận rộn không ngơi tay được, lập tức vẫy tay nói: “Phiền phức các vị đứng chờ một chút, đợi tôi làm bánh xong sẽ ra ngay.”

Edward nhìn thấy cảnh này có chút không hiểu, sau đó dò hỏi: “Vị này chính là đại sư Trung y Lâm Phàm sao?”

Giọng điệu của ông ta có chút không dám tin, bởi vì người này và vị đại sư ông ta luôn tưởng tượng trong đầu là khác nhau một trời một vực.

Các phóng viên gật đầu, nói: “Đúng vậy, đây chính là Lâm đại sư, nhưng mà có thể phải chờ một chút, Lâm đại sư đang bán bánh kếp, đợi lát nữa là có thể nói chuyện được rồi.”

“Nhưng mà cũng không thể không nói, bánh kếp mà Lâm đại sư làm có thể nói là mỹ vị nhân gian, ăn qua một lần là không thể cưỡng lại, muốn ăn thêm lần hai.”

Edward chấn kinh, thậm chí có chút nói năng lộn xộn, cũng không biết nên nói cái gì, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía phóng viên.

Chương 1606: Không giống một nhà nghiên cứu khoa học gì cả

“Lâm đại sư không phải là đại sư Trung y sao? Tại sao… .tình huống này……”

Các phóng viên gật đầu, nói: “Đúng vậy, là đại sư Trung y, nhưng mà nghề chính của Lâm đại sư là bán kếp mà, nghề phụ mới là Trung y.”

Nghe nói như thế, Edward lập tức trợn tròn mắt.

Phóng viên vừa mới nói cái gì cơ?

Nghề chính là bán bánh, nghề phụ mới là đại sư Trung y…

Nhà khoa học?

Cái này…….

Cũng không lâu lắm, Lâm Phàm cuối cùng cũng làm xong cái bánh cuối cùng, hắn cầm lấy khăn mặt bên cạnh lau tay một chút rồi hướng về các phóng viên gật đầu một cái, ra hiệu bọn họ đến đây.

Những dân chúng đứng xếp hàng cuối cùng không nhận được bánh, trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ, không có mấy mắn mua được bánh rồi.

Thế nhưng tình huống bây giờ ngược lại khiến cho bọn họ rất hiếu kỳ, không biết những người này lại tới làm gì. Bọn họ biết, mỗi lần có phóng viên tới là chắc chắn sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Dưới sự ủng hộ của phóng viên, Edward buồn bã đi tới.

Phóng viên, nói: “Lâm đại sư, vị này là Chủ tịch quỹ Nobel, ngài Edward. Lần này ngài ấy từ Thụy Điển tới đây chính là để trao giải cho anh .”

Lâm Phàm nghe xong, hơi kinh ngạc, không nghĩ tới người ta sẽ đích thân tới, sau đó đưa tay ra cười nói: “Xin chào……”

Edward đang kinh ngạc, khi phát hiện đối phương đưa tay ra, ông ta mới hoàn hồn phản ứng lại, nói: “Xin chào, Lâm đại sư.”

Nhơn nhớt, có mùi hành hăng hắt.

Đây là cảm giác đầu tiên của Edward.

Ông ta tìm đủ loại lý do để khiến cho mình biểu hiện ra vẻ bình thường trước mặt vị này.

Tỉ như, các nhà khoa học đều có phong cách hành sự quái dị.

Cũng tỷ như vị trước mắt này là đại sư Trung y, nhưng lại đang làm một việc yêu thích sau khi kết thúc nghiên cứu là bán bánh kếp vậy.

Khi đám dân chúng hóng hớt xung quanh nghe được mấy câu hai người nói với nhau, cũng cảm thấy choáng váng.

Bọn họ không nghĩ tới người của quỹ Nobel vậy mà lại tự mình đến Thượng Hải trao giải cho Lâm đại sư. Chuyện này theo bọn họ thấy thì quả thật là một sự kiện lớn.

Giờ khắc này, không ít người lấy điện thoại di động ra quay quay chụp chụp, muốn gửi đến vòng bạn bè.

Sau khi nói xong mấy lời chào hỏi này, Lâm Phàm cũng không biết nên nói cái gì với người ta nữa.

Xin chào?

Tôi rất khỏe.

Sau đó nên nói cái gì đây?

Edward cũng là hơi im lặng,, không nghĩ tới đối phương cũng không chủ động nói chuyện với mình, cuối cùng không có cách nào ông ta chỉ có thể chủ động mở miệng.

“Lâm đại sư, thực sự xin lỗi, bởi vì do chúng tôi không có điều tra kỹ càng nên đã có những đánh giá không công bằng đối với anh. Hy vọng anh có thể tha thứ sai lầm này của quỹ Nobel chúng tôi.” Edward thành khẩn nói.

“Nào có, không có việc gì đâu.” Lâm Phàm cười nói, ngược lại hắn cũng không có đem chuyện này để ở trong lòng, sau đó vẫy tay, nói: “Vào trong rồi hẵng nói đi.”

Trong tiệm cũng không lớn, nhưng mà cũng may đã trang trí lại một lần, nhìn chung vẫn là không tệ .

Edward nhìn hiểu Hán ngữ, nhìn thấy trên tường treo những tờ giấy khen thưởng như vậy thì cũng rất ngạc nhiên, rất nhiều giấy khen công dân tốt, còn có cờ thi đua nữa.

Những giấy khen này ở văn phòng của các nhà khoa học khác ông ta cũng nhìn qua không ít, nhưng mà số đông cũng là giấy khen thưởng trong lĩnh vực khoa học, rất ít nhìn thấy những giấy khen như ở đây.

Ông ta cảm thấy vị Lâm đại sư này so với các nhà khoa học khác thì không giống nhau.

Edward chỉ vào những giấy khen công dân tốt trên tường, nói: "Lâm đại sư, những giấy khen công dân tốt này của anh là sao được tặng vậy?"

Sau khi ngồi xuống, Edward liền hỏi, ông ta rất là hiếu kỳ đối với mấy cái giấy khen này.

Ông ta thấy, một nhà khoa học có thể có giấy khen kiểu này thì quả thực khiến người ta rất hiếu kỳ.

Lâm Phàm cười nói, đối với mấy cái giấy khen công dân tốt này hắn rất là để ý, sau đó chỉ vào một cái trong đó nói: "Đây là khi tôi bắt được đám buôn người mà được chính phủ tặng."

"Còn đây là lúc tôi bắt được bọn buôn ma túy."

"Cái này… ."

Mỗi một sự việc phía sau những giấy khen hắn đều thuộc như lòng bàn tay, thậm chí ghi nhớ trong lòng, mỗi lần nói là một lần hồi tưởng.

Thế nhưng đối với Edward mà nói, chuyện mà Lâm Phàm nói tới tựa như tuyển tập chuyện Ngàn Lẻ Một Đêm, khiến cho người ta có chút trợn tròn mắt.

Những chuyện này hình như chẳng mấy liên quan tới thân phận một nhà khoa học cho lắm. Căn bản thì đây chính là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Bắt được kẻ buôn người!

Tóm được lũ buôn ma túy!

Còn bắt trộm nữa chứ!

Những chuyện giật gân cứ nối tiếp nhau, có chút khiến cho người ta không thể tiêu hóa được.

Các phóng viên bao vây lại trước cửa hàng.

Lâm Phàm cùng Chủ tịch quỹ Nobel Edward, xem như đây là lần đầu gặp mặt, hai người mặc dù không biết nhưng mà chủ đề nói chuyện vẫn là rất tùy hứng.

Đồng thời đối với các phóng viên mà nói, chuyện Lâm đại sư cùng Edward gặp mặt nói chuyện với nhau là một sự kiện lớn, đây cũng là một loại chuyện mang tính chất khai sáng.

Chương 1607: Xem một chút

Edward, nói: “Lâm đại sư, cảm ơn anh vì đã mang đến cống hiến to lớn dành cho giới y học, giải Nobel y học này trao cho anh là hoàn toàn xứng đáng.”

Lâm Phàm cười đáp lại: “Đây cũng chỉ là cứu những công dân bình thường, giúp họ có thể thoát khỏi bệnh hiểm nghèo mà thôi.”

Edward đối với nhà khoa học đã cống hiến cho thế giới đều vô cùng tôn kính, càng không có sự phân biệt đối xử với người ngoại quốc, với ông ta mà nói thì chỉ cần là nhà khoa học chân chính, đều xứng đáng để người khác tôn kính.

Ông biết khi nghiên cứu chế tạo một thứ thành quả nào đó, mỗi vị nhà khoa học đều phải chịu sự cô độc và đau đớn mà người bình thường khó mà chịu được.

Bên cạnh đó, một số thí nghiệm rất có thể phải lặp lại mấy trăm lần thậm chí hơn ngàn lần, cuối cùng mới có thể cho ra được hướng nghiên cứu có đúng hay không.

Edward, nói: “Trung y là y học truyền thống của Trung Quốc, nhưng mà hiện tại trên quốc tế thì Trung y cũng không phải là được chào đón. Anh là đại sư chân chính của giới Trung y, có thể nói cho tôi biết anh vẫn cố gắng ở trong giới này là bởi vì cái gì hay không?”

Lâm Phàm không muốn cùng đối phương nói những chuyện này, nhưng mà người ta đã hỏi thăm, tất nhiên là cần phải nói chuyện hòa hảo rồi .

“Khó khăn lắm, Trung y không giống như là Tây y, có số liệu cố định và tình huống tham khảo, mà phải cần kinh nghiệm dày dặn mới chèo chống được, cho nên là cất bước đã khó khăn, càng về sau thì càng thêm khó khăn.” Lâm Phàm nói.

Edward lại hỏi thêm nhiều vấn đề, đối với y học Trung y này ông ta tất nhiên là biết. Nhưng mà đối với sự hiệu quả của nó cũng không phải quá xem trọng. Nhưng phương thuốc trị bệnh máu trắng lần này đã hoàn toàn thay đổi được ánh mắt của ông ta đối với môn y học này.

Lâm Phàm vốn chỉ nghĩ nói đơn giản vài câu rồi đuổi người ta đi, thế nhưng về sau lại không biết phải làm gì mới đuổi người này đi được.

“Chủ tịch Edward, tôi không cần động với cơ thể của ông cũng có thể đoán được tình trạng của cơ thể ông, ông có tin hay không?” Lâm Phàm nói.

Edward nghe xong, lập tức ngây ngẩn cả người, sau đó lắc đầu, đáp: “Tôi không tin.”

Các phóng viên đang đứng một bên nghe được Lâm đại sư nói lời này thì lập tức vô cùng hứng thú. Bọn họ biết Lâm đại sư là muốn chuẩn bị trổ tài đây mà, trong lòng bắt đầu kích động dần lên thế nhưng vẫn một mực duy trì cho hiện trường yên tĩnh.

Bọn họ muốn lẳng lặng nhìn Lâm đại sư trổ tài.

“Được, vậy ông ngồi xuống, tôi dùng mắt nhìn.” Lâm Phàm cười nói, sau đó nhìn Edward, trên dưới đánh giá một phen, nói: “Ông đang mang một cơn tức tương đối nặng trong người.”

Edward mặt không biểu tình, trong lòng còn có chút không tin lắm, cảm giác cái này quá nguy hiểm .

“Ông đang mắc bệnh trĩ.”

Sặc sặc!

Có các phóng viên không nhịn nổi, kém chút nữa là phun máu ra ngoài.

Trong lòng cũng dậy lên vô số phong ba, Lâm đại sư có thể nghiêm túc một chút có được hay không, loại chuyện này cũng nói ra ngoài được, cho người ta một chút mặt mũi có được hay không.

Sắc mặt Edward hơi thấy đổi, hiển nhiên là bị Lâm Phàm nói trúng tim đen. Nhưng mà loại tình huống này cũng không phải là chuyện gì đặc biệt không thể nhìn thấu. Bởi vì khi ông ngồi ở trên ghế sofa vẫn luôn di chuyển mông, hiển nhiên là đang không thoải mái. Nếu như là một vị chuyên gia am hiểu quan sát hành vi thì có lẽ cũng có thể phán đoán ra được.

Lâm Phàm cũng không có dừng lại, mà là tiếp tục nói: "Nhìn sắc mặt ông, chân trái của đã từng nhận qua tổn thương, đến lúc thời tiết rét lạnh thì đều có cảm giác đau đớn, nhưng mà xem ra ông chăm sóc bản thân cũng không tệ, loại này đau đớn cũng không tính là cái gì."

Sắc mặt Edward đột nhiên thay đổi, bởi vì chuyện này ngoại trừ người nhà của ông ta ra thì thật sự không có người khác biết.

Nhưng cũng không đợi Edward nói thêm cái gì, Lâm Phàm lại tiếp tục mở miệng nói.

"Edward tiên sinh, tôi khuyên ông đi kiểm tra thân thể một chút, bởi vì chức năng gan của ông có thể xem là không được tốt lắm."

"Ông còn có chút bị cao huyết áp, mặc dù không phải quá cao thế nhưng so với người bình thường thì vẫn là bị vượt chỉ tiêu đó nha."

"… …"

Lâm Phàm dường như là nhìn thấu cả cơ thể của Edward, ở trong mắt không có thứ gì có thể ẩn giấu được, cho dù là một chút vấn đề nhỏ thì đều có thể bị nói ra.

Giờ khắc này, không chỉ có là Edward sửng sốt.

Kể cả các phóng viên cũng có chút kinh ngạc, không biết những chuyện Lâm đại sư nói đến cùng là thật hay giả.

Nhưng nhìn dáng vẻ thì hình như là thật.

Lạch cạch!

Lâm Phàm vỗ tay, nói: "Tốt, không nói nữa, những chuyện nên nói đều đã nói rồi, còn một chút vấn đề nhỏ khác cũng không phải là vấn đề, thân thể sẽ chậm rãi tự chữa trị."

Chỉ là hắn phát hiện Edward trước mắt một mực ngây người ở đó, giống như đã lâm vào trong trầm tư gì rồi.

"Edward tiên sinh, ông không sao chứ?" Lâm Phàm đưa tay ra, quơ quơ trước mặt Edward.

Chương 1608: Cúp thưởng này ở đâu ra

Lúc này.

Edward đột nhiên phản ứng lại, cả người cũng không dám tin mà đứng thẳng lên, trong mắt lập lòe vẻ khiếp sợ.

“ Làm sao anh biết?” Edward thật sự không thể tin được, những bệnh trạng này đến cùng là làm thế nào có thể nhìn ra được.

Ông ta rất coi trọng cơ thể mình, bởi vậy thường xuyên kiểm tra. Những vấn đề kia trên cơ thể mình trong lòng ông ta cũng biết. Những vấn đề nhỏ không ảnh hưởng tới sức khỏe, lúc kiểm tra thì cũng đã được báo cáo lại. Nhưng bây giờ đối phương chỉ vẻn vẹn nhìn một cái thì đã có thể nói ra hết thảy những bệnh trạng, quả thức khiến cho người ta phải khiếp sợ.

Đối với trường hợp của Lâm Phàm, chắc chắn trên thế giới tìm không tìm thấy người thứ hai có thể làm được. Người không cần đối tượng nói mà cũng có thể nhìn ra thì có lẽ cũng có, nhưng mà tuyệt đối không thể làm như Lâm Phàm, nhìn một cái đã nhìn ra toàn diện như vậy.

Lâm Phàm cười nói: “Edward tiên sinh, đây không phải là làm sao mà biết được, mà phải nói là tôi chỉ cần nhìn ông thì đã có thể thấy.”

Edward: “Cái này… …”

Lâm Phàm giơ tay lên, lộ ra vẻ đây chỉ là một chuyện hết sức đơn giản, rồi nói: “Kỳ thực đây cũng không phải là kỹ năng mà mỗi vị trung y đều biết, cần phải có y thuật ở một mức độ nhất định thì mới làm được thế này.”

“Đúng là được ở rộng tầm mắt.” Edward nói, ra là như thế, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì ông ta tuyệt đối sẽ không tin.

Bởi vậy, đối với Trung y ông ta dần dần thay đổi góc nhìn, cảm giác môn học này không giống như trước đây mà ông vẫn tưởng.

Có lẽ, Trung y thực sự là một môn thần kỳ y học, chỉ là yêu cầu của nó thật sự là quá cao mà thôi.

Thời gian hai người Edward và Lâm Phàm trao đổi không nhiều, nhưng đối với Edward mà nói như là được mở rộng tầm

mắt. Một chút thành kiến trước đó với môn trung y này cũng dần dần tiêu tán.

Đương nhiên, cuối cùng dưới ống kính phóng viên, hai người chụp ảnh chung và trao giải, nhận tiền thưởng.

Mặc dù Lâm Phàm rất trẻ trung, nhưng mà Edward cũng sẽ không có bất cứ ý nghĩ coi thường nào. Đây là một thiên tài, một nhà khoa học và y học chân chính.

Các phóng viên chen lấn để chụp ảnh.

Chủ tịch quỹ Nobel tự mình đến đến Trung Quốc trao giải cho Lâm Phàm, đây là chuyện từ trước nay chưa từng có.

Đối với các phóng viên mà nói thì ngày mai tin tức này chắc chắn sẽ lên trang nhất, suy nghĩ một chút cũng thấy kích động rồi.

Cuối cùng, Lâm Phàm tiễn Edward rời đi.

Đối với ông già này, Lâm Phàm cảm thấy ấn tượng cũng không tệ lắm, nhưng mà suy nghĩ một chút thì cảm thấy việc đối phương có thể không ngại ngàn dặm xa xôi đích thân mang giải thưởng tới, thuận tiện nói lời xin lỗi như vậy, tấm lòng này cũng rất chân thành.

Trong tiệm.

Triệu Chung Dương vội vã mở điện thoại di động lên, tiến hành phát sóng trực tiếp, hai tay sờ sờ giải thưởng: " Tuyệt quá, từ nhỏ đến giờ, tôi chưa từng sờ được thứ gì như vậy đâu nha, thậm chí còn chẳng dám nghĩ tới có cơ hội sờ thử một lần."

"Phải tìm nơi thật tốt để trưng bày thứ đồ chơi này mới được." Lâm Phàm nói.

Điền Thần Côn, nói: "Cậu không định đặt thứ này trong nhà sao?"

Lâm Phàm cười, nói: " Để trong nhà làm gì, người khác lại không nhìn thấy, chắc chắn phải đặt ở nơi người khác nhìn một cái là thấy mới được."

Điền Thần Côn trong lòng có chút muốn chửi bậy, cái tên nhóc này chắc chắn là đang muốn khoe khoang nữa rồi. Nhưng mà

suy đi tính lại thì khoe khoang một chút cũng tốt mà nhỉ.

Nếu đặt ở trong tiệm thì cảm thấy cũng rất tốt, cũng có thể đại biểu rằng bản thân mình chỉ cần làm việc ở trong tiệm thì cũng có thể thu được giải Nobel.

Nói không chừng còn có thể tăng thêm cho mình một ít điểm nhân duyên với nữ nhân thì sao

Trong phòng phát sóng trực tiếp.

“Anh Dương, hôm nay lại muốn chém gió cái gì đây?”

“Tâm tình không tốt, không thèm chấp anh, Lâm đại sư vậy mà không có suy nghĩ gì cả, trong lòng tôi đang rỉ máu đây.”

“Ồ, con mẹ nó, đây là thứ đồ chơi gì vậy?”

“Cái này hình như là cúp thưởng thì phải?”

Triệu Chung Dương nhìn xem phòng phát sóng trực tiếp dấy lên mưa đạn, cười bỉ ổi, nói: “Các anh em, nhìn hiểu hay chưa? Biết đây là cái gì không?”

Các cư dân mạng nhìn thấy Triệu Chung Dương còn thừa nước đục thả câu, lập tức gào thét.

“Tặng một cái tên lửa, mau nói cho chúng tôi biết nhanh lên, bằng không thì đánh chết anh.”

“Bãi bỏ chú ý, bãi bỏ chú ý.”

“Đã tố cáo.”

“Mẹ nó, anh Dương. Nếu anh còn giở cái thói như vậy thì chúng ta khỏi có tình anh em gì với nhau luôn nha.”

Triệu Chung Dương cảm thấy náo loạn đủ rồi, lập tức đem cúp thưởng đảo đi đảo lại trước ống kính, sau đó vui vẻ nói: “Nhìn cho kỹ đây, cái này là cúp thưởng của giải Nobel Y Học đấy!”

Mấy cư dân mạng trong phòng phát sóng trực tiếp nghe vậy thì lập tức nháo nhào lên như ong vỡ tổ.

“Cmn, cái này mẹ nó là có chuyện gì xảy ra vậy? Cái cúp này lấy ở đâu ra vậy?”

Chương 1609: Thích nghe Lâm đại sư khoe khoang

“Anh Dương, anh nói mau đi, cúp thưởng này là của Lâm đại sư có phải không?”

“Lầu trên, cậu có phải bị ngu hay không, cái cúp này không phải của Lâm đại sư thì chẳng lẽ là của anh Dương được sao, nhìn lại trình độ một chút đi, có nằm mơ cũng đừng nghĩ mơ được giải Nobel.”

Triệu Chung Dương nói: “Ai dà dà, mấy lời của mọi người quả thực khiến tui tổn thương muốn chết đó nha, tui nói cho mà nghe, cứ nói mấy lời này là tui đau lòng khỏi phải phát sóng gì luôn đấy.”

“Đừng, đừng, anh Dương ca, cha Dương, chúng tôi sai rồi, là chúng tôi sai được chưa .”

“Tặng tên lửa nè, anh Dương mãi mãi đẹp trai.”

Triệu Chung Dương rất là hài lòng gật đầu, nói: “Cái này còn tạm được, nói cho mấy người biết nhé, cái cúp thưởng này đích thị là của Lâm đại sư. Thế nhưng biết làm sao mà có không? Chủ tịch quỹ Nobel đích thân tới trao cúp thưởng đó nha, mấy người thấy có ghê không hả?”

Khi Triệu Chung Dương nói ra lời này, cả gian phòng phát sóng trực tiếp như ong vỡ tổ.

“A đu, thật không… . đến mức này luôn thì cũng quá là dọa người rồi đó.”

“Bình thường người ta đều phải tự đi đến để nhận giải. Thế mà Lâm đại sư lại ngồi ở nhà để đối phương đến tự tay đưa cúp luôn…”

“Vì nước làm vẻ vang, coi như đời này của anh Dương ôm được đùi vàng rồi nha.”

Quản trị viên của web phát trực tiếp cũng ở trong phòng phát sóng trực tiếp, nhìn thấy nội dung mà Triệu Chung Dương đang phát sóng thì không chút do dự mà cho video đề cử của trang chủ.

“Anh Dương cho mọi người chiêm ngưỡng cúp Nobel Y Học!”

Cái này tiêu đề vừa ra thì ngay lập tức hấp dẫn không ít cư dân mạng, đối với bọn họ mà nói, cái tiêu đề phát sóng trực tiếp này đúng là có phần bá đạo.

Triệu Chung Dương, nói: “Được rồi, bây giờ tôi sẽ hướng ống kính tới chủ nhân của chiếc cúp này, hỏi Lâm đại sư xem lúc này anh ấy có cảm tưởng gì không.”

Lâm Phàm ngồi một chỗ uống trà, đối với việc Triệu Chung Dương phát sóng trực tiếp mình cũng vô cùng bất đắc dĩ, mỗi ngày đều phải phát sóng trực tiếp cho đến tận khuya cũng không biết mệt mỏi. Còn có những người xem trực tiếp kia, suốt ngày xem phát sóng như thế, không bằng ra ngoài làm việc chân tay một chút đi.

“Hello, quý vị.” Lâm Phàm uống trà, hướng về ống kính vẫy tay.

Đối với không ít cư dân mạng mà nói thì Lâm đại sư thật con mẹ nó giống như thần thánh, người bình thường sẽ không thể nào đạt đến trình độ như vậy được.

Đối với những cư dân đóng trại ở trong phòng phát sóng trực tiếp của Triệu Chung Dương đủ lâu thì vẫn còn nhớ rõ. Khi đó, Lâm đại sư vốn là người rất bình thường, ngày ngày ở trong cửa hàng bán một chút bánh kếp rồi lại xem bói cho người ta. Thế mà bây giờ đã triệt để bay lên thành thần phật phương nào luôn rồi.

Hàng ngàn hàng vạn người hâm mộ theo dõi trên Weibo, chọc tức các đại minh tinh, đưa ra phương thuốc chữa bệnh máu trắng. Bây giờ lại mẹ nó một bước đi lên đỉnh phong của giới y học, lấy được giải Nobel Y Học.

Đoạn đường đã trải qua, bản Lâm đại sư không sợ nhưng mà bọn họ chỉ xem thôi mà đã sợ rồi.

Cái này mẹ nó còn là con người nữa sao?

Đơn giản là quá khủng bố rồi.

“Lâm đại sư, nói một chút cảm tưởng của anh đi, ẵm trên tay cúp thưởng danh giá này anh cảm thấy thế nào?”

“Lâm đại sư, tôi thật là phục anh sát đất, ai tôi cũng không phục, chỉ phục mỗi mình anh.”

“Lâm đại sư, thần tượng của tôi, anh là thần tượng của tôi đó.”

Nhìn xem những bình luận nháy lên liên tục, Lâm Phàm chỉ khiêm tốn cười cười, rồi nói: “Suy nghĩ gì ấy à, chẳng suy nghĩ được gì. Chuyện này rất bình thường, không phải chỉ là một giải Nobel thôi sao. Nếu như tôi nghiêm túc muốn được, chắc chắn sẽ còn có thêm nhiều giải nữa.”

“Đỉnh đỉnh đỉnh… …”

“Hủy bỏ theo dõi, tôi mẹ nó không chịu nổi nữa rồi!”

“Tôi đáp ứng lời mẹ tôi nói, hôm nay không giết người.”

“Lâm đại sư, kể từ khi anh Dương đi theo anh, suốt ngày khoe khoang với chúng tôi thôi, trước đó hắn không phải kiểu người như thế.”

Lâm Phàm nở nụ cười, nói: “Kể cả không ra nhận giải, người của quỹ Nobel vẫn đến để trao giải, tôi thấy rất vui vẻ, cũng rất vinh hạnh. Lời nói khi trước cũng không cần ghi chép lại, bằng không thì truyền phát ra ngoài lại bị mọi người cho rằng kiêu căng khoác lác. Nhưng mà thực ra nếu có bị phát sóng ra thì cũng chẳng sao, vì tôi cũng đã quen rồi.”

“Lâm đại sư nói chuyện thật là dễ nghe, chắc có mình tôi thích nghe Lâm đại sư khoe khoang thôi sao.”

“Về sau anh Dương có thể bớt nói chuyện được không, để cho bọn tôi nói chuyện với Lâm đại sư nhiều chút.”

Triệu Chung Dương bu lại, nhìn những bình luận bên trong phòng phát sóng trực tiếp thì trong lúc nhất thời lòng cũng nhói đâu, thật là buồn muốn trào nước mắt mà.

Bao nhiêu người hâm mộ trung thành của hắn, bị cái tên họ Lâm này mê hoặc cả rồi.

Sau khi ngồi phát sóng một lúc, Lâm Phàm đem trả điện thoại lại cho Triệu Chung Dương , cảm giác ngày mai chỉ sợ là không thể yên ổn nổi rồi.

… … . .

Chương 1610: Hội nghị kỳ lạ

Hôm sau!

Tin tức phát ra.

Tin tức Chủ tịch quỹ Nobel Edward đích thân đến phố Vân Lý Thượng Hải để trao giải Nobel đã phát tán ra.

“Chủ tịch quỹ Nobel Edward đích thân đến Thượng Hải để trao giải Nobel cho Lâm đại sư!

“Lâm đại sư và Edward trò chuyện rất vui vẻ”

“Lâm đại sư biểu diễn thần kỹ của Trung y, chỉ điểm toàn bộ chứng bệnh trên người Chủ tịch quỹ Nobel, khiến Edward tâm phục khẩu phục.”

“Lần đầu tiên trong lịch sử, quỹ Nobel tự mình đến trao giải.”

Những tin tức này rất bá đạo, lập tức chiếm cứ tất cả trang nhất.

Trùng hợp trong khoảng thời gian này có một sự kiện ly hôn của một đại minh tinh đang rất hot, thế nhưng thật đáng tiếc bởi vì một sự kiện làm rạng rỡ thể diện quốc gia nào đó mà bị đẩy lùi về sau.

Vốn là minh tinh kia muốn tìm quan hệ để tin này được lên trang nhất, nhưng mà lại bị một câu nói của cấp trên cảnh cáo.

Nếu như là người khác thì có lẽ còn có khả năng này, nhưng mà việc này là liên quan liên đến Lâm đại sư.

Thật đúng là không có mấy người dám ở trong chuyện này cướp được trang nhất.

Mặc dù sẽ không bị đánh, nhưng mà chỉ sợ khi bị Lâm đại sư bắt được, đến lúc đó chắc chắn lại chẳng có chuyện gì hay.

Khách sạn Đông Nguyệt.

Liễu Nhiếp kiểm tra bên trong khách sạn, mặc dù là doanh nghiệp lớn, nhưng mà cũng cần tự mình kiểm tra mới được.

Cô vừa mới đứng vững chân ở Thượng Hải không lâu, cho nên hết sức trân quý những thứ đã nắm trong tay. Cô muốn chứng

minh bản thân, kể cả khi rời khỏi nhà, cô cũng có thể tự mình gây dựng sự nghiệp cho bản thân.

Cô biết rõ, làm ăn càng lớn, trọng trách cũng càng nặng. Nếu như chỉ biết uỷ quyền cho người khác rồi hưởng thụ sinh hoạt, nói không chừng sẽ có một ngày tất thảy những thứ mình gây dựng kia sẽ ầm ầm sụp đổ lúc nào không hay.

“Liễu tổng.”

“Xin chào Liễu tổng.”

Các nhân viên đi ngang qua rất là tôn kính đối với Liễu Nhiếp.

Liễu Nhiếp gật đầu, sau đó gọi lại một nữ nhân viên đến hỏi: “Trong này là đang làm gì vậy? Sao lại ầm ĩ như thế?”

Nữ nhân viên nhìn cánh cửa lớn đang đóng chặt, âm thanh ồn ào từ bên trong truyền ra đinh tai nhức óc, cũng chỉ lắc đầu nói: “Liễu tổng, tôi cũng không biết nữa, sau khi bọn họ mướn phòng họp này vẫn luôn giảng thuyết ở bên trong, có đôi khi sẽ phát ra âm thanh như quỷ khóc thầm gào như vậy.”

Liễu Nhiếp gật đầu, hơi nghi hoặc một chút, nói: “Được rồi, cô đi làm việc của mình trước đi.”

“Vâng, Liễu tổng.” Nữ nhân viên gật đầu, rời khỏi chỗ này.

Liễu Nhiếp đứng ở cửa lặng lẽ nghe, đối với đoàn người thuê phòng họp để giảng thuyết mà cứ phát ra tiếng ma kêu quỷ khóc này khiến trong lòng cô vô cùng nghi hoặc.

Nhưng mà người ta đã dùng tiền thuê phòng họp, cô cũng không tiện can thiệp cái gì, chỉ cần ở bên trong không làm ra chuyện phạm pháp thì sẽ không hỏi đến.

Đứng ở trước cửa ra vào, cách một cánh cửa nghe ngóng một hồi, cũng không nghe được rõ ràng trong này đến cùng là đang làm gì.

Cái gì mà năng lượng, tinh thần, tài phú, đồ vật loạn thất bát tao, khiến cho người ta rất nghi hoặc.

Sau đó nhìn nhìn qua khe hở cánh cửa, cẩn thận liếc nhìn một chút.

“Tâm linh thấu hiểu, cảm nhận sự tuyệt vời của thế gian.”

Đại khái nhìn một lát cũng không thấy rõ ràng, ở bên trong chủ yếu nói cái gì đó, nhưng mà theo như Liễu Nhiếp thấy thì cứ có cảm giác gì đó là lạ.

Ầm ầm! Ầm ầm!

Tiếng ầm ĩ bên trong truyền đến càng thêm kịch liệt, Liễu Nhiếp chau mày. Nếu như không phải là bởi vì phòng họp bình thường không có người thuê, cô cũng không muốn cho đoàn người kiểu này thuê phòng họp.

Cũng không lâu lắm.

Liễu Nhiếp chuẩn bị rời đi, đồng thời nhắc nhở các nhân viên phải để ý chỗ này nhiều một chút. Nếu như trong này có chuyện gì, nhất định phải ngăn chặn đầu tiên.

Mà đúng lúc này, bên trong căn phòng đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Cửa bị mở ra.

Một đám người từ bên trong đi ra.

Liễu Nhiếp đứng ở nơi đó, ánh mắt nghi hoặc nhìn xem, mỗi người đều mồ hôi mồ kê đầm đìa, giống như đã trải qua hoạt động kịch liệt nào đấy.

Những người đàn ông từ bên trong đi ra, nhìn thấy một cô gái xinh đẹp như thế đứng ở trước cửa, cũng không khỏi nhìn nhiều thêm mấy lần. Nhưng mà nghĩ đến những điều được học hôm nay, bọn họ cảm thấy vẫn nên nhanh chóng trở về để luyện tập thì hơn.

“Liễu tổng.” Đúng lúc này, một người đàn ông đi tới.

Ông Vương một mặt đầy ý cười, trong lòng rất là thỏa mãn, cảm giác hôm nay học được rất nhiều tri thức. Khi thấy Liễu Nhiếp đứng đó thì ông cũng tiến lên chào hỏi.

Mấy lần hoạt động trước đó Lâm đại sư tổ chức đều được tổ chức ở đây. Ông ta cũng biết quan hệ giữa Liễu tổng và ông chủ nhỏ không phải bình thường, bây giờ thấy người ta thì đương nhiên phải chào hỏi một tiếng rồi.

Thế nhưng thật đáng tiếc, Liễu Nhiếp lại không nhận ra lão Vương: ” Ông là?”

Lão Vương cũng không lộ vẻ lúng túng, nói: “Liễu tổng, tôi là lão Vương mở cửa hàng ở phố Vân Lý, tôi cùng với ông chủ nhỏ đã tới đây mấy lần rồi.”

Chương 1611: Chính là như vậy

“A.” Liễu Nhiếp phản ứng lại, trong lòng rất là hiếu kỳ đối với những chuyện xảy ra bên trong phòng họp này, nên hỏi: “Mọi người ở bên trong làm cái gì vậy?”

Nhắc đến việc này, ông Vương lập tức tràn đầy tự hào, nói: “Liễu tổng, chúng tôi ở bên trong học tập, học cách buông lỏng tâm trí, cảm thụ sức mạnh tràn ngập ở xung quanh, sau đó dung nhập chúng vào cơ thể, để cho tâm trí càng thêm linh hoạt kỳ ảo.”

Liễu Nhiếp: “???”

Một mặt ngây ngốc, hoàn toàn không biết đối phương nói đến cái gì.

Lão Vương, nói: “Liễu tổng, nếu cô cảm thấy hứng thú thì buổi chiều có thể tới cùng chúng tôi nghe một chút về khóa học này. Tôi nghĩ những giảng viên đó nhất định sẽ rất hoan nghênh cô, hơn nữa tôi kể cô nghe một chuyện, buổi chiều nay sẽ có một vị giáo sư chân chính đến đây để dạy cho chúng ta chương trình học mới nhất.”

“Vậy học phí mỗi khóa chắc là rất đắt nhỉ?” Liễu Nhiếp làm bộ cảm thấy rất hứng thú, dò hỏi.

Lão Vương lắc đầu, nói: “Không mắc, học phí cũng chỉ có 1880 tệ. Mấy ngày trước tôi đến đây báo danh, bây giờ cảm thấy thật đúng là học được không ít thứ, trong tâm hồn cũng biến chuyển tốt đẹp rõ rệt.”

“Tôi chuẩn bị buổi chiều chờ lão sư tới, mua một vài thứ để thực hành, ví dụ như để một cái ngọc thạch trong nhà, thế mà lại có thể chuyển biến từ trường, khiến cho từ trường trong nhà càng thêm phù hợp với nhân thể.”

Liễu Nhiếp nghe xong cảm thấy chuyện này có chút ảo diệu, cái này mẹ nó không phải là bán hàng đa cấp đấy chứ?

“A, thì ra là như thế, vậy được rồi tôi còn có chuyện, ông mau đi đi.” Liễu Nhiếp nói.

“Được được.” Ông Vương xách theo một túi màu đỏ, bắt kịp những bạn cùng lớp đang chờ, hai người trò chuyện rồi xuống lầu cùng nhau.

Liễu Nhiếp nhìn bóng dáng lão Vương dần biến mất, trong lòng trầm tư, cảm giác việc này có chút không đúng, nhất định phải cảnh tỉnh đối phương một câu.

Mặc dù cùng Lâm Phàm không hợp nhau cho lắm, nhưng mà loại chuyện thế này đã gặp thì tự nhiên phải nhắc nhở một chút, bằng không thì còn có thể làm gì khác.

Cô lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại qua cho Lâm Phàm.

Trong phố Vân Lý.

Điện thoại di động reo lên, khi Lâm Phàm nhìn thấy tên người gọi đến, còn có chút kinh ngạc.

Hôm nay mặt trời mọc đằng Tây hay sao, Liễu Nhiếp sao lại gọi điện thoại cho mình chứ? Chẳng lẽ là gặp phải sự tình gì khiến tâm tình khó chịu, cho nên muốn chửi lộn với mình sao?

Vậy cũng tốt, hắn rất vui lòng dành chút thời gian ngồi tán phét với cô ấy.

“Ai nha, Liễu tổng, sao hôm nay lại chủ động gọi điện thoại tới cho tôi vậy?” Lâm Phàm tiếp thông điện thoại, giọng điệu sặc mùi châm chọc mỉa mai.

Liễu Nhiếp, nói: “Nói cho anh biết một chuyện, anh có để ý chuyện này hay không tôi cũng không quan tâm, tôi nói cho anh biết là được rồi.”

Lâm Phàm, đáp: “Được, được rồi, cô nói tôi nghe thử chút xem là chuyện gì.”

“Có một người cùng Phố Vân Lý của anh là Lão Vương gì đó đến chỗ của tôi tham gia một cái hội nghị gì đấy, tôi cảm giác đây là đám người đang bán hàng đa cấp. Nếu anh mà thấy được thì cảnh tỉnh người ta một chút, vậy thôi cúp máy đây.” Liễu Nhiếp nói.

Sau đó cũng không chờ Lâm Phàm kịp nói gì, liền trực tiếp cúp điện thoại .

Lâm Phàm một mặt ngây ngốc, nghe âm thanh truyền đến từ đầu dây bên kia xong còn đang định hỏi thêm vài câu, nhưng mà người ta căn bản là không cho mình cơ hội để nói.

Nhưng mà có gì đấy không đúng, bà cô này vừa mới nói cái gì nhỉ?

Con mẹ nó, Lão Vương lại đi bán hàng đa cấp ?

Cái này nếu như là sự thật, chắc chắn là xảy ra chuyện lớn rồi.

Không cần hỏi cũng biết được, trí thông minh thấp nhất trong phố Vân Lý này là vị nào .

“Anh Lâm, sao thế?” Triệu Chung Dương hỏi.

Lâm Phàm, nói: “Lão Vương đi làm bán hàng đa cấp rồi?”

Triệu Chung Dương nghe xong lập tức trợn mắt hốc mồm: “Không thể nào, dưới sự dẫn dắt của anh Lâm, chúng ta ở phố Vân Lý này sao có thể xảy ra chuyện bị lừa gạt như vậy được chứ?”

“Tôi phải đi xem tiệm của ông ta một chút, không biết là đang xảy ra chuyện gì.” Lâm Phàm không nhiều lời thêm gì nữa, đi thẳng đến cửa hàng của lão Vương.

Quả nhiên, sau khi đến trước cửa hàng đã nhìn thấy lão Trần đứng sẵn một bên.

“Lão Trần, lão Vương gần đây có phải rất khác thường hay không?” Lâm Phàm hỏi.

Lão Trần nhìn đang xem phim kháng chiến, sau đó gật đầu, đáp: “Đúng vậy, có chút khác thường, đến cửa hàng cũng không mở, mỗi ngày mang theo một cái túi màu đỏ đi ra ngoài, tôi hỏi lão đi đâu, lão đều nói là đi học tập.”

“Thế nào, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không ?”

Lâm Phàm gật đầu, nói: “Có lẽ đã xảy ra chuyện , mới vừa rồi có một người bạn nói với tôi rằng lão Vương có thể đã gia nhập vào hội bán hàng đa cấp .”

Bịch!

Lão Trần kém chút té ngồi dưới đất, một bộ mặt không thể tin nổi, hỏi: “Cái gì?”

Lâm Phàm một mặt bất đắc dĩ gật đầu, đáp: “Chính là như vậy… …”

Chương 1612: Bị lừa mà vẫn không biết

Lão Trần đang xem phim dở bộ phim kháng chiến nghe vậy thì trực tiếp tắt tivi nói: “Không có khả năng, lão Vương khôn khéo như vậy thì làm sao có thể bị người ta lừa gạt làm cái này.”

“Người càng khôn khéo, lại là người dễ bị lừa gạt nhất. Tôi thấy cái này tám chín phần mười chính là bán hàng đa cấp, chờ lúc ông ấy trở về nhất định phải hỏi kỹ càng một chút.” Lâm Phàm nói.

Chị Hồng dẫn theo con mình đi mua đồ ăn, lúc đi ngang qua nơi này cũng ghé sang hỏi: “Cậu chủ nhỏ, lão Trần, mọi người trò chuyện gì vậy?”

Lâm Phàm đứng dịch vào, chừa một chút khoảng trống để cho Chị Hồng đứng ở bên cạnh, nói: “Chị Hồng, lão Vương giờ rất khác thường, một người bạn của tôi thấy hắn tham gia cái hội nghị gì đó, hình như là bị người ta lừa gạt đến ổ bán hàng đa cấp rồi.”

Chị Hồng sững sờ nói: “Không thể nào, tôi không có nghe thấy lão Vương kể cái gì mà.”

Cô ta chắc chắn là không tin, lão Vương là người khôn khéo như thế, bình thường làm làm chuyện gì đều rất thận trọng. Bây giờ nói với cô rằng lão Vương bị người ta lừa gạt đi đến ổ bán hàng đa cấp, chuyện này có đánh chết thì cô cũng chẳng tin.

“Đừng nói nữa, lão Vương trở về rồi kìa .” Ông Trần nhìn từ phía xa đã thấy ông Vương mặt tươi roi rói, xách theo một cái túi màu đỏ cam, còn đang cười đùa với mọi người xung quanh.

Ông Trần nói: “Có muốn đi qua hỏi một chút hay không, thế nhưng không được nói thẳng là ông ấy đang bị lừa bán hàng đa cấp, mad phải hỏi gần đây ông ấy đang làm cái gì.”

“Cái này rất có lý.” Chị Hồng nói.

Bọn họ là những người sinh sống và làm ăn tại phố Vân Lý, tất cả mọi người đều đoàn kết vô cùng, gặp chuyện gì đương nhiên không thể ngồi xem mà mặc kệ được. Hơn nữa bây giờ cũng không biết ông Vương đến cùng có phải là gia nhập bán hàng đa cấp hay không, đã bị người ta lừa gạt bao nhiêu tiền rồi.

Lâm Phàm hô: “Lão Vương, ông qua đây một chút.”

Ông Vương nhìn thấy ông chủ nhỏ đang đứng ở cửa hàng ông Trần, không khỏi cười tươi đi tới, hỏi : “ Ông chủ nhỏ, mọi người ở đây làm gì thế?”

Chị Hồng và ông Trần lấy hạt dưa ra ăn, không nói gì, hết thảy mọi chuyện cứ giao cho ông chủ nhỏ là được rồi.

Lâm Phàm, hỏi: “Lão Vương, tôi thấy gần đây ông cứ bôn ba nhiều việc, rốt cuộc là đang làm gì vậy, có phải đang có vụ làm ăn lớn gì hay không?”

Ông Vương có chút ngượng ngùng cười, nói : “Không có, chỉ là đi học tập thêm chút tri thức mà thôi, để nâng cao bản thân, cũng vừa mới tan học đi về đây.”

Lâm Phàm nhìn cái túi màu đỏ tươi kia, hình như là đang chứa thứ gì, lại hỏi: “ Ông học cái gì vậy, kể tôi nghe một chút được không.”

Ông Vương, nói: “Được thôi, kể cho mọi người nghe một chút cũng hay, giống như gặp phải đồ tốt thì nhất định sẽ chia sẻ với mọi người.” Sau đó ông ta mở túi ra, lấy một quyển sách rồi đặt ở trên quầy, nói : “Mọi người xem sách này đi.”

Trang bìa: Những phân tử thần bí ở khắp mọi nơi

“Đây là sách gì vậy?” Lâm Phàm ngây ngẩn cả người, cái tiêu đề này đúng là con mẹ nó thật quá nguy hiểm mà.

Ông Vương cười nói: “Đây là một bản giáo trình giảng dạy cơ bản. Chính xác là xung quanh thân thể chúng ta, toàn bộ trong không khí đều tồn tại những phân tử thần bí. Khi có thể cảm thụ được những phân tử thần bí này, tâm trí của chúng ta sẽ được thả lỏng, còn có thể điều giải từ trường của bản thân. Dù

sao bây giờ tôi mới đến lớp được mới có mấy buổi, không bì được với những vị tiền bối kia, bọn họ đã học được rất nhiều.”

Chị Hồng và ông Trần hai mặt nhìn nhau, giờ khắc này bọn họ hiểu rồi, lão Vương đúng thật là bị người ta lừa gạt rồi.

Hơn nữa nhìn bộ dáng này, còn là tin sái cả cổ, không có lấy một chút mảy may nghi ngờ nào.

Lâm Phàm, nói : “Ai nha, thần kỳ như vậy sao, tốn bao nhiêu tiền vậy?”

Ông Vương khoát tay, nói: “Không nhiều, học phí cũng chỉ có 1880 tệ, lại thêm những sách giáo khoa này thì hết thảy chỉ tốn ba, bốn ngàn, số tiền này với tôi cũng chưa tính là gì. Có người học tới khóa bên trên, phải tiêu mất mấy chục ngàn mua đồ. Vốn dĩ tôi cũng muốn mua, nhưng mà dựa theo chương trình học thì còn chưa học tới đó cho nên người ta cũng không bán cho tôi.”

Lâm Phàm môi khẽ nhíu mày một cái, cái này còn mẹ nó bị điên rồi sao.

Ông Vương giống như cảm thấy hai người Chị Hồng và ông Trần vẫn không tin lắm, sau đó nói: “Mọi người đừng tưởng đây là lừa đảo, tôi nói cho mọi người biết, cái này chắc chắn không phải là lừa đảo đâu. Mọi người nhìn này, người ta rất là có trách nhiệm, nếu không có học được đến một chương trình nhất định thì người ta cũng không bán đồ cho mình. Nếu thực sự là muốn lừa gạt thì chắc chắn sẽ lập tức bán luôn cho mình khi có ý mua rồi đúng không?”

Lâm Phàm có một câu nói muốn nói, thế nhưng cuối cùng vẫn không nói ra miệng được.

“Cái này mẹ nó không phải là không muốn bán, mà là người ta sợ mình tẩy não không đến nơi đến chốn, sợ con mồi nhận ra rồi kịp thời thoát thân.”

Chương 1613: Giá cả để sau

“Vậy bao giờ ông lại lên lớp nữa vậy?” Lâm Phàm hỏi.

Ông Vương, nói: “Buổi chiều còn một bài giảng, buổi học này thì lại vô cùng quan trọng, có lão sư chuyên nghiệp đến hiện

trường giảng bài. Tôi còn phải trở về ôn tập một chút, nếu không hiểu bài chỉ sợ buổi chiều bị gọi lại không biết nói gì thì chết.”

Không đợi Lâm Phàm nói thêm cái gì, ông Vương thu thập sách vở một chút rồi rời khỏi.

Lâm Phàm chuyển đầu qua, nhỏ giọng nói: “Đã nghe chưa, lần này lão Vương giống như đã hãm sâu đến độ không rút ra được rồi.”

Ông Trần, nói : “Ông chủ nhỏ, vậy làm sao bây giờ?”

Chị Hồng, nói: “Ai, cái ông Vương này, bình thường là người khôn khéo như thế, sao càng lúc càng lú lẫn thế này, bị ngươi ta lừa gạt đến ngu người như vậy thế cơ chứ.”

Lâm Phàm nói: “Việc này trước tiên hai người hãy cứ đi cảnh cáo cho những người khác, xế chiều nay tôi sẽ đi xem sao, chắc chắn phải cứu lão Vương ra khỏi cái động không đáy này mới được? Nếu còn cứu không ra, vậy thì thực sự là hết cứu.”

Ông Trần và Chị Hồng lập tức gật đầu, đúng là như thế. Bọn họ không nghĩ tới lão Vương lại bị cuốn vào một động đa cấp, thực sự là quá đáng sợ mà. Nếu như chuyện này không phải là sớm phát hiện, đợi đến lúc thật sự phát hiện mình bị lừa gạt, vậy coi như quá là bi thảm.

… …

Buổi chiều!

Khách sạn Đông Nguyệt.

Ông Vương đã đến phòng họp từ sớm, đồng thời số đông cũng đã đến hiện trường từ rất sớm. Đối với bọn họ mà nói, nếu như nghe thiếu mất một phần nội dung vậy thì coi như đó là một tổn thất vô cùng nặng nề.

Liễu Nhiếp đứng ở xa xa để nhìn, cảm giác những người này thật sự là điên cuồng, thậm chí đếm sơ sơ qua một chút, thế mà lại có hơn một trăm người ở hiện trường.

Hội tâm linh giao lưu.

Người phụ trách là một người phụ nữ trung niên, ăn mặc rất là hoạt bát, tóc ngắn, phong thái giống như một người chuyên

làm việc lớn.

“Giảng viên đã tới chưa vậy?”

Trợ giảng nói: “Sắp tới rồi, đang ở trên đường.”

“ Ừm, vậy là tốt rồi, chuẩn bị những tài liệu kia một chút, chờ sau khi bài giảng kết thúc thì để cho các học viên mua sắm một chút.” Người phụ nữ trung niên nói.

Học phí chỉ là nguồn thu nhỏ, nguồn kiếm tiền chính vẫn là dựa vào những tài liệu này, hoặc những đồ vật phụ trợ.

Dựa vào sự trầm mê của mấy học viên này, một thứ đồ vật chỉ đáng mấy chục đồng có thể bán được hơn mấy ngàn, thậm chí hơn cả mấy chục ngàn cũng không phải là chuyện không thể.

“Đã chuẩn bị xong.” Trợ thủ gật đầu, bọn họ lập nên lớp học này, muốn tẩy não người khác thành công thì trước tiên phải tẩy não thành công chính mình. Nếu không thì sao có thể để người ta tin tưởng được cơ chứ.

Cho nên bây giờ, các cô cũng đang cố gắng cảm thụ năng lượng thần bí ở xung quanh.

Nhưng mà thật đáng tiếc, vẫn là không có cảm nhận được gì. Thế nhưng họ cũng không dễ dàng từ bỏ, chỉ cho rằng đây là công lực của bản thân còn chưa đủ mà thôi.

Trong phòng họp rộng lớn.

Một đám học viên yên lặng ngồi đợi.

Mà trong đó, Lâm Phàm ngồi ở một chỗ, vận dụng kiến thức võ hiệp để khiến cho người khác không để ý mình, chút công phu này vẫn phải có.

Hắn muốn nhìn xem, chương trình học lợi hại như thế đến cùng là giảng cái thứ gì.

Đột nhiên, tất cả thành viên đều đứng lên, hướng về cửa ra vào hô: “Chu lão sư……”

Chu lão sư gật đầu, ra hiệu mọi người im lặng.

“Tất cả mọi người ngồi xuống đi.”

Trên giảng đường phía trước, người phụ nữ được xưng hô là Chu lão sư đứng ở bảng vẽ trước mặt, sau đó chỉ vào nội dung

phía trên.

“Hôm nay thứ chúng ta sẽ học chính là làm thế nào để hấp thụ hiệu quả hơn các phân tử bí ẩn xung quanh chúng ta.”

Đám người vỗ tay, rất là chờ mong.

Ánh mắt Lâm Phàm đảo khắp phòng, phát hiện ông Vương ngồi ở một nơi khác, lúc này đang tập trung tinh thần lắng nghe. Bộ dạng này giống như chỉ cần nghe thiếu một chữ sẽ là một tổn thất nặng nề vậy.

Trong lòng hắn cũng thật bất đắc dĩ, ông ta đã bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn còn tin tưởng những thứ đồ chơi này.

Chu lão sư giảng giải một đống triết lý lớn lao cao cả. Lâm Phàm nghe có chút không hiểu, nhưng mà hắn phát hiện những thành viên này lại nghe một cách say sưa ngon lành. Có những người còn ghi lại lời giảng vào một quyển sổ, giống như hoàn toàn hiểu rõ đối phương đang nói cái gì.

“Chẳng lẽ trí thông minh của mình quá thấp hay sao?” Trong lòng Lâm Phàm kinh ngạc, người khác đều nghe nhập thần như thế, thế nhưng vì sao hắn lại không có nghe hiểu gì vậy chứ.

“Bây giờ tôi xin đề cử mấy loại đồ vật có công hiệu giúp cơ thể chúng ta hấp thụ được càng nhiều phân tử thần bí cho mọi người.” Chu lão sư nói, sau đó ra hiệu cho trợ giảng đem mấy thứ đồ vật lên.

Đầu tiên là một cái bình hoa, chỉ lớn cỡ lòng bàn tay.

Chu lão sư, nói: “Căn cứ vào khoa học đã chứng minh, loại bình hoa này có tác dụng cực kỳ tới những từ trường bí ẩn kia, có thể giúp cải biến từ trường xung quanh thân thể, thế nhưng hiệu quả vẫn hơi thấp. Những học viên đã nghe qua hai khóa thì có thể mua được rồi.”

“Còn giá cả thì sau hẵng nói đi.”

Chương 1614: Mã lão sư

Sau đó họ lại mang lên một cái dây chuyền khắc hình phật, cái này Chu lão sư lại bắt đầu thổi phồng quảng cáo, thổi đến nỗi

nó tựa như là đồ vật bất phàm. Thứ đồ này ít nhất cần phải nghe qua 10 lần bài giảng của khoá học mới có thể sử dụng.

Hơn nữa giá tiền thì vẫn để là sau đó hẵng nói đi.

Dưới đánh giá của Lâm Phàm, cạm bẫy được giăng ra của những người này thật sự là quá công phu.

Công phu đến nỗi có chút khiến người ta phải sợ hãi.

Bên ngoài!

Bên trong một chiếc xe, một người đàn ông trung niên đeo mắt kính ngồi ở phía sau, tài xế trước mắt lại đưa tới một điếu thuốc, "Mã lão sư, đợi lát nữa đến lượt anh ra giảng bài, hy vọng có thể khiến cho những người kia càng thêm trầm mê tiếp."

Mã lão sư mồi thuốc lá, cười nói: "Yên tâm đi, tôi đã xử lý việc này nhiều năm như vậy, còn có thể thất thủ hay sao?"

" y, tôi không phải có ý nghi ngờ năng lực của ngài, Mã lão sư hợp tác với chúng tôi lâu như vậy, lần nào mà không phải là khiến toàn trường kinh diễm cơ chứ." Tài xế nịnh nọt ra sức vỗ mông ngựa, sau đó điện thoại nhận được một tin nhắn, gã nói: "Mã lão sư, đã đến giờ vào lớp, có thể lên được rồi."

"Được, chờ một chút, tôi hút xong điếu thuốc này đã. Để cho những thành viên kia ngồi đợi chút. Nếu như muốn học được tri thức, không chờ sao học được chứ." Mã lão sư khí định thần nhàn hút thuốc, sau khi một điếu thuốc hút xong thì mở cửa xe, đi vào trong phòng hội nghị.

Hiện trường.

Lại bắt đầu tiến vào một trạng thái điên cuồng.

Các thành viên xung quanh bắt chước theo Chu lão sư, làm một chút động tác tương đối khó khăn, tỉ như hít sâu, hấp thụ phân tử thần bí vào cơ thể.

"Ngừng thở, có phải mọi người cảm thấy tâm trí rất loạn đúng không?"

"Bây giờ bắt đầu hít sâu, hô hấp từng ngụm từng ngụm một, dùng tất cả sức bình sinh để hít thật sâu. Có cảm giác thấy cơ

thể bây giờ lạnh buốt, tâm linh triệt để buông lỏng xuống hay không?"

"Không tệ, chính là như vậy, bởi vì bây giờ tôi đã vận công, cho nên khiến cho thân thể hấp thụ phân tử thần bí càng thêm dễ dàng. Bây giờ tâm trí của mọi người hãy triệt để buông lỏng, nhắm mắt lại và hô hấp nhẹ nhàng, có cảm giác được trong đầu có hình ảnh mơ hồ xuất hiện hay chưa."

Lâm Phàm nghe những lời này, lại nhìn xem những người ngồi xung quanh, cả người cũng cảm thấy ngu luôn rồi.

Đám người kia có phải đồ ngốc hay không, ai làm cái trò này cũng có thể cảm giác được loại tình huống này không ổn.

Cũng không lâu lắm, Chu lão sư đè tay xuống, nói: "Tốt, bài tập đầu tiên đến đây là kết thúc, tiếp theo chúng ta sẽ mời Mã lão sư lên đài."

Giờ khắc này, các thành viên đồng loạt nhìn chăm chú về phía cửa ra vào, dường như là đang mong đợi cái gì.

Bọn họ đã sớm biết lớp học buổi chiều nay sẽ có một vị lão sư đến, đây là một vị lão sư chân chính, có thể dạy cho bọn họ những tri thức càng hữu ích hơn nữa.

Kẽo kẹt!

Cửa bị đẩy ra .

Mã lão sư tiến vào, dưới sự dẫn đường của Chu lão sư, tất cả các thành viên đều điên cuồng vỗ tay.

"Mời Mã lão sư lên đài, mọi người phía dưới hãy để cho tôi giới thiệu một chút về Mã lão sư này. Đầu tiên, ông ấy là đại sư Trung y đứng đầu hiệp hội Trung y, đồng thời cũng là phó chủ tịch hiệp hội dưỡng sinh, càng là người sáng tạo ra phương pháp hô hấp Mã thị… …"

Một đống chức danh to lớn được bắn ra đùng đùng khiến mọi người choáng váng, trong đầu chỉ có một loại cảm giác, đó chính là vị Mã lão sư này thật sự rất lợi hại.

Lâm Phàm nhìn người đang tiến vào, trong lòng cũng rất nghi hoặc. Sau đó hắn mở điện thoại di động lên, bắt đầu đi tra cứu một chút.

Sau khi xem xét hắn kết luận cái tên này đúng thật là ghê gớm. Hóa ra là một kẻ lão luyện, trên internet có không ít video dạy học, so sánh một chút, thật đúng là cái tên này. Đồng thời ở chính giữa danh sách hội viên hiệp hội Trung y, quả thực là có tên của kẻ này.

“Xin chào các bạn học thân mến.” Mã lão sư đứng ở nơi đó, rất là bình tĩnh nói.

“Chào Mã lão sư .” Các thành viên miệng đồng thanh đáp.

Đối với loại tình huống này, ông ta rất là hài lòng, đây mới thật sự là học sinh.

“Hôm nay tôi sẽ đến giảng một chút cho mọi người về nguyên lý tồn tại của phân tử thần bí và sau khi hấp thụ được nó thì sẽ có cảm giác kỳ diệu như thế nào.”

“Tất cả mọi người hẳn là nghe qua, nhân thể ngũ hành, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ đúng không? Dùng Trung y ngũ hành mà nói, đây đều là tồn tại chân thực. Trong đó, Kim chính là vàng ròng bạc trắng thật sự, cũng chính là tài vận. Tài vận ở khắp mọi nơi, thế nhưng nó đến cùng ở chỗ nào? Kỳ thực nó chính là tồn tại trong phân tử thần bí. Chỉ cần hấp thụ phân tử thần bí một cách đúng đắn là có thể khiến cho bản thân tự nắm giữ được tài vận. Đến lúc đó, trở thành phú ông tài sản trăm triệu hay đại gia có gia tài tiền tỷ cũng không phải là vấn đề.”

“Tỉ như bây giờ tổng giám đốc công ty bảo hiểm Dương Thái hẳn là mọi người đều biết đúng không? Có thể có chút người không biết, vậy tôi sẽ nói cho mọi người biết một chút nhé. Ông ấy là Đại sư huynh của mọi người đó, mặc dù trước đó nghèo khó khổ sở trăm bề. Thế nhưng nhờ vào hấp thụ phân tử thần bí xung quanh thân thể, tích lũy một lượng lớn kim khí nên giờ mới có thể lập nên sản nghiệp lớn như vậy. Đương nhiên, công lực của mọi người còn chưa đủ, thế nhưng chỉ cần cố gắng học tập, rồi sẽ có một ngày mọi người cũng sẽ giống như ông ấy.”

Các thành viên nghe xong thì trong lòng cũng nhốn nháo không yên, không nghĩ tới tổng giám đốc công ty bảo hiểm Dương Thái kia lại cũng giàu lên nhờ hấp thụ phân tử thần bí này.

Chương 1615: Hốt gọn một mẻ

Lúc này, Mã lão sư lại bắt đầu thổi phồng: "Tôi là đại sư đầu bảng của hiệp hội Trung y, mà hẳn mọi người cũng biết một người gần đây rất hot ở trên mạng là Lâm đại sư đúng không? Anh ấy cũng ở trong hiệp hội, có một lần tôi và Lâm đại sư uống trà nói chuyện phiếm, tôi đã nói với anh ấy chuyện này. Lúc đó anh ta bất chợt vỗ đùi hô to rằng, người có thể nghĩ ra biện pháp tu luyện kiểu này quả thực là thiên tài."

"Thậm chí, còn chủ động cùng tôi tiếp tục nghiên cứu thảo luận biện pháp hô hấp tu luyện tâm đắc này……" Mã lão sư nói rất là thong dong, giống như tất cả đều là thật.

Ánh mắt ông ta luôn nhìn phía dưới, nhìn xem từng khuôn mặt mong đợi, cũng cảm giác chính mình nắm trong tay toàn thế giới.

Nhưng đột nhiên, ông ta phát hiện một khuôn mặt rất là loá mắt, cứ một mực hấp dẫn ánh mắt của ông ta. Khi nhìn kỹ hơn một chút, trái tim ông ta đột nhiên nhảy lên.

Lâm Phàm đứng ở nơi đó, không ngừng gật lấy gật để, ra hiệu đối phương tiếp tục, nói rất tốt.

Mã Hữu Dân là thành viên hiệp hội Trung y, đương nhiên cũng biết Lâm đại sư là người nổi danh nhất hiệp hội. Sự nghiệp bình thường gặp nhiều gian nan trắc trở, không có tương lai phát triển, cho nên ông ta mới đi tham gia cái hội lùa gà này.

Nhưng lúc này, khi hắn nhìn thấy Lâm đại sư, trong lòng bắt đầu có chút luống cuống.

Trong mắt ông ta, Lâm đại sư một mặt đầy ý cười mà nhìn mình, còn gật đầu một cái với mình, tựa như là nói tiếp đi, tôi đang lắng nghe đây.

Ừng ực.

Lời nói của ông ta bắt đầu có chút lắp bắp.

Chu lão sư đứng một bên có chút nghi hoặc nhìn Mã Hữu Dân. Chuyện gì xảy ra vậy? Những lời này đã nói không biết bao nhiêu lần, làm sao có thể bị cà lăm như vậy.

Mà đúng lúc này, một màn khiến cho Chu lão sư khiếp sợ đã xảy ra.

Lời nói của Mã Hữu Dân lập tức xoay chuyển: "Các vị các học viên thân mến, những thứ tôi vừa mới nói đều là điều xằng bậy. Phân tử thần bí không hề tồn tại, chúng tôi ở đây chính là để lừa tiền các vị. Mã Hữu Dân tôi lừa gạt nhiều năm như vậy, trong lòng cũng chịu đủ giày vò, không muốn tiếp tục lừa mọi người nữa. Những thứ này, cái gì mà bình hoa, dây chuyền phật cũng chỉ là thứ đáng mười mấy đồng nhưng mà bán cho mọi người đến mấy chục ngàn. Cho nên mọi người hãy cảnh giác, chớ có để bị lừa."

Chu lão sư nghe xong lập tức tức giận nói: "Mã lão sư, anh nói nhăng nói cuội gì đấy!"

Mã Hữu Dân không để ý Chu lão sư, mà chỉ vào bà ta nói: "Bà ta là người đứng sau một màn này, mỗi lần mời tôi tới, chỉ cần tôi có thể lừa gạt mọi người mua đồ thì tôi có thể nhận được hoa hồng 20%. Cho nên trong chuyện này, tất cả đều không liên quan đến tôi."

Phía dưới các thành viên trợn tròn mắt, giống như tưởng mình đang nghe nhầm.

Chu lão sư sắc bén quát: "Ông ta bị điên rồi, mau lôi ông ta xuống nhanh lên."

Mã Hữu Dân lập tức đi xuống đài, đi tới trước mặt Lâm Phàm, tôn kính nói: "Lâm đại sư, tôi thực sự vô tội… …"

"Lâm đại sư?"

Tất cả mọi người khi nghe nói như vậy đều quay đầu, nhìn chằm chằm người đang đứng ở nơi đó.

Ông Vương càng là sững sờ, nói: "Ôi ông chủ nhỏ, cậu đến lúc nào thế."

Lâm Phàm, nói: "Tiếp tục đi, tôi thấy ông nói thuyết trình không tệ, cảnh sát còn đang ở bên ngoài chờ ông đấy."

Lạch cạch!

Mã Hữu Dân nghe nói như thế, lập tức bị dọa đến mức ngã uỵch xuống mặt đất.

Mà Chu lão sư càng luống cuống, vội vàng chạy về phía cửa ra vào, nhưng lúc đẩy cửa ra lại phát hiện cảnh sát đã đứng đầy bên ngoài.

Lưu Hiểu Thiên một mực nghiêng lỗ tai đang nghe trộm, sau đó nhìn thấy Chu lão sư: "Bài giảng của mấy người đúng là lắm triết lý giáo điều, quả thực nghe không hiểu. Nhưng mà không sao, trở về cục cùng chúng tôi từ từ giảng bài cũng được đó nha."

… …

Chu lão sư và Mã Hữu Dân ngây người. Quả báo này tới quá nhanh, nhanh đến nỗi bọn họ không thể phản ứng kịp.

Nhất là Mã Hữu Dân, ông ta cũng không biết Lâm đại sư xuất hiện ở đây từ lúc nào.

Đồng thời cảm giác cũng không đúng lắm, Lâm đại sư nổi danh như vậy mà những thành viên này chẳng lẽ cũng là đồ đần mà không nhìn thấy hắn hay sao?

Nổi danh như vậy, lại là một người sống sờ sờ ở đây, chẳng lẽ trong mắt mấy người này chỉ có phân tử thần bí thôi sao, đến nỗi không nhận ra người đứng người mắt này là ai?

Nếu như sớm biết một chút, cũng sẽ không có những chuyện thế này.

Nhóm cảnh sát nhanh chóng giải những nhân vật mấu chốt lên xe.

Lưu Hiểu Thiên đến trước mặt Lâm Phàm, nói: "Ông chủ nhỏ, lần này thế mà lại nhờ cậu giúp chúng tôi tóm gọn tổ chức bán hàng đa cấp này rồi."

Lâm Phàm, nói: "Thực ra một chủ cửa hàng trong phố Vân Lý của tôi cũng bị lừa gạt đến đây, cho nên tôi chắc chắn phải đến giải quyết một chút. Thế nhưng điều khiến tôi không nghĩ tới chính là hiệp hội Trung y vậy mà lại có dạng người thế này. Biết rõ là lừa gạt người ta mà còn tham gia vào, đây không phải là một vết nhơ đáng xấu hổ của hiệp hội Trung y sao."

Chương 1616: Dạy dưỡng sinh

Lưu Hiểu Thiên gật đầu, sau đó nhìn những thành viên đang ngồi ngây ngốc ở xung quanh, có lẽ đến bây giờ bọn họ còn chưa có phản ứng kịp, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Bây giờ, có thành viên đã phản ứng lại.

“Lừa gạt? Đây là gạt người sao?”

“Tại sao có thể như vậy, làm sao tôi lại gia nhập vào tổ chức bán hàng đa cấp, cái này không phải nói là có căn cứ khoa học hay sao?”

“Tôi đã tiêu vào trong này đến hơn một trăm ngàn rồi, cái này….”

Bây giờ, một bà lão nắm lấy tay Lưu Hiểu Thiên nói: ”Đồng chí cảnh sát, anh nhất định phải giúp tôi đó, tôi đã tiêu vào trong này hơn một trăm ngàn rồi đó.”

Lưu Hiểu Thiên thở dài, nhưng vẫn gật đầu, nói: “Yên tâm đi, chuyện này cảnh sát chúng tôi nhất định sẽ nghiêm túc điều tra, sẽ giúp các vị lấy lại tiền tài bị lừa, bảo đảm sẽ giảm thiệt hại của mỗi người đến mức thấp nhất.” Những người tỉnh ngộ, cũng không dám tin là mình thật sự bị lừa, chuyện này đối với bọn họ mà nói là một sự đả kích thật sự quá lớn.

Thế nhưng cũng may cảnh sát kịp thời tới bắt ổ đa cấp này, đồng thời đối với số tiền đã bị lừa mất cũng có hy vọng có thể truy hồi.

Lâm Phàm đi tới trước mặt ông Vương, một mặt quái dị nói: “Lão Vương, thế nào?”

Ông Vương một mặt ngu ngơ, mở to hai mắt chỉ vào chính mình nói: “Ông chủ nhỏ, cậu nói là chúng tôi đã bị lừa gạt hay sao?” Sau đó giọng điệu càng là kích động nói: “Tôi… tôi bị người ta lừa gạt đến tổ chức bán hàng đa cấp ư?”

Lâm Phàm trấn an một chút nói: “Lão Vương à, đừng kích động như thế, bị người ta lừa gạt là chuyện rất bình thường.”

Hắn thật đúng là sợ ông Vương chịu không được sự đả kích này, dẫn đến trong lòng lưu lại bóng ma tâm lý.

Ông Vương, nói: “Tại sao có thể như vậy chứ, mới vừa rồi tôi còn hớn hở muốn tiếp thu tri thức mới, rồi rủ mọi người đến đây học chung. Thế mà bây giờ chỗ này đã trở thành ổ bán

hàng đa cấp, vậy chẳng phải tôi sẽ bị bọn họ cười chết mất sao? Ông chủ nhỏ, việc này đừng có nói cho người khác biết được không?"

Lâm Phàm ngây ngẩn cả người, ngược lại là không nghĩ tới lão Vương sẽ lo lắng chuyện này. Sau đó im lặng một hai giây rồi chân thành nói: "Không có, ông yên tâm đi, trong phố Vân Lý thì trừ tôi ra, tuyệt đối sẽ không có người thứ hai biết được chuyện này."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi." Ông Vương nhẹ nhàng thở ra, nếu như chuyện này không bị truyền ra ngoài thì ông vẫn có thể chịu được.

Nhưng nếu như bị truyền bá ra ngoài, ông ta cảm giác mình thật sự sẽ chịu đựng không được.

Chuyện này quá mẹ nó mất mặt, đã bao nhiêu tuổi đầu rồi mà còn bị người khác lừa gạt.

Nhìn vẻ mặt này của ông Vương, Lâm Phàm trong lòng cũng bất đắc dĩ thở dài. Chuyện này không phải là chỉ có hai người biết mà là đã có mấy người biết rồi.

Xem ra khi trở về còn phải cùng mọi người thương lượng một chút, coi như không biết chuyện này, để cho chuyện này cứ như vậy tạm qua đi.

Lưu Hiểu Thiên vỗ bả vai Lâm Phàm, nói: "Ông chủ nhỏ, cậu cũng là đại sư Trung y, không bằng giảng giải cho bọn họ mấy câu đi."

Ông Vương vỗ đùi, nói: "Đúng thế, ông chủ nhỏ lên giảng giải một chút cho mọi người đi, để tất cả mọi người biết thêm một chút về phương pháp phòng bệnh."

Trong đám người bị lừa gạt có không ít người biết Lâm Phàm, đối với những danh hiệu khác của hắn thì bọn họ có thể không biết, thế nhưng chắc chắn biết Lâm đại sư là một đại sư Trung y.

"Đúng thế, Lâm đại sư giúp chúng tôi giảng giải một chút đi."

"Không nghĩ tới nơi đây là ổ bán hàng đa cấp, may mắn các đồng chí cảnh sát đã tới kịp lúc. Nếu như chậm một chút nữa,

thật không dám tưởng tượng chúng tôi sẽ bị lừa gạt bao nhiêu nữa.”

“Đúng vậy đúng vậy! Cảm ơn các đồng chí cảnh sát, cảm ơn Lâm đại sư.”

Nhìn thấy biểu tình mong đợi của đám người kia, Lâm Phàm cũng không tiện nói thêm cái gì. Đã như vậy thì giảng giải một chút cũng được. Chẳng qua nếu như dựa theo những bài giảng trước kia để nói, tỉ như phân tử thần bí này nọ, vậy thì bây giờ lấy tri thức võ hiệp ra chém gió có thể nói là nước chảy mây trôi.

“Được, nếu đã như thế thì tôi sẽ chỉ cho mọi người một phương pháp dưỡng sinh trong Trung y.” Lâm Phàm nói.

Ông Vương là người đầu tiên vỗ tay, Lưu Hiểu Thiên cũng rất có hứng thú, nếu như là một người bình thường giảng thì anh ta chắc chắn là không có nửa điểm hứng thú, nhưng mà đối với bài giảng của ông chủ nhỏ thì anh ta vẫn rất có hứng thú.

Những cảnh sát khác vẫn đang bận rộn bắt giữ đám nhân viên, mà nhóm của Lưu Hiểu Thiên thì lại ngồi ở chỗ đó nghe giảng.

Lâm Phàm đi lên trên sân khấu, suy nghĩ một chút rồi nói: “ Cũng không làm mất nhiều thời gian của quý vị đâu, tôi chỉ muốn giảng giải một chút. Dưỡng sinh trong Trung y học có vô số biện pháp giúp cải thiện sức khỏe, hơn nữa cũng có quan hệ tới tài phú khí vận. Mọi người nghĩ xem, so với người khác sống thọ hơn một chút thì có phải càng kiếm được nhiều tiền hơn phải không?”

“Buổi sáng khi tỉnh dậy chớ nóng vội rời giường, cứ nằm ở đó rồi duỗi thẳng tứ chi, kéo giãn gân cốt, để cho gân cốt hoạt động……”

Chương 1617: Cả làng điều biết

Giảng giải những thứ này, đối với Lâm Phàm tới nói thì chỉ là trò trẻ con mà thôi, đây cũng chỉ là một vài loại phương thức dưỡng sinh dễ làm ở bên trong Trung y, thuộc một trong những bài dưỡng sinh hằng ngày.

Không quá nửa giờ sau, Lâm Phàm cảm giác đã nói xong mọi thứ thì dừng lại, không còn tiếp tục giảng giải nữa.

Thế nhưng đối với nhóm người này mà nói thì họ lại nghe say sưa ngon lành, cảm giác nói rất có lý, vẫn còn muốn tiếp tục nghe tiếp.

Thế nhưng Lâm đại sư không tiếp tục nói nên bọn họ cũng có chút tiếc nuối.

Nếu như Lâm đại sư mở khóa học này thì bọn họ nguyện ý mỗi ngày tới đây nghe giảng.

Bên ngoài phòng họp.

Lâm Phàm, nói "Lưu đồn trưởng, chuyện này làm phiền anh rồi."

Lưu Hiểu Thiên gật đầu, đáp: "Yên tâm đi, chuyện này là chức trách của chúng tôi, bây giờ tổ chức bán hàng đa cấp mọc lên như nấm, bình thường đều giấu mình ở trên mạng hoặc là trong những căn hộ chung cư rất khó bắt được, cũng chỉ có thể dựa vào quần chúng tố cáo mà thôi."

"Lần này số tiền bị lừa còn chưa biết được, nhưng mà chắc chắn chúng tôi sẽ dùng hết khả năng để truy hồi lại số tiền này."

Lâm Phàm gật đầu, nói: "Vậy được rồi, tôi cũng không làm chậm trễ anh phá án nữa."

Lưu Hiểu Thiên vẫy tay với Lâm Phàm sau đó thì rời đi trở về cục cảnh sát để bắt đầu tiến hành tra xét những người vừa mới bị bắt, đồng thời truy hồi số tiền đã bị lừa gạt.

… …

Bây giờ Lâm Phàm còn một chuyện quan trọng hơn phải làm, đó chính là đi cảm ơn vị Liễu tổng xinh đẹp kia một chút.

Lần này nếu không phải có Liễu tổng sớm gọi điện thoại tố cáo, chỉ sợ lão Vương sẽ còn bị lún sâu vào cái động này một thời gian dài nữa.

Rất nhanh hắn đã tìm được Liễu Nhiếp.

Lâm Phàm một mặt ý cười, nói: "Liễu tổng à, lần này thật đúng là phải cảm ơn cô nhiều rồi nha."

Liễu Nhiếp nhìn Lâm Phàm, nói: “Không cần cảm ơn, về sau có cơ hội thì giới thiệu thêm khách tới đây là được.”

“Ha ha, Liễu tổng à, cô đúng là không có gì là không cần mà, thậm chí một điểm khách sáo cũng không có.” Lâm Phàm cười nói.

Liễu Nhiếp nói: “Không thể khách sáo với Lâm đại sư anh được. Khách sáo với anh thì sẽ là bị tổn thất nặng nề.”

Lâm Phàm khoát tay, nói: “Được được, Liễu tổng nói rất đúng, về sau có cơ hội lại nói, tôi đi trước đây.”

Liễu Nhiếp nhìn bóng lưng Lâm Phàm rời đi, sau đó cũng không tiếp tục suy nghĩ nhiều, trở về làm nốt công việc của mình.

Phố Vân Lý!

Lâm Phàm trở về cùng ông Vương.

Ông Trần và chị Hồng không biết chuyện vừa xảy ra, cho nên bọn họ khi gặp ai thì cũng kể lại tình huống của ông Vương. Sự tình cứ tiếp diễn như vậy, cho nên hiện tại toàn bộ người trong Phố Vân Lý đều biết ông Vương bị người ta lừa gạt đến tổ chức bán hàng đa cấp .

Đối với bọn họ mà nói, chuyện này quả thức khiến cho bọn họ lo lắng. Nhớ tới những người trước kia bị lừa gạt đến tổ chức bán hàng đa cấp thì đều có kết quả vô cùng thê thảm.

Nhưng mà cũng may có ông chủ nhỏ giải quyết rồi. Bọn họ tin tưởng, chỉ cần ông chủ nhỏ xuất thủ thì không có chuyện gì là không giải quyết được.

“Ông chủ nhỏ về rồi .”

Lúc này, có người nhìn thấy hai bóng người đi tới, vô cùng vui vẻ nói.

“Lão Vương cũng quay về rồi, xem ra sự tình đã giải quyết.”

“Thực sự đúng là dọa người mà, thế nhưng cũng may là có ông chủ nhỏ ở đây, bằng không thì thật sự là không biết nên làm sao bây giờ.”

“Đi, chúng ta cùng đi xem một chút.”

Ở phía xa.

Lão Vương phát hiện đoàn người đang đi về mình, trong lòng không khỏi nghi hoặc, hỏi: "Ông chủ nhỏ, đây là thế nào? Thật sự không có người biết chuyện này đó chứ?"

Lâm Phàm nhìn tình huống trước mắt, thì than thở trong lòng, cũng thật không dám xác định đáp: "Hẳn là không có người biết đâu…"

Lão Vương lộ vẻ mặt nghi hoặc, nếu như không biết vậy thì đám người trong phố đang làm gì vậy

Nhưng mà trong lòng vẫn ôm một tia may mắn, có thể đoàn người thật sự không biết gì cả, bọn họ chỉ là chạy tới đây bởi vì có chuyện gì muốn nói mà thôi.

Nhưng rất nhanh, tia may mắn trong lòng này trong nháy mắt không còn sót lại chút gì.

Ông Trần vỗ bờ vai của hắn, nói: "Lão Vương à, bình thường ông thông minh như vậy, sao lại bị lừa đến tổ chức bán hàng đa cấp như vậy?"

Chị Hồng, nói: "Đúng vậy đấy, đoàn người chúng tôi đều lo lắng muốn chết, may mắn có ông chủ nhỏ cứu được ông từ cái ổ đó ra, về sau nhất định phải cảnh giác một chút đó."

Ông Lương, nói: "Lão Vương, bị vố này rồi về sau phải biết nhìn xa trông rộng hơn đó nha, đừng để lại bị gạt như vậy nữa đâu đó."

Đám người vây quanh bên người ông Vương, mồm năm miệng mười nói.

Mà ngay từ đầu Lâm Phàm vốn dĩ vẫn đang điên cuồng nháy mắt với mọi người, nhưng cuối cùng hắn đành từ bỏ. Cái ánh mắt ra hiệu này cũng vô dụng, bọn họ căn bản còn chẳng thèm nhìn hắn.

Chương 1618: Góp ý cho hiệp hội Trung y

Ông Vương một mặt ngây ngốc nhìn tình huống trước mắt, ông chủ nhỏ không phải đã nói là không có người khác biết

chuyện này sao?

Nhưng bây giờ đây là cái tình huống gì? Như thế nào lại có nhiều người biết như vậy chứ, cái mặt già này của ông ta phải chui xuống đâu mới vừa đây.

Sau đó, ông ta muốn hỏi ông chủ nhỏ một chút, ít nhất phải cho ông một câu trả lời thỏa đáng chứ.

Nhưng vừa mới quay sang nhìn lại phát hiện ông chủ nhỏ từ lúc nào đã không thấy bóng dáng nữa rồi.

Trong tiệm!

Lâm Phàm thở dài, chuyện này thật không thể trách hắn, ai biết đi ra ngoài một chút thì toàn bộ người trong phố Vân Lý đã biết hết chứ. Vốn dĩ cũng chỉ có ông Trần cùng và Chị Hồng biết thôi mà.

Thôi bỏ đi, bỏ đi, không nghĩ nữa, chuyện này thật sự không liên quan gì đến hắn.

Nhưng mà bây giờ, hắn vẫn còn có một chuyện phải giải quyết.

Cái tên giảng viên Mã Hữu Dân kia lại là thành viên của hiệp hội Trung y, cái này nói ra thì ai mẹ nó dám tin chứ.

Hắn cầm điện thoại di động lên gọi điện thoại qua cho hội trưởng hiệp hội Trung Y là Chu Thanh Tuyền.

Điện thoại kết nối.

“Lâm đại sư, sao hôm nay lại có thời gian rảnh rỗi gọi qua cho tôi vậy?” Chu Thanh Tuyền rất là kích động nói, bây giờ Lâm đại sư và lão Triệu phát triển quá nhanh, để cho bọn họ có chút không hiểu thấu.

Nhất là Lâm đại sư vẫn là người của hiệp hội Trung, điều này khiến ông rất cảm thấy rất có mặt mũi.

Dù sao hiệp hội có dạng nhân vật lớn thế này tồn tại, đi ra ngoài nói với người khác cũng nhận lại rất nhiều tôn kính

Lâm Phàm, nói: “Chu hội trưởng, tôi gọi đến để tố cáo một việc.”

Chu Thanh Tuyền nghe xong, lập tức coi trọng, đáp: “Lâm đại sư, cậu nói đi.”

“Là như vầy, trong hiệp hội Trung y của chúng ta có người làm ra chuyện bôi nhọ danh tiếng của hội, người kia là giảng viên của một tổ chức bán hàng đa cấp lừa gạt dân chúng, việc này tôi thấy rất nghiêm trọng……” Lâm Phàm kể lại sự tình hôm nay, đối với loại hành vi này thì chắc chắn không thể ngồi xem mà mặc kệ.

Chu Thanh Tuyền ở đầu dây điện thoại bên kia nghiêm túc lắng nghe, khi biết được là loại tình huống này thì sắc mặt ngưng trọng.

“Làm sao lại như thế?” Chu Thanh Tuyền có chút không dám tin, loại chuyện này ông ta thật sự cảm thấy bất ngờ, không ngờ hiệp hội của bọn họ vậy mà lại có dạng người thế này tồn tại.

“Chu hội trưởng, đây không phải chuyện nhỏ đâu, gặp tình huống này nên tôi muốn nhắc nhở trước. Hiệp hội có loại người này sẽ có ảnh hưởng rất lớn đối với hiệp hội. Hơn nữa, tôi thấy loại tình huống này chỉ sợ không phải là trường hợp duy nhất đâu đấy.” Lâm Phàm nói.

“Lâm đại sư cậu yên tâm đi, chuyện này tôi nhất định sẽ nghiêm túc xử lý, lập tức đá cái tên Mã Hữu Dân kia ra khỏi hiệp hội, đồng thời khởi tố lão ta. Loại hành vi này của gã đã làm ảnh hưởng nghiêm trọng tới danh dự của hiệp hội, chúng ta cũng phải nhanh chóng tổ chức họp báo để đưa ra lời giải thích thỏa đáng cho mọi người.” Chu Thanh Tuyền nói.

Tình huống hiện tại thật sự có chút phức tạp, đá một tên Mã Hữu Dân ra khỏi hội không phải là vấn đề gì. Mấu chốt là Lâm đại sư còn nói ở vế đằng sau, trong hiệp hội không chỉ có một người giống thế này, vậy thì chuyện này có chút phức tạp rồi.

Hiệp hội Trung y phát triển đến bây giờ thì số lượng thành viên đã là một con số khổng lồ, muốn một lần thanh lý xong là chuyện không thể nào.

Hơn nữa, bên trong rắc rối phức tạp, mạng lưới quan hệ rất khổng lồ, muốn động đến thì thật sự không đơn giản.

Lâm Phàm, nói: “Chu hội trưởng, chuyện này tôi đề xuất cho ông một biện pháp được không?”

“Mời nói.” Chu Thanh Tuyền mở miệng nói, đối với Lâm đại sư ông ta rất là tín nhiệm, cho dù là y thuật của Lâm đại sư hay là địa vị thì cũng đã có thể đảm nhiệm được chức vị hội trưởng của hiệp hội .

Đối với Chu Thanh Tuyền mà nói, chỉ cần Lâm đại sư nguyện ý thì ông ta có thể không chút do dự mà từ chức để nhường lại vị trí cho Lâm đại sư.

Người tài làm việc lớn, chỉ có những người như vậy mới có thể khiến cho hiệp hội tiếp tục phát triển càng ngày càng tốt hơn.

Lâm Phàm suy nghĩ một chút, nói: “Tôi đề nghị hiệp hội nên tổ chức khảo hạch cho các thành viên của hiệp hội, nhân cơ hội này khai trừ toàn bộ mấy kẻ đục nước béo cò, đi cửa sau ra khỏi hội. Đồng thời tìm một công ty chuyên nghiệp phát triển một app nền tảng để nhập tất cả thông tin, giới thiệu và thành tựu của từng thành viên hiệp hội Trung y vào đó, cũng tiện cho những cư dân muốn tra hỏi tên tuổi và kinh nghiệm của thành viên hiệp hội.”

“Còn phải có hệ thống tố cáo, nếu có người dân nào phát hiện ra vị nào trong hiệp hội trung y công khai giảng thuyết, có thể tải video lên app để hỏi xem liệu đây là lớp học Trung y thật sự hay là do tổ chức bán hàng đa cấp làm…”

Lâm Phàm nói có chút nhiều, nhưng mà Chu Thanh Tuyền lại nghe rõ ràng, không khỏi có chút lo lắng.

Chương 1619: Ai không phục xin mời nhảy ra

“Lâm đại sư, ý tưởng này mặc dù rất tốt, nhưng mà chỉ sợ rất khó áp dụng. Bây giờ hiệp hội đã không chỉ là học thuật giao lưu, mà còn liên đới đến rất nhiều lợi ích kinh tế, mạng lưới quan hệ rất là phức tạp. Nếu như tôi hạ cái thông cáo này xuống, chỉ sợ rất khó áp dụng.” Chu Thanh Tuyền vẫn tự biết rõ, ông ta bây giờ đã lớn tuổi, chịu không được cái áp lực này.

Còn có tinh lực cũng theo không kịp. Đến lúc đó, trong hiệp hội nhất định sẽ phát sinh biến hóa long trời lở đất, muốn trấn an cũng không dễ dàng.

Lâm Phàm không có suy nghĩ nhiều, đáp: "Thế này đi Lão Chu, bây giờ tôi lên làm hội trưởng, ông nhìn xem có khả năng giải quyết chuyện này được không."

Chu Thanh Tuyền sững sờ, đột nhiên hoảng sợ nói: "Lâm đại sư, cậu thật sự nguyện ý sao?"

"Nguyện ý." Lâm Phàm nói, mặc dù hắn không muốn phiền phức như vậy thế nhưng chuyện này sao có thể ngại phiền được.Nhất định phải dùng thủ đoạn cứng rắn để trực tiếp trấn áp xuống, ai không phục xin mời nhảy ra.

Hôm sau!

Hiệp hội Trung y.

Hội viên các hội đoàn cơ sở thủ đô cùng đồng hành, đi đi lại lại trong hành lang hiệp hội.

"Hôm nay xảy ra chuyện gì? Chu hội trưởng sao lại gọi mọi người tới vậy?"

"Không biết, hẳn là có chuyện gì đó, có lẽ là hiệp hội chuẩn bị cải cách thì phải."

"Lâm đại sư nhận được giải thưởng Nobel y học, đúng là khiến chúng ta nở mày nở mặt. Gần đây lương xem bệnh của tôi ở các bệnh viên cũng bắt đầu tăng lên chóng mặt ."

"Tôi cũng vậy, giá mời tôi về xem bệnh cũng tăng lên, không nghĩ tới Lâm đại sư còn có thể ảnh hưởng lớn như vậy."

Các thành viên của hiệp hội Trung y hăng hái thảo luận, trên mặt đều mang theo nụ cười, tâm tình rất là vui vẻ. Dù sao hiệp hội Trung y trước đây chưa bao giờ được coi trọng, giờ đây bọn họ lại được trải nghiệm cảm giác người ta tôn trọng chưa bao giờ có này.

Đồng thời có một số bệnh viện cũng tới nịnh nọt lấy lòng, phải đào một vài vị đại sư Trung y để đến xem mạch tại bệnh viện, hơn nữa đãi ngộ đều vô cùng tốt.

Nhất là thành viên hiệp hội Trung y, càng là được hoan nghênh.

Mặc dù người khác không có nói rõ, nhưng bọn họ cũng đều biết, những thứ này đều do công của Lâm đại sư. Nếu như không phải Lâm đại sư lấy lực lượng một người mạnh mẽ gánh cho hiệp hội Trung y ddi lên đỉnh cao, chỉ sợ bọn họ còn không có địa vị như ngày hôm nay.

Trong phòng họp.

Chẳng mấy chốc trong phòng họp đã ngồi đầy người.

Lần này mở cuộc họp, chỉ cần là thành viên ở thủ đô thì toàn bộ đều tham gia. Nếu là lúc trước, một số thành viên có lẽ sẽ không tham gia, họ sẽ cho rằng buổi họp có tham gia hay không tham gia đều như nhau, chỉ là trên thân treo một cái danh hiệu mà thôi.

Nhưng là bây giờ không giống trước kia nữa, có Lâm đại sư ở đây, địa vị của hiệp hội Trung y ở trong nước hay thậm chí ngoài quốc tế cũng cao lên không ít.

Gần đây thế mà có không ít phóng viên tới hiệp hội để phỏng vấn, đây cũng là một phương thức hiệu quả để tuyên truyền cho hiệp hội.

Hiện tại những người đang ngồi trong phòng họp có không ít người bị người ta tìm tới cửa, chính là muốn được giúp đỡ để tiến vào một số cơ sở ở thủ đô. Đến nỗi ở những cơ sở ở địa phương, có người tầm mắt tương đối cao nên không muốn ở cơ sở địa phương của hiệp hội nữa.

Lộp bộp!

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, ánh mắt tất cả mọi người đều thay đổi vị trí qua đó, lẳng lặng chờ đợi.

Chu Thanh Tuyền đi theo phó hội trưởng Vương Điền Phong tiến vào trong phòng họp. Đồng thời thư ký, trợ thủ các loại cũng theo sát ở phía sau để tiến hành ghi chép đối với cuộc hội nghị hội đàm lần này.

Trên đài hội nghị.

Tất cả thành viên hiệp hội đều đứng dậy: “Xin chào Chu hội trưởng.”

“Ừm.” Chu Thanh Tuyền gật đầu, xem như cùng tất cả thành viên chào hỏi.

Lúc trước hiện trường còn có chút ầm ĩ, nhưng mà tại thời khắc này thì hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

Một khoảng im lặng diễn ra, khi Chu Thanh Tuyền chưa nói thì không người nào dám nói chuyện.

Vương Điền Phong ngồi ở chỗ đó sửa sang lại văn kiện, một câu nói cũng không nói. Lão Chu lúc trước đã nói với ông ta, ông ta cũng đồng ý đề nghị của lão Chu là để cho Lâm đại sư làm hội trưởng tân nhiệm. Chuyện này đối với hiệp hội Trung y là chuyện trăm lợi không có lấy một hại.

Đương nhiên, ông ta cũng biết Lâm đại sư là muốn cải cách, nhưng mà con đường này không dễ đi, không cẩn thận sẽ dễ dàng bị phản ngược. Đến lúc đó, có thể sẽ xảy ra chuyện.

Nhưng chuyện này đã xác định, mặc kệ là cái cải cách gì thì chỉ cần đi theo Lâm đại sư là được rồi.

Đại sư Trung y có năng lực như vậy, dẫn dắt hiệp hội Trung y chắc chắn sẽ quật khởi.

“Khụ khụ!” Một hồi ho nhẹ tại trong phòng họp truyền đến, tất cả thành viên đều ngồi nghiêm chỉnh, cảm giác lần này chỉ sợ là có chuyện lớn sắp xảy ra.

Chương 1620: Lâm Phàm làm hội trưởng Trung y

“Trước cuộc họp này tôi phải nói một việc, thành viên hiệp hội Trung y Mã Hữu Dân tham gia tổ chức bán hàng đa cấp phi pháp. Ông ta dựa hơi cái mác thành viên hiệp hội Trung y truyền bá ở bên ngoài để hãm hại lừa gạt người ta. Ở đây tôi tiến hành xử phạt, khai trừ ông ta khỏi hiệp hội Trung y vĩnh viễn, không bao giờ được gia nhập lại. Đồng thời chuyển giao hồ sơ liên quan đến cơ quan tư pháp để tiến hành truy cứu trách nhiệm. Còn nữa, đối với người đã giới thiệu Mã Hữu Dân vào hiệp hội thì sẽ tiến hành tạm thời cách chức quan sát xử lý.”

Khi chuyện này vừa nói ra, có người vẻ mặt không dám tin, có người oán giận vạn phần, có người chột dạ không thôi, cảm giác tựa như là có chuyện gì đó bị phát hiện.

Địa vị Mã Hữu Dân trong hiệp hội mặc dù không cao, nhưng mà một chút hội nghị kinh doanh vẫn sẽ mời không ít người trong cùng hiệp hội đi qua để lấy thể diện.

Ở trong đó liên luỵ đến cái gì, không cần suy nghĩ cũng biết chắc chắn là liên quan đến lợi ích kinh tế.

Chu Thanh Tuyền xoay chuyển lời nói: "Chuyện này tạm thời để đó đã, bây giờ tôi sẽ nói một chuyện quan trọng hơn. Hiệp hội Trung y phát triển đến bây giờ cũng đã mấy thập niên, đã trải qua vài cơn sóng nhỏ, vẫn không có đạt đến đỉnh cao. Bản thân tôi nhậm chức những năm gần đây, không thể vì hiệp hội mang đến vinh quang, tôi vô cùng xin lỗi."

Không khí hiện trường hoàn toàn chìm xuống, tất cả mọi người đều cảm giác có chuyện lớn sắp xảy ra.

Nỗi lo lắng, sợ hãi, các loại cảm xúc tràn ngập ở trong lòng mọi người.

"Bây giờ, tôi xin từ chức hội trưởng của hiệp hội Trung y, giao lại cho Lâm đại sư để cho Lâm đại sư đảm nhiệm chức hội trưởng. Hiện tại mọi người có thể bỏ phiếu, có đồng ý hay không?" Chu Thanh Tuyền nói.

Trong một chớp mắt, hiện trường hoàn toàn rơi vào yên tĩnh, sau đó sự yên tĩnh này cũng chỉ kéo dài mấy giây ngắn ngủi rồi lập tức ồn ào lên.

"Cái gì? Lâm đại sư sẽ đảm nhiệm chức hội trưởng sao."

"Nếu như Lâm đại sư thực sự tới đảm nhiệm chức vụ này, như vậy đối với hiệp hội mà nói sẽ là chuyện trăm lợi không có hại nha."

"Đúng vậy, hiệp hội Trung y chúng ta ở trong nước tình cảnh vô cùng lúng túng, nhưng mà nếu như Lâm đại sư đảm nhiệm chức vụ hội trưởng thì đối với toàn bộ hiệp hội sẽ có thay đổi rất nhiều."

"Nhưng mà Lâm đại sư còn trẻ như vậy đã đảm nhiệm chức hội trưởng của hội, chỉ sợ sẽ không không tốt lắm đâu."

“Nếu là lúc trước có lẽ sẽ là vấn đề, nhưng là bây giờ đã khác rồi, Lâm đại sư cầm giải Nobel y học danh giá trong tay. Thực lực, địa vị, tư lịch, có cái nào không đạt tiêu chuẩn chứ. Tôi ngược lại sẽ nguyện ý cho một phiếu.”

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều mừng thầm trong lòng, nhất là những người lợi dụng danh tiếng trong hiệp hội để ra ngoài mưu cầu tư lợi thì càng rất hưng phấn.

Nếu như Lâm đại sư đảm nhiệm chức vụ hội trưởng này, vậy thì địa vị hiệp hội Trung y này của bọn họ thật sự không còn giống trước đây.

Nói ra chắc chắn sẽ khiến người khác chấn kinh.

Mọi người đều biết, hội trưởng đương nhiệm hiệp hội Trung y là người đã đánh hạ được bệnh máu trắng, giành được giải Nobel y học, đó chính là Lâm đại sư. Nếu mấy người hợp tác với tôi còn phải lo nghĩ cái gì hay sao?

Hết thảy mọi thứ đều sẽ tốt đẹp.

“Chu hội trưởng, ông từ chức, Việc này… việc này.”

“Đúng vậy đấy, ngài đã vì hiệp hội bỏ ra biết bao tâm huyết, trả cái giá lớn như vậy. Hơn nữa thân thể bây giờ còn rất khoẻ mạnh, nói thế nào từ chức là từ chức được chứ?”

Bề ngoài là nói giữ lại nhưng chỉ cần một mắt là có thể nhìn thấu ý đồ của bọn họ.

Một số người thực tình thực ý vì hiệp hội thì trong lòng cũng hiểu ý muốn của Chu hội trưởng, là vì ông ấy muốn hiệp hội phát triển đi lên, cho nên nhất thiết phải đẩy người tài ba lên đài.

Mà rõ ràng, Lâm đại sư chính là cái người tài ba đó, bọn họ đều giơ hai tay tán thành.

Thế nhưng đối với một số người dối trá mà nói, lại là không muốn lên tiếng giữ lại, giống như việc Chu Thanh Tuyền từ chức khiến bọn họ không nỡ vậy.

Chu Thanh Tuyền nhìn tất cả mọi người ở hiện trường, nói: “Chuyện này tôi đã cùng Lâm đại sư thương thảo qua, cậu ấy cũng đã đồng ý tiếp nhận, bây giờ có ai có ý kiến gì nữa?”

Bây giờ hiện trường lặng ngắt như tờ, không có người cự tuyệt.

“Vậy được, từ giờ trở đi, Lâm đại sư sẽ tiếp nhận chức hội trưởng hiệp hội Trung y, hội nghị hôm nay đến đây là kết thúc, mọi người rời đi đồng thời hãy chia sẻ lại thông tin vừa rồi.” Chu Thanh Tuyền nói.

Đối với dạng kết quả thế này cũng là chuyện trong dự liệu của ông ta.

Lâm đại sư đảm nhiệm chức Hội trưởng của hiệp hội, đối với phần lớn mọi người mà nói thì chỉ có chỗ tốt, không có chỗ xấu.

Đương nhiên, ông ta cũng biết, trong này ngư long hỗn tạp, tâm tư dị biệt rất nhiều, chỉ là nếu để cho bọn họ biết sự tình muốn phát sinh phía sau, cũng không biết có thể hay không cảm thấy may mắn giống như bây giờ.

Chương 1621: Không ai phản đối

Bên ngoài Hiệp hội Trung Y.

“Lão Lý, đêm nay tham gia một bữa tiệc với tôi nhé?” Một thành viên của hiệp hội, Vương Trung Phi nói.

“Thế nào?” Lão Lý đang suy nghĩ việc mới vừa rồi, việc Lâm đại sư đảm nhiệm chức vụ hội trưởng thì sẽ có lợi gì cho ông..

Cái này thật đúng là phải thận trọng suy nghĩ một phen.

“Còn có thể thế nào đây, có người muốn vào hiệp hội nên muốn được tiến cử. Ông thấy đó, lần trước người kia tôi mới đề cử vào không được tốt cho lắm, nên lần này muốn mời ông giúp đỡ một chút, không phải hai tháng rồi ông không có đề cử ai hay sao? Lần này giúp tôi nhé.” Vương Trung Phi nói.

Lão Lý, hỏi: “ Là người nào?”

Vương Trung Phi cười, nói: “Yên tâm, là người hào phóng lại biết làm việc , buổi tối cứ đi với tôi là được rồi.”

Lão Lý gật đầu, đáp: “Được, nếu là người làm được việc thì tốt. Bây giờ hiệp hội không giống trước kia nữa, sau khi Lâm đại sư đảm nhiệm thì địa vị của hiệp hội này chắc chắn sẽ

nước lên thì thuyền lên, muốn đi vào hiệp hội cũng không phải dễ dàng như trước nữa.”

“Tôi sao có thể không rõ, hôm nay lúc họp bàn nói chuyện, tôi đã biết hiệp hội này không chờ được nữa rồi, thời điểm cất cánh đã đến .” Trong lòng Vương Trung Phi thoải mái vô cùng.

Lâm Phàm đảm nhiệm chức vụ hội trưởng hiệp hội, đối với bọn họ mà nói là chuyện trăm lợi không có lấy một hại. Vô hình chung đã dát thêm vàng bạc lên cho hội, đề cao địa vị của hiệp hội ở trong giới y học.

Chỉ cần nghĩ đến thành tựu của Lâm đại sư thôi đã khiến cho người ta cảm giác rất khủng bố, đây là khả năng mà người bình thường có thể đạt tới sao?

Rõ ràng không phải người bình thường có khả năng đạt tới.

… … … .

Hôm sau!

Trên mạng.

“Hội trưởng Hiệp hội Trung Y từ chức, Lâm đại sư đảm nhiệm chức vị hội trưởng.”

“Việc bổ nhiệm Lâm đại sư lên chức vụ hội trưởng Hiệp hội Trung Y sẽ là điểm khởi đầu mang tính chất lịch sử đối với giới Trung y.”

” Hội trưởng hiệp hội trẻ nhất trong lịch sử.”

“Chu Thanh Tuyền tại vị đã mười ba năm, đối với Hiệp hội Trung Y không có đóng góp hay sai sót gì lớn, thuộc về trường phái kiên định, vững vàng.”

” Những thay đổi nghiêng trời lệch đất mà Lâm đại sư mang đến cho Hiệp hội Trung Y khi nhậm chức hội trưởng.”

Cùng ngày, sau khi hội nghị của Hiệp hội Trung Y kết thúc, trang web chính thức của hội đã đưa ra thông cáo, mà chuyện này cũng khiến cho vô số ký giả chú ý, tin tức tràn ngập trên các mặt báo.

Trong phố Vân Lý.

Lâm Phàm đang suy nghĩ một ít chuyện, hắn cảm giác nhất thiết phải thay đổi, mặc dù phương pháp thay đổi này có chút thô bạo, có chút thẳng thừng. Nhưng mà có cải cách nào mà không phải gây nên oanh động cực lớn, cuối cùng thì sẽ vẫn đứng vững trước áp lực, hắn phải trực tiếp đem khoái đao trảm loạn mã để giải quyết chuyện này .

Triệu Minh Thanh gọi điện thoại tới, nói: "Lão sư, tối hôm qua tôi đã nằm suy nghĩ một đêm, chuyện mà lão sư nói, tôi cảm thấy nếu thực sự áp dụng chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện."

Lâm Phàm, nói: "Minh Thanh, đừng thấy xảy ra chuyện là sợ bó tay bó chân như thế. Nếu đã muốn làm thì phải làm cho triệt để. Cái gì mà chậm rãi thay đổi, đó đều là lời giả tạo. Cỏ dại không trừ tận gốc, gió xuân thổi là nó lại mọc, bây giờ chúng ta không biết hiệp hội có bao nhiêu người dạng này, chậm rãi dò xét là không thể thực hiện được, nhất thiết phải một đao dứt khoát mà chém xuống."

"Còn các chi nhánh ở khắp các tỉnh thì sao?" Triệu Minh Thanh hỏi.

Lâm Phàm, nói: "Tôi đã suy nghĩ kỹ, toàn bộ đều phải khảo hạch qua, lấy tổng bộ ở thủ đô làm cơ sở, tiến hành khảo hạch lại một lần."

Triệu Minh Thanh có chút lo lắng, bởi vì lão sư làm cái này thật sự là quá nóng nảy, thậm chí dễ dàng xảy ra chuyện. Nếu như làm không tốt thì rất dễ bị phản tác dụng. Đến lúc đó mọi chuyện đã vượt khỏi tầm tay, không thể ngăn cản.

Thế nhưng thân là đệ tử, chỉ cần tán đồng chủ ý của lão sư là được, cho dù có là hố, cũng phải cùng nhau nhảy vào cái hố đấy.

Sau khi cúp điện thoại.

Lâm Phàm mở Weibo ra, trực tiếp lên một bài viết phát biểu cảm nghĩ.

"Rất vinh hạnh có thể đảm nhiệm chức vụ hội trưởng của Hiệp hội Trung Y, tôi nhất định sẽ dốc toàn tâm toàn lực để khiến cho Hiệp hội Trung Y phát triển rực rỡ."

Ngắn ngủi một câu nói, đã nói rõ quyết tâm của Lâm Phàm.

“Lâm đại sư cuối cùng cũng đảm nhiệm chức vụ hội trưởng, sao không mở tiệc ăn mừng một chút.”

“Đúng vậy đấy, tôi đã theo dõi anh từ ngày chỉ có mấy chục người chú ý, từng bước một đi theo đến bây giờ, hiện tại đã có hơn chục triệu người chú ý, tôi là fan ruột của anh đó nha.”

“Chúc mừng Lâm đại sư, tiến thêm một bước.”

“Nếu như Lâm đại sư trở thành hội trưởng Hiệp hội Trung Y, nói không chừng thật đúng là có thể khiến cho Hiệp hội Trung Y đi lên đó nha.”

“Cái này có phải là nói thừa rồi sao? Lấy năng lực của Lâm đại sư mà còn có thể không chống đỡ nổi một cái hiệp hội à.”

“Không tệ, ủng hộ Lâm đại sư.”

Chương 1622: Thông cáo đầu tiên

Lâm Phàm nhìn một chút bình luận trên Weibo, hôm nay cho phép đám người kia thư giãn một chút, ngày mai lại đến nói chính sự.

Lần này hắn đã nghĩ kỹ, thôi thì cứ để cho hắn làm kẻ xấu đi. Dù sao hắn tâm tình tốt, mỗi ngày cũng không có gì làm cứ tới chơi với bọn họ một chút.

Nhưng mà trước lúc này phải chuẩn bị xong một chút tư liệu mới được.

Muốn đánh giá thì nhất định phải có khảo hạch, không khảo hạch thì sao có thể xác định qua được.

Mà bài khảo hạch này chắc chắn phải do chính hắn ra đề.

… … … … .

Trong một khu nhà cao cấp nào đó.

“Quyết định lần này của Chu Thanh Tuyền quả thực sáng suốt, việc Lâm đại sư nhậm chức đối với hiệp hội, đối với chúng ta chỉ thấy toàn chỗ tốt thôi.” Một ông lão cười nói, ông ta là một vị đại sư trung y có thâm niên trong hội.

Cái tên Trương Quốc Thủ này, toàn bộ người của Hiệp hội Trung Y có lẽ không có ai không biết.

Đã từng đảm nhiệm qua chức vụ phó hội trưởng của Hiệp hội Trung Y, ở trong hiệp hội bây giờ cũng có không ít người là học trò của ông ta.

Mặc dù bây giờ đã về hưu, nhưng mà ảnh hưởng ở trong hội vẫn rất lớn. Nếu như ông ta ra mặt nói mấy lời thì đến cả Chu Thanh Tuyền cũng phải cân nhắc một chút.

"Cha, gần nhất Hiệp hội Trung Y rất được hoan nghênh, thị trường thuốc Trung y cũng sôi động hẳn lên, bây giờ lại có Lâm đại sư này đảm nhiệm chức hội trưởng thì hiệp hội càng như hổ thêm cánh." Một người đàn ông trung niên mặt chữ quốc nói.

"Ừm, nhìn giá cả trên thị trường của thuốc Trung y bây giờ có thể thấy. Hiệp hội Trung Y như là hùng sư ngủ say, sắp tỉnh lại."

"Cha, cha có lòng tin lớn như thế với Lâm đại sư này sao?"

Trương Quốc Thủ cười nói: "Có lòng tin chứ, không có lòng tin thì sao chúng ta có thể kiếm tiền."

… … … . .

Hôm sau!

Khi tất cả mọi người vẫn còn đang ngủ say.

Mới sáng sớm Lâm Phàm đã rời giường, nhìn đồng hồ mới có bảy giờ, có chút vẫn còn buồn ngủ, nhưng còn có chuyện phải làm. Sau đó hắn mơ màng lấy điện thoại di động ra, bắt đầu gõ chữ.

"Ngày thứ hai đảm nhiệm chức vụ hội trưởng Hiệp hội Trung Y, phát một cái thông cáo nhỏ. Thành viên Hiệp hội Trung Y đều là ngư long hỗn tạp, có đi cửa sau, tiêu tiền mua xuất mà vào. Đối với những trường hợp này tôi vô cùng khó chịu, cho nên sẽ tiến hành đóng băng thành viên (trừ phó hội trưởng), một lần nữa khảo hạch lại. Nếu khảo hạch vượt qua thì vẫn giữ nguyên làm thành viên hiệp hội, nếu như khảo hạch không thông qua, trực tiếp khai trừ khỏi hiệp hội. Một lần nữa tôi tuyên bố, mặc kệ là chức vụ gì, hay thân phận gì, có tư lịch gì, toàn bộ đều phải tiến hành khảo hạch lại. Thời gian khảo hạch dự kiến sẽ có hiệu lực khi bản thông cáo này phát ra ngoài, các

đơn vị có bất kỳ hợp tác gì với thành viên của Hiệp hội Trung Y xin hãy chú ý……”

Sau khi phát xong những lời này, Lâm Phàm ném điện thoại di động qua một bên rồi tiếp tục ngủ.

Sáng sớm tinh mơ thả xuống một quả bom nguyên tử, để cho mấy người vui vẻ một chút.

Sau khi phát xong tin tức hắn chẳng mấy bận tâm, nhưng lại không biết chỉ vì một thông báo này của hắn mà bên ngoài kia đã nhấc lên một phong ba bão táp cỡ nào.

Đầu tiên phó hội trưởng Hiệp hội Trung Y Vương Điền Phong đã sớm biết tình huống này, ngay lập tức cập nhật thông báo lên trang web chính thức.

Mà Weibo của Lâm Phàm có số người theo dõi thật sự quá nhiều, phóng viên lại càng không thiếu.

Lúc bài viết này vừa đăng lên thì lập tức được lan truyền ra ngoài.

Vương Trung Phi vừa tiếp nhận hối lộ tối hôm qua, còn đang say sưa ôm bồ nhí ngủ, nhưng điện thoại đột nhiên réo ầm ĩ, kém chút nữa khiến cho ông ta giật mình đến hồn lìa khỏi xác.

Cô em bên cạnh bị điện chuông điện thoại kêu làm cho giật mình tỉnh giấc, có chút bất mãn.

Tối hôm qua tên đàn ông bên cạnh chơi thuốc, cứ một mực giày vò đến hơn nửa đêm, thật vất vả mới ngủ được mấy tiếng. Sao không thể để cho người ta có ngủ một giấc thật ngon đi chứ.

Nhưng mà kiếm tiền khó lắm, đành chịu vậy , từ từ nhắm hai mắt, ép buộc chính mình ngủ.

Vương Trung Phi vốn nghĩ định cúp máy, nhưng nhìn thấy tên người gọi đến thì tựa lưng vào thành giường, tiếp thông điện thoại.

“Lão Lý, có chuyện gì vậy, lúc này mới mấy giờ mà đã gọi điện thoại tới rồi, tối hôm qua ông không có chơi à?” Vương Trung Phi phàn nàn nói, tối hôm qua bọn họ tiệc tùng chán chê rồi một người mang một cô em gái trở về khách sạn. Hắn bây

giờ đã mệt muốn chết, không nghĩ tới lão Lý vẫn còn có tinh thần gọi điện thoại cho mình.

Đầu dây điện thoại bên kia lão Lý giọng điệu đột nhiên nóng nảy, nói: "Ông bây giờ còn có thời gian rỗi để trò chuyện à, xảy ra chuyện lớn rồi, ông nhanh chóng đi xem Weibo của Lâm đại sư đi, hiệp hội muốn lật trời rồi."

"Chuyện lớn gì chứ? Lại có chuyện gì nữa đây?" Trong lòng Vương Trung Phi nghi hoặc, không biết được rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Chương 1623: Quan mới đến đốt ba đống lửa

Lâm đại sư đảm nhiệm chức hội trưởng Hiệp hội Trung Y, chẳng lẽ còn có người mắt bị mù, dám chủ động gây chuyện với hiệp hội hay sao?

Mặc dù bọn họ không có cùng Lâm đại sư tiếp xúc qua, nhưng mà Weibo vẫn là biết , cái tên Lâm đại sư chính là một người không biết sợ, ai mà tới gây chuyện với hắn, cuối cùng tuyệt đối sẽ bị Lâm đại sư chơi cho cẩu huyết đầy đầu, ngay cả cha ruột mẹ ruột cũng không nhận ra.

Thế nhưng nghe lão Lý nói lời này, tựa như là thật sự xảy ra chuyện lớn, sau đó ông ta mở Weibo ra, rất là tùy ý liếc mắt nhìn.

Trời sập xuống, còn có người trên cao đỡ. Nếu thật là có người đến tìm hiệp hội gây phiền phức, vậy cũng phải từ phía những người như Lâm đại sư ở trên trước tiên giải quyết, còn những người như ông ta thì chỉ cần quan sát, ở bên cạnh reo hò vài tiếng là được.

Chẳng qua là khi ánh mắt nhìn đến nội dung, Vương Trung Phi triệt để trợn tròn mắt.

"Cái gì?" Hắn hô lên một tiếng, đột nhiên từ trên giường nhảy cẫng lên, trần truồng đứng ở nơi đó, gương mặt hoàn toàn không dám tin.

"Đóng băng thành viên, một lần nữa khảo hạch?"

“Cái này mẹ nó đến cùng là ai quy định.”

Vương Trung Phi lẩm bẩm, không thể tin được nội dung chính mình vừa nhìn thấy.

Thành viên Hiệp hội Trung Y có bao nhiêu chứ, căn bản không cần đếm cũng biết là có rất nhiều, rất rất nhiều. Cái này đột nhiên tuyên bố tất cả thành viên đóng băng, trong lúc này không còn là thành viên của hiệp hội.

Ảnh hưởng này lớn cỡ nào chứ.

“Ông chủ, sao thế! Buổi sáng có phải cần thêm một lần nữa không.” Em gái bọc lấy chăn mền, câu dẫn.

Nhưng mà đối với Vương Trung Phi mà nói, dù là bây giờ em gái có hấp dẫn đến đâu cũng vô dụng thôi.

Ông ta nhanh chóng gọi điện thoại tới cho mấy người bạn.

Khi biết được nội dung mà Lâm đại sư tuyên bố ra ngoài buổi sáng nay, trong lòng của hắn lập tức có loại dự cảm không ổn.

Quan mới đến đốt ba đống lửa, đây chính là cây đuốc thứ nhất.

Nhưng mà cái đống lửa này cũng quá lớn rồi, cũng không sợ nhóm lửa tự thiêu hay sao?

Đặt mông ngồi ở bên giường, để điện thoại di động xuống, trong mắt lập loè vẻ hoảng sợ: “Thực sự xảy ra một trận nhiễu loạn lớn rồi.”

Lúc này.

Tất cả các thành viên Hiệp hội Trung Y đều đã nhận được thông cáo mới ra sáng nay.

Có những người trong lòng tán đồng, cho rằng hiệp hội đích thật là nên tẩy một một lần nữa. Nhưng mà đối với không ít người mà nói, cái này hoàn toàn chính là mấy trò chơi vớ vẩn.

Bọn hắn không biết chiêu này của Lâm đại sư là muốn làm gì, mới được xác định làm hội trưởng nhậm chức, vậy mà lại cùng bọn họ ra một chiêu này, chỉ sợ trước đó đã chuẩn bị xong xuôi rồi.

Thế mà bọn họ lại còn đần độn, toàn bộ đều bỏ phiếu đồng ý Lâm đại sư nhậm chức hội trưởng.

Ngay từ đầu vốn dĩ là muốn dính chút độ hot của Lâm đại sư, để cho sự nghiệp phát triển tốt hơn. Nhưng mà bây giờ, cái này thông cáo vừa ra, đến ngay cả thành viên của hiệp hội cũng không còn có tư cách, còn phải tham gia khảo hạch. Bọn họ đã từng này tuổi, sao còn cần phải khảo hạch chứ.

Bên trên Weibo.

Một chút dân đi làm, mặc dù địa vị của bản thân không quá cao, nhưng mà tấm lòng lúc nào cũng bao hàm thiên hạ.

Khi thấy Weibo của Lâm Phàm phát ra cái thông cáo này, các cư dân mạng cũng bắt đầu thảo luận.

“Quan mới đến đốt ba đống lửa, nhưng mà đống lửa này của Lâm đại sư cháy hơi to quá thì phải.”

“Nếu quả thật dựa theo cái này mà làm, tất cả thành viên của hiệp hội hiện tại đều không còn chức vụ, cần phải đánh giá lại để tái gia nhập hiệp hội. Đối với một số người mà nói thì có lẽ là chuyện tốt, nhưng mà đối với một số thành viên đã có tuổi trong hiệp hội thì chắc chắn sẽ mang đến tác dụng ngược.”

“Không tệ, không khỏi vì Lâm đại sư mà lo nghĩ, đây là muốn làm ra chuyện lớn mà.”

“ Ý tứ của Lâm đại sư rất rõ ràng, hôm qua mấy người có nhìn tin tức mới không?”

“Tin mới gì?”

“Chính là trong tổ chức bán hàng đa cấp có người trong Hiệp hội Trung Y đảm nhiệm làm khách quý diễn thuyết, còn bị Lâm đại sư vạch trần tại chỗ, Lâm đại sư làm như vậy, chỉ sợ là do bởi vì những chuyện này.”

“Chuyện này đúng là tôi không biết thật, nhưng mà ủng hộ một chút. Một tổ chức phát triển tới trình độ nhất định, chắc chắn sẽ có ngư long hỗn tạp. Lâm đại sư tất nhiên nếu nguyện ý tiếp nhận chức vụ hội trưởng Hiệp hội Trung Y, chắc chắn là muốn đem Trung y làm cho lớn mạnh, cho nên bây giờ phải bắt đầu thanh lý mấy cái u ác tính này.”

“Tôi chú ý mấy cái tên đại sư Trung Y cũng bắt đầu kháng nghị rồi kìa.”

Trong phố Vân Lý!

Khi Lâm Phàm đến trong tiệm, đám người Điền Thần Côn lập tức vây quanh.

“Anh Lâm, một chiêu này của anh cũng lớn thật đó.” Triệu Chung Dương lo lắng nói, cậu ta ngay từ đầu cũng không biết có chuyện này, nhưng sau đến xem Weibo, lại không nghĩ rằng anh Lâm vậy mà chơi trò cải cách lớn như vậy.

Chương 1624: Cầm chuỳ nện, không chết thì xem như bọn họ lợi hại

Lâm Phàm cười nói: “Cái này có gì lớn chứ, chỉ là một chút cải cách mà thôi. Tùy tiện nói một chút, việc này cứ như vậy mà được quyết định.”

Điền Thần Côn lắc đầu, nói: “Tôi cảm giác cậu có chút quá khích rồi, loại tình huống này là phải nước ấm nấu ếch xanh. Làm thế này không phải là lập tức là có thể giải quyết, hiện tại làm rùm beng như vậy, ngược lại sẽ gây nên phản tác dụng rất lớn đó.”

Lâm Phàm vui vẻ , nói: “Còn nước ấm nấu ếch xanh gì chứ, nước cạn có khi ếch xanh còn chưa chết, bây giờ tôi chính là cầm chùy nện xuống, không chết coi như bọn họ lợi hại.”

Trong một căn biệt thự nào đó.

“Cha, đại sự không xong rồi, cái tên Lâm đại sư này vừa nhậm chức thì đã dùng đến chiêu này, hoàn toàn chính là muốn thanh lý thành viên hiệp hội mà.” Người đàn ông trung niên vội vàng hấp tấp chạy tới.

Nhà bọn họ ở trong hiệp hội đã sớm thâm căn cố đế, không biết có bao nhiêu người có quan hệ chặt chẽ với nhà bọn họ. Bây giờ hiệp hội đột nhiên ra một chiêu này, toàn bộ thành viên hiệp hội bị tước chức vụ, không còn là thành viên, muốn lần nữa tiến vào hiệp hội thì phải trải qua khảo hạch.

Vậy thì nếu như trượt bài khảo hạch thì sao?

Chẳng lẽ thật sự là không được vào làm nữa ư?

Trương Quốc Thủ nhìn xem cái thông cáo này, chau mày, hiển nhiên là rất không cao hứng, “Lợi hại, không nghĩ tới thật

đúng là dám chơi như vậy, ngược lại là không nghĩ tới."

"Cha, làm sao bây giờ? Cái thông cáo này đi ra, chắc chắn là phải áp dụng."

"Áp dụng?" Trương Quốc Thủ nhìn con trai, nói: "Hắn đây là đang nằm mơ, vốn còn cho là hắn có thể tự hiểu quan hệ bên trong hiệp hội còn định mốc nói một chút, hiện tại xem ra thì hắn cũng là nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi."

"Hội trưởng Hiệp hội mặc dù nghe giống như rất có quyền lợi, nhưng mà cái quyền lợi này là dựa trên sự ủng hộ của các thành viên. Ngược lại cha muốn nhìn xem, một mình hắn có thể chơi ra cái dạng gì." Trương Quốc Thủ tức giận nói, hắn tại hiệp hội kinh doanh lâu như vậy, tiêu hao bao nhiêu tinh lực, tiêu hao bao nhiêu tài nguyên, thật vất vả lấy được mạng lưới quan hệ, sao có thể nói đuổi là đuổi được.

"Cha, vậy chúng ta làm sao bây giờ?"

Trương Quốc Thủ, nói: "Hôm qua không phải có đài truyền hình nào đó muốn mời cha đi quay tiết mục sao, con liên lạc đối phương cho cha. Hôm nay cha sẽ đi. Còn có, con đi thông báo một chút đi, để cho những người kia trong hiệp hội đi tìm Chu Thanh Tuyền, nếu lão ta cũng muốn làm lớn chuyện này, vậy thì bồi hắn chơi tới cùng."

"Hiểu rồi, cha."

Trong văn phòng nào đó ở Hiệp hội Trung y.

Bây giờ bên trong đang hò hét loạn cào cào.

Chu Thanh Tuyền và Vương Điền Phong nhìn người chung quanh, có người ngồi ở một chỗ, vẻ mặt âm trầm, có người đứng ở một nơi, hoặc là đi tới đi lui.

"Chu hội phó, ông phải nói với Lâm hội trưởng một chút, anh ta không thể chơi như vậy, như thế sẽ khiến một hiệp hội mất bao công gây dựng trong nháy mắt sụp đổ mất." Một vị thành viên cũ lên tiếng, vẻ mặt đau lòng nhức óc, giống như là những việc Lâm hội trưởng làm là một chuyện vô cùng sai trái.

Những người khác cũng ở bên cạnh phụ họa.

“Đúng vậy, hiệp hội của chúng ta phát triển như bây giờ vẫn là nhờ sự vững vàng mà từng bước mở rộng, chưa từng dám sải bước xa như thế. Bây giờ Lâm hội trưởng vừa mới nhậm chức liền lấy tất cả chúng ta ra khai đao, dù chúng ta không có công lao thì cũng có khổ lao mà. Làm vậy thật đả kích tấm lòng của mọi người.”

“Không sai, không thể tiếp tục như vậy, những hiệp hội khác đều đang nhìn chúng ta, nếu thật náo ra chuyện thì quả thực đáng để chê cười đó.”

“Ai, hối hận không kịp mà, tôi vào hiệp hội đã mười một năm cẩn trọng từng bước. Nhưng hôm nay, nói muốn đóng băng thành viên là đóng băng, ngay cả một chút cảm nhận của mọi người cũng không thèm cân nhắc?”

Chu Thanh Tuyền và Vương Điền Phong nghe đám người phàn nàn.

Trong lòng áp lực cũng rất lớn, chuyện này chính là treo một lưỡi dao lên đầu mà.

Không cẩn thận, liền có thể bị cắt một nhát.

Nhưng mà Lâm đại sư lúc trước đã cùng bọn họ trao đổi qua, có bất kỳ chuyện gì xảy ra chỉ cần đẩy lên người hắn là được.

Giờ khắc này, Chu Thanh Tuyền mở miệng nói: “Các vị an tĩnh một chút, điều chỉnh một chút tâm tình, chuyện này thật là có hơi quá khích. Thế nhưng ý kiến của Lâm hội trưởng cũng là ý tốt, tôi nghĩ các vị cũng đều hiểu mà.”

“Chu hội phó, cái này còn có gì tốt? Ông có biết là buổi sáng hôm nay tôi đã phải tiếp bao nhiêu cuộc điện thoại rồi hay không? Họ nói là muốn rời khỏi hiệp hội, nói là hiệp hội đả thương lòng tự trọng của bọn họ, cả đời này cũng sẽ không vào lại nữa.”

“Chỗ này của tôi cũng vậy, ông Dương, ông Trần đều bị chuyện này mà tức giận, nằm ở trong nhà không thèm ra ngoài.”

“Tôi rất không đồng ý lần này cải cách, thật sự là quá mức. Tôi đề nghị miễn trừ chức hội trưởng của Lâm đại sư, lần nữa bầu lại hội trưởng.”

“Đúng, tôi cũng đồng ý.”

Chương 1625: Kháng nghị

Chu Thanh Tuyền và Vương Điền Phong liếc mắt nhìn nhau, ngược lại là không nghĩ tới những người này bây giờ muốn bức cung , muốn bắt Lâm đại sư từ chức hội trưởng này, thế nhưng rất đáng tiếc là đây đã là chuyện không thể nào.

“Văn kiện Lâm đại sư đảm nhiệm chức Hội trưởng tôi đã giao cho cấp trên rồi, cho nên từ nhiệm là không thể nào. Lúc đó mọi người bầu hội trưởng với một trăm phần trăm phiếu tán thành, nói thế nào bỏ là bỏ được. Nếu như bây giờ từ nhiệm, mọi người muốn hội của chúng ta bị người đời cười chê hay sao .” Chu Thanh Tuyền nói.

Vương Điền Phong một bên nói: “Chuyện này trước cứ như vậy, chúng ta sẽ bàn bạc lại với Lâm hội trưởng một chút, hi vọng có thể hòa hoãn chuyện này, được chứ?”

Đám người hai mặt nhìn nhau, cuối cùng gật đầu, “Vậy được, chúng tôi kích động như vậy, cũng là vì lợi ích của hiệp hội là trên hết.”

Vương Điền Phong cười, “Chắc chắn là vậy, các vị cũng là người lâu năm trong hội, ai không muốn nhìn xem hiệp hội càng ngày càng phát triển đúng không.”

Đám người không nói thêm gì nữa, bọn họ đã nuốt ý nghĩ của mình vào lòng, nhìn xem Chu Thanh Tuyền và Vương Điền Phong định xử lý như thế nào.

Hiện tại trong lòng bọn họ cũng hối hận vô cùng, sớm biết sẽ có thể như vậy, đánh chết cũng sẽ không đồng ý để cho cái tên họ Lâm tới đảm nhiệm chức vụ hội trưởng.

Mới lên vị trí được bao lâu chứ?

Hai ngày còn không đến liền bắt đầu cầm đao giết lừa, hơn nữa còn là kịch liệt như vậy.

Sau khi tất cả mọi người rời đi, Chu Thanh Tuyền và Vương Điền Phong liếc nhau.

“Nhìn mà xem, liên lụy đến lợi ích, ngưu quỷ xà thần đều lộ cái đuôi ra ngoài .” Chu Thanh Tuyền cảm thán nói, loại tình huống này trong lòng của ông ta sớm đã tính đến, chỉ là trước đó không dám động đến. Bây giờ Lâm đại sư lên đài, trực tiếp một đao cắt tiết, cắt đến nỗi chính bọn họ cũng bắt đầu luống cuống.

“Theo tôi thấy, đây có lẽ là do có người ở phía sau thúc đẩy, nếu như không ai mở miệng, bọn hắn sẽ không tới cùng lúc như vậy.” Vương Điền Phong nói.

Chu Thanh Tuyền gật đầu, nói: “Thế nhưng cũng may, phía trên bộ môn không có đưa tay ngăn cản, bằng không thì việc này thật không dễ phát triển tiếp.”

“Hắn sẽ không can thiệp vào, Lâm đại sư giờ đảm nhiệm hội trưởng, kỳ thực nói một câu khó nghe một chút là bọn họ cũng sợ Lâm đại sư, không muốn dính vào phiền toái.” Vương Điền Phong nói ra ý nghĩ của mình, nhưng mà lời này cũng thật đúng.

Hiệp hội cũng có bộ môn quản lý, nhưng mà những bộ môn kia cũng không dám quản.

Lâm đại sư này, quá mẹ nó khủng bố, ai cũng không nể mặt mũi, ai mới là người xui xẻo, phải nhìn mới biết được.

… .

Trong phố Vân Lý.

Lâm Phàm đang nói chuyện điện thoại, người mà hắn liên hệ chính là người từ cục mạng lưới an ninh quốc gia mà hắn đã rất lâu không có liên hệ .

“Đúng, giúp một chút, thay đổi một chút hậu trường quản lý Hiệp hội Trung y, nếu không có lệnh cấm internet ở trên người, tôi đã sớm tự mình xử lý, sao còn cần làm phiền tới các anh chứ.”

“Lâm đại sư, đừng nói vậy, chúng tôi không thấy phiền phức tí nào. Anh cứ việc phân phó, hôm nay tôi sẽ tăng ca làm việc, chắc chắn xử lý giúp cho anh.”

“Vậy được, ngày mai sau khi các anh tham gia, hãy sao lưu tất cả danh sách thành viên hiện tại. Tiến hành truy xuất dữ liệu,

còn có…”

Lâm Phàm bắt đầu cùng bọn họ giao phó , vốn dĩ lấy thực lực của hắn chắc chắn sẽ không có vấn đề, nhưng mà nghĩ đến mình bây giờ còn không thể đụng vào máy vi tính, vậy nên chắc chắn phải tuân thủ cái quy tắc này thôi.

Hơn nữa hắn quen thuộc với người của cục anh ninh mạng quốc gia như vậy thì để bọn họ hỗ trợ làm chút cũng không sao.

Đối với chuyện trên mạng, đám người kia kêu gào phản đối nhưng hắn thật sự không để vào mắt.

Ngồi xem màn kịch thú vị của một vị Trung y trong hiệp hội.

Với tư cách là tiền bối trong Hiệp hội Trung y, Uông lão sư ở trên Weibo mở lời, giọng điệu kịch liệt, có một loại tinh thần bất khuất.

“Tôi rất kiên quyết phản đối lần cải cách này của hiệp hội, đây rõ ràng là đang gieo họa cho hiệp hội, là tai họa của giới Trung y. Nếu cứ khư khư cố chấp, tôi tình nguyện rời khỏi hiệp hội, cả đời này cũng không vào nữa.”

Còn có người khác, cũng là một vị thành viên cũ của hiệp hội.

“Ôi trời ơi, bất hạnh thay, kiếp nạn của của Hiệp hội Trung y đến rồi, tuyển sai hội trưởng……”

Còn mẹ nó than trời trách đất, sao không lên trời luôn đi.

……

Triệu Minh Thanh đi tới phố Vân Lý, bởi vì chuyện này đã bắt đầu phức tạp lên rồi.

“Lão sư, tôi vừa mới nghe được phó hội trưởng tiền nhiệm của Hiệp hội Trung y là Trương Quốc Thủ bất mãn chuyện này vô cùng. Bây giờ đại bộ phận thành viên hiệp hội đều nghe theo chỉ thị của đối phương, tiến hành kháng nghị.” Triệu Minh Thanh lo lắng nói.

“À.” Lâm Phàm gật đầu, ngược lại là không có để ở trong lòng, nói: “Đúng rồi, Minh Thanh, ông nhìn xem nội dung khảo thí mà tôi viết tối qua xem, như thế nào?”

Chương 1626: Lâm đại sư tự tay ra đề thi

Triệu Minh Thanh nhìn lão sư, một mặt khó hiểu, hỏi: "Lão sư, ngài thật sự không có để ý chút nào sao?"

Lâm Phàm, đáp: "Để ý làm gì, nếu tôi mà để ý thì đối phương lại càng thêm đắc ý, vậy tôi không thèm để ý làm gì. Nếu như không cần để ý thì cứ mặc kệ đi, ông thấy tôi nói đúng không?"

Triệu Minh Thanh không phản bác được, cảm giác lão sư nói thật là có mấy phần đạo lý.

Nhưng mà chuyện này nếu không phải có lão sư dẫn đầu, ông ta có cảm giác, ai mà nói ra thì người đó mới thật là kẻ ngu.

Bởi vì chuyện này, không phải có thể thực hiện dễ dàng.

Bây giờ, dư luận đã chập trùng, khen chê không giống nhau. Nhất là trong hiệp hội có một đám thành viên đều lên tiếng kháng nghị.

Đây nếu là người bình thường, chỉ sợ thật sự không chịu nổi.

Mà lão sư bây giờ còn có thể trấn định như thế, quả thực khiến ông ta rất nể phục.

Một nhóm giao lưu tự phát nào đó trong Hiệp hội Trung y.

"Chúng tôi từ hiệp hội đi ra, đám người Chu hội phó phải nói chuyện với tên họ Lâm. Tôi cũng không tin, hắn ta có thể đạp lên mặt thiên hạ rộng lớn mà làm ra chuyện như thế này."

"Thực sự quá đáng giận, quả thực cho rằng hiệp hội là của hắn hay sao?"

"Không sai, toàn bộ chúng ta kháng nghị, tôi xem hắn làm gì được bây giờ."

"Chúng ta nhịn đắng nuốt cay ở trong hiệp hội ăn sâu bén rễ, hắn ngược lại thì hay rồi, một câu nói mà muốn lật đổ toàn bộ thành quả mà chúng ta đã khổ cực có được, ai có thể nhịn được chứ?"

"Không có chúng ta, cái hiệp hội này của hắn cũng chỉ là cái vỏ rỗng mà thôi, ai thèm vào?"

…

Bên trên Weibo.

Các cư dân mạng vô cùng đồng ý với ý tưởng này của Lâm đại sư, còn đối với những người phản đối thì lập tức mở miệng mắng chửi phản bác.

Tại thời khắc này, chỗ tốt của đám người hâm mộ khổng lồ bắt đầu được thể hiện ra.

“Đồng ý, tôi tuyệt đối đồng ý. Trước đó trong một hội nghị gì đấy, ông đây bị chính những tên chó má này tự xưng là chuyên gia lừa gạt mua một đống sản phẩm, mua về rồi mới bắt đầu hối hận không kịp.”

“Bây giờ Lâm đại sư bắt bọn họ khai đao, tốt nhất phải đá hết cái đám sâu mọt này ra.”

“Không sai, chúng ta đừng ở đây nói nhảm nữa, lão tài xế phải lái xe , muốn đi chiến trường thì mau lên xe, vượt xe này rồi thì sẽ không có xe sau đâu, chúng ta phải mau chóng nắm bắt cơ hội .”

“Báo cáo, báo cáo, bàn phím của tôi không chịu nổi nữa rồi.”

Những thành viên trong hiệp hội phản đối mà lên bài viết chịu đủ phỉ nhổ của cư dân mạng, trong lòng bọn họ nhịn một cục tức lớn đến nỗi đã sớm không biết phải đi đâu để phát tiết cho hết. Nhưng mà cũng không còn cách nào, bọn họ đúng là nói không lại những người hâm mộ này, chỉ có thể nhạt nhẽo nhìn người ta chửi mình, có một loại cảm giác vô cùng bất lực.

Thôi thì bỏ đi, chuyện này chỉ cần có thể đè xuống cái tên họ Lâm đó, vậy cũng coi như là một loại thắng lợi.

Lúc này.

Trương Quốc Thủ cầm điện thoại lên, gọi đến một dãy số.

Trong phố Vân Lý.

Lúc Lâm Phàm nhìn thấy dãy số xa lạ này, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, đây là số của ai gọi đến vậy, nhưng mà vẫn là tiếp thông.

“A lô, ai gọi đấy?”

Trương Quốc Thủ cười nói: “Lâm hội trưởng khỏe không, tôi là Trương Quốc Thủ, phó hội trưởng tiền nhiệm của Hiệp hội Trung y.”

Lâm Phàm nghe xong cái tên này lập tức choáng váng, hắn ngược lại không nghĩ tới ông già này sẽ gọi điện thoại tới cho mình, thật đúng là hiếm có. Nếu như không phải Triệu Minh Thanh vừa mới nói những thứ này với hắn, nói không chừng hắn còn có thể trò chuyện hòa hảo với đối phương một chút.

Thôi thì đã vậy, để xem lão ta muốn bày trò gì.

“À, có chuyện gì?” Hội trưởng cũng phải có uy phong của hội trưởng, tuy nói đối phương là phó hội trưởng tiền nhiệm, thế nhưng cũng có một chức ‘Phó’ vậy thôi, mà chính hắn lại là hội trưởng.

Trương Quốc Thủ nghe được giọng điệu lãnh đạm của đối phương đối với mình, cũng không có một loại thái độ tôn kính đối với người tiền nhiệm thì không khỏi trong lòng cũng có chút mất hứng.

Cũng giảm bớt thật nhiều hảo cảm với đối phương.

“Lâm hội trưởng, tôi gọi điện thoại cho cậu, chỉ là muốn lấy tư cách là người từng trải mà nhắc nhở một chút, làm việc thì phải từ tốn chậm rãi. Hiệp hội Trung y phát triển đến bây giờ, cầu chính là làm gì chắc đó. Cậu không thể làm việc quá kịch liệt như vậy, nếu không sẽ dẫn tới phản ứng ngược không tốt, hiệp hội……”

Trương Quốc Thủ lấy giọng điệu tiền bối, bắt đầu giáo huấn giảng giải về lịch sử phát triển của Hiệp hội Trung y, trong lịch sử đã từng gặp những chuyện gì.

Một đống lời lẽ triết lý giáo điều.

Mà lúc này, Lâm Phàm không nghe máy, trực tiếp vứt điện thoại trên mặt bàn, cùng Triệu Minh Thanh thảo luận chuyện khảo thí.

“Lão sư, tôi cảm thấy đề thi này thực ra cũng không tệ, chỉ là hơi khó nhằn một chút.” Triệu Minh Thanh cẩn thận quan sát, ánh mắt khẽ liếc về cái điện thoại đang rè rè trên mặt bàn.

Tên Trương Quốc Thủ này gọi điện thoại tới mà cứ để như thế, có ổn không vậy?

Chương 1627: Rất tự tin phỏng vấn

Lâm Phàm nhìn một chút, cũng gật đầu, đáp: "Ừm, đúng thế, cái đề này quả thực có chút khó nhằn, nhưng mà tôi cảm thấy ra đề thế này cũng rất thích hợp. Đây là Hiệp hội Trung y, không phải trường học. Có thể vào Hiệp hội Trung y thì cũng phải là người có bản lĩnh. Người bản lĩnh không đủ, sao có thể tiến vào hiệp hội được chứ, ông nói có đúng không?"

"Đây không phải cứ thích mà vào được, mà là cần phải có thực học."

Triệu Minh Thanh trầm tư một chút, nói: " Lão sư, ngài nói cũng đúng, Hiệp hội Trung y cùng những hiệp hội khác có chút khác biệt, ví dụ như hiệp hội Quốc Họa chẳng hạn, nếu như có lòng yêu thích đối với quốc họa, mà cũng có chút tạo nghệ, quả thực có thể gia nhập vào. Mà Hiệp hội Trung y là hiệp hội có tầm ảnh hưởng rất lớn, quả thực không thể tùy tiện làm như vậy được."

Hai người trao đổi với nhau.

Đám người Ngô U Lan cũng chỉ thỉnh thoảng nhìn một chút. Đối với chuyện này, bọn họ cũng không thể xen miệng vào được, cảm giác đều là những chuyện quá phức tạp.

Cũng không lâu sau đó, Trương Quốc Thủ ở trong điện thoại hô hào.

"Lâm hội trưởng……"

Lâm Phàm cầm điện thoại lên, đáp: "Đây."

Trương Quốc Thủ, nói: "Tôi nói cũng đã nói xong rồi, nói nhiều như vậy không biết Lâm hội trưởng có ý kiến gì không?"

"Không có gì, được rồi, nếu như không còn có chuyện gì nữa thì tôi cúp máy đây." Lâm Phàm nói.

Sau khi cúp điện thoại, Trương Quốc Thủ vẫn rất hài lòng, ông ta cảm giác mặt mũi của mình còn đang ở đây, tự mình đứng

ra gọi điện thoại cho đối phương cũng khiến cho đối phương đồng ý chuyện này.

Quá mức kịch liệt như thế thì cuối cùng cũng không tốt.

Nhưng mà nhìn tình huống bây giờ, đối phương có thể kiên nhẫn lắng nghe hết những gì mình nói, cũng coi như còn có chỗ cứu vãn, ít nhất người ta cũng hiểu rõ, chuyện này không phải muốn thế nào là có thể như thế

Buổi tối.

Lâm Phàm về đến nhà, mở ti vi, tin tức khiến cho hắn cũng hơi ngạc nhiên.

Trên TV.

Trương Quốc Thủ làm khách mời của tiết mục của đài truyền hình nào đó, trong đó người dẫn chương trình trước tiên đề cập vài vấn đề không mấy quan trọng.

Thế nhưng khi đến đoạn sau, người dẫn chương trình quả nhiên hỏi đến chuyện phát sinh gần đây.

Người dẫn chương trình, nói: "Ông Trương, gần đây Lâm đại sư nhậm chức Hội trưởng của Hiệp hội Trung y, đề ra việc cải cách. Còn muốn khảo hạch thành viên một lần nữa, ngài có ý kiến như nào về chuyện này?"

Trương Quốc Thủ ngồi ở chỗ đó, cũng rất có phong phạm, đáp: "Chuyện này, tôi cảm thấy không tốt cho lắm. Lâm đại sư tuổi còn trẻ mà đã có thành tựu như thế này, cũng coi như là xưa nay chưa từng có, sau này cũng khó có ai đạt được. Mặc dù học thức rất cao, nhưng mà đối nhân xử thế không đủ kinh nghiệm thuần thục, đối đãi mọi sự cũng quá mức cực đoan."

"Hôm nay tôi và Lâm hội trưởng thông có một cuộc nói chuyện qua điện thoại, cùng cậu ta nói về chuyện này sẽ mang tới ảnh hưởng ra sao, cậu ta cũng thật lòng tiếp nhận. Chuyện này cũng là đáng để khiến cho người ta vui mừng, hy vọng qua chuyện này, hắn có thể rút ra bài học và trưởng thành hơn."

Người dẫn chương trình nói: "A, ông Trương, vậy ý của ngài là Lâm đại sư sẽ ngừng lần cải cách này sao?"

Trương Quốc Thủ gật đầu, rất là tự tin đáp: "Ừm, đúng vậy."

Những thành viên của hiệp hội đang xem chương trình cũng cười toe toét.

Quả nhiên chỉ cần ông Trương ra tay, mọi chuyện lại được xử lý đâu ra đấy.

Tiết mục tiếp tục.

Lâm Phàm thì ngược lại không có để ý nữa, mà biên soạn bài viết trên Weibo. Sau đó hắn kiểm tra lại một chút, cảm giác rất không tệ rồi mới đăng lên mạng.

“Thời gian khảo hạch chính xác cho Hiệp hội Trung y bắt đầu là ngày 1 tháng sau. Địa điểm khảo hạch là hội trường thủ đô, không tham dự khảo hạch sẽ xem như chủ động ra khỏi hiệp hội, bãi bỏ tất cả các chức vụ hiện có trong hiệp hội. Đồng thời, hoan nghênh các cơ sở Trung y từ khắp nơi đến đây khảo thí, gia nhập vào Hiệp hội Trung y…… Thời điểm báo danh là 12 giờ ngày mai, mời tới trang web chính thức của Hiệp hội Trung y để nộp hồ sơ.”

Bài viết đầy đủ không sai sót, chủ yếu giới thiệu là sau khi gia nhập vào Hiệp hội Trung y thì sẽ có thể nhận được những phúc lợi gì, còn có một số chỗ tốt đều được viết rất rõ ràng.

Đến nỗi những người vẫn đang làm ầm ĩ kia, hắn cũng chẳng thèm để trong mắt.

Tùy bọn họ muốn chơi như thế nào thì chơi, chẳng có tí dây mơ rễ má gì liên quan đến hắn.

Còn cái tên Trương Quốc Thủ này, kể cả ông ta có là hội trưởng tiền nhiệm thì cũng vô dụng, đã là người nghỉ hưu thì an tâm dưỡng lão cho tốt là được, còn nghĩ nhiều như thế làm gì?

Không ít thành viên Hiệp hội Trung y uống chút rượu đang cùng ngồi trước tivi xem buổi phỏng vấn.

“Nhìn mà xem, vẫn là ông Trương lợi hại nhất, chỉ cần xuất hiện một cái thì mọi chuyện lập tức được giải quyết.”

“Ha ha, cải cách, để xem cải cách được cái khỉ gì.”

“Không tệ, vừa nhậm chức hội trưởng thì đã muốn cải cách quyết đoán như thế, hắn thật sự nghĩ mình là ai chứ, trời chắc?”

Chương 1628: Thông báo mới

Lúc này, một cuộc điện thoại của một thành viên kêu lên, đó là tiếng thông báo tin tức mới từ Weibo. Sau khi nhìn thấy là Weibo của Lâm đại sư thì không khỏi nở nụ cười.

“Mọi người chờ chút , Lâm hội trưởng của chúng ta đăng Weibo, để tôi xem xem, đến cùng là đăng cái gì.”

Đám người cười, nói: “Nhìn xem Lâm hội trưởng chúng ta nói thế nào, có phải là hắn ta nói mình còn non trẻ nên thiếu kinh nghiệm, bây giờ đã nhận thức được sai lầm của chính mình hay không.”

Có điều thành viên đi xem tin tức Weibo kia, vốn dĩ còn đang treo nụ cười nhạo báng trên mặt, trong nháy mắt không còn sót lại chút gì, chỉ còn lại vẻ hoảng hốt khiếp sợ.

“Thế nào? Hắn ta nói cái gì?”

Người này đưa điện thoại di động ra trước mặt mọi người, nuốt một ngụm nước bọt, nói: “Mấy anh tự đến nhìn đi.”

Khi tất cả người đều nhìn về phía màn hình điện thoại di động, sắc mặt toàn bộ thành viên thay đổi, ai cũng mang một bộ dạng không thể tin được.

“Hắn ta, làm sao lại dám viết như vậy?”

“Không có khả năng, ông Trương không phải đã nói chuyện xong xuôi với hắn rồi sao? Vậy mà hắn vẫn còn muốn khư khư cố chấp sao?”

… .

Trên mạng, các cư dân mạng xem chương trình đang phát sóng kia, nghe tới đoạn đối phương nói Lâm đại sư đã tiếp nhận ý kiến của ông ta, cả đám đều không thể tin được.

“Ông già này nói cái gì cơ? Lâm đại sư sẽ nghe theo lời ông ta?”

“Cái này chưa chắc, không thể nói trước được. Đối phương là phó hội trưởng tiền nhiệm Hiệp hội Trung y, tư lịch có thể nói là một nhân vật lớn so với Lâm đại sư, có khi đúng như ông ta nói…”

“Không có khả năng, Lâm đại sư mới không phải là người xem sắc mặt của người khác để làm việc.”

“Ai, khó mà nói được.”

“Nói tào lao gì đấy, mấy người sao còn chưa xem bài viết mới nhất trên Weibo của Lâm đại sư đi, còn tư lịch tư liếc gì. Tư lịch dù có cao hơn, Lâm đại sư cũng không để vào mắt.”

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều chạy đến phía dưới Weibo của Lâm Phàm, khi thấy bài viết mới nhất thì tất cả mọi người đều choáng váng.

Bá đạo!

Bên trong tiết mục.

Người dẫn chương trình đang lắng nghe, lúc này trong tai nghe truyền đến âm thanh từ phía hậu trường nên sắc mặt có hơi đổi, không nghĩ tới mọi chuyện lại phát sinh đến dạng này.

“Ông Trương, làm phiền một chút, vừa rồi chúng tôi mới hay tin trên Weibo của Lâm đại sư, anh ấy vừa ra thông báo và thời gian cụ thể cũng như địa điểm khảo hạch.” Người dẫn chương trình cảm giác có chút lúng túng, chương trình vừa nói xong thế mà Lâm đại sư đã đăng bài trên Weibo rồi.

Không phải là hắn vẫn đang quan sát tiết mục, chờ đợi thời cơ phản kích đó chứ.

Nhưng mà cô ta quả thực nói đúng, Lâm Phàm bây giờ đúng là đang nhìn xem tiết mục.

Trương Quốc Thủ sững sờ, lộ vẻ không dám tin, nói “Cô nói cái gì?”

Người dẫn chương trình nói: “Lâm đại sư vừa mới đăng một bài viết trên Weibo, thông báo thời gian và địa điểm khảo hạch, và 12 giờ ngày mai sẽ mở báo danh trên trang web chính thức của hiệp hội.”

Lúc này, Trương Quốc Thủ mới lấy điện thoại di động ra, lập tức mở điện thoại lên tìm kiếm Weibo của Lâm Phàm. Vừa mới nhìn lướt qua, ông ta đã tức đến đỏ cả mặt, trực tiếp đứng phắt dậy khỏi ghế.

“Hắn ta sao có thể như vậy, đúng là không chịu nghe dạy bảo mà.” Trương Quốc Thủ tức giận tới mức ngực phập phồng, hiển nhiên rất là rất kích động. Đồng thời hiện tại vẫn đang trong chương trình phát sóng, mà cái tên nhóc này chơi như vậy, hoàn toàn tước hết mặt mũi của ông ta.

Vừa mới nói tên nhóc này đã nghe lời mình nói, phút trước phút sau nó liền đăng bài viết trên Weibo, muốn vả mặt có cần phải nhanh như vậy hay không.

Bình tĩnh, tâm bình khí hòa, không thể bị tiếp tục mất mặt giữa chương trình được.

“Hiệp hội khó khăn lắm mới phát triển đến bây giờ, không thể cứ thế sụp đổ kiểu này được. Trương Quốc Thủ tôi đã đảm nhiệm chức phó hội trưởng này mười mấy năm, dù bây giờ đã về hưu. Thế nhưng hôm nay, vì tương lai hiệp hội, tôi nhất định phải ngăn cản lần cải cách này.”

“Nếu như hắn ta còn khư khư cố chấp, Trương Quốc Thủ tôi ra khỏi hiệp hội, từ đây sẽ không còn dính dáng gì đến hiệp hội nữa.” Trương Quốc Thủ lời lẽ chính nghĩa mà nói.

Nhóm thành viên hiệp hội đang nhìn tiết mục trên tivi cũng theo chân Trương Quốc Thủ, lập tức đăng bình luận lên trên Weibo.

Vương Trung Phi: “Nếu như vẫn cứ khư khư cố chấp, tôi thà ra khỏi hiệp hội.”

Ông Lý: “Hiệp hội không thể kích động làm bừa như thế, chúng ta đi đến bây giờ cũng không dễ dàng gì, nếu như còn muốn cải cách tiếp thì tôi cũng ra khỏi hiệp hội.”

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, hơn mười mấy thành viên Hiệp hội Trung y lên Weibo đăng bài tuyên bố.

Trong số những người này, đa phần là những thành viên lâu năm trong hiệp hội, tư tưởng rất bảo thủ.

Đồng thời bọn họ cũng cùng phe với Trương Quốc Thủ, hết sức phản đối lần cải cách này.

Chương 1629: Ai sợ ai

Mà một số thành viên theo dõi lần tranh đấu này, nhìn thấy nhiều người kháng nghị như vậy thì cũng bắt đầu tự hỏi có muốn chọn về phe nào hay không.

Dù sao lần cải cách này chẳng mang lại chỗ tốt gì cho bọn họ, bao nhiêu công sức tích lũy trong hiệp hội, có thể bởi vì lần cải cách này mà tan thành mây khói.

Cho nên vì lợi ích của bản thân, kháng nghị là điều tất nhiên.

Nhưng đúng lúc này, mấy người chuẩn bị xuôi theo đám đông đi kháng nghị đều đồng loạt dừng lại động tác trong tay, thậm chí ngay cả bản thảo đã soạn xong cũng xóa bỏ .

Bởi vì bọn họ nhìn thấy Weibo của Lâm đại sư lại phát một tin mới, hơn nữa lời lẽ trong bài viết này còn mang lực sát thương rất lớn.

Lâm Phàm: "Bản thân tôi là hội trưởng Hiệp hội Trung y, sẽ tuân theo tâm nguyện của mọi thành viên, sau đây là những người tự nguyện ra khỏi hiệp hội. Trương Quốc Thủ, Vương Trung Phi, Lý Danh, Dương Chân…… Phía trên là những thành viên chủ động xin ra khỏi hiệp hội được tôi phê duyệt, từ đây không còn đảm nhiệm bất kỳ chức vụ nào trong hiệp hội nữa, cũng không tiếp tục hưởng thụ bất kỳ phúc lợi nào từ hiệp hội. Nếu như muốn tái gia nhập hiệp hội, một năm sau hãy nộp hồ sơ để báo danh và tham gia khảo hạch."

Những thành viên đang định hùa theo kháng nghị khi nhìn thấy bài viết này, cả đám đều trợn tròn mắt.

Mẹ nó, hắn ta đùa sao, bài này là thật hay giả vậy?

Trương Quốc Thủ đã từng là phó hội trưởng hiệp hội, bây giờ cứ như thế một câu nói đã đuổi ông ta ra ngoài, vậy cũng được sao?

Chẳng lẽ không thấy một chút khúc mắc nào à?

Đây chính là phó hội trưởng tiền nhiệm đó, là cây đa cây đề trong hiệp hội, đuổi ra như thế không sợ làm công chúng dấy lên phẫn nộ hay sao?

Đương lúc bọn họ còn đang quay cuồng suy nghĩ, lại có một bài viết được đăng lên.

Lâm Phàm: “Nếu như còn có vị nào hay thành viên nào muốn rời khỏi hiệp hội, xin tự tag mình trên Weibo này. Bây giờ hiệp hội cần chỉnh đốn, danh ngạch có hạn, cần bổ sung nhiều người có ý định gia nhập Hiệp hội Trung y và bổ sung các vị trí.”

Bài viết này rất thẳng thắng, ý tứ đại khái chính là, muốn ra thì đi nhanh chóng, đừng có lãng phí thời gian.

Mấy thành viên tụ tập với nhau kia hai mặt nhìn nhau, nói: “Cái này, mọi người…… Còn muốn ra hay không đây?”

Người vừa mới khẳng khái quyết định ra khỏi hội bị hỏi đến, một mặt ngây ngốc, lắp bắp nói: “Tôi….. tôi……”

“Hay là đợi một chút đi.”

“Tôi nghĩ Lâm hội trưởng chỉ nói chơi thôi, suy cho cùng thì địa vị của ông Trương ở hiệp hội cao như vậy mà nói đuổi là đuổi, chắc không có chuyện đó đâu.”

“Cũng không biết trước được, tôi thấy tạm thời trước tiên đừng đăng bài lên, nhìn xem một chút rốt cuộc hắn muốn làm cái quỷ gì.”

“Đúng, tôi cũng không đăng lên .”

……

Tại hiện trường phát sóng chương trình của đài truyền hình.

Sau khi Trương Quốc Thủ nói ra những lời này, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở phào, điều nên làm cũng đã làm, nhất đinh phải khẳng định quyết tâm của mình mới được.

Bản thân ông ta cũng là phó hội trưởng tiền nhiệm, nếu như mình ra khỏi hiệp hội thì chắc chắn sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn, khi ấy tên nhóc kia nhất định phải cân nhắc một chút.

Mà đúng lúc này, một vị khách quý tại hiện trường đứng lên.

“Ông Trương, mới vừa rồi Lâm đại sư đăng bài trên Weibo đồng ý việc ngài nguyện ý rời hiệp hội, đồng thời còn có hơn mười người là thành viên của hiệp hội cũng đã được phê chuẩn rời hội, từ đây ngài cũng không còn là thành viên của hiệp hội nữa.”

Một số khách mời ở hiện trường nghe thấy như thế, lập tức lấy điện thoại di động ra, xem thấy bài viết trên Weibo cũng ngây cả người.

Mà Trương Quốc Thủ ở trên sân khấu nghe thấy lời này một cái thì lập tức sững sờ, dường như không dám tin vào tai mình.

……

Lâm Phàm nhìn điện thoại thêm một chút, lại nhìn sang tiết mục trên ti vi, sau đó trực tiếp tắt ti vi, thu thập một chút rồi đi ngủ.

“Mẹ nó, còn nghĩ muốn uy hiếp mình, ra thì ra sớm đi còn cò kè mặc cả, cho bọn các người cút đi trước, xem ai sợ ai.”

“Ngủ.”

Tối hôm qua.

Sau khi Lâm Phàm đăng bài viết lên Weibo liền đi ngủ, không thèm để ý chuyện xảy ra bên ngoài chút nào.

Lúc trong tiết mục chương trình , Trương Quốc Thủ danh chính ngôn thuận lấy tư cách là thế hệ đi trước kêu gọi mọi người tự rút khỏi hiệp hội để gây áp lực cho hội trưởng tân nhiệm là Lâm Phàm, buộc hắn phải thu hồi thông cáo.

Vốn dĩ trong mắt rất nhiều người thì chuyện này cũng nên là như thế.

Dù sao Lâm Phàm cũng chỉ mới nhậm chức hội trưởng mới mấy ngày mà thôi. Trong khi Trương Quốc Thủ lại là thế hệ trước trong hiệp hội, mạng lưới quan hệ phức tạp thế nào, không biết có bao nhiêu thành viên nội bộ của hiệp hội, cũng như không biết có bao nhiêu người có quan hệ lợi ích với Trương Quốc Thủ, chưa kể còn có những người mang ơn ông ta như học trò…

Chương 1630: Không cùng mạch não

Nếu như không cho Trương Quốc Thủ mặt mũi trong chuyện này, như vậy cũng đồng nghĩa là không cho mặt mũi tất cả các thành viên trong hiệp hội. Cuối cùng không biết chuyện này sẽ ảnh hưởng lớn như thế nào.

Bây giờ chỗ nào nhìn cũng thấy có vấn đề, muốn cải cách thì lại liên lụy đến lợi ích của nội bộ hiệp hội. Thân là người có kinh nghiệm, một số thành viên lâu năm trực tiếp đứng ra kêu gọi quần thể chống lại việc cải cách, bóp chết loại ý nghĩ này từ trong trứng nước.

Đối với người khác mà nói, dù y thuật của Lâm Phàm có lợi hại đến đâu, nhưng mà xét về mặt quan hệ và nhân mạch trong hiệp hội thì chỉ sợ còn không bằng một thành viên bình thường. Nhất là bây giờ Trương Quốc Thủ còn đứng ra, chuyện này càng khó khăn chồng chất.

Anh ta không thể đối nghịch với Trương Quốc Thủ, bởi vì phải giữ lòng tôn trọng tiền bối. Nếu như vừa lên chức đã lấy tiền bối để khai đao, vậy thì quả thực tổn thương đến lòng người trong hội.

Chỉ là thật đáng tiếc.

Mạch não của tên Lâm Phàm này cũng kỳ lạ, hắn chẳng mấy để ý tới mấy thứ quan hệ và nhân mạch, đối với tiền bối thì người đáng tôn kính vẫn sẽ tôn kính. Nhưng những người vì tư lợi mà lấy thân phận tiền bối gây cản trở, vậy thì ngại quá, phải xử lý thôi.

Tin tức!

Các phóng viên đều cảm thấy hết sức kinh ngạc đối với chuyện tối ngày hôm qua, đồng thời cảm giác cái tên Lâm đại sư này thật sự quá điên cuồng, căn bản là không thèm nể mặt mũi ai.

“Phó hội trưởng tiền nhiệm Hiệp hội Trung Y - Trương Quốc Thủ bị Lâm đại sư phê duyệt rời hội.”

” Lôi lệ phong hành, cải cách bắt buộc phải làm, ai cũng ngăn cản không được bước chân của Lâm đại sư.”

” Trương Quốc Thủ tự đánh giá cao địa vị của mình trong lòng Lâm đại sư, kết quả tự nhục ê chề.”

” Lâm đại sư là người làm đại sự, không dễ uy hiếp bởi bất kỳ ai.”

Trên đầu đề các báo cũng toàn là chuyện ngày hôm qua.

Đồng thời lời nói lúc trước của Trương Quốc Thủ cũng bị làm thành một cái video ngắn, đăng ở trên Internet.

Cái này cũng coi như là một bài học ngoài lề cho ông ta, chân trước vừa mới khẳng khái nói, còn không có qua bao lâu thì đã trực tiếp bị bài viết của Lâm đại sư vả mặt.

Các cư dân mạng thấy thế đều cười phì ra tiếng.

…

Ở một căn biệt thự nào đó.

Trương Quốc Thủ nằm ở trên giường, con của ông ta là Trương Hán đứng ở một bên, gương mặt oán giận.

"Tên nhóc này đúng là không biết phân biệt tốt xấu." Trương Quốc Thủ nghiêm nghị nói, sắc mặt âm trầm đáng sợ, tiết mục hiện trường tối hôm qua đã đả kích ông ta rất lớn, thậm chí ông ta còn cảm giác bản thân chắc khác gì một thằng hề.

Ông ta thân là phó hội trưởng tiền nhiệm Hiệp hội Trung Y, mặc dù đã về hưu nhưng mà uy nghiêm vẫn còn ở đó, trong xã hội vẫn là người có địa vị cao. Thế nhưng bây giờ lại bị một tên nhóc vắt mũi chưa sạch chơi một vố như thế, sau này biết để mặt mũi ở đâu cho vừa.

"Cha, bây giờ chúng ta làm sao bây giờ? Tên nhóc này hoàn toàn là một đứa cứng đầu không chịu nhả tí mặt mũi nào." Trương Hán nói.

"Dư luận, dựa vào dư luận để bôi nhọ hắn, con đi tìm một mối quan hệ xã hội cho cha, nói rằng ta……" Trương Quốc Thủ trầm tư một chút, sau đó nghĩ ra một biện pháp.

Trương Hán chăm chú nghe không ngừng gật đầu, trong lòng cũng là không khỏi hưng phấn lên.

Biện pháp này hay.

Viện phúc lợi Nam Sơn.

Lâm Phàm ngồi ở trên giảng đài đánh dương cầm, mà phía dưới thì bọn nhỏ cũng là bắt đầu chuyển động lắc lư theo âm nhạc. Trong phòng học, ngoại trừ tiếng đàn cũng không có bất kỳ tạp âm gì khác.

Nhìn số nhiệm vụ đã hoàn thành, vẫn còn kém một chút, thế nhưng cũng không phải vội, từ từ cũng sẽ hoàn thành.

Đinh đinh.

Điện thoại vang lên.

Nhìn thấy gọi đến là số điện thoại của Chu Thanh Tuyền, sau đó hắn ra hiệu cho bọn nhỏ tự mình luyện tập rồi cầm điện thoại đi ra bên ngoài.

“A lô, lão Chu, thế nào?” Lâm Phàm hỏi.

Chu Thanh Tuyền cũng đã biết chuyện tối ngày hôm qua, trong chương trình Trương Quốc Thủ đã nói những cái gì, còn có Lâm đại sư viết cái gì trên Weibo, ông ta đều đã xem hết.

Cuối cùng chỉ có một ý nghĩ, đó chính là Lâm đại sư thực sự quá khủng bố , khủng bố đến độ ông ta cũng bắt đầu hơi sợ.

Người khác kiếm chuyện, còn biết trấn an nhân tâm một chút.

Nhưng Lâm đại sư kiếm chuyện hoàn toàn sẽ không trấn an nhân tâm, mà là cái kiểu đụng tới thì chết, không cần biết người ta có bối cảnh gì, chỉ cần cản bước chân là chém.

“Lâm đại sư, tối hôm qua cậu đích danh nêu tên những người ra khỏi hiệp hội, bây giờ bọn họ tới tìm tôi, bọn họ vẫn còn đang kháng nghị, ông Vương bây giờ đang tiếp đãi bọn họ, rất là nhức đầu.” Chu Thanh Tuyền nói.

Mười mấy người tối hôm qua đua nhau rời khỏi hội cũng thật quá xui xẻo, có lẽ bọn họ cũng không nghĩ tới Lâm đại sư sẽ trực tiếp coi lời đe dọa là sự thật.

Chương 1631: Tay vươn quá dài

Dựa theo tư duy của người bình thường khi gặp loại chuyện này thì nhất định sẽ đi trấn an họ một chút, khuyên bảo bọn họ không nên kích động.

Nhưng sao có thể ngờ tới, Lâm đại sư không cò kè một lời đã trực tiếp đồng ý, làm cho bọn họ không ai kịp đề phòng, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

Nghe được lời này, Lâm Phàm lập tức cười, nói: "Những người kia thật là khôi hài, muốn vào thì vào, muốn ra thì ra. Bây giờ đã chiều theo ý bọn họ cho họ rút khỏi mà giờ lại còn bày trò kháng nghị tập thể? Bảo tôi nói với bọn họ là, hiệp hội mặc dù ít người nhưng tuyệt đối không thiếu người."

Chu Thanh Tuyền: "Ừm, vậy để tôi nói lại, cũng không để ý bọn họ nữa. À đúng rồi, Trương Quốc Thủ bên kia hình như không được tốt lắm, phía trên có lãnh đạo mở miệng, muốn nói đỡ cho ông ta."

Lâm Phàm, nói: "Ai mở miệng, đưa dãy số cho tôi, tôi đi tâm sự với người ta."

"Ừm, tôi cũng bị phiền không chịu nổi." Chu Thanh Tuyền cầu còn không được, ông ta mặc dù nhậm chức hội trưởng, nhưng mà phong cách xử lý cũng không dám bá đạo giống Lâm đại sư, vẫn phải làm gì chắc đó.

Lâm đại sư không sợ đắc tội người, nhưng mà ông ta sợ, người khác không dám đắc tội Lâm đại sư, thế nhưng dám đắc tội ông ta.

Sau khi hàn huyên thêm vài câu, hai người liền cúp điện thoại.

Có tin tức truyền đến.

Lâm Phàm nhìn dãy số vừa được nhắn đến, trực tiếp gọi đi.

Mà ở một cơ quan nào đó, người lãnh đạo kia đang xử lý sự việc. Đối với vấn đề của Hiệp hội Trung Y, ông ta cảm thấy Lâm đại sư xử lý rất không hay, quá cực đoan.

Trương Quốc Thủ là cây đa cây đề trong Hiệp hội Trung Y, càng có tư cách tiền bối. Tên nhóc này nói chèn ép là chèn ép,

không sợ khiến cho lòng người trong hội nguội lạnh sao?

Mặc dù ông ta cũng chẳng mấy quan tâm chuyện này, nhưng thân là lãnh đạo, vẫn phải đứng ra nói vài câu với Chu Thanh Tuyền một chút .

Đinh đinh.

Lúc này, điện thoại di động kêu lên, ông ta cũng không để ý mà trực tiếp kết nối, lúc ông ta còn kịp chưa mở lời, bên kia đã truyền đến âm thanh.

“Tôi là Lâm Phàm, là hội trưởng đương nhiệm của Hiệp hội Trung Y. Tôi nói vị đồng chí lãnh đạo này, sải tay của ông cũng dài thật đấy, còn vươn đến quản chuyện trong hiệp hội của tôi.”

“Tôi chỉ muốn nói cho vị đồng chí biết, làm tốt chuyện của chính mình đi, chớ để ý quá nhiều đến chuyện bên ngoài, nghe hiểu không?”

Cái này lãnh đạo một mặt ngu ngơ, vừa nghe điện thoại đã bị chửi. Hơn nữa còn bị mắng đến nỗi không dám phản kháng.

“Lâm hội trưởng, là hiểu lầm, hiểu lầm rồi.” Đối với Lâm đại sư, trong lòng của ông ta vẫn tự biết rõ, không thể gây gổ, ý nghĩ này vô cùng vững vàng.

Lâm Phàm, nói: “Đừng nói hiểu lầm , ông làm tốt chuyện của ông là được rồi, chuyện của Hiệp hội Trung Y không liên quan tới ông, cho nên cũng đừng quản.”

Tút tút!

Trực tiếp cúp điện thoại.

Lúc này, nói chuyện là phải cứng rắn, dùng cảm tình thì nói được cái gì.

Vị lãnh đạo nghe thấy tiếng máy bận truyền đến từ trong điện thoại, sắc mặt cũng rất khó coi. Đây là lần đầu tiên ông ta bị khiển trách như vậy, mà lại còn là bị một người trẻ tuổi như vậy khiển trách.

Có điều nghĩ đến địa vị của đối phương, ông ta cũng đành nhịn, cứ bỏ qua mà không chấp nhặt với người trẻ tuổi như hắn.

Nếu như cậu ta muốn làm vậy thì để cứ để cậu ta làm, đợi đến khi thế cục không thể cứu vãn được nữa xem cậu ta sẽ phá giải như thế nào.

Sau khi Lâm Phàm nói chuyện điện thoại xong, cảm giác chuyện này sợ là còn có người sẽ nhúng tay vào. Ngay lập tức hắn mở Weibo đăng một dòng trạng thái.

"Cải cách là tình thế bắt buộc của hiệp hội, vẫn mong các vị 'Ngưu quỷ xà thần' đừng thò tay quá xa, đừng trách tôi không nhắc trước. Nếu không bổn hội trưởng sẽ cũng các người chiến đấu đến cùng, còn có một vài thành viên nên điều chỉnh tốt thái độ của bản thân, đã nghỉ hưu rồi thì ở nhà dưỡng lão đi, người khác sủng ái người nhưng bổn hội trưởng tôi sẽ không sủng ái ai đâu."

Khi dòng trạng thái này được đăng lên tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Cư dân mạng.

"Mẹ kiếp! Lâm đại sư thật bá đạo, lời này là nói cho ai nghe vậy?"

"Nói cho ai nghe? Trong lòng những người đó chẳng lẽ còn có thể không chút ngứa ngáy hay sao?"

"Không sai, chính là ý tứ này, đây là chuyện của Lâm đại sư, chỉ sợ là có đủ loại người có hậu trường phía sau nhảy ra giúp đỡ. Nhưng bọn họ chọn nhầm đối tượng rồi, Lâm đại sư không phải là người dễ nói như vậy."

"Tôi là bác sĩ Trung y ở nông thôn, thấy thông báo của Lâm đại sư nên tôi đã đăng ký cũng như chuẩn bị kiến thức để tiến hành khảo hạch vào hiệp hội Trung Y."

"Tôi cũng vậy, trước đây tôi cũng muốn tham gia hiệp hội Trung y, có điều bởi vì không ai đề cử nên vẫn không thể vào được."

"Tôi cho rằng quy định của Lâm đại sư rất tốt, muốn gia nhập hiệp hội Trung y thì phải dựa vào năng lực của bản thân để vào, như vậy mới công bằng."

Chương 1632: Mượn dư luận đả kích

Cải cách này của Lâm Phàm đối với một số người hành nghề Trung Y mà nói rất có lợi. Trước đây muốn gia nhập chỉ báo danh là không đủ, còn phải có người đề cử. Bọn họ là những Trung y phổ thông làm gì có người đề cử, vì vậy cũng không có cơ hội gia nhập. Nhưng bây giờ không như vậy nữa, không cần bất cứ yêu cầu nào, chỉ cần báo danh và thông qua cuộc thi là có thể gia nhập hiệp hội Trung y, chế độ này vô cùng tốt.

Rất được các cơ sở Trung y tán thành.

Từ viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn về đến phố Vân Lý.

Điện thoại của người ở cục an ninh mạng quốc gia gọi đến.

“Lâm đại sư, website đã làm xong rồi, đây chính là một đám người phải thâu đêm suốt sáng chúng tôi làm ra đó. Mặc dù không dám bảo đảm lợi hại như nào nhưng tuyệt đối là rất tốt.”

Lâm Phàm đối với những người an ninh mạng quốc gia này, rất cảm kích: “Cảm ơn nhé, lần sau đến Thượng Hải tôi mời các anh ăn cơm.”

“Hi hi, Lâm đại sư, ăn cơm thì không cần đâu. Đợi có cơ hội, bọn tôi vẫn còn phải tiếp tục theo anh luyện tập một chút. Anh phải đồng ý dạy cho bọn tôi đó.”

Lâm Phàm cười đáp: “Yên tâm, chuyện này tuyệt đối không vấn đề gì, chỉ cần các anh chịu học tôi chắc chắn sẽ dạy.”

Sau khi tắt điện thoại.

Lại gọi điện thoại cho Vương Điền Phong để ông ta chú ý một chút việc quản lý hệ thống website, đây là hệ thống mới được làm xong nên cần có người quản lý. Đồng thời, số liệu ban đầu của hiệp hội sau khi tiến hành sao lưu thì sẽ xóa hết toàn bộ.

Mà hệ thống mới cũng không tồi, sau khi nhập dữ liệu của từng thành viên trong hiệp hội vào đó thì rất thuận tiện cho dân chúng xem xét, đồng thời cũng có chức năng tố cáo.

Nếu như có thành viên hiệp hội ở bên ngoài diễn thuyết lừa gạt thì có thể tiến hành tố cáo trên giao diện web, nhân viên có liên quan của hiệp hội sẽ tiến hành điều tra, xem có phải người này có phải là tham gia tổ chức đa cấp hay là thuyết trình lừa gạt.

Bây giờ có không ít thành viên đang vây xem sự tình phát triển, khi có thành viên nhìn thấy chuyện thay đổi xảy ra ở website hiệp hội thì cũng ngơ ngác.

Vốn dĩ thông tin của bọn họ đều ở lưu bên trong, các loại danh hiệu cũng ở lưu ở đó, nhưng bây giờ hoàn toàn không thấy nữa.

Chuyện này khiến những thành viên ban đầu của hiệp hội trong lòng có chút hoảng loạn.

Thông tin ban đầu của những người này có không ít danh hiệu, đều là dạng tùy tiện thêm vào cũng xem như là cho mình một lớp mạ vàng. Nhưng bây giờ không còn cái gì nữa, có nghĩ là phải bắt đầu lại từ đầu sao?

Có điều vẫn còn rất nhiều thành viên cảm thấy cải cách lần này cũng rất tốt.

Bọn họ đều thành tâm thành ý đầu tư vào Trung y, không làm những chuyện lệch lạc kia, đối với những người tùy ý viết thêm danh hiệu để mạ vàng thì đều là loại người không biết xấu hổ.

Nhưng bầu không khí của hiệp hội bây giờ cũng đã thay đổi, những người không thông đồng làm bậy với đám người kia thì sẽ không thể nào tham gia vào quần thể này, còn bị mọi người xa lánh.

Mỗi lần trao đổi học thuật của hiệp hội cũng chính là ăn hạt dưa chém gió, kéo hội nghị gia đình đến thảo luận, cuối cùng người không thể hòa nhập thì sẽ không đến.

Nhóm người kia, đều là quần thể như vậy.

Loại dấu hiệu này, lúc trước trong lòng Chu Thanh Tuyền cũng có tính toán muốn thay đổi, nhưng hành động lại vô cùng khó khăn. Bọn họ đã hình thành một đoàn đội lớn, muốn đánh bại tất cả cần quyết đoán, không phải là loại quyết đoán bình thường có thể làm được.

Dựa trên tình hình của hiệp hội lúc đó mà nói, độ khó là rất lớn.

Hơn nữa năng lực của ông ta cũng không theo kịp.

Nhưng bây giờ thì khác, Lâm đại sư nhận chức hội trưởng, thủ đoạn mạnh mẽ vang dội, xem như là đặc biệt hung ác.

Những thành viên có lai lịch tương đối lão làng trong hiệp hội đều quá bất ngờ. Ban đầu bọn họ là muốn dựa vào thân phận của mình để làm cho hội trưởng mới biết khó mà lui, nhưng nào có ngờ rằng đối phương hoàn toàn không để ý cảm nhận của bọn họ, tùy ý chèn ép.

Điều này làm cho bọn họ ngơ ngác, không biết phải làm sao.

Ngày hôm sau!

Lâm Phàm đang trong giấc mộng đột nhiên bị một cuộc điện thoại gọi đến làm tỉnh giấc.

"Có chuyện gì vậy, lại là ai muốn kiếm chuyện đây?" Trong lòng Lâm Phàm rất nghi hoặc, không biết là ai. Khi nhìn thấy là Chu Thanh Tuyền trong lòng hắn cũng điên cuồng chửi bới.

Năng lực làm việc này sao lại kém như vậy, xem ra lại có chuyện gì không giải quyết được nữa rồi.

Nghe điện thoại.

Giọng nói của Chu Thanh Tuyền dồn dập truyền đến: "Hội trưởng Lâm, anh mau xem Webio đi, Trương Quốc Thủ lên tiếng thu hút ảnh hưởng dư luận cực lớn, đối với việc làm của chúng ta hình như rất không hài lòng."

Khi nghe thấy là Trương Quốc Thủ kiếm chuyện hắn không muốn nói nhiều làm cái gì.

Mở Weibo ra xem.

Trên Weibo của Trương Quốc Thủ đăng mấy tấm ảnh nằm liệt giường, trông rất phờ phạc mà Weibo này là con trai ông ta đăng, ý tứ rất rõ ràng.

Chính là cha của gã vì chuyện của hiệp hội mà tức đến phát bệnh, đồng thời còn lấy ra những bức ảnh trước kia, những bức ảnh kia đều là tình cảnh lúc mới vào hiệp hội.

Chương 1633: Để ý làm gì?

Khi đó hiệp hội Trung y còn chưa lớn mạnh, thế hệ trước bọn họ vì tương lai của hiệp hội không ngừng phấn đấu. Tâm nguyện chính là khiến hiệp hội lớn mạnh, nhưng chuyện hôm nay xảy ra ngay lập tức làm cho ông ta buồn lòng.

Dù sao, họ viết nhiều như vậy, nhìn qua đương nhiên sẽ cảm động sâu sắc, rất dễ thu hút được nội tâm cảm thông của những cư dân mạng, thương hại, đồng tình.

Mà quả nhiên, khi đăng những thứ này lên.

Một số cư dân mạng đứng ngồi không yên.

"Ài, sau khi xem xong những thứ này, tôi đột nhiên phát hiện cổ tay của Lâm đại sư hơi cứng, căn bản không nghĩ đến thế hệ trước người ta có thể tiếp nhận hay không?"

"Đúng vậy, ông lão Trương Quốc Thủ phấn đấu cả đời vì hiệp hội, không ngờ rằng khi già rồi lại không giữ được chút khí tiết."

"Đây là chèn ép thế hệ công thần ngày trước, tôi hy vọng Lâm đại sư có thể chậm lại chút."

"Cái chó gì mà Lâm đại sư, tôi thấy hắn là nhân vật phản diện thì đúng hơn, một tay nắm quyền, không thèm để ý đến cái nhìn của người khác, thực sự là quá đáng ghét."

"Lầu trên kia, lời này của anh không thể nói như vậy, Lâm đại sư như vậy cũng là vì tốt cho hiệp hội, chỉ là thủ đoạn có chút kịch liệt mà thôi."

Thủ đô, tại một biệt thự sang trọng

Nơi đây vốn không phải là một người bình thường có thể mua được, nhất là ở nơi vị trí tấc đất tấc vàng như này. Trừ đại gia, một người trong giới Trung y muốn mua được những thứ này, trừ khi phải có y thuật không gì sánh bằng.

Chỉ là chủ nhân của biệt thự này mặc dù là người trong giới Trung y nhưng trình độ y thuật thì thật đúng là chẳng đâu vào đâu, nhất là dưới sự bao bọc của Tây y điều đó là hoàn toàn không thể.

Trong thư phòng phong cách cổ điển.

Trương Quốc Thủ ngồi đó, ngón tay già nua di chuyển con chuột trước mặt, xem tình huống trên mạng, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười.

Trương Hán bên cạnh hiển nhiên cũng rất vui vẻ: "Cha, đã theo ý của cha công bố tin lên trên mạng rồi, hơn nữa bộ phận quan hệ công chúng, còn cả thủy quân cũng đang hành động. Lần này xem hắn còn có thể chống đỡ được bao lâu."

Trương Quốc Thủ rất hài lòng gật đầu: "Ừm, tên này không biết trời cao đất dày, vừa lên chức hội trưởng Hiệp hội thì tự cho rằng có thể kiểm soát được tất cả, quả thực là suy nghĩ viển vông. Hắn thuận miệng nói một câu nhưng lại liên lụy đến lợi ích của biết bao người, thực sự cho rằng không ai làm gì được hắn hay sao?"

Trương Hán nói: "Cha, chỉ là những người trước đây muốn rút khỏi hiệp hội hình như bị tên này dọa cho sợ, ai nấy đều đang quan sát hình như không dám có hành động gì."

"Những người này, haizz…" Trương Quốc Thủ trong nháy mắt lộ ra biểu cảm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Bọn hắn chính là bị thủ đoạn nhỏ của tên kia dọa cho sợ, tất cả đều muốn tự bảo vệ mình, nhưng cũng không nghĩ xem nếu như hiệp hội thực sự tiếp tục tiến hành cải cách theo tên kia, bọn hắn cho rằng sau này thực sự có thể chiếm được lợi ích gì nữa sao?"

Trương Hán gật đầu: "Cha, nếu không thì nói với bọn họ một tiếng, để bọn họ đi ra nói một câu. Hiện tại dư luận thế này, tên kia ở trên mạng bị chửi rất nhiều. Bây giờ cư dân mạng không biết gì hết, cứ dư luận thiên về bên nào thì họ sẽ nghiêng về bên đó. Chỉ cần viết thế nào để có thể chiếm được cảm tình thì bọn họ sẽ tán đồng."

"Ừm." Trương Quốc Thủ trầm tư một lát: "Đi đi, thông báo một chút, chuyện này chỉ dựa vào chúng ta sợ là thực sự không được, chuyện này để cho bọn họ cũng hành động, tranh thủ làm lớn chuyện này, khiến cho cái tên nhóc kia bị bãi nhiệm chức vụ."

Trương Hán đối với loại chuyện này vẫn là có sở trường, lập tức đi lo liệu.

Những thành viên Hiệp hội kia cũng ba phải, hai mặt, bên nào mạnh thì đứng về bên đó. Mặc dù khiến cho người ta thấy trơ trẽn nhưng chuyện này vẫn cần bọn họ giúp đỡ, nếu như bọn họ không giúp đỡ thì thật không dễ giải quyết.

Phố Vân Lý!

Tâm trạng Lâm Phàm không phải là quá tốt, cảm giác cái ông già này thực sự biết đùa giỡn, ban đầu định là đuổi đi rồi không thèm quan tâm nữa.

Nhưng không ngờ ông già này vẫn thích đùa, chơi nghiện luôn rồi. Vậy mà còn dám thò ra lưỡi lê muốn liều mạng với mình.

Điều này khiến người khác có chút bất đắc dĩ.

Thực sự cạn lời.

Trong cửa hàng.

Những người dân vẫn đang xếp hàng, Lâm Phàm thấy tình huống thế này cũng đành để chuyện này sang một bên, bây giờ quan trọng nhất chính là làm cho xong bánh kếp.

Đợi bận xong chuyện này thì nghiêm túc chơi đùa với đối phương một chút, trực tiếp nghiền ép đối phương.

Một người đàn ông trung niên đang đứng đợi sau đó mở lời hỏi: "Ông chủ nhỏ, chuyện trên mạng, anh không để ý sao?"

Lâm Phàm thuần thục làm bánh kếp, cũng không ngẩng đầu lên mà đáp: "Để ý làm cái gì? Tùy ông ta thích làm gì thì làm đi."

Người đàn ông trung niên hình như nghĩ ra cái gì đó, mở lời: "Ông chủ nhỏ, tôi tuyệt đối tin tưởng cậu, những người trên mạng thực sự là bệnh thần kinh. Cũng không điều tra mọi chuyện rõ ràng đã tùy ý chửi bới, đúng là đám anh hùng bàn phím."

Chương 1634: Đồng loạt nhảy ra

"Ha ha." Lâm Phàm cười lên nói: "Có thể, lời này của ông cũng có điểm đúng, không vì cái gì khác chính là vì lời ban nãy của ông mà bánh kếp này tôi sẽ làm cho ông to hơn một chút."

“Vậy thì quá tốt rồi.” Người đàn ông trung niên không ngờ rằng còn có thể có chuyện tốt như vậy, trong lòng cũng rất vui vẻ.

Điền Thần Côn bên cạnh lắc đầu, có chút không hiểu cái này: “Anh nói xem tên nhóc này sao còn có thể bình tĩnh như vậy chứ, trên mạng những người đó đều sắp điên cả rồi, cũng không ra mặt giải thích một chút.”

Triệu Chung Dương rất tin tưởng Lâm Phàm, ánh mắt liếc xéo, làm ra biểu cảm ông không hiểu được.

“Anh Lâm đây là tràn đầy tự tin, đối với kẻ tiểu nhân ngang ngược tàn ác thì không thèm để bụng, vậy nên vẫn có thể bình tĩnh như vậy mà bán bánh kếp, hiểu không hả?”

Điền Thần Côn rất khinh bỉ nhìn Triệu Chung Dương: “Cậu thì hiểu, lời tâng bốc này còn đáng sợ hơn những lời tâng bốc kia, cũng không xem trên mạng bị chửi thành bộ dạng nào rồi.”

“Những tên kia đều là thủy quân, dựa theo những việc anh Lâm đã làm thì có mấy người lại có thể nỡ lòng chửi anh ấy chứ.” Triệu Chung Dương nói.

Ngô U Lan vẫn luôn nhìn nội dung trên điện thoại, ngón tay gõ tanh tách tanh tách.

“U Lan, cô đang làm gì đấy?” Điền Thần Côn tò mò hỏi.

Ngô U Lan không ngẩng đầu lên: “Tôi đang nói giúp cho anh Lâm, phản bác lại những người đó.”

“Hi!” Triệu Chung Dương cười: “Tôi thấy hay là đừng chuốc vạ vào thân, những tên thủy quân kia điên lên rất đáng sợ đó, tốt nhất là đừng quan tâm.”

Không lâu sau, bán xong bánh kếp.

Lâm Phàm lẩm bẩm: “Quá đáng, thực sự quá đáng, cái ông già này chưa thấy Hoàng Hà thì chưa cam lòng mà. Còn định cho ông ta chút thể diện, xem ra bây giờ thể diện hoàn toàn không cần nữa rồi.”

“Hả?” Triệu Chung Dương sửng sốt: “Anh Lâm, anh thực sự chuẩn bị chửi lại à?”

Điều này không giống như cậu ta nghĩ, anh Lâm là nhân sĩ cao cấp, vậy mà cũng muốn tự mình ra trận đối đầu, chuyện này đúng thật là khiến người ta cảm thấy có chút đáng sợ.

“Không chửi có thể làm gì? Đại tổng quản thủy quân của tôi cũng không biết làm gì, lấy không tiền lương xong từ sáng tới tối đều không thấy người làm việc.” Ngoài miệng Lâm Phàm chửi bới, đối với Thu Đao Chặt Cá kia đúng là có chút không hài lòng, năng lực làm việc đúng là quá thấp.

Trên mạng đều đã trở lên như vậy rồi, đến cả cái bóng cũng không thấy đâu, xem ra anh ta không muốn làm nữa rồi.

Trong một căn phòng nhỏ nào đó.

Thu Đao Chặt Cá nhìn máy tính mới tinh trong lòng vui sướng, đeo tai nghe, hút thuốc. Thân hình mập mạp của gã run lên, bàn tay vuốt nhẹ lao sạch nước mũi, âm thanh hèn mọn hô lên: “Các anh em, xem tôi dùng thân hình chữ S của tôi di chuyển như nào, tránh được mưa bom bão đạn này, còn có thể trở tay, một cú bắn nổ đầu.”

Bây giờ gã ta đang sống rất tốt, đã tìm thấy một nghề nghiệp mới, gần đây xuất hiện một trò chơi rất thịnh hành.

Chiến trường sinh tử.

Một trăm người tiến hành chém giết, xem ai sống được tới cuối cùng.

Gã ta lần đầu tiên chơi dựa vào việc hack giết được ba mươi người, cảm giác bản thân rất vô địch.

Sau đó tiến hành livestream, dưới tình huống các khán giả không biết, dùng thực lực tuyệt đối chinh phục được rất nhiều fan hâm mộ.

Một ngày thu nhập thưởng đều hơn một nghìn, so với lúc làm thủy quân còn nhiều hơn.

Về phần hack có bị bắt hay không, gã ta không quan tâm, đợi thực sự đến lúc đó thì cùng lắm tiếp tục làm thủy quân, trước tiên có thể kiếm được bao nhiêu thì kiếm thôi.

Về phần ông chủ mình ở trên mạng bị thủy quân chửi, gã ta cũng bất lực, chuyển nghề nên không thể xử lý nghiệp vụ. Để ông chủ bị chửi bới đồng thời cũng để ông chủ hiểu rằng.

Cuộc sống của anh không thể thiếu tôi.

Lâm Phàm mở điện thoại, sắc mặt có chút nghiêm túc, nhìn xem bình luận trên Weibo.

Có chút điên cuồng, dư luận bị thổi lệch hướng.

Có điều, cũng may là fan hâm mộ của hắn cũng rất đáng tin cậy, những người giận dữ chửi mình đa số đều là thủy quân.

Chỉ là để hắn không ngờ tới nhất chính là Trương Quốc Thủ đã lớn tuổi như vậy, lại chơi quá lợi hại như thế, quả nhiên gừng càng già càng cay.

Nhưng nếu như chỉ là như vậy thôi thì đúng thật là không đủ.

Xem ra phải cùng đối phương chơi một chút.

Mà đúng lúc này, vốn dĩ mấy thành viên của Hiệp hội Trung y đang yên ổn, vậy mà lúc này lại nhảy ra.

"Thấy chuyện của ông Trương, tôi cũng rất đau lòng. Ông Trương vì Hiệp hội Trung y cống hiến cả cuộc đời, không ngờ rằng sẽ gặp đãi ngộ như vậy. Đau đớn vô cùng, tôi xin rút khỏi hiệp hội cũng không cần ai đồng ý, đây chính là ý nguyện cá nhân của tôi."

"Ông Trương là lão sư đáng kính, đến lúc tuổi già còn chịu áp lực lớn như vậy, tôi cũng rút khỏi hiệp hội."

"Hội trưởng mới quá độc quyền, đây là không cho bất kỳ thành viên nào trong hiệp hội có cơ hội lên tiếng mà. Ai đưa ra ý kiến phản đối thì đều bị chèn ép, hiệp hội kiểu này còn hy vọng được cái gì, tôi cũng rời hiệp hội, hy vọng những người sau có thể ghi nhớ trong lòng."

Chương 1635: Tư liệu gì?

Những người này cũng không biết từ đâu nhảy ra, giống như là đã thỏa thuận với nhau từ trước, từng người từng người đều rút khỏi hiệp hội. Mặc dù bình luận không giống nhau nhưng ý tứ biểu đạt bên trong vẫn rất rõ ràng, chính là không chịu được nữa, tôi phản đối hội trưởng Lâm, tôi muốn rút khỏi hiệp hội.

Đồng thời cũng nâng Trương Quốc Thủ lên thật cao, vì ông Trương mà phản đối, cảm thấy mọi thứ không đáng.

Khi những phóng viên thấy những thứ này thì vẻ mặt họ cũng cảm thấy mơ hồ. Nhưng họ đều biết trong chuyện này có người đẩy thuyền. Loại chiêu trò này người bình thường có lẽ không nhìn ra, nhưng bọn họ chuyên môn làm tin tức còn có thể không nhìn ra được sao?

Chuyện này hoàn toàn chính là đã thoả thuận với nhau từ trước.

Ban đầu Lâm Phàm cho rằng có thể bình tĩnh lại, nhưng vào lúc này lại bị người ta đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió.

Lâm Phàm thở dài, cảm giác có chút bất lực những người này rốt cuộc là vì cái gì chứ?

Tôi không phải là cải cách một chút thôi sao? Rốt cuộc là làm gì mà người ta oán trách thế này.

Bỏ đi, bỏ đi nếu đã như vậy, vậy thì nghiêm túc chơi với bọn họ một chút.

Đương nhiên, bản thân hắn cũng có thể một lòng một dạ không để ý đến những người này. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại bản thân cũng không phải là loại người tùy ý có thể bị người khác chửi bới, nếu như không tìm lại chỗ đứng mặt mũi này biết giấu đi đâu.

Tất cả cư dân mạng đều đang quan tâm đến chuyện này, đột nhiên bọn họ phát hiện Lâm đại sư đăng một bài mới.

Khi nhìn thấy tin này tất cả mọi người đều ngơ ngẩn cả người.

Lâm Phàm: "Đừng diễn nữa, sẽ xảy ra chuyện đó."

Cư dân mạng vẻ mặt đều ngơ ngác suýt chút nữa thì phun ra máu.

Chuyện trên mạng náo loạn lớn như vậy, đến chỗ Lâm đại sư chính là đối phương diễn kịch, chuyện này cũng quá hung ác rồi.

Có điều bọn họ thân là fan cuồng, đối với lời thần tượng nói ra đều tỏ vẻ tán thành. Thần tượng nói là diễn kịch vậy thì chắc chắn là đối phương diễn kịch không có sai.

Bọn người Trương Quốc Thủ liên kết lại đồng tâm hiệp lực chèn ép Lâm Phàm.

Một nhóm người tập hợp lại.

“Ha ha, bây giờ xem hắn còn có thể làm như thế nào.”

“Không sai, hiện tại chúng ta tất cả mọi người đều đoàn kết lại, cho dù hắn có lợi hại hơn nữa thì cũng phải cân nhắc một chút.”

“Có điều ông Trương một tay làm ra chuyện này quả thực tuyệt vời, lấy dư luận áp chế hắn.”

“Hừ, nói bậy cái gì vậy, ông Trương là thực sự bị tức giận mà sinh bệnh, cái gì mà gọi là thủ đoạn chứ.”

“Đúng, đúng, là hiểu lầm, hiểu lầm.”

“Các anh xem Weibo, tên này vậy mà vẫn không biết sai, còn đăng bài như thế.”

Mọi người ngạc nhiên, không biết xảy ra chuyện gì nhưng khi thấy phát ngôn trên Weibo, sắc mặt ai nấy đều tối sầm cảm giác tên này thực sự quá láo xược.

“Đừng diễn kịch nữa, sẽ xảy ra chuyện?”

Câu này là nói cho ai vậy? Chẳng lẽ là nói cho bọn họ nghe hay sao.

Quả nhiên là không thấy Hoàng Hà không cam lòng, khi còn không biết tính nghiêm trọng của sự tình còn tưởng rằng bản thân là đúng, thực ra là rất đáng ghét.

“Hừ, ngược lại muốn xem xem tên này còn có thể chống đỡ được đến bao giờ, tôi không tin bộ phận hiệp hội sẽ không ra mặt quản chuyện này. Hiệp hội Trung y cũng không phải là một mình hắn có thể làm chủ.”

“Không sai, nếu như làm hội trưởng hiệp hội có thể muốn làm gì thì làm thì vậy hắn thực sự nghĩ quá nhiều rồi đó.”

“Ban ngành chính phủ cũng sẽ không mặc kệ.”

Trương Quốc Thủ đối với bài đăng này của Lâm Phàm cũng thờ ơ, không để bụng chút nào. Đối với ông ta mà nói thì đây chỉ là bộ dạng giả vờ bình tĩnh của đối phương mà thôi.

Khi mọi chuyện phát triển đến bước không thể xử lý, để xem hắn sẽ giải quyết như nào.

…

Lúc này, điện thoại của Lâm Phàm kêu lên, người gọi đến chính là người quen bên trung tâm an ninh mạng quốc gia.

“Sao vậy?” Lâm Phàm hỏi.

“Lâm đại sư, chuyện này anh đừng manh động.”

Lâm Phàm cười: “Tôi không manh động, thật.”

“Không manh động là được, chuyện này chúng tôi biết rồi, bây giờ tôi đang tìm tư liệu trong kho tư liệu đợi chút nữa sẽ gửi cho anh luôn.”

Lâm Phàm ngơ ngác: “Tư liệu gì, các anh đây là muốn làm cái gì.”

“Lâm đại sư, anh đừng động đến máy tính, chuyện này bọn tôi sắp xếp ổn thỏa cho anh rồi. Tư liệu của Trương Quốc Thủ kia bọn tôi đều có ghi trong văn bản hồ sơ, ông ta từ chối cải cách của anh cũng là bởi vì liên lụy đến lợi ích bản thân. Như đã nói ở trên, ở trên sẽ không động đến ông ta để ông ta có một tuổi già yên ổn. Nhưng bây giờ chuyện phát triển đến bước này, cũng là điều bọn tôi không thể tưởng tưởng được. Cuối cùng quyết định tìm tư liệu cho anh, anh đăng lên Weibo là được rồi, tuyệt đối không được động vào máy tính để hack đó.”

Nghe thấy những lời này, Lâm Phàm thực sự hơi tò mò, ý nghĩ trong đó rốt cục là như nào, nhưng đột nhiên hắn nghĩ đến một chuyện.

Chương 1636: Cái này thật hay giả?

Người có thân phận có địa vị thì người của cục an ninh mạng bọn họ chắc chắn có thể điều tra ra, hơn nữa hồ sơ cá nhân đều có ghi trong văn bản hồ sơ.

Giống như hiện tại, hàng năm không biết là có bao nhiêu nhân vật lớn có liên quan, dây mơ rễ má không thể hiểu thấu. Những tài liệu này muốn điều tra là ra được ngay, chắc chắn rất đơn giả. Thế nhưng sao có thể cứ để họ thông đồng cho đến tận bây giờ.

Xem ra đây cũng là phải chọn người để làm, mỗi năm lấy ra giết vài người, nếu không một lần giết hết cho xong sợ là sẽ dẫn đến chấn động lòng dân.

Có đạo lý.

Lâm Phàm bị năng lực suy đoán này của mình làm cho cảm động.

Có điều hắn thật lòng không ngờ rằng, chuyện này người của cục an ninh mạng lại để tâm như vậy, sẽ không phải là sợ mình lại hack làm ra chuyện gì bọn họ không chịu đựng được đấy chứ.

Nghĩ lại thì cũng có khả năng này, dù sao kỹ thuật máy tính của mình cũng không tồi, tùy tiện động một cái cũng có thể gây ra một chút chấn động.

Cúp điện thoại, không lâu sau.

Tin nhắn riêng từ Weibo gửi đến.

Vừa nhìn hắn đã ngẩn cả người, hắn không ngờ rằng chuyện mờ ám sau màn của Trương Quốc Thủ lại nhiều như vậy.

Người phụ trách công ty Trung y nào đó, dùng địa vị của ông ta tìm kiếm phúc lợi.

Còn có các giao dịch riêng tư khác nhau giữa các bệnh viện.

Thậm chí đến cả chuyện lén lút ngoại tình cũng có.

Nếu toàn bộ chuyện này được đưa ra ánh sáng, sợ là sẽ xảy ra chuyện.

Có điều nhìn những thứ này hắn cũng hiểu, lão già này phản kháng mình như vậy hóa ra cũng là vì lợi ích của bản thân.

Trước đây còn nói công bằng chính trực như vậy, bây giờ xem ra thì chỉ là cái rắm.

Gì cũng không nghĩ nữa.

Phơi bày ra ánh sáng ngay và luôn.

“Trương Quốc Thủ, có lúc ông nên phải biết đủ là hạnh phúc, tàm tạm thôi là dừng được rồi. Vốn là muốn cho ông một tuổi già viên mãn, nghỉ hưu, tận hưởng danh tiếng vinh quang. Thế

nhưng ông lại ức hiếp người quá đáng như thế thì đừng trách tôi sao lại vô tình."

Ban đầu hắn còn muốn giữ lại cho đối phương một con đường lui.

Làm việc gì cũng chừa lại một đường sau này còn dễ nói chuyện. Thế nhưng mình và lão già này sau này có liên quan gì chứ, hắn chỉ biết diệt cỏ không diệt tận gốc thì gió xuân thổi lại mọc lại.

Nhất là nhìn thấy lão già này vậy mà lại hèn hạ như thế. Một mặt giả vờ chính nghĩa, một mặt lại làm chuyện khiến người ta phẫn nộ, cảm giác không thể chịu được.

Loại người này không một gậy đập chết còn giữ để về nhà ăn tết hay sao.

Về phần tình huống trên mạng, hắn chỉ im lặng chờ đợi.

Triệu Chung Dương vẫn luôn theo dõi Weibo, khi anh Lâm đăng tin Weibo mới nhất, cậu ta còn cho rằng anh Lâm đang giải thích chuyện gì. Thế nhưng khi nhìn thấy nội dung Weibo này thì cậu ta hoàn toàn trợn tròn mắt.

Ánh mắt đờ đẫn nhìn anh Lâm, vẻ mặt ngây ngốc hỏi: "Anh Lâm, anh đây là làm gì vậy?"

Lâm Phàm bình tĩnh cười: "Bạn bè nhiều, đường đi cũng nhiều hơn, đường nhiều thì cách cũng nhiều. Cũng may những bạn bè tôi quen biết đều là người chính nghĩa."

Triệu Chung Dương trợn tròn mắt, nội dung này quá dữ dội, bây giờ bị anh Lâm tung ra chỉ sợ ảnh hưởng sẽ rất đáng sợ. Đừng nói là thân bại danh liệt, sợ là đối phương muốn tự tử luôn cũng có.

Trên mạng.

Thủy quân chửi bới rất vui vẻ, dù sao bọn họ ẩn nấp đằng sau internet, chỉ cần có một cái bàn phím thì bọn họ có thể chọc cho thế giới này thủng một lỗ lớn.

Hơn nữa đối tượng bị bôi nhọ còn là Lâm đại sư, một vài người tâm tính không tốt càng đố kỵ ghen ghét.

Rõ ràng đều trẻ tuổi như nhau mà vì sao tên này có thể nổi tiếng như vậy, có địa vị như thế. Mặc dù hắn không có người yêu xinh đẹp, nhưng bọn họ cũng biết là tên này có quan hệ rất tốt với vài cô gái xinh xắn.

Vậy nên đố kỵ biến thành động lực, ở trên mạng hùng hục bôi nhọ mà không biết mệt.

Một vài người mặc dù là fan hâm mộ của Lâm Phàm, nhưng trước tin tức trước mặt thì trong lòng bọn họ cũng cảm thấy Lâm đại sư làm việc hình như có chút quá đáng thật, không nghĩ đến suy nghĩ của người khác chút nào.

Nhưng đúng lúc này, Lâm đại sư vừa đăng Webio lại làm cho bọn họ trợn cả mắt lên.

Hét to, không dám tin.

Chuyện này có thể là thật sao?

Bài đăng Weibo tại thời điểm này cũng hoàn toàn bùng nổ.

“Con mẹ nó! Thật hay không vậy, những lời Lâm đại sư nói là thật hay giả thế?”

“Nếu như là thật, vậy chúng ta thực sự là kẻ ngốc sao, trước đây còn cảm thấy cái ông già phó hội trưởng tiền nhiệm này còn đáng tôn kính. Nếu như thực sự là như vậy thì tôi cũng muốn một búa đập chết ông ta.”

“Một bên nói là muốn tốt cho hiệp hội, không ngờ rằng lại sợ cải cách quá lớn làm ảnh hưởng đến lợi ích của bản thân.”

“Mịa nó, tôi đã nói rồi mà, liều mạng muốn ngăn chặn cải cách chính là vì nó động đến miếng bánh ngọt của ông ta. Nhìn không ra, thực sự là nhìn không ra vậy mà lại tàn nhẫn như vậy.”

Chương 1637: Tường đổ mọi người cùng đẩy

“Mịa nó, lão già này vậy mà lại còn có cả ngoại tình, tôi nghĩ không hiểu nổi đến tuổi này của ông ta còn có thể cương lên được sao?”

“Trên lầu, anh ngốc à, anh quên người ta làm nghề gì à? Trung y đó có hiểu không. Phương thuốc thần bí nhiều đến mức dọa người luôn đó, đừng nói là một lần, cho dù là cả một đêm cũng không thành vấn đề đâu nha.”

Đối với lần cải cách này, đại bộ phận thành viên lão làng của Hiệp hội Trung y đều đoàn kết với nhau.

Lấy Trương Quốc Thủ làm người dẫn đầu, tiến hành tẩy chay chống đối. Bọn họ tin rằng với thân phân và địa vị của ông Trương, muốn tẩy chay thì còn không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Nhưng bây giờ, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Bởi vì bọn họ đã thấy được Weibo đăng gần đây nhất của hội trưởng Lâm, mọi người đều ngơ ngác nhìn nhau, có một loại cảm giác sợ hãi bao phủ ở trong lòng.

Nhất là khi Trương Quốc Thủ nhìn thấy Weibo này, thiếu chút nữa là tức chết thẳng cẳng. Nếu như không phải là nghĩ đến tài sản bản thân tích lũy được, ông ta cũng muốn hoàn toàn nằm xuống luôn rồi.

“Sao lại có thể như vậy, sao lại có thể như vậy.” Trương Quốc Thủ đi tới đi lui trong phòng, cuối cùng cũng đặt mông lên ghế, cả người trở nên uể oải.

Mà vẻ mặt Trương Hán càng ngơ ngác nhìn cha không dám tin, sau đó giơ tay lên, tức giận đến phát run: “Cha, cha ngoại tình sao?”

Trương Quốc Thủ xua tay: “Được rồi, đến lúc nào rồi còn nghĩ những chuyện đó.”

“Không được! Cha, cha thực sự khiến cho người ta thất vọng. Năm đó mẹ chính là bị cha làm như vậy mà tức chết, không ngờ rằng cha vẫn không hối cải, cha…” Trương Hán đối với những chuyện khác của cha gax thì đều có biết đôi chút, nhưng đối với chuyện Trương Quốc Thủ bên ngoài có nhân tình thì anh ta lại hoàn toàn không biết, càng không thể nhịn được nữa.

Khi anh ta còn trẻ, mẹ mất mà tất cả nguyên nhân đều là vì cha anh ta làm càn khiến cho mẹ anh ta tức giận đến mức nằm liệt giường không dậy nổi, cuối cùng thì mất.

Không ngờ rằng qua nhiều năm như vậy, cha mình vẫn không hối cải, vẫn luôn sau lưng mình làm càn, lúc này anh ta thực sự tức giận.

Hiệp hội.

Khi Chu Thanh Tuyền nhìn thấy những thứ này cũng vô cùng kinh ngạc, những thứ này ông ta không biết. Thậm chí liên quan đến thủ đoạn kiếm tiền của Trương Quốc Thủ ông cũng không biết, bây giờ nhìn thấy những tài liệu này ông ta cảm thấy việc này đúng là muốn làm phản mà.

Phó hội trưởng tiền nhiệm, cho dù là sau khi về hưu thì ảnh hưởng cũng khá lớn, nhưng sao có thể nghĩ được là ông ta lại làm ra chuyện lớn như vậy. Mua bán danh ngạch, chiếm được bao nhiêu lợi ích từ đây chứ, đây quả thật là hành vi khiến người ta xấu hổ mà.

Vương Điền Phong cảm thán nói: "Lão Chu, năng lực của hội trưởng Lâm thật khiến người ta cảm thấy đáng sợ, những tài liệu này muốn điều tra ra quả thực là không dễ dàng gì đâu."

Chu Thanh Tuyền gật đầu: "Đúng vậy, những tài liệu này rất đầy đủ, giống như chính là người trong cuộc nói ra vậy. Có điều hội trưởng Lâm cũng đã làm một chuyện tốt, nếu như không nói ra ai sẽ tin tưởng Trương Quốc Thủ đen tối như vậy. Loại người này nếu vẫn tồn tại, sợ rằng hiệp hội sẽ bị thủ đoạn của ông ta lợi dụng để mưu cầu tư lợi."

Đối với hành động lần này của hội trưởng Lâm, bọn họ rất tán thành. Nếu đã làm rồi thì phải có tâm lý bị phơi bày đi. Mặc dù Trương Quốc Thủ tuổi đã không còn nhỏ nhưng đây không phải là lý do.

Chuyện còn lại đã không liên quan đến bọn họ, phía sau chính là hành động của ban ngành có liên quan.

Sau khi chuyện này xảy ra.

Những thành viên của hiệp hội đều an ổn trở lại, giống như là đã sợ, có người xóa bài Weibo rồi xin lỗi, giống như là ý thức được sai lầm của mình.

Đồng thời, cũng có người bắt đầu đổ lỗi cho nhau.

Tường đổ mọi người cùng đẩy.

Trương Quốc Thủ đổ rồi, những thành viên muốn tự bảo vệ mình đương nhiên cũng nhanh chóng xóa sạch mọi mối quan hệ với ông ta.

“Tôi là bị ép buộc, Trương Quốc Thủ ép tôi làm như vậy, tôi hổ thẹn với sự bồi dưỡng của hiệp hội, tôi xin nhận sai.”

“Trương Quốc Thủ âm thầm khống chế hiệp hội, không theo ông ta thì sẽ bị chèn ép. Tôi thực lòng yêu hiệp hội Trung y, đối với sai lầm này tôi kiểm điểm, hy vọng hiệp hội có thể cho tôi thêm một cơ hội.”

Một người rồi lại một người, tất cả đều ngả bài.

Những cư dân mạng thấy được thì cũng ngơ ngác, bước ngoặt này đến cũng quá nhanh.

Nhanh đến mức khiến người ta có chút choáng váng.

Có vài cư dân mạng khi mới bắt đầu đã tỏ thái độ kính nể, cảm động đối với Trương Quốc Thủ. Bây giờ thì cảm thấy thật kinh tởm giống như ăn phải ruồi vậy.

Loại người như thế mà bọn họ còn vì ông ta biện hộ, cho rằng Lâm đại sư làm có chút không đúng.

Bây giờ suy nghĩ một chút thực sự hối cũng không kịp, nếu kiên định tin tưởng chọn về phía Lâm đại sư thì cũng sẽ không xảy ra chuyện như này.

Có điều cũng may, tất cả vẫn còn chưa muộn.

…

Chương 1638: Dư luận đổi chiều

Ban đầu hắn còn muốn giữ lại cho đối phương một con đường lui.

Làm việc gì cũng chừa lại một đường sau này còn dễ nói chuyện. Thế nhưng mình và lão già này sau này có liên quan gì chứ, hắn chỉ biết diệt cỏ không diệt tận gốc thì gió xuân thổi lại mọc lại.

Nhất là nhìn thấy lão già này vậy mà lại hèn hạ như thế. Một mặt giả vờ chính nghĩa, một mặt lại làm chuyện khiến người ta

phẫn nộ, cảm giác không thể chịu được.

Loại người này không một gậy đập chết còn giữ để về nhà ăn tết hay sao.

Về phần tình huống trên mạng, hắn chỉ im lặng chờ đợi.

Triệu Chung Dương vẫn luôn theo dõi Weibo, khi anh Lâm đăng tin Weibo mới nhất, cậu ta còn cho rằng anh Lâm đang giải thích chuyện gì. Thế nhưng khi nhìn thấy nội dung Weibo này thì cậu ta hoàn toàn trợn tròn mắt.

Ánh mắt đờ đẫn nhìn anh Lâm, vẻ mặt ngây ngốc hỏi: "Anh Lâm, anh đây là làm gì vậy?"

Lâm Phàm bình tĩnh cười: "Bạn bè nhiều, đường đi cũng nhiều hơn, đường nhiều thì cách cũng nhiều. Cũng may những bạn bè tôi quen biết đều là người chính nghĩa."

Triệu Chung Dương trợn tròn mắt, nội dung này quá dữ dội, bây giờ bị anh Lâm tung ra chỉ sợ ảnh hưởng sẽ rất đáng sợ. Đừng nói là thân bại danh liệt, sợ là đối phương muốn tự tử luôn cũng có.

Trên mạng.

Thủy quân chửi bới rất vui vẻ, dù sao bọn họ ẩn nấp đằng sau internet, chỉ cần có một cái bàn phím thì bọn họ có thể chọc cho thế giới này thủng một lỗ lớn.

Hơn nữa đối tượng bị bôi nhọ còn là Lâm đại sư, một vài người tâm tính không tốt càng đố kỵ ghen ghét.

Rõ ràng đều trẻ tuổi như nhau mà vì sao tên này có thể nổi tiếng như vậy, có địa vị như thế. Mặc dù hắn không có người yêu xinh đẹp, nhưng bọn họ cũng biết là tên này có quan hệ rất tốt với vài cô gái xinh xắn.

Vậy nên đố kỵ biến thành động lực, ở trên mạng hùng hục bôi nhọ mà không biết mệt.

Một vài người mặc dù là fan hâm mộ của Lâm Phàm, nhưng trước tin tức trước mặt thì trong lòng bọn họ cũng cảm thấy Lâm đại sư làm việc hình như có chút quá đáng thật, không nghĩ đến suy nghĩ của người khác chút nào.

Nhưng đúng lúc này, Lâm đại sư vừa đăng Webio lại làm cho bọn họ trợn cả mắt lên.

Hét to, không dám tin.

Chuyện này có thể là thật sao?

Bài đăng Weibo tại thời điểm này cũng hoàn toàn nổ tung.

“Con mẹ nó! Thật hay không vậy, những lời Lâm đại sư nói là thật hay giả thế?”

“Nếu như là thật, vậy chúng ta thực sự là kẻ ngốc sao, trước đây còn cảm thấy cái ông già phó hội trưởng tiền nhiệm này còn đáng tôn kính. Nếu như thực sự là như vậy thì tôi cũng muốn một búa đập chết ông ta.”

“Một bên nói là muốn tốt cho hiệp hội, không ngờ rằng lại sợ cải cách quá lớn làm ảnh hưởng đến lợi ích của bản thân.”

“Mịa nó, tôi đã nói rồi mà, liều mạng muốn ngăn chặn cải cách chính là vì nó động đến miếng bánh ngọt của ông ta. Nhìn không ra, thực sự là nhìn không ra vậy mà lại tàn nhẫn như vậy.”

“Mịa nó, lão già này vậy mà lại còn có cả ngoại tình, tôi nghĩ không hiểu nổi đến tuổi này của ông ta còn có thể cương lên được sao?”

“Trên lầu, anh ngốc à, anh quên người ta làm nghề gì à? Trung y đó có hiểu không. Phương thuốc thần bí nhiều đến mức dọa người luôn đó, đừng nói là một lần, cho dù là cả một đêm cũng không thành vấn đề đâu nha.”

Đối với lần cải cách này, đại bộ phận thành viên lão làng của Hiệp hội Trung y đều đoàn kết với nhau.

Lấy Trương Quốc Thủ làm người dẫn đầu, tiến hành tẩy chay chống đối. Bọn họ tin rằng với thân phân và địa vị của ông Trương, muốn tẩy chay thì còn không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Nhưng bây giờ, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Bởi vì bọn họ đã thấy được Weibo đăng gần đây nhất của hội trưởng Lâm, mọi người đều ngơ ngác nhìn nhau, có một loại cảm giác sợ hãi bao phủ ở trong lòng.

Nhất là khi Trương Quốc Thủ nhìn thấy Weibo này, thiếu chút nữa là tức chết thẳng cẳng. Nếu như không phải là nghĩ đến tài sản bản thân tích lũy được, ông ta cũng muốn hoàn toàn nằm xuống luôn rồi.

“Sao lại có thể như vậy, sao lại có thể như vậy.” Trương Quốc Thủ đi tới đi lui trong phòng, cuối cùng cũng đặt mông lên ghế, cả người trở nên uể oải.

Mà vẻ mặt Trương Hán càng ngơ ngác nhìn cha không dám tin, sau đó giơ tay lên, tức giận đến phát run: “Cha, cha ngoại tình sao?”

Trương Quốc Thủ xua tay: “Được rồi, đến lúc nào rồi còn nghĩ những chuyện đó.”

“Không được! Cha, cha thực sự khiến cho người ta thất vọng. Năm đó mẹ chính là bị cha làm như vậy mà tức chết, không ngờ rằng cha vẫn không hối cải, cha…” Trương Hán đối với những chuyện khác của cha gax thì đều có biết đôi chút, nhưng đối với chuyện Trương Quốc Thủ bên ngoài có nhân tình thì anh ta lại hoàn toàn không biết, càng không thể nhịn được nữa.

Khi anh ta còn trẻ, mẹ mất mà tất cả nguyên nhân đều là vì cha anh ta làm càn khiến cho mẹ anh ta tức giận đến mức nằm liệt giường không dậy nổi, cuối cùng thì mất.

Không ngờ rằng qua nhiều năm như vậy, cha mình vẫn không hối cải, vẫn luôn sau lưng mình làm càn, lúc này anh ta thực sự tức giận.

Chương 1639: Trang kiến thức 22

Hiệp hội.

Khi Chu Thanh Tuyền nhìn thấy những thứ này cũng vô cùng kinh ngạc, những thứ này ông ta không biết. Thậm chí liên quan đến thủ đoạn kiếm tiền của Trương Quốc Thủ ông cũng không biết, bây giờ nhìn thấy những tài liệu này ông ta cảm thấy việc này đúng là muốn làm phản mà.

Phó hội trưởng tiền nhiệm, cho dù là sau khi về hưu thì ảnh hưởng cũng khá lớn, nhưng sao có thể nghĩ được là ông ta lại

làm ra chuyện lớn như vậy. Mua bán danh ngạch, chiếm được bao nhiêu lợi ích từ đây chứ, đây quả thật là hành vi khiến người ta xấu hổ mà.

Vương Điền Phong cảm thán nói: "Lão Chu, năng lực của hội trưởng Lâm thật khiến người ta cảm thấy đáng sợ, những tài liệu này muốn điều tra ra quả thực là không dễ dàng gì đâu."

Chu Thanh Tuyền gật đầu: "Đúng vậy, những tài liệu này rất đầy đủ, giống như chính là người trong cuộc nói ra vậy. Có điều hội trưởng Lâm cũng đã làm một chuyện tốt, nếu như không nói ra ai sẽ tin tưởng Trương Quốc Thủ đen tối như vậy. Loại người này nếu vẫn tồn tại, sợ rằng hiệp hội sẽ bị thủ đoạn của ông ta lợi dụng để mưu cầu tư lợi."

Đối với hành động lần này của hội trưởng Lâm, bọn họ rất tán thành. Nếu đã làm rồi thì phải có tâm lý bị phơi bày đi. Mặc dù Trương Quốc Thủ tuổi đã không còn nhỏ nhưng đây không phải là lý do.

Chuyện còn lại đã không liên quan đến bọn họ, phía sau chính là hành động của ban ngành có liên quan.

Sau khi chuyện này xảy ra.

Những thành viên của hiệp hội đều an ổn trở lại, giống như là đã sợ, có người xóa bài Weibo rồi xin lỗi, giống như là ý thức được sai lầm của mình.

Đồng thời, cũng có người bắt đầu đổ lỗi cho nhau.

Tường đổ mọi người cùng đẩy.

Trương Quốc Thủ đổ rồi, những thành viên muốn tự bảo vệ mình đương nhiên cũng nhanh chóng xóa sạch mọi mối quan hệ với ông ta.

"Tôi là bị ép buộc, Trương Quốc Thủ ép tôi làm như vậy, tôi hổ thẹn với sự bồi dưỡng của hiệp hội, tôi xin nhận sai."

"Trương Quốc Thủ âm thầm khống chế hiệp hội, không theo ông ta thì sẽ bị chèn ép. Tôi thực lòng yêu hiệp hội Trung y, đối với sai lầm này tôi kiểm điểm, hy vọng hiệp hội có thể cho tôi thêm một cơ hội."

Một người rồi lại một người, tất cả đều ngả bài.

Những cư dân mạng thấy được thì cũng ngơ ngác, bước ngoặt này đến cũng quá nhanh.

Nhanh đến mức khiến người ta có chút choáng váng.

Có vài cư dân mạng khi mới bắt đầu đã tỏ thái độ kính nể, cảm động đối với Trương Quốc Thủ. Bây giờ thì cảm thấy thật kinh tởm giống như ăn phải ruồi vậy.

Loại người như thế mà bọn họ còn vì ông ta biện hộ, cho rằng Lâm đại sư làm có chút không đúng.

Bây giờ suy nghĩ một chút thực sự hối cũng không kịp, nếu kiên định tin tưởng chọn về phía Lâm đại sư thì cũng sẽ không xảy ra chuyện như này.

Có điều cũng may, tất cả vẫn còn chưa muộn.

…

Căn bệnh ung thư lớn nhất trong hiệp hội cuối cùng đã bị đánh sập, chuyện còn lại giao cho bọn người Chu Thanh Tuyền xử lý là được.

Bản thân Lâm Phàm tạm thời cũng không cần tham gia vào nữa. Mà bài thi lần này cũng không khó lắm, cứ giao thẳng cho Chu Thanh Tuyền để ông ta bảo quản là được.

Có điều hắn cũng lên trang web chính thức để xem một chút. Hiện tại người báo danh khắp nơi trên cả nước đều có, nhưng có không ít người là ở những chi nhánh Trung y ở địa phương, hiển nhiên là kiểu những không quyền không thế.

Bây giờ hình thức của hiệp hội Trung y giống như thi đại học vậy, lấy thành tích để nói chuyện, không nói quan hệ. Bởi vậy những người có danh hiệu Trung y nhưng lại không có năng lực thì không cần suy nghĩ cũng hiểu.

Ngày hôm sau!

Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

Khi tiếng đàn piano của Lâm Phàm vừa dứt, âm thanh quen thuộc lại vang lên.

“Nhiệm vụ dạy ba mươi đứa trẻ biết đàn piano đã hoàn thành.”

“Mở ra trang kiến thức thứ 22, bởi vì là trang kiến thức thứ 22 nên sẽ được rút ngẫu nhiên.”

“Mở ra trang kiến thức nhỏ, điêu khắc chúc phúc thuộc kiến thức phân loại lớn chúc phúc.”

“Công bố nhiệm vụ: Điêu khắc mười vật chúc phúc, tặng cho mười người lương thiện, đem đến may mắn cho bọn họ.”

“Phần thưởng nhiệm vụ: +100 điểm bách khoa.”

Lâm Phàm: “???”

Hắn xem có chút không hiểu, kiến thức phân loại nhỏ này là cái gì?

Nhưng khi cảm nhận được kiến thức trong đầu thì lại hiểu ra, cái kiến thức này thật là vi diệu, cái này có thể điêu khắc ra vật phật phẩm. Đồng thời, vật phẩm này còn có cộng thêm chúc phúc ở bên trong, có thể khiến cho một người vận may được tăng lên.

Mà nhiệm vụ này yêu cầu, đó chính là tặng cho mười người lương thiện, đem đến vận may cho bọn họ.

Không thể không nói, cái này đúng là quá vi diệu.

Nhưng mà độ khó cũng không quá lớn.

Hắn chỉ là không ngờ, mở ra phân loại kiến thức càng ngày càng ảo diệu.

Lâm Phàm không để ý phân loại kiến thức này nữa, mà nhìn đám trẻ rồi vỗ tay nói: “Được rồi, mấy đứa đều rất giỏi. Hôm nay lớp học kết thúc ở đây, mấy đứa ra ngoài tự chơi một lúc đi nha.”

“Nhớ chú ý an toàn.”

Những đứa trẻ rất thích ở cùng Lâm Phàm, có điều đối với chơi đùa thì bọn trẻ càng thêm thích.

Chương 1640: Cô gái tốt bụng

Sau khi những đứa trẻ ra ngoài, các giáo viên đến bên cạnh Lâm Phàm.

“Lâm đại sư, anh đánh đàn thực sự rất hay.”

Lâm Phàm cười nói: “Cũng tàm tạm thôi, cũng không thể nói là hay, chỉ có thể nói là tạm được.”

Những giáo viên ở bên cạnh rất hưởng thụ nói.

“Tôi cảm thấy thực sự rất hay, so với những nghệ sĩ dương cầm kia còn dễ nghe hơn nhiều.”

Đối diện với những lời khen ngợi này, Lâm Phàm rất bình tĩnh xua tay, đồng thời trong lòng cũng lẩm bẩm. Nói những lời này không phải là phí lời sao, tôi đàn chắc chắn là phải hay rồi.

Có điều con người mà, chắc chắn phải khiêm tốn chút.

Hàn Lục vẫn luôn đứng ở phía sau giống như thần hộ mệnh của viện phúc lợi trẻ em, có điều ánh mắt anh ta có đôi khi nhìn xa xăm, thỉnh thoảng để ý một vị giáo viên trong này. Có lúc còn chột dạ mà nhìn chỗ khác, sợ ý nghĩ của mình bị người ta nhìn ra.

Bây giờ ở viện phúc lợi trẻ em tạm thời cũng không có chuyện gì, nên Lâm Phàm rời đi.

Có điều nghĩ đến nhiệm vụ lần này, ngược lại có thể đi thử một chút.

Sau đó hắn lái xe đến chợ để mua một chút vật liệu đem về phố Vân Lý từ từ điêu khắc.

Chợ vật liệu điêu khắc, đây là chợ lớn nhất ở Thượng Hải.

Sau khi đỗ xe nhìn xung quanh một lát, tiếp đó đến một cửa hàng chọn được vật liệu cần, mua xong thanh toán thì rời đi luôn.

Lái xe chuẩn bị về phố Vân Lý.

…

Lúc này trên vỉa hè, một cô gái trẻ tuổi sau lưng đeo một balo nhỏ đang đi trên đường, trong lòng còn đang nghĩ chuyện vừa rồi.

“Ai, thật đáng tiếc, lại không trúng tuyển, rõ ràng chỉ thiếu chút xíu nữa.” Vương Dĩnh nghĩ đến lúc phỏng vấn. Bởi vì

một câu nói của mình mà đắc tội với giám khảo cô ta cảm thấy bản thân mình đúng là ngốc nghếch.

Giám khảo kia ở trong phòng tùy tiện nhổ đờm, cô ta nhắc nhở đối phương phải chú ý một chút vấn đề vệ sinh môi trường thì bị đối phương ghi thù, PASS ngay và luôn.

Mặc dù đáng tiếc nhưng mà cô không hối hận, nếu như vẫn là tình huống như vậy thì cô ta vẫn sẽ nhắc nhở.

Lúc này, ánh mắt cô ta nhìn thấy một nhóm người vây quanh ở đó, trong lòng có chút hiếu kỳ, không biết xảy ra chuyện gì mà sao lại có nhiều người vây quanh ở đó như vậy.

Một đám người dân qua đường vây quanh đó, rỉ tai thì thầm với nhau.

“Đừng động vào ông ta, cũng không biết là xảy ra chuyện gì, nếu như tỉnh lại sẽ vu vạ cho anh đó.”

“Đúng vậy, tôi cũng nghĩ như vậy vậy nên mới không dám động vào.”

“Hay là gọi xe cứu thương đi.”

“Anh gọi đi, tôi không biết gọi.”

“Vậy tôi cũng không gọi nữa.”

Mọi người thấy nhưng không có chút hành động nào.

Vương Dĩnh chen vào trong đám người, khi nhìn thấy một người nhân viên bảo vệ môi trường đang nằm ở đó thì cũng giật mình. Sau đó không nghĩ nhiều mà vội vàng bước lên trước, ngồi xổm xuống nhẹ giọng gọi: “Ông ơi, ông ơi, ông không sao chứ?”

“Cô gái đừng đụng vào, người này không có quan hệ gì với cô, nếu như xảy ra chuyện thì chắc chắn có liên quan đến cô đó.” Có người xung quanh nhắc nhở.

Vương Dĩnh liếc nhìn người kia một cái cũng không nghĩ nhiều, nhớ tới trước đây trên sách xem qua một chút về sơ cứu khẩn cấp, ít nhất còn nhớ rõ một chút sau đó mở miệng đối phương ra.

Không chút do dự kề miệng thổi vào một hơi.

Người xung quanh nhìn thấy cảnh này trong lòng cũng run lên, cô gái này thật đúng là đáng sợ, chuyện này cũng dám làm.

Lúc này trong đám người, Lâm Phàm cũng vừa hay đi ngang qua, vốn định ra tay nhưng khi nhìn thấy một cô gái làm như vậy cũng sững sờ, không ngờ rằng còn có người lại như vậy.

Có điều hô hấp nhân tạo như này cũng không cứu được, sau đó ngón tay Lâm Phàm khẽ động, một đạo khí kình được bắn ra rót thẳng vào người của người nhân viên bảo vệ môi trường.

Không lâu sau, trải qua sự nỗ lực nhiều lần của Vương Dĩnh thì người nhân viên bảo vệ môi trường kia cũng dần dần tỉnh lại.

Người xung quanh ngạc nhiên.

“Tỉnh rồi, tỉnh rồi, người thực sự tỉnh rồi.”

“Cô gái này thật lợi hại.”

“Đúng vậy.”

Sau đó có người vội vàng tiến lên, dường như là rất quan tâm hỏi: “Ông ơi, ông không sao chứ?”

Ông lão mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhìn thấy nhiều người như vậy chung quanh mình thì cũng có chút mơ hồ. Thế nhưng nghĩ đến mình vừa mới bị ngất xỉu thì cũng vội vàng cảm ơn.

“Cảm ơn, cảm ơn…”

Theo ông lão nghĩ thì không ngờ vẫn còn nhiều người tốt như thế.

Một đám người đỡ ông lão dậy, quan tâm lo lắng không hề lạnh lùng như lúc trước.

Có điều Vương Dĩnh bị ông lão quên mất.

Vương Dĩnh thấy ông lão tỉnh lại cũng không nghĩ nhiều, mặc dù đối phương không biết mình là người giúp, nhưng bản thân giúp người không phải là vì để người khác cảm ơn.

Sau đó cô phủi đầu gối, bụi bặm trên người xuống, tiếp đó lại đi thẳng về phía trước.

Tiếp theo vẫn còn một cuộc phỏng vấn khác mà cô phải tham gia.

Hơn nữa còn là một công ty tương đối tốt, cạnh tranh rất kịch liệt, bản thân cô nhất định phải cố gắng.

Lâm Phàm nhìn Vương Dĩnh nhìn kỹ cô gái này thật đúng là một người lương thiện, có điều vận may không được tốt cho lắm.

Về phần này, cho dù làm bao nhiêu chuyện thì công lao cuối cùng cũng sẽ không có bất kỳ quan hệ nào đối với cô ấy.

Mà cô ấy có thể luôn lạc quan như vậy, thái độ này cũng đủ lớn, không thể không bái phục.

Chương 1641: Hôm nay mới học

"Xin chào…" Lúc này Lâm Phàm từ phía sau hô lên, vẻ mặt tươi cười nhìn Vương Dĩnh, mà nụ cười hơi không có ý tốt.

Vương Dĩnh nghe thấy có người ở phía sau gọi mình trong lòng có chút nghi hoặc, có điều vẫn rất cởi mở quay đầu lại. Thế nhưng khi nhìn thấy rõ đối phương là ai thì lập tức sửng sốt.

Miệng há to, rất hưng phấn nói.

"Lâm đại sư…"

Bây giờ Lâm đại sư nổi tiếng như cồn, hoàn toàn là thần tượng trong lòng của giới trẻ.

Bình thường Vương Dĩnh ngoại trừ học tập thì đa số đều lên mạng xem tin tức. Bắt đầu từ năm ngoái, cô ta đã chú ý đến người không sợ trời không sợ đất này rồi, lúc Lâm đại sư vẫn luôn vì chính nghĩa làm việc thì cô ta đã rất tò mò về hắn.

Khoảng thời gian trước, cô ta còn có chút ý kiến với Lâm đại sư, cô ta cảm thấy phong cách xử sự của Lâm đại sư quá ngang ngược khiến cho một ông lão phải khổ sở, nhưng cô ta phát hiện là mình đã sai rồi.

Bây giờ thấy được thần tượng của mình thì làm sao cô ta không phấn khích chứ, nhất là khi thần tượng còn chủ động gọi mình nữa.

"Lâm đại sư, tôi là fan cứng của anh đó." Vương Dĩnh hưng phấn nói.

Lâm Phàm cười: “Tôi rất vinh hạnh khi có fan hâm mộ như cô.”

Vương Dĩnh hơi xấu hổ, sau đó cô ta nghi ngờ hỏi: “Lâm đại sư, anh gọi tôi là có chuyện gì phải không?”

Lâm Phàm: “Tôi đã thấy hết hành động vừa rồi của cô, rõ ràng là do cô giúp người nhân viên bảo vệ môi trường đó nhưng lại bị người khác cướp mất công lao.”

Vương Dĩnh: “Tôi không thèm để ý mấy việc này, chỉ cần mọi người có ý thức là được rồi, với lại bọn họ cũng có hỗ trợ một chút mà.”

Lâm Phàm không ngờ Vương Dĩnh sẽ trả lời như thế, trong lòng hắn thì thầm, hóa ra trên đời này cũng có người như vậy. Chẳng qua, hắn đột nhiên cảm thấy, hình như nhiệm vụ lần này không phải dễ hoàn thành thì phải.

Có điều hắn cũng không nghĩ tới nữa, chờ đến lúc đó lại suy nghĩ giải quyết như thế nào cũng được, cứ giải quyết chuyện trước mắt cái đã.

“Nhìn cô vội vã như này, tôi bấm ngón tay tính ra được, một lát nữa cô phải đi phỏng vấn đúng không?” Lâm Phàm cười hỏi.

Ha ha.

Vương Dĩnh nhìn dáng vẻ thần tượng giả vờ bấm ngón tay thì lập tức cười lớn, sau đó gật đầu nói: “Đúng rồi, lát nữa tôi có một cuộc phỏng vấn, trước đó bị người ta từ chối ngay tại chỗ rồi, nhưng tôi sẽ không từ bỏ.”

“Rất hăng hái, tôi tặng cái này cho cô vậy.” Lâm Phàm lấy thành phẩm mà hắn đã thử điêu khắc ra.

Vương Dĩnh há to miệng, đầy mặt không dám tin: “Lâm đại sư, đây là quà mà anh tặng cho tôi sao?”

Cô ta ngây người, nhìn tượng gỗ điêu khắc trong tay, cô không ngờ Lâm đại sư sẽ tặng đồ cho mình, hơn nữa tượng gỗ này thật sự rất đẹp. Mặc dù nhìn không hiểu tượng gỗ này điêu khắc là cái gì, nhưng cô ta luôn cảm giác đó hắn là một bức tượng Thần Phật nào đó.

Lâm Phàm gật đầu: “Ừ, cô là một cô gái hiền lành tốt bụng. Tượng gỗ này có thể mang đến cho cô sự may mắn, biết đâu cô mang theo nó thì sẽ có thể phỏng vấn thành công, sau này sẽ có một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc thì sao.”

Vương Dĩnh cực kỳ yêu thích tượng gỗ trong tay, nhất là tượng gỗ này do thần tượng tặng cho cô ta nên càng vui mừng khôn xiết.

Nhưng mà cô ta phát hiện lời của Lâm đại sư nói có mùi nguy hiểm, cô ta lập tức nghi hoặc nhìn thần tượng của mình.

Lâm Phàm cười nói: “Tin tôi đi, cô cứ mang theo nó trên người, như vậy thì cô sẽ có được sự may mắn. Được rồi, đi thôi, cố lên nhé.”

Không đợi Vương Dĩnh phản ứng lại thì thần tượng đã xoay người rời đi.

Sau đó cô ta hơi thẫn thờ nhìn mặt tượng gỗ chỉ to bằng một ngón tay, rốt cuộc đây là tình huống gì? Nhưng không biết tại sao, lúc cô nhìn thấy tượng gỗ này thì trong lòng cô ta cảm thấy có chút an tâm.

Lâm Phàm trở lại trong xe, không biết cái đó có tác dụng hay không nữa, sau đó hắn cũng không nghĩ nhiều mà trực tiếp lái xe chạy về phố Vân Lý.

…

Tại một công ty niêm yết nào đó.

Lần tuyển dụng này cạnh tranh cực kỳ lớn, người tới phỏng vấn cực kỳ nhiều, hơn nữa đều có trình độ cực kỳ cao. Dân khoa chính quy bình thường nhiều như mây, nghiên cứu sinh lại càng không thiếu.

Muốn thành công chiến thắng mà được tuyển dụng từ trong một đám kẻ mạnh thế này, thật sự là việc vô cùng khó khăn.

Vạn quân đi qua cầu độc mộc, nhưng chỉ có một người là có thể đi qua.

Trong phố Vân Lý.

Lâm Phàm xách toàn bộ tài liệu đã mua được vào trong tiệm.

Điền Thần Côn nhìn thấy những thứ này thì nghi hoặc hỏi: "Nhóc con, cậu mua mấy khối gỗ này về làm gì vậy?"

Lâm Phàm bất đắc dĩ nhìn Điền Thần Côn nói: "Là dùng nó để điêu khắc đấy, không hiểu thì dựa cột mà nghe."

Triệu Chung Dương vẫn luôn chơi điện thoại, cảm thấy tò mò hỏi: "Anh Lâm, anh còn biết điêu khắc nữa á?"

Lâm Phàm cười: "Biết, hôm nay vừa học được."

Chương 1642: Tượng gỗ chúc phúc

Ngô U Lan đứng sau lưng Lâm Phàm, đắc ý nói: "Có cái gì có thể làm khó được anh Lâm chứ, dù cho là chế tạo hỏa tiễn đi nữa thì tôi tin tưởng anh Lâm vẫn có thể làm được."

Lâm Phàm cảm thấy rất bó tay, mặc dù không phải là chuyện không thể làm được. Thế nhưng mà nói trắng ra như thế thì cũng làm cho người ta hơi bị ngại đó nha.

Điền Thần Côn: "U Lan, có đôi khi không nên thổi phồng bậy bạ như thế, làm sao cậu ta có thể biết mấy cái việc ngầu lòi này được, thổi quá như thế cũng không hay đâu."

Ngô U Lan hơi đỏ mặt, cô ấy cũng cảm thấy mình khen hơi quá rồi.

Lâm Phàm: "Thổi phồng cái gì, U Lan nói sự thật mà, bây giờ tôi không chế được nhưng không có nghĩa là sau này không chế được. U Lan, cô có mắt nhìn lắm đấy, tôi cảm thấy cô tuyệt vời lắm."

Ngô U Lan rất đắc ý, sau đó cô ấy trừng Điền Thần Côn rồi nói: "Anh Lâm là tuyệt vời nhất."

Có đôi khi, với Lâm Phàm thì giữ chân được một fan cuồng chân chính là chuyện làm cho người ta vui vẻ cỡ nào, chưa kể hắn còn cảm thấy rất tự hào nữa.

U Lan cũng không tệ, đúng là không uổng công hắn thương cô ấy.

Điền Thần Côn lắc đầu thở dài, người so với người tức chết người, cuộc sống của tên nhóc này thật sự làm cho người ta

quá hâm mộ. Không chỉ giỏi giang mà còn có mấy đứa con gái não tàn theo đuôi nữa chứ.

Ông ta nghĩ đến cả đời này của mình, ngoại trừ biết Bát Quái Chưởng ra thì còn biết cái gì nữa đây.

Không nghĩ nữa, càng nghĩ càng luẩn quẩn.

Buổi tối.

Vương Dĩnh thân là một thành viên của đại quân fan hâm mộ của Lâm Phàm, hôm nay cô thật sự có thể gặp được Lâm đại sư đã là việc làm cho cô ta rất vui vẻ. Hơn nữa, càng làm cho cô ta vui vẻ hơn chính là cô ta có thể trong thiên quân vạn mã mà giết ra được một con đường máu. Cô được người của công ty xác nhận là đã được tuyển dụng ngay tại đó.

Chuyện này đối với Vương Dĩnh là chuyện không thể tin nổi. Bởi vì bình thường các công ty lớn như thế này đều sẽ gửi tin báo trúng tuyển qua thư điện tử chứ sẽ không báo ngay tại chỗ như vậy.

Lần này được tuyển dụng làm cho cô thấy không thể tưởng tượng được, rõ ràng biểu hiện của cô cũng không nổi bật gì, thậm chí còn yếu kém hơn rất nhiều so với những người khác.

Cô cũng không rõ tại sao mình lại được tuyển dụng nữa.

Nếu nói có gì đó kỳ lạ, vậy thì chỉ có một chuyện thôi.

Đó chính là có một bà lão cũng được mời đến phỏng vấn, cô ta ngồi ở bên cạnh bà lão đó. Lúc cô ta chuẩn bị đi lấy chút nước để uống thì cũng lấy một ly giúp bà lão ấy. Sau đó bà lão ngồi tám chuyện với cô, bà lão hỏi cô rất nhiều vấn đề, còn kêu cô tự tóm tắt giới thiệu bản thân.

Tiếp đó không hiểu sao bà lão lại đi đâu mất.

Tiếp sau đó nữa thì đến phiên cô phỏng vấn, cũng rất xuôi chèo mát mái, có vẻ như không có bất kỳ cản trở nào rồi cứ thế mà được thông qua.

Về đến nhà, cô lấy món quà mà thần tượng đã tặng cho mình ra, cô rất vui vẻ nâng nó trong tay mình, sau đó vội vàng lấy điện thoại ra chụp ảnh.

Trên Weibo.

Vương Dĩnh: “Hôm nay liên tục gặp được chuyện tốt, đời này chưa bao giờ được may mắn đến như vậy. Cám ơn món quà mà thần tượng của tôi đã tặng cho tôi, nó đã mang lại rất nhiều may mắn cho tôi! Phỏng vấn khó như vậy mà tôi cũng được thông qua rồi, tôi nhất định sẽ giữ gìn thật kỹ món quà này @Lâm đại sư.”

Đăng Weibo xong thì Vương Dĩnh lập tức đi vào giấc mộng.

Trong lúc ngủ mơ.

Tượng gỗ được để trên bàn có gì đó thay đổi, nó tản ra một chút sức mạnh thần kỳ quấn quanh trên người của Vương Dĩnh, dường như đang thay đổi một cái gì đó.

Hôm sau!

Trong phố Vân Lý.

Lâm Phàm bán xong bánh kếp rồi nằm nghỉ ngơi, hắn chuẩn bị điêu khắc một lát, có điều trước khi làm thì hắn lấy điện thoại ra xem Weibo.

Hắn phát hiện có người tag tên mình nên ấn vào xem thử là gì, thì ra đó là cô gái ngày hôm qua.

Dựa vào xem nhân tướng ngày hôm qua của cô ta thì có lẽ cô gái sẽ không được tuyển dụng, nhưng bây giờ nhìn thấy bài đăng này trên Weibo thì hắn lập tức cười tủm tỉm, xem ra thứ này thật sự có hiệu quả, thật sự có thể chúc phúc.

Chẳng qua làm cho hắn cảm thấy khá đáng tiếc về những món đồ này là hiệu quả của nó có tính hạn chế, giống như tượng gỗ chúc phúc này chỉ có thể chúc phúc cho những người hiền lành tốt bụng, còn đối với những người không đạt yêu cầu thì nó cũng chỉ như một tượng gỗ bình thường mà thôi.

Đương nhiên, trình độ điêu khắc ra tượng gỗ này cũng phải rất xuất sắc, nó hoàn toàn có thể làm khó được các đại sư điêu khắc hiện nay đấy.

Sau đó hắn bấm điện thoại trả lời bài đăng đó.

“Cố lên nhé, cô là người tốt bụng, nó là tượng gỗ có thể chúc phúc cho cô đấy.”

Chương 1643: Ông mua không nổi

Một số cư dân mạng thấy Lâm đại sư trả lời bài đăng của một cô gái xa lạ thì đều cảm thấy mù mịt, không biết đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ là người đẹp nào đã khiến cho Lâm đại sư chú ý hay sao?

Nhưng khi ấn vào xem thì phát hiện cô gái đó cũng không phải người đẹp gì, dáng vẻ rất bình thường nhưng lại rất hay cười, làm cho người ta có cảm giác đây chính là người tốt.

"Lâm đại sư đang nói cái gì thế, có ai xem hiểu không vậy?"

"Không hiểu, có ai đứng ra giải thích giùm một chút không?"

"Mọi người bị ngốc hả, đơn giản như vậy mà cũng không hiểu à? Chính là Lâm đại sư đưa một món quà có thể đem lại sự may mắn cho cô gái đó, mà đúng là cô gái đó đã may mắn thành công được tuyển dụng, chỉ đơn giản vậy thôi mà."

"Ngầu lòi…Lâm đại sư vô tình gặp được fan hâm mộ, sau đó chúc phúc, chiêu trò này quá dữ dội."

"Ha ha, không tệ, không tệ."

Lâm Phàm không thèm để ý đến những thứ này mà là ngồi đó, hắn lấy tài liệu và dao khắc từ trong ngăn tủ ra để chuẩn bị điêu khắc. Trước cứ điêu khắc ra một cái rồi để trong nhẫn trữ vật mà lần trước hắn thả câu có được, sau này nếu hắn gặp được người thích hợp thì sẽ tặng cho người ta, như vậy thì không phải hoàn thành nhiệm vụ rồi à?

Có điều hắn thấy nhiệm vụ lần này hơi khó khăn, có độ khó rất lớn.

Ngô U Lan chống cằm ngồi một bên nhìn không chớp mắt: "Anh Lâm, anh đang muốn điêu khắc sao?"

Lâm Phàm gật đầu: "Ừm."

Vốn dĩ hắn muốn làm cho Ngô U Lan một cái, nhưng do U Lan bị ảnh hưởng bởi hắn nên mệnh cách đã có sự thay đổi rất lớn, bây giờ hoàn toàn không cần nữa rồi.

Sau đó hắn suy nghĩ xem nên điêu khắc cái gì, rồi dường như hắn nghĩ đến điều gì đó, ngón tay linh hoạt của hắn bắt đầu

hoạt động.

Ngô U Lan vẫn luôn ngồi bên cạnh nhìn, cô đột nhiên phát hiện dáng vẻ nghiêm túc của anh Lâm cũng rất đẹp trai.

Ngón tay hoạt động cộng thêm lực lượng hỗ trợ thần bí của bách khoa toàn thư bắt đầu xuất hiện, loại điêu khắc chúc phúc này thuộc về loại điêu khắc huyền diệu, ngoại trừ Lâm Phàm thì đúng là không có ai có thể làm được.

Rào rào!

Âm thanh rất trong trẻo, vốn chỉ là một khối gỗ đã dần dần thành hình.

Mà không biết từ lúc nào có hai người đang đứng ở cửa ra vào, là một người đàn ông trung niên và một người thanh niên.

Dường như cũng bị kỹ thuật điêu khắc của Lâm Phàm làm cho kinh ngạc khiếp sợ, nhìn không chớp mắt.

Nhất là trong lòng người đàn ông trung niên kia càng ngạc nhiên vô cùng, bởi vì ông ta nhận ra được tay nghề điêu khắc này thật sự lợi hại. Nếu không phải do ông ta tận mắt nhìn thấy thì cũng không thể nào tin nổi.

Mỗi một động tác đều không có chút dư thừa nào, công lực cỡ này thật sự chưa bao giờ thấy qua.

Đúng là quá lợi hại rồi.

Tất cả đã xong, Lâm Phàm dừng động tác trong tay, sau đó hắn thổi một cái làm cho các vụn gỗ bay ra, lộ ra hình dáng tượng gỗ.

“Hay!”

Bỗng nhiên, người đàn ông trung niên thán phục lên tiếng.

Lâm Phàm ngẩng đầu rồi cười cười và không nói gì cả, hắn nhìn trái nhìn phải cảm thấy mình khắc rất ổn, đúng là rất có cảm giác nghệ thuật.

“Sinh động như thật, rất sống động, kỹ nghệ như này của Lâm đại sư là cái mà người thường khó có thể đạt đến nổi.” Người đàn ông trung niên khen ngợi nói.

Lâm Phàm gật gật đầu: “Cám ơn.”

Người đàn ông trung niên cực kỳ yêu thích, lập tức nói: “Lâm đại sư, cậu có thể bán cái này cho tôi không, cậu cứ nói bao nhiêu tiền đi.”

Lâm Phàm không biết đối phương là ai, nhưng người đàn ông trung niên này lại biết hắn, chủ yếu là do Lâm Phàm hoạt động rất năng suất. Internet là một thứ rất thần kỳ, khi đến một trình độ nhất định thì anh có thể trở thành người mà người người nhà nhà đều biết đấy.

Lâm Phàm lắc đầu: “Cái này không bán.”

Tượng gỗ này vô cùng quý giá đó, chỉ nói đến trình độ điêu khắc và Thần vận đã là không tầm thường rồi, chứ đừng nói đến năng lực ẩn giấu bên trong tượng gỗ này nữa.

Mặc dù thứ này chỉ có ích đối với người đặc biệt nhưng hắn cũng không muốn bán cho người khác.

Người đàn ông trung niên đó không hề gấp gáp và cũng không cảm thấy có vấn đề gì: “Lâm đại sư, cậu cứ báo giá đi. Chỉ cần cậu nói ra thì tôi nhất định sẽ thỏa mãn cậu, tôi thật sự rất thích tượng gỗ này, rất khí phách, rất đẹp đẽ.”

Lâm Phàm lắc đầu: “Ông mua không nổi.”

Người thanh niên bên cạnh người đàn ông trung niên đó lại thấy không vui, anh ta cảm thấy Lâm đại sư này khá kiêu ngạo, sau đó anh ta nhịn xuống nói: “Lâm đại sư, cậu hơi xem thường người khác rồi đấy, vị này là chủ tịch tập đoàn Chung Hiệp, ngài Chu Thạch Minh.”

Anh ta nói câu này xong, thậm chí còn có cảm giác rất đắc ý.

Mặc dù tập đoàn Chung Hiệp không quá nổi bật ở bên ngoài nhưng cũng chỉ do khiêm tốn mà thôi, chứ nếu tính sản nghiệp dưới cờ công ty lại rất rất nhiều.

Chương 1644: Tốn bao nhiêu tiền cũng được

Lâm Phàm cười nói: “Có tiền cũng vô dụng, thứ này không phải có tiền là có thể mua được, hai người đến có chuyện gì không?”

Sau khi nghe giới thiệu xong thì hắn cũng cẩn thận nhìn kỹ người tên Chu Thạch Minh này, đúng là tài vận bức người. Thế nhưng cũng không liên quan gì đến hắn, cho dù có nhiều tiền hơn nữa cũng vô dụng.

Bởi vì tất cả tài phú và địa vị trong mắt của Lâm Phàm cũng chả có gì đặc biệt sất.

Chu Thạch Niên chỉ mới trung niên mà đã có thành tựu như thế nên ông ta vẫn rất tự tin vào bản thân mình, dù cho đối mặt với bất cứ việc gì thì cũng có tự tin nắm chắc tất cả trong lòng bàn tay mình.

"Lâm đại sư, tôi thật sự rất thích tác phẩm tượng điêu khắc này." Chu Thạch Minh nói, nếu là người bình thường năm lần bảy lượt từ chối ông ta thì ông ta nhất định sẽ tức giận.

Nhưng người trước mặt là Lâm đại sự, dù không có nhiều tiền bằng ông ta nhưng cũng không phải loại người có thể tùy ý bắt chẹt được, cho dù là trao đổi đi nữa thì cũng là ngang hàng ngang sức với ông ta.

Lâm Phàm xua tay: "Chu tổng, thứ này thật sự không bán được, đây không phải dùng tiền là có thể mua được, các người đi ngang qua hay có chuyện nào khác?"

Chu Thạch Minh thấy Lâm đại sư thật sự không chịu bán nên cũng không tiếp tục ép uổng, chỉ là ông ta rất thích tác phẩm này, nhưng bây giờ còn có việc quan trọng hơn nên cũng không muốn làm mất thời gian.

"Lâm đại sư, đúng là có việc nên mới tới đây, muốn nhờ cậu hỗ trợ."

Chu Thạch Minh nói tiếp: "Đứa con trai của tôi không biết bị cái gì mà đột nhiên một bên chân không nhúc nhích được nữa."

Lâm Phàm cười: "Chu tổng, nếu chân không thể đi được thì phải đi bệnh viện khám chứ ông đi tìm tôi làm gì?"

"Ài, Lâm đại sư à, đã đi bệnh viện khám rồi. Cứ mỗi lần chữa tốt lên một chút thì lại tiếp tục không thể nhúc nhích, đã liên tục nhiều lần như thế rồi, cho nên tôi muốn mời cậu xem thế nào." Chu Thạch Minh kêu người thanh niên bên cạnh nhanh chóng trở lại xe để đỡ con trai ông ta ra ngoài.

Lúc bấy giờ, một người thanh niên đi đứng kỳ cục được người đỡ vào, phía đùi phải của người thanh niên đó không nhúc nhích được, nhìn như bị cương cứng một chỗ.

Lâm Phàm nhìn qua cũng cảm thấy rất lạ: "Chuyện gì xảy ra vậy?"

Con trai của Chu Thạch Minh là Chu Quân yên lặng một lúc rồi lớn tiếng nói: "Tôi cũng có biết, khoảng thời gian trước sau khi tôi đi quán bar với bạn bè của tôi xong thì tôi thấy có một con chó ngồi xổm ở trên đường, tôi có đi lên đá nó một cái. Lúc đó tôi cảm thấy có hơi đau nhói, qua ngày thứ hai thì cái chân này xảy ra chuyện, không thể nhúc nhích được nữa."

Ban đầu Ngô U Lan không chú ý lắm, nhưng sau khi nghe những gì người thanh niên này nói xong thì lập tức khinh thường nhìn qua, con chó nhà người ta mắc mớ gì đến anh mà anh lại chủ động đi đá nó làm quái gì.

"Lâm đại sư, xin cậu giúp đỡ." Chu Thạch Minh nói.

Lâm Phàm nhìn Chu Quân rồi lắc đầu: "Không xem được."

Trả lời rất quyết đoán, không hề do dự.

Chu Thạch Minh sốt ruột: "Lâm đại sư, cậu còn chưa xem mà."

"Không cần xem, trong lòng tôi nắm rõ." Lâm Phàm nói. Hắn nhìn kỹ xong thì đã nhìn ra được tên Chu Quân này làm chuyện gì rồi. Thế mà anh ta tàn nhẫn đến mức đá một con chó cái đang mang thai đến chết tươi, ngay cả những con chó con trong bụng cũng chết theo.

Nhân quả báo ứng mà thôi.

Dù hắn có thể chữa nhưng hắn không muốn chữa, đơn giản như vậy đấy.

Ánh mắt của Chu Thạch Minh bỗng trở nên ác độc, ông ta đã nhìn ra lúc Lâm đại sư quan sát con trai ông ta, rõ ràng có gì đó khác thường rồi.

Tiếp đó nhớ lại những việc trước đây của Lâm đại sư, ngay cả bệnh máu trắng còn có thể trị được thì sao bây giờ lại nói cái chân bị tật này không trị được chứ, nói ra ai mà tin nổi?

Là ông ta thì ông ta cũng sẽ không tin.

“Lâm đại sư, tốn bao nhiêu tiền thì cậu cứ nói, con trai tôi không thể bị què được.” Vì Chu Thạch Minh rất giàu có nên mỗi khi có chuyện gì thì câu đầu tiên nói ra chắc chắn là sẽ nhắc tới tiền.

Với ông ta thì tiền là vạn năng và có thể giải quyết bất cứ chuyện gì.

Như chuyện của con trai ông ta đi, cho dù chọc bao nhiêu chuyện phiền phức nhưng dưới sự hỗ trợ của tiền bạc thì bất kỳ chuyện gì đều sẽ thành không còn chuyện gì nữa.

Tuy rằng Lâm đại sư này có thành tựu cực lớn, nhưng đối với ông ta, chỉ cần là con người thì sẽ không thoát khỏi sức hấp dẫn của tiền bạc.

Lúc này Chu Quân cũng lòng nóng như lửa đốt, cậu ta còn trẻ tuổi như này mà chân đã bị tật rồi, chẳng phải sau này ra ngoài sẽ bị người ta cười chết luôn sao? Bây giờ Lâm đại sư này nói không chữa được, chuyện này vô tình làm cho cậu ta cảm thấy mình như bị tàn phế tới nơi.

Có điều cậu ta thấy cha mình đang bàn điều kiện thì đột nhiên tỉnh táo lại, Lâm đại sư này có y thuật lợi hại như thế thì làm sao có thể không trị được chứ. Như vậy chỉ có một khả năng, đó chính là chê tiền ít.

Trẻ tuổi sinh nông nổi nên cậu ta bất chấp nói: “Lâm đại sư, không phải chỉ là tiền thôi sao? Nhà của tôi rất có tiền, chỉ cần anh trị được cho tôi thì bao nhiêu tiền cũng được.”

Chương 1645: Làm người đừng nên quá kiêu ngạo

Lâm Phàm cảm thấy bực bội rồi, lúc trước kẻ có tiền có thể dùng tiền đập vào mặt hắn. Nhưng sau này không ai dám làm vậy nữa, thế mà không ngờ đến bây giờ vẫn có người còn xài chiêu này với mình.

Sau đó hắn mỉm cười nói: “Trong mắt mấy người thì tiền là vạn năng đúng không?”

Chu Thạch Minh không lên tiếng, ông ta không quá thích hợp nói về vấn đề này, nhưng Chu Quân lại nói mà không chút suy nghĩ: "Đúng, tiền là vạn năng."

"Hay lắm, cậu nói tiền là vạn năng, vậy cậu có thể khiến cho tôi tự mình ra tay trị lành cái chân của cậu không?" Lâm Phàm hỏi.

Nghe như vậy làm Chu Quân tạm thời không biết phải nói thế nào.

Chu Thạch Minh nhìn Lâm Phàm, giọng điệu nghiêm túc, có vẻ tức giận nói: "Lâm đại sư, cậu nói cho tôi biết đi, cậu là có thể trị hay là không muốn trị?"

Lâm Phàm nhìn đối phương mấy lần, sau đó lấy ra một miếng gỗ chuẩn bị điêu khắc: "Có thể trị, nhưng tôi không muốn trị. Bởi vì trị xong sẽ làm cho lòng tôi áy náy."

Vấn đề đơn giản như vậy đấy.

Chu Thạch Minh nghe xong thì cảm thấy ức chế, ông ta không ngờ ông ta đã làm tới mức này mà vẫn có người từ chối dứt khoát như vậy, thế thì chẳng khác nào không nể mặt ông ta chút nào rồi.

"Mời đi cho, đừng cản trở tôi làm ăn." Lâm Phàm xua tay, hắn không muốn nói gì thêm với bọn họ nữa.

Với năng lực của hắn bây giờ mà hắn chịu tốn thời gian để nói nhiều với bọn họ thì cũng là do hắn tốt tính nên mới khách sáo như thế đấy.

Lạch cạch!

Đột nhiên Chu Quân hất bay khối gỗ trong tay Lâm Phàm.

Trong nháy mắt xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả Triệu Chung Dương đang chơi điện thoại cũng ngỡ ngàng như bị đứng hình. Cái thằng nhóc này chui ra từ đâu mà lá gan lớn dữ vậy nè?

Lại dám hất bay công cụ trong tay của anh Lâm.

Nhưng rõ ràng Chu Quân chưa thấy được mức độ nghiêm trọng của sự việc này, cậu ta đập hai tay lên mặt bàn rồi tức giận nói: "Rốt cuộc anh có ý gì?"

Lâm Phàm ngẩng đầu, hắn nhìn chằm chằm vào Chu Quân mà không nói gì cả.

Chu Quân bắt gặp ánh mắt này của Lâm đại sư thì bỗng nhiên cảm thấy khó thở, dường như cảm nhận được sự sợ hãi mà không khỏi nuốt nước miếng một cái.

"Nhìn tôi làm gì, anh có thể trị thì tại sao lại không trị cho tôi hả?" Ánh mắt Chu Quân bắt đầu né tránh, có vẻ như không dám đối mặt với Lâm đại sư, nhưng đã quen thói con ông cháu cha, nên cũng mặc kệ mà tức giận hét lên.

Ngược lại Chu Thạch Minh không ngờ con trai mình dám đánh rớt đồ trong tay của Lâm đại sư, ông ta cũng bị ngớ người trong giây lát. Mặc dù ông ta dám chất vấn Lâm đại sư, nhưng tuyệt đối sẽ không xúc động như vậy.

Dù ông ta biết tuy Lâm đại sư có thành tựu rất cao nhưng chắc chắn không có năng lực để đánh đổ ông ta, có điều ông ta cũng không muốn trêu chọc người có thành tựu lớn thế này làm gì.

Sau đó, ông ta nghiêm mặt nhìn con trai mình nói: "Nhặt đồ lên, ai cho mày gây hấn như vậy hả?"

Chu Quân nhìn ánh mắt của cha mình, trong lòng cậu ta cũng rất hoang mang. Sau khi cậu ta hất đồ xong thì cũng thấy hơi hối hận, cậu ta do dự một lúc rồi mới khập khiễng đi qua, sau đó ngồi xổm xuống nhặt khối gỗ lên.

Nhưng mà trẻ trâu thì hay thích giữ sĩ diện, cậu ta không muốn thể hiện như mình rất sợ hãi nên chỉ tùy tiện để khối gỗ lên bàn.

Lâm Phàm vẫy vẫy tay nói: "Cậu qua đây đi."

"Làm gì?" Chu Quân cảnh giác nhìn Lâm Phàm, cậu ta không biết đối phương muốn làm gì.

"Cậu qua đây một lát." Lâm Phàm giơ tay lên, hắn lại lặp lại lời vừa nói.

Chu Thạch Minh ở bên cạnh nói: "Lâm đại sư kêu mày qua thì mày qua đi, nói nhiều như thế làm gì!"

Ngay cả cha mình cũng đã nói vậy rồi, rốt cuộc Chu Quân cũng đành đi gần đến, chẳng qua trong lòng hắn không biết tên này đang muốn làm gì.

Nhưng bất ngờ!

Một tiếng trong trẻo vang lên.

Lâm Phàm trực tiếp giơ tay lên tát một bạt tay vào mặt cậu ta, sau đó chỉ ra đường cái của phố Vân Lý: "Lập tức cút cho tôi, ai cho cậu lá gan mà dám lên mặt ở đây hả?"

Chu Quân bị ăn một bạt tay muốn nổ đom đóm mắt, hoa mắt chóng cả mặt. Một cái tát này là Lâm Phàm đã nương tay lắm rồi, nếu không thì đúng là đánh bay luôn cả sọ não ra mất.

Chu Thạch Minh thấy cảnh này thì hết cả hồn, sau đó tức giận nói: "Lâm đại sư, cậu quá đáng rồi đấy! Dù cho nó không đúng đi nữa thì cậu cũng không được đánh nó chứ!"

Có điều câu nói này của ông ta đã khiến cho Lâm Phàm mắng thêm một câu.

"Ông cũng biến đi cho tôi, đừng chọc cho tôi tức giận. Hôm nay đúng là gặp thứ gì đâu không, tâm trạng đang tốt cũng bị hai người này làm cho bực bội khó chịu." Lâm Phàm cảm thấy có phải do tính tình của mình quá tốt hay chăng?

Vì hắn làm quá nhiều chuyện tốt nên tất cả mọi người đều cảm thấy có vẻ như hắn rất hiền lành dễ bắt nạt thì phải?

Bình thường hắn nói chuyện rất lịch sự với người khác là vì hắn hòa nhã, nhưng không chứng tỏ có thể tùy tiện leo lên đầu hắn muốn là gì làm được.

"Cậu…" Chu Thạch Minh sững sờ, ông ta không ngờ Lâm đại sư lại thẳng thừng kêu ông ta xéo đi, cho nên cũng tức điên lên.

Chương 1646: Chuyện này vẫn chưa xong

"Họ Lâm kia, cậu quá đáng lắm rồi, cậu nói cái gì? Cậu muốn tôi cút hả?"

Lâm Phàm đứng lên rồi để khối gỗ và dao khắc trong tay lên bàn: "Tôi lặp lại lần nữa, lập tức cút ngay cho tôi."

“Đây là nhà cậu hay gì? Chúng tôi ở đây đấy, cậu có quyền gì bắt chúng tôi cút?” Chu Thạch Minh tức giận nói. Từ đó đến giờ, ông ta chưa bao giờ gặp được người chẳng kiêng nể gì với ông ta như này cả.

Lâm Phàm không muốn nhiều lời mà trực tiếp đi tới, sau đó hắn đột nhiên nhấc cổ áo của hai người lên rồi lôi đi ra bên ngoài.

“Làm gì hả, thả ra, thả ra.” Hai người Chu Thạch Minh và Chu Quân gào thét, nhưng dưới sức mạnh không phải người thường của Lâm Phàm thì không hề có chút cơ hội phản kháng nào.

Các ông chủ cửa hàng xung quanh nghe thấy tiếng hô thì đều đi ra khỏi tiệm hóng hớt, bọn họ không biết chuyện gì đang xảy ra.

Lúc thấy ông chủ nhỏ mỗi tay một người ném cả hai người ra đường cái phố Vân Lý thì cũng đều ngây ngẩn.

Bọn họ thật sự chưa bao giờ thấy ông chủ nhỏ tức giận đến mức như này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đây?

Lâm Phàm ném hai người ra bên ngoài rồi nói: “Bây giờ lập tức xéo đi, sau này cũng đừng tới phố Vân Lý nữa, ở đây không chào đón mấy người.”

…

Điền Thần Côn nhìn tất cả mọi chuyện, cũng lắc đầu bất đắc dĩ nói: “Hai người này cảm giác giống như bị thiểu năng trí tuệ vậy.”

Triệu Chung Dương: “Anh Lâm đôi khi biểu hiện quá thân thiện khiến người ta cảm thấy là người dễ bắt nạt. Nếu như là tôi thì sớm đã xông lên, đánh cho hai người này một trận rồi.”

Điền Thần Côn cười ha hả nói: “Đừng nói tôi xem thường cậu, chỉ với vóc dáng này của cậu thì đừng để đến cuối cùng bị người ta đánh cho mặt mũi bầm dập đó nha.”

Triệu Chung Dương vốn định trả lời một câu, ông ngầu hơn tôi sao? Thế nhưng đột nhiên nghĩ đến tên Thần Côn này hình như trên người cũng có công phu, hơn nữa còn rất lợi hại nên cũng không nói thêm một câu phí lời nào nữa.

Điền Thần Côn rất đắc ý, đời này bản thân bị hủy hoại hoàn toàn trên tay Bát Quái Chưởng, có điều bây giờ xem ra cũng không tính là thất bại. Còn có thể dựa vào Bát Quái Chưởng làm cho cái tên nhóc này phải á khẩu không nói nên lời.

Sau đó ánh mắt nhìn về phía trước, hai tên nhà giàu này thực sự là ngứa đòn mà. Lúc tên què kia làm càn ông ta đã muốn dùng một chưởng khiến cho gã ta nằm bẹp trên nền xi măng rồi, nhưng làm sao có thể nghĩ tới tên nhóc Lâm Phàm lại trực tiếp động thủ. Phong cách làm việc này, có chút khí phách giống như lúc ông ta thời còn trẻ.

Tài xế của Chu Thạch Minh khi nhìn thấy cảnh này cũng bị dọa cho choáng váng, muốn lên hỗ trợ nhưng lại nghĩ hay là thôi đi. Đây chính là Lâm đại sư đó, hình như còn có một chức danh là phó hội trưởng hiệp hội võ thuật, chuyện này thật đúng là có muốn cũng không làm gì được.

Đồng thời đây cũng là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy ông chủ của mình người khác đối đãi như vậy, tâm can cũng có chút không chịu được.

"Ông chủ nhỏ, sao vậy?" Những ông chủ cửa hàng xung quanh tiến đến hỏi, không biết là đã có chuyện gì xảy ra.

Có điều Lâm Phàm vẫn chưa nói rõ tình huống thì Chu Quân đã không nhịn được mà cảm thấy vô cùng nhục nhã, cho nên đã chửi lấy chửi để.

"Con mẹ nhà anh, anh có gì đặc biệt…"

Bốp!

Lời còn chưa nói xong thì đã bị một ông chủ cửa hàng vả cho một cái đến hồ đồ.

"Ngậm cái miệng thối của anh lại, còn dám chửi ông chủ nhỏ một câu, tôi vả vỡ miệng anh." Cơ thể ông chủ này rất cường tráng, là người bán thiết bị thể dục. Đầu chải tóc húi cua, cơ bắp rất cuồn cuộn, hiển nhiên là thường xuyên luyện tập. Bình thường không quá thích nói chuyện nhưng hôm nay lại chủ động ra tay.

"Đúng, loại người như này đáng bị đánh, còn chửi ông chủ nhỏ, thật là coi người phố Vân Lý chúng tôi dễ bắt nạt hay sao?"

Ông Lương: “Tiểu Huy, anh đánh tốt lắm, tối nay tôi mời anh uống rượu.”

Lâm Phàm nói: “Anh Huy, đừng chấp nhặt với những người kém hiểu biết này.”

“Ông chủ nhỏ, loại người như này chính là muốn ăn đòn, có chút tiền là không coi ai ra gì cả, cũng không xem đây là nơi nào.” Tiểu Huy hơn ba mươi tuổi, bộ dạng tức giận này đúng thật là có chút khiến người ta sợ hãi.

Chu Quân nhìn thấy đám ông chủ cửa hàng của phố Vân Lý này, tức nghiến răng nghiến lợi nói: “Các…các anh.”

“Anh cái gì mà anh, ngón tay chỉ thử nữa xem, chưa bẻ gãy ngón tay của anh, có phải là anh không biết đau có phải không?” Anh Huy lạnh lùng nói, giơ tay lên chuẩn bị tát gã cái nữa.

Chu Quân thấy tình huống này bị dọa phải trốn ra đằng sau không dám nói thêm gì nữa.

Chu Thạch Minh thực sự giận điên lên, ông ta không ngờ rằng chuyện lại biến thành như này. Người của phố Vân Lý này đều điên giống tên họ Lâm này sao.

“Được, được, các người lợi hại.” Chu Thạch Minh bò dậy nhìn Lâm Phàm gật gật đầu, dường như là đã ghi nhớ chuyện này trong lòng.

Chuyện này vẫn chưa xong đâu.

Chương 1647: Cắn hay lắm

Nhiều năm như vậy, thật đúng là ông ta chưa từng chịu loại sỉ nhục này, có điều tình huống bây giờ ông ta thừa nhận thất bại. Sau đó nhìn về phía người tài xế đang đứng đó không nhúc nhích, lạnh lùng nói: “Còn không mau lái xe đến đây.”

“Vâng, vâng.” Tài xế vội vàng lái xe qua, làm gì còn dám đứng đó, anh ta biết lần này ông chủ thực sự tức giận.

Lâm Phàm nhìn hai người, không nói gì trực tiếp vẫy tay với mọi người: “Về đi, không sao rồi.”

Những ông chủ cửa hàng mồm năm miệng mười nói.

“Ông chủ nhỏ, người này còn dám đến phải thông báo cho bọn tôi, bọn tôi nhất định sẽ giáo huấn bọn họ thật tốt.”

“Không sai, thật sự là quá làm càn, còn dám bắt nạt ông chủ nhỏ của chúng ta, thật là không cần mạng nữa sao.”

“Người phố Vân Lý chúng ta dễ bị người khác bắt nạt như vậy sao?”

“Cái bạt tai của tiểu Huy hôm nay khá lắm, tôi rất xem trọng cậu đó.”

Chu Quân phẫn nộ nhìn dám điêu dân này, trong lòng cũng rất căm hận.

Mà lúc này, Cẩu gia vui vẻ từ xa đi tới, khi tới gần phố Vân Lý chóp mũi ngửi một hơi dường như ngửi thấy có mùi gì đó khả nghi.

Lúc này, ánh mắt của Cẩu gia nhìn chằm chằm vào đôi chân què của Chu Quân, bộ dạng của nó bỗng trở nên hung dữ gầm gừ, sau đó dũng mãnh từ xa chạy đến.

Bọn người Lâm Phàm đều đã chuẩn bị quay về.

Đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Chỉ thấy Cẩu gia cắn ống quần của Chu Quân chết cũng không buông hơn nữa hình như còn thấy cả máu.

“Ha ha.”

Những ông chủ cửa hàng xung quanh nhìn thấy cảnh này lập tức cười lớn.

“Đến cả Cẩu gia nhìn thấy tên này cũng không thoải mái.”

“Cẩu gia cắn tốt lắm.”

“Hừ, bắt nạt ông chủ nhỏ, mấy người thực sự là tự tìm cái chết. Hộ pháp của ông chủ nhỏ quay lại cũng xem như là tên này số nhọ.”

Lâm Phàm có chút kinh ngạc, cẩu gia thông minh hiểu tiếng người, sẽ không tấn công bất kỳ người nào. Bây giờ lại cắn Chu Quân một phát, hiển nhiên là có thể cảm nhận được cái gì đó.

Vốn những ông chủ cửa hàng còn cười nhưng nhìn Cẩu gia càng lúc càng hăng thì không khỏi lo lắng.

“Ông chủ nhỏ, Cẩu gia sẽ không cắn ra chuyện gì chứ?”

“Đúng vậy, Cẩu gia hung hăng như vậy, trước giờ chưa từng thấy bộ dạng này của nó.”

“Sống chết cắn không buông, chuyện này…”

Chu Quân thê thảm gào thét, Chu Thạch Minh nhin thấy chuyện này cũng dùng chân đá con chó, mà tài xế nhìn thấy tình huống này cũng vội vàng lên xua đuổi.

Thế nhưng Cẩu gia bây giờ đâu còn là chó bình thường, nếu như Cẩu gia thực sự ra tay thì cũng chỉ trong nháy mắt những người này đều phải đi gặp Diêm Vương rồi.

“Cẩu tử, được rồi.” Lâm Phàm liếc mắt nhìn thể hiện lời nói, cắn như vậy cũng được rồi. Nếu còn cắn nữa thì thực sự có thể cắn phế luôn chân của tên này mất.

Cẩu gia nghe thấy lời của Lâm Phàm cũng ngoan ngoãn buông ra, sau đó nhanh như chớp chạy đến bên cạnh Lâm Phàm, hướng về phía Chu Quân gầm gừ lên vài tiếng.

“Con trai, con sao rồi?” Chu Thạch Minh vội vàng hỏi.

“Cha, con bị chó cắn, con bị chó cắn. Con muốn đi tiêm phòng dại.” Vết thương trên đùi khiến Chu Quân đau đến run rẩy, thực sự bị đau đến sắp chết.

Chu Thạch Minh giận dữ nhìn Lâm Phàm: “Tên họ Lâm kia, cậu thả chó cắn người, tôi phải kiện cậu.”

Lâm Phàm nhìn Chu Thạch Minh rồi giơ tay lên, giống như là ra đang ra hiệu: “Ừ, đi kiện đi, tôi đợi ông.”

Phẫn nộ như vậy chỉ trả lời câu này, Chu Thạch Minh tức giận run cả người. Đây không phải là bị dọa cho sợ mà là bị tức đến phát run: “Được, được, đợi đó.”

Sau đó vội vàng bảo tài xế đỡ Chu Quân lên xe, ngay lập tức đến bệnh viện.

Lâm Phàm nhìn Cẩu gia: “Cắn hay lắm, tên này đáng bị cắn.”

Gâu gâu!

Bây giờ Cẩu gia là chó chính nghĩa, ở bên ngoài không biết là đã làm được bao nhiêu chuyện tốt.

Không tham của rơi, trên đường nhìn thấy ví tiền đều có thể ngay lập tức đem đến đồn công an, hành vi này quả thực kinh hãi. Tất cả mọi người đều không dám tin, chuyện này là do một chú chó làm ra.

Bệnh viện!

Chu Quân vẫn kêu la thảm thiết, Chu Thạch Minh không phải người Thượng Hải, nhưng ông ta không phải người dễ bắt nạt như vậy, đặc biệt là nhìn thấy con trai mình như vậy thì lửa giận trong lòng ông ta khó có thể loại bỏ được.

Bác sĩ cắt bỏ quần, khi nhìn thấy vết thương thì hít một ngụm khí lạnh, bị cắn khá sâu: "Bị chó lớn cắn có phải rồi."

Nhưng điều khiến bác sĩ tò mò chính là, con chó này thực sự rất kỳ lạ, cắn sâu như vậy lẽ ra phải xé ra một miếng thịt. Nhưng tại sao lại chỉ có vết răng, thậm chí không mất một miếng thịt nào.

"Con chó chết tệt này, tôi phải đánh chết nó!" Chu Thạch Minh tức giận nói, lửa giận trong lòng đã tích tụ đến ranh giới, dường như sau đó có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Bác sĩ: "Phải khử trùng trước đã, băng bó vết thương rồi hãy tiêm phòng, nhưng may mà không bị cắn đứt thịt, nếu không thì phiền phức rồi đó."

"Cha, con không thể bỏ qua như vậy được, họ Lâm đó quả thực rất quá đáng, hắn ta làm vậy là từ tìm cái chết." Chu Quân tức giận gầm lên.

Chương 1648: Không chữa nổi

Anh ta nuốt không trôi thái độ này, cho dù thế nào cũng phải nhả ra.

Quá đáng, thực sự quá đáng! Nhiều năm như vậy, nào đã từng chịu loại tức giận thế này.

Không chỉ bị họ Lâm đó tát cho một cái, ngay cả một người dân gây rối bình thường cũng dám đánh anh ta.

“Ừ, con trị liệu cho tốt đi, cha tuyệt đối sẽ không chơi vòng vo với hắn ta!” Chu Thạch Minh cũng rất tức giận, chuyện này nhất định không thể kết thúc như vậy, chỉ là động đến họ Lâm đó thì có hơi phiền phức.

Đây không phải là người bình thường, phải nghĩ ra biện pháp tốt mới được.

“Cái gì mà Lâm đại sư, nếu không phải trên người hắn ta có chút năng lực thì ai sẽ để ý tới hắn.” Chu Quân nghiêm nghị nói, rất coi thường Lâm đại sư này.

Vị bác sĩ đang chuẩn bị giúp khử trùng, nhưng khi nghe thấy những lời này thì nhíu mày, động tác trong tay cũng dừng lại rồi đặt thuốc sang một bên: “Được rồi, chỗ này của tôi không chữa nổi.”

Hai người đang tức giận, nghe như vậy thì sững sờ.

Chu Quân không nhịn được nữa mà tức giận mắng: “Anh nói đùa cái gì vậy, sao không chữa được? Trước đó không phải chữa được sao?”

Bác sĩ nhìn hai người: “Lâm đại sư là thần tượng của tôi, mấy người mắng thần tượng của tôi thì còn kêu tôi chữa trị cái gì? Mau đi đi.”

Chu Thạch Minh lại nghe thấy cái tên Lâm đại sư này, lập tức nổi giận chỉ vào bác sĩ nói: “Gọi viện trưởng mấy người ra đây cho tôi! Tôi phải xem xem, có phải mấy người ở đây đều kiêu căng như vậy hay không.”

Bác sĩ đặt đồ lên bàn, tháo khẩu trang xuống: “Thật ngại quá, chỗ chúng tôi là bệnh viện tư nhân, tôi là bác sĩ nhưng cũng được coi là viện trưởng, cho nên ông tìm tôi cũng vô dụng. Cũng xin đừng nói với tôi là bác sĩ từ tâm gì đó, Lâm đại sư cũng không chữa trị cho ông thì rõ ràng là mấy người có vấn đề, tôi tin tưởng cách làm của thần tượng mình.”

“Anh…anh!” Chu Thạch Minh cảm thấy hôm nay vận may của mình sao lại kém như vậy, vì sao từ khi đến Thượng Hải lại biến thành như vậy rồi.

Bác sĩ: “Đừng có anh anh gì nữa, mau đổi chỗ khác đi. Nếu ông kiện tôi cũng không sao, cho dù ông làm gì cũng được, tôi vẫn câu đấy, không chữa nổi!”

“Được, được, mấy người giỏi lắm, mấy người giỏi lắm!” Chu Thạch Minh bây giờ phục thật rồi, người ở đây đều rất giỏi, bắt nạt người khác.

“Cha, nhanh lên đi, con thực sự không chịu được nữa!” Chu Quân hét lên, bây giờ cậu ta đau như sắp chết đến nơi rồi.

Sau đó dưới sự hỗ trợ của tài xế, bọn họ nhanh chóng lái xe rời khỏi và đi đến bệnh viện tiếp theo.

Nhưng lần này họ đã thông minh hơn, không nói thêm về chuyện này nữa, rõ ràng là sợ bác sĩ ở đây cũng là fan cuồng của cái tên họ Lâm kia.

Nếu quả thực là như vậy thì thực sự là quá hố người rồi.

Phố Vân Lý!

Lâm Phàm lắc đầu thở dài, có đôi khi mọi chuyện xảy ra rất khó hiểu.

Sau đó hắn nhìn về phía Cẩu gia nói: “Cẩu tử, sau này không được cắn người bừa bãi, những người này rất khó xác định trong máu họ có hay không có bệnh, nếu mày mà bị nhiễm bệnh gì thì không hay lắm đâu.”

Cẩu gia ngẩng đầu nhìn Lâm Phàm, sau đó gầm nhẹ vài tiếng, coi như là đã ghi nhớ trong lòng.

Hôm sau!

Lâm Phàm đến cửa hàng rất sớm, hoàn toàn không để trong lòng chuyện ngày hôm qua, thực sự là không hề để tâm đến.

Chu Thế Minh gì đó mặc dù là người giàu có, thế nhưng người giàu có trong mắt người khác có vẻ như rất cao cấp, còn trong mắt hắn thì thực ra chẳng có ý nghĩa gì lớn cả.

Người dân đều đang xếp hàng ở bên ngoài, bọn họ đều rất mong chờ những chiếc bánh kếp.

Mà trong đám người xếp hàng đó lại có một bóng dáng rất đặc biệt.

Một người đàn ông trung niên đang đẩy xe lăn, và một bà cụ lớn tuổi đang ngồi trên chiếc xe lăn này.

Người đàn ông trung niên chăm sóc rất chu đáo, thỉnh thoảng nói chuyện ở bên tai bà cụ.

“Mẹ, con nghe nói bánh kếp của cửa hàng này rất ngon, nếu có thể mua được thì hãy đi nơi khác ngắm cảnh nha.”

Bà cụ ở trên xe hơi si ngốc, cũng không có phản ứng gì nhiều với lời nói của người đàn ông trung niên, nhưng vẫn có một chút phản ứng nhỏ.

Lý Hồng Sơn từ nơi khác đến, đưa mẹ già đi khắp đất nước nhìn ngắm phong cảnh, cũng coi như là hoàn thành ước mơ của mẹ.

Nhiều năm qua, vừa cố gắng làm việc vừa đưa mẹ ra ngoài xem thử.

Điểm đến được chọn lần này chính là Thượng Hải.

Khi còn nhỏ cha mất sớm, mẹ sợ nếu lập gia đình mới thì mình sẽ cảm thấy không được coi trọng, vì vậy vẫn luôn độc thân và vất vả nuôi ông đến lớn.

Lần này trước khi đến Thượng Hải, ông ta đã làm hết công việc ở nhà, những nơi nào cần đi ở Thượng Hải ông ta đều đã ghi lại. Đặc biệt là bánh kếp ở cửa hàng của Lâm đại sư trên phố Vân Lý này càng nổi tiếng hơn cả, mặc dù không chắc chắn là có thể mua được.

Nhưng đưa mẹ đến xếp hàng cũng là một loại trải nghiệm.

Ít nhất chứng minh là bọn họ đã từng đến đây.

Chương 1649: Người hiếu thuận đều lương thiện

Mặc dù cuộc hôn nhân trước đó bởi vì vấn đề của mẹ mà thất bại, nhưng ông ta không hối hận chút nào, chỉ là anh ta mù mắt mới yêu phải một cô con dâu như vậy mà thôi.

Ghét bỏ mẹ mình, muốn để bà ấy ở một mình, nhưng đối với Lý Hồng Sơn mà nói thì chuyện này sao có thể được chứ. Náo loạn đến cuối cùng thì vẫn phải ly hôn, ông ta một mình chăm sóc mẹ già, còn về hôn nhân sau này ông ta cũng không nghĩ

nữa, chỉ muốn chăm sóc mẹ thật tốt cho đến khi mẹ không còn nữa.

Xếp hàng một lúc nhưng vẫn không đến lượt, đúng là có hơi đáng tiếc.

Nhưng lúc chuẩn bị đẩy xe lăn rời đi thì lại nghe thấy lời mà ông chủ cửa hàng nói, ông ta ngược lại thấy hứng thú.

“Hiểu được tờ hướng dẫn dán trên tường thì không cần phải xếp hàng nữa.”

Ông ta muốn thử một chút, sau đó đẩy xe lăn đến trước tờ hướng dẫn, cẩn thận đọc từng chữ.

Lâm Phàm đang làm bánh kếp, không khỏi bị Lý Hồng Sơn gây chú ý. Theo Lâm Phàm thấy thì người hiếu thuận thực ra rất lương thiện, cho dù là làm nhiều chuyện sai trái thì e là cũng bị xã hội làm cho buộc phải thay đổi.

Lâm phầm bắt đầu xem tướng mạo, nhìn chằm chằm vào Lý Hồng Sơn và cẩn thận quan sát.

Lý Hồng Sơn phát hiện ông chủ cửa hàng đang nhìn mình chằm chằm thì cũng nở nụ cười đáp lại.

Lâm Phàm cũng nở một nụ cười, coi như là chào hỏi.

“Ông chủ, như vậy làm sao có thể xác định được có hiểu hay không?”

Điểm bách khoa +1.

Lâm Phàm cười nói: “Ông hiểu nó rồi, chờ tôi làm xong mười phần này thì sẽ làm cho ông.”

Lý Hồng Sơn sững sờ, cứ vậy mà quyết định sao?

Thật là thần kỳ.

Lâm Phàm vừa làm bánh kếp vừa hỏi: “Ông anh, đưa mẹ ra ngoài du lịch à?”

Lý Hồng Sơn sững sờ hỏi: “Như vậy mà cũng nhìn ra được sao?”

Lâm Phàm cười nói: “Nhìn anh túi lớn túi nhỏ như thế, rất giống đi du lịch.”

Lúc Lý Hồng Sơn nhìn thấy túi xách của mình thì cũng đã kịp phản ứng lại: "Đúng vậy, tôi đưa mẹ ra ngoài du lịch, trước đây mẹ tôi muốn ra ngoài nhìn ngắm phong cảnh nhưng đều bị tôi làm lỡ. Bây giờ mỗi năm tôi đều đưa mẹ ra ngoài đi nhìn ngắm nhiều nơi."

"Ông anh thật là hiếu thuận." Lâm Phàm cười, chỉ là phía sau còn nửa câu không nói, chính là vận may không được tốt lắm.

Rất nhanh, mười phần bánh kếp đều đã bán hết, một số người dân không mua được đều có chút tiếc nuối. Thế nhưng cũng không sao, chỉ là cảm thấy cảm giác xếp hàng này quả thực không tệ.

Một ngày đều đến xếp hàng, vậy mà lại nghiện thật luôn chứ.

"Được rồi, anh trai, đến lượt anh rồi. Không phải tôi nói khoác, thế nhưng bánh kếp của tôi không phải là để trưng cho đẹp. Ăn một lần rồi thì lần sau muốn ăn cũng không dễ dàng có thể ăn được như vậy nữa đâu nha." Lâm Phàm cười nói.

Lý Hồng Sơn cười: "Vậy được, chỉ cần mẹ tôi thích thì chính là đồ tốt."

Lâm Phàm cười không nói gì thêm, trực tiếp bắt đầu làm. Động tác thuần thục, không có một tia dừng lại, đồng thời chiếc bánh này còn làm rất lớn, ít nhất so với bình thường làm thì to hơn một nửa.

Điền Thần Côn liếc mắt nhìn, trong lòng cũng rất tò mò, cái tên nhóc này lại bắt đầu dốc hết vốn liếng rồi.

Nghĩ lại thì cửa hàng này mỗi ngày chỉ bán mười phần bánh kếp, tiền kiếm được làm gì đủ dùng.

Nhưng ông ta biết tên nhóc này không thiếu tiền, lần trước đi Hào Giang hình như cũng kiếm được không ít, hơn nửa tiền thưởng giải Nobel y học là bao nhiêu cơ chứ.

Tên nhóc này không nói, nhưng ông ta biết hình như có bảy tám triệu.

Nghĩ lại thì con số này khiến ông ta có chút sợ hãi, đây là số tiền mà cả đời này ông ta cũng không bao giờ kiếm được, phải bày sạp trên cầu vượt xem bói bao nhiêu người thì mới kiếm được đây?

Mùi thơm xông vào mũi, dần dần lan tỏa ra xung quanh.

Lâm Phàm trực tiếp đóng gói bánh kếp lại, nói: "Xong rồi, mới ra lò, có thể nếm thử."

Lý Hồng Sơn lấy ra năm mươi tệ đưa cho Lâm Phàm, sau đó cầm chiếc bánh kếp trong tay: "Ông chủ, cái bánh này xem ra cũng to nhỉ!"

Lâm Phàm cười nói: "Không chỉ to mà mùi vị càng ngon hơn."

Lý Hồng Sơn cũng không tin vào lời khoác lác của ông chủ, nhưng trước đó khi tìm hiểu trên mạng thì các bình luận đều nói bánh kếp này ăn rất ngon, cho nên ông ta cũng muốn thử một lần.

Cẩn thận xé một miếng, thổi thổi, chờ không còn nóng nữa mới từ từ đưa đến bên miệng mẹ.

Dường như mẹ ông cũng đã ngửi thấy mùi thơm, há miệng ra nuốt miếng bánh kếp xuống.

Đột nhiên!

Khiến Lý Hồng Sơn kinh ngạc chính là mẹ ông ta lại lộ ra nụ cười, đây là tình huống mà trước đây rất hiếm thấy.

"Ngon."

Âm thanh tuy nhỏ nhưng Lý Hồng Sơn lại có thể nghe được rõ ràng, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm: "Ông chủ, chiếc bánh này của anh làm thật tuyệt."

Lâm Phàm cười: "Hài lòng là được, không vội, Thần Côn mang một cái ghế qua đây cho anh trai này ngồi đi."

Điền Thần Côn ngược lại có chút kỳ quái, hôm này tên nhóc này lại phát điên cái gì vậy, trước đây đâu có đối xử tốt với người khác như vậy đâu? Nhưng ông ta cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp mang một cái ghế đẩu từ trong cửa hàng ra.

Lý Hồng Sơn cảm tạ: "Cảm ơn!"

Theo ông ta thấy, thế giới này vẫn còn rất nhiều người tốt.

Chương 1650: Lại tặng thêm một cái

Lâm Phàm cảm thấy ông anh trước mặt này rất phù hợp với yêu cầu nhiệm vụ của mình, không khỏi cười nói: “Tôi đi chuẩn bị chút đồ.”

Lý Hồng Sơn không biết đây là đang muốn làm gì, cảm thấy ông chủ của cửa hàng này thực sự rất nhiệt tình.

Ông ta không hề biết Lâm đại sư, chủ yếu là vì bình thường công việc quá bận rộn, cũng không xem tin tức nhiều. Tin tức duy nhất mà ông ta xem chính là lúc chuẩn bị đưa mẹ ra ngoài du lịch, khi đó sẽ lên mạng xem một chút thông tin, thời gian khác cơ bản đều không động vào máy tính.

Lâm Phàm lấy ra một con dao khắc và khúc gỗ, sau đó mang một cái ghế đẩu ra ngồi trước mặt bọn họ. Lâm Phàm nhìn dáng vẻ đang ngồi trên xe lăn của bà lão, ghi nhớ lại hình ảnh đó ở trong đầu rồi sau đó cúi đầu bắt đầu động ngón tay.

Xoạt xoạt!

Điền Thần Côn ở bên cạnh quan sát, cảm thấy tên nhóc này biết thật quá nhiều thứ, tận mắt nhìn thấy mới phát hiện kỹ năng điêu khắc của thằng nhóc này thực sự rất lợi hại.

Không phải khoác lác, nhớ tới khoảng hai mươi năm trước. Cái tên tự xưng là phương nam Khoái Đao Vương, chỉ sợ là cũng không được một phần mười tốc độ của tên nhóc này.

Biến thái, thực sự quá biến thái, tiếp xúc càng lâu thì áp lực càng lớn.

Xem ra làm việc thêm một thời gian nữa thì mình phải xin nghỉ hưu, nếu không cứ tiếp tục ở bên cạnh thì bản thân mình thực sự có thể bị đả kích đến mức nằm quan tài sớm luôn mất.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Lâm Phàm dừng động tác lại, cẩn thận so sánh. Sau đó sửa lại một chút, một khối vật liệu gỗ hình vuông đã biến thành một bức chân dung sống động, cho dù là một chút thay đổi cũng được khắc trên đó.

Sau đó hắn khắc tên dưới đáy.

Lâm Phàm.

Hoàn mỹ, mọi thứ đã xong.

Lý Hồng Sơn không để ý những thứ này, mà là kinh ngạc vì khẩu vị của mẹ tốt như vậy. Chiếc bánh kếp to như vậy mà đã ăn được hai phần ba, thế mà vẫn còn muốn ăn thêm, điều này khiến ông ta cảm thấy khó tin.

Nhưng càng tin chắc rằng bản thân không hề đến nhầm chỗ, vài nơi được trên mạng giới thiệu quả nhiên cũng có chỗ tốt.

Mặc dù chiếc bánh kếp này năm mươi tệ là rất đắt, nhưng nhìn mẹ ăn ngon lành như vậy, ông ta cũng cảm thấy rất đáng.

Bởi vì đã lâu rồi ông ta chưa nhìn thấy mẹ ăn thứ gì mà cảm giác ngon đến như vậy.

Một chiếc bánh kếp đã ăn hết.

Lý Hồng Sơn lấy khăn tay ra, vô cùng cẩn thận và nhẹ nhàng lau miệng cho mẹ, người lớn tuổi cũng có một trái tim mỏng manh.

“Ông chủ, cảm ơn anh, chúng tôi phải đi rồi.” Lý Hồng Sơn cười nói, chủ động cất ghế vào trong cửa hàng.

“Chờ chút.” Lâm Phàm cười nói, đưa tượng gỗ cho ông ta nói: “Lần đầu đến Thượng Hải thì gặp nhau cũng là có duyên, cái này là tôi vừa mới khắc, tặng cho anh, xem có giống không.”

Lý Hồng Sơn sững sờ, lúc nhìn thấy tượng gỗ cũng sửng sốt, quả thực rất giống, sau đó cả kinh nói: “Ông chủ, không được, để tôi trả tiền.”

Lâm Phàm xua tay đáp: “Không cần, không đáng giá bao nhiêu đâu. Một khúc gỗ cũng chỉ có mấy tệ, tay nghề này của tôi cũng chỉ là làm chút quà tặng. Nếu thích thì cứ mang theo bên người, nói không chừng còn có thể mang lại may mắn cho ông. Người hiếu thuận như ông, cuộc đời này nhất định phải vui vẻ, hạnh phúc và may mắn có đúng không?”

Lý Hồng Sơn có chút khó xử: “Cái này…”

Lâm Phàm cười nói: “Cầm đi, thực sự không đáng giá bao nhiêu đâu, nếu ông từ chối thì không còn ý nghĩa gì nữa rồi.”

“Được, thực sự cảm ơn ông chủ. À! Đúng rồi, đây là đặc sản của quê tôi, ông chủ lấy một hộp nếm thử đi.” Lý Hồng Sơn mở balo ra, lấy ra một hộp đặc sản.

Lâm Phàm cũng không từ chối mà trực tiếp nhận lấy: “Được, vậy tôi sẽ thử.”

Sau khi đưa mắt nhìn hai mẹ con bọn họ rời đi, Lâm Phàm tươi cười quay trở về phòng mở đặc sản ra, nếm thử một miếng thì không khỏi cười nói: “Quả thực không tệ, mọi người cũng thử đi.”

Điền Thần Côn lấy một miếng đưa vào miệng: “Tôi nói trong hồ lồ của cậu rốt cuộc là bán thuốc gì vậy, người giàu có bỏ ra rất nhiều tiền để mua thì cậu không bán, còn người lạ này cậu lại không muốn nhận tiền, thật là kỳ quái.”

Lâm Phàm cười: “Nói với ông thì ông cũng không hiểu đâu, người này đúng là không tệ.”

Điền Thần Côn lắc đầu, ông ta thực sự không hiểu, nếu như tất cả mọi người trên thế giới đều giống như tên nhóc này thì sẽ rất khó để mà giao lưu.

Lại tặng được thêm một cái, trong lòng cảm thấy rất tốt. Hắn tuyệt đối sẽ không nhìn sai người, nếu không phải hắn có kiến thức bói toán như thần thì quả đúng là không dám bảo đảm.

Hơn nữa, với kiến thức bói toán như thần này, cộng thêm sự quan sát tỉ mỉ như vậy thì còn có thể có vấn đề gì được sao?

Đồng thời, hắn lựa chọn hai người này thì bọn họ nhất định sẽ không vứt tượng gỗ của mình đi.

Điền Thần Côn tạm thời rảnh rỗi, có chút nghi hoặc hỏi: “Cậu nói xem, hai tên hôm qua liệu có đến đây làm phiền chúng ta nữa không?”

Chương 1651: Cẩu gia nghịch thiên

Lâm Phàm cũng không để chuyện này trong lòng đáp: “Ai biết được, dù sao thì cho dù họ có đến hay không thì ngày tháng của chúng ta vẫn sống như cũ.”

Điền Thần Côn nói: “Cũng đúng, nhưng mà Cẩu gia cắn cũng quá tàn nhẫn, bình thường không nhìn ra được nó lại biết cắn người như thế.”

Lâm Phàm liếc mắt một cái nói: “Cho nên, sau này ông cần phải chú ý hành vi của mình, đừng gây hấn với Cẩu gia, cẩn thận nó cắn ông đấy.”

Điền Thần Côn cười, ngồi xổm xuống nhìn về phía Cẩu gia lộ ra vẻ mặt lấy lòng: “Cẩu gia, với quan hệ giữa chúng ta, cho dù tao có chọc giận mày cỡ nào thì mày nhất định sẽ không cắn tao, có đúng không?”

Cẩu gia bá đạo lườm Điền Thần Côn một cái, trực tiếp coi thường ông ta, cúi đầu yên lặng tu dưỡng.

Lâm Phàm cười, Cẩu gia vẫn rất bá đạo, dù sao Cẩu gia rất khác với chó bình thường, nào có thể so sánh được chứ.

Về phần hai cha con Chu Thạch Minh và Chu Quân, hắn hoàn toàn không để trong lòng, trước đây hắn còn không sợ chứ đừng nói là bây giờ.

Ở một ban ngành nào đó.

Chu Thạch Minh là doanh nhân nước ngoài, còn là một vị tổng giám đốc. Cho nên được sự chiêu đãi cũng khác biệt.

Nhưng trong cuộc thảo luận, Chu Thạch Minh nói rằng Thượng Hải có quá nhiều chó hoang, ngay cả con trai của ông ta cũng bị chó hoang cắn bị thương, chuyện này khiến cho nhân viên có liên quan chấn kinh.

Thượng Hải khác với nơi khác, nơi này là kinh đô thời thượng, sao có thể có chuyện bị chó hoang cắn?

Vì vậy không hỏi ở trên một tiếng thì đã phân phó người, tiến thành bắt chó hoang trong đô thị.

Về vấn đề chó hoang trên phố Vân Lý mà Chu Thạch Minh đề cập đến, ông ta cũng không nghĩ nhiều. Thậm chí cũng không ngờ Lâm đại sư cũng nuôi một con chó, ngược lại cho rằng địa vị bây giờ của phố Vân Lý không giống trước, có thể trở thành khu phố đặc sắc nhất ở Thượng Hải.

Dĩ nhiên nơi như vậy thì cần phải coi trọng.

Chu Thạch Minh trong lòng cũng đầy ác ý. Cái tên họ Lâm kia, tuy tôi không thể làm gì cậu, nhưng đánh chết con chó của cậu thì không thành vấn đề.

Hôm sau!

Lâm Phàm đang ở trong cửa hàng, đột nhiên có một người trẻ tuổi đưa chuyển phát nhanh đi vào: "Ông chủ, có hàng của anh."

"Tôi không mua gì cả." Lâm Phàm sững sờ, có chút không hiểu đây là có ý gì. Tôi chẳng mua gì cả, lấy đâu ra chuyển phát nhanh chứ?

Điền Thần Côn nói thầm: "Nói không chừng là fan hâm mộ nào đó của cậu tặng cậu thư tình đấy."

Lâm Phàm cười: "Còn thư tình nữa, tôi thấy càng giống một quyển sách hơn."

Triệu Chung Dương: "Tôi nghe nói có người sẽ nhận được sách chăm sóc sức khỏe gì đó, đây căn bản là chuyện lừa gạt mà thôi"

Nhân viên chuyển phát nhanh cũng mặc kệ mấy chuyện này, anh ta chỉ phụ trách giao hàng cho khách hàng, sau đó thì lái xe rời đi.

Mọi người đều không quan tâm đến chuyển phát nhanh, ai cũng đều làm việc của chính mình.

"Mẹ kiếp!"

Lúc này Lâm Phàm mở hàng ra, không nhịn được chửi thề. Triệu Chung Dương kinh ngạc, còn tưởng anh Lâm nhận được thư uy hiếp từ fan hâm mộ.

"Anh Lâm, sao vậy?" Triệu Chung Dương dò hỏi.

Lâm Phàm: "Cẩu gia, Cẩu gia đi đâu rồi?"

"Không biết, từ sáng sớm đã ra ngoài rồi." Sáng sớm lúc Triệu Chung Dương đến cửa hàng, Cẩu gia đã liều mạng chạy ra ngoài rồi, cũng không biết trong khoảng thời gian này Cẩu gia rốt cuộc làm cái gì. Thế nhưng đôi khi có thể thấy tin tức Cẩu gia ở trên mạng, bây giờ cũng được coi là một con chó rất nổi tiếng rồi.

Đương nhiên, ngay từ đầu Cẩu gia còn có thể lên tin tức với nhiều tiêu đề, nhưng về sau vì có quá nhiều chuyện, nên tiêu đề thế này không xuất hiện nữa.

“Cẩu gia nghịch thiên rồi.” Lâm Phàm nhìn thư mời trong tay, ánh mắt chăm chú, trong lòng hô to không thôi, thậm chí có chút bị đả kích.

Triệu Chung Dương có chút lo lắng, nóng lòng bước đến. Lúc nhìn thấy nội dung trong thư mời thì cũng chết lặng.

“Mẹ kiếp!”

Có một vấn đề mà liên tiếp phải chửi thể, Triệu Chung Dương là người rất ít khi chửi thề. Thế nhưng thứ mà cậu ta nhìn thấy bây giờ không thể không khiến cậu ta chấn kinh, bởi vì chuyện này quá sức tưởng tượng.

Điền Thần Côn thở dài.

“Hai người rốt cuộc đang làm gì vậy, một câu rồi lại một câu mẹ kiếp, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Lâm Phàm nhìn lại một lần nữa, sau khi xác nhận tất cả đều là thật thì không khỏi cảm thán nói: “Cẩu gia nghịch thiên rồi, vậy mà lại được bầu là một trong mười người có ảnh hưởng nhất ở Trung Quốc.”

Mới đầu Điền Thần Côn cũng không để ý, nhưng đột nhiên lúc này kịp phản ứng lại, khuôn mặt hoang mang nhìn Lâm Phàm: “Cậu nói cái gì? Nói lại lần nữa xem, tôi hình như chưa nghe rõ.”

Lâm Phàm có chút khó hiểu: “Mẹ nó, chuyện này đúng là có chút khó tin, Cẩu gia vậy mà lại có thể được giải thưởng này, thật mẹ nó gặp quỷ rồi.”

Ngô U Lan cũng tò mò đi đến liếc mắt nhìn, trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ: “Vậy mà lại là sự thật!”

Triệu Chung Dương suy nghĩ một chút nói: “Anh Lâm, em cảm thấy đây rất có thể là giải thưởng cho Cẩu gia vì đã cứu người trong đám cháy năm ngoái.”

Lâm Phàm: “Vậy cũng không nên trao thưởng cho nó chứ.”

Chương 1652: Chó phố Vân Lý bị bắt

Triệu Chung Dương: “Em thấy là có sự thay đổi rồi, không phải người ta thường nói chó là bạn tốt của con người sao?

Anh xem, đều là bạn bè cả thì trao giải thưởng không phải là chuyện không thể, đúng không?"

"Cũng có lý, chuyện Cẩu gia dũng cảm cứu người trong đám cháy đó đã gây ảnh hưởng lớn trên mạng, được tuyển chọn cũng là có khả năng." Lâm Phàm nói.

Triệu Chung Dương: "Bây giờ không phải là có thể được chọn hay không, mà là thực sự được chọn rồi, cần phải đến hiện trường. Đến lúc đó anh Lâm cùng Cẩu gia đến buổi lễ trao giải, em cảm thấy có lẽ là anh sẽ phát biểu cho Cẩu gia rồi đó."

"Ha ha." Lâm Phàm cười, không ngờ bản thân lại có thể nuôi dưỡng Cẩu gia thành như vậy.

Thức ăn chính nghĩa cho chó quả thực là rất tốt, không uổng công mình tiêu tốn điểm bách khoa để nuôi nó.

Bây giờ cũng không biết nuôi dưỡng Cẩu gia tiêu tốn hết bao nhiêu thức ăn chính nghĩa cho chó nữa, dù sao cũng đã là rất nhiều rồi.

Gâu gâu!

Bên ngoài truyền đến tiếng chó sủa, hơn nữa còn có vẻ rất dữ dội.

Đúng lúc đó bên ngoài cũng có tiếng hô của một ông chủ cửa hàng: "Ông chủ nhỏ mau ra đây đi, có người muốn trộm chó!"

Trong phòng.

Lâm Phàm cùng mọi người vẫn đang thảo luận về vấn đề này, khi nghe thấy tiếng hô này cũng sững sờ, thất thần nhìn nhau.

"Chuyện gì vậy? Đi thôi, mau ra ngoài xem ai mà to gan như vậy, lại dám đến phố Vân Lý để trộm chó." Lâm Phàm rất nghi hoặc.

Phố Vân Lý có Cẩu gia bảo vệ mà cũng dám đến đây trộm chó, lấy đâu ra dũng khí như vậy chứ?

Hắn ngược lại không sợ Cẩu gia sẽ bị người ta trộm mất, mà là sợ Cẩu gia không nhịn được lại nổi giận lên, nếu quả thực là như vậy thì thật khiến người ta bất lực.

Ngã tư phố có vài chiếc xe thi hành pháp luật đang dừng lại, tiếng chó sủa từ đó truyền đến. Trên xe có một cái lồng lớn, bên trong mỗi cái lồng nhỏ đều có một con chó.

Lúc này, hiện trường có vài người mặc đồ bảo hộ, trong tay cầm dụng cụ đặc biệt đang bịt đầu một con chó lại, người còn lại thuần thục mở cái lồng ra và đặt con chó vào.

Cho dù xung quanh có rất nhiều ông chủ cửa hàng khuyên họ dừng lại nhưng họ vẫn như cũ, không hề có ý dừng tay.

Cẩu gia hằm hằm nhìn cảnh tượng trước mắt, sủa gâu gâu rất to. Chị Hồng thì ở bên cạnh an ủi, bảo Cẩu gia đừng manh động, sau đó trừng mắt nhìn đám người này.

“Các người dừng tay lại cho tôi! Các người định làm gì, đây là chó của phố Vân Lý, các người dựa vào đâu mà bắt?” Chị Hồng tức giận hỏi.

Một nhân viên trong đó có giọng điệu rất bình tĩnh, không hề bị ảnh hưởng, vừa nói vừa dùng dụng cụ để giữ con chó. Thế nhưng con chó đó né tránh rất nhanh, lập tức chạy thoát.

“Đây là nhiệm vụ cấp trên giao phó, có quá nhiều chó hoang đã gây ảnh hưởng lớn và tổn thương đến mọi người, cần phải dọn dẹp một chút. Mấy người mau tránh ra, những con chó này không phải vật nuôi của gia đình thì đừng quản.”

Chị Hồng ở phía trước ngăn lại: “Không được, đây là vật nuôi của người phố Vân Lý chúng tôi, mấy người còn không mau mở chiếc lồng thả chúng ra.”

Mấy nhân viên công tác này không để ý chị Hồng, thậm chí còn phớt lờ những chủ cửa hàng xung quanh mà tiếp tục công việc, có người trong tay cầm gậy bắt đầu gõ lên lồng.

Cẩu gia nhe răng trợn mắt gầm nhẹ.

Những con chó trong lồng hét lên: “Lão đại, cứu chúng tôi!”

“Lão đại cứu mạng!”

Cẩu gia nghe thấy đám đàn em kêu cứu, nó là lão đại sao có thể mặc kệ được chứ. Nếu như không phải chủ nhân của vợ nó khống chế nó lại thì nó đã xông lên đối đầu với đám người này từ lâu rồi.

“A! Con chó này hơi hung dữ nha, vài người đến đây cùng tôi bắt nó lại đi.” Một nhân viên mập mạp không để ý đến ánh mắt tức giận kia, vẫn như cũ rất bình tĩnh mà bận rộn công việc.

Đối với loại tình huống này hắn cũng không còn lạ gì nữa, chẳng lẽ đám người này dám đánh bọn họ hay sao?

Nơi này là Thượng Hải, đánh người thì sẽ bị ngồi tù, chỉ cần bị thương nhẹ thì ngồi tù vài tháng cũng là chuyện bình thường, cho nên bọn họ không sợ.

Thậm chí còn có thái độ kiểu, nếu anh có gan thì đến đây đánh. Còn không thì nhanh chóng nhường đường.

Một cái vợt bắt chó đánh úp về phía Cẩu gia, đúng lúc này cái vợt bị người ta bắt được.

Lâm Phàm đến hiện trường cẩn thận xem xét thì đúng là có chút nghiêm trọng. Mấy con chó đàn em của Cẩu gia đa phần là bị bắt hết rồi, là bọn họ muốn một mẻ bắt gọn đây mà.

“Các người làm gì vậy? Bắt chó trong phố Vân Lý của chúng tôi làm gì?” Lâm Phàm hỏi.

Các chủ cửa hàng nhìn thấy ông chủ nhỏ đã đến thì cũng thở phào nhẹ nhõm, dường như trong lòng họ ông chủ nhỏ chính là trụ cột của phố Vân Lý này.

“Ông chủ nhỏ, không biết là bị ai tố cáo nên bị người cấp trên nhìn trúng, muốn bắt hết chó hoang trong phố Vân Lý của chúng ta.” Ông Lương ở một bên tức giận nói, hận không thể đánh cho người đã tố cáo đó thành mặt gấu trúc.

Nghe vậy, không cần nghĩ hắn cũng biết là ai tố cáo rồi.

Ngoại trừ Chu Thạch Minh ra còn có thể là ai đây?

Chương 1653: Chó cậy thế

Nghĩ lại thì năng lực của Chu Thạch Minh quả thực vẫn có thể làm được chuyện này, bản thân hắn quen biết rất nhiều người ở Thượng Hải, lãnh đạo hầu hết đều biết tình hình ở phố Vân Lý.

Nhưng Chu Thạch Minh rất thông minh, ông ta không gây phiền phức cho mình, ngược lại tìm chó của mình để gây phiền phức. Đối với đám người này mà nói, e là cho dù có chú ý đến mình thì cũng không thể nào chú ý đến chó của phố Vân Lý như vậy?

Dù sao thì chuyên bắt chó cũng rất bình thường, là chó hoang thì bắt được thì cứ bắt, còn có thể có vấn đề gì sao?

"Phiền các vị thả chó ra, đây đều là chó của phố Vân Lý chúng tôi." Lâm Phàm giọng điệu rất tốt, dù sao đối phương cũng là đang làm việc, không nên làm khó người ta.

"Không được đâu Lâm đại sư, chúng tôi được phân công đến xử lý hết chó hoang ở phố Vân Lý, đây cũng là vì muốn tốt cho mọi người. Cậu nói xem chó hoang phóng uế bừa bãi, rất không hợp vệ sinh có phải không?" Một nhân viên công tác giọng điệu hòa hoãn, hiển nhiên cũng biết Lâm đại sư.

Lâm Phàm cười nói: "Không cần nhọc lòng vậy đâu, chúng tôi sẽ trả thêm tiền cho những công nhân vệ sinh ở đây để hỗ trợ dọn dẹp phân của những con chó này, hơn nữa những con chó này cũng không hề phóng uế bừa bãi, chúng đều rất quy tắc."

"Quy tắc?" Nhân viên công tác vừa nghe vậy lập tức bật cười: "Lâm đại sư, cậu đừng làm khó chúng tôi nữa, đây là mệnh lệnh cấp trên của chúng tôi. Hơn nữa cậu nói với chúng tôi rằng những con chó hoang này cũng có quy tắc, sao có thể được chứ!"

Lâm Phàm xua tay: "Tôi thực sự không lừa mấy người, những con chó ở phố Vân Lý chúng tôi rất có quy tắc hơn con người nhiều, chưa từng phóng uế bừa bãi, chúng có một nơi để đi vệ sinh cố định. Hơn nữa chúng không phải chó hoang mà là thú nuôi được mọi người ở phố Vân Lý chúng tôi nuôi."

Nhân viên công tác nói: “Lâm đại sư, tôi biết phố Vân Lý các anh rất đoàn kết, những con chó này sống ở phố Vân Lý và được các anh nuôi nấng. Thế nhưng bọn chúng sẽ làm ảnh hưởng đến khách đến đây du lịch.”

Lâm Phàm cảm thấy nói chuyện cùng đám nhân viên công tác này chẳng có ý nghĩa gì cả.

“Một câu thôi, có thả hay không?” Lâm Phàm hỏi.

Nhân viên công tác nói: “Lâm đại sư, chúng tôi không bắt nữa, những con đã bắt được này chúng tôi sẽ đưa về để giao nộp, như vậy được chưa?”

“Không được! Phải thả hết bọn chúng ra.” Lâm Phàm nói.

Những nhân viên công tác không thể chấp nhận yêu cầu của Lâm đại sư. Họ cảm thấy Lâm đại sư quản hơi nhiều rồi, hắn chưa từng bị chó cắn cho nên không biết sự nguy hiểm của chó. Hơn nữa hắn cũng không phải người lãnh đạo mà cứ như vậy ra lệnh cho họ, từ đáy lòng họ có một loại cảm xúc bất mãn.

Dường như từ chối mới có thể biểu hiện ra nét riêng của mình, cho nên họ thẳng thừng từ chối.

“Lâm đại sư, chúng tôi không thể thả ra được, nếu anh có vấn đề gì thì có thể báo với lãnh đạo của chúng tôi.” Nhân viên công tác nói.

Lâm Phàm cũng bó tay, những nhân viên công tác này nhất định ép mình phải làm như vậy sao? Xem ra không còn cách nào khác rồi.

“Các người làm vậy là đang chọc giận mọi người đó có biết không? Các người có biết những con chó này là ai không?” Lâm Phàm hỏi.

Nhân viên công tác nghe vậy lập tức cười, con chó này là ai? Lần đầu tiên nghe đấy, không phải chỉ là chó đất thôi sao, có gì khác chứ?

Lúc này, Lâm Phàm cũng không nhiều lời: “Tôi khuyên các người tốt nhất nên thả ra đi, đừng làm lớn chuyện. Những con chó mà các người bắt đều là anh hùng đấy hiểu không? Có biết cuộc vây bắt đám buôn người năm ngoái không? Chính là

công lao của những con chó này đấy, còn con chó này nữa, anh có biết nó có thân phận gì không?"

"Tôi nói cho anh biết, đây là con chó duy nhất được bầu chọn trong số mười nhân vật có ảnh hưởng nhất ở Trung Quốc, đây là thư mời mới được gửi đến đấy, xem có quen không?"

Nhân viên công tác kinh ngạc, bị lời của Lâm đại sư làm cho sững sờ.

Mà các chủ cửa hàng xung quanh cũng ngây ngốc, cảm giác những gì ông chủ nhỏ nói có chút dữ dội.

Con chó duy nhất trong mười người có ảnh hưởng nhất ở Trung Quốc, làm thế nào mà được chọn vậy?

Cho dù là nói khoác thì cũng không thể khoác lác như vậy được chứ!

Nhưng lúc nhìn thấy thư mời trong tay Lâm Phàm, tất cả mọi người đều ngây ngốc.

Mà lúc này còn chưa kết thúc, những lời phía dưới càng làm cho họ cảm thấy, chó không chỉ là chó cậy gần nhà, mà đôi khi còn cậy thế nữa đó nha.

Lâm Phàm thở dài trong lòng, hắn thực sự không muốn như vậy, hắn cảm thấy khoe khoang như vậy không phải là phong cách của hắn. Thế nhưng trong tình huống này mà không khoe khoang thì quả thực không được.

Cẩu gia sắp được tham gia nhận thưởng cho danh hiệu top 10 động vật có ảnh hưởng nhất Trung Quốc. nếu các người bắt nó thì làm sao còn có thể tham gia nhận giải được đây?

Ảnh hưởng khá lớn, nhất định phải xem xét cẩn thận đó nha.

Chương 1654: Ông ta rất xui xẻo

Điền Thần Côn ở bên cạnh nói: "Tôi nói cho các người biết, ông chủ nhỏ không phải đang khoác lác mà là nói thật, vừa rồi nhân viên chuyển phát nhanh đã đích thân đưa thư đến rồi." Sau đó ông ta giơ thư mời lên càng cao hơn nói: "Nhìn thấy con dấu trên này không, là thật đó!"

Triệu Chung Dương cũng nói vào: “Cẩu gia có thể được chọn cũng là danh xứng với thực, lần trước quảng cáo nào nói chó là bạn của con người, đặc biệt là chó bảo vệ con người càng là người bạn tốt nhất trong số những người bạn tốt.”

“Nhớ năm ngoái Cẩu gia dẫn dắt một trăm con chó chiến đấu chống lại kẻ buôn người, uy phong biết bao.”

“Sau đó lại dũng cảm lao vào lửa, liều chết cứu đứa trẻ ra ngoài, toàn thân nó lúc đó bị cháy đen thui. Những chuyện này cho dù là người thì cũng chưa chắc đã có dũng khí như vậy.”

“Còn có lần trước, Cẩu gia một hơi kéo ba người chết đuối lên khỏi mặt nước, đây là hành động dũng cảm, ai có thể so sánh được chứ?”

“Càng không cần nói cái gì mà dẫn bà lão qua đường, cứu bà lão bất tỉnh ở trước xe.”

Triệu Chung Dương một hơi khoác lác, khen ngợi Cẩu gia.

Còn Cẩu gia vốn còn đang tức giận, khi nghe thấy mấy cái chiến tích này không khỏi cao ngạo ngẩng cao đầu, trong mắt lóe lên một tia kiên định, dường như cũng bị hành động của mình làm cho cảm động.

Các chủ cửa hàng gật đầu nói: “Đúng vậy, nghe vậy thôi đã thấy không có vấn đề gì rồi, Cẩu gia thực sự có năng lực này.”

Lâm Phàm nhìn mọi người, sau đó ánh mắt nhìn về phía nhân viên công tác nói: “Nghe thấy rồi chứ? Không phải tôi ngăn cản các người thi hành pháp luật mà là thực sự không thể được. Con chó này sắp tham dự buổi trao giải thưởng, mà những con chó này lại là đồng đội của nó, cũng là người nhà của nó. Các người cứ như vậy mà bắt hết chúng đi, vậy thì tôi chỉ muốn hỏi là lãnh đạo của các người có đồng ý hay không? Nếu không thì gọi điện cho lãnh đạo của các người đi, chỉ cần ông ta đồng ý thì cái khác không cần phải nói, con chó này cũng cho các người đưa đi, cùng lắm thì nếu tôi tự đi đến buổi lễ trao giải thì nói rằng anh hùng bị các người bắt đi chôn sống rồi, được chưa?”

Nhân viên công tác nghe vậy thì trong lòng cũng run lên, giống như đang nghe chuyện xưa, nhưng câu chuyện này dường như là thật, sau đó do dự một lúc.

“Vậy thì chờ chúng tôi gọi điện thoại đã.”

Lâm Phàm gật đầu: “Được, gọi đi.”

Nhân viên công tác lấy điện thoại ra gọi điện cho lãnh đạo, khi nói rõ chuyện này thì người lãnh đạo ở đầu bên kia chửi ầm lên. Mắng bọn họ đầu óc bị cửa kẹp rồi sao, nói như vậy mà cũng tin. Nhưng vừa nghe đó là Lâm đại sư nói thì vị lãnh đạo kia lập tức bắt đầu coi trọng.

“Lâm đại sư, lãnh đạo của chúng tôi muốn nói chuyện với anh.” Nhân viên công tác bị lãnh đạo mắng xối xả, sau đó khuôn mặt bất lực đưa điện thoại qua.

Lâm Phàm nghe máy: “Lãnh đạo, xin chào, tôi là Lâm đại sư của phố Vân Lý. Chuyện vừa rồi là như thế này, con chó của tôi rất vinh dự được chọn là con chó duy nhất được vinh danh là trong mười người có ảnh hưởng nhất ở Trung Quốc. Các người bắt chó hoang thì không phải không tốt, chỉ là các người muốn bắt hết những con chó anh hùng này của tôi thì tôi thấy là cần phải nói cho các người rõ ràng. Nếu không, sau này có chuyện gì thì không phải là trách tôi không nhắc nhở các người hay sao?”

Lãnh đạo ở đầu dây bên kia cũng bị những lời nói của Lâm Phàm hù dọa, sau đó bên kia truyền đến tiếng gõ bàn phím, chắc là ông ta đang lên mạng tra cứu.

Thông thường lễ trao giải lớn như vậy, kết quả sẽ được công bố trên mạng.

Khi thấy bức ảnh mười người có ảnh hưởng nhất được đăng trên trang mạng, trong đó chỉ có duy nhất một nhân vật không phải là người thì ông ta sững sờ, cảm thấy sống nhiều năm như vậy đúng là sống vô ích rồi.

Khụ khụ!

Vị lãnh đạo kia ho nhẹ vài tiếng.

“Lâm đại sư, hiểu lầm, là hiểu lầm thôi, là tôi sắp xếp công việc có chút sơ xuất. Những con chó này đều là anh hùng, cậu nói có đúng không? Nếu tôi biết sớm hơn thì tôi nhất định sẽ không sắp xếp như vậy.”

“Kính nhờ Lâm đại sư, lúc đến buổi lễ trao giải tuyệt đối đừng đem chuyện này ra làm trò đùa mà nói ra, tôi không chịu nổi đâu.”

Vị lãnh đạo không sợ những thứ khác, chỉ lo sợ ngày hôm đó Lâm đại sư tại buổi lễ trao giải sẽ coi chuyện này như trò cười mà nói ra.

Chuyện này nói ra cũng không sao, mấu chốt là ông ta sẽ có sao đó. Nhẹ thì bị chửi mắng, nặng thì phải nhận sự chỉ trích của tổ chức vì không chú tâm trong công việc…v.v.

Lâm Phàm nghe vậy không khỏi bật cười đáp: “Được, được, tôi nhất định sẽ không nói. Nhưng mà lãnh đạo à, tôi phải nhắc nhở ông, người tố cáo chuyện này là Chu Thạch Minh có đúng không? Tôi nói cho ông biết, ông tốt nhất đừng có quan hệ gì với ông ta, xui xẻo lắm đó nha.”

Vị lãnh đạo ở đầu bên kia nghe vậy thì cảm giác có gì đó không đúng lắm.

Chương 1655: Có những chuyện mà cả Lâm Phàm cũng không biết

Ông ta biết năng lực của Lâm đại sư, nghĩ lại việc Lưu Hiểu Thiên ở đồn cảnh sát, kể từ khi quen biết Lâm đại sư thì con đường liền thuận buồm xuôi gió, ông ta hâm mộ chết đi được.

Lại nghĩ đến chuyện xảy ra ngày hôm nay, ông ta thực sự cảm giác có gì đó không đúng lắm.

Hôm qua vừa tiếp đãi gã đó, hôm nay đã đen đủi tới rồi, đúng là linh nghiệm thật.

“Cảm ơn Lâm đại sư đã nhắc nhở, tôi nhớ kỹ rồi, bây giờ lập tức sẽ bảo những người này quay về.” Lãnh đạo ở trong điện thoại vội vàng nói.

Ông ta thực sự không muốn dây dưa chuyện này, nếu biết sớm sẽ như vậy, cho dù đối phương có là đại gia đứng đầu thì ông ta cũng không để ý, đây không phải là tự tìm đường chết hay sao?

Đặc biệt là khi một con chó mà được chọn là một trong mười nhân vật có ảnh hưởng nhất ở Trung Quốc, chỉ nghĩ thôi mà đã cảm thấy vô lý rồi.

Sau đó ông ta cũng không nghĩ nhiều nữa, lập tức điện thoại đến chỗ nhân viên công tác, vội vàng bảo nhân viên công tác quay về, còn nói bọn họ toàn làm những chuyện gì thế không biết.

Nhân viên công tác nghe điện thoại xong thì vẻ mặt lúng túng.

Lâm Phàm thấy sự việc cũng gần xong rồi lập tức nói: "Cẩu gia, đi thả đám đàn em của mày ra đi."

Nhân viên công tác cảm thấy con chó này giống như con người vậy, Lâm đại sư vừa nói xong thì nó lập tức chạy lên cốp xe, cứ như thành tinh mà nâng vuốt chó lên đẩy thanh sắt chốt ở phía trên ra rồi thả đám chó bị bắt ra ngoài.

Mà những con chó được thả ra sau khi đi dạo một vòng trên mặt đất, cũng thuần thục giúp mở cửa sắt những chiếc lồng khác.

Kỳ lạ, thật kỳ lạ! Họ bắt chó hoang nhiều lần như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy tình huống này. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì họ quả thực không dám tin.

Lâm Phàm nhìn đám nhân viên công tác nói: "Tôi nói này các vị, sau này các người phải cẩn thận một chút, bắt chó điên thì không sao, nhưng những con chó lang thang đáng thương thì phải ôn nhu một chút, chúng đều có linh tính cả đó."

Bây giờ cho dù là Lâm đại sư nói gì thì họ cũng phải chịu đựng, chỉ có thể điên cuồng gật đầu, hoàn toàn lắng nghe.

Lâm Phàm gật đầu: "Được rồi, đi thôi! Nhớ kỹ nhé, chó của phố Vân Lý chúng tôi đều là chó tốt, có biết chưa?"

Nhân viên công tác gật đầu lần nữa, biểu thị biết rồi. Lần này họ thực sự mở rộng tầm mắt rồi, quay về có thể khoác lác với người ta.

Một trong mười nhân vật ảnh hưởng của Trung Quốc có một con chó, anh dám tin không?

Quỷ cũng không dám tin!

…

Lúc này, phố Vân Lý vô cùng náo nhiệt.

Tất cả mọi người đều không ngờ rằng Cẩu gia lại còn có thân phận này.

“Chao ôi! Nhìn không ra đó nha, Cẩu gia sắp khổ tận cam lai rồi.”

“Lời này của anh dùng từ không đúng rồi, cái gì mà khổ tận cam lai? Đây gọi là làm chuyện tốt bị phát hiện.”

“Chị Hồng thật may mắn, dựa vào tiểu Hoa mà thu được con chó rể tốt như vậy, lại còn là con chó nổi tiếng nữa chứ.”

“Vẫn là chị Hồng thông minh, giá trị của mấy con chó con sắp được đề cao rồi.”

“Chúc mừng ông chủ nhỏ, hôm nay phải chúc mừng đàng hoàng mới được đó nha.”

“Đúng vậy, ông chủ nhỏ, nếu cậu không chúc mừng thì Cẩu gia không đồng ý đâu đó.”

Lâm Phàm nghe những lời này của các chủ cửa hàng thì vẻ mặt cũng bất lực. Nhìn Cẩu gia ở bên ngoài dường như là đang giáo huấn đám đàn em, đang trách chúng động tác chậm chạp, vậy mà lại bị những con người ngu ngốc đó bắt được, quả thực là làm mất mặt người làm đại ca chó như nó.

Mà những con chó này cũng cúi đầu, vẻ mặt như rất xấu hổ.

Chúng xấu hổ về những lời dạy bảo của đại ca mình, không ngờ lại để cho đám con người ngu xuẩn trèo lên đầu như vậy.

Khi các con trai bảo bối và con gái rượu của các chủ cửa hàng quay trở về, thì những chú chó đang bị khiển trách đều chạy gấp đi tìm những người bạn nhỏ của chúng vui đùa.

Cẩu gia nhìn thấy tình cảnh này cũng gầm nhẹ vài tiếng, sau đó đi tìm đám chó con của mình.

“Được rồi, được rồi, chuyện hôm nay cứ như vậy trước đã, chờ mang giải thưởng trở về thì sẽ ăn mừng thật hoành tráng.” Lâm Phàm nói, hắn cũng cần phải tiêu hóa chuyện này, nhìn thư mời trong tay, xem ra cũng chỉ còn có mấy ngày nữa thôi.

Nhưng đối với chuyện Cẩu gia được chọn hắn cũng cảm thấy hơi khó tin, buổi lễ trao thưởng long trọng thế này kỳ thực Cẩu gia có thể làm cho bầu không khí trở nên nặng nề. Bởi vì có rất nhiều chuyện cảm động mà lại vừa khiến người ta đau lòng.

Một con chó lên sân khấu, có phải không hay cho lắm?

Nghĩ đi nghĩ lại thì hắn cũng không hiểu, nhưng có lẽ những gì mà Cẩu gia đã làm, thực sự xứng đáng với giải thưởng này.

Thực ra cẩn thận tính toán thì Cẩu giá vẫn còn có mấy chuyện lớn nữa, về phần chuyện nhỏ thì càng nhiều vô số kể.

Mũi của Cẩu gia rất nhanh nhạy, tương đối mẫn cảm với mùi vị, khoảng thời gian từ năm ngoái đến hôm nay, ngày nào cũng làm rất nhiều chuyện.

Thậm chí có chuyện ngay cả hắn cũng không biết.

Chương 1656: Tát nước theo mưa

Ở trên mạng đều có bản ghi chép, sau đó hắn mở ra xem.

Bản tin ngày hai mươi tháng mười hai, Cẩu gia ngửi thấy mùi gas bị rò rỉ, trực tiếp phá cửa và kéo cả gia đình ba người bên trong tới đầu cầu thang rồi đẩy cửa nhà đối diện ra, dẫn đến hàng xóm đến giúp đỡ.

Lâm Phàm thực sự không biết tin tức này, bởi vì hắn không chú ý đến.

Bản tin ngày mười lăm tháng một, Cẩu gia ở một ngân hàng nào đó đã phát hiện ra vụ bắt cóc con tin, tiếp đó dũng cảm chiến đấu với hai tên xã hội đen và thành công chế ngự đối phương.

Tin tức này có chút ấn tượng nhưng hắn cũng không để ý lắm.

Dù sao bản ghi chép ở trên website này hình như là do một fan hâm mộ nào đó của Cẩu gia lập ra, một số chuyện của Cẩu gia đều được ghi chép lại trên đó, cơ bản là mỗi ngày đều có chuyện, nhiều nhất là cách mấy ngày lại xuất hiện một tin tức mới.

Lâm Phàm nhìn xem, có chút nghi hoặc. Sau đó ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, chẳng lẽ có người chuyên canh giữ ở phố Vân Lý để theo dõi Cẩu gia hay sao? Chuyện này cũng khiến người ta có chút bất lực mà.

Với thực lực của hắn bây giờ, bao quát toàn bộ phố Vân Lý thì quả thực không có người nào có thể lén lén lút lút,l mà hắn không thể phát hiện ra, xem ra là không có khả năng này.

Khả năng duy nhất đó chính là dưới sự bao phủ của internet, bất cứ chuyện gì cũng đều không thể chạy thoát khỏi máy ảnh, còn có nhóm quần chúng, điện thoại di động quay chụp nữa.

Mạnh mẽ, lợi hại.

Danh tiếng bên ngoài của Cẩu gia cũng đủ mạnh, suýt chút nữa là nó đuổi kịp mình rồi.

Là chủ nhân, nếu hắn không cố gắng hơn thì bị một con chó đuổi kịp quả thực là cả con chó cũng không bằng mà.

Trên weibo.

Weibo của Lâm Phàm như bùng nổ, lúc cư dân mạng nhìn thấy tin tức này thì cũng ngây ngốc.

Vốn dĩ chuyện này không gây ra nhiều ảnh hưởng lớn như vậy ở trên mạng.

Nhưng mức độ được chú ý của năm nay lại vượt quá sức tưởng tượng của mọi người.

Thậm chí đã trở thành chủ đề nóng.

“Chết tiệt! Bị bệnh à, một con chó sao có thể được chọn chứ? Tổ chương trình mất não rồi à?”

“Đúng vậy, đây rõ ràng là một loại xúc phạm với người khác mà.”

“Cùng sân khấu với chó? Thật ngại quá, tôi chịu không nổi.”

“Lầu trên ơi, anh bị thiểu năng à? Là anh thì anh có thể lên được sao?”

“Những người đang cãi nhau về chuyện này ơi, phiền các người lên mạng tra tin tức trước đi, Cẩu gia của phố Vân Lý đó! Đừng nói tôi không nhắc nhở các người, tôi không nói

người khác mà là đang nói các người đó, so sánh với Cẩu gia thì các người sẽ thấy, ngay cả chó các người cũng không bằng.”

“Lầu trên ơi, bạn hơi phách lối rồi đấy, vậy bạn có so sánh được với con chó này không?”

“Tôi thừa nhận là tôi không sánh bằng, bởi vì đây là sự thật!”

“Lợi hại… Hai vị đại lão ở lầu trên thật lợi hại.”

“Phố Vân Lý có Lâm đại sư, bây giờ phố Vân Lý lại có Cẩu gia, phố Vân Lý có phải muốn nghịch thiên luôn rồi không?”

“Một trong mười nhân vật có ảnh hưởng nhất của Trung Quốc, một con chó mà cũng được đề cử, chuyện gì vậy?”

Vốn dĩ có rất ít người chú ý đến chuyện này, nhưng trong đó đột nhiên xuất hiện một con chó, khiến cho họ hoàn toàn ngây người, cảm giác có chút không thể tưởng tượng nổi. Thậm chí càng khiến người ta khó lý giải hơn là rốt cuộc tổ chương trình này lựa chọn thế nào vậy? Mặc dù có bình chọn trên mạng nhưng quyền lựa chọn cuối cùng lại nằm trong tay tổ chương trình cơ mà.

Một chương trình trang trọng như thế, vậy mà lại để một con chó lên sân khấu, liệu có xứng đáng với người khác không?

Quả nhiên không lâu sau, một tài khoản nổi tiếng xuất hiện, trực tiếp mở cuộc thảo luận về chuyện này.

“Đối với sự xuất hiện của một con chó trong danh sách mười nhân vật có ảnh hưởng của Trung Quốc, tôi muốn nói một câu. Đầu óc của tổ chương trình bị súng bắn qua rồi à, lẽ ra bọn họ nên bị lôi ra ngoài xử bắn mới đúng. Một con chó chỉ có thể xuất hiện trên bàn ăn vậy mà lại giành được giải thưởng, tôi chỉ có thể nói ‘ha ha’ mà thôi. Loạt chương trình có ảnh hưởng của Trung Quốc đều như thế này, theo tôi thấy thì nó càng ngày càng trở nên tấu hài và thương mại hóa mất rồi.”

“Thật ngại quá, tôi hoàn toàn không bị cảm động, ngược lại bị chỉ số thông minh của tổ chương trình làm cho cảm động rồi đấy.”

Tài khoản Weibo nổi tiếng này vẫn tiếp tục chửi mắng, sau khi nguồn luận này đưa ra thì đã ngay lập tức thu hút rất nhiều

lượt xem của cư dân mạng. Thậm chí nhiều cư dân mạng còn ủng hộ và like, cho rằng người này nói rất đúng.

Tài khoản Weibo nổi tiếng này cũng rất đắc ý, cảm thấy lần này mình nói rất đúng, sự tình rõ ràng là như vậy.

Đồng thời nhìn thấy độ chú ý của tài khoản không ngừng tăng lên, trong lòng cũng vô cùng đắc chí. Xem ra phí quảng cáo lần sau lại tăng lên không ít rồi.

Đương nhiên, một số người biết về Cẩu gia ở phía dưới bài đăng điên cuồng phản bác, nhìn Cẩu gia bị sỉ nhục họ không thể nhịn được.

Chương 1657: Nếu muốn phỏng vấn thì hãy phỏng vấn nó

Ngay khi tài khoản Weibo nổi tiếng chưa vui vẻ được bao lâu thì xảy ra một chuyện mà khiến cho tất cả mọi người đều kinh hãi.

Weibo nổi tiếng này bỗng dưng bị xoá.

Mà trang chủ Weibo cũng đột nhiên đưa ra một thông báo.

“Xin chào,@Tôi là đại độc miệng, lời nói và hành vi của bạn khiến cho thiên kim tiểu thư của Weibo rất không vui. Nếu bạn không hiểu chuyện của Cẩu gia thì đừng mắng chửi lung tung, thiên kim tiểu thư của giám đốc Weibo chúng tôi là fan hâm mộ Cẩu gia, vẫn luôn theo dõi Cẩu gia. Hôm nay thiên kim tiểu thư của giám đốc chúng tôi đã nói rồi, dùng quyền lực để nghiền ép bạn, xin đừng dùng weibo nữa, weibo chịu không nổi!”

Những cư dân mạng vốn còn đang tức giận, khi nhìn thấy tuyên bố chính thức này thì ai nấy đều phát điên.

“Mẹ kiếp! Lợi hại…”

“Quyền hạn thế này chơi quá đẹp rồi.”

“Nói cho anh biết, có quyền thì muốn làm gì thì làm, hơn nữa còn rất sảng khoái.”

“Đám tiện nhân này, nói là không bao giờ dùng weibo nữa, cuối cùng lại lén lén lút lút dùng, ôi, đáng đời!”

Khi tài khoản Weibo kia nhìn thấy tình huống này thì hoàn toàn chết lặng.

Đây còn là quyền tự do ngôn luận của weibo nữa hay sao? Tám trăm ngàn fan hâm mộ của tôi… hu hu hu…

Hắn không quá quan tâm đến chuyện ở trên mạng, tùy ý để trên mạng thảo luận, chuyện này bản thân cũng không đi cửa sau, Cẩu gia có thể giành được giải thưởng là dựa vào những chuyện mà nó làm đã làm cảm động người khác nên giành được.

Chính vào giữa lúc tranh cãi như vậy, ngày trao giải cuối cùng đã đến.

Trong nhà.

Lâm Phàm đang mặc lễ phục, lần này đi nhận giải mặc dù không phải là nhận cho mình, nhưng nhất định phải ăn mặc lịch sự một chút, sau đó ánh mắt nhìn về phía ghế sô pha.

“Cẩu gia, tao nói với mày bao nhiêu lần rồi, mau đi tắm rửa một chút đi, mày còn muốn đi hay không đây?” Lâm Phàm nói.

Gâu gâu!

Cẩu gia từ ghế sô pha nhảy dựng lên, sau đó liều mạng chạy vào nhà vệ sinh. Nó rất thông minh mở khóa vòi nước, chờ sau khi nước đầy thì trực tiếp nằm vào trong, thả chút sữa tắm rồi tự mình tắm rửa sạch, sau đó đứng trong phòng tắm lắc lắc bộ lông để làm sạch nước ở trên người.

Bây giờ Cẩu gia đã không còn là con chó đất bình thường nữa rồi, mà là chó thành tinh, kèm theo một số năng lực.

Lâm Phàm nhìn thời gian, cảm thấy cũng sắp đến giờ rồi, trực tiếp ngoắc tay: “Cẩu gia, đi thôi.”

Thượng Hải, lễ trao giải!

Sự bố trí ở đây giống như lễ trao giải dành cho sao ca nhạc vậy, thảm đỏ cái gì cũng có. Đối với mười nhân vật có ảnh hưởng nhất Trung Quốc mà nói, có người đã hy sinh cả mạng

sống, đối diện với chuyện trang trọng như vậy lại bố trí hiện trường xinh đẹp như thế, sợ rằng sẽ cảm thấy không được tốt cho lắm.

Nhưng thực ra như vậy cũng thể hiện sự tôn trọng với những người này, bởi vì họ xứng đáng được đón tiếp long trọng như vậy.

Đám phóng viên đang chờ đợi.

Người được chọn đến, có người đích thân đến một mình, khi đối diện với màn phỏng vấn của phóng viên cũng chỉ lộ ra nụ cười, có thể có được vinh dự này họ thực sự cảm thấy rất vui.

Còn những người không đến được hay đã âm dương cách biệt đều là do người nhà đến thay. Họ đã trải qua đau thương, nay thấy mình được xã hội coi trọng thì họ cũng mừng cho người thân đã hy sinh của mình.

Không lâu sau, Lâm Phàm đích thân lái xe đưa Cẩu gia đến, sau đó dừng xe ở một bên, để Cẩu gia tự mình đi về phía sân khấu trao giải.

Đám phóng viên vừa mới phỏng vấn xong, khi nhìn thấy bóng dáng kia, hai mắt sáng lên vội vàng chạy đến.

“Lâm đại sư…”

Tranh cãi lớn nhất về giải thưởng lần này chính là có một con chó cũng đoạt giải, điều này khiến nhiều người không thể chấp nhận được. Bởi vì theo họ thấy thì chuyện này quả thực quá hão huyền, thậm chí còn có người khá kích động, cho rằng đây là một loại không tôn trọng.

Lâm Phàm nhìn thấy ngày càng có nhiều phóng viên, chỉ có thể ôm Cẩu gia trong lòng rồi vẫy tay về phía phóng viên.

“Hôm nay mấy người đừng phỏng vấn tôi, không phải tôi đến nhận giải mà là nó.” Lâm Phàm chỉ vào Cẩu gia nói: “Nếu mấy người muốn phỏng vấn thì phỏng vấn nó đi.”

Đối với đám phóng viên mà nói, lời nói này khiến họ cảm thấy rất bất lực, con chó này cũng không thể nói chuyện, họ làm sao mà phỏng vấn được chứ?

“Lâm đại sư, đối với việc chó của cậu đoạt giải, cậu có gì muốn nói hay không?” Một phóng viên phá vỡ sự ngăn cản

nặng nề mà chạy về phía trước, đặt micro trước mặt Lâm Phàm dò hỏi, sau đó lại nói tiếp: “Bây giờ nhân dân cả nước đang tranh luận về chuyện này, cậu nghĩ rằng chuyện này là tốt hay xấu?”

Lâm Phàm cười: “Chuyện này cũng khó nói lắm, nhưng chờ lát nữa lúc trao giải mấy người không phải sẽ biết hay sao?”

Đám phóng viên dĩ nhiên sẽ không cứ như vậy mà buông tha: “Lâm đại sư, trên mạng có người nói là cậu thao túng giải thưởng lần này, cậu vì thú cưng của mình mà cạnh tranh giải thưởng.”

Đối với câu hỏi này, Lâm Phàm thấy mình nên nói gì đó, như thế này cũng có chút bêu xấu hắn rồi.

Chương 1658: Lễ trao giải

“Vị phóng viên này, cô nghĩ có khả năng này sao? Con người tôi muốn quyền nhưng không có quyền, muốn tiền mà cũng không có tiền. Nếu tôi có thể chi phối giải thưởng này thì ai cũng đều có thể chi phối được rồi, tôi chỉ là người bình thường thôi.” Lâm Phàm khiêm tốn nói.

Nhưng đây chỉ là lời bản thân nói, về phần người khác có tin hay không thì lại là chuyện khác.

Chỉ là sau khi nói ra lời này, ngay cả hắn cũng thấy không đáng tin cho lắm.

Mặc dù đúng là hắn không có quyền lực, cũng không có tiền bạc, nhưng bản thân hắn có năng lực.

Trả lời như vậy hiển nhiên là chưa thỏa mãn các câu hỏi của phóng viên. Khi đang định tiếp tục đặt câu hỏi thì Lâm đại sư đẩy nhanh tốc độ hơn, sau đó vẫy tay về phía đám phóng viên: “Các đồng chí phóng viên, bây giờ không thể nói chuyện cùng các người được nữa. Sắp đến giờ rồi, chúng tôi phải nhanh chóng đi vào, nếu không thì muộn mất.”

Đây là lần đầu tiên hắn tham dự lễ trao giải như thế này, cho nên vẫn có chút lo lắng.

Đây là sự kiện đặc biệt do đài truyền hình quốc gia tổ chức, có ý nghĩa rất lớn, cho nên cần phải trang trọng.

Khi đến hiện trường thì đi đến hậu trường theo hướng dẫn của thư mời, không khí của hậu trường lúc này rất tốt, mỗi người đều có một chỗ ngồi ở hậu trường riêng, trên tường còn có màn hình lớn.

Lãnh đạo của lễ trao giải lần này đã đến, đối với sự kiện lần này thì họ cũng phải chịu áp lực rất lớn.

Dù sao họ cũng đã chọn một con chó, điều này chưa từng xảy ra trong lịch sử, nhưng họ chưa bao giờ hối hận về chuyện này.

Mới đầu khi chưa hiểu gì, cho dù là bản thân bọn họ cũng không nghĩ rằng chuyện sẽ thành như vậy. Nhưng sau khi tự mình hiểu rõ những gì chú chó này đã làm thì hắn cảm thấy rằng nếu như giải thưởng không trao giải thưởng cho chú chó này thì quả thực quá có lỗi với nó rồi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Hàng nghìn hộ gia đình đang ngồi trước tivi.

Không ít người mở tivi lên xem các chương trình truyền hình.

“Cha, mở kênh quốc gia đi, nghe nói lễ trao giải mười nhân vật ảnh hưởng của Trung Quốc sắp bắt đầu rồi.”

“Sao hôm nay lại nghĩ đến xem chương trình này? Trước đây bảo con xem mấy chương trình này thì con đâu có thích xem đâu nhỉ.”

“Con nghe nói có một con chó được bình chọn, con thực sự rất tò mò, muốn xem chương trình này diễn ra như thế nào.”

“Cái gì? Một con chó mà cũng được bình chọn trong mười nhân vật có ảnh hưởng của Trung Quốc sao? Con trai, con không lừa cha đấy chứ?”

“Không có, cha, cha mau chuyển kênh đi.”

“Được.”

Bấm điều khiển từ xa, bây giờ chương trình tạm thời chưa bắt đầu, nhưng cũng bắt đầu đếm ngược rồi.

Trong một biệt thự nào đó.

“Con dâu, hôm nay chúng ta đừng xem phim Hàn Quốc nữa, chúng ta xem kênh số một đi.”

“Tin tức ở kênh quốc gia có gì đáng để xem chứ.”

“Không phải, hôm nay là lễ trao giải mười nhân vật ảnh hưởng ở Trung Quốc, trong cửa hàng mẹ nghe nói có một con chó cũng được chọn, muốn xem rốt cuộc là chuyện gì.”

“Còn có chuyện này sao? Vậy chúng ta xem thử đi.”

Loại chuyện này xảy ở khắp nơi trên cả nước, gần đây trên mạng tranh cãi rất lớn về việc này, rất nhiều người cảm thấy chuyện này có chút không thực tế. Thậm chí còn làm cho người ta cảm thấy có chút khó chịu.

Một lễ trao giải thiêng liêng và trang trọng như thế, vậy là lại bị tổ chương trình làm loạn như thế, chuyện này ai mà chịu nổi cơ chứ!

Theo họ thấy, nếu như một con chó cũng có thể đoạt giải, vậy chương trình này cơ bản cũng là rác rưởi. Hơn nữa càng làm cho họ cảm thấy đây là một loại sỉ nhục người khác.

Nhận giải cùng một con chó thì sẽ nghĩ thế nào đây?

Đương nhiên, loại chuyện này không phải ai cũng đều nghĩ như vậy, những fan hâm mộ quen thuộc của Cẩu gia đều đang canh giữ trước tivi và yên lặng chờ đợi.

Nhóm fan hâm mộ Cẩu gia.

“Cẩu gia đã đến hiện trường rồi.”

“Ha ha, không ngờ Cẩu gia của chúng ta lại đi đến bước này, từ nay về sau trở thành chú chó nổi tiếng cả nước rồi, sau này còn có thể nổi tiếng cả thế giới luôn ấy chứ.”

“Không tệ, mục tiêu xa vời, tôi tin rằng ngày này nhất định sẽ đến.”

“Không biết Lâm đại sư nuôi dưỡng Cẩu gia thế nào mà lại khiến Cẩu gia trở nên thông minh và chính nghĩa đến như vậy.”

“Ôi, lần trước tôi nhận nuôi một chú chó giống hệt Cẩu gia, nó thực sự rất ngốc. Thế nhưng tôi yêu nó mất rồi, nó rất trung thành với tôi.”

“Bây giờ tôi cũng có một con, mặc dù trông không đẹp lắm nhưng nó rất thú vị.”

“Hai chị gái lầu trên ơi, mấy người tha cho chú chó đi, muốn chơi thì chơi tôi này.”

“Mẹ kiếp, quản lý đâu, ra đá người ra coi.”

Cẩu gia vừa xuất thế, trong một buổi sáng đã thành danh thì đã lập tức có đoàn fan hâm mộ hùng hậu. Mặc dù bình thường không có hoạt động gì nhưng trong lòng mọi người đều nhớ đến Cẩu gia, dù sao theo họ thấy thì Cẩu gia thực sự quá dũng cảm, hơn nữa còn rất thông minh, làm người ta yêu thích không thôi.

Chương 1659: Là bạn tốt của con người

Phố Vân Lý!

Các chủ cửa hàng ai nấy đều đã thỏa thuận, không quay về mà là tụ tập lại với nhau. Bởi vì quá nhiều người nên phân tán đến các cửa hàng khác nhau để xem chương trình.

Mặc dù buổi tối là giờ cao điểm, nhưng vì Cẩu gia, hôm nay ngừng kinh doanh cũng đáng.

“Chao ôi, ông chủ nhỏ và Cẩu gia khi nào mới ra sân khấu vậy?”

“Vội gì chứ, cứ từ từ xem, không thấy chương trình sắp sửa bắt đầu rồi sao?”

“Ha ha, không ngờ phố Vân Lý chúng ta lại là Cẩu gia giành được giải thưởng, kỳ thực tôi thấy ông chủ nhỏ cũng có thể giành được giải thưởng này.”

“Tôi cũng nghĩ vậy, với những chuyện mà ông chủ nhỏ đã làm được thì giành được giải thưởng vốn không thành vấn đề, nhưng rất có thể là để sang năm đi. Tổ chương trình nói không chừng cũng đang nghĩ đột nhiên chọn cả hai người thì có chút không hợp lý, cho nên để đến sang năm.”

“Cũng có khả năng này.”

“Suỵt! Trước tiên đừng nói chuyện, chúng ta tập trung xem đi, tôi chờ đến mức hơi nóng lòng rồi, không biết lúc nào mới được lên sân khấu đây.”

Một số khách du lịch vừa đến phố Vân Lý mua đồ cũng rất tò mò khi nhìn thấy hầu hết các cửa hàng trên con phố này đều đóng cửa. Khi nhìn thấy một nhóm ông chủ cửa hàng đang tụ tập trong một cửa hàng, họ vừa định hỏi có kinh doanh hay không nhưng lại bị người ta trực tiếp từ chối.

Đây là lần đầu tiên họ đi dạo phố mà lại gặp người bán hàng kỳ lạ như vậy, cũng không biết nên nói gì.

Trong bệnh viện.

Chu Quân bị Cẩu gia cắn cho nằm viện dưỡng thương, bây giờ đang xem video trên điện thoại, cũng là chương trình trao giải cho mười người có ảnh hưởng nhất Trung Quốc, trong miệng cũng không ngừng chửi bới mắng mỏ.

“Chó chết, chỉ với mày mà cũng có thể giành giải thưởng. Mẹ nó, tốn bao nhiêu tiền của tao rồi?”

Sau khi anh ta bị Cẩu gia cắn, lửa giận trong lòng cũng không thể kiểm soát được, chỉ muốn hung hãn giết chết con chó này. Cha anh ta sai người xử lý đám chó này, ai mà ngờ con chó này lại còn có thân phận như thế p, khi anh ta biết được thì cũng sững sờ.

Cả người tức giận mà xem phát sóng trực tiếp, anh ta muốn xem con chó này vì sao lại được vinh danh như vậy.

Hiện trường!

Lâm Phàm cùng người dẫn chương trình trao đổi một lúc, sau đó người dẫn chương trình cũng đi ra ngoài.

“Cẩu gia, lần này mày thật lợi hại!” Lâm Phàm cười nói, nghĩ đến những ảnh hưởng mà sau này Cẩu gia mang lại, trong lòng hắn cũng có chút tò mò, không biết sẽ như thế nào.

Không lâu sau bên ngoài truyền đến âm thanh, mở tivi phía sau hậu trường lên, bên trong tivi chính là tình hình của hiện trường.

Lúc này, một người đàn ông trung niên dẫn chương trình từ sau hậu trường đi đến và bắt đầu đọc lời khai mạc, hiện trường yên tĩnh cũng đang yên lặng chờ đợi.

Lâm Phàm ngồi ở hậu trường nhìn, trong lòng cũng ngưng trọng lại. Ở đây, hiện ra chính là khoảnh khắc đẹp đẽ nhất

trong lòng người.

(Xin đính chính với độc giả lại một xíu, đây là giải thưởng giành cho mười người có hành động cảm động nhất. Mong độc giả thông cảm vì sai sót này)

Người đầu tiên giành giải thưởng là một ông lão mài dao, đã bảy tám mươi tuổi rồi, sống ở một thị trấn nhỏ. Nguồn thu nhập hàng ngày là dựa vào mài dao, có khi một ngày không kiếm được đồng nào, có khi một ngày kiếm được tám chín tệ.

Trong một lần khi biết một nơi nào đó gặp nạn, ông lão đã lập tức quyên góp toàn bộ số tiền tiền kiệm hơn một nghìn tệ của mình, giao nó cho tổ chức từ thiện.

Mặc dù tiền không nhiều, nhưng tấm lòng như vậy đúng là hiếm có.

Thời gian trôi qua, Lâm Phàm vẫn luôn ngồi đó quan sát, trong lòng có rất nhiều cảm xúc. Lúc này một nhân viên công tác đi vào thông báo.

Lâm Phàm đứng dậy gọi Cẩu gia: “Cẩu gia, đi thôi, đến lượt mày rồi.”

Trước tivi, trong lòng tất cả mọi người đều có một suy nghĩ, đó là sắp đến lượt con chó.

Hiện trường.

Những khán giả luôn ngồi trên khán đài lúc này bắt đầu xì xào bàn tán, trước khi đến đây, họ cũng biết rằng lần này sẽ trao giải cho một con chó. Điều này đối với họ có vẻ khó tin, thậm chí còn nói không thể chấp nhận được.

Có người chuẩn bị rời đi, không phải là vì họ không tôn trọng chương trình, mà là cảm thấy tổ chương trình xem họ như là khỉ mà chơi đùa.

Chín người đạt giải thưởng ở trước mặt, những việc mà họ làm khiến người khác rất cảm động, đúng là rất bội phục. Nhưng bây giờ còn lại vị cuối cùng, lại chỉ có thể làm cho họ cười ha ha mà thôi.

Người dẫn chương trình nhìn thấy tình huống này cũng bất lực, khi họ biết chuyện này thì cũng sững sờ, còn cho rằng

chương trình có sự sai sót nào đó, sau đó mới biết hóa ra tất cả đều là thật.

“Qua nhiều năm như vậy, mọi người từ các ngành các nghề đều đã đến đây, nhưng lần này lại có một vị khác thường giành được giải thưởng. Nó không thể nói chuyện nhưng lại có thể hô lên âm thanh trung thành, nó không ăn sơn hào hải vị, nhưng trong lòng nó bất kỳ món ăn nào cũng đều như sơn hào hải vị.”

“Là bạn tốt của con người, cũng là đối tác trung thành nhất của con người.”

“Biển lửa vô tình chúng ta đều biết né tránh, đối với những con vật càng nhạy cảm như chúng thì càng có thể cảm nhận được sự khủng khiếp của biển lửa. Nhưng không, dựa vào cơ thể yếu ớt của mình xông vào hỏa hoạn, không đếm xỉa đến sự nuốt chửng của cơn lửa mà một đường lao thẳng tới hiện trường vụ cháy, toà nhà này cao hai mươi mấy tầng, mồm ngậm đứa trẻ sơ sinh, che chở cho đứa bé an toàn đến khi xuất hiện trước tầm mắt của mọi người. Dùng chính cơ thể yếu ớt của mình để cứu một mạng người, càng là cứu vớt cả một gia đình. Cho dù toàn thân cháy đen cũng không chút sợ hãi, cuối cùng rời đi dưới cái nhìn chăm chú của mọi người.”

Người dẫn chương trình đang đọc thông điệp cũng sững sờ, chuyện gì vậy? Bản thông điệp này rốt cuộc đang nói về người hay là con chó kia?

Mà trên màn hình lớn, lúc này cũng đang chiếu video Cẩu gia dũng cảm lao vào lửa hồi năm ngoái, cũng không biết là ai đã quay lại.

Những người vốn chuẩn bị rời đi cũng đứng ở đó, ngây người nhìn cảnh tượng hiện ra trong video trên sân khấu.

Cái này…

Đồng thời ở trước tivi, một số người vốn chuẩn bị xem trò cười cũng ngây ngốc.

“Mẹ kiếp! Thật hay giả vậy?”

“Không biết nữa, nhưng chắc là thật.”

“Con chó này dũng cảm như vậy, thực sự đã cứu đứa bé ra ư.”

“Mẹ nó, lông cũng bị cháy rụi rồi, con chó này thật là dũng cảm nha.”

…

Chương 1660: Cẩu gia lên sân khấu

Hiện trường!

Cẩu gia biết mình giành được giải thưởng, còn phải ra ngoài đối mặt với đám người, cho nên nó ngẩng đầu, nghiêm mặt đi ra ngoài. Lâm Phàm theo sau nhìn bộ dáng này của Cẩu gia, cũng là bất đắc dĩ lắc đầu.

“Ra rồi!”

Trong lòng tất cả mọi người ở hiện trường đều lắng đọng lại, bọn họ nhìn Cẩu gia không chớp mắt.

Trên mạng.

“Ha ha, Cẩu gia ra rồi, tư thế cũng quá bá đạo rồi nha.”

“Đúng vậy, giống như nó biết mình giành được giải thưởng vậy, bộ dáng này thật sự rất nghiêm túc.”

“Cẩu gia uy vũ, tôi là fan hâm mộ của cậu.”

“Tôi sai rồi, tôi không nên nghi ngờ con chó này, đúng là quá dũng cảm rồi, cho dù là con người thì cũng không dám làm như vậy.”

“Hừ! Đừng nghi ngờ Cẩu gia, Cẩu gia là sự tồn tại mà các người không thể ngờ tới được.”

“Ha ha, Lâm đại sư đi sau Cẩu gia, đúng là hưởng ké phúc lợi của Cẩu gia mà.”

“Có cọng lông! Thực ra với những gì mà bây giờ Lâm đại sư đã làm thì anh ấy cũng rất xứng đáng để giành được giải thưởng, chỉ là không biết vì sao lại không giành được giải mà thôi.”

Người dẫn chương trình hơi sửng sốt, sau đó đi đến. Đây là lần đầu tiên gặp phải tình huống này, cũng là lần đầu tiên tiếp đón một vị không phải là người, trong danh sách mười người có hành động cảm động nhất ở Trung Quốc.

Giữa sân khấu có ba chiếc ghế, trên bàn trà đặt một chậu hoa.

Cẩu gia tự mình ngồi một chiếc, Lâm đại sư và người dẫn chương trình mỗi người ngồi một chiếc.

Người dẫn chương trình mở miệng nói: "Lâm đại sư, ngài cảm thấy thế nào đối với hành động của thú cưng mình?"

Nghe thấy câu hỏi của người dẫn chương trình, Lâm Phàm thật muốn nói một câu là con chó này thật đê tiện. Thế nhưng trong trường hợp bây giờ, nếu như mình nói như vậy thì nói không chừng Cẩu gia sẽ liều mạng với mình luôn mất.

"Rất tốt, tình cảm giữa chúng tôi rất sâu đậm, tôi quen biết nó cũng coi như là có duyên phận. Có một lần tôi lái xe trên đường về quê, tôi dừng xe lại bên đường. Khi đó Cẩu gia chỉ lớn như này, nhưng không biết từ đâu chạy đến, giơ chân sau lên rồi tiểu vào lốp xe của tôi." Lâm Phàm khoa tay múa chân miêu tả Cẩu gia kích thước lớn nhỏ trước đây, nghĩ đến chuyện trước đây hắn cũng phải bật cười.

Mà khán giả ở dưới sân khấu cũng cười vui vẻ, mới đầu họ còn hơi có ý kiến về việc chó lên nhận giải. Thế nhưng sau khi xem video xong thì ngược lại tràn đầy hiếu kỳ, không biết con chó này còn làm được những chuyện gì nữa.

Người dẫn chương trình nói: "Thật ra khi biết đến sự tồn tại của Cẩu gia chúng tôi cũng rất tò mò, không biết vì sao một con chó lại làm được như vậy. Sau này chúng tôi đi sâu tìm hiểu thì mới phát hiện ra rằng nó đã làm rất nhiều việc mà chúng tôi chưa chắc đã làm được."

Đây là bản thảo đã chuẩn bị sẵn từ trước, người dẫn chương trình cũng đã ghi nhớ hết trong lòng.

Lúc này, màn hình lớn lại có hình ảnh, những hình ảnh này có hình không rõ lắm, có hình lại rất ngắn.

Càng giống như do camera an ninh chụp lại, còn có người qua đường dùng điện thoại quay chụp.

Lâm Phàm nhìn xem, ngược lại cũng bất ngờ vì Cẩu gia lại làm được nhiều chuyện như vậy.

Đối với khán giả ngồi trước tivi mà nói, như thế này cũng cảm thấy quá giả rồi, có người còn ngây ngẩn cả người.

Theo họ thấy, đây quả thực không phải là chó, bởi vì con chó đâu có giỏi đến mức như vậy.

Người dẫn chương trình lúc này trong lòng cũng vô cùng chấn động, nhưng vẫn giữ bình tĩnh nói: "Nhảy xuống nước cứu người, chế ngự bọn lưu manh, truy kích kẻ trộm, những chuyện này quả thực nhiều quá rồi. Chúng tôi rất tò mò, bình thường ngài bồi dưỡng nó như thế nào vậy?"

Lâm Phàm sững sờ, câu hỏi này cũng hơi cao quá rồi, bồi dưỡng như thế nào đây, nói ra thì cũng có chút dọa người đó nha.

"Bình thường tôi cũng không bồi dưỡng gì cả, nhưng tôi nhìn ra được nó rất thông minh, rất chính trực. Bình thường làm một số chuyện tốt cho nên có lúc tôi cũng sẽ cổ vũ nó."

Cẩu gia vẫn luôn ngẩng cao đầu ngồi đó, không có chút biểu tình nào cũng không có một tia biến hóa, ngược lại rất nghiêm túc,bộ dáng này cũng chọc cho người ta ôm bụng cười lớn.

Lâm Phàm thực sự không biết phải giải thích câu hỏi này như thế nào, Cẩu gia là do mình dùng đan dược và thuần dưỡng thú mà bồi dưỡng ra. Thế nhưng nếu nói ra không phải dọa chết người ta hay sao? Bây giờ cũng chỉ có thể nói là công lao thuộc về Cẩu gia, la do thiên phú lẫm liệt, khác với những con chó khác mà thôi.

Trên mạng.

"Mẹ kiếp! Lâm đại sư thật may mắn, còn có thể gặp được loại chó này. Nếu để tôi gặp được thì tốt biết mấy."

"Đúng vậy, về sau còn ai dám nói chó vườn Trung Hoa không tốt cơ chứ, khi đó tôi phải tát vào mặt người đó, nhìn xem Cẩu gia giỏi biết bao?"

"Tôi luôn có ảo giác là sau này giống chó này sẽ vượt qua một số giống chó khác."

"Cũng có khả năng này lắm."

Chương 1661: Không phục ai chỉ phục Cẩu gia

Bệnh viện.

Chu Quân nghe âm thanh từ trong video truyền đến, cả người anh ta cũng sững sờ. Ánh mắt bây giờ có chút đờ đẫn, đây còn là một con chó hay sao?

Rõ ràng là một con chó điên, con chó này cắn người bừa bãi như thế mà mấy người lại bị nó lừa như thế, nó là một con chó điên thì đúng hơn!

Phố Vân Lý!

“Ha ha, Cẩu gia giành được giải thưởng rồi.”

“Lời này của ông chủ nhỏ sao tôi nghe mà không thể tin được nhỉ?”

“Không tin thì không tin, dù sao đây cũng là lời nói để lừa gạt mấy người kia mà thôi.”

“Mấy người nhìn bộ dáng đắc ý của Cẩu gia xem, thực sự là quá nhân tính mà.”

“Ôi, sao tôi lại không nuôi một con chó xù chứ, nếu giống như chị Hồng thì quá may mắn rồi.”

Chị Hồng ở một bên lúc này nheo mắt cười, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Chương trình tiếp tục, lúc này người dẫn chương trình quay trở lại bục trao giải xướng tên.

“Một trong mười nhân vật gây cảm động. Cẩu gia!”

Khán giả vỗ tay như sấm, một số người trong lòng vẫn còn nghi ngờ thì lúc này cũng bị Cẩu gia thuyết phục. Theo họ thấy những chuyện này thật khó tưởng tượng được, ngay cả con người cũng không thể làm ra được như vậy.

Nhưng bây giờ, một con chó lại có thể làm được, giải thưởng này cũng rất xứng đáng, không cần phải bàn cãi nữa.

Hai đứa trẻ một trai một gái lên sân khấu, trong tay cầm chiếc cúp lưu niệm và hoa tươi đi đến, đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm vào con chó đứng ở đó, lộ ra vẻ rất tò mò.

Lâm Phàm cầm cúp và hoa trong tay, sau lưng màn hình xuất hiện một tấm bia đá, trên đó khắc tên Cẩu gia, trông cực kỳ

ngầu lòi.

“Chú ơi, chúng cháu có thể sờ chú chó không?” Hai đứa trẻ hỏi.

“Đương nhiên là được.” Lâm Phàm gật đầu nói.

Hai đứa trẻ vui mừng ngồi xổm xuống xoa đầu Cẩu gia, mà lúc này Cẩu gia vẻ mặt nghiêm túc, cho dù bị hai bàn tay nhỏ sờ mặt lúc ẩn lúc hiện, nhưng vẻ mặt nó cũng không có chút thay đổi nào.

Khán giả ở phía dưới sân khấu nhìn thấy cảnh này thì trong lòng cũng cảm thán, con chó này quá nhân tính rồi.

Vuốt ve một lúc, hai đứa trẻ cảm thấy con chó này thật đáng yêu rất lưu luyến, chuẩn bị rời khỏi sân khấu.

Khi hai đứa trẻ chuẩn bị xuống sân khấu, trên trần nhà đột nhiên vang lên một âm thanh.

Xoạt xoạt!

Một chiếc đèn bất ngờ rơi xuống, hai đứa trẻ sắp bị cái đèn này rơi vào đầu.

Một số người ở gần hơn đột nhiên bị đánh thức.

“Chạy mau!”

Nhưng đã không kịp nữa rồi, bởi vì họ còn cách khá xa, mà cái đèn này thì lại khá lớn.

Không dám tưởng tượng, nếu như bị đập trúng thì không biết hậu quả sẽ như thế nào?

Lâm Phàm cau mày, khi vừa chuẩn bị ra tay thì một bóng dáng nhanh chóng bay ra ngoài.

“Mẹ kiếp! Cẩu gia, hôm nay mày định chiếm hết danh tiếng luôn à?”

Hiện trường vang lên tiếng hét chói tai.

Nhiều người nhìn thấy cái đèn đó rơi xuống, mà phía dưới đèn đó lại là hai đứa trẻ.

Cảnh tượng này dọa cho tất cả mọi người hoảng sợ, nếu thực sự rơi xuống thì hậu quả khó mà lường được, nhưng mặc dù họ nhìn thấy nhưng cũng không thể làm gì được.

Sự tuyệt vọng bao trùm trái tim của mọi người, theo họ thấy thì không còn cách nào nữa rồi, thực sự sắp xảy ra chuyện.

Nhưng chính vào lúc này, cảnh tượng khiến mọi người kinh ngạc đã xảy ra.

Cẩu gia đang nhận giải ở trên sân khấu đột nhiên bắt đầu chạy nhanh, sau đó bỗng nhảy lên, lao người về phía phái cái đèn đang rơi.

Ầm!

Cái đèn bị Cẩu gia là chuyển hướng, rơi sang một bên tránh thoát hai đứa trẻ. Cơ thể Cẩu gia lộn vài vòng trên mặt đất rồi cuối cùng dừng lại.

Mắt chữ O mồm chữ A!

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, hiện trường dường như đã yên tĩnh lại thì đột nhiên vang lên từng tiếng hoan hô.

“Mẹ kiếp!”

Đối với tất cả mọi người mà nói thì cảnh tượng vừa rồi thực sự quá nguy hiểm. Thế nhưng họ đã nhìn thấy gì? Cẩu gia đang nhận giải, vậy mà lại nhảy lên một cái, dùng cơ thể hất văng cái đèn, cuối cùng tự mình lộn một vòng trên mặt đất. Khi mọi người đang lo lắng cho tình hình của Cẩu gia thì nó bắt đầu từ dưới đất đứng dậy, lắc lư cái đầu sau đó nhảy lên lại sân khấu, vẻ mặt nghiêm túc đứng bên cạnh Lâm Phàm, tận hưởng bầu không khí nghiêm trang này.

Hai đứa trẻ kia được nhân viên công tác ôm vào trong lòng, nhân viên công tác suýt nữa thì bị dọa cho chết khiếp.

Nếu như hai đứa trẻ này thực sự xảy ra chuyện thì coi như là trời sập thật rồi.

Người dẫn chương trình vẻ mặt ngây ngốc nhìn cảnh tượng trước mắt, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?

Kênh phát sóng trực tiếp.

Bình luận bỗng biến mất vài giây ngắn ngủi, giống như thời gian đang ngưng đọng.

“Lợi hại…Mẹ nó! Các người ai đến nói cho tôi biết là tôi đã nhìn thấy gì đi!”

“Cẩu gia cũng quá mạnh mẽ rồi, trực tiếp dùng cơ thể hất văng cái đèn đang rơi xuống.”

“Mẹ kiếp! Các người nói xem, nếu như Cẩu gia không hất văng bó đi thì chuyện gì sẽ xảy ra?”

“Không thể nào! Lâm đại sư còn ở đây, các người tưởng Lâm đại sư ăn chay đấy à?”

“Không phải, vậy nếu như Lâm đại sư và Cẩu gia không ở đây thì sẽ như thế nào?”

“Rất đơn giản, mũi nhọn của ngọn đèn sẽ trực tiếp xuyên qua một trong hai đứa trẻ, phần còn lại thì đè lên đứa trẻ còn lại.”

“Bội phục! Bội phục! Cả đời này tôi không phục ai, Cẩu gia tôi nhất định phải phục, từ này về sau cả đời tôi đều là fan hâm mộ, Cẩu gia chính là thần tượng của lòng tôi.”

Chương 1662: Chiếm hết danh tiếng

Hiện trường.

Lâm Phàm liếc nhìn Cẩu gia, ánh mắt bình tĩnh, thậm chí còn có chút bất đắc dĩ. Chuyện lần này quả thực làm rất đẹp, nhưng để Cẩu gia đích thân giải quyết, lực rung động lần này quả thực quá lớn rồi.

“Lợi hại!” Lâm Phàm nói.

Cẩu gia nhìn về phía Lâm Phàm, miệng chó vậy mà lại lộ ra nụ cười, sau đó hất đầu một cái, vẻ mặt nghiêm túc đối mặt với tất cả những chuyện này. Đồng thời dường như là không để ý chuyện vừa rồi.

Bốp bốp!

Hiện trường tiếng vỗ tay vang như sấm, tất cả mọi người đều đứng dậy, cho dù là những người trước đó cho rằng Cẩu gia không xứng đáng nhận giải thưởng hay những người đã công nhận Cẩu gia, tất cả đều đứng dậy vỗ tay.

Bởi vì cảnh tượng vừa rồi thực sự làm quá đẹp, video mãi mãi cũng không thể chấn động bằng hiện trường được.

Trải qua chuyện này thì họ hiểu sâu sắc rằng, con chó trước mắt này thực sự rất dũng cảm, rất chính nghĩa. Khi tất cả mọi người hoàn toàn không phản ứng kịp thì nó đã không do dự mà hất văng cái đèn đó đi rồi.

Mà hậu trường, người phụ trách của tổ chương trình cũng kinh hãi, nhưng cũng đồng thời gầm lên vì tức giận: "Có biết là ai bố trí hiện trường không? Nếu như không có Cẩu gia thì chuyện gì sẽ xảy ra đây hả?"

Các nhân viên công tác không dám thở mạnh, bởi vì họ cũng rất sợ hãi khi nhớ đến chuyện vừa rồi.

Đặc biệt là người bố trí đèn, suýt chút nữa bị dọa cho ngất đi. Nếu thực sự xảy ra chuyện thì cả đời này của mình cũng coi như xong đời rồi.

Cảm ơn Cẩu gia, cảm ơn Cẩu gia.

Ngoại trừ suy nghĩ này ra thì quả thực là không còn suy nghĩ nào khác, thậm chí còn có một loại ý nghĩ sau này sẽ là fan hâm mộ Cẩu gia cả đời.

Sau đó hiện trường buổi lễ trao giải cuối cùng kết thúc, người phụ trách tổ chương trình đích thân đi đến nắm lấy chân của Cẩu gia, vô cùng biết ơn nó, dường như là Cẩu gia đã cứu lấy mạng nhỏ của anh ta.

Mà Lâm Phàm quả thực là lần đầu tiên cảm thấy mình không sánh bằng một con chó. Lần này Cẩu gia coi như là danh tiếng bay xa rồi, vốn còn tưởng rằng giành được giải thưởng chính là đỉnh cao, nhưng bây giờ xem ra thì chuyện kế tiếp mới là đỉnh cao.

Hôm sau!

Tin tức mới ra thì các tin tức nổ tung ùn ùn kéo đến.

Nhân vật anh hùng Cẩu gia chiếm một trang lớn, mà Lâm Phàm thì trở thành vật làm nền.

'Lễ trao giải, Cẩu gia dũng cảm ra tay cứu hai đứa trẻ'

'Cẩu gia, người bạn tốt của con người, xin hãy tử tế với đồng bào của Cẩu gia'

‘Hành động đó của Cẩu gia đã để tôi thấy được sự thân thiện của chó với con người’

Khi những tin tức này được đưa ra thì không ít cư dân mạng đều sững sờ, một số người không xem lễ trao giải tối hôm qua, sau khi nhìn thấy tin tức này cũng ngây người. Họ cảm giác chuyện này quá không thực tế, vì thế đi tìm video để xem lại.

Phố Vân Lý!

Khi Lâm Phàm đưa Cẩu gia đến cửa hàng, các ông chủ cửa hàng đều vây xung quanh, vô cùng kính phục chuyện xảy ra tối hôm qua.

“Ông chủ nhỏ, Cẩu gia quá lợi hại rồi.”

“Đúng vậy, bây giờ trên mạng đều là tin tức về Cẩu gia, tôi cảm thấy Cẩu gia nổi tiếng thật rồi.”

“Nhưng Cẩu gia không sao chứ? Tôi thấy cú va chạm đó có vẻ khá nghiêm trọng đấy.”

Đối với sự quan tâm của mọi người, Lâm Phàm liếc nhìn Cẩu gia đang nằm ở cửa, chỉ vào nói: “Các người tự mình xem đi, nhìn nó có giống như là có chuyện gì không?”

Đừng nói là va chạm, cho dù là cầm súng bắn cũng chưa chắc có thể bắn thủng da của Cẩu gia.

Sau khi cho nó uống thuốc chính nghĩa lâu như vậy, năng lực của Cẩu gia đã rất nghịch thiên rồi, có điều cũng may là không có ma pháp lộn xộn gì đó, nếu không hắn thực sự sợ Cẩu gia sẽ gây ra chuyện.

Các chủ cửa hàng nhanh chóng vây quanh và ân cần hỏi han Cẩu gia.

Cẩu gia đảo mắt qua lại nhìn những người này, sau đó tiếp tục nằm ở đó nhắm mắt dưỡng thần. Nó sớm đã quen với những danh tiếng này rồi, những con người ngu ngốc này làm sao có thể hiểu được sự oai phong của Cẩu gia chứ.

Những người dân xếp hàng mua bánh kếp hiển nhiên cũng có không ít người xem chương trình tối hôm qua, cũng rất có hứng thú với Cẩu gia. Theo họ thấy, một con chó thông minh như vậy thì quả thực là có chút không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi làm xong bánh kếp, Lâm Phàm nằm trên ghế nghỉ ngơi một lúc, nội tâm có hơi bị tổn thương, Cẩu gia đã giành mất danh tiếng rồi.

Mà danh tiếng của mình quả đúng là lần đầu tiên bị một con chó bao trùm lấy.

Ting ting.

Điện thoại reo.

Vừa nghe điện thoại.

“Alo, Lâm đại sư, xin chào! Tôi là nhà sản xuất phim, chỗ chúng tôi có một kịch bản muốn mời Cẩu gia làm nhân vật chính, giá cả…”

Lạch cạch!

Lâm Phàm trực tiếp cúp máy, lại nổi tiếng lần nữa, hơn nữa danh tiếng còn lớn hơn trước, hiển nhiên là đã thu hút sự chú ý của đám tư bản rồi.

Chuyện này thật khiến người ta phiền não mà.

Chương 1663: Tay đua vú em

“Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng làm phiền tôi nữa! Mấy người làm phim các anh vừa thấy cái gì hot thì lại liều mạng gọi điện thoại tới làm phiền, không mệt sao.”

Hắn cũng rất bất lực. Hôm nay đã có rất nhiều cuộc điện thoại tới, sớm biết như vậy thì hắn đã không công khai số điện thoại của mình lên Weibo rồi. Bây giờ thì hay rồi, hắn bị người ta gọi đến phát điên luôn rồi.

Đầu dây bên kia im lặng vài giây, sau đó truyền đến một giọng nói đầy xấu hổ.

“Lâm đại sư, là tôi, Vương Khả Hào.”

Vương Khả Hào nghe thấy hắn nói như vậy thì thật sự có chút xấu hổ, bởi vì ông ta chính là một trong những nhà làm phim này.

Lâm Phàm sửng sốt, nhìn xuống điện thoại, lập tức ngượng ngùng nói: “Ai nha! Là đạo diễn Vương đấy à? Thật ngại quá,

tôi không phải nói anh đâu. Chỉ là sau khi Cẩu gia nhận được giải thưởng thì có quá nhiều người gọi điện tới mời nó đóng phim nên tôi cảm thấy rất phiền."

"Tôi hiểu, tôi hiểu!" Vương Khả Hào đương nhiên cũng đã xem chương trình cho nên rất bội phục chuyện chú chó của Lâm đại sư có thể giành được giải thưởng.

Đỉnh! Thật sự là quá đỉnh!

Trong khoảng thời gian này, ông ta không hề rời khỏi Thượng Hải mà vẫn luôn bận rộn chuẩn bị thiết bị, kế hoạch để quay phim, mọi thứ gần như đã chuẩn bị xong.

"Đạo diễn Vương, có chuyện gì vậy?" Lâm Phàm đương nhiên không chú ý đến tin tức gần đây, bộ phim của Vương Khả Hào đã bắt đầu quay rồi.

Tên phim cũng đã được quyết định.

"Tay đua vú em."

Đây được coi là một bộ phim tình cảm, đồng thời cũng có vài cảnh hành động. Dù sao trong phim này cũng có đầy đủ thể loại đang hot nhất hiện nay.

Vương Khả Hào nói: "Lâm đại sư, bộ phim của chúng tôi đã bắt đầu quay rồi. Hiện tại chúng tôi đang ở viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, cậu có thể dành chút thời gian để tới đây xem không?"

Lâm Phàm nhớ tới khoảng thời gian trước, hắn đã đồng ý chuyện của người ta. Hiện tại hắn cũng không có việc gì làm, hơn nữa còn phải hoàn thành nhiệm vụ của trang kiến thức. Để hoàn thành nhiệm vụ này, hắn vẫn nên chủ động ra ngoài tìm kiếm một chút. Đi ra ngoài dạo một vòng cũng là một lựa chọn không tồi.

"Được! Lát nữa tôi sẽ đến." Lâm Phàm trả lời.

Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

"Đạo diễn Vương, lát nữa Lâm đại sư sẽ tới sao?" Trịnh Long đến hỏi. Trong bộ phim này, anh ta đóng vai chính, còn Lý Mạnh Hoa đóng vai cảnh sát.

Mở đầu chính là cảnh Trịnh Long lái xe phóng nhanh đi qua nơi này. Bởi vì uống rượu say nên bị lật xe. Mà lúc đó trên người anh ta có một túi kim cương nhỏ rơi xuống bên cạnh. Trước khi anh ta hôn mê lại có một cậu bé xuất hiện trước mặt anh ta. Cuối cùng vì tìm lại kim cương nên đã tới viện phúc lợi. Đồng thời chủ nhân thật sự của những viên kim cương kia cũng đang tìm kiếm Trịnh Long. Mà Lý Mạnh Hoa thân là cảnh sát cũng bị liên lụy đến chuyện này.

Nội dung cơ bản của phim này chính là như vậy.

Vương Khả Hào nói: "Đúng vậy! Lát nữa cậu ấy sẽ tới đây. Vừa nãy khi tôi gọi điện thoại tới còn bị Lâm đại sư mắng. Xem ra sau khi chú chó của Lâm đại sư trở nên nổi tiếng thì những nhà đầu tư đã để mắt đến họ rồi."

Trịnh Long nở nụ cười. Anh ta cũng biết chuyện này. Lúc mới biết đến chuyện này thì anh ta cũng phải khiếp sợ.

Bọn nhỏ trong viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn bám vào lan can xem tình huống bên ngoài, trong mắt cũng hiện lên vẻ tò mò.

Đồng thời con đường trước viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn cũng tạm thời bị dừng hoạt động, để đoàn làm phim tiến hành quay phim.

Đúng lúc này nhân viên chuyên sắp xếp cho diễn viên vội vã đi tới.

"Đạo diễn Vương, chúng ta có vấn đề xảy ra rồi! Diễn viên đóng thế Tiểu Lý không tới đây được."

Vương Khả Hào nghe thấy thì lập tức lộ lắng: "Sao lại không tới được chứ? Phải đợi anh ta tới thì chúng ta mới có thể bắt đầu quay được."

Người phụ trách sắp xếp diễn viên từ tốn đáp: "Đạo diễn Vương, anh ta nói anh ta đã tới một đoàn làm phim khác, cho nên tạm thời không tới chỗ chúng ta được, phải đợi ngày mai mới có thể đến đây."

Vương Khả Hào vừa nghe thấy thì lập tức nổi giận, giơ tay lên nói: "Cậu đi bảo anh ta cút ngay cho tôi. Làm sao có thể để cả đoàn làm phim chờ một mình anh ta được chứ? Anh ta có biết hôm nay không quay thì sẽ phải tổn thất bao nhiêu tiền không hả? Anh ta có bù đắp nổi hay không?"

Đạo diễn tức giận như vậy là do ông ta cũng bị làm cho tức giận đến mức không biết nên nói gì cho phải.

Chỉ là chuyện này cũng không thể trách đạo diễn được. Dù sao chi phí vận hành của cả đoàn làm phim trong một ngày là rất lớn.

Tiền thuê địa điểm, tiền lương nhân viên công tác, còn có những đạo cụ này, tất cả đều là tiền đó.

Trịnh Long cũng cau mày. Anh ta rất không thích loại người lỡ hẹn như vậy, nhất là khi quay phim. Bởi vì thông thường trong những tình huống như vậy sẽ làm ảnh hưởng tới rất nhiều người khác.

Nhưng bây giờ nhân viên đóng thể không đến thì biết đi đâu tìm chứ?

“Đạo diễn Vương, bây giờ chúng ta nên làm sao bây giờ?”

Chương 1664: Lâm Phàm muốn làm diễn viên đóng thế

Vương Khả Hào: “Có thể làm sao bây giờ, hôm nay đành phải lãng phí như vậy thôi. Lại còn địa điểm này nữa, tôi phải xin mãi người ta mới cho thuê một ngày đó, sau hôm nay chúng ta biết đi đâu tìm đây chứ?”

Lúc này, Lý Mạnh Hoa nhìn về phía trước nói: “Đạo diễn Vương, Lâm đại sư tới rồi.”

Sau khi Vương Khả Hào nghe thấy thì vẻ mặt đang giận dữ dần biến mất nhưng ánh mắt vẫn hiện lên vẻ khó chịu. Chỉ là hiện tại ông ta phải ra đón Lâm đại sư nên không thể bày vẻ mặt thối này cho người ta xem được.

Lâm Phàm đỗ xe xong, đi về phía viện phúc lợi. Hắn thấy ở xung quanh đây có không ít nhân viên. Không hổ là đạo diễn lớn, chuẩn bị tất cả đầy đủ như vậy.

“Đạo diễn Vương.” Lâm Phàm nhìn thấy Vương Khả Hào thì mỉm cười đi tới.

“Lâm đại sư, cậu tới rồi.” Vẻ mặt Vương Khả Hào đầy ý cười, so với vẻ mặt lúc nãy thì như hoàn toàn như hai người khác

nhau. Ông ta giống như không để chuyện xảy ra lúc trước ở trong lòng.

“Chú Lâm…” Bọn nhỏ đang ở đầu lan can, khi nhìn thấy Lâm Phàm thì đều vui vẻ gọi to. Mỗi một khuôn mặt nhỏ bé đều mang theo một nụ cười rất tươi tắn.

Lâm Phàm nghe được tiếng hoan hô của bọn nhỏ thì vẫy tay nói: “Ngoan! Nghe lời chú, lát nữa chú sẽ đến chơi với các cháu.”

Lý Mạnh Hoa và Trịnh Long cũng nhìn thấy cảnh này. Không ngờ Lâm đại sư có thể được nhiều trẻ con như vậy thích, sau này cho dù Lâm đại sư có xảy ra scandal lớn đến đâu thì bọn họ cũng sẽ không tin.

Bởi vì tận mắt nhìn thấy mới là thật, người có thể chơi đùa với trẻ con như vậy thì thật sự là hiếm thấy.

Dù sao trẻ con cũng không có tâm tư tỉ mỉ, giỏi che giấu cảm xúc của mình như người lớn.

Đối với bọn chúng mà nói, không thích chính là không thích, thích chính là thích. Mà hiện giờ chúng lại lộ ra vẻ mặt tươi cười như vậy đủ để nói rõ, bọn nhỏ yêu thích Lâm đại sư đến cỡ nào.

Lâm Phàm nhìn Vương Khả Hào, không khỏi nghi hoặc nói: “Đạo diễn Vương, ông anh cau mày như vậy, có phải là đã có chuyện gì xảy ra không? Hay là ông anh đang gặp vấn đề gì?”

Vương Khả Hào thở dài: “Nhân viên đóng thế bây giờ bắt đầu làm giá rồi. Phần mở đầu của bộ phim này có một cảnh quay về kỹ năng lái xe, hơn nữa còn rất nguy hiểm. Chỗ nên cần một nhân viên đóng thế mà nhân viên đóng thế bình thường thì không làm được, vì vậy chúng tôi phải hẹn trước nửa tháng với diễn viên đóng thế này. Mà hiện tại người đó lại nói hôm nay không thể tới đây được, phải đến ngày mai mới có thời gian. Anh ta không biết nếu tôi phải nghỉ việc một ngày thì sẽ tổn thất bao nhiêu tiền hay sao? Hơn nữa, đây hoàn toàn là không giữ chữ tín mà.”

“Đạo diễn Vương, đây là lỗi của tôi. Nếu tôi theo sát một chút thì đã có thể biết sớm rồi.” Người phụ trách diễn viên tự trách nói.

Anh ta và Đạo diễn Vương đã làm với nhau được rất lâu rồi, hiện tại anh ta lại để chuyện này xảy ra nên tâm trạng cũng không dễ chịu lắm.

Lúc này nhân viên chỉ đạo động tác lên tiếng nói: "Nếu không chúng ta tìm một người địa phương đi, động tác sẽ đơn giản hơn một chút."

"Không được! Nhất định phải làm thật tốt!" Vương Khả Hào nói.

Kỹ năng tốt sao?

Lâm Phàm sờ sờ cằm, hình như hắn cũng biết đấy, dù sao hắn cũng là xe thần trong cuộc thi đua xe ở vịnh Thanh Điền mà. Là tài xế già trong đám tài xế già đó nha, chơi chút kỹ xảo chắc là không thành vấn đề đâu nhỉ.

"Đạo diễn Vương, ông anh để tôi thử một chút nhé!" Lâm Phàm mở miệng nói.

Vương Khả Hào sửng sốt, vỗ đùi: "Đúng rồi! Lâm đại sư nhất định là có cách."

Nhưng hiển nhiên là ông ta đã hiểu nhầm ý của Lâm Phàm. Ông ta cho rằng Lâm Phàm sẽ giúp ông ta tìm người nhưng lại không biết là Lâm Phàm muốn tự mình diễn.

Vương Khả Hào phản ứng lại, Lâm đại sư là ai? Đây chính là nhân vật lớn ở Thượng Hải, chẳng lẽ có thể không có chút quan hệ nào sao?

Nghĩ tới đây, ông ta cũng thở phào nhẹ nhõm. Xem ra chuyện này có thể giải quyết được rồi.

Chỉ là ông ta thề, sau này ông ta nhất định sẽ không thuê cái người kia nữa.

Lâm Phàm nhìn trái nhìn phải nói: "Xe chúng ta sẽ sử dùng là loại xe gì?"

Vương Khả Hào không nghĩ tới nhiều như vậy, ông ta đi tới trước mặt một chiếc xe nói: "Lâm đại sư, chính là chiếc xe này."

Lâm Phàm gật gật đầu, chiếc xe này không tồi, sau đó hỏi: "Vậy kỹ xảo của cảnh quay này yêu cầu những gì?"

Vương Khả Hào không biết Lâm đại sư hỏi những thứ này để làm gì, nhưng suy nghĩ một chút, hẳn là Lâm đại sư quen biết diễn viên đóng thế kia, biết rõ năng lực của người đó. Bởi vậy mới muốn hỏi cho rõ ràng để xem có thể hoàn thành yêu cầu hay không.

Nghĩ tới đây, Vương Khả Hào cũng không khỏi cảm thán. Nhìn xem, người so với người đúng là tức chết người mà. Đây là người có trách nhiệm cỡ nào cơ chứ? Cho dù là tình huống nào thì cũng hỏi rõ ràng, không để người ta phải đi một chuyến vô ích.

Nhưng ông ta cũng không biết cách giải thích, nên đã nhờ người nhân viên chỉ đạo hành động tới.

Chương 1665: Bảo bối của Thượng Hải

Nhân viên chỉ đạo hành động là một người đàn ông trung niên khá lớn tuổi, nhưng lúc đối mặt với Lâm Phàm cũng rất khách sáo. Dù sao hiện tại có ai mà không biết đến danh tiếng của Lâm đại sư cơ chứ, sau đó ông ta bắt đầu nghiêm túc giải thích.

“À, ý của anh chính là trước tiên khiến cho bánh xe bốc khói, tiếp đó gia tốc một khoảng rồi xoay tròn 360 độ đúng không?” Lâm Phàm hỏi.

Nhân viên chỉ đạo gật đầu: “Đúng vậy, chính là như vậy. Còn những cái khác thì nhân viên đóng thế có thể tự do phát huy, chỉ là cuối cùng nhất định xe phải lật 360 độ ”

“Ừm, hiểu rồi! Động tác này cũng không phải quá khó.” Lâm Phàm nói.

Trong lòng nhân viên chỉ đạo cảm thấy bất lực. Lâm đại sư nói không khó vậy thì cứ cho là không khó đi. Thật ra động tác này rất khó ấy chứ. Điểm quan trọng chính là, nếu chỉ là một động tác thì không khó nhưng khi liên kết chúng lại với nhau thì lại không đơn giản. Những người có thể làm được như vậy rất ít, có thể nói là đếm được trên đầu ngón tay.

Nhất là ống kính sẽ không bị ngắt quãng, sẽ quay liền mạch. Cho dù là nhân viên đóng thế lúc trước bọn họ mời tới cũng

không dám cam đoan có thể hoàn thành trong một lần quay.

Vương Khả Hào ở một bên nói: "Lâm đại sư, chuyện này chắc là không có vấn đề gì chứ?"

Lâm Phàm gật đầu: "Không thành vấn đề, rất đơn giản."

Nếu như là người khác nói thì ông ta nhất định sẽ cho rằng người này đang khoác lác, tự cao tự đại. Thế nhưng người nói ra lời này lại là Lâm đại sư thì ông ta tin chuyện này thật sự là không có vấn đề gì, người kia nhất định sẽ làm được. Người có thể được Lâm đại sư tin tưởng như thế thì nhất định không phải người bình thường.

"Lâm đại sư, cậu yên tâm, chuyện giá cả nhất định tôi sẽ làm cậu hài lòng." Tuy rằng đây là người do Lâm đại sư gọi tới nhưng tiền thì nhất định vẫn phải cho.

Lâm Phàm nhanh chóng mở cửa xe, ngồi vào trong xe: "Tiền thì thôi đi, Đạo diễn Vương đến viện phúc lợi quay phim, vậy thì miễn phí cho anh một lần vậy."

Lúc này, Vương Khả Hào nhìn thấy Lâm đại sư ngồi vào trong xe thì trong lúc nhất thời ngây ngẩn, không hiểu rõ đây là ý gì?

"Lâm đại sư, cậu làm như vậy nghĩa là sao?" Trong lòng suy nghĩ nhiều hơn nữa thì có ích gì? Còn không bằng hỏi một chút.

Lâm Phàm cười: "Tôi sẽ thực hiện cảnh quay đặc biệt này cho ông anh, vừa rồi không phải chúng ta đã nói rồi sao?"

"Hả?" Vương Khả Hào khiếp sợ. Nhân viên chỉ đạo hành động đứng ở một bên cũng choáng váng, vừa rồi Lâm đại sư nói cái gì?

Lâm đại sư trực tiếp thực hiện cảnh quay, đây chắc là đùa phải không? Nhất là nhân viên chỉ đạo lại càng cảm thấy đây là chuyện không có khả năng. Loại chuyện thế này, người nào không phải luyện tập cả ngàn lần chứ? Nếu không có kỹ năng thật sự thì không thể thực hiện được cảnh quay này.

Hơn nữa ông ta cảm thấy, Lâm đại sư làm sao có thể làm những thứ này, đây không phải là nói nhảm rồi sao?

Vương Khả Hào thở dài. Nếu như là người khác chơi loạn như vậy thì ông ta đã sớm mở miệng mắng người rồi. Nhưng mà

người trước mắt này lại là Lâm đại sư, nên chỉ có thể khóc lóc cầu xin: “Lâm đại sư, cậu đừng đùa tôi nữa mà, cậu mau xuống xe đi! Nếu cậu mà xảy ra chuyện gì thì tôi không gánh vác nổi đâu.”

Lời này không sai một chút nào. Nếu như Lâm đại sư thật sự xảy ra chuyện thì ông ta có thể rời khỏi Thượng Hải hay không còn là một vấn đề.

Hiện tại có ai không biết, Lâm đại sư chính là một bảo bối của Thượng Hải cơ chứ?

Bây giờ ông ta vẫn còn nhớ rõ, lúc ông ta đi xin mượn còn đường trước cửa viện phúc lợi để quay phim. Ban đầu, những người đó đều khó xử, cảm thấy chuyện này không tốt lắm.

Bởi vì quá gần viện phúc lợi, hơn nữa nhân viên làm phim cũng quá phức tạp. Nếu như xảy ra chuyện gì thì nhất định Lâm đại sư sẽ nổi trận lôi đình.

Đừng nhìn quan hệ giữa Lâm đại sư và người bên chính phủ không quá thân thiết, nhưng hãy xem vài chuyện mà Lâm đại sư làm đi. Cho dù là người có chức to hay nhỏ thì đều rất cẩn thận, không dám đắc tội Lâm đại sư.

Dù sao thì nghĩ đến những cống hiến của Lâm đại sư đã đóng góp đi, đây chính là bảo bối mà các địa phương đều muốn cướp.

Bọn họ còn nghe nói, khoảng thời gian trước có lãnh đạo bên bộ phận nào đó đã hạ mệnh lệnh bắt chó. Hơn nữa mệnh lệnh này là chủ ý đối với phố Vân Lý, thiếu chút nữa đã bắt nhầm chú chó của Lâm đại sư. Tuy rằng không biết việc này do ai tung lên mạng, nhưng lãnh đạo kia cũng quá xui xẻo, cuối cùng đã bị khiển trách, thiếu chút nữa đã bị giáng chức luôn rồi.

Nghĩ đến hiện tại, nếu như để viện phúc lợi xảy ra chuyện thì chuyện này không biết sẽ ra sao.

Bởi vậy, sau khi Vương Khả Hào trải qua chuyện này thì đã biết được, Lâm đại sư rất quan trọng trong lòng những người Thượng Hải này.

Chỉ sợ cho dù phải chọn giữa người giàu nhất Đài Loan và Lâm đại sư thì những người lãnh đạo Thượng Hải đều sẽ

không chút do dự mà chọn Lâm đại sư.

Bởi vì tầm quan trọng của cậu ta là không thể so sánh.

Chương 1666: Tôi là tài xế già

Tiền đúng là rất quan trọng, nhưng so với một số thứ thì nó rất vô dụng.

Trình độ y thuật của Lâm đại sư làm người ta phải kinh ngạc, nghiên cứu chế tạo ra được nhiều phương thuốc, lại là người đoạt giải Nobel nữa chứ. Chỉ cần mấy danh hiệu này thôi cũng đã có thể đè chết người rồi.

Lâm Phàm thấy vẻ mặt của Vương Khả Hào hiện lên vẻ không tin thì cũng bất lực: "Đạo diễn Vương, ông không tin tôi sao? Ông anh thấy tôi giống người hay nói đùa à?"

Vẻ mặt Vương Khả Hào đầy khổ sở cười đáp: "Lâm đại sư, cậu tha cho tôi đi. Nếu cậu xảy ra chuyện gì thì tôi thật sự không chịu nổi đâu."

Rừm rừm!

Tiếng xe vang lên, Lâm Phàm phớt lờ lời của đạo diễn Vương. Xem ra hắn không biểu diễn một chút thì mấy người này lại không biết sự lợi hại của hắn rồi.

Vương Khả Hào buông lỏng tay, vội vàng hét to: "Lâm đại sư, cậu đừng chơi thế nữa!"

Chỉ là giờ khắc này, mọi người vốn đang vô cùng hoảng sợ, khi nhìn thấy cảnh trước mắt thì hoàn toàn sợ ngây người.

Bọn họ đã thấy cái gì? Lâm đại sư thế mà thật sự đang thể hiện kỹ năng lái xe chuyên nghiệp.

Lái xe nghiên bằng hai bánh, drift, drift tại chỗ 360 độ… một loạt các kỹ năng thượng thừa được thể hiện rất thành thạo.

Vương Khả Hào nhìn về phía nhân viên chỉ đạo hành động đang đứng ở một bên hỏi: "Cái này có thể được không?"

Nhân viên chỉ đạo hành động trợn tròn mắt. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì cho dù có đánh chết ông ta cũng

không thể tin, đặc biệt là người thể hiện lại là Lâm đại sư nữa chứ.

“Ai nha! Đạo diễn Vương, những động tác mà Lâm đại sư vừa thể hiện đều là những động tác có độ khó cao. Tuy rằng có rất nhiều người có thể làm những động tác này nhưng mức độ đạt tới cấp bậc như này thì có lẽ sẽ không có.” Nhân viên chỉ đạo hành động nói.

Lúc này, Lâm Phàm đã lùi xe trở về. Đã thử một chút, xem ra cảm giác cũng không tồi, hắn cười nói: “Đạo diễn Vương, ông anh xem rồi đó, tôi làm vậy có được không?”

Vương Khả Hào nhìn Lâm đại sư, ánh mắt có hơi dại ra, sau đó nhanh chóng phản ứng lại, gật gật đầu.

“Được!”

Lâm Phàm cười nói: “Tôi đã nói rồi mà, tôi là tài xế già, ông anh còn không chịu tin.”

Mỗi người vào chỗ, ai cũng đều đến vị trí của mình.

“Mọi người mau lấy lại tinh thần cho tôi, nếu ai gây rối thì xem tôi xử lý như thế nào.”

Vương Khả Hào nổi tiếng là người bắt đầu làm việc sẽ trở nên rất nghiêm túc. Mặc kệ người đó là tiểu tam của nhà tài trợ hay là con trai của nhà tài phiệt nào đó thì đều phải làm việc 100%, nếu không thì nhất định sẽ bị mắng.

Trước kia cũng không phải chưa từng có chuyện như vậy, lúc đó có một nhà đầu tư đã cố nhét một nữ diễn viên vào đoàn phim. Cô ta không chỉ đến muộn mà còn không tập trung diễn, cho nên đã bị Vương Khả Hào chửi ầm lên, tuyên bố nếu không đuổi cô ta đi thì ông ta sẽ không quay tiếp bộ phim này nữa.

Sau đó nhà đầu tư đó mới qua nói chuyện, thuyết phục Vương Khả Hào tiếp tục quay phim. Chỉ là sau đó Vương Khả Hào đã nói một câu làm nhà đầu tư kia phải vội vàng đưa người nữ diễn viên đó đi.

Ông ta nói nếu có người nữ diễn viên này ở đây thì cuối cùng bộ phim ông ta quay sẽ không thể đạt được doanh thu mấy chục triệu được.

Chỉ một câu này đã làm cho nhà đầu tư sợ hãi, không chút do dự nào mà đưa người nữ diễn viên đó đi.

Đạo diễn có hàng ngàn hàng vạn người, đối với nhà đầu tư mà nói thì đương nhiên không sợ không có đạo diễn. Nhưng khi đó Vương Khả Hào chính là đạo diễn có thể bảo chứng phòng vé. Chỉ cần là bộ phim ông ta quay thì trên cơ bản đều sẽ có doanh thu cao.

Tuy rằng hiện tại ông ta đã không còn như thời đỉnh cao, nhưng vẫn không thể xem thường.

"Lâm đại sư, được rồi, chúng ta có thể bắt đầu!" Hiện tại Vương Khả Hào vô cùng tin tưởng Lâm đại sư, màn thể hiện vừa rồi của hắn đã làm cho ông ta rất bội phục.

Tiếng động cơ vang lên.

Xe mạnh mẽ xông ra ngoài, sau đó gặp phải chướng ngại vật thế là nghiêng một bên rồi bay lộn một vòng trên không. Đối với Lâm Phàm mà nói thì những động tác này vô cùng đơn giản, chỉ là các biện pháp bảo hộ trên đầu có chút phiền phức. Nhưng mà hắn cũng hết cách rồi, nếu không làm như vậy thì sao Vương Khả Hào dám cho hắn biểu diễn chứ?

"Rất đẹp!"

Vương Khả Hào nhìn cảnh trước mắt, hưng phấn vỗ tay. Mà đúng lúc này, một cảnh làm bọn họ kinh ngạc đã xảy ra.

Trong nháy mắt, xe trở nên quay cuồng, xoay tròn bảy trăm hai mươi độ trên không trung. Sau đó rơi xuống rồi lao thẳng về phía trước, cuối cùng thì ngừng lại.

"Được!" Vương Khả Hào nhìn thấy hết thảy, trong lòng vô cùng hài lòng, chuyện này còn tốt hơn cả trong dự đoán của ông ta.

Quay một vòng đẹp như vậy, nói không chừng còn có thể nhận được giải thưởng kỹ xảo đặc biệt ấy chứ.

Sau khi xe dừng lại, nhân viên công tác chung quanh nhanh chóng chạy tới, chuẩn bị kéo Lâm đại sư đang ở bên trong ra. Chỉ là khi bọn họ còn chưa tới thì Lâm Phàm đã đi từ trong xe ra.

Chương 1667: Tính chuyện tương lai

Vương Khả Hào vội vàng tiến lên, một tay bắt tay Lâm Phàm nói: "Lâm đại sư, cậu không sao chứ?"

Lâm Phàm: "Không sao! Động tác rất đơn giản. Đạo diễn Vương, ông anh có thấy hài lòng không?"

"Hài lòng, thật sự là quá hài lòng!" Vương Khả Hào gật đầu. Ông ta không nói đùa, thật sự hài lòng với cảnh quay này.

Trịnh Long và Lý Mạnh Hoa cũng trợn mắt há hốc mồm. Theo bọn họ thấy thì chuyện này giống như kỹ xảo được tạo ra từ máy tính vậy, không thể không bội phục. Đồng thời cũng cảm thấy Lâm đại sư này quá thần bí, giống như không có cái gì là hắn không biết cả.

Hơn nữa mạng lưới quan hệ cũng rất khủng bố. Ví dụ như chuyện bên Hào Giang đấy, chỉ cần một câu là đã có thể giải quyết mọi chuyện.

Sau đó ngay cả những người bạn ở Hào Giang của họ cũng đều gọi điện thoại tới hỏi thăm, rốt cuộc bọn họ đã tìm ai mà lại có mặt mũi lớn như vậy, có thể giải quyết vấn đề một cách dễ dàng như thế.

Bọn họ còn có thể nói như thế nào chứ? Chỉ có thể cười để lãng tránh đề tài này mà thôi.

Lâm Phàm: "Hài lòng là tốt rồi. Chỉ là đạo diễn Vương nhớ phải để ý đến chuyện bên viện phúc lợi. Dù sao đây cũng là viện phúc lợi, tôi không muốn nơi này xảy ra chuyện gì cả."

Vương Khả Hào vỗ ngực cam đoan: " Cậu cứ yên tâm đi Lâm đại sư, chúng tôi tuyệt đối sẽ không mang phiền toái đến cho viện phúc lợi đâu."

"Vậy là tốt rồi." Lâm Phàm gật đầu, sau đó trò chuyện với mọi người một lúc rồi đi tới chỗ gác cổng. Bây giờ Hàn Lục làm người gác cổng, trông coi viện phúc lợi này.

Hàn Lục nhìn thấy Lâm Phàm thì lên tiếng hỏi: "Lâm đại sư, đoàn làm phim này ở đây chắc là sẽ không sao chứ?"

Lâm Phàm xua tay: "Không sao! Tôi đã đồng ý cho bọn họ ở chỗ này rồi. Tôi đi vào trong nói chuyện với bọn nhỏ một

chút.”

Hiện tại hắn vẫn tập trung bồi dưỡng những đứa trẻ này. Chỉ là lần này hắn đến đây còn có một chuyện quan trọng, đó chính là viện phúc lợi thật ra còn có một ít đất đai, chỉ là trên đó đã xây vài căn nhà.

Viện trưởng Hoàng: “Lâm đại sư, đây là nơi nhân viên trước kia của viện phúc lợi ở, sau đó quỹ viện phúc lợi có vấn đề nên những nhân viên đó cũng đều rời đi.”

Lâm Phàm nhìn tình huống trước mắt, những căn nhà này thuộc kiểu kiến trúc vào thập niên 90. Bây giờ vẫn còn thì cũng khá là kỳ lạ.

“Viện trưởng Hoàng, bà thấy nếu nơi này đổi thành khu nhà ở dành cho giáo viên thì sẽ thế nào?”

Lâm Phàm nói. Hiện tại hắn đang có ý nghĩ này, chính là dần dần thay đổi tình hình của viện phúc lợi.

Những đứa trẻ chắc chắn sẽ lớn lên.

Có những chỗ nên tách biệt nhau ra, giống như ký túc xá vậy, bốn người một gian, hoặc là sáu người một gian, nam nữ tách biệt.

Hơn nữa, sau này cô nhi viện dựa vào cái gì để thu hút nhiều giáo viên giỏi tới đây? Điều thiết thực nhất chính là cung cấp một căn hộ, làm bao nhiêu năm thì có thể có một căn hộ, những phúc lợi này mới là thứ chân thật nhất.

Nếu là vì danh tiếng thì đó là điều không thể. Dù sao danh tiếng cũng không thể hấp dẫn người ta cả đời được.

Viện trưởng Hoàng suy nghĩ một lát nói: “Đổi nơi này thành khu nhà ở cũng không phải là không thể.”

“Đúng rồi!” Lúc này Lâm Phàm nhớ tới một chuyện: “Viện trưởng Hoàng, thật ra tôi có một ý tưởng, tuy rằng nói ra hình như không quá thực tế nhưng tôi vẫn muốn thử một lần.”

Viện trưởng Hoàng nhìn Lâm Phàm, không biết Lâm đại sư muốn nói cái gì: “Lâm đại sư, cậu có ý nghĩ gì vậy?”

“Tôi cảm thấy chúng ta có thể xây dựng một tòa chung cư mấy chục tầng ở đây. Ngoại trừ việc cung cấp nơi ở cho các giáo

viên thì chúng ta còn có thể để dành cho bọn nhỏ trong tương lai. Tuy rằng tôi rất chắc chắn mình sẽ bồi dưỡng mỗi một đứa nhỏ thật tốt, để chúng đều thành công. Thế nhưng tương lai cũng rất khó nói, nói không chừng sau này nếu có biến cố gì xảy ra làm bọn nhỏ không phát triển được. Đến khi đó bọn nhỏ cũng phải kết hôn, cũng cần nhà cửa. Mà bọn nhỏ lại không có cha mẹ, chúng ta chính là cha mẹ của bọn chúng, cho nên chúng ta cũng phải tính toán tương lai cho bọn chúng."

"Vì vậy, tôi muốn xây dựng một tòa nhà ở chỗ này để chuẩn bị tương lai cho bọn nhỏ."

Viện trưởng Hoàng sửng sốt: "Lâm đại sư, chuyện này…. Có nhiều trẻ em như vậy…"

Lời này còn chưa dứt, Lâm Phàm đã lập tức ngắt lời: "Không sao! Nếu không đủ thì chúng ta có thể xây thêm."

Viện trưởng Hoàng không còn lời nào để nói. Bà ta cảm thấy bản thân không theo kịp suy nghĩ của Lâm đại sư. Lúc này còn chưa được bao lâu mà hắn đã bắt đầu suy nghĩ cho tương lai của bọn nhỏ rồi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hiện tại bà ta rất khâm phục cách làm người của vị Lâm đại sư này. Hắn nghĩ như vậy đều là suy nghĩ cho viện phúc lợi.

Dù sao làm gì có viện phúc lợi nào sẽ suy nghĩ đến nơi an cư cho bọn nhỏ như vậy chứ?

Lâm Phàm: "Bà xem, những đứa trẻ này đều là cô nhi. Khi lớn lên, có tương lai rồi thì cũng đều sẽ sống ở đây, mà cô nhi viện nhất định sẽ không đóng cửa. Mà bọn nhỏ nghĩ đến việc mình đã từng gặp phải thì nhất định cũng sẽ hết lòng trợ giúp những đứa trẻ có cùng hoàn cảnh khác, bà nói có đúng hay không?"

Chương 1668: Huynh đệ, đã lâu không gặp

"Trăm năm sau, nếu chúng ta không còn nữa, không phải vẫn còn có người tiếp tục công việc ở đây sao?"

Lâm Phàm cảm thấy mình nghĩ hơi xa. Tuy rằng lý tưởng rất tốt nhưng hiện thực lại rất tàn khốc. Chỉ là hắn tin tưởng, dựa

vào sự nỗ lực của mình tuyệt đối không thành vấn đề.

Viện trưởng Hoàng nhìn Lâm đại sư, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên nói cái gì, sau đó nở nụ cười: "Lâm đại sư, chỉ cần ngài nguyện ý thì tôi nhất định sẽ trợ giúp đến cùng."

Tập đoàn Đông Hán!

Phòng họp.

"Vương tổng, việc khai thác đất đai bên Thanh Huyền đều rất tốt. Trong vòng một tháng giá nhà ở Thanh Huyền đã tăng khoảng ba mươi phần trăm." Một người phụ trách dự án theo dõi tiến độ nói.

"Ừm." Vương Minh Dương gật đầu. Hiện tại việc phát triển sản nghiệp bên Thanh Huyền chủ yếu là để thử nghiệm trước, việc chính vẫn là để tham khảo ở bên Đài Loan. Dù sao nhà ở và trung tâm mua sắm đều như nhau. Hơn nữa, bên kia cũng sắp xây dựng đường cao tốc nối với thành phố cho nên giá nhà cũng sẽ tăng lên rất nhiều.

Lúc này, một vị mập mạp khác cũng báo cáo công việc: "Vương tổng, ban lãnh đạo bên Ngũ Hà đã gửi cho chúng ta một văn kiện. Họ nói bên đó có một tập đoàn xây dựng bởi vì có sử dụng vốn trái phép mà bị phá sản, cho nên hiện tại đã trở thành một đống hỗn độn. Ban lãnh đạo bên kia đã trả lời, họ nói nếu chúng ta muốn phát triển các khu chung cư kiểu mới ở đó thì phải đồng ý tiếp nhận những cục diện rối rắm kia."

Vương Minh Dương nghe thấy vậy thì nhướng mày: "Bọn họ có phải là kẻ ngốc hay không, loại yêu cầu này cũng dám đưa ra?"

"Tôi không biết bọn họ có thật sự ngốc hay không nhưng đúng là có ý nghĩ hão huyền thật. Chủ yếu là do những người lãnh đạo đứng đầu ở Ngũ Hà là những người được bên trên đích thân đề cử, về mặt ý tưởng vẫn còn chưa thông suốt." Người phụ trách mập mạp nói.

Vương Minh Dương xua tay: "Trực tiếp nói cho bọn họ biết, đây là chuyện không có khả năng. Chúng ta đầu tư xây dựng các chung cư kiểu mới đã mất 1-2 tỷ, hiện tại bọn họ lại muốn chúng ta tiếp nhận khoản nợ gần ba tỷ của tập đoàn đó, bọn họ

thật sự coi tiền của chúng ta là lá cây ngoài đường, muốn có là có sao?"

"Nói rõ ràng cho bọn họ biết, nếu không đồng ý thì dẹp đi, chúng ta không đầu tư nữa."

Lộp cộp.

Lúc này, thư ký bước vào.

Tiếng thảo luận trong phòng họp đột nhiên dừng lại.

Vương Minh Dương nhíu mày: "Làm gì vậy? Cô không biết chúng tôi đang họp hay sao?"

Nếu như là trước kia, thư ký nhật định sẽ không dám vào, nhưng hiện tại cô ta nhất định phải vào.

"Vương tổng, Lâm đại sư tới rồi, cậu ấy đang chờ ngài ở văn phòng của ngài." Thư ký nói.

Cô ta biết quan hệ giữa Vương tổng và Lâm đại sư, có đôi khi các cô cũng sẽ thảo luận về mối quan hệ giữa Vương tổng và Lâm đại sư có phải là có gì mờ ám hay không. Chỉ là hiện tại Vương tổng đã có bạn gái nên bọn họ cũng dẹp bỏ ý nghĩ này đi.

Nhưng mà bọn họ vẫn không ngừng suy đoán, nói không chừng đây chỉ là bình phong, còn sự thật ra sao thì không ai biết cả.

Vốn Vương Minh Dương còn rất nghiêm túc nhưng khi nghe chuyện này thì lập tức nở nụ cười, sau đó lập tức xua tay nói: "Được rồi, hội nghị kết thúc ở đây, mọi người giải tán đi."

"Vương tổng, tôi còn có việc cần báo cáo." Một người phụ trách lên tiếng nói. Anh ta thấy việc báo cáo sao có thể bị gián đoạn thế này được chứ?

Nhưng Vương Minh Dương lại không để ý lắm, lập tức khoát tay nói: "Không cần! Chuyện còn lại anh ta cứ gửi trực tiếp cho tôi là được. Buổi tối tôi sẽ xem sau."

Sau đó không nói hai lời mà đã đi về phía văn phòng.

"Aizz! Chúng ta còn chưa họp xong mà." Người phụ trách nhìn thấy Vương tổng rời đi thì cũng rất bất lực.

Người ta thường nói, hồng nhan họa thủy nhưng theo anh ta thấy, người đàn ông cũng có thể là một họa thủy đó nha.

Thân là tổng giám đốc của công ty lớn, công việc không thể chần chừ như thế, nhưng khi Lâm đại sư vừa đến thì đã lập tức đẩy công việc đi.

Người phụ trách hạng mục khác ở bên cạnh cười nói: "Đừng họp nữa, Lâm đại sư tới rồi, Vương tổng nhất định phải đi tiếp đón. Những công việc này so sánh với Lâm đại sư thì chẳng tính là cái gì cả."

"Đúng vậy! Ai mà không biết tình cảm giữa Vương tổng và Lâm đại sư là tốt nhất chứ. Nếu trước kia mà có thư ký dám xông vào phòng họp thì đã sớm đuổi đi rồi."

Thư ký tạm thời còn chưa rời đi, nghe thấy thế thì cũng mỉm cười, không nói thêm gì.

Văn phòng.

Lâm Phàm ngồi trên ghế tổng giám đốc, quay mặt về phía cửa sổ rộng rãi ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài. Mẹ nó, làm tổng giám đốc đúng là rất thoải mái mà.

Kẽo kẹt!

Cánh cửa mở ra.

"Huynh đệ, rốt cuộc cậu cũng nhớ tới đến thăm tôi rồi sao?" Vương Minh Dương vừa vào cửa đã lập tức cười mắng.

Lâm Phàm cười: "Được rồi! Tôi ở phố Vân Lý nửa tháng mà cũng không thấy anh tới tìm tôi, giờ còn có mặt mũi nói tôi sao? Mà văn phòng này không tồi, phong cảnh rất đẹp đó nha."

Chương 1669: Tôi chỉ hỏi một câu thôi, có giúp hay không?

Vương Minh Dương không thèm để ý đến việc Lâm Phàm ngồi ở vị trí của mình mà đặt mông ngồi ở trên bàn làm việc: "Nếu cậu thích thì có thể lập tức chuyển tới đây. Lúc đó tôi sẽ sắp xếp cho cậu một nơi chuyên dụng để bán bánh."

Lâm Phàm xoay ghế: “Đừng! Đây không giống với cuộc sống mà tôi mong muốn. À, đúng rồi! Hôm nay tôi tới đây là có chuyện muốn nói với anh.”

Vương Minh Dương tò mò hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Chuyện của viện phúc lợi.” Lâm Phàm nói, tay hắn cầm lấy gậy golf, sau đó nhẹ nhàng vung lên, đánh bóng vào trong lỗ.

Vương Minh Dương biết huynh đệ này của mình rất để ý đến chuyện của viện phúc lợi. Anh ta có cảm giác cả đời này của huynh đệ mình có thể sẽ gắn bó với viện phúc lợi này.

“Phía sau viện phúc lợi của tôi có khá nhiều nhà cũ, anh có biết không?” Lâm Phàm nói.

Vương Minh Dương nhớ lại một chút: “Biết! Hình như khu đất còn rất lớn, cỏ mọc cũng không ít. Là một nơi được xây dựng đã khá lâu rồi.”

Lâm Phàm: “Đúng vậy! Chính là chỗ đó. Hiện tại tôi dự định phát triển nơi đó, muốn xây dựng nó thành tòa chung cư.”

Vương Minh Dương nghe thấy thì cười: “Được rồi! Cậu nói vậy là tôi đã hiểu cậu muốn nói gì rồi. Việc này tôi lo, cậu không cần lo chuyện gì cả. Quan hệ giữa cậu và tôi như vậy, đâu cần nói nhiều chứ.”

“Chỉ là nói đi cũng phải nói lại, đôi lúc cậu cũng rất có đầu óc kinh doanh, biết tận dụng các cơ hội. Ở đây là Thượng Hải, nếu chúng ta xây dựng tòa chung cư ở đó thì giá bán nhất định là giá trên trời đó nha.”

Lâm Phàm lắc đầu: “Không phải! Tôi không muốn bán mà là chuẩn bị cho viện phúc lợi dùng.”

Vương Minh Dương: “Vậy thì thật đáng tiếc! Chỉ là không sao, chút tiền này tôi vẫn có thể bỏ ra được. Cậu chuẩn bị xây bao nhiêu tầng?”

Lâm Phàm suy nghĩ một chút, tính toán một chút: “Chắc phải năm sáu mươi tầng đi! Từ diện tích của mảnh đất thì chắc là chỉ có thể xây một tòa nhà.”

Phốc phốc!

Vương Minh Dương vừa nghe lời này thì thiếu chút nữa đã cười phun. Sau đó sờ trán Lâm Phàm, hoảng sợ nói: "Bạn tốt à, cậu bị sốt rồi sao?"

"Nhưng cũng không nóng mà? Cậu đang nghĩ gì vậy? Nếu xây một tòa nhà mười tầng thì còn được, chứ năm sáu mươi tầng, cậu điên rồi sao?"

Khi nghe được tình huống này, Vương Minh Dương cũng không biết nên nói cái gì. Hắn phải vô tư như nào mới có thể nói ra lời như vậy chứ?

"Bạn tốt, cậu phải biết, nơi này là Thượng Hải! Cậu có biết nếu muốn xây một tòa chung cư năm sáu mươi tầng thì nền móng phải đào sâu bao nhiêu không? Lại còn cả tiền thuế, tiền điện nước…. và cả đống thứ khác. Cậu có biết phải nộp bao nhiêu tiền không?"

"Hơn nữa, còn cả thuế bất động sản này. Cậu có biết phải nộp bao nhiêu tiền không? Nhất là cậu nói sẽ không bán chung cư, như vậy thì tiền thuế thôi cũng đủ để đè chết người rồi đó." Vương Minh Dương sợ ngây người, cũng không biết nên nói với bạn chí cốt của mình như thế nào nữa.

Lâm Phàm sửng sốt, đúng thật là hắn không biết chuyện này: "Rất nhiều sao? "

Vương Minh Dương nhìn thoáng qua Lâm Phàm: "Nói đơn giản như vậy đi, nếu như tôi kiếm được một trăm đồng thì tiền thuế sẽ phải nộp 61 đồng. Cậu nói xem, đây có nhiều không?"

"Nhiều!" Lâm Phàm gật đầu.

Vương Minh Dương thở dài: "Bây giờ cậu biết rồi, vậy cậu còn muốn xây hay không?"

"Xây!" Lâm Phàm gật đầu.

"Tôi…." Vương Minh Dương hít thở không thông, cảm thấy như dù anh ta có nói như thế nào thì anh bạn thân này vẫn không thể hiểu ý mình.

Lâm Phàm nhìn Vương Minh Dương: "Tôi chỉ hỏi anh một câu, anh có giúp hay không?"

Vương Minh Dương: "Giúp!"

Lâm Phàm nở nụ cười: “Vậy không phải là được rồi sao? Nói nhiều như vậy làm gì chứ? Nếu anh không đồng ý, tôi cũng có thể hiểu. Nếu đồng ý giúp đỡ mà còn nói với tôi nhiều lời như vậy thì không phải là vô nghĩa sao?”

Vương Minh Dương thở dài: “Bây giờ thì tôi hiểu rồi, rất có thể kiếp trước tôi là vợ cậu, cho cậu đội nón xanh nên đời này phải trả nợ. Cậu làm vậy là muốn tôi vứt toàn bộ số tiền tôi kiếm được năm ngoái lên hết người cậu mà.”

Lâm Phàm cười xấu xa, vỗ bả vai Vương Minh Dương: “Được rồi! Đều là người một nhà cả, còn cần nói khách sáo gì chứ. Tôi đi trước đây!”

Sau đó đến cửa và dừng lại.

“À! Đúng rồi! Bản thiết kế phòng xong chưa? Cho tôi xem chút đi.”

Sau khi rời khỏi chỗ của Vương Minh Dương, tâm trạng của Lâm Phàm rất vui vẻ, có một người bạn tốt như vậy đúng là rất tốt.

Lúc này bụng hắn có chút đói, lại trùng hợp nhìn thấy một quán mì ở ven đường. Tuy rằng quán không lớn nhưng lại trang trí không tồi, chắc là làm ăn rất tốt.

Dừng xe ở một bên.

“Mì Hòa Gia”

Chính là tên của quán mì này, có ý nghĩa mọi chuyện đều hưng thịnh.

Bước vào cửa hàng, có một bàn ăn.

“Ông chủ, cho một bát mì tôm!” Lâm Phàm ngồi đó xuống rồi gọi.

“Được!” Ông chủ trung niên ở quầy nghe thấy thì đi vào trong phòng bếp. Phòng bếp này không phải căn phòng riêng biệt nên người ở bên ngoài có thể nhìn thấy rõ ràng.

Môi trường rất tốt, rất sạch sẽ.

Đúng lúc này có một bà lão dắt theo một đứa trẻ bước vào cửa hàng: “Ông chủ, hai bát mì thịt bò.”

“À! Được!” Ông chủ đứng trong nhà bếp hét lên.

…

Chương 1670: Tiểu bá vương

“Bà nội, con mệt chết đi được, lúc về bà cõng cháu đi!” Đứa nhỏ kia nhìn như mới học lớp một. Ngồi ở trên ghế mà tay cứ làm loạn, đổ hết tăm lên mặt bàn ra chơi đùa.

“Được! Lúc về bà nội cõng. Cái này không thể chơi, trả về chỗ cũ đi!” Bà lão bất lực nói.

Đứa trẻ không vui: “Không! Cháu muốn chơi!”

Lâm Phàm thấy cảnh này thì lắc đầu, cảm thấy đứa bé này thật lì lợm. Chỉ là hắn cũng không nghĩ nhiều mà nghĩ xem sau khi ăn mì xong thì nên đi đâu.

Khoảng thời gian này có lẽ hắn nên đi đâu đó xem có thể gặp được người thích hợp hay không. Nếu có thì có thể tặng tượng gỗ điêu khắc cho người ta. Đây quả thực là một mũi tên trúng hai đích.

“Mì tôm đã xong, làm phiền cậu tới lấy một chút!” Giọng nói của ông chủ truyền ra từ nhà bếp.

Trong cửa hàng không có nhân viên phục vụ bởi vậy khách hàng đều phải tự mình tới lấy. Lâm Phàm đứng dậy đi đến quầy lễ tân lấy bát mì về.

“Mì bò được rồi.” Ông chủ hét lên.

Bà nội nhìn cháu trai: “Nghe lời, đừng đi lung tung! Bà nội đi lấy mì.”

Lâm Phàm ăn một miếng mì, cảm thấy hương vị thật sự không tồi. Xem ra mắt nhìn cửa hàng của hắn vẫn rất tốt.

Mà đúng lúc này, giọng nói của cậu bé bên cạnh lại khiến Lâm Phàm chú ý.

Đứa nhỏ nhìn chằm chằm vào bát mì của bà nội rồi cau mày: “Bà nội, hôm nay có phải bà không lấy hết thịt bò cho cháu rồi không?”

Bà nội cười: “Không phải! Trước khi bà nội mang tới đây thì đã lấy hết thịt bò vào bát của cháu rồi.”

Đứa trẻ không hài lòng, hét lên: “Bà nói dối! Bà nhất định là đã giấu thịt bò đi rồi! Chỗ thịt bò này của cháu ít hơn trước kia rất nhiều.”

Sau đó lập tức cầm đũa lên khuấy vào bát bà nội tìm thịt bò giấu ở phía dưới, mà cũng vì vậy đã làm sợi mì rơi hết xuống bàn.

Vẻ mặt bà lão bất lực: “Đứa nhỏ này thật sự là không nghe lời.” Sau đó lại gắp mì trên mặt bàn vào lại bát.

Đứa trẻ ngồi ở chỗ đó, nhìn thấy trong chén thật sự không có thịt thì không ngừng đung đưa hai chân: “Cháu không tin! Nhất định là vừa rồi bà đã ăn vụng! Sao bà có thể làm như vậy? Cháu không ăn, cháu không ăn!”

Ông chủ nghe thấy thì đi ra. Ông ta nhìn đứa trẻ này, cảm thấy đứa trẻ này quả thực là quá hỗn hào, coi trời bằng vung.

Lâm Phàm dừng động tác, nói với đứa trẻ: “Cậu bạn nhỏ, cháu không thể đối xử với bà nội của cháu như vậy được!”

“Liên quan gì đến chú? Chú cứ ăn mì của chú không phải là được rồi sao?” Đứa trẻ không có một chút lễ phép nào, gân cổ lên hét với Lâm Phàm.

Lâm Phàm nghe được lời này thì tức giận đến mức muốn tát cho nó mấy cái, chỉ là cố nhịn xuống. Nếu không phải thấy đối phương chỉ là một đứa trẻ thì hắn nhất định đã dạy cho nó một bài học rồi.

Bà lão gật đầu với Lâm Phàm một cái: “Thật ngại quá, thật ngại quá! Đứa nhỏ này đã bị chiều hư rồi. ”

Trong lòng Lâm Phàm lắc đầu, biết hư rồi mà còn chiều như vậy.

Sau đó thở dài một tiếng: “Không ăn sẽ đói bụng, để bà nội mua một bát khác.” Hiển nhiên là không thể làm gì với cháu trai này.

Ông chủ trung niên vẫn luôn đứng nhìn cách đó không xa, nhìn thấy cảnh này thì trong lòng cũng rất tức giận. Làm sao

lại có thể có một đứa trẻ như vậy chứ? Giáo dục thật sự là quá thất bại mà.

Không đợi bà lão kia mở miệng đã nói thẳng: "Xin lỗi, mì của tôi không bán cho những đứa trẻ không hiểu lễ phép."

Bà lão nghe ông chủ nói như vậy thì bất lực ngồi xuống. Nhìn thấy cháu trai mình vẫn còn đang tức giận thì giọng điệu cũng yếu đi một chút: "Bà nội thật sự không ăn, tất cả đều cho cháu."

Lúc này đứa trẻ vẫn ngồi ở chỗ đó, vì nổi giận mà trên trán nổi xanh. Bàn tay nhỏ bé vung lên làm đổ toàn bộ hai chén mì ở trên bàn xuống đất. Sau đó lập tức cầm lấy cặp sách, rời đi không thèm quay đầu lại. Mà bà lão thì chán nản đuổi theo ở phía sau.

"Aizz! Trẻ con bây giờ đều bị chiều đến hư rồi. Cứ như vậy thì không biết sau này sẽ ra sao đây?" Ông chủ trung niên nhìn thấy cảnh này thì tức giận đến mặt đỏ bừng. Sau đó lấy chổi ra quét dọn sạch sẽ chỗ mì trên mặt đất.

Lâm Phàm tiếp tục ăn mì, lắc đầu nói: "Ông chủ, vừa rồi ông làm rất đúng."

Ông chủ nhìn Lâm Phàm, vẻ mặt tươi cười xán lạn: "Aizz! Tôi làm như vậy cũng chỉ là muốn cho đứa nhỏ này biết mình đã làm sai, đồng thời cũng muốn bà nội của đứa nhỏ kia hiểu được, mình không thể cứ dạy bảo đứa nhỏ như vậy được. Nhưng xem ra tôi làm như vậy cũng là vô ích rồi."

Ở một bàn khác, hai người phụ nữ trung niên đã sắp ăn xong, nhìn thấy cảnh này thì cũng liên tiếp lắc đầu: "Nếu con nhà tôi mà như vậy thì tôi đã để nó quỳ trên mặt đất rồi. Cứ tiếp tục như vậy thì không phải sẽ coi trời bằng vung luôn sao? Cũng không biết là nhà ai lại dạy dỗ ra một đứa trẻ như vậy nữa, thật sự là quá kỳ cục. "

"Đúng vậy! Đứa nhỏ này quả thực chính là Tiểu Bá Vương, giáo dục thất bại mà."

Chương 1671: Tôi muốn tố cáo

Ông chủ trung niên lắc đầu thở dài: “Hai chén mì này thật phí phạm. Hiện tại ngoài kia còn có rất nhiều đứa trẻ không có mà ăn, mỗi ngày chỉ có một chén cháo. Nào giống trẻ em trong thành phố, chỉ cần không vừa ý hay ăn không hết là sẽ ném đi ngay. Từ nhỏ đã có quan niệm lãng phí như vậy thì sau này sẽ khó sửa.”

Lâm Phàm nhìn ông chủ trung niên này, nhìn kỹ rồi mới thấy, ông chủ này thế mà lại là một người có tấm lòng nhân hậu như vậy. Hàng năm đều làm một ít mì sợi rồi gửi qua đường bưu điện đến những vùng sâu vùng xa.

Đây là người tốt, chỉ là không phù hợp với điều kiện của nhiệm vụ bởi vì ông chủ trung niên này có cuộc sống rất tốt đẹp, có một đôi trai gái, hơn nữa sau này cũng sẽ không gặp phải chuyện xấu gì.

Người đàn ông trung niên dọn dẹp xong chỗ mì rơi dưới đất, cho vào một cái hộp rồi đặt ở bên ngoài quán, hình như là để những động vật đi lạc tới đây ăn.

“Mọi người cứ từ từ ăn.” Ông chủ áy náy cười với mọi người, sau đó lại lấy toàn bộ tăm ở trên bản vào lại trong hộp.

Lâm Phàm lắc đầu, trong lòng cũng thầm nghĩ không biết đứa trẻ này là của ai mà lại bị dạy thành bộ dạng này, thật sự là quá thất bại.

Một lúc sau.

Lâm Phàm sắp ăn xong, khi chuẩn bị tính tiền thì lại có ba người tới.

Hai người trong số họ là bà lão và đứa trẻ vừa rồi, và cả một người phụ nữ trung niên.

“Cho tôi ba chén mì.” Người phụ nữ trung niên đặt mông ngồi ở chỗ đó, mà đứa trẻ thì đắc ý ngồi ở bên cạnh. Còn bà lão thì hình như vừa bị trách mắng xong nên con mắt có chút đỏ.

Ông chủ nhìn thấy tình hình thì cũng không nói thêm gì, trở lại nhà bếp làm mì.

Mà hiện tại Lâm Phàm cũng không vội vã rời đi, hắn muốn nhìn xem, bọn họ muốn làm gì?

Cũng không lâu sau, tiếng của ông chủ từ nhà bếp phát ra.

“Thật ngại quá, làm phiền tự mình đến bưng một chút.”

Người phụ nữ trung niên nghe được lời này ngay lập tức vỗ bàn một cái, lộ vẻ rất không vui: “Có chuyện gì vậy, tôi tiêu tiền đến ăn mỳ, đến cả đồ cũng muốn tôi tự mình bưng hay sao?”

Ông chủ đang làm bát mì cuối cùng, nghe được những lời này cũng thở dài một tiếng. Có điều cũng không so đo chuyện này với người không nói lý lẽ, tuyệt đối không nên tranh chấp bởi vì cho dù bạn nói cái gì cũng không thể đấu lại được với đối phương.

Sau đó mỗi tay bưng một bát mỳ đặt xuống bàn, tiếp đó quay đầu đi bưng bát mì cuối cùng đến.

Khi ông chủ chuẩn bị rời đi, người phụ nữ trung niên kia giọng điệu không tốt nói: “Ông đứng lại đó đừng nhúc nhích cho tôi.”

Ông chủ dừng lại, không biết người phụ nữ này muốn làm cái gì, lúc này người phụ nữ gắp toàn bộ thịt bò sang một bát khác rồi ngẩng đầu lên nhìn ông chủ: “Tôi muốn hỏi ông, tiêu tiền đến ăn mì của ông, để cho ông kiếm tiền, ông không bán mì là có ý gì?”

Ông chủ nói: “Chị gái này, lời này của chị nói không đúng nhé, mặc dù tôi bán mì kiếm tiền để sống, thế nhưng đứa trẻ này của cô quá bất lịch sự, sao có thể dạy dỗ ra như vậy chứ.”

Bốp bốp!

Người phụ nữ trung niên đột nhiên vỗ bàn, vẻ mặt tức giận: “Tôi dạy dỗ như thế nào có liên quan gì đến ông, ông chỉ cần bán được mỳ của ông không phải là được rồi sao, làm sao phải nhiều chuyện như vậy?”

“Chị có thể nói chuyện dễ nghe một chút không, mọi người đều làm cha mẹ, sao có thể trước mặt con nhỏ nói ra những lời này.” Ông chủ không ngờ rằng, vị phụ huynh này lại không nói lý như vậy, hoàn toàn là ngoài dự liệu.

Lâm Phàm ở bên cạnh nhướng mày, cảm giác người phụ nữ này thật đúng là không tưởng tượng nổi, bộ dạng như vậy sao có thể dạy dỗ được con cho tốt chứ.

Hai người phụ nữ trung niên ngồi ở bàn còn lại không hề rời đi, lúc này cũng giúp ông chủ nói một câu: “Cô không thể dạy trẻ con như vậy được, đứa trẻ này nếu như từ nhỏ không dạy dỗ tốt thì lớn lên rồi sẽ rất hư hỏng.”

Lúc này người mẹ trực tiếp cầm đôi đũa đập mạnh xuống bàn nói: “Các cô nói cái gì vậy? Nói ai hư cơ? Con nhà các cô mới hư hỏng, con nhà chúng tôi sẽ không như thế. Con tôi như vậy sau này cho dù là đâm thủng trời, tôi cũng bù được lỗ thủng đó.”

Hai người phụ nữ trung niên bị hành động của người phụ nữ kia dọa cho sợ, cũng không dám nói thêm cái gì, đối với bọn họ thì người phụ nữ này quá hung ác.

Nhất là còn không phân rõ phải trái, đối với loại người này bọn họ thực sự không dám chọc, cũng là sợ chuốc lấy tai họa.

Mà lúc này, người phụ nữ trung niên lại hướng ánh mắt về phía bà lão nói: “Còn cái bà già này, dẫn cháu trai ra ngoài ăn mấy cái thứ này cũng bị người ta bắt nạt, bà nói xem bà còn có ích lợi gì?”

Lâm Phàm nghe thấy lời này, có chút không thể nhịn được nữa, nói: “Con người cô nói chuyện không biết phải trái quá đi thôi.”

“Sao nào, hôm nay các anh ai cũng muốn ngang ngược đúng không? Đều muốn giúp ông chủ này đối phó với tôi đúng không? Được, các người lợi hại.”

“Bây giờ tôi muốn tố cáo, tố cáo cửa hàng nhà ông làm ăn không hợp vệ sinh, không sạch sẽ.”

Sau khi nói xong câu này cô ta liền lấy điện thoại ra bấm số.

Chương 1672: Quá nhiều cách gây khó dễ

Ông chủ vừa nhìn thấy cảnh này, lập tức giận dữ nói: “Cô không thể ngậm máu phun người như thế được, cửa hàng của tôi sao lại không sạch sẽ. Tôi bán hàng xong đều dọn dẹp vệ sinh, nồi xoong mỗi ngày đều rửa một lần, phòng bếp bên kia

ngày ngày đều có nhân viên quét dọn, cô dựa vào cái gì nói tôi không vệ sinh."

"Dựa vào cái gì? Chính là dựa vào lời tôi nói, không hợp vệ sinh thì là không hợp vệ sinh." Người phụ nữ trung niên kiêu ngạo quát lên, thần sắc vô cùng bá đạo, khí thế của người đàn bà đanh đá vào lúc này không có gì còn để ai vào mắt cả.

Ông chủ lúc này có chút tức giận cũng có chút khổ sở, cảm thấy bây giờ thật khó làm người tốt, có ý tốt khuyên một chút cũng không được.

Thấy con nhà người ta không hiểu chuyện nên nói vài câu, không ngờ vậy mà lại gây ra những phiền phức này.

Lúc này, điện thoại đã kết nối.

"Alo, tôi muốn tố cáo, có một cửa hàng bán mì vệ sinh vô cùng kém, các anh mau chóng đến đây đi." Người phụ nữ trung niên thao thao bất tuyệt, địa điểm chỗ này cũng nói ra.

Ông chủ cửa hàng mì chỉ đứng bên cạnh không biết nói cái gì, đây rõ ràng là vu khống, hoàn toàn là vu khống.

Lâm Phàm nhẫn nại, yên lặng chờ đợi. Hắn muốn xem người phụ nữ này có thể làm ra trò gì nữa.

Không quá mười phút sau, một chiếc xe nghiệp vụ đến, đây là xe của bên giám sát vệ sinh an toàn thực phẩm.

Một nhóm nhân viên đi tới, khi chạm mặt người phụ nữ này cũng gật đầu một cái nhưng biểu hiện hình như không quen biết, một người đàn ông cao gầy nói: "Vừa rồi là ai gọi điện tố cáo?"

"Là tôi." Người phụ nữ trung niên nói, sau đó đứng lên chỉ tay vào tình hình xung quanh: "Tôi phát hiện vệ sinh của cửa hàng này không được tốt."

Trong lòng Lâm Phàm cười thầm, chuyện này thật đúng là kỳ quái, loại điện thoại vừa gọi thì người phụ trách lập tức đã đến. Bạn nói xem, người của ban ngành bây giờ chăm chỉ như vậy sao? Đối với việc tố cáo của dân chúng lại xem trọng như vậy? Hay là nói cách khác, là do họ có chút quen biết với người phụ nữ trung niên này?

Trong tình huống này, hắn chọn tin vào vế phía sau.

Ông chủ cửa hàng thấy người thực sự đến, trong lúc nhất thời cũng có chút căng thẳng, cửa hàng này của ông ta không có vấn đề, vệ sinh tuyệt đối là tốt.

“Cửa hàng này của tôi thực sự không có vấn đề, là cô ta ngậm máu phun người.”

Nhân viên cao gầy xua tay nói: “Có vấn đề hay không không phải chúng tôi nói là được, là hoàn cảnh của ông mới nói được. Nếu đã có người tố cáo, chúng tôi chắc chắn phải điều tra kỹ càng một chút, đến phòng bếp xem nào.”

Mấy người đàn ông bên cạnh mặc đồng phục gật đầu, đi thẳng vào nhà bếp.

Ông chủ nhìn người phụ nữ trung niên, lông mày cũng nhíu chặt, không rõ rốt cuộc là có chuyện gì.

Về phần những người phụ nữ ở bàn khác đều lắc đầu, bọn họ cảm thấy người đàn bà đanh đá này chắc chắn là có lai lịch, bằng không tình huống sẽ không giống như bây giờ. Những người này thật sự là đến quá nhanh, nhanh đến mức khó tin.

Bây giờ cho dù là xe cứu thương đến hiện trường cứu người thì cũng không thể tới nhanh như những người này được.

Chẳng lẽ bọn họ có thể lái máy bay đến sao?

Lúc này, trong phòng bếp truyền đến một giọng nói.

“Vết dầu mỡ nhiều, không sạch sẽ.”

“Có bụi bặm.”

“ Ồ! Đây là do cái gì cắn, hình như là chuột cắn đó nha.”

“Chân tường có mạng nhện.”

Ông chủ nghe thấy những lời này ngay lập tức sắc mặt tức giận đến đỏ bừng: “Không thể nào, rõ ràng tôi đã quét dọn rất sạch sẽ rồi.”

Nhân viên đẩy quầy hàng trong bếp ra, chỉ tay vào chỗ trong cùng nói: “Cái gì không thể, có hay không bản thân ông không tự vào mà xem đi?”

Ông chủ nhìn thấy những nhân viên vậy mà lại dời tủ bát ra để nhìn vào chân tường bên trong. Trong lúc nhất thời cũng

không cách nào phản bác, đây là đang bình chọn năm sao hay là cái gì vậy trời?

Ông ta là một người làm mì.

Không dám nói cam đoan mỗi góc chết đều đảm bảo sạch sẽ, nhưng cũng dám cam đoan, bản thân mỗi ngày đều dọn dẹp vệ sinh, rác thải sẽ không để lại qua đêm trong nhà bếp.

Nhân viên bên trong đi ra, trong tay cầm một danh sách vẻ mặt không chút thay đổi nói với ông chủ: "Vệ sinh của quán mì này của ông không đáp ứng được yêu cầu, cần đóng cửa sửa đổi một chút. Đợi sau khi ông sửa đổi xong thì đến chỗ chúng tôi xin phép mở cửa lại."

Kết quả rất đơn giản, chính là không đủ điều kiện, phải ngừng kinh doanh để sửa đổi. Nhưng đối với ông chủ mà nói thì đây căn bản chính là ngậm máu phun người.

Bản thân mở một cửa hàng nhỏ, cả nhà đều dựa vào cửa hàng nhỏ này để sinh sống, nếu như bị đình chỉ kinh doanh vậy khi nào mới có thể mở cửa lại đây?

Ông ta rất bức xúc đối với những người này, nếu như là họ cố ý muốn chỉnh ông ta thì cho dù là ông ta có làm tốt đến thế nào, kết quả nhận được sẽ là một lý do vớ vẩn nào đó.

Ví dụ như cống thoát nước không tốt, cần phải cải tạo lại.

Hay là tường có chút đen, cần phải sơn lại.

Hay là dây điện để lộ ra ngoài, quá nguy hiểm, vân vân…

Chương 1673: Rốt cuộc chuyện này là thế nào

Dù sao chỉ cần họ muốn không cho bạn mở cửa hàng thì có sẽ cách chỉnh bạn, hơn nữa một biện pháp phổ biến nhất chính là trốn không ở văn phòng, lý do là đi họp. Jỏi khi nào họp xong thì sẽ nói là không biết, ngày mai lại tính.

Mà khi ngày mai đến lại viện lý do ra nước ngoài công tác, có thể làm cho bạn sức đầu mẻ trán muốn tự tử luôn.

Người phụ nữ kia nghe thấy những lời này thì đắc ý cười lên: "Tôi nói rồi, vệ sinh cửa hàng nhà ông không sạch sẽ thì là không sạch."

"Cô…" Ông chủ trung niên tức giận, sắc mặt tái mét, sau đó nhìn những người nhân viên công tác nói: "Không thể nào, sao cửa hàng của tôi có thể không hợp chuẩn được chứ, các anh kiểm tra không đúng."

Nhân viên cau mày nói: "Sao lại không đúng, ý ông là chúng tôi kiểm tra có vấn đề sao? Tôi nói cho ông biết, vệ sinh là một vấn đề quan trọng. Hơn nữa, ở đây còn gần trường tiểu học, nếu như học sinh ăn phải thứ không tốt cho sức khỏe rồi xảy ra vấn đề, ông có chịu trách nhiệm không?"

"Đừng nói nhiều như vậy, danh sách này ông cứ cầm lấy, khi nào dọn dẹp vệ sinh xong thì mở lại cửa hàng."

Mà lúc này Lâm Phàm xem như đã nhìn ra, đây là cố ý kiếm chuyện, sau đó ngồi ở đó cầm điện thoại nói: "Không sai, kiểm tra thật sự là nghiêm ngặt, tôi đã quay lại video ở đây rồi."

Lời này vừa nói ra, nhân viên ngay lập tức mất hứng, một người trong đó nhìn Lâm Phàm nói: "Anh làm cái gì thế? Không biết không thể quay phim chụp ảnh hay sao? Đưa điện thoại ra đây, xóa video kia đi."

Bốp!

Gã ta vỗ mạnh xuống bàn.

Một tiếng này dọa tất cả mọi người trong tiệm suýt chút nữa nhảy dựng lên.

"Anh bị thần kinh à." Người phụ nữ trung niên cũng bị dọa cho một trận, chỉ tay vào Lâm Phàm chửi bới.

Lâm Phàm đặt điện thoại lên bàn sau đó ngẩng đầu lên nhìn về phía những người này: "Được, điện thoại của tôi để ở đây rồi, các anh ai có bản lĩnh thì đến lấy, Lâm Phàm tôi hôm nay không tin, các anh có thể bắt nạt một người như vậy."

Khi những người nhân viên nhìn thấy người ngồi ở đó vẫn không nói gì tiếp, trong lòng cũng có chút chột dạ.

Khuôn mặt này thực sự có chút quen thuộc.

Bọn họ bình thường ngồi trong văn phòng, mỗi ngày hầu như đều không có chuyện gì làm, chỉ lướt điện thoại xem tin tức, đối với tin tức trên mạng thì hiểu biết rất rõ ràng.

Nhất là Thượng Hải, đối với người nào đó càng vô cùng quen thuộc.

Trên tin tức gần đây, ai là người nổi tiếng nhất?

Ngoài Cẩu gia ra thì đó chính là Lâm đại sư.

"Lâm đại sư." Một trong những người nhân viên, cổ họng hơi chuyển động, không tự chủ được mà thốt lên một tiếng.

Ông chủ cửa hàng mặc dù không thường xuyên xem tin tức, thế nhưng cũng biết Lâm đại sư là người rất nổi tiếng ở Thượng Hải, lúc này cũng kinh hãi hô lên một tiếng: "Anh là Lâm đại sư?"

Lâm Phàm nhìn về phía ông chủ cửa hàng gật đầu, sau đó ánh mắt nhìn về phía những nhân viên kia nói: "Căn cứ để các anh điều tra là gì?"

"Nếu như các anh dựa theo quy định kiểm tra mà ông chủ cửa hàng này thực sự có vấn đề thì tôi không nói nhiều, chắc chắn là ủng hộ hành vi của các anh. Nhưng nếu như các anh là vì người phụ nữ này mà đến tìm ông chủ cửa hàng gây chuyện, vậy thì ngại quá chuyện này tôi phải cùng các anh làm cho đến cùng."

Mấy người nhân viên nghe thấy những lời này đều sợ hết hồn, nếu như Lâm đại sư nghiêm túc thì đây sẽ là chuyện lớn.

"Không phải, Lâm đại sư đây là chúng tôi đang kiểm tra theo quy định." Nhân viên lắp ba lắp bắp nói. Bây giờ họ chỉ có thể nhắm mắt trả lời.

"Vậy được, dựa theo quy định để kiểm tra đúng không. Tôi gọi điện thoại cho đơn vị của các anh, để bọn họ phái người đến kiểm tra, chắc không có vấn đề gì chứ. Nhưng mà nếu chuyện này là do các anh tự ý hành động, đừng trách tôi theo lý mà xử người." Ánh mắt Lâm Phàm sắc bén nhìn mấy nhân viên kia.

Đối với những nhân viên này mà nói, bọn họ biết Lâm đại sư không phải là người trong ngành với bọn họ, đối với bọn họ

không có quyền chỉ huy. Thế nhưng địa vị của Lâm đại sư không phải là người bình thường.

Hơn nữa, lần này bọn họ cũng không quan tâm vệ sinh của quán mỳ này thực sự có vấn đề hay không, nếu so sánh với những cửa hàng khác thì đã rất vệ sinh rồi.

Bọn họ làm sao có thể nghĩ đến Lâm đại sư vậy mà lại ẩn nấp ở chỗ này, hơn nữa còn nghe rõ ràng mọi chuyện.

"Anh là ai cơ chứ, chuyện này có liên quan gì đến anh?" Người phụ nữ trung niên chỉ tay vào Lâm Phàm mắng: "Anh đang xen vào chuyện của người khác đó, anh có biết không?"

"Người đàn bà đanh đá không có não."

Lâm Phàm liếc mắt nhìn, không để ý tới người phụ nữ trung niên này, mà nhìn về những người nhân viên: "Làm người làm việc phải xứng với chức vụ của mình, tôi thấy được các anh cũng không muốn như vậy, tôi cho các anh một cơ hội nữa. Nói đi, rốt cuộc chuyện này là như nào."

Chương 1674: Gọi lãnh đạo đến

Những nhân viên hai mắt nhìn nhau, nếu như đối mặt với người khác thì bọn họ có lẽ sẽ có chút cảm thấy may mắn trong lòng. Nhưng đối mặt với Lâm đại sư thì bọn họ thực sự không biết nên nói như thế nào cho phải.

Sau đó cũng thành thật đáp: "Lâm đại sư, mong anh tha thứ, chúng tôi không phải là chủ động tìm ông chủ cửa hàng này gây phiền phức. Người này là vợ lãnh đạo của chúng tôi, bà ấy gọi điện thoại cho chúng tôi tới đây, chúng tôi cũng là không tiện từ chối, vậy nên…"

Ông chủ cửa hàng chưa nói câu nào mà đứng một bên lẳng lặng nghe, ông ta không ngờ rằng Lâm đại sư vậy mà lại giúp mình ra mặt, chuyện này khiến ông ta thực sự cảm động.

"Các anh nói bậy cái gì vậy, tôi quen các anh sao?" Người phụ nữ trung niên nhìn thấy tình huống này thì trong lòng ngay lập tức kinh hãi. Bà ta tuy là ngang ngược nhưng còn chút đầu óc, biết ở bên ngoài mượn năng lực của chồng bắt nạt người khác, nếu như bị phát hiện chắc hẳn sẽ gặp xui xẻo.

Nhưng bà ta không ngờ rằng, những tên này vậy mà lại nói sạch sành sanh với người trẻ tuổi kia.

Đây có phải là đầu óc có vấn đề hay không?

Nhân viên nhìn người phụ nữ, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Đây là Lâm đại sư, chuyện này đừng giấu nữa, nếu không hậu quả sẽ không tốt đâu."

Lâm Phàm nhìn những nhân viên nói: "Gọi điện thoại cho lãnh đạo của các anh đến đây, nói rõ chuyện ở đây. Nếu ông ta đến được thì đến một chút, nếu như bận tôi cũng không thèm để ý. Dù sao cửa hàng này là đúng quy cách và hợp vệ sinh, các anh không thể dùng quyền lực bắt nạt người khác có phải không?"

"Phải, phải." Nhân viên gật đầu, sau đó vội vàng lấy điện thoại ra gọi điện cho lãnh đạo.

Trong văn phòng cục an toàn vệ sinh.

Một người đàn ông trung niên đang làm việc, lúc này điện thoại reo lên. Khi nhìn thấy đây là nhân viên cơ sở gọi tới ông ta cho rằng là trong công việc có chuyện gì muốn xin ý kiến mình bởi vậy liền nghe điện thoại.

"Có chuyện gì?"

Không lâu sau người đàn ông trung niên ngay lập tức kinh hãi đứng bật dậy, nghe âm thanh trong điện thoại sắc mặt cũng trở lên cực kỳ khó coi, dường như không nghĩ rằng sẽ xảy ra chuyện như vậy.

"Bây giờ tôi sẽ qua đó, khách khí với Lâm đại sư một chút."

Sau khi cúp điện thoại thì sắc mặt người đàn ông trung niên tức giận đến đỏ bừng, giống như là gặp phải chuyện gì mất mặt. Tiếp đó ông ta cầm áo khoác rời khỏi văn phòng.

Người đang trong phòng làm việc nhìn thấy lãnh đạo vội vàng như vậy thì cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng theo quan điểm của bọn họ, lãnh đạo hùng hùng hổ hổ như thế, có lẽ nào đã xảy ra chuyện rồi sao.

Cửa hàng.

"Mẹ, con muốn về nhà, con không muốn ở đây nữa." Đứa trẻ không biết xảy ra chuyện gì, lớn tiếng la hét sau đó dùng chân

đá văng chiếc ghế rồi đi thẳng ra bên ngoài.

Có điều vừa đi ra thì đã bị người phụ nữ trung niên kéo lại.

Lâm Phàm nói: "Đợi chút nữa chồng của bà đến, tôi muốn hỏi xem có phải là ông ta cho phép bà hoành hành bá đạo như vậy hay không."

"Vì dân phục vụ, quả thật là vì dân phục vụ nha."

Những lời này lọt vào tai những nhân viên bên cạnh, họ cảm thấy chói tai vô cùng, chỉ có thể xấu hổ cúi đầu. Bọn họ cũng không muốn như vậy, nhưng đối phương là vợ của lãnh đạo, bọn họ cũng muốn leo lên, mà muốn leo lên chắc chắn phải tạo quan hệ cá nhân thật tốt.

Nhất là vợ lãnh đạo bảo bọn họ đến làm việc, vậy chắc chắn là không thể từ chối được rồi. Dù sao thì có vợ lãnh đạo nói giúp, so với việc ở đơn vị chăm chỉ cố gắng thì còn có tác dụng hơn vạn lần.

Nhưng bây giờ lại xảy ra chuyện. Bọn họ làm sao ngờ rằng Thượng Hải to như vậy mà họ lại xui xẻo gặp phải người thích lo chuyện bao đồng là Lâm đại sư.

Hơn nữa Lâm đại sư lại bá đạo như vậy, chuyện này khiến bọn họ phải sống như nào đây.

"Chuyện này tôi không biết." Người phụ nữ trung niên có chút sợ hãi muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Lâm Phàm lạnh lùng liếc nhìn người phụ nữ nói: "Đừng đi, đợi chút nữa chồng bà đến rồi, còn muốn đi cái gì chứ? Đợi chút đi."

"Mẹ, con muốn về nhà, con không muốn ở lại đây." Đứa trẻ đẩy người mẹ muốn rời đi, sau đó nhìn Lâm Phàm rất không lễ phép nói: "Sao ông không để cho mẹ tôi đi, chúng tôi muốn đi, có liên quan mẹ gì đến ông đâu chứ."

Chỉ là một câu nói thông thường, nhưng mà từ miệng một đứa trẻ nói ra lại khiến người ta cảm thấy chán ghét như vậy chứ.

Nhân viên xung quanh thấy đứa trẻ này không chút lễ phép như thế, trong lòng cũng rất hối hận. Đồng thời cũng hiểu ra, đứa trẻ này có vấn đề rất lớn về giáo dục.

Không lâu sau.

Một bóng người vội vã chạy đến.

Khi vào trong tiệm, ánh mắt khẽ nhìn một vòng không quên hừ lạnh một tiếng với vợ con của mình, còn cả mẹ đẻ cũng ở đây, hơn nữa còn có người của đơn vị cũng ở đây nốt.

Có điều khi ánh mắt nhìn về phía người thanh niên trẻ tuổi đang ngồi ở đó thì người này lập tức bước lên bắt tay với đối phương: “Xin chào, xin chào, Lâm đại sư.”

…

Chương 1675: Ăn bát mì cũng gặp chuyện bất bình

“Tôi họ Trương, là lãnh đạo của cục vệ sinh an toàn thực phẩm.”

Lâm Phàm cười nói: “Lãnh đạo Trương à, là tôi bảo cấp dưới của ông gọi điện cho ông đến, không làm phiền công việc của ông đấy chứ?”

“Không có, không có.” Trương Trí Quân lắc đầu nói.

“Cha.” Đứa trẻ nhìn thấy người đàn ông trước mặt lập tức nhào tới, dường như tìm được một chỗ dựa vững chắc.

“Cha ơi, ông ta bắt nạt con, cha giúp con đánh ông ta đi.”

Bốp!

Trương Trí Quân vả một phát làm cho đứa trẻ lập tức gào khóc, mà người phụ nữ trung niên bên cạnh muốn mở lời nói cái gì đó thì cũng bị ánh mắt của chồng mình dọa sợ.

“Cái tên nhóc khốn, mày… mày.” Trương Trí Quân không ngờ rằng con của mình lại như vậy, bởi vì nguyên nhân công việc nên không có thời gian coi sóc, đứa trẻ này đều giao cho mẹ và vợ trông coi. Thế nhưng trong điện thoại sau khi nghe được đại khái tình huống thì ông ta xem như đã hiểu.

Có điều bây giờ chưa phải là lúc để xử lý chuyện này, mà ánh mắt ông ta hướng về những nhân viên kia vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Các anh đang làm cái gì vậy, sao lại chạy đến đây làm gì?”

Những nhân viên nghe vậy lập tức run lẩy bẩy: “Lãnh đạo, chúng… chúng tôi.”

Bây giờ bọn họ bị dọa cho không biết nên nói cái gì.

Trương Trí Quân xua tay nói: “Được rồi, đừng nói nữa, sau khi quay về tôi sẽ xử lý các anh sau. Chức vụ này xem ra các anh không cần nữa rồi, cho các anh quyền lợi mà các anh báo đáp lại như thế này sao?”

Những nhân viên lúc này bị dọa cho sắc mặt trắng bệch, nếu như bị sa thải thì biết làm sao bây giờ. Bọn họ cũng không dễ dàng gì mới vào được bộ phận này đó.

Lâm Phàm mở lời: "Lãnh đạo Trương, chuyện này thực sự tôi không trách bọn họ, mấu chốt là vợ của ông thay ông ra lệnh mấy người bọn họ, mặc dù có sai nhưng mà cũng có thể hiểu được. Dù sao cũng là vợ của lãnh đạo gọi đến, bọn họ cũng không dám không nghe có phải không? Nếu như nói điều gì xấu đến tai ông, cuộc sống của bọn họ cũng không dễ dàng nữa."

Những nhân viên nghe thấy Lâm đại sư nói giúp bọn họ thì nhất thời cũng sững sờ, sau đó trong lòng càng thêm áy náy, cảm giác thực sự hổ thẹn với chức vị này.

Trương Trí Quân rất xấu hổ, nhưng vẫn gật đầu: "Đúng, Lâm đại sư nói đúng, chuyện này quả thực không thể hoàn toàn trách bọn họ." Sau đó nhìn về phía vợ mình, cao giọng nói: "Cô nói cho tôi biết ai cho cô cái quyền gọi những người này đến giải quyết chuyện cho cô, cô có biết cô làm như vậy là phạm pháp không hả."

"Chồng à, em…" Người phụ nữ trung niên bị lời này làm cho run lên, cũng không biết nên mở miệng như thế nào.

"Mẹ, sao mọi người lại dạy đứa trẻ này thành ra như vậy?" Trương Trí Quân cảm thấy đời người đột nhiên đen sạm lại, hình như sắp mất đi thứ gì đó.

Bà lão nói: "Không phải là do chỉ có một đứa cháu trai hay sao, mẹ không chiều cháu trai thì còn có thể yêu thương ai đây?"

Đối với bà lão này mà nói, suy nghĩ của bà rất đơn giản, cháu trai là quan trọng nhất, không yêu thương cháu trai thì yêu thương ai.

Lâm Phàm nhìn Trương Trí Quân nói: "Lãnh đạo Trương, tôi thấy ông cũng là người nghiêm túc làm việc, cho nên tôi cũng không chuẩn bị nói chuyện này ra ngoài. Có điều tôi muốn nói, ông vất vả cả đời cuối cùng lại để đứa trẻ trưởng thành trở thành một tên ngang ngược cho xã hội, đi khắp nơi tạo thị phi. Đến cuối cùng ông sẽ phải dùng quyền lợi của mình để lau đít

cho nó, hoặc là bây giờ ông lựa chọn bỏ công việc mà quay về dạy dỗ cho nó trở thành người tốt, ông nói xem, hai chuyện này chuyện nào quan trọng hơn?"

Trương Trí Quân không cần suy nghĩ: "Chắc chắn là đứa trẻ trưởng thành quan trọng hơn, tôi nỗ lực làm việc cũng là vì cho nó một môi trường tốt."

"Hiện tại đột nhiên thành bộ dạng như này, tôi không còn chút tâm trạng nào."

Lâm Phàm cảm thấy không cần nói nhiều nữa, vỗ vỗ bả vai Trương Trí Quân: "Lãnh đạo Trương, tôi cũng không quản chuyện này nữa, còn lại là chuyện của ông. Ông chủ cửa hàng người ta có thiện ý, muốn để con ông hiểu được cái gì gọi là tôn trọng. Cuối cùng không ngờ lại dẫn đến những tai họa này, phải xin lỗi người ta một tiếng đó."

"Còn nữa, nếu như tôi là ông thì tôi sẽ bỏ bớt xuống vài thứ, giáo dục thật tốt cho nó. Dù sao thì trẻ nhỏ dễ dạy, nếu để trưởng thành rồi thì có muốn dạy cũng không dạy được nữa."

Sau khi nói xong những lời này Lâm Phàm cũng mặc kệ những chuyện này, trực tiếp xoay lưng rời đi.

Đối vơi tình huống kiểu này, hắn cũng không nghĩ đến việc khiến người ta mất việc, có thể giải quyết hoàn hảo như vậy thì chính là việc làm tốt nhất.

Nhất là nhìn Trương Trí Quân dường như là một người cuồng công việc, chỉ là sơ suất trong việc giáo dục gia đình.

Haizz! Ăn bát mì cũng có thể gặp chuyện bất bình phải ra tay giúp đỡ, à không đúng, phải nói là lấy lý phục nhân mới đúng.

…

Chương 1676: Sợ cái gì thì trời cho cái đó

Trong cửa hàng.

Rất yên tĩnh, mấy nhân viên vẻ mặt rất xấu hổ.

Trương Trí Quân đi tới trước mặt ông chủ cúi đầu xin lỗi rất chân thành, rất nghiêm túc. Lúc này đây ông ta không phải là

lãnh đạo mà là một người cha đến để chuộc lỗi cho đứa con làm sai của mình.

Ông chủ hiển nhiên cũng vô cùng lúng túng, không biết nên làm thế nào, dù sao ông ta cũng biết trước mắt mình là một vị lãnh đạo, sao có thể để lãnh đạo làm như vậy.

Có điều Trương Trí Quân thật lòng xin lỗi ông chủ, vậy nên cũng không để ý ông chủ này lôi kéo, sau đó nghiêm mặt nhìn về phía con trai: "Qua đây, xin lỗi chú đi."

"Con không…" Đứa trẻ trốn trong vòng tay của mẹ rõ ràng cũng là bị dọa cho sợ.

"Con…" Sắc mặt Trương Trí Quân lạnh lùng càng tiếp xúc càng phát hiện đứa con này của mình thực sự bị chiều coi trời bằng vung.

Mà mẹ của đứa trẻ cũng bị vẻ mặt này của chồng mình làm cho sợ hãi, sau đó kéo đứa con ra lớn tiếng khiển trách để đứa trẻ, bắt nó đi xin lỗi ông chủ cửa hàng, mà bản thân bà ta cũng xin lỗi.

Mặc dù trong lòng bà ta vẫn còn chút không phục nhưng không còn cách nào, nếu như không xin lỗi thì quay về sợ rằng sẽ càng xui xẻo.

Trương Trí Quân nhớ lại lời của Lâm đại sư, cuối cùng đưa ra một quyết định, đó chính là đi xin tạm thời cách chức hay là tự nguyện điều chuyển chức vị, để có nhiều thời gian tự mình ra tay dạy dỗ đứa nhỏ này.

Khi ông ta nói ra chuyện này cho dù vợ ông ta có kêu khổ đi nữa cũng không có bất kỳ tác dụng nào.

Theo người phụ nữ trung niên thấy, nếu như chồng mình bị điều động khỏi chức vị này hoặc tạm thời cách chức, điều này sẽ ảnh hưởng lớn đến thế nào.

Có điều nghe giọng điệu này của chồng mình, bà ta biết chuyện này sợ rằng chắc chắn sẽ xảy ra, không thể thay đổi được.

Lâm Phàm rời khỏi quán mì, tâm trạng vốn rất vui vẻ bây giờ lại bị thằng nít ranh kia làm cho không còn hứng thú ra ngoài lượn lờ nữa.

Nhìn thời gian cũng đã năm rưỡi, thời gian cũng không còn sớm nữa nên đành trở về, ngày mai có thể đi khắp Thượng Hải chơi một chút.

Ngày hôm sau!

Phố Vân Lý!

Cho dù có như thế nào thì chuyện đầu tiên phải làm mỗi ngày đó là nhất định phải ra cửa hàng để làm xong bánh kếp, dù sao những người dân cũng đang đợi mình.

Huống hồ mình cũng là người có lương tâm, chưa bao giờ lười biếng. Bởi vậy cái gọi là làm một nghề yêu một nghề, đây mới gọi là nhân sinh.

Mở điện thoại ra lại phát hiện một tin tức, tin tức này còn là chuyện ngày hôm qua mình gặp phải, có điều tin tức này không phải là bị người ra phơi bày ra.

Mà là Trương Trí Quân tự mình nói ra, tiến hành phản ảnh sâu sắc đồng thời cũng công khai nói rõ sự tình.

Chuyện này trong mắt Lâm Phàm thấy, Trương Trí Quân này cũng không tệ, có điều gia đình và sự nghiệp có đôi khi chỉ có thể chọn một. Mà bây giờ Trương Trí Quân đã lựa chọn gia đình.

Có lẽ đối với ông ta thì gia đình quan trọng hơn sự nghiệp.

Ting ting!

Lúc này điện thoại reo lên.

Lâm Phàm nhìn tên người gọi đến thì có chút do dự, không biết là có nên nghe hay không, đây là điện thoại của học trò mình gọi đến, có loại cảm giác không có chuyện gì tốt.

Nhưng suy nghĩ một chút vẫn là nên nghe máy.

“Minh Thanh…” Lâm Phàm không dám nói gì, luôn cảm giác có chuyện không ổn lắm đang đợi mình.

Triệu Minh Thanh nói: “Lão sư, tôi muốn nói với ngài một chuyện.”

Trong lòng Lâm Phàm do dự, có một chút cảm giác không ổn lắm. Bây giờ hắn sợ nhất là nghe được câu nói chính là lão sư

chúng ta tiếp tục nghiên cứu phương thuốc đi.

Đây là câu nói hắn không muốn nghe thấy nhất, cảm giác có chút quá kinh khủng.

Bình tĩnh phải bình tĩnh.

“Được, nói đi, có chuyện gì?” Lâm Phàm hỏi.

Triệu Minh Thanh: “Lão sư, chúng ta đã nghỉ ngơi một khoảng thời gian rồi, có phải là nên nghiên cứu một phương thuốc mới hay không?”

Khi lời này vừa nói ra, hắn cũng không biết nên tiếp tục như nào, quả nhiên là sợ cái gì thì trời cho cái đó.

“Minh Thanh à, cái ông nói cũng đúng, nhưng gần đây tôi có chút bận, có thể không có thời gian. Hay là ông tự nghiên cứu trước đi, gặp phải cái gì khó thì đến hỏi tôi, được chứ?” Lâm Phàm bất đắc dĩ nói, học trò của mình quá chăm chỉ, quả thực ngày nào cũng có lòng nhào vào nghiên cứu y học.

“Lão sư, học trò đang nghiên cứu, nhưng vẫn không có ý tưởng tốt. Học trò nghĩ nếu như cùng lão sư nghiên cứu thì nhất định có thể có ý tưởng tốt hơn.” Triệu Minh Thanh nói.

Lâm Phàm chớp chớp mắt không ngờ rằng học trò của mình, còn thực sự làm đủ bài tập về nhà.

“Đợi một khoảng thời gian nữa, để tôi làm xong mấy chuyện gần đây đã.”

Bây giờ còn có thể nói cái gì nữa, nghĩ một chút cũng chỉ có thể nói như vậy.

Triệu Minh Thanh nghe thấy lão sư đồng ý, hiển nhiên rất vui vẻ: “Được, được, vậy lão sư cứ làm việc của ngài trước.”

Sau đó tắt máy.

Trong cửa hàng tạm thời cũng không có chuyện gì.

“Mọi người trông tiệm nhé, tôi ra ngoài một chút.”

Lâm Phàm đứng dậy chuẩn bị ra ngoài đi dạo một vòng, ngày nào cũng ở trong cửa hàng há miệng chờ sung chắc chắn là không được, nhất định phải dựa vào bản thân phát hiện mới được.

Chương 1677: Người lang thang số khổ

Quảng trường Hoành Giang.

Người ở đây rất đông, sau khi Lâm Phàm đỗ xe xong thì xuất hiện ở chỗ nhiều người nhất để tìm người phù hợp.

Mỗi một người đi ngang qua hắn đều sẽ nhìn một chút, có điều những người này có cuộc sống vốn rất hoàn hảo hắn hoàn toàn không chú ý tới.

Lúc này, một thân hình thu hút sự chú ý của Lâm Phàm.

Ở phía trước một người mất đi hai chân, đang ngồi trên một chiếc xe ván gỗ, một tay nắm lấy một chiếc xe đạp công cộng, một tay khác chống trên mặt đất, vừa trượt vừa kéo chiếc xe đạp công cộng từ xa đi tới rồi chất chiếc xe đạp vào vách tường.

Lâm Phàm ngồi đó nhìn, không biết đây là ảnh ta đang làm cái gì.

Có một nhân viên vệ sinh đi ngang qua, Lâm Phàm mở lời hỏi: "Xin hỏi một chút, anh ta đang làm cái gì vậy?"

Nhân viên vệ sinh: "À, anh ta đang kéo những chiếc xe đạp công cộng bị hỏng từ chỗ khác về đây, để cho những nhân viên công ty xe đạp công cộng đem về sửa."

Lâm Phàm: "Vậy công ty xe đạp công cộng kia có trả lương cho anh ta không?"

Nhân viên vệ sinh ngơ người, cười nói: "Sao có thể trả chứ, người ta cũng không mời anh ta làm, có điều thật đúng là kỳ quái. Tôi ở đây hơn mấy tháng, mỗi ngày đều thấy anh ta, cũng không biết là tìm xe từ đâu đến. Từng chiếc xe đều được chất đống ở đó, có lúc trời mưa cũng thấy anh ta làm."

"Ồ, đúng rồi, anh ta còn là người bị câm, bình thường ở xung quanh đây có đôi khi người đi đường thấy anh ta đáng thương sẽ cho anh ta chút tiền, cũng có người cho anh ta cơm hay gì đó."

Lâm Phàm gật đầu, sau khi cảm ơn nhân viên vệ sinh vài câu liền đi thẳng về phía trước.

Hắn muốn đến gần một chút để nhìn kỹ hơn.

Một số người có cơ thể không hoàn chỉnh nhưng linh hồn rất nguyên vẹn và cao thượng.

Khi Lâm Phàm đến gần mới nhìn rõ bộ mặt của kẻ lang thang này, mặc dù quần áo đều rất cũ nhưng nó rất sạch sẽ.

Mà lúc này kẻ lang thang dựa vào đôi bàn tay sắp xe xong. Đồng thời thấy có chiếc xe khác bị ngã xuống thì giúp dựng lên.

"Xin chào." Lâm Phàm đến trước mặt rồi đưa tay ra, trên mặt nở nụ cười.

Kẻ lang thang nhìn Lâm Phàm có chút sững sờ, mặc dù anh ta không nghe được người trước mắt này đang nói cái gì. Thế nhưng đối với anh ta mà nói, hành động đưa tay ra rất bình thường, nhưng lại là phương thức thân thiện nhất.

…

Người lang thang muốn đưa tay ra thế nhưng đột nhiên nghĩ đến tay mình hơi bẩn, sau đó tay phải vẽ vào lòng bàn tay trái còn vỗ vỗ ý bảo tay này bẩn.

Lộp bộp.

Lâm Phàm không chút do dự, nắm lấy tay của người lang thang dưới sự ngỡ ngàng của anh ta: "Xin chào!"

Người lang thang nhìn thấy người đàn ông trước mặt nở nụ cười với mình, cũng vui vẻ nở nụ cười. Mặc dù anh ta không nghe được âm thanh nhưng đối với anh ta lời của người trước mắt nói ra chắc là 'Xin chào'.

Sau đó anh ta cũng muốn nói, nhưng chỉ có thể phát ra một âm thanh quái dị, nhưng ý nghĩa rất rõ ràng.

Đó chính là 'Xin chào'.

Lâm Phàm lấy tượng gỗ điêu khắc ra đưa đến trước mặt kẻ lang thang, nói: "Tặng anh, có thể đem đến may mắn cho anh."

Người lang thang nhìn thấy tượng gỗ điêu khắc tinh tế và đẹp đẽ, trong lúc nhất thời cũng ngẩn cả người, anh ta không hiểu

đối phương là có ý gì hình như là muốn tặng thứ này cho mình, thế nhưng anh ta không thể nhận.

Xua tay, lắc đầu.

Lâm Phàm cảm thấy không thể nói chuyện, giao tiếp có chút không tiện sau đó ngồi xổm xuống chỉ vài cổ họng và lỗ tai: "Tôi có thể giúp anh chữa khỏi bệnh câm điếc, anh tin không?"

Người lang thang nhìn Lâm Phàm, không hiểu đối phương muốn nói gì với mình, có điều thấy đối phương chỉ vào cổ họng và lỗ tai, vẻ mặt cũng có chút đau khổ. Nhưng vẻ mặt này chỉ trong nháy mắt đã không thấy nữa, mà thay vào đó là vẻ mặt tươi cười.

Điều này đối với Lâm Phàm có chút khó khăn trong giao tiếp, sau đó trong đầu đột nhiên lóe một tia sáng, lấy điện thoại ra trực tiếp gõ chữ lên, sau khi gõ xong thì đưa đến trước mặt người lang thang.

Khi người lang thang nhìn thấy chữ trên điện thoại ngay lập tức sững sờ.

"Tôi có thể giúp anh chữa khỏi bệnh câm điếc, nếu như anh tin tôi thì tôi có thể thử một lần."

Câu nói này mang đến cho người lang thang kia sự kinh ngạc rất lớn, thậm chí là không dám tin.

Lâm Phàm nhìn đối phương, gật đầu dường như là đang đợi câu trả lời của đối phương.

Người lang thang do dự một lúc cuối cùng cũng gật đầu, dường như là không muốn khiến đối phương thất vọng, lại không muốn từ chối ý tốt của đối phương.

Anh ta biết, đây là chuyện không thể nào, bởi vì anh ta là bị tật bẩm sinh, mặc dù không đến bệnh viện khám nhưng có những thứ anh ta đã tự điều tra qua.

Nhận được sự đồng ý của đối phương, ngón tay của Lâm Phàm ấn vào cổ họng của đối phương. Mặc dù thủ pháp rất bình thường nhưng thực sự là đang dò xét nguyên nhân chính dẫn đến tình huống này.

Sau đó cười cười, với năng lực thần bí của Bách khoa toàn thư xuyên thấu qua bàn tay trực tiếp xâm nhập vào cơ thể người lang thang, đồng thời nội lực ngưng tụ, kích hoạt các huyệt vị.

Chương 1678: Nhanh như vậy đã có thể ứng nghiệm

Đối với người lang thang mà nói, anh ta đột nhiên cảm thấy da của mình đột nhiên bị ngứa ngáy, lại giống như có thứ gì đó đâm xuyên qua da mình.

Loại cảm giác này rất kỳ diệu, hình như có thứ gì đó lưu động trong cơ thể của mình.

Không biết qua bao lâu, Lâm Phàm mới dừng động tác lại, sau đó vẻ mặt vui vẻ nhìn người lang thang nói: "Anh xem, có thể nói chuyện được chưa?"

Người lang thang nhìn đối phương, mặc dù cảm giác vừa rồi rất kỳ diệu nhưng theo anh ta thấy thì mình sao có thể nói chuyện được chứ.

Đột nhiên!

Anh ta sửng sốt, mình nghe thấy được âm thanh rồi?

Sao có thể như vậy được, sao mình có thể nghe được âm thanh rồi.

"Tôi…" Vẻ mặt kẻ lang thang không dám tin, hé miệng. Nhưng vì chưa nói qua bao giờ lại không biết nên mở lời như thế nào. Mấy năm nay anh ta vẫn luôn đọc thầm trong lòng những phát âm xinh đẹp kia, nhưng khi muốn nói ra miệng thì giống như bị chặn lại.

Lâm Phàm chỉ có thể làm đến đây, nhưng đôi chân bị cưa đi này thì không cách nào cứu vãn, sau đó thì tặng tượng gỗ cho anh ta.

"Cái này tặng anh, có thể đem lại cho anh may mắn."

"Chỉ cần luôn giữ bên mình, nó sẽ mang đến cho anh một cuộc sống tốt hơn."

Người lang thang vẫn muốn nói cái gì đó, thế nhưng phát hiện người trước mắt này vậy mà lại đứng dậy quay người đi rồi. Mà bên tai vẫn luôn quanh quẩn giọng nói của người đàn ông kia.

“Cất đi, nó thực sự sẽ chúc phúc và mang may mắn đến cho anh.”

Cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn người đàn ông kia biến mất trước mặt mình.

Sau đó anh ta cúi đầu nhìn tượng gỗ trong tay, ánh mắt nhìn xung quanh dường như hoài nghi bản thân là đang nằm mơ. Tất cả hình như đều là chuyện làm cho người ta không dám tin.

“Tôi có thể nói chuyện rồi?”

“Tôi có thể nghe thấy âm thanh rồi?”

Lúc này, trên quảng trường vẻ mặt của người lang thang vô cùng vui vẻ, dường như không ngờ rằng sẽ có một ngày như vậy.

Sau đó cúi đầu nhìn tượng gỗ trong tay, ánh mắt nhìn về phía đằng xa, dường như muốn mãi mãi ghi nhớ thân hình người kia trong đầu.

Trong lòng Lâm Phàm cũng rất vui vẻ, bản thân có năng lực tuyệt đối thì có thể giúp được nhiều người.

Nhất là khi thấy biểu cảm kinh ngạc hoặc là không dám tin của người khác, hắn cảm thấy rất sảng khoái.

Ngày hôm sau!

Lâm Phàm giống như bình thường, xuất hiện ở phố Vân Lý.

Trên mạng, xuất hiện một tin tức.

Một phóng viên nào đó đã đăng một bộ ảnh, chính là người lang thang trên quảng trường, kéo từng chiếc xe đạp công cộng bị hỏng hoặc bị vứt bỏ đến quảng trường để đúng vị trí của chúng.

Đồng thời đối với chuyện này phóng viên cũng không tiếc lời khen ngợi, phải khen ngợi tử tế một phen.

Vậy mà lại thu hút được sự chú ý của ông chủ công ty xe đạp công cộng, trên Weibo chính thức đăng một thông báo, chính là đồng ý thuê người này trở thành nhân viên của công ty. Trả cho phụ cấp mà tất cả nhân viên bình thường nên có, đồng thời còn có thể cung cấp sự trợ giúp nhất định.

Dưới mắt những cư dân mạng, đây hoàn toàn là một chuyện rất tích cực, nhất định phải khen ngợi.

Mà khi Lâm Phàm nhìn thấy Weibo này còn cố ý chia sẻ đồng thời để lại sáu chữ.

"Người tốt một đời bình an."

Ông chủ công ty xe đạp công cộng kia thấy Lâm đại sư cũng chia sẻ Weibo này thì cũng rất vui vẻ.

Mặc dù Lâm đại sư không nổi tiếng trong giới làm ăn, thế nhưng chỉ cần chú ý đến Lâm đại sư thì biết Lâm đại sư có rất nhiều bạn. Hơn nữa, từ trước đến nay Lâm đại sư chưa bao giờ chia sẻ Weibo của người khác, hôm nay lại chia sẻ Weibo của mình.

Loại cảm giác được công nhận này thực sự quá đã.

Trên quảng trường.

Người lang thang kia vẫn làm việc như bình thường, nhất là sau khi gặp được một người sau khi chữa được bệnh câm điếc cho mình, nụ cười trên mặt anh ta càng sáng lạn hơn so với trước kia.

Khi ông chủ công ty xe đạp tìm đến, anh ta ngây người dường như không dám tin.

Vậy mà lại thuê mình trở thành nhân viên, phụ trách xe đạp công cộng khu vực này, mỗi tháng mấy nghìn tệ, còn nộp bảo hiểm cho mình, thậm chí còn cung cấp chỗ ở cho anh ta.

Đối với người lang thang mà nói, đây là chuyện từ trước đến nay không dám tưởng tượng.

Lúc này, anh ta đặt tay lên túi áo, chỗ phồng lên kia chính là tượng gỗ hôm qua người đó tặng cho mình.

Trong đầu cũng hồi tưởng lại lời nói của người đàn ông đó.

Sẽ mang lại chúc phúc và may mắn cho anh.

…

Ngô U Lan nghi hoặc hỏi: “Anh Lâm, anh cười cái gì vậy? Có phải là có chuyện gì tốt không?”

Lâm Phàm cười nói: “Không có, chỉ là nhìn thấy một tin tức, cảm thấy nó rất tốt, nên cảm thấy rất vui.”

Chuyện này đối với người bình thường mà nói có lẽ là một chuyện rất bình thường, nhưng đối với người lang thang mình gặp ngày hôm qua mà nói, đây là chuyện thay đổi vận mệnh.

Đồng thời trong lòng cũng âm thầm đắc ý, thứ bản thân tự làm ra đúng là lợi hại, nhanh như vậy đã có thể ứng nghiệm.

Chương 1679: May mà mình nhanh trí

Triệu Chung Dương đang chơi điện thoại lúc này lẩm bẩm: “Ôi chao, lại có bệnh cúm mới rồi.”

Lâm Phàm: “Bệnh cúm gì?”

Triệu Chung Dương lắc đầu: “Không biết, hình như là mới xuất hiện ở một thị trấn nhỏ, đã có rất nhiều người mắc bệnh rồi. Tin tức này cũng không nói rõ, chỉ là nhắc mọi người chú ý vệ sinh.”

Điền Thần Côn: “Loại chuyện như này, trên cơ bản rất nhanh có thể bị tiêu diệt, y học nước ta cũng rất mạnh.”

Lâm Phàm đợi một lúc chuẩn bị tiếp tục ra ngoài, tìm kiếm mục tiêu.

Bây giờ hắn xem như phát hiện, có đôi khi chú ý nhiều hơn một chút, có thể phát hiện rất nhiều thứ trước đây không biết.

“Tôi ra ngoài đây.”

Lâm Phàm chào mọi người rồi đi thẳng ra ngoài.

Điền Thần Côn nhìn bóng lưng của Lâm Phàm rời đi, hoài nghi nói: “Tên nhóc này gần đây làm cái gì vậy? Cứ ra ngoài suốt, không phải là có em gái nào đó bên ngoài rồi chứ?”

Khụ khụ khụ!

Triệu Chung Dương nghe thấy lời này ngay lập tức ho khan: "Thần Côn, ông đây là muốn rước họa vào thân à?"

Điền Thần Côn: "Tôi rước họa cái gì?" Có điều lời này vừa nói xong ông ta cảm thấy một luồng sát khí ập đến, ánh mắt vừa nhìn đến thì lập tức đổi thành nụ cười sáng lạn, sau đó vỗ vào miệng mình nói: "Cô xem miệng của tôi, chỉ biết nói linh tinh."

"Coi như tôi đánh rắm chưa nói gì đi."

Ngô U Lan nhìn Điền Thần Côn, hừ lạnh ba tiếng liên tục, tựa như là nói sau này có nói chuyện thì cẩn thận chút.

Bên ngoài!

Lâm Phàm lái xe, đang nghĩ chút nữa nên đi đâu, Thượng Hải rộng lớn như vậy, loại tình huống này chắc cũng không ít.

Kít kít!

Một chiếc xe thể thao xuất hiện bên cạnh cũng đang đợi đèn xanh đèn đỏ.

Đèn xanh sáng lên.

Lái xe xuất phát.

Ở phía trước có một người đàn ông đang lái xe điện chở một đứa nhỏ, đứa nhỏ đứng ở chỗ gác chân trên xe điện, lúc này đang chờ đèn đỏ nên chỉ có thể yên lặng chờ đợi.

Có điều đứa bé trên xe không an phận, nghĩ rằng đã đến nơi rồi nên từ phía trước xe điện nhảy thẳng xuống, chạy về phía bên trái.

Người đàn ông phát hiện đứa trẻ chạy trên đường thì nhanh chóng xuống xe đuổi theo đứa bé, nhất là khi nhìn thấy những chiếc xe chạy với tốc độ nhanh ở phía trước, người đàn ông cũng chạy như bay.

Lâm Phàm vốn rất nhàn nhã đột nhiên nhìn thấy tình huống trước mặt, cũng giật mình khi thấy một đứa bé vậy mà lại chạy về phía trước. Hơn nữa dựa theo khuynh hướng này thì phía bên mình không đâm vào được nhưng chiếc xe bên cạnh rất có khả năng đâm trúng đứa bé .

Nhất là chiếc xe thể thao bên cạnh kia, mã lực tương đối mạnh.

Lâm Phàm không hề nghĩ ngợi mà trực tiếp đánh lái vô lăng đụng vào chiếc xe thể thao kia, khiến cho chiếc xe này như thần long vẫy đuôi, mạnh mẽ xoay ngang chắn con đường, cản trở những chiếc xe phía sau.

Nhìn thoáng qua tình huống trước mắt, con mẹ nó đúng là quá nguy hiểm, nhiều nhất cũng chỉ có hai mét nữa thôi.

Cảnh sát giao thông vốn đã nhìn thấy tình huống này, khi muốn chạy tới đã không kịp nữa rồi. Thế nhưng không ngờ vậy mà lại có một chiếc xe dám trực tiếp đâm chiếc xe bên cạnh chắn ngang đường.

Trong lòng anh ta cũng ấn like cho hành động nhanh nhẹn của tài xế này.

Trong xe thể thao.

Một người trẻ tuổi gục trên vô lăng, đầu có chút đau. Nhất là sau khi phát hiện xe mình bị đâm thì càng tức giận nổi trận lôi đình, mạnh mẽ mở cửa xe đi ra.

Khi nhìn thấy bộ dạng của chiếc xe khi bị đâm liền mở lời chửi mắng.

“Con mẹ nó, mắt anh bị mù à, chờ bán nhà đền đi.” Hoàng Chấn đã nổi giận, anh ta cảm thấy thực sự quá xui xẻo, không ngờ vậy mà lại có người dám chủ động đâm vào xe của mình.

Những chiếc xe khác nhìn thấy chiếc xe này của mình thì đều phải chủ động trốn xa một chút, không dám lại gần, chính là vì sợ đụng phải.

Nếu lỡ như mà quẹt trúng một chút, có lẽ phải hộc máu mà đền.

Bây giờ thì hay rồi, vậy mà lại có người dám chủ động đâm vào mình.

Lâm Phàm từ trong xe bước xuống, đi vài bước đến trước mặt người đàn ông và đứa bé kia: “Đứa bé không sao chứ?”

Người đàn ông kia cũng bị dọa cho hú hồn, lắc đầu nói: “Không sao, không sao, thực sự là cảm ơn anh.”

Tình huống vừa rồi thực sự quá nguy hiểm, đồng thời ông ta cũng biết, nếu như không phải là người trước mặt này đâm vào xe phía trước, khiến nó lao sang một bên, nếu không thì hậu quả thực sự không thể tưởng tượng nổi.

Dù sao xe phía sau cũng không thấy tình huống phía trước, cho dù thoát được chiếc đầu tiên cũng không thể thoát được chiếc thứ hai, thứ ba.

Cảnh sát giao thông cũng vội vàng chạy đến vỗ vai Lâm Phàm: "Anh thực sự quá tuyệt vời, trong lúc khẩn cấp như vậy mà lại nghĩ ra cách này."

Hoàng Chấn tức giận đùng đùng đi tới, đẩy mạnh Lâm Phàm một cái: "Có phải anh có bệnh hay không hả, bồi thường xe cho tôi đi."

Có điều Lâm Phàm không nhúc nhích tí nào, ngược lại Hoàng Chấn kia cảm giác bản thân như đẩy vào một bức tường, cổ tay có chút đau.

Chương 1680: Cha cậu là ai?

Cảnh sát giao thông vốn còn muốn nhìn rõ mặt mũi của vị anh hùng cơ trí này thế nào, nhưng mà đã thấy chủ chiếc xe thể thao kia đang nổi giận, thế là vội vàng lao tới nói: "Nhóc con, cậu đừng quá kích động, chuyện này là tình huống đặc biệt. Nếu như không phải là lái xe trực tiếp đâm vào xe của cậu thì cậu đã đâm chết đứa bé kia rồi."

"Cái quái gì vậy, đâm vào thì làm sao? Đứa bé này tự tìm cái chết, đâm chết cũng trách tôi sao?" Hoàng Chấn đang tức giận, nói chuyện cũng không dùng não.

"Sao cậu có thể nói chuyện như vậy chứ." Cảnh sát giao thông cũng nhíu mày, cảm giác tên thanh niên này nói chuyện quá cục súc.

Lâm Phàm mặc kệ bọn họ, tiến đến xoa đầu đứa bé trong vòng tay người đàn ông nói: "Cô bé, sau này không thể chạy lung tung như vậy đâu nhé."

"Cảm ơn, cảm ơn." Người đàn ông kia luôn miệng nói cảm ơn, nhưng trong lòng cũng sợ hãi một trận. Bởi vì chuyện này,

nguyên nhân là do con gái của mình, hơn nữa đụng phải xe sang, bản thân ông ta làm sao có tiền để đền được.

“Được rồi, không còn việc của các người nữa nữa, đi đi.” Lâm Phàm cười nói.

Hoàng Chấn vẫn luôn tranh luận với cảnh sát giao thông, lúc này nghe thấy người đàn ông trước mặt nói như thế. Vậy mà lại để người lái xe điện kia đi, nên giận dữ quát: “Ai đồng ý để ông ta đi, đều đứng lại đó cho tôi. Hôm nay không giải quyết chuyện này cho tôi, các người đừng hòng rời đi.”

Lâm Phàm quay đầu nhìn người trẻ tuổi kia nói: “Con người cậu nói chuyện sao cứ phải hét lên như thế?”

Lúc này, khi cảnh sát giao thông thấy rõ khuôn mặt của anh hùng cơ trí này thì nhất thời sững sờ không dám tin, kinh hãi hô lên: “Lâm đại sư…”

Lâm Phàm gật đầu với viên cảnh sát giao thông.

Mà Hoàng Chấn phát hiện người trước mặt là Lâm đại sư thì trong lòng cũng sững sờ. Thế nhưng nghĩ đến chiếc xe yêu dấu của mình biến thành bộ dạng này thì cũng tức không chịu nổi.

“Được, thì ra là người có tiếng. Vậy được, bọn họ có thể rời đi, anh nhất định phải xử lý chuyện này cho tôi.”

Vị cảnh sát giao thông này vô cùng sùng bái Lâm đại sư, vẫn luôn theo dõi Weibo của Lâm đại sư. Nhất là khi nhìn thấy Lâm đại sư lại làm chuyện tốt như vậy thì tâm trạng của anh ta rất cao hứng.

Có điều bây giờ Lâm đại sư gặp phải phiền phức, anh ta nhất định phải dốc toàn lực giúp đỡ.

“Lâm đại sư, tình huống vừa rồi tôi cũng đang quan sát, ở đây cũng có camera giám sát, công ty bảo hiểm bên kia chúng tôi cũng sẽ hỗ trợ trao đổi.” Cảnh sát giao thông nói.

Lâm Phàm mỉm cười, ngược lại không để chuyện chiếc xe bị hỏng trong lòng.

Có điều ánh mắt nhìn về phía Hoàng Chấn có chút không vui nói: “Con người cậu sao lại nói chuyện khó nghe như vậy? Trước đó cậu nói đâm chết người cũng là đáng đời, cậu nghĩ cái gì mà nói vậy hả?”

Hoàng Chấn nói: “Nghĩ như nào thì không phải chuyện của anh, bây giờ anh đâm vào xe của tôi thì phải sửa lại xe cho tôi. Mặc dù anh là Lâm đại sư, nhưng anh cũng không thể chơi xấu được đâu nha.”

Lâm Phàm xua tay nói :“Yên tâm, con người tôi trước giờ chưa từng chơi xấu, chắc chắn sẽ sửa xe cho cậu. Nhưng bây giờ tôi muốn hỏi, nếu như cậu đâm người ta rồi thì cậu định làm như nào?”

Thấy ánh mắt này của Lâm đại sư, Hoàng Chấn có ý né tránh: “Cũng chưa đâm vào, tôi làm sao có thể biết làm như thế nào?” Sau đó khẽ hít vào một hơi nói: “Không nói chuyện tào lao này nữa, bây giờ là anh đâm vào xe của tôi, anh bồi thường đi.”

Lúc này, người đàn ông kia dẫn theo đứa bé đi tới: “Chuyện này là bởi vì con gái tôi gây ra, tôi nguyện ý phụ trách.”

Ông ta vừa rồi đứng ở kia, trong đầu vẫn luôn làm công tác đấu tranh tư tưởng, đối phương cũng là vì cứu con gái mình mới đâm vào xe của người khác, bây giờ con gái mình không sao nhưng bản thân cũng không thể rời đi như vậy được.

Mặc dù thực sự không có bao nhiêu tiền để bồi thường, nhưng cho dù là bán nhà thì bản thân cũng phải dũng cảm gánh vác.

“Ha ha!” Hoàng Chấn vừa nghe thấy lời này ngay lập tức cười phá lên: “ Ông bồi thường? Ông lấy cái gì để bồi thường, bây giờ hắn giúp ông bồi thường, chuyện này không còn liên quan gì đến ông nữa, đừng tham gia vào.”

Cảnh sát giao thông không hài lòng: “Cậu kia, cậu nói chuyện thật khó nghe đó, người ta dũng cảm chịu trách nhiệm thì có vấn đề gì?”

Hoàng Chấn nhìn cảnh sát giao thông, trong lòng cũng cười, lập tức xua tay nói: “Không nói nhiều với các người nữa, bây giờ tôi có một yêu cầu duy nhất, chính là đem xe sửa lại cho tôi.”

Lúc này, Lâm Phàm bất thình lình nói ra một câu: “Cha cậu là ai?”

Tên này lái xe không rẻ, hơn nữa cũng là biển số xe địa phương hiển nhiên là người của Thượng Hải.

“Làm cái gì?” Hoàng Chấn cảnh giác nhìn Lâm Phàm, không biết hắn muốn làm cái gì.

“Không làm gì cả chỉ là xem xem có quen biết hay không thôi, nếu như quen biết thì tôi cũng dễ xóa bỏ quan hệ với cha cậu. Dù sao thượng bất chính, hạ tắc loạn, cậu nói chuyện độc ác như vậy tôi nghĩ cha cậu cũng không khá hơn là bao.” Lâm Phàm nói.

Chương 1681: Cha cậu sẽ đến xử cậu

“Anh…” Hoàng Chấn nghe thấy lời này ngay lập tức nổi giận, cảm giác Lâm đại sư này thực sự đáng ghét vô cùng, vậy mà lại sỉ nhục cậu ta. Sau đó thì nói :“Được, được, cha của tôi là Hoàng Dương Sơn.”

“Cái tên này có chút quen thuộc, chắc là có quen biết.” Lâm Phàm nghĩ một chút, cảm thấy cái tên này có chút quen, sau đó lấy điện thoại ra mở danh bạ ra tìm kiếm.

“Tìm thấy rồi.”

Lâm Phàm rất bình tĩnh nói sau đó trực tiếp gọi điện thoại cho bên kia, khi điện thoại vừa gọi đến thì đầu dây bên kia đã lập tức nghe máy, hình như là vẫn luôn để điện thoại cạnh mình.

Còn không đợi Lâm Phàm mở lời, tiếng cười của Hoàng Dương Sơn từ đầu dây bên kia đã truyền đến.

“Lâm đại sư…”

Hiển nhiên ông ta cũng không ngờ rằng Lâm đại sư sẽ chủ động gọi điện thoại cho mình, chuyện này khiến ông ta vô cùng vui vẻ.

“Hoàng tổng, bây giờ tôi đâm vào xe của con trai ông rồi, chuyện bồi thường tôi chắc chắn bồi thường. Chỉ là tôi muốn hỏi một chút, đứa con này của ông dạy dỗ kiểu gì vậy, sao cảm giác nếu nó đâm chết người thì cũng là chuyện rất bình thường…” Lâm Phàm cầm điện thoại, rất bình tĩnh nói ra chuyện này.

Hiện trường đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Hoàng Chấn nhìn Lâm Phàm trong lòng cũng nhảy dựng lên, có chút cảm giác không ổn.

Mà cảnh sát giao thông với phụ huynh đứa bé kia cũng không biết là tình huống gì.

Xung quanh cũng có một vài cảnh sát giao thông đến, bắt đầu điều phối giao thông.

Rất nhanh, Lâm Phàm cúp máy bỏ vào trong túi.

Hoàng Chấn cảm thấy có chút kỳ lạ, sau đó trong lòng rén ngang: "Bỏ đi, xem ra các người lợi hại, tôi nhận thua, chiếc xe này tôi tự mình đi sửa."

Lâm Phàm duỗi tay: "Đừng đi, cha cậu chút nữa sẽ đến, chiếc xe này tôi chắc chắn bồi thường. Tôi là người đâm vào, tôi nhất định sẽ bồi thường cho cậu."

Hoàng Chấn nói: "Anh có ý gì, anh muốn bồi thường thì bồi thường còn gọi điện cho cha tôi làm cái gì?"

Lâm Phàm: "Tôi thấy tôi cũng có quen biết với cha của cậu, cậu như này tôi cũng phải nói với cha cậu một chút. Vừa rồi trong điện thoại cha cậu nói đừng để cậu đi, ông ta sẽ đến đây xử cậu, nếu như cậu đi rồi thì ông ta sẽ đánh gãy chân cậu đó."

Lời này vừa nói ra.

Cảnh sát giao thông bên cạnh có chút ngơ ngác, cảm giác không hiểu trong đó rốt cuộc là có chuyện gì.

Lâm đại sư đâm vào xe của tên này, cũng đã đồng ý đền tiền sửa chữa, bây giờ cha của tên này lại muốn đến đây, muốn xử lý tên này.

Có chút loạn, quan hệ này có chút loạn nha.

Hoàng Chấn nghe thấy lời này trong lòng vậy mà lại có chút sợ hãi, cổ họng khẽ cử động dường như không ngờ rằng chuyện này phát triển đến bước này. Đồng thời cũng không dám tin, tên này rốt cuộc là quen biết bao nhiêu người vậy chứ.

Sao có thể quen được cả cha mình luôn thế.

Hơn nữa, dường như cha mình hoàn toàn đứng về phía của tên Lâm đại sư này

Rất nhanh, cũng chỉ hơn mười, hai mươi phút.

Một chiếc xe chạy tới, Hoàng Dương Sơn từ trên xe bước xuống, khi nhìn thấy Lâm đại sư vẻ mặt vui vẻ, vội vàng bước lên đưa tay ra bắt: "Lâm đại sư, xin chào, xin chào."

Lâm Phàm gật đầu: "Ừm."

Hoàng Dương Sơn phát hiện Lâm đại sư không quá nhiệt tình với mình, ông ta cũng nhớ lại, rõ ràng lần đầu tiên gặp mặt Lâm đại sư rất nhiệt tình với mình cơ mà.

Sau đó trong lòng trầm xuống, cái tên oắt con của mình.

"Cha, con…"Hoàng Chấn bước lên, giọng nói có chút yếu ớt, chỉ là câu này còn chưa nói xong đã nhận được một cái tát lên mặt.

"Cái tên ôn con này, lời như vậy mà cũng nói được hả? Cái gì mà đâm chết cũng là đáng đời, tao dạy mày như thế sao?" Hoàng Dương Sơn chỉ vào đứa con trai kiêu ngạo của mình mắng.

Sau đó trực tiếp rút thắt lưng da ra hung hăng nói: "Xem tao có đánh chết mày không."

Hoàng Chấn thấy tình huống này thì rụng rời linh hồn, vội vàng bò dưới đất né tránh: "Cha, đừng đánh, đây là ở bên ngoài, cho con chút thể diện đi."

"Ui da, đau chết con rồi."

Hiện trường Hoàng Chấn đi lòng vòng quanh chiếc xe, mà Hoàng Dương Sơn thì lại đuổi theo phía sau.

Lâm Phàm khoanh tay trước ngực đứng đó, thưởng thức màn truy đuổi này.

Một số tài xế đi ngang qua đây thấy tình huống này cũng ngơ ngác, đều không biết xảy ra chuyện gì.

Lâm Phàm nhìn cô nhóc trong lòng cha nói: "Nhìn thấy gì chưa, sau này nếu không nghe lời, sẽ bị dạy dỗ như vậy đó."

Cô nhóc kia nhìn thấy tình huống này cũng có chút sợ hãi, sau đó gật đầu nhỏ nhẹ nói: "Cháu rất nghe lời."

Không lâu sau.

Hoàng Dương Sơn thờ phì phò đi tới, vẻ mặt áy náy: “Lâm đại sư, khiến anh chê cười rồi, là tôi không dạy dỗ chu đáo.”

Lâm Phàm cười nói: “Lúc tôi thấy con trai ông, còn cho rằng Hoàng tổng cũng có tính khí như vậy, bây giờ xem ra thật đúng chỉ là do dạy dỗ không tốt.”

Hoàng Dương Sơn rất xấu hổ, cũng chỉ có thể cười trừ sau đó nhìn về phía đứa con trai bị đánh mà tức giận nói: “Còn không mau đem chiếc xe rách nát của mày lái đi, chắn ở đây muốn cho ai nhìn? Xem về tao xử lý mày như nào, thật là coi trời bằng vung mà.”

Chương 1682: Đừng nên quản quá nhiều

Lúc này Hoàng Chấn không muốn nói gì nữa, thể diện mất sạch rồi, cũng là bị đánh cho sợ hãi. Sau đó mặt xám xịt lái chiếc xe bị đâm tan nát rời đi, rất nhanh đã rời khỏi hiện trường.

“Đừng đi chứ, phí sửa xe tôi còn chưa đưa nữa.” Lâm Phàm mở lời nói.

Hoàng Dương Sơn vừa nghe cũng vội vàng nói: “Lâm đại sư, còn phí sửa chữa gì nữa chứ, cái tên nhóc này nó hồ đồ. Cậu đây là cứu người, là làm đúng, xe của cậu cứ để tôi sửa cho.”

Lâm Phàm: “Được thôi, chuyện này cũng giải quyết rồi, xe của tôi tôi tự giải quyết, để Hoàng tổng phải chạy tới đây một chuyến thật ngại quá.”

“Không có, không có.” Hoàng Dương Sơn vội vàng nói.

Cảnh sát giao thông nhìn cảnh xảy ra trước mặt cũng rất bái phục, Lâm đại sư thật là lợi hại.

Không thể không phục được.

Chuyện này đối với Lâm Phàm mà nói chỉ là chuyện nhỏ, một tên nhóc kiêu ngạo như vậy nên hắn nhất định phải tận tâm sử dụng quan hệ để chào hỏi cho tốt rồi.

Nhưng không ngờ rằng, Thượng Hải lại nhỏ như vậy, vòng bạn bè của mình có chút rộng. Không cần tự mình động tay mà đã khiến cha của tên nhóc này đến thăm hỏi nó rồi.

Mặc dù hắn không quá để ý những thứ này, nhưng Hoàng Dương Sơn tự nhiên biết tính nghiêm trọng của chuyện này. Hơn nữa, nếu đã quen biết vậy chắc chắn là người trong giới, vậy nên Hoàng Dương Sơn cũng biết tính khí của hắm, đồng thời cũng chán ghét chuyện này.

Hôm nay, không ngờ cái thằng nhóc vô lại nhà ông ta lại làm ra chuyện như vậy, khiến Lâm đại sư có ấn tượng không tốt đối với ông ta, chuyện này sao ông ta có thể nhịn cho được.

Theo Lâm Phàm thấy, cái tên nhóc này sau khi về nhà chắc chắn còn phải chịu một trận đòn mãnh liệt nửa.

Về phần sẽ đánh đến mức độ nào, vậy thì khó mà nói được, dù sao không chết thì cũng là lột sạch da.

Trong xe, Lâm Phàm luôn cảm thấy chiếc xe này có gì đó không đúng, giống như lái không phải là quá thuận lợi. Mặc dù ở hiện trường không có biểu hiện xót xa nhiều, nhưng bây giờ khi đang không có người, hắn thực sự rất xót.

Gọi một cuộc điện thoại cho người anh em mình.

“Minh Dương, xảy ra chuyện lớn rồi.” Điện thoại vừa kết nối Lâm Phàm bất đắc dĩ thở dài nói.

Vương Minh Dương ở đầu dây bên kia còn tưởng là thực sự xảy ra chuyện lớn rồi, vội vàng nói: “Sao vậy? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Lâm Phàm: “Tôi đâm vào xe của người ta, xe của mình cũng bị hỏng luôn rồi.”

Vương Minh Dương vừa nghe thấy là chuyện này thì nhất thời không chút suy nghĩ nói: ” Đại ca à, cậu đúng là tên cuồng ma phá xe sao, cậu nói xem đến bây giờ cậu phá bao nhiêu chiếc xe rồi. Xem ra lúc tôi có thời gian, phải nhập cổ phần một công ty xe ô tô thôi.”

“Không cần phải nói nữa, tôi bảo tài xế lái một chiếc xe khác đến chỗ cậu, xe này của cậu ngày mai tôi bảo người đến chỗ cậu lái về, tôi sửa lại một chút rồi tự mình sử dụng vậy.”

Nghĩ một chút, vẫn là cảm giác không nỡ, chiếc xe này mặc dù bị đâm hỏng rồi nhưng vẫn lấy đi sửa lại một chút, bản thân sử

dụng tiếp là được rồi. Có điều đối với người anh em này của mình, anh ta vẫn rất cam lòng.

Lâm Phàm: "Vậy thì thật là tuyệt. Được rồi, không sao nữa rồi, cúp máy đây."

"Anh gửi số điện thoại…"

Tút tút!

Lâm Phàm cũng không đợi Vương Minh Dương lải nhải tiếp mà đã lập tức tắt máy, tình cảm giữa hai người cũng không cần giả dối. Nên nói, chắc chắn sẽ nói thẳng ra.

Sau khi dừng xe xong, Lâm Phàm đứng ở quảng trường chỗ mọi người thường đi lại, ánh mắt lướt qua xung quanh.

Mặc dù người phù hợp bất kỳ yêu cầu không phải là dễ dàng mà có thể gặp được, thế nhưng cũng có rất nhiều đối tượng, chỉ là có đôi khi hắn không nhìn thấy mà thôi.

Lúc này, một bóng người thu hút sự chú ý của Lâm Phàm.

Cũng không phải là bóng người kia đáp ứng được yêu cầu của nhiệm vụ mà là cảm giác có chút kỳ quái, một cô bé đứng trước cửa ra vào của cửa hàng KFC, trong tay cầm một chiếc bát sắt xin tiền người qua đường.

Nhưng mà cũng không có bao nhiêu người cho, người đi đường hình như rất ghét, có người còn muốn trốn ra xa.

Lâm Phàm đứng đó nhìn một lúc, tính bao đồng lại nổi lên, sau đó đi về phía cô gái nhỏ.

" Cô bé, cháu đang làm gì vậy? Người lớn nhà cháu đâu?" Hắn tiến đến trước mặt cô bé, khom người hỏi.

Cô bé nhìn Lâm Phàm, khuôn mặt cô bé không mấy sạch sẽ lắm nên lúc này lộ ra chút sợ sệt, sau đó cúi đầu muốn rời đi.

Nhưng bị Lâm Phàm kéo đứng lại.

"Cháu gái, chú là người tốt, có thể nói với chú người lớn nhà cháu đâu không? Vì sao cháu lại một mình ở đây xin tiền?" Lâm Phàm tươi cười hỏi, loại chuyện như này ở Thượng Hải vốn không hiếm thấy, có những lúc không nhìn thấy chỉ là bởi vì không chú ý nhiều mà thôi.

Cô bé không nói lời nào vẫn luôn cúi đầu, cầm bát sắt trong tay.

Lâm Phàm nhìn cô bé cũng không hỏi nữa, hắn đã nhìn ra: "Được rồi, chú dẫn cháu đến đồn cảnh sát được không?"

" Ôi chao, người anh em, anh đang làm cái gì vậy? Có những chuyện đừng nên quản nhiều."

Chương 1683: Chuyện này ai quản?

Lúc này, có một bàn tay đặt lên vai Lâm Phàm, giọng điệu không phải là quá thân thiện, còn có chút uy hiếp.

Lâm Phàm quay người nhìn tên thanh niên trẻ trước mắt: "Sao nào? Tôi là thích lo chuyện bao đồng đó."

"Anh thần kinh à, đứa trẻ này anh quen à?" Người thanh niên một tay nắm cổ áo của cô bé kéo lại, sau đó nhìn Lâm Phàm: "Đừng xen vào chuyện của người khác."

Sau khi vừa nói xong câu này thì nhìn xung quanh rồi ngay lập tức đưa cô bé rời khỏi nơi này.

Mà Lâm Phàm thì bước lên một bước bóp cổ tay của người thành niên, người thành niên đau đến mức phải thả tay ra: "Đau, anh làm cái gì, buông ra cho tôi."

Lúc này, lại có hai người đàn ông đi tới, trong đó có một người kéo Lâm Phàm lại nói: "Làm cái gì đấy, nơi công cộng đánh nhau cái gì?"

Mà người tên thành niên thì muốn nhanh chóng dẫn cô bé rời đi, trong mắt Lâm Phàm, nếu như trên thế giới này có người có thể trong tầm mắt hắn mà có thể mang người đi, thì chỉ có thể là quỷ sống mà thôi.

Đẩy hai người đàn ông bên cạnh ra, một tay túm lấy người thanh niên đang nắm tay cô bé kia đấm một cái, khiến cho anh ta ngã lăn xuống đất: " Muốn làm cái gì, tôi cho phép anh dẫn cô bé này đi sao?"

Hai tên khác nhìn thấy cảnh này nhất thời lo lắng liếc nhau một cái rồi gật đầu, dường như cũng không ngờ rằng vậy mà lại thực sự có người lo chuyện bao đồng như này.

Người bây giờ nhìn thấy loại tình huống này, có ai mà không biết cô bé này là có chuyện gì, nhưng tại sao mặc kệ,? Chẳng lẽ cái tên này trong lòng không hiểu hay sao?

“Anh thực sự muốn tìm chết?” Hai tên trực tiếp xông lên, muốn đánh Lâm Phàm ngã xuống đất.

Có điều trong mắt Lâm Phàm thì những người này hắn chỉ cần một đầu ngón tay là có thể trực tiếp nghiền chết bọn họ.

Bốp!

Trong nháy mắt Lâm Phàm đã khiến hai tên kia toàn bộ ngã gục xuống đất, từng người nằm đó ôm chân gào thét thảm thiết.

Người xung quanh đi qua cũng vây quanh xem, không biết là xảy ra chuyện gì.

“Đây là sao vậy, sao lại đánh nhau vậy?”

“Không biết, có điều nhìn thì có vẻ là vì cô bé kia.”

“Cô bé kia tôi biết, vẫn luôn ở đó ăn xin, tôi cảm thấy chắc là bị người khác khống chế.”

“Người này cũng to gan thật, loại chuyện này hắn cũng dám quản, những người này đều có băng đảng, cũng không sợ bị người ta báo thù hay sao?”

Lúc này, Lâm Phàm lấy điện thoại ra trực tiếp gọi 110.

“Alo, cảnh sát, tôi muốn báo án. Ở đây có kẻ khống chế trẻ em đi ăn xin, tôi nghi ngờ đây là trẻ em bị lừa bán.”

Cảnh sát: “Chúng tôi không quản được.”

Lâm Phàm sững sờ: “Tại sao lại không quản được?”

Cảnh sát: “Tôi cho anh một số điện thoại cố định, loại chuyện này do bọn họ quản.”

Lạch cạch!

Lâm Phàm trực tiếp cúp máy, ngay lập tức gọi cho Lưu Hiểu Thiên, nói rõ chuyện xảy ra ở đây.

“ Ồ! Là Lâm đại sư?” Lúc này người xung quanh nhận ra, đây không phải là Lâm đại sư sao?

Lâm Phàm nhìn về chỗ mọi người gật đầu, sau đó sờ đầu cô bé nói: "Không sao, gặp được chú thì chuyện gì cũng không thành vấn đề."

…

Hắn không ngờ tới, ở Thượng Hải vậy mà còn có phát sinh loại chuyện này.

Xem ra, bình thường không có việc gì thì mình nên đi ra ngoài một chút. Tuy rằng trong mắt người khác thì hắn hoàn toàn thuộc loại xen vào việc của người khác. Thế nhưng phải thừa nhận, hắn thật sự là một người thích xen vào việc của người khác.

Nếu không, có ai không chịu nổi thì có thể đến đánh chết hắn đi.

Nếu không đánh chết được hắn thì tấm lòng thích xen vào việc của người khác cũng không có cách nào tiêu tán.

Chẳng bao lâu sau, một chiếc xe cảnh sát đã đến.

Lưu Hiểu Thiên đã thăng chức, bây giờ đã là phó cục cảnh sát. Vốn dĩ đối với loại chuyện này thì anh ta hoàn toàn có thể phái người bên dưới tới giải quyết. Nhưng Lâm đại sư tự mình gọi điện thoại tới, nên anh ta cảm thấy không thể làm cho Lâm đại sư thấy mình thăng chức thì bỏ qua những chuyện như vậy.

Đối với anh ta mà nói thì chỉ cần là báo cảnh sát, vậy dù là bất kể chuyện gì đi nữa thì trong lòng cũng không thể xem là chuyện nhỏ, mà phải coi như là chuyện lớn để mà xử lý cho tốt.

"Lâm đại sư, anh đang ở đâu?" Lưu Hiểu Thiên vội vàng đi tới. Mấy cảnh sát đi theo cũng đứng hết ở bên cạnh, thỉnh thoảng nhìn Lâm đại sư. Ở trong đơn vị họ được nghe nhiều nhất chính là chuyện xưa giữa Lâm đại sư và lãnh đạo của họ.

Theo họ thì những chuyện này thật sự quá truyền động lực.

Lãnh đạo Lưu Hiểu Thiên của họ trước kia chỉ là một người quản lý trật tự đô thị, thế nhưng từ sau khi quen biết Lâm đại sư thì toàn phá những vụ án thật sự kinh người, dần dần đi lên tới vị trí hiện tại.

Mà bọn họ cũng biết, áp lực trong lòng lãnh đạo lớn biết bao. Đối với mọi chuyện đều phải nghiêm túc đối xử như nhau, không muốn bị người ta nói xấu.

Chuyện này thật ra không ở khu vực quản lý của bọn họ, lãnh đạo bọn họ cũng sẽ không phải quản mấy thứ như thế này. Nhưng theo anh ta thấy thì cảnh sát thiên hạ đều là người một nhà, chỗ nào có việc thì chỉ cần gặp phải thì đều phải quản.

Chương 1684: Nghiêm khắc phê bình

Lâm Phàm chỉ vào ba người nằm trên mặt đất: "Chỉ có ba người này mà muốn đánh tôi để mang đứa bé đi. Nếu họ chịu xem tin tức nhiều hơn một chút thì có lẽ đã không dám thách thức tôi như vậy rồi."

Lưu Hiểu Thiên cười lắc đầu, Lâm đại sư nói cũng là sự thật. Nếu biết là Lâm đại sư thì tốt nhất là đừng đi ra. Nhưng ai ngờ được ba thằng nhóc này lại không biết sống chết, thật đúng là tự tìm đường chết mà.

Lưu Hiểu Thiên vẫy tay: "Mang hết về, thẩm vấn thật tốt cho tôi."

Đám cảnh sát đi theo gật đầu, lập tức khống chế ba tên thanh niên này.

Lâm Phàm noia: "Cô bé này các anh mang về trước đi, hỏi thăm hẳn hoi xem có thể tìm được cha mẹ hay không. Nếu thật sự không tìm được thì cứ ở tạm trong viện phúc lợi của tôi trước."

Lưu Hiểu Thiên gật đầu nói: "Được, không thành vấn đề. Nếu như đứa bé này thật sự là bị bắt cóc thì chắc chắn phải xử lý theo pháp luật. Chẳng qua không biết chúng còn có băng đảng hay không, cái này phải thẩm vấn rõ ràng mới được."

"Không nghĩ tới năm ngoái vừa mới đả kích một băng đảng lớn rồi mà năm nay bọn chúng dám quay trở lại, đúng là lũ coi thường pháp luật mà."

Lưu Hiểu Thiên cũng tức giận, xem ra dưới sự thúc đẩy của tiền bạc, vẫn sẽ có rất nhiều người mạo hiểm.

Đối với những người này thì đó chính là chẳng cần làm gì, mỗi ngày trông coi bọn trẻ là có thể kiếm tiền không công, hơn nữa còn kiếm được rất nhiều tiền, thật sự là đám người táng tận lương tâm.

Sau khi bọn Lưu Hiểu Thiên rời đi, Lâm Phàm chào hỏi người dân xung quanh rồi đi nơi khác xem có thể gặp được người thích hợp hay không.

Sau đó hắn đi tới bồn hoa bên cạnh mở điện thoại di động lên Weibo. Đối với quá trình báo cảnh sát của mình lúc trước, hắn thật sự không hài lòng.

"Vừa rồi gặp phải một cô bé bị người ta khống chế để ăn xin ở quảng trường. Tôi tiến lên hỏi và cuối cùng áp chế được mấy người đàn ông rồi báo cảnh sát. Vốn tưởng rằng sẽ lập tức có cảnh sát đến, thế nhưng không ngờ cảnh sát lại cho tôi một đáp án mà tôi không nghĩ tới. Vậy mà họ mặc kệ chuyện này, rồi cho tôi một số điện thoại khó hiểu, còn nói là chuyện này là do số đó quản. Tôi có chút không hiểu cho lắm."

"Tôi chỉ biết có khó khăn tìm cảnh sát. Chúng ta là người bình thường, nào biết lại có nhiều số điện thoại như vậy, cảm thấy có chút thất vọng. Nhưng đây cũng có thể là hiện tượng cá biệt, cuối cùng tôi vẫn gọi điện thoại cho một người tôi quen, bây giờ đang là phó cục cảnh sát. Anh ta có thể cho người đến đây giúp đúng là rất cảm ơn."

Hiện giờ sức ảnh hưởng của Lâm Phàm trên Weibo rất mạnh mẽ, mỗi lời nói và hành động đều được rất nhiều người coi trọng.

Bây giờ hắn đăng weibo này lại càng nêu cao vấn đề, đương nhiên khiến cho rất nhiều cư dân mạng trao đổi thảo luận.

"Mẹ kiếp, Lâm đại sư cũng quá hổ báo rồi, vì sao tôi lại không đụng phải những tình huống này chứ?"

"Ai nói cậu không gặp được, chỉ là bản thân cậu không chú ý mà thôi. Cậu không tin thì đi dạo một vòng bên ngoài đi, những người phụ nữ mà mang theo con nhỏ đi ăn xin thì tám chín phần mười đều là có vấn đề."

"Đúng vậy, ủng hộ Lâm đại sư, khi nhìn thấy loại tình huống này thì chúng ta chỉ cần gọi một số điện thoại thì có lẽ có thể

cứu một đứa bé. Có lẽ kết quả là họ tự mình đi xin thật, thế nhưng điều này cũng không ảnh hưởng gì. Nếu như mỗi người đều có thể làm được như vậy thì trên thế giới này trẻ con bị lừa bán cũng càng ngày càng ít."

"Lầu trên nói có đạo lý, thật ra phát hiện trẻ em bị bắt cóc so với buôn bán ma túy còn dễ dàng hơn. Bởi vì cái sau là trong bóng tối, mà cái trước chính là giữa ban ngày ban mặt."

"Nhưng mà số điện thoại này là tình huống gì, vì sao lại mặc kệ?"

"Tôi cảm thấy nhất định phải tìm ra những người có liên quan đã nói ra những lời này. Nếu như không phải Lâm đại sư mà là một người bình thường khác gọi điện thoại, mà nhận được câu trả lời này thì liệu có tiếp tục gọi tiếp hay là cứ như vậy mà bỏ qua?"

Sau khi Lâm Phàm đăng weibo xong, không để ý đến những chuyện này, mà tiếp tục cố ý quan sát mỗi người đi ngang qua trên đường phố.

Tinh tinh!

Ngay sau đó, điện thoại reo.

Lâm Phàm lập tức trả lời điện thoại.

"Cục trưởng Tần, có gì chỉ giáo?" Hắn thật không ngờ, weibo này của mình vừa mới đăng lên thì đã nhận ngay được cuộc điện thoại, thật đúng là rất nhanh mà.

Cục trưởng Tần: "Ôi chao, Lâm đại sư à, thật sự là quá xin lỗi, đây là sai lầm trong công việc của chúng tôi. Đối với loại tình huống vừa rồi, chúng tôi nhất định sẽ nghiêm khắc phê bình, nghiêm túc giáo dục."

Lâm Phàm: "Cái này thật sự phải nghiêm khắc phê bình. Lúc tôi gọi cuộc điện thoại này cũng rất là bối rối đó."

"Đúng, đúng, nhất định phải nghiêm khắc phê bình, đây quả thực là đang bôi nhọ chúng tôi mà. Từ trên xuống dưới chúng tôi đều cẩn thận phục vụ nhân dân, làm nhiều chuyện như vậy nên có đôi khi bị một người hay một câu nói làm cho mất hết, trong lòng tôi cũng rất bất đắc dĩ." Cục trưởng Tần cảm thán nói.

Chương 1685: Cửa hàng bị hất nước phân

Lâm Phàm gật đầu: "Ừm, thật là chỉ cần không hổ thẹn với lương tâm của mình là được rồi."

Cục trưởng Tần: "Lâm đại sư, weibo này có thể xóa đi hay không, dù sao ảnh hưởng cũng không tốt lắm."

Nói nhiều như vậy, cục trưởng Tần cũng muốn nhờ Lâm đại sư nể mặt, giúp xóa bài đăng trên weibo. Dù sao Lâm đại sư cũng không phải người bình thường, ảnh hưởng cũng không giống, hắn nói một câu này cũng làm cho người ta rất khó xử lý.

Lâm Phàm cười nói: "Cục trưởng Tần, tôi biết ảnh hưởng này không tốt nhưng xảy ra vấn đề thì phải dám thừa nhận, ông nói có đúng không? Nếu như một mực đè xuống thì lại phản tác dụng. Nếu vừa nãy là ông nói chuyện với tôi thì chắc chắn là không có bài đăng Weibo này rồi."

Đầu dây bên kia, cục trưởng Tần lúng túng cười: "Được rồi, Lâm đại sư, lời này của cậu có đạo lý. Tôi sẽ đi điều tra thật tốt, cho toàn bộ công dân một lời giải thích thỏa đáng."

Lâm Phàm: "Vậy thì tốt rồi, tôi cúp máy đây."

Đi dạo một ngày cũng không tìm được người thích hợp, cảm thấy có chút đáng tiếc nhưng lại không có một chút thất vọng nào. Đây không phải là do ít người mà là vận khí hắn không tốt, tạm thời chưa gặp phải mà thôi.

Khi trở lại cửa hàng, phía cục trưởng Tần đã phản hồi rất nhanh, đã tiến hành kiểm điểm xin lỗi về chuyện này, đồng thời cũng tiến hành thông báo phê bình cảnh sát nhận điện thoại kia.

Loại xử lý nhanh chóng thế này vẫn làm cho người ta rất hài lòng.

Mà rất nhanh điện thoại bên Lưu Hiểu Thiên cũng gọi tới, đứa trẻ này thật sự là do bọn họ lừa tới đây, ba người thú nhận việc này mà không hề kiêng dè.

Sau đó, so sánh trong cơ sở dữ liệu của những đứa trẻ mất tích, đã tìm thấy cha mẹ của cô bé.

Từ nơi đó đến Thượng Hải phải mấy ngàn km, là ở vùng nông thôn tương đối xa xôi. Mà cha mẹ cô bé này cũng đến cục cảnh sát báo án là nhờ sự trợ giúp của người tốt bụng nên mới có cơ sở dữ liệu, nếu không thì thật là không dễ tìm.

Dù sao bây giờ làm xét nghiệm ADN còn chưa hoàn toàn phổ biến. Nhưng hiện giờ quốc gia đã bắt đầu thực hiện tiến hành chiết xuất máu của mỗi một đứa trẻ sơ sinh rồi thu thập vào kho dữ liệu.

Thật ra có đôi khi Lâm Phàm cảm thấy năng lực của mình thật ra rất nhỏ bé. Nhưng nếu hắn gặp phải thì không thể mặc kệ, còn những người không gặp phải thì cũng hy vọng sẽ có người sẽ giống như hắn, thích xen vào việc của người khác. Cho dù chỉ cần quản một chút, nhắc nhở thôi cũng là một việc làm không tồi.

Ngày hôm sau.

Lâm Phàm còn đang ngủ thì đột nhiên bị tiếng điện thoại đánh thức, khi nhìn thấy số điện thoại thì vẻ mặt ngơ ngác. Điền Thần Côn muốn làm gì vậy, mới sáu bảy giờ sáng mà gọi đến rồi, có để cho người ta ngủ hay không đây?

“Này, Thần Côn, nếu ông không cho tôi một lời giải thích hợp lý thì hôm nay ông…” Lời này còn chưa nói hết, hắn đã bị lời nói kinh khủng trong điện thoại làm cho choáng váng.

“Giải thích cái rắm ý, mặt tiền cửa hàng chúng ta bị người ta hắt phân rồi.” Điền Thần Côn ở đầu dây bên kia quá bối rối. Buổi sáng ông ta đến mở cửa hàng thì nhìn thấy tình huống này, cả người đều trợn tròn mắt.

Vậy mà còn có người dám đến hắt phân cửa hàng của họ, đây đúng thật là muốn chết mà.

Lâm Phàm nửa mơ nửa tỉnh, vừa nghe thấy tình huống này thì hoảng sợ đến ngây người.

“Mẹ kiếp! Chờ đó, tôi sẽ đến ngay.” Hắn cúp điện thoại rồi trực tiếp rời giường, trong lòng hắn bây giờ muốn tìm một cây đao để tìm tên nào đã làm chuyện này mà liều mạng.

Mặc quần áo xong, rửa mặt mũi rồi lái xe thẳng về phía phố Vân Lý.

Phố Vân Lý.

Các ông chủ cửa hàng xung quanh đang bịt mũi, lấy các loại dụng cụ chuẩn bị dọn dẹp tình huống trước mắt.

“Rốt cuộc là tên khốn nào làm, nếu để ông đây biết được thì nhất định sẽ đánh chết hắn.” Ông Lương tức giận đến phát run. Lại có người dám hắt phân vào cửa hàng của Lâm đại sư, đây thật sự đúng là muốn tìm đường chết mà.

Chị Hồng cũng tức giận không chịu nổi: “Camera, ai nhanh chóng đi xem một chút, xem rốt cuộc là tình huống gì xảy ra.”

“Đã đi xem rồi nhưng vẫn còn chưa tìm được.”

“Mau lùi thời gian về phía sau nữa. Tôi thấy đây nhất định là xảy ra lúc ba bốn giờ sáng, khi đó còn chưa có người, chắc chắn là chúng làm lúc đó rồi.”

Điền Thần Côn đứng đấy, nhìn tình huống trước cửa tiệm thì tức giận run cả người: “Nếu Thần Côn tôi mà biết là ai làm, nhất định tôi sẽ dùng bát quái chưởng cho kẻ đó ăn liên hoàn chiêu, đánh cho chúng đến răng cũng không tìm thấy.”

“Mọi người nói xem, có phải là do những băng đảng mà ngày hôm qua Lâm đại sư bắt được hay không?”

“Đúng vậy, rất có khả năng, rất có thể là bọn chúng làm.”

Một vài người dân chung quanh cũng bị tình huống này hấp dẫn tới. Khi nhìn thấy tình hình trước mắt thì bọn họ cũng bối rối không biết nói cái gì. Quá cuồng bạo, đây đúng là sự trả thù có sát thương cực lớn.

Chương 1686: Biện pháp điều tra

Sau đó có người lấy điện thoại di động ra chụp lại tình huống trước mắt đăng lên Weibo.

“Đêm qua, Lâm đại sư bị trả thù thật thảm, bị người ta hắt nước phân trước cửa hàng.”

Sau đó cộng thêm hình ảnh hiện trường, tình huống đúng là thảm không nỡ nhìn.

Trong phút chốc, một số người lướt Weibo sáng sớm đã nhìn thấy tình huống này, lập tức nổi sóng.

“Thế này quá tàn nhẫn rồi. Cửa hàng của Lâm đại sư cũng dám hắt nước phân, tôi thấy người này có lẽ chán sống rồi.”

“Ha ha, chết cười. Nhìn xem, đây gọi là cái gì? Đây chính là kết quả xen vào việc của người khác đó.”

“Lầu trên, mày con mẹ nó bị ngu à? Việc này của Lâm đại sư mà gọi là xen vào việc của người khác sao? Mẹ mày không dạy mày cách nói chuyện phải không?”

“Xem ra mấy tên ngày hôm qua vẫn có đồng bọn. Bây giờ băng đảng này bắt đầu trả thù rồi, chỉ sợ Lâm đại sư sau này không thể sống yên ổn. Loại chuyện thế này khó mà phòng bị được.”

“Ôi, thật là đáng ghét, những người này đáng nhẽ nên chết con mẹ nó đi.”

“Nhìn thấy tên xen vào việc của người khác bị báo ứng, tôi cảm thấy rất sảng khoái. Chỉ có hắn lợi hại, chỉ có hắn là Đấng Cứu Thế à? Bây giờ để xem ai đến cứu cửa hàng của hắn.”

“Mẹ kiếp, internet bây giờ quá nguy hiểm, có đôi khi đọc bình luận cũng có thể nhìn ra sai lầm của mình.”

Hiện trường.

Khi Lâm Phàm đến hiện trường, từ xa đã ngửi thấy một thứ mùi hôi thối, sau đó hắn đi tới với vẻ mặt xám xịt.

Điền Thần Côn nhìn thấy Lâm Phàm nói: ” Cậu nhìn xem, cái này mẹ nó là chuyện gì đây chứ?”

Chị Hồng: “Ông chủ nhỏ đừng tức giận, chuyện này nhất định phải tìm ra xem ai đã làm.”

Ông Lương: “Đúng vậy, đám người này thật sự là quá vô pháp vô thiên.”

Ông Trần: “Cảnh sát tới.”

Lưu Hiểu Thiên biết được cửa hàng của Lâm đại sư bị người ta hắt phân thì lập tức mang theo người đến. Đối với loại chuyện này thì trong lòng anh ta cũng tức giận không chịu nổi.

“Lâm đại sư, chuyện này nhất định tôi sẽ điều tra cho cậu thật tốt.” Lưu Hiểu Thiên nói.

“Không có việc gì, đây là lần đầu tiên gặp phải loại tình huống này. Xem ra chuyện ngày hôm qua đúng là dẫn tới sự trả thù rồi.” Lâm Phàm cười, dường như không ngờ tới.

Thế nhưng trong lòng hắn lại có chút vui vẻ, vậy là tạm thời cửa hàng này không mở được nhất định là không thể làm bánh rồi. Coi như là có nhiều thời gian hơn để làm chuyện mà mình muốn làm.

“Theo camera quay lại, tối hôm qua lúc ba giờ bốn mươi phút thì có một đám người che mặt làm chuyện này.” Người đang điều tra camera giám sát hô to lên.

Lâm Phàm đi về phía bên kia. Camera ở phố Vân Lý có rất nhiều, có thể nhìn thấy trên màn hình máy tính lúc này có bốn người bọc mặt kín mít, đi thẳng tới cửa hàng. Lúc đầu chúng còn dùng chân đá vài cái, sau đó thì trực tiếp mở ra thùng phân đã chuẩn bị sẵn từ trước, hắt thẳng lên cửa tiệm.

Hơn nữa, lúc làm xong việc này thì một người trong đó còn quay lại, đối diện với giám sát, giơ ngón tay giữa lên. Dường như muốn nói là, fxxx you tên họ Lâm kia.

Mọi người thấy cảnh này trong lòng rất tức giận, cảm thấy bị khiêu khích.

Lưu Hiểu Thiên nói: “Bây giờ tôi phân công xuống, sai người điều tra các camera giám sát. Để xem những người này rốt cuộc đã đi đến đâu.”

Lâm Phàm xua tay: “Không cần, như vậy quá phiền phức.”

Lưu Hiểu Thiên sửng sốt, anh ta cho rằng Lâm đại sư cứ như vậy mà bỏ qua.

Nhưng chuyện này làm sao có thể bỏ qua như vậy chứ.

“Cẩu Gia đâu rồi?” Lâm Phàm hô một tiếng.

Gâu Gâu!

Cẩu gia nghe thấy tiếng gọi của Lâm Phàm thì từ xa chạy tới. Tối hôm qua nó ở nhà vợ qua đêm, cho nên không bị nhốt trong cửa hàng.

Nó chạy xa chỗ này, chủ yếu là do mùi hương nơi này quá con mẹ nó gay mũi. Khứu giác của nó đến bây giờ đã rất biến thái.

Còn thính hơn chó tìm kiếm chuyên nghiệp gấp trăm ngàn lần. Về phần nhạy bén bao nhiêu thì cũng không nói rõ được.

Lưu Hiểu Thiên nhìn Lâm Phàm, vẻ mặt không tin nổi: "Lâm đại sư, ý anh là Cẩu gia có thể tìm được bọn chúng?"

Theo anh ta thấy thì điều này làm sao có thể. Đây chính là chuyện phát sinh lúc ba bốn giờ sáng, mùi này đã sớm tiêu tán rồi. Trên thế giới này làm gì có con chó nào có thể có năng lực như vậy.

Lâm Phàm tin tưởng năng lực của Cẩu gia. Dù sao đây cũng không phải là chó bình thường mà là một con chó yêu nghiệt. Chẳng lẽ tìm được đối phương lại có vấn đề gì được chắc.

"Cẩu gia, ngửi cho tao mấy người xuất hiện ở cửa hàng chúng ta lúc ba giờ bốn mươi." Lâm Phàm nói với cẩu gia.

Điều này trong mắt người ngoài chính là đàn gảy tai trâu. Nhưng người ở phố Vân Lý thì đều biết, ông chủ nhỏ có thể trao đổi với động vật.

Cẩu gia nhìn Lâm Phàm, lại nhìn cửa hàng bị hắt phân, trong lúc nhất thời mặt chó lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Nó thực sự không muốn ngửi thấy mùi này, quá hôi thối đó nha.

Chương 1687: Tôi là con chó thích làm việc chính nghĩa

Tôi là một con chó thích làm việc chính nghĩa chứ không phải là một con chó thích ngửi mùi phân đâu.

Thế nhưng không có cách nào khác. Nó ăn nhờ ở đậu nên không thể không ngửi. Hơn nữa đám chó con và vợ của nó đều đang ở trong tay người ta, nhất định phải làm việc.

Sau đó cẩu gia đi tới cửa hàng, không dám dựa vào quá gần, bắt đầu ngửi mùi vị.

Nhưng vừa ngửi, mùi thối đã xộc tới, nước mắt nước mũi chuẩn bị trào ra.

Lâm Phàm rất tự tin gật đầu: "Yên tâm đi, tôi tin cẩu gia nhất định có thể ngửi ra được."

Chị Hồng tò mò nói: "Nếu như cái này mà có thể ngửi ra thì cẩu gia thật sự quá lợi hại rồi."

Chú chó tên Tiểu Hoa tựa vào bên cạnh chủ nhân là chị Hồng, nhìn thấy chồng của mình ngửi một đống phân thì lộ ra ánh mắt ghét bỏ.

Mà mấy tên chó con kia, bây giờ đã có thể chạy cũng đứng chỗ đó ngửi. Thế nhưng chúng chẳng ngửi ra bất cứ thứ gì, sau đó chúng lăn trên mặt đất chơi đùa.

"Gâu Gâu." Cẩu gia sủa vài tiếng về phía Lâm Phàm.

Đương nhiên Lâm Phàm biết Cẩu gia nói gì, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười: "Tìm được rồi, chúng ta đi."

Sau đó hắn nói với Điền Thần Côn: "Thần Côn, ông ở lại dọn dẹp cửa hàng cho sạch sẽ một chút."

Điền Thần Côn bây giờ vẫn còn đang tức giận: "Tôi không thể ở lại. Loại chuyện này, nhất định tôi phải cho đám người kia một chút giáo huấn, để tôi dùng bát quái chưởng dạy dỗ bọn người kia một trận." Sau đó, ông ta nhìn về phía Triệu Chung Dương: "Cậu ở lại dọn dẹp đi."

Triệu Chung Dương vẻ mặt ngây ngô, vừa định nói cái gì thì lại phát hiện Thần Côn đã trực tiếp ngồi vào xe, căn bản không cho cậu ta cơ hội phản bác.

Sau đó cậu ta lại nhìn tình huống trước cửa tiệm, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì.

Bên trong xe.

Cẩu gia ngồi ở phía trước, vẫn luôn ngửi mùi, sau đó sủa gâu gâu về phía Lâm Phàm. Mà Lâm Phàm thì chỉ huy người đi về phía Cẩu gia chỉ.

……

Một khu phố cũ kỹ trong thành phố, tại căn nhà cũ nát nào đó.

Một đám người không kiêng nể gì nhìn điện thoại di động, cười ha hả.

“Ha ha, cười chết tôi rồi. Tên họ Lâm này thật sự là xen vào việc của người khác. Hôm nay chúng ta hắt phân, đợi vài ngày nữa chúng ta sẽ hắt sơn cho hắn.” Một người đàn ông đầu trọc cười một cách điên cuồng.

“Anh Quang, sơn có gì tốt đâu. Mấy ngày nữa chúng ta vẫn nên hắt phân đi.” Một tên đàn em khác nói.

“Mẹ nó, thế mà bọn Tam Nhi lại bị bắt, nghe nói phải chịu hình phạt mấy năm, làm sao cứu bọn họ ra bây giờ?”

“Làm sao cứu được! Không dễ cứu đâu.”

“Thật là tức chết tôi rồi. Chúng ta là nước sông không phạm nước giếng. Hắn mở cửa hàng của hắn nhưng lại còn dám quản đến chuyện của chúng ta. Nếu không phải thấy đánh không lại hắn, tôi còn muốn xem hắn chết như thế nào.”

“Cái này nói ra cũng đúng, chúng mày xem trên mạng kìa, vẫn còn có người nói chuyện giúp chúng ta đấy, họ nói tên họ Lâm này xen vào việc của người khác, nói báo ứng này là đúng, cần ăn gậy.”

“Đây mới là người hiểu biết, mày nhìn xem những người xen vào việc của người khác thì có mấy người có kết quả tốt.”

“Cái này cũng đúng.”

Lúc này, cửa phòng bị mở ra, hai thanh niên kéo thêm một cậu bé đi vào. Vừa vào đã dùng một gậy đập vào gáy cậu bé, đánh cậu bé nằm trên mặt đất.

“Anh Quang, thằng nhóc này lại nói chuyện với người xa lạ, còn nói mình không tìm được cha mẹ.” Hai thanh niên phía sau tiến vào, nổi giận đùng đùng nói. Ánh mắt chúng nhìn về phía cậu bé này giống như muốn ăn tươi nuốt sống cậu bé vậy.

Cậu bé run rẩy ngồi xổm ở chân tường, hai tay ôm đầu không dám nói chuyện, cũng không dám khóc. Bởi vì cậu bé biết, chỉ cần mình khóc thì sẽ bị họ đánh đập.

Nghe được tình huống này, anh Quang đi tới túm tóc cậu bé, nâng mặt cậu bé lên rồi tát hết cái này đến cái khác.

“Nói chuyện này, cho mày nói chuyện với người xa lạ này.”

Cái tát này đánh rất mạnh, rất nhanh mặt cậu bé này đã bị đánh đến đỏ bừng, thậm chí còn có vết máu.

“Nói cho mày biết, nếu lần sau mày còn dám nói tao sẽ hạ độc cho mày câm luôn xem mày còn nói được nữa không.” Anh Quang giận dữ nói.

Mấy người bên cạnh vẫn luôn cười: “Anh Quang, theo em thấy thì bây giờ cứ hạ độc câm nó luôn đi, nếu không lần sau thật sự bị thằng nhóc này gây ra chuyện. Chúng ta sẽ bị thằng nhóc này hại chết đó.”

Anh Quang suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Có đạo lý, không thể tha được, hạ độc cho câm đi.”

Cậu bé vừa nghe thấy lời này, nhất thời bị dọa khóc: “Đừng làm tôi bị câm, sau này tôi không dám nữa.”

Bốp!

Anh Quang tát thẳng lên mặt cậu bé: “Sau này? Không có sau này. Thằng nhóc, mày đúng là muốn chết, có phải cảm thấy bây giờ sẽ có người tới giúp mày hay không?”

Sau đó, anh ta nhìn về phía hai người kia: “Sau đó, chúng mày giải quyết người kia như thế nào ”

Chương 1688: Cắn quá đẹp

“Người kia bị em dọa một chút đã xám xịt chạy đi, chúng tôi không yên tâm nên đi lại thêm vài vòng mới tới nơi. Bây giờ những người này đều tự cho là mình là chính nghĩa nhưng thật ra lại rất nhát gan, bị dọa sợ thì không dám xen vào việc của người khác nữa.” Một trong những người đàn ông nói.

Anh Quang: “Được bao nhiêu tiền rồi?”

Người đàn ông lấy tiền ra: “Ba mươi mấy đồng.”

Anh Quang vừa nghe thấy lại tát vào mặt cậu bé: “Phế vật, ba mươi mấy đồng. Mày lấy kiểu gì vậy? Có phải mày vô dụng

hay không? Tao nuôi mày vô ích. Hôm nay mày đừng hòng ăn gì, nếu buổi chiều mày còn không có tiền thì sau này mày cũng đừng ăn nữa.”

Rầm!

Đột nhiên.

Cửa phòng bị người ta đá một cái văng ra.

Người đầu tiên tiến vào không phải Lâm Phàm mà là Điền Thần Côn, vừa tiến vào ông ta đã tức giận gầm lên một tiếng: “Lũ chúng mày dám làm bẩn mặt tiền cửa hàng, xem tao đánh chết chúng mày đây.”

Đừng xem thường Điền Thần Côn, đây là một người đàn ông có công phu thật sự. Một chiêu đánh ra, đánh bay luôn cả một tên thanh niên.

Còn anh Quang khi nhìn thấy cảnh tượng này thì nhất thời hoảng sợ, muốn chạy trốn. Nhưng Cẩu gia lại lập tức xông lên, hung hăng cắn vào đũng quần gã.

Một tiếng kêu thảm thiết phát ra.

Lâm Phàm đi vào trong phòng, nhìn tình huống chung quanh thì rất tức giận. Nhưng có một tiếng nói vẫn luôn vang lên bên tai bảo hắn bình tĩnh, phải bình tĩnh. Bảo hắn đừng động tay, phải để cho cẩu gia ra tay. Cẩu gia xuống tay còn ác hơn so với người.

Lưu Hiểu Thiên mang theo người vội vàng tiến vào, nhanh chóng khống chế những người đã bị chế phục.

Anh Quang bị Cẩu gia cắn vào đũng quần, nơi đó đã sớm có một vũng máu. Thậm chí, anh ta có cảm giác như bị cắn đứt mất rồi, đang nằm đó gào thét thảm thiết.

Những người khác trong phòng cũng bị cẩu gia dùng miệng chó cắn thảm.

Lâm Phàm đứng đó chớp mắt, nhìn tình huống trước mắt không hề dao động.

Cắn thực sự quá đẹp.

Nhìn thấy mà giật mình, vô cùng thê thảm.

Lưu Hiểu Thiên nhìn mỗi chỗ cẩu gia đi qua, nơi đó đều có tiếng kêu rên không ngừng. Cẩu gia xuống miệng thật sự là quá tàn nhẫn.

“Lâm đại sư, Cẩu gia cắn thế này có phải là quá nghiêm trọng rồi hay không?” Lưu Hiểu Thiên nhìn cảnh đẫm máu này cũng có chút không dám nhìn thẳng. Chuyện này cũng không thể để xảy ra mạng người được. Nếu xảy ra mạng người thì thật sự không thể nói rõ ràng.

Lâm Phàm gật đầu: “Cẩu gia được rồi, đừng cắn nữa. Tao đã nói với mày bao nhiêu lần là đừng cắn người lung tung mà. Nếu mày cắn phải người trong máu có bệnh thì phải làm thế nào đây hả.”

Cẩu gia điên cuồng một lúc lâu cũng dường như đang phát tiết. Nó vốn là một con chó bá đạo, uy phong lẫm liệt. Vậy mà phải đi ngửi phân, đây là nỗi khuất nhục biết bao nhiêu.

Bây giờ gặp phải những tên ném phân này, chắc chắn phải cắn một cái thật đã.

Lưu Hiểu Thiên nhìn thấy bộ dáng hung dữ của Cẩu gia trong lòng cũng hơi rén. Chỉ sợ cho dù là chó trong bộ đội, trải qua huấn luyện chuyên nghiệp thì ở trước mặt Cẩu gia cũng chỉ là múa rìu qua mắt thợ, không đáng nhắc tới.

“Ôi chao, mau tới đây, nơi này có một cậu bé không được tốt lắm.” Trong phòng truyền đến giọng nói của Điền Thần Côn. Điền Thần Côn đã từng một tay dùng bát quái chưởng đánh khắp thiên hạ không có đối thủ. Giờ đã lớn tuổi nhưng sức mạnh này vẫn còn, một cái tát đã vả vỡ miệng những người này, đến răng cũng không còn lại mấy cái. Tuy nhiên khi nhìn thấy một cậu bé nằm trên mặt đất, hô hấp tương đối suy yếu thì nhanh chóng hô lên.

Lâm Phàm vội vàng đi vào, khi nhìn thấy một cậu bé nằm ở đó, không hề do dự tiến lên cẩn thận quan sát rồi xốc quần áo lên. Hắn phát hiện, trên người đứa nhỏ này chỗ xanh chỗ tím, suýt chút nữa đã bị đánh chết.

Ánh mắt hắn nhìn về phía những tên khốn đang bị Điền Thần Côn đánh ngã trên mặt đất, cũng tức giận không chịu nổi.

Lưu Hiểu Thiên gấp gáp chạy tới, nhìn thấy vết thương trên người đứa nhỏ này cũng hít một hơi khí lạnh. Chưa kể đến chỗ xanh chỗ tím, trên người cậu bé còn có rất nhiều vết sẹo do bị tàn thuốc lá dí vào làm bỏng. Liếc mắt nhìn qua đã thấy giật mình, có thể làm ra những chuyện này thật sự không phải là người mà.

"Đưa hết bọn chúng về cho tôi, thông báo cho người trong cục, hôm nay toàn bộ tăng ca họp." Lưu Hiểu Thiên rất tức giận, không ngờ tới dưới sự bảo vệ trị an của bọn họ mà vẫn còn có chuyện như vậy phát sinh. Lần này, mặc kệ người khác nhìn thế nào anh ta đều cảm thấy cái tát này đang vỗ thẳng vào mặt mình.

Hơn nữa bây giờ Lâm đại sư còn ở bên cạnh, anh ta lại càng cảm thấy mặt mình không còn chỗ để đặt.

"Lâm đại sư, đứa nhỏ này không sao chứ?" Lưu Hiểu Thiên hỏi.

Lâm Phàm sơ cứu một chút rồi nói: "Không có việc gì, lần này bọn chúng xuống tay quá tàn nhẫn. Đội trưởng Lưu, tôi thấy chuyện này thật sự phải dựa vào sự điều tra kỹ càng của các anh rồi. Những khu phố cũ trong thành phố này vốn là nơi cá rồng lẫn lộn, bên trong lưu lượng người lớn như vậy, chỉ sợ các anh cũng khó mà biết trong này còn có những loại người nào."

Lưu Hiểu Thiên bị những lời này của Lâm Phàm làm cho sắc mặt ửng đỏ, rất xấu hổ.

…

Chương 1689: Bắt đầu một cuộc kiểm tra lớn

Tuy nhiên, Lâm đại sư nói lại là sự thật, nơi này là khu phố cũ của thành phố, bên trong có rất nhiều người là người lao động ngoại lai ở lại, cho nên cũng có một ít phần tử bất hợp pháp sẽ trốn ở lại đây. Cho nên quy củ không toàn diện cơ bản là do ở phương diện này.

Chủ nhà gì đó cũng chỉ nhìn chứng minh thư một chút lúc người ta thuê nhà mà thôi. Về phần cuối cùng có mấy người ở thì căn bản là không ai quan tâm.

Hơn nữa còn có chủ nhà vì vội vàng muốn đưa nhà cho thuê ngay lập tức thì làm sao còn để ý nhiều chuyện như vậy.

Cho nên trải qua chuyện này, Lưu Hiểu Thiên chuẩn bị nghiêm túc xử lý chuyện này. Nếu đã đi tới vị trí hiện tại thì cho dù có áp lực lớn hơn nữa thì anh ta cũng phải giải quyết triệt để.

Phố Vân Lý.

Khi Lâm Phàm trở về, các ông chủ cửa hàng cũng vây quanh.

"Ông chủ nhỏ, bắt được người chưa?"

"Tìm được chưa?"

Điền Thần Côn lắc lắc tay: "Tìm được rồi, mấy thằng nhóc này thật sự là quá càn rỡ. Sau khi tôi đi vào đã dùng liên hoàn chưởng, đập hết những tên nhóc này nằm trên mặt đất. Để bọn chúng biết rằng, làm người không thể quá càn rỡ như vậy."

"Ôi chao, Thần Côn lợi hại quá, nhìn không ra đó nha." Ông Lương thở dài nói. Ông ta biết Thần Côn có chút năng lực, công phu trong tay ông ta là thật.

Thế nhưng điều làm cho họ kinh ngạc hơn chính là, hoá ra Cẩu gia lại lợi hại như thế. Đến cái này cũng có thể ngửi ra thì quả thật là đáng sợ.

Lâm Phàm nhìn bên ngoài cửa hàng của mình. Không biết là ai gọi một chiếc xe nước tới đã bắt đầu dội rửa sạch sẽ. Hơn nữa còn có rất nhiều nhân viên vệ sinh được trang bị đầy đủ, lấy ra đủ loại công cụ rồi bắt đầu cuộc dọn dẹp lớn.

"Ai gọi những người này tới vậy?" Lâm Phàm tò mò hỏi, dù sao cách làm của đối phương rất chuyên nghiệp.

Triệu Chung Dương nói: "Là một fan hâm mộ của anh, anh ta mở công ty vệ sinh ở Thượng Hải. Những chiếc xe bồn chứa nước này và công nhân đều là do anh ta phái tới."

Trong lòng Lâm Phàm thật cảm thán. Có fan hâm mộ đúng là rất tốt, mọi tầng lớp đều có, tâm tình hắn thoải mái lên không ít.

“Người đó đâu? Phải cảm ơn người ta thật tốt.”

Triệu Chung Dương lắc đầu: “Người không tới, anh ta chỉ phái người tới mà thôi.”

Sau đó Triệu Chung Dương cũng không nói thêm gì nữa. Xem ra, fan hâm mộ này còn rất khiêm tốn. Nhưng cũng không thể để cho người ta chạy không một chuyến thanh lý mấy thứ này được. Người bình thường thật sự rất khó có thể xuống tay.

Hắn bảo Triệu Chung Dương chuẩn bị một ít lì xì, đưa cho người ta.

Tuy nhiên, nhân viên vệ sinh lại không nhận. Khi họ thu dọn sạch sẽ cửa hàng, không có một chút mùi vị gì nữa thì mới rời khỏi nơi này.

Sau khi dọn dẹp xong, cửa hàng sạch sẽ hơn bao giờ hết.

Buổi tối.

Lưu Hiểu Thiên bên kia tiến hành thẩm vấn nghiêm khắc những người kia. Đồng thời tiến hành điều tra thân phận đứa nhỏ. May mà vận khí tốt nên cũng tìm được người nhà của đứa trẻ này. Liên lạc với đối phương xong, biết được gia đình đối phương tương đối xa, Lưu Hiểu Thiên cho người ngồi tàu cao tốc đưa cậu bé về.

Hội trường hội nghị.

Lưu Hiểu Thiên ngồi trên ghế đội trưởng, cảnh sát đều ngồi dưới, trong lòng ai nấy đều biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì, hơn nữa họ đã có tính toán sẽ nói gì với những thứ mà phó cục trưởng sắp nói.

Lưu Hiểu Thiên ho nhẹ một tiếng, điều chỉnh hướng micro một chút: “Hôm nay triệu tập tất cả mọi người tới đây không phải để nói những lý tưởng lớn xa xôi hay những mục tiêu quá lớn. Tôi cũng nói ngắn gọn, không lãng phí thời gian nữa. Đến bây giờ, camera giám sát đã được bố trí dày đặc trên toàn bộ đường phố lớn nhỏ ở Thượng Hải, khu thương mại, quảng trường, vân vân… Đáng lẽ phải nói là không có tội phạm gì có thể thoát khỏi sự giám sát của camera.”

“Nhưng trải qua chuyện lần này, tôi phát hiện mọi người đều có chút lơi lỏng. Trên quảng trường có lưu lượng người cực

lớn, ở ga tàu điện ngầm có người gọi điện thoại báo cảnh sát tố cáo những chuyện này thì có bao nhiêu cảnh sát đi ra?"

"Tôi lật xem hồ sơ về chuyện này một chút thì thấy có không ít người báo cảnh sát. Thế nhưng tình huống xử lý lại làm cho người ta thất vọng."

Người phía dưới nhỏ giọng trao đổi nói chuyện, trong lòng cũng thấy rất oan uổng. Loại tình huống này họ cũng rất bất đắc dĩ, bởi vì có người thật sự là con ruột đưa đến ăn xin, bắt cũng không thể bắt nên chỉ có thể giáo dục một chút.

Làm sao dễ phân biệt như vậy được chứ.

Bốp!

Bàn đội trưởng chấn động, bàn tay của Lưu Hiểu Thiên vỗ bàn cái rầm làm cho người phía dưới hoảng sợ và sửng sốt, trong lòng có chút sợ hãi.

"Tôi mặc kệ chỗ khác làm thế nào nhưng ở chỗ tôi quản lý, mỗi ngày đều phải tiếp nhận. Để lại một người ở lại cục, những người còn lại đến các quảng trường, tuần tra trên đường, điều tra chứng minh thư của tất cả các nhân vật khả nghi cho tôi. Nếu để tôi biết ai còn ở trong văn phòng uống trà đọc báo thì tôi sẽ sa thải."

"Mà tôi cũng sẽ ra đường tuần tra, nếu phát hiện ai ngồi quán cafe để lười biếng, hậu quả cũng sẽ như vậy."

"Tan họp!"

Lưu Hiểu Thiên bỏ đi.

Người phía dưới ngơ ngác nhìn nhau, không ngờ cục phó Lưu lại phát giận lớn như vậy.

Chương 1690: Xin mời cứ hắt phân, xem ai gặp xui xẻo

Ngày hôm sau!

Khi chuyện ngày hôm qua được đưa ra, cư dân mạng lập tức vui vẻ. Không ngờ những người này còn chưa kiêu ngạo được bao lâu thì đã bị bế đi hết rồi.

Trong mắt họ, những người dám đến cửa hàng Lâm đại sư hất phân thật đúng là tự tìm đường chết. Bây giờ nhìn xem, đúng là giống như bọn họ nghĩ mà, toàn bộ đều xong đời, ngay cả cặn bã cũng không còn.

Mà lúc này, trên Weibo.

” Ôi chao, hôm nay thật sự gặp quỷ rồi! Đám cảnh sát này đều đi ra ngoài tuần tra, kiểm tra chứng minh thư trên đường. Không phải là xảy ra chuyện gì hay có vị đại lãnh đạo nào chuẩn bị tới đây đó chứ?”

Đồng thời cũng kèm theo vài tấm ảnh chụp, tỏ vẻ khiếp sợ. Dù sao loại chuyện này thật sự khiến cho bọn họ kinh ngạc.

Tuy rằng trước kia cũng có, nhưng đại đa số đều là có chuyện gì lớn muốn phát sinh hoặc là vị lãnh đạo lớn nào đó đến khảo sát cái gì đấy.

Bình thường họ nhìn thấy nhiều nhất trên đường chỉ là mấy cảnh sát giao thông chỉ huy giao thông trên đường mà thôi.

Thế nhưng cũng có người biết chuyện nên đã tiết lộ.

“Tối hôm qua lãnh đạo nổi giận trong cuộc họp. Anh ta hoàn toàn tức giận nên đã hạ mệnh lệnh nghiêm khắc, bắt toàn bộ chúng tôi phải đi ra ngoài tuần tra.”

Khi bình luận này xuất hiện, rất nhiều người lập tức trả lời ở bên dưới.

“Đây là chuyện tốt nha.”

“Đúng vậy, như vậy mới có thể làm cho những phần tử vi phạm pháp luật kia không có chỗ ẩn nấp.”

Có người ủng hộ nhưng cũng có người châm chọc.

“Ha ha, đây chính là quyền lợi đấy. Nếu như không phải nhờ tên họ Lâm kia, mọi người thấy bọn họ sẽ làm như vậy chắc?”

“Đúng vậy, chuyện này là bởi vì liên lụy đến hắn cho nên mới được coi trọng như thế. Chứ nếu phát sinh trên dân đen chúng ta thì có thể được sao? Nếu ai nói có thể thì đúng là gặp quỷ sống rồi.”

“Tôi sống ở một thị trấn nhỏ, ở nơi này của chúng tôi thật ra đã từng có một chuyện phát sinh. Lúc đó là gần tết, một ông

lão đưa theo cháu gái đi ra mua đồ, mới không để ý một chút thì đã không thấy đứa bé đâu. Ông lão ấy lo lắng đến khóc ngất. Về sau mọi người đoán xem thế nào? Cha của đứa bé gái này là một lãnh đạo địa phương của chúng tôi, chỉ gọi một cú điện thoại xuống thì toàn bộ thế lực hai bên hắc bạch đều phải khiếp sợ. Sau đó đứa bé này bị người ta bỏ lại ngay bên trạm thu phí. Mấy người nói xem, bọn họ làm sao có thể không biết những chuyện trái pháp luật này, nhưng vì sao vẫn để như vậy?"

"Lầu trên, anh đang bôi nhọ rồi đó, đừng có nói bậy nha."

"Ha ha, không tin thì thôi, dù sao chuyện này ở quê nhà chúng tôi cũng truyền khắp nơi cả rồi."

Lúc Lâm Phàm không có việc gì thì lướt Weibo. Khi nhìn thấy vấn đề được tranh luận rất nghiêm trọng này thì cũng thấy rất bất đắc dĩ, sau đó suy nghĩ một chút rồi trực tiếp lên weibo lên tiếng.

"Ừm, vấn đề này tôi thừa nhận tôi rất lợi hại. Tôi là Lâm đại sư ở Thượng Hải, tôi thích xen vào việc của người khác. Tôi mà gặp phải chuyện cảm thấy không tốt thì đều sẽ đi lên quản. Cho nên đối với tôi mà nói, tôi cũng đang ở trong thời kỳ nguy hiểm, các đồng chí cảnh sát chiếu cố một chút với tôi cũng là chuyện bình thường."

Khi dân cư mạng nhìn thấy bình luận của Lâm đại sư thì đều cười một tiếng.

"Ha ha, Lâm đại sư đây là lại đang tự bôi đen bản thân."

"Ôi, Lâm đại sư đừng xen vào việc của người khác, quá nguy hiểm. Cậu còn trẻ, phải bảo vệ tính mạng của mình thật tốt đó nha."

"Lâm đại sư nói không có một chút vấn đề gì. Vốn dĩ anh ấy đang ở trong thời kỳ nguy hiểm nên chắc chắn phải có người bảo vệ."

Mà Sau khi Lưu Hiểu Thiên hạ mệnh lệnh, các phân cục khác cũng cảm thấy không thể ngồi yên mặc kệ, cho nên cũng hạ những mệnh lệnh tương tự xuống.

Khu phố cũ thuộc thành phố đang có rất nhiều cảnh sát đi vào, bắt đầu tiến hành kiểm tra từng người một. Những người có

chứng minh thư thì tiến hành đăng ký cư trú, không có chứng minh thư thì trực tiếp mang về điều tra. Thậm chí ở bên trong đã tra ra được không ít người là phần tử bị truy nã. Coi như là một cuộc thanh tẩy lớn. Đồng thời tiến hành xử phạt nghiêm khắc đối với các chủ nhà cho thuê nhà. Coi như là để cho bọn họ biết, lần sau còn cho người không có chứng minh thư thuê nhà thì sẽ có hậu quả gì.

Mà ở quảng trường, trong ga tàu điện ngầm, chỉ cần là ăn xin thì đều sẽ có người đi lên điều tra. Mà cho dù không ăn xin thì cứ là phụ nữ mang theo trẻ con cũng đều kiểm tra qua. Trình độ nghiêm khắc, thật sự khiến người ta không có chỗ che giấu.

Trên mạng có không ít cư dân mạng đang đi làm. Lúc tan tầm họ đều gặp phải loại tình huống này, thế là tiện tay lại quay video hoặc chụp ảnh, sau đó đăng lên mạng, vì chuyện này mà được rất nhiều người thả like.

Lúc Lâm Phàm nhìn thấy những thứ này thì nở nụ cười, cảm thấy cửa hàng của mình bị người ta hắt phân cũng coi như có chút giá trị.

Nếu lần sau còn có người muốn trả thù thì hắn rất vui vẻ, cứ tùy tiện hắt phân. Sau khi hắt xong thì xem ai sẽ gặp xui xẻo.

Chương 1691: Dịch cúm

Thị trấn Hoàng Vân.

Là một thị trấn nhỏ thuộc một huyện nghèo nào đó, tuy nhiên thị trấn nhỏ này có không ít nhân khẩu gần mười nghìn người. Mười nghìn người này là thật, những người đi ra ngoài làm việc cũng không tính.

Lúc này một người đàn ông trung niên cau mày, quần áo trên người có chút nhăn nhúm, nhìn qua có vẻ như mấy ngày không thay đổi. Ông ta đi trên con đường xi măng duy nhất trong thị trấn, nhìn chung quanh rồi vào nhà đóng chặt cửa, ông ta cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Ông ta đi thẳng một đường đến trạm y tế, bên trong có không ít người đang truyền nước, tiếng ho khan không ngừng. Những

người dân trong thị trấn rất khoẻ mạnh trước kia thì hiện tại đều không còn có tinh thần phấn chấn.

“Trưởng trấn, ông nói đây là tình huống gì? Sao thị trấn chúng ta nhiều người bị cảm như vậy?” Một người dân trong hồ khang, rõ ràng là cũng đang bị bệnh.

“Không có việc gì, có bác sĩ ở đây thì sẽ không có việc gì đâu.” Trưởng trấn tên là Ngưu Đại Minh an ủi nói. Tuy nhiên, ông ta cũng cảm thấy có chút không đúng. Loại tình huống này không giống như là cảm mạo bình thường, làm trưởng trấn nhiều năm như vậy, tuy rằng là một trưởng trấn nghèo nhưng mắt nhìn vẫn có.

Đột nhiên, bên ngoài có một âm thanh.

“Có người đang phong tỏa thị trấn của chúng ta, mọi người mau đi ra xem một chút đi, bọn họ đang phong tỏa thị trấn của chúng ta kìa.”

Ngưu Đại Minh nghe nói như vậy thì sửng sốt, vội vàng chạy ra. Nhìn thấy người bên ngoài thì ông ta lập tức khiển trách: “Thằng nhỏ này, cháu nói cái gì vậy hả?”

Thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi đang cởi trần, chỉ vào phía trước nói: “Có người đang phong tỏa thị trấn của chúng ta, không cho chúng ta đi ra ngoài.”

“Họ nói chúng ta bị nhiễm virus mà bọn họ cũng không biết, bắt chúng ta ở trong thị trấn đừng ra ngoài, chờ nhân viên y tế đến.”

Khi lời nói của đứa nhỏ này vừa nói ra, những người nghe thấy đều lộ ra vẻ sợ hãi.

“Đừng nói bậy.” Ngưu Đại Minh trừng mắt một cái, sau đó nhìn thấy cuối đường, thật sự là có người đang phong tỏa thị trấn. Hơn nữa, còn có người phun thuốc ở chỗ đó. Ông ta vội vàng chạy tới, đồng thời nói to với những người dân trong thị trấn: “Tôi đi xem một chút, mọi người đừng lại đây nhé.”

Dân trong thị trấn nhìn trưởng trấn đi qua đó thì cũng thấy an tâm. Trưởng trấn này đối xử với bọn họ rất tốt, làm việc cũng vững vàng nên bọn họ rất tin tưởng.

Ngưu Đại Minh vội vàng chạy tới. Nhưng ông ta còn chưa tới gần thì đã bị những người đó ngăn lại.

“Tôi là trưởng trấn thị trấn Hoàng Vân, mọi người có phải người ở huyện xuống không?” Ngưu Đại Minh hô lên.

Lúc này, một người mặc quần áo cách ly đi tới nói: “Trưởng trấn Ngưu, vừa rồi chúng tôi nhận được thông báo từ cục y tế thành phố, muốn tiến hành cách ly an toàn đối với thị trấn Hoàng Vân của mọi người. Yên tâm, không có việc gì đâu, rất nhanh sẽ dỡ bỏ cách ly thôi.”

Ngưu Đại Minh vừa nghe tin tức này thì trong lòng hơi căng thẳng một chút, ông ta cũng không phải kẻ ngốc: “Tôi là trưởng trấn ở đây, tôi có quyền biết đã xảy ra chuyện gì. Yên tâm, tôi cũng không phải loại người cố tình gây sự, ít nhất phải cho tôi hiểu bây giờ rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì chứ.”

Người mặc quần áo cách ly rõ ràng cũng suy nghĩ một chút, sau đó nói: “Là như thế này. Vừa rồi bệnh viện thành phố phát hiện một bệnh nhân bị cảm cúm, là loại bệnh chưa từng xuất hiện, sau đó điều tra thân phận. Đoạn thời gian trước, người này đi ra từ trong thị trấn của các ông cho nên trước khi không được điều trị triệt để, nơi này của các ông không thể để người ra ngoài nữa. Nhóm chuyên gia đã bắt đầu hành động rồi, đang tìm kiếm giải pháp.”

“Ông là là trưởng trấn ở đây, ông nên hiểu phải làm thế nào rồi đấy.”

Ngưu Đại Minh há to miệng. Hiển nhiên là ông ta không nghĩ tới sẽ như vậy, nhưng cuối cùng gật đầu nói: “Tôi biết rồi! Yên tâm đi, tôi sẽ trấn an tốt người dân trong thị trấn. Tôi tin chính phủ sẽ nhanh chóng giải quyết việc này.”

Ngưu Đại Minh trở lại thị trấn, trong lòng cũng loạn tùng phèo. Muốn nói không sợ thì đó là giả, nhìn trận thế ở ngã tư kia rõ ràng là sẽ không có người nào có thể chạy ra ngoài được.

“Trưởng trấn, bên kia là tình huống gì vậy? Bọn họ làm gì muốn phong tỏa đường của chúng ta? Một người dân thị trấn hỏi, mặc dù vẫn còn đang truyền nước biển nhưng họ vẫn rất quan tâm đối với vấn đề này, họ thực sự rất lo lắng.

Trong lòng họ dường như đã phát hiện chuyện gì đó.

Ngưu Đại Minh vốn muốn tùy tiện tìm một lý do để lừa gạt cho qua đi. Nhưng ngẫm lại, ông ta thấy không đúng. Ông ta không thể giấu chuyện này được, thân là trưởng trấn thì nhất định phải nói ra sự thật cho mỗi một người dân trong thị trấn biết.

Cuối cùng ông ta suy nghĩ một phen, sau đó mở miệng nói.

"Trong thị trấn chúng ta xảy ra bệnh cảm cúm mà bên ngoài cũng không biết là bệnh cúm gì. Bây giờ các chuyên gia bên ngoài đang nghĩ biện pháp giải quyết cho nên thị trấn của chúng ta tạm thời bị phong tỏa, không cho phép người dân đi ra ngoài." Ngưu Đại Minh nói.

Chương 1692: Fan hâm mộ cầu cứu

Lúc này, có người dân thị trấn hô lên: "Dựa vào cái gì không cho chúng ta đi ra ngoài? Tôi muốn đi đâu thì sao lại ngăn cản được chứ?"

"Đúng vậy, chúng tôi chỉ là bệnh cảm thông thường, cũng không truyền cho người khác mà."

Ngưu Đại Minh giơ tay: "Tất cả im lặng lại cho tôi, ầm ĩ thế này giống cái dạng gì chứ? Bệnh cảm cúm này có thể lây nhiễm, chúng ta không thể lây bệnh này ra bên ngoài được. Tin tôi đi, các chuyên gia đang cố gắng, các cậu cứ coi như bình thường là được, đừng nghĩ nhiều như vậy."

"Trưởng trấn, cái này không được đâu." Có người la hét, trong lòng họ cũng rất sợ hãi.

"Không được cũng được. Các cậu đang ở trong tình trạng gì, trong lòng còn không hiểu rõ loại chuyện này à? Nếu các cậu tùy ý đi ra ngoài, sẽ có thể lây nhiễm cho người khác. Bây giờ các chuyên gia của chính phủ đều đang giúp chúng ta giải quyết vấn đề này, các cậu còn muốn như thế nào nữa? Trở về hết cho tôi, ồn ào như thế làm gì." Ngưu Đại Minh giận dữ nói.

Người dân thị trấn thấy trưởng trấn tức giận cũng liền rụt cổ, có người ngoan ngoãn trở lại trạm y tế tiếp tục truyền nước, có

người thì đi về nhà.

Sau khi mọi người tản đi, Ngưu Đại Minh cũng thở dài. Tạm thời ông ta cũng không có chuyện gì nhưng cũng không thể đi ra ngoài, bởi vì không ai dám cam đoan mình sẽ thật sự không có việc gì.

Nhóm chuyên gia.

Trong phòng nghiên cứu, tất cả mọi người đều đang nghiên cứu. Họ rất coi trọng đối với loại virus mới này. Thế nhưng đến bây giờ thì họ tạm thời không có một chút manh mối nào.

Đồng thời cũng may mắn là họ phát hiện ra tình huống này sớm. Ở bệnh viện thành phố, khi bệnh nhân kia tới trị liệu, lúc đầu họ còn tưởng rằng là cảm mạo bình thường nhưng sau khi lấy máu xét nghiệm thì lại phát hiện tình huống không thích hợp, bởi vậy nên mới vội vàng cách ly người đó.

Đồng thời sau khi hỏi lai lịch người kia, họ mới phát hiện người đó đến từ thị trấn Hoàng Vân, cho nên lập tức thông báo đến thị trấn Hoàng Vân để xem xét tình huống. Vừa xem đã thấy quá ghê gớm, vậy mà đã có một nửa số dân trong thị trấn bị nhiễm bệnh.

Mức độ lây nhiễm này rất mạnh, vì vậy ngay lập tức họ đã ban hành lệnh cách ly.

Đồng thời họ cũng bắt đầu điều tra trên diện rộng xem gần đây có ai đi ra từ thị trấn Hoàng Vân hay không. May mắn là bởi vì nguyên nhân đặc thù nên ngoại trừ trường hợp kia thì tạm thời không có người từ thị trấn Hoàng Vân đi ra.

Đây cũng là may mắn trong bất hạnh. Nếu như có rất nhiều người đi lại khắp nơi mà nói thì tình hình này thật sự không có cách nào cứu vãn.

Chỉ là bây giờ, người của nhóm chuyên gia tương đối đau đầu chính là hai ngày rồi mà hỏi vẫn chưa tìm ra được một chút manh mối nào. Tuy rằng đã dần dần phân tích ra đại khái bệnh lý, thế nhưng vẫn chưa có chút ý tưởng giải quyết nào.

Lại qua ba ngày nữa.

Phố Vân Lý.

Sau khi Lâm Phàm bán xong bánh kếp, hắn chuẩn bị đi ra ngoài tiếp tục tìm kiếm người phù hợp với nhiệm vụ, đột nhiên điện thoại di động vang lên.

Đây là một số xa lạ, hơn nữa còn đến từ nơi khác. Trong lòng hắn có chút nghi hoặc nhưng vẫn nhận điện thoại.

"Alo, ai vậy?" Lâm Phàm hỏi.

"Xin hỏi ngài có phải là Lâm đại sư không?"Giọng nói đầu dây bên kia tương đối khàn, giống như cả người vô lực chẳng có một chút sức nào.

"Là tôi, anh là…?" Lâm Phàm hơi nghi hoặc hỏi. Hắn không biết chủ nhân của số điện thoại này là ai, chẳng lẽ là gọi đến đùa giỡn hay sao? Tuy nhiên hắn lại muốn xem, rốt cuộc đối phương muốn làm cái gì.

"Tôi là trưởng trấn của thị trấn Hoàng Vân, Ngưu Đại Minh." Giọng nói ở đầu dây bên kia dường như bị ngắt một chút, sau đó lại nghe được.

Lâm Phàm vừa nghe thấy thì trong đầu toàn bộ đều là dấu chấm hỏi. Hình như hắn không biết trưởng trấn gì đó đâu mà.

Hơn nữa cái thị trấn Hoàng Vân này, bản thân hắn cũng chưa từng nghe nói qua nha.

Chẳng lẽ thật sự là muốn trêu đùa mình sao?

"A, trưởng trấn Ngưu, có chuyện gì không?" Lâm Phàm hỏi. Hắn cũng muốn xem người trưởng trấn này muốn làm gì.

Ngưu Đại Minh nói: "Lâm đại sư, có thể cứu người dân thị trấn chúng tôi hay không? Thị trấn chúng tôi bị mắc một loại cảm cúm. Bây giờ phần lớn người dân trong thị trấn đều bị nhiễm bệnh, chuyên gia của chúng ta vẫn chưa tìm ra cách giải quyết loại bệnh cảm cúm này. Tôi là fan hâm mộ của anh, biết y thuật của anh rất lợi hại nên tôi muốn hỏi một chút, có thể nhờ anh giúp những người dân thị trấn của tôi được không?"

Tút tút!

Đột nhiên, đầu dây bên kia không còn âm thanh, truyền đến âm thanh máy bận. Khi gọi điện thoại lại thì đã thấy số điện thoại của đối phương đã ngừng hoạt động.

Lâm Phàm suy nghĩ một chút, chuẩn bị nạp tiền cho đối phương nhưng lại đột nhiên do dự, cho nên trực tiếp gọi điện thoại cho người của Sở y tế.

Lần trước nổi giận với lãnh đạo Sở y tế một đợt, tuy rằng quan hệ không tốt lắm nhưng bây giờ hắn mặc kệ, có được hay không cũng phải gọi điện thoại qua.

"Xin chào, tôi là Lâm Phàm, có phải thị trấn Hoàng Vân đang bị nhiễm cúm không?" Lâm Phàm hỏi thẳng vào vấn đề.

…

Chương 1693: Lên đường

Lãnh đạo đầu dây bên kia không nghĩ tới là Lâm đại sư gọi tới, cho nên nhất thời sửng sốt, sau đó ho nhẹ một tiếng, lên giọng quan cách: "Lâm đại sư, đây là chuyện nội bộ của chúng tôi cho nên không thể nào trả lời, thật là ngại quá."

"Đừng chơi những thứ này với tôi. Tôi hỏi lại ông, có phải thị trấn Hoàng Vân có người bị cảm cúm hay không? Ông còn giả vờ nữa, có tin tôi lại tiếp tục dây dưa với các ông hay không?" Lâm Phàm trực tiếp mắng.

Rõ ràng là người ở đầu dây bên kia đang do dự. Bọn họ thật sự rất hận Lâm đại sư này nhưng lại không có cách nào. Đối phương trâu bò nên họ thật sự không thể chống đối lại.

"Đúng, thị trấn Hoàng Vân có dịch cúm."

Lâm Phàm: "Nói xong không phải là được rồi à, lại còn giấu giấu diếm diếm. Cúp máy đây."

Tút tút!

Người bên kia nghe được tiếng cúp máy trong điện thoại cũng tức giận không muốn nói thêm cái gì nữa. Lần trước đã bị Lâm đại sư này làm cho đủ thảm, giờ lại bị đối phương mắng thêm một trận, thật đúng là quá đủ rồi.

Sau đó Lâm Phàm không suy nghĩ nhiều, dùng WeChat nạp một trăm tệ cho số điện thoại kia, sau đó lại gọi điện thoại tới.

Tuy nhiên lúc này cũng không có ai nghe máy nữa, hắn hơi có chút bất đắc dĩ.

Sau đó hắn lên mạng xem xét tin tức một chút, tin tức vẫn dừng ở mấy ngày trước, tạm thời không có tin tức mới xuất hiện. Xem ra tin tức này cũng đã bị phong tỏa, rõ ràng là không muốn dẫn đến khủng hoảng cho người dân.

Điều này hắn có thể hiểu được.

Sau đó hắn lại gọi điện thoại cho Triệu Minh Thanh.

“Minh Thanh, ông có biết tình huống bên thị trấn Hoàng Vân không?” Lâm Phàm hỏi.

Triệu Minh Thanh giật mình: “Không biết, có chuyện gì vậy lão sư?”

” Ừm, hình như là bên đó bị dịch cúm, fan của tôi gọi điện tới cầu cứu, tôi chuẩn bị đi xem một chút. Ông sắp xếp một chút rồi đi theo tôi.” Lâm Phàm nói.

Triệu Minh Thanh vừa nghe lời này, lập tức coi trọng: ” Vâng.”

Sau khi Ngô U Lan thấy anh Lâm nhận được một cuộc điện thoại, thần sắc lập tức nghiêm túc thì không khỏi nghi hoặc hỏi :“Anh Lâm làm sao vậy?”

“Lần trước không phải Thần Côn nói bên thị trấn Hoàng Vân có bệnh cúm sao? Vừa rồi một fan hâm mộ của tôi, còn là trưởng trấn nữa đã gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi cứu người dân thị trấn bọn họ, tôi nghĩ bây giờ phải đi qua đó xem một chút.” Lâm Phàm nói.

Ngô U Lan vừa nghe đã cảm thấy lo lắng: “Anh Lâm, đây là bệnh cúm, giao cho những chuyên gia kia không phải là được rồi sao? Anh đi có nguy hiểm gì không?”

Lâm Phàm khoát tay: “Yên tâm đi, sẽ không có nguy hiểm gì. Nếu tôi có nguy hiểm thì tôi dám nói bệnh này không ai có thể chữa được.”

Đây thật sự cũng không phải hắn đang nói khoác. Hiện giờ hắn có kiến thức võ hiệp trong người, còn có kiến thức phân loại lớn về đan dược, nếu như còn có thể khiến hắn gặp nguy hiểm thì bệnh cúm này mạnh đến trình độ nào cơ chứ? Chỉ sợ cho dù là thần tiên chân chính xuống đây cũng sẽ gặp nguy hiểm.

“Không nói nhiều nữa, tôi đi trước. Chuyện trong cửa hàng các nhờ các người chăm sóc nhé. Ngày mai cũng nói với những người dân đến mua bánh kếp là mấy ngày tới tôi tạm thời có việc.” Lâm Phàm nói.

Điền Thần Côn thở dài: “Đi đi, biết là cậu đangmuốn cứu người, bánh kếp này có muốn cũng không bán được. Vậy tiếng xấu này cứ để tôi đến cõng đi.”

Triệu Minh Thanh ở trong nhà thu dọn đồ đạc, sổ ghi chép, ngân châm, đồng thời cũng thu xếp một ít quần áo.

“Ông già, ông đây là lại muốn đi đâu?” Bà Triệu nhìn thấy ông lão nhà mình đang thu dọn đồ đạc, không biết đây là muốn làm gì. Rất vất vả thì năm nay ông ấy mới chịu ở nhà nghỉ ngơi, thế nhưng hiện giờ lại muốn đi ra ngoài nữa rồi.

“Cùng lão sư đi ra ngoài khám bệnh, vài ngày nữa sẽ trở về.” Triệu Minh Thanh nói.

“Đi đâu khám bệnh?” Tuy rằng bà Triệu rất yên tâm nhưng vẫn muốn hỏi cho rõ ràng.

Triệu Minh Thanh vốn cũng muốn nói thẳng nhưng vừa nghĩ đây là dịch cúm, nếu nói ra có khi lại dọa cho bạn già của mình sợ, nên cười nói: “Khám bệnh cho mấy ông lớn. Được rồi, đừng hỏi nhiều nữa, bà cũng đừng nói với bọn nhỏ, vài ngày nữa là tôi về rồi.”

“Vậy ông phải chú ý nghỉ ngơi, đừng để quá mệt mỏi đó.”

“Biết rồi.” Triệu Minh Thanh sau khi thu dọn đồ đạc liền ra cửa, bên ngoài xe của lão sư đang chờ. Ông ấy lập tức lên xe.

Trên xe.

Lâm Phàm mở bản đồ trên điện thoại di động tìm kiếm một chút. Có hơi xa nên phải tìm một lúc mới thấy.

” Lão sư, hiện tại đã biết đây là bệnh cúm gì chưa?” Triệu Minh Thanh hỏi.

“Không biết! Xem ra bệnh cúm này hình như còn rất nghiêm trọng. Cũng may đã khống chế được, không lây nhiễm ra ngoài. Nhưng đã qua mấy ngày rồi mà vẫn chưa tìm ra được cách chữa trị, rõ ràng là có chút phức tạp, chỉ có đến hiện trường xem một chút mới có thể biết rõ được.” Lâm Phàm nói.

Chương 1694: Nhất định có vấn đề

Triệu Minh Thanh không khỏi nghiêm túc. Bình thường có dịch cúm bùng phát, chính phủ sẽ điều động một tổ chuyên gia tiến hành tìm cách chữa trị. Hiện giờ đã qua mấy ngày, vẫn còn chưa nghiên cứu ra thì hiển nhiên là bệnh cúm này không phải tầm thường.

Thế nhưng ở cùng một chỗ với lão sư, ông vẫn rất tin tưởng. Ông tin tưởng với y thuật của lão sư thì nhất định sẽ không có vấn đề gì.

Chỉ là làm cho ông ấy nghi ngờ chính là, nếu đã phức tạp như vậy thì vì sao những nhóm chuyên gia kia không tới tìm lão sư của mình. Sau đó ông nghĩ đến mâu thuẫn giữa lão sư mình và những người đó thì cũng hiểu được. Rõ ràng là những người kia không muốn có liên quan gì đến lão sư của mình.

Mặc dù một số bác sĩ ở bệnh viện coi lão sư của ông là thần tượng, nhưng đối với các chuyên gia thì họ tin tưởng vào phân tích và các dụng cụ hơn là cái gọi là Trung y.

Ngay cả khi giải Nobel được trao cho Trung y thì nơi sâu thẳm nhất trong trái tim của họ, vẫn còn rất mâu thuẫn.

Phòng nghiên cứu lớn.

Một nhóm các nhóm chuyên gia đã nghiên cứu trong một thời gian dài. Mặc dù đã phân tích rất nhiều thứ nhưng vẫn không tìm thấy một lựa chọn điều trị nào tốt.

“Ôi, làm sao bây giờ, nếu kéo dài thì rất có thể thật sự sẽ xảy ra mạng người mất.”

Mặc dù bệnh này có thời gian tử vong tương đối dài, nhưng mà tình huống của bệnh nhân thì lại ngày càng kém, hiển nhiên virus cũng đang chậm rãi phá hủy các mô trong cơ thể người.

Lúc này, một người phụ nữ trung niên mở miệng nói: “Nếu để Lâm đại sư đến phân tích, có lẽ là hắn sẽ nắm được cách chữa trị.”

“Suỵt, đừng nhắc tới Lâm đại sư. Người phụ trách không thích Lâm đại sư.”

Người phụ nữ trung niên nghe thấy thế thì nhíu mày, nói nhỏ: "Cái này không thích thì không thích, chuyện nghiêm trọng như vậy, cũng không thể lấy sinh mệnh của người khác mà giận dỗi được chứ?"

"Bọn họ ngày đêm nghiên cứu, thật sự là cũng muốn dựa vào chính mình công phá bệnh cúm này. Tôi nói trộm cho cô biết, bọn họ đều không thích lắm nhưng tôi và một vài người khác đã thương lượng xong rồi. Nếu còn không nghiên cứu được thì sẽ trực tiếp báo cáo lên trên, yêu cầu Lâm đại sư gia nhập đội nghiên cứu."

"Bây giờ trong cơ thể bệnh nhân có mầm bệnh đặc thù, ít nhất hiện tại coi như vẫn bình ổn, chưa đạt tới tình trạng không thể vãn hồi nên chúng ta vẫn còn có cơ hội."

Nam chuyên gia thì thầm, sau đó tiếp tục tiến hành nghiên cứu.

Người phụ nữ trung niên không nói gì nhiều, cũng thở dài tiếp tục lao đầu vào nghiên cứu. Bọn họ đều là chuyên gia, đã nghiên cứu qua rất nhiều trường hợp, bản lĩnh của họ vẫn rất mạnh mẽ.

Mà bà ta cũng hiểu được, đại đa số mọi người ở đây đều muốn chứng minh một chuyện, đó chính là bọn họ không hề thua kém Lâm đại sư.

Thị trấn Hoàng Vân.

Mã Giai Quân là một người phát livestream ở trên huyện. Lúc này anh ta đang trốn sau một cái cây, trong tay cầm điện thoại di động, nhắm ống kính vào cổng thị trấn mà nhỏ giọng nói.

"Các anh em, mọi người có thấy không? Thị trấn Hoàng Vân đã bị phong tỏa, nghe nói trong này có bệnh cúm nên đã bị phong tỏa lại, không cho phép người đi ra, cũng không cho phép người bên ngoài đi vào."

Cư dân mạng trong livestream nghe được những lời này thì lập tức ngây người:

"Mẹ kiếp! Thật hay giả đấy, tại sao tôi không thấy có tin tức nào vậy?"

“Thị trấn Hoàng Vân. Tôi nhớ rõ mấy ngày trước tôi còn đọc được một ít tin tức ở đây, cũng chính là nói về vấn đề này. Thế nhưng sau đó lại không có tin tức tiếp theo, tôi cho rằng đó không phải là vấn đề gì lớn, không ngờ nó lại nghiêm trọng như vậy.”

“Streamer, anh cũng thật trâu bò, lại còn không sợ chết mà đến đây. Anh không sợ mình cũng bị nhiễm bệnh à?”

Mã Giai Quân cầm điện thoại di động, cẩn thận tới gần: “Chờ một chút, tôi tới gần hơn để xem tình huống cụ thể. Thế nhưng điện thoại di động tôi phải giấu đi đã, nếu bị bọn họ nhìn thấy thì chắc chắn sẽ bị tịch thu.”

“Quá đỉnh… không ngờ streamer muốn xông lên tìm cái chết.”

“Tới gần một chút, tôi cũng muốn nhìn xem đây là tình huống gì.”

“Má nó, xem thế trận này chỉ sợ đúng như những gì streamer này nói. Thế nhưng nơi này cũng quá hẻo lánh rồi, nghèo đến mức đáng sợ, đã lâu lắm rồi tôi không nhìn thấy lều dựng tạm thế này.”

Khi Mã Giai Quân đi tới, nhân viên công tác bên kia lập tức chạy đến: “Cậu nhóc, nơi này không cho phép tới, mau về nhà đi.”

“ Anh giai. Thị trấn Hoàng Vân làm sao vậy, có phải xảy ra chuyện không may gì hay không?” Mã Giai Quân hỏi, chuẩn bị nói chuyện một chút xem rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, có phải giống như những gì mình biết hay không.

Nhân viên: “Không sao đâu, đi đi, đừng ở lại đây.”

Mã Giai Quân còn muốn hỏi thêm một ít tình huống nhưng mất nửa ngày cũng không hỏi ra được cái gì. Anh ta có chút không cam lòng nhưng lại không có biện pháp, chỉ có thể đi về phía xa, sau đó hướng về phía ống kính trực tiếp nói.

“Tôi dám cam đoan, trong này nhất định đã xảy ra chuyện.”

Chương 1695: Nói được làm được

Ngày hôm sau!

Một tin tức xuất hiện. Trong phút chốc, tất cả cư dân mạng khi nhìn thấy tin tức này đều đã bị sốc.

Con mẹ nó, lại có dịch cúm nào xuất hiện vậy?

Tuy rằng không phát sinh ở bên cạnh mình nhưng cũng là làm cho lòng người hoảng sợ.

Khi tin tức này xuất hiện trên mạng, tất cả mọi người đều bị sốc.

“Mẹ kiếp! Thật hay giả vậy? Tôi đang sống yên ổn, từ khi nào lại xảy ra chuyện lớn như vậy?”

“Thấy trên tin tức nói là do một streamer tung ra, nơi phát sinh bệnh cúm là ở một thị trấn.”

“Nhìn kìa, hiện trường đã bị phong tỏa, không cho phép bất luận kẻ nào đi ra. Hơn nữa nhìn qua hình như còn rất nghiêm trọng.”

“Mọi người có thấy tin tức lưu truyền trên WeChat không?”

“Tin tức gì?”

“Cậu tự mình đi xem là được.” Không ít cư dân mạng khi nhìn thấy bình luận này đều có chút khó hiểu trong lòng. Họ không biết rốt cuộc là tin tức gì được đăng tải trên WeChat. Không phải chỉ là trong một thị trấn nào đó có dịch cúm thôi sao?

Đây không phải là điều mà mọi người đều biết à? Chẳng lẽ còn có thể có chuyện gì mà người khác không biết hay sao?

Rất nhiều người mở WeChat ra, đột nhiên phát hiện ra một chuyện kinh khủng. Tin tức này mới được đăng tải bao lâu?

Nhiều nhất cũng chỉ mới đăng lúc rạng sáng nay. Nhưng không ngờ lại có người ở trên WeChat nói rằng, lần này dịch cúm thật sự rất kinh khủng. Muốn phòng ngừa chỉ có thể dựa vào cây Kim Ngân Hoa.

Video này rất đơn giản, chính là kể lại tính chất kinh khủng của bệnh cúm lần này. Trên tin tức phơi bày ra tình trạng trấn nhỏ kia đã bị phong tỏa, có người trong thị trấn này đã xuất hiện ở thành phố khác, cuối cùng bị phát bệnh ở thành phố đó. Sau đó lại phơi bày một số ảnh chụp khiến lòng người hoảng sợ. Đến cuối cùng, trọng điểm video là nói về hiệu quả của

mấy loại dược liệu Trung y, còn có thần dược vạn năng rễ cây Lam Sơn mà mọi người đều biết rõ.

Chỉ trong một thời gian ngắn, tin tức này được lan truyền trên mạng một cách điên cuồng.

“Lại có dịch cúm mới xuất hiện. Bây giờ, chỉ có uống những loại thuốc này mới có thể phòng ngừa. Tôi phải đi mua một ít cho người trong nhà uống mới được.”

“Tôi vẫn còn đi làm. Khi đọc được tin tức này thì tôi đã phải lập tức thông báo cho người nhà để đến hiệu thuốc mua.”

“Sợ hãi quá, bây giờ tôi đang ở trên tàu điện ngầm. Một người bên cạnh tôi vẫn ho khan không ngừng. Không phải là bị bệnh cúm mới này rồi đấy chứ! Tôi phải tránh xa một chút.”

Mã Giai Quân chỉ là một streamer nhỏ. Lúc anh ta tỉnh dậy, mở thông báo ra xem, thấy một đóng thông báo ùn ùn kéo tới thì hoàn toàn trợn tròn mắt. Anh ta không ngờ buổi phát sóng trực tiếp ngày hôm qua của mình lại bị người ta chia sẻ ra ngoài.

Hơn nữa, id phòng livestream của anh ta cũng bị người ta công bố ra.

“Tôi nổi tiếng rồi sao?”

Điều đầu tiên anh ta nghĩ tới không phải là ảnh hưởng của những gì mình quay livestream mang lại. Mà là thấy tin tức về việc ID phòng livestream của mình bị công khai, mang đến lưu lượng người xem rất lớn.

Anh ta không kịp chờ đợi.

Ngày lập tức mở phòng livestream ra. Khi nhìn thấy số người đang chờ đợi, anh ta hoàn toàn giật mình.

Một trăm tám mươi ngàn người. Anh ta còn chưa phát sóng vậy mà đã có bao nhiêu người thế này chờ đợi trong phòng livestream, hơn nữa trên kênh còn có rất nhiều người đang nói chuyện phiếm.

“Lúc nào thì chủ phòng livestream mới lên? Muốn xem thị trấn nhỏ kia rốt cuộc bây giờ thế nào.”

“Tôi cũng vậy, thật sự là hóngchết đi được.”

“Chủ phòng livestream à! Anh mẹ nó bao giờ thì online đây hả? Chỉ cần bây giờ anh phát sóng trực tiếp, ông đây lập tức cho anh một chiếc máy bay.”

Bình luận không ngừng bay cuồn cuộn, Mã Giai Quân cảm thấy hô hấp của mình bắt đầu dồn dập.

Hot rồi.

Anh ta thật sự hot rồi!

Trước kia anh ta phát sóng trực tiếp chính là vì muốn hot lên. Nhưng bởi vì nội dung livestream của anh ta thật sự không thú vị cho nên căn bản không có bao nhiêu người xem. Bây giờ lại có đông người xem như vậy không phải là chuyện mà anh ta từng mơ ước hay sao.

Anh ta không do dự, lập tức bắt đầu phát sóng trực tiếp.

Tất cả những người theo dõi vẫn đang trò chuyện trên kênh, lúc phát hiện chủ phòng livestream đã online, ai nấy đều hưng phấn.

“Đậu phộng, chủ phòng livestream online rồi.”

“Nói được làm được, tặng một cái máy bay.”

“Tặng quà.”

Mã Giai Quân nhịn xuống kích động trong lòng mà nói: “Xin chào anh em cộng đồng mạng, tôi đến rồi đây! Cảm ơn máy bay của anh giai, cám ơn!”

“Chủ phòng livestream đừng nói nhảm nữa, mau dẫn chúng tôi đến thị trấn Hoàng Vân xem tình huống thế nào.”

“Không sai, chỉ cần cho chúng tôi xem tình huống hiện tại của thị trấn Hoàng Vân, nhất định anh sẽ không thể thiếu quà.”

Mã Giai Quân không phải kẻ ngốc nên đương nhiên biết nhân khí hiện tại có được là vì cái gì. Những người này cũng không phải đến gặp anh ta mà là muốn xem thị trấn Hoàng Vân.

Nếu như anh ta không cho họ thấy thứ mà họ muốn nhìn thấy thì e là sẽ như một đàn ong vỡ tổ.

“Được, bây giờ tôi sẽ đi ngay.”

Chương 1696: Phát lì xì cho cậu ta

Anh ta không chút do dự, lập tức mặc quần áo, cưỡi xe điện đi về phía thị trấn Hoàng Vân. Tuy lộ trình không phải quá xa nhưng cũng cần nửa giờ đi đường.

Anh ta ở trên huyện, muốn đến thị trấn Hoàng Vân còn phải đi vào một con đường nhỏ.

Trên đường cao tốc.

Lâm Phàm giờ phút này có chút con mẹ nó chửi thề, lốp xe tự dưng bị nổ, thật sự là khó hiểu.

“Lão sư, bây giờ phải làm sao?” Triệu Minh Thanh cũng không nghĩ tới tình huống này. Tuy nhiên xe đã chạy một ngày, ông ta cảm thấy chắc chắn lão sư đã rất mệt mỏi, nên muốn cho lão sư nghỉ ngơi một chút.

Nhưng biểu hiện của lão sư lại là dáng vẻ rất thoải mái, điều này làm cho ông ta cũng không biết nói cái gì.

Lâm Phàm nhìn về phía trước: “Minh Thanh, ông lên xe khống chế vô lăng, tôi ở phía sau đẩy. Phía trước có một trạm dịch vụ, đến đó sửa xe đã.”

“Lão sư, ngài đẩy được cái này à?” Triệu Minh Thanh sửng sốt hỏi lại.

“Được rồi, ông đi nhanh lên là được, làm gì mà nói nhiều lời vô nghĩa như vậy chứ.” Lâm Phàm không kiên nhẫn nói. Nếu còn không đẩy được thì đúng là toi công. Nếu không phải hắn cố kỵ đồ đệ của mình hoặc là sợ ảnh hưởng quá lớn sẽ không tốt thì đã trực tiếp khiêng xe lên rồi chạy rồi, làm gì mà phải dùng cách phiền toái ở phía sau đẩy thế này làm gì cơ chứ.

Triệu Minh Thanh không hỏi gì thêm nữa, chỉ có thể ngoan ngoãn lên xe, cầm vô lăng: “Lão sư, được rồi.”

Lâm Phàm ở phía sau đẩy, cũng không dám đẩy quá nhanh, cứ đẩy vừa phải là được rồi.

Triệu Minh Thanh ngồi trong xe có chút kinh ngạc, sức lực của lão sư cũng quá lớn rồi.

Tuy nhiên cảm giác hôm nay cũng rất xui xẻo, vậy mà lại xuất hiện tình huống lốp xe bị tung. Thế nhưng cũng may kỹ thuật lái xe của lão sư đủ cứng, lập tức điều khiển xe dừng ở bên phải, chứ nếu không dừng ở giữa đường thì sẽ rất khó xử, hơn nữa cũng rất nguy hiểm.

Thị trấn Hoàng Vân!

Mã Giai Quân lén lút nhắm ống kính camera về phía thị trấn: "Mọi người thấy chưa? Nơi này chính là thị trấn Hoàng Vân. Bây giờ phía trước đã bị phong tỏa rồi, tôi không thể tới gần hơn được nữa."

Người theo dõi trong phòng livestream nhìn thấy tình huống này cũng sợ đến ngây người.

"Ôi chao, thật sự là bị phong tỏa đến mức người không lọt."

"Chủ phòng livestream tới gần hơn một chút đi, tôi tặng quà cho anh. Bây giờ tôi còn nhìn không ra cái gì đâu."

Trong lúc phát sóng trực tiếp, lập tức có người bắt đầu chỉ huy.

Dưới sự hấp dẫn của phần thưởng, Mã Giai Quân không do dự bao lâu, lập tức quyết định liều mạng vì quà tặng.

Lúc này ở cửa thị trấn Hoàng Vân, rất nhiều nhân viên của tổ vệ sinh đang khử trùng. Đồng thời cũng có người mặc quần áo bảo hộ đi về phía trong thị trấn. Mặc kệ như thế nào thì nhất định vẫn phải khống chế tình huống hiện tại.

Mà bây giờ đã coi như là không tệ rồi, ít nhất tất cả đều rất tốt. Mọi người đồng tâm hiệp lực nên tất cả đều duy trì trạng thái bình thường.

Nhưng không ngờ trưởng trấn của thị trấn Hoàng Vân cũng đã nhiễm bệnh.

Đối với những người phong tỏa hiện trường mà nói thì họ cảm thấy trưởng trấn của thị trấn Hoàng Vân này vẫn rất tốt. Chỉ đáng tiếc, không ngờ ông ta cũng không chống đỡ được rồi.

Đồng thời, trong lòng mọi người đều cảm thấy nghiêm trọng. Bệnh dịch cúm này có chút lợi hại, sức lây nhiễm rất lớn, không thể xem thường được.

Tin tức trên mạng thỉnh thoảng lại xuất hiện. Bệnh cúm lần này xuất hiện khiến nhiều người nhìn thấy cơ hội kinh doanh.

Thế nhưng cơ hội kinh doanh này, còn phải dựa vào đầu cơ một chút mới được. Nếu không cơ hội kinh doanh này căn bản không thể phát huy triệt để.

Rất nhiều nhóm nhỏ đang lặng lẽ thảo luận.

“Chuyện này tất cả mọi người phải tự mình làm quá lên, nhất định phải nói ra được tầm quan trọng của những loại thuốc này.”

“Không phải chứ, lần cúm này có thể kéo dài trong bao lâu? Nếu nhanh thì sẽ chẳng có ý nghĩa gì.”

“Yên tâm, tôi đã hỏi qua rồi. Bệnh cúm lần này rất ghê gớm, một đám chuyên gia ngày đêm nghiên cứu nhưng đến bây giờ vẫn không có chút biện pháp nào.”

“Vậy có thể nào Lâm đại sư sẽ ra tay hay không?”

“Các anh coi hắn ta là thần à? Cái gì cũng có thể làm chắc? Bệnh cúm này là virus mới nhất có hiểu không? Hắn chỉ là một bác sĩ trung y, còn không biết nguyên lý bên trong là cái gì mà còn muốn điều trị á? Chẳng lẽ thật sự coi mình là thần sao?”

“Cái này cũng đúng. Hắn có thể chữa khỏi bệnh bạch cầu cũng là bởi vì có vô số kinh nghiệm của những người đi trước. Không nói nữa, bây giờ tôi phải đi tâng bốc để đề cao giá cả, kiếm lấy một khoản mới được.”

“Bây giờ tôi đang ở trong một phòng phát sóng trực tiếp, một chủ phòng livestream đang tìm đường chết, hắn muốn cho chúng ta xem tình hình ở thị trấn Hoàng Vân kia. Mọi người chia sẻ một chút đi, tôi tặng chủ phòng livestream một món quà lớn để anh ta len lén chạy vào trong thị trấn, quay rõ ràng tình huống hơn để chúng ta dễ dàng làm video quảng cáo.”

“Được, phát lì xì cho cậu ta đi.”

Giờ phút này, rất nhiều thương nhân bắt được cơ hội đang chuẩn bị bắt đầu quảng cáo, dù như thế nào cũng phải hung hăng kiếm một khoản.

Chương 1697: Hy sinh anh dũng

Thị trấn Hoàng Vân.

“Chủ phòng livestream, nếu anh có thể lẻn vào thị trấn Hoàng Vân thì tôi không nói hai lời sẽ chuyển thẳng cho anh mười nghìn đồng.”

Mã Giai Quân đang phát sóng trực tiếp. Lúc anh ta nhìn thấy dòng chữ này trên kênh thì hoàn toàn ngây người. Tuy nhiên trong lòng anh ta vẫn có chút sợ hãi.

“Tôi không đi đâu! Quá nguy hiểm! Bên trong đều là bệnh nhân bị cúm, nếu tôi đi vào mà nhiễm cúm thì phải làm sao đây?”

Những người theo dõi khác trong phòng livestream lúc này cũng đang muốn xem tình huống bên trong thị trấn Hoàng Vân là gì, cho nên cũng đánh chữ trên kênh.

“Chủ phòng livestream quá nhát gan rồi, thế này mà cũng không dám đi.”

“Đúng vậy, thật sự khiến người ta thất vọng. Ban đầu tôi còn muốn ấn theo dõi đấy. Nhưng với lòng can đảm này thì hủy theo dõi được rồi.”

“Hủy theo dõi, hủy theo dõi.”

Mã Giai Quân bắt đầu lộ lắng. Vất vả mãi mới có được chút nhân khí, nếu thoáng cái đã không còn thì thật sự là thiệt thòi lớn. Thế nhưng nghĩ đến tình huống bên trong thị trấn Hoàng Vân thì rong lòng anh ta cũng rất sợ hãi.

“Chủ phòng livestream, hai mươi nghìn đồng. Hơn nữa anh yên tâm, bệnh cúm này tôi biết, không phải tự nhiên mà lây nhiễm được. Anh chỉ cần không nói chuyện với người khác là sẽ ổn.”

Hai mươi nghìn lập tức làm cho Mã Giai Quân động tâm. Ở nơi huyện nhỏ này, hai mươi nghìn đồng chính là tương đương với nửa năm tiền lương đó.

Trong lòng anh ta cũng đang cân nhắc, hơn nữa người này nói cũng đúng, chỉ cần không nói chuyện với người khác thì sẽ

không có con đường lây nhiễm, những kiến thức này anh ta vẫn hiểu.

“Được, vậy gửi tiền cho tôi trước rồi tôi sẽ đi vào. Tôi biết có một con đường nhỏ có thể vào thị trấn Hoàng Vân, con đường này những người phong tỏa tuyệt đối sẽ không biết.” Mã Giai Quân chuẩn bị bất chấp tất cả.

“Được, gửi WeChat cho tôi, tôi sẽ phát tiền lì xì cho anh.”

Tất cả đã xong. Sau khi Mã Giai Quân nhận được tiền thì lập tức không do dự nữa mà đi về phía con đường nhỏ bí mật kia. Anh ta trải qua trùng trùng trở ngại, thừa dịp không có người chú ý mà lén chạy vào, sau đó nhắm ống kính ra xung quanh.

“Tôi vào đến nơi rồi, mọi người tự mình xem.” Mã Giai Quân nói nhỏ. Nhìn thấy có người đi ngang qua, anh ta cũng trốn rất xa.

Cư dân mạng trong phòng livestream nhìn thấy tình huống trước mắt, trong khoảng thời gian ngắn cũng ngây người.

Họ phát hiện ra tình hình người ở đây không ổn. Rất nhiều người đều có vẻ mệt nhọc, hơn nữa đều đeo khẩu trang kín mít, không có một chút sức sống nào, tất cả đều lộ ra vẻ chết chóc nặng nề.

Mã Giai Quân khẽ nhíu mày, trong khoang mũi có một loại mùi rất gay mũi.

Lúc này, người dân thị trấn nhìn thấy Mã Giai Quân, cả đám đều có chút nghi hoặc. Sau đó mới phản ứng lại, nhất thời hoảng sợ hô to một tiếng: “Có ai biết người này không? Anh ta từ đâu đến vậy?”

“Không biết, không phải là người vụng trộm chạy vào chụp lén đấy chứ? Nếu đợi lát nữa anh ta lại vụng trộm rời đi thì không phải sẽ đem bệnh cúm mang ra ngoài à?”

“Nhanh bắt anh ta lại. Đừng để anh ta chạy.”

Vốn dĩ Mã Giai Quân còn chưa cảm thấy gì lại đột nhiên nghe được tiếng nói này thì lập tức hoảng sợ. Anh ta nhìn những người dân của thị trấn này chạy về phía mình, lập tức bị dọa cho hồn bay phách tán.

“A, mấy người làm gì đó! Đừng tới đây!”

Mấy người dân thị trấn lập tức bắt được Mã Giai Quân. Mã Giai Quân giãy dụa, ngã nhào trên mặt đất: “Mấy người làm gì đấy! Buông tôi ra, tôi không phát sóng trực tiếp nữa, mau thả tôi đi.”

Ban đầu những người dân trong thị trấn này cũng từng có tình huống muốn chạy đi, nhưng sau đó trải qua sự giải thích của trưởng trấn thì trong lòng họ cũng hiểu được về chuyện này, họ không thể chạy được, nếu không sẽ mang bệnh cúm ra bên ngoài.

Hơn nữa họ cũng tin tưởng, chính phủ sẽ không mặc kệ họ nên họ vẫn tiếp tục sinh hoạt như bình thường.

Trong lúc giãy dụa, một người dân thị trấn giận dữ mắng Mã Giai Quân, nước miếng phun lung tung, phun thẳng cả lên mặt Mã Giai Quân. Mà Mã Giai Quân thấy trên mặt có nước miếng rơi xuống thì hoàn toàn hoảng sợ.

“Tôi bị nhiễm bệnh rồi.” Mã Giai Quân vẻ mặt tuyệt vọng, đồng thời livestream cũng kết thúc ở đây.

Những người theo dõi livestream trong phòng bắt đầu spam bình luận.

“Kết thúc rồi, chủ phòng livestream đã hy sinh anh dũng.”

“Không còn gì để nói, chủ phòng livestream đã bị bắt, trò chơi lẻn vào này kết thúc.”

“Vì hai mươi nghìn đồng, lại để mình bị bắt, thật sự khiến người ta cảm thấy rất bi thương.”

Tất cả mọi người đều không ngờ rằng sự việc lại biến thành như vậy. Đối với chủ phòng livestream, họ ngoại trừ thấy đáng tiếc ra thì cũng không còn ý nghĩ gì khác. Sau đó họ lập tức đi xem những người livestream khác. Đối với bọn họ thì đây chỉ là một thoáng giải trí vui vẻ mà thôi.

Mà một số thương nhân chuẩn bị tăng bốc hàng nhà mình thì lại cảm thấy thỏa mãn với việc này, lần này thu hoạch khá lớn, phơi bày ra ngoài nhiều thứ như vậy cũng có thể làm cho một số người dân lòng thêm hoảng sợ.

Chương 1698: Ảnh hưởng càng ngày càng lớn

Mã Giai Quân bị bắt, những người phong tỏa thị trấn Hoàng Vân cũng nhanh chóng điều tra càng thêm nghiêm túc, bảo đảm không có chỗ nào sơ hở. Mã Giai Quân giờ cũng chỉ có thể ở lại nơi này. Anh ta không chỉ tiến vào mà còn có tiếp xúc thân mật với người dân thị trấn. Nếu muốn rời đi thì phải chờ chuyên gia hóa giải được loại cúm này, còn không thì là không có khả năng.

Trên mạng, từng video một đi ra.

“Tình hình hiện nay ở thị trấn Hoàng Vân vô cùng nguy hiểm, mong quần chúng nhân dân chuẩn bị sẵn sàng.”

Tiêu đề này thu hút rất nhiều cư dân mạng nhấn vào. Nhưng khi xem xong video này, tất cả mọi người đều sợ hãi. Cuối cùng trong lòng chỉ có một ý tưởng, đó chính là nhanh chóng mua thuốc phòng ngừa.

Phòng nghiên cứu.

Nhóm chuyên gia đang cố gắng phá giải nhưng vẫn không có manh mối nào khiến trong lòng bọn họ cũng có chút lo lắng.

Tuy nhiên lúc này có sốt ruột cũng vô dụng, chỉ có thể cố gắng hết sức.

Mà các bộ phận liên quan cũng rất coi trong tin tức đột nhiên xuất hiện trên mạng, dù sao cái này đột nhiên lộ ra cũng rất dễ dẫn đến khủng hoảng, cho nên nhất định phải đè được khủng hoảng này xuống trong thời gian nhanh nhất.

Chỉ là mặc kệ các bộ phận liên quan có giải thích như thế nào thì mầm mống hoảng loạn này đã bắt đầu dần dần lên men ở trong lòng nhân dân.

Cho đến buổi chiều.

“Lão sư, sắp tới rồi.” Triệu Minh Thanh vẫn đang nhìn bản đồ. Khi ông ấy nhìn thấy còn có mấy km cuối cùng là đến thì trong lòng cũng bắt đầu khẩn trương.

“Sao vậy? Có phải có chút sợ hãi hay không? “Lâm Phàm cười nói. Dù sao đây cũng là bệnh cúm, nếu làm không tốt sẽ tự mình bị nhiễm bệnh. Cho nên mỗi khi một chỗ phát sinh đại dịch, các nhân viên y tế xông lên tuyến đầu đều là những người rất dũng cảm.

Dù sao anh là bác sĩ thì không có nghĩa là anh sẽ không bị lây bệnh.

“Cũng có một chút nhưng vẫn ổn.” Triệu Minh Thanh nói.

Ông ấy học Trung y nhiều năm như vậy cũng chưa từng có những kinh nghiệm thế này. Dù sao cũng là Trung y, khi gặp phải vấn đề lớn thì chắc chắn là không tới lượt bọn họ nghiên cứu.

Lâm Phàm vỗ vỗ bả vai Triệu Minh Thanh nói: “Thả lỏng một chút, có tôi ở đây thì không có việc gì đâu. Bệnh cúm này thật ra cũng không là gì cả.”

Đây không phải là hắn khoe khoang mình trâu bò, mà là thật sự rất tự tin. Dù sao lấy năng lực hiện tại của hắn, nếu như ngay cả một bệnh cúm nho nhỏ cũng làm sứt đầu mẻ trán, vậy thì còn không bằng tìm một cái hố tự chôn mình luôn cho rồi.

Bệnh bạch cầu có khó không? Nghiên cứu mấy chục năm cũng không hoàn toàn phá giải được, mà bệnh cúm này chỉ làm cho người ta trở tay không kịp. Đến cuối cùng, mất một thời gian thì nhất định đều sẽ giải quyết được nó.

Vì vậy, cúm chỉ thắng ở chỗ là nó là một loại mới và lạ lẫm.

Nếu như là người khác nói ra những lời này, chắc chắn Triệu Minh Thanh sẽ không tin tưởng. Nhưng những lời này là do chính là lão sư của ông ấy nói ra, cho nên ông ấy đương nhiên sẽ tin tưởng tuyệt đối.

Ngay sau đó, họ đã có mặt tại hiện trường.

Lý Trùng là tổng chỉ huy của hành động phong tỏa lần này. Ông ta nhìn thấy một chiếc xe từ phương xa đang chạy chậm tới thì vội vàng đưa tay ra, ý bảo đối phương quay đầu rời đi.

Thế nhưng khi phát hiện đối phương không có ý rời đi thì cau mày, đây là muốn làm gì vậy?

Chẳng lẽ là phóng viên hay sao?

Chỉ là chuyện này có chút không đúng. Bây giờ làm gì có phóng viên nào dám đến đây, mạng nhỏ so với tin tức thì chẳng lẽ tin tức còn có thể quan trọng hơn tính mạng hay sao?

Lý Trùng nhìn thấy trong xe có một ông lão đi xuống thì trong lòng càng nghi hoặc nhiều thêm, không biết là họ muốn làm gì: "Ông lão, nơi này không cho vào, mời ông trở về cho."

Triệu Minh Thanh nói: "Tôi là bác sĩ Trung y, tôi cùng lão sư của tôi đến xem tình huống bệnh cúm này là như thế nào."

Lý Trùng vừa nghe thấy lời này, nhất thời trong lòng thấy cảm động rất nhiều, đồng thời cũng rất kính nể.

Dù sao với tình huống này, ai ai cũng tránh không kịp, vậy mà bây giờ một ông lão lớn tuổi như người trước mắt này lại mang theo rương thuốc đến muốn khám bệnh. Sao có thể không làm cho người ta cảm động và khiếp sợ đây?

Nhưng với tình hình lúc này đã không phải là vấn đề mà Trung y có thể giải quyết.

"Ông có ý là tốt. Chỉ là hiện tại chính phủ đã tổ chức chuyên gia đang nghiên cứu biện pháp, cho nên không cần, ông trở về đi." Lý Trùng nói.

Triệu Minh Thanh xua tay: "Không được, tôi và lão sư đi ngàn dặm xa xôi tới đây chính là để giải quyết tình huống nơi này, làm sao có thể trở về được."

Lý Trùng sửng sốt, không ngờ ông lão này lại đi theo lão sư tới đây, rõ ràng cũng là một ông lão khác. Tình huống này khiến anh ta có chút khó xử.

Mà lúc này, Lâm Phàm từ trong xe đi ra, đi về phía Lý Trùng nói: "Xin chào, tôi là Lâm Phàm, từ Thượng Hải tới đây xem tình huống nơi này."

Chương 1699: Sức lây nhiễm quá mạnh

Lý Trùng đang chuẩn bị mở miệng nói. Thế nhưng lúc thấy rõ khuôn mặt người đối diện thì lại sửng sốt, á khẩu không nói nên lời, sau đó im lặng thật lâu mới đột nhiên phản ứng lại.

“Ngài là Lâm đại sư?” Lý Trùng đã nghe qua nhiều tin đồn của Lâm đại sư, nhưng không điên cuồng theo đuổi giống như những fan hâm mộ kia. Tuy nhiên khi phát sinh loại chuyện này, trong lòng anh ta cũng rất sốt ruột. Dù sao cũng rất lâu rồi mà không có tin tức, không biết khi nào bệnh cúm này mới có thể giải quyết được.

Về sau, đôi khi trong lòng anh ta cũng suy nghĩ, không biết liệu Lâm đại sư có thể chinh phục bệnh bạch cầu kia có thể đánh bại bệnh cúm này hay không.

“Ừm, là tôi.” Lâm Phàm cười trong lòng cũng thầm nghĩ, xem ra danh tiếng của mình cũng rất lớn nha. Đến nơi nhỏ này mà cũng có người biết mình.

Trên thực tế, nếu chỉ giành được Nobel vì đã chữa được bệnh máu trắng gì đó thì thật sự chẳng ai biết đến hắn là ai.

Nhưng mấu chốt là, mỗi ngày hắn đều lên hot search. Chỉ cần dùng điện thoại di động, chú ý nhiều hơn một chút là đều có thể nhìn thấy hắn.

Ví dụ như một số lãnh đạo chủ chốt của đất nước bây giờ, nếu bạn không theo dõi bản tin thời sự thì e là bạn cũng chẳng biết họ là ai với ai. Bạn hỏi vài người bốn, năm mươi tuổi mà xem, mấy minh tinh nổi tiếng gần đây trên mạng thì họ cũng sẽ bó tay.

Không biết ai với ai hết.

Nhưng Lâm Phàm lại có thể được đa số mọi người biết đến thật sự là do hắn đã làm rất nhiều việc lớn. Mà Lý Trùng cũng là bởi vì chú ý về phương diện này cho nên có thể liếc mắt một cái là đã nhận ra Lâm Phàm.

“Lâm đại sư, sao ngài lại tới đây?” Tuy rằng Lý Trùng cũng đã bốn năm mươi tuổi nhưng vẫn có một trái tim thiếu niên, nên thích chú ý tin tức trên mạng. Thế nhưng ông ta biết, bên chính phủ còn chưa mời Lâm đại sư ra mặt hỗ trợ mà.

“Trưởng trấn của thị trấn Hoàng Vân nói ông ấy là fan của tôi, đã nói với tôi tình huống ở nơi này. Tôi thấy fan của mình xảy ra chuyện, làm sao có thể ngồi yên ở Thượng Hải được, cho nên mới lái xe tới đây.” Lâm Phàm nói.

“Hả?” Lý Trùng ngây người, sau đó suy nghĩ một chút nói: “Lâm đại sư, nơi này cách Thượng Hải một hai nghìn cây số đó, các anh cứ như vậy mà lái xe tới đây sao?”

Lâm Phàm xua tay nói: “Tạm thời chưa nói đến những thứ này. Tình huống hiện tại của thị trấn Hoàng Vân là gì.”

Nghe Lâm đại sư hỏi chuyện này, Lý Trùng nghiêm túc lên: “Hiện tại thị trấn Hoàng Vân có tổng cộng 10.058 người, trong đó đã có hơn ba ngàn người đã bị nhiễm bệnh, còn lại đã có triệu chứng lây nhiễm nhẹ, mức độ lây nhiễm này rất cao. Tuy nhiên cũng may trưởng trấn của thị trấn Hoàng Vân đã kịp thời trấn an người dân thị trấn, đồng thời người dân thị trấn cũng đồng ý phối hợp với công tác của chúng tôi, vẫn luôn ở trong thị trấn không có ra ngoài. Nếu như để phát sinh xung đột thì đúng là sẽ rất khó coi.”

“Tất cả đều bị nhiễm bệnh à?” Triệu Minh Thanh ở bên cạnh sửng sốt, rõ ràng là có chút không dám tin: “Lúc này mới qua mấy ngày cơ chứ, sức lây nhiễm này quá lớn rồi.”

“Đúng vậy, tốc độ lây nhiễm rất lớn, vô cùng nguy hiểm.” Lý Trùng nói. Ông ta cũng cảm thấy sức lây nhiễm này quá mạnh. Làm gì có bệnh cúm nào mà lại có sức lây nhiễm lớn như thế chứ, mới có vài ngày đã lây nhiễm hết toàn bộ người trong một thị trấn rồi.

Hơn nữa bọn họ đã có người đi vào khử trùng mà vẫn không thể tiêu diệt được, rõ ràng là virus này rất mạnh, rất ngoan cường.

Lâm Phàm suy nghĩ một chút nói: “Đi, không nói nhiều nữa, nếu tiếp tục chậm trễ thì còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Minh Thanh, đưa dụng cụ cho tôi, tôi vào xem một chút.”

“Lão sư, ngài đi vào còn tôi thì sao?” Triệu Minh Thanh lo lắng. Họ đi cùng nhau, cũng không thể để cho ông ấy ở bên ngoài được.

“Ông đừng đi vào, nếu ông bị lây nhiễm thì chuyện sau này ai sẽ xử lý giúp tôi.” Lâm Phàm nói.

Lý Trùng vội vàng nói: “Lâm đại sư, ngài chờ một chút. Chuyện này cũng không phải chuyện đùa. Sau khi đi vào thì trước khi vấn đề được giải quyết sẽ không thể đi ra được đâu.”

Lâm Phàm cười: “Yên tâm đi, tôi đi vào là để giải quyết vấn đề, nếu không giải quyết được thì tôi còn ra làm gì nữa.”

“Được rồi, không nói nhiều nữa. Minh Thanh, ông ở bên ngoài chờ, luôn đặt điện thoại mở. Tôi muốn cái gì thì ông phải chuẩn bị cho tôi cái đó.”

Triệu Minh Thanh: “Lão sư, tôi đi vào với ngài. Có tôi ở đây thì ít nhất có một người giúp đỡ.”

Lâm Phàm xua tay: “Thật sự không cần.”

Lý Trùng: “Lâm đại sư, mặc quần áo bảo hộ đi.”

“Tôi không cần mặc bộ quần áo này đâu, ảnh hưởng đến hành động lắm.” Lâm Phàm nói.

“Vậy ngài đeo khẩu trang đi.” Lý Trùng có hơi bất ngờ, ông ta cảm thấy Lâm đại sư này hình như chẳng sợ hãi chút nào cả.

Lâm Phàm cười: “Khẩu trang có ích lợi gì? Sức lây nhiễm mạnh như vậy chỉ sợ cũng không chỉ lây truyền qua đường nước bọt nữa rồi.”

……

Chương 1700: Quá lợi hại

Lúc này, những người phong tỏa hiện trường nhìn thấy có người dám đi vào thì đều trợn tròn mắt. Người ta tránh đi không kịp mà người này lại còn dám đi một mình vào, điều này cũng quá khủng bố rồi.

Trên con đường nhỏ dẫn vào thị trấn, Lâm Phàm đeo hòm thuốc, hai tay đút vào trong túi đi thẳng một đường về phía thị trấn.

Lý Trùng nhìn bóng lưng kia, trong lúc nhất thời bỗng lấy điện thoại di động ra chụp ảnh. Ở trong ống kính, bóng lưng kia có chút cô đơn nhưng vô hình trung lại cao lớn, hình như còn cao hơn cả trời.

“Lâm đại sư thật sự rất đáng tôn kính.”

Triệu Minh Thanh gật đầu: “Ừm, lão sư của tôi vẫn luôn như vậy.” Lúc nói ra những lời này, ông ấy tràn đầy tự hào. Dù sao

có thể bái được một lão sư như vậy ở tuổi già thật sự quá tự hào, quá may mắn.

Khi Lâm Phàm sắp tiến vào bên trong thị trấn, hắn hít sâu một hơi. Hắn có thể cảm thấy được trong không khí có virus tồn tại. Tuy rằng không thể sống sót ngoài không khí bao lâu nhưng khi gặp phải người sống đều sẽ điên cuồng bám vào. Tuy nhiên, nó vừa mới tiến vào trong cơ thể hắn thì đã bị một đoàn lửa thiêu đốt.

Nói đùa, chẳng lẽ kiến thức phân loại võ hiệp có thể yếu được chắc?

Khi người trong thị trấn phát hiện ra Lâm Phàm thì đều kinh ngạc, không biết người này từ bên ngoài tiến vào như thế nào, hơn nữa còn không dùng một chút biện pháp bảo hộ nào. Người này tới đây làm gì?

“Xin chào mọi người, xin hỏi trưởng trấn của mọi người có ở đây không?” Lâm Phàm hỏi.

“Anh là ai? Ông Ngưu trưởng trấn cũng bị nhiễm bệnh, hiện tại đang nghỉ ngơi ở trong phòng, ý thức tương đối mơ hồ.” Một người dân thị trấn nói.

Nghe được fan của mình đã có ý thức mơ hồ. Thôi quên đi, xem ra phải đuổi kịp tiến độ một chút.

“À, tôi tới chữa bệnh cho mọi người, xem rốt cuộc bệnh cúm này là gì.” Lâm Phàm nói.

Người dân thị trấn sửng sốt, rõ ràng có chút không dám tin và cũng không biết nên nói cái gì.

“Trong trạm y tế này còn có bác sĩ nào không?” Lâm Phàm hỏi.

“Có, có! Nhưng chỉ có một bác sĩ ở đây. Các y tá và bác sĩ khác đều bị nhiễm bệnh rồi.” Một người dân thị trấn nói.

Lâm Phàm không hỏi nhiều nữa, đi thẳng vào trong trạm y tế. Khi hắn bước vào cửa chính đã nhìn thấy một vị bác sĩ có bước chân suy nhược đeo khẩu trang, đang truyền nước cho người dân. Bản thân ông ấy thật ra cũng bị nhiễm bệnh rồi, chỉ là cố gắng chống đỡ mà thôi.

“Không sao đâu, tất cả mọi người yên tâm, nhất định sẽ ổn thôi.” Vị bác sĩ này vừa truyền nước cho bệnh nhân vừa nói, cổ họng cũng đã hơi khàn khàn, không biết là bởi vì bị lây nhiễm hay là bởi vì trấn an người dân nên nói quá nhiều dẫn đến như vậy.

“Đúng, sẽ ổn thôi.” Lâm Phàm đứng bên cạnh nói.

Người bác sĩ kia ngẩng đầu muốn nhìn xem là ai tới. Chỉ là khi nhìn thấy khuôn mặt đối phương thì triệt để ngây người. Sau đó, ông ấy mạnh mẽ kéo khẩu trang xuống, sắc mặt đỏ bừng hưng phấn nói: “Lâm đại sư, sao ngài lại tới đây?”

Ông ấy là bác sĩ trong thành phố, ban đầu còn mặc quần áo bảo hộ để chữa bệnh cho người dân, nhưng sau đó bị nhiễm bệnh nên đã lập tức không mặc nữa. Dù sao thì mặc hay không cũng giống nhau, không có tác dụng gì khác cả.

Còn về Lâm đại sư. Bây giờ, trong số các bác sĩ ở bệnh viện thì có mấy người không biết Lâm đại sư chứ. Trong suy nghĩ của các bác sĩ cơ sở bọn họ, hắn chính là thần y.

Lâm Phàm vỗ vai đối phương: “Biết chuyện ở đây nên tôi lập tức tới. Được rồi, chỗ còn lại giao cho tôi, tôi sẽ chơi đùa thật tốt với bệnh cúm này. Để tôi xem rốt cuộc nó là cái gì mà lại có thể tra tấn nhiều người như vậy, thật sự là không ngoan mà.”

Phốc ha ha.

Bác sĩ bị Lâm đại sư nói đến bật cười, sau đó thân thể nhũn ra, muốn ngã xuống đất. Lâm Phàm nhanh tay đỡ lấy, đưa ông ấy ngồi xuống bên cạnh nghỉ ngơi: “Ông cứ nghỉ ngơi thật tốt, để tôi làm là được rồi.”

“Lâm đại sư, tất cả dựa vào ngài.” Ông ấy có lòng tin không gì sánh kịp đối với Lâm đại sư, cảm thấy Lâm đại sư tới thì tất cả mọi chuyện đều không thành vấn đề nữa.

Lâm Phàm gật đầu, đi vào trong trạm y tế, nhìn xem có những thiết bị gì. Nếu như trang bị đầy đủ thì sẽ dùng thiết bị phân tích một chút. Thế nhưng hắn nhìn một vòng lại chẳng thấy gì nên thoáng có chút đáng tiếc.

Sau đó, hắn đi tới trước mặt một người bị nhiễm bệnh bắt mạch, kiểm tra tình trạng hoạt động trong cơ thể bệnh nhân.

Cùng lúc, virus này theo không khí trực tiếp tiến vào trong cơ thể.

Hắn không giết chết, mà là dùng chân khí trong cơ thể bao bọc những con virus này lại, chậm rãi quan sát và phân tích, xem rốt cuộc virus này có thể giải quyết bằng cái gì.

Sau khi đạt được kiến thức phân loại lớn võ hiệp, hắn có thêm các loại công pháp khác, tùy ý chuyển đổi thuộc tính của các loại chân khí.

Chương 1701: Chờ đợi

Thời gian trôi qua từng phút một.

Trong mắt người khác, Lâm đại sư là đang bắt mạch và suy xét, chứ không biết là ở trong cơ thể của hắn đã hình thành một trận chiến trường, chia thành các khu vực, mỗi một khu vực đều có virus tồn tại. Mà bây giờ, hắn đang dùng đủ các biện pháp, không ngừng thử nghiệm để xem nên tiêu diệt virus này như thế nào.

Lúc này, Lâm Phàm đứng lên cầm lấy điện thoại gọi cho Minh Thanh, nói rất nhiều dược liệu thuốc trung y, bảo ông ấy đi mua.

Sau khi Triệu Minh Thanh biết được tin tức, dưới sự dẫn dắt của Lý Trùng thì lập tức chạy tới hiệu thuốc ở trên huyện.

Khi bọn họ đến hiệu thuốc ở huyện, bên trong đã chật kín từ lâu, đứng đầy người.

“Sao kim ngân hoa lại đắt như vậy, trước kia không phải chỉ chín mươi đồng một kg sao? Sao giờ đã là năm trăm bốn mươi đồng rồi? Tăng nhanh thế!”

Nhân viên bán thuốc mặt không chút thay đổi, rất bình tĩnh nói: “Ở đâu cũng là giá này, muốn mua thì mua nhanh đi, sắp không còn nữa rồi. Hơn nữa, ngày mai có khi lại là giá khác đấy.”

“Sáu đồng một hộp rễ Lam Sơn giờ cũng bán ba mươi đồng, cái này quá đắt rồi.”

Khi người dân đến hiệu thuốc mua thuốc, trong nháy mắt nhìn thấy giá cả này thì tất cả đều choáng. Họ nhìn thấy những tin tức trên WeChat nên mới đến mua thuốc để phòng ngừa. Nhưng bây giờ giá cả tăng chóng mặt làm họ không biết phải nói gì.

Triệu Minh Thanh nghe thấy tình huống bán thuốc bừa bãi này thì định đi lên lý luận với nhân viên. Nhưng nghĩ đến lão sư bây giờ còn đang chờ thuốc của mình nên đành nhịn xuống, đi tới trước quầy nói tên một đống dược liệu trung y.

Nhân viên tiếp đãi Triệu Minh Thanh kia hơi kinh ngạc. Người khác đều mua những loại thuốc kia nhưng ông lão này lại mua những thứ khác, không thể không nói: "Ông lão à, những loại thuốc này vô dụng. Những loại thuốc kia mới có thể phòng ngừa."

"Sao cậu nói nhiều lời vô nghĩa vậy, bảo lấy thì lấy đi." Triệu Minh Thanh tức giận nói.

Nhân viên công tác vừa nghe thấy ông lão này chảnh chọe thì nhất thời vỗ bàn: "Không bán."

Lý Trùng nhìn thấy tình huống này thì lập tức vung giấy tờ tùy thân ra: "Lấy cho tôi. Hiệu thuốc tư nhân các anh thật sự là vô lương tâm, chờ chuyện này qua đi thì tôi sẽ cho các anh biết thế nào là lợi hại."

Nhân viên công tác vốn còn muốn cãi nhau vài câu với Lý Trùng nhưng vừa nhìn thấy giấy tờ tùy thân của anh ta thì ngây người. Sau đó cúi đầu không dám nói thêm gì nữa mà thành thành thật thật lấy thuốc.

"Lấy đồ thật cho tôi, nếu lấy đồ giả làm chậm trễ sự việc, trách nhiệm này các cậu gánh không nổi đâu." Lý Trùng chính là người trong huyện, cũng là lãnh đạo một đơn vị nào đó nên giọng điệu cũng vô cùng nghiêm khắc.

Ông ta đã nghĩ kỹ rồi, chờ chuyện này qua đi, ông ta nhất định phải bắt chẹt những hiệu thuốc này.

Sau khi thuốc trung y đã được chuẩn bị xong, hai người vội vàng rời đi.

Thị trấn Hoàng Vân.

Lâm Phàm ngồi ở đó lắc đầu, cười khổ một tiếng.

“Thật sự là bệnh cúm này lợi hại đó nha. Bổn đại sư toàn lực ứng phó cũng mất tận một giờ, cũng có chút bản lĩnh. Thế nhưng cũng dừng lại ở đây thôi.”

Vấn đề được giải quyết. Con virus này thật sự mạnh mẽ, có thể chống đỡ trong tay hắn tận một giờ.

Đến bây giờ cuối cùng cũng tìm được biện pháp.

Còn lại chính là chờ Triệu Minh Thanh đưa thuốc trung y tới, để xem hiệu quả như thế nào.

Reng reng!

Điện thoại reo. Hắn trả lời điện thoại.

Triệu Minh Thanh hưng phấn nói: “Lão sư, thuốc đã mua về, bây giờ tôi sẽ vào đưa cho lão sư.”

Lâm Phàm sửng sốt: “Ông vào đây làm gì? Dùng máy móc đưa vào không phải được rồi sao?”

“Lão sư, người đã giải quyết được bệnh cúm này thì tôi vào thật ra cũng không có việc gì. Huống hồ, việc sắc thuốc gì đó cũng cần giúp đỡ đúng không?” Triệu Minh Thanh nói. Ông ấy rất tín nhiệm lão sư của mình. Tuy rằng còn chưa tiến hành thử nghiệm thế nhưng ông ấy vẫn tin rằng, chỉ cần lão sư nói đã giải quyết được thì chắc chắn là chữa được, tuyệt đối không có bất cứ nghi ngờ nào.

Lâm Phàm suy nghĩ một chút: “Được, vậy ông vào đi.”

Không chỉ có Triệu Minh Thanh rất tín nhiệm Lâm Phàm mà ngay cả chính hắn cũng vô cùng tín nhiệm chính mình. Bệnh cúm này thật sự là đã giải quyết xong, căn bản sẽ không có vấn đề gì.

Bên ngoài.

Triệu Minh Thanh cầm thuốc, muốn tiến vào thị trấn Hoàng Vân.

Lý Trùng thì có chút lo lắng, muốn ngăn cản hành vi này của đối phương. Nhưng đối phương nói là lão sư đã giải quyết rồi, hơn nữa cũng cần ông ấy đi vào hỗ trợ. Thế này thì còn biết

nói gì nữa, cuối cùng chỉ có thể hy vọng mọi việc là đúng sự thật.

Về việc Lâm đại sư đến, ngay từ đầu ông ta thật sự rất vui mừng, nhưng về sau mỗi một phút trôi qua thì ông ta đều vô cùng lo lắng. Cho đến bây giờ, trong lòng ông ta vẫn đang cầu nguyện, chuyện này nhất định phải thành công.

Nhưng khi chưa nhìn thấy kết quả cuối cùng, ngoại trừ Lâm đại sư và Triệu Minh Thanh thì chẳng ai dám nói ra rằng chuyện này đã được giải quyết.

“Anh nói xem có thật là đã giải quyết rồi không?” Một nhân viên hỏi.

Lý Trùng lắc đầu: “Không biết, chờ đi. Nếu thật sự thành công thì quá tốt rồi.”

Không ai muốn nhìn thấy mọi thứ phát triển đến mức độ không thể khắc phục. Tất cả đều hy vọng vấn đề này có thể được giải quyết.

Cho dù là chính miệng Lâm đại sư nói ra nhưng khi chưa nhìn thấy hiệu quả chữa bệnh cuối cùng thì ông ta vẫn sẽ không tin tưởng.

Chương 1702: Thử thuốc

Triệu Minh Thanh tiến vào thị trấn Hoàng Vân, ông ấy cũng cảm thấy mùi trong không khí của thị trấn này thật sự quá khó chịu. Hơn nữa, lúc nhìn thấy những người dân xung quanh, lần đầu tiên ông cảm nhận được sự kinh khủng của bệnh cúm này.

Nhìn sắc mặt trắng bệch của những người dân kia, trông không có sức lực gì cả, dường như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào. Ông biết rằng, việc này phải nhanh chóng giải quyết.

Bên trong trạm y tế.

Triệu Minh Thanh nhìn thấy lão sư ngồi ở đó, vội vàng đi tới: “Lão sư, tất cả đều ở đây.”

“Ừm, theo tôi đi sắc thuốc đi.” Lâm Phàm nói.

Lúc này bác sĩ nằm ở đó, hỏi: “Lâm đại sư, thế nào rồi?”

Lâm Phàm cười nói: “Yên tâm đi, rất nhanh sẽ không có vấn đề gì nữa. Các ông ở chỗ này nghỉ ngơi một chút, tôi đi sắc thuốc.”

Bác sĩ này vừa nghe lời này thì nhất thời sửng sốt: “Lâm đại sư, đã giải quyết xong rồi à?”

Lâm Phàm cười cười gật đầu với bác sĩ này. Hắn cũng không nói là đã giải quyết hay chưa. Làm như vậy là sợ người dân kích động quá mức, từ đó ảnh hưởng đến việc sắc thuốc. Dù sao cũng không ai bằng lòng nhìn người khác khỏi bệnh còn mình thì không.

Hơn nữa nơi này bệnh nhân thật sự quá nhiều, chỉ dựa vào hai người hắn và Triệu Minh Thanh thì làm sao có thể lập tức làm ra nhiều thuốc như vậy. Cho nên trước tiên chữa khỏi cho một người đã, như vậy chuyện còn lại sẽ đơn giản hơn nhiều.

Trên internet!

Cư dân mạng đang thảo luận về một tin tức nóng.

“Mẹ kiếp, không dám tưởng tượng, bây giờ thuốc này lại bán quá đắt rồi.”

“Đúng vậy, hôm nay tôi đến hiệu thuốc chuẩn bị mua chút thuốc trên WeChat nói, anh biết người ta nói gì với tôi không? Bọn họ nói, thuốc này đã tạm thời hết hàng, muốn mua thì ngày mai lại đến mua, các anh nói xem có kinh khủng hay không?”

“Của anh mà kinh khủng cái gì? Chuyện của tôi còn kinh khủng hơn, chỗ tôi thuốc tăng gấp năm lần giá bình thường kìa, cái này mẹ nó coi như là cướp tiền cũng không cướp như vậy.”

“Các anh có xem không phần sau của video đó không? Người bị lây nhiễm ở thị trấn Hoàng Vân kia rất nhiều, tôi cảm thấy chắc chắn sẽ có người từ trong trấn chạy ra ngoài. Nếu chạy ra thì phải làm sao bây giờ?”

Trên mạng thảo luận khí thế ngất trời. Đối với một số nhà buôn thuốc mà nói thì lại rất sảng khoái.

Trong nhóm nhỏ của các nhà phân phối thuốc.

“Ha ha, kiếm nhiều tiền chết đi được, thật sự là nhiều chết đi được. Kim ngân hoa bây giờ tăng giá gấp năm lần, rễ Lam Sơn hiện tại cũng tăng gấp năm lần. Tôi thấy ngày mai còn có thể tăng thêm một chút nữa.”

“Chắc chắn phải tăng lên, bây giờ lòng người đã hoảng loạn, thuốc của chúng ta có thể tăng cao hơn nữa trước khi bệnh này được chữa khỏi.”

“Xưởng thuốc bên kia sắp ngừng sản xuất rễ Lam Căn rồi.”

“Tình huống gì vậy? Sao lại ngừng sản xuất?”

“Bởi vì thuốc trung y tăng cao, bên kia chế tạo một hộp rễ Lam Căn sẽ tổn thất 95 đồng. Những nhà máy dược liệu chính quy của bọn họ phải chịu sự quản lý của quốc gia, làm sao có thể để cho bọn họ tăng giá được chứ.”

“Bây giờ ở hiệu thuốc, mỗi ngày có không biết bao nhiêu người đến xếp hàng mua thuốc. Tuy nhiên tôi bảo nhân viên nói thẳng rằng bây giờ thuốc đã hết, tôi định qua một hai ngày nữa thì lại lấy ra, bán với giá cao.”

“Vậy là chắc chắn rồi, phải làm như loại thuốc này rất khan hiếm, như vậy mới có thể cho những người dân biết, nếu cứ tiếp tục do dự thì chẳng còn gì để mua cả.”

“Đúng vậy, bây giờ tôi đã bắt đầu tích trữ một lượng lớn hàng hóa. Trước khi chuyện này chưa bị phơi bày, tôi đã mua một đống lớn từ nhà cung cấp thảo dược trung y, hơn nữa còn mua được với giá trước kia nữa.”

“Tôi mua từ một công ty thảo dược trung y ở bên Thượng Hải, nghe nói đến bây giờ công ty kia còn chưa tăng giá, cũng không biết nghĩ như thế nào.”

“Có thể người ta muốn tích đức.”

“Ha ha, chỉ cần bệnh cúm này còn chưa được giải quyết thì giá cả này sẽ không giảm xuống. Theo tôi đoán, làn sóng cúm này còn phải kéo dài gần một hai tháng nữa.”

Thị trấn Hoàng Vân.

Lâm Phàm và Triệu Minh Thanh vất vả vô cùng, đối với những loại thuốc trung y này, Triệu Minh Thanh rất nghiêm túc, sợ xảy ra vấn đề gì đó.

“Minh Thanh, ông đi đỡ bác sĩ kia lại đây, để cho anh ta dùng thử xem tình huống thế nào.” Lâm Phàm nói.

Triệu Minh Thanh gật đầu, sau đó vội vàng đi ra ngoài, đỡ bác sĩ nhiễm bệnh kia vào.

“Lâm đại sư, đây là thuốc chữa bệnh à?” Bây giờ không có ai ở đây, bác sĩ này cũng vội vàng hỏi.

Lâm Phàm: “Bản thân tôi biết là chữa được rồi, nhưng còn phải xem hiệu quả của sau khi anh dùng như thế nào đã, đến thử một lần đi.”

Bác sĩ này không chút do dự, cũng rất tín nhiệm Lâm đại sư. Anh ta bắt đầu chậm rãi uống thuốc. Bát thuốc trung y này có hơi nóng, tâm tình của anh ta giờ cũng rất kích động, chỉ hy vọng thuốc này thật sự có thể có ích, giải quyết triệt để bệnh cúm này.

Đến lúc đó, loại khủng hoảng này cũng hoàn toàn tiêu tán.

Chương 1703: Không cần nghiên cứu nữa

Thuốc thì chắc chắn sẽ không có hiệu quả ngay lập tức, còn phải có thời gian để nó phát sinh tác dụng trong cơ thể.

“Minh Thanh, ông đi xem những người bệnh tương đối nghiêm trọng, gọi bọn họ tới đây thử một lần.” Lâm Phàm nói.

“Tôi biết rồi, lão sư.” Triệu Minh Thanh lại đi ra ngoài. Nhưng trước khi đi ra ngoài, ông ấy cũng uống không ít thuốc. Tuy rằng ông ấy còn chưa phát bệnh nhưng thật sự là đã bị lây nhiễm.

Rất nhanh đã có mười mấy bệnh nhân nghiêm trọng đi đến. Ngay từ đầu, họ cũng không biết đây là tình huống gì, nhưng dưới sự bảo đảm của bác sĩ, biết sau khi dùng thuốc này có thể làm cho thân thể khôi phục lại thì cũng không do dự nữa, lập tức bắt đầu uống thuốc.

Triệu Minh Thanh n: “Lão sư, cái này phải đợi đến khi nào?”

Lâm Phàm: “Bây giờ tôi chỉ biết là thuốc này rất hữu dụng, còn hiệu quả thì phải sáng mai mới có thể biết được.”

“À.” Triệu Minh Thanh gật đầu, xem ra chỉ có thể chờ đến ngày mai.

Ngày hôm sau.

Vị bác sĩ từ bệnh viện thành phố kia, khi biết mình bị nhiễm bệnh thì rất sợ hãi nhưng vẫn có thể tiếp nhận. Bởi vì anh ta biết rõ nơi này bùng phát bệnh cúm mà mình còn đến trạm y tế làm việc nên cũng đã chuẩn bị tốt tư tưởng.

“Đau đầu quá.”

Mã Dũng tỉnh lại trên giường khẽ sờ đầu. Trong lúc bất chợt, tay anh ta ngừng ở giữa không trung, mắt mở to, giống như là không dám tin.

Ngày hôm qua anh ta vẫn còn mê man, toàn thân không có khí lực mà bây giờ vừa tỉnh dậy đã phát hiện toàn thân tràn ngập sức lực, đầu óc cũng tỉnh táo lên rất nhiều.

Hiệu quả, thực sự có hiệu quả.

Anh ta không chút do dự, lập tức mặc quần áo rồi xuống giường, đẩy cửa ra róng gióng hô to: “Giải được rồi. Giải được bệnh cúm rồi, tôi khỏe lại rồi!”

Khi anh ta đi ra ngoài, những người đã uống thuốc ngày hôm qua đang tập hợp xung quanh trạm y tế.

Ngưu Đại Minh cũng là một trong số những người uống thuốc. Ông ta là trưởng trấn của thị trấn Hoàng Vân, nếu như khôi phục lại thì sẽ giúp ít được nhiều hơn vì ông ấy quen thuộc với tình hình thị trấn. Đồng thời cũng sẽ giúp khống chế tình hình tốt hơn.

Hầu như mỗi ngày, Lý Trùng đều không trở về. Buổi tối, lúc mệt thì ở trong xe nghỉ ngơi. Phong tỏa nơi này chia làm hai ca, buổi tối một đợt người, buổi sáng một đợt người.

Họ tin người trong thị trấn sẽ không chạy trốn, nhưng chỉ sợ có người không sợ chết lẻn từ bên ngoài vào, sau đó vụng trộm đi ra. Nếu thật sự có người như vậy thì sẽ mang bệnh cúm ra bên ngoài, điều này thật sự không tốt.

Ngưu Đại Minh đi đến chiếc xe phía đầu thị trấn hô to: “Bệnh cúm được chữa rồi, mọi người tốt rồi, sức khỏe đã ổn định trở lại.”

Lúc giọng nói này truyền đến, Lý Trùng đang nhắm mắt nghỉ ngơi thì đột nhiên tỉnh lại rồi lập tức xuống xe. Anh mắt ông ta nhìn về phía cửa thị trấn. Khi nhìn thấy Ngưu Đại Minh tinh thần phấn chấn đứng ở đằng xa thì ngây người.

Sau đó ông ta vui vẻ nhảy dựng lên, ngón tay chỉ vào phía trước, hô to với những người xung quanh: "Mọi người nhìn kìa, vậy là tốt rồi."

Biểu cảm ông ta vui đến mức dường như sắp khóc.

Ông ta là lãnh đạo huyện nên áp lực thật sự rất lớn. Dù sao thị trấn Hoàng Vân cũng là địa phương mà họ quản lý. Chuyện này xảy ra khiến tinh thần của tất cả mọi người đều căng thẳng, nếu lưu truyền ra bên ngoài thì thật sự sẽ xảy ra chuyện lớn.

Bây giờ nghe thấy những người bị cảm cúm đã tốt lên, sao ông ta có thể không vui cho được chứ.

"Tốt, tốt rồi. Bây giờ tôi sẽ liên hệ với cấp trên." Lý Trùng hô to, sau đó suy nghĩ một chút cũng không sợ nguy hiểm mà xuyên qua hàng rào, chạy thẳng tới.

"Lâm đại sư, phương thuốc này là gì? Để bây giờ tôi báo cáo lên trên cho họ lấy dược liệu tới." Lý Trùng nói.

Lâm Phàm cười, lấy phương thuốc ra: "Ở đây, đều là thuốc trung y. Anh bảo người phía trên nhanh chóng đưa thuốc tới đây, cũng tăng thêm người đến để sắc thuốc."

Lý Trùng không chút do dự, lập tức truyền tin tức này đến phía trên. Trong giờ phút quan trọng này thì nhất định phải nói hết sự tình với lãnh đạo cấp trên trước, để cho họ nhanh chóng phái nhiều người tới hơn nữa.

Phòng nghiên cứu.

Một đám chuyên gia đang ngày đêm nghiên cứu. Khoảng thời gian này đối với bọn họ dường như là đang chạy đua với tử thần, một khắc cũng không thể buông lỏng.

"Tôi phát hiện ra có một vấn đề trong này, tuy nhiên cũng không phải quan trọng nhất. Loại virus này có lẽ là đến từ động vật." Một chuyên gia phân tích, sau đó nói.

“Được rồi, chuyện quan trọng nhất lúc này là nhanh chóng giải quyết vấn đề này. Thời gian cho chúng ta đã không còn nhiều lắm rồi.”

“Ừm, đang cố gắng. Tôi tin là một đám người chúng ta làm việc cùng nhau sẽ nhất định giải quyết triệt để bệnh cúm này.”

Lúc này, phòng nghiên cứu có một người phụ trách tới.

Các chuyên gia đi ngang qua người phụ trách này đều gật đầu: “Chủ nhiệm Hoàng.”

Chủ nhiệm Hoàng gật đầu, tâm tình rất tốt, bước chân cũng không khỏi tăng nhanh. Khi ông ta nhìn thấy các chuyên gia bên trong cửa kính còn đang nghiên cứu thì nói với micro bên cạnh.

“Được rồi, dừng lại đi, không cần nghiên cứu nữa.”

Chương 1704: Fan giả

Các chuyên gia đang nghiên cứu nghe được âm thanh này thì bất ngờ. Tổ trưởng trong đó không để ý tới mà trả lời ngay: “Sao lại không nghiên cứu nữa? Chúng ta sắp có kết quả rồi, chỉ cần phân tích ra thành phần của virus cúm này sẽ nhất định có thể tìm được biện pháp trị tận gốc.”

Các chuyên gia xung quanh nhìn tổ trưởng, trong lòng cũng bất đắc dĩ thở dài. Áp lực của tổ trưởng Dương rất lớn nên ông ta cũng rất liều mạng.

Chủ nhiệm Hoàng: “Thực sự không cần phải nghiên cứu nữa, bệnh cúm này đã được giải quyết rồi.”

“Cái gì?”

Tất cả các chuyên gia đều khiếp sợ, dường như không dám tin.

“Chủ nhiệm Hoàng, có phải phòng nghiên cứu nào đó đã phá giải được không?” Có người hỏi. Nhưng bọn họ cũng cảm thấy kỳ lạ, ngoại trừ bọn họ ở đây thì còn có thể có phòng nghiên cứu nào đang nghiên cứu nữa chứ? Dù sao thì bệnh nhân được phát hiện ra chính là ở đây.

“Không phải.” Hoàng chủ nhiệm nói. Sau đó, ông ta suy nghĩ một chút, không giấu diếm nữa: “Lâm đại sư ở Thượng Hải tự

mình đến thị trấn Hoàng Vân. Ở ngay bên trong thị trấn Hoàng Vân bên kia, lập tức đã nghiên cứu chế tạo ra được thuốc chữa."

Khi lời này kết thúc, hầu hết mọi người đều sợ đến ngây người.

Nhất là tổ trưởng Dương lại càng không dám tin nói: "Làm sao có thể! Chúng ta có nhiều người như vậy nghiên cứu mà cũng không nghiên cứu ra, một mình hắn làm sao có thể?"

Ông ta không thể tin vào điều này, bởi vì nó quá sai, sau đó ông ta lại vội vàng nói: "Không đúng, ông nói rằng đã nghiên cứu ra thuốc chữa. Cái này chưa được thử nghiệm, làm sao ông biết là đã nghiên cứu ra?"

Các chuyên gia xung quanh thấy tổ trương Dương kích động như vậy, trong lòng cũng hiểu được. Đây là do ông ta không muốn thua vị Lâm đại sư rất thần thánh được tuyên truyền trên mạng kia.

Dù sao người ta cũng là người đoạt giải Nobel Y học đầu tiên ở trong nước, hơn nữa còn là dựa vào trung y.

Đây là một loại đả kích không thể nghi ngờ đối với những người đã từng không coi trọng trung y.

Chủ nhiệm Hoàng suy nghĩ một chút rồi nói: "Lâm đại sư hôm qua vừa mới đến thị trấn Hoàng Vân. Ngày hôm qua, hắn cũng đã nghiên cứu ra phương thuốc. Nhưng vì thí nghiệm công hiệu của thuốc cho nên mới để đến hôm nay. Hơn mười bệnh nhân đã dùng thuốc trung y bên thị trấn Hoàng Vân đều đã khôi phục. Phần lớn người bên bệnh viện tỉnh đã đi qua đó hỗ trợ, tôi tới đây để thông báo cho các ông mà thôi. Trong khoảng thời gian này mọi người đã vất vả rồi, có thể trở về nghỉ ngơi."

Mọi người nghe được những lời này của chủ nhiệm Hoàng xong thì ai nấy cũng há to miệng, vẻ mặt ngơ ngác. Chủ nhiệm Hoàng vừa mới nói cái gì vậy?

Lâm đại sư mới đến thị trấn Hoàng Vân ngày hôm qua.

Phương thuốc này cũng nghiên cứu ra ngày hôm qua luôn?

Mà hôm nay mới nói ra là bởi vì đã thí nghiệm qua. Làm sao có thể! Bọn họ có nhiều người lại nghiên cứu trong thời gian lâu như vậy còn chưa nghiên cứu ra nữa.

Nhưng Lâm đại sư này mới đi thị trấn Hoàng Vân được bao lâu? Vậy mà đã nghiên cứu ra phương thuốc. Thế này thì quá trâu rồi.

Chẳng lẽ bọn họ nhiều người như vậy cùng nhau cố gắng cũng thật sự không bằng Lâm đại sư người ta sao?

Chênh lệch này cũng quá lớn rồi. Ngày hôm qua vừa đến đã nghiên cứu ra phương thuốc. Đây rốt cuộc là phải có y thuật tới mức nào mới có thể nhanh như vậy chứ.

Lạch cạch.

Công cụ trong tay tổ trưởng Dương rơi xuống đất. Vẻ mặt ông ta ngơ ngác, giống như không cách nào tiếp nhận hiện thực này.

Làm sao có thể! Chẳng lẽ đám người mình thật sự có chênh lệch với Lâm đại sư kia lớn đến như vậy sao?

Không thể chấp nhận, không thể chấp nhận được.

Chủ nhiệm Hoàng nhìn tổ trưởng Dương cũng thở dài. Thật ra ông ta cũng muốn nói, có đôi khi người so với người thật sự tức chết người.

Mà Lâm đại sư lại một lần nữa dùng y thuật tinh diệu nói cho người đời biết, cái gì mới gọi là khủng bố.

“Lâm đại sư, thật sự cảm ơn anh rất nhiều.” Ông Ngưu Trưởng trấn nắm tay Lâm Phàm rất cảm kích, ông ta không nghĩ tới Lâm đại sư thật sự tới đây.

Lâm Phàm nhìn người đàn ông trung niên trước mắt, nhất thời cũng có chút mơ màng. Ông Ngưu Trưởng trấn mang đến loại cảm giác mộc mạc của người nông dân chất phác, không giống như một người thời thượng chút nào, vậy mà lại còn có thể theo đuổi idol, nên hắn bèn hỏi nhỏ: “Trưởng trấn Ngưu, ông thật sự là fan của tôi sao?”

Ngưu Đại Minh có chút xấu hổ nhưng vẫn gật đầu: “Đúng vậy, Ngưu Đại Minh tôi đây chính là fan ruột của anh.”

“Trưởng trấn Ngưu, từ trong mắt ông tôi có thể nhìn ra, ông đang nói dối tôi.” Lâm Phàm cười nói, dù là thật hay không thì đều không có việc gì. Thật ra loại chuyện này, nếu như biết nghiêm trọng thế này thì e là hắn cũng sẽ không thể ngồi yên mặc kệ.

Ngưu Đại Minh không nghĩ tới mình lại bị Lâm đại sư phát hiện, không khỏi xấu hổ xoa đầu: “Lâm đại sư, thật xin lỗi. Thật ra tôi là fan giả của cậu, tôi xem Weibo nên biết anh là một người rất lợi hại. Tôi là trưởng trấn của thị trấn Hoàng Vân, có đôi khi cũng muốn làm fan của một số người lợi hại như cậu, sau này nếu thị trấn có vấn đề gì thì cũng dễ tìm kiếm sự giúp đỡ.”

…

Chương 1705: Bệnh cúm đã được chữa khỏi

“Ngày đó tôi gọi điện thoại cho cậu là vì thật sự không có biện pháp, tôi không thể nhìn người dân trong thị trấn cứ mãi bị bệnh tật dày vò…”

“Được rồi, được rồi, trưởng trấn Ngưu đừng nói nữa, bây giờ coi như ông là fan của tôi đi. Sau này nếu tôi lên Weibo mắng chửi người khác, ông phải nhớ kỹ chuyện hôm nay, chửi mắng người khác giúp tôi là được.” Lâm Phàm cười nói.

Dù sao lăn lộn trên Weibo, khẳng định không thể thiếu những trận mắng chửi nhau. Nếu như có thêm một ít fan, vậy sau này trong những trận chiến mắng chửi đó hắn cũng sẽ nhiều hơn một phần thắng.

“Nhất định, nhất định, sau này anh chính là ân nhân của Ngưu Đại Minh tôi.” Ngưu Đại Minh nói.

Bây giờ, cuối cùng đã đánh hạ được bệnh cúm, sức khỏe của người dân thị trấn không còn vấn đề gì nữa.

Lý Trùng vẫn đứng ở bên cạnh nhìn, giờ phút này cũng nắm tay Lâm Phàm, nói: “Lâm đại sư, tôi thay mặt cho nhân dân toàn huyện cảm ơn ngài, nếu như không phải có ngài, cũng không biết khi nào bệnh cúm này mới có thể chữa khỏi. Mà

cũng không biết, những người dân thị trấn kia có thể kiên trì hay không."

"Khách khí rồi." Lâm Phàm cười nói, đối với những lời cảm ơn này, hắn cũng đã tiếp nhận không ít. Hơn nữa tối hôm qua nghỉ ngơi coi như là không tệ nên tinh thần hắn rất tốt.

"À, đúng rồi, tôi thấy chuyện này hình như gây ra ảnh hưởng rất lớn trên mạng, bây giờ tôi sẽ đăng weibo ngay, để cho dân chúng lý trí một chút." Lâm Phàm nói.

Thật ra thì hắn cảm thấy mình đăng weibo còn có sức thuyết phục hơn so với đơn vị chính phủ đăng weibo.

Nói đến chuyện này, Lý Trùng cũng nghĩ đến một chuyện.

"Chuyện lần này qua đi, tôi phải đến mấy hiệu thuốc trong huyện xử lý một chút. Họ vậy mà dám tăng giá, hơn nữa rõ ràng là có người cố ý thổi phồng giá thuốc."

Triệu Minh Thanh trải qua chuyện mua thuốc ngày hôm qua cũng cảm thấy chuyện này tương đối nghiêm trọng. Đối với dân chúng bình thường mà nói, họ làm sao mà biết được tình huống sự việc, chỉ là bị những tin tức trên mạng kia dọa cho sợ nên nhất định sẽ vì an toàn của mình mà tính toán.

Mà điều này làm cho một vài phần tử trục lợi nhân cơ hội này mà nâng cao giá thuốc, kiếm được lợi nhuận lớn.

Chấn chỉnh, thật sự cần phải chấn chỉnh, hơn nữa còn phải ra sức chấn chỉnh. Chỉ có như vậy, mới có thể cho bọn họ biết mức độ nghiêm trọng của chuyện này.

Lâm Phàm cũng không do dự, lập tức mở Weibo ra, lên ý tưởng một chút rồi bắt đầu dán vào màn hình.

"Bệnh cúm ở thị trấn Hoàng Vân đã được tôi giải quyết, cho nên tôi đặt tên nó là 'Cúm một giờ'. Nó đã được tôi giải quyết triệt để, cho nên đại đa số người dân không cần lo lắng, tình huống ở thị trấn Hoàng Vân qua hôm nay sẽ triệt để chấm dứt. Về phần thuốc bán trong hiệu thuốc, nó không có bất kỳ tác dụng gì nên mọi người không cần mua."

Rất đơn giản, hơn nữa hắn cũng tiến hành đặt tên cho bệnh cúm này. Dù nói như thế nào thì đây cũng là tự hắn chữa trị, cho nên hắn có quyền đặt tên.

Khi weibo được đăng lên, khu bình luận ngay lập tức nổ tung.

“???”

“Tôi mẹ nó mới bỏ ra mấy trăm nghìn mua thuốc, mà bây giờ Lâm đại sư anh nói với tôi là bệnh đã được anh giải quyết.”

“Mẹ kiếp, may mắn trước khi mua thuốc xem Weibo một chút, không thì đúng là phí tiền rồi, anh không biết thuốc này đắt bao nhiêu đâu.”

“Lâm đại sư tốt quá, những người buôn gian bán lận này gặp Lâm đại sư chính là tìm đường chết.”

“Dọa chết người rồi. Thế nhưng Lâm đại sư lợi hại quá, chỉ cần anh xuất mã, vậy thì không có chuyện không giải quyết được.”

Một thành phố nào đó.

Một hiệu thuốc nhân dân. Lúc này, trước cửa hàng có rất nhiều người xếp hàng. Những người này đều đến mua thuốc, nguy cơ bị bệnh cúm làm cho họ cảm thấy sợ hãi, cho nên vì sự an toàn của bản thân và người nhà. Cho dù thuốc này có đắt như thế nào thì họ đều phải mua một ít phòng ngừa.

“Người phía trước mua ít thôi, để lại cho chúng tôi một chút.”

“Đúng vậy, anh mua nhiều như vậy làm gì, trong nhà chúng tôi cũng đang cần.”

“Ôi, bệnh cúm này bảo đến là đến, chẳng phải là muốn mạng người sao?”

Ông chủ hiệu thuốc nhìn thấy tình huống này, trong lòng rất là sảng khoái. Phát tài, con mẹ nó phát tài.

Nếu những loại thuốc này bán hết toàn bộ thì cái túi này thật sự phồng to rồi.

Nghĩ đến những lão đại trong nhóm vậy mà độn giá lên cao ngất ngưỡng, ông ta cảm thấy rất bội phục. Lúc này, tâm tình của ông ta rất tốt, sau đó tâm tình khoái trá mở WeChat ra, phát ngay một cái bao lì xì.

“Số tiền không nhiều lắm, chúc mọi người vui vẻ.”

Bao lì xì vừa tặng ra, trong nháy mắt bị cướp sạch.

“Ha ha, xem ra lão Hà kiếm được rất vui vẻ nha.”

“Cái này còn có thể không vui được chắc, bắt kịp thời điểm tốt này, thế mà bán được hết toàn bộ thuốc, chỉ giữ lại một ít chờ bán cho đợt sau. Đến lúc đó mới là thời điểm chân chính kiếm tiền, bây giờ đây mới chỉ là đánh nhỏ lẻ mà thôi.”

“Cảm ơn ông chủ lớn nhắc nhở. Yên tâm đi, thuốc này trên cơ bản tôi đều giữ lại cả chờ đến đoạn thời gian sau mới bán ra.”

Chương 1706: Lão sư, lần này tôi không học được gì cả

Ngay khi ông ta trò chuyện rất vui vẻ với những người trong nhóm, một giọng nói đã phá vỡ sự phấn khích của ông ta.

Trong đám đông, một thanh niên nhìn vào điện thoại di động rồi đột nhiên gào thét.

“Mẹ kiếp, mua cái rắm gì nữa. Lâm đại sư đã trị được khỏi bệnh cúm kia rồi. Hơn nữa hắn còn nói, mấy loại thuốc đề phòng này chẳng có một chút tác dụng phòng ngừa nào với bệnh cúm này cả.”

“Cái gì? Bệnh cúm đã được chữa khỏi á?”

“Má ôi! Lợi hại quá! Y thuật của Lâm đại sư cũng quá mạnh rồi. Thế mà đã chữa trị được bệnh cúm này.”

“Ha ha, mọi người về nhà lên mạng đi, dọa tôi giật nảy mình. Chữa cũng chữa được rồi, còn mua thuốc cái gì nữa.”

“Hiệu thuốc này thật sự là lòng dạ đen tối, sau này không tới đây mua thuốc nữa.”

“Tôi cũng vậy, thừa dịp này lại kiếm tiền khổ cực của chúng ta.”

Không bao lâu sau, đội ngũ vốn dày đặc đột nhiên tiêu tán. Người xếp hàng đều tự mình rời đi. Hơn nữa lúc rời đi đều tỏ ra giận dữ với hiệu thuốc này, rất là khinh thường đối với loại hành vi của hiệu thuốc.

Ông chủ hiệu thuốc nhìn cảnh trước mắt, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì nữa.

Mà khi cầm lấy điện thoại di động, muốn nói tình huống này với người trong nhóm một chút thì lại phát hiện trong nhóm bây giờ đang kêu rên một mảnh, toàn bộ đều đang nói chuyện này.

“Mẹ kiếp, Lâm đại sư chó má này, hắn đây là không muốn cho chúng ta đường sống đây mà.”

“Ông đây tích trữ nhiều hàng như thế này, tìm ai bán được bây giờ.”

……

Những người buôn bán thuốc số lượng lớn đang kiếm lời thì gần như phát khóc, nên họ thực sự rất ghét vị Lâm đại sư này. Đây hoàn toàn chẳng phải là lấy đi cơ hội phát tài của bọn họ sao, bởi đây rõ ràng là cơ hội tốt như vậy, nhưng hiện tại bệnh cúm đã được trị khỏi.

Nếu để cảm cúm bay một lúc thì lợi nhuận sẽ kiếm được bao nhiêu đây. Mới mấy ngày nay, dịch cúm vẫn chưa đến đỉnh điểm nên nhiều đại lý dược phẩm đang tích trữ thuốc chuẩn bị bán với giá cao khi dịch cúm bùng phát. Một hộp thuốc tăng gấp mười lần tuyệt đối không thành vấn đề. Do có quá nhiều người mua, cung vượt cầu nên giá tăng là hiện tượng bình thường trên thị trường, nhưng giờ đây mọi thứ đã đổ vỡ.

” Ôi trời, tôi phải tự sát mất thôi, tôi đã tích trữ thuốc hơn hai trăm ngàn tệ, bây giờ ai sẽ mua đây?”

“Hai trăm ngàn mà đã kêu la, tôi đã tích trữ ba trăm ngàn thì biết kêu ai đây?”

“Không phải chứ. Tôi thật sự muốn chém chết cái tên Lâm đại sư này. Hắn đang phá hủy thị trường của chúng ta.”

“Đúng vậy, không có hắn thì lần dịch cúm này chúng ta nhất định có thể kiếm được rất nhiều tiền. Anh xem, dịch cúm đã trải qua mấy ngày rồi, nhưng mà vẫn không phá giải được nên hiển nhiên là có chút khó khăn.”

“Tôi không xong rồi, việc buôn bán thuốc này thật sự không thích hợp với tôi, lần này thảm quá rồi.”

Dưới Weibo của Lâm Phàm, đột nhiên có rất nhiều người mắng chửi, những lời mắng chửi này không thể giải thích

được. Dù sao những người mắng chửi này so với lượng fan hâm mộ khổng lồ của hắn thì chỉ là muỗi, chỉ cần bọn họ ra tay thì có thể nói là kinh thiên động địa.

Thị trấn Hoàng Vân.

Lâm Phàm không định ở lại đây lâu nữa mà đang định vội vàng quay về Thượng Hải, nhưng trước khi đi hắn phải làm một việc nữa.

"Thị trưởng Ngưu, cái này cho ông." Lâm Phàm lấy ra một cái tượng điêu khắc gỗ nói.

Thị trưởng Ngưu nhìn tượng gỗ có chút khó hiểu hỏi : "Lâm đại sư, anh đây là?"

"Đồ chơi nhỏ mà thôi, tôi đưa cho ông để đeo ở trên người hoặc là để ở nhà đều có thể mang đến vận may cho ông. Ông không phải muốn đưa thị trấn thoát nghèo hay sao, có lẽ vật này có thể giúp được ông." Lâm Phàm cười nói.

Có thể nói thị trưởng Ngưu là một người rất hiền lành tốt bụng, nhưng người này có chút lam lũ. Mặc dù đã làm thị trưởng nhiều năm như vậy, cẩn trọng tỉ mỉ như thế mà thị trấn vẫn không thể phát triển được. Hơn nữa, có loại cảm giác càng vươn mình lên thì càng trở nên nghèo khó.

Đôi khi, cái gọi là phong thủy cũng có chút đạo lý trong đó.

Nhưng mà, nếu có cái tượng gỗ này của mình, những vấn đề liên quan đến phong thủy kia sẽ không còn nữa.

Thị trưởng Ngưu cầm tượng gỗ trong tay nói: "Được rồi, cảm ơn Lâm đại sư."

Lâm Phàm mỉm cười lên xe: "Được rồi mọi người, tôi đi trước đây. Đợi nhân viên y tế từ các tỉnh thành tới hỗ trợ sắc thuốc theo đơn thuốc của tôi thì mọi chuyện không còn vấn đề nữa."

"Lâm đại sư, anh không ở lại thêm sao?" Lý Trùng hô to.

"Không, đi thôi, tôi ở chỗ này không có việc gì, sẽ ảnh hưởng đến công tác của mọi người." Lâm Phàm phất phất tay rồi cùng Triệu Minh Thanh rời đi.

Hắn còn ở lại đây thì chỉ gây nên náo động mà thôi, không có tác dụng gì nữa. Cho nên tốt hơn hết là hắn tranh thủ quay lại

Thượng Hải.

Trong xe.

Triệu Minh Thanh nhìn Lâm Phàm với vẻ mặt bất lực: "Lão sư, lần này tôi không học được gì cả."

Chương 1707: Hắn đúng là một người như vậy

Lâm Phàm cảm thấy hơi xấu hổ, như thể là hắn giải quyết nó quá nhanh và không cho học sinh của mình một cơ hội nào.

Nguyên nhân chính là sợ Minh Thanh mắc bệnh cúm, với lại hiện trường tình huống không cho phép lãng phí thời gian. Thế nhưng là một lão sư làm sao có thể làm cho học trò cảm thấy mình không học được bất cứ điều gì chứ?

Ho nhẹ vài tiếng.

"Minh Thanh, ai nói trò không học được gì, lần này ông đã học được điều gì, ông nghĩ kỹ lại xem ông đã học được gì?" Lâm Phàm nói như thể đang cố gắng dụ dỗ.

Triệu Minh Thanh sửng sốt, ông ấy thực sự cảm thấy mình không học được gì sau đó nhìn Lâm Phàm: "Lão sư, lão sư có thể giải thích rõ ràng hơn được không, học trò thực sự không hiểu?"

"Quên đi, ông trở về tự mình suy nghĩ đi, lão sư cũng không nói với ông nữa. Tôi phải chuyên tâm lái xe, không thể mất tập trung được." Lâm Phàm trực tiếp xua tay nói, nếu như ông ấy không có hiểu là đã học cái gì thì để ông ấy từ từ suy nghĩ đi.

Nhưng ngay cả hắn cũng không biết Triệu Minh Thanh đã học được gì.

Phố Vân Lý!

Đám người Điền Thần Côn vẫn luôn cập nhật tin tức nên khi họ thấy rằng bệnh cúm đã bị đánh bại thì ngoại trừ Ngô U Lan rất phấn khích thì Thần Côn và những người khác đều có vẻ mặt bình tĩnh.

Có vẻ như đã bị kinh ngạc quá nhiều nên họ đã quen với nó rồi.

“Chà, cái tên nhóc này thật lợi hại, lại làm được một việc lớn rồi.”

“Anh Lâm rất lợi hại, Thần Côn, tối nay ông có muốn ăn cơm với tôi không. Tôi sẽ giới thiệu cho ông một cô gái.”

“Tránh ra đi, đừng có lừa tôi, tôi đi với cậu chỉ là để trả tiền.”

Triệu Chung Dương thở dài: “Quên đi, ông không đi cũng đừng trách tôi không gọi ông. Lần này thật sự có một cô gái rất tốt, cô ấy muốn tìm một người đàn ông lớn tuổi nam tính một chút.”

Điền Thần Côn ngồi đó hút một điếu thuốc trong lòng khao khát, sau đó nhìn Triệu Chung Dương nói: “Thật sự có thể chứ? Cậu không lừa tôi đấy chứ?”

“Ui là trời, hai chúng ta là bạn tốt mà, ông không tin tôi thì ông có thể tin được ai đây?”

“Được, tôi lại tin tưởng cậu lần này.” Điền Thần Côn suy nghĩ một chút, ông ta cũng đã lớn tuổi để tìm bạn đời, các cô gái trẻ bây giờ lại thích tìm người lớn tuổi hơn, có lẽ ông ta thật sự thích hợp chăng.

Ngày hôm sau!

Trên mạng lộ ra tràn lan tin tức liên quan đến chuyện xảy ra ở thị trấn Hoàng Vân, toàn bộ điều đưa tin về sự kiện này.

Bây giờ bệnh cúm đã được giải quyết,cho nên người ở các bạn ngành không còn phải lo lắng nữa.

Nhưng đối với những người làm việc trong ban ngành thì họ thực sự biết ơn Lâm đại sư. Theo quan điểm của họ thì vị Lâm đại sư này đúng là quá lợi hại, mới có bao lâu mà đã giải quyết xong vấn đề này.

Vốn dĩ khi thấy chuyện này bị lộ trên mạng, họ cảm thấy có chút nhức đầu vì phải xử lý. Dù sao chuyện này đang được khống chế, nếu mà bị lộ ra như thế thì chỉ sợ gây ra khủng hoảng trong dân.

Vì vậy, để tránh sự hoảng loạn không cần thiết nên họ đã ém nhẹm tin tức.

Bây giờ mọi chuyện đã ổn, sự việc đã được giải quyết nên bọn họ có thể giải thích vấn đề này một cách cởi mở hơn.

Trên Internet, một bức ảnh được đưa lên bởi các phóng viên.

Bức ảnh này là được chụp bởi Lý Trùng, ảnh chụp phía sau Lâm đại sư đang cõng hộp thuốc trên lưng, hai tay đút túi quần đi về phía Thị trấn Hoàng Vân đầy hoảng loạn kia.

Khi bức ảnh này xuất hiện, nó đã ngay lập tức thu hút vô số người chia sẻ nó.

“Bóng lưng Lâm đại sư thật đẹp trai.”

“Từ bức ảnh phía sau lưng này tôi có thể nhìn ra được cảm giác, như thể chuyện này đối với Lâm đại sư mà nói chính là dễ như trở bàn tay.”

“Ha ha, lầu trên, anh nói thật có đạo lý, tôi xem kỹ một chút cũng cảm nhận được giống như vậy.”

“Các anh có thể nghiêm túc hơn một chút không, tôi thì nhìn thấy tinh thần trách nhiệm cùng bản lĩnh. Bởi không có người dám đi đến hiện trường mà không hề có chút do dự như Lâm đại sư.”

“Lầu trên đừng suy nghĩ nhiều, kỳ thật bọn họ nói đều đúng, chỉ sợ lúc ấy Lâm đại sư nghĩ trong lòng đó chính là bệnh cúm gì đó chỉ là cặn bã, bằng không thì mọi người nhìn thử xem Lâm đại sư ăn mặc thế nào? Một chút bảo hộ cũng không có, nhất định là ở trong mắt Lâm đại sư thì chuyện này căn bản không phải là vấn đề.”

Một số cư dân mạng đã bị thuyết phục sau khi đọc những bình luận này.

Cảm thấy lời này đúng là quá chính xác

Phố Vân Lý!

Lâm Phàm nhìn những bình luận về hình ảnh bóng lưng của hắn trên mạng thì cảm thấy những gì những người này nói không đúng, hơn nữa có một chút sai sót.

Cái gì mà bệnh cúm này quá đơn giản, quá nhẹ nhàng. Hắn sẽ không thừa nhận loại lời nói này bởi đây hoàn toàn là bịa đặt.

Về phần trách nhiệm, dũng cảm loại lời nói này hắn vẫn chấp nhận.

Dù sao thì hắn đúng là một người như vậy.

Chương 1708: Quên mất chuyện lớn

Ngô U Lan đi đến sau lưng Lâm Phàm, ngón tay nhỏ nhắn bóp trên bờ vai hắn, bờ môi hồng khẽ nhếch lên, nói: "Anh Lâm, mọi người trên mạng đang ca ngợi anh nè."

Lâm Phàm rất hưởng thụ cuộc sống thế này, bởi vì nó thật sự quá thoải mái, rất dễ khiến người ta trầm luân: "Họ không khen ngợi tôi mà là đang vu cáo tôi."

Sau đó chỉ vào một bình luận có một chút không thuyết phục.

"Cô xem cái bình luận này đi, vậy mà lại nói là tôi đang tát vào mặt những người trong tổ chuyên gia, cô cảm thấy có khả năng sao?"

"Còn có cái điều này nữa càng thêm vu khống, nói tôi có thể dễ dàng giải quyết bệnh cảm cúm này nhưng lại phải đợi đến ngày hôm sau, đây không phải là vu cáo thì là gì đây."

"Còn cái này, vậy mà họ còn nói tôi hại chết những hiệu thuốc. Tôi chữa bệnh chứ không bán thuốc, sao lại hại chết họ?"

Hết bình luận này đến bình luận khác, dù sao thì sau khi tin tức được đưa ra thì có đủ loại bình luận khó hiểu khiến hắn không biết nên nói cái gì.

Điền Thần Côn nhìn Lâm Phàm nói: "Chuyện lần trước còn chưa xong, cộng với lần này lại như thế nữa, khiến cậu đắc tội với không ít người đâu nha."

Lâm Phàm gật đầu: "Xem ra lại đắc tội với nhiều người rồi, nghe nói có một số đại lý thuốc lại bắt đầu tích trữ thuốc, mà chẳng ngờ tới là tôi lại giải quyết được bệnh cúm này nhanh như vậy."

Triệu Chung Dương lập tức chèn vào nói: "Những tên đại lý thuốc này thực sự quá đáng, bọn họ lại làm chuyện đầu cơ

tăng giá bán. Bây giờ họ có nhiều hàng hóa tồn kho mà không thể bán được thì liên quan gì đến anh Lâm chứ?"

Ngô U Lan cũng gật đầu: "Đúng vậy, những người này chỉ muốn kiếm tiền từ thảm họa. May mắn thay, trận dịch cúm này không bùng phát lớn, nếu không nó mà bùng phát thì những kẻ trục lợi này không biết sẽ kiếm được bao nhiêu tiền từ máu và mồ hôi của người khác."

Lâm Phàm tắt điện thoại không chú ý đến vấn đề này nữa.

"Kệ bọn họ đi, dù sao cũng không có gì đáng sợ."

Đinh Đinh!

Lúc này, điện thoại reo lên.

Lâm Phàm ra hiệu cho mọi người tạm thời ngừng nói chuyện.

"Mẹ tôi gọi đến, đợi một chút."

Sau đó hắn nghe điện thoại.

"Mẹ, có chuyện gì vậy?"

Đầu bên kia điện thoại, bà Lâm truyền đến một giọng nói có chút lạ: "Con trai, mẹ không có việc thì không được gọi điện thoại cho con sao?"

Lâm Phàm: "Không, mẹ, con nói vậy khi nào? Đây không phải là thói quen khi con nghe điện thoại sao?"

Sau khi bị mẹ nói như vậy, hắn thực sự cảm thấy mình nói đúng là sai bởi làm sao hắn có thể nói rằng có chuyện mới được gọi cho hắn được chứ.

Ngô U Lan rất yên tĩnh nhưng cô ấy vẫn chăm chú lắng nghe, cô biết rằng dì vẫn luôn thúc giục anh Lâm tìm bạn gái. Vì vậy cô cũng rất bối rối, bởi không biết cuối cùng ai sẽ là người ở bên anh Lâm.

Bà Lâm nói: "Được, chuyện này mẹ sẽ không nói cho con biết, con nên suy nghĩ một chút xem, mấy ngày nay con có quên cái gì không?"

Lâm Phàm sửng sốt một chút cũng không có phản ứng lại, bởi hắn không nghĩ ra mình đã quên mất cái gì?

"Mẹ, có phải là do đã lâu con không có về nhà không?"

“Nghĩ lại.”

Lâm Phàm vắt óc suy nghĩ nói: “Mẹ, con thực sự không nhớ nổi, mẹ nói cho con biết.”

“Này cái tên tiểu tử thối, sinh nhật năm mươi tuổi của cha con mà con cũng quên rồi sao?” Bà Lâm nói tiếp: “Nói cho con biết, chúng ta đều nhớ sinh nhật của con vậy mà bây giờ con thậm chí còn không nhớ sinh nhật của cha con.”

Sau khi được mẹ chỉ điểm, Lâm Phàm tỉnh táo lại, tự trách mình trong lòng: “Mẹ, con sai rồi, con thực sự sai rồi. Không ngờ sự kiện quan trọng này lại bị con quên mất, là lỗi của con, ngày mai con sẽ quay về ngay.”

“Ừm, ban đầu cha con không muốn làm, nhưng mẹ nghĩ làm sao không làm được chứ? Mặc dù cha con không có bản lĩnh nhiều, nhưng mà ông ấy cũng đã gây dựng gia đình mình. Ông ấy là một người thích sĩ diện, mỗi ngày đều ra ngoài khoe khoang con cái, nên không thể để sinh nhật 50 tuổi của ông ấy lại trôi qua im ắng như vậy được.”

Lâm Phàm nói: “Được rồi, con biết rồi mẹ, để con tổ chức.”

“A, đúng rồi, con tìm được bạn gái rồi sao? Tranh thủ thời gian mang về ra mắt đi, con có tài giỏi đến đâu mà không tìm được bạn gái thì cũng vô dụng.”

Lâm Phàm có chút không nói nên lời: “Mẹ, con cúp điện thoại đây, ngày mai con trở về.”

Không đợi mẹ nói thêm gì, hắn trực tiếp cúp điện thoại.

Điền Thần Côn nhìn Lâm Phàm nói: “Làm sao vậy? Cậu lại rời Thượng Hải à?”

Lâm Phàm: “Ừm, sinh nhật lần thứ năm mươi của cha tôi, tôi phải trở về sắp xếp. Vì bận quá nên tôi đã quên, may mà mẹ tôi nhắc nhở, tôi thực sự không nên như vậy, đứa con trai như tôi thật đúng là không xứng chức mà.”

Điền Thần Côn gật đầu nói: ” Đúng là hoàn toàn không xứng, một chuyện lớn như vậy mà cũng quên. Không sao, cậu giao cửa hàng cho tôi, tôi đảm bảo nó sẽ trở nên sôi nổi hơn.”

…

Chương 1709: App làm đẹp

Lâm Phàm suy nghĩ một chút: "Được, cửa hàng này giao cho ông. Tôi đi ra ngoài mua chút gì cho cha, làm quà sinh nhật cho ông ấy."

Ngô U Lan cũng rục rịch nói: "Anh Lâm, có cần em đi cùng không?"

Lâm Phàm xua tay: "Không cần, tôi đi một mình được rồi."

Ngô U Lần có chút tiếc nuối vì không thể đi mua sắm với anh Lâm.

Lâm Phàm lái xe đi thẳng ra ngoài.

Hắn cũng đang suy nghĩ nên mua cái gì.

Khi đến trung tâm thương mại, hắn nhìn quanh nhưng vẫn chưa nghĩ ra thứ gì để mua.

Tuy nhiên, khi bước vào một tiệm vàng, hắn dừng lại. Trong đầu hắn nghĩ đến câu nói mà cha hắn đã nói ở nhà khi hắn mới mười mấy tuổi.

"Sau này, nếu con trai tôi có thể tặng tôi một chiếc lắc vàng vào ngày sinh nhật lần thứ 50 của tôi thì quá tuyệt."

Sau này khi hắn không vào được một trường đại học tốt, hay cả sau khi tốt nghiệp mà hắn không tìm được công việc tốt thì hắn cũng chưa bao giờ nghe cha nhắc gì về việc chiếc lắc vàng này nữa.

Hắn nghĩ rằng lúc đó cha không muốn tạo quá nhiều áp lực cho hắn.

Bây giờ hắn đang làm ăn rất tốt ở Thượng Hải, có rất nhiều chuyện đã xảy ra. Huống hồ đây cũng là suy nghĩ của cha hắn trước đây, có lẽ bây giờ ông ấy cũng đã quên chuyện này.

Vào cửa hàng.

Khi hắn đến quầy, người phục vụ mỉm cười chào: "Thưa ngài, ngài cần gì?"

Lâm Phàm: "Cho tôi xem lắc vàng dành cho nam."

Người phục vụ nói: “Là ngài đeo, hay là người lớn tuổi hơn đeo?”

Lâm Phàm: “Lớn tuổi.”

Người phục vụ nhiệt tình nói: “Mời ngài tới đây xem, đây là mẫu mới nhất của chúng tôi, rất thích hợp cho đàn ông lớn tuổi.”

Lâm Phàm cẩn thận nhìn rồi chọn lựa một chiếc đẹp mắt, sau đó chỉ vào một chiếc trong đó nói: “Cho tôi xem chiếc này.”

Người phục vụ lấy ra chiếc lắc tay, trên mặt mang theo nụ cười: “Thưa ngài, đây là mẫu mới nhất trong cửa hàng của chúng tôi. Đây thường là quà con cháu tặng cho người lớn tuổi, nó mang ý nghĩa vạn sự như ý.”

Lâm Phàm nhìn một chút cảm thấy khá hài lòng: “Được rồi, gói nó cho tôi.”

“Vâng.”

Chiếc lắc tay này có giá 25 ngàn, cũng không tính là quá đắt.

Khi Lâm Phàm rời khỏi cửa hàng, người phục vụ nhìn đồng nghiệp bên cạnh nói: “Cậu có cảm giác rằng người đàn ông vừa rồi trông hơi giống người hay không, chính là Lâm đại sư ý, cậu có cảm thấy như vậy không?”

“Làm sao có thể? Người có thân phận như Lâm đại sư làm sao có thể mua cái lắc tay chỉ có 25 ngàn thế này? Muốn mua thì chỉ có thể mua những cái đắt tiền hơn, nhưng mà đúng là có chút giống đó nha. Nói đúng hơn là so với ảnh của Lâm đại sư trên Weibo thì xấu hơn một chút.

Nếu Lâm Phàm biết những gì hai người nói thì hắn chắc chắn sẽ gào thét một tiếng.

Hai người không biết có một thứ đồ chơi gọi là app làm đẹp à?

Đồ vật hắn mua tuy không phải thứ gì đắt tiền nhưng đối với cha mẹ hắn, họ không quan tâm món đồ đó đắt tiền như thế nào mà họ chỉ quan tâm đến tấm lòng.

Ngày mai trở về Trung Châu, hắn còn phải bận rộn với việc tổ chức buổi tiệc, bởi việc này không phải đơn giản, hắn phải chọn một nhà hàng tốt, phải mua rượu ngon rồi còn quà tặng.

Đủ thứ cần phải chuẩn bị, nhưng mà dù có phiền phức thế nào thì hắn cũng phải vui vẻ tổ chức lần sinh nhật này cho cha thật tốt.

Sau khi ra khỏi trung tâm thương mại và chuẩn bị lên xe thì hắn phát hiện phía trước có tiếng cãi vã, có rất đông người đang vây xem.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Lâm Phàm có chút tò mò bởi hắn không biết xảy ra chuyện gì, bên kia hình như đang cãi cọ, đồng thời cũng có mấy chiếc xe của bên quản lý đô thị đang đậu ở đó.

Đối với tình huống này, hắn tự nhiên rõ ràng. Bởi dù sao hắn cũng từng đẩy một cái xe nhỏ đi bán bánh kếp, ngày nào cũng phải tránh né.

Nhìn vào tình hình xung quanh, hắn biết con đường này không được phép bán hàng rong, rõ ràng là hành vi bất hợp pháp.

Nhưng với trận thế lớn như vậy, làm sao lại có cảm giác bọn họ đang liều mạng thế nhỉ?

Hơn nữa có rất nhiều người xung quanh đó.

Sau đó, hắn tạm thời dừng xe lại, đi thẳng đến nơi đó xem.

Khung cảnh khá hỗn loạn, một người đàn ông trung niên đang tranh cãi với vài cán bộ quản lý đô thị, còn cán bộ quản lý đô thị thì muốn giữ lại đồ của người bán hàng rong.

Nhưng đây không phải là nguyên nhân khiến Lâm Phàm muốn đi đến, mà là ở phía trước xe quản lý đô thị có một cậu bé mặc đồng phục học sinh, cậu bé đang ôm lấy xe của quản lý bằng hai tay, trên mặt cậu bé nước mắt giàn giụa cùng ánh mắt tràn đầy thù hận.

Cậu bé quay đầu sang một bên, không biết là hận những người dân đang xem và chụp ảnh hay là cán bộ quản lý đô thị đang muốn tịch thu đồ đạc.

Những người đứng xem ở rất gần hiện trường hầu hết đều lấy điện thoại di động ra chụp cậu bé, đồng thời cũng có một số người dân cầm hạt dưa, châu đầu ghé tai thì thầm trao đổi.

Cũng có một số người dân cười cợt, giống như cảm thấy chuyện này có chút gì đó buồn cười.

Chương 1710: Quy tắc là quy tắc

Lâm Phàm cảm thấy tình huống này không ổn, nhất là cậu bé mặc đồng phục học sinh kia, ngay cả hắn cũng có chút kinh ngạc vì sự thù hận trong mắt cậu bé.

Độ tuổi còn nhỏ như vậy mà đã có lòng hận thù xã hội như thế, nếu trong lòng cậu bé nảy mầm một hạt giống hận thù thì sau này nó sẽ ngày càng lớn mạnh. Cho đến khi cậu ta trưởng thành thì nó sẽ hình thành sự nghi ngờ và căm ghét xã hội này.

“Các người làm gì vậy, buông tay.” Lâm Phàm không chút do dự đi tới, sau đó nhìn người dân xung quanh, nghiêm giọng nói: “Các người cười cợt quay chụp cái gì, có gì đáng buồn cười.”

Một người đột nhiên xuất hiện rồi khiển trách bọn họ, nên đám người qua đường cũng có chút tức giận, cảm thấy người này có chút kiêu ngạo.

“Thế nào? Chúng tôi đứng xem, cười mà cũng không được sao?”

“Ừ, anh là ai mà xen vào chuyện của người khác.”

Lâm Phàm không để ý lời nói của những người này mà đi chỗ quản lý đô thị và những người bán hàng nói: ” Đều dừng tay lại hết đi, có chuyện gì không thể nói rõ ràng hay sao, giải thích rõ ràng chẳng lẽ còn không được à?”

Người quản trật tự lý đô thị đang tranh cãi với người bán hàng rong, ban đầu muốn yêu cầu Lâm Phàm tránh ra, nhưng khi anh ta nhìn thấy Lâm Phàm thì liền sửng sốt: “Lâm đại sư…”

Sau đó anh ta buông tay ra, vội vàng nói: “Lâm đại sư, chúng tôi không dùng bạo lực để thực thi pháp luật, thế nhưng nơi này thật sự không thể dựng sạp hàng, hơn nữa chúng tôi cũng làm theo quy tắc.”

Lâm Phàm gật đầu đáp: “Tôi biết.”

Những người xem vẫn đang mắng Lâm Phàm đều sững sờ khi nghe những gì người quản lý đô thị nói, như thể họ không nghĩ rằng người trước mặt họ lại là Lâm đại sư.

Mặc dù họ đều đã gặp Lâm đại sư nhưng họ không bao giờ nghĩ rằng sẽ gặp người thực ở nơi đây.

Về phần người nói hắn xen vào việc của người khác cũng khẽ lui về phía sau.

Những người chụp ảnh bằng điện thoại di động cũng im lặng cất di động của mình đi.

Còn những người đang cười thì cũng ngừng cười.

Lâm Phàm đi đến chỗ cậu bé mặc đồng phục học sinh nói: "Bạn nhỏ, con học lớp mấy rồi?"

Khi nhìn vào ánh mắt cậu bé, hắn cũng rất ngạc nhiên sau đó lại mỉm cười và nắm lấy đôi bàn tay bẩn của cậu bé đang giữ ở phía trước xe.

"Lớp sáu." Giọng nói của cậu bé có chút trưởng thành, giống như đã trải qua rất nhiều chuyện, không có vẻ ngây thơ như những đứa trẻ khác.

Lâm Phàm nhẹ nhàng xoa đầu cậu bé, sau đó nắm tay nó đi đến chỗ quản lý đô thị: "Xin lỗi cậu bé đi, các anh đều là cán bộ chính phủ và cũng là tấm gương cho nhân dân. Các anh lôi kéo cha cậu bé trước mặt nhiều người như vậy, có thấy hợp lý không?"

Quản lý đô thị nhìn Lâm đại sư, sau đó nhìn đứa bé mà bọn họ phớt lờ thì đột nhiên phát hiện, trong mắt đứa trẻ hiện lên sự tức giận cùng oán hận.

Như thể hành vi của họ đã gieo mầm mống hận thù vào tâm trí đứa trẻ này.

"Thật xin lỗi." Những cán bộ quản lý đô thị này đều phải sát hạch để vào, bọn họ không phải là loại người kiêu ngạo và phách lối do được người quen nhét vào.

Ở thành phố Thượng Hải này đã áp dụng quản chế. Hầu hết cán bộ đều được tuyển dụng kỹ càng.

Lâm Phàm nhìn sang phía người đàn ông trung niên với khuôn mặt đỏ bừng nói: "Anh trai, anh cũng biết ở đây không cho phép bán hàng phải không? Còn có trẻ con ở đây cho nên anh phải chấp hành quy định mới đúng chứ nhỉ?"

Bất kỳ người cha nào cũng có hình ảnh cao đẹp trong tâm trí của con cái mình, đôi khi quan điểm cá nhân của con cái cũng sẽ bị ảnh hưởng bởi những người thân trong gia đình.

Người đàn ông trung niên nhìn người đàn ông trước mặt này, ông ta đã mở quầy hàng ở thành phố Thượng Hải nhiều năm. Thỉnh thoảng cũng sẽ nghe những người bán hàng rong khác nhắc tới, cho nên ông ta cũng biết Lâm đại sư.

Sau đó, ông ta nhìn bỗng thấy ánh mắt và vẻ mặt của con trai mình, trong lòng ông ta không khỏi tự trách.

"Đúng vậy, Lâm đại sư nói đúng." Người đàn ông trung niên gật đầu.

Lâm Phàm sờ đầu cậu bé, nói: "Đừng giận cũng đừng oán hận bởi xã hội vẫn tràn ngập tình yêu thương, những gì con nhìn thấy chỉ là một vài trường hợp. Những người xung quanh cười nhạo con bởi họ không phải là người biết thương yêu người khác."

Một số người dân xung quanh nghe thấy những lời này, họ tự nhiên cảm thấy rất khó chịu, nhưng người trước mặt họ là Lâm đại sư nên họ cũng không dám làm gì.

Một số người không thể chịu đựng được điều này nên trực tiếp rời đi.

Mặc dù Lâm Phàm đang nói chuyện một cách bình tĩnh, thế nhưng hắn cũng sử dụng kiến thức võ hiệp của mình để xoa dịu trái tim của cậu bé.

"Tiền phạt là bao nhiêu? Để tôi trả cho bọn họ." Lâm Phàm nói xong sau đó từ trong túi móc ra mấy tờ màu hồng: "Nhân tiện các anh nói cho anh trai này biết một số địa điểm nào được phép bán hàng đi."

Quản lý đô thị nói: "Lâm đại sư, chúng tôi không thể lấy tiền của anh, lần này thì thôi quên đi, nhưng nơi này có quy định không được phép bày hàng đâu đó."

Lâm Phàm xua tay: "Không thể tính như vậy, quy tắc là quy tắc, các anh cứ lập phiếu phạt đi."

Chương 1711: Cảm ứng

Quản lý đô thị do dự một chút nói: “Được, vậy chúng tôi viết phiếu phạt.” Sau đó lập biên bản phạt rồi nhìn người bán hàng rong bên cạnh nói: “Anh gặp được người tốt rồi đó, nhưng mà nơi này không thể dựng quầy bán hàng tiếp được. Đợi lát nữa anh đi với chúng tôi, chúng tôi sẽ đưa anh đến cục để làm giấy chứng nhận cho quầy hàng, tiếp đó sẽ nói cho anh biết nơi nào có thể bày quầy hàng bán, sau này anh cứ bày bán hàng ở nơi đó.”

Khi người đàn ông trung niên nghe vậy thì có chút lo lắng, sợ rằng khi đi cùng cán bộ quản lý đô thị thì sẽ có chuyện.

Thấy vậy, cán bộ quản lý đô thị cảm thấy có chút bất lực, hiện tại bọn họ đã đủ nhân từ lắm rồi. Thế nhưng cả nước lại có nhiều sự cố như thế này xảy ra, cũng khiến uy tín của bọn họ đã bị tổn hại xuống mức thấp nhất.

“Đừng lo lắng, Lâm đại sư cũng ở đây, chúng tôi không có khả năng lừa anh.” Quản lý đô thị nói với người bán hàng.

Lâm Phàm nhìn cậu bé đã dần dần khôi phục, hạt giống hận thù trong lòng cậu bé cũng dần dần tiêu tán thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Sau này phải chú ý đến việc tuân thủ pháp luật, tôi còn có việc phải làm vì vậy tôi đi trước nhé.” Lâm Phàm cười nói sau đó vẫy tay với cậu bé. Cậu bé cũng nhìn Lâm Phàm và vẫy tay.

“Cảm ơn chú.”

Lâm Phàm mỉm cười, khi hắn nhìn những người dân còn ở xung quanh thì cũng chỉ có thể lắc đầu rồi đi thẳng về phía xe của mình.

Sau khi Lâm Phàm rời đi thì một người đàn ông cũng vây xem và chứng kiến cảnh đó, anh ta nhìn về phía xa rồi khó chịu mắng.

“Chảnh cái chó gì, tự cho mình là đúng. Nếu không phải là làm được một chút việc thì ai đề cao hắn, hắn cho rằng hắn là nhân vật lớn hay sao? Gặp ai cũng muốn giảng đạo lý.”

Khi anh ta nói ra câu này, anh ta nghĩ nhất định sẽ có rất nhiều người đồng tình. Dù sao lời nói của tên vừa rồi quả thật quá kiêu ngạo, hơn nữa khi hắn rời đi còn nhìn bọn họ với ánh mắt khiến người ta rất khó chịu.

Nhưng lần này, anh ta đã sai.

“Quả thật Lâm đại sư nói cũng có lý, đột nhiên tôi cảm thấy mình có chút vô tâm. Nhìn thấy tình huống như vậy mà cười cợt như vậy, tôi muốn xin lỗi anh trai này, xin anh đừng để trong lòng nhé.” Một người trẻ tuổi xấu hổ nói.

“Đúng vậy, Lâm đại sư thật sự rất đáng để chúng ta tôn kính. Chuyện ở trấn Hoàng Vân lúc trước còn nóng hổi đó, một nơi mà không ai dám tới mà anh ta lại đi vào không chút do dự, cuối cùng cũng giải quyết được dịch cúm. Anh ta đúng là người làm đại sự mà.”

Sau đó có người nhìn người đàn ông vừa mới mắng chửi nói: “Anh như vậy là không được, một chút hối cải cũng không có.”

Khi người đàn ông nhìn thấy nhiều người chỉ trích mình như vậy, anh ta lập tức chán nản bỏ đi, nhưng trong lòng cũng thì thầm mắng chửi, những kẻ ngu xuẩn này đúng là sợ mạnh lấn yếu mà.

Sau đó tại hiện trường có rất nhiều người đã vây lấy cậu bé và xin lỗi.

Lâm Phàm vừa lên xe, hắn vẫn luôn để ý sự việc bên kia. Khi hắn thấy những người kia xin lỗi đứa nhỏ thì trong lòng cảm thấy rất vui vẻ.

Thật xin lỗi, ba chữ này có thể rất đơn giản, nhưng ba chữ này khi được truyền đến trong lòng cậu bé thì sẽ phát huy tác dụng mà không ai có thể nghĩ tới.

Đây là thứ có thể khiến tam quan được phục hồi, vượt xa hoàn toàn những gì mà những nhà tù hay sở cải tạo có thể làm được.

Ngày hôm sau!

Trung Châu.

Lâm Phàm đã về đến nhà của mình.

Reng reng.

Chuông cửa reo.

Bà Lâm vội vàng chạy ra mở cửa, vừa nhìn thấy bóng người bên ngoài đã sửng sốt: “Con trai, sao con về không báo trước

với mẹ?”

Lâm Phàm mỉm cười đi vào trong phòng: “Mẹ, con cũng biết nhà mình ở đâu mà, cần báo trước làm gì cơ chứ?”

“Cha đâu?” Hắn nhìn quanh phòng không thấy bóng dáng của cha đâu thì có chút kỳ lạ hỏi.

Bà Lâm cười: “Cha con bây giờ đang bận, khi biết sắp được tổ chức sinh nhật lần thứ 50 của mình thì ông ấy đã đi đến nhà của từng người bạn để thông báo.”

Lâm Phàm ngồi trên ghế sô pha, lấy món quà mà hắn mua cho cha mình ra nói: “Mẹ xem thử, món quà này cha con sẽ thích chứ?”

Bà Lâm đi tới, nhìn chiếc hộp tinh xảo trên bàn cà phê, có chút khó hiểu nói: “Con mua gì cho cha con vậy?”

“Mẹ mở ra nhìn một chút sẽ biết.” Lâm Phàm cười nói.

Khi mở ra, bà Lâm sững sờ nói: “Con trai, cái này… Con còn nhớ những gì lúc trước cha đã nói với con sao?”

Lâm Phàm mỉm cười đáp: “Đúng vậy, con làm sao có thể quên những gì cha đã nói với con trước đây chứ, không phải ông ấy muốn có một chiếc lắc tay bằng vàng sao, cho nên trước khi về đây con đã đi mua nó.”

Lúc này, tiếng mở cửa vang lên.

“Hình như cha về rồi.” Ông Lâm đẩy cửa vào, nhìn thấy bóng người ngồi trên sô pha thì cũng cười nói: “Con trai, sao con lại về rồi hả?”

Lâm Phàm cười tủm tỉm nói: “Cha, con vừa mới chân trước vào nhà, chân sau ba đã trở về rồi, đúng là cảm ứng tương liên nha.”

“Cảm ứng? Cảm ứng cái gì?” Ông Lâm bối rối, không biết con trai mình đang bán thuốc gì trong quả bầu.

…

Chương 1712: Tranh cha chồng

Bà Lâm cầm hộp quà, có chút ghen tị nói: “Mau xem quà con trai mua cho ông đi. Tôi còn chưa được nhận quà của con trai mà ông đã được nhận trước rồi nha.”

Ông Lâm nghe nói có quà thì rất kinh ngạc, không kịp chờ đợi liền cầm lấy hộp quà nói: “Cái gì, con trai mua quà cho cha sao? Để xem là quà gì nào.”

Khi mở hộp quà ra, nhìn thấy chiếc lắc tay bằng vàng nằm im ắng bên trong thì ông chợt sững người.

Giống như là quá bất ngờ.

Ông đứng tại chỗ một lúc lâu.

Trong lòng ông cũng cảm thấy một loại cảm giác vui sướng khó tả, mũi khẽ run run nói: “Con trai, con còn nhớ những gì ba đã nói với con trước đây sao?”

Lâm Phàm mỉm cười đáp: “Làm sao con có thể không nhớ được. Ba mau thử nó đi, xem có vừa hay không, nếu không vừa thì có thể đến một tiệm vàng gần đây để điều chỉnh.”

Vẻ mặt ông Lâm vui vẻ, sau đó đeo chiếc lắc vàng vào cổ tay, khẽ vung vẩy nói: “Con nhìn xem, vừa vặn, không lớn không nhỏ, con trai thật có mắt nhìn.”

Bà Lâm lườm nói: “Nhìn ông vui vẻ như thế, ông con định đi khoe nữa à? Bây giờ cả khu này không ai không biết con trai ông có năng lực nên đều đối xử tốt với ông, mua cho ông thứ này thứ kia.”

Ông Lâm đáp lại: “Con mua đồ cho cha là chuyện đương nhiên. Tôi mà nói ra ngoài thì cũng tốt cho con, để mọi người đều biết con trai mình là đứa con có hiếu.”

Lâm Phàm cười cười, tâm tình rất tốt nói: “Cha, mẹ, hai người nói chuyện trước đi. Đến lúc con phải đến nhà hàng để xem phòng ốc và các loại đồ uống rồi. À, mà chuyện mời khách ở đây thì cha và mẹ tự làm nhé, con không giúp được chuyện này rồi.”

Bà Lâm nói: “Đi, đi, cha con và mẹ đã lên danh sách rồi. Cha con biết sắp đến sinh nhật lần thứ 50 của mình nên đã lên danh sách ngay trong đêm, ngay cả một số người bạn già ở xa cũng đã thông báo.”

Ông Lâm nói: “Con vừa về, lại đi nữa à.”

Lâm Phàm gật đầu: “Vâng, vừa vặn con đi gặp một người bạn, để xem cậu ấy có đề xuất gì tốt hơn không, con ra ngoài trước đây.”

Lâm Phàm đi ra ngoài.

Khi đến bên đường, hắn bắt một chiếc taxi rồi đi thẳng đến chỗ Bạch Kha.

Không biết hiện tại thì tiệm cơm đã như thế nào rồi.

Khi đến nơi, hắn gần như không nhận ra, bởi vì cửa hàng đã được cải tạo lại và mở rộng, nó thực sự khác so với trước đây rất nhiều.

Khi hắn đến cửa hàng, người phục vụ ngay lập tức tiến lên chào đón.

Lâm Phàm nói: “Gọi ông chủ của các người ra đây, tôi có chuyện muốn xử lý với hắn.”

Người phục vụ sửng sốt một chút, dường như không ngờ lại có người đến đây gây chuyện, sau đó vội vàng chạy vào trong.

“Ông chủ, không xong rồi, có người muốn gây khó dễ cho anh.”

Bạch Kha đang bận rộn trong phòng bếp, nghe thấy lời của người phục vụ thì trong lòng rất khó hiểu. Bởi anh ta không biết là ai muốn đến đây gây khó dễ cho mình.

Nhưng khi anh ta đi ra, nhìn thấy bóng người bên ngoài thì trên mặt nhất thời lộ ra vẻ mừng rỡ: “Phàm Tử…”

Lâm Phàm cười nói: “Không ngờ đó nha.”

Bạch Kha vừa đi tới, lập tức ôm lấy Lâm Phàm nói: “Không ngờ nha, thật sự không ngờ tới, cậu trở về khi nào vậy, sao không nói cho tôi biết một tiếng?”

Lâm Phàm cười nói: “Tôi vừa mới trở về, vì tổ chức sinh nhật lần thứ năm mươi của cha tôi nên tôi rủ cậu đi chọn khách sạn cùng, cậu có thể đi với tôi không?”

“Cậu đang nói cái gì vậy? Có thể đi không là có ý gì? Dù không đi được thì cũng phải đi, cho dù tôi phải chống gậy

cũng sẽ đi.”

“Sinh nhật lần thứ năm mươi của chú mà cậu cũng không nói cho tôi biết, thật sự là không vui mà.”

Bạch Kha lập tức cởi tạp dề ra, sau đó gọi nhân viên phục vụ lại nói: “Đi thông báo một chút, hôm nay nghỉ định kỳ.” Sau đó khoác vai Lâm Phàm nói: “Đi, đi chọn khách sạn.”

Lâm Phàm mỉm cười rồi cả hai rời khỏi cửa hàng.

Bạch Kha lái xe, hai người đi xem vài nhà hàng, vốn là Lâm Phàm cảm thấy những chỗ này cũng không tồi nhưng ở trong mắt Bạch Kha thì những nơi này không phải là tốt lắm.

Theo lời của Bạch Kha thì nhà hàng phải được trang trí cao cấp hơn nữa.

Lâm Phàm nghĩ những gì mà anh ta nói thì thấy cũng có lý, nên sau đó hắn giao toàn bộ quyền quyết định cho Bạch Kha.

Khách sạn quốc tế Hào Sinh.

Lâm Phàm đang ngồi trên ghế sô pha nghịch điện thoại di động, trong khi đó Bạch Kha đang cùng với quản lý khách sạn đi xem thử điều kiện của phòng tiệc.

Mở Weibo.

“Ngày mốt là sinh nhật lần thứ 50 của cha tôi. Tôi mong cha sẽ sống lâu, luôn luôn khỏe mạnh, gặp nhiều may mắn.”

Weibo này vừa được đăng lên đã lập tức thu hút rất nhiều bình luận của cư dân mạng.

“Chúc mừng, chúc mừng.”

“Có Lâm đại sư ở đây thì chú nhất định sẽ khỏe mạnh, sống đến một hai trăm tuổi tuyệt đối không thành vấn đề.”

“Chúc mừng sinh nhật lần thứ năm mươi của cha chồng tôi.”

“Chị lầu trên, chị thật là không biết xấu hổ, là cha chồng của tôi sao lại thành của chị rồi?”

“Là cha chồng của tôi, nếu chị còn dám nói bậy với tôi, tôi lập tức lấy gậy lớn đánh chết chị.”

“Chịu thua, chấp nhận thất bại.”

Chương 1713: Chuẩn bị cho bữa tiệc sinh nhật

Không chỉ có cư dân mạng bình luận mà ngay cả một số người nổi tiếng cũng gửi lời chúc mừng. Bởi với địa vị hiện tại của Lâm Phàm thì những người nổi tiếng cũng rất chú ý đến hắn, không ai muốn khẩu chiến với Lâm đại sư vì thực sự không thể chơi nổi người này.

Với những người khác thì bọn họ còn có thể cãi nhau qua lại nhưng với Lâm đại sư thì họ thực sự không dám đụng đến hắn.

Thượng Hải.

Tập đoàn Đông Hán.

Vương Minh Dương đang lướt Weibo, khi nhìn thấy người anh em thân thiết đăng Weibo này, anh ta đột nhiên nổi giận.

“Chết tiệt, cái tên này không thông báo cho mình.”

Cơn giận chưa đến giới hạn thì điện thoại đã reo.

“Minh Dương, Lâm đại sư thế này là không xem chúng ta là bạn rồi, chuyện lớn như vậy mà không thông báo cho tôi một tiếng, cậu nói chúng ta nên làm sao bây giờ?” Ngô Vân Cương đang ở thủ đô bắt đầu càm ràm trong điện thoại.

Vương Minh Dương lớn tiếng nói: “Biết làm sao đây, nhất định phải giết tới tận cửa, nhất định phải cho cậu ta biết lỗi lầm của mình. Nếu như sau này còn tiếp tục như vậy thì tình bạn này xem ra khí kéo dài rồi.”

Ngô Vân Cương: “Vậy được, hiện tại tôi đã đặt vé máy bay.”

Vương Minh Dương: “Đặt vé gì chứ, cứ lái xe qua đi, lấy xe sang trọng nhất mà lái qua, đây chính là cha nuôi của tôi đó. Sinh nhật cũng không gọi cho tôi, tâm tình tôi bây giờ có chút khó chịu rồi đó.”

“Hơn nữa, chuyện khác thì người anh em này của tôi có thể xử lý tốt, nhưng sinh nhật lần này cậu ta chắc chắc không làm được đâu, việc này nhất định phải làm thật hào nhoáng mới được.”

Ngô Vân Cương sửng sốt nói :“Minh Dương, cậu trở thành con nuôi người khác từ khi nào vậy?”

“Từ lâu rồi, ông không biết đâu.” Vương Minh Dương nói: “Hiện tại không nói với ông nữa, tôi còn phải liên lạc với những người khác, bọn họ cũng có quan hệ tốt với người anh em của tôi, cho nên họ không đi không được.”

Ngô Vân Cương nói: “Ừm, được, chuyện này cậu cứ thu xếp, nhất định phải làm thật náo nhiệt mới được, có muốn tôi lấy trực thăng treo cờ chúc mừng bay khắp thành phố luôn không?”

“Vân Cương, phải nói là đầu óc của ông thực sự rất tốt đó nha, không ngờ thủ đoạn lại hay như vậy? Ông có bao nhiêu chiếc máy bay trực thăng?” Vương Minh Dương cảm thấy phương pháp này không tệ, vội vàng hỏi.

“Một chiếc.”

“Vậy được, việc còn lại cứ để tôi. Tôi có một số bạn bè làm bất động sản, tương đối giàu có. Để tôi nói bọn họ cho tôi mượn mấy chiếc trực thăng nữa.”

“Nhiều như vậy? Bên kia, phía chính phủ có cho phép bay không?”

“Yên tâm đi, nhất định sẽ duyệt, phi công đều là chuyên nghiệp thì tuyệt đối không có vấn đề.”

Sau khi cúp điện thoại, Vương Minh Dương nhắn tin vào một nhóm.

Tên tiêu đề: Nhanh chóng tới Trung Châu, có chuyện quan trọng.

Vương Minh Dương: “Mọi người đều ngoi lên một chút đi, người anh em của tôi sắp tổ chức sinh nhật lần thứ 50 cho cha của hắn, ai muốn đi ấn phím 1.”

“1”

“1”

…

Thành viên nhóm chat này đều ấn phím 1, đồng thời cũng đang gõ như điên.

“Tôi không hề biết có chuyện này.”

“Lâm đại sư cũng thiếu nghĩa khí quá rồi, chuyện lớn như vậy hắn cũng không biết liên lạc với chúng ta.”

“Khiêm tốn, Lâm đại sư quá khiêm tốn rồi.”

“Vương tổng, anh nói gì đi?”

Vương Minh Dương trực tiếp truyền đạt ý nghĩ của mình, mọi người nhìn thấy đều gật đầu, mọi người đều cảm thấy ý kiến này rất hay.

“Được rồi, chuyện này cứ quyết định như vậy. Ngày kia là sinh nhật nên ngày mai chúng ta phải lập tức lên đường, không ai được phép nói cho hắn biết. Chúng ta muốn tạo bất ngờ cho hắn.” Vương Minh Dương nói.

Mọi người: “Quân đội đã sẵn sàng chờ lệnh bất cứ lúc nào.”

“Chờ một chút, tổng giám đốc Lục thị gọi điện thoại cho tôi, để tôi xem có chuyện gì không.” Vương Minh Dương nói.

…

Trung Châu.

Bạch Kha hài lòng đi xuống nói: “Phàm Tử, khách sạn này rất tốt. Tôi thấy môi trường rất tốt, hơn nữa nơi này cũng lớn nên tổ chức ở đây hoàn toàn không có vấn đề gì.”

Lâm Phàm: “Được rồi, tôi tin tưởng ánh mắt của cậu, chúng ta đi xem đồ uống và quà tặng đi.”

Bạch Kha gật đầu: “Đi thôi, mấy thứ này tôi có người quen nên giá cả tuyệt đối hợp lý, sẽ không mua nhầm đồ giả. Đúng rồi, rượu cậu định dùng loại gì?”

Lâm Phàm suy nghĩ một chút: “Cứ như bữa tiệc thông thường đi, rượu giá ba, bốn trăm tệ một bình là được.”

Sau đó trả tiền đặt cọc và xem thực đơn, một bàn giá 2888 tệ. Người đến đây rất nhiều mà đều là người nơi khác đến, chắc chắn không thể để mọi người chỉ ăn rồi đi về, nhất định phải làm phong phú hơn một chút.

Hơn nữa, Bạch Kha còn nói sẽ tự mình nấu ăn, đem mấy món ăn mà hắn đã truyền thụ ra đãi khách.

Món ăn do Bạch Kha làm tuy có kém xa tay nghề của hắn, nhưng mà đem so sánh với bên ngoài có thể nói là cao lương mỹ vị rồi.

E rằng đến lúc đó, món ăn ngon nhất trong phòng lại là món do Bạch Kha nấu.

Bận rộn cho đến tối thì cuối cùng đã hoàn thành mọi việc.

Đồng thời, pháo và những cái khác cũng đã được sắp đặt xong, chỉ chờ sinh nhật vào ngày mốt.

Chương 1714: Lòng dạ đàn bà

Ngày hôm sau!

Rất nhiều họ hàng từ ngoại thành đến, Lâm Phàm đương nhiên đảm nhận nhiệm vụ chính là tiếp đón họ hàng.

Nhưng cũng may có Bạch Kha giúp hắn, nếu không thì việc này cũng khiến hắn đau đầu.

Mà nhìn những người họ hàng này, đối với Lâm Phàm mà nói thì cũng bó tay, không thể trách hắn quên gốc gác, mà là do hắn thật sự không nhớ ai là ai. Nếu không phải có mẹ ở bên cạnh nhắc nhở thì chỉ sợ hắn sẽ rất xấu hổ.

Một đoàn lớn cô dì chú bác đi đến.

Đồng thời thì một màn lúng túng đã xảy ra với Lâm Phàm, khi những người họ hàng thân này biết được rằng hắn không có bạn gái, cho nên họ cũng tích cực giới thiệu cho hắn, điều này khiến hắn không biết phải nói cái gì

Hào Giang!

“Tôi nói này Tuyết Dao, cô đang làm cái gì vậy, mua quà cho ai thế?” Bên cạnh Vân Tuyết Dao, một cô gái xinh đẹp đang rất khó hiểu hỏi.

Vân Tuyết Dao cười nói: “Tôi sẽ không nói cho cô biết, cô mau giúp tôi xem hai cái mặt dây chuyền ngọc này thì cái nào đẹp hơn, mua xong tôi còn phải tranh thủ ra sân bay.”

Cô gái nhìn giá cả, sau đó nhìn Vân Tuyết Dao nói: “Cô mua cái này cho một người rất quan trọng hay sao?.”

Giá của những mặt dây chuyền ngọc này đều từ năm triệu trở lên, thực sự có chút kinh người. Nhưng bất kể là đối với cô gái này hay là Vân Tuyết Dao thì đều rất dễ dàng chấp nhận nó.

Nhưng đây là lần đầu tiên cô ấy thấy Vân Tuyết Dao mua đồ quý giá như vậy cho người khác.

Trên đường cao tốc.

Một thanh niên thời thượng vẻ mặt bất đắc dĩ: "Cha, chúng ta đi Trung Châu làm gì? Người này chỉ là bạn học thời cấp 2 của cha, hơn nữa cũng chỉ là người bình thường thì có cần thiết như vậy không?"

Người đàn ông trung niên ngồi bên cạnh liếc mắt nhìn con trai nói: "Đây là tạo quan hệ con hiểu không, đã nhiều năm không gặp thì bây giờ gặp lại để ôn lại kỉ niệm ngày xưa một chút."

"Haizz, nếu để cho người đó biết giá trị cùng thân phận hiện tại của cha thì con sợ là họ chỉ muốn tạo mối quan hệ với cha thôi. Cha đã quên mất cuộc hội ngộ hồi cấp 3 trước đó rồi sao." Người thanh niên trẻ tuổi nghĩ đến sự việc trước kia, vẻ mặt đầy khinh bỉ.

Có vẻ như cha cậu ta thường xuyên xuất hiện trên các chương trình tài chính và kinh tế, những người bạn học đã nhận ra ông ta, nên bắt đầu liên lạc và muốn tạo mối quan hệ.

Trong nhà, Lâm Phàm nằm thở phào nhẹ nhõm, chỗ ở của thân thích đều đã sắp xếp xong, ngược lại có thể thở phào rồi.

"Bà nó ơi, bà xem quần áo này của tôi có được không?"

Lâm Phàm ngồi trên sô pha, còn chưa thở dốc được mấy hơi thì cha đã mặc quần áo mới bảo mẹ nhận xét.

Mẹ hắn đang ở trong phòng bếp lấy đồ, có chút không kiên nhẫn, nói: "Ông đây là muốn đi thi nam vương hay là gì vậy? Thay đi thay lại đã bao nhiêu lần rồi."

Ông Lâm cười đáp: "Tôi không phải ngay cả bạn học cũng mời rồi sao, vốn dĩ tôi gửi tin nhắn trong nhóm, cũng không ngờ sẽ có người muốn đến. Tôi thật nhưng không ngờ lão Đình là người đầu tiên muốn tới, những bạn học khác vì vậy cũng lần lượt kéo đến."

“Lão Đình, đó chính là bạn học rất có tiền của ông đó à? Tôi thấy những người bạn kia của ông thấy lão Đình đến thì mới đến, ông nói xem đã bao nhiêu năm không liên lạc rồi? Nhóm kia cũng không biết là ai thêm ông vào, một năm rưỡi cũng chỉ có một hai người nói chuyện, chỉ sinh nhật của ông mà người ta lại muốn tới? ” Bà Lâm không cho chồng mình một chút mặt mũi, nói thẳng là bạn học ông ta rất thực dụng.

Lâm Phàm nằm ở đó nghe say sưa, mẹ thật đúng là không nể mặt cha một chút nào, nhưng hắn lại cảm thấy những ngày tháng như này đúng thật là không tệ.

Hắn cũng không muốn tương lai gặp phiền toái, nằm ở trong nhà hưởng phúc là được, thỉnh thoảng đi ngắm non sông, hay những danh thắng gì đó. Hắn không muốn nghĩ gì cả, dù sao cuộc sống quá mệt mỏi, không có ý nghĩa gì.

Mỗi ngày tỉnh dậy ăn một chén cháo, ở cùng gia đình cũng đã rất tốt đẹp, còn hạnh phúc hơn nhiều so với việc ăn sơn hào hải vị.

Ông Lâm phản bác: ” Đúng là lòng dạ đàn bà, bà chả hiểu cái gì, đây là do người đến tuổi trung niên đều sẽ nhớ lại thời gian tốt đẹp trước kia. Mà lần này sinh nhật tôi cũng là để mọi người cùng nhau tới tụ tập một lần, sao bà có thể nói như vậy chứ?”

“Có tiền thì làm sao, có tiền thì không phải là người, ông ấy là thần à. Tôi còn chưa nói con trai tôi dữ dội thế nào đâu, đúng không con trai.” Ông Lâm nhìn Lâm Phàm hỏi.

Lâm Phàm cười, cầm lấy quả táo trên bàn trà cắn một miếng nói: “Đúng vậy, cha nói đều đúng, cho dù có tiền thì ông ấy cũng là người, cũng sẽ sinh bệnh, cũng sẽ chết già, có gì khác biệt chứ. Con thấy, chắc chắn là cha nhân cách tốt nên bạn bè đều nể mặt mà tới.”

“Mẹ, táo này mua đâu vậy, giòn và ngon lắm.” Lâm Phàm hỏi.

Bà Lâm cười đáp: “Là Minh Dương cho người ta mang đến đó.”

“Đúng rồi, Minh Dương có tới hay không?”

…

Chương 1715: Lật mặt quá nhanh

Ông Lâm đáp: "Để người ta đến làm gì, người ta bận rộn như vậy làm sao đến dự sinh nhật của tôi được? Nếu nói với người ta, cho dù có bận thì chỉ sợ cũng không tiện từ chối, đây không phải là làm chậm trễ chuyện của thằng bé hay sao?"

Lâm Phàm cũng có chút lo lắng, cái tên Vương Minh Dương này bỗng nhiên im lặng như thế đúng là có chút kỳ lạ. Nhưng nếu cái tên này qua đây, chỉ sợ sẽ không yên ổn, bởi vì cái tên này rất biết chơi, nếu chơi lớn quá cũng không tốt lắm.

"Mẹ, đợi lần sau cả nhà chúng ta cùng ăn cơm một bữa. Lần này chủ yếu là tiếp đãi bạn học của cha và thân thích, cũng không cần phiền toái như vậy." Lâm Phàm nói.

Bà Lâm suy nghĩ một chút rồi nói: "Được rồi, mẹ sợ thằng bé Minh Dương biết chúng ta không gọi nó đến, không phải sẽ khiến nó buồn hay sao."

Lâm Phàm cười đáp: "Vẫn là mẹ suy nghĩ kỹ càng, nhưng mẹ yên tâm đi, anh ta sẽ không tức giận đâu, tính tình anh ta rất tốt."

Đinh Đinh.

Lúc này, điện thoại di động của ông Lâm đổ chuông.

"Alo, lão Trần và lão Trương đến rồi đó à."

"Được, được, bây giờ tôi sẽ đi đón hai người, mấy người chờ tôi nha."

Cúp điện thoại, tâm tình ông Lâm rất tốt, nói: "Tôi đi ra ngoài trước, có hai người bạn cùng lớp đến nên tôi phải đi đón họ, con trai, thẻ phòng đâu?"

Lâm Phàm chỉ vào bàn trà: "Đều ở đây, cha cầm lấy đi. Cha đi đón bạn học của cha đi, con không đi nổi nữa rồi, mệt chết mất."

"Được, xem con mệt mỏi kìa." Ông Lâm lấy thẻ phòng rồi sau đó đi ra ngoài, tâm tình còn rất tốt.

"Mẹ, con đi ngủ một lát." Lâm Phàm nói về phía phòng bếp, sau đó trở lại phòng. Vừa đặt lưng xuống là ngủ ngay, ngày

mai chắc hẳn rất bận rộn.

Tại một đoàn làm phim nào đó.

Một bộ phim đang chuẩn bị quay.

Sau khi Ngô Hoán Nguyệt quay xong một cảnh, cô đi tới trước mặt đạo diễn, hơi áy náy nói: "Đạo diễn, xin lỗi quấy rầy một chút, tôi muốn xin nghỉ ngày mai."

Đạo diễn đang nhìn ống kính, sau đó nghe được có người xin nghỉ thì lông mày nhíu lại, khi nhìn thấy người xin nghỉ là ai thì lông mày ông càng nhíu chặt.

Sau đó ông cũng không hỏi nguyên nhân.

"Hoán Nguyệt à, làm việc thì phải chuyên tâm mới được đúng không? Bộ phim này của chúng ta cũng không dễ dàng gì, đầu tư rất lớn đó. Cô lại là nhân vật quan trọng, nếu cô xin nghỉ thì cả đoàn làm phim đều phải dừng lại để chờ cô. Cô xem, nếu không có chuyện gì quan trọng thì thôi, tiếp tục kiên trì, chờ quay xong thì còn có rất nhiều thời gian nghỉ mà." Đạo diễn nói.

Ông vẫn rất hài lòng với Ngô Hoán Nguyệt, nhưng chuyện xin nghỉ cũng không được, ông vẫn có chút ý kiến với chuyện này.

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, hiện tại Ngô Hoán Nguyệt vẫn rất nổi tiếng, là ngôi sao toàn diện, mảng điện ảnh, truyền hình ca hát đều phát triển thuận lợi nên đôi khi vẫn có quyền xin nghỉ.

Chỉ là lúc này thì không được, bộ phim này quay khá gấp gáp, không thể xin nghỉ được.

Xung quanh một vài minh tinh hâm mộ ghen tị nhìn Ngô Hoán Nguyệt, các cô đều biết con đường phát triển đến bây giờ của Ngô Hoán Nguyệt, có thể nói là thuận buồm xuôi gió, không có bất kỳ khó khăn gì.

Nào giống các cô, một đường va chạm, có đôi khi vì một vài nhân vật lớn đều phải bồi tiếp rượu.

Hay chỉ nói riêng bộ phim này đi, các cô cũng phải tiếp đạo diễn và nhà sản xuất có thể nói là không dễ dàng.

Ngay từ đầu có vài người không hiểu rõ, nhìn đạo diễn rất chiếu cố Ngô Hoán Nguyệt thì còn tưởng rằng Ngô Hoán

Nguyệt có một chân với đạo diễn.

Về sau mới biết được thì ra là có một chân với Lâm đại sư.

Loại chuyện này trong giới cũng không còn là bí mật gì nữa, mọi người đều biết Ngô Hoán Nguyệt và Lâm đại sư có một chân. Thế nhưng không có cách nào, người ta may mắn như vậy đấy, trói được chân của Lâm đại sư.

Nhìn xem hiện tại, cả giới giải trí có mấy người dám đối đầu với Lâm đại sư, những người mắng chửi hắn đều gặp bi kịch.

Ngô Hoán Nguyệt nói: "Đạo diễn, tôi nhất định phải nghỉ, đây là sinh nhật lần thứ năm mươi của cha Lâm đại sư, nên tôi muốn đi một chút."

Đạo diễn vốn còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng đột nhiên lại ngây ngẩn cả người, "Sinh nhật lần thứ 50 của cha Lâm đại sư?"

Ngô Hoán Nguyệt gật đầu: "Vâng, đúng vậy. "

Lúc này, đạo diễn vỗ đùi một cái: "Ôi chao Hoán Nguyệt, sao cô không nói sớm, sớm nói thì tôi làm sao có thể không đồng ý cơ chứ. Đây chính là đại sự đó, tiệc sinh nhật năm mươi tuổi của cha Lâm đại sư thì nhất định phải đi. Được, tôi chấp thuận, không có gì đâu, cô cứ yên tâm đi, chỉ cần ngày mốt trở về là được, trong khoảng thời gian này quay cảnh khác nên sẽ không ảnh hưởng đâu."

Các diễn viên xung quanh nghe đạo diễn nói như vậy thì cũng ngây ngẩn cả người, tốc độ lật mặt cũng nhanh quá đi.

Vừa rồi còn ngăn cản đủ kiểu, má nó, giờ lại đồng ý luôn sao?

Ngô Hoán Nguyệt nói: "Cảm ơn đạo diễn, vậy tôi xin đi trước."

"Đi đi, đi đi, tôi sẽ sai người lái xe đưa cô đi." Đạo diễn nói, sau đó vội vàng gọi người đến tiễn Ngô Hoán Nguyệt rời khỏi đoàn làm phim.

Chương 1716: Thế sự khó lường, tài phú không phải vĩnh hằng

Sau khi Ngô Hoán Nguyệt rời đi, có một diễn viên bất mãn nói: "Đạo diễn, Hoán Nguyệt thật sự là không chuyên nghiệp."

Đạo diễn trừng mắt một cái: "Nói bậy cái gì vậy, sinh nhật của cha Lâm đại sư lớn như vậy, nên phải đi, nếu như không phải Lâm đại sư không gọi cho tôi thì tôi cũng muốn đi rồi."

Mọi người không nói nên lời, không còn gì để nói nữa.

"Cha, mua đồ đắt tiền như vậy làm gì, như này cũng không tốt. Con nghĩ, cha mua đồ đắt như vậy, các bạn học khác của cha thấy được, sau này có chuyện gì cũng gọi cha để cha mua mấy đồ đắt như vậy tặng họ đó." Hoàng Vân Ca có chút bất mãn nói, bọn họ vừa mới đến Trung Châu, vốn nên để cho đối phương đến tiếp đãi một chút. Thế nhưng cha mình thì hay rồi, không liên lạc với người ta mà còn cố ý đến trung tâm thương mại để mua quà tặng.

Hơn nữa thứ này còn rất đắt tiền, anh ta vừa nhìn thấy đã đau lòng, chủ yếu là vì thấy mua thì quá lãng phí không cần thiết. Theo anh ta thấy thì đối phương cũng chỉ là người bình thường, nếu có chuyện gấp cũng không thể nhờ họ giúp đỡ được.

Hoàng Đình nhìn con trai mình, nói: "Sao con có thể có những suy nghĩ này, trước kia quan hệ giữa cha và chú Lâm rất tốt, hiện tại sinh nhật năm mươi tuổi của chú ấy, nhất định phải mua quà tốt một chút."

"Về sau, cho dù là bạn học khác gọi, nếu như quan hệ bình thường cũng là tình nghĩa bạn bè, có thời gian thì vẫn nên đi, không thể không nể mặt người ta. Phải biết rằng, thế sự vô thường, tài phú không phải vĩnh hằng, khi con có tiền tài mà không để ý tới người ta thì đến lúc con hai bàn tay trắng, con muốn người khác giúp con thì mở miệng thế nào đây?" Hoàng Đình giáo dục con trai mình đạo lý làm người.

Hoàng Vân Ca nhún vai không sợ hãi nói: "Ôi chao cha à, suy nghĩ này của cha không đúng. Nếu thật sự đến lúc đó, con thấy bọn họ chưa chắc sẽ giúp được mình, trốn còn không kịp ấy chứ."

"Con ấy, nói cho con biết, đến ngày mai gặp người ta phải thành thật một chút, đừng suốt ngày cà lơ phất phơ như vậy."

Hoàng Đình không muốn nói thêm gì, cũng chỉ có thể khiển trách vài câu.

“Con biết rồi.” Hoàng Vân Ca thở dài, còn có thể nói cái gì, chỉ nhắc nhở: “Cha, cha mua nhanh một chút, tùy tiện mua một cái là được rồi, con phải đi tìm bạn của con nữa.”

“Con xem cái này cũng không tệ nè, đồng hồ đeo tay này giá ba bốn ngàn tệ là được rồi.”

Hoàng Đình không để ý tới lời nói của con trai mà chỉ vào một cái đồng hồ hiệu Longines hơn hai mươi ngàn nói: “Cái này, quẹt thẻ.”

“Vâng.” Nhân viên phục vụ gật đầu, làm việc nhanh nhẹn.

Ngày hôm sau!

Vốn bình thường đều tám chín giờ mới thức dậy, nhưng sáng nay bảy giờ thì Lâm Phàm đã bị đánh thức.

Khách mời thì mười một giờ trưa đi là được, nhưng đây là nhà mình làm chủ nhà, nên nhất định phải dậy từ sớm.

“Con trai dậy mau, đừng ngủ nữa.” Bà Lâm đi vào trong phòng, bắt đầu vén chăn lên.

Lâm Phàm nói: “Mẹ, đừng kéo chăn lên, con đã lớn rồi mà.”

Bà Lâm không vui nói: “Làm sao vậy? Lớn thì không thể kéo được sao? Nhanh lên, ra ngoài giúp cha con làm việc.”

“Được, được.” Lâm Phàm bất đắc dĩ, hắn còn có thể nói cái gì, chỉ có thể kiên trì đứng lên, khi đến phòng khách lại phát hiện những thân thích đã tới nhà rồi.

“Bác Hai, bác Ba, bác Tư, cô Hai, cô Bà, cô Tư, chào mọi người.” Anh em của cha mình đủ nhiều, gọi một lượt cũng không dễ dàng gì.

Nhưng quan hệ trong nhà mình vẫn rất tốt, tuy rằng đôi khi sẽ có một mâu thuẫn nhỏ nhưng đó đều là chuyện vặt vãnh trong nhà. Hắn chỉ là con cháu trong nhà không cần quản những chuyện đó, chuyện người lớn tự có người lớn giải quyết.

Bác Hai nói: “Tiểu Phàm à, lần này sinh nhật cha cháu đều do cháu lo liệu, không tồi nha.”

Lâm Phàm cười cười đáp: “Chuyện này nhất định phải làm cho tốt chứ ạ.”

Cô Hai nói: “Tôi nói mà, Tiểu Phàm rất hiếu thuận, nhưng mà Tiểu Phàm này. Cô nghe mẹ con nói, con còn chưa có bạn gái đâu nhỉ. Lúc nào thì cháu tìm một cô đi, hoàn thành chuyện lớn trong đời người, coi như là để mẹ con hoàn thành tâm nguyện, sau này có thêm một đứa con nữa là viên mãn rồi.”

Lâm Phàm cười đáp: “Sắp rồi, sắp rồi.”

Cô Ba ở một bên cười nói: “Tiểu Phàm thật lợi hại, nghe cha nói cháu ở Thượng Hải phát triển rất tốt, thỉnh thoảng còn được lên TV nữa chứ.”

Lâm Phàm cười cười không nói gì thêm.

Xem ra cha cũng không nói rõ ràng với họ. Nhưng mà như vậy cũng tốt, ngược lại cũng sẽ không để lộ vấn đề gì lớn.

Sau đó hắn nghe người lớn dạy dỗ một lát rồi trực tiếp ra ngoài, bắt đầu bận rộn công chuyện.

Ở dưới nhà đợi một hồi, Bạch Kha cuối cùng cũng lái xe tới, sau đó hai người cùng nhau đến cửa hàng pháo hoa rồi kéo pháo hoa đã đặt đến khách sạn.

Còn rượu và những thứ khác cũng sắp xếp đầy đủ.

Cuối cùng sau khi bận rộn xong thì hắn nhìn đồng hồ, cũng đã gần mười giờ.

Hai người ngồi trong xe hút thuốc: “Phàm tử, lần này cậu không mời bạn bè đến hay sao?”

Chương 1717: Khách đến

Lâm Phàm cười nói: “Tôi mời bạn bè làm gì chứ, đây là sinh nhật của cha tôi, tôi mời bạn bè tới đây thì giống gì.”

“Thế này cũng không đúng, cậu lăn lộn ở Thượng Hải tốt như vậy mà quan hệ lại rộng, hơn nữa bữa tiệc này cũng là do cậu chuẩn bị, cậu hẳn nên mời một ít bạn bè tới đây mới được.” Bạch Kha nói, anh ta đương nhiên biết hiện tại Phàm Tử đã đạt được địa vị gì, nếu không phải quen biết Phàm Tử từ lâu thì anh ta cũng không dám tin.

Đồng thời trong lòng Bạch Kha cũng rất tự hào, dù sao anh ta cũng là bạn tốt với Lâm đại sư được mọi người yêu thích ở trên mạng.

Quan hệ này cũng ổn định, có lúc anh ta chém gió với người khác, tuy rằng bọn họ sẽ không tin nhưng tâm tình bản thân sảng khoái là được rồi.

Nhưng mấy người có quan hệ bình thường thì anh ta sẽ không kể, tránh cho người ta cảm thấy mình đang khoác lác.

Mãi cho đến 11 giờ, cha mẹ Lâm Phàm mới dẫn theo một nhóm thân thích đến.

Có thân thích từ nông thôn ở Trung Châu đi lên, lúc nhìn thấy khách sạn cũng rất vui mừng. Dù sao khách sạn này cũng cao cấp hơn nhiều nơi bình thường họ hay đi ăn tiệc.

Trong mắt bọn họ, lão Lâm thật có tiền, nơi tổ chức tiệc yến tiệc chính là khách sạn lớn.

Bạch Kha cũng bắt đầu bận rộn, chủ yếu là dẫn thân thích đi lên phòng chờ, sau đó lại xuống rồi lại đón lên.

Mà ở cổng khách sạn.

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói: “Cha, không phải chứ, cha kéo con đến làm gì. Bạn học của cha để cha đón không phải là được rồi sao.”

Ông Lâm đáp: “Cái gì mà để cha đón, các cô chú đều tới, con là con trai cha mà không ở bên cạnh thì sao được chứ.”

Lâm Phàm không còn lời nào để nói: “Được, được, cha nói cái gì thì là cái đó, con đón, nghênh đón khách nào.”

Chẳng bao lâu, một nhóm người đã đến.

“Tới rồi, tới rồi.” Ông Lâm nhìn thấy những người đó thì cảm thấy rất hưng phấn, giống như nhìn thấy bạn bè nhiều năm không gặp, trông rất vui vẻ. Sau đó ông vội vàng tiến lên, vừa gặp mặt liền ôm chặt mọi người.

“Ông là lão Trần đúng không, chúng ta nhanh đã hai mươi năm không gặp rồi nhỉ.”

“Lão Trương, lần trước gặp mặt cũng là chín năm trước. Khi đó ông đến Trung Châu, tôi còn chưa uống được mấy chén với

ông đó nha. Hôm nay ông không thể chạy đâu, nhất định phải uống mấy chén với tôi.”

“Ôi trời, tôi cảm động quá đi mất, tôi gửi tin nhắn trong nhóm mà không ngờ mọi người đều tới thế này.”

Ông Lâm nhìn thấy những người bạn học cũ đã lâu không gặp thì đều tỏ ra vô cùng vui mừng, cười tươi giống như một đứa trẻ.

“Con trai lại đây chào hỏi nào, đây là chú Trần.”

“Đây là chú Trương.”

Ông Lâm lần lượt chỉ vào từng người mà Lâm Phàm cũng tươi cười, vươn tay đáp: “Chú Trần, xin chào.”

“Chú Trương, chào chú.”

“Dì Vương, chào dì.”

Hắn chưa từng gặp mấy người bạn cũ của cha, thế nhưng cũng biểu hiện rất tôn trọng. Dù sao cũng là bạn cùng lớp của cha, không thể khiến cha mất mặt, đồng thời cũng làm cho người ta cảm thấy cha mình không dạy được một đứa con ngoan.

Nhưng trong mắt Lâm Phàm, hắn cảm thấy những người này đối với mình thì chỉ qua loa lấy lệ.

“Ôi chao, con của lão Lâm đã lớn như vậy rồi sao.”

“Lão Lâm, con trai ông lớn lên trông giống ông thật đấy.”

Trong lòng hắn cũng cười cười, xem ra mình ở trong lòng các vị cô chú này cũng chỉ là thằng nhóc, sau đó hắn trở lại bên cạnh cha rồi đứng ở phía sau không nói thêm gì nữa.

Lúc này, bên ngoài truyền đến thanh âm, giọng này không rõ lắm nhưng có chút hưng phấn.

“Lão Lâm.” Hoàng Đình đứng ở cửa hô.

Mà Hoàng Vân Ca nhìn những cô chú này thì trong lòng cũng bất đắc dĩ, bọn họ đều là người nhà quê, cha mình phải chịu khổ rồi.

Ông Lâm đột nhiên nhìn về phía cửa, khi nhìn khuôn mặt hơi mập mạp, tóc vuốt ra sau, dáng người hơi có chút thấp, nhất thời cả kinh.

“Lão Đình. Ôi trời, ông cũng đến rồi, lần này mọi người đều đã đến đông đủ rồi.”

“Ha ha.” Hoàng Đình cười đáp: “Người đến đông đủ là được rồi, ông thông báo ở trong nhóm, nói là sinh nhật lần thứ năm mươi của ông, nên tôi nhất định phải là người đầu tiên đến.”

“Đến xem, đây là quà tặng tôi mua cho ông đấy, có thích không? Tôi nhớ trước kia khi đi học, ông rất thích đồng hồ.”

Hoàng Đình mở quà, sau đó lấy đồng hồ đeo tay ra, trực tiếp đeo cho ông Lâm: “Nhìn xem, tôi biết ông chắc chắn đã mập lên, chiếc đồng hồ này không ngờ rất vừa vặn nha.”

Các bạn cùng lớp bên cạnh đều tụ tập lại, nhìn thấy thương hiệu đồng hồ này cũng hâm mộ nói: “Đây là Longines đó, là đồ hiệu đó nha.”

“Tôi thấy chắc phải mấy chục ngàn tệ.”

“Lão Đình vẫn hào phóng như trước kia.”

Ông Lâm nhìn chiếc đồng hồ, nói: “Lão Đình, cái này đắt quá, ông đến tôi đã thấy vui rồi, sao lại còn mua đồ đắt như vậy.”

Hoàng Vân Ca đứng ở phía sau cười lớn, lời này lọt vào tai anh ta cảm giác giống như chút giả tạo, nhưng đây là bạn học của cha nên anh ta cũng không dám nói gì.

Theo anh ta, cha mình đúng là tiêu tiền vô ích rồi.

Chương 1718: Ông Lâm bị lơ đi

Hoàng Đình cười đáp: “Lễ nhẹ tình nặng, trước kia lúc ở trường học tôi bị người ta đánh đều không có ai giúp, chỉ có ông xông lên cứu tôi, cái răng này cũng vì vậy mà bị gãy.”

“Ha ha.” Ông Lâm cười: “Tôi còn chưa tìm ông tính sổ, răng này tôi cũng đã trồng lại rồi, nhưng tất cả mọi người đều có thể đến thì tôi thật sự rất vui vẻ.”

Mà lúc này Hoàng Đình nhìn xung quanh, nhìn những người bạn học trước kia lại cảm thấy có chút xa lạ. Ngoại trừ lão Lâm khi đó chơi khá thân nên ghi nhớ trong lòng thì nhiều năm như vậy, mọi người đều thay đổi nên có chút xa lạ.

“Lão Đình, không đúng, phải gọi tổng giám đốc Hoàng. Ông nhớ rõ tôi không, tôi là Trương Hào, trước kia từng mách việc ông đánh nhau đó.” Một người đàn ông trung niên mập mạp nói.

“À à, lão Trương, tôi nhớ rõ ông. Đã lâu không gặp, đừng gọi tôi là tổng giám đốc Hoàng, gọi tôi là lão Đình là được rồi.” Hoàng Đình cười nói, vươn tay ra.

Trương Hào nhất thời cảm giác thụ sủng nhược kinh, lúc bắt tay thì lưng cũng hơi cong.

Sau đó người chung quanh cũng lập tức bắt tay Hoàng Đình, thậm chí có người còn lấy điện thoại di động ra ngay tại chỗ lưu lại số điện thoại của nhau.

Lâm Phàm nhìn mọi chuyện trước mắt, cũng chỉ cười, cha mình đã bị mọi người bỏ quên rồi.

Hắn và mẹ nghĩ giống nhau, bạn học lâu như vậy cũng chưa từng liên lạc. Thế nhưng đột nhiên đều tới thế này đúng là rất kỳ quái, hiện tại xem ra đúng thật, chỉ sợ mọi người hầu như đều tới vì vị Hoàng Đình này.

Nhưng con người của Hoàng Đình ngược lại cũng không tệ, rất tốt với cha hắn. Nếu như đến trước mặt cha hắn khoe khoang làm càn thì hắn cũng không ngại dạy cho đối phương cách làm người.

Hoàng Đình thầm thở dài, sau đó khoát tay, nói: “Được rồi, các bạn học cũ, hôm nay chính là sân nhà của lão Lâm, chúng ta có chuyện gì thì làm sau, đợi chúng ta tụ tập một bữa rồi nói sau. Hôm nay lão Lâm sinh nhật năm mươi tuổi, nhất định phải làm cho ông ấy vui vẻ mới được.”

“Đúng, lão Đình nói rất đúng.”

“Hôm nay là sinh nhật lão Lâm mà.”

Nhất hô bá ứng, lời Hoàng Đình vừa nói ra trong nháy mắt được mọi người tán thành.

Lúc này, mọi người chuyển ánh mắt về phía thanh niên phía sau Hoàng Đình, bọn họ thấy người trẻ tuổi này ăn mặc quái dị, rõ ràng là con trai nhưng lại đeo khuyên tai, hơn nữa đứng ở nơi đó ngẩng mặt lên trời nhìn xung quanh.

“Lão Đình, đây là con trai ông sao?” Trương Hào hỏi.

Hoàng Đình nhìn về phía con trai mình, không khỏi trừng mắt một cái, nói: “Đứng tử tế nào, đứng không ra đứng gì cả, nhanh chóng chào hỏi các chú dì đi nào.”

Hoàng Vân Ca thầm thở dài một tiếng, rất tùy tiện, uể oải nói: “Xin chào các cô chú, cháu tên là Hoàng Vân Ca, con trai của bạn học cũ của mọi người.”

“Chưa ăn cơm à?” Hoàng Đình có chút tức giận, ông đương nhiên biết tính tình của con trai mình như thế nào. Thế nhưng bạn học cũ của mình đều ở chỗ này, con trai của mình nói chuyện như vậy là muốn làm gì đây?

Nhưng còn chưa đợi Hoàng Vân Ca nói cái gì, người xung quanh đã mồm năm miệng mười khen ngợi.

“Lão Đình, con trai ông đúng là tuấn tú lịch sự nha.”

“Đúng vậy, xem ra là người có học vấn, ăn mặc rất thời thượng nhỉ.””

“Ôi, chúng ta đều đã già rồi, nhìn xem người trẻ tuổi bây giờ, chúng ta hồi đó cũng không sánh bằng.”

“Lão Đình, con trai ông có bạn gái chưa?”

“Lão Đình có đứa con trai như vậy đúng là khiến người ta hâm mộ, nếu con trai tôi đẹp trai như vậy cũng không lo không tìm được vợ.”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Lâm Phàm nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ đứng ở nơi đó của cha mình, trong lòng cũng cười, sau đó hắn nhìn điện thoại di động, là Bạch Kha gọi đến nên hắn đi đến bên kia nhận điện thoại.

Hoàng Đình ho khan vài tiếng, cảm giác có chút không thích hợp. Hôm nay là sinh nhật lão Lâm, tình huống hiện tại là thế nào đây?

“Lão Lâm, ăn cơm ở tầng mấy? Chúng ta hãy lên đó đi.” Hoàng Đình nói. “Đợi lát nữa đến nơi đó, chúng ta cùng nhau tụ tập một chỗ.”

Ông Lâm cười nói: “Được, bây giờ chỉ chờ mọi người thôi, để tôi dẫn mọi người lên.”

Sau đó ông nhìn một vòng không biết con trai mình đi đâu rồi, sau đó cũng không nghĩ nữa mà trực tiếp dẫn theo mọi người đi lên trước.

Đến cửa thang máy, lập tức có người đi lên ấn thang máy.

“Lão Đình, mời…”

Lão Đình ngược lại không đi vào trước mà nói: “Lão Lâm, ông vào trước đi.”

Ông Lâm cười: “Ông khách khí quá rồi.”

Trong thang máy.

“Lão Đình này, con trai ông hiện tại làm gì vậy?”

Hoàng Đình đáp: “Không có tiền đồ gì cả, tôi sắp xếp nó làm ở trong công ty để rèn luyện.”

“Làm sao có thể nói không có tiền đồ chứ, công ty ông là công ty lớn như thế,người khác muốn vào làm cũng không vào được.”

“Ôi, lão Lâm, con trai ông làm nghề gì?” Có người hỏi.

Cha Lâm cười đáp: “Nó ở Thượng Hải, từ khi tốt nghiệp đã ở đó.”

Hoàng Vân Ca cười: “Cháu có nhiều bạn bè ở Thượng Hải lắm, nơi đó cạnh tranh rất lớn. Nếu có chuyện phiền toái cứ tới tìm cháu để cháu gọi một cuộc điện thoại. Bạn bè của cháu đều là người có năng lực, ở Thượng Hải đều là quan lớn, nhị thế tổ, có tiền có quyền.”

Chương 1719: Ông Lâm giới thiệu con trai

“Câm miệng lại.” Hoàng Đình trừng mắt nhìn con trai nhiều lời này của mình, sau đó nhìn về phía mọi người cười nói: “Con trai tôi ngày nào cũng ăn chơi, quen biết toàn mấy đứa chơi bời lêu lổng thôi.”

“Cha, cái gì mà chơi bời lêu lổng, những người bạn của con không cần làm việc, tiền trong nhà cũng dùng không hết.” Hoàng Vân Ca phản bác.

Mọi người nghe được lời nói như vậy đều bị đả kích.

Nhìn người ta kìa, tiền cũng không dùng hết đó nha.

Trong thang máy.

Mọi người nói chuyện với nhau, mà cha hắn cũng không nói thêm gì, đây là những bạn học cũ đã lâu không gặp, ông ấy cũng không muốn nói về con trai mình, điều này rất khác với ngày thường.

Xem ra, ông ấy cũng rất coi trọng tình bạn với những người bạn này, dù sao người ta lặn lội đường xa đến đây, làm sao có thể khoe khoang cái gì nữa chứ.

Thang máy đến rồi.

Sau khi Hoàng Vân Ca đi ra, nhìn một chút, nói: “Không tồi đó nha.” Sau đó anh ta đi tới trước mặt cha mình, nói: “Cha, vị bạn học này của cha đúng là chịu chi, tổ chức một bữa tiệc sinh nhật cũng đến nơi rất cao cấp như vậy, nhưng cũng không bằng những nơi lúc trước con từng đi.”

Hoàng Đình trừng mắt cậu ta một cái, không muốn nói gì thêm, sau đó ông đi vào phòng tiệc.

Lúc này phòng tiệc đã chật kín người, mà ông Lâm sắp xếp bàn của bạn học ở phía trước, xem ra cũng rất coi trọng những bạn học này.

Hai bàn người, vừa đủ.

Hoàng Đình hỏi: “Lão Lâm, có chuyện gì vậy?”

Ông Lâm đáp: “Không có gì, chỉ là không biết thằng nhóc con tôi chạy đi đâu rồi, vừa rồi còn ở đây mà.”

Hoàng Đình cười: “Tôi chưa từng gặp mặt con trai ông, thế nào, nó đã tìm được vợ chưa?”

“Vẫn chưa, nếu tìm được rồi thì tôi giờ đã thoải mái, nó hiện tại vẫn còn độc thân một mình.” Ông Lâm bất đắc dĩ nói: “Ông nói xem, nó kết hôn sớm rồi có con thì tôi và mẹ nó còn có thể chăm sóc cháu một chút, nếu chờ chúng tôi đều già thêm thì nào còn có sức lực nữa chứ.”

“Chú, cháu quen biết rất nhiều cô gái, còn có một số vị thiên kim tiểu thư. Hôm nào đó cháu giới thiệu cho con chú một cô, có được không?” Hoàng Vân Ca cười nói.

Bà Lâm ở một bên, ngược lại hứng thú hỏi: “Nhiều cô gái lắm sao? Con người thế nào? Dì muốn cô gái có tính tình tốt, còn phải hiểu chuyện nghe lời nữa.”

Hoàng Vân Ca nghe vậy trợn tròn mắt, anh ta rất muốn nói một câu, đây đâu phải là con trai dì chọn người ta. Mà phải là người ta chọn con của dì đó, hơn nữa chưa chắc nhìn trúng được đâu.

“Dì à, chuyện này để sau nói, để sau nói.” Hoàng Vân Ca khoát tay, hiển nhiên là không muốn nói nhiều. Dù sao đề tài này cũng không thể nói, yêu cầu này đi đâu tìm chứ.

Những vị thiên kim tiểu thư mà anh ta quen biết kia, tính tình có người tốt người xấu, về phần hiểu chuyện nghe lời gì đó thì vẫn nên quên đi, người ta thật đúng là rất khó hầu hạ.

Lúc này, Hoàng Đình cũng không nói gì, nhưng thấy con trai lão Lâm còn chưa có bạn gái khiến ông lại có chút nghi hoặc, sau đó hỏi người bên cạnh.

“Con trai Lão Lâm làm gì ở Thượng Hải thế?”

“Không biết, hình như là mở một cửa hàng nhỏ ở Thượng Hải, kiếm được cũng không nhiều.”

“Lão Đình, công ty của ông hiện tại chủ yếu làm cái gì?”

“Bên đó còn thiếu người không? Ông xem tôi có thể làm gì được không?”

Trên cơ bản, nhóm bạn học đều tập trung chú ý ở trên người Hoàng Đình, mục đích chủ yếu bọn họ tới đây lần này là để đến ôn chuyện với Hoàng Đình, kéo gần quan hệ bạn học một chút.

Sau khi ông Lâm đến, mọi người trên bàn đều nói chuyện riêng với nhau, ngược lại không có ai đến nói chuyện với ông ấy.

Sau khi Lâm Phàm gọi điện thoại xong, phát hiện mọi người cũng đi rồi, hắn cũng bất đắc dĩ mà đi thẳng lên lầu.

Hắn tới trước bàn ăn, hỏi: "Cha, có thể bắt đầu được chưa?"

Ông Lâm đáp: "Có thể bắt đầu rồi, đến đây, để cha giới thiệu cho con vài người bạn tốt của cha, bạn thân của cha, chú Hoàng."

Ánh mắt Lâm Phàm nhìn về phía Hoàng Đình đang ngồi đó, hắn tự mình đi tới: "Chú Hoàng, cháu chào chú."

Những người khác nhìn thấy con trai của lão Lâm tự mình đi qua, lại lễ phép hiểu chuyện như thế thì trong lòng họ cũng gật đầu tán thưởng. Con trai của lão Lâm ngược lại không mù, biết nhân vật lớn này là ai, thái độ không tồi.

Hoàng Vân Ca cười, anh ta cảm giác tên nhóc này cũng có hiểu biết, ở bàn này chỉ có cha mình là không đơn giản. Thế nhưng anh ta cảm giác hình như mình đã gặp người này ở đâu đó, chỉ là hiện tại nhớ không ra.

"Nhóc này khá đấy, ừm, quan hệ của chú với cha cháu rất tốt, sau này nếu có cần chuyện gì thì cứ để cha cháu liên lạc với chú." Hoàng Đình rất hài lòng gật đầu, chàng trai này rất năng động, mà cũng lễ phép với người khác.

Lâm Phàm cười đáp: "Cảm ơn chú Hoàng đã chiếu cố, chú là bạn học cũ của cha cháu, cháu phận làm con cháu thì đương nhiên phải tôn kính."

Người xung quanh rất hâm mộ, sớm biết họ cũng dẫn theo con mình đến đây, ngược lại không nghĩ tới con trai của lão Lâm được lão Đình coi trọng.

Sau này nếu đổi công việc, không phải chỉ cần một câu nói thôi sao.

Chương 1720: Đây là muốn làm gì

Ông Lâm nói thêm: "Đây là con trai của chú Hoàng."

Lâm Phàm nhìn về phía người trẻ tuổi ngồi bên cạnh, hắn gật đầu, vẫn đưa tay ra như trước: "Chào anh, hoan nghênh đến tham gia."

Hoàng Vân Ca ngồi vẫn ở chỗ đó, anh ta duỗi tay, nói: "Nghe nói cậu ở Thượng Hải à, nếu muốn tìm bạn gái thì cứ đến gặp tôi. Tôi quen biết nhiều, giới thiệu một hai người cho cậu quen biết, nếu cậu có thể bắt được thì đời này hạnh phúc rồi."

Lâm Phàm cười cười đáp: "Lần sau, để lần sau. " Sau đó nhìn xung quanh một vòng nói: "Cha, bây giờ con đi bảo người đưa thức ăn lên, cha cứ trò chuyện tiếp nha."

Sau khi Lâm Phàm rời đi.

Hoàng Đình cười nói: "Lão Lâm, con trai của ông thật không tệ, hiểu chuyện hơn con trai tôi nhiều, người trẻ tuổi phải lễ phép như thế."

Ông Lâm khoát tay đáp: "Nào có, nào có. Tôi thấy Tiểu Hoàng cũng không tồi, nếu có một nửa tài ăn nói của Tiểu Hoàng thì nó đã tìm được vợ lâu rồi."

Hoàng Vân Ca cười: "Chú à, chú cứ yên tâm, đợi sau khi kết thúc cháu với cậu ấy sẽ lưu Wechat nhau, sau này cháu dạy cậu ấy cách nói chuyện với con gái, cam đoan có thể tìm được bạn gái."

"Được, được." Ông Lâm cười.

Sau khi bận rộn xong, Lâm Phàm ngồi bên cạnh cha, bữa tiệc chính thức bắt đầu.

Đột nhiên!

Bên ngoài truyền đến âm thanh ầm ầm, giống như là tiếng máy bay trực thăng.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy? Sao lại có tiếng ồn lớn như vậy?"

"Mọi người xem, bên ngoài có rất nhiều trực thăng."

Lúc này, mọi người nhìn thấy tình cảnh bên ngoài qua cửa sổ đều sửng sốt, họ đếm thử thì thấy có hơn mười chiếc trực thăng đang lượn vòng trên bầu trời.

Khách mời đều quan sát, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Đúng lúc này, trên trực thăng đột nhiên có biểu ngữ buông xuống, mọi người khi nhìn thấy nội dung viết trên biểu ngữ này, ai nấy đều nhìn về phía lão Lâm.

“Lão Lâm, ông chơi lớn rồi, sinh nhật lần thứ năm mươi mà ngay cả trực thăng cũng tới.”

“Hả?” Ông Lâm ngây ngẩn cả người, giống như không kịp phản ứng.

Lâm Phàm nghe nói vậy, nhìn thấy trực thăng bên ngoài thì vỗ đầu một cái. Mẹ nó, chuyện này không cần suy nghĩ cũng biết là người nào làm ra rồi.

“Ôi chao, đây là đang làm gì vậy?” Hoàng Vân Ca choáng váng.

Ngay cả những bạn học kia của ông Lâm cũng hơi sửng sốt, như không nhìn rõ.

Ầm!

Cánh cửa phòng tiệc được mở ra.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía cảnh cửa. Không có gì, đột nhiên, có người xuất hiện.

Hơn nữa còn không phải là một người, mà là một nhóm người.

Mỗi một người đều mặc âu phục gọn gàng, trong tay đều cầm hộp quà, ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới.

Lâm Phàm nhìn thấy những người này, hắn thật sự cạn lời rồi. Còn mẹ nó, đúng là sợ cái gì thì đến cái đó.

Vương Minh Dương dẫn đầu nhóm người đi vào, anh ta duỗi ngón tay chỉ vào Lâm Phàm, mà người phía sau cũng làm như thế, họ dần dần đi tới đứng thành một hàng.

Mọi người trong phòng tiệc đều ngây ngẩn cả người, không biết đây lại là chuyện gì, thật là khó hiểu.

Vương Minh Dương trực tiếp mở miệng, nói: “Cháu chào chú, cậu ấy đúng là không hiểu chuyện, sinh nhật lần thứ năm mươi của chú mà cũng không thông báo cho cháu biết, nếu không phải cháu nhìn thấy trên Weibo thì vẫn còn bị lừa gạt.”

Lâm Phàm nhìn đám người này, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Mấy người làm gì vậy…”

“Làm gì, nhìn không thấy sao?” Vương Minh Dương nói, sau đó nhìn mọi người, nói: “Nói thế nào, cùng đến nói nào.”

Lúc này, những người này đồng thanh nói: “Chúc chú Lâm sinh nhật năm mươi tuổi vui vẻ, phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn, sống lâu trăm tuổi.”

Ông Lâm bị một màn trước mắt làm cho ngơ ngác, dường như không hiểu tình huống này là gì.

Vương Minh Dương lập tức đi tới trước mặt ông Lâm, nói: “Chú, đây là quá cháu tặng chú, bức tượng Thọ Tinh bằng vàng ròng này lúc cháu mua đã phải tốn không ít công sức đó. Đây là bảo vật trấn tiệm của cửa hàng kia, ông ta còn nói không muốn bán, đồ vật mà cháu tặng sinh nhật chú nhất định phải mua được, cho nên cháu đã thẳng tay mua lại cửa hàng kia luôn.”

“Chú xem thử có thích không?”

Ông Lâm đã choáng váng cả người, thật lâu vẫn không hoàn hồn.

Mà người xung quanh cũng là như thế, họ đều không rõ đây là muốn làm gì.

Lâm Phàm nhìn cha mình đang sững sờ, lại nhìn vẻ mặt tặng quà của Vương Minh Dương cũng cảm thấy bất đắc dĩ, sau đó khẽ đụng vào cha mình.

“Cha, Minh Dương đang hỏi cha đó, cha có thích không?”

Hắn không ngờ Vương Minh Dương lại chơi lớn như vậy, đây là không ngại gây chuyện lớn mà.

Lúc này ông Lâm mới phản ứng lại, bức tượng Thọ Tinh vừa lớn vừa lấp lánh ánh vàng trong tay Vương Minh Dương nhất thời cũng không biết nên nói gì. Thứ này vừa nhìn là biết giá cả không hề rẻ chút nào.

“Minh Dương à, cháu đến là được rồi, món quà này chú không thể nhận, không thể nhận.” Ông Lâm vội vàng khoát tay, làm sao ông có thể nhận thứ quý giá như vậy được.

Hoàng Đình ngồi ở đó, ông cũng rất có hiểu biết, lúc nhìn thấy Thọ Tinh được làm bằng vàng ròng thì đã biết món đồ này không hề rẻ.

Trong ấn tượng của ông, bạn học cũ của mình chỉ là người bình thường, sinh nhật năm mươi tuổi thì làm sao có thể có người tặng lễ lớn như vậy được?

Chẳng lẽ có nguyên nhân sâu xa gì sao?

Chương 1721 - Những người này từ đâu đến?

“Cha, chuyện bạn học của cha là sao vậy? Làm ra một màn lớn như này, quả là tốn kém mà. Mấy chiếc trực thăng vừa rồi bay lượn một chút nhưng giá cả cũng không hề rẻ đâu. Lại còn có tượng Thọ Tinh làm bằng vàng ròng lớn như vậy, không có vài triệu thì không mua nỗi, không phải là giả đấy chứ.” Hoàng Vân Ca nhỏ giọng nói.

Chương 1721: Những người này từ đâu đến?

Cũng không phải anh ta hoài nghi, mà là thật sự không thể tin.

Hoàng Đình không nói gì, thứ này không có khả năng là giả. Nhìn màu sắc và tay nghề này đều rất tốt, hẳn là không phải giả rồi.

Khi gặp phải những điều chưa biết, tất cả mọi người đều tự tưởng tượng vẩn vơ.

Về phần Hoàng Đình, ông cũng bắt đầu suy nghĩ, có lẽ là trước kia lão Lâm đã giúp người nào đó nên sinh nhật lần thứ năm mươi mới được tặng lễ vật lớn như vậy.

Nhưng theo ông thấy, hẳn là lão Lâm sẽ không nhận, dù sao cái giá nhận về cũng không nhỏ.

Vương Minh Dương có chút nóng nảy, nói: “Chú à, đây là quà sinh nhật của cháu, người không thể không nhận được nha.”

Lâm Phàm: “Cha cứ nhận đi, coi như là một phần tâm ý của anh ta.”

Khi Hoàng Đình nghe được những lời này thì lông mày ông nhíu lại, sau đó trong lòng cũng thoáng tiếc nuối, đứa nhỏ nhà lão Lâm này xem ra cũng không chống lại được cám dỗ của tiền tài.

Nhưng ngẫm lại cũng có thể lý giải, dù sao nếu Thọ Tinh này là vàng ròng thì thật đúng là một tài sản lớn, người bình thường làm sao có thể chống lại cám dỗ như vậy được?

Những người bạn học khác ngồi trên bàn ăn đều choáng váng, bọn họ thực sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra trước mắt.

Sau đó bọn họ đều xì xào bàn tán.

“Những người này từ đâu đến vậy?”

“Không biết nữa, sinh nhật lần thứ năm mươi của lão Lâm làm có chút hoành tráng đấy chứ, không phải là tìm người tới diễn kịch để chứng minh mình hiện tại giàu có thế nào đó chứ.”

“Mấy người xem tượng Thọ Tinh lớn như vậy, chuyện này làm sao có thể. Nếu như là vàng ròng nguyên chất, ông nói cái này đáng giá bao nhiêu.”

“Đúng vậy, người trẻ tuổi này còn nói mua cả tiệm vàng nhà người ta, ông xem điều này có thể không, tuổi còn trẻ thế lấy đâu ra nhiều tiền như vậy chứ, vừa nhìn đã biết là khoe khoang rồi.”

“Ôi, thật không ngờ lão Lâm lại là người như vậy, bỏ đi, chúng ta đừng nói gì cả. Sau lần này, chúng ta vẫn nên ít liên lạc với lão Lâm, người này quá giả tạo rồi.”

Mọi người xì xào bàn tán, bọn họ sẽ không tin chuyện này, dù sao nó đã vượt quá sự tưởng tượng của bọn họ.

Chàng trai trẻ này cũng không phải con ruột của lão Lâm, sinh nhật mà tặng quà lớn như vậy, nói xem có thể không?

“Thế này không hay cho lắm.” Ông Lâm nói.

Lâm Phàm ghé sát vào tai cha mình, nói: “Cha nhận đi, còn không nhận thì càng phiền phức nữa đó.”

Ông Lâm nghe con trai nói vậy, không có cách nào chỉ đành đưa hai tay ra nhận, lúc ông vừa định nói cái gì đó thì trọng lượng của tượng khiến ông suýt không cầm được.

Thực sự rất nặng, cái này phải nặng bao nhiêu đây chứ?

Vương Minh Dương mỉm cười, sau đó nhìn Lâm Phàm, ý tứ trong mắt rất rõ ràng. Chuyện này nhất định phải nói chuyện với cậu rõ ràng, cũng không thể cứ vậy mà bỏ qua.

Lâm Phàm nhìn ánh mắt này , hắn còn có thể nói cái gì đây. Chuyện này cũng khiến hắn cũng bất đắc dĩ lắm ấy chứ.

Hà Thừa Hàn cũng trạc tuổi cha hắn, đương nhiên là xưng hô bằng anh. Tuy rằng món quà không đắt tiền như Vương Minh Dương, nhưng ông tặng một chuỗi ngọc có màu sắc rất đẹp, chỉ sợ giá cả cũng không hề thấp.

Hắn cũng không biết nên nói gì với mấy người bạn già ở Thượng Hải này. Thế nhưng hiện tại họ đều đã tới, còn có thể làm sao.

Chỉ có thể âm thầm nói, mấy người thật đúng là trâu bò mà.

Hoàng Vân Ca nói khẽ vào tai cha: “Cha, cha đã thấy chưa, cha còn nói con người sẽ không thay đổi. Cha xem xem, chuyện này rất khác với những gì cha kể con nghe, con đã nói rồi mà, trên đời này chẳng có ai là không thay đổi.”

“Cha nhìn đi, hết tặng vàng lại đến ngọc, chỗ này phải bao nhiêu tiền, chỉ sợ giá trị đống quà này phải đến trăm triệu.”

Hoàng Đình trừng mắt nhìn con trai một cái, nói: “Được rồi, ăn cơm đi.”

Hoàng Vân Ca bất đắc dĩ thở dài, cha mình không tin, thế này anh ta cũng hết cách.

Lần xếp hàng tặng quà này cũng mất một đoạn thời gian.

Lâm Phàm vội vàng đi tìm nhân viên phục vụ mở thêm một phòng riêng lớn, nhanh chóng sắp xếp cho bọn họ. Nếu để cho đám người này ở phòng tiệc, còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa đây.

Lễ vật đều tặng hết rồi.

Đám người Vương Minh Dương vốn còn muốn ở phòng tiệc nói chuyện thêm một chút, nhưng lại bị Lâm Phàm trực tiếp cưỡng ép kéo đi.

Bây giờ ông Lâm vẫn còn có chút sững sờ, ông cầm những lễ vật này trong tay cũng không biết nên làm gì.

“Lão Lâm, chuyện này là sao vậy? Ông quen những người này sao? ” Bạn học cũ Trương Hào hỏi.

Ông Lâm lắc đầu: “Chỉ quen một người, những người khác tôi đều không biết, hẳn đều là bạn của con trai tôi.”

Chương 1722: Là ai khởi xướng

Khi ông vừa nói mấy lời này, trong lòng mọi người thổn thức không thôi. Nghe đi, thế này không phải quá lộ liễu rồi à, không quen mà còn tặng cho ông quà lớn như vậy, thể diện phải lớn như nào người ta mới có thể tặng những thứ này.

Hơn nữa nhìn tình huống vừa rồi, hình như còn không thể không nhận quà.

Về phần bạn bè của con trai ông, chuyện đó càng không có khả năng, chắc chắn là đang khoe khoang rồi.

“Không phải chứ, con trai ông không phải mở một cửa hàng nhỏ ở Thượng Hải sao? Tại sao đám bạn bè này đều nhiệt tình như vậy, sinh nhật của ông mà đều đến tham dự, ghê thật đấy.” Trương Hào cười nói, nhưng chỉ cần là người sáng suốt đều có thể nhìn ra ý tứ trong lời này.

Ông Lâm cũng nghe ra ý tứ trong lời này, ông chỉ cười cười, cũng không phản bác.

Nếu như là người khác ông đã sớm phản bác, nhưng ở trước mặt những người bạn học cũ nhiều năm không gặp thì ông thật lòng không muốn nói gì, nếu tranh cãi với bạn học cũ vậy thì thật sự không có ý nghĩa.

Hoàng Đình ho khan một tiếng: “Ăn cơm, uống rượu đi, không nói chuyện này nữa, hẳn là bạn bè con trai lão Lâm rất nhiều.”

Nếu nhân vật lớn đã mở miệng, những bạn học này cũng sẽ không nói gì thêm. Thế nhưng trong mắt đều có ý tứ không cần nói cũng biết, đó chính là ông cứ khoác lác tiếp đi, chúng tôi tiếp tục lắng nghe.

Hôm nay là sinh nhật ông, ông nói cái gì thì chính là cái đó.

Dù sao thì sau lần này, bọn tôi cũng không liên lạc với ông nữa, đây rõ ràng là tới làm màu với chúng tôi mà.

Hơn nữa bọn họ nhìn Hoàng Đình, người ta cũng không nói gì, hiển nhiên cũng cho rằng không có khả năng.

Hiện tại không nói, chỉ là không muốn vạch trần mà thôi.

Trong phòng lớn, một đám người ngồi đó.

Mà Lâm Phàm lại mang vẻ mặt ngây ngốc nhìn mọi người: "Mấy người như này là muốn nghịch thiên sao? Tại sao tất cả mọi người chạy từ Thượng Hải tới đây rồi?"

Sau đó hắn chỉ vào Ngô Vân Cương: "Còn ông nữa, không phải ông đang ở thủ đô sao, sao cũng tới đây rồi?"

Vương Minh Dương cười lớn: "Không phải chứ, tôi nói này người anh em, cậu thực sự không coi bọn tôi là bạn bè mà. Chuyện lớn như này mà không thông báo cho chúng tôi, về tình có thể tha thứ nhưng cậu cũng không báo cho tôi, vậy là đang xem thường chúng tôi rồi."

"Minh Dương, cậu nói vậy là không đúng, cái gì mà không thông báo cho chúng tôi thì về tình có thể tha thứ, thế nào? Chỉ quan hệ giữa cậu và Lâm đại sư sâu sắc thôi sao, còn chúng tôi đều là bạn rượu đó nha." Ngô Vân Cương phản bác.

Hà Thừa Hàn bất mãn nói: "Đúng vậy, con trai tôi đều do Lâm đại sư dạy dỗ, bây giờ nó vừa ngoan và hiểu chuyện biết bao, khiến tôi thoải mái hơn rất nhiều. Loại chuyện này mà không mời tôi thì tôi cũng phải đến."

Vương Minh Dương nhìn mọi người, nói: "Mọi người đều hay rồi, thật đúng là bị mấy người nói thành một đống đạo lý. Đừng nói tôi đả kích mấy người, quan hệ giữa tôi và cậu ấy người bình thường không thể so sánh được, chú còn là cha nuôi tôi đó."

“Hơ! Lại còn con trai nuôi, con nuôi mà không biết ngày sinh nhật là khi nào?” Hà Thừa Hàn phản bác, đúng là mặt dày mà.

Lâm Phàm nhìn mọi người ầm ĩ, rồi vỗ mạnh lên trán một cái nói: “Được rồi, được rồi, mấy người cứ nói đi, lần này là ai khởi xướng.”

Tất cả mọi người không chút do dự chỉ về phía Vương Minh Dương.

“Minh Dương, anh cho tôi một lời giải thích hợp lý, nếu không tôi cũng không thể tha cho anh. Bữa tiệc đang tốt đẹp lại bị trò của mấy người làm loạn hết lên.” Lâm Phàm nói.

Vương Minh Dương đáp: “Cái này tôi không thừa nhận, tôi làm loạn lúc nào chứ, tôi đây là đến để chúc mừng mà. À, đúng rồi, giám đốc Lục nhờ tôi mang lễ vật đến, nói là tặng cho chú.”

Đó là một tấm thẻ ngân hàng.

Lâm Phàm nhìn thấy thẻ ngân hàng này, nhíu mày hỏi: “Anh ta có ý gì vậy? Đưa bao nhiêu tiền?”

“Mười triệu.” Vương Minh Dương nói: “Anh ta nói đây chỉ là một chút tâm ý, để chú vui vẻ.”

“Ha ha, đưa mười triệu để vui vẻ, đúng thật là có tiền.” Lâm Phàm bật cười, theo hắn thấy thì đây có lẽ là do lần trước cứu mạng anh ta.

Nhưng ân tình mạng này đã trả rồi mà, sao còn muốn tặng lễ vật làm chi.

Sớm biết sẽ như vậy, lúc ấy hắn không nên đăng weibo, không đăng lên thì đảm bảo chuyện gì cũng không xảy ra, hiện tại ngẫm lại đúng là có hơi hối hận.

Vương Minh Dương khẽ nhún vai: “Phải công nhận tên đó giàu có, gia nghiệp lớn thật. Mười triệu đối với hắn chỉ là mưa phùn, tôi thấy anh ta đã tặng rồi thì cứ nhận đi, vừa vặn cho anh ta tiêu pha một chút.”

Lâm Phàm nhìn cái thẻ này, cũng không nghĩ nhiều, hắn thu lại rồi đến khi trở lại Thượng Hải còn phải đi tìm đối phương một chuyến, xem anh ta làm như này là muốn gì.

“Những trực thăng bên ngoài là ai gọi tới?” Lâm Phàm hỏi.

Lúc này, mọi người lại chỉ ngón tay về phía Vương Minh Dương.

Lâm Phàm không còn lời nào để nói, một tay vỗ lên vai Vương Minh Dương nói: “Tôi nói này người anh em, anh thật là lợi hại đó nha. Đến chiêu này mà cũng nghĩ ra được, thật đúng là không sợ xảy ra chuyện mà.”

…

Chương 1723: Sao cô lại tới đây

“Xảy ra chuyện gì chứ, tôi đều làm thủ tục chính quy rồi mời phi công chuyên nghiệp, không phải chỉ treo biểu ngữ một chút thôi sao, không có chuyện gì đâu.” Vương Minh Dương nói.

Sau đó anh ta dường như nghĩ tới cái gì đó: “À, đúng rồi, nhân viên trong cửa hàng của cậu hẳn cũng sắp tới rồi, bọn họ cũng tới đó.”

“Hả?” Lâm Phàm sửng sốt, nhất thời có chút không nói nên lời, đột nhiên sao lại đến rồi.

“Được rồi, mọi người cũng đừng đi đâu cả, ở đây chờ, tôi bận xong chuyện sẽ lại đây nói chuyện thật kỹ với mấy người, về chuyện này tôi nhất định phải dạy cho mấy người một bài học.”

Bây giờ hắn nhất thời cảm thấy sứt đầu mẻ trán, thật vất vả mới dàn xếp ổn thỏa đám người Vương Minh Dương, giờ nhóm Điền Thần Côn lại tới.

Hắn cũng không sợ hãi gì nhóm Điền Thần Côn, mấu chốt chính là Ngô U Lan, hắn còn có thể không rõ tình huống trong đó sao?

Nếu để cho mẹ hắn biết, chuyện này lại không thể thoát được.

Khi đến phòng tiệc chính, hắn nhìn thấy một vài người đứng đó. Mà mẹ hắn thì đang nắm tay một người, không cần nghĩ cũng biết người đó là ai, ngoại trừ Ngô U Lan còn ai vào đây.

“Con trai à, con lại đây.” Bà Lâm thấy con trai đến, lập tức vẫy tay.

Lâm Phàm thở dài, đi thẳng tới: “Mẹ.”

Sau đó hắn đưa mắt nhìn về phía bọn Điền Thần Côn, nói: “Các người đến phòng sát vách trước, bọn họ đều đang ở đó. ”

Đám người Điền Thần Côn tới, bụng hơi đói nên cũng không có lưu lại. Dù sao nơi này cũng không có chuyện của bọn họ, một mình U Lan ở chỗ này là được rồi.

Hoàng Vân Ca nhìn em gái phía bên kia, anh ta nhất thời kinh ngạc há hốc miệng, thực sự cô gái này quá xinh đẹp.

Sau đó anh ta nhỏ giọng nói: “Cha, cha xem, thằng nhóc này che dấu cũng quá kín, có bạn gái xinh đẹp như vậy nhưng lại nói không có bạn gái. Cha nói xem, nếu con thực sự giới thiệu mấy cô gái con quen cho cậu ta, vậy đến cuối cùng hắn lại được thêm rồi.”

Theo anh ta thấy, tên này chính là một cao thủ tình trường, thủ đoạn rất lợi hại.

Vậy mà lại nói mình không có bạn gái, hơn nữa mở một cửa hàng nhỏ mà có thể theo đuổi em gái xinh đẹp như vậy, bí quyết tán gái chỉ sợ cũng không tầm thường.

Trong lòng Hoàng Đình dần dần có chút bất mãn, cảm giác chuyện này không giống những gì ông nghĩ.

Lúc này Ngô U Lan nhìn dì đứng trước mắt, mặt cô đỏ đến bên tai.

“Mẹ.” Lâm Phàm đi tới trước mặt mẹ mình, sau đó nhìn về phía Ngô U Lan: “Sao hai người lại tới đây?”

Ngô U Lan vừa định nói cái gì, bà Lâm lập tức trừng mắt nhìn Lâm Phàm một cái: “Nói cái gì thế thế, cái gì mà sao lại tới đây, tới đây là tốt nhất, tới đây khiến mẹ rất vui vẻ. Con gái đừng để ý tới nó, chúng ta cứ từ từ tán gẫu.”

Ngô U Lan khẽ gật đầu, trong lòng có chút khẩn trương. Tuy rằng trước kia đã từng gặp, nhưng giờ gặp lại lần nữa, cô vẫn khó có thể khống chế tâm tình lo lắng của mình.

Hoàng Vân Ca nhỏ giọng ghé sát vào bên tai cha nói: “Cha, cha nhìn xem, đây chính là tên cặn bã. Em gái xinh đẹp kia cũng tới rồi mà lại hỏi sao lại tới đây, như này là muốn che dấu đây mà, suýt nữa hỏa nhãn kim tinh của con cũng bị đánh lừa rồi, con trai bạn học của cha thật không đơn giản nha.”

Hoàng Đình nhíu mày, cũng cảm giác có chút không tốt, luôn cảm giác như mình nhìn nhầm người.

Người chung quanh cũng nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

“Không đơn giản mà, đứa con này của lão Lâm thật đúng là không đơn giản.”

“Nhưng cũng phải nói, cô gái này thật đúng là xinh đẹp, nếu con trai tôi có thể có bạn gái xinh đẹp như vậy thì tốt biết bao.”

“Mấy người nói đây không phải là con trai nhà lão Lâm lừa gạt người ta đó chứ.”

“Khó nói, khó nói lắm, mấy người nhìn con trai lão Lâm cũng có chút luống cuống tay chân, giống như là rất bất ngờ vậy.”

Ông Lâm ngồi đó, mặc dù giọng nói của các bạn cùng lớp của mình rất nhỏ nhưng ông đều nghe được, luôn cảm thấy một chút không thoải mái.

Giống như là bị người ta hiểu lầm, trong lòng rất khó chịu.

Đúng lúc này, cửa phòng tiệc lại bị đẩy ra.

Một người đẹp cao gầy mang giày cao gót đi vào, cô nhìn trái nhìn phải, còn khách quý xung quanh đều hướng ánh mắt về phía cửa.

Dù sao một cô gái đẹp vừa có khí chất, vừa lạnh lùng như vậy xuất hiện, tất nhiên sẽ khiến người khác chú ý.

Theo quan điểm của họ, cô gái này phong cách rất giống như những bộ phim truyền hình.

“U Lan.” Liễu Nhiếp đi giày cao gót, chậm rãi đi tới.

Lâm Phàm nghe được thanh âm này, lông mày nhất thời nhíu lại, hắn có cảm giác không ổn, khi hắn nhìn thấy người tới cũng cực kỳ sửng sốt: “Sao cô lại tới đây?”

Lần này là thật sự hắn buột miệng nói, cũng không kịp suy nghĩ, bởi vì thật sự không hợp tình hợp lý.

Làm sao Liễu Nhiếp lại tới nơi này, quan hệ giữa hắn và Liễu Nhiếp không ra làm sao cả. Gặp mặt là lại mỉa mai nhau một phen là chuyện không thể thiếu, hôm nay cô ta tới đây thật sự không thích hợp.

Chương 1724: Sao ai nấy đều chạy tới thế này

"Tại sao tôi không thể đến, sinh nhật của chú tôi đến chơi thì có thể có vấn đề gì sao?" Liễu Nhiếp nhìn thoáng qua Lâm Phàm, lạnh nhạt nói.

Bà Lâm nhìn tình huống trước mắt, trong chốc lát cũng hơi sửng sốt, vốn chỉ có một mình Ngô U Lan đến, bà đã rất vui vẻ.

Nhưng bây giờ lại có một người nữa, điều này có chút không đúng.

Không phải là con trai mình ở bên ngoài một chân đạp hai chiếc thuyền đó chứ, hiện tại gặp nhau ở đây, đợi lát nữa đánh nhau, vậy thì tiệc sinh nhật này sẽ xong đời.

Chỉ là nhìn tình huống hiện tại, cô gái đến sau này hình như quen biết U Lan.

Liễu Nhiếp đi tới trước mặt ông Lâm rồi lấy ra một món quà, tuy rằng không biết trong hộp quà là cái gì, nhưng xem ra cũng không phải đồ rẻ tiền: "Chú Lâm, cháu chúc chú sinh nhật vui vẻ."

Ông Lâm nhìn về phía bà Lâm như muốn xin ý kiến, bà Lâm cũng khẽ gật đầu, con gái nhà người ta cũng đưa quà tặng ra rồi, giờ mà không nhận thì làm sao được.

"Được, tốt, cảm ơn, cảm ơn cháu." Ông Lâm gật đầu, chuẩn bị đặt quà tặng sang một bên, nhưng Liễu Nhiếp lại nhìn thấy đồng hồ đeo tay trên cổ tay ông Lâm, không khỏi mở miệng nói: "Chú Lâm, chiếc đồng hồ đeo tay này không hợp với chú, chi bằng chú thử cái của cháu tặng đi."

Liễu Nhiếp thuần thục mở hộp quà rồi lấy ra một chiếc đồng hồ tương đối đắt tiền, vừa liếc mắt nhìn là biết không phải là hàng rẻ tiền.

Hoàng Đình vẫn ngồi ở đó, sắc mặt có chút xấu hổ.

Ông Lâm khoát tay, nói: "Cháu à, cái này không thể đổi, đây là đồng hồ bạn học của chú vừa mới tặng cho chú."

Liễu Nhiếp vừa nghe thấy lời này, không biết xảy ra chuyện gì, sau đó cô khẽ cười: "Được, vậy chiếc đồng hồ này, sau này chú có thời gian thì thay phiên nhau đeo."

"Được, được…" Ông Lâm gật đầu, cũng không biết nên nói gì.

Hoàng Vân Ca giờ phút này đã bị choáng váng, rốt cuộc tên kia có lai lịch gì mà sao mấy em gái tới đều xinh đẹp như vậy.

Một người thanh thuần, một người thì lạnh lùng diễm lệ, tên này thật đúng là biết chơi mà.

Cao thủ cua gái, năng lực này anh ta xin chịu thua.

Anh ta tự nhận mình cũng là cao thủ tình trường, đã ngủ với nhiều gái đẹp nhưng chưa từng ngủ với người có thể đạt tới đẳng cấp của hai em gái này, đây quả thực chính là người thắng cuộc mà.

"Cha, con trai bạn học của cha không đơn giản nhỉ, hai cô gái đều tới đây, hơn nữa còn có thể ở chung đụng hòa bình, năng lực này không phải người bình thường có thể làm được." Hoàng Vân Ca nói, sau đó cảm thán: "Nhìn nhầm rồi, đúng là nhìn không ra, tuy rằng con trai bạn học cha không có tiền, nhưng mà năng lực này thì con vỗ ngựa đuổi cũng không kịp."

Hoàng Đình nghe được những lời này của con trai, sắc mặt cũng dần xấu hổ, ông thấy hình như bạn học cũ mình đã thay đổi.

Bất kể là chuyện lúc trước hay là hiện tại, đều khiến ông không thể hình dung người bạn mình ở trong đầu.

Thậm chí, hiện tại ông còn có chút xúc động muốn rời đi.

Nhưng nếu bây giờ rời đi, ông sợ sẽ khiến bạn học xấu hổ. Bỏ đi, đợi chút nữa vậy.

Bây giờ Lâm Phàm thật sự khó hiểu, Ngô U Lan đến hắn có thể hiểu, nhưng hắn thật không hiểu sao Liễu Nhiếp lại tới.

Lúc này, đôi môi đỏ mọng của Liễu Nhụy ghé sát vào tai Lâm Phàm: "Lâm đại sư, bây giờ tôi trả lại cho anh một nhân tình."

Lâm Phàm trầm mặc không nói, cái này mà nhân tình cái rắm gì chứ.

Mà trong mắt khách khứa, người đẹp này đúng là có quan hệ không bình thường với con trai lão Lâm, vậy mà lại cắn tai ở trước mặt mọi người, độ thân mật này cũng quá cao rồi.

Bà Lâm ở một bên có chút xấu hổ, ánh mắt quét ngô U Lan bên cạnh, đứa con trai này của mình đang làm gì đây chứ. Bên cạnh còn có một cô nữa mà dám ở trước mặt mọi người thân mật như vậy.

Nhưng bà cũng không nghĩ ra, vì sao cô nhóc U Lan này lại không hề tức giận, còn cười tủm tỉm, vẻ mặt bà cũng ngây ngốc.

Đột nhiên!

"Anh Lâm."

Phía sau lại truyền đến một giọng nói, mà giọng nói này còn tràn ngập vui vẻ.

Ngón tay Lâm Phàm run lên, thanh âm này có chút xa lạ, lại có chút quen thuộc, khi ánh mắt nhìn lại, lại ngây ngẩn cả người.

"Sao cô lại ở đây?"

Vân Tuyết Dao, tiểu thư của Hào Giang, nhà họ Vân.

Con mẹ nó, hôm nay hắn gặp quỷ à, sao ai nấy đều chạy tới.

Vân Tuyết Dao nhìn thấy Lâm Phàm, lập tức tươi cười đi tới, sau đó vỗ ngực nói: "Vốn em có thể đến sớm hơn nhưng em lại không quen đường ở Trung Châu lắm, tìm rất lâu mới tìm được nơi này. "

Sau đó cô nhìn sang một bên, cũng mặc kệ có đúng hay không, lập tức cung kính nói: "Chào chú dì."

Bà Lâm sửng sốt, nhưng người ta cũng chào hỏi rồi, bà lập tức gật đầu đáp: "Được, được…"

Vân Tuyết Dao đi tới trước mặt ông Lâm, sau đó lập tức lấy ra lễ vật: "Cháu chào chú, chúc mừng sinh nhật chú, đây là quà do cháu chọn, mong chú sẽ thích."

Giọng nói cô rất ngọt ngào, nụ cười trên mặt cũng rất rực rỡ.

Chương 1725: Hoa mắt, chóng mặt

Ông Lâm nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt này, lại nhìn về phía bà Lâm giống như muốn hỏi ý kiến lần nữa, lúc này rốt cuộc có nhận hay không?

Bà Lâm gật đầu ý bảo nhận đi, sau đó đưa mắt nhìn về phía Lâm Phàm, vẻ mặt cũng rất khó xử, không biết chuyện này sao lại xảy ra.

Bây giờ có tận ba cô gái tới đây.

Con bảo mẹ phải làm sao bây giờ.

Hoàng Vân Ca nhìn thấy một màn này cũng há hốc miệng, anh ta cảm giác hít thở không thông, dường như không thể xoa dịu tinh thần.

Anh ta thấy tên này đúng là thần, chỉ sợ là thần cua gái, đến anh ta cũng phải bái phục chịu thua.

Ba đại mỹ nữ xinh đẹp này không chỉ đều tới đây, mà còn không hề cãi nhau, mẹ kiếp rốt cuộc chuyện này là sao?

Anh ta thật sự sùng bái muốn quỳ xuống, dập đầu bái vị đại lão này làm thầy, học tập kỹ thuật tán gái chân chính.

Lâm Phàm cảm thấy không nên như vậy, nếu không sẽ gây ra hiểu lầm không cần thiết.

"Mẹ, cha, thật ra bọn họ…"

"Anh Lâm."

Lời còn chưa nói hết, cửa phòng tiệc lại truyền đến một giọng nói thanh thúy.

Mà các vị khách ở hiện trường cũng đều trợn mắt há hốc mồm, xì xào bàn tán.

“Ôi trời, đứa con trai của lão Lâm gia này đúng là ghê gớm.”

“Đúng vậy, tên này không ngờ ở bên ngoài lại hấp dẫn nhiều cô gái như vậy.”

Lâm Phàm hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn về phía cửa.

“Hoán Nguyệt, sao cô lại tới đây.”

……

Ngô Hoán Nguyệt ăn mặc thời thượng, hơn nữa cũng đã trang điểm tỉ mỉ, một cô gái nếu đã kỹ càng trang điểm, vậy thật sự đẹp không gì sánh được.

“Anh Lâm, em xin nghỉ tới đây.” Ngô Hoán Nguyệt nói, sau đó như nghĩ tới cái gì đó, không khỏi nhỏ giọng nói: “Em không có sự đồng ý của anh mà đã tới đây, chắc là không sao chứ.”

Lâm Phàm chớp chớp mắt, rất muốn nói không sao cả. Dù sao cũng đã tới thì chuyện này chỉ sợ cũng không thể giải thích rõ ràng.

Hắn không ngờ mình đăng weibo sẽ dẫn đến tình huống như vậy, nếu sớm biết như vậy thì có đánh chết hắn cũng sẽ không tiện tay đăng weibo như vậy.

Ngô U Lan và Ngô Hoán Nguyệt rất thân thiết, đương nhiên không có chuyện gì.

Mà lúc này Vân Tuyết Dao nhìn thấy Ngô U Lan, lại nhìn thấy hai cô gái bên cạnh thì trong lòng không khỏi cảnh giác. Cô có cảm giác mình đang gặp được cường giả mà trước đây mình chưa từng gặp.

Trực giác người phụ nữ rất chính xác, cô cảm thấy nguy cơ cạnh tranh.

Mẹ và cha Lâm Phàm đã hoàn toàn ngơ ngác, nhất là ông Lâm hình như đã ngồi không yên nữa, giống như muốn đứng lên hoạt động một chút. Bởi vì ông thật sự không chịu nổi, đả kích này quá lớn.

Tinh tế đánh giá một chút, Vân Tuyết Dao cảm thấy giá trị nhan sắc hay dáng người của mình với ba cô gái này đều ngang tài ngang sức, nhưng về độ thân mật, cô chắc chắn không bằng đối phương.

Chỉ là cô cũng bất đắc dĩ, bởi vì là con cái của Vân gia nên phải bận rộn với sản nghiệp gia tộc. Dù sao gia tộc không nuôi người nhàn rỗi, hơn nữa không thể không quản lý.

Đồng thời Hào Giang cách Thượng Hải cũng rất xa, xem ra sau này chỉ có thể rảnh rỗi lại chạy đến Thượng Hải.

Bịch!

Hoàng Vân Ca nhìn thấy tình huống hiện trường đã hoàn toàn khiếp sợ, thậm chí ngay cả ngồi cũng không ngồi vững, ngã xuống mặt đất, vẻ mặt khiếp sợ.

Đả kích này đối với một công tử bột như anh ta cũng quá lớn rồi.

Thậm chí anh ta bắt đầu so sánh mình và Lâm Phàm, cảm giác mình ăn mặc đẹp hơn đối phương một bậc, nhưng mình cũng không có vận đào hoa tốt như vậy.

Hoàng Đình nhíu mày, cảm thấy lối sống con trai của lão Lâm có chút không tốt lắm.

Tiệc sinh nhật này đã vượt qua tưởng tượng của mọi người, tất cả mọi người đều không ngờ mọi chuyện sẽ xảy ra đến mức này.

Lúc này, có khách mời cười.

“Lão Lâm à, đây có phải là một thời gian nữa cũng được uống rượu mừng của con trai ông rồi không?”

Lời này vừa nói ra, cha và mẹ Lâm Phàm cũng không biết nên nói cái gì, chuyện này bọn họ cũng không biết nên nói như thế nào.

Bọn họ đều biết con trai mình có năng lực, nhưng có nhiều cô gái trẻ tuổi xinh đẹp vây quanh như vậy cũng khó nói.

Nếu như là bạn bè vậy còn tốt, nhưng hiện tại tình huống này một chút cũng không giống, mấy cô gái đến đây đều cực kỳ khách khí, giống như đang để cho bọn họ lựa chọn vậy.

Hoa mắt, choáng váng, ngơ ngác.

Hiện tại đừng nói cha mẹ Lâm Phàm ngơ ngác, ngay cả bản thân Lâm Phàm cũng có chút bối rối, hắn cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Hắn luống cuống tay chân, không biết phải xử lý tình huống như thế nào.

"Ồ, cô ấy là Ngô Hoán Nguyệt." Đúng lúc này Hoàng Vân Ca vẫn nhìn chằm chằm Ngô Hoán Nguyệt, càng nhìn càng giống, sau đó anh ta đột nhiên kinh hô lên.

Ngô Hoán Nguyệt bây giờ cũng đang tích cực quay phim truyền hình, phim điện ảnh, danh tiếng cũng dần dần xuất hiện, đôi khi người trẻ tuổi cũng sẽ nhận ra.

Mà Hoàng Vân Ca đến bây giờ mới nhận ra, đó là do anh ta cầm điện thoại di động lên so sánh một lần nữa.

Dù sao thấy trên TV là một chuyện, nhìn thấy người thật lại là một chuyện khác.

Chương 1726: Hắn là Lâm đại sư

Sau khi xác định được, anh ta rốt cuộc nhịn không được hô lên.

"Mẹ kiếp! Cha, đây là ngôi sao Ngô Hoán Nguyệt." Hoàng Vân Ca lôi kéo cha, chỉ vào Ngô Hoán Nguyệt nói.

Hoàng Đình ngây ngẩn cả người, ông đương nhiên biết con trai mình nói cái gì. Thế nhưng ông cảm thấy nghi hoặc là vì cả nhà lão Lâm đều là người bình thường, sao có thể quen một ngôi sao?

Sau đó ông nghĩ đến tình huống lúc trước, chẳng lẽ cũng là vì nguyên nhân này, cho nên mới có nhiều người đến đây như vậy sao?

Nghĩ tới đây, ông đã nghĩ thông suốt mọi chuyện.

"Cậu… cậu…" Mà lúc này, Hoàng Đình phát hiện con trai mình giống như nhập ma, anh ta cầm lấy điện thoại di động lên, hết lần này đến lần khác nhìn, hơn nữa còn không ngừng đối chiếu với Lâm Phàm như đang xác định người nào đó vậy.

“Quấy rầy, quấy rầy rồi…”

Đột nhiên, cánh cửa phòng tiệc bị đẩy ra.

Một người đàn ông trung niên dẫn theo hai người, vẻ mặt tươi cười đi tới.

Lúc người đàn ông trung niên này đến, phòng khách đột nhiên truyền đến từng tiếng kinh hô, giống như là quen biết người này.

Lúc Hoàng Đình nhìn thấy người tới, lông mày đột nhiên nhíu lại, sau đó đột nhiên đứng lên, cũng mặc con trai đang kéo mình mà trực tiếp vòng qua bàn cơm rồi lập tức đi tới, giống như thấy một người đặc biệt.

“Thị trưởng Trương.”

Ông không ngờ mình sẽ gặp được thị trưởng Trung Châu.

Một vài người bạn học nghe thấy người đến là thị trưởng, cả đám đều đứng lên. Trong mắt bọn họ thì đây chính là đại nhân vật mà bọn họ với không tới.

Thậm chí một vài vị khách xung quanh cũng vậy, trong số bọn họ có người ở Trung Châu, mỗi ngày đều xem tin tức nên đương nhiên sẽ biết người tới là ai.

Thị trưởng Trương nhìn thấy người đi tới, cũng sửng sốt nói: “Tổng giám đốc Hoàng cũng ở đây sao.”

“Đúng vậy, xin chào thị trưởng Trương.” Hoàng Đình lập tức hạ thấp người, cực kỳ khách khí nói.

Thị trưởng Trương bắt tay với Hoàng Đình một lát liền vội vàng buông ra, mà Hoàng Đình Cương muốn nói cái gì, lại phát hiện thị trưởng này lại trực tiếp bỏ qua mình mà là vội vàng đi về phía bạn học cũ của mình.

“Ôi trời Lâm đại sư, xin chào, xin chào.” Trương thị trưởng lập tức bắt tay Lâm Phàm, rất vui vẻ nói.

Lâm Phàm thở dài, cười cười: “Thị trưởng Trương, xin chào, sao ông lại tới đây.”

Thị trưởng Trương đáp: “Nghe cậu nói kìa, hôm nay là sinh nhật lần thứ năm mươi của cha Lâm đại sư, tôi làm quan phụ

mẫu ở Trung Châu phải đến một chút chứ. Dù sao Lâm đại sư cũng lấy lại thể diện cho Trung Châu chúng ta."

"Cha, cậu ta là Lâm đại sư." Hoàng Vân Ca đã phản ứng lại hô lên.

Mà Hoàng Đình lúc này nghe được ba chữ "Lâm đại sư", lại hoàn toàn ngây ngẩn.

Khi nhìn thấy chàng trai kia nói chuyện ngang hàng với thị trưởng Trương, cả người ông đã đều ngơ ngác, ngây ngốc đứng tại chỗ.

Đây có phải là con trai bạn học cũ của ông ta không?

Mà con trai bạn học cũ của ông chính là Lâm đại sư danh tiếng lừng lẫy trong nước đó sao?

Nhưng tại sao ông chưa bao giờ nghe bạn học cũ nói điều này ở trong nhóm.

Hai bàn bạn học cũ cũng ngây ngẩn, sau đó nhìn về phía Hoàng Vân Ca vẻ mặt khiếp sợ nói: "Lâm đại sư này là ai?"

Hoàng Vân Ca kinh hô: "Lâm đại sư này chính là nhân vật lớn đó. Ôi chao, mẹ kiếp, thế mà mình lại không nhận ra."

Thị trưởng Trương nói chuyện với Lâm Phàm vài câu, lập tức bắt tay ông Lâm: "Lâm lão đệ, chúc mừng sinh nhật ông, con trai của ông cũng không đơn giản, rất lợi hại đó nha."

Cha và mẹ Lâm Phàm đều luống cuống tay chân, dù sao vị trước mắt này chính là thị trưởng, sau đó vội vàng nói: "Cám ơn, cám ơn. "

Thị trưởng Trương nhìn về phía Lâm Phàm nói: "Lâm đại sư, cậu xem khi nào cậu về Trung Châu phát triển đi. Trung Châu chúng ta hiện tại phát triển rất tốt, chỉ cần cậu trở về thì cậu muốn chọn nơi nào thì cứ nói. Tôi tuyệt đối sẽ thỏa mãn, hơn nữa còn đưa nơi đó thành khu phát triển chủ yếu của Trung Châu."

Lời này cũng không phải ông nghĩ nhiều, mà Lâm đại sư này thật sự có năng lực này.

Lâm Phàm cười nói: "Hiện tại tôi ở Thượng Hải cũng tốt, chờ sau này có cơ hội đã. Thế nhưng Trương thị trưởng yên tâm,

Trung Châu là quê hương của tôi nên tôi chắc chắn sẽ trở về.”

“Vậy thì tốt rồi, Trung Châu chúng ta có người như Lâm đại sư, đi đâu cũng có mặt mũi, có đôi khi tôi cũng dính không ít ánh sáng của cậu.” Thị trưởng Trương cười nói.

“Ha ha, thị trưởng Trương đúng là biết nói đùa.” Lâm Phàm cười.

Bọn họ nói chuyện rất vui vẻ, mà Trương thị trưởng biết Lâm đại sư đã trở lại đã lập tức tới đây, chính là muốn gợi ý cho Lâm đại sư ở lại Trung Châu, dù sao Lâm đại sư này cũng là nhân vật vô cùng tài giỏi.

“Được, vậy tôi cũng không quấy rầy nữa, có thời gian thì nhất định phải hẹn gặp Lâm đại sư ăn một bữa đó nha.” Thị trưởng Trương nói.

“Được, lúc nào cũng có thể.” Lâm Phàm nói.

Khi người rời đi, hiện trường yên tĩnh trở lại.

Lâm Phàm nhìn tình huống hiện tại cũng không biết nên làm gì bây giờ, sau đó hắn vội vàng vẫy tay về phía bốn cô gái đi đến phòng bên cạnh, còn nơi này cứ giao cho cha mẹ mình giải quyết vậy.

……

Chương 1727: Quá trâu bò

Lâm Phàm dẫn bốn cô gái rời đi.

Tại hiện trường, chỉ còn lại ông bà Lâm không biết làm thế nào để đối mặt với rất nhiều khách khứa xung quanh.

Hoàng Đình đứng ở đó, cho dù lấy địa vị của ông cũng cảm thấy mọi thứ đều giả, làm cho người ta không dám tin.

Ông biết thị trưởng Trương, bởi vì trước kia từng tham gia một hội nghị thượng đỉnh thương mại, ông còn từng nói chuyện với thị trưởng Trương. Khi đó thị trưởng còn đến nói chuyện với ông, hy vọng ông có thể mở rộng doanh nghiệp đến Trung Châu.

Hiện giờ thị trưởng Trương đã tới, ông đích thân đi lên bắt tay nói chuyện với nhau, nhưng trọng tâm của đối phương cũng không phải ở trên người ông mà chỉ đơn giản bắt tay nói vài câu xã giao rồi cứ thế kết thúc.

Hiển nhiên là không quá quan tâm sự xuất hiện của ông ở chỗ này mà đặt tất cả tâm tư lên người Lâm đại sư, và cả bạn học cũ của ông nữa.

Ngay từ đầu ông cũng cho rằng bạn học cũ của mình đang giả vờ, nhưng bây giờ xem ra đây đâu phải giả vờ, mà là người ta thật sự lợi hại như vậy.

Không đúng, bạn học cũ của ông cũng không giả vờ, mà là con trai của ông ấy quá lợi hại.

Ba chữ "Lâm đại sư" này đại diện cho điều gì.

Người lăn lộn trong Thượng Hải như ông làm sao có thể không biết, chỉ "ba chữ này" thì cả nước không ai có thể so sánh được.

Hoàng Vân Ca đều choáng váng, anh ta không ngờ mình thật sự nhìn thấy Lâm đại sư, ngay từ đầu anh ta chỉ cảm giác hình như mình đã nhìn thấy người này ở đâu đó. Về sau khi Ngô Kỳ Nguyệt tới đây, anh ta so sánh một chút liếc mắt một cái liền nhận ra.

Hiện tại chủ đề trên mạng ai mà không biết, Ngô Hoán Nguyệt và Lâm đại sư có quan hệ tình cảm. Nếu như không phải Lâm đại sư nâng đỡ thì sao cô ấy có thể phát triển nhanh như vậy.

Hơn nữa sau khi Ngô Hoán Nguyệt tới đây, lại thân mật với người này như thế, hiển nhiên quan hệ không tầm thường.

Cuối cùng anh ta so sánh một chút là có thể xác định, người này chính là Lâm đại sư.

Chỉ là tấm ảnh selfie duy nhất trên Weibo thật sự là chụp quá kỳ lạ, hơi khác biệt so với người thật.

"Lão Lâm, đứa con trai này của ông thật sự rất giỏi." Hoàng Đình cảm thán nói, đồng thời trong lòng cũng có chút xấu hổ.

Ông cho rằng mình có chút tiền, có thể có ánh mắt đặc biệt hơn người, có thể nhìn thấu tất cả vấn đề.

Lâm đại sư đã bắt tay với ông lúc chào hỏi, ông cũng chỉ cho rằng đối phương là hiểu lễ phép, lão Lâm giáo dục đúng là không tệ.

Nhưng hiện tại nghĩ lại, ông thật sự cảm thấy rất mất thể diện.

Lão Lâm cười cười: "Ôi, thằng nhóc này tự mình lăn lộn ở Thượng Hải, cũng không biết trải qua cái gì, tôi và mẹ nó cũng chưa từng hỏi qua."

Ông Lâm cảm thấy bạn học cũ của mình có chút xấu hổ, nhưng ông không thể để cho bạn học mình có cảm giác này. Dù sao lần này sinh nhật ông tụ tập cùng một chỗ thế này, thật sự không dễ dàng.

Nếu để cho bạn học cũ cảm thấy mình mượn bữa tiệc sinh nhật này để khoe khoang, về sau làm sao còn có thể gặp mặt người ta.

Hai bàn bạn học cũ nhìn nhau, hình như đều có chút xấu hổ, vừa rồi bọn họ không ngừng trao đổi, nói lần này lão Lâm làm chuyện không tốt thế nào, giả vờ khỏe khoang thế nào.

Nhưng nhìn họ bây giờ, làm sao còn có ý nghĩ đó nữa.

"Lão Lâm thật lợi hại, không ngờ con trai ông lại lợi hại như vậy, tôi vừa liếc mắt nhìn là biết thằng nhóc này không bình thường." Trương Hào cười, không thèm để ý những gì mình nói lúc trước có gì không ổn, chỉ cảm thấy chuyện này rất bình thường.

Bà Lâm nhìn những món quà trên bàn ăn, lại nhìn tình huống hiện tại của ông Lâm, cũng lắc đầu.

Suy nghĩ của bà đều đặt trên người con trai và bốn cô gái kia, không biết trong đó rốt cuộc bọn chúng là có quan hệ gì.

Trong phòng riêng.

Nhân số đông đảo, khi bốn cô gái tiến vào thì ánh mắt Vương Minh Dương nhìn về phía Lâm Phàm đều trở nên không đúng.

Anh ta thấy, người anh em này của mình đúng là không đơn giản, thật đúng là không nhìn ra được.

Vương Minh Dương đi tới bên cạnh Lâm Phàm, vỗ bả vai hắn nói: "Lợi hại, thật sự lợi hại."

Lâm Phàm nhìn Vương Minh Dương, vẻ mặt bất đắc dĩ, nói: "Được rồi, lợi hại cái gì chứ, anh mới đủ lợi hại."

Nhưng hiện tại hắn đang suy nghĩ một chuyện, đó chính là nên giải thích như thế nào, mẹ mình cũng không phải kẻ ngốc.

Vân Tuyết Dao nhìn sắc mặt anh Lâm có chút khó xử, không khỏi dè dặt nói: "Anh Lâm, có phải em đến không đúng lúc hay không?"

Lâm Phàm cười đáp: "Không liên quan đến cô, chỉ là tôi đang suy nghĩ chuyện khác mà thôi."

Tình hình hiện tại còn có thể nói gì?

Người ta tới đây cũng là vì cha hắn tổ chức sinh nhật, chẳng lẽ hắn còn có thể nói, đúng vậy, các người quá kỳ lạ, không thể chia nhau tới được sao?

Nếu thật sự nói ra những lời này, vậy sẽ tổn thương người khác, cho nên vẫn để chính mình chịu đựng đi.

Về phần chuyện này nên giải quyết như thế nào, vẫn phải tự mình nghĩ biện pháp thật tốt mới được.

Chương 1728: Toàn là nhân vật lớn

Vân Tuyết Dao đi tới trước mặt mấy cô gái còn lại, nói: "Tôi là Vân Tuyết Dao, đến từ Hào Giang, các cô thì sao?"

Đây là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, cô cũng muốn biết rõ ràng ba người này là ai.

"Tôi tên là Ngô U Lan, là nhân viên trong cửa hàng anh Lâm." Ngô U Lan thoải mái nói, không chút che dấu.

Nhưng trong mắt Vân Tuyết Dao, một cô gái xinh đẹp như vậy đến làm nhân viên, đây hiển nhiên là chuyện không có khả năng. Bởi vậy trong suy nghĩ của cô, đây là một đối thủ cạnh tranh cực mạnh, nhưng lại có thể vì anh Lâm mà buông bỏ mọi thứ, làm nhân viên trong cửa hàng thì không thể không nói đúng là rất lợi hại.

"Tôi tên là Ngô Hoán Nguyệt, chủ yếu hoạt động trong giới giải trí." Ngô Hoán Nguyệt cười nói.

Vân Tuyết Dao cười gật đầu, giới giải trí rất bận rộn, khi nhìn về phía người cuối cùng, cô cảm giác khí chất đối phương có chút lạnh lùng, có cảm giác phong phạm nữ vương.

Liễu Nhiếp nhìn ba người, sau đó nhìn về phía Vân Tuyết Dao, tự giới thiệu: "Liễu Nhiếp, nhưng cô không cần lo lắng về tôi, tôi không có bất cứ quan hệ gì với anh Lâm của các cô. Nếu như không muốn nói có quan hệ, vậy còn có chút ân oán."

Những lời này nói ra khiến Vân Tuyết Dao có chút xấu hổ, dù sao bị người công khai nói ra, thật sự quá ngượng ngùng.

Lâm Phàm nói: "Được rồi, được rồi, nếu đã tới rồi, vậy thì chen chúc một chút, cùng nhau ăn tiệc đi. Không phải tôi nói các người, tôi chuẩn bị gọi thêm đồ rồi gọi mọi người tới đây."

Vương Minh Dương cười nói: "Được rồi, cái cớ này nói ra cũng đã muộn."

"Được rồi, không tin thì thôi, ăn cơm, ăn cơm." Lâm Phàm nói, hiện tại sắp xếp cho bọn họ là được rồi, về phần bọn họ có tin hay không thì chuyện này cũng không có cách nào.

Hiện tại điều hắn lo lắng nhất, chính là chuyện mẹ mình hỏi về bốn người bọn họ.

Ngoại trừ Liễu Nhiếp ra, ba cô gái kia thật đúng là khó nói.

Không ăn được bao lâu.

Cửa phòng bị đẩy ra.

Cha mẹ Lâm Phàm bước vào.

Ông Lâm mở miệng nói: "Con trai, các cô chú tới đây mời rượu với bạn bè của con."

Lúc này, mọi người đang nói chuyện rất vui vẻ với Lâm Phàm đều ngừng lại, nhất là khi thấy cha mẹ Lâm đại sư đích mình tới, vậy đương nhiên là không thể không nể mặt.

Lâm Phàm thở dài, sau đó làm người giới thiệu.

"Các cô chú, cháu đến giới thiệu cho mọi người một chút, đợi lát nữa mọi người cùng giới thiệu lại là được, cũng không cần từng người một."

“Vị này là Vương Minh Dương, bạn tốt của cháu.” Người Lâm Phàm giới thiệu đầu tiên chính là anh ta, nếu không phải là người đầu tiên thì quỷ mới biết tên này sẽ nói như thế nào.

Chắc chắn lại sẽ nói, cậu đây là thấy sắc quên bạn, với quan hệ giữa tôi với cậu mà cậu cũng không biết giới thiệu tôi trước tiên, mà giới thiệu mấy em gái trước.

Lúc này Vương Minh Dương nở nụ cười, nói: “Đúng vậy, tôi và cậu ấy là bạn thân. Sau này nếu mọi đến Thượng Hải mua nhà thì cứ tìm tôi, công ty tôi là tập đoàn Đông Hán, chủ yếu làm về bất động sản. ”

Tập đoàn Đông Hán?

Hoàng Đình Sửng sửng sốt, ông ta đã từng nghe qua tên tập đoàn này, xem như là tập đoàn tương đối truyền kỳ.

Nghe nói ông chủ tập đoàn này rất trẻ tuổi, hơn nữa còn chuyên môn làm về bất động sản, đã bắt đầu mở rộng khắp cả nước. Hiện giờ nghe đối phương tự giới thiệu, ông cũng cười khổ một tiếng, cảm giác hơi ngượng ngùng.

So với người ta, những thứ này của ông chẳng đáng là gì.

Những người bạn học khác của ông Lâm nào biết được công ty này là gì, nhưng vừa nghe nói làm bất động sản ở Thượng Hải, sau này mua nhà có thể tìm cậu ta, vậy cũng biết đối phương lợi hại biết bao nhiêu.

Lâm Phàm nhìn Vương Minh Dương, lộ ra vẻ mặt đắc ý, rõ ràng là anh ta đang cố ý.

Vương Minh Dương cười nhạt một tiếng, giống như nói, không sai, tôi đây chính là cố ý khoe khoang một chút đó.

Sau đó chính là Hà Thừa Hàn, hết người này đến người khác giới thiệu.

Người khác có lẽ không biết sự lợi hại trong đó, nhưng đối với Hoàng Đình mà nói, những người ở chỗ này chỉ sợ không có một người nào là đơn giản.

Điều này trong mắt ông ta thật sự là quá kinh khủng, nhiều nhân vật lớn tụ tập cùng một chỗ như vậy, coi như chính ông cũng phải hạ thấp tư thái.

Đồng thời ông đưa mắt nhìn về phía Lâm Phàm, không biết rốt cục mạng lưới quan hệ của con trai người bạn học cũ của mình khổng lồ cỡ nào.

Vân Tuyết Dao tự giới thiệu: "Tôi là người Hào Giang, nếu như sau này các vị gặp phải rắc rồi ở đó hoặc là muốn đi casino chơi thì có thể tới tìm tôi. Ở nơi khác không dám nói, nhưng nếu ở Hào Giang thì tôi tuyệt đối có thể cam đoan các vị sẽ không gặp bất kỳ nguy hiểm gì."

Lúc bà Lâm nghe nói như vậy, không khỏi nhìn nhiều Vân Tuyết Dao vài lần, giống như cảm giác bối cảnh của cô gái này có chút không tốt lắm, giống như là xã hội đen vậy.

Hoàng Đình đương nhiên đã đi qua Hào Giang, nhất là nghe được khẩu khí này thì càng cảm giác cô gái này hình như không bình thường.

Họ Vân, không phải là nhà họ Vân của Hào Giang đấy chứ.

Những thứ này đều là suy nghĩ trong lòng ông, cũng không biểu hiện ra ngoài, nếu thật sự là như vậy thì thật đúng là không đơn giản. Không người nào trong này có lai lịch lớn như cô gái trước mặt.

Tất cả đều tự giới thiệu xong, Lâm Phàm cũng muốn an ổn mọi người lại.

Chương 1729: Gia đình vui vẻ là được

"Cùng nhau uống một chén đi."

"Được, cạn ly."

Nâng ly, một ngụm uống cạn.

Sau đó, cha và mẹ Lâm Phàm dẫn người rời đi.

Sau khi mọi người đi, Lâm Phàm cũng đặt mông ngồi xuống vẻ mặt đầy bất đắc dĩ, sau đó nhìn về phía Vương Minh Dương nói: "Đôi khi tôi thật sự phát hiện, nếu anh không khoe khoang có phải là sẽ chết hay không."

Vương Minh Dương nghiêm túc gật đầu đáp: "Ừm, cậu nói rất đúng, không khoe khoang, tôi thật sự sẽ chết đó."

Hết cách!

Hắn kết giao với đám bạn này không cần nói gì, chỉ cần chịu đựng là được.

Trong phòng tiệc.

Hoàng Vân Ca nhìn thấy cha lau mồ hôi trên trán, thật cẩn thận hỏi: "Cha, làm sao vậy?"

Hoàng Đình cười khổ lắc đầu, đáp: "Không ngờ tới, không ngờ tới, quan hệ của con trai lão Lâm thật sự quá lớn, lớn đến mức khiến cha sợ hãi."

Hoàng Vân Ca cười, nói: "Đương nhiên rồi, con trai bạn học cha chính là Lâm đại sư mà, mạng lưới quan hệ rất lớn, hơn nữa con thấy chỉ sợ vẫn chưa đến đủ."

"Nhưng mà cha cũng thật may mắn, vậy mà lại có bạn học như vậy, sau này nếu có chuyện gì, chỉ cần cha mở miệng này thì không có gì không thể giải quyết." Hoàng Vân Ca suy nghĩ rất đơn giản, nhưng cũng không thể trách anh ta nghĩ đơn giản như vậy. Dù sao đây chính là Lâm đại sư, chỉ cần chăm lướt mạng một chút là biết Lâm đại sư này tài giỏi cỡ nào.

Hoàng Đình không nói gì mà thở dài, ông đột nhiên phát hiện, chuyện này thực sự quá lớn, ông còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý thừa nhận.

Bữa tiệc kết thúc.

Ông Lâm vẫn bị các bạn cùng lớp vây quanh, ông luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Mà Hoàng Đình vốn muốn ăn cơm xong liền rời đi, nhưng lại bị ông Lâm cưỡng ép giữ lại.

Dự định chuẩn bị cho buổi tối đi tăng hai, tiếp tục tụ tập một lần nữa, không có người khác mà chỉ có những người bọn họ.

Lâm Phàm đương nhiên biết hiện tại tình huống của cha mình là thế nào, nhưng không lo lắng, chỉ cần cha mình vui vẻ là được rồi.

"Tôi nói này Minh Dương, các người cũng đã ăn cơm rồi, nên trở về Thượng Hải đi." Lâm Phàm nói.

Vương Minh Dương lắc đầu đáp: "Lúc này mới ở được bao lâu chứ, không thể trở về."

“Tôi xin mấy người mau trở về đi, lần sau tôi đến Thượng Hải mời các người ăn cơm có được không, để cho tôi ở nhà qua vài ngày yên bình đi.” Lâm Phàm nói.

Nếu những người này ở lại Trung Châu, quỷ mới biết họ sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Vương Minh Dương lắc đầu nói: “Được rồi, nếu cậu đã nói như vậy, vậy chúng gặp nhau ở Thượng Hải. Nhưng cậu phải nhớ kỹ, lần sau nếu còn có loại chuyện này thì cậu không thể quên bọn tôi, nếu không chúng tôi sẽ thực sự tức giận.”

“Được, được, lần sau nhất định không quên mọi người. Lần này là tôi sai rồi, không thông báo cho mọi người là tôi có tội.” Lâm Phàm nói.

Về phần nhóm Ngô U Lan, hắn đã nhận được điện thoại của mẹ, ý nói là tối nay mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm, ở trên bàn ăn nói chuyện một chút. Lâm Phàm thấy chuyện này làm sao có thể được, nhất định phải để cho các cô ấy sớm trở về.

Nếu thật sự giữ lại ở Trung Châu, như vậy chuyện kế tiếp thì đúng là một đi không thể vãn hồi.

Vân Tuyết Dao vội vàng đến Trung Châu, cũng không thể ở lại. Phía Hào Giang còn có chuyện phải làm, chỉ cần mang lễ vật đến, đồng thời lộ mặt trước mặt cha mẹ anh Lâm một lần cũng đã đủ rồi, cô cũng không muốn nhiều như vậy.

Cô tin tưởng sau này sẽ còn có nhiều cơ hội hơn, không cần nóng vội nhất thời.

Sau khi tiễn mọi người đi, Lâm Phàm cũng thở phào nhẹ nhõm, nhất thời cảm thấy cả người thoải mái, giống như có cảm giác sảng khoái nói không nên lời.

Buổi tối, ở nhà.

Bà Lâm hỏi: “Con trai, bọn họ đâu?”

Lâm Phàm đáp: “Ồ, bọn họ đều có việc, buổi chiều phải trở về.”

“Không phải mẹ dặn là để bọn họ ở lại sao?” Bà Lâm nghi hoặc nói.

“Mẹ, người ta cũng có rất nhiều việc mà, dù sao cũng là từ nơi khác đến, sao có thể ở lại quá lâu được. Làm sao vậy, sao mẹ lại gấp như vậy, muốn nhìn bọn họ thêm à.” Lâm Phàm ngồi bên cạnh mẹ, cười nói.

Bà Lâm trừng mắt nhìn Lâm Phàm một cái nói: “Có thể không gấp được sao, thật vất vả mới thấy lần đầu tiên con dẫn nhiều cô gái trở về như vậy, trong lòng mẹ rất vui vẻ. Nhưng mà con trai à, tuyệt đối không thể làm ra chuyện có lỗi với người ta, nhà chúng ta chưa từng hại mạng người có biết hay không?”

Lâm Phàm vừa nghe lời này, nhất thời nở nụ cười, lời này có nhiều hàm nghĩa: “Mẹ, mẹ yên tâm, con biết rồi, không như mẹ nghĩ đâu. Con đi ngủ trước đây, con thấy cha con tối nay phải say khướt mới trở về.”

Bà Lâm nói: “Ôi, cha con là như vậy đấy, gặp được bạn học cũ nhiều năm không gặp là không nghĩ được gì hết, con cứ đi ngủ trước đi.”

Đêm nay, ông Lâm đương nhiên là say rượu trở về, nhưng tâm tình ông rất tốt, xem ra buổi tối tụ hội này khiến ông rất vui vẻ.

Trong mắt Lâm Phàm, người nhà vui vẻ là tốt rồi, những chuyện còn lại thì hắn cũng không nghĩ nhiều.

Lần này mình đăng tin nhắn trên Weibo, may mắn là không dẫn tất cả mọi người tới, bằng không đến lúc đó thật sự không dễ xử lý.

Chương 1730: Thực hiện kế hoạch mới

Sau khi ở nhà một khoảng thời gian, hắn cũng chuẩn bị trở lại Thượng Hải.

Cha và mẹ Lâm Phàm đưa hắn ra sân bay.

Mẹ hắn có chút không nỡ: “Con trai, ở bên ngoài một thời gian là được rồi, về sau vẫn trở về Trung Châu có được không?”

Ông Lâm một bên nói: “Bà biết cái gì, con trai ở bên ngoài mới tốt, trở về làm cái gì? Sau này nếu chúng ta nhớ con trai, cũng có thể đi Thượng Hải thăm nó mà.”

Lâm Phàm cười đáp: “Cha, mẹ, hai người cứ yên tâm, mấy ngày trước con đã nói chuyện với thị trưởng Trương. Con người lá rụng về cội, chờ con ở Thượng Hải bên kia vài năm nữa thì con sẽ trở về. Yên tâm đi, sau này con còn phải phụng dưỡng hai người, làm sao có thể rời đi được chứ.”

Bà Lâm cười đáp: “Vậy thì tốt rồi, con ở bên ngoài phải chú ý an toàn, nhất là bây giờ an toàn càng phải được coi trọng. Lần trước con đi trấn Hoàng Vân, lúc mẹ và cha con biết chuyện đều bị dọa chết khiếp, nếu con xảy ra chuyện gì thì phải làm như thế nào.”

Lâm Phàm nói: “Mẹ yên tâm đi, con tự biết rõ, chuyện không nắm chắc thì con tuyệt đối sẽ không làm.” Sau đó hắn nhìn đồng hồ: “Được rồi, thời gian kiểm tra vé sắp đến, con phải đi vào đây. Mẹ với cha trở về sớm đi đừng lo lắng cho con, có chuyện gì thì cứ gọi điện thoại cho con, con sẽ trở về ngay.”

Ông Lâm khoát tay: “Đi đi, đi đi, trong nhà có một người đàn ông như cha là đủ rồi, nếu con dẫn theo con dâu về thì cha và mẹ con đều vui vẻ.”

Lâm Phàm cười cười, sau đó không nói gì nữa rồi đi về phía cổng soát vé. Hắn ở nhà cũng không lâu, đã đến lúc phải trở lại Thượng Hải, ngược lại có chút luyến tiếc.

Nhưng hắn khẳng định phải ở bên ngoài một thời gian nữa, trải nghiệm một chút, coi như là xứng đáng với đời này của mình. Nếu chưa từng đi đâu hết, vậy có chút đáng tiếc.

Ngày hôm sau!

Phố Vân Lý!

Khi các ông chủ cửa hàng nhìn thấy Lâm Phàm thì cả đám đều vây quanh.

“Lâm đại sư, sinh nhật cha cậu sao không nói với chúng tôi một tiếng, nếu nói với chúng tôi thì chúng tôi cũng đi rồi.” Ông Lương mở miệng nói.

“Đúng vậy, lúc sau nhìn thấy Weibo mới biết.”

Lâm Phàm nghe được những lời này thật sự bị dọa sợ, nếu bọn họ đến vậy thì bữa tiệc sinh nhật này thật sự kinh hoàng.

“Cảm ơn, không có sao đâu.”

Đối với các ông chủ cửa hàng, chuyện của ông chủ nhỏ chính là chuyện của bọn họ. Sinh nhật cha ông chủ nhỏ, vậy bọn họ nhất định cũng phải đến tặng quà.

Hiện tại phố Vân Lý có thể sôi động như vậy đó chính là nhờ vào ông chủ nhỏ, dùng một câu để nói, không có ông chủ nhỏ sẽ không có phố Vân Lý hiện tại.

Người dân ồn ào xếp hàng mua bánh kếp.

“Lâm đại sư, mau bán bánh kếp đi, mấy ngày nay cậu không có ở đây, chúng tôi đều thèm sắp chết rồi nè.”

“Đúng vậy, một ngày không xếp hàng, trong lòng như trống rỗng.”

“Ông chủ nhỏ, mấy ngày nay không bán bánh kếp, hôm nay có thể bổ sung thêm một chút hay không, ví dụ như hôm nay bán ba mươi phần.”

Lâm Phàm cười nói: “Mọi người cũng đừng nghĩ nữa, bánh kếp này làm rất mệt mỏi, mỗi ngày tôi có thể kiên trì bán mười phần đã là rất cố gắng rồi đó.”

Những người xếp hàng thực sự oán hận sâu sắc về điều này, đây đúng là một câu chuyện buồn. Mỗi ngày chờ đợi ông chủ nhỏ bán bánh, chờ đợi đến ngứa ngáy.

Sau khi bán bánh xong, Lâm Phàm đến viện phúc lợi trẻ em.

Vương Minh Dương đã tới đây từ sớm, anh ta đã nói qua điện thoại với người anh em tốt của mình về việc khai phá mảnh đất hoang của viện phúc lợi, đồng thời còn có kỹ thuật viên đi cùng.

Hoàng viện trưởng nhìn thấy Lâm đại sư dẫn theo một đám người tới, cũng vội vàng hỏi: “Lâm đại sư, đây là làm cái gì vậy?”

Lâm Phàm cười nói: “Không phải lần trước đã nói với bà rồi sao, tôi chuẩn bị xây dựng ký túc xá, hiện tại dẫn người đến xem tận nơi chuẩn bị đo lường một chút. ”

” Ồ!” Viện trưởng Hoàng sửng sốt, dường như là không dám tin, bà không ngờ hiện tại kế hoạch sắp thực hiện.

Bọn nhỏ đi ngang qua, lúc nhìn thấy Lâm Phàm thì cả đám đều chạy như bay tới, cuộc sống hiện tại của bọn nhỏ bây giờ rất sung túc.

Ngoài việc mỗi ngày đi học, hàng ngày đều nuôi dưỡng sở thích.

Sau khi dùng Tiểu Thông Tuệ Đan hoàn mỹ, những đứa nhỏ này đều phi thường thông minh, học tập thứ gì cũng cực kỳ nhanh chóng.

Các giáo viên cảm thấy rằng những đứa trẻ này đúng là thiên tài, hơn nữa còn giỏi hơn cả thiên tài.

Lâm Phàm chơi với bọn nhỏ một chút, sau đó khoát tay: "Đi đi, tự mình đi chơi đi, chú còn có việc phải làm, nghe lời."

"Vâng." Những đứa trẻ đáp, sau đó chạy về phía xa.

Trước kia lúc mới tới viện phúc lợi này, trong lòng những đứa nhỏ này còn có bóng ma, chỗ nào cũng không buông bỏ, cũng không nói lời nào. Nhưng sau khi được quan tâm tận tình thì cả đám đều trở nên hoạt bát hơn hẳn.

Với những đứa trẻ này thì nơi đây chính là nhà của chúng, ngôi nhà duy nhất của chúng. Nếu muốn chúng rời khỏi đây, sợ rằng tất cả đều sẽ khóc.

Chương 1731: Anh Lâm, có người mắng anh

Đến địa điểm.

Các kỹ thuật viên bắt đầu khảo sát, Vương Minh Dương thì đứng đó quan sát, trong lòng tính toán một chút: "Người anh em, tiền khai phá nơi này giống như nước chảy ra ngoài đó nha."

Lâm Phàm nói: "Đừng nói với tôi những chuyện này, tôi không hiểu chút nào. Thế nhưng chất lượng phải đảm bảo đó, dù sao đây cũng là tương lai của viện phúc lợi."

Vương Minh Dương vỗ vai Lâm Phàm, không khỏi nở nụ cười, nói: "Người anh em lo lắng nhiều rồi, tôi làm nghề này có thể đi tới bây giờ là dựa vào uy tín đó."

Lâm Phàm cười: “Được rồi, tôi không tin anh còn có thể tin tưởng ai, chỉ là nói vậy mà thôi.”

Trong nhóm wechat giáo viên.

Viện trưởng Hoàng gửi wechat: “Thông báo toàn bộ, Lâm đại sư đã dẫn theo người đến khảo sát đất đai, đã bắt đầu xây dựng ký túc xá. Tuy rằng viện phúc lợi không thể bảo đảm nhiều cho mọi người, nhưng tuyệt đối sẽ không làm mọi người thất vọng. Cho nên hy vọng mỗi giáo viên có thể dạy dỗ bọn nhỏ thật tốt, Lâm đại sư sẽ không quên các cô.”

Khi viện trưởng Hoàng gửi wechat tới, trong nhóm đột nhiên lâm vào trầm mặc.

” Ồ! Lâm đại sư thật sự muốn xây tòa ký túc xá?”

“Vậy tức là, về sau chúng ta đều có phòng ở Thượng Hải.”

“Thật hay giả vậy, viện trưởng, không phải bà đang lừa chúng tôi đó chứ.”

Viện trưởng nhìn câu hỏi trong WeChat, cũng bất đắc dĩ: “Đương nhiên là thật, còn có thể lừa gạt các cô hay sao. Lâm đại sư nói chuyện điều giữ lời, lúc ấy cam đoan với mọi người nhất định sẽ thực hiện, mà các cô chỉ cần giáo dục tốt cho bọn nhỏ, chính là báo đáp lớn nhất đối với Lâm đại sư.”

“Chúng tôi hiểu rõ, nhất định sẽ làm việc thật tốt.”

“Ôi! Cả người tôi bây giờ tràn đầy động lực.”

“Tôi cảm thấy có thể trở thành giáo viên của bọn trẻ viện phúc lợi, thật sự là quá hạnh phúc.”

Đối với mỗi giáo viên, họ thực sự không dám tưởng tượng chuyện này.

Ngày hôm sau!

Tin tức xuất hiện.

Cũng không biết là ai bóc phốt chuyện này ra ngoài.

‘Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn xây chung cư ký túc xá, tặng cho mỗi giáo viên một căn, thật là hào phóng’

‘Lâm đại sư vì viện phúc lợi xuống vốn, chung cư lại nằm ở trung tâm Thượng Hải, bao nhiêu tiền một căn đây?’

‘Các giáo viên ở viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn tìm được công việc quá tốt.’

Chuyện này có liên quan đến Lâm đại sư, lại có liên quan đến viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, ảnh hưởng đương nhiên là lớn.

Khi những cư dân mạng nhìn thấy tin tức này cũng đều kinh ngạc.

“Con mẹ nó! Chuyện này cũng hào phóng quá đi thôi, Lâm đại sư vậy mà lại tặng mỗi giáo viên một căn chung cư, tốt như vậy tôi cũng muốn đi làm giáo viên.”

“Mẹ ơi, vị trí của viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn này đều ở những chỗ xa hoa, nếu xây chung cư chắc chắn sẽ bán được rất nhiều tiền.”

“Đây có phải là kinh doanh hay không, có lẽ Lâm đại sư muốn dựa vào chỗ đất của viện phúc lợi này để kiếm được một khoản?”

“ Lầu trên nói có chút đạo lý, nếu như bán được hết các căn hộ, thực sự có thể kiếm được rất nhiều.”

“Tặng cho những giáo viên này mỗi người một căn chung cư có là cái gì, căn hộ còn lại này nếu như bán hết toàn bộ thì thực sự phát tài rồi.”

“ Ồ! Tôi nhớ ra rồi, bảo sao Lâm đại sư lại tốt như vậy, tiếp nhận viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn sợ rằng chính là nhìn trúng mặt bằng chỗ này, bây giờ cuối cùng không nhịn được nữa nên bắt đầu ra tay.”

Vốn đây là một tin tức rất bình thường, nhưng đột nhiên không biết vì cái gì bị người ta làm lệch fdi tiết tấu. Hình như là Lâm đại sư nhìn trúng mặt bằng nên muốn khai thác thành chung cư, trực tiếp bán ra ngoài.

Thêm vào đó, có tin nói là khi Lâm đại sư tiếp nhận viện phúc lợi này không phải là thật lòng mà là nhìn trúng mặt bằng của viện phúc lợi.

Phố Vân Lý!

Lâm Phàm đang ở trong cửa hàng, hôm qua dẫn Vương Minh Vương đến đó tiến hành khảo sát cùng với nhân viên kỹ thuật, lúc này họ đã bắt đầu chuẩn bị bản vẽ.

Đối với chuyện này hắn cũng không muốn kéo dài, bởi vì xây tương đối cao vậy nên hắn muốn trong vòng một hai năm toàn bộ phải được xử lý xong.

Lúc này, Ngô U Lan nhìn thấy Weibo thì kêu lên: "Anh Lâm, trên mạng có người mắng anh."

Đối với chuyện trên mạng chỉ cần có người mắng mình chắc chắn là Ngô U Lan sẽ nói với mình. Dù sao khi không có việc gì, Ngô U Lan sẽ lên mạng xem tin tức, chỉ cần có liên quan đến mình đều sẽ quan tâm.

Thậm chí ảnh của mình có đôi khi cũng bị thương nhân vô lương tâm đem ra làm quảng cáo.

Ngô U Lan khi nhìn thấy những tình huống này, ngay lập tức sẽ gọi điện đến tố cáo, yêu cầu đối phương rút lui nếu không sẽ kiện đối phương xấp mặt.

Những chuyện này Lâm Phàm đôi khi cũng lười để ý nhưng mà không để ý không được, bởi vì những thứ quảng cáo này sẽ che mắt người khác. Nếu như có người thực sự cho rằng chính mình phát ngôn, vậy đúng thực sự là bi kịch.

Chương 1732: Vô duyên vô cớ chuyện xấu rớt lên đầu

"U Lan, lại là tin tức gì vậy?" Lâm Phàm cảm thấy bất lực, vừa mới từ Thượng Hải trở về không được bao lâu lại bị bêu rếu trên mạng, sau đó hắn mở điện thoại ra muốn xem xem là tin tức gì.

Có điều khi nhìn thấy tin tức này cũng không cảm thấy thế nào.

"U Lan, chuyện này có sao đâu, không có gì mà?" Lâm Phàm trong lòng cười cười, không ngờ rằng lại có người nói ra. Có điều cái này nói ra cũng tốt, ít nhất chứng minh viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn chúng ta vẫn là hào phóng.

"Anh Lâm, anh nhìn bình luận bên dưới đi." Ngô U Lan nói.

"Bình luận thế nào? Để tôi xem sao." Trong lòng Lâm Phàm hoài nghi sau đó nhìn xuống bên dưới, nhưng vừa nhìn đã phát

hiện ra có gì đó sai sai.

Triệu Chung Dương và Điền Thần Côn cũng xúm lại, trong lòng cũng hiếu kỳ.

“Mẹ nó, anh Lâm, đây không phải là vu oan cho anh sao?” Triệu Chung Dương nhìn mấy lần hoảng sợ nói: “Những người này cũng quá biết bịa đặt đi, cái gì gọi là tiếp nhận viện phúc lợi không có ý tốt, mà là vì nhìn trúng mảnh đất chứ.”

Điền Thần Côn lắc đầu: “Haizz, ghen tị khiến người ta mất đi bản tính, người khác vất vả một đời cũng không mua được nhà, cậu cứ như vậy xây nhà cho các giáo viên, chắc chắn sẽ thu hút đủ thứ chuyện nhảm nhí.”

Lâm Phàm liếc nhìn trong lòng không chút rung động nào: “Không cần để ý, bình luận trên mạng nếu như mọi người để ý, điện thoại cũng có thể đập vỡ mấy cái luôn rồi. Được rồi, không nghĩ nữa, tôi tiếp tục nghỉ ngơi.”

Mà trên mạng, chuyện này bỗng nhiên lan truyền một cách nhanh chóng, giống như bão táp mưa sa.

Vô hình trung, giống như có một tổ chức ngầm chuyên nghiệp vì Lâm Phàm mà tồn tại. Chỉ cần bắt được bất kỳ cơ hội nào sẽ hết sức làm vấy bẩn danh tiếng của hắn.

Hết bài viết này đến bài viết khác xuất hiện, tất cả đều ở Weibo chia sẻ lên Wechat.

Những thứ này tuy rằng không phải là tin tức chính thống, nhưng bị người ta đăng vào các nhóm cộng đồng.

‘Mục đích thực sự của Lâm đại sư tiếp nhận viện phúc lợi, cuối cùng cũng lộ ra ngoài’

‘Dùng đất của viện phúc lợi để thu lợi ích cá nhân’

‘Người ghê tởm nhất xuất hiện, hắn vẫn là Lâm đại sư trong lòng mọi người sao’

Những nội dung này có hình ảnh, có nội dung. Mà những hình ảnh đó chính là hình ảnh khu đất của viện phúc hiện giờ bị bỏ hoang, mà nội dung hình ảnh này lại là được bổ sung chú thích vào.

Đồng thời chứng minh diện tích khu đất này rộng bao nhiêu, nếu như được khai phá thì có thể bán được bao nhiêu tiền. Đồng thời vì mua chuộc lòng người mà lại hứa hẹn cho mỗi giáo viên một căn chung cư.

Những nội dung này kỳ thực chỉ cần có đầu óc một chút đều sẽ biết sơ hở trăm chỗ, nhưng sau khi tin tức trở nên quá hot, những người không ngại chuyện lớn thì tình nguyện lựa chọn tin tưởng cũng sẽ không chọn không tin!

Ngày hôm sau!

Chuyện khiến Lâm Phàm không ngờ tới đã xảy ra.

Đề tài vẫn lan truyền trên mạng này vậy mà lại thực sự được lên tin tức, hơn nữa lại nói thật giống y như đúc các tin vịt kia. Điều này khiến hắn ở trong cửa hàng làm bánh kếp cũng có chút mơ hồ.

Cảm giác những người này đúng là quỷ sống mà..

“Mẹ nó, không phải chứ, tôi cảm thấy Lâm đại sư không giống người như vậy.”

“Tôi cũng chọn tin tưởng Lâm đại sư, chuyện này tuyệt đối là do có người hãm hại.”

“Lâm đại sư sao vẫn chưa giải thích một chút, dù sao chuyện này càng truyền càng loạn, đến cuối cùng không biết là ai nói là thật.”

“Tôi tin cách làm người của Lâm đại sư, cảm giác chính là có người cố ý bôi nhọ Lâm đại sư.”

“Trên lầu, các anh là một nhóm ngu ngốc, người không vì mình thì trời tru đất diệt. Bản tính của Lâm đại sư cuối cùng bại lộ rồi, mặc dù hắn có tài và làm không ít chuyện lớn. Thế nhưng trước mặt đồng tiền, bất kỳ người nào cũng không thể thoát được.”

“Các anh đợi mà xem, Lâm đại sư này chắc chắn sẽ nói, những căn chung cư này chỉ là phần thưởng cho các giáo viên, để bọn họ yên tâm dạy học ở viện phúc lợi mà thôi, mà tiền bán nhà toàn bộ sẽ dùng cho viện phúc lợi.”

Khi Lâm Phàm nhìn thấy những tin tức này lập tức bó tay, hắn trực tiếp đăng một bài Weibo.

“Tôi muốn nói với các bạn, các bạn có thể đừng vô vị như vậy được không? Còn cả báo chí, loại tin tức này các anh cũng có thể xuất bản, có phải là không có tin tức để viết rồi không? Không muốn giải thích quá nhiều, lười giải thích với các người.”

Nếu như là trước đây, hắn nhất định sẽ giải thích một chút, nhưng bây giờ nghĩ lại, thôi bỏ đi, muốn nói thế nào thì nói. Nếu như mỗi chuyện đều giải thích, cũng không biết giải thích đến khi nào.

Hiện tại Lâm Phàm trả lời Weibo như vậy chắc chắn là không cách nào che dấu sự tình.

Đối với những antifan mà nói, chuyện này càng không giải thích rõ ràng thì càng có sự đen tối trong đó. Hơn nữa cho dù là giải thích nếu như có chỗ không rõ ràng thì bọn họ cũng sẽ tưởng tượng hoặc tự hình dung ra, sau đó đem chuyện này làm cho nó thêm nghiêm trọng hơn.

Có điều Ngô U Lan đã không thể nào chịu được.

Chương 1733: Trong hồ lồ bán thuốc gì, tôi ngửi là đã biết rồi!

“Anh Lâm, những người này thực sự quá đáng, sao anh không chút giải thích gì vậy?” Ngô U Lan thực sự nóng nảy nhìn thấy những người này vu khống, trong lòng có loại cảm giác không nói lên lời.

Triệu Chung Dương cũng vậy: “Mẹ nói, tôi đi chửi nhau với bọn họ, mấy người này sao không có chút năng lực tự tư duy nào vậy, chuyện này sao có thể được.”

Lâm Phàm cười cười, không nói thêm gì.

Điền Thần Côn liếc mắt đã nhìn thấu Lâm Phàm, đối với hai đứa trẻ người non dạ như Ngô U Lan và Triệu Chung Dương cũng lấy làm tiếc. Có điều thấy biểu tình này của hai người bọn họ hình như thực sự tức giận, thế là ông bèn làm người tốt đến cùng nói: “Các người đừng tức giận làm gì, cái này mà còn không hiểu ý hay sao? Đây là đang chờ, chờ những người

đó nhảy lên vui mừng rồi mới tiến hành thu hoạch một đợt.” Điền Thần Côn lắc đầu nói.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn Điền Thần Côn một cái, cảm giác chỉ số thông minh của Điền Thần Côn này đột nhiên cao hơn nhiều, quả thực là kỳ tích. Cái này cũng có thể nhìn ra, dù sao mình cũng che đậy kín như vậy.

Điền Thần Côn phát hiện ánh mắt của Lâm Phàm nhìn tới, không khỏi hiếu kỳ: “Nhìn cái gì, chẳng lẽ tôi còn có thể nói không đúng hay sao?”

Lâm Phàm lắc đầu: “Không, chỉ là cảm thấy ông nói đúng quá thôi, xem ra vẫn là ông hiểu tôi nhất.”

Điền Thân Côn: “Ha ha ha, con người Điền mỗ tôi tung hoành khắp nơi, gặp qua nhiều người như vậy. Nếu như nhìn một người cũng không chuẩn thì thật đúng là uổng công tung hoành. Trong hồ lô của cậu bán thuốc gì, tôi ngửi là đã có thể biết rồi.”

Triệu Chung Dương vừa nghe lập tức xúm lại hỏi: “Thật hay giả vậy?”

“Còn có thể là giả sao, đừng vội, viên đạn đang bay.” Điền Thần Côn rất hài lòng với Triệu Chung Dương, lần trước đi ăn cơm mặc dù vẫn là ông ta trả tiền, thế nhưng ông ta thực sự cam tâm tình nguyện. Trên bàn ăn, một em gái trẻ tuổi chủ động xin Wechat của ông ta, còn khen ông ta ôn hòa rất thành thực, điều này khiến cho Điền Thần Côn cảm giác lân lân như bay.

Loại cảm giác thế này từ trước đến giờ chưa có một người phụ nữ nào nói như vậy với ông ta.

Mặc dù có lúc em gái này đòi ông ta lì xì, nhưng làm cho ông ta rất vui. Miệng em gái người ta rất ngọt, từng lời từng câu đều gọi anh Điền, khiến cho lòng ông ta vui vẻ như nở hoa.

Nghe thấy lời này Triệu Chung Dương cũng không nghĩ chuyện này nữa, ngược lại tò mò hỏi: “Thần Côn à, ông nói chuyện với em gái kia thế nào rồi, nên cẩn thận một chút đó nha. Em gái đó cũng dữ dội lắm đó, đừng có để bị lừa đấy.”

Vừa nghe thấy lời này, Thần Côn lập tức không vui nói: “Cái gì, em gái người ta vui vẻ xinh xắn như thế, cậu đừng có nói

xấu người ta, cẩn thận tôi đấm cậu đó.”

Triệu Chung Dương không phục nói :“Cái gì, ông vì một cô gái mà đòi đánh tôi. Thần Côn, ông làm tổn thương tôi rồi đó.”

Lâm Phàm nhìn hai người tranh luận cũng bất lực lắc đầu, hai người này hết thuốc chữa rồi.

Ngược lại Ngô U Lan hỏi: “Anh Lâm, đợi thêm chút nữa anh thực sự sẽ giải thích sao?”

Lâm Phàm cười cười: “Yên tâm đi, chân tướng cuối cùng sẽ rõ thôi.”

Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

Một nhóm giáo viên tụ tập lại với nhau, khi nhìn thấy những tin tức trên mạng này, bọn họ cũng tức không chịu nổi.

“Những người trên mạng sao có thể nói Lâm đại sư như vậy chứ, chuyện này căn bản không phải là như bọn họ nói.”

“Đúng vậy, tôi vừa giải thích trên Weibo, vậy mà lại bị người ta chửi, bọn họ nói chúng ta nhận phòng rồi nên nói ngược với lương tâm.”

“Những người này cũng không biết là có chuyện gì, bọn họ không biết Lâm đại sư là người như thế nào sao?”

“Đúng vậy, chúng ta cho dù ở trên mạng nói như thế nào cũng không có tác dụng, thật là tức chết đi được. Hơn nữa Lâm đại sư vẫn không chịu giải thích chút nào thế nhỉ?”

Trên mạng.

“Mẹ kiếp, tin tức này vậy mà lại hot được, không phải những chuyện này đều là thật đó chứ.”

“Sao có thể thật được, Lâm đại sư căn bản không phải là người như vậy, dù sao tôi cũng tin tưởng Lâm đại sư.”

“Trên lầu kia, các anh đừng để tên họ Lâm kia che mắt, tôi nói cho các anh biết chuyện này chính là thật đó. Đất của viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn có chút đặc thù, thuộc về viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn. Lúc ấy tên họ Lâm kia chủ động tiếp nhận viện phúc lợi trẻ em là vì cái gì, đó chính là vì mảnh đất này. Chỉ cần tòa chung cư này vừa xây xong, chắc chắn sẽ bán ra với giá trên trời.”

“Đúng đó, người bây giờ ai có thời gian rảnh rỗi tiếp nhận viện phúc lợi, một nơi rối rắm như vậy. Không chỗ nào tốt, có cho tôi thì tôi cũng không đến làm.”

“ Nếu chuyện này xảy ra thật, bán một căn hộ thì giá trị là bao nhiêu? Thực sự không dám nghĩ, một căn hộ bán mấy triệu thì thật sự quá hời.”

“Mẹ nó, nghe các anh nói như vậy, tôi cảm giác sợ rằng sẽ có chuyện này.”

Chương 1734: Đối sách

Tập đoàn Đông Hán.

Vương Minh Dương đang làm việc, lúc này thư ký vội vàng chạy vào.

Thư ký: “Vương tổng, ngài xem tin tức một chút đi. Miếng đất ở Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn kia bây giờ trên mạng bị người ta suy diễn, đều nói Lâm đại sư là đang tham ô mảnh đất này, muốn xây chung cư rồi bán với giá cao.”

Vương Minh Dương vừa nghe có chút không vui: “Những người này đúng là thần kinh, chuyện này cũng có thể lan truyền vớ vẩn?”

Thư ký nhìn sắc mặt Vương tổng không vui sau đó nhỏ tiếng nói: “Chuyện này Lâm đại sư cũng không ra mặt giải thích, vậy nên người trên mạng cũng đang nghi ngờ. Hơn nữa hình như có anti fan đẩy thuyền vậy nên chuyện mới phát sinh đến bước này.”

Khi Vương Minh Dương nhìn thấy những chuyện này thì cơn tức giận trong lòng khó có thể tiêu tán, anh ta đối với chuyện của người anh em mình làm có đôi khi thật lòng nhìn không hiểu. Về phần mảnh đất này anh ta đã tính toán qua rồi, khai phá toàn bộ thì cái giá này thuộc về con số thiên văn, cho dù là anh ta cũng mất chút lực nhỏ.

Có điều đây đều là vì đặt nền móng cho những đứa trẻ sau này, anh ta cũng nhận. Dù sao người anh em mình muốn làm thì anh ta còn có thể nói cái gì.

Hơn nữa dùng lời của người anh em nhà mình mà nói thì đây là chuyện tốt, có thể tích đức. Cho dù sau này già rồi cũng sẽ cảm giác bản thân có làm qua một chuyện tốt.

Bây giờ chuyện đã bị đưa lên mạng, hơn nữa lại bị người ta hiểu lầm như vậy, anh ta cũng hận không thể trực tiếp chửi cho những người kia một trận, bắt đến trước mặt vả cho sưng mặt.

Thư ký: "Vương tổng, chuyện này cần Lâm đại sư tự mình giải thích một chút, có điều theo tôi thấy, trước khi căn hộ này chưa hoàn thành, sợ rằng cho dù Lâm đại sư tự ra mặt giải thích cũng khó mà giải thích rõ được."

Vương Minh Dương gật đầu: "Được rồi, ra ngoài trước đi, tôi gọi cuộc điện thoại."

Bây giờ anh ta không thể chờ được nữa, muốn ngay lập tức gọi điện thoại cho người anh em của mình, hỏi xem chuyện này rốt cuộc là làm thế nào.

Nếu như mặc kệ như vậy, quỷ mới biết những người này sẽ làm ra chuyện gì.

Nói không chừng còn có thể bôi nhọ càng thêm nghiêm trọng hơn nữa.

Thư ký rời đi.

Vương Minh Dương gọi điện thoại: "Alo, người anh em, cậu đang ở đâu đấy?"

Lâm Phàm: "Tôi đang làm thủ tục."

Vương Minh Dương: "…"

Sở ban ngành nào đó.

"Tôi không nói với anh nữa, bây giờ tôi phải mời nhân vật lớn giúp tôi chuyện này, không phải anh nói là thủ tục tiếp theo quá phiền phức sao. Tôi phải tìm người giúp mới được, nếu không tên nghèo như tôi chắc không thể bỏ ra được số tiền lớn thế này."

Lâm Phàm sau khi nói chuyện điện thoại với Vương Minh Dương xong thì cúp điện thoại, sau đó nhìn về phía người đàn ông trung niên trước mặt, cười nói: "Bí thư Trần, chuyện này cần ngài giúp đỡ chút rồi. Tôi thực sự nghèo rớt mồng tơi nếu

như ngài không giúp tôi thì cho dù móc rỗng ruột tôi cũng không gom được số tiền này.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Hắn bây giờ đến tìm nhân vật lớn vẫn là có chút tác dụng, ít nhất thì vị bí thư Trần trăm công nghìn việc này vẫn có thể bỏ ra chút thời gian để tiếp hắn.

Dù sao ở Thượng Hải thì loại cấp bậc nhân vật thế này cũng không phải là ai cũng có thể gặp được. Hơn nữa địa vị của người ta đúng thật là rất cao, không phải là cao bình thường.

Bí thư Trần nhìn Lâm đại sư cũng cười lắc đầu: “Lâm đại sư, cậu xây tòa chung cư này thì tìm tôi có tác dụng gì chứ, phải đi tìm ban ngành bên kia mới được.”

Lâm Phàm lắc đầu: “Chuyện này hết cách, tôi cũng không biết tìm ai mới có thể có bản lĩnh lớn làm chủ việc này. Suy đi nghĩ lại tôi cảm thấy vẫn nên tới tìm bí thư Trần là vì dân phục vụ detgiúp tôi chuyện này.”

“Được rồi, nếu Lâm đại sư đã tìm tôi, vậy thì tôi cũng không thể từ chối, nói xem chuyện là như thế nào, có điều nếu như đi cửa sau thực sự không được đâu nhé.” Bí thư Trần nói, có điều ông ta biết Lâm đại sư chắc chắn không phải là người như vậy.

Lâm Phàm vừa nghe lập tức vui vẻ, sau đó vội vàng nói: “Là như vậy, phía sau viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn vẫn còn một miếng đất trống rất lớn, tôi chuẩn bị xây một tòa nhà chung cư năm sáu mươi tầng.”

Bí thư Trần lắng nghe không cắt lời, viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn ông ta biết. Từ sau khi Lâm đại sư tiếp nhận thì giống như diều gặp gió, nghe nói bây giờ cũng đã tự tuyển giáo viên để dạy học, chính chuyện này thôi cũng xứng đáng nhấn like rồi.

“ Tòa chung cư năm sáu mươi tầng này, sau khi xây xong, phải nộp tiền thuế an sinh xã hội có thể nói là một con số thiên văn. Tòa chung cư này của tôi là do tôi mời bạn tôi đến giúp đỡ xây dựng, đã nợ đủ nhiều rồi. Tôi nghĩ ngài có thể giúp miễn những thủ tục thuế này có được hay không?” Lâm Phàm nói.

“Lâm đại sư, tòa nhà này của cậu xây xong không phải là muốn bán hay sao, nếu vậy thì tiền bán đó chắc là đủ rồi đó.” Bí thư Trần trong lòng hoài nghi, ở viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn xây dựng tòa chung cư bán ra bên ngoài, chuyện này ông

ta sẽ không nói gì, bởi vì đất ở đó vốn chính là của viện phúc lợi.

Nếu như tiền bán được toàn bộ đầu tư vào viện phúc lợi thì là tốt nhất, nhưng ông ta là sợ số tiền này quá mức khổng lồ, dẫn đến tham ô thì khi đó thực sự không tốt.

Chương 1735: Đây vốn là chuyện tốt

Lâm Phàm xua tay: "Không phải là như vậy, chung cư này tôi không bán. Một vài giáo viên giảng dạy ở viện phúc lợi trẻ sẽ được tặng một căn, đồng thời trên hợp đồng tôi cũng sẽ ký kết với bọn họ, căn hộ này không được phép bán hoặc sang nhượng, chỉ cung cấp cho bọn họ sử dụng mà thôi. Đồng thời không giới hạn thời gian, có thể ở cả đời cũng được."

" Mà những căn còn lại tôi sẽ giữ lại cho những đứa trẻ của viện phúc lợi, sau này bọn chúng trưởng thành cũng có thể có chỗ mà ở. Vốn dĩ điều kiện và hoàn cảnh ban đầu của chúng không tốt bằng những đứa trẻ có gia đình khác. Tôi thân là người phụ trách của viện phúc lợi, đương nhiên có trách nhiệm chuẩn bị cho bọn chúng một căn nhà, để sau này bọn chúng ở cùng một nửa còn lại của chúng chứ."

"Những căn hộ này đều không bán, mãi thuộc về viện phúc lợi, sau này nếu như viện phúc lợi có đứa trẻ mới đến thì đợi bọn chúng trưởng thành, cũng sẽ phân chia cho bọn chúng như vậy."

Lâm Phàm thao thao bất tuyệt, loại chuyện này nhất định phải tìm nhân vật lớn mới có thể giải quyết được. Nếu như không tìm họ ra mặt thì chỉ sợ hắn là Lâm đại sư cũng không có quyền chi phối chuyện này.

Bí thư Trần nghe rất cẩn thận, sau đó cũng hiểu ra, nói: "Lâm đại sư, tôi hiểu ý của cậu, nếu như là như vậy tôi nghĩ tôi sẽ giúp được. Dù sao đây là chuyện tốt, xuất phát điểm cũng là tốt, chung cư của những đứa trẻ ở viện phúc lợi thuộc về tài sản của viện phúc lợi, có thể để cho nó luôn tồn tại."

"Hơn nữa sau này những đứa trẻ kia trưởng thành, có năng lực, có thể tự mua nhà. Khi đó chúng sẽ nhượng lại căn hộ này cho đứa trẻ khác mới vào. Không tồi, ý nghĩ này rất tốt."

“Lâm đại sư, chuyện này tôi tán thành, cảm thấy đây là việc làm rất tốt.”

Đối với bí thư Trần mà nói, ông ta cũng chưa từng gặp qua người nào giống Lâm đại sư, tuổi còn trẻ mà lại có giác ngộ như vậy. Đối với viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn mà nói thì cũng là một chuyện tốt.

Lâm Phàm cười: “Đúng vậy, tôi cũng cho rằng chuyện này rất tốt, mặc dù có thể còn nhiều chỗ chưa hoàn thiện. Nhưng sau này vẫn có thể hoàn thiện, có điều sau khi xây xong vẫn cần nộp thuế nhà, còn phải nhờ bí thư Trần giúp đỡ.”

“Đương nhiên, tôi bảo đảm sẽ ký hợp đồng với chính phủ, cảm đoan nhà này tuyệt đối sẽ không bán ra ngoài.”

Bí thư Trần im lặng một lúc dường như đang suy nghĩ: “Được, chuyện này để tôi giải quyết, đây cũng xem như là cải cách, là tiến bộ. Từ sau khi Lâm đại sư tiếp nhận viện phúc lợi trẻ em, chưa từng nhận trợ cấp của quốc gia, chỉ trên chuyện này tôi rất tán thành.”

“Tiểu Vương, vào đây.”

Tiểu Vương vẫn luôn đứng đợi ở bên ngoài vội vàng chạy vào, sau đó gật đầu: “Bí thư.”

“Thông báo một chút, lãnh đạo các đơn vị đến chỗ tôi họp.” Bí thư Trần nói.

“Vâng.” Tiểu Vương vội vàng rời đi, trong lòng cũng hoài nghi không biết bí thư tại sao muốn tổ chức hội nghị, đồng thời cũng vô cùng kinh ngạc sao Lâm đại sư cũng có mặt ở đây.

Chẳng có lẽ có chuyện lớn gì xảy ra sao?

Bí thư Trần: “Lâm đại sư, cậu yên tâm đi, bây giờ tôi sẽ triệu tập và mở cuộc họp, sẽ tiến hành thảo luận việc này. Chậm nhất là ngày mai có thể cho cậu một văn bản cùng kết quả hài lòng. Có điều không phải là tôi không tin tính tình Lâm đại sư, nhưng giấy cam kết này chúng ta vẫn cần ký một chút, phòng ngừa tương lai ấy mà.”

Lâm Phàm cười gật đầu, lập tức đứng lên nói: “Vậy cảm ơn bí thư Trần giúp đỡ, tôi thay mặt 365 đứa trẻ cảm ơn bí thư.”

Bí thư Trần cười: “Cảm ơn thì thôi khỏi đi, chỉ hy vọng sau này Lâm đại sư có thể ở lâu tại Thượng Hải. Đúng rồi, Lâm đại sư có mua nhà hay chưa? Gần đây chúng tôi ở đây thành lập một hạng mục, chính là chung cư dành cho nhân tài của Thượng Hải, nếu như sau này Lâm đại sư muốn ở lại Thượng Hải tôi có thể xin cho cậu.”

Lâm Phàm cười cười, sao có thể không nghe ra ý tứ của lời này chứ, không phải chính là muốn mình ở lại Thượng Hải hay sao.

Có điều bản thân đã đồng ý với cha mẹ ở Thượng Hải vài năm rồi về quê, nhưng chuyện sau này ai mà nói trước được chứ.

“Cảm ơn ý tốt của bí thư Trần, sau này lại nói đi.” Lâm Phàm nói.

Bí thư Trần không nói gì nhiều nhưng cũng gật đầu, sau đó tiễn Lâm Phàm đến cửa sau đó quay người lại mỉm cười, dường như là không nghĩ rằng sẽ có chuyện như thế này.

Nhưng ông ta đúng là cảm thấy chuyện này không tồi.

Sau khi Lâm Phàm ra khỏi đại sảnh tâm trạng cũng vô cùng tốt, vội vàng gọi điện thoại cho Vương Minh Dương, thông báo một chút chuyện tốt.

Trong điện thoại, Vương Minh Dương choáng váng ngây người dường như không dám tin.

“Người anh em, thể diện của cậu cũng lớn quá đi thôi.” Bây giờ anh ta không biết nên nói cái gì cho phải, mặc dù dựa vào của cải và địa vị xã hội của anh ta hiện tại thì cũng không thể hẹn gặp bí thư Trần, nhưng muốn người ta giúp mình chuyện lớn như vậy thì anh ta tự nhận bản thân không có năng lực này.

Có điều nghĩ đến người anh em của mình trâu bò như vậy anh ta còn có thể nói cái gì nữa, chỉ có thể tự hào mà thôi.

Lâm Phàm cười nói: “Cái gì mà thể diện lớn với nhỏ chứ, đây vốn là một chuyện tốt, không phải sao?”

Chương 1736: Mời gia nhập nhóm

“Đúng, nói rất đúng, nếu như những thứ này có thể tiết kiệm được, vậy chính là tiết kiệm được một khoản chi tiêu lớn đó. Đúng rồi, có nhận được trợ cấp gì của chính phủ không?” Vương Minh Vương vội vàng hỏi.

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói: “Được rồi, con người anh đúng là lòng tham không đáy. Người ta có thể giúp đỡ nhiều như vậy đã là chuyện tốt lắm rồi còn muốn trợ cấp gì nữa, sao anh không tự mình bổ sung vào đi.”

“Tôi tiện mồm hỏi vậy thôi, không có ý gì.” Vương Minh Dương cười nói.

Nếu như chuyện này thực sự có thể thành công, vậy thật sự dễ làm rồi.

Đồng thời nghĩ đến tình huống trên mạng, anh ta cảm thấy tức đầy một bụng, những người này thực sự quá đáng, đợi chuyện này truyền ra, để xem bọn họ còn nói như nào.

Lâm Phàm: “Được rồi, tôi tắt máy trước đây, chuyện này ngày mai là có thể có kết quả rồi.”

Sau khi tắt máy trong lòng Lâm Phàm cũng vui vẻ, sau đó lái xe đi lượn một vòng trên đường, về phần chuyện ở trên mạng sớm đã bị hắn bỏ ra khỏi đầu rồi.

Giải thích quá nhiều chính là tốn nước bọt, trước mắt để bọn họ lộng hành đi, đợi công văn ra thời gian để chụp một bức ảnh.

Đến quảng trường Thượng Hải.

Lâm Phàm cũng không vội trở về, mà bắt đầu tìm kiếm mục tiêu, để xem có người nào phù hợp hay không, nhiệm vụ này cho đến bây giờ vẫn còn thiếu vài người, phải tranh thủ sớm hoàn thành.

Mặc dù không chắc chắn có thể gặp được nhưng đến xem vận may cũng là một lựa chọn không tồi.

Mãi cho đến tối.

Thật đúng là hắn đã gặp được một người, khi hắn lấy tượng gỗ điêu khắc kia ra tặng thì vẻ mặt người kia biểu hiện có chút ngạc nhiên, dường như không biết là hắn có ý gì.

Nhưng cuối cùng cũng vẫn nhận nó rồi bỏ vào trong túi.

Người lương thiện và không may mắn có rất nhiều, có điều vận may của hắn tương đối kém, cho nên không gặp được họ.

Buổi tối.

Trên mạng!

Một nhóm bạn nào đó đang thảo luận.

“Lâm đại sư rốt cuộc là có chuyện gì, đã một ngày rồi mà không hề giải thích, chẳng lẽ thực sự giống như trên mạng nói như vậy sao?”

“Không thể nào, đây nhất định là đang bận chuyện gì đó. Nếu bảo tôi tin chuyện Lâm đại sư coi trọng mảnh đất này mới tiếp nhận viện phúc lợi thì cho dù là đánh chết, tôi cũng sẽ không tin.”

“Tôi cũng vậy, tôi cũng không tin, chuyện này nhất định là giả.”

“ Ôi, thật ra tôi cảm thấy các anh thực sự quá tin tưởng Lâm đại sư rồi, loại chuyện này không phải là quá bình thường hay sao? Mọi người xem thử đi, có bao nhiêu người có thể cản được loại chuyện cám dỗ như này.”

“Nói thế hình như cũng đúng.”

Một gia đình nào đấy, một nhà ba người đang ăn cơm.

“Con trai, sao vậy? Sao lại nhìn điện thoại di động, mặt mày còn nhăn nhó như vậy?”

“Cha, trên mạng đều nói Lâm đại sư là bởi vì nhìn trúng mảnh đất của viện phúc lợi nên mới tiếp nhận viện phúc lợi, nhưng con không tin, cha nói xem đúng không?”

“ Ôi trời, chuyện này có gì đáng để phải suy nghĩ chứ, lại không liên quan đến con, tự mình sống tốt là được rồi.”

“Không được, Lâm đại sư là thần tượng của con, con nhất định phải làm rõ chuyện này, nếu không ăn cơm cũng không ngon.”

“Chuyện này còn có thể nói thế nào nữa, ai mà không thích tiền. Cho dù là Lâm đại sư thì hắn cũng thích tiền, miếng đất

lớn như vậy hơn nữa còn ở Thượng Hải tốt như thế, con nói xem đáng giá bao nhiêu tiền đây, đúng không?"

"Không thể nào, Lâm đại sư không giống với những người khác."

Người mẹ ngồi bên cạnh không thể chịu được nói.

"Được rồi, được rồi, cha con các anh tranh luận cái gì vậy, mau ăn cơm nhanh đi."

Một vài minh tinh có thù với Lâm Phàm, khi nhìn thấy loại tin tức này cũng bật cười. Bọn họ không dám ở trên mạng chửi Lâm đại sư, nhưng khi nhìn thấy loại chuyện xấu như này được truyền ra, họ cảm thấy đây là một chuyện rất vui mừng.

Nhân vật đại biểu trong đó chính là Anh Kim, kể từ sau khi chuyện kia xảy ra, bà ta rất thảm.

Bây giờ đang ở nước ngoài mà không dám trở về nước.

Trở lại làm cái gì? Cũng chỉ là bị người ta chửi mà thôi.

Có lẽ đợi qua một khoảng thời gian ngắn nữa, ví dụ như cái tên Lâm đại sự này bị rơi đài, khi đó bà ta có thể trở về, nói không chừng còn có thể tẩy trắng thành công.

"Hừ, cái tên họ Lâm này không ngờ rằng mày cũng có ngày hôm nay, bà đây chóng mắt lên xem mày bị người ta chửi chết."

Bà ta nghĩ đến những chuyện xảy ra trước kia, trong lòng vô cùng uất ức. Nếu như không phải là đi cái tên họ Lâm này gây ra thì có lẽ bà ta vẫn ở trên cao, làm gì mà giống như bây giờ. Chỉ cần trên mạng tìm tin tức liên quan đến bà ta thì tất cả đều là những lời chửi rủa, không có một câu khen ngợi nào.

Ting ting!

Lúc này, Anh Kim thấy giao diện Weibo có người gửi tin nhắn đến, thấy tin nhắn nhắc nhở bà ta liền biết là chuyện gì, chắc chắn lại là có người nhắn tin riêng để chửi mình.

Có điều khi mở ra nhìn thấy lại ngây ngẩn cả người.

" Cô hận tên họ Lâm đúng không? Cô muốn chơi chết tên họ Lâm đó không. Cô có phải là bị tên họ lâm đó hại cho thân bại danh liệt? Nếu như đúng là vậy mời gia nhập nhóm này, thành

viên trong nhóm này chính là tập hợp những người giống như cô ”

Chương 1737: Tìm được nơi thuộc về

Khi Anh Kim nhìn thấy tin nhắn này, vốn muốn xóa đi nhưng không biết vì cái gì mà lại cảm giác ở đây có người cùng chí hướng với bà ta, vậy nên ma xui quỷ khiến như nào mà bà ta lại tiến hành gia nhập.

Sau khi vào, tin nhắn trong nhóm điên cuồng hiện lên.

“Hoan nghênh, hoan nghênh, đội ngũ của chúng ta lại lớn mạnh rồi.”

“Chúng ta đều là người phi thường chán ghét cái tên khốn kia.”

“Tôi nói một chút, oppa của tôi bị tên họ Lâm kia ép trở về nước, tôi không thể gặp được oppa nữa, tôi muốn báo thù.”

“Tôi là một người bán thuốc, bây giờ tôi tích một đống thuốc mà hiện tại lại không bán ra được, cả đời này của tôi muốn chửi chết chết cái tên này.”

“Tôi là một người buôn bán rất có tiếng, đều là tên họ Lâm này quấy rầy việc làm ăn của tôi, khiến tôi bị truy nã.”

“Người mới vào, cô với Lâm đại sư có quan hệ gì?”

Anh Kim nhìn thấy tin nhắn trong đó ngay lập tức có cảm giác tìm thấy được tổ chức rồi, bà ta rất hận Lâm Phàm, vẫn luôn tồn trữ trong lòng, luôn tìm không được điểm bộc phát. Hôm nay vào nhóm này, bà ta đột nhiên cảm thấy giống như tìm được người thân vậy.

Có điều bây giờ người ta hỏi bà ta, bà ta đương nhiên không thể nói mình là Anh Kim được, mà nghĩ cách khác.

“Tôi là fan hâm mộ của Anh Kim, chính là bởi vì hắn mà tôi mới không thể nhìn thấy thần tượng của tôi.” Anh Kim rất hài lòng với lý do mình tìm được.

“Anh Kim? Con mụ xấu xí kia sao?”

Anh Kim vừa nhìn thấy tin nhắn ngay lập tức nổi giận, trả lời lại một câu: “Anh nói cái gì? Anh nói ai là kẻ xấu xí?”

“Ngại quá, lỡ miệng, lỡ miệng, được rồi, đều là người của mình bây giờ tôi xin tuyên bố nhiệm vụ, mau lên Weibo chia sẽ tin tức vụ miếng đất của viện phúc lợi, lần này là cơ hội tốt của chúng ta, tên này phải toi đời rồi.”

Anh Kim nhìn thấy tin tức cũng không thể chờ đợi mà lập tức chia sẻ luôn.

Đường đường là một thiên hậu một thời, cuối cùng vậy mà lại biến thành một antifan, thậm chí còn hạ mình gia nhập vào thủy quân, thế này thì cũng đủ bi ai rồi.

Ngày hôm sau!

Lâm Phàm đã sớm tỉnh dậy, điện thoại là của bí thư Vương gọi đến để thông báo thủ tục đã xong, cần phải đến để làm chút thủ tục. Đồng thời cần dẫn theo viện trưởng Hoàng của viện phúc lợi để làm một vài thủ tục.

Mặc dù có chút phiền phức, nhưng người ta có thể giúp mình làm đến bước này rồi thì đã xem như là rất nỗ lực rồi.

Ngay lập tức hắn liên hệ với viện phúc lợi để hẹn viện trưởng Hoàng cùng nhau lên đường.

Viện trưởng Hoàng mới đầu không biết là chuyện gì, thế nhưng khi biết chuyện này đã được phê duyệt thì cũng rất vui vẻ. Dù sao đây cũng là chính phủ ủng hộ viện phúc lợi của bọn họ.

Khi đến nơi, thư ký Vương đang đợi.

“Lâm đại sư.” Thư ký Vương nhìn thấy xe lập tức chạy đến vẻ mặt tươi cười, đối với người khác anh ta có lẽ sẽ trưng ra một loại thái độ lãnh đạo, nhưng đối mặt với Lâm đại sư thì anh ta vẫn rất nhiệt tình.

Mặc dù Lâm đại sư không có quyền lợi lớn như anh ta, nhưng sức ảnh hưởng không phải là anh ta có thể so sánh.

“Thư ký Vương, vất vả cho anh rồi.” Lâm đại sư cười nói.

Thư ký Vương vừa nghe vội vàng xua tay: “Không vất vả, không vất vả, thực sự vất vả vẫn là bí thư Trần của chúng ta.

Hội nghị hôm qua không ngừng tranh luận, cuối cùng vẫn là một mình bí thư Trần bắt nhịp cứ quyết định như vậy, cho nên mọi chuyện mới xong."

Mặc dù anh ta không nói chi tiết nhưng Lâm Phàm nghĩ một chút cũng có thể cảm nhận được, hội nghị ngày hôm qua có lẽ thực sự không đơn giản.

Dù sao ở đây bạn ngành liên quan đến có chút nhiều, hơn nữa với quyết định lần này phải ném đi bao nhiêu tiền thuế, vậy nên có người phản đối thì cũng là chuyện rất bình thường.

"Xem ra lát nữa vẫn phải cảm ơn bí thư Trần hẳn hoi một chút." Lâm Phàm cười nói.

Thư ký Vương cười cười dẫn hai người đi thẳng vào bên trong, sau đó gõ cửa phòng họp.

"Mời vào." Trong phòng họp truyền đến một giọng nói.

Khi Lâm Phàm đi vào phát hiện bên trong còn có không ít người, ngoại trừ bí thư Trần còn có các lãnh đạo khác, có điều mấy vị lãnh đạo khác luôn cho hắn cảm giác giống như không mấy vui vẻ, có điều bởi vì bí thư Trần ở đây nên không dám phát tác.

"Lâm đại sư, chuyện này đã xử lý xong, hội nghị cũng đã thảo luận hoàn tất, tiếp theo đây chính là ký hợp đồng." Bí thư Trần nói.

Lâm Phàm cười nói: "Cảm ơn bí thư Trần, nếu như không phải là có bí thư Trần giúp đỡ, chuyện này sợ là thực sự không dễ xử lý."

Bí thư Trần cười cười, thực ra trong lòng cũng nghĩ chuyện này cho dù là ông ta không giúp đỡ, với mạng lưới quan hệ của Lâm đại sư đúng là có không ít người nguyện ý giúp đỡ hắn. Ví dụ như một vị ở thủ đô kia, sợ là cũng sẽ ra mặt.

Chỉ là Lâm đại sư không tìm đến vị kia mà là tìm đến mình.

Chương 1738: Giải thích với kẻ ngu ngốc chỉ phí hết thời gian

Lúc này, viện trưởng Hoàng lấy toàn bộ giấy tờ của viện phúc lợi ra, đồng thời cũng có những bản sao.

Một phần văn kiện đã đóng dấu đầy đủ, một phần văn kiện đã ký hết.

Sau đó hắn đọc văn kiện cần ký, về cơ bản không có vấn đề gì lớn. Mặc dù đối với bí thư Trần hắn rất là tin tưởng, nhưng nên đọc thì vẫn nên đọc, cuối cùng dưới sự chứng kiến của mọi người hắn trực tiếp ký hợp đồng.

Lâm Phàm bắt tay từng vị lãnh đạo một, có lãnh đạo thở dài trong lòng, bây giờ văn kiện đã ký xong còn có thể nói cái gì.

"Lâm đại sư, lần này chúng tôi mở ra tiền lệ rồi đó." Một vị lãnh đạo bắt tay Lâm Phàm cảm thán nói.

Lâm Phàm cười: "Đa tạ các vị đã giúp đỡ."

Sau khi mọi chuyện xử lý xong, Lâm Phàm ở lại đây cùng mọi người thêm một lúc thì rời đi với tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Có điều trang web của chính phủ bên kia, cũng sẽ thông báo chuyện này, dù sao thì đây cũng xem như là một chuyện tốt.

Phố Vân Lý!

Lâm Phàm vẻ mặt tươi cười đi vào trong cửa hàng.

Điền Thần Côn nhìn Lâm Phàm: "Sao vậy? Xảy ra chuyện gì mà vui như vậy, chuyện trên mạng vẫn còn chưa giải thích nữa, vậy mà cậu còn cười vui vẻ như thế."

Lâm Phàm giơ văn kiện trong tay ra: "Sao lại không cười được, có văn kiện này trong tay, tại sao không cười được chứ?"

"Xem nào." Điền Thần Côn đưa tay muốn lấy văn kiện có điều bắt hụt.

Lâm Phàm lắc đầu: "Cái này không thể được, ông đừng xem đây là văn kiện bình thường, bản văn kiện này không hề rẻ đâu, phải lên đến hàng trăm triệu đó."

Điền Thần Côn không tin: "Bốc phét, bản văn kiện này có thể đáng giá nhiều tiền như vậy sao?"

Lâm Phàm cười nói: “Chuyện của viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, hôm qua tôi đã xin lãnh đạo giúp đỡ ban hành văn kiện này, thuế hoàn toàn miễn phí, đây không phải là tiết kiệm được một khoản tiền lớn hay sao?”

“ Văn kiện này tôi phải chụp ảnh đăng lên Weibo cái đã.”

Lâm Phàm lấy điện thoại rồi mở văn kiện ra sau đó chụp ảnh đăng lên Weibo.

Không có một chữ nào thêm vào, mà chỉ đăng một icon mặt cười, về phần ý nghĩa khác thì để bọn họ tự mình giác ngộ đi.

Trên mạng.

Một nhóm người vẫn đang điên cuồng chửi bới.

Anh Kim đã chửi trong mười mấy tiếng nhưng mà vẫn chửi không biết chán, dường như không biết mệt chút nào.

Bà ta đã hoàn toàn tìm thấy tổ chức thuộc về mình, nhất là sau khi nhìn thấy một nhóm cư dân mạng tin lời của mình, loại cảm giác thành tựu này thực sự quá đã.

“Đã lâu như vậy rồi, Lâm đại sư thực sự không muốn nói rõ một chút sao?”

“Xem ra chuyện này đã là thật rồi, thật là đáng tiếc.”

“ Ôi, Lâm đại sư hòa quang bao phủ cũng không thoát khỏi sự mê hoặc của đồng tiền.”

“Đúng vậy, sau này tôi lại mất đi một thần tượng rồi. Mặc dù Lâm đại sư rất lợi hại, nhưng sự lợi hại này với nhân phẩm thật là có vấn đề lớn.”

Lúc này, một cư dân mạng nhảy ra.

“Mấy người các anh có phải là thiểu năng trí tuệ không, không đi xem Weibo của Lâm đại sư đi còn ở đây lải nhải giống như một kẻ ngốc vậy. Còn những antifan kia mời các anh tiếp tục chửi, người tin Lâm đại sư mãi sẽ tin. Mà Lâm đại sư không để ý tới các anh là bởi vì đang bận làm việc mà thôi.”

Không ít người nhìn thấy bình luận này vội vàng chạy qua đó xem rốt cuộc là có chuyện gì.

Mà khi mở Weibo của Lâm đại sư ra cũng trong nháy mắt thấy bình luận đang điên cuồng nổi lên.

“Con mẹ nó! Chuyện này cũng quá cao cấp rồi, loại văn kiện như thế này sao có thể ký được chứ. Xây dựng chung cư cao tầng vậy mà lại không cần nộp thuế, chuyện này cũng bá đạo quá đi thôi.”

“Đù, cái gì? Những căn hộ kia đúng là đặc biệt, thì ra là để cho những đứa trẻ trong viện phúc lợi. Sau này bọn chúng lớn lên thì sẽ ở những căn hộ này. Còn mẹ nó, số này cũng tốt quá đi thôi, vẫn chưa lớn đã không có phiền não việc mua nhà rồi.”

“ Ui là trời, Lâm đại sư anh bên đó còn nhận đứa trẻ lớn tuổi hay không, tôi cũng muốn đến viện phúc lợi.”

“Mẹ kiếp, lần này chính phủ làm hay lắm, rất đáng nhấn like.”

“Đúng vậy, cái này rất có nhân tình đó nha, biết Lâm đại sư vì những đứa trẻ nên trực tiếp miễn thuế, chuyện này bá đạo quá rồi.”

“Ha ha, cũng không biết là thật hay không, từ đâu tìm được văn kiện này thế, tôi chưa từng nghe nói chính phủ sẽ phê chuẩn loại văn kiện như này.”

“Đúng vậy, tôi cũng cho rằng là giả.”

Mà ngay khi mọi người còn chưa vui vẻ được bao lâu, trên trang web chính thức của chính phủ Thượng Hải cũng công bố tin tức này.

Thậm chí một số nhân vật lớn cũng chia sẻ bài đăng bày trên Weibo.

Lúc này, tất cả mọi người đều im miệng.

Mà Lâm Phàm cũng không quan tâm những chuyện này, cảm giác giải thích với kẻ ngu ngốc thực sự quá phí thời gian.

Chuyện này vốn chỉ là một vụ việc không có chứng cứ, vậy mà lại bị lan truyền ở trên mạng một cách thần kỳ như vậy.

…

Chương 1739: Ông chủ, cho tôi thêm cơ hội

Nhưng cũng may, phóng viên đưa tin này đều không có phóng viên của Thượng Hải, xem ra quen biết lâu như vậy, cho nên đám phóng viên ở Thượng Hải cũng yêu quý và tin tưởng mình, tin những chuyện này đều là do có người tạo scandal để nổi tiếng, vì thế không đáng tin.

Chỉ là hắn không biết rằng đám phóng viên ở Thượng hải đều bị hắn dọa sợ, trước đây hễ có tin tức thì nhất định họ sẽ là người đưa tin đầu tiên, nhưng sau đó đều bị vả vào mặt đến mấy lần.

Một số phóng viên trực tiếp hô to, chúng tôi tin tưởng Lâm đại sư, trước khi Lâm đại sư chính miệng thừa nhận thì chúng tôi sẽ không công bố.

Phố Vân Lý!

Lâm Phàm đang nằm nghỉ, chuyện của Viện phúc lợi tạm thời đã được giải quyết xong, những việc còn lại thì tất cả giao cho Vương Minh Dương xử lý.

Ting ting!

Lúc này điện thoại có tin nhắn gửi đến, cầm lên xem thì thấy là người mà đã lâu rồi không liên lạc với hắn. Tin nhắn là của tổng quản thủy quân Thu Đao Chặt Cá, người chuyên phụ trách chuyện thủy quân cho hắn.

“Có đó không?”

Tin nhắn chỉ có ba chữ, nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, hắn muốn nói với đối phương rằng.

Lăn đi!

Hắn không thèm để ý, trực tiếp quăng điện thoại ở đó, không thèm xem nữa. Đối với loại người nhận tiền mà không làm việc này, hắn chán chẳng thèm nói chuyện.

Trong căn phòng nào đó.

Thu Đao Chặt Cá cầm điện thoại chờ đợi Lâm đại sư trả lời tin nhắn. Thế nhưng tin nhắn gửi đi thì như đá chìm đáy biển, đến

bong bóng cũng không nổi lên một cái.

Nhìn phòng phát trực tiếp mặc dù còn chưa bắt đầu phát trực tiếp, nhưng trên màn hình tối đen đã xuất hiện dày đặc bình luận bay qua.

Khoảng thời gian trước anh ta thực sự quá hống hách, mỗi lần sau khi phát sóng trực tiếp kết thúc thì ra ngoài quán ăn uống vô độ, uống rượu cũng là loại cao cấp, phải hơn mấy trăm.

Dù sao trong giới phát sóng trực tiếp, anh ta được mọi người đồn đoán là trình độ cấp tuyển thủ, có thể nói trình độ gần với đại thần chơi PUBG nhất.

Mỗi lần phát sóng trực tiếp đều nhận được không ít quà tặng.

Nhưng chuyện đáng hận nhất đã xảy ra, anh ta được xếp ngang hàng với một vị game thủ kỳ cụ, kỹ thuật của người này cũng rất lợi hại. Thế nhưng theo anh ta thấy thì vừa nhìn là đã biết bật hack rồi.

Quả nhiên, game thủ kỳ cụ này bị người ta tố cáo, sự tình ầm ĩ náo loạn. Sau đó Thu Đao Chặt Cá phát trực tiếp thanh minh giúp game thủ kỳ cụ này, xác nhận người này là trình độ thật không phải bật hack.

Nhưng mà không lâu sau đó thì vị game thủ này thừa nhận mình đã bật hack. Bởi vì anh ta lên tiếng ủng hộ người này nên cũng bị mọi người lôi ra, trực tiếp vạch trần chuyện sử dụng phần mềm hack.

Nhìn phần bình luận.

“Mẹ nó, chó bật hack? Cút về đi.”

“ Nếu còn dám mở livestream, ông đây sẽ cắt thằng nhỏ của mày.”

Thu Đao Chặt Cá kéo quần ra nhìn, cái này của mình không được lớn.

Nhưng cho dù nói thế nào thì anh ta cũng coi như xong đời rồi, giới phát sóng trực tiếp này không thể lăn lộn tiếp được nữa.

“ Ôi trời! Sao vẫn chưa trả lời tin nhắn của mình! Không được, phải gọi điện mới được.” Trong lòng Thu Đao Chặt Cá suy nghĩ đành đánh liều một phen, trực tiếp gọi điện thoại qua.

Phố Vân Lý.

Điện thoại Lâm Phàm vang lên, khi nhìn thấy tên người gọi đến thì không khỏi bật cười, sau đó nghe máy: "Chao ôi, đây không phải đại thần Thu Đao PUBG hot hòn họt gần đây đó ư? Sao vậy? Muốn giới thiệu phần mềm hack cho tôi à?"

"Ông chủ…" Trong điện thoại truyền đến giọng nói đáng thương, giống như là đã hối hận lắm rồi, nói: "Ông chủ thân yêu, có thể cho tôi thêm một cơ hội nữa không? Tôi bảo đảm, tôi lấy tất cả tôn nghiêm của mình ra để bảo đảm, nếu như không làm việc nghiêm túc thì tôi sẽ liếm sạch cái bức tường ở bồn cầu nhà tôi."

Lâm Phàm: "Đừng ghê tởm như vậy, không phải anh đang chơi PUBG tốt lắm hay sao? Không phải bật hack à? Sợ gì chứ, cứ trực tiếp mắng lại bọn họ đi."

Thu Đao Chặt Cá: "Ông chủ, anh đừng nói như vậy, bây giờ tôi đang bình tĩnh suy nghĩ lại, vẫn là cảm thấy tài năng đời này của tôi là phải đặt vào thế giới web, bằng năng lực của tôi thì cũng đủ để ông chủ khai thiên lập địa, tiêu diệt hết tất cả cái đám giá áo túi cơm."

Lâm Phàm vui vẻ nói: "Không cần đâu, anh có biết là bây giờ chỉ cần tôi hô một tiếng thì thủy quân còn nhiều hơn anh lúc trước nữa đấy, biết không hả?"

Thu Đao Chặt Cá vội vã nói: "Ông chủ, anh không thể đối xử với tôi như vậy. Tôi biết một bí mật, tôi biết gần đây người chuyên nói xấu anh là ai, tôi sẵn sàng xông pha chiến trường vì ông chủ, đưa cái tổ chức này vào trong hố sâu vạn trượng."

Nghe vậy hắn cũng có chút tò mò, rõ ràng hắn cũng cảm thấy có người đang cố ý sắp đặt. Hơn nữa còn nói xấu vô cùng hung ác, bây giờ nghe thấy Thu Đao Chặt Cá nói như vậy, hắn cảm thấy nhất định là có một tổ chức đặc biệt nào đó đang cố tình chơi xấu mình.

"Ồ, vậy sao? Nói cho tôi biết đi." Lâm Phàm nói.

Chương 1740: Nước mắt và song sắt

Thu Đao Chặt Cá nói: “Vậy ông chủ phải hứa là tiếp tục thuê tôi, để tôi trở thành thủy quân số một của anh. Tôi bảo đảm, tôi xin thề, sau này sẽ không bao giờ thay đổi thất thường nữa, chỉ trung thành với một mình ông chủ.”

Lâm Phàm cười, tên béo ba trăm cân này lại còn ra giao dịch với mình nữa chứ.

“Được! Cho anh một cơ hội để thể hiện, tôi sẽ tiếp tục thu nhận anh. Thế nhưng nếu như anh còn dám nhảy việc nữa, cẩn thận…”

Lời còn chưa nói xong, Thu Đao Chặt Cá ở trong điện thoại lập tức lắc đầu: “Không nhảy nữa! Không nhảy nữa! Ông chủ anh tin tôi đi, tôi nhất định sẽ giữ uy tín.”

Uy tín? Tin mới là lạ.

“Nhanh lên, nói xem rốt cuộc là ai đang chơi xấu tôi.” Lâm Phàm tò mò hỏi. Mình không trêu chọc ai cả, hơn nữa mình chính nghĩa như vậy, lương thiện như vậy, chẳng lẽ đầu óc những người này bị ngớ ngẩn rồi sao? Vậy mà lại thành lập một tổ chức đặc biệt để gieo tiếng xấu cho mình, quả là hành vi không thể dung thứ.

Thu Đao Chặt Cá nói: “Hôm qua tôi bị một người kéo vào nhóm, phát hiện người trong nhóm đó đều nhằm vào anh. Người làm các ngành các nghề gì đều cũng có, có người bán thuốc, có người buôn bán trẻ em. Hơn nữa còn có một người, tôi nghĩ anh chắc chắn sẽ không thể ngờ được đâu?”

“Là ai?”

“Anh Kim.”

Khi Thu Đao Chặt Cá nói ra lời này, Lâm Phàm hoàn toàn sững sờ.

Anh Kim?

Cái tên này cũng đã khá lâu rồi, nếu như không nghĩ kỹ lại thì đúng là không nhớ ra. Về phần những người buôn bán thuốc gì đó, bản thân hắn nhất định sẽ không thừa nhận là có thù với họ. Dù sao cũng chưa từng gặp mặt mà đột nhiên bị người ta ghi hận như thế, chuyện này thật khiến người ta bất lực mà.

Về phần những kẻ buôn người kia thì hắn biết một khi đánh chết một tên nhất định sẽ liên lụy đến một nhóm, bị đám người này ghi hận cũng là chuyện bình thường.

Nếu như bị mình gặp phải thì sẽ khiến cho bọn chúng phải hát một bài 'Nước mắt song sắt'.

Thu Đao Chặt Cá nói: "Ông chủ, anh yên tâm, nếu tôi đã là người của anh rồi thì nhất định sẽ quét sạch tất cả mọi thứ vì anh. Tôi đã bí mật thâm nhập vào trong tầng cấp cao rồi, tôi dùng trí thông minh cùng kinh nghiệm phong phú của mình để khuất phục họ, tranh thủ thời gian ngắn nhất trở thành thủ lĩnh nòng cốt của họ."

"Đánh vào nội bộ của địch? Không tệ, làm cho tốt vào, tôi tin anh, chỉ cần làm tốt chuyện này thì sẽ cho anh năm trăm tệ tiền thưởng." Lâm Phàm nghĩ một lúc, cảm thấy vẫn nên nhanh chóng xử lý thì tốt hơn, nếu ngày nào cũng bị mấy gã này nói xấu mình trên mạng như thế thì không xấu cũng thành xấu luôn mất.

Về phần năm trăm tệ, cứ coi như là cho Thu Đao Chặt Cá có thêm động lực đi, dù sao thì tên này vẫn là một tên rất dễ thỏa mãn.

"Vâng, ông chủ yên tâm, tôi nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của anh đối với tôi. Vậy tôi không quấy rầy ông chủ nữa, ông chủ mạnh khỏe an khang, hẹn gặp lại ông chủ."

Thu Đao Chặt Cá cúp máy rồi thở phào nhẹ nhõm.

Ngồi trước màn hình nhìn bão bình luận mà trong lòng khổ sở không thôi.

"Ôi, sớm biết đã không bật hack rồi, bây giờ danh tiếng cũng xấu rồi, tên game thủ kia lại còn nói mình dụ dỗ gã ta bật hack, thật đúng là không biết xấu hổ. Chờ thủy quân của tôi tập hợp lại, người đầu tiên tôi xử lý sẽ là cái tên khốn này."

Sờ sờ bụng.

Nghĩ đến bản thân lại có việc làm thì trong lòng cũng rất vui vẻ, phải ra ngoài tự thưởng cho mình một bữa thật hoành tráng mới được.

Dù sao gần đây cũng gầy đi rồi, gầy mất ba cân luôn đó.

Lâm Phàm cười một cái rồi cúp điện thoại, không ngờ còn có thể nhận được điện thoại của tên Thu Đao Chặt Cá này, xem ra tên này hiện tại sống không dễ dàng gì.

Nếu được như ý thì hắn dám bảo đảm rằng tên này nhất định mặt sẽ hướng lên trời luôn rồi ấy chứ.

Triệu Chung Dương ngẩng đầu nói: "Anh Lâm, điện thoại của ai vậy?"

Lâm Phàm: "Chính là cái tên Đại tổng quản của thủy quân kia, gã livestream chơi game PUBG nhưng bật hack nên bị người ta phát hiện, bây giờ muốn quay lại làm công việc thủy quân này."

"Ha ha." Triệu Chung Dương lập tức cười to nói: " Em biết, chuyện này gần đây cũng rất náo nhiệt đó, hóa ra anh ta cũng có dính dáng đến chuyện này."

Lúc này ánh mắt Lâm Phàm nhìn về phía Ngô U Lan, hắn cảm thấy sắc mặt của U Lan có chút khó coi, có loại cảm giác đang thương tiếc.

"U Lan, sao vậy?"

Ngô U Lan đặt điện thoại ở trước mặt Lâm Phàm nói: "Anh Lâm, anh đọc tin tức này đi. Người đàn ông này thật là đáng thương, đã năm mươi tuổi rồi mà còn chưa kết hôn. Ông ấy vẫn luôn dựa vào số tiền bán trái cây để giúp đỡ học sinh nghèo. Bây giờ bản thân lại tra ra bệnh, được người ta đăng lên mạng để kêu gọi mọi người quyên tiền ủng hộ, vừa rồi em cũng đã tặng 1000 tệ."

Lâm Phàm nhìn tin tức trên điện thoại, đọc kỹ nội dung, sau đó lại nhìn chằm chằm vào bức ảnh rồi đột nhiên đứng dậy.

"Anh Lâm, anh đi đâu?" Ngô U Lan hỏi.

Lâm Phàm nói: "Đến bệnh viện một chuyến, tôi có chút việc."

Chương 1741: Phát hiện mục tiêu

Mặc dù không nói rõ, nhưng Ngô U Lan cũng kịp phản ứng lại.

“Đúng rồi, nếu như anh Lâm ra tay thì bệnh này nhất định có thể chữa khỏi rồi.”

Lâm Phàm cười, chữa bệnh là một vấn đề, vấn đề khác là người đàn ông này đáp ứng đủ điều kiện. Bây giờ nhiệm vụ này rất khó hoàn thành, khả năng tìm thấy ở trên phố quả thực là rất thấp.

Hơn nữa hắn đột nhiên phát hiện một điều, Ngô U Lan quả thật chính là phúc tinh của hắn, có những chuyện đều là do cô ấy xem tin tức rồi nói ra.

“Mọi người chờ ở cửa hàng một chút, bây giờ tôi đi một lúc rồi về, không ngờ ở Thượng Hải vẫn còn, như vậy thì thuận tiện hơn nhiều.” Lâm Phàm cười, sau đó trực tiếp lái xe xuất phát.

Bệnh viện!

Trên giường bệnh, Lưu Sơn nằm trên giường bệnh, nhìn xuyên qua cửa sổ xem cảnh vật bên ngoài.

Y tá bước vào, cô ta biết bệnh nhân này, hôm qua còn có phóng viên đến đây để đưa tin. Nghe nói bệnh nhân này là một người tốt, vẫn luôn độc thân, cuộc sống cũng tương đối vất vả. Mỗi ngày đều phải dậy sớm để chuẩn bị đạp chiếc xe nhỏ đi khắp phố lớn ngõ nhỏ để bán hoa quả, tiền bán được ngoại trừ để lại một chút làm chi phí sinh hoạt ra thì cơ bản đều quyên góp cho công trình hy vọng, hơn nữa còn phụ trách học phí của hai sinh viên.

Người như vậy thực sự không biết phải nói thế nào cho đúng, hơn nữa người như thế này cũng không phải là ít. Rõ ràng bản thân sống đã không dễ dàng gì rồi, nếu như giữ tiền lại có lẽ còn có thể để bản thân sống hạnh phúc một chút. Thế nhưng ông ấy lại dùng số tiền vốn không nhiều để giúp đỡ sinh viên, thật sự là không thể hiểu được.

“Ông thấy thế nào rồi? Có thấy chỗ nào không thoải mái hay không?” Y tá cũng đã ngoài bốn mươi, cũng coi như là y tá lớn tuổi trong bệnh viện.

“Không có chỗ nào không thoải mái, cô y tá, khi nào tôi mới được xuất viện vậy?” Lưu Sơn hỏi.

Y tá cười: “Cứ chờ đi, còn chưa làm phẫu thuật nữa, tôi thấy ít nhất cũng phải mất một tháng.”

“Vậy tiền phẫu thuật chắc tốn nhiều lắm, dù sao tạm thời tôi cũng không sao, tôi vẫn nên xuất viện thì tốt hơn.” Lưu Sơn im lặng một lúc, ngoại trừ lúc trước đau đến ngất đi ở trên đường ra thì còn lại thực sự không cảm thấy cơ thể quá khó chịu.

Y tá không ngờ ông ấy còn nghĩ đến tiền thuốc nên nói: “Những chuyện này ông không cần phải lo, phóng viên đều đã đến đây và giúp đỡ quyên góp giúp cho ông rồi. Hơn nữa bệnh viện chúng tôi còn có chế độ miễn giảm. Ông yên tâm đi, sẽ không để ông bỏ ra một xu nào đâu.”

“Đúng rồi, tôi có chút tò mò, bản thân ông sống cũng không được tốt lắm, vì sao không giữ tiền lại cho mình mà còn quyên góp cho học sinh như vậy?” Y tá hỏi tiếp: “Bây giờ xã hội người có tiền nhiều như vậy, dù thế nào cũng không đến lượt ông giúp đỡ đâu.”

Lưu Sơn cười: “Nói như vậy là sai rồi, tôi không quan tâm đến người khác nghĩ thế nào, nhưng tôi hiểu tác hại của việc không học hành. Nhìn tôi bây giờ xem, chưa từng được đi học, chỉ có thể dựa vào việc bán hoa quả để nuôi sống bản thân. Hoàn cảnh gia đình những học sinh đó không được tốt lắm, nếu không đi học thì sau này không phải cũng sẽ giống tôi hay sao?”

Y tá liếc nhìn Lý Sơn nói: “Tôi nghe phóng viên nói, hai học sinh mà ông giúp đỡ đều học ở Thượng Hải, sao lúc ông bị bệnh mà hai người đó không ai đến thăm ông?”

Lưu Sơn ngược lại không hề để ý: “Có gì để thăm chứ, việc học là quan trọng nhất, cũng không phải bệnh gì nghiêm trọng.”

Y tá nghe vậy cũng rất muốn nói hai học sinh mà ông giúp đỡ e rằng là kẻ vô ơn, nhưng lời này không có nói ra, bà ta cảm thấy nếu nói ra thì e rằng sẽ làm tổn thương Lưu Sơn.

Cốc cốc!

Đúng lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, một người trẻ tuổi đi vào, người trẻ tuổi này thoạt nhìn có chút non nớt giống như học sinh vậy: "Cha Lưu, con tới thăm cha đây."

Lưu Sơn nhìn thấy người đến, lập tức càm ràm: "Vương Hạo, sao con lại đến đây, con không đi học sao?"

Vương Hạo ăn mặc giản dị, là đứa trẻ miền núi, những năm gần đây cậu ta có thể vào đại học là nhờ sự giúp đỡ của ông Lưu người cha nuôi trước mặt này.

Sau đó cậu ta nghe tin cha Lưu bị bệnh thì vội vàng chạy đến đây.

Lưu Sơn nhìn thấy trong tay Vương Hạo mang theo hoa quả, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc: "Mua hoa quả gì chứ, cha là người bán hoa quả đấy, lại lãng phí, tiêu tiền vô ích rồi."

Nhìn thấy đứa trẻ thực sự đến thăm ông ta, y tá lập tức cười nói: "Người ta có ý tốt mua chút đồ đến thăm ông, sao ông lại bắt đầu càm ràm rồi."

Đối mặt với những lời này, Vương Hạo ngược lại không hề tức giận, dường như thực sự đang tiếp nhận sự giáo huấn của cha.

"Vậy con quay về nhé?" Vương Hạo hơi lúng túng, không biết phải làm thế nào.

Nhìn thấy vẻ mặt này của Vương Hạo, Lưu Sơn cũng không thể tiếp tục tức giận được nữa: "Được rồi, mua rồi thì thôi, qua đây ngồi đi, hôm nay không đi học sao?"

…

Chương 1742: Cơ hội thế này sao bỏ qua được

Vương Hạo lắc đầu: "Hôm nay không có tiết, con nhìn thấy tin tức ở trên mạng thì lập tức chạy qua đây."

Sau đó dường như nghĩ tới cái gì đó, vội vàng móc từ trong túi áo ra một phong thư: "Cha Lưu, đây là tiền bạn học lớp bọn con quyên góp, bảo con đưa cho cha."

Y tá cười nói: "Không tệ, xem ra người có lòng yêu thương vẫn còn rất nhiều. Vương Hạo, còn một đứa trẻ nữa được cha Lưu của con giúp đỡ đâu?"

Vương Hạo vừa nghe vậy lập tức vừa tức giận cũng vừa bất lực: "Cháu thông báo với anh ấy rồi, nhưng anh ấy nói hôm nay có tiết nên không thể đến được."

"Ôi." Y ta vừa nghe vậy trong lòng cũng cười lạnh, quả nhiên là kẻ vô ơn, vậy mà lại không đến.

Lưu Sơn ngược lại không có cảm giác gì, nói: "Ừ, có tiết học thì nhất định phải đi, đi học quan trọng hơn. Nếu mất một bài giảng trên lớp thì e là tiến độ sẽ bị chậm lại."

Vương Hạo không nói gì thêm, nhưng trong lòng cậu ta biết, đây không phải là lý do chỉ là anh ấy không muốn đến mà thôi.

Cốc cốc!

"Cho hỏi ông Lưu có ở đây không?" Lúc này, mọi người trong phòng bệnh đang tán gẫu thì ngoài cửa truyền đến một giọng nói.

Y tá nói: "Ở đây, mời vào!"

Lâm Phàm đứng ở ngoài cửa, nghe thấy âm thanh thì đẩy cửa phòng bệnh ra, trên mặt mang theo nụ cười bước vào.

Lưu Sơn nghi hoặc nhìn người đứng ở cửa có chút lạ lẫm, hỏi: "Cậu là?"

"Lâm đại sư."

Y tá cũng không biết người tới là ai, thế nhưng khi nhìn thấy người bước vào thì lập tức hô lên.

Bây giờ nhân viên công tác của bệnh viện ai mà không biết Lâm đại sư cơ chứ? Đây chính là thần trong giới y học, là thần y đó có biết không! Bệnh gì cũng có thể giải quyết dễ dàng, hơn nữa còn không gặp bất cứ khó khăn gì.

Bây giờ khắp nơi trên cả nước, đủ các bệnh viện hàng đầu đều muốn thuê Lâm đại sư làm viện trưởng vinh dự, nhưng Lâm

đại sư cũng không thèm để ý.

Cho nên bây giờ điều kiện đã được nâng cao, chỉ cần Lâm đại sư nguyện ý đến thì bất luận là bệnh viện nào cũng sẽ cho hắn đảm nhiệm chức vụ viện trưởng, cho dù là bệnh viện của họ cũng sẽ như vậy.

Vương Hạo cũng kịp phản ứng lại, vẻ mặt trở nên kích động nói: "Ngài là Lâm đại sư?"

Lâm Phàm cười: "Không quấy rầy mọi người chứ?"

Y tá vội vàng lắc đầu đáp: "Không, không quấy rầy." Sau đó nghi hoặc hỏi: "Lâm đại sư, sao ngài lại đến đây?"

Chính vào lúc này, Vương Hạo đột nhiên quỳ xuống trước mặt Lâm Phàm: "Lâm đại sư, xin ngài hãy cứu cha Lưu!"

Lâm Phàm lập tức đỡ người trẻ tuổi này dậy, cười nói: "Lần này tôi đến đây chính là vì chuyện này, cho nên không cần cầu xin tôi đâu."

Y tá vừa nghe vậy thì lập tức trở nên hưng phấn, nhìn về phía Lưu Sơn đang ở một bên nói: "Lần này tốt rồi, nói không chừng ông sẽ được xuất viện sớm đó, Lâm đại sư đích thân đến đây thì bệnh của ông sẽ không có vấn đề gì nữa đâu."

Nghĩ lại thì Lâm đại sư ngay cả bệnh nan y cũng có thể chữa khỏi, chỉ với căn bệnh này thì trong mắt Lâm đại sư cũng chỉ là bệnh vặt.

Mà lúc này, y tá dường như nghĩ đến cái gì đó, sau đó vội vàng chạy ra ngoài, bây giờ bà ta phải đi thông báo cho viện trưởng.

Dù sao thì Lâm đại sư cũng đã đến bệnh viện, đây chính là chuyện lớn. Nếu không thông báo cho viện trưởng, xong chuyện thì e là bản thân bà ta sẽ gặp xui xẻo mất.

Lâm Phàm đến trước mặt Lưu Sơn, cẩn thận nhìn kỹ, càng nhìn tâm trạng càng tốt. Không tệ, thực sự rất thích hợp.

"Tôi đến giúp ông xem một chút." Ngón tay Lâm Phàm bắt mạch cho Lưu Sơn.

Tình hình tạm ổn và không có vấn đề gì, cho dù là kỹ thuật y học bây giờ cũng chỉ cần tốn thêm chút tiền là có thể có hy vọng chữa khỏi bệnh.

Nhưng nếu bản thân đã đến đây rồi thì nhất định phải giải quyết xong chuyện này mới được.

Tâm trạng Vương Hạo vô cùng kích động, cậu ta không ngờ Lâm đại sư sẽ đến. Mặc dù cậu ta rất ít khi lên mạng, nhưng cũng thường nghe các bạn học xung quanh nói qua.

Họ đều nói rằng Lâm đại sư rất lợi hại, đặc biệt y thuật là lợi hại nhất.

Bây giờ Lâm đại sư ở ngay trước mặt, sao cậu ta có thể không hưng phấn cho được chứ.

Lúc này, tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, một đám người đi vào.

Trong đó có một ông lão đứng đầu, khi vừa nhìn thấy Lâm Phàm thì lập tức tiến lên bắt tay, giọng kích động nói: "Lâm đại sư, xin chào, xin chào! Tôi là viện trưởng của bệnh viện, Trương Quốc Thanh."

"Viện trưởng Trương, xin chào!" Lâm Phàm gật đầu cười, sau đó chỉ tay về phía bệnh nhân trên giường: "Tôi muốn mượn phòng phẫu thuật của bệnh viện, không có vấn đề gì chứ?"

Viện trưởng Trương lập tức gật đầu: "Không thành vấn đề, tuyệt đối không thành vấn đề! Nhưng vẫn xin phép Lâm đại sư, tôi sắp xếp mấy vị bác sĩ ở một bên quan sát, không biết có được hay không?"

Loại cơ hội này khó lắm mới gặp một lần, nhất định phải nắm lấy.

Chương 1743: Lâm đại sư chính là ma quỷ

Lâm Phàm suy nghĩ một chút, nếu như có người vây quanh quan sát thì rất khó để sử dụng sức mạnh thần bí của bách khoa toàn thư, dù sao có người quan sát thì đó cũng là đang học tập, nếu mình dùng sức mạnh thần bí của bách khoa toàn thư thì e là sẽ gây ra hiểu lầm cho những bác sĩ này.

Vì vậy sẽ không dễ dàng để có thể giải quyết ngay được.

Nhưng những thứ này đều không thành vấn đề, mặc dù sau khi có người quan sát thì thao tác sẽ hơi phức tạp, nhưng với hắn mà nói thì vẫn đơn giản như cũ.

"Được." Lâm Phàm gật đầu.

Viện trưởng Trương nghe vậy thì rất hưng phấn, đây là Lâm đại sư đó, có biết không?

Đây là thần y được tất cả mọi người công nhận.

Mặc dù Lâm đại sư có một chút không tốt lắm, đó chính là luôn nghiên cứu chế tạo phương thuốc, cho nên khiến bệnh viện bọn họ mấy tháng nay vắng đi không ít bệnh nhân.

Ví dụ như chứng bệnh kén ăn.

Bây giờ chạy đi khắp các bệnh viện trong cả nước, nếu như có thể tìm được bệnh nhân mắc bệnh kén ăn thì có thể đem đầu của ông ta xuống đá như bóng.

Theo ông ta được biết, một số trung tâm chuyên điều trị chứng bệnh kén ăn cũng đã phải đổi nghề sang làm trung tâm giảm cân.

Còn có bệnh máu trắng.

Căn bệnh này khá nghiêm trọng, một số trung tâm mở ra chính là để điều trị căn bệnh này.

Nhưng bây giờ thì tốt rồi, Lâm đại sư đã đánh hạ được bệnh máu trắng.

Những trung tâm này cũng coi như xong, toàn bộ đã đóng cửa hết, nghe nói người ở đó đều đổi nghề đi làm việc khác rồi.

Đối với những người trong nghề này mà nói, Lâm đại sư chính là ma quỷ, làm cho họ muốn chơi cũng không thể chơi nổi nữa.

Nhưng đối với hàng nghìn bệnh nhân mà nói thì lại là niềm vui cực lớn, họ không cần phải chịu những cơn đau hành hạ nữa.

Mặc dù ông ta là viện trưởng của bệnh viện, kể từ khi đơn thuốc được đưa ra thì bệnh viện đã mất đi hai ca bệnh này, nhưng ông ta cảm thấy chuyện này chả là cái gì cả.

Ông ta cảm thấy điều này Lâm đại sư làm rất tốt.

Đặc biệt là căn bệnh máu trắng, quả thực là một cái hố không đáy, nuốt tiền đến mức làm cho người ta phải sợ hãi.

Nhưng cũng may, Lâm đại sư cũng coi như thương cảm cho bọn họ. Hắn không có đánh bại tất cả các căn bệnh, nếu thực sự làm vậy thì đến lúc đó quả thực là xảy ra chuyện lớn rồi.

Khi đó, nhất định sẽ xảy ra một cuộc bạo loạn cực lớn.

Viện trưởng Trương nhìn y tá nói: "Mau đi thông báo, sắp xếp phòng mổ cho Lâm đại sư đi."

"Vâng, viện trưởng." Y tá vội vàng chạy đi.

Viện trưởng Trương nói: "Thông báo cho các khoa, nếu có thời gian thì mau chóng qua đây, lần này nhất định phải nghiêm túc học tập cho tôi, hữu ích hơn nhiều so với các người nghiên cứu từ trong sách đấy."

Viện trưởng Trương rất coi trọng cơ hội lần này.

Mấu chốt là tình hình của Lưu Sơn rất nghiêm trọng, ông ta cũng rất tò mò Lâm đại sư rốt cuộc sẽ điều trị như thế nào. Nếu học được kỹ năng về ca bệnh này, bệnh viện của họ có thể vượt mặt các bệnh viện khác.

Ngay lập tức, bệnh viện bắt đầu trở nên bận rộn.

Lâm Phàm nhìn thấy tình hình này cũng bất đắc dĩ thở dài, chuyện này đâu đến mức phiền phức như vậy chứ.

Thậm chí làm hắn có cảm giác, sau này bản thân nên ít đến bệnh viện thì tốt hơn.

Mỗi lần qua đây đều gây ra náo động lớn như vậy, ngay cả viện trưởng cũng đích thân đến. Nếu để những bệnh nhân khác biết thì bản thân có thể rời khỏi bệnh viện được hay không vẫn là một ẩn số.

Lưu Sơn ngơ ngác nhìn mọi chuyện, ông ấy cảm giác bản thân dường như đã gặp phải chuyện gì đó rất khủng khiếp.

Sau đó ông ta bị nhấc lên xe rồi đẩy thẳng về phía phòng mổ.

Đồng thời còn có một nhóm bác sĩ đi theo phía sau.

Tình cảnh thế này có chút dọa người.

Một số người nhà bệnh nhân khi nhìn thấy tình huống này cũng bắt đầu bàn tán.

“Người này bị sao vậy?”

“Không biết nữa, nhưng nhìn tình huống này thì hình như rất khủng khiếp, nhất định là mắc một căn bệnh nghiêm trọng, một bác sĩ e là không đủ cho ca này.”

“Rất có khả năng, tôi cũng cảm thấy vậy. Người này cũng thật đáng thương, không ngờ lại mắc một căn bệnh nghiêm trọng như vậy, không biết có thể sống sót rời khỏi bàn mổ hay không.”

Những người nhà của bệnh nhân này đều không biết rằng có một người đặc biệt ở trong đám bác sĩ.

Nếu như mà biết thì e là sẽ không nghĩ như vậy, thậm chí rất có khả năng sẽ kêu trời trách đất chạy đến cầu xin Lâm Phàm chữa bệnh.

Nhưng tinh lực của người có hạn.

Nếu thực sự ngồi trong bệnh viện để khám chữa bệnh, hắn dám chắc một điều đó chính là sẽ phải ngồi đó cho đến chết, bởi vì bệnh nhân sẽ kéo đến ngày càng nhiều và nối liền không dứt.

Cho nên, ngoại trừ một số tình huống có chút đặc biệt thì những chuyện chữa bệnh thế này nên giao cho bệnh viện vẫn tốt hơn, nếu không thì hắn sẽ không tự mình rời núi.

Chương 1744: Núi cao thì còn có núi cao hơn

Ngoài phòng phẫu thuật.

Y tá thấy Vương Hạo có hơi khẩn trương thì an ủi nói: “Yên tâm đi, có Lâm đại sư ở đây thì sẽ không có chuyện gì đâu. Không phải tôi nói khoác, với y thuật của Lâm đại sư thì cả thế giới này không tìm được vị bác sĩ nào có y thuật lợi hại hơn Lâm đại sư đâu.”

Vương Hạo gật đầu: “Cháu biết, nhưng vẫn có chút căng thẳng, chờ lát nữa cháu sẽ ổn thôi.”

Y tá cười, tình huống này bà ta cũng có thể hiểu, trước đây khi người thân của bà ta nhập viện để phẫu thuật, cho dù biết rõ là ca phẫu thuật nhẹ nhưng trong lòng vẫn rất sợ hãi.

Dù sao ca phẫu thuật nhẹ vẫn rất nguy hiểm, nếu như thực sự vận may không tốt gặp phải tình huống xấu thì biết phải làm sao?

Cho nên lo lắng cũng là chuyện bình thường.

Trong phòng phẫu thuật.

Các bác sĩ vây quanh quan sát không dám thở mạnh, ánh mắt luôn dán chặt trên người Lâm đại sư.

Lâm đại sư, là bậc thầy Trung và Tây y, cho dù là Trung y hay Tây y đều vô cùng thông thạo.

Nhưng từ trước đến giờ Lâm đại sư vẫn luôn thể hiện cho mọi người thấy bản lĩnh Trung y, rất ít khi sử dụng Tây y.

Bây giờ có thể nhìn thấy Lâm đại sư phát huy y học hiện đại, đương nhiên là khiến họ rất kích động.

Có một bác sĩ lấy điện thoại ra muốn chụp ảnh.

“Đừng quay chụp, nếu lỡ như có ánh đèn flash thì sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn đấy.” Lâm Phàm nói.

Bác sĩ ở bên cạnh trừng mắt nhìn đồng nghiệp, thời điểm quan trọng như vậy rồi mà còn muốn chụp ảnh, lỡ như xảy ra chuyện thì biết phải làm sao?

Vị bác sĩ lấy điện thoại ra kia vội vàng cất điện thoại đi, cảm thấy có chút xấu hổ.

“Lâm đại sư, có cần chúng tôi giúp đỡ không?” Một bác sĩ hỏi, dù sao khi họ làm phẫu thuật thì trợ thủ là không thể thiếu.

“”Không cần, tôi tự làm là được.” Lâm Phàm khoát tay, cảm thấy tự mình làm sẽ nhanh hơn. Nếu có người trợ giúp e là có lúc sẽ không theo kịp tốc độ của mình.

Đèn mổ bật lên!

Bắt đầu tiến hành phẫu thuật.

Lúc này, tất cả bác sĩ đều chăm chú nhìn, chỉ sợ bỏ sót một điểm.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Các bác sĩ xung quanh quan sát dần dần đều há to miệng.

Trong đó có một bác sĩ không nhịn được, không khỏi kinh ngạc thốt lên: "Thật lợi hại!"

Khi lời vừa nói ra, anh ta cảm giác có một ánh mắt đang dán chặt vào mình, sau đó nhanh chóng ngậm miệng lại.

Anh ta trở thành bác sĩ mổ chính cũng đã tám năm, cũng coi như là kinh nghiệm phong phú, trải qua vô số ca mổ. Thế nhưng vào lúc này anh ta lại bị y thuật của Lâm đại sư làm cho kinh ngạc.

Bây giờ không chỉ một mình anh ta kinh ngạc, mà các bác sĩ khác cũng như vậy.

Trước đây họ vẫn cảm thấy y thuật của mình rất lợi hại, nhưng bây giờ tận mắt chứng kiến cảnh Lâm đại sư phẫu thuật, họ mới phát hiện mình còn kém quá xa.

Lâm Phàm bây giờ cũng được như y muốn, cảm thấy mặc dù có sự khác biệt rất lớn giữa y học hiện đại với Trung y, nhưng chúng đều có ưu điểm riêng.

"Không ngờ Lâm đại sư lại mạnh như vậy, một mình có thể hoàn thành một ca phẫu thuật, hơn nữa còn không phải là ca phẫu thuật nhỏ."

Trong lòng tất cả mọi người đều có suy nghĩ này.

Ngay cả họ cũng không có năng lực này, nếu như để họ một mình phẫu thuật thì có lẽ tay chân luống cuống mà làm hỏng việc mất.

Bên ngoài!

"Không biết thế nào rồi." Viện trưởng Trương đang rất mong chờ, ông ta cũng đang chờ đợi.

Đột nhiên!

Đèn phòng mổ tắt.

Các bác sĩ đẩy bệnh nhân ra ngoài.

"Lâm đại sư, thế nào rồi?" Y tá hỏi.

Lâm Phàm cười nói: “Rất thành công, không có bất kỳ vấn đề gì.”

Vương Hạo vừa nghe vậy lập tức thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không có chuyện gì là tốt rồi.

Lúc này, viện trưởng Trương nhìn thấy các bác sĩ ở phía sau, ai nấy đều ngẩn người, giống như mất hồn thì hỏi: “Các người sao vậy?”

Các bác sĩ đều không có bất kỳ phản ứng gì, dường như não bộ vẫn còn chưa kịp phản ứng lại.

Lâm Phàm nhìn thấy tình huống này cũng bất đắc dĩ cười, vừa nãy ở bên trong hắn chỉ biểu hiện ra một chút, có lẽ làm hoàn mỹ quá mức nên khiến họ giật mình rồi.

Kiến thức của bách khoa toàn thư cũng quá biến thái rồi, kiến thức này có thể nói là đỉnh cấp, thuộc về loại mà cả đời người không ai có thể đạt tới trình độ này.

Lúc này mới có một bác sĩ phản ứng lại, mở to miệng, ánh mắt hiện lên vẻ khiếp sợ.

“Quá thần kỳ.”

Một bác sĩ khác cũng tự nhủ: “Tôi đột nhiên phát hiện, sau khi xem Lâm đại sư phẫu thuật xong thì tôi cảm thấy mình đúng là không biết làm giải phẫu.”

“Tôi cảm thấy trước đây mình phẫu thuật quá tệ.”

Viện trưởng Trương nhìn thấy các bác sĩ ai nấy đều như người mất hồn, cũng có chút bất lực: “Các người rốt cuộc bị sao vậy?”

“Viện trưởng, y thuật của Lâm đại sư thực sự quá lợi hại.” Lúc này, các bác sĩ cuối cuối cùng cũng kịp phản ứng lại.

Bây giờ họ cũng coi như đã biết câu nói cái gì gọi là núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi ắt có người giỏi hơn rồi.

Chương 1745: Lâm đại sư chính là một cái quảng cáo siêu lợi hại

Trước đây họ chưa từng thấy Lâm đại sư phẫu thuật, tuy trong lòng thừa nhận rằng Lâm đại sư là thần y, nhưng không nghĩ rằng về phương diện phẫu thuật đối phương sẽ mạnh hơn mình.

Thậm chí theo họ thấy, họ có nhiều kinh nghiệm phẫu thuật, có lẽ sẽ lợi hại hơn Lâm đại sư về phương diện này.

Nhưng bây giờ họ coi như đã hiểu rồi.

Đây hoàn toàn là trong tưởng tượng của họ, bây giờ sau khi nhìn thấy tận mắt thì ý nghĩ này đã biến mất không còn sót lại chút gì.

Trong lòng chỉ có bội phục sâu đậm, không còn bất kỳ suy nghĩ nào khác nữa.

“Được rồi, đưa bệnh nhân về phòng bệnh trước đi, nếu như có ngân châm thì lấy một ít qua đây để tôi châm cứu cho bệnh nhân.”

Tình hình bây giờ là phẫu thuật rất thành công, theo như khôi phục bình thường thì ít nhất phải ngày mai mới có thể tỉnh lại. Thế nhưng hắn không chờ được lâu như vậy, chỉ có thể dùng trị liệu để hỗ trợ một chút.

Y tá gật đầu rồi vội vàng đi lấy ngân châm.

Sau khi các bác sĩ đưa bệnh nhân về phòng bệnh, ai nấy đều đi đến trước mặt viện trưởng.

“Viện trưởng, có lẽ tôi cần phải xin nghỉ phép để ra ngoài thư giãn một chút.”

“Sao vậy?” Viện trưởng Trương nghi hoặc, rốt cuộc là bọn họ bị sao vậy. Vì sao sau khi xem phẫu thuật xong ai nấy đều giống như bị ngốc vậy?

Bác sĩ: “Tôi cảm thấy đầu óc cần được thư giãn một chút, nếu không sau này không biết làm sao để phẫu thuật nữa.”

Viện trưởng Trương: “…”

Trong phòng bệnh.

Lâm Phàm châm cứu cho Lưu Sơn, sau đó đối phương dần dần tỉnh lại.

“Chuyện của ông tôi đều thấy hết rồi, rất tuyệt! Cái này tặng cho ông.” Lâm Phàm lấy ra một tượng gỗ đưa cho Lưu Sơn.

Lưu Sơn sững sờ: “Lâm đại sư, đây là?”

Lâm Phàm cười nói: “Cái này có thể mang lại may mắn cho ông, hãy giữ nó bên người, đừng làm mất đó.”

Lưu Sơn biết bây giờ sức khỏe của mình có thể hồi phục lại đều là nhờ có Lâm đại sư, sau đó gật đầu nói: “Cảm ơn, Lâm đại sư!”

Lâm Phàm cười, cuối cùng cũng đã hoàn thành một chuyện.

Sau khi ở lại đây thêm một lúc thì hắn trực tiếp rời đi.

Viện trưởng Trương còn muốn nói chuyện với Lâm đại sư, nhưng không còn cách nào khác, Lâm đại sư đã muốn đi rồi thì còn có thể làm thế nào chứ.

Hôm sau!

Khi nhìn thấy tin tức ở trên mạng, Lâm Phàm không nhịn được mà bật cười.

‘Lâm đại sư xuất hiện tại bệnh viện, ra tay chữa bệnh cho Lưu Sơn, số tiền quyên góp từ thiện sẽ tự động hoàn trả về tài khoản của người đóng góp.’

‘Bác sĩ phẫu thuật của bệnh viện sau khi nhìn thấy Lâm đại sư phẫu thuật, đồng loạt muốn xin nghỉ phép’

‘Hãy để chúng tôi bước vào thế giới của các bác sĩ, xem Lâm đại sư đã làm gì mà khiến họ phải như vậy.’

‘Thật may mắn, không ngờ Lâm đại sư cũng thích chơi trò xuất quỷ nhập thần như thế.’

Cư dân mạng sớm đã quen với những tin tức này, dù sao thì Lâm đại sư chính là như vậy.

Đôi khi hắn sẽ đột nhiên xuất hiện tại bệnh viện rồi tạo cho bạn một bất ngờ lớn khiến bạn không kịp chuẩn bị.

“Thật lòng mà nói, sau này mọi người đừng có bôi đen nói xấu Lâm đại sư nữa, người này thực sự không tệ, mỗi lần làm việc đều là những việc rất tích cực.”

“Đúng vậy, tôi cũng chưa từng chửi anh ta, cho dù có người nói xấu thì tôi cũng tuyệt đối sẽ không hùa theo.”

“Cho dù có scandal clip nóng của Lâm đại sư thì tôi cũng sẽ tự động hiểu. Có lẽ là vì Lâm đại sư quá đẹp trai cho nên bị người ta hạ thuốc, tuyệt đối không phải là ý nguyện của anh ấy.”

“Lầu trên đúng là một fan hâm mộ đầy lý trí, chúng ta cũng nên như vậy.”

“Một đám ngu xuẩn, lại còn thực sự cho là hắn không tệ? Nếu y thuật của hắn ta lợi hại như vậy thì tại sao không chữa trị cho những bệnh nhân khác đi, bệnh nhân khác mắc bệnh thì không đau khổ sao?”

“Ôi, người ngu xuẩn năm nào cũng có, năm nay còn nhiều hơn. Lầu trên đừng nói chuyện nữa, anh mở miệng một cái là tôi đã biết anh là một tên anh hùng bàn phím rồi.”

Đối với các bệnh viện lớn, họ cũng ngưỡng mộ bệnh viện kia, không ngờ thần y Lâm đại sư lại đến đó, hơn nữa còn tiến hành phẫu thuật ở tại bệnh viện.

Lâm đại sư này chính là một quảng cáo siêu lợi hại, chỉ cần đến bệnh viện nào thì danh tiếng của bệnh viện đó đều tăng lên không ít.

Nhưng cho đến bây giờ, vẫn chưa từng nghe nói bệnh viện nào có thể thuê được Lâm đại sư.

Có không ít bệnh viện đều đã dự tính, nếu thực sự có bệnh viện thuê được Lâm đại sư đến thì bệnh viện đó nhất định sẽ trở thành bệnh viện nổi tiếng nhất cả nước.

Dù sao danh hiệu thần y ai ai cũng biết, làm gì có người không biết chứ?

Lối vào cửa hàng, các chủ cửa hàng đều tụ tập vây xung quanh.

“Ông chủ nhỏ, cậu được đấy nha.”

“Ông chủ nhỏ, cậu nhìn cơ thể của tôi đi, gần đây tôi luôn cảm thấy thắt lưng luôn đau nhức.”

Lâm Phàm liếc nhìn: “Vì sao lại đau, trong lòng mình còn không rõ à? Đã gần bốn năm mươi tuổi rồi còn tưởng mình là người trẻ tuổi.”

Lời vừa nói ra mọi người đều phá lên cười.

“Dù là như vậy thì cũng không thể nói thẳng như vậy chứ, tôi cũng cần chút thể diện chứ.”

…

Chương 1746: Dừng tay

Lâm Phàm lắc đầu, chuyện bây giờ đúng là quá thuận lợi, biết phải làm gì nữa đây.

Ngoại trừ nhiệm vụ ra còn có thể có cái gì chứ?

Câu cá là một kiến thức rất tốt, hơn nữa có thể mang lại cho mình nhiều thứ thú vị. Thế nhưng câu cá quá tốn thời gian, bây giờ mình còn bận làm nhiệm vụ nữa, làm gì có nhiều thời gian để giành cho việc câu cá như vậy chứ.

Nói không chừng chờ ngày tháng sau này ổn định lại, vậy thì có thể câu cá mỗi ngày rồi.

Thẳng đến giữa trưa Lâm Phàm mới lái xe ra ngoài đi dạo một vòng, tranh thủ trong thời gian này cố gắng hoàn thành cho xong nhiệm vụ.

Lúc này, khi hắn đi ngang qua một ngân hàng thì lại phát hiện ở trước cửa ngân hàng có một ông lão đang ngồi ở đó, cho dù nhân viên công tác xung quanh có nói thế nào cũng không được.

Hơn nữa còn có không ít người vây xem ở đó.

Ngân hàng Dung Mậu.

Lâm Phàm đỗ xe ở ven đường, hắn không biết đã xảy ra chuyện gì, ngược lại có chút tò mò nên đi qua xem thử, còn chưa đến hiện trường thì đã nghe thấy tiếng ồn ào.

“Tiền của tôi để trong ngân các của các người, tại sao tôi không thể rút, số tiền này của tôi bị các người lấy đi đâu rồi?”

Rất ồn ào, xung quanh cũng có không ít cư dân vây xem, Lâm Phàm đứng bên trong nghe các cư dân nói chuyện với nhau.

“Ông lão này đã để một triệu trong ngân hàng, bây giờ ngân hàng nói số tiền này đã được cho một nhà đầu tư nào đó vay. Hơn nữa thủ tục đã làm xong, nhưng ông lão nói chưa từng làm qua thủ tục cho vay này.”

“Kỳ lạ, sao lại có chuyện như vậy?”

“Ai mà biết được, bây giờ ngân hàng thay đổi chính sách, làm đủ loại thủ tục khiến người ta vô cùng nhức đầu.”

“Vậy bây giờ họ không đưa tiền cho ông lão nữa à?”

Lúc này, một người phụ nữ trung niên mặc đồng phục ngân hàng chỉ vào ông lão nói: “Ông mau đi đi, chuyện này là ông tự mình xử lý, hơn nữa mọi thủ tục đều đầy đủ hết rồi.”

Ông lão nghe vậy lập tức vỗ vào bản sao văn kiện trong tay nói: “Sao có thể chứ? Cô nhìn cái này xem, tôi lúc nào đồng ý chuyện này? Ba mươi năm sau mới có thể rút về, sao tôi có thể để lâu như vậy được chứ?”

Mọi người xung quanh nghe xong, ai nấy đều lắc đầu.

“Ồ, đây là chiêu mới của ngân hàng à, để trong ngân hàng 30 năm, hơn nữa còn phải đợi 30 năm sau mới được rút ra.”

“Đây đúng là lừa người mà, nhưng tôi thấy chuyện của ông lão này cơ bản là không cứu nổi rồi, muốn đấu với ngân hàng Dung Mậu, cái này cần phải có bản lĩnh lớn cỡ nào chứ.”

“Đúng vậy. Ôi! Bây giờ tiền để đâu cũng không an toàn, lần trước tôi nghe nói có một người phụ nữ để mấy trăm ngàn trong ngân hàng nhưng cũng đột nhiên biến mất, ngân hàng nói họ cũng không biết là đã đi đâu, cô nói xem tiền gửi ở chỗ họ mà họ lại nói là không biết tiền đã đi đâu.”

“Chuyện này tôi có nghe nói rồi, sau đó ầm ĩ một phen, đến cuối cùng hình như cũng không có kết quả gì.”

“Đây đã là gì chứ, rất lâu trước đây tôi có dùng thẻ tín dụng, chỉ sử dụng một tệ nhưng không trả lại. Qua nhiều năm có người gọi điện thoại cho tôi, nói là tôi phải trả mấy chục ngàn cho ngân hàng. Lúc đó tôi đã rất hoang mang, thẻ tín dụng tôi đã bỏ từ lâu, sao lại nợ số tiền lớn như vậy được.”

“Vậy cuối cùng giải quyết như thế nào?”

“Tôi ra tòa, toà nói ngân hàng là đối tượng bị thiệt hại nên không thể không trả, xem như tôi gặp xui xẻo vậy.”

“Ha ha, đối tượng bị thiệt hại? Bốn chữ này nói hay lắm.”

“Đúng vậy, lúc thiếu một tệ cũng không nói với tôi, chờ đến khi tiền lãi lên mấy chục ngàn rồi thì mới gọi điện cho tôi để yêu cầu trả tiền. Hơn nữa chuyện đã nhiều năm như vậy rồi, nếu rơi trên người người giàu có thì có lẽ ngân hàng sẽ để thêm mấy chục năm nữa rồi mới gọi điện. Đến lúc đó một tệ có thể biến thành hơn mấy triệu cũng không chừng.”

Lâm Phàm ở một bên lắng nghe, cũng coi như là đã hiểu được một số chuyện.

Mà lúc này người phụ nữ đã có chút khó chịu, cô ta cảm thấy ông lão này nằm ở trước cửa thực sự rất ảnh hưởng đến ngân hàng. Thế là trực tiếp gọi hai bảo vệ đến chuẩn bị khiêng ông lão này đi.

“Các người làm gì vậy, buông tôi ra!” Hai bảo vệ vừa đi lên thì đã giơ tay nhấc chân chuẩn bị khiêng người đi, ông lão cũng giãy giụa nhưng mà ở cái tuổi này sao có thể chống cự lại người trẻ tuổi được cơ chứ.

Người phụ nữ trung niên nhìn ông lão, trong mắt cũng lập lòe vẻ tức giận, trong lòng thì thầm mắng chửi lão già khốn kiếp, vậy mà vẫn còn dám ở đây gây sự, cũng không nhìn xem đây là nơi nào.

Họ là ngân hàng tư nhân, vì vậy sẽ không quan tâm đến những chuyện thế này.

“Dừng tay!” Lâm Phàm đứng ra, mặc dù cảm thấy chuyện này không liên quan đến mình, nhưng nhất định phải lên án một chút.

Gặp chuyện bất bình phải hô lên một tiếng, nhưng tiếng hô dừng tay này không có bất kỳ tác dụng gì.

Dù sao theo người khác thấy thì việc này chính là xen vào chuyện của người khác. Hơn nữa bản thân họ cũng chỉ là người bình thường, cho nên đành mặc kệ.

Lâm Phàm có chút buồn bực hét lên: “Dừng tay!”

Chương 1746: Gặp chuyện bất bình

Lúc này, âm lượng tăng lên khiến hai nhân viên bảo vệ cũng giật mình.

“Hai người các người lớn như vậy mà lại đối xử với một người già như thế, nếu để con các người thấy được cảnh này, có cảm thấy xấu hổ hay không?” Lâm Phàm nói.

“A! Lâm đại sư!” Một số người vây xem đã nhận ra Lâm Phàm, dù sao thì ở Thượng Hải có rất ít người không biết đến Lâm đại sư.

Đặc biệt là gương mặt ‘anh tuấn’ này vẫn còn rất mới mẻ trong ký ức của nhiều người.

“Lâm đại sư, tôi từng đến chỗ anh mua bánh kếp đó.”

Một người dân lấy điện thoại ra, loạt xoạt một tiếng, chụp lại một tấm ảnh rồi hào hứng nói.

Lâm Phàm gật đầu, không ngờ còn gặp được fan ăn hàng ở đây, cảm giác này đúng là thật tuyệt.

Hai nhân viên bảo vệ cũng sững sờ khi nghe thấy những lời này, sau đó nghe nói đối phương là Lâm đại sư thì không khỏi buông ông lão ra. Đương nhiên họ biết Lâm đại sư là ai, đây chính là người nổi tiếng ở Thượng Hải đó.

Bây giờ người nổi tiếng đã lên tiếng thì sao họ dám làm càn nữa cơ chứ.

Lâm Phàm tiến lên phía trước đỡ ông lão lên nói: “Có chuyện gì vậy?”

Ông lão đưa bản sao tờ đơn cho Lâm Phàm: “Nhóc con, cậu nhìn này, đây là họ đưa cho tôi. Họ nói rằng tôi đã tự mình làm hợp đồng và cho nhà đầu tư gì đó vay tiền, nhưng tôi chưa từng ký cái thứ này, hơn nữa chữ trên đây cũng không phải do tôi ký.”

Lâm Phàm cẩn thận nhìn tờ đơn trong tay, đặc biệt là ngày tất toán càng kỳ lạ hơn, vậy mà lại là ba mươi năm sau.

Sau đó ánh mắt nhìn về phía người phụ nữ bên cạnh hỏi: “Chuyện này là sao?”

Người phụ nữ trung niên là nhân viên công tác ở đây, lúc này nghe thấy Lâm Phàm hỏi, biết người ở trước mặt là Lâm đại sư cho nên cũng không muốn làm lớn chuyện. Dù sao thì cái tên Lâm đại sư này cũng không phải hạng người dễ chọc gì.

"Đây là chính ông ta tự mình ký." Người phụ nữ trả lời rất đơn giản.

Ông lão lập tức phản bác: "Cái này sao có thể là tôi ký được? Tôi hoàn toàn không hề ký cái này, lúc đó tôi chỉ gửi tiền ở chỗ các cô chứ không làm gì khác cả."

"Các người trả tiền lại cho tôi đi!"

Lâm Phàm an ủi ông lão: "Đừng lo lắng, để tôi giúp ông hỏi cho rõ ràng." Sau đó nhìn về phía người phụ nữ: "Tôi hy vọng cô có thể giúp tôi kiểm tra một chút, xem rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra."

Người phụ nữ trung niên lắc đầu nói: "Đã kiểm tra rồi, văn kiện trong tay ông ta là thật, không liên quan gì đến chúng tôi cả. Tôi còn có việc, nếu các người có vấn đề gì thì đi tìm người có liên quan đi."

Sau khi nói xong câu đó thì vội vàng rời đi, cô ta cảm thấy không muốn ở lại đây nữa.

"Cô…" Lâm Phàm vừa mở miệng thì người phụ nữ trung niên đã dẫn theo bảo vệ rời đi, không hề quay đầu nhìn lại.

Những người dân xung quanh lập tức vây quanh.

"Lâm đại sư, chuyện này không dễ giải quyết đâu."

"Đúng vậy, họ một mực khẳng định như vậy, hơn nữa cho dù có đi vào bên trong tìm người phụ trách có liên quan thì cũng không tìm được."

"Tôi cảm thấy chuyện này chỉ có thể tự nhận là gặp xui xẻo thôi."

Người dân mồm năm miệng mười nói.

Lâm Phàm cảm thấy nếu mình đã gặp phải chuyện này thì nhất định phải giúp ông lão này giải quyết, dù sao thì số tiền này cũng không phải tự nhiên mà có, không thể cứ dựa vào họ muốn nói thế nào thì làm như vậy được.

“Tôi vào trong xem thử.” Lâm Phàm nói.

Mà ông lão cũng theo sát ở phía sau, cũng muốn đòi lại một câu giải thích thỏa đáng, ông ấy đã đến rất lâu rồi, từ tháng trước đã bắt đầu kéo dài đến bây giờ.

Lúc đầu ở đây còn có người đến tiếp đãi ông ấy, nhưng mà càng về sau thì không còn ai tiếp nữa, ngay cả nói chuyện mà đối phương cũng coi như không nghe thấy.

Bên trong, người phụ nữ trung niên đang nói chuyện với người khác, khi thấy Lâm đại sư đưa ông lão đi vào thì cố ý tránh đi chỗ khác.

Lâm Phàm đưa ông lão đến quầy lễ tân, sau đó lấy văn kiện ra.

“Xin hỏi một chút, chuyện này là sao? Rõ ràng người ta chưa từng ký những thứ này, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy?”

Nhân viên công tác đó dường như cũng đã biết chuyện, lắc đầu nói: “Thật ngại quá, tôi cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, anh đến chỗ nhân viên gần cửa sổ kia hỏi đi.”

Lâm Phàm hít một hơi thật sâu, sau đó dẫn ông lão đến bên cửa sổ, nhưng khi người ở gần cửa sổ kia nhìn thấy Lâm Phàm cùng ông lão đi đến thì trực tiếp đứng dậy và rời khỏi chỗ ngồi ban đầu, đồng thời bật đèn sáng tạm thời đang tiếp đón khách lên.

Những nhân viên đang xử lý công việc cũng trực tiếp xua tay, xem như không biết.

Đi dạo một vòng, vậy mà lại không ai để ý đến bọn họ.

Ông lão nhìn thấy tình huống này cũng lo lắng, đột nhiên ngồi xuống đất: “Làm sao bây giờ, đây là số tiền mà tôi đã vất vả dành dụm mấy chục năm nay.”

Một số nhân viên đang xử lý công việc xung quanh nhìn thấy tình huống này cũng chỉ lắc đầu, loại chuyện này họ gặp nhiều rồi, nhưng có thể làm gì được ngân hàng cơ chứ.

Nhưng đổi lại, nếu số tiền này ở trên người bọn họ thì họ cũng không yên tâm ôm trong người. Đây chỉ là một chuyện ngẫu nhiên mà thôi, sẽ không xảy ra trên người họ.

Chương 1748: Gọi phóng viên tới

Lúc này, một người dân đi đến.

“Lâm đại sư, chuyện này cậu cứ mặc kệ đi, không có cách nào đâu.”

Lâm Phàm cười: “Không sao, tôi thực sự không tin.”

Bên ngoài!

Người phụ nữ trung niên nghe điện thoại: “Giám đốc, ông già đó lại đến rồi.”

“Đừng để ý, giấy trắng mực đen đều ở đây, sao có thể để ông ta nói thế nào thì là như vậy được.”

“Nhưng bây giờ ngày nào ông ta cũng đến làm loạn như vậy thì không được. Hơn nữa Lâm đại sư cũng đang ở đây, hình như là đang muốn giúp ông già này.” Người phụ nữ trung niên nói.

“Lâm đại sư?” Ở trong điện thoại vị giám đốc dĩ nhiên cũng không ngờ chuyện này sẽ dính dáng đến Lâm đại sư, sau đó suy nghĩ một chút rồi nói: “Được, chuyện này trước tiên cứ mặc kệ bọn họ, cho dù là Lâm đại sư cũng không làm gì được.”

“Vâng, tôi hiểu rồi.” Người phụ nữ trung niên nói.

Sau đó nhìn vào bên trong, thấy người còn ở đây nên cô ta cũng không định đi vào. Bây giờ trốn ở bên ngoài là tốt nhất, cô ta bị chuyện này làm phiền đến nhức cả đầu, làm sao cô ta biết được chuyện này là sao chứ, tất cả đều là làm theo thủ tục mà thôi.

Lâm Phàm nhìn xung quanh một vòng, cảm thấy có đôi khi sức mạnh của một người thực sự quá nhỏ bé.

Sau đó hắn lấy điện thoại ra rồi bấm một dãy số.

“Ừm, tôi là Lâm đại sư, tôi muốn tố cáo một chuyện. Ở Dung Mậu, đúng vậy, tôi chờ mọi người.”

Sau khi tắt máy lại gọi thêm một cuộc điện thoại.

“Báo Ngày Nay phải không? Tôi là Lâm đại sư, tôi muốn tố cáo một chuyện, bây giờ tôi đang ở Dung Mậu.”

Gọi hết cuộc này đến cuộc khác, ước chừng gọi mấy chục cuộc điện thoại rồi hắn mới dừng lại.

Ông lão nhìn Lâm đại sư: “Những cuộc gọi này gọi cho ai vậy?”

Lâm Phàm cười: “Gọi cho phóng viên.”

“Vô dụng thôi, phóng viên cũng vô dụng, những việc này tôi đã thử hết rồi.” Ông lão lắc đầu.

Lâm Phàm: “Không thử thì làm sao biết là vô dụng, đúng không?”

Những người dân xung quanh vẫn luôn quan sát cũng sững sờ.

Một người dân đứng bên cạnh đếm được Lâm đại sư đã gọi tổng cộng ba mươi hai cuộc điện thoại, chẳng phải là gọi cho 32 toà báo hay sao? Chuyện này sắp lớn rồi đó nha.

Cái khác thì Lâm Phàm không biết, nhưng mà phóng viên thì hắn quen biết nhiều lắm, cơ bản là toàn bộ phóng viên ở Thượng Hải hắn đều có quen biết.

Dù sao thì lăn lộn cho đến bây giờ cũng không có vô ích.

Chỉ với một cái điện thoại có thể gọi tới được bao nhiêu người? Rất nhiều, vô số kể đó nha.

Dù sao thì thứ phóng viên thích nhất chính là tin tức, bây giờ người tạo ra tin tức lớn nhất đã trực tiếp gọi điện cho họ, đối với đám phóng viên này mà nói thì đây có lẽ là thời điểm tin tức chấn động sắp xuất hiện.

Từng chiếc xe truyền thông, xe của phóng viên đang chạy trên đường.

Mỗi phóng viên đều đang cầm điện thoại trao đổi với nhau ở trong nhóm.

“Lâm đại sư lại bắt đầu có tin tức rồi.”

“Ai da, tin tức cứ nối liền không dứt, hoàn toàn không muống ngừng lại đây mà.”

“Không biết lần này lại là tin tức gì, có ai biết không?”

“Không rõ lắm, nếu biết thì đã dễ xử lý rồi.”

“Tôi sắp đến hiện trường rồi, đến nơi rồi sẽ biết thôi.”

…

Vương Tú vẫn đang chờ ở bên ngoài, người này sao còn chưa đi, còn muốn làm loạn đến khi nào đây. Nhưng đột nhiên tình huống có gì đó không đúng lắm.

Từng chiếc xe của các phương tiện truyền thông đưa tin dừng lại trước cửa, sau đó phóng viên từ trên xe bước xuống.

“Sao phóng viên lại đến đây?” Vương Tú sững sờ có chút không dám tin, sau đó nghĩ đến Lâm đại sư thì lập tức choáng váng.

“Lâm đại sư này muốn làm gì? Chuyện này không liên quan gì đến hắn ta cơ mà, quản hơi nhiều rồi đấy.” Sau đó vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho giám đốc, chuyện này cô ta cũng sắp không chống đỡ nổi nữa rồi.

“Lâm đại sư, cậu ở đâu?”

Đám phóng viên vừa xuống xe thì xông vào bên trong hô hào, bọn họ muốn giành lấy vị trí tốt nhất.

“Ở đây!” Lâm Phàm cùng ông lão ngồi ở đó, nghe thấy có người gọi mình thì lập tức lên tiếng.

Đám phóng viên vừa nhìn thấy Lâm đại sư thì lao đến như một cơn gió, sau đó nhanh chóng vây lấy Lâm đại sư lại thành một vòng tròn.

Một số phóng viên đến muộn nhìn thấy cảnh này cũng sốt ruột, con mẹ nó bị chiếm hết vị trí tốt rồi thì bọn tôi còn chụp cái gì.

Ông lão nhìn thấy tình huống này cũng cảm thấy choáng váng, ông ấy cũng từng tìm phóng viên. Thế nhưng chỉ là phóng viên nhỏ, cơ bản là không có tác dụng gì, người ta cơ bản cũng không để ý đến chuyện của ông ấy.

Mặc dù sau đó tên phóng viên có đã đăng bài cho mình, nhưng cũng chỉ là một góc rất nhỏ trên báo, cơ bản là không có chút tác dụng gì.

Bây giờ ông ấy không ngờ lại có nhiều phóng viên đến như vậy, trong lúc nhất thời kinh hãi đến mức không biết nên nói gì.

“Lâm đại sư, sao cậu lại ở Dung Mậu, có phải phát sinh chuyện gì với nơi này rồi không?”

“Lâm đại sư, người bên cạnh này là ai?”

“Lâm đại sư, cậu đến ngân hàng có phải là để rút tiền không?”

Từng câu hỏi nối tiếp nhau, đối với các phóng viên mà nói, bây giờ họ chỉ muốn làm rõ mấy cái tin vịt này, xem rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Chương 1749: Có Lâm đại sư ở đây, không cần sợ gì cả

“Các vị đồng chí phóng viên, đừng nóng vội.” Lâm Phàm cảm thấy đứng ở đây sẽ làm cho các phóng viên ở phía sau không thể nhìn thấy mình. Sau đó dứt khoát đứng lên trên ghế, giơ tay nói: “Chuyện lần này thực ra không liên quan gì đến tôi, tôi cũng chỉ là người đi ngang qua đường thôi. Ông lão này mới là nhân vật chính của chuyện này, mọi người có chuyện gì thì hỏi ông ấy đi, nhưng trước đó hãy để ông lão nói về tình hình một chút trước đã, được không?”

“Các đồng chí phóng viên ở phía trước, phiền mọi người cúi người xuống một chút để mọi người ở phía sau đều có thể chụp được ảnh nha.”

Lâm Phàm vừa nói ra lời này thì lập tức mọi người đều có phản ứng. Những phóng viên ở hàng phía trước quả nhiên cúi người xuống, đặt micro đến trước mặt ông lão.

Ông lão nhìn thấy phóng viên ở đây như vậy thì cũng có hơi căng thẳng, nhưng vừa nghĩ đến chuyện của mình thì lập tức nói.

“Tôi tên là Lý Cương Tài, tôi đã gửi vào đây một triệu tệ. Số tiền này là tôi cùng vợ tôi vất vả đi sớm về tối bán bánh nướng cả đời để tích góp được. Bởi vì tôi cùng vợ đến viện dưỡng lão nên phải nộp tiền, vì thế mới đến ngân hàng để rút tiền. Thế nhưng bọn họ lại nói tiền của tôi không thể rút được, phải chờ

ba mươi năm sau mới được rút ra. Lúc đó tôi gửi hạn định chỉ là ba năm, nhưng bây giờ lại nói là phải đến ba mươi năm, tôi cũng không biết là chuyện gì đang xảy ra nữa."

"Sau đó tôi đã đến tìm họ, họ đưa cho tôi một văn kiện, nói rằng tôi đã đồng ý ký hợp đồng gì đó với họ rồi. Tức là tiền của tôi đã cho một nhà đầu tư nào đó vay, nhưng mà tôi chưa từng ký loại văn kiện này, tôi đã đến đây một tháng rồi, bây giờ không ai để ý đến tôi nữa. Nếu như không phải có cậu nhóc ở bên cạnh này giúp đỡ thì tôi cũng không biết phải làm sao nữa."

Đám phóng viên cẩn thận lắng nghe, trong lòng cũng biết là đã xảy ra chuyện gì rồi.

Loại tình huống này họ đã gặp rất nhiều, một số thì được giải quyết, nhưng một số về cơ bản thì không có chuyện sau đó nữa.

Tuy nhiên, mặc dù bây giờ tin tức vẫn chưa lộ ra ngoài ánh sáng, nhưng đối với phóng viên mà nói thì chuyện này bây giờ về cơ bản là không có vấn đề gì.

Bởi vì có Lâm đại sư ở đây, sức ảnh hưởng của Lâm đại sư thì không phải trò đùa đâu.

Chỉ cần lộ ra ngoài ánh sáng, chuyện này nhất định sẽ trở thành điểm nóng của cả nước.

Đến lúc đó, trước sức ép của dư luận thì nhất định có thể giải quyết được.

Lâm Phàm nói: "Chuyện chính là như vậy, vốn dĩ không định gọi mọi người đến đâu. Thế nhưng nơi này lại chẳng có nổi một người tiếp đón chúng tôi, hỏi cái gì cũng nói không biết. Tôi cũng không biết bọn họ vì sao hỏi cái gì cũng không biết mà lại được vào đây làm việc như vậy."

Đám phóng viên gật đầu, nói cũng có lý, thật sự là nói có đạo lý mà.

Nhưng mà vấn đề trong đó, bọn họ cũng không biết.

Người ta cũng chưa từng đích thân đến ký tên, vậy số tiền đó sao có thể được rút ra như vậy?

Chiêu trò này có chút sâu đó nha, vấn đề cũng rất nhiều.

Một số nhân viên ngân hàng nhìn thấy nhiều phóng viên đến như vậy thì cũng hoang mang.

Nếu ai không biết còn tưởng là đại minh tinh nào đó đang ở đây.

Lúc này, Vương Tú sau khi gọi điện cho giám đốc xong thì lập tức trở lại để an ổn hiện trường.

Mà đám phóng viên cũng nhìn thấy người phụ nữ trung niên này, đặc biệt là khi nhìn thấy chức vụ của người phụ nữ này thì nhanh chóng đi qua.

“Xin hỏi, chuyện này rốt cuộc là sao vậy?”

“Lâm đại sư nói chỗ các người không có ai tiếp đón họ, có phải có chuyện này hay không?”

“Theo tôi được biết, nơi này của mấy người đã từng xảy ra nhiều chuyện tương tự như vậy, chẳng lẽ trong nội bộ các người có người lạm dụng chức quyền hay sao?”

Vương Tú không ngờ đám phóng viên này vừa mở miệng đã hỏi những câu hỏi sắc bén như vậy. Hơn nữa những câu hỏi này đúng là trước đây từng có, nhưng sau đó đều bị áp chế lại, bây giờ lại bị đám phóng viên nhắc đến nên hiện tại không khỏi có chút khó xử.

Dù vậy, lúc này có một số việc không thể trả lời được.

“Các vị! Phiền các vị chờ một chút! Chuyện này không liên quan gì đến chúng tôi, hợp đồng văn kiện đều do ông lão này tự mình ký tên, chúng tôi tuyệt đối sẽ không có loại hành vi ký thay hay giả chữ ký của khách hàng, chúng tôi đều có sự giám sát chặt chẽ.” Vương Tú mở miệng giải thích.

Lâm Phàm cười: “Cô nói người ta tự mình ký, vậy tôi muốn hỏi là có video việc này hay không? Loại hợp đồng thế này đều tiến hành quay video, nhân viên sẽ đọc cho đối phương biết toàn bộ quá trình, các người có không?”

Lời vừa nói ra, đám phóng viên cũng gật đầu, đúng là có những quá trình này, đặc biệt là đối với những hợp đồng có mức giao dịch lớn và có tranh cãi trong hợp đồng.

Vương Tú không ngờ Lâm đại sư sẽ nói ra những lời như vậy: “Những chuyện này thì tôi thật sự không biết, cần phải hỏi

nhân viên có liên quan mới rõ được.”

…

Chương 1750: Giám đốc tới

“Vậy nhân viên có liên quan là ai? Gọi ra đây có được không?” Lâm Phàm hỏi.

Vương Tú cảm thấy Lâm đại sư này có chút khó chơi, sau đó lắc đầu nói: “Tôi chỉ phụ trách đại sảnh, về phần nhân viên có liên quan là ai thì tôi cũng không rõ, cho nên phải có nhân viên có liên quan có mặt mới được.”

“Vậy nhân viên có liên quan là ai? Khi nào thì có mặt?” Lâm Phàm tiếp tục hỏi.

Bị Lâm đại sư liên tục chất vấn, Vương Tú cảm thấy có chút không thể đối mặt với những câu hỏi này của phóng viên và Lâm đại sư được nữa.

“Cái này…cái này.” Lòng bàn tay Vương Tú phát lạnh, nhưng tố chất nghề nghiệp mạnh mẽ khiến cô ta trấn tĩnh tự nhiên: “Nhân viên có liên quan xin nghỉ phép rồi, tạm thời không ở chỗ làm.”

Lâm Phàm: “Vậy bây giờ ai có thể phụ trách chuyện này thì hãy thông báo cho người đó đến để gặp mặt nói chuyện. Các người cứ đẩy tới đẩy lui như vậy, người này không ở đây, người kia cũng không ở đây thì làm sao khiến cho người ta tin tưởng các người được.”

Đám phóng viên đều quay ống kính về phía hiện trường, trước đó họ từng có đồng nghiệp đến đây để phỏng vấn, nhưng người ta lợi hại, chỉ cần nói mấy câu qua loa lấy lệ, hoặc là không nghe máy thì coi như xong.

Nhưng hôm nay thì khác, Lâm đại sư đã đích thân đến hiện trường, tỏ thái độ tức giận như vậy thì ý tứ rất rõ ràng. Nếu như bọn họ không giải thích chuyện này cho rõ ràng thì chuyện này không xong đâu.

Ông lão nhìn cảnh tượng trước mắt, đây là chuyện mà ông chưa bao giờ dám tưởng tượng. Trước đây ông cũng không

biết là đã chạy bao nhiêu chuyến, nói bao nhiêu lời, náo loạn bao nhiêu lần vì chuyện này nhưng tất cả đều vô dụng.

Người ta căn bản là không thèm để ý, thậm chí là không để tâm đến.

Hơn nữa còn cho bảo vệ đến đuổi ông ấy đi.

Nhưng bây giờ có nhiều phóng viên đến như vậy, hơn nữa đến cả bảo vệ cũng không dám tiến lên cản trở.

Đối mặt với sự chất vấn không ngừng của Lâm đại sư, Vương Tú nuốt một ngụm nước bọt nói: "Giám đốc sắp đến rồi, bây giờ ông ấy đang ở trên đường đến đây."

Lâm Phàm cười: "Các người nhìn xem, gặp chuyện còn cần một giám đốc không có mặt ở đây phụ trách, tòa nhà lớn như vậy chẳng lẽ chỉ có một giám đốc phụ trách thôi sao?"

Đám phóng viên bật cười đồng thời ghi hình lại, thậm chí ngay cả tiêu đề cũng đã nghĩ xong rồi.

Lâm đại sư vô tình châm biếm.

Vương Tú bị nói cho sắc mặt lúc trắng lúc xanh, cảm giác bị nói đến á khẩu không nói nên lời.

Nếu không phải là Lâm đại sư, có lẽ cô ta có đủ loại từ ngữ để đáp trả lại.

Nhưng đối mặt với Lâm đại sư, cô ta đột nhiên không biết phải mở miệng thế nào, dường như trả lời thế nào cũng có thể bị tìm ra điểm để phản bác.

Cũng may, khi giám đốc biết có nhiều phóng viên tới thì đã ội vàng chạy đến.

Với kinh nghiệm phong phú của giám đốc, nhất định có thể giải quyết chuyện này êm đẹp.

Không lâu sau.

Một người đàn ông trung niên đầu hói vội vàng đi vào, dường như rất vội, trên trán còn có chút mồ hôi.

Khi nhìn thấy nhiều phóng viên ở đây như vậy thì lập tức ổn định tâm trạng, nhìn thấy Lâm đại sư đang đứng ở bên đó thì

ông ta vội vàng tiến lên phía trước, như thể rất khách sáo mà bắt tay nói: “Lâm đại sư, xin chào! Xin chào!”

Lâm Phàm tùy ý bắt tay: “Ông là giám đốc nơi này sao?”

“Đúng vậy, tôi là giám đốc ở đây, tôi họ Kim.” Giám đốc Kim cười nói, sau đó nhìn thấy Vương Tú ở bên cạnh lập tức phân phó: “Mau mang vài chiếc ghế và đi rót nước qua đây.”

“Vâng!” Vương Tú gật đầu.

“Không cần đâu, chúng tôi không cần ngồi cũng không khát nước, chỉ muốn qua đây hỏi cho rõ rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì. Ông là người phụ trách ở đây thì chắc cũng không phải hỏi gì cũng không biết đó chứ?” Lâm Phàm nói.

Đám phóng viên liên tục chụp ảnh, ghi lại cảnh này, tiêu đề lần nữa đã được nghĩ xong.

Lâm đại sư đại chiến giám đốc Kim.

Giám đốc Kim lúng túng cười nói: “Không đâu, chuyện này nhất định không tồn tại, cô ta chỉ là quản lý đại sảnh ở đây nên không hiểu gì về chuyện nghiệp vụ, cho nên không biết tình hình cụ thể như thế nào.”

Lâm Phàm lấy bản sao văn kiện từ tay ông lão nói: “Vậy thì chủ nhiệm Kim giúp tôi xem thử xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?”

Bây giờ không cần phải nói nữa, lần đầu tiên nhìn thấy tên giám đốc Kim này hắn đã nhìn ra rồi, một tên tham lam, tham lam đến mức vô độ.

Loại người này còn có thể tồn tại ở đây, không cần phải ngồi tù thì đã là kỳ tích rồi.

Giám đốc Kim nhìn văn kiện trong tay, dường như là đang quan sát rất cẩn thận, sau đó vẻ mặt bình tĩnh nói: “Lâm đại sư, văn kiện này rất bình thường, là hạng mục của chỗ chúng tôi. Hơn nữa chữ ký này cũng do ông lão này tự mình ký, cho nên không có vấn đề gì cả.”

Lâm Phàm cười nói: “Không có vấn đề gì, vậy tại sao người ta lại không biết đến chuyện này? Hơn nữa, ba mươi năm sau là cái quỷ gì thế này?”

Chương 1751: Ngày mai lại đến

Giám đốc Kim nói: "Đây là một khoản tiền tiết kiệm cho nhà đầu tư vay, lợi nhuận thu được tương đối cao, chỉ là thời gian hơi lâu mà thôi. Nhưng đây chắc chắn là do ông ấy tự mình ký, chẳng qua lớn tuổi rồi nên mới quên mất thôi."

Lâm Phàm nhìn ông lão, bất đắc dĩ hỏi: "Ông à, ông có con con cái gì không?"

Ông lão lắc đầu: "Không có, vợ tôi khi còn trẻ từng mắc bệnh, không thể sinh con cho nên mãi vẫn không có con cái. Bây giờ tôi muốn rút tiền vì muốn cùng vợ tôi vào viện dưỡng lão để sống."

"Giám đốc Kim, ông nghe thấy rồi chứ? Người ta không có con cái, bây giờ đã lớn tuổi như vậy rồi, mà ba mươi năm sau thì tiền này để cho ai dùng? Hay là nói, trực tiếp để lại ở chỗ các người luôn đi hả?" Lâm Phàm hỏi.

Giám đốc Kim vừa nghe vậy thì lập tức ngượng ngùng, ông ta chưa từng nghĩ đến vấn đề này, nhưng khi muốn mở miệng thì bị Lâm Phàm cắt ngang.

"Giám đốc Kim, thực ra cũng không cần tính toán gì lớn cả, ký loại hợp đồng này đều có video hiện trường lại mà, phải không? Chỉ cần lấy video ra không phải là được rồi hay sao? Nếu có video, tôi sẵn sàng chịu toàn bộ trách nhiệm vì đã gây phiền toái ở đây." Lâm Phàm nói.

"Ôi chao, Lâm đại sư, cậu nói gì vậy, phiền toái cái gì chứ." Giám đốc Kim vội vàng nói vuốt theo lời của Lâm phàm, ông ta muốn đổi chủ đề.

Chỉ là còn chưa kịp đổi chủ đề thì lại bị Lâm Phàm trực tiếp cắt ngang: "Hay là nói về chuyện video đi, có video hay không?"

Giám đốc Kim mắng thầm trong lòng, chuyện này có chút khó xử lý, sau đó cười nói: "Hôm nay nhân viên trông coi video không ở đây, hơn nữa lần trước kho video xảy ra hỏa hoạn, một số video hình như đã bị mất, cũng không biết video đó có còn hay không."

Lâm Phàm không ngờ tên giám đốc này lại có thể bình tĩnh nói ra những lời như vậy, không thể không bội phục.

“Vậy rốt cuộc là còn hay không?” Lâm Phàm hỏi.

Giám đốc Kim mỉm cười không nói, dường như đang suy nghĩ: “Cái này thì cần phải kiểm tra một chút, hay là đợi ngày mai tôi sẽ cho Lâm đại sư một câu trả lời chắc chắn, có được không?”

Đám phóng viên ghi lại tình hình hiện trường, cảm thấy chuyện này có vấn đề rất lớn.

Tên giám đốc Kim này nói chuyện quá lấp lửng, dường như đang trốn tránh điều gì đó.

“Giám đốc Kim, các người không phải là cầm bao lì xì của người ta rồi cho nên mới nhắm mắt cho vay đấy chứ? Hoặc là các người đã tự ý thay đổi mục đích, phần lợi tức này đã bị các người bỏ vào túi riêng rồi chăng?” Lâm Phàm cũng không sợ đắc tội người ta, cho nên trực tiếp nói thẳng.

Giám đốc Kim nghe vậy lập tức thay đổi sắc mặt nói: “Không chuyện đó, tuyệt đối không có khả năng, chỗ chúng tôi tuyệt đối sẽ không xảy ra loại chuyện thế này.”

Lâm Phàm xòe tay ra nói: “Vậy video đâu?”

“Tôi…” Chủ nhiệm Kim sửng sốt.

Chuyện này phải làm thế nào bây giờ, trực tiếp hất tay rời đi sao? Như vậy không được, đám phóng viên đều đang ở đây.

Nếu muốn lấy chứng cứ ra thì căn bản là không có.

Đây không phải là chuyện của một mình ông ta, mà còn là chuyện của người khác nữa.

Không được, nhất định phải bình tĩnh, ít nhất là phải trì hoãn đến ngày mai, để lãnh đạo khác nghĩ cách, ông ta không còn cách nào nữa rồi.

Nếu là người bình thường hoặc là phóng viên bình thường, ông ta căn bản là sẽ không để ý.

Thậm chí nói vài câu ở trong điện thoại cũng coi như là xứng đáng với họ rồi.

Nhưng bây giờ thì khác, tên Lâm đại sư này là một kẻ rất khó chơi.

Cảnh tượng có chút lúng túng, trong lòng giám đốc Kim sắp mắng chết Lâm Phàm luôn rồi. Thứ chó má gì không biết, nếu không phải cái tên này có sức ảnh hưởng, hơn nữa còn có phóng viên ở đây thì ông ta đã sớm ngoảnh mặt rời đi, mặc kệ bọn hắn muốn làm gì thì làm rồi.

Nhưng đây chỉ là suy nghĩ trong lòng mà thôi, bây giờ phải làm sao đây, rốt cuộc phải giải quyết thế nào! Nếu như không giải quyết tốt thì sẽ xảy ra chuyện lớn mất.

Lúc này, ánh mắt giám đốc Kim khẽ liếc nhìn Lâm đại sư đang quay lưng lại cùng phóng viên thì thầm to nhỏ thảo luận ở bên kia.

Ông ta muốn nghe lén xem những người này đang nói cái gì, nhưng chân vừa di chuyển thì lại phát hiện Lâm đại sư bọn họ đã kịp phản ứng lại.

Giám đốc Kim lúng túng, lộ ra vẻ rất khó xử nói: "Lâm đại sư, cậu xem thế này có được không? Ngày mai, muộn nhất là ngày mai sẽ cho cậu đáp án."

"Được! Vậy thì ngày mai." Lâm Phàm nói.

"Cảm ơn Lâm đại sư! Cảm ơn!" Giám đốc Kim lập tức thở phào nhẹ nhõm, sau đó vội vàng nói: "Lâm đại sư, các vị đồng chí phóng viên, chuyện này có bị lên tin tức không vậy? Nếu như ngày mai chuyện này chưa được giải quyết thì hãy cho lên tin tức, các vị thấy thế nào?"

Đám phóng viên nghe vậy chắc chắn không đồng ý rồi, khó khăn lắm mới bắt được một tin tức tốt, ông lại nói với chúng tôi rằng không được đưa tin. Đây chẳng phải là làm lãng phí thời gian của chúng tôi hay sao?

Nhưng còn chưa chờ họ nói gì, Lâm Phàm đã mở miệng.

…

Chương 1752: Để ý hắn làm gì

“Giám đốc Kim, chuyện này ông đừng sợ xấu hổ, gặp chuyện thì cứ nghĩ cách giải quyết là được. Hơn nữa phóng viên cũng có lòng tốt đến đây quảng cáo giúp cho ông, những người dân không biết các ông nhìn thấy tin tức này thì không phải là sẽ biết đến hay sao? Đến lúc đó nếu các người biểu hiện tốt, chuyện này không những được giải quyết mà danh tiếng còn vang xa, quả thực là một công đôi việc đó nha.”

Nghe Lâm đại sư nói những lời này, giám đốc Kim đột nhiên cảm thấy có loại cảm giác ngột ngạt tràn ngập trong lòng, thậm chí không biết nên nói cái gì cho phải.

Trong lòng chỉ biết gào thét.

Tạo danh tiếng cái rắm ấy!

Một công đôi việc cái rắm nè!

Lâm Phàm nhìn về phía nhóm phóng viên hỏi: “ Mọi người nói xem, có phải như vậy không?”

Đám phóng viên nghe được những lời này của Lâm đại sư cũng đều nén ý cười trong lòng, cũng chẳng ai có thể nói ra lời có đạo lý như vậy, nhưng Lâm đại sư đã mở miệng rồi thì sao họ có thể không nể mặt được chứ?

“Ừm, Lâm đại sư nói đúng, đúng là như vậy. Nghĩ lại thì có vài người còn muốn chúng tôi quảng cáo cho họ nhưng chúng tôi không làm.” Một phóng viên nói.

Lâm Phàm nhìn ông lão nói: “Ông à, số điện thoại của ông là gì? Ngày mai hãy qua đây tiếp nhé.”

Bây giờ ông lão cũng biết có người đang giúp mình, lòng đầy cảm kích mà nắm lấy tay Lâm Phàm nói: “Chàng trai, cảm ơn cậu rất nhiều!”

Lâm Phàm khiêm tốn cười: “Không cần cảm ơn, chuyện này không chỉ giúp ông mà cũng là đang giúp cho cháu, không ai dám bảo đảm rằng liệu sau này có gặp phải tình huống như vậy hay không.”

Sau đó ông lão rời đi.

Mà hiện trường chỉ còn lại Lâm Phàm, phóng viên và giám đốc Kim.

Bây giờ đầu óc giám đốc Kim như nổ tung, nhưng cũng may là đã trì hoãn được một lúc. Đợi lát nữa chỉ cần mọi người rời đi thì sẽ nhanh chóng liên lạc, xin ý kiến xem chuyện này rốt cuộc là nên giải quyết thế nào.

Còn chuyện này đến cùng là ai sẽ xử lý ông ta cũng không biết. Trước đây cũng không phải là không có trường hợp như thế này phát sinh, nhưng mà khiến một đóng phóng viên kéo tới thế này thì đây đúng là lần đầu tiên.

Nếu không xử lý tốt thì e là bản thân ông ta cũng phải gánh tội thay.

“Được rồi. Các vị đồng chí phóng viên, hôm nay đến đây là giải tán thôi, giám đốc Kim đã nói ngày mai sẽ lấy video ra vậy thì chờ ngày mai xem thế nào.” Lâm Phàm nói.

Đám phóng viên như ong vỡ tổ lập tức giải tán, Lâm Phàm cũng theo sát phía sau rời đi.

Sau khi mọi người rời đi, giám đốc Kim đi đến trước cái ghế bên cạnh thở phù một tiếng rồi ngồi xuống lau mồ hôi, ông ta cảm thấy có chút bất lực. Nhất định phải giải quyết chuyện này, nếu không giải quyết thì e là sẽ xảy ra chuyện lớn mất.

Vương Tú đi đến trước mặt giám đốc Kim: “Giám đốc Kim, chuyện này bây giờ phải làm thế nào?”

Giám đốc Kim xua tay: “Cô cứ đi làm việc đi, chuyện này cứ để tôi giải quyết.”

Sau đó trực tiếp rời khỏi và trở lại trong xe, lúc này ông ta lấy điện thoại ra và bắt đầu gọi điện.

“Cái giao dịch thời hạn ba năm nhưng đem cho nhà đầu tư vay với thời hạn 30 năm là do ai xử lý?” Giám đốc Kim gọi điện cho một nhân viên trong danh sách cuộc gọi.

“Giám đốc, tôi cũng không biết, tôi không có nhận làm vụ này.”

Giám đốc Kim nói: “Ừm, được rồi, tôi chỉ hỏi thôi.”

Sau đó lại gọi thêm một vài cuộc gọi khác.

Đến khi gọi điện cho lãnh đạo thì giám đốc Kim mới biết kết quả cuối cùng, hóa ra là do chi nhánh bên đây làm. Giờ khắc

này ông ta đau cả đầu, tiếp đó nói rõ với vị lãnh đạo đầu đuôi sự tình một lần.

Sau khi nói rõ sự việc, sắc mặt của lãnh đạo trong điện thoại lập tức thay đổi, dường như là không dám tin.

“Ông nói cái gì? Lâm đại sư tham gia vào rồi sao?”

“Vâng.” Giám đốc Kim bất lực đáp, sau đó càng nghĩ càng tức giận nói: “Vốn dĩ chuyện không liên quan gì đến hắn ta, nhưng người này lại là một tên ngu xuẩn thích lo chuyện bao đồng, vậy mà lại gọi nhiều phóng viên đến như vậy. Bây giờ nói là ngày mai phải lấy video ra, còn phải đưa ra kết quả cuối cùng, tôi thấy chuyện này không dễ giải quyết.”

Lãnh đạo trong điện thoại im lặng một lúc, sau đó rất tức giận nói: “Ông để ý hắn ta làm gì?”

“Cái gì?” Chủ nhiệm Kim sững sờ, giống như chưa nghe rõ.

“Tôi hỏi ông là ông để ý hắn ta làm gì? Phóng viên đến thì cũng đã đến rồi, cứ để họ tùy ý chụp, còn về phần Lâm đại sư, hắn ta có quyền gì quản chuyện này?” Giọng điệu lãnh đạo tức giận nói.

Giám đốc Kim lo lắng: “Nếu không để ý thì không ai biết được sẽ xảy ra chuyện gì, hơn nữa Lâm đại sư cũng không phải người bình thường. Nếu tiếp tục dây dưa thì thật sự không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.”

“Được rồi, đừng nói nữa. Đừng để ý, ngày mai cứ trực tiếp đuổi họ đi cho tôi, nếu không đi thì cứ để bảo vệ đuổi đi.” Lãnh đạo nói, sau đó thì cúp máy.

Nhưng chưa được bao lâu thì gọi lại cho chủ nhiệm Kim: “Thôi bỏ đi, giải quyết chuyện này đi. Số tiền này cứ đưa cho đối phương, chuyện video thì ông cứ nói là không có, là do sơ suất trong công việc gây nên.”

…

Chương 1753:Thái độ hoàn toàn khác

“Tôi hiểu rồi.” Giám đốc Kim gật đầu, không làm như vậy thì biết làm thế nào được nữa.

Chỉ là nghĩ đến Lâm đại sư thì răng ông ta lại đau, thực là thích lo chuyện bao đồng mà, không biết lấy đâu ra nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy.

Hơn nữa, ông ta còn nghe nói tên Lâm đại sư này vẫn còn độc thân, nghĩ lại thì cũng đúng, kẻ thích lo chuyện bao đồng như vậy, nếu không độc thân thì thật kỳ là.

Hôm sau!

Bởi vì có Lâm đại sư tham gia vào cho nên tin tức này đã hoàn toàn được tung ra, vừa truyền ra đã tạo nên ảnh hưởng rất lớn ở trên mạng.

Khi các cư dân mạng nhìn thấy tình huống này, có người vô cùng tức giận, có người lại cười phá lên.

“Lâm đại sư lại lo chuyện bao đồng nữa rồi.”

“Chuyện này làm tốt lắm, đây không phải ức hiếp người khác sao? Ba mươi năm mới được rút ra, ba mươi năm sau e là ông lão này đã sớm biến thành một đống đất rồi.”

“Trong chuyện này nhất định có mờ ám, ông lão đã nói là chưa từng ký tên, vậy thì chữ ký này là ai ký thay nhỉ?”

“Tên giám đốc này vừa nhìn đã biết không phải là người tốt lành gì, toàn là những chiêu trò cũ.”

“Để xem hôm nay chuyện này giải quyết thế nào.”

Người trên mạng đều rất quan tâm đến chuyện này, họ cũng không biết chuyện của Dung Mậu là sao.

Trước đây họ cũng từng đọc những tin tức tương tự ở trên mạng, nhưng những tin tức này cơ bản chỉ xuất hiện một chút, về sau thì không có sau đó nữa.

Dù sao thì đám phóng viên cũng không đưa tin nữa, e là muốn để người dân tự mình giải quyết.

Nhưng lần này thì khác, Lâm đại sư vậy mà lại tham gia vào, chuyện này càng khiến quần chúng chú ý hơn. Mọi người đều muốn biết chuyện này rốt cuộc giải quyết như thế nào, hay là chỉ có thể tự nhận là xui xẻo.

Cửa ra vào Dung Mậu.

Khi giám đốc Kim đến thì phát hiện bên ngoài có rất nhiều người, sau đó kéo Vương Tú lại để hỏi chuyện gì đang xảy ra. Thế nhưng khi biết được những người dân này đều là đọc được tin tức mà đến đây xem tình hình thì ông ta hoàn toàn sững sờ.

Trong lòng cũng điên cuồng chửi bậy, chuyện này có cái gì mà xem cơ chứ, vậy mà tất cả đều đến đây để hóng hớt, chuyện này không xảy ra trên người bọn họ cho nên họ không sợ bị làm lớn chuyện đúng không.

Bên ngoài, một nhóm người dân vây xem xì xào bàn tán.

“Hôm nay tin tức trên mạng nói là ngân hàng này đúng không nhỉ?”

“Đúng vậy, tin tức trên mạng nói chính là ngân hàng này, không biết khi nào Lâm đại sư mới đến nhỉ? Chuyện này cuối cùng rốt cuộc sẽ giải quyết như thế nào?”

“Ai mà biết được, nhưng Lâm đại sư đã tham gia vào thì tôi thấy chuyện này nhất định phải có lời giải thích thỏa đáng. Hơn nữa nhân viên công tác ở đây không phải đã nói rồi sao, hôm nay nhất định sẽ đưa ra lời giải thích.”

“Haizz, may là có Lâm đại sư ở đây, nếu không theo tôi thấy thì chuyện này thực sự khó mà giải quyết đó.”

“Ừm, có lý, tôi thấy có thể là như vậy.”

Lúc này, ông lão cũng đã đến, khi ông ấy đến thì ánh mắt của giám đốc Kim như sáng lên, vội vàng đi qua.

“Ông à, nào nào đến đây, chuyện này đã giải quyết xong cho ông rồi, bây giờ sẽ chuyển tiền vào thẻ của ông nhé!” Theo suy nghĩ của giám đốc Kim, chỉ cần chuyển tiền qua rồi đuổi ông lão này đi là xong.

Đến lúc đó, cho dù Lâm đại sư cùng đám phóng viên có qua đây, ông ta cũng có thể nói rằng số tiền này đã trả lại rồi, chuyện cũng đã qua rồi, sau đó tìm đại lý do để đuổi bọn họ đi.

Nhưng chuyện không ngờ đến đã xảy ra.

Ông lão trực tiếp lắc đầu: “Không được, tôi phải chờ chàng trai ngày hôm qua đến, cậu ấy không đến thì tôi không vào.”

Giám đốc Kim lo lắng nói: “Ông à, đây là tiền của ông, cũng là chuyện của ông, chờ người khác để làm gì chứ?”

Thái độ bây giờ của giám đốc Kim rất tốt, khác hoàn toàn so với trước đây.

Ông lão liếc mắt nhìn giám đốc Kim nói: “Đừng tưởng tôi già rồi thì dễ lừa, tôi cũng không có ngốc. Mắt tôi bây giờ nhìn không rõ, ai mà biết được các người lại để tôi ký cái gì? Không được, tôi phải chờ chàng trai kia đến.”

Lúc này giám đốc Kim suýt nữa thì tức đến hộc máu, vây quanh ông lão như cháu trai nói: “Ông yên tâm đi, nhất định sẽ không để ông ký tên nữa, thật đấy! Ông cùng tôi vào trong nhé?”

“Không được!” Ông lão kiên quyết nói, sau đó trực tiếp đặt mông ngồi xuống bậc thang bên cạnh, ý định chính là muốn chờ chàng trai ngày hôm qua đến.

Lúc này, từng chiếc xe chạy đến, đám phóng viên đến hiện trường đầu tiên. Tin tức ngày hôm qua đã đăng, hôm nay nhất định phải có phần tiếp theo mới được.

“Ồ, Lâm đại sư vẫn chưa đến, chúng ta phải chờ một lúc rồi.”

“Các người xem, kia không phải giám đốc Kim gì đó sao? Ông ta ở bên cạnh ông lão làm gì vậy? Chúng ta mau qua đó xem thử đi, ông lão này dễ bị lừa, đừng để bị gài bẫy lần nữa thì khổ.”

Đám phóng viên trao đổi với nhau sau đó vội vã đi qua đó.

…

Chương 1754: Là do sơ suất

“Giám đốc Kim, xin hỏi ông đang nói chuyện gì với ông lão vậy?” Đám phóng viên mồm năm miệng mười hỏi.

Giám đốc Kim nhìn thấy đám phóng viên đến thì vẻ mặt sững sờ đáp: “Không có gì, không có gì!”

Đúng lúc này, một chiếc xe ô tô dừng lại.

Sau khi Lâm Phàm bán bánh kếp xong thì vội vàng đến đây, khi đến hiện trường thì phát hiện người đều đã đến cả rồi, xem ra chỉ có mình đến chậm nhất, hắn cười nói: "Thật ngại quá, tôi đến muộn rồi."

Ông lão nhìn thấy Lâm Phàm thì lập tức đứng dậy, đi nhanh như bay đến nói: "Chàng trai, cậu đến rồi, tôi chỉ chờ cậu, những người khác tôi không tin tưởng được."

Cảm giác được người khác tin tưởng thế này thực sự không tệ, đặc biệt là ông lão này bây giờ đang tin tưởng mình, hắn biết nói gì đây. Đồng thời, khi nhìn thấy nhiều người vây xem như vậy thì hắn cũng cảm thấy tin tức này cũng rất có ích, vậy mà lại thu hút được sự chú ý của nhiều người như vậy.

"Lâm đại sư, hôm nay có thể giải quyết xong chuyện không?" Một người đàn ông trong đám đông hét lên, ông ta khá quan tâm đến chuyện này. Bởi vì khi ông ta nhìn thấy loại chuyện này trên mạng thì cảm thấy ở đây nhất định là có chuyện mờ ám bên trong.

"Chắc là có thể." Lâm Phàm cười nói.

Giám đốc Kim lập tức tiến lên phía trước nói: "Lâm đại sư, chúng ta vào trong nói đi."

"Được." Lâm Phàm gật đầu, hôm nay hắn cũng muốn xem thử, chuyện này rốt cuộc sẽ được giải quyết như thế nào.

Đến đại sảnh, giám đốc Kim cười nói: "Lâm đại sư, chúng ta đến văn phòng nói chuyện đi, ở đó sẽ không bị quấy rầy."

Lâm Phàm xua tay: "Không cần, cứ nói ở đây đi, phóng viên nhiều như vậy thì văn phòng có hơi chen chúc."

Giám đốc Kim có chút bất lực, theo ý của ông ta chính là có thể giảm bớt ảnh hưởng thì càng tốt, không cần thiết phải để cho tất cả mọi người đều biết. Nhưng bây giờ Lâm đại sư hoàn toàn không cho ông ta cơ hội này, nhất định buộc ông ta phải nói ở đại sảnh, khiến ông ta không còn lựa chọn nào khác.

"Chuyện này nói như thế nào nhỉ?" Lâm Phàm hỏi: "À, chắc là có video rồi nhỉ? Nhân viên công tác chắc cũng đi làm lại rồi phải không?"

Đám phóng viên vây ở bốn phía, hôm nay họ đi theo Lâm đại sư đến đây là muốn làm rõ chuyện ký giấy tờ.

Còn ông lão thì ở một bên vẫn im lặng không nói gì, giống như là chuyện của mình hoàn toàn tin tưởng giao cho chàng trai này xử lý, mà ông ấy thì chỉ yên lặng chờ đợi kết quả.

Giám đốc Kim cười nói: "Lâm đại sư, chuyện này đã giải quyết rồi, tối hôm qua tôi đã bảo nhân viên công tác ở lại họp, đồng thời tiến hành điều tra, phát hiện trong đó có sự hiểu lầm."

Lâm Phàm gật đầu, ý tứ là ông cứ nói tiếp đi.

"Chuyện này là do sai sót của nhân viên công tác, cũng khiến chúng tôi rất xấu hổ, đều là do sơ suất trong công việc mà ra." Giám đốc Kim đã suy nghĩ suốt một đêm, đồng thời dựa theo ý của lãnh đạo mà nghĩ ra được cách tốt nhất này.

Đó chính là sơ suất trong công việc, còn những cái khác thì không có.

"Sơ suất?" Lâm Phàm hỏi.

"Đúng vậy, là sơ suất, sơ suất trong công việc." Chủ nhiệm Kim cười, dù sao thì cho dù hắn có tin hay không thì bản thân ông ta chính là người đầu tiên phải tin tưởng.

Lâm Phàm nhìn nhóm phóng viên nói: "Mọi người có tin chuyện này không?"

Một phóng viên trong đó mở miệng nói: "Mặc dù chỉ số thông minh của tôi không cao, nhưng giải thích như vậy vẫn không khiến tôi hài lòng, dù sao thì tôi không tin."

Giám đốc Kim nghe phóng viên nói vậy, trong lòng cũng thầm mắng, cái tên phóng viên này làm cái gì vậy? Quay video của cậu là được rồi, lại còn chen miệng vào làm gì. Lúc này người phóng viên đó cũng ngượng ngùng cười, không nói thêm câu nào nữa.

Lâm Phàm không ngờ rằng chuyện này náo loạn như thế, đến cuối cùng vậy mà lại chỉ nói là một câu sơ suất thì coi như xong sao?

"Được, ông nói là sơ suất, vậy thì chữ ký này là ai ký? Chắc chắn không thể nào là do sơ suất nên ký thay người khác à?"

Giám đốc Kim hít thở không thông, cậu hỏi tôi thì tôi biết đi hỏi ai đây?

Đối với các phóng viên mà nói, Giám đốc Kim nói là phạm phải sai lầm là điều có thể hiểu, nhưng chữ ký này là của ai, giải thích thế này có chút loạn rồi đó.

Nếu như nói đây chỉ là nhầm lẫn thì đúng là đang đùa giỡn trí thông minh của mọi người rồi.

Lúc này, có một người dân vây xem hô to: "Nói không chừng đây cũng là nhầm lẫn, nhân viên ngân hàng cũng có người trùng tên với ông cụ chăng, mọi người nói xem có đúng hay không?"

Lời này vừa nói ra, người vây xem nhất thời đều bật cười.

"Đúng, đúng! Chuyện này cũng có thể hiểu được, dù sao chuyện gì cũng có thể xảy ra chỉ là chúng ta không gặp được mà thôi."

"Ha ha, nếu đây thật sự là nhầm lẫn thì đúng là chuyện cười lớn nhất năm nay rồi."

Vẻ mặt của giám đốc Kim lúc trắng lúc xanh. Lúc này trong lòng ông ta điên cuồng gào thét. Mấy người này tới xem náo nhiệt, cho nên không sợ mọi chuyện bị làm lớn nên cái gì cũng nói ra được.

Mặc dù đây cũng là một lý do nhưng nếu thực sự nghĩ như vậy thì sẽ xảy ra chuyện đấy.

Chương 1755: Lãnh đạo tới

Giám đốc Kim tránh nặng tìm nhẹ, nói: "Lâm đại sư, chuyện này chúng ta không truy cứu nữa nhé. Hiện tại chúng tôi sẽ trả lại tiền cho ông lão, cậu thấy như vậy đã được chưa?"

Lâm Phàm lắc đầu nói: "Giám đốc Kim, tôi cho rằng ông nên giải quyết rõ ràng chuyện này, ít nhất cũng phải giải thích cho những người khác hiểu. Chuyện tự dưng bị người khác ký thay, mà các người lại không kiểm tra lại còn duyệt qua như vậy, thật sự là khiến cho người ta khó hiểu. Như vậy sẽ làm cho mọi người nghĩ rằng các ông thật sự tham ô đấy."

Nghe hắn nói như vậy, vẻ mặt của giám đốc Kim nhanh chóng thay đổi: “Lâm đại sư, ăn thì có thể ăn bậy nhưng nói thì không thể nói bậy được đâu nha! Chúng tôi sao có thể làm ra những chuyện như vậy chứ, đúng không?”

“Vậy rốt cuộc chuyện này là sao?” Lâm Phàm truy hỏi.

Trong lúc nhất thời giám đốc Kim không biết nên nói gì.

Mà đúng lúc này có một người đàn ông trung niên khoảng 50 tuổi từ xa đi đến. Ông ta thấy tình cảnh tại hiện trường thì trên mặt hiện lên vẻ không vui nói: “Mấy người đang làm gì ở đây vậy? Không biết đây là nơi quan trọng hay sao?”

Giám đốc Kim nhìn thấy người tới thì vội vàng tiến lên đón: “Lãnh đạo, ngài tới rồi! Ngài mau nói chuyện này với Lâm đại sư và các phóng viên đi!”

Lãnh đạo cau mày: “Nói cái gì? Có gì để nói chứ? Sai lầm trong công việc là chuyện hết sức bình thường, chúng ta trả tiền lại thì không phải là được rồi sao? Còn có cái gì không hiểu cơ chứ?”

Giọng điệu của ông ta khá gay gắt, giống như là không chào đón mọi người tới nơi này.

Lâm Phàm nhìn người tới, không khỏi cười nói: “Ông là ai vậy?”

Giám đốc Kim vội vàng giới thiệu: “Vị này là lãnh đạo của chúng tôi, lãnh đạo Chu.”

Chu Ngọc Dân nhìn Lâm Phàm nói: “Lâm đại sư, cậu nên biết đây là đâu, ở đây có vô số tài sản của người dân. Hôm nay cậu lại gọi phóng viên tới đây là muốn làm gì? Nếu có vấn đề gì thì chúng tôi sẽ giải quyết ngay. Phía tiền bạc xảy ra vấn đề thì chúng tôi sẽ trả lại toàn bộ, cậu còn có vấn đề gì sao?”

Lãnh đạo không hổ là lãnh đạo khí thế rất mạnh, lời nói cũng rất có lực. Nếu thiếu tự tin thì sẽ thật sự bị lấn áp.

Lâm Phàm nói: “Được rồi! Nếu lãnh đạo đã tới thì chúng ta sẽ nói chuyện với lãnh đạo vậy. Chuyện là như thế này, ở chỗ các ông ai là người có quyền có thể ký tên thay cho người khác, lại còn có thể dễ dàng thông qua như vậy? Chẳng lẽ chỗ của các

ông còn không thể gọi một cuộc điện thoại để xác nhận lại hay sao?"

"Ký tên cái gì? Không biết, không biết!" Chu Ngọc Dân nhìn thấy giấy tờ này thì lập tức xua tay, sau đó ánh mắt nhìn về phía giám đốc Kim: "Hiện tại mọi chuyện đã được giải quyết chưa?"

"Đã giải quyết xong! Chúng tôi đã trả lại tiền vào trong tài khoản của ông lão rồi." Giám đốc Kim nói.

"Giải quyết như vậy không phải là được rồi sao? Còn có vấn đề gì nữa? Được rồi, mau đi đi, đừng ở chỗ này nữa." Chu Ngọc Dân mất kiên nhẫn khoát tay. Ông ta đã gặp chuyện này không ít lần nhưng mỗi lần có người tới đều không cần ông ta phải ra mặt. Bình thường chỉ làm loạn một chút rồi có thể nhanh chóng giải quyết.

Mà lần này Lâm đại sư lại tham gia vào, tuy rằng có chút phiền phức nhưng như vậy thì sao chứ? Nơi này là địa bàn của ông ta, người khác còn có thể ngang ngược ở đây sao?

Lâm Phàm nhíu mày: "Hiện tại chúng tôi muốn biết, chữ này là do ai ký?"

Chu Ngọc Dân rất không kiên nhẫn nói: "Không biết ai ký! Nếu mấy người còn gây chuyện ở đây thì tôi sẽ báo cảnh sát. Còn số tiền này thì còn muốn lấy hay không? Đã nói đây là nhầm lẫn rồi mà vẫn không chịu buông tha hay sao?"

Lâm Phàm nhìn Chu Ngọc Dân, không khỏi nở nụ cười: "Đây không phải là do ông ký đấy chứ? Nhìn tướng mạo của ông, vẻ tham tài có hơi nhiều đấy nha!"

Các phóng viên nghe vậy thì choáng váng.

Lâm đại sư gan to bằng nào mà có thể nói thẳng những lời như vậy chứ?

Mà Chu Ngọc Dân nghe thấy lời này thì lập tức nổi giận: "Cậu đừng có mà ngậm máu phun người! Mau đi gọi bảo vệ! Bảo vệ đâu rồi?"

Vốn các bảo vệ không biết nên làm gì, bây giờ lại nhìn thấy tình huống này thì nhanh chóng đi tới. Dù sao lãnh đạo cũng đã lên tiếng rồi, bọn họ cũng không thể không nghe theo được.

Lâm Phàm không nghĩ tới lãnh đạo này lại nóng nảy như vậy, nhưng như vậy cũng tốt.

“Hiện tại chúng tôi đưa tiền cho ông lão, nếu mấy người cứ tiếp tục làm loạn ở đây thì chúng tôi sẽ báo cảnh sát.” Chu Ngọc Dân nói.

Lâm Phàm vỗ vỗ vào bả vai của ông lão: “Đi! Đi gửi tiền vào trong thẻ.”

Ông lão nghe nói như vậy thì cũng gật đầu.

Giám đốc Kim nhìn thấy cảnh này thì cười ở trong lòng. Cảm thấy chuyện này đối với lãnh đạo là một chuyện rất đơn giản. Tuy rằng Lâm đại sư này rất trâu bò nhưng ở trong tay lãnh đạo còn không phải là vẫn bị đè ép hay sao.

Chẳng bao lâu sau mọi thứ đã được thực hiện xong.

Ông lão nhận được tiền nên tâm trạng rất tốt, vẫn luôn nắm lấy tay Lâm Phàm cảm ơn.

…

Chương 1756: Đây chính là biến thái

“Được rồi! Mọi chuyện đều đã giải quyết xong, mọi người giải tán đi!” Chu Ngọc Dân không kiên nhẫn nói.

Lâm Phàm: “Ông thật sự không giải thích chữ ký này là từ đâu tới sao?”

Chu Ngọc Dân quay đầu lại: “Giải thích cái gì? Đây là nhầm lẫn trong công việc. Cậu còn muốn giải thích cái gì nữa?”

“Được, không vội, chúng ta từ từ hỏi.” Lâm Phàm biết chuyện này không thể giải quyết nhanh như vậy, sau đó nhìn về phía ông lão: “Ông lão, ông về trước đi.”

Ông lão nhìn Lâm Phàm: “Chàng trai trẻ, còn cậu thì sao?”

Lâm Phàm cười: “Tôi cũng nên đi rồi, chuyện còn lại chính là lấy lại công bằng.”

Ông lão không hiểu hắn nói gì nhưng vẫn gật đầu, sau đó rời khỏi nơi này.

Các phóng viên đã sớm ghi lại cảnh tượng này, cảm thấy lãnh đạo này có chút ngang ngược. Xem ra tin tức này phải cố gắng lộ ra ánh sáng mới được.

“Được rồi! Các vị phóng viên, mọi người cũng từ đâu tới thì về lại chỗ đó đi. Tất cả giải tán!” Lâm Phàm nói.

Các phóng viên không biết trong hồ lô của Lâm đại sư bán thuốc gì nhưng vẫn gật đầu, sau đó nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Khi các phóng viên rời đi, Lâm Phàm cũng rời đi.

Giám đốc Kim lập tức đi tới, vỗ mông ngựa nói: “Vẫn là lãnh đạo có biện pháp.”

Chu Ngọc Dân nhìn thoáng qua: “Sau này gặp phải những chuyện này thì đừng nhượng bộ. Chúng ta càng nhượng bộ thì bọn chúng càng lấn tới.”

“Vâng, vâng! Lãnh đạo dạy phải!” Giám đốc Kim vội vàng nói.

Lãnh đạo lên tiếng thì nhất định phải nghe. Hơn nữa hiện tại xem ra, chuyện này đúng là rất hữu dụng. Trên mạng truyền tai nhau rằng Lâm đại sư này rất trâu bò nhưng hiện tại thì thấy cũng chỉ như thế mà thôi.

Lãnh đạo bọn họ vừa lên tiếng đã đánh lui hắn, hơn nữa hắn còn không có cách gì chống trả.

Phố Vân Lý.

Triệu Chung Dương biết anh Lâm đang bận rộn một chuyện khác, tò mò hỏi: “Anh Lâm, chuyện đó đã được giải quyết chưa?”

“Giải quyết được một nửa.” Lâm Phàm nói.

Triệu Chung Dương có chút mơ hồ, hỏi: “Cái gì gọi là giải quyết một nửa? Em nghe không hiểu.”

Lâm Phàm cũng lười giải thích: “Một nửa chính là một nửa. Bây giờ không thèm nói với cậu nữa, dù sao sau này cậu cũng sẽ hiểu thôi. Bây giờ tôi lên Weibo trước xem tình huống thế nào đã.”

Triệu Chung Dương thật lòng không hiểu đây là chuyện gì. Rốt cuộc một nửa là sao? Thật là khó hiểu mà. Chỉ là cậu ta biết có thể một nửa này cũng coi là chuyện tốt rồi, còn một nửa còn lại có lẽ là chuyện khác.

Chỉ là khi nhìn thấy anh Lâm đăng weibo thì cậu ta đã hiểu anh Lâm nói một nửa kia chính là cái gì.

Cái này chính là ép người ta phải vác cái nồi này mà.

Bài đăng Weibo này chính là đơn giản mà thô bạo, rõ ràng là muốn trực tiếp đối đầu.

Lâm Phàm: "Dung Mậu có vấn đề rất lớn. Một ông lão không có ký tên trên hợp đồng, thế nhưng bọn họ lại có đầy đủ chữ ký của ông ấy trên các giấy tờ cần thiết. Thậm chí chỉ dùng một câu để giải thích 'đây chính là nhầm lẫn', nhất là cái người lãnh đạo tên Chu Ngọc Dân kia rất là ngang ngược. Ông ta có vấn đề rất lớn, chỉ sợ đã tham ô không ít rồi, cho nên hôm nay tôi hy vọng các bộ phận liên quan có thể tiến hành điều tra qua. Nếu mọi người tra không ra thì tôi không ngại việc sử dụng máy tính tra cứu một chút @Chống tham nhũng @ Ủy ban giám sát ngân hàng @ Kiểm tra kỷ luật…."

Triệu Chung Dương ngẩng đầu lên trợn mắt há hốc mồm nhìn Lâm Phàm: "Anh Lâm, anh định không chết không thôi với người ta sao?"

Lâm Phàm gật đầu: "Ồ! Chuyện này có gì đâu? Tôi chỉ tùy tiện đăng weibo mà thôi."

"Đây mà là tùy tiện đăng weibo sao? Em thấy đây chính là muốn làm lớn chuyện mà."

Sau khi Lâm Phàm đăng weibo lên thì cư dân mạng lập tức bùng nổ.

"Mẹ kiếp! Lâm đại sư đây là muốn nghịch thiên hay sao? Vậy mà lại trực tiếp chỉ thẳng mặt nói tham ô, có chứng cớ hay không vậy?"

"Không biết, chỉ là cảm thấy quá là bá đạo. Nếu như không có chứng cứ, người ta có thể quay lại tố Lâm đại sư tội vu khống đó nha."

“Tôi tin tưởng Lâm đại sư! Anh ta nói ai tham ô thì nhất định là tham ô. Không nói nhiều, bây giờ tôi sẽ ngồi chờ mấy người bị vả mặt.”

“Lâm đại sư đã nói, nếu không có chứng cứ thì anh ta không ngại chạm vào máy tính để điều tra một chút.”

“Những lời này có nghĩa là gì? Lâm đại sư cũng biết dùng máy tính sao?”

“Trên lầu, cậu đang nói đùa sao? Thực lực của Lâm đại sư cũng không phải là nói giỡn. Cậu không biết vì sao Lâm đại sư lại ngồi tù à? Nếu như cậu không biết thì tôi không ngại khuyên cậu đi điều tra thử một chút, đến lúc đó cậu sẽ biết tất cả là vì cái gì.”

“Cmn! Tôi đã điều tra rồi, đây thật sự là quá cuồng bạo rồi. Vậy không phải là nói kỹ thuật máy tính của Lâm đại sư rất lợi hại sao?”

“Cái này đâu chỉ là lợi hại, đây chính là biến thái có hiểu không?”

“Hiện tại tôi đang suy nghĩ, không biết cái người Chu Ngọc Dân này làm chuyện phía sau rốt cuộc là lớn bao nhiêu.”

Chương 1757: Không thể để cho Lâm đại sư chạm vào máy tính

Trong văn phòng.

Chu Ngọc Dân đang nói điện thoại: “Được, không thành vấn đề, bao nhiêu tiền đều có thể cho vay.”

“Ha ha, không có việc gì, hiểu được là tốt rồi, không cần phải nói nhiều như vậy.”

Sau đó cúp điện thoại, đối với chuyện hôm nay cũng chỉ biết lắc đầu.

Lâm đại sư này là cái thứ gì chứ? Thế mà lại dám đến đây gây phiền phức. Hắn cũng không nhìn xem nơi này là nơi nào, thật sự cho rằng mình rất lợi hại, có thể coi trời bằng vung hay sao?

Thùng thùng!

“Vào đi.” Chu Ngọc Dân nói.

Ngoài cửa, giám đốc Kim vội vàng chạy vào nói: “Lãnh đạo, xảy ra chuyện lớn, không hay rồi!”

Chu Ngọc Dân nhíu mày: “Có chuyện gì mà lại vội vàng hấp tấp như vậy?”

“Không phải! Lãnh đạo, anh xem cái này đi! Lâm đại sư này thật sự là quá đáng, hắn ta lại đăng cái này lên Weibo.” Giám đốc Kim vội vàng đặt điện thoại di động trước mặt lãnh đạo. Hiện tại ông ta cũng bị dọa cho sợ rồi, không ngờ Lâm đại sư lại trực tiếp nói như vậy trên Weibo.

Thật là to gan mà.

Chu Ngọc Dân nhìn di động. Chỉ mới nhìn qua đã không thể rời mắt đi được. Lúc này cả người ông ta dường như ngây ra, sau đó đột nhiên gào lên.

“Sao hắn dám viết như vậy chứ?”

Ông ta không thể tin được lại có người dám đăng những thứ này trên Weibo, đây hoàn toàn là muốn tìm đường chết mà, hoàn toàn là vu cáo hãm hại.

Lúc này giám đốc Kim hơi bối rối, chuyện này đã bị làm lớn rồi. Lần này Lâm đại sư lại rực tiếp đăng lên Weibo, chỉ sợ tất cả cư dân mạng đều biết rồi.

“Lãnh đạo, chuyện này chúng ta nên giải quyết như thế nào? Nếu cứ để chuyện này tiếp tục phát triển thì chúng ta sẽ không thể cứu vãn được nữa. Hơn nữa nếu thật sự có người tới điều tra thì những việc chúng ta làm… Chuyện này…”

“Câm miệng lại!” Chu Ngọc Dân trừng mắt một cái, sau đó lập tức cầm lấy điện thoại di động gọi điện thoại cho bên quản lý weibo.

Trước kia bọn họ từng hợp tác với Weibo, hiện tại muốn bọn họ chặn bài đăng weibo này của Lâm đại sư chắc là không thành vấn đề rồi. Chỉ là sau khi nói ra yêu cầu của mình thì câu trả lời của bên weibo lại làm cho ông ta ngây ngẩn cả người.

“Thật ngại quá, mục đích của nền tảng của chúng tôi chính là tự do ngôn luận. Nếu thật sự là Lâm đại sư vu hãm thì chúng tôi sẽ tiến hành ngăn chặn, nhưng hiện tại còn chưa có chứng cứ chứng tỏ Lâm đại sư vu hãm người khác, cho nên chúng tôi không thể chặn được.”

Nói giỡn sao? Đây chính là Lâm đại sư đó, sao bọn họ có thể chặn được chứ, trừ phi mất não thì mới có thể làm như vậy. Hơn nữa phía trên cũng đã nói qua, trừ phi Lâm đại sư đăng những bài làm ảnh hưởng đến lợi ích quốc gia hoặc là tin tức nghiêm trọng thì mới có thể ngăn chặn, còn những thứ khác thì không cần quản.

Chu Ngọc Dân không nghĩ tới bên Weibo lại trả lời như vậy nên cũng tức giận mà gào thét: “Mấy người làm như vậy là sao hả? Chuyện như vậy mà còn muốn chứng cứ. Mau gọi lãnh đạo của mấy người tới đây cho tôi!”

Chỉ là câu trả lời trong điện thoại lại khiến Chu Ngọc Dân tức đến hộc máu.

“Tôi chính là lãnh đạo, người ông muốn tìm chính là tôi.”

Lạch cạch!

Cúp máy.

Sau khi xem lại tin tức, ông ta nhận ra chỉ trong một thời gian ngắn mà tin tức do Lâm Phàm đăng tải đã tạo một trận oanh động rất lớn. Hơn nữa ông ta cũng nhận ra có không ít tài khoản có tích xanh chia sẻ bài đăng này. Cho nên lúc này sự kiện đã hoàn toàn khuếch tán ra ngoài.

“Có số điện thoại của tên họ Lâm đó không?” Chu Ngọc Dân hỏi.

“Có, có.” Giám đốc Kim vội vàng lấy điện thoại ra, sau đó gửi cho lãnh đạo.

Trên phố Vân Lý, Lâm Phàm đang chơi điện thoại di động thì đột nhiên có người gọi tới. Khi nhìn thấy số lạ thì không khỏi nở nụ cười. Hắn không cần nghĩ cũng biết đây là số điện thoại của ai.

“Alo, vị nào đây?”

“Lâm đại sư, cậu quá đáng quá mức rồi đó! Cậu làm như vậy là vu khống, cậu có hiểu hay không? Vì vậy tôi hoàn toàn có thể kiện cậu. Hiện tại cậu hãy nhanh chóng xóa bỏ bài đăng và đồng thời xin lỗi, như vậy tôi có thể không truy cứu đến cùng.”

“Ồ, còn gì nữa không? Nếu không còn gì khác thì tôi tắt máy đây. Chỗ tôi còn có việc.”

“Cậu muốn làm gì? Có phải cậu bị bệnh rồi hay không hả?”

“Ừm, tôi bị bệnh không gây chuyện là sẽ chết, ông có thuốc không?”

Lạch cạch!

Chu Ngọc Dân trực tiếp tắt điện thoại. Ông ta cứ cảm thấy Lâm đại sư này cmn chính là một tên điên.

“Lãnh đạo, bây giờ nên làm gì đây?” Giám đốc Kim hỏi.

Chu Ngọc Dân xua tay: “Không sao! Tôi sẽ dạy bảo tên này thật tốt.”

Giờ phút này, người ở tổng bộ cục an ninh mạng, khi nhìn thấy bài weibo này của Lâm đại sư thì lập tức nhảy dựng lên.

“Không hay rồi! Lâm đại sư lại sắp gây chuyện rồi! Cậu ấy lại muốn chạm vào máy tính rồi, ngàn vạn lần đừng cho ngài ấy cơ hội này.”

Bây giờ bọn họ đã không dám tưởng tượng được nếu như lại để Lâm đại sư chạm vào máy tính thì sẽ xảy ra chuyện gì. Bởi vậy đối với chuyện này, bọn họ cũng vô cùng coi trọng.

Sau đó các bộ phận đều thông báo với nhau, nhất định không thể để Lâm đại sư chạm vào máy tính.

……

Chương 1758: Trang kiến thức 23

Đối với bọn họ mà nói, chuyện năm ngoái đã để lại ấn tượng rất sâu sắc. Nếu lần đó không phải Lâm đại sư không muốn che giấu thì chỉ sợ bọn họ đều không thể theo dõi được.

Anh ta tiến vào hậu trường như vào chốn không người, hơn nữa còn không phải là một nơi, mà là toàn bộ mọi nơi.

Bởi vậy trong mắt bọn họ, Lâm đại sư hoàn toàn là một loại tồn tại nguy hiểm nhất. Trong thời đại internet này thì hắn chính là thần.

Ngày hôm sau!

Tin tức xuất hiện.

Các phóng viên đã đưa tin về sự việc ngày hôm qua, ông lão đã nhận lại được tiền khiến tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Mà Chu Ngọc Dân thì lại nổi tiếng, dù sao ở trước ống kính ông ta lại kiêu ngạo với Lâm đại sư như thế, khiến nhiều người đều phải nghiến răng ken két.

“Mẹ kiếp! Cái tên khốn này lại dám làm càn với Lâm đại sư như vậy, quả thực là muốn chết mà.”

“Cmn! Tên này quá đáng ghét! Vừa nhìn thôi là tôi muốn đánh hắn rồi.”

“Sao Lâm đại sư lại không đánh ông ta mà lại để ông ta đắc ý như vậy chứ? Đây thật sự là không phù hợp với phong cách làm việc của Lâm đại sư mà.”

“Đồ ngốc! Đánh người là phạm pháp, Lâm đại sư chúng ta chính là người có văn minh.”

“Lầu trên, tôi đối với câu nói của cậu sẽ giữ thái độ im lặng. Lâm đại sư mà là người văn minh sao? Cậu nói như vậy hắn là chưa từng thấy cậu ta động thủ đánh người rồi.”

“Ha ha, cười chết tôi rồi! Thấy chưa? Ăn quả đắng rồi nha, người ta căn bản đều không để ý tới. Đám các người còn ở đây liếm láp chân thối.”

“Lầu trên cút mẹ mày đi!”

Mà đúng lúc này, một số tờ báo lớn lại tung ra một tin tức khẩn cấp.

“Căn cứ theo tin tức mới nhất, Chu Ngọc Dân và giám đốc Kim đã bị ban ngành liên quan mang đi điều tra.”

Khi tin tức này vừa xuất hiện đã làm cư dân mạng hoàn toàn kinh ngạc.

Đây rốt cuộc là tình huống gì? Thế mà lại thật sự bị bắt đi như vậy.

Phố Vân Lý!

Lâm Phàm nhìn điện thoại di động. Khi tin tức vừa xuất hiện thì hắn đã thấy, trong lòng hắn cũng cảm thấy rất hài lòng.

"Xem ra chuyện mình muốn chạm vào máy tính đối với họ đúng là chuyện rất khủng bố. Cho nên với năng lực của bọn họ, nếu muốn điều tra ai thì vẫn có thể tra ra."

Triệu Chung Dương ở một bên, hăng hái nhìn điện thoại di động, sau đó cười nói: "Anh Lâm, hai tên kia bị bắt rồi."

Điền Thần Côn liếc mắt một cái nói: "Đây không phải là nói nhảm sao? Tôi chưa từng thấy người nào có thể sống sót trong tay anh Lâm trong lòng của cậu đấy."

"He he he." Triệu Chung Dương cười tủm tỉm. Sau khi ở phố Vân Lý một thời gian dài, càng ngày cậu ta càng cảm thấy anh Lâm thật sự quá thần kỳ. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy hoặc là ở bên cạnh lâu như vậy thì cậu ta cũng không thể tin được lại có người như vậy tồn tại.

Trong lòng Ngô U Lan cũng rất tò mò: "Anh Lâm, anh thấy loại chuyện tương tự như này có xảy ra nhiều hay không?"

Lâm Phàm sửng sốt một chút, sau đó nhìn về phía Ngô U Lan nói: "Nhất định là nhiều, chỉ là không bị phát hiện mà thôi. Có điều sớm muộn gì cũng sẽ bị người ta chú ý, đến lúc đó cũng sẽ bị bại lộ."

Đây cũng chỉ là ý nghĩ mà thôi, còn sự thật rốt cuộc như thế nào thì ai cũng không nói rõ được.

Chỉ cần làm hết khả năng là được rồi. Còn nếu như gặp phải mà lại làm như chuyện không liên quan đến mình thì mới thật sự là kinh khủng.

Nếu bạn không bùng nổ mà cứ im lặng thì chính là chết trong im lặng.

Lời này vẫn rất có đạo lý.

“Được rồi, tôi đi ra ngoài đây. Mấy người ở lại làm việc đi.”

Lúc này trong lòng Lâm Phàm chỉ nghĩ đến một việc, đó chính là nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ. Thật ra nhiệm vụ lần này rất dễ hoàn thành, nhưng điều đó còn tùy thuộc vào vận may của hắn.

Điền Thần Côn nhìn bóng dáng hắn rời đi, nghi ngờ nói: “Rốt cuộc gần đây tên nhóc này đang làm gì vậy? Mỗi ngày đều ra ngoài một khoảng thời gian.”

Vài ngày sau.

Lâm Phàm đứng ở quảng trường, đưa tượng gỗ cho một người phụ nữ trung niên. Đột nhiên hắn nghe được một âm thanh đã lâu không nghe thấy.

“Hoàn thành nhiệm vụ tặng mười bức tượng điêu khắc chúc phúc cho mười người lương thiện.”

“Mở ra trang kiến thức thứ hai mươi ba. Bởi vì là trang kiến thức thứ hai mươi ba, cho nên sẽ rút thăm ngẫu nhiên.”

“Mở ra phân loại kiến thức khoa học kỹ thuật, nhận được trang kiến thức nhỏ khoa học mô phỏng hoạt động của tứ chi.”

Công bố nhiệm vụ: Biến những trẻ em bị khuyết tật chân tay ở Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn thành những đứa trẻ khỏe mạnh.”

“Phần thưởng nhiệm vụ: Điểm Bách Khoa +100”

Điểm Bách Khoa: 8520.

“Hả?” Lâm Phàm đứng trân tại chỗ, vẻ mặt bỗng nhiên thay đổi. Hắn không ngờ được mình lại rút ra được loại kiến thức này.

Ngay lập tức trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện một lượng lớn kiến thức, đây đều là kiến thức về khoa học chế tạo chân tay giả.

Ở trong lòng hắn, thứ làm hắn đau đầu nhất cũng là điều khiến hắn chờ mong nhất chính là có cơ hội rút ra được kiến thức tiên hiệp. Bởi vì như vậy có lẽ hắn có thể dùng thủ đoạn của ‘tiên gia’ để làm cho bọn trẻ của Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn bình phục lại hoàn toàn. Nhưng hắn không nghĩ tới hiện

tại sẽ xuất hiện loại kiến thức khoa học mô phỏng tay chân giả này.

Chương 1759: Chuẩn bị phòng nghiên cứu

Tuy rằng cái này vẫn chênh lệch quá lớn so với thủ đoạn của tiên gia nhưng cho dù nói như thế nào thì đây cũng là một loại tiến bộ rất lớn.

“Mẹ kiếp! Thật sảng khoái!” Lâm Phàm ở trên quảng trường, cũng không thèm để ý tình huống của mọi người chung quanh mà lập tức hét lên.

Những người đi ngang qua đều bị thanh âm này làm cho hoảng sợ, đều nhanh chóng lùi ra xa hắn. Đồng thời ném ánh mắt nghi hoặc tới, thậm chí trong mắt của bọn họ còn nghĩ người này không phải là bị bệnh thần kinh đó chứ?

Chỉ là hiện giờ vẫn còn một chuyện làm hắn băn khoăn, chính là rốt cuộc hắn nên tìm ai để thực hiện việc này đây? Với năng lực hiện tại của hắn, chỉ sợ vẫn không thể tìm được những thứ cần làm.

Có vẻ như hắn chỉ có thể dựa vào sự giúp đỡ của người khác.

Hắn vốn muốn đi tìm chính phủ nhưng nghĩ lại thì thấy đi tìm Vương Minh Dương trước tiên thì tốt hơn.

Tập đoàn Đông Hán.

Vẻ mặt Vương Minh Dương ngơ ngác nhìn Lâm Phàm, dường như không dám tin: “Cậu nói cái gì vậy?”

Hiện tại anh ta rất bối rối. Người huynh đệ này của anh ta nói với anh ta rằng hắn muốn nghiên cứu mô phỏng chân tay giả. Anh ta thấy, chuyện này không khác gì chuyện “Nghìn lẻ một đêm” chính là loại ngây thơ nói không nên lời.

Sau đó một tay đặt lên trán Lâm Phàm.

“Không sốt, nhiệt độ cơ thể rất bình thường. Sao đột nhiên lại nói nhảm như vậy chứ?” Vương Minh Dương nói.

Lâm Phàm lập tức đẩy tay Vương Minh Dương ra: “Tôi nói thật, anh làm gì vậy hả?”

“Không phải! Cậu nói chuyện này làm trong lòng tôi hoảng sợ đấy. Chuyện mô phỏng chân tay giả mà cậu nói, tôi không thể tin được.” Vương Minh Dương thật sự không dám tin.

Nếu Lâm Phàm là một nhà khoa học thì anh ta còn có thể tin, nhưng điều quan trọng nhất chính là quen biết nhau lâu như vậy mà anh ta cũng không thấy Lâm Phàm có gì giống là nhà khoa học cả.

Nhưng bây giờ hắn lại nói rằng hắn muốn nghiên cứu mô phỏng chân tay giả, thử hỏi có ai dám tin tưởng cơ chứ?

Lâm Phàm: “Tin tôi đi, tôi thật sự có thể! Không phải gần đây anh không biết nên tiếp tục phát triển sự nghiệp theo hướng nào sao? Hiện giờ tôi cho anh một hướng phát triển nghề nghiệp. Nếu anh không cần thì tôi sẽ đi đến chính phủ vậy. Dù sao đây cũng là một chuyện tốt.”

Vương Minh Dương khoát tay nói: “Đợi một lát! Cậu cho tôi một chút thời gian để tôi bình tĩnh lại đã. Không phải là tôi không tin tưởng cậu mà là chuyện này thật sự là một chuyện khó làm người ta tin được.”

“Cậu có biết hay không, để nghiên cứu này có thể thành công thì phải đầu tư rất nhiều tiền đó. Hơn nữa cũng không ai có thể chắc chắn rằng nghiên cứu này sẽ thu được thành quả, nói không chừng sẽ là đầu tư vô ích.”

Lâm Phàm gật đầu: “Không phải! Anh hiểu nhầm ý tôi rồi, tôi đã nghiên cứu xong rồi.”

“Vậy cậu tìm tôi làm gì?” Vương Minh Dương ngây người nói.

Lâm Phàm: “Không phải cho anh một con đường kinh doanh sao? Tôi đã xem qua rồi, chuyện này không khó, chỉ là trong đó có mấy chỗ quan trọng khá phức tạp. Nhưng hiện tại những thứ này đều đã bị tôi giải quyết hết. Anh cứ yên tâm, chỉ cần anh chuẩn bị tốt phòng nghiên cứu thì tôi nhất định sẽ cho anh một bất ngờ.”

Vương Minh Dương hiện tại thật sự khó có thể tin, nhưng nhìn Lâm Phàm cũng không giống như đang nói đùa: “Cậu thật sự

không nói đùa chứ?”

Lâm Phàm lắc đầu: “Không nói đùa, tôi nói thật. Nếu anh tin tôi thì hãy giúp tôi làm một phòng nghiên cứu đi, tôi sẽ cho anh một bất ngờ.”

Vương Minh Dương thở dài: “Được rồi, tôi tin cậu. Chỉ là cậu đừng có lừa tôi đấy, bây giờ thật sự kiếm tiền không dễ đâu đó.”

Lâm Phàm liếc nhìn Vương Minh Dương một cái: “Thôi thôi! Không tin thì dẹp đi, để tôi đi tìm chính phủ cho nhanh vậy.”

“Đừng, tôi tin còn không được sao?” Vương Minh Dương vội vàng nói.

“Vậy thì tốt rồi! Tôi chờ tin tốt của anh. Bây giờ tôi sẽ viết những thứ cần dùng ra. Còn anh thì nghĩ cách chuẩn bị đầy đủ đấy.”

……

Sau khi giải quyết xong chuyện này, Lâm Phàm tiêu sái rời đi. Lúc rời đi còn rất tự tin gật đầu với Vương Minh Dương.

Giống như là muốn nói, cứ tin tôi đi chắc chắn là không sai đâu.

Vốn hắn muốn đi tìm chính phủ để hợp tác, dù sao trong cả nước có rất nhiều người khuyết tật về chân tay. Nếu như có thể sản xuất chân tay giả mô phỏng thì nhất định là chuyện rất ghê gớm.

Nhưng cuối cùng hắn lại tìm tới Vương Minh Dương, đây cũng xem như cho Vương Minh Dương một cơ hội kiếm lời.

Vương Minh Dương nhìn tờ danh sách chằng chịt trong tay, anh ta xem cũng không hiểu chút nào, nên lập tức gọi thư ký tới.

Thư ký đi giày cao gót bước vào.

“Vương tổng, ngài có phân phó gì ạ?

Vương Minh Dương đưa danh sách tới: “Cô hãy đi mua những thứ trên danh sách này. Sau đó tìm một nơi thích hợp rồi lắp đặt toàn bộ đi.”

“Được!” Thư ký nhận lấy tờ danh sách. Lúc cô ta vừa định rời đi thì bỗng nhiên dừng lại bởi vì những thứ ghi trên danh sách. Cô ta là người có trình độ học vấn cao bởi vậy cũng biết khá nhiều thứ được ghi trong tờ danh sách này.

Chương 1760: Đi xem bóng đá

“Vương tổng, những thứ này đều là thiết bị nghiên cứu.” Thư ký nghi hoặc hỏi. Tuy rằng cô ta không làm trong lĩnh vực này nhưng cũng biết chi phí đầu tư cho cái này không hề rẻ.

Vương Minh Dương gật đầu nói: “Tôi biết! Cô cứ mua theo những danh sách này đi, nhất định phải mua loại tốt nhất. Hiện giờ tôi quả thật đang muốn xây một phòng nghiên cứu.”

Trong lòng thư ký choáng váng. Ông chủ đây là muốn làm gì vậy? Ngành nghề chính của công ty chúng ta không phải là bất động sản hay sao? Từ khi nào mà lại bắt đầu nghiên cứu khoa học rồi?

Chỉ là Vương tổng đã mở lời thì cô ta cũng không thể hỏi quá nhiều nên nhanh chóng đi ra ngoài, có điều muốn mua được những thiết bị này thì e rằng sẽ tốn không ít tiền.

Phố Vân Lý.

Hiện tại tâm trạng của Lâm Phàm rất tốt. Hắn cảm thấy bản thân chưa bao giờ vui vẻ như vậy. Tuy rằng lần rút thăm kiến thức này không có ích gì cho hắn nhưng lại là thứ rất tốt.

Hiện tại hắn vừa nhắm mắt lại thì trong đầu lại có các loại kiến thức lưu chuyển, giống như là có một thư viện kiến thức cỡ lớn.

Hiện tại hắn chỉ việc chờ Vương Minh Dương chuẩn bị phòng nghiên cứu xong thì hắn đã có thể bắt tay vào sản xuất mẫu vật rồi.

Tuy nhiên với năng lực của hắn hiện tại thì chỉ có thể sản xuất từng cái một. Còn nếu muốn sản xuất hàng loạt thì phải xem Vương Minh Dương có năng lực này hay không.

Có điều loại khoa học kỹ thuật này vẫn cần phải hợp tác với chính phủ.

Tuy rằng hắn muốn giúp Vương Minh Dương kiếm tiền nhưng cũng không thể chỉ làm như vậy, mà còn phải chia sẻ với đoàn đội nghiên cứu khoa học của quốc gia.

Sau này, toàn bộ bọn trẻ trong Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn có thể đứng lên đi lại bình thường rồi, tuy không phải là tay chân thật nhưng mà cũng sẽ không sai biệt lắm, đây chính là một chuyện vô cùng tốt.

“Anh Lâm, anh có chuyện gì mà vui vậy?” Ngô U Lan cười hỏi.

Cô nhận ra sau khi anh Lâm trở về thì vẫn luôn tươi cười. Cũng không biết là chuyện gì mà có thể làm anh Lâm phấn khích như thế.

Lâm Phàm cười: “Đây là một bí mật! Sau này mọi người sẽ biết.”

Ngô U Lan cảm thấy bí mật mà anh Lâm nói nhất định là chuyện tốt.

Không cần nghĩ nhiều như vậy nữa, hắn lập tức nằm xuống vui vẻ đọc tin tức.

Hôm sau!

Lâm Phàm ở trong cửa hàng, khi chuẩn bị nghỉ ngơi thì Ngô U Lan lặng lẽ đi tới, cánh tay để lên bàn, giọng nói dịu dàng: “Anh Lâm, hôm nay anh có thời gian rảnh không?”

Lâm Phàm nghe thấy giọng điệu này thì biết chắc chắn là có chuyện: “Có. Làm sao vậy?”

Gần nhất hắn thật sự không có chuyện gì. Bên Vương Minh Dương chưa chuẩn bị xong phòng nghiên cứu nên hắn cũng không có chuyện gì vội cả. Mà bây giờ Ngô U Lan lặng lẽ tới nói nhỏ với hắn như vậy thì nhất định là có chuyện .

Ngô U Lan cẩn thận lấy hai tấm vé ra: “Anh Lâm, chúng ta đi xem bóng đá có được không? Lần này là trận đấu giữa câu lạc bộ Kim Hoa và câu lạc bộ Yokohama, chúng ta đi xem đi, được chứ?”

Lâm Phàm không thích xem bóng đá, chủ yếu là do không hiểu lắm. Thế nhưng hắn thấy vẻ mặt của Ngô U Lan lúc này

giống như nếu hắn đáp là không đi thì cô ấy có lẽ sẽ rất thất vọng.

Hơn nữa nhìn vé này, hình như cũng là cô ấy cố ý mua.

“Được! Vậy chúng ta đi xem một chút đi.”

“Vâng.” Ngô U Lan cười rất ngọt ngào, đặc biệt hưng phấn nói: “Anh Lâm, buổi chiều là trận đấu bắt đầu rồi, chúng ta ăn cơm trưa rồi đi ngay nhé?”

“Được! Tất cả nghe theo cô.”

Lâm Phàm cười nói.

Buổi chiều!

Ngô U Lan thấy thời gian đã tới thì muốn kéo Lâm Phàm ra khỏi cửa hàng.

Điền Thần Côn ngồi ở cửa hút thuốc, nhìn thấy hai người lôi lôi kéo kéo thì không khỏi hỏi: “Ôi! Đây là muốn đi đâu nữa đây?”

“Đi xem bóng đá.” Ngô U Lan cười nói.

Điền Thần Côn: “Đưa tôi đi cùng đi với!”

Ngô U Lan giơ tay ra nói: “Xin lỗi nha, tôi chỉ mua hai vé mà thôi.”

Lâm Phàm cười nói: “Thần Côn, ông ở đây trông cửa hàng là được rồi, ông đi xem thì cũng đâu có hiểu gì đâu.”

Điền Thần Côn nóng nảy nói: “Ai nói tôi xem không hiểu? Ai nha! Lần sau nhớ muốn đi xem cái gì thì phải đưa tôi theo nha, tôi cũng muốn đi mà.”

Chỉ là lời này vừa nói xong thì hai người kia cũng đã rời khỏi phố Vân Lý.

“Haizz! Con người ấy mà, già rồi thì chả ai chào đón nữa.” Điền Thần Côn lắc đầu thở dài, nhất thời có chút đau lòng.

Triệu Chung Dương còn bổ thêm một đao: “Trong lòng ông biết là được rồi, cần gì nói thẳng ra chứ.”

“Cậu cút sang một bên đi!” Điền Thần Côn lập tức xua tay.

Sân vận động.

Lúc này đã có rất nhiều người tới từ sớm, hơn nữa đều đang xếp hàng tiến vào.

Ngô U Lan: "Anh Lâm, chúng ta tới hơi muộn, chỉ sợ phải xếp hàng một lúc."

Lâm Phàm cười nói: "Không sao! Chúng ta cứ đợi một lát đi."

Đây cũng là lần đầu tiên Lâm Phàm đến đây để xem bóng đá.

Chương 1761: Gặp được huấn luyện viên

"Người đẹp, anh đẹp trai, chúng tôi muốn mua lại vé với giá cao, có bán hay không?" Lúc này có một người đàn ông lén lén lút lút đi tới, ngỏ ý muốn mua lại vé.

"Không bán!" Ngô U Lan một mực từ chối. Lần này cô cố ý mua để xem bóng đá với anh Lâm, cho nên dù người ta có đưa ra giá cao hơn nữa thì cô cũng không bán.

"Chúng tôi mua lại với giá cao. Trận đấu này nhất định không có gì hay, nhất định sẽ thua, cô cậu có tin hay không? Tốt nhất là hai người đừng đi xem kẻo chuốc bực bội vào người, có phải hay không?" Người đàn ông nói.

Ngô U Lan có chút không vui đáp: "Ai nói sẽ thua? Tôi lại thấy nhất định sẽ thắng."

Người đàn ông cảm thấy đã đến lúc mình thể hiện một chút bèn đáp: "Người đẹp, vậy là cô không biết rồi, lần trước họ đã thua với tỷ số 0-2. Tôi thấy lần này khả năng thua lại càng lớn."

"Hừ! Sao ông lại không có lòng tin đối với người của quốc gia chúng ta như vậy chứ? Lần thi đấu trước cách đây đã rất lâu rồi không phải sao?" Ngô U Lan phản bác.

Lâm Phàm ở một bên cười, sau đó nhìn người đàn ông nói: "Trước đây tôi thấy anh tới cửa hàng của tôi thu mua được không ít bánh kếp, sao bây giờ tôi tới xem bóng đá mà anh cũng tới mua lại vé vậy?"

Nghe hắn nói như vậy, người đàn ông hơi nghi hoặc, nhưng khi nhìn thấy người trước mặt là ai thì lại sửng sốt: "Mẹ kiếp! Ông chủ nhỏ, là cậu sao?"

Lâm Phàm: “Ừm, là tôi. Vé này chúng tôi sẽ không bán đâu, anh hỏi mua của người khác đi.”

Người đàn ông thấy ông chủ nhỏ tới thì tinh thần hăng hái. Anh ta đã kiếm được không ít tiền từ việc bán lại bánh kếp của hắn: “Người đẹp, cô cho tôi xem vé của cô đi, để tôi xem hai người ngồi ở đâu.”

Ngô U Lan bất lực, chỉ có thể lấy vé ra.

Người đàn ông vừa nhìn thấy thì lập tức lắc đầu: “Ở xa như vậy sao? Không được! Để tôi đổi cho hai người ghế ngồi ở phía trước, tôi cũng không cần lấy tiền của hai người.”

Sau đó cũng không đợi Ngô U Lan nói thêm gì thì người đàn ông đã nhanh chóng chọn ra hai tấm vé rồi nhét vào tay Ngô U Lan nói: “Chỗ ngồi ở hàng đầu đó, có tầm nhìn rất tốt.”

Sau đó cũng không nói gì thêm mà lập tức rời đi, hành động của người này thật là làm cho người ta không biết nói cái gì.

Lâm Phàm nhìn Ngô U Lan vẫn còn đang mơ màng, cười nói: “Làm sao vậy?”

Ngô U Lan lúc này mới phản ứng lại: “Không có gì, chỉ là không nghĩ tới người này lại còn tặng vé cho chúng ta như vậy.”

Lâm Phàm nói: “Bọn họ kiếm được không ít tiền ở phố Vân Lý nhờ việc mua lại bánh kếp, cho nên việc tặng vé thế này cũng coi như là tạo chút quan hệ.”

Ngô U Lan hé miệng cười: “Em thấy bọn họ làm như vậy là do muốn làm thân với anh Lâm thì đúng hơn.”

“Được rồi, không nói nữa, chúng ta đi xếp hàng đi.” Lâm Phàm nói. Hiện tại người xếp hàng cũng không nhiều, bây giờ đi là thích hợp nhất.

“Ồ, Lâm đại sư!”

Đúng lúc này, phía sau truyền đến một giọng nói.

Lâm Phàm quay đầu lại, liếc nhìn một cái, sau đó sửng sốt: “Anh là?”

Ngô U Lan ở một bên suy nghĩ một chút, sau đó phản ứng lại: “Anh là huấn luyện viên đội Kim Hoa, Ngô Trạch.”

Ngô Trạch cười nói: “Đúng vậy! Tôi là huấn luyện viên của Kim Hoa, Ngô Trạch. Không nghĩ tới hiện tại còn có người biết tôi. Lâm đại sư, hai người cũng tới đây xem bóng sao?”

Lâm Phàm gật đầu: “Đúng vậy!”

Hắn không nghĩ tới huấn luyện viên của đội bóng này lại biết mình, xem ra danh tiếng của hắn cũng không tệ lắm.

Ngô Trạch cười: “Lâm đại sư, hay là cậu cùng đi tới vị trí ngồi của tôi đi. Gần đây các cầu thủ của tôi đều nhắc tới cậu. Nếu để bọn họ biết hôm nay Lâm đại sư tới xem bọn họ thi đấu thì nhất định họ sẽ rất hăng hái thi đấu đó.”

“Tôi còn có chức năng này sao?” Lâm Phàm nở nụ cười, ngược lại không nghĩ tới Ngô Trạch lại nói như vậy.

Ngô Trạch đáp: “Đương nhiên rồi! Cậu chính là thần tượng của bọn họ. Bình thường bọn họ đều xem Weibo của cậu, còn nói nếu Lâm đại sư đến xem chúng ta thi đấu thì thật sự quá tốt, cho nên lúc nãy thấy cậu từ xa, tuy còn chưa chắc chắn nhưng tôi đã vội vàng chạy tới đây, không ngờ đúng thật là cậu.”

Ngô U Lan ở một bên vội vàng nói: “Anh Lâm, chúng ta đi vào bên trong xem có được không? Ngồi ở đó xem sẽ thấy rất rõ.”

Lâm Phàm nghe vậy thì cũng nở nụ cười: “Được rồi! Vậy thì chúng ta vào trong xem đi. Huấn luyện viên Ngô, chúng tôi sẽ không mang đến phiền phức gì cho anh đó chứ?”

Ngô Trạch khoát tay nói: “Không, sẽ không đâu! Cậu cứ yên tâm đi.”

“Vậy được, vậy thì làm phiền anh rồi.” Lâm Phàm nói. Được vào xem cùng huấn luyện viên như thế này thì đây cũng là một loại trải nghiệm.

Sau đó hắn cũng không nói thêm gì mà trực tiếp đi theo huấn luyện viên Ngô đi vào bên trong. Bởi vì bọn họ đi bằng lối vào đặc biệt nên không có người chặn lại. Chỉ là hình như người kiểm tra cũng nhận ra Lâm Phàm cho nên vẫn luôn nhìn theo bóng lưng của hắn.

Chương 1762: Hình như là Lâm đại sư

Khi đến phòng thay đồ.

Lâm Phàm và Ngô U Lan ở bên ngoài chờ một lát, còn huấn luyện viên Ngô thì vào trước xem tình hình. Dù sao Ngô U Lan cũng là con gái, nếu bên trong có người chưa thay quần áo xong thì không phải sẽ rất xấu hổ hay sao?

“Lâm đại sư, cô Ngô tiểu thư, mời vào.” Ngô Trạch mở cửa nói.

Khi Lâm Phàm đi vào, hắn rõ ràng cảm thấy các cầu thủ bên trong đang rất kích động.

“Oa, thật sự là Lâm đại sư!”

“Huấn luyện viên, Lâm đại sư thật sự đến xem chúng ta thi đấu ư!”

“Lâm đại sư, tôi rất hâm mộ anh, tôi thường xuyên xem weibo của anh. Mỗi lần thấy anh có chuyện, tôi đều cổ vũ cho anh.”

Giờ khắc này, các cầu thủ thi nhau vây quanh Lâm Phàm. Tuy rằng có người lớn tuổi hơn cả Lâm Phàm, nhưng bọn họ vẫn rất hâm mộ người đứng trước mặt này.

Có đôi khi, bọn họ nhìn thấy Lâm đại sư gặp chuyện phiền phức thì bọn họ đều đổ mồ hôi hột. Dù sao trong mắt bọn họ, những chuyện kia thật sự là quá dọa người.

Nhưng mỗi khi Lâm đại sư giải quyết xong thì ngoại trừ khiếp sợ ra thì chính là bội phục.

Dần dần bọn họ đã hoàn toàn trở thành fan hâm mộ của Lâm Phàm.

Lâm Phàm cười: “Lần đầu tiên gặp mặt, xin chào mọi người.”

Các cầu thủ cũng thi nhau đáp lại: “Xin chào Lâm đại sư!.”

Lâm Phàm gật đầu: “Lần này mọi người phải cố lên, cố gắng hết sức nhé.”

Giờ khắc này, mỗi một cầu thủ đều lên hết tinh thần, một người trong số đó còn hét lên một tiếng.

“Cố lên! Lâm đại sư tới rồi, chúng ta nhất định phải thắng, nếu không thì quá mất mặt rồi.”

“Không sai! Lần này chúng ta nhất định phải thắng.”

Bởi vì Lâm Phàm đến mà ý chí chiến đấu của mọi người đều sôi sùng sục.

Lúc này, trận đấu sắp bắt đầu, các tuyển thủ phải vào sân.

Ngô Trạch nói: “Lâm đại sư, chúng ta đi thôi.”

Lâm Phàm gật đầu: “Được!”

Lúc này ở khán đài đã chật kín người, hơn nữa vé lại càng khó kiếm. Cũng không biết hôm nay có bao nhiêu người vì không mua được vé mà phải chờ ở bên ngoài.

Nhóm người đầu cơ mua lại vé với giá cao cũng là vì điều này.

Trận đấu này không bình thường, đây là trận đấu giữa câu lạc bộ Kim Hoa và câu lạc bộ Yokohama của Nhật Bản.

Lúc Lâm Phàm và Ngô U Lan đi ra, khắp khán đài đều là tiếng hoan hô, hơn nữa lại còn cầm cờ đỏ rực.

Ngô U Lan nói: “Nhìn từ nơi này cảm thấy rất có khí thế đó nha.”

Lâm Phàm gật gật đầu: “Quả thật là rất có khí thế.”

Ngô Trạch thân là huấn luyện viên cho nên rất coi trọng trận đấu lần này. Hơn nữa anh ta cũng nhận ra, sau khi Lâm đại sư xuất hiện thì tinh thần các cầu thủ đều vô cùng phấn khích.

Anh ta ngồi trên ghế huấn luyện lặng lẽ chờ đợi trận đấu bắt đầu.

Các phóng viên đã có mặt tại hiện trường để chụp ảnh.

Hoàng Tuấn là một người chuyên phát trực tiếp đủ loại các cuộc thi đấu tranh tài.

“Các huynh đệ, trận đấu được phát sóng trực tiếp ngày hôm nay là trận đấu giữa đội bóng Kim Hoa với đội Yokohama của Nhật Bản. Bây giờ các cầu thủ đã vào sân, trận đấu sắp sửa bắt đầu rồi nha.”

“Mẹ kiếp, đánh bại đội Nhật Bản đi!”

“Không sai! Đá bay bọn họ đi!”

“Cố lên, cố lên!”

“Cmn! Streamer thân mến, chỉ cần lần này đội Kim Hoa thắng, tôi sẽ cho cậu một cái hỏa tiễn.”

Hoàng Tuấn nhìn bình luận màn hình nói: “Trận đấu lần này có thể nói là long tranh hổ đấu. Thực lực của đội Yokohama rất mạnh. Vào năm 2003, bọn họ đã đánh bại đội Kim Hoa với tỉ số 0-2. Hiện tại sau mười mấy năm, cũng không biết trình độ giữa hai đội như thế nào. Có điều tôi tin lần này đội Kim Hoa nhất định có thể báo thù rửa hận, trả lại sự sỉ nhục năm đó.”

“Streamer quá đỉnh…”

“Vừa rồi thiếu chút nữa tôi xoá kênh của ông rồi đấy, cũng may là ông nói hợp ý tôi.”

“Cmn! Lần này nếu không thắng, tôi sẽ livestream ăn phân.”

Mà đúng lúc này, ánh mắt Hoàng Tuấn đột nhiên nhìn về phía ghế huấn luyện viên của Kim Hoa rồi lập tức nhíu mày, giống như không dám xác định điều gì đó.

“Streamer, anh cmn đang làm cái gì vậy? Sao ống kính lại không động một chút nào vậy?”

“Đúng vậy! Streamer, anh có được không vậy? Đừng đứng im như chết vậy chứ.”

“Mau cho chúng ta xem tình huống chung quanh đi, có còn muốn livestream nữa không vậy?”

Hoàng Tuấn giống như phát hiện ra cái gì đó, đáp: “Không phải! Mọi người nhanh chóng giúp tôi nhìn một chút, người ngồi trong khu vực huấn luyện kia có phải là Lâm đại sư hay không? Sao tôi lại cảm thấy người đó rất giống Lâm đại sư vậy?”

“Cái gì? Lâm đại sư sao?”

“Streamer, anh đừng có nói nhảm nữa! Anh mau chuyển ống kính tới đó để tôi dùng thiên lý nhãn nhìn một cái nào.”

Lúc này Hoàng Tuấn nhắm ống kính về phía xa.

“Mẹ kiếp! Xa như vậy thì nhìn thế nào chứ?”

“Mẹ nó! Streamer, anh không thể mua vé ở vị trí đầu được sao? Anh ngồi ở phía sau như vậy, bây giờ ngay cả người cũng không thể nhìn rõ.”

Vẻ mặt Hoàng Tuấn bối rối nói: “Trách tôi sao?”

“Không trách anh thì còn có thể trách ai chứ?”

“Chỉ là nhìn đại khái thì hình như thật sự là Lâm đại sư, nhưng tôi cũng không dám chắc lắm.”

“Đừng xem nữa, trận đấu bắt đầu rồi.”

Chương 1763: Sự cố bất ngờ

Lúc này, trận đấu đã chính thức bắt đầu.

Những cầu thủ trong đội bóng Kim Hoa lúc này tỏ ra vô cùng hưng phấn.

Đội trưởng Vương Phi hô to: "Xốc lại tinh thần cho tôi, cho Lâm đại sư nhìn thấy tinh thần của chúng ta."

"Được." Những cầu thủ cũng vô cùng vui vẻ, hiện trường không chỉ có rất nhiều người là fan hâm mộ của bọn họ đang quan sát mà ngay cả thần tượng của bọn họ là Lâm đại sư cũng ở đây để theo dõi.

Nếu như còn thua thì thật là có lỗi với tất cả mọi người.

Đồng thời bọn họ cũng biết, trận thua 3 năm trước của các tiền bối đã tạo thành ảnh hưởng cực lớn, khiến trận đấu lần này hot đến như thế.

Vậy nên lần này, bất luận như thế nào thì bọn họ cũng phải thắng, tắm máu để rửa nhục.

Trong tay Ngô U Lan cầm một lá cờ, vô cùng hưng phấn hô to: "Cố lên!"

Lâm Phàm thì ngồi ở bên cạnh, ánh mắt quan sát tình huống hiện trường, có lúc bầu không khí thế này lại khiến cho người ta có loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

Ngô Trạch lúc này cũng có chút căng thẳng, dù sao các cầu thủ đã làm tốt tất cả công tác chuẩn bị, nhưng chưa đến thời khắc cuối cùng thì tâm trạng anh ta không thể buông lỏng được.

Hoàng Tuấn vẫn ở trên khán đài quan sát, cầm điện thoại để tiến hành livestream, có điều ánh mắt của anh ta vẫn luôn nhìn về phía chỗ ngồi của ban huấn luyện ở phía xa. Bởi vì khoảng cách quá xa nên nhìn không rõ rốt cục có phải người kia là Lâm đại sư hay không.

Lúc này anh ta phát hiện một tên mập ở bên cạnh đang cầm trong tay kính viễn vọng, thế là anh ta liền vỗ vai nói: "Người anh em, cho tôi mượn kính viễn vọng nhìn một cái có được không, năm giây thôi là được rồi."

“Được, người anh em, không thành vấn đề.” Tên mập đưa kính viễn vọng qua.

Hoàng Tuấn lấy kính viễn vọng ngay lập tức nhìn về phía khu vực của ban huấn luyện, khi nhìn thấy bóng người ở đó thì lập tức trả kính cho anh bạn mập rồi lập tức hét to vào điện thoại: “Tôi nhìn rõ rồi, người ngồi trên ghế trong khu vực của ban huấn luyện thực sự là Lâm đại sư.”

“Gì? Thực sự là Lâm đại sư sao? Mẹ kiếp, Lâm đại sư vậy mà cũng đến xem trận đấu, hơn nữa còn ngồi ở khu vực giành cho ban huấn luyện, chuyện này cũng bá đạo quá đó.”

“Con mẹ nó, có điều bây giờ là thời điểm thi đấu, chúng ta mau chóng xem thi đấu trước. Đợi chút nữa thi đấu kết thúc thì streamer chắc chắn phải đi tìm Lâm đại sư đấy.”

“Đúng vậy, Lâm đại sư cho dù tới đây xem thì trọng tâm bây giờ cũng không phải là hắn. Mà là nên tập trung vào diễn biến trận đấu bây giờ mới là quan trọng hơn.”

Hoàng Tuấn kìm lại sự kinh ngạc trong lòng cũng không biết bây giờ phải làm gì, vậy thì livestream tình huống hiện trường cho tất cả mọi người xem vậy.

Mà lúc này, hiện trường bỗng xảy ra biến hoá.

“Con mẹ nó, đội hình tấn công này của đội Yokohama quá mạnh rồi. Con mẹ nó, sút rồi, nhất định phải bảo vệ khung thành đó.”

Thủ môn đội tuyển Kim Hoa nhìn thấy tình huống này, tinh thần đột nhiên căng thẳng. Khi nhìn thấy trái bóng bay nhanh về phía bên phải thì lập tức nhào sang.

Bộp!

Bả vai anh ta đụng mạnh vào cột, mà quả bóng thì được đẩy ra bên ngoài. Thế nhưng vẫn chưa kết thúc đội Yokohama lại lần nữa giành được bóng, mạnh mẽ dứt điểm.

Vốn bả vai của thủ môn vừa đụng vào cột rất mạnh vẫn còn đau, nhưng bây giờ anh ta lại phải cắn răng chịu đựng cơn đau để nhào tới ôm trọn quả bóng vào lòng.

Tiếng còi vang lên.

Ngô Trạch đột nhiên đứng lên biểu cảm trên mặt rất lo lắng, anh ta không ngờ rằng trận đấu mới trôi qua được mười mấy phút thì lại xảy ra tình huống như này.

Ngô U Lan nói: "Anh Lâm, không hay rồi, thủ môn bị chấn thương rồi."

Lâm Phàm cũng sững sờ, không ngờ trận đấu mới trôi qua không bao lâu vậy mà lại phát sinh chấn thương, chuyện này cũng quá nhanh rồi.

"Ừm, vừa rồi góc độ của quả bóng thực sự là quá khó." Theo Ngô U Lan thấy, vừa bắt đầu đã gặp tình huống thế này thì đúng là có chút không tốt lắm.

Hoàng Tuấn cầm điện thoại đang phát livestream hô to: "Con mẹ nó, các anh em ơi không ổn rồi, thủ môn mới thi đấu hơn mười phút đã gặp chấn thương rồi, đây chính là gặp xui xẻo rồi."

"Mẹ kiếp, con bà nó."

"Phải bình tĩnh, không thể để thua."

"Thế trận đang tốt thế này, nhưng bỗng nhiên bị chấn thương thế này thì xong đời rồi."

Trên khán đài, không khí cũng im ắng đi, sau đó thì có người dẫn đầu hô to để lấy lại khí thế.

Đội Yokohama nhìn thấy tình huống này cũng cười thầm.

Lần này bọn họ đến đây thì cũng đã có chuẩn bị rồi mới đến, tâm thế là muốn một lần nữa đè bẹp đội bóng Kim Hoa.

Trên băng ghế huấn luyện viên sắc mặt Ngô Trạch có chút khó coi: "Làm sao bây giờ."

Lâm Phàm nghi hoặc nói: "Huấn luyện viên Ngô sao vậy?"

Ngô Trạch: "Lâm đại sư, anh không biết đó thôi, vốn đội chúng ta có thủ môn dự bị. Thế nhưng hôm qua người đó bỗng bị cảm sốt 40 độ, bây giờ thủ môn chính lại bị thương, chuyện này phải đi đâu để tìm người đây?"

Chương 1764: Thủ môn chính là Lâm đại sư

Vốn trong mắt Ngô Trạch thì chuyện này còn có thể chống đỡ được một chút. Thế nhưng không ngờ rằng vận may lại đen đủi như vậy, bây giờ lại gặp chuyện không may thế này.

Lâm Phàm nhìn Ngô Trạch, có chút không chắc chắn lắm nói: "Hay là, tôi giúp các anh ra sân chống đỡ một chút, được chứ?"

"Hả?" Huấn luyện viên Ngô sững sờ, ánh mắt nhìn về phía Lâm đại sư hỏi: "Lâm đại sư, anh được không?"

Lâm Phàm gật đầu: "Chắc là được, nếu như là để bóng không vào gôn thì chuyện này không có gì khó, sức phản ứng của tôi tương đối nhanh đó."

Ngô Trạch vốn còn muốn nói, Lâm đại sư à, đây không phải là chuyện đơn giản như anh nghĩ đâu nhé, làm một thủ môn đủ tư cách thì phải có rất nhiều yếu tố đó.

Nhưng chuyện bây giờ cũng rất cấp bách, huấn luyện viên Ngô vừa được thông báo là thủ môn này đã bị rạn xương bả vai, chuyện này thật đúng là làm cho người ta không nói nên lời mà.

"Được, được, Lâm đại sư, anh mau chóng cùng tôi đi thay đồ một chút." Còn nước còn tát, chỉ có thể để Lâm đại sư thử một lần.

Đến phòng thay đồ, Lâm Phàm nhìn bộ đồ thủ môn số 1 trong tay, sau đó cười cười. Không ngờ rằng bản thân là một tên ngốc không biết gì về bóng đá còn có thể đi làm thủ môn.

Có điều nghĩ lại cảm giác cũng không tệ, chỉ cần để bóng không vào lưới là được rồi, chuyện này đối với hắn đúng là rất đơn giản.

Hiện trường đang được tạm dừng.

Mà tất cả mọi người ở hiện trường đều yên lặng, một số fan hâm mộ cũng bắt đầu lo lắng.

“Bây giờ phải làm sao? Trương Quần bị thương rồi, Cao Hùng thì phát sốt, hình như chúng ta không còn thủ môn nữa rồi.”

“Đúng vậy, lần này coi như toi rồi.”

“Con mẹ nó, không được đâu, nếu như toang rồi thì trong lòng tôi sao có thể chịu được!”

“Ồ, có người lên sân rồi.”

“Ai? Số 1, đây là ai, Ngô Trạch này lại tìm được người dự bị ở đâu ra vậy, không phải là thủ môn dự bị đều không có ở đây sao?”

“Haizz, không còn gì để nói, tôi luôn cảm thấy Kim Hoa năm nay có vẻ rất không thuận lợi, mấy lần trước không phải cái này xảy ra vấn đề thì cũng là cái khác. Bây giwof thì cả thủ môn cũng gặp vấn đề. Hơn nữa hai người này đều xảy ra chuyện cùng lúc, người thay thế cũng không có.”

“Người này có được hay không vậy sao trông yếu ớt như thế. Tôi có cảm giác nếu quả bóng sút tới không biết liệu anh ta có bắt được hay không đây?”

“Haizz, xong đời rồi, không muốn xem nữa!”

“Anh thì tính là cái gì chứ, tôi trốn làm để chạy đến đây xem, nếu như thua thì đêm nay tôi nhảy sông Hoàng Phổ mất.”

Ngô U Lan nhìn anh Lâm cũng hoàn toàn trợn mắt: “Anh Lâm, anh thực sự làm được sao?”

Lâm Phàm gật đầu: “Chắc được, cứ thử xem.”

Các cầu thủ đội bóng Kim Hoa vốn đều không biết nên làm thế nào, thế nhưng đột nhiên phát hiện có người mặc áo số 1 đi đến, khi nhìn thấy người đi đến thì hoàn toàn trợn tròn mắt.

“Lâm đại sư, sao anh lại lên sân?” Đội trưởng Vương Phi kinh hãi nói.

Lâm Phàm cười nói: “Không phải là do không có người hay sao, tôi đành lên sân giúp các anh vậy.”

Vương Phi im lặng một chút rồi nói: “Được rồi, Lâm đại sư anh cứ yên tâm. Đợi chút nữa chúng tôi cố gắng không để đối phương dẫn bóng tới đây.”

Lâm Phàm cười cười: “Không sao, bắt đầu trận đấu rồi, chúng ta đi thôi nào. Bảo vệ cầu môn này cũng không thành vấn đề gì đối với tôi.”

Vương Phi không nói gì thêm, áp lực trong lòng anh ta đã tăng lên gấp bội. Tuyệt đối không thể để đối phương lần nữa sút vào cầu môn, nếu không với kỹ thuật của Lâm đại sư thì chỉ sợ khó mà có thể chống đỡ được.

Thủ môn bị chấn thương nên trận đấu bị tạm dừng để thay người, việc này khiến nhiều người tại hiện trường cảm thấy lần này sẽ là bi kịch. Mà đối với người ra thay thế bọn họ cũng rất tò mò, không biết rốt cục là ai.

Nhìn từ xa không rõ mặt lắm nhưng bọn họ chỉ hy vọng sau khi người này lên thay thì có thể tin cậy được một chút.

Ít nhất thì có thể bảo vệ khung thành đừng để phải vào lưới nhặt bóng.

Tổ quay phim phát lại tình huống thủ môn đội Kim Hoa bị thương, đây chính là một tín hiệu không tốt. Mới bắt đầu chưa được bao lâu đã xảy ra chuyện này, thực là khiến người ta lo lắng.

“Ồ, thật kỳ lạ, không phải nói là thủ môn khác của đội Kim Hoa cũng đang bị ốm sao, vậy người này là ai?” Người của tổ quay phim có chút nghi hoặc hỏi.

“Không biết nữa.”

“Chĩa ống kính qua bên đó đi, nhìn xem rốt cục là ai vậy?”

Khi người của tổ quay phim chuyển ống kính qua và cho phóng to lên. Đột nhiên anh ta ngây ngẩn, ánh mắt lập tức nhìn về phía xa rồi lại đối chiếu với hình ảnh trong ống kính.

Sau khi xác định là đúng thì anh ta lập tức hô to.

“Con mẹ nó! Sao có thể là hắn!”

Đồng nghiệp xung quanh bị tiếng hô này làm cho giật mình: “Anh bị điên à, hô to như vậy làm cái gì?”

“Không phải! Thủ môn kia chính là Lâm đại sư đó!”

Đồng nghiệp kia vẻ mặt như ngây ra, nói: “Cái gì? Anh nói cái gì, thủ môn là Lâm đại sư à, anh đang đùa tôi phải không?”

“Không phải, anh không tin thì tự mình lên xem đi, xem đó rốt cục có phải là Lâm đại sư hay không?”

Chương 1765 - Không xong

Vị đồng nghiệp kia chắc chắn là không tin, nên nói: “Anh đi ra cho tôi, tôi tự mình đến xem, mắt mũi của anh bị làm sao vậy. Lâm đại sư ở đâu ra, người ta còn đang ở phố Vân Lý bán bánh kếp kìa. Vậy mà dám nói là Lâm đại sư chính là thủ môn, chưa qua huấn luyện làm sao có thể làm thủ môn cơ chứ?”

Chương 1765: Không xong

Sau đó anh ta trực tiếp leo lên, liếc mắt nhìn đồng nghiệp một cái sau đó tự mình xem, vài giây sau, anh ta quay đầu kinh ngạc nhìn người kia, nói: “Đúng là Lâm đại sư thật?”

“Ừm.” Người kia gật đầu, cũng có chút trợn tròn mắt.

Anh ta không ngờ rằng thủ môn đội Kim Hoa vậy mà lại là Lâm đại sư, đây không phải là đang nói đùa sao?

“Toi đời rồi.”

“Sao vậy?”

“Lần này đội Kim Hoa thua rồi, Lâm đại sư sao có thể làm thủ môn chứ, đợi chút nữa trận đấu bắt đầu lại thì cầu môn này chẳng phải là nhà không chủ hay sao, chỉ cần sút là vào rồi.”

“Không thể nào?”

“Không thể? Anh tự nhìn Ngô Trạch đi, anh ta cũng ngồi chôn chân trên ghế, vẻ mặt như không còn luyến tiếc điều gì nữa. Chắc hẳn cũng biết lần này xong đời rồi vậy nên cứ để Lâm đại sư lên sân chơi, nếu không phải vậy thì anh giải thích cho tôi nghe đi?”

“Chỉ sợ Ngô Trạch tự lên sân cũng còn tốt hơn Lâm đại sư đó.”

Hai người thảo luận, đối với tình huống này bọn họ đã chịu thua rồi, không ngờ rằng thủ môn lại là Lâm đại sư, đây không phải là trò đùa thì là cái gì?

Hoàng Tuấn cầm điện thoại livestream, sau đó ánh mắt lại nhìn về chỗ ghế huấn luyện viên nhưng không tìm thấy hình bóng của Lâm đại sư, không khỏi mơ mơ màng màng.

“Lâm đại sư đi đâu rồi? Sao không thấy người nữa rồi?” Những bằng hữu trong phòng livestream lúc này cũng gào thét.

“Còn có thể đi đâu nữa chắc chắn là đi về rồi, trận bóng này không cách nào xem nữa. Tôi không xem nữa, chủ phòng anh cứ từ từ livestream đi, tôi không muốn xem nữa đâu.”

“Tôi cũng vậy, đợi chút nữa bi thua thảm tôi sẽ không đành lòng nhìn thẳng được, vì trạng thái của tôi, tôi quyết định không xem nữa.”

Trong phòng y tế.

Thủ môn hét lên: “Tôi vẫn làm được, để tôi lên sân đi, nếu không đội chúng ta sẽ không có thủ môn nữa.”

Bác sĩ: “Anh đừng động đậy, cánh tay và xương vai của anh đã bị rạn, hơn nữa đội bóng đã có thủ môn thay anh lên sân rồi.”

Thủ môn sững sờ nói: “Làm sao có thể, đội chúng ta chỉ có hai thủ môn, bây giờ tôi ở đây rồi, còn một người khác cũng đang ốm, ở đâu ra một người nữa chứ.”

Bác sĩ: “Có rồi, vừa rồi Lâm đại sư lên sân đã mặc áo số 1.”

“Hả?” Thủ môn nghe thấy lời này ngay lập tức ngẩn người, Lâm đại sư lên sân. Đây không phải là đang đùa giỡn đó chứ?

Hiện trường.

Lâm Phàm đứng ở đó nhìn cầu thủ bên kia không ngừng tấn công, cũng có chút nhàm chán, quả bóng vẫn đang được chuyền tới chuyền lui. Cũng không biết khi nào mới có thể sút bóng đến chỗ mình, sẽ không phải đến khi kết thúc trận đấu mà mình một lần cũng không được bắt bóng đấy chứ.

Vương Phi chạy nhanh, hò hét: “Trông chừng người kỹ vào cho tôi, không thể để đối phương sút bóng vào phía sau chúng ta, nếu không Lâm đại sư sẽ không phòng thủ được.”

“Được, đội trưởng anh yên tâm, lần này phải liều mạng cũng phải trông chừng bọn họ.” Những cầu thủ khác cũng đáp lời.

Bọn họ đều biết, bây giờ thủ môn chính là Lâm đại sư.

Mặc dù bọn họ biết Lâm đại sư ở lĩnh vực khác rất lợi hại, nhưng ở phương diện bóng đá này thì bọn họ đúng thật là vẫn không tin Lâm đại sư có bãn lĩnh gi. Nhất là vị trí thủ môn này càng không phải là trò đùa.

Phản ứng thần kinh phải thật mạnh mẽ, đó là điều không thể thiếu.

Hơn nữa còn phải có cơ thể cường tráng, bởi vì một cú sút của các cầu thủ chuyên nghiệp này, lực của quả bóng bay đến không phải là bình thường.

Cho dù là bọn họ cũng không dám dùng người để đỡ bóng, dù sao nếu thật sự làm vậy thì sẽ rất đau, có lúc lỡ sút trúng vào thắt lưng cũng có thể gãy xương eo luôn ấy chứ. Dù sao loại chuyện này cũng không phải là chưa từng xảy ra.

Đột nhiên!

Tình huống xảy ra thay đổi.

Vương Phi hô lớn: “Không hay rồi, mau bám sát theo sau, bóng sắp qua rồi.”

Cầu thủ đội tuyển Yokohama trong nháy mắt đã cướp được bóng, lập tức tấn công về phía khung thành đội tuyển Kim Hoa.

Hơn nữa. vì thay đổi thủ môn mà đội hình phòng thủ của đội tuyển Kim Hoa cũng hoàn toàn rối loạn. Tất cả mọi người đều tiến về phía trước để tranh giành bóng, lúc này muốn quay về phòng thủ đã hoàn toàn không kịp nữa rồi.

Các cầu thủ Yokohama gào lên một tiếng, mạnh mẽ đẩy nhanh tốc độ, kéo khoảng cách giãn ra rất lớn.

Cầu thủ dẫn bóng, nhấc chân chuyền bóng cho đồng đội ở phía trước.

Khán giả trên khán đài tâm trạng trở nên rầu rĩ.

“Con mẹ nó, xong đời rồi. Đột phá được rồi, Yokohama bọn họ đột phá được rồi, con mẹ nó, lần này chắc chắn họ sẽ ghi bàn mất thôi.”

“Đó là Tanaka Hirono của đội Yokohama, là cầu thủ có lực sút bóng rất mạnh. Nghe nói lực sút bóng không hề đơn giản, chỉ có thể cản phá chứ không bắt gọn được.”

Chương 1766: Thật là vãi chưởng!

“Xong đời rồi, các anh xem tốc độ của tên này quá nhanh rồi, đã bỏ xa người của đội Kim Hoa mười mấy mét, như vầy làm sao đuổi kịp được nữa.”

“Mịa nó, thủ môn kia sao vậy, sao lúc này lại đứng ngây ngốc ở đó, hắn không chuẩn bị tư thế nhào ra bắt bóng hay sao?”

“Thủ môn chuyên nghiệp thực ra có thể nhìn tư thế nhấc chân của đối phương mà dự đoán hướng bóng để cản phá. Thế nhưng đối với nhiều thủ môn mà nói, thần kinh căn bản không theo kịp phán đoán, bởi vậy chỉ có thể đánh cược.”

“Con mẹ nó, rất gần rồi còn không mau tiến ra phòng thủ đi, còn đứng ngây ra đó làm gì, trời ơi nếu bị người ta ghi bàn tôi nhất định đánh chết cái tên này.”

Cầu thủ Yokohama nhìn thấy thủ môn đội Kim Hoa không chút phản ứng nào, trong lòng lập tức nở nụ cười.

Xem ra bị khí thế của mình dọa cho sợ rồi, hoặc là biết mình là ai, biết cho dù có ngăn cản thì cũng không có tác dụng gì.

Bộp!

Lực sút rất mạnh, bóng dưới chân Tanaka Hirono sút ra giống như một quả đạn pháo, mạnh mẽ bay về phía cầu môn.

Trên ghế huấn luyện, Ngô Trạch cúi đầu, hối tiếc nói: “Xong rồi, mọi thứ xong thật rồi! Chưa đầy mười phút đã để đối thủ ghi bàn, tôi cảm thấy vô cùng xấu hổ trước lòng tin của người hâm mộ.”

“Nếu lại bị cầu thủ Yokohama ghi thêm bàn nữa, dù có xin từ chức thì tôi cũng khó nhận được sự tha thứ.”

Hiện tại, anh ta cảm thấy rất tội lỗi, còn việc Lâm đại sư có bắt được bóng hay không anh ta đã không còn sức để quan tâm nữa rồi.

Cầu thủ Tanaka Hirono nay anh ta biết, đây là cầu thủ rất mạnh của đội tuyển Nhật Bản, là ngôi sao hy vọng của người dân nước này. Hơn nữa, cầu thủ này còn có một biệt danh khác, đó chính là Thần bạo lực.

Một cú sút của cầu thủ này thì ngay cả cầu thủ chuyên nghiệp cũng không thể chịu nổi lực tác động.

Hai tay Vương Phi ôm lấy đầu, gần như đã tuyệt vọng, thậm chí còn không dám xem tiếp. Bởi vì anh ta biết, ngay sau đó có thể chính là âm thanh huyên náo của cả sân bóng.

Thua một bàn, muốn gỡ lại thì thật sự quá khó khăn.

Nhất là khi đối phương phòng thủ rất nghiêm ngặt, muốn dẫn bóng đột phá sao? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Thế nhưng đợi một lúc lâu mà hiện trường vẫn yên tĩnh như cũ, tựa như thời gian đang bị đóng băng.

“Tiếp tục dẫn bóng ư?” Vương Phi không dám nhìn. Có lẽ toàn bộ cầu thủ có mặt ở đây đều không cách nào tha thứ được cho hắn, không ai chịu được cảnh này.

Bỗng nhiên.

Trên ghế huấn luyện.

Ngô U Lan cất tiếng hét vang: “Aaaaa, anh Lâm, anh lợi hại quá!!!”

Ngô Trạch thở dài một hơi, khẽ ngẩng đầu, nhưng khi nhìn thấy tình huống hiện tại thì hai mắt đột nhiên mở to như nhìn thấy quỷ.

“Cmn! Thật là vãi chưởng!”

Giờ khắc này, toàn bộ sân vận động sôi trào, nhóm người ủng hộ đội Kim Hoa đều đứng bật dậy.

“Hay! Hay lắm!”

“Đỉnh! Quá đỉnh luôn!”

Mấy câu nói này vang vọng khắp sân vận động.

Vương Phi nghe thấy âm thanh này thì nghi hoặc không hiểu là chuyện gì đang xảy ra. Bóng bị người ta sút vào rồi còn lợi với hại cái gì ở đây!

Nhưng khi anh ta ngẩng đầu nhìn, lại phát hiện Lâm đại sư đang duỗi thẳng tay, mà quan trọng hơn chính là trong tay Lâm đại sư đang nắm quả bóng.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Trên khán đài.

“Cmn. Anh có thấy tình huống vừa rồi không? Mẹ nó, tư thế bắt bóng đẹp vãi chưởng!”

“Nào chỉ là đẹp chứ, nói đúng hơn là quá bá đạo. Tôi còn tưởng thủ môn này bị doạ cho choáng váng, làm sao có thể ngờ người này chỉ cần duỗi thẳng tay trái ra là có thể nhẹ nhàng bắt được bóng cơ chứ?”

“Tốc độ của quả bóng vừa rồi rất nhanh, mọi thứ xảy ra chỉ trong chớp mắt. Vậy mà phản ứng thần kinh của người này còn nhanh hơn. Thật đáng sợ!”

“Thủ môn đó là ai vậy? Chắc chắn không phải người mà chúng ta từng biết. Trong ký ức của tôi, không có ai lợi hại như vậy cả.”

“Đỉnh của đỉnh luôn! Vừa nãy, không phải là người ta không muốn động. Mà đơn giản là người ta cảm thấy thừa thãi không cần thiết mà thôi, chỉ cần đưa tay ra là đã bắt được bóng rồi.”

Hiện trường lập tức bộc phát tiếng hoan hô vang rền. Đối với bọn họ, cảnh tượng vừa xảy ra có thể giúp họ chém gió cả một đời.

Tanaka Hirono thấy đối phương bắt được bóng của mình, ánh mắt cũng hiện lên vẻ khó tin.

Đặc biệt là việc đối phương bắt được bóng của anh ta dễ như trở bàn tay, càng khiến anh ta bị đả kích nặng nề.

“Đội trưởng, Lâm đại sư đúng là quá trâu bò!”

Vương Phi há to miệng, cả người choáng váng.

Hoàng Tuấn trợn tròn mắt: “Các anh em, vừa rồi mọi người có thấy rõ tình huống khi nãy hay không? Chuyện xảy ra nhanh quá tôi không nhìn thấy rõ.”

“Vãi chưởng! Tôi thấy được nè, thế nhưng ống kính của cậu đặt không ổn định, nhìn có chút không rõ đấy.”

“Tư thế kia đẹp vãi!”

“Không ngờ anh ta có thể bắt được quả bóng đó. Thủ môn đó là ai vậy? Cho xin cái tên đi!”

Chương 1767: Bóng đâu rồi?

Trên ghế huấn luyện.

Ngô U Lan cười tươi nói: “Huấn luyện viên Ngô đã thấy chưa? Anh Lâm của tôi rất lợi hại phải không? Chỉ là làm thủ môn thôi mà, chuyện này quá đơn giản.”

Ngô Trạch trợn mắt há hốc mồm, mãi sau mới phản ứng lại, vội đứng bật dậy vỗ tay liên hồi. Đồng thời lau mồ hôi trên trán, vừa rồi anh ta sợ chết khiếp.

Vốn tưởng sẽ bị đối phương ghi bàn, ai ngờ chỉ là do mình quá lo lắng rồi.

“Lâm đại sư, bên này!” Lúc này, Vương Phi đang chạy ở phía xa hô lên.

Lâm Phàm thấy quả bóng vừa rồi không khó, tốc độ chậm như ốc sên bò vậy. Sau đó nhìn thấy cầu thủ vừa rồi sút bóng vẫn còn đứng nguyên tại chỗ thì khẽ gật đầu cười cười.

Sau đó, dựa trên những gì hắn thường hay thấy trên Tivi, chính là cầm quả bóng đá một cái cho nó bay đi thật xa.

Phanh!

“Thủ môn này đỉnh thật! Sút bóng rất có lực nha.”

“Xem ra lần này tấn công vô cùng…”

Khán giả trên khán đài thảo luận sôi nổi. Nhưng bỗng nhiên bọn họ ngây ngẩn cả người.

Bởi vì theo bọn họ nghĩ, người thủ môn trâu bò này đã đá quả bóng bay lên không trung, hơn nữa bóng còn bay rất cao.

“Chuyện gì vậy? Bóng đâu rồi?”

“Không biết, anh ta đá bóng đi đâu mất rồi?”

“Không biết nữa, tôi cũng đang tìm đây, hình như vẫn còn đang bay trên trời thì phải.”

“Anh mẹ nó bị điên à? Quả bóng chứ có phải chim đâu, đá lên trời kiểu gì mà đến tận bây giờ vẫn còn chưa rơi xuống vậy?”

Vương Phi vốn định chạy lên đón bóng, nhưng ai ngờ đột nhiên phát hiện bóng bay lên trời mãi mà chưa rơi xuống. Thế là đành dừng lại, ánh mắt có chút nghi hoặc.

Lâm Phàm ngẩng đầu lên nhìn: “Cmn, dùng hơi nhiều lực quá, bóng bay mẹ lên trời rồi.”

Ngô Trạch đứng bên ngoài sân cũng ngẩng đầu nhìn theo, không biết bóng đã bay đi đâu rồi?

Giờ phút này, toàn bộ cầu thủ vốn còn đang chạy trên sân thì đều dừng lại, không có bóng thì đá cái kiểu gì? Bóng đi đâu mất rồi?

Cái tên thủ môn này đá một phát, sao khiến quả bóng bay đâu mất rồi.

Đúng lức này, có người bỗng hét lên.

“Bóng rơi xuống rồi.”

Ban đầu, nhóm cầu thủ trên sân đều đang dừng chân nghỉ ngơi. Nhưng khi nghe thấy câu nói này thì mọi người đều đưa mắt nhìn lên trời, lúc này đúng là có một quả bóng đang rơi xuống từ trên không trung.

Khán giả cổ vũ trên khán đài bắt đầu bùng nổ.

“Con mẹ nó! Thủ môn kia là ai vậy? Đá một cái mà bóng bay lên trời đến tận bây giờ mới rơi xuống, đúng là doạ chết người mà.”

“Bây giờ tôi chỉ muốn biết duy nhất một điều, đó là danh tính của vị thủ môn này, ai biết thì làm ơn nói cho tôi với.”

“Không biết, nếu biết thì tôi hỏi anh làm quái gì?”

Lâm Phàm đứng ở đó, cảm thấy cú sút vừa rồi của mình có hơi mạnh. Lát nữa hắn phải chú ý một chút, không được dùng nhiều lực quá như vậy.

Mà lúc này, bên phía Vương Phi và đồng đội đã cướp được bóng. Mặc dù họ không biết vừa rồi bóng đã bay đi đâu, thế nhưng hiện tại họ chỉ có duy nhất một ý nghĩ, đó chính là phải ghi bằng được một bàn thắng.

“Xông lên!!!!”

Trận đấu tiếp tục bước vào thời khắc gay cấn.

Khán giả ở hiện trường cổ vũ rất nhiệt tình. Cú sút bóng lên trời vừa nãy đã giúp họ lấy lại được niềm hy vọng. Vì vậy, ai ai cũng muốn trận đấu này đội bóng Kim Hoa sẽ giành chiến thắng.

Lâm Phàm đứng ngây ngốc ở đó, bỗng nhiên hắn cảm thấy rất vô vị và chắn nản, vị trí thủ môn này chỉ có thể đứng im nhìn mọi người đá bóng.

Vừa rồi cái cảm giác kia cũng không tệ, hắn hy vọng nếu như đối phương lại đến sút cầu môn nữa thì quá tốt, như vậy thì lại có thể thể nghiệm thêm một lần nữa.

Đúng lúc này, bóng từ xa đột nhiên bay đến.

Mà bên phía Lâm Phàm đã có một cầu thủ Yokohama khác chờ sẵn.

Khi thấy bóng bay đến thì vội vàng đuổi theo.

Cơ hội tới rồi.

Ở đây không có người kèm.

“Vãi chưởng! Chuyện gì vậy? Sao lại để người ta có cơ hội sút vào gôn rồi?!”

“Mẹ nó! Trạng thái thi đấu lần này của đội Kim Hoa không tốt lắm!”

“Không phải đâu, là do thế tấn công của đối phương quá mạnh đó.”

“Không biết lần này có thể bảo vệ cầu môn được không?”

“Không biết nữa. Nhưng sao Tanaka Hirono vẫn còn ở đó vậy, không phải vừa nãy thấy anh ta đang chạy về sao?”

Cầu thủ Yokohama cướp được bóng hét lên một tiếng, chuyền bóng về phía Tanaka Hirono.

Tanaka Hirono phản ứng lại, nhìn thấy cầu thủ bên đội Kim Hoa đang chạy về phía bên này thì hét lớn một tiếng. Hắn muốn rửa sạch nỗi sỉ nhục vừa rồi, hung hăng dẫn bóng chạy về phía cầu môn của đối phương.

Ngô Trạch ngồi trên ghế huấn luyện, hai tay nắm chặt, lẩm bẩm nói: “Lâm đại sư, anh phải cố lên đấy, nhất định phải bắt được quả bóng này.”

Khán giả ngồi trên khán đài ai ai cũng nín thở theo dõi trận đấu. Hiện tại mọi người đều rất lo lắng. Mặc dù cú bắt bóng vừa rồi rất đẹp, nhưng cũng không đủ để đảm bảo liệu lần này còn có được kỳ tích như vậy nữa không.

Phanh!

Tanaka Hirono bất chợt sút bóng, quả bóng như ẩn chứa toàn bộ sức mạnh của anh ta mà bay thẳng về phía thủ môn.

Lâm Phàm nhìn thấy cú sút này, bàn chân hơi di chuyển một chút rồi đưa tay ra đỡ.

Lạch cạch!

Chương 1768: Cho anh thử lại

Bàn tay Lâm Phàm nắm trọn quả bóng đang bay nhanh như tên lửa kia một cách gọn gàng.

“Quá đỉnh!!!”

Lại một lần nữa, toàn bộ hiện trường vang lên từng trận la hét hoan hô. Pha bắt bóng trước đó một số người còn chưa nhìn rõ, thế nhưng lần này thì mọi người đều đã nhìn thấy tình huống một cách rõ ràng.

“Đẹp! Quá tuyệt vời!” Ngô Trạch hưng phấn đứng bật dậy, anh ta cảm giác bản thân đã nhặt được bảo bối, vận may của anh ta có lẽ đã đến thật rồi.

Lúc đầu, anh ta vốn không đặt quá nhiều hi vọng vào Lâm đại sư, vậy mà không ngờ hắn lại cho anh ta sự bất ngờ lớn đến vậy. Hiện tại anh ta có thể bắt đầu hi vọng rồi.

Tanaka Hirono choáng váng, đây là lần thứ hai hắn sút gôn, thế nhưng lại bị tên kia chặn đứng, khiến anh ta cảm thấy vô cùng bất lực.

Không thể nào, chuyện này không thể xảy ra như vậy được, có lẽ vì đối phương quá may mắn mà thôi.

Lúc Vương Phi chứng kiến tình huống này, cả người cũng vô cùng hưng phấn, cảm thấy Lâm đại sư thật sự vô cùng lợi hại, quá tuyệt vời.

Nhưng bỗng nhiên, hắn thấy choáng váng.

“Lâm đại sư lại muốn làm cái gì vậy?”

Lúc này, không chỉ mình hắn choáng váng, mà toàn bộ người ngồi trên khán đài cũng có cùng cảm giác như vậy.

“Vãi cả chưởng! Thủ môn này muốn làm cái gì vậy? Có quả bóng cũng cầm không chắc hay sao?”

“Con mẹ nó! Sao tôi cứ có cảm giác thủ môn bên mình đang chủ động đưa bóng cho đối phương vậy nhỉ?”

“Không thể nào, chẳng lẽ đây chính là ý trời đã định hay sao? Đội Kim Hoa sẽ thua trận thi đấu này sao?”

Lâm Phàm vẫn còn đang nhớ lại cảm giác bắt bóng vừa rồi, sau đó trực tiếp ném bóng tới dưới chân của Tanaka Hirono.

“Này, cho anh thử lại thêm một quả đấy.”

Tanaka Hirono không rõ vì sao đối phương lại ném bóng về phía mình. Nhưng cơ hội tốt như vậy thì sao hắn lại bỏ qua cơ chứ. Vì vậy, hắn vội vàng tiếp bóng, sau đó tung một cú sút hạng nặng.

Phanh!

Lâm Phàm nhẹ nhàng bắt được bóng, nhưng lại cảm thấy chưa đã nghiện.

“Này, tiếp tục một quả nữa đi.”

Lâm Phàm lại ném bóng đến dưới chân đối phương.

Tanaka Hirono ngây ngẩn cả người. Hắn phát hiện đây không phải là do đối phương nhầm lẫn, mà đơn giản là hắn ta cố ý. Tanaka Hirono nhìn xuống quả bóng dưới chân, rồi lại đưa mắt nhìn về phía đối phương.

Bỗng nhiên hét lớn một tiếng, một cước đá tới.

Phanh!

Bóng lại bị bắt được vô cùng dễ dàng.

Lần này, Tanaka Hirono thật sự ngây người. Chuyện này sao có thể chứ! Tại sao hắn ngay cả một quả cũng đá không nổi vào lưới của đối phương? Rốt cuộc tên thủ môn kia là như thế nào? Tại sao lần nào tên đó cũng bắt được bóng của anh ta vậy? Không thể nào, chuyện này chắc chắn không thể xảy ra được.

Lạch cạch!

Bóng lại lăn tới, bình ổn nằm dưới chân hắn như trước.

Toàn bộ người xem trên khán đài đều há to miệng kinh ngạc rồi đưa mắt nhìn nhau.

“Ai đó tát tôi một cái đi, không phải tôi đang nằm mơ giữa ban ngày đấy chứ? Thủ môn này là ai vậy? Khoa trương quá rồi đấy, lại còn ném bóng để đối phương đá lại nữa. Hắn lấy đâu ra cái dũng khí và tự tin lớn như vậy nhỉ?”

“Không có nằm mơ giữa ban ngày đâu, chắc chắn không phải. Đây mẹ nó chính là sự thật đấy!”

“Đã mấy quả rồi, bốn hay năm quả vậy. Cái tên thủ môn này bắt bóng mà chỉ cần đưa tay ra là đã bắt được, thậm chí một tia do dự cũng khoogn có.”

Mấy người Vương Phi lúc đầu đang tính chạy về, nhưng hiện tại ai ai cũng đứng tại chỗ. Lần đầu tiên bọn họ được chứng kiến chuyện như thế này xảy ra.

“Đội trưởng, Lâm đại sư đang làm gì vậy?”

Vương Phi ngây người, lắc đầu đáp: “Tôi cũng không biết nữa.”

Lâm Phàm nhìn về phía đối phương nói: “Cho anh đá lại thêm một quả nữa đấy.”

“A!!!” Tanaka Hirono tức giận hét lớn, anh ta cảm thấy vô cùng xấu hổ. Sau đó đột nhiên tung cước đá quả bóng dưới chân, khiến nó gần như biến dạng và bay thẳng về phía thủ môn.

Hắn giường như đã dồn toàn bộ sức lực của bản thân vào cú sút này, tốc độ quả bóng nhanh đến mức người ngoài không kịp nhìn rõ.

Lạch cạch!

Lúc Tanaka Hirono nhìn thấy đối phương lại một lần nữa bắt được quả bóng này, cả người đều ngây ra. Sau đó đột nhiên ngã quỵ xuống đất, hai tay nắm chặt cỏ.

Anh ta đá nhiều lần như vậy mà vẫn không có nổi một quả vào lưới, anh ta cảm nhận được một loại sỉ nhục vô cùng sâu đậm.

Lâm Phàm bắt bóng trong tay, lần này hắn không dùng chân để đá nữa, hắn nhìn về phía xa, nhìn thấy cầu thủ đội Kim Hoa đang ở bên phía phần sân của đối phương, thấy cả mấy cầu thủ bên phía Yokohama đang đứng ngơ ngẩn nhìn về phía Tanaka Hirono đang quỳ trên sân cỏ.

Có vẻ bọn họ đều không ngờ rằng, anh ta đá nhiều lần vậy mà vẫn không có một quả nào có thể vào lưới.

Lâm Phàm đưa tay ra, sau đó ném bóng thẳng về phía cầu thủ Kim Hoa đang đứng ở phía xa.

Quả bóng này còn mạnh hơn cả dùng chân đá, nó bay thẳng về phía sân đối phương.

“Con mẹ nó! Rối cuộc thủ môn này là ai vậy? Ném bóng bằng tay thôi mà đã xa như vậy rồi!”

…

Chương 1769: Trận đấu két thúc

“Con mẹ nó! Tôi xem bóng đá đã mấy chục năm rồi, vậy mà trận bóng lần này lại khiến tôi hoài nghi nhân sinh luôn rồi, chỉ sợ sau này sẽ không bao giờ được chứng kiến trận đấu hay như thế này nữa.”

“Mấy người nhìn kìa! Quả bóng đó đang bay về đâu thế?”

“Vãi chưởng! Bay thẳng về cầu môn đối phương luôn rồi.”

Một cầu thủ đội Kim Hoa đang đứng gần cầu môn đối phương vẫn còn chưa kịp phản ứng thì bóng đã từ trên không rơi xuống chân anh ta rồi.

Đám cầu thủ Yokohama cũng ngây ngẩn cả người, chưa kịp hiểu tình hình đang xảy ra vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, ngay

cả một chút phản ứng nhỏ cũng không có.

Chuyện gì vừa xảy ra vậy?

Vừa nãy, bóng vẫn còn ở đây mà, sao tự nhiên lại bị ném sang chỗ khác rồi?

Lúc này, khán giả trên khán đài đồng loạt đứng lên, hò hét.

“Đằng Xung, con mẹ nó, anh mau sút đi chứ!”

“Đằng Xung, sút nhanh lên!”

“Đằng Xung, sút đi!”

Đằng Xung đứng nguyên tại chỗ, ánh mắt dừng lại trên quả bóng dưới chân, lúc này mới kịp phản ứng lại.

“Cmn, đây là lần đầu tiên đá bóng mà gặp tình huống này.”

Mặc dù trong lòng chửi bậy, nhưng bóng đang ở dưới chân, nếu anh ta không đá thì chính là lãng phí của trời.

Sau đó vội vàng dẫn bóng, nhìn về phía thủ môn của đối phương rồi dơ chân sút.

“Vào lưới cho tôi!”

Thủ Môn bên đội Yokohama vốn còn đang ngây người, lúc này mới phản ứng lại, vô cùng bối rối rồi vội vàng tiến lên chặn bóng.

Nhưng thật đáng tiếc, anh ta chặn hụt rồi.

“Vào!!! Vào rồi!”

Thoáng chốc, toàn bộ hiện trường sôi trào, tiếng reo hò vang lên khắp sân.

“Tuyệt vời! Hay! Hay lắm! Cú ném bóng quá đẹp!”

“Thủ môn này quá dữ dội rồi. Nếu lúc trước, đội Kim Hoa để anh ta đến làm thủ môn thì sao mà thua được chứ, chỉ sợ sớm đã nghiền ép toàn bộ giới bóng đá rồi.”

“Hay lắm! Ban đầu, tôi dự tính tình huống xấu nhất chính là hòa, ai ngờ tình thế bây giờ lại đảo ngược như vậy.”

“Thực sự là quá kinh khủng. Lần xem trận bóng này thực sự là rất đáng giá.”

“Ha ha ha. Mấy tên bạn ngu ngốc kia của tôi, tôi có kêu bọn hắn đến đây xem đá bóng, bọn hắn còn chê không thèm tới. Bây giờ thì bỏ lỡ thời khắc được chứng kiến một trận bóng lịch sử rồi, tôi thấy bọn họ sẽ phải tiếc hận cả đời rồi. Ha ha ha!”

Khán giả trên khán đài ai ai cũng sôi trào hưng phấn, cuối cùng cũng có một bàn vào lưới đối phương. Bọn họ biết, tất cả công lao này đều là nhờ người thủ môn kia.

Nếu không có người thủ môn kia thì muốn ghi bàn trước, chỉ sợ là chuyện nằm mơ giữa ban ngày.

Một người đè ép khí thế của tất cả mọi người, đúng là quá đáng sợ, quá mạnh!

Lúc này, Ngô Trạch vui đến mức hưng phấn đến run rẩy, nhiệt huyết sôi trào.

Trận thi đấu này đã khiến cả khán đài gần như nổ tung, thực sự quá mạnh mẽ.

Trên khán đài, Hoàng Tuấn cầm điện thoại mà tay không ngừng run lên. Anh ta bỗng nhiên phát hiện trận đấu này đúng là quá huyền ảo. Nếu không phải anh ta chứng kiến tận mắt thì đúng là không dám tin.

Khác với tâm trạng của mọi người, lúc này Lâm Phàm cảm thấy có hơi nhàm chán. Lúc mới làm thủ môn, hắn thấy khá mới mẻ, có cảm giác hưng phấn và chờ đợi. Nhưng sau mấy lần bắt bóng thì sự hứng thú này đã giảm dần, hiện tại chẳng còn lại là bao.

Hơn nữa, hắn cũng phát hiện bản thân không hợp với bóng đá. Bởi vì nếu tham gia thì hắn sẽ huỷ hoại môn thể thao vận động cực tốt này mất.

Bất luận là tranh tài cái gì, niềm vui thú đều xuất phát sự cạnh tranh liệt, có thua có thắng thì mới có thêm động lực.

Nhưng nếu trận đấu nào chỉ có sự căng thẳng, không đem lại cho hắn cảm giác mới mẻ thì thật sự rất nhàm chán, không thú vị.

Huấn luyện viên của đội Yokohama nhìn thấy tình huống này thì hai mắt trợn tròn cảm giác thật khó tin. Sau đó vội vàng hô

xin tạm dừng trận đấu, để thay đổi chiến thuật.

Nhưng sau khi đám cầu thủ xông lên tấn công mấy lần đều phải thất bại, vị huấn luyện viên kia cũng triệt để ngây người. Tiếp đó thì ngồi yên một chỗ mà không nói thêm câu nào, giống như là đã từ bỏ chống cự.

Giờ khắc này, tất cả cầu thủ của đội Yokohama đều đã hiểu rõ một điều, thủ môn của đội Kim Hoa có tài năng thiên bẩm trong việc phòng thủ. Cho dù có đá thế nào đi nữa hoặc cú sút có mạnh ra sao thì cũng sẽ bị cản phá hết.

Lâm Phàm cũng không rõ bản thân đã cản bao nhiêu lần sút bóng, thế nhưng mỗi khi đối phương sút cầu môn thì hắn đều ném bóng trở lại, để cho cầu thủ bên đội đối phương đó sút lại mấy lần.

Nhưng thật đáng tiếc, sau bao nhiêu lần sút thì họ không có nổi một lần thành công.

Trận thi đấu kết thúc, tỉ số là 5-0.

Đây là kết quả mà bên phía đội Yokohama không thể chấp nhận nổi. Lúc mới tới đây, mục đích ban đầu của họ chính là đè bẹp đối phương.

Nhưng bây giờ lại bị bị đối phương đánh thành thế này.

Lúc tiếng còi thông báo kết thúc trận đấu vang lên, toàn bộ khán giả có mặt tại hiện trường lập tức bùng nổ.

Chương 1770: Đỉnh nhất thế giới

Vương Phi cùng những đồng đội khác chạy nhanh đến, nâng Lâm Phàm lên hô: “Lâm đại sư, anh giỏi lắm, anh chính là chiến thần!”

“Từ trước đến nay, tôi chưa từng gặp thủ môn nào mạnh mẽ như anh.”

Bọn họ ai ai cũng rõ một điều, nếu không có Lâm đại sư thì trận đấu này không biết thắng thua thế nào.

Nhưng sau khi có Lâm đại sư, bọn họ hiểu ra một điều. Muốn thắng thì việc này vô cùng đơn giản.

Đến những phút cuối trận, bọn họ còn chả thèm quay về sân nhà phòng thủ mà cứ thoải mái ở phần sân đối phương. Hơn nữa, mỗi lần Lâm đại sư bắt được bóng sẽ ném thẳng đến dưới chân bọn họ.

Lâm Phàm cười nói: "Được rồi, đủ rồi, mau thả tôi xuống đi, tôi cũng chỉ phòng thủ mà thôi. Chủ yếu vẫn là dựa vào sức chiến đấu của tất cả mọi người trong đội."

Vương Phi nói: "Lâm đại sư, anh nói lời này thì khiêm tốn quá rồi. Nếu như hôm nay thủ môn không phải là anh thì chỉ sợ chúng tôi đến việc phòng thủ đã khó chứ đừng nói gì đến việc giành chiến thắng."

Khu vực của huấn luyện viên.

Ngô Trạch vội vàng chạy tới, trên gương mặt tràn đầy sự cảm kích: "Lâm đại sư, thật sự chúng tôi phải cảm ơn anh nhiều lắm. Mà này, anh học bắt bóng ở đâu vậy? Đúng là quá mạnh mẽ!"

Lâm Phàm cười, bản thân hắn cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ. Việc làm thủ môn này còn cần phải học sao, cái này chủ yếu dựa vào năng lực phản ứng của bản thân mà thôi.

"Lâm đại sư, hay anh đừng bán bánh kếp nữa, anh tới đây làm thủ môn của đội chúng tôi đi. Tôi tin chắc nếu có anh ở trong đội thì dù ở bất kỳ trận đấu nào, chúng tôi cũng sẽ không bao giờ thua." Ngô Trạch hưng phấn nói.

Lâm Phàm nói: "Huấn luyện viên Ngô, tôi chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ làm thủ môn đâu."

Ngô U Lan chạy quanh bên người Lâm Phàm, trong lòng tràn ngập niềm tự hào. Ban đầu cô chỉ muốn dẫn anh Lâm đến đây để xem thi đấu, nhưng ai ngờ anh Lâm lại tự mình ra sân.

Hơn nữa, điều khiến cô cảm thấy khó tin chính là tài nghệ bắt bóng của anh Lâm quá đỉnh, không một ai có thể ghi bàn được.

"Được rồi, chúng ta trở về thôi." Chơi cũng đã chơi sướng rồi, giờ cũng đã đến lúc phải trở về rồi.

Mấy người Ngô Trạch thực sự không nỡ, bọn họ vẫn muốn nói chuyện thêm với Lâm Phàm. Đặc biệt là đám cầu thủ, dù sao

thì vừa rồi tất cả bọn họ đều đã được chứng kiến một trận đấu tuyệt vời, nói không tò mò hứng thú thì chính là nói dối.

Có lẽ đây chính là trận bóng hay nhất, an tâm nhất mà bọn họ được xem trong đời này.

Bởi lẽ trong suốt trận đấu, bọn họ không cần phải lo lắng về việc phòng thủ lưới nhà, chỉ cần dốc toàn lực vào tấn công là được rồi.

Loại cảm giác này chỉ sợ về sau sẽ không được trải nghiệm lại thêm một lần nào nữa.

Sau khi Lâm Phàm và Ngô U Lan rời đi, Vương Phi nhịn không được thở dài một tiếng: "Nếu như Lâm đại sư thực sự gia nhập đội bóng của chúng ta thì tốt biết mấy."

Bởi vì vừa nãy Ngô Trạch đã trải qua cảm xúc hưng phấn cực độ, cho nên cũng không nghĩ nhiều đến vậy. Nhưng bây giờ nghĩ lại cũng thấy quyết định của Lâm đại sư rất dễ hiểu, sau đó vỗ vỗ bả vai Vương Phi.

"Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa. Lâm đại sư không gia nhập đội bóng của chúng ta cũng là vì muốn tốt cho môn thể thao bóng đá này mà thôi. Vừa rồi tất cả mọi người đều đã được chứng kiến rồi đó, với thực lực này của Lâm đại sư thì chỉ sợ dù là cầu thủ giỏi nhất thế giới tới đây thi đấu thì cũng khó mà sút thủng lưới."

Vương Phi gật đầu đồng ý: "Đúng vậy, chuyện này rất chính xác, chắc chắn không phải nói quá. Với thực lực hiện tại của Lâm đại sư, cầu thủ giỏi nhất thế giới cũng vô dụng thôi, chỉ sợ không ai dám đứng ra đòi thách đấu với Lâm đại sư."

Lúc này, các phóng viên chạy đến nhanh như gió.

Hiện tại tất cả phóng viên có mặt ở đây chỉ muốn phỏng vấn bằng được Lâm đại sư.

"Huấn luyện viên Ngô, Lâm đại sư đâu rồi?"

Ngô Trạch: "Anh ấy đã rời khỏi đây từ sớm rồi."

Một phóng viên bất đắc dĩ lên tiếng: "Trời ơi, lại đến chậm nữa rồi. Chúng tôi chỉ muốn phỏng vấn Lâm đại sư một chút thôi mà, cũng không mất nhiều thời gian, không ngờ cậu ấy lại rời đi sớm như vậy."

“Huấn luyện viên Ngô, vừa rồi Lâm đại sư ra sân đảm nhận vị trí thủ môn, anh cảm thấy như thế nào? Anh thấy rằng thực lực của Lâm đại sư có đủ mạnh không?” Các phóng viên hỏi.

Ngô Trạch không suy nghĩ nhiều vội trả lời: “Rất mạnh, thực lực của Lâm đại sư đúng là rất lợi hại.”

“Vậy nếu so sánh với thực lực của thủ môn giỏi nhất thế giới thì như thế nào?” Phóng viên hỏi tiếp.

Nếu là người khác, Ngô Trạch sẽ nói rằng không nên so sánh hoặc mấy câu như không thể so sánh thực lực với những người như vậy, vì họ quá mạnh vân vân … Nhưng hiện tại, hắn chỉ muốn ăn ngay nói thật.

“Lâm đại sư chính là thủ môn giỏi nhất thế giới. Những vị thủ môn đỉnh nhất thế giới cũng không so sánh được với anh ấy đâu.” Ngô Trạch nói.

Chương 1771: Vãi cả linh hồn

Những thành viên trong đội đứng xung quanh đều nháy mắt ra hiệu với huấn luyện viên Ngô nên khiêm tốn một chút.

Ngô Trạch cũng biết rõ điều đó, nhưng hắn chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi, thực lực của Lâm đại sư thật sự rất mạnh, khó ai mà bì nổi.

Dựa vào tình huống ngày hôm nay, gọi Lâm đại sư là vị thần thủ môn cũng không quá đáng.

Các phóng viên đều ghi chép lại đầy đủ những lời này, trong lòng họ ai ai cũng tán thành. Bởi lẽ bọn họ đều biết rằng, huấn luyện viên Ngô sẽ không bao giờ thổi phồng hay nói quá.

Tất cả bọn họ đều là phóng viên chuyên đưa tin thể thao, đã từng xem không ít trận thi đấu.

Nhưng đây vẫn là lần đầu tiên họ được xem một trận thi đấu kịch tính như vậy.

Chỉ sợ mãi về sau, dù đã trải qua mấy chục năm thì họ cũng không cách nào quên được trận đấu hôm nay.

Trên đường trở về.

Lâm Phàm lái xe, Ngô U Lan thì ngồi ở ghế bên với gương mặt hưng phấn, liên tục nói: “Anh Lâm, anh thật là lợi hại quá!”

“Bình thường thôi.” Lâm Phàm khiêm tốn nói: “Thật ra tôi cảm thấy mình dường như đang bắt nạt người khác vậy, cô nói có đúng không?”

Ngô U Lan gật đầu, tựa như tán thành ý kiến: “ Em cũng có cảm giác như vậy. Anh không biết đó chứ, lúc sau cầu thủ bên phía đội Yokohama đều như hết hy vọng, ai ai cũng không còn khí lực. Còn đội Kim Hoa bị cướp bóng thì cũng chỉ đứng im tại chỗ nghỉ ngơi, chờ anh ném bóng qua, cảnh đó khiến em cười muốn ngất luôn.”

Lâm Phàm cũng bật cười. Tình cảnh đó khiến hắn cũng cảm thấy không công bằng lắm, cầu thủ bên phía đội Yokohama chạy tới chạy lui hết sân nhà đến sân địch, ai ai cũng mệt chết. Còn cầu thủ bên đội Kim Hoa thì ngược lại hoàn toàn, cứ đứng im tại sân đối phương nghỉ ngơi lấy sức là được. Hơn nữa, trận bóng này còn có sự giúp sức của hắn. Đứng trên phương diện thể lực để nhận xét thì có vẻ đúng là bắt nạt người khác. Như vậy thì đội đối phương làm sao so được.

Ngô U Lan nói: “Anh Lâm, đợi ngày mai phát sóng trận đấu này rồi, chắc chắn sẽ gây tiếng vang rất lớn. May đây không phải là trận đấu phát trực tiếp, nếu không chỉ sợ hiện tại chúng ta không thể trở về một cách bình yên như vậy đâu.”

Lâm Phàm bất đắc dĩ lắc đầu: “Haizz, vốn ban đầu chỉ muốn sống một cuộc sống tĩnh lặng, mở một cửa hàng bán bánh kếp nho nhỏ để kiếm tiền trang trải sinh hoạt hàng ngày. Bây giờ mọi chuyện lại biến thành như này cũng là do bất đắc dĩ. Suy đi tính lại thì cũng kệ thôi, coi như tạo niềm vui cho mọi người vậy.”

Ngô U Lan nhìn khuôn mặt mặc kệ đời của Lâm Phàm, cảm thấy hơi mơ hồ khó hiểu, không kịp phản ứng lại. Cô có cảm giác mấy lời này của anh Lâm có hơi kỳ lạ.

Cuộc sống bình thường tĩnh lặng?

Nếu Lâm ca coi mấy chuyện này là chuyện bình thường nho nhỏ thì trên thế giới này, chỉ sợ sẽ chẳng có ai là người bình

thường mất.

Buổi tối!

Trên diễn đàn đội bóng Kim Hoa, mọi người bàn luận rất náo nhiệt.

‘Thủ môn trâu bò nhất, nếu không được tận mắt chứng kiến thì chắc chắn mọi người sẽ không bao giờ tin đây là sự thật.)

Bài đăng này rất nhanh đã được đẩy lên hot seach, thu hút rất nhiều người xem. Bài viết còn đính kèm video lẫn ảnh chụp, nhưng vì khoảng cách quá xa nên nhìn không rõ, nhưng tình huống đại khái đều có thể thấy được.”

“Vãi chưởng, lợi hại quá vậy!”

“Đoạn này được cắt từ bộ phim nào đó có phải không? Cho tôi tên phim đi, tôi xem thử chút nào, cái hiệu ứng này đúng lợi hại thật đấy.”

“Lầu trên ơi, anh bị ngốc à? Đoạn đó không phải được lấy từ trong phim điện ảnh gì đâu, đó là trận thi đấu bóng đá giữa đội Yokohama và đội Kim Hoa ngày hôm nay đấy.”

“Này, anh đừng có lừa tôi. Mẹ kiếp, anh đừng nghĩ tôi đọc ít sách mà dễ dàng lừa nhé.”

“Đó là sự thật đấy, hôm nay tôi cũng có mặt tại hiện trường. Lúc đó tôi và mọi người đều ngây người. Tôi còn tự véo mình một cái xem có phải là thật hay là bản thân đang nằm mơ hay không đó.”

“Có ai biết danh tính của người thủ môn đó không vậy? Thực lực thế này quá lợi hại!”

“Đúng vậy. Đội Kim Hoa nếu có thủ môn giỏi như vậy thì sao không cho người đó ra sân ngay từ đầu đi. Liệu có phải liên quan đến vấn đề nội bộ hoặc là bị chèn ép nên không được thi đấu, cuối cùng không còn cách nào khác nên mới cho người đó ra sân phải không vậy?”

“Ừ nhỉ, có thể lắm. Thủ môn có năng lực mạnh như vậy mà. Đội Kim Hoa có thủ môn đỉnh như vậy rồi thì sau này ai dám thách đấu với họ nữa?”

“Tôi xin phép được trích dẫn 4 chữ. Vãi cả linh hồn.”

“Này này, chúng ta vào weibo của đội Kim Hoa bình luận đi, nói rằng nếu sau này đội tuyển mà không cho thủ môn này ra sân thì chúng ta sẽ không thèm xem họ thi đấu nữa.”

“Được đấy, ý kiến hay lắm! Qua đó đi!”

Lúc này, một lượng lớn fans hâm mộ bóng đá tràn vào weibo của đội Kim Hoa, cùng nhau bình luận yêu cầu công bố danh tính của người thủ môn này, phải cho thủ môn này ra sân trong những trận đấu tiếp theo, để đội có cơ hội chiến thắng.”

Đồng thời cũng có một bài đăng khác thu hút được rất nhiều người chú ý.

…

Chương 1772: Không ai sánh bằng

‘Tôi nghe nói người thủ môn này chính là Lâm đại sư, tôi cũng không rõ đây có phải là sự thật hay không, nhưng có một người bạn trong nội bộ đã nói với tôi.’

‘Cút, anh có bị bệnh không vậy? Không biết thì đừng có ăn nói linh tinh, nếu người đó là Lâm đại sư thật thì tôi sẽ livestream ăn phân luôn.”

“Đúng vậy, đừng có chém gió nữa. Đây chắc chắn là chuyện không thể xảy ra.”

“Tôi biết Lâm đại sư rất lợi hại, nhưng đây là thủ môn, là chuyện liên quan đến thủ môn bóng đá, Lâm đại sư có bao giờ tham gia mấy cái này đâu, toàn ăn nói xà lơ.”

“Haizz, bây giờ ai ai cũng có thể lên mạng nói năng linh tinh. Này, chủ tút, mau xóa bài đăng này đi, đừng để đây bẩn mắt tôi nữa.”

“Đúng vậy, đùa vừa thôi!”

Đối với người hâm mộ của đội bóng Kim Hoa thì ngày hôm nay chính là một ngày vui, bởi đội bóng của bọn họ đã thắng trận. Nhưng đây cũng không phải là điểm mấu chốt, quan trọng hơn chính là đội của họ chiến thắng rất thuyết phục và quá bá đạo, đúng kiểu nghiền ép dẫm đạp đội kia để đi lên

được đỉnh vinh quang, khiến đội của đối phương không có cơ hội nào để phản kháng.

Người thủ môn kia giống như một vị thần của đội bóng, giữ chắc lưới nhà. Cho dù là ai sút bóng cũng đều bị hắn chặn đứng.

Hơn nữa, cầu thủ Tanaka Hirono của đội bóng Yokohama đã đá nhiều quả như vậy mà vẫn không thể lọt lưới. Hơn nữa, người thủ môn kia còn cố ý ném bóng lại để anh ta sút thêm mấy lần nhưng vẫn vô dụng.

Dù là ai, khi gặp phải tình huống như thế này cũng đều sẽ bị đả kích không thể chịu đựng được.

Mặc kệ người khác ra sao, nhưng đối với bọn họ thì trận đấu này khiến tất cả mọi người ai ai cũng nhiệt huyết sôi trào.

Hiện tại, Ngô Trạch đang tham gia tiệc ăn mừng, lúc gọi điện thoại cho Lâm đại sư thì biết hắn đang nghỉ ngơi, cho nên không tới tham gia cùng mọi người được.

Điều này khiến hắn rất bất đắc dĩ. Thật ra Ngô Trạch rất muốn Lâm đại sư và các cầu thủ trong đội có thể giao lưu nhiều hơn. Thế nhưng nghĩ Lâm đại sư bận như vậy nên cũng đành thôi.

Nhưng Ngô Trạch cũng rất tò mò, muốn biết Lâm đại sư vì sao lại lợi hại đến như vậy, năng lực đúng là rất mạnh.

Lúc này, có một người đàn ông trung niên đi tới: “Ngô Trạch, tôi muốn hỏi một chút, người đó thật sự là Lâm đại sư sao?”

Ngô Trạch nhìn người đứng trước mắt, đây chính là ông chủ lớn của đội bóng, sau đó gật đầu đáp: “Đúng vậy, thủ môn hôm nay chính là Lâm đại sư. Nếu đội bóng của chúng ta có thêm Lâm đại sư gia nhập, tôi nghĩ cho dù đá World Cup cũng không thành vấn đề.”

“Chỉ dựa vào một mình hắn thôi sao?” Người đàn ông trung niên rõ ràng không mấy tin tưởng.

Ngô Trạch: “Nếu Lâm đại sư thật sự gia nhập đội bóng của chúng ta thì chuyện này chắc chắn sẽ thành hiện thực. Bởi lẽ thực lực của Lâm đại sư rất mạnh, chỉ sợ ngay cả cầu thủ đứng đầu thế giới cũng không thể sút bóng vào nổi lưới của cậu ấy.”

Ngô Trạch đã đánh giá rất nghiêm túc. Nếu như chỉ là một hai cú bắt bóng thì anh ta thật sự không dám cam đoan. Thế nhưng sự thật lại có quá nhiều lần như vậy, nếu là thủ môn giỏi nhất thế giới thì chỉ sợ cũng không làm được như vậy.

Nhưng Lâm đại sư lại làm được, hơn nữa cảm giác lúc bắt bóng còn rất nhẹ nhàng giống như không cần tốn quá nhiều sức lực vậy.

Nếu Lâm đại sư sử dụng toàn bộ thực lực của mình, mọi người thật sự rất khó để tưởng tượng.

“Vậy anh nói thử xem, chúng ta có thể mời được Lâm đại sư gia nhập đội bóng không?” Người đàn ông trung niên suy nghĩ một chút rồi hỏi.

“Không thể. Nếu là người khác thì chúng ta chắc chắn có thể mời được. Nhưng đây lại là Lâm đại sư, hắn chắc chắn sẽ không tham gia đâu.” Ngô Trạch tiếc nuối nói, đồng thời cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ. Thủ môn có kỹ thuật tốt như vậy lại không gia nhập đội bóng của mình, nếu có Lâm đại sư trong đội thì chỉ sợ bảng xếp hạng các đội bóng trên thế giới sẽ có sự thay đổi rất lớn.

Số một thế giới.

Danh hiệu này bá đạo đến cỡ nào cơ chứ!

Tất cả cầu thủ bên đội Yokohama đều tụ tập trong khách sạn, ai ai cũng đều mặt ủ mày chau.

Đối với bọn họ thì trận đấu ngày hôm nay giống như gặp quỷ vậy.

Đặc biệt là Tanaka Hirono, nội tâm của anh ta đã gặp phải đả kích rất lớn. Tên thủ môn kia giống như bóng ma, luôn nằm mãi trong suy nghĩ của anh ta.

Tanaka Hirono đã quên mất bản thân mình đã sút bao nhiêu lần, anh ta chỉ nhớ rằng mình đã dùng hết sức lực nhưng vẫn không có tác dụng gì.

Điều này khiến anh ta vô cùng tuyệt vọng.

Hôm sau!

Báo thể thao đưa tin mới.

‘Ngày hôm qua, trận đấu giữa đội bóng Kim Hoa và đội bóng Yokohama đã khiến người xem phải trố mắt nghẹn họng vì kinh ngạc!’

‘Thủ môn thần bí, lại là hắn…’

‘Ngô Trạch nói: Đây chính là thủ môn đỉnh nhất thế giới, không ai có thể sánh bằng.’

…

Chương 1773: Phóng viên kéo tới

‘Đây chính là trận thi đấu bóng đá đặc biệt nhất, chưa từng xuất hiện trong lịch sử các giải thi đấu. Xuyên suốt quá trình khiến người hâm mộ phải hoài nghi về tính chân thực của trận thi đấu này, đây vẫn là thứ bóng đá mà họ vẫn hay xem hay sao?’

‘Lâm đại sư, van cầu anh đừng khiến mọi người đi hết từ bất ngờ này đến bất ngờ khác như vậy nữa. Rốt cuộc anh còn biết những kỹ năng gì nữa, mau nói cho chúng tôi biết đi.’

‘Người đàn ông này có thể sẽ trở thành bóng ma của đội bóng Yokohama.’

Khi những thông tin này được đăng tải, nó đã thu hút rất nhiều người theo dõi. Bởi vì tên tiêu đề vừa thú vị lại vừa bá đạo, khiến người ta phải suy nghĩ rất nhiều.

Lúc cư dân mạng đọc được những bài viết này, tất cả đều như ong vỡ tổ.

“Con mẹ nó! Ai đó hãy nói cho tôi biết đi, đây rốt cuộc là tin thật hay giả vậy?”

“Lâm đại sư? Mẹ kiếp đùa người à? Chuyện này thật hay giả thế?”

“Thủ môn trong trận thi đấu ngày hôm qua chính là Lâm đại sư hay sao?”

“Không thể nào, chuyện này rất khó tin. Sao Lâm đại sư lại xuất hiện ở đó được.”

“Đây chính là sự thật! Tất cả đều do chính miệng Ngô Trạch xác nhận.”

“Nhưng nếu vậy thì quá đỉnh rồi. Đứng đầu thế giới sao? Có kiêu ngạo quá không vậy?”

“Lầu trên, đấy là do anh không đến tận hiện trường để chứng kiến trận thi đấu thôi. Nếu anh có đi xem thì chắc chắn sẽ biết, những gì báo đài nói rất đúng không hề có chút khoác lác. Lâm đại sư thật sự rất đỉnh.”

Lúc này, trên diễn đàn, weibo,… tất cả các trang thông tin đều thi nhau đưa tin về Lâm đại sư.

Đặc biệt là những tấm ảnh động và video ngắn bị mọi người lưu về chỉnh sửa, thêm chữ tạo thành ảnh meme rất sinh động.

Ví dụ như tấm ảnh chụp lại cảnh Lâm Phàm ném bóng tới chỗ Tanaka Hirono, bị cư dân mạng viết thêm dòng chữ “Cho anh thêm một cơ hội biểu diễn!”

Đủ loại hình ảnh bị cư dân mạng lấy ra chỉnh sửa trêu đùa, có người còn gửi vào các hội nhóm khiến những tấm ảnh đó ngày càng lan rộng hơn.

Những cư dân mạng không quan tâm mấy loại tin tức này, khi nhìn thấy những tấm meme cũng cảm thấy tò mò, không biết mọi người lấy ảnh này từ đâu, vô cùng sống động và thú vị.

Trang mạng Nhật Bản.

“Đội bóng Yokohama thua rồi sao? Chuyện này khó tin quá!”

“Tôi có xem trận đấu đó. Thủ môn của đội Hoa Hạ rất kinh khủng, mạnh như Đại Ma Vương vậy.”

“Là hắn! Lại là hắn!”

“Ý anh là sao?”

“Tên thủ môn đó cũng rất giỏi bộ môn bóng bàn, chính hắn là người đã đánh bại quán quân của chúng ta, chuyện đó đến bây giờ vẫn chưa lắng xuống đâu. Tên người Trung Quốc này đúng là quá kinh khủng!”

“Chúng tôi muốn kháng nghị! Người này rõ ràng lad bật hack, chơi ăn gian, sao hắn có thể chơi nhẹ nhàng như vậy được chứ? Chính hắn là người đã phá hủy quy tắc của trò chơi.”

“Đúng vậy, sau này trận thi đấu nào mà có mặt hắn tham gia tranh tài tôi chắc chắn sẽ không xem. Tên này chính là một con quỷ đội lốt người.”

Đối với fans hâm mộ bóng đá Nhật Bản, bọn họ cảm thấy rất khó tin. Đội bóng mà họ yêu thích lại bị đánh bại một cách nhục nhã như vậy.

Hơn nữa, họ đã xem lại video trận bóng đá đó, trong lòng họ rất khó chịu nhưng cũng không muốn nói gì hết. Họ cảm thấy rất xấu hổ và mất mặt.

Tại phố Vân Lý!

Lâm Phàm đứng ở trong tiệm, ông chủ của các cửa hàng khác đều đến đây và vây xung quanh hỏi han.

“Ông chủ nhỏ, cậu lại muốn nghịch thiên rồi?” Biểu hiện của Lão Lương rất khoa trương. Lúc ông đọc được tin tức này thì cảm thấy rất bất ngờ, ông không biết ông chủ nhỏ lại bá đạo như vậy. Không chỉ biết đá bóng, quan trọng là còn đá rất hay tạo ra được cả kỳ tích. Tin tức trên mạng nói như thế nào nhỉ?

Thủ môn đỉnh nhất thế giới, so với người thủ môn đang đứng đầu hiện tại còn lợi hại hơn nhiều. Đây chính là một loại vinh quang đó.

Lâm Phàm cũng rất bất đắc dĩ, chỉ có thể thở dài. Hắn không ngờ chuyện này lại tạo nên chấn động lớn như vậy. Cũng may các phóng viên đều biết ý và nể mặt hắn, biết rằng bình thường hắn rất bận nên không có chạy đến phỏng vấn làm phiền.

Nhưng suy nghĩ này tồn tại chưa được bao lâu thì tình huống tiếp theo xảy ra, khiến Lâm Phàm không kịp trở tay.

“Lâm đại sư…” Từ phương xa, một nhóm phóng viên tay vác máy ảnh, tay cầm máy quay đang vội vàng chạy tới. Người dân xung quanh nhìn thấy cảnh này cũng rất hoang mang, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Mẹ kiếp, tình hình này cũng quá khủng bố rồi!

Nhóm phóng viên thi nhau chạy như gió tới.

“Vãi cả linh hồn. Còn mẹ nó, vừa khen mấy người vài câu, còn chưa dứt lời mà mấy người đã chạy như điên tới rồi. Sau này Lâm Phàm này sẽ không bao giờ khen mấy người nữa.

Đúng là nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo liền đến.” Trong lòng Lâm Phàm đã sớm chửi rủa cả trăm lần. Hắn không ngờ mọi chuyện lại diễn ra như vậy.

Thoáng chốc, nhóm phóng viên đã vây quanh cửa hàng. Đây là nhóm phóng viên chuyên đưa tin về thể thao, không phải là nhóm đưa tin bình thường khác, cho nên thể lực của họ đều rất khỏe.

Chương 1774: Tiếp nhận phỏng vấn

“Lâm đại sư, xin hỏi anh đã bảo vệ khung thành như thế nào vậy?”

“Lâm đại sư, có phải anh muốn lấn sân sang cả thể thao đúng không?”

Các phóng viên đều điên thật rồi. Ai ai cũng mồm năm miệng mười, đặt câu hỏi liên tục không ngừng. Có người còn muốn trèo lên cả mặt bàn, hận không thể ôm chặt đùi Lâm đại sư.

“Đừng chen lấn nữa, dừng lại, mau dừng lại đi. Mọi người ổn định lại đã.” Lâm Phàm hô lớn, chân cũng lùi về sau mấy bước.

Đời này, Lâm Phàm không sợ bất kỳ ai, chỉ sợ mỗi đám phóng viên này. Bởi lẽ họ có thể vì tin tức mà làm ra được nhiều chuyện rất khó tin.

Ví dụ như người phóng viên này, mẹ kiếp, lợi hại đến mức chui xuống dưới đám người, bò đến gần. Chỉ vì muốn lấy được tin tức mà chuyện gì họ cũng dám làm.

Lại nhìn tiếp người phóng viên đứng phía xa kia, thân thể rất cường tráng, một tay đẩy mọi người xung quanh ra, tạo thành một khe hở nhỏ để len qua. Đúng là quá liều mạng!

Ông chủ của những cửa hàng xung quanh vội vàng lùi lại phía sau. Đối với loại tình huống này thì tất cả đều duy trì một trạng thái, đó chính là việc không liên quan đến mình thì không cần dây vào, cứ đứng ngoài xem là được.

Bọn họ đều đã từng gặp nhất nhiều nhóm phóng viên, sớm đã quen mặt gần hết, nhưng nhóm phóng viên lần này lại rất lạ.

Đợi đến lúc nhìn tên, cuối cùng họ cũng hiểu, hóa ra đây chính là nhóm phóng viên chuyên đưa tin về thể thao.

“Lâm đại sư …”

Đúng lúc này, từ xa truyền đến tiếng gọi, chỉ thấy lại có một nhóm phóng viên chuyên đưa tin về giải trí đang kéo tới. Đặc biệt, trong số đó còn có một phóng viên đang hét lớn: “Mẹ nó! Chúng ta đến chậm một bước, bị đám kia giành trước rồi. Các anh em, cùng nhau xông lên!!!”

Lâm Phàm nhìn thấy vậy toàn thân cứng đờ, đám người này muốn làm gì vậy? Muốn lật trời luôn sao?

Hết nhóm này đến nhóm khác kéo tới, muốn phá cửa hàng của hắn chắc?

“Tất cả dừng lại hết cho tôi…” Lâm Phàm không kịp suy nghĩ nhiều, vì an toàn của bản thân nên vội vàng hô to, thậm chí trong giọng hô còn chứa một chút sức lực.

Câu nói này khiến đám phóng viên sững sờ, mặt mày kinh hãi, giọng hô đúng là kinh khủng.

Sau đó, đám phóng viên bắt đầu ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ, nhìn về phía Lâm đại sư bằng ánh mắt kinh ngạc. Bọn họ không ngờ giọng của Lâm đại sư lại lớn như vậy, khiến ai cũng ngạc nhiên và sợ hãi.

Lâm Phàm giơ tay lên nói: “Các đồng chí phóng viên, tất cả lùi hết ra bên ngoài đi. Có chuyện gì thì chúng ta trao đổi từng câu một. Hôm nay chúng ta sẽ mở một buổi họp báo đơn giản, như vậy đã được chưa?”

“Mấy người nhìn xem, bộ dáng hiện tại của mọi người như thế này thì phỏng vấn sao được? Hơn nữa còn rất dễ xảy ra tình trạng chen lấn xô đẩy, nếu có người bị thương thì chuyện này ảnh hưởng không nhỏ đâu.”

Lâm Phạm hạ giọng nói, giải thích một chút với mọi người về tình hình hiện tại.

Tất cả phóng viên đều gật đầu đồng ý, họ cảm thấy lời Lâm đại sư nói rất đúng, có một số phóng viên bị kẹp ở giữa vội hô to một tiếng: “Nhường đường một chút, tôi không thở được!”

Lúc này, nhóm phóng viên đều lùi hết ra bên ngoài cửa hàng.

Lâm Phàm nhìn về phía mấy ông chủ cửa hàng xung quanh nói: “Mọi người mau bê ghế lại đây đi, để các vị phóng viên ở đây có chỗ ngồi. Sau đó chúng ta sẽ tiến hành buổi họp báo này, mọi người đừng quá xúc động, xúc động chính là ma quỷ đấy.”

Lâm Phàm thực sự rất sợ.

Chuyện ngày hôm qua khiến hắn cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Các chủ cửa hàng mang ghế nhựa tới, các phóng viên giải trí cũng không khách sáo mà tự lấy ghế ngồi xuống thành hàng.

Họ không còn lạ gì với Lâm đại sư, thậm chí còn rất quen thuộc với các chủ cửa hàng.

Lâm đại sư đã nói vậy rồi thì đương nhiên bọn họ phải làm theo. Bởi vì Lâm đại sư chắc chắn sẽ cho bọn họ thời gian để phỏng vấn.

Nhưng các phóng viên thể thao rất ít tiếp xúc với Lâm Phàm nên không có một ai dám ngồi xuống. Họ cũng cảm thấy nếu cứ đứng như này cũng không hay lắm nhưng khi nhìn thấy các phóng viên giải trí đều đã ngồi yên vị trên ghế thì cũng ngơ ngác.

Một phóng viên giải trí liếc nhìn đối phương rồi hỏi: “Sao mọi người không ngồi đi? Mọi người không ngồi thì sao Lâm đại sư trả lời phỏng vấn được. Nhìn thoáng qua là biết các người chắc cũng chưa tiếp xúc với Lâm đại sư được mấy lần đâu nhỉ.”

“Đúng vậy, quan hệ của chúng tôi và Lâm đại sư rất thân thiết, mấy cuộc phỏng vấn như này xảy ra thường xuyên như cơm bữa. Một tháng không tới đây bảy tám lần thì sẽ thấy cả người khó chịu luôn á.”

Các phóng viên thể thao nghe những lời này thì có chút sửng sốt, sau đó cũng lấy ghế ngồi xuống.

Lâm Phàm thở phào một hơi, cuối cùng mọi chuyện cũng ổn định được hơn chút rồi. Sau đó hắn đứng lên phía trước các phóng viên, nói: “Được rồi, chúng ta bắt đầu thôi. Từng người một đặt câu hỏi, đừng làm loạn cũng đừng nóng vội. Lần này tôi nhất định sẽ cho mọi người cơ hội phỏng vấn.”

Chương 1775: Quá kiêu ngạo

Người dân xung quanh cũng tới đây đứng hóng hớt. Bọn họ cũng đã quen với việc này rồi, nhất là những người dân thường xuyên tới đây cũng không biết đã gặp phóng viên bao nhiêu lần rồi.

Dù sao thì bọn họ cũng hiểu được mối quan hệ không thể tách rời giữa ông chủ nhỏ và các phóng viên.

Một phóng viên thể thao lên tiếng hỏi: "Lâm đại sư, anh có định gia nhập giới thể thao không?"

Lâm Phàm lắc đầu: "Không, tôi không có ý nghĩ sẽ gia nhập giới thể thao."

Đầu óc hắn có vấn đề thì mới bước vào cái giới đó, mệt chết người, thà tập trung mở cửa hàng buôn bán còn thoải mái hơn.

Lúc này, một phóng viên nữ đặt câu hỏi: "Lâm đại sư, anh nghĩ thế nào về lời mời của huấn luyện viên Ngô Trạch? Anh ấy nói anh chính là thủ môn hàng đầu, thậm chí là đứng số một thế giới. Lời khen ngợi này có gây áp lực cho anh không, hay anh có cảm thấy huấn luyện viên Ngô Trạch đang tâng bốc anh quá mức không?"

Câu hỏi này cũng khá thâm sâu đấy, nhưng hắn cũng không nghĩ rằng Ngô Trạch lại đề cao hắn, cho hắn mặt mũi như vậy.

Tuy mình là một người khiêm tốn nhưng mình cũng không thích nói dối chút nào.

Hơn nữa huấn luyện viên Ngô người ta đã nói như vậy rồi, nếu giờ mình phủ định thì quá là không nể mặt người ta đó nha. Nên sau khi suy nghĩ một lúc Lâm Phàm đã quyết định đưa ra một câu trả lời rõ ràng.

Nữ phóng viên vừa rồi đang nghĩ chắc Lâm Phàm lúc này đang suy nghĩ làm sao để trả lời một cách uyển chuyển nhất, ví dụ như nói trình độ của mình vẫn còn chưa tới mức đó chẳng hạn. Dù sao thì mọi người khi đứng trước ống kính đều sẽ rất khiêm tốn, đây cũng xem là một đức tính tốt.

Nhưng sau khi nghe được câu trả lời của Lâm Phàm, nữ phóng viên chỉ biết câm nín.

Lâm Phàm thật thà trả lời: “Thực ra tôi thấy huấn luyện viên Ngô Trạch nói cũng đúng. Mặc dù tôi không có ý định tham gia vào giới bóng đá, thế nhưng qua trận đầu lần này tôi thấy làm thủ môn cũng rất đơn giản. Tôi vẫn còn chưa phát huy hết thực lực của mình đâu. Nếu như nói tôi đứng số một thế giới thì tôi cũng thừa nhận, dù sao tôi cũng không thích phải nói dối mà, đôi khi khiêm tốn quá lại bị cho là đạo đức giả.”

Toàn hiện trường lúc này yên tĩnh không một tiếng động…

Các chủ cửa hàng xung quanh cũng gật gù đồng ý, họ thấy ông chủ nhỏ của mình nói cũng chả có gì sai. Hắn đang nói thật đó, thậm chí họ còn thấy yên tâm ấy chứ vì ông chủ nhỏ của họ vẫn như ngày trước.

Nếu như giờ ông chủ nhỏ đột nhiên trở nên khiêm tốn thì bọn họ mới sợ đó. Họ sẽ nghĩ hay là ông chủ nhỏ nhà mình vừa gặp phải chuyện gì không hay mà tính cách cũng thay đổi luôn rồi?

“Quá đỉnh!” Các phóng viên giải trí vỗ tay hoan hô, bọn họ đã quen thuộc với tính cách này của Lâm Phàm, cho nên đương nhiên biết hắn là người thế nào.

Trong lòng họ thì Lâm Phàm chính là sự kết hợp của trí tuệ và sự đẹp trai, là một nhân vật đáng ngưỡng mộ.

Họ thấy Lâm đại sư đã trả lời câu hỏi này rất hay, họ cảm thấy hình như Lâm đại sư còn đang hơi khiêm tốn rồi ấy chứ.

Nhưng các phóng viên thể thao lại bối rối trước câu trả lời của Lâm Phàm.

“Lâm đại sư, anh có thấy vừa rồi mình đã quá kiêu ngạo rồi không?” Một phóng viên nam lên tiếng hỏi, anh ta thấy câu nói của Lâm Phàm có hơi tự mãn thì phải.

Gì mà làm thủ môn rất đơn giản chứ, chuyện đó không dễ chút nào đâu.

Lại còn cái gì chưa phát huy hết thực lực, bọn họ thấy cái người này không khiêm tốn chút nào hết.

Lâm Phàm lắc đầu: “Đồng chí phóng viên, những vấn đề đã trả lời thì không cần phải đào quá sâu về nó nữa đâu, thực tế nó chính là như vậy mà.”

“Phục rồi.” Anh chàng phóng viên kia đành câm nín, chỉ có thể lắc đầu rồi ghi chép lại.

Lúc này bỗng có một phóng viên nữa giơ tay đặt câu hỏi: “Lâm đại sư, nếu như anh làm thủ môn giỏi như vậy thì sao anh không đi làm thủ môn? Nếu đúng như anh nói anh là thủ môn giỏi nhất thế giới thì nhất định anh sẽ có thể dẫn dắt đội bóng của chúng ta tiến lên vị trí hàng đầu.”

Câu hỏi này là câu mà tất cả các phóng viên đều đang muốn hỏi. Dù sao nếu hắn đã nhận mình giỏi như vậy thì tại sao không tiếp tục làm thủ môn chứ, việc này thật khó hiểu.

Lâm Phàm cười nói: “Đồng chí phóng viên này, câu hỏi này của anh rất hay. Tại sao tôi lại không tiếp tục tham gia những trận đấu chính quy ư? Đó là bởi vì tôi thấy tôi không thể tham gia được.”

Hắn còn chưa nói hết, phóng viên đã vội vàng hỏi tiếp: “Lâm đại sư, dựa vào tài năng của anh nhất định sẽ có đội bóng muốn mời anh về đội của họ.”

“Không phải, anh nghe tôi nói hết đã.” Lâm Phàm xua tay, tiếp tục trả lời: “Bóng đá là một môn thể thao rất hay, nó cũng giống với những môn thể thao khác, có thắng thì cũng sẽ có thua, như vậy mới thú vị. Nếu như tôi tiếp tục tham gia những trận đấu chuyên nghiệp vậy thì còn gì để xem nữa đây? Bởi vì nếu tôi làm thủ môn thì đối thủ sẽ làm gì có cơ hội để ghi bàn nữa chứ? Sẽ không có bàn thắng nào được ghi, khi đó tôi sợ mình sẽ làm hỏng mất môn thể thao này. Vì vậy tôi chắc chắn không thể tiếp tục tham gia bộ môn này được nữa.”

“Vãi nồi!”

Chương 1776: Như vậy mới xứng đáng là ông chủ tốt

Các phóng viên thể thao há hốc mồm, bọn họ chưa bao giờ nghe thấy những lời kiêu ngạo như này đâu đó. Nếu giờ bọn họ đăng những lời này lên báo thì có khi nào người đọc sẽ bị dọa cho chết khiếp luôn không ta?

“Trả lời hay.” Các phóng viên giải trí lại tiếp tục cho Lâm Phàm một tràng pháo tay, họ thấy Lâm Phàm nói rất hay.

Lại có một phóng viên nữa hỏi: “Lâm đại sư, anh không thấy anh quá kiêu ngạo à?”

Lâm Phàm nhìn phóng viên đó, đáp lại: “Đây không phải là kiêu ngạo, mà là nói thật. Y thuật của tôi giỏi đúng không? Nhưng tôi cũng sẽ không làm bác sĩ. Tôi giỏi quốc họa, nhưng tôi không muốn làm họa sĩ. Tôi giỏi võ nhưng đương nhiên tôi cũng sẽ không làm võ sĩ. Bởi vì tôi không muốn phá hủy đi những ngành nghề này, những ngành nghề này cũng không hề dễ dàng mới phát triển được đến quy mô như hiện tại.”

Các phóng viên thể thao đã hoàn toàn bị câu trả lời này khiến cho choáng váng.

Còn những phóng viên giải trí cũng gật đầu tán thành. Lâm đại sư nói rất có lý, không có gì bất thường cả. Họ hoàn toàn tin tưởng mà không có chút nghi ngờ.

Họ đã theo dõi Lâm đại sư từ lâu, biết rõ Lâm đại sư là người lợi hại như thế nào.

Từng câu hỏi một được đưa ra, các phóng viên thể thao thật sự không muốn hỏi thêm gì nữa. Họ cảm thấy câu trả lời của Lâm Phàm quá mức đáng sợ.

Cuối cùng các phóng viên thể thao cũng đành bỏ cuộc, hoàn toàn toàn bị Lâm Phàm thuyết phục.

Các phóng viên giải trí lắc đầu nhìn phóng viên thể thao rời đi.

“Mấy người này không hiểu Lâm đại sư rồi.”

“Đúng đó, nếu như bọn họ biết rõ Lâm đại sư thì sẽ biết những gì hắn nói đều là sự thật.”

“Chúng ta phải cho Lâm đại sư một tràng pháo tay vì trả lời quá là hay.”

Lâm Phàm nhìn thấy các phóng viên giải trí vẫn chưa đi, nghi hoặc hỏi: “Mọi người muốn gì nữa? Tin tức thể thao lần này mọi người cũng muốn đăng bài sao?”

“He he, Lâm đại sư nói gì lạ lùng vậy. Chỉ cần là tin tức thì bọn tôi đều sẽ viết bài mà. Nhưng các câu hỏi vừa rồi đã bị họ

hỏi hết rồi, hay là anh ngồi tán dóc với chúng tôi vài câu đi, nói mấy chuyện chém gió linh tinh thôi ý mà.” Một phóng viên lên tiếng.

Số lần họ đến phỏng vấn Lâm đại sư nhiều không kể xiết, cứ mỗi lần có tin tức mới đều sẽ có mặt bọn họ, nên họ cũng đã quen rồi.

“Thôi được rồi.” Lâm Phàm cũng chỉ đành bất lực, đành nói nốt một lần cho xong vậy, cũng coi như có qua có lại với các phóng viên.

Sau khi các phóng viên đã rời đi hết, Lâm Phàm thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Các chủ cửa hàng nhìn vậy thì lại cười rộ lên: “Ông chủ nhỏ, anh nói như vậy chắc hẳn đã dọa mấy cái người phóng viên thể thao đó rồi đấy, có khi họ lại nghĩ anh đang chém gió ấy chứ.”

Lâm Phàm nhún vai, tỏ vẻ bất lực: “Thì làm cách nào được bây giờ, tôi cũng nói thật mà đâu có chém gió linh tinh đâu. Lúc nói thật thì chả ai tin, lúc nói dối thì tin lấy tin để, khó sống quá đi mất thôi.”

“Ha ha ha…”

Mọi người cười ầm lên, mấy chuyện như này bọn họ cũng đã sớm coi như chuyện bình thường ở huyện rồi.

Về tới cửa hàng thì thấy Ngô U Lan đang ngồi đó chơi điện thoại.

Lâm Phàm tò mò hỏi: “Chơi gì đó?”

Ngô U Lan đáp lại: “Anh Lâm, em đang định mua vé đó. Em nghĩ tiệm chúng ta có phải là nên tổ chức hoạt động gì đó, như đi du lịch chẳng hạn.”

Điền Thần Côn vừa nghe tới có trò vui thì hai mắt lập tức sáng lên: “Ý hay đó, tôi nhiệt liệt đồng ý nha.”

Triệu Chung Dương cười hi hi nói: “Thực ra em cũng muốn được đi chơi, chúng ta chưa bao giờ ra ngoài đi du lịch cùng nhau mà.”

Ngô Thiên Hà vẫn luôn trầm lặng cũng lên tiếng: “Tôi cũng đã từng này tuổi rồi, ra ngoài đi chơi một chút, xem như thư giãn một chút.”

Lâm Phàm nhìn mọi người đều đồng ý với ý kiến này của Ngô U Lan, nghĩ nghĩ một hồi rồi nói: “Được, vậy thì đi thôi. U Lan, cô chọn địa điểm nhé, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng xuất phát. Nhưng chọn ngày xa xa một chút, đừng chọn ngày quá sát.”

Ngô U Lan nghe được câu nói này lập tức mỉm cười vui vẻ: “Được, được ạ.”

Cô không ngờ anh Lâm lại đồng ý, tâm trạng cũng càng thêm vui vẻ.

Lâm Phàm cười cười, từ khi mở cửa hàng quả thật cũng chưa đưa mọi người đi ra ngoài chơi lần nào. Thân là ông chủ mà như này thật sự là không được tốt lắm, phải đưa nhân viên của mình đi chơi xả stress mới là một ông chủ tốt chứ.

Buổi tối.

Các gia đình đều đang tụ tập xem TV.

Nhà nào đó.

“Ồ, cha chuyển sang kênh thể thao đi, hôm nay có bóng đá đó.” Người con trai lên tiếng.

“Con trai, bình thường không phải con không thích xem mấy chương trình đó à?”

Cậu con trai đáp lại: “Cha, chắc cha không biết rồi. Lần này tranh tài nghe nói là có Lâm đại sư tham gia đó, siêu ngầu luôn. Con muốn xem xem rốt cuộc hắn ngầu đến mức nào.”

Người cha đương nhiên sẽ đồng ý với yêu cầu này của cậu con trai rồi, nên cũng chuyển kênh xem rốt cuộc là có gì xảy ra.

Nhà nào cũng xảy ra tình huống tương tự như vậy. Bởi vì tin đồn đã được lan truyền đi khắp nơi nên ai nấy cũng đều vô cùng tò mò, không biết trận đấu này sẽ như thế nào đây.

Mặc dù họ không có mặt ở đó để xem trực tiếp nhưng xem phát lại như này cũng được.

Chương 1777: Làm xong thì sẽ tặng cho anh một bất ngờ lớn

Trên mạng.

“Trận đấu tối nay sẽ được phát lại trên các kênh thể thao, hơn nữa trên mạng cũng có trang web phát trực tiếp nữa đó, mọi người đã chuẩn bị bia bọt hết rồi chưa?”

“Tôi đã biết trước kết quả trận đấu rồi nhưng không hiểu sao vẫn cứ hào hứng như cũ, tôi muốn xem xem rốt cuộc Lâm đại sư làm thủ môn giỏi đến mức nào mới được.”

“Trận đấu này được người ta đánh giá là hay nhất từ trước đến nay đó, chưa từng có trận đấu nào xuất sắc đến vậy nên tôi rất hào hứng nha.”

“Tôi cũng vậy, không ngờ Lâm đại sư lại làm thủ môn, xém tí nữa dọa chết tôi luôn rồi nè.”

“Ha ha, nghĩ đến việc đội Yokohama bị hành cho tơi tả mà cười muốn chết.”

Lúc này, trận đấu đã bắt đầu. Mọi người ai nấy đều ngồi chăm chú xem, mười mấy phút đầu trận đấu vẫn diễn ra bình thường không có gì đặc sắc. Nhưng đến khi thủ môn bị chấn thương phải đổi người thì mọi người đều biết trọng điểm trận đấu chính là lúc này rồi.

Ngay đến cả bình luận viên cũng không tránh khỏi kích động, giọng nói đã bắt đầu run lên, rõ ràng là đã biết tình hình lúc sau thế nào rồi. Vốn lúc trước bình luận cũng không mấy nhiệt tình nhưng lúc này âm thanh cũng đã dần trở nên tràn đầy sức chiến đấu.

“Các khán giả đang ngồi trước màn hình TV thân mến, cuối cùng thủ môn cũng đã rời sân rồi, bây giờ…”

Phụt, Phụt!!!

Các khán giả đang xem trận đấu nghe vậy không khỏi mắng chửi, cái tên bình luận viên nhân tài nào thế này. Tại sao thủ môn đội Kim Hoa bị chấn thương mà lại bình luận hưng phấn như vậy, không sợ bị người ta đánh chết à.

Trận đấu vẫn đang tiếp tục, những khán giả đang xem trận đấu cũng đang bàn tán rôm rả với bạn bè của họ.

Nhưng khi chứng kiến diễn biến tiếp theo của trận đấu, mọi người chợt im phăng phắc, mồm miệng há hốc vì kinh ngạc.

Biểu cảm này được duy trì tới tận khi kết thúc trận đấu vẫn chưa trở lại bình thường được.

Phải gần năm đến mười phút sau mới có người phản ứng lại, nhưng câu đầu tiên người này thốt ra lại là:

“Con mẹ nó!”

Sau đó từng người một đều điên cuồng đăng bài lên mạng phát biểu cảm nghĩ của mình lúc này.

Bọn họ giống như nhìn thấy ma vậy, thật đáng sợ, quá mức đáng sợ rồi đó.

Nếu như không phải bọn họ tận mắt nhìn thấy thì chắc chắn họ sẽ không tin đâu.

Trong suy nghĩ của họ, biểu hiện của Lâm đại sư quả thật là xuất quỷ nhập thần. Dưới sự bảo vệ của Lâm đại sư, muốn sút trúng vào lưới một quả cũng khó như lên trời. Thậm chí trong lòng họ giờ chỉ có một suy nghĩ, đó là Tanaka Hinoro thật là đáng thương quá rồi.

Bởi vì dù cho hắn có sút bao nhiêu lần thì cuối cùng cũng chỉ có thể suy sụp mà quỳ xuống thảm cỏ, bắt đầu hoài nghi cuộc đời này còn có ý nghĩa gì nữa không.

Ngày hôm sau.

Các trang tin tức thể thao đều đăng đoạn phỏng vấn Lâm đại sư ngày hôm qua lên. Đa số phóng viên thể thao đều cho rằng Lâm đại sư quá mức kiêu ngạo, cho nên có một số bài viết chỉ trích hắn.

Theo lẽ thường nhất định sẽ bị người ta mắng chửi ác liệt.

Nhưng lại có một chuyện xảy ra khiến cho các phóng viên thể thao đều bất ngờ.

Cuối cùng họ mới chính là người bị mắng, hơn nữa những bình luận đó còn mắng họ tới mức không thể tưởng tượng được.

“Câu trả lời của Lâm đại sư không có vấn đề gì, hắn đúng là hàng đầu thế giới đó.”

“Ôi trời ơi, Lâm đại sư khiêm tốn quá rồi. Hôm qua tôi xem trận đấu đó rồi, nếu nói là đứng đầu vũ trụ cũng không có gì là quá đáng.”

“Lầu trên nói đúng đó, tôi cũng nghĩ như vậy.”

“Mấy cái người phóng viên này có biết viết bài hay không vậy, ánh mắt của huấn luyện viên Ngô không sai chút nào, vừa nhìn đã nhận ra được tài năng của Lâm đại sư rồi.”

“Hàng đầu thế giới, danh xứng với thực. Đợi người khác tới khiêu chiến nè.”

Phố Vân Lý!

Lâm Phàm đang gọi điện với Vương Minh Dương.

“Tôi nói này người anh em, cậu cũng giỏi thật đấy. Trước mặt phóng viên mà cũng không biết khiêm tốn một chút nào.” Trong điện thoại, Vương Minh Dương cười nói. Anh ta cũng đã xem tin tức rồi, thấy người anh em này của mình cũng ngang ngược thật, nếu đây là người bình thường thì chắc chắn sẽ không nói như vậy đâu.

Lâm Phàm cười nói: “Bình thường thôi, tôi nói đúng mà. À mà chuyện kia thế nào rồi, có giải quyết được không?”

Vương Minh Dương thở dài: “Cậu nói xem chuyện cậu muốn làm thì tôi có thể không làm cho cậu được sao? Yên tâm đi, đang xử lý rồi. Nhưng vẫn cần thêm chút thời gian nữa, có một số nội dung cần phải được phê duyệt.”

Lâm Phàm nói: “Được, chỉ cần làm xong thì sẽ tặng cho anh một bất ngờ lớn.”

“Ồ, à đúng rồi, cậu bảo cậu sẽ chuẩn bị cho Hoán Nguyệt một ca khúc mới đúng không? Tôi thấy giờ cũng đến thời điểm rồi đó, việc quảng bá album mới của cô ấy trên mạng cũng ổn ổn rồi. Độ phổ biến cũng không thể chỉ dựa vào các ca khúc cũ để duy trì mãi được, cần phải có ca khúc mới.” Vương Minh Dương hỏi.

Lâm Phàm nghĩ nghĩ một hồi, dù sao gần đây cũng không có chuyện gì, nên đáp: “Được thôi, không vấn đề gì. Tôi sẽ viết

cho cô ấy một ca khúc mới, ngày mai gửi qua cho anh.”

Hai người trò chuyện một lúc rồi cúp máy.

Chương 1778: Đối thủ cạnh tranh

Chuyện quan trọng nhất lúc này với Lâm Phàm là Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn. Nhưng phòng nghiên cứu này vẫn cần thêm một chút thời gian, đồng thời hắn cũng phải viết những tài liệu này thật rõ ràng. Với năng lực của Vương Minh Dương chắc cũng không phải là vấn đề quá lớn.

Bài hát mới… Nghĩ xem nên viết gì cho hay nhỉ.

Trong đầu hắn đã có sẵn rất nhiều bài hát, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, nhưng vẫn phải chọn lựa một chút.

Ngô Hoán Nguyệt trong làng giải trí có thể nói là ngôi sao giải trí được đồng nghiệp hâm mộ nhất. Người ta vì để có một bài hát kinh điển thì phải dùng hết đủ mọi loại biện pháp, nhưng mà đối với cô ấy thì chỉ cần có Lâm đại sư hậu thuẫn và ủng hộ. Muốn có bao nhiêu bài hát thì có bấy nhiêu, việc này cũng khiến cho người ta cảm thấy đau lòng.

Công ty giải trí Phi Nguyệt.

Đang có một nhóm người ngồi trong phòng họp lúc này. Trong nhóm người đó lại có một cô gái trẻ mang vẻ mặt kiêu ngạo ngồi đó. Mọi người xung quanh cũng đang rôm rả thảo luận.

Đây cũng là một công ty lớn nổi tiếng trong làng giải trí, nơi đây đã sản sinh ra không ít những ca sĩ nổi tiếng, họ rất có năng lực trong việc đào tạo ra các ngôi sao tiềm năng.

Lúc này, người đàn ông ngồi ở ghế chủ tịch nhìn sang phía cô gái trẻ, nói: “Vương Mỹ Điềm, em đã chọn được bài hát mới chưa? Trong số những bài hát này em có thích bài nào không?”

Vương Mỹ Điềm nở nụ cười ngọt ngào, đáp lại: “Tổng giám đốc Trần, em đã chọn được rồi. Em thấy những ca khúc này đều khá phù hợp với em.”

Tổng giám đốc Trần cười, nói: “Thế thì được. Những ca khúc này đều do những nhạc sĩ chuyên nghiệp sáng tác, những

người khác không thể có khả năng lấy được những ca khúc này đâu."

Vương Mỹ Điềm mỉm cười. Cô ta rất thích những bài hát này, hơn nữa còn cảm thấy đây sẽ trở thành những ca khúc kinh điển.

Tổng giám đốc Trần nhìn sang người khác: "Việc quảng bá đã chuẩn bị xong chưa? Để tạo đà cho tương lai, nhất định phải quảng bá thật lớn mới có thể hấp dẫn được sự quan tâm của công chúng."

"Tổng giám đốc Trần yên tâm đi, đã chuẩn bị ổn thỏa hết rồi. Chúng tôi đã nghĩ ra vài chủ đề, ông xem xem cái nào ổn nhất?" Người phụ trách PR cho album lần này lấy ra một tập tài liệu đưa cho tổng giám đốc Trần xem qua.

Giám đốc Trần đọc qua một lượt: "Phương án đầu tiên không ổn lắm, tôi cảm giác như này sẽ hạ thấp Ngô Hoán Nguyệt, sợ là sẽ tạo ra ảnh hưởng không tốt."

"Phương án thứ hai thì được, mười nhạc sĩ hàng đầu cùng nhau sáng tác sẽ là một hình thức lăng xê hay đấy. Được đó."

"Cái thứ ba này không được, đừng động vào Lâm đại sư. Người này rất khó đoán, không dễ chọc đâu."

Vương Mỹ Điềm cũng đi tới, đứng đợi ở đằng sau nói: "Tổng giám đốc Trần, em thấy phương án đầu tiên này hay đó chứ. Em thấy em cũng không thua kém gì Ngô Hoán Nguyệt, cô ta chỉ ra mắt sớm hơn em thôi mà. Em thấy phương án này rất phù hợp đó."

Giám đốc Trần nhìn Vương Mỹ Điềm rồi lại nhìn lại phương án đầu tiên, sau đó suy nghĩ một hồi, nói: "Nói cũng có lý, em nói đúng, vậy cứ làm theo phương án này đi."

Mặc dù cách này sẽ có chút mạo hiểm nhưng sẽ nổi tiếng nhanh hơn, thêm vào đó lại có mấy ca khúc này nữa, cơ bản là không có vấn đề gì nữa rồi.

Vương Mỹ Điềm gật đầu thỏa mãn. Cô ta biết Ngô Hoán Nguyệt cùng lắm chỉ do may mắn hơn cô ta một chút thôi mà. Dựa vào thực lực của cô ta chắc chắn sẽ không gặp quá nhiều khó khăn để đuổi kịp đối phương.

Người phụ trách truyền thông lên tiếng: “Tổng giám đốc Trần, thực ra chúng ta có thể thử lên tin tức về Lâm đại sư. Dù sao ông cũng thấy đó, Lâm đại sư đã lâu không còn viết bài hát mới cho Ngô Hoán Nguyệt nữa, đã sớm hết thời rồi. Chúng ta lợi dụng tin tức này chắc chắn sẽ không thành vấn đề.”

Tổng giám đốc Trần gật đầu: “Ừm, cậu nói đúng. Ngô Hoán Nguyệt đã lâu không có bài hát mới, chắc là Lâm đại sư không thể sáng tác ra bài hát nào vừa ý nữa rồi. Chúng ta chỉ nói Lâm đại sư hết thời chứ không công kích cá nhân hắn, như vậy thì ngay đến cả fans hâm mộ của Lâm đại sư cũng sẽ không có cớ để nói chúng ta. Đến lúc đó họ chắc chắn sẽ đi tìm nghe bài hát mới của chúng ta để xem nó thế nào. Nếu như trong mười người đó có một người nghe, vậy thì lần này chúng ta sẽ kiếm được khoản lớn đó.”

“Đúng vậy, tổng giám đốc Trần nói rất đúng, tôi cũng nghĩ vậy.” Người phụ trách PR cười nói. Anh ta cũng thấy phương án này rất tốt, mặc dù có thể sẽ nhận được vài lời chửi mắng nhưng vậy thì sao chứ. Họ cũng không nhìn xem giờ có biết bao nhiêu ngôi sao muốn nhanh chóng trở nên nổi tiếng cũng làm đủ mọi chiêu trò để tự lăng xê mình sao.

Vương Mỹ Điềm cũng rất tự tin: “Tôi tin vào bản thân chắc chắn sẽ nổi tiếng hơn Ngô Hoán Nguyệt.”

Tổng giám đốc Trần và người phụ trách nhìn nhau cười. Vương Mỹ Điềm là quán quân của một cuộc thi âm nhạc, sau đó được bọn họ đào về công ty ký hợp đồng, có thể nói là hậu bối của Ngô Hoán Nguyệt. Hơn nữa họ thấy năng lực của Vương Mỹ Điềm cũng không tồi.

Những người xung quanh nhìn tình hình cũng không nói thêm gì.

Chương 1779: Cọ chút danh tiếng của Lâm đại sư

Vương Mỹ Điềm nhận được sự hậu thuẫn rất lớn từ phía tổng giám đốc Trần cũng chỉ dựa vào mối quan hệ “đặc biệt” của hai người thôi.

Đời nào có công ty nào sẽ chịu chi cho người mới như này chứ.

Nhưng họ cũng phải thừa nhận một điều, Ngô Hoán Nguyệt giờ đã đang tập trung đóng phim điện ảnh, phim truyền hình rồi. Việc ca hát đã hoàn toàn để sang một bên.

Hơn nữa Lâm đại sư cũng chưa từng phát hành album mới cho Ngô Hoán Nguyệt, hình như cũng chưa có tin tức gì về việc đó. Bọn họ thấy hẳn là Lâm đại sư đã bí ý tưởng rồi.

Fan hâm mộ của Ngô Hoán Nguyệt vẫn ở đó, vẫn có không ít người đang chờ đợi ca khúc mới. Nhưng đã một thời gian dài như vậy không ra bài mới, e là các fans cũng đã không chờ được nữa rồi.

Vì vậy, bọn họ muốn nhân cơ hội này chuẩn bị thật tốt để kéo một bộ phận fans của Ngô Hoán Nguyệt chạy qua đây.

Đương nhiên việc này cần bọn họ lăng xê thật tốt, và phải lợi dụng thêm một số chiêu thức marketing trên mạng nữa.

Phố Vân Lý.

“Cuối cùng cũng viết xong.” Lâm Phàm mỉm cười hài lòng nhìn nội dung được viết trên mười trang giấy. Không dễ gì mới lựa ra được mười ca khúc này trong hàng vạn ca khúc, muốn chọn được ca khúc phù hợp thật khó mà.

Sau đó hắn ném mười tờ giấy đó vào ngăn kéo, đợi ngày mai sẽ đưa nó cho Vương Minh Dương.

Người khác mà nhìn thấy cảnh tượng này chắc sẽ cảm thấy thật đáng tiếc khi mười bài hát trị giá hàng triệu tệ được ném bừa bãi vào trong ngăn kéo như vậy.

Ngày hôm sau!

Đủ loại tin tức đã tràn ngập khắp các trang mạng, thậm chí ngay cả bảng hot search Weibo cũng đã bị người ta mua.

Để lót đường cho Vương Mỹ Điềm, công ty giải trí Phi Nguyệt đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ.

Một vài cư dân mạng cũng sững sờ khi đọc mấy tin tức này, không hiểu có chuyện gì đang xảy ra nữa.

‘Ngô Hoán Nguyệt không ra album mới, Lâm đại sư đã cạn ý tưởng? Vì thế chúng ta hãy cùng chờ đợi album mới của Vương Mỹ Điềm.’

‘Các bài hát do mười nhạc sĩ hàng đầu sáng tác cũng sẽ sớm được phát hành.’

‘Giọng ca của Vương Mỹ Điềm sánh ngang với giọng hát của Ngô Hoán Nguyệt.’

‘Ngôi sao nhạc pop thế hệ mới Vương Mỹ Điềm chuẩn bị phát hành album mới.’

“Đệt, chuyện gì thế này? Tại sao những tin tức này chỉ trong một đêm mà lại xuất hiện toàn bộ vậy? Đây là muốn đạp Lâm đại sư và Ngô Hoán Nguyệt hay sao?”

“Ha ha, Vương Mỹ Điềm nhà chúng ta thật giỏi quá đi.”

“Lâm đại sư và Ngô Hoán Nguyệt gì chứ, đập hết toàn bộ không chừa lại một ai”

“Ngô Hoán Nguyệt cũng đã quá lâu không ra album mới rồi, chẳng lẽ Lâm đại sư cũng thật sự hết thời rồi sao?”

“Nói vớ vẩn, sao lại như vậy được. Ngô Hoán Nguyệt không ra album mới là do đang bận quay phim truyền hình thì lấy đâu ra thời gian mà ra album cơ chứ?”

“Có cái cọng lông ý, tôi thấy có lẽ không viết được ca khúc nào ra hồn thì đúng hơn. Các ông nghĩ xem ngày trước Lâm đại sư viết ra lắm bài hát hay như vậy, chắc là giờ cạn kiệt ý tưởng rồi.”

“Nhưng mà Vương Mỹ Điềm là ai vậy, có ai biết không???”

“Lên mạng tìm là ra à. Đây là quán quân ‘Giọng hát hay’ mùa mới nhất, có nhiều fans hâm mộ phết đó.”

Phố Vân Lý!

Lâm Phàm vừa làm xong bánh kếp, đang ngồi nghỉ ngơi thì thấy Ngô U Lan đang xem điện thoại bỗng dưng tức giận, hắn thấy rất khó hiểu bèn hỏi: “U Lan, có chuyện gì mà cô có vẻ tức giận vậy?”

Hắn thật sự tò mò, không biết cô nàng vừa đọc được tin tức gì nữa. Khiến cho Ngô U Lan đột nhiên tức giận như này thì thật

sự rất kì lạ.

“Anh Lâm, anh đọc tin này đi, đây không phải là muốn đạp lên anh và Ngô Hoán Nguyệt để nổi tiếng hay sao?” Ngô U Lan vội vàng chạy đến giơ điện thoại ra trước mặt Lâm Phàm.

Lâm Phàm liếc đọc tin tức, biểu cảm trên mặt cũng trở nên phong phú, hắn thấy thật thần cmn kỳ, thậm chí hắn còn muốn thốt lên “CLGT”.

Con mẹ nó, đây chính xác là nằm không cũng trúng đạn mà.

“Mấy tên này kiêu ngạo thật đó nha.” Lâm Phàm thở dài nói, hắn không thể tưởng tượng nổi mình lại bị người ta tế lên như này, thật sự quá thần kỳ.

Ngô U Lan gật đầu: “Không chỉ kiêu ngạo không đâu, mà là kiêu ngạo đến đỉnh điểm luôn rồi đó.”

“Anh Lâm, anh xem weibo của Vương Mỹ Điềm đi. Cô ta còn trả lời lại fan rằng anh đã hết thời rồi, không thể sáng tác bài hát hay cho Ngô U Lan được nữa. Anh nhìn đi.” Ngô U Lan chỉ vào điện thoại, nói.

Lâm Phàm liếc nhìn, thấy bình luận này thật sự rất thú vị.

Người hâm mộ: “Idol của em, chị nói xem có phải Lâm đại sư đã hết thời rồi không, Ngô Hoán Nguyệt cũng biết mình không có ca khúc mới nào ra hồn nữa nên mới đi quay phim truyền hình, còn có phim điện ảnh nữa. ”

Vương Mỹ Điềm đáp lại bên dưới: “Đúng vậy, bạn đoán chính xác rồi đó. Những bài hát Lâm đại sư sáng tác trước đó đều rất hay, nhưng giờ anh ta đã không còn sáng tác được những bài hát như vậy được nữa. Những ca khúc lần này của tôi được những nhạc sĩ hàng đầu liên hợp lại sáng tác, đều là những ca khúc kinh điển sẽ ra mắt sau một thời gian nữa. Tôi mong bạn sẽ ủng hộ album lần này của tôi nhé. ”

Người hâm mộ: “Được, em nhất định sẽ đón nghe album mới của chị.”

Chương 1780: Đại ca, thoải mái không

Lâm Phàm cũng đã nhìn thấy vài người hâm mộ của hắn cũng chạy sang chửi bên kia rồi. Đồng thời hắn cũng nhìn thấy Đại tổng quản thuỷ quân của mình đang ở trong khu bình luận anh dũng thiện chiến mà mắng chửi.

Mặc dù bị dìm trong một đống bình luận, thế nhưng tuyệt đối không có một chút hoảng sợ nào, bình tĩnh bảo vệ quan điểm của mình.

Lâm Phàm không thèm để ý đến những cái này, hắn lấy ra một xấp bài hát mới viết hôm qua từ trong ngăn kéo nói: "Tôi ra ngoài một chút. "

Ngô U Lan: "Anh Lâm, anh đi đâu vậy?"

Lâm Phàm vẫy vẫy xấp giấy trong tay nói: "Đây là những bài hát hôm qua tôi mới viết, giờ tôi phải đưa sang cho Vương Minh Dương. Không hiểu nổi, mỗi lần tôi cứ định làm gì thì luôn có tin tức nổ ra trước đó. Lạ thật."

Triệu Chung Dương cười lớn: "Đợi khi những bài hát này ra mắt chắc lúc đó đối phương sẽ sốc lắm đây."

Điền Thần Côn lắc đầu: "Tại sao trên thế giới này vẫn còn có người đi so đo cao thấp với cậu nhỉ, rảnh rỗi quá sinh nông nổi à?"

Lâm Phàm mỉm cười, cũng không nói thêm gì lập tức lên xe chạy đến chỗ Vương Minh Dương.

Tập đoàn Đông Hán.

Vương Minh Dương đọc được tin tức lan truyền trên mạng thì rất không vui, anh ta biết công ty giải trí Phi Nguyệt này, thậm chí còn có tiếp xúc qua.

Sau đó lập tức nhấc điện thoại lên gọi cho đối phương.

"Này Tổng giám đốc Trần, lần này ông đi hơi xa rồi đó. " Vương Minh Dương trực tiếp mở lời nói thẳng vào vấn đề.

Tổng giám đốc Trần tỏ vẻ ngạc nhiên: "Giám đốc Vương, anh nói gì vậy tôi không hiểu? Cái gì đi hơi xa cơ?"

Vương Minh Dương đáp lại: "Ông còn giả bộ với tôi à, chẳng lẽ ông không biết gì về tin tức trên mạng? Tôi nói này, ông

không cảm thấy việc chèn ép người khác như thế này là rất xấu à?"

Tổng giám đốc Trần giờ mới phản ứng lại: "Ồ, hóa ra Tổng giám đốc Vương nói chuyện này à. Thực ra tình hình thế này tôi cũng không rõ, chuyện này tôi không có ý muốn chà đạp lên ai cả. Tất cả chỉ là hiểu lầm mà thôi."

"Con mẹ nhà ông, nói tiếng người đi. Đồ khốn, ngay đến cả người anh em của tôi mà ông còn dám hắt nước bẩn như vậy, cmn ông muốn chết đúng không, đồ chó thối tha này." Vương Minh Dương lúc đầu còn có thể giữ bình tĩnh nhưng giờ đã không kìm được mà chửi bới loạn lên trong điện thoại, không để lại cho đối phương một chút mặt mũi nào.

Vẻ mặt Tổng giám đốc Trần lập tức thay đổi: "Tổng giám đốc Vương, anh có ý gì? Anh mắng chửi người như vậy à, bất lịch sự quá rồi đó."

"Bất lịch sự con mẹ nhà ông, tên khốn kiếp này cmn về sau đừng để tôi nhìn thấy ông, không thì tôi sẽ đánh ông thừa sống thiếu chết đấy. Cmn ông còn tạo tin đồn nói anh em của tôi hết thời, cmn tôi thấy mắt chó của ông bị mù rồi đó." Vương Minh Dương tức giận gầm lên. Loại chó chết này không chửi thì trong lòng anh ta không thể chịu được.

Tuy rằng công ty giải trí Phi Nguyệt cũng có chút quyền lực, nhưng anh ta cũng không cần sợ, muốn tới liền tới, xem ai sợ ai.

Cạch!

Đối phương ngay lập tức cúp máy, tựa hồ không chịu được lời mắng chửi này của Vương Minh Dương.

"Hừ, cúp nhanh đó, không thì tôi sẽ chửi cho ông không còn lỗ nào để chui xuống nữa."

Vương Minh Dương nhìn điện thoại, sau đó không thèm xem nữa. Chỉ là vẫn thấy hơi tức giận về chuyện này, không ngờ rằng lại có một ngày anh ta cũng bị người khác chà đạp như vậy. Cảm giác này khiến cho người ta cực kỳ khó chịu.

Nếu đối phương nói Ngô Hoán Nguyệt đã từ bỏ ca hát thì anh ta vẫn còn có thể nhẫn nhịn. Nhưng giờ lại trực tiếp nói người

anh em của mình hết thời, cmn anh ta không thể chịu được nữa.

Không chửi đối phương cho ra hồn thì anh ta không còn là Vương Minh Dương nữa.

Lúc này, Lâm Phàm đã tới nơi: "Minh Dương, anh sao vậy? Từ xa đã nghe thấy anh đang chửi ầm lên rồi đó."

Vương Minh Dương nghe thấy âm thanh này thì ngạc nhiên ngẩng lên: "Ô người anh em, cậu tới rồi à. Mau đến đây, mấy tên này càn rỡ quá rồi, vừa bị tôi chửi cho một trận."

Lâm Phàm chỉ biết cười: "Haizz, bình tĩnh, đừng nóng giận làm gì. Bao giờ thì Hoán Nguyệt về đây?"

Vương Minh Dương nói: "Mai về. Bài hát kia thế nào rồi?"

Lâm Phàm: "Haizz, đêm qua tôi phải đi ra ngoài suốt đêm, đúng là mệt chết. Mau nhường chỗ để tôi ngồi một chút nào."

"Tới đây, tới đây, đại ca ngồi đi để đàn em xoa bóp cho nhé." Vương Minh Dương mỉm cười, đứng dậy nhường chỗ ngồi cho "đại ca", sau đó chống hay tay lên ghế, dùng đầu ngón tay xoa bóp, nói: "Đại ca, có thoải mái không ạ?"

Lâm Phàm gật gật đầu: "Ừm ừm, cũng không tệ, có điều tay hơi thô ráp."

Vương Minh Dương trợn mắt nói: "Đủ rồi đó, cậu được voi đòi hai bà Trưng phải không. Tôi là ông chủ lớn như vậy còn xoa bóp cho cậu, cậu không cám ơn thì thôi còn chê tay tôi thô, tôi nói cho cậu biết, tay tôi là tay vàng đó nha."

Lâm Phàm không nhiều lời, lập tức rút xấp giấy ra nói: "Cho anh này, xem kĩ đi. Tổng cộng có mười bài hát, bảo Hoán Nguyệt tập hát nhiều vào."

Chương 1781: Không chịu được thì ngoan ngoan an phận làm người bình thường

Vương Minh Dương vừa nhìn thấy xấp giấy bài hát này thì hào hứng nhận lấy. Tuy vậy nhưng nhìn qua cũng không hiểu

bên trên viết cái gì nên mau chóng lấy điện thoại gọi chuyên gia âm nhạc tới xem.

Tập đoàn Đông Hán giờ có rất nhiều chuyên gia âm nhạc, dù sao thì cũng không chỉ có mình Ngô Hoán Nguyệt là ca sĩ, các ca sĩ nhỏ khác bình thường cũng thường xuyên cần ra các bài hát mới.

Rất nhanh sau đó, đã có một nhạc sĩ chạy tới. Khi vừa nhìn thấy Lâm Phàm đã ngạc nhiên hô lên một tiếng. Danh tiếng của Lâm đại sư trong giới không đùa được, có ai mà không biết những ca khúc của Lâm đại sư đều là những ca khúc kinh điển cơ chứ, thậm chí đã ra là ra một loạt ca khúc mới luôn, thật sự khiến cho người ta phải khiếp sợ.

“Anh mau nhìn xem, mấy ca khúc của ông em tôi sáng tác thế nào?” Vương Minh Dương đưa mấy bài hát cho vị nhạc sĩ kia, khiến cho người đó không khỏi ngạc nhiên một phen, đây toàn là đồ tốt đó.

Đương nhiên không phải Vương Minh Dương không tin tưởng Lâm Phàm, mà anh ta là người ngoài ngành, nhất định phải nhìn thấy biểu cảm ngạc nhiên của người chuyên nghiệp thì mới cảm thấy được ông em trai của mình ngầu đến mức nào.

Lúc này, ánh mắt của Vương Minh Dương khóa chặt trên biểu cảm khuôn mặt của vị nhạc sĩ kia, cẩn thận quan sát nhất định không thể bỏ qua một chút động tác nào của anh ta.

Vị chuyên gia âm nhạc mới tới kia xem xét các bài hát rất cẩn thận, nhưng biểu cảm dần dần có gì đó là lạ, anh ta bắt đầu ngân nga khe khẽ giai điệu.

Lâm Phàm dường như không quá để tâm đến chuyện này, hắn rất tự tin về những bài hát này.

Không lâu sau, Vương Minh Dương thu lại tầm mắt, anh ta đã nhìn thấy được thứ anh ta muốn thấy rồi.

Ngay đến cả vị nhạc sĩ kia cũng phải lộ ra biểu cảm kinh hãi thì chứng tỏ những ca khúc này hoàn toàn không có vấn đề gì.

“Lâm đại sư, Vương tổng,…” Vị nhạc sĩ kinh ngạc nói, nhưng chưa nói xong đã bị Vương Minh Dương ngắt ngang: “Tôi biết anh muốn nói gì rồi, anh có thể đi làm việc của anh rồi đó. Bảo mọi người chuẩn bị cho tốt, ngày mai Hoán Nguyệt quay lại

thì cho cô ấy làm quen một chút, sau đó có thể bắt đầu thu âm rồi."

Vị nhạc sĩ trong lòng còn rất nhiều điều muốn nói, nhưng đột nhiên những câu chữ đó lại bị tắc nghẹn ở cổ họng không tài nào nói ra được, chỉ có thể rời đi.

Nhưng trong lòng anh ta thật sự rất ngạc nhiên.

Bởi vì những ca khúc này quá quá hay. Anh ta thấy nếu là mình thì chắc chắn sẽ không thể viết được ra những ca khúc hay như vậy, cũng có thể nói là cả một đời này cũng chưa chắc anh ta đã viết ra được.

Khi vị chuyên gia kia vừa rời đi, Vương Minh Dương vỗ vai Lâm Phàm, nói: "Ông em, tôi khâm phục cậu quá rồi đó."

Lâm Phàm lại rất bình tĩnh, tỏ vẻ không có gì: "Cũng không phải chuyện ngày một ngày hai mà, làm quen là được. Nếu không còn chuyện gì nữa thì tôi đi đây, anh ở đây tự xử lý nốt nhé. "

Vương Minh Dương thấy vậy bèn kéo Lâm Phàm lại: "Đừng mà, làm gì mà đi vội thế. Tôi đọc tin tức trên mạng mà tức quá, nhất định phải phản kích lại bọn họ."

"Anh định phản kích lại thế nào?" Lâm Phàm hiểu rõ Vương Minh Dương, anh ta đã muốn phản kích lại thì nhất định sẽ rất nghiêm trọng. Thế nhưng cũng không sao, dù sao lần này cũng là người ta chọc đến hắn.

Vương Minh Dương sờ sờ cằm, suy nghĩ: "Để tôi nghĩ xem, trực tiếp tung đống lịch sử đen tối gì gì đó của Vương Mỹ Điềm ra thử xem, nhưng chuyện này lại hơi lãng phí thời gian. Thôi kệ đi, vẫn nên trực tiếp công bố ra tin tức Lâm đại sư đã viết xong mười ca khúc mới ra vậy."

"Tùy anh đó, anh thấy vui là được, nhưng cũng không nên khoe khoang quá đấy." Lâm Phàm Nói, sau đó cũng không ở lại nữa mà lập tức rời đi.

Vương Mỹ Điềm vui vẻ đọc tin tức trên mạng và cả những hoạt động trên weibo của mình.

Hành động hắt nước bẩn lần này rất thành công, mặc dù trên weibo cũng có không ít người đang không ngừng mắng chửi

cô ta.

Nhưng chuyện này dường như cũng chả gây ảnh hưởng gì đến cô ả.

Muốn trở thành một ngôi sao lớn, nếu như những chuyện này còn không chịu được thì chỉ nên ngoan ngoãn an phận làm một người bình thường mà thôi.

Huống hồ người ta mắng chửi cô ả thế nào cũng không quan trọng, quan trọng là những người này cũng đang góp phần giúp cho cô ta tăng độ hot lên mà thôi.

Bây giờ đang là thời đại của những người nổi tiếng chỉ sau một đêm, dù gì cũng đã có không ít những người chỉ sau một đêm đột nhiên trở thành ngôi sao nổi tiếng, trở thành những cái tên phổ biến đến mức người người nhà nhà đều biết.

Thế nhưng cô ta coi thường những người nổi tiếng bằng cách đó. Hiệu quả thời gian của cách làm này rất ngắn vì họ trở nên nổi tiếng chỉ nhờ một sự kiện nào đó, không có sự hỗ trợ từ những tin tức tiếp theo thì rất nhanh thôi cái tên của họ sẽ lại biến mất tăm trên mạng.

Chương 1782: Sữa này của công ty nào?

Cô ta thì không giống vậy, cô ta muốn ra mắt làm ca sĩ, cô ta muốn trở thành một ngôi sao nổi tiếng. Chỉ cần nhân dịp này danh tiếng cô ta có thể bật lên thì mọi chuyện sẽ ổn.

Nên khi cô ta đọc những bình luận này, mặc dù toàn những lời lẽ rất khó nghe nhưng lại khiến cho cô ta cảm thấy thật sung sướng.

“Đệch, thật cmn không cần mặt mũi gì nữa luôn. Chơi chiêu trò đến level này thì cũng đủ khiến cho người ta thấy sợ rồi đó.”

“Cmn dựa vào cô ta mà cũng đòi so sánh với Ngô Hoán Nguyệt á, uống nhầm thuốc rồi hả???”

“Ê bên trên, mày còn chửi Mỹ Điềm nhà tao nữa thì cmn ông đây liều mạng với mày đó nha.”

“Hơ hơ, fan não tàn thật đáng sợ. Chỉ một tên tự đề cao chính mình, chơi chiêu trò bẩn thỉu lại dám sỉ nhục Lâm đại sư, đúng là mất não. ”

“Ngay đến Lâm đại sư mà các người cũng dám lôi ra hắt nước bẩn hả?”

“Lâm đại sư với chả Ngô Hoán Nguyệt cái gì, trước mặt Mỹ Điềm nhà chúng tao cũng chỉ là phân chó thôi, chỉ biết ghen tị với Mỹ Điềm thôi.”

“Lầu trên bao tuổi đó?”

“Làm sao? Ông đây bao tuổi thì liên quan gì đến mày? Nói cho mày biết, năm nay bố mày 12 tuổi, có gan thì đến trường bố mày, bố mày chặt gãy chân mày đó.

“Tuyệt vời!”

Vương Mỹ Điềm đọc những bình luận này thì trong lòng không khỏi thấy vui vẻ. Xem đi, ngay đến fan hâm mộ 12 tuổi cô ta cũng có, thật sự là vui quá đi.

Cô ta đã có rất nhiều fans hâm mộ từ khi chiến thắng cuộc thi, hơn nữa còn hay đăng những bức ảnh gợi cảm trên weibo nên cũng đã thu hút được không ít fan.

Cô ta thấy muốn thu hút thêm fans hâm mộ là chuyện quá đỗi đơn giản, không chỉ vậy cô ta còn cài cắm người trà trộn vào nhóm fan của Ngô Hoán Nguyệt nữa.

Nhóm fan của Ngô Hoán Nguyệt.

“Ế, không biết bao giờ Hoán Nguyệt mới ra album mới nhỉ, Vương Mỹ Điềm người ta đã ra album mới rồi kia.”

“Vương Mỹ Điềm là ai?”

“Cô ấy là ca sĩ mới hát hay không kém Ngô Hoán Nguyệt đó, nghe nói album lần này còn do mười nhạc sĩ hàng đầu cùng nhau sáng tác, chất lượng cực kì cao. Tôi cũng có chút mong chờ rồi nè.”

“Thật không thế? Để tôi đi xem xem. Nhưng không biết bao giờ Hoán Nguyệt mới ra album mới đây, tôi đợi lâu lắm rồi đó, sắp không đợi được nữa rồi.”

“Haizz, Hoán Nguyệt giờ chỉ bận quay phim để kiếm bộn tiền thôi, làm gì có thời gian hát cho chúng ta nghe nữa chứ.”

Lúc này, người của Vương Mỹ Điềm cài cắm đã lặng lẽ bắt đầu kế hoạch.

Trong siêu thị.

Lâm Phàm mua một bao thuốc, mặc dù bình thường hắn không hút thế nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ hút một hai điếu.

“14 tệ.” Ông chủ nói.

Lâm Phàm rút ra một tờ 20 tệ, sau đó tiện tay với thêm hộp sữa bên cạnh, gần đây hắn cần phải bồi bổ một chút.

“Thanh toán thêm hộp sữa Thiên Thư này nữa.” Lâm Phàm nói.

Lâm Phàm cắm ống hút, hút một hớp lập tức cảm thấy có gì đó là lạ. Sau đó hắn lại hút thêm một hơi nữa, cẩn thận nếm lại thì thấy có gì đó không đúng.

Người chủ cửa hàng khó hiểu nhìn vị khách kì lạ trước mặt, trong lòng lẩm bẩm, người này thần kinh có bình thường không đó, uống sữa thôi mà cũng phải làm trò mèo gì vậy chứ?

Lâm Phàm cau mày nói: “Ông chủ, sữa có vấn đề.”

Chủ cửa hàng bó tay nhìn Lâm Phàm, tên này lại muốn ăn vạ gì đây không biết: “Có gì không ổn sao?”

Lâm Phàm lắc đầu: “Có thành phần gì đó vượt quá định lượng tiêu chuẩn rồi.”

“Con mẹ nó!” Ông chủ nghe thấy câu nói này của Lâm Phàm thì tức đến mức muốn ứa máu, mẹ nó sao cậu không nói sữa này bị thúi luôn đi, còn vượt quá tiêu chuẩn cái mẹ gì. Nói dối mà không chớp mắt luôn.

Tuy vậy ông chủ cũng không muốn dây dưa với loại người như này bèn lên tiếng: “Thôi thôi được rồi, tôi tặng cậu một hộp sữa khác, đây là hàng nội địa, sữa tươi Mông Ngưu đó.”

Lâm Phàm mở ra, lại uống một ngụm, nói: “Sữa này không sao, nhưng sữa kia có vấn đề đó.”

Ông chủ nghe thấy vậy thì bất lực không biết nên nói sao, cái gì mà có vấn đề chứ, làm quái gì có vấn đề. Hai hộp sữa này có vấn đề cái con khỉ nè.

“Cậu tới đây để kiếm chuyện đó hả? Hai loại sữa này tôi đã bán mấy năm nay rồi, cậu nói xem có vấn đề gì?”

Lâm Phàm lắc đầu, sau đó lại lấy một hộp sữa Thiên Thư từ trên giá, mở ra uống một ngụm rồi tỉ mỉ nhấm nháp, còn cố ý im lặng một lúc, lại uống thêm vài ngụm nữa rồi nói: “Sữa này có vấn đề.”

Ông chủ khó hiểu nhìn chàng trai này, thậm chí còn lấy điện thoại ra định gọi điện báo cảnh sát. Người này một là thần kinh có vấn đề, hai là cố ý tới đây ăn vạ. Ông ta còn đang nghĩ chẳng lẽ gần đây mới xuất hiện thêm một kiểu ăn vạ mới hay sao?

Mới nghe qua có ăn vạ tai nạn giao thông, ăn vạ tai nạn trẻ em, ăn vạ bệnh viện. Con mẹ nó, chẳng lẽ giờ có thêm cả ăn vạ ngộ độc sữa nữa à?

“Ông chủ, sữa Thiên Thư này là của công ty nào vậy?” Lâm Phàm hỏi.

Chương 1783: Anh Lâm, anh làm gì vậy?

Ông chủ cảnh giác nhìn Lâm Phàm: “Là một công ty của Nhật Bản, cậu muốn làm gì?”

Lâm Phàm lấy ra một tờ tiền đỏ 100 tệ đặt lên bàn nói: “Tôi lấy một thùng sữa Thiên Thư.”

Lúc này, có người dắt tay một đứa trẻ đi vào cửa hàng: “Ông chủ, lấy cho tôi một thùng sữa Thiên Thư.”

“Được.” Ông chủ nói.

“Đợi đã.” Lâm Phàm lên tiếng ngăn lại, sau đó nhìn người đang dắt đứa bé kia nói: “Đừng mua sữa Thiên Thư, sữa này có vấn đề, nếu uống sẽ ảnh hưởng không tốt tới sức khỏe.”

Ông chủ cả giận nói: “Này chàng trai, cậu tới đây làm trò gì vậy, sữa này của tôi có gì không tốt chứ?”

Lâm Phàm xua tay: “Không phải tôi nói sữa của ông có vấn đề, mà là nhà sản xuất sữa này có vấn đề. Ôi, thôi được rồi, cứ mua đi, uống một thùng cũng không chết được. Rất nhanh mọi người sẽ biết được thôi.”

“Mẹ kiếp.” Chủ cửa hàng nghe thấy vậy thì lửa giận bừng lên, thiếu chút nữa muốn đập chết tươi cái tên này. Hắn ta lại nói uống một thùng không chết người, đây chẳng phải đang dọa dẫm khách hàng của ông ta sao?

Người khách hàng kia nghe thấy vậy cũng hoang mang: “Ông chủ, thế đổi cho tôi sang Mông Ngưu vậy.”

Nghe khách hàng nói vậy thì chủ cửa hàng mới bình tĩnh hơn chút. Ông còn thề nếu tên này còn phát ngôn câu sữa này có vấn đề nữa thì ông chắc chắn sẽ lấy mạng hắn ta.

Nhìn thấy tên thần kinh kia đã đi rồi, ông chủ lẩm bẩm chửi thầm: “Đồ điên, đừng để tôi gặp lại cậu.”

“Mẹ ơi, người đó hình như là anh Lâm đó.” Đứa bé kéo tay mẹ nói.

Phụ huynh kia cũng nghi hoặc hỏi lại: “Anh Lâm nào cơ?”

Đứa bé đáp lại: “Là Lâm đại sư đó. Cô giáo của con là fan cuồng của anh đó, ngày nào cũng cho bọn con xem ảnh của anh Lâm đó.”

Ông chủ nghe vậy thì quả quyết phủ nhận: “Không thể nào, Lâm đại sư sao lại nói chuyện thiểu năng như vậy được.”

Phụ huynh kia cũng gật đầu đồng ý, cô thấy ông chủ nói cũng có lý. Lâm đại sư sao lại có thể nói chuyện như người mất não vậy được chứ, sau đó cũng đã mua một thùng sữa Mông Ngưu,

rồi lại vui vẻ dắt tay đứa trẻ rời đi.

Phố Vân Lý!

Điền Thần Côn thấy Lâm Phàm vác một thùng sữa về thì vội vàng chạy đến đỡ: “Ôi trời, còn mua đồ về nữa này. Tôi đang sắp chết khát rồi, mau đưa cho tôi một hộp.”

Lâm Phàm cũng không ngăn ông ấy lại, để Điền Thần Côn mở ra uống.

Điền Thần Côn hào hứng lấy một hộp hút sâu một hơi, cảm giác cực kỳ thỏa mãn, chỉ là khi nhìn thấy Lâm Phàm thì rất ngạc nhiên.

“Cậu làm sao vậy? Sữa không thể lãng phí được nha, uống một ngụm lại nhổ ra một ngụm như vậy là sao thế?”

Lâm Phàm nhìn Điền Thần Côn nói: “Thần Côn à, ông có thấy sữa này có gì đó lạ không?”

“Có gì lạ sao?” Điền Thần Côn ngạc nhiên nhìn hộp sữa trong tay, sau đó lại đưa lên hút một hơi: “Không có gì cả, ngọt ngọt, bồi bổ cho sức khỏe thôi mà.”

Lâm Phàm cũng nếm thử một ngụm, sau đó hắn để hộp sữa lên bàn, lắc đầu nói: “Có vấn đề, cảm giác như lượng aflatoxin vượt quá tiêu chuẩn, hơn nữa còn cao hơn bình thường rất nhiều, lên đến 200%.”

“Aflatoxin là gì?” Điền Thần Côn nghe không hiểu, lại hút thêm một ngụm nữa.

“Là chất có thể gây ung thư, độc tính rất mạnh.” Lâm Phàm bình tĩnh nói.

Phụt Phụt!!!

Điền Thần Côn nghe vậy thì sợ đến mức phun hết sữa trong miệng ra.

Ông Lương đi ngang qua thấy Điền Thần Côn phun một thứ gì đó trắng trắng đục đục còn dính trên miệng thì cũng không dám tin vào mắt mình, bèn hỏi: “Thần Côn, ai điên đến mức lại xuất tinh vào miệng ông vậy?”

Điền Thần Côn không thèm để ý đến lão Lương, đi tới trước mặt Lâm Phàm nói: “Tên nhóc này đừng có dọa người khác nha, sao cậu lại biết sữa có vấn đề?”

Lâm Phàm nhìn Điền Thần Côn, hỏi: “Hỏi hơi thừa rồi đó, tôi là ai nào? Tôi là Lâm đại sư đó nha.”

Ông Lương thấy Điền Thần Côn không thèm để ý đến mình cũng tò mò hỏi: “Sao vậy? Mọi người đang làm gì đó?”

Điền Thần Côn nói: “Lão Lương, hắn nói trong sữa Thiên Thư này có thứ gì đó vượt quá tiêu chuẩn.”

“Lâm đại sư, đây là thương hiệu sữa của Nhật Bản đó, sao cậu lại mua sữa của Nhật Bản?” Lão Lương khó hiểu hỏi.

Lâm Phàm đáp lại: “Chọn bừa thôi. Uống được một ngụm thì thấy không ổn, lại uống thêm vài ngụm nữa thì vẫn thấy có vấn đề nên đã mua một thùng về kiểm tra xem có phải tôi đoán sai không, hay là sữa này có vấn đề thật.”

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Lâm Phàm lại lấy ra năm hộp sữa, mỗi một hộp uống thử một hai ngụm.

“Đều có vấn đề, không phải chỉ có mỗi hộp sữa kia tôi uống có vấn đề.”

Ngô U Lan ngạc nhiên hỏi: “Anh Lâm, chắc anh không nhầm lẫn gì đó chứ, người thường sao lại nếm ra được chứ?”

Lâm Phàm lắc đầu, tự tin nói: “Tuyệt đối không sai, đúng là tôi có thể nếm ra được đó.”

Sau đó hắn lấy điện thoại ra bấm bấm gì đó.

“Anh Lâm, anh làm gì vậy?” Triệu Chung Dương vội vàng hỏi.

Lâm Phàm trả lời: “Đăng lên weibo nhắc mọi người chú ý một chút, đồng thời cũng báo cáo cho tổng cục kiểm tra chất lượng.”

Chương 1784: Tin tức này ở đâu ra vậy?

Triệu Chung Dương ngạc nhiên: “Anh Lâm, chuyện này không thể đăng bừa bãi được. Nếu anh sai thì có thể sẽ phải chịu trách nhiệm trước pháp luật đó. Hơn nữa anh còn là người của công chúng, tài khoản anh có rất nhiều người theo dõi nữa đó. Nếu tung tin đồn bậy bạ có thể sẽ phải ngồi tù mười tháng luôn đó. ”

Lâm Phàm xua tay, tỏ ý không sao: “Tôi rất tự tin vào bản thân mình, chuyện này không thể chờ thêm được nữa. Nếu không không biết sẽ có bao nhiêu người không biết mà tiếp tục uống nữa chứ.”

Lúc này, Lâm Phàm đã viết xong nội dung bài đăng, lập tức đăng lên weibo.

Tinh tinh!

Triệu Chung Dương vội lấy điện thoại ra, khi vừa nhìn thấy bài đăng của Lâm Phàm cũng cực kỳ sửng sốt.

Mẹ nó lại có chuyện lớn nữa rồi.

Mặc dù là doanh nghiệp của Nhật Bản nhưng cũng không thể làm vậy được.

“Anh Lâm, lần này anh lại gây ra chuyện lớn rồi.” Triệu Chung Dương trợn tròn mắt ngây người nhìn Lâm Phàm.

Công ty sữa Thiên Thư hàng năm đều nộp một số tiền thuế rất khủng. Cho nên được chính phủ đánh giá rất cao.

Mà giờ anh lại trực tiếp đăng bài lên weibo nói rằng sữa của bọn họ có vấn đề, nếu gây ảnh hưởng xấu thì anh Lâm chắc chắn sẽ không thoát khỏi kiện tụng đâu đó.

Lâm Phàm lại rất bình tĩnh, hắn rất tự tin vào năng lực của mình. miệng của hắn chính là miện thần đó. Hơn nữa sau khi đạt được kiến thức võ hiệp thì cơ thể hắn đã đạt đến trình độ nội bất xuất ngoại bất nhập. Bất kỳ vật gì tiến vào cơ thể đều bị phân giải thành đủ loại dinh dưỡng.

Nhưng khi hắn vừa uống một ngụm sữa này thì đã cảm thấy có gì đó không ổn. Độc tố này muốn tích tụ lại trong cơ thể hắn, đợi đến khi tích tụ được nhiều hơn nữa sẽ trực tiếp bùng phát. Vì thế cơ thể hắn tự động tiêu diệt nó, không để lại một chút hậu hoạn nào.

“Không phải tôi làm lớn chuyện, mà là bọn họ gây ra chuyện lớn rồi. Tôi chỉ đang nhắc nhở mọi người cần phải chú ý một chút thôi.” Lâm Phàm nói.

Ngô U Lan trợn mắt há hốc mồm, nói: “Anh Lâm, chuyện này là thật sao?”

Theo cô ấy thấy nếu chuyện này là thật thì đúng là không đơn giản. Mặc dù anh lâm có địa vị rất cao trong xã hội nhưng hiện nay Thư Ngưu cũng là một doanh nghiệp rất lớn.

Mà người hâm mộ của anh Lâm không phải nhiều mà là rất nhiều, có thể nói là nhiều đến mức doạ người. Chuyện này lan truyền ra ngoài thì sẽ tạo nên ảnh hưởng không hề nhỏ. Nếu như kết quả cuối cùng là anh Lâm nhầm lẫn thì dựa theo tình

huống sẽ bị xử phạt là tung tin đồn nhảm làm ảnh hưởng đến sản phẩm của người ta, hơn nữa còn phải tiến hành đền bù một khoảng lớn.

Ông Trần ở từ xa đi tới, nhìn thấy mồm miệng Điền Thần Côn vẫn đang dính đầy sữa thì cũng tò mò hỏi: "Mọi người đang làm gì đó?"

Ông Lương vội kéo ông Trần lại: "Ông đến đúng lúc đó. Ông nói xem, ông chủ nhỏ vừa đăng một tin tức giật gân lên weibo đó, nếu như chuyện này không xử lý tốt thì sẽ sẽ xảy ra chuyện lớn mất."

Ông Trần hơi khó hiểu, khuôn mặt tràn đầy sự hoang mang, nhìn biểu cảm mọi người chắc hẳn là vừa gặp chuyện gì đó cực kỳ nghiêm trọng rồi.

"Có chuyện gì? Lâm đại sư có thể xảy ra chuyện gì chứ?"

Ông Lương không nói gì thêm, lập tức lấy điện thoại ra nói: "Ông nhìn này, đây là tin ông chủ nhỏ vừa mới đăng, chuyện này cũng hơi bồng bột quá rồi. "

Ông Trần nhìn điện thoại, đọc xong cũng lập tức choáng váng.

Lâm Phàm: "THÔNG BÁO KHẨN. THÔNG BÁO KHẨN. Định lượng aflatoxin trong sữa Thư Ngưu vượt quá tiêu chuẩn 200%. Đây là một chất gây ung thư có độc tính rất mạnh. Vì sức khỏe của chính bạn, ngàn vạn lần không nên mua nữa. Hãy mau chóng chia sẻ tin tức này để nhiều người được biết tới hơn."

"Ông chủ nhỏ, tin tức này anh lấy từ đâu vậy?" Ông Trần sửng sốt hỏi, ông ta thật sự không dám tin chuyện này là thật.

Lâm Phàm chỉ vào miệng mình, sau đó lại uống thêm ngụm sữa nữa: "Tôi đã nếm thử, tuyệt đối là chính xác. Tin tôi đi, không hề có sai sót đâu."

Phụt!!!

Ông Trần thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu, vẻ mặt thẫn thờ. Vốn còn đang nghĩ rằng ông chủ nhỏ sẽ nói ra lí do gì đó hợp tình hợp lý, nhưng vừa nghe thấy những lời này thì ông ta cũng không dám tin luôn ấy chứ.

Ông chủ nhỏ vừa nói gì cơ, nếm sao??

Con mẹ nó, đừng nói là người khác, ngay đến bọn họ thân thiết như vậy còn khó mà tin được đây này.

Người thì làm sao có thể nếm được thứ này cơ chứ.

“Không được rồi, không kịp nữa rồi. Anh Lâm vừa đăng tin lên ngay lập tức đã có hàng vạn người chia sẻ tin rồi, tốc độ này cũng quá nhanh đi.” Ngô U Lan nhìn vào điện thoại, đột nhiên kêu lên.

Cô đã hoàn toàn bị fans hâm mộ của Lâm đại sư dọa cho sững người. Mới có mấy phút thôi mà, chắc 10 phút thôi chứ mấy, vậy mà đã có hàng vạn người chia sẻ bài đăng rồi. Nếu như một tiếng sau, hoặc một ngày thì còn không phải sẽ dọa chết người luôn ư.

Chương 1785: Không muốn sống nữa rồi

Trên mạng.

“Ôi đệch! Lâm đại sư nói thật hay đùa vậy.”

“Đúng đó, ngày nào tôi cũng uống sữa của Thư Ngưu. Đọc được tin này tôi sợ đến mức quăng hộp sữa đi luôn.”

“Để tôi phổ cập khoa học cho mọi người nhé. Aflatoxin là chất độc được Tổ chức Y tế thế giới xếp vào loại chất gây ung thư loại 1, nó độc hơn thạch tín gấp 68 lần. Chỉ đứng sau độc tố Botulinum, là loại nấm mốc độc nhất. Vì vậy các cư dân mạng đang uống sữa hãy thử nhẩm tính một chút đi. ”

“Lầu trên ơi, con mẹ nó, ông đừng có dọa người như vậy được hay không??? Tôi đã vứt bỏ toàn bộ sữa Thư Ngưu trong nhà luôn rồi đó.”

“Ý, tôi muốn hỏi là sao Lâm đại sư lại biết được chuyện này nhỉ?”

“Chuyện này còn phải biết sao? Lâm đại sư học rộng biết nhiều, sao lại không biết được. Dù gì thì tôi cũng sẽ tin tưởng Lâm đại sư vô điều kiện.”

“Ông cũng có tiềm năng của fan não tàn lắm đấy. Chúng ta phải có chính kiến của mình chứ. Lâm đại sư nói sữa có vấn đề thì ít nhất cũng phải đưa ra bằng chứng, ai có thể tin được lời nói suông như vậy chứ?”

“Nói không sai, chuyện này quả thực cần có chứng cứ. Hơn nữa đây là chuyện không thể nói bừa được. Thư Ngưu là công ty lớn, mà Lâm đại sư cũng là nhân vật có tiếng nói và sức ảnh hưởng rất lớn. Nếu như chuyện này chỉ là tin bịa đặt thì cần phải chịu trách nhiệm trước pháp luật đó nha.”

Tin tức Lâm Phàm đăng lên weibo giống như một quả bom nổ, gây chấn động khắp mọi nơi. Ai nấy đều thấy tin tức này thậm chí còn khủng khiếp hơn tất cả mọi thứ khác, khiến cho họ thấy cực kì khiếp sợ.

Bọn họ không ngờ Lâm đại sư lại lên tiếng tố cáo Thư Ngưu. Nhưng họ cũng không biết kỳ thực chuyện này là như thế nào,

thậm chí ngay đến cả bằng chứng cũng không có thì rất khó để thuyết phục được dư luận.

Công ty giải trí Phi Nguyệt.

Vương Mỹ Điềm đang thu âm, khi vừa thu xong một bài hát thì đắc ý bỏ thiết bị xuống. Cô ta không cần nghe cũng biết bản thu âm của mình rất hoàn hảo.

"Được lắm, rất tốt." Ở bên ngoài, Trần tổng vỗ tay tươi cười tỏ thái độ vô cùng hài lòng. Ông ta thấy Vương Mỹ Điềm rất hoàn hảo, bất kể vào ban đêm hay kể cả lúc làm việc cũng đều khiến cho người ta vô cùng thỏa mãn.

"Trần tổng, em làm tốt chứ?" Vương Mỹ Điềm cười nói.

"Không chỉ được mà còn cực kỳ tuyệt vời." Trần tổng nói rồi vỗ nhẹ vào vai Vương Mỹ Điềm: "Không cần nghĩ ngợi gì cả, cố gắng tập trung thu âm thật tốt. Đợi đến khi album ra mắt thì em sẽ là người nổi tiếng nhất."

Vương Mỹ Điềm nghe vậy thì cười vô cùng rạng rỡ. Cô ta chờ đợi giây phút này đã lâu rồi. Mặc dù hiện tại muốn tiến tới mục tiêu thì vẫn còn khoảng cách rất xa, nhưng cô ta tin rằng sẽ không lâu nữa đâu thì cô ta sẽ thay thế được Ngô Hoán Nguyệt.

"Ơ." Lúc này, Trần tổng đang xem điện thoại, khi vừa đọc được tin tức đang lan truyền trên mạng, ông ta cau mày, sau đó mỉm cười nói: "Lâm đại sư tự tìm đường chết rồi."

Vương Mỹ Điềm không hiểu Trần tổng nói vậy là có ý gì, bèn hỏi: "Trần tổng, có chuyện gì vậy?"

Trần tổng đưa điện thoại qua, nụ cười trên mặt càng trở nên tươi rói, nói: "Em tự xem đi, chuyện này nếu như không xử lý tốt thì sẽ gặp rắc rối cực kỳ nghiêm trọng."

Vương Mỹ Điềm nghi hoặc nhìn điện thoại, khi vừa đọc được tin tức này thì sửng sốt, dường như không dám tin vào mắt mình.

"Hắn ta lại dám nói như này trên mạng á, không muốn sống nữa rồi sao?"

Vương Mỹ Điềm vốn còn đang nghĩ, nếu bọn họ tiếp tục giẫm lên Lâm đại sư và Ngô Hoán Nguyệt thì nhất định sẽ thu hút

sự bất mãn của dư luận, hoặc là các bên liên quan rất bất mãn bọn họ.

Nhưng khi thấy tin tức này thì cô ta bỗng ngơ ngác.

Lâm đại sư này không thèm đếm xỉa tới cô ta, mà còn đối đầu với công ty sữa Thiên Thư, cái này là đầu óc mẹ nó bị úng nước à?

Hơn nữa sữa Thiên Thư này không phải là một doanh nghiệp bình thường mà là một doanh nghiệp lớn, có thể dễ dàng khiêu khích họ như vậy được chắc? Mà nhìn xem, Lâm đại sư này đang nói cái gì.

Vậy mà dám nói sữa Thiên Thư có vấn đề. Đây hoàn toàn là bài đăng có tính chất chí mạng, nếu không làm tốt thì sẽ phải trả giá đắt.

"Có cách rồi." Lúc này, Trần tổng ngạc nhiên thốt lên, cuối cùng đã nghĩ ra một cách hay.

Vương Mỹ Điềm nghi hoặc nhìn Trần tổng: "Cách gì?"

Trần tổng mỉm cười nói: "Chúng ta lập tức ủng hộ Thiên Thư. Theo như anh biết, hợp đồng phát ngôn hiện tại của Thiên Thư đã đến hạn. Nếu chúng ta có thể giành được hợp đồng này thì sẽ có lợi hơn cho sự nghiệp của em. Dù sao đây cũng là quảng cáo có thể nhìn thấy ở khắp mọi nơi, có thể khiến cho em xuất hiện nhiều hơn."

Khi Vương Mỹ Điềm nghe thấy lời này cũng vui mừng khôn xiết. Nhưng cô ta vẫn cảm thấy dường như có gì đó không đúng: "Trần tổng, hợp đồng phát ngôn của Thiên Thư cũng không dễ lấy như vậy. Bây giờ em vẫn chưa nổi tiếng lắm, người khác làm sao có thể chọn em làm người đại diện hình ảnh chỉ vì em lên tiếng ủng hộ họ được chứ?"

Chương 1786: Tôi không bán được nữa

Trần tổng mỉm cười tự tin nói: "Đừng lo lắng, anh sẽ giải quyết chuyện này, em chỉ cần ủng hộ là được. Tốt nhất là quay video khi mọi người còn chưa phản ứng, ủng hộ Thiên Thư, đồng thời chỉ trích Lâm đại sư."

“Ừm, được, cái này không khó.” Vương Mỹ Điềm mỉm cười. Tình huống này rất dễ giải quyết, không có khó khăn gì. Theo cô ta thấy thì chuyện này nếu làm tốt thì có thể nhận được hồi báo hoặc lợi lợi ích rất tốt.

Tập đoàn Đông Hán.

Vương Minh Dương hài lòng nhìn những bài hát này. Nhưng khi nhìn thấy tin tức trên Weibo, anh ta hoàn toàn sững sờ.

Người anh em của mình định làm gì đây? Hắn vừa rời khỏi chỗ mình thì lại gây ra chuyện lớn nữa rồi.

Nhất là sau khi đọc nội dung, anh ta lại không biết phải nói gì.

Nếu cuối cùng vấn đề này được chứng minh là một lời buộc tội sai thì sẽ thực sự sẽ gặp rắc rối. Ngay cả khi địa vị của hắn có vững chắc ở trên cao thì hắn cũng sẽ phải chịu trách nhiệm pháp lý vì chuyện này.

Vương Minh Dương lập tức lấy điện thoại gọi cho Lâm Phàm.

“Cậu đang làm gì vậy, chuyện này là sao?” Vương Minh Dương gào lên.

Lâm Phàm: “Không có gì, những gì tôi nói đều là sự thật. Nhớ kỹ, không được uống sữa đó nữa. Nhưng nếu anh không sợ thì có thể uống tiếp nha.”

Vương Minh Dương sững sờ, thậm chí có chút khó hiểu: “Không phải, ý tôi là sao cậu lại biết được chuyện này? Từ khi nào đã bắt đầu nghiên cứu những thứ này rồi?”

“Không phải tôi nghiên cứu. Sau khi rời khỏi chỗ anh, tôi đến một siêu thị mini để mua một bao thuốc lá, nhân tiện mua một chai sữa. Nhưng sau khi uống một ngụm, tôi thấy sữa này có gì đó không ổn.” Lâm Phàm thờ ơ nói, hoàn toàn không cảm nhận được những lời này đã giáng bao nhiêu đòn chí mạng vào lòng Vương Minh Dương.

Vương Minh Dương cầm điện thoại, cả người không còn gì để nói. Anh ta không ngờ ông bạn của mình lại nói vậy, cái này là uống ra được?

Con mẹ nó!

Đây là muốn gây ra chuyện lớn rồi.

Vốn dĩ anh ta định gào to lên là ‘người anh em cậu đừng bốc đồng’ nhưng lúc này, anh ta vẫn giữ bình tĩnh nói: “Anh trai à, chúng ta xóa Weibo đó đi được không. Hay là bảo là có người hack tài khoản của cậu đi. Chuyện này không có chứng cứ, làm vậy có thể sẽ chết người đấy.”

Lâm Phàm gật đầu: “Ừm, tôi biết. Đó cũng là lý do tại sao tôi lại đăng lên Weibo. Nếu tôi không nói ra thì không biết đến khi nào nó mới bị phát hiện. Đừng lo lắng, tôi làm việc thì anh cứ yên tâm. Tôi đã uống không ít đâu, nếu như tôi không chắc chắn thì anh nghĩ tôi sẽ làm như vậy sao?”

Nỗi bất lực lan tràn, không biết làm sao.

Vương Minh Dương nói rất nhiều điều với Lâm Phàm nhưng ý tứ thì chỉ có một. Đó là bình tĩnh, tuyệt đối không được xúc động.

Nhưng điều khiến anh ta bất lực là người anh em này của mình lại không hề nghe lời chút nào.

Cuối cùng, sau khi nói thêm một vài câu, anh ta bèn cúp điện thoại.

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm lắc đầu cười nói:

Mình mà không chắc chắn thì có thể mở miệng nói ra chuyện này chắc. Nhưng hắn cũng hiểu, loại chuyện này sẽ làm người ta khó mà tin được, thế nhưng hắn cũng không hoảng sợ, sự thật sẽ luôn đến, bây giờ chỉ cần truyền tin tức ra là đủ rồi.

Siêu thị nào đó.

Một cặp vợ chồng đang đi mua đồ. Khi họ chuẩn bị lấy một hộp sữa Thiên Thư thì một người qua đường nói: “Hai người vẫn còn dám mua loại sữa này à?”

Hai người nghi hoặc nhìn nhau hỏi: “Có chuyện gì vậy? Sữa này có chuyện gì sao?”

Người qua đường nói: “Nhanh lên xem Weibo của Lâm đại sư đi. Lâm đại sư nói sữa này có vấn đề rất lớn, chất gây ung thư vượt quá mức tiêu chuẩn, sẽ gây hại cho sức khỏe đó.”

“Hả?” Hai người sững sờ. Dường như họ không nghĩ tới chuyện này. Sau đó họ nhanh chóng lấy điện thoại di động ra xem: “Đúng thế thật, đừng mua. Hay là mua thứ khác đi.”

Ông chủ đứng đó quan sát ngay lập tức lo lắng nói: “Việc này không có bằng chứng, có lẽ đó chỉ là tin đồn.”

Hai vợ chồng xua tay nói: “Bỏ đi, chúng ta đừng mua loại này nữa. Lâm đại sư đã nói rồi thì có lẽ là sự thật, tôi sẽ không mạo hiểm.”

Ông chủ nhìn hai vợ chồng rồi lắc đầu. Có vấn đề chỗ nào chứ! Mẹ nó, cái lời đồn đại chết tiệt này.

Chuyện này đã xảy ra mấy lần, lúc đầu ông ta vẫn còn băn khoăn, không hiểu là những người này bị làm sao vậy. Tại sao bọn họ không mua sữa Thiên Thư nữa, sau này thì mới biết có chuyện như vậy.

Người qua đường tốt bụng khuyên nhủ: “Ông chủ, tôi đề nghị ông mau trả lại số sữa này cho nhà phân phối đi. Lâm đại sư nói có vấn đề, vậy thì chắc chắn có vấn đề. Bây giờ, chỉ cần là người đã đọc Weibo của Lâm đại sư thì họ sẽ không mua.”

Ông chủ nhìn những người qua đường, sau đó mở nhóm WeChat trên điện thoại di động của mình và thấy rằng các đồng nghiệp trong nhóm đều đang nói về vấn đề này.

“Mẹ nó, tình hình thế nào rồi, tôi không bán được sữa này nữa.”

…

Chương 1787: Dư luận dậy sóng

“Chết tiệt, không có ai đến mua sữa này. Kể cả có mua thì chẳng mấy chốc đã bị mang đến trả lại, làm tôi cũng hoang mang luôn.”

“Lâm đại sư này làm sao vậy, không có chứng cứ mà lại nói lung tung như thế.”

“Đừng nói nữa, tôi sẽ trả lại hàng trước, cái này không bán được thì cũng để hỏng trong kho hàng mà thôi.”

Nhìn tình hình trong nhóm, ông ta cũng không biết phải làm sao. Nhưng mà ông ta cũng không biết là những cửa hàng khác cũng đang rối bời, tất cả đều bị yêu cầu hoàn tiền lại, điều này làm sao họ có thể chấp nhận được. Sau đó ông ta nhanh chóng gọi điện thoại cho đại lý, họ đều không bán được, chắc chắn là phải gửi yêu cầu lên trên.

Hôm sau!

Tốc độ lên men Weibo của Lâm Phàm rất nhanh, mới hôm qua thôi mà đã được truyền đến các nhóm lớn.

Diễn đàn, Teiba, vân vân… tất cả đều có. Dường như chỉ sau một đêm, cả nước đều biết về chuyện này.

Trên Internet, tin tức ngày hôm nay cũng đã xuất hiện.

“Aflatoxin trong sữa Thiên Thư vượt tiêu chuẩn 200%, đúng hay sai?”

“Lâm đại sư kêu gọi cư dân mạng đừng mua sữa Thiên Thư”

“Trong một ngày, cả nước chấn động. Cư dân mạng không chịu mua sữa Thiên Thư, một người thật sự có ảnh hưởng lớn như vậy sao?”

“Nếu không có bất kỳ bằng chứng nào. Phải chăng là tin đồn? Cái giá phải trả sẽ rất lớn.”

Tin tức xuất hiện đã hoàn toàn làm cho sự tình trở nên lớn hơn. Coi như nói là cả nước đều biết chuyện thì cũng không phải nói quá.

Công ty giải trí Phi Nguyệt.

Vương Mỹ Điềm đã dành cả đêm để chuẩn bị kỹ càng mọi thứ, đây là một video được phát trực tiếp lên Weibo, sau khi nhấn mở thì đó là một video sinh hoạt buổi tối của Vương Mỹ Điềm.

“Sữa Thiên Thư rất đáng tin dùng, mỗi ngày uống một cốc trước khi đi ngủ thì đều có lợi cho cơ thể cũng như giấc ngủ của bạn. Về phần Lâm đại sư nói sữa Thiên Thư có vấn đề thì tôi thấy hình như anh ta đang vu cáo hãm hại, hy vọng mọi người tin tưởng Thiên Thư, tùy ý vu hãm sẽ phải chịu sự trừng phạt của pháp luật.”

Trong video Vương Mỹ Điềm cầm cốc sữa Thiên Thư trên tay nhẹ nhàng uống một ngụm. Hơn nữa còn uống trông vô cùng yêu diễm, sữa màu trắng đọng lại trên môi đỏ khiến cho vô số cư dân mạng xem không chớp mắt. Trong lòng họ âm thầm kêu to, đây rõ ràng là đang dụ dỗ bọn họ mà.

Cư dân mạng không thể ngồi yên được nữa.

“Ủng hộ Mỹ Điềm, sữa Thiên Thư làm sao có thể có vấn đề được chứ? Tôi đã uống Thiên Thư gần mười tám năm rồi, chưa từng xuất hiện một triệu chứng không tốt nào cả. Tuy rằng vị Lâm đại sư rất đáng tôn kính nhưng cũng không thể tùy ý vu oan hãm hại cho xí nghiệp người ta như vậy được.”

“Đúng vậy, tôi thật muốn trở thành ly sữa trong tay Mỹ Điềm.”

“Ủng hộ Mỹ Điềm vô điều kiện, sinh hoạt hằng ngày của tôi chỉ có mỗi hoạt động đó là lên xem Weibo của Mỹ Điềm, để xem xem cô ấy có hoạt động mới nhất nào không.”

“Không có ai đứng ra ngăn cản hành động vu hãm không có chứng cứ của Lâm đại sư, chỉ có Mỹ Điềm nhà tôi một người đứng lên, chỉ riêng động thái này thôi cũng nhất định phải ủng hộ cô ấy rồi.”

“Bây giờ thật sự là quá nhiều kẻ ngốc, thấy người khác nói cái gì thì lập tức coi cái đó là thật. Lâm đại sư hắn ta thật là thần à? Chuyện người bên Tổng cục Kiểm tra chất lượng không biết, chỉ có mình hắn biết? Không biết hắn có nhận thức được ngôn từ của mình đã tạo thành ảnh hưởng lớn thế nào cho người khác hay không? Nhà tôi là một đại lý sữa Thiên Thư, hiện nay bởi vì chuyện này đã tổn thất không biết bao nhiêu tiền, tôi cảm thấy Lâm đại sư cần chịu toàn bộ trách nhiệm cho chuyện này.”

“Anh trai bên trên à, tôi cũng là không ưa nhìn những việc như tùy y vu oan hãm hại người khác. Tuy rằng Thiên Thư là công ty của Nhật Bản nhưng chúng ta đã đi qua thời kỳ chiến tranh, hiện giờ Thiên Thư ở nước ta tạo công ăn việc làm cho vô số người. Nếu xảy ra chuyện gì khiến cho những người này mất việc vậy thì Lâm đại sư chính là đầu sỏ lớn nhất.”

“Lầu trên kia, nếu Lâm đại sư nói đều là sự thật thì làm sao đây?”

“Không có khả năng, mọi người đừng nghĩ nhiều. Cho dù tên họ Lâm này có lợi hại đến đâu thì mọi người nghĩ bên Tổng cục Kiểm tra chất lượng toàn bộ đều là kẻ ngốc sao? Ngay cả điểm này cũng không nhìn ra được à? Tôi thấy là lần này xem ra hắn muốn làm lớn chuyện để nổi tiếng, cứ chờ mà xem, chẳng mấy chốc tên họ Lâm này sẽ phải hối hận, đến lúc đó hắn nhất định sẽ tìm trăm ngàn lý do đến giải thích việc này không có quan hệ gì với mình.”

Rất nhiều cư dân mạng tràn vào Weibo của Vương Mỹ Điềm để thảo luận, mà vấn đề thảo luận đều liên quan đến sự kiện lần này của sữa Thiên Thư.

Vương Mỹ Điềm nhìn tình hình trên Weibo, khóe miệng lộ ra một nụ cười. Sau đó cô từ trên giường đứng lên, ngồi trên ban công và cầm điện thoại bắt đầu tiếp tục đăng Weibo. Cô cảm giác lần này cô đang đứng về phía chính nghĩa.

Chương 1788: Ảnh hưởng quá lớn

Công ty sữa Thiên Thư là một công ty lớn đã niêm yết, quan trọng hơn là nó nắm trong tay 45% ngành công nghiệp sữa của cả nước. Ngoại trừ một ít doanh nghiệp cỡ lớn như Mông Ngưu, căn bản không có ai có thể là đối thủ của họ.

Hơn nữa đây còn là một công ty nước ngoài đã ở Hoa Hạ một thời gian dài, thuộc về loại thâm căn cố đế. Nào có phải là loại tồn tại mà một cái tên họ Lâm kia có thể tùy tiện chèn ép.

Cuối cùng như thế nào thì chỉ cần là người sáng suốt không cần nghĩ cũng biết tên họ Lâm này sẽ xong đời rồi.

Kiện cáo phải nhận, bồi thường phải đưa, mà nhà tù cũng phải vào ngồi một chút.

Suy nghĩ cẩn thận một chút thì có thể thấy những việc hắn đã làm không khác gì đang tự tìm đường chết.

Vào lúc Lưu Hiểu Thiên đang bận rộn bỗng điện thoại vang lên, sau khi nhận cuộc gọi thì sắc mặt anh ta thay đổi, tựa như không dám tin.

“Không thể nào, Lâm đại sư tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ hãm hại Thiên Thư, chỗ này của tôi cũng không thể bắt người một cách vô duyên vô cớ như vậy được.” Cuộc điện thoại này vậy mà lại là do người phía trên gọi đến, muốn mời Lâm đại sư đến điều tra một chút. Chuyện này đối với Lưu Hiểu Thiên mà nói là hoàn toàn không có khả năng.

Anh ta cũng không tin tưởng việc Lâm đại sư sẽ vô duyên vô cớ vu hại người khác như vậy.

“Không được, tuy rằng Lâm đại sư không có chứng cứ trong việc này nhưng sữa Thiên Thư cũng không có chứng cứ chứng minh sữa của bọn họ an toàn và không có vấn đề gì. Nếu Tổng cục Kiểm tra chất lượng lấy ra được báo cáo chứng minh Lâm đại sư vu hãm thì tôi sẽ lập tức xuất động, bằng không thì tôi cũng không thể làm như vậy.”

“Đây không phải bao che, mà là sự thật, chúng ta phải cầm chứng cứ để nói chuyện.”

Lưu Hiểu Thiên trực tiếp đem chuyện phía trên yêu cầu cứng rắn ép xuống, cuộc điện thoại này không phải do người ở Thượng Hải gọi đến mà là điện thoại bên phía thủ đô.

“Có chút phiền toái.” Sau khi cúp điện thoại, Lưu Hiểu Thiên cảm giác đầu có chút đau, suy nghĩ một hồi thì đã lập tức gọi điện thoại cho Lâm đại sư.

“Lâm đại sư, chuyện này cậu có chứng cứ gì không?” Điều anh ta muốn biết nhất bây giờ chính là vị này có chứng cứ gì hay không, nếu không có vậy thì xảy ra chuyện lớn rồi. Anh ta cũng không hy vọng phải mời Lâm đại sư tới đây uống trà.

“Có chứng cứ à, vậy chứng cứ đang ở đâu? Chuyện này đã gây ra ảnh hưởng có chút lớn, phía trên cũng bắt đầu gây áp lực rồi đó.”

“Cái gì? Cậu uống và nếm ra? Chuyện này không được tính là chứng cứ được, trời ơi Lâm đại sư, cậu đây là đang muốn làm chuyện gì vậy?”

Lưu Hiểu Thiên thật rồi bó tay, thật sự anh ta không nghĩ đến chứng cứ mà Lâm đại sư nói là do hắn uống và nếm ra được. Con mẹ nó, cái này làm sao mà uống và nếm ra được chứ, đây không phải là đang nói đùa sao?

Trong suy nghĩ của anh ta, Lâm đại sư là người ổn trọng, chững chạc, làm sao hắn lại có thể làm ra chuyện thế này được chứ?

Không được, anh ta phải đi một chuyến mới được, dù thế nào thì chuyện này cũng không thể để Lâm đại sư tiếp tục khăng khăng cố chấp làm theo ý mình được. Dưới tình huống không có chứng cứ rõ ràng cũng không thể chơi loạn như vậy được đâu nha!

Công ty sữa Thiên Thư, hiện giờ các lãnh đạo cấp cao đang tổ chức họp.

Lạch cạch!

Sau khi một gã đàn ông trung niên đi vào trực tiếp ném một phần văn kiện lên trên mặt bàn, sắc mặt âm trầm đáng sợ, nói: "Ai đến nói cho tôi biết tại sao chuyện ngày hôm qua mà đến hôm nay mới lên tiếng? Các người có biết rằng chuyện hôm qua đã mang đến ảnh hưởng lớn thế nào cho chúng ta hay không?"

Những người ngồi phía dưới đều im lặng không biết nên nói cái gì.

"Tổng giám đốc, chúng tôi cũng không nghĩ đến sẽ như vậy, sự tình trong một đêm phát triển nhanh chóng đến tình trạng như thế này."

"Đúng vậy, rốt cuộc Lâm đại sư kia muốn làm cái gì vậy, hình như chúng ta chưa từng chọc đến hắn."

Mọi người mồm năm miệng mười nói, đều tỏ ra rất tức giận. Bị người khác hiểu lầm rất là khó chịu, họ không nghĩ đến Lâm đại sư kia lại to gan đến thế, dám can đảm tung tin đồn nhảm. Còn việc sữa có vấn đề gì hay không thì bọn họ cũng không biết, sản xuất đều là công việc phía dưới làm.

Họ chỉ cần quản lý đầu ra và tiêu thụ sản phẩm cùng một số vấn đề lớn của công ty là được.

Tuy nhiên những hạng mục kiểm tra này đều đã đạt rồi, mà tên họ Lâm này còn tung tin đồn nhảm ở bên ngoài thì chuyện này nhất định phải xử lý nghiêm túc.

Gã đàn ông trung niên hừ lạnh một tiếng, nói: “Còn ngồi đây làm gì nữa, có phải mấy người muốn tôi dạy mấy người cần làm thế nào tiếp hay sao?”

Mọi người nghe nói vậy, toàn bộ đều gật đầu. Không ai nói thêm gì, họ chắc chắn đã biết nên xử lý chuyện này như thế nào.

Hơn nữa việc này còn phải nhanh chóng giải quyết, nếu không một khi sự tình phát triển đến mức không thể vãn hồi vậy thì mới thật sự phiền toái.

Chương 1789: Doạ kiện

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm ngồi ở trong cửa hàng, hắn đương nhiên biết tình huống trên mạng, nhưng nếu nói chứng cứ là do mình nếm ra thì thật sự không phục chúng lắm, vậy nên hắn đang suy nghĩ bây giờ mình có nên đi tìm bộ ngành liên quan để kiểm nghiệm một chút hay không.

Lúc này Điền Thần Côn mặt ngơ ngác nói: “Giờ này mà tên nhóc cậu vẫn còn ngồi yên được à, chuyện này cậu thật sự không nghĩ biện pháp giải thích một chút hay sao? Weibo hôm qua cậu đăng lên đã gây ra ảnh hưởng lớn như vậy nếu chuyện này không giải quyết tốt thì sẽ thành họa lớn đó.”

Lâm Phàm cười, nói: “Không phải tôi đang nghĩ biện pháp đây sao, nhưng mà chuyện này cũng không thể vội vàng, nhất định phải làm từ từ mới được. Tôi chuẩn bị mang sữa đi kiểm tra, sau khi kiểm tra xong, ra được kết quả không phải là đã giải quyết được vấn đề rồi sao?”

“Vậy cậu không mau chóng lên đi, tôi cảm thấy việc này sắp bùng nổ ở trên mạng rồi đó.” Điền Thần Côn nhìn tình huống trên mạng còn cảm thấy kinh hồn bạt vía, cảm giác tên nhóc này đang đùa một chuyện vô cùng to lớn.

Hơn nữa nếu việc này giải quyết không tốt thì khả năng đem cả mình liên lụy vào cũng rất lớn.

“Vội vàng gì chứ, đợi thêm chút nữa.” Lâm Phàm là chính chủ nhưng không cảm thấy gấp gáp chút nào. Mặc dù tình hình

hiện giờ của bản thân ở trên mạng không quá tốt nhưng hắn không thấy chỗ nào không ổn cả. Dù sao đây chính là sự thật, còn sợ bị người ta đổi trắng thay đen sao?

Lúc này chuông điện thoại reo lên hiển thị một cuộc điện thoại từ số lạ gọi đến.

"Alo, ai vậy?" Lâm Phàm nhận điện thoại, nhưng hắn cảm thấy cú điện thoại này hẳn là từ công ty sữa Thiên Thư.

"Xin chào, chúng tôi là người bên bộ phận pháp lý của công ty sữa Thiên Thư, bây giờ tập đoàn chúng tôi muốn chính thức khởi kiện anh về những phát ngôn không chuẩn xác của anh trên mạng, điều này đã gây ảnh hưởng lớn đối với công ty sữa Thiên Thư. Hy vọng trước khi sự tình chưa bị khuếch đại quá mức anh hãy xóa bỏ tất cả các bài viết trên Weibo đồng thời đăng bài nghiêm túc nhận lỗi và mang theo tư liệu cá nhân đi đầu thú." Đầu dây bên kia là giọng điệu lạnh nhạt của một người đàn ông.

Lâm Phàm nghe thế sửng sốt một lúc rồi đáp: "Đợi đã, anh là bộ phận pháp lý của công ty sữa Thiên Thư?"

"Đúng vậy, anh thân là nhân vật công chúng trên mạng lại tùy ý bịa đặt, đã tạo thành ảnh hưởng nghiêm trọng đến công ty chúng tôi." Người bên bộ phận pháp lý công ty sữa Thiên Thư nói.

Lâm Phàm, nói: "Tôi nghĩ các anh nhầm rồi, sản phẩm của mấy người có vấn đề gì hay không thì trong lòng các anh hẳn là tự biết, tôi khuyên các anh tốt nhất là mau chóng thu hồi những sản phẩm đã bán ra. Đồng thời tổ chức họp báo xin lỗi khách hàng, khiến ảnh hưởng sự việc giảm đến mức nhỏ nhất. Còn nếu các anh cứ gắng gượng chống đỡ sẽ gây ra ảnh hưởng to lớn, đến lúc đó, các anh hối hận cũng chẳng kịp, dù sao thì đây cũng không phải là việc nhỏ."

Người ở đầu dây bên kia bỗng im lặng, anh ta thực sự không nghĩ đến vị Lâm đại sư này lại nói ra những lời như vậy. Qua một lúc, người trong điện thoại lên tiếng.

"Anh thật sự không biết hối cải sao? Hành vi của anh thuộc loại bịa đặt tung tin đồn nhảm rất nghiêm trọng rồi đấy."

Lâm Phàm ngắt lời đối phương, nói: “Tôi cho rằng các anh tốt nhất là nên điều tra tình huống cụ thể một chút, tôi chỉ là một người tiêu dùng nhận ra sữa của mấy người có vấn đề mà thôi.”

Lạch cạch!

Đối phương cúp điện thoại.

Bộ phận Pháp lý của công ty sữa Thiên Thư.

Sau khi người đàn ông cúp điện thoại, đồng nghiệp xung quanh lập tức vây quanh, hỏi: “Thế nào, Lâm đại sư hắn nói thế nào, có phải là bị dọa sợ sẽ lập tức xóa Weibo không. Nhưng dù hắn có xóa bỏ thì cũng không có tác dụng nhiều, chuyện này đã tạo thành ảnh hưởng nghiêm trọng rồi.”

Người đàn ông kia lắc đầu, nói: “Không phải, hắn không hề hối cải, vẫn cho rằng tập đoàn chúng ta có vấn đề. Được rồi, nếu đã như vậy thì chúng ta nên làm to chuyện này lên, lập tức khởi kiện đối phương, kiện hắn tung tin đồn nhảm để cho hắn phải trả giá thật đắt.”

“Thời đại này Internet thịnh hành, mỗi người ai cũng có thể trở thành nhà văn trên mạng, có thể biên soạn bất cứ câu chuyện nào. Nhưng mà có một số chuyện không thể tùy tiện viết vớ vẩn được, hắn đã gây ra chuyện lớn như vậy thì nhất định phải xử lý nghiêm túc.”

Ở đây có một có người biết Lâm đại sư, có người cảm thấy Lâm đại sư không tệ lắm nhưng trải qua chuyện này họ đều phát hiện thì ra đầu óc của Lâm đại sư cũng có lúc không được bình thường.

Loại chuyện không bằng chứng, không có căn cứ như này mà hắn cũng dám phát ra, chẳng lẽ hắn không biết độ nghiêm trọng của vụ việc sao?

Bộ phận truyền thông của sữa Thiên Thư cũng trực tiếp ra tuyên bố chính thức. Họ vô cùng coi trọng chuyện này, nhất định sẽ bảo vệ quyền lợi của người dùng và khiến cho kẻ tạo lời đồn phải trả giá đắt. Đồng thời còn nói rõ sữa Thiên Thư đã trải qua quy trình sản xuất nghiêm khắc, tuyệt đối không thể xuất hiện những vấn đề này.

Chương 1790: Có chứng cứ không?

Dòng tuyên bố chính thức này khi xuất hiện đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người, một số doanh nghiệp khác cũng lên tiếng trợ giúp, một số chương trình được sữa Thiên Thư tài trợ cũng tuyên bố ủng hộ. Đối với sự bịa đặt của Lâm đại sư tiến hành dùng lời lẽ chính nghĩa phê bình nghiêm khắc.

Điền Thần Côn: "Vừa rồi là người của công ty sữa Thiên Thư gọi đến à?"

Lâm Phàm gật đầu, nói: "Đúng vậy, là người của bộ phận pháp lý, yêu cầu tôi thành thật xóa Weibo, còn bảo tôi nhanh chóng đi đầu thú."

Triệu Chung Dương vẻ mặt lo lắng nhìn Lâm Phàm, nói: "Anh Lâm, chuyện này chúng ta đừng đùa nữa, nếu anh có chứng cứ thì mau chóng lấy ra đi. Bằng không chuyện càng làm càng lớn, đến lúc đó thì thật sự thảm rồi đó."

Ngô U Lan cũng vội lên tiếng: "Anh Lâm, anh mau xem Weibo của anh đi, fan của anh đều yêu cầu anh nhanh chóng đưa chứng cứ ra. Bọn họ cũng lo lắng vô cùng, vì anh mà sầu lo không ngớt đó."

"Ừm, tôi biết rồi, đợi một lát nữa tôi mang hàng mẫu đi kiểm tra. Mà chuyện này cũng không cần tôi phải làm, hẳn là lát nữa sẽ có người đến mang chúng đi kiểm tra." Lâm Phàm nói.

Đúng lúc này có âm thanh từ phía xa truyền đến.

Một đám phóng viên chạy về phía phố Vân Lý, khi Lâm Phàm trông thấy họ thì vẻ mặt đầy ngơ ngác. Nhóm phóng viên này đến đây làm gì vậy, tin tức không phải đã tràn lan hết ở trên mạng rồi sao? Bây giờ đến phỏng vấn mình có vẻ như không cần thiết thì phải.

Các phóng viên vội vã chạy đến bên hắn, chuyện này họ vẫn rất coi trọng.

"Lâm đại sư, Weibo của anh có phải là bị người khác hack mất rồi không?" Một phóng viên trực tiếp hỏi hắn, giống như đang đưa cho Lâm Phàm một bậc thang để hắn xuống đài. Dù sao chuyện bị trộm acc cũng rất thường gặp, cho dù một số người

cảm thấy đây có thể là thủ đoạn để lấp liếm nhưng làm cho cư dân mạng tin thì hẳn không có vấn đề gì.

Lâm Phàm, nói: "Không có, tài khoản của tôi không bị trộm, tất cả đều là do tôi đăng."

"Vãi đạn…" Phóng viên nghe xong câu trả lời của hắn lập tức cảm thấy bất đắc dĩ, trong lòng cũng điên cuồng chửi bậy. Lâm đại sư của tôi ơi, cơ hội xuống đài dễ dàng như vậy mà ngài lại không biết quý trọng, chuyện này phức tạp rồi đây.

Lâm Phàm xách nữa thùng sữa còn lại lên sau đó đi ra ngoài cửa, nói: "Tôi ra ngoài trước nên mọi người trông tiệm nhé, các cậu yên tâm, tôi rất tin tưởng mình, sữa này vốn có vấn đề mà."

Đám người Điền Thần Côn nhìn Lâm Phàm, trong lòng lại thở dài. Họ cũng hy vọng sữa thật có vấn đề nếu không thì Lâm Phàm sẽ bị coi là kẻ lừa đảo mất.

Nhóm phóng viên tò mò hỏi: "Lâm đại sư, bây giờ anh định đi đâu vậy?"

Hiện giờ thông tin đã lan tràn trên mạng Internet nên họ đến đây chỉ là muốn xem Lâm đại sư chuẩn bị làm gì mà thôi. Dù sao thì họ cũng có quen biết với Lâm Phàm, đương nhiên không hy vọng Lâm đại sư gặp chuyện.

Nhưng mà đối thủ lần này thật sự rất cường đại, trong khi đó Lâm đại sư lại không có chứng cứ gì trong tay cả, cứ cố chấp như vậy thì khác nào đang đâm đầu vào họng súng chứ. Chỉ cần Lâm đại sư nói chuyện này chỉ là hiểu lầm, ví dụ như tài khoản của hắn bị người ta hack. Không cần biết người khác có tin hay không thì họ đều sẽ tin, ai bảo họ yêu Lâm đại sư nhiều đến vậy chứ.

Lâm Phàm cười, giơ nửa thùng sữa bò còn lại trong tay lên nói: "Đây chính là chứng cứ đó, bây giờ tôi mang đi kiểm tra, chờ khi có kết quả kiểm tra thì cũng coi như có chứng cứ."

Mấy người phóng viên ngơ ngác: "Lâm đại sư, vậy tức là cho đến tận bây giờ cậu còn chưa có chứng cứ, nếu đã không có chứng cứ sao cậu lại biết sữa bò này có vấn đề chứ?"

"Đương nhiên là có chứng cứ rồi, tôi tự uống hơn nửa thùng nên đã phát hiện ra, nhưng nếu tôi nói những điều này ra thì

mọi người chắc chắn sẽ không tin. Vì vậy bây giờ tôi sẽ mang đi kiểm tra sữa để lấy chứng cứ."

Một cơn gió lạnh thổi qua.

Mấy gã phóng viên đứng đực tại chỗ, mắt cũng trợn tròn hết lên, giống như là họ vừa được nghe chuyện gì kinh khủng lắm vậy.

Đây là lần đầu tiên họ nghe được chuyện có người chỉ cần uống sữa cũng có thể nhìn ra vấn đề ở trong sữa. Nếu chứng cứ thật sự như vậy thì liệu có ai dám tin tưởng được chứ, sợ rằng dù là kẻ ngốc cũng không thèm tin.

Theo họ nghĩ thì lần này Lâm đại sư có thể 'lạnh' thật rồi, mà còn không phải kiểu 'lạnh' bình thường đâu. Nếu như bị xác định là tung tin đồn nhảm vu oan hãm hại thì khả năng cao sẽ phải ngồi tù luôn đó.

Ở xã hội này dù địa vị có cao đến đâu mà phạm pháp thì cũng không có tác dụng gì mấy.

Lần này chỉ sợ công ty sữa Thiên Thư tuyệt đối sẽ không bỏ qua, nhất định cắn chặt Lâm đại sư. Nếu không làm cho hắn phải lột một tầng da thì chỉ sợ không thể thể hiện được uy phong của xí nghiệp lớn.

Chương 1791: Tiến hành kiểm tra

Lâm Phàm quay đầu lại thấy mấy người phóng viên vẫn còn đứng ngây người trong gió, lắc đầu cười nói: "Được rồi, hiện tại không có gì để phỏng vấn, không bao lâu nữa thì chứng cứ này sẽ xuất hiện rồi."

Sau đó nhóm phóng viên trơ mắt nhìn Lâm đại sư rời đi, bọn họ quay sang ngơ ngác nhìn nhau.

"Sao tôi cứ có cảm giác lần này Lâm đại sư sẽ gặp chuyện bất trắc lớn thế nhỉ?"

"Đúng thế, tôi cũng cảm thấy vậy. Chuyện lần này ồn ào đã gây ảnh hưởng rất lớn. Không những thế công ty sữa Thiên Thư cũng đã bắt đầu hành động, chỉ sợ chẳng bao lâu sẽ đến lúc phải lên tòa giải quyết. Hơn nữa chuyện này có tính

nghiêm trọng cao như vậy thì có khả năng cảnh sát cũng sẽ vào cuộc."

"Ý anh chẳng lẽ là cảnh sát sẽ đến bắt Lâm đại sư sao?"

"Tôi cảm thấy khả năng không lớn, dù sao thì Lâm đại sư cũng không phải người thường nên chuyện này vẫn cần phải xem xét thêm."

"Mấy người thật sự tin rằng Lâm đại sư uống sữa mà phát hiện ra vấn đề sao? Sao tôi cảm thấy câu chuyện này càng ngày càng khó tin thế nhỉ?"

Các phóng viên xúm lại thảo luận với nhau, theo họ thấy thì sự tình ngày phát triển có chút khủng bố, khó mà có thể khiến người khác tin tưởng tình huống Lâm đại sư nói.

Hơn nữa tình trạng này khắp nơi trên cả nước đều không ổn định, không biết có bao nhiêu người đã kháng nghị, không ai có thể ngờ được một dòng văn bản mấy chục chữ lại có thể có lực phá hoại lớn đến thế, như thể muốn hù chết tất cả mọi người.

Có rất nhiều ông chủ siêu thị tức giận nói: "Có người muốn trả lại hàng nhưng mà bên phía công ty sữa Thiên Thư lại không cho phép trả lại với câu trả lời kèm theo rằng đó chỉ là tin đồn mà thôi, tuy nhiên nếu không hoàn trả thì sữa bò của họ cũng đâu có bán ra được."

Sau đó nhóm phóng viên rời khỏi đây.

Khi Lưu Hiểu Thiên vừa lái xe đến cửa hàng lập tức hô lên: "Lâm đại sư, Lâm đại sư."

Điền Thần Côn đi đến nói với anh ta: "Cậu ta không có ở đây, vừa mới đi ra ngoài rồi."

Lưu Hiểu Thiên sửng sốt, không khỏi có chút nóng nảy, nói: "Cậu ấy đi đâu vậy chứ?"

Lưu Hiểu Thiên nghiêm mặt lại nói: "Nếu như cậu ấy có chứng cứ xác thực trong chuyện lần này thì chắc chắn sẽ không có việc gì. Nhưng nếu không có thì sợ rằng sẽ xảy ra chuyện lớn. Lúc đầu cậu ấy không có chứng cứ nào thì người ở bên trên đã hạ lệnh cho tôi muốn mời Lâm đại sư đi điều tra một chút. Thế nhưng bị tôi ngăn lại, nếu như giờ vẫn còn

không có chứng cứ thì có lẽ đến tôi cũng không thể ngăn lại được nữa.”

“Nghiêm trọng đến vậy sao?” Điền Thần Côn trợn tròn mắt, ông ta thật không nghĩ đến sự tình sẽ phát triển đến mức độ này.

Lưu Hiểu Thiên gật đầu nói: “Đúng thế, đây là chuyện rất nghiêm trọng, nếu giải quyết không tốt thì sợ là phải ngồi tù mất, haizz…”

Sau khi Lưu Hiểu Thiên rời đi, trái tim nhỏ của Ngô U Lan cũng nhảy lên ầm ầm.

“Cha, anh Lâm sẽ không có chuyện gì đấy chứ?”

Cô có chút hoang mang lo sợ, không phải cô không tin anh Lâm, nhưng mà chuyện này thật sự có chút đáng sợ.

Ngô Thiên Hà vẫn ngồi bình tĩnh thản nhiên ở đó, lời nói lộ ra ý cười: “Không có chuyện gì, không cần phải lo lắng.”

Bây giờ ông ở trong cửa hàng xem bói đoán mệnh cho nhóm người dân phổ thông, bình thường đều là nói ra ba phần, giữ lại bảy phần, thực lực vô cùng cường đại. Nhưng khi nhìn tướng mạo của Lâm Phàm thì ông lại là nhìn không thấu. Cho nên ông rất tin tưởng chuyện này căn bản sẽ không tạo nên ảnh hưởng gì với hắn.

Ngô U Lan nghe lời cha nói cũng thở phào nhẹ nhõm, hiện tại cô chỉ cần một lời an ủi mà thôi.

Cục kiểm tra.

Khi người ở cục kiểm tra nhìn thấy Lâm Phàm xách thùng sữa bước vào đều lập tức tiến lên. Hiện giờ có ai mà không biết Lâm đại sư chứ, thêm cả những tin tức gần đây khiến mọi người đều có chút kích động.

Một nhân viên công tác bước lên trước, nói: “Lâm đại sư, ngài có gì cần giúp đỡ không?”

Lâm Phàm cười, nói: “Lần này tôi đến đây là muốn nhờ mọi người hỗ trợ kiểm tra thùng sữa này.”

Người nhân viên nhìn thùng sữa một lúc rồi quay sang cẩn thận hỏi: “Lâm đại sư, chẳng lẽ những chuyện ngài nói đều là

thật sao?”

Lâm Phàm, nói: “Mọi người cứ kiểm tra một chút là được, nếu như không phải là thật thì tôi chắc là lại vào nhà giam ngồi xổm nữa rồi. Nghĩ lại thì cũng đã lâu không đi, vậy mà lại cảm thấy có chút hoài niệm.”

“Ha ha” Vẻ mặt của người nhân viên công tác có phần khó tin, đây là lần đầu tiên anh ta gặp một người nhớ nhung cảm giác vào tù đấy, cảm thấy có chút bá đạo!

“Mất bao lâu thì mới có kết quả kiểm tra vậy?” Lâm Phàm hỏi.

Nhân viên công tác vốn định nói cần ít nhất một tuần nữa thì mới có thể có kết quả nhưng mà suy nghĩ một chút thì thấy người cần kết quả là Lâm đại sư. Hơn nữa anh ta cũng rất muốn biết thực hư câu chuyện này là thế nào.

“Ngày mai, Lâm đại sư, ngày mai sẽ có kết quả.”

Chương 1792: Lâm đại sư muốn chơi tới cùng

Lâm Phàm nghe câu trả lời cũng hài lòng gật đầu một cái, nếu ngày mai có kết quả thì cũng không xem như muộn, công ty sữa Thiên Thư chẳng lẽ thật sự không biết gì về tình trạng sữa của mình sao, đợi khi có chứng cứ sẽ cho đối phương biết việc này nghiêm trọng đến mức nào.

Sau đó hắn rời khỏi cục kiểm tra, nơi đây không phải tổng cục kiểm tra chất lượng nhưng ở Thượng Hải này nó cũng không phải là cục giám định bình thường, mang sữa đến đây kiểm tra chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì.

Vừa đi ra ngoài hắn đã thấy Ngô Hoán Nguyệt gọi đến.

“Anh Lâm, anh không sao chứ?” Lúc Ngô Hoán Nguyệt biết được tin tức này cũng cảm thấy mông lung khó mà tin được, ngay cả mấy ca khúc cũng đều bỏ qua một bên.

Lâm Phàm cười nói: “Không có việc gì, cô có chăm chỉ luyện tập mấy ca khúc kia không?”

Ngô Hoán Nguyệt nói: “Anh Lâm, bây giờ em làm gì còn tâm trạng để luyện hát chứ, em nghe Vương tổng nói nếu như

chuyện lần này không giải quyết tốt thì anh sẽ phải ngồi tù đấy."

"Đừng nghe hắn nói bậy, tôi làm gì đều sẽ rất chắc chắn. Được rồi, cô nhớ chăm chỉ luyện tập ca khúc nhé. Ngay cả Vương Mỹ Điềm cũng có thể nói xấu tôi, cô nhất định phải giúp tôi báo thù mới được đó."

Hắn không hề để vụ sữa này ở trong lòng, tất cả những chuyện này cũng chỉ là tiện tay làm một chút mà thôi.

Ngày hôm sau!

Các cư dân mạng.

"Lâm đại sư sắp xong đời rồi. Tôi hiện đang làm việc tại tòa án, nghe nói bên tòa án đã thụ lý vụ này rồi. Nếu như lần này Lâm đại sư còn chưa thể đưa chứng cứ ra thì nhất định sẽ có chuyện lớn."

"Không thể nào!"

"Sao lại không thể cơ chứ, Lâm đại sư không có bất kỳ bằng chứng nào đương nhiên là sẽ thua rồi. Hơn nữa sau khi thua kiện rất có thể sẽ phải vào tù, xem ra thế nào thì hắn cũng sắp lạnh rồi."

"Haizz, Lâm đại sư rốt cuộc là bị làm sao vậy? Sao tự nhiên lại đăng những lời đó lên Weibo chứ, hắn không biết mức độ nghiêm trọng của chuyện này sao? Tổng cục kiểm tra chất lượng còn chưa lên tiếng nói sữa Thiên Thư có vấn đề, vậy chứng tỏ là nó hợp pháp. Hừ, tôi thấy hắn rõ ràng là đang tự tìm đường chết."

"Có thể là Lâm đại sư cảm thấy cuộc sống quá thuận lợi nên muốn tìm cho mình một chút thú vui. Thế nhưng tôi thấy chuyện này chắc không đến mức phải ngồi tù đâu nhỉ, dù sao Lâm đại sư cũng đâu phải người bình thường đâu, làm ra nhiều chuyện như vậy thì nhiều nhất cũng chỉ phải xin lỗi kèm theo bồi thường thôi."

"Hiện nay có rất nhiều doanh nghiệp ủng hộ công ty sữa Thiên Thư, ngay cả một số đài truyền hình cũng nghiêm khắc phê bình hành vi của Lâm đại sư vì là đã tung tin đồn nghiêm trọng này."

“Mẹ kiếp, mấy người mau xem Weibo của Lâm đại sư đi, tên này lại gây chuyện rồi.”

“Chuyện gì thế?”

Giờ khắc này, vô số cư dân mạng hoàn toàn bối rối sau khi nhìn thấy Weibo của Lâm Phàm, hoặc có thể nói là đề trợn tròn mắt lên.

Lâm Phàm, nói: “Sản phẩm của công ty sữa Thiên Thư không đạt tiêu chuẩn nghiêm trọng, ảnh hưởng tới sức khỏe của tôi, cho nên tôi đã làm đơn kiện, yêu cầu công ty sữa Thiên Thư bồi thường chi phí sức khỏe,….”

“Con mẹ nó, Lâm đại sư muốn làm gì vậy, thật khiến người khác nhìn không ra mà.”

“Đọc không hiểu, tôi thật sự không hiểu hành động này của hắn.”

“Đây vẫn còn là Lâm đại sư mà tôi biết ư? Sao tôi cứ có cảm giác như hắn đột nhiên thay đổi thành người khác thế nhỉ? Đây không phải là nghiên cứu ra thứ mới chứ, chính là uống sữa ăn vạ.”

“Tôi Fxck, thật là có đạo lý!”

Một số người ủng hộ công ty sữa Thiên Thư sau khi nhìn thấy Weibo của Lâm Phàm đều không hề cảm thấy xấu hổ mà nở nụ cười. Trong mắt họ, Lâm đại sư chính là vịt chết mà còn mạnh miệng, đến lúc này rồi còn làm bộ làm tịch ở trên mạng mà không biết mức độ nghiêm trọng của sự tình.

Chuyện này bọn họ cũng đã xem qua, vị họ Lâm này nếu không phải trả một cái giá đắt thì mới thật sự là gặp quỷ.

Mấy phóng viên có quan hệ tốt với Lâm đại sư gần đây không đưa tin gì thêm về việc này. Thế nhưng đám phóng viên khác thì lại không giống vậy, dù sao họ đều nghĩ chỉ cần là tin tức thì tất cả nên được phơi bày.

Nhất là những lời này đều đã được mấy tài khoản lớn chia sẻ.

Một số cư dân mạng lại giữ im lặng khi thấy chuyện này.

“Tôi là fan của Lâm đại sư, đối với chuyện này tôi bảo trì trạng thái trung lập, khi chứng cứ chưa xuất hiện tôi sẽ không

thay đổi chiến tuyến của mình.”

“Haizz, sao tôi cứ có cảm giác như là Lâm đại sư đang giãy dụa sắp chết nhỉ, người này cùng Lâm đại sư mà tôi biết không giống nhau chút nào.”

“Ồ, mấy cậu có chú ý không, Vương Mỹ Điềm sắp ra album mới mà Ngô Hoán Nguyệt cũng vậy. Hơn nữa album này còn là do chính Lâm đại sư tự sáng tác, mọi người không mong chờ gì sao?”

“Chờ mong cái rắm, nếu chuyện này không được giải quyết thì ai còn tâm trạng chờ mong nữa chứ. Nếu Lâm đại sư là vu oan bịa đặt thì tôi cũng sẽ thoát fan, bài hát có chú ý hay không còn quan trọng nữa sao?”

Chương 1793: Làm cách nào mà biết được?

Công ty giải trí Phi Nguyệt.

Trần tổng ngồi nhìn tin tức trên mạng không khỏi nở nụ cười: “Thì ra những việc tên này làm là để tuyên truyền cho album mới, không thể không nói là đầu óc người này thật không bình thường. Vì chỉ cần là người có một chút đầu óc tuyệt đối sẽ không ai lại dùng loại chuyện này để thổi phồng mình. Hiện tại chỉ sợ chính mình cũng ném cả vào rồi.”

Vương Mỹ Điềm cười: “Thật là dọa chết em rồi, lúc nãy khi em nhìn thấy Weibo này còn nghĩ không biết mình có thể so sánh với đối phương không. Nhưng hiện tại xem ra chính Lâm đại sư cũng khó mà bảo toàn.”

Trần tổng an ủi: “Yên tâm đi, không có việc gì, hắn ta đang tự đào mộ cho mình nhảy vào bên trong, ai cũng không ngăn cản được. Đúng rồi, anh đã lấy danh nghĩa của em để quyên góp mười nghìn hộp sữa Thiên Thư cho trẻ em vùng núi.”

Vương Mỹ Điềm nhìn điện thoại di động, sau đó thấy xung quanh không có ai thì trực tiếp hôn lên mặt Trần tổng một cái: “Em thấy rồi, hiện tại có rất nhiều cư dân mạng đều ở dưới bài viết nói em rất thiện tâm, nhất định sẽ ủng hộ album mới của em.”

“Ha ha” Trần tổng cười to, nói: “Yên tâm, đây chính là thủ đoạn kéo fan tốt nhất, anh cũng thuê không ít thủy quân bắt đầu tạo thế cho em. Đồng thời bên phía công ty sữa Thiên Thư cũng tán thành với chúng ta, họ đồng ý cho em trở thành người phát ngôn cho sản phẩm lần này của họ.”

Nghe ông ta nói vậy, Vương Mỹ Điềm hoàn toàn hưng phấn. Cô ta không nghĩ đến tốc độ cất cánh của mình lại nhanh như vậy, nếu như thật sự đạt được quyền đại diện lần này thì khoảng cách với thành công đã được rút ngắn lại một bước.

Công ty sữa Thiên Thư.

Tên Lâm đại sư này đúng thật là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, xem ra chuyện này nếu không xử lý đến cùng thì hắn lại cho rằng chúng ta dễ bắt nạt.” Một người phụ trách có liên quan sắc mặt âm trầm nói.

Sau khi sự việc nổ ra lan đi khắp nơi đã khiến cho lượng sữa bán ra bị đình trệ. Người dân vì lý do dư luận đều không dám mua sản phẩm khiến họ vô cùng bức xúc.”

Đối với những kẻ bịa đặt như thế này, họ không thể nhịn được nữa.

Tại bộ phận kiểm tra sữa Thiên Thư, một nhân viên nhìn số liệu kiểm tra trong tay mà sắc mặt biến hóa rất lớn, như không thể tin được.

“Làm sao vậy?” Một nhân viên khác nhìn thấy đồng nghiệp vẻ mặt hoảng hốt cầm tờ giấy kiểm tra thì tò mò hỏi, không biết chuyện gì đã xảy ra.

“Sắp xảy ra chuyện rồi.” Nhân viên cầm tờ giấy kiểm tra, nhìn số liệu bên trên sắc mặt dần trở lên kinh khủng, giống như thấy quỷ vậy. Thậm chí gã không nghĩ ra được chuyện này là như thế nào, sao có thể xuất hiện những số liệu này được chứ?

“Xảy ra chuyện?” Ha, đúng là xảy ra chuyện, không biết tên Lâm đại sư kia nghĩ gì lại nói sữa bò Thiên của chúng ta có vấn đề. Hừ, mỗi một kỳ hàng hóa được sản xuất ra đều sẽ được kiểm tra, chúng ta không phát hiện bất kỳ vấn đề gì thì sao có thể chỉ dựa vào một mình hắn có thể kiểm tra ra chứ!”

“Nhìn cái gì đấy, tờ dữ liệu này có gì đáng xem à?”

Nhân viên kia thấy bộ dáng đồng nghiệp có chút không đúng, cảm thấy bất đắc dĩ, thế là trực tiếp đi đến cạnh lấy tờ giấy nhìn một chút. Sau đó chuẩn bị đem cất đi, nhưng hành động này mới làm được một nửa hắn đột nhiên dừng lại, cẩn thận nhìn lại tờ giấy.

Thậm chí còn không tin vào mắt mình mà dụi dụi mắt, nhưng số liệu kia vẫn nằm im trên giấy không thay đổi gì, khiến tay cầm tờ giấy cũng bắt đầu run rẩy.

"Có phải là kiểm tra sai rồi không, làm sao có thể như vậy được, anh nói có phải không?"

Đồng nghiệp lắc đầu nói: "Không phải, do tôi cảm thấy tò mò nên đã kiểm tra hàng hóa kỳ trước. Không được rồi, nhóm sản phẩm này thật sự có vấn đề, phải nhanh chóng báo lên trên nếu không chúng ta nhất định sẽ gặp xui xẻo!"

"Vậy tại sao lần trước lại không kiểm tra ra vấn đề?"

"Đó là tỉ lệ, có hiểu không? Bộ phận kiểm tra của chúng ta có thể là do may mắn, nên đã lấy được một bình không có vấn đề. Nhanh lên, đi thông báo với lãnh đạo, nếu không thì thật sự xong đời đó!"

Tổng cục kiểm tra chất lượng.

Nhân viên công tác cầm tờ giấy trong tay, ánh mắt hắn lộ ra vẻ không dám tin. Sau đó hắn nhìn Lâm đại sư trước mặt, cả người đều rơi vào trạng thái kinh ngạc.

Hắn không phải kinh ngạc về việc sữa của Thiên Thư có vấn đề. Mà là chuyện Lâm đại sư không dùng bất cứ dụng cụ đo lường hay kiểm tra nào mà cũng có thể biết được sữa có vấn đề!!!

"Lâm đại sư" nhân viên công tác mở miệng.

"Sao vậy?" Lâm Phàm nghi hoặc, sau đó vỗ vai đối phương cười nói: "Cảm ơn anh, vất vả rồi."

Nhân viên công tác lắc đầu: "Lâm đại sư thật ra tôi muốn hỏi là làm cách nào mà anh biết sữa này có vấn đề vậy?"

Anh ta đã khiếp sợ tới mức nói không thành lời, chỉ cảm thấy hết thảy đều quá không thực tế, lại nhìn những lời trên mạng,

chẳng lẽ Lâm đại sư thật sự dùng miệng để kiểm tra ra được ư?

Nhưng nếu thế thật thì quá không khoa học rồi, người bình thường làm sao có thể dùng miệng nếm ra cái gì bất thường như vậy được chứ?

Chương 1794: Sai lầm nghiêm trọng

Lâm Phàm cười nhạt nói: "Không phải tôi đã nói ở trên mạng sao, chính là uống ra vấn đề đó."

"Lâm đại sư, anh đừng dọa tôi, người thường làm sao có thể dựa vào miệng lưỡi cảm nhận bất thường trong đó được chứ." Nhân viên công tác lập tức lắc đầu, có đánh chết hắn cũng không tin tưởng chuyện này.

"Haizz!" Lâm Phàm bất đắc dĩ thở dài, vì chuyện này khó tin nên đã gây ra nhiều khó khăn cho hắn.

Nhưng giờ thì tốt rồi, giấy tờ kiểm tra xuất hiện, theo lý thuyết thì đã có chứng cứ. Tình huống hiện tại của công ty sữa Thiên Thư khá phức tạp, rõ ràng vấn đề có thể tự mình kiểm tra ra vậy mà lại không tin.

Nhất là bây giờ, câu chuyện bị làm cho nháo loạn kịch liệt trên Internet.

"Lâm đại sư, chuyện này lẽ ra tôi không nên hỏi. Thế nhưng nếu công bố cái này ra ngoài thì sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn đối với công ty sữa Thiên Thư, có thể nói như sấm sét giữa trời quang. Thậm chí có thể sẽ khiến công ty bị phá sản làm rất nhiều người bị thất nghiệp, vậy thì anh có phải sẽ định giải quyết trong âm thầm không?" Nhân viên công tác hỏi.

Việc anh ta lo lắng bây giờ là chuyện này. Dù sao thì đây cũng là một công ty lớn, nếu thật sự có việc gì thì khẳng định sẽ ra đại sự.

Lâm Phàm kinh ngạc nhìn nhân viên công tác: "Sao anh lại có loại ý nghĩ này chứ?"

"Hả? Cái này có thể có vấn đề gì sao?" Nhân viên công tác cũng sững sờ, hắn không cảm thấy ý nghĩ của mình có gì

không đúng cả. Dù sao cũng là vì tốt cho tất cả mọi người, không muốn nhìn thấy hậu quả xấu nhất mà thôi.

“Đây đương nhiên là vấn đề lớn.” Lâm Phàm nhìn tờ giấy trong tay, “Anh nói xem, là họ quan trọng hơn hay những người dân quan trọng hơn? Huống hồ công ty sữa Thiên Thư gần đây đều dùng khẩu hiệu là trẻ em uống Thiên Thư sẽ có một cơ thể khỏe mạnh. Nếu như không vạch trần thì sẽ có biết bao trẻ em uống loại sữa độc hại này chứ, chẳng lẽ anh muốn những đứa trẻ này đến mười mấy, hai mươi tuổi sẽ mắc bệnh ung thư sao?”

Nhân viên công tác nghe những lời này vội vàng xua tay nói: “Không có, sao tôi lại có những suy nghĩ như vậy được?”

Lâm Phàm cười: “Anh đã làm rất tốt, sớm đem kết quả kiểm tra ra chính là đang cứu vớt rất nhiều người đó. Hôm nay công ty sữa Thiên Thư khăng khăng một mực nói là tôi vu oan hãm hại họ, nói tôi cả ngày rảnh rỗi không có việc gì nên đi tung tin đồn nhảm hại bọn họ. Bây giờ có kết quả xuất hiện, tôi xem họ còn nói thế nào nữa.”

Sau đó Lâm Phàm hàn huyên vài câu cùng nhân viên công tác rồi mới rời khỏi đây.

Hắn bây giờ muốn lập tức đăng kết quả lên trên Weibo để cho mọi người đều thấy. Mà bên Tổng cục kiểm tra chất lượng sau khi xuất hiện kết quả cũng lập tức ra tay điều tra.

Chủ yếu là chuyện này ảnh hưởng quá lớn, sữa Thiên Thư là nhãn hiệu lâu đời, vậy nên đối với sản phẩm của họ mọi người đều rất tín nhiệm. Bình thường đều kiểm tra hàng mẫu khi đối phương mang đến.

Đồng thời kết quả kiểm tra thực sự không có vấn đề. Thế nhưng bây giờ Lâm đại sư nói sữa có vấn đề ở trên Internet như thế, cho nên họ cũng không thể cầm tờ kiểm tra trước kia để chứng minh sản phẩm không có vấn đề được.

Do đó, cuối cùng họ đã quyết định phái người đi mua sản phẩm có sẵn ở bên ngoài về kiểm tra lại.

Bây giờ, trong phòng kiểm tra, một đám người trợn mắt há mồm đứng đờ người tại chỗ, trên bàn để một tờ giấy kết quả nhưng không ai dám lấy lên xem.

Bởi vì kết quả chuyện này họ thật sự không gánh nổi.

“Làm sao bây giờ?” Một nhân viên kiểm tra lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh. Mặt anh ta cắt không còn giọt máu, bọn họ phải chịu trách nhiệm hoàn toàn về việc này.

Trước đó kiểm tra hàng mẫu bên công ty sữa Thiên Thư đưa đến đều không có vấn đề gì cả. Thế nhưng sau khi mua một bình ở ngoài về kiểm tra lại phát hiện ra có vấn đề lớn.

Hàm lượng độc tố ở trong sữa thật sự nhiều đến mức vượt chỉ tiêu, sản phẩm như thế này chắc chắn không phải là sản phẩm đủ tiêu chuẩn để bán ra.

“Tôi làm sao mà biết chứ, mấu chốt là kết quả ban đầu không phải do chúng ta kiểm tra ra mà là do Lâm đại sư phát hiện. Nếu chuyện này lộ ra bên ngoài thì chính là do chúng ta thất trách, như vậy sẽ thành chúng ta phải chịu trách nhiệm!” Một người đàn ông nói với giọng điệu run rẩy, cả người đều cảm thấy lạnh lẽo vô cùng, thậm chí ngay cả ý nghĩ tự tử cũng có.

“Công bố với bên ngoài đi, chỉ có công bố mới có thể cứu vãn tình thế. Nếu như chúng ta còn do dự, đến khi sự tình đã xảy ra đến thời điểm không thể ngăn cản thì thật xong đời.”

Chỗ họ là tổng cục kiểm tra, nếu như ngay cả họ cũng không biết thì thật đúng là thất trách.

“Công bố thế nào đây? Chẳng lẽ bây giờ nói sữa có vấn đề hay sao?

Lúc này, lãnh đạo tổng cục kiểm tra chất lượng vội vã bước vào, cầm tờ giấy kết quả lên nhìn qua trong lòng muốn mắng chết mấy người này tại chỗ, nhưng đây chỉ là nghĩ mà thôi.

Đây là sai lầm của họ, quá mức tin tưởng chất lượng bao nhiêu năm qua của sữa Thiên Thư, vì vậy không kiểm tra đầy đủ cẩn thận.

Chương 1795: Anh muốn thế nào?

“Lãnh đạo, làm sao bây giờ?” Một nhân viên hỏi.

Bây giờ họ cũng rất hoang mang lo sợ, trước đó chính là do chính họ kiểm tra mà giờ xảy ra chuyện như thế này, nếu như

điều tra thì sợ là họ không chịu nổi.

Lãnh đạo im lặng phút chốc, nói: “Công bố tin tức và xin lỗi đi, bởi vì đây là lỗi sai của chúng ta, do quá tin tưởng công ty sữa Thiên Thư dẫn đến xảy ra chuyện này.”

Nhưng mà sếp ơi, nếu chúng ta nói những lời như vậy thì khẳng định sẽ bị cư dân mạng mắng chết.”

Vị lãnh đạo trừng mắt nhìn tên vừa nói: “Cậu muốn bị dân mạng mắng chết hay là định đem chuyện này giấu đi hả? Nếu như việc này là do chính chúng ta kiểm tra ra thì có lẽ sẽ cân nhắc ảnh hưởng chung, âm thầm giải quyết chuyện này. Nhưng bây giờ cậu cảm thấy Lâm đại sư hắn không có chứng cứ sao?”

Nhân viên công tác thắc mắc: “Nếu như Lâm đại sư có chứng cứ thì tại sao đến giờ vẫn chưa công bố?”

“Ngu ngốc, thật là ngu hết thuốc chữa! Lâm đại sư đây là đang chờ chúng ta tỏ thái độ đó biết chưa? Chúng ta là tổng cục kiểm tra chất lượng, nếu như đến chúng ta cũng không thể kiểm tra ra thì cậu đoán xem sự tình sẽ thế nào? Về sau người dân làm sao dám tin tưởng chúng ta nữa. Cho nên, nhanh đi đăng thông báo đi!” Lãnh đạo vội vàng nói, sau đó lại thở dài: “Mặc dù tôi chưa từng quen biết Lâm đại sư nhưng không ngờ rằng Lâm đại sư có thể nghĩ nhiều như vậy, nếu sau này có cơ hội nhất định phải đến trước mặt cậu ấy cảm ơn.”

Các nhân viên đang công tác nghe được câu nói này đều gật đầu một cái. Thì ra là thế, đồng thời họ cũng vô cùng cảm kích Lâm đại sư, không ngờ hắn thế mà cũng để ý đến cảm thụ của họ.

Nhưng nếu để Lâm đại sư biết, hắn tuyệt đối sẽ nói, mẹ nó mấy người nghĩ nhiều quá rồi, tôi cũng chỉ vừa cầm được kết quả giám định mà thôi!

Trụ sở của công ty sữa Thiên Thư.

“Mẹ nó, mấy người…” Người phụ trách có liên quan nhìn tờ kết quả kiểm tra trước mặt thì vẻ mặt đỏ bừng, trong mắt đầy vẻ tức giận.

Các nhân viên run rẩy, không dám nhìn thẳng vào lãnh đạo. Lúc này ai dám lên tiếng thì chính là tự tìm đường chết mà.

“Chuyện này…Chúng tôi cũng không nghĩ tới lại xảy ra chuyện như vậy.” Nhân viên công tác nhỏ giọng nói. Chuyện này không thể trách bọn họ được, muốn trách thì chỉ có thể trách bọn họ quá xui xẻo.

Nhưng kể cũng kỳ lạ, trước kia công ty của bọn họ chưa bao giờ xảy ra chuyện như vậy, sao bây giờ lại xảy ra chứ?

Rốt cuộc là quá trình xảy ra vấn đề, hoặc là do bộ phận nào xuất hiện tình huống tham ô, dẫn đến sản phẩm cuối cùng xảy ra vấn đề?

“Không nghĩ tới? Vậy tại sao không nghĩ rằng điều này sẽ xảy ra? “Lãnh đạo nổi giận lớn tiếng hét lên, hận không thể ăn tươi nuốt sống mấy tên trước mắt này.

Đột nhiên, ông ta nhận ra rằng bọn họ đang tự đào hố chôn mình.

Không được! Nhất định phải nhanh chóng cứu vãn lại nếu không thật sự sẽ không kịp.

Ông ta không rảnh quan tâm đến tâm trạng của những nhân viên này mà nhanh chóng cầm điện thoại lên gọi cho Lâm đại sư.

Lâm Phàm đang thao tác trên điện thoại, chuẩn bị gửi kết quả kiểm tra này lên mạng thì lúc này điện thoại lại vang lên nên hắn cũng chỉ có thể bắt máy.

“Này, ai vậy?”

Giọng điệu của người bên kia điện thoại nhỏ nhẹ giống như là đã biết mình làm sai: “Lâm đại sư, xin chào! Tôi là Mã Quốc Phú của công ty sữa Thiên Thư. Chuyện này là lỗi của chúng tôi, là do chúng tôi đã làm việc quá sơ ý. Hiện tại chúng tôi sẽ lập tức cho người đi thu hồi lại những sản phẩm đã được đưa ra thị trường, ngài thấy như vậy có được không?”

Lâm Phàm nghe được những lời này, đột nhiên nở nụ cười: “Vấn đề này… ông làm khó tôi rồi.”

Hiện tại Mã Quốc Phú rất bất lực nhưng cho dù ra sao thì ông ta cũng phải bình tĩnh lại, quyết không thể để chuyện này làm sụp đổ: “Lâm đại sư, ngài cho chúng tôi một cơ hội đi! Sai sót này cũng là điều chúng tôi không thể tưởng tượng được. Hay

là như vậy đi, chúng tôi biết gần đây ngài bị mọi người trên mạng làm phiền, chúng tôi nguyện ý bồi thường tổn thất tinh thần, chỉ hy vọng Lâm đại sư có thể giơ cao đánh khẽ, bỏ qua cho chúng tôi lần này."

"Chuyện này chúng ta tự mình giải quyết, ngài xem có được không?"

"Không được!" Lâm Phàm lập tức từ chối.

Mã Quốc Phú ở đầu dây bên kia sửng sốt: "Lâm đại sư, ngài cũng là nhân vật của công chúng, chúng tôi dù sao cũng là một công ty lớn. Sau này thế nào cũng sẽ có lúc chúng ta phải liên hiện, ngài có cần thiết phải làm như vậy hay không?"

"Có! Chuyện này thật sự rất cần thiết. Huống hồ tôi không phải là nhân vật của công chúng gì cả, tôi chỉ là một người mở cửa hàng bình thường, chỉ là may mắn được nhiều người biết đến mà thôi." Lâm Phàm nói.

"Cậu…" Hiện tại Mã Quốc Phú cũng không biết nên nói cái gì, nhưng hiện tại điểm yếu của mình lại bị đối phương bắt được, nếu cứ cứng rắn thì nhất định sẽ không giải quyết được vấn đề gì.

"Ngài nói đi, ngài rốt cuộc muốn thế nào?"

Chương 1796: Công năng khác của miệng

Lâm Phàm suy nghĩ một chút: "Không muốn thế nào cả! Tôi phải chịu trách nhiệm với quần chúng. Tôi phải công bố kết quả kiểm tra này mới được. À, đúng rồi! Tôi không nói chuyện với ông nữa. Tôi cảm thấy trò chuyện với ông chính là lãng phí thời gian. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn tôi và ông nói chuyện thì không biết có bao nhiêu người uống sữa của các ông rồi, tắt máy đây."

Lạch cạch!

Mã Quốc Phú nghe được tiếng báo máy bận truyền đến từ đầu dây bên kia thì trong lúc nhất thời đứng sững ở nơi đó, hoàn toàn choáng váng.

Tổng cục Kiểm tra chất lượng vừa mới công bố kết quả kiểm tra, đồng thời cũng tự kiểm điểm sâu sắc.

Cư dân mạng nhìn thấy tình huống này thì cũng hoàn toàn sững sờ, giống như là gặp quỷ vậy.

Lãnh đạo tổng cục kiểm tra chất lượng cũng quan sát tình huống trên mạng, khi nhìn thấy Lâm đại sư công bố kết quả kiểm tra sau bọn họ thì thở phào nhẹ nhõm. Quả nhiên như dự đoán của bọn họ, Lâm đại sư đang chờ bọn họ hành động.

Trong lòng họ cảm thấy xúc động và cảm kích.

Ông ta cũng không biết nên cảm ơn Lâm đại sư như thế nào, ngài ấy làm vậy hoàn toàn là đang chiếu cố bọn họ mà.

Lâm Phàm thấy tình huống trên mạng thì cũng sửng sốt. Hắn không ngờ tới tốc độ công bố kết quả kiểm tra của tổng cục kiểm tra chất lượng lại nhanh như vậy.

Cư dân mạng.

Vốn bọn họ đều thảo luận chuyện này trên mạng, dù sao chuyện này rất nghiêm trọng, nhưng vì vẫn chưa có chứng cớ cho nên bọn họ cũng không biết nên tin tưởng ai.

“Mẹ kiếp! Các cậu mau xem weibo của Tổng cục Kiểm tra chất lượng đi, bọn họ đã công bố kết quả kiểm tra rồi.”

“Lâm đại sư cũng đăng tải rồi, đây chính là một trước một sau mà.”

“Mẹ nhà nó! Không thể nào! Tôi đã uống sữa của công ty sữa Thiên Thư mấy ngày liền rồi.”

“Đậu xanh! Tôi đề nghị anh nhanh chóng đến bệnh viện rửa dạ dày, nếu không anh sẽ bị ung thư đó.”

“Cút đi! Cậu hù dọa ai đấy hả? Khả năng hấp thu của dạ dày tôi rất kém, đợi lát nữa chúng sẽ bị bài tiết ra, sẽ không bị hấp thu đâu.”

“Đỉnh…”

Khi Mã Quốc Phú nhìn thấy thông báo của Tổng cục Kiểm tra chất lượng thì cả người ông ta đều choáng váng. Bây giờ ông ta chỉ có một ý nghĩ, đó chính là lần này công ty thật sự xảy ra chuyện lớn rồi, hơn nữa chỉ sợ còn không có đường cứu vãn.

Mà khi nhìn thấy Lâm đại sư đăng tải bài weibo này thì trong lòng của ông ta dường như có một ngọn lửa đang chuẩn bị bùng nổ.

“Đậu xanh…”

Ông ta thật sự rất hận, nếu như không có Lâm đại sư thì căn bản sẽ không xảy ra chuyện thế này.

Vương Mỹ Điềm đang ở nhà vừa uống sữa vừa lướt Weibo. Lúc này cô ta rất tin tưởng vào tương lai tươi sáng của mình. Hiện tại công ty sữa Thiên Thư muốn cô ta làm người đại diện, mà những bình luận trên Weibo cũng đều ủng hộ cô ta.

Điều này làm cho cô ta cảm thấy rằng đỉnh cao sự nghiệp của mình đang đến gần.

“Ồ! Đây là cái gì vậy?” Lúc này, Vương Mỹ Điềm thấy một weibo đang được mọi người điên cuồng chia sẻ lại.

“Công ty sữa Thiên Thư bị phát hiện độc tố aflatoxin có trong sữa vượt quá 200%, chứng cứ xác thực. Tổng cục Kiểm tra chất lượng ra mặt xin lỗi.”

Phụt phụt!

Sữa mà cô ta vừa uống, còn chưa kịp nuốt suốt thì đã lập tức bị phun ra, hai má vốn trắng nõn cũng nhanh chóng chuyển sang tái mét.

“Chất gây ung thư vượt quá tiêu chuẩn?” Vương Mỹ Điềm nhìn sữa trong tay mình, thứ này uống cũng rất ngon. Trong lúc nhất thời mắt trợn tròn giống như là gặp quỷ, tiếp đó thì quăng ly sữa vào thùng rác.

“Làm sao có thể? Làm sao có thể biến thành như vậy được chứ? Chuyện này hoàn toàn không có khả năng mà!”

Cô ta không thể tin vào những gì đang xảy ra, làm thế nào lại có thể vượt quá tiêu chuẩn cho phép chứ? Nhất định là đã có vấn đề ở đâu đó rồi.

Nhưng khi cô ta đọc bình luận trên Weibo thì đã hoàn toàn ngây người.

“Ha ha ha, Vương Mỹ Điềm có sướng không? Uống sữa có độc có phải rất vui vẻ hay không?”

“Mẹ kiếp! Cô lại còn quyên góp 10 ngàn thùng sữa đến trẻ em vùng núi, cô đây là muốn đầu độc trẻ em vùng núi mà. Cô đúng là đồ cầm thú!”

“Khốn kiếp! Lâm đại sư đã nói là có độc mà cô còn không chịu nghe. Trên đời này sao lại có người ngang ngược như vậy chứ?”

“Đúng là lừa bịp mà! Khi chuyện này mới xuất hiện, cô còn liều mạng nói tốt cho công ty sữa Thiên Thư, dẫn dắt mọi người tin tưởng vào công ty Thiên Thư. Hiện tại chuyện này đã được xác thực, bây giờ cô muốn làm thế nào đây hả?”

“Đã vậy còn muốn chúng tôi ủng hộ album mới của cô, quả thực là đang nằm mơ!”

“Mẹ nó! Thế mà tôi lại không tin tưởng Lâm đại sư, tôi thật là hối hận mà.”

Giờ khắc này, ngay khi Vương Mỹ Điềm thấy tình huống trên Weibo thì cũng hoàn toàn choáng váng.

Phố Vân Lý!

Khi Lâm Phàm trở về, nhóm Điền Thần Côn lập tức vây quanh.

“Ôi trời, anh Lâm, anh quá lợi hại rồi, anh thật sự có thể nếm ra được sao?” Lúc này Triệu Chung Dương đã bội phục sát đất, thậm chí ngay cả ý muốn quỳ lạy cũng có.

Cậu ta thật sự không dám tưởng tượng, trên đời này thật sự có người chỉ cần nếm qua là có thể biết được đấy là cái gì. Đây rốt cuộc là cái miệng gì mà lại có thể có công năng cường đại như vậy chứ?

Chương 1797: Mọi chuyện điều đã được giải quyết

Lâm Phàm bình tĩnh khoát tay: “Được rồi, không cần quá kích động. Đây chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Tôi cũng không yêu cầu gì nhiều ở mọi người, tôi chỉ mong sau này mọi người có thể tin tưởng ở tôi hơn.”

“Nhất định, nhất định! Sau này sẽ không dám nghi ngờ anh nữa.” Triệu Chung Dương lập tức gật đầu. Hiện tại cậu ta mới hiểu được, trước đó mình ngu xuẩn cỡ nào, vậy mà lại nghi ngờ anh Lâm. Đây thật sự là chuyện không nên xảy ra.

Ngô U Lan nhìn thấy tình huống này thì cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ là khi nghĩ đến chuyện này thì cũng cảm thấy bất lực, nói: “Anh Lâm, anh nói xem, sao một công ty lớn như Thiên Thư lại có thể sản xuất ra những loại sữa không đạt yêu cầu như vậy, hơn nữa còn có thể đưa chúng vào thị trường?”

Lâm Phàm cười: “Chuyện này thì ai mà biết được. Chúng ta quản không được, cũng đừng nghĩ quá nhiều. Dù sao sau khi chuyện này xảy ra thì sẽ có người đứng ra giải quyết.”

Các ông chủ cửa hàng cũng vây quanh, ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm cũng thay đổi hoàn toàn, giống như là đang nhìn một vị thần vậy.

“Ông chủ nhỏ, cậu cũng quá trâu bò đi.”

“Đúng vậy! Vậy mà chuyện cậu nói lại là sự thật. Chỉ là cũng may tôi đã kiên quyết tin tưởng ông chủ nhỏ cho nên tôi đã tẩy chay sữa của công ty Thiên Thư này.”

“Ha ha ha, tôi thấy trên mạng có rất nhiều người đều nghi ngờ ông chủ nhỏ, thậm chí còn có người không nghe theo mà đi mua sữa. Bọn họ thật sự là quá ngu ngốc mà.”

“Ông chủ nhỏ, sau này khi rảnh thì cứ tích cực uống sữa. Nếu có thứ gì không phù hợp với tiêu chuẩn thì cứ đưa nó lên mạng nha.”

“Không sai!”

Lâm Phàm nghe được những lời này thì không khỏi nở nụ cười. Hắn biết mọi người đều có ý tốt chỉ là trên thị trường nhiều sữa như vậy, nếu hắn thật sự uống hết thì hắn chính là người đầu tiên chết vì uống quá nhiều sữa mất.

“Được rồi, được rồi! Mọi người nhanh chóng giải tán, đi về làm việc của mình đi.” Lâm Phàm khoát tay, chuyện này vốn chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi.

Hơn nữa hiện tại tổng cục kiểm tra chất lượng cũng đã ra mặt cho nên công ty sữa Thiên Thư nhất định phải bị điều tra

nghiêm ngặt.

Mà hiện tại, sau khi Tổng cục kiểm tra chất lượng nhúng tay vào chuyện này thì công ty sữa Thiên Thư cũng là người tiếp theo đăng thông báo.

Đó chính là tuyên bố bọn họ sẽ thu hồi lại những sản phẩm này.

Mà các cư dân mạng cũng tức giận mắng chửi. Bọn họ không nghĩ tới công ty sữa Thiên Thư lại thật sự có vấn đề, uổng công bọn họ tin tưởng vào công ty sữa Thiên Thư như vậy.

Đối với người trong công ty sữa Thiên Thư mà nói, Lâm đại sư đã trở thành kẻ địch số một của bọn họ.

Chỉ là hắn không có gì phải sợ, người ta ghét thì cứ ghét thôi, dù sao hắn lại không làm gì sai trái cả.

Tinh Tinh!

Vương Minh Dương gọi điện thoại đến, sau đó điện thoại nhanh chóng được kết nối.

“Minh Dương làm sao vậy?” Lâm Phàm hỏi.

Vương Minh Dương ở đầu dây bên kia im lặng, sau đó mở miệng nói: “Người anh em à, là tôi hiểu lầm cậu, tôi thế mà lại không tin cậu. Thật sự là… Haizz.”

Lâm Phàm nở nụ cười: “Anh có bệnh sao? Chỉ có chút chuyện nhỏ này mà lại gọi điện thoại xin lỗi tôi. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, anh thấy cái miệng này của tôi có lợi hại không?”

“Lợi hại, lợi hại, bội phục sát đất!” Vương Minh Dương nói.

Lâm Phàm và Vương Minh Dương trò chuyện một chút, sau đó tắt điện thoại.

Tuy công ty sữa Thiên Thư là một công ty đã lên sàn niêm yết, đã ăn sâu bén rễ vào thị trường Hoa Hạ. Thế nhưng khi xảy ra chuyện này thì cũng phải gõ cho bọn họ vài cái để bọn họ tỉnh táo lại.

Cũng là để cho công ty Nhật Bản này hiểu được, sản xuất đồ tốt thì dân chúng sẽ ủng hộ, nhưng nếu có vấn đề thì tuyệt đối sẽ không có người ủng hộ.”

Một số tập đoàn sữa lớn trong nước khi nhìn thấy chuyện này thì cũng đều sửng sốt. Bọn họ không nghĩ tới công ty sữa Thiên Thư lại thật sự có vấn đề. Tuy rằng chuyện này không xảy ra trên người bọn họ nhưng trong mắt bọn họ thì chuyện này nhất định cũng sẽ liên lụy đến công ty của mình.

Khi chuyện này xảy ra sẽ làm người dân mất niềm tin vào ngành sữa và nghĩ rằng không có công ty sữa nào là an toàn cả.

Loại tình huống này nhất định phải được chú ý.

Ngày hôm sau!

Lâm Phàm đi tới phố Vân Lý như bình thường. Bây giờ hắn đã không thèm để ý đến chuyện trên mạng nữa mà chuyện làm hắn phải suy nghĩ bây giờ chính là tình hình thu âm bài hát của Ngô Hoán Nguyện.

Còn người tên Vương Mỹ Điềm kia thì hắn cũng không có để ở trong lòng. Sau khi trải qua chuyện này, chỉ sợ cô ta cũng bị mắng đến mức không ngóc đầu lên được nữa rồi.

Điền Thần Côn ngồi ở cửa hút thuốc, đột nhiên nhìn thấy một đám người ở từ xa chạy đến vì vậy lập tức hét lên: "Không hay rồi! Các phóng viên lại tới rồi."

"Có chuyện gì vậy?" Lâm Phàm nghe nói như vậy thì có hơi bối rối. Hắn không biết đã xảy ra chuyện gì, tại sao các phóng viên lại tới, chuyện này không phải đã giải quyết xong rồi sao?

Chương 1798: Đại lý sữa kéo tới

"Lâm đại sư…" Ở phía xa truyền đến tiếng hoan hô của các phóng viên.

Lâm Phàm đi tới trước cửa nhìn về hướng đó. Lúc này các phóng viên đang vừa khiêng camera vừa vội vàng chạy tới. Hơn nữa bên cạnh các phóng viên còn có một vài người. Những người này thì lại khiêng mấy thùng sữa bước đi như bay, vẻ mặt có hơi kích động, giống như đang chờ mong chuyện gì đó.

Haizz! Hiện tại hắn cũng hết cách với những phóng viên này rồi. Dù sao việc thường xuyên lên báo cũng không tốt lắm.

Lúc này, các phóng viên đi tới trước mặt Lâm Phàm, trên mặt đầy vẻ phấn khích nói: “Lâm đại sư.”

Lâm Phàm bất lực nói: “Tôi nói này, có phải là mỗi ngày các anh đều không tìm được tin tức thì sẽ đến đây hay không? Tuy chúng ta có quen biết nhưng các anh cũng không thể ngày ngày đều tới phỏng vấn tôi như vậy được chứ.”

Các phóng viên cười: “Lâm đại sư, lần này không phải là chúng tôi đến tìm anh.”

Lâm Phàm sửng sốt: “Anh nói vậy là có ý gì?”

Các phóng viên tự hào cười nói: “Hôm nay chúng tôi đến đây là do cư dân mạng nhờ vả nên mới đến đây để tìm cậu. Hiện giờ cư dân mạng rất quan tâm tới vấn đề an toàn của sữa, cho nên lần này không chỉ có chúng tôi mà còn có các nhà sản xuất sữa mang theo sản phẩm của công ty mình tới đây. Họ làm như vậy là để Lâm đại sư nếm thử một chút, để xem xem những loại sữa này có đủ tiêu chuẩn hay không.”

“Hả?” Lâm Phàm ngây ngẩn cả người, dường như không hiểu được bọn họ lại chơi cái trò quái quỷ gì.

Lúc này, một người đàn ông trung niên mang theo một hộp sữa đi tới.

“Lâm đại sư, xin chào! Tôi là đại lý của Mông Ngưu ở Thượng Hải. Những loại sữa này là do tôi lấy ngẫu nhiên ở một siêu thị, mua dưới sự chứng kiến của các phòng viên. Hôm nay tôi mang nó tới đây là để Lâm đại sư nếm thử, xem sữa của chúng tôi như thế nào. Đồng thời điều này cũng sẽ được đưa lên mạng cho mọi người biết.”

Lúc này lại có một cô gái tới: “Lâm đại sư, tôi là đại lý của Elie. Đây cũng là sữa do tôi lấy ngẫu nhiên từ siêu thị, tuyệt đối không phải là chuẩn bị từ trước. Công ty chúng tôi muốn thuê Lâm đại sư làm người kiểm tra sữa của chúng tôi. Sau này chúng tôi sẽ thường xuyên đưa sữa tới đây cho Lâm đại sư. Nếu khi ngài uống mà cảm thấy sữa có vấn đề thì cứ tag chúng tôi trên Weibo, lúc đó chúng tôi sẽ nhanh chóng kiểm tra lại.”

“Chờ một chút!” Lâm Phàm càng nghe càng cảm thấy mơ hồ: “Mấy người muốn kiểm tra sữa thì cứ tìm cơ quan chuyên

môn không phải là được rồi sao? Sao còn tìm tôi làm gì vậy?”

Các phóng viên hét lên: “Bởi vì bây giờ cư dân mạng chỉ tin tưởng mình cậu, còn những người khác thì đều không đáng tin.”

Lâm Phàm: “…”

Lâm Phàm không nghĩ tới còn có thể xảy ra chuyện như vậy.

Nhân viên kiểm tra sữa sao?

Chỉ tin tôi, muốn tôi nếm thử sữa?

Chơi vầy có chút không ổn rồi nha, chẳng lẽ sau này mỗi ngày hắn đều phải ở trong cửa hàng uống sữa, rồi sau đó lên mạng bình luận. Nếu thật sự là như vậy thì thật sự có hơi không ổn rồi đó.

Lâm Phàm nhìn mọi người nói: “Mọi người, chuyện này…”

Xoẹt!

Đúng lúc này, đại lý sữa Mông Ngưu đã nhanh chóng lấy sữa ra rồi cắm ống hút vào, sau đó đưa tới trước mặt Lâm Phàm nói: “Lâm đại sư, mời ngài nếm thử một chút. Sữa này của chúng tôi đều được sản xuất từ những con bò được nuôi dưỡng một cách rất chuyên nghiệp. Công ty chúng tôi là một công ty rất chú trọng đến người tiêu dùng.”

Lâm Phàm nhìn vẻ mặt chờ mong của đối phương, giống như nếu hắn không uống thì sẽ làm tổn thương trái tim người ta vậy.

Cuối cùng hết cách, hắn chỉ có thể cầm lên uống một ngụm.

Vẻ mặt người đàn ông đầy chờ mong nhìn Lâm Phàm: “Lâm đại sư, ngài thấy thế nào? Tuyệt đối không có vấn đề gì chứ? Bò của chúng tôi đều được ăn cỏ đã được lựa chọn nghiêm ngặt, tuyệt đối sẽ không có thêm bất kỳ chất nào có hại cho cơ thể con người. “

“Ừm, không tồi, không có vấn đề.” Lâm Phàm gật đầu, hắn cũng thật sự nếm thử để xác nhận.

“Phù!” Đại lý của Mông Ngưu lập tức thở phào nhẹ nhõm: “Tôi đã nói rồi, chúng tôi tuyệt đối không giống công ty sữa

Thiên Thư, công ty của chúng tôi chính là doanh nghiệp có lương tâm.”

Các phóng viên cũng đã quay chụp lại cảnh này.

Tuy rằng bọn họ không biết rốt cuộc cái miệng này của Lâm đại sư làm thế nào mà có thể nếm ra được. Thế nhưng sau khi xảy ra chuyện của công ty sữa Thiên Thư thì bọn họ đều rất tin tưởng.

Đại lý của Elie cũng nhanh chóng mở sữa của công ty mình ra, đưa cho Lâm đại sư.

Lâm Phàm ngơ ngác đứng ở nơi đó, vẫn uống một ngụm rồi gật đầu nói: “Ừ, không có vấn đề gì.”

Người phụ nữ cười nói: “Tôi cũng đã nói rồi, sản phẩm của công ty chúng tôi cũng tuyệt đối sẽ không có vấn đề. Lâm đại sư, ngài có thể trở thành nhân viên kiểm tra sữa của chúng tôi được không? Bình thường ngài không cần phải làm gì cả, chúng tôi sẽ định kỳ đưa sữa mà chúng tôi sản xuất tới cho ngài. Nếu có bất kỳ vấn đề gì, ngài có thể nói trực tiếp trên Weibo, chúng tôi rất sẵn sàng chấp nhận những lời phê bình.”

…

Chương 1799: Lâm đại sư làm đại diện cho các hãng sữa

Lâm Phàm nhìn đối phương, cảm thấy chuyện này chơi hơi lớn rồi, lập tức nói: “Không cần thiết phải làm như vậy đâu?”

Người phụ nữ ngay lập tức lắc đầu: “Cần thiết! Tổng bộ bên kia cũng có ý này. Tổng bộ của chúng tôi rất tin tưởng vào khả năng nếm của Lâm đại sư.”

Lâm Phàm chớp chớp mắt, cảm thấy việc này thật đúng là thần kỳ. Tất cả mọi việc đều bởi vì uống một ngụm sữa mà xảy ra tình huống như này, ngay cả chính hắn cũng nghĩ không ra.

“Đến lượt chúng tôi rồi!”

“Còn có cả tôi nữa!”

Các đại lý phía sau cũng tranh nhau hét to, giống như nếu không được Lâm đại sư nếm thử thì sữa của bọn họ sẽ không được mọi người tin tưởng vậy.

Các phóng viên đứng ở một bên quay phim. Đây cũng là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy loại chuyện này nên cảm thấy thật con mẹ nó thần kỳ, thần kỳ đến mức khiến người ta không thể tin được.

Chỉ là nghĩ lại cũng đúng. Lâm đại sư trâu bò như vậy, sau khi chuyện này xảy ra thì còn có thể có vấn đề gì được sao?

Bọn họ ở một bên quay phim, yên lặng ghi lại chuyện này.

Các ông chủ cửa hàng chung quanh cũng vây quanh.

"Oa! Sau này ông chủ nhỏ có lẽ sẽ không thiếu sữa để uống rồi."

"Đúng vậy! Sau này nếu chúng ta muốn uống sữa thì chỉ cần đến chỗ Lâm đại sư lấy là được."

"Hiện nay Phố Vân Lý của chúng ta càng ngày càng nổi tiếng, không biết mấy người có chú ý tới hay không?"

"Tôi đã sớm chú ý tới rồi. Khách đến càng ngày càng nhiều. Hơn nữa có rất nhiều người đều là từ nơi khác tới đây. Tôi nghe nói, phố Vân Lý của chúng ta đã được đánh giá là một trong những nơi nhất định phải đến khi tới Thượng Hải du lịch rồi đó."

"Lần trước có người ra giá sáu trăm ngàn một năm để thuê lại chỗ của tôi, chỉ là tôi không có đồng ý. Hơn nữa cho dù giá cả có cao hơn nữa thì tôi cũng sẽ không đồng ý."

"Phố Vân Lý của chúng ta có thể nổi tiếng như vậy đều là bởi vì Lâm đại sư. Nếu Lâm đại sư không ở đây thì phố Vân Lý của chúng ta cũng sẽ không nổi tiếng như vậy."

Các ông chủ cửa hàng đang thảo luận, họ thực sự hài lòng với cuộc sống hiện tại.

Dù sao ở bên cạnh bọn họ có một đại thần bảo hộ như vậy mà.

Thậm chí bọn họ còn cảm thấy, kiếp trước nhất định là bọn họ đã cứu vớt thế giới. Cho nên kiếp này mới có thể trở thành hàng xóm của Lâm đại sư ở phố Vân Lý này.

Sau một thời gian dài, các phóng viên và các đại lý sữa cũng rời đi.

Những thứ để lại chính là hàng chục hộp sữa.

Nhìn những hộp sữa này, đầu hắn lại thấy choáng, hắn không biết mình nên giải quyết những thứ này như thế nào.

Hắn cũng không phải là người bán sữa.

Điền Thần Côn nở nụ cười, tâm trạng rất tốt đẹp: "Xem ra, sau này muốn uống bao nhiêu sữa thì có bấy nhiêu rồi."

Triệu Chung Dương mở livestream, bạn bè trong livestream cũng đều trợn tròn mắt. Bọn họ chưa từng thấy cảnh như vậy, vì thế vẫn luôn ở trên kênh gửi hai từ 'quá trâu'…

Dù sao thì chỉ có như vậy thì mới có thể thể hiện được sự khiếp sợ trong lòng của bọn họ.

Lâm Phàm cảm thấy mình cần phải giải quyết những hộp sữa này, sau đó nhìn mọi người xung quanh: "Mọi người ai muốn uống sữa thì mau lấy đi. Ở đây có nhiều sữa như vậy, nếu chỉ mình tôi uống thì biết phải uống đến ngày tháng năm nào chứ?"

Các ông chủ cửa hàng cười nói: "Ông chủ nhỏ, cậu thực sự là quá lợi hại!"

"Đúng vậy! Tôi sống tầm tuổi này rồi mà chưa từng thấy qua cảnh nào như vậy."

Lâm Phàm nhìn mọi người, trong lòng cũng lẩm bẩm. Đừng nói là mấy người chưa từng thấy qua, cho dù là tôi thì đây cũng là lần đầu tiên thấy.

Ngày hôm sau!

Tin tức đã xuất hiện.

Các cư dân mạng cũng đều thảo luận.

"Mông Ngưu an toàn, mọi người có thể yên tâm uống."

"Elie cũng an toàn."

"Ừm! Lâm đại sư đã nói an toàn, vậy nhất định là không có vấn đề gì. Mẹ nó, thật sự là dọa chết tôi rồi."

Tuyên bố trên trang web chính thức của Mông Ngưu cũng đã thay đổi.

“Lâm đại sư đã nói sữa chúng tôi an toàn, mọi người có thể yên tâm sử dụng.”

Elie: “Chúng tôi là một công ty có lương tâm. Lâm đại sư nói đây là sữa tốt thì nhất định sẽ không có vấn đề.”

Cư dân mạng nhìn thấy tình huống này thì đều cảm thấy dở khóc dở cười.

“Sao đột nhiên tôi lại cảm thấy Lâm đại sư giống như bị người ta bán vậy?”

“Đúng vậy! Những công ty này cũng quá giống cướp rồi.”

“Chỉ là như vậy cũng có thể thấy được, những công ty này vẫn rất có quyết tâm. Ủng hộ công ty nước mình, sau này tôi uống sữa của Mông Ngưu là được rồi. Còn sữa của công ty sữa Thiên Thư thì sẽ không uống nữa.”

Phố Vân Lý.

Sau khi Triệu Chung Dương nhìn thấy tin tức trên Weibo thì cũng nở nụ cười, nói: “Anh Lâm, anh xem mấy cái này đi. Bây giờ anh đã trở thành người phát ngôn của mấy công ty sữa này rồi nè, đây chính là việc mà biết bao người muốn còn không được nữa đó nha.”

Lâm Phàm thấy tình huống trên Weibo thì cũng chỉ biết gãy đầu, lúc này hắn cũng không biết nên nói cái gì.

“Vậy có phải tôi nên đi tìm bọn họ để thu phí phát ngôn không?”

Triệu Chung Dương gật đầu: “Ừm. Nếu như anh mở lời thì bọn họ nhất định sẽ cho tiền đó.”

Chương 1800: Hội trưởng Ngưu gọi đến

Điền Thần Côn nói: “Nhưng không phải mỗi tháng người ta đều gửi tới cho cậu hơn mười thùng sữa sao? Đây không phải là phí phát ngôn rồi à?”

“Thôi đi cha! Bắp đùi to như anh Lâm mà bọn họ nghĩ muốn bám vào chỉ với mười mấy thùng sữa thôi sao?” Triệu Chung Dương nói.

Lâm Phàm lắc đầu, hắn cũng không muốn những chuyện này đâu. Hiện tại trong dạ dày của hắn đều là mùi sữa, nhiều đến mức hắn muốn nôn luôn rồi.

Hắn sẽ không bao giờ uống sữa nữa!

Sự tình phía sau không phải là chuyện Lâm Phàm cần quản nữa. Chuyện của công ty sữa Thiên Thư đã có sự quản lý của cơ quan nhà nước tiếp nhận và xử lý.

Chỉ là hắn cảm thấy lần này công ty sữa Thiên Thư không chết thì cũng phải bị lột một lớp da. Dù sao đây cũng là một công ty lớn đã thâm căn cố đế ở trong lòng mọi người, cho nên có vị trí rất quan trọng. Mà hiện tại lại đột nhiên xảy ra chuyện này nên nhất định sẽ tạo nên ảnh hưởng rất lớn.

Các công ty sữa trong nước kia ơi, bổn đại sư cũng chỉ có thể giúp được mấy người đến đây thôi nhé, chuyện còn lại thì phải xem bản lĩnh của chính mấy người rồi.

Hiện tại những công ty sữa trong nước kia đều muốn hắn nếm thử sữa. Nếu như hắn không muốn thì ai cũng không thể ép hắn được. Nhưng nghĩ lại thì hắn cảm thấy mình cũng nên góp một phần sức lực cho ngành sản xuất nước nhà.

Chỉ là không nghĩ tới hắn lại uống nhiều đến mức muốn nôn như vậy. Nếu không phải sức chịu đựng của hắn tốt thì có lẽ đã phun hết ra ngoài rồi.

Khi Vương Mỹ Điềm thấy tình huống này thì cả người đều choáng váng. Điều đầu tiên cô ta nghĩ đến chính là hình tượng người phát ngôn của mình, e rằng đã đổ sông đổ bể cả rồi.

Nếu như công ty thư Thiên Thư thật sự xảy ra chuyện thì bọn họ làm gì còn để ý đến chuyện này nữa.

Khi cô ta gọi điện thoại cho Trần tổng, Vương Mỹ Điềm thật sự phải trợn tròn mắt vì giọng điệu của Trần tổng thể hiện vẻ bất lực. Hiển nhiên là chuyện này đã không có đường lui nữa rồi, việc hiện tại cô ta cần làm chính là thu âm bài hát thật tốt.

Đồng thời cô ta cũng hiểu một ý trong đó, đó chính là Trần tổng đã không còn hy vọng gì đối với cuộc tranh đoạt giữa cô ta và Ngô Hoán Nguyệt nữa.

“Không được! Vương Mỹ Điềm tôi sao có thể thua Ngô Hoán Nguyệt được chứ?” Trong lòng Vương Mỹ Điềm lửa cháy hừng hực, sau đó lập tức bắt đầu đăng bài trên Weibo. Chỉ là khi bài đăng này vừa mới xuất hiện thì lập tức bị đả kích.

Vương Mỹ Điềm: “Album đang trong quá trình thu âm, mọi người nhất định phải ủng hộ tôi hết mình đó nha! Yêu mọi người! Chụt chụt!”

Ngay lập tức, cư dân mạng đã bình luận.

“Đừng chụt chụt, tôi sẽ không ủng hộ cô đâu.”

“Con mẹ nó, gieo rắc tai họa cho những đứa trẻ ở vùng núi như vậy, quả thực là cầm thú cũng không bằng.”

“Lâm đại sư tự tay sáng tác ra bài hát mới, mười vị đại sư của cô sao có thể so sánh được chứ? Hơn nữa giọng hát của Ngô Hoán Nguyệt vốn không tồi. Chưa cần nghe đã biết cô ấy thắng rồi.”

Vương Mỹ Điềm nhìn thấy những bình luận này thì suýt chút nữa đã tức đến mức phun máu. Chỉ là khi nhìn thấy bình luận phía dưới thì không khỏi nở nụ cười. Ít nhất bây giờ cô ta thấy vẫn còn có người ủng hộ mình, chỉ là khi nhìn thấy đoạn sau thì rốt cuộc không thể nhịn được nữa.

“Trên lầu, mấy người là một đám súc sinh! Mỹ Điềm tốt như vậy, sao mấy người có thể nói như vậy chứ? Mỹ Điềm, cô yên tâm đi, mọi người sẽ không chỉ ủng hộ album của cô mà còn phải ủng hộ mạnh mẽ. Ca sĩ ưu tú như cô sao có thể không được mọi người ủng hộ chứ? Cô yên tâm, chỉ cần bài hát của cô vừa được tung ra thì tôi sẽ lập tức mua bản lậu về. Còn Ngô Kỳ Nguyệt kia, tôi sẽ mua bản chính, cô yên tâm, bọn tôi tuyệt đối ủng hộ!”

Phụt phụt!!!

Vương Mỹ Điềm nổi giận, thậm chí bây giờ cô ta còn rất muốn đập vỡ điện thoại di động. Hai tay cô ta nắm chặt điện thoại di động, trong mắt hiện lên vẻ phẫn nộ.

“Lâm đại sư, Ngô Hoán Nguyệt, chúng ta chưa xong đâu!”

Nhưng đây cũng chỉ là trong suy nghĩ của cô ta mà thôi. Còn chuyện để hai người này phải trả giá đắt thì chính là đang nằm mơ, cơ bản là không có bất kỳ khả năng nào.

Đương nhiên, Lâm Phàm cũng không để loại chuyện này ở trong lòng. Tuy rằng hắn tự nhận mình là người có rất ít kẻ địch, dù sao hắn cũng thân thiện như vậy cơ mà. Nhưng nếu phải đếm kỹ một chút thì kẻ địch của hắn không chỉ không ít, mà còn rất nhiều, thậm chí có thể nói đông đến dọa người.

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm nhận được một cuộc điện thoại. Người gọi tới là hội trưởng Ngưu của hiệp hội võ thuật Thượng Hải.

“Hội trưởng Lâm à, gần đây cậu có ổn không?” Trong điện thoại, giọng nói của hội trưởng Ngưu truyền tới.

Nghe thấy giọng nói này, Lâm Phàm hơi ngượng ngùng. Dù sao sau khi trở thành phó hội trưởng của hiệp hội võ thuật Thượng Hải thì hắn chưa từng tới nhưng mà vẫn để tên ở đó, hơn nữa còn nhận cả tiền lương hàng tháng.

Thậm chí vào dịp Tết còn nhận quà tết từ Hiệp hội.

Ôi chao, nghĩ như vậy, khuôn mặt trẻ đẹp anh tuấn này cảm thấy có chút ngượng ngùng rồi.

Chương 1801: Quá khứ huy hoàng của Thần Côn

“Hội trưởng Ngưu, tôi vẫn ổn. Ngài thế nào rồi? Sao hôm nay lại gọi điện thoại cho tôi vậy?” Lâm Phàm xấu hổ cười, hắn thật sự là không tốt mà. Nếu có thời gian rảnh thì đi hiệp hội xem một chút cũng là chuyện tốt.

Hội trưởng Ngưu cười nói: “Không có gì, chỉ là ngày mốt có một buổi giao lưu võ thuật ở núi Côn Lôn. Khi đó tất cả mọi người ở khắp các nơi đều sẽ tới. Mà Hiệp hội võ thuật Thượng Hải của chúng ta cũng phải có người qua đó. Chỉ là hiện tại tôi tuổi đã cao, chạy không nổi nữa rồi, cho nên tôi hy vọng Lâm

hội trưởng có thể dẫn theo một đội, dẫn dắt mấy tên nhóc này đi xem chút việc đời."

Tuy rằng Lâm Phàm không muốn chạy ra ngoài nhưng hội trưởng Ngưu đã tự mình gọi điện thoại tới. Hơn nữa bình thường cũng chưa từng tìm hắn làm gì cả, nếu như bây giờ mà hắn từ chối thì thật sự không tốt lắm.

"Được! Thân là một thành viên của hiệp hội, đương nhiên tôi phải cống hiến chút sức lực cho hiệp hội rồi, chỉ là không biết tôi có cần phải lên đài hay không?" Lâm Phàm hỏi.

Hội trưởng Ngưu: "Không cần, không cần! Chúng ta chỉ là khách mời đến đó xem một chút mà thôi, không cần lên sân đâu."

Lâm Phàm gật đầu. Không lên đài là tốt rồi, dù sao lên đài cũng chính là bắt nạt người ta, như vậy thì có chút không tốt.

Chỉ là trong lòng hắn cũng thầm nghĩ, rốt cuộc là người nào tổ chức. Chọn đâu không chọn, lại chọn núi Côn Lôn, thật là con mẹ nó bị bệnh mà! Nơi đó xa như vậy, lại còn lạnh nữa, đến đó không khác gì đi chịu khổ.

"Hội trưởng Ngưu, ông cứ yên tâm. Chuyện này tôi nhận, tôi sẽ đưa những tên nhóc đó đi xem chút việc đời, tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì." Lâm Phàm cười nói.

Hội trưởng Ngưu: "Vậy thì tốt rồi! Vậy tất cả những chuyện này đành nhờ hội trưởng Lâm vậy. Chỉ là lâu lâu cậu nhớ tới đây một chút. Ở đây mọi người rất nhớ cậu, nhất là Vương hội trưởng, Vương Vân Kiệt, cậu ta rất nhớ cậu đấy."

"Vương Vân Kiệt? Ai vậy?" Lâm Phàm sửng sốt, hắn không nhớ cái tên này lắm.

Hội trưởng Ngưu nở nụ cười: "Chính là Vương Vân Kiệt, hội trưởng Dương Thị Thái Cực quyền, người từng bị cậu đánh một trận tơi bời hoa lá đó."

"Ông ta à…" Lâm Phàm nhớ tới, đây không phải là cái tên trước kia đã gây khó dễ cho mình lúc mình mới gia nhập hiệp hội hay sao.

"Ông ta vẫn còn ở trong hiệp hội à?"

Hội trưởng Ngưu cười nói: "Ông ấy vừa trở về không bao lâu. Trước đó bị đình chỉ công tác, đã chịu không ít khổ cực, cũng đã nhận ra sai lầm của mình. Vốn ông ấy muốn tới phố Vân Lý tìm cậu nhưng lại sợ bị cậu đánh thêm một lần nữa cho nên vẫn không dám đi, chỉ hy vọng có thể chân thành xin lỗi cậu."

Lâm Phàm nở nụ cười: "Được rồi, được rồi, oan gia nên giải không nên kết. Việc đã qua thì cứ để nó qua đi. Nếu ông ta thật sự biết sai thì tôi sẽ tha thứ cho ông ta. Dù sao tôi cũng không phải người hẹp hòi gì, có đúng không?"

"Đúng vậy! Sao hội trưởng Lâm có thể là người hẹp hòi chứ?" Hội trưởng Ngưu cười nói.

Sau đó hai người trò chuyện thêm một lát thì tắt điện thoại. Chuyến đi tới Côn Lôn lần này cứ coi như là đi ngắm cảnh vậy.

Phía hiệp hội.

Hội trưởng Ngưu nhìn Vương Vân Kiệt ở bên cạnh nói: "Ông nghe được rồi chứ? Lâm đại sư không có để chuyện đó ở trong lòng đâu."

Vương Vân Kiệt lập tức thở phào nhẹ nhõm: "Cám ơn Hội trưởng Ngưu, tôi đã nhận ra sai lầm của mình, tôi hứa sẽ không phạm sai lầm nữa."

"Vậy thì tốt rồi! Người luyện võ tính tình nóng nảy một chút cũng không sao, nhưng nhất định phải độ lượng mới được." Hội trưởng Ngưu răn dạy.

"Vâng, vâng."

……

"Anh Lâm, anh chuẩn bị đi đâu vậy?" Ngô U Lan hỏi, vừa nãy cô nghe thấy dường như là sẽ đi núi Côn Luân gì đó.

Lâm Phàm nhún vai đáp: "Hiệp hội võ thuật bảo tôi dẫn đội đi núi Côn Luân để tham gia giao lưu gì đó. Từ khi gia nhập hiệp hội đến nay tôi chưa từng trở lại trụ sở hiệp hội, nên lần này đáp ứng bọn họ đi Côn Luân một chuyến."

"Chỉ là tôi thấy cái người tổ chức hội giao lưu lần này đầu óc đúng là có bệnh. Thời tiết thế này mà phải chạy tới đó, không phải là đang đi chịu tội sao?"

Hắn thật sự phục sát đất mà. Nếu người đó chọn núi Thái Sơn hay núi Hoàng Sơn gì đó thì đều có thể hiểu. Thế nhưng người đó lại chọn nơi xa như vậy thì thật sự là khó hiểu. Chỉ là kệ đi, xem như đi ra ngoài dạo một chuyến là được rồi.

Điền Thần Côn vừa nghe thì lập tức lấy lại tinh thần: "Tôi có thể đi cùng không?"

Lâm Phàm nhìn Điền Thần Côn, không khỏi nở nụ cười: "Được! Nếu ông đã muốn đi thì tôi có thể dẫn ông đi xem chút chuyện đời."

"Ôi giời, cái gì gọi là xem chút chuyện đời chứ? Tôi đã gặp nhiều chuyện như vậy rồi. Trước kia tôi và cha tôi vào nam ra bắc, đánh khắp thiên hạ không ai là đối thủ. Cái gì mà thiên hạ đệ nhất quyền, thiên hạ đệ nhất đao vân vân… đều đã từng đánh rồi, không có gì thú vị cả." Điền Thần Côn nhớ lại những năm tháng huy hoàng trước kia, cảm giác vẫn rất tự hào.

Mà đến khi ông ta trưởng thành, học được bản lĩnh thì lại có bi kịch xảy ra.

Chương 1802: Trở lại hiệp hội võ thuật Thượng Hải

Lúc ông ta quyết đấu với người ta, vừa mới đánh người ta hộc máu thì cảnh sát đã ập tới rồi còng tay đưa ông ta đi ngay. Mặc kệ mấy người làm gì, việc lén lút đánh nhau chính là vi phạm pháp luật.

Sau khi chuyện đó xảy ra, Điền Thần Côn cũng sợ hãi. Ông ta nhận ra, một thân võ nghệ này thật sự là học uổng công rồi. Nếu ai muốn đánh nhau với người khác thì chuẩn bị tốt tư tưởng bị cảnh sát bắt đi.

Còn cái gọi là giấy sinh tử gì đó, hoàn toàn chính là lừa gạt người.

Trước kia ông ta đã từng gặp người ký giấy sinh tử, ông ta còn đến hiện trường xem. Đến cuối cùng còn vui vẻ đi xem người ta đem cái tên cao thủ đánh chết người đó ra xử bắn.

Tình cảnh kia thật sự là rất thê thảm.

Ngô U Lan cũng rất chờ mong nói: “Anh Lâm, em có thể đi cùng không? Em cũng muốn đi xem một chút.”

“Được, vậy cùng đi thôi.” Lâm Phàm cảm thấy có nhiều người quen đi cùng thì sẽ náo nhiệt hơn, hơn nữa hắn cũng không biết phải đi bao lâu.

Ngô Thiên Hà cười nói: “Tôi ở lại đây trông cửa hàng là được rồi. Tôi già rồi, đi không nổi nữa đâu.”

“Cha, đi tới nơi đó quả thật là không dễ dàng gì.” Ngô U Lan nói.

Triệu Chung Dương ngược lại vô cùng phấn khích nói: “Từ trước đến nay em chưa từng được thấy những chuyện giao lưu võ thuật như vậy, cho nên em cũng phải đi mới được. Nhân tiện cho các anh em fan hâm mộ xem chiêu thức của các cao thủ ra đòn là như thế nào.”

Lâm Phàm gật đầu: “Được! Vậy tất cả mọi người cùng đi là được rồi. Vậy hôm nay chúng ta đóng cửa hàng sớm, trở về thu dọn đồ đạc một chút. Ngày mai chúng ta phải lên đường, ngày mốt chính là buổi giao lưu rồi.”

Điền Thần Côn đã xa cách giang hồ rất nhiều năm, hiện giờ rất phấn khích khi lại được tham gia buổi giao lưu thế này.

Triệu Chung Dương chưa bao giờ thấy qua loại chuyện này, cho nên càng hưng phấn.

Còn Ngô U Lan thì chỉ đơn giản là muốn được ra ngoài cùng Lâm Phàm mà thôi.

Mà đối với Lâm Phàm mà nói, hội trưởng Ngưu đã mở lời thì hắn cũng không tiện từ chối, nếu không hắn sẽ không đồng ý đi tới đó đâu.

Hiệp hội Võ thuật.

Lâm Phàm lái xe tới nơi này xem tình huống, đã lâu hắn không tới đây cũng không biết hiện tại như thế nào rồi.

Dừng xe ở bãi đỗ xe, sau đó đi về phía cửa. Khi bảo vệ nhìn thấy người tới, vốn là muốn cản hắn lại để hỏi thân phận, nhưng trong nháy mắt đã phản ứng lại.

“Hội trưởng Lâm…” Bảo vệ phấn khích kêu lên.

Anh ta làm việc ở đây từ năm ngoái nên đương nhiên biết phó hội trưởng hiệp hội ở đây chính là Lâm đại sư. Hôm nay nhìn thấy Lâm đại sư, anh ta cũng không thể tin được, không nghĩ tới mình chờ lâu như vậy lại thật sự nhìn thấy Lâm đại sư tới.

“Xin chào!” Lâm Phàm cười gật đầu, chào hỏi bảo vệ.

Mà vẻ mặt của nhân viên bảo vệ hiện lên vẻ hạnh phúc, lẩm bẩm: “Ôi chao! Hội trưởng Lâm chào hỏi mình kìa, thật sự rất hạnh phúc.”

Đối với loại chuyện này Lâm Phàm cũng rất bất lực. Hắn cảm thấy đối phương có chút phấn khởi quá mức rồi.

Cuối cùng cũng không nói thêm gì, nhanh chóng đi vào hiệp hội.

Nhìn trái nhìn phải, hắn nhận ra hiện giờ hiện hội có sự thay đổi rất lớn. Hiện tại những thiết bị cũ kỹ kia đã được thay thế toàn bộ, ngay cả mặt đường hình như cũng đã được tân trang lại. Đồng thời tường nhà cũng được làm mới, điều này làm cho người ta có cảm giác sạch sẽ, tràn đầy sức sống.

Trong mắt Lâm Phàm thì đây mới là một hiệp hội võ thuật, nơi phát huy tinh thần võ thuật.

Trên đường đi có nhiều người đang nói chuyện.

“Ôi! Cậu xem người bên kia đi, sao tôi lại cảm thấy người đó giống hội trưởng Lâm như vậy?”

“Cậu nhầm rồi! Hội trưởng Lâm đã lâu không tới hiệp hội, hiện tại đang ở phố Vân Lý.”

“Không phải! Tôi chắc chắn mình không có nhìn nhầm. Ảnh của hội trưởng Lâm vẫn còn treo ở hành lang, tuyệt đối không sai được.”

“Vậy cậu gọi thử xem, xem người ta có để ý tới cậu không.”

“Hội trưởng Lâm…”

Lâm Phàm đang cảm nhận bầu không khí nơi này thì nghe thấy có người gọi mình, vậy nên không khỏi quay đầu nhìn lại. Sau đó nhìn thấy một nhóm người đứng ở đó đang chỉ mình thì cũng cười: “Chào, mọi người…”

Khi nhận được câu trả lời, nhóm người kia hoàn toàn trở nên hưng phấn.

“Mẹ kiếp! Thật sự là Hội trưởng Lâm!”

“Hội trưởng Lâm đến hiệp hội rồi.”

Một nhóm người vội vàng chạy tới, sau đó vây quanh Lâm Phàm. Trong đó có một chàng trai mặc đồ luyện võ hưng phấn nói: “Hội trưởng Lâm, rốt cục tôi cũng chờ được anh rồi!”

Lâm Phàm cười: “Chờ tôi làm gì, có cái gì phải chờ chứ?”

Chàng trai đó nhanh chóng lấy điện thoại di động ra, muốn chụp ảnh tự sướng với Lâm Phàm: “Hội trưởng Lâm, tôi mới gia nhập hiệp hội không bao lâu. Bình thường mỗi ngày đều đến đây, mục đính chính là muốn nhìn thấy anh, không nghĩ tới rốt cục tôi cũng chờ được rồi.”

Khi cậu ta tới nơi này đã nghe qua truyền thuyết ở đây.

Chương 1803: Chuyện cũ mình bỏ qua

Lúc đó, một mình hội trưởng Lâm đánh bại toàn lãnh đạo của hiệp hội, hơn nữa còn không chút do dự.

Nguyên nhân của chuyện này là bởi vì hạng mục thi đấu của những đứa trẻ khuyết tật bị hủy mà không rõ lý do. Điều này làm cho Hội trưởng Lâm rất tức giận nên đã nổi giận ở trong văn phòng. Khi đó ngài ấy đã đánh cho những vị lãnh đạo của hiệp hội kia phải kêu cha gọi mẹ, ôm đầu chạy trốn.

Mặc dù không được tận mắt chứng kiến cảnh tượng lúc đó.

Thế nhưng cậu ta cảm thấy, những người đó nhất định rất là thê thảm.

“Lâm đại sư!” Khi Giang Phi nhìn thấy bóng người ở phía xa thì còn không dám xác nhận, nhưng khi nhìn thấy mặt của đối phương thì lập tức có thể xác định, sau đó phấn khích đi tới nói: “Lâm đại sư, thật sự là cậu rồi.”

“Anh Giang, đã lâu không gặp! Sao anh không đến phố Vân Lý thăm tôi gì hết?” Lâm Phàm nhìn thấy người tới thì lập tức nở nụ cười. Giang Phi này chính là người quen cũ. Trước kia khi hắn mới tới hiệp hội, đối phương đã rất quan tâm đến hắn.

Giang Phi thấy Lâm đại sư bị một nhóm người vây quanh thì khoát tay nói: "Mấy người có việc gì cần làm thì mau đi làm đi. Lâm đại sư đến hiệp hội, sau này cơ hội gặp mặt còn rất nhiều."

"Không sao đâu, chụp ảnh một chút vẫn được." Lâm Phàm nói.

Người của hiệp hội cũng vô cùng phấn khích, sau đó thi nhau chụp ảnh. Chụp xong cũng không có ai tiếp tục làm phiền hắn cả, ai nấy đều mãn nguyện rời đi.

Giang Phi nhìn thấy Lâm Phàm thì tâm trạng rất hưng phấn nói: "Lâm đại sư, chuyến đi tới núi Côn Luân lần này thực sự vất cả cho anh rồi."

"Anh không đi sao?" Lâm Phàm vô cùng kinh ngạc hỏi.

"Đi chứ." Giang Phi nói: "Chuyến đi tới núi Côn Luân lần này mặc dù không có chuyện gì liên quan tới chúng tôi, nhưng thân là một phần của hiệp hội chúng tôi cũng muốn dẫn đội đi ủng hộ một chút. Dù sao đây cũng là buổi lễ giao lưu võ thuật long trọng đó."

"Lần này ai tổ chức vậy? Sao lại nghĩ đến núi Côn Luân chứ, xa như vậy không thuận tiện chút nào!" Lâm Phàm lắc đầu, cảm giác rất bất đắc dĩ.

Giang Phi đối với chuyện này cũng bất đắc dĩ đáp: "Địa điểm này chúng tôi cũng từng phàn nàn, có điều người ta nói một câu khiến chúng tôi á khẩu không nói lên lời. Nói cái gì mà luyện võ công nếu như đến những thứ này cũng không chịu được vậy thì luyện làm cái gì, cho nên chúng tôi cũng không nói cái gì nhiều nữa."

"Về phần bên phía tổ chức thì đó là một trung tâm chuyên tổ chức quốc thuật. Cái tổ chức này khá lớn, hầu như bao quát toàn bộ người luyện võ trên thế giới. Hơn nữa nó cũng đã thành lập từ rất đâu rồi, nó được sáng lập vào năm 1952 và tồn tại cho đến tận bây giờ, có thể nói là rất lâu đời."

Lâm Phàm gật đầu, đối với chuyện này cũng chỉ là hỏi qua cho biết. Hắn chỉ cần dẫn đội đi đến đó là được, còn về phần tổ chức cái gì thì hắn cũng không để ý lắm.

“Được rồi, tôi đi gặp hội trưởng Ngưu đây, đã lâu rồi không gặp ông già này.” Lâm Phàm cười nói, cùng hai người Giang Phi đi vào trong hiệp hội.

Lâu rồi không đến cũng có chút nhớ nhung.

Dù sao năm đó ở đây cũng lưu lại hồi ức rất đậm sâu.

“Ồ!”

Lúc này, Lâm Phàm dừng bước nhìn người phía trước, mà người kia cũng đang nhìn Lâm Phàm, đột nhiên thân hình người đó khẽ run lên, giống như là gặp được người quen nào đó.

Vương Vân Kiệt đứng ở đó nhìn người thanh niên trẻ tuổi ở phía trước, trong đầu ký ức hồi tưởng lại chuyện đã xảy ra năm ngoái.

Đám người bọn họ bị người thanh niên trẻ tuổi này đánh cho một trận ở trong văn phòng. Mặc dù bọn họ đều là cao thủ võ thuật nhưng mà đều bị hắn đập cho một trận, chuyện này đối với bọn họ mà nói thì đây là sự đả kích rất lớn.

Ngay từ đầu còn không phục, thế nhưng đến cuối cùng bị đối phương chỉnh cho tan nát. Còn khiến bản thân phải tạm thời bị cách chức ở hiệp hội. Mới đầu ông ta thực sự rất tức giận nhưng sau khi bình tĩnh lại, tâm trạng ổn định nên hiểu ra nhiều chuyện.

Giang Phi nhìn thấy Vương Vân Kiệt thì mở miệng nói: “Hội trưởng Vương…”

Lâm Phàm nhìn thấy đối phương khóe miệng khẽ nở nụ cười: “Chào hội trưởng Vương, đã lâu rồi không gặp, phong thái này vẫn như cũ đó nha. Thế nào, nhìn thấy người thì không nhận ra sao?”

Trong điện thoại, hội trưởng Ngưu đã nói rõ sự tình, hắn cũng không thể gặp người ta rồi mà không để ý được. Dù sao thì mọi chuyện đều đã qua, cứ trò chuyện như bình thường là được rồi.

Lời này phải nói thế nào nhỉ? Chính là không đánh không quen biết, sau khi đánh xong thì ân oán cũng kết thúc.

Vương Vân Kiệt đứng ở đó trong giây lát, sau đó đi tới đưa tay ra, vẻ mặt chân thành nói: "Xin chào, hội trưởng Lâm, chuyện trước đây là do tôi sai tôi cũng đã kiểm điểm sâu sắc, hy vọng anh không để ở trong lòng."

Lâm Phàm đưa tay ra bắt tay với đối phương.

"Không có gì, đều là chuyện trước đây, khi đó tôi cũng kích động một chút, ở hiệp hội không cho các ông thể diện, còn để chuyện này trong lòng làm gì chứ."

Chương 1804: Các anh muốn đi đâu?

"Cũng đúng, nếu như không phải vì chuyện kia thì tôi cũng không nghĩ thông suốt. Dù sao thì lúc còn trẻ tôi cũng giống như vậy, chỉ là tuổi tác tăng lên nên tâm tính cũng thay đổi. Hiện tại nhờ có Lâm đại sư mà tôi đã thức tỉnh, đây cũng là may mắn." Vương Vân Kiệt nói, sau đó nghĩ đến chuyến đi núi Côn Luân lần này thì cũng mở lời: "Lần này, hội trưởng Lâm dẫn đội, vất vả cho cậu rồi."

Lâm Phàm cười nói: "Đâu có, được rồi, không đứng ở đây nữa, chúng ta đến chỗ hội trường Ngưu đi nào."

"Được." Vương Vân Kiệt cũng cười nói, đối với con người của hội trưởng Lâm, ông ta cũng thực sự bái phục. Nhất là bây giờ mỗi ngày đều có thể nhìn thấy tin tức liên quan đến hội trưởng Lâm.

Ông ta đột nhiên phát hiện, hội trưởng Lâm quen biết trước kia bây giờ đã đi đến nơi cao hơn rồi.

Giang Phi nhìn tình huống của hai người cũng nở nụ cười, nội bộ hiệp hội hài hòa mới có thể khiến hiệp hội càng thêm hưng thịnh. Đây cũng là cảnh mà anh ta vô cùng muốn nhìn thấy.

Văn phòng.

Hội trưởng Ngưu nhìn thấy Lâm Phàm ngay lập tức nở nụ cười: "Nào, nào, mau ngồi cả đi, không dễ gì hội trưởng Lâm có thể đến hiệp hội một lần, lão già tôi phải quý trọng thật tốt mới được."

Vừa nghe thấy lời này, Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ nói: "Hội trưởng Ngưu, thật ngại quá, tôi treo danh hiệu hội trường mà

chưa từng tới đây một ngày. Chức danh hội trưởng này tôi cũng ngại quá, hay là tôi vẫn làm thành viên bình thường là được rồi.”

“Đừng, nhất định đừng, người anh không tới nhưng danh tiếng của anh đều ở đây. Bây giờ hiệp hội này của chúng ta như diều gặp gió, người khác vừa nghe Lâm đại sư là phó hội trưởng ở đây thì đều vô cùng tín nhiệm, cống hiến của hội trưởng Lâm đối với hiệp hội chúng ta thật sự rất lớn đó.” Hội trưởng Ngưu nói.

Đây cũng là chuyện ông ta không nghĩ tới, không ngờ rằng danh tiếng của một người vậy mà lại có thể đem lại hiệu quả khác cho hiệp hội. Nếu như không phải là tự mình cảm nhận thì ông ta thực sự không dám tin.

Lâm Phàm cười, ngược lại không nghĩ rằng sẽ có chuyện như vậy: “Hội trưởng Ngưu, chuyến đi lần này đến núi Côn Luân chúng ta chủ yếu làm cái gì vậy? Chỉ là đến bên đó quan sát là được thôi ư?”

Hội trưởng Ngưu gật đầu: “Đúng vậy, chúng ta là một nhánh của hiệp hội, thuộc khu vực Thượng Hải. Mặc dù nhận được lời mời nhưng chúng ta qua bên đó cũng không được coi trọng. Tôi nghĩ để anh dẫn đội, dẫn theo một vài người mới của hiệp hội đi xem một chút để mở rộng tầm mắt.”

“Ồ, hóa ra là như vậy.” Lâm Phàm gật đầu cũng xem như là đã hiểu, bọn họ qua đó sợ rằng cũng là điểm danh cho có.

Hội trưởng Ngưu tiếp tục nói: “Kỳ thực tình cảnh của hiệp hội chúng ta cũng có chút lúng túng, một vài môn phái quốc thuật bọn họ cũng chướng mắt người của hiệp hội chúng ta. Thế nhưng chúng ta là tổ chức được quốc gia công nhận, cho dù bọn họ tổ chức hoạt động gì thì cũng không thể làm loạn được.”

“Lần này phía tổ chức có ba gia tộc lớn và bốn môn phái lớn làm chủ, còn lại là các môn phái truyền thừa qua các thế hệ. Có thể nói đây là một buổi lễ long trọng, hơn nữa lần này khách mới từ khắp nơi trên thế giới, nói chính xác là thì đây là một buổi giao lưu võ thuật chân chính.” Hội trưởng Ngưu nói.

Lâm Phàm đối với ba gia tộc lớn, bốn đại môn này không có nhiều hứng thú, có điều nếu là đóng vai phụ vậy thì chứng tỏ là không có chuyện gì quan trọng rồi.

Chuyện này đúng là không tệ, có thể bớt đi rất nhiều phiền phức.

Lần này bọn họ qua đó, cũng gần như là đi du lịch.

Hội trưởng Ngưu tiếp tục nói: "Lần này do Giang Phi, hội trưởng Vương dẫn thêm một vài người mới đến hiệp hội đi theo. Hội trưởng Lâm là lãnh đạo đoàn thì nhớ quan tâm bọn họ nhiều một chút nhé. Ở đó người trẻ tuổi tính nóng tương đối nhiều. Nếu như xảy ra xung đột thì võ công của anh là cao nhất, cũng có thể bảo vệ bọn họ, trong lòng tôi cũng yên tâm hơn."

Lúc này, Lâm Phàm cười nói: "Hội trưởng Ngưu, ông sẽ không vì nhìn thấy tôi có thể đánh nhau nên mới để tôi đi đó chứ."

Vẻ mặt hội trưởng Ngưu chợt biến sắc, lập tức nói: "Sao có thể chứ, đây là chuyện không thể nào. Hội trưởng Lâm, anh không thể nghĩ lão già tôi xấu như vậy được chứ, tôi đây là thực sự không đi được nếu không tôi đã đi rồi."

"Ha ha ha."

Lâm Phàm cười lớn, nói: "Rồi, rồi, hội trưởng Ngưu ngài mở lời thì tôi nào dám không đi có phải không. Vậy ngày mai tập hợp ở sân bay, tôi bên này cũng dẫn theo vài người, họ là nhân viên của tôi, cho nên tôi cũng dẫn bọn họ đi tham quan một chút."

"Được."

Ngày hôm sau!

Tại sân bay.

Triệu Chung Dương cầm điện thoại di động mở phát livestream.

"Xuất sắc… hôm nay mặt trời mọc đằng Tây rồi, anh Dương vậy mà lại livestream sớm như vậy. Ồ, đây là đâu, chẳng lẽ anh Dương muốn đi du lịch sao?"

Ống kính bỗng chuyển động.

“Con mẹ nó! Lâm đại sư cũng ở đó. Anh Dương, các anh đây là muốn đi đâu vậy?”

Chương 1805: Xuất phát

“Nữ thần của tôi cũng ở đó kìa, mặc dù nữ thần chỉ có Lâm đại sư mới có thể tán được nhưng không ảnh hưởng đến vị trí của nữ thần trong lòng tôi.”

“Con mẹ nó, nụ cười trên mặt Thần Côn thật rạng rỡ, không phải là Lâm đại sư hao tài dẫn mọi người đi quẩy đó chứ.”

Triệu Chung Dương hét vào trong điện thoại: “Các anh em, lần này là chuyện lớn nhà, đi núi Côn Luân đó, biết không? Bây giờ chúng tôi chính là muốn đến đó, ở đó chuẩn bị tổ chức một buổi giao lưu võ thuật lớn, siêu lớn đó nha. Phạm vi toàn thế giới luôn đó. Bọn tôi thân là nhân viên của Lâm đại sư nên mới nhận được lời mời đi đó nha.”

“Có điều, anh Dương của mọi người chắc chắn sẽ không quên mọi người, cho nên tôi sẽ cho mọi người được mở rộng tầm mắt. Vậy nên cứ yên tâm, đến núi Côn Luân tôi sẽ livestream toàn bộ quá trình cho mọi người xem.”

Các fan hâm mộ nghe thấy lời này đều rất vui vẻ.

“Con mẹ nó, ngầu thật đấy, vậy mà còn có thế lực thế này. Nhất định phải xem kỹ mới được, không nói nhiều nữa, màu tặng quà để anh Dương dẫn chúng ta đi đến nơi chúng ta chưa biết đi.”

“Rất kịch tính, có điều từ Thượng Hải đến núi Côn Luân hành trình này có chút xa đó, chắc chắn sẽ đến Urumqi.”

(Urumqi là thủ phủ của khu tự trị của người Duy Ngô Nhĩ ở Tân Cương.)

“ Ở đó chính là cổng vào duy nhất của núi Côn Luân, chuyện này rốt cục là ai ngầu lòi như thế, vậy mà lại tổ chức hoạt động ở đây. Nghe thôi cũng cảm thấy phấn khích, khiến người ta khó chịu đựng được rồi.”

“Anh Dương, đã tặng quà rồi nhất định đừng quên livestream đó nha, để chúng tôi cũng được nhìn ngắm thế giới mới được.”

Triệu Chung Dương nhìn bão bình luận trong kênh livestream cũng cảm thấy mỹ mãn, đối với loại hoạt động này anh ta cũng rất mong chờ.

Anh Lâm nói đây là nơi tụ họp của những cao thủ võ lâm, cũng không biết ở đây có ai biết Hàng Long Thập Bát Chưởng hay Cửu Dương Thần Công gì đó không.

“Yên tâm đi, có anh Dương ở đây thì làm sao để mọi người không được thấy khoảnh khắc hoàng kim này chứ? Không nói nữa, đợi chút nữa phải lên máy bay rồi, đi máy bay cũng mất một khoảng thời gian, thật đúng là làm cho người ta đủ mệt mỏi mà.” Triệu Chung Dương nói.

Tắt livestream.

Triệu Chung Dương: “Anh Lâm, khi nào chúng ta lên máy bay.”

Lâm Phàm nhìn đồng hồ nói: “Chút nữa, đợi người của hiệp hội đến thì có thể xuất phát.”

Lúc này, Giang Phi dẫn người đến: “Hội trưởng Lâm.”

Lâm Phàm thấy người đến, không khỏi nở nụ cười: “Đến rồi, chúng ta có thể lên máy bay rồi.”

Lần này hiệp hội để Giang Phi và Vương Vân Kiệt dẫn một nhóm người mới theo, lại để Lâm Phàm dẫn đội bảo vệ bọn họ. Đối với những người này mà nói được đến núi Côn Luân thì đây là chuyện khiến bọn họ vui hơn nửa ngày.

Dù sao thì nơi này bọn họ chưa từng đi qua, có điều nghe đồn ở đó rất kinh khủng.

Hơn nữa hoạt động lần này hoành tráng như vậy, sợ rằng nếu như không phải là hiệp hội tài trợ thì cả đời này của bọn họ cũng không có khả năng được tham dự.

“Người đều đến đủ rồi chứ?” Lâm Phàm hỏi.

“Đều đến đủ rồi, có thể lên máy bay rồi.” Giang Phi nói.

Mấy tên nhóc trong hiệp hội ngây ngốc nhìn Lâm Phàm tỏ vẻ rất sùng bái, bọn họ đương nhiên biết Lâm đại sư. Đồng thời

sau khi vào hiệp hội cũng biết Lâm đại sư chính là phó hội trưởng của bọn họ. Điều này trong mắt bọn họ, thực sự là một việc quá tự hào.

Bây giờ hai mắt bọn họ mở to, lóe ra vẻ sùng bái, nếu như không phải là Giang Phi và Vương Vân Kiệt cũng ở đó, sợ rằng sớm đã vây quanh xin chữ kí rồi.

“Đi, xuất phát nào.” Lâm Phàm vẫy tay một cái, dẫn theo một nhóm người đi thẳng vào phía trong.

…

Sau một thời gian dài.

Sân bay Urumqi.

Một chiếc máy bay xuyên qua bầu trời, từ không trung đáp xuống.

Triệu Chung Dương nhìn đồng hồ: “Con mẹ nó, vậy mà đã bay năm tiếng rồi, chuyện này thật đúng là kinh khủng. Hơn nữa đến núi Côn Luân vẫn còn hơn 1000 km đường bộ nữa, cũng chỉ có thể đi bằng xe.”

“ Ôi, cái đám người này tổ chức hoạt động thì tổ chức hoạt động, sao phải tìm những nơi khỉ ho cò gáy này cơ chứ.” Trong lòng Lâm Phàm cũng điên cuồng chửi bới.

Bây giờ đến cũng đã đến rồi muốn quay về thì đã là chuyện không thể nào.

Đồng thời cũng xem như là hắn đã hiểu, vì sao hội trưởng Ngưu không đi. Nơi này, sợ rằng sẽ phải bỏ lại nửa cái mạng ở nơi đây rồi.

Giang Phi đến trước mặt Lâm Phàm: “Lâm đại sư, bây giờ là một giờ, chúng ta đi ăn cơm trưa sau đó ngồi xe đến địa giới núi Côn Luân, ở đó có người sẽ đón chúng ta.”

“Ừm, được.” Lâm Phàm gật đầu, lộ trình này Giang Phi quen thuộc, hắn chỉ cần đi theo là được.

Triệu Chung Dương mở livestream, bắt đầu báo cáo hành trình, đồng thời quay phim tình huống xung quanh. Lúc này khi ống kính nhắm vào Điền Thần Côn thì phát hiện biểu cảm

của Điền Thần Côn rất nghiêm túc, điều này cũng làm cho anh ta nghi hoặc nên khẽ đụng vài cái.

“Thần Côn, ông làm gì đấy?”

Chương 1806: Lâm đại sư biết loại võ thuật nào?

Điền Thần Côn rất nghiêm túc nói: “Khứu giác của tôi đã ngửi thấy hơi thở của cao thủ, có cao thủ trước đây vài tiếng đã đi qua nơi đây.”

“Hơi thở?” Triệu Chung Dương ngơ ngác, ngửi vài hơi trong không khí nói: “Không có mà, có phải là ông bị bệnh không đấy?”

“ Cậu mới có bệnh ý, Điền mỗ tôi tung hoành giang hồ nhiều năm như vậy, rất có mẫn cảm với khí tức cao thủ. Cậu nhìn dấu chân này, nhất định là do cao thủ để lại.” Điền Thần Côn chỉ vào một dấu chân đầy bùn trên mặt đất nói.

“Ông bị điên à.” Triệu Chung Dương cạn lời, cảm giác Thần Côn đến đây liền không giống như bình thường.

Lúc này, một bác gái cầm chổi tiến đến nói: “Làm phiền nhường đường chút, đúng là thật kỳ quái. Một tên ăn mày ngồi máy bay, chân còn dính đầy bùn đất, thật là…”

Điền Thần Côn hứng thú nói: “ Cậu nghe chưa, tôi nói cái gì nào, đây chính là cao thủ đó có hiểu không. Đừng nói tôi làm quá, bây giờ sự kiện lớn như vậy chắc chắn là bọn cao thủ muốn tái xuất giang hồ rồi.”

Lâm Phàm nhìn hai người nói: “Hai người làm gì vậy. Đi thôi, đi ăn cơm trước đã, ăn xong còn phải nhanh chóng lên đường.”

“Ồ!” Triệu Chung Dương đáp lại sau đó nhìn vào livestream: “Các anh em, mọi người đừng thấy Thần Côn bình thường mà lầm. Thật ra bây giờ tôi xem như là đã nhìn ra, ông ta chính là một tên thần kinh, vừa rời khỏi phố Vân Lý sẽ phát bệnh.”

Điền Thần Côn ôm cổ Triệu Chung Dương lôi ống kính về phía mình nói: “Các bạn đừng nghe tên nhóc này nói nhảm,

con người Điền mỗ tôi tung hoành giang hồ mấy chục năm, tuyệt đối không thể sai được, có hiểu không?"

Lâm Phàm nhìn hai người này lập tức lắc đầu, còn Ngô U Lan thì đi bên cạnh Lâm Phàm, khoác tay anh Lâm đi ra ngoài.

Ra khỏi sân bay.

Điền Thần Côn và Triệu Chung Dương vẫn còn cãi lộn, chưa bước chân ra khỏi sân bay thì đã bị người ta ôm lấy.

"Hai ông chủ, bố thí cho tôi chút tiền đi." Một tên ăn mày vẻ mặt thảm hại nhìn hai người.

Triệu Chung Dương sững sờ, sân bay này sao lại có ăn mày cơ chứ, sau đó hỏi: "Ông ngồi máy bay đến đây sao?"

Tên ăn mày gật đầu: "Đúng vậy."

"Ha ha." Triệu Chung Dương nhất thời cười lớn, lấy ra năm mươi đồng đưa cho tên ăn mày, sau đó nhìn Điền Thần Côn nói: "Thần Côn, ngầu thật, đây chính là cao thủ đó."

Điền Thần Côn vừa nghe lại nhìn sang tên ăn mày bên cạnh: "Anh…"

Người ăn mày cười, lộ ra hàm răng đen thui: "Ông chủ, chúc ông phát tài, thưởng chút đi…"

Mọi người ăn xong một bữa cơm đơn giản thì lên xe đi tới núi Côn Luân.

Đối với việc tới một nơi xa như này khiến mọi người vô cùng tò mò, dù sao đây cũng là địa điểm xa xôi bọn họ trước giờ đều chưa từng đến, thậm chí cả đời cũng sẽ không đến.

Dù sao Trung Quốc to như vậy, có rất nhiều địa điểm khiến cho người ta cảm thấy vô cùng thần kì. Thế nhưng cũng có rất nhiều người đều không thèm đi đến đó khám phá mà lại thích đi du lịch nước ngoài.

Trong đó có lẽ có số ít người là muốn được nhìn xem thế giới, nhưng phần lớn trong đó đều chỉ là để giả vờ, khoe mẽ trong vòng bạn bè, đơn giản chỉ là như vậy.

Điền Thần Côn rầu rĩ không vui, ông ta cảm thấy bản thân như bị lừa gạt.

Triệu Chung Dương lấy điện thoại, chĩa ống kính về phía Thần Cồn cười với fan hâm mộ trên livestream: "Các anh em nhìn xem, bây giờ tâm trạng của Thần Côn rất tồi, cao thủ trong lòng ông ta vậy mà lại là một tên ăn mày ngồi máy bay đến đây để ăn xin."

"Cút qua một bên đừng làm phiền tôi." Điền Thần Côn hất tay không muốn nói chuyện với Triệu Chung Dương, bây giờ ông ta không vui chút nào, chuyện này không giống như những gì ông ta nghĩ.

Trước đây cha ông ta dẫn ông ta phiêu bạt giang hồ, càng là nơi sạch sẽ cao cấp thì nếu xuất hiện người lạc quẻ như thế thì người như vậy chắc chắn là cao thủ.

Bởi vậy, ở sân bay khi ông ta nhìn thấy dấu chân đầy bùn trên mặt đất thì mới có suy nghĩ như vậy.

Nhưng bây giờ xem ra, thời đại đã thay đổi, nghề nghiệp cũng nhiều thay đổi rồi.

Lâm Phàm nhắm mắt nghỉ ngơi, lần này đến đây hắn cảm giác không có nhiều chuyện để làm lắm. Nhưng mà một nơi xa như này hơn nữa còn là đại hội giao lưu võ thuật, cho nên sẽ có rất nhiều cao thủ chân chính từ khắp nơi trên thế giới đổ về đây, khó tránh khỏi sẽ không xảy ra xung đột ngoài ý muốn.

Hội trưởng Ngưu hiển nhiên cũng là sợ xảy ra loại chuyện này nên mới nhờ mình làm người phụ trách, dẫn dắt đội ngũ tới đây.

Lúc này, hắn cảm thấy có người đụng vào cánh tay mình, sau khi mở mắt ra thì nhìn thấy một cậu nhóc vẻ mặt rất sùng bái hắn, nên cũng cười đáp lại.

"Sao vậy?"

Tuổi của cậu nhóc này cũng chỉ mười mấy tuổi, còn rất non nớt nhưng bởi vì luyện võ thân hình rất cường tráng, nhìn qua rất là hoạt bát.

"Hội trưởng Lâm, ngài biết loại võ thuật nào vậy?" Cậu nhóc tò mò hỏi, cậu nhóc sớm đã muốn hỏi rồi nhưng ở trên đường cậu nhóc không dám mở lời. Nhưng bây giờ đang ngồi trên xe, có chút không nhịn được nữa nên muốn hỏi rõ.

Cậu nhóc trong hiệp hội nghe qua tin đồn biết được hội trưởng Lâm là người rất lợi hại, nhưng bình thường hội trưởng Lâm đều ở phố Vân Lý bán bánh kếp, còn cả khám bệnh cho người khác chưa từng biểu diễn võ thuật bao giờ.

Chương 1807: Đến núi Côn Luân

“Trương Tiểu Minh, sao cháu lại hỏi hội trưởng Lâm một câu thẳng thắn như vậy chứ?” Giang Phi trừng mắt một cái, cảm thấy thành viên năm nay đều có chút không biết lớn nhỏ. Có điều quả thật là anh ta cũng rất muốn biết.

Mặc dù biết hội trưởng Lâm rất lợi hại nhưng bọn họ cũng rất muốn biết hội trưởng Lâm hiểu loại võ thuật nào.

Lâm Phàm cười nói: “Giang Phi, không sao đâu, đây không phải là chuyện gì lớn. Muốn nói hiểu bao nhiêu, vấn đề này có chút khó trả lời, vì đều có chút liên quan.”

“Hả?” Trương Tiểu Minh sững sờ đương nhiên là có chút không dám tin, thậm chí cảm giác hội trưởng Lâm sẽ không phải là đang chém gió đó chứ.

Dù sao đối với bọn họ, có thể tinh thông một môn đã là rất khó rồi, tất cả đều có liên quan thì thật là có chút đáng sợ, thậm chí không quá thực tế.

Giang Phi ho nhẹ một tiếng, trong lòng cảm thấy hội trưởng Lâm đây là không muốn nói quá nhiều, sau đó tìm một lý do lấp liếm cho qua.

“Được rồi, hội trưởng Lâm đã nói rồi, mọi người cũng không cần hỏi nữa nghỉ ngơi cho tốt đi. Lộ trình này vẫn còn chút xa, đợi đến núi Côn Luân nhất định đừng gây chuyện đó có nghe rõ hay chưa?” Giang Phi cảnh cáo những thành viên.

Vương Vân Kiệt tiếp lời nói: “Núi Côn Luân bên đó tốt xấu lẫn lộn, đồng thời đều là người luyện võ nên sẽ có người tính tình khá nóng nảy rất dễ xảy ra ẩu đả cũng là chuyện bình thường. Chúng ta lần này đến đây chủ yếu là đến để cổ vũ và quan sát thôi hiểu không.”

“Dạ vâng.” Các thành viên gật đầu, đối với giao lưu lần này bọn họ cũng đã mong đợi từ rất lâu.

Bọn họ có thể được hiệp hội lựa chọn đến đây thì quả thực là điều rất may mắn và vui mừng, thậm chí cảm thấy rất kích thích.

Dù sao loại sự kiện náo nhiệt thế này người bình thường cả đời cùng không thể gặp được một lần.

“Vậy giao lưu lần này có phải là rất nguy hiểm không ạ?” Trương Tiểu Minh tò mò hỏi. Bây giờ trong đầu cậu nhóc đều đang suy nghĩ tình huống ở đó rốt cuộc là như thế nào, có phải là giống như nhìn thấy trên tivi hay không.

“Nguy hiểm hay không cũng không thể nói trước được, chỉ cần mọi người an phận, gặp người khác đừng gây ra mâu thuẫn với người ta. Hơn nữa bây giờ ở thời đại này cũng là xã hội pháp quyền sẽ không xuất hiện tình huống đánh chết người gì đó, cho dù xảy ra xô xát thì cũng chỉ là tổn thương da thịt.” Giang Phi nói.

Các thành viên lắng nghe, cũng gật đầu xem như đã hiểu.

Bọn họ gia nhập hiệp hội học võ thuật cũng là vì để rèn luyện cơ thể cường tráng, có đôi khi cũng sẽ hành hiệp trượng nghĩa, về phần ẩu đả với người ta gì đó vẫn nên đừng nghĩ đến.

Đánh người ta bị thương thì phải chịu trách nhiệm, không chỉ phải bồi thường tiền nếu như nghiêm trọng còn phải ngồi tù nữa đó.

Thật sự cho rằng có chút võ công thì có thể tùy tiện ra tay giáo huấn người khác hay sao.

Người bây giờ đều rất thông minh và lanh lợi.

Bọn họ nhớ có một người bạn, học được chút võ thuật thì cảm thấy bản thân ngầu lòi nên phát sinh mâu thuẫn với người ta, dùng nắm đấm giáo huấn người khác.

Có điều người bạn kia của bọn họ cũng biết nương tay, không dám xuống tay mạnh. Bình thường đều đánh người ta đau chứ không dám đánh người ta bị thương.

Nhưng sau đó, người bị đánh dùng công cụ đánh cho tay mình gãy xương rồi sau đó báo cảnh sát và đi bệnh viện giám định thương tích.

Chuyện này cuối cùng không cần phải nói, bồi thường tiền còn phải ngồi tù cũng là một câu chuyện khá bi thương. Đồng thời cũng giáo huấn cho bọn họ biết là đừng đánh nhau, nếu như

thực sự muốn đánh nhau để giả ngầu thì trước tiên chuẩn bị tiền cho tốt, sau đó chuẩn bị tâm trạng tốt để ngồi tù.

Đừng để đến lúc đó khóc gọi cha gọi mẹ và hối hận thì thực sự quá mất mặt.

Xe xóc nảy, mọi người đều không thể ngủ được, nhưng khi nhìn thấy một mình Lâm đại sư vùi đầu ngủ say bọn họ cũng rất bội phục, cảm thấy hắn thực sự quá ngầu.

Có điều cảnh sắc bên ngoài cũng dần dễ nhìn hơn, mọi người bắt đầu lấy điện thoại ra chụp ảnh đăng lên vòng bạn bè.

Sau khi Triệu Chung Dương livestream một lúc cũng không livestream nữa, dù sao nói cả một quãng đường dài cổ họng cũng có chút khàn khàn, sau đó giống như Lâm Phàm đội mũ lên và ngủ.

Cho đến ngày hôm sau, buổi sáng.

Chiếc xe dừng lại.

"Đến rồi." Giang Phi hưng phấn nói.

Các thành viên thở phào nhẹ nhõm, ngồi xe đến mệt chết đi được, có người đứng lên vươn vai sau đó nhìn tình huống bên ngoài cũng thán phục nói.

"Wow! Đẹp thật đấy!"

"Mọi người nhìn bên kia…" Có thành viên chỉ tay về chỗ ngọn núi ở đằng xa bị tuyết trắng bao trùm, vui vẻ hét lớn.

Trong mắt bọn họ tất cả những thứ này thực sự là quá nguy nga tráng lệ.

Lâm Phàm mở mắt, vươn vai giãn gân cốt, khổ sở vất vả như vậy cuối cùng cũng đã đến đích.

"Hội trưởng Lâm chúng ta xuống xe thôi, ở đây là Nạp Xích Dài thị trấn nhỏ dưới núi Côn Luân, người tham gia giao lưu cũng gần như đã ở đây rồi. Chúng ta tới đây cũng sẽ có người đến đón chúng ta." Giang Phi nói.

"Ừm." Lâm Phàm gật đầu.

Chương 1808: Xung đột

Một đám người đang đứng đó thăm dò tình huống xung quanh, nhưng lại tỏ vẻ như họ đến đây chẳng vì mục đích gì cả.

Giang Phi đang đứng một bên gọi điện thoại, cúp máy xong lập tức đi tới chỗ Lâm Phàm nói: "Hội trưởng Lâm, đợi một chút nữa sẽ có người tới đón chúng ta."

"Được." Lâm Phàm gật đầu. Mặc dù thị trấn này không quá lớn nhưng ở đây vẫn đông nghịt người. Không chỉ vậy còn có rất nhiều xe bus cũng đang đỗ ở ven đường rõ ràng trên xe cũng đã chật kín người ngồi rồi.

"Buổi giao lưu lần này bao giờ thì bắt đầu?" Lâm Phàm hỏi.

Giang Phi đáp lại: "Chiều nay sẽ bắt đầu, tới chiều mai mới kết thúc."

Ngô U Lan dựa vào người Lâm Phàm: "Anh Lâm, anh không lạnh sao?"

"Không lạnh." Lâm Phàm cười nói. Nói đùa sao, hắn thấy lạnh mới lạ đó.

Nhưng hắn cũng chưa từng tới núi Côn Luân bao giờ. Ghi chép cho thấy đây là ngọn núi linh thiêng bậc nhất ở Trung Hoa, có rất nhiều huyền thoại và truyền thuyết về ngọn núi nổi tiếng này, mấy năm gần đây cũng có rất nhiều người tới đây tham quan. Nhưng cũng có không ít người đã phải bỏ mạng ở đây, họ đồn đại rằng nơi đây cũng chính là cổng Địa ngục.

Nhưng những lời đồn này là thực hay giả vẫn chưa có lời giải đáp. Dù sao hiện nay khoa học cũng đã giải thích đó chỉ là những yếu tố tự nhiên gây ra mà thôi.

Lúc này, có một người đàn ông trung niên tiến đến.

"Người của hiệp hội Võ thuật Thượng Hải đúng không?"

Giang Phi lập tức tiến lên phía trước: "Đúng vậy, ông là Trần Tuấn, Trần tiên sinh đúng không?"

Trần Tuấn gật đầu cười nói: "Mọi người đi theo tôi, chỗ ở của mọi người đã sắp xếp xong rồi. Đúng ra là tôi ở đây để đón mọi người, nhưng vừa rồi có chút việc nên phải chạy đi một lát. Xin lỗi nhé."

Không sao. Giang Phi mỉm cười, sau đó gọi các thành viên phía sau.

Đoàn người tiến lên đi về phía trước.

Triệu Chung Dương vẫn đang giơ điện thoại phát trực tiếp: "Các anh em, chúng tôi đã tới nơi rồi. Mọi người không nhìn tận mắt thì không biết được đâu, chắc chắn sẽ bị giật mình cho coi, có cực kì nhiều người tới đây luôn đó."

Những khán giả đang xem livestream nhìn thấy tình hình xung quanh cũng ngạc nhiên không kém, giống như được nhìn thấy một thế giới mới vậy.

"Ầm!"

Đúng lúc này, Triệu Chung Dương đâm sầm vào người qua đường, nhưng mà cậu ta cũng không để ý lắm.

"Đứng lại."

Người vừa bị Triệu Chung Dương đâm vào đột nhiên hét lên một tiếng, ánh mắt hung ác nói: "Cậu đâm vào người tôi cũng không biết mở miệng nói xin lỗi sao? Xem ra cần phải dạy dỗ một phen mới được."

Hắn vừa dứt lời, lập tức đấm một phát về phía Triệu Chung Dương.

Triệu Chung Dương hoảng sợ nhìn cú đấm đang hướng về phía mình, không ngờ rằng tên này chỉ không vừa mắt hắn một chút thôi mà đã giơ tay đánh người rồi.

"Bịch!"

Lâm Phàm tiến lên một bước, nhẹ nhàng bắt lấy nắm đấm của tên kia, bình thản nói: Nóng nảy quá rồi đó, đụng một chút đã muốn đánh người rồi sao?"

"Bỏ ra." Người đàn ông thô lỗ vùng vẫy, nhưng nắm đấm của hắn dường như đã bị khóa chặt lại không thể nhúc nhích được.

Nhìn thấy tình hình này, Trần Tuấn giật mình vội tiến lên: "Ôi trời, đừng kích động quá như thế chứ."

Sau đó nhìn về phía Lâm Phàm vội nói: "Anh bỏ ra đi, đây chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm thôi mà."

Lâm Phàm buông nắm đấm của đối phương ra, nhưng tên đàn ông thô lỗ kia vẫn một mực nắm chặt tay thành đấm đến đỏ bừng, trừng mắt nhìn Lâm Phàm một cách hung tợn, sau đó mới hừ một tiếng rồi rời đi.

Trần Tuấn lắc đầu nói: "Trời ạ, sao lại xung đột với hắn ta làm gì chứ. Hắn ta là người thừa kế của Mãnh Hổ Quyền, nhánh thứ tám của hội Tra Quyền đó. Người này cực kì lợi hại, cũng may chưa có xung đột gì quá lớn, nếu không thì hậu quả thật sự không tưởng tượng được đâu.

"Giang tiên sinh, anh phải trông chừng kĩ người của anh đó. Người ở đây không dễ chọc đâu, nếu như đánh nhau thì sẽ khó mà tưởng tượng nổi hậu quả đó." Trần Tuấn nói.

Giang Phi cười nói: "Đây là hội trưởng Lâm của chúng tôi."

Trần Tuấn nghe thấy câu nói này thì nụ cười trên mặt khẽ thay đổi, sau đó ngượng ngùng nói: "Thì ra đây là hội trưởng Lâm sao, xin lỗi, thứ lỗi cho sự mù quáng của tôi nhé."

Lâm Phàm xua tay tỏ vẻ không có gì, sau đó nói: "Người ở đây đều cộc cằn như vậy sao?"

"Không phải, chỉ là có chút nóng tính mà thôi. Chúng ta đừng nhắc tới chuyện này nữa, mau đi về phòng nghỉ ngơi thôi. Tôi sắp xếp cho mọi người xong sẽ đưa mọi người đi ăn sáng. Nếu như muốn lên núi Côn Luân ngắm cảnh thì tôi cũng sẽ dẫn mọi người đi." Có vẻ Trần Tuấn không muốn nói quá nhiều về vấn đề này.

Lâm Phàm cũng không nhiều lời, chỉ biết lắc đầu khi nghĩ về người thừa kế của Mãnh Hổ Quyền. Haizz, cộc cằn như vậy mà vẫn có thể sống sót đến tận bây giờ thì quả thật không dễ dàng gì.

Cũng có thể là do hắn quá mức mạnh mẽ, không ai dám đụng tới.

Triệu Chung Dương rõ ràng là đã bị tình huống vừa rồi dọa sợ. Dù gì anh ta cũng chỉ đang livestream như bình thường thôi, chỉ vì lỡ đụng người ta có một cái mà đã bị đánh, mẹ nó chứ ai hiểu được nỗi khổ tâm của anh ta đây.

Chương 1809: Đến buổi giao lưu

“Anh Lâm, chuyện vừa rồi làm em sợ chết khiếp đi được.” Triệu Chung Dương nói.

Lâm Phàm mỉm cười: “Không sao, lại gần Điền Thần Côn một chút, đảm bảo sẽ không có ai động vào cậu đâu.”

“Ông ta sao?” Triệu Chung Dương khó tin nhìn về phía Điền Thần Côn đang vênh mặt tự tin.

“Sao nào? Tôi làm sao?” Điền Thần Côn nhìn biểu cảm của Triệu Chung Dương thì không vui nói: “Coi thường người ta sao. Họ Điền tôi đây cũng là một cao thủ Bát Quái Chưởng rất lợi hại đó. Tên nhóc vừa rồi nếu chịu được ba chiêu của tôi thì tôi tình nguyện nhận thua.”

Trần Tuấn nghe thấy những lời này thì khẽ lắc đầu. Ông ta thấy những người này thích khoe khoang thật đấy, tên kia là người thừa kế của Mãnh Hổ Quyền, võ công cực kỳ mạnh, không đùa được đâu.

Ngô U Lan sợ hãi nhìn mấy người xung quanh, chỉ biết giữ chặt tay Lâm Phàm, dựa sát vào vào người hắn. Nếu như có xảy ra chuyện gì cũng sẽ được anh Lâm bảo vệ.

“Đi thôi.” Lâm Phàm lên tiếng, cảm thấy nơi này cũng khá thú vị, quả thực là một nơi tốt xấu lẫn lộn.

Có rất nhiều người từ khắp nơi trên thế giới đã tề tựu tại đây, đúng là cực kỳ sôi nổi.

“Sư huynh, sao mặt anh đỏ vậy?” Một nam thanh niên lên tiếng hỏi.

“Không có gì, vừa rồi trên đường đụng phải một tên mù thôi.” Người đàn ông thô lỗ kia hung tợn nói, sau đó khoát tay, nói: “Không nói nữa, đi chào hỏi các tiền bối thôi. Lần này Mãnh Hổ Quyền của chúng ta nhất định sẽ tỏa sáng.”

Những người đến tham dự đại hội võ thuật lần này đều có mục tiêu rất đơn giản, họ chỉ muốn tới giao lưu kết bạn hoặc chứng minh trình độ võ thuật của mình mà thôi.

Đối với nhiều người, thời đại không còn chiến tranh, cũng không phải đấu đá tranh giành ai nhất ai nhì. Mọi người chỉ muốn lợi dụng võ thuật để kết giao thêm bạn bè, mở rộng mối quan hệ.

Lâm Phàm không nghĩ rằng chỗ ở của bọn hắn lại tốt như vậy. Vốn hắn còn nghĩ chỗ ở sẽ khá tồi tàn, nhưng tới đây rồi hắn mới biết đó chỉ là do hắn nghĩ nhiều mà thôi.

Buổi chiều, đại hội giao lưu võ thuật bắt đầu.

Nhưng cũng không có tiết mục gì đặc sắc. Chỉ là cuộc giao lưu nói chuyện bình thường của người thừa kế đến từ ba đại gia tộc và bốn đại môn phái lớn mà thôi.

Mục đích của cuộc giao lưu trao đổi lần này cũng rất rõ ràng.

Đó chính là đề cao võ đạo, kết bạn thông qua võ đạo, thu phục nhân tâm bằng đức thượng võ, không phân biệt biên giới quốc gia.

Đại hội giao lưu lần này cũng không chỉ có các cao thủ Trung Hoa, mà ngay cả các võ giả từ khắp nơi trên thế giới cũng tới tham gia. Dù gì đại hội giao lưu này mấy năm mới được tổ chức một lần.

Nên đương nhiên cũng đã hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người.

Ngày hôm sau!

Giang Phi dậy sớm, đi tới gõ cửa từng phòng một. Bước tới phòng của hội trưởng Lâm, cũng nhẹ giọng hỏi: “Hội trưởng Lâm, anh dậy chưa? Buổi giao lưu sắp bắt đầu rồi.”

Cửa được mở ra.

Lâm Phàm đã ăn mặc chỉnh tề, cười nói: “Đã chuẩn bị xong lâu rồi, mọi người thì sao?”

“Đã thông báo hết rồi, chắc giờ mọi người đều đang đánh răng rửa mặt rồi đó.” Giang Phi trông rất hào hứng, anh ta mong mỏi buổi giao lưu ngày hôm nay từ lâu rồi.

Mặc dù Lâm Phàm cũng không quá hứng thú với buổi giao lưu này, nhưng ở đây lại tề tựu đông người như vậy đương nhiên cũng khiến hắn cũng có chút cảm giác chờ mong.

Lúc này, mọi người đều đã mở cửa ra ngoài. Có người tối hôm qua còn hưng phấn cả đêm đến mức không ngủ được. Cuối cùng cũng đợi được đến ngày hôm nay, sao mà không hào hứng được cơ chứ.

Giang Phi vỗ tay: “Được rồi, mọi người đi theo tôi. Nhưng mà mọi người phải nhớ rõ, tuyệt đối đừng để bị đi lạc đấy nhé. Nếu đi lạc thì phải quay về khách sạn, đừng có đi lung tung. Nghe rõ chưa?”

“Đã rõ.” Các thành viên đều rất hào hứng, bọn họ đã chờ ngày này lâu lắm rồi đó.

Khi vừa xuống tới tầng dưới, họ nhìn thấy trên đường có rất nhiều người đều đang tiến về phía trước, náo nhiệt vô cùng. Mọi người đều đang rôm rả trò chuyện với nhau.

“Đông người thật đó.” Triệu Chung Dương tay lăm lăm điện thoại livestream khung cảnh lúc này. Người xem livestream cũng đều rất mong đợi được nhìn thấy khoảnh khắc này.

Dù sao thì bọn họ cũng chưa bao giờ được nhìn thấy cảnh tượng như thế, thật sự là nức lòng người hâm mộ quá đi mà.

Điền Thần Côn liếc nhìn Triệu Chung Dương nói: “Nhớ theo sát tôi đó, đừng đi lạc. Tôi thấy mặt cậu nhìn gợi đòn lắm đấy, chỉ sợ cậu đi lung tung lại bị người ta tẩn cho một trận thì toi.”

“Biến!” Triệu Chung Dương lườm Điền Thần Côn. Nhưng nghĩ lại thì cũng đúng, đi theo ông ta có vẻ sẽ có cảm giác an toàn hơn một chút.

Ngô U Lan vẫn ôm chặt cánh tay Lâm Phàm, không có chút cảm giác sợ hãi nào. Chỉ cần có Lâm Phàm ở bên cạnh thì cô không thấy sợ gì hết.

“Chúng ta sẽ ngồi ở đâu?” Lâm Phàm hỏi.

Giang Phi nhìn lại tấm vé vào cửa, nói: “Chắc là sẽ ngồi ở hàng đầu tiên, dù sao hiệp hội của chúng ta cũng là tổ chức được chính phủ công nhận. Thế nên buổi giao lưu lần này cũng được ưu tiên sắp xếp chỗ ngồi. Sau khi trở về tôi cũng phải viết một bản báo cáo về sự kiện ngày hôm nay nữa.”

Chương 1810: Điền Thần Côn không hề chém gió

“Có quan hệ thật là tốt. Nếu vậy thì buổi phát trực tiếp của tôi hôm nay cũng sẽ rõ ràng hơn.” Triệu Chung Dương cười nói,

trông rất phấn khích.

“Có gì tốt chứ, vị trí ngồi này là rủi ro nhất đấy. Nếu như trong lúc thi đấu chẳng may binh khí bị tuột ra khỏi tay hoặc bay ra ngoài, cậu không né kịp thì lúc đó chẳng phải quá xui xẻo sao?” Giang Phi cười nói.

“Hả?” Triệu Chung Dương sửng sốt: “Chời má, còn có thể gặp nguy hiểm như vậy sao?”

Sau đó lập tức hét lớn với khán giả đang xem livestream:

“Ôi các anh em ơi, mọi người nghe thấy không? Hôm nay tôi đã phải mạo hiểm cả tính mạng để phát trực tiếp lại cho mọi người đó. Đừng nói là tôi không quay đàng hoàng cho mọi người nha, dù sao thì hoạt động này không an toàn tí nào hết á.”

“Ngầu đét luôn… Anh Dương cố lên, tôi sẽ tặng quà cho anh.”

“Sợ tè ra quần rồi… Tui thề đây là đại hội giao lưu lớn nhất tui từng thấy luôn á… Tui còn không biết có tồn tại đại hội giao lưu lớn như này luôn.”

“Đúng vậy. Chúng ta không thể thấy mấy đại hội giao lưu võ thuật kiểu này được phát trên TV đâu.”

Các khán giả đang xem livestream đều rất hào hứng. Họ thấy đại hội lần này quả thực vượt ngoài sức tưởng tượng. Có khi còn được thấy cao nhân ẩn sĩ ra mặt nữa cơ.

Đi một lúc lâu cuối cùng cũng tới được nơi diễn ra đại hội. An ninh ở đại hội cũng rất nghiêm ngặt, mọi người đều phải bị kiểm tra thật kỹ càng mới có thể tiến vào bên trong.

Có là người nóng tính khó chiều đến mấy cũng phải ngoan ngoãn để họ tiến hành khám xét khắp người.

Hàng đầu tiên.

Nhóm Lâm Phàm ngồi xuống chỗ ngồi, trước mặt họ là một võ đài cực kì lớn, chu vi ước chừng ít nhất phải 10 mét. Có thể coi là nơi để mọi người có thể phô diễn trình độ võ thuật của mình.

Trên một số bàn ở phía xa cũng đã có vài người ngồi đó. Những người này hầu hết đều đã lớn tuổi, mặc quần áo luyện

võ trông rất khỏe mạnh.

Giang Phi dựa sát vào người Lâm Phàm, nói: "Hội trưởng Lâm, mấy người đó là người của ba đại gia tộc, bốn đại môn phái lớn đó. Hội nghị giao lưu lần này là do bọn họ đứng ra tổ chức. Nhưng họ cũng chỉ là người thừa kế của gia tộc mình mà thôi, cũng không có tham gia hiệp hội gì cả."

Lâm Phàm nghe vậy cũng hướng ánh mắt về phía xa, gật gật đầu.

"Chút nữa sẽ có đánh nhau sao?" Lâm Phàm hỏi.

Giang Phi xấu hổ nói: "Hội trưởng, không phải là đánh nhau, mà là giao lưu, tỉ thí võ thuật thôi."

"Ha ha…" Lâm Phàm cười lớn. "Đúng, đúng, là giao lưu, nhưng giao lưu thế nào?"

Hắn cảm thấy rất tò mò, dù sao những người đến với hội nghị lần này cũng đều là các cao thủ, chắc sẽ có giao đấu kịch liệt lắm đây. Nhìn qua cũng thấy ít phải có trăm người tới đây ấy chứ.

Thậm chí cái tên hung hãng đánh người ngày hôm qua cũng tới đây.

Người đó nhìn thấy Lâm Phàm cũng chợt cau mày, khịt mũi và quay sang hướng khác. Chắc hẳn hắn vẫn nhớ rõ chuyện xảy ra ngày hôm qua.

Điền Thần Côn nhìn hiện trường thì không khỏi ngạc nhiên.

"Chời má, không nghĩ tới còn có sự kiện lớn như này luôn đấy, sao trước giờ tôi không biết nhỉ."

Ông ta không ngờ hoạt động này lại lớn như vậy. Nếu biết trước thì ông ta đã sớm chạy tới đây tham gia rồi.

Sao phải chờ đến bây giờ chứ.

Chẳng mấy chốc đã có một ông lão bước ra.

Giang Phi nhanh chóng giới thiệu: "Đây là người thừa kế lâu đời nhất của Đại Thánh Môn, kỹ năng thi triển Đại Thánh Quyền phải nói là cực kỳ lợi hại."

Đại Thánh Quyền còn gọi là Hầu Quyền, do Khấu Tứ sáng tạo. Sau đó được đệ tử là Cảnh Hải kế thừa và phát huy, Cảnh Hải thông hiểu Hầu Quyền, Thái Tổ Quyền, Hình Ý Quyền, Bát Quái, Thái Cực… Ông ta loại bỏ chắt lọc các khuyết điểm rồi chỉ giữ lại những tinh hoa và thành lập nên Đại Thánh Phách Quải môn, chính là Đại Thánh Môn của ngày nay.

Giang Phi thao thao bất tuyệt nói. Anh ta nắm rõ những kiến thức này trong lòng bàn tay, chắc hẳn đã nghiên cứu rất kỹ về những thứ này.

Ông lão trên sân khấu đứng chắp tay lại. Mặc dù nhìn có vẻ lớn tuổi những giọng nói lại rất mạnh khỏe và tràn đầy năng lượng. Ông ta tự giới thiệu về mình sau đó chào hỏi với mọi người dưới khán đài.

Hoàng Nho Chung.

Lâm Phàm nghe thấy cái tên này thì gật đầu, không ngờ lại có thể thật sự nhìn thấy người thừa kế của Quốc thuật bằng xương bằng thịt. Thế nhưng ở thời đại này, quốc thuật cũng không còn quá hữu dụng. Dù sao giờ cũng không còn là thời chiến tranh nữa rồi.

“Thần Côn, có thể đánh thắng không?” Lâm Phàm cười hỏi.

Điền Thần Côn liếc nhìn đối phương: “Đánh được, Nhưng nếu như đối phương trẻ hơn 10 tuổi thì hy vọng không lớn lắm. Nhưng tình hình hiện tại thì mười chiêu là đủ.”

“Điêu!” Triệu Chung Dương ở bên cạnh đang tỏ ra rất hào hứng, nhưng nghe thấy câu nói của Điền Thần Côn, lập tức quay người lại nói: “Người ta là nhân vật nổi tiếng như vậy chắc chắn thực lực rất mạnh, ông còn chém gió mười chiêu cái gì chứ.”

“Không tin thì thôi.” Điền Thần Côn trừng mắt nhìn Triệu Chung Dương . Ông ta phát hiện thằng nhóc này rất thích trả treo với mình.

Lâm Phàm cười nói: “Điền Thần Côn không chém gió đâu, là thật đấy.”

Chương 1811: Cao thủ như mây

Hắn vừa nhìn đã biết, Điền Thần Côn còn mạnh hơn cả người đang đứng trên sân khấu kia. Nhưng nếu như đối phương trẻ hơn một chút thì người ngã xuống chắc chắn sẽ là Điền Thần Côn.

Điền Thần Côn dương dương tự đắc, kiêu ngạo nhìn Triệu Chung Dương, cũng không thèm lên tiếng thêm nữa.

Cao thủ chính là kiêu ngạo như vậy đó.

Sau khi thông qua một loạt thủ tục, buổi giao lưu võ thuật đã chính thức bắt đầu. Những người ngồi dưới khán đài đã rục rịch muốn đứng dậy, bọn họ đều rất hào hứng, sự kiện thế này họ đã chờ quá lâu rồi.

Lúc này, có một ông lão bước lên sân khấu, ông ta và Hoàng Nho Chung tiến thành thi đấu cọ xát một chút. Mặc dù nhìn qua thì không thấy quá kịch liệt nhưng mà đây cũng là một hồi tỷ thí công thu thật sự.

Tuy vậy, họ cũng chỉ điểm đến là dừng.

“Những người ở phía dưới có thể lên đài, lần này chủ yếu là dùng võ để kết bạn, chỉ cần điểm đến là dừng.” Hoàng Nho Chung nói. Sau đó cùng với ông lão kia bước xuống đài. Chuyện còn lại thì giao cho những người bên dưới lo liệu.

“Bắt đầu rồi.” Giang Phi hào hứng nói.

Những thành viên trong Hiệp hội nhìn thấy tình huống này cũng vô cùng phấn khích, không biết đến cuối cùng thì sẽ như thế nào.

“Đồng Minh từ Nghiêm Môn Quyền, xin được chỉ giáo.” Lúc này, một người đàn ông đi lên võ đài, hướng về bốn phía chắp tay chào mọi người.

Giang Phi giới thiệu tiếp: “Đây là một quyền thuật truyền thống của Hồ Bắc, đến nay đã có hơn 300 năm lịch sử rồi. Tuy nhiên là truyền thừa của Nghiêm Môn rất phức tạp, cái tên Đồng Minh này xem ra là chính thống, thực lực có vẻ rất mạnh.”

Các thành viên xung quanh cũng đang chăm chú lắng nghe, có chút tò mò nói: “Chưa bao giờ nghe tới môn quyền pháp này.”

“Đương nhiên phần lớn mọi người sẽ không biết tới. Dù sao ở nước ta cũng lưu truyền rất nhiều phân loại võ thuật khác nhau. Mặc dù có một số quyền pháp chúng ta chưa từng nghe nói tới nhưng cũng không thể nói rằng nó không lợi hại. Dù sao hiện nay có rất nhiều môn phái võ thuật đang được lưu truyền cũng đã hấp thụ tinh hoa của những quyền pháp này.

Giang Phi giống như một người cái gì cũng biết, đối với những môn phái võ thuật mà người khác không biết, thế nhưng anh ta lại biết rõ như nằm trong lòng bàn tay.

Điền Thần Côn cũng gật gật đầu. Mặc dù ông ta cũng khá lợi hại, lúc còn nhỏ đã cùng với cha mình gặp qua không ít các cao thủ rồi. Thế nhưng vẫn không quá tường tận về những môn phái dạng này. Dù sao ông ta cũng chưa từng được học hành bài bản về chúng.

“Cậu có biết không?” Lúc này, Điền Thần Côn hỏi Lâm Phàm.

Lâm Phàm cười cười đáp lại: “Biết.”

“Điêu.” Điền Thần Côn nói.

“Không tin thì kệ ông.” Lâm Phàm lắc đầu, từ khi hắn có được những kiến thức từ Phân loại lớn võ hiệp thì không có gì là hắn không biết.

Đúng lúc này lại có thêm một người đàn ông nữa bước lên sân khấu nói: “Triệu gia quyền, Triệu Tứ.”

Triệu Chung Dương thì thầm, nói nhỏ với những người đang xem livestream của mình: “Các anh em có nghe thấy gì không, vừa có một người nữa lên sân khấu đó. Đợi một chút nữa chắc sẽ có một màn tỉ thí rồi, mọi người có hào hứng không ha ha. Dù sao thì giờ tôi cũng đang rất là phấn khích đó nha.”

“ Sao tôi chưa bao giờ nghe nói tới hai loại quyền pháp này nhỉ?”

“Không chỉ có ông đâu mà tôi con mẹ nó cũng chưa bao giờ nghe qua luôn nè.”

“Tôi đang search trên mạng nè, không tìm thì không biết, tìm rồi thì bị dọa chết đứng luôn nha. Trung Quốc của chúng ta có rất nhiều loại quyền pháp khác nhau luôn ấy chứ, thể loại nào cũng có luôn nè. Một số quyền pháp đã có lịch sử rất lâu đời,

có vẻ như đây đều là những quyền pháp rất hiếm khi xuất hiện trước công chúng đó.”

“Đây không phải là nói đùa sao, họ đều là cao thủ đó.”

Mọi người đang bàn tán rôm rả thì trên võ đài hai người kia đã bắt đầu giao thủ.

Với những người đến xem náo nhiệt như bọn họ, một màn tỉ thí này thật sự rất khốc liệt. Nhưng những người đồng hành cùng họ tới đây thì liên tục gật gù. Dù sao trận tỉ thí này cũng không phải để so cao thấp. Có người xem chỉ để công nhận, có người thì chỉ muốn xem để học hỏi thêm kinh nghiệm mà thôi.

“Đỉnh thật đấy.” Các thành viên của hiệp hội kinh ngạc thốt lên, họ thấy trận chiến này quá mức kịch liệt, không hề giống với những gì họ đã từng nhìn thấy trước đây.

Giang Phi cũng không ngừng gật đầu tán thưởng. Chắc chắn anh ta không thể sánh được với những người này. Mặc dù bình thường anh ta cũng rất chăm chỉ rèn luyện để cho thân thể cường tráng hơn. Thế nhưng không giống với những người đang trên võ đài kia. Bọn họ đều được thừa kế những tinh hoa võ thuật lâu đời của gia tộc mình, có thể giết chết người luôn ấy chứ.

Dù gì thời thế bây giờ cũng đã khác, võ thuật đã suy thoái, nếu không được mọi người đón nhận thì sẽ rất khó để tồn tại. Vì vậy những gì đang được truyền bá bên ngoài hầu như đều không có tính sát thương nào, có một số chiêu thức cũng chỉ được dùng để rèn luyện sức khỏe thêm mà thôi.

Chương 1812: Người này quá ngạo mạn

Trận đấu trên võ đài rất nhanh đã kết thúc.

Thực lực của Đồng Minh đến từ Nghiêm Môn quyền có vẻ tốt hơn một chút.

Hai người dường như không có chút bất mãn nào, sau khi chắp quyền chào nhau thì cùng nhau đi xuống dưới.

Hoan hô!

Người xem dưới khán đài đều hoan hô kịch liệt.

Những ông lão đang ngồi trên võ đài cũng gật gù mỉm cười.

“Tôi, Trịnh Binh đến từ Mãnh Hổ quyền, có người nào muốn tới tranh tài cùng tôi không?” Trịnh Binh bước lên võ đài, nhìn về phía dưới hét lớn.

“Ơ đệt, là tên khốn kiếp muốn đánh tôi kìa.” Triệu Chung Dương nhìn thấy người đang đứng bên trên thì không kìm được hô lên một tiếng.

Còn Trịnh Binh lúc này đang nhìn quanh khán đài, tiến lên phía trước, tay chỉ vào Lâm Phàm nói: “Nghe nói anh là người của Hiệp hội võ thuật à, lên đây đi tôi muốn đấu với anh một chút.”

Lâm Phàm xua tay: “Không cần. Hiệp hội chúng tôi đến đây chỉ muốn xem chút thôi, không muốn lên đài tranh đấu gì cả.”

“Hừ, đồ gan thỏ đế.” Trịnh Binh khinh thường nói.

Những khán giả xung quanh cũng đang thầm thì to nhỏ.

“Những người đó đến từ Hiệp hội sao? Trịnh Binh khiêu khích bọn họ vậy rồi mà cũng không dám lên.”

”Ông ngu ngốc thế, tên Trịnh Binh này to như trâu thế kia, đến chúng ta còn không muốn đánh ấy chứ đừng nói những người chỉ dùng võ để rèn luyện như những người của Hiệp hội. Nếu như họ lên đài còn không phải sẽ bị đánh cho ói ra máu sao?”

“Ôi dào, ai lại tự đi tìm phiền phức cho mình làm gì? Tên Trịnh Binh này ra tay không nhẹ đâu, có khi còn bị đánh cho gãy xương không biết chừng.”

“Thật sự không hiểu nổi tại sao phải mời những người không liên quan bên Hiệp hội đó đến tham dự cuộc giao lưu của chúng ta làm gì thế không biết, khó hiểu thật sự.”

Điền Thần Côn nghe thấy tên này ăn nói khiêu khích như vậy thì không nhịn được nữa nói: “Này chàng trai, đừng kiêu ngạo như vậy chứ. Hay là để lão già này lên luyện tập một chút với cậu vậy.”

Trịnh Binh liếc nhìn Điền Thần Côn, xua tay khinh thường nói: “Thôi đi, nhìn ông lớn tuổi như vậy tôi còn sợ chỉ một quyền cũng sẽ đánh chết ông đấy. Cứ đợi dưới đài đi.”

Sau đó hắn không thèm nhìn vẻ mặt tức giận của Điền Thần Côn, tiếp tục nhìn xung quanh: "Không có ai dám đánh với tôi sao?"

"Có tôi." Đúng lúc này, một người đàn ông da ngăm đen lên tiếng. Khẩu âm có chút kỳ lạ, có vẻ như không giống người Trung Quốc.

Trịnh Binh nhìn thấy người này, cười khinh khỉnh nói: "Người Thái Lan sao? Mau lên đây, xem tôi sẽ đánh anh thế nào?"

Vài người xem dưới khán đài nhìn thấy Trịnh Binh kiêu ngạo như vậy thì không khỏi lắc đầu. Đúng là tuổi trẻ hung hăng, nhưng họ cũng rất mong chờ được xem màn so tài của hai người này.

Dù sao cũng là những tuyển thủ rất có sức mạnh.

"Sa Mã, xin được chỉ giáo." Muay Thái Sa Mã giữ thái độ đúng mực nói: "Tôi và anh chỉ cần điểm đến thì dừng, dùng võ để kết bạn, đừng để ảnh hưởng đến hòa khí đôi bên."

"Nhiều lời như vậy làm gì, mau tiến lên." Trịnh Binh vặn cổ, lập tức ra tay đánh về phía Sa Mã.

Trên khán đài, Hoàng Nho Chung nhìn thấy vậy thì lắc đầu nói: "Trịnh Binh của Mãnh Hổ quyền vênh váo hung hăng như vậy, không tốt."

Mọi người xung quanh nghe vậy cũng gật đầu.

Giang Phi nhìn người trên đài, thì thầm: "Tên nhóc này thật sự quá đáng, những người tới đây đều là những cao thủ võ thuật, võ đức cao thượng. Tranh đấu ở đây chỉ là để mọi người giao lưu võ thuật với nhau, thật sự quá là mất mặt giới võ thuật chúng ta mà."

"Thằng nhóc đó còn nói tôi già rồi chứ. Tôi mà lên thì sớm muộn cũng đánh hắn què chân." Điền Thần Côn tức tối.

Không bao lâu, võ sĩ Muay Thái kia đã bị Trịnh binh đánh ngã về phía mép võ đài, sau đó còn bị hắn dùng chân đạp một phát vào ngực.

"Cút xuống dưới đi."

Sa Mã ngã xuống dưới võ đài, mặt tái nhợt vì đau.

Lâm Phàm lập tức đưa tay ra đỡ Sa Mã: "Anh không sao đó chứ?"

Sa Mã nhìn thấy có người ra tay đỡ mình, không biết vì sao chỗ bị đánh vừa rồi dường như không còn đau nữa, cảm kích gật đầu đáp: "Cảm ơn anh, không có chuyện gì."

"Hừ, người gì yếu như ốc sên." Trịnh Binh nhổ ra một cục đờm, khinh thường nói.

Lâm Phàm nhíu chặt chân mày nói: "Tôi thấy anh hơi quá đáng rồi đó, mọi người cùng nhau giao lưu, có nhất thiết phải ra tay nặng như vậy không? Anh còn có chút võ đạo nào nữa không vậy?"

Trịnh Binh vừa quay người đi, nghe thấy những lời này thì quay đầu lại: "Làm sao? Anh không phục thì lên đây. Thấy anh nhát như cáy vậy chắc cũng không dám lên đâu nhỉ, đừng đứng đó nói nhảm nữa."

"Haizz." Lâm Phàm đứng lên, duỗi duỗi người, nói: "Được thôi, vậy thì đấu một trận vậy. Không lại có người nói Hiệp hội Thượng Hải chúng tôi yếu kém."

Những khán giả dưới đài chứng kiến cảnh tượng này thì há hốc mồm ngạc nhiên, thì thầm to nhỏ với nhau.

"Cái người của Hiệp hội Thượng Hải này vậy mà dám lên đài luôn sao?"

"Tên Trịnh Binh này ra tay không biết nặng nhẹ, mà người của Hiệp hội thì làm gì có khả năng đấu lại được, có khi ăn một quyền bị nội thương luôn không chừng. Nếu không thì mau ngăn lại đi, đừng để đến cuối cùng xảy ra chuyện gì không hay."

Chương 1813: Lâm Phàm lên đài

"Đúng đấy. Dù sao hiệp hội này cũng là tổ chức được chính phủ công nhận, cũng coi như là một tổ chức truyền bá võ thuật cho chúng ta. Nếu như người ta bị thương thì thật sự không tốt chút nào đâu."

"Tôi thấy vẫn nên kệ đi thôi. Người ta tự nguyện lên đài mà, sao bảo người ta xuống được đây? Nếu bây giờ phải đi xuống

thì biết giấu mặt vào đâu chứ. Trước đây người luyện võ như chúng ta cứ cãi nhau là đánh nhau đến mức anh chết tôi sống, chứ đừng nói đến vấn đề giữ thể diện này."

"Chứ còn gì nữa. Nhưng mà cái người của bên hiệp hội đúng là không biết nhẫn nhịn gì cả. Hắn ta nghĩ rằng đây là biểu diễn võ thuật cho người bình thường xem à? Đây thực sự là võ thuật có thể đánh chết người đó."

"Đúng là nghé con không sợ cọp. Ông nhìn cậu thanh niên đó mà xem, trắng trẻo đẹp trai, tay thì trông vừa trắng vừa mềm thế kia. Vừa nhìn đã thấy không phải người luyện võ, chắc cũng chỉ biết tí võ mèo cào mà thôi. Mấy tên nhóc sinh ra từ thành phố này cho nếm thử tí rượu phạt cũng tốt, ít nhất cũng khiến cho hắn về sau phải kính sợ những võ giả chân chính như chúng ta."

Lúc này, những thành viên trong hiệp hội đi cùng cũng rất lo lắng: "Hội trưởng Vương, hội trưởng Lâm lên đó sẽ không có chuyện gì chứ?"

"Chuyện này…" Vương Vân kiệt cũng không biết trả lời sao nữa, vấn đề có hay không này cũng khó mà biết được. Lại nhìn cái người đang trên đài kia, cho dù là ông ta thì cũng khó có thể là đối thủ của đối phương.

Về phần hội trưởng Lâm, đương nhiên ông ta biết hội trưởng Lâm rất lợi hại, nhưng tình hình hiện tại thật sự không dễ đoán chút nào. Sau đó lại hướng ánh mắt về phía Giang Phi, dường như cũng đang muốn hỏi liệu lần này có thể nắm chắc phần thắng hay không đây.

Giang Phi nhìn thấy Lâm Phàm lên đài cũng thấy hoang mang. Anh ta không ngờ Lâm Phàm thật sự lên trên đó rồi, con mẹ nó sắp xảy ra chuyện thật rồi. Chuyến này bọn họ tới đây chỉ muốn làm khán giả ngồi xem thôi mà, tiện thể ghi chép lại tình hình một chút đề về báo cáo lại.

"Đừng nhìn tôi, thật sự tôi cũng không biết nói gì hết…" Giang Phi lắc đầu, anh ta thật sự không biết nên nói thế nào cho phải. Anh ta biết thực lực của hội trưởng Lâm cực kỳ lợi hại. Nhưng đối thủ lần này cũng không kém chút nào đâu.

Điền Thần Côn ở bên cạnh hét lên: “Đánh chết tên này đi, cho nó biết hậu quả của việc quá kiêu ngạo là gì.”

Triệu Chung Dương vẫn đang cầm điện thoại, hướng ống kính thẳng về phía võ đài.

“Anh em đã nhìn kỹ chưa. Lâm đại sư của chúng ta đã lên đài rồi đó, theo tôi đoán thì nhiều nhất là 3 giây thôi đối phương chắc chắn sẽ nằm đo đất.”

“Quá trâu… Xem ra Lâm đại sư chắc là nhịn hết nổi rồi cho nên muốn ra tay dạy cho đối phương cách làm người. Cái tên này đúng là quá làm càn, đánh thắng người ta rồi thì thôi đi lại còn làm nhục người ta nữa chứ.”

“Đúng vậy. Mặc dù người ta là người nước ngoài, có thể nhìn thấy người nước mình đánh thắng được người ta đương nhiên là rất tự hào. Thế nhưng mà tôi tự hào không nổi luôn á. Con mẹ nó, thể diện bị cái tên này làm cho mất hết luôn rồi.”

“Đã tặng quà rồi. Đợi lát nữa Lâm đại sư dạy tên kia cách làm người xong tôi lại tặng thêm một phần quà còn lớn hơn nữa.”

“Nhưng mà chắc Lâm đại sư sẽ không bị hắn ta đánh cho nằm đất đâu nhỉ, tôi cũng rất nghi ngờ luôn đó.”

“Ê lầu trên, ông nằm mơ đấy à? Lâm đại sư bị người ta đánh bại sao? Nếu chuyện này thật sự xảy ra thì tôi sẽ livestream ăn phân, anh có tin không?”

Ngô U Lan hưng phấn nắm chặt tay đến mức đỏ bừng.

Giang Phi nhìn cảnh tượng này trong tức khắc cũng thấy hoang mang. Sao nhìn như kiểu Lâm đại sư thắng đến nơi rồi ấy nhỉ.

Trên võ đài.

Hoàng Nho Chung nhìn lên võ đài, nhẹ giọng hỏi: “Cậu thanh niên này là ai vậy?”

Mấy ông lão bên cạnh cũng ngơ ngác lắc đầu: “Không biết, nhưng hình như là đại biểu của Hiệp hội Thượng Hải. Sao đang yên đang lành lại chạy lên đây làm gì không biết nữa.”

“Đúng đó. Lần này Hiệp hội đã tận tâm giúp chúng ta tuyên truyền, nếu như tên nhóc Trịnh Binh này khiến cho người ta bị

thương thì tôi không biết ăn nói thế nào với người ta nữa.”

Lúc này, Hoàng Nho Chung lên tiếng nhắc nhở: “Trịnh Binh, nhớ điểm đến là dừng.”

Trịnh Binh đứng trên võ đài, bộ dạng trông rất phách lối, sau khi nghe thấy lời nhắc nhở của ông Hoàng thì gật đầu: “Tiền bối yên tâm, tôi nhất định sẽ giơ cao đánh khẽ, sẽ chỉ bắt hắn chạy đi tìm răng thôi.”

Hoàng Nho Chung lắc đầu. Họ không đoán được đối phương sẽ ra tay với Trịnh Binh như thế nào. Dù sao theo họ nhìn thì chàng thanh niên này trông rất ôn hòa nhã nhặn, hơn nữa lại không giống như người luyện võ. Chắc là cũng chỉ học được chút võ mèo linh tinh ở trong Hiệp hội mà thôi.

Nhưng thôi kệ đi. Dù gì cũng đã lên đó rồi đương nhiên cũng không thể bắt người ta đi xuống, nếu không thì người ta còn biết giấu mặt đi đâu đây.

Chương 1814: Đây đâu phải là một chút

Lúc này, Trịnh Binh nhìn Lâm Phàm nói: “Nhóc con, từ hôm qua nhìn thấy mày là tao đã thấy khó chịu rồi. Hôm nay mày lại tự dẫn xác lên đây vậy thì để tao dạy cho mày một trận ra trò nhé.”

Lâm Phàm nhìn đối phương như vậy chỉ biết lắc đầu cười: “Nhân phẩm và võ đức của anh thật sự không tốt.”

“Câm miệng, liên quan gì đến mày. Để hôm nay tao sẽ dạy cho mày một bài học.” Trịnh Binh kiêu ngạo nói, sau đó lập tức ra tay, chuẩn bị giáo huấn đối phương.

“Nhánh thứ 8 của Tra Quyền, Mãnh Hổ quyền. Trùng hợp là tôi cũng biết loại quyền pháp này, vậy thì để giao lưu một chút.” Lâm Phàm giơ tay lên nói.

Những người ngồi bên dưới nhìn thấy một màn này thì ai nấy đều không khỏi ngạc nhiên.

“Ôi trời, người này cũng biết Mãnh Hổ quyền?”

“Không thể nào. Người truyền thừa của Mãnh Hổ quyền không phải là Trịnh Binh hay sao? Hơn nữa nếu như có chi

nhánh khác thì không thể nào lại dám đối đầu với Trịnh Binh như vậy. Tôi nghĩ đây chỉ là nói xạo mà thôi."

"Không biết nữa, nhưng có vẻ thú vị rồi đây. Không biết kết quả sẽ như nào nhỉ."

Những thành viên của Hiệp hội cũng ngơ ngác: "Đừng nói là hội trưởng Lâm thật sự biết quyền pháp này nha?"

"Không biết. Nhưng nhìn động tác tay kia thì trông cũng khá giống."

Điền Thần Côn chứng kiến tình cảnh trên võ đài thì nghi hoặc nói: "Quái lạ, tên nhóc này không phải chỉ biết Bát Quái Chưởng thôi sao, từ lúc nào lại biết quyền pháp này vậy?"

Điều khiến cho ông ta ngạc nhiên nhất chính là tên nhóc này còn trẻ như vậy mà thi triển Bát Quái chưởng còn siêu hơn cả mình. Khiến cho Thần Côn dù cho đã luyện võ cả một đời người cũng cảm thấy áp lực, cảm giác rằng cuộc đời của mình vậy mà còn không bằng một tên nhóc nữa.

Nhưng càng khiến mọi người hoảng sợ hơn chính là việc Lâm Phàm nói muốn sử dụng Mãnh Hổ quyền.

Ngay đến mấy ông lão đang ngồi trên khán đài cũng cảm thấy nghi ngờ.

"Mãnh Hổ quyền này cần phải ép khí hạ xuống đan điền, ra đòn phải ổn định, dùng sức lớn hung mãnh như hổ. Những người tu luyện quyền này thường có dáng người cao lớn vạm vỡ, nhưng nhìn chàng thanh niên này dáng người trông lại khá yếu đuối, nhìn đã thấy không giống. Chẳng lẽ chỉ là học qua loa một chút thôi mà đã cho là mình đã nắm rõ hết rồi hay sao?"

"Ừm… Cũng khó nói lắm. Đúng ra lúc nãy phải khuyên cậu ta đi xuống mới đúng, nhỡ may có chuyện gì thì xử lý không nổi đâu."

Mấy nhân vật lớn đang ngồi xem bàn tán sôi nổi, bọn họ đều không đánh giá cao Lâm Phàm. Bởi vì trình độ võ thuật cao hay thấp đều có thể nhìn thấy được dựa vào khí chất, tinh thần hay kể cả dáng người.

Nhưng nhìn vẻ bề ngoài của Lâm Phàm thì chắc chắn không đạt tiêu chuẩn.

“Nói hay lắm, lại dám dùng quyền thuật của tao để làm nhục tao à. Nhìn đây.” Trịnh Binh tức tối, lập tức hung hăng lao về phía Lâm Phàm đánh tới, giống như một con mãnh hổ đang lao xuống núi.

Mà Lâm Phàm chỉ xem đây giống như là đang bắt nạt một đứa trẻ con mới sinh ra mà thôi, nói trắng ra là chẳng muốn ra tay luôn.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Âm thanh vang lên ba lần.

Hiện trường vốn đang huyên náo lập tức trở nên yên tĩnh.

Vốn dĩ tất cả mọi người đều cho rằng người của bên hiệp hội này

thật xui xẻo, nhưng một màn tiếp theo khiến cho mọi người đều khiếp sợ đã xảy ra.

“Ba chiêu liên hoàn! Người trẻ tuổi này thật sự biết Mãnh Hổ Quyền sao?” Hoàng Nho Chung không khỏi kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, sau đó cười khổ nói: “Không ngờ tôi lại nhìn sai người rồi, chàng thanh niên này thật sự là cao thủ đó.”

Trên võ đài.

Lâm Phàm đứng chắp tay, trong khi Trịnh Binh lúc trước vẫn còn kiêu căng thì lúc này lại đang nằm rạp trên mặt đất, hay tay ôm ngực.

Vừa rồi Lâm Phàm cũng đã nhẹ tay lắm rồi, hắn chỉ dùng có tí sức, thậm chí có thể nói là gần như không dùng tí sức nào. Nếu như vừa rồi dùng thêm một chút lực thì Trịnh Binh đã sớm đi bán muối rồi.

“Đa tạ.” Lâm Phàm ôm quyền nói.

Những khán giả ngồi bên dưới nhìn thấy cảnh này cũng ngây ngốc.

“Mẹ kiếp! Như vậy đã kết thúc rồi sao?”

“Không thể nào. Mặc dù tên Trịnh Binh này có chút hung hăng nhưng thực lực không hề tầm thường chút nào. Rốt cuộc người kia là ai vậy, sao chưa gì đã đánh ngã được Trịnh Binh rồi?”

“Vừa rồi mọi người có nhìn rõ chuyện đã xảy ra không vậy? Sao tôi chỉ nhìn thấy tên kia đánh vào ngực Trịnh Binh ba phát đã khiến cho hắn ta ngã ngựa luôn rồi?”

“Chắc đây không phải là diễn kịch đó chứ?”

“Nói vớ vẩn, huynh đệ của tôi sao lại diễn kịch được.” Các đệ tử của Mãnh Hổ quyền ai nấy đều vô cùng phẫn nộ, nhưng bọn họ không thể nghĩ được rằng mọi chuyện sẽ thành ra như này. Sao vừa mới bắt đầu chưa gì đã kết thúc rồi. Thật khó khiến người ta chấp nhận nổi mà.

Những thành viên của hiệp hội thì há hốc mồm nhìn thân hình đang đứng sừng sững trên võ đài, họ cũng vô cùng sửng sốt.

“Vãi đạn, hội trưởng Lâm thật sự quá lợi hại.”

“Hội trưởng Lâm nói đều là thật, môn võ nào cũng biết một chút!”

“Tôi thấy đây đâu phải một chút đâu, phải nói là rất tinh tường mới đúng ấy chứ.”

Chương 1815: Chúng ta đã đánh giá thấp đối phương rồi

Triệu Chung Dương kích động hét lên với những người đang xem livestream: “Các anh em, mọi người có nhìn thấy không, con mẹ nó quá mức lợi hại. Tên khốn kiêu căng ngạo mạn lúc nãy đã bị anh Lâm nhà chúng ta đánh gục chỉ trong giây lát.”

“Lâm đại sư thật lợi hại!!!”

“Chời má, tôi vừa chớp mắt một cái đã kết thúc luôn rồi, tôi còn chưa

nhìn rõ mà.”

“Đúng vậy, quá nhanh rồi, khiến cho người ta không nói nên lời luôn. Tôi bị một màn này doạ cho ngây người luôn á.”

“Đệt, không dám nói nhiều nhưng thực sự là lợi hại quá đi. Mặc dù vừa rồi nhìn không rõ nhưng tôi biết Lâm đại sư chắc chắn là kẻ mạnh nhất trong số những kẻ mạnh đó.”

“Không thể nào!” Trịnh Binh đang nằm rạp trên mặt đất ra sức hét lên, trong lòng hắn rất không phục. Sau đó cố gắng chịu đựng cơn đau, ôm ngực đứng dậy nói: “Vừa rồi là do tao không chú ý thôi, tên khốn kiếp này, tao phải cho mày biết thế nào là lễ độ.”

Vừa nói xong gã lập tức xông lên. Gã không tin mình sẽ lại thua dưới tay tên trước mặt này.

Lâm Phàm thấy vậy thì bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó duỗi tay ra đẩy. Nhưng đối với Trịnh Binh thì lại cảm thấy như vừa có một lực rất mạnh nào đó tác động lên người gã, khiến cho gã không ngừng lùi về phía sau.

“Chuyện gì vậy? Rốt cuộc đã có chuyện gì?” Trịnh Binh kêu la inh ỏi, nhưng hai chân gã vẫn không ngừng lùi về phía sau, một mạch tới phía mép võ đài. Sau đó trượt chân rồi ngã khỏi võ đại, mông chạm cái bộp xuống mặt đất.

Trịnh Binh trợn tròn mắt, hoang mang nhìn xung quanh, không biết chuyện gì vừa xảy ra.

Những người dưới khán đài cũng sửng sốt, sau đó xì xào bàn tán.

“Chắc không phải tên kia mua chuộc Trịnh Binh đâu nhỉ, sao cứ giả trân vậy nhỉ.”

“Đúng đấy, vừa mới đẩy lùi về sau mấy bước đã ngã xuống sàn đấu rồi, trông cứ như diễn kịch ý.”

“Không phải lúc trước Trịnh Binh ghét nhất mấy trò giả dối này sao, nhưng xem ra sức hấp dẫn của đồng tiền quả thật rất lớn, ngay đến hắn ta cũng không tránh khỏi.”

Trịnh Binh vẫn đang trong tình trạng ngơ ngá, nhất là khi nghe thấy lời bàn ra tán vào của những người xung quanh thì không nhịn nổi mà quát to: “Các người nói gì vậy, không phải tôi bị

đối phương mua chuộc, mà là… Được rồi, ai mà còn nói nữa thì có ngon lên đây đấu với tôi một trận."

Khán giả chỉ biết lắc đầu, dường như tên Trịnh Binh này quả thật đang tự làm nhục chính mình mà.

Lâm Phàm ôm quyền nhìn về phía Trịnh Binh nói: "Đa tạ, hy vọng về sau anh đối xử với người khác lễ độ một chút."

Trịnh Bình nhìn Lâm Phàm, trong giây lát không biết nên nói gì. Gã thề với trời, cái tên này có lẽ đã dùng tà thuật gì đó, thật sự không phải gã cố tình lùi lại, mà là bị tên này đẩy ngã thật.

"Mất mặt, mất mặt hết sức. Để tôi tới thỉnh giáo một phen." Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên mặc bộ đồ luyện võ nhảy lên võ đài.

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng này thì kinh ngạc hô lên.

"Đây là Ngô Vân, người thừa kế chân truyền của Lâm Thanh Đàm Thoái."

"Người này cũng rất lợi hại, mà Lâm Thanh Đàm Thoái này còn lợi hại hơn nữa. Nghe nói được sáng lập bởi Côn Luân đại sư ở chùa Long Đàm vào thời Hậu Chu, lưu truyền đến hiện tại cũng đã lên tới hàng nghìn năm lịch sử rồi."

"Đúng vậy, Lâm Thanh Đàm Thoái còn sử dụng kết hợp cả tay và chân, có tổng cộng mười lộ quyền thuật. Trận đấu của Trịnh Binh vừa nãy chắc hẳn đã khiến cho nhiều người thấy không vừa ý. Mặc dù đối phương là người của Hiệp hội Thượng Hải, là tổ chức được quốc gia công nhận nhưng cũng không thể cố ý thua người ta, khiến cho chúng ta mất mặt như vậy được."

Ngô Vân tiến lên võ đài, ôm quyền chào Lâm Phàm: "Ngô Vân, người truyền thừa của Lâm Thanh Đàm Thoái, xin được chỉ giáo."

Lâm Phàm cười đáp lại: "Lâm Phàm, phó hội trưởng Hiệp hội Thượng Hải, khách khí rồi."

"Mời!" Ngô Vân duỗi tay, sau đó nâng tay lên, ánh mắt đột nhiên thay đổi trở nên hung tợn hơn hẳn.

"Lấy võ làm bạn, quan trọng là giao lưu. Vậy tôi cũng sẽ dùng Lâm Thanh Đàm Thoái để tiếp chiêu vậy." Lâm Phàm cười nói.

Những người dưới võ đài nghe thấy những lời này cũng kinh hãi.

“Ôi trời, tên này cũng mạnh thật chứ. Lúc nãy đánh với Trịnh Binh thì dùng Mãnh Hổ quyền, giờ đấu với Ngô Vân lại sử dụng Lâm Thanh Đàm Thoái. Chắc không phải là môn gì hắn cũng biết luôn đó chứ.”

“Không thể nào. Sức người có hạn, không thể cái gì cũng biết được. Theo tôi thấy thì chắc nhiều nhất cũng chỉ là cưỡi ngựa xem hoa mà thôi.”

“Tôi thấy không giống vậy đâu, tên này không thể coi nhẹ được. Chúng ta đã đánh giá thấp đối phương quá rồi.”

Ngô Vân nghe thấy những lời này của Lâm Phàm, ngoài mặt tỏ vẻ không có gì nhưng trong lòng cũng có chút tức giận, ngay lập tức xuất chiêu.

Lâm Thanh Đàm Thoái tập trung vào khí thế đồng nhất, động tác thay đổi linh hoạt nhưng phải rõ ràng, ăn khớp nhịp nhàng với nhau.

Lâm Phàm thấy mặc dù đối phương mới chỉ xuất ra vài chiêu nhưng cũng có thể thấy được thực lực người này thậm chí còn mạnh hơn Trương Binh rất nhiều.

Chương 1816: Cam bái hạ phong

Lâm Phàm không ra tay hạ gục đối thủ ngay lập tức, mà cùng với người này luyện tập một lúc. Còn những người đang ngồi dưới khán đài thì ai nấy đều há mồm trợn mắt nhìn cảnh tượng đang diễn ra trên võ đài.

Nhất là những thành viên hiệp hội thì ngạc nhiên không thôi.

“Cái này mà hội trưởng Lâm cũng biết, xem ra không có gì mà anh ấy không biết cả.”

“Đúng vậy, lợi hại thật đấy, không hổ là thần tượng của tôi mà.”

Vương Vân Kiệt cũng ngây ngốc nhìn lên võ đài, chợt nghĩ về mâu thuẫn ngày trước của mình với Lâm Phàm. Ông ta cũng không khỏi sợ hãi, nếu ngày đó hội trưởng Lâm nghiêm túc thì

có khi giờ này ông ta vẫn đang nằm dưỡng thương trong bệnh viện không biết chừng.

Giang Phi cũng há hốc mồm, đã hoàn toàn bị Lâm Phàm thuyết phục.

Những ông lão đang ngồi trên võ đài cũng cảm thấy chuyện này thật khó mà tưởng tượng nổi.

“Sao tôi cảm thấy thoái pháp của chàng thanh niên này còn giống chính gốc hơn nhiều so với Ngô Vân thế nhỉ, mọi người có thấy vậy không?”

“Đúng vậy, tôi cũng thấy thế, hơn nữa hơi thở của chàng trai này có vẻ còn rất ổn định, không hề thở dốc. Dường như là không cần dùng đến tí sức nào, mọi người nhìn Ngô Vân mà xem, đã mệt tới mức mặt đỏ tai hồng rồi kìa, rõ ràng là đã dốc toàn lực ra rồi.”

Ngô Vân càng đánh càng kinh hãi, thậm chí còn có cảm giác kinh hoàng. Ông ta đã đánh bằng tất cả sức lực của mình, nhưng đối phương vẫn cứ nhanh nhẹn và thành thạo như vậy, gần như không có chút lúng túng nào.

Lâm Phàm đấu với Ngô Vân một hồi, không kìm được lên tiếng: ”Thoái pháp này của ông có chút lỗi nhỏ, có lẽ là do thiếu sót từ truyền thừa.”

“Anh nói bậy bạ gì đó?” Ngô Vân hét lên tung ra một cú đá, nhưng Lâm Phàm đã nhanh chóng hóa giải được nó một cách dễ dàng.

“Chuyện này có gì đâu mà phải nói bậy bạ, môn võ này truyền lại quá lâu nên khó tránh khỏi việc thiếu sót vài điểm.” Lâm Phàm bình tĩnh nói.

Ngô Vân ngay lập tức lùi ra sau, hít một hơi thật sâu để bình tĩnh lại. Sau đó không hề để ý mà ôm quyền nói: “Cam bái hạ phong.”

Lâm Phàm cười nói: “Không có gì.”

Ngô Vân có rất nhiều thứ muốn hỏi Lâm Phàm nhưng do dự một hồi lâu vẫn không biết nên mở lời thế nào.

Sao Lâm Phàm lại không nhìn ra được tâm trạng Ngô Vân lúc này chứ, mỉm cười nói: “Thực ra nếu như có thời gian thì tối

nay ông có thể tới tìm tôi, chúng ta sẽ cùng nhau thảo luận một chút."

"Đa tạ, tối nay tôi nhất định sẽ tới." Ngô Vân nghe thấy lời này thì trong lòng không khỏi mừng rỡ, hảo cảm đối với Lâm Phàm đột nhiên tăng vọt.

Trận đấu này đối phương không hề dùng đến một chút sức lực nào, nhưng ông ta cũng không bị Lâm Phàm đánh bại. Ông ta biết đó là do đối thủ đã tạo điều kiện cho ông ta không bị mất mặt trước biết bao nhiêu người như vậy.

Đồng thời, nhân buổi thảo luận tối nay, ông ta cũng muốn bổ sung những thiếu sót cho truyền thừa Lâm Thanh Đàm Thoái, việc làm này có thể nói là chịu ơn rất lớn với Lâm Phàm.

Ngô Vân là người rất trọng nghĩa khí, người ta kính ông một thước, ông sẽ kính lại người ta một trượng.

"Còn dám nói tôi mất mặt sao, giờ thì nhìn thấy rồi đó. Cái tên này rất lợi hại." Trịnh Binh nhìn thấy Ngô Vân bước xuống thì cười khinh khỉnh nói.

"Hừ, Trịnh Binh, cậu nên đối xử đúng mực với hội trưởng Lâm một chút. Nếu như còn để tôi biết cái miệng thối của cậu nói những lời không hay đó thì tôi sẽ không ngại tỉ thí với cậu một trận đâu." Ngô Vân nhìn Trịnh Binh, nghiêm khắc nói.

Trịnh Binh bị ánh mắt này của Ngô Vân dọa cho một trận. Mặc dù anh ta cũng khá lợi hại nhưng quả thực anh ta không phải là đối thủ của Ngô Vân. Trịnh Binh tức tối quay mặt đi, không đáp lại lời của Ngô Vân nữa.

Vậy nhưng trong lòng của Trịnh Binh vẫn có chút không phục, nhưng có phục hay không thì cũng chịu, ai bảo thực lực của đối phương lại mạnh mẽ như vậy chứ.

Hoàng Nho Chung thở dài nói: "Không ngờ rằng chàng thanh niên đó lại giỏi như vậy. Bất kể ra đòn bằng tay hay chân cũng đạt tới đỉnh phong, không biết luyện tập thế nào mới có được kỹ thuật như vậy?"

Mấy ông lão ngồi cạnh cũng chỉ biết lắc đầu, họ cũng không thể hiểu được.

"Anh Lâm giỏi quá." Ngô U Lan phấn khích hét lớn.

Lúc này không khí trong phòng livestream của Triệu Chung Dương cũng trở nên sục sôi hơn bao giờ hết. Các fans hâm mộ chứng kiến trận đấu vừa rồi cũng bắt đầu điên cuồng thả bình luận bên dưới.

“Chời má, Lâm đại sư trâu bò vãi. Con mẹ nó tôi phục sát đất luôn rồi, xem ra không có gì là hắn không làm được cả.”

“Đừng nói nữa, để cảm ơn anh Dương đã quay trực tiếp một trận đấu xuất sắc như vậy cho chúng ta xem, tôi sẽ tặng hết cho anh Dương toàn bộ tiền ăn của tôi hôm nay.”

“Ê, ông bên trên, có tí tiền thế đã là gì. Mẹ nó, tối nay tôi sẽ lấy hết cả tiền thuê phòng của tôi hôm nay tặng hết cho anh Dương. Không nói nữa, tối nay vào rừng nằm hưởng gió trời thôi.”

“Đều là nhân tài cả. Một trăm tên lửa xông lên.”

Chương 1817: Thể hiện một chút

Những cư dân mạng này trước tới nay chưa từng chứng kiến trận đấu hay như vậy. Nếu như không nhờ có Triệu Chung Dương phát trực tiếp cho bọn họ xem thì e là cả đời này họ cũng sẽ không bao giờ được xem.

Điền Thần Côn há hốc mồm ngạc nhiên nói: “Lợi hại! Cái tên này giỏi thật đấy, ngay cả Lâm Thanh Đàm Thoái cũng biết. Lúc tôi còn bé có nghe cha tôi kể là môn võ Đàm Thoái này rất khó đối phó, Ba quyền bảy cước, biến hóa vô cùng linh hoạt, uy lực mạnh mẽ cực kì.”

Bây giờ ông ta đã phục sát đất Lâm Phàm rồi, lúc trước vẫn chỉ nghĩ tên nhóc này chỉ giỏi mỗi Bát Quái chưởng, nhưng giờ xem ra hắn còn giỏi hơn thế nhiều. Ngay đến cả Đàm Thoái cũng lợi hại như vậy.

Lâm Phàm đứng trên võ đài, trong lòng dường như cũng đang suy tính điều gì đó.

Hiệp hội võ thuật bên ngoài là một tổ chức, nhưng đối với những người kế thừa của các môn võ gia truyền này bọn họ cũng không quá coi trọng.

Hắn thấy mình nên hành động gì đó, phải thay đổi tình hình này mới được.

Lúc này, Lâm Phàm ôm quyền, chào mọi người xung quanh nói: "Tại hạ Lâm Phàm, Phó hội trưởng Hiệp hội Thượng Hải. Hôm nay rất vinh dự được tới núi Côn Luân gặp mặt các vị hảo hán tứ phương. Tôi đã luyện võ được một thời gian, tinh thông các thể loại võ thuật. Nếu như có vị hảo hán nào cảm thấy mình còn thiếu sót có thể lên đây tôi sẽ giúp bổ túc một chút."

Lâm Phàm vừa nói xong, cả hội trường đều cảm thấy kinh ngạc.

Ngay đến cả Điền Thần Côn cũng ngơ ngác.

"Vãi, thằng nhóc này điên rồi hả? Mấy lời trâu bò thế mà cũng nói ra được. Những môn võ quốc thuật này được truyền lại từ xưa cho đến tận bây giờ, không biết là có bao nhiêu loại. Ít nhất thì cũng lên đến hàng trăm, vậy mà hắn lại nói cái gì mà bổ túc…"

Ông ta không dám tin vào tai mình, vì chỉ cần người có đầu óc hơi bình thường thôi cũng không tin chứ đừng nói…

Ngay đến mấy ông lão đang ngồi trên khán đài cũng đang xôn xao bàn tán với nhau.

"Tên hội trưởng Lâm đang vênh váo quá rồi đó, võ thuật Trung Hoa có nhiều chủng loại như vậy, một mình hắn sao có thể học được hết chứ."

"Đúng rồi. Haizz, thôi kệ hắn, người ta có năng lực thật sự thì cứ mặc kệ hắn."

Hoàng Nho Chung lắc đầu, cũng không nói gì về chuyện này, dù sao thì chuyện này cũng quá giả rồi.

Mọi người ngồi dưới đài cũng sửng sốt nhìn nhau, ai nấy đều bị câu nói này của Lâm Phàm khiến cho choáng váng. Nếu như hắn nói hắn chỉ thành thạo vài môn võ thì bọn họ còn có thể tin. Dù gì thì hắn cũng đã biểu diễn được hai môn võ rồi mà, cũng đúng là tài năng ngút trời thật đấy.

Nhưng giờ hắn lại nói môn võ nào hắn cũng tinh thông, khiến cho họ khó mà tin được.

Kể cả mặt trời có mọc từ hướng Tây thì họ cũng sẽ không tin.

“Đúng là thùng rỗng kêu to, vênh váo quá mức.” Trịnh Binh nghe được lời nói của Lâm Phàm thì không khỏi cười khẩy.

Những người đứng xung quanh nghe thấy lời này cũng gật đầu đồng ý, nhưng cũng không có nói gì thêm nữa. Dù sao người ta cũng đã nói thế rồi bọn họ còn nói gì được nữa.

Vương Vân Kiệt nhìn Giang Phi: “Hội trường Lâm lần này chơi lớn quá, thế này không được tốt lắm.”

Giang Phi lúc này cũng cạn lời: “Đừng hỏi tôi, hội trưởng Lâm tự mình nói ra mà, tôi cũng không biết chuyện gì đang xảy ra đâu.”

Những người đang xem livestream cũng bị lời nói của Lâm Phàm làm cho choáng váng.

“Vãi đạn, Lâm đại sư lần này nghịch thiên nữa rồi, hắn muốn trở thành người đứng đầu của Liên minh đấy à?”

“Nghe cũng hợp lý đấy, nhưng tôi không tin đâu.”

“Anh Dương, nói với anh Lâm biểu diễn một chút đi. Nếu như là thật thì tôi mua nhà tặng anh luôn.”

Triệu Chung Dương trợn mắt nhìn anh Lâm, đừng nói người hâm mộ không tin, ngay đến cậu ta còn không tin ấy chứ.

Lâm Phàm nhìn quanh hội trường, không biết sao bỗng dưng lại im lặng như vậy, ít nhất cũng phải có một tiếng vỗ tay hoặc tiếng la ó gì đó chứ. Một chút âm thanh cũng không có, thật là khiến cho người ta thấy ngại ngùng nha.

“Có vẻ như mọi người đều không tin nhỉ. Nhưng không sao, thời gian vẫn còn sớm, vậy để tôi biểu diễn cho mọi người xem. Mặc dù quốc thuật có khá nhiều môn võ, nhưng thời gian chắc cũng đủ.”

“Bát Quái chưởng!”

Lúc này, Lâm Phàm đứng trên võ đài bắt đầu chuyển động. Đầu tiên hắn biểu diễn Bát Quái chưởng, tám tám sáu tư chưởng, các động tác đều nhịp nhàng và liên tục như nước chảy mây trôi, không hề có một chút khựng lại nào.

Những người đứng dưới võ đài cũng mắt chữ o mồm chữ a xem hắn biểu diễn.

Còn Lâm Phàm lúc này đã thay đổi sang phong cách khác.

Người xem đều vô cùng ngạc nhiên.

“Đây là Hình Ý quyền…”

Vốn dĩ hiện trường ban đầu còn rất náo nhiệt. Nhưng theo thời gian trôi qua, hiện trường đã sớm lặng ngắt như tờ, đôi lúc có một chút thanh âm cũng là tiếng hít thở.

“Đây là Nhị Lang Quyền.”

Một người đàn ông nhìn thấy Lâm đại sư biểu diễn trên võ đài, đột nhiên nhịn không được thán phục nói. Người này chính là người thừa kế của Nhị Lang quyền, nhưng nhìn thấy biểu diễn trên lôi đài, anh ta đột nhiên phát hiện quyền pháp mình luyện tới nay so với người ta chỉ là bãi phân chó.

…

Chương 1818: Ba giờ biểu diễn

“Đây là Lục Tinh Quyền.”

Một người đàn ông khác ngạc nhiên hô lên, nhưng lại phát hiện Lục Tinh Quyền mà anh ta biết hình như có sự khác biệt rất lớn. Giống như là thứ anh ta biết chỉ là dành cho con nít chơi đùa, còn thứ người ta thể hiện trên đài mới chính là Lục Tinh Quyền thực sự.

Ầm!

Đột nhiên, có một âm thanh truyền ra giống như sấm nổ, lại giống như tiếng hổ gầm.

“Đây là tiếng gì?”

“Hình như âm thanh này truyền đến từ võ đài.”

Lúc mọi người nghe được âm thanh này thì đều bắt đầu tìm kiếm, khi cảm giác được âm thanh này truyền đến từ võ đài đều triệt để trợn tròn mắt

“Đây không phải là Hổ Báo Lôi âm chứ.”

“Không có khả năng, thứ này chỉ có trong truyền thuyết. Hơn nữa coi như là thật thì căn cứ theo ghi chép cũng chỉ có bản thân có thể nghe được, làm sao có thể truyền ra như vậy được chứ.”

“Vậy con mẹ nó, âm thanh này là cái gì?”

Trên võ đài, Lâm Phàm cảm giác mình đều biết và thông suốt tất cả các loại quốc thuật, có thể nói là dung hội quán thông. Cho dù là phải thi triển hết các chiêu thức ra thì trong mắt người xem, đây chính là một cái chiêu thức chỉnh thể, không hề có một tia khác biệt.

“Đây là Dư Môn Quyền của chúng ta.”

Một người đàn ông ở dưới đài đứng lên, há miệng, ánh mắt ngơ ngác. Ông ta không ngờ mình thật sự nhìn thấy Dư Môn Quyền, đây là quyền pháp truyền thừa của bọn họ.

Mà lúc này, nhìn người ta diễn luyện trên võ đài, đột nhiên ông ta phát hiện dường như chênh lệch giữa mình và người ta thật sự quá lớn, trong đó còn có một chút khác biệt.

Điền Thần Côn đứng ở đó, hoàn toàn trợn tròn mắt, thậm chí ngay cả hai tay cũng bắt đầu run rẩy. Ông ta không thể tin được thật sự có người thuần thục tất cả cá môn võ quốc thuật.

Đến bây giờ, ông ta thấy rõ ràng cái tên nhóc này đã diễn luyện ba mươi lăm loại quốc thuật. Hơn nữa mỗi một loại đều đạt đến đỉnh cao mà người thường không thể đạt được.

“Sao có thể như vậy, trên thế giới này thật sự có yêu nghiệt như vậy sao?”

Điền Thần Côn lẩm bẩm.

Đám người Giang Phi coi như một nửa chuyên gia, nhưng so sánh với những người trong nghề chân chính này thì bọn họ vẫn không rõ ràng lắm. Nhưng cho dù là vậy thì bọn họ cũng bị một màn trước mắt làm cho sợ ngây người.

Bởi vì đối với bọn họ, cảm giác rung động thị giác này thật sự quá mạnh, quá đỉnh.

Phòng phát sóng trực tiếp.

“Mẹ ơi, tôi sửng sốt phải mười phút mới phản ứng lại, con mẹ nó đây không phải là dùng hiệu ứng đó chứ?”

“Thế này đỉnh vãi, diễn luyện nước chảy mây trôi, cảm giác Lâm đại sư thật sự là quá mạnh mẽ.”

“Đúng vậy, ngay cả người không hiểu võ thuật như tôi cũng cảm thấy quá lợi hại.”

“Người vừa rồi nói tặng nhà có còn ở đây không?”

“Lâm đại sư đúng là muốn nghịch thiên, tôi thấy hiện tại cũng không biết là đã diễn luyện bao nhiêu môn võ rồi. Thế nhưng mỗi một loại đều khiến tôi chấn động mạnh mẽ, thực sự khó có thể rời mắt.”

“Vừa rồi thầy phát hiện tôi chơi điện thoại di động, muốn tịch thu điện thoại của tôi. Thế nhưng hiện tại ông ấy cũng đang ở bên cạnh tôi cùng xem.”

“Thật sự quá lợi hại, anh Dương, sao anh không nói lời nào.”

Trịnh Binh trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn trước mắt này. Không phải anh ta không tin, mà là thật sự việc này khiến người ta khó có thể tin được, đây còn là người sao.

Lúc trước anh ta giao thủ cùng đối phương, không hiểu sao bị đẩy xuống sàn, trong lòng còn có chút không phục. Thế nhưng hiện tại anh ta thật sự phục rồi.

Mình với đối phương vốn dĩ không cùng một đẳng cấp.

Ngũ Lang Quyền!

Đạt Ma thập bát quyền!

Tử Long pháo quyền!

…

Một ít quyền pháp đã bị thất truyền cũng được Lâm Phàm diễn luyện ra, khiến cho bọn họ không biết phải nói gì cho phải.

Một giờ trôi qua.

Hai giờ trôi qua.

Ba giờ trôi qua.

Tốc độ của Lâm Phàm ngày càng nhanh, nếu không cứ đánh chậm rãi thế này thì cũng không biết phải đánh đến khi nào.

Giờ khắc này, khi biểu diễn môn võ quốc thuật cùng vừa kết thúc, Lâm Phàm nhấc một chân lên rồi từ từ hạ xuống.

"Ầm" một âm thanh vang lên, giống như là sức mạnh toàn thân tản ra từ lòng bàn chân, khiến cho lôi đài kia có chút vết nứt.

Nếu như không phải Lâm Phàm khống chế lực đạo thì một cước này có thể biến lôi đài thành bột phấn.

"Được rồi!" Lâm Phàm phủi tay, trên trán không có chút mồ hôi nào.

Bịch bịch!

Mấy ông lão ngồi ở hàng đầu dưới võ đài đều ngã bịch xuống đất.

Bọn họ là lão tiền bối, vốn là ngồi ở chỗ đó để xem biểu hiện của các tiểu bối. Thế nhưng hiện tại bọn họ đã hoàn toàn bị dọa sợ, thậm chí nói cũng nói không nên lời.

Trong mắt bọn họ, người trước mắt này, còn là người hay sao.

Ba giờ, ba giờ đồng hồ lận đó.

Bọn họ xem trọn vẹn ba giờ đồng hồ mà trong lòng khiếp sợ không thôi, thậm chí ngay cả trái tim cũng suýt chút nữa chịu không nổi.

Bọn họ đột nhiên phát hiện, ngoại trừ lớn tuổi một chút thì hình như không có chỗ nào bằng thanh niên trước mặt này.

"Bêu xấu rồi." Lâm Phàm đứng trên võ đài ôm quyền nói, sau đó trực tiếp đi xuống đài: "Được rồi, chúng ta đi thôi. "

"À à a!" Điền thần côn chỉ biết gật đầu, ông ta như đã biến thành khúc gỗ, không biết phải làm gì.

Mà đám người Giang Phi thì lau mồ hôi trên trán, đi theo phía sau Lâm Phàm.

Chương 1819: Đại sư chân chính

Một đám đông lặng lẽ rời đi.

Hiện trường vẫn im lặng không tiếng động như trước, tất cả mọi người đều đắm chìm trong rung động vừa rồi.

Đột nhiên!

Một âm thanh vang vọng.

“Con mẹ nó, đây rốt cuộc là thật hay giả vậy, đây đúng là đại sư chân chính mà.”

“Tôi đếm có tổng cộng có 185 loại.”

“Sao lại nhiều như vậy, không phải theo thống kê chỉ có 129 loại quốc thuật thôi sao?”

“Chẳng lẽ còn có mấy chục loại mà chúng ta không biết ư?”

“Đây là đại sư, đại sư chân chính.”

“Ồ, đại sư đâu rồi, người đi đâu rồi.”

“Vừa rồi còn ở nơi này, mẹ kiếp, đại sư vừa mới rời đi, đi, mau đi tìm đại sư. Tôi nói mà, quyền thuật truyền thừa của tôi có chút không đúng, thì ra là do không được hoàn chỉnh. Vừa rồi đại sư đã nói, nếu cần thiết có thể đi gặp ngài ấy, ngài ấy sẽ giúp chúng ta bổ sung thiếu sót.”

Hoàng Nho Chung trên khán đài cũng ngây người, ông ta lớn tuổi như vậy còn có gì chưa từng thấy qua. Thế nhưng hiện tại ông ta có thể nói, chuyện này chính là chuyện ông ta chưa từng gặp qua.

Đáng sợ, thực sự quá kinh người.

Trên đường xuống núi.

Lâm Phàm rất bình tĩnh, còn Ngô U Lan ở một bên khoác tay Lâm Phàm nói: “Anh Lâm, anh quá là lợi hại.”

“Cũng thường thôi.” Lâm Phàm bình tĩnh trả lời.

Điền Thần Côn nhìn Lâm Phàm, không dám tin nói: “Cậu thật sự đều biết hết sao?”

Lâm Phàm nhìn Điền Thần Côn, nói: “Vừa rồi không phải tôi đã biểu diễn qua rồi sao, kỳ thật mỗi thứ tôi đều biết một chút.”

Phụt!

Trong lòng Điền Thần Côn giống như là có một ngụm máu thiếu chút nữa phun lên, ông đột nhiên phát hiện người so với người sao có thể chênh lệch lớn như vậy, chuyện này căn bản là không thể nào so sánh được.

Lúc này, những thành viên của hiệp hội cũng cực kỳ sùng bái nhìn hội trưởng Lâm, bọn họ không ngờ Lâm hội trưởng nói đều là sự thật.

Thật sự Lâm đại sư biết hết tất cả các loại võ thuật…

Trên đường trở về, mọi người giống như gặp quỷ, vẻ mặt mơ mơ màng màng, sùng bái nhìn chằm chằm Lâm Phàm.

Nhất là những thành viên của hiệp hội, họ có cảm giác như đang sống trong mộng cảnh mà không phải hiện thực.

Bây giờ họ biết hội trưởng Lâm không hề khoe khoang một chút nào.

Lúc ở trên xe, hội trưởng Lâm lạnh nhạt nói một câu mọi thứ đều biết một chút. Thế nhưng đâu chỉ biết một chút mà là biết tất cả, còn hiểu rõ nữa chứ. Toàn bộ người dưới võ đài lúc đó đều ngơ ngác giống như là gặp quỷ vậy.

Lâm Phàm quay đầu nhìn mọi người, thấy vẻ mặt bọn họ bây giờ vẫn còn đờ đẫn thì không khỏi nở nụ cười, nói: “Mọi người bị sao vậy, vì sao mọi người đều nhìn tôi như thế?”

Điền Thần Côn không thể nhịn được nữa, lập tức lên tiếng nói: “Rốt cuộc cậu đã luyện như thế nào vậy, làm sao cái gì cũng biết như thế? Chuyện này không có khả năng, thật sự là không có khả năng.”

Lâm Phàm vỗ vai Thần Côn, không khỏi bất đắc dĩ nói: “Thần Côn à, tôi biết chuyện này đối với ông là đả kích rất lớn. Thế nhưng quen là tốt rồi, không cần để ở trong lòng.”

Khóe miệng Điền Thần Côn giật giật, lời này với ông đả kích thật lớn, thậm chí khiến ông có cảm giác muốn chết.

Cho dù khoảng cách chênh lệch giữa người với người rất lớn, nhưng cũng không thể chênh lệch lớn như vậy chứ, điều này quả thực đã khiến người ta khó có thể tiếp nhận.

Lúc này, Giang Phi đã kích động run rẩy cả người: “Hội trưởng Lâm, lần này hiệp hội chúng ta thật sự sắp nổi tiếng rồi.”

Anh ta thực sự rất phấn khích.

Buổi giao lưu lần này bọn họ cũng chỉ đi cùng để làm nổi bật bầu không khí, nhưng bây giờ, sau khi hội trưởng Lâm lên đài diễn tập một phen trực tiếp khiến toàn trường khiếp sợ, khiến cho tất cả mọi người trợn tròn mắt. Anh ta rất khó tưởng tượng sau này sẽ có chuyện gì sẽ xảy ra.

Vương Vân Kiệt cũng thế, anh ta là chủ tịch chuyên ngành Thái Cực của Dương thị, ở trong hiệp hội, anh ta giống như đại sư. Nhưng trong buổi giao lưu này, đối mặt với người từ khắp nơi trên thế giới, anh ta thật sự không dám tự xưng là đại sư, hoặc là nói là học trò cũng không quá đáng.

Dù sao cũng không có cách nào so sánh với người ta, người ta đều là chuyên nghiệp, mà anh ta đây chỉ là người thường mà thôi.

Triệu Chung Dương nhìn trong livestream, bình luận sớm đã bay khắp màn hình. Ban đầu có hơn ba trăm ngàn khán giả, qua mấy giờ đã lập tức tăng vọt lên hơn hai triệu.

Đây có thể là dữ liệu thực sự, không phải là cố ý giả mạo.

Cho dù đến bây giờ, người trong kênh phát sóng vẫn không rời đi, mà ở lại tiếp tục nói chuyện với nhau.

“Vãi, bây giờ tôi thật sự đã thay đổi suy nghĩ trước kia của mình, không ngờ thật sự lại có người biết công phu.”

” Có xem trận đấu chưa, đây đều là những người chân chính biết công phu, chỉ sợ cho tới bây giờ trên TV cũng chưa từng xuất hiện.”

“Đúng vậy, đây đều là những người tiếp nhận truyền thừa, hoặc có thể nói là võ công của gia tộc không có truyền thụ ra bên ngoài. Vì vậy chỉ có người trong nhà truyền lại từ đời này sang đời khác, còn lợi hại hơn nhiều so với những người thường lên TV.”

Chương 1820: Ăn bữa cơm cũng không được

“Nhưng lợi hại hơn nữa cũng vô dụng, một mình Lâm đại sư đã trực tiếp khiến toàn trường chấn động, con mẹ nó đúng là quá thô bạo. Tôi đã xem mấy tiếng đồng hồ, Lâm đại sư diễn luyện thật sự quá đẹp mắt, quá bá đạo.”

“Đúng vậy, khí thế quá dữ dội, vừa nhìn đã biết là công phu cực đỉnh. Hơn nữa động tác đẹp mắt, có lẽ cũng chỉ có Lâm đại sư mới có thể diễn luyện ra.”

Lúc này, trong kênh livestream mọi người vẫn tiếp tục bình luận. Mà Triệu Chung Dương trong thời gian ngắn này lại nhận được gần một triệu phần thưởng, có thể nói là rất khủng bố.

Tương đương có hai người xem thì có một người thưởng một tệ.

Ngô U Lan nghĩ đến chuyện sau này, nói: “Anh Lâm, anh nói xem, đợi lát nữa có phải bọn họ sẽ tới tìm anh hay không?”

Lâm Phàm cười đáp: “Hẳn là sẽ đến đây, được rồi chúng ta đi ăn cơm đi, buổi chiều có phải còn một buổi nữa phải không?”

Điền Thần Côn nói: “Còn cái rắm, cậu lên đài như vậy làm gì còn chuyện buổi chiều nữa. Tôi thấy những người này lát nữa sẽ đuổi tới, chúng ta vẫn nên đi ăn cơm trước đi.”

Bọn họ tìm một nhà hàng, rồi ngồi ở tại đại sảnh ăn. Lúc này vẫn còn không có người, tất cả mọi người ở trên núi vẫn còn chưa xuống.

Bọn họ gọi mấy món ăn, bởi vì không có người nên tốc độ đầu bếp làm cũng rất nhanh.

“Được rồi, ăn cơm đi.” Lâm Phàm nói.

Mà đúng lúc này, bên ngoài truyền đến động tĩnh rất lớn.

Chủ nhà hàng khách sạn nghi hoặc nói: “Tình huống gì vậy, sao lại có động tĩnh lớn như vậy?”

Ngay cả nhân viên phục vụ cũng không biết tình huống gì, nhưng khi đến cửa nhìn thấy tình huống bên ngoài lại hoàn

toàn bối rối.

“Ông chủ, thật khủng khiếp, rất nhiều người đều đi về phía chỗ chúng ta.”

Ông chủ vừa nghe lời này, vội vàng đi tới cửa nhìn về phía xa.

Một đám người chạy như bay tới, mỗi người đều giống như muốn tranh đoạt cái gì đó, trông rất là điên cuồng.

Xa xa, bọn họ thậm chí còn nghe thấy tiếng nói.

“Đại sư đang ở nhà hàng này.”

“Ôi trời, không ngờ tới đời này tôi lại còn có thể nhìn thấy Tiết Gia Quyền hoàn chỉnh.”

“Đây mới là đại sư chân chính, đại sư nói sẽ bổ sung hoàn chỉnh quyền pháp của chúng tớ, có thể nói đây là ân nhân của chúng tôi.”

Mặc dù ông chủ không biết họ đang nói gì, nhưng cảm thấy nhiều người như này, việc kinh doanh của khách sạn sẽ bùng nổ.

Ông ta mở khách sạn ở đây chủ yếu là để tiếp đãi khách du lịch, nhưng khách du lịch tới nơi này thật sự là quá ít, dù sao nơi này cũng quá nguy hiểm.

Mà sự kiện lần này làm cho bọn họ vui vẻ rất lâu.

“Tránh ra đi.”

Ngay khi ông chủ vẫn còn suy nghĩ những điều này, ông ta đã bị đẩy ra.

Nhưng ông cũng không tức giận, ngược lại cười ha hả nói: “Không vội, đừng nóng vội, bên trong còn rất nhiều chỗ.”

Sau đó ông nhìn về phía nhân viên phục vụ, vội vàng nói: “Còn đứng ngây ngốc ra đó làm gì, còn không nói đầu bếp làm việc.”

“Ồ, vâng.” Người phục vụ trợn tròn mắt.

Lúc này, bên ngoài còn có một đám người không đi vào vẫn còn đứng ở cửa, muốn đi vào.

“Phía trước nhường một chút, để cho chúng tôi đi vào.”

“Trời ơi, phía sau đừng chen chúc, đừng chen chúc.”

“Sao mọi người đều cùng tới một lúc thế này, có thể nhường một chút hay không, để cho tôi đi vào.”

Ông chủ nhìn thấy một màn trước mắt thì tâm tình rất vui vẻ, vội vàng tiến lên.

“Đừng nóng vội, đừng nóng vội, không gian bên trong rất lớn, lầu hai và lầu ba đều có phòng, tôi dẫn mọi người đi lên.”

“Ông tránh ra, đừng quấy rầy chúng tôi.” Một người đàn ông đẩy ông chủ sang bên cạnh, sau đó liều mạng muốn chen vào bên trong.

Ông chủ bị đẩy sang một bên, vẻ mặt ngơ ngác nhìn tình huống trước mắt, ông ta cũng không có một chút tức giận tình huống vừa rồi, ngược lại càng ngày càng hưng phấn.

Các chủ khách sạn xung quanh nhìn thấy tình huống nơi này, cũng sửng sốt.

Con mẹ nó gặp quỷ rồi, khách sạn này sao vậy, sao nhiều người xếp hàng ở cửa như vậy. Hơn nữa, nhìn giống như là không đi vào thì sẽ không được.

“Các vị đại hiệp, phòng chúng tôi ở đây cũng rất tốt nè.”

Nhưng đám đại hiệp này vội vã đi vào, nhìn cũng không thèm nhìn một cái.

Trong khách sạn.

Lâm Phàm nhìn tình huống chung quanh, cũng đành bất đắc dĩ.

Như này cũng nhiều người quá rồi.

Hắn biết sẽ có người tìm tới, nhưng cũng không nghĩ tới sẽ có nhiều người như vậy. Xem ra thì dường như mọi người đều tới, điều này thật sự có chút khủng bố rồi.

Lạch cạch!

Triệu Chung Dương làm rơi đũa xuống bàn, vẻ mặt trợn mắt há hốc mồm nhìn tình huống trước mắt, thậm chí có chút không dám tin.

Bữa cơm này còn chưa ăn được thì đám người này đã xuất hiện.

Ngô U Lan hơi dựa vào Lâm Phàm, tuy rằng cô không sợ hãi nhưng bất chợt có một đám người đứng đầy trong phòng thế này thì thật sự có chút dọa người.

“Lâm đại sư, tôi là…” Lời người này còn chưa nói xong, trong phòng liền truyền đến thanh âm thật lớn. Mọi người đều cùng nhau lên tiếng, giọng nói ồn ào trong phòng khiến mọi người không ai nghe rõ đối phương nói gì.

Chương 1821: Người kéo đến quá đông

Bây giờ họ thực sự rất phấn khích.

Cao thủ, đây là cao thủ chân chính.

Bọn họ mặc dù tôn kính với các tiền bối nhưng sẽ không phục bọn họ. Thế nhưng hôm nay, sau khi nhìn thấy cảnh tượng kia thì bọn họ đều phục sát đất.

Đối với bọn họ, thế này còn không phục cũng không được, hoàn toàn là hai đẳng cấp khác nhau.

“Ôi mẹ ơi, thế này là muốn phá hủy khách sạn luôn à.” Điền Thần Côn sợ hãi nói, ông ta thật không biết nên nói gì nữa.

Những người này thật sự là quá điên cuồng, điên cuồng đến mức khiến người khác có chút chịu không nổi.

Đám người Giang Phi và Vương Vân Kiệt cũng đều ngây ngốc nhìn một màn trước mắt, bọn họ là thành viên của hiệp hội, tuy kiến thức không ít nhưng nào được nhìn thấy cảnh tượng như vậy, hoành tráng, thật sự quá hoành tráng.

Mỗi một người ở đây đều là người kế thừa các loại võ thuật.

Tuy rằng bọn họ không nổi danh, nhưng không thể không thừa nhận bản lĩnh của những người này.

Những thành viên trẻ tuổi kia đều cảm thấy thật may mắn khi được hiệp hội phái tới tham gia buổi giao lưu lần này, nếu không nào có thể nhìn thấy cảnh tượng như này.

Điện thoại di động của Triệu Chung Dương vẫn đang phát sóng trực tiếp.

Khi những người trong phòng livestream thấy tình huống này cũng điên cuồng bình luận.

“Mẹ kiếp! Những người này muốn đến học nghệ rồi.”

“Tôi đã nói rồi, lần này Lâm đại sư đúng là chơi lớn, ở võ đài hung hăng như vậy không dọa những người này chết khiếp thì mới là lạ.”

“Ha ha, không hổ là thần tượng của tôi.”

“Tôi đã quay lại toàn bộ buổi livestream, chỉ cần chờ livestream kết thúc thì tôi sẽ đăng lên mạng, để mọi người xem Lâm đại sư của chúng ta trâu bò đến mức nào.”

Lâm Phàm bị những lời ồn ào này làm cho nhức đầu, như này cũng nhiều người quá rồi.

“Im lặng, yên lặng hết đi.”

Nếu là người khác nói thì những người này tuyệt đối sẽ không nghe, nhưng người nói lại là đại sư trong lòng bọn họ, làm sao có thể không nghe chứ.

Sau đó ai nấy đều ngậm miệng.

Nhưng trong ánh mắt kia tỏa ra vẻ cuồng nhiệt, không thể bỏ qua.

Lâm Phàm đứng lên, hắn cảm thấy không còn chỗ đứng, nói: “Các vị đừng nóng vội, tôi biết lý do mọi người đến đây. Nhưng bây giờ chúng tôi đang ăn cơm, có thể đợi cơm nước xong rồi chúng tôi giao lưu có được không?”

Mấy trăm người, nơi này có bao nhiêu, còn có một đống người đều đang chờ ở bên ngoài thế kia.

Nếu cứ thế này, nói không chừng nhà hàng này bể luôn quá.

Chỉ là lúc này, giọng nói đều vang vọng khắp căn phòng.

“Được, đại sư, chúng tôi không vội, ngài cứ ăn thong thả, chúng tôi sẽ ở đây đợi.” Mọi người đều lên tiếng nói.

“Cái gì!” Lâm Phàm khó hiểu nhìn những người này, con mẹ nó nhiều người như vậy nhìn hắn ăn cơm thì làm sao nuốt nổi.

Ngô U Lan cảm thấy nhiều người như thế này, bữa cơm này khẳng định là ăn không nổi rồi, cảm giác này rất kỳ quái.

“Nhường một chút, bọn người lão Hoàng tới rồi.” Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một giọng nói.

Hoàng Nho Chung và mấy ông lão đi cùng mấy người trẻ tuổi đến, khiến người vây quanh nơi này đều tản ra, dựa vào địa vị của lão Hoàng thì những người này vẫn rất nghe theo.

Nhưng coi như đã tản ra thì bọn họ cũng không rời đi.

Theo bọn họ thấy, đây là đại sư chân chính, nếu như bỏ lỡ thì thật sự không còn cơ hội.

“Mọi người trong phòng đều nhanh chóng ra ngoài, chuyện này để lão Hoàng nói với đại sư là được, các người túm tụm lại lại chỗ này còn ra thể thống gì, đến cuối cùng lại chẳng được tích sự gì.” Một người đàn ông hét lên.

Lâm Phàm cũng gật đầu, để những người này ra ngoài trước rồi nói sau. Nếu không cứ chặn ở chỗ này, chỉ sợ đúng là không đi được.

“Đúng, mọi người đều đi ra ngoài trước đi, thời gian còn nhiều đừng nóng vội.” Lâm Phàm nói.

Mọi người nhìn nhau, sau đó gật đầu.

” Đại sư, anh cũng không thể đột nhiên rời đi đó nha.”

“Đúng vậy, đại sư, chúng tôi thật sự bội phục ngài, thật sự quá lợi hại.”

Dần dần, người trong khách sạn đều đi ra ngoài, nhưng có một số người thì chọn ở lại bàn khác để ăn. Náo loạn tới giờ bọn họ cũng đều hơi đói bụng, đúng lúc ở đây ăn luôn cũng được.

Thoáng cái, toàn bộ khách sạn đã kín người.

“Ôi, nhường chỗ, để tôi ngồi.”

“Không còn chỗ nào nữa, đừng chen lấn.”

“Có chỗ nè, cho anh một cơ hội ngồi lên đùi tôi.”

“Mẹ kiếp, ông có bệnh à, lúc trước nhiều ghế như vậy không ngồi, cứ nhắm lúc hết rồi mới đến.”

“Ai mà biết tốc độ của các người nhanh như vậy, ai nấy đều chiếm hết chỗ rồi.”

Có vài người rất thông minh, nhìn thấy xung quanh còn có nhiều chỗ trống như vậy thì lập tức ngồi xuống trước, vừa vặn nghe ông Hoàng nói chuyện với Lâm đại sư như thế nào.

Hiện tại bọn họ cũng rất khiếp sợ, không biết rốt cuộc đại sư này có lại lịch thế nào mà lại trâu bò như vậy, khiến bọn họ cũng phải khuất phục.

Không bội phục cũng không được.

Lúc này, Lâm Phàm nhìn thấy ba ông lão tiến vào, một vị trong đó cũng chính là người hắn nhìn thấy trước đó.

“Hội trưởng Lâm, xin chào.” Hoàng Nho Chung tiến lên rồi đưa tay ra, trên mặt mang theo nụ cười, trong mắt hiện đầy vẻ kinh ngạc.

Lâm Phàm đứng dậy chào lại: “Ông Hoàng.”

Hắn vẫn tương đối khách sáo với những vị tiền bối này, sau đó có một người trẻ tuổi mang tới một cái ghế cho ông lão.

Chương 1822: Một chút tâm tư nhỏ

“Hội trưởng Lâm, cậu còn là phó hội trưởng Hiệp hội Thượng Hải sao?” Hoàng Nho Chung hỏi, bây giờ ông ta khá ngạc nhiên, không hiểu sao trong hiệp hội lại có người lợi hại như vậy, điều này đúng là có chút khó tin.

Ông đã từng tiếp xúc với Hiệp hội, cũng thường xuyên đến đó. Đôi lúc cũng làm giám khảo cho một vài cuộc thi.

Ông ta rất chướng mắt mấy thứ mà hiệp hội biểu diễn, nhưng ông ta cũng biết đây là xu thế chung được dân chúng tiếp nhận, có thể giúp truyền bá võ thuật ra ngoài.

Về phần những người được truyền thừa như họ, nếu để bọn họ đi đánh người thì có khi rất giỏi. Thế nhưng nếu để bọn họ đi quảng bá thì có chút khó khăn.

“Đúng vậy, hiệp hội Thượng Hải.” Lâm Phàm gật đầu cười nói, hắn biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Dù sao, hắn biểu hiện quá bá đạo cơ mà.

Nhưng chuyện này cũng không có gì to tát, chỉ là chuyện này rất bình thường, không có gì đáng kinh ngạc.

“Anh hùng xuất thiếu niên, quả thật là anh hùng xuất thiếu niên mà.”

Ông Hoàng nhìn Lâm Phàm không khỏi cảm thán, ông sống lâu vậy nhưng thật sự chưa từng gặp qua người trẻ tuổi mà giỏi như thế, thật sự quá kinh người.

Tất cả các võ sư đều biết, vị Lâm hội trưởng này đều thông hiểu các môn võ của trăm nhà. Hơn nữa những truyền thừa này dường như còn rất hoàn chỉnh.

Điều này đối với bất kỳ môn quyền thuật nào cũng là chuyện không thể, kinh nghiệm truyền lại theo thời gian có chút sai lệch. Hơn nữa khi đó còn có chiến loạn cùng các yếu tố khác, dẫn đến việc truyền thừa còn lại chỉ được tám hoặc chín phần thì đã xem như là cám ơn trời đất rồi.

“Hoàng lão khách khí rồi.” Lâm Phàm bình tĩnh khoát tay, hắn đã sớm quen với mấy lời khen ngợi này rồi, không có bất kỳ chút dao động gì.

Dù sao hắn cũng là người từng va chạm xã hội. Trước kia nếu như được người khác khen ngợi như thế này thì có lẽ còn có chút hưng phấn, nhưng hiện tại vẫn nên quên đi, hắn không còn cảm thấy hưng phấn như thế nữa.

Triệu Chung Dương cầm điện thoại di động, livestream cảnh này.

Đối với những người trong khu bình luận, họ cảm thấy một màn này quá cao cấp, cũng không phải đẳng cấp mà bọn họ có thể tiếp xúc.

Nhưng qua lần phát sóng này thì xem như bọn họ đều đã thấy được.

“Hội trưởng Lâm, cậu nói cậu thông thạo hết tất cả, có phải là thật không? Cậu cũng biết hiện tại quốc thuật của chúng ta không phải là hoàn chỉnh, có thể chậm rãi truyền thừa xuống cũng không phải chuyện dễ dàng.” Ông Hoàng nói, bản thân ông cũng là vì chuyện này mà buồn rầu.

Dù sao đây cũng là tinh hoa hội tụ của các bậc tiền nhân.

Võ thuật đó đã trải qua vô số trải nghiệm thực tiễn mà dần dần được cải thiện.

Còn bây giờ, nếu để họ tự mình khám phá và hoàn thiện thì đó hoàn toàn chính là "kẻ ngốc nằm mộng" nếu để họ ra ngoài tìm người đánh nhau, e rằng hơn nửa cuộc đời họ sẽ phải nằm trong bệnh viện hoặc ngồi xổm trong tù.

Lâm Phàm cười, đáp: "Hoàng lão, tôi biết chuyện này, nhưng bây giờ nhiều người quá tôi chỉ sợ cũng khó có thể xử lý toàn bộ. Nếu như có thể thì để bọn họ tới hiệp hội Thượng Hải tìm tôi."

"Chẳng lẽ không phải bây giờ sao?" Ông Hoàng sửng sốt, dường như không nghĩ tới chuyện này.

"Hoàng lão, hiện tại làm sao có thể. Ông cũng biết nhiều người như vậy, trong thời gian ngắn làm sao tôi có thể làm được? Để bọn họ dành chút thời gian đến hiệp hội võ thuật Thượng Hải tìm tôi đi." Lâm Phàm nói.

Đồng thời hắn cũng có chút ý nghĩ, đó chính là để cho những người này đến hiệp hội làm giáo viên. Lúc đó cứ tùy tiện cho họ một chức vụ hư danh, để cho bọn họ thuộc quản lý của hiệp hội võ thuật Thượng Hải, như vậy cũng tốt.

Nhưng ngẫm lại, đến lúc đó nếu tổng bộ hiệp hội ở Thủ đô không đuổi kịp hiệp hội ở Thượng Hải thì chuyện này cũng khó xử đó nha.

Ông Hoàng hơi gật đầu, cảm thấy mấy lời này có đạo lý. Nơi này có đến mấy trăm người, muốn giải quyết từng người một thì chỉ sợ trong vòng nửa tháng không có khả năng hoàn thành.

Lúc này, ánh mắt Lâm Phàm nhìn về phía những người đang ngồi ở bàn ăn bên cạnh, lại nhìn chằm chằm vào những người được truyền thừa đang ngồi xung quanh.

"Mọi người thấy như vậy có được không?"

"Được, không thành vấn đề, tuyệt đối không thành vấn đề." Những người này lập tức mở miệng đáp.

"Đúng vậy, chỗ tôi cũng gần Thượng Hải, tiện thể đến hiệp hội Thượng Hải xem một chút. Đến lúc đó, còn phải luận bàn với

hội trưởng Lâm một chút. À không đúng, là mời Lâm hội trưởng chỉ điểm một chút mới đúng."

Với bọn họ, nếu có thể bổ tu võ công truyền thừa thì chuyện này không còn gì vui hơn. Hơn nữa ân tình này của Lâm Phàm đối với bọn họ có thể nói là rất lớn, không thể nào quên.

Giang Phi nghe được những lời này thì rất hưng phấn, nếu thật sự là như vậy thì đúng là quá tuyệt.

Nhiều cao thủ tới hiệp hội Thượng Hải như vậy, đợt tuyên truyền này cũng có thể làm cho hiệp hội càng thêm nổi danh. Anh ta cảm thấy Lâm hội trưởng quả thực quá thông minh, ngay cả biện pháp này cũng có thể nghĩ được.

Đồng thời, nếu như có thể mời vài người ở lại làm việc trong hiệp hội, đây chẳng phải là một chuyện quá tốt rồi sao.

Tuy rằng khả năng này hơi thấp, nhưng anh ta vẫn có chút mong muốn, chỉ cần cố gắng vậy thì không có chuyện gì không làm được.

Nghĩ đi nghĩ lại, trên mặt Giang Phi lập tức lộ ra nụ cười.

Chương 1823: Tham quan núi Côn Luân

Vương Vân Kiệt phát hiện biểu tình này của Giang Phi thì trong lòng hơi run lên, ông ta luôn cảm thấy nụ cười này có chút quái dị.

Hoàng Nho Chung không có dị nghị gì với chuyện này, ông thật sự không hiểu vì sao người trẻ tuổi này lại biết nhiều võ công như vậy, không biết rốt cục là đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng ông đã tận mắt quan sát mấy tiếng đồng hồ trên võ đài, không thể không nói đúng là thực sự rất lợi hại.

"Hoàng lão, nếu không mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm ở chỗ này đi, đây cũng là lần đầu chúng tôi đến đây, có thể gặp được nhiều cao thủ quốc thuật như vậy thì cảm thấy cũng thật may mắn." Lâm Phàm cười nói.

Ông Hoàng cười cười, tuy rằng ông lớn tuổi hơn đối phương rất nhiều, nhưng lại không thể dùng thái độ tiền bối đối đãi hậu bối để đối đãi với Lâm Phàm được.

Ông ta thấy, bọn họ đều không thể so được với năng lực của người trẻ tuổi trước mắt này.

“Được, nếu hội trưởng Lâm đã mở lời vậy cùng nhau ăn một bữa cơm đi, sau này có thời gian nhất định phải đi Thượng Hải chào hỏi hội trưởng Lâm một chút rồi.” Hoàng Nho Chung cười nói.

Sau đó mọi người chen chúc, nhường vị trí.

Trên bàn ăn.

Lâm Phàm còn giới thiệu Điền Thần Côn: “Vị này là Điền Hán Dân, bát quái chưởng của ông ấy cũng rất giỏi, có thể coi là đệ nhất bát quái chưởng.”

Đám người Hoàng Nho Chung nghe thấy những lời này cũng có chút kinh ngạc khẽ liếc nhìn, hiển nhiên là không ngờ cái người nhìn qua hơn năm mươi tuổi này lại có thân phận như vậy.

Điền Thần Côn ngược lại liếc mắt nhìn Lâm Phàm một cái, nói: “Lại còn đệ nhất gì chứ, có cậu ở đây tôi cùng lắm cũng chỉ xếp thứ hai mà thôi.”

“Phụt!”

Triệu Chung Dương nghe thấy lời này thì bật cười.

Đối với nhóm người Hoàng Nho Chung, bọn họ cũng không ngờ người này chẳng hề khiêm tốn, ngược lại thoải mái thừa nhận như vậy.

Điều này thực sự khiến bọn họ cạn lời.

Nhưng theo bọn họ, hội trưởng Lâm đã nói như vậy, hiển nhiên là sự thật.

Những người chờ đợi bên ngoài vẫn không biết tình hình bên trong như thế nào.

Sau đó, có ai đó đi ra.

“Bây giờ mọi người đừng chờ nữa, nếu muốn mời Lâm hội trưởng giúp đỡ thì cần phải đến hiệp hội võ thuật Thượng Hải.” Một người đàn ông nói.

“Hả! Sao không hỗ trợ ở chỗ này luôn chứ. ” Có người lên tiếng.

“Đúng vậy, bây giờ là cơ hội tốt như thế. Nếu như có thể bổ tu thiếu sót ở đây thì khi trở về gia tộc tôi có thể viết vào sách truyền thừa, hơn nữa sẽ viết rõ về sự tình này để con cháu ghi nhớ.”

“Anh không thử nhìn xem nơi này có bao nhiêu người, muốn hỗ trợ vậy thì phải mất bao lâu đây? Bây giờ có thể biết được hội trưởng Lâm biết võ thuật của chúng ta thì đây đã là chuyện tốt rồi.”

“Đúng vậy, thỉnh thoảng tôi cũng sẽ đi Thượng Hải, lần này trở về tôi phải chuẩn bị sẵn sàng để đến Thượng Hải gặp hội trưởng Lâm mới được.”

“Đúng vậy, chuyện lớn như vậy nhất định phải làm cho long trọng mới được. Nếu tùy tiện bổ sung truyền thừa như vậy thì thật đúng là không chú trọng lễ nghĩa chút nào.”

Tuy mọi người đều kích động nhưng vẫn có thể kiềm chế được.

Dù sao bọn họ đã chờ lâu nhờ vậy, cũng không cần phải gấp làm gì.

Bữa tiệc kết thúc, đám người ông Hoàng tiếp tục trò chuyện với Lâm Phàm một lúc, nội dung cuộc trò chuyện này đều là một vài chuyện từng trải và lịch sử võ thuật.

Điều này đối với Lâm Phàm thật đúng là có chút khó hiểu, nhưng người ta nói chuyện nhiệt tình như vậy, hắn cũng không thể lộ ra vẻ mặt muốn rời đi, nên chỉ có thể tươi cười rồi tiếp tục lắng nghe.

Sau khi tiễn nhóm người của ông Hoàng rời đi, Lâm Phàm không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Ôi trời, ông lão này thật đúng là có quá nhiều chuyện để nói.” Lâm Phàm nói.

Điền Thần Côn gật đầu nói: “Đúng vậy, ai bảo cậu mời người ta ăn cơm, người ta không thể nói mấy chuyện này với cậu sao? Nhưng tôi cũng phải nói thật, cậu mà bổ sung toàn bộ

truyền thừa thì đúng là công cuộc lớn, xem ra cậu trở về Thượng Hải phải chịu cực một chút rồi."

Lâm Phàm nở nụ cười đáp: "Ông ngốc à, chuyện đến Thượng Hải, chắc chắn tôi sẽ không chỉ trong một ngày bổ tu hết. Tôi sẽ để cho đối phương ở lại hiệp hội trong một thời gian, cho họ cảm nhận một chút không khí của hiệp hội."

Giang Phi nghe nói như vậy thì rất hưng phấn nói: "Hội trưởng Lâm, anh cũng cho rằng để những cao thủ này ở hiệp hội là một chuyện tốt hay sao?"

Lâm Phàm gật đầu đáp: "Ừm, tôi cho rằng chuyện này rất tốt. "

"Tôi cũng nghĩ như vậy." Giang Phi nói, anh ta không ngờ hội trưởng Lâm lại suy nghĩ giống mình.

"Có vẻ hôm nay chúng ta hết chuyện làm rồi, buổi giao lưu chỉ mất một buổi sáng, buổi chiều chúng ta muốn làm gì thì làm. Nếu không thì chúng ta đi núi Côn Luân ngắm cảnh đi, mọi người thấy thế nào?

Điền Thần Côn lắc đầu: "Tôi không đi, con mẹ nó quá lạnh rồi."

Ngô U Lan cũng lắc đầu đáp: "Em cũng không đi, em hơi sợ."

Tuy Triệu Chung Dương rất muốn đi nhưng ngẫm lại thì vẫn nên quên đi, ở nơi này tốt nhất đừng chạy loạn. Ngày mai có thể trở về, nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt.

Chương 1824: Dân mạng chấn kinh

"Được rồi, vậy tôi đi một mình vậy, đến cũng đến rồi, nếu không đi ngắm một chút thì không phải uổng công hay sao." Lâm Phàm nói.

Hắn ngược lại tò mò, rốt cuộc núi Côn Luân này là thế nào? Chẳng lẽ thật sự có những thứ trong thần thoại sao?

Buổi chiều, Lâm Phàm đi dạo trên núi Côn Luân, nơi này đối với người khác rất hiểm trở, nhưng với hắn không khác gì đất bằng.

Tìm kiếm cả buổi chiều, hắn cũng không thấy mấy thứ dị thường, chứ đừng nói đến thứ vượt qua phạm vi khoa học.

Nếu có yêu quái thì cũng tốt, nhưng hắn tìm nửa ngày, ngay cả cái rắm cũng không có.

Trong khách sạn.

Giang Phi vui vẻ lấy điện thoại ra, anh ta muốn gọi điện thoại cho hội trưởng Ngưu để báo cáo tình huống.

Tại Thượng Hải, hội trưởng Ngưu đang bận rộn với công việc của mình.

Lúc này điện thoại vang lên, vừa nhìn thấy điện thoại của Giang Phi, ông ta lập tức nghĩ đến tình huống bên núi Côn Lôn không biết là như nào.

"Hội trưởng Ngưu." Điện thoại được kết nối, giọng điệu Giang Phi rõ ràng rất vui vẻ, giống như muốn báo cáo chuyện gì bất ngờ.

Hội trưởng Ngưu cười, nói: "Lần giao lưu này thế nào?"

Giang Phi vội vàng đáp: "Rất tốt, lần giao lưu này thực sự quá tốt, hiệp hội của chúng ta sắp nổi tiếng rồi."

Hội trưởng Ngưu sửng sốt, có chút khó hiểu hỏi: "Là sao?"

Ông ta có chút không hiểu lời Giang Phi nói là có ý gì, lần này hiệp hội bọn họ đi qua đó chủ yếu là để làm nền, đồng thời ghi chép lại một chút tin tức để khi trở về còn có tin tức để đăng cho quần chúng nhân dân được biết về buổi giao lưu võ thuật này.

Nhưng bây giờ nghe giọng điệu này của Giang Phi thì hình như đã xảy ra chuyện gì đó, hơn nữa còn là chuyện tốt.

Chẳng lẽ là Lâm đại sư?

Ông ta chỉ có thể nghĩ đến cái tên này, nếu không ông đúng là không nghĩ tới có ai có thể tỏa sáng trong hội giao lưu lần này.

Giang Phi ho nhẹ, làm dịu tâm tình một chút rồi nói: "Hội trưởng, ông không biết đâu, Lâm đại sư cực kỳ lợi hại. Anh ta ở trên võ đài đánh bại mấy người nhưng đây không phải điều quan trọng, mà đó chính là…"

Trong điện thoại, chỉ có một mình Giang Phi lên tiếng, mà hội trưởng Ngưu nghe được những lời này thì cả người đều choáng váng. Cho dù ông ta biết Lâm đại sư rất lợi hại, nhưng cũng không ngờ được tình huống như này.

Một người biểu diễn truyền thừa võ thuật của tất cả các nhà, hơn nữa còn có rất nhiều thứ không có trong ghi chép.

Sao giống như là đang nghe chuyện trên trời vậy nhỉ?

“Hội trưởng, tình huống hiện tại là như vậy, sau này sẽ có rất nhiều người đến hiệp hội chúng ta. Tôi cảm thấy hiệp hội chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng, nếu có thể để cho những người được truyền thừa gia nhập Hiệp hội, đây là chuyện rất tốt với chúng ta đó.”

“Hội trưởng, ông còn nghe máy không?”

Hội trưởng Ngưu phản ứng lại, đáp: “Tôi vẫn nghe đây, tốt, tốt, tốt…”

Ông ta liên tiếp nói ra ba chữ “tốt”, ngoại trừ điều này, ông ta thật sự không biết nên nói cái gì.

Thực sự quá kích động, thậm chí không biết phải nói gì cho phải.

Buổi tối.

Lâm Phàm trở về, hắn hơi tiếc nuối, vốn còn tưởng có thể tìm được thứ gì đó ghê gớm lắm. Thế nhưng cuối cùng ngay cả rắm cũng không có.

Quả nhiên vẫn là do hắn suy nghĩ nhiều, làm sao có thể có những thứ trong thần thoại cơ chứ.

Ban đầu hắn nhìn thấy một cái hang động, còn tưởng bên trong sẽ có thứ gì đó mà nhân loại không biết đến sự tồn tại. Cho nên hắn đi thẳng vào bên trong, đến cuối hang thì ngoại trừ một bức tường ra thì chẳng có gì nữa.

Vậy nên hắn lại vòng trở lại.

Hắn đã thăm dò, nếu đây là một địa điểm thần thoại trong mắt người khác thì cứ để nó tiếp tục ở trong thần thoại đi.

Đoạn video phát sóng trực tiếp của Triệu Chung Dương được người khác ghi lại, sau đó bị đăng lên mạng.

Tiêu đề rất bá đạo.

“Núi Côn Luân, Lâm đại sư đạt danh hiệu thiên hạ vô địch.”

Khi các phóng viên nhìn thấy video này trên mạng cũng cảm thấy ngạc nhiên, sau đó vội vàng tải video xuống rồi bắt đầu chỉnh sửa để cho ra tin tức lớn.

Với bọn họ, Lâm đại sư vậy mà lại đến núi Côn Luân, đây là một chủ đề hay, có thể công bố một chút.

Buổi sáng.

Trên mạng.

“Lâm đại sư thật sự thể hiện công phu, chấn động hiện trường.”

“Sốc! Lâm đại sư lại dựa vào năng lực đặc biệt của mình, khuất phục một đám cao thủ.”

“Núi Côn Luân, cao thủ tụ tập, Lâm đại sư phong thái chói lòa.”

Khi cư dân mạng nhìn thấy những tin tức này thì ai nấy đều há hốc miệng, tỏ vẻ không dám tin.

“Mẹ kiếp! Thế này ngầu lòi quá rồi.”

“Đúng vậy, vô địch luôn chứ, tuy video này đã bị chỉnh sửa, nhưng thật sự quá đặc sắc.”

“Lâm đại sư muốn nghịch thiên rồi sao, tôi xem nửa giờ rồi mà Lâm đại sư vẫn chưa từng dừng lại, cũng bá đạo quá rồi đó.”

“Lầu trên xem gì vậy, video gốc ba tiếng lận má, tôi ngạc nhiên suốt đêm qua đấy. Đêm qua tôi thức thâu đêm để xem không tua một đoạn nào cả, xem đến cuối suýt nữa phải quỳ xuống luôn đó.”

…

Chương 1825: Võ lâm minh chủ

“Quỳ xin link xem video đầy đủ.”

“Người thừa kế Mãnh Hổ quyền kia đúng là xui xẻo, vốn tưởng anh ta có thể làm màu một chút, không ngờ đến cuối cùng lại bị Lâm đại sư nghiền ép.”

“Tên này lại dám làm càn với Lâm đại sư, đây không phải là tự tìm đường chết sao?”

“Trước kia tôi đã biết Lâm đại sư rất lợi hại, nhưng không ngờ lại giỏi như vậy. Thế này cũng quá mạnh đi, tôi cảm thấy hắn nhất định là thiên hạ đệ nhất.”

“Đây là buổi giao lưu gì vậy, sao tôi lại không biết? Hơn nữa võ thuật của những người đó khác với những gì chúng ta thấy trên mạng.”

……

Tại trạm xe buýt.

Nhóm Lâm Phàm đã đứng ở nơi này chờ từ sớm, chuẩn bị để trở về, chuyện ở đây đã xong. Đối với những chuyện xảy ra ở đây hắn cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

Thực sự mà nói thì hắn không muốn lên võ đài, nhưng ai biết lúc đó không nhịn được nên đã lên dạo chơi một vòng, cuối cùng tạo thành tình huống thế này.

Ngô U Lan đang xem điện thoại thì đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt đẹp lóe ra vẻ hưng phấn.

“Anh Lâm, anh lại lên tin tức rồi.”

Cô đã quen với cuộc sống của anh Lâm, một tháng không có mấy lần tin tức lớn thì chẳng phải anh Lâm mà cô quen biết.

Hơn nữa lúc này tin tức thật sự có chút bùng nổ, mạng xã hội đều náo loạn nghiêng trời.

Lâm Phàm bình tĩnh lắc đầu đáp: “Ôi, thật ra tôi cũng không muốn.”

Triệu Chung Dương ngơ ngác nhìn anh Lâm, có cảm giác áp lực nói không nên lời, bây giờ cổ họng như có một ngụm máu tươi muốn phun ra.

Hiện tại cũng không biết có bao nhiêu người muốn nổi danh, vì để xuất hiện trong tầm mắt công chúng đã nghĩ ra không biết bao nhiêu biện pháp.

Nhưng anh Lâm thì hay rồi, nói thẳng là bản thân cũng không muốn.

Nếu như để người khác biết, còn để người ta sống hay không đây.

“Anh Lâm, bình thường chúng ta có thể đừng nói thế này không. Mặc dù chúng ta đều quen thuộc nhưng có đôi khi nói như vậy khiến em không chịu nổi.”

Triệu Chung Dương buồn rầu nói, cậu ta cảm thấy mình cần phải nhắc nhở một chút. Dù sao ở đây đều là người một nhà không có người ngoài, làm tổn thương lẫn nhau thì có ích gì chứ.

Lâm Phàm cười gật đầu cười nói: “Haizz, không có cách nào, cậu nhịn một chút là được, chuyện này sẽ nhanh chóng qua thôi.”

Điền Thần Côn thở dài, ông ta cảm thấy cuộc sống mình đã thay đổi kể từ khi không còn xem bói ở trên cầu nữa.

Đôi lúc, không bị đả kích một chút thì cảm thấy cuộc đời này bỗng nhiên thật vô nghĩa.

Ông ta không muốn nói gì thêm, thực sự là đã bị tên nhóc này làm cho đả kích trầm trọng rồi.

“Ô! Lâm đại sư…”

Lúc này, một đám người từ xa chạy tới, những người này chạy như bay, giống như là đám trộm vậy, rất nhanh bọn họ đã tới trước đầu xe buýt.

Nhìn đám người đông đúc này, Lâm Phàm thầm run lên. Tính tình của đám người này rất ngay thẳng, nếu không cũng không có khả năng cả đời tĩnh tâm, luyện tập võ thuật truyền thừa như vậy.

Với chút bản lĩnh này, trở thành vệ sĩ của phú hào và hưởng thụ mức lương hàng triệu một năm chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng bây giờ, phần lớn những người này nhìn qua đều rất bình thường, đều chỉ có mức lương vài ngàn tệ một tháng giống như những gia đình bình thường, lúc trở về còn phải luyện tập.

“Các vị, tôi ở hiệp hội Thượng Hải chờ mọi người, cũng không cần gấp gáp, từng người một đến, tôi ở Thượng Hải cũng sẽ không biến mất.” Lâm Phàm nói.

Hắn vẫn phải trấn an những người này, ngày hôm qua nếu như không phải có ông Hoàng ra mặt đuổi những người này đi, hắn thật đúng là không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhiều người chen chúc trong một nhà hàng như vậy, thiếu chút nữa hủy cả quán của người ta.

“Chuyến đi này thật đáng giá, tôi lại có thể gặp được cao thủ như Lâm đại sư, có thể nói ngài chính là thiên hạ đệ nhất.”

“Đâu chỉ là thiên hạ đệ nhất, nếu ở trước kia, đó chính là người đứng đầu giới võ thuật, cấp bậc võ lâm minh chủ.”

“Đúng vậy, thông hiểu trăm môn võ như thế, lúc tôi nhìn thấy truyền thừa của gia tộc mình do Lâm đại sư thi triển ra, nội tâm rất tự hào. Thì ra nó cũng lợi hại như thế, chỉ là tôi còn chưa luyện được đến mức như vậy.”

Một số người thật sự có thể cảm nhận được võ thuật truyền thừa nhà mình hơn hẳn người khác, nhưng sau khi nhìn thấy Lâm đại sư biểu diễn, bọn họ mới phát hiện đâu phải võ thuật của gia tộc bọn họ không được, mà là họ tu luyện không đến nơi đến chốn.

Người ta thi triển ra thì giống như tuyệt thế thần công, nhưng từ tay bọn họ thi triển ra lại giống như võ công tầm thường.

Triệu Chung Dương lập tức lấy điện thoại di động ra, quay lại tình huống hiện tại.

Cảnh tượng này quả thật không dễ dàng thấy được, quả thực chính là bữa tiệc đưa tiễn giang hồ phiên bản hiện đại, sau đó cậu ta hô to: “Trước kia khác gì bây giờ cơ chứ, để cho anh Lâm làm minh chủ võ lâm là được rồi, dù sao võ công anh Lâm tôi cũng là giỏi nhất.”

…

Chương 1826: Lâm đại sư chính là siêu cấp cao thủ

“Đậu xanh, cậu đừng nói lung tung.” Lâm Phàm vừa nghe lời này, nhất thời cả kinh, hắn có cảm giác cái tên Triệu Chung Dương này sắp đem lại phiền phức và trách nhiệm cho mình rồi.

Người thừa kế Dư Môn Quyền nghe nói vậy thì không khỏi hô to: “Đúng vậy, Lâm đại sư có võ công vô địch, hay là để Lâm đại sư làm minh chủ võ lâm của chúng ta, làm người đứng đầu giới võ thuật.”

Sau đó, lại có người phụ họa nói: “Tôi thấy được đấy, tuy Lâm đại sư còn trẻ nhưng lại khiến chúng ta bội phục, chúng ta cũng nên có một người lãnh đạo.”

Xung quanh dần dần truyền đến âm thanh, tất cả đều tán thành chuyện này.

Lâm Phàm vừa nghe lời này, nhất định phải ngăn cản. Cũng không nhìn xem nơi này có bao nhiêu người, mấy trăm người thế này, nếu đều nhận hắn làm lão đại, vậy sau này chuyện hắn phải quản sẽ nhiều hơn rồi.

“Các vị, xin hãy yên lặng một chút. Hiện tại là xã hội pháp quyền, không còn những tổ chức thế này, chúng ta chính là mượn võ thuật kết bạn so tài lẫn nhau một chút mà thôi.”

Lâm Phàm cất giọng hô.

Nhưng từ lúc Triệu Chung Dương đưa ra ý kiến này, mấy trăm người cũng đang suy nghĩ, thậm chí cảm giác chuyện này có thể thành.

Tuy rằng giữa bọn họ không có mâu thuẫn lớn, nhưng ai cũng không phục ai. Hiện giờ có người xuất hiện áp chế quần hùng, khiến bọn họ khuất phục không thôi.

“Lâm đại sư, tôi thấy chuyện này có thể được. Chúng tôi ai cũng không phục, hiện tại chỉ phục mỗi minh anh, võ công của anh cao nhất. Hơn nữa anh còn muốn giúp chúng ta bổ sung phục chế toàn bộ quyền pháp, đại ân đại đức này khó có thể báo đáp. Nếu đặt ở cổ đại thì đây chính là ân đức lớn như trời vậy.”

“Đúng thế, tôi đồng ý ủng hộ Lâm đại sư là người đứng đầu giới võ thuật của chúng ta.”

“Vậy phía hiệp hội bên kia làm sao bây giờ?”

“Hiệp hội rách gì chứ, những người đó toàn là đám lừa đảo. Nếu họ dám nói nhảm, chúng ta sẽ xông đến đánh bọn họ, đánh đến khi họ chịu thua mới thôi.”

“Đúng vậy, chuyện của chúng ta, chẳng lẽ còn để người khác đồng ý hay sao? Nếu như ai dám quấy nhiễu, vậy để cho hắn đến luyện với tôi một chút, xem ai lợi hại hơn. ”

Giờ khắc này, hiện trường hoàn toàn bùng nổ.

Ở phía xa, đám người ông Hoàng đứng ở đó nhìn tình huống hiện trường bây giờ cũng chỉ có thể cười khổ.

“Già rồi, già rồi, hiện tại đều là thế giới của người trẻ tuổi, tôi nghĩ tôi cũng nên thoái vị rồi.”

Người bên cạnh nghe ông nói vậy, nhất thời kinh hãi: “Hoàng lão, ngài còn chưa già mà.”

Hoàng lão khoát tay, nói: “Bọn họ nói đúng, hiện tại tuy rằng thời đại đã khác, nhưng giới võ thuật vẫn tồn tại như cũ. Hiện giờ Lâm đại sư áp đảo tất cả mọi người lại càng được mọi người kính nể, trở thành người đứng đầu giới võ thuật cũng không thành vấn đề. Thậm chí có thể nói là danh xứng với thực, tôi cũng đồng ý.”

“Hắn trẻ tuổi như vậy…” Người bên cạnh có chút không đồng ý.

Ông Hoàng lắc đầu đáp: “Đúng là trẻ tuổi, chỉ sợ cậu còn không biết lai lịch của Lâm đại sư này. Cậu hắn là lên mạng xem một chút là biết, y thuật cao siêu, có thể nói là số một thế giới. Với trình độ luyện võ hiểu y thế này, nếu đặt ở trước kia cũng là tồn tại được mọi người kính nể và ngưỡng mộ.”

……

Trên xe.

Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng âm thanh bên ngoài lại làm cho nội tâm hắn run rẩy.

“Minh chủ đi mạnh giỏi, chúng tôi sẽ đến Thượng Hải.”

……

“Đệch.” Lâm Phàm cảm thấy bất đắc dĩ, mẹ nó đây lại là chuyện gì, sau đó nhìn về phía Triệu Chung Dương ở bên cạnh, chợt hắn lao tới ôm lấy cổ cậu ta nói: “Chỉ tại tên nhóc cậu nhiều chuyện mà ra.”

“A! Cứu mạng, anh Lâm tha mạng, em không dám nữa.” Tiếng cầu xin tha thứ như giết heo của Triệu Chung Dương vang lên.

Lâm Phàm véo ngực Triệu Chung Dương, nói: “Thằng nhóc cậu còn dám nữa hay không?”

“Á á á!” Triệu Chung Dương kêu lên một tiếng nói: “Anh Lâm, đừng bóp nữa, đau chết đi được, em cũng không dám nữa. ”

“Cái tên này.” Lâm Phàm nghe được âm thanh này cũng bó tay, không ngờ thằng nhóc này lại dâm như vậy.

Điền Thần Côn nhìn thấy một màn này, nhất thời cười lớn: “Được, đánh hay lắm, nên để cho thằng nhóc đó biết sự lợi hại của cậu.”

“Nhưng cũng phải nói, trước kia người ta phải tranh nhau bể đầu mới được làm minh chủ, còn cậu thì lại không muốn làm.”

Lâm Phàm quay đầu, nói: “Nếu ông muốn làm vậy thì cho ông làm đấy.”

Điền Thần Côn bất đắc dĩ thở dài nói: “Cho dù tôi muốn làm nhưng người khác cũng không đồng ý, đúng là người so với người tức chết mà. Cậu nói xem, thực lực của tôi mạnh như vậy sao lại không có cơ hội này chứ.”

Ngô U Lan hé miệng cười khanh khách.

Các thành viên hiệp hội trong xe cũng như thế, bọn họ thật sự quá bội phục Lâm đại sư. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ thật sự không thể tin được.

Tất cả các môn phái võ thuật đều tinh thông, chuyện này rất đáng sợ có đó nha.

Trước kia bọn họ biết Lâm đại sư là phó hội trưởng của hiệp hội, nhưng với thực lực của Lâm đại sư cũng chỉ biết mơ hồ mà thôi.

Dù sao trên tin tức, Lâm đại sư giỏi nhất chính là y thuật, quốc họa,…

Về phần võ thuật, cũng chỉ có vài lần nhắc tới mà thôi.

Nhưng trải qua chuyện này, bọn họ xem như hiểu được, Lâm đại sư chính là siêu cấp cao thủ, hơn nữa còn không đơn giản như người khác nghĩ.

Chương 1827: Không tin tặng một nửa tài sản mà không bái sư được

Lâm Phàm trở lại chỗ cũ, nhìn Triệu Chung Dương, nói: "Chờ sau khi trở về, sẽ thật tốt xử lý cậu."

Vẻ mặt Triệu Chung Dương bất đắc dĩ, hối hận đến cực điểm, sớm biết đã không nói rồi, không biết sau khi trở về anh Lâm sẽ xử lý mình thế nào đây.

Nhưng khi nhìn thấy anh Lâm lấy điện thoại di động ra, vẻ mặt tươi cười, thì nói: "Anh Lâm còn xem tin tức à, tôi đều đọc hết rồi. Hiện tại tin tức trên mạng rất bùng nổ, nếu không tôi kể cho anh nghe một chút?"

Lâm Phàm liếc mắt một cái, đáp: "Không cần, cũng không phải tôi không biết đọc."

Lúc này, trong lòng Triệu Chung Dương có một ý nghĩ, đó chính là sau khi trở về phải tìm một chỗ trốn mới được.

Trên mạng.

Ảnh hưởng của video này vô cùng mạnh mẽ, vô số cư dân mạng đã quỳ gối trước cú sốc trong video này.

"Thật sự quá mạnh, Lâm đại sư còn là người sao?"

"Có phải là người không thì tôi không biết, nhưng tôi biết, Lâm đại sư đỉnh vãi."

"Tôi là một người yêu thích võ thuật, tôi đã xem qua hết thảy quyền pháp trong này, hơn nữa tôi cảm thấy chiêu thức Lâm đại sư biểu diễn ra còn cường đại hơn, chỉ sợ có thể giết người luôn đấy."

“Lầu trên này, anh đừng không hiểu mà vờ hiểu như vậy được không, nói như kiểu anh biết nhiều lắm ấy.”

“Thì tôi hiểu rõ mà, các người xem video này xem, chỉ nhìn được bề ngoài mà thôi. Nhưng tôi nhìn ra, mỗi một quyền, một cước của Lâm đại sư mà đánh trúng người thì người đó ít nhất phải đứt mấy cái xương sườn, hơn nữa còn bị đánh bay ra năm sáu mét là chuyện thường.”

“Đệch mợ, anh con mẹ nó bốc phét cũng vừa thôi chứ, tôi cũng không tin có người mạnh như vậy đâu.”

“Không tin thì dẹp đi, nói với mấy người cũng vô dụng.”

Trên vô số diễn đàn.

Một bài đăng được đẩy lên.

“Đại hội võ lâm núi Côn Luân, cao thủ chân chính điểm danh.”

Bài viết này không phải viết về Lâm Phàm, mà là chờ đợi người bên phía núi Côn Luân lên tiếng, hơn mười ngàn bình luận đều ngập tràn chờ mong.

Nhưng bây giờ, bài viết này đã trực tiếp bị một bài viết khác đè bẹp.

“Lâm đại sư xuất hiện tại đại hội võ lâm núi Côn Luân, bộc phát mạnh mẽ, ai dám không phục?”

Rất nhiều người khi nhìn thấy bài viết này đều còn tò mò, không biết Lâm đại sư lại làm gì.

Nhưng sau khi ấn vào, lại hoàn toàn bị choáng váng.

Video hơn ba tiếng không bị cắt đi đoạn nào, đối với những fan võ thuật cuồng nhiệt này họ xem một lượt từ đầu đến cuối đều không cảm thấy nhàm chán.

Mà sau khi bài viết này xuất hiện, trong vòng ba tiếng không ai bình luận.

Nhưng ba tiếng sau, bài đăng này lập tức bùng nổ.

“Mẹ kiếp, thật hay giả vậy, cái này cũng quá bá đạo rồi, đây là thật sao? Hay là do cắt ghép tổng hợp lại?”

“Tuyệt đối không phải tổng hợp, đây là trong một buổi livestream nào đó truyền ra, cực kỳ chính xác.”

“Ôi mẹ ơi, Lâm đại sư muốn nghịch thiên sao, vậy mà bá đạo như thế.”

“Có ai có thể nói cho tôi biết, Lâm đại sư đã luyện bao nhiêu loại võ thuật không?”

“Tôi được mệnh danh là bách khoa toàn thư về võ thuật, nhưng tôi cũng chỉ nhìn hiểu sáu bảy mươi loại, số còn lại tôi xem không hiểu. Nhưng theo tình huống bên kia báo cáo, Lâm đại sư diễn luyện tổng cộng gần hai trăm loại võ thuật, hơn nữa còn nhiều hơn mười loại so với số lượng quốc gia đã chứng thực, mấy người nói xem khủng bố chưa.”

“Hình như chứng thực nay là từ năm 80, về sau cũng không thu thập thêm. Nói thẳng ra thì phương diện này ở trong nước cũng không quá được coi trọng.”

“Lợi hại, xem đến mức nhiệt huyết sôi trào, nghe nói Lâm đại sư là phó hội trưởng hiệp hội võ thuật Thượng Hải, tôi cũng muốn đi tìm Lâm đại sư bái sư.”

“Lầu trên à, cậu cũng đừng nghĩ nữa, Lâm đại sư không thu đồ đệ đâu.”

“Không thu đồ đệ? Tôi có tài sản mấy trăm triệu, trực tiếp cho hắn một nửa, để cho hắn nhận tôi làm đồ đệ, anh nghĩ còn không được hay sao?”

“Ha ha ha, không phải tôi xem thường anh, cho dù anh đặt toàn bộ tài sản trước mặt Lâm đại sư, Lâm đại sư nếu liếc mắt nhìn một cái thì coi như tôi thua. Tôi thấy anh tốt nhất là đi tắm một cái rồi ngủ đi, đừng có mà ở đó khoác lác nữa.”

“Đúng vậy, ngay cả thân phận Lâm đại sư cũng không hiểu rõ mà còn chém gió ở chỗ chúng ta, đi điều tra kỹ một chút đi.”

Đối với bọn họ, Lâm đại sư là nhân vật lợi hại cỡ nào cơ chứ. Hắn mở một cửa hàng ở phố Vân Lý Thượng Hải, con đường đó cũng trở thành một trong những địa điểm du lịch tại Thượng Hải không thể bỏ qua, với năng lực này ai có thể so sánh.

Trong mắt bọn họ, nếu Như Lâm đại sư nguyện ý, cũng không biết có bao nhiêu người sẵn sàng đứng ra đầu tư.

Lại còn muốn đặt một nửa tài sản để Lâm đại sư thu đồ đệ sao? Chắc chắn còn đang nằm mơ.

Giám đốc đài truyền hình Thượng Hải.

"Đại hội võ thuật núi Côn Luân, tiêu đề này rất tốt đó." Ông ta đang suy nghĩ một chuyện, nếu như lần này có thể thành công, có lẽ lại có thể tạo ra được rating cao.

Nhưng bây giờ ông ta vẫn còn chưa nghĩ kỹ, nhất định phải suy nghĩ kế hoạch cẩn thận một chút mới được.

Đến lúc đó, nếu lại mời Lâm đại sư tới đây, như vậy rating tuyệt đối được bảo đảm.

Phải suy nghĩ cẩn thận một chút.

Chương 1828: Trở lại Thượng Hải

Ngày hôm sau!

Tại sân bay Thượng Hải.

"Ôi! Cuối cùng cũng đã về." Lâm Phàm đứng ở cửa hít một hơi thật sâu, cảm giác không khí quá quen thuộc. Chuyến đi đến núi Côn Luân xem như kết thúc viên mãn.

"Đúng là mệt chết đi được, xương tôi sắp sắp gãy vụn luôn rồi." Điền Thần Côn duỗi lưng, cảm thấy ở Thượng Hải vẫn tốt hơn, trong khoảng thời sắp tới ông ta không muốn đi ra ngoài nữa.

Triệu Chung Dương đi tới bên cạnh Điền Thần Côn, hỏi: "Thế nào? Sau này không muốn ra ngoài nữa sao?"

Điền Thần Côn liếc mắt nhìn cậu ta một cái, nói: "Ai nói tôi không muốn đi ra ngoài, tôi chỉ muốn nghỉ ngơi một thời gian rồi lại đi. Thế nhưng lần này trở về cậu sẽ gặp xui xẻo rồi, suy nghĩ thật kỹ nên phải chịu khổ thế nào đi nha, ha ha."

Vừa nghĩ đến chuyện này, vẻ mặt Triệu Chung Dương như chết lặng, có cảm giác chua xót nói không nên lời, cái tên Thần Côn này lại đào hố chôn mình rồi.

Cậu ta cũng không biết vì sao lúc đó mình lại nói ra câu đó, xem ra đọc quá nhiều tiểu thuyết võ hiệp nên cầm lòng không đặng rồi.

Ngô U Lan vẻ mặt tươi cười, lần này ra ngoài thật sự rất vui vẻ. Tuy rằng không thể leo núi Côn Luân ngắm cảnh, nhưng mà trong lòng cô lại vui vẻ một cách kỳ lạ mà không có bất kỳ nguyên nhân gì.

Giang Phi đi tới trước mặt Lâm Phàm, nói: "Hội trưởng Lâm, vậy chúng tôi trở về trước nhé."

Lâm Phàm gật đầu đáp: "Ừm, hai người về trước đi, ngày mai tôi sẽ đến hiệp hội nói chuyện với Hội trưởng Ngưu một chút."

"Được." Chuyến đi núi Côn Lôn lần này đối với Giang Phi thực sự mang lại rất nhiều cảm xúc, vốn dĩ Hiệp hội Thượng Hải bọn họ chỉ muốn đến đó làm nền. Thế nhưng không ngờ

lại có chuyện như vậy phát sinh, thật đúng là nở mày nở mặt mà.

Sau khi trở về báo cáo với hội trưởng, e rằng bọn họ sẽ ngạc nhiên đến há hốc mồm.

Đám người Giang Phi ra khỏi sân bay, đã vội vàng ngồi xe chạy về hiệp hội.

Khi đến cửa hiệp hội, đám thành viên từ núi Côn Luân trở về đều ngẩng cao đầu, cảm giác khí chất đều thay đổi, giống như anh hùng khải hoàn trở về vậy.

Các thành viên đang làm việc trong hiệp hội nhìn thấy đám người Giang Phi cũng cực kỳ vui vẻ.

“Bọn họ đã trở lại rồi.”

Bọn họ đều nhìn thấy video trên mạng, Lâm đại sư một mình tỏa sáng ở núi Côn Luân và khiến toàn bộ người ở đó đều khuất phục. Mà hiệp hội Thượng Hải của bọn họ cũng cực kỳ nổi tiếng. Ngày hôm qua, các phóng viên đã đến hiệp hội để phỏng vấn, điều này khiến bọn họ cảm thấy vô cùng tự hào.

Một số thành viên vội vàng chạy tới vây quanh, bởi vì Giang Phi và Vương Vân Kiệt vẫn ở đó nên bọn họ không dám hỏi nhiều.

Nhưng Giang Phi và Vương Vân Kiệt vội vã đi tìm hội trưởng nên đã vội vàng rời đi.

Lúc này, một thanh niên vội vàng lôi kéo một thành viên đã đi núi Côn Luân nói: “Anh, nói một chút đi, rốt cục tình huống khi đó là thế nào. Chúng tôi đã xem tin tức và video, cảm thấy quá sốc luôn đó. Anh không biết đâu, dạo gần đây mọi người đều thảo luận về chuyện này.”

Những thành viên đi núi Côn Luân không khỏi bật cười.

“Khà khà, chuyện này ấy mà, tôi nói cho mọi người hay. Nhưng đúng là một lời khó nói hết, tình huống đó chỉ sợ các người cũng không dám nghĩ tới đâu.”

“Tìm một chỗ để tôi kể chi tiết cho mà nghe.”

Lúc này bọn họ đều ngẩng đầu lên, tâm tình rất tốt, cũng cảm thấy thật may mắn.

Nếu hiệp hội không coi trọng, chỉ sợ bọn họ cũng không có cơ hội đi núi Côn Luân rồi.

Trong phòng làm việc.

Hội trưởng Ngưu đang xem tin tức trên mạng, tuy tuổi tác ông đã lớn, nhưng ông là hội trưởng hiệp hội nên phải theo kịp thời đại, nhất định phải biết những tin tức mới nhất.

Nhất là chuyến đi núi Côn Luân lần này, tin tức kia đã ngập tràn khắp nơi, nếu ông không biết gì thì quả thật không tốt.

Cốc cốc.

"Vào đi." Hội trưởng Ngưu nói, lúc ông ngẩng đầu lên thì phát hiện Giang Phi cùng Vương Vân Kiệt đã trở về, không khỏi nở nụ cười:"Đã về rồi sao?"

Giọng điệu rõ ràng rất vui vẻ.

"Hội trưởng, chúng tôi đã về, bây giờ đến đây là muốn báo cáo tình hình." Giang Phi cũng rất kích động.

Hai người kéo ghế tới rồi ngồi, bắt đầu nói rõ tình huống ở núi Côn Luân.

Hội trưởng Ngưu thì gật gù nghe, khi nghe đến đoạn sau thì không khỏi ngẩng đầu, vẻ mặt khiếp sợ nói: "Cậu nói hiện tại những người đó đều đề cử Lâm đại sư làm người đứng đầu giới võ thuật sao."

Giang Phi cười đáp:"Đúng vậy, lần này hiệp hội Thượng Hải chúng ta thật sự sẽ nổi lên như diều gặp gió. Trong thời gian tới, những người đó sẽ lần lượt đến hiệp hội. Ý của hội trưởng Lâm là, nếu như có thể để cho những người đó làm việc trong hiệp hội hoặc là để họ lưu lại, nói không chừng có thể mang những hiệu quả tích cực cho hiệp hội đó."

Lúc này hội trưởng Ngưu có chút không biết nên nói gì, ở độ tuổi này của ông ta đã trải qua biết bao chuyện. Thế nhưng ông vốn được tổng bộ phái tới đây.

Mà nói như vậy cũng không đúng, phải nói là bị người bên kia tổng bộ bài xích mà đẩy tới nơi đây.

Chương 1829: Lệnh điều chuyển

Lúc trước hiệp hội Thượng Hải rất cũ nát, rõ ràng ở một thành phố lớn được xếp hạng quốc tế. Thế nhưng mà hiệp hội này lại quá tồi tàn, cảm giác có chút không xứng với Thượng Hải.

Sau này phát triển dần dần hiệp hội đã tốt hơn rất nhiều, hơn nữa lại bởi vì có Lâm đại sư làm phó hội trưởng nên hiệp hội càng phát triển thuận lợi hơn.

Hiện tại những võ sư chân chính đều muốn phó hội trưởng Lâm làm người đứng đầu, đây là một chuyện rất lớn.

“Vậy hai người nói xem, tính khả thi của chuyện này có lớn không?” Hội trưởng Ngưu hỏi.

Giang Phi nở nụ cười đáp: “Chắc chắn rất lớn, nhất định nắm chắc chín phần. Hội trưởng Lâm đã đồng ý với họ là sẽ giúp bổ sung toàn bộ quyền phổ cho bọn họ, bọn họ ở đây treo một danh ngạch thì có vấn đề gì đâu chứ.”

“Lâm đại sư nói, cho bọn họ một chức vụ trên danh nghĩa chính là chìa khóa để thành công, về sau chúng ta chủ động liên lạc, ví dụ như lễ hội hoặc là có hoạt động gì thì mời bọn họ tới đây. Nhiều lần này như vậy, bọn họ nhất định sẽ có tình cảm với hiệp hội chúng ta, đến lúc đó, không phải sẽ chủ động đến hiệp hội sao?”

“Có nhiều lúc tôi suy nghĩ, Lâm đại sư thật đúng là nhanh nhạy, biện pháp này vậy mà cũng có thể nghĩ đến.”

Nhắc tới Lâm đại sư, trong mắt Giang Phi và Vương Vân Kiệt đều lóe ra vẻ sùng bái. Nhất là trải qua chuyện lần này, vẻ sùng bái càng thêm nồng đậm.

Đây chính là giúp bọn họ có thể gặp mặt các đại sư võ thuật chân chính đó.

Trước kia những người đó đều khinh thường những tổ chức như hiệp hội võ thuật, nhưng cũng là bởi vì Lâm đại sư nên thái độ của bọn họ với hiệp hội võ thuật Thượng Hải đã có sự thay đổi nghiêng trời lật đất thế này.

Đại sư chân chính đang làm phó hội trưởng của hiệp hội, bọn họ làm sao có thể lộ ra vẻ mặt khinh thường hiệp hội võ thuật được chứ.

Hội trưởng Ngưu hơi phấn khích nói: “Nếu thật sự như thế, vậy hiệp hội Thượng Hải chúng ta có thể vùng dậy rồi.”

Mà đúng lúc này, điện thoại của hội trưởng Ngưu vang lên.

Khi nhìn thấy số người gọi, lông mày ông hơi nhíu lại, nhưng vẫn bắt điện thoại.

Nhưng sau khi cúp máy, sắc mặt ngưu hội trưởng thay đổi trong nháy mắt.

“Hội trưởng, sao vậy?” Giang Phi nhìn thấy sắc mặt hội trưởng có chút biến hóa, không khỏi nghi hoặc.

Bọn họ phát hiện sau khi hội trưởng nhận điện thoại xong thì sắc mặt đã thay đổi, hiển nhiên đã xảy ra chuyện lớn.

Vừa rồi nói chuyện điện thoại, hội trưởng Ngưu cũng không nói gì nhiều, chỉ trả lời mấy chữ.

“Đúng”

“Tôi biết rồi.”

“Tôi hiểu.”

Điều này làm cho bọn họ không thể hiểu nổi, nhưng tuyệt đối là xảy ra chuyện lớn, nếu không chắc chắn sẽ không như thế này.

Hội trưởng Ngưu nhìn hai người, thở dài, nói: “Có thể tôi sẽ trở về thủ đô, chức vị ở Thượng Hải sẽ có người khác tới tiếp nhận.”

“Cái gì?” Giang Phi và Vương Vân Kiệt bật dậy, dường như không dám tin: “Hội trưởng, ngài ở chỗ này rất tốt, sao tổng bộ ở Thủ đô phải điều ngài đi.”

“Tôi biết rồi, nhất định là người bên kia thấy hiệp hội Thượng Hải chúng ta nổi tiếng, sắp quật khởi nên muốn tới đây quản lý, sao bọn họ có thể làm như vậy chứ.”

Vương Vân Kiệt cũng cực kỳ phẫn nộ : “Trước kia khi hiệp hội Thượng Hải chúng ta vẫn chưa phát triển, cả đám đều không muốn tới. Hiện tại thật vất vả mới có được thành quả thì họ lại tới tranh giành, chuyện này không có khả năng để cho bọn họ như ý nguyện được.”

Hội trưởng Ngưu đè tay xuống, nói: "Được rồi, không nói chuyện này nữa. Mặc kệ như thế nào thì đây cũng là lệnh điều động của tổng bộ, cần phải nghe theo. Đúng rồi, cậu nói cho tôi về chuyến đi núi Côn Luân lần này đi, xem trên video đúng là không nhìn ra được tình huống bên kia thế nào."

Tuy rằng không để ý, nhưng biểu tình của hội trưởng Ngưu có chút sa sút.

"Hội trưởng, đã đến nước này rồi sao còn nói những chuyện này nữa, bây giờ chúng ta sẽ đối chất với tổng bộ, hỏi xem rốt cuộc bọn họ muốn thế nào."

……

Hiệp hội võ thuật Thủ đô.

"Không nghĩ tới hiệp hội võ thuật Thượng Hải lại có biến cố như vậy, chuyện này đúng là chúng ta không thể ngờ được." Trong một văn phòng, hai người đàn ông trung niên đang nói chuyện với nhau.

"Đúng vậy, chuyến đi núi Côn Luân này lại giúp cho hiệp hội Thượng Hải bên kia quật khởi, tôi đã hạ lệnh điều lão Ngưu về rồi, về sau ông sẽ được điều qua đó."

Người đàn ông trung niên kia vừa nghe lời này, sắc mặt nhất thời hưng phấn đỏ bừng nói: "Cảm ơn, cảm ơn. "

"Không cần cảm ơn, đều là người một nhà, ông đi rồi chúng ta cũng yên tâm. Lão Ngưu cũng lớn tuổi rồi, cũng sắp phải về hưu, hiệp hội Thượng Hải bên kia muốn hưng thịnh phải tìm một người trẻ tuổi mới được."

"Nhưng chuyện này sẽ không gây ra phản ứng gì chứ." Người đàn ông trung niên sắp nhậm chức lo lắng nói.

"Yên tâm không có chuyện gì đâu, đây chỉ là điều lệnh bình thường mà thôi, hơn nữa lão Ngưu lớn tuổi rồi, cũng nên về hưu."

Chương 1830: Sắp có chuyện lớn

Phố Vân Lý!

Khi nhóm Lâm Phàm trở về, các ông chủ cửa hàng xung quanh đều tụ tập lại.

“Ông chủ nhỏ, chuyến đi đến núi Côn Luân của cậu lần này thật sự quá trâu bò, chúng tôi đều đã xem video rồi, thật sự là rất lợi hại.”

“Đúng vậy, thằng nhóc nhà tôi suốt ngày ở nhà ồn ào cứ muốn xem chú Lâm, còn đang chơi ở trong phòng khách. Hay là mở một lớp huấn luyện ở phố Vân Lý để ông chủ nhỏ làm huấn luyện viên đi.”

“Tốt, cái này được đấy, nói không chừng chúng ta cũng có thể học được một chút da lông, về sau cũng có thể trở thành một cao thủ.”

Lâm Phàm nghe được những lời này, trợn mắt nói: “Tôi nói này các vị, các vị nói hơi quá rồi đó, còn không ngại nhiều việc hay sao, chứ tôi thì bận ngập đầu rồi đây.”

Xem như hắn chịu thua rồi, nhưng cũng đã thành thói quen, những người này thật đúng là muốn cái gì là nói cái đó.

“Ha ha!”

Mọi người nở nụ cười, ông chủ nhỏ càng lợi hại thì bọn họ càng vui vẻ, cũng rất tự hào.

Nhìn thấy người quen là bắt đầu chém gió với người ta, có biết video núi Côn Luân không. Người trong video đó chính là Lâm đại sư, là hàng xóm của tôi, quan hệ chúng tôi cũng rất tốt đó.

“Ông chủ nhỏ, trong khoảng thời gian cậu không ở đây, người dân nôn nóng đến điên rồi, họ nói mỗi ngày không ngửi được mùi bánh kếp của cậu là cảm giác toàn thân vô lực.” Ông Lương cười nói.

Lâm Phàm bất đắc dĩ, nói: “Thế này cũng thật trâu bò, trước kia không ăn thì toàn thân vô lực, bây giờ không ngửi thấy mùi vị cũng toàn thân vô lực.”

Cuối cùng hắn cũng phát hiện mỗi ngày làm ra số bánh kếp cố định, những dân chúng không mua được cũng đã nhượng bộ một bước, ăn không được thì ngửi chút mùi cũng được.

“Ông chủ nhỏ, cái này nghiệp vụ ngửi bánh kếp cũng đã có người làm rồi, người một cái giá một tệ đấy.”

Lâm Phàm nghe nói vậy lập tức choáng váng, cái này cũng có thể được, thật đúng là đủ trâu bò mà.

Lúc này, Vương Minh Dương gọi đến.

Hắn ngược lại muốn hỏi một chút, tình huống trong phòng thí nghiệm thế nào rồi.

“Alo, Minh Dương, phòng thí nghiệm của tôi thế nào rồi?”

Vương Minh Dương đáp: “Còn đang trang trí đừng nóng vội, đây là công việc kỹ thuật cao, đều phải tìm người có chuyên môn làm, người bình thường không làm nổi. Nhưng mà tôi nói này người anh em, cậu đúng là đỉnh vãi đó, không nói một tiếng mà đã đi núi Côn Luân, còn càn quét ở đó một phen. Nói với tôi xem, có sảng khoái hay không hả?”

Lâm Phàm nở nụ cười, nói: “Đúng thế, cảm giác này thật sự sảng khoái, sớm biết đã gọi anh đi cùng rồi.”

“Đi đi, lần nào cũng nói như thế, cũng không thấy cậu nghĩ đến tôi.” Vương Minh Dương oán giận nói.

Lâm Phàm đáp: “Không phải do tôi thấy anh bận rộn quá sao, anh là tổng giám đốc công ty lớn, sao có thể mỗi ngày chạy lung tung với tôi ở bên ngoài cơ chứ.”

Vương Minh Dương không phục nói: “Bận cái gì chứ, tôi bỏ ra số tiền lớn thuê nhiều người như vậy đến giúp tôi quản lý mọi việc, nếu chuyện gì cũng muốn tôi quản lý, vậy còn không bằng để tôi tự làm.”

Lâm Phàm ngẫm lại, cũng thật đúng đáp: “Nói đi, gọi điện thoại cho tôi rốt cuộc là chuyện gì?”

Vương Minh Dương cười khà khà: “Không có gì, chỉ là đêm nay muốn gọi cậu tới ăn cơm, vợ tôi nấu một bàn đồ ăn ngon, muốn gọi cậu cùng Hoán Nguyệt cùng nhau tới đây. Thế nào, có nể mặt tôi hay không đây?”

“Nể, nể, đương nhiên phải nể mặt anh rồi, cho dù trời sụp xuống cũng phải đi. Không nói nữa, có người gọi cho tôi.” Lâm Phàm nhìn điện thoại di động, lại có điện thoại gọi đến,

sau đó hắn trực tiếp nói với Vương Minh Dương một câu, liền cúp điện thoại.

“Lão Giang, có chuyện gì sao?” Lâm Phàm không biết Giang Phi gọi điện tới là có chuyện gì.

Đầu bên kia, ngữ khí Giang Phi có chút căng thẳng đáp: “Hội trưởng Lâm, xảy ra chuyện rồi, bên tổng bộ ở thủ đô muốn điều hội trưởng Ngưu đi, còn ra quyết định phái người mới tới làm hội trưởng.”

Vốn dĩ Lâm Phàm còn tươi cười, khi nghe nói như vậy, lông mày cũng nhíu lại: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Giang Phi tức giận, nói: “Cái này còn không phải là vì hiệp hội chúng ta sắp vùng lên hay sao, thủ đô bên kia có người muốn gây chuyện, cho nên điều hội trưởng Ngưu về. Bọn họ nói hội trưởng Ngưu đã lớn tuổi, cũng đến lúc nghỉ hưu, sau này chuyện của hiệp hội cũng sẽ nhiều sợ hội trưởng Ngưu chịu không nổi. Tôi thấy đều là lấy cớ, mục đích chính là muốn ngồi mát ăn bát vàng.”

“Được, cúp máy đi, tôi sẽ giải quyết.”

Lâm Phàm nhướng mày, trực tiếp cúp điện thoại rồi mở Weibo ra. Quả nhiên thấy được thông báo của Hiệp hội võ thuật ở Thủ đô, sau đó hắn đăng weibo.

“Con mẹ nó, hiệp hội võ thuật thủ đô các người có thể bớt mặt dày được không, Ngưu hội trưởng chính là hội trưởng hiệp hội võ thuật Thượng Hải, không liên quan đến các người.”

Khi weibo này xuất hiện, cư dân mạng vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra.

Mà Hiệp hội Thủ đô cũng nhanh chóng phản ứng lại.

Chương 1831: Chưa từng kích động

“Phó hội trưởng Lâm, đây là lệnh điều chuyển, hội trưởng Ngưu chỉ là được điều đến thủ đô mà thôi, không cần kích động như vậy.”

Lâm Phàm đáp: “Xúc động cái con khỉ, điều cái gì mà điều, chỉ cần tên hội trưởng mới dám đến thì tôi sẽ xử hắn.”

Giọng điệu rất hung hãn.

Cư dân mạng cũng đều sợ ngây người, không biết tại sao Lâm đại sư đột nhiên lại nóng nảy như vậy.

Người của Hiệp hội võ thuật Thủ đô cũng tức giận, trực tiếp trả lời trên Weibo.

"Hội trưởng Lâm, sao cậu có thể gây sự một cách vô lý như vậy."

Lâm Phàm: "Tôi cố tình gây sự như vậy đấy, còn dám kêu ca nữa, có tin tôi lập tức đi thủ đô xử từng người một luôn không."

Lời này vừa nói ra, hoàn toàn chính là khiêu khích.

Người của hiệp hội võ thuật Thủ đô cũng bộc phát tức giận: "Được, cậu cứ đến."

Lâm Phàm: "Đến thì đến, tôi sợ các người chắc, cứ chờ ở đó cho tôi. Buổi chiều nay tôi đến xử các người."

Cư dân mạng: "…"

Phố Vân Lý!

Triệu Chung Dương vẻ mặt ngơ ngác nhìn điện thoại sau đó ngẩng đầu, ngây người nhìn Lâm Phàm.

"Anh Lâm, anh đây là muốn làm cái gì vậy?"

Trong tầm mắt, Lâm Phàm đã đứng dậy vẻ mặt rất nghiêm túc, hình như là muốn làm lớn một trận.

"Còn có thể làm cái gì, đương nhiên là đến thủ đô rồi, bảo xử lý thì phải xử lý thôi."

Lâm Phàm không hề sợ hãi, chuyện này có chút khiến người ta tức giận, trước đây hiệp hội Thượng Hải rách nát như vậy, sau này từ từ mới phát triển. Chuyến đi núi Côn Luân lần này lập tức kích hoạt một chuyện tốt.

Đây không chỉ là công lao của một mình hắn mà có cả công lao của toàn thể hiệp hội võ thuật Thượng Hải.

Bây giờ bên tổng bộ trực tiếp hạ lệnh muốn điều chuyển hội trưởng Ngưu đi, sắp xếp một người khác đến đó tiếp nhận, chuyện này không phải là dọn đường cho kẻ khác ăn sao?

Hắn biết tình huống của hiệp hội võ thuật thủ đô bên đó, nếu cứ ở trên mạng chửi nhau với bọn họ thì đến cuối cùng sẽ chỉ khiến hội trưởng Ngưu cảm thấy áp lực, cuối cùng tự mình lùi xuống.

Đến lúc đó, còn không phải là để đối phương được lợi hay sao.

Cho nên lúc này hắn cần phải dùng bàn tay nhỏ bá đạo, còn cả bàn chân nhỏ đi dạo một chút đến hiệp hội thủ đô, để xem bên đó rốt cuộc là có chuyện gì.

Nếu như thực sự là làm càn như vậy, vậy thì xử lý chút.

"Anh Lâm, đừng kích động." Triệu Chung Dương vội vàng nói, cậu ta tin anh Lâm nói xử lý thì sẽ xử lý, tuyệt đối không phải là ở trên mạng tùy tiện nói chơi.

"Coi chừng cửa hàng kỹ nhé, tối nay nói không chừng tôi có thể quay lại."

Lâm Phàm ném lại một câu rồi trực tiếp ra cửa lái xe xuất phát.

Triệu Chung Dương nhìn Điền Thần Côn, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Thần Côn, sao ông không ngăn anh ấy lại."

Điền Thần Côn chớp chớp mắt đáp: "Ngăn có tác dụng à?"

Triệu Chung Dương nhất thời không biết phải nói gì, đúng thật là ngăn không nổi.

Ngô U Lan hé miệng cười, ngược lại không để chuyện này trong lòng. Thế nhưng Triệu Chung Dương lại nghĩ lúc này là lúc nào rồi mà còn có thể cười được, cũng không biết nên nói cái gì.

"Các anh yên tâm, trong lòng anh Lâm tự có tính toán, thời gian dài ở bên cạnh như vậy, các anh thấy anh Lâm kích động bao giờ chưa?"

Ngô U Lan cười nói, cô ấy ở bên cạnh Lâm Phàm khoảng thời gian dài như vậy, cảm thấy chuyện này tuyệt đối sẽ kết thúc viên mãn.

"Đúng là chưa từng kích động." Triệu Chung Dương nghĩ đến những chuyện trước đây, anh Lâm làm việc chỉ bằng một câu nói, căn bản là chưa từng nghĩ đến hậu quả.

Trước đây, chuyện xâm nhập mạng còn không phải là bị ngồi tù một tháng sao.

Sau đó vội vàng chạy ra cửa, chỉ nhìn thấy một chiếc xe đang chạy về phía xa.

“Lần này, đi hiệp hội võ thuật ở thủ đô coi như xong rồi, haizz.” Triệu Chung Dương cảm thán, cũng không biết nên nói cái gì.

Hiệp hội võ thuật Thưởng Hải.

Giang Phi nhìn thấy tin tức trên Weibo, nhất là khi nhìn thấy hội trưởng Lâm và hiệp hội võ thuật thủ đô chửi nhau thì biểu cảm của anh ta cũng trở lên rất phong phú.

“Hội trưởng Lâm muốn đến hiệp hội võ thuật thủ đô để xử lý…”

Vương Vân Kiệt sửng sốt nhìn Giang Phi nói: “Sao có thể, hội trưởng Lâm không thể kích động như vậy được.”

Giang Phi lắc đầu: “Không phải, anh tự đi xem Webio đi, bên trên đã cãi nhau ầm trời luôn rồi.”

Vương Vân Kiệt liếc mắt nhìn, sau đó ngẩng đầu: “Chắc không thể nào đâu, có lẽ chính là trong lòng Lâm đại sư đang tức giận nên nói như thế thôi.”

“Anh có nghĩ là sẽ có chuyện không?”

“Ực!” Vương Vân Kiệt nuốt nước bọt, theo ông ta thấy con người của hội trưởng Lâm đúng thật là không nói trước được. Trước đây khi vẫn chưa nổi tiếng như vậy, hội trưởng Lâm đã ở trong văn phòng tiêu diệt toàn bộ bọn họ.

Về phần bây giờ, tính cách bá đạo này chắc chắn vẫn chưa thay đổi, nói không chừng sẽ thực sự xử lý đám người hiệp hội võ thuật ở thủ đô.

Nếu như thái độ người hiệp hội ở thủ đô tốt một chút thì có lẽ sẽ không sao. Nhưng nếu thái độ không tốt vậy thì hậu quả này thật đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Chương 1832: Lên đường đến thủ đô

Trên mạng, trên Weibo.

“Con mẹ nó, Lâm đại sư sẽ không thực sự đến xử lý hiệp hội võ thuật ở thủ đô đó chứ. Bên trong chính là ngọa hổ tàng long có rất nhiều cao thủ, một mình hắn qua đó còn không bị người ta bắt nạt chết hay sao?”

“Lâu trên ơi, có phải là anh đang nằm mơ không, còn ngọa hổ tàng long tàng lòng gì chứ. Tôi thấy đây là rắn chuột một ổ thì có. Thực lực của Lâm đại sư lẽ nào anh không biết, đối phó với những tên này sợ rằng trực tiếp sút một cái là có thể đá bay bọn họ rồi.”

“Trên lầu kia, anh dùng thành ngữ không đúng rồi, sao có thể gọi là rắn chuột một ổ, đúng ra phải gọi là binh hèn tướng nhát mới đúng.”

“Con mẹ nó, hai tên ngốc trên lầu kia, thầy giáo ngữ văn của các anh chết sớm rồi à?”

“Kha kha, không phải tôi nói đâu đây cũng chỉ là trò đùa mà thôi, thực sự cho rằng hắn dám đi thủ đô sao?”

“Không sai, hiệp hội võ thuật thủ đô người ta đều không rảnh, đương nhiên là không để chuyện này trong lòng rồi.”

Đúng lúc này Weibo của Lâm Phàm đăng một tin mới.

Không nói gì cả.

Chỉ là một tấm vé máy bay.

Mà điểm đến của vé máy bay chính là thủ đô.

Những cư dân mạng khi nhìn thấy điều này hoàn toàn nổ tung.

“Con mẹ nó, chuyện này thực sự là muốn nghịch thiên rồi.”

“Mẹ nó, đúng thật sự là đã đi rồi, có cần phải rảnh đến vậy không chứ. Đây không phải là chửi nhau bình thường trên mạng sao, cũng không cần phải chơi thiệt như vậy nha.”

“Các anh đều mới đến à! Lâm đại sư là ai cơ chứ, đó là người chỉ cần có mâu thuẫn chắc chắn sẽ cùng anh làm cho ra ngô ra khoai đó.”

“Lần này người của hiệp hội thủ đô chắc phải quỳ, nếu như họ không quỳ, tôi livestream ăn phân cho mọi người xem.”

“Như này thì sau này có ai còn dám réo tên họ Lâm này nữa chứ, đang nhiên đang lành đi mua vé bay tới thủ đô, lại sắp có chuyện lớn nữa rồi.”

Đối với cư dân mạng mà nói thì chuyện này đùa có chút lớn rồi.

Bọn họ ngay từ đầu đều cho rằng Lâm đại sư đang chém gió, hoặc tưởng đây chỉ là chuyện Lâm đại sư chửi nhau với người của hiệp hội võ thuật thủ đô trên Weibo thôi. Ai ngờ, đến cuối cùng lại thành như thế này chứ.

Thế nhưng sao có thể nghĩ đến, Lâm đại sư đang yên đang lành đi mua vé còn trực tiếp đăng lên Weibo. Đây chính là nói với tất cả mọi người, bổn đại sư sắp đến rồi, các người mau làm tốt công tác chuẩn bị đi.

Hiệp hội võ thuật thủ đô.

Người phụ trách Weibo vẻ mặt bình tĩnh, đối với việc chửi nhau với Lâm đại sư anh ta không để trong lòng chút nào.

“Các anh nói xem, chỉ là một phó hội trưởng hiệp hội ở Thượng Hải, vậy mà cũng dám làm càn với tổng bộ chúng ta. Anh nói xem chức vị này của hắn là ai cho, còn không phải là do tổng bộ chúng ta cho sao, thật là chẳng ra thể thống gì mà.”

Người đàn ông khác cười nói: “Anh xem, còn lại muốn đến thủ đô xử lý hiệp hội chúng ta, tôi muốn nói rốt cuộc là ai cho anh ta lá gan…gan…”

Lời còn chưa nói xong đột nhiên bỗng dừng lại, con mắt mở to không dám tin nhìn màn hình điện thoại.

Đồng nghiệp bên cạnh không khỏi nở nụ cười, nhưng lại nghi hoặc nói: “Nói như thế nào mà lại bắt đầu lắp bắp như vậy?”

Đột nhiên, một tiếng kêu sợ hãi truyền đến.

“Con mẹ nó, tên này muốn làm phản rồi.” Người kia mạnh mẽ đứng lên vẻ mặt rất không dám tin.

“Rốt cuộc là sao, cái gì mà ngạc nhiên dữ vậy, không phải là xảy ra chuyện gì rồi chứ.”

“Anh xem cái này.” Người kia lập tức đưa điện thoại qua.

Khi nhìn thấy bức ảnh trên điện thoại hai người hoàn toàn trợn tròn mắt, dường như là không có phản ứng lại.

Từ Thượng Hải đến thủ đô bên này cũng chỉ hơn hai tiếng, cho dù tính từ sân bay đến đây nhiều nhất cho hắn ba tiếng. Theo lý thuyết thì phải ba tiếng sau Lâm đại sư mới có thể đứng trước cửa hiệp hội thủ đô.

Chuyện này…

Bốn tiếng sau.

Cư dân mạng vẫn cầm điện thoại liên tục làm mới tin tức trên Weibo.

Nhưng vẫn không thấy Lâm đại sư có hành động gì, trong lúc nhất thời tiếng nghị luận lại xuất hiện.

“Lâm đại sư sao không có động tĩnh gì vậy, sẽ không phải là giả đó chứ.”

“Rõ ràng là giả mà, bốn tiếng đã qua rồi, hơn nữa còn đi máy bay chắc chắn sớm đã phải đến nơi rồi chứ.”

“Được rồi, giải tán hết đi, đây cũng chỉ là chém gió tí thôi mà. Hiệp hội võ thuật thủ đô không phải là nơi mà ai cũng dám đến, đó là tổ chức được chính phủ thừa nhận. Nếu hắn dám đến, đến lúc đó sợ rằng không ai cứu được hắn rồi.”

“Có đạo lý, tôi tán thành cách nói của người trên lầu, hiệp hội võ thuật thủ đô không phải bình thường. Người ta đều là những nhân vật lớn, chuyện điều động là việc rất bình thường, bọn họ là tổ chức cấp dưới chắc chắn phải nghe theo mệnh lệnh rồi. Có lẽ Lâm lại sư giữa đường bị người ta chặn lại, cũng không biết chừng.”

Đột nhiên!

Weibo của Lâm Phàm lại được cập nhập, mà lần này chỉ có một tấm ảnh.

Vô số các cư dân mạng khi nhìn thấy tấm ảnh này thực sự hoàn toàn ngơ ngác.

Chương 1833: Phá cổng

Bức ảnh này là Lâm Phàm tự chụp, giơ hai ngón tay lên chào. Mà bối cảnh đằng sau chính là cổng vào của hiệp hội võ thuật thủ đô. Thậm chí những chữ to kia cũng chụp rõ ràng, không có bất kỳ chút vỡ ảnh nào.

“Oh my god, thực sự đến rồi.”

“Vừa rồi ai nói Lâm đại sư không dám đến, mau đứng ra đây để chúng tôi đánh chết anh.”

“Lâm đại sư, thật là nghịch thiên vậy mà lại thực sự giết đến nơi, tôi nghĩ lần này hiệp hội võ thuật thủ đô thực sự xong rồi.”

“Tôi… tôi thực sự quá xem thường Lâm đại sư rồi, phục rồi, thực sự phục rồi, tốc độ này cũng nhanh quá đi thôi. Mới chửi không lâu mà đã trực tiếp đến sân bay, chuyện này thực sự nghịch thiên mà. Có bạn nào ở thủ đô hay không, mau đến hiện trường xem rốt cuộc là có chuyện gì đi, mau chóng đến livestream cho chúng tôi xem đi nào.”

Lúc này, không chỉ có Weibo của Lâm đại sư nổ tung mà đến cả một vài tài khoản weibo nổi tiếng cũng điên cuồng chia sẻ tin tức. Bọn họ hiển nhiên không ngờ tới chuyện sẽ biến thành như thế này.

Trong mắt một số tài khoản weibo nổi tiếng, Lâm đại sư nhất định là một trong những tuyển thủ cuồng bạo xuất sắc nhất năm nay, có thể nói là xuất sắc hơn tất cả những người mà bọn họ thấy chửi nhau trên weibo, thật sự là quá sáng chói.

Đơn giản đánh giá bằng hai từ xuất sắc.

Có lẽ chuyện này trong lịch sử mạng cũng là một cảnh không thể nào dễ dàng nhìn thấy. Chuyện này quả đúng là chửi trên mạng nhưng giải quyết ngoài đời đó nha.

Một tài khoản weibo nổi tiếng nào đó, trực tiếp đăng lên Weibo.

“Các bạn cư dân mạng xin hãy bấm theo dõi Webio của tôi, tôi chính là người ở thủ đô. Bây giờ tôi đến hiện trường xem tình hình một chút, nếu như xảy ra chuyện gì thì tôi sẽ ngay lập tức đưa tin cho mọi người.”

Những cư dân mạng nhìn thấy chuyện này nhanh chóng bấm theo dõi để người kia có thêm động lực đến hiện trường.

Mà đối với một vài minh tinh mà nói bọn họ cũng choáng váng, bọn họ đều là nhân vật của công chúng so sánh ra khoảng cách giữa bọn họ và Lâm đại sư vẫn còn quá xa.

Bọn họ có chút không hiểu, Lâm đại sư này căn bản là không cho ra sản phẩm gì, nhưng danh tiếng sao lại có thể lớn hơn bọn họ được.

Hơn nữa bọn họ vì giữ gìn hình tượng của bản thân nên làm mỗi chuyện đều phải cẩn thận từng li từng tí, không dám đi loạn bên ngoài. Nhưng tên họ Lâm kia thì hay rồi, chuyện gì cũng dám làm, bây giờ vậy mà lại đến hiệp hội võ thuật thủ đô để xử lý người ta.

Chẳng lẽ không sợ bị phong sát hay sao?

Nếu như là bọn họ thì chỉ sợ là đã chết mà không biết chết như nào.

Ngẫm lại cũng là bất đắc dĩ, người này thật khiến cho người ta tức chết mà.

Cửa hiệp hội thủ đô.

Lâm Phàm đứng ở đó nhìn vào bên trong, trải qua muôn vàn khó khăn cuối cùng cũng đến nơi rồi.

Hôm nay nếu như không cho một lời giải thích vậy thì hắn sẽ không quay về, cho dù lại đi tù nữa cũng không hề sợ hãi.

Dù sao, ở đó lại không phải là không quen, ai sợ ai chứ.

“Anh làm gì vậy?” Lúc này bảo vệ trong phòng bảo vệ nhìn thấy một thanh niên trẻ tuổi đứng ở ngoài cổng một lúc, cũng đi ra hỏi.

“Nếu như là đến tìm người thì phải vào bên trong để đăng ký.”

Lâm Phàm nhìn bảo vệ nói: “Tôi đến xử lý chỗ này. Mở cửa ra đi.”

Bảo vệ ngơ ngác dường như không hiểu ý của từ xử lý.

Người này muốn xử lý ai chứ.

“Anh muốn làm cái gì?”

Nhưng lúc này cảnh xảy ra đã làm cho bảo vệ sợ ngây người, trong tầm mắt của ông ta người thanh niên này một tay nắm lấy cửa điện tử sau đó chỉ thấy người này hơi dùng sức một chút vậy mà cửa điện tử đổ sụp cái ầm.

Lúc này bảo vệ nhìn thấy cảnh trước mắt cũng trợn mắt há mồm, giống như là thấy quỷ vậy. Cửa điện tử này dài chừng mười mét, hơn nữa còn cố định trên mặt đất, nói đẩy ngã là đẩy, muốn làm gì đây không biết?

Lâm Phàm nhìn vẻ mặt ngơ ngác của bảo vệ, cũng không để ý tới trực tiếp nhấc chân lên bước vào.

Ngay lập tức một trận bão táp ập đến.

Đối với bảo vệ mà nói giống như là có thứ gì đó khủng bố muốn ở trong hiệp hội đại khai sát giới.

Một vài thành viên trong hiệp hội khi nghe thấy âm thanh chấn động kia cũng không biết là có chuyện gì xảy ra. Thế nhưng khi ánh mắt nhìn qua thấy một người vậy mà có thể làm sập cửa điện tử, điều này khiến bọn họ ai đầu đều trợn mắt há mồm, không biết là đã xảy ra chuyện gì.

“Người kia, hình như là Lâm đại sư…”

“Không phải chứ, Lâm đại sư thực sự đến hiệp hội của chúng ta rồi sao.”

“Con mẹ nó, trên Weibo nói muốn xử lý hiệp hội chúng ta, không ngờ rằng thực sự đến đây xử lý. Bây giờ cửa điện tử cũng không ngăn cản được, chuyện này cũng quá đáng sợ rồi đó.”

“Vậy chúng ta có phải là nên xông lên ngăn chặn một chút không. ở đây là hiệp hội của chúng ta đó.”

“Muốn đi thì anh tự đi một mình đi, dù sao tôi cũng không đi đâu.”

Chương 1834: Xông vào hiệp hội

Một nhóm thành viên hiệp hội nói thì thầm với nhau, đối với lời đề nghị của người vừa rồi thì họ cảm thấy trừ khi não có

vấn đề. Vậy mà còn nghĩ ra chuyện đi lên ngăn chặn, cũng không biết có xem qua video kia hay chưa, rất đáng sợ đó nha.

Hơn nữa chuyện dám đến hiệp hội gây sự thế này, bọn họ thực sự là lần đầu tiên thấy.

Dù sao ở đây ai nấy đều là cao thủ trong cao thủ, người bình thường nếu muốn vào làm càn sợ rằng cũng không biết thi thể nằm như thế nào.

Trong một phòng làm việc.

Bịch!

Cánh cửa ngay lập tức bị đẩy ra.

"Chủ nhiệm, xảy ra chuyện lớn rồi, Lâm đại sư kia giết đến đây. Bây giờ đã phá hỏng cả cửa điện tử của hiệp hội chúng ta. Hơn nữa bây giờ hội trưởng và phó hội trưởng đang tiếp lãnh đạo, nếu như xảy ra chuyện gì thì thực sự xảy ra chuyện lớn mất thôi." Một thành viên hiệp hội vội vã nói.

"Cái gì." Hoàng Hạo đứng lên, biểu cảm thay đổi lạ thường, anh ta là chủ nhiệm bộ phận an ninh của hiệp hội, phụ trách quản lý an toàn của hiệp hội. Nếu như để tên họ Lâm này làm càn trong hiệp hội thì chức vị của anh ta cũng khó mà giữ được.

"Đi, triệu tập tất cả mọi người đến đây cho tôi, ngăn cản hắn lại." Hoàng Hạo hét lớn, trong lòng cũng như lửa đốt. Tên Lâm đại sư này thực sự làm càn, quá làm càn rồi. Tưởng là hiệp hội thủ đô của bọn họ dễ bắt nạt vậy sao.

Chuyện trên Weibo anh ta cũng thấy rồi, cảm giác Lâm đại sư này thực sự là làm càn, hoàn toàn không để hiệp hội thủ đô bọn họ vào mắt.

Bây giờ lại một thân một mình tới đây, nếu không cho hắn ta biết chút lợi hại thì chỉ sợ cho rằng hiệp hội chúng ta dễ bắt nạt.

"Nhanh, nhanh, tập hợp lại. Chủ nhiệm Hoàng đang ở bên dưới đợi chúng ta."

"Chuyện gì vậy, có phải là xảy ra chuyện lớn gì rồi không?"

“Nghe nói Lâm đại sư ở Thượng Hải giết đến đây, đã phá hỏng cả cổng lớn rồi. Bây giờ đang đi thẳng đến đây, chúng ta phải đi ngăn cản hắn lại.”

“Con mẹ nó, không phải chứ, chúng ta có thể ngăn được sao.”

“Ha ha, các anh thực sự nghĩ tên họ Lâm kia lợi hại sao, chúng ta nhiều người như vậy chẳng lẽ còn không bắt được hắn. Các anh phải nhớ kỹ, hai tay không bằng bốn cú đấm, hổ đói không phải còn sợ bầy sói sao?”

“Không sai, chúng ta cũng không phải là ăn chay, không ngờ rằng người đến còn là người nổi tiếng như vậy. Nếu như có thể lên đánh được hai quyền thì thật là sướng.”

“Ha ha ha, đi thôi, mau đi tập hợp người. Ngược lại tôi cũng muốn xem hắn có thể xử lý chúng ta như thế nào.”

Hoàng Hạo rất hài lòng nhìn đám người này, sau đó sắc mặt nghiêm túc nói: “Các vị, mọi người đều nghe cho kỹ nhé, hôm nay có một người rất kiêu ngạo, hắn tuyên bố là sẽ lật đổ hiệp hội của chúng ta, mọi người thấy chuyện này có thể nhịn được không?”

“Không thể nhịn”

Âm thanh vang dội, rất có khí thế.

Hoàng Hạo gật đầu nói: “Được, nếu như không thể nhịn, vậy thì hãy làm cho hắn biết như thế nào là lợi hại. Tất cả đi theo tôi, nếu như đối phương không biết tốt xấu thì hãy cho hắn biết sự lợi hại của chúng ta.”

Một nhóm người hùng hổ xuất phát, bọn họ đều là tuyển thủ tinh anh của hiệp hội võ công rất lợi hại. Mặc dù không có nhiều kinh nghiệm thực chiến nhưng một chân đạp vỡ ván gỗ thì không có vấn đề gì.

Phương xa, Lâm Phàm sớm đã dừng một bước lấy điện thoại ra gọi cho Vương Minh Dương.

“Ừm, bây giờ đã đến thủ đô rồi.”

Vương Minh Dương nghe xong thì cảm thấy hoang mang. Vậy mà tên này lại thực sự giết đến thủ đô rồi, có cần phải nhanh như vậy không. Có điều anh ta cũng không lo lắng, cũng chỉ lo

lắng một chuyện: “Tối nay cậu có thể quay về ăn cơm không, hay là phải đợi cậu một lúc.”

Lâm Phàm: “Có thể, tôi nói đến là đến, trừ khi tôi bị bắt vào tù.”

Vương Minh Dương thở dài đáp: “Được rồi, cậu tự liệu mà làm, nếu thực sự bị bắt vào tù thì tôi đến thủ đô bảo lãnh cho cậu.”

Lâm Phàm cười: “Không cần, tôi ở thủ đô quen không ít người. Huống hồ chuyện đây là lấy võ kết bạn, chuyện hiệp hội thủ đô bị người khác tới phá quán thì không phải là chuyện rất bình thường hay sao. Tôi cũng không đánh người ta thành bộ dạng khó coi quá đâu.”

Phía trước, một nhóm người hùng hổ kéo đến, lập tức xuất hiện trong tầm mắt của Lâm Phàm.

Hoàng Hạo dẫn theo đội quân tiến đến, nhưng khi nhìn thấy Lâm đại sư vậy mà lại còn có tâm trạng nói chuyện điện thoại, cảnh này giống như càng kích phát ngọn lửa giận trong lòng anh ta.

Đáng ghét, thực sự đáng ghét, đây đã là lúc nào rồi vậy mà vẫn còn tâm trạng nghe điện thoại. Đây hoàn toàn chính là không để bọn họ vào mắt mà.

Nhất định phải giáo huấn tên này một trận mới được, nếu không thì sợ rằng hắn thực sự không biết sự lợi hại của chúng ta.

Lâm Phàm: “Được rồi, tắt máy trước đây, bảo vợ anh làm đồ ăn ngon chút, tôi rất kém ăn đó.”

Vương Minh Dương: “Biết rồi, yên tâm đi.”

Chương 1835: Đánh bảo vệ

Cúp điện thoại.

Hoàng Hạo trực tiếp bước lên vẻ mặt tức giận nói: “Lâm đại sư, anh đây là có ý gì?”

Lâm Phàm nhìn những người này: “Anh là ai?”

Hoàng Hạo tức giận nói: “Tôi là chủ nhiệm bộ phận an ninh ở đây, anh từ Thượng Hải đến đây, rốt cuộc là muốn làm cái gì?”

Lâm Phàm xua tay nói: “Không làm gì cả, tôi chỉ muốn hỏi rốt cuộc là ai ra lệnh điều động. Mau đi gọi hội trưởng của các anh ra đây, tôi muốn có một lời giải thích.”

“Anh thực sự là quá đáng rồi, cổng của hiệp hội chúng tôi chọc gì anh mà anh làm nó hỏng như thế. Anh có biết là anh đang phá hoại tài sản của chúng tôi không? Bây giờ tôi cho anh hai sự lựa chọn, thứ nhất bồi thường và xin lỗi rời khỏi đây, thứ hai chính là chúng tôi sẽ tiễn anh ra ngoài.”

Lúc này Hoàng Hạo thực sự tức giận, anh ta không ngờ rằng Lâm đại sư này vậy mà lại kiêu ngạo đến như vậy. Dám trong ngày mua vé máy bay đến đây, chuyện này hoàn toàn chính là không cho hiệp hội bọn họ mặt mũi mà.”

Hơn nữa hiệp hội thủ đô còn là tổng bộ của hiệp hội Thượng Hải, chuyện này chính là phạm thượng mà.

Lúc này, Lâm Phàm chuẩn bị thế tấn công, vẫy vẫy tay.

“Anh muốn làm gì?” Hoàng Hạo nhìn không hiểu, đây rốt cuộc là muốn làm gì, sao cái tên này cứ vô pháp vô thiên như vậy chứ.

Nhận chức lâu như vậy, trước giờ anh ta chưa từng thấy qua chuyện như này, hoàn toàn chính là không cho người ta chút thể diện nào, chẳng lẽ là muốn nghịch thiên sao.

Lâm Phàm bình tĩnh nói: “Tôi muốn đánh ngã hết các người, các người có thể cùng lên, tôi tuyệt đối sẽ không làm bị thương các người đâu.”

“Anh…” Hoàng Hạo tức giận, ở đây anh ta có mười mấy người, đối phương chỉ có một người. Thực sự coi mình là cao thủ trong tiểu thuyết võ hiệp, muốn một chưởng đánh chết hết nhóm cao thủ này à.

“Chủ nhiệm, tôi không nhịn được nữa rồi, tên Lâm đại sư này thực sự quá láo lếu, ở đây chính là hiệp hội thủ đô của chúng ta đó.”

Có người đã khó có thể chịu đựng được, người trước mặt này rõ ràng là đang khiêu khích bọn họ.

“Tiễn hắn ra ngoài cho tôi.” Hoàng Hạo không thể nhịn được nữa mở lời hét lớn.

Lúc này, tất cả mọi người đều xông về phía Lâm Phàm.

Sắc mặt Lâm Phàm rất bình tĩnh, về phần những thành viên này hắn nhất định sẽ không đả thương bọn họ, chỉ là khiến cho bọn họ mất đi năng lực hành động một khoảng thời gian ngắn mà thôi.

Những người xung quanh nhìn thấy cảnh này thì đều hoàn toàn trợn mắt, chuyện này quá dữ dội rồi.

Có người thì lấy điện thoại ra quay video.

Mà có người thì nuốt nước bọt nhìn không chớp mắt, bọn họ không biết kết quả cuối cùng sẽ là như thế nào.

“Ui da, đau chết mất.”

“Đừng đánh vào mặt tôi.”

“Tên họ Lâm kia, ở đây không phải là nơi anh có thể làm càn. Ui da, con mẹ nó, đau chết tôi rồi.”

Trong phút chốc tiếng kêu thảm thiết vang lên, mỗi thành viên đều ôm đùi cảm giác tê dại, còn có một loạt cảm giác đau đớn truyền tới.

Lâm Phàm đánh vào chỗ huyệt đạo của bọn họ, khiến bọn họ tạm thời bị tê liệt. Dù sao đây cũng là xã hội pháp quyền coi trọng sự ôn hoà, chắc chắn không thể ra tay đả thương người được.

Đợi qua nửa tiếng nữa những người này lại có thể đứng dậy hành động khỏe như rồng như hổ thôi, còn bây giờ thì nằm trên mặt đất là được rồi.

“Ăn một chưởng của tao đi.”

“Ui da…”

Cảnh tượng lúc này lâm vào hỗn loạn.

Lâm Phàm rất bình tĩnh bước chân đạp mạnh, mặc kệ bao nhiêu người vây quanh, đều khó có thể ngăn cản được hắn.

Những thành viên vây quanh kia nhìn thấy cảnh này thì ai nấy đều choáng váng.

“Cũng mạnh quá rồi đó.”

“Kinh khủng, đây vẫn là người sao, nhiều người như vậy mà một góc áo cũng không dụng vào được, chuyện này…chuyện này.”

Hoàng Hạo đứng tại chỗ trợn mắt há mồm, anh ta hoàn toàn không nghĩ đến bản thân dẫn nhiều người như vậy đến đây vậy mà lại trong nháy mắt bị đối phương đánh bại hoàn toàn.

Nhìn những thành viên này, ai nấy đều nằm trên đất giống như không thể đứng dậy được, anh ta cũng không biết nên xử lý thế nào.

Đột nhiên!

Lâm Phàm đến trước mặt Hoàng Hạo, vả một cái lên vai của đối phương rồi nhẹ nhàng bóp. Hoàng hạo lập tức cảm thấy khí lực toàn thân như hoàn toàn bị rút sạch, tiếp đó thì ngã quỵ trên mặt đất kêu to.

“Đau chết mất.”

Lâm Phàm liếc mắt nhìn một cái, rất bất đắc dĩ lắc đầu: “Đã nói rồi, tôi sẽ đánh ngã mấy người. Bây giờ ngoan ngoãn nằm trên đất một chút cho tôi, không lâu nữa thì sẽ tự động khỏi.”

Sau đó hắn không thèm để ý đám người này mà trực tiếp rời đi.

Hoàng Hạo sửng sốt, hắn nghĩ tới rất nhiều kết quả, nhưng tuyệt đối không có nghĩ tới chuyện này.

Bọn hắn có nhiều người như vậy, thế nhưng thậm chí ngay cả góc áo của người ta cũng không đụng tới được. Chuyện này mà nói ra chẳng phải là quá mất mặt sao.

Nhìn xem các thành viên chung quanh, tất cả đều mang cùng một khuôn mặt ‘cuộc đời không còn gì nuối tiếc’ lần này mặt mũi vứt xuống tận cống hết rồi. Thế nhưng may thay không có người ngoài ở đây, ít nhất cái mặt mũi này còn có thể vớt vát lại một chút.

Chương 1836: Lâm đại sư đã động thủ

Cửa ra vào hiệp hội.

Chu Thanh là một nhân vật nổi tiếng trên Weibo, khi biết được Lâm đại sư muốn tới xử lý hiệp hội võ thuật ở thủ đô, anh ta là người đầu tiên đến đây.

Trên đường, anh ta suy nghĩ rất nhiều khả năng có thể xảy ra. Khả năng lớn nhất đó chính là Lâm đại sư hòa giải cùng với hiệp hội, dù sao bây giờ đã là thời đại nào rồi chứ, làm sao lại xuất hiện cái kiểu chen ngang vào chuyện của người ta.

Hơn nữa Lâm đại sư cũng là nhân vật công chúng, nhất định sẽ chú ý hình tượng của mình.

Dù sao bây giờ nhân vật công chúng nào mà lại không để ý những vấn đề này chứ.

Thế nhưng khi anh ta đi đến cổng vào hiệp hội thì đã bị một màn trước mắt làm cho choáng váng triệt để, sau đó hoang mang lấy điện thoại di động ra quay lại cảnh trước mặt này.

Hắn không nghĩ tới cửa điện tử của hiệp hội võ thuật thế mà cứ vậy ngã trên mặt đất. Đây chẳng lẽ là do Lâm đại sư thật sự muốn san bằng nơi này ư.

Nếu thật là như vậy thì quá khủng bố rồi.

Sau đó anh ta nhanh chóng phát ảnh chụp này lên trên Weibo.

“Tin tức mới nhất, Lâm đại sư đã động thủ, đây là ảnh thực tế hiện trường, cửa điện tử của hiệp hội bị đẩy sập.”

Khi tin này được đăng trên Weibo, ngay tức thì các cư dân mạng ngồi chờ đợi bấy lâu tràn vào xem.

“Con mẹ nó! Thật hay giả vậy, cửa ra vào bị sập thật này.”

“Chuyện này cũng quá kinh khủng rồi, nơi này chính là hiệp hội võ thuật thủ đô đó, quá điên rồi có được hay không. Đây chính là cái kiểu không chết không thôi mà.”

“Ha ha, cười chết tôi rồi, Lâm đại sư thật đúng là nói được thì làm được. Như thế này thì về sau còn ai dám cùng Lâm đại sư chửi nhau ở trên mạng nữa chứ. Cái này chính là chửi nhau trên mạng giải quyết ngoài đời đó nha.”

“Đại ca, nhanh đi xem tình huống bên trong đi, chúng tôi nhất định sẽ thủ ở chỗ này, ngồi đợi tin tức ở phía dưới.”

Các cư dân mạng cũng đã bị kinh sợ, vốn dĩ còn nghĩ chuyện này có lẽ chính là Lâm đại sư đang khoe khoang khoác lác mà thôi. Khi đến nơi đó, nói không chừng liền ngồi giảng hòa , nhưng sao có thể nghĩ đến người ta lại nói được làm được, còn thật sự động thủ.

Cái cửa điện tử này vừa dài nặng như vậy, hơn nữa còn đang cố định trên mặt đất, muốn đẩy ngã thì phải dùng bao nhiêu sức mạnh cơ chứ.

Tưởng tượng một chút cũng thấy rùng mình rồi có đúng không.

Trong phố Vân Lý.

Triệu Chung Dương ôm đầu, nói: "Anh Lâm à, đây đúng là đánh nhau thật rồi sao? Hơn nữa còn chơi lớn như vậy nữa."

Điền Thần Côn nhìn ảnh chụp, nói: "Ghê gớm thật, khí lực này đúng là không phải người bình thường nữa rồi. Nếu là tôi ở đấy cũng không chắc chắn có thể đủ sức đẩy ngã nó."

"Mẹ nó, Thần Côn, đã lúc nào rồi mà ông còn có tâm tình nghĩ những thứ như này." Triệu Chung Dương không nghĩ tới cái tên Điền Thần Côn này còn có tâm tư nghĩ nhiều thứ như thế, đúng là trâu chó mà.

Ngô U Lan nhìn những hình ảnh này, thở phào một tiếng rồi nở nụ cười, nói: "Cái cửa này chắc không cần bồi thường đâu nhỉ, nhìn có vẻ rất đắt nha."

Người trong hiệp hội Thượng Hải cũng triệt để choáng váng.

Đám người Giang Phi vây lại một chỗ, cùng nhìn xem điện thoại.

"Quá dữ dội rồi, Lâm hội trưởng đây là muốn đánh sập hiệp hội thủ đô luôn đây mà."

"Thù xem như đã kết , tôi cũng không biết chuyện này về sau lại biến thành bộ dạng gì đây nữa."

"Không biết hiện tại là tình huống thế nào rồi."

"Tới, lại có cập nhật mới."

Lúc này, tài khoản weibo của Chu Thanh lại cập nhật thêm.

“Vô cùng thê thảm, hiện trường thứ hai, bộ phận an ninh của hiệp hội thủ đô đã bị Lâm đại sư trấn áp toàn bộ. Hình ảnh mới nhất cho hiện trường hiện tại, mọi người tự mình cảm nhận một chút đi nhé.”

Lúc Chu Thanh đăng bài lên, chỉ thấy một đám người đang nằm trên mặt đất, sau đó anh ta đi tới hỏi thăm một chút. Trong lúc đó Hoàng Hạo đang rống giọng kêu gào, thế là bị chụp lại mấy tấm ảnh bêu xấu này.

Đối với Hoàng Hạo mà nói, đây là chuyện nội bộ của bọn họ, nếu như đăng lên trên mạng vậy thì cái mặt này của bọn họ chẳng phải mất hết rồi sao.

Hiệp hội của bọn họ nhiều người như vậy, thế mà lại bị Lâm đại sư đạp cửa xông vào, mặt mũi này biết giấu đi đâu đây.

Đám dân mạng nhìn thấy lần cập nhật ảnh thứ hai thì triệt để bó tay rồi.

“Cái này, ai có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc hiện tại là tình huống gì được không, không phải là thật sự đến đánh nhau đó chứ?”

“Nhìn tình huống hiện trường này, khả năng rất cao là vậy đấy.”

“Sao những thành viên hiệp hội này nhiều người mà lại yếu như vậy, mỗi một mình Lâm đại sư mà cũng không ngăn được.”

“Lầu trên à, lời này của anh nói sai rồi, không phải là bọn hắn yếu, mà là Lâm đại sư căn bản là quá trâu bò, quá mạnh mẽ có được không. Mấy chục người vai u thịt bắp, chỉ sợ vào tay Lâm đại sư cũng chỉ là một đàn muỗi mà thôi.”

“Không thể nào, cái này cần phải mạnh đến mức nào mới có thể làm được chứ, tôi không tin trên thế giới này có người mạnh như vậy.”

Chương 1837: Tiến vào phòng hội nghị

Tập đoàn Đông Hán.

Vương Minh Dương cầm điện thoại di động, mắt không chớp nhìn màn hình, miệng cũng há ra càng lúc càng lớn, giống như có thể nhét cả quả trứng gà vào.

Sau khi Hứa Tử Nhạc quay phim xong trở về , khi thấy vẻ mặt này của Vương Minh Dương, cũng tò mò hỏi: "Nhìn cái gì đấy mà nhập thần như vậy thế?"

"Đang nhìn người anh em tốt của anh úp sọt." Vương Minh Dương nuốt nước miếng nói.

Hắn không nghĩ tới Lâm Phàm thật sự đến đánh nhau thật. Ngay từ đầu, hắn cũng chỉ cho rằng đây chỉ là nói giỡn mà thôi, kiểu gì cũng ngồi lại hòa giải với bên hiệp hội thủ đô một chút, giải quyết xong xuôi chuyện này.

Thế nhưng bây giờ nhìn tình huống này, chuyện đã không có cách nào quay đầu lại rồi.

Hứa tử nhạc rất hiếu kỳ, nói: "Anh Lâm cái gì mà úp với chả sọt?"

Cô biết, người có thể được bạn trai mình xưng là anh em tốt kia chỉ có thể là anh Lâm.

Hơn nữa trong ấn tượng của cô, anh Lâm là một nhân vật công chúng, hẳn sẽ không làm những chuyện không tốt. Nhưng khi đi ra sau lưng Vương Minh Dương, nhìn thấy hình ảnh trong điện thoại di động, khuôn mặt xinh đẹp tinh tế của cô cũng dần biến đổi.

"Minh Dương, anh Lâm đang làm gì vậy."

Vương Minh Dương, nói "Cậu ta nói muốn đi đến hiệp hội võ thuật thủ đô đánh nhau, hình như đánh nhau thật rồi, không phải nói đùa với anh."

Đối với tất cả mọi người mà nói, bọn họ thật sự không thể tin được Lâm đại sư sẽ thật sự làm vậy, đây là muốn tước hết mặt mũi của hiệp hội võ thuật thủ đô mà.

Lâm Phàm nhìn tình huống chung quanh, hiệp hội thủ đô này so với hiệp hội ở Thượng Hải đúng là có khí thế hơn rất nhiều, vừa nhìn liền biết, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Các thành viên hiệp hội xung quanh chỉ chỉ trỏ trỏ, châu đầu ghé tai thảo luận.

“Nhìn xem, đó chính là Lâm đại sư, hắn thật sự tới kìa.”

“Nào chỉ là tới đâu, cửa hiệp hội hội chúng ta bị hắn đánh sập rồi, chủ nhiệm Hoàng mang người ra cũng bị hắn đánh cho bầm dập. Anh nói xem hiệp hội của chúng ta có phải sắp xong đời rồi không, chuyện này mà nói ra thật sự sẽ bị người ta cười chết mất.”

“Đúng vậy đấy, một người một thân mà san bằng một cái hiệp hội, lúc tôi nhìn đến Weibo của Lâm đại sư, còn tưởng rằng hắn chỉ là đùa thôi không nghĩ tới là thật.”

Lâm Phàm nhìn về phía bên kia, hô: “Xin hỏi một chút, hội trưởng của mấy người đang ở đâu vậy.”

Các thành viên hiệp hội thủ đô giơ tay lên, chỉ vào một hướng, nói: “Hội… hội trưởng của chúng tôi còn đang ở phòng hội nghị, tiếp đãi lãnh đạo.”

“Cảm ơn.” Lâm Phàm cười, vẫy tay chào.

Thành viên kia sửng sốt một chút, theo thói quen đáp lại nói: “Không cần cám ơn.”

Lâm Phàm cười cười, chính hắn là người tới phá hiệp hội của bọn họ , bọn họ lại còn thân thiện với mình như vậy, xem ra ở đây vẫn còn rất nhiều người thân thiện đấy chứ.

Trong hội trường hội nghị.

Bên trong phòng ngồi đầy người, mỗi một vị đều ngồi nghiêm chỉnh, ánh mắt nhìn về phía đài chủ tịch. Phía trên lãnh đạo còn đang phát biểu về định hướng phát triển tương lai của hiệp hội, còn có bình luận về một số ít chuyện.

Vốn dĩ chuyện này đối với các thành viên mà nói, cũng chỉ để nghe một chút mà thôi không thể coi là thật, dù sao theo bọn hắn nghĩ thì đây đều là người ngoài nghề.

Nhưng ai bảo người ta là lãnh đạo cơ chứ, không muốn nghe cũng phải nghe.

Bây giờ, trên đài là các vị lãnh đạo chính phủ đang phát biểu một chút chuyện liên quan tới tương lai phát triển của hiệp hội, lúc này đang nói đến đoạn cao trào.

Ầm!

Cửa lớn của phòng hội nghị bị đẩy ra.

“Không thể đi vào, cậu không thể đi vào.” Bảo vệ trông coi cửa ra vào hoảng hốt gào lên.

Nhưng mà sao có thể ngăn lại khí thế bừng bừng của Lâm Phàm. Coi như có mấy người ôm hai chân hắn thì hắn cũng có thể kéo luôn bọn họ vào.

Lúc này, toàn bộ ánh mắt người trong phòng họp nhìn về phía cửa ra vào, không biết rốt cuộc là ai mà dám trâu bò như thế, vậy mà một cước đá văng cửa chính.

Chẳng lẽ không biết rằng đây là đâu, ai đang họp ở đây sao.

Lãnh đạo đang hăng hái phát biểu đột nhiên bị cắt lời, ánh mắt nghi hoặc nhìn tình huống xung quanh. Sau đó khẽ nhìn về phía hội trưởng và phó hội trưởng, giống như là đang chất vấn, chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

Nhìn thấy nhiều người đang họp như vậy, trong lòng Lâm Phàm cũng hơi réo lên một tiếng. Đợi lát nữa nếu phải động thủ, chính hắn chỉ sợ phải vất vả dùng nhiều thêm chút sức.

Thế nhưng lúc này hắn cũng không nghĩ nhiều như vậy, tới cũng đã tới rồi, còn có thể nửa đường rút lui hay sao.

“Hiệp hội thủ đô, ai là hội trưởng? Đứng lên cho tôi xem một chút.” Lâm Phàm không thèm để ý ánh mắt của những người xung quanh, lớn tiếng hô.

Đám thành viên hiệp hội ngồi phía dưới, có người nhận ra người trước mắt này thì châu đầu ghé tai nhỏ giọng thảo luận.

“Con mẹ nó, tên này hình như là Lâm đại sư đến từ Thượng Hải phải không. Trước khi vào họp, tôi còn nhìn thấy hắn đang ở trên weibo chửi lộn với người phụ trách weibo bên phía chúng ta. Hắn còn tuyên bố muốn đánh sập hiệp hội chúng ta, không ngờ tới thật luôn.”

Chương 1838: Lâm đại sư chơi lớn

“Không thể nào, chúng ta vừa mới tiến hành cuộc họp, làm sao lại phát sinh nhiều chuyện như vậy được chứ.”

“Mẹ nó, mấy người nhanh đi xem tin tức trên Weibo đi, tên Lâm đại sư này thực sự muốn tới san bằng hiệp hội của chúng ta đó.”

“Cái gì? Chơi lớn vậy luôn.”

Đám thành viên hiệp hội xì xào bàn tán, nhanh chóng lấy điện thoại di động ra xem, khi thấy được tin tức trên Weibo thì đều trợn mắt há mồm.

Từng tấm hình khắc sâu vào trong thị giác bọn họ, đầu tiên là cửa chính của hiệp hội bị đạp đổ, còn có đám người Hoàng Hạo nằm bẹp dưới đất.

Nhìn tới nỗi cầu mắt bọn họ suýt rớt ra khỏi hốc mắt.

Cái này phải có dũng khí lớn cỡ nào mới dám làm như vậy chứ, nơi đây chính là hiệp hội võ thuật thủ đô đó.

“Chính là tôi đây, cậu là Lâm đại sư tới từ Thượng Hải sao?” Lúc này, một một người đàn ông trung niên đứng lên khẽ chau mày. Mặc dù nhận ra người đến là ai, nhưng bây giờ bọn họ đang bận tiếp đãi lãnh đạo, sao có thể tùy tiện xông vào như vậy.

“Người trẻ tuổi này, chúng tôi còn đang bận họp, xin mời anh ra ngoài.” Lãnh đạo đang hăng say phát biểu bị ngắt lời khi nãy rất là không vui mở miệng nói.

Nhưng mà ở đây có nhiều người như vậy, ông ta chắc chắn sẽ không tức giận chỉ trỏ, mà chỉ nói một câu muốn đối phương mau cút ra ngoài, nhưng vẻ mặt vẫn giữ nguyên sự ôn hòa.

Lâm Phàm tìm được chính chủ, vậy thì những người khác hắn cũng sẽ không để ở trong lòng.

Cho nên vị lãnh đạo đang ngồi kia nói cái gì với hắn thì hắn cũng chẳng thèm bận tâm.

Lâm Phàm nhìn thẳng hội trưởng hiệp hội, mở miệng nói: “Tôi tới đây để hỏi vài vấn đề, Ngưu Hội Trường ở hiệp hội Thượng Hải đang làm rất tốt, dựa vào cái gì lại hạ lệnh muốn điều chuyển Ngưu Hội trưởng đi.”

Trần hội trưởng nghe nói như thế thì trong lòng sững sờ, giống như không hiểu được tên này đang nói cái gì, sau đó thay đổi ánh mắt nhìn về phía Tưởng hội phó ngồi một bên.

Chuyện bên Thượng Hải kia ông ta cũng biết đến. Thế nhưng lệnh điều chuyển đối với Ngưu Hội Trưởng thì ông ta cũng không biết. Chỉ là bây giờ tình huống này, lãnh đạo vẫn còn đang ở đây. Nếu như vì một lệnh điều chuyển nhỏ nhoi mà bị tên này đạp cửa đi vào như vậy, thế thì tổng bộ hiệp hội võ thuật của bọn họ còn gì là uy nghiêm đây.

Sau đó thần sắc của Trần hội trưởng nghiêm túc lại, nói: "Lâm đại sư, chuyện này là lệnh điều chuyển của hiệp hội, anh thân là phó hội trưởng hiệp hội Thượng Hải hy vọng anh có thể nghe theo điều lệnh. Bây giờ lập tức ra ngoài, có chuyện gì sau rồi hẵng nói."

Lâm Phàm trực tiếp khoát tay, nói: "Thời gian của tôi rất gấp, bây giờ cần phải nói rõ ràng mọi chuyện."

"Anh……" Trần hội trưởng nghe thế thì trong lòng như là có một ngụm máu sắp phun ra, ông ta đúng là không thể chịu đựng được, tên nhãi này căn bản là không thèm nói lí mà.

Chẳng lẽ trong đầu không có tí kiến thức nào sao, bọn họ còn đang ở đây tiếp đãi lãnh đạo mở hội nghị, làm gì có thời gian ngồi xem xét chuyện này.

Hơn nữa còn bị lưu lại ấn tượng xấu trước mặt lãnh đạo, chuyện này đối với hiệp hội của bọn họ ảnh hưởng rất lớn đó.

Thần sắc Tưởng hội phó có chút biến hóa, ngược lại ông ta không có nghĩ tới cái tên Lâm đại sư này vậy mà thật sự dám tới đây, sau đó trực tiếp đứng dậy hô: "Bảo vệ đâu, lôi cái tên làm loạn này ra cho tôi."

Thế nhưng hô gần nửa ngày cũng không có người nào khác đi vào.

Lúc này, có người hô lên: "Không xong, chủ nhiệm Hoàng bị tên này đánh ngất rồi."

Vẻ mặt của mọi người ở hiện trường có chút thay đổi.

Hoàng Hạo đường đường là chủ nhiệm bộ phận an ninh của hiệp hội, thế mà lại bị người ta đánh cho nằm đất. Hơn nữa ở nơi đó có mấy chục người ở đó. Nghĩ tới đây, ánh mắt của mọi người nhìn về phía Lâm đại sư đang đứng ở cửa.

Chắc không phải là Lâm đại sư làm đâu nhỉ.

“Cậu là Lâm đại sư?” Lúc này, lãnh đạo tâm tình không quá cao hứng biết được người đứng ở cửa là Lâm đại sư thì lập tức lộ ra nụ cười.

Đối với cái tên Lâm đại sư, bọn họ ở thủ đô cũng nghe nói rất nhiều lần.

Lâm đại sư ở Thượng Hải, bây giờ có người nào mà không biết chứ.

Vốn dĩ khó chịu vì bị ngắt lời trước đó thì lúc này cũng đã dần tiêu tán, sau đó tiến lên, nói: “Lâm đại sư, đúng là cửu ngưỡng đại danh mà, không nghĩ tới ở đây có thể thấy được cậu.”

Lâm Phàm nhìn lãnh đạo kia gật đầu một cái, xem như chào hỏi, nhưng mà ánh mắt vẫn như cũ nhìn về phía Trần hội trưởng, nói: “Cho tôi một lời giải thích, tôi nói cho ông biết, hội trưởng Ngưu không thể bị điều đi. Ai dám tới hiệp hội Thượng Hải thì tôi chắc chắn sẽ đánh cho hắn cong đít mà chạy.”

Chu Thanh đáp ứng nhu cầu hóng hớt của các cư dân mạng, nên đã phát sóng trực tiếp tình huống hiện trường, anh ta cũng là người đầu tiên đến hiện trường. Khi thấy tình huống lúc này thì ngay lập tức lấy điện thoại di động quay lại, đăng trên weibo.

“Chơi lớn rồi, Lâm đại sư bây giờ trực tiếp cùng hội trưởng hiệp hội làm lớn chuyện, bây giờ hiện trường còn có một số lãnh đạo thủ đô, tôi cảm giác Lâm đại sư lần này đã rơi vào hiểm cảnh gian nan rồi.”

Chương 1839: Cần một lời giải thích

Sau khi đăng lên weibo , các cư dân mạng chờ đợi đã lâu lập tức điên cuồng nhảy vào bình luận.

“Con mẹ nó, đây là muốn lật trời sao, Lâm đại sư cũng quá trâu bò rồi đó.”

“Lãnh đạo còn đang ở đấy, cũng không run sợ chút nào, tôi chỉ muốn hỏi còn có ai có thể đánh bại Lâm đại sư hay không.”

“Cảm giác Lâm đại sư có chút xúc động thái quá rồi, loại chuyện này hẳn nên là giải quyết trong âm thầm, hòa hảo nói

chuyện trong hoà bình để giải quyết. Hiện tại còn làm cho mọi chuyện cứng ngắc như vậy, tôi thấy chuyện này không dễ giải quyết đâu."

Tưởng hội phó chính là người cuối cùng phê duyệt điều lệnh cho Ngưu Hội Trường đến thủ đô, bây giờ nghe được lời nói này, tức giận chỉ tay nói: "Lâm hội phó, anh thân là phó hội trưởng hiệp hội Thượng Hải sao có thể nói ra lời như vậy, hành vi của anh bây giờ chẳng khác gì cố tình gây sự, càn quấy như những tên lưu manh."

Lâm Phàm gật đầu, đáp: "Thì tôi là lưu manh đây."

Đám người nghe lời này thì cũng ngu luôn.

Đây cũng quá mẹ nó hung ác rồi.

Chu Thanh trốn ở cửa ra vào, giơ máy lên quay video, sau đó đăng từng cái lên trên Weibo.

Các cư dân mạng nhìn thấy có video mới đăng thì ùn ùn vào xem.

"Mẹ nó, Lâm đại sư thật ghê gớm. Mà câu này nói cũng thật hay, hắn chính là lưu manh vậy đó."

"Tôi cảm giác không đúng lắm, Lâm đại sư lưu manh chỗ nào, trong này nhất định có hiểu lầm gì rồi. Nhưng mà mấy người trong hiệp hội này chỉ sợ cũng bị chọc cho tức chết."

"Ha ha, chết cười mất thôi, đánh không lại thì quay ra mắng, tôi có cảm giác lần này hiệp hội thủ đô sẽ đối mặt với một màn mất thể diện nhất trong lịch sử. Không biết cuối cùng có thể nhận sai hay không."

"Nhận sai có thể là rất cao đấy, chờ mà xem, tôi dám cam đoan chuyện này vốn dĩ không cần suy nghĩ cũng biết hiệp hội thủ đô chắc chắn phải nhận sai thôi."

Các cư dân mạng điên cuồng thảo luận, bọn họ rất là xem trọng việc Lâm đại sư đi san bằng hiệp hội thủ đô.

Tại hiện trường, bầu không khí bị đè nén yên lặng đến căng thẳng.

"Cậu… cậu." Tưởng hội phó cũng đã không biết nên nói cái gì, ông ta dám thế với trời là đầu óc của tên họ Lâm trước mặt

này chắc chắn có vấn đề rồi. Người bình thường làm sao có thể làm ra chuyện như vậy.

Trần hội trưởng nhìn tình huống tại hiện trường, đầu sắp phình to, thậm chí ngay cả cảm giác muốn hộc máu cũng có.

Đây rốt cuộc là chuyện gì chứ, nếu như không giải quyết chuyện này cho xong thì về sau mặt mũi của bọn họ còn biết để nơi nào.

Lâm Phàm nhìn đồng hồ, cũng đã không còn sớm nữa rồi, đợi lát nữa đi máy bay trở về thì sợ rằng phải đến tối mới có thể đến nơi. Vì vậy hắn phải nhanh chóng, chớ có lãng phí thời gian ở đây.

“Cho một câu trả lời đi, thu hồi lệnh điều chuyển thì tôi sẽ trở về.”

Lời này vừa nói ra, các thành viên hiệp hội đang ở chung quanh cũng phải há miệng. Đây rõ ràng là không cho bất kỳ cơ hội nào mà, hoàn toàn chính là muốn hiệp hội phải chấp nhận huỷ bỏ lệnh điều chuyển.

Không biết là hội trưởng sẽ giải quyết thế nào? Nếu như là đồng ý thì mặt mũi coi như vứt hết rồi.

Nhưng nếu không đồng ý thì quỷ mới biết Lâm đại sư sẽ làm ra chuyện gì.

Chẳng lẽ thật sự sẽ phá sập hiệp hội sao?

“Hội trưởng, hội trưởng… .” Ngay lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng rống giận dữ.

Hoàng Hạo dẫn theo người vội vã chạy tới. Lúc trước bọn bị Lâm đại sư giáo huấn một trận, cơ thể đau đớn vô cùng. Nhưng bây giờ đã hồi phục lại bình thường, cũng không có khác thường gì nữa.

Anh ta thật sự nổi giận, không nghĩ tới có người dám xông thẳng đến hiệp hội thủ đô của bọn họ, còn trực tiếp đập cho bọn họ một trận ra trò.

Đã thế lúc sau còn có người tới quay quay chụp chụp cảnh bọn thê thảm nhất, thật sự là quá đáng vô cùng, việc này khó mà để cho người ta có thể chịu đựng.

Bây giờ anh ta vội vã chạy tới chính là muốn báo cáo lại chuyện này, nhưng khi đến bên trong phòng họp, anh ta lại thấy được thân ảnh kia.

Không chỉ anh ta thấy vết thương đằng sau lại nhức nhối, mà ngay cả những thành viên hiệp hội đứng sau lưng hắn cũng thấy gân cốt khẽ kêu lên.

Bọn họ cũng không quên được một màn kinh khủng kia, thật sự là quá dọa người .

Vốn dĩ bọn họ nghĩ thực lực bản thân đã rất lợi hại, thế nhưng khi đối mặt Lâm đại sư thì ngay cả một góc áo cũng không có chạm tới, sau đó cả đám liền xám xịt nằm ôm đất.

Tưởng hội phó nhìn thấy người tới, lập tức như được tiếp thêm dũng khí, nói: "Chủ nhiệm Hoàng, còn đứng ngây đó làm gì, nhanh đuổi cái tên này ra đi."

Khí phách ban nãy của Hoàng Hạo nhanh chóng suy sụp. Anh ta không hề tiến lên, mà chỉ dám đứng cách thật xa, nói, "Người kia, mau đi ra ngoài."

Các thành viên xung quanh cũng không có người dám tiến lên, chỉ theo sát sau lưng Hoàng Hạo.

Bọn họ thề, lần này tuyệt đối sẽ không lên nữa, đi lên chính là muốn ăn đòn. Chênh lệch thực lực thực sự quá lớn, bọn họ không thể nào so sánh nổi.

Chương 1840: Một câu thôi, đổi hay không đổi?

Tưởng hội phó nhìn thấy chủ nhiệm Hoàng chỉ biết là đứng ở nơi đó mồm như pháo nổ không dám đi lên, ông ta cũng bắt đầu sốt ruột, nói: "Chủ nhiệm Hoàng, mấy anh còn đứng đấy làm gì chứ, còn không lên lôi tên này ra ngoài."

Hoàng Hạo nghe được mệnh lệnh của Phó hội trưởng, cũng rất phẫn nộ quát: "Tên họ Lâm kia, cút ra ngoài nhanh lên, ở đây không phải chỗ anh có thể càn rỡ."

Lâm Phàm nhìn đối phương, tiến lên một bước.

“Ê ê ê… .” Hoàng Hạo đột nhiên run lên lui về sau một bước, lộ vẻ sợ hãi. Mà những thành viên sau lưng cũng là như thế.

Bọn họ bây giờ đã không muốn đối đầu với Lâm đại sư, đây hoàn toàn là không cùng đẳng cấp. Nếu còn cố chấp động thủ, kết quả nhận được chỉ là bi kịch mà thôi.

Trần hội trưởng đứng bên cạnh lãnh đạo, cứ nhỏ giọng nói gì đó. Chuyện này xảy ra cũng đã làm cho bọn họ cảm thấy mất mặt. Bọn họ thân là người ở tổng bộ, bây giờ bị một tên Lâm đại sư đánh đến tận cửa, còn không có người nào dám động thủ. Nếu như không có lãnh đạo ở đây thì còn dễ nói, nhưng mấu chốt là lãnh đạo đã nhìn thấy tất cả.

Mặt mũi này thật sự không có chỗ để nữa rồi.

Nhưng mà đối với vị lãnh đạo này mà nói, ông ta vẫn nhìn Lâm đại sư. Mặc dù bây giờ tình huống có chút không được tốt cho lắm, nhưng vẫn nhanh chóng cùng Lâm đại sư trò chuyện một chút.

“Lâm đại sư, có chuyện gì thì cứ bình tĩnh nói được không, có tôi ở đây rồi, chắc chắn sẽ xử lý chuyện này thật công bằng.” Vị lãnh đạo trung niên một mặt ý cười nói.

Ở đất thủ đô này, cái chức vị này của ông ta thật đúng là không tính là cái gì.

Mà cái người Lâm đại sư này, mặc dù hắn không có quyền chức gì, nhưng mà người ta thật sự rất trâu bò đó.

Bây giờ trong viện bảo tàng vẫn còn mười bức họa đang bày ra thế kia, để cho người người chiêm ngưỡng. Mỗi ngày lưu lượng người đến xem vẫn tăng ngùn ngụt, ngày sau lấn át ngày trước.

Thậm chí một số danh họa nước ngoài cũng phải đích thân tới đây, chính là để quan sát mười bức họa kia.

Một danh nhân văn hóa dạng này, coi như lãnh đạo như ông ta cũng sẽ không dám đắc tội.

Nhất là Lâm đại sư người ta còn biết y thuật, giải quyết mấy loại bệnh nan y, danh tiếng càng hiển hách. Ai cũng không dám đối cứng với hắn ta.

Giờ khắc này, ánh mắt lãnh đạo nhìn về phía hội trưởng hiệp hội, nói: "Trần hội trưởng, các anh nhất định là có quyết định không tốt rồi, khiến cho Lâm đại sư tức giận như vậy. Nhất định phải làm tốt kiểm điểm mới được đấy."

Trần hội trưởng nghe nói như thế thì cả người như ngây ra, trong lòng thậm chí cả ý nghĩ muốn chết cũng có.

Do mình làm không tốt sao?

Nói có lý chút đi được không, cái này rõ ràng chính là tên nhãi này tự vác mặt tới đây gây sự cơ mà?

Lâm Phàm ngược lại không nghĩ tới lãnh đạo này thế mà lại bênh vực cho mình, nhưng mà hắn cũng là người thành thật, sẽ không khiến người ta mắng oan vì mình, trực tiếp khoát tay nói: "Chuyện này thì các ông không có vấn đề, hội trưởng hiệp hội điều chuyển là việc rất bình thường. Nhưng mà tôi không thích việc điều chuyển này, cho nên đã đến đây."

Sắc mặt đám người Trần hội trưởng lúc này hòa hoãn một chút, ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm cũng hiện ra một vẻ còn biết thế là tốt.

Thế nhưng vị lãnh đạo kia lại là khoát tay, nói: "Chuyện này tôi thấy cũng chưa chắc, chỉ cần là người chắc chắn sẽ phạm sai lầm, kể cả có địa vị cao đi chăng nữa cũng sẽ không thể cam đoan mỗi lần quyết sách đều đúng. Cho nên quyết sách lần này của Trần hội trưởng cũng không chắc chắn là đúng."

Trần hội trưởng không nghĩ tới vị lãnh đạo kia vậy mà ngang nhiên đứng bên phe Lâm đại sư nói đỡ cho hắn, vậy thì còn công bằng ở chỗ nào cơ chứ?

Lâm Phàm nghe được lời nói này, khoát tay, nói: "Đồng chí lãnh đạo này, ông không cần phải nói như thế. Việc này nhóm người Trần hội trưởng làm không sai, lệnh điều chuyển là đặc quyền của bọn họ. Nhưng mà kháng nghị là quyền của tôi, bây giờ tôi rất là bất mãn đối với cái lệnh điều chuyển này."

"Giờ nói một câu thôi, đổi hay không đổi."

Giờ khắc này, hiện trường lập tức trở nên yên tĩnh lại, một đám người hai mặt nhìn nhau, không biết nên trả lời như thế nào.

Trần hội trưởng đứng ở đó vẻ mặt ngây ngốc. Chuyện này vốn dĩ không phải do ông ta làm ra, sau đó nhìn về phía Tưởng hội phó, ý tứ rất rõ ràng, chuyện này là ông làm thì ông tốt nhất là nên đứng lên giải thích đi.

Thế nhưng bây giờ vẻ mặt Tưởng hội phó có chút khó coi, đây rõ ràng là bị người ta ép tới cửa, ép buộc chính mình phải đổi ý.

Nếu như ông ta đổi ý, vậy sau này không phải ai lên đây làm ầm ĩ một chút là ông ta phải đổi ý hay sao, vậy còn làm được cái gì nữa chứ.

Chu Thanh một mực trốn ở một nơi, quay chụp lại rất nhiều video rồi truyền lên trên internet, anh ta rất sửng sốt, không nghĩ tới mọi chuyện sẽ phát triển đến mức độ này. Hơn nữa nhìn tình huống bây giờ, lãnh đạo hoàn toàn đã nghiêng về phía Lâm đại sư.

Đúng là không thể không nói, có đôi khi quá nổi danh cũng có chỗ tốt, thật đúng là để cho người khác phải bó tay mà.

Chương 1841: Thẳng thắn vạch trần

Các cư dân mạng nhìn thấy video bên trên Weibo, cũng vô cùng choáng váng.

“Mẹ nó, cái tên lãnh đạo kia hoàn toàn đứng ở phe Lâm đại sư, đúng là có tầm nhìn, biết ai là dê ai là cọp.”

“Ha ha, chết cười mất thôi, mấy người có nhìn thấy sắc mặt hội trưởng và Phó hội trưởng không, trông rất khó coi giống như là vừa ăn phải ruồi vậy?”

“Cái tên Lâm đại sư này đúng là quá thẳng thắn, tôi thấy nể hắn ta rồi đấy.”

“Mặc dù tôi không đúng, nhưng mà tôi không phục. Tôi hỏi anh rốt cuộc là đổi hay không?”

“Nhìn vẻ mặt hội trưởng hiệp hội tôi có thể đoán được, ông ấy có lẽ là đang nghĩ làm sao lại có loại người như thế này vậy.”

“Nhìn mấy cái tên bị Lâm đại sư đánh cho nằm đất kia đi. Bây giờ chỉ dám đứng đó mà la hét, ngay cả tiến lên cũng không

dám, hoàn toàn bị dọa cho sợ rồi."

"Chết cười mất thôi, đại lão không tệ nha, cứ tiếp tục quay chụp video để cho chúng tôi xem tình huống mới nhất đi."

Hiệp hội võ thuật Thượng Hải.

Đám người Giang Phi vẫn luôn theo dõi điện thoại, khi thấy hiện trường có Lâm đại sư và đám người hội trưởng hiệp hội thủ đô đang nói chuyện với nhau thì đều ngây ngẩn cả người, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập.

"Anh nói xem, Lâm hội trưởng có thể thuyết phục được đối phương không?" Giang Phi nhìn về phía Vương Vân Kiệt, có chút không dám tin hỏi.

Vương Vân Kiệt bây giờ cũng trợn tròn mắt, nói: "Chắc là có thể đấy."

Ông ta cũng không biết rõ, nhưng từ tình huống trong video ghi lại thì Lâm đại sư hình như đang chiếm chút ưu thế. Dù sao thì vị lãnh đạo kia cũng đứng về phía Lâm đại sư mà.

Nhưng mà lời nói này của Lâm đại sư cũng có chút khiến cho người khác nghe không hiểu.

Kể cả có lí do là thế, vậy cũng không thể nói thẳng thừng như vậy được.

Hiện trường.

Lâm Phàm rất là thẳng thắn hỏi đến, mặc dù chuyện này đúng là có chút không nể mặt người ta. Thế nhưng mà thời gian của hắn bây giờ rất gấp.

Hắn đã đồng ý với Vương Minh Dương đêm nay phải quay trở về, chắc chắn không có thời gian nhàn rỗi ngồi lòng vòng tâm sự.

Lãnh đạo thủ đô cau mày, nói: "Trần hội trưởng, mấy người còn nghĩ cái gì nữa, chuyện này chắc chắn phải sửa đổi. Lâm đại sư thân là phó hội trưởng hiệp hội Thượng Hải, lại là nhân vật công chúng, làm ra cống hiến to lớn đối với xã hội như thế. Nếu như đồng chí ấy đã cho rằng chuyện này có vấn đề, vậy hiển nhiên là mấy người đã việc làm không đúng, chẳng lẽ còn muốn khư khư cố chấp. Coi như Lâm đại sư cho qua thì tôi cũng không thể tán đồng."

Trần hội trưởng thở dài, trong lòng bất đắc dĩ, cũng không biết cái tên lãnh đạo này muốn làm gì. Chuyện này vốn chẳng có mấy dính dáng tới lão ta, vậy mà cứ nhất định phải thò một chân vào làm cái gì.

Chuyện này khó mà thay đổi, nhưng nếu như không thay đổi. Xem tình huống này thì chắc chắn không thể nào kết thúc yên lành được.

"Tưởng hội phó, đến cùng là chuyện gì?" Trần hội trưởng mở miệng hỏi.

Tưởng hội phó sắc mặt có chút khó coi, nói: "Hội trưởng, chuyện này kỳ thực cũng là tôi đã cùng rất nhiều người thương thảo qua, Ngưu hội trưởng đã lớn tuổi rồi nên triệu hồi ông ấy tới cũng là để cho ông ấy hưởng phúc một chút, chờ đến đúng thời điểm thì sẽ về hưu."

"Hơn nữa bây giờ hiệp hội Thượng Hải cũng dần dần trở nên đông đúc, dựa vào sức khoẻ của Ngưu hội trưởng mà nói, chắc chắn cũng không còn phù hợp nữa. Cho nên tổng hợp cân nhắc trước sau, xem xét kỹ lưỡng nên tôi mới đưa ra lệnh điều chuyển này."

Trần hội trưởng vừa định nói chuyện, thế nhưng là lời còn chưa nói ra miệng, liền bị Lâm Phàm cắt đứt.

"Cái ông này thật khôi hài, ông nói không phù hợp là không phù hợp hay sao, làm như ông và Ngưu hội trưởng quen biết lắm vậy. Tôi thì thấy mấy ông chính là nhìn thấy hiệp hội Thượng Hải nở mày nở mặt, nên nghĩ sắp xếp người tới chiếm chỗ tốt này." Lâm Phàm thẳng thắn nói, đúng là một điểm mặt mũi cũng không cho.

"Trước đó hiệp hội Thượng Hải còn chìm nghỉm, sao không thấy các ông phái người tới hỗ trợ?"

"Lâm hội phó, anh đừng có ngậm máu phun người!" Tưởng hội phó nghe lời này một cái thì sắc mặt lập tức đỏ bừng, giống như là ý nghĩ trong lòng bị người ta vạch trần vậy.

Lâm Phàm cười ha ha, nói: "Ngậm máu phun người sao? Trong lòng ông không tự hiểu lấy à, vậy mà còn ở đó nói nhảm. Tôi không muốn nói nhiều với các người nữa. Một câu thôi, đổi hay không đổi?"

“Cậu….” Tưởng hội phó nhìn Lâm Phàm, trong lòng hoảng loạn, cái thằng nhãi này quả thực là quá lưu manh không chịu nói lý một tí nào cả, còn thích ngậm máu phun người.

Nhưng nhìn vẻ mặt đối phương, giống như việc này mà không cho hắn một câu trả lời thỏa đáng thì không xong.

“Lâm đại sư, chuyện này thư thả cho chúng tôi một chút để thảo luận được không? Bây giờ, tình huống thế này chúng tôi cũng không có cách nào cho anh một câu trả lời luôn được.” Trần hội trưởng không muốn tiếp tục dây dưa chuyện này thêm nữa.

Bây giờ hiện trường có nhiều người như vậy, chắc chắn không thể giải quyết được. Cứ trì hoãn mọi chuyện một chút rồi từ từ giải quyết.

Chương 1842: Các người có một phút

Lâm Phàm trực tiếp khoát tay, nói: “Đừng có nói mấy câu này với tôi, hôm nay tôi lập tức đi máy bay tới đây chính là vì chuyện này. Nhanh, đến cùng đổi hay không đổi? Mấy người các ông thật đúng là khiến người ta chán ghét, vừa có chút thành tích đã tranh nhau đến cướp phá. Muốn tới hiệp hội Thượng Hải chiếm lợi à, mấy người tự quản lý tốt hiệp hội ở thủ đô không được sao? Các ông còn nghĩ người khác có thể nhịn được chuyện này, thế nhưng tôi không nhịn đâu, tôi cho các ông một phút cuối cùng để quyết định đấy.”

“Tôi cũng nói thẳng với các ông, lần này tôi tới là đã chuẩn bị xong tư tưởng có thể phải ngồi nhà giam rồi. Nếu sau một phút nữa còn không cho tôi đáp án, tôi sẽ san bằng chỗ này.”

Khi lời này vừa ra, tất cả mọi người ở hiện trường đều hoang mang.

Cái tên Lâm đại sư này, mẹ nó cũng quá đầu gấu rồi. Một đống người ở đây vậy mà muốn san bằng cả chỗ này ư.

“Cậu dám!” Tưởng hội phó nghe được lời này thì lên cơn giận dữ quát: “Cái tên họ Lâm kia, mày có biết quy củ hay không. Đây là thủ đô, là hiệp hội võ thuật thủ đô. Không phải là hiệp hội ở chỗ mày, đây không phải là nơi để mày diễu võ giương

oai. Tao nói cho mày biết, bây giờ tao đứng ở đây, mày có ngon động thủ xem.”

Ầm!

Một chữ cuối này vừa nói xong.

Tưởng hội phó đã trực tiếp nằm bẹp trên mặt đất, ôm tay kêu oa oa.

“A a, đau chết mất……”

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều ngẩn ra, bọn họ không nghĩ Lâm đại sư thật sự dám động thủ.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn Tưởng hội phó, nói: “Từng thấy người bị xem thường, nhưng tôi chưa từng thấy qua người nào lại hèn như ông, vậy mà lại chủ động muốn ăn đòn.”

Sau đó hắn nhìn điện thoại một chút.

“Còn có bốn mươi giây. Nhanh, đừng lãng phí thời gian của tôi, người nào ở hiện trường muốn đứng về phía hiệp hội này tôi cũng không phản đối, chỉ là đợi lát nữa lúc động thủ thì tôi không khách khí đâu, đừng trách tôi không nhắc nhở mấy người.”

Mấy thành viên hiệp hội vốn còn đang ngồi ở một chỗ, nghe lời này một cái thì tất cả đều đứng lên lùi về phía sau một đoạn.

Trong nháy mắt lập tức đã biểu lộ ý tứ.

Bọn họ giữ thái độ trung lập.

Mặc dù là thành viên hiệp hội, nhưng mà Lâm đại sư cũng là thành viên hiệp hội, bây giờ đây chính là đang là nội đấu.

Bọn hắn thân là thành viên yêu hòa bình, chắc chắn sẽ không tham dự vào chuyện này.

Thứ phức tạp như nội đấu này, cứ để các đại lão tự mình tới giải quyết thì tốt hơn.

Bên trên Weibo.

Ngón tay Chu Thanh có chút run rẩy khi bấm đăng video vừa mới quay được lên mạng, hiện tại anh ta không khỏi có chút

run rẩy, không nghĩ tới Lâm đại sư thật sự dám động thủ như thế.

Đây thật đúng là nghịch thiên mà, không phục cũng không được.

Các cư dân mạng một mực chú ý động tĩnh trên Weibo, lúc nhìn thấy video này thì đều hít một hơi khí lạnh.

Trong đó đám fan hâm mộ của Lâm Phàm càng sợ hãi thán phục không thôi.

“Con mẹ nó, Lâm đại sư thật đúng là muốn phá sập cái hiệp hội này luôn rồi. Cái tên phó hội trưởng kia cũng thật là ngu ngốc, Lâm đại sư chúng ta có gì mà không dám làm chứ, còn chủ động đưa mặt qua, đây không phải tự tìm chết sao?

“Mấy người biết không, lúc tôi nhìn thấy cái video này, thấy xung quanh có không ít người đang cười tủm tỉm.”

“Ha ha, tôi phải nhấn like cho Lâm đại sư, đúng là quá trâu bò, vốn dĩ không cần phải có bất kỳ lời giải thích nào.”

“Lâm đại sư thật là bá đạo, một phút không trả lời, trực tiếp san bằng đối phương. Nếu là người bình thường, ai dám nói ra lời như vậy chứ, tôi thấy cũng chỉ có Lâm đại sư mới dám mà thôi.”

“Xin đại lão cố gắng tiếp tục quay video để chúng tôi theo dõi được tình huống tiếp theo.”

Tại hiệp hội võ thuật Thượng Hải, không chỉ có đám người Giang Phi đang chăm chú theo dõi, ngay cả thành viên thông thường cũng đều đang chăm chú xem Weibo. Khi thấy video này, bọn họ cũng triệt để trợn tròn mắt.

“Cái này hình như là Tưởng hội phó đúng không, trước kia đã từng tới hiệp hội Thượng Hải của chúng ta. Tôi còn nhớ rõ, khi đó ông ta hất hàm trông kiêu ngạo vô cùng.”

“Tôi cũng nhớ rõ, trước đó Quách hội phó của chúng ta đều theo sau mông cái người ta. Người ta nói cái gì thì là cái đó, bây giờ bị Lâm đại sư cho đo đất, quả thật khôi hài mà.”

…

Lúc này, Lâm Phàm nhìn thời gian, nói: "Nhanh, đồng hồ báo còn có hai mươi giây nữa thôi."

"A! Tên nhãi họ Lâm, mày lại dám đánh người, tao muốn báo cảnh bắt mày." Tưởng hội phó gào thét, chỉ cảm thấy bờ vai của ông ta đang đau gần chết.

Trần hội trưởng trợn mắt há mồm nhìn một màn trước mắt, ông ta không nghĩ tới cái tên Lâm đại sư này lại động thủ. Sao có thể được chứ, người thần kinh bình thường thì đều biết hành vi đánh người này là việc làm tối kị mà.

Thế nhưng theo như ông ta thấy, cái tên họ Lâm này hoàn toàn bình thường, thần kinh cũng rất bình thường, đầu óc cũng rất thông minh. Thế nhưng lại đánh người khác ở trước mặt mọi người, hơn nữa còn có lãnh đạo ở đây, thật sự vô cùng khó hiểu.

Chương 1843: Giả vờ

" Ôi chao, chuyện này vốn chỉ là việc nhỏ, sao lại ầm ỉ đến mức này vậy chứ." Vị lãnh đạo kia làm trung gian khuyên giải. Chuyện này phát triển đến mức này chính ông ta cũng không hiểu nổi, thế nhưng mà chọn phe chắc chắn phải chọn phe mạnh hơn rồi.

Ông ta cảm thấy cái tên Lâm đại sư này mạnh hơn là chuyện quá rõ ràng.

Cho nên trong lòng chỉ có một ý nghĩ, đó chính là người sai chắc chắn là người bên hiệp hội thủ đô.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn Tưởng hội phó, hoàn toàn không để mắt ông ta.

Trần hội trưởng có chút bất đắc dĩ, nói: "Lâm đại sư, dù thế nào đi nữa anh cũng không nên đánh người như vậy. Tuy chúng ta là hiệp hội võ thuật nhưng cũng không thể dùng vũ lực để đánh người như thế, chuyện này phải ngồi lại thảo luận một chút mới được."

"Còn có 10 giây."

"Lâm đại sư, chuyện này ảnh hưởng thật sự không tốt , đối với lệnh điều chuyển của Ngưu hội trưởng, tôi cũng cần thời gian

để điều tra một chút.” Trần hội trưởng lo lắng, thậm chí có chút bất đắc dĩ, làm sao lại có dạng người thế này tồn tại cơ chứ.

“Tốt, đã đến giờ, bắt đầu xử lý , mấy người chuẩn bị sẵn sàng đi.” Lâm Phàm đưa tay hoạt động một chút gân cốt.

Tiếng kẽo kẹt tiếng vang lên, đây là âm thanh gân cốt hoạt động.

“Đổi, đổi, đổi, đổi lệnh, được chưa.”

Ngay lúc Lâm Phàm đang chuẩn bị động thủ, Trần hội trưởng vội vàng lên tiếng. Thậm chí ngay cả suy tính cũng không có, ông ta đã chịu phục rồi.

Đồng thời ông ta cũng thề với trời, về sau tuyệt đối sẽ không giao thiệp với cái tên họ Lâm này thêm bất cứ lần nào nữa. Quá bá đạo, một điểm đạo lý cũng không thèm nói, thực sự là quá đau đầu.

Lời này vừa thốt ra, Trần hội trưởng cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Lâm Phàm cười, nói: “Vậy thì được rồi, chuyện nhỏ như vậy tội tình gì phải đẩy lên mức này. Chúng ta đều là người có văn hoá, nói chuyện được rồi đâu cần động thủ. Được rồi, Trần hội trưởng, vậy tôi sẽ không quấy rầy cuộc họp của mọi người nữa, các ông cứ tiếp tục đi nhé.”

“Vị lãnh đạo này, cảm ơn đã ủng hộ, về sau tới Thượng Hải thì nói cho tôi biết một tiếng nha.”

Lãnh đạo kia nghe nói như thế, cũng cười gật đầu, nói: “Được, được, tôi cũng rất muốn cùng Lâm đại sư giao lưu một chút đấy.”

Lâm Phàm xoay người, khoát tay áo, nói: “Vậy thế nhé, tôi đi trước đây. Cửa ra vào bị ngã kia tôi thấy cũng không đến nỗi bị hỏng đâu, chỉ cần lắp lại một chút hẳn là còn có thể dùng được.”

Nói xong lời này thì Lâm Phàm trực tiếp rời khỏi.

Người ở hiện trường hai mặt nhìn nhau, giống như vừa tỉnh ngủ.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào

“Con mẹ nó! Làm càn, thật sự là quá làm càn. Tên nhãi kia thân là phó hội trưởng hiệp hội Thượng Hải, tại sao có thể làm như vậy chứ.”

Một chút người bảo trì trung lập đứng phắt dậy, giọng điệu nghiêm túc nói.

Lúc trước Lâm Phàm ở đây, bọn họ nào dám nói thêm cái gì, nhưng đến thời điểm này người ta cũng đã đi rồi, bọn họ lập tức không sợ hãi chút nào nữa.

Đối với chuyện này, bọn họ cũng chịu phục, hội trưởng bị đối phương ép phải thay đổi lệnh điều chuyển, chuyện này khiến bọn họ cũng đành bó tay.

Chủ yếu vẫn là do bọn họ đánh không lại, nếu đánh thắng được người ta thì sao có thể bị thảm đến dạng này.

“ Ồ, không đau nữa rồi.” Ngay lúc này, Tưởng hội phó đứng lên, khẽ lắc người một cái cảm thấy cơ thể không có vấn đề gì nữa, hết thảy đều rất bình thường.

Bả vai không sao nữa rồi, mới vừa rồi thật đúng là đau muốn chết.

Chỉ là đột nhiên, ông ta phát hiện tình huống không thích hợp, cảm thấy chung quanh có vô số ánh mắt nhìn chằm chằm mình.

Các thành viên hiệp hội lập tức châu đầu ghé tai thảo luận.

“Con mẹ nó, Tưởng hội phó trông cũng quá hèn, mới vừa rồi còn lăn lộn trên mặt đất đau chết đi sống lại. Lâm đại sư vừa đi, lại như không có chuyện gì .”

“Giả vờ cũng quá xuất sắc rồi đó, vốn dĩ tôi còn tưởng rằng Lâm đại sư ra tay thật sự nặng, không nghĩ tới đây điều là giả.”

“ Ôi, không nghĩ tới Tưởng hội phó sợ Lâm đại sư như thế, còn tưởng là ghê gớm lắm vậy mà chỉ biết nằm trên mặt đất.”

“Lâm đại sư không hổ là Lâm đại sư, một chiêu này trực tiếp làm kinh hãi mấy người kia, chưa đánh mà đã sợ thì còn chơi thế nào nữa.”

“Sau lần này tôi cũng phải thay đổi quan điểm về Tưởng hội phó, gặp người cường thế thì sợ hãi trốn tránh, ví như gặp phải Lâm sư thì giả vờ kêu đau như vậy, đúng thật là bội phục.”

Lỗ tai Tưởng hội phó nghe được mấy lời nhỏ nhỏ này thì cảm giác thật nhục nhã, thế là gắt giọng hô.

“Không phải giống như mấy người nghĩ đâu, mới vừa rồi tôi thật sự đau muốn chết.”

Đám người gật đầu, tỏ ra là đã hiểu, dù sao đối phương là Lâm đại sư, chuyện này cũng rất bình thường.

Chỉ là khi nhìn thấy vẻ mặt của mọi người, trong lòng Tưởng hội phó không có cảm giác được an ủi tí nào, cái này mẹ nó …

Thôi vậy, thôi vậy.

Chuyện này ngay cả hội trưởng cũng phải cảm chịu, ông ta còn có thể nói cái gì đây chứ Nhưng mà vừa rồi ông ta thực sự không phải đóng giả, lúc đó thật sự rất đau.

Chương 1844: Không đổi

Lúc này, ông ta nhìn thấy ánh mắt Trần hội trưởng nhìn về phía mình, giống như là nói ‘ông giả bộ thật giỏi đó’. Ông ta có cảm giác tức muốn phun máu.

Mẹ nó, tất cả mọi người đều cho là mình giả bộ không thành.

Con mẹ nó.

Ông ta cũng đâu như vậy.

Bên ngoài.

Chu Thanh nhìn thấy Lâm đại sư đi ra, lập tức tiến lên.

“Lâm đại sư, xin chào. Tôi là người có tài khoản nổi tiếng trên weibo, xin hỏi đối với chuyện này ngài có điều gì muốn nói không?

Lâm Phàm lắc đầu, nói: “Không có gì muốn nói, đây chính việc là lãng phí thời gian của tôi. Còn có tiền vé máy bay của tôi nữa, tôi còn chưa đòi tiền mấy người đó đâu đấy.”

Chu Thanh: “… .”

Nhìn bóng lưng Lâm đại sư rời đi.

Chu Thanh đứng đờ tại chỗ trợn tròn mắt, sau đó nhìn video vừa quay trong điện thoại di động một chút rồi ngay lập tức đăng lên weibo.

Bá đạo, đây cũng quá bá đạo rồi.

Khiến người của hiệp hội phải xuống nước, lại còn muốn người ta phải trả tiền vé máy bay, đúng là muốn ép chết người mà.

Sau đó anh ta liếc mắt nhìn tình hình trong phòng hội nghị. Tưởng hội phó gân cổ đỏ mặt gào thét mình bị oan uổng, ông ta thật sự là bị đau. Chỉ có điều là khi Lâm đại sư vừa đi thì cơn đau lại hết.

Mà ánh mắt của mọi người trong hiệp hội nhìn về phía Tưởng hội trưởng có chút không đúng, có cảm giác đây chính là một chuyện hài hước.

Ngay từ đầu ông ta nằm trên mặt đất oa oa kêu thảm, bọn họ còn cho là Lâm đại sư thật sự xuống tay quá nặng, điều này khiến cho bọn họ rất tức giận. Dù sao đây là hiệp hội của bọn họ, một người không biết từ đâu đến rồi vào đây khi dễ người của hiệp hội, đây không phải là không để bọn họ vào mắt sao?

Thế mà bây giờ, Lâm đại sư chân trước vừa mới đi, chân sau đã thấy Tưởng hội phó liền vui sướng đứng lên như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cái này quả thật khiến bọn họ cạn lời. Muốn giả vờ thì cũng phải giả vờ lâu một chút chứ, có nhất thiết phải làm cái kiểu người ta vừa đi, đã vui sướng nhảy cẫng lên như vậy hay không.

Chu Thanh đã quay xong một màn vừa rồi, đợi lát nữa đăng lên trên internet thì lại có thể tạo phong ba bão táp.

Các cư dân mạng ngồi chờ hóng hớt đến nỗi có chút nóng nảy.

“Haizz, hiện tại tình hình sao rồi, Lâm đại sư đấu với người của hiệp hội thủ đô đến đâu rồi.”

“Chẳng biết nữa, tôi ngồi chờ sốt ruột muốn chết đây.”

“Một phút đã qua lâu rồi, không phải là Lâm đại sư đánh đấm dữ quá, nên đại lão cũng bị Lâm đại sư lỡ tay cho nằm đất luôn rồi.”

“Có khả năng lắm nha, không nghĩ tới người này vì quay video cho chúng ta mà còn bị nguy hiểm tới tính mạng, thật đúng là quá khủng bố rồi.”

“Đây rồi, nhanh nhanh, mau tới Weibo đi, video mới ra lò rồi.”

Lúc này, Chu Thanh đã đăng video lên trên Weibo, các cư dân mạng đều tràn vào ấn xem, không biết tình hình cụ thể đến cùng là ra sao.

Chỉ là sau khi xem xong, tất cả mọi người đều kinh hãi há mồm trợn mắt.

“Con mẹ nó, quá bá đạo rồi đó, hội trưởng hiệp hội thủ đô bị Lâm đại sư bức đến mức túng quẫn.”

“Ha ha ha, cười muốn tụt quần, cái người nằm trên mặt đất kia đúng là diễn viên hài xuất sắc nha. Phút trước còn kêu oai oái gọi trời kêu đất, không nghĩ tới Lâm đại sư vừa đi thì đã lập tức bò dậy không sao nữa rồi.”

“Ảo thật đấy, Lâm đại sư đúng là không biết xấu hổ mà, lại khiến người ta thành cái dạng này. Đã vậy còn muốn người ta trả tiền vé máy bay, đúng là quá vô sỉ mà ha ha ha.”

“Cái chuyện này buồn cười đến nỗi tôi có thể mang ra giải trí trong một năm tới mất. Mà đại lão, sao anh không đi theo Lâm đại sư đi? Chúng tôi vẫn còn muốn biết bây giờ Lâm đại sư đang làm gì đấy.”

Chu Thanh nhìn thấy số người theo dõi lại tăng một cấp, tâm tình vui vẻ hơn rất nhiều. Mà khi nhìn thấy những bình luận này, hắn cũng lập tức đuổi theo Lâm đại sư.

Nhưng khi chạy tới cửa ra vào hiệp hội, lại phát hiện Lâm đại sư đã sớm biến mất không còn bóng dáng rồi.

Giờ khắc này, trong lòng anh ta cảm thấy có chút mất mát.

“Sao ngay từ đầu không nghĩ ra chứ, bây giờ người cũng đã đi mất rồi, haizz.” Chu Thanh có chút hối tiếc, nếu như mới vừa rồi anh ta đi theo Lâm đại sư, cùng Lâm đại sư trò chuyện một chút, lại quay thêm cái video đăng lên thì tốt biết bao. Nói không chừng người theo dõi lại tăng thêm một đợt nữa.

… .

Hiệp hội Thượng Hải.

Đám người Giang Phi trợn mắt há hốc mồm ngồi ở chỗ đó, trong văn phòng toàn bộ là một mảnh an tĩnh không có một chút xíu âm thanh nào, tất cả mọi người đều đã sợ đến mức choáng váng.

"Cái này… ." Giang Phi nuốt nước bọt, muốn nói gì đó nhưng lại không biết nên nói thế nào.

Ngược lại là Vương Vân Kiệt đã mở miệng nói: "Bây giờ tình huống này có nghĩa là Ngưu hội trưởng của chúng ta không bị điều đi nữa rồi đúng không."

Giang Phi gật đầu, đáp: "Ừm, đúng là vậy rồi, video vừa rồi anh cũng thấy rồi đấy. Trần hội trưởng đúng là nói như vậy, nếu không thì… ."

Chương 1845: Cảnh cáo trước

"Ha ha ha." Vương Vân Kiệt phá lên cười, nói: "Lâm hội trưởng thật sự là quá trâu bò rồi, vậy mà lại có thể khiến hiệp hội cúi đầu sửa lại lệnh điều chuyển. Bây giờ tôi không phục cũng không được mà."

"Đi, chúng ta nhanh đi báo cho Ngưu Hội Trưởng, ông ấy có lẽ là còn chưa biết chuyện này đâu." Giang Phi đứng lên, có chút gấp không chịu nổi nữa, muốn nói chuyện này cho Ngưu Hội Trưởng ngay và luôn.

Ngưu Hội Trưởng đối với hiệp hội Thượng Hải cũng tận tâm tận lực, chờ mãi mới đến lúc đến hiệp hội dần dần tốt lên thì lại bị tổng bộ điều đi. Lệnh điều chuyển này ngoài mặt thì là thăng chức, nhưng trong lòng ông ấy chắc chắn cũng sẽ không thoải mái.

Nhưng mà bây giờ thì tốt rồi, hết thảy mọi chuyện đều đã giải quyết được rồi, không cần phải rời khỏi hiệp hội Thượng Hải nữa.

Chuyện giữa người với người ở chung là khó khăn nhất, bọn họ đã mất công học cách làm việc ăn ý với Ngưu Hội Trường. Nếu như Ngưu hội trưởng bị điều đi, rồi một hội trưởng mới lại tới, cảm giác làm việc và giao tiếp sau này sẽ khó hơn.

“Đúng, đúng, nhất định phải nói chuyện này cho Ngưu Hội Trưởng. Nhưng mà nếu nói thì chúng ta có nên nói ra tình hình thực tế hay không?” Vương Vân Kiệt lo lắng nói.

“Nếu như chúng ta nói ra tình hình thực tế, Ngưu Hội Trường nhất định sẽ nghĩ là bởi vì ông ấy mà Lâm hội trưởng đã một người một ngựa đi đến tổng bộ bên kia làm ầm ĩ, chắc chắn ông ấy sẽ cảm thấy hổ thẹn trong lòng.”

Giang Phi suy nghĩ một chút, nói: “Tạm thời không nói, chỉ nói là tổng bộ đã sửa lại lệnh điều chuyển, còn sau này có biết hay không thì cứ để sau, dù sao cũng không thể giấu diếm mãi sự thật được.”

“Được, vậy thì làm như vậy đi.” Vương Vân Kiệt nhấp một ngụm trà, trực tiếp đứng lên cùng Giang Phi đi ra ngoài tìm Ngưu Hội Trưởng.

… .

Sân bay.

Lâm Phàm trực tiếp đi mua vé, trong lòng cũng cảm thán. Ngày hôm nay mua vé bay đã hai lần, mà vé máy bay đâu phải rẻ đâu chứ. Mặc dù bây giờ cũng đã có chút vốn liếng, nhưng cũng không thể chơi như vậy được.

Số tiền này đều là do hắn bán từng cái bánh kếp mới có được đó.

Nhưng mà sự tình đã giải quyết xong, trong lòng của hắn cũng nhẹ nhàng thở ra. Ngưu Hội Trưởng nhất định phải ở lại Thượng Hải, còn những người kia muốn thế nào thì mặc kệ họ.

Người bình thường có lẽ nhịn, tiếp nhận lệnh điều chuyển. Nhưng mà nếu là hắn gặp phải việc này, chắc chắn không thể nhịn như vậy.

Sau đó hắn lấy điện thoại di động ra, đăng một bài lên weibo.

“Việc này dừng ở đây được rồi, còn có một số người tự nhận là anh hùng chính nghĩa thì đừng tùy tiện đụng tôi. Tôi đây lòng dạ hẹp hòi, rất có thể sẽ bắt mấy người tâm sự bằng cơ bắp đó nha.”

Bài đăng Weibo này vừa lên thì ngay lập tức gây ra một làn sóng bình luận ồ ạt từ các cư dân mạng. Hơn nữa nhìn các cư dân mạng dường như đang rất vui vẻ.

“Chết cười, Lâm đại sư làm thế này là cảnh cáo phủ đầu rồi.”

“Chắc chắn rồi, bất kể nói thế nào thì hiệp hội thủ đô là tổng bộ, nhất định sẽ có người không tán thành Lâm đại sư làm như vậy. Vì vậy có thể sẽ phê bình ở trên internet, bây giờ Lâm đại sư nói thẳng như vậy luôn thì nếu có ai phê bình hắn thì tức là đang thẳng mặt thách đấu hắn, vậy ai còn dám chứ.”

“Nếu như Lâm đại sư không đi đến hiệp hội thủ đô thì có lẽ thực sự có người sẽ ở trên internet lên tiếng phê bình Lâm đại sư. Thế nhưng bây giờ việc này đã xảy ra, những người kia chỉ sợ cũng phải cân nhắc cho kỹ lưỡng, có nên phê bình hay không.”

“Lầu trên nói rất có lý, hành động tuy có chút thô bạo này của Lâm đại sư cũng đã đủ để chấn kinh tất cả mọi người. Tôi không thể không bội phục Lâm đại sư, đây nếu là người bình thường thì ai dám làm càn như vậy chứ.”

“Bên kia là hiệp hội thủ đô, bên trong có rất nhiều nhân vật lớn, vậy mà tới bây giờ vẫn chưa có ai dám đứng ra phát ngôn chống lại, vậy thì chứng tỏ Lâm đại sư của chúng ta chính là trâu bò nhất.”

…

Sân bay.

Sau khi lấy vé máy bay, Lâm Phàm nhìn đồng hồ, thấy vẫn còn chút thời gian vừa đủ để đi mua đồ ăn.

Đúng lúc này, Trịnh Trọng Sơn lại gọi điện thoại tới.

“A lô, lão Trịnh hả?” Lâm Phàm tiếp thông điện thoại.

Lâm phàm nhấc máy nghe điện thoại, Trịnh Trọng Sơn có vẻ không vui lắm nói: “Tôi nói này lão Lâm, tới thủ đô thế mà cũng không thông báo cho bạn cũ là tôi đây một tiếng vậy?”

Lâm Phạm cười nói: “Tôi đến đây cũng chỉ để xử lý vài chuyện vụn vặt thôi, bây giờ xong rồi, đang ở sân bay chuẩn bị về rồi.”

“Lão Lâm à, chuyện này là vụn vặt gì chứ? Rõ ràng là cậu tới thủ đô để đánh người mà…”

Lâm Phàm nghe xong, lập tức vui vẻ đáp: “Lão Trịnh, lời này cũng thể nói bừa được đâu nha. Gì mà đánh người cơ chứ, tôi chỉ tới đây nói vài câu đạo lý thôi mà. Hơn nữa người ta cũng rất dễ tính, hiểu rõ lý lẽ nên mọi chuyện đã dễ dàng giải quyết rồi.”

Nếu như có Trần Hội trưởng ở đây, nghe được những lời nói này thì chắc chắn sẽ nổi khùng lên mà chửi thề luôn mất. Cái này mà còn gọi là nói đạo lý gì chứ, đây rõ ràng là dùng bạo lực ép người để giải quyết mọi chuyện mà.

Chương 1846: Lâm đại sư kêu gọi fan

“Hay là hôm nay cậu đừng về vội, tôi mời cậu một bữa cơm nhé. Tới uống vài chén đi.” Trịnh Trọng Sơn nói, ông ta vẫn còn muốn gặp mặt Lâm phàm để trò chuyện một phen. Đồng thời dự định chuốc hắn thật say rồi chuẩn bị giấy và bút vẽ kỹ càng, để hắn biểu diễn vài nét, thế là ông ta lại có được một bức danh họa.

Lâm Phàm cười nói: “Thế thì không được rồi, tôi đã lỡ hứa với bạn tốt của tôi là đêm nay sẽ trở về. Thôi thì lần sau, lần sau tới thủ đô thì tôi chắc chắn sẽ ghé qua chỗ của ông.”

“Được được, nhớ đấy nhé.”

“Chắc chắn rồi, chắc chắn rồi.”

Hai người nói chuyện với nhau một phen rồi cúp điện thoại.

Vừa lúc cúp điện thoại xong, Lâm Phàm dừng bước. Hắn nhìn thấy phía trước là một đám thiếu niên thiếu nữ đang vây lại. Mỗi người trong tay đều cầm hoa hồng tươi rói, còn có bảng hiệu to bên trên viết tên một ai đấy.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn thì nhận ra đây là một minh tinh đang hot. Nhưng mà chưa nhìn qua tác phẩm của người này, cho nên hắn không biết sao lại được chào đón đến vậy.

Nhưng mà suy nghĩ một chút, hắn lại ngờ ngợ nhớ ra, hình như là đã từng gặp qua ở tiết mục giải trí nào đó. Bởi vì có

dáng dấp quá tuấn tú, lại biết ăn nói khéo léo cho nên có rất nhiều fan hâm mộ.

Đối với những chuyện này hắn cũng không quá để ý, thế là nhanh chóng chuẩn bị tiếp tục đi mua đồ ăn. Nhưng lúc này lại phải dừng bước.

Ở một bên khác, có hai người một nam một nữ trong tay giơ bảng hiệu, dường như là đang đợi người.

Trên bảng hiệu viết tên: Mã Viện Sĩ.

Lâm Phàm lại hiếu kỳ, tiến lên dò hỏi: " Xin chào, xin hỏi Mã Viện Sĩ này là ai vậy?"

Hai người một nam một nữ kia nghi hoặc nhìn Lâm Phàm, sau đó một người hình như mới phản ứng lại, nhưng rất nhỏ giọng hỏi: " Ngài là Lâm đại sư phải không?"

"Ừm." Lâm phàm gật đầu một cái.

Bọn họ cũng không phải không biết Lâm đại sư, mà là không dám nhận bừa. Bởi vì hoàn cảnh công việc, cho nên bọn họ rất ít khi nhìn tin tức, nhưng mà đối với cái tên này vẫn phải biết.

" Ôi là Lâm đại sư thật sao. Lâm đại sư, Lâm đại sư, tôi rất sùng bái ngài đó, ngài có thể tìm được phương pháp trị liệu cho những chứng bệnh nan y kia, quả là phúc tinh của nhân loại." Người thiếu niên hưng phấn nói, sau đó tự giới thiệu mình mang họ Thôi.

Lâm Phạm cười nói: "Hai người đang đứng đợi ai vậy?"

Người thiếu niên họ Thôi đáp: "Mã Viện Sĩ chuẩn bị từ hội thảo nghiên cứu khoa học ở nước ngoài trở về, cho nên chúng tôi đứng đây đón ngài ấy."

Sau đó cũng nói qua người tên Mã Viện Sĩ là ai.

Lâm Phạm nghe xong, hơi có chút sững sờ, không nghĩ tới người kia là một nhân vật lớn từng làm ra rất nhiều cống hiến to lớn. Hơn nữa công trình nghiên cứu đều có ảnh hưởng cực lớn đối với quốc gia và nhân dân.

Mà lần này là sau khi nghiên cứu khoa học thành công, đến nước ngoài để giao lưu họp mặt.

Nhân vật như vậy, đại công cáo thành trở về, nhưng nhìn những người đứng ở sân bay tiếp đón lại chỉ có vỏn vẹn ba người, trông hết sức nhỏ bé so, sánh với fan hâm mộ đông đảo đứng đợi minh tinh ở bên kia thì lại càng thấy vẻ chật vật, hoàn toàn không thể so sánh được.

Lâm Phạm nhìn fan hâm mộ đông đảo ở bên kia, sau đó lấy điện thoại di động ra, đăng một bài viết lên Weibo: "Chao ôi, bây giờ tôi đang ở sân bay thủ đô đợi thần tượng của mình hạ cánh. Nhưng mà người đứng đợi cùng tôi ít quá, có anh em nào muốn tới đây góp mặt cho đông vui, giúp đỡ tôi chút không?"

Bài viết này vừa đăng lên, trong nháy mắt đã có vô số cư dân mạng lao vào bình luận.

"Con mẹ nó Lâm Đại sư bây giờ đang ở sân bay ư? Tôi cũng đang ở sân bay này, anh ở đâu tôi đến liền."

"Mẹ nó, tôi hộ khẩu ở thủ đô này, quả thực chưa bao giờ nhìn thấy Lâm Đại sư ngoài đời. Tôi lập tức tới liền, nhất định phải xem Lâm Đại sư trông như thế nào."

"Thần tượng của Lâm đại sư sao? Ơ kìa, có phải có gì sai hay không, hình như minh tinh sẽ xuất hiện ở sân bay thủ đô hôm nay là Hàn Tuấn mà."

"Ôi mẹ ơi, thần tượng của Lâm Đại sư không phải là cái tên mặt trắng Hàn Tuấn ẻo lả kia đó chứ? Nếu quả thực là như vậy, tôi thực sự không chịu được cú sốc này mất, phải thoát fan thôi."

"Lầu trên à, đầu óc cậu có phải làm từ bã đậu hay không? Loại minh tinh này mà cũng xứng làm thần tượng của Lâm Đại sư sao?"

"Loại minh tinh này thì làm sao? Hàn Tuấn nhà tôi thì làm sao? Đánh đổ bát cơm của mấy người chắc?"

"Thôi im, đi tìm Lâm Đại sư cái đã."

Rất nhanh chóng, một sân bay vốn dĩ đã nhiều người, bây giờ lại càng đông đúc hơn nữa.

Người từ bốn phương tám hướng đều đổ dồn về sân bay, hơn nữa còn tới từng đám từng đám một.

Đám fan hâm mộ của Hàn Tuấn còn đang ngồi tán gẫu, khi thấy một đám người tới cũng rất vui mừng hô lên: “Mấy người nhìn kìa, ở bên kia có nhiều người đến như vậy, không phải cũng là fan Tuấn Tuấn của chúng ta đấy chứ?”

Chương 1847: Hút fan

Các cô gái nhìn qua, ánh mắt đều rất vui vẻ nói: “ Chắc chắn rồi, không nghĩ tới fan hâm mộ của Tuấn Tuấn nhà chúng ta lại khổng lồ như thế. Mà mấy người nhìn xem, bên trong những người kia còn có người 30, 40 tuổi đấy. Không ngờ tới Tuấn Tuấn nhà chúng ta lại có lực hấp dẫn nhiều như vậy, ngay cả mấy cô chú lớn tuổi cũng bị cuốn hút luôn rồi.”

Nhưng mà đề tài này còn chưa nói được bao lâu thì nhóm người kia đã vội vàng đi về hướng ngược lại.

Fan hâm mộ của Hàn Tuấn hoảng hốt kêu to: “Mấy người chạy sai hướng rồi, đây mới là nhóm fan của Tuấn Tuấn này.”

Trong đám người kia có một người đàn ông trung niên quay đầu nhìn lại, lẩm bẩm một tiếng khó chịu: “Não tàn.”

Lâm Phàm còn đang trò chuyện cùng với ba đồng chí ở viện Trung Y, nói một chút chuyện trong ngành.

“Lâm đại sư!”

Đúng lúc này một âm thanh từ phía xa truyền đến, người gọi là một người đàn ông trung niên đang giơ cao tay lên, trông rất hưng phấn. Trước đó ông ta mắc chứng bệnh máu trắng, sau này may mắn có phương thuốc trị bệnh của Lâm đại sư nên ông ta mới hồi phục sức khỏe. Đối với ông ấy mà nói thì Lâm đại sư chính là người cho ông ta thêm một sinh mạng thứ hai, để cho ông ta không phải rời xa người thân.

Sau này ông ta cũng trở thành fan hâm mộ trung thành của Lâm Phàm.

Khi hay tin Lâm phàm tìm kiếm trợ giúp đăng ở trên Weibo, nghĩ cũng chả nghĩ, ông ấy lập tức lao đến đây luôn.

Lâm Phạm vẫy tay nói: “Ở đây, tôi ở đây.”

Mà đám fan của Hàn Tuấn khi nghe được ba chữ Lâm đại sư cũng hưng phấn ra mặt: "Con mẹ nó, là Lâm Đại sư kìa, tôi phải qua đó xem mới được."

"Bây giờ chúng ta còn phải ở đây đợi Tuấn Tuấn, cô muốn đi đâu vậy?"

"Tôi đi xem Lâm Đại sư ở ngay bên kia, bây giờ Hàn Tuấn còn chưa đến, gấp cái gì chứ? Với cả mỗi ngày đều nhìn thấy Tuấn Tuấn rồi, lần này không đón cũng được."

Thiếu nữ kia lập tức cả giận nói: "Này cô có còn là fan của Tuấn Tuấn nữa không đấy?"

"Tuấn Tuấn gì chứ, fan thì fan, thế nhưng Hàn Tuấn mà so với Lâm đại sư được sao? Ha ha so sánh con khỉ khô, tôi đi trước đây."

Lúc này đám fan của Hàn Tuấn ghé tai thì thầm to nhỏ.

"Là Lâm Đại sư đó, tôi hay theo dõi ở trên Weibo, đây là một người cực kỳ cực kỳ lợi hại đó."

"Đúng vậy tôi cũng hay theo dõi. Hâm mộ Lâm Đại sư chết đi được, không chịu nổi nữa rồi, tôi cũng phải qua đó xem một chút."

"Đi, đi, đi, bây giờ không ngồi đây đợi nữa, đằng nào chẳng nhìn thấy hàng ngày. Cũng không xem lần này."

Lúc này đám fan hâm mộ tiếp đón Hàn Tuấn lập tức phân tán đi hơn một nửa, nửa còn lại thì đang rục rịch.

Bởi vì người gọi là Lâm Đại sư kia độc chiếm hàng loạt tiêu đề của các tờ báo lớn, làm đủ chuyện thần kỳ, nghe thôi đã khiến cho bọn họ sợ chết khiếp rồi.

Trên máy bay, khoang hạng nhất.

Trên khuôn mặt điển trai của Hàn Tuấn lộ ra nét dịu dàng của phái nữ, lông mày được kẽ kỹ càng, trên mặt được dặm một chút phấn.

Kỳ thực, da của anh ta cũng không được đẹp, nhưng mà qua bàn tay thợ trang điểm cộng thêm một lớp phấn lót che đậy, toàn bộ những khuyết điểm trên mặt đều trở nên hoàn mỹ.

Khán giả chắc chắn sẽ không phát hiện ra được điều này.

“Lần này các biện pháp an ninh đã làm xong chưa?” Hàn Tuấn dò hỏi. Đối với những fan hâm mộ điên cuồng kia, anh ta thật lòng có chút không chịu nổi. Mỗi lần đi lại đều là một lần nguy hiểm.

“ Tất cả đã chuẩn bị xong, hai mươi vệ sĩ, đám fan hâm mộ kia chắc chắn sẽ không lọt vào được.” Người quản lý cười nói. Lần này tới thủ đô là để tham gia một sự kiện nên đã sớm công bố hành trình với bên ngoài, chính là để cho có nhiều fan hâm mộ tới sân bay đón.

Đồng thời ngầm thể hiện cho mọi người biết sức hút của Hàn Tuấn lớn tới cỡ nào.

Thậm chí anh ta cũng đã mường tượng ra cảnh hiện trường đông đúc nghìn nghịt người, đám fan hâm mộ nhiệt tình kia chắc sẽ chen bể cả sân bay luôn ấy chứ.

“ Vậy thì tốt, đám fan hâm mộ kia thực sự quá điên cuồng.” Hàn Tuấn nhẹ nhàng thở ra. Đối với việc mình có nhiều fan hâm mộ như vậy anh ta cũng rất bất đắc dĩ, nhưng mà không biết vì sao lại cảm thấy sảng khoái.

Người quản lý cười nói: ”Tôi cũng đã liên lạc qua phía sân bay, bảo bọn họ tăng cường thêm bảo vệ tới, chắc chắn sẽ không xảy ra việc gì đâu.”

Đúng lúc này tiếng thông báo trên máy bay vang lên. Đã đến sân bay, chuẩn bị hạ cánh.

Hàn Tuấn lấy gương ra, cẩn thận soi lại mặt mình, bảo đảm rằng đây là khuôn mặt hoàn mỹ nhất, sau đó nhìn về phía người quản lý: ”Bây giờ nhìn đẹp không, ổn chưa, không có vấn đề gì đúng không?”

Người quản lý cẩn thận nhìn rồi đáp: ”Không có vấn đề gì, tất cả đều rất hoàn mỹ, đợi đám fan hâm mộ kia nhìn thấy kiểu gì cũng phát cuồng lên vì anh thôi.”

Chương 1848: Tình huống quá lúng túng

Sân bay

Quản lý bộ phận an ninh sân bay vội vàng triệu tập nhân viên công tác: “Tất cả nhanh nhanh đi qua bên kia, đợi lát nữa có

đại minh tinh Hàn Tuấn đến đây, mọi người nhất định phải bảo đảm an toàn, không thể để đám fan hâm mộ điên cuồng kia gây mất trật tự.”

Hơn mười bảo vệ gật đầu, bọn họ cũng không biết đây là tình huống gì, cũng không nghĩ ra là vị minh tinh này đến cùng hot đến cỡ nào, sao lại có nhiều fan hâm mộ như vậy.

Nhưng mà bọn họ đã làm việc ở sân bay lâu rồi, đương nhiên thấy không ít cảnh tượng fan hâm mộ chen chúc ở đây đón thần tượng. Quả là một cảnh tượng thật kinh người, hiện trường náo động, người người chen lấn xô đẩy.

Mà lúc này trên một máy bay khác, một ông lão từ từ nhắm hai mắt lộ vẻ mỏi mệt, bên cạnh là hai người vệ sĩ đi theo. Nhưng xem ra ba người bọn họ trông rất bình thường, không có gì đặc biệt.

Rất nhanh, máy bay chuẩn bị hạ cánh.

Các phóng viên cũng đã tới, bọn họ biết đại minh tinh Hàn Tuấn chuẩn bị đến cho nên ngồi chờ ở đây săn tin, nhưng mà ngồi đợi một lúc thì cảm giác có gì đấy không đúng.

“Ồ, có chuyện gì vậy, bên kia có mười mấy người đang giơ bảng hiệu đợi Hàn Tuấn, thế còn bên này tụ tập nhiều người như vậy là đang đợi ai?”

“ Anh có bị ngu không, đám người ít ỏi đứng đợi ở bên kia chắc chắn bị nhầm chỗ rồi. Nhanh nhanh chúng ta qua bên này đi.”

“ Ừm, cũng đúng.”

Các phóng viên nhanh chóng đổi vị trí, mấy người giơ bảng hiệu kia cũng không hiểu có chuyện gì.

Đột nhiên!

Một tiếng hét chói tai vang lên.

“Ồ! Hàn Tuấn… … .”

“ Tuấn Tuấn… … “

Mười mấy người lớn tiếng kêu gào, mặc dù nhân số ít ỏi nhưng khí thế không yếu chút nào.

Các nhân viên an ninh sân bay vội vã chạy đến, mà các vệ sĩ của Hàn Tuấn cũng bắt đầu hành động. Bọn họ dạt ra hai bên, tạo thành hai bức tường người.

Mà Hàn Tuấn từ trong sân bay đi ra thì lại sửng sốt vì tình huống trước mặt, sắc mặt hắn bỗng xám xịt.

Mẹ nó, đây là tình huống gì?

Lẻ tẻ mười mấy fan hâm mộ giơ cao bảng hiệu, gào thét tê tâm liệt phế, chẳng những không tạo ra khí thế mà còn khiến cho hắn cảm giác có chút mất mặt.

Các nhân viên an ninh ở sân bay thấy cảnh này cũng nhếch miệng, trong lòng điên cuồng chửi thề: "Con mẹ nó, lèo tèo có mấy móng tới đón thế này mà làm chúng tôi sợ muốn chết, haizz."

Vốn dĩ trong lòng bọn họ còn lo lắng, nhưng bây giờ đã có thể thả lỏng, tiếp đó lui sang một bên.

Bọn họ cộng với vệ sĩ của Hàn Tuấn đã hơn 30 người, so với fan hâm mộ ở đây còn nhiều hơn.

Vẻ mặt Hàn Tuấn ngây ngốc nhìn người quản lý nói: "Đây là chuyện gì chứ? Cô không thông báo tin tức hành trình của tôi sao?"

Người quản lý cũng trợn tròn mắt, đáp : " Tôi có thông báo rồi mà."

"Vậy chuyện này… ." Hàn Tuấn chỉ vào hiện trường trước mặt, đám fan hâm mộ chỉ có mười mấy người vẫn đần độn đứng đó gào thét, còn khiến không ít người đi ngang qua thấy vậy thì ghé vào xem.

Chuyện này giống như là hắn đang tự biên tự diễn vậy .

Các phóng viên nhìn thấy tình huống này cũng hoang mang, sau đó có người tiến lại cẩn thận dò xét: "Con mẹ nó, Hàn Tuấn ở bên này cơ mà."

"Không đúng, với độ hot của Hàn Tuấn thì sao chỉ có chút ít người như thế này? Thế đám người đông đúc bên này là đang đợi ai?"

“Đi, đi, nhanh qua bên kia chụp chút ảnh, đây là tin tức lớn đó. Anh nhìn Hàn Tuấn bên kia còn mang nhiều vệ sĩ hơn cả fan hâm mộ. Thanh thế thì lớn đấy nhưng nhìn số fan hâm mộ kia cũng quá ít rồi.”

Các phóng viên lập tức đi tới trước mặt Hàn Tuấn hỏi: “Xin hỏi lần đón tiếp này, với ngần ấy fan hâm mộ, anh có gì muốn nói không?”

Người quản lý ngăn phóng viên lại nói: “ Ngại quá, chuyến đi này là do chúng tôi cố ý khiêm tốn, không để lộ ra tin tức.”

Các phóng viên sững sờ, cái gì mà không để lộ tin tức chứ, gạt người sao. Bọn họ ẩn núp trong nhóm fan hâm mộ nên đã hay tin chuyến đi này từ lâu rồi.

Mà lúc này có một fan hâm mộ nói: “ Đều tại cái tên Lâm đại sư kia, bằng không sao ở đây lại ít người như vậy được chứ.”

Các phóng viên vừa nghe thấy thế nhất thời ngây ngẩn cả người, nhìn về phía đám fan bên này, hỏi: “Cô nói cái gì? Lâm đại sư? Hắn ở chỗ nào?”

“Nơi đó.” Thiếu nữ fan của Hàn Tuấn oán giận nói: “Thực đúng quá đê tiện, thế mà dám ngang nhiên đoạt fan của Tuấn Tuấn đi mất, những người kia lúc trước ở trong nhóm đều thề thốt nói mãi là fan này kia, không nghĩ tới sau một hồi đã lật mặt, ở đó mà mãi một tình yêu với Tuấn Tuấn.”

Hàn Tuấn nghe fan này nói xong, sắc mặt càng ngày càng đen, trong lòng cũng chửi ầm lên.

Mẹ nó, sao lại có con nhỏ bị thiểu năng trí tuệ thế này chứ.

Vừa rồi mới nói là không có thông báo chuyến đi, bây giờ lại bị fan hâm mộ này nói toạc ra.

Cũng không biết ngày mai những phóng viên này sẽ viết như thế nào, ngẫm lại thì nội dung này có khả năng xuất hiện lắm chứ, hắn cũng đã không dám tưởng tượng cảnh đó.

Chương 1849: Chào đón Mã Viện Sĩ

Mà người quản lúc này cũng là có chút nghẹn lời, đúng là không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như thế.

Nhưng mà điều khiến cho bọn họ càng kinh hãi chính là, tại sao Lâm đại sư lại xuất hiện ở sân bay.

Đột nhiên, một tiếng kêu từ xa truyền đến.

“Hoan nghênh, Mã Viện Sĩ trở về.”

Một thanh âm hết sức vang dội.

Sau đó vô số tiếng hô lớn ngay sau đó vang lên.

“Hoan nghênh Mã Viện Sĩ trở về.”

Những người hô theo không biết Mã Viện Sĩ này là ai, thế nhưng Lâm đại sư đã gọi như vậy thì bọn họ gọi theo, chắc cũng không có vấn đề gì.

Các phóng viên nhìn thấy tình huống này, lập tức giơ máy quay phim.

“Mau đi xem một chút rốt cuộc là tình huống thế nào.”

“Ôi chao, khí thế kia cũng thật lớn.”

Trong phút chốc, các phóng viên đã chạy như bay đến bên kia.

Hàn Tuấn đứng ở nơi đó, khóe miệng liên tục co giật, có loại cảm giác khó chịu không nói thành lời, anh ta cảm giác mình đã bị khinh bỉ.

Anh ta đường đường là một đại minh tinh, nhưng bây giờ cái danh tiếng này nói mất là mất, toàn bộ bị người ta cướp đi.

Khi ánh mắt nhìn về phía mười mấy fan hâm mộ đang hưng phấn kia, anh ta có loại cảm giác nói không nên lời, thậm chí còn muốn lao tới đánh cho bọn họ một trận.

Lúc này, người phụ trách an ninh ở sân bay nhìn thấy tình huống ở hiện trường, lập tức quát: “Mấy anh làm cái gì vậy, không phải nói đến đây để giữ an ninh trật tự sao, còn đứng đần ra đấy hóng gió à?”

“Đội trưởng, đây là Hàn Tuấn, nhưng mà fan của hắn lèo tèo có mấy người như thế này thôi, chúng tôi cũng không biết phải làm gì.” Một bảo vệ bày vẻ bất đắc dĩ nói.

Vốn dĩ lúc tới đây, anh ta đã chuẩn bị xong tinh thần bị đám fan điên cuồng xô đẩy, nhưng mà bây giờ xem ra đừng nói là xô đẩy, đến người để xô đẩy cũng không có.

Quản lý đội bảo vệ sững sờ, ông ta nào biết minh tinh nào hot với không hot, sau đó chỉ về phía xa xa kia, gầm thét lên: "Mấy anh mù hay sao mà còn không thấy bên kia có nhiều người như vậy, còn không mau đi qua."

"Vâng, vâng." Các nhân viên an ninh nghe xong, nhanh chóng đi qua hỗ trợ.

Quản lý anh ninh sân bay nhìn tình huống trước mặt, nói "Lúc trước là ai gọi điện cho tôi điều thêm bảo vệ đến?"

Người quản lý của Hàn Tuấn đứng ra nói: "Là tôi gọi ."

Quản lý an ninh sân bay liếc mắt nhìn, giọng điệu không tốt lắm nói: "Tôi hy vọng lần sau mấy người tìm hiểu cho rõ ràng, nhân viên an ninh sân bay của chúng tôi bề bộn nhiều việc nhân lực có hạn, xin đừng có gọi bừa, trò đùa này không hay đâu. Có tí tẹo fan hâm mộ này mà cũng hô to gọi lớn, thực sự là, haizz …"

Ông ta lắc đầu, cũng không muốn nói thêm cái gì, trực tiếp rời khỏi.

Nghe đến mấy câu này, Hàn Tuấn tức giận đến nỗi thở cũng khó khăn, anh ta cảm giác khuôn mặt đẹp trai này của mình giống như là bị người ta vả đùng đùng vậy.

Sau khi đám người Mã Viện Sĩ từ sân bay ra ngoài, nghe được thanh âm hô hào cũng hoang mang không hiểu xảy ra chuyện gì.

Mã Viện Sĩ dừng chân, cũng không dám bước tiếp, tựa như là không biết ở đây rốt cuộc là có tình huống gì. Sau đó mắt nhìn về phía hai vị vệ sĩ bên cạnh, như là đang hỏi thăm chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

Người thiếu niên họ Thôi lập tức tiến lên, nói: "Mã Viện Sĩ, chào mừng ngài trở về."

"Tiểu Thôi, đây là." Mã Viện Sĩ nghi hoặc nhìn tình huống phía trước, lúng túng không biết làm sao.

Nghiên cứu cả một đời, chưa từng nhận được một lần hoan nghênh như vậy.

"Mã Viện Sĩ, vị kia là Lâm đại sư." Tiểu Thôi bây giờ cũng có chút không biết phải làm sao, ngược lại cậu ta cũng không

nghĩ tới tình huống sẽ trở nên như vậy.

Ngay bây giờ, hiện trường đông nghịt này không khác gì một lần nghênh đón của siêu cấp minh tinh nổi tiếng.

Thế nhưng ông ta cảm giác chuyện này cũng không tệ.

Mã Viện Sĩ tuổi cũng đã cao, đã bảy mươi mấy không lâu nữa tròn tám mươi. Cả một đời người cống hiến cũng chưa từng được nhận sự tiếp đón long trọng như vậy, bình thường đều rất khiêm tốn.

Lâm Phàm đi tới trước mặt Mã Viện Sĩ đưa một tay ra, vẻ mặt tươi cười: "Xin chào, Mã Viện Sĩ, ngài khỏe chứ?"

"Ồ, nhóc con, tôi vẫn nhớ được cậu nha." Mã Viện Sĩ cẩn thận nhìn chằm chằm Lâm Phàm, sau đó nói: "Tôi từng đi bảo tàng nghệ thuật xem tranh cậu vẽ, bức vẽ ấy thực sự rất đẹp, đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ nó."

"Ha ha." Lâm Phàm cười, nói: "Cảm ơn ngài quá khen, tôi vẫn còn phải cố gắng nhiều lắm."

"Cậu cũng đừng quá khiêm tốn, bảo tàng nghệ thuật sao có thể trưng bày thứ gì không tốt chứ, tác phẩm có thể vào được nhà bảo tàng thì đó chính là được sự công nhận ." Mã Viện Sĩ vừa cười vừa nói, đối với nhiều người như vậy tới đón vì một cái hư danh, ông ấy thực ra có chút chướng mắt.

Nhưng mà đối với mầm non tài năng, tương lai của đất nước như Lâm Phàm thì ông ta lại là rất thích thú.

Lâm Phàm cùng Mã Viện Sĩ hàn huyên vài câu, sau đó liền từ biệt để nhóm Mã Viện Sĩ đi về nghỉ ngơi.

Chương 1850: Không đắc tội với người ta đó chứ

Sau đó hắn nhìn đồng hồ, không xong, không còn sớm nữa rồi, phải mau đi thôi.

Chỉ là hiện trường nhiều người như vậy đang ở đây, nếu không đứng lên nói một câu thoái thác thì đây không phải là tổn thương lòng người sao. Sau đó, hắn hô to: "Các vị, tôi sắp phải lên máy bay rồi, chúng ta cùng nhau tới chụp một bức ảnh đi, có thời gian thì lên trên Weibo của tôi download ảnh chụp, xem mình ở đâu, có được hay không."

"Tốt quá, cuối cùng có thể cùng Lâm đại sư chụp ảnh chung rồi ."

"Quá tuyệt vời."

Lâm Phàm đưa điện thoại di động cho một vị bảo vệ, sau đó đứng giữa một đám người, nói: "Phía trước ngồi xổm xuống, đừng chắn người đứng sau, từng tầng từng tầng ngồi xổm xuống nào."

Đám dân chúng nghe được lời nói này, cũng không do dự nghe theo Lâm Phàm chỉ huy.

"Được rồi, chụp nào, cười lên… ."

Xoạt xoạt!

Bảo an căn chỉnh cẩn thận rồi chụp, sau đó đưa trả điện thoại di động cho đưa Lâm đại sư.

Mà các phóng viên thì ở phía sau la hét: "Nhường đường một chút, nhường chúng tôi đi vào phỏng vấn Lâm đại sư một chút."

Những người này là phóng viên ở thủ đô, bình thường không có cách nào đi Thượng Hải để phỏng vấn Lâm đại sư. Khi có chuyện gì xảy ra đều phải chờ phóng viên bên Thượng Hải đưa tin.

Bây giờ Lâm đại sư cuối cùng cũng tới sân bay thủ đô, vậy dĩ nhiên là bắt được cơ hội này thì phải phỏng vấn một chút.

Nhưng mà bây giờ người ở đây quá đông, căn bản là không chen chân vào nổi.

Lâm Phàm nhìn thời gian, thời gian check in đã đến, nói: "Các vị đồng chí phóng viên, ngại quá, thời gian check in sắp tới, lần sau có cơ hội tới thủ đô thì tôi sẽ thông báo cho mọi người nhé."

"Còn có cảm ơn tất cả mọi người, tôi đi trước đây. Đợi lát nữa tôi sẽ đăng ảnh chụp nhóm lên trên Weibo, mọi người chú ý vào Weibo của tôi download là được."

Nói những lời này xong, hắn liền nhanh chóng vào cửa xoát vé, nếu như kéo dài thêm thì chỉ sợ hôm nay không về được.

"Lâm đại sư đi thong thả."

"Có cơ hội tới thủ đô chơi, chúng tôi vẫn luôn chào đón anh."

"Ôi chao, hôm nay nếu không phải nhờ có Lâm đại sư thì tôi còn thực sự không biết có một người như Mã Viện Sĩ tồn tại, người này so với đám minh tinh còn lợi hại hơn nhiều."

Rất nhanh, bóng lưng Lâm Phàm đã biến mất.

Nhưng mà những người này lại không có lập tức rời đi, mà là trao đổi thông tin liên lạc với nhau, một người trong đó hô: "Mọi người có muốn lập một group chat hay không, để tiện về sau dễ bày tâm sự."

"Qua chuyện này, tôi cảm giác mình nên chăm đọc tin tức hơn, giáo sư Mã Viện Sĩ này đường đường là nhà khoa học lỗi lạc. Mà nhìn xem, lúc đi về cũng không có người nghênh đón, tổn thương cỡ nào chứ."

"Đúng vậy đấy, tôi cảm giác cũng nên như thế, mặc dù không cần tìm hiểu đến nỗi ai ai cũng nhớ mặt, nhưng nếu có thời gian, tôi cũng phải mua đoá hoa gì đó, tới tặng một đóa hoa thế cũng tốt rồi."

"Ừm, ý tưởng này không tệ, nhưng mà chúng ta cũng đâu có biết khi nào thì có những người như vậy tới mà đón."

Lúc này, một phóng viên hô lên: "Cho tôi vào nhóm đi, chú ý tới những chuyện này là nghề của tôi, nếu như có thông tin thì tôi sẽ thông báo cho mọi người."

Đám người nghe nói như thế thì lập tức cười.

“Vậy thì tốt quá, nào, mọi người nhanh chóng tham gia nhóm, để tôi add mọi người, tới đây quét mã QR vào nhóm nào.”

Giờ khắc này, một đám người túm tụm lại một chỗ, thi nhau quét mã.

Mà Hàn Tuấn và người quản lý, sớm đã dẫn theo 20 vệ sĩ xám xịt rời đi rồi.

Đối với Hàn Tuấn mà nói, lần này quả thật là sỉ nhục đến tận cùng, như tát vào mặt anh ta trước mặt mọi người. Còn tin tức ngày mai như thế nào, anh ta cũng không dám nhìn.

…

Buổi tối.

Sân bay Thượng Hải.

Lâm Phàm nhẹ nhàng thở ra, hít thở không khí, cuối cùng đã trở về rồi. Sau đó điện thoại bỗng vang lên.

Vương Minh Dương, nói: “Đã về chưa?”

“Về rồi, về rồi , bây giờ đang ở sân bay, tôi lái xe về bây giờ đây, gấp cái gì chứ” Lâm Phàm nói.

“Nhanh lên, vẫn đang chờ cậu đây, đêm nay chúng ta không say không về nha.” Vương Minh Dương vừa cười vừa nói.

“Được được, đừng thúc giục nữa.” Lâm Phàm nhanh chóng lấy xe, trong đầu lại suy nghĩ tới chuyện ở sân bay thủ đô. Hắn cảm thấy thực sự rất thú vị, cảm giác cũng không tệ lắm.

Nhưng mà hẳn là không đắc tội với vị minh tinh kia chứ, dù sao cũng không có trực tiếp xung đột mà.

…

Biệt thự sang trọng nào đó ở Thượng Hải.

Trong phòng bếp, Hứa Tử Nhạc và Ngô Hoán Nguyệt đang bận rộn nấu nướng.

Mà Vương Minh Dương thì vắt chân, ngồi trên ghế sa lon xem TV.

Lúc này, giọng của Hứa Tử Nhạc từ trong phòng bếp truyền ra.

“Minh Dương, anh Lâm có tới hay không vậy?” Buổi tối lần này cũng chỉ có bốn người bọn họ, hơn nữa cơm tối cũng là do hai người phụ nữ bọn họ làm. Thân là hai vị đại minh tinh, nếu để cho fan hâm mộ nhìn thấy tình huống này chỉ sợ cũng không dám tin.

Dù sao trong mắt đám fan hâm mộ, thần tượng của mình mà tự mình xuống bếp nấu cho người khác thì chuyện này quả thực không thể chịu nổi.

Chương 1851: Chuyên gia tâm lý Hứa Tử Nhạc

Vương Minh Dương, nói: “Vừa gọi điện thoại rồi, đang ở sân bay, chắc bây giờ đang trên đường về rồi. À đúng rồi, làm nhiều đồ ăn một chút, đừng có sai sót gì đó, bằng không nếu để cậu ta xuống bếp thì không xong đâu. Tay nghề của cậu ta có thể nói là kinh thiên động địa, nếu ai có thể học được một chút thì sau này khỏi phải lo cơm ăn áo mặc.”

Đối với tài nấu nướng của Lâm Phàm, bọn họ bội phục vô cùng. Không thể không nói, có lẽ thế gian không có người nào có thể so sánh được.

Nhưng thật đáng tiếc, cái tên này lại không thích nấu cơm. Nếu không hắn ta mà mở tiệm cơm thì chỉ sợ người ở năm châu bốn bể đều phải chạy tới thưởng thức.

Mà suy nghĩ một chút cũng cảm thấy đáng tiếc, lần trước được ăn đồ ăn do hắn nấu đó là lúc nào nhỉ? Hình như cũng đã rất lâu rồi chưa được ăn lại.

Hứa Tử Nhạc cười, nói: “Sao có thể để cho anh Lâm xuống bếp được chứ, mặc dù anh Lâm có tay nghề tốt, nhưng mà hôm nay cứ để hai người chúng em xuống bếp chiêu đãi mọi người đi, các anh cứ ngồi đó là được rồi.”

Trong phòng bếp, Hứa Tử Nhạc và Ngô Hoán Nguyệt cười, hai đôi tay thon dài nhỏ nhắn trắng như tuyết không lóng ngóng vụng về chút nào, ngược lại rất thoăn thoắt làm bếp.

“Hoán nguyệt, không nghĩ ra em còn có tay nghề nấu nướng tài như vậy.” Hứa Tử Nhạc cười nói.

“Em bây giờ đã là đại minh tinh, nếu như để fan hâm mộ của em biết thì có lẽ họ bị doạ cho rụng cả răng luôn mất.”

Ngô Hoán Nguyệt cười vui vẻ nói: “Chị Tử Nhạc lại quá khen em rồi, trước đó em đều tự phải nấu ăn cho chính mình, cho nên những thứ này chỉ là kỹ năng cơ bản của cuộc sống, có tính là gì chứ.”

Hứa Tử Nhạc cười ha hả, sau đó nhỏ giọng nói: “Đây chính là lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, lại còn có thể làm ấm giường, đúng là một cô gái toàn năng. Sau này ai mà lấy được em thì quả thật là phúc tám đời, không chỉ biết kiếm tiền, còn có thể làm việc nhà. Người kia chỉ cần mỗi ngày nằm ở trong nhà là sẽ có người phục vụ chu toàn, thật đúng là rất thoải mái đó nha.”

Ngô Hoán Nguyệt cười hì hì nói: “Chị Hứa không phải cũng toàn năng như vậy sao.”

“Chị ấy à.” Hứa Tử Nhạc nghĩ nghĩ một chút rồi nói: “ Chị còn kém xa, chị với Vương Minh Dương đến bên nhau cũng là do anh Lâm tác hợp đấy. Nếu như anh Lâm không đồng ý thì nói không chừng Minh Dương cũng sẽ đá chị luôn rồi ấy chứ.”

“Sao lại thế.” Hứa Tử Nhạc há to miệng, không tin nói. Trong suy nghĩ của cô, đây là chuyện không thể nào.

“Em ấy à, đừng có xem thường tình anh em giữa những người đàn ông.” Hứa Tử Nhạc xoa xoa đầu Ngô Hoán Nguyệt, nói: “Có đôi khi, tình cảm anh em với anh em còn tốt hơn thứ tình cảm nam nữ. Loại chuyện này chị đã gặp không ít, cho nên bây giờ chị thật ra có chút mỏi mệt, không chỉ phải làm vừa lòng Vương Minh Dương, còn phải biểu hiện thật tốt trước mặt anh Lâm. Nếu như ngày nào đó anh Lâm nói chị không được thì chắc chị sẽ bị vứt bỏ mất, haizz .”

“Sẽ không đâu, anh Lâm không phải loại người như vậy.” Ngô Hoán Nguyệt nói, ngược lại cô không tin chuyện như thế sẽ xảy ra.

Hứa Tử Nhạc cười cười, không có tiếp tục chủ đề này, đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm Ngô Hoán Nguyệt, nói: “Thôi đừng

nói chuyện của chị nữa, nói chút chuyện của em đi.”

“Hả?” Môi hồng của Ngô Hoán Nguyệt khẽ nhếch, dừng động tác trong tay lại, quay đầu qua hỏi: “Chị Hứa, em có thể có chuyện gì chứ?”

“He he, em còn giả vờ cái gì.” Hứa Tử Nhạc cười, điệu bộ như một chuyên gia tâm lý thấu hiểu tất cả, sau đó con mắt nhìn nhìn bên ngoài rồi nhỏ giọng nói: “Đêm nay, chị Hứa giúp em, thế nào?”

“Giúp… Giúp em?” Sắc mặt Ngô Hoán Nguyệt đỏ lửng, tựa như đang nghĩ tới điều gì.

Hứa Tử Nhạc gật đầu, nói: “Không sai, đêm nay chị Hứa sẽ mặc kệ. Vốn dĩ không uống rượu nhưng mà chị sẽ giúp em. Hơn nữa, chuyện của anh Lâm chị nghe Minh Dương kể qua, anh Lâm có mấy người nhìn trúng đó. Có đôi khi thân phụ nữ nhưng phải chủ động chút, chỉ cần một lần nắm được con tim người đàn ông thì vạn sự không lo nữa.”

Ngô Hoán Nguyệt cúi đầu, sâu đến mức như sắp vùi mặt vào lồng ngực. Cô cũng không biết nên nói cái gì, cảm giác chị Hứa nói có chút mạnh bạo quá.

“Đừng thẹn thùng, em nghĩ mà xem. Bây giờ em cũng không tệ, danh tiếng cũng có, khuôn mặt cũng có, vóc người này thì khỏi nói, quá là tốt rồi. Nhưng mà khuyết điểm duy nhất chính là thời gian của em bận rộn hơn hẳn người khác.”

“Nhưng mà giữa nam và nữ, đáng sợ nhất chính là thời gian. Thời gian có thể đánh bại hết thảy, dù là cảm tình có sâu đậm đến đâu thì theo thời gian cũng có thể mài mòn tình cảm của hai người, cuối cùng mỗi người một ngả.” Hứa Tử Nhạc nói.

Ngô Hoán Nguyệt ngay từ đầu còn có chút thẹn thùng, nhưng mà khi nghe chị Hứa nói những lời này, lỗ tai trắng như tuyết cũng khẽ run lên một cái, tựa như đang cẩn thận lắng nghe.

“Chị Hứa, thực ra em có thể từ bỏ tất cả mọi thứ đang có.”

Âm thanh rất nhỏ, nhưng vẫn có thể nghe thấy.

Chương 1852: Cảm giác chinh phục

“Nha đầu ngốc, từ bỏ làm gì, sự nghiệp không thể bỏ, em vì người đàn ông từ bỏ sự nghiệp của mình. Thế nhưng mà người kia không chắc sẽ để ý mấy, cho nên chị nói cho em biết, phụ nữ nhất định phải có sự nghiệp của chính mình, đây không phải là phiền phức, mà chính là chỗ dựa của mình. Đã nghe qua lời này hay chưa?” Hứa Tử Nhạc nói.

Ngô Hoán Nguyệt bị Hứa Tử Nhạc làm cho sửng sốt một chút, ngược lại tò mò hỏi: “Lời gì?”

“Đàn ông làm việc chăm chỉ rất có sức hút, vậy em có biết phụ nữ làm việc nghiêm túc là cái gì không?” Hứa Tử Nhạc hỏi.

Ngô Hoán Nguyệt lắc đầu, có chút không hiểu, đáp: “Không biết.”

“Đó là cảm giác chinh phục!”

“???” Ngô Hoán Nguyệt một mặt hoang mang, không hiểu lời Hứa Tử Nhạc nói có ý gì.

Hứa Tử Nhạc lại nhìn ra bên ngoài một chút, quay lại nói: “Chị nói cho em nghe này, cảm giác chinh phục này rất huyền diệu, em biết anh Vương thích cái gì không?”

“Thích gì?” Ngô Hoán Nguyệt cảm giác như đang được nghe một bí mật quốc gia vậy.

Hứa Tử Nhạc tựa ở bên tai Ngô Hoán Nguyệt , nhỏ giọng nói gì đó. Mà Ngô Hoán Nguyệt nghe đến mấy câu sau, mang tai lập tức đỏ ửng lên.

“Anh Vương, hắn … Hắn còn có cái đám mê này ư.” Ngô Hoán Nguyệt cảm giác thế giới quan của mình như sụp đổ.

“Đây không phải là đam mê, đây chính là cảm giác chinh phục hiểu không? Bằng không thì em cho rằng chị mỗi khi đóng một bộ phim xong đều đem theo quần áo hóa trang khi diễn về nhà làm gì chứ. Tất cả những thứ ấy đều chuẩn bị cho anh ấy chứ ai.” Hứa Tử Nhạc nói.

“Cho nên, công việc này của em không thể từ bỏ, chỉ cần giỏi quản lý thời gian một chút, hết thảy đều không phải là vấn đề.”

“E hèm, quay lại chủ đề chính, vậy giờ em nói cho chị biết đi, em có làm hay không.” Hứa Tử Nhạc hỏi.

Ngô Hoán Nguyệt nhìn Hứa Tử Nhạc, khẽ cắn môi, có chút khẩn trương, lại có chút sợ.

Đột nhiên!

Nồi canh bật nắp vung, nước súp sôi sùng sục trào ra.

“Ôi, chị Hứa, nước canh tràn ra rồi.” Ngô Hoán Nguyệt lập tức lo lắng nói.

Hứa Tử Nhạc nhìn nhìn, “Ui, mãi nói với em mà quên nồi canh.”

“Thùng thùng!”

“Minh Dương, mở cửa nhanh, tôi về rồi.” Lúc này, bên ngoài truyền đến âm thanh.

Vương Minh Dương lập tức từ trên ghế salon đứng lên, đi về phía cửa, sau đó hô: “Phòng bếp, nhanh lên, người tới rồi.”

…

“Anh Lâm đến rồi, chúng ta cũng tăng tốc độ đi.” Hứa Tử Nhạc nhanh chóng bắt đầu bận rộn, sau đó đụng Ngô Hoán Nguyệt nói: “Nhớ kỹ nhé, có chị ở đây.”

Vương Minh Dương mở cửa, khuôn mặt đầy ý cười: “Chao ôi, cuối cùng cậu cũng đến, tôi chờ cậu muốn chết luôn rồi.”

Lâm Phàm nhìn đối phương nói: “Anh còn chờ muốn chết, tôi bận muốn chết luôn đây.”

“Cảm thấy thế nào?” Vương Minh Dương cười, anh ta cũng xem như phục rồi. Cái tên này từ Thượng Hải đến thủ đô đánh người ta, sau đó vội vàng trở về. Bay đi bay lại như vậy, phải nói là quá lợi hại.

Lâm Phàm trợn mắt nhìn Vương Minh Dương nói: “Anh nói xem, để anh bay đi bay về xem có sướng hay không? Cả ngày hôm nay đều phải ngồi trên máy bay, không nói nữa, mau để tôi vào nhà ngồi nào, thực sự là mệt muốn chết đi được.”

“Mời! Mời! Mời đại ca vào. Bây giờ muốn mời đại ca qua đây làm khách, thật đúng là không dễ dàng gì. Còn phải hẹn trước, thậm chí chưa chắc đã hẹn được ấy chứ.” Vương Minh Dương cười, nhanh chóng lấy dép lê cho Lâm Phàm.

Lâm Phàm đi dép lê vào, nhìn trái nhìn phải nói: "Căn nhà lớn như vậy, anh đúng là biết hưởng thụ thật đấy."

Vương Minh Dương bất đắc dĩ nói: "Tôi nói này anh bạn, tôi chẳng có cái gì cả, chỉ có nhiều nhà mà thôi. Tôi đã nói rồi, muốn chuẩn bị cho cậu một căn nhà xa xỉ, thế mà cậu lại đi thuê nhà, bây giờ lại nói tôi là tôi biết hưởng thụ, có đôi khi tôi thực sự muốn đánh cho cậu một trận tơi bời luôn đấy."

Lâm Phàm bày ra một tư thế, ngoắc tay nói: "Nào, bây giờ tôi cho anh cơ hội đấy."

"Đừng, là tôi đùa thôi, tôi không muốn đi bệnh viện đâu." Vương Minh Dương nhanh chóng xua tay, đùa chứ, cái tên này sức lực kinh người. Đánh nhau với cậu ta thì không phải sẽ bị đánh cho tàn phế luôn sao?

"Khà khà." Lâm Phàm cười phá lên, sau đó chóp mũi khẻ ngửi, nói: "Có mùi thơm, để tôi đi xem thử là món ngon gì đây."

Nhưng rất nhanh, trong phòng bếp truyền đến âm thanh.

Hứa Tử Nhạc đẩy Lâm Phàm từ trong phòng bếp ra ngoài: "Anh Lâm, hai người đừng vào đây, trong này cứ giao cho em và Hoán Nguyệt là được. Anh cùng Minh Dương ra ngoài nói chuyện đi, đợi lát nữa là xong rồi."

Lâm Phàm thở dài nhún vai: "Lại còn không cho vào, nhưng mà cũng không tệ. Hôm nay phải nếm thử tay nghề của hai đại minh tinh mới được."

Trên ghế sô pha Vương Minh Dương ngoắc tay nói: "Mau qua đây uống trà đi, chúng ta trò chuyện một chút."

Hai người ngồi ở đó uống trà.

"Minh Dương, phòng thí nghiệm thế nào rồi?" Lâm Phàm khá để tâm đến chuyện này, đây không đơn giản chỉ là nhiệm vụ, mà còn là một cách để thay đổi tình trạng của mấy đứa nhỏ bất hạnh kia nữa.

Chương 1853: Xem tối nay tôi có chơi chết cậu không

Ở Viện phúc lợi vẫn còn rất nhiều trẻ em đều phải ngồi trên xe lăn, còn có một vài đứa trẻ tuy không ngồi trên xe lăn, thế nhưng cánh tay lại khiếm khuyết không giống với những đứa trẻ bình thường.

Vương Minh Dương gật đầu đáp: "Tôi giải quyết công việc thì cậu cứ yên tâm đi, chỉ cần là chuyện của cậu thì tôi đều sẽ không bỏ qua. Nếu đã là phòng thí nghiệm thì nhất định sẽ là phòng thí nghiệm đạt tiêu chuẩn cao nhất, tất cả mọi thứ đều phải phù hợp. Nhưng tôi hỏi cậu một câu thật lòng, cậu chắc chắn thật chứ?"

"Ừm." Lâm Phàm gật đầu cười nói: "Nhất định chắc chắn, hay nói đúng hơn là tôi đã nghiên cứu xong rồi, chỉ chờ phòng thí nghiệm của anh mà thôi."

"Nhưng lần này tôi nói thật lòng, hạng mục này tôi giao cho anh, đồng thời cũng hợp tác với chính phủ."

Vương Minh Dương sững sờ nói: "Chú em, vì sao lại muốn hợp tác với chính phủ? Nếu đây là thật thì sẽ có sự thay đổi rất lớn đó, thậm chí có thể trở thành người giàu có nhất."

Lâm Phàm cười xua tay: "Tôi nói này Minh Dương, chúng ta quen nhau lâu như vậy, anh còn cho rằng tôi là người rất coi trọng tiền bạc hay sao? Nếu tôi coi trọng tiền thì anh cho rằng tôi vẫn mở cửa hàng ở phố Vân Lý với thân phận thế này sao?"

"Cũng đúng." Vương Minh Dương gật đầu, anh ta biết người anh em này của mình không hề xem trọng tiền tài. Nếu không với khả năng của hắn thì người giàu nhất trong nước còn phải hỏi là ai sao.

Bệnh máu trắng, chứng bệnh kén ăn… Nếu là người bình thường có được phương thuốc này thì e là chỉ dựa vào một trong các phương thuốc đó thôi cũng có thể ngồi lên danh hiệu người giàu nhất nước rồi.

Đây không phải là ăn nói lung tung, cả thế giới có nhiều người như vậy, còn có rất nhiều bệnh nhân. Nếu tự mình kiểm soát phương thuốc và quảng bá thuốc thì tiền tài có thể nói là vô tận.

Nếu nhỏ mọn hơn một chút, chỉ cần chia phương thuốc thành nhiều lần điều trị. Tốc độ tăng của sự giàu có này sẽ khủng khiếp đến thế nào.

Nếu thành lập công ty niêm yết trên thị trường chứng khoán thì giá cổ phiếu phải tăng vọt đến mức nào nữa.

Cho nên, nếu là vì tiền thì tốc độ kiếm tiền của người anh em này của mình có thể nói là một người một ngựa, không ai đuổi kịp.

Hơn nữa anh ta cũng không tin người anh em này của mình chỉ có một vài phương thuốc chữa bệnh như thế.

"Tôi đã nghĩ xong rồi, bây giờ anh kinh doanh bất động sản cũng không hài lòng lắm nhỉ? Chuyển sang nghề phụ đi, hơn nữa hợp tác với chính phủ cũng là để chính phủ toàn lực quảng bá ra ngoài, tranh thủ thay đổi cuộc đời cho những người kém may mắn đó."

Lâm Phàm sẽ không quên Minh Dương, nếu đã có chuyện này thì nhất định phải để Minh Dương chiếm chút lợi ích.

Vương Minh Dương gật đầu đáp: "Được, tôi nghe cậu, cậu nói sao thì làm như vậy, dù sao từ lúc tôi quen cậu thì tôi cũng chẳng nghĩ được nhiều như vậy."

"Anh em tốt!" Lâm Phàm cười vỗ vai Vương Minh Dương nói: "Yên tâm đi, chỉ cần có tôi ở đây, bảo đảm sẽ không có ai ức hiếp được anh đâu."

"Xì, với địa vị bây giờ của tôi, ai dám ức hiếp tôi chứ?" Vương Minh Dương vừa nghe vậy thì không phục nói.

Lâm Phàm cười ha ha: "Quên chuyện ở thủ đô rồi hả? Bị mấy anh công tử kia trêu trọc thành tên ngốc, có phải anh không?"

Vương Minh Dương nghe vậy lập tức không nói nên lời: "Người anh em, có thể đừng nhắc lại chuyện trước đây được không? Lúc đó tôi còn trẻ chưa hiểu sự đời, bây giờ thì không như vậy nữa đâu."

"Ôi trời, lại còn trẻ tuổi chưa hiểu chuyện cơ đấy, chuyện mới năm ngoái thôi mà, bây giờ thì trưởng thành rồi sao?" Lâm Phàm ngược lại không nể mặt chút nào mà trực tiếp vạch trần, nhưng nghĩ đến chuyện năm ngoái thì cũng buồn cười. Vương

Minh Dương bị người ta chơi đùa đến mức đều biến thành bùn nhão, lúc đó nôn thốc nôn tháo rất kinh tởm. Sau đó hắn chợt nghĩ đến cái gì đó rồi lấy điện thoại ra.

“Lại đây, cho anh xem một thứ hay ho.” Lâm Phàm lén lấy điện thoại ra, sau đó nhẹ nhàng đặt trước mặt Vương Minh Dương.

“Con mẹ nó! Người anh em, mau xóa đi!” Vương Minh Dương vừa nhìn thấy bức ảnh trong điện thoại thì lập tức thay đổi sắc mặt, bức ảnh này sao có thể là anh ta cơ chứ!

Nằm ở đó, không có bất kỳ tri giác gì, còn nôn mửa khắp người nữa chứ.

Còn có một tấm ảnh đang khỏa thân nằm trên giường ở khách sạn, đây đều là lịch sử đen tối đó nha.

“Ha ha, không xoá! Đây đều là tài nguyên, sau này thiếu tiền thì bán cho phóng viên, còn có thể kiếm được một khoản lớn đấy chứ.” Lâm Phàm cười giấu điện thoại thật kỹ.

Vương Minh Dương nhào cả người về phía người Lâm Phàm, hai tay quơ quơ, sờ đi sờ lại.

“Con mẹ nó! Minh Dương, anh đừng có sờ lung tung…”

“Đưa cho tôi.”

“Không đưa.”

“Tôi xin cậu đấy!”

“Xin tôi cũng vô dụng, ai bảo anh như vậy chứ?”

Lúc này, Hứa Tử Nhạc và Ngô Hoán Nguyệt đi từ trong bếp ra, nhìn thấy cảnh này đều sững sờ.

“Hai người đang làm gì vậy?”

Hai người đàn ông uốn éo cùng một chỗ, cảnh này đúng là quá cay con mắt.

Lâm Phàm vội vàng đẩy Vương Minh Dương ra nói: “Đừng giành nữa, anh không giành được đâu. Mau đi ăn cơm nào, có bản lĩnh chuốc tôi say thì điện thoại này sẽ là của anh.”

“Xem tối nay tôi có chơi chết cậu không!” Vương Minh Dương hít sâu một hơi, chuẩn bị liều mạng.

Chương 1854: Chuốc rượu

Trên bàn ăn.

Ngô Hoán Nguyệt ngồi bên cạnh Lâm Phàm.

“Màu sắc và hương vị đều đủ, mùi vị không tệ.” Lâm Phàm khen ngợi, sáu món ăn một món canh, rất phong phú. Đồng thời cũng phải nói là tay nghề của hai cô gái thực sự không hề đơn giản.

“Cảm ơn anh Lâm khen ngợi, đây là kết quả một ngày bận rộn của em và Hoán Nguyệt đó.” Hứa Tử Nhạc vui vẻ nói, sau đó lấy rượu vang ra. Vừa chuẩn bị mở ra thì lại do dự một lúc, sau đó đặt rượu vang xuống rồi lấy rượu trắng ra.

“Hôm nay chúng ta uống rượu trắng đi, chỗ này có vài món ăn không phù hợp với rượu vang.”

Hứa Tử Nhạc cười hì hì, sau đó mở rượu trắng rót đầy cho mọi người.

Lâm Phàm nhìn cốc rượu, ngón tay ra dấu hiệu nói: “Đây là muốn liều mạng phải không, hai ba ly rất dễ say nên cẩn thận một chút đó.”

Bây giờ hắn đã có kiến thức võ hiệp, uống bao nhiêu cũng đều giống như không uống.

“Sao vậy? Sợ rồi sao?” Vương Minh Dương nhìn Lâm Phàm nói.

“Được, được, nếu đã như vậy thì tới đi. Tôi thì không sao, nhưng nếu mấy người uống say thì đừng nói là tôi không quan tâm đến mấy người đó nhé.” Lâm Phàm nói, sau đó nhìn về phía Ngô Hoán Nguyệt nói: “Hoán Nguyệt thì đừng uống, cô còn phải hát, rượu này sẽ ảnh hưởng đến cổ họng của cô đấy.”

Hứa Tử Nhạc cũng gật đầu nói: “Đúng vậy, Hoán Nguyệt đừng uống, bọn chị cùng anh Lâm uống là được rồi. Nhưng Hoán Nguyệt uống một ít rượu vang cũng được.”

“Cũng có thể góp vui.”

Vài từ ở nửa câu sau, đặc biệt nhấn mạnh.

Nghĩ đến những gì đã nói trong phòng bếp, mặt Ngô Hoán Nguyệt lập tức đỏ bừng. Sau đó cô lén nhìn anh Lâm, phát hiện không có gì khác thường thì thở phào nhẹ nhõm.

“Nào, cạn ly!”

Lúc này, Vương Minh Dương nâng chén lên, ánh mắt khiêu khích nhìn Lâm Phàm, dường như đang nói. Tối nay cậu có thể an toàn đi ra ngoài thì coi như tôi thua.

“Minh Dương, anh muốn chơi thật đấy à?” Lâm Phàm cười.

“Thật cái gì chứ, tùy ý uống thôi.” Vương Minh Dương nói. Nhìn chiếc ly đầy ắp này trong lòng cũng có chút chột dạ, nhiều như vậy nếu một hơi uống hết sạch thì xảy ra chuyện mất, cho nên chỉ có thể uống một ngụm nhỏ.

“Được, vậy thì uống một ngụm.” Lâm Phàm cười, không so đo với Vương Minh Dương, uống rượu là nhìn bầu không khí. Nếu uống say rồi thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Vương Minh Dương nhìn Lâm Phàm nói: “Những bài hát mà cậu viết cho Hoán Nguyệt nhận được rất nhiều lời khen ngợi, lượng tiêu thụ cũng tốt hơn nhiều so với album trước.”

“Đây cũng là do chất giọng của Hoán Nguyệt tốt.” Lâm Phàm gật đầu, nói đùa gì chứ, những bài hát này đều được đổi từ trong bách khoa toàn thư cả, có thể bình thường được sao?

Hơn nữa khi lựa chọn cũng đều hướng về các bài hát tốt nhất mà chọn.

Ngô Hoán Nguyệt cười vui vẻ, cô vô cùng tin tưởng Lâm Phàm. Đồng thời cô cũng biết, những bài hát này đều là bài hát hay, không phải là những bài hát nhạt nhẽo khác có thể so sánh được.

“Anh Lâm, em cũng kính anh.” Hứa Tử Nhạc tươi cười nâng ly rượu lên, khi ánh mắt nhìn thấy Ngô Hoán Nguyệt thì lộ ra nụ cười yếu ớt.

Lâm Phàm nói: “Hôm nay hai người có phải muốn thay phiên nhau chuốc say tôi đúng không?”

Vương Minh Dương lập tức phản ứng lại: “Nhanh nào, hai chúng ta mới bắt đầu thôi, không phải là không được rồi đấy chứ?”

Lâm Phàm cười, không nói gì thêm mà trực tiếp uống một ngụm. Bữa cơm lần này, hắn sớm đã biết kết quả rồi.

Vương Minh Dương và Hứa Tử Nhạc, tối nay phải quỳ.

Ngô Hoán Nguyệt ngồi bên cạnh, thỉnh thoảng gắp thức ăn cho Lâm Phàm, nhìn hai người kia không ngừng cùng anh Lâm uống rượu, trong lòng cũng có chút không đành lòng.

Nhưng lời này vừa nói ra thì bị Hứa Tử Nhạc ngắt lời.

Qua ba lần rượu.

Sắc mặt Lâm Phàm vẫn thản nhiên, không có bất kỳ sự thay đổi nào.

Ngược lại sắc mặt của Vương Minh Dương và Hứa Tử Nhạc đều đỏ bừng, lại còn có chút say rượu.

“Anh Lâm, anh thấy thế nào rồi?” Hứa Tử Nhạc hỏi, cô ấy không ngờ anh Lâm lại uống được nhiều như vậy, không giống với trước đây.

Trước đây cô cũng từng uống rượu với anh Lâm, cô biết tửu lượng của anh Lâm thực ra cũng chỉ vừa phải.

Nhưng mà bây giờ, đây đã là ly thứ ba rồi, cô bắt đầu cảm thấy có chút mơ hồ rồi. Thế nhưng nhìn anh Lâm có vẻ vẫn như không có vấn đề gì.

Lâm Phầm lắc đầu, xoa xoa đầu nói: “Có chút mơ hồ, uống một chút nữa sẽ say thật đó.”

Vương Minh Dương xua tay nói: “Tối nay đến đây rồi thì đừng đi đâu cả, cứ ở lại đây đi. Nhà tôi có rất nhiều phòng, chú em tùy ý lựa chọn, uống thêm ly nữa nào.”

“Được, vậy thì chọn một phòng.” Lâm Phàm cười nói.

Hai tên này rõ ràng là muốn chuốc say mình. Thế nhưng cũng tốt, để hai người cảm nhận một chút, cái gì gọi là khủng khiếp.

“Anh Lâm, anh không cần uống nhiều như vậy.” Ngô Hoán Nguyệt lo lắng nói, nhưng nhìn sắc mặt của anh Lâm không có chút thay đổi nào. Trái lại sắc mặt của chị Hứa và anh Vương đều đỏ bừng, dường như đã say, đặc biệt là cách nói chuyện câu trước câu sau bắt đầu không giống nhau rồi.

Hơn nữa trạng thái này vẫn đang không ngừng thay đổi.

Chương 1855: Em đồng ý thì chị mới ngủ

“Người anh em, tôi nói với cậu này, cả đời này tôi chưa từng phục ai mà chỉ phục mỗi cậu. Nào, thêm ly nữa.” Vương Minh Dương cười nói, lắc lắc đầu, trong lòng cũng thấy tiêu rồi.

Ông em này của mình từ khi nào lại biết uống như vậy rồi? Trước đây khi mới quen, mấy chai bia là không ổn rồi, sao nhìn tình huống bây giờ dường như không có chút thay đổi gì vậy?

Lâm Phàm cười nói: “Đây đã là gì, về sau còn có nhiều cơ hội bội phục hơn nữa. Nhưng tôi nói này Minh Dương, không uống được thì đừng uống nữa, uống nữa sẽ khó chịu đấy.”

Vương Minh Dương xua tay nói: “Không được, hôm nay tôi vui, say rồi cũng vui. Thế nhưng cậu không được chụp ảnh tôi đâu đấy.”

“Đúng vậy, say rồi cũng vui.” Hứa Tử Nhạc nói.

Nhưng trong lòng cũng kinh ngạc không kém Minh Dương.

Cô ấy cũng phát hiện có gì đó không đúng lắm, hai người họ thay phiên nhau chuốc rượu vậy mà vẫn chưa làm cho anh Lâm say, rượu này không phải là giả đó chứ?

Nhưng không thể nào, nếu là giả thì sao hai người họ đều say rồi.

Đúng! Nhất định là như vậy.

Sau khi nghĩ thông suốt, Hứa Tử Nhạc cũng thoải mái uống rượu, vì Hoán Nguyệt cô ấy cũng liều mạng.

Là minh tinh, bữa tiệc cũng nhiều, nếu rượu này không uống được, vậy thì thật không ổn rồi.

Lại qua ba lần rượu.

“La la la la…” Vương Minh Dương bắt đầu hát, hơn nữa hát rất khó hiểu, thỉnh thoảng cười ngây ngô.

Lâm Phàm ngơ ngác hỏi: “Còn uống được không vậy?”

“Ôi trời, được chứ, sao lại không được? Thả tôi một vòng đi, lát nữa tiếp tục.” Vương Minh Dương yếu ớt xua tay.

Hứa Tử Nhạc thì cúi đầu, say đến mức không muốn nói chuyện nữa, giống như là đang suy nghĩ chuyện gì. Thế nhưng đầu thì nghiêng một bên , choáng váng đến khó chịu.

Ngô Hoán Nguyệt vội vàng đi rót ba cốc nước.

“Tử Nhạc, anh Vương, hai người uống chút nước đi.” Ngô Hoán Nguyệt nói.

Hứa Tử Nhạc ôm lấy bả vai Ngô Hoán Nguyệt, nheo mắt, khuôn mặt đỏ bừng, nói: “Hoán Nguyệt, chị nói với em này, tối nay chị Hứa nói muốn giúp em thì nhất định sẽ giúp, em có tin chị Hứa không hả?”

Ngô Hoán Nguyệt lúng túng nói: “Chị Hứa, chị uống nhiều rồi.”

“Không, không vấn đề gì, chút rượu này còn chưa đủ chị mở màn đâu, chờ chút nữa lại tiếp tục.” Hứa Tử Nhạc xua tay, e là bây giờ cũng không biết đang nói cái gì nữa rồi.

Lâm Phàm nhìn thời gian một chút rồi nói: “Không còn sớm nữa, hôm nay kết thúc ở đây thôi.”

“Kết thúc? Kết thúc nhanh như vậy sao?” Vương Minh Dương đột nhiên có chút phản ứng, vẻ mặt mơ màng, đầu óc bắt đầu đấu tranh.

Nhìn bộ dạng Vương Minh Dương lúc này, Lâm Phàm cũng nở nụ cười nói: “Không kết thúc thì làm gì?”

Lúc này, Lâm Phàm đứng dậy đỡ Vương Minh Dương, sau đó nhìn về phía Ngô Hoán Nguyệt: “Đưa bọn họ về phòng để họ ngủ đi, họ đều uống thành như vậy cả rồi.”

“Tôi không say.” Vương Minh Dương để Lâm Phàm đỡ nhưng miệng vẫn la hét.

Lâm Phàm gật đầu: “Ừ, không say, anh thực sự không hề say.”

“Tôi thực sự không say mà.” Bước chân Vương Minh Dương hơi trôi nổi, nhưng có Lâm Phàm đỡ nên rất vững.

“Ừ, không ai nói anh say cả, mau đi ngủ đi.” Lâm Phàm cũng không muốn nói chuyện với người say, cho dù nói cái gì cũng

đều giống như đang khoác lác.

Ngày hôm sau cơ bản đều không nhớ rõ ràng cái gì nữa.

“Ngủ làm gì? Tôi còn chưa say, hai chúng ta tiếp tục uống đi.” Vương Minh Dương cười ngây ngô nói.

“Được, về phòng anh uống tiếp nào.” Lâm Phàm cười nói, mặc kệ Vương Minh Dương nói gì trực tiếp đỡ về phòng.

Khi Vương Minh Dương nằm ở trên giường, tinh thần giống như đã tiêu tán, nằm ở đó lập tức nhắm mắt, dường như đã tìm thấy một nơi rất thoải mái.

Lúc này, Ngô Hoán Nguyệt cũng đỡ Hứa Tử Nhạc vào phòng.

Hứa Tử Nhạc ra hiệu: “Hoán Nguyệt, em nói xem chị Hứa có tốt với em không hả?”

“Có, chị Nguyệt rất tốt!” Ngô Hoán Nguyệt cũng là lần đầu tiên chăm sóc người say, cảm thấy chị Hứa cho cô cảm giác hoàn toàn khác so với thường ngày.

“Ừ, vậy thì tốt! Tối nay nghe chị Hứa, ngủ với anh Lâm đi được không?” Hứa Tử Nhạc cười nói, không để ý tình huống hiện tại.

Lâm Phàm nghe vậy thì lập tức sững sờ, uống nửa ngày thì ra là muốn ngủ với mình?

Ngô Hoán Nguyệt nghe vậy, khuôn mặt đều đỏ lên như đít khỉ, cô không ngờ chị Hứa lại nói thẳng ra như vậy.

“Chị Hứa, chị say rồi.” Ngô Hoán Nguyệt vội vàng nói, cô cũng không thể để anh Lâm có hiểu lầm gì đó với mình.

“Không sao!” Hứa Tử Nhạc xua tay nói: “Sao chị có thể say chứ? Nói cho chị biết, ngủ cùng anh ấy được không?”

“Chị Hứa, đi ngủ đi!” Ngô Hoán Nguyệt vội vàng nói, bây giờ không biết nên nói cái gì cho phải.

Hứa Tử nhạc giống như không nhận được câu trả lời thì không ngủ: “Em nói đồng ý thì chị sẽ đi ngủ, nếu không nói chị sẽ không ngủ.”

Tình huống thế này, nhất thời khiến Ngô Hoán Nguyệt không biết nên nói cái gì.

Ngô Hoán Nuyệt nhìn anh Lâm, phát hiện anh Lâm khuôn mặt đầy ý cười thì lập tức đỏ mặt tía tai, giống như đã phạm một sai lầm rất lớn vậy.

“Trước tiên cứ để cô ấy ngủ đi, uống say quá rồi.” Lâm Phàm cười nói.

Ngô Hoán Nguyệt gật đầu: “Được.”

Khi chữ này vừa nói ra, gương mặt cô lập tức ngượng ngùng đỏ hồng.

Chương 1856: Tối qua đã xảy ra chuyện gì?

Hứa Tử Nhạc bật cười, sau đó kéo Ngô Hoán Nguyệt đến bên giường rồi mở ngăn kéo ra, tay đặt trong ngăn kéo sờ soạn, giống như là không tìm được thứ mình cần. Thế nhưng cuối cùng cũng tìm được.

“Cái này cho em, cần phải chú ý tự bảo vệ mình, khi chưa chuẩn bị xong thì tuyệt đối không được xảy ra việc gì đó.”

Khi Ngô Hoán Nguyệt nhìn thấy thứ trong tay chị Hứa, khuôn mặt càng đỏ hơn.

Vậy mà lại là một chiếc bao cao su.

Sau đó cũng không nói gì thêm, vội vàng nắm chặt trong tay. Giống như là nếu không cầm thì sợ chị Hứa sẽ nói thêm gì đó.

Lúc này, Hứa Tử Nhạc nằm uỵch xuống giường rồi ngủ thiếp đi.

“Chúng ta ra ngoài đi, để bọn họ nghỉ ngơi thật tốt.” Lâm Phàm nói, vừa mới cầm là thứ gì hắn đều nhìn thấy trong tầm mắt, cũng cảm thấy bất lực với hai người này.

Đã uống thành như vậy rồi mà lại còn không quên chuyện này.

Tắt đèn, đóng cửa.

Bên ngoài.

Ngô Hoán Nguyệt không biết nên nói gì: “Anh Lâm, em, chị Hứa chị ấy…”

“Không có gì, được rồi, chúng ta dọn dẹp đi.” Lâm Phàm bất đắc dĩ lắc đầu nhìn đồ ăn thừa đầy trên bàn, không ngờ qua đây ăn cơm, người cuối cùng dọn dẹp bàn lại là bọn họ.

“Vâng.” Ngô Hoán Nguyệt lập tức gật đầu, tim đập rất nhanh.

Không lâu sau, tất cả đều đã dọn dẹp xong.

Lâm Phàm nhìn thời gian, cũng đã một giờ sáng rồi, cũng đã muộn: “Hoán Nguyệt, để tôi đưa cô về.”

“Vâng.” Ngô Hoán Nguyệt gật đầu, giống như sẽ không nói thêm cái gì khác.

Nếu anh Lâm nói tối nay ngủ lại đây thì mình nên nói gì? Hoặc là nên làm gì?

Ra đến bên ngoài.

Một cơn gió lạnh thổi đến.

Ngô Hoán Nguyệt đứng đó nói: “Anh Lâm, anh uống rượu rồi, hay là đừng lái xe nữa?”

“Không sao, tôi không sao cả.” Lâm Phàm nói, có kiến thức võ hiệp thì làm gì có chuyện được chứ. Bây giờ trong cơ thể hắn cũng không có một chút rượu nào cả.

Nhưng Ngô Hoán Nguyệt thì không hề biết điều đó, cô lắc đầu nói: “Không được, uống rượu thì không được lái xe, chúng ta bắt taxi về đi.”

“Vậy được, bắt taxi vậy.” Lâm Phàm gật đầu, không muốn nói gì thêm về chuyện này, bản thân hắn biết nhưng Ngô Hoán Nguyệt thì không biết.

Hai người bước đi song song, Ngô Hoán Nguyệt vẫn luôn cúi đầu không nói câu nào.

Lâm Phàm nói: “Gần đây công việc có mệt không?”

“Không mệt, mọi thứ đều rất tốt.” Ngô Hoán Nguyệt nói.

“Ừm, nếu mệt thì nghỉ ngơi vài ngày, công việc có thể làm không xong nhưng thân thể mới là thứ quan trọng.” Lâm Phàm nói.

“Vâng.”

Đến ngã tư, hai người đứng đó, rất nhanh có một chiếc xe taxi dừng lại.

Ngô Hoán Nguyệt nắm chặt chiếc bao cao su trong tay rồi ngồi ở hàng ghế phía sau, Lâm Phàm cũng ngồi ở phía sau. Tiếp đó nói địa điểm đến với tài xế, xe bắt đầu rời đi.

Tài xế nhìn hai người, vì trời tối nên không nhìn rõ mặt lắm. Thế nhưng ông ta cảm thấy thật kỳ lạ, nửa đêm rồi còn đổi địa điểm, quả thực là đôi vợ chồng trẻ thú vị.

Nhìn phong cảnh bên ngoài, Lâm Phàm thấy hơi mệt.

Lúc này, Ngô Hoán Nguyệt dường như đã lấy hết dũng khí, đưa tay ra nắm lấy cánh tay Lâm Phàm.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn, mỉm cười, ngược lại cũng không có nói gì thêm.

Trái tim Ngô Hoán Nguyệt nhảy lên, sau đó tựa đầu vào vai Lâm Phàm rồi nhắm mắt lại, cảm giác như mọi thứ xung quanh đều trở nên yên tĩnh.

Đây là lần đầu tiền cô ấy dựa vào gần như vậy.

Một quãng đường rất dài.

Nhưng đối với Ngô Hoán Nguyệt mà nói, thời gian dường như trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến nơi rồi.

Lâm Phàm xuống xe nói: “Bác tài, phiền ông chờ tôi một lát, tôi đưa người lên trên thì sẽ xuống ngay.”

“Muốn tôi chờ thật sao?” Bác tài xế hỏi, trong lòng cũng cảm thấy kỳ lạ, còn không lên đó rồi qua đêm luôn mà còn muốn đi sao?

“Ừm, phiền ông chờ tôi một lát, rất nhanh thôi.” Lâm Phàm nói.

Ngô Hoán Nguyệt nói: “Anh Lâm, em tự mình lên là được.”

Lâm Phàm xua tay nói: “Không sao, để tôi đưa cô lên.”

Sau đó hai người đi về phía hành lang.

Bác tài xế nhìn bóng lưng hai người, lắc đầu nói: “Kỳ lạ thật, đúng là loại người gì cũng có, thật không hiểu người trẻ tuổi bây giờ đang nghĩ cái gì nữa.”

Trên tầng.

Ngô Hoán Nguyệt cười: "Anh Lâm, vậy em vào trong nhé?"

Lâm Phàm gật đầu: "Ừm, nghỉ ngơi sớm đi, hôm nay cô cũng mệt rồi."

Ngô Hoán Nguyệt lắc đầu nói: "Không mệt, nhưng mà em rất vui."

"Ha ha, vui là được. Được rồi, nghỉ ngơi sớm đi, bác tài xế còn đang ở dưới chờ tôi." Lâm Phàm vẫy tay rời đi.

Sau khi Lâm Phàm rời đi, Ngô Hoán Nguyệt cúi đầu nhìn chiếc bao cao su đã dính đầy mồ hôi do bị nắm trong lòng bàn tay, nhất thời cũng không biết mình đang nghĩ gì.

…

Sáng sớm ngày hôm sau.

Biệt thự sang trọng.

Hứa Tử Nhạc mơ mơ màng màng tỉnh dậy, cúi đầu ngồi trên giường, rất lâu cũng chưa hồi phục lại tinh thần, dường như đang nghĩ chuyện gì đó.

Liếc nhìn một cái, ngăn kéo ở đầu giường vậy mà lại mở ra, mấy chiếc bao cao su bên trong khắc sâu vào mắt cô.

"Tối qua đã xảy ra chuyện gì?"

Cô ấy nghĩ mãi không ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng luôn cảm thấy dường như đã làm chuyện gì đó rất khủng khiếp.

Đột nhiên!

Một tiếng hét chói tai vang lên.

"Minh Dương, anh mau dậy đi!" Hứa Tử Nhạc lay Vương Minh Dương.

Chương 1857: Không thành công

Tối qua Vương Minh Dương cũng uống đến say mèm, đến bây giờ vẫn còn mơ mơ màng màng: "Vợ à, sao vậy? Bây giờ anh đang rất mệt."

“Không phải, tối qua xảy ra chuyện rồi, hình như em đã nói với Hoán Nguyệt điều gì đó rất khủng khiếp.” Hứa Tử Nhạc hồi tưởng lại những mảnh vỡ rải rác trong đầu, những mảnh vỡ này dần dần ghép lại với nhau.

Vương Minh Dương sững sờ, ngược lại không nhớ ra chuyện này, nói: “Thế nào rồi? Cậu ta cùng Hoán Nguyệt thế nào rồi? Có phải thành công rồi không?”

Phạch, phạch!

Hứa Tử nhạc vén chăn lên nói: “Đi, theo em lên phòng xem thử, nếu có chuyện gì thì em có thể nhìn ra được.”

“Được.”

Vương Minh Dương cũng không nghĩ nhiều nên cũng rời giường, tối qua họ ngủ ngay cả quần áo cũng không có thay ra.

Phòng khách.

Hứa Tử Nhạc nhìn bàn ăn sạch sẽ thì rơi vào trầm tư: “Bàn ăn đã được dọn dẹp xong, có gì đó không đúng lắm. Lúc củi khô đang cháy sao có thể nghĩ đến dọn bàn cơ chứ? Chẳng lẽ buổi sáng dọn dẹp sao?”

“Người anh em, cậu có đó không?” Vương Minh Dương ở trong phòng khách hét lớn nhưng không có ai trả lời: “Đi, lên trên tầng xem thử.”

Căn phòng đầu tiên, không có bất kỳ thay đổi gì.

Căn phòng thứ hai, cũng không có bất kỳ thay đổi gì.

Căn phòng thứ ba, Hứa Tử Nhạc nhìn tình hình, cảm thấy không đúng lắm, bèn nói: “Không đúng, tại sao lại không có chút thay đổi nào? Chẳng lẽ thực sự không có chuyện gì xảy ra hay sao?”

Vương Minh Dương cũng có chút mơ hồ, chỉ là khi nhìn thấy Tử nhạc nằm lên trên giường thì nghi hoặc: “Em làm gì vậy?”

“Em ngửi mùi, nếu có chuyện gì xảy ra thì bên trên chắc chắn sẽ có mùi.” Mũi Hứa Tử Nhạc ngửi ngửi, không có mùi kỳ lạ kia, sau đó cẩn thận nhìn gối và ga giường: “Ngay cả tóc cũng không có, không phải là không có gì xảy ra thật đó chứ?”

“Nhưng không có khả năng, anh Lâm uống nhiều rượu như vậy, sao có thể nhịn được chứ?” Hứa Tử Nhạc lúc này biến thành thám tử, cẩn thận suy nghĩ.

Vương Minh Dương nói: “Em gọi điện cho Hoán Nguyệt hỏi tình hình tối qua không phải là được rồi hay sao?”

“Như vậy sao được, ai lại đi hỏi trực tiếp con gái người ta như vậy thế, anh không thể gọi anh Lâm hỏi thử được à?”

Tối hôm qua họ liều mạng uống rượu với người anh em của mình, nhưng đến cuối cùng ngay cả bản thân anh ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lúc tỉnh lại thì đã như thế này rồi.

Cuộc gọi được kết nối.

Vương Minh Dương bật cười: “Người anh em, tối qua có sảng khoái không, không xảy ra chuyện gì đó chứ?”

Hứa Tử nhạc liếc nhìn Vương Minh Dương, lời nói này thực sự quá hèn mọn.

“Anh có bệnh à? Mới 6 giờ sáng đã gọi điện cho tôi rồi, tôi đang ở nhà ngủ.”

“Chao ôi, đừng nóng vội, cậu ở một mình hay hai người?” Vương Minh Dương vội vàng hỏi.

“Một mình, tâm tư của vợ chồng hai người tôi còn không rõ sao? Cúp máy đi, ngủ đây.”

Lạch cạch!

Vương Minh Dương nhún vai: “Xem ra là không thành công, cậu ta đang ở nhà ngủ.”

“Hả?” Hứa Tử Nhạc sững sờ: “Không phải chứ, vậy mà còn không thành công? Nhưng tối qua hình như em đã nói gì đó, luôn cảm thấy trong lòng rất hoảng loạn. Không được, em phải gọi điện cho Hoán Nguyệt, gián tiếp hỏi một chút.”

Rất nhanh, một cuộc gọi đã kết thúc.

Hứa Tử Nhạc lại thở dài: “Ôi! Xem ra duyên phận này chưa đến, Hoán Nguyệt đã dậy rèn luyện thân thể rồi, hơn nữa em phát hiện tình huống của Hoán Nguyệt có gì đó không đúng

cho lắm, hình như tối qua em thực sự đã nói gì đó rất khủng khiếp.”

“Nhưng lại không nhớ ra là đã nói cái gì.”

Vương Minh Dương lắc đầu: “Bỏ đi, bỏ đi, để hai người họ tự mình xem đi, chúng ta cũng không thể giúp gì được. Nếu gò ép họ, sau này xảy ra chuyện gì thì không phải sẽ tổn thương người ta hay sao?”

Hứa Tử Nhạc gật đầu: “Ừm, có lý.”

Phố Vân Lý!

Chín giờ.

Lâm Phàm xuất hiện đúng giờ, hắn cũng bất lực với chuyện tối qua, vợ chồng Vương Minh Dương đúng là rất phấn khích, vì chuốc say mình mà liều mạng uống rượu với mình.

Cũng không xem thử xem mình là người như thế nào, có thể dễ dàng bị chuốc say như vậy được sao?

Mỗi ngày, người dân phố Vân Lý đều xếp hàng mua bánh kếp, khi nhìn thấy ông chủ nhỏ xuất hiện thì bọn họ đều rất hưng phấn.

“Ông chủ nhỏ đến rồi!”

Lâm Phàm mỉm cười vẫy tay chào mọi người, sau đó nhìn về phía Thần Côn: “Thẻ số phát hết chưa?”

Điền Thần Côn nhìn Lâm Phàm nói: “Phát lâu rồi, chỉ chờ cậu đến thôi.”

Rất nhanh, mười phần bánh kếp được làm xong, hắn nằm xuống ghế nghỉ ngơi một lát, gần đây thực sự đúng là rất mệt.

Nhưng khi mở điện thoại lên lại phát hiện, mình lại thành công lên hot search.

‘Lâm đại sư đánh tới Hiệp hội võ thuật Thủ đô, hội trưởng hiệp hội phải thay đổi lệnh điều chuyển tại chỗ.’

‘Lâm đại sư làm cho người ta khiếp sợ, còn ai có thể chống đỡ được bước chân của hắn.’

Triệu Chung Dương nhìn điện thoại: “Anh Lâm, tin tức lần này thật ghê gớm, nhìn những bình luận này xem, sắp nổ tung

rồi.”

Chương 1858: Học trò lại gọi

Cư dân mạng.

“Ha ha, buồn cười quá, một người có thể sang bằng cả hiệp hội võ thuật thủ đô. Tình huống thế này cũng chỉ có Lâm đại sư mới làm được thôi.”

“Đúng vậy, tôi cũng hoang mang, để làm được như vậy phải lợi hại đến trình độ nào cơ chứ? Các người nhìn tình hình ở hiện trường mà xem, thực sự vô cùng thê thảm.”

“Ôi trời! Hiệp hội võ thuật Thượng Hải có Lâm đại sư làm hội phó thì đúng là may mắn rồi. Về sau còn ai dám làm càn với Lâm đại sư, mọi người nói có đúng không?”

“Đúng vậy! Cái người phó hội trưởng Tưởng kia đúng là tấu hài khiến tôi cũng không biết phải nói gì. Đang nằm trên mặt đất kêu la thảm thiết, tôi còn thấy có chút đáng thương. Nhưng ai ngờ khi Lâm đại sư vừa đi thì ông ta bình tĩnh đứng lên tựa như chưa từng có chuyện gì vậy, cái này đúng là quá tấu hài rồi.”

“Ơ? Kỳ lạ, sao không có ai đứng ra lên tiếng nhỉ? Chuyện này Lâm đại sư có ảnh hưởng rất lớn, chẳng lẽ những nhân vật lớn kia không ai dám đứng ra mắng lại hay sao?”

“Mắng cái rắm! Weibo của Lâm đại sư nói rất rõ ràng, ai dám đứng ra mắng thì sẽ cùng người đó chơi tới cùng. Anh nghĩ đám người đó còn dám đứng ra mắng Lâm đại sư sao?”

“Mẹ kiếp! Lợi hại như vậy sao?”

Đúng như những gì cư dân mạng nói, khi một số người nổi tiếng nhìn thấy tình huống này thì quả đúng là đang định mắng chửi một trận, theo họ thấy thì mức độ nghiêm trọng của chuyện này quả thực là quá lớn.

Nhưng khi nhìn thấy bình luận trên weibo của Lâm đại sư thì họ đều kìm nén lại.

Đùa chứ.

Tên này sẽ chơi thiệt đó.

Nếu hắn đến chỗ họ, mặt đối mặt giải quyết thì đúng là không có mấy người chịu được.

Lâm Phàm ngược lại không quan tâm đến tin tức ở trên mạng, cứ để người ta tùy ý bàn tán đi.

Chuyện đã qua rồi còn suy nghĩ để làm gì? Không biết khi hội trưởng Ngưu nhìn thấy thì sẽ nghĩ như thế nào.

Nhưng chắc cũng không sao đâu, dù sao thì chuyện này cũng xảy ra rồi, có nói thêm gì cũng không có tác dụng gì.

"Lợi hại!" Điền Thần Côn nhìn Lâm Phàm không còn lời nào để nói, chỉ có thể giơ ngón tay cái lên bày tỏ chịu phục. Ông ta không phục ai cả, nhưng tên này thì không thể không phục, quá lợi hại.

Nói đi san bằng Hiệp hội của người ta là đi thật, hoàn toàn không cho người ta chút mặt mũi nào.

Lâm Phàm xua tay, hiển nhiên là rất khiêm tốn, những chuyện này đã là gì, hoàn toàn không cần để tâm.

Ting ting!

Lúc này điện thoại vang lên.

Khi Lâm Phàm nhìn thấy tên người gọi thì không khỏi cảm thấy bất lực, nhưng vẫn nghe máy.

"Minh Thanh, sao vậy?" Hắn không còn gì để nói với học trò này của mình, nhất định là lại muốn nghiên cứu phương thuốc gì đó nữa rồi.

Đầu bên kia điện thoại, tiếng cười của Triệu Minh Thanh rất sảng khoái: "Lão sư, ngài xem thời gian cũng đã khá lâu rồi, nghỉ ngơi chắc cũng tương đối rồi, có phải đến lúc chúng ta nên nghiên cứu phương thuốc khác rồi hay không?"

"Khụ khụ!" Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng: "Minh Thanh à, gần đây lão sư đang bận một chuyện lớn, nhất định phải giải quyết xong chuyện này mới có thể cùng ông nghiên cứu chế tạo phương thuốc được. Nếu tinh lực bị phân tán thì sợ là sẽ ảnh hưởng đến chuyện lớn kia."

Triệu Minh Thanh sững sờ, đột nhiên trở nên hưng phấn, chuyện lớn mà lão sư nói nhất định không phải là chuyện đơn

giản.

“Lão sư, có chuyện lớn gì vậy?”

Lâm Phàm suy nghĩ, ngược lại không hề giấu diếm mà kể ra chuyện nghiên cứu khoa học chế tạo chân tay giả.

Triệu Minh Thanh ở đầu bên kia nghe được những lời này thì lập tức choáng váng, dường như là không dám tin.

“Lão sư, đây là thật sao?”

Theo ông ta thấy, đây không phải là vấn đề về phương diện y học nữa, mà là ở cấp độ cao hơn.

“Đương nhiên là thật rồi, ông nghĩ là giả sao? Tôi nói cho ông biết, nếu chuyện này thực hiện thành công thì sẽ là chuyện lớn. Cho nên ông nói xem, chuyện này có phải rất quan trọng hay không?” Lâm Phàm cười nói.

Hắn cũng phục người học trò này, ông ta còn mê mẩn Trung y hơn cả mình. Thế nhưng đây cũng là chuyện tốt, với năng lực học tập của người học trò này, trở thành một thế hệ đại sư Trung y trên thế giới hoàn toàn không có vấn đề gì.

Triệu Minh Thanh gật đầu đáp: “Vâng, là chuyện lớn, thực sự là chuyện lớn. Nếu lão sư thực sự có thể thành công thì đối với tất cả mọi người mà nói đây chính là một chuyện cực kỳ tốt.”

“Lão sư, học trò không quấy rầy ngài nữa, ngài cứ tiếp tục công việc đi.”

Lâm Phàm cười: “Được, gần đây ông cũng nên chú ý đến sức khỏe, phải cân bằng giữa làm việc và nghỉ ngơi, đừng làm việc quá sức đấy.”

Sau khi cúp máy, Lâm Phàm cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó nghĩ đến chuyện này thì hắn cũng bật cười, bây giờ không có việc gì làm thì trực tiếp chạy đến Viện phúc lợi vậy.

Bây giờ Viện phúc lợi đang thi công, toà nhà ký túc xá này là do công ty Vương Minh Dương phụ trách nên hắn cũng rất yên tâm.

Hơn nữa các giáo viên của Viện phúc lợi vì việc này mà cảm xúc cũng tăng vọt, mỗi ngày đến Viện phúc lợi nhìn thấy toà

nhà đang không ngừng được xây dựng, họ cũng không biết nên nói gì.

Hoặc là, có thể nói đó là một loại chờ mong.

Chương 1859: Nghiên cứu phương thuốc mới?

Họ cũng nói chuyện này với người trong nhà nhưng người trong nhà đều không tin. Dù sao thì trong xã hội này làm gì có đơn vị nào tốt như vậy, không chỉ tiền lương phúc lợi cao mà còn có phòng miễn phí để ở, nghĩ lại thì cảm thấy chuyện này không có khả năng.

Khi các cô ấy gửi ảnh xây dựng của toà nhà cho họ xem thì cũng nhận được câu trả lời là không tin tưởng của người nhà. Vì vậy các cô cũng không nói gì thêm, bọn họ tin Lâm đại sư, chờ sau khi xây xong thì tất cả đều sẽ hiểu thôi.

Chính vì chuyện này cho nên họ càng quan tâm hơn đến việc giáo dục của Viện phúc lợi.

Viện phúc lợi.

“Lâm đại sư, cậu đến rồi.” Viện trưởng làm việc ở đây đã rất lâu, cả cuộc đời đều gửi gắm ở Viện phúc lợi Bây giờ nhìn thấy Viện phúc lợi ngày càng tốt hơn thì trong lòng bà ấy cũng rất vui mừng.

Lâm Phàm cười nói: “Ừ, tôi đến thăm bọn trẻ.”

“Bọn trẻ đang học ở trong phòng học đó, tôi cùng cậu qua đó xem thử.”

Lâm Phàm gật đầu, hắn cũng muốn xem tình hình của bọn trẻ, gần đây lang thang ở bên ngoài nhiều quá nên có hơi sơ sót.

Khi Lâm Phàm đến bên ngoài phòng học, nghe thấy nội dung giảng bài ở bên trong thì nhất thời sững sờ, bây giờ đang giảng cái gì vậy?

Sao trông có vẻ như đều là kiến thức cấp hai vậy?

Vốn dĩ chuyện này cũng không có gì, nhưng mấu chốt là bọn trẻ ngồi bên trong đều mới bảy tám tuổi, có đứa thì chỉ mới

năm sáu tuổi.

“Viện trưởng, chuyện này là như thế nào?” Hắn phải nói là kinh ngạc luôn rồi, thậm chí còn cảm thấy hơi khó có thể tưởng tượng nổi.

“Lâm đại sư, hay là tôi bảo cô giáo ra nói chuyện với cậu nhé?” Lúc trước trong lòng viện trưởng cũng rất kinh ngạc, nhưng về sau cũng quen rồi: “Cô giáo Châu, phiền ra đây một lát.”

Cô giáo Châu đang giảng bài cho bọn trẻ, nhìn thấy viện trưởng ở bên ngoài thì cũng buông tay nói: “Các em, cô có việc, các em tự đọc sách nhé!”

“Vâng ạ, thưa cô!” Bọn trẻ đồng thanh trả lời, khi nhìn thấy người ở bên ngoài thì lập tức kinh hô lên: “Chú Lâm đến rồi!”

“Chú Lâm…”

Lâm Phàm vẫy tay về phía bọn trẻ, dựa vào cửa sổ cười nói: “Nghiêm túc đọc sách đi.”

“Vâng ạ!”

Bọn trẻ vô cùng thích Lâm Phàm, đồng thời bọn trẻ hình như cũng biết rằng để có được cuộc sống như thế này thì tất cả đều là do chú Lâm đã ban cho bọn chúng.

“Lâm đại sư.” Cô giáo Châu đi đến trước mặt Lâm Phàm, rất sùng bái nói.

Lâm Phàm kinh ngạc nói: “Cô giáo Châu, tốc độ học tập của những đứa trẻ này nhanh như vậy sao? Tôi thấy những kiến thức này hình như đều là của cấp hai mà nhỉ?”

Nói đến chuyện này thì vẻ mặt cô giáo Châu cũng không dám tin, sau khi trải nghiệm tốc độ học tập của bọn trẻ thì cô ta phát hiện rằng trên thế giới này thực sự có thiên tài. Hơn nữa nếu thiên tài còn cố gắng thì quá đáng sợ rồi, đáng sợ đến cực điểm.

“Lâm đại sư, những đứa trẻ này thực sự quá thông minh. Vốn dĩ chúng tôi định dạy chúng ghép vần tiếng Trung và một số phép tính cộng trừ đơn giản thôi. Thế nhưng chỉ trong nửa ngày bọn trẻ đã hiểu hết mọi thứ, thậm chí còn có thể một suy

ra ba, cho dù là bao nhiêu phép cộng trừ thì đều có thể hiểu được.”

“Hơn nữa ghép vần tiếng Trung cũng rất thành thạo, về sau thì chúng tôi bắt đầu dạy các môn học tiểu học, nhưng mà cũng chỉ mất hơn mười ngày. Những đứa trẻ này không có gì làm thì thường sẽ tự mình đọc sách sau giờ học, đến cuối cùng thì cái gì cũng đều biết hết.”

Nói đến đây, sắc mặt của cô giáo Châu cũng đã có sự thay đổi rất lớn.

Trong lòng Lâm Phàm cũng đang suy nghĩ, tiểu thông tuệ đan hoàn mỹ chẳng lẽ lại thực sự biến thái như vậy sao?

Tốc độ học tập như này cũng nhanh quá rồi.

“Lâm đại sư, chúng tôi đều đang dạy tiếng Anh, toán học, ngữ văn. Hơn nữa khi lên lớp còn giải thích kiến thức mới, khả năng tiếp thu của những đứa trẻ này rất nhanh, vừa giảng là đã hiểu. Hơn nữa năng lực suy một ra ba của bọn trẻ cũng rất mạnh, chỉ cần các kiến thức có liên quan thì bọn trẻ đều hiểu hết. Nếu không phải đích thân dạy thì tôi cũng không dám tin mấy chuyện này, những đứa trẻ này đều là thiên tài đó.” Cô giáo Châu càng nói thì giọng điệu càng kích động, giống như nhìn thấy quỷ vậy.

Nghe cô giáo Châu kể những thứ này, tâm trạng Lâm Phàm cũng vô cùng vui vẻ. Xem ra tiểu thông tuệ đan hoàn mỹ của mình quá ghê gớm, có cái này thì tạo ra một đám thiên tài còn không được sao.

Bây giờ những đứa trẻ này còn nhỏ, nếu để bọn chúng tiếp tục hấp thu kiến thức thì sau này sẽ như thế nào nữa chứ.

Nhưng đây cũng là cảnh tượng mà hắn muốn nhìn thấy nhất, đó chính là để những đứa trẻ này trở thành những nhân tài lợi hại nhất thế giới.

Cô giáo Châu im lặng một lúc, sau đó mở miệng nói: “Lâm đại sư, thực ra tôi có chuyện muốn nói.”

“Ừ, nói đi.” Lâm Phàm nhìn thấy vẻ mặt của cô giáo Châu hơi quái dị, ngược lại cũng có chút nghi hoặc hỏi.

Chương 1860: Tư tưởng của Lâm Phàm đối với những đứa trẻ

“Thực ra những đứa trẻ này đều rất thông minh, chúng tôi cũng nghĩ qua rồi, có thể không đến một năm tất cả những gì mà chúng tôi biết đều sẽ được những đứa trẻ này tiếp thu hết. Cho nên đến lúc đó, nếu có mời giáo viên càng giỏi hơn đến đây cho bọn trẻ thì chúng tôi tuyệt đối sẽ không có ý kiến gì cả.” Cô giáo Châu nói.

“Đây là chuyện mà các người đã thương lượng qua sao?” Lâm Phàm kinh ngạc, sau đó cười hỏi.

Cô giáo Châu gật đầu: “Ừm. Bình thường chúng tôi đều trao đổi với nhau, mọi người đều đã từng nghĩ qua chuyện này, những đứa trẻ này thực sự quá thông minh, nếu để chúng tôi dạy thì cũng chỉ là đang vùi dập nhân tài mà thôi.”

Mặc dù họ vô cùng để tâm đến toà nhà ký túc xá, nhưng họ cảm thấy chuyện này không thể chỉ nhìn vào những thứ này.

Trong khoảng thời gian này, họ phát hiện những đứa trẻ này thực ra rất đáng thương. Thế nhưng gặp được người tốt như Lâm đại sư đã giữ chúng lại, cho chúng môi trường tốt nhất, sự giáo dục và chăm sóc tốt nhất.

Là giáo viên, họ cũng không thể chỉ vì chút lợi ích mà mặt dạn mày dày ở lại đây, chỉ vì toà nhà ký túc xá kia.

Ngay khi cô Chu đang suy nghĩ về những chuyện này, cô ta phát hiện tay của Lâm đại sư đã đặt trên vai mình.

“Cô giáo Châu, tôi ở đây có thể xác thực và cực kỳ khẳng định với cô, chuyện này không thể xảy ra. Cho dù những đứa trẻ này học nhanh như thế nào, thiên tài cỡ não thì tôi đều không để ý, bởi vì tôi không hề để ý những đứa trẻ này lợi hại đến mức độ nào.”

“Các người đều là do tôi tuyển chọn, tôi rất tin tưởng phẩm đức của mọi người. Hơn nữa bọn trẻ cũng rất thích mọi người. Mục đích lớn nhất mà tôi tuyển chọn mọi người không phải là bảo mọi người giáo dục bọn trẻ đến trình độ nào, mà là hy vọng mọi người có thể dùng tâm để quân tâm chăm sóc những

đứa trẻ này, để bọn trẻ hiểu lý lẽ và hình thành một cái nhìn tốt đẹp về cuộc sống."

"Cho nên, tôi sẽ không vì điều đó mà sa thải mọi người, mà là hy vọng mọi người có thể yên tâm làm việc ở Viện phúc lợi và đừng đổi chỗ khác. Bởi vì bọn trẻ đều đã công nhận mọi người, nếu mọi người đổi chỗ khác thì e là bọn trẻ sẽ rất đau lòng."

Lâm Phàm nói rõ, lúc đó hắn chọn ra những người này từ trong một nhóm lớn ứng viên, thực sự không phải là vì kiến thức của họ.

Dù sao trong số những người nộp đơn ứng tuyển lúc đó có rất nhiều người có học vấn và kiến thức cao, còn có rất nhiều người lợi hại hơn bọn họ.

Nhưng cuối cùng thì sao? Còn không phải là do hắn chọn mặt gửi vàng hay sao.

Viện trưởng Hoàng ở một bên cười nói: "Lâm đại sư nói đúng, lúc đó trong số người ứng tuyển cũng có nhiều người có học vấn cao như vậy. Thế nhưng Lâm đại sư cũng không nhìn trúng. Cho nên, kiến thức uyên bác cái gì chứ, đều không quan trọng. Nhân phẩm, phẩm đức, tư tưởng mới là quan trọng nhất."

Lâm Phàm cười nói: "Vẫn là viện trưởng Hoàng hiểu ý của tôi."

Tâm trạng viện trưởng Hoàng cũng rất vui vẻ: "Tôi cả đời làm việc ở Viện phúc lợi, sao có thể không biết Lâm đại sư đang nghĩ gì chứ? Đứa trẻ lớn lên ở Viện phúc lợi trước đây, có người ra ngoài phạm tội, có người ra ngoài làm du côn lưu manh, đây cũng là vấn đề giáo dục trước đây của chúng tôi."

Cô giáo Châu nhìn Lâm đại sư, dường như không ngờ Lâm đại sư sẽ nói ra những lời như vậy, đây là điều mà cô ta không ngờ đến.

Lâm Phàm nói: "Cô giáo Châu, sau khi tan học thì nhờ cô truyền lời của tôi vào trong nhóm để giáo viên giáo dục bọn trẻ cho thật tốt. Về mặt kiến thức không đủ cũng không sao, nếu bọn trẻ đã thông minh như vậy thì các thầy cô cứ hòa hợp với bọn trẻ và thảo luận lẫn nhau là được, sau này coi như là

đối tượng cùng nhau học tập, cùng nhau tiến bộ không phải rất tốt hay sao?"

Cô giáo Châu gật đầu: "Lâm đại sư, tôi hiểu rồi."

Cô ta thực sự không ngờ Lâm đại sư sẽ nói những lời như vậy, đây e là những lời mà cả đời này cô ta cũng không thể nghe được từ miệng của các nhà lãnh đạo giáo dục ở trong nước.

Mặc dù trường học bây giờ đề cao việc giáo dục đạo đức, nhưng cuối cùng thì sao? Giữa các giáo viên coi trọng nhất vẫn chính là thành tích.

Người ta cũng thường treo ở bên miệng là học sinh này thành tích tốt, thế nào, thế nào đó, đủ kiểu khen ngợi.

Nhưng lại chưa bao giờ nói rằng phẩm đức của học sinh này tốt.

Học sinh có thành tích kém chính là học sinh xấu.

Học sinh có thành tích tốt chính là học sinh tốt.

Học sinh có thành tích tốt đắc tội gì với học sinh kém thì nhất định là do học sinh kém làm.

Kiểu suy nghĩ này cũng không phải là hiếm thấy, mà ngược lại nó đang dần mở rộng.

"Ừm, hiểu được thì tốt rồi, không cần có quá nhiều gánh nặng về tâm lý, không có chuyện gì đâu. Nhưng tôi thích có thể coi trọng về mặt giáo dục tư tưởng và phẩm đức hơn một chút, tôi không thích những đứa trẻ của Viện phúc lợi sau này ra ngoài sẽ trở thành một cục ung thư của xã hội, không cầu bọn chúng có thể giúp đỡ cho xã hội được bao nhiêu, chỉ cầu cho chúng đừng phá hoại xã hội là tốt rồi." Lâm Phàm cười nói.

Chương 1861: Hứa Tử Nhạc gặp chuyện?

Viện trưởng Hoàng ở một bên yên lặng gật đầu, hiển nhiên là cũng đồng ý với lời nói của Lâm đại sư.

Bà ta làm viện trưởng nhiều năm như vậy, thứ mà bà ta hiểu biết thực sự là quá nhiều rồi.

Trước đây trong Viện phúc lợi không có nhiều trẻ em xuất sắc, Viện phúc lợi cũng vì thế mà tốn không ít tinh lực, hy vọng những đứa trẻ này có thể nhận được sự giáo dục tốt nhất.

Luôn trưởng thành trong những lời khen.

Nhưng sau đó, những đứa trẻ xuất sắc đó ra ngoài đúng là đã có rất nhiều thành tựu, nhưng từ đó về sau cũng chưa từng nhìn thấy đứa trẻ nào quay về Viện phúc lợi.

Ngược lại những đứa trẻ từng nghịch ngợm phá phách của Viện phúc lợi, sau khi ra trường mỗi năm đều quay lại thăm trường. Mặc dù không thể giúp đỡ gì nhiều cho Viện phúc lợi, nhưng ít nhất đây cũng là một cách cảm ơn với Viện phúc lợi.

Cô giáo Châu gật đầu nói: "Lâm đại sư yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ chú ý."

"Được rồi, tôi đến phía kia xem thử." Lâm Phàm thấp giọng nói, đây mới chỉ xem qua một hai lớp, còn có rất nhiều lớp hắn chưa xem qua.

Đối với những đứa trẻ này, nếu bị người ở thế giới bên ngoài biết được, e là sẽ thu hút một lượng lớn phóng viên đến.

Đến lúc đó, cái gì mà trung tâm nuôi dưỡng thiên tài, cái gì mà danh hiệu quy tụ thiên tài là không thể thiếu.

Nhưng hắn cũng không hy vọng sẽ xảy ra chuyện như vậy. Mặc dù bản thân khá thích lên đầu tin tức, nhưng đối với Viện phúc lợi thì hắn vẫn hy vọng nó có thể trôi qua một cách bình yên.

Hết lớp này lại đến lớp khác.

Bọn trẻ bên trong đều đang nghiêm túc học tập, thậm chí hắn còn nhìn thấy một đứa trẻ trực tiếp đọc thuộc lòng một bài văn một hai nghìn chữ, mồm miệng lanh lợi, không hề vấp, hoàn toàn ghi nhớ trong đầu.

Lúc này hắn đã hiểu.

Tiểu thông tuệ đan phẩm chất hoàn mỹ này thực sự rất lợi hại, đồng thời đầu óc của bọn trẻ cũng đang phát triển.

Phối hợp với sự giúp đỡ của tiểu thông tuệ đan, e là bộ não này sắp thông minh đến cực hạn rồi.

Sau khi quan sát một vòng, Lâm Phàm rất hài lòng gật đầu, bầu không khí bây giờ thực sự rất tốt.

Viện trưởng Hoàng đi ở bên cạnh hắn, nói: "Lâm đại sư, có phải cảm thấy Viện phúc lợi thực sự có sự khác biệt hay không?"

Lâm Phàm gật đầu nói: "Ừm, thực sự khác biệt, tất cả đều là sự nỗ lực chung của mọi người."

Viện trưởng Hoàng cười nói: "Lâm đại sư, thực ra là do sự nỗ lực của cậu nhiều hơn, nếu không phải cậu thì Viện phúc lợi cũng sẽ không được như bây giờ."

"Gần đây tôi đang làm một chuyện, nếu thành công thì sau này những đứa trẻ thiếu khuyết kia đều sẽ trở lại giống như người bình thường." Lâm Phàm chỉ vào chân và cánh tay nói.

Viện trưởng Hoàn nhìn Lâm Phàm, sắc mặt hơi thay đổi, nói: "Lâm đại sư, ý cậu là…"

Lam Phàm gật đầu: "Ừm, yên tâm đi, rất nhanh sẽ thành hiện thực."

"Lâm đại sư, những chân tay giả này so với trên thị trường hiện tại chẳng lẽ có khác biệt gì lớn lắm hay sao?" Viện trưởng Hoàng nóng lòng hỏi, thực ra nỗi lo lớn nhất của bà ấy chính là thân thể không trọn vẹn của một số đứa trẻ ở Viện phúc lợi.

Có đôi khi nhìn những đứa trẻ này, trong lòng bà ta cảm thấy rất khó chịu.

"Trên thị trường?" Lâm Phàm thần bí cười nói: "Viện trưởng Hoàng, bây giờ tôi không nói cho bà biết, chờ sau này sản phẩm ra rồi thì bà sẽ biết thôi."

Viện trưởng Hoàng thấy Lâm Phàm không nói, mặc dù không truy vấn tiếp nhưng trong lòng lại rất mong chờ. Bà ta rất tin tưởng Lâm đại sư, cho nên không chút nghi ngờ.

Từ rất nhiều việc có thể thấy được Lâm đại sư là một người rất có trách nhiệm, làm chuyện gì cũng đều làm cho hoàn hảo.

Ví như một nơi như Viện phúc lợi, không phải nhất thời cao hứng mà làm nên việc được, mà phải thực sự kiên nhẫn và xây dựng từ từ chậm rãi.

Đến bây giờ, Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn đã vượt qua chặng đường khó khăn nhất, hiện tại tất cả đều rất tốt và phát triển theo chiều hướng tốt đẹp.

Về phần chân tay giả trên thị trường mà viện trưởng Hoàng nói, làm sao có thể so sánh với mình được chứ? Có thể nói là hoàn toàn không thể so sánh được, hiểu không?

Đây chính là đồ chơi công nghệ cao đó.

Mặc dù hắn cũng không hiểu, nhưng kiến thức mà bách khoa toàn thư truyền đạt thực sự không phải trò đùa.

Ting ting!

Đúng lúc này điện thoại vang lên.

"Tử Nhạc, sao vậy?" Lâm Phàm ngược lại không ngờ Hứa Tử Nhạc sẽ gọi điện.

Giọng nói Hứa Tử Nhạc rất nhỏ: "Anh Lâm, có thể đến tập đoàn của Minh Dương được không?"

Lâm Phàm sững sờ hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Hắn ngược lại không hiểu chuyện gì đang xảy ra, thậm chí có thể nói là hơi khó hiểu.

Hứa Tử Nhạc nói: "Vừa nãy có một nhóm người rất hung dữ đến đây, em thấy sắc mặt của Minh Dương hơi khó coi, cho nên muốn mời anh Lâm qua đây xem thử."

"Được, bây giờ tôi qua đó ngay." Lâm Phàm nghe vậy thì không nói hai lời, trực tiếp lái xe rời khỏi Viện phúc lợi.

Hắn không muốn hỏi quá nhiều trong điện thoại, nếu không có chuyện gì thì coi như đi dạo một vòng, nhưng nếu như có chuyện thì phải làm gì thì nên làm cái đó.

Chương 1862: Hất nước mà lề mà lề mề

Tập đoàn Đông Hán.

Trên tầng.

Hứa Tử Nhạc đứng ở bên ngoài, bên cạnh còn có thư ký của Vương Minh Dương đi cùng.

“Tử Nhạc, cô nói xem sẽ không có chuyện gì đấy chứ?” Thư ký thấp giọng nói, trên mặt cũng lộ ra vẻ lo lắng, những người vừa đến đây thực sự rất hung hăng, khiến cô cảm thấy hơi sợ hãi.

Hứa Tử Nhạc cũng không biết là tình huống gì, nhưng vẫn trấn định nói: “Chắc không có chuyện gì đâu, tôi vừa gọi điện cho anh Lâm rồi, bây giờ anh ấy đang trên đường đến.”

Thư ký nghe thấy Lâm đại sư sẽ đến thì thở phào nhẹ nhõm, Lâm đại sư thực sự rất lợi hại. Nếu Lâm đại sư thực sự đến đây thì nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì nữa.

Trong phòng họp.

Vương Minh Dương ngồi ở đó, vẻ mặt nghiêm túc nhìn người đàn ông ngồi đối diện.

Người đàn ông đó bắt chéo chân, thần sắc rất ngạo mạn, ánh mắt có chút khinh thường nhìn về phía Vương Minh Dương, sau đó vuốt ve chiếc điện thoại trong tay.

“Vương tổng tôi đến rồi nè, nói đi, anh muốn làm gì tôi đây?” Sở Thâm lạnh nhạt hỏi.

Mà phía sau họ có mấy người đàn ông vạm vỡ đứng đó, hiển nhiên là vệ sĩ của người này.

Vương Minh Dương không nói gì, ngược lại không ngờ vậy mà mình lại kéo được nhân vật lớn như vậy đến đây.

Đại thiếu gia của nhà họ Sở ở Hoài Châu, ở khu vực Hoài Châu thì đế chế kinh doanh của nhà họ sở rất lớn, có thể nói là độc chiếm toàn bộ Hoài Châu.

Mà anh ta cũng không có quan hệ gì lớn với Sở Thâm, chỉ là do ở trên một diễn đàn thương nghiệp xảy ra tranh cãi.

Bởi vì quá mức xúc động cho nên đã mắng đối phương, nói ‘nếu đứng trước mặt mình thì nhất định phải đánh đối phương thành đầu heo.’

Nhưng không ngờ đối phương chỉ vì câu nói này mà lại từ Hoài Châu vội vàng đến đây.

“Sao vậy? Vương tổng kiêu căng ngạo mạn lắm mà, sao đột nhiên lại không nói chuyện nữa? Trên diễn đàn không phải nói

muốn đánh tôi thành đầu heo hay sao? Sao tôi đến đây rồi lại ngay cả một câu nói nhảm cũng không dám nói?" Sở Thâm đứng dậy, dọc theo bàn đi về phía Vương Minh Dương, hay tay đặt lên bàn, khóe miệng nhếch lên nói: "Vương tổng, nói chuyện đi chứ."

Vương Minh Dương nghiêm túc nhìn đối phương, trong lòng cũng đang suy nghĩ nên giải quyết chuyện này như thế nào.

"Rốt cuộc anh muốn thế nào đây?" Vương Minh Dương hỏi.

Anh ta không sợ gây chuyện, nhưng thân phận của đối phương có hơi lớn.

Sở Thâm cầm cốc nước trên bàn lên lắc lắc trong tay nói: "Vương tổng, anh nói xem tôi dám hất cốc nước này lên mặt anh không?"

Vương Minh Dương nhìn đối phương, biết là lần này có lẽ sẽ không dễ dàng giải quyết như vậy.

"Vương Minh Dương, anh thật khiến người ta cảm thấy thất vọng, cái dũng khí ở trên diễn đàn đi đâu rồi? Nếu là tôi thì tôi bảo đảm sẽ đánh anh thành đầu heo, về phần ly nước này, tôi mặc kệ anh nghĩ thế nào thì tôi đều dám, anh có biết không?" Sở Thâm đặt tay lên vai Vương Minh Dương tiếp tục nói: "Anh có biết tại sao lại như vậy không? Bởi vì đây là sự chênh lệch giữa thực lực, anh có hiểu không?"

Lạch cạch!

"Sự chênh lệch về thực lực sao? Thế thì có bao nhiêu thực lực vậy?"

Đúng lúc này, cửa phòng họp bị đẩy ra.

"Sao cậu lại đến đây?" Vương Minh Dương nhìn thấy Lâm Phàm đi vào lập tức bắt đầu nghi hoặc, thế nhưng khi nhìn thấy Hứa Tử Nhạc ở bên ngoài đang cầm điện thoại trong tay thì anh ta lập tức hiểu ra.

Lâm Phàm đi đến bên cạnh Vương Minh Dương, trực tiếp đẩy tay Sở Thâm ra nói: "Tiện đường đến xem thử, không ngờ lại nhìn thấy cảnh này."

Sau đó nhìn về phía Sở Thâm nói: "Vừa rồi anh nói có dám hất nước lên mặt người anh em của tôi hay không phải không?

Tôi ngược lại muốn xem một chút dáng vẻ hất nước của anh đấy, hất đi nào."

Sở Thâm nhìn hai người đến, ngược lại không ngờ người đến lại là Lâm đại sư, đạt đến địa vị này của họ, không biết đến Lâm đại sư thì không có mấy người.

"Lâm đại sư, chuyện này hình như không liên quan đến anh nhỉ?" Sở Thâm giọng điệu bình tĩnh hỏi.

Lâm Phàm gật đầu đáp: "Ừm, không liên quan đến tôi, nhưng đại sư tôi chỉ muốn biết là anh có dám hất nước hay không. Minh Dương, đưa mặt ra cho vị này giội một cái đi nào."

Lúc này, mấy người đàn ông vạm vỡ phía sau Sở Thâm đi đến, nhìn Lâm Phàm tỏ ý cảnh cáo. Họ đều là người luyện võ, lợi hại hơn nhiều so với người trong hiệp hội, thứ họ học đều là võ công chính thống.

Nhưng chuyện ở núi Côn Luân đó họ cũng biết, Lâm đại sư trước mặt là một kẻ có thực lực, xử lý họ e là không mất nhiều thời gian.

Sở Thâm nói: "Lâm đại sư, anh muốn xen vào chuyện này sao?"

"Đưa nước cho tôi." Lâm Phàm đưa tay ra.

Sở Thâm do dự chốc lát rồi đưa nước qua, trong nháy mắt anh ta chỉ cảm thấy trên mặt mình đã ướt đẫm.

Lâm Phàm hất cốc nước lên mặt Sở Thâm, sau đó đặt cốc lên bàn.

"Hất nước mà lề mà lề mề."

Vương Minh Dương chợt ngây người nhìn người anh em của mình, anh ta không ngờ người anh em của mình lại không nói không rằng mà đã hắt nước lên mặt đối phương.

Đối phương là thiếu gia của nhà họ Sở, người thừa kế tương lai của một đế quốc thương nghiệp cực lớn ở Hoài Châu.

Cho dù anh ta đã trở nên nổi tiếng ở Thượng Hải thì cũng khó mà đối kháng lại.

Chương 1863: Thể diện bao nhiêu một cân

Vốn dĩ đối phương tìm đến cửa, Vương Minh Dương đã không biết nên giải quyết thế nào rồi. Còn việc cúi đầu trước đối phương thì anh ta sẽ không làm, bởi vì cho dù táng gia bại sản, bị người ta lấy hết tiền, anh ta cũng nhất định sẽ không cúi đầu trước bất kỳ ai.

“Minh Dương.” Lâm Phàm mở miệng.

“Hả?” Vương Minh Dương nhìn về phía Lâm Phàm, không biết người anh em này của mình muốn nói gì.

“Tôi nói anh này, đối phương cũng chỉ có mấy người, đến địa bàn này của anh rồi còn có thể bắt nạt anh được hay sao? Sau này có gặp phải loại tình huống này nữa thì anh cũng đừng nói gì nhiều, trực tiếp dạy cho một bài học rồi hãy nói, xảy ra chuyện không phải còn có tôi hay sao?”

Lâm Phàm bất đắc dĩ lắc đầu, ông anh này của mình sao hay lo lắng nhiều như vậy, bị người ta đánh đến cửa rồi mà lại còn có chút sợ hãi, đây không phải là phong cách của anh ta.

Sở Thâm đứng tại chỗ như chết lặng, dường như không dám tin tên ở trước mặt này lại dám làm ra hành động như vậy với anh ta.

“Lâm đại sư, anh quá đáng quá rồi.”

Anh ta gằn giọng quát, trong lòng dâng lên một tia lửa giận, một loại tức giận không thể nói thành lời. Anh ta là đại thiếu gia của nhà họ Sở ở Hoài Châu, là người đứng đầu thương nghiệp ở Hoài Châu, không biết có bao nhiêu người xoay quanh anh ta.

Thậm chí cho dù là một vài lãnh đạo nhìn thấy anh ta thì cũng tỏ ra vô cùng cung kính.

Bởi vì chỉ cần một câu nói của anh ta là có thể ảnh hưởng đến công trạng của những vị lãnh đạo này.

Cho dù ở bất kỳ nơi nào anh ta đều được người khác nâng lên thật cao.

“Quá đáng? Anh đang đùa với tôi đấy à?” Lâm phàm cười nói, hắn sẽ không quan tâm những người này có địa vị và năng lực cỡ nào, hắn đều không để tâm đến chuyện đó.

Vốn dĩ Vương Minh Dương muốn nói với người anh em của mình tên này rốt cuộc có lai lịch và thân phận thế nào. Thế nhưng vừa nghĩ đến nếu bản thân nói ra thì sẽ khiến người anh em của mình mất mặt, cho nên anh ta đành nín nhịn lại.

Đồng thời anh ta cũng đã chuẩn bị xong, nếu cuối cùng thực sự xảy ra chuyện gì thì sẽ cùng người anh em của mình gánh chịu.

Đám vệ sĩ ở sau lưng Sở Thâm nhìn chằm chằm Lâm Phàm. Nếu là người bình thường thì họ đã ra tay từ lâu rồi, nhưng bây giờ họ lại không dám cử động chút nào. Bởi vì người đứng trước mặt họ là đệ nhất cao thủ hiện tại, được giới võ thuật công nhận.

Thậm chí trong cuộc giao lưu lần trước ở núi Côn Luân, Lâm đại sư được mọi người xưng tụng là võ lâm minh chủ.

Lâm Phàm nhìn vẻ mặt tức giận của Sở Thâm, không khỏi cười nói: “Nói cho tôi biết, anh tìm người anh em của tôi là muốn làm gì?”

Sở Thâm lau khô nước trên mặt, ánh mắt không trốn tránh mà nhìn thẳng vào Lâm Phàm, khóe miệng lộ ra vẻ bất mãn và kiêu ngạo.

“Lâm đại sư, anh lợi hại thật, bây giờ không giữ cho tôi chút thể diện nào đúng không?”

Anh ta không trả lời câu hỏi của Lâm Phàm mà lạnh giọng nói.

Anh ta biết Lâm Phàm có chút năng lực, mặc dù không tiền không quyền. Thế nhưng có ảnh hưởng rất lớn trên mạng, đồng thời sức ảnh hưởng trong xã hội cũng khá lớn.

“Thể diện là cái gì?” Lâm Phàm nghi hoặc hỏi, sau đó nhìn về phía Vương Minh Dương: “Minh Dương, anh ta nói muốn tôi giữ cho anh ta chút thể diện, anh nói xem thể diện là cái gì vậy?”

Vương Minh Dương nhìn Lâm Phàm, trái tim nhỏ bé cũng nhảy lên bùm bùm. người anh em của mình lần này lại chơi

lớn rồi, nhưng theo anh ta thấy thì như vậy cũng quá là sảng khoái rồi.

Sở Thâm ở trước mặt này là một nhân vật lớn, đến chỗ mình làm càn, vậy mà bản thân lại bị khí thế của đối phương áp chế đến mức không biết phải đối diện thế nào. Nhưng mà chú em của mình đã đến, giúp nghiền ép anh ta.

Sảng khoái, thực sự là rất sảng khoái.

Mặc dù bản thân bây giờ có cảm giác như chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng. À nhầm! Nói cái gì vậy chứ, đây không phải là chó cậy gần nhà, đây gọi là chú em của mình lợi hại nên mình được thơm lây.

“Không biết, thể diện bao nhiêu tiền một cân vậy, mang đến cho tôi một xe đi.” Vương Minh Dương cười hắc hắc nói, tiếp đó nhìn về phía Sở Thâm vô cùng đắc ý, dường như đang nói ‘Đến đây, có gan thì đến đây đi, người anh em của tôi đang ở đây, tôi sợ anh chắc.’

Vẻ mặt đắc ý này của Vương Minh Dương càng khiến Sở Thâm thêm tức giận.

“Các người…” Sở Thâm tức giận nghiến răng nghiến lợi, hai mắt giống như biết phun ra lửa, nói: “Lâm đại sư, anh quá đáng quá rồi đó, anh thực sự cho rằng ở Thượng Hải thì có thể coi trời bằng vung hay sao?”

“Đúng vậy, cậu nói đúng, tôi ở Thượng Hải thì có thể coi trời bằng vung, nhưng anh lại chẳng thể làm gì tôi được.” Lâm Phàm giang tay ra vẻ bất lực nói.

Sở Thâm nhìn bộ dạng muốn ăn đòn của Lâm đại sư thì có suy nghĩ muốn chỉnh đốn cái thái độ này của đối phương, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Bây giờ anh ta muốn nói đạo lý với đối phương, nhưng bây giờ đối phương lại giở trò đùa nghịch lưu manh với anh ta.

Chương 1864: Tôi muốn anh ta phải nhặt

Cảnh tượng trong nháy mắt thay đổi.

Đối với Vương Minh Dương thì anh ta có thể tùy ý chơi đến chết.

Nhưng đối với Lâm đại sư này thì anh ta lại cảm thấy bất lực, giống như không là bó tay bó chân vậy.

“Lâm đại sư, anh mở cửa hàng trên phố Vân Lý, anh…”

Lời còn chưa nói xong thì đã bị Lâm Phàm cắt ngang.

“Sao vậy? Có phải muốn mua lại phố Vân Lý rồi đuổi tôi đi đúng không? Tùy thôi, ông chủ có tiền thì cứ tùy ý mua, tôi chẳng sao cả, nhưng tôi không dám bảo đảm rằng anh có thể mua được hay không.” Lâm Phàm hơi tiếc nuối nói.

Sở Thâm tức đến đỏ cả mặt, khi vừa định nói thêm gì đó thì phía sau có một vệ sĩ bước lên nói nhỏ vào tai anh ta.

“Lâm đại sư này không đơn giản, thực lực rất mạnh, chúng tôi không đánh lại đối phương đâu. Ông chủ, chúng ta đi thôi.”

Nghe được lời này, vẻ mặt Sở Thâm càng thêm tức giận hơn.

“Không đơn giản, hắn ta còn dám đánh tôi hay sao?”

Bốp!

Lời vừa dứt, một tiếng tát thanh thúy vang lên.

Lúc này, hiện trường hoàn toàn yên tĩnh lại.

Vương Minh Dương mở to hai mắt, vẻ mặt sững sờ nhìn Lâm Phàm, anh ta không ngờ người anh em của mình lại ra tay thật.

Mà đám vệ sĩ đó cũng sững sờ, đứng tại chỗ không biết phải làm thế nào mới tốt. Ông chủ của họ vậy mà lại bị người ta đánh.

Lâm Phàm phủi tay: “Thật là rãnh mà, cứ phải khiêu khích tôi làm gì chứ?”

“Anh…” Sở Thâm quay đầu lại, vẻ mặt điên cuồng nhìn Lâm Phàm nói: “Anh vậy mà lại dám đánh tôi!”

“Có gì mà không dám chứ? Minh Dương, anh ta đến đây là muốn làm gì?” Lâm Phàm nhìn về phía Vương Minh Dương hỏi.

Vương Minh Dương sững sờ nói: “Anh ta muốn đến xem tôi có dám đánh anh ta thành đầu heo hay không.”

Lâm Phàm gật đầu nói: “Đến đây rồi thì là muốn tìm người đánh, bây giờ còn hỏi tôi sao dám đánh anh ta.”

Sau đó trực tiếp bước lên phía trước, đưa tay ra vỗ vỗ mặt Sở Thâm nói: “Nhóc con, tôi nói cho anh biết, Minh Dương là người anh em của tôi, anh ức hiếp anh ta thì chính là ức hiếp tôi. Người mà anh ta muốn đánh thì chính là người mà tôi sẽ đánh. Anh hỏi anh ấy có dám đánh anh thành đầu heo hay không thì bây giờ để tôi nói cho anh biết. Anh ấy dám, không chỉ là anh ấy dám mà tôi cũng dám, cho nên anh còn có gì bất mãn hay không?”

Giờ khắc này, hiện trường lặng ngắt như tờ, không ai mở miệng.

Chỉ có tiếng hít thở nặng nề ở trong phòng hội nghị truyền ra.

Sắc mặt Sở Thâm đỏ bừng đứng ở nơi đó, ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm tràn ngập lửa giận vô biên, anh ta không ngờ kết quả lại biến thành như vậy.

“Đi!”

Lúc này, Sở Thâm gầm nhẹ một tiếng, cảm thấy trong lòng bị nhận lấy khuất nhục vô cùng. Thù này đã kết, anh ta khó có thể chịu được. Nhưng ở chỗ này, anh ta lại có loại cảm giác bất lực nên muốn rời khỏi đây rồi sau đó sẽ suy nghĩ biện pháp thật kỹ để đối phó.

Nhìn đối phương muốn đi, Lâm Phàm lập tức nói: “Chờ đã, làm gì vậy? Khuôn mặt này còn chưa biến thành đầu heo mà, sao lại đi? Không ở lại chờ mặt biến thành đầu heo rồi hãy đi à?”

Sở Thâm lạnh lùng liếc mắt nhìn Lâm Phàm một cái, thẳng tay đẩy cửa ra. Hứa Tử Nhạc đang ở bên ngoài chờ hai người, lúc nhìn thấy sắc mặt đỏ bừng của đối phương cũng hoảng sợ.

Trong này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao sắc mặt người này lại biến thành đỏ bừng như vậy, không phải là phát sinh chuyện gì rồi đấy chứ?

“Rầm!”

Sở Thâm đi ngang qua khu nghỉ ngơi bên cạnh, nhìn thấy bàn trà, không thể nhịn được nữa bèn đi lên lật đổ nó. Giống như

trong lòng cậu ta có vô số lửa giận cần bộc phát vậy.

Lúc vừa đi tới cửa thang máy, bên tai nhất thời truyền đến thanh âm.

“Đứng lại, bồi thường tiền.” Lâm Phàm và Vương Minh Dương đi ra, khi nhìn thấy đối phương đập vỡ bàn trà thủy tinh thì mở miệng nói.

“Hừ.” Sở Thâm hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý, đi ngay vào trong thang máy.

“Cho cậu một cơ hội cuối cùng, bồi thường tiền.” Giọng nói của Lâm Phàm đột nhiên lạnh xuống, trong ánh mắt cũng không còn vẻ đùa giỡn nữa, mà là trở nên rất nghiêm túc.

Ánh mắt phẫn nộ của Sở Thâm nhìn thẳng vào Lâm Phàm, bỗng nhiên trong lòng anh ta khẽ run lên, cảm giác giống như đang bị một con sư tử nhìn chằm chằm.

Giống như nếu cậu ta không bồi thường tiền thì kết quả chỉ sợ là sẽ không tốt.

“Cho anh.” Sở Thâm không cách nào đối diện với ánh mắt này, không có biện pháp gì, thẳng tay lấy từ trong túi màu đen trong tay bảo vệ ra mấy xấp tiền, ném thẳng xuống đất.

Cái loại tư thế vung tiền này rất là tiêu sái, giống như là bố thí cho ăn mày vậy.

Cửa thang máy từ từ khép lại.

Nhưng đột nhiên, cửa thang máy lại mở ra.

Lâm Phàm ấn mở thang máy, lạnh lùng nhìn Sở Thâm: “Cho cậu thêm một cơ hội cuối cùng, nhặt tiền lên cho tôi. Ngoan ngoãn mà đưa đây, chứ nếu không tôi cam đoan, mặt anh nhất định sẽ biến thành đầu heo khi rời khỏi nơi này.”

Vệ sĩ nhìn thấy tình hình này thì vội vàng tiến lên muốn nhặt tiền. Nhưng một câu nói của Lâm Phàm lại khiến anh ta dừng động tác trong tay.

“Các anh nhặt không có ích gì, tôi muốn anh ta phải nhặt.”

Vệ sĩ ngây người, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Lâm đại sư, tổng giám đốc Sở chúng tôi là…”

Chương 1865: Doạ cho khiếp vía

Lâm Phàm trực tiếp xua tay nói: "Đừng nói với tôi những thứ đó, hôm nay kể cả anh ta có là ông trời đi chăng nữa thì cũng phải nhặt tiền lên cho tôi, thành thật mà đưa tới."

Vệ sĩ nhìn về phía Sở Thâm, cũng thấy bất đắc dĩ. Loại chuyện này, họ không làm chủ được. Lâm đại sư này tính cách gì, người khác có lẽ không biết nhưng bọn họ có thể không biết được sao?

Có một số chuyện trước kia, tuy rằng đã rất lâu nhưng bọn họ đều ghi nhớ trong lòng. Hắn không thể chọc, thật lòng không chọc được.

Ở Thanh Châu một lần, ở Đông Bắc một lần, suy nghĩ thật kỹ là có thể nhớ ra rồi.

Có thể nói, Lâm đại sư này chính là một nhân vật hung ác, chỉ là bình thường trên mạng biểu hiện giống như cợt nhả. Nhưng nếu thật sự ngoan độc lên thì thật sự rất đáng sợ.

"Lâm đại sư, anh đừng quá đáng! Tôi nói cho anh biết, anh có thể bảo vệ anh ta nhất thời chứ không thể bảo vệ anh ta cả đời được. Việc hôm nay đừng làm quá mức, tôi cũng sẽ không để ở trong lòng." Sở Thâm cảm thấy vô cùng nhục nhã, đây là cảm giác mà anh ta chưa từng có.

Nếu để cho những người bạn của anh ta nhìn thấy, chỉ sợ cũng phải cười chết.

Vương Minh Dương đứng bên cạnh không nhúc nhích, chuyện này là do chính người anh em của mình giải quyết, cho nên anh ta không cần nói thêm gì.

"Anh không để ở trong lòng nhưng tôi lại để ở trong lòng. Anh nhặt tiền lên, ngoan ngoãn đưa qua đây thì tôi có thể bỏ qua chuyện này. Nhưng nếu anh không nhặt lên, tôi có thể từ từ chơi với anh." Lâm Phàm lạnh lùng nói.

Sở Thâm đứng đó nhìn nhau với Lâm Phàm. Qua một lúc lâu, cuối cùng vẫn không nhịn được mà đi thẳng ra thang máy, nhặt tiền trên mặt đất lên, sau đó đi tới trước mặt Vương Minh Dương đưa qua.

“Bồi thường cho anh.”

Mấy chữ này rất gian nan được phát ra từ trong miệng Sở Thâm.

Trên mặt Lâm Phàm lộ ra ý cười, buông tay ra nói: “Được rồi, Sở tổng đi thong thả, nếu lần sau còn cãi vã với người anh em của tôi, muốn biết anh em của tôi có dám động đến anh hay không thì hoan nghênh anh lại đến tập đoàn Đông Hán, tôi ở đây chờ.”

Cửa thang máy đóng lại.

Trong không gian kín mít, Sở Thâm cuối cùng cũng không nhịn được mà gào thét: “Khốn nạn, tên họ Lâm này thật quá đáng, tao sẽ không bỏ qua như thế đâu.”

“Loại sỉ nhục này, tao không nhịn được.”

Rầm!

Sở Thâm đấm một cái vào thang máy, tiếng động rất lớn từ trong thang máy truyền ra.

Đám vệ sĩ đứng ở phía sau cúi đầu, không dám nói thêm gì.

Đột nhiên, thang máy bởi vì bị một đấm lại bị buộc phải dừng lại, ánh sáng bên trong đột nhiên tối xuống.

“Tình huống gì đây? Chuyện gì đang xảy ra?” Sở Thâm tức giận. Khi nhìn thấy tình huống này, anh ta nhất thời sửng sốt, sau đó gào thét: “Cái thang máy nát gì đây, sao đột nhiên dừng lại.”

Sự tức giận trong lòng khiến cậu ta khó có thể chịu đựng được, anh ta bèn dùng chân đạp cửa thang máy.

Đám vệ sĩ nhìn thấy tình hình này thì cảm thấy sợ hãi, vội vàng ngăn lại: “Sở tổng, đừng đá nữa. Chúng ta đang ở trong thang máy đó, nếu thang máy này rơi xuống thì không xong đâu.”

“Hình như chúng ta đang ở tầng mười tám đó.”

“Cái này…”

Sở Thâm nghe nói như vậy, trong lòng cũng run lên. Nếu thang máy rơi xuống, như vậy chắc chắn sẽ tan xương nát thịt,

lập tức ngỏm củ tỏi.

“Có ai không, mau mở cửa, mở cửa đi.”

“Sao thang máy lại dừng lại.”

Bên ngoài.

Lâm Phàm cười: “Minh Dương, thang máy này đột nhiên dừng lại rồi.”

Vương Minh Dương bây giờ đang chìm trong kinh ngạc: “Thang máy này không thể chịu được tác động ngoại lực, ví như quyền đấm cước đá, nếu không cảm ứng sẽ phát hiện và tự động ngừng lại khẩn cấp.”

“Được, đi xuống kiếm thêm một khoản.” Lâm Phàm nói.

Sau đó mọi người đi từ thang máy bên cạnh đi xuống.

Vẻ mặt của Vương Minh Dương bây giờ đầy hoang mang, anh ta cũng không biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì.

Cảm giác chuyện này xảy ra có hơi huyền diệu.

Hai người Hứa Tử Nhạc và thư ký đứng đó, trong lòng cũng thất thần. Các cô đứng ở bên ngoài, căn bản không biết bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng nhìn tình huống thì nhất định đã xảy ra chuyện lớn.

Người vốn dĩ lúc trước hung dữ, sau khi từ trong phòng hội nghị đi ra, sắc mặt liền biến thành đỏ bừng, giống như là bị người ta đánh cho một trận.

Hơn nữa người nọ khi đối mặt với anh Lâm, hình như rất sợ. Điều này khiến trong lòng các cô cũng thì thầm. Ở trong phòng họp này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ở tầng dưới.

Vương Minh Dương gọi điện cho nhân viên sửa chữa đến.

Nhân viên sửa chữa nhìn thoáng qua rồi nói: “Vương tổng, đây chỉ là dừng lại khẩn cấp, chỉ chờ một lát là ổn rồi.”

Lâm Phàm xua tay: “Đừng nóng vội, cứ từ từ sửa chữa, gọi điện thoại cho bên trong thang máy, nói với họ là do bọn họ đập hư thang máy nên cần phải sửa chữa một lát.”

Nhân viên sửa chữa sửng sốt, sau đó gật đầu. Quan hệ giữa Lâm đại sư và Vương tổng không tầm thường, vậy hắn nói cái gì thì chắc chắn là cái đó.

Chương 1866: Xoay như chong chóng

Bên trong thang máy.

“Tôi mẹ nó gặp phải cái vận cứt chó gì thế này, ngay cả thang máy cũng bắt nạt người sao?” Sở Thâm tức giận gầm lên.

Ở trong thang máy, trong lòng anh ta cũng rất sợ hãi. Nếu chẳng may rơi xuống thì chẳng phải chỉ có một con đường chết sao?

Cho dù có nhiều tiền hơn nữa, có nhiều mối quan hệ hơn nữa thì cũng chẳng có bất kỳ tác dụng gì, đều sẽ theo thang máy này rơi xuống đất, trong phút chốc tan thành mây khói.

“Các anh nói xem các anh có tác dụng gì chứ? Có ích lợi gì? Các anh nói tôi nghe xem nào! Cái gì mà võ thuật truyền thừa, những người trong hiệp hội võ thuật đều không phải là đối thủ của các anh? Bây giờ chỉ nhìn thấy một tên họ Lâm, đã dọa cho các anh không dám động đậy. Các anh nói xem, năm nào tôi cũng trả cho các anh nhiều tiền như thế mà mà các anh cứ thế này là sao?”

Sở Thâm càng nghĩ càng tức giận, lập tức đốt lửa lên người những vệ sĩ này.

Nhóm vệ sĩ cũng bất đắc dĩ nhìn Sở Thâm nói: “Sở tổng, cái này không thể trách chúng tôi được. Người đó là Lâm đại sư, được công nhận là người mạnh nhất giới võ thuật, chúng tôi làm sao có thể là đối thủ của hắn.”

“Các anh…” Sở Thâm đã không muốn nói thêm gì nữa. Lửa giận trong lòng thật sự khó có thể tiêu diệt. Trận này nếu không lấy lại mặt mũi thì còn lăn lộn được nữa hay không đây.

Điện thoại trong thang máy đổ chuông.

Sở Thâm lập tức nghe điện thoại, gào thét nói: “Các anh xem đây là loại thang máy gì, sao tự dưng lại ngừng? Còn không mau sửa thang máy đi.”

Thợ sửa chữa nhận được chỉ thị của Lâm đại sư, cũng dùng giọng điệu không mấy dễ chịu nói: “Các anh làm vậy là sao, một chút tốt chất cũng không có nữa. Không biết là thang máy này không thể bị va chạm à? Bây giờ thang máy đã bị các anh phá hỏng, chúng tôi đang sửa chữa đây. Chờ lát nữa xuống thì phải trả tiền đó nha.”

“Thái độ của anh là gì vậy? Tôi nói cho anh biết, nếu anh còn không mau sửa xong thang máy thì tôi sẽ khiến các anh không chịu được đâu.” Sở Thâm nổi giận, khuôn mặt này bị họ Lâm tát một trận, hiện tại còn đau rát. Hôm nay một thợ sửa chữa nho nhỏ cũng dám làm càn, chẳng lẽ người nào cũng dám làm càn với hắn.

Thợ sửa chữa nói: “Thái độ gì thế hả? Cứ chờ ở bên trong đi, bao giờ thái độ tốt hơn thì lại gọi điện thoại tới.”

“Mẹ kiếp!” Ánh mắt Sở Thâm tức giận đến mức sắp phun lửa, sau đó bình ổn lại tâm tình nói: “Phiền các anh nhanh một chút, làm ơn.”

“Lúc này mới giống lời mà con người nói. Chờ một lát đi, đang sửa chữa.” Thợ sửa chữa nói xong, sau đó cúp máy.

Giờ khắc này, thợ sửa chữa nhìn về phía Lâm đại sư, giống như đang chờ mệnh lệnh tiếp theo.

Lâm Phàm: “Đừng nóng vội, chờ nửa tiếng, sau đó lại mở lại thang máy.”

Thợ sửa chữa gật đầu: “Biết rồi, Lâm đại sư.”

Vương Minh Dương ngây ngô nhìn Lâm Phàm: “Tôi nói này người anh em, anh đúng thật là trâu bò.”

Lâm Phàm cười: “Cái này thì trâu bò cái gì. Mà này Minh Dương, không phải tôi nói anh đâu nhưng mà anh cũng quá yếu đuối rồi, loại mặt hàng này đè ép một chút thôi mà anh cũng không dám phản kháng.”

Vương Minh Dương thở dài: “Cái này không giống, người này là người của nhà họ Sở ở Hoài Châu, thế lực thương nghiệp rất lớn. Nếu không phải cậu tới, tôi cũng không biết nên làm cái gì.”

“Cắt, lại còn thế lực thương nghiệp lớn nữa. Tôi chỉ là một người mở cửa hàng ở phố Vân Lý mà cũng có thể làm cho đối phương không dám nói nhảm, vậy mà ông chủ lớn như anh lại sợ à?” Lâm Phàm cười nói, đối với chuyện này, hắn cảm thấy lá gan của Minh Dương có hơi nhỏ.

Vương Minh Dương trợn trắng mắt nói: “Tôi nói này người anh em, lời này không thể nói như vậy được. Cậu chỉ mở cửa hàng trên phố Vân Lý, lời này nói ra có quỷ mới tin. Cậu cũng không thử nhìn xem, chính cậu đã làm được bao nhiêu chuyện, những người đó đều bị anh dọa thành cái dạng gì rồi.”

“Không, Minh Dương, anh phải học tập tôi đi. Chúng ta không thể nhìn đối phương trâu bò đến mức nào. Trừ phi anh ta không phải là người thì chúng ta còn phải sợ một chút. Nhưng chỉ cần anh ta là người thì sợ anh ta làm gì chứ. Anh xem, bây giờ anh ta không phải là đang khóc oa oa trong thang máy à?” Lâm Phàm cười nói: “Nhưng mà rốt cuộc thì tình huống giữa anh và anh ta là gì vậy, sao đột nhiên lại phát sinh xung đột như vậy.”

Vương Minh Dương thở dài nói: “Lời này nói đến thì cũng dài. Ở trên một diễn đàn thương mại, tôi nhìn thấy tên này đang tỏ vẻ nguy hiểm, tôi bèn đi lên vạch trần, sau đó thì mọi chuyện ầm ĩ lên. Tiếp theo thì cậu cũng thấy rồi đấy, chính là tình huống hiện tại.”

“Thế nhưng tôi nói nè, cậu cũng quá khí phách rồi, tôi đây không bội phục cũng không được.”

Lâm Phàm bình tĩnh khoát tay: “Chuyện nhỏ, cũng không tính là gì.”

Nửa tiếng sau.

Thang máy đi xuống.

Sở Thâm bị nhốt trong thang máy cũng sắp sụp đổ. Khi cửa thang máy mở ra, giống như vừa mở ra cánh cửa của thế giới mới vậy.

Chương 1867: Bắt bồi thường

“Thợ sửa chữa vừa rồi ở đâu, sao lại chậm thế chứ?” Sở Thâm vừa đi ra đã chửi ầm lên, thậm chí muốn tìm thợ sửa chữa này gây phiền phức.

Nhưng khi ánh mắt nhìn thấy hai người ngồi ở chỗ kia thì sắc mặt anh ta nhất thời tối sầm lại.

Lâm Phàm nói: “Sở tổng, có phải anh có tật xấu không? Thang máy chọc giận anh hay gì mà anh làm hỏng nó vậy. Thợ sửa chữa vừa thay không ít linh kiện mới sửa xong thang máy đó. Anh nói đi, nên bồi thường như thế nào đây?”

Trong lòng Sở Thâm vô cùng tức giận nói: “Các anh có ý gì, thang máy của các anh có vấn đề, nhốt tôi ở bên trong lâu như thế mà bây giờ lại còn muốn tôi bồi thường?”

Lúc này, Lâm Phàm lấy điện thoại ra.

“Anh làm gì vậy?” Sở Thâm lạnh lùng hỏi, anh ta không biết người này lấy điện thoại ra để làm gì.

Lâm Phàm cười: “Chẳng làm gì cả, gọi điện thoại cho phóng viên thôi. Người phụ trách tập đoàn Hoài Châu thế nhưng lại không có một chút tố chất nào. Chân đá thang máy làm thang máy bị hỏng, bây giờ lại không thừa nhận. Nhưng không sao, trong thang máy có camera nên tôi muốn cho các phóng viên xem một chút. Tôi nghĩ các phóng viên chắc chắn cũng rất hứng thú với chuyện này.”

Sở Thâm nghe nói thế thì biến sắc, nghiến răng nghiến lợi nói: “Được, được, hôm nay tôi nhận thua, các anh nói đi, phải bồi thường bao nhiêu?”

Lâm Phàm: “Minh Dương, sửa thang máy này cần bao nhiêu tiền? Hay là nói phải thay mới?”

Vương Minh Dương suy nghĩ một chút nói: “Thang máy của công ty tôi chỉ cần xảy ra vấn đề thì bình thường đều phải thay mới. Thang máy này cũng không có bao nhiêu tiền, đây là sản phẩm trong nước lại là được thiết kế riêng, khoảng mấy trăm nghìn thôi, cứ tính năm sáu trăm nghìn đi.”

“Con mẹ nó, các người muốn cướp tiền à?” Sở Thâm nghe nói thế thì chửi lên: “Tôi nói cho các anh biết, không có loại cướp tiền nào như các anh cả.”

“Quên đi, quên đi. Sở tổng anh đi nhanh đi. Tôi vẫn nên gọi cho phóng viên tới, để cho các phóng viên nhìn xem Sở tổng nợ nần như thế nào. Anh em tôi cũng không phải người thiếu tiền, không thiếu mấy trăm ngàn này.” Lâm Phàm xua tay, lập tức gọi điện thoại.

Tút tút.

Đúng lúc này, điện thoại đã được kết nối.

“Tôi bồi thường.” Sở Thâm nói nhỏ. Bây giờ coi như anh ta phục rồi.

Cái này mẹ nó rõ ràng là muốn muốn bẫy người. Hơn nữa nhìn hai người này, hoàn toàn chính là chờ ở dưới lầu nửa ngày chỉ để xem mình làm trò cười.

“Alo, Lâm đại sư, Lâm đại sư…” Trong điện thoại truyền đến giọng nói của phóng viên.

Lâm Phàm cười nói: “Xin lỗi, là tôi gọi nhầm thôi.”

Sau đó cúp máy.

“Sở tổng, quẹt thẻ hay là tiền mặt đây?” Lâm Phàm cười hỏi.

Sở Thâm nhìn Lâm Phàm, trong lòng điên cuồng chửi bới. Có bệnh tâm thần hay sao mà cầm theo ra ngoài mấy trăm ngàn tiền mặt chứ.

“Quẹt thẻ!”

Khi xong xuôi tất cả, Sở Thâm mang theo người xám xịt rời đi.

Vương Minh Dương cảm thán. Đây là lần đầu tiên hắn phát hiện, kiếm tiền lại đơn giản như vậy.

“Lát nữa, số tiền này tôi sẽ gửi vào thẻ của cậu.”

“Không cần, tiền này đêm đi quyên góp là được. Nhưng mà đừng viết tên tôi, cứ để là người vô danh là được.” Lâm Phàm chướng mắt số tiền này, vốn là lừa được nên hắn cũng không có muốn sử dụng.

Tiền phải do chính mình kiếm được mới có thể tiêu thoải mái.

“Minh Dương, sau này nếu như tên này tìm anh gây phiền toái, anh cứ nói với tôi, đừng gánh vác một mình.” Lâm Phàm

không muốn nhìn thấy Vương Minh Dương bị người ta bắt nạt giống như cháu trai. Hơn nữa Sở Thâm này nếu có năng lực lớn như thế thì chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ báo thù. Bởi vậy, nếu thật sự xuất hiện chuyện đó thì chắc chắn hắn không thể ngồi im mà nhìn được.

“A! Đúng rồi! Có cách rồi.”

Lúc này, Lâm Phàm đã nghĩ ra một biện pháp tốt, thế là lấy điện thoại di động ra mở Weibo, tìm tập đoàn nhà họ Sở ở Hoài Châu, @ thẳng tên.

“Hôm nay tôi bắt nạt con trai ông, chắc ông sẽ không dùng tiền đập chết tôi đấy chứ?”

Đây là chuyển đầu mối đến trên người mình, để cho Vương Minh Dương thoải mái một chút.

Vương Minh Dương nhìn thấy weibo này, nhất thời sửng sốt: “Người anh em, cậu làm thế này là?”

Sau đó dường như hiểu ra, Vương Minh Dương cảm thấy vô cùng cảm thán.

Lâm Phàm cười nói: “Không có gì, chuyện nhỏ mà thôi. Gần đây tôi cũng không có chuyện gì làm. Nhưng mà phòng thí nghiệm có thể nhanh lên hay không, tôi thấy có chút nóng lòng rồi đó.”

“Nhanh thôi, nhanh thôi, cái này cũng không thể gấp được. Nếu làm không tốt thì sẽ xảy ra chuyện. Những thứ nghiêm túc như thế chắc chắn phải chậm rãi.” Vương Minh Dương nói. Anh ta cũng rất coi trọng việc xây dựng phòng thí nghiệm này, cho nên sắp xếp người thân tín của mình giám sát hiện trường, bảo đảm không ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, hoặc là phát sinh tình huống lấy nhầm hàng giả, hàng nhái.

“Được, tôi chỉ hỏi chút thôi. Sau này gặp phải loại chuyện này thì đừng yếu đuối, phải tỏ ra cứng rắn với đối phương. Nếu anh chịu không nổi, không phải còn có tôi à.” Lâm Phàm vỗ vai Vương Minh Dương nói.

Chương 1868: Lai lịch lớn vậy sao?

Vương Minh Dương gật đầu đáp: “Biết rồi, không cần cậu nói. Về sau tôi cam đoan sẽ xông pha vào trong chỗ chết, nếu không chịu nổi vậy thì để anh lên.”

“Ha ha, vậy thì tốt. Anh nói nghe xem, cái tát vừa rồi của tôi có đẹp hay không? Có khiến cho cục tức trong ngực anh được phát tiết ra hay không?” Lâm Phàm cười hỏi. Hắn là người dịu dàng, xem trọng việc lấy lý để thuyết phục người khác, đâu có thể ra tay với người ta. Nhưng hôm nay xem như phá giới, thật sự là tội lỗi mà.

Vương Minh Dương ôm Lâm Phàm, chỉ khẽ cười, không nói bất cứ điều gì. Về phần trong lòng có sảng khoái không, có thể nghe nhìn nụ cười này là hiểu.

Trên Weibo.

Khi Lâm Phàm đăng weibo này lên, nhất thời thu hút không ít sự chú ý của mọi người.

“Mẹ kiếp, Lâm đại sư nói là chuyện gì, sao tôi nhìn không hiểu gì hết. Còn tập đoàn Sở thị này là saoì, là một công ty lớn à?”

“Má nó, tôi ở Hoài Châu đây. Tập đoàn Sở thị này là tập đoàn siêu lớn ở chỗ chúng tôi, đã thế còn rất mạnh. Hơn nữa tổng giám đốc tập đoàn Sở thị này đã lọt top mười người giàu nhất cả nước.”

“Trâu bò thế á? Vậy Lâm đại sư đánh ai vậy? Đánh con trai của chủ tịch tập đoàn Sở thị thật à?”

“Tên này tôi biết. Sở Thâm, là một tên vô cùng bá đạo rất nổi tiếng ở chỗ chúng tôi. Nếu Lâm đại sư nói không sai thì chắc có lẽ là người này đấy.”

“Làm tốt lắm, tên này đúng là một thằng ngu, vậy mà dám đi tìm Lâm đại sư gây phiền toái, chỉ sợ cũng không biết Lâm đại sư trâu bò đến thế nào.”

Mọi người trên mạng thảo luận rất náo nhiệt.

Mà người quản lý Weibo của tập đoàn Sở thị khi nhìn thấy tình huống này cũng nhất thời sửng sốt, giống như là chưa phản ứng kịp. Sau đó vội vàng thông báo cho Sở tổng chân chính, cũng chính là người cầm lái chân chính tập đoàn.

Phòng hội nghị.

Sở Dân Thành cười không ngừng, trao đổi vài chuyện thương nghiệp với một người phụ nữ trung niên ở bên cạnh, cùng tán gẫu thêm một chút về kiến thức.

Cốc cốc!

“Vào đi.” Sở Dân Thành lên tiếng: “Chắc là lại báo cáo công việc gì đó.”

“Chủ tịch.” Thư ký bước vào. Nhưng thấy có người ở đây nên cũng tạm thời không nói gì.

“Có chuyện gì cứ nói.” Sở Dân Thành có hơi nghi hoặc, không biết là chuyện gì.

“Anh Sở, nếu không tiện thì anh cứ làm việc trước đi đã.” Người phụ nữ trung niên cười nói.

Sở Dân Thành khoát tay: “Không có việc gì.”

“Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?”

Thư ký gật đầu nói: “Chủ tịch, vừa rồi Lâm đại sư đăng một weibo, nói là đã đánh Sở Thâm, ngài xem.”

Thư ký vội vàng đưa điện thoại di động qua. Sở Dân Thành nghe được tình huống này thì hai hàng lông mày khẽ nhíu lại. Khi nhìn thấy tin nhắn weibo trên điện thoại di động thì lập tức nghiêm túc lên.

“Tên nhóc này lại đi ra ngoài gây phiền toái.” Sở Dân Thành sửng sốt, rõ ràng là có chút kinh ngạc. Ông ta vẫn hiểu rõ con trai nhà mình, tài năng không tệ nhưng tính tình lại không tốt lắm.

“Cô đi ra ngoài đi.” Sở Dân Thành xua tay nói, bảo thư ký đi ra ngoài trước.

Người phụ nữ trung niên bên cạnh trầm tư một lát, nói: “Anh Sở, tôi cho rằng anh cần phải gọi điện thoại cho Lâm đại sư.”

“Tại sao?” Sở Dân Thành vô cùng kinh ngạc. Đương nhiên ông ta biết Lâm đại sư này là ai, cũng bội phục vị Lâm đại sư này tuổi còn trẻ mà đã có thể có thành tựu to lớn.

Nhưng bảo ông ta phải gọi điện thoại nói chuyện, vậy thì có chút khoa trương quá rồi.

“Đoạn thời gian trước, tôi ở thủ đô một thời gian, có gặp ông bạn cũ là Ngô tổng, Ngô Vân Cương. Ông ta nói cho tôi biết chuyện của Lâm đại sư này.” Người phụ nữ trung niên cũng không che giấu, tiết lộ một chút tin tức.

Sở Dân Thành nghe thế thì kinh hãi: “Lai lịch của Lâm đại sư lớn như vậy sao?”

Người phụ nữ trung niên cười nói: “Đây không phải lai lịch lớn, nói đúng ra là có mối quan hệ rộng lớn. Hơn nữa còn là người đứng đầu trong các mối quan hệ này, chúng ta vẫn không nên xem thường.”

“Nếu là như vậy thì thật sự nên gọi điện thoại qua. Thế nhưng tôi phải gọi điện thoại cho thằng nhóc nhà tôi đã. Tính nết kia của nó tôi hiểu, bắt nó phải ngoan ngoãn, nhanh chóng cút về đây mới được.” Sở Dân Thành nói.

Thượng Hải.

Sau khi Sở Thâm từ tập đoàn Đông Hán đi ra đã nổi giận trong xe, suy nghĩ nên trả thù như thế nào.

Lúc này điện thoại reo lên, vừa nhìn thấy là bạn mình bèn ấn nghe.

“Anh Sở, nghe nói anh bị Lâm đại sư đánh à.” Giọng nói ở đầu dây bên kia dường như rất hưng phấn.

“Sao cậu biết?” Sở Thâm nghe nói thế đã lập tức hoảng sợ, sau đó vội vàng đổi giọng: “Cậu nghe ai nói?”

“Con mẹ nó, thì ra là thật. Cái này còn cần nghe ai nói chứ? Lâm đại sư đăng lên weibo kìa. Lúc tôi thấy weibo này đã biết là anh rồi. Ôi chao, thế mà anh lại đi chọc vào Lâm đại sư, anh không muốn sống rồi à? Đây chính là người rất trâu bò đấy.”

Lúc này lửa giận trong lòng Sở Thâm hoàn toàn bốc cháy. Mẹ nó, tên này đánh mình không nói,vậy mà còn đăng weibo để cho mọi người biết.

Thù này nếu không báo, thật đúng là không được.

Chương 1869: Anh tìm Lâm đại sư làm gì?

Sau khi cúp máy, anh ta thấy điện thoại của cha mình gọi đến.

Anh ta ấn nhận cuộc gọi.

“Mau trở về cho cha, đừng có suốt ngày ở bên ngoài gây chuyện nữa.”

Sở Thâm sửng sốt: “Cha, là con bị người ta đánh đó.”

“Ừm, mau về đi, đừng gây chuyện cho cha, bằng không cha không khách khí với con đâu.”

Tút tút!

Sở Thâm bối rối, người này con mẹ nó thật sự là cha ruột của mình sao?

Đối với việc con trai mình bị người ta đánh, mà mẹ nó không hề có tí biểu cảm nào là sao vậy?

Vương Minh Dương đưa Lâm Phàm xuống dưới lầu, nhìn hắn lên xe, tò mò hỏi: “Cậu nghĩ tên nhóc kia có thể đến trả thù chúng ta hay không?”

“Không.” Lâm Phàm quyết đoán trả lời.

“Tại sao?” Vương Minh Dương ngây người, có hơi khó hiểu.

Lâm Phàm cười nói: “Bởi vì ông già của anh ta vừa mới gọi điện thoại tới, mời tôi đến Hoài Châu gặp mặt, tuy nhiên đã bị tôi từ chối.”

Vương Minh Dương sửng sốt, không ngờ ông già của Sở Thâm lại gọi điện thoại cho người anh em của mình, thế nhưng ngẫm lại cũng đúng.

Việc ông bạn thân nhà mình chơi Sở Thâm như thế chính là lấy lớn hiếp nhỏ. Mà ông già anh ta gọi điện thoại tới cũng chỉ là trao đổi bình đẳng.

Mà ông già của Sở Thâm chắc chắn sẽ không vì việc nhỏ này mà thẹn quá hóa giận, nổi giận với Lâm Phàm, chắc chắn sẽ giải quyết trong hòa bình.

“Tôi đi trước đây, mà quên, phòng thí nghiệm phải chuẩn bị nhanh lên mới được đó nha.” Lâm Phàm rời đi, giọng nói văng vẳng bên tai Vương Minh Dương.

“Mẹ kiếp, đã nói đừng nóng vội, cần thời gian cơ mà.” Vương Minh Dương rống lên ở sau đuôi xe. Nhưng anh ta cũng chẳng biết là người anh em của mình có nghe thấy hay không.

Tổng giám đốc tập đoàn Đông Hán ở dưới tòa nhà văn phòng, gào thét ở phía sau một chiếc xe đúng là cảnh tượng đáng sợ nhất mà mọi người nhìn thấy, mà cũng rất kỳ quái.

Phố Vân Lý.

Chân còn chưa vào cửa, Triệu Chung Dương đã vội vàng chạy ra, vẻ mặt kinh ngạc thậm chí có chút không dám tin: “Anh Lâm, anh lại đánh người nữa à?”

“Không có mà, nghe ai nói.” Hắn chắc chắn không thể thừa nhận. Việc đánh người này nhiều quá cũng không tốt, hoàn toàn ảnh hưởng đến hình tượng của mình.

Triệu Chung Dương trợn trắng mắt, lập tức lấy điện thoại di động ra nói: “Anh xem, không phải là tự anh nói trên Weibo à? Hơn nữa tôi xem bình luận, tất cả đều đang nói về chuyện này. Tên kia không phải là đại thiếu gia nhà họ Sở ở Hoài Châu thật đấy chứ?”

Lâm Phàm liếc mắt nói: “Chắc chắn rồi. Tôi quên chuyện này rồi, không cần hỏi những thứ này đâu, toàn là những chuyện vụn vặt mà thôi.”

Hắn thật sự không để chuyện này ở trong lòng.

Dạy dỗ Sở Thâm kia cũng là bởi vì tên kia chủ động tìm người anh em mình gây chuyện. Sao hắn có thể nhìn anh bạn thân của mình bị người ta bắt nạt chứ. Quan tâm anh ta là ai làm gì, dạy dỗ một trận trước rồi nói sau.

Đúng lúc này, Điền Thần Côn ở bên ngoài xảy ra chút chuyện.

“Tôi không phải ăn mày, tôi tới tìm Lâm đại sư.”

Bên ngoài, Điền Thần Côn lấy ra một đồng tiền, định cho tên ăn mày ngoài cửa để đuổi đi. Đối với loại chuyện này, Điền Thần Côn cũng bất đắc dĩ. Người này có tay có chân, nhất định phải làm nghề này làm gì cơ chứ.

Tuy nhiên ông ta cũng không thể không thừa nhận, đây là một công việc không có chút vất vả nào, chỉ cần mở tay ra là có thể nhận được tiền.

Theo ý nghĩ ban đầu của Điền Thần Côn thì dù một sợi lông cũng sẽ không cho. Nhưng không cho thì người này cứ đứng mãi ở cửa vậy cũng không tốt.

Ở cửa, có một người đàn ông trung niên mặt đầy bụi bặm, quần áo rách nát. Đằng sau giống như mang theo thứ gì đó, không có động tĩnh gì, có thể là quần áo.

Điền Thần Côn thấy kỳ lạ nói: "Anh tìm Lâm đại sư làm gì?"

Vẻ mặt người đàn ông trung niên có hơi khắc khổ, lại có hơi sợ hãi nói: "Tôi tới tìm Lâm đại sư, nhờ ngài ấy chữa bệnh."

Điền Thần Côn nói: "Ở đây chúng tôi không có khám bệnh, muốn khám thì đến bệnh viện ấy."

Người đàn ông trung niên nhìn Điền Thần Côn, rồi lại nhìn bên trong, sau đó gật đầu, vẻ mặt vừa buồn bã vừa hoang mang.

"Chờ một chút, có chuyện gì?" Lâm Phàm nhìn thấy tình huống thì đứng dậy đi ra, đứng ở cửa nói to với người kia.

Người đàn ông trung niên quay người lại, giọng điệu cầu xin nói: "Con trai tôi bị bệnh, không có tiền đi khám bệnh. Tôi nghe người ta nói ở Thượng Hải này có Lâm đại sư, cho nên tôi muốn cầu Lâm đại sư khám bệnh cho con trai tôi."

Lâm Phàm cẩn thận nhìn người đàn ông trung niên trước mắt này. Thấy dáng vẻ đối phương hình như còn không biết hắn chính là Lâm đại sư, hơn nữa chân đi giày dép đều đã rách nát không chịu nổi, thậm chí còn có tơ máu, giống như là đã đi một đoạn đường rất dài.

"Để cho tôi xem một chút đi." Lâm Phàm vẫy tay. Hắn liếc mắt một cái đã nhìn ra người đàn ông trước mắt này rất nghèo. Đứa nhỏ sinh bệnh mà không đến bệnh viện rõ ràng là không có tiền.

Hắn vốn cũng không muốn phiền toái, nếu như mở ra nghề khám bệnh nữa thì mỗi ngày số người đến khám bệnh có lẽ sẽ làm người ta sợ hãi.

Chương 1870: Ra tay cứu người

“Tôi tới tìm Lâm đại sư.” Vương Đại Phúc nhỏ giọng nói.

Lâm Phàm nở nụ cười nói: “Chính là tôi.”

Vừa dứt lời.

Vương Đại Phúc lập tức lao đến, quỳ sụp trên mặt đất nói: “Lâm đại sư, cầu xin ngài cứu con tôi. Tôi không có tiền đi bệnh viện nên chỉ có thể tới nơi này.”

Lâm Phàm nhìn tình hình xung quanh, hình như có một số ánh mắt nhìn tới, cũng không ghét bỏ trên người đối phương bẩn thế nào, hay là có mùi gì khó ngửi mà trực tiếp đỡ người này dậy.

“Đứng lên, đứng lên. Đến đây, đưa con trai anh cho tôi xem.”

Vương Đại Phúc nhanh chóng gật đầu đi vào trong cửa hàng, nhất thời một mùi gay mũi tản ra khắp cửa hàng.

Bọn Điền Thần Côn có chút bất đắc dĩ nhưng cũng không bởi vậy mà tỏ vẻ ghét bỏ người ta.

Bởi vì họ cũng là những người rất tốt bụng.

Đến nơi, Vương Đại Phúc thả con trai đang cõng ở phía sau xuống. Mọi người vừa thấy, lại không ngờ đứa bé lại được cõng ở phía sau.

“Ôi chao, thế này thì tội biết bao!” Điền Thần Côn nhìn thấy đứa bé được cõng ở phía sau thì cũng nhanh chóng tiến lên giúp đỡ, ôm đứa bé xuống.

“Bé trai…” Điền Thần Côn vỗ nhẹ mặt cậu bé, phát hiện mặt đứa nhỏ này xanh mét, môi tím tái, mí mắt thế nhưng đã trợn trắng. Ông ta sờ cổ đứa bé một cái nhưng không thấy có mạch nhảy lên.

“Cái này…”

Điền Thần Côn nhìn về phía Lâm Phàm vẻ mặt có chút khó xử, hình như là có chuyện muốn nói nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Vương Đại Phúc bất chợt khóc: “Lâm đại sư, cầu xin ngài. Nhất định phải cứu con trai tôi. Tôi đi ba ngày ba đêm mới tới nơi này, lên xe người ta không cho đi cùng, họ nói tôi không thể ngồi xe nên tôi chỉ có thể đi bộ tới đây.”

Lâm Phàm nhìn thấy ánh mắt Điền Thần Côn cũng không để trong lòng, sau đó an ủi nói: “Đừng khóc, để tôi xem.”

Hắn đương nhiên biết Điền Thần Côn muốn nói cái gì.

Sau đó hắn đón đứa nhỏ, sờ sờ, cảm thấy có chút không ổn.

“Lâm đại sư, con trai tôi không có việc gì đúng không?” Vương Đại Phúc hé miệng, hình như muốn khóc nhưng lại không khóc được. Dường như là không muốn nghe được câu trả lời khiến anh ta tuyệt vọng.

Lâm Phàm im lặng một lát rồi cười nói: “Ừm, không có việc gì. Ông đưa đến kịp thời, vấn đề nhỏ thôi. Trước tiên, các ông đi ra ngoài trước đi, kéo cửa xuống và ở bên ngoài canh giữ.”

Điền Thần Côn sửng sốt, đây là lần đầu tiên ông ta nhìn thấy Lâm Phàm nói như vậy. Ông ta rất muốn nói rằng đứa nhỏ này rõ ràng đã chết rồi.

Nhưng nhìn thấy dáng vẻ này của Lâm Phàm, ông ta cũng không nói ra miệng.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì vậy, nhanh lên đi.” Lâm Phàm thúc giục nói. Vấn đề của đứa nhỏ này rất khó giải quyết, có thể làm cho hắn cũng cảm thấy khó giải quyết thì có thể thấy vấn đề này nghiêm trọng cỡ nào rồi.

“Được, được.” Đám người Điền Thần Côn phản ứng lại, vội vàng đi ra ngoài. Sau đó mạnh mẽ kéo cửa cuốn xuống, đứng ở bên ngoài.

“Nhất định sẽ không có việc gì đúng không?” Vương Đại Phúc dường như phải tìm được đáp án mới thôi. Trong lòng ông ta thật sự rất sợ hãi.

Điền Thần Côn gật đầu nói: “Ừm, nếu cậu ấy đã ra tay thì có thể nói là không sao rồi.”

Đây là do ông ta có niềm tin tuyệt đối với Lâm Phàm.

Các ông chủ cửa hàng xung quanh nhìn thấy bọn Điền Thần Côn đều đứng ở bên ngoài cửa hàng, hơn nữa cửa cuốn cũng kéo xuống thì cảm thấy nghi hoặc.

“Thần Côn, các ông đang làm gì thế? Bị Lâm đại sư đuổi ra à?” Ông Lương cười ha hả đi tới hỏi.

Tuy nhiên khi nhìn thấy Vương Đại Phúc thì họ lại thấy hơi khó hiểu, không biết người này làm gì. Nhìn dáng vẻ bẩn thỉu, hơn nữa quần áo còn rất cũ nát giống như ăn mày vậy.

Điền Thần Côn nói: “Chẳng làm gì cả, Lâm đại sư của các ông đang ở bên trong làm việc, không muốn cho chúng tôi nhìn thấy cho nên chúng tôi ra ngoài chờ một chút.”

“Chuyện gì thế? Không phải ở bên trong…he he he…” Ông Lương hỏi, lúc nói đến phía sau còn cười lên một cách đê tiện.

Điền Thần Côn rất là khinh bỉ nhìn ông Lương nói: “Tôi nói chứ cái tên khốn nhà ông có tư tưởng rất không đúng rồi đó nha.”

Ông Lương cười. Nhưng khi nhìn thấy Vương Đại Phúc hai tay nắm chặt giống như là đang rất lo lắng thì tò mò hỏi: “Người này làm sao vậy? Lâm đại sư lại làm ra chuyện gì?”

Điền Thần Côn biết suy nghĩ trong lòng Lâm Phàm, đó chính là không muốn công khai nên khoát tay nói: “Không có gì, gần đây có chuyện. Trong cửa hàng của ông có khách kìa, còn không nhanh đi làm ăn đi.”

“Ông chủ đâu?” Trước cửa hàng của ông Lương có hai thanh niên đang la hét.

“Tới đây, tới đây.” Thấy việc làm ăn đến, ông Lương tươi cười, vội vàng chạy về tiếp đãi khách hàng.

Trong cửa hàng.

Lâm Phàm bật đèn lên, cả phòng cũng thay đổi khác trước giống như trong thế giới huyền huyễn vậy, tràn ngập một loại ánh sáng lạ thường quỷ dị.

Đứa bé kia trôi nổi giữa không trung còn Lâm Phàm thì đang điểm vào từng huyệt vị trên người đứa bé này. Đồng thời còn có lực lượng thần bí của bách khoa toàn thư đi vào cơ thể đứa bé.

“Haizz, ai bảo tôi tốt bụng thế chứ, không thể thấy chết mà không cứu.” Lâm Phàm lắc đầu nói. Tuy nhiên, cũng may là đứa nhỏ này còn chưa chết, với thủ đoạn nghịch thiên của hắn thì vẫn có thể cứu sống.

Chương 1871: Đây là truyền thống của phố Vân Lý

Bên ngoài.

Điền Thần Côn nhìn Vương Đại Phúc nói: “Người anh em à, để tôi dẫn anh đi tắm rửa đã, thân thể của anh bẩn quá.”

Vương Đại Phúc lắc đầu nói: “Không được, tôi muốn ở chỗ này chờ.”

“Chờ cái gì, tôi nói cho anh biết, chuyện này không sao rồi. Hơn nữa nhìn tình hình này thì phải mất thêm một thời gian nữa, bây giờ đi tắm rửa sạch sẽ, tôi cho anh thêm một bộ quần áo gọn gàng nữa là được.” Điền Thần Côn nói, ở phố Vân Lý này ông ta vẫn rất được chào đón. Bình thường quần áo cũng không cần tự mình mua, các ông chủ cửa hàng xung quanh có đôi khi sẽ mời ông ấy đi làm người mẫu, sau đó còn có thể tặng ông ấy thêm một vài bộ quần áo.

Điều này khiến Điền Thần Côn cười vui vẻ không thôi. Dù sao khí chất đặc biệt của ông ấy người bình thường cũng không có khả năng so sánh được.

Quần áo mới mặc xong đã có khí thế phi thường.

Vương Đại Phúc lắc đầu nói: “Tôi không thể rời đi.”

Điền Thần Côn thở dài: “Tôi nói này ông anh, thật sự sẽ không sao đâu. Anh phải tin tưởng Lâm đại sư. Huống hồ tình huống hiện tại của anh thật sự không tốt. Nghe tôi, sang nhà bên cạnh tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo mới. Biết đâu sau khi tắm rửa xong, vừa đi ra thì con trai anh đã vui vẻ chờ anh rồi, anh nói có đúng không?”

Cũng không phải đúng giờ phút quan trọng này mà ông ta còn muốn người ta đi tắm rửa, mà là do cái mùi từ người này thật sự quá nặng. Ngửi nhất thời thì được nhưng thời gian dài, nước mắt nước mũi ông ta cũng sắp trào ra rồi.

Không đợi Vương Đại Phúc nói thêm cái gì, Điền Thần Côn lập tức kéo cánh tay đối phương đi về phía phòng tắm công cộng bên cạnh đầu đường. Sau đó hô lên với Triệu Chung Dương: "Đi lấy một bộ quần áo mới tới đây."

"Biết rồi." Triệu Chung Dương gật đầu, cũng không nói thêm gì.

Người đàn ông cảm thấy chờ đợi ở chỗ này thật ra cũng chẳng để làm gì, chi bằng cứ tắm rửa cho thân thể sạch sẽ còn hơn.

Cuối cùng, cửa hàng chỉ còn lại hai cha con Ngô Thiên Hà đứng đó.

"Cha, đứa bé kia thật sự sẽ không sao chứ?" Ngô U Lan hỏi. Cô có thể nhìn ra ý tứ mà Điền Thần Côn muốn biểu đạt ngay từ đầu, trong lòng cũng hơi lo lắng, cảm thấy đứa bé này chắc chắn sẽ không cứu được.

Ngô Thiên Hà im lặng một lát rồi nói: "Vốn dĩ cha nhìn thấy tướng số của đứa nhỏ này sẽ tử, nhưng sau khi Lâm đại sư đụng vào thì nó lại chuyển thành sinh."

Ngô U Lan rất phấn khích: "Vậy có nghĩa là đứa bé kia sẽ không sao đúng không?"

Ngô Thiên Hà gật đầu. Trong lòng ông ấy thật ra cũng rất tò mò, không biết đây rốt cuộc là tình huống gì. Ông cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

Dù ở phố Vân Lý đã lâu, có đôi khi trong lòng ông ấy vẫn xảy ra biến hóa đến long trời lở đất.

Ví dụ như những ông chủ cửa hàng xung quanh phố Vân Lý.

Trước kia lúc mới tới, ông đã từng xem tướng số cho bọn họ, trong lòng cũng đều biết tương lai những người này ra sao.

Nhưng không bao lâu sau, ông phát hiện tướng số của những người này đột nhiên xảy ra biến hóa long trời lở đất, thậm chí làm cho ông cảm thấy không dám tin.

Bởi vì sự thay đổi này thực sự là quá lớn.

Cho dù trước kia xui xẻo, bình thường, tướng nghèo khó. Nhưng sau khi ở cùng với Lâm đại sư thì đều dần dần phát sinh biến hóa.

Phòng tắm.

Nếu chỉ là Vương Đại Phúc tiến vào thì khẳng định sẽ bị người ta đuổi đi.

Nhưng bởi vì có Điền Thần Côn đi theo nên ông chủ phòng tắm cũng tò mò định hỏi. Nhưng Điền Thần Côn phán ngay một câu 'đi tắm' xong rồi đuổi ông chủ đi.

Trước kia Lâm đại sư từng là công nhân cọ lưng ở nhà tắm này. Khi đó đã khiến cho ông chủ ở đây cười thành tiếng, làm ăn cũng nhờ đó mà tốt lên.

Điền Thần Côn: "Gọi một người đến cọ lưng."

"Ôi chao, Thần Côn, sao hôm nay lại đến, tắm rửa à?" Công nhân cọ lưng cười hỏi.

Điền Thần Côn cười: "Không phải tôi đến tắm rửa, là vị này. Một người tay nghề tốt đến đây, tắm rửa thật sạch sẽ vào."

Những người làm công nhân chà lưng này từng được Phàm truyền thụ tay nghề, kỹ thuật có thể nói là đạt tiêu chuẩn. Ở phòng tắm này họ chính là chiêu bài của tiệm.

Chỉ cần người tới nơi này tắm rửa đều khen không dứt miệng đối với kỹ thuật cọ lưng này.

Hiện tại trong lòng Vương Đại Phúc tất cả đều là tình hình của con trai mình. Thế nhưng anh ta cũng hiểu được, đối phương dẫn anh ta đến tắm rửa cũng bởi vì thấy trên người anh ta quá bẩn, mùi vị cũng quá nồng.

Nửa tiếng sau.

Điền Thần Côn đưa Vương Đại Phúc từ trong phòng tắm đi ra. Vương Đại Phúc cũng đã khác rất nhiều so với lúc trước, không còn bẩn nữa.

Tuy dáng vẻ nông dân bình thường nhưng trên người đã rất sạch sẽ. Làn da thô ráp, trên hai tay cũng có vết chai do làm nông lâu ngày lưu lại.

"Cám ơn, cám ơn…" Vương Đại Phúc giờ đã cảm động đến sắp khóc. Anh ta không ngờ những người này lại tốt như vậy.

Điền Thần Côn cười: "Không cần cám ơn, đây là truyền thống của phố Vân Lý chúng tôi. Yên tâm đi, cam đoan con trai anh

sẽ không sao. Tuy rằng bình thường tên kia không đáng tin cậy nhưng khi làm việc thì thật sự rất tỉ mỉ.”

Đúng lúc đó.

Cửa cuốn được kéo lên.

Chương 1872: Chân tay giả hoàn mỹ?

Triệu Chung Dương đang chờ người vội vàng tiến lên xem tình huống.

“Được rồi, không sao rồi.” Lâm Phàm nhìn mọi người nói. Khi nhìn thấy Vương Đại Phúc thì lại thấy hơi bất ngờ, hình như là không nghĩ tới trong khoảng thời gian này anh ta lại tắm rửa sạch sẽ. Sau đó hắn lại nhìn Điền Thần Côn, có thể hiểu ra nhất định là Thần Côn đã dẫn người này đi tắm.

“Nhanh như vậy đã xong rồi sao?”

Điền Thần Côn ngơ ngác nhìn Lâm Phàm. Lúc trước khi ông ta chạm vào đứa nhỏ thì đã cẩn thận kiểm tra một chút. Dùng lời của ông ta mà nói thì đứa nhỏ này không cứu được nữa rồi.

Nhưng ông ta cũng biết năng lực của tên nhóc này rất mạnh, y thuật rất cao siêu, có lẽ thật sự có thể sáng tạo ra kỳ tích.

Nhưng cho dù là kỳ tích thì thế này cũng nhanh quá rồi, nhiều nhất cũng mới chỉ qua có nửa giờ vậy mà đã xong rồi, đây là muốn dọa chết người mà.

“Vậy ông muốn bao lâu?” Lâm Phàm cười hỏi. Thật ra nửa giờ này cũng đã là rất lâu rồi.

Kiến thức phân loại võ hiệp bộc phát hết sức, lực lượng thần bí của bách khoa toàn thư duy trì nửa giờ, đây chính là tình huống chưa từng có đó.

“Lâm đại sư, con trai tôi thật sự không có việc gì sao?” Vương Đại Phúc nắm lấy tay Lâm Phàm, vẻ mặt hưng phấn, thậm chí có chút không dám tin. Sau đó ánh mắt ông ta nhìn thấy con trai mình đang nằm ở kia thì lập tức đi tới bên cạnh. Nhìn thấy con trai đang mở to hai mắt nhìn mình, nước mắt ông ta cũng lả tả chảy xuống.

Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm, thật sự là mệt mỏi, đã lâu lắm rồi hắn không trải qua việc như thế này.

“Lợi hại.” Điền Thần Côn không thể không bội phục Lâm Phàm. Thế này mà còn có thể cứu trở về. Không thể không nói, đây thật sự là lợi hại đến cực điểm.

Lâm Phàm cười cười: “Để yên trong lòng, đứng nói ra.”

May mắn là chuyện lần này sẽ không tuyên truyền ra ngoài, hơn nữa người khác cũng không biết tình huống của đứa bé này là làm sao. Nếu như biết thì chắc chắn sẽ sợ hãi vô cùng.

Đó không phải là những gì hắn muốn nhìn thấy.

Ơn lớn hơn trời, cảm kích đến rơi nước mắt.

Vương Đại Phúc thật sự không biết cảm ơn đối phương như thế nào, muốn dập đầu cảm ơn nhưng lại bị đối phương kéo lên.

“Cho ông, mua vé xe về nhà đi, không sao rồi.” Lâm Phàm từ trong ngăn kéo lấy ra mười tờ tiền đỏ, đây chính là tiền hắn bán bánh kếp hai ngày nay.

Vương Đại Phúc làm sao có thể lấy số tiền này. Hiện giờ con trai đã không có việc gì đã là việc quan trọng nhất đối với ông ta rồi. Đã thế ơn của người ta, anh ta còn chưa báo đáp được nữa.

“Cầm đi, vừa đúng lúc có thể dùng, không thể để đứa bé này quá mệt mỏi, ngồi xe trở về sẽ tốt hơn một chút.” Lâm Phàm nhét thẳng tiền cho đối phương, sau đó khoát tay nói: “Về sớm một chút đi, không mời hai người ăn cơm được.”

“Cám ơn Lâm đại sư, cám ơn Lâm đại sư…” Vương Đại Phúc cầm lấy tiền trong tay, hốc mắt đỏ lên. Ông ta không ngờ rằng Thượng Hải lại có người tốt như vậy.

Lâm Phàm khoát tay, trên mặt mang theo ý cười: “Trên đường chú ý an toàn.”

Sau khi tiễn người đi, hắn cũng ngồi trên ghế: “U Lan, mau đến xoa bóp cho một chút, hơi mệt rồi.”

“Vâng.” Ngô U Lan vội vàng đi tới, ngón tay ấn bả vai Lâm Phàm.

Điền Thần Côn nhìn: “Tôi nói chứ tên nhóc nhà cậu quá hào phóng rồi đó, chữa bệnh cho người ta rồi lại còn cho tiền nữa. Sau này nếu có thêm mấy người như thế đến thì cậu có chịu được không?”

“Sao không chịu được, tiền tôi tự kiếm được nên muốn tiêu như thế nào thì tiêu như thế đó. Có tay có chân chẳng lẽ còn không kiếm được tiền sao? Nhưng mà tôi thấy Thần Côn ông cũng không tệ nha, còn biết dẫn người ta đi tắm rửa, còn cho người ta quần áo mới. Tiêu bao nhiêu tiền tôi sẽ thanh toán lại.” Lâm Phàm cười nói.

Lúc Điền Thần Côn vừa định nói vài lời, Triệu Chung Dương đã vội vàng mở miệng nói: “Ông ấy chẳng tiêu tốn một xu nào, hoàn toàn là miễn phí cả.”

“Sao cậu lại nói nhiều như thế chứ! Không nói lời nào sẽ chết à?” Điền Thần Côn trừng mắt nhìn Triệu Chung Dương, không ngờ thằng nhóc này lại vạch trần ông ta.

Lâm Phàm nhất thời nở nụ cười rồi lấy điện thoại di động ra, xem xét tin tức về chân tay giả trên mạng. Sau đó hắn tìm mấy tin tức và số liệu rồi chia sẻ lên Weibo.

“Qua một thời gian ngắn nữa tôi sẽ nghiên cứu ra chân tay giả hoàn mỹ nhất, kính mời mọi người chờ mong.”

Vốn dĩ ban đầu hắn không muốn đăng lên sớm như vậy, nhưng mà giờ hắn lại đang muốn đắc ý chút.

Khi weibo này xuất hiện, cư dân mạng nhìn thấy cũng lập tức ngơ ngác.

“Con mẹ nó, Lâm đại sư lại phát bệnh thần kinh gì thế? Sao tôi không hiểu cái dòng trạng thái này có nghĩa là gì nhỉ?”

“Cái này mà còn không hiểu à, đây là Lâm đại sư muốn đầu tư nghiên cứu. Hình như là nghiên cứu về chân tay giả. Tôi muốn hỏi một chút, cái chân giả hoàn mỹ nhất này rốt cuộc là thứ gì?”

“Không biết, ai có thể giải thích một chút không?”

“Lòe người, khoác lác mà không dùng bản thảo. Mở cửa hàng bán bánh thì cứ thành thật bán bánh đi, vậy mà cứ nhất định phải thu hút ánh mắt của mọi người mới được.”

“Không đâu, tôi cảm thấy Lâm đại sư là một người rất thần kỳ.”

“Ha ha, có thần kỳ đến đâu cũng vô dụng. Đây là vượt ngành, anh cho rằng một mình hắn là có thể thành công à? Thật sự coi

mọi người đều là kẻ ngu hết hay sao?”

Chương 1873: Giông tố kéo tới

Phố Vân Lý.

Triệu Chung Dương nhìn thấy weibo của anh Lâm, cũng nghi hoặc hỏi: “Anh Lâm, weibo này của anh đăng cái gì vậy?”

Lâm Phàm rất thoải mái hưởng thụ xoa bóp của U Lan, híp mắt nói: “Không có gì, chính là chân tay giả hoàn mỹ thôi. Tôi phải để cho bọn nhỏ trong viện phúc lợi khôi phục trạng thái bình thường.”

“Vậy anh hiểu về nghề này à?” Triệu Chung Dương kinh ngạc hỏi. Cậu ta phát hiện anh Lâm mỗi một lần đều sẽ làm ra rất nhiều chuyện, hơn nữa toàn là những việc khiến họ choáng váng, thậm chí nhìn có chút khó hiểu.

“Không hiểu.” Lâm Phàm lắc đầu.

Triệu Chung Dương sửng sốt: “Vậy mà anh còn nói nghiên cứu và phát triển được à?”

Lâm Phàm: “Không hiểu thì không thể nghiên cứu phát triển à? Hình như không có ai quy định.”

“Con mẹ nó…” Triệu Chung Dương bị lời nói của anh Lâm hoàn toàn đánh bại. Nhưng cũng chẳng thể nói gì được, cậu ta tin tưởng anh Lâm một cách mù quáng. Mặc kệ hắn có hiểu hay không, dù sao trong lòng cậu ta chỉ có một ý nghĩ, chuyện nào đã khẳng định thì chuyện đó chắc chắn sẽ thành công.

Lâm Phàm nói nghiên cứu phát triển ra, vậy thì chắc chắn có thể nghiên cứu ra.

Lúc này, Lâm Phàm tiếp tục xem Weibo.

Tin tức mới phát ra không bao lâu, trên mạng đã sớm cãi nhau.

Một tài khoản nổi tiếng cũng là chuyên gia chuyên nghiên cứu ngành công nghiệp này đã @ thẳng tên Lâm Phàm, nói một đống kiến thức chuyên ngành. thấy Lâm Phàm như bị vây trong sương mù, hoàn toàn không biết đối phương đang nói cái gì.

“@ Lâm đại sư, anh có hiểu những thứ này không?”

Lâm Phàm vẫn lịch sự trả lời: “Không hiểu.”

Sau khi câu trả lời này được đưa ra, mọi người trên Weibo lại bật cười.

“Lâm đại sư, cái này không đơn giản như anh nghĩ đâu. Có chuyện anh nghĩ rất tốt đẹp nhưng thực hiện lại vô cùng khổ cực. Không phải tôi đả kích anh hay gì đâu nhưng ngành công nghiệp này, cho dù anh bắt đầu học từ đầu mà không có thời gian mấy năm đầu nhập vào trong đó thì căn bản không thể hiểu được nguyên lý của nó. Huống hồ xã hội bây giờ đang tiến bộ, phương diện chân tay giả này cũng đang phát triển đến trình độ nhất định, cho nên không có chân tay giả hoàn mỹ như anh nói đâu.”

Còn có một số người khác cũng lên tiếng.

“Cái tên họ Lâm này chính là loại người thích ra vẻ hiểu biết. Mày lấy chuyện này ra đùa có thấy thú vị không?”

“Không sai, thật sự cho rằng mình là thiên tài thật sao? Thậm chí ngay cả hai chữ hoàn mỹ này cũng dám nói ra.”

“Lâm đại sư không có việc gì làm, chỉ có thể tìm những đề tài này để tạo sự nổi tiếng hay sao?”

“Ôi chao! Thật sự là rất đáng thương mà.”

Nhưng đúng lúc này, chiến thần mắng chửi, đại tổng quản thuỷ quân đã từng biến mất một đoạn thời gian bỗng xuất hiện.

“Con mẹ nó! Đám người thiểu năng trí tuệ các anh thì biết cái gì, cái này gọi là tự tin có hiểu hay không?”

“Nào, hôm nay bổn tổng quản sẽ chiến đấu ba trăm hiệp cùng mấy người. Không chửi cho các người chết đi sống lại thì tôi cũng không phải đại tổng quản.”

Lâm Phàm nhìn thấy tình hình này thì nhướng mày, cảm thấy sức chiến đấu của Đại tổng quản thuỷ quân mình thuê này đã giảm xuống quá nhiều. Vậy mà lại chỉ dùng ngôn ngữ tái nhợt vô lực như vậy để phản kích, xem ra phải nhắc nhở một chút. Sau đó hắn lập tức gửi tin nhắn qua.

“Lên mạnh cho tôi, tắm cho bọn họ thật tốt, tôi thưởng anh năm trăm đồng.”

“Ông chủ, đã nhận.”

……

Lâm Phàm cũng không biết phải làm sao với tình huống trên mạng, có cảm giác đám người kia đúng là quá làm càn mà. Không phải hắn ở trên Weibo nói một chút thôi sao, vậy mà lại có nhiều người đến công kích hắn như vậy.

Hơn nữa đại tổng quản thuỷ quân mình thuê sức chiến đấu càng lúc càng yếu, hoàn toàn không còn chút hào quang nào như trước đây.

Ngôn từ sạch sẽ, giọng điệu yếu ớt, khiến cho hắn thoáng có chút thất vọng.

Chẳng lẽ thực lực giảm mạnh, từ chín phần giảm còn một phần hay sao?

Nhưng mà nhìn những bình luận bênh vực trên weibo của mình hiện tại hắn cũng cảm thấy không tệ, ít nhất thì vẫn còn đám fan hâm mộ rất yêu quý mình.

“Lâm đại sư, chúng tôi ủng hộ cậu!”

“Mặc dù không rõ tình huống hiện tại của vấn đề này nhưng tôi tin tưởng Lâm đại sư vô điều kiện, coi như Lâm đại sư nói trời sắp sập tôi cũng tin.”

“Cái tên lầu trên này đã trở thành fan mù quáng rồi.”

Lâm Phàm trực tiếp mở Weibo đăng bài.

“Mấy vị chuyên gia đừng giảng đạo lý với tôi, mấy cái các người nói tôi thật sự không hiểu. Những thứ mà các người nói liên quan đến chân tay giả đều là loại cấp bậc quá thấp, tôi đây là nghiên cứu thứ cao cấp có biết không?”

Lúc bài viết này được đăng lên trực tiếp chọc giận giới chuyên gia, họ cảm thấy tên Lâm đại sư này đang nhục mạ mình.

Giờ khắc này trên Internet dần nổi sóng, tạo thành giông tố cực lớn kéo tới.

Chỉ trong chốc lát, một chiến trường Internet được mở ra, một đám người tràn vào bài viết bắt đầu cấu xé mắng chửi nhau.

Nhưng Lâm Phàm chỉ xem một chút, không quá để ý, đầu tiên cứ để đám dân mạng gõ phím mắng chửi một lúc, hiện tại hắn cũng không quá để ý chuyện này.

Chương 1874: Không hiểu rõ

Triệu Chung Dương trợn mắt há mồm nhìn Lâm Phàm: "Anh Lâm, như anh giờ chính là một mảnh lá cũng không dính vào người nha, tạo ra chiến trường rồi rút lui trong nháy mắt!"

Lâm Phàm rất bất đắc dĩ nói: "Tôi có gây hấn tạo chiến trường đâu, tôi chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi. Ai biết được họ lại có trái tim thủy tinh, bị nói một câu không vừa ý thì lập tức mắng tôi. Nếu đã vậy thì cứ để bọn họ đánh nhau đi."

"Ngầu vãi!" Triệu Chung Dương ngạc nhiên vô cùng, không thể không bội phục anh Lâm, quả đúng là kinh thiên động địa, chấn động quỷ thần.

Nhưng trong lòng cậu ta cũng rất nghi hoặc, không biết tay chân giả hoàn mỹ mà anh Lâm ca nói đến rốt cuộc là thứ gì.

Bây giờ Lâm Phàm đang suy nghĩ đến phòng thí nghiệm của Vương Minh Dương, không biết đến lúc nào mới chuẩn bị xong đây, thật là chậm quá.

Ngày hôm sau!

Quả nhiên nhóm phóng viên chạy đến, hiện giờ Lâm Phàm chỉ cần tùy tiện đăng một cái Weibo cũng có thể hot, chuyện này thật khiến nhóm phóng viên cảm thấy không làm gì được.

Lên hot search mặc dù có thể mua được, thế nhưng thật sự không so được với số lượng người hâm mộ đông đảo của Lâm đại sư. Hơn nữa, chỉ vì câu nói kia của hắn đã hoàn toàn tạo ra cuộc đại chiến rồi.

Mấy vị chuyên gia ở trên Weibo tức giận kháng nghị, cảm giác quá trình và thành quả cực khổ vất vả nhiều năm vậy mà giờ lại bị người khác nói một lời làm nhục, chuyện này bảo họ làm sao có thể chấp nhận!

Đông đảo chuyên gia tuyên bố chống lại Lâm đại sư

Hơn nữa hiện giờ trên mạng cũng xuất hiện hàng loạt tiêu đề.

‘Lâm đại sư muốn nghiên cứu phát minh tay chân giả hoàn mỹ.’

‘Lâm đại sư hóa thân thành chuyên gia, tung sản phẩm ra ngoài thị trường, tạo phúc cho hơn 80 triệu người khuyết tật.’

‘Đông đảo chuyên gia tuyên bố chống lại Lâm đại sư.’

Phố Vân Lý lại một lần nữa được các phóng viên chiếu cố, mấy ông chủ cửa hàng nhìn cảnh này đều đã thành quen.

Nhưng khi biết tin Lâm đại sư nghiên cứu tay chân giả thì họ cũng đều ngơ ngác như nhau. Mẹ nó như thế thì cũng quá trâu bò quá rồi, cho tới bây giờ bọn họ đều chưa nghe ông chủ nhỏ nói qua đâu.

Lâm Phàm đã thành thạo khi đối mặt với mấy người phóng viên.

Phóng viên bắt đầu đặt câu hỏi: “Lâm đại sư, xin hỏi việc anh đăng tin về tay chân giả hoàn mỹ trên Weibo, đến cùng là như thế nào vậy? Có phải là anh đang muốn nghiên cứu về lĩnh vực này không?”

Mấy phóng viên cũng rất hoang mang, họ không biết phải nói gì nữa, không ngờ rằng Lâm đại sư lại muốn nghiên cứu phát minh vật này, thật là hù chết họ rồi.

Lâm Phàm bĩnh tĩnh trả lời: “Đúng vậy, chi tiết sự việc tôi cũng đã đăng trên Weibo, tôi muốn nghiên cứu tay chân giả hoàn mỹ.”

Nhóm phóng viên choáng váng: “Lâm đại sư, có lẽ là anh có tri thức phong phú về phương diện này đúng không?”

Lâm Phàm lắc đầu: “Không hiểu rõ.”

“Vậy anh làm sao có thể nghiên cứu phát minh? Nếu như không hiểu về lĩnh vực này thì làm sao mà nghiên cứu được?” Có phóng viên tò mò hỏi, đối với người có danh tiếng lớn như Lâm đại sư họ vẫn rất là hảo hữu.

Căn cứ vào nhiều việc đã xảy ra khiến bọn họ đôi khi xuất hiện suy nghĩ rằng đối với Lâm đại sư thì không gì là không

thể.

Đương nhiên họ cũng biết đó là mù quáng, nhưng ngoại trừ mù quáng tin tưởng thì còn có thể nói gì đây.

Lâm Phàm bình tĩnh nói: "Không có gì là không có khả năng, trong lòng tôi tự có tính toán rõ ràng, mà quá trình tạo thành tay chân giả hoàn mỹ tôi đã nắm rõ trong lòng bàn tay."

"Lâm đại sư, mấy vị chuyên gia tay chân giả nói đây là chuyện không thể nào xảy ra, xin hỏi…" Phóng viên hỏi.

Lâm Phàm lắc đầu : "Không gì là không thể xảy ra, đây đều là chuyện rất bình thường, lời của mấy chuyên gia kia không thể tin."

Các phóng viên sững sờ, không nghĩ rằng Lâm đại sư sẽ nói ra những lời như vậy: "Lâm đại sư, vậy cụ thể lúc nào sản phẩm sẽ cho ra mắt thị trường?"

"Chuyện này vẫn cần phải chờ thêm một chút, phòng thí nghiệm vẫn chưa được chuẩn bị tốt, nhưng mà khi phòng thí nghiệm hoàn thiện thì lập tức sẽ nghiên cứu ra. Được rồi, chúng ta không thảo luận vấn đề này nữa. Vốn dĩ tôi không nghĩ công bố tin tức sớm như vậy, bởi vì tôi biết khẳng định sẽ có một số người nói là không có khả năng, trả lời những câu hỏi đó chỉ tổ lãng phí thêm thời gian." Lâm Phàm khoát tay, không muốn nói nhiều.

Mà đối với các phóng viên thì họ thật sự không thể nào tiếp thu được.

Ngược lại sau khi nhóm phóng viên rời đi, Lâm Phàm thở dài bất đắc dĩ, tình huống trên internet hắn đều nhìn ở trong mắt, thật sự là vô cùng kịch liệt.

Mấy người chuyên gia kia tựa như không biết mệt mỏi lên Weibo nói một tràng dài ơi là dài!

Đinh đinh!

Điện thoại do Vương Minh Dương gọi đến.

"Tôi nói này người anh em, cậu cũng quá bá đạo rồi đó."

Hiện tại anh ta còn không biết nên nói gì thì ngược lại người anh em này của mình đã trực tiếp lên mạng nói hết ra.

Chuyện này không công bố ra thì thật tốt biết bao, nếu như không nghiên cứu ra thì chúng ta có thể làm như không có gì phát sinh. Giờ thì hay rồi, đã nói ra hết mà không nghiên cứu ra được thì đúng là rất mất mặt.

Chương 1875: Không ai tin anh cả

Lâm Phàm: "Cái này có gì bá đạo chứ, đây chỉ là kể ra câu chuyện bình thường thôi mà, mà lại nói bên anh phải tăng tiến độ đi chứ."

Vương Minh Dương đáp lời: " Biết rồi, tôi cũng đang cố gắng đuổi kịp tiến độ đây, nhưng vẫn còn cần thêm một thời gian nữa."

Cúp điện thoại, Lâm Phàm thở dài bất đắc dĩ, đành phải chờ đợi tiếp.

Xem ra gần nhất không thoát khỏi cảnh bị người ta trào phúng rồi. Thế nhưng không sao, cũng may bên mình có thủy quân nên không cần phải sợ.

Ngày hôm sau!

Quả nhiên mấy phóng viên đã phát tin tức phỏng vấn ngày hôm qua lên.

Vô số cư dân mạng cũng đều trợn tròn mắt khi nghe câu trả lời chắc như đinh đóng cột của Lâm đại sư.

Không có một chút lý luận cơ bản nhưng lại khẳng định có thể chế tạo ra, chuyện này là cái quỷ gì vậy?

Mà mấy vị chuyên gia sau khi nhìn thấy tin tức cũng đều giống như không biết mệt, tiếp tục đăng bài phê phán trắng trợn trên Weibo của mình .

"Hắn còn dám nói chúng tôi lãng phí thời gian. Hừ, để mà nói thì hắn mới thực sự là người đang lãng phí thời gian của chúng tôi, làm chúng tôi dây dưa với một kẻ gì cũng không biết nhưng lại tỏ ra hiểu biết, thật là vô vị."

"Tôi có thể nói rằng hắn sẽ mãi mãi không thể nghiên cứu ra được, nếu hắn có thể nghiên cứu ra thì tôi sẽ cởi truồng chạy

trước mặt các phóng viên. Tôi nói được làm được, bình luận này lưu tại nơi đây làm chứng, chúng ta rửa mắt mong đợi.”

Nhóm cư dân mạng khi đối diện với tình huống này đều biểu thị có chút kinh ngạc, họ không biết phải đáp lại như thế nào.

“Chuyện này mấy người tính thế nào? Mẹ nó tôi chắc chắn đứng về phía Lâm đại sư, tôi không muốn bị vả mặt thêm lần nào nữa!”

“Lầu trên, lời này của anh cũng chính là lời mà khảm đến trong tâm của tôi, nhưng mấu chốt là Lâm đại sư cũng nói chính mình không hiểu, như vậy thì làm sao có thể nghiên cứu ra chân tay giả hoàn mỹ được chứ?”

“Đừng nói mấy thứ này với tôi, tôi không nghe, không biết gì hết. Tôi chính là tin tưởng Lâm đại sư trăm phần trăm, không cần biết có thể hay không thì tôi đều cảm thấy nó có khả năng!”

“Lần này tôi bảo trì trung lập, không phát biểu câu nào.”

“Tôi vẫn nhấn like cho Lâm đại sư, mỗi lần nói chuyện này tôi đều cảm giác đau trứng rất dữ dội. Tin tưởng Lâm đại sư thì lương tâm cắn rứt, nhưng nếu không tin Lâm đại sư thì mặt tôi luôn cảm thấy có chút đau, tựa như từng bị vả mặt.”

“Không nói nữa, tiếp tục quan sát tình huống, bây giờ mấy chuyên gia kia đều chất vấn Lâm đại sư trên Weibo nên chúng ta nhất định phải bình tĩnh, ngàn vạn lần không thể xúc động.”

Đối với mấy chuyện này, nguyên bản cư dân mạng rất là tin tưởng Lâm đại sư, bởi vì theo họ nghĩ thì Lâm đại sư là một người sẽ luôn sáng tạo kỳ tích, nhưng lần này lại làm họ có chút tuyệt vọng.

Chính miệng Lâm đại sư đã nói bản thân không hiểu, như vậy họ còn có thể nói gì nữa đây?

Thậm chí có mấy công ty làm chân tay giả có chút chuyên môn cũng đã ra mặt lên tiếng, phát biểu cách nhìn của mình đối với chuyện này. Bọn họ có một đoàn đội lớn mạnh đang nghiên cứu chế tạo chân tay giả, nào có đơn giản như một người nói thế này.

Tại phố Vân Lý.

Triệu Chung Dương bất đắc dĩ nói: “Anh Lâm, anh xem tình huống bây giờ trên Weibo đi, giống như không ai tin tưởng anh cả!”

Lâm Phàm bình tĩnh hơn rất nhiều, nói: “Không tin thì không tin thôi, tôi cũng không cần bọn họ tin tưởng, họ muốn nói sao cũng được.”

Điền Thần Côn suy tính một hồi, nói: “Theo tôi thấy thì lúc đó không nên công bố thông tin trên Weibo làm gì, cậu nhìn tình huống bây giờ xem, nếu như không lấy ra một chút thành tích nào thì sao người khác có thể tin tưởng được?”

Lâm Phàm cười cười, ngược lại không thể những thứ này trong lòng. Đối với tình huống trên Weibo, hắn đều cảm thấy đây đều là cố ý đùa người, trước tiên cứ để bọn hắn nhảy nhót đi, chuyện đặc sắc còn ở phía sau nên không cần phải gấp.

“Ông chủ, cho một phần bánh kếp!”

Lúc này người dân thành thị đều đã tới, mỗi ngày họ đều đến đúng giờ để mua bánh kếp, đối với những chuyện trên mạng họ đều không thèm để ý đến.

Đã ăn qua bánh kếp của Lâm đại sư thì đều tín nhiệm hắn hoàn toàn, tục xưng fan cuồng cũng không phải nói quá.

Nhưng mà lần này trong lòng họ có chút không biết phải làm sao, luôn cảm thấy ông chủ nhỏ lần này chơi có hơi lớn rồi, tuy rằng giả ngầu không mất tiền nhưng cũng không thể làm bừa như vậy được!

“Đến đây, đến đây!” Lâm Phàm dọn dẹp một chút rồi đeo tạp dề lên, bản thân hắn dựa vào bán bánh mà lập nghiệp, cũng đã thành một nhà bán bánh kếp lâu năm trong phố Vân Lý, cảm giác thế này vẫn rất tốt.

Một người đàn ông trung niên sau khi nhận lấy số chờ tò mò hỏi: “Ông chủ, mỗi ngày cậu chỉ bán mười phần bánh kếp có thể kiếm được bao nhiêu chứ?”

Lâm Phàm không dừng động tác trên tay nói: “Không kiếm được bao nhiêu tiền cả, ngay cả tiền nguyên liệu cũng chẳng đủ.”

Chương 1876: Ngửi một cái 10 đồng

“Tôi cũng thấy vậy, mỗi ngày mười phần cũng chỉ được năm trăm, cộng thêm coi bói cũng không đủ được. Thực ra mà nói nếu mỗi ngày cậu bán một trăm phần thì khẳng định có thể phát tài.” Người đàn ông trung niên nói.

“Nếu như tôi có tay nghề như của ông chủ đây thì dù có liều mạng tôi cũng muốn làm cả ngày.”

Một người phụ nữ ở phía sau lại cho rằng gã ta nói không đúng, phản bác: “Lời này của anh không đúng rồi, nếu ông chủ nhỏ muốn kiếm tiền thì sẽ không đi bán bánh kếp đâu, anh xem cậu ấy bây giờ có danh khí lớn như vậy, chỉ tính tài khoản trên Weibo dù có là nhận quảng cáo thôi cũng kiếm được không biết bao nhiêu tiền rồi.”

Lâm Phàm cười nói: “Nếu mỗi ngày anh đều bán nhiều như vậy thì làm sao có thể cảm nhận được niềm vui sinh hoạt được nữa chứ?”

Người đàn ông trung niên cười nói: “Niềm vui cuộc sống không phải là kiếm được nhiều tiền sao?”

Lâm Phàm lắc đầu đáp: “Tôi không cảm thấy như vậy, thú vui của cuộc sống này chính là hưởng thụ sinh hoạt, mỗi ngày mười phần bánh kếp là việc mà tôi thích làm. Thế nhưng tôi cũng thích làm rất nhiều việc khác. Vậy nên làm người đừng chỉ một lòng suy nghĩ kiếm tiền, phải nghĩ đến những việc thú vị khác nữa.”

Người đàn ông muốn nói gì đó nhưng suy nghĩ một lát rồi lại thôi.

Ông ta không cho rằng như vậy, cảm giác ông chủ nhỏ có chút lãng phí, nếu như hắn có thể làm bánh kếp ăn ngon như thế thì chắc chắn hắn sẽ điên cuồng bán bánh. Sau đó mở cửa tiệm lớn hơn để bán nhiều hơn, kiếm nhiều tiền hơn nữa.

Mấy người dân phía sau hét lên.

“Chúng tôi chỉ hy vọng mỗi ngày ông chủ nhỏ bán mười phần bánh thôi, mỗi ngày xếp hàng cũng là một niềm vui nho nhỏ rồi.”

“Đúng vậy, sao phải để ông chủ nhỏ vất vả làm gì, cậu ấy còn nhiều việc khác cần hoàn thành mà, bên phía viện mồ côi vẫn còn cần chăm sóc bọn trẻ nữa.”

“Hôm nay vận may không tệ, xếp hàng ở trên. Đây là lần đầu tiên trong nửa tháng này tôi được đứng ở đầu hàng đó. Tôi vui đến mức phải khoe lên vòng bạn bè mới được, cảm giác như trúng một giải thưởng lớn, cả một ngày đều cảm thấy vui vẻ vô cùng.”

Đối với những người dân xung quanh mà nói thì chuyện mỗi ngày chỉ bán mười phần bánh kếp ngay từ đầu họ cũng không đồng ý, thế nhưng giờ lại cảm thấy như vậy cũng không sao, ngược lại còn thấy có chút thú vị.

Mỗi ngày đều tới xếp hàng, trong lúc chờ đợi thì tâm sự với bạn bè hàng xóm xếp hàng xung quanh là một lựa chọn không tồi.

Bình thường họ lúc nào cũng vội vàng như cún, nào có thời khắc nhẹ nhõm bình tĩnh như vậy.

Một phần lại một phần bánh kếp nối đuôi ra lò.

“Ồ, anh không phải là người đầu cơ sao, sao lại xếp hàng?” Lâm Phàm nhìn người đàn ông trước mặt lập tức nở nụ cười, nói: “Hôm nay may mắn thật đó!”

Người đầu cơ cười: “Lâm đại sư, này cũng là vì sinh hoạt thôi, mỗi ngày đều thử vận may, không nghĩ đến hôm nay lại may mắn đến vậy.”

“Không đi bệnh viện xếp hàng lấy số sao?” Lâm Phàm cười hỏi.

Người đầu cơ nghe xong lập tức khoát tay: “Không có, tôi chưa từng làm mấy chuyện thất đức như vậy, tôi chỉ bán mỗi vé hòa nhạc cùng tiệm bánh kếp bên này của cậu thôi.”

Lâm Phàm cười, nhanh chóng chuẩn bị tốt một phần bánh giao cho đối phương, đồng thời cũng thu về năm mươi đồng.

“Bánh của anh xong rồi đây.”

Người đàn ông đưa tay lấy bánh, tâm trạng vô cùng tốt, nói to: “Đi qua không nên bỏ lỡ, bánh kếp của ông chủ nhỏ ngửi một

cái mười đồng. Thời gian chỉ có 10 phút, một lát nữa tôi phải giao bánh cho khách hàng rồi."

Một số người đợi mãi vẫn chưa mua được bánh kếp vẫn là có phần nhớ mong hương vị của bánh.

"Tôi muốn!"

"Tôi cũng bỏ mười đồng để ngửi một cái."

Giọng nói này vang lên đã hấp dẫn không ít người tới.

Người đàn ông trung niên đang đứng bên cạnh gặm bánh với vẻ mặt hưởng thụ vừa cười nói: "Ông chủ nhỏ xem kìa, người ta còn biết làm ăn hơn cậu nữa đấy."

Lâm Phàm cười nói: "Cũng là vì sinh hoạt thôi, chỉ cần không làm chuyện gì thất đức thì tay nghề làm bánh này tôi cũng rất tình nguyện bán cho hắn."

"Ông chủ à, sao cậu nhìn ra anh ta là người tốt được vậy?"

Lâm Phàm chỉ chỉ đôi mắt: "Dùng một mắt này nhìn thấu, anh tin không?"

"Ha ha ha!" Người đàn ông lập tức nở nụ cười, gật đầu nói: " Tin! Ông chủ nhỏ nói gì tôi cũng tin!"

Bên trong cửa hàng.

Lâm Phàm rảnh rỗi nghịch điện thoại đồng thời hắn cũng suy nghĩ về những dự định tương lai của viện mồ côi.

Hắn tính toán tiếp tục đưa một vài thứ nhưng tạm thời còn chưa nghĩ ra nên đề cử thứ gì, sau đó cũng không nghĩ nhiều. Trước tiên cứ như vậy đã, sau này nghĩ thêm được cái gì sẽ thực hiện sau.

Mấy ngày sau.

Tình hình trên Internet không vì Lâm Phàm mai danh ẩn tích mà giảm nhiệt độ, ngược lại càng ngày càng tăng cao, điều này nhất thời làm Lâm Phàm có chút hoang mang.

Thậm chí một số nhân vật lớn trong ngành chân tay giả cũng đứng ra lên tiếng.

"Đối với mấy người ngoài nghề như Lâm đại sư mà nói thì có lẽ không biết trong một cái chân tay giả nhỏ bé này ẩn chứa

bao nhiêu tri thức, cũng không biết giải mã mỗi một kiến thức đó thì cần sự cố gắng cực khổ của bao nhiêu người. Cho nên đối với người không hiểu biết gì mà nói thì họ chỉ nghĩ nó chỉ đơn giản như vậy.” Một vị chuyên gia về tay chân giả nói.

Tuy rằng không phẫn nộ mắng chửi Lâm Phàm nhưng trong từng lời nói đều toát ra sự khinh bỉ.

Chương 1877: Chiêu trò của đại tổng quản thuỷ quân

Sau đó lại có thêm không ít người dựa vào hướng gió mà tham gia bình luận về việc này.

Thậm chí một số người của ngành nghề liên quan cũng đi ra.

Cựu giáo sư chuyên gia bệnh máu trắng cũng lên tiếng chỉ trích Lâm Phàm, nói ra một đống đạo lý.

Thời điểm cư dân mạng nhìn thấy tình huống này cũng thật sự vui vẻ.

“Ha Ha, cười chết tôi mất thôi, thật sự là quá buồn cười mà. Giáo sư chuyên gia về bệnh máu trắng cũng chạy ra lên án chỉ trích Lâm đại sư, tôi thấy Lâm đại sư lần này sợ là lành ít dữ nhiều rồi. Đã qua nhiều ngày vậy mà nhiệt độ không những chẳng giảm xuống ngược lại còn bị người khác lôi ra.”

“Chuyên gia tay chân giả xuất hiện phê bình thì tôi còn hiểu được, nhưng vị chuyên gia bệnh máu trắng này nhảy ra làm cái gì vậy? Hình như Lâm đại sư không có đụng chạm gì đến ông ta mà?”

“Không trêu chọc, không thù oán, nhưng có chút sâu xa. Tôi cho anh biết kể từ ngày Lâm đại sư đánh hạ bệnh máu trắng thì những người này đều hận không thể nuốt sống Lâm đại sư luôn ấy chứ.”

“Ôi trời, tôi nhớ ra rồi, thì ra còn có một màn này, nhưng mà chuyện này cũng không thể trách Lâm đại sư được.”

“Sao lại không thể trách, có biết là Lâm đại sư đã khiến cho bao nhiêu người phải thất nghiệp hay không? Loại chuyện như này thật là rất đáng giận!”

“Ha ha, tôi xem lầu trên khẳng định là một tên ngốc, thất nghiệp là bởi vì họ không kiếm được tiền nữa. Thế nhưng mà người ta sinh bệnh không chỉ là mất đi tiền tài mà còn phải chịu giày vò vô cùng lớn. Thậm chí có khi còn không thể giữ được tính mạng. Cho nên trong chuyện này tôi ủng hộ hành động của Lâm đại sư.”

“Tôi cũng ủng hộ, thất nghiệp thì đi kiếm việc làm lại thôi. Thời đại phát triển, không thể nào mãi mãi không thể giải quyết căn bệnh này được, chẳng lẽ nếu sau này trị khỏi căn bệnh nào thì còn phải cân nhắc đến việc giải quyết công việc cho những người này nữa sao, vậy thì khỏi trị bệnh luôn cho rồi.

“Con mẹ nó, nói không thông với mấy tên đần các người nữa, nói cho mà biết Lâm đại sư đã hại không ít người, khiến cho vô số người lâm vào cảnh thất nghiệp.”

“Mọi người đừng tranh luận với tên lầu trên nữa, chuồng lợn nhà tôi đóng không kỹ cho nên hắn đã xổng ra ngoài đó.”

Bình luận trên mạng vào giờ phút này ầm ĩ lên cũng là vì Lâm đại sư nói đến chuyện tay chân giả.

Bọn họ đều đang đợi câu trả lời đến từ Lâm đại sư nhưng hắn lại biến mất không thấy tăm hơi, không trả lời bất kỳ điều gì ở trên mạng, điều này khiến họ không biết nên làm gì.

Bảo tin tưởng Lâm đại sư nhưng hắn lại không xuất hiện.

Nhưng không tin tưởng Lâm đại sư thì lại sợ sau này bị vả mặt, cho nên cuối cùng đại đa số người đều giữ im lặng. Trước hết cứ để mấy vị chuyên gia giáo sư đi ra mắng chửi đi.

Tuy nhiên họ chắc chắn không thể nhìn thấy thần tượng của mình bị bôi đen nên cần mắng vẫn thì vẫn mắng lại.

May mắn ở nơi này Lâm đại sư vẫn có đại tổng quản thủy quân, đi theo tiết tấu này thì có thể ổn định một chút.

Hiện tại Thu Đao Trảm Ngư cảm thấy rất phiền, ngồi trước màn hình máy tính rút ra một điếu thuốc, ánh mắt rất là u buồn, nhìn trận mắng chửi trên mạng mà hắn có chút lực bất tòng tâm.

Nếu như là trước kia mà nói, đối với những phần tử kiêu ngạo này, chỉ dựa vào tốc độ tay tựa như hồ điệp ảo ảnh của hắn hoàn toàn có thể dạy đối phương làm người.

Nhưng bây giờ thì không được, bởi vì mấy ngày trước gõ phím quá nhanh làm ngón tay bị tổn thương gây ảnh hưởng đến tốc độ.

Nhất thời trong đầu hắn lóe lên một tia sáng, có biện pháp, thế là trực tiếp mở nhóm chat ra.

Nhóm này là do hắn lẻn vào, mấy người bên trong toàn là kẻ thù của Lâm đại sư, đặc biệt là anh Kim vẫn ở trong đó.

"Đi ra đi, có chuyện lớn phải làm."

Sau khi hắn phát tin nhắn này ra lập tức khiến người trong nhóm trở nên sống động, trải qua khoảng thời gian này đã khiến mọi người vô cùng bội phục Thu Đao Trảm Ngư, giống như tìm được lãnh đạo.

Anh Kim càng là người đầu tiên gửi tin nhắn hỏi: "Quản lý, có chuyện gì?"

Tên bán thuốc: "Có phải là tiếp tục muốn khai chiến không?"

"Gần đây tên họ Lâm rất xui xẻo, chúng ta nhất định phải thêm một ngọn lửa!"

Đại tổng quản nhóm thủy quân gõ bàn phím, nói: "Nhiệm vụ hôm nay chính là đến dưới Weibo của tên họ Lâm kia dìm mấy tên bình luận xàm kia xuống."

"Ý gì đây? Chúng ta đi giúp tên họ Lâm kia sao? Quản lý, anh có nhầm lẫn gì không vậy?"

Đại tổng quản: "Mấy người thì biết gì chứ, cái này gọi là dời tầm mắt. Bây giờ người mắng hắn rất nhiều, thêm chúng ta vào cũng không có thay đổi gì nhưng nếu chúng ta đứng về phía tên họ Lâm kia mắng mấy tên nói xâu kia nhằm dẫn phát mâu thuẫn càng lớn hơn. Các người nghĩ mà xem, làm sao hắn có thể tạo ra được tay chân giả hoàn mỹ được cơ chứ, đến ngày đó chuyện này triệt để bạo phát không phải đưa đến ảnh hưởng càng lớn hơn nữa hay sao?"

Nhóm chat nhất thời im lặng, nhưng không lâu sao tin nhắn điên cuồng xuất hiện.

Chương 1878: Phòng thí nghiệm hoàn thành

“Con mẹ nó, thật lợi hại, đúng là đại tổng quản, thế mà tôi không nghĩ đến biện pháp này.”

“Ha ha, chúng ta sẽ mở rộng chiến trường, làm cho mấy tên bình luận kia thẹn quá hóa giận. Cuối cùng tên họ Lâm kia không thể lấy ra tay giả thì không phải mặt mũi hắn bị đánh sưng lên rồi sao?”

Anh Kim: “Ôi, tổng quản không hổ là tổng quản mà, sao trước kia tôi không gặp được anh sớm hơn nhỉ, nếu như khi đó gặp được anh thì tôi sẽ không thành bộ dạng như bây giờ.”

Thu Đao Trảm Ngư bình tĩnh nở nụ cười, khuôn mặt mập mạp run lên lộ ra nụ cười vô cùng tự tin, gõ mấy chữ.

“Kế nhỏ mà thôi.”

Đối với chuyện này hắn chỉ có thể làm như vậy, nhân thủ hoàn toàn không đủ, muốn tìm người vừa có tổ chức vừa có kinh nghiệm mắng người thật sự rất khó. Nhưng may là người ở đây rất nhiều, hơn nữa sức chiến đấu cũng rất mạnh nên tạm thời có thể lợi dụng dùng một lần.

“Được rồi, giờ tôi phân công công việc một chút, mọi người nên phụ trách từng mảng một, không nên gộp chung vào với nhau, nếu không thì sẽ không thể tạo thành ảnh hưởng lớn được.”

Thu Đao Trảm Ngư rất quen thuộc mấy chuyện như này, vốn là hắn dựa vào việc này để kiếm cơm. Đồng thời nghĩ đến khoản tiền thưởng năm trăm đồng kia càng khiến cho sức chiến đấu tăng mạnh.

Giờ khắc này, dưới sự chỉ huy của đại tổng quản thủy quân, một đoàn người bắt đầu xuất kích.

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm đang nói chuyện điện thoại với Vương Minh Dương.

“Phòng thí nghiệm sắp xong rồi, chậm nhất là ngày mốt.” Vương Minh Dương nói.

Lâm Phàm, nói: “Được đó, nhanh lên, tôi đợi lâu lắm rồi.”

Vương Minh Dương cũng rất bất đắc dĩ, anh ta cũng nhìn thấy tình huống trên mạng, chỉ cảm thấy người anh em này của mình thật là muốn nghịch thiên mà.

Bây giờ trên mạng cuộc khẩu chiến đã diễn ra đến khúc kiệt liệt, hơn nữa còn có cảm giác đã xảy ra là không thể ngăn cản lại.

Tin tức bình thường thì nhiều lắm chỉ hai ngày sau cũng sẽ tiêu tán mất, nhưng tin tức này lại không hề có ý định tiêu tán chút nào, chuyện này khiến cho đến cả hắn cũng không biết người anh em mình có thể chống đỡ thế nào nữa.

Một số minh tinh không tham dự vào trong đó, đối với chuyện này họ không biết nên đứng về bên nào nên cũng đành giữ im lặng.

Họ đều là nhân vật công chúng nên nhất định phải chú ý hình tượng của mình.

Đứng về phía Lâm đại sư, dù là đang ôm đùi nhưng không ai có thể chắc chắn Lâm đại sư có thể nghiên cứu ra, nếu như không nghiên cứu ra được thì họ coi như xong rồi, nói không chừng mặt mũi có thể bị đánh bốp bốp luôn ấy chứ.

Bởi vậy bây giờ họ vẫn bảo trì trạng thái trung lập.

Tại phố Vân Lý.

Triệu Chung Dương tò mò hỏi: “Anh Lâm, chuyện này sắp thành công rồi sao?”

Lâm Phàm cười nói: “Sắp rồi, chờ khi Vương Minh Dương chuẩn bị tốt phòng thí nghiệm thì có thể giải quyết tất cả vấn đề.”

“Anh Lâm, anh cứ nói cho em sự thật đi, chuyện này nắm chắc phần lớn thành công không?” Hiện giờ Triệu Chung Dương cũng rất mơ hồ, không biết là có nên tin hay không, tuy rằng anh Lâm rất trâu bò nhưng lần này vượt khỏi ngành nghề rồi.

Nào có ai trái ngành mà phát biểu như vậy chứ.

Bói toán, bán bánh kếp, y thuật, quốc họa, võ thuật, thủ môn,… bây giờ lại muốn nghiên cứu phát minh tay chân giả. Chuyện này thật khiến người khác khó lòng tiếp thu mà.

“Ha ha, nắm chắc? Quên đi, không nói mấy thứ này nữa, cứ chờ mà xem cam đoan để cậu nhìn thấy thứ không giống tưởng tượng.”

Lâm Phàm vô cùng tự tin với chính mình, hắn tin tưởng tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì. Dù sao giờ chỉ cần chờ Vương Minh Dương đưa phòng thí nghiệm là được.

Lại thêm mấy ngày nữa.

Tình huống trên mạng dần an ổn lại.

Mấy vị chuyên gia, giáo sư cũng không mắng nữa. Bởi vì từ đầu đến cuối Lâm đại sư không hề xuất hiện, tựa như mai danh ẩn tích vậy.

Một số diễn đàn cũng đang thảo luận sôi nổi.

“Lần này xem như Lâm đại sư bị mất mặt rồi, không thấy hắn xuất hiện trên Weibo nữa.”

“Ôi, mặc dù là tự do ngôn luận trên mạng nhưng ai bảo hắn là người nổi tiếng chứ, mỗi một câu nói mỗi một hành động đều bị người khác nhìn chằm chằm, bây giờ bị người ta bắt được coi như là chính hắn xui xẻo.”

“Đúng vậy, Lâm đại sư dù rất trâu bò nhưng vẫn còn quá trẻ, người trẻ tuổi tâm cao khí ngạo thích bốc phét là chuyện bình thường, chỉ hy vọng sau này hắn có thể chú ý một chút, đừng có lớn lối như vậy nữa.”

“Ha ha, hắn thật sự coi mình là toàn năng chắc, còn nghiên cứu tay chân giả, dù cho hắn thời hạn một năm cũng không thể nghiên cứu ra cái gì.”

“Con mẹ nó! Mấy người mau đi xem Weibo của Lâm đại sư kìa, vậy mà hắn lại đăng Weibo!”

“Đăng Weibo? Lại đăng cái gì chứ, phải hay không lại là mấy cái phát ngôn hấp dẫn ánh mắt? Lâm đại sư này bây giờ cũng bắt đầu dở chiêu trò rẻ tiền rồi.”

“Không phải đâu, mấy người tự đi mà xem.”

Lâm Phàm: “Cuối cùng phòng thí nghiệm cũng chuẩn bị xong, hiện giờ tôi đang trên đường đến phòng thí nghiệm, tôi nghĩ rằng không lâu nữa sẽ có thể nghiên cứu ra được tay chân giả hoàn mỹ, kính mời mọi người chờ mong. À đúng rồi, nhắc nhở thân thiện là các công ty sản xuất tay chân giả mau chóng bán hết hàng tồn kho đi. Mấy cái tay chân giả mà các anh bán lên tận mấy chục ngàn, quá đắt, còn cái cả tôi chỉ cần mấy ngàn là có thể giải quyết rồi.”

Chương 1879: Có thể nghiên cứu ra sao?

Sau khi bài đăng này được phát ra, nhóm cư dân mạng nhìn mà trợn mắt há mồm, giống như là gặp quỷ vậy.

“Con mẹ nó! Lâm đại sư đây là muốn liều mạng rồi!”

“A a a a!”

“Tôi có một dự cảm không lành, cảm thấy Lâm đại sư lại sắp bị người ta lôi ra mắng nữa rồi.”

“Phòng thí nghiệm, cụm từ nói ra nghe thật là cao cấp nha.”

Mấy vị chuyên gia vốn dĩ đã bình tĩnh lại nhưng khi nhìn thấy cái Weibo kia cũng đều sửng sốt, theo như họ nghĩ thì tên nhóc này chính là bị tẩu hỏa nhập mà rồi. Nhất định cứ phải qua một thời gian ngắn lại ngoi lên làm ra chủ đề khiến cho người ta tức giận.

“Thôi thôi, không nói nữa, tên đó chỉ giỏi làm trò lòe người thôi, quả thực làm lãng phí thời gian mà.”

Mấy vị chuyên gia tay chân giả không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này.

Mà một vài tổng giám đốc công ty tay chân giả nhìn thấy Weibo này cũng liên tục gửi mấy bài hỏi thăm, đồng thời cũng gửi thêm một ít ý kiến cá nhân.

Nhanh chóng bán hàng? Bạn đang đùa chúng tôi à?

Lâm Phàm lái xe tới chỗ Vương Minh Dương.

Phòng thí nghiệm được trang bị nằm trên tầng cao nhất của tập đoàn Đông Hán, là do Vương Minh Dương thu xếp một tầng chuyên môn để cho chú em của mình nghiên cứu.

Ở dưới tầng.

Vương Minh Dương đang đứng chờ ở cửa, bên cạnh còn có thư ký đứng cùng.

Trong lòng thư ký vô cùng kinh ngạc, cô không biết Lâm đại sư rốt cuộc muốn làm gì, đối với chuyện này cô cũng không hề tin tưởng.

Nhưng ai bảo đối phương là Lâm đại sư chứ, hơn nữa Vương tổng nhà mình lại vô cùng tin tưởng Lâm đại sư, cô chỉ là nhân viên nên đành phải nghiêm túc tuân thủ mệnh lệnh cấp trên.

“Minh Dương, chuẩn bị xong rồi sao?” Lâm Phàm dừng xe ở một bên, vẻ mặt tươi cười.

Hắn không nghĩ đến một ngày mình sẽ chế tạo sản phẩm công nghệ cao nên tâm tình vẫn có chút kích động.

Vương Minh Dương cười nói: “ Đều đã chuẩn bị xong, lần này vì chuyện của cậu mà đập không ít tiền vào nó đó.”

Lâm Phàm vỗ vai Vương Minh Dương: “Yên tâm đi, bỏ ra bao nhiêu thì tôi giúp anh kiếm lại bấy nhiêu.”

“Kiếm lời hay không cũng không quan trọng, cậu vui là được rồi.” Vương Minh Dương cười, tiền hắn kiếm được xài cả đời cũng không hết. Nếu người anh em này của mình muốn chơi vậy thì chơi cùng hắn đi.

Đến nối kiếm được tiền thì coi như phần thưởng là được rồi.

Anh ta cũng đã nghĩ đến việc làm thứ này khẳng định là không chuẩn bị kiếm tiền, nhưng vì lo lắng đến mình, tự nhiên cũng sẽ để mình kiếm một chút lợi.

Nhưng mà bây giờ hắn cảm thấy không quan trọng, mặc kệ là kiếm được bao nhiêu đều có thể chấp nhận. Cho dù là không kiếm được chút lợi nào anh ta cũng có thể tiếp nhận, coi như là cùng chú em làm việc thiện vậy.

“Đi, đi lên xem một chút, xem có hài lòng hay không, tài liệu đều dựa theo những thứ cậu cần mà mua hết rồi.” Vương Minh Dương vừa cười vừa nói.

Lâm Phàm cùng Vương Minh Dương đi lên lầu.

Khi đi đến tầng trên cùng thì thấy một cánh cửa giống như cửa phòng nghiên cứu trong phim khoa học viễn tưởng, rất có cảm giác khoa học kỹ thuật.

“Thấy sao? Tôi nhìn thấy nó trên phim ảnh, cảm thấy không tệ nên đã trực tiếp làm ra một cái giống vậy.” Vương Minh Dương cười nói.

Lâm Phàm nói: “Thật lợi hại, nếu người khác không biết còn tưởng chúng ta đang nghiên cứu cái gì ấy chứ.”

“Đi vào xem một chút đi.” Vương Minh Dương nhập mật mã vào, cánh cửa lập tức mở ra.

Bên trong trang trí rất tốt, rất khoa học, rất hiện đại, tổng thể một màu trắng mang đến cảm giác không tệ.

“Những máy móc thiết bị này không dễ mua một chút nào, tôi phải nhờ không ít mối quan hệ mới có thể lấy được đấy, kiểm soát tương đối nghiêm ngặt.” Vương Minh Dương nói.

Lâm Phàm nhìn tình huống xung quanh, khá hài lòng mà gật đầu.

Đồng thời khi nhìn thấy những thứ này, tri thức trong đầu hắn bắt đầu hoạt động mạnh mẽ, giống như chỉ đang chờ đợi khoảnh khắc này.

“Được rồi, bắt đầu làm việc thôi, mấy người đi ra ngoài đi.” Lâm Phàm nói.

“Hả? Bắt đầu ngay bây giờ sao?” Vương Minh Dương sửng sốt, tựa như không dám tin.

Lâm Phàm cười, nói: “Đương nhiên rồi, bằng không muốn chờ đến khi nào, đi ra ngoài chờ đợi tin tốt của tôi đi.”

“Ôi chao, mấy cái này đúng là khiến người ta hưng phấn rồi đó.”

Lâm Phàm kích động nhìn ngắm thiết bị được đặt xung quanh, còn có vật liệu, thật sự là hắn nhìn không hiểu mấy thứ này. Thế nhưng tri thức trong đầu hắn cũng không phải trưng cho đẹp.

Làm ra sản phẩm không có chút vấn đề, không những thế còn lợi hại hơn những thứ đang có mặt trên thị trường bây giờ.

“Được rồi, bắt đầu làm việc thôi, sản phẩm công nghệ cao sắp nở ra từ trong tay tôi!”

Bên ngoài!

Thư ký có chút thắc mắc, hỏi: “Vương tổng, ngài cảm thấy Lâm đại sư thật sự có thể nghiên cứu ra sao?”

Vương Minh Dương cười, nói: “Ai mà biết được chứ, nếu nghiên cứu ra được thì đương nhiên là tốt, còn nếu không nghiên cứu ra được thì cũng không có gì. Sau này coi như đây là một trò cười trong tay tôi, như vậy cũng đủ tôi nói cả đời rồi.”

“Hả?” Thư ký ngạc nhiên há to miệng, suy nghĩ của kẻ có tiền thật khó hiểu, bỏ ra một số tiền lớn như vậy mà cũng không nghĩ đến hậu quả, lỡ như không có sản phẩm thành công thì sao?

Chương 1880: Muốn tu tiên luôn hay sao?

Có đôi khi các cô cũng bàn tán buôn chuyện với nhau về chuyện quan hệ giữa Vương tổng và Lâm đại sư rốt cuộc là như thế nào, không phải là loại quan hệ kia đó chứ?!!!

Nhưng mà về sau các cô cũng không nói nữa, bởi vì đây căn bản là chuyện không có khả năng, có lẽ đây chính là tình thương mến thương trong truyền thuyết.

Vương Minh Dương nhìn cửa lớn đang đóng chặt, khẽ cười một cái rồi trực tiếp rời đi.

Chuyện còn lại không thuộc về phần quản lý của anh ta nữa, mà là chuyện của chú em nhà mình, anh ta có muốn cũng không thể giúp đỡ thêm gì cả.

Trên Internet.

Thời gian trôi qua đã nhiều ngày nhưng vẫn có không ít cư dân mạng còn đang thảo luận về chuyện này, Lâm đại sư phát Weibo nói phòng thí nghiệm đã hoàn thành, chuẩn bị nghiên cứu ra tay chân giả hoàn mỹ.

“Chuyện này…”

“Tôi không biết phải nói gì nữa, Lâm đại sư đúng là không chết không ngừng mà.”

“Kỳ thật tôi vẫn luôn tin tưởng Lâm đại sư, dù sao cũng đã có phòng thí nghiệm, vậy thì chờ đợi thêm chút nữa đi, nói không chừng anh ấy có thể thành công đó.”

“Vậy mà mấy người cũng tin sao?”

“Đương nhiên là tin tưởng rồi, tôi theo dõi Weibo của Lâm đại sư từ lúc anh ấy mới bắt đầu khởi bước. Một mực quan tâm để ý đến tận bây giờ, đã chứng kiến rất nhiều chuyện mọi người cho là không thể nào nhưng cuối cùng dưới sự thần kỳ của Lâm đại sư đều xảy ra. Vậy cho nên tôi rất tin tưởng anh ấy.”

Những dân mạng một mực chú ý theo dõi Lâm Phàm đều lựa chọn tin tưởng hắn, thậm chí họ còn có chút chờ mong, không biết rốt cuộc Lâm đại sư sẽ tạo ra đồ vật trông như thế nào.

Mà mấy vị chuyên gia tay chân giả thì không một ai ngó ngàng gì đến chuyện này, thật là chỉ giỏi lòe người, không thú vị gì cả.

Thậm chí họ còn không muốn mắng hắn nữa, cảm giác như mắng đối phương chính là đang lãng phí thời gian quý báu của mình.

Tại một công ty chuyên sản xuất tay chân giả nào đó.

Mấy nhân viên đang công tác trong dây chuyền sản xuất vừa làm vừa thảo luận.

“Anh đã xem tin tức trên Weibo chưa?”

“Có tin gì mới à?”

“Chính là Lâm đại sư, anh ta đăng trên Weibo nói rằng đang nghiên cứu tay chân giả hoàn mỹ đấy.”

“Thôi đi, mấy lời nhảm nhí như thế mà anh cũng tin sao?”

“Xuỵt! Đừng nói chuyện nữa, tổ trưởng đến kìa.”

Đề tài này đang vô cùng hot trên mạng, vô số người đều vào thảo luận vấn đề này.

Đối với họ thì Lâm đại sư tựa như một quả bom vậy, nổ một phát khiến bọn họ đều hoang mang.

“Haizz, sau khi Lâm đại sư đăng xong cái Weibo này thì lại biến mất không thấy người đâu nữa, tại sao không nói tiếp diễn biến đằng sau vậy, tốt nhất là phát trực tiếp luôn đi chứ.”

“Anh bị ngốc à? Bây giờ Lâm đại sư đang dốc lòng nghiên cứu, làm gì có thời gian để quan tâm mấy thứ này nữa chứ!”

“Phát trực tiếp chính là đang làm ảnh hưởng đến nghiên cứu đấy, cho nên chúng ta cứ đợi thêm chút nữa đi.”

Lúc này tại phố Vân Lý.

Ngô U Lan cũng rất lo lắng hỏi: “Mọi người nói xem anh Lâm có thể thành công không?”

Điền Thần Côn ngồi ở cửa hút thuốc, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Có thể.”

Triệu Chung Dương sững sờ: “Thần côn, sao ông có thể khẳng định như vậy?”

“Ha ha.” Điền Thần Côn cười nói: “Vậy cậu nói tôi nghe xem, cậu thấy có gì mà hắn không thể làm chưa?”

“Ông nói cũng đúng.” Triệu Chung Dương suy nghĩ một lúc thì cảm thấy đúng thế thật, gần như không có gì mà anh Lâm không thể làm.

Trong phòng nghiên cứu.

Lâm Phàm đang bận rộn làm thí nghiệm, nếu như có người khác ở đây nhìn thấy thì tuyệt đối sẽ kinh ngạc vô cùng. Bởi vì các thao tác của hắn thật sự là rất nhẹ nhàng, bình tĩnh, tựa như dạo chơi vậy.

Hắn tin tưởng tri thức của bách khoa toàn thư, cũng như có một niềm tin rằng sản phẩm mình tạo ra không giống với những thứ đang được lưu hành trên thị trường. Hơn nữa giá cả mấy thứ này không cao, chỉ cần mấy ngàn đồng là đã có thể nhận được tay hoặc chân giả hoàn mỹ rồi.

Ngày hôm sau!

Một ngày một đêm trôi qua.

Vương Minh Dương vừa đến công ty đã lập tức kéo thư ký lại hỏi: “Lâm đại sư đã đi ra ngoài chưa?”

Thư ký lắc đầu đáp: "Vẫn chưa, từ sau khi Lâm đại sư đi vào trong đó đến giờ ngài ấy vẫn chưa từng bước ra."

"Vậy đồ ăn thì sao?" Vương Minh Dương hỏi thêm lần nữa, đừng nói là Lâm Phàm không ra thì đồ ăn cũng không đưa vào luôn đấy.

Thư ký đáp: "Tôi đã mang đồ ăn lên, nhưng gõ cửa thì bên trong không để ý, sau đó tôi đã đặt thức ăn ở ngoài cửa."

"Fxxx, chẳng lẽ chú em này muốn nghịch thiên sao? Mau đi lên xem nào, tôi muốn xem rốt cuộc là tình hình thế nào rồi?" Vương Minh Dương có chút không rõ người anh em của mình đến tột cùng là muốn làm gì nữa, dù có nghiên cứu đến nghiện thì cũng phải đi ra ngoài ăn một bữa cơm hoặc là đi tản bộ một chút chứ!

Nhưng sau khi đi lên trên tầng thì anh ta nhìn thấy đồ ăn vẫn còn y nguyên ở ngoài cửa.

"Ôi, cậu ta đây là muốn tu tiên luôn hay sao vậy?" Vương Minh Dương có chút bất đắc dĩ, sau đó nhập mật mã vào cửa.

Khi anh ta đi vào thì đã nhìn thấy một bóng người bận rộn bên trong vẫn còn đang gõ phím lạch cạch.

Chương 1881: Thử nghiệm sản phẩm

"Tôi nói này…" Vương Minh Dương lớn tiếng nói, nhưng khi vừa nhìn thấy một đống tay chân giả được bày trên bàn thì hoàn toàn ngây ngẩn, biểu tình trên mặt tựa như vừa gặp ma vậy.

Kẽo kẹt!

Kẽo kẹt!

Những tay chân giả không có bất cứ vật gì điều khiển nhưng lại bắt đầu chuyển động.

"Anh đi vào đây làm gì thế, mau đi ra ngoài đi, tôi vẫn còn chưa chuẩn bị xong đâu." Lâm Phàm nhìn thấy Vương Minh Dương đi vào lập tức lo lắng, nhanh chóng xua tay nói.

"Tôi, tôi…" Vương Minh Dương còn muốn nói gì đó nhưng đã bị Lâm Phàm đẩy ra ngoài.

“Được rồi, tôi đi, nhưng tôi nói này, ít nhất thì cậu cũng phải ăn cơm tôi mang vào chứ.”

Vương Minh Dương đứng ở cửa hô lên nhưng đáp lại chỉ có tiếng đóng cửa mà thôi.

Nhưng mà lúc này trong đầu anh ta chỉ toàn là những đồ vật vừa được nhìn thấy.

“Không thể nào, cậu ấy thật sự có thể nghiên cứu ra được ư?”

“Nhưng mà tốc độ này cũng nhanh quá rồi đó!”

Kỳ thật anh ta không biết là Lâm Phàm căn bản không phải mới đắt đầu nghiên cứu, bản thân hắn đã nghiên cứu xong lâu rồi, giờ chỉ còn trực tiếp chế tạo sản phẩm mà thôi.

Lại thêm một ngày nữa trôi qua.

Cư dân mạng phát hiện mấy ngày nay Lâm đại sư không hề xuất hiện nữa.

Mấy người xếp hàng chờ mua bánh kếp tại phố Vân Lý khi được cho biết là ông chủ nhỏ đi đến phòng nghiên cứu rồi, tạm thời sẽ không xuất hiện thì tất cả đều có chút hoang mang.

“Tin tức mới nhất đây, ông chủ nhỏ thật sự không còn ở phố Vân Lý, xem ra là đi nghiên cứu thật rồi. Theo tôi thấy thì sợ là phải chờ thêm một thời gian nữa mới được.”

Có người chụp lại cảnh này đăng lên trên Weibo.

Tập đoàn Đông Hán.

Vương Minh Dương cùng mấy người đàn ông lực lưỡng đã đưa một cô bé tàn tật từ viện mồ côi Nam Sơn đến, còn có cả một chiếc xe lăn.

Nguyên nhân mọi việc là do sáng sớm hôm nay Lâm Phàm gọi điện thoại đến đưa ra yêu cầu này, giống như là chuẩn bị làm thí nghiệm. Nếu như thử nghiệm này thành công vậy thì cũng đại biểu thí nghiệm của hắn thật sự đã thành công.

Nhưng mà Vương Minh Dương vẫn còn có chút nghĩ không thông chính là.

Cái tốc độ này, mẹ nó thật sự cũng nhanh quá rồi!

Trong phòng thí nghiệm.

Bé gái ngồi trên xe lăn nhìn thấy Lâm Phàm đương nhiên lộ ra vẻ rất là vui vẻ: “Chú Lâm, chú đang làm gì vậy?”

Ánh mắt ngây thơ của cô bé nhìn tình huống xung quanh, cô bé cảm thấy rất tò mò với những thứ này, mỗi một thứ trong mắt cô bé đều là đồ vật rất mới mẻ.

Có điều nguyên nhân bởi vì đôi chân này, cô bé không cách nào giống như những bạn nhỏ khác muốn đi đâu thì có thể đi đó, mỗi lần muốn đi đâu cũng cần phải có người khác hỗ trợ.

Nhưng cô bé có trái tim vui vẻ, rất thích tất cả mọi thứ hiện tại. Bởi vì có rất nhiều bạn nhỏ làm bạn với cô bé.

Đặc biệt là chú Hàn và viện trưởng viện phúc lợi, còn cả các cô giáo đều vô cùng thương yêu bọn họ, chuyện này khiến cô bé cảm thấy rất hạnh phúc.

Mặc dù chú Lâm không thường xuyên làm bạn với bọn chúng, nhưng các bạn nhỏ trong viện phúc lợi đều biết, chú Lâm là đang kiếm tiền ở bên ngoài để mua đồ ăn ngon cho bọn chúng, để cho bọn chúng có cuộc sống hạnh phúc.

“Tiểu Mỹ Mỹ, cháu có muốn chạy được không?” Lâm Phàm ngồi xổm xuống, xoa đầu tiểu nha đầu trước mặt nói.

Đây chính là tiểu nha đầu mà tên nhóc mập mạp thích nhất, Lâm Phàm nhớ đến mỗi ngày mập mạp đều đẩy xe lăn dẫn tiểu Mỹ Mỹ đi khắp nơi nhìn cảnh sắc của viện phúc lợi. Hắn phát hiện tên nhóc mập mạp này rất có thiên phú, cũng là cậu bé rất tốt.

“Chạy sao?” Tiểu Mỹ Mỹ có chút mong chờ, nhưng nhìn chân của mình nói: “Chú Lâm, con thực sự có thể chạy được sao?”

“Đương nhiên rồi.” Lâm Phàm cười nói: “Có chú Lâm ở đây, còn có thể có chuyện gì không thể chứ?”

Hắn nhất định phải để lại hình tượng rực rỡ của mình trong lòng những bạn nhỏ này.

Đối với những đứa trẻ khuyết tật này, hắn thực sự vẫn luôn mong đợi bách khoa toàn thư có thể cho hắn có kiến thức liên quan tới phương diện này.

Thế nên hiện tại rất tốt, tất cả đều đã thành hiện thực, bách khoa toàn thư thực sự là đủ năng lực cho hắn làm được như

vậy.

Bây giờ phòng thí nghiệm thành công, sản phẩm cũng đã phát triển thành công.

Đương nhiên, hắn cũng không thể chỉ nghĩ đến viện phúc lợi. Dù sao bên ngoài vẫn còn rất nhiều, rất nhiều người tàn tật. Đối với khiếm khuyết cơ thể, có người thì cam chịu, có người thì lạc quan.

Nhưng nếu như có thể có được một bộ chân tay giả hoàn mỹ thay thế, vậy thì còn không tốt hơn sao.

Có thể leo núi, có thể chạy bộ, còn có thể xuống nước bơi lội. Còn có bao nhiêu chuyện đáng mong chờ như vậy.

“Chú Lâm, con muốn.” Tiểu Mỹ Mỹ nói to.

“Được, đợi một chút.” Lâm Phàm cười, nhanh chóng cầm một bộ chân giả hoàn mỹ đến. Chân giả này có thể tự động cảm ứng, có thể tiến hành co duỗi, cũng có thể không ngừng phát triển cùng với cơ thể người sử dụng. Có thể nói, mua một lần dùng cả đời cũng không sai.

Trừ khi là nó bị hỏng ở nơi nào đó mới cần thay bộ mới, nếu không chỉ cần một bộ chân này là có thể làm bạn cả đời với người dùng.

Chương 1882: Con có thể chạy được rồi

Những vật liệu cấu tạo thành này thực sự dùng rất tốt, mà những vật liệu này thực ra cũng không đáng giá, đáng giá nhất chính là công nghệ cốt lõi bên trong nó.

Chân giả hoàn mỹ bắt đầu liên kết, ở trong đó có thần kinh cảm ứng, có thể căn cứ vào tín hiệu của não phản hồi lại, tạo ra phản ứng.

Đồng thời còn có thần kinh phản ứng.

Tất cả những thứ này, Lâm Phàm không hiểu nhưng hắn hiểu nguyên lý trong đó, đây cũng chính là sự kinh khủng của bách khoa toàn thư.

“Nào, cử động một chút thử xem.” Lâm Phàm bế tiểu Mỹ Mỹ từ trên xe lăn xuống, sau đó đỡ lấy cô bé nói: “Cảm giác có thể

cử động được không?"

"Chú Lâm, con cảm thấy có một chút." Đây là lần đầu tiên tiểu Mỹ Mỹ đứng trên mặt đất, nhưng bộ chân giả hoàn mỹ tạm thời vẫn chưa động đậy. Có điều dưới sự nỗ lực của tiểu Mỹ Mỹ vậy mà nó đã chậm rãi cử động. Mặc dù vẫn còn chưa quá thuần thục nhưng đó là chứng minh sản phẩm đã thành công.

"Chú Lâm, con có thể cử động rồi." Tiểu Mỹ Mỹ nhất thời vui vẻ hét lên.

Trên mặt Lâm Phàm nở ra nụ cười mãn nguyện, có chút hưng phấn không nói lên lời: "Tiểu Mỹ Mỹ đừng vội, cố gắng một thời gian. Đây là chân của con, sau này con cũng có thể chạy băng băng như những bạn bè khác, có thể đi bất cứ nơi nào mà con muốn."

"Vâng." Tiểu Mỹ Mỹ cúi đầu nhìn mặt đất, có chút căng thẳng, có chút sợ hãi nhưng vẫn kiên cường nỗ lực.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Bên ngoài.

Vương Minh Dương lo lắng đi vòng vòng, anh ta không biết bên trong rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Vốn anh ta không thèm để ý đến những thứ này, nhưng khi ngày đầu tiên đến phòng thí nghiệm anh ta lại cũng có chút căng thẳng.

Hai tay siết chặt miệng luôn niệm chú.

"Thành công, nhất định phải thành công."

Thư kí đứng bên cạnh cũng có chút căng thẳng, hy vọng Lâm đại sư có thể tạo ra kỳ tích. Nhưng cô ta không biết kỳ tích này có thể xảy ra hay không, cửa lớn vẫn đóng chặt bên trong, mang theo niềm hy vọng của mọi người.

Đúng vào lúc này, mật khẩu cửa được bấm, cửa mở ra.

Vương Minh Dương lập tức ngẩng đầu, nhìn thấy Lâm Phàm đứng ở nơi đó.

"Người anh em, sao rồi?"

Lâm Phàm mặt không chút thay đổi, không có bất kỳ câu trả lời nào chắc chắn, biểu cảm giống như không thành công vậy.

Vẻ mặt Vương Minh Dương vốn tràn đầy ý cười nhưng khi nhìn thấy biểu cảm này của Lâm Phàm cũng dần dần có chút tiêu tan. Sau đó vỗ vai Lâm Phàm, nở nụ cười an ủi.

"Người anh em không sao, thất bại thì thất bại, cuộc đời này còn có thể có ai không có thời khắc thất bại chứ. Đi, chúng ta đi uống rượu, còn nghĩ đến những chuyện này làm cái gì, chúng ta không cần để ý những chuyện này."

Anh ta biết, người anh em của mình thất bại rồi. Nghĩ đến tình huống trên mạng, anh ta tự hỏi rốt cuộc nên giải thích như thế nào. Có lẽ phải nói với bên Weibo một chút, nhờ họ giúp che đậy những bình luận này.

Có điều người ta có lẽ chưa chắc đã chịu nể mặt, nhưng dẫu sao thì cũng nhất định phải áp chế chuyện này.

"Chú Lâm, con có thể chạy được rồi, chú Lâm…"

Đúng vào lúc này, một cô bé dễ thương nhào tới rất vui vẻ túm lấy áo của Lâm Phàm.

Vương Minh Dương cúi đầu nhìn tiểu nha đầu đang đứng trên mặt đất, đầu đầy mồ hôi. Đây không phải là tiểu nha đầu trước đây bọn họ từng bế vào sao, nhưng bây giờ.

"Đây là…"

Lâm Phàm vỗ vai Vương Minh Dương, vẻ mặt tươi cười: "Tôi nói này người anh em, anh đang nói cái gì vậy hả?"

"Con mẹ nó!" Vương Minh Dương cũng không để ý xung quanh có người hay không, trực tiếp bộc phát sự thô tục: "Người anh em, cậu đây là muốn hù chết tôi hả, cậu thực sự thành công rồi sao?"

Lâm Phàm không để ý đến Vương Minh Dương, mà xoa đầu tiểu Mỹ Mỹ: "Chút nữa chúng ta cứ như vậy đi về viện phúc lợi, có được không nào?"

"Được ạ." Tiểu Mỹ Mỹ gật đầu, rất hưng phấn: "Con có thể đi được rồi, sau này con cũng có thể đi cùng anh mập mạp rồi."

Thư kí đứng sau Vương Minh Dương nhìn thấy chuyện trước mắt, cũng hoàn toàn trợn tròn mắt.

Điều này dưới cái nhìn của cô ta, thực sự là chuyện khiến cho người ta không dám tin.

Ngay từ đầu cô ta đối với nha đầu này rất thương cảm, tuổi nhỏ như thế vậy mà thiếu đi những thứ này. Thế nhưng bây giờ cũng là quá thần kỳ rồi, quả thực kinh khủng đến vô cùng.

Hơn nữa nhìn tình huống này, bộ chân giả hoàn mỹ này giống như chân thật vậy, không hề có chút rào cản nào, rất linh hoạt.

Chuyện này… chuyện này.

"Thế nào?" Lâm đại sư cười hỏi, đối với chân giả hoàn mỹ này hắn rất hài lòng, bách khoa toàn thư quả nhiên đủ mạnh mẽ.

"Được."

Vương Minh Dương gật đầu, anh ta không biết nên nói cái gì nếu như không phải là tận mắt nhìn thấy thì anh ta cũng sẽ không tin những chuyện này.

Trong phòng thí nghiệm, tiểu Mỹ Mỹ vui vẻ chạy băng băng, trước đó đứng còn không vững nhưng sau đó đã rất thuần thục, khiến cho tiểu nha đầu vô cùng vui vẻ.

"Tiểu Mỹ Mỹ đi thôi, chúng ta về viện phúc lợi, để mọi người nhìn kỹ một chút." Lâm Phàm cười nói. Bây giờ hắn cũng không thể chờ được nữa, muốn dẫn người về viện phúc lợi.

Sợ rằng viện trưởng Hoàng và mọi người vẫn còn đang chờ.

Chương 1883: Bà ơi, mông cháu lạnh

"Ồ." Tiểu Mỹ Mỹ chạy băng băng vô cùng thích thú, cho dù chạy đến vã cả mồ hôi cũng vui vẻ không biết mệt mỏi.

Vương Minh Dương nghĩ đến tình huống trên mạng: "Tôi nói này người anh em, chuyện trên mạng phải làm sao?"

Lâm Phàm cười nói: "Trước tiên không cần phải vội, ở đây tôi vẫn còn chuyện khác vẫn chưa giải quyết xong, có điều phải trông kỹ chỗ này vào, tất cả gia tài của chúng ta đều ở đây đó."

“Ha ha ha!” Vương Minh Dương cười lên: “Yên tâm đi, để ở đây ai dám đến trộm chứ. Nếu mà trộm thì chính là phạm phải chuyện lớn rồi.”

Lâm Phàm cũng không thèm để ý chút nào những thứ này, cho dù là bị người khác trộm mất cũng không có bất kỳ tác dụng gì.

Hắn nghiên cứu ra cái này vốn không phải là dùng để kiếm tiền, mà là để cho tất cả những người khuyết tật đều có thể giống như người bình thường.

Thư ký vẫn luôn đứng ở bên cạnh, ánh mắt vẫn luôn nhìn vào đôi chân của cô bé, cô ta rất muốn nhìn ra cái chân giả này có chỗ nào khác thường hay không. Thế nhưng thật đáng tiếc, nhìn nửa ngày cũng không nhìn ra một chút tình huống khác thường nào.

Ngược lại, đôi chân này giống y hệt với người bình thường, vô cùng linh hoạt.

Cô ta nghĩ mãi mà không hiểu được, Lâm đại sư rốt cuộc còn biết bao nhiêu thứ nữa, thậm chí thứ này cũng có thể nghiên cứu ra.

Còn có cái gì mà hắn không biết hay không.

Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

Mọi người đều đang chờ đợi, viện trưởng Hoàng đi tới đi lui. Bà ta biết tiểu Mỹ Mỹ được tập đoàn Đông Hán đón đến cho Lâm đại sư nghiên cứu chân tay giả hoàn mỹ. Thế nhưng vẫn không biết chân tay giả hoàn mỹ này rốt cuộc là như thế nào, có phải là thực sự thành công hay không.

Hàn Lục nói: “Viện trưởng Hoàng, tin Lâm đại sư đi, anh ta nhất định có thể làm được.”

“Ừm, tôi cũng tin nhưng chuyện này khiến tôi không thể bình tĩnh. Nếu như thành công, vậy đối với những đứa trẻ mà nói thì thực sự là chuyện đáng vui mừng.”

Viện trưởng Hoàng mong chờ nói, bây giờ trong viện phúc lợi vẫn còn rất nhiều đứa trẻ bị tàn tật.

Ở trong viện phúc lợi, những đứa trẻ này cũng sẽ không cảm thấy có gì đó không ổn. Thế nhưng bà ấy sợ tương lai khi

những đứa trẻ này bước vào xã hội thì sẽ phải chịu ánh mắt kinh thường của người khác.

Nếu như chân tay giả hoàn mỹ của Lâm đại sư thực sự có thể nghiên cứu ra, như vậy thì quả thật quá tốt.

Có điều bà ta không biết chân tay giả hoàn mỹ này rốt cuộc có gì khác so với những thứ trên thị trường.

Nếu như không có khác biệt lớn vậy sợ rằng cũng không được.

Nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng của viện trưởng Hoàng lại lo lắng.

Đúng vào lúc này, điện thoại của viện trưởng Hoàng kêu lên. Sau khi nghe điện thoại, biểu cảm của viện trưởng Hoàng có thay đổi rồi sau đó cúp máy.

"Đi, Lâm đại sư bọn họ đến rồi."

Nghe thấy lời này, Hàn Lục cũng lập tức đứng lên, các giáo viên khác cũng vậy, vội vàng chạy ra phía cửa lớn.

Lâm đại sư tới rồi, bọn họ không biết tình huống cụ thể như thế nào, chỉ hy vọng thực sự có thể thành công, có thể đạt đến trình độ tuyệt mỹ nhất trong lòng bọn họ.

Một chiếc xe con dừng lại.

Lâm Phàm xuống xe, mở cửa xe phía sau: "Nào, tự xuống xe đi, sau đó chúng ta đến viện phúc lợi."

Tiểu Mỹ Mỹ vui vẻ gật đầu, sau đó từ trên xe bước xuống không có một chút khác thường nào. Đối với tiểu Mỹ Mỹ mà nói, đôi chân này giống như chính là được sinh ra cho mình, không có bất kỳ khác biệt gì.

Phía xa xa.

Viện trưởng Hoàng bọn họ nhìn thấy thân hình bé nhỏ chạy băng băng về hướng viện phúc lợi, chạy vô cùng lưu loát, vô cùng vui vẻ.

Hàn Lục ngây cả người: "Viện trưởng Hoàng, cái này giống như nhìn không ra có bất kỳ khác thường nào."

Viện trưởng Hoàng gật đầu: "Đi, chúng ta mau chóng qua đó."

Khi nhìn thấy tiểu Mỹ Mỹ vui vẻ chạy băng băng, bọn họ đã hoàn toàn ngây người, từ tư thế chạy băng băng này căn bản

không nhìn ra bất kỳ khác thường nào, giống hệt như là người bình thường.

“Bà viện trưởng.”

Tiểu Mỹ Mỹ nhìn thấy bóng dáng người bên kia cũng vui vẻ hét lên.

Rất nhanh tiểu Mỹ Mỹ chạy tới trước mặt viện trưởng Hoàng, trên mặt hiện lên nụ cười vui vẻ, hiển nhiên là rất vui vẻ, rất hưng phấn.

“Mau cho bà xem nào.” Viện trưởng Hoàng vội vàng nói, sau đó cởi quần của tiểu Mỹ Mỹ ra. Khi nhìn thấy bộ chi giả hoàn mỹ này cũng ngây người.

Tiểu Mỹ Mỹ: “Bà ơi, mông cháu lạnh.”

Viện trưởng Hoàng dùng tay sờ đôi chân, trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ, không có bất cứ thứ kim loại nào bị lộ ra bên ngoài. Mặc dù mặt ngoài không phải là da thật nhưng cảm giác chạm vào cũng rất mềm mại. Hơn nữa chỗ nối liền chỉ có một khe hở rất nhỏ, rất nhỏ nếu như không nhìn kỹ căn bản không nhìn ra.

Lâm Phàm đi đến nói: “Viện trưởng Hoàng, bà thấy có được không?”

“Được, đâu chỉ là được thực sự là quá được.” Viện trưởng Hoàng kích động nước mắt cũng sắp trào ra, bà ta không ngờ rằng sẽ như này, vậy mà thực sự hoàn mỹ như vậy.

Lâm Phàm ngồi xổm xuống nói: “Viện trưởng Hoàng, chân giả hoàn mỹ này thực sự rất tốt. Sau này cũng không cần phải lấy ra, cho dù là tắm gội cả người ngâm vào bồn tắm cũng không có bất kỳ chuyện gì. Hơn nữa còn có thể căn cứ vào sự trưởng thành của tiểu Mỹ Mỹ mà sẽ lớn dần lên, có cùng tỉ lệ với cơ thể bình thường.”

Chương 1884: Kế hoạch sản xuất

Hắn nói những thứ này, thực sự chính bản thân hắn cũng không hiểu. Thế nhưng bách khoa toàn thư nói chính là như vậy, hơn nữa kiến thức trong tâm trí cũng là như thế.

Tiên tiến, tốt hơn những bộ chân tay giả trên thị trường rất nhiều.

“Lâm đại sư, vậy chắc cái này đắt lắm.” Viện trưởng Hoàng hỏi, bà ta biết Lâm đại sư nghiên cứu phát minh ra cái này chính là muốn giải quyết vấn đề của những đứa trẻ này. Thế nhưng mà thứ lợi hại như vậy thì giá cả chắc chắn sẽ rất đắt.

Lâm Phàm cười lắc đầu: “Không đắt, một bộ này chi phí cũng chỉ hơn hai nghìn một chút.”

Viện trưởng Hoàng nghe thấy lời này lập tức thở phào nhẹ nhõm, quả thực là không đắt. Có điều cho dù là đắt bọn họ cũng muốn cho bọn nhỏ hồi phục lại.

“Tiểu Mỹ Mỹ.” Đúng lúc này nhóc mập mạp xuất hiện, khi nhìn thấy tiểu Mỹ Mỹ đứng ở đó thì lập tức chạy băng băng đến.

“A! Anh mập mạp đến, con không thể để mông trần được.” Tiểu Mỹ Mỹ nhìn thấy nhóc mập mạp chạy đến lập tức kéo quần lên: “Bà viện trưởng, chú Lâm, con muốn đi cùng anh mập mạp chơi.”

Mập mạp chạy đến, nước mũi lòng thòng thế là lau một cái rồi nói: “Tiểu Mỹ Mỹ, em có thể đi lại rồi.”

“Ừm, chú Lâm giúp tôi chữa khỏi rồi.” Tiểu Mỹ Mỹ vui vẻ nói.

“Vậy thì thật tốt quá rồi, sau này, em có thể cùng anh đi chơi ở những chỗ khác rồi.” Nhóc mập mạp vui vẻ nói.

“Đi đi, hai đứa cứ đi chơi đi.” Lâm Phàm xua tay để hai đứa nhóc nhanh chóng rời đi.

Nhìn hai đứa trẻ rời đi, trên mặt Lâm Phàm cũng lộ ra nụ cười. Cuộc sống như vậy đúng thật là không tệ, nhất là tiểu Mỹ Mỹ, bây giờ cũng có thể chạy băng băng cùng mập mạp, sau này mập mạp này chắc chắc phải cảm tạ mình thật tốt mới được.

“Lâm đại sư.” Vẻ mặt viện trưởng Hoàng cũng mang theo nụ cười, nhưng ngược lại đang nghĩ tới một chuyện: “Chân tay giả hoàn mỹ bây giờ có thể phổ cập ra cho mọi người không?”

Lâm Phàm cười nói: “Đương nhiên là có thể, bây giờ tôi để tiểu Mỹ Mỹ đeo chân giả lên chính là để xem tình huống như

thế nào. Bây giờ xem ra tất cả đều rất tốt."

Hàn Lục sinh sống ở đây hòa cùng một nhịp với những đứa trẻ, nên cũng có để ý đến những đứa trẻ khuyết tật trong viện phúc lợi. Bây giờ thấy Lâm đại sư nghiên cứu ra chân tay giả hoàn mỹ, tảng đá trong lòng này của anh ta cũng buông xuống được rồi.

Mặc dù đây không phải là chân tay thực sự, thế nhưng nhìn thấy tình huống vừa rồi trong lòng anh ta cũng vô cùng vui vẻ. Bởi vì từ bên ngoài nhìn vào căn bản là không nhìn ra chân giả này hoàn toàn giống như chân thật.

"Lâm đại sư, vậy bước tiếp theo là anh định làm gì?" Hàn Lục hỏi, thậm chí có chút khẩn chương muốn nhìn thấy những đứa trẻ khuyết tật ở viện phúc lợi phục hồi bình thường. Có thể chạy lại như người bình thường, giống người bình thường dùng tay cầm đũa.

Anh ta cho rằng cảnh này có thể phải đến sau này mới thấy được, nhưng bây giờ xem ra đã được thực hiện trong tay Lâm đại sư, điều này làm cho anh ta rất hưng phấn, rất kích động.

"Bước tiếp theo là để Vương Minh Dương thành lập công ty riêng hợp tác với chính phủ." Lâm Phàm nói.

"Vậy anh thì sao?" Hàn Lục hỏi giống như ngây ngốc, Lâm đại sư nghiên cứu ra cái này chính là đang tạo phúc cho những người khuyết tật.

Lâm Phàm cười nói: "Tôi á, tôi vẫn nên trở về phố Vân Lý thôi."

Hắn đương nhiên biết Hàn Lục muốn nói cái gì, có điều hắn vốn không để ý những thứ này.

Trên toàn quốc tổng cổng có hơn tám mươi triệu người khuyết tật, mà trong đó khuyết tật tứ chi cũng có một hai mươi triệu người, phân bố rất rộng. Hơn nữa số người khuyết tật trên toàn thế giới càng không biết có bao nhiêu.

Vậy nên nói, loại chuyện này nếu như là ai có thể nghiên cứu ra chân tay giả dẫn đầu thị trường, chắc chắn có thể độc quyền.

Trở thành người giàu có đương nhiên không phải là vấn đề.

“Minh Vương, chuyện này anh tự giải quyết đi, tôi không tán gẫu nữa.” Lâm đại sư nói, chuyện liên lạc với chính phủ giao cho Vương Minh Dương đi giải quyết, hắn cũng không muốn để ý tới.

Vương Minh Dương gật đầu: “Vậy giá bán thì như nào?”

“Giá bán? Đủ để trả tiền lương cho công nhân là được, giá vốn cũng chỉ hơn hai nghìn, còn muốn bán giá trên trời sao? Chính phủ bên kia anh đi đàm phán, nếu như bên đó cảm thấy bán quá rẻ thì không hợp tác nữa, sau này xem như là làm công ích đi.” Lâm Phàm nói.

Vương Minh Dương gật đầu nói: “Tôi là sợ chuyện này dẫn đến tình huống không tốt, công ty chân tay giả trên thị trường rất nhiều. Nếu như chúng ta bán giá thấp như vậy tôi sợ bọn họ sẽ kháng nghị, hơn nữa sẽ dẫn đến một loạt chuyện không hay.”

Lâm Phàm cười nói: “Đó là lý do mà tôi muốn anh hợp tác với chính phủ, các người cứ tuỳ ý giải quyết. Hợp tác cũng được mà thu mua cũng được, chuyện này không liên quan đến tôi nữa. Đúng rồi, đi đăng ký ngay lập tức đi, đỡ phải gặp người có ý đồ xấu.”

“Ừm, yên tâm đi, chuyện này giao cho tôi giải quyết là được.”

Vương Minh Dương gật đầu, trong lòng biết nên làm thế nào.

Anh ta cũng biết người anh em của mình có ý gì, trong lòng cũng có tính toán.

Chương 1885: Kiếm tiền chỉ là phụ

“Tình huống bây giờ, tôi cảm thấy vẫn nên mau chóng trở về tiếp tục làm nhiều một chút. Làm xong cho những đứa trẻ trong viện phúc lợi trước đã.” Lâm Phàm cười nói, hắn đã nghe được, ở phía xa truyền đến tiếng cười, còn có cả tiếng vỗ tay.

Các giáo viên của viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn chắc là cũng đã biết chuyện này rồi.

Đối với chân tay giả hoàn mỹ này tỏ ra rất thán phục.

Vương Minh Dương gật đầu nói: “Vậy được, vậy tôi đến chỗ chính phủ bên kia nói sơ bộ một chút, nếu muốn hợp tác nhất định là thành lập công ty riêng. Thế nhưng lợi nhuận trong này quá lớn vậy nên tôi sẽ nghiêm túc kiểm soát, đồng thời trên hợp đồng tôi cũng sẽ chú ý nhiều hơn.”

“Ừm, chuyện này giao cho anh thì tôi yên tâm rồi.” Lâm Phàm cười nói, hắn biết Vương Minh Dương nói là có ý gì.

Tham nhũng gì đó chắc chắn có tồn tại, nhưng phải xem đối phương có năng lực này hay không.

Viện trưởng Hoàng đối với chuyện làm ăn này cũng không quan tâm, nhưng thấy Lâm đại sư lại muốn quay về tiếp tục nghiên cứu, cũng lo lắng nói: “Lâm đại sư, anh không về nghỉ ngơi cho tốt đi sao?”

Lâm Phàm xua tay: “Không cần nghỉ ngơi, trạng thái tinh thần này của tôi đang rất tốt.”

Hàn Lục vô cùng bội phục Lâm đại sư, trong mắt anh ta mặc dù Lâm đại sư không lớn tuổi nhưng thực sự quá thần kỳ. Có đôi khi không phải là tận mắt nhìn thấy, anh ta sẽ không tin, trên thế giới này vậy mà lại có người như vậy.

Trên Weibo.

“Ôi chao, nhiều ngày như vậy rồi mà Lâm đại sư vẫn chưa xuất hiện, sẽ không thực sự vô vọng rồi chứ?”

“Tôi thấy rất có khả năng là vô vọng rồi.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy, các anh xem Lâm đại sư biến mất lâu như vậy, bây giờ không có chút tin tức nào. Tôi thấy khoác lác kiểu này cũng to quá đi, vậy mới nói, con người có lúc thực sự không thể tự tin quá mức.”

“Tên họ Lâm này, có lẽ đã đi trốn rồi, có lẽ muốn chờ tin tức này lặng xuống thì mới lộ mặt. Nhưng tôi nói cho các anh biết, đây là chuyện không thể nào, bây giờ tôi ngày nào cũng canh chừng ở đây, ngày nào cũng chửi để cho chuyện này vẫn hot.”

“Con mẹ nó, đám người các anh, tôi tin tưởng Lâm đại sư, nhà các anh nghiên cứu đồ vài ngày có thể nghiên cứu ra được sao?”

“Không sai, lầu trên nói đúng. Lâm đại sư có thể nghiên cứu ra, nhất định là nghiên cứu ra, tôi tuyệt đối tin tưởng.”

“Nếu như Lâm đại sư có thể nghiên cứu ra, vậy thì thật là quá tốt rồi, con tôi năm nay mười bảy tuổi vì một vụ tai nạn xe mà bị cắt cụt chi. Bây giờ mỗi ngày đều nằm ở nhà cũng không ra ngoài, tôi nhìn thấy vậy cũng khó chịu trong lòng.”

“Chồng tôi khi làm việc, bị bỏng cũng phải cắt chi, bây giờ, haizz… chỉ hy vọng Lâm đại sư có thể thành công.”

Trên mạng rất nhiều người quan tâm đến chuyện này, bọn họ có người trong nhà xảy ra chuyện không may như vậy. Cho nên nhìn thấy Lâm đại sư đăng như vậy trên Weibo, trong lòng bọn họ lập tức có chút hy vọng.

Mà có người ôm tín nhiệm Lâm đại sư, vẫn luôn ở đây ủng hộ.

Một vài chuyên gia chân tay giả thỉnh thoảng nhảy ra đăng một hai câu bình luận, đối với chuyện này trừ khi đánh chết bọn họ nếu không tuyệt đối sẽ không tin.

Nhất là bây giờ nhiều ngày như vậy trôi qua rồi mà không có một chút tin tức nào, còn có thể để ai tin được đây.

Thậm chí cũng không có đội ngũ chuyên nghiệp, muốn làm ra thứ này hoàn toàn là làm trò cười cho thiên hạ, khiến cười ta cười rụng cả răng.

Bây giờ, Lâm Phàm vùi đầu vào phòng nghiên cứu tiếp tục chế tạo.

Vương Minh Dương chuẩn bị dẫn tiểu Mỹ Mỹ đi cùng đến chính phủ bên kia để thương lượng một chút, cùng nhau quảng bá hạng mục lần này.

Kiếm tiền là thứ yếu, theo ý người anh em của mình thì đây coi như là làm công ích.

Hai ngày sau!

Lâm Phàm ở trong phòng thí nghiệm, vẫn đang nghiên cứu một bộ chân tay giả hoàn mỹ, cuối cùng cho ra thành phẩm. Mặc dù tốc độ rất chậm nhưng để giải quyết được chuyện bọn trẻ ở viện phúc lợi Nam Sơn thì không có bất kỳ vấn đề gì.

Ting ting!

Nghe điện thoại.

“Anh Lâm, tình hình thế nào rồi?” Trong điện thoại Triệu Chung Dương vội vàng hỏi. Cậu ta không biết tình huống bây giờ là gì, anh Lâm cũng mấy ngày rồi không có về phố Vân Lý, mới đầu cậu ta không dám gọi điện thoại sợ làm ảnh hưởng đến anh Lâm.

Nhưng thời gian trôi qua, thêm vào đó là sự thúc giục của những người khác trong cửa hàng thế là cậu ta cũng gọi điện thoại qua.

“Rất tốt.”

Triệu Chung Dương nói: “Anh Lâm, vậy là thành công rồi sao?”

Cậu ta không nói quá trực tiếp, nếu như anh Lâm không trả lời vấn đề này vậy cậu ta cũng sẽ không hỏi nữa, có điều đối với cậu ta thì nếu như chuyện này không thành công, với anh Lâm mà nói đó là ảnh hưởng rất lớn.

Dù sao chuyện này trên mạng cũng vẫn còn ở đó, rất nhiều người đều đang đợi xem chuyện cười lần này.

Đối với những người kia, cậu ta thực sự là bất đắc dĩ, một nhóm rảnh rỗi sinh nông nổi thích gây sự, chỉ muốn chế giễu người khác.

Chương 1886: Nhóm Điền Thần Côn đi xem thành quả

Trong phòng thí nghiệm, Lâm Phàm đang chuẩn bị bọc da cho một bộ chân tay giả, cười nói: “Chắc chắn thành công, cậu cũng không nhìn xem tôi là ai. Nếu như chuyện này còn không thành công thì không phải là uổng công tôi lăn lộn bấy lâu nay sao?”

“Thành công rồi?” Triệu Chung Dương kinh ngạc, giọng điệu cũng đột nhiên cao lên, dường như là không dám tin.

Lâm Phàm: “Thật, còn có thể lừa cậu sao, không có chuyện gì nữa thì tắt máy nhé, bên này tôi vẫn còn vài bộ chân tay giả nữa cần làm. Đợi ổn định một chút thì tôi sẽ về.”

Bây giờ hắn đang rất bận rộn, trong thời gian hai ngày này có không ít đứa trẻ của viện phúc lợi đã hồi phục lại. Mặc dù không phải là chân tay thật nhưng lại làm cho những đứa trẻ kia có thể hành động lại như người bình thường."

"Vâng, bọn em ở cửa hàng đợi anh."

Cúp máy.

Phố Vân Lý!

Ngô U Lan lập tức xông tới: "Sao rồi? Anh Lâm thành công không?"

Triệu Chung Dương gật đầu: "Ừm, thành công rồi, nghe giọng điệu trong điện thoại chắc chắn là không có vấn đề gì, có điều chính là em không biết tình huống cụ thể là như thế nào."

Điền Thần Côn ở bên cạnh nói: "Các người bị ngốc rồi à, còn ở đây đợi làm cái gì, nếu muốn biết chuyện là như nào thì cứ trực tiếp đến viện phúc lợi không phải là biết được rồi sao?"

"Đúng nha." Triệu Chung Dương phản ứng lại, nhìn Thần Côn không ngừng cảm thán: "Thần Côn, IQ này của ông cũng được đấy, chuyện này cũng có thể nghĩ ra. Đi, bây giờ chúng ta đến viện phúc lợi xem sao."

"Được." Ngô U Lam bây giờ đối với chuyện này cũng vô cùng tò mò, cũng không biết tình huống cụ thể là như thế nào.

Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

Đám người Ngô U Lan xuất hiện.

"Sao mọi người lại đến đây?" Hàn Lục nhìn thấy người đến tò mò hỏi.

"Chúng tôi đến để xem một chút." Triệu Chung Dương nói.

Nghe thấy chuyện này Hàn Lục lập tức nở nụ cười: "Xem cũng được, Lâm đại sư thực sự quá lợi hại, chuyện này không phục không được. Đi, dẫn mọi người đi xem tình huống mới nhất của bọn trẻ."

Cho dù đã qua một hai ngày rồi nhưng nhắc đến chuyện này anh ta vẫn rất vui trong lòng.

Mập mạp dẫn tiểu Mỹ Mỹ chơi đùa trong sân, chạy như điên, hơn nữa những đứa trẻ khác cũng đang chạy điên cuồng như thế.

Ngô U Lan sững sờ: "Có cái gì khác nhau sao?"

Hàn Lục chỉ một vài đứa trẻ: "Mọi người còn chưa nhìn ra sao? Vấn đề của những đứa trẻ này?"

"Vấn đề?"

Mọi người đều trợn trừng mắt lớn mắt nhỏ, trong lúc nhất thời thật đúng là không nhìn ra bất cứ vấn đề gì: "Sao vậy, những đứa trẻ này có vấn đề gì, nhìn không ra?"

"Đúng vậy, tôi cảm thấy những đứa trẻ này chạy rất vui vẻ, có điều chạy điên cuồng như vậy thì không tốt, dễ va vào nhau." Điền Thần Côn gật đầu, ông ta không biết Hàn Lục dẫn bọn họ đến nhìn những đứa trẻ này là vì cái gì.

Hàn Lục cười nói: "Mọi người thực sự không nhìn ra sao?"

"Không." Mọi người lắc đầu, sau đó Điền Thần Côn giật mình kinh hãi dường như không dám tin nói: "Anh đừng nói với tôi, những đứa trẻ này, chúng…"

Nhìn ánh mắt khiếp sợ thậm chí không dám tin của đối phương, Hàn Lục gật đầu nói: "Ừm, ông đoán đúng rồi đó, những đứa trẻ này trước đây đều có thương tật, nhưng bây giờ chính là bởi vì đã lắp chân tay giả hoàn mỹ mà Lâm đại sư nghiên cứu ra, vậy nên chúng mới có thể vui vẻ chạy nhảy như vậy, không nhìn ra đúng không."

"Thực sự đừng nói là ông, cho dù là tôi nếu như không biết chuyện này thì tôi cũng không nhìn ra được."

"Con mẹ nó, thế này mà là chân giả? Cái này với người bình thường không có khác biệt gì mấy, quá linh hoạt. Chân tay giả này thế mà cũng có thể làm được như thế." Triệu Chung Dương trợn tròn mắt, thực sự không dám tin.

"Tiểu Mỹ Mỹ qua đây." Hàn Lục nhìn tiểu nha đầu bên cạnh nhóc mập mạp gọi một tiếng.

Mập mạp nắm tay tiểu Mỹ Mỹ chạy đến chỗ Hàn Lục.

"Chú Hàn." Mập mạp và tiểu Mỹ Mỹ đồng thanh nói.

“Mập mạp, nhìn thấy ông sao không gọi hả?” Điền Thần Côn nhìn thấy mập mạp thì nhéo mặt cậu bé hỏi.

“Hi hi.” Tiểu mập cười: “Chào ông nội Điền.”

Triệu Chung Dương bước lên, xắn quần của tiểu Mỹ Mỹ lên, khi nhìn thấy tình huống này không khỏi ngây ngẩn: “Đây cũng là lợi hại quá rồi.”

Điền thần Côn cũng nhìn qua, khi thấy khớp nối quá linh hoạt giống y hệt người bình thường, không thể không nói thực sự rất đáng sợ.

Hàn Lục cười nói: “Nói đúng hơn là do Lâm đại sư lợi hại.”

Bên phía chính phủ.

Vương Minh Dương bắt đầu chủ động bận rộn với chuyện này, lãnh đạo bình thường anh ta sẽ không tìm bởi vì tìm cũng không có tác dụng gì. Mà phải đi tìm lãnh đạo lớn nhất của Thượng Hải.

Anh ta đã quay video còn có một ít thủ tục để thương lượng chuyện này.

Mà khi anh ta nhắc đến chuyện này cùng với một vài lãnh đạo vậy mà lại có người không tin, cảm thấy Vương Minh Dương này là đang bốc phét, hoặc là đang lừa gạt.

Vậy nên vẫn luôn không nhận được nhiều sự xem trọng.

Bởi vậy, lần này anh ta đi tìm lãnh đạo lớn của Thượng Hải. Đối với chuyện này anh ta hy vọng có thể có một phương án hợp tác tốt. Hơn nữa theo ý người anh em của mình thì về phương diện giá cả, tuyệt đối sẽ không được quá cao.

Chương 1887: Chốt giá bán

Khi Vương Minh Dương gặp mặt bí thư Trần, sau khi xem xong tất cả tư liệu cùng văn kiện bí thư Trần rất coi trọng. Đồng thời khi biết được đây là do Lâm đại sư nghiên cứu ra, bí thư Trần cũng rất kinh ngạc.

Lần trước gặp mặt Lâm đại sư cũng là vì chuyện miếng đất xây dựng toà chung cư, nhưng không ngờ rằng mới chưa bao lâu vậy mà lại có chuyện này.

Hơn nữa trong mắt ông ta, đây thực sự là chuyện rất tốt.

Nghĩ đến Lâm đại sư vậy mà lại đồng ý cùng chính phủ hợp tác, cùng hợp sức để quảng bá và sản xuất chuyện này, ông ta cũng không biết nên nói cái gì.

Ông ta gặp qua rất nhiều người.

Nhưng trước giờ chưa từng gặp qua có người lại muốn giao tài sản bên người mình cho người khác.

Sau khi Vương Minh Dương nói ra ý của Lâm Phàm, bí thư Trần lập tức gật đầu. Chỉ cần có thể duy trì hoạt động sản xuất, phương diện giá cả ông ta cũng sẽ không có yêu cầu gì nhiều, cứ theo ý của Lâm đại sư là được.

Lại qua thêm mấy ngày.

Trong khoảng thời gian này, Lâm Phàm say mê nghiên cứu không thể tự kiềm chế, cảm giác càng ngày càng quen tay, thao tác cơ khí cực kỳ thành thạo. Đồng thời, Vương Minh Dương cũng mang đến tin tốt.

Đã đạt được hợp tác ban đầu với chính phủ, đồng thời về phương diện giá cả cũng nói chuyện xong.

Khi Vương Minh Dương lấy thành phẩm ra cho mọi người quan sát thì trong mắt những lãnh đạo nghĩ rằng chân tay giả hoàn mỹ này có lẽ giá sẽ rất đắt, ít nhất cũng mấy chục ngàn trở lên. Thế nhưng khi biết giá cả chỉ có hơn hai nghìn đồng thì hoàn toàn sửng sốt.

Đây rõ ràng là chuyện không thể nào.

Lúc đó có một vị lãnh đạo đề nghị giá cả nên điều chỉnh lên tầm mười nghìn, nhưng khi giá này vừa mới đưa ra thì bị Vương Minh Dương từ chối. Anh ta nghe theo lời người anh em của mình nên giá cả chắc chắn phải đặt ở mức thấp nhất. Vị lãnh đạo này vừa mở miệng đã ra giá mười nghìn, cái này mẹ nó quá trâu bò, cũng không hiểu sao có thể nói ra được.

Mà khiến cho Vương Minh Dương ngạc nhiên chính là các lãnh đạo khác vậy mà cũng đồng ý với cái giá này, họ cho rằng giá tiền này rất là phù hợp. Dù sao trong mắt bọn họ thì chân tay giả hoàn mỹ thế này quả thực là rất lợi hại, cao cấp hơn nhiều so với các sản phẩm trên thị trường.

Thậm chí là cao cấp đến mức khiến người ta không dám tin.

Có điều khi Vương Minh Dương nói ra cái giá cuối cùng, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

“Ba nghìn.”

Cái này theo bọn họ nghĩ, ba nghìn này cũng quá là rẻ. Thậm chí làm cho người ta có chút không thể chấp nhận được.

Vương Minh Dương trực tiếp tiết lộ, nghiên cứu lần này là do Lâm đại sư nghiên cứu ra, mục đích chính không phải là để kiếm tiền. Nếu như không thể chấp nhận, vậy chỉ có thể tự bọn họ đầu tư nghiên cứu phát triển rồi đưa ra thị trường.

Nhưng bí thư Trần đập bàn tại chỗ, lập tức quyết định cứ dựa theo ý của Lâm đại sư để tiến hành nghiên cứu và phát triển đầu tư. Đồng thời đối với vấn đề của những công ty chân tay giả trên thị trường thì giải quyết như nào cũng tiến hành thảo luận.

Dù sao thì nếu chân tay giả công nghệ cao này xuất hiện, sẽ tác động cực lớn đối với những công ty này.

Nhưng không có cách nào, đây là tiến bộ nên nhất định sẽ có vấn đề phải đối mặt.

Phố Vân Lý!

Lâm Phàm tinh thần sảng khoái, trải qua khoảng thời gian nỗ lực này hắn đã hoàn toàn chữa khỏi vết thương lòng cho tất cả những đứa trẻ khuyết tật của viện phúc lợi. Loại cảm giác này không cần nói cũng biết quá sướng rồi.

Khi đến cửa hàng, bọn người Điền Thần Côn nhìn thấy Lâm Phàm thì giống như gặp được nhân vật nổi tiếng, ai nấy đều kích động không biết nên nói cái gì.

“Tên nhóc cậu cuối cùng cũng quay lại rồi, nếu như cậu không quay lại, tôi còn tưởng cậu say mê nghiên cứu không thể tự kiềm chế.”

Triệu Chung Dương, Ngô U Lan cũng vây quanh, bọn họ đối với chuyện anh Lâm làm cũng là phục sát đất, đều không biết nên thể hiện như thế nào, chỉ có thể khen ngợi thực sự quá lợi hại.

“Ha ha, còn không phải là do bận làm chuyện lớn hay sao?” Lâm Phàm cười nói: “Sao nào, nhìn biểu cảm của mọi người thì có lẽ cũng đều biết chuyện chân tay giả hoàn mỹ rồi à?”

Triệu Chung Dương gật đầu nói: “Vâng, đều biết rồi, bọn em còn cố ý đến viện phúc lợi thăm một chút, chân tay giả hoàn mỹ này cũng quá là lợi hại đi thôi. Mặc quần áo vào vậy mà lại không nhìn ra đây là đang đeo chân tay giả luôn đó.”

Lâm Phàm cười nói: “Đương nhiên rồi, cậu cũng không xem rốt cuộc là ai ra tay, có điều chuyện này còn chưa kết thúc. Bên phía viện phúc lợi tôi đã giải quyết rồi, nhưng bên ngoài vẫn còn rất nhiều người giống như những đứa trẻ này. Vậy nên, gần đây tôi để Vương Minh Vương đi nói chuyện với chính phủ, tiến hành quảng bá chuyện này, tôi nghĩ không lâu nữa sẽ có thể xuất hiện trên thị trường.”

“Cái này cũng quá lợi hại rồi đó.” Triệu Chung Dương cảm thán nói. Đồng thời theo như cậu ta thấy, nếu như quảng bá chuyện này ra ngoài thì những công ty sản xuất chân tay giả trên thị trường sợ rằng sẽ phải dẹp tiệm mất.

Có điều chuyện này nếu đã hợp tác với chính phủ, vậy chắc chắn chính phủ cũng sẽ không để cho những công ty kia chịu đả kích, hẳn là sẽ có những phương án hỗ trợ.

Đương nhiên, những chuyện này cũng không phải là chuyện của bọn họ, mà là chuyện của chính phủ.

Chương 1888: Chuyện này không thể gấp

Trên mạng.

Lâm Phàm lấy điện thoại ra, đã lâu rồi không đăng Weibo. Nếu như còn không đăng Weibo sợ rằng những cư dân mạng sẽ quên mình mất.

“Ôi, bế quan lâu như vậy cuối cùng cũng xuất hiện trở lại rồi, đúng là thở phào nhẹ nhõm mà.”

Khi Weibo này được đăng tải, những cư dân mạng hoàn toàn sôi sục.

“Con mẹ nó, Lâm đại sư cuối cùng cũng xuất hiện rồi.”

“Mấy ngày này rốt cuộc là anh đi đâu, nếu như không phải là không nhìn thấy tin tức này, tôi còn tưởng rằng Lâm đại sư anh đã chạy trốn rồi.”

“Lâm đại sư, chân tay giả hoàn mỹ nghiên cứu như thế nào rồi? Bây giờ có rất nhiều người chê cười anh, anh nhất định phải thể hiện được bản lĩnh để cho bọn họ nhìn cho kỹ.”

“Những giáo sư chuyện gia gần đây rất ầm ĩ nhất định phải đánh cho họ trận mới được.”

“Lâm đại sư, rốt cuộc là có nghiên cứu ra không? Bọn họ đều nói gần đây anh không xuất hiện là do đang trốn tránh để cho tin tức hạ nhiệt. Có một số người cố ý tiếp tục khơi mào chuyện này để nó không thể lắng xuống.”

Những cư dân mạng ở dưới bài đăng Weibo này tiếp tục bình luận. Bọn họ đối với chuyện này cũng rất tò mò không biết cụ thể là có chuyện gì.

Nhưng nhìn tình huống bây giờ, hình như là có chút không ổn.

Sau khi Lâm đại sư đăng Weibo này cũng không nói gì thêm, điều này trong mắt bọn họ hình như thực sự là đang cố tình né tránh.

Weibo chính thức của công ty chân tay giả Bor lúc này cũng trực tiếp bình luận.

“Lâm đại sư nghiên cứu thành công ra chưa? Sao rồi, chân tay giả hoàn mỹ nghiên cứu sao rồi? Công ty chúng tôi gần đây nghiên cứu ra sản phẩm mới, tiến hành nâng cấp trên sản phẩm ban đầu. Hiện tại giá cả chỉ có 48 ngàn, các bạn khiếm khuyết hãy mua sản phẩm của chúng tôi để có một cuộc đời mới nhé.”

Sau khi công ty Bor đăng Weibo này, có không ít cư dân mạng hỏi ở phía dưới.

Những cư dân mạng này đều là người trong nhà hoặc bản thân là người khuyết tật hỏi, họ vẫn luôn có chút quan tâm đối với những công ty như này. Chỉ muốn xem tin tức mới nhất như thế nào, mà khi công ty chi giả Bor nói là có sản phẩm mới thì tâm trạng của bọn họ cũng có chút kích động.

Có điều thấy cái giá kia cũng làm cho bọn họ dừng lại, giá này thực sự quá đắt. Bọn họ cảm thấy khó có thể chấp nhận.

Nhưng nghĩ đến tình huống hiện tại của cơ thể thì không thể thừa nhận cũng phải thừa nhận.

Lâm Phàm nhìn thấy tin tức của công ty chân tay giả Bor này cũng bình luận: "Đồ của các anh bán cũng đắt quá rồi đó, người ta muốn mua cũng không mua được."

Công ty chân tay giả Bor: "Đắt? Cái này không đắt chút nào, những thứ này đều là sản phẩm công nghệ cao đó."

Lâm Phàm tiếp tục đăng bình luận: "Chân tay giả hoàn mỹ tôi nghiên cứu ra, giá bán cũng chỉ có ba nghìn. Hơn nữa đều dùng vật liệu rất tốt, lòng dạ các anh thật là quá xấu xa."

Công ty Bor: "Lâm đại sư, mong chú ý lời nói của anh, chúng tôi đã lấy lương tâm làm giá này. Chân tay giả chỉ có ba ngàn đồng thì tính là cái gì? Thật đúng là trò cười, chuyện này đối với một người ngoài nghề mà nói, thật đúng là đàn gãy tai trâu mà."

Còn những cư dân mạng khi nhìn thấy câu trả lời này của Lâm đại sư cũng ngây người.

Ba ngàn?

Đây là chân tay giả gì vậy?

Cư dân mạng đứng ngồi không yên. Lúc đầu bọn họ cũng không biết tình huống cụ thể là như thế nào, nhưng khi nghe Lâm đại sư nói sản phẩm chỉ có giá ba ngàn đồng thì bọn họ hoàn toàn choáng váng.

Trong ấn tượng của bọn họ, hình như không có mặt hàng nào lại rẻ như vậy cả.

Ba ngàn? Với số tiền này mà có thể mua được đồ tốt, con mẹ nó đây không phải là đang lừa người sao?

"Ha ha, thật sự là cười chết tôi rồi. Tôi cảm thấy Lâm đại sư này đã hoàn toàn bị điên rồi."

"Không sai! Tôi cũng cho rằng như vậy. Chân tay giả ba ngàn đồng, sao anh ta không nói ba trăm đồng luôn đi."

“Phục sát đất. Tôi cũng không biết nên nói Lâm đại sư như thế nào nữa, tôi chỉ có thể nói thế này thì cũng quá trâu bò rồi.

“Vừa nhìn đã biết là người không hiểu cái gì về chân tay giả rồi. Ba ngàn đồng, tôi có thể nói là số tiền này còn không đủ để chi trả chi phí nữa ấy chứ. Tôi thật sự là phục rồi đó.”

Trong phút chốc, bình luận này ở trên mạng lập tức sôi trào.

Đối với chuyện này, bọn họ đều không muốn nói thêm gì nữa. Trong mắt bọn họ thì Lâm đại sư đúng là đang khoác lác với bọn họ.

Phố Vân Lý.

Vẻ mặt Triệu Chung Dương đầy vẻ bất lực nói: “Anh Lâm, anh nhìn tình huống trên mạng đi, mọi người đều không tin anh chút nào.”

Lâm Phàm cũng rất bất đắc dĩ nói: “Điều này cũng làm tôi rất khó xử. Cậu nói xem, tôi nên làm sao bây giờ?”

“Ha ha ha.” Điền Thần Côn cười nói: “Tôi nói này nhóc con, nếu như cậu lấy đồ ra đặt trước mặt bọn họ thì tôi dám cam đoan tất cả bọn họ nhất định sẽ phải ngậm miệng lại.”

“Ha ha.” Lâm Phàm cười, nhìn bình luận trên Weibo. Hắn biết, chuyện này phải thật bình tĩnh, không thể gấp gáp được, mọi chuyện từ từ rồi sẽ ổn thỏa.

Chương 1889: Không hiểu chuyện

Vương Minh Dương và bí thư Trần đã đạt được thỏa thuận.

Mà hắn cũng không quản chuyện này, hắn chỉ đăng ký bằng sáng chế của mình, chuyện còn lại đều giao cho Vương Minh Dương.

Lúc này, các ông chủ cửa hàng đều vây quanh Lâm Phàm.

“Ông chủ nhỏ, cậu còn chưa giải quyết chuyện trên mạng nữa sao?” Ông Lương hỏi, ông ta đã biết chuyện của viện phúc lợi Nam Sơn. Sau khi biết chuyện này, trong lòng của ông ta cũng rất kích động không nghĩ tới thật sự có ngày này.

“Nhanh thôi, không bao lâu nữa là có thể giải quyết rồi.” Lâm Phàm cười nói.

Chỉ là hiện tại hắn đang có một chuyện khá đau đầu, đó chính là tại sao hiện tại nhiệm vụ của bách khoa toàn thư vẫn chưa có nhắc nhở là đã hoàn thành. Chẳng lẽ phải làm đến nơi đến chốn, sao khi kết thúc mọi chuyện thì mới tính là hoàn thành được sao?

Nếu là như vậy thì e rằng hắn phải chờ thêm một thời gian nữa rồi.

Buổi chiều.

Khi Lâm Phàm theo dõi tình huống trên Weibo, lúc này đã có một chuyện làm hắn không thể tưởng tượng được đã xảy ra.

Các phóng viên xông tới từ bốn phương tám hướng. Hiện tại bọn họ rất tò mò đối với chuyện nghiên cứu của Lâm đại sư, cũng không biết kết quả cuối cùng của chuyện này sẽ là như thế nào.

Lâm đại sư biến mất một thời gian dài như vậy đã làm bọn họ chờ rất lâu. Hiện tại bọn họ cũng đang nghĩ xem chân tay giả hoàn mỹ này rốt cuộc là trông như thế nào.

Nếu không có kết quả chính xác thì bọn họ thực sự không thể bình tĩnh được.

“Lâm đại sư, anh có thể để chúng tôi phỏng vấn một chút không?” Các phóng viên khiêng máy quay, đứng ở bên ngoài hét lên. Đối với chuyện này, bọn họ thật sự rất tò mò.

Tình huống trên Weibo, bọn họ cũng đều thấy. Bọn họ cảm thấy, trước khi có thành phẩm thì mọi chuyện vẫn còn khó mà nói được.

Lâm Phàm nhìn phóng viên ở bên ngoài, trong lòng cũng thở dài. Thật sự là đám người này quá điên cuồng rồi. Chuyện mới xảy ra không bao lâu mà đã giết tới tận cửa rồi, thật sự là đủ trâu bò.

Chỉ là nếu không cho họ đáp án thì nhất định cũng không được.

“Được! Có vấn đề gì thì mọi người cứ hỏi đi.” Lâm Phàm nói.

Một nam phóng viên giơ tay lên, rất hưng phấn nói: “Lâm Đại Sự, xin hỏi chân tay giả hoàn mỹ đã nghiên cứu xong chưa?” Lúc này tất cả các phóng viên đều đang chờ đợi. Đây chính vấn đề mà bọn họ quan tâm nhất lúc này.

Lâm Phàm gật đầu: “Đã nghiên cứu xong rồi.”

Một phóng viên khác hét lên: “Lâm đại sư, nếu đã nghiên cứu xong thì có thể cho chúng tôi xem không?”

Lâm Phàm bất lực xua tay: “Sản phẩm này đã được sử dụng hết rồi, tạm thời chưa có thành phẩm mới cho mọi người xem.”

“Hả?”

Các phóng viên sửng sốt, lộ vẻ không dám tin. Trong mắt bọn họ thì nói thế này cũng quá giả rồi.

Chỉ là quan hệ giữa bọn họ và Lâm đại sư không giống bình thường, cho nên nhất định sẽ không vì thế mà cho rằng Lâm đại sư đang khoe khoang, khoác lác.

“Lâm đại sư, vậy xin hỏi khi nào sản phẩm có thể ra mắt công chúng vậy?” Các phóng viên hỏi.

Lâm Phàm: “Rất nhanh sẽ có thể ra mắt.”

Phóng viên: “Lâm đại sư, xin hỏi chân tay giả hoàn mỹ này thật sự chỉ có giá là ba nghìn thôi sao? Những công ty chân tay giả khác đều cho rằng số tiền này còn không đủ để họ trả chi phí sản xuất.”

Lâm Phàm lắc đầu: “Bọn họ có đủ hay không tôi không biết, dù sao sản phẩm của tôi thì giá như vậy cũng đủ rồi. Giá chi phí của tôi cũng chỉ hơn hai ngàn mà thôi, còn tại sao lại bán giá ba ngàn thì đó cũng là bởi vì tôi vẫn cần một chút thu nhập để duy trì chi phí sản xuất và vận chuyển. Nếu như không vì vậy thì tôi đã bán chúng theo giá vốn rồi.”

Các phóng viên nghe được lời này của Lâm đại sư, trong lúc nhất thời cũng ngây ngẩn cả người. Bọn họ tin tưởng lời Lâm đại sư nói, có lẽ Lâm đại sư thật sự không hề có ý định kiếm tiền từ chuyện này.

Nhưng chi phí chỉ hơn hai ngàn mà đã nghiên cứu ra chân tay giả hoàn mỹ, mà lại bán ba ngàn, thật sự là lợi hại như vậy

sao?

“Lâm đại sư, anh cho rằng chân tay giả hoàn mỹ của mình so với những chân tay giả khác trên thị trường thì như thế nào?” Một phóng viên hỏi.

Tuy nhiên, khi phóng viên này đưa ra câu hỏi này thì các phóng viên khác đột nhiên nhìn chằm chằm vào nhau, dường như có chút tức giận.

“Mẹ kiếp! Đây là người của nhà nào, sao lại hỏi vấn đề như vậy?”

“Có phải anh tới đây để gây sự hay không? Lâm đại sư nghiên cứu chân tay giả hoàn mỹ, thế mà anh lại hỏi so với những sản phẩm khác trên thị trường thì như thế nào, anh làm như vậy là muốn làm khó Lâm đại sư sao?”

Đối với các phóng viên mà nói, bọn họ đã thân quen với Lâm đại sư, hơn nữa còn đặc biệt thích Lâm đại sư. Hiện tại lại có phóng viên hỏi vấn đề gây tranh cãi này, đây không phải là làm Lâm đại sư phải khó xử sao?

Nếu như nói tốt hơn những sản phẩm khác trên thị trường thì chính là đắc tội tất cả những công ty sản xuất sản phẩm đó.

Nếu như nói không sánh bằng thì không phải là để Lâm đại sư thừa nhận sản phẩm của mình là đồ không tốt sao?

Đối với vấn đề này, bọn họ thực sự rất khó chịu, cảm thấy người này tới đây là để bới móc mọi chuyện.

Thật đúng là cho rằng đang hỏi thăm người khác sao?

Chương 1890: Tiền tài chỉ là phù du

Phóng viên đưa ra câu hỏi này nhìn thấy ánh mắt của các đồng nghiệp ở hiện trường thì trái tim nho nhỏ cũng không tự chủ được mà bắt đầu nhảy lên. Đây cũng chỉ là một vấn đề rất bình thường, tại sao lại khiến mọi người tức giận như vậy chứ?

Mặc dù anh ta mới vào nghề, nhưng đối với ngành công nghiệp này, anh ta vẫn rất tận tâm tận lực nghiên cứu đó.

“Sao cậu lại đưa ra câu hỏi như vậy cơ chứ?” Một lão tiền bối vội kéo cậu ta lại, trừng mắt một cái, sau đó vội vàng nói:

“Các vị, tên nhóc này là mới vào nghề, không hiểu quy củ mong mọi người thông cảm một chút.”

Lâm Phàm nhìn tình huống tại hiện trường, cũng xua tay nói: “Được rồi! Chuyện này cũng không sao cả, tôi có thể nói rõ ràng cho cậu biết. Chân tay giả của tôi tốt hơn những thứ trên thị trường rất nhiều.”

“Hơn nữa mọi người cũng có thể giúp tôi thông báo với những công ty chân tay giả kia, nói họ hãy nhanh chóng bán hàng tồn kho với giá thấp đi, đừng có tùy tiện tăng giá nữa.”

Các phóng viên nghe được câu trả lời này thì vẻ mặt lập tức trở nên hoang mang.

Lâm đại sư nói như vậy cũng quá bá đạo rồi đó.

Sau khi các phóng viên rời đi, Lâm Phàm mỉm cười đứng ở cửa. Đối với chuyện này hắn rất có tự tin.

Chân tay giả hoàn mỹ là phải hoàn hảo, sẽ không có vấn đề gì.

Đinh đinh!

Đúng lúc này, điện thoại reo, là cha mẹ ở Trung Châu xa xôi gọi tới.

Xem ra chuyện này cũng làm hai vợ chồng già bọn họ chú ý, Lâm Phàm nhận điện thoại.

Giọng mẹ đầy lo lắng truyền tới qua điện thoại: “Con trai, gần đây có chuyện gì trên mạng vậy? Sao mẹ thấy người ta nói con muốn nghiên cứu chân tay giả gì đó, có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Lâm Phàm cười nói: “Mẹ, không có gì đâu. Đây đều là những lời xàm xí trên mạng, bây giờ con đã nghiên cứu xong rồi.”

Bà Lâm: “Nếu đã nghiên cứu xong, vậy tại sao trên mạng còn có nhiều người mắng con như vậy chứ?”

Hắn làm sao có thể nói đừng để ý tới những người đó chứ? Chỉ nghĩ thôi đã thấy không ổn rồi.

“Mẹ, những chuyện này mẹ không cần quan tâm. Việc nghiên cứu chân tay giả đã thành công rồi. Gần đây chúng con đang thương lượng với chính phủ. Tình huống trên mạng, mẹ không

nên để ở trong lòng, qua vài ngày nữa là sẽ hết thôi.” Lâm Phàm an ủi.

Lúc này, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của cha: “Con trai, cố lên, cha tin tưởng con!”

Lâm Phàm cười nói: “Mẹ, mẹ nói với cha một tiếng, yên tâm đi con không sao đâu mà.”

Bà Lâm: “Không có việc gì là tốt rồi. Mẹ thấy tình huống trên Weibo như vậy, còn cho rằng con đã gây ra chuyện lớn gì đó. Chỉ cần không có chuyện gì là tốt rồi, mẹ và cha con cũng yên tâm.”

Sau đó hắn trò chuyện với hai người một lúc rồi tắt điện thoại.

Điền Thần Côn giơ ngón tay cái lên: “Trâu bò! Lời cậu nói ở trước mặt phóng viên cũng đủ làm cho người ta bội phục rồi đó.”

Lâm Phàm nở nụ cười: “Đây có là gì chứ? Chuyện này căn bản không cần tôi ra mặt giải thích. Chờ đến khi Vương Minh Dương bàn bạc xong với chính phủ thì sẽ có thông báo chính thức thôi.”

“Chỉ là tôi thật sự bội phục tên nhóc nhà cậu. Cậu thật sự không muốn tự mình làm, những thứ này đều là tiền cả đó nha.” Hiện tại Điền Thần Côn rất bội phục. Chân tay giả này ông ta đã xem qua, quả thực rất hoàn mỹ. Nếu như ông ta có thể nghiên cứu ra thì nhất định sẽ độc quyền toàn bộ thị trường, sau đó việc trở nên giàu có cũng chỉ là một cái chớp mắt mà thôi.

Lâm Phàm xua tay nói: “Đừng! Ông ngàn vạn lần đừng ở chỗ này bội phục tôi. Đối với tôi mà nói thì cho dù là tiền tài hay gì đó cũng chỉ là phù du, không đáng nhắc tới. Nếu như tôi thật sự muốn số tiền này thì tôi đã sớm phát tài rồi, ông có tin không?”

“Tin, tin! Cậu nói cái gì tôi cũng đều tin.” Điền Thần Côn gật đầu. Lời của tên nhóc này ông ta chưa từng nghi ngờ.

Không nói đến chân tay giả này, chỉ nói những căn bệnh mà hắn đã chữa được kia thì cũng đã đủ khiến người ta bội phục sát đất rồi.

Ngày hôm sau!

Tin tức trên internet xuất hiện.

“Lâm đại sư đã thành công nghiên cứu ra chân tay giả hoàn mỹ.”

“Lâm đại sư nhắc nhở các công ty chân tay giả, không nên tăng giá lung tung. Hãy nhanh chóng bán sản phẩm với giá hợp lý, đừng để đến lúc đó phải hối hận.”

“Lâm đại sư chính miệng nói, chân tay giả hoàn mỹ của anh ấy tốt hơn bất kỳ một sản phẩm chân tay giả nào có mặt trên thị trường.”

Cư dân mạng nhìn thấy tin tức này trên mạng thì cũng không muốn nói chuyện nữa.

“Chuyện này, tôi thật sự bảo trì trung lập. Ngày nào cũng bốc phét thế này, tôi thật sự không biết nên nói gì cho phải.”

“Tôi cũng vậy. Mắng tới mắng lui cũng quá mệt mỏi rồi.”

“Lâm đại sư trâu bò, tôi tuyệt đối tin tưởng Lâm đại sư.”

“Tôi tin sản phẩm chân tay giả do Lâm đại sư nghiên cứu ra nhất định là lợi hại nhất, những sản phẩm khác trên thị trường tuyệt đối không sánh bằng.”

Chương 1891: Ba nghìn

Công ty chân tay giả Bor khi nhìn thấy những tin tức này thì cũng là bất lực. Mấy ngày nay bọn họ chiến đấu với Lâm đại sư ở trên mạng lâu như vậy, hiện tại đã không có gì muốn nói nữa rồi. Thế nhưng không nghĩ tới bây giờ Lâm đại sư này vẫn không chịu buông tha cho bọn họ như vậy.

Cái gì mà không nên nâng giá lung tung chứ? Cái này chính là đang nói đùa mà.

Công ty chân tay giả Bor: “Lâm đại sư, công ty chúng tôi đã không muốn nói gì với ngài nữa, xin anh hãy tự trọng.”

Công ty chân tay giả Acco: “Chân tay giả của chúng tôi đều là đồ công nghệ cao, giá cả rất hợp lý, không cần Lâm đại sư quan tâm.”

Bây giờ Lâm Phàm cũng là người nổi tiếng nên lượng anti fan cũng đủ làm người ta sợ hãi. Bởi vậy trong bài đăng này cũng có rất nhiều người chạy vào mắng chửi.

“Cái tên họ Lâm này lại bắt đầu thừa dịp còn đang hot mà hành động, tôi đã phục rồi đó.”

“Không sai! Đã không có bản lĩnh gì lớn thì cũng đừng có khoe khoang. Lại còn nói là chân tay giả hoàn mỹ, mau lấy hàng thật ra đi! Suốt ngày úp úp mở mở thì có gì hay chứ.”

“Mẹ kiếp!”

Đúng lúc này, một cư dân mạng trực tiếp đăng hai dòng chữ kinh thiên động địa này.

“Mọi người mau đi xem weibo chính thức của chính phủ Thượng Hải đi, đã xảy ra chuyện lớn rồi.”

“Chuyện gì vậy?”

“Mấy người tự mình đi xem là được rồi, hiện tại tôi còn có chút sửng sốt đó. Sau khi tôi xem xong video kia thì cả người đều choáng váng.”

Không ít cư dân mạng cũng không biết tình huống gì nhưng nhìn thấy những bình luận này thì cũng rất tò mò, không biết đã xảy ra chuyện gì. Sau đó bọn họ lập tức đi xem weibo chính thức của chính phủ Thượng Hải.

Khi bọn họ nhìn thấy thông tin này thì cũng hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Weibo chính thức của chính phủ Thượng Hải: “Chính phủ đã hợp tác với tập đoàn Đông Hán, sản xuất sản phẩm chân tay giả hoàn mỹ do Lâm đại sư nghiên cứu ra. Mà sản phẩm này sẽ chính thức được đặt tên là ‘Chạy đi, cuộc đời của tôi’. Đây sẽ là tiến bộ lớn nhất trong lịch sử nhân loại, đồng thời chúng tôi cũng đã mời một số bạn nhỏ của Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn tới thể hiện tính năng của chân tay giả hoàn mỹ. Hơn nữa, chúng tôi vô cùng cảm ơn Lâm đại sư đã cống hiến không màng lợi ích cho xã hội. Chi phí sản xuất chân tay giả hoàn mỹ này là hơn hai ngàn tệ, giá bán chính thức là ba ngàn tệ.”

Khi weibo này xuất hiện, tất cả mọi người trợn tròn mắt.

Còn một số cư dân mạng thì mở video, các cảnh quay đều được ghi hình tại Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

Tiểu Mỹ Mỹ xuất hiện trước ống kính, ngồi trên xe lăn: "Viện trưởng, con muốn xuống chạy bộ."

Nhưng bởi vì hai chân không trọn vẹn cho nên cô bé không thể rời khỏi xe lăn của mình. Thế hưng lúc này, Viện trưởng Hoàng lấy ra bộ chân giả hoàn mỹ, sau đó thành thạo ghép nối lại với hai chân của Tiểu Mỹ Mỹ.

Sau khi ghép chân giả xong, Tiểu Mỹ Mỹ đã có thể rời khỏi xe lăn, vững vàng đặt chân trên đất. Sau đó chạy như bay, thậm chí khi nhìn thấy quả bóng trên mặt đất thì vui vẻ đá một cái.

Hình ảnh chợt chuyển đi, Tiểu Mỹ Mỹ muốn đi tắm.

Tiểu Mỹ Mỹ tự mình bò vào trong bồn tắm, sau đó nằm ở bên trong chơi đùa với nước. Thậm chí ngay cả chân giả cũng không cần lấy xuống.

Sau đó, rất nhiều trẻ em xuất hiện.

Một số bé có tay không đầy đủ, nhưng sau khi sử dụng tay giả hoàn mỹ này thì đã cầm đũa, cầm bút, thậm chí làm tất cả các loại động tác cũng không có vấn đề gì rất linh hoạt, rất thoải mái.

Giờ khắc này, cư dân mạng xem video đều há to miệng, vẻ mặt hoang mang, hiển nhiên là không dám tin, giống như gặp quỷ vậy.

"Con mẹ nó, cái này cũng quá giả rồi đó?"

"Mẹ nó! Cái này còn không thấm nước. Hơn nữa những động tác này thật sự là những động tác mà chân tay giả có khả năng làm được sao? Nếu như không phải lúc trước đã nhìn thấy bọn nhỏ lắp chân tay giả thì tôi cũng không thể tin được đây lại là chân tay giả đó."

"Con mẹ nó…"

"Cái này là thật hay giả vậy, sẽ không phải là cắt ghép video đấy chứ?"

"Cắt ghép cái rắm, anh nhìn rõ đi đây là Weibo chính thức của chính phủ Thượng Hải đăng lên, anh tưởng rằng đây là giả hay

sao?”

“Đây chính là chân tay giả mà Lâm đại sư nghiên cứu ra sao? Chuyện này cũng quá là bá đạo rồi đó.”

“Chân tay giả có thể có công năng như vậy thật sao? Không chỉ có thể chạy, mà còn có thể đá, thậm chí còn có thể tắm rửa nhúng vào trong nước. Chuyện này cũng quá dữ dằn rồi đó, hơn nữa các anh vừa rồi có chú ý đến không, chỗ kết nối kia hình như không có khe hở nào.”

“Tôi xem rất nhiều lần rồi, xem rất kỹ, giống như là khớp nối không hề có khe hở vậy.”

“Chân tay giả này chỉ bán với giá ba nghìn thôi sao? Không đùa tôi đấy chứ?”

“Anh không nhìn ra sao? Trên Weibo chính phủ cũng đã nói rồi, giá chỉ có ba nghìn thôi. Đây hoàn toàn chính là rẻ đến tột cùng luôn ấy chứ. Hơn nữa anh có thấy giới thiệu không? Chân tay giả này còn có thể tự phát triển, nếu như là trẻ em dùng thì cho dù là nó lớn lên rồi, chân tay giả này cũng không cần phải đổi, hoàn toàn có thể tự động điều chỉnh, chuyện này cũng quá đáng sợ rồi đó.”

Chương 1892: Tiêu đời cả đám

“Con mẹ nó, tôi hiểu rồi, hóa ra Lâm đại sư không phải là chém gió, mà là thực sự nghiên cứu thành công rồi.”

“Ha ha, tôi đã nói rồi, Lâm đại sư lợi hại như vậy, sao có thể chém gió được chứ. Các anh vẫn luôn không tin, bây giờ nhìn thấy kết quả rồi đó, các anh còn muốn nói gì nữa không hả?”

“Bái phục rồi, tôi không muốn nói gì nữa, thực sự quá xuất sắc!”

Trong phút chốc trên mạng hoàn toàn bùng nổ.

Một thành phố nào đó, một người thanh niên khi nhìn thấy video trên Weibo hoàn toàn nhảy dựng lên. Sau đó không thể chờ đợi được vội vàng quay về nhà.

Khi nhìn thấy vợ đang nằm trên sô pha xem tivi, lập tức vui vẻ chạy đến.

“Vợ ơi.” Người thanh niên gọi một tiếng nhưng người vợ nằm trên ghế sô pha lại chỉ gật đầu một cái, tâm trạng trông rất tệ.

Người thanh niên ấn mở video sau đó tua nhanh cảnh trong màn hình rồi chạy nhanh đến trước mặt vợ: “Vợ ơi, em xem video này đi.”

Cô gái xem video, trong video những đứa trẻ đang chạy vui vẻ, đá cầu rất hăng say. Trước đây cô ta cũng như vậy, nhưng sau vụ tai nạn xe, nó đã khiến cô ta trở thành như thế này.

Chân giả cũng đã thử mang rồi nhưng cảm giác rất khó chịu, đi lại trông rất quái dị. Trong mắt người khác liếc mắt là có thể nhìn ra, người này có vấn đề. Hơn nữa phải tiếp xúc với kim loại lạnh như băng kia, theo cô ta thấy thì nó là một thứ làm cho cô ta rất khó chịu.

“Nhìn thấy không?” Người đàn ông vui vẻ nói.

Người phụ nữ gật đầu: “Thấy rồi.”

“Ý anh là em có thể nhìn ra vấn đề của những đứa trẻ kia không?” Người đàn ông hỏi.

Người phụ nữ lắc đầu: “Không có bất kỳ vấn đề gì, bọn nhỏ đều rất vui vẻ, rất hạnh phúc.”

Người đàn ông điều chỉnh hình ảnh trước mặt: “Em xem phía trước này xem.”

Người phụ nữ quay đầu lại, khi vừa nhìn thấy cũng không rời mắt ra được.

Đứa bé ngồi trên xe lăn kia, hai chân đều bị cụt, nhìn qua rất đáng thương. Thế nhưng hình ảnh tiếp tục sau đó khiến cho cô ta ngỡ ngàng, cô ta nhìn thấy một bà lão lấy bộ chân giả ra đeo cho đứa bé.

Mà trong phút chốc, đứa bé hoàn toàn thay đổi, cả người bỗng linh hoạt.

“Chuyện này sao có thể cơ chứ?” Người phụ nữ không dám tin nói.

Người đàn ông: “Thật sự, đây chính là chân tay giả hoàn mỹ mà Lâm đại sư đã nghiên cứu ra. Em xem những đứa trẻ này,

bọn chúng cũng bị khuyết tật, nhưng sau khi đeo chân tay giả này vào thì giống như người không bị làm sao cả vậy."

"Đây không phải là giả đó chứ." Người phụ nữ ngẩng đầu, cô ta biết Lâm đại sư là ai. Thế nhưng cảnh hiện lên trên màn hình khiến cô ta thực sự khó có thể tin được.

Người đàn ông kích động nói: "Sao có thể là giả được, đây là Lâm đại sư nghiên cứu ra đó. Hơn nữa Weibo chính thức của chính phủ Thượng Hải cũng đăng tin rồi, là hợp tác sản xuất cùng tập đoàn Đông Hán đó."

"Vậy thì chắc là rất đắt." Người phụ nữ nói, điều kiện của bọn họ không phải là quá tốt, theo cô ta thấy chân tay giả hoàn mỹ như vậy chắc là phải cần rất nhiều tiền. Mấy chục, mấy trăm cũng có thể lắm.

"Không đắt, chỉ cần ba nghìn là có thể mua được rồi." Người đàn ông nói, anh ta không ngờ rằng chân tay giả hoàn mỹ như vậy mà lại chỉ cần có ba nghìn. Trước đây anh ta mua cho vợ mình bộ chân giả kia cũng đã hơn hai chục nghìn, nhưng nó không tốt chút nào.

Người phụ nữ mở to hai mắt, hiển nhiên là không dám tin nói: "Ba nghìn …"

…

Trong phòng họp công ty chân tay giả Bor, tất cả lãnh đạo cao cấp đều đang ngồi đó, vừa rồi bọn họ nhận được thông báo phải họp khẩn cấp. Bọn họ đều không biết xảy ra chuyện gì, nhưng khi nhìn thấy hình ảnh trong video thì tất cả mọi người đều im lặng.

"Các anh nói xem, sản phẩm của chúng ta có thể làm đến cấp bậc thế này không?" Tổng giám đốc công ty mở lời nói, trên mặt hiện lên vẻ lo âu.

Khi nhìn thấy video này, suy nghĩ đầu tiên của ông ta chính là cái này chắc chắn là video cắt ghép, làm sao có ai lại làm ra chân tay giả xuất sắc như thế này được chứ.

Thế nhưng về sau ông ta hiểu được tất cả những thứ này đều là thật, bởi vì đây là là tin tức chính phủ Thượng Hải công bố ra, sao có thể là giả được.

Nếu như thực sự như trong video hiển thị, như vậy chờ đợi bọn họ chỉ có một kết quả. Đó chính là tiêu đời, hoàn toàn tiêu đời rồi.

“Không thể.”

“Tổng giám đốc, đây chắc chắn là video cắt ghép, làm gì có chân tay giả nào như vậy được.”

“Đúng vậy, tính linh hoạt sao có thể cao như vậy được chứ, vừa nhìn đã biết là giả rồi.”

“Cho dù là chân tay giả đứng đầu của nước ngoài cũng không thể làm được đến mức này.”

“Các anh xem, kết nối đều không có khe hở, cái này vừa nhìn đã biết là giả rồi.”

Các lãnh đạo cấp cao của công ty mồm năm miệng mười nói. Đối với nội dung trong video này, bọn họ không có chút tin tưởng, bởi vì thực sự nó quá giả.

Giả đến mức khiến người ta phải phát sợ.

Chương 1893: Diễn đàn của người khuyết tật

“Không, đây là thật, đây chính là chân tay giả hoàn mỹ do Lâm đại sư nghiên cứu ra.”

Khi tổng giám đốc nói ra câu này, tất cả mọi người ở hiện trường đều sững sờ, trong đó có người đứng bật dậy.

“Không thể nào, tên Lâm đại sư kia căn bản không hiểu về ngành này, sao có thể nghiên cứu ra được chứ.”

Tổng giám đốc nhìn người kia: “Vậy anh nói cho tôi biết, đây là cái gì?”

“Đây…”

Đám người không phản bác được, cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Bọn họ đột nhiên phát hiện, chuyện này sợ rằng sẽ trở thành tin tức rất khủng bố. Nếu như là sự thật, chân tay giả này mà

xuất hiện trên thị trường thì tất cả đều toi đời rồi.

Hơn nữa, mấu chốt nhất chính là chân tay giả hoàn mỹ này bán với giá quá rẻ rồi.

Ba nghìn, đùa cái kiểu gì vậy.

Lúc này không chỉ có công ty chân tay giả Bor lo lắng, mà các công ty chân tay giả khác cũng vậy.

Ngành nghề này không có nhiều người tham gia, có thể làm đến trình độ cao thì càng ít. Đây là ngành nghề chỉ có một vài công ty lũng đoạn, do đó mà giá cả của chúng luôn ở mức cao không hạ.

Dù sao đây cũng là món đồ công nghệ cao, cũng không phải là thứ đồ phổ thông.

Nhưng bây giờ, chân tay giả hoàn mỹ xuất hiện, hoàn toàn chính là đẩy bọn họ vào ngõ cụt.

“Không được, chúng ta không thể khoanh tay chờ chết, nhất định phải kháng nghị. Chúng ta phải đi kiện, chân tay giả hoàn mỹ của Lâm đại sư là thứ có thể lũng đoạn thị trường, bóp chết đường sống của chúng ta.”

“Không sai.”

Lúc này, trên dưới cả nước, toàn bộ các công ty chân tay giả lớn nhỏ đều liên hợp lại với nhau. Bọn họ không thể khoanh tay chờ chết, nếu không thì đúng là sắp chết thật rồi.

Đối với những công ty chân tay giả mà nói thì chuyện này quá bi thảm, những đại lý bên dưới cũng đã biết được tin tức và phản hồi cho họ việc Lâm đại sư đã nghiên cứu ra chân tay giả hoàn mỹ.

Một bộ chỉ cần có ba nghìn, cú sốc quá lớn. lượng hàng tồn chắc chắn là không bán ra được, hiện tại có rất nhiều người dân đều đang chờ đợi chân tay giả hoàn mỹ này.

Thậm chí còn có cả một diễn đàn về chân tay giả đang nói về chuyện này.

Ở trong diễn đàn này tập hợp những người bị khuyết tật ở khắp nơi trên cả nước, trong diễn đàn bọn họ thảo luận về các nhãn hiệu chân tay giả, loại nào tốt. Nếu như chân tay giả xuất

hiện vấn đề, nên sửa chữa như thế nào mọi người đều thảo luận ở đây.

Còn có một vài người mới bị khuyết tật, bởi vì không cách nào chấp nhận được sự đả kích này nên cả ngày đều mơ hồ. Thế nhưng họ cũng trà trộn trong diễn đàn này, giống như tìm được một nơi mình thuộc về.

Cũng có một số người tốt bụng xuất hiện trong diễn đàn, tiến hành tư vấn tâm lý cho một số người bị khuyết tật, làm dịu cơ thể và tâm trí của họ.

Có điều, một bài viết hôm nay bị đẩy lên rất cao, vô số người đều để lại bình luận trong đó.

“Mọi người đã xem Weibo hay chưa? Chân tay giả hoàn mỹ của Lâm đại sư sắp ra mắt rồi!”

“Tôi nhìn thấy rồi, đây chắc không phải là tin giả, bởi vì đây là tin chính thức của chính phủ Thượng Hải đăng lên. Hơn nữa còn hợp tác sản xuất với tập đoàn Đông Hán, video tôi cũng đã xem rồi, tôi có chút thắc mắc cái này thực sự giống y hệt như trong video nói hay sao?”

“Đúng vậy, tôi cũng rất tò mò, tình huống thể hiện trong video này thực sự quá đáng sợ, tôi cũng có chút không dám tin, chân tay giả thực sự có thể cử động được linh hoạt như vậy sao?”

“Chắc chắn rồi, tôi tin tưởng Lâm đại sư, hơn nữa đây là trang chính thức của chính phủ đăng lên, tuyệt đối sẽ không phải là quảng cáo giả dối. Bây giờ tôi đang mong chờ, khi nào chân tay giả hoàn mỹ này ra mắt, ba nghìn tệ thực sự là quá rẻ. Quả thực đây chính là giá quá lương tâm, so với loại mấy chục nghìn trên thị trường không biết tốt hơn bao nhiêu lần.”

“Đúng vậy, tôi mua một giá hơn ba chục nghìn, còn có một đóng phụ kiện tào lao bát nháo, mỗi ngày đều rất mệt mỏi. Hơn nữa chất liệu rất nhanh xuống cấp, thật lòng có chút không chịu đựng nổi.”

“Một vài gia đình vốn rất nghèo khó, không mua nổi những loại chân tay giả này, chỉ có thể làm người tàn tật. Nhưng bây giờ thì tốt rồi, ba nghìn hoàn toàn không phải là vấn đề, hơn nữa theo tôi thấy chính phủ và tập đoàn Đông Hán chắc chắn cũng có phương án chiếu cố cho người tàn tật nghèo khó.”

“Lâm đại sư thực sự quá lợi hại, trước đây đánh bại các loại bệnh tật, bây giờ lại nghiên cứu ra chân tay giả, tôi cũng không biết nên nói cái gì nữa rồi.”

“Tôi là fan hâm mộ của Lâm đại sư, thực ra tôi sớm đã biết chuyện này rồi. Tôi vẫn luôn chờ đợi, trước đó mẹ tôi muốn mua một bộ cho tôi sử dụng nhưng tôi nói không cần. Tôi phải đợi chân tay giả hoàn mỹ của Lâm đại sư nghiên cứu ra. Xem ra đã thực sự chờ được rồi, quả thật quá vui mừng.”

Trong diễn đàn, nhưng cư dân mạng sôi nổi thảo luận, ở đây bọn họ là những người như nhau nên không có bất cứ sự tự ti nào, cũng không có ai sẽ khinh thường bọn họ.

Hiện giờ chân tay giả hoàn mỹ của Lâm đại sư ra mắt rồi khiến bọn họ càng cảm nhận được hy vọng sắp sửa đến.

Chương 1894: Mời anh lên đồn

Phố Vân Lý!

Lâm Phàm nằm ở đó, đột nhiên điện thoại vang lên.

Khi nhìn thấy là số điện thoại lạ thì khẽ nhíu mày, không biết là ai gọi điện thoại đến.

Nghe điện thoại.

Không đợi Lâm Phàm nói gì, đầu dây bên kia đã truyền đến một âm thanh.

“Anh là Lâm đại sư đúng không, tôi nói cho anh biết, anh sẽ gặp xui xẻo đó. Anh là tên khốn kiếp, tôi sẽ chém chết anh.”

“Bị thần kinh à.”

Lâm Phàm trực tiếp tắt máy, sau đó suy nghĩ một chút lại cầm điện thoại lên, bấm số.

Điện thoại được kết nối.

“Anh chính là tên muốn chém chết tôi đúng không, bây giờ tôi đang ở phố Vân Lý. Tôi sẽ ngồi đây đợi anh, đến đây chém chết tôi đi.” Lâm Phàm nói, hắn không ngờ rằng lúc này vậy mà lại có người gọi điện thoại đến muốn giết mình.

Nghĩ kỹ một chút cũng hiểu được rốt cuộc là ai làm.

Chính mình động chạm đến lợi ích của ai thì chỉ cần nghĩ một chút cũng biết rồi.

“Tên khốn kiếp, tao cảnh cáo mày, tốt nhất là thành thật một chút nếu không không ai cứu được mày đâu.” Đầu dây bên kia lại có giọng nói truyền đến.

Lâm Phàm cười: “Tôi không thành thật được, cũng không cần có người cứu tôi, bây giờ tôi đang ở phố Vân Lý, anh mau đến đây chém chết tôi đi. Nói cho tôi biết, rốt cuộc anh có đến hay không?”

“Mày đợi đấy cho tao.”

“Ừm, tôi đợi anh.”

“Mày đừng tưởng rằng tao đang nói đùa với mày.”

“Ừm, tôi không coi là anh đùa với tôi, tôi coi anh nói đều là thật.”

“Con mẹ mày, mày đừng quá kiêu ngạo.”

Tút tút!

Người ờ đầu dây bên kia trực tiếp cúp điện thoại, lộ ra vẻ rất tức giận.

Ngô U Lan nghi hoặc hỏi: “Anh Lâm, điện thoại vừa rồi là ai gọi cho anh vậy?”

Lâm Phàm nhún vai: “Tôi cũng không biết nữa, cũng không biết là ai gọi điện thoại đến bảo tôi phải cẩn thận chút, còn muốn chém chết tôi. Có điều tôi bảo anh ta đến chém thì cứ đến, cũng không biết đối phương có đến hay không.”

Điền Thần Côn bất đắc dĩ nói: “Haizz, con người bây giờ thật là quá thô bạo, đang yên đang lành lại muốn chém giết người ta. Có điều tên này cũng rất có dũng khí, nếu như thực sự dám đến đây chém cậu, tôi ngược lại bội phục hắn là một tên hảo hán.”

Triệu Chung Dương nói: “Thần Côn, con người ông cũng thật là không biết nói chuyện, nếu như anh Lâm bị chém chết, sau này ai trả lương cho ông.”

Điền Thần Côn cười lên: “Đùa thôi mà, ai dám chém chết hắn Thần Côn tôi trồng cây chuối ăn phân.”

Ngược lại Ngô U Lan lo lắng hỏi: “Anh Lâm, chuyện này không sao chứ?”

“Có chứ.” Sắc mặt Lâm Phàm nghiêm túc nói: “Vừa rồi, tôi đã nhận được sự uy hiếp của người khác, tính mạng bị uy hiếp nghiêm trọng. Chuyện này nhất định phải báo cảnh sát, nhờ cảnh sát giúp đỡ.”

“Ủa?”

Ngô U Lan sững sờ giống như không hiểu anh Lâm nói là có ý gì, nhưng đúng lúc này cô ta đã hiểu được.

Trong lúc đó anh Lâm gọi điện thoại: “Alô, đồng chí cảnh sát à? Tôi vừa nhận được một cuộc gọi uy hiếp, có người nói

muốn chém chết tôi, bảo tôi phải cẩn thận chút. Bây giờ tôi đang rất sợ hãi, tôi đang phải đối mặt với sự nguy hiểm tính mạng, tôi đã ghi âm cuộc gọi lại rồi. Đúng, đợi chút nữa tôi gửi bản ghi âm cho anh, còn số điện thoại của đối phương cũng sẽ gửi cho anh."

"Tôi tên là Lâm Phàm, chứng minh thư nhân dân của tôi là…"

Đầu dây bên kia hiển nhiên là cũng sững sờ: "Anh là Lâm đại sư…"

"Ừm, là tôi, vừa rồi tôi vừa nhận được sự uy hiếp đến tính mạng." Lâm Phàm nói.

"Được, chúng tôi sẽ điều tra xem số điện thoại này là ở đâu, còn cả người đứng tên số này."

Công ty chân tay giả nào đó.

Một giám đốc điều hành cao cấp, sau khi gọi điện thoại xong tâm trạng thoải mái hơn nhiều.

"Mẹ nó, tên họ Lâm này, một ngày không gây chuyện cả người không thoải mái hay sao. Còn trèo lên đầu mình, thực sư là muốn tìm cái chết mà. Ông đây hôm nay không dọa chết mày, tao sẽ đổi sang họ của mày."

"Chân tay giả hoàn mỹ, đây là muốn hại chết người ta không phải sao, con mẹ nó, càng nghĩ càng tức."

Một người đàn ông hói đầu nào đó sắc mặt lộ vẻ hung ác. Đối với việc Lâm đại sư cản trở đường tài lộc này, ông ta có sự phẫn nộ không nói ra được bằng lời. Nếu như không phải là tại tên này, thì ngành chân tay giả của bọn họ sao có thể trở nên như thế này được cơ chứ.

Ting ting!

Đúng lúc này, tiếng điện thoại vang lên, vừa nhìn màn hình vậy mà lại là 110.

Thần kinh à, cảnh sát gọi điện thoại cho mình làm gì.

Nghe điện thoại.

"Alô, xin hỏi là Triệu Đại Hải đúng không? Mời anh lập tức đến đồn cảnh sát của chúng tôi một chuyến, chúng tôi phải tiến hành điều tra với anh."

“Làm gì, tôi không phạm tội.”

“Có người tố cáo anh gọi điện thoại uy hiếp tính mạng của người khác, yêu cầu anh phối hợp điều tra.”

“Tôi không phạm tội, tôi đi làm cái gì chứ?”

“Mời anh chiều nay đến đồn cảnh sát một chuyến để làm việc với chúng tôi, nếu như thực sự chờ anh phạm tội vậy thì một mạng người đã không còn nữa rồi.”

“Con mẹ nó, tôi…”

Triệu Đại Hải ngơ ngác, chuyện này là chuyện mẹ gì vậy, gọi một cuộc điện thoại nói một chút lời hung ác chẳng nhẽ không được sao?

Chương 1895: Yêu cầu công khai kỹ thuật

Đối với chuyện cuộc điện thoại uy hiếp này, Lâm Phàm không hề để vào mắt.

Mà lúc này, cũng có một vài cuộc điện thoại gọi đến.

Những cuộc điện thoại này đều là của những nhà đầu tư muốn hợp tác phát triển gì đó, một đám người loạn thất bát tao khiến cho hắn không biết phải nói gì cho phải, cảm giác quá khó hiểu.

Đối với rất nhiều người mà nói, bọn họ đã thấy được cơ hội kinh doanh, đó chính là hợp tác với Lâm đại sư, giành lấy quyền phát triển chân tay giả hoàn mỹ này.

Ngẫm lại xem, cả nước có bao nhiêu người tàn tật, nếu như chuyện này hoàn toàn có thể làm được, vậy thì phát tài rồi.

Ba nghìn thì ba nghìn, chỉ cần tất cả người tàn tật đều mua một bộ thì không cần tính cũng biết đó là con số ghê gớm thế nào.

Hơn nữa công năng của chân tay giả này cường đại như vậy, tính linh hoạt khiến người ta phải sợ hãi, sợ rằng chỉ cần là người tàn tật thì đều sẽ mua một bộ, cái này tính ra thì thật là quá khủng khiếp.

Con đường làm giàu ngay trước mặt, cũng chỉ là xem bọn họ có nắm bắt được hay không thôi.

Lâm Phàm nhận điện thoại nhiều đến mức có chút muốn sụp đổ, những nhà đầu tư này thật đúng là biết nhìn thời thế, đúng lúc này cũng muốn chen một chân vào, thật đúng là nghĩ đẹp mà.

Ngày hôm sau!

Tin tức trên mạng, trong nháy mắt xuất hiện.

Những phóng viên đối với tin tức phát ra từ phía chính phủ của Thượng Hải, tiến hành tuyên truyền rộng rãi.

‘Chân tay giả hoàn mỹ ra đời hiệu quả kinh người, có thể gọi là siêu phẩm chân tay giả.’

‘Phúc lợi của những người tàn tật đến rồi, chân tay giả hoàn mỹ giá ba nghìn, tính năng cực tốt.’

‘Lâm đại sư một lần nữa sáng tạo ra kỳ tích khiến người ta phải khiếp sợ, không biết có thứ gì mà Lâm đại sư không biết hay không?’

‘Chính phủ Thượng Hải lên tiếng, họ sẽ hợp tác với tập đoàn Đông Hán để sản xuất chân tay giả hoàn mỹ, sẽ nhanh chóng ra mắt để cho những người dân tàn tật có thể mua được.’

‘Khắp nơi trên cả nước có tám công ty chân tay giả lên tiếng kháng nghị, sản phẩm mới này lũng đoạn thị trường, công ty bọn họ cũng muốn tiếp tục sống.’

‘Công ty chân tay giả Bor tuyên bố, yêu cầu Lâm đại sư phải công khai kỹ thuật nghiên cứu chân tay giả hoàn mỹ, để họ cùng hợp tác sản xuất.’

Trong phút chốc, thông tin trên mạng ùn ùn kéo đến, vô số người trên cả nước đều bị tin tức này hấp dẫn.

Vốn loại tin tức này không thu hút được nhiều sự chú ý của những cư dân mạng, nhưng chuyện này có liên quan đến Lâm đại sư. Vì vậy việc tin tức bay thẳng lên hot search là chuyện đã định sẵn rồi.

Mấu chốt nhất chính là, sản phẩm được miêu tả trong tin tức này có chút cao cấp, không phải là chân tay giả bây giờ có thể

sánh được. Điều này đối với những người tàn tật mà nói hoàn toàn chính là tin vui.

“Con mẹ nó, thế giới này xảy ra chuyện gì vậy, sao có thể xuất hiện một chuyện lớn như vậy chứ?”

“Đúng vậy, Lâm đại sư thật là quá lương tâm, chi giả hoàn mỹ mà giá chỉ có ba nghìn, thực sự là quả rẻ rồi.”

“Ba nghìn đắt như vậy, sao không rẻ hơn một chút, xem ra lại là đặt tiền bạc vào trong mắt rồi.”

“Trên lầu kia, anh thực sự bị ngu à. Anh cũng không đi xem chi giả bây giờ trên thị trường có giá bao nhiêu. Hơn nữa Lâm đại sư chính miệng nói, chi phí chi giả hoàn mỹ này khoảng hai nghìn, bán ba nghìn cũng là vì vận hành nhà máy trả lương cho công nhân. Muốn bán giá gốc vậy anh trả lương cho mọi người nhé.”

“Đừng để ý tới tên này, tôi lướt lên xem lịch sử bình luận của anh ta là có thể thấy đầu óc của tên này có vấn đề, nếu là người bình thường không thể nào có thể nói ra câu này.”

“Những công ty chân tay giả kia thảm rồi, bọn họ bán đồ đắt như vậy, bây giờ Lâm đại sư nghiên cứu ra chân tay giả hoàn mỹ, giá cả đè bẹp bọn họ, tính năng cũng đè bẹp bọn họ. Tôi thấy là bọn họ không thể sống sót được nữa rồi.”

“Công ty chân tay giả Bor thật là không biết xấu hổ, muốn Lâm đại sư công khai kỹ thuật này ra, nói vậy mà cũng có thể nói ra được, sao không đi chết đi.”

“Chuyện này thực sự là một vấn đề lớn, phải xem bên phía chính phủ giải quyết như thế nào. Dù sao chân tay giả hoàn mỹ của Lâm đại sư thực sự quá lợi hại. Hoàn toàn chính là đè bẹp những sản phẩm hiện có trên thị trường, chỉ cần sản xuất ra thì tuyệt đối là đè bẹp bọn họ.”

Văn phòng chính phủ.

Bây giờ bí thư Trần cũng rất đau đầu, chuyện này là chuyện tốt. Nhưng mặc dù là chuyện tốt thì nó cũng dẫn đến không ít phiền phức.

Các công ty chân tay giả trên khắp cả nước đều gửi đơn kháng nghị, ông ta cũng không thể ngồi im nhìn mà không quản

chuyện này.

Thậm chí lãnh đạo các tỉnh khác cũng gọi điện đến, nói về tình huống này. Dù sao những công ty chân tay giả kia đều được thành lập ở chỗ bọn họ, nếu như bởi vì chân tay giả hoàn mỹ mà bị ảnh hưởng thì bọn họ sẽ đối mặt với việc phá sản, vậy nên bọn họ hy vọng có thể tìm được một biện pháp hòa giải.

Bí thư Trần cũng đang suy nghĩ chuyện này, hy vọng có thể nghĩ ra một biện pháp giải quyết ổn thoả.

Chương 1896: Nhiệm vụ hoàn thành

Đối với chuyện công khai kỹ thuật, vấn đề này ông ta cũng đã nghĩ qua rồi. Thế nhưng đây là chuyện không thực tế, tiền trong nước thì có thể không kiếm, nhưng đối mặt với nước ngoài, đây chính là một câu chuyện khác.

Vương Minh Dương ngược lại không để ý chút nào chuyện này, anh ta chỉ muốn sản xuất cho tốt là được.

Có điều đối với Vương Minh Dương mà nói, gần đây anh ta cũng nhận được rất nhiều cuộc điện thoại.

Các đối tượng từng hợp tác đều gọi điện đến hỏi thăm, mục đích chính là hỏi xem có thể đầu tư hợp tác hay không, nhưng mà đều bị anh ta thẳng thừng từ chối.

Hiện tại phương án hợp tác với chính phủ đã xong rồi, không cần người khác đầu tư, hơn nữa nếu để nhiều người đầu tư thì tính chất công việc sẽ khác.

Làm sao có thể bảo đảm một thời gian sau sẽ không có thay đổi nào xảy ra. Liệu họ có còn cam kết theo nguyên tắc ban đầu nữa không?

Ngô Vân Cương ở thủ đô xa xôi cũng gọi điện thoại đến hỏi thăm, giọng điệu còn biểu hiện ra vẻ ngưỡng mộ.

Điều này khiến Vương Minh Dương có chút đắc ý nho nhỏ, dù sao đây cũng là sự tin tưởng của người anh em dành cho mình, chuyện quan trọng như vậy mà cũng có thể giao cho anh ta xử lý.

Chuyện này chính là mở ra cho anh ta một con đường mới.

Trò chuyện với nhau một lúc thì Ngô Vân Cương cũng tắt máy, ông ta cũng biết ý tưởng của Lâm đại sư vậy nên cũng không nói gì nhiều.

Nhưng đối với ba nghìn một bộ chân tay giả hoàn mỹ, ông ta cũng thật lòng cảm thấy không thể chịu được. Bán giá rẻ như vậy, có cảm giác sản phẩm quá rẻ tiền.

Đúng lúc này, Vương Minh Dương nhìn thấy Weibo mới nhất của người anh em vừa đăng, cũng không khỏi sững sờ.

Lâm Phàm: "Người dân khu vực vùng núi, một năm thu nhập không đủ mười nghìn có thể nhận một bộ chân tay giả miễn phí. Lời này là do tôi nói, nếu như có người thu tiền thì hãy gọi điện thoại cho tôi, bảo đảm sẽ được giải quyết, chắc không có khó khăn đâu. @Chính phủ Thượng Hải, @Tập đoàn Đông Hán."

Khi Weibo này phát ta ngay lập tức gây ra tiếng vang lớn.

Đối với những cư dân mạng mà nói, bọn họ cảm thấy Lâm đại sư này thực sự quá bá đạo.

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra, Lâm đại sư căn bản không có ý nghĩ muốn kiếm tiền. Nếu không cũng sẽ không bán sản phẩm với giá rẻ như vậy, cũng sẽ không đăng tin Weibo này.

Vương Minh Dương lập tức gọi điện thoại qua: "Tôi nói này người anh em, lời cậu vừa nói ra quả thật là ghê gớm đó nha."

Lâm Phàm cười nói: "Sao nào, như vậy không được sao."

Vương Minh Dương: "Sao có thể không được chứ, cậu đã nói ra rồi thì tôi còn có thể đánh vào mặt cậu sao. Yên tâm, chuyện này tôi đã thương lượng xong với bí thư Trần rồi, chắc chắn sẽ đưa ra phúc lợi như vậy, có điều bây giờ cậu nói miễn phí rồi thì chắc chắn là miễn phí thôi."

Lâm Phàm: "Vậy là đúng rồi, một số người ở vùng núi cả năm thu nhập cũng không chắc là có thể đủ mười nghìn, bỏ ra ba nghìn mua sản phẩm vậy không phải là quá đắt rồi sao?"

"Được, được, cậu là đại ca, cậu nói cái gì thì là cái đó."

…

Chuyện sau đó hắn cũng không để ở trong lòng, cứ để Vương Minh Dương cùng bí thư Trần đi giải quyết là được.

Hắn chỉ cần nhìn qua một chút thôi.

Phố Vân Lý!

Lâm Phàm đợi ở trong tiệm, trong khoảng thời gian này bình luận trên weibo rất hot. Kể từ khi chân tay giả xuất hiện thì những vị chuyên gia trong ngành đều ngậm miệng.

Lần trước có một vị chuyên gia nói nếu sản phẩm của Lâm đại sư thành công thì sẽ livestream cởi truồng chạy ngoài đường, thế nhưng lúc này weibo của vị này đã khoá lại, dường như là bốc hơi khỏi nhân gian rồi vậy.

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở hoàn thành nhiệm vụ đã đến.

"Nhiệm vụ chân tay giả đã hoàn thành."

Bây giờ hắn đã không còn rung động với âm thanh hoàn thành nhiệm vụ này, dù sao thì hiện tại hắn cảm giác mình giống như cái gì cũng làm được, có thể mở ra hay không mở ra nhiệm vụ đều không sao cả.

Chỉ là nếu như có thứ gì đó đang chờ đợi mình hoàn thành thì cảm giác này có lẽ cũng không tệ.

"Mở ra trang hai mươi… Hai mươi… Hai mươi…"

Lâm Phàm ngây người, có chút sửng sốt, mẹ nó vậy mà thực sự mở ra. Thế nhưng tại sao nó lại đột nhiên tạm dừng như vậy, chắc sẽ không phải là hàng dởm đâu nhỉ.

Đột nhiên, tiếng nhắc nhở từ bách khoa toàn thư đến.

"Mở ra nhiều kiến thức hơn nữa có ích lợi gì, lưu manh thì không cần kiến thức…"

"Tuyên bố nhiệm vụ: Khiến cuộc sống trở nên viên mãn, mở ra siêu kiến thức của bách khoa toàn thư."

"Phần thưởng nhiệm vụ: Điểm bách khoa +100."

Điểm bách khoa: 10.250.

Lâm Phàm ngây ngẩn cả người, có chút không hiểu ý của bách khoa toàn thư đến cùng là gì, còn có nhiệm vụ này là cái gì?

Thật sự là vô cùng khó hiểu.

“Mày đang kỳ thị lưu manh đấy à?” Lâm Phàm có cảm giác bị châm chọc, cảm giác cái thứ này đang trào phúng chính mình. Bằng không làm sao có thể không mở cho mình nhiệm vụ kiến thức mới.

Nhưng ý nghĩa của việc khiến cuộc sống này trở nên tốt đẹp hơn rốt cuộc là có ý gì, thật đúng là làm cho người ta khó hiểu.

Chương 1897: Đến lúc kết hôn rồi

“Quên đi, nếu xem không hiểu thì không để ý nữa.”

Hắn suy nghĩ lại, dù sao bây giờ đối với nhiệm vụ thức hắn cũng không còn khát khao như trước nữa.

Hiện tại như vậy cũng rất tốt rồi, hưởng thụ cuộc sống, làm một vài điều gì đó thú vị, vậy thì cuộc sống liền trở nên thú vị hơn rồi.

Tuy nhiên cái bách khoa toàn thư này vậy mà xem hắn như một tên lưu manh, nhìn không vừa mắt, hiển nhiên cũng là đang quan tâm đến cuộc sống của mình.

“Anh Lâm, anh sao vậy?” Ngô U Lan tò mò dò hỏi, cô ấy phát hiện vẻ mặt của anh Lâm có gì đó thay đổi, nhưng cụ thể không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lâm Phàm xua tay: “Không có việc gì, chỉ là vừa mới nghĩ một việc mà thôi, cho nên có chút nhập tâm.”

“À” Ngô U Lan bán tín bán nghi, nhưng ngẫm lại gần đây cũng không xảy ra chuyện gì nên cũng tin lời anh Lâm nói.

Mà lúc này, Ngô U Lan lại nhớ tới một việc: “Anh Lâm, chuyện anh nói chúng ta đi du lịch em đã chọn xong rồi.”

“Ồ, đi du lịch ở đâu đấy?” Lâm Phàm tò mò hỏi.

“Hào Giang” Ngô U Lan vừa cười vừa nói.

“Hả!?”.Lâm Phàm ngây ngẩn cả người, sau đó nhìn về phía Ngô U Lan: “Nghĩ gì mà lại đi Hào Giang vậy?”

Nơi đó hắn đã đi qua một lần, ngược lại không muốn đi qua lần thứ hai.

Ngô U Lan cười yếu ớt: “Em và Vân Tuyết Dao đã kết bạn với nhau, khoảng thời gian gần đây chúng em đã trở thành bạn bè nên cô ấy biết chuyện chúng ta sắp đi du lịch, cật lực mời chúng ta tới chỗ cô ấy chơi.”

“Này, mấy người muốn đi Hào Giang à.”

Đúng lúc này, không biết Liễu Nhiếp xuất hiện từ nơi nào, thân hình cô cao gầy đứng ở cửa che khuất ánh mặt trời .

“Ôi trời, hôm nay mặt trời mọc từ phía tây rồi, không ngờ giám đốc Liễu của chúng ta lại xuất quỷ nhập thần lại đến phố Vân Lý này.”

Lâm Phàm nhìn thấy Liễu Nhiếp, nhất thời có cảm giác sợ ngây người, cảm giác chuyện này đúng là không có khoa học.

Liễu Nhiếp khẽ liếc Lâm Phàm nói: “Sao thế, tôi không thể đến phố Vân Lý à?”

“Chị Liễu.” Ngô U Lan thấy Liễu Nhiếp thì lập tức đi lên cười hì hì kéo cánh tay Liễu Nhiếp giống như là bạn thân.

“Nếu mấy người đi Hào Giang thì tôi cũng sẽ đi cùng một chuyến.” Liễu Nhiếp mở miệng nói.

Lâm Phàm cảm giác chuyện này thật kỳ lạ: “Tại sao cô lại muốn đi cùng?”

Liễu Nhiếp bất đắc dĩ nói: “Không có gì, ông già tôi muốn tới đây, tôi không muốn nhìn thấy ông ấy. Chắc lần này lại ép tôi đi xem mắt, thật sự là đáng ghét, cho nên tôi muốn đi ra ngoài giải sầu.”

Ngô U Lan cười nói: “Thật ra không chỉ chị Liễu muốn đi, em còn gọi cho Hoán Nguyệt nữa.”

Hắn không nghĩ tới Ngô U Lan vậy mà kêu nhiều người như vậy, xem ra lần đi du lịch này khá là thú vị đấy.

“Vậy được, đông người cũng vui hơn một chút, chuẩn bị khi nào xuất phát?” Lâm Phàm tò mò hỏi.

“Ngày mốt.” Ngô U Lan nói, vẻ mặt tươi cười rõ ràng là rất vui vẻ, dường như là muốn đi ra ngoài du lịch, có một loại vui vẻ nói không thể nói ra.

“Được rồi, vậy thì ngày mốt.” Lâm Phàm suy nghĩ, dù sao cũng không có chuyện gì, vậy thì ngày mốt xuất phát cũng tốt.

“Ừm, nếu đã quyết định rồi vậy ngày mốt tôi lại đến tìm hai người, đi trước đây.” Liễu Nhiếp đạp giày cao gót, vẫy tay với moi người rồi lái xe rời khỏi phố Vân Lý.

Điền Thần Côn cười hì hì nói: “Thật tốt quá, làm nhân viên lâu như vậy cuối cùng cũng có thể đi du lịch rồi.”

Triệu Chung Dương cũng tươi cười: “Lần này đi ra ngoài tôi sẽ không làm chuyện gì hết, chỉ phát sóng trực tiếp cho mọi người xem thôi.”

Buổi tối.

Lâm Phàm cùng Vương Minh Dương hẹn một chỗ, hai người uống bia ăn thịt xiên nướng.

Vương Minh Dương nghe nói như thế lập tức sững sờ: “Con mẹ nó, sao cậu lại chọn thời gian lúc này, lúc này làm sao tôi đi được chứ?”

Lâm Phàm bất đắc dĩ nhún vai nói: “Không có cách nào khác, anh chỉ có thể ở nhà thôi.”

“Người anh em, không phải tôi nói cậu chứ, cậu vậy mà không báo trước cho tôi biết, bây giờ công việc thật sự rất bận rộn. Thế mà các cậu lại muốn đi du lịch, tôi thật là đáng thương mà, còn phải bận bù đầu bù cổ ở Thượng hải này”. Vương Minh Dương bất đắc dĩ, thật ra anh ta cũng muốn đi, nhưng với tình huống hiện tại thì căn bản anh ta không đi được. Mỗi ngày đều có nhiều chuyện phải xử lý.

Lâm Phàm mỉm cười, sau đó dường như đã nghĩ ra điều gì đó: “Minh Dương, tôi thấy anh và Tử Nhạc cũng nên kết hôn rồi đó.”

“Có chuyện gì vậy?” Vương Minh Dương tò mò hỏi.

“Không có gì, vừa mới bấm tay tính toán. Năm nay kết hôn, mang thai, sang năm sinh con, vừa vặn thuộc năm con chó. Rất tốt đó, anh nên cân nhắc đi.” Lâm Phàm nói.

Đây cũng là điều mà hắn nghĩ tới, Vương Minh Dương và Hứa Tử Nhạc đúng là thích hợp để kết hôn năm nay.

Vương Minh Dương uống một ngụm bia nói: “Chuyện này tôi cũng có hỏi, cô ấy đã từng nói với tôi ý này nhưng lúc đó tôi không quan tâm. Bây giờ lại nghe cậu nói như vậy, tôi cảm thấy chuyện này đúng thật là nên cân nhắc một chút.” Lâm Phàm mỉm cười: “Vậy là được rồi, trước tiên đừng nói những điều này nữa, uống đi nào, anh yên tâm, tối nay tôi sẽ đưa anh về.”

“Gì vậy, ai chết trong tay ai còn chưa biết đâu, cậu cho rằng cậu có thể chuốc say được tôi sao.” Vương Minh Dương hét lên.

“Thế thì hãy nhìn cho kỹ đi.”

…

Chương 1898: Băng gì?

Sáng sớm ở thành phố Thượng Hải rất yên tĩnh, nhất là khi đi trên con đường nhỏ thì có vẻ hơi vắng vẻ.

Lâm Phàm trả lời điện thoại: “Ừm, anh ấy đang ở chỗ tôi, không sao đâu. Tôi không say, tôi sẽ đưa anh ấy về ngay bây giờ.”

Hứa Tử Nhạc lo lắng, cố ý gọi cho Lâm Phàm. Khi cô ấy biết Vương Minh Dương say, Lâm Phàm không say thì cô ấy cũng thấy lạ vì không biết anh Lâm có uống hay không?

Hoặc là khả năng uống rượu của anh Lâm ngày càng tăng lên, tăng đến mức quá đáng sợ.

“Tôi không say.” Vương Minh Dương đi đến quầy thanh toán nhưng được Lâm Phàm đỡ nên mới không ngã xuống.

Nhìn thấy bộ dạng thảm hại của Vương Minh Dương, Lâm Phàm cũng bất lực, trước đó bốc phét nhiều như vậy nhưng rất nhanh đã ngã ngựa, thật đúng làm cho người ta bất lực mà.

“Có được hay không đây? Đã nói đừng có đấu với tôi mà anh vẫn cứ liều mạng, bây giờ thì biết rồi nhé.” Lâm Phàm cười nói.

“Không sao, tôi không sao cả, để tôi nôn một lát là được.” Vương Minh Dương hét lớn, sau đó đỡ lấy thân cây bên đường

mà nôn thốc nôn tháo.

Lâm Phàm lắc đầu, vỗ lưng Vương Minh Dương để làm dịu chất cồn trong cơ thể anh ta, tuy không làm cho anh ta quá tỉnh táo nhưng ngược lại sẽ khiến anh ta dễ chịu hơn.

Có lẽ anh ta sẽ nhớ bài học lần này, sau này sẽ không dám đấu rượu với mình nữa. Nếu không thì sau này có lẽ còn muốn liều mạng đấu với mình nữa mất.

“Người anh em, cậu có ngửi thấy mùi gì không?” Vương Minh Dương lúc này mơ màng nói.

“Ngửi thấy được.”

Lâm Phàm cũng ngửi được một mùi khét giống như có thứ gì đó đang cháy.

“Cứu với!”

Đúng lúc này, ở phía xa trong một tòa nhà có người trèo lên bệ cửa sổ hét to, ở phía sau lưng người đó còn có một ngọn lửa đang cháy hừng hực.

“Con mẹ nó, người anh em, là cháy thật kìa!” Vương Minh Dương kêu lên.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua thì thấy ít nhất đây cũng là ở tầng mười. Ngọn lửa đang cháy nhìn có chút dữ dội, hắn nhìn xung quanh không có ai, cũng không có máy ảnh. Vì thế hắn hít một hơi thật sâu, sau đó thổi một hơi về phía vị trí tầng mười kia.

Hành động này chẳng có gì kịch tính cả bởi nó giống như nhẹ nhàng thở hắt ra vậy.

Nhưng mà hơi thở này quét qua và tiến thẳng vào tầng mười kia.

Người phụ nữ ở tầng mười không ngờ trong nhà lại xảy ra hỏa hoạn, mọi thứ trong nhà đều bị thiêu rụi, buộc cô ấy phải chạy thẳng vào phòng ngủ và không thể thoát ra ngoài được.

Cảnh tượng này khiến người phụ nữ vô cùng sợ hãi, cảm giác như mình sắp phải chết.

Có người ở tầng dưới và tầng trên cũng bật đèn vì họ đều ngửi thấy mùi khét.

“A, cháy rồi.”

“Tầng mười có hỏa hoạn, mau gọi cứu hoả đi.”

Người phụ nữ ở tầng mười đang hoảng hốt, thế nhưng đúng lúc này cô ta cảm thấy một cơn gió lạnh thổi qua khiến cô càng thêm hoảng sợ.

Ngọn lửa đang cháy bỗng tắt đi như gặp phải luồng khí lạnh nào đó, chỗ đang cháy vậy mà đột nhiên bị đóng băng.

Khi nhìn cảnh tượng này cô ta cảm thấy hoang mang, không biết chuyện gì đang xảy ra. Tại sao ngọn lửa vừa mới cháy dữ dội này lại đột nhiên bị dập tắt?

Những người hàng xóm khác ở tầng dưới nhìn thấy cảnh tượng này cũng hét lên: “Có chuyện gì vậy, người ở tầng mười, cô đang đùa bọn tôi à?”

“Ở đây đâu có lửa gì đâu?”

Người phụ nữ ở tầng mười không hề để những lời nói này vào tai, bởi khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này thì cả người cô đều ngốc trệ, sợ hãi mà ngồi phịch xuống đất, như thể cô đã nhìn thấy quỷ vậy.

Vương Minh Dương có chút nghi hoặc nhìn Lâm Phàm: “Người anh em, cậu thổi cái gì vậy?”

“Giúp lưu thông không khí thôi, tôi cũng không thể để ông anh của tôi hít phải không khí ô nhiễm đúng không?” Lâm Phàm cười nói.

“Người anh em, cậu thật tốt với tốt.” Vương Minh Dương nghe được lời nói của Lâm Phàm thì cảm động vô cùng, cảm động đến suýt khóc.

Lâm Phàm nhìn lên tầng mười, không có việc gì thì tốt rồi. Mà đối phương cũng thật may mắn khi có thể gặp được hắn.

“Đi, đi, tôi đưa anh về nhà, uống thành bộ dạng này, xem về sau anh còn dám uống với tôi nữa hay không.” Lâm Phàm nói.

Khi lính cứu hoả tới, anh ta choáng váng khi nhìn thấy tình hình tại hiện trường.

“Cô gái, cô không nên đùa giỡn với chúng tôi như vậy.” Đội trưởng đội cứu hỏa nói, lửa ở đâu cơ chứ?

Cô gái vẫn còn bàng hoàng nói: “Thật, vừa rồi thật sự có một đám cháy, tôi bị ép vào phòng ngủ. Các anh nhìn xem, tường và trần nhà đều bị đốt cháy hết rồi này.”

Lúc này, một người lính cứu hỏa vội vã chạy tới: “Đội trưởng, vừa rồi chúng tôi đã kiểm tra, quả thực có hỏa hoạn nhưng điều kỳ lạ là những nơi bị cháy qua bỗng xuất hiện một lớp băng.”

“Băng gì cơ?” Đội trưởng đội cứu hỏa sửng sốt, hoàn toàn không hiểu cấp dưới của mình có ý gì.

“Chúng tôi cũng không biết. Băng này không thể phá vỡ, hơn nữa còn rất lạnh, chính nó là nguyên nhân dập tắt lửa.” Lính cứu hỏa nói, anh ta đã làm công tác chữa cháy nhiều năm như vậy, không biết bản thân đã xông vào bao nhiêu đám cháy. Thế nhưng đây thực sự là tình huống lần đầu tiên anh ta gặp phải.

Hàng xóm xung quanh cũng đang đứng vây xem, bọn họ đang ngủ thì bị chuyện này đánh thức.

Chương 1899: Hiện tượng siêu nhiên

Đối với họ, tất cả những điều này quá thần kỳ đến mức họ không biết diễn tả nó thế nào.

Rầm!

Đột nhiên, một âm thanh vỡ vụn vang lên.

Bức tượng Phật trên bàn thờ bị đốt cháy đen đột nhiên rơi xuống mặt đất vỡ tan từng mảnh.

Một cơn gió lạnh ập đến.

Thổi cho đám người vây xem cảm thấy lành lạnh.

Cô gái chủ nhà nhìn bức Tượng Phật, trong lúc nhất thời trợn tròn mắt, giống như là phát hiện ra chuyện gì rất kinh khủng.

Những người dân xung quanh chợt kêu lên: “Tôi biết rồi, đó là do Bồ Tát phù hộ đó. Cô gái này rất hiền lành, thường xuyên làm việc tốt. Hơn nữa cũng thường cho những con chó hoang và mèo hoang ăn. Tôi thấy đây chính là do Bồ Tát giúp cô ấy thoát qua một kiếp đó.”

“Hình như trước đây tôi đã từng gặp phải tình huống như vậy. Khi đó tôi bị tai nạn xe cộ, mà tôi thì không bị làm sao cả. Thế nhưng mặt dây chuyền Phật tôi đeo trên cổ thì đột nhiên biến mất.”

“Đúng, đúng vậy, tôi cũng từng gặp phải tình huống như thế. Lúc đó tôi đang đi xe máy, vì phóng quá nhanh mà bị ngã nhưng không có chuyện gì xảy ra cả. Tuy nhiên, tượng Phật tôi đeo trên cổ thì bị nứt ra, lúc đó tôi cũng không rõ là tình huống như thế nào.”

Có một hộ gia đình tin tưởng sâu sắc vào Phật giáo nói: “Đây chính là Bồ Tát phù hộ, giúp đỡ qua tai kiếp cho nên mặt Phật mới nứt ra hoặc biến mất như vậy.”

“Khả năng là như vậy rồi, cho nên sống trên đời phải thật tử tế, làm nhiều việc tốt thì ông trời sẽ phù hộ.”

“Các người nhìn xem, đã bị cháy thành như vậy mà đột nhiên lửa bị dập tắt. Hơn nữa băng này từ đâu ra, hôm nay cũng không có không khí lạnh mà.”

Giờ phút này, hiện trường trở nên ồn ào.

Các nhân viên cứu hoả cũng hoang mang, loại tình huống thế này thì đây là lần đầu tiên họ gặp phải. Tuy nhiên, Bồ Tát phù hộ gì đó thì bọn họ cũng không tin, nhưng không tin cũng không được.”

“Nhìn kìa, băng đang tan ra.”

Đột nhiên, băng tan và biến mất thậm chí còn không để lại vết nước.

Giờ phút này mọi người đều sửng sốt, đây thực sự là gặp quỷ rồi.

…

Đi ngang qua, tiện tay giúp dập tắt lửa. Tuy bản thân hắn có kiến thức đoán mệnh, có thể cảm nhận được nhân quả. Thế nhưng cũng không sao cả, sự do người làm mà.

Làm sao có thể trơ mắt nhìn người ta bị thiêu chết.

Hơn nữa, hắn đã thay đổi rất nhiều thứ, hắn chưa thấy có chuyện gì xảy ra cả.

Dù sao thì thêm một chuyện cũng không nhiều, bớt một chuyện cũng không ít.

Vương Minh Dương lắc lư lảo đảo, giống như đang bay, cơn say dâng lên trong lòng làm anh ta lập tức biến thành người nói nhiều. Anh ta nói không ngừng bên tai Lâm Phàm, khiến hắn thật sự bó tay bó chân.

Cuối cùng Vương Minh Dương được giao cho Hứa Tử Nhạc.

Hứa Tử Nhạc nhìn thấy tình cảnh của Minh Dương, cô có chút bối rối. Bởi cô không hiểu tại sao anh Lâm lại không hề có chút say. Nhiều lần cô đều nhìn thấy bộ dạng của chồng mình gần như ngã xuống đất.

“Anh Lâm, anh không say thật sao?” Hứa Tử Nhạc ngơ ngác hỏi.

Lâm Phàm cười nói: “Say cái gì chứ? Với tửu lượng của anh ấy mà muốn làm tôi say sao. Kỳ thực, tôi còn chưa bắt đầu mà anh ta đã say rồi, nhưng tôi muốn nói cho cô một chuyện tốt.”

Hứa Tử Nhạc đỡ Vương Minh Dương, nghe những lời này cô tỏ vẻ nghi hoặc hỏi: “Anh Lâm, chuyện tốt gì vậy.”

Lâm Phàm đang muốn mở miệng, không ngờ Vương Minh Dương ở một bên lại hét lên: “Chuyện tốt gì à? Đó là ngày mai đi lấy giấy đăng ký kết hôn, mấy ngày nữa kết hôn sau đó sinh cho anh một đứa con.”

Lời này vừa nói ra làm Hứa Tử Nhạc sửng sốt, dường như cô chưa từng nghĩ tới chuyện này. Bởi vì ở cùng Vương Minh Dương lâu như vậy, điều cô ấy sợ nhất chính là một lúc nào đó sẽ bị anh ta bỏ rơi.

Nhưng vào lúc này, sau khi nghe được lời nói của Minh Dương thì trong lòng cô lập tức vui mừng, ánh mắt lấp lánh.

Lâm Phàm nhìn tình huống này thì không nhịn được, trực tiếp xua tay nói: “Đêm nay hai người tự quyết định đi, dù sao cũng sắp kết hôn nên quan hệ không dùng biện pháp cũng không sao. Tôi đi trước, không làm phiền hai người nữa.”

Vừa dứt lời, hắn lập tức bỏ chạy.

Hắn thật sự không chịu nổi, không ngờ trong chớp mắt Vương Minh Dương đã phải kết hôn rồi.

Vương Minh Dương vẫn la hét: “Người anh em anh nói, nếu lấy vợ năm nay thì phải nuôi chó. À không phải, phải sinh một đứa con tuổi chó. Sẽ rất tốt, rất tốt đó.”

Hứa Tử Nhạc đang định giơ tay gõ đầu Minh Dương, nhưng cô lại nhẹ nhàng đặt tay xuống, nụ cười trên mặt cô sáng như hoa, nhìn bóng người đang mờ dần ở phía xa.

“Cảm ơn anh, anh Lâm.”

Cô biết nguyên nhân của tất cả những chuyện này, Minh Dương vẫn còn rất trẻ và chưa có ý định kết hôn. Bây giờ anh ấy lại nói muốn kết hôn, có lẽ là vì anh Lâm đã nói điều gì đó khiến anh ấy đồng ý.

Ngày hôm sau!

Khi Lâm Phàm đi tới phố Vân Lý, hắn phát hiện một đám người đang thảo luận.

“Các người đang làm gì?” Lâm Phàm tò mò hỏi, những người này hôm nay không có buôn bán mà lại đều tụ tập xung quanh hình như đang nói chuyện gì đó.

Ông Lương: “Ông chủ nhỏ, cậu đọc tin tức chưa? Đã xảy ra hiện tượng siêu nhiên đó.”

Chương 1900: Viện nghiên cứu chân tay giả đến

Lâm Phàm: “Cái gì mà hiện tượng siêu nhiên chứ? Các người đều tin vào những thứ này sao? Bây giờ chính là xã hội khoa học nha.”

Triệu Chung Dương kêu lên: “Anh Lâm, chuyện này không tin không được đâu, trên mạng còn có cả video này. Trên tin tức cũng có, anh xem thử đi.”

Hắn có chút tò mò, muốn xem đó là sự việc siêu nhiên gì mà họ thảo luận sôi nổi như vậy.

Nhìn một cái thì hắn lập tức choáng váng, bởi điều này thực sự lợi hại.

“Rạng sáng đêm qua, một căn phòng trên tầng 10 của khu chung cư Hoa Viên bị cháy. Đám cháy rất nghiêm trọng nhưng điều kỳ diệu đã xảy ra.”

“Khiếp sợ! Người phụ nữ bị mắc kẹt trong đám cháy thế nhưng đã làm điều này với ngọn lửa…”

Nếu phải lựa chọn giữa hai tiêu đề này, hắn chắc chắn sẽ chọn tiêu đề thứ hai vì nó quá hấp dẫn để hắn bấm vào.

Nhưng sau khi bấm vào, câu chuyện được giải thích khéo léo đến mức người ta phải khâm phục trí tưởng tượng của đám phóng viên này.

Lâm Phàm cũng sửng sốt, đây không phải là hắn đêm qua tùy ý thổi tắt ngọn lửa kia sao? Hắn không nghĩ tới điều này sẽ được đưa lên tin tức, thực sự đúng là thần kì mà.

“Ông chủ nhỏ, cậu nhìn thấy chưa? Đây thật sự là một kỳ tích, tôi cảm thấy khoa học không thể hình dung được.” Ông Lương nói.

Chị Hồng gật đầu: “Ừm, tôi cũng nghĩ vậy. Mọi người có cho rằng đây thực sự là do sự phù hộ của Bồ Tát không?”

Lâm Phàm xấu hổ cười cười, chẳng lẽ hắn còn có thể nói đây không phải Bồ Tát phù hộ gì cả, mà là lúc đó hắn đi ngang qua nên tùy tiện thổi tắt hỏa hoạn mà thôi.

Nếu thật sự nói như vậy thì hắn sợ là sẽ bị coi là kẻ điên luôn quá.

“Xin hỏi có Lâm đại sư ở đây không?” Lúc này trong cửa hàng có một người lạ mặt đi tới.

Nhìn người tới ăn mặc chỉnh tề, đeo kính thoạt nhìn có vẻ như một nhà nghiên cứu.

“Là tôi, ông là?” Lâm Phàm nghi hoặc hỏi.

Người đàn ông trung niên lập tức bước tới với nụ cười trên môi: “Xin chào Lâm đại sư. Tôi đến từ Viện Khoa học nghiên cứu chân tay giả của Bộ Nội vụ. Lần này tôi nhận được lệnh của lãnh đạo đến để nói chuyện với Lâm đại sư về những điều liên quan đến chân tay giả hoàn mỹ kia.”

“À, tôi họ Chu, tên Hải.” Chu Hải cười nói, đồng thời cẩn thận nhìn Lâm Phàm, bọn họ cũng bị sốc khi biết được tin tức về chân tay giả hoàn mỹ kia.

Lúc đầu họ không tin, nhưng sau khi xem đoạn video và giao lưu với chính phủ của thành phố Thượng Hải thì họ phát hiện ra rằng chuyện chân tay giả hoàn mỹ này là thật.

Bên trong chân tay giả hoàn mỹ này sở hữu rất nhiều kiến thức khiến họ rất tò mò. Bởi viện nghiên cứu của bọn họ cũng có chuyên môn nghiên cứu về những cái này. Tuy nhiên mặc dù không ngừng cải tiến nhưng họ chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ xuất hiện một chiếc chân tay giả hoàn mỹ đến như vậy.

Vì vậy, ông ta muốn đến giao lưu với Lâm đại sư và học tập kỹ thuật.

“Ồ, xin chào, xin chào, chuyện này tôi không quan tâm nữa, tôi đã giao cho chính quyền thành phố Thượng Hải và tập đoàn Đông Hán. Nếu có hứng thú thì ông có thể đến đó xem thử.” Lâm Phàm nói với một nụ cười.

Hắn không ngờ sẽ có một tổ chức chuyên nghiệp tìm đến, thế nhưng hắn cũng biết đôi điều về Viện Khoa học nghiên cứu chân tay giả của Bộ Nội vụ, đây là cơ quan duy nhất trong cả nước chuyên nghiên cứu về lĩnh vực này. Viện này thuộc về đơn vị cấp quốc gia và được Ủy ban Khoa học và Công nghệ Quốc gia phê duyệt.

Chu Hải cười nói: “Lâm đại sư, tôi đã đến đó rồi, tôi cũng đã nhìn thấy thành phẩm. Không thể không nói, nó thực sự rất tuyệt vời, sẽ giúp ích rất nhiều cho việc nghiên cứu của chúng tôi.”

Với sức ảnh hưởng hiện tại của Lâm Phàm trong xã hội thì thực sự có nhiều người biết hắn. Hắn có rất nhiều danh hiệu treo trên người nhưng không ai nghĩ hắn lại có liên quan gì đến việc nghiên cứu chân tay giả.

Nhưng hiện tại, một người không liên quan như vậy lại thực sự phát triển được chân tay giả hoàn mỹ, việc này khiến cho những chuyên gia nghiên cứu về những thứ này phải khiếp sợ.

Đồng thời, họ nghĩ không thông, vị Lâm đại sư này đến cùng là còn biết cái gì nữa.

Lâm Phàm suy nghĩ một chút, nói: "Vậy ông vào ngồi đi, chúng ta có thể tùy ý trò chuyện một chút."

"Cảm ơn Lâm đại sư." Chu Hải thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có thể nói chuyện, nếu bị cự tuyệt thì quả thật rất xấu hổ.

Các chủ cửa hàng xung quanh đang thì thầm thảo luận.

"Nhìn xem, ông chủ nhỏ thật lợi hại, có thể làm được việc mà người khác không làm được."

"Đương nhiên, không nhìn xem ông chủ nhỏ là ai, hắn là người giỏi nhất ở phố Vân Lý của chúng ta đó."

Các ông chủ cử hàng đều đang ở bên ngoài nói về ông chủ nhỏ. Đối với bọn họ mà nói thì có thể cùng làm ăn với ông chủ nhỏ trên cùng một con phố. Hơn nữa quan hệ lại tốt như vậy thì đây thật sự là quá may mắn, còn là chuyện rất tự hào.

Chương 1901: Thêm một chức vụ

Trong phòng.

Ngô U Lan bưng trà rót nước. Sau đó cũng không đứng ở bên cạnh mà rời đi để anh Lâm và người của viện nghiên cứu kia trò chuyện.

Toàn bộ quá trình đều là Lâm Phàm nói, mà Chu Hải thì cẩn thận lắng nghe, đồng thời thi thoảng cũng sẽ hỏi một số vấn đề.

Những vấn đề này đều liên quan tới kỹ thuật sản xuất chân tay giả. Tuy bọn họ nghiên cứu những thứ này nhưng có thứ cũng nghĩ không ra.

Mà ông ta cũng đã xem qua chân tay giả hoàn mỹ, ông ta đã bị những kiến thức ẩn chứa trong đó làm khiếp sợ. Ông ta rất muốn biết được nguyên lý trong đó.

"Thì ra là như vậy, hiểu rồi, lần này thật sự hiểu rồi!" Chu Hải thán phục nói.

Ông ta không nghĩ tới Lâm đại sư lại am hiểu chân tay giả như vậy, đây chính là điều mà bọn họ không thể tưởng tượng được.

Lâm Phàm thấm nhuần kiến thwucs bách khoa toàn thư cho nên hết thảy mọi kiến thức đều ở trong đầu, vì vậy để trả lời những câu hỏi mà Chu Hải đưa ra đương nhiên sẽ không có bất kỳ khó khăn gì.

Mà đối với một ít kiến thức Chu Hải đưa ra, hắn cũng rất vui vẻ giải đáp.

Hai người tiếp tục nói chuyện với nhau, thậm chí ngay cả nước trà đặt trước mặt Chu Hải cũng không động đến, toàn bộ quá trình đều rất tập trung tinh thần, chỉ sợ mình sẽ bỏ sót một điểm quan trọng nào đó.

Đồng thời còn không ngừng gật đầu, dường như rất thán phục kiến thức mà Lâm đại sư nói, cũng tỏ vẻ rất bội phục.

Triệu Chung Dương ở bên cạnh nghe xong thì không hiểu gì, vì vậy bèn đi tới bên cạnh Điền Thần Côn: "Anh Lâm nói cái gì mà tôi nghe không hiểu gì hết vậy?"

"Cao cấp." Điền Thần Côn phun ra hai chữ.

Triệu Chung Dương sửng sốt: "Có ý gì?"

Điền Thần Côn liếc mắt một cái nói: "Nghe không hiểu cho nên mới gọi là cao cấp. Nếu không cao cấp thì cậu có thể nghe không hiểu sao?"

Triệu Chung Dương gật đầu: "Có đạo lý! Anh Lâm thật đúng là đáng sợ, nói nhiều như vậy mà tôi lại không hiểu gì. Nhưng nghĩ lại thì cũng đúng thôi, nếu tôi nghe hiểu thì tôi đã không làm người phát sóng trực tiếp rồi."

Ngô U Lan ngồi ở đó, hai tay nâng cằm. Ánh mắt nhìn Lâm Phàm cũng lộ ra vẻ sùng bái. Cô biết anh Lâm rất lợi hại, ngay từ đầu trong lòng cô đã có ý nghĩ này rồi.

Có lúc, khi người phụ nữ mù quáng cũng rất đáng sợ.

Nếu như hỏi fan não tàn số một của Lâm Phàm là ai, vậy không ai khác ngoài Ngô U Lan.

Lúc này, vẻ mặt Chu Hải khiếp sợ, vỗ tay nói: "Lâm đại sư nói quá hay! Trước kia tôi có rất nhiều chỗ không hiểu, nhưng sau khi được cậu giảng giải thì tôi đã có thể hiểu ngay."

Lâm Phàm cười nói: “Không có gì, kiến thức mà, phải trao đổi thì mới có thể tiến bộ chứ.”

Điểm bách khoa +1

Rất hiển nhiên, Chu Hải đã hiểu. Chỉ là hiện tại Lâm Phàm đã không còn để ý nhiều đến điểm bách khoa nữa. Nếu điểm bách khoa tăng thì tốt, nhưng nếu không tăng thì cũng không sao.

Điểm bách khoa từ sách giáo khoa cơ bản Đông y vẫn không ngừng tăng, đây cũng là một loại thu hoạch cực lớn.

Lúc này, Chu Hải im lặng một lát rồi nói: “Lâm đại sư, lãnh đạo của chúng tôi muốn anh trở thành giáo sư của viện nghiên cứu chân tay giả chúng tôi, không biết có được hay không?”

Lâm Phàm sửng sốt, ngược lại không nghĩ tới Chu Hải lại ném cành ô liu ra, chỉ là hắn đối với những thứ này lại không có bao nhiêu hứng thú.

Chân tay giả hoàn mỹ đã nghiên cứu thành công, hiện tại nếu tiếp tục nghiên cứu thì cũng không có ý nghĩa gì.

Việc trở thành giáo sư của người ta, còn không phải là góp sức cho người ta sao.

Chỉ là lúc chuẩn bị từ chối thì Chu Hải đưa ra điều kiện làm Lâm Phàm lung lay.

“Lâm đại sư, cậu cứ yên tâm, chúng tôi không cần cậu phải đến đó, chỉ là hy vọng có thể để tên của cậu ở đấy. Dù sao chân tay giả hoàn mỹ cũng do cậu nghiên cứu ra, như vậy đủ để chứng minh cậu đã là chuyên gia hàng đầu trong nước rồi. Cho dù là những người nước ngoài kia thì cũng không có ai lợi hại hơn cậu được. Bên viện nghiên cứu của chúng tôi cũng chỉ là muốn dính một chút ánh sáng của cậu thôi.” Chu Hải cười nói, cũng không cảm thấy lời này có vấn đề gì.

Lâm Phàm: “Nếu là như vậy, vậy thì được rồi, tôi cũng sẽ không từ chối nữa. Để tên thì cứ để đi, chỉ là mọi người phải chuẩn bị tư tưởng sẵn sàng, tôi thật sự không có thời gian đi viện nghiên cứu đâu đó.”

Chu Hải gật đầu: “Điểm này cậu có thể yên tâm, viện nghiên cứu của chúng tôi rất nhân văn. Cậu nghiên cứu ra chân tay giả

hoàn mỹ, chỉ như vậy cũng đủ để cho chúng tôi nghiên cứu rồi."

Hai người ở đây nói chuyện phiếm, chỉ một lúc đã trò chuyện gần hai tiếng đồng hồ.

Nước trà đặt trên bàn trà đã lạnh rồi.

Ngô U Lan lập tức đi tới, chuẩn bị đổi một tách trà khác.

Chu Hải đứng dậy, khoát tay: "Cám ơn, không cần đổi đâu. Bây giờ tôi không quấy rầy Lâm đại sư nữa, tôi còn phải trở về báo cáo tình hình cho cấp trên biết."

Lâm Phàm đứng dậy, bắt tay Chu Hải nói: "Tôi cũng không giữ ông lại nữa."

"Được, được." Chu Hải gật đầu, sau đó chào hỏi những người khác trong cửa hàng rồi rời đi nhanh như một cơn gió.

Lâm Phàm cười lắc đầu. Không nghĩ tới qua chuyện này hắn lại có thêm một chức vụ. Hiện tại chức vụ trên người hắn quả thật là không ít đâu nha.

Chương 1902: Cả thế giới đều ngóng trông

"Ngày mai có phải chúng ta sẽ xuất phát hay không?" Lâm Phàm hỏi.

Ngày mai bọn hắn sẽ đi Hào Giang, hắn cảm thấy chuyến đi lần này không có nhiều ý nghĩa lắm. Chỉ là những người khác chưa từng đi nên dẫn bọn họ đi chơi cũng lựa chọn không tồi.

Ngô U Lan gật đầu: "Đúng vậy, ngày mai sẽ đi. Em cũng đã liên lạc với Tuyết Dao rồi, ngày mai cô ấy sẽ trở về đón chúng ta."

Điền Thần Côn kinh ngạc kêu lên: "Ôi chao! Tôi còn chưa thu dọn hành lý đâu!"

Lâm Phàm trừng mắt một cái: "Vậy tối hôm qua ông làm cái gì vậy?"

"Haizz! Còn có thể làm gì nữa, nói chuyện phiếm đó." Điền Thần Côn ôm di động, hiện tại đã hoàn toàn trở thành nô lệ

của di động rồi.

Triệu Chung Dương cũng kinh ngạc kêu lên một tiếng: "Thần Côn, không phải ông vẫn đang nói chuyện với người phụ nữ đó đấy chứ? Ông nói thật cho tôi biết đi, ngày hôm qua ông đã gửi cho người ta bao nhiêu lì xì rồi?"

Điền Thần Côn cười hì hì nói: "Gửi một trăm. Chỉ là một món tiền nhỏ mà thôi, tôi cho được."

"Tôi…" Lúc này Triệu Chung Dương đã không muốn nói cái gì nữa. Lần trước cậu ta chỉ nhắc nhở Thần Côn một chút mà suýt chút nữa hai người đã liều mạng rồi. Thôi, quên đi vậy, cái tên Thần Côn này cũng không có quá nhiều tiền tiết kiệm, nếu ông ta đã cam lòng tiêu tiền vì gái thì cứ để ông ta tiêu đi.

Lâm Phàm nói: "Thần Côn, tôi thấy gần đây tướng phá tài của ông rất nặng đó, ông nhớ phải cẩn thận một chút mới được đấy."

Điền Thần Côn: "Không có khả năng! Thần Côn tôi đây đã bấm ngón tay tính toán rồi, tôi đây không phải là phá tài mà là vận đào hoa tới. Được rồi! Tôi không nói chuyện với mấy người nữa, có nói thì mấy người cũng không hiểu."

Lâm Phàm cười. Hắn nói mà Thần Côn này lại không tin, vậy thì cũng hết cách rồi. Đã như vậy thì chỉ có thể để ông ta cảm ngộ sâu sắc một chút thôi.

Đến cuối cùng, số tiền tiết kiệm ít ỏi của ông ta bị người ta lừa sạch thì cũng không thể trách người khác được.

Nhưng mà, trong khoảng thời gian này thì tình hình trên mạng đã thay đổi hoàn toàn.

Tin tức về sự xuất hiện của chân tay giả hoàn mỹ cũng được truyền bá ra nước ngoài.

Cư dân mạng Nhật Bản.

"Hoa Hạ thế mà lại có thể nghiên cứu ra chân tay giả hoàn mỹ, video này thoạt nhìn trông cũng quá giả rồi."

"Đúng vậy, tôi cũng không dám tin. Chân tay giả mà lại có thể làm được như vậy, đây thật sự là chân tay giả sao?"

“Tôi vừa mới tìm hiểu một chút, chân tay giả hoàn mỹ này chính là do Lâm đại sư kia nghiên cứu ra đó.”

“Lâm đại sư? Chính là cái người chơi bóng bàn đã đánh bại tuyển thủ kiêu ngạo của chúng ta đó sao?”

Đối với cư dân mạng Nhật Bản mà nói, có rất nhiều ôm thái độ nghi ngờ. Hơn nữa cũng không có ấn tượng tốt với Lâm đại sư.

Tuy nhiên, vẫn có một số cư dân mạng quan tâm đến vấn đề này.

“Khi nào thì chân tay giả hoàn mỹ này mới được xuất bán vậy? Chúng ta có thể mua được không?”

“Nằm mơ đi! Đây là đồ được sản xuất ở Trung Quốc, sao có thể chảy đến chỗ chúng ta được chứ?”

“Nếu như có thể, tôi nhất định sẽ tới Trung Quốc mua một bộ chân tay giả này.”

“Anh là tên phản đồ! Đồ của quốc gia chúng ta thì không xài, vậy mà lại muốn đưa tiền cho tụi Trung Quốc, anh có phải là kẻ ngốc hay không vậy?”

“Không sai! Cho dù có đánh chết tôi thì tôi cũng sẽ không đi. Chỉ có những kẻ ngu ngốc kia đến đây đưa tiền cho chúng ta, nào gì có đạo lý chúng ta đưa tiền cho bọn họ chứ.”

“Chân tay giả hoàn mỹ của Trung Quốc tiên tiến như vậy, vì sao tôi không thể mua chứ? Thôi, tôi không nói với mấy người nữa.”

Giờ khắc này, các cư dân mạng Nhật Bản đều đang điên cuồng tranh cãi, nhưng đối với những người bị tàn tật thì chân tay giả hoàn mỹ này là thứ họ chú ý đến.

Chỉ là không biết chân tay giả hoàn mỹ này có thể bán tới nước bọn họ hay không. Nếu như không được thì chỉ có thể đi một chuyến tới Trung Quốc thôi.

Tại thời điểm này, không chỉ có cư dân mạng Nhật Bản đang thảo luận mà ngay cả các quốc gia khác cũng đang thảo luận.

Có người đăng video chân tay giả hoàn mỹ này lên mạng, khi mọi người nhìn thấy màn này thì đều vô cùng ngạc nhiên.

Một số người còn dành thời gian để phân tích video, hy vọng sẽ chứng minh được đây là video được cắt ghép. Nhưng thật không may, bọn họ đã cẩn thận xem đi xem lại rất nhiều lần. Thậm chí còn sử dụng phần mềm để chậm rãi phân tích nhưng cuối cùng cũng không phát hiện ra video này có vấn đề gì.

Nước Mỹ.

“Trời ơi, chân tay giả hoàn mỹ này thật sự lợi hại như vậy sao?”

“Thật không ngờ trình độ nghiên cứu chân tay giả ở Trung Quốc lại lợi hại như vậy. Cái chân giả tôi đang dùng này thật sự không thể so sánh với cái chân giả hoàn mỹ kia.”

“Lâm đại sư, không ngờ lại là vị Lâm đại sư này. Trước kia tôi đã từng thấy tin tức của hắn, hình như chính là chuyên gia đã trị dứt điểm bệnh máu trắng đấy.”

“Cũng vì vậy mà đã giành được giải Nobel Y học. Người này cũng quá lợi hại rồi.”

Chương 1903: Tiệc mừng lĩnh chứng nhận

Cư dân mạng các nước đều đang thảo luận, nhất là những người khuyết tật trên toàn thế giới. Bọn họ đương nhiên cũng hy vọng bản thân mình có thể hoạt động linh hoạt hơn, cho nên khi tin tức chân tay giả hoàn mỹ này vừa xuất hiện thì đã làm bọn họ rất tò mò.

Trong nước, trên Weibo.

“Ha ha, vừa rồi tôi trèo tường đi xem trang web của các nước khác, mọi người có biết tôi đã nhìn thấy cái gì không?”

“Lầu trên, cậu có thể nói hết toàn bộ trong một lần được không? Đừng có úp úp mở mở như vậy chứ.”

“Được rồi! Vừa rồi tôi thấy cư dân mạng các nước đều đang thảo luận về chân tay giả hoàn mỹ này. Lâm đại sư quá lợi hại! Lần này lại tiếp tục nổi tiếng ở nước ngoài rồi.”

“Con mẹ nó! Là thật hay giả vậy? Cậu mau chụp lại bình luận của họ cho chúng tôi xem họ nói như thế nào đi!”

Sau đó, cư dân mạng này đã gửi ảnh chụp những bình luận đó lên và thuận tiện dịch một chút.

Giờ khắc này, các cư dân mạng nhìn thấy đều khiếp sợ. Thật không nghĩ tới chân tay giả hoàn mỹ này lại được người nước ngoài hoan nghênh như vậy, điều này thật sự làm cho bọn họ kinh ngạc.

Chỉ là sau đó lại cảm thấy rất tự hào, bởi vì Lâm đại sư này chính là người cùng quốc gia với bọn họ, hơn nữa còn đang sống ở Thượng Hải.

"Lợi hại! Lâm đại sư thật sự là quá lợi hại, thật sự là nở mày nở mặt rồi."

"Hiện giờ tôi đã có thể tưởng tượng được khi chân tay giả hoàn mỹ chính thức được đưa vào thị trường thì sẽ trở nên hot như thế nào. Tôi rất muốn có thể chứng kiến cảnh tượng như vậy đấy."

"Lâm đại sư thật sự là quá trâu bò. Dù sao tôi cũng là fan não tàn của Lâm đại sư, ai cũng không thể ngăn cản tôi."

"Chỉ là gần đây trên mạng có khá nhiều người mắng Lâm đại sư đấy."

"Những thứ này không cần để ý tới, đó đều là thủy quân do công ty chân tay giả khác thuê mà thôi."

Phố Vân Lý!

Khác với cảnh tượng sôi nổi ngoài kia, hiện tại Lâm Phàm có thái độ rất bình tĩnh. Ngày mai hắn sẽ xuất phát, bây giờ hắn đang nghĩ khi đến Hào Giang thì nên đi đâu chơi đây.

Triệu Chung Dương vẫn luôn lướt điện thoại di động: "Anh Lâm, hiện tại chân tay giả hoàn mỹ đã trở nên nổi tiếng ở nước ngoài rồi, anh có định xuất khẩu nó ra nước ngoài không?"

"Nổi tiếng ở nước ngoài sao?" Lâm Phàm sửng sốt, sau đó bất lực cười. Đây cũng là chuyện nằm trong dự liệu của hắn.

Chỉ cần chân tay giả hoàn mỹ vừa được tung ra thì nhất định sẽ quét sạch thị trường. Chỉ là bây giờ Vương Minh Dương và Bí thư Trần vẫn còn có chuyện phải xử lý, cho nên e rằng phải đợi thêm một thời gian nữa.

Đúng lúc này, có một chiếc xe dừng lại.

Vương Minh Dương và Hứa Tử Nhạc xuất hiện: "Ngày mai mọi người đi, tối nay tôi sẽ mời mọi người ăn cơm."

Điền Thần Côn vừa nhìn thấy thổ hào tới thì lập tức trở nên phấn khích, vội vàng dọn ghế phục vụ.

Đối với Điền Thần Côn mà nói, đã là thổ hào thì nhất định phải ôm đùi mới được.

"Thổ Hào, hôm nay sao anh lại mời chúng tôi ăn cơm vậy?" Điền Thần Côn nhiệt tình hỏi.

Triệu Chung Dương nhìn thấy cảnh này thì cũng bất lực. Cái tính cách thích vỗ mông ngựa thổ hào của Điền Thần Côn này vẫn không chịu thay đổi chút nào.

Hai người Vương Minh Dương và Hứa Tử Nhạc lấy hai quyển sổ nhỏ màu đỏ ra, đặt ở trước mặt mọi người.

Lâm Phàm cười nói: "Hai người đúng là quá nhanh quá nguy hiểm, hôm nay đã lĩnh chứng xong luôn rồi."

Vương Minh Dương cười nói: "Đương nhiên rồi! Chuyện này nhất định phải làm thật nhanh, nếu không thì chẳng phải là lãng phí thời gian sao?"

Trên mặt Hứa Tử Nhạc mang theo ý cười hạnh phúc, kéo cánh tay Vương Minh Dương, có loại hạnh phúc nói không nên lời.

Chỉ là hai quyển sổ nhỏ này lại làm Ngô U Lan rất hâm mộ, ánh mắt cô vụng trộm nhìn thoáng qua Lâm Phàm.

"Tối nay chuẩn bị ăn ở đâu?" Lâm Phàm hỏi: "Tôi thấy nếu hai người đã nhận chứng nhận kết hôn rồi thì nhất định phải đi đến chỗ tốt mới được nha."

Vương Minh Dương cười: "Đương nhiên rồi, khẳng định phải đến nơi thật tốt. Tôi đã đặt một phòng ăn hảo hạng rồi. Nhân dịp này gọi toàn bộ mọi người tới tu tập luôn một bữa đi."

Lâm Phàm gật đầu: "Chuyện này cũng không tồi. Được rồi! Anh nói địa điểm đi, tối nay tôi sẽ dẫn bọn họ tới."

"Vẫn là nơi cũ, cậu cũng biết đấy." Vương Minh Dương nói. Trước kia bọn họ thường xuyên đi ăn ở đó. Lúc ấy cũng có không ít chuyện đều xảy ra ở nơi kia.

Ví dụ như quá trình phát triển sự nghiệp của Ngô Hoán Nguyệt cũng được quyết định ở đó.

“Được!”

Đối với việc Vương Minh Dương và Hứa Tử Nhạc nhận giấy chứng nhận kết hôn hắn cũng chúc phúc cho bọn họ. Vậy là từ nay Vương Minh Dương đã có ràng buộc. Sau này làm việc cũng phải cẩn thận hơn.

Sau khi hai người rời đi, Điền Thần Côn cười hỏi: “Tôi nói này, tên nhóc nhà cậu khi nào thì định đi nhận giấy chứng nhận kết hôn đây?”

Lâm Phàm trừng mắt nhìn Điền Thần Côn: “Ông nghịch điện thoại của ông đi! Cứ gửi lì xì hay gì đó cho người t cũng được, chứ đừng suốt ngày hỏi những câu vô dụng như vậy.”

“Haizz! Người trẻ tuổi bây giờ ấy mà, nói gì cũng không được.” Điền Thần Côn bất lực thở dài một hơi, tỏ vẻ thói đời này đã thay đổi rồi.

Lâm Phàm chỉ nở nụ cười mà không nói thêm gì. Hắn sao có thể không biết Điền Thần Côn có ý gì chứ, chỉ là chuyện này có vội cũng không được, phải chậm rãi chờ thời cơ tới.

Chương 1904: Trở lại Hào Giang

Buổi tối.

Hắn đưa những người trong cửa hàng tới nơi hẹn. Khi đến khách sạn thì đã thấy người quen từ xa, hiện giờ tất cả mọi người đều đang ở đó trêu chọc Vương Minh Dương.

“Lâm đại sư tới rồi…”

“Lâm đại sư, cậu đi nhanh một chút đi, giờ chúng tôi chỉ còn chờ một mình cậu thôi đó!”

Lâm Phàm cười: “Tới đây, tới đây!”

Hà Thừa Hàn gần đây phát triển không tệ, gặp Lâm Phàm, nói: “Lâm đại sư, cậu thế mà lại nghiên cứu ra chân tay giả, thật sự rất lợi hại đó nha!”

Lâm Phàm cười nói: “Đâu có! Cũng chỉ bình thường thôi.”

“Sao lại là bình thường cơ chứ? Là rất lợi hại đó!” Hà Thừa Hàn nói. Ông ta hâm mộ Vương Minh Dương muốn chết mà. Chỉ là sau khi ông ta nghe Vương Minh Dương nói chân tay giả đó lại chỉ bán với giá ba ngàn tệ thì ông ta đã hoàn toàn sợ ngây người.

Sau khi nghĩ thông thì ông ta cũng thấy thoải mái. Lâm đại sư là người không muốn mua bán kiếm tiền, mà chỉ muốn làm từ thiện công ích. Chân tay giả hoàn mỹ lợi hại như vậy mà chỉ bán với giá ba ngàn, điều này thật sự làm người ta thán phục mà.

“Được rồi! Hôm nay là ngày Vương Minh Dương và Hứa Tử Nhạc nhận giấy chứng nhận kết hôn, mọi người chúc mừng một chút đi.” Lâm Phàm cười nói.

Giờ khắc này, không khí tại hiện trường lại trở nên sôi nổi. Mọi người ai nấy cũng đều thật tâm chúc mừng hai người này.

Bọn họ đã quen biết Vương Minh Dương được một thời gian dài, cũng đã nghĩ tới chuyện này. Tuy rằng Vương Minh Dương vẫn còn trẻ nhưng thật ra cũng nên kết hôn rồi.

Nhưng không ngờ là lại nhanh như vậy.

Bữa tiệc náo nhiệt bắt đầu, tiếng thảo luận giữa mọi người nối liền không dứt.

Điền Thần Côn thì ăn rất nhiều, không thèm để ý đến những ánh mắt ở chung quanh một chút nào.

Chỉ là những người chung quanh ai cũng coi Điền Thần Côn như bạn bè vậy.

“Haizz! Thật không nghĩ tới chỉ trong nháy mắt đã nhận được giấy chứng nhận kết hôn rồi, thật đúng là không nghĩ tới mà.” Vương Minh Dương và Lâm Phàm tựa lưng vào ghế.

Lâm Phàm cười nói: “Làm sao? Là không nghĩ tới hay là còn có cái gì?”

Vương Minh Dương lắc đầu: “Chỉ là không nghĩ tới lại nhanh như vậy.”

Lâm Phàm: “Chuyện này thì có gì mà nhanh chứ? Rất là bình thường không phải sao? Tử Nhạc là một cô gái tốt, trong lòng

cũng chỉ có một mình anh, hơn nữa cô ấy lại còn có thể chăm lo nhà cửa.”

Vương Minh Dương gật đầu: “Ừm, những chuyện này tôi đều biết, chỉ là hiện tại tôi đang nghĩ, ngày mai mọi người sẽ đi du lịch mà tôi lại không đi được. Thật sự là quá đau lòng mà!”

“Ha ha ha.” Lâm Phàm cười: “Lần sau, không cần vội làm gì!”

“Quỷ mới biết lần sau cậu có thông báo cho tôi không. À đúng rồi! Tôi muốn hỏi một chuyện.” Vương Minh Dương mở miệng nói: “Tin tức trên mạng tôi cũng đã đọc được. Cậu có đề nghị gì đến việc xuất khẩu sản phẩm ra nước ngoài không? Chính là giá bán đó.”

Lâm Phàm cười nói: “Giá cả giống nhau, không có gì khác biệt. Có phải bí thư Trần cũng nghĩ giống tôi không?”

Vương Minh Dương gật đầu: “Đúng vậy! Bí thư Trần cũng nói như vậy, không phân biệt nơi bán, giá cả ngang nhau.”

“Việc này tôi giao hết cho mọi người, mọi người cứ phụ trách là được rồi. Có chuyện gì cũng không cần hỏi tôi. Nếu tôi đặt giá bán xuất khẩu quá cao thì không phải sẽ có nhiều người phẫn nộ sao?” Lâm Phàm cười nói. Trong chuyện này, hắn sẽ không phân biệt đối xử, những người bị khuyết tật vốn đã chịu nhiều thiệt thòi, nếu như hiện tại hắn còn phân biệt đối xử thì thật sự không phù hợp với tinh thần quốc gia mà bọn họ vẫn luôn đề cao.

Vương Minh Dương gật đầu: “Yên tâm đi! Chuyện này tôi biết mình nên làm gì. Tuy rằng có một số quốc gia thì thích làm thịt chúng ta, nhưng đó là do bọn họ không tốt, chúng ta không thể học theo bọn họ mà biến thành loại người như bọn họ được.”

“Đúng thế! Anh nghĩ như vậy là được.” Lâm Phàm cười, vỗ vai Vương Minh Dương: “Đêm nay thế nào? Có muốn uống với tôi không say không về không?”

Vương Minh Dương vừa nghe thì lập tức xua tay: “Không không! Uống rượu làm tổn hại thân thể, tôi đã bỏ rượu rồi.”

“Ha ha…”

Lâm Phàm phá lên cười. Hắn biết tỏng tên Vương Minh Dương này bị trình độ uống rượu của hắn dọa sợ mà.

Đêm nay mọi người đều nói chuyện rất vui vẻ. Mấy người Hà Thừa Hàn và Lâm Phàm cũng đã lâu không gặp mặt nên lại càng uống thêm nhiều rượu. Chỉ là đối với Lâm Phàm mà nói, chút rượu này chả thấm vào đâu.

Hôm sau.

Sân bay.

Máy bay sẽ bay thẳng từ Thượng Hải đến Hào Giang.

Đám người Lâm Phàm đã đến sân bay từ rất sớm.

"Ồ! Sao cái tên Điền Thần Côn vẫn còn chưa tới vậy?" Lâm Phàm nhìn đồng hồ: " Sẽ không phải là ngủ quên rồi đấy chứ?"

Triệu Chung Dương thở dài: "Ban nãy tôi vừa gọi điện thoại rồi. Ông ta nói phải chuẩn bị một chút, ai biết ông ta phải chuẩn bị cái gì chứ?"

"Cái tên Điền Thần Côn này, nếu sớm biết sẽ như vậy thì đã không cho ông ta quay về rồi. Đã muộn như vậy rồi mà ông ta còn chưa tới, thật là muốn đạp cho ông ta vài cái mà." Lâm Phàm bất lực nói.

Đột nhiên!

Một bóng người xuất hiện.

Chương 1905: Trưởng lão gia tộc táng yêu

"Con mẹ nó…" Lâm Phàm nhìn thấy bóng người ở phía xa thì lập tức ngây ngẩn cả người.

Mà Triệu Chung Dương và Ngô U Lan cũng trợn tròn mắt, còn có chút không dám tin mà dụi dụi mắt, giống như là bản thân vừa nhìn lầm vậy.

Ở phía xa, Điền Thần Côn mặc một cái quần màu xanh lá cây, áo màu đỏ, đeo kính đen. Tóc thì chảy ngược ra sau, trong tay kéo theo một chiếc vali cũ, ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới.

“Tôi tới rồi đây.” Điền Thần Côn không thèm để ý đến ánh mắt chung quanh, trực tiếp vẫy tay với đám Lâm Phàm.

“Tôi qua bên kia chờ mọi người, mọi người tiếp đón ông ta đi!” Lâm Phàm cảm thấy nếu mình đứng cùng một chỗ với tên Điền Thần Côn thì nhất định sẽ bị người ta cười chết.

“Anh Lâm, tôi đi với anh.” Ngô U Lan vội vàng nói. Cô cũng cảm thấy đây không phải là Điền Thần Côn mà cô biết.

Triệu Chung Dương đần độn đứng tại chỗ, trong lúc nhất thời ngây ngẩn cả người. Trong lòng cũng không ngừng kêu gào, mấy người đều đi hết, để lại tôi ở với tên Điền Thần Côn này như vậy, có còn mặt mũi hay không hả?

Chỉ là rất nhanh, Điền Thần Côn đã xuất hiện ở trước mặt Triệu Chung Dương, bày ra một tư thế rất đẹp trai, tay cầm kính râm, lộ ra hàm răng khô vàng: “Làm sao? Không biết tôi sao?”

Triệu Chung Dương hít sâu một hơi: “Thần côn, có phải ông bị quỷ nhập rồi hay không? Ông ăn mặc như vậy là sao đó hả?”

“Sao là sao?” Điền Thần Côn từ bản thân từ trên xuống dưới một cái, rất là hài lòng gật đầu nói: “Chả có sao cả, tôi mặc như vậy thì làm sao? Cô gái mà cậu giới thiệu cho tôi rất tốt. Cô ấy đã cho tôi một nguồn cảm hứng về phong cách ăn mặc rất lớn. Mặc dù tuổi của tôi lớn nhưng tôi lại có một trái tim trẻ trung. Phong cách này rất thời trang mà. Tôi nhìn rất đẹp trai có phải không?”

Thiếu chút nữa thì Triệu Chung Dương phải truyền oxy gấp: “Ông giống như đại trưởng lão của gia tộc táng yêu vậy.”

(Gia tộc táng yêu: Nghĩa là gia tộc mai táng, ý chỉ phong cách thời trang hiphop để tóc dài nhuộm đủ màu sắc ‘giống nhóm nhạc HKT một thời’)

“Gia tộc táng yêu là cái quỷ gì?” Điền Thần Côn sửng sốt, không hiểu đây là gia tộc gì.

Mà đúng lúc này, những người đi ngang qua đều lén lút lấy điện thoại di động ra chụp ảnh Điền Thần Côn. Đối với tạo hình mới này của Điền Thần Côn, người qua đường cũng phải thán phục.

Chỉ là nói đi cũng phải nói lại, tuy rằng Điền Thần Côn ăn mặc thành như vậy nhưng thật sự thì nhìn qua cũng không tệ.

Người luyện võ luyện cả đời, khí thế quả thật khác người thường.

Tuy rằng xanh xanh đỏ đỏ nhưng lại có một loại cảm giác nói không nên lời.

“Wow! Quá hoàn mỹ!”

Đúng lúc này, một người đàn ông ăn mặc thời thượng, để tóc dài đột nhiên xuất hiện trước mặt Điền Thần Côn. Ánh mắt nhìn chằm chằm vào Điền Thần Côn, trong mắt lấp la lấp lánh ánh sáng.

“Phối hợp quá hoàn mỹ, cảm giác thật tuyệt vời!” Người đàn ông tóc dài kích động nói.

Điền Thần Côn nhìn đối phương, lộ ra vẻ mặt khinh bỉ: “Ai vậy? Đường đường là một đại nam nhân mà lại để tóc dài như vậy, nam không ra nam, nữ không ra nữ.”

“Xin chào! Tôi là người chuyên chụp ảnh cho người mẫu, ông có thể làm người mẫu của tôi được không? Phong cách ăn mặc của ông thực sự quá tuyệt vời. Vải này, màu sắc này, không rẻ nha.” Người đàn ông tóc dài thán phục nói.

“Không rẻ sao?” Điền Thần Côn sửng sốt, sau đó nhìn lại một chút: “Quần hai mươi tệ, áo ba mươi tệ. Như vậy mà còn không rẻ?”

Triệu Chung Dương không nghĩ tới lại còn có người tán thưởng Điền Thần Côn, cậu ta thật sự là bó tay mà: “Thần Côn, rốt cuộc ông có đi hay không?”

“Đi, đi.” Điền Thần Côn lập tức lấy lại hứng thú. Còn người đàn ông tóc dài này thì ông ta không có chút hứng thú nào.

“Chờ một chút! Đây là danh thiếp của tôi, tôi hy vọng ông có thời gian gọi điện thoại cho tôi.” Người đàn ông tóc dài thấy người mẫu hoàn mỹ như vậy muốn đi thì lập tức đưa danh thiếp ra.

“Chuyện gì vậy? Không phải bị điên đó chứ?”

Điền Thần Côn không hiểu. Khi ông ta thấy người đàn ông tóc dài kia cứ đi một bước lại quay đầu lại nhìn mình một lần thì cũng run rẩy. Người đàn ông đó có hơi kinh khủng. Ông ta nhìn danh thiếp một cái, tất cả chữ trên đó đều là tiếng Anh, giống như bùa trừ tà vậy, nhìn không hiểu chút nào.

……

Xếp hàng kiểm tra an ninh.

Điền Thần Côn cảm thấy lúc này có loại thoải mái khó nói, dường như là tìm được cảm giác chưa từng tồn tại, thậm chí ông ta còn cảm thấy trong cơ thể mình có có gien thời trang thời thượng.

Lâm Phàm và Ngô U Lan giả vờ như cái gì cũng không biết, cũng không nói chuyện phiếm với Điền Thần Côn.

Ngược lại, Triệu Chung Dương thì có chút thảm. Cậu ta cũng muốn làm như không quen biết Điền Thần Côn nhưng lại bất lực. Từ đầu đến cuối, Điền Thần Côn cứ tựa vào bên người Triệu Chung Dương nói chuyện với cậu ta.

"Cậu giúp tôi xem một chút, trên danh thiếp này viết cái gì vậy? Sao tôi đọc không hiểu gì hết?" Điền Thần Côn biết đọc chữ Hán nhưng đối với những chữ trên danh thiếp này thì ông ta lại không hiểu một chút nào.

Triệu Chung Dương liếc mắt một cái sau đó lại nghiêm túc nhìn, sau đó sửng sốt. Con mẹ nó! Cậu ta gặp quỷ rồi sao? Không ngờ đây lại là danh thiếp của một nhiếp ảnh gia chuyện chụp ảnh người mẫu, hơn nữa còn rất nổi tiếng.

Chương 1906: Mời làm diễn viên AV

Giờ khắc này, đại não của cậu ta nhanh chóng chuyển động, suy nghĩ tới rất nhiều loại khả năng.

Ví dụ như sau này tên Điền Thần Côn này ở trước mặt mình khoe khoang thì cậu ta sợ mình chịu không nổi sự tủi thân này.

Sau đó nghĩ một chút, rốt cục nghĩ ra một cách.

"À! Cái này là danh thiếp của đạo diễn AV đó, có thể là muốn mời ông tới Nhật Bản đóng phim đó nha." Triệu Chung

Dương nói.

(AV: Adult video)

Điền Thần Côn sửng sốt, có chút không tin: “Không thể nào! Tôi không thấy hai chữ A và V ở trong đây.”

Triệu Chung Dương: “Ông nhìn lầm rồi, hai chữ cái này chính là chữ thay thế. Nếu ông không tin thì ông có thể gọi điện thoại hỏi.”

Đột nhiên Điền Thần Côn nổi giận: “Cái gì? Cái tên đó lại muốn tìm tôi đi chụp cái này, tôi Thần Côn cũng là người có tôn nghiêm.”

Xoẹt!

Vừa dứt lời, Điền Thần Côn lập tức xé rách tấm danh thiếp trên tay, sau đó vỗ bả vai Triệu Chung Dương, vẻ mặt đắc ý nói: “Haizz! Cũng không biết những người này đang nghĩ gì mà làm những chuyện này. Ngay cả một ông già như tôi cũng không buông tha. Nếu như tôi thật sự tới đó thì có thể sống sót trở về hay không thì còn là một vấn đề đó nha.”

Lời này có chút thâm ý.

Triệu Chung Dương rất muốn nói “Điền Thần Côn chúng ta đi WC đổi quần áo đi được không?” Nhưng thấy bộ dạng của Điền Thần Côn này thì cậu ta đã biết, chuyện này chỉ sợ là không có khả năng.

Những người dân xung quanh đã kiểm tra an ninh đều đưa ánh mắt tò mò tới đây.

Dù sao một người được coi là ông già lại ăn mặc loè loẹt như thế cũng làm người ta kinh ngạc.

Phần lớn mọi người đều lấy điện thoại di động ra chụp ảnh, tỏ vẻ rất phấn phích, dường như là phát hiện ra một đại lục mới.

Điền Thần Côn nói: “Cậu nói bọn họ cầm điện thoại di động chụp cái gì vậy? Chẳng lẽ là đang chụp tôi sao?”

Triệu Chung Dương ho nhẹ một tiếng: “Chắc là vậy.”

Cái này còn phải hỏi sao? Đây hoàn toàn là đang chụp ông đó có được không hả?

Đột nhiên!

Một âm thanh ồn ào truyền đến.

“Mọi người mau tránh ra, anh ta điên rồi.”

Đột nhiên, từ xa có một bóng người chạy đến, chạy rất nhanh, hơn nữa trong tay còn cầm dao găm.

“Mẹ kiếp!” Triệu Chung Dương nhìn thấy tình huống này thì lập tức ngây người, dường như là không nghĩ tới có người dám hành hung ở sân bay.

Lâm Phàm nhìn thấy tình huống này thì cũng sửng sốt, sau đó vừa định động thủ thì lại thấy Điền Thần Côn nhanh chóng chạy tới.

“Ban ngày ban mặt, lại cầm vũ khí hại người, muốn ăn đòn mà!”

Bốp bốp!

Chỉ cần một hai chiêu đã có thể giải quyết.

“Mẹ kiếp! Cái ông già lẳng lơ này cũng quá lợi hại đi.”

Người xung quanh nhìn thấy tình huống này thì cũng đều choáng váng, dường như đều không nghĩ tới chuyện này.

Cái động tác kia, lại phối với bộ quần áo đó đã tạo ra một cảnh tượng quái dị.

Tách tách!

Tách tách!

Người chung quanh làm sao còn có thể nhịn được nữa? Bọn họ nhanh chóng lấy điện thoại di động ra điên cuồng quay chụp. Trong mắt bọn họ, đây là một cảnh thật sự quá bá đạo.

Lâm Phàm lắc đầu, không nghĩ tới lúc này lại để cho Điền Thần Côn phát huy tài năng.

Rất nhanh, nhân viên an ninh sân bay đã đi tới bắt được người này.

“Điền Thần Côn, nhanh lên, đến lượt ông rồi!” Lâm Phàm và Ngô U Lan đã sớm kiểm tra xong, lúc này gọi Điền Thần Côn vẫn còn đang đứng ở nơi đó.

“Tới đây!” Điền Thần Côn vỗ vỗ tay. Đối phó loại tiểu tặc này chỉ cần mấy chiêu mà thôi, căn bản không tốn bao nhiêu thời gian. Sau đó ông ta xách chiếc rương hành lý cũ nát của mình đi về phía kiểm tra an ninh.

Mà toàn bộ cảnh ban nãy cũng đã bị người ta quay lại.

Triệu Chung Dương nhìn người chung quanh một chút, lại nhìn Điền Thần Côn, rồi cúi đầu đi ngang qua Điền Thần Côn, coi như không quen biết ông ta.

Cậu ta cảm thấy lần này Điền Thần Côn sẽ xảy ra chuyện.

Trên máy bay.

Lâm Phàm cẩn thận nhìn Điền Thần Côn: “Điền Thần Côn, thật ra sau khi thấy ông mặc bộ quần áo này được một lúc, tôi đột nhiên cảm thấy ông mặc thế này cũng rất thời thượng đó nha.”

Điền Thần Côn nghe thấy vậy thì lập tức nở nụ cười lớn: “Ha ha, tôi đã nói rồi, cô em kia đã đảm bảo thì không sai được. Tôi cảm thấy sau khi mặc vào thì tôi trở nên trẻ trung hơn trước. Hơn nữa còn có rất nhiều người chụp hình của tôi, đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy mình được hoan nghênh như vậy.”

Ngô U Lan mím môi, muốn cười lại không dám cười. Cô cảm thấy Điền Thần Côn ăn mặc như vậy thật sự là quá buồn cười. Chỉ là quả thật đúng như anh Lâm nói, nhìn lâu đúng thật là cảm thấy không tồi, có loại cảm giác nói không nên lời.

Triệu Chung Dương thở dài, cảm thấy mình đã hại Điền Thần Côn. Nếu mà không phải cậu ta giới thiệu cô gái không đáng tin cậy đấy cho Điền Thần Côn thì ông ta sẽ không biến thành như vậy.

Là cậu ta đã hại ông ấy rồi.

Chương 1907: Không nhận ra

Phía bên kia sân bay.

Khi các phóng viên nghe thấy có chuyện xảy ra ở sân bay thì vội vàng chạy đến.

Chỉ là khi đến nơi thì lại không nhìn thấy chuyện gì, sau đó nhanh chóng phỏng vấn những người chứng kiến chuyện đã xảy ra.

Một người dân chưa qua cổng kiểm tra an ninh, hào hứng nói.

“Tôi đã quay lại tình huống vừa rồi, thật sự là quá khiến người ta rung động.”

Phóng viên: “Anh có thể cho chúng tôi xem video không?”

“Được! Không thành vấn đề. Tôi nói cho anh biết, ông già kia thật đúng là lợi hại. Ăn mặc không chỉ loè loẹt ngổ ngáo, hơn nữa còn là một cao thủ nữa đó. Ông già đấy chỉ cần ra một, hai chiêu là người hành hung đấy đã bị đánh đến nằm sấp trên mặt đất. Ngay cả động cũng không động được, thật đúng là rất lợi hại.”

Các phóng viên nghe nói vậy thì càng thêm hứng thú, không biết rốt cuộc là như thế nào.

Sau đó khi nhìn thấy tình huống trong video thì cũng không khỏi buột miệng nói.

“Ông già này thật ngổ ngáo đó nha.”

Người dân gật đầu: “Đúng không? Phong cách ăn mặc thật sự là quá ngổ ngáo. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một ông già ăn mặc như vậy, chỉ là nói đi cũng phải nói lại, ông già này thật sự rất dũng cảm, hơn nữa còn rất lợi hại. Chỉ vài chiêu đã có thể đánh bại người ta như vậy, nếu không phải tôi đã quay lại được cảnh này thì tôi cũng thật sự không thể tin được.”

Giờ khắc này, các phóng viên đều lưu video lại. Cho dù như thế nào, bọn họ đều phải tung tin tức này ra ngoài.

Thật là một ông già ngổ ngáo.

Thật là một ông già lợi hại.

Hào Giang!

Vân Tuyết Dao tỉ mỉ trang điểm, cô bạn thân Kim Manh tò mò hỏi: “Tuyết Dao, cậu đây là muốn làm gì vậy?”

Vân Tuyết Dao cười: “Nhóm anh Lâm từ Thượng Hải đến đây chơi, lát nữa tôi sẽ đi đón bọn họ.”

“Anh Lâm? Đó là người đàn ông mà cậu thích đó sao?” Kim Manh hoảng sợ hỏi.

“Nói cái gì đó? Thích cái gì mà thích.”

“Còn giả vờ cái gì? Cậu thế mà lại bán rẻ chính mình như vậy. Tôi ngược lại muốn xem một chút, đến cùng là loại người gì mà có thể làm cậu mê muội đến như vậy.”

Sân bay Hào Giang.

Làm thủ tục ở cổng an ninh.

Ngô U Lan nói: “Anh Lâm, vừa rồi em đã liên lạc với Tuyết Dao, hiện tại cô ấy đang ở bên ngoài đón chúng ta. Sau khi chúng ta kiểm tra an ninh xong là có thể nhìn thấy cô ấy.”

Liễu Nhiếp, người từ đầu đến cuối đều không nói gì, lúc này đột nhiên mở miệng nói: “Mối quan hệ của Lâm đại sư đúng là rộng rãi. Bạn bè ở bốn bể, lại còn đều là con gái nhỉ.”

“He he he, hâm mộ sao?” Lâm Phàm cười nói. Hắn cũng hết cách, dù sao có đôi khi quá được chào đón cũng là một cái tội.

“Chuyện này có hâm mộ cũng không được.” Liễu Nhiếp nói. Chỉ là cô ta cũng thở phào nhẹ nhõm, đi ra ngoài một chuyến cũng là lựa chọn không tồi.

Chỉ là so với Ngô U Lan thì Liễu Nhiếp lại bị mọi người chú ý đến hơn. Dù sao từ khí thế đến khí chất thì Liễu Nhiếp lại càng thích hợp với vị trí nữ thần trong lòng của không ít đàn ông.

Chỉ là đối với tổ hợp nữ thần này thì cũng có chút quái dị.

Nhất là Điền Thần Côn, bộ dáng loè loẹt ngông nghênh kia làm rất nhiều người hoảng sợ, vẻ mặt người nào người nấy đều choáng váng. Cách ăn mặc này cũng quá vượt thời thượng rồi.

Chỉ là đối với Điền Thần Côn mà nói, ông ta đã học được cách tâm bất biến dưới dòng đời vạn biến. Cho nên không bị những ánh mắt đó làm phiền. Theo ông ta thấy, những người này đã bị cách ăn mặc của ông ta khuất phục rồi.

Bên ngoài.

Vân Tuyết Dao còn có chút lo lắng. Dường như sắp được gặp Lâm Phàm mà cô ta lại không biết phải làm gì.

“Tuyết Dao, cậu làm quá lên rồi đó! Không phải chỉ là một người đàn ông thôi sao? Cậu lo lắng như vậy làm gì chứ?” Kim Manh nhìn bạn thân của mình với vẻ mặt ngơ ngác. Phải là loại đàn ông nào mới có thể làm cho Tuyết Dao thành như thế này?

Cô ta ngược lại muốn nhìn xem, rốt cuộc là loại người gì mà có thể làm được như vậy.

Cô ta thật sự là làm sao cũng không tin được.

“Anh Lâm.” Đúng lúc này, Vân Tuyết Dao nhìn thấy bóng dáng đi ra thì lập tức vẫy tay.

Kim Manh cũng nhón chân lên nhìn về phía trước, ánh mắt nhanh chóng quét qua đoàn người một lượt. Ông già loè loẹt kia thì loại trừ, người đàn ông vẻ mặt bỉ ổi tay cầm điện thoại di động cũng loại trừ. Cuối cùng chỉ còn người đàn ông đang bị hai cô gái kẹp ở giữa, chính là mục tiêu của bạn thân của mình.

Chỉ là khi nhìn thấy hai cô gái bên cạnh người đàn ông kia thì lại nhướng mày, trong lòng thầm nghĩ. Người đàn ông này sẽ không phải là cao thủ tình trường đấy chứ? Chỉ đi ra ngoài mà cũng đưa theo hai em gái xinh đẹp như vậy.

Hơn nữa còn đưa đến Hào Giang, tình huống trong này có chút phức tạp, nhất định phải cẩn thận.

Lâm Phàm nhìn thấy Vân Tuyết Dao thì cũng vẫy tay, hắn không nghĩ tới cô nàng này đã ở bên ngoài đợi.

Vân Tuyết Dao vội vàng đi tới, trên mặt mang theo nụ cười hưng phấn: “Anh Lâm, U Lan, chị Liễu, chào mừng mọi người đến Hào Giang.”

Điền Thần Côn một bên nói: “Vậy còn tôi thì sao?”

Khi nhìn thấy Điền Thần Côn, Vân Tuyết Dao đột nhiên ngây ngẩn cả người, dường như như là không nhận ra: “Ông là… Ông…”

Chương 1908: Mã thiếu gia

“Điền Thần Côn, lần trước không phải chúng ta đã cùng ăn cơm rồi sao? Cô còn nói sẽ giới thiệu bạn bè của cô cho tôi biết.” Điền Thần Côn vội vàng mở miệng nói. Hiện tại ông ta cũng cảm thấy lo lắng cho đại sự của đời mình. Ông ta đã lớn tuổi như vậy rồi mà còn chưa có con, vậy sau này ai sẽ đưa tang cho ông ta chứ? Cho nên ông ta có chút lo lắng.

“À, Điền Thần Côn! Tôi không nhận ông, ông mặc cái này…” Vân Tuyết Dao cũng không thể tin được, cô ta không nghĩ tới Điền Thần Côn lại ăn mặc như thế này.

Điền Thần Côn sờ sờ cái đầu được chải chuốt bóng loáng của mình một chút, không khỏi cười nói: “Thời trang đó!Có phải cô cảm thấy khác hoàn toàn không? Bộ đồ này phối rất tốt, lúc chúng tôi tới đây cũng có rất nhiều người chụp ảnh, quay video đó.”

Trong lòng Vân Tuyết Dao có hơi bối rối. Cô ta không biết rốt cuộc Điền Thần Côn đã trải qua biến cố cỡ nào mà lại biến thành như vậy.

Lâm Phàm cười: “Được rồi, trước tiên chúng ta không nói những chuyện này nữa, đi khách sạn trước đi. Trước tiên cất đồ đạc cái đã, lần này đến Hào Giang, mọi người cứ vui vẻ một chút đi.”

Chỉ là làm cho Lâm Phàm kinh ngạc chính là lúc này có một cô gái đứng bên cạnh Vân Tuyết Dao, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm hắn, xuất phát từ lễ phép hắn cũng cười lại.

Vân Tuyết Dao phản ứng lại, nói: “Anh Lâm, em giới thiệu cho anh một chút, đây là bạn thân của em, Kim Manh.”

“Xin chào!” Lâm Phàm cười.

Kim Manh ngược lại không chút che dấu: “Anh chính là Lâm đại sư mà Tuyết Dao nhà tôi ngày đêm thương nhớ đó sao? Nhìn qua thấy cũng bình thường, chỉ là không nghĩ tới anh lại lợi hại như vậy, có thể làm Tuyết Dao nhà tôi thần hồn điên đảo.”

Ô ô!

Lời này vừa dứt, Vân Tuyết Dao đã che miệng Kim Manh lại, sau đó xấu hổ cười: “Anh Lâm, anh dẫn mọi người đến khách sạn trước đi.”

Lâm Phàm ngược lại không để lời này ở trong lòng, sau đó gật đầu: "Được, vậy thì đi thôi."

Ở Hào Giang, Vân Tuyết Dao đi đâu cũng sẽ có vệ sĩ đi theo.

Vì người quá nhiều, một chiếc xe không đủ chỗ nên mọi người chia ra làm hai xe.

Mà Kim Manh kia thì tự mình lái một chiếc xe.

Điền Thần Côn nhìn Triệu Chung Dương: "Cậu còn nhìn cái gì? Người ta đã đi rồi."

"Tôi không nhìn cái gì cả, tôi chỉ nhìn xem Hào Giang trông thế nào mà thôi. Trái lại, tôi vừa nhìn đã biết Vân Tuyết Dao này không đơn giản, không nghĩ tới còn có vệ sĩ đi theo như thế." Triệu Chung Dương nói.

Điền Thần Côn: "Cậu nói vậy không phải là nói nhảm sao? Đây chính là đại tiểu thư đó, cậu cho rằng người ta là ai chứ?"

Mọi người lên xe trực tiếp xuất phát. Nơi này là địa bàn của Vân Tuyết Dao cho nên cũng không cần bọn Lâm Phàm quản nhiều, trực tiếp ngồi xuống theo sự sắp xếp là được.

Kim Manh một mình lái xe, trong lòng cũng rất tò mò. Cô ta cũng không biết Tuyết Dao coi trọng người đàn ông này ở điểm nào.

Đinh đinh!

Ngay sau đó, điện thoại của cô reo, nhìn thấy tên người gọi đến thì mỉm cười, sau đó trả lời điện thoại.

"Ai ôi, đây không phải là đại thiếu gia của chúng ta sao? Làm sao đây? Có chuyện gì?" Kim Manh cười hỏi.

"Kim Manh đừng như vậy, tôi hỏi cô chuyện này, Tuyết Dao đang làm gì vậy?" Điện thoại truyền đến một giọng nói của một người đàn ông.

Đây là một đại thiếu gia của một gia tộc khác ở Hào Giang, cũng là nhân vật có thực lực.

"Tuyết Dao đang ở cùng người trong lòng rồi, tốt nhất anh đừng mơ tưởng tới nữa." Kim Manh nói. Cô ta biết tên này vẫn luôn theo đuổi Tuyết Dao. Chỉ là cô ta thấy, đây căn bản là chuyện căn bản không có khả năng. Người này tính tình lì

lợm, mồm miệng ba hoa rõ ràng không đáng tin cậy. Nếu không phải người này có bối cảnh hùng hậu thì ngay cả điện thoại cô ta cũng lười nghe.

“Cái gì? Ai? Tuyết Dao đang ở cùng một chỗ với ai? Người mà tôi nhìn trúng thì có ai ở Hào Giang này dám đụng vào?” Mã Thiếu Hào tức giận, chỉ nghe qua điện thoại cũng đã cảm nhận được hiện tại anh ta đang tức giận cỡ nào.

Kim Manh nói: “Mã đại thiếu gia, tôi thấy anh vẫn là quên đi. Người này, anh trêu không nổi.”

“Buồn cười! Ở Hào Giang này còn có người mà tôi không thể trêu vào sao? Cô mau nói cho tôi biết, rốt cuộc là ai? Tôi phải cùng hắn nói chuyện một chút.”

Kim Manh: “Người ta không phải là người ở Hào Giang mà là Thượng Hải. Lâm đại sư, anh đã từng nghe qua chưa? Nếu anh chưa từng nghe qua thì có thể tự mình lên mạng tìm hiểu. Tôi nói cho anh biết, Lâm đại sư này tuy rằng không có quyền cũng chẳng không có tiền nhưng lại rất lợi hại đấy. Nếu như anh cứ nhất quyết chọc vào thì sẽ xảy ra chuyện thật đó.”

Mã Thiếu Hào nở nụ cười: “Không có tiền, không có quyền sao? Những thứ quan trọng như vậy cũng không có mà lại nói không thể chọc vào? Tôi ngược lại muốn nhìn xem anh ta có lai lịch gì, cô đừng vội tắt điện thoại, bây giờ tôi sẽ đi hỏi thăm một chút.”

Kim Manh lắc đầu cười, cảm thấy Mã Thiếu Hào thật sự quá non nớt. Nhưng qua một hồi lâu, cô ta cũng không nghe thấy Mã Thiếu Hào lên tiếng.

“Mã đại thiếu gia, sao lại không nói lời nào vậy? Anh đã xem qua chưa?”

Giờ khắc này, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói: “Tên này lại lợi hại như vậy sao?”

“Anh cho rằng tôi nói đùa với anh sao? Loại người này tuy rằng không có tiền không có quyền, nhưng cũng không phải hạng người dễ chọc như vậy. Hơn nữa còn có chuyện mà anh không biết. Dù sao thì cũng như vậy, tôi tắt máy trước đây.”

Chương 1909: Đối thủ quá nhiều

Khách sạn.

Cũng chính là ở khách sạn casino hạng sang của nhà Vân Tuyết Dao, ở đây có phòng ở cao cấp. Đồng thời cô cũng nghĩ rất chu đáo, đó chính là để cho anh Lâm và đám Thần Côn lúc nhàm chán có thể xuống dưới sảnh chơi.

Hơn nữa tất cả những thứ bên trong đều đã sắp xếp ổn thỏa, có người chuyên môn ở bên ngoài trông coi, chỉ cần bọn người Thần Côn đi ra ngoài thì sẽ có người đặc biệt tiếp đãi.

“Anh Lâm, chúng ta vào thôi.” Vân Tuyết Dao vẻ mặt vui vẻ nói.

Bây giờ cô đang rất vui vẻ, tâm trạng cũng rất hưng phấn, cảm giác gặp lại lần này thực sự không tồi.

Kim Manh cũng chạy đến bên cạnh Vân Tuyết Dao, đối với người đàn ông mà bạn thân mình nhìn trúng cô ta sao có thể không biết là ai được.

Trên Weibo, Lâm đại sư này cũng không biết làm ra bao nhiêu chuyện, những chuyện này lấy ra một chuyện cũng có thể khiến người ta phải hô to quá đáng sợ.

Vậy nên không tiền không quyền cũng không phải là ai cũng có thể chọc hắn được.

Thực sự cho rằng chính phủ sẽ để bất kỳ ai bắt nạt Lâm đại sư được hay sao?

Nhân vật như vậy đã trở thành bảo bối của Thượng Hải, những lãnh đạo của chính phủ đều hoan nghênh Lâm đại sư sống ở Thượng Hải, tốt nhất là đừng đến thành phố nào khác nữa.

Đây là cô ta gọi điện thoại cho bạn ở Thượng Hải mới biết được tin tức này.

Dù sao Lâm đại sư là nhân tài, hơn nữa còn không phải là nhân tài bình thường mà là siêu cấp nhân tài.

Có bao nhiêu tiền cũng không thể so sánh nổi, vậy nên nghĩ thôi thì cũng có cảm giác kinh khủng đáng sợ rồi.

Trên mạng mặc dù có người sẽ nổi giận mà chửi mắng Lâm đại sư. Thế nhưng nhìn mà xem, nếu như chuyện diễn biến đến mức nghiêm trọng thì xem kết cục của kẻ đó sẽ là gì.

Hơn nữa để cho Kim Manh cảm giác đáng sợ hơn nữa đó chính là trình độ cờ bạc của Lâm đại sư vậy mà lại cũng rất nghịch thiên. Đối với nơi như Hào Giang này mà nói, điều này đại biểu cho cái gì, sợ rằng người có chút đầu óc cũng hiểu ra.

Đương nhiên, đây cũng là thứ cô ta biết được từ chỗ Vân Tuyết Dao. Hơn nữa chuyện lần trước cô ta cũng nghe Tuyết Dao nói qua, nếu như không phải là Lâm đại sư giúp đỡ thì hậu quả này thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Càng hiểu rõ, trong lòng Kim Manh càng thêm khiếp sợ, thậm chí trong mắt cô ta thì người đàn ông này sợ rằng căn bản không phải là người.

Nếu như là người, sao có thể biết nhiều thứ như vậy được chứ.

"Đúng là trải nghiệm lần đầu nha." Ngoài cửa, Điền Thần Côn rất hưng phấn, đây là lần đầu tiên ông ta rời khỏi Thượng Hải đến nơi cao cấp như này.

"Thần Côn, nếu như ông cảm thấy nhàm chán có thể bảo người đưa ông xuống chơi vài ván, tôi sẽ bao hết cho ông." Vân Tuyết Dao cười nói.

Điền Thần Côn ngơ ngác: "Được, được."

Nếu như để ông ta tự dùng tiền của mình chơi thì đánh chết ông ta cũng sẽ không cam lòng, có điều có đại gia bao nuôi thì ông ta vẫn rất vui vẻ chơi.

Lâm Phàm: "Thần Côn, ông đừng bởi vì những câu nói này mà chơi bừa bãi, nếu như thua quá nhiều phải bán cả mông đi đó."

"Hả?" Điền Thần Côn sửng sốt rồi phản ứng lại: "Sao có thể chứ, cậu nói vậy thì tôi tối đa cũng chỉ chơi một nghìn thôi, thua một nghìn rồi tôi bảo đảm không chơi nữa."

Nghe được lời này Lâm Phàm lập tức cười lên, một nghìn này chơi cái mẹ gì chứ.

"Anh Lâm, chúng ta vào thôi." Vân Tuyết Dao nói.

"Ừm."

Một nhóm người đi vào bên trong.

Người trông coi chỗ này nhìn thấy Vân tổng đích thân dẫn người đến cũng rất tò mò.

“Vừa rồi là ai vậy? Vậy mà lại để Vân tổng đích thân tiếp đón.”

“Không biết, tôi cũng không quen.”

“Kia là Lâm đại sư, các anh vậy mà lại không biết hay sao?” Lúc này một người đàn ông trung niên đi tới nói.

“Hả?” Lâm đại sư, hắn không phải là đang ở Thượng Hải sao? Hơn nữa sao lại quen biết Vân tổng của chúng ta vậy.” Có người hoài nghi hỏi, nghĩ có chút không hiểu rốt cuộc trong đó là vì cái gì.

Người đàn ông trung niên cười nói: “Đây là anh không biết rồi, trước đây Lâm đại sư đến Hào Giang một lần rồi. Hơn nữa còn giúp chúng ta giải quyết được phiền phức lớn. Được rồi, chăm chỉ làm việc đi, đừng hỏi nhiều như vậy nữa.”

“Lâm đại sư này chính là thần tượng của tôi.”

Một nhóm người đi vào bên trong, Vân Tuyết Dao bận trước bận sau sắp xếp chỗ cho tất cả mọi người. Đồng thời cũng phân phó người ở trên tầng đợi, chỉ cần nhìn thấy có người đi ra thì nhất định phải lập tức tiếp đãi.”

Khu nhà vệ sinh.

Kim Manh hỏi: “Tuyết Dao, cậu thực sự thích hắn sao?”

Là bạn thân cô nhất định phải hỏi cho rõ, hơn nữa đối với chuyện này cô ta cũng rất để ý. Dù sao chuyện này trong mắt cô ta rất không bình thường, người bên cạnh Lâm đại sư này có chút nhiều, không mấy khả quan.

Hơn nữa xem ra, hình như còn có một người không đến.

Cô ta đã điều tra trên mạng còn một nữ minh tinh nữa cũng có quan hệ không bình thường với Lâm đại sư, cạnh tranh thực sự khốc liệt.

“Hỏi những thứ này để làm gì, không phải như cậu nghĩ đâu.” Vân tuyết Dao nói.

Chương 1910: Học ai mà lợi hại như vậy?

Kim Manh: “Cậu đừng giả vờ với tôi nữa, chút suy nghĩ của cậu tôi còn có thể không biết sao. Có điều tôi không thể không nói, kiểu đàn ông này cậu rất khó có được đó nha.”

“Tại sao?” Vân Tuyết Dao sững có chút hiếu kỳ, thậm chí còn có chút căng thẳng hỏi.

Kim Manh: “Cậu xem, trước kia cậu không quen biết hắn, hắn đã quen rất nhiều em gái rồi. Hơn nữa điều kiện ngoại hình cũng không kém cậu, cậu nhìn xem bọn họ có thành công không?”

“Không thành công, mặc dù cử chỉ thoạt nhìn rất thân mật, nhưng theo kinh nghiệm của tôi có thể nhìn thấy được giữa bọn họ có một khoảng cách chưa vượt qua, cũng chính là không có lên giường. Loại tình huống này, cũng có chút đáng sợ. Từ điểm này có thể suy đoán ra có hai loại khả năng.”

Lúc này, Kim Manh dường như hóa thần thành chuyên gia quan sát, phân tích từng bước.

“Hai khả năng gì?” Vân Tuyết Dao cũng bị lời nói của Kim Manh hấp dẫn, không biết trong đó rốt cuộc là tình huống gì.

Kim Manh: “Loại thứ nhất, đó chính là Lâm đại sư này là đồng tính luyến ái, nhưng là chuyện này có thể phủ định, tôi đã điều tra qua rồi.”

“Thứ hai, đó chính là Lâm đại sư này tương đối chung thủy, hơn nữa tôi từ trong ánh mắt của hắn nhìn ra vẻ mê mang. Bởi vậy có thể kết luận trong lòng hắn có thiện cảm không chỉ với một em gái, vậy nên bây giờ đang ở trong trạng thái mê mang, không biết nên chọn như thế nào. Đừng nhìn Lâm đại sư hình như rất lợi hại, nhưng ở phương diện tình cảm hắn là một kẻ yếu, một kẻ yếu nên không muốn làm tổn thương bất kỳ người nào.”

Vân Tuyết Dao mở to hai mắt: “Kim Manh, sao cậu lại biết những thứ này?”

Khóe miệng Kim Manh nhếch lên: “Sao nào? Cậu thực sự cho rằng tôi đi học mấy năm như vậy, thực sự không học được cái gì hay sao? Tôi nói có cậu biết, mấy năm đó tôi đã theo một chuyên gia nghiên cứu tâm lý học, hành động học của con người đó.”

“Đồng thời tôi cũng cùng một vị giáo sư, cùng nhau nghiên cứu xác suất loại tình huống này. Vậy nên nói, tâm ý của các cậu có lúc tôi liếc mắt là có thể nhìn thấu, nguyên nhân chính là như vậy.”

“Hơn nữa tôi quay về lâu như vậy rồi, biết vì sao tôi vẫn chưa có bạn trai không, chính là vì tôi nhìn ra những tên kia đều chỉ muốn lừa tôi, coi tôi là ngốc.”

Lúc này, trong mắt Vân Tuyết Dao, hình tượng của Kim Manh đột nhiên cao lớn lên.

Vốn cô ta còn cho rằng Kim Manh ở nước ngoài chơi mấy năm, không ngờ rằng vậy mà lại học được kỹ năng này, thật sự quá lợi hại.

“Vậy tôi phải làm thế nào?” Vân Tuyết Dao hỏi.

Kim Manh lắc đầu: “Cái này không dễ nói, còn phải xem tình huống cụ thể. Dù sao muốn tôi nói, kiểu người này rất khó tán, thuộc kiểu ý chí tinh thần rất mạnh, sẽ không xảy ra cái gọi là say rượu gì đó, kích động gì đó đâu. Dù sao, các người ai nấy đều đưa đến tận cửa rồi, nếu thực là ý chí yếu thì đã tiền trảm hậu tấu. Mấy người các cậu ai nấy đã sớm to bụng rồi, còn có thể đợi đến bây giờ sao.”

“Vậy nên, chỉ có thể xem hắn nghĩ như thế nào, tôi không giúp được cậu rồi.”

Mà Vân Tuyết Dao vẫn rất muốn hỏi, cậu rốt cuộc là học với ai mà lại lợi hại như vậy.

Hai người từ trong nhà vệ sinh đi ra.

Sau khi Kim Manh cẩn thận phân tích, cũng cảm thấy loại người này đúng là có chút kinh khủng.

Mà Vân Tuyết Dao thì cũng suy nghĩ rất nhiều, trong lòng không ngừng động viên. Cách mạng còn chưa thành công nên cần tiếp tục cố gắng.

Trong phòng.

Mọi người đang tụ tập cùng nhau.

Vân Tuyết Dao thân là chủ nhà chắc chắn là phải dẫn đầu: “Anh Lâm, hay là em dẫn các anh ra ngoài chơi một chút nha.

U Lan, chị Liễu bọn họ đều là lần đầu đến đây, nếu như không đi xem một chút thì thật là đáng tiếc.”

“Được.” Lâm Phàm gật đầu, đến cũng đến rồi chắc chắn phải chơi cho vui rồi.

Thần Côn và Triệu Chung Dương mặc dù rất hưng phấn, có điều bọn họ thấy đi ngắm cảnh như vậy thì cũng không có chút hứng thú nào.

“Chúng tôi không đi đâu, hai chúng tôi đi chơi bài đây, các cậu cứ đi ngắm cảnh là được rồi.” Điền Thần Côn nói.

Triệu Chung Dương cũng gật đầu: “Các bạn của em cũng không muốn ngắm cảnh, muốn em livestream tình huống bên trong sòng bạc, vậy nên em cũng livestream một chút.”

Lâm Phàm liếc mắt một cái: “Ở đây không cho phép livestream.”

Vân Tuyết Dao: “Anh Lâm, không sao đâu, em sẽ chiếu cố một chút.”

“Haizz, hai người các ông, ra ngoài du lịch cũng không đi ngắm cảnh mà lại đòi ở đây, thật là lãng phí.” Lâm Phàm lắc đầu không ngờ rằng hai tên này vậy mà lại muốn ở sòng bạc chơi, đúng là bó tay mà.

“Một lão già như tôi đi cùng các cậu làm cái gì, không đi đâu.” Điền Thần Côn nói.

Triệu Chung Dương gật đầu: “Em cũng không đi làm bóng đèn nữa, em đi cùng Thần Côn.”

Cuối cùng, chỉ có một mình Lâm Phàm dẫn một nhóm phụ nữ đi ngắm cảnh.

Vốn hắn cũng không muốn đi, có điều nhìn tình huống thế này nếu mà nói không đi thì cũng có chút không ổn.

Bởi vậy, buổi chiều nay Lâm Phàm cùng mấy cô gái đi dạo quanh Hào Giang ngắm cảnh dạo phố.

Chương 1911: Vận may của Thần Côn không tệ

Hai người Điền Thần Côn và Triệu Chung Dương lăn lộn trong sòng bạc. Cầm tiền miễn phí của Vân Tuyết Dao thận trọng đặt cược.

Vốn Vân Tuyết Dao là muốn đưa thêm một chút thẻ đánh bạc. Thế nhưng bị lâm Phàm ngăn lại, đưa cho mỗi người hai mươi nghìn là được rồi.

Thắng thì tính là của bọn họ, thua thì cũng không có gì.

Hơn nữa, còn không có sau này.

Bởi vậy đối với Thần Côn mà nói, mỗi lần đặt cược thì đều đặt rất ít.

Đồng thời còn chiếm một vị trí tốt, một số người khi thấy một ông già ăn mặc lòe loẹt ngồi chơi bài, hơn nữa mỗi lần đặt cược lại đặt rất ít thì cảm thấy rất mất hứng.

Có điều người Vân Tuyết Dao phái đến đã giúp giải quyết tốt tất cả.

Bởi vậy, không bao lâu sau thì những người ở đây đều biết, hai người đặt cược này có lai lịch rất lớn không thể chọc vào.

Trong một khu tham quan.

Ngô U Lan chơi rất vui vẻ, Kim manh đi theo bên cạnh thì lấy điện thoại chụp ảnh cho mọi người.

“Anh Lâm, anh mau đến đây, chúng ta cùng nhau chụp một tấm đi.” Ngô U Lan gọi.

Lâm Phàm cười: “Các cô chụp không phải là được rồi hay sao, tôi là một thằng đàn ông, đi qua đó làm gì?”

Liễu Nhiếp tâm trạng cũng rất thư giãn: “Bảo anh đến thì đến đi, đàn ông gì mà cứ chậm chà chậm chạp.”

“Tới đây, tới đây.” Lâm Phàm thở dài, tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Kim Manh cười nói: “Để tôi chụp cho mọi người, mọi người tạo dáng đi.”

Lâm Phàm đứng vào trong nhóm người không biết nên làm tư thế gì.

Mà đúng lúc này Ngô U Lan ôm lấy cánh tay của Lâm Phàm, trên mặt mỉm cười rạng rỡ, mà Liễu Nhiếp cũng tỉnh bơ ôm

lấy cánh tay còn lại.

“Vậy tôi ôm ở đâu?” Vân Tuyết Dao sửng sốt, hai cánh tay đều bị hai người này nhận thầu, còn mình phải như nào mới được chứ.

Lâm Phàm cười nói: “Đứng bình thường là được rồi, cứ tùy ý thôi.”

Ngô U Lan đột nhiên hô lên: “Tuyết Dao, cô có thể đứng ở phía sau ôm cổ anh Lâm, sau đó chúng ta cùng chụp.”

“Đúng nha.” Vân Tuyết Dao mỉm cười, sau đó ôm cổ Lâm Phàm từ phía sau, cánh tay ôm siết lấy cổ làm cho Lâm Phàm chút nữa thì ngạt thở. Nếu như không phải có kiến thức võ hiệp chống đỡ, sợ rằng thực sự tèo luôn rồi.”

“Cười nào!”

Kim Manh hô lên mọi người cũng đều chuẩn bị xong, Lâm Phàm nghe vậy cũng lập tức mỉm cười nhưng động tác chậm nửa nhịp, cười có chút gượng gạo.

Có điều vẫn tốt, tất cả đã được chụp lại.

Sắc mặt Vân Tuyết Dao đỏ ửng, dù sao vừa rồi thực sự cô đã rất chủ động.

Lúc này mọi người đều vây quanh Kim Manh để xem bức ảnh trong điện thoại.

“Ha ha ha, anh Lâm, anh nhìn biểu cảm của anh này, thật buồn cười.” Ngô U Lan phụt cười.

Lâm Phàm đi qua liếc một cái, cũng có chút bất lực, tấm ảnh này chụp cho mình xấu thật đấy.

Một vài du khách xung quanh nhìn thấy tình huống bên này cũng ngưỡng mộ đố kị không thôi.

“Con mẹ nó, người đàn ông kia cũng ngầu thật, vậy mà lại bao thầu nhiều gái xinh đến vậy.”

“Haizz, giữa người với người hoàn toàn không thể so sánh được mà, nhìn chúng ta xem, ba thằng đàn ông thật là đáng thương.”

“Bó tay rồi, đừng nhìn nữa, càng nhìn càng đau lòng. Mấy em gái này thật xinh đẹp nhưng đáng tiếc, đã bị người ta bao thầu hết rồi.”

Lâm Phàm thấy mọi người vui vẻ như vậy đương nhiên cũng vui lây, lần này ra ngoài du lịch coi như là dùng đồ ăn thức uống khao nhân viên thật tốt.

Mãi cho đến tối mọi người mới quay về, có điều khi đi gặp bọn người Điền Thần Côn. Nhìn thấy tình huống hiện trường thì hắn khẽ thở mạnh một cái.

“Thiên linh linh, địa linh linh.”

Chỉ thấy Thần Côn lúc này rát đắc chí, trong miệng còn lẩm bẩm niệm chú cái gì đó rồi ném thẻ chip cược ra đợi kết quả.

“Như này cũng đủ lợi hại rồi đó, chơi đến bây giờ vậy mà vẫn chưa kết thúc. Chẳng lẽ ông ấy thắng cược?” Lâm Phàm có chút không hiểu nói.

Ngô U Lan cười nói: “Nói không chừng thắng thật đó.”

“Đi qua xem sao.”

Khi đến nơi, chỉ thấy Thần Côn chơi quên cả trời đất. Hơn nữa chip trên bàn vậy mà còn nhiều hơn trước một chút, nhìn qua chắc cũng cỡ 40 50 nghìn rồi.

“Thần Côn, vậy mà thắng tiền à.” Lâm Phàm cười hỏi.

Điền Thần Côn quay đầu lại: “Các cậu về rồi à?”

Sau đó dường như nghĩ đến cái gì, trên mặt nở nụ cười vui vẻ: “Nhìn đi, thắng rồi.”

Triệu Chung Dương bên cạnh đương nhiên là cũng rất hưng phấn nói: “Anh Lâm, anh đừng nói nữa, vận khí của Thần Côn hôm nay rất tốt đó. Em thua hết rồi, còn ông ta đặt bừa vậy mà lại thắng.”

Lâm Phàm cảm thấy không thể nào, dựa vào kỹ thuật này của Thần Côn còn có thể thắng được sao. Sau đó nhìn Vân Tuyết Dao dường như là muốn biết có phải là cô ấy đã dặn dò gì.

Vân Tuyết Dao lắc đầu, tỏ vẻ oan uổng, chuyện này cô ta không có làm. Ở đây là chính quy không có bất kỳ máy móc nào điều khiển cả.

Có thể thắng chính là do vận may.

Sau đó Lâm Phàm liếc nhìn Thần Côn, vừa nhìn đúng thật là nhìn ra một chút vấn đề. Hôm nay tài vận của Thần Côn đúng thật là không tệ, có thể phát tài.

Chương 1912: Để tôi đoán ai là Lâm đại sư?

Mà lúc này, Thần Côn trực tiếp không đặt mà ôm đống chip về, nói: "Đi, chúng ta về thôi."

Lâm Phàm: "Ông không chơi nữa à?"

Thần Côn lập tức xua tay: "Không chơi nữa, quá kích thích, trái tim tôi có chút không chịu nổi nữa rồi. Các cậu quay về rồi còn chơi cái gì nữa, mau đi ăn gì đó đi, tôi đói rồi."

Lâm Phàm cười gật đầu nói: "Hôm này ông phát tài rồi nha."

"He he." Thần Côn cười, tiền tự nhiên mà đến này, thật là không tệ.

Buổi tối, trong phòng ăn.

Điền Thần Côn và Triệu Chung Dương vùi đầu ăn uống im lặng không lên tiếng, tình huống lúc này không phải là lúc bọn họ có khả năng tham gia vào.

Chỉ có đại lão thực sự mới có thể chơi được.

Hơn nữa đối với Điền Thần Côn mà nói, bữa cơm này thực sự là quá phong phú, phong phú đến mức ông ta có chút không chịu đựng được.

Cùng ông chủ ra ngoài cảm giác thật không tồi, có thể hưởng thụ được đủ loại mỹ vị.

"Thần Côn, chút nữa chia cho tôi chút đi." Triệu Chung Dương vừa ăn vừa nhỏ tiếng nói.

Cậu ta rất hâm mộ và ghen tị với Thần Côn.

Tên Thần Côn này vậy mà có thể thắng, còn cậu ta lại thua sạch. Chuyện này đúng là không có chút khoa học nào, bản

thân là người đẹp trai như vậy sao có thể không bằng tên loè loẹt Thần Côn này chứ.

Điền Thần Côn nuốt con bào ngư xuống: "Cậu đang đùa tôi à, ăn cơm của cậu đi đừng nghĩ đến chuyện lừa tôi."

"Keo kiệt bủn xỉn, tuyệt giao."

Cậu ta thực sự không muốn nói thêm gì nữa, một chút tình huynh đệ cũng không có.

Mà bọn Ngô U Lan thì lại tụ tập với nhau xem ảnh hôm nay chụp, tiếng cười vui vẻ nối liền không dứt.

"Cô xem, tấm này đẹp này, chính là biểu cảm của anh Lâm có chút sai sai."

"Ừm, nụ cười này cũng thật là gượng gạo."

"Anh Lâm, anh tự xem đi, tấm này có xấu không."

Lâm Phàm nhìn bức hình trong điện thoại, không nhận mà chối: "Xấu chỗ nào, tôi cảm thấy nụ cười này rất rực rỡ, mắt của các cô có vấn đề rồi."

Liễu Nhiếp: "Chụp xấu thì là xấu, làm người cần phải thành thật."

"Hừm, nói như cô chụp đẹp lắm vậy, cô xem đi, xem…xem." Lâm Phàm cầm điện thoại lật từng bức ảnh, lật đến nửa ngày thì sững sờ không biết phải nói cài gì. Sao lại hoàn mỹ như vậy, con mẹ nó chẳng lẽ là xài app, một chút tì vết cũng không có thế này là sao?

Ví dụ như app bị lỗi kéo chân dài ra chẳng hạn, thế nhưng nhìn mấy bức ảnh này, làm gì có chuyện đó xảy ra.

Liễu Nhiếp cười: "Nhớ lấy, người xinh đẹp thì chụp ảnh mãi mãi đều xinh, không cần nghĩ nhiều nữa, anh xem anh có thể tìm thấy một bức không đẹp được không?"

Lâm Phàm có chút cạn lời, trực tiếp đưa điện thoại qua: "Lợi hại rồi."

Ngô U Lan mím môi cười: "Anh Lâm, ngày mai chúng ta chụp đẹp hơn chút đi."

Vân Tuyết Dao nhìn bức ảnh khen ngợi: “Thực ra anh Lâm chụp cũng được mà.”

“Các cô sao thế, trong mắt người tình hoá Tây Thi à, xấu xí đến vậy mà cũng nói đẹp, hừm.” Liễu Nhiếp không cho chút nể nang nào nói.

Mà Kim Anh ngồi bên cạnh cũng rất tán thành với lời nói của Liễu Nhiếp, mấy bức ảnh của vị Lâm đại sư này chụp thực sự là rất quái dị, cái này nói là cười cũng không giống là cười.

Dường như có chút cảm giác dở khóc dở cười vậy.

Có điều bạn thân mình còn cả Ngô U Lan trong tâm trí đã hoàn toàn say đắm người đàn ông này, muốn tỉnh lại đã là chuyện không thể nào.

Lâm Phàm cũng không muốn để chuyện này khó xử, trực tiếp đổi đề tài.

“Thần Côn, hai người các ông có thể ăn chậm chút không, sao giống như chưa từng được ăn cơm vậy hả, ăn như hổ đói vậy.”

Điền Thần Côn nuốt thức ăn xuống nói: “Tên nhóc cậu đừng có chuyển đề tài lên người bọn tôi, hai người chúng tôi chỉ ăn đồ không nói chuyện, cũng không có chuyện gì liên quan đến chúng tôi.”

Triệu Chung Dương gật đầu phát ra một tiếng ừ, giống như cũng là tán thành với lời nói của Điền Thần Côn.

“Hai người các ông.” Lâm Phàm trong lòng bất đắc dĩ, không hiểu ý đồng đội gì cả, uổng công tôi yêu thương các người. Vậy mà không chịu giúp đổi đề tài này đi một chút.”

“Ồ, Tuyết Dao, hóa ra cô ở đây à, thật là trùng hợp nha.”

Đúng lúc này, một giọng nói từ phía trước truyền đến.

Vân Tuyết Dao nhìn thấy người đến lập tức nhíu mày, không ngờ rằng là Mã Thiếu Hào lại đến đây.

Mà Kim Manh cũng sửng sốt, dường như cũng không hiểu Mã Thiếu Hào này sao lại xuất hiện ở đây, không phải là đã biết người ở đây không thể chọc sao?

Đến đây là muốn thể hiện điều gì vậy chứ?

Mã Thiếu Hào cười nói: “Đừng hiểu lầm, tôi không phải là đến làm gì. Hôm nay tôi mời khách quý đến đây ăn cơm, nhìn thấy Tuyết Dao nên đến xem một chút.”

“Để tôi đoán xem, ở đây rốt cuộc ai là Lâm đại sư.”

Mã Thiếu Hào nhìn ánh mắt dừng lại trên người Triệu Chung Dương: “Diện mạo người này quá kém sang, chắc không phải là Lâm đại sư rồi.”

“Người này mặc lòe loẹt hồng hồng đỏ đỏ chắc cũng không phải rồi. Dù sao cũng sắp năm mươi tuổi rồi, tôi nghĩ dù cho Tuyết Dao bị mù cũng sẽ không nhìn trúng.”

…

Chương 1913: Anh dám đánh tôi

“Vậy còn vị cuối cùng này, diện mạo cũng được, rất điềm tĩnh, vậy nhất định chính là Lâm đại sư rồi. Không ngờ rằng Lâm đại sư có sức ảnh hưởng trên mạng lớn như thế mà diện mạo cũng phổ thông như vậy, nếu như không phải là ngồi cạnh Tuyết Dao nói không chừng tôi cũng không nhận ra.”

Rầm!

Vân Tuyết Dao đập mạnh bàn một cái: “Mã Thiếu Hào, anh đừng có quá đáng.”

“Ôi trời, Tuyết Dao chú ý hình tượng một chút, đây không phải là đang ở nơi làm việc sao.” Mã Thiếu Hào vội vàng nói, trên mắt mang theo ý cười.

Anh ta là người tự biết mình, Lâm đại sư này anh ta đúng thật là không chọc được, hơn nữa Vân Tuyết Dao này lại không thích anh ta. Anh ta nhất định là không chiếm được, cho nên đến đây nói vài câu chọc tức cho hả giận thì không có vấn đề gì đâu nhỉ.

Vân Tuyết Dao nghĩ đến anh Lâm còn ở đây, sao mình có thể lộ ra vẻ mặt tức giận như vậy được. Nếu như anh Lâm không thích, vậy mình phải làm thế nào.

Sau đó hít một hơi thật sâu nói: “Mã Thiếu Hào, mời anh rời đi, tôi đang ăn cơm với các bạn của tôi.”

Kim Manh cũng mở lời nói: “Còn ở đây làm cái gì, đừng quá đáng.”

Mã Thiếu Hào hất tay tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Tôi đến thực sự không phải là làm gì, tôi chỉ là đến xem Lâm đại sư. Xin chào, làm quen một chút nhé.”

Lúc này, Mã Thiếu Hào đưa tay ra.

Lâm Phàm nhíu mày cảm giác có chút thú vị, hắn xem như là đã nhìn ra, cái tên Mã Thiếu Hào này xem ra là thích Vân Tuyết Dao. Mà bây giờ tới bên cạnh mình là muốn nhìn thôi sao?

Sau đó hắn đưa tay ra trên mặt lộ ra nụ cười, mặc dù nói không dễ nghe nhưng thích bắt tay vậy thì cứ bắt thôi.

Có điều chính vào lúc này Mã Thiếu Hào lại mạnh mẽ rụt tay lại.

“Ngại quá, tôi vừa mới rửa tay xong, đợi chút nữa còn phải ăn đồ ăn vô cùng sạch sẽ, không thể bắt tay với anh được.” Mã Thiếu Hào cười lớn, có loại cảm giác sảng khoái nói không lên lời.

“Mã Thiếu Hào.” Vân Tuyết Dao tức đến đỏ cả mặt, không ngờ rằng tên này vậy mà lại dám làm nhục Lâm đại sư trước mặt cô ta, thực sự không thể tha thứ.

Kim Manh nhíu mày, trong lòng cũng bất lực, tình cảm thật dễ làm cho con người ta mù quáng. Nhất là nam nhân mất đi tình yêu đầu tiên chắc chắn là vô cùng khó chịu.

Não tên này thực sự là bã đậu vậy mà lại thực sự dám làm càn trước mặt Lâm đại sư.

Mã Thiếu Hào cười, sau đó nhanh chóng quay người chuẩn bị rời khỏi chỗ này.

Trong lòng anh ta thở dài một tiếng, cảm giác đùa một phen thật là quá tuyệt.

“Đứng lại, quay lại đây.”

Đúng vào lúc này, Lâm Phàm đứng lên, nhìn thẳng về hướng Mã Thiếu Hào rời đi hét lên.

Mã Thiếu Hào sững sờ, đứng im tại chỗ: “Làm cái gì?”

Lâm Phàm: “Anh qua đây!”

…

Trong phút chốc bầu không khí hiện trường có chút ngột ngạt.

Điền Thần Côn quay đầu, vẻ mặt nghiền ngẫm nhìn đối phương, nói: “Nhóc con, qua đây.”

Triệu Chung Dương có anh Lâm làm chỗ dựa nên cũng rất cứng rắn, nói: “Nghe thấy gì chưa? Bảo anh qua đây đó.”

Vân Tuyết Dao nhìn thấy tình huống hiện trường, biết đây là sắp xảy ra chuyện lớn. Có điều cái tên Mã Thiếu Hào này có chút điên điên khùng khùng, sợ anh Lâm và Mã Thiếu Hào xảy ra mâu thuẫn.

Cô lo lắng Mã Thiếu Hào sẽ đem đến phiền phức cho anh Lâm.

“Anh Lâm, em…” Vân Tuyết Dao vừa định mở lời thì bị Kim Manh kéo lại, cô nhìn thấy Kim Manh lắc đầu ra hiệu nên cũng không nói gì thêm.

Kim Manh ghé vào tai, nhỏ giọng nói: “Tuyết Dao, không nên mở lời, chuyện này là chuyện của đám đàn ông, nếu như cậu mở lời thì chính là khiến cho anh Lâm không còn mặt mũi. Vậy nên cậu ở bên cạnh nhìn là được rồi, phải có lòng tin đối với người đàn ông trong lòng mình chứ, nếu như cậu nhúng tay vào thì sẽ khiến anh ta cảm thấy rất mất mặt đó.”

“Ừm.” Tuyết Dao gật đầu, không nói gì thêm.

“Làm cái gì?” Mã Thiếu Hào cũng không tin sẽ có chuyện gì, anh ta không tin Lâm đại sư này có thể làm gì được anh ta.

Lâm Phàm vẫy tay, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Anh qua đây.”

Trong lòng Mã Thiếu Hào vốn rất không vui, anh ta sớm đã nhìn trúng Vân Tuyết Dao nhưng không ngờ rằng nửa đường vậy mà lại bị người ta cướp mất, chuyện này khiến anh ta rất tức giận và phẫn nộ.

Sau đó nghĩ một chút, Mã Thiếu Hào trực tiếp bước lên, đứng trước mặt Lâm Phàm nói: “Sao nào?”

Bốp!

Lâm Phàm trực tiếp tát một cái, Mã Thiếu Hào ngã lăn trên đất, giơ tay lên vẻ mặt bình tĩnh nói: "Cút."

Mã Thiếu Hào ngã lăn trên mặt đất, vẻ mặt ngơ ngác dường như không ngờ rằng sẽ như vậy, có loại phẫn nộ nói không lên lời. Anh ta không ngờ rằng tên này vậy mà lại dám động thủ với mình.

"Anh dám đánh tôi."

Lâm Phàm ngồi xuống không thèm để ý nói: "Mọi người tiếp tục ăn cơm đi."

Điền Thần Côn cầm đồ ăn, cắn từng ngụm, nói: "Cái tên này quá ngu ngốc."

Triệu Chung Dương cười nói: "Thần Côn dùng từ này rất tinh tế."

Chương 1914: Chọn nhầm đối tượng

Ngô U Lan, Liễu Nhiếp đều không để chuyện này trong lòng, bọn họ rất hiểu anh Lâm cũng biết chuyện này thực sự đối với anh Lâm không có gì quá khó xử. Về phần Mã Thiếu Hào kia, cứ coi như là một người qua đường là được.

Nhưng đối với Kim Manh và Vân Tuyết Dao mà nói, bọn họ nhất thời cảm thấy chuyện này có chút phức tạp rồi.

Bọn họ hiểu cái tên Mã Thiếu Hào này, tuyệt đối sẽ không dừng tay ở đây như vậy.

Mã Thiếu Hào thấy tên này đánh mình xong, vậy mà vẫn còn có tâm trạng ngồi xuống ăn cơm, trong lòng nhất thời tức giận mà không có chỗ nào phát tiết.

"Tôi đang nói chuyện với anh, con mẹ nó, anh bị điếc sao?"

Lâm Phàm không để ý tới, tiếp tục cùng đám người Ngô U Lan nói chuyện.

Đúng lúc này, quản lý đi đến nói: "Tiên sinh, xin vui lòng giữ im lặng ở đây!"

Bốp!

Vừa dứt lời quản lý nhà hàng lập tức nhận được một cái tát.

“Mắt chó của mày bị mù à, không biết tao là ai sao, vậy mà lại dám nói như vậy với tao, cút đi cho tao.” Mã Thiếu Hào tức giận quát lên.

Quản lý cửa hàng sững sờ, trong lòng cũng tức giận, lăn lộn ở đây ai mà không có chút biện pháp. Hôm nay bị một tên thanh niên tát cho một cái, điều này sao có thể khiến anh ta chịu đựng được.

Có điều khi người quản lý chuẩn bị đáp trả lại thì một nhân viên nhà hàng vội vã đi đến kéo quản lý qua một bên.

Sắc mặt giám đốc đỏ ửng, chửi ầm lên: “Anh làm cái gì vậy?”

Nhân viên: “Quản lý, anh điên rồi sao? Người đàn ông này là Mã Thiếu Hào đó.”

Quản lý kinh hãi: “Anh nói tên kia là Mã Thiếu Hào?”

Nhân viên gật đầu: “Đúng vậy, chính là anh ta, tôi thường xuyên lăn lộn ở mấy câu lạc bộ đêm, thường thấy tên Mã Thiếu Hào này, tuyệt đối không thể sai được.”

Quản lý im lặng một lát sau đó dường như nghĩ đến cái gì, nói: “Vừa rồi tôi thấy Mã Thiếu Hào kia hình như là bị người ta đánh, anh nói nếu như chúng ta bước lên giúp đỡ, trèo lên cây đại thụ này, anh nói…”

“Quản lý, đừng nghĩ nữa, tên kia là Mã Thiếu Hào không sai, nhưng anh có biết người phụ nữ ngồi kia là ai không? Đó là Vân Tuyết Dao, chỗ lần trước chúng ta đến đánh bạc, chính là sản nghiệp của gia tộc người ta đó.”

Quản lý nghe thấy nhân viên nói điều này lập tức cảm thấy lạnh đến tận xương, có một cảm giác sợ hãi. Anh ta hoàn toàn không ngờ rằng sẽ có hai nhân vật lớn như vậy ở đây.

Nếu như vừa rồi mà lên giúp đỡ, hậu quả là không thể tưởng tượng nổi, cho dù là giúp ai cũng đều đắc tội với người còn lại.

“Được, anh rất tốt, sau này ở đây tôi bảo đảm không ai có thể bắt nạt anh.” Quản lý thở phào nhẹ nhõm sau đó rất cảm kích với người nhân viên, nếu như không phải là lời này của anh ta, sợ rằng vừa rồi mình đã phạm phải chuyện lớn rồi.

Nhân viên vui mừng: “Cảm ơn quản lý.”

Mặc dù anh ta kiến thức rộng rãi, nhưng muốn vịn vào người ta để có chút quan hệ vậy thì không thể nghi ngờ đó là chuyện nằm mơ. Còn không nhìn trước mắt, để quản lý nhà hàng che chở mình.

Mà lúc này, Mã Thiếu Hào đứng ở đó sắc mặt sớm đã tái mét.

"Mày không nghe thấy lời tao nói sao, sao mày dám đánh tao."

Lâm Phàm tiếp tục ăn cơm, đối với tên này hắn đã không thèm để ý nữa, cảm giác nói chuyện với tên này chính là lãng phí thời gian, sau đó nhìn Mã Thiếu Hào nói: "Nếu như anh còn dám nói một câu nữa, tôi cho anh đẹp mặt đấy."

"Đi vệ sinh cái." Điền Thần Côn đứng dậy cũng không muốn để ý những chuyện này.

Có điều đối với Mã Thiếu Hào mà nói, lão già này đi đến, cơn tức giận trong lòng không chỗ nào phát tiết bây giờ có thể trút lên người lão già này rồi.

Ngay khi Điền Thần Côn đi ngang qua Mã Thiếu Hào, một bàn tay đột nhiên hướng trên mặt ông ta vỗ tới.

"Tiểu tử, mày được lắm."

Điền Thần Côn trong nháy mắt phản ứng lại, trực tiếp đưa hai tay ra bắt được Mã Thiếu Hào, dùng một chiêu ném qua vai.

Ầm!

Một tiếng ầm nặng nề vang lên, Mã Thiếu Hào bị quăn ngã nhào trên mặt đất choáng váng, cảm giác cơ thể lúc này giống như bị tan ra từng mảnh.

A a a!

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, Mã Thiếu Hào không ngờ rằng lão già này vậy mà lại lợi hại như vậy.

"Đùa cái gì vậy, cũng không nhìn tình huống mà dám động tay động chân, thật là muốn tìm chết mà." Điền Thần Côn phủi tay rồi bước qua người đối phương, ông ta lâu rồi chưa được động tay, vậy mà lại có người chủ động ra tay với lão.

Chẳng lẽ thực sự cho rằng mình dễ bắt nạt hay sao.

Kim Manh mở to hai mắt, cô ta cũng không ngờ rằng lão già này vậy mà lại lợi hại như vậy. Sau đó nhìn Mã Thiếu Hào vẫn đang nằm đó kêu rên, thế là lên tiếng nói.

“Mã đại thiếu gia, anh vẫn nên mau đi đi, ở đây đã không còn chuyện của anh nữa rồi, đừng có ở đây rước nhục.”

Cô ta biết, hôm nay Mã Thiếu Hào ở đây tuyệt đối không được lợi gì.

Hoàn toàn chính là đầu óc bã đậu, không có việc thì tìm việc làm, đến đây giương oai ra vẻ làm cái gì.

Cũng không xem người ngồi đây là ai, đây là Lâm đại sư, dễ đối phó như vậy sao?

Hơn nữa bây giờ xem ra, người bên cạnh Lâm đại sư này cũng không phải là dễ đối phó, hoàn toàn chính là tự chuốc khổ mà.

Chương 1915: Thế lực nhà họ Vân

“Các người đợi đấy cho tôi.” Mã Thiếu Hào đứng lên, nói ra một câu giận dữ rồi vội vàng rời đi.

Anh ta không ngờ rằng vậy mà lại bị người ta đánh, đây là chuyện anh ta không dám tưởng tượng.

Rất nhanh, Mã Thiếu Hào mặt mày xám xịt rời đi.

Mà Điền Thần Côn đi vệ sinh xong, khi đi ra không thấy tên nhóc vừa rồi bị mình đánh đâu thì tò mò hỏi: “Ồ, cái tên vừa rồi đi đâu rồi?”

Lâm Phàm cười nói: “Người ta bảo ông cứ đợi ở đây, để đi tìm trợ thủ đến xử lý ông đó.”

Điền Thần Côn vừa nghe thấy lời này lập tức kinh hãi: “Chuyện này không liên quan đến tôi nhé, là cậu ta đánh lén tôi, có liên quan gì đến tôi chứ.”

Triệu Chung Dương nói: “Nhưng người ta lại nhận định là ông, ông không trốn được rồi.”

“Mẹ kiếp, cái tên nhóc này thật không nói lý lẽ, đợi lát nữa nếu như thực sự kéo người tới, tôi nhất định phải nói chuyện rõ ràng với cậu ta. Rõ ràng là cậu ta đánh lén tôi trước, có liên

quan gì đến tôi cơ chứ, có điều tên này thực sự rất yếu. Tuổi còn trẻ nhưng nhìn qua là đã biết cơ thể đã bị móc rỗng rồi." Điền Thần Côn rất tiếc nuối nói.

Vân Tuyết Dao không chút lo lắng nào, Mã Thiếu Hào có thể làm gì được anh Lâm cơ chứ. Bởi vì ở đây không chỉ là địa bàn của Mã Thiếu Hào mà còn là địa bàn của cô ấy.

Sao có thể để anh Lâm xảy ra chuyện được chứ.

"Lâm đại sư, hay là chúng ta đổi chỗ khác đi, tìm chỗ nào yên tĩnh chút." Kim Manh nói.

Mặc dù cô ta biết, Lâm đại sư bọn họ tuyệt đối sẽ không có bất kỳ chuyện gì. Thế nhưng nếu như xảy ra xung đột thì đúng là có chút không hay.

Quan hệ của nhà họ Mã và nhà họ Vân vẫn xem là tốt, hoàn toàn không cần vì chuyện này mà lại phát sinh mâu thuẫn.

Nhất là tên Mã Thiếu Hào này, hoàn toàn là một tên ngốc, làm việc sao không dùng não cơ chứ.

Lâm Phàm xua tay nói: "Không cần, ở đây là được rồi."

Hắn không ngờ rằng tên này vậy mà lại thèm đòn đến như vậy. Lúc đầu nói mấy lời kia thì coi như xong đi, thế mà lại không hiểu chuyện. Đã thế đưa tay ra bắt còn rụt lại, cố tình nói năng nhục mạ, đúng là không thể nhịn được.

Hoàn toàn chính là muốn khiến người ta mất mặt, đúng là vô pháp vô thiên.

Kim Manh thấy Lâm đại sư đã nói vậy thì cũng không nói thêm gì nữa.

Triệu Chung Dương vẫn luôn cầm điện thoại livestream: "Các anh em, vừa rồi nhìn thấy gì chưa, Lâm đại sư có ngầu không, Thần Côn ngầu không."

"Xuất sắc… Tôi biết Lâm đại sư rất lợi hại, nhưng không ngờ rằng lão già Thần Côn cũng lợi hại như vậy nha, tôi thực sự bái phục rồi đó."

"Đừng nói gì nữa, tặng quà đi, ngồi đợi Lâm đại sư giáo huấn cái tên thanh niên ngu ngốc kia như thế nào."

“Lâm đại sư anh phải bảo trọng đó. Ở đây là Hào Giang, không phải là Thượng Hải của chúng ta đâu. Nếu như xảy ra chuyện, chúng tôi không che chở được cho anh đâu đó.”

“Ha ha, trên lầu kia, anh nghĩ nhiều rồi, công phu của Lâm đại sư rất lợi hại. Cái tên vừa rồi dẫn đến bao nhiêu thì đánh bấy nhiêu.”

“Tôi biết Lâm đại sư rất lợi hại, nhưng tôi lo lắng nhất chính là người ta là người có thế lực ở Hào Giang.”

“Chuyện này hoàn toàn không cần nghĩ nhiều, biết em gái ngồi bên cạnh Lâm đại sư kia là ai không. Tôi nói cho anh biết đây chính là nhân vật lớn đó. Bỏ đi, nói với các anh thì các anh cũng không hiểu, chỉ có người từng đến Hào Giang thì mới có thể biết được.”

Trong phòng livestream mọi người đang điên cuồng bình luận, không ngừng thảo luận chuyện này.

Sau khi Mã Thiếu Hào đi ra ngoài, vẻ mặt đầy phẫn nộ, anh ta vẫn đang gọi điện tìm người đến giúp đỡ.

Mới đầu lúc gọi điện thoại qua đối phương vừa nghe thấy chuyện này thì lập tức tỏ ý muốn tới giúp đỡ. Thế nhưng khi nghe đến Vân Tuyết Dao của nhà họ Vân cũng ở đó thì lại lập tức làm bộ như có chuyện hoặc có người giả vờ điện thoại hết pin.

Người lăn lộn ở Hào Giang ai không có não chứ, đây là trận pháp giữa các đại thần, bọn họ tham gia vào chính là tìm cái chết.

Có lúc, có tiền cũng không có số để tiêu.

Đồng thời, bọn họ rất hiểu Mã Thiếu Hào này, hoàn toàn chính là một người không có nghĩa khí. Nếu như xảy ra chuyện gì thì cuối cùng chắc chắn cũng đem bán bọn họ cho xem.

Ở Hào Giang, gia chủ nhà họ Vân không phải nói đùa được, thật sự là không ai dám làm loạn.

Về phần người nào mà dám làm loạn thì cũng chính là một kẻ ngốc không biết trời cao đất rộng ở nơi khác đến.

“Con mẹ nó, bọn mày là một lũ khốn nạn, không có chút can đảm nào cả. Sau này tao còn chiếu cố việc làm ăn của chúng

mày nữa thì tao không mang họ Mã.”

Mã Thiếu Hào thực sự tức giận, không ngờ rằng đám người trước kia miệng mồm hổ báo. Thế nhưng vừa nghe tới Vân Tuyết Dao cũng ở đó thì ai nấy đều rút lui.

Mấy cuộc gọi sau anh ta cũng thông minh hơn, không có nói là Vân Tuyết Dao cũng đang ở đó nữa. Thế nhưng trong đám người này dường như đều nhắn cho nhau, vì thế ai cũng biết đến chuyện này.

…

Chương 1916: Triệu thiếu gia

Thậm chí còn tên đại ca trực tiếp mở lời.

“Mã thiếu gia, có phải anh nhầm lẫn gì hay không. Tôi làm việc dưới trướng của nhà họ Vân, bây giờ anh lại bảo tôi đi tìm tiểu thư nhà họ Vân kiếm chuyện, anh muốn tôi chết à.”

Vừa dứt lời liền cúp điện thoại, dù sao trong mắt người ta Mã thiếu gia này chính là một kẻ ngốc đang cố đẩy bọn họ vào hố lửa.

“Con mẹ nó!”

Đúng lúc này, Mã Thiếu Hào không biết nên làm thế nào. Người trong nhà thì chắc chắn sẽ không tới hỗ trợ, dù sao tiểu thư của nhà họ Vân cũng ở đó. Cho bọn họ mười lá gan thì họ cũng không dám, hơn nữa nếu như gọi cho bọn họ thì thể nào bọn họ cũng báo cho lão già nhà mình biết.

Đến lúc đó, mọi chuyện sẽ phức tạp.

“Mã thiếu gia, sao không vào bên trong? Sao lại ở đây làm gì?” Đúng lúc này một người đàn ông từ trong chiếc xe sang trọng bước xuống, khi nhìn thấy Mã Thiếu Hào đứng ở ngoài cửa liên tục gọi điện thoại thì cảm thấy có chút tò mò.

Mã Thiếu Hào nhìn thấy người đến cũng bất lực nói: “Triệu thiếu gia, anh đến rồi à, thật là ngại quá tôi bị một chuyện phiền phức làm cho đau cả đầu.”

Triệu Hiên ngược lại rất tò mò: “Mã thiếu gia, nói với tôi xem chuyện phiền lòng gì vậy.”

Mã Thiếu Hào xua tay nói: “Đừng nói nữa, rất đau đầu, anh cũng không phải người Hào Giang, không quản được đâu.”

Triệu Hiên cười, vỗ vai Mã Thiếu Hào: “Nói ra đi, sau này chúng ta là bạn bè hợp tác, chuyện của anh cũng là chuyện của tôi. Đừng thấy tôi là người Hương Giang nhưng ở Hào Giang có không ít con đường đâu nha.”

Mã Thiếu Hào hoàn toàn không để lời nói của đối phương trong bụng. Dù sao anh ta cũng lăn lộn ở Hào Giang lâu như

vậy rồi, cũng không có cách, chỉ một người ở nơi khác đến còn có thể ở đây có cách gì sao?

Sau đó nói đầu đuôi ngọn ngành câu chuyện ra.

Triệu Hiên nghe xong nở nụ cười: "Mã thiếu gia, không ngờ chuyện phát sinh lại là vì một người phụ nữ, nhưng từ xưa đến này anh hùng khó qua được cửa ải mỹ nhân. Mã thiếu gia đương nhiên cũng không thể ngoại lệ, nếu như người kia lợi hại như vậy sao không tìm một vài tên côn đồ. Tôi nghĩ với năng lực này của Mã thiếu gia, được nhiều người ủng hộ như vậy thì chắc chắn không phải là vấn đề rồi nhỉ."

"Đây là đương nhiên rồi, có điều người phụ nữ kia là tiểu thư của nhà họ Vân, người ở đây căn bản không dám đụng đến, cũng không dám chọc vào chuyện này." Mã Thiếu Hào nói.

"Nhà họ Vân." Ánh mắt Triệu Hiên chợt loé, có chút suy nghĩ. Anh ta đương nhiên biết nhà họ Vân ở đây đại biểu cho cái gì. Sau này hợp tác cùng Mã Thiếu Hào chắc chắn cũng cần chào hỏi với nhà họ Vân, có điều chủ yếu chính là lần này nhất định phải làm cho Mã Thiếu Hào tin phục chính mình.

Về phần nhà họ Vân cũng chỉ là một trong những con mồi của anh ta mà thôi.

"Mã thiếu gia, chuyện này dễ làm rồi."

Triệu Hiên bắt đầu mở lời.

Mã Thiếu Hào kinh ngạc nhìn về phía Triệu Hiên, rõ ràng có chút không tin nói: "Anh có biện pháp ư?"

Dù Triệu Hiên nói là có biện pháp nhưng hắn ta thật sự không tin là thật. Dù sao cũng chỉ là một người bên ngoài, có thể có được biện pháp nào tốt chứ?

"Đương nhiên, tôi có biện pháp." Triệu Hiên cười nói, giống như là đã tính toán từ trước. "Nếu đã là chuyện của Mã thiếu gia thì Triệu Hiên tôi cũng không thể khoanh tay đứng nhìn được."

Mã Thiếu Hào nhìn bộ dạng này của Triệu Hiên giống như là nắm chắc mọi chuyện trong tay thì ngược lại cảm thấy hứng thú: "Ồ vậy sao? Vậy nói tôi nghe một chút, anh có biện pháp gì nào?"

Triệu Hiên cười đáp: “Chúng ta là dùng đầu óc để làm việc, những việc nặng nề tốn sức đương nhiên là để cho người khác đến làm rồi.”

“À, tôi biết rồi, ý anh là muốn tìm mấy tên giang hồ ở nơi này đúng không? Đừng nghĩ nữa, bọn họ không có cái lá gan đấy đâu.”

Mã Thiếu Hào còn tưởng là biện pháp gì mới lạ thì ra cũng chỉ giống như mình lúc trước, dù sao cũng kiếm ăn trên địa bàn này, ai mà dám đi tìm nhà họ Vân gây khó dễ chứ?

Trừ phi kẻ đó ăn gan hùm mật gấu. Hơn nữa chính Vân Tuyết Dao cũng quản lý một cái sòng bạc, làm sao trong tay cô ta lại không có người được.

Triệu Hiên nói: “Mã thiếu gia, tôi thấy cậu hiểu sai ý tôi rồi. Tôi không nói mấy thứ này, mấy người mà cậu muốn gọi đi trong mắt tôi chẳng là thá gì cả, nói đúng hơn là không đáng nhắc đến, không so được.”

“Anh có ý gì? Xem thường mấy người kia à?” Mã Thiếu Hào nói, hắn ta cảm giác Triệu Hiên có chút khoác lác, mấy người kia đều là dân liều mạng, vô cùng tàn nhẫn. Mỗi lần làm việc đều phải khiến cho người khác khiếp sợ.

“Ừm, đúng vậy, tôi chính là xem thường bọn họ, vài tên đó có thể đánh được mấy người chứ? Người của tôi có thể lấy một địch mười, là cao thủ chân chính, tinh anh trong tinh anh. Mà đây còn là tay không tấc sắt, nếu như có binh khí thì tôi nói cho cậu biết, chỉ cần mười người đã có thể diệt sạch toàn bộ người mà Mã thiếu gia cậu gọi.”

“Họ đều là những cao thủ chân chính, tất cả đều biết võ công, cậu nói xem?” Triệu Hiên vừa cười vừa nói.

Chương 1917: Kiếm chuyện nhầm người

Mã Thiếu Hào nghe xong lập tức choáng váng: “Triệu thiếu gia, mấy người cậu nói cũng lợi hại quá đó, nhưng mà họ không sợ nhà họ Vân sao?”

“Ha ha, họ sẽ không sợ mấy thứ này đâu.Tôi vừa hay quen được nhóm người này, hơn nữa đã đạt thành thỏa thuận với

bọn họ. Sau này tôi cùng Mã thiếu gia hợp tác với nhau thì để họ đến bảo vệ an toàn cho chúng ta, tuyệt đối không xảy ra vấn đề gì hết.” Triệu Hiên nói.

“Tốt, tốt, nếu là như vậy thì thật sự rất lợi hại, không nghĩ đến Triệu thiếu gia còn có phương pháp này, tôi nhất định muốn xem.”

Mã Thiếu Hào kích động nói, hắn không ngờ được rằng Triệu Hiên lại nhận biết mấy người này. Nếu chuyện này là sự thật thì hắn có thể tưởng tượng đến cảnh tượng sau khi mấy tên đó xuất hiện cũng là như thế nào rồi.

“Được rồi, chỉ cần gọi một cuộc điện thoại nói rõ sự tình, không cần Mã thiếu gia có mặt tại đó, cậu chỉ cần ở phía xa nhìn xem là được, để xem tôi giúp cậu báo thù như thế nào.” Triệu Hiên nói.

“Được, chỉ cần có thể giúp tôi xả được cơn tức này thì anh yên tâm, từ nay về sau Mã Thiếu Hào tôi đây nhất định sẽ không khiến anh phải thất vọng.”

Trong phòng ăn.

Mấy người Lâm Phàm trò chuyện vô cùng vui vẻ, tất cả mọi người đều đã quên hết chuyện trước đó.

Nhưng chỉ có một mình Kim Manh vẫn nghĩ đến Mã Thiếu Hào, không biết rốt cuộc hắn ta đi đâu rồi. Dựa theo tính tình của tên đó thì cho dù không thấy người thì cũng sẽ gây ra chuyện gì đó.

Cô ta cũng không tin tên Mã Thiếu Hào này có thể dừng tay lúc này.

“Anh Lâm, anh đã ăn xong chưa?” Vân Tuyết Dao hỏi, trên gương mặt cô là một nụ cười xán lạn, xảy ra chuyện vừa rồi khiến cô vô cùng tức giận. Nhưng mà bạn tốt của cô đã nói nhất định phải dịu dàng, đàn ông thích nhất là người phụ nữ dịu dàng, không thích mấy người quá mạnh mẽ cứng rắn.

Trong công việc, cô là một người rất là mạnh mẽ, nhưng khi đối mặt với anh Lâm thì cô luôn cố tỏ ra dịu dàng thùy mị nhất có thể. Thế nhưng vừa rồi cái tên Mã Thiếu Hào lại càn rỡ quá phận, khiến cho cô vô cùng tức giận.

Nếu như bạn thân mà không nhắc nhở thì cô cảm giác mình sẽ nổi điên lên ngay lúc đó rồi.

“Ừm, đồ ăn khá ngon, hương vị không tệ. Thật ra đồ ăn của Hào Giang rất ngon, ăn không tệ đâu.” Lâm Phàm cười, sau đó chỉ sang Điền Thần Côn và Triệu Chung Dương, nói: “Cô xem hai người họ ăn thì biết đồ ăn ở đây ăn ngon thế nào rồi.”

Điền Thần Côn ăn miệng mồm bóng nhẫy dầu mỡ, nhưng lại giống như không biết mệt, vẫn đang cố ăn, giống như là đã lâu rồi không ăn được đồ tốt như vậy.

“Đúng thế, thật sự không tệ, ăn rất ngon đó. Tuyết Dao à, cô đưa chúng tôi đến đây ăn thật tốt quá đó!” Điền Thần Côn vui vẻ vô cùng nói.

Triệu Chung Dương cũng gật đầu đồng ý, mùi vị mấy món ăn thật sự rất ngon.

Vân Tuyết Dao thấy mọi người hài lòng thì cười vui vẻ, áp lực của cô cũng lớn lắm đó, rất sợ mấy người anh Lâm không thích. Nhưng bây giờ nhìn thấy mấy người họ hài lòng như vậy cô cũng vui vẻ không thôi.

Đột nhiên có mấy bóng người đi đến, sau đó tìm một chỗ ngồi xuống.

“Người đẹp, làm quen chút đi.” Triệu Hiên dẫn người đến, trực tiếp ngồi vào bàn sát bên, sau đó quay sang mấy cô gái nói.

Trên gương mặt hắn lộ ra một nụ cười, tự nhận là đẹp trai quyến rũ.

“Làm quen cái gì, ai quen biết mấy người chứ!” Kim Manh mở miệng mắng, cảm giác gần đây hay gặp mấy tên bị thần kinh thật đấy.

Triệu Chung Dương liếc nhìn đối phương một cái.

Mà khi nhận được cái liếc mắt này, Triệu Hiên lập tức gạt hết bát đĩa xuống đất: “Nhìn cái gì, con mẹ nó mày nhìn cái gì?”

Mã Thiếu Hào nấp ở phía xa nhìn thấy tình huống bên này chỉ cảm thấy nhiệt huyết dâng trào. Con mẹ nó, thật là khí phách, hắn ta cảm thấy Triệu Hiên thật là quá trâu bò rồi, một lời không thì đập luôn bát đĩa, ngầu vãi !

Hợp tác cùng người như vậy đúng là một lựa chọn không tồi.

Về sau ở Hào Giang này còn ai có thể làm loạn trước mặt bọn họ nữa chứ.

Bát đĩa rơi xuống đất vỡ tan tàn.

Triệu Chung Dương khẽ nhíu mày lại, lẩm bẩm một tiếng: "Đồ thần kinh!"

"Mày nói cái gì, tao hỏi mày nói cái gì đấy?" Lần này Triệu Hiên đến chính là tới kiếm chuyện, chỉ cần có một chút khó chịu thì hắn có thể gây sự rồi.

Lâm Phàm có chút không vui, hôm nay là cái ngày gì vậy, cứ như gặp quỷ vậy. Hết phiền phức này đến phiền phức khác kéo nhau đến, thật đúng là khiến cho người ta khó chịu.

Kim Manh đứng lên, nói: "Anh nổi điên cái gì vậy? Anh là ai chứ? Hào Giang là nơi mà mấy tên lông bông bụi đời như anh có thể giương oai diễu võ sao?"

"Ha ha, người đẹp đừng tức giận mà. Được rồi, hôm nay để tôi nhìn một chút xem hai gã đàn ông, một ông già các người có thể bảo vệ mấy cô được nữa không. Đánh cho tôi!" Triệu Hiên một lời không hợp lập tức ra tay.

…

Chương 1918: Đột nhiên trở mặt

Mã Thiếu Hào choáng váng, mẹ nó quá dữ dằn rồi. Đây chính là muốn nghịch thiên rồi, lý do đánh nhau chỉ cần tùy tiện tìm một cái rồi lập tức lao vào. Nhưng hắn ta cũng rất chờ mong người của Triệu Hiên mang đến có thể đánh chết đối phương.

Hắn đã biết, mấy người Triệu Hiên tìm đến đều không đơn giản, tất cả đều biết võ công, hơn nữa còn rất lợi hại. Xem ra đợi thêm lát nữa thì đám Vân Tuyết Dao phải gặp bi kịch rồi.

Nhất là cái tên Lâm đại sư kia, chỉ cần nghĩ đến cảnh hắn ta bị đánh quỳ xuống đất thì Mã Thiếu Hào đã cảm thấy hưng phấn.

Phanh!

Phanh!

Mấy người Triệu Hiên mang đến đều vỗ bàn một cái ầm ầm vang dội, sau đó đứng lên hướng về bàn bên cạnh đánh tới.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, đột ngột quay đầu lại hỏi: "Mấy người bị thần kinh hả?"

Triệu Hiên chỉ tay vào hắn: "Đánh hắn cho tôi!"

Nhưng mấy tên cao thủ được gọi đến kia khi vừa nhìn thấy Lâm Phàm thì đều đồng loạt ngây ngẩn cả người.

Triệu Hiên có hơi nghi hoặc một chút, sao còn chưa đánh vậy. Sau đó nhìn về một phía quát lên: "Mấy người đang chơi đùa cái gì vậy, sao còn chưa ra tay?"

Nhưng chỉ một giây sau, đã xảy ra một màn khiến Triệu Hiên trợn tròn mắt nhìn.

Mấy vị cao thủ được mời đến nhìn thấy Lâm Phàm thì lập tức cung kính nói: "Lâm đại sư, là ngài sao?"

Lâm Phàm gật đầu một cái: "Là tôi, mấy người muốn làm gì?"

Lúc này, không chỉ Triệu Hiên mà những cao thủ võ lâm này đều bối rối, con mẹ nó tình huống là gì vậy, đồng thời bọn họ cũng vô cùng oán hận Triệu Hiên.

Đây là đúng là lừa chết người mà.

Nếu họ biết đó là Lâm đại sư, cho dù đánh chết thì bọn họ cũng không dám tới đây.

Nhưng Lâm đại sư không phải đang ở Thượng Hải sao? Làm thế nào đột nhiên lại tới Hào Giang rồi?

Con mẹ nó, đây đúng là hại chết người mà.

"Nói đi, mấy người muốn làm gì?" Lâm Phàm đặt đũa xuống, xoay người nhìn thẳng vào những người này: "Các người muốn đánh nhau sao?"

Hắn không biết những người trước mặt này, nhưng nhìn thoáng qua hắn cũng biết bọn họ rất giỏi võ, chỉ không ngờ bọn họ lại chịu làm tay chân cho người khác.

Một người đàn ông tráng kiện trong đó lập tức xua tay: "Không dám, không dám. Lâm đại sư ngài hiểu lầm rồi, chúng tôi thật sự không làm gì cả."

Bây giờ bọn họ đều bối rối, còn dám đánh người nữa sao?

Chuyện này phải có bao nhiêu dũng khí mới dám đánh nhau với Lâm đại sư, chỉ sợ không biết họ chết như thế nào.

Lúc trước bọn họ cũng đã đến núi Côn Luân, họ cũng bị những võ công trên võ đài do Lâm đại sư biểu diễn làm cho lóa mắt, bây giờ nhắm mắt lại thì nó vẫn xuất hiện trong tâm trí họ.

Nếu họ thật sự ra tay với Lâm đại sư, chỉ sợ hậu quả là bọn họ phải đến bệnh viện nằm.

Nhưng điều quan trọng nhất là nếu chuyện này bị Lâm đại sư nói ra, vậy thì bọn họ đừng nghĩ đến việc lăn lộn trong giới võ thuật nữa.

Chỉ sợ những người trong giới sẽ mắng chết họ mất.

Dù sao thì Lâm đại sư cũng được công nhận là thiên hạ đệ nhất, minh chủ võ lâm trong lòng họ.

Bây giờ liên tục có người đến Thượng Hải thỉnh cầu Lâm đại sư giúp bổ sung toàn bộ quyền phổ, đây đại ân đại đức không gì đền đáp nổi.

Triệu Hiên nhìn tình hình trước mắt, anh ta hoàn toàn sững sờ, thậm chí không biết phải làm sao.

Nhưng anh ta cảm thấy hiện tại mau chóng chạy trốn là lựa chọn tốt nhất.

“Anh làm gì đó? Đừng chạy.”

Khi Triệu Hiên vừa mới động bước chân, không ngờ đối phương lại mở miệng khiến anh ta không nhúc nhích.

“Anh muốn làm gì?” Triệu Hiên nhìn Lâm Phàm: “Tôi không thể rời đi à?”

Lâm Phàm lắc đầu: “Anh có vấn đề, không thể rời đi.”

“Tôi rời đi thì có liên quan gì đến anh.” Triệu Hiên không nghe lời của Lâm Phàm, mà muốn cứng rắn rời đi. Nếu anh ta còn ở đây, có quỷ mới biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Chỉ là khi anh ta vừa bước một bước, anh ta đã phát hiện ra người đàn ông lực lưỡng do chính mình gọi đến lại áp chế

mình.

“Lâm đại sư không cho anh rời đi, anh không thể rời đi.” Người đàn ông luyện Hồng Quyền đè Triệu Hiên xuống, để anh ta không thể rời đi.

“Con mẹ nó, buông tao ra, thả tao ra.”

Triệu Hiên giãy giụa gầm lên muốn thoát ra, nhưng thân hình gầy gò của anh ta đâu phải đối thủ của những người đàn ông lực lưỡng này, anh ta chỉ có thể ngoan ngoãn bị giữ lại.

“Mẹ kiếp, tình huống này là thế nào?” Ở phía xa, Mã Thiếu Hào đã chết lặng, cái tên lúc trước còn rất kiêu ngạo sao có thể bị chính người của mình giữ lại thế này, chuyện này quá không khoa học rồi.

Anh ta cũng muốn nhìn xem cái tên họ Lâm đó bị đánh thế nào, nhưng không ngờ Triệu Hiên lại bị chính người của mình xử lý, điều này làm cho anh ta khá thất vọng về Triệu Hiên.

Cảm giác tên này làm việc không ra sao.

Kim Manh có chút kinh ngạc, cô ta có thể nhìn ra sự tôn kính trong mắt những người đàn ông này.

Cô ta biết Lâm đại sư rất mạnh, nhưng không ngờ hắn lại có thể làm cho những người đàn ông cường tráng này phải tôn kính hắn, e rằng trong chuyện này nhất định có gì đó.

“Anh luyện Hồng Quyền sao?”

Người đàn ông lập tức gật đầu đáp: “Lâm đại sư, ngài nói rất chính xác, tôi luyện Hồng Quyền.”

Chương 1919: Gọi phụ huynh đến

“Sao anh lại lăn lộn với loại người này?” Lâm Phàm hỏi, bây giờ những người luyện tập võ công hoặc là đi theo con đường biểu diễn để kiếm tiền, hoặc trở thành vệ sĩ của các thổ hào địa phương, hoặc trở thành vệ sĩ của các công ty.

Nhìn Điền Thần Côn, Bát Quái Chưởng tu luyện điêu luyện như vậy có ích lợi gì, còn không phải lên cầu bói toán loè người hay sao.

Nếu may mắn trở thành một vệ sĩ cho nhà giàu thì cũng không tệ.

Hơn nữa có một vài người luyện võ nhưng thân hình lại không tốt lắm, cho dù đi làm vệ sĩ cho mấy ngôi sao thì người ta cũng chưa chắc đã cần. Bởi vì họ cần những người cao to lực lượng, mấy người gầy gò mà có khỏe thế nào, lợi hại như nào cũng vô dụng. Dù sao thân thể gầy gò này làm sao có thể chịu được sự điên cuồng của đám fan đông nghịt cơ chứ.

“Cũng là vì mưu sinh.” Người đàn ông bất lực nói, có đôi khi anh ta cũng nghĩ, những tháng ngày lăn lộn như này cũng không ra sao cả.

Họ có thực lực mạnh mẽ, họ có ích với một một có người có tâm tư xấu xa.

“Tôi sẽ nói chuyện với anh sau.” Lâm Phàm không tiếp tục hỏi, mà nhìn Triệu Hiên nói: “Chắc hẳn anh đến từ Hương Giang.”

“Thả tôi ra.”

Triệu Hiên chật vật khiến mặt đỏ lên, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

“Tuyết Dao, cô để ý người này một chút.” Lâm Phàm nói.

Vân Tuyết Dao sững sờ, ngược lại cảm thấy không hiểu lắm. Thế nhưng anh Lâm lên tiếng cô tự nhiên ghi nhớ trong lòng.

“Mã Thiếu Hào.”

Đúng lúc này, Kim Manh nhìn thấy bóng dáng ở phía xa thì lập tức hiểu rõ tình hình, thế là hô lên.

Mã Thiếu Hào vốn định rút lui, khi nghe thấy tiếng hô này thì sắc mặt đột ngột thay đổi, anh ta không ngờ mình lại bị phát hiện.

Vân Tuyết Dao hít sâu một hơi, sau đó nói: “Mã Thiếu Hào, tôi sẽ gọi điện thoại cho cha anh.”

“Má nó!”

Ngay khi Mã Thiếu Hào nghe thấy lời này, anh ta lập tức tức giận. Cảm giác giống như lúc đi học, thi cử không tốt nên bị gọi phụ huynh đến.

“Này, Vân Tuyết Dao, cô cần gì phải gọi điện thoại cho cha tôi, chúng ta có chuyện gì thì cùng nhau nói chuyện không được à.”

“Tôi thừa nhận chuyện này tôi sai, là vấn đề của tôi. Triệu Hiên cũng là đến giúp tôi. Anh trai này, tôi xin lỗi, xem như tôi chưa làm mấy chuyện này, được không?”

Anh ta thật sự sợ nếu Vân Tuyết Dao gọi điện thoại cho cha mình, hắn sợ ông ta sẽ tức giận. Nhưng quan trọng là anh ta không được để cha biết chuyện mình hợp tác với Triệu Hiên.

Chuyện này là bí mật của gã.

Lâm Phàm lên tiếng: “Tuyết Dao, tôi nghĩ cô nên gọi đi, chuyện này có chút phức tạp đó.”

“Được, anh Lâm.” Vân Tuyết Dao gật đầu, trực tiếp bấm điện thoại.

“Đừng gọi mà.” Mã Thiếu Hào nhìn thấy tình huống này thì lập tức sửng sốt. Nếu thật sự gọi, con mẹ nó hắn sẽ toi thật đó, sau đó anh ta muốn giật điện thoại di động trong tay Vân Tuyết Dao.

Nhưng người đàn ông to lớn bên cạnh đã túm lấy gã lại.

“Đừng nhúc nhích, còn động đậy tôi sẽ đánh anh đấy.”

Mã Thiếu Hào gầm lên: “Con mẹ mày, mày biết bố mày là ai không mà dám đánh tao.”

Nhưng lúc này, điện thoại đã được kết nối.

“Chào chú Mã, cháu là Tuyết Dao. Mã Thiếu Hào đang gây rắc rối ở đây, chuyện hơi phức tạp, cháu không biết nhiều về chuyện này nhưng Lâm đại sư biết rõ.”

“Đúng vậy, chính là Lâm đại sư ở Thượng Hải.”

“Được rồi, vậy bọn cháu sẽ chờ chú.”

Mã Thiếu Hào nghe những lời này, đột nhiên cảm thấy vô lực, sau đó nhìn Vân Tuyết Dao.

“Cô quá đáng rồi đấy, có nhất thiết phải thông báo cho cha tôi về chuyện giữa chúng ta không?”

Kim Manh ngược lại tò mò, hỏi: “Lâm đại sư, anh thấy tên này có vấn đề gì à?”

Cô ta không nhìn ra được, nhưng cô không tin Lâm đại sư lại nhìn ra được cái gì.

Trong lòng Vân Tuyết Dao cũng rất tò mò, nhưng cô không hỏi thêm gì, chờ cha của Mã Thiếu Hào đến. Lúc đó chắc chắn có thể biết được ngọn ngành sự việc.

“Này, buông tôi ra.”

Mã Thiếu Hào đang giãy giụa, hiện tại anh ta hoàn toàn bối rối, mẹ kiếp tên này không nể mặt mình chút nào.

Nếu biết sớm, anh ta sẽ không ở lại đây một giây phút nào, đúng là tìm chết mà, bị người khác dí xuống đất xử lý thế này thật nhục nhã.

Lúc đầu còn tưởng tên Triệu Hiên này lợi hại cỡ nào, bây giờ xem ra là do anh ta nghĩ nhiều rồi.

Con mẹ nó chứ, lợi hại con khỉ gì mà còn bị người ta đánh ngu người luôn rồi, còn có gì để nói nữa.

Thậm chí mấy cao thủ võ lâm thì càng không cần phải nói, bây giờ đứng ở kia không dám hé răng, hơn nữa dáng vẻ còn rất cung kính.

Anh ta biết vị Lâm đại sư này rất mạnh, nhưng tình huống hiện tại cũng quá kinh khủng rồi. Dù sao đây cũng là Hào Giang, nếu là ở Thượng Hải thì anh ta còn hiểu được, nhưng bây giờ anh ta thật sự không thể hiểu nổi.

Triệu Hiên thầm cảm thấy không ổn, ánh mắt Lâm đại sư có vẻ quỷ dị, dường như nhìn thấu được tâm tư của mình, cảm giác này khiến anh ta cảm thấy không thoải mái.

Những thực khách xung quanh khi nhìn thấy tình huống này đã bỏ chạy từ lâu, họ không muốn bị liên lụy. Hơn nữa có khi còn dính tai bay vạ gió, chuyện này xảy ra cũng rất kỳ lạ.

Chương 1920: Tự rước nhục

Triệu Chung Dương lấy điện thoại di động, trực tiếp nhắm camera về phía hai người.

Mã Thiếu Hào: “Cậu quay cái gì đấy?”

Triệu Chung Dương đáp: “Tôi không quay gì cả, tôi đang phát sóng trực tiếp. Không sao đâu, lộ mặt chào hỏi mấy anh em trong phòng livestream của tôi cái nào.”

“Con mẹ mày, quay gì mà quay, đừng quay tao nữa, quay tên kia đi.”

Lúc này Mã Thiếu Hào thật sự không muốn nói chuyện nữa, rốt cuộc hôm nay là ngày gì thế không biết. Đầu tiên thì bị tên đó tát một cái thì không nói rồi, lại còn bị ông già kia ném qua vai, bây giờ còn bị lôi lên phát sóng trực tiếp làm trò cười.

Nếu chuyện này bị người quen nhìn thấy thì đúng là không biết giấu mặt vào đâu.

Trong phòng phát sóng trực tiếp, mọi người ngược lại cười rất vui vẻ.

“Ha ha, cười chết mất. Mấy tên này đến gây phiền toái cho Lâm đại sư, bây giờ bọn họ đều bị Lâm đại sư “gậy ông đập lưng ông” tôi rất muốn biết bọn họ đang nghĩ thế nào.”

“Còn có thể nghĩ gì nữa, nhất định là muốn khóc rồi. Không phải chứ tôi nói này, mấy tên này đúng là tự tìm đường chết mà, tự nhiên lại thích chuốc khổ vào người.”

“Xem cái tên này thật xui xẻo, tôi cảm thấy ngoài anh ta ra, hình như không có ai xui xẻo hơn anh ta nữa.”

“Lâm đại sư dẫn nhân viên đi du lịch Hào Giang, vậy mà xảy ra nhiều chuyện như vậy đúng là khiến người ta tò mò chết mất. Nếu tôi đang có mặt tại đó thì tốt quá rồi.”

“Đợi cha của Mã Thiếu Hào tới, không biết sẽ thế nào.”

“Mấy tên cao to này là sao vậy, tôi mới vào xem, vì sao đột nhiên lại đầu hàng rồi?”

“Mấy người này là cao thủ võ lâm, nhưng Lâm đại sư là ai chứ, lúc ở núi Côn Luân đã lấy sức mình khiến mọi người phải kính phục, trở thành minh chủ võ lâm danh xứng với thực. Mấy cao thủ này nhìn thấy sao mà không sợ được cơ chứ.”

Triệu Chung Dương ra sức cho đám khán giả. Mặc dù Mã Thiếu Hào đã quay mặt đi, nhưng vẫn có thể quay được từ

nhiều góc độ khác nhau.

Điền Thần Côn lắc đầu, mấy tên này đúng là tự chuốc khổ, cũng có thể nói là không biết tự lượng sức.

Chống đối với tên nhóc này thì đúng là chán sống rồi, cũng không xem xem bao nhiêu tên chống đối lại tên nhóc này cuối cùng có kết cục đau khổ như nào.

Không lâu sau.

"Tuyết Dao…"

Một người đàn ông trung niên khoảng hơn năm mươi tuổi tiến đến. Lúc nhìn thấy cảnh tượng này thì ông ta cũng có chút bối rối, người thanh niên bị một người đàn ông to lớn áp lên bàn, hình như là con trai của ông ta.

"Chú Mã." Vân Tuyết Dao đứng lên.

Mã Quốc Huy vội vàng đi tới, sau khi nhìn Lâm đại sư Phàm, lập tức duỗi tay ra: "Chào Lâm đại sư, ngưỡng mộ đại danh từ lâu."

Lâm Phàm đứng lên đáp: "Chào ông."

Hắn có thể thấy được Mã Quốc Huy này cực kỳ giàu có, lại còn quen biết Vân Tuyết Dao thì hiển nhiên không phải là người bình thường.

"Thằng nhóc thối, có phải mày lại gây rắc rối nữa không, lại còn dám khiêu khích Lâm đại sư?" Mã Quốc Huy tức giận nói.

Là một trong những ông lớn của Hào Giang, ông ta vẫn biết nhiều hơn về một số tình huống ở trong nước, đặc biệt là Lâm đại sư thì ông ta lại càng hiểu rõ. Dù sao, đôi khi ông phải đi tiếp một số lãnh đạo lớn nên ông ta cũng sẽ nghe được tin đồn về Lâm đại sư trong khi trò chuyện.

Đồng thời, ông cũng biết Lâm đại sư có quan hệ sâu xa với nhân vật lớn ở thủ đô, điều này làm ông cảm thấy người này không đơn giản.

Cho nên khi nghe được Vân Tuyết Dao nói trong điện thoại, ông nóng lòng muốn đi tới xem rốt cuộc là chuyện gì.

"Cha, con không có mà." Mã Thiếu Hào vội vàng kể khổ.

Đồng thời anh ta cũng rất sợ cha mình, anh ta cảm thấy vô cùng chán ghét hành động của Vân Tuyết Dao. Thật sự quá đáng khinh, vậy mà trực tiếp gọi điện cho ông già mình tới đây, anh ta còn biết phải làm sao.

“Hừm, trở về rồi tao xử lý mày sau.” Mã Quốc Huy tức giận nói.

Sau đó người đàn ông vạm vỡ trực tiếp buông Mã Thiếu Hào ra. Mặc dù không có ai áp chế, nhưng Mã Thiếu Hào vẫn không dám nhúc nhích, thậm chí còn không dám rời đi.

Cha anh ta đang ở đây, anh ta còn có thể nói gì nữa, chỉ có thể thành thật ở lại chỗ này.

Mã Quốc Huy nhìn Triệu Hiên đang bị áp chế ở đó, không biết người thanh niên này là ai.

Lâm Phàm giơ tay lên nói: “Mã tổng, ông cần phải chú ý đến người này. Anh ta ở cùng con trai ông nhưng không có ý tốt, không chừng còn mang đến phiền toái cho ông đó, thậm chí có thể làm hại con trai ông.”

Khi Mã Thiếu Hào nghe thấy lời này, anh ta bật thốt lên: “Đừng nói vớ vẩn, anh ta là bạn của tôi, anh buộc tội vậy là quá đáng lắm đó.”

Mã Quốc Huy sững sờ, lông mày nhíu lại: “Lâm đại sư, phiền ngài giải thích rõ.”

Ông ta không hiểu những lời này của Lâm đại sư có ý gì, nhưng ông vẫn có thể hiểu được đại khái, người này rất nguy hiểm.

Khi Triệu Hiên nghe thấy lời này, sắc mặt cũng thay đổi, sau đó hét lên: “Buông tôi ra, tôi là bạn của Mã Thiếu Hào, làm sao tôi có thể hại anh ấy, cái tên này đừng vu khống tôi.”

Chương 1921: Xử lý triệt để

Lâm Phàm mỉm cười đáp: “Anh là người Hương Giang, tới đây để hợp tác với Mã Thiếu Hào. Dù sao gia thế của Mã Thiếu Hào cũng ở đây, rất có lợi với anh. Cái tên Mã Thiếu Hào này có hơi ngu ngốc, làm sao có thể chơi lại anh. Kết cục

cuối cùng nhất định sẽ bị anh chơi chết, còn về tình huống cụ thể, tôi nghĩ chính Mã tổng cũng có thể điều tra."

"Con mẹ nó, tao không ngu." Mã Thiếu Hào nghe thấy có người nói mình ngu ngốc, đột nhiên không chịu nổi.

"Mày câm miệng cho tao." Mã Quốc Huy trừng mắt, sau đó nhấc điện thoại lên, lấy chứng minh thư từ tay Triệu Hiên ra rồi trực tiếp bấm điện thoại.

"Điều tra một người cho tôi, cần thông tin ngay bây giờ."

Với khả năng của ông, một cuộc gọi điện thoại có thể điều tra tình huống của một người là chuyện quá dễ dàng.

Triệu Hiên nghe thấy lời này, sắc mặt lập tức thay đổi, anh ta tuyệt đối không hoài nghi năng lực của Mã Quốc Huy. Nếu muốn điều tra một người thì nhất định sẽ điều tra tất cả mười tám đời tổ tiên của đối phương cũng được ấy chứ.

Hơn nữa anh ta cũng chẳng phải kẻ sạch sẽ gì, nếu để ông ta điều tra được gì thì hậu quả không thể tưởng tượng được.

Nghĩ đến tình huống này, Triệu Hiên tuyệt vọng giãy giụa, cổ đỏ bừng rống to: "Buông tôi ra, các người buông tôi ra."

Sức lực giãy giụa ngày càng lớn, có vẻ tên này đang chột dạ.

Người đàn ông vạm vỡ bật cười: "Ôi chao, thằng nhóc này cũng khá mạnh mẽ đấy, còn muốn giãy giụa khỏi tay tôi, đây không phải đang nằm mơ sao?"

"Tôi đè!"

Người đàn ông rất khỏe, chỉ một tên gầy gò này làm sao có thể thoát khỏi tay ông ta. Nếu thật sự có thể chạy thoát, vậy đúng là chuyện hoang đường.

Mặc dù tên nhóc này từng là ông chủ của anh ta, nhưng ông chủ lại để bọn họ đối đầu với Lâm đại sư thì đây chính là hại bọn họ. Cho nên bọn họ không thể đối xử nhẹ nhàng được.

Suýt chút nữa họ đã phạm phải một sai lầm lớn.

Tinh Tinh!

Đột nhiên, điện thoại reo lên.

Triệu Hiên không giãy giụa nữa, anh ta đang rất lo lắng, đôi mắt cứ nhìn chằm chằm vào điện thoại. Anh ta không muốn nghe bất cứ chuyện gì liên quan đến bản thân, nếu thật sự có chuyện gì không hay, vậy anh ta thật sự sẽ toi đời.

Mã Quốc Huy không nói lời nào, tiếp tục nghe giọng nói trong điện thoại.

Điện thoại này đúng là hàng xịn, anh ta không nghe được chút thanh âm nào.

Điều này càng khiến cho Triệu Hiên thêm sợ hãi, anh ta không biết trong điện thoại nói cái gì. Thế nhưng sẽ không nghĩ bản thân mình sạch sẽ, đối phương sẽ không dám làm gì mình.

Mục đích ban đầu của anh ta là muốn lừa Mã Thiếu Hào, nếu Mã Quốc Huy thật sự có thể để anh ta rời đi đơn giản như vậy, thật đúng là chuyện vô lý.

Cạch!

Điện thoại cúp máy.

Mã Quốc Huy vô cảm nhìn Triệu Hiên.

Còn Triệu Hiên lại nhìn Mã Quốc Huy, không biết tình huống cụ thể thế nào thì anh ta sẽ không chủ động thừa nhận tất cả. Thậm chí anh ta đã nghĩ kỹ, tiếp tục giả điên giả ngốc là được.

“Thằng nhóc này được lắm, hóa ra trên tay cậu còn có hai mạng người, được lắm, được lắm.” Mã Quốc Huy đã biết tất cả mọi chuyện.

“Ông nói cái gì, tôi không hiểu.”

Sắc mặt Triệu Hiên tái nhợt sau đó gầm lên, anh ta sẽ không bao giờ thừa nhận.

Lâm Phàm hỏi: “Mã tổng, ông định làm gì? Ông định mang anh ta đi sao?”

Mã Quốc Huy cười nói: “Lâm đại sư, tôi cũng là một người làm ăn chính đáng, trên tay tên Triệu Hiên này có mạng người, tôi phải giao cậu ta đến đồn cảnh sát, tôi cũng có chứng cứ và nhân chứng rồi. Lần này thật sự vô cùng biết ơn Lâm đại sư, nếu không nhờ có Lâm đại sư thì tôi thật sự không biết thằng

nhóc ngu ngốc nhà tôi lại qua lại với tên này, hậu quả cuối cùng không biết sẽ như nào.”

Lâm Phàm mỉm cười, chuyện này không cần hắn nhắc nhở, dù sao với năng lực của Mã Quốc Huy, nếu có người thường xuyên qua lại với con trai ông ta thì ông ta nhất định sẽ điều tra ra.

Chỉ là hắn để chuyện này diễn ra sớm hơn mà thôi.

“Thả tôi ra.” Triệu Hiên gầm lên, anh ta không nghi ngờ lời của Mã Quốc Huy. Mặc dù đã làm xử lý hết dấu vết, nhưng anh ta tin Mã Quốc Huy nhất định đã tìm được thứ gì đó.

“Vào đi.”

Đúng lúc này, hai người đàn ông vạm vỡ bước vào từ bên ngoài, nhìn vóc dáng hẳn là vệ sĩ của Mã Quốc Huy.

“Bắt cậu ta lại cho tôi, lát nữa đưa đến đồn cảnh sát.”

“Vâng, ông chủ.”

Khi Triệu Hiên nhìn thấy cảnh này, anh ta lập tức hoảng sợ muốn chạy trốn, nhưng nếu có thể chạy thoát trước mặt nhiều đại nhân vậy như vậy, đúng là chuyện nằm mơ giữa ban ngày.

Phòng livestream.

“Đậu xanh, thật hay giả vậy, tên này còn gây ra án mạng.”

“Nhìn tình huống này chắc hẳn là sự thật, không ngờ đại lão này lại lợi hại như vậy, có thể điều tra một người nhanh như vậy, chuyện này này quá đáng sợ.”

“Vậy mới nói mấy anh hùng bàn phím trên mạng cũng rất nguy hiểm, không phải người ta không tìm được bạn, mà là tạm thời không muốn gặp bạn.”

“Đúng vậy, đỉnh vãi… Không đi theo anh Dương xem livestream thì sao có thể nhìn thấy cảnh tượng như vậy, thật sự là mở mang tầm mắt mà.”

…

Chương 1922: Tiện tay giúp một chút

“Tôi còn tưởng rằng tên này sẽ bị đại lão kia bắt đi rồi xử lý, nhưng không ngờ lại đưa đến đồn cảnh sát.”

“Đù, anh còn tưởng hiện tại là lúc trước sao. Bây giờ là xã hội pháp trị, người ta sẽ không ngu ngốc lạm dụng tư hình, đây là chuyện bất hợp pháp, tốt nhất nên trực tiếp giải đến đồn cảnh sát.”

“Mã Thiếu Hào kia cũng thật may mắn khi gặp được Lâm đại sư.”

Triệu Chung Dương nhìn phòng phát sóng trực tiếp vô cùng náo nhiệt, cậu ta đột nhiên bật cười vui vẻ, hiển nhiên những người trong phòng livestream rất hài lòng với buổi phát sóng trực tiếp này.

“Lâm đại sư, chi bằng cậu đến chỗ tôi để tôi có thể hết lòng tiếp đón.” Mã Quốc Huy nói, ông ta thật sự muốn tiếp Lâm đại sư một cách đàng hoàng.

Đồng thời, trong lòng ông cũng có chút tính toán về quan hệ giữa Vân Tuyết Dao và Lâm đại sư.

Nếu Vân Tuyết Dao thật sự có thể đến với Lâm đại sư, vậy đúng là một chuyện tốt.

“Lần sau đi, lần này chủ yếu là dẫn nhân viên của tôi ra ngoài chơi. Nếu có thời gian, tôi cũng hy vọng Mã tổng có thể đến Thượng Hải chơi bất cứ lúc nào.” Lâm Phàm cười nói.

“Nhất định, nhất định rồi.” Mã Quốc Huy gật đầu: “Lần này tôi thật sự rất biết ơn Lâm đại sư, nếu không có Lâm đại sư, e rằng tôi đã không phát hiện ra chuyện này.”

Sau đó ông nhìn Mã Thiếu Hào: “Thằng nhóc thối, còn không mau cảm tạ Lâm đại sư.”

“Hả?” Mã Thiếu Hào sững sờ, mẹ kiếp điên rồi sao, tên này có làm gì đâu mà phải cảm ơn, rốt cuộc chuyện này là thế nào.

Hơn nữa Triệu Hiên chính là bạn của anh ta, mặc dù không đáng tin cậy nhưng cũng không thể dễ dàng bắt người đi như vậy chứ, ít nhất cũng phải nói xem rốt cuộc tình huống hiện tại là như nào chứ.

Nhưng anh ta biết rằng trong chuyện này bản thân đã mắc bẫy rồi, sau khi trở về, nói không chừng cha anh ta còn đánh cho

anh ta một trận.

“Hả cái gì? Không nghe sao?” Mã Quốc Huy trừng mắt, ánh mắt này đối với Mã Thiếu Hào mà nói là cực kỳ nguy hiểm, rất có khả năng giết chết anh ta.

Đối với Mã Thiếu Hào, anh ta sợ ông già nhà mình nhất, nên lúc này không dám không nghe lời.

“Cảm ơn.”

Lâm Phàm mỉm cười, nhưng không lên tiếng.

Mã Quốc Huy nhìn tình hình, nhưng trong lòng cũng có tính toán: “Lâm đại sư, vậy thì tôi không quấy rầy bữa tối của cậu nữa, có cơ hội nhất định phải gặp mặt.”

“Ừm, được, có cơ hội gặp lại.”

Chẳng mấy chốc, Mã Quốc Huy đã dẫn người rời đi. Về phần Mã Thiếu Hào, anh ta hiểu rằng kiếp này mình đừng hòng trả được thù. Một cái tát này, một cú vật ngã qua vai, coi như là chịu đòn vô ích rồi.

“Cuối cùng cũng giải quyết xong.” Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm, ăn một bữa cũng có thể gặp chuyện, thật sự là bất lực mà.

Hắn làm những chuyện này, còn vì cái gì chứ. Dù sao chuyện này cũng có liên quan đến Vân Tuyết Dao, cho nên trực tiếp bóp chết nó trong trứng thì tốt nhất.

Còn tên Triệu Hiên kia, có thể coi là kiếp nạn trong vận mệnh của gã ta, lại gặp được hắn ở chỗ này.

“Được rồi, tiếp tục ăn cơm nào.”

Lâm Phàm cười nói, ngược lại không chịu ảnh hưởng bởi chuyện này.

Điền Thần Côn ợ lên một cái: “Chuyện này của cậu còn chưa giải quyết xong đâu.”

Lúc này, Lâm Phàm phản ứng lại: “Ồ, đúng rồi, cũng tối rồi các anh ăn cơm chưa?”

Những người đàn ông cao lớn lắc đầu: “Chưa.”

Lâm Phàm thở dài: “Các anh gọi một bàn đi, tôi mời các anh một bữa.”

“Vậy sao được chứ, chúng tôi sao có thể để Lâm đại sư mời được.” Những người đàn ông cao lớn lập tức lắc đầu. Đùa à, nếu như để người khác biết, bọn họ ăn cơm cũng để Lâm đại sư mời, vậy thì thực sự là bị người ta cười chết mất.

Lâm Phàm im lặng không lên tiếng, mở thực đơn ra để bọn họ nhìn chút giá cả.

Mấy người đàn ông cao lớn nhìn thấy giá này lập tức mở to hai mắt, như này cũng đắt quá đi thôi. Toàn bộ tài sản trên người mấy người bọn họ cộng lại cũng không đủ.

“Được rồi, qua bên kia ngồi đi, để tôi gọi món cho các anh.” Lâm Phàm nói.

Giờ khắc này, đám người cũng không từ chối nữa, thậm chí còn có chút ngại ngùng: “Cảm ơn Lâm đại sư.”

Đối với bọn họ mà nói, giá này thực sự quá đắt. Đắt đến mức khiến người ta sợ hãi, đồng thời cũng cảm thấy bất đắc dĩ, đây chính là chênh lệch giữ người giàu và người nghèo.

“Các anh bây giờ có công việc gì không?” Lâm Phàm hỏi.

Người đàn lực lưỡng nói: “Không có công việc chính thức, chỉ làm một số công việc tạm thời thôi.”

Tất nhiên đã gặp được những người này, hắn cũng không thể ngồi nhìn mặc kệ được. Sau đó nhìn về phía Vân Tuyết Dao: “Tuyết Dao, bên này cô có còn đang thiếu người không? Công việc chính thức như bảo vệ chẳng hạn, sức lực của bọn họ cũng được đấy.”

Những người này khi nghe thấy lời này thì lập tức có chút kích động, bọn họ không ngờ rằng ở chỗ Lâm đại sư vậy mà lại có thể được đánh giá cao như vậy.”

Vân Tuyết Dao gật đầu: “Có, có việc.”

Cho dù là không có vậy cũng phải nói có, dù sao thì đây cũng là anh Lâm mở lời, sao có thể từ chối được.

Chương 1923: Đây chính là Thần Côn

Lâm Phàm nhìn về phía mấy người đàn ông cao lớn: “Vậy ngày mai các anh đến bên đó đăng ký đi, sau này đừng tìm công việc bừa như vậy. Trở thành tay chân của người khác như thế cũng rất là nguy hiểm. Nếu như mấy người các cậu đánh người ta chết hay tàn phế thì sẽ phải ngồi tù đấy.”

“Vâng.”

Những người đàn ông đều gật đầu, bọn họ cũng muốn có một công việc chính thức. Thế nhưng không có trình độ khiến bọn họ cảm thấy bất lực.

Cho dù tìm được một vài công việc thì đó cũng là công việc vất vả, làm một ngày nhận tiền một ngày. Sau đó thì không có cách nào đành phải nghĩ đến phương pháp thế này.

Rất nhanh, đồ ăn của bọn họ được mang lên, mọi người ăn như hổ đói.

Lâm Phàm bên này cũng gần như kết thúc: “Vậy kết thúc thôi, chúng ta về thôi, chơi cả một ngày cũng mệt rồi cũng nên nghỉ ngơi cho tốt nhỉ.”

“Vâng, vậy em dẫn mọi người về. Ngày mai chúng ta đến nơi khác xem sao.” Vân Tuyết Dao nói.

Trước khi đi, Lâm Phàm nói với những người đàn ông kia để bọn họ yên tâm ăn uống, tiền cơm đã được thanh toán rồi.

Buổi tối, khách sạn.

Vân Tuyết Dao cũng không quay về mà ở lại đây, Thần Côn và Triệu Chung Dương ở cùng một phòng.

Triệu Chung Dương luôn quấy rầy Thần Côn hy vọng có thể chia chút tiền. Thế nhưng đối với Thần Côn mà nói ông ta sao có thể chia tiền thắng được này cho Triệu Chung Dương chứ, dù sao đây cũng là vất vả mới có được đó.

Liễu Nhiếp ở cùng phòng với Ngô U Lan.

Vân Tuyết Dao ở cùng phòng với Kim Manh.

“Cậu đang làm gì vậy?” Vân Tuyết Dao nhìn thấy Kim Manh cầm điện thoại cũng tò mò hỏi.

Kim Manh không ngẩng đầu, mà nói: “Không có gì, mình đang xem giới thiệu cá nhân của Lâm đại sư, hôm nay làm cho

mình được mở mang tầm mắt, mình muốn xem người này rốt cuộc là đã làm chuyện gì rồi.”

“Ôi chao, đúng thật là lợi hại nha, không ngờ lại lợi hại như vậy. Xem như mình đã hiểu, hôm nay những người đàn ông kia vì sao lại sợ Lâm đại sư rồi. Không ngờ rằng Lâm đại sư còn đến núi Côn Luân, còn được công nhận là đệ nhất võ sư, sức lực này cũng quá mạnh rồi.”

Kim Manh xem giới thiệu trên mạng không biết chán, thậm chí có một vài chuyện dưới cái nhìn của cô ta cũng cảm thấy đáng sợ.

Cho đến cuối cùng Kim Manh hét to lên.

“Cuộc sống của Lâm đại sư, cũng truyền kì quá rồi. Nếu như không phải là tận mắt chứng kiến thì thực sự là khó mà tin được đó. Tuyết Dao, cậu phải nắm chắc đó nha, nếu như thực sự có thể bắt được thì cậu có thể kiếm được rất nhiều tiền đó.”

“Có điều khiến tôi hiếu kỳ nhất chính là người như vậy mà lại chỉ mở một cửa hàng bán bánh kếp nho nhỏ sao? Thế nhưng kỳ lạ hơn nữa còn có một viện phúc lợi, đây là gánh nặng vô cùng lớn đó.”

“Nhưng từ đây cũng có thể nhìn ra Lâm đại sư này là một người rất lương thiện.”

Vân Tuyết Dao nghe Kim Manh nói cũng nở nụ cười.

Cô luôn chú ý đến động thái của anh Lâm, bất kỳ chuyện gì cũng sẽ không bỏ qua.

Bây giờ nghĩ lại, anh Lâm thật là quá thần kỳ.

Ngày hôm sau!

Trên mạng xảy ra một chuyện, tin tức này có chút liên quan đến Lâm Phàm. Thế nhưng quan hệ không phải là quá lớn.

“Sân bay xuất hiện một ông lão thời thường.”

“Ông lão thời thượng không phải bình thường, mấy chiêu đã bắt được được hung thủ.”

“Thời trang thời thượng không phân biệt tuổi tác.”

“Xuất sắc… lão già này biết bắt trộm ghê, các anh đã xem video chưa, cái này cho dù là tôi cũng không làm được.”

“Ăn mặc cũng thật là loè loẹt đó, phong cách thế này quá chói mắt, các anh xem ảnh của lão già này đi, đeo kính râm trông khí thế phi phàm đó nha.”

“Tôi nhìn thấy video bắt hung thủ này rồi, thật đúng là quá bá đạo, vừa nhìn đã biết là cao thủ hơn nữa không phải là cao thủ bình thường.”

“Có điều lão già này kéo vali có chút cũ nát quá rồi đó, ảnh hưởng đến mỹ cảm tổng thể.”

“Trên lầu kia, anh hiểu cái mẹ gì, đây là thời trang cổ điển đó, đây là thời trang anh có hiểu hay không. Còn ảnh hưởng mỹ cảm gì chứ, tôi một chút cũng không cảm nhận được.”

Những cư dân mạng điên cuồng bình luận, đối với tin tức này bọn họ rất có hứng thú.

“Lão già này sao nhìn quen mắt thế nhỉ, hình như nhìn thấy ở đâu rồi.”

“Tôi cũng có chút cảm giác này, con mẹ nó tôi nhớ ra rồi. Đây không phải là Điền Thần Côn của phố Vân Lý sao? Con mẹ nó, bộ dạng này thay đổi cũng lớn quá rồi đó, đây rốt cuộc là được cao nhân như nào chỉ điểm vậy, phong cách ăn mặc lại biến hóa lớn như vậy?”

“Thật hay không vậy, Điền Thần Côn sao?”

“Trên lầu kia, anh nói thật hay không vậy? Tôi là công ty trang phục, công ty chúng tôi gần đây đã quảng bá rất nhiều quần áo người già, chúng tôi muốn mời ông lão này đến làm người mẫu.”

“Con mẹ nó, đây chính là Thần Côn, chắc chắn là không sai được, không ngờ rằng lại ăn mặc thành bộ dạng này. Vậy mà lại tỏa ra khí chất này, bình thường thật sự không nhìn ra đó nha.”

Chương 1924: Bị phong cách thời trang của tôi mê hoặc rồi sao?

Quán điểm tâm sáng nào đó ở Hào Giang.

Triệu Chung Dương chơi điện thoại, lúc này đột nhiên kêu lên kinh hãi.

“Con mẹ nó, Thần Côn ông nổi tiếng rồi nè.”

“Hả?” Điền Thần Côn đang ăn sáng có chút mơ màng, không biết Triệu Chung Dương nói cái gì.

Triệu Chung Dương đã trợn tròn mắt, cậu ta cảm thấy Điền Thần Côn ăn mặc rất tào lao, không ngờ rằng đám người trên mạng lại nói là có khí chất, chẳng lẽ họ bị mù rồi sao?

Lâm Phàm và Ngô U Lan cũng bị hấp dẫn, lập tức lấy điện thoại ra xem.

Khi nhìn thấy tin tức này đừng nói là Triệu Chung Dương, đến cả bọn họ cũng trợn tròn mắt.

Gu thẩm mỹ của xã hội này từ khi nào lại xảy ra biến hóa lớn như vậy rồi.

“Chuyện quái lạ năm nào cũng có, năm nay cũng vô cùng nhiều, đúng thật là kỳ lạ.”

Lâm Phàm cầm điện thoại nhìn kỹ, dường như không nhìn ra bức ảnh này có phong cách thời trang gì, sau đó lại nhìn lão Thần Côn trước mắt.

Con mẹ nó, hôm nay lại thay đổi một bộ phong cách khác.

Toàn thân xanh lá đồng thời ở bên cạnh bàn còn đặt một kính mát gọng to, con mẹ nó làm như vậy là muốn làm gì.

“Nhìn cái gì? Sao nào, bị phong cách thời trang này của tôi làm cho mê hoặc rồi à? Yên tâm, đều là người của mình, đợi chút nữa về tôi cũng đề cử cho các cậu một đường link, trên đó bán quần áo không chỉ tiện nghi còn rất đẹp đó nha.”

Điền Thần Côn đắc ý nở nụ cười, bây giờ ông ta xem như đã biết bản thân đã nổi tiếng rồi. Đối với quần áo của mình ông ta cảm thấy vô cùng tin tưởng, bởi vì em gái kia đề cử cho ông ta đến trang web mua đồ này.

Sau đó ông ta phát hiện quần áo trên đó không chỉ rẻ mà còn đẹp, cho nên cũng chọn rất nhiều, một mạch mua hết tất cả.

Nhóc này, bọn họ không hiểu nhưng mà có người hiểu được, như vậy đã là đủ rồi.

Nhìn xem, bây giờ trên mạng tất cả đều đang bàn luận về xu hướng này, không ngờ mình đang dẫn đầu xu hướng thời trang đó nha.

"Ăn cơm."

Lâm Phàm vùi đầu vào húp cháo, bây giờ hắn thực sự không hiểu, có lẽ thực sự hắn không theo kịp trào lưu này rồi.

Ngô U Lan cười nói: "Thần Côn, bây giờ ông có con đường kiếm tiền mới rồi đó nha. Trên mạng có rất nhiều người muốn mời ông làm người mẫu đó, phí xuất hiện này chắc chắn không ít đâu đó."

"Tôi sẽ không đi." Điền Thần Côn trực tiếp xua tay không thèm để ý những thứ này chút nào.

Triệu Chung Dương nói: "Ôi trời ơi, ngầu vậy luôn, vậy mà không đi?"

Điền Thần Côn cười nói: "Tôi là người có nguyên tắc, chuyện trở thành người mẫu cho người ta, bị người ta kêu đi tới đi lui như thế thì còn thể thống gì nữa chứ. Tôi không chịu được, không đi đâu."

"Ha ha ha." Lâm Phàm cười lên, nói: "Thần Côn, rất nhiều tiền đó, ông thực sự không cần sao, kiếm thêm ít tiền cũng rất được mà."

"Tiền sao." Điền Thần Côn sững sờ một chút: "Chuyện này ấy à. Thôi nói sau đi, để xem có ai đến tìm tôi không, đợi đến khi đó lại nói tiếp, tôi cũng phải là người thấy tiền là sáng mắt."

"Ông không phải là thấy tiền là sáng mắt? Xin ông chút tiền lãi cũng không nỡ cho, tối qua tôi còn ngủ với ông đó." Triệu Chung Dương rất tức giận nói.

"Đi đi, ai cần cậu ngủ cùng, suốt ngày ngáy giống như heo vậy."

Lúc này, mọi người bắt đầu ồn ào trò chuyện.

Vân Tuyết Dao buông công việc trong tay xuống, một chút cũng không thèm để ý đến. Công ty bên đó có người quản lý,

bây giờ cô chỉ muốn làm bạn thật tốt bên cạnh anh Lâm, làm hướng dẫn viên du lịch của bọn họ.

“Anh Lâm, đợi chút nữa chúng ta sẽ đi một vài điểm tham quan, còn có rất nhiều nơi các anh đều chưa đi qua đó.” Vân Tuyết Dao cười nói.

“Được.” Lâm Phàm gật đầu: “Ăn nhanh lên, đợi chút nữa thì xuất phát rồi.”

Miếu Liên Phong là một trong ba ngôi miếu cổ của Hào Giang, cũng là một ngôi miếu tương đối đặc biệt.

Thờ phụng Bồ Tát, vừa thờ Quan Đế, Thiên Hậu và các thần linh trong lòng mọi người. Các tín đồ cũng sinh hoạt rất tốt, cũng là nơi có ba loại tín ngưỡng văn hoá Nho giáo, Phật giáo, Đạo giáo cùng gặp nhau một chỗ.

Khi nhóm Lâm Phàm tới đây, cửa ra vào đã không ít người.

“Chỗ này không rộng mà nhiều người vậy.” Điền Thần Côn ngẩng đầu liếc mắt nhìn, không ngờ rằng đến sớm như vậy mà lại gặp phải nhiều người như thế.

Triệu Chung Dương nói: “Người đến Hào Giang du lịch cũng nhiều, không phải chỉ có chúng ta, người đông là chắc chắn rồi. Hơn nữa ở đây gần mấy chỗ náo nhiệt, người đông là chuyện rất bình thường mà.”

Mọi người đi vào, địa điểm tuy nhỏ nhưng thần tượng bên trong lại rất nhiều.

Lâm Phàm nhìn thấy Ngô U lan đi tới trước mặt Bồ Tát cầu nguyện, cũng không biết đang cầu nguyện cái gì, có điều ra ngoài đi du lịch đương nhiên cũng phải quan sát kỹ một chút.

Sau đó cũng không có gì làm đành đi theo đám đông, đi tới từng bức tượng thần để cầu nguyện.

Mãi cho đến tối, đi được rất nhiều địa điểm mọi người đều cảm thấy rất vui vẻ.

Chương 1925: Đi sòng bạc

Về đến khách sạn.

“Anh Lâm, chúng ta xuống dưới chơi chút được không.” Ngô U Lan nói.

Lâm Phàm cười hỏi: “Cô thích đánh bạc à?”

Ngô U Lan lắc đầu: “Không thích, chỉ là đến rồi nên muốn đi xem một chút.”

Vân Tuyết Dao bên cạnh nói: “Em dẫn mọi người xuống dưới.”

Lâm Phàm: “Tuyết Dao, đến chỗ nào thông thường là được rồi?”

“Vâng.”

Triệu Chung Dương và Điền Thần Côn nghe thấy lời này thì lập tức vui vẻ, nhanh chóng đi theo phía sau.

Hai người bọn họ biết Lâm Phàm lợi hại như thế nào, đây chính là thần cờ bạc đó nha. Chơi theo phía sau tuyệt đối sẽ không thua.

Nơi VIP dành cho khu vực phổ thông, bên trong tiếng người huyên náo. Mà trong âm thanh này có tiếng hoan hô, cũng có tiếng thở dài.

Vân Tuyết Dao lấy một ít chip đánh bạc khoảng mấy trăm ngàn. Nhưng mà Lâm Phàm chỉ lấy có mấy chục ngàn thôi.

Hai người Ngô U Lan và Liễu Nhiếp chia nhau mỗi người một ít, chuẩn bị đi chơi.

Ở đây, người đẹp rất được hoan nghênh, mà trong đó cũng có một số người đẹp làm PR cho sòng bạc cũng xinh đẹp vô cùng.

Khi Lâm Phàm đứng ở đó thì có một cô gái PR xinh đẹp đi tới, giọng điệu ngọt ngào gợi ý cho Lâm Phàm làm thẻ hội viên.

“Đây là bạn của tôi, không cần làm.” Vân Tuyết Dao đi tới.

Cô gái PR xinh đẹp nhìn thấy người đến cũng gật đầu cung kính: “Vâng, Vân tổng.”

Trước bàn đánh bạc.

Lâm Phàm cười nói: “U Lan, đặt bừa chút đi.”

“Vâng.” Ánh mắt Ngô U Lan nhìn trên bàn, cô không hiểu những thứ này nhưng cũng tiện tay ném một tấm chip.

“U Lan, cô đặt như vậy là không được, đặt bên này nè.” Thần Côn cười kha kha nói, sau đó đặt một tấm chip xuống một chỗ khác.

Đặt không nhiều, cũng chỉ là chơi chút cho vui thôi.

Đối với Lâm Phàm mà nói, hắn sớm đã nhìn ra tất cả, đối với hắn mà nói thì cờ bạc thực sự quá đơn giản, thậm chí còn có chút không thú vị nào.

Ngược lại thì hắn rất tò mò nhìn tình huống xung quanh, vẻ mặt mỗi người đều có chút không giống nhau.

Có người rất hưng phấn, có người rất lạnh lùng, có người cũng rất là bình tĩnh, còn có người thì vô cùng phẫn nộ.

Ở đây, có tất cả các loại trạng thái cảm xúc đều có thể nhìn thấy được.

Mà đối với người ở Hào Giang mà nói, có người đánh cờ bạc cả đời sớm đã thành thói quen. Không phải là bọn họ không bỏ được cờ bạc, mà là bọn họ không bỏ được tập quán nơi này.

Ví dụ như một ông lão bên cạnh Lâm Phàm, mỗi lần đặt cược đều hét lên một ngàn mốt để hù doạ. Thua cũng vui vẻ cười ha hả, thắng cũng cười như thế, gương mặt rất hiền lành.

Mà bọn Ngô U Lan giống như đang chơi trò chơi kích thích gì đó vậy, lúc thắng sẽ vui vẻ nhảy lên, mà lúc thua cũng chỉ có thể thở dài.

Lâm Phàm đứng bên cạnh vẻ mặt tươi cười cũng không chỉ điểm, cũng không nói nhiều. Chuyện này nếu như nói ra thì thật sự là không còn gì thú vị nữa.

“Anh Lâm, thua rồi.” Chip trong tay Ngô U Lan vẫn còn một nửa.

Ngược lại Liễu Nhiếp thì tươi cười, không nóng lòng cũng không vội vàng. Mặc kệ là thắng hay thua cũng đều như thế.

“Không sao, cứ từ từ, nói không chừng chút nữa còn thắng lại đó.” Lâm Phàm cười nói, sau đó lấy một tấm chip ném lên bàn: “Đợi lát nữa cái này sẽ thắng.”

Không lâu sau, đúng thật là thắng.

Ngô U Lan vô cùng kinh ngạc, ôm cánh tay Lâm Phàm nhảy lên rất vui vẻ: "Thực sự thắng rồi."

Lâm Phàm cười: "Được rồi, tự chơi đi, vui vẻ là được rồi."

"Đây là lần đầu tiên tôi thấy một chàng trai bình tĩnh như cậu." Lúc này ông lão bên cạnh cười nói.

Lâm Phàm gật đầu: "Trải nghiệm là quan trọng nhất, dựa vào nó để làm giàu thì quá mệt mỏi rồi."

Ông già cười nói: "Không ngờ rằng tuổi trẻ có thể nhìn ra, khi tôi nhìn ra đã là bốn mươi tuổi rồi."

"Đi sao?" Lâm Phàm nhìn thấy ông già muốn rời đi, tò mò hỏi.

Ông già gật đầu: "Đúng vậy, nửa tiếng rồi, tôi không hợp ngồi lâu. Phải về nhà rồi, hôm nay may mắn thắng được mấy ngàn rồi."

Sau khi chơi một lúc, Ngô U Lan cũng không còn nhiều hứng thú sau đó trả lại hết Chip cho Vân Tuyết Dao rồi đúng ở một bên nhìn đám Thần Côn chơi.

Liễu Nhiếp cũng không chơi nữa, tới lui có thua có thắng cũng cảm giác không còn nhiều thú vị.

Ngược lại Triệu Chung Dương và Điền Thần Côn chơi không biết chán, mà đến cuối cùng Thần Côn đành thở dài một tiếng, biểu cảm rất bất đắc dĩ.

"Thua hết rồi."

Tâm trạng Thần Côn rất buồn bực, vừa rồi còn thắng nhưng không ngờ mấy ván tiếp theo thua liên tục.

"Thua sạch rồi?" Lâm Phàm cười nói: "Đừng nghĩ nữa, nếu là của ông mãi mãi là của ông, không phải của ông thì ông có nghĩ cũng không có tác dụng gì."

Điền Thần Côn bất đắc dĩ: "Sớm biết vậy đã không chơi rồi, không ngờ thoáng cái đã thua sạch, thật là đau lòng mà."

Triệu Chung Dương: "Tôi nói rồi, ông phải chia cho tôi một ít nói không chừng đã thắng rồi, ông còn không tin."

“Xì, chia cho cậu cũng sẽ thua, bản thân tôi tự thua còn thoải mái hơn chút.” Điền Thần Côn phản bác.

Sau đó, mọi người quay về khách sạn.

Mà hai người Thần Côn và Triệu Chung Dương đấu khẩu cả một chặng đường.

Chương 1926: Chuyến du lịch kết thúc

Mấy ngày sau.

Chuyến du lịch cuối cùng phải kết thúc.

Sân bay.

Vân Tuyết Dao không nỡ chia tay, trong khoảng thời gian này không có bất kỳ tiến triển thực chất nào. Thế nhưng khoảng thời gian này rất vui, có loại vui vẻ không thể nói lên lời.

“Haizz! Hào Giang xinh đẹp, mày đã lấy đi hết tiền mặt của tao rồi đó, tao phải đi đây.” Điền Thần Côn đứng ở cửa sân bay, cảm thán, có loại cay đắng không nói thành lời.

Mấy ngày này đối với ông ta mà nói, giống như ngồi tàu lượn siêu tốc vậy. Lúc lên, lúc xuống có chút khiến ông ta không chịu được.

Mặc dù những chip này là của Vân tuyết Dao, nhưng nếu như thắng thì sẽ là của ông ta đó.

Triệu Chung Dương nhìn nơi này cũng cảm thán: “Kích thích, thú vị, nhưng tâm can không chịu được. Sau này khi tôi đến đây chỉ đem theo mấy nghìn là được rồi, nếu không sẽ nhịn không được mà tiêu hết mất.”

Lâm Phàm: “Tuyết Dao, mấy ngày nay vất vả cho cô rồi, khiến công việc của cô cũng không có thời gian làm.”

Mấy ngày nay Vân Tuyết Dao mỗi ngày đều ở bên cạnh bọn họ, dẫn đến công việc cũng không làm, không chỉ bao ăn còn bao cả chơi.

Chip của Điền Thần Côn đánh bạc cô cũng không lấy một đồng nào, đây chính là dùng tiền của cô chơi.

Có điều vẫn tốt, chip đều bị hai tên này tiêu xài hết, cũng tương đương với việc trả lại.

“Làm gì có, anh Lâm cùng mọi người đến đây chơi em thực sự rất vui. Lần sau các anh nhớ phải đến đây chơi nhé.” Vân Tuyết Dao nói.

Bây giờ tại sân bay, sắp phải tiễn biệt, trong lòng cô có cảm giác nói không nên lời. Dường như có thứ gì đó quan trọng sắp rời đi vậy.

Ngô U Lan khoác vai Vân Tuyết Dao nói: “Tuyết Dao, vậy khi nào cô đến Thượng Hải? Tôi ở Thượng Hải cũng sẽ nhiệt tình tiếp đón cô.”

Vân Tuyết Dao cười nói: “Đợi tôi có thời gian, tôi nhất định sẽ đến Thượng Hải tìm các cô chơi.”

Liễu Nhiếp: “Tuyết Dao, thực sự cảm ơn cô đã tiếp đãi.”

“Lần này đến Hào Giang đi rất nhiều nơi, cũng xem như chơi hết rồi. Nếu như không phải là có Tuyết Dao làm hướng dẫn viên du lịch, chúng ta muốn đi được những chỗ này thì cũng chỉ là nằm mơ thôi.” Lâm Phàm cười nói, lần này đến Hào Giang thực sự không tồi, đi được rất nhiều chỗ.

Mọi người gật đầu đều cảm thấy vô cùng vui vẻ, cảm giác chuyến du lịch lần này thực sự rất vui.

Có điều Lâm Phàm cũng rất phiền muộn, vấn đề này càng ngày càng phức tạp, đều có chút khiến người ta không chịu đựng được.

“Được rồi, cũng đến thời gian rồi chúng ta vào thôi, Tuyết Dao các cô cũng về đi.” Lâm Phàm nhìn đồng hồ đã đến giờ lên máy bay.

“Tạm biệt.”

Bọn Ngô U Lan vẫy tay với Tuyết Dao sau đó đi vào bên trong.

Vân Tuyết Dao đứng ở đó nhìn cũng vẫy tay đáp lại, hốc mắt có chút ươn ướt.

Kim Manh đứng bên cạnh nhìn thấy hốc mắt bạn thân mình có chút ướt, cũng ngơ ngác: “Tuyết Dao, cậu sao vậy, không phải

là khóc đấy chứ.”

“Haizz, không biết khi nào mới có thể gặp lại, có chút luyến tiếc.” Vân Tuyết Dao thoáng có chút thương cảm nói.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, cũng không phải giống trước kia, đến nơi nào cũng rất lâu. Bây giờ giao thông phát triển như vậy, nếu như thực sự muốn gặp không phải là chỉ cần mất mấy tiếng thôi sao.” Kim Manh cười nói.

Nhưng mà cô ta biết, bạn thân mình lần này lún sâu thật rồi. Hơn nữa còn cực kỳ sâu đậm, nói trắng ra là tình yêu bắt rễ rất sâu rồi.

Vân Tuyết Dao gật đầu, đứng ở đó nhìn, sau đó lại thở dài: “Đi thôi, đợi có thời gian tôi sẽ đến Thượng Hải.”

Trong sân bay.

Lâm Phàm với bọn Thần Côn kéo theo mấy cái vali có chút nặng, trong này đều là đặc sản mà Vân Tuyết Dao chuẩn bị cho bọn họ làm quà mang về.

“Tuyết Dao thật khách khí, không chỉ dẫn chúng ta đi chơi, còn mua nhiều đồ như vậy để chúng ta mang về.” Điền Thần Côn cười vui vẻ nói, cảm giác lần này đến đây du lịch thật không tồi.

Trải nghiệm quá tuyệt vời.

Triệu Chung Dương kéo theo túi lớn túi bé nói: “Đúng vậy, mau đi ký gửi đi, tôi sắp không kéo được nữa rồi.”

Lâm Phàm: “Hai người trai tráng khoẻ mạnh, kéo chút vali vậy mà đã không kéo được nữa rồi, thật là khiến người ta bó tay mà.”

“Anh Lâm, anh và Thần Côn đều có một thân võ công, sức mạnh hơn người, em làm sao có thể so sánh được chứ.” Triệu Chung Dương bất đắc dĩ nói, trong ba tên nam nhân ở đây chỉ có một mình cậu ta yếu nhất.

Ngay cả một ông già cũng có thể chèn ép cậu ta, chuyện này khiến cậu ta cũng không biết nên nói cái gì.

Sau khi kí gửi hành lý xong, Triệu Chung Dương cũng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng xong.

Ngày hôm sau!

Phố Vân Lý!

Hôm qua bọn họ đã quay về sau đó ai về nhà người ấy, nghỉ ngơi đàng hoàng dù sao cũng có chút mệt mỏi.

“Con mẹ nó, đây là ai vậy? Thần Côn là ông sao?” Ông chủ Lương đang ăn sáng uống sữa đậu nành, khi nhìn thấy cách ăn mặc của Thần Côn nhất thời phun hết sữa đậu nành ra.

Cả người ngơ ngác, đây không phải là gặp quỷ sống đó chứ?

Chương 1927: Điền Thần Côn rất được hoan nghênh

“Lão Lương ông có ý gì? Tôi làm sao?” Điền Thần Côn có chút không vừa ý, tên này nhìn thấy mình mà lại phun sữa đậu nành ra như thế, chẳng lẽ đối với mình có điều gì bất mãn hay sao.

Ông Lương vội vàng lau miệng, cả người ngơ ngác: “Không có, không có, Thần Côn, ông đây là đang làm gì vậy hả? Ăn mặc thành thế này, chuẩn bị đi diễn tuồng à?”

“Ông thì hiểu cái gì, đây chính là phong cách thời trang, tin tức gần đây không xem à? Người trong đó chính là tôi đấy.” Điền Thần Côn nói, cảm giác những tên này thực sự quá không hiểu về thời trang, giống như ở thế giới hoàn toàn khác với mình, không cùng đẳng cấp.

Đi đầu xu hướng thời trang, ông ta phát hiện bản thân rất có tiềm năng trong việc này.

Nghĩ lại trước đây, vậy mà lại ăn mặc thành bộ dạng như thế, thực sự là khó nhìn.

Nếu như sớm phát hiện ra thì có lẽ bây giờ chính là một người có phong cách thời trang thời thượng số một thế giới rồi, làm gì có chuyện bày sạp bói toán trên cầu chứ.

Ông Lương trợn tròn mắt, ông ta cũng không biết khoảng thời gian này Thần Côn rốt cuộc đã trải qua cái gì, vậy mà lại có biến hóa lớn như vậy.

Thay đổi suýt chút nữa làm cho người khác không nhận ra được.

Ông Lương nhìn bóng lưng tức giận của Thần Côn thì lắc đầu vô cùng cảm thán.

“Là tôi không theo kịp trào lưu, hay do ông ta quá lòe loẹt?”

Lạch cạch!

Ông Trần khoác vai ông Lương nói: “Nhìn cái gì vậy?”

“Tôi đang nhìn Thần Côn.” Ông Lương vẫn còn ngây người, uống một ngụm sữa đậu nành.

Ông Trần: “Thần Côn có gì hay để nhìn, không phải ngày nào cũng gặp hay sao?”

Ông Lương lắc đầu: “Không, ông không hiểu đâu, tôi cũng chưa từng nhìn thấy Thần Côn như vừa rồi. Ông tự mình nhìn đi, tôi cảm giác mắt mình bị mù rồi đó, không hiểu được thế giới của Thần Côn.”

Nói xong thì trực tiếp rời đi.

Ông Trần tò mò, không biết rốt cuộc là chuyện gì, có gì mà ngạc nhiên chứ. Thế nhưng khi đến cửa hàng của Lâm Phàm thì ông ta cũng sững sờ đến ngây người.

Thậm chí không biết nên nói cái gì.

Chỉ có thể đứng ngây ngốc ở đó, nhìn chằm chằm Thần Côn đang trong tiệm.

Trong tiệm.

Thần Côn cúi đầu nghịch điện thoại, cảm giác được có ánh mắt đang nhìn mình. Nhìn lên thì thấy lão Trần đang nhìn mình chằm chằm, không biết tên này lại bị cái gì. Bản thân có cái gì khác thường lắm hay sao mà lại nhìn chằm chằm mình lâu như vậy.

“Lão Trần, ông làm cái gì vậy? Hôm nay các người có phải đều bị bệnh rồi không?” Thần Côn không thể nhịn được ánh mắt có tính xâm lược như vậy, không nhịn được mà mở miệng nói.

“Chết tiệt! Thần Côn thay đổi rồi.”

Đột nhiên!

Ông Trần kinh ngạc hô lên một tiếng rồi chạy ra phố Vân Lý hét lớn, giống như đã nhìn thấy quỷ vậy.

Triệu Chung Dương nói: "Thần Côn, tạo hình này của ông đã gây nên chấn động rồi đó, tôi thấy ông sắp phất lên rồi đó nha."

Điền Thần Côn lắc đầu nói: "Ôi, con người bây giờ chẳng có chút gu thời trang nào cả, không ai hiểu tôi, thật là cô đơn. Nhưng may mà trên mạng vẫn còn không ít người hiểu tôi, cậu xem, số người trên weibo của tôi tăng lên rồi nè, có 200 ngàn người theo dõi đó, tôi phải chụp vài tấm rồi đăng lên mới được. Cậu qua đây giúp tôi chụp ảnh đi, chờ lát nữa có người đến mua bánh kếp thì không có thời gian nữa đâu."

Triệu Chung Dương không muốn, nhưng không còn cách nào khác. Dưới lực trấn áp của Thần Côn, cậu ta chỉ có thể khuất phục mà ngoan ngoãn chụp ảnh giúp.

"Thần Côn, kiềm chế một chút, chờ lát nữa có người đến mua bánh kếp thì ông đừng có dọa người ta đấy."

Ngô U Lan đang dọn dẹp vệ sinh cửa hàng, cô vẫn ủng hộ việc thay đổi của Thần Côn. Dù sao thì mọi người đều tự phát hiện ra cái tôi của mình, chỉ là cái tôi của Thần Côn hơi khác biệt, khiến người ta nhất thời không thể tiếp nhận.

Nhưng cô tin rằng, nếu cho thêm một chút thời gian nữa thì nhất định mọi người có thể tiếp nhận.

"Con mẹ nó!"

"Chết tiệt!"

"Ôi mẹ ơi!"

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến một loạt tiếng kinh hô.

Người dân biết cửa hàng của Lâm đại sư mở cửa lại thì nóng lòng chạy đến, nhưng khi đến hiện trường nhìn vào bên trong cửa hàng thì lại hoàn toàn chết lặng.

Trong mắt họ, người mặc đồ xanh xanh đỏ đỏ này không biết là ai vậy?

Thế nhưng khi nhìn kỹ lại thì không ngờ là Thần Côn.

Như vậy sao có thể không khiến họ kinh ngạc và chết lặng cơ chứ?

“Các người ngạc nhiên làm gì? Mau xếp hàng đi.” Thần Côn cầm lấy thẻ số rồi đi ra ngoài, ông ta không hề để ý những ánh mắt này.

Dù sao thì cũng quen rồi.

“Thần Côn, cùng tôi chụp một tấm ảnh đi, dáng vẻ này của ông thực sự rất đẹp đó nha.”

Thần Côn vừa nghe vậy lập tức vô cùng vui vẻ: “Đẹp thật sao?”

“Ừ, đẹp, quá đẹp luôn.”

Thần Côn rất hài lòng, cuối cùng cũng gặp được người biết thưởng thức rồi: “Được, vậy thì đáp ứng yêu cầu của cậu, đến cùng tôi chụp ảnh đi.”

Xoạt một tiếng.

Chụp ảnh xong, người trẻ tuổi lập tức đăng ảnh lên weibo, khoe trên weibo.

“Chụp ảnh cùng Thần Côn thời thượng, quá đẹp trai.”

Những người xếp hàng khác cũng cảm thấy rất thú vị, đều muốn chụp ảnh cùng với Thần Côn.

“Thần Côn, chụp chung đi.”

“Chụp với tôi nữa.”

“Tôi nữa.”

Chương 1928: Phong cách này quá tuyệt

Hiện trường lập tức trở nên náo nhiệt, tâm trạng Thần Côn rất vui vẻ, không ngờ đột nhiên lại được hoan nghênh như vậy, cảm giác này thực sự không thể nói thành lời được.

“Được, tất cả đừng nóng vội, muốn chụp ảnh thì cứ từ từ nhé.” Thần Côn vội vàng nói, sau đó ánh mắt nhìn về phía Triệu Chung Dương ở trong cửa hàng, dường như đang muốn chứng

tỏ rằng ‘nhìn thấy chưa, Thần Côn tôi cũng rất được hoan nghênh đấy.’

Trong cửa hàng.

Triệu Chung Dương cũng không biết phải nói cái gì, cậu ta thực sự không hiểu nổi thế giới này nữa rồi. Thần Côn ăn mặc thành bộ dạng loè loẹt thế này lại được hoan nghênh như vậy, thế giới này không phải có vấn đề rồi đấy chứ?

Hết tấm ảnh này đến tấm ảnh khác, người dân chụp ảnh cùng Thần Côn đều đăng ảnh lên mạng.

Trong chốc lát, tấm ảnh của Thần Côn tràn ngập khắp weibo và wechat, hơn nữa còn đang không ngừng lan ra, sức ảnh hưởng cũng dần bùng nổ.

Các ông chủ cửa hàng xung quanh đều tụ tập lại một chỗ thảo luận với nhau.

“Con mẹ nó! Thần Côn gặp phải cái gì vậy, sao lại thay đổi lớn như vậy chứ?”

“Đúng vậy, trước kia ăn mặc không phải rất bình thường sao? Sao bây giờ lại biến thành bộ dạng này?”

“Ai mà biết được, khi lần đầu tôi nhìn thấy thì cũng choáng váng đó.”

“Haizz, lợi hại sao? Bộ đồ này có đánh chết thì tôi cũng không mặc.”

Khi Lâm Phàm đến cửa hàng nhìn thấy tình hình hiện trường thì lập tức hoang mang, từng người dân vây quanh Thần Côn chen lấn muốn chụp ảnh.

“Thần Côn, ông làm gì vậy?”

“Hắc hắc, Thần Côn tôi rất được hoan nghênh, mọi người muốn chụp ảnh với tôi ấy mà.” Thần Côn hưng phấn nói.

Lâm Phàm lắc đầu, thực kỳ quái. Chuyện khó hiểu thế này cũng có, Thân Côn vậy mà lại được hoan nghênh như vậy, đúng là thần kỳ.

Nhất thời hắn không hiểu phong cách thời trang của Thần Côn như vậy mà lại được hoan nghênh như thế, nhưng mà vậy cũng tốt, để xem Thần Côn có làm ra được cơn gió gì không.

Nếu thực sự có thể tạo ra xu hướng ăn mặc sặc sỡ như vậy, thế thì thật sự bùng nổ đó nha.

Cuối cùng Thần Côn cũng chụp ảnh cùng người dân xong, ông ta xua tay: "Mọi người xếp hàng đi tôi sẽ phát thẻ số, ai muốn chụp ảnh với tôi thì đợi phát thẻ số xong hẵng chụp nhé."

Trước sự cám dỗ của bánh kếp, người dân vẫn rất háo hức chờ đợi, sau đó từng người xếp thành hàng.

Thẻ số phát xong.

Lâm Phàm vừa làm bánh kếp vừa nhìn về phía Thần Côn: "Bộ đồ hôm nay ông mặc còn lợi hại hơn cả bộ hôm qua đó, rốt cuộc ông đã mua bao nhiêu bộ vậy?"

Thần Côn cười mỉm nói: "Không nhiều, chỉ có mấy chục bộ thôi. Hơn nữa tôi còn định mua tiếp, bây giờ tôi không thể dừng lại được nữa rồi."

"Lợi hại." Lâm Phàm không còn gì để nói, từ nay Thần Côn đã bắt đầu bước vào con đường nghiện mua sắm rồi. Hơn nữa còn là một đi không trở lại.

Nhưng nếu đã được hoan nghênh thì nhất định là có điểm tích cực, hoặc là hắn già thật rồi, không hiểu nổi thế giới của người trẻ tuổi nữa.

Cuối cùng, hắn chỉ có thể nghĩ vậy mới có thể hiểu được tại sao Thần Côn lại đột nhiên trở nên hot như thế.

Phong cách ăn mặc và trưng diện thế này, dù sao hắn cũng không dám mặc.

Bánh kếp làm xong.

Người dân lại tranh giành nhau chụp hình với Thần côn, sau khi chụp ảnh xong thì Thần Côn đi trong cửa hàng.

"Nhìn thấy chưa? Bây giờ tôi rất được hoan nghênh đó, người ta gọi là đại đế thời thượng Điền Thần Côn đó nha."

Bốp bốp bốp!

Lâm Phàm lập tức vỗ tay.

"Vỗ tay nào."

Triệu Chung Dương lập tức phản ứng lại, bốp bốp vang dội.

“Đại đế, đại đế lợi hại.”

Mọi người trong cửa hàng đều trêu chọc, nhưng Thần Côn nghe không biết mệt.

Triệu Chung Dương cười: “Sau này trong cửa hàng của chúng ta sẽ xuất hiện một nhân vật thời thượng rồi nha.”

Điền Thần Côn ngẩng đầu lên: “Ừm, lời này của cậu tôi rất thích đó.”

“Thần Côn, rốt cuộc cách ăn mặc của ông là học từ ai vậy? Đừng nói với tôi là tự mình phối đồ nhé.” Lâm Phàm hỏi.

Điền Thần Côn: “Nhóc con, cậu không tin à. Cái này là tự tay tôi phối đồ đấy. Sao? Có phải cảm thấy rất khác biệt không? Tôi nói cho cậu biết, bản thân tôi cũng không ngờ mình lại có thiên phú như vậy. Thế nào, không tệ chứ? Nhìn bộ quần áo này của tôi xem, chỉ tốn có mười phút để lựa thôi, nếu cậu phối đồ cẩn thận thì sẽ tốt hơn.”

Lâm Phàm bất lực: “Nói ông mập thì ông lại khó thở thật.”

Một công ty người mẫu thời trang nào đó.

Một người đàn ông trung niên liếc nhìn bức ảnh khẽ nhíu mày, có chút không hài lòng.

“Làm sao mặc thứ này được chứ?”

Quan sát rất lâu, người đàn ông trung niên mới nói ra lời này.

“Haizz, không có cái nào khiến cho người ta cảm thấy sướng con mắt hết.” Người đàn ông trung niên gương mặt được chỉnh sửa rất cẩn thận và tỉ mỉ nói. Sau đó người này lấy điện thoại ra lướt xem tin tức mới nhất.

“Ô!”

Lúc này, người đàn ông trung niên sững sờ, nhìn chằm chằm vào bức ảnh trên điện thoại.

“Cái này…cái này…”

Bức ảnh trên màn hình rõ ràng là Thần Côn, hơn nữa còn chụp chung với những người khác.

“Tuyệt, thực sự quá tuyệt rồi, rất có phong cách cá nhân.”

Chương 1929: Người mẫu thì liên quan gì đến tôi

Người đàn ông vô cùng vui mừng, trực tiếp đứng dậy vội vàng đi ra ngoài, ông ta đã bị bức ảnh trên điện thoại làm cho kinh ngạc. Những người ăn mặc bình thường và lạc hậu trong tấm ảnh đó hoàn toàn ảnh hưởng đến mỹ cảm của nhân vật chính. Nếu ảnh đối phương được chụp một mình thì nhất định sẽ rất hoàn hảo.

Người trong công ty nhìn thấy giám đốc hưng phấn đi qua thì đều thấp giọng xì xào.

“Vương tổng sao vậy? Sao cảm giác như xảy ra chuyện gì đó vậy?”

“Không biết nữa, vừa nãy khi đi qua thì tôi nghe thấy trong phòng họp truyền đến tiếng mắng chửi, những tấm ảnh mà chúng ta đã chụp đều không được.”

“Vậy bây giờ là sao? Ông ta muốn đi đâu?”

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm đang nói chuyện điện thoại với Vương Minh Dương.

“Người anh em, mọi thứ đã ổn, có thể đưa vào sản xuất rồi.”

Lâm Phàm: “Minh Dương, như vậy cũng nhanh quá rồi nha.”

Vương Minh Dương: “Chuyện này không thể nhanh được sao? Bên chính phủ đã tăng giờ làm việc rồi. Cậu không biết đấy thôi, bây giờ điện thoại tôi bị bên chính phủ bị gọi muốn nổ tung luôn rồi. Cậu phải biết là mấy chục ngàn người cứ gọi để hỏi xem khi nào các chân tay giả hoàn mỹ được sản xuất ra, bọn họ nóng lòng muốn chết rồi.”

Lâm Phàm: “Vậy à, vậy thì người đang đợi thực sự quá nhiều rồi.”

“Rất nhiều luôn đó, bên chỗ tôi điện thoại cũng bị gọi cho nổ tung luôn rồi, nhân viên chăm sóc khách hàng cũng không chịu nổi nữa. Dù sao thì chân tay giả hoàn mỹ đang rất hot mà, thế nhưng chuyện của những công ty chân tay giả khác vẫn

còn chưa được giải quyết. Những tên đó đúng là có suy nghĩ hão huyền, bọn họ vậy mà lại muốn gia nhập cổ phần, cậu nói xem chuyện này có khả năng không? Nếu họ tham gia cổ phần vào thì xem như hỏng hết."

Lâm Phàm ngược lại không nghĩ như vậy: "Vậy chính phủ nói thế nào?"

"Không nói gì cả, vẫn đang đàm phán. Tôi đoán sơ qua có thể là sẽ để họ sản xuất linh kiện, nhưng về phương diện giá cả sẽ được kiểm soát chặt chẽ, không được để họ ra giá bừa bãi. Nếu không xem xét đến những công nhân kia không có nơi ở thì chính phủ cũng sẽ không quan tâm đến họ."

Lâm Phàm: "Vậy được, chuyện này để các anh làm nhé, dù sao tôi cũng chỉ cung cấp kỹ thuật, còn lại không liên quan gì đến tôi cả."

"Ha ha ha, lúc khai trương cậu phải đến đấy, cậu là nhân vật lớn. Nếu cậu không đến hiện trường thì lễ khai trương cũng không thể tổ chức tiếp được nữa."

Lâm Phàm: "Biết rồi, không ngờ tốc độ của các anh lại nhanh như vậy."

Sau đó hai người trò chuyện thêm một lúc thì cúp máy.

Hắn thực sự không ngờ chuyện này lại xử lý nhanh như vậy, nhưng thế cũng tốt. Nếu được đưa vào sản xuất sớm hơn thì chân tay giả hoàn mỹ có thể được sản xuất ra sớm hơn.

Dù sao thì người đang chờ cũng không ít.

Chính vào lúc này.

Một người đàn ông trung niên vội vàng bước vào, ánh mắt vẫn đang tìm kiếm gì đó. Sau đó nhìn trúng Thần Côn đang ngồi chỗ đó hút thuốc và nghịch điện thoại.

Nhìn một cái thì ông ta không thể dời đi chỗ khác được nữa.

Khoé miệng Thần Côn ngậm điếu thuốc, khiến cho người đàn ông trung niên tâm cang chấn động, ông ta cảm thấy dáng vẻ người này đúng là không tầm thường.

Thần Côn cúi đầu, mí mắt rủ xuống nhìn điện thoại.

Đặc biệt là bộ râu thổn thức kia càng làm cho người đàn ông trung niên cảm thấy phong cách cá nhân của Thần Côn quá mạnh mẽ.

Xoạt xoạt!

Lúc này, người đàn ông trung niên lấy điện thoại ra, không chờ được mà chụp lại cảnh tượng này. Sau đó cẩn thận quan sát, nụ cười trên mặt càng lúc càng hăng hái, dường như đã phát hiện ra chuyện gì đó ghê gớm.

Thần Côn nghi hoặc ngẩng đầu nhìn đối phương: "Ông như vậy hơi bất lịch sự rồi đó, vậy mà lại chụp trộm tôi."

Người đàn ông trung niên nói: "Không kìm lòng được, là do tôi không kìm lòng được."

Lâm Phàm nhìn cảnh tượng trước mặt có hơi hoang mang, nhất thời không hiểu chuyện gì, người đàn ông trung niên này làm cái gì vậy.

Triệu Chung Dương cũng tò mò, trong lòng cũng sững sờ. Không phải chứ, con người bây giờ bị sao vậy, chẳng lẽ sức hút của Thần Côn lớn như vậy sao? Vậy mà lại thu hút nhiều người đến như vậy.

Người đàn ông trung niên nói: "Thật ngại quá, làm phiền rồi, tôi đến tìm ông ta."

Điền Thần Côn lập tức vui vẻ nói: "Ông đến tìm tôi để chụp ảnh à? Không sao, dù sao thì ông cũng hiểu là được."

"Đương nhiên, tôi rất hiểu ông, quá hiểu ông luôn." Người đàn ông trung niên lập tức nói, cái tay đang kéo Thần Côn cũng không muốn buông ra.

Điền Thần Côn nhất thời cảm giác có gì đó không đúng lắm, mấy ông già kéo tay nhau thế này giống cái gì chứ?

Người đàn ông trung niên hiển nhiên cảm giác được đối phương hình như hơi cảnh giác với mình, sau đó nhanh chóng lấy ra một tấm danh thiếp.

"Xin chào, tôi tên là Vương Vân Phi, là giám đốc của một công ty người mẫu thời trang. Tôi thấy ảnh của ông trên weibo thì lập tức cảm thấy kinh ngạc, ông chính là người sinh ra để

làm người mẫu đó.” Vương Vân Phi hưng phấn nói, dường như đã phát hiện ra kho báu vĩ đại nào đó.

Điền Thần Côn: “Làm gì, người mẫu thì liên quan gì đến tôi?”

Chương 1930: Không ngờ cũng sẽ có ngày hôm nay

Vương Vân Phi: “Là như vậy, tôi muốn mời ông làm người mẫu cho công ty chúng tôi, chúng tôi nhất định sẽ toàn lực quảng bá cho ông để ông trở thành trào lưu hàng đầu thế giới. Trang phục và khí chất của ông thực sự quá đặc biệt, đây chính là cảm giác mà tôi đang tìm kiếm.”

“Người mẫu, có cho tiền không?” Điền Thần Côn có chút hưng phấn hỏi.

“Có tiền, rất nhiều tiền, mỗi năm kiếm được mấy triệu, mấy chục triệu là chuyện bình thường. Chỉ cần ông tiếp tục duy trì bộ dạng này, trở thành người mẫu hàng đầu. Đến lúc đó tiếp nhận làm người đại diện cho một số thương hiệu thì thực sự tuyệt vời luôn nha.” Vương Vân Phi nói.

Điền Thần Côn nghe vậy, suýt chút nữa đánh rắm luôn. Số tiền này quá nhiều rồi đó, cảm giác đây là số tiền mà cả đời này ông ta cũng không thể kiếm được.

“Đi, đi theo tôi đi, không cần ở đây nữa. Đến chỗ tôi, tôi bảo đảm nhất định sẽ làm cho ông nổi tiếng.” Vương Vân Phi không chờ được nữa kéo Thần Côn nói.

“Chờ đã, ông làm gì vậy? Tôi đi cái gì chứ, tôi chỉ ở đây thôi, không đi đâu hết.” Thần Côn vội vàng nói.

Vương Vân Phi sững sờ: “Ông ở đây một tháng được bao nhiêu tiền?”

“Bốn năm nghìn.” Thần Côn nói.

“Mới có bốn năm nghìn, đến chỗ tôi lập tức ký hợp đồng đi, tiền ký hợp đồng có thể thương lượng.”

Thần Côn lập tức xua tay: “Không, tôi không đi, tôi ở đây rất tốt. Nếu ông tìm tôi để chụp ảnh chung thì chụp một tấm đi,

nếu ông muốn bảo tôi rời khỏi đây để đến chỗ ông thì không được, nhiều tiền đến mấy tôi cũng không đi."

Vương Vân Phi lo lắng, sao lại không hiểu chuyện như vậy cơ chứ?

Suy nghĩ của Thần Côn rất đơn giản, đó chính là có thể chụp ảnh, nhưng muốn ông ta rời khỏi phố Vân Lý là điều không thể nào.

Vương Vân Phi nhìn về phía Lâm Phàm, ánh mắt hơi bất lực, dường như đang muốn xin giúp đỡ.

Lâm Phàm chớp mắt, nhìn tôi làm gì? Nhìn tôi cũng vô dụng thôi.

"Lâm đại sư, xin cậu hãy nói gì đi, khí chất và ánh mắt của ông ta mà ở cửa hàng này chính là lãng phí đó. Cuộc đời của ông ta lẽ ra phải ở trên sân khấu lớn chứ không phải ở đây, không thể ở trong một cửa hàng nho nhỏ thế này để làm việc cho người khác được."

Vương Vân Phi rất nghiêm túc nói.

Lâm Phàm bất lực nói: "Ông không nên nói với tôi, mà là nên nói với ông ấy mới đúng."

Điền Thần Côn xua tay: "Ông có thấy phiền không vậy? Tôi sẽ không đi đâu, ông mau đi đi, dài dòng quá rồi đấy."

Vương Vân Phi dĩ nhiên vẫn không chịu bỏ cuộc nói: "Kiếm được rất nhiều tiền đó, có khi một lần đi catwalk đã bằng lương bao nhiêu năm ở đây luôn đó."

"Không cần." Thần Côn có chút động lòng, nhưng động lòng là động lòng với tiền, về phần buộc phải rời khỏi phố Vân Lý thì đó là chuyện không thể nào.

Thậm chí là không cần suy nghĩ.

Triệu Chung Dương sững sờ, thật không ngờ vậy mà lại thực sự có người đến phố Vân Lý mời Thần Côn làm người mẫu, chuyện này cũng thần kỳ quá đi.

Vương Vân Phi: "Ông suy nghĩ kĩ đi, nhất định sẽ còn có người khác đến tìm ông, nhưng mà ông nhất định phải là người đầu tiên chọn tôi đó, tôi có thể đáp ứng mọi thứ."

“Mau đi đi, mau đi đi!”

Điền Thần Côn xua tay, đã không muốn nói nữa rồi vậy mà cứ gây phiền toái như vậy.

Vương Vân Phi rời đi với tâm trạng không cam lòng, ông ta không ngờ mình sẽ thất bại như vậy.

Nhưng trong lòng ông ta không phục, một người phù hợp với sân khấu như vậy mà lại uốn mình trốn trong một cửa hàng nhỏ bé, thật là đáng tiếc.

Mặc dù cửa hàng này là do Lâm đại sư mở, nhưng cuối cùng người nổi tiếng lại chỉ có mình Lâm đại sư, cái tên kia vẫn chỉ là một nhân viên, chẳng có lợi ích gì cả.

Chỉ là ông ta tin rằng, không cần quá lâu nhất định có thể khai sáng cho đối phương, khiến cho đối phương hiểu điểm sáng của bản thân là ở đâu.

Lâm Phàm nhìn Thần Côn: “Thần Côn, ông không đi thật sao? Số tiền như vậy thì tôi thấy cả đời này ông cũng không thể nào kiếm được đâu.”

“Dẹp!” Thần Côn quệt miệng: “Cậu nói giống như Thần Côn tôi đây rất tham tiền vậy. Tôi nói cho cậu biết, Bát Quái Chưởng của tôi từng có rất nhiều người mời tôi làm vệ sĩ của họ nhưng tôi đều không đồng ý đấy, có hiểu không?”

Lâm Phàm cười: “Thần Côn, ông nói khoác cũng hơi quá rồi đấy, nhưng thành thật mà nói thì ông thực sự có thể suy nghĩ kỹ chuyện này một chút. Tuy tôi không hiểu ông đang mặc cái gì, nhưng nếu đã có người nhìn trúng thì cho thấy rằng ông vẫn còn tiềm năng để phát triển bản thân. Nói không chừng sau này thực sự trở thành nhân vật thời thượng trong làng thời trang đó.”

Triệu Chung Dương gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy! Sau này trở thành người nổi tiếng, vậy thì tôi cũng càng có thêm mặt mũi.”

Ngô U Lan cười: “Không ngờ Thần Côn cũng sẽ có ngày hôm nay, đúng là không ngờ thật. Cha, cha nói xem có đúng không?”

Sự hiện diện của Ngô Thiên Hà trong cửa hàng không quá mạnh mẽ, có thể nói cơ bản là số không, nhưng lúc này cũng đang mỉm cười.

“Tài vận của Chú em Điền rất tốt, nếu thực sự đi theo con đường này thì có lẽ sẽ đạt được điều gì đó.”

Chương 1931: Không muốn rời đi

Lúc trước, không biết đã từng có bao nhiêu nhân vật lớn tìm Ngô Thiên Hà xem tướng mệnh, phần lớn đều được đoán rất chuẩn.

Bây giờ tướng mệnh của Thần Côn cũng là tài vận kinh người.

Chỉ là, trước đây chưa nhìn ra, hiển nhiên là đã có sự thay đổi ở đâu đó, có lẽ thực sự là do Lâm đại sư đã dần dần thay đổi tướng mệnh của những người xung quanh.

Điều này cũng không phải là không có căn cứ.

“Các người nói như vậy khiến người ta hơi đau lòng đấy, các người cứ như vậy mà hy vọng tôi rời đi sao? Thật đúng là, không phải tiền thôi sao, tôi coi tiền cũng như rác mà thôi.” Điền Thần Côn có chút không vui nói, giống như đang bị tổn thương vậy.

Triệu Chung Dương không tin: “Ông mà cũng coi tiền là rác sao, tôi muốn mượn ông một ít mà ông còn không cho.”

Điền Thần Côn nhìn đối phương: “Đó là vì tôi không muốn hại cậu, khiến cậu sa vào cờ bạc.”

Trong cửa hàng cãi nhau ầm ĩ, nhưng không khí lại rất vui vẻ.

Lâm Phàm cũng không can thiệp gì đối với lựa chọn của Thần Côn, thực ra cũng chẳng sao cả.

Nếu Thần Côn rời đi cũng tốt. Nếu không đi thì cũng chẳng sao cả, dù sao cũng chẳng có gì khác, ở lại cửa hàng cũng được, chẳng lẽ sau này còn có thể để cho Thần Côn bị người ta ức hiếp sao?

Phố Vân Lý, các ông chủ cửa hàng nhìn tin tức trên mạng thì đều choáng váng.

“Ôi! Thần Côn nổi tiếng thật rồi.”

“Đúng vậy. Nhìn tấm ảnh này xem, tôi chẳng thấy khác biệt gì cả, nhưng người trên mạng đều nói rất đẹp.”

“Không biết, có lẽ là sự khác biệt về thẩm mỹ.”

Mọi người thảo luận sôi nổi, đối với cách ăn mặc của Thần Côn, họ chẳng thấy có gì khác biệt cả mà chỉ cảm thấy mới lạ.

Hôm sau!

Khi Lâm Phàm đến cửa hàng lại phát hiện Thần Côn đã thay bộ quần áo khác, lại trở lại bộ dạng ban đầu.

“Thần Côn, ông thay đổi thế này cũng lớn quá đấy, sao lại đổi trở lại rồi?”

Hắn choáng váng, đây là ‘bách biến tinh quân’ sao? Mỗi ngày một sự thay đổi, nhưng nhìn dáng vẻ bây giờ của Thần Côn hắn cảm thấy thoải mái hơn một chút. Bộ đồ ngày hôm qua xanh xanh đỏ đỏ khiến cho người ta có chút không chịu được.

Điền Thần Côn cười: “Tôi cũng thấy quần áo mà mấy hôm trước tôi mặc cũng không đẹp lắm, không dễ nhìn chút nào. Cho nên những bộ quần áo đó đều được tôi tặng hết rồi.”

“Hả?” Lâm Phàm sững sờ, không ngờ Thần Côn lại tặng quần áo cho người ta, cũng lợi hại quá rồi đó.

Triệu Chung Dương: “Thần Côn, không phải ông nói đã tìm lại được chính mình sao? Nhanh như vậy đã bỏ rồi?”

Điền Thần Côn: “Cái gì mà chính mình chứ? Tôi quay về nhìn kỹ lại rồi, tính thẩm mỹ ảnh hưởng quá lớn, nhất thiết phải thay đổi. Tôi thấy ăn mặc thế này thì tốt hơn, cũng không đến nỗi tệ.”

“Hả? Phong cách ngày hôm qua đâu rồi?” Chính vào lúc này Vương Vân Phi kia lại đến, đồng thời còn có phóng viên cũng đến.

Nhưng khi nhìn thấy bộ dạng bây giờ của Thần Côn thì cũng sững sờ, dường như là không dám tin. Thần Côn bắt mắt của ngày hôm qua đâu rồi? Sao lại biến thành một ông già bình thường như thế rồi?

Đám phóng viên nhìn một vòng cũng chưa nhìn ra chỗ nào không đúng, chỉ là một ông già bình thường mà thôi, chẳng có gì nổi bật cả.

Vương Vân Phi tiến lên phía trước vội vàng nói: "Bộ đồ mà hôm qua ông mặc đâu? Sao lại thay đổi rồi?"

Điền Thần Côn: "Cái gì mà bộ hôm qua mặc? Ông nói những trang phục hôm qua ấy à? Thực sự quá xấu, tôi chẳng thích chút nào, bây giờ mặc bộ này mới là bình thường."

"Cái gì?" Vương Vân Phi sững sờ sau đó hét lên: "Ông vậy mà lại nói là xấu sao? Sao ông lại có suy nghĩ như vậy chứ?"

Sau đó dường như nghĩ đến cái gì đó, không khỏi cảm thấy mất mát.

"Hóa ra ông không thực sự hiểu, xem ra chỉ là nhất thời trùng hợp mà thôi. Ôi! Xem ra là tôi nghĩ nhiều rồi."

Thế là ông ta cũng không nói gì thêm, trực tiếp rời khỏi phố Vân Lý.

Đám phóng viên sững sờ, họ cũng không biết là đến đây để là cái gì nữa.

Ông già thời thượng đâu rồi?

Lâm Phàm lắc đầu cười, không nói gì thêm.

Xem ra Thần Côn vẫn không nỡ rời khỏi đây, thực là khiến người ta cảm động mà.

Thực ra cũng không có gì cả, nếu Thần Côn thực sự đi phát triển sự nghiệp khác thì hắn cũng sẽ rất vui, bởi vì bọn họ đều đã có mục tiêu của riêng của mình rồi.

Nhưng Thần Côn không muốn đi, cũng không muốn rời khỏi phố Vân Lý thì chính là sự lựa chọn của bản thân. Hơn nữa lựa chọn này cũng không tệ, ở chỗ này vui vẻ tốt biết bao.

Hơn nữa người ở đây cũng không muốn xa Thần Côn.

Thần Côn ngồi ở cửa tiếp tục hút thuốc, tối qua ông ta đã suy nghĩ một chút. Lựa chọn cuối cùng là không rời khỏi phố Vân Lý, tiếp tục ở lại nơi này.

Bởi vì ông ra quen ở đây rồi, chẳng muốn đi đâu nữa.

Trước đây ở bày hàng ở trên cầu vượt để kiếm sống qua ngày, thế nhưng bây giờ ở phố Vân Lý có nhiều bạn bè như vậy. Mặc dù có lúc sẽ bị đả kích, nhưng đằng sau mỗi một lần đả kích lại là một câu chuyện vui vẻ.

Hơn nữa nơi này cần ông ta, nếu ông ta đi rồi thì sau này ai sẽ phân phát thẻ số cho tên nhóc này đây.

Chương 1932: Đến thăm nhà máy sản xuất chân tay giả

Mấy ngày sau.

Lâm Phàm lái xe phía về một nhà máy, đây là nơi mà Vương Minh Dương hợp tác với chính phủ, cũng là trụ sở của công ty chân tay giả hoàn mỹ.

Nhiều công cụ tân tiến đã được đưa vào đây.

Bí thư Trần báo cáo chuyện này lên cấp trên, người ở trên rất xem trọng chuyện này, dù sao chân tay giả hoàn mỹ này giải quyết được tình hình sức khỏe của rất nhiều người khuyết tật, để cho họ lấy lại tự do và hồi phục lại tình trạng như xưa.

Khi đến nơi, nhiều phóng viên đã tập trung tại hiện trường.

Đám phóng viên đã đến đây từ lâu, họ cũng rất quan tâm đến chân tay giả hoàn mỹ này.

“Lâm đại sư đến rồi.”

Lúc này, đám phóng viên nhìn thấy một chiếc xe đến, hơn nữa vừa nhìn là biết chiếc xe này là của Lâm đại sư.

Lâm Phàm từ trên xe bước xuống, hướng về phía đám phóng viên gật đầu: “Các vị, chào buổi sáng! Tận tâm thật đó, sáng sớm đã đến rồi nha.”

Đám phóng viên cười nói: “Lâm đại sư, chào buổi sáng! Chúng tôi đâu có tận tâm bận cậu chứ, cậu vừa bận làm bánh kếp vừa bận làm chân tay giả hoàn mỹ, quá đủ mệt mỏi rồi.”

“Ha ha ha.” Lâm Phàm cười nhìn thời gian, ngược lại cũng không vội, tiếp tục trò chuyện: “Mấy giờ thì mới bắt đầu nhỉ?”

Phóng viên lấy một điếu thuốc ra đưa cho Lâm đại sư, sau đó giúp đỡ châm thuốc. Một đám người đứng đó cùng nhau hút thuốc trò chuyện, phóng viên nói: "Phải chín giờ mới bắt đầu, chúng tôi vẫn đang chờ đợi đây. Lâm đại sư, cậu đến sớm như vậy có phải là có chuyện gì hay không?"

Lâm Phàm cười: "Sao anh lại nói câu hỏi của tôi rồi?"

Phóng viên: "Ôi chao, Lâm đại sư, cái này chỉ là lời khách sáo thôi mà, tôi chỉ đang nói chuyện bình thường thôi."

Lâm Phàm: "Thực ra không có chuyện gì, đến sớm như vậy chỉ là để xem thiết bị bên trong như thế nào, và cả chân tay giả hoàn mỹ sản xuất có phù hợp với yêu cầu hay không. Nếu không phù hợp yêu cầu thì nhất định sẽ phải trả lại và làm lại từ đầu, anh thấy đúng không?"

Đám phóng viên gật đầu: "Vâng, Lâm đại sư nói rất có lý, chân tay giả hoàn mỹ được sản xuất ra đã tạo phúc cho những người kia. Nhưng Lâm đại sư, nghe nói chuyện của những công ty chân giả kia vẫn chưa được giải quyết hoàn toàn, không phải là xảy ra chuyện gì rồi đó chứ?"

Lâm Phàm xua tay nói: "Chuyện này tôi cũng không biết, tôi cũng không muốn để ý những chuyện này, dù sao tôi tin rằng chính phủ sẽ giải quyết tốt chuyện này."

Phóng viên: "Lâm đại sư, nhóm chúng tôi rất khâm phục cậu, kỹ thuật như vậy cậu nói cho là cho, không suy nghĩ cho bản thân chút nào, thực sự rất khiến người ta khâm phục."

"Khách sáo rồi." Lâm Phàm cười : "Được rồi, tôi đi trước đây, lát nữa gặp lại sau. Nhưng các vấn đề hôm nay các người đừng hỏi phức tạp quá, tôi không chắc là có thể trả lời được đâu đó."

"Ha ha ha."

Đám phóng viên cười to, sau đó đưa mắt nhìn Lâm đại sư đi vào.

Vương Minh Dương đã chờ đợi từ rất sớm, khi nhìn thấy Lâm Phàm thì lập tức đi đến: "Ôi chao, chú em của tôi, cuối cùng cậu cũng đến rồi."

Lâm Phàm: "Gấp cái gì chứ, bây giờ mới có tám giờ thôi, Bí thư Trần đến rồi sao?"

“Chưa đến, Bí thư Trần còn rất nhiều việc, cũng đã ấn định thời gian là chín giờ. Khi tổ chức họp báo thì ông ta sẽ đến đúng giờ, chuyện lần này thực sự khiến người ta đau đầu. không nói nữa, dù sao cũng là do chúng tôi đau đầu chứ không phải cậu.” Vương Minh Dương nghĩ đến chuyện của những công ty chân tay giả kia thì đau cả đầu, nhưng may mà cũng gần như đã được giải quyết.

Chỉ còn lại mấy lão hồ ly sống chết cũng không đồng ý, khiến người ta cảm thấy bó tay bó chân.

Lâm Phàm cười: “Các người chắc chắn là đau đầu rồi, dù sao chuyện cũng không liên quan đến tôi. Đi thôi, đi nhà máy trước xem sản xuất như thế nào, chất lượng được thông qua hết rồi nhỉ, những linh kiện đó không có vấn đề gì chứ?”

Vương Minh Dương vỗ ngực nói: “Yên tâm đi, tuyệt đối không có vấn đề gì.”

Trong nhà máy.

Công nhân đang bận rộn, máy móc đang hoạt động.

Mỗi máy này đều có hệ thống số liệu khi đó Lâm Phàm mô tả.

Cuối cùng việc lắp ráp trọng điểm vẫn phải dựa vào kiến thức chuyên môn.

“Xem thế nào? Những thứ này đều đang đi vào guồng, chỉ cần buổi họp báo kết thúc là có thể đưa sản phẩm ra thị trường.” Vương Minh Dương nói.

Lâm Phàm cười : “Những linh kiện này là do ai quản lý?”

Vương Minh Dương : “Đa phần là do chính phủ gửi tới, linh kiện chủ chốt thì do người của tôi bên này quản lý.”

Lâm Phàm gật đầu sau đó nhìn tiếp, khi nhìn thấy một bộ chân tay giả sản xuất ra thì cầm trong tay và cẩn thận quan sát, sau đó hắn khẽ cau mày nói: “Minh Dương, cái này có vấn đề.”

Vương Minh Dương sững sờ: “Vấn đề gì?”

Lâm Phàm : “Sao tôi luôn cảm thấy chuyển động có gì đó không đúng lắm, hơn nữa tính linh hoạt cũng rất có vấn đề.”

“Không phải chứ? Đây đều là những linh kiện được làm riêng dựa trên bản vẽ mà cậu đưa đó. Hơn nữa bên đó cũng có người

chúng ta quản lý, sao có thể có vấn đề được?" Sắc mặt Vương Minh Dương thay đổi, nếu thực sự có vấn đề thì xảy ra chuyện lớn rồi, nhưng chắc không có khả năng đâu.

"Đưa dụng cụ cho tôi, để tôi xem thử."

Chương 1933: Xuất hiện vấn đề

Sau đó hắn cầm lấy dụng cụ, trực tiếp tháo rời bộ chân tay giả ngay tại chỗ.

Một số công nhân xung quanh nhìn thấy cảnh tượng này cũng sửng sốt, không biết đã xảy ra chuyện gì. Họ đều là những chuyên gia được điều đến đây để chuyên môn sản xuất chân tay giả hoàn mỹ.

Đột nhiên!

"Dừng lại hết cho tôi, đừng sản xuất nữa!" Lâm Phàm lập tức hét to.

Vương Minh Dương không biết đã xảy ra chuyện gì, nói với những người xung quanh: "Dừng lại hết đi, máy móc cũng dừng lại hết."

"Người anh em, sao vậy?"

Lâm Phàm cầm trong tay một linh kiện rất nhỏ nói: "Cái này do ai sản xuất? Nhìn xem, gãy mất một góc rồi cũng có thể sử dụng được sao?"

Linh kiện rất nhỏ, nhưng nếu nhìn kỹ lại có thể thấy trên linh kiện này có vấn đề.

Sắc mặt Vương Minh Dương lập tức trở nên tức giận.

"Chủ nhiệm Lý, ông qua đây một chút!" Vương Minh Dương hét to.

Lúc này, một người đàn ông trung niên bụng to đi đến: "Vương tổng, sao vậy?"

Sau đó ánh mắt nhìn thấy Lâm đại sư thì sững sờ: "Lâm đại sư, ngài cũng đến sao?"

Vương Minh Dương trực tiếp đặt linh kiện lên bàn nói: "Ông nhìn xem, linh kiện này là sao? Sao lại bị gãy mất một góc?"

Chủ nhiệm Lý cầm linh kiện lên xem xét, rất bình tĩnh nói: "Không có gì đâu, rất bình thường, vẫn có thể sử dụng, không sao đâu."

…

Lâm Phàm không những không tức giận mà còn cười: "Chủ nhiệm Lý, ông đang nói đùa với tôi sao? Gãy mất một góc rồi còn dùng được sao?"

Chủ nhiện Lý: "Lâm đại sư cậu không hiểu, đây là tình huống bình thường, không có vấn đề gì cả."

Vương Minh Dương xụ mặt, cảm thấy chuyện này là do mình làm, khiến cho người anh em của mình thất vọng rồi.

Lâm Phàm không nói gì thêm, tiếp tục kiểm tra những linh kiện chân tay giả hoàn mỹ còn lại, cầm một cái lên rồi lại đặt xuống.

Khi cầm một bộ chân tay giả khác lên, lông mày cũng nhíu lại, sau đó lấy dụng cụ tháo rời nó ra.

Xoạt xoạt!

Mấy linh kiện rơi ra, giống như là chưa được siết chặt, nhìn kỹ có thể thấy trong quá trình sản xuất không được lắp đặt tốt.

"Chủ nhiệm Lý, đừng nói với tôi cái này cũng không sao nhé?" Lâm Phàm cầm linh kiện lên nhét vào, sau đó lắc lư vài cái, linh kiện lại rơi xuống.

Vương Minh Dương nhìn thấy cảnh này lập tức nổi giận: "Chủ nhiệm Lý, ông xét duyệt kiểu gì vậy? Như vậy cũng thông qua hết sao?"

Chủ nhiệm Lý cau mày: "Vương tổng, cậu nói như vậy là không đúng rồi, những linh kiện này không có vấn đề gì cả, hơn nữa đây chỉ là những thứ phụ, là sai sót nhỏ mà thôi."

"Đây còn không phải sai sót sao? Ai đã không phát hiện ra vấn đề này vậy?" Vương Minh Dương tức giận nói.

Chủ nhiệm Lý: "Vương tổng, Bí thư Trần bảo tôi qua đây là vì cái gì? Đó là vì coi trọng kỹ năng chuyên môn của tôi. Tôi có thể bảo đảm cái này tuyệt đối sẽ không xảy ra bất cứ vấn đề gì. Tôi đã làm trong ngành này nhiều năm như vậy, loại tình

huống này tôi gặp nhiều rồi, tuyệt đối sẽ không có bất cứ ảnh hưởng gì, chỉ nằm trong phạm vi bình thường mà thôi."

Vương Minh Dương: "Ông đừng luôn miệng lôi Bí thư Trần ra, nếu để Bí thư Trần biết chuyện thì e là ông sẽ là người bị mắng đấy."

Chủ nhiệm Trần: "Vương tổng, Bí thư Trần không hiểu thứ này, ông ấy sẽ không phát biểu bất kỳ ý kiến gì. Loại chuyện này cho dù là gọi người qua đây thì họ cũng sẽ nói là tuyệt đối không có vấn đề gì."

Lâm Phàm lấy điện thoại ra gọi điện.

"Lâm đại sư, cậu làm gì vậy?" Chủ nhiệm Trần sững sờ, vội vàng hỏi.

Trong phòng họp, Bí thư Trần đang tham quan khu công nghiệp Thượng Hải. Lúc này điện thoại đột nhiên vang lên, bình thường khi đang làm việc ông ta sẽ không nghe, nhưng khi nhìn thấy điện thoại hiện tên người gọi thì nghe máy.

Người xung quanh nhìn thấy tình huống này cũng rất tò mò, không biết là ai gọi đến mà lại để Trần Thư Kiệt phải nghe máy.

Dù sao họ cũng biết rằng, khi Bí thư Trần làm việc sẽ không có loại hành vi này, vậy nên chỉ có thể nói rõ rằng đây nhất định là một chuyện rất quan trọng.

Điện thoại vừa kết nối thì giọng nói của Lâm Phàm truyền đến.

"Bí thư Trần, cái người mà ông sắp xếp đến đây quá vô trách nhiệm rồi."

Bí thư Trần sững sờ, không hiểu gì cả nói: "Sao vậy? Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?"

Bọn họ rất coi trọng chuyện chân tay hoàn mỹ, tuyệt đối không để xảy ra bất kỳ vấn đề gì. Bây giờ Lâm đại sư trực tiếp gọi đến và nói những lời này thì quả thực không đúng lắm.

Lâm Phàm: "Bí thư Trần, những linh kiện nhỏ của chân tay giả hoàn mỹ đều giao cho các ông, người phụ trách cũng là người của ông. Nhưng bây giờ thì sao, linh kiện này đã phù hợp chưa? Tôi đã kiểm tra mười bộ phận của chân tay giả hoàn

mỹ, ba bộ có linh kiện bên trong gặp vấn đề. Tôi cũng không phải nói là không thể không xảy ra vấn đề, nhưng tỉ lệ này cũng cao quá rồi đó?"

"Nếu Bí thư Trần không có lòng hợp tác thì thực sự không cần miễn cưỡng, tôi có thể tự mình làm được."

Vẻ mặt Bí thư Trần trở nên nghiêm túc: "Lâm đại sư, cậu chờ chút, bây giờ tôi sẽ đến ngay."

Chương 1934: Lợi dụng kẽ hở để trục lợi

Bí thư Trần cảm thấy sự việc rất nghiêm trọng, nhất định đặt chuyện này làm trọng điểm. Bọn họ vẫn luôn quan tâm và coi trọng đến chuyện này, bây giờ nghe được những lời này của Lâm đại sư, ông ta cũng bắt đầu trở nên coi trọng. Nhất định phải đến hiện trường xem tình hình, tuyệt đối không thể để chuyện gì xảy ra.

"Bí thư, ở đây vẫn chưa thảo luận xong." Người đi cùng nhỏ giọng nói.

Bí thư Trần khoát tay nói: "Tạm thời đến nhà máy chân tay giả hoàn mỹ trước, ngay lập tức!"

"Vâng."

Trong nhà máy.

Chủ nhiệm Lý cau mày: "Lâm đại sư, thực sự là không có chuyện gì cả, cậu gọi điện cho Bí thư Trần như vậy cũng hơi quá rồi đó."

Lâm Phàm khoát tay: "Có quá hay không thì tôi không biết, nếu Bí thư Trần không hiểu ngành nghề này thì cứ để ông ta đến xem, nếu ông ta nói không có vấn đề thì là không có vấn đề, cứ để cho người ngoài nghề xem thử được không?"

Bây giờ hắn không ngờ, còn chưa ra mắt thì ngày đầu tiên đến đây đã gặp phải chuyện thế này, thật đúng là lợi hại rồi.

Không lâu sau, Bí thư Trần đến cùng với nhân viên công tác.

"Lâm đại sư, sao vậy?" Thư ký Trần hỏi.

“Bí thư Trần.” Chủ nhiệm Lý thấy người đến trong lòng cũng hơi run lên.

Lâm Phàm: “Bí thư Trần, ông đến xem linh kiện này thử xem có vấn đề gì không? Ông ta nói không có vấn đề gì.”

Bí thư Trần tiến lên phía trước cầm linh kiện trong tay, mặc dù do công việc của ông ta nên mắt có hơi nhoè, nhưng mà nhìn đồ vật thế này vẫn có thể thấy rõ.

“Linh kiện này…” Bí thư Trần hít một hơi thật sâu, sau đó đặt linh kiện xuống và nhìn về phía chủ nhiệm Lý: “Tôi cần một lời giải thích.”

Chủ nhiệm Lý luống cuống: “Bí thư Trần, linh kiện này thực sự bình thường, tuyệt đối không có vấn đề gì.”

Bí thư Trần khoát tay: “Ông đừng nói với tôi những lời này, cái tốt cái xấu tôi nhìn ra được, tôi chưa già đến mức độ đấy.”

Rầm!

Đột nhiên.

Bí thư Trần đột nhiên đập bàn.

“Chủ nhiệm Lý, tôi chỉ muốn hỏi ông là linh kiện này ông xét duyệt thông qua như thế nào?” Thư ký Trần nghiêm túc hỏi.

“Cái này, tôi…” Trong lúc nhất thời chủ nhiệm Lý không biết nên giải thích thế nào, trên trán thì đang đổ mồ hôi lạnh.

Ông ta thực sự không biết nên nói cái gì, bởi vì trong chuyện này đúng là có quỷ.

Bí thư Trần: “Lâm đại sư cậu yên tâm, chuyện này tôi nhất định sẽ điều tra rõ ràng, đây là vấn đề của tôi cho nên tôi sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm.

Vương Minh Dương: “Bí thư Trần, ông ngày bận trăm công nghìn việc nên cũng không thể trách ông, chỉ có thể nói là nhìn lầm người thôi. Linh kiện này dùng trên chân tay giả hoàn mỹ, nếu sau này xảy ra chuyện gì thì thực sự khó mà đoán trước được. Còn có nhà cung cấp cũng phải hỏi cho kỹ, lúc đó chúng tôi là vì lo công nhân sẽ mất việc không có chỗ ăn chỗ ở cho nên mới đồng ý hợp tác cho họ sản xuất linh kiện. Bây giờ lại

đưa cho những linh kiện thế này, ông nói xem nếu thực sự xảy ra chuyện thì ai sẽ chịu trách nhiệm?"

Chủ nhiệm Lý lúng túng nói: "Bí thư Trần, tôi thực sự không biết, thực ra sản phẩm thực sự không sao cả, bây giờ cũng sắp họp báo rồi, nếu như…"

Bí thư Trần nói: "Còn họp báo sao? Có nhận sai không? Tôi sẽ điều tra rõ ràng chuyện này, nhất định phải điều tra rõ ràng, ai xảy ra sai sót thì phải chịu trách nhiệm."

Lâm Phàm: "Ừm, chúng ta đổi buổi họp báo tin tức này thành buổi họp báo xin lỗi đi. Về linh kiện thì phải lựa chọn cẩn thận, còn có nhà cung cấp cũng phải thay đổi. Không trân trọng cơ hội này thì không thể trách người khác, vậy mà lại lấy đồ nát vụn hàng nhái thế này giao cho chúng ta. Đúng là vì tiền chuyện gì cũng dám làm, đúng là quá đáng!"

Nghe từng câu từng chữ này, chủ nhiệm Lý cũng hoảng hốt, thậm chí còn có xúc động muốn chết.

Ông ta không ngờ điều này cũng có thể bị nhìn ra được.

Đây chỉ là những linh kiện nhỏ, sao có thể kiểm tra ra được thế này chứ?

Đối với chủ nhiệm Lý mà nói, mọi chuyện xem như xong đời rồi.

Ông ta thực sự không biết rốt cuộc làm thế nào mà tên Lâm đại sư này nhìn ra được.

Quả là quá là quỷ dị.

Bí thư Trần: "Lâm đại sư, đây thực sự là lỗi của chúng tôi, thực sự ngại quá. Nhiệm vụ này là do chúng tôi phụ trách, chỉ là bây giờ nên xử lý việc sản xuất này như thế nào đây."

Lâm Phàm khoát tay: "Kiểm tra lại cẩn thận, lựa cái tốt ra. Những sản phẩm lỗi trực tiếp tiêu huỷ, những linh kiện lỗi cũng tiêu huỷ nốt. Buổi họp báo hôm nay phải nói rõ tình huống với các phóng viên. Loại chuyện thế này không thể giấu được, phải cho tất cả mọi người biết tình hình của chuyện này."

"Nếu như những hàng kém chất lượng này mà ra ngoài, mặc dù tạm thời có tác dụng. Thế như tuyệt đối sẽ xảy ra vấn đề

lớn, đến lúc đó xảy ra chuyện thì thực sự là chuyện lớn đó.”

Bí thư Trần gật đầu, cũng hiểu mức độ nghiêm trọng của sự việc: “Được, không ngờ lại thực sự có người dám lợi dụng kẽ hở để trục lợi, thực sự quá ghê tởm. Nếu không phải Lâm đại sư phát hiện kịp thời thì hậu quả thực sự không thể tưởng tượng được.”

Chương 1935: Họp báo xin lỗi

Vương Minh Dương: “Đúng là tệ hại, loại chuyện vô đạo đức như vậy mà cũng làm được, không sợ sinh con không…”

Lâm Phàm vỗ vai Vương Minh Dương nói: “Đừng để trong lòng, sau này cẩn trọng hơn một chút là được. Sau này về phương diện xét duyệt linh kiện, bên anh cũng đề ra một người để hai bên cùng xét duyệt.”

Vương Minh Dương gật đầu: “Ừm, tôi hiểu rồi.”

Bí thư Trần ngượng ngùng cười, đây đúng là vấn đề của họ. Bây giờ Lâm đại sư nói những lời như vậy cũng là không tin tưởng họ nữa, điều này khiến ông ta oán giận cái đám sâu mọt. Chính vì những người như chủ nhiệm Lý mà hình tượng của họ trở nên xấu xa như vậy.

“Bí thư Trần, quyết định này không phải là không tin các ông. Mà là vì chân tay giả hoàn mỹ này phục vụ cho đối tượng nào thì không cần nói mọi người đều hiểu tầm quan trọng của nó, không thể khinh xuất được, nhất định phải có trách nhiệm mới được.” Lâm Phàm nói.

Bí thư Trần: “Tôi hiểu, không có vấn đề gì cả, chỉ cần là tốt cho chân tay giả hoàn mình thì tất cả đều không phải là vấn đề.”

Buổi họp báo.

Sau khi đám phóng viên tiến vào, mọi người đều tự mình chọn một chỗ để ngồi chờ đợi.

Sự xuất hiện của chân tay giả hoàn mỹ khiến họ rất hưng phấn, không biết rốt cuộc trông nó như thế nào. Nhưng hiện trường sẽ xuất hiện người thật, nghe nói là những đứa trẻ bên Viện phúc lợi.

Rất nhanh, đám người Lâm Phàm đi lên.

Đám phóng viên lập tức bắt đầu chụp ảnh.

Lâm Phàm đè tay, sau đó nhìn về phía Bí thư Trần.

Bí thư Trần gật đầu, sau đó đứng dậy cúi đầu, cảnh tượng này khiến phóng viên hơi khó hiểu, không biết là họ muốn làm gì?

Thậm chí khiến họ có loại cảm giác được sủng ái mà lo sợ, không biết đã xảy ra chuyện gì mà lại khiến cho Bí thư Trần làm như vậy.

"Các vị đồng chí phóng viên. Ở đây, tôi muốn công bố một chuyện, do việc quản lý của chính phủ chúng tôi dẫn đến có người lợi dụng kẽ hở mà phạm pháp, gây phiền phức cho chân tay giả hoàn mỹ. May mà Lâm đại sư đến phát hiện ra điều này kịp thời, cho nên chân tay giả hoàn mỹ cần phải hoãn lại một thời gian nữa mới đưa ra thị trường."

"Hả?"

Đám phóng viên nghe vậy lập tức sửng sốt, dường như là không dám tin, chuyện này sao có thể xảy ra vấn đề được chứ?

Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng nói: "Bí thư Trần nói không có ý gì khác, chỉ là một số cá nhân cá biệt. Nhưng mà ảnh hưởng cũng không lớn lắm, thông báo cho mọi người đến đây cũng là vì để xem chân tay giả hoàn mỹ. Như vậy thì cho mời các bạn nhỏ của chúng ta lên sân khấu, cho các vị nhìn xem thử một chút nhé."

Rất nhanh, một nhóm trẻ em vui vẻ từ phía sau sân khấu chạy lên.

Đám phóng viên nhìn không chớp mắt, ống kính hướng đến. Bởi vì họ biết những đứa trẻ này đều bị khuyết tật, bây giờ đi lại linh hoạt như vậy là vì đã được lắp chân tay giả.

Nhảy lên, chạy, làm đủ loại hành động độ khó cao.

Cảnh tượng này khiến phóng viên quên mất tình huống trước đó. Hơn nữa không ngừng ghi hình, họ cũng bị tình huống này làm cho choáng váng.

Thực sự quá kinh người.

Sau khi bọn trẻ dừng lại.

Đám phóng viên điên cuồng vỗ tay. Đặc sắc, thực sự quá đặc sắc! Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì thực sự khiến người ta khó mà tin được.

“Mẹ kiếp! Đây chính là chân tay giả hoàn mỹ thật đó, linh hoạt quá rồi.”

“Đúng vậy, nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì tôi thực sự không dám tin.”

“Mặc dù vừa nãy xảy ra chuyện, nhưng không thể nói chân tay giả hoàn mỹ có vấn đề, chỉ là do một số cá nhân mà khiến chân tay giả hoàn mỹ bị liên lụy. Nhưng Lâm đại sư bọn họ lại thừa nhận sai sót này thì đủ để cho thấy rằng, họ coi trọng chuyện này đến mức nào.”

“Ừm, anh nói cũng có lý, chúng tôi sẽ viết quan điểm này vào trong tin tức, tôi nghĩ cư dân mạng sẽ hiểu được.”

Lâm Phàm đè tay: “Các vị đồng chí phóng viên, màn thể hiện vừa rồi thế nào. Nếu trước đó mọi người không biết thì liệu mọi người có tin đây là thật không?”

Đám phóng viên lắc đầu: “Chắc chắn là không tin rồi.”

“Đúng vậy, nếu không biết trước thì ai sẽ tin đây là chuyện mà chân tay giả có thể làm được chứ!”

Lúc này, một phóng viên nước ngoài có mặt tại hiện trường hỏi: “Xin hỏi Lâm đại sư, chân tay giả này có bán ra nước ngoài không?”

Lâm Phàm gật đầu: “Có. Trung Quốc chúng tôi chưa từng giấu giếm bất cứ thứ gì, sẵn sàng chia sẻ những thứ tốt đẹp với người khác, giải quyết khó khăn cho họ.”

Bốp bốp bốp!

Đám phóng viên vỗ tay lần nữa, phóng viên nước ngoài cũng gật đầu, cảm thấy lời này nói rất hay. Phóng viên này cũng là một người theo chủ nghĩa hòa bình, cảm thấy rằng chỉ có giúp đỡ lẫn nhau như vậy thì mới có thể làm cho thế giới trở nên tốt đẹp hơn.

“Lâm đại sư, đến lúc đó thì ngài sẽ tìm kiếm một đại lý ở nước ngoài để bán ư?”

Lâm Phàm: “Câu hỏi này tôi không tiện trả lời, bởi vì tôi không phải là người phụ trách những thứ này, những chuyện này sẽ giao cho Vương tổng giải quyết.”

Chương 1936: Các người ở đây làm gì?

Lúc này, Vương Minh Dương đứng dậy, vẻ mặt dạt dào ý cười nói: “Các vị đều thấy rõ tác dụng của chân tay giả hoàn mỹ rồi đó. Mặc dù vì nguyên nhân cá nhân mà xảy ra sai sót, nhưng rất nhanh sản phẩm sẽ được đưa ra thị trường. Theo như ý của người anh em của tôi cũng chính là Lâm đại sư, chân tay giả này không cần kiếm tiền. Bởi vì đây là cho người khuyết tật sử dụng, giúp họ lấy lại sự tự tin chứ không phải để kiếm tiền từ họ. Cho nên giá cả sẽ được thống nhất, nếu thực sự có đại lý nước ngoài thì cũng sẽ bàn bạc tốt giá cả với họ, đề phòng việc bán ra với giá cao.”

“Nhưng bây giờ, tạm thời chỉ bán trong nước, đồng thời cũng hoan nghênh bạn bè nước ngoài đến Trung Quốc để mua.”

Vương Minh Dương cũng không nghĩ đến chuyện này, cho nên trước tiên trả lời một cách mơ hồ như vậy để đối phó.

Đám phóng viên tiếp tục đưa ra câu hỏi, đối với chân tay giả hoàn mỹ họ vẫn còn có rất nhiều câu muốn hỏi.

Bí thư Trần cũng mặt đầy ý cười, đồng thời trong lòng cũng đưa ra quyết định, chuyện này nhất định phải cẩn thận điều tra rõ ràng, tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra lần nữa.

Sau khi buổi họp báo kết thúc.

Lâm Phàm bắt tay Bí thư Trần: “Bí thư Trần, chuyện còn lại vất cả cho các ông rồi.”

Bí thư Trần cười: “Lâm đại sư khách sáo rồi, cậu yên tâm đi, tôi nhất định sẽ điều tra rõ chuyện này.”

“Ừm.” Lâm Phàm gật đầu, sau đó nhìn về phía Vương Minh Dương: “Anh tự mình cố gắng nha, tôi đi đây, tin tức ngày mai như thế nào thì cũng rõ rồi, dù sao chúng ta cũng đã cố gắng hết sức.”

“Ừm, tôi hiểu rồi.” Vương Minh Dương gật đầu.

Buổi họp báo kết thúc.

Vương Minh Dương trơ mắt nhìn người anh em của mình và Bí thư Trần rời đi, sau đó anh ta đi về phía nhà máy để mở cuộc họp chỉnh đốn và phòng ngừa. Đối với chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy được, phải kiểm tra thật kỹ, xem trong đây rốt cuộc còn có bao nhiêu người muốn lợi dụng để kiếm tiền từ chân tay giả hoàn mỹ.

Anh ta biết, chuyện này không thể ngăn chặn tận gốc, khi tồn tại lợi ích to lớn thì sẽ tồn tại hành động tham ô. Nhưng cho dù biết chuyện này không thể ngăn chặn tận gốc, anh ta cũng muốn bóp chết nó từ trong trứng nước.

Phố Vân Lý.

Thấy anh Lâm có chút rầu rĩ, Ngô U Lan tò mò hỏi: "Anh Lâm, sao vậy?"

Lâm Phàm: "Không sao, chỉ là buổi họp báo xảy ra chút vấn đề, phía bên nhà máy cũng xảy ra chút vấn đề. Nhưng không có gì nghiêm trọng, may mà phát hiện kịp thời, nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn."

Ngô U Lan sững sờ: "Không phải chứ! Vương tổng cùng phía bên chính phủ hợp tác, vậy mà cũng xảy ra chuyện ư."

Lâm Phàm bất lực: "Chính vì như vậy cho nên mới dễ dàng xảy ra chuyện, nhưng bây giờ đã giải quyết xong rồi, ngày mai xem tin tức là biết ngay thôi. Tôi phải đến Viện phúc lợi một chuyến, đã lâu không mấy đứa nhỏ, ngược lại có chút nhớ bọn nó rồi."

Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

Một người phụ nữ trung niên đang nắm tay một bé gái hai tuổi.

Lúc này hai người đang đứng ở phía đối diện, ánh mắt vẫn đang nhìn viện phúc lợi.

"Mẹ ơi, chúng ta đứng đây làm gì vậy ạ?" Bé gái tò mò hỏi.

Vẻ mặt người phụ nữ trung niên có chút không nỡ, cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể sờ đầu con gái nói: "Không có gì."

Mặc dù bé gái không biết là tình huống gì, nhưng lại có cảm giác khác thường, dường như bản thân sắp bị bỏ rơi vậy, sau đó ôm lấy chân của mẹ.

“Mẹ ơi, mẹ không được bỏ rơi con, con sẽ rất nghe lời.”

Người phụ nữ trung niên ngồm xổm xuống, nhẹ nhàng ôm lấy con gái: “Không đâu, chỉ là mẹ…”

Người phụ nữ trung niên cúi đầu, lời nói ở phía sau cũng không nói ra.

Bé gái rúc vào trong lòng mẹ, nghe tiếng tim đập, có vẻ rất yên tâm, nhưng không biết tại sao lại có chút sợ hãi.

Trong lòng người phụ nữ trung niên cũng nghẹn ngào, không phải mẹ không cần con mà là mẹ thực sự bất lực. Cha cần mẹ, đi theo mẹ thì con chỉ có chịu khổ mà thôi.

Cô ta đã nghe ngóng rất nhiều nơi, cuối cùng nghe được Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn.

Người ở đây rất tốt với bọn trẻ, vào đó sẽ không phải chịu khổ, không bị bắt nạt, sẽ tốt hơn là đi theo cô ta.

Khi Lâm Phàm đến Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn, định đi vào trong thì ánh mắt lại bắt gặp hai mẹ con một lớn một nhỏ ở bên kia đường.

Lúc đầu còn nghĩ đó là một đứa trẻ bị bắt cóc, nhưng sau khi nhìn kỹ lại thì phát hiện mình thực sự là nghĩ nhiều rồi.

Chỉ là, hắn có một linh cảm xấu.

Đứng một lúc, hắn cảm thấy mình nên qua đó hỏi chứ không thể cứ mặc kệ được.

Dù sao mình cũng là người thích xen vào chuyện của người khác, nếu đã gặp chuyện rồi thì nhất định không thể ngồi yên làm ngơ được, mà sẽ điều tra rõ ràng sự việc.

“Xin chào, cho hỏi các người đang làm gì ở đây vậy?” Lâm Phàm hỏi.

Chương 1937: Ngoại tình

Người phụ nữ trung niên nhìn thấy Lâm Phàm thì hơi khẩn trương: "Không có gì, không có gì."

Lâm Phàm lộ ra nụ cười: "Thực ra nếu có chuyện gì không giải quyết được thì có thể nói với tôi, tôi rất sẵn lòng giúp đỡ các người."

Chính vào lúc này, bé gái ôm lấy chân người phụ nữ trung niên.

"Mẹ ơi, đừng đuổi con đi mà."

Đột nhiên, người phụ nữ trung niên vốn rất bình tĩnh không nhịn được ôm lấy con gái, gương mặt lộ vẻ đau khổ.

Lâm Phàm nhìn cảnh tượng này có chút khó hiểu, không biết rốt cuộc là chuyện gì, sau đó chỉ có thể xem tướng mệnh, cẩn thận quan sát.

Đột nhiên hắn phát hiện có chỗ không ổn, hóa ra là như vậy.

Người số khổ không phải là không có, mà là có đôi khi hắn thực sự không nhận ra.

Người này muốn gửi con gái mình vào Viện phúc lợi.

"Lâm đại sư…" Hàn Lục từ trong phòng bảo vệ đi ra, băng qua đường tiến đến.

Lâm Phàm: "Anh đưa con bé vào trong chơi đi, tôi nói chuyện với người phụ nữ này một lát."

Hàn Lục không biết Lâm Phàm muốn làm gì nhưng vẫn gật đầu, muốn đưa bé gái vào trong. Thế nhưng bé gái rất sợ hãi, ôm chặt lấy chân của mẹ không chịu rời đi.

Lâm Phàm nhìn thấy tình huống này cũng có chút bất lực, sau đó hỏi: "Cô muốn gửi con bé vào đây sao?"

Đứa bé mới chỉ hai tuổi, có lẽ còn chưa hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, nếu hỏi thì đã không hỏi trực tiếp như vậy rồi.

Người phụ nữ trung niên nhìn Lâm Phàm, sau đó gật đầu: "Vâng."

Lâm Phàm im lặng nói: "Thực ra như vậy sẽ rất tàn nhẫn, trẻ em ở đây đều là do không tìm được cha mẹ, hoặc là không còn

cha mẹ nữa. Các người còn khỏe mạnh, để trẻ em đến đây sẽ khiến bọn trẻ thiếu đi sự yêu thương quan tâm từ nhỏ."

"Nghèo khó, bệnh tật không đáng sợ, tôi sẽ giúp đỡ các người."

Người phụ nữ trung niên lắc đầu: "Cậu không hiểu."

Lâm Phàm kiên định nói: "Tôi hiểu."

"Cậu thực sự không hiểu."

Lâm Phàm: "Tôi thực sự hiểu. Tôi là Lâm đại sư, tôi có thể giúp đỡ các người, thật đấy. Đi, lên xe với tôi."

Đã gặp rồi thì hắn sẽ sẵn sàng xen vào chuyện của người khác, đây là chuyện mà ai cũng không thể thay đổi được.

Ước mơ lớn nhất của hắn không phải là Viện phúc lợi ngày càng náo nhiệt, mà là hy vọng Viện phúc lợi ngày càng vắng vẻ đi. Bởi vì đến lúc đó, tất cả trẻ em đều có ngôi nhà của mình chứ không phải để chúng đến đây vì không có nhà nữa.

Hàn Lục: "Lâm đại sư bảo các người lên xe thì lên xe đi, đó là Lâm đại sư, anh ấy nhất định sẽ giúp đỡ các người."

Người phụ nữ trung niên nghi hoặc nói: "Cậu ấy là ai?"

Hàn Lục: "Lâm đại sư đó, bình thường cô không xem tin tức sao?"

"Không xem." Người phụ nữ trung niên lắc đầu. Hoàn cảnh sinh sống của cô ta rất khó khăn, thời gian rảnh rỗi cũng không có, chứ đừng nói là xem tin tức gì đó.

Hàn Lục cũng không biết nên nói cái gì, nếu không xem tin tức thì hơi khó xử lý, Lâm đại sư nổi tiếng đến mức nào, chỉ cần người có điện thoại thì đều sẽ biết.

Nhưng đối với người không xem tin tức thì thực sự không còn cách nào khác.

Nhưng anh ta tin rằng, Lâm đại sư nhất định có thể giải quyết được vấn đề.

Rất nhanh, Lâm Phàm lái xe đưa người phụ nữ trung niên và bé gái rời khỏi đây.

Hắn dựa theo nơi mà người phụ nữ trung niên nói kiểm tra một chút, khoảng cách rất xa. Thế hưng không sao cả, vì để giúp đỡ người khác thì con đường dù xa đến đâu cũng không phải là vấn đề.

Xuất phát!

Mãi cho đến tối.

Ngô U Lan và những người khác đang ở trong cửa hàng cũng không đợi Lâm Phàm trở về. Khi gọi điện mới biết, vậy mà Lâm Phàm đã đến nơi khác cách đây năm sáu trăm dặm rồi.

Đây là lại muốn đi đâu vậy?

Lúc rạng sáng.

Xe di chuyển rất chậm, đường ở đây rất khó lái, hơn nữa đường còn rất hẹp.

“Phía trước là thôn của các người sao?” Lâm Phàm hỏi.

“Đúng vậy.”

Lâm Phàm cười nói: “Được, rất nhanh sẽ đến, chờ một chút. Thực ra có đôi khi không cần phải suy nghĩ sự việc phức tạp như vậy, nó rất đơn giản.”

Xe dừng lại ở bên cạnh một cái sân, xung quanh là một hàng cọc gỗ chỉ cao cỡ nửa người, bên cạnh có trồng vườn rau. Trong nhà bởi vì trời tối nên không nhìn thấy, nhưng tầm nhìn của Lâm Phàm lại không bị ảnh hưởng, nhìn rất rõ ràng.

Ngôi nhà được đắp bằng bùn đất đã cũ nát, cảm giác rất nguy hiểm.

“Được rồi, đưa tôi vào trong xem đi.” Lâm Phàm bế bé gái đang ngủ phía sau xuống, sau đó nói với Vương Cần ở bên cạnh.

Trên xe, Lâm Phàm đã hỏi rất lâu, biết được rất nhiều chuyện.

Đối với người khác, đây có lẽ là tình huống khó giải quyết, nhưng đối với hắn thì thực ra cũng không khó, có thể giải quyết dễ dàng.

Từ xa, một người đàn ông từ xa đi đến, khi nhìn thấy một chiếc ô tô và đèn đường trước nhà Vương Cần bật sáng thì ông

ta có chút nghi hoặc, không biết là chuyện gì, hơn nữa nửa đêm còn có ai đến đây làm gì?

Nhưng khi nhìn thấy một người đàn ông bế bé gái bước vào nhà, sắc mặt của ông ta lập tức thay đổi, sau đó nín thở lén quan sát.

“Vương Cần ngoại tình sao, hơn nữa còn trắng trợn như vậy, Trang Tử còn chưa chết mà.”

Chương 1938: Bị đập xe

Lúc này, vẻ mặt người đàn ông tức giận, miệng lẩm bẩm. Sau khi nhìn thấy cửa nhà bị đóng lại cũng lập tức chạy đến. Sau đó nhìn chiếc xe, do dự một hồi mới nhấc chân chạy về hướng khác.

Anh ta nhất định phải thông báo chuyện này cho người khác, Vương Cần vậy mà lại dẫn một người đàn ông về.

Trong nhà.

Lâm Phàm cảm giác trong nhà hơi ẩm ướt, rõ ràng là mấy ngày trước trời mưa nên khiến nhà bị thế này, mùi ẩm mốc rất nặng.

Trên chiếc giường làm bằng tấm ván gỗ, có một người đàn ông trung niên đang nằm, nhưng qua ánh đèn có thể thấy sắc mặt trắng bệch và gầy yếu.

"Lâm đại sư, đây là chồng tôi, Chu Tráng. Trước đây làm việc trong thành phố, nhưng không may bị ngã từ trên cao xuống, đến giờ vẫn không tỉnh lại. Tiền thuốc hàng tháng tôi khó mà gánh vác được, con gái đi theo chúng tôi sẽ bị liên lụy…" Nói một hồi thì nước mắt rơi xuống.

"Đừng khóc, để tôi xem thử." Lâm Phàm tiến lên phía trước, đặt tay lên mạch của Chu Tráng. Mạch rất yếu, chỉ có thể duy trì hô hấp: "Yên tâm đi, không sao đâu, cứ giao cho tôi, bảo đảm sẽ làm cho anh ta khỏe mạnh và không có bất cứ vấn đề gì cả."

Đây là lần đầu tiên hắn đi khám bệnh tại nhà xa như vậy, thế nhưng cảm giác cứu sống đối phương, khiến cho cả nhà ba người đoàn tụ cũng là một chuyện không tệ.

Bên ngoài.

Người đàn ông phát hiện Vương Cần dẫn đàn ông xa lạ về nhà đang gõ cửa từng nhà trong thôn.

"Mau dậy đi, Vương Cần đưa một người đàn ông lạ mặt về nhà, hơn nữa còn vào trong nhà. Chu Tráng còn chư tỉnh lại vậy mà cô ta đã ngoại tình rồi."

Lời này vừa nói ra, đèn mỗi nhà đều bật sáng, tất cả những người đang ngủ đều bị đánh thức.

Cái gì?

Vương Cần ngoại tình? Sao có thể chứ!

Họ biết Vương Cần rất tốt với Chu Tráng, cho dù Chu Tráng đã hôn mê một năm qua nhưng cũng chưa bao giờ bỏ cuộc. Bây giờ đột nhiên quay về cùng người khác, vậy thì thực sự là chuyện lớn rồi.

“Anh không nói linh tinh đấy chứ?”

Người đàn ông nói: “Tôi nói linh tinh cái gì chứ? Lúc tôi quay về thì nhìn thấy người đàn ông đó đang lái xe ô tô dừng ở bên ngoài, nhất định là một người giàu có, ông nói xem Vương Cần có thể quen biết người giàu có như vậy được sao?”

“Đúng vậy, nhưng nếu thực sự là ngoại tình thì cũng không thể dẫn người đàn ông kia đến đây như vậy.”

“Anh ngốc à? Tôi nghe nói bây giờ một số người giàu có đều rất là biến thái, chỉ thích ở trong nhà người ta. Đừng hỏi nữa, chúng ta mau qua đó đánh chết đôi cẩu nam nữ này đi.”

“Đi.”

Lúc này, những người đàn ông trong thôn đều lấy dụng cụ làm nông theo.

Rất nhanh bọn họ đã đến nhà Vương Cần.

“Suỵt! Nói nhỏ thôi, các người nhìn thấy chưa, chính là chiếc xe kia, đèn vẫn còn sáng kìa.”

“Các người nhìn trong nhà xem, cửa đóng chặt, bên trong còn có đèn, chắc chắn là đang làm gì đó rồi.”

“Đáng giận! Chu Tráng chơi cùng chúng ta từ nhỏ đến lớn. Bây giờ lại bị đối xử như vậy, tôi không nhịn nổi nữa tôi phải liều mạng với họ!”

“Đập xe của hắn ta đi.”

Đột nhiên, trong phòng truyền đến tiếng thét của người phụ nữ, âm thanh này giống như ngòi nổ hoàn toàn khiến người dân trong thôn phát điên.

Trong phòng.

Lâm Phàm thực hiện một loạt thao tác, cuối cùng đánh thức Chu Tráng.

Nhưng khi Chu Tráng tỉnh lại vẫn còn mơ mơ màng màng, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Vương Cần lập tức nhào vào trong lòng Chu Tráng nói: "Đại Tráng, cuối cùng anh cũng tỉnh lại rồi."

Chu Tráng hơi mơ hồ, sau đó dần dần tỉnh táo lại: "Bà xã, anh bị sao vậy?"

Lâm Phàm cười nói: "Anh ngã từ trên cao xuống nên trở thành người thực vậy, nhưng bây giờ tốt rồi, anh đã tỉnh lại thì không sao nữa rồi."

"Anh là?" Chu Tráng sửng sốt, không quen biết Lâm Phàm nên nghi hoặc hỏi.

Vương Cần: "Đại Tráng, là Lâm đại sư đã cứu anh, vốn dĩ em muốn chăm sóc anh nên định đưa con đến Viện phúc lợi, không ngờ lại gặp được Lâm đại sư. Hơn nữa sau khi Lâm đại sư biết được chuyện của em thì đã đưa em và con về nhà và cứu anh."

Chu Tráng há to miệng, anh ta không biết nên nói cái gì, trong lúc hôn mê anh ta chỉ cảm thấy đã rơi vào trong bóng tối, không tìm được chút ánh sáng nào. Nhưng vừa rồi bóng tối đã tiêu tán, ánh sáng tiến vào bao trùm lấy anh ta.

"Cảm ơn anh, Lâm đại sư…" Chu Tráng cảm kích nói, đặc biệt là khi nghe vợ nói muốn đưa con gái đến Viện phúc lợi, anh ta cảm thấy sợ hãi, không ngờ vì mình mà phải hy sinh nhiều đến như vậy.

Lâm Phàm cười: "Không sao, anh khỏe lại là được."

Ầm!

Rầm!

Đột nhiên, âm thanh từ bên ngoài truyền đến.

"Vương Cần, cô vậy mà lại dám dẫn đàn ông về nhà, cô dám làm chuyện phản bội với Chu Tráng như thế à, mau cút ra đây cho chúng tôi."

“Đúng vậy, cút ra đây, chúng tôi phải đánh chết đôi cẩu nam nữ các người.”

Bên ngoài âm thanh ồn ào truyền đến khiến Lâm Phàm có chút khó hiểu, sau đó sững sờ: “Trời ơi, chiếc xe của tôi…”

Chương 1939: Chỉ là hiểu lầm

Hiện tại Lâm Phàm đã biết, người bên ngoài nhất định coi hắn là người đàn ông mà Vương Cần đưa về, lúc này nhất định là đang đập xe của mình rồi.

Mẹ kiếp! Như vậy cũng xui xẻo quá rồi, làm việc tốt mà cũng phải thiệt hại cái gì đó hay sao?

Vương Cần nghe thấy âm thanh này lập tức đứng dậy đi ra ngoài: “Dừng lại hết cho tôi, đừng đập, các người đang làm gì vậy?”

“Còn hỏi chúng tôi làm gì à, chúng tôi phải hỏi cô đã làm cái gì đấy.”

Chu Tráng đang nằm trên giường nghe thấy âm thoanh bên ngoài thì muốn đứng dậy: “Lâm đại sư, phiền cậu đỡ tôi dậy, tôi ra ngoài nói với bọn họ.”

Lâm Phàm bất lực, chỉ có thể đỡ Chu Tráng dậy, chuyện này cũng chỉ có anh ta ra mặt mới có thể nói rõ ràng.

Những người dân trong thôn đang ở bên ngoài mặt đỏ tới mang tai không ngừng hò hét, có người chưa hả giận còn đập xe thêm mấy lần.

“Các người dừng tay lại đi.” âm thanh của Chu Tráng truyền đến.

Khi người dân trong thôn nhìn rõ khuôn mặt của người đàn ông, ai nấy đều kinh ngạc.

“Chu Tráng, anh đây là…”

Họ đều há hốc mồm, thậm chí còn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Chu Tráng, anh không còn hôn mê nữa rồi sao?”

Có người dân trong thôn hỏi, cảm giác chuyện này hơi quỷ dị, Chu Tráng hôn mê đã một năm, sao đột nhiên lại tỉnh dậy rồi? Điều này cũng quá không khoa học rồi.

Chu Tráng bây giờ hơi yếu, nhưng dưới sự cứu chữa của Lâm Phàm cũng đã dần dần hồi phục lại, ngay cả cơ bắp cũng dần dần hồi phục như ban đầu.

"Là vị Lâm đại sư này đã cứu tôi, thức tỉnh tôi, sao các người lại đập xe của người ta?"

"Hả?" Những người dân đập xe ai nấy đều sững sờ, họ không ngờ sự việc lại thành ra như vậy.

Người ta đến là để cứu Tráng Tử, mà họ vậy mà lại đập xe của người ta, sao lại ra nông nổi như vậy chứ.

Lúc này Vương Cần bắt đầu khóc lóc, cảm giác bị vu oan: "Sao các người có thể làm như vậy."

"Chao ôi, chị dâu đừng khóc. Chúng tôi…haizz lời vừa nãy là ai nói, sao không làm cho rõ trước vậy."

Bây giờ họ thực sự không biết nên nói cái gì, nếu sớm biết sự việc sẽ như vậy thì có đánh chết họ cũng không dám làm.

Chu Tráng là bạn tốt của họ, mà người ta đã cứu bạn tốt của mình, còn họ lại đi đập xe của người ta, chuyện này…chuyện này.

"Em dâu, đây thực sự là lỗi của chúng tôi, là do chúng tôi nông nổi."

"Lâm đại sư, cảm ơn anh đã cứu Chu Tráng, chúng tôi thực sự không phải cố ý đâu, thật đấy."

Lâm Phàm nhìn những người dân này, phát hiện bọn họ đều lộ ra vẻ rất áy náy thì cũng mỉm cười nói: "Không sao, nếu đã là hiểu lầm thì không cần nói gì cả, nhưng lần sau các người đừng có nóng nảy như vậy nữa nha."

Hắn nhìn ra những người dân này cũng không phải giàu có gì, có người mặc bộ đồ ngủ trên người đều có mấy cái lỗ lớn.

"Không được, nhất định phải bồi thường, chúng tôi nhất định phải bồi thường cho Lâm đại sư để sửa xe."

Có người dân đề nghị, cảm thấy việc đập xe của người ta thực sự là không nên.

Lâm Phàm nhìn xe, thấy mặt ngoài bị trầy xước, những chỗ khác thì không có vấn đề gì, về phần để những dân làng này bồi thường thì hắn chưa bao giờ nghĩ đến.

“Không cần, không cần đâu, chỉ là sau này các người không được nông nổi như vậy nữa là được rồi.” Lâm Phàm nói.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, thời điểm đến không quá thích hợp, nửa đêm nửa hôm vào nhà người ta như vậy thì không nghi ngờ mới là lạ đó.

Hơn nữa cũng có thể thấy được tình đoàn kết của những người dân này rất cao.

Sau đó Lâm Phàm dặn dò Chu Tráng vài câu thì lên xe chuẩn bị rời đi.

Nhưng xe chưa kịp nổ máy thì đã bị người chặn lại.

“Lâm đại sư, anh không thể đi, anh đã cứu Chu Tráng, chúng tôi còn chưa cám ơn anh đàng hoàng nữa mà.

“Đúng vậy, đây là đại ân đại đức đó.”

Lâm Phàm mở cửa sổ ra nói: “Không cần đâu, tôi còn phải mau chóng quay về Thượng Hải, bên đó còn có việc phải làm.”

“Vậy Lâm đại sư chờ một chút.”

Vào lúc này, một số người dân vội vàng chạy về.

Hắn cũng không biết những người dân này muốn làm gì.

Lần này lái xe đến đây quả thực rất mệt, nhưng có thể giúp đỡ một gia đình thì hắn vẫn cảm thấy rất vui. Đồng thời còn giúp cho một đứa trẻ có một gia đình hoàn hảo, đúng là chuyện tốt.

Chính vào lúc này, có tiếng gà kêu truyền đến.

Chỉ thấy những người dân vừa rời đi đều mang theo một con gà, con buộc hai chân lại.

“Lâm đại sư, nơi này của chúng tôi chẳng có đồ gì tốt cả, những con gà này cậu cứ cầm lấy đi, đều là chúng tôi tự nuôi đó.” Những người dân nói.

Lâm Phàm nhìn thấy tình huống này lập tức nói: “Như vậy không được, sao tôi có thể lấy đồ của các người chứ, mau lấy về hết đi.”

“Không được! Lâm đại sư, anh nhất định phải nhận lấy, chúng tôi thực sự cảm ơn anh đã cứu Chu Tráng. Hơn nữa chúng tôi còn không phân biệt tốt xấu đã đập xe của anh như thế, là lỗi của chúng tôi. Nếu anh không nhận thì trong lòng chúng tôi sẽ không yên tâm.”

“Đúng vậy, sao lại không hỏi cho rõ ràng mà đã ra tay cơ chứ, tôi cũng bị tức giận làm cho choáng váng đầu óc.”

Chương 1940: Tặng gà

“Chu Tráng, thực sự xin lỗi, chúng tôi không biết Lâm đại sư đến cứu anh.”

Lâm Phàm cảm thấy nếu mình không nhận mấy con gà này, muốn rời khỏi đây có vẻ hơi khó.

Những người dân này thực sự rất dễ thương, về phần chuyện đập xe của mình, mặc dù hơi nông nổi nhưng cũng có thể hiểu được.

“Vậy được. Vậy tôi nhận nhé, nhưng chỉ cần một con gà là được rồi, không cần nhiều như vậy đâu, các người giữ lại đi.” Lâm Phàm nói, hắn cũng không thể đòi nhiều gà như vậy.

Nhưng điều hắn không ngờ là những người dân đã mở cốp xe trực tiếp chất đống gà vào bên trong.

“Lâm đại sư, để ở trong này nhé.”

“Lấy hết đi, những con gà này đều là chúng tôi tự nuôi, rất bổ dưỡng đó.”

“Đúng vậy.”

Lâm Phàm thở dài, không còn cách nào khác: “Vậy được, vậy tôi nhận hết nhé. Thời gian cũng không còn sớm nữa, tôi phải quay về đây, sau này có cơ hội sẽ gặp lại.”

Vương Cần: “Lâm đại sư, thực sự cảm ơn anh, xa như vậy còn đến đây.”

Lâm Phàm cười: “Không sao, chuyện dễ như trở bàn tay mà thôi. Nếu sau này trong thôn có người mắc bệnh nặng thì có thể đến tìm tôi nhé.”

Sau đó hắn cũng không nói gì thêm mà trực tiếp lái xe rời đi.

Biến mất khỏi ngôi làng này.

Những người dân xung quanh vây lại: “Vương Cần, sao cô quen biết vị Lâm đại sư này vậy?”

Sau đó Vương Cần cũng kể lại việc đến Thượng Hải, tiếp đó lại nói ra suy nghĩ mình muốn đưa con gái đến Viện phúc lợi.

Lúc này những người dân đều rơi vào im lặng.

“Không ngờ trong xã hội này còn có người tốt như vậy.”

“Đúng vậy, từ Thượng Hải đến đây xa như vậy, cứu người xong lại vội vàng quay về, chúng ta còn đập xe của người ta, cái này…”

“Chao ôi, đây là Lâm đại sư đó, hóa ra lợi hại như vậy.”

Chính vào lúc này, một người đang dùng chiếc điện thoại thông minh cũ kỹ xem tin tức thì bỗng la lên.

Mọi người nghe vậy đều rất tò mò, không biết là chuyện gì, tất cả đều tụ tập lại một chỗ.

“Các người xem, đây không phải là vị Lâm đại sư vừa rồi hay sao? Viện phúc lợi là của người ta đó, hơn nữa còn là bác sĩ, khó trách lợi hại như vậy, đã giúp cứu cho Chu Tráng tỉnh lại.”

Lúc này, những người dân bắt đầu bàn tán, thậm chí ngay cả buồn ngủ cũng không còn.

Bọn họ không ngờ lại có người lợi hại như vậy đến thôn của họ, hơn nữa mục đích đến đây cũng đơn giản như vậy, chính là đến giúp đỡ gia đình của Chu Tráng.

Đây thực sự là người tốt, thậm chí họ chưa từng gặp được một người tốt như vậy.

Lâm Phàm đang lái xe, bất lực lắc đầu, xem ra chiếc xe này cần phải được sửa chữa một chút rồi.

Nhưng con gà trong cốp xe phải làm sao đây, chẳng lẽ quay về đem nấu hết để bồi bổ thật tốt ư?

Xem ra chỉ có thể như vậy thôi.

Hôm sau!

Phố Vân Lý.

Đám người Thần Côn đã đến đây từ rất sớm, ngay cả những người dân đang xếp hàng mua bánh kếp cũng đã đợi sẵn, nhưng Lâm đại sư vẫn còn chưa đến, điều này khiến họ hơi tò mò.

Không biết Lâm đại sư lại xảy ra chuyện gì mà đến bây giờ vẫn chưa đến.

Chính vào lúc này, một chiếc xe dừng lại.

Thần Côn nhìn thấy tình huống này lập tức hô lên: "Tên nhóc cậu gặp phải chuyện gì vậy? Chiếc xe này sao lại thành ra như vậy rồi?"

Theo họ thấy chiếc xe này thực sự quá rách nát, giống như là đã bị người ta đập cho một trận vậy.

Lâm Phàm mở cửa xuống xe: "Sao thế? Mau mở cốp xe lấy đồ đạc bên trong ra đi."

Điền Thần Côn: "Cốp xe? Trong đó có cái gì?"

Sau đó ông ta đi qua mở cốp xe ra, đột nhiên một mùi hôi thối xộc vào mũi.

"Mẹ kiếp! Thứ gì vậy, sao lại hôi như vậy." Thần Côn bị mùi hôi làm cho sặc một trận.

Lâm Phàm: "Là gà đó, người ta tặng tôi, mau lấy ra chia mỗi người một con mang về nấu canh, cứ coi như là phúc lợi cho các người đi."

Thần Côn kinh ngạc: "Tên nhóc cậu lấy từ đâu ra vậy, hơn nữa xe của cậu thành ra thế này là sao, không phải cậu đi trộm gà nhà người ta nên bị người ta đánh cho một trận đấy chứ?"

Lâm Phàm cười: "Đúng là bị ông đoán trúng, có lấy không? Không lấy thì để tôi cho người khác."

"Lấy, lấy! Nhìn con gà này nuôi béo như vậy, thực sự không tệ đó nha. Nếu nấu lên mùi vị nhất định sẽ rất ngon." Điền Thần

Côn cười nói, hiển nhiên là đã suy nghĩ xong tối nay quay về nấu canh gà rồi.

Nhưng ông ta thực sự rất tò mò, tên nhóc này rốt cuộc đã làm cái gì, những con gà này rốt cuộc là từ đâu ra, thực sự khiến người ta rất tò mò.

“Mẹ kiếp! Chiếc xe này phải mang đi rửa sạch rồi, thối quá đi mất.” Lâm Phàm sắp không chịu nổi nữa, lúc mới bắt đầu hắn cũng không cảm thấy có vấn đề gì, nhưng khi lái được nửa đường thì mùi hôi bắt đầu bốc ra, hiển nhiên là mùi phân gà rồi.

Hơn nữa mùi hôi còn không bay đi được, phải mở cửa sổ xe ra để gió thổi vào mới dịu đi một chút.

“Lâm đại sư, chúng tôi chờ cậu rất lâu rồi, chúng tôi muốn ăn bánh kếp.”

Người dân hô lên, bọn họ sắp không chờ được nữa rồi.

Nhưng nhìn thấy bộ dạng này của Lâm đại sư thì họ cũng rất tò mò, không biết Lâm đại sư đã trải qua chuyện gì, sao xe lại thành ra như vậy, còn có những con gà này là từ đâu ra.

Chương 1941: Đúng là quá tự tin

“Đến đây, đến đây!” Lâm Phàm tinh thần phấn chấn, không cảm thấy mệt mỏi chút nào.

Chỉ là mùi trên quần áo hơi khó ngửi một chút, chờ sau khi bán hết bánh kếp phải quay về tắm rửa thay quần áo mới được.

Trên mạng.

Chuyện hôm qua cũng bị đám phóng viên đăng lên.

‘Buổi họp báo công tay chân tay giả hoàn mỹ rất thành công, nhưng cũng có tin tức xấu.’

‘Chân tay giả hoàn mỹ xác định năng lực của nó lần nữa, nhưng bởi vì một người nào đó dẫn đến linh kiện của chân tay giả hoàn mỹ không phù hợp.”

‘Tin rằng Lâm đại sư nhất định sẽ đưa ra sản phẩm chân tay giả tốt nhất’

‘Can đảm nhận lỗi, nhấn like cho Bí thư Trần.’

Cư dân mạng khi nhìn thấy những tin tức này cũng choáng váng.

“Mẹ kiếp! Rốt cuộc là tên ngu ngốc nào lại làm ra những chuyện này, chẳng lẽ không có chút lương tâm nào sao?”

“Theo tôi thấy Lâm đại sư cũng thật là, cứ nhất thiết phải hợp tác với chính phủ làm gì cơ chứ, tự mình trực tiếp làm luôn không phải là được rồi hay sao?”

“Lầu trên ơi, suy nghĩ này của anh rất nguy hiểm đấy, cần phải thay đổi.”

“Loại chuyện này cơ bản là không ngăn chặn được tận gốc, Bí thư Trần cũng là người chứ không phải thần thánh, ông ta cũng không ngờ rằng sẽ có người lợi dụng nó để kiếm lợi nhuận. Nhưng sau chuyện này tôi tin rằng, về sau nhất định sẽ không xảy ra chuyện tương tự như vậy nữa đâu.”

“Tôi thấy rất tốt mà, xảy ra vấn đề thì dũng cảm thừa nhận, nếu đám người Lâm đại sư mà giấu diếm một chút thì chúng ta cũng sẽ không biết.”

“Tôi đã biết nhà cung cấp linh kiện này rồi, chính là một công ty trước đây sản xuất chân tay giả, sau này mới bắt đầu sản xuất linh kiện. Không ngờ lại gian xảo như vậy, dùng linh kiện bị lỗi tráo linh kiện tốt, thật là ghê tởm.”

“Lâm đại sư đúng là đại sư có lương tâm.”

Khi Lâm Phàm thay quần áo xong và quay trở lại cửa hàng, nhìn thấy tình huống trên mạng thì không khỏi bật cười.

Hắn biết, chuyện này cư dân mạng nhất định sẽ hiểu.

Không ai muốn loại chuyện này xảy ra, nhưng đã xảy ra rồi thì chỉ cần nghiêm túc thay đổi chắc chắn sẽ không có bất cứ chuyện gì cả.

Chính vào lúc này, trang web chính thức của chính phủ cũng đăng tin.

Kết quả điều tra chuyện này cũng đã được đưa ra, cũng dừng hợp tác với công ty cung cấp linh kiện kia.

Đồng thời chủ nhiệm Lý kia bởi vì nhận hối lộ nên cũng bị bắt và tiếp nhận điều tra, coi như là kết thúc viên mãn.

Nhưng chuyện này cũng khiến Bí thư Trần bắt đầu thực sự coi trọng chuyện này. Trong cuộc họp ông càng nổi trận lôi đình, yêu cầu các bộ phận liên quan toàn lực để mắt đến chuyện này, nếu để xảy ra chuyện tương tự như vậy một lần nữa thì tất cả mọi người đều phải chịu trách nhiệm.

Chỉ cần ai có đầu óc thì đều nên hiểu tầm quan trọng của chân tay giả hoàn mỹ, đối với người bình thường có lẽ không quan trọng như vậy, nhưng đối với người khuyết tật lại là quan trọng nhất.

Ting ting!

Lúc này, Triệu Minh Thanh gọi điện đến.

“Minh Thanh, có chuyện gì vậy?” Lâm Phàm cười hỏi.

Triệu Minh Thanh ở đầu bên kia nói: “Lão sư, hình như đã rất lâu chúng ta chưa nghiên cứu rồi, hay là ngài giành chút thời gian để cùng học tro fnghiên cứu một lúc nhé?”

Lâm Phàm bất lực, hắn biết ngay học trò của mình muốn nói gì mà, nhưng cũng có thể hiểu, cùng mình nghiên cứu cảm giác nhất định rất sảng khoái.

Lâm Phàm suy nghĩ một chút, lâu như vậy không cùng nhau nghiên cứu, e là học trò của mình cũng rất nhàm chán, hơn nữa rất có khả năng đã làm công tác chuẩn bị rất lớn rồi.

“Được, vậy thì nghiên cứu một chút, có phải ông đã chọn ra rất nhiều bệnh rồi không?” Lâm Phàm hỏi.

Triệu Minh Thanh cười: “Vẫn là lão sư hiểu học trò. Gần đây học trò đã chuẩn bị rất nhiều, bất cứ lúc nào cũng có thể bắt tay vào nghiên cứu. Đồng thời học trò còn phát hiện được rất nhiều chỗ không rõ ràng, cần được lão sư giải thích.”

Lâm Phàm: “Ừm, không thành vấn đề, lên lịch hẹn ngày gặp mặt đi. Hoặc là nếu ông không bận gì thì đến phố Vân Lý, nói về những vấn đề mà ông không hiểu.”

Triệu Minh Thanh gật đầu: “Lão sư, học trò cũng chú ý đến chân tay giả hoàn mỹ của lão sư, đúng là quá tuyệt vời, đối với những người khuyết tật thì chính là cứu tinh đó.”

Lâm Phàm bật cười: “Cũng tạm được, nhưng nội bộ xảy ra chút vấn đề, chất lượng phải được xét duyệt lại mới thông qua, nếu không lỡ xảy ra chuyện thì thực sự là…”

Hắn không nói tiếp, dù sao thì chân tay giả hoàn mỹ chính là để những người khuyết tật lấy lại sự tự do. Nếu do vấn đề về chất lượng mà một linh kiện nào đó đột nhiên rơi ra sau đó để xảy ra vấn đề thì trách nhiệm sẽ thực sự rất lớn, thậm chí không thể chịu nổi.

Sau đó cúp máy.

Lâm Phàm duỗi người, trực tiếp mở weibo ra.

“Gần đây nhàm chán quá, chuẩn bị cùng học trò yêu thích học tập của mình nghiên cứu điều trị một căn bệnh. Sau này trên thế giới sẽ có một căn bệnh nữa được giải quyết triệt để.”

Khi bài viết này được đăng lên, trên mạng hoàn toàn xôn xao.

“Mẹ kiếp! Chờ lâu như vậy cuối cùng cũng chờ được Lâm đại sư nói ra những lời này.”

“Cuối cùng Lâm đại sư cũng đã tỉnh ngộ mà quay lại việc chính rồi, tôi rất vui mừng.”

“Còn chưa nghiên cứu đã biết là có thể giải quyết xong rồi, đúng là quá tự tin đó nha.”

…

Chương 1942: Hoàn cảnh quá đáng thương

Trong một căn phòng xa xôi nào đó, một người đàn ông trung niên vẻ mặt hốc hác nhìn điện thoại. Khi thấy weibo của Lâm đại sư, trong lòng ông ta đột nhiên trở nên run rẩy, dường như không muốn nghĩ nữa, hoặc là sợ thất bại.

“Cha ơi, con đói rồi.” Một cô bé bốn tuổi kéo áo của người đàn ông trung niên, nhỏ giọng nói.

“Được rồi, ngoan, bây giờ cha đi nấu cơm.”

Trong nhà rất đơn giản, không có nhiều đồ đạc, chỉ có một chiếc tivi, một chiếc giường, và có một phòng bếp nối liền với

căn phòng.

Căn phòng này cách xa thành phố, thuộc vùng ngoại ô, cơ bản có rất ít người.

“Vâng. Vậy con ra ngoài cửa ngồi một lát ạ.” Cô bé nói.

“Đi đi, chú ý an toàn đấy, đừng chạy lung tung.” Người đàn ông trung niên nói.

Cô bé ngồi ngoài cửa nhà nhìn về phía xa xăm rồi lại nhìn bầu trời, sau đó cúi đầu nghịch búp bê vải trong tay.

Đúng lúc này, bên đường có mấy đứa trẻ chạy qua, khi nhìn thấy cô bé ngồi ở ngoài cửa thì dừng lại hét to: “Có muốn chơi cùng không?”

Cô bé đang nghịch búp bê vải nghe thấy có người gọi mình thì ngẩng đầu lên, trong đôi mắt to lấp lánh sắc màu hạnh phúc.

Đây là lần đầu tiên có một bạn nhỏ chủ động gọi cô bé, chỗ ở trước đây không có người muốn chơi cùng. Mỗi khi bạn nhỏ qua đây tìm mình đều sẽ bị cô chú vừa hung dữ vừa xấu tính đến kéo về, sau đó còn mắng mình.

Chỉ là đã mắng cái gì thì cô bé cũng không nhớ nữa.

“Được.” âm thanh non nớt tràn đầy sự vui thích, rất vui vẻ.

Sau đó bốn bạn nhỏ vây lại một chỗ, chơi đùa với bùn và đồ chơi trong tay.

Lúc này có một người đàn ông lái xe điện đến, nhìn thấy cảnh này lập tức thay đổi sắc mặt, nhanh chóng lái xe về phía xa xa, giống như đã nhìn thấy chuyện gì đó rất kinh khủng.

Người đàn ông đang ngồi trong nhà nấu cơm trưa, đột nhiên nghe thấy tiếng mắng chửi bên ngoài thì vội vàng thả đồ trong tay xuống, vội vã chạy ra ngoài.

Khi nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài thì lập tức sững sờ, sau đó nhanh chóng ôm lấy đứa con gái đang khóc vào lòng.

Lúc này, cha mẹ của ba đứa trẻ bên ngoài đang bịt tai con mình lại.

“Cha đã nói với con bao nhiêu lần rồi, không được chơi với nó, con có phải không nghe lời nữa không?”

Thậm chí cảm xúc kích động trực tiếp đánh vào mông của con mình.

“Cái thằng ranh con này, mày muốn chết phải không? Nó mắc bệnh AIDS đấy, nếu truyền cho mày thì không ai cần mày nữa đâu.”

“Trương Nhất Quân, ông trông con kiểu gì vậy? Không biết con nhà ông bị bệnh sao? Lại còn để nó chơi với con của chúng tôi, có phải cố ý muốn lây bệnh cho con chúng tôi không?”

“Quá đáng thực sự, có thể rời khỏi đây được không? Ở đây chúng tôi không hoan nghênh anh.”

“Đúng là thứ hại người mà, sống thế nào mà lại mắc căn bệnh này.”

Nghe những lời mắng chửi này, Trương Nhất Quân không vui cũng không buồn, nói cách khác là ông ta đã quen rồi.

“Các người không được mắng cha tôi!” Cô bé khóc lóc hét to.

“Viên Viên ngoan.” Trương Nhất Quân vỗ đầu con gái, sau đó nhìn về phía những cha mẹ kia: “Thực xin lỗi, thực sự xin lỗi! Sau này tôi nhất định sẽ trông coi cho tốt.”

Những vị phụ huynh này hùng hổ chửi bới, nhưng cũng rất sợ, sau đó ai nấy đều kéo con mình nhanh chóng rời khỏi đây, giống như đang tránh ôn thần vậy.

Phía xa xa có âm thanh truyền đến.

“Sau này còn dám đến nó nữa, xem cha có đánh gãy chân con không.”

Sau đó còn có tiếng khóc của trẻ con truyền đến.

Trương Nhất Quân thở dài, ôm lấy con gái đi về phía căn nhà.

Viên Viên nói: “Cha, bệnh AIDS là gì vậy ạ?”

Hốc mắt Trương Nhất Quân hơi đỏ lên: “Không có gì, bệnh nhỏ thôi, sẽ sớm khỏi thôi mà, không cần lo lắng.”

Đối với những đứa trẻ, chúng nào biết đây là bệnh gì, nhưng đối với Trương Nhất Quân đây căn bệnh thế kỷ. Ông ta từng có một gia đình hoàn hảo, nhưng nó đã hoàn toàn tan vỡ.

Năm năm trước, ông ta có một gia đình hoàn mỹ. Hai vợ chồng học cắt tóc, sau đó mở một cửa tiệm, vì giá cả hợp lý nên kinh doanh rất thuận lợi, gia đình cũng trở nên hạnh phúc. Sau đó, một chuyện vui đã xảy ra, vợ ông ta đã mang thai.

Đối với ông ta, gia đình sẽ càng hạnh phúc và viên mãn hơn.

Nhưng chuyện khủng khiếp cuối cùng cũng xảy ra.

Vợ của mình lúc đó vì muốn chăm sóc cơ thể khi mang thai nên đã đến một bệnh viên địa phương để truyền máu, lúc đó không có gì bất thường.

Nhưng sau khi con gái chào đời không lâu, cơ thể vợ xuất hiện những triệu chứng không đúng, sau đó thì đến bệnh viện xét nghiệm máu.

Sau khi có kết quả, chuyện khiến họ bàng hoàng đã xảy ra.

Dương tính HIV.

Bởi vì vợ ông ta mới sinh con, cho nên ông cũng chưa từng ở chung phòng và không bị lây nhiễm. Thế nhưng càng đáng tiếc hơn là ngay cả đứa con gái mới sinh ra cũng mắc phải căn bệnh này.

Qua xét nghiệm, bác sĩ xác định rằng vợ ông ta mắc căn bệnh kinh khủng như vậy là do truyền máu trong bệnh viện mà ra.

Họ từng rơi vào cuộc tố tụng pháp lý kéo dài, không ngừng thu thập chứng cứ và đưa bệnh viện ra toà.

Chương 1943: Suy đoán Lâm đại sư sẽ nghiên cứu phương thuốc nào

Khi đó Bệnh viện không cung cấp được giấy phép lấy máu thử máu ở trên toà, cũng không tiến hành xét nghiệm AIDS, giang mai và các xét nghiệm liên quan khác trên máu của người hiến, mà đã tiến hành sử dụng máu đã nhận được này.

Thông qua sự phán quyết của toà án, bệnh viện bồi thường cho ông ta năm trăm ngàn tệ. Hàng năm bồi thường cho hai cha con một trăm ngàn, cho đến khi khỏi bệnh. Thế nhưng khi ông ta dựa vào phí điều trị hàng năm và tuổi thọ trung bình của

bệnh nhân mà tính toán một chút thì phát hiện chi phí điều trị phải tốn tận 10 triệu tệ.

Sau đó ông ta không hài lòng với quyết định của toà án, đưa ra yêu cầu kháng án nhưng lại bị bác bỏ.

Nhưng vì nhiều lý do không đoán trước được mà cho đến tận bây giờ số tiền bồi thường 500 ngàn kia vẫn chưa thanh toán đủ.

Giấy không thể gói được lửa, chuyện này lan rộng trong khu nhà mà họ thuê. Công ty quản lý nhà đất buộc họ phải chuyển đi nơi khác, nên họ chỉ có thể sống ở nơi có ít người.

Số tiền chi tiêu rất lớn, khó có thể duy trì, may có bác sĩ tốt bụng đã gửi một số loại thuốc thử nghiệm để duy trì tình trạng cơ thể của con gái ông ta.

Nghĩ đến những chuyện này, Trương Nhất Quân lau khóe mắt, không nghĩ nhiều nữa mà ổn định nấu ăn, thỉnh thoảng nhìn con gái đang ngồi trên giường xem tivi.

Ông ta thề, nhất định phải chữa khỏi bệnh cho con gái, nhưng khả năng chữa khỏi bệnh lại chỉ bằng không.

Bình thường ông ta xem đủ loại tin tức, cho dù là tin tức nước ngoài ông ta cũng xem. Có một lần khi thấy một bệnh nhân AIDS người nước ngoài khỏi bệnh, ông ta rất vui.

Nhưng cuối cùng lại bình tĩnh lại, bởi vì ngoài AIDS, bệnh nhân đó còn mắc một căn bệnh khác, ngay cả bác sĩ cũng không biết đó là bệnh gì. Sau khi qua trị liệu thì hai loại virus đột nhiên biến mất.

Người đó trở thành bệnh nhân AIDS duy nhất trên thế giới hồi phục một cách khiến các bác sĩ khó hiểu.

Nấu cơm xong.

Trương Nhất Quân để con gái ăn no, sau đó mở điện thoại lên rồi mở weibo ra, nhìn chằm chằm vào weibo của Lâm đại sư, nhìn rất lâu.

“Cha ơi, sao cha không ăn?” Viên Viên mở to mắt hỏi.

Trương Nhất Quân ôn nhu nói: “Cha không đói, Viên Viên ngoan, ăn nhiều một chút mới mau lớn được nha.”

“Vâng.” Viên Viên gật đầu.

Sau đó Trương Nhất Quân nhập chữ, đặt hết vy vọng của mình vào trên đó, nhưng ông ta không biết liệu có thành công hay không.

Trên weibo.

Cư dân mạng đang phấn khích, tất cả đều đang thảo luận về chuyện này.

“Các người nói xem Lâm đại sư sẽ nghiên cứu chế tạo phương thuốc chữa bệnh gì?”

“Ai biết được, dù sao thì tôi cũng rất mong chờ, từ trước đến nay chưa từng có chuyện gì làm tôi vui hơn chuyện này.”

“Chao ôi, Lâm đại sư xuất hiện ở nước chúng ta thực sự quá tốt rồi, nghiên cứu bệnh tật, đánh bại bệnh tật. Hạnh phúc quá đi mất, thật hy vọng sau này có thể nhìn thấy Lâm đại sư đánh bại tất cả các loại bệnh tật.”

“Lầu trên ơi, đây là điều không thể nào, bệnh tật sẽ không ngừng tiến hóa. Cho dù là đánh bại một căn bệnh thì sẽ có bệnh mới xuất hiện, tôi thấy hy vọng này của anh là không có khả năng tồn tại đâu.”

“Hừ, tôi mới không tin, nhưng bây giờ tôi thực sự rất tò mò, Lâm đại sư rốt cuộc sẽ đánh bại căn bệnh gì. Hay là chúng ta cùng nhau lên tiếng để Lâm đại sư chọn một cái đi.”

“Ý kiến này hay, tôi kiến nghị là bệnh tim.”

“Tôi có hen suyễn, tôi muốn chữa bệnh hen suyễn.”

“Mẹ kiếp! Các người có thể nói điều gì đó mang tính xây dựng không? Sao lại lại những vấn đề này.”

Cư dân mạng thảo luận rất sôi nổi trên weibo, và đối với các bệnh viện thì họ cũng hơi tò mò.

Rất nhiều bác sĩ tranh thủ không có gì làm đều tụm ba tụm năm lại một chỗ thảo luận với nhau.

“Các người nói xem, Lâm đại sư sẽ đánh bại căn bệnh gì?”

“Chuyện này hơi khó nói, nếu là trước đây thì tôi nhất định sẽ cho rằng đó kẻ ngốc đang nằm mơ đó. Thế nhưng trải qua

nhiều chuyện như vậy tôi cũng coi như là phục thật rồi. Lâm đại sư chính là thần y, có sự khác biệt rất lớn với những bác sĩ khác mà chúng ta gọi là thần y."

"Đúng vậy. Lâm đại sư chính là thần tượng của tôi, nếu tôi cũng có được y thuật như Lâm đại sư thì tốt rồi."

"Nằm mơ đi! Y thuật của Lâm đại sư không phải là thứ anh muốn là có được, huống hồ theo tôi thấy thì cho dù là học cả đời cũng không thể đuổi kịp."

Bình thường việc mà các bác sĩ thích thảo luận nhất chính là chuyện của Lâm đại sư. Hơn nữa giữa các bác sĩ đang lưu truyền rất nhiều video về các ca phẫu thuật của Lâm đại sư.

Trong video đó, họ học được rất nhiều kiến thức, họ cảm thấy năng lực của Lâm đại sư thực sự quá mạnh, mạnh đến mức làm người ta cảm thấy có chút sợ hãi.

Lâm đại sư hoàn toàn là vị thần trong lòng họ.

Đối với một số bệnh viện chuyên điều trị bệnh chuyên khoa nào đó thì họ cũng có chút sợ hãi.

Chương 1944: Đã biết như thế, vì sao vẫn muốn đánh bại chúng

Trong một diễn đàn, ở đây tụ tập những bác sĩ chữa trị nhiều loại bệnh.

"Lâm đại sư lại sắp đánh bại bệnh mới rồi, cầu mong không phải bệnh này, nếu không chúng ta xong đời thật rồi."

"Tôi còn nhớ bệnh máu trắng kia, sau khi Lâm đại sư đánh bại nó thì những bác sĩ mà tôi biết đều đã đổi nghề và không còn làm trong ngành nữa."

"Đúng vậy, tính hủy diệt thực sự quá lớn, lớn đến mức làm cho người ta cảm thấy có chút sợ hãi."

"Thực ra con người Lâm đại sư này cũng rất tốt, mặc dù đạp đổ bát cơm của người ta. Thế nhưng nào có ai không muốn khỏi bệnh chứ? Ít đi một căn bệnh nan y thì có thể khiến càng nhiều người hạnh phúc hơn."

“Ha ha ha, không nghĩ nữa, dù sao thì cho dù Lâm đại sư sắp đánh bại căn bệnh gì thì tôi đều giơ cả hai tay ủng hộ.”

Người phụ trách bệnh viện từng chuyên điều trị bệnh máu trắng khi nhìn thấy weibo của Lâm đại sư cũng cười hả hê, ông ta muốn xem đến lượt ai sắp rơi vào bi kịch đây.

Bây giờ họ đã đổi nghề, có bác sĩ quay lại bệnh viện địa phương. Tuy lương không cao bằng ở đây, nhưng ít nhất đã giữ được bát cơm của mình.

Mà có bác sĩ thì đã mở một cửa hàng thuốc Trung y.

Khi nhìn thấy Lâm Phàm đăng bài lên weibo, một số trang mạng nước ngoài cũng xuất hiện các tin tức liên quan.

Ở nước ngoài, trong một diễn đàn nào đó có một trang đặc biệt, chính là ghi chép về những bệnh tật mà Lâm đại sư đã đánh bại.

Người nước ngoài không sống ở Trung Quốc, cho nên tất cả mọi chuyện họ không hiểu rõ như người Trung Quốc. Thế nhưng chuyện bệnh máu trắng được điều trị thành công đã cứu cho rất nhiều người khỏi đau đớn.

Trung y đột nhiên trở nên phổ biến ở nước ngoài, công lao ở đây thực sự phải thuộc về Lâm đại sư.

Lúc này, một bài đăng đột nhiên hot.

‘Lâm đại sư ở Trung Quốc sẽ nghiên cứu điều trị một căn bệnh khác, mọi người cầu nguyện đi. Hy vọng lần này Lâm đại sư lại đánh bại được một căn bệnh nan y nữa.”

Mặc dù bây giờ là buổi tối, nhưng khi bài đăng này xuất hiện, cư dân mạng nước ngoài đều trở nên sôi sùng sục, tất cả đều tràn vào trong đó và viết ra tất cả những hy vọng của mình.

Họ biết Lâm đại sư không nhìn thấy, nhưng trong lòng lại ôm hy vọng. Nếu thành công thật thì không phải rất may mắn hay sao?

Người Trung Quốc, ai là người khiến họ phục nhất? Nếu phải chọn một người, đối với rất nhiều bệnh nhân thì người họ thích nhất chính là Lâm đại sư.

Ngoại trừ Lâm đại sư, họ không phục ai cả.

Phố Vân Lý.

Khi Lâm Phàm nhìn thấy tin tức trên weibo, nhất thời cũng cảm thấy vui vẻ.

“Những cư dân mạng này sôi nổi thật đấy, vậy mà lại đang suy đoán xem tôi sẽ đánh bại căn bệnh gì.”

Triệu Chung Dương cười: “Tất nhiên rồi, đối với họ thì anh Lâm chính là thần y, sao họ có thể không quan tâm đến chuyện đánh bại bệnh tật chứ. Dù sao cũng chẳng ai có thể bảo đảm được sau này ho có mặc căn bệnh này hay không.”

Điền Thần Côn liếc nhìn Lâm Phàm: “Tên nhóc cậu cứ từ từ nghiên cứu đi, tôi bảo đảm rằng có một ngày nào đó nhất định sẽ có người đến gây phiền phức cho cậu.”

Lâm Phàm cười nói: “Ai gây phiền phức cho tôi chứ?”

Điền Thần Côn: “Cậu biết rõ còn hỏi, chờ cậu đánh bại hết tất cả căn bệnh, cậu nói xem ai sẽ đến gây phiền phức cho cậu?”

Lâm Phàm xua tay: “Yên tâm đi, bệnh tật vĩnh viễn không thể đánh bại được. Không chỉ con người chúng ta đang tiến bộ, mà ngay cả virus cũng đang tiến bộ, chỉ là thời gian tiến bộ hơi chậm thôi. Nhưng nếu thực sự bộc phát thì sẽ xuất hiện trong tầm mắt của quần chúng ngay lập tức, khiến ông không kịp chuẩn bị. Cho nên bệnh nan y mãi mãi sẽ không biến mất.”

“Vậy cậu biết như thế rồi, nhưng vì sao vẫn phải tìm cách đánh bại chúng làm gì?” Điền Thần Côn hỏi.

Lâm Phàm bất lực nói: “Bởi vì tôi không chịu được những căn bệnh này giày vò người khác, nếu đã xuất hiện vậy thì cứ giải quyết nó đi. Về phần những căn bệnh mới về sau thì tiếp tục giải quyết thôi, không thể chỉ vì sợ sự xuất hiện của những căn bệnh nan y mới mà dừng tiến về phía trước đúng không?”

Ngô U Lan cười nói: “Anh Lâm nói rất có lý.”

Lâm Phàm giơ ngón cái lên: “U Lan, tôi thấy cô rất tốt, cô là fan hâm mộ trung thành tốt nhất của tôi đó.”

“Hi hi.” Ngô U Lan hé môi cười tỏ vẻ rất vui, cô rất bằng lòng làm fan cuồng của anh Lâm.

Lúc này, trên weibo lại xuất hiện một tin tức làm cho tất cả mọi người đều chú ý.

Ban đầu, cư dân mạng bình luận dưới weibo của Lâm Phàm khi nhìn thấy bình luận này, ai nấy đều im lặng.

“Những lời này đều là thật sao?”

“Là thật, tôi đã bấm vào ảnh đại diện của ông ta và xem các bài đăng mà ông ta đăng trước đây trên weibo rồi, đều là ảnh của con gái ông ta., dù sao thì đây cũng là thật đó.”

“Đáng thương quá, mới bốn tuổi mà, chỉ vì hành vi làm trái quy tắc của bệnh viện mà đã làm lây nhiễm virus này cho người mẹ. Tôi rất muốn Lâm đại sư giúp đỡ ông ta.”

“Đùa đấy à? Đây là bệnh AIDS đó, đâu có dễ dàng giải quyết như vậy. Tôi thấy cho dù là Lâm đại sư cũng không muốn tiếp xúc, dù sao nếu bị lây nhiễm thì thực sự là bi kịch luôn đó.”

Chương 1945: Lời khẩn cầu của một người cha

“Tất cả đừng nói nữa, đẩy bình luận này lên đi, cho dù nói thế nào tôi cũng phải đẩy nó lên.”

“Đúng vậy, mọi người đẩy lên đi, để Lâm đại sư nhìn thấy.”

“Tôi phải chia sẻ, còn phải tag Lâm đại sư vào, để anh ấy nhìn thấy tiếng lòng của chúng ta.”

Lúc này, cư dân mạng trên weibo điên cuồng nhấn like, còn có người bắt đầu chia sẻ lại và tag Lâm đại sư vào.

Họ thực sự muốn Lâm đại sư nhìn thấy bài viết này, nếu Lâm đại sư nói không thể đánh bại được căn bệnh này thì họ cũng sẽ không nói gì, dù sao đây cũng là căn bệnh nan y rất khó chữa.

Nếu Lâm đại sư không đánh bại được thì cũng là chuyện bình thường, họ sẽ không miễn cưỡng hay giận Lâm đại sư.

Dù sao cũng chỉ có kẻ ngốc mới làm những hành vi này.

Trương Nhất Quân nhìn bình luận trên weibo, đôi mắt ông ta có chút ẩm ướt, trong miệng lẩm bẩm.

“Cảm ơn, thực sự rất cảm ơn mọi người!”

Ông ta không ngờ sau khi mình đăng bình luận này sẽ có nhiều người giúp đỡ nhấn like và chia sẻ như vậy, đẩy bình luận lên chính là hy vọng Lâm đại sư có thể nhìn thấy nó.

Mặc dù bị mọi người ghét bỏ, nhưng ông ta không hề oán hận. Bởi vì ông ta hiểu rằng căn bệnh này của con gái mình thực sự quá khủng khiếp, nếu là ông ta nhìn thấy người khác mắc phải căn bệnh này thì cũng sẽ tránh ra xa.

Hy vọng lớn nhất của ông ta bây giờ đó là nhận được phản hồi của Lâm đại sư.

Nếu Lâm đại sư nói căn bệnh này quá khó, không thể đánh bại được thì có lẽ chỉ thất vọng một chút, nhưng tuyệt đối sẽ không oán trách.

Phố Vân Lý!

Lâm Phàm đang nói chuyện điện thoại với Triệu Minh Thanh.

“Tôi nói này Minh Thanh, ông cứ từ từ nói, tôi biết ông muốn nghiên cứu rất nhiều căn bệnh. Thế nhưng cũng phải làm từ từ, một lúc ông nói tận bốn năm căn bệnh thì có hơi nhiều đó.” Lâm Phàm cười nói.

Hắn vẫn rất đồng tình với lời của Thần Côn, nếu một lúc đánh bại nhiều căn bệnh như vậy e là sẽ gây náo loạn mất.

Hơn nữa chữa trị và đánh bại căn bệnh là hai chuyện khác nhau, chữa trị tuy đơn giản nhưng đánh bại lại rất khó khăn.

Hắn dùng sức mạnh thần bí của bách khoa toàn thư, cộng thêm năng lực đặc biệt của kiến thức võ hiệp là có thể hóa giải tất cả bệnh tật. Thế nhưng để đánh bại thì phải làm đủ loại cách kết hợp trong sử dụng dược liệu.

Chuyện này hơi khó khăn, cần phải thử liên tục.

Triệu Minh Thanh: “Lão sư, tôi quá kích động rồi, thực ra tôi còn có rất nhiều căn bệnh muốn đánh bại. Thế nhưng chúng ta cứ từ từ làm vậy, ngài thấy những căn bệnh mà học trò vừa chọn thế nào?”

Lâm Phàm gật đầu: “Ừm, rất tốt. Tuy có hơi khó, nhưng tôi nghĩ chúng ta hẳn là sẽ thành công.”

Triệu Minh Thanh: “Lão sư, học trò cũng nghĩ như vậy. Học trò đã nghiên cứu căn bệnh này rất lâu, nghĩ ra rất nhiều phương án. Nhưng mà có nơi vẫn chưa nghĩ đến, cho nên vẫn mong lão sư chỉ điểm một chút.”

“Ha ha ha, Minh Thanh, ông tiến bộ rất nhanh đấy. Ông của trước đây thực sự không có gì có thể so sánh được với bây giờ rồi, quả thực là một trời một vực, ông có phát hiện ra chuyện này không?”

Hắn phát hiện vị đồ đệ này của mình hoàn toàn sinh ra là vì Trung y, từ khi ông ấy uống viên tiểu thông tuệ đan thì trí nhớ cũng tốt hơn hẳn, chăm chỉ nghiên cứu Trung y hơn, thực lực cũng không ngừng nâng cao.

Nếu so sánh với Minh Thanh của lúc trước với bây giờ thì hoàn toàn chính là cặn bã so với vàng ròng. Hoàn toàn không thể so sánh được.

Chỉ là Triệu Minh Thanh vẫn chưa phát hiện ra tất cả những điều này mà thôi.

Tất cả những căn bệnh mà ông ấy nói, các ý tưởng phân tích và ý tưởng trị liệu trong điện thoại đều rất đúng, phần lớn đều đang đi đúng hướng.

Mặc dù sẽ bị mắc kẹt trong những chỗ khó, nhưng nếu được chỉ điểm một chút thì có thể sẽ tiếp thu tất cả.

Thực ra khoảng cách con đường Minh Thanh đơn độc một mình đánh bại các loại bệnh cũng không còn quá xa xôi nữa rồi.

Có điều, khiến cho Lâm Phàm tiếc nuối nhất chính là tuổi tác của Minh Thanh đã hơi lớn rồi. Nếu trẻ hơn 20 tuổi thì thành tựu sau này đạt được sẽ là vô hạn.

“Lão sư, người đây là quá khen rồi, học trò vẫn còn kém xa.” Triệu Minh Thanh cười nói cảm thấy rất vui.

Ông ấy đã rất lâu không ra tay, vẫn đang tiếp thu kiến thức và không ngừng phân tích các loại bệnh. Đầu óc ông ấy hiện tại rất linh hoạt, mặc dù chưa thử nghiệm thực tế nhưng trong đầu đã mường tượng ra được cách phát triển và phối hợp thuốc Đông y, hơn nữa còn suy đoán các loại khả năng hình thành sau khi dùng thuốc.

Lâm Phàm: “Được rồi được rồi, nếu đã quyết định rồi thì cứ theo những gì ông lựa chọn mà làm, cũng giúp ông giải quyết vấn đề.”

Sau đó hai người nói thêm một lúc thì tắt máy.

Lúc này, người của Bộ Y tế lại gọi điện đến.

Đối với cuộc gọi này, hắn biết đối phương muốn nói gì, sau đó cũng không nghe máy mà là gửi tin nhắn qua đó.

“Phương thuốc công khai, cho nên đừng gọi điện nữa.”

…

Chương 1946: Chọn cái này đi

Nghiên cứu thành công phương thuốc thì nên công khai thôi, còn giấu diếm làm gì?

Chuyện lần trước hắn vẫn còn nhớ trong lòng đấy, không dễ tha thứ cho đối phương như vậy đâu.

Đây có lẽ là lòng dạ hẹp hòi.

“A!”

Lúc này truyền đến giọng nói của Ngô U Lan, hình như rất kinh ngạc, nói cách khác là có chút không dám tin.

“U Lan, chuyện gì làm cô ngạc nhiên như vậy?”

Ngô U Lan nhìn điện thoại, sau đó vội vàng chạy đến: “Anh Lâm, anh mau nhìn những bức ảnh này xem, thật đáng thương.”

Hắn có chút nghi hoặc, không biết chuyện mà U Lan nói là chuyện gì, nhưng khi nhìn thấy nội dung trên điện thoại thì lại sững sờ.

Đây là bình luận dưới weibo của mình, bình luận này đã được đẩy lên cao nhất, khoảng chừng có hơn hai triệu ba trăm ngàn người nhấn like, số người nhấn like có hơi khủng khiếp rồi đó.

Sau đó hắn mở ra xem thử rốt cuộc là nội dung gì mà lại có nhiều cư dân mạng nhất like như vậy.

Hắn chậm rãi nhìn, sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng, cô bé chỉ có bốn tuổi vậy mà lại mắc căn bệnh này.

Đương nhiên, hắn không nói rằng trong xã hội này không xảy ra tình huống như vậy, chỉ là chưa từng nghĩ phương diện thế này.

Hiện tại hắn độc nội dung bình luận rất dài này, câu cuối cùng khiến hắn xúc động.

"Cầu xin ngài, Lâm đại sư hãy cứu con gái tôi, tôi nguyện làm trâu làm ngựa để báo đáp ngài."

Đây là tiếng cầu cứu của một người cha.

Sau khi đọc xong nội dung, Lâm Phàm lâm vào im lặng.

Thực ra căn bệnh này nếu hắn điều trị riêng thì có thể trị được. Thế nhưng muốn đánh bại hoàn toàn căn bệnh này thì lại có chút phiền phức.

Tỉ lệ người bình thường bị truyền nhiễm bởi căn bệnh này là rất ít, nhưng chỉ cần bị truyền nhiễm thì cơ bản là xong đời.

Đặc biệt là mẹ của cô bé này, vậy mà lại vì mắc phải căn bệnh này mà qua đời, chuyện này làm hắn có chút thương cảm.

Nếu có thể kiên trì đến bây giờ thì có lẽ mọi chuyện sẽ thay đổi.

Cộc! Cộc!

Lâm Phàm ngồi ở đó, ngón tay gõ trên bàn, nhắm mắt lại giống như đang suy nghĩ, thực ra là hắn đang suy nghĩ.

Bệnh AIDS.

Căn bệnh kinh khủng này, cho dù là bác sĩ cũng không dám đụng vào, thậm chí một số bệnh nhân mắc bệnh AIDS phải phẫu thuật, các bác sĩ đều sợ đến tái mặt. Dù sao thì cũng rất nguy hiểm, chỉ cần một người không chú ý thì đều sẽ bị truyền nhiễm.

"U Lan, cô thấy thế nào?" Lâm Phàm cười hỏi.

Ngô U Lan không nói chuyện, mà là đang cúi đầu: "Anh Lâm, em sợ…"

Cô sợ anh Lâm vì đánh bại căn bệnh này mà xảy ra chuyện.

Lâm Phàm cười nói: “Có gì mà sợ chứ, chọn cái này đi.”

Lúc này, người trong cửa hàng ngẩng đầu nhìn Lâm Phàm, không biết nên nói cái gì.

Điền Thần Côn im lặng một lát rồi nói: “Nhóc con, cậu thực sự nghĩ kỹ rồi sao? Tôi nghĩ nếu cậu cự tuyệt thì người ta cũng sẽ không trách cậu, dù sao thì loại bệnh này rất khó, cậu cũng không phải là thần mà, đúng không?”

Ông ta cũng không muốn Lâm Phàm mạo hiểm như vậy, bởi vì không ai biết được trong quá trình nghiên cứu liệu có xảy ra chuyện gì hay không, ví dụ như bị thương ở đâu đó rồi bị lây nhiễm vào máu…

Triệu Chung Dương: “Anh Lâm, Thần Côn nói có lý đó.”

Lâm Phàm cười xua tay: “Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu, đừng suy nghĩ phức tạp như vậy, thực ra không kinh khủng như các người nghĩ đâu.”

Sau đó hắn mở điện thoại lên, suy nghĩ một lại rồi trực tiếp đăng weibo.

“Được, vậy thì nghiên cứu AIDS đi. Phiền anh trai bình luận đưa con gái đến Thượng hải. Dù sao thì nghiên cứu cần đối tượng thí nghiệm, nhưng tôi bảo đảm rằng sẽ không xuất hiện bất kỳ vấn đề gì với cô bé, xin hãy yên tâm!”

Khi bài viết này đăng lên weibo, tất cả những người vẫn luôn theo dõi chuyện này trên weibo đều kinh ngạc.

“Mẹ kiếp! Lâm đại sư nhìn thấy rồi, anh ấy nhìn thấy rồi!”

“Tôi sốc luôn, Lâm đại sư thực sự muốn nghiên cứu chữa bệnh AIDS, đây không phải chuyện đùa đâu. Nếu bị truyền nhiễm thì sẽ xảy ra chuyện thật đó.”

“Chết tiệt! Lần này tôi thực sự phục luôn rồi. Tôi thề, nếu sau này tôi còn chửi Lâm đại sư lần nữa thì sẽ bị sét đánh chết!”

“Đối với những người bị truyền nhiễm không rõ nguyên nhân thì có lẽ là ánh sáng đã đến, về phần những người có cuộc sống đời tư lộn xộn thì vận may của các người đến rồi đó, coi như các người phúc lớn mạng lớn.”

“Đúng vậy. Con người bây giờ thiếu kiến thức cơ bản, cho rằng đeo ‘Ba con sói’ là có thể an toàn ư? Thế nhưng lại không biết rằng không chỉ là bệnh AIDS, mà ngay cả một số loại bệnh khác nữa, virus rất nhỏ nên có thể chui vào bất kỳ khe hở nào để xuyên vào cơ thể. Cho nên, rất nhiều hỏi vì sao tôi có mang ‘Ba con sói’ mà sao vẫn bị nhiễm bệnh thì đây chính là nguyên nhân đó.”

“Lầu trên phổ cập kiến thức làm tôi không kịp chuẩn bị đó. Thực ra lầu trên nói đúng, một số ‘Ba con sói’ ngày nay chất lượng rất kém, đeo rồi cũng không khác gì chưa đeo.”

“Đừng nói những thứ này nữa, Lâm đại sư này cũng lợi hại quá, tôi phục thật rồi đó.”

Chương 1947: Mọi người đều bị doạ sợ

“Hy vọng Lâm đại sư có thể thành công.”

Trương Nhất Quân vẫn luôn chờ trong phòng, khi nhìn thấy weibo của Lâm đại sư, sắc mặt ông ta cũng đột nhiên thay đổi.

Vẻ mặt lập tức đỏ ửng, hưng phấn, kích động… các loại cảm xúc đều bộc phát ra.

“Woa! Con gái ơi, có hy vọng rồi!”

Trương Nhất Quân lập tức ôm con gái vào lòng, hưng phấn đến mức gần như phát điên. Sau đó nhìn thấy yêu cầu của Lâm đại sư, ông ta lập tức thu dọn đồ đạc rất đơn giản ,sau đó đi ra ngoài. Ông ta muốn đưa con gái đến Thượng Hải để tìm Lâm đại sư.

Lúc này, không chỉ có cư dân mạng đang điên cuồng thảo luận, ngay cả một số bệnh viện cũng đang bắt đầu thảo luận.

Theo họ thấy, Lâm đại sư thực sự quá cuồng bạo rồi, vậy mà lại muốn nghiên cứu căn bệnh này, đây hoàn toàn là mạo hiểm tính mạng.

Nếu thực sự xảy ra vấn đề gì đó thì có hối hận cũng không kịp nữa.

Phố Vân Lý!

Lâm Phàm đăng bài lên weibo chưa bao lâu, các ông chủ cửa hàng xung quanh đều tụ tập lại với nhau.

“Ông chủ nhỏ, cậu cũng thật là…”

Khi nhìn thấy tin tức này, họ đều há hốc mồm, dường như đang ngây ngốc.

Họ không ngờ ông chủ nhỏ vậy mà lại dám mạo hiểm như vậy, việc này rất nguy hiểm, nếu làm không tốt thì sẽ xảy ra chuyện lớn đó.

Lâm Phàm cười: “Ừm, khẳng định là thật, còn có thể giả được sao? Yên tâm đi, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, trong lòng tôi biết rõ mà.”

Mọi người nhìn ông chủ nhỏ, thực sự không biết phải nói cái gì, trong lòng cậu hiểu rõ nhưng virus thì không chắc đâu.

Ông Lương do dự một lát: “Ông chủ nhỏ, hay là cậu suy nghĩ lại đi?”

Chị Hồng gật đầu: “Đúng đó, suy nghĩ thêm chút nữa đi.”

Lâm Phàm xua tay: “Không cần nghĩ nữa, không có chuyện gì đâu, ít nhất tôi có thể bảo đảm rằng tôi tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Ting ting!

Lúc này Vương Minh Dương gọi điện đến.

Lâm Phàm vừa nhìn là biết, lại là vì chuyện gì đây. Điện thoại vừa kết nối thì đầu bên kia đã truyền đến tiếng gầm gừ.

“Mẹ kiếp! Thật hay giả vậy? Cái này mà cậu cũng dám nghiên cứu, cậu đang tự rước phiền toái vào người đó biết không?” Vương Minh Dương ở đầu dây bên kia khi biết đến chuyện này cũng chết lặng, sau đó nhanh chóng gọi điện cho người anh em của mình, khuyên hắn ta đừng kích động làm loạn.

Lâm Phàm: “Anh không tin tôi sao?”

Vương Minh Dương: “Ừm, tôi không tin, xin cậu đấy đừng giỡn nữa. Nhiều căn bệnh như vậy anh không chơi, cứ phải chơi với bệnh AIDS, cậu muốn dọa chết tôi có phải không?”

Lâm Phàm: “Được rồi, sợ cái gì chứ, quen biết nhau lâu như vậy rồi mà anh vẫn còn hoài nghi tôi à?”

Vương Minh Dương thực sự không tin nổi: “Xin cậu đấy, đừng chơi nữa, nghiên cứu cái khác đi, đừng đụng vào HIV-AIDS.”

“Minh Dương, hãy tin tôi, tôi còn có thể xảy ra chuyện gì được sao?”

“Cậu đợi đấy, bây giờ tôi đến tìm cậu ngay, cậu làm vậy là đang trêu đùa tính mạng của mình đó. Chẳng lẽ bất kể người nào tới cầu xin cậu cũng giúp như vậy sao?” Vương Minh Dương thực sự lo lắng, nếu thực sự xảy ra chuyện gì thì hậu quả sẽ khó mà lường được.

Lâm Phàm: “Đừng, nếu anh mà đến thì tôi sẽ đánh anh một trận đấy.”

Vương Minh Dương: “Cho dù cậu đánh chết tôi thì tôi cũng phải ngăn cản, cậu làm vậy là đang lấy mạng mình ra đùa giỡn đấy. Cho dù cô bé đó rất đáng thương thì cậu cũng phải nghĩ cho mình chứ. Cậu không nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ cho chúng tôi nữa chứ. Nếu cậu có chuyện gì thì chúng tôi phải làm sao?”

“Bó tay…” Lâm Phàm không biết phải nói gì nữa, sau đó bắt đầu cùng Vương Minh Dương đấu khẩu, cảm thấy nếu không khai thông cho tên này thì e là không thể thực hiện được.

Trò chuyện rất lâu, cuối cùng cũng giải quyết xong Vương Minh Dương, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thực ra, đối với hắn thì thực sự là không có gì cả, chỉ là bản thân không thể nói mà thôi. Chẳng lẽ còn có thể nói mình có thần công hộ thể, không có bệnh tật nào có thể xâm nhập được sao?

Thực ra tôi đã có thể chữa trị bệnh AIDS, chỉ là chưa nghiên cứu ra phương thuốc mà thôi.

Những chuyện này hắn nhất định không thể nói, nếu nói ra thì chẳng khác gì mình là kẻ điên, bọn họ không đem mình đi mổ xẻ thì mới là lạ đó.

Cuộc gọi vừa tắt, Minh Thanh cũng vừa gọi đến.

“Lão sư, nghiên cứu bệnh AIDS sao?”

Lâm Phàm: “Ừm, nghiên cứu cái này, ông có thể không cần tham gia, tôi làm một mình là được.”

Triệu Minh Thanh lập tức từ chối: “Không được, học trò phải tham gia.”

Lâm Phàm: “Không sợ sao?”

“Lão sư, sợ thì ai cũng sợ, nhưng là bác sĩ khi đối mặt với bệnh tật thì không được sợ. Nếu như sợ bệnh tật thì khi đó không cần chọn y học nữa, nếu bác sĩ chúng ta đều sợ vậy thì căn bệnh này thực sự không còn cách nào đánh bại nữa rồi.”

Lâm Phàm gật đầu: “Ừm, được. Yên tâm đi, có tôi ở đây thì sẽ không có bất cứ chuyện gì cả, đừng áp lực quá.”

“Học trò rất tin tưởng lão sư, không áp lực chút nào cả. Chỉ là nghĩ đến sắp cùng lão sư đánh bại AIDS thì tâm tình học trò rất kích động. Lão sư, học trò cúp trước đây, học trò phải đi điều tra một chút tư liệu và chuẩn bị cho việc nghiên cứu.”

Rất nhanh bọn họ trò chuyện xong thì cúp máy.

Chương 1948: Phải chọn thử thách có độ khó cao

Lâm Phàm cười trừ, ngược lại không ngờ Triệu Minh Thanh sẽ tràn đầy động lực như vậy.

Vậy được, vậy thì hãy xem thử xem bệnh AIDS rốt cuộc khủng khiếp cỡ nào, bản thân phải mất bao lâu mới có thể hoàn toàn nghiên cứu ra nó.

Nghĩ đến những chuyện này, hắn cũng tràn đầy động lực.

Sau khi Lâm Phàm đăng chuyện này lên weibo, đã thu hút một cuộc thảo luận rất lớn.

Hầu hết cư dân mạng đều cảm thấy Lâm đại sư là đang mạo hiểm nghiên cứu.

Cũng có một số cư dân mạng cho rằng lần này có thể huyền thoại có thể sụp đổ. Bệnh AIDS đã ăn sâu vào trong lòng họ, đây là một căn bệnh không thể chữa khỏi. Cho dù một người

có lợi hại đến đâu thì cũng đừng nghĩ đến đánh bại nó, hoàn toàn là đang nằm mơ giữa ban ngày.

Nước ngoài.

Trên diễn đàn.

‘Lâm đại sư ở Trung Quốc đã xác định là sẽ đánh bại bệnh AIDS, các người có mong đợi không?’

Khi bài đăng này xuất hiện, các cư dân mạng nước ngoài đều kinh ngạc.

“Ôi chúa ơi! Người này sắp nghịch thiên rồi.”

“Thật sao? Nếu thành công thì tôi được cứu rồi.”

“Không được, tôi phải lập tức mua vé đến Trung Quốc để cổ vũ cho Lâm đại sư, đây là người Trung Quốc mà tôi thích nhất đó.”

“Lợi hại! Lầu trên ơi, anh mắc căn bệnh này, anh cho rằng mình có thể lên máy bay được sao?”

“Không phải tôi mắc bệnh này mà là bạn gái tôi, nên tôi phải đi.”

“Đợi đã, lầu trên hình như đã bại lộ cái gì đó rồi.”

“Lượng thông tin này hơi lớn rồi nha.”

“Tôi biết các người muốn nói cái gì, nhưng tình huống thực tế không phải như vậy. Trong lòng tôi cô ấy chính là anh hùng, mặc dù cô ấy mắc phải căn bệnh này, nhưng cô ấy đã cứu được rất nhiều người.”

Chuyện này không chỉ gây náo động ở Trung Quốc, ngay cả nước ngoài cũng kinh ngạc.

Lâm đại sư muốn nghiên cứu đánh bại bệnh AIDS, đây là chuyện lớn đến đến mức nào cơ chứ? Thậm chí có thể nói là liên quan đến toàn thế giới.

Hôm sau!

Phố Vân Lý.

Khi Lâm Phàm đến đây thì lại phát hiện người dân đã đến từ rất sớm.

“Chờ lát nữa tôi sẽ làm bánh kếp cho mọi người.” Lâm Phàm nói.

Nhưng điều khiến Lâm Phàm không ngờ đến chính là, những người dân này lại không muốn ăn bánh kếp, điều này làm hắn thấy có chút kỳ quái.

“Lâm đại sư, hôm nay chúng tôi đến đây không ăn bánh kếp, cũng không để cậu mệt mỏi, chúng tôi đến đây là để cổ vũ cho cậu.”

“Đúng vậy, mặc dù chúng tôi không giúp được, nhưng chúng tôi tin rằng cậu nhất định có thể làm được.”

“Lâm đại sư, cậu nhất định phải chú ý đó, nhất định phải chú ý không được lơ là.”

Người dân không ngừng nói, trong lòng họ cũng rất lo lắng về chuyện này, bởi vì theo họ thấy nó thực sự quá nguy hiểm.

Đây là AIDS chứ không phải những căn bệnh mà hắn nghiên cứu trước đây, mặc dù cũng nguy hiểm nhưng lại không truyền nhiễm.

“Ha ha ha.” Lâm Phàm cười, sau đó nói: “Cảm ơn các vị đã quan tâm, nhưng yên tâm, tôi có thể thề rằng tuyệt đối sẽ không có chuyện gì, sau này tôi còn phải tiếp tục làm bánh kếp cho mọi người nữa mà.”

Mọi người nghe vậy lập tức cười phá lên.

Theo họ thấy, Lâm đại sư chính là cao nhân bán bánh kếp ẩn nấp trong phố Vân Lý, chỉ cần khi có nhu cầu gì đó thì sẽ khoác lên áo choàng chính nghĩa rồi đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Đúng lúc này, đám phóng viên đúng hẹn mà đến.

Điều này khỏi phải nghĩ cũng biết, nếu phóng viên mà không đến thì hắn sẽ livestream ăn phân luôn.

Đương nhiên, hắn nhất định không thể nói ra chuyện này, dù gì thì để cho hắn livestream ăn phân thì đám phóng viên này chuyện gì cũng có thể làm đó nha.

“Lâm đại sư, chúng tôi lại đến rồi…”

Từ xa đã nghe thấy tiếng hoan hô của phóng viên, họ bây giờ rất quen thuộc với Lâm đại sư, cho nên khi đến đây cũng rất vui vẻ. Hơn nữa còn rất ăn ý, cũng sẽ không xô đẩy hoặc tranh cướp vị trí.

Sau khi đến cửa thì đứng ở bên đó, Lâm Phàm vẫy tay, tạo một tư thế đẹp để đám phóng viên thoải mái chụp ảnh.

"Tôi biết các người sẽ đến, nếu một ngày nào đó không đến nữa thì đúng là gặp quỷ rồi." Lâm Phàm bất lực cười nói.

Đám phóng viên cười: "Lâm đại sư, chúng ta quá quen thuộc như vậy rồi mà, chúng tôi cũng là đến để phỏng vấn vài câu thôi, tuyệt đối sẽ không làm phiền anh. Chúng tôi đều biết anh sắp làm chuyện lớn, phải chuẩn bị tốt tinh thần."

Lâm Phàm: "Được rồi, còn khách sáo gì nữa chứ? Có câu hỏi gì thì mau hỏi đi, còn sợ tôi không trả lời có phải không?"

Những người dân xung quanh đều phá lên cười, đây là lần đầu tiên họ thấy nhân vật công chúng thân thiết với phóng viên như vậy.

Nhưng theo họ thấy, Lâm đại sư chỉ là một nửa nhân vật của công chúng mà thôi, dù sao thì công việc chính vẫn là bánh kếp.

Một nữ phóng viên trẻ tuổi xinh đẹp vẻ mặt đầy ngưỡng mộ: "Lâm đại sư, tôi muốn hỏi là tại sao cậu lại nghĩ ra nghiên cứu AIDS?"

Lâm Phàm: "Nói thật hay nói dối?"

Phóng viên: "Nói dối trước đi."

Lâm Phàm: "Vì cả thế giới, người lợi hại như tôi phải tìm thử thách có độ khó cao mới được."

"Ha ha ha." Đám phóng viên bật cười: "Lâm đại sư, hay là câu nói thật đi."

Lâm Phàm: "Bình luận kia làm tôi muốn nghiên cứu, thực ra lúc đầu cũng chưa nghĩ tới. Nhưng sau khi đọc bình luận đó thì tôi muốn thử một lần."

Chương 1949: Gặp bệnh nhân

Bốp bốp!

Những người dân xung quanh vỗ tay và bày tỏ bội phục với sự dũng cảm của Lâm đại sư.

Nữ phóng viên gật đầu rồi nhanh chóng ghi chép lại, đây chính là thần tượng trong mắt cô ta. Cô ta là phóng viên nhưng sẽ không bao giờ đưa tin tiêu cực về Lâm đại sư.

Đôi khi, cho dù là không có tin tức thì cũng sẽ không lấy chuyện của Lâm đại sư ra để thu hút sự chú ý.

Lại có một nam phóng viên khác hỏi: "Lâm đại sư, anh nắm bao nhiêu phần trăm chắc chắn về bệnh AIDS? Anh cho rằng có thể thành công không?"

Câu hỏi này là một câu hỏi quan trọng, cũng là câu hỏi mà họ muốn biết. Đương nhiên trước khi chuyện này chưa thành công thì ai cũng không biết được có thành công hay không.

Dĩ nhiên, câu hỏi này cũng có thể coi như một cuộc thảo luận, thắng bại đều có thể nói.

Lâm Phàm tự tin nói: "Nhất định sẽ thành công, tôi đích thân ra tay thì còn có thể xảy ra vấn đề gì sao? Yên tâm đi, chắc chắn trăm phần trăm."

"Hả cái gì?"

Lời này vừa nói ra, đám phóng viên đều sững sờ, sau đó ai nấy đều cười khổ.

"Lâm đại sư, chúng ta đừng như vậy được không? Đừng làm theo thói quen như vậy chứ, ít nhất anh cũng có thể nói là có chút chắc chắn. Thế nhưng nói thế này là như đinh đóng cột rồi, đây không phải trò đùa nữa đâu."

"Đúng đó, nếu anh nói không chắc chắn nhưng cuối cùng lại thành công thì chẳng phải sẽ càng làm người ta hưng phấn hơn hay sao?"

"Đúng, đúng. Câu trả lời vừa rồi rất hay, tôi rất tán thành."

Đám phóng viên mồm năm miệng mười nói.

Những người dân xung quanh lại sững sờ, đây là lần đầu tiên họ thấy phóng viên tiến hành góp ý về câu trả lời cho người phỏng vấn.

Thực sự là gặp quỷ sống rồi.

Lâm Phàm cười: "Được, được. Vậy thì mỗi cái một nửa, hơi khó một chút, có được không?"

Đám phóng viên lắng nghe rồi gật đầu.

"Câu trả lời này rất hoàn hảo, mỗi cái một nửa. Có một chút chắc chắn nhưng cũng có một chút không chắc chắn."

Đám phóng viên hỏi đủ loại câu hỏi, họ thực sự quan tâm đến chuyện này.

Phỏng vấn Lâm đại sư lâu như vậy, nếu một ngày nào đó Lâm đại sư đột nhiên biến mất thì họ sẽ rất buồn đó.

Vì vậy, bọn họ nhất định không hy vọng Lâm đại sư thất bại được.

Nhưng căn bệnh này thực sự có chút khó khăn, mặc dù họ rất tin tưởng Lâm đại sư nhưng cũng không biết nên nói gì.

Chính vào lúc này, từ xa có người đi đến.

"Lâm đại sư, tôi và con gái đến rồi…"

Lúc này mọi người quay đầu lại, có người muốn di chuyển nhưng lại cứng rắn nhịn lại.

Trương Nhất Quân bế con gái đi tới, ông ấy trải qua rất nhiều khó khăn để đi từ thị trấn đến Thượng Hải. Nhưng dù khổ đến đâu thì ông ấy vẫn luôn mỉm cười, trên đường tới đây, những người lạ nhìn thấy người đàn ông trung niên luôn cười ngốc nghếch như vậy nên cho rằng ông ấy bị điên.

Sau đó một sự việc xảy ra, có người đã gọi cảnh sát vì nghi ngờ có người đang bắt cóc trẻ em ở đây.

Tuy nhiên, khi cảnh sát đến điều tra thì được biết người này chính là người đã nhờ Lâm đại sư chữa bệnh AIDS.

Vì người khác và cũng vì hai cha con họ nên cảnh sát đã trực tiếp dùng xe cảnh sát chở hai cha con từ đó đến Thượng Hải.

Sau khi đến Thượng Hải, cảnh sát không nán lại mà trực tiếp trở về.

Đi trên phố Vân Lý, Trương Nhất Quân cố ý tránh người qua đường để khỏi làm người khác sợ hãi. Tuy nhiên thì theo như

ông ấy nghĩ, người qua đường không hề tránh mà đứng yên, giống như họ không hề sợ cô bé mà ông ấy đang ôm trong ngực.

Lúc này, một thanh niên trẻ tuổi tò mò hỏi: "Người này là ai?"

Người bên cạnh nói: "Cô bé trong ngực người đàn ông là bệnh nhân AIDS."

"A! AIDS…" Chàng trai nghe xong thì sắc mặt thay đổi rõ rệt, cậu ta bất giác hét lên nhưng rất nhanh thì cậu ta đã bị người bên cạnh bịt miệng lại.

"Cậu đang làm gì vậy? Đừng hét."

Khi chàng trai nhìn thấy cô bé đang nhìn mọi thứ xung quanh bằng đôi mắt to tròn của mình thì cậu ta nhanh chóng im lặng: "Xin lỗi, là tôi căng thẳng quá."

Những người xung quanh cậu ta không có di chuyển nhưng lại lộ vẻ vô cùng bình thường, có người tiến tới vỗ nhẹ vào vai Trương Nhất Quân.

"Anh trai yên tâm, Lâm đại sư tự mình ra tay thì tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì."

Anh ta cũng tràn đầy dũng khí mới dám vỗ nhẹ bờ vai này. Bởi dù anh ta biết rõ mình sẽ không xảy ra chuyện gì nhưng khi biết người bệnh đang ở ngay trước mặt mình thì làm sao anh ta có thể không sợ hãi được.

Các phóng viên đang quay chụp lấy tình huống hiện trường, tuy cô bé dễ thương là bệnh nhân AIDS nhưng họ rất bình tĩnh và không hề tỏ ra sợ hãi.

Lâm Phàm bước tới, trên mặt hắn mang theo nụ cười: "Đã đến rồi sao."

Đột nhiên!

Trương Nhất Quân quỳ xuống nói: "Lâm đại sư, cảm ơn cậu."

"Anh đang làm gì vậy? Đứng lên đi, anh không cần phải làm vậy." Lâm Phàm lập tức đỡ người dậy sau đó sờ vào đầu cô bé: "Bé con, con bốn tuổi rồi hả."

Viên Viên gật đầu: "Vâng, con bốn tuổi rồi."

Lâm Phàm cười và nói: “Con tên gì?”

“Viên Viên.”

Chương 1950: Yên tâm, không có chuyện gì đâu

Lâm Phàm không quan tâm, hắn ôm cô bé vào trong ngực và xoa đầu cô bé.

“Lâm đại sư, để tôi bế cho.” Trương Nhất Quân cảm thấy thực sự cảm động khi hắn dám ôm con gái mình dù biết con gái mình mắc bệnh này.

Lâm Phàm cười nói: “Không có việc gì, tôi bế là được rồi.”

Người dân xung quanh nhìn cảnh tượng trước mắt, có người thầm thở dài thật đáng tiếc, tuổi còn nhỏ như vậy lại chỉ vì một sai lầm mà mắc phải bệnh này.

Tuy nhiên, họ cũng rất ngưỡng mộ Lâm đại sư vì hắn dám thân thiết với họ như vậy ngay cả khi hắn chưa nghiên cứu ra phương thuốc.

“Viên Viên, những ngày này con có muốn ở lại với chú không? Chú giúp con chữa khỏi bệnh được không?” Lâm Phàm cười nói, đồng thời cũng kiểm tra sơ bộ tình hình bên trong cơ thể Viên Viên.

Nếu sử dụng thêm được sức mạnh thần bí hoặc kiến thức võ hiệp thì hắn có thể loại bỏ hoàn toàn virus trong người Viên Viên.

Nhưng nếu dùng thuốc để giải quyết thì cần phải tỉ mỉ nghiên cứu, tuy khó khăn nhưng không phải là không thể.

Viên Viên gật đầu: “Vâng, cha đã nói với Viên Viên mấy ngày nay, nhất định phải nghe lời chú.”

“Thật nghe lời.” Lâm Phàm sờ đầu cô bé, rất vui vẻ.

Các phóng viên vây quanh Trương Nhất Quân hỏi rất nhiều câu hỏi, đối với Trương Nhất Quân thì ông ấy ước gì Lâm đại sư có thể thành công. Nếu thực sự không thể thành công thì ông ấy cũng sẽ không phàn nàn.

Ông ấy thực sự biết ơn Lâm đại sư.

Phóng viên: “Lâm đại sư, việc này khi nào thì bắt đầu?”

Lâm Phàm nói: “Buổi chiều bắt đầu, tôi sẽ không lãng phí thời gian. Buổi sáng tôi còn cần chuẩn bị một ít đồ vật, có những thứ này thì tôi mới có thể toàn lực nghiên cứu và chế tạo thuốc.”

“Lâm đại sư, tôi hy vọng anh có thể thành công.”

Các phóng viên rất nghiêm túc và chân thành hy vọng rằng Lâm đại sư có thể thành công. Điều này không chỉ vì cô bé này mà còn vì họ đã biết Lâm đại sư lâu như vậy nên đây như là sự ủng hộ đối với người quen.

Học viện Trung y Thượng Hải

Lâm Phàm gửi Viên Viên đến đây, đồng thời sắp xếp Trương Nhất Quân vào ký túc xá của trường.

Sau khi thu xếp xong, hắn cần bận rộn đi làm một số việc, hắn đến bệnh viện thu thập một số đồ đạc và chuẩn bị dụng cụ để sau đó có thể chính thức bắt đầu nghiên cứu.

Buổi chiều.

Rất nhiều người tụ tập ở cổng học viện, các chủ cửa hàng trên phố Vân Lý đều đã đóng cửa và sẽ không rời đi cho đến khi chứng kiến Lâm đại sư chính thức tiến hành nghiên cứu.

Người phụ trách công ty dược liệu liên tục cung cấp dược liệu cho Lâm Phàm và Triệu Minh Thanh. Đồng thời do có phương thuốc bệnh máu trắng nên họ bán được rất nhiều dược liệu, giá cả cũng không tăng nên rất được dân chúng chào đón.

Ông ta bố trí công nhân chất đống dược liệu vào phòng thí nghiệm.

“Lâm đại sư, chúng tôi đã chuẩn bị đầy đủ dược liệu cho anh, đều là loại tốt nhất. Tôi đã cho công nhân chọn lựa ra nên khẳng định sẽ không có vấn đề, nếu như anh còn thiếu dược liệu nào thì cứ nói cho tôi biết.”

Lâm Phàm nắm tay đối phương nói: “Cảm ơn rất nhiều. Nhưng các loại dược liệu đều có ở đây sao.”

“Đúng vậy, đều có ở đây, bọn họ đều đã chuẩn bị xong, không thiếu thứ gì.” Giám đốc công ty dược liệu nói, ông ta rất ngưỡng mộ Lâm đại sư, có thể nói trong mắt ông ta thì Lâm đại sư là một vị thần.

Triệu Minh Thanh đứng ở bên cạnh hít sâu một hơi, ông ấy đã làm xong công tác chuẩn bị, ông ấy biết việc nghiên cứu này sẽ rất dài và cũng không biết sẽ mất thời gian bao lâu.

Tuy nhiên, ông ấy sẽ không bỏ cuộc và cũng sẽ không bỏ dở giữa chừng, vì nghiên cứu ông ấy sẽ dùng hết động lực của mình.

“Lão Triệu, vất vả rồi.” Giám đốc công ty dược liệu nói.

Triệu Minh Thanh cười nói: “Có gì vất vả đâu? Tôi chỉ là trợ thủ. Người thực sự vất vả chính là lão sư của tôi.”

Lúc này, có xe cấp cứu của bệnh viện đậu ở bên ngoài, không biết ai đã gọi tới nhưng cũng xem như là để đề phòng. Nếu có chuyện gì xảy ra thì có thể cấp cứu ngay lập tức.

“Người anh em…” Vương Minh Dương vội vàng lái xe tới cầm trên tay một chiếc hộp lớn, anh ta rất vội vàng.

Lâm Phàm: “Tại sao anh lại ở đây?”

Vương Minh Dương rất căng thẳng: “Tôi sao có thể không đến được? Ở đây, tôi đã chuẩn bị cái này cho cậu.”

“Đây là gì?” Lâm Phàm cũng rất bối rối khi nhìn thấy chiếc hộp, hắn không biết bên trong có thứ gì.

Vương Minh Dương: “Đây là tôi có được thuốc ngăn chặn, cậu nhớ kỹ, nếu không may có vết thương chạm phải máu thì cậu nhất định phải uống thuốc trong vòng một đến hai giờ, nhớ kỹ đấy.”

Lâm Phàm nhìn Vương Minh Dương: “Người anh em à, anh tưởng là tôi mù về thuốc sao.”

Vương Minh Dương lắc đầu: “Để đề phòng, đây là loại thuốc tốt nhất tôi có được, để đề phòng tôi đã mua số lượng dùng trong một tháng đó.”

Lâm Phàm vỗ vỗ vai Vương Minh Dương: “Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu. Được rồi, chúng tôi phải vào trong

rồi, anh nên về sớm đi.”

Chương 1951: Bắt đầu nghiên cứu

Phòng thí nghiệm đóng cửa.

Vương Minh Dương nhìn với vẻ mặt lo lắng, nhưng trong tình huống này thì anh ta có thể làm gì khác ngoài việc tin tưởng người anh em của mình.

Điền Thần Côn nói: “Yên tâm đi, trong lòng cậu ấy có tính toán, mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

Lần này là lần đầu tiên Thần Côn nói điều này một cách kiên định như vậy.

“Haizz, nếu cậu ấy biết rõ thì sẽ không động vào căn bệnh này, tôi cũng là quá lo lắng thôi.” Vương Minh Dương nói, nhưng hiện tại hắn đã bắt đầu nghiên cứu nên có nói gì cũng vô ích.

“Tôi xin lỗi vì đã khiến mọi người lo lắng cho Lâm đại sư. Nếu tôi không đề xuất điều này…” Trương Nhất Quân nhìn phòng thí nghiệm đã đóng chặt cửa, ông ấy nói lời xin lỗi khi nghe thấy cuộc trò chuyện bên cạnh.

Vương Minh Dương lắc đầu: “Không sao đâu. Con người cậu ấy như thế đấy, không ai có thể ngăn cản được đâu. Tôi về đây, ở đây chỉ có thể lo lắng suông mà thôi.”

Các sinh viên trong học viện cũng bắt đầu thảo luận với nhau.

“Viện trưởng Triệu và Lâm đại sư đã tiến vào phòng thí nghiệm, lần này là nghiên cứu bệnh AIDS, việc này thật sự quá nguy hiểm.”

“Đúng vậy, không biết cuối cùng kết quả như thế nào, hy vọng sẽ thành công.”

“Tôi bị dọa đến mức về sau không dám đi đến phòng thí nghiệm nữa. Nếu ở đó còn sót lại vết máu nào thì sẽ rất nguy hiểm đó.”

“Thôi, cậu đang nói cái gì vậy? Cậu đang nghi ngờ Lâm đại sư sao? Tôi thì rất tin tưởng ngài ấy.”

Đối với các bạn học sinh thì bọn họ thực sự tự hào khi được là sinh viên của Học viện Trung y số 1 bởi vì rất nhiều bệnh tật đã được chinh phục tại trường của bọn họ.

Trong phòng thí nghiệm.

Triệu Minh Thanh đang chờ đợi, đêm qua ông ấy cũng có nghiên cứu căn bệnh này và tìm ra nguyên lý nhưng chỉ có vậy thôi.

“Tiểu Viên Viên, ngoan ngoãn ngồi ở chỗ đó, chú và ông Triệu có chuyện muốn nói.” Lâm Phàm nói.

“Vâng.”

Viên Viên ngoan ngoãn ngồi ở đó và tò mò nhìn xung quanh bởi cô bé không biết đến đây làm gì.

“Lão sư, chúng ta nên bắt đầu từ đâu?” Triệu Minh Thanh hỏi, mặc dù ông ấy có một số ý tưởng nhưng vẫn chưa xác định được.

Lâm Phàm suy nghĩ một chút: “Đừng sốt ruột để tôi suy nghĩ một lát, ông ngồi yên một lát, đừng nóng lòng.”

Triệu Minh Thanh nhìn lão sư nhắm mắt ngồi đó nên ông ấy cũng ngồi đó nhắm mắt lại, lúc nhắm mắt lại thì ông ấy cũng đang suy nghĩ về vấn đề này.

Cảm giác thật tuyệt khi nhắm mắt lại và suy nghĩ về các vấn đề, như vậy có thể suy nghĩ nhiều hơn một chút.

Bên ngoài.

Các phóng viên vẫn chưa rời đi và vẫn đang đợi ở đó.

“Ý của mọi người là nhất quyết chờ ở chỗ này sao?” Một gã phóng viên hỏi.

“Ừ, tôi sẽ thuê một căn phòng gần đây để chờ kết quả cuối cùng.”

“Đây là một chuyện lớn, nếu thật sự thành công thì đây sẽ là một tin tức chấn động trên toàn thế giới đó.”

“Đúng vậy, Lâm đại sư lại tiến vào phòng thí nghiệm nghiên cứu, chuyện này thật làm người khác mong đợi, bởi không biết sẽ xảy ra chuyện gì.”

Hôm nay, không chỉ các phóng viên mong đợi mà người dân cả nước cũng đang mong đợi.

Một ngày trôi qua.

Tin tức đã được đưa ra.

‘Bệnh nhân AIDS đã đến Thượng Hải để tham gia cùng Lâm đại sư.’

‘Nghiên cứu chính thức bắt đầu, chúng ta hãy chờ đợi kết quả.’

‘Lâm đại sư nói nhất định có thể chinh phục được bệnh AIDS, nhưng tình huống cụ thể thì không biết.’

Hiện tại trên weibo, các tiêu đề đều là về Lâm đại sư, một số minh tinh nổi tiếng và các tin tức khác cũng đã nhường chỗ bởi chúng hoàn toàn không có cơ hội bùng nổ.

“Bắt đầu chinh phục nhưng không biết kết quả sẽ như thế nào.”

“Theo tôi thấy, nắm chắc không lớn lắm.”

“Tôi rất tin tưởng Lâm đại sư nên tôi nghĩ nhất định sẽ có khả năng.”

“Ha ha, họ Lâm này hoàn toàn là muốn tự tìm chết, tôi mong hắn sẽ mắc phải căn bệnh này, thật là tuyệt vời.”

“Chết tiệt, lầu trên, mày có gan thì nói địa chỉ ra xem tao có đánh chết mày không.”

“Thằng này chỉ là một kẻ xàm lờ thôi, mọi người đừng để ý đến hắn làm gì, hoàn toàn không thể hiểu được.”

“Chết tiệt, Lâm đại sư đã mạo hiểm tính mạng để nghiên cứu, vậy mà lại có những kẻ ngu ngốc nói lời quá đáng như thế, đúng là đáng bị đánh chết mà.”

Dân mạng bắt đầu la hét, đối với kiểu đùa thế này thì họ gặp một tên sẽ chửi một tên. Xem như một số người không có cảm tình với Lâm đại sư thì lúc này cũng đã quay sang ủng hộ.

Dù sao đây cũng là chuyện tốt, nếu còn có người nói xấu như thế thì kẻ đó đúng là quá ghê tởm.

Học viện Trung Y Thượng Hải.

Ngày càng có nhiều người tụ tập ở cổng trường, họ đều đến sau khi xem tin tức và muốn xem chuyện gì đang xảy ra.

Đặc biệt là những sinh viên mới đi ra từ trường học rất được chào đón.

“Cậu bạn, bên trong xảy ra chuyện gì vậy?” Một người qua đường tóm lấy một học sinh hỏi.

Học sinh: “Viện trưởng chúng tôi và Lâm đại sư đều ở trong phòng thí nghiệm, còn không biết chuyện gì xảy ra.”

“Cậu nói có nắm chắc thành công không?”

Học sinh: “Có lẽ có nắm chắc, dù sao thì Lâm đại sư rất lợi hại mà viện trưởng của chúng tôi cũng rất lợi hại, thầy trò cùng ra tay chắc sẽ làm nên việc.”

Chương 1952: Người nước ngoài cũng đến săn tin

Càng ngày càng có nhiều người đến, các phóng viên cũng nhân cơ hội phỏng vấn để có thể làm rõ, bởi mọi người rất để ý chuyện này.

Hiện tại Trương Nhất Quân rất lo lắng, ông ấy không biết rõ bên trong có chuyện gì, mỗi một ngày trôi qua lại càng làm ông ấy khẩn trương.

Nếu như có thể, ông ấy rất tình nguyện canh giữ ở bên cạnh để nhìn sự việc phát sinh.

Trong phòng thí nghiệm

“Lão sư, thuốc này được không?”

Lâm Phàm: “Không được, chúng ta đoán sai rồi.”

Trong phòng mùi thuốc có hơi nồng mà ở bên kia Viên Viên bị Lâm Phàm làm cho ngủ rồi. Đồng thời hắn dùng kiến thức võ hiệp để Viên Viên được ngăn cách với không khí trong phòng, không bị mùi thuốc bay đến.

Đối với Lâm Phàm thì cái việc thử những loại thuốc này không có vấn đề gì, nhưng mà Triệu Minh Thanh thì run như cầy sấy.

“Lão sư, ngài cứ vậy nếm thuốc có được không đó?”

Ông ấy thực sự lo lắng bởi dù sao thuốc cũng có ba phần độc, nếu nếm thử như vậy thì rất khó nói bởi sẽ không biết có chuyện gì xảy ra.

Lâm Phàm cười nói: “Yên tâm đi, không có việc gì đâu, ông tiếp tục đi.”

Hiện tại không có tiến triển chút nào bởi chính hắn không có bị bệnh này, nếu như có thể tự mình cảm nhận một chút thì có lẽ sẽ không tồi.

Đương nhiên hắn sẽ không nói cho Triệu Minh Thanh việc hắn muốn tự mình nhiễm bệnh được.

Nếu hắn nói việc này ra chỉ sợ học trò của hắn sẽ bị hù chết mất.

Hơn nữa chắc chắn ông ấy cũng không đồng ý.

Cho nên hắn quyết định lấy một giọt máu của Viên Viên dung nhập vào vết thương của chính mình để nhìn xem máu trong người mình cuối cùng sẽ bị tổn hại cái gì.

Nếu như có thể tự mình cảm nhận có lẽ sẽ càng thêm đơn giản.

Buổi tối!

Triệu Minh Thanh đi ngủ, chỉ là đơn giản nằm trên giường trong phòng thí nghiệm.

Mà Lâm Phàm đi tới bên người Viên Viên, trích ngón tay sau đó nhỏ máu xuống ngón tay mình trực tiếp đem máu tươi dung nhập vào cơ thể.

Ngón tay có vết trích của Viên Viên lại khôi phục lại hình dáng ban đầu.

Hắn cảm thấy trong cơ thể có gì đó đi vào, mà sức mạnh của bản thân như muốn bóp chết nó. Thế nhưng đã bị hắn khống chế để virus kia cứ tùy ý đi vào.

“Ừm, hóa ra là như vậy.”

Tốc độ xâm lấn của vi khuẩn và lây nhiễm không ngờ là như thế này.

Nó không ngừng phá hủy các tế bào miễn dịch, làm suy giảm chức năng miễn dịch của cơ thể. Hơn nữa còn có một thời gian ủ bệnh, trong khoảng thời gian đó khi tế bào miễn dịch trong máu hạ xuống một trình độ nhất định thì chính là lúc nó bộc phát.

“Hiểu rồi.”

Lâm Phàm khống chế loại virus này trong người, ngăn chặn không cho nó khuếch tán cũng không giết nó chết, chuẩn bị làm thí nghiệm. Nhưng hắn nghĩ đến lúc thử nghiệm sẽ gây động tĩnh, nhất định ảnh hưởng đến học trò cũng mình nên đành tạm dừng ý định thử nghiệm.

Trong khoảng thời gian này, vị học trò này củ mình đã không được nghỉ ngơi thật tốt. Nếu đã vậy thì đành chờ đến ngày mai vậy.

Sáng sớm hôm sau.

Trên mạng.

“Ngày mới thức dậy, việc làm đầu tiên tôi làm chính là đổi mới tin tức trên mạng, để xem tình hình thế nào rồi, xem ra còn chưa thành công.”

“Gấp gì chứ, mới chỉ được vài ngày thôi, thời gian còn dài, đây cũng không phải là căn bệnh đơn giản.”

Đúng vậy, tôi tin tưởng Lâm đại sư nhất định sẽ làm được.”

“Đúng lúc tôi là người Thượng Hải, để tôi qua đó xem tình hình thế nào.”

“Bây giờ tất cả mọi người trên mạng đều chú ý đến chuyện này, cũng không ít người nổi tiếng đăng lên Weibo. Tôi muốn hỏi một chút, giữa Lâm đại sư và mấy người nổi tiếng này có quan hệ rất tốt hay sao?”

“Tốt cái rắm, Lâm đại sư từng đối chọi với rất nhiều người nổi tiếng, đặc biệt làm Anh Kim kia, không biết đã làm liên lụy đến bao nhiêu người luôn ấy chứ.”

“Ha ha, xem ra là vì Lâm đại sư rất lợi hại cho nên những người nổi tiếng kia đều muốn bù fame của hắn.”

Đối với những người nổi tiếng mà nói, bọn họ không dám chọc vào hắn bởi vì hắn quá nguy hiểm, trước kia tên tuổi hắn chưa nổi tiếng thì đã khiến người ta khốn đốn rồi.

Càng không cần phải nói, hiện tại danh tiếng hắn đã nổi đến mức này.

Ai dám đối chọi với Lâm đại sư… Đó không phải là tự tìm được chết sao.

Ở một nơi nào đó, Anh Kim đang xem tin tức trên mạng.

"Tên họ Lâm kia, nhanh bị nhiễm HIV-AIDS đi."

Học viện trung y Thượng Hải.

Khi các phóng viên đến hiện trường, một chuyện đã xảy ra khiến bọn họ kinh ngạc, bọn họ nhìn thấy rất nhiều người nước ngoài đang đứng chờ ở trước cổng học viện.

Sau đó bọn họ cầm micro đến đó phỏng vấn.

"Xin chào, xin hỏi mọi người cũng quan tâm đến chuyện nghiên cứu này của Lâm đại sư sao?"

Người nước ngoài được phỏng vấn hình như là người Mỹ, lúc này mới gật đầu: "Đúng vậy, tôi rất quan tâm. Tôi là người nước Mỹ đến đây để chờ kết quả nghiên cứu của Lâm đại sư."

Phóng viên sững sờ: "Bạn nói tiếng Trung rất giỏi đó nha."

"Tôi đã học tiếng Trung."

"Xin hỏi bạn làm sao biết chuyện Lâm đại sư nghiên cứu HIV -AIDS?"

…

Chương 1953: Cái này cũng không được

"Trên mạng, bên nước chúng tôi có một diễn đàn, cư dân mạng thường xuyên đăng tải những chuyện này lên mạng. Khi tôi biết chuyện này đã chạy đến đây ngay lập tức, bên đó cũng không thiếu người vì biết chuyện này mà đến đây."

Các phóng viên nhìn về phía trước, quả nhiên bên đó có không ít người của các quốc gia khác đang ngồi đợi.

Đối với các phóng viên mà nói, bọn họ không nghĩ đến chuyện này đã thu hút sự chú ý của nhiều người như vậy, ngay cả người nước ngoài cũng chạy đến đây.

Lúc này, Triệu Chung Dương giơ điện thoại lên phát trực tiếp.

Cậu ta không có cách nào khác, người theo dõi của cậu ta đều muốn cậu ta đến hiện trường phát sóng trực tiếp, trong lòng cậu ta cũng rất căng thẳng, cũng đã mấy ngày rồi mà anh Lâm vẫn không có tin tức gì.

Ngoại trừ mỗi lần có người mang cơm đi vào, báo cáo chút tình hình bên trong thì không còn tin tức nào khác.

"Các anh em, hiện tại tôi đang ở cửa ra vào của học viện trung y Thượng Hải. Lúc này có rất nhiều người, nhưng bên trong cũng không có tin tức mới nào truyền ra." Triệu Chung Dương nhìn vào màn hình nói.

Khán giả ở trong phòng phát sóng trực tiếp cũng vô cùng kinh hãi khi nhìn thấy tình hình tại hiện trường.

Không ngờ lại có nhiều người đến như vậy, thật sự quá dữ dội.

Hơn nữa điều khiến bọn họ càng thêm khiếp sợ chính là có cả người nước ngoài đang đứng đợi ở đó.

"Mẹ kiếp, sao tôi lại có cảm giác danh tiếng của Lâm đại sư lan ra cả quốc tế rồi. Chỉ nghiên cứu cái này mà lại thu hút nhiều người nước ngoài đến đây xem như vậy."

"Nhất định là vậy, lần này nghiên cứu bệnh nan y đã thu hút sự chú ý của thế giới. Hôm qua tôi đã leo tường lửa, ở nước ngoài tin tức này cũng đã được đăng rồi."

"Thật hay giả vậy?"

"Thật sự, hiện tại một số đài truyền hình đều đang đưa tin này, Lâm đại sư thật sự rất nổi tiếng. Thậm chí so với bệnh máu trắng lần trước thì lần này càng nổi hơn, còn có cả một số nước đặc biệt thì càng chờ mong. Nếu Lâm đại sư thật sự thành công, điều này thực sự sẽ cứu được cả thế giới luôn đó."

"Đúng vậy, tính lây lan của bệnh này thật sự quá kinh khủng, hơn nữa nó còn khiến người ta khó lòng phòng bị. Nếu như bạn là người có dục vọng cao thì rất có thể bạn sẽ là người bị bệnh tiếp theo luôn đó."

“Anh Dương, có thể hỏi tình hình hiện trường một chút hay không, chẳng lẽ không có tin tức gì truyền ra sao?”

Triệu Chung Dương: “Tôi cũng đã hỏi qua nhưng không có chút tin tức nào, bên trong tạm thời không có bất cứ tin tức nào được truyền ra.”

Trong phòng thí nghiệm.

Triệu Minh Thanh đứng ở một bên xem đã hoàn toàn trợn mắt há mồm. Ông ấy không ngừng bốc thuốc, sắc thuốc. Hơn nữa ông phát hiện lão sư của mình dường như là đã tìm được manh mối.

Lâm phàm nếm thử thuốc sau đó cảm nhận sự thay đổi của virus đang bị áp chế trong cơ thể.

“Không được, còn thiếu một chút, hơn nữa cái này rất có hại đối với cơ thể, phải tìm một loại ôn hòa hơn một chút.”

Triệu Minh Thanh: “Lão sư, đây là bệnh nan y đó, có lẽ không có khả năng tìm được biện pháp ôn hoà được đâu.”

Lâm Phàm lắc đầu: “Không phải không có cách chỉ là không tìm được mà thôi, vạn vật đều đối lập nhau, mọi thứ đều có phương pháp giải quyết, chỉ là chúng ta chưa phát hiện ra mà thôi, tôi tiếp tục nếm thử.”

“Được.” Triệu Minh Thanh gật đầu càng có thêm động lực, hôm nay lão sư không giống hôm qua, dường như hắn đã nghĩ thông suốt rất nhiều. Bốc thuốc, kê đơn đều đã có mục đích, giống như hắn đã biết dược liệu nào là cần thiết phải dùng.

Không hổ là lão sư, mặc dù hiện tại y thuật của ông ấy tiến bộ không ít, nhưng khi so sánh với lão sư thì có sự chênh lệch quá lớn.

Một phần thuốc khác lại ra lò.

Mà Lâm Phàm chính là người trực tiếp thử thuốc, trước tiếp nếm thử rồi cảm nhận biến hoá trong cơ thể.

Không được.

Cái này cũng không được.

Vẫn chưa được.

Không ngừng nếm thử, bọn họ cố gắng dung hợp những thứ hữu dụng đến tận buổi tối.

Lâm Phàm đã nếm thử hết mấy trăm phần thuốc.

Không có liều thuốc hoàn mỹ trong suy nghĩ của Lâm Phàm.

Tuy nhiên trong đó có một phần thuốc có sức công phá, nhưng sức công phá lại quá mạnh mẽ, nếu có thể đánh bại được HIV - AIDS mà phá hủy thân thể như thế thì đúng là cái được không đủ bù cái mất.

Phần thuốc này nếu uống vào thì cơ thể sẽ xuất hiện sự thay đổi rất lớn. Thậm chí có khả năng xuất hiện những bệnh ung thư khác, cho nên nó không tính là đạt yêu cầu.

Triệu Minh Thanh: "Lão sư, ngài uống nhiều thuốc như vậy thì có sao không?"

Hiện tại ông ấy rất sợ, hôm nay lão sư thử thuốc như vậy thì sẽ có ảnh hưởng rất lớn đối với cơ thể.

Lâm phàm phất tay: "Yên tâm, không sao đâu, những cái này đều là chuyện nhỏ thôi. Ông quên tôi là người luyện đan sao, chỉ cần bài trừ thuốc ra khỏi cơ thể thì không có vấn đề gì."

Triệu Minh Thanh bán tín bán nghi nhưng chỉ có thể tin tưởng lão sư.

Chỉ hy vọng có thể nhanh chóng nghiên cứu ra thuốc càng nhanh càng tốt.

Chương 1954: Lâm đại sư đã nhiễm HIV - AIDS

Hai ngày sau.

Dư luận trên mạng dần đổi hướng, không biết từ khi nào đã có người điều hướng dư luận ở trên mạng.

'Tin tức mới nhất, Lâm đại sư đang nghiên cứu HIV - AIDS thì bị lây nhiễm, xem ra hy vọng đã tan vỡ.'

Một mẩu tin đã xuất hiện, được đăng bởi một tờ báo ở một thành phố ven biển nào đó.

Khi cư dân mạng nhìn thấy tin tức này thì chấn động ngay lập tức.

“Mẹ kiếp, không thể nào, đay là thật hay giả vậy.”

“Con mẹ nó, tin này vừa nhìn là biết giả, làm sao Lâm đại sư có thể bị lây nhiễm được, đầu óc có bệnh à.”

“Đây là thật, đây là tin tức mới nhất. Mọi người đừng đợi nữa, Lâm đại sư đã bị lây nhiễm rồi, sau này chỉ sợ sẽ không còn ai dám mua bánh kếp của hắn nữa.”

“Tòa báo này thật sự là muốn tìm đường chết mà, tôi đang chờ ngoài cửa của học viện Trung y cũng không nghe thấy tin tức gì, đúng là muốn tìm đường chết rồi?”

Lập tức ở trên mạng có vô số ý kiến, đối với dân thành thị bình thường thì họ tin tưởng những gì trên mạng, hoặc là tin tức nói gì thì bọn họ sẽ tin ngay lập tức.

Hiện tại mấy minh tinh ở trên mạng đều dùng chiêu trò thế này. Bọn họ thường xuyên kích động tâm trạng của cư dân mạng, thậm chí khi dân mạng đồng tình với một bên nào đó thì ngay lập tức họ sẽ đảo ngược, hoàn toàn coi dân mạng như những con khỉ để trêu đùa.

Hơn nữa đám cư dân mạng không hiểu cứ ở dưới cổ vũ không ngừng nghỉ, bọn họ bị đám minh tinh coi như là công cụ để giúp tăng fan hâm mộ.

Khi nhìn thấy tin tức này, mấy ông chủ cửa hàng trong phố Vân Lý tức giận đến mức toàn thân run lên.

Ông Lương tức đến mức mặt mũi đỏ bừng: “Tòa soạn này có phải bị bệnh rồi hay không, còn nói ông chủ nhỏ bị nhiễm bệnh HIV - AIDS, sao anh ta không bị nhiễm bệnh luôn đi.”

Ông Trần: “Thật là quá đáng lắm rồi, ông chủ nhỏ còn đang nghiên cứu. Hơn nữa còn đang làm một chuyện có ích cho nhân loại trên toàn thế giới nhưng lại bị nói quá đáng như thế này, chẳng phải là bọn người này không có chút lương tâm nào sao?”

Chị Hồng ôm chó con nói: “Những người này còn có lương tâm sao… Họ chẳng có chút lương tâm nào rồi. Bọn họ chỉ biết nghĩ xem làm thế nào để thu hút sự chú ý của người khác

nên sẽ không nghĩ nhiều như vậy, hoàn toàn không có đạo đức nghề nghiệp của ngày thường chút nào."

Khi nhìn thấy tin tức này, các phóng viên Thượng Hải cũng rất lo lắng.

"Mẹ kiếp, đây là hành động sỉ nhục của đám đồng nghiệp mà… Chính những người này đã làm xấu hình ảnh ngành báo chí của chúng ta, đây chính là những phóng viên lừa đảo."

"Đúng vậy, chúng ta phải kháng nghị. Bọn họ hãm hại Lâm đại sự như vậy, chẳng lẽ không biết nếu Lâm đại sư thật sự không thành công mà còn bị lây nhiễm HIV - AIDS, chuyện này có bao nhiêu ảnh hưởng đến cuộc sống sau này."

"Không thể nhịn được nữa, tòa soạn này tên là gì? Bây giờ tôi sẽ giải thích, mọi người nhanh chóng cùng tôi chiến đấu đi."

"Chúng ta cùng nhau kháng nghị."

Giờ phút này, các phóng viên Thượng Hải đoàn kết với nhau, trực tiếp phản đối. Sao bọn họ có thể dễ dàng tha thứ cho người vu khống Lâm đại sư được. Đây là người mà bọn họ rất thân thiết cũng là người lợi hại nhất họ từng biết.

Ở một thành phố vùng duyên hải nào đó, trong một phòng ký túc xá có treo bốn chữ "Kim Minh Thuyết Pháp" xuất hiện trên vách tường.

"Ha ha!"

Đúng lúc này ở trong văn phòng, tổng biên tập nở nụ cười nhìn tình hình trên mạng. Đây thật đúng là một cách lăng xê tốt, độ theo dõi tăng lên nhanh thế này hoàn toàn vượt quá sự mong muốn của ông ta.

Khi mọi người còn đang suy đoán xem Lâm đại sư có thể thành công hay không thì đầu anh ta khẽ nảy ra ý nghĩ tuyệt vời này. Không phải các người đều đang thảo luận Lâm đại sư có thể thành công hay không sao? Vậy tôi sẽ đưa ra một chủ đề gây phẫn nộ, nói thẳng là Lâm đại sư đã bị nhiễm HIV - AIDS.

Hơn nữa tin tức này vẫn có sức thuyết phục.

Đương nhiên, sức thuyết phục này chỉ chỉ dành cho những người không nắm rõ tình hình cụ thể.

Ví dụ như bức ảnh Lâm đại sư ôm Viên Viên trong ngực, ông ta trực tiếp giải thích loại người nào mà dám bế một đứa trẻ mắc bệnh HIV - AIDS trên tay. Nguyên nhân rất đơn giản, đó chính là một người cũng đang mắc bệnh AIDS…

Tại sao Lâm đại sư lại không sợ hãi mà muốn nghiên cứu căn bệnh nan y đáng sợ như vậy.

Lý do cũng rất đơn giản, cũng là vì Lâm đại sư cũng mắc bệnh HIV - AIDS.

Nói tóm lại, đối với những người có đầu óc ngu si thì sẽ có chút tin tưởng, dù sao chuyện này cũng hợp tình hợp lý, hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì.

Lúc này, một người phóng viên đi lên gõ cửa, sắc mặt có chút bối rối.

“Tổng biên tập, không xong rồi. Các phóng viên của Thượng Hải đều phản đối chúng ta và yêu cầu chúng ta nhanh chóng đăng tin xin lỗi.” Người phóng viên nói, anh ta chưa bao giờ gặp chuyện như vậy. Bọn họ chỉ nói chuyện của người khác, không hiểu tại sao những phóng viên của Thượng Hải kia lại nổi điên như vậy. Hơn nữa việc đó có liên quan gì đến bọn họ đâu chứ.

…

Chương 1955: Tổng biên tập báo lá cải bị bắt

Tổng biên tập đang hút thuốc, không để tâm chuyện này chút nào, tựa lưng vào ghế và nở nụ cười trên môi.

“Không có việc gì đâu, cứ để bọn họ làm loạn đi, cậu không thấy tin tức của chúng ta viết đang rất hot trên mạng sao?”

“Còn số lượng đọc giả bên tài khoản chính thức thì sao?”

Phóng viên đã sớm chú ý đến những số liệu này: “Chủ biên, vừa tung ra không lâu thì bài viết của tài khoản chính thức của chúng ta đã được mọi người điên cuồng chia sẻ lại, nó đã sớm vượt qua một trăm nghìn lượt đọc rồi, với tốc độ tăng thế này

thì tôi nghĩ không bao lâu nữa sẽ đạt năm trăm nghìn lượt xem."

Tổng biên tập mỉm cười, gẩy tàn thuốc: "Cậu nghĩ quá ít rồi, theo tôi thấy năm trăm nghìn là con số thấp nhất, một triệu lượt xem cũng là chuyện có thể."

Phóng viên kia nghe nói vậy, lập tức sợ ngây người: "Tổng biên tập, có thể đạt tới con số này sao?"

Anh ta không dám tưởng tượng, nếu như đạt được một triệu thì nó sẽ bá đạo đến mức nào, đúng là khiến người ta không thể tưởng tượng được.

Nhưng anh ta vẫn có chút lo lắng, có chút sợ hãi nói: "Tổng biên tập, anh nói xem việc này có gây ra rắc rối gì không?"

Tổng biên tập xua tay: "Sẽ không đâu, yên tâm đi! Tin tức này chỉ là suy đoán của tôi, cũng chưa được xác nhận, tôi cũng đã ghi chú rõ ràng rồi."

Phóng viên kia cảm thấy xấu hổ, anh ta không ngờ tổng biên tập lại có thể nói như vậy, chỉ là văn bản ghi chú kia thật sự là quá nhỏ và nếu không nhìn kỹ có lẽ sẽ không nhìn ra được.

Nhưng đây là lần đầu tiên anh ta thấy số lượt xem của một bài viết lại cao như vậy, trước kia tin tức của họ không thể đạt được thành tích cao như vậy.

Đột nhiên!

Bên ngoài náo loạn.

"Tổng biên tập, không xong rồi, có người tìm anh." Bên ngoài có tiếng kinh hô.

Tổng biên tập nghe nói như vậy thì có chút bối rối, không biết là ai nhưng khi nhìn thấy người đến, trong lòng anh ta hẫng một chút.

Sao cảnh sát lại đến đây?

Chỉ thấy một người cảnh sát lấy một giấy chứng nhận có đóng dấu, phía trên là tin tức của anh ta: "Tin tức này là anh viết sao?"

Tổng biên tập có cảm giác không ổn, suy nghĩ một lúc, đang định nói đó không phải là bài tôi viết nhưng lại bị cảnh sát cắt

ngang.

“Không cần hỏi nữa, chứng cứ đã rất rõ ràng rồi, bài này là anh viết, mời anh đi cùng chúng tôi một chuyến. Chúng tôi buộc tội anh bôi nhọ người khác và tạo ra ảnh hưởng xấu trên mạng.”

“Đã là phóng viên sao có thể viết tin tức lung tung như vậy được, anh không biết nó sẽ có ảnh hưởng như thế nào sao?”

Lúc trước, phóng viên kia còn cảm thấy thoải mái, thoáng cái sắc mặt đã tái nhợt, anh ta không ngờ tổng biên tập lại bị bắt đi như thế này.

Đủ loại tin tức xuất hiện, các tòa soạn báo nhìn ra phương pháp của báo Kim Minh. Sau khi tin tức này được tải lên đã thu hút số lượng lớn người đọc, ngay lập tức bọn họ cũng định học theo. Bắt đầu viết các tin tức gây hiểu nhầm làm cho vấn đề phức tạp hơn.

Sau đó bọn họ nhận ra tình hình này đúng là rất tốt, thật sự đã thu hút được rất nhiều người đọc, số lượng vẫn tiếp tục tăng lên.

Chỉ là, trong lúc đó có một tin tức xuất hiện dọa bọn họ sợ chết khiếp, khiến họ phải xóa bỏ tin tức và xin lỗi ngay lập tức.

“Tổng biên tập báo Kim Minh đã bị cảnh sát bắt, tin đồn bậy bạ thì phải trả một cái giá thật đắt.”

Bọn họ không ngờ tin tức này vừa mới tung ra không lâu thì tổng biên tập tào báo Kim Minh đã bị mời đi uống trà, tốc độ này cũng quá nhanh rồi.

Thật sự, bọn họ không biết chuyện Lâm đại sư nghiên cứu HIV - AIDS lại được chính phủ coi trọng như thế. Mặc dù bọn họ không ra mặt nhưng bọn họ vẫn đang chờ mong chuyện này.

Nếu thật sự thành công thì Lâm đại sư thật sự đã tạo nên kỳ tích.

Bọn họ nhất định sẽ không tha thứ cho những tin tức nhảm xuất hiện trên mạng kia. Đương nhiên bọn họ sẽ ra tay trấn áp, làm sao có thể để cho những phóng viên kia tuỳ ý đăng tin bậy

bạ như thế. Hơn nữa còn bất chấp tất cả mà viết bài bậy bạ như thế thì tuyệt đối bọn họ sẽ không dung thứ được.

Khi các phóng viên Thượng Hải nhìn thấy tin tức kia thì đều nở nụ cười, bọn họ muốn thấy nhất chính là kết quả này, cũng đúng như những gì họ nghĩ, kiểu bù fame thế này sẽ không bao giờ có kết cục tốt đẹp.

Khi nhìn thấy tổng biên tập viết tin này bị bắt, cư dân mạng cũng rất hoang mang.

Hóa ra đây là tin giả.

Lúc này các phóng viên ngồi chồm hổm chờ ở học viên Trung Y đều rất sốt ruột. Dù sao đã nhiều ngày trôi qua như vậy, cũng không biết là có thành công hay không.

Trương Nhất Quân vẫn luôn chờ ở đó, mỗi ngày thậm chí cả lúc đi ngủ, câu ông ta muốn nghe nhất chính là.

Thành công.

Thế nhưng từng ngày từng ngày trôi qua vẫn không có tin tức gì, ông ta cảm thấy có chút lo lắng.

Thậm chí, trong đầu ông ta thỉnh thoảng hiện ra một ý tưởng.

Đó chính là thất bại.

…

Chương 1956: Cuối cùng cũng xong

Thế nhưng ông ta nhanh chóng ném suy nghĩ đó ra sau đầu. Không thể nào, tuyệt đối không thể, Lâm đại sư của bọn họ nhất định sẽ thành công.

Mỗi ngày, ngoài cửa học viện Trung y đều có người đi ngang qua, sau đó dừng lạ chăm chú nhìn tình hình bên trong.

Mặc dù không liên quan gì đến họ nhưng họ vẫn luôn nghĩ rằng Lâm đại sư nhất định sẽ thành công, hắn sẽ làm được.

“Nhường một chút…”

Đúng lúc này, một chiếc xe tải chất đầy dược liệu bên trên chạy đến.

Ông chủ dược liệu đưa hàng tới, ông ta nhận được điện thoại của Lâm đại sư, cần phải giao một ít dược liệu đến đây.

Những người vây xem nhìn thấy cảnh này cũng bắt đầu thảo luận.

“Tình huống gì vậy? Chẳng lẽ dược liệu bên trong đã dùng hết rồi sao?”

“Không thể nào, tôi nhớ bên trong còn có rất nhiều dược liệu. Bây giờ mới qua vài ngày mà đã dùng hết rồi sao? Thí nghiệm này rốt cuộc là thế nào?”

“Tôi không biết nhưng nhìn tình hình hiện tại có lẽ là rất khó khăn, nhưng nếu có thể giải quyết dễ dàng thì căn bệnh nan y này cũng sẽ không tồn tại lâu đến như vậy.”

Đối với những người dân mà nói, bọn họ biết trong quá trình nghiên cứu phải dùng rất nhiều dược liệu.

Nhưng hôm nay đã dùng hết dược liệu, điều này khiến bọn họ không biết phải nói gì.

Tốc độ tiêu hao thật sự quá nhanh, nhanh đến mức khiến người ta không thể tin được.

Trước cửa ra vào.

Triệu Minh Thanh đứng ở cửa ra vào, vẻ mặt hưng phấn. Bởi vì ông ấy biết được lão sư đã có phương hướng, điều đó có nghĩa là có lẽ có thể thành công.

“Lão Triệu, các nhân viên không dám đi vào, chỉ có mình tôi chuyển đến.” Lúc này, ông chủ dược liệu nói.

Triệu Minh Thanh: “Không sao, từ từ đến, chuyện này có thể hiểu được.”

Dù sao bên trong đang nghiên cứu cái gì mọi người đều biết được, không dám đi vào cũng là điều dễ hiểu.

Hơn nữa, cũng may lần này cũng không cần quá nhiều dược liệu nên việc vận chuyển rất đơn giản.

“Lão Triệu, tình hình Lâm đại sư thế nào rồi? Có thể thành công không?” Ông chủ dược liệu hỏi.

Hiện tại ông ta quan tâm nhất là chuyện này, cho dù là ngủ cũng nghĩ đến.

Triệu Minh Thanh gật đầu: "Ừm, không cần lo lắng quá, lão sư đã có ý tưởng rồi, tôi nghĩ không bao lâu nữa là có thể thành công."

Ông chủ dược liệu nghe vậy thì sững sờ, giống như nghe được một tin tức quan trọng vậy.

Ý nghĩa của những lời này rất phi thường, đây chẳng phải nói sẽ sắp thành công rồi sao.

"Bây giờ tạm thời chưa nói, dù sao kết quả cuối cùng cũng chưa có, mọi thứ phải chờ đợi kết quả cuối cùng mới được." Triệu Minh Thanh nói.

"Vâng." Ông chủ dược liệu gật đầu.

Trong phòng thí nghiệm.

Sắc mặt Lâm Phàm ngưng trệ, không ngừng cầm lấy thuốc.

Triệu Minh Thanh đứng một bên ghi chép, không nói một lời chỉ sợ sẽ làm phiền đến lão sư.

Hiện tại tiến độ rất nhanh, theo lời lão sư nói thì có lẽ không bao lâu nữa là có thể chữa được bệnh này.

Ông ấy không biết lão sư nói lời này để an ủi hay gì, thế nhưng ông ấy tin những gì lão sư nói.

Viên Viên ở đây mấy ngày, cô bé không khóc lần nào mà chỉ im lặng ngồi chỗ đó, có đôi khi lão sư sẽ ấn một cái để cho cô bé ngủ. Loại thủ pháp này ông ấy cũng biết, thế nhưng không có cách nào làm được, bởi vì ông không có năng lực bá đạo như lão sư.

Trên mạng.

"Vẫn chưa có kết quả sao? Lần này hơi chậm."

"???"

"Chậm cái gì, đây là chuyện bình thường, anh cho đây là cái gì, làm sao có thể lập tức thành công được chứ?"

"Tôi sắp thi đại học, gần đây tôi nghĩ là Trung y không phải quá tốt, nhưng tôi cũng muốn học Trung y. Nhưng bây giờ

nghe nói học Trung y sẽ không có con đường tương lai tốt, ai học thì xem như chết chắc.”

“Nói cái rắm gì thế, hiện tại Trung y rất thịnh hành, do cậu không biết đó thôi. Bây giờ ở nước ngoài mở một hiệu thuốc Trung y thì được hoan nghênh đến cỡ nào, nếu có kết hợp cả sắc thuốc thì việc làm ăn sẽ càng tốt hơn nữa.”

“Ôi trời, thật hay giả vậy, anh nghe ai nói vậy.”

“Còn nghe ai nói nữa? Hiện tại trên mạng đều lan truyền tin tức này. Bởi vì Lâm đại sư nên bây giờ những người ở nước ngoài muốn dùng thuốc Trung y đều đến hiệu thuốc để mua thuốc và sắc thuốc ở đó. Việc kinh doanh cũng nhờ vậy mà rất tốt đó.”

“Đừng nói những chuyện này, bây giờ tôi có chút bối rối, tôi cảm thấy lần này Lâm đại sư có chút nguy hiểm.”

“Tôi tin tưởng Lâm đại sư, tôi tin tưởng ngài ấy nhất định sẽ thành công.”

Càng ngày càng có nhiều người chờ đợi, bọn họ mù quáng tin tưởng vào Lâm đại sư, trong suy nghĩ của họ Lâm đại sư chính là vị thần Trung y.

Thậm chí cả bên Trung y lẫn Tây y hắn đều vô cùng sùng bái hắn.

Sáng sớm!

Sáu giờ đúng.

Trước cửa học viện Trung y không có ai, chỉ có phóng viên đang đợi.

Đúng lúc này, cánh cửa phòng thí nghiệm vẫn luôn đóng đột nhiên mở ra.

Một bóng người đi từ phòng thí nghiệm đi ra, người này duỗi lưng một cái, hít một hơi thật sâu.

“Cuối cùng cũng xong.”

Chương 1957: Xét nghiệm một chút

Sáng sớm, gió lạnh thổi lên mặt làm cả người Lâm Phàm đều tỉnh táo.

Nhìn thoáng qua phòng thí nghiệm.

Triệu Minh Thanh đã ngủ từ sớm, hẳn là do quá mệt mỏi nên hắn cũng không đánh thức.

Mà tối hôm qua, hắn chợt lóe ra linh cảm, đột nhiên nhớ tới thiếu cái gì rồi trực tiếp đứng lên bắt đầu làm việc.

Vì không muốn đánh thức Triệu Minh Thanh, hắn đã ngăn cách âm thanh khi thuốc lấy ra thì hắn trực tiếp để Viên Viên tỉnh lại rồi thường xuyên kiểm tra tình trạng cơ thể của cô bé.

Quả nhiên đã thành công, thuốc tiến vào trong cơ thể đã có biến hóa thật lớn.

Hơn nữa hắn cũng trực tiếp uống thuốc, tác dụng của thuốc rất nhanh, quả thật rất thành công, nhẹ nhàng giết chết virus.

Loại thuốc này dùng một tháng là có thể diệt trừ tất cả virus, đương nhiên nếu phát hiện sớm thì chỉ cần uống thuốc một tuần là khỏi. Lượng thuốc uống ít hay nhiều, đến bệnh viện kiểm tra một chút là có thể biết được.

Hiện giờ, hắn đã dùng năng lực bản thân thanh trừ toàn bộ virus trong cơ thể Viên Viên, hiện giờ cô bé đã trở thành một cô bé bình thường.

Hắn châm một điếu thuốc ngậm trong miệng, tựa ở lang cang lấy điện thoại di động ra rồi nhập văn bản, hắn chuẩn bị công bố phương thuốc ra ngoài.

“Ôi, thật sự là mệt mỏi, nếu như không nhờ phân loại tri thức võ hiệp, muốn thành công cũng không dễ dàng như vậy.”

Hắn cực kỳ tín nhiệm kiến thức bách khoa toàn thư, đây đúng là vô địch. Bất luận bệnh tình nào cũng là chuyện nhỏ, đến tay hắn đều có thể chữa khỏi. Về phần dùng thuốc Trung y trị liệu thì cần phải mất một thời gian nhất định.

Hắn hít một hơi thuốc rồi nhả ra, sau đó cẩn thận nhìn vào những nội dung này rồi tỉ mỉ kiểm tra một chút, xác định không có vấn đề mới có thể đăng lên.

Nếu trong đó có một loại thuốc nào xuất hiện sai sót hoặc vấn đề, như vậy có chút không ổn.

“Ổn rồi.”

Đăng lên, lập tức Weibo đã được cập nhật.

Từ Văn là một phóng viên, mỗi ngày anh ta rời giường đều rất sớm. Đồng thời gần đây có một chuyện cực lớn, đó chính là Lâm đại sư nghiên cứu bệnh AIDS.

Anh ta mở điện thoại di động xem Weibo, không biết Lâm đại sư có thành công hay không.

Nhưng mà anh ta biết, khoảng cách thành công có thể còn cần một thời gian, ít nhất hiện tại còn chưa thành công được.

Đột nhiên, bàn tay cầm điện thoại di động của anh ta bắt đầu run rẩy.

Anh ta đã thấy gì?

Vậy mà Lâm đại sư đã cập nhật Weibo, hơn nữa nội dung cập nhật lại làm cho anh ta có chút không dám tin. Không đúng, không phải không dám tin mà là quá vui mừng.

Tất cả đều là tên thuốc Trung y.

AIDS giai đoạn đầu dùng một tuần để điều trị.

Giai đoạn giữa dùng thuốc từ hai đến ba tuần.

Giai đoạn cuối điều trị mất một tháng.

Một ngày hai bữa, bỏ hút thuốc và uống rượu.

Tiếp theo sau là dược liệu Trung y.

“Mẹ kiếp!” Sau khi đọc weibo, anh ta ngay lập tức nhấc điện thoại di động lên rồi gọi cho các đồng nghiệp của mình.

Anh ta gọi hết cuộc này đến cuộc khác, những đồng nghiệp kia nhìn đồng hồ rồi mắng, mới mới sáu giờ sáng đã gọi điện thoại, bị hâm à.

Nhưng khi nghe được tin tức mới nhất, ai nấy đều bừng tỉnh, hoàn toàn tỉnh ngủ. Bọn họ liên tục nói cảm ơn rồi cúp điện thoại, sau đó mở Weib rồi lập tức rời giường chạy như bay đến học viện Trung y.

Cổng trường học viện Trung y cũng không có bao nhiêu người, có một số phóng viên trực tiếp mua một cái lều chờ đợi ở chỗ này, bọn họ còn đang trong mộng thì đã nhận được điện thoại đánh thức. Sau đó kéo lều trại ra mà lên giọng hò hét.

“Lâm đại sư đi ra rồi…”

Một tiếng này rống lên thật kinh thiên động địa, làm cho tất cả mọi người tỉnh táo lại.

“Mẹ kiếp, Lâm đại sư đi ra rồi.”

“Mẹ kiếp, thật hay giả vậy, nếu là giả thì tôi phải liều mạng với anh đó.”

“Mau cho tôi xem một chút.”

Khi mọi người nhìn về phía xa, chỉ thấy Lâm đại sư một mình đang tựa trên lan can hút thuốc, có vẻ như rất nhàn nhã tự do tự tại, không nhìn ra chút vấn đề gì.

Xe cứu thương vẫn còn đỗ ở cổng Học viện Trung y, một bác sĩ vội vàng đi xuống rồi nhanh chóng chạy phía bên kia, vừa chạy vừa đeo găng tay.

Lâm Phàm nhìn một đám người chạy tới, cũng bình tĩnh cười, hắn biết những người này đã chờ đợi ở đây rất lâu.

“Mọi người đừng tới đây.” Bác sĩ ngăn cản phóng viên, sau đó đi tới trước mặt Lâm đại sư, nói: “Lâm đại sư, có thể lấy máu hay không, để cho tôi đến bệnh viện xét nghiệm một chút. ”

“Được.” Lâm Phàm gật đầu, vươn tay để đối phương đâm một cái trích máu.

Hắn biết rằng bác sĩ đang loại trừ khả năng.

“Lâm đại sư, vậy Triệu lão sư thì sao?”

Lâm Phàm xua tay: “Ông ấy không cần, nếu tôi không có việc gì thì ông ấy sẽ không sao. Hơn nữa phương thuốc đã nghiên cứu ra rồi, anh cho rằng còn có vấn đề hay sao?”

“Đứa bé…” bác sĩ hỏi.

Lâm Phàm gật đầu đáp: “Ừm, cô bé cũng đã khỏi rồi, có thể lấy chút máu đi xét nghiệm.”

Chương 1958: Thật sự thành công

Bác sĩ đi theo Lâm đại sư vào phòng thí nghiệm, ôm Viên Viên đang ngủ say lên, chích vào tay cô bé một cái, động tác của bác sĩ rất nghiêm túc không dám có một chút sơ suất.

Bác sĩ nhanh chóng lấy được hai loại máu rồi vội vàng chạy tới bệnh viện, hiện tại anh ta muốn xét nghiệm hai loại máu này xem kết quả rốt cuộc như thế nào.

Đáy lòng anh ta cũng cho rằng Lâm đại sư nhất định là thành công, nhưng kết quả cụ thể là gì thì thật sự không biết.

Lúc anh ta rời đi còn cảnh cáo các phóng viên, tạm thời không nên đi qua, chờ có kết quả kiểm tra.

Tuy nhiên sau khi bác sĩ này rời đi, các phóng viên nào quản nhiều như vậy, họ trực tiếp xông lên.

Bọn họ cực kỳ tin tưởng Lâm đại sư, nếu đã nói thành công thì vậy nhất định thành công, tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm.

Mà điều làm cho các phóng viên hưng phấn chính là, bệnh AIDS là do Lâm đại sư của bọn họ trị khỏi.

Lâm Phàm nhìn thấy nhiều phóng viên như vậy đi tới, cũng cười, sau đó từ trên lầu đi xuống, trong nháy mắt đã bị các phóng viên vây quanh.

“Lâm đại sư, thật sự thành công rồi sao?” Một phóng viên đỏ mặt hỏi, anh ta đỏ mặt vì quá phấn khích.

Lâm Phàm gật đầu đáp: “Đúng, thành công rồi.”

“Lâm đại sư, Viên Viên thế nào rồi, tình huống của cô bé bây giờ thế nào?” Phóng viên hỏi tình hình đứa trẻ, không biết tình huống thế nào.

Mà đúng lúc này, một thân ảnh vội vàng chạy tới.

“Thực xin lỗi, phiền nhường đường.”

Trương Nhất Quân ngủ rất nông, nên khi nghe được thanh âm bên ngoài liền bừng tỉnh. Thậm chí ngay cả giày cũng không xỏ xong, khi nhìn thấy Lâm đại sư đi ra thì cả người lập tức chạy tới như điên.

“Lâm đại sư, thế nào rồi.” Trương Nhất Quân nắm lấy tay Lâm Phàm, khẩn trương hỏi.

Lâm Phàm cười gật đầu: “Ừm, đã giải quyết xong, Viên Viên cũng khôi phục sức khỏe, virus đã biến mất rồi.”

Trương Nhất Quân đứng ở đó giống như choáng váng, sau đó quỳ phịch trên mặt đất, nước mắt giàn giụa nói: “Lâm đại sư, cảm ơn ngài, thật sự cảm ơn ngài rất nhiều.”

Anh ta cũng không biết nên nói cái gì, gánh nặng trong lòng cuối cùng cũng đã tan thành mây khói.

Một khối đá buông xuống, cả người đều thoải mái.

Các phóng viên nhìn thấy tình huống này cũng chụp ảnh, ghi lại cảnh này.

Nhưng ngược lại có phóng viên có chút tò mò, mở miệng hỏi thăm.

“Lâm đại sư, virut trên người Viên Viên đã tiêu trừ, vậy phương thuốc này là trị liệu một lần sao?”

Lúc này, tất cả mọi người đều lắng tai nghe.

“Không phải.”

Lâm Phàm điềm nhiên nói.

“Phương thuốc này chia làm ba giai đoạn đầu, giữa và cuối, liều lượng dùng thuốc cũng khác nhau, chắc chắn sẽ không có chuyện một lần là sẽ chữa khỏi.”

Vừa dứt lời, hiện trường một mảnh yên tĩnh.

Trương Nhất Quân trợn tròn mắt.

Các phóng viên thậm chí không biết phải nói gì tại thời điểm này, một phóng viên hỏi.

“Lâm đại sư, nếu nói không phải là một lần chữa trị, vậy Viên Viên làm sao có thể…”

Bọn họ đã không dám tưởng tượng, không ngờ Lâm đại sư cũng sẽ nói giỡn, chỉ là trò đùa này không buồn cười chút nào.

Lâm Phàm lập tức hiểu ra. Xem ra mình không giải thích rõ ràng nên đã làm cho bọn họ có chút khó hiểu.

“Viên Viên quả thật đã khôi phục, trước khi tôi nghiên cứu đã trị cho cô bé xong rồi, còn nếu dùng phương thuốc Trung y thì đó là hai chuyện khác nhau. Cho nên trước khi phương thuốc ra đời thì tôi đã dùng phương pháp của tôi chữa lành cho Viên Viên trước rồi.”

Khi Lâm Phàm nói ra những lời này, tất cả mọi người đều bối rối.

Các phóng viên há hốc mồm ánh mắt kinh ngạc nhìn Lâm đại sư, khuôn mặt tự tin mà lại bình tĩnh này đột nhiên bọn họ cảm thấy có chút đáng sợ.

Con mẹ nó, thế này cũng quá lợi hại rồi.

“Ý của Lâm đại sư là ngài đã dùng y thuật của mình để chữa khỏi hoàn toàn bệnh HIV - AIDS sao?”

Lâm Phàm gật đầu đáp: “Đúng, anh nói không sai, quả thực như vậy.”

Lúc này các phóng viên cũng không biết nên nói gì, chỉ cảm giác giống như là gặp quỷ, thậm chí cảm thấy vô cùng đáng sợ.

Lâm đại sư này quả thực chính là thần.

Tại bệnh viện.

Bác sĩ kia vội vàng đi vào phòng thí nghiệm, lúc báo cáo xét nghiệm được đưa ra thì anh ta đã bị kinh ngạc đến ngây người. Thậm chí cảm giác như là gặp quỷ.

Lâm đại sư hoàn toàn bình thường.

Mà Viên Viên trước đó được xác định là bệnh nhân AIDS. Thế nhưng bây giờ sau khi xét nghiệm xong thì kết quả đã bình thường.

Điều đó có nghĩa là, bệnh nhân đã hết bệnh rồi.

Nhân viên xét nghiệm đứng một bên, có chút tò mò, hỏi: “Làm sao vậy, sao lại ngây ngốc đứng đó vậy.”

“Thành công rồi.”

Vẻ mặt nhân viên xét nghiệm đều ngơ ngác: “Cái gì thành công? ”

“Ha ha ha…” Đúng lúc này, bác sĩ kia lập tức bắt lấy nhân viên xét nghiệm nói: “Lâm đại sư thành công, bệnh AIDS đã được chữa trị hoàn toàn rồi.”

Nhân viên xét nghiệm kia chỉ ngẩn người một chút, sau đó đột ngột phản ứng lại.

“Anh nói gì vậy? Lâm đại sư thành công rồi sao?”

Sau đó dường như nghĩ tới cái gì đó, vội vàng mở điện thoại di động xem weibo của Lâm đại sư. Khi liếc mắt nhìn lại, anh ta không biết nói cái gì.

Chương 1959: Triệu Minh Thanh hối hận

Lâm đại sư thực sự đã đăng phương thuốc lên Weibo.

Bác sĩ không dừng lại, chạy thẳng về phía Học viện Trung y. Bây giờ anh ta thật sự quá hưng phấn, anh ta không ngờ lại thật sự thành công.

Đây là một niềm vui lớn.

Bây giờ vẫn là buổi sáng, một số người vẫn chưa thức dậy, nhưng nhân viên văn phòng đã di chuyển trên các phương tiện công cộng để đến công ty.

Trên tàu điện ngầm.

“Mẹ kiếp!”

Một người trẻ tuổi lướt Weibo, khi nhìn thấy Weibo của Lâm đại sư thì cả người anh ta không khống chế được mà rống lên.

Giọng nói này dẫn tới ánh mắt quái dị xung quanh, dường như đang nói người này bị ngốc hay gì vậy. Sao lại lớn tiếng như vậy trước mặt mọi người, hơn nữa còn nói năng thô tục như thế.

Người trẻ tuổi nhất thời cảm giác được ánh mắt xung quanh, sau đó vội vàng nói.

“Lâm đại sư đã thành công, bệnh AIDS đã được Lâm đại sư đánh bại.”

Lời này vừa nói ra, người trong xe lập tức xôn xao.

Sau đó cả đám người lập tức lấy điện thoại di động ra, xem weibo.

Bọn họ đều sinh sống ở Thượng Hải, đối với tình huống gần đây của Lâm đại sư thì rất để ý.

Trong phút chốc, trong xe ồn ào cả lên.

“Lợi hại rồi, thật sự quá lợi hại.”

“Đúng vậy, Lâm đại sư thật sự thành công, quả thật làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi mà.”

“Đây chính là tin tức động trời đó.”

Trên mạng.

Cũng đã có không ít cư dân mạng bắt đầu lên mạng. Mà lúc này, tin tức giống như là ong vỡ tổ.

“Mẹ kiếp, thành công rồi, Lâm đại sư thành công rồi.”

“Tôi nhìn thấy rồi, thế này cũng quá trâu bò rồi.”

“Ha ha ha, tôi đã biết Lâm đại sư nhất định sẽ thành công, người lúc trước nói sẽ không thành công mau đi ra, để cho tôi dạy dỗ cho anh cách làm người tốt. Thấy chưa, đây chính là Lâm đại sư đó.”

“Lợi hại, thật sự quá lợi hại, tôi muốn hỏi còn có bệnh gì mà Lâm đại sư không giải quyết được hay không.”

“Chuyện này vừa ra, tôi nghĩ toàn bộ thế giới đều phải chấn động rồi. Với một số quốc gia, Lâm đại sư chính là ân nhân cứu mạng của bọn họ đó.”

“Không sai, tôi cảm giác Lâm đại sư vẫn dùng Trung y để nghiên cứu, hình như là đang cố ý đưa Trung y phát triển ra ngoài thế giới.”

“Câu này không phải là nói nhảm sao, không đưa Trung y ra còn có thể đưa cái gì ra.”

Đối với cư dân mạng, bọn họ cảm thấy chuyện này quá tuyệt vời và rất phấn khích, họ chờ đợi quá lâu cuối cùng được nghe tin tốt.

Trải qua chuyện này, cảm giác sùng bái của bọn họ đối với Lâm đại sư lại tăng lên.

Tại học viện Trung y.

Đã có rất nhiều người dân đến đây, bọn họ đều biết được chuyện này và vô cùng phấn khởi. Mà những người từ nước ngoài đến biết được chuyện này cũng rất phấn khích, không biết nên nói cái gì.

Họ đã chờ đợi một thời gian dài, mỗi lần chờ đợi bọn họ đều cảm thấy tuyệt vọng.

Nhưng bây giờ, cuối cùng đã thành công, điều này làm cho họ không ngừng hưng phấn.

“Lợi hại, Lâm đại sư thật sự lợi hại.”

Bọn họ chưa từng thấy người Trung Quốc nào quá lợi hại. Nhưng trong suy nghĩ của bọn họ lúc này thì Lâm đại sư chính là người Trung Quốc lợi hại nhất trong suy nghĩ của bọn họ.

“Kết quả xét nghiệm đã ra, thật sự đã đánh bại căn bệnh này.”

Bác sĩ cầm máu đến bệnh viện kiểm tra rồi vội vàng trở về, vẻ mặt rất phấn khởi, người còn chưa tới đã nghe thấy tiếng.

Nhưng khi đến hiện trường, phát hiện những phóng viên kia đang vây quanh Lâm đại sư. Anh ta xem như hiểu được, thì ra ngay từ đầu tất cả mọi người đã tin tưởng Lâm đại sư có thể thành công chứ không phải chờ báo cáo xét nghiệm này của anh ta.

Lâm Phàm được các phóng viên vây quanh, nhận tất cả các loại câu hỏi.

Hắn đã sớm quen những tình huống này, nhưng hiện tại tất cả mọi người đều tỏ ra rất phấn khởi nên hắn đành trả lời từng người một.

“Lão sư…”

Lúc này, Triệu Minh Thanh mới tỉnh lại, khi nhìn thấy tình huống bên ngoài thì ông cũng hơi ngây người, giống như còn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Không phải họ vẫn đang nghiên cứu sao? Sao chớp mắt lại trở nên như vậy rồi.

“Minh Thanh, đã thành công rồi.” Lâm Phàm nói.

Triệu Minh Thanh vốn còn có chút ngây người, sau khi nghe được những lời này, cả người đều kinh hãi, sau đó hưng phấn nói: “Lão sư, thành công rồi sao?”

Lâm Phàm gật đầu đáp: “Ừm, đã thành công rồi, đi bế Viên Viên ra đi, để cô bé gặp cha mình.”

Đến giờ Triệu Minh Thanh vẫn chưa nghĩ thông, sao đột nhiên thành công rồi, tối hôm qua còn chưa thành công mà.

Chẳng lẽ là lão sư nửa đêm đột nhiên nghĩ ra biện pháp gì đó, sau đó đứng lên làm thí nghiệm.

Chỉ là, sao ông lại không có cảm nhận được?

Ôi, đều trách mình ngủ say như chết, bỏ lỡ chuyện này.

Hối hận, thật là hối hận.

Tại phố Vân Lý.

Điền Thần Côn đã đi tới cửa hàng từ sớm, mà Ngô U Lan bọn họ cũng đã đến rất sớm.

“Con mẹ nó, con mẹ nó, thằng nhóc này thành công rồi.” Thần Côn bật nhảy lên, trông rất hưng phấn, gương mặt cười rạng rỡ.

Ngô U Lan nhìn Weibo, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, giống như một tảng đá lớn trong lòng đã buông xuống, có cảm giác vui sướng nói không nên lời.

“Thành công rồi, vậy thì không có chuyện gì rồi, tôi biết anh Lâm nhất định sẽ thành công mà.”

Chương 1960: Chuyện muốn làm nhất

Mới sáng sớm Triệu Chung Dương đã mở livestream, khán giả trong phòng livestream cũng đã xuất hiện từ sớm.

“Anh Dương, Lâm đại sư thành công rồi, tôi vừa mới xem Weibo xong.”

“Bình thường tôi phải ngủ đến mười hai giờ trưa mới dậy. Thế nhưng bấm ngón tay tính toán, biết hôm nay sẽ xảy ra chuyện lớn cho nên trực tiếp tỉnh lại. Vừa mở điện thoại di động lên liếc mắt một cái, quả thật có chuyện lớn.”

“Tặng quà, tâm tình sảng khoái gấp bội, tặng một like cho anh Lâm của tôi.”

“Anh Dương, anh cũng đừng tham ô, tôi là thưởng cho anh Lâm chứ chả liên quan gì đến anh đâu nhé.”

Nhất thời, quà tặng trong livestream bay lên.

Triệu Chung Dương cười lớn: “Đám người các người coi tôi thành cái gì vậy, tôi là loại người này sao? Nhưng bây giờ là chuyện vui lớn, không nói nữa chúng tôi phải đến Học viện Trung y rồi.”

Vừa phát sóng trực tiếp, vừa hét lên: “Chúng ta nhanh chóng đến Học viện Trung y xem anh Lâm thế nào đi.”

Vừa dứt lời, mọi người lập tức đi.

“Nhanh lên.” Thần Côn nói.

Ngô U Lan nói: “Cha, cha trông cửa hàng giúp con chút, bọn con đi đón anh Lâm về.”

Bên ngoài, các ông chủ cửa hàng cũng đang chờ đợi.

“Thần Côn, Tiểu Triệu, nhanh lên, bây giờ chúng ta đến Học viện Trung y đi.”

Đối với các ông chủ cửa hàng thì đây chính là một chuyện lớn, cũng là chuyện bọn họ muốn nhìn thấy nhất. Bởi vậy có ai còn muốn ở lại, bọn họ đều muốn đến Học viện Trung y xem ông chủ nhỏ thế nào, hoặc là nói là đi đón gió tẩy trần cho hắn.

“Đi!”

Nhất thời, một đội ngũ hoành tráng xuất phát đi đến học viện Trung y.

Tại biệt thự.

Vương Minh Dương như cảm giác được cái gì đó, trực tiếp tỉnh lại.

Hứa Tử Nhạc mơ màng tỉnh lại, hỏi: “Minh Dương, anh làm sao vậy?”

Vương Minh Dương không nói gì mà lấy điện thoại di động ra, anh ta luôn cảm giác như có chuyện gì đã xảy ra. Thế nhưng vẫn không biết tình huống gì, trong lòng còn có chút chờ mong.

Khi mở điện thoại di động ra, nhìn thấy Weibo, anh ta nhất thời ngạc nhiên hô lên, mạnh mẽ ôm Hứa Tử Nhạc vào trong lồng ngực.

“Con mẹ nó, cậu ấy đã thành công.”

“Cái gì?” Hứa Dục Nhạc còn có chút mơ hồ, không biết Minh Dương đang nói cái gì, nhưng cô lập tức nghĩ tới cái gì, có chút không dám tin.

“Minh Dương, anh nói là anh Lâm, anh ấy thành công rồi sao?”

Vương Minh Dương gật đầu đáp: “Ừm, anh biết cậu ấy sẽ thành công, thật là làm cho người ta lo lắng lâu như vậy. Được rồi, chúng ta ngủ đi.”

Sau khi nói xong, anh ta lại nằm xuống chuẩn bị ngủ.

Hứa Dục Nhạc hỏi: “Minh Dương, anh không đi xem sao?”

Vương Minh Dương xua tay đáp: “Có cái gì hay mà xem, thành công rồi. Với lại không có xảy ra chuyện gì, không cần phải đi xem đâu.”

“Ha ha ha, nhưng mà người anh em tốt này của anh thật đúng là trâu bò.”

Hiện tại Vương Minh Dương rốt cục có thể buông xuống mọi lo lắng. Nếu không, anh ta bình thường thật đúng là không ngủ được. Hiện tại thì anh ta không cần suy nghĩ gì nữa, vùi đầu ngủ say, chuyện gì cũng không cần nghĩ.

Học viện Trung y.

Lâm Phàm bị các phóng viên vây quanh, người dân tụ tập xung quanh ngày càng nhiều. Dần dần, người dân chặn ở cửa không thể đi qua được nữa.

Một số sinh viên trong học viện đang thảo luận với nhau.

“Má nó, quá đỉnh, Lâm đại sư và viện trưởng Triệu thật sự thành công rồi.”

“Không dám tin, nếu như không phải cực kỳ tin tưởng Lâm đại sư thì tôi còn cho rằng đây là trò đùa của Lâm đại sư.”

“Làm sao có thể trò đùa chứ, hiện tại Lâm đại sư đã giải quyết được một chuyện lớn, tôi thật sự bội phục rồi.”

“Khi nào tôi mới có thể đạt được y thuật lợi hại như Lâm đại sư đây?”

“Chuyện này ấy à, tôi thấy cả đời cũng không được, không có khả năng đâu.”

“Tôi không tham lam như cậu, tôi chỉ cần được một nửa y thuật của viện trưởng Triệu là được rồi.”

Các sinh viên đều cảm thấy tự hào, dù sao Triệu Minh Thanh cũng là viện trưởng của bọn họ. Mà Lâm đại sư là lão sư của viện trưởng bọn họ, có thể được đi học trong một ngôi trường tạo ra kỳ tích này thực sự là rất hạnh phúc rồi.

Người dân bên ngoài nhìn thấy bên trong náo nhiệt như vậy thì nghi hoặc, không biết đã xảy ra chuyện gì. Thế hưng khi biết được chân tướng từ những người xung quanh cũng kinh hãi nói không nên lời.

Một số người dân rất phấn khích, một số thì rất ngạc nhiên.

Mà có người dân ngay từ đầu đã không coi trọng chuyện này, bọn họ thấy chuyện này đều là những điều viển vông, cho dù thực lực mạnh hơn nữa cũng tuyệt đối không thể có năng lực như vậy.

Tuy rằng Lâm đại sư rất giỏi nhưng AIDS là bệnh nan y, con virus này cực kỳ lợi hại, làm sao dễ dàng chữa khỏi như vậy.

Nhưng hiện tại, Lâm đại sư lại thật sự khắc phục được, điều này làm cho bọn họ cũng phải khiếp sợ.

Phóng viên hỏi: “Lâm đại sư, xin hỏi hiện tại ngài muốn làm một chuyện gì nhất?”

Lâm Phàm cười nói: “Một trong những việc tôi muốn làm nhất chính là trở về ngủ một giấc.”

“Ha ha ha.” Các phóng viên nở nụ cười, trái tim vốn căng thẳng của bọn họ thì giờ phút này cũng buông lỏng.

Có thể thấy Lâm đại sư thành công, tâm tình của bọn họ cũng cực kỳ vui sướng, có cảm giác hưng phấn nói không nên lời.

Chương 1961: Hạnh phúc của một người cha

Triệu Minh Thanh đứng ở bên cạnh, ánh mắt sùng bái nhìn lão sư. Lần nghiên cứu này ông cũng không giúp được bao nhiêu, hầu hết các nghiên cứu đều do lão sư tự mình hoàn thành.

Mà bây giờ, ông càng tin chắc lão sư lợi hại nhất, bệnh tình này còn có thể chữa được, vậy thế gian này còn có bệnh gì lão sư không chữa được đây.

Trong lòng ông ngập tràn tự hào.

Có thể tham dự quá trình chữa trị căn bệnh này, tâm tình hiện giờ của Triệu Minh rất sảng khoái, vui sướng không nói nên lời.

Nếu phải dùng một cụm từ để miêu tả, vậy thì đó là "thật sự sướng muốn bay lên trời."

Các phóng viên cảm thấy Lâm đại sư đã mệt nhọc, cũng phỏng vấn một chút rồi thôi.

"Mọi người nhường đường một chút, để Lâm đại sư của chúng ta nhanh chóng trở về nghỉ ngơi, ngài ấy nhất định mệt muốn chết rồi."

"Đúng vậy, con người bình thường cũng không chịu nổi nghiên cứu cường độ cao như thế, hơn nữa còn không thể để xảy ra sơ suất."

"Những lời vừa rồi của Lâm đại sư thật là ghê gớm nha, ngài ấy đã sớm chữa hết bệnh AIDS rồi. Chỉ là vì muốn nghiên cứu ra phương thuốc nên mới mất chút thời gian như vậy. Nếu mà những lời này mà lộ ra ánh sáng, sẽ khiến toàn thế giới phải khiếp sợ mất thôi.

Đúng lúc này, nhóm người Thần Côn vội vàng đến.

Các ông chủ cửa hàng nhìn thấy một màn này cũng sợ ngây người, đúng là biển người mà, nhiều người quá đi.

Lâm Phàm nhìn thấy bọn họ thì không khỏi nở nụ cười, không ngờ nhóm Thần Côn cũng đuổi tới đây.

Đây là thấy hiện tại không đủ náo nhiệt, nên đến góp vui đúng không.

Càng ngày càng có nhiều người tụ tập ở chỗ này, bọn họ đều đến xem Lâm đại sư.

Mà Điền Thần Côn cùng các ông chủ cửa hàng của phố Vân Lý đến là để chúc mừng.

Dù sao lúc còn chưa nghiên cứu ra, trong lòng bọn họ cũng rất lo lắng, ai cũng không dám cam đoan có thể xảy ra chuyện gì hay không.

Nhưng bây giờ khi nghe nói đã thành công, họ không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

"Thằng nhóc này thật lợi hại." Điền Thần Côn hô lớn một tiếng, cũng không thể không bội phục, ông thật sự chưa từng thấy người nào lợi hại như vậy.

Lâm Phàm cười đáp: "Chắc chắn rồi, mấy lời này không phải quá vô nghĩa rồi sao?"

Ông Trần nói: "Ông chủ nhỏ, cậu làm chúng tôi lo lắng muốn chết nhưng hiện tại tốt rồi, mọi chuyện đều đã kết thúc."

Tất cả mọi người ở phố Vân Lý như ông Lương, chị Hồng,… đều ở chỗ này, bọn họ đều rất bội phục trước hành động vĩ đại của ông chủ nhỏ, trong mắt bọn họ có thể nói đây là kỳ tích.

Nếu như không phải Lâm đại sư, bọn họ thật sự rất khó tưởng tượng, sao có thể có người chữa được căn bệnh nan y này chứ.

"Minh Thanh, có mệt không?" Lâm Phàm hỏi.

Lần nghiên cứu này, học trò của hắn cũng cống hiến rất lớn.

Triệu Minh Thanh hưng phấn nói: "Không mệt, hiện tại học trò chỉ thấy rất hưng phấn."

Đối với ông ấy mà nói, có thể đi theo bên người lão sư chứng kiến thời khắc đánh hạ được căn bệnh nan y, tâm tình của ông đã quá hưng phấn, có cảm giác rất thành tựu kho nói nên lời.

Lâm Phàm nói: "Hay là ông trở về nghỉ ngơi đi, thật sự là quá mệt mỏi."

Bọn họ luôn nghiên cứu cường độ cao, tinh thần đều rất mệt mỏi.

Các phóng viên nhìn tình huống trước mắt, cũng đều mở miệng nói: "Đúng vậy, Lâm đại sư, các người nên về nghỉ ngơi đi, chúng tôi cũng không vội phỏng vấn đâu."

“Đúng vậy, đúng vậy, đây là một chuyện lớn, chúng tôi không vội chút nào.”

“Dù sao Lâm đại sư cũng ở phố Vân Lý, rất gần, chờ ngày mai tôi lại đến phố Vân Lý phỏng vấn Lâm đại sư một chút.”

Không chỉ các phóng viên đang nói chuyện, mà ngay cả các ông chủ cửa hàng trên phố Vân Lý cũng đang bàn tán.

Lâm Phàm cười nói: “Trở về tắm rửa thật kỹ, thay một bộ quần áo sạch sẽ vậy, thế thì tôi về trước đây, có chuyện gì ngày mai nói sau.”

Mọi người lập tức tránh ra một con đường, ánh mắt chăm chú nhìn Lâm Phàm, giống như đưa tiễn một vị anh hùng vậy.

Trương Nhất Quân nắm tay con gái, tâm tình ông ta chưa bao giờ vui vẻ như thế, tảng đá lớn trong lòng cũng nặng nề hạ xuống, không còn bất kỳ áp lực gì. Lúc này chỉ cảm giác bầu trời thoáng cái đã trở nên sáng sủa.

Thực sự, thực sự quá hạnh phúc.

Ông ta cũng không biết nên biểu đạt nội tâm của mình như thế nào, cho dù là dập đầu hay làm trâu làm ngựa cũng khó có thể biểu hiện phần biết ơn trong lòng.

Nhìn bóng người dần dần rời đi, hốc mắt Trương Nhất Quân cũng đột nhiên đỏ lên, rơm rớm nước mắt.

Các phóng viên cảm thấy rằng đây là một chuyện mà tất cả mọi người nên ăn mừng, thực sự ngày hôm nay quá vui vẻ rồi.

Lâm Phàm và Triệu Minh Thanh đã rời đi.

Trương Nhất Quân trở thành đối tượng phỏng vấn, đối với việc con gái được Lâm đại sư chữa khỏi bệnh như thế, nhất định ông ta có rất nhiều lời muốn nói.

Đối mặt với những câu hỏi của các phóng viên, Trương Nhất Quân không chút che giấu, kể ra toàn bộ nỗi niềm hưng phấn trong lòng.

Chương 1962: Cống hiến lớn cho nhân loại

Trên đường đi, đang lái xe.

“Ôi, rốt cục cũng kết thúc, mệt mỏi chẳng muốn nói gì nữa.” Lâm Phàm cười nói.

Triệu Minh Thanh ở một bên nói: “Lão sư, kỳ thật ngay từ đầu trong lòng học trò cũng không yên tâm, nhưng xem ra vẫn là học trò suy nghĩ nhiều rồi.”

Lâm Phàm cười nói: “Đương nhiên rồi, không suy nghĩ nhiều, còn có thể làm sao, đúng không.”

Hắn biết Triệu Minh Thanh không yên tâm, nhưng tín nhiệm mình nên mới tin tưởng mình nhất định có thể. Hiện giờ thật sự thành công, chuyện này với Triệu Minh Thanh cũng rất bất ngờ.

Đưa Triệu Minh Thanh về nhà, bà Triệu vẫn một mực chờ đợi ở cửa, khi nhìn thấy chồng mình trở về cũng lập tức tiến lên. Bà cũng không hỏi kết quả cụ thể mà chỉ hỏi han ân cần rồi nắm tay ông đi vào trong phòng.

Lâm Phàm ngồi ở ghế lái nhìn thấy tất cả, trên mặt lộ ra nụ cười.

Hắn nghĩ về yêu cầu mở kiến thức của bách khoa toàn thư.

“Có chút phiền não, chẳng lẽ mình thật sự già rồi, phải tính toán cho chuyện sau này sao?”

Hắn cảm thấy mình còn rất trẻ, chuyện tình cảm thật sự không cần gấp gáp, có thể từ từ đến.

Nhưng hiện tại xem ra, bách khoa toàn thư cũng sốt ruột cho mình, hắn suy nghĩ một chút, thật đúng là hơi buồn cười.

Hắn đi về phía nhà thuê, trở về nhà tắm rửa. Tinh thần trở nên sảng khoái, hắn nằm trên ghế sofa xem TV, sau đó mơ hồ ngủ thiếp đi.

Các phóng viên, ngồi xổm nhiều ngày như vậy, bây giờ đã có kết quả cũng trở lại tòa soạn, bọn họ bắt đầu gấp gáp soạn bản thảo.

Lần này, bọn họ nhất định phải viết bản thảo thật ra gì và này nọ mới được.

Dù sao Lâm đại sư làm chuyện này thật sự quá đỉnh, nếu như không khen ngợi một phen thì thật có lỗi với sự cố gắng của Lâm đại sư.

Các đơn vị liên quan đều họp khẩn cấp.

Một nhóm người có máu mặt ngồi trong phòng họp thảo luận chuyện Lâm Phàm chinh phục được bệnh AIDS. Hiện giờ phương thuốc cũng được đăng lên mạng, nói cách khác chuyện này đã không cần đến người kiểm soát rồi.

Mỗi công dân chỉ cần mua đúng thuốc có thể tự sắc thuốc ở nhà uống.

"Lần này Lâm đại sư làm quá tuyệt, giải quyết được vấn đề lớn như này. Nước ta có mấy ngôi làng bởi vì bán máu mà bệnh nhân AIDS chiếm đa số, hiện giờ Lâm đại sư đã chữa được bệnh này, hoàn toàn có thể chữa khỏi bệnh tình của những ngôi làng kia." Một lãnh đạo hưng phấn nói.

"Ừm, hiện giờ đang cho người ta thí nghiệm phương thuốc Lâm đại sư đưa ra, kiểm tra tình huống chữa trị. Nếu như không có vấn đề gì thì chúng ta sẽ mua thuốc đưa đến khắp các nơi."

"Kỳ thật không cần thí nghiệm, tôi vẫn rất tin tưởng Lâm đại sư. Tuy rằng người này không quá nể mặt người khác nhưng người ta có bản lĩnh, tính tình có chút không tốt cũng là rất bình thường."

Lúc ông ta nói ra lời này, người xung quanh cũng bất đắc dĩ nở nụ cười, cũng không phải Lâm đại sư tính tình không tốt mà trước kia bọn họ xảy ra mâu thuẫn với Lâm đại sư. Cho nên làm cho Lâm đại sư người ta ghi nhớ trong lòng.

Dù sao có người biết, Lâm đại sư đối xử rất tốt với những người khác, làm sao có thể chỉ không thân thiện với bọn họ.

Cho nên lý do này không cần nghĩ cũng có thể hiểu được.

Bởi vậy khi biết Lâm đại sư muốn nghiên cứu bệnh AIDS, bọn họ cũng không phái người đi qua nói chuyện về phương thuốc, chỉ yên lặng phía sau quan sát.

Nếu như có thể nghiên cứu ra thì đó là chuyện tốt. Nếu như không có nghiên cứu phát triển ra, vậy cũng không sao cả.

Hiện giờ phương thuốc thành công và được công bố, tâm tình bọn họ tự nhiên cũng rất tốt, điên cuồng khen ngợi Lâm đại sư.

Phương thuốc này vừa đưa ra, cũng không biết cứu vớt bao nhiêu người, đúng là một chuyện công đức vô lượng.

“Mặc dù tin tưởng Lâm đại sư nhưng chúng ta là đơn vị chính phủ, mọi chuyện đều phải dùng số liệu nói chuyện, cho nên thủ tục cần làm vẫn phải làm.

“Đúng, chuyện này ảnh hưởng rất lớn. Tuy rằng tạm thời còn chưa có tin tức, nhưng tôi biết một số nước khác đã liên lạc với chúng ta vì chuyện này đó.”

Ngày hôm sau!

Các phóng viên đều đã xuất bản những tin tức được viết ngày hôm qua.

“Thần y Lâm đại sư nổi tiếng nước ta, trải qua bảy ngày bảy đêm cuối cùng đã chinh phục AIDS”

“Mùa xuân của các bệnh nhân AIDS đang đến.”

“Một già một trẻ đã có những đóng góp lớn cho thế giới.”

“Chỉ e không có bệnh nào trên thế giới này mà Lâm đại sư không thể chữa khỏi.”

“Tôi có thể chữa được AIDS, chỉ là còn chưa nghiên cứu ra phương thuốc mà thôi.”

Khi những tin tức này xuất hiện, tất cả cư dân mạng đều bị sốc.

“Mẹ kiếp, thế này quá trâu bò rồi, đỉnh vãi.”

“Không thể tưởng được, thật sự không thể tưởng tượng được. Lâm đại sư tự thân có thể chữa được bệnh AIDS, chỉ là muốn nghiên cứu ra phương thuốc, lời này nói đúng là khiến tôi cạn lời luôn đó.”

“Đừng nói anh cạn lời, có là tôi cũng cạn lời thôi. Đây chính là nhân vật trâu bò nhất, mãi mãi là người trâu bò nhất, bạn sẽ không bao giờ biết được bước tiếp theo của người ta sẽ làm cái gì.”

“Phục luôn rồi, tôi cảm thấy Chính phủ nên tặng thưởng cho Lâm đại sư, đây là cống hiến rất lớn cho nhân loại đó.’

“Không sai, đúng là nên làm vậy.”

Chương 1963: Chúc mừng?

Trên các diễn đàn nước ngoài cũng đã sớm bùng nổ.

Trên diễn đàn đó, khi có người đăng kết quả này lên đã hoàn toàn khiến nó nổ tung, bọn họ thật sự bội phục người Trung Hoa sát đất, thậm chí có người kinh hãi không biết nên nói cái gì.

Đối với bọn họ, ngoại trừ bội phục thì không biết nên dùng từ ngữ gì để hình dung, cảm giác thật sự là đỉnh vãi, đúng là đỉnh của đỉnh.

Thậm chí, các phương tiện truyền thông nước ngoài cũng tranh giành để đưa tin về vấn đề này.

Khi biết bệnh AIDS được một người Trung Quốc chinh phục, phản ứng đầu tiên của bọn họ là không tin. Dù sao trong mắt mọi người, điều này không khoa học, bởi vì lĩnh vực y học của Trung Quốc yếu hơn nhiều so với các quốc gia khác.

Nếu không, làm sao mà có nhiều người chạy ra nước ngoài để điều trị như vậy

Tại phố Vân Lý!

Khi Lâm Phàm đến đây, phố Vân Lý đã cực kỳ náo nhiệt, không biết có bao nhiêu người từ mọi miền tổ quốc nước xông tới đây, chỉ vì muốn được nhìn Lâm đại sư một lần.

Các phóng viên cũng ngồi xổm chờ ở đây, ngày hôm qua bọn họ để cho Lâm đại sư sớm trở về nghỉ ngơi, cho nên vẫn chưa đến phỏng vấn.

Hiện giờ nghỉ ngơi tốt rồi, chắc chắn phải phỏng vấn một chút.

Lâm Phàm nhìn thấy tình huống hiện tại cũng quen rồi, sau khi đánh bại được bệnh AIDS, hắn liền biết kết quả sẽ như này, chuyện này cũng trong dự liệu của hắn.

“Lâm đại sư, hôm nay có thể để cho chúng tôi phỏng vấn một chút không?” Các phóng viên mỉm cười hỏi.

Lâm Phàm gật đầu đáp: “Được, hôm nay mọi người muốn phỏng vấn như thế nào thì phỏng vấn như thế đấy.”

Hắn đã sẵn sàng để làm cho các phóng viên phỏng vấn vui vẻ.

Triệu Chung Dương lấy di động ra, mở livestream hô hào: “Các anh em tốt, hiện tại phố Vân Lý đã bị bao vây, cực kỳ náo nhiệt luôn đó nha.”

Vừa mới bật livestream lên, vô số người tràn vào, bọn họ rất tò mò muốn xem tình huống của Lâm đại sư rốt cuộc như thế nào.

Khi nhìn thấy tình huống hiện trường, ai nấy đều choáng váng.

“Mẹ kiếp, nhiều người vãi, đúng là biển người đông nghịt.”

“Đúng vậy, thật sự quá khủng bố, nếu như đi qua, chỉ sợ đều phải đứng ở bên ngoài phố Vân Lý.”

“Tặng quà nào, đây là một chuyện vui lớn.”

“Không sai, chúc mừng Lâm đại sư thành công chữa được bệnh AIDS.”

Triệu Chung Dương cười tươi rói, là một thành viên của phố Vân Lý, trong lòng của cậu ta cũng rất tự hào.

Mà lúc này, Lâm Phàm đang bị các phóng viên vây quanh hỏi đủ loại vấn đề, hắn cũng trả lời cặn kẽ từng vấn đề, không chút che giấu.

Dân chúng vây xem bên ngoài cũng đều thảo luận với nhau, Lâm đại sư trong mắt bọn họ thật sự quá thần kỳ.

Đồng thời lúc này, ông chủ vẫn luôn cung cấp thuốc Trung y cho Lâm Phàm cũng bận rộn sứt đầu mẻ trán, khắp nơi đều đến mua dược liệu của ông ta.

Công ty dược liệu của ông được Lâm đại sư công nhận, giá cả hợp lý mà chất lượng lại tốt, đương nhiên việc làm ăn cũng rất tốt.

Bây giờ không chỉ có người trong nước muốn mua, ngay cả ở nước ngoài cũng có người gọi điện thoại đến đặt hàng.

Đây giống như là mở rộng hiệu thuốc Trung y ra toàn thế giới vậy.

Dù sao không phải chỉ có Trung Quốc mới có bệnh AIDS, đây chính là một trong ba bệnh nan y lớn trên thế giới.

Đồng thời, một hồ sơ cá nhân đã được lan truyền trong Chính phủ và đã được đưa lên đến cao tầng.

Mà hồ sơ này rất đơn giản, nhưng cực kỳ khủng bố.

Lâm Phàm, người Hán, Trung Châu.

Đại sư Quốc họa, đại sư võ thuật, đại sư Trung y, đại sư Tây y, đại sư ẩm thực, v.v…

Sở trường chi chít chằng chịt, liếc mắt nhìn cũng làm cho người ta hoa cả mắt.

Đồng thời, những việc đã làm được càng khiến người ta phải khiếp sợ.

Chữa chứng biếng ăn.

Chữa khỏi bệnh máu trắng.

Chữa bệnh truyền nhiễm mới bùng phát.

Chữa khỏi bệnh AIDS.

Số liệu lớn nhỏ cực kỳ tỉ mỉ, cuối cùng phần tư liệu này cũng được đưa đến trong tay người cấp cao nhất.

Lâm Phàm còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì.

Vài ngày sau.

Tin tức này còn đang lan truyền, đồng thời một vài đại biểu nước ngoài đến Trung Quốc gặp mặt lãnh đạo đều hỏi về chuyện này.

Dù sao bệnh AIDS cũng được người Trung Quốc chữa khỏi, đáng được tất cả mọi người kính trọng.

Điều này đã giải quyết một vấn đề lớn cho toàn thể nhân loại, hoặc tạo ra một kỳ tích.

Vào ngày hôm đó.

Lâm Phàm đang ở trong cửa hàng, đột nhiên điện thoại reo.

Xem ra thông báo trên điện thoại, hắn ngược lại có chút tò mò.

“Bí thư Trần, sao lại rảnh gọi điện thoại cho tôi vậy?” Lâm Phàm tò mò hỏi, dù sao đây cũng là đại nhân vật vô cùng bận rộn.

Bí thư Trần nói: “Lâm đại sư, xin chúc mừng.”

“Chúc mừng??” Lâm Phàm sửng sốt, có chút không rõ ý tứ lời này: “Bí thư Trần, chúc mừng là sao, tôi nghe có chút không hiểu.”

Bí thư Trần cười nói: “Lâm đại sư, tôi đã nhận được thông báo cậu sắp nhận giải thưởng. Hơn nữa giải thưởng này cực kỳ đặc biệt, rất lớn, rất long trọng đó. Đây là cấp trên vừa phê duyệt, coi như cậu là người đầu tiên luôn đấy.”

Chương 1964: Thông báo trao thưởng chính thức

Lúc này, Lâm Phàm càng mơ hồ trước lời nói của Bí thư Trần, cảm giác thật sự có chút nghe không hiểu có ý gì.

“Bí thư Trần, phiền ông nói rõ ràng một chút, tôi thật sự nghe không hiểu.” Lâm Phàm nói.

Bí thư Trần nói: “Ha ha ha, không có việc gì, nghe không hiểu thì nghe không hiểu đi, dù sao đến lúc đó cậu cũng biết thôi.”

Lâm Phàm còn định bấm ngón tay tính toán, nhưng ngẫm lại vẫn là quên đi, cảm giác như vậy sẽ không vui vẻ.

“Bí thư Trần, vậy ít nhất tiết lộ một chút đi, ví dụ khi nào thì được?” Lâm Phàm tò mò hỏi.

“Chuyện này à, hiện tại tôi cũng không biết, dù sao cậu cứ chờ tin tức được, chờ có thì tôi lập tức thông báo cho cậu. Lúc tôi biết được chuyện này cũng bị kinh ngạc đến sửng sốt, nhưng Lâm đại sư danh xứng với thực, lẽ ra phải có đãi ngộ như thế này lâu rồi.”

Hiện tại bí thư Trần rất bội phục, cảm giác Lâm đại sư thật sự quá lợi hại.

“Anh Lâm, có chuyện gì vậy? Có chuyện gì tốt sắp xảy ra sao?
”

Triệu Chung Dương thấy anh Lâm cười rất vui vẻ, ngược lại có chút tò mò hỏi.

Lâm Phàm cười, lắc đầu đáp: “Hiện tại tôi cũng không biết, nhưng vừa rồi bí thư Trần nói là một chuyện tốt, chỉ không biết là chuyện gì.”

Triệu Chung Dương trong lòng suy đoán, nhưng cũng đoán không ra: “Anh Lâm, không phải là có chuyện vui lớn gì đó chứ.”

Lâm Phàm: “Ừm, nói không chừng có lẽ thật sự là chuyện vui lớn đó nha.”

Ngô U Lan thấy vậy cũng rất tò mò, nhưng cô cũng không hỏi nhiều, cảm giác nhất định là có chuyện vui lớn nào đó sắp xảy ra.

Điền Thần Côn cân nhắc một hồi nhưng thật đúng là không nghĩ ra, cũng không biết sẽ xảy ra chuyện vui gì đây.

Lâm Phàm cũng không nghĩ tới chuyện này nữa, mà mở điện thoại di động xem tin tức. Gần đây tin tức này phát triển có chút không thích hợp, không biết là tờ báo nào dẫn đầu, vậy mà bắt đầu chia sẻ các tin tức ra nước ngoài.

Lần này chinh phục được AIDS đã chấn động rất lớn trong nước, nhưng chấn động ở nước ngoài cũng không hề nhỏ.

Thậm chí người của một quốc gia nào đó còn coi Lâm Phàm là thần, dù sao cũng là Lâm đại sư chinh phục được AIDS, cứu vớt bọn họ.

Một số minh tình thì nghĩ nát óc cũng không thể làm cho người nước ngoài biết đến họ. Thế nhưng Lâm Phàm thì ngược lại, chữa được bệnh biếng ăn, bệnh máu trắng, bệnh AIDS, trong nháy mắt đã là lập tức nổi tiếng ở nước ngoài rồi.

Bây giờ ba loại bệnh này không còn là vấn đề với mọi người trên toàn thế giới, mà đây chỉ còn là bệnh nhỏ, chỉ cần uống thuốc tốt là có thể chữa khỏi.

Đồng thời các hiệu thuốc Trung y ở nước ngoài cũng được chào đón, ngày càng có nhiều người có hứng thú với Trung y.

Căn cứ vào thông tin Triệu Minh Thanh đưa đến, một số trường y ở nước ngoài liên lạc với Học viện Y học Số 1 Thượng Hải, bọn họ muốn phái một số sinh viên tới đây làm du học sinh, học tập Trung y.

Đây vốn là chuyện không có khả năng, người ta không hề coi trọng Trung y nhưng từ sau khi Lâm đại sư chữa được nhiều bệnh tật như vậy, không ít trường y ở nước ngoài đều có ý nghĩ này, đồng thời cũng liên lạc với Học viện Y học Số 1.

Trong phút chốc, Học viện Y học Số 1 Thượng Hải trở nên nổi tiếng như cồn.

Những người học ở Học viện Y học số 1 từng rất xấu hổ khi bị người khác hỏi học ngành gì. Thế nhưng hiện tại lại khác, chỉ cần có người hỏi thì bọn họ liền nói tên học viện ra, ánh mắt khiếp sợ của đối phương làm cho bọn họ rất hưởng thụ.

Học viện Trung y số 1 Thượng Hải.

Viện trưởng Triệu Minh Thanh.

Bây giờ nhiều loại bệnh tật đều được chinh phục bởi phòng thí nghiệm của học viện.

Về phần những sinh viên đã từng cảm thấy không có lối thoát, nhìn thấy tình huống hiện tại cũng hối hận không kịp, muốn trở lại trường học lại đã không còn biện pháp nào.

Lại vài ngày trôi qua.

Lâm Phàm vẫn ở trong cửa hàng như mọi khi, chỉ là đột nhiên trong cửa hàng vốn yên tĩnh bỗng truyền đến tiếng kinh hô.

“Anh Lâm, anh mau xem tin tức, thực sự quá tuyệt rồi.” Triệu Chung Dương kinh ngạc hô lên.

Lâm Phàm hỏi: “Cái gì?”

Hiện tại hắn cảm thấy hơi khó hiểu, không biết Triệu Chung Dương vì sao lại hô lên như vậy. Thế nhưng nhìn vẻ mặt hưng phấn của cậu ta, nhất thời hắn cảm giác hình như đã xảy ra chuyện gì đó.

Điền Thần Côn là người đầu tiên đi qua, nhìn nội dung trên màn hình, sau đó biểu tình trên mặt càng thêm ngạc nhiên. Thậm chí có thể nói là không dám tin.

“Không thể nào, đúng là đỉnh của chóp mà.”

Lâm Phàm trực tiếp đứng lên, đi về phía Triệu Chung Dương nói: “Chuyện gì, hô to gọi nhỏ như vậy để tôi xem một chút.”

Chỉ là khi hắn vừa liếc mắt nhìn cũng ngây ngẩn cả người.

“Họ muốn trao giải thưởng cho tôi?” Sau khi Lâm Phàm xem xong nội dung cũng kinh ngạc hỏi.

Triệu Chung Dương đáp: “Đúng vậy, hơn nữa còn là quốc gia trao giải cho anh nữa. Tuy rằng còn không biết tình huống cụ thể thế nào, nhưng tin tức này đã được đưa ra, chỉ sợ toàn bộ cư dân mạng đều đã biết hết rồi.”

…

Chương 1965: Muốn đi cùng à?

Điền Thần Côn bội phục nói: “Lợi hại, thật sự quá lợi hại, từ đây về sau cậu đã chính thức trở thành nhân vật lớn rồi. Sau này phố Vân Lý chúng ta có phải sẽ càng náo nhiệt hơn không?”

“Ha ha ha.” Đột nhiên, Lâm Phàm cười rộ lên, cảm giác rất sảng khoái: “Không sai, thật lòng không tệ, tôi cũng thích được trao giải, xem ra sau này trên bức tường này lại có thêm không ít cờ thưởng rồi đó.”

Mọi người vừa nghe đều không muốn nói chuyện, bọn họ cảm giác không theo kịp tư duy của anh Lâm. Đối với người khác thì đây một loại vinh dự, một loại công nhận. Không ngờ hắn lại nghĩ trên tường lại có thêm nhiều cờ khen thưởng, cũng không biết nên nói cái gì.

Ngay khi tin tức này xuất hiện, cư dân mạng trên mạng lại điên cuồng thảo luận.

“Đậu xanh, đậu phộng, Lâm đại sư sắp được trao giải sao?”

“Ghê vãi, đây còn là quốc gia trao giải nữa đó, hơn nữa còn ở nơi long trọng nhất, đúng là Lâm đại sư muốn nghịch thiên rồi.”

“Xem ra, rốt cục sau những gì Lâm đại sư làm ra cũng nhận được hồi báo. Tôi đã nói rồi, Lâm đại sư lợi hại như vậy sao

có thể không được thưởng thì ra hiện tại mới tới.”

“Hừ, tôi cũng không biết họ Lâm này đã làm cái gì, dựa vào cái gì mà trao giải cho cậu ta. Nhiều người lặng lẽ cống hiến như vậy mà không được thưởng chỉ có cậu ta được thưởng, không biết trong này có giao dịch ngầm gì không thể nói cho người khác biết hay không.”

“Lầu trên này, tôi cảm thấy anh ngáo đá lắm rồi đấy.”

“Không sai, việc Lâm đại sư làm được còn ít hay sao? Làm nhiều chuyện như vậy cũng nên trao giải thưởng rồi. Đồng thời anh ấy còn truyền bá tinh hoa của chúng ta là Trung Y ra nước ngoài, hiện tại Trung Y cũng rất được người nước ngoài đón nhận đó.”

“Ha ha, tôi bán thuốc Trung y ở nước ngoài, trước kia cũng không có người mua, hiện tại người mua rất nhiều mà còn phải xếp hàng. Hơn nữa hàng hóa cũng không đủ để mà bán.”

Một số minh tinh, nhân vật lớn của công chúng cũng đứng ra chúc mừng Lâm đại sư.

Đối với bọn họ mà nói, Lâm đại sư thực sự nổi tiếng rồi, không phải chỉ nổi trên mạng mà là người được công nhận. Đây là đi lên đỉnh cao nhân sinh, đạt tới một độ cao khác, hơn nữa còn là tồn tại bọn họ cả đời chưa chắc có thể với tới.

Lâm Phàm đang tự hỏi, cuối cùng là giải thưởng gì vậy, hắn thật sự rất tò mò.

Khi hắn đang suy nghĩ về điều này, điện thoại bỗng reo lên.

Vương Minh Dương nói: “Anh em tốt, chúc mừng cậu nhé, tôi đã thấy tin tức rồi, cậu giỏi lắm.”

Lâm Phàm đáp: “Ha ha, khiêm tốn thôi, cũng không có gì, chỉ là trao giải bình thường mà thôi.”

Vương Minh Dương nói: “Chuyện này còn bình thường sao, tôi nói cho cậu biết, đây chính là nghịch thiên rồi đó. Cậu cũng không nhìn xem trao giải thưởng ở nơi nào, hơn nữa là ai trao giải thưởng cho cậu.”

“Cái này thật đúng là tôi không xem, ai trao giải cho tôi thế?”

Vương Minh Dương: “Tôi thật phục cậu, đến nơi đó rồi thì cậu nghĩ là ai sẽ trao giải cho cậu?”

“Woa, không phải là nhân vật lớn kia đó chứ.” Lâm Phàm sợ ngây người, gương mặt tràn ngập ý cười. Đối với chuyện này, kỳ thật hắn vẫn rất vui vẻ. Mà thật ra hắn cũng khá kích động, dù sao chưa bao giờ có loại cảm giác này, cảm thụ một chút cũng không tồi.

Vương Minh Dương ngược lại không thấy được vẻ mặt của Lâm Phàm, mà hâm mộ nói: “Đó là đương nhiên, đây là chuyện mà bao nhiêu người nằm mơ đều muốn, không nghĩ tới anh em tốt của tôi là người đầu tiên làm được, về sau có chuyện để chém gió rồi.”

“Ha ha ha.”

Hai người trò chuyện một hồi rồi cúp điện thoại.

Hắn vẫn rất có thể lý giải tâm tình hưng phấn này của Vương Minh Dương.

Điền Thần Côn tươi cười, nói: “À thì, nếu như đi thì cậu có thể dẫn theo tôi không? Cậu xem tôi cũng chưa từng thấy chuyện này bao giờ, dẫn tôi đi trải đời tý đi.”

“Muốn đi cùng à?” Lâm Phàm cười hỏi.

“Đương nhiên muốn đi rồi, hơn nữa cậu đi nhận giải thưởng, chúng tôi cũng coi như là người thân của cậu, đi theo vỗ tay cổ vũ cậu.” Điền Thần Côn nói.

Ông ta đúng là muốn đi, dù sao ông ta cũng chưa từng đi đến đó. Nếu như thật sự có thể đi, vậy thật sự phát tài rồi.

Triệu Chung Dương nằm nhoài ở một bên, tuy rằng không nói gì nhưng ánh mắt tỏa ra ánh sáng bán đứng chủ nhân của nó.

Chắc chắn tất cả đều muốn đi.

Lâm Phàm cười, bưng chén trà lên uống một ngụm rồi nói: “Được, được, đều dẫn mọi người đi, dẫn các người đi trải sự đời, sau này cũng đừng nói tôi không dẫn mọi người theo đó nha.”

Đây thật sự là một chuyện vui vẻ, đương nhiên phải chia sẻ cùng nhau rồi.

Nhưng cũng phải nói, bọn họ tò mò thì hắn càng tò mò hơn, không biết kết quả cuối cùng sẽ như thế nào.

Các ông chủ cửa hàng cũng như vậy, khi nhìn thấy tin tức này đều đến chúc mừng Lâm Phàm, họ đều rất bội phục ông chủ nhỏ.

Trước kia bọn họ cũng không phải ở phố Vân Lý này, mà là một con phố Vân Lý khác. Sau đó bọn họ đi theo ông chủ nhỏ tới nơi này, bên kia thật sự xong đời rồi, không còn phồn thịnh như ngày xưa nữa.

Nhìn lại nơi này, từ sau khi ông chủ nhỏ đến đã sôi nổi cỡ nào, bọn họ đều kinh ngạc không biết nên nói cái gì.

Chương 1966: Rốt cuộc cũng đợi được ngày này

“Ông chủ nhỏ, chúc mừng nha.”

“Ông chủ nhỏ, lần này đúng là quá ngầu, nghe nói sắp đến một rất lớn để nhận giải thì phải.”

“Đúng vậy, phố Vân Lý chúng ta đều nổi danh như vậy là nhờ ông chủ nhỏ, không ngờ lần này còn hot hơn nữa.”

Các ông chủ cửa hàng đều thật sự rất hạnh phúc.

Lâm Phàm cười nói: “Cũng tạm, cũng tạm thôi, không có gì to tát, mọi người bình tĩnh đi.”

Hiện tại mọi người trên phố Vân Lý đều rất đoàn kết, có bất cứ chuyện gì đều giúp đỡ lẫn nhau. Hiện giờ xảy ra chuyện này, làm sao bọn họ có thể không hưng phấn cho được.

Tinh tinh.

Khi các ông chủ cửa hàng rời đi, điện thoại Lâm Phàm vang lên.

Lúc Lâm Phàm nhìn thấy số người gọi đến, cũng nằm trong dự liệu.

Hắn bắt máy.

“Con trai, cha và mẹ con đã xem tin tức rồi, con sắp đi nhận giải rồi sao, khi nào thì đi vậy? Cả cha và mẹ đều đến xem con nhận giải thưởng nhé.” Trong điện thoại, giọng nói của cha hắn có chút kích động xen lẫn chút hưng phấn.

Dường như không ngờ con trai sẽ được nhận thưởng.

“Cha, hiện tại con cũng không biết, phải chờ thông báo nữa.” Hắn thật sự không biết, ngoại trừ có thông báo này ra thì không còn tin tức gì khác.

Nhưng theo hắn thấy, hẳn là thời gian tới sẽ biết.

“Vậy tốt, nhưng nếu đi nhất định phải nói cho cha với mẹ con biết đó, cha và mẹ đi xem con nhận giải thưởng, không ngờ nhà họ Lâm chúng ta lại xuất hiện một nhân tài.”

Lâm Phàm nhất thời nở nụ cười: “Biết rồi, chỉ cần ấn định thời gian, con sẽ nói với cha mẹ trước tiên.”

Sau khi trò chuyện một lúc, hắn cúp máy.

Sau đó, một cuộc gọi khác đến.

Gần đây Ngô Hoán Nguyệt bận rộn đầu tắt mặt tối, hiện giờ cô gọi điện thoại tới cũng là muốn đi cùng với mọi người.

Chút yêu cầu nhỏ này, chẳng lẽ còn có thể không thỏa mãn sao, hắn lập tức đồng ý.

Vài ngày sau.

Khi Lâm Phàm đến phố Vân Lý, vẫn chưa vào trong cửa hàng thì điện thoại đã reo.

Bí thư Trần: “Lâm đại sư, thời gian xác định là ba ngày sau tại Đại lễ đường Nhân dân Bắc Kinh.”

“Ở đâu cơ?” Lâm Phàm sửng sốt, dường như không ngờ tới, nghe ra nơi đó có chút cao cấp.

Bí thư Trần cười nói: “Đúng vậy, tôi cũng chỉ là truyền đạt tin tức. Lần này đây tôi cũng muốn ké chút ánh sáng, cũng muốn đi cùng cậu. Đến lúc đó sẽ có chuyên cơ, đoàn người thân của cậu còn chỗ không?”

Lâm Phàm cười, “Còn, còn, còn không ít. ”

“Được rồi, đợi đến lúc đó đăng ký cho tôi một chỗ nha.” Trần bí thư nói.

“Được.”

Cúp điện thoại, Điền Thần Côn vốn đang nghe lén đột nhiên đi tới.

“Ôi chao ông chủ, vào trong ngồi để tôi rót trà cho cậu.” Giờ phút này, chất lượng dịch vụ của Điền Thần Côn đột nhiên tăng lên, chuyện này trước kia chưa từng có.

Nhưng không thể không nói, cảm giác này vẫn rất tốt, thoải mái nha.

Nước trà bưng tới, ông ta còn cẩn thận thổi một cái.

Lâm Phàm hô to: “Thần Côn ông đừng thổi, dính đầy nước miếng như thế làm sao tôi uống được hả.”

Vẻ mặt Điền Thần Côn tỏ ra vô tội nói: “Không phải tôi sợ cậu bị bỏng miệng nên thổi cho cậu một chút sao.”

Lâm Phàm tiếp nhận nước trà, ngồi về phía đó, Ngô U Lan tiến lên nắn bả vai hắn: “Anh Lâm, thoải mái không?”

“Ừm, thoải mái, cảm giác rất tốt.” Lâm Phàm gật đầu.

Ngô U Lan cười tủm tỉm, rất là vui vẻ.

Điền Thần Côn tiến lại gần: “À thì, là khi nào vậy?”

Lâm Phàm cười đáp: “Ba ngày sau, mặc trang trọng một chút, dù sao mấy người cũng đại diện cho mặt mũi của tôi, cũng không thể làm tôi mất mặt đâu nha.”

“Yên tâm, ánh mắt Thần Côn tôi vẫn không tồi, tuyệt đối không có vấn đề gì.” Điền Thần Côn tràn đầy tin tưởng nói, dường như đang nghĩ đến ánh mắt độc đáo của mình.

“Ông cũng đừng mặc loại quần áo lòe loẹt kia đó nha, thật lòng chịu không nổi.” Lâm Phàm sợ rồi, thật sự sợ Thần Côn còn mặc như vậy.

Điền Thần Côn nói: “Ôi trời, Thần Côn tôi nói không mặc thì không mặc, sao cậu còn không tin chứ. Yên tâm đi, tuyệt đối không có vấn đề gì.”

“Đành vậy.” Lâm Phàm thật đúng là không biết nên nói như thế nào, ngoại trừ tin tưởng thì không có biện pháp nào khác.

Triệu Chung Dương đã chờ đợi hồi lâu, hiện giờ cậu ta lại đang phát sóng trực tiếp, sau đó hét lên với đám người trong phòng livestream: “Các anh em, nghe chưa, ba ngày sau sẽ đi nhận giải thưởng, đến lúc đó tôi sẽ phát sóng trực tiếp cho mọi người đó nha.”

Sau khi mọi người trong phòng livestream nghe xong, ai nấy đều rất hưng phấn.

“Đỉnh vãi nồi đó anh Dương, tôi sẽ lót dép ngồi chờ livestream của anh.”

“Mẹ ơi, Lâm đại sư đi nhận giải thưởng, tâm trạng tôi cuộn trào luôn rồi này.”

“Ha ha ha ha, rốt cục cũng đợi đến ngày này.”

Lâm Phàm còn phải gọi điện thoại trở về thông báo chuyện này cho cha mẹ một chút. Ba ngày sau sẽ xuất phát, nhưng hắn suy nghĩ một chút vẫn nên đăng trên Weibo.

Lâm Phàm: “Ba ngày sau, đến thủ đô nhận giải thưởng.”

Sau khi weibo này được đăng lên, tình huống trên mạng đã rất náo nhiệt, cư dân mạng cũng bình luận bên dưới. Họ rất chờ mong chuyện Lâm đại sư lĩnh thưởng, không biết ngày đó rốt cuộc sẽ như thế nào.

Mà khi bài viết weibo này xuất hiện, điều khiến hắn không ngờ được đã xảy ra.

…

Chương 1967: Quá kinh người

Đám người Hà Thừa Hàn, Ngô Vân Cương lần lượt gọi tới.

Bọn họ không nói gì khác, chỉ có một yêu cầu. Đó chính là muốn đi tham gia đoàn người thân, thậm chí không bàn chút chuyện công việc nào mà chỉ muốn đi cùng mà thôi.

Điều này làm cho hắn rất là bất đắc dĩ, nhưng ngẫm lại thấy cũng không sao. Nếu muốn đi vậy thì cùng đi, vừa vặn náo

nhiệt một chút.

Sau đó hắn gọi điện thoại cho Vương Minh Dương, bảo anh ta sắp xếp một chút, nếu đều phải đi thì phải có sắp xếp trật tự mới được.

Lúc Vương Minh Dương nhận được điện thoại này, tâm tình rất tốt, hình như anh ta cố ý chờ điện thoại của Lâm Phàm. Lúc này nhận được điện thoại, tâm tình anh ta rất vui vẻ, xem ra rốt cục người anh em tốt cũng không quên mình.

Tại sân bay Thủ đô.

Ngày hôm nay biển người đông đúc, trong nhóm người này lại có một đội ngũ rất lớn.

Lâm Phàm dẫn đầu, đoàn người thân đông đúc, một đám người ai nấy đều tươi cười phấn khích, lần này họ sắp chứng kiến thời khắc Lâm đại sư nhận giải.

Người thân và bạn bè của hắn đều ở đây, các ông chủ cửa hàng ở phố Vân Lý cũng muốn đến, nhưng trực tiếp bị Lâm Phàm ngăn lại.

Đừng tới góp vui nữa, nhiều người quá rồi, đây cũng không phải đi đánh giặc.

Triệu Minh Thanh tuy lớn tuổi nhưng cũng tới, lão sư đi nhận thưởng, ông là học trò làm sao có thể không đi.

Triệu Chung Dương đi ra khỏi sân bay cũng đã phát sóng trực tiếp, lúc lộ diện đội ngũ hùng hậu này, những người trong phòng livestream đều sợ ngây người.

Đội ngũ này cũng quá lớn rồi, quả thực kinh người.

Bên ngoài sân bay.

Các phóng viên đang phát sóng trực tiếp.

“Xin chào các khán giả, bây giờ chúng tôi đang chờ Lâm đại sư đến, theo một nguồn tin đáng tin cậy thì Lâm đại sư đã tới sân bay, lát nữa chúng tôi sẽ có cơ hội phỏng vấn.”

Tại cổng sân bay, một phóng viên nói với ống kính.

Đây chỉ là một chương trình phát sóng trực tiếp trên internet, đây là một chuyện lớn nên đáng để họ làm vậy.

Các phóng viên Thượng Hải chen chúc nhau mà đến, cho dù không vào được hiện trường cũng phải ở bên ngoài phỏng vấn Lâm đại sư một chút.

Huống hồ, có tòa soạn cũng đang tranh thủ cơ hội tiến vào hội trường, có thể nói là tranh cướp vị trí cực kỳ kịch liệt, một tờ giấy mời thôi nhưng cũng rất khó lấy.

Cư dân mạng cũng chú ý đến chuyện này, tuy rằng hoạt động nhận thưởng khô khan. Thế nhưng lần này nhân vật chính là Lâm đại sư, sao bọn họ có thể không quan tâm chứ.

Sau chừng ấy thời gian, bọn họ đi theo Lâm đại sư từng bước một, đã chứng kiến không biết bao nhiêu chuyện lớn mà hắn làm. Bọn họ chính là fan cứng trong nhóm fan cứng.

Bây giờ thần tượng sắp đi nhận giải thưởng, bọn họ nhất định phải ủng hộ, hơn nữa còn phải ủng hộ nhiệt tình nhất mới được.

"Ra ngoài rồi!"

Đột nhiên, một tiếng kêu kinh ngạc truyền đến, một phóng viên phấn khích chỉ về phía xa.

Các phóng viên xông lên, hô to: "Lâm đại sư…"

Nhìn thấy nhiều phóng viên như này, Lâm Phàm hoàn toàn bối rối.

Vương Minh Dương và những người khác đi tới, nhìn thấy tình huống này cũng kinh hãi, không biết nên nói gì: "Nhanh, mọi người bảo vệ anh em tốt của chúng ta nào, tạo thành hàng tường người đi"

Những doanh nhân lúc này đều làm tường vây, nếu để cho đối tác nhìn thấy, tuyệt đối sẽ sốc không nói nên lời.

Một vài người dân ở sân bay không biết là đã xảy ra chuyện gì, còn tưởng rằng là minh tinh lớn nào đó tới, chỉ là trông có vẻ không phải, khi nghe được ba chữ "Lâm đại sư" cũng ngạc nhiên hô lên.

"Mẹ kiếp, Lâm đại sư ở đây."

Hiện tại đúng là có rất ít người ở Trung Quốc không nhận ra Lâm Phàm, tất cả mọi người đều biết phố Vân Lý Thượng Hải

có một người cực kỳ trâu bò, những việc người này làm ra có thể nói là kinh thiên động địa, không ai không phục.

Đặc biệt là ở thủ đô, những người đã đến bảo tàng thì đều biết Lâm đại sư.

Mười bức quốc hoạ kia giống như có được ma lực thu hút làn sóng người đến nhìn ngắm chúng, bọn họ có cảm giác giống như được hòa mình vào trong đó.

Khi các đại sư quốc họa hàng đầu trong nước nhìn thấy bức tranh này cũng đều kinh ngạc, cảm thán không thôi. Ai có thể vẽ ra, hoặc là nói đây đã không còn là tranh bình thường, có thể ảnh hưởng đến thần kinh, tình cảm, thị giác của một người.

Khiến người ta chìm đắm vào trong đó không thể thoát ra.

Lâm Phàm cũng không biết nên nói gì trước sự tiếp đón nhiệt tình của các phóng viên, nhưng câu hỏi thì vẫn phải trả lời. Chỉ là số người cũng quá nhiều, các câu hỏi cũng lộn xộn, các phóng viên mồm năm miệng mười trộn lẫn với nhau càng ồn ào khó nghe.

Cuối cùng hắn chỉ có thể nhanh chóng lên xe, hướng tới đích xuất phát.

Nhưng các phóng viên cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này, trực tiếp theo sát phía sau, chạy tới hội trường.

Triệu Chung Dương cầm điện thoại di động livestream, sớm đã bị làm cho choáng váng.

“Các anh em, mọi người thấy chưa? Nơi này có nhiều người như thế, tôi cũng không có chỗ đứng, náo nhiệt ghê luôn đó.”

Nhóm người xem livestream đã trợn mắt há hốc mồm từ lâu, cho tới bây giờ họ cũng không ngờ lại có thể dẫn tới ảnh hưởng lớn như vậy, quả thực đáng sợ.

Thậm chí còn hot hơn các ngôi sao nhiều lần.

Chương 1968: Câu hỏi ấu trĩ

Ngô U Lan, Ngô Hoán Nguyệt và Liễu Nhiếp đều tới.

Vốn dĩ Liễu Nhiếp không định tới, nhưng lại được mời, vậy thì đi xem một chút.

Ngô U Lan nói: "Số người hâm mộ anh Lâm cũng nhiều thật."

Ngô Hoán Nguyệt mím môi cười: "Cho dù là ngôi sao lớn cũng không được chào đón như anh Lâm đâu."

"Ôi, mấy người này điên cuồng quá, chẳng biết tên này có gì tốt mà lại có nhiều fan như vậy." Liễu Nhiếp thật sự không hiểu, thời gian cô sống ở Thượng Hải cũng rất dài, liên lạc với nhóm người ở phố Vân Lý cũng càng nhiều hơn.

"Thật ra bọn họ coi anh Lâm là thần tượng cũng không tệ lắm." Ngô Hoán Nguyệt nói.

Đúng lúc này, Ngô U Lan nhìn điện thoại di động nói: "Tuyết Dao đã đến từ lâu rồi, đang chờ chúng ta ở điểm đến, chúng ta còn phải đến đó tập trung."

Lâm Phàm lên xe, ngồi trong xe ánh mắt nhìn từng chiếc xe đi theo phía sau, những người ngồi trong đó đều là phóng viên, còn đoàn người thân của hắn đã lên một xe khác.

"Lâm đại sư, cậu nhìn cái gì vậy?" Bí thư Trần ngồi bên cạnh, cười hỏi.

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói: "Có quá nhiều người, vượt ngoài dự liệu của tôi."

Bí thư Trần nói: "Ha ha, chuyện này rất bình thường."

Lâm Phàm lắc đầu, cũng không biết nên nói gì, tình huống này vốn là chuyện trong dự liệu, nhưng khi xảy ra lại cảm giác có chút không chịu nổi. Bọn họ quá điên cuồng, đại quân phóng viên vừa rồi thật sự quá khổng lồ, có chút dọa người.

Nhưng may mà đã ổn định, nếu không thật đúng là có thể bị dọa chết khiếp.

Chẳng bao lâu, bọn họ đã tới.

Ở đó, cũng đã có phóng viên chờ đợi, khi nhìn thấy xe đến, họ vội vàng vây quanh.

"Xe của nhóm Lâm đại sư tới rồi."

Các phóng viên đang chờ đợi nhất thời lấy lại tinh thần, hơn nữa còn có rất nhiều phóng viên đều đến từ Thượng Hải, dù thế nào cũng nhiệt tình hơn phóng viên thủ đô.

Dù sao, đó chính là Lâm đại sư của bọn họ.

Lâm Phàm ở trong xe, lúc nhìn thấy tình huống bên ngoài cũng có chút bối rối.

"Bí thư Trần, tôi vẫn nên xuống xe nói vài câu trước đi, nếu không thật sự sẽ không ổn định được." Lâm Phàm nói.

Bí thư Trần cũng không ngờ có nhiều phóng viên như vậy, đúng là có chút giật mình: "Được, vậy thì nói mấy câu đi, nhưng tranh thủ thời gian đó."

Lâm Phàm nhìn đồng hồ, sau đó gật đầu: "Được."

Hắn ra khỏi xe.

Lâm Phàm cất giọng hô: "Các đồng chí phóng viên, phiền mọi người bình tĩnh một chút đừng kích động. Có câu hỏi gì thì từng người một hỏi, tôi có thể trả lời thì sẽ cố gắng trả lời, nhưng thời gian khá gấp, sắp đến giờ phải đi vào trong rồi.

Phóng viên Thượng Hải: "Được, Lâm đại sư, chúng tôi hiểu."

"Phóng viên thủ đô mấy người làm gì vậy? Đừng chen chúc, đứng yên đi, chúng ta đặt câu hỏi một cách công bằng. Mấy người hỏi một câu, chúng tôi hỏi một câu được không? Nếu còn chen như vậy thì chẳng hỏi được câu nào đâu."

Dù sao bọn họ phỏng vấn Lâm đại sư cũng đã thành quen, sớm đã biết cách thức như thế nào, nhưng những người này còn lạ lẫm, chưa quen cách.

Các phóng viên Thượng Hải đều rất quen thuộc, cũng lập tức kiểm soát được tình hình.

Điều này khiến Lâm Phàm phải điên cuồng khen ngợi đám người này lợi hại, không ngờ đến địa bàn nhà người khác còn được xem trọng, đúng là có chút bản lĩnh.

Đối mặt với ánh mắt của Lâm đại sư, đôi mắt các phóng viên Thượng Hải chớp chớp, tỏ vẻ "đây đều là chuyện nhỏ, OK không thành vấn đề".

“Các đồng nghiệp ở thủ đô hỏi trước đi, chúng tôi thường xuyên tiếp xúc với Lâm đại sư, đã hỏi thành quen, cơ hội này giao cho mấy người vậy.” Một phóng viên Thượng Hải nói lớn.

Các phóng viên thủ đô nghe thấy lời này, nhất thời kích động cũng không biết nên nói gì, cảm thấy đám đồng nghiệp này thật sự quá đáng yêu.

Lâm đại sư ở ngay trước mắt bọn họ bấm ngón tay tính toán, bọn họ cũng từng phỏng vấn một lần, thêm lần này nữa là hai lần. Bây giờ câu hỏi đầu tiên lại để bọn họ đến hỏi, tình bạn này cũng sâu sắc quá rồi.

Đồng thời bọn họ cũng thề trong lòng, sau này chỉ cần các anh em phóng viên Thượng Hải tới đây, tuyệt đối dùng cách thức thân thiện nhất, nhiệt tình nhất để chào đón bọn họ.

Giờ phút này, các phóng viên Thủ đô đều đang bàn bạc, giống như đang hỏi, câu hỏi đầu tiên nên hỏi cái gì mới tốt. Cuối cùng bởi vì họ quá kích động, cũng không biết nên hỏi cái gì.

Cuối cùng, chỉ có thể hỏi một câu phổ biến.

Một cô phóng viên đáng yêu có khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, khẩn trương hỏi: “Lâm đại sư, xin hỏi tâm trạng hiện tại của anh thế nào?”

Vừa nghe được câu hỏi này, các phóng viên Thượng Hải xì xào.

“Câu hỏi này chẳng ra sao, không chịu suy nghĩ kỹ càng gì cả.”

“Đúng vậy, câu hỏi này độ khó không cao, không thể lấy được tin tức quan trọng.”

“Ôi, mọi người thông cảm một chút, dù sao cô gái này cũng có hơi khẩn trương.”

Tuy giọng bọn họ khá nhỏ nhưng mặt cô gái này càng đỏ, cô cảm giác đúng là thật mất mặt trước đồng nghiệp, vậy mà mình lại hỏi câu ấu trĩ như vậy.

…

Chương 1969: Phóng viên Thượng Hải quá thân thiện

Lâm Phàm cười trả lời: "Tâm trạng tôi à, đương nhiên rất kích động, dù sao đây cũng là lần đầu tiên tôi tới đây nhận thưởng, câu hỏi này khá đơn giản đó."

Cô phóng viên đáng yêu nhất thời có chút ngượng ngùng, cảm thấy lãng phí cơ hội này, nhưng các đồng nghiệp cũng rất yêu quý cô. Dù sao ở trong ngành bọn họ, tuy nhiều nữ, nhưng số người xông lên tuyến đầu như này cũng rất ít, bọn họ đương nhiên phải quý trọng.

Lúc này, phóng viên Thượng Hải bắt đầu đặt câu hỏi, bọn họ thương lượng một lát rồi cuối cùng nghĩ đến vấn đề muốn hỏi.

Một trong những phóng viên cao lớn hỏi: "Lâm đại sư, sáng nay anh đã ăn sáng chưa?"

Vừa nghe thấy câu hỏi này, các phóng viên thủ đô cũng nhịn không được phì cười, bọn họ không ngờ phóng viên Thượng Hải lại hỏi câu hỏi như vậy

Câu này cũng quá đơn giản.

Vẻ mặt Lâm Phàm có chút quái dị, mẹ nó, cho dù chúng ta quen thuộc đến mấy cũng không cần quan tâm hắn như thế đâu.

"Tôi vội đi nên chưa ăn."

Các phóng viên Thượng Hải cũng không để ở trong lòng, đồng thời xì xào bàn tán, thầm nghĩ lung tung.

"Lâm đại sư chưa ăn sáng, vậy nhất định là rất kích động, tin tức này đã nhận được."

"Ngay cả bữa sáng cũng không ăn, chứng tỏ Lâm đại sư rất coi trọng chuyện này, coi trọng đến mức quên cả ăn sáng, tin tức này đã thu được."

Nghe các phóng viên Thượng Hải suy luận linh tinh như thế, các phóng viên thủ đô đều cạn lời. Thế nhưng ngẫm lại, họ lại cảm giác tình huống này hình như khá thú vị.

Câu hỏi này không có vấn đề gì.

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói: “Còn có câu nào thì nhanh hỏi đi, mười phút nữa tôi sẽ vào trong, thời gian này đã định rồi. ”

Các phóng viên Thượng Hải khoát tay: “Các đồng nghiệp, mọi người hỏi đi, chúng tôi không hỏi nữa. ”

Sau đó, trong mắt của các phóng viên thủ đô sáng lên, các phóng viên Thượng Hải lại nhường cho họ phỏng vấn trước, điều này khiến bọn họ sợ ngây người đến mức thốt lên không thể tin được. Bọn họ làm việc đúng là không theo trình tự rồi, hơn nữa còn rất tốt bụng, khiến họ cảm động có chút muốn khóc.

Đây là đồng nghiệp đáng yêu nhất mà bọn họ từng gặp, trước kia phỏng vấn tin tức có ai mà không chen tới trước như giết heo, đôi khi còn va chạm nảy lửa. Mỗi lần phỏng vấn, đừng nói có phỏng vấn được gì hay không, quần áo nhất định đều muốn rách cả.

Lâm Phàm cười cười, nhưng hắn không ngờ mọi chuyện sẽ như thế này, có vẻ như các phóng viên ở Thượng Hải gần như phát ốm vì phỏng vấn hắn, Nếu như không phải là muốn cho dân chúng một tin tức mới nhất, nói không chừng cũng sẽ không tới tìm mình nữa.

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, nhiều chuyện như vậy đã xảy ra, nếu là hắn thì hắn cũng phát chán.

Sau đó các phóng viên thủ đô vây quanh Lâm Phàm hỏi từng câu hỏi, mà Lâm Phàm cũng trả lời rất nghiêm túc. Trên cơ bản chỉ cần câu hỏi không quá phức tạp đều sẽ trả lời, cho dù câu hỏi phức tạp thì hắn cũng sẽ nghĩ ra câu trả lời thoả đáng.

Mười phút trôi qua rất nhanh.

Lâm Phàm nhìn đồng hồ xem thời gian, nói: “Mọi người ngừng đặt câu hỏi thôi, sắp bắt đầu rồi, đợi đến lúc kết thúc có gì cần hỏi thì chúng ta hỏi sau được không?”

Các phóng viên gật đầu: “Được, chúc mừng Lâm đại sư.”

“Đúng vậy, đây đúng là danh xứng với thực.”

Mọi người đều hỏi thoải mái, tâm tình các phóng viên rất không tệ, cảm thấy Lâm đại sư cũng không tệ, họ đều chúc phúc.

Bọn họ từng phỏng vấn rất nhiều người, nào có ai dễ phỏng vấn như Lâm đại sư chứ.

Hơn nữa các phóng viên Thượng Hải cũng tốt bụng, đợi lát nữa sẽ âm thầm thêm wechat, về sau trao đổi một phen, dù sao cũng không có nhiều đồng nghiệp thân thiện như vậy.

Hắn lên xe.

Bí thư Trần cười: "Lâm đại sư, cậu rất được hoan nghênh."

"Trần bí thư, ông đừng trêu nữa, đâu phải tôi được hoan nghênh, thật ra bọn họ thích tôi." Lâm Phàm nói.

"Ha ha ha." Trần bí thư nhất thời bật nụ cười, xe đi vào bên trong.

Nhóm Triệu Chung Dương thì đi theo phía sau, bọn họ là đoàn người thân nhưng đều phải thông qua kiểm tra, hơn nữa còn phải có giấy mời.

"Các anh em, trái tim nhỏ bé của tôi hơi lo lắng, trước giờ tôi chưa từng tới nơi này."

Những người trong phòng livestream điên cuồng bình luận.

"Anh Dương trâu bò, vô địch, thả like."

"Tặng quà đê, lần này đi theo anh Dương mở mang tầm mắt một chút."

"Nhưng mà hâm mộ quá, anh Dương có thể tận mắt chứng kiến, chúng ta chỉ có thể ở đây xem."

Triệu Chung Dương nhìn những bình luận này, tâm tình rất vui vẻ. Đương nhiên rồi, đích thân tới nơi này và xem trên TV, là hai chuyện khác nhau có được hay không.

"Nhắc nhở: Phòng livestream được đề xuất lên trang đầu."

"Đỉnh vãi, anh Dương lại lên trang đầu."

"Xem ra nền tảng phát sóng trực tiếp biết anh Dương muốn phát sóng cái gì, đây là muốn thu hút nhiều người truy cập hơn mà."

"Ha ha, anh Dương sắp hot trong giới livestream rồi, hơn nữa còn hót hòn họt."

“Không sai, tặng quà nào, lầu dưới đi theo bước chân của tôi, đừng để anh Dương của chúng ta quá mất mặt.”

Thưởng thưởng thưởng!

Nhất thời trên màn hình, các loại quà tặng bay lên, cũng có đại gia điên cuồng tặng lễ vật, nhưng những lễ vật này không phải cho Triệu Chung Dương.

Chương 1970: Toàn là nhân vật cao cấp

“Anh Dương, mấy món quà này không phải cho anh mà là cho Lâm đại sư đó nha, không được chiếm làm của riêng đâu đấy.”

Triệu Chung Dương nhìn thấy thông báo này, nhất thời bất đắc dĩ, cảm giác mình như bị vứt bỏ rồi.

Bên trong Hội trường.

Lâm Phàm nhìn thấy rất nhiều người, họ đều không phải người tầm thường, mà là những nhân vật cao cấp.

Hắn có chút nghi hoặc, cho dù là buổi trao giải thì cũng không cần nhiều nhân vật lớn đến đây như vậy chứ, cũng không phải giải cứu thế giới, đâu cần phải long trọng như vậy.

Bí thư Trần và Lâm Phàm nói chuyện với nhau, khi nhìn thấy những nhân vật này cũng đều sửng sốt. Tuy ông biết, hôm nay sẽ có một nhân vật lớn tới, nhưng không nghĩ tất cả nhân vật lớn đều tới.

Lâm đại sư nhận giải đúng là chuyện rất long trọng, nhưng tình huống này cũng quá mức long trọng rồi.

“Xin nhường đường.”

Đúng lúc này, phía sau có người lên tiếng.

Bí thư Trần nhìn thấy người tới, ông nhất thời kinh hãi: “Trịnh lão…”

Trịnh Trọng Sơn, Trịnh lão. Đây là một nhân vật lớn đã lui về ở ẩn vậy mà bây giờ cũng tới, hơn nữa xem ra ông ta đặc biệt đến vì chuyện này.

Nhưng ông ta lập tức hiểu rõ, Lâm đại sư là đệ nhất quốc họa trong nước. Hơn nữa còn là thành viên của hiệp hội quốc họa,

chuyện quen biết mấy người như Trịnh lão cũng là chuyện bình thường.

“Lão Lâm, cậu làm vậy khiến tôi không vui đấy, tới thủ đô nhận thưởng cũng không gọi cho tôi cuộc gọi nào.” Trịnh Trọng Sơn nói.

“Lão Trịnh, chuyện này cũng không phải chuyện lớn, phiền phức như vậy làm gì.” Hắn ngược lại không ngờ lão Trịnh lại thật sự tới đây, chuyện này đúng là khiến hắn không biết nên nói gì cho phải.

“Phiền phức?” Lão Trịnh trừng mắt một cái, nói: “Chuyện này phiền gì chứ, đều ở thủ đô mà còn nói phiền toái, cậu như này là không coi trọng tôi đó. Không được, hôm nay sau khi nhận thưởng xong, cậu phải đến nhà tôi, chúng ta uống chút rượu rồi cùng nhau vẽ một bức tranh, được không.”

Lâm Phàm nghe ông nói như vậy, cũng coi như hiểu, đây có lẽ chính là trọng điểm.

“Được, được, cũng đã lâu không đến rồi.” Lâm Phàm cười đáp.

Bí thư Trần thấy Lâm đại sư và Trịnh lão nói chuyện vui vẻ thì lấy làm kinh hãi, không khỏi đánh giá Lâm đại sư một lần nữa.

Nhưng cho dù không đánh giá, Lâm đại sư cũng vô cùng lợi hại bất phàm. Chỉ là hôm nay ông không ngờ quan hệ giữa Lâm đại sư và Trịnh lão lại tốt như thế, đúng là không giống bình thường.

Ngược lại, nhóm Triệu Chung Dương lại không thể tới gần, dù sao nơi này đều là nhân vật lão làng, làm sao dễ dàng cho người ta tiếp xúc đến như vậy. Nhưng dù là đứng nhìn từ xa cũng cảm thấy kích động vạn phần.

Triệu Chung Dương cầm điện thoại di động, hướng camera về phía xa.

“Các anh em, mọi người phải nhìn cho kỹ, Lâm đại sư của chúng ta đang nói chuyện với các nhân vật lớn đó, nhưng nhìn từ xa nên không rõ lắm.”

Những người đang xem trong phòng phát sóng trực tiếp, cách màn hình cũng không thấy rõ.

“Mẹ kiếp, anh Dương, mẹ nó anh không thể tới gần một chút sao, xa như vậy phải có Thiên Lý Nhãn mới thấy được đó.”

“Đúng vậy, tôi nhìn mỏi cả mắt rồi, tới gần chút đi.”

“Mặc kệ, chỉ chuyện này, chúng ta cũng phải tặng quà.”

“Cái gì cũng đừng nói, phải làm như thế.”

Đối với những người trong phòng phát sóng, bọn họ rất hưng phấn, đây là xem phát sóng trực tiếp. Tuy rằng xem không rõ ràng lắm nhưng cũng đủ khiến họ kích động.

Vương Minh Dương ngồi ở chỗ đó, tâm tình cũng đặc biệt tốt và tràn đầy cảm giác tự hào. Dù sao người phía xa kia chính là anh em tốt của anh ta.

“Minh Dương à, người nọ trông quen quá vậy.” Ông Lâm chỉ vào một người đàn ông ở phía xa hỏi.

“Chú, để cháu nhìn kỹ một chút.” Vương Minh Dương mở to hai mắt nhìn kỹ, nhưng bởi vì hơi xa nên anh ta nhìn chằm chằm nửa ngày cũng không nhìn ra.

Chỉ nhìn bóng lưng đi có chút giống, nhìn tướng mạo cũng khá giống ai đó. Thế nhưng vẫn có chút mơ hồ, không phải nhìn kỹ được.

Vương Minh Dương lắc đầu nói: “Xa quá, cháu vẫn không thể nhìn ra được.”

Ông Lâm đáp: “Quên đi, không nhìn được thì thôi vậy, không nghĩ tới có một ngày cũng có thể ngồi ở chỗ này, tâm tình thật tốt.”

Khi biết được sẽ tới nơi này, tâm tình ông Lâm kích động không nói nên lời. Đây là chuyện may mắn cả mấy đời cũng không dám nghĩ tới.

Thật không ngờ đời này của ông lại có thể dựa vào con trai mà đến nơi này, mặc dù không phải dựa vào bản thân ông, nhưng con trai là của ông mà.

Bà Lâm nhìn thấy vẻ mặt chồng mình đắc ý này, bà cũng nở nụ cười.

Các phóng viên đã có mặt từ lâu để ghi lại cảnh hiện trường.

Nhất là những phóng viên Thủ đô đều rất quen thuộc những ông lớn này, quay phim qua từng người một, trong lòng cũng phải thốt lên lợi hại.

Có lúc nào mà họ được gặp nhiều nhân vật lớn như vậy chứ, có lẽ chỉ có hội nghị quốc gia mới có thể nhìn thấy.

Chỗ Lâm Phàm có không ít người đang vây quanh, những người này đều là nhân vật lớn. Thế nhưng Lâm Phàm vẫn khiêm tốn, mỉm cười trả lời.

Chương 1971: Có gì đó sai sai

Nhóm nhân vật lớn này cũng rất khách khí với người trẻ tuổi như Lâm Phàm, bọn họ đều hiểu được, Lâm đại sư này không tầm thường.

Lĩnh vực hắn am hiểu thật sự quá nhiều, nhiều có chút đến dọa người.

Ở lĩnh vực quốc họa, hắn đã đưa quốc họa trong nước lên đến đỉnh cao, cho dù là một số họa sĩ hàng đầu ở nước ngoài cũng ngưỡng mộ danh tiếng mà đến đây. Sau khi họ xem xong cũng là cảm thán vạn phần, tự than không bằng.

Ngay cả bây giờ, một số bảo tàng ở nước ngoài đang thương lượng với họ, muốn mượn tranh để trưng bày, cho đến bây giờ vẫn chưa có câu trả lời nên bọn họ cũng đang chờ đợi.

Đồng thời Lâm đại sư này lĩnh ngộ y học càng không ai sánh kịp, lần trước giải Nobel Y học vẫn là Lâm đại sư đạt được, hắn chính là người đầu tiên mang thêm vinh quang cho quốc gia.

Những bệnh như chứng biếng ăn, bệnh máu trắng, bệnh AIDS, cái nào không phải bệnh nan y, nhưng bây giờ đã được hắn đánh bại hết, chân chính là nhân vật nổi tiếng trên toàn thế giới.

Ai mà không biết, Trung Quốc liên tiếp chữa khỏi nhiều bệnh tật.

Một số quốc gia đều đã phái đại biểu tới đây để thảo luận về phương diện Trung y, điều này khiến cho Trung y vốn không được coi trọng lại tỏa sáng rực rỡ ở nước ngoài.

Thậm chí chân tay giả hoàn mỹ cũng mang lại ảnh hưởng rất lớn, cũng tương tự như việc chữa khỏi bệnh AIDS.

Có thể nói, ảnh hưởng của Lâm đại sư rất lớn, ảnh hưởng đến toàn thế giới.

Thời gian trôi qua từng phút một.

Bí thư Trần nhắc nhở: "Lâm đại sư, lễ trao giải cũng sắp bắt đầu rồi.

Sau đó mọi người tản đi, trở về chỗ ngồi của mình.

Một số phóng viên ở phía trước rất khẩn trương, dù sao nhiều nhân vật lớn như vậy, sao bọn họ có thể không khẩn trương chứ, thậm chí tay cầm máy quay bắt đầu hơi run rẩy.

Trong khi đó, phát sóng trực tiếp đã bắt đầu.

Trên mạng, không ít cư dân mạng đang ngồi xổm canh trước màn hình, khi livestream xuất hiện thì ai nấy đều náo nhiệt thảo luận.

"Bắt đầu rồi, bắt đầu rồi."

"Tuy không phải tôi đi nhận thưởng, nhưng khi xem cái này thì tâm tình tôi cũng kích động tim cũng sắp nhảy ra."

"Tôi là nhóm fan đầu tiên của Lâm đại sư, cũng là người đầu tiên theo dõi Weibo của anh ấy, có thể nói tôi đã chứng kiến Lâm đại sư từng bước quật khởi."

"Lầu trên, vậy cậu thật lợi hại rồi đó."

"Hừm, đương nhiên rồi, tôi không lợi hại thì còn ai lợi hại, nhưng thôi đừng nói nữa, chăm chú xem đi."

Hiện giờ phóng viên đang livestream tại hiện trường, hình ảnh rõ nét hơn nhiều so với livestream của Triệu Chung Dương, hơn nữa phương pháp cũng cao siêu hơn rất nhiều.

"Con mẹ nó, người trung niên kia, trước kia tôi từng thấy qua trên tivi rồi, hình như người này rất lợi hại đó."

"Tôi cũng nhớ, gọi là cái gì ấy nhỉ, mặc dù quên rồi nhưng tôi biết người này rất trâu đó."

Những cư dân mạng xem livestream thảo luận với nhau biểu hiện cảm thấy rất sốc.

Ống kính không ngừng di chuyển, những phóng viên quay lần lượt từng nhân vật lớn.

Trong lòng cư dân mạng cảm thấy run động dữ dội.

“Con mẹ nó, người tới đây cũng có chút ngầu lòi rồi, đây có còn là trao giải cá nhân nữa hay không vậy?”

“Đúng vậy, bây giờ tôi cũng vô cùng hoang mang, quá đáng sợ. Tôi cảm thấy đây là một hội nghị thảo luận chuyện lớn thì đúng hơn.”

“Lâm đại sư lần này lại muốn nghịch thiên rồi, hơn nữa còn là không ai có thể ngăn cản, bất kể như thế nào thì cũng là thực sự xuất sắc.”

Lúc này, ống kính chuyển đến Lâm Phàm, khi Lâm Phàm xuất hiện trước ống kính kênh livestream đột nhiên nổ tung.

“Xuất sắc, các anh xem, đây là vẻ mặt tươi cười của Lâm đại sư, có loại cảm giác sảng khoái nói không ra lời đó nha.”

“Đánh rắm gì thế, ai trên đó mà không sảng khoái chứ.”

“Đúng vậy, hơn nữa tình huống lần này, người tới cũng đều rất ghê gớm, dù sao tôi đối với Lâm đại sư vẫn là bội phục đến cực hạn.”

“Ông già giao lưu với Lâm đại sư là ai vậy, lúc nhỏ hình như tôi đã thấy qua rồi, nhưng thời gian lâu quá rồi cũng có chút xa lạ.”

Một vài cư dân mạng tuổi cũng đều hai mươi mấy rồi, lúc nhỏ cũng là mười, hai mươi năm trước, bây giờ nhìn thấy ông già trên màn hình này cũng cảm thấy có chút quen thuộc. Thế nhưng nhất thời nghĩ không ra là ai.

Bây giờ, không chỉ những cư dân mạng đang theo dõi mà cho dù là những minh tinh cũng đang xem.

Đã từng có một vài người có chút mâu thuẫn với Lâm đại sư, khi nhìn thấy cảnh này cũng run lẩy bẩy.

Bọn họ xem như là đã hiểu, Lâm đại sư này đã phát triển đến mức này, bọn họ làm sao có thể chọc vào được nữa chứ. Hơn nữa, xem tình hình tại hiện trường lúc này, những nhân vật ở đây minh tinh bọn họ nào có thể chọc vào được chứ.

Thức thời một chút, sau này cũng sẽ không ở trên mạng chửi nhau với Lâm đại sư làm gì.

Mà cho dù là bây giờ thì cũng đã không còn nhiều minh tinh dám chửi nhau với Lâm Phàm, không nói trước có thể chửi lại hay không, chỉ cần dựa vào sức ảnh hưởng kia cũng khiến cho bọn họ sống mơ mơ màng màng rồi.

Những fan hâm mộ tự hào nhất của bọn họ cũng không biết có bao nhiêu người nguyện vì Lâm đại sư mà trực tiếp trở tay tát bọn họ.

Nhất là hiện tại, tình huống này có chút sai sai.

Chương 1972: Quá nhiều danh hiệu

Một vài minh tinh không chia sẻ livestream lần này, đều bị các fan hâm hộ hỏi 'Idol sao không chia sẻ video của Lâm đại sư, có phải là khinh thường thần tượng chân chính của chúng tôi không'.

Nếu như chỉ là một fan hâm mộ thì cũng bỏ đi. Dù có tức giận mà chửi thì tôi không thích chia sẻ là quyền tự do của tôi.

Nhưng sau đó, mỗi người đều nhảy vào nhắc nhở, giống như là nếu không chia sẻ thì chính là có ý kiến với Lâm đại sư vậy.

Cuối cùng tất cả đành chịu khuất phục dưới sự uy hiếp của fan hâm mộ, đành chia sẻ video.

Hiện trường.

Lâm Phàm cũng có chút kích động, dù sao đợi chút nữa phải lên sân khấu nên trái tim nhỏ bé này đang đập ùm ùm.

Người dẫn chương trình lên sân khấu, đây là một người dẫn chương trình rất có danh tiếng, giàu kinh nghiệm và thường xuất hiện trong các bữa tiệc lớn.

Bây giờ người này đến chủ trì lễ trao giải lần này cũng đủ để nhìn ra, lễ trao giải lần này được coi trọng đến cỡ nào.

Rất nhanh, chương trình bắt đầu, người dẫn chương trình trên sân khấu nói rất nhiều.

“Tiếp theo đây chúng tôi xin mời Lâm đại sư lên sân khấu.” Người dẫn chương trình nói.

Hiện trường lập tức vang lên tiếng vỗ tay, tiếng vỗ tay rất nhiệt liệt, nhất là bọn người Triệu Chung Dương, vỗ tay đến đỏ ửng cả tay.

Anh Lâm là người của bọn họ, bây giờ được lên sân khấu nếu như không liều mạng cổ vũ chút, sao có thể chấp nhận được.

“Lâm đại sư là đại sư quốc họa, đại sư võ thuật, đại sư y học, chuyên gia nghiên cứu phát triển chân tay giả, chuyên gia an toàn mạng,… nổi tiếng của nước ta.”

Người dẫn chương trình một mạch nói ra rất nhiều danh hiệu, những danh hiệu này vốn không là cái gì. Thế nhưng nhiều danh hiệu như vậy đặt ở trên một người lại có chút đáng sợ.

Nhất là Lâm đại sư cống hiến cho y học thực sự quá lớn, lớn đến mức khiến người ta không biết nên nói cái gì. Có thể nói là rất đáng sợ, vô cùng đáng sợ.

Hắn có thể esp một vài bệnh viện phải dẹp tiệm, chuyện này ai có thể làm ra được chứ, cũng chỉ có Lâm đại sư có thể làm ra được mà thôi.

Người dẫn chương trình lặng lẽ liếc mắt nhìn Lâm đại sư, tuổi còn rất trẻ nhưng thành tựu phi phàm, quá ngưỡng mộ.

Lâm Phàm đứng trên sân khấu, thẳng lưng vẫy tay với mọi người bên dưới.

“Người dẫn chương trình, vừa rồi anh còn quên một danh hiệu nữa của tôi.”

Người dẫn chương trình sững sờ, sau đó vội vàng phản ứng lại: “Lâm đại sư, là danh hiệu gì?”

Lâm đại sư cười nói: “Nhà soạn nhạc.”

“Đúng, đúng, còn cả nhà soạn nhạc.” Lúc này người dẫn chương trình phản ứng lại, đúng thật là như vậy. Bây giờ bài hát nổi tiếng của Ngô Hoán Nguyệt đều là do vị Lâm đại sư trước mắt này viết ra, bài hát kinh điển người khác cả đời có thể viết ra một bài đã là điều không thể tin được. Thế nhưng Lâm đại sư thì hay rồi, tùy tiện viết ra mười mấy bài.

Lâm Phàm: “Thực ra vẫn còn một danh hiệu nữa.”

Người dẫn chương trình: “Vẫn còn?”

“Đúng, thần bài.” Lâm Phàm thản nhiên nói, danh hiệu này người biết không nhiều.

Đám người Triệu Chung Dương sau khi nghe xong, lập tức nở nụ cười. Bọn họ thực sự bị anh Lâm làm cho buồn cười, có điều anh ấy nói cũng đúng.

Mặc dù anh Lâm rất ít đánh bài nhưng kỹ thuật đánh bài đúng thật là rất lợi hại.

Trịnh Trọng Sơn ngồi bên cạnh lắc đầu cười khổ, hoàn toàn không ngờ rằng tên nhóc này vậy mà lại nói ra những thứ này, chuyện này không bội phục không được.

“Lâm đại sư, vậy còn có danh hiệu nào nữa không?” Người dẫn chương trình hỏi, anh ta thực sự sợ rằng đợi lát nữa Lâm đại sư này lại nói ra một danh hiệu khác nữa thì mình lại bị hố hàng mất.

Lâm Phàm gật đầu: “Có chứ, thực ra tôi còn có danh hiệu là chuyên gia ẩm thực.”

“Đúng, Lâm đại sư chính là được Michelin công nhận.”

Lâm Phàm lại gật đầu: “Ừm, thực ra vẫn còn nghệ sĩ dương cầm, đồng thời vẫn còn…”

Người dẫn chương trình nghe đến đây cũng đều ngơ ngác, đây vẫn còn bao nhiêu danh hiệu nữa chứ, nghệ sĩ dương cầm cái gì đó bọn họ còn chưa từng nghe qua nữa.

Những nhân vật lớn ngồi bên dưới cũng không nhịn được nở nụ cười.

Đối với những lời này, bọn họ đúng thật là vẫn rất tin tưởng.

Dù sao, Lâm đại sư đã là người rất thần kỳ, thần kỳ thêm chút nữa bọn họ cũng sẽ tin.

Sóng livestream.

“Con mẹ nó, Lâm đại sư đây là muốn nghịch thiên à, có ai tính chút không, Lâm đại sư đã có bao nhiêu danh hiệu rồi?”

“Mẹ ơi! Tôi ở đây biết sao được, vừa rồi Lâm đại sư nói đến điêu khắc đại sư là gì thế, sao tôi nghe không hiểu vậy?”

“Tôi nghe cũng không hiểu, còn có đại sư sạch sẽ là cái quỷ gì vậy chứ?”

“Đại sư sạch sẽ cũng ok đi, tôi muốn hỏi, đại sư chà lưng là cái mẹ gì?”

“Ha ha, các anh không biết sao? Trước đây Lâm đại sư là nhân viên chà lưng trong một nhà tắm công cộng đó.”

“Con mẹ nó, thật hay giả vậy, sao tôi không biết chứ.”

“Các anh không biết còn nhiều lắm, tôi sống ở phố Vân Lý nên đối với những chuyện này quá quen thuộc rồi.”

…

Chương 1973: Đoán xem giải thưởng gì?

Người dẫn chương trình đã hoàn toàn hoang mang, anh ta dẫn chương trình bao nhiêu năm đúng thật là chưa gặp qua trường hợp nào như thế này.

Trong lòng anh ta chỉ có một suy nghĩ.

Đó chính là Lâm đại sư này đúng là quá nghịch thiên.

Nói đến bây giờ, anh ta không đếm được Lâm đại sư đã nói ra bao nhiêu danh hiệu rồi.

Lâm Phàm nhìn phía dưới cười rất sảng khoái, sau đó ra hiệu mọi người im lặng, rất nghiêm túc nói.

“Thật ra, vừa rồi nói đều là sự thật, mọi người đừng cho rằng tôi đang chém gió.”

Người ngồi bên dưới vốn cho rằng Lâm đại sư chỉ là đang nói đùa. Thế nhưng bọn họ làm sao nghĩ đến những gì Lâm đại sư vừa nói đều là sự thật.

Trên bàn tiệc.

Ông Lâm tức đỏ cả mặt nói: “Tên tiểu tử thối này, ở nơi trang trọng như này vậy mà nói ra những lời này, thật là…Haizz”

Ngồi phía dưới đều là những nhân vật lớn, sao có thể đùa như vậy chứ.

Vương Minh Dương cười nói: "Chú, cậu ta không nói đùa đâu."

"Không đùa, vậy thì thật đúng là vậy sao?" Ông Lâm tức giận nói, đây mà là thật sao? Sao không nói là cái gì cũng biết luôn đi.

Vương Minh Dương rất nghiêm túc nói: "Chú, đúng là thật đó chú."

Ông Lâm sững sờ khi nhìn biểu cảm nghiêm túc của Vương Minh Dương như vậy, cũng không không biết nói cái gì. Cái này còn có thể là thật, cho dù là đánh chết ông ta cũng không tin.

Trên mạng.

"Con mẹ nó, ở nơi trang trọng như thế Lâm đại sư vậy mà lại nói đùa như vậy, chẳng lẽ không sợ bị sét đánh cho choáng váng hay sao?

"Xì, đời này Lâm đại sư chưa từng sợ những thứ này."

"Ha ha ha, cười chết mất thôi, nhìn thấy đám nhân vật lớn kia sững sờ, tôi biết bọn họ bị Lâm đại sư làm cho ngốc rồi. Sợ rằng đến bây giờ cũng không biết Lâm đại sư nói là thật hay giả nữa."

"Đây chắc chắn là thật rồi, ai không biết Lâm đại sư là một người không biết nói dối chứ."

Hiện trường, người dẫn chương trình lúc này mới phản ứng lại.

"Lâm đại sư, sự cống hiến của anh với xã hội, với thế giới rất lớn, bệnh ung thư máu, AIDS,…đều là bệnh tình vô cùng nghiêm trọng. Bây giờ bởi vì có anh ra tay, nên vô số người được cứu rồi."

Lâm Phàm trầm mặc một lát: "Thật ra, tất cả những chuyện này thực sự là do học trò của tôi, cũng chính là viện trưởng viện Trung y Thượng Hải Triệu Minh Thanh. Ông ta yêu thích Trung y, luôn nhập tâm vào đó chuyên nghiên cứu các loại bệnh, tôi thân là lão sư cũng phải thường xuyên cùng ông ta

đánh bại các loại bệnh tật. Nếu như không phải là ông ta thúc giục, tôi nghĩ tôi cũng sẽ không nhanh như vậy công phá được những thứ này.”

Triệu Minh Thanh ngồi bên dưới nghe được lời này đột nhiên ngẩn cả người, không ngờ rằng ở hiện trường như vậy lão sư vậy mà lại nhắc đến ông ta.

Mà trong nhà Triệu Minh Thanh, người trong nhà cũng đang xem ti vi.

Ba nam một nữ cũng quay về nhà ngồi bên cạnh Bà Triệu xem tình huống trên tivi.

Bà Triệu: “Mấy đứa xem, trước đây mấy đứa còn coi Lâm đại sư người ta là kẻ lừa đảo, bây giờ thấy gì chưa?”

“Mẹ, lúc đó ai có thể nghĩ được chứ, dù sao trẻ tuổi như vậy, bọn con cũng không phải là sợ cha bị người ta lừa hay sao.”

Bây giờ nghĩ lại, bọn họ cũng có chút ngại ngùng, làm sao có thể nghĩ rằng Lâm đại sư này lợi hại như vậy.

Cha của bọn họ theo Lâm đại sư học tập vậy mà lại có thành công như ngày hôm nay.

Có điều, may mắn là ý chí ông ấy kiên định, căn bản không nghe lời bọn họ nói. Nếu không thật đúng là họ đã làm tan tành thành tựu bây giờ của cha rồi.

Lúc này, ống kính quét đến Triệu Minh Thanh.

Ông lão này lần đầu tiên được lên ti vi.

Đối với một vài fan cứng của Lâm Phàm mà nói, bọn họ đương nhiên biết ông lão này là ai, đây chính là học trò của Lâm đại sư, một đại sư Trung y. Hiện giờ đi theo Lâm đại sư nên đã tiến bộ rất nhanh, làm cho người ta phải bội phục.

Hiện trường tiếp tục, người dẫn chương trình dẫn dắt chương trình, mà lúc này bắt đầu trao giải.

Những cư dân mạng không biết đây là trao giải thưởng gì, cũng rất mong chờ.

“Các anh nói xem, sẽ trao giải thưởng gì cho Lâm đại sư đây?”

“Giải thưởng công dân tốt?”

“Trên lầu kia, anh có thể đừng đùa nữa được không, còn nói giải công dân tốt, có tin tôi cho anh một đòn chết luôn không.”

“Được được, không phải là giải công dân tốt thì chính là người nhân hậu?”

“Con mẹ nó trên lầu kia, gửi địa chỉ nhà anh đây cho tôi, tôi mà không xiên chết anh thì tôi sẽ tin anh.”

Những cư dân mạng bình luận rất kịch liệt, đều đang nghĩ sẽ trao giải thưởng gì cho Lâm đại sư. Dù sao chuyện này vẫn luôn không có động tĩnh, cũng không có tiết lộ ra bên ngoài.

Tất cả mọi người đều đang suy đoán.

Có điều đối với một vài người thì giải thưởng này chắc là không đơn giản, dù sao nhiều nhân vật lớn ở đây như vậy. Nếu như là giải thưởng đơn giản thì căn bản không cần thiết phải như vậy.

Lâm Phàm đứng trên sân khấu lẳng lặng chờ đợi, hắn rất để tâm đối với giải thưởng lần này. Dù sao hắn thích giải thưởng, muốn treo đầy giải thưởng trên vách tường trong cửa hàng.

…

Chương 1974: Thành tựu trọn đời

Hôm nay, có giải thưởng lớn đến thực sự khiến cho hắn rất mong chờ.

Vương Minh Dương cũng rất căng thẳng, nếu biết là giải thưởng gì thì có lẽ hiện tại cũng sẽ không kích động như vậy. Nhưng bởi vì không biết, vậy nên mới kích động như thế này, cũng không biết nên nói cái gì.

Bọn người Ngô U Lan ngồi ở đó nhỏ tiếng bàn tán.

“Các cô nói xem anh Lâm sẽ nhận được giải thưởng gì?”

Ngô Hoán Nguyệt lắc đầu: “Không biết.”

Liễu Nhiếp nhếch môi: “Chắc là giải thưởng lớn rồi, nếu không sẽ không long trọng như vậy.”

Vân Tuyết Dao từ Hào Giang chạy đến đây chính là vì chứng kiến khoảnh khắc này. Lúc này mặc dù cô ta không lên sân

khấu nhận thưởng, nhưng còn căng thẳng hơn cả Lâm Phàm, giống như chính là cô ta lên sân khấu nhận giải vậy.

“Giải thưởng mà anh Lâm nhận được nhất định không bình thường.”

Khi mọi người đang xì xào bàn tán thì người dẫn chương trình mở lời nói một tràng lời khen, cuối cùng âm thanh vang dội trực tiếp vang lên.

“Vì khen ngợi chiến công vĩ đại của Lâm đại sư, đặc biệt trao giải thành tựu trọn đời của Trung Quốc, xin mời…”

Khi tên giải thưởng này được nói ra, những cư dân mạng còn hoài nghi, giải thưởng như vậy sao chưa từng nghe qua.

Nhưng phía sau nghe được cho mời một nhân vật lên trao giải thì ai nấy đều ngơ ngác.

Những cư dân mạng càng kinh ngạc không nói lên lời.

“Con mẹ nó, chuyện này quá dữ dằn rồi đó, không ngờ lãnh đạo cao nhất đến trao giải.”

“Lần này, có thể chém gió cả đời rồi.”

“Mặc dù không biết giải thưởng này là cái gì, nhưng nhân vật lớn thế này đích thân đến trao giải thì đây chắc chắn không bình thường rồi.”

“Nghịch thiên rồi, đỉnh của đỉnh rồi.”

Những cư dân mạng điên cuồng bình luận trong livestream, mà trên Weibo trong nháy mắt xuất hiện rất nhiều tin tức.

“Đáng sợ, nhân vật như vậy mà lại là người trao giải cho Lâm đại sư, đây quá là bùng nổ.”

“Người trao giải, vậy mà lại là…”

Một vài người không xem livestream, khi phát hiện trên Weibo đột nhiên hot lên thì cũng vô cùng hoài nghi, không biết là chuyện gì, nhưng sau khi biết rõ tình huống cũng sợ ngây người.

Tất cả mọi người đều không ai ngờ vậy mà lại như thế, người trao giải vậy mà lại là lãnh đạo cao nhất nước.

Ông Lâm kích động ôm ngực, sắc mặt kích động đến đỏ ửng. Thậm chí có chút phấn khích muốn đứng lên hô to, nhưng lại nhịn xuống.

Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.

Lâm Phàm đứng trên sân khấu khi nghe thấy cũng sửng sốt, hình như cũng không nghĩ đến chuyện này.

Ống kính dõi theo người đàn ông trung niên từ hậu trường đi ra.

Người đàn ông trung niên kia, mang theo nụ cười thương hiệu vẫy tay với mọi người phía dưới, sau đó đi đến trước mặt Lâm Phàm: "Xin chào, Lâm đại sư, cảm ơn."

Lâm Phàm phản ứng lại lập tức nở nụ cười: "Đây là việc phải làm."

Nhận giấy chứng nhận danh dự rồi giơ cao lên, đây mặc dù không có nhiều tác dụng nhưng là một loại chứng minh.

Sau đó hạ xuống, hai người bắt tay nhau.

Đây xem như là thời khắc đỉnh cao nhất mà Lâm Phàm phát triển cho đến bây giờ.

Lúc này, hay người nhìn về phía ống kính.

Bên dưới âm thanh của máy ảnh tách tách không ngừng, chụp lại cảnh này.

Ông Lâm vỗ tay rất tự hào, trên sân khấu kia chính là con trai của ông, nhà họ Lâm của bọn họ cũng xuất hiện nhân vật lợi hại rồi.

Trung Châu.

Người thân và bạn bè của Lâm Phàm đều tụ tập trước tivi.

"Nhìn xem, đây chính là người nhà họ Lâm của chúng tôi, tự hào, quá tự hào."

Một vài người thân đều canh trước màn hình tivi, trên mặt đều nở nụ cười.

Mỗi người thân trong nhà đều có mâu thuẫn vì những vấn đề nhỏ nhặt, nhưng loại mâu thuẫn này vốn sẽ không có ảnh hưởng lớn.

Mà Lâm Phàm trước giờ cũng không tham gia cùng, bởi vì đây là chuyện giữa các trưởng bối, một đứa trẻ như hắn quản nhiều như vậy làm cái gì.

Tự nhận bây giờ lợi hại có năng lực rồi, cũng không thể quản được những chuyện đó.

Chuyện đó tự có những trưởng bối giải quyết được, bọn họ có phương thức xử lý của mình.

Hiện giờ, Lâm Phàm trên sân khấu cùng lãnh đạo bắt tay chụp ảnh, thân là họ hàng từ tận đáy lòng cũng có một loại cảm giác tự hào.

“Sau này ông Lâm chỉ sợ cũng sẽ đắc ý mãi thôi.”

“Haizz, đắc ý thì làm sao chứ, ai bảo con trai nhà người ta lợi hại, còn không phục cũng không được.”

“Đúng đó, nếu như con trai tôi có năng lực bằng một nữa Lâm Phàm thì tốt rồi.”

Cảnh này, truyền ra ngoài.

Bạn học đại học cũ của Lâm Phàm, có không ít người không chút liên lạc.

Bây giờ đều đang xem livestream. Trên khắp cả nước ai nấy đều trợn mắt há mồm, bọn họ biết bạn học này của mình rất lợi hại, thế nhưng không ngờ rằng sẽ lợi hại đến trình độ như vậy.

Lâm Phàm tươi cười, nói chuyện với người đàn ông trung niên bên cạnh, giọng rất nhỏ, trừ bản thân bọn họ biết là nói cái gì còn lại những người khác đều không nghe được.

Rất nhanh, lễ trao giải kết thúc.

Lâm Phàm hài lòng cầm giải thưởng vẫy vẫy về phía những người thân bên dưới, nói với bọn họ rằng nhìn thấy gì hay chưa, giải thưởng đã lấy được rồi nha.

Cuối cùng chính là chương trình biểu diễn, chương trình này rất hay, nhưng tâm trí của nhiều người đều đặt ở chỗ khác.

Sau một khoảng thời gian dài, lễ trao giải kết thúc.

Chương 1975: Lễ trao thưởng kết thúc

Tất cả mọi người vây quanh Lâm Phàm.

Vương Minh Dương đến cho Lâm Phàm một cái ôm: "Người anh em, lần này danh tiếng của cậu sẽ bay cao rồi."

"Ha ha ha." Lâm Phàm cười nói: "Cũng tạm thôi."

Vương Minh Dương lấy giải thưởng: "Để tôi xem xem, giải thưởng này thật ghê gớm, thực sự là ghê gớm đó nha."

Điền Thần Côn thì không thể chờ được nắm lấy tay Lâm Phàm, sống chết nắm lấy không chịu buông ra.

"Thần Côn, ông làm gì vậy?" Lâm Phàm ngơ ngác, còn tưởng rằng Thần Côn có sở thích đặc biệt.

Thần Côn cười nói: "Sờ một chút, dính chút khí của lãnh đạo cao cấp, nói không chừng vận khí của tôi cũng trở lên tốt hơn."

"Cái tên này…" Lâm Phàm bất đắc dĩ, cũng không biết nên nói cái gì, Thần Côn này cũng thật là.

"Con trai, tốt lắm, cha tự hào vì con." Ông Lâm đi tới, hốc mắt có chút đỏ hiển nhiên là vừa rồi kích động muốn khóc.

Lâm Phàm cười nói: "Cha, cha sao vậy, không phải là khóc rồi đó chứ."

Ông Lâm: "Khóc cũng là bình thường thôi, con nói xem. Làm sao cha có thể nghĩ con sẽ có thành tựu như ngày hôm nay chứ, thật sự kích động và vui vẻ đó."

"Anh Lâm." Vân Tuyết Dao đến trước mặt Lâm Phàm mặt đầy ý cười: "Chúc mừng anh."

"Tuyết Dao, sao cô lại đến đây, Hào Giang bên kia không bận sao?" Lâm Phàm kinh ngạc hỏi.

Vân Tuyết Dao: "Anh Lâm, đây là anh nhận giải, làm sao em có thể không đến hiện trường xem được chứ."

Lâm Phàm cười nói, cũng không biết nên nói cái gì, nhiệm vụ này của bách khoa toàn thư treo ở đó không hoàn thành, không mở ra được tri thức mới.

Nhưng muốn hoàn thành thì có thể hoàn thành được sao?

Mà cha mẹ của Lâm Phàm cũng đều ở đây, đám người Vân Tuyết Dao càng nhiệt tình với hai vị trưởng bối.

Mẹ Lâm trong lòng hiểu rõ, mấy vị cô nương này là như nào. Thế nhưng bà ấy cũng rất bất lực, chuyện này bắt bà phải chọn kiểu gì, nói thế nào đây. Bởi vậy chỉ có thể đối với mỗi vị cô nương đều nhiệt tình như nhau.

Không thể khiến những cô nương nhà người ta cảm thấy có cảm giác thiên vị.

Đối với tên nhóc nhà mình, đột nhiên đụng vào nhiều người như vậy, bà ấy làm mẹ cũng rất đau đầu.

Trước đây giục tên nhóc này khiến nó đau đầu, bây giờ thì hay rồi, tên nhóc này một lúc chọc nhiều người như vậy khiến người làm mẹ như bà cũng rất đau đầu.

Nếu như Lâm Phàm biết thì chắc chắn sẽ kêu oan, đây đâu phải là do hắn chọc đâu, thật là vô tội mà.

Rời khỏi hội trường.

Đám người Vương Minh Dương đề nghị đi chúc mừng một chút, nhìn thời gian bây giờ cũng là buổi trưa vừa hay đến giờ ăn cơm.

Có điều lần này người đến tương đối nhiều, cần tìm một nơi tốt một chút.

Chỉ là, tất cả đều không phải là vấn đề, Ngô Vân Cương vẫn luôn sống ở thủ đô. Đối với nơi này rất quen thuộc, cũng gọi là địa chủ, còn có thể có ai quen thuộc hơn ông ta sao.

Nhưng hôm nay chắc chắn phải qua đêm ở đây.

Lão Trịnh trước khi đi đã dặn dò rất nhiều lần, tối nay nếu như không đến thì sẽ thực sự làm ông ấy tức giận.

Đối với Lâm Phàm mà nói, trò tối nay hắn đã nghĩ xong cho lão Trịnh rồi, không phải là muốn chuốc say mình để bắt mình vẽ mấy chục bức tranh. Sau đó hôm sau tỉnh lại thì mình sẽ nhớ rõ, còn ông ấy sẽ giả vờ như không biết.

Trò này đã quá quen rồi, có điều bỏ đi, tối nay nếu như có thể khiến mình uống say, cũng xem như bản lĩnh của ông ta.

Ngô Vân Cương: “Lâm đại sư, tôi đã gọi xe rồi, bảo đảm tất cả mọi người đến đông đủ.”

Lâm Phàm cười nói: “Ngô tổng, vất vả cho anh rồi.”

“Hi hi, đây có gì mà vất vả chứ. Lâm đại sư đến, Ngô Vân Cương tôi sao có thể không tiếp đón cho tốt được.”

Vương Minh Dương cười nói: “Vân Cương, anh thay đổi rồi, tôi đến anh cũng không tiếp đón tôi như vậy.”

Ngô Vân Cương bất lực: “Minh Dương, lời này của anh không có nghĩa, anh là thường xuyên tới. Lâm đại sư lại không phải là thường xuyên tới, chắc chắn là Lâm đại sư làm chủ rồi.”

“Đi thôi, đi theo tôi, tôi dẫn mọi người đi.”

Một nhóm người xuất phát.

Cuối cùng, chiếc xe Lâm Phàm ngồi không có đàn ông mà là một nhóm phụ nữ.

Đương nhiên người lái xe chắc chắn là Lâm Phàm rồi, nếu không ngồi đâu được nữa.

Trên mạng.

“Lần này Lâm đại sư thực sự nổi tiếng rồi, sau này còn có ai dám đối đầu với Lâm đại sư nữa chứ.”

“Đúng vậy, nhất là một vài người hay chửi trên mạng thì giờ phải cẩn thận đó, đừng tưởng rằng chửi trên mạng là không sao, bây giờ xảy ra chuyện lớn rồi.”

“Ha ha ha, có điều vẫn chưa hài lòng lắm, Lâm đại sư của chúng ta nên sớm ra khỏi nước, phải xuất ngoại rồi chứ.”

“Trên lầu kia, anh hiểu cái mẹ gì, bây giờ Lâm đại sư rất có danh tiếng, người nước ngoài đều đang nghĩ vì sao Lâm đại sư không ở quốc gia của bọn họ, bây giờ bọn họ đang rất hâm mộ ngài ấy đó.”

“Ui là trời…”

Khách sạn.

Ngô Vân Cương rất quen thuộc nơi này nên khi đến, quản lý khách sạn nhiệt liệt chào mừng, bày tỏ sự hoan nghênh long trọng nhất.

Đối với quản lý thì đây chính là ông lớn, là khách hàng cũ của khách sạn bọn họ, cũng là thành viên VIP vinh quang và tôn quý.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy một thanh niên giữa đám đông, người quản lý đột nhiên sửng sốt, sau đó hoảng sợ nói.

Chương 1976: Chuyện phiền não

“Lâm đại sư…”

Lâm Phàm đang cùng một đám người tán gẫu, khi nghe thấy giọng nói này thì chỉ cười vẫy tay coi như đã chào hỏi.

“Mời, mời, mời vào bên trong.”

Lúc này, quản lý lấy ra toàn bộ tinh lực, nhiệt tình tiếp đãi, thậm chí có nhân viên phục vụ muốn nhúng tay vào cũng bị ông ấy ngăn cản, ông ấy muốn tự mình tiếp đãi.

Lâm đại sư đi nhận giải, chuyện này ai mà không biết. Trên TV, trên mạng đều đang phát sóng trực tiếp.

Có lẽ còn có người không biết nhưng đợi đến lúc tối khi tin tức phát lại nhất định sẽ bùng nổ.

Nhóm nhân viên phục vụ không biết đám người này là ai. Thế nhưng khi biết được là Lâm đại sư của bọn họ thì cả đám đều sợ ngây người, sau đó vội vàng lấy điện thoại di động ra, tìm kiếm bóng dáng Lâm đại sư, lén lút chụp ảnh.

Nếu như không phải quản lý không cho phép bọn họ chụp ảnh chung, nói không chừng họ đã vọt tới xin chụp ảnh với Lâm đại sư từ lâu rồi.

“Haizz!”

Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm buông lỏng, lần nhận giải trực tiếp này thật sự quá mệt mỏi.

Nhất là nhìn thấy mấy nhân vật lớn nên trong lòng rất kích động. Cái này mà nói không kích động thì là giả.

“Con trai.”

Lúc này, bà Lâm lặng lẽ kéo tay hắn.

Lâm Phàm tò mò: “Mẹ, có chuyện gì vậy?”

“Con lại đây với mẹ một chút.” Bà Lâm vẫy tay. Có một số lời nhất định phải nói trước.

Đám người Ngô U Lan đang ngồi cùng không biết là chuyện gì nhưng các cô có thể cảm giác được, chuyện muốn nói này khẳng định có quan hệ với các cô.

Mấy người liếc nhau một cái rồi đều cười yếu ớt, sau đó lại tán gẫu với nhau, nói một vài chuyện cảm thấy hứng thú.

Bên ngoài.

“Mẹ, có chuyện gì?” Lâm Phàm hỏi.

Bà Lâm len lén nhìn tình huống bên trong rồi nói: “Con trai, cuối cùng thì đây là tình huống gì? Ý tứ của những cô bé này mẹ có thể nhìn ra, tình huống của con mẹ cũng có thể nhìn ra.”

Lâm Phàm cười: “Mẹ, mẹ có thể nhìn ra cái gì vậy?”

Bà Lâm: “Con là do mẹ sinh ra, còn có thể không biết con chắc. Mẹ thấy, hay là con cứ lựa chọn sớm một chút, đừng làm chậm trễ con gái nhà người ta.”

“Mẹ, mẹ thật sự là nghĩ oan cho con rồi, con thật sự không làm chậm trễ ai cả.” Lâm Phàm lập tức xua tay, chuyện này đúng là rất bất đắc dĩ.

Bà Lâm trừng mắt nhìn: “Được rồi, vừa nói đến chuyện này là kêu oan, trứng mà không vỡ thì làm gì có ruồi đậu chứ, nếu con cứ…”

“Dừng lại, dừng lại! Mẹ, lời này của mẹ có hơi sai sai rồi nha. Cái gì mà ruồi nhặng, cái gì mà trứng vỡ chứ, cái này ví von không đúng chỗ.”

Hắn thấy hơi bối rối, phép ẩn dụ này thật đúng là có chút độc đáo. Nếu để cho các cô ấy nghe được chắc phải tức giận đến mức nhảy dựng lên.

Từ lúc nào mà họ trở thành ruồi rồi?

Đúng lúc này, Vương Minh Dương xuất hiện: “Ôi trời, cậu ở đây à, đám người chúng tôi tìm mãi mà không thấy cậu. Đi, mau chóng đi vào trong thôi.”

Bất chợt, anh ta nhìn thấy bà Lâm, không khỏi tò mò hỏi: "Dì, có chuyện gì sao?"

"Minh Dương, dì hỏi con, mấy cô gái kia, ai thích hợp với con trai dì nhất?" Bà Lâm hỏi, muốn cạy được lời từ miệng con trai mình là bất khả thi nên bà ấy chỉ có thể xuống tay từ chỗ Minh Dương.

Dù sao cũng là bạn tốt của con trai mình, cũng biết đầu đuôi chắc chắn sẽ quen thuộc.

Vương Minh Dương ngược lại không coi trọng chuyện này, nở nụ cười: "Cháu thấy tất cả đều thích hợp."

"Đứa nhỏ này, có thể toàn bộ phù hợp nhưng chắc chắn phải chọn một người mới được." Bà Lâm dạy dỗ.

Vương Minh Dương: "Dì, việc này có gì khó đâu. Chọn hết cũng được mà. Với bản lĩnh này của cậu ta chẳng lẽ còn nuôi không nổi à?"

"Khụ khụ!" Lâm Phàm trừng mắt nhìn Vương Minh Dương vài lần, ý tứ có chút rõ ràng. Lời này của cậu có hơi ghê gớm rồi đó.

Bà Lâm lắc đầu: "Đứa nhỏ này, nói chuyện không đứng đắn chút nào. Sao có thể chọn hết được, đấy chẳng phải là phạm pháp à?"

Vương Minh Dương xấu hổ nở nụ cười: "Đúng, đúng, phạm pháp, phạm pháp. Con đi trước, người anh em, cậu nói chuyện với dì một lúc rồi nhanh chóng đi vào nha."

Anh ta cảm thấy đề tài này có chút khó xử, vẫn không nên tham gia vào thì tốt hơn."

"Ơ này, chờ tôi vào cùng. Mẹ, khi nào về nhà rồi nói sau nhé, ăn cơm trước đi đã." Lâm Phàm nói, hắn cũng không biết giải thích với mẹ như thế nào.

Chuyện này rất phiền não.

Bà Lâm thở dài, không ngờ cũng không hỏi được cái gì hữu dụng. Về phần chọn hết, cái này làm sao mà được, có mà bị người ta nói chết mất thôi.

Hơn nữa đây chính là tội trùng hôn, là phạm pháp. Sao bà ấy có thể để con trai mình biết luật pháp mà vẫn phạm pháp được cơ chứ.

Nhưng mấy cô bé này, bà ấy đều thấy rất hài lòng. Tuy nhiên bà ấy có hài lòng thì cũng có ích lợi gì, cuối cùng vẫn phải xem chính bản thân con trai mình.

Không nghĩ, không nghĩ nữa. Bây giờ người trẻ tuổi quá không coi trọng tình cảm. Không biết một lòng một dạ, không giống như thời đại của bà ấy, tình cảm chỉ trao một người duy nhất, tuyệt đối không dễ dàng nói chia tay.

Chương 1977: Vì tranh nên phải hi sinh

Trên bàn ăn.

Vương Minh Dương: "Tôi bảo này người anh em, tôi thấy lời dì nói cũng có lý, cậu nghĩ như thế nào. Đề nghị vừa rồi của tôi thật ra cũng không tệ, cậu có thể đi hỏi thử xem, biết đâu lại có khi trở thành sự thật."

"Ăn cơm của anh đi." Lâm Phàm gắp một miếng thịt, nhét thẳng vào trong bát Vương Minh Dương.

Sau đó ánh mắt nhìn về phía một chiếc bàn khác. Mấy người Ngô U Lan đang nói chuyện với cha mẹ hắn, nói một vài câu lại thỉnh thoảng có tiếng cười truyền đến, hình như là rất vui vẻ.

Hắn cũng không nghĩ nữa, động đũa ăn cơm.

Hôm nay là không thể về được, buổi tối còn phải đến chỗ lão Trịnh.

Vương Minh Dương lắc đầu nhìn người anh em của mình. Bình thường chuyện gì hắn cũng lớn mật nhưng gặp phải việc này lại sợ như thế.

Nếu là anh ta thì đã kéo hết người về một chỗ rồi mở miệng, đồng ý thì đồng ý, không đồng ý thì thôi.

Chỉ bằng một câu nói, mọi chuyện đều được giải quyết.

Tuy rằng anh ta hâm mộ nhưng sẽ tuyệt đối sẽ không hành động. Anh ta đối với Hứa Tử Nhạc chính là thật lòng, làm sao

có thể làm những chuyện này.

Ở bàn bên kia, bà Lâm cười: "Dì rất thích các cháu đấy."

Đám người Ngô U Lan, trên mặt lộ ra nụ cười, giống như là rất vui vẻ.

"Không biết, con dâu sau này của mình sẽ là ai đây." Bà Lâm cảm thán, đồng thời vẫn nhìn chăm chú vào biểu cảm của mấy cô gái nhỏ này.

Những gì mọi người biểu hiện đều lọt vào mắt bà ấy.

Đối với bà Lâm mà nói, gặp phải chuyện này đúng là có chút phức tạp.

Đương nhiên, ngoại trừ Liễu Nhiếp mặt không có chút thay đổi nào, còn mấy cô gái nhỏ còn lại đều biểu hiện có chút mất tự nhiên.

"Được rồi, ăn cơm đi." Bà Lâm không nói thêm gì nữa. Vừa rồi chỉ là thăm dò một chút, bây giờ bà ấy cũng đã biết sơ qua tình huống.

Cảm thấy không ổn lắm.

Còn con trai bà ấy nữa, không có việc gì sao lại đi trêu chọc nhiều người như thế chứ. Sau khi về còn phải nói chuyện này với cha nó một chút mới được.

Hiện trường vẫn vô cùng náo nhiệt, sôi nổi.

Vương Minh Dương rất biết khuấy động, kéo toàn bộ người cùng uống rượu.

Nếu như không phải có tài xế thì xong bữa cơm này, tất cả bọn họ đều phải ở lại đây rồi.

Bữa tiệc kết thúc.

Mọi người đều không trở về, Ngô Vân vừa gọi vài tài xế, đưa mọi người về thẳng khách sạn. Nếu đã tới thì hôm nay cũng đừng đi, chắc chắn phải ở chỗ này một thời gian.

Tuy rằng Lâm Phàm uống rượu nhưng chẳng có một chút mùi rượu nào. Câu uống rượu làm hỏng việc vẫn rất có đạo lý. Nhất định không thể để người khác thừa dịp hắn say rượu mà phát sinh chuyện gì đó.

“Tuyết Dao, bao giờ thì cô về Hào Giang?”

Vân Tuyết Dao cười: “Tạm thời cũng không bận nên em sẽ ở thêm một thời gian nữa.”

Ban đầu, cô ấy chuẩn bị ngày mai sẽ trở về. Nhưng đột nhiên ở trên bàn tiệc, sau khi nghe bà Lâm nói, cô ấy lại cảm thấy có gì đó không ổn. Bởi vậy cô định ở lại chỗ này thêm một chút.

Về phần chuyện bên Hào Giang kia thì lúc chuẩn bị ngủ sẽ gọi điện thoại về để dặn dò vài việc.

Lâm Phàm: “Nếu đã tới rồi thì ra ngoài chơi cùng nhau đi. Cũng đã một thời gian chúng ta chưa đến thủ đô rồi.”

Lần trước đến, cũng quên là bao lâu rồi.

“Ừm.” Mọi người gật đầu.

Nhưng vào buổi chiều, lúc đi ra ngoài chơi, Lâm Phàm luôn cảm thấy bầu không khí có vẻ không đúng lắm.

Nhưng không đúng chỗ nào thì hắn cũng không rõ lắm.

Khu vui chơi.

Nơi này vốn dĩ không phải nơi Lâm Phàm nghĩ tới. Nhưng mấy người Ngô U Lan đều muốn đến chơi, vậy nên chỉ có thể đi cùng.

Lúc đến chơi nhà ma, cuối cùng hắn cũng cảm nhận được cái gì gọi là thống khổ.

Dưới ánh mắt của vô số du khách, khi Lâm Phàm từ nhà ma đi ra, mấy người Ngô U Lan coi như đều treo hết trên người hắn.

Cái này mẹ nó là muốn làm gì đây? Chẳng lẽ là muốn dùng sắc dụ hắn hay sao?

Chiêu này quá thâm rồi đó.

Nếu không phải ý chí hắn kiên định thì thật sự có thể xảy ra chuyện rồi.

Buổi tối, Lâm Phàm chuẩn bị đưa mấy cô gái về khách sạn nhưng chuyện lúng túng lại xảy ra, nhìn biểu cảm của mấy cô gái, hình như là không muốn đi.

Mà xe chuyên dụng của lão Trịnh cũng đã đến đón mình. Một mình hắn đi đến chỗ lão Trịnh cũng tốt, cuối cùng đành kéo

theo mọi người cùng đi.

Nhà lão Trịnh.

Bà Trịnh đang bận rộn còn có mấy người bạn lâu năm của lão Trịnh đang ngồi cùng một chỗ, uống trà, tán gẫu.

“Hôm nay, các ông cần phải dốc hết sức. Tôi gọi lão Lâm tới là có mục đích đấy.” Lão Trịnh nói.

Nguyệt Thu cư sĩ gật đầu nói: “Yên tâm đi, chắc chắn sẽ chuốc say lão Lâm nhưng cũng không thể để hoàn toàn say, nếu không bức tranh này chắc chắn không giải quyết được.”

Lão Trịnh gật đầu: “Ừm, có đạo lý. Đợi lát nữa xem tình hình, nhất định phải tận hứng đó.”

Lúc này, vài người khác lại đưa ra ý kiến ngược lại.

“Lão Trịnh, ông nói xem, chẳng may chúng ta bị lão Lâm chuốc say thì phải làm sao?”

Lão Trịnh híp mắt: “Nếu thế thì chúng ta nói tuổi đã lớn, bắt hắn uống nhiều còn chúng ta uống ít là được.”

“Đúng, đúng, có đạo lý.”

“Ừm, thế cũng được, vì bức tranh nên phải hi sinh.”

…

Chương 1978: âm mưu của mấy ông lão

Lão Trịnh: “Chỉ cần làm được, tranh trong thư phòng của tôi cho các ông tùy tiện chọn một bức. Đương nhiên, tranh của lão Lâm thì không được chọn.”

“Thật sự tùy ý chọn?”

Lão Trịnh: “Ừm.”

“Những bức tranh của đại sư nổi tiếng cũng có thể chọn à?”

Lão Trịnh: “Sao lắm vấn đề thế chứ? Tôi đã nói là trừ tranh của lão Lâm ra thì tùy tiện chọn là tùy tiện chọn.”

Mọi người nghe xong thì nhất thời vui vẻ. Điều này thật tốt quá. Bọn họ biết, lão Trịnh cất giấu không ít bức tranh đẹp,

những bức tranh này không thể dùng giá trị để đo lường, hơn nữa đều rất có ý nghĩa.

Trước kia bọn họ biết, lão Trịnh đều coi những bức tranh kia là bảo bối. Không ngờ vì tranh của lão Lâm mà lại có thể vứt bỏ ngay, không thèm để ý chút nào. Sự thay đổi này có hơi lớn rồi đó.

Đào Thế Cương cười: "Hôm nay chủ lực cứ để tôi, tôi có thể uống một lít."

Lão Trịnh: "Đừng, lão Đào. Ông đừng uống cả một lít. Cho dù ông có thể uống thì tôi cũng không thể cho ông uống. Ông bao nhiêu tuổi rồi chứ, uống như thế làm gì mà không xảy ra chuyện chứ."

Nguyệt Thu Cư Sĩ: "Đúng, đúng, không thể uống."

Đào Thế Cương: "Sợ cái gì, lão Lâm ngoại trừ có tay nghề vẽ thiên hạ đệ nhất ra thì y thuật kia cũng là vô song, không ai có thể so sánh bằng, có hắn ở đây chẳng lẽ còn…"

Reng reng…

Tiếng chuông cửa reo.

"Tới đây, tới đây." Trịnh Trọng Sơn lập tức đứng lên, vội vàng đi mở cửa, sau đó quay đầu lại: "Đừng để lộ đấy."

"Yên tâm."

Cánh cửa mở ra.

"Ui chao! Lão Trịnh! Tôi tới rồi, đưa theo mấy người bạn nữa." Lâm Phàm đi thẳng vào phòng.

Mấy người Ngô U Lan cảm thấy hơi sợ hãi. Không phải là căn phòng này đáng sợ mà là chỗ ở này khiến các cô sợ hãi. Các cô chưa từng nghĩ là có một chỗ ở lại nghiêm mật đến mức này. Cho dù là các cô thì cũng bị kiểm tra nghiêm khắc.

Lão Trịnh sửng sốt, ánh mắt nhìn về phía mấy cô gái phía sau Lâm Phàm, không khỏi nghi hoặc nói: "Đều là bạn gái của cậu à?"

Lời này vừa nói ra, mặt mấy người Ngô U Lan đều đỏ lên.

Lâm Phàm rất nghiêm túc nói: "Bạn bè…"

Bà Trịnh đang bận rộn trong phòng bếp cười nói: “Tới rồi à?”

Lâm Phàm: “Vâng, em tới rồi, chị Trịnh nấu món gì đấy? Ở bên ngoài ngửi mùi thôi cũng biết là không bình thường rồi.”

“Tên nhóc này, miệng cậu ngọt như thế từ bao giờ vậy?” Bà Trịnh cười: “Chị nghe nói, trù nghệ của cậu cũng lợi hại, thể hiện chút xem nào.”

Lâm Phàm: “Được, thể hiện một chút thì thể hiện. Hôm nay cho mọi người nhấm nháp một chút, mỹ thực đứng đầu thế gian. Ngoại trừ tôi ra không có ai nấu được đâu.”

Nhất thời, bầu không khí tại chỗ rất náo nhiệt.

Mấy người Ngô U Lan đang nhìn tình hình trong nhà thì nhóm người lão Trịnh liếc mắt với nhau. Họ cảm thấy lão Lâm này, hôm nay có chút không thích hợp, vậy mà đưa theo nhiều cô gái trẻ như thế.

Đã thế còn đưa nhiều cô gái đến đây như vậy. Chẳng lẽ là mời đến để giúp đỡ à?

Ngô U Lan, Ngô Hoán Nguyệt, Liễu Nhiếp cũng không có nhiều phản ứng lắm với hoàn cảnh xung quanh.

Nhưng Vân Tuyết Dao hiểu biết nhiều lại rất rõ những đồ trên tường kia, đều là những thứ rất ghê gớm.

Rất nhiều huân chương, ảnh chụp. Nhìn vào thời gian có lẽ đã rất lâu rồi, nhưng những này đều thật khó lường.

Không bao lâu sau, một mùi hương nồng đậm từ trong phòng bếp đi ra.

Mọi người ngửi thấy mùi hương này đều say mê.

Lâm Phàm rửa tay, lau khô rồi cười nói: “Nấu hai món ăn nhỏ cho mọi người nếm xem thế nào.”

Lão Trịnh: “Đây thật sự là cậu làm à? Ngửi thấy mùi này đã không dừng được rồi.”

Nguyệt Thu Cư Sĩ: “Giống như tranh của lão Lâm vậy, thật mê người.”

Đào Thế Cương cũng cảm thán: “Có chút không chờ đợi được.”

Lâm Phàm cười: “Nói đùa, các ông cũng không nhìn xem là ai làm món ăn này. Ngồi xuống hết đi, tối nay tôi biết các ông muốn chuốc say tôi nhưng mà các ông phải cẩn thận, tôi ngàn chén không say. Các ông muốn tôi uống ngất, e là không có khả năng đó đâu.”

Lão Trịnh xấu hổ nở nụ cười: “Nói gì chứ, sao có thể chuốc say cậu được chứ. Chỉ là gặp mặt bình thường thôi mà, đã lâu rồi không gặp nhau.”

“Vậy thì được, đến đây đi, đêm nay tôi sẽ ngồi trao đổi với mấy đại sư quốc họa này một trận vậy.” Lâm Phàm cười. Lão Trịnh đối với hắn rất tốt, cũng giúp đỡ hắn rất nhiều.

Có chuyện gì cũng có lão Trịnh ở phía sau giúp đỡ.

Tuy rằng lão Trịnh không nói nhưng mà hắn biết.

Trên bàn ăn, một đám người vui vẻ trò chuyện, may mắn bàn đủ lớn, chứ nếu không một bàn người này thật sự là ngồi không nổi.

Lâm Phàm thì bị mấy cô gái vây quanh, trước mặt để chén rượu.

Lão Trịnh ở dưới bàn, lấy chân đạp Nguyệt Thu Cư Sĩ một cái.

Nguyệt Thu Cư Sĩ lập tức hiểu ngay, trong mắt bọn họ, lão Lâm đưa mấy cô gái đẹp này đến chắc chắn là để chia sẻ sức chiến đấu, cái này làm cho họ thấy rất bất đắc dĩ.

Một đám ông già như bọn họ làm sao có thể đấu qua người trẻ tuổi, đừng để đến cuối cùng bị bọn người lão Lâm chuốc cho nằm luôn.

“Lão Lâm à, vừa đúng lúc hôm nay lão Trịnh lấy ra thứ tốt, là rượu ngon trân quý đã ủ mấy chục năm đó. Mấy người bạn này của cậu cũng đến uống một chút nha.” Nguyệt Thu Cư Sĩ cảm thấy mình nói không có vấn đề gì, rất là bình thường.

…

Chương 1979: Tôi không thích con gái uống rượu

“Đúng vậy, đúng vậy.” Đào Thế Cương cũng ở bên cạnh gật đầu. Mấy cô gái nhỏ này vừa thấy đã biết đã không bình thường. Nói không chừng chính là tồn tại giống như tửu thần, nếu như thật sự phát huy thì mấy ông già như bọn họ căn bản là không đủ nhìn.

Sao Lâm Phàm có thể không nhìn ra được chút tâm tư của họ nhưng thật sự là không thể để cho mấy cô ấy uống say.

“Mấy cô ấy thì thôi đi, không thể uống. Yên tâm, hôm nay tôi khẳng định không nhờ người đỡ rượu, các ông uống một ngụm, tôi uống một chén được chứ.”

“Thật sao?” Lão Trịnh sợ ngây người, đột nhiên đứng lên, giống như là không dám tin.

“Ừm, thật! Thế nhưng phải là rượu này, nếu không thì tôi không uống.” Lâm Phàm cười nói, chuẩn bị tốt để giết chết sự kiêu ngạo của bọn họ.

“Được, có những lời này của cậu, cam đoan cậu uống bao nhiêu thì chúng tôi uống bấy nhiêu.” Lão Trịnh vỗ ngực nói, trong lòng cũng tính toán một chút. Cho dù tên nhóc này uống cũng được, chẳng lẽ một lít còn không giải quyết được hay sao.

So với tranh vẽ, những loại rượu này thì tính là cái gì. Dù sao vẫn còn mấy bình, chẳng đau lòng chút nào.

Vân Tuyết Dao lại có chút lo lắng: “Anh Lâm, thật ra em có thể uống một chút, anh không cần uống nhiều như vậy. “

“Không cần, con gái con đứa, uống rượu cái gì chứ, tôi cũng không thích.” Lâm Phàm nói.

Vân Tuyết Dao vừa nghe lời này, làm gì còn gì để nói nữa. Anh Lâm cũng đã nói là không thích, vậy thì chắc chắn là không uống, không thể khiến anh Lâm chán ghét được.

“Mọi người uống ít một chút, đừng uống nhiều.” Bà Trịnh cười nói, mấy ông lão này uống cùng một tên nhóc, đây không phải là tự mình tìm nhục sao.

Tuy nhiên cũng không thể để cho cậu nhóc này uống quá nhiều. Uống quá nhiều cũng làm tổn thương cơ thể.

“Trong lòng tôi hiểu mà.” Lão Trịnh nói. Tuy rằng rất muốn có được bức tranh của Lâm Phàm nhưng tuyệt đối không thể để Lâm Phàm uống quá nhiều. Đương nhiên bọn họ biết, rượu không phải thứ gì tốt.

Uống nhiều, thật sự sẽ tổn thương thân thể.

Ngay từ đầu, bề ngoài coi như hài hòa. Uống rượu cùng Lâm Phàm cũng không có mấy người. Nhưng đến phía sau, bọn lão Trịnh bắt đầu hành động.

“Lão Lâm, chúng tôi uống một ngụm, chúc mừng cậu được khen thưởng nha.” Nguyệt Thu Cư Sĩ nói.

“Được.” Lâm Phàm cười, nâng ly rượu lên, thật sự uống cạn chén.

“Cậu còn thật sự một hơi uống cạn cơ đấy, chúng tôi chỉ đùa thôi, cậu đừng coi là thật chứ.” Nguyệt Thu Cư Sĩ ngây người, không nghĩ tới lão Lâm lại thật sự uống một hơi cạn chén. Đây là muốn liều mạng rồi, dựa theo cách uống này thì chẳng phải chỉ mấy chén xuống bụng đã say rồi sao?

“Sao thế? Lúc này mới uống được bao nhiêu, không phải các ông lại tiếc rượu đấy chứ?” Lâm Phàm cười, chuẩn bị đưa lão Trịnh lên chịu tội.

Lão Trịnh vừa nghe lời này, làm sao còn có thể chịu đựng được: “Tiếc cái gì mà tiếc! Uống! Hôm nay cậu có thể uống bao nhiêu thì lão Trịnh tôi đây đều có thể đưa ra được.”

Sau đó giống như bị xem thường, ông ta lập tức vội vàng lên lầu, cầm ba bình tới đặt ngay lên chiếc bàn bên cạnh.

“Nhìn cho rõ một chút, ba bình ở đây, cam đoan đủ cho cậu uống.” Lão Trịnh nói.

Nguyệt Thu cư sĩ nhìn đã biết đây chính là bảo bối của lão Trịnh, trân quý đến bây giờ. Đêm nay lấy ra một bình chính là vì chuẩn bị cho lão Lâm uống nhiều hơn một chút.

Dựa theo suy nghĩ của bọn họ, một bình này cũng là đủ rồi.

Lâm Phàm cười: “Ha ha, vẫn là lão Trịnh hào phóng. Nếu đã như vậy, tôi cũng thả ga mà uống.”

Ngô Hoán Nguyệt lặng lẽ chạm vào Ngô U Lan: "Anh Lâm có uống được không thế?"

Ngô U Lan cười gật đầu: "Uống được chứ, cô nhìn là biết."

Cái khác cô không biết nhưng tửu lượng của anh Lâm thì cô biết, tuyệt đối rất lợi hại. Nhưng mấy bình rượu này, chỉ sợ thật đúng là có chút nguy hiểm.

Vân Tuyết Dao lấy điện thoại di động ra, chụp ảnh. Không phải chụp cái khác, mà là chụp lại đám người Lâm Phàm, và đám người lão Trịnh.

Tại thời điểm này, ở trên mạng.

Đài truyền hình đang phát lại sự kiện Lâm đại sư nhận thưởng hôm nay.

Một số cư dân mạng cũng không xem phát sóng trực tiếp hôm nay nhưng lại xem phần phát lại buổi tối. Mà khi nhìn thấy tình huống hiện trường thì hoàn toàn sợ ngây người, thậm chí cảm thấy có chút cuồng bạo.

"Mẹ kiếp, rốt cuộc ban ngày hôm nay đã xảy ra chuyện gì, không phải tôi chỉ đi học thôi à, sao lại phát sinh chuyện lớn như vậy."

"Lầu trên, cậu hỏi thật giả cái gì? Chuyện này đã xảy ra rất lâu rồi, chẳng lẽ cậu không xem livestream sao?"

"Ui, không xem. Vì nguyên nhân công việc của tôi tương đối đặc thù nên chỉ có thể buổi tối trở về thì xem."

"Ha ha ha, Lâm đại sư đây là muốn nghịch thiên rồi, sảng khoái."

"Mấu chốt là người trao giải thưởng cho Lâm đại sư chính là lãnh đạo trong lòng chúng ta, thần tượng trong lòng chúng ta đó. Lâm đại sư quá tuyệt vời, đây là nhận được sự công nhận rồi."

"Nói đùa, Lâm đại sư đã làm bao nhiêu chuyện tốt, mang đến cho dân chúng bình thường của chúng ta bao nhiêu chỗ tốt. Về sau không bao giờ sợ mấy loại bệnh này nữa rồi."

…

Chương 1980: Bất chấp tất cả

“Đúng vậy, hơn nữa không chỉ là quốc gia chúng ta được hưởng lợi, mà là những quốc gia khác cũng đều bởi vậy mà hưởng lợi. Thế nhưng theo tôi được biết, một số quốc gia chẳng biết tí gì về Trung y cũng không biết nên làm như thế nào, chỉ có thể tìm người Hoa chúng ta ở nước ngoài hỗ trợ.”

“Thật sự là quá có thể diện, cảm xúc bây giờ đúng là mênh mông vô cùng.”

Đối với fan của Lâm Phàm mà nói, bọn họ thật sự quá kích động. Dù sao nhìn thấy Lâm đại sư đoạt giải, cảm xúc của họ cũng trở nên vô cùng mênh mông, có loại hưng phấn nói không nên lời.

Trên Weibo, một số tài khoản có tích xanh đã sớm chia sẻ video này, đồng thời cũng chúc mừng Lâm đại sư trên Weibo.

Lúc Lâm Phàm vừa mới chơi Weibo, đã từng thường xuyên chửi mắng cùng một ít tài khoản có tích xanh. Nhưng hiện tại, loại chuyện này đã không còn xảy ra. Đối với bọn họ mà nói thì Lâm đại sư trâu bò như thế, nếu còn chửi nhau với đối phương thì đúng là hoàn toàn muốn chết.

Về phần một vài minh tinh có mâu thuẫn với Lâm đại sư, bọn họ coi như đã nhận thua, bội phục đến mức quỳ gối dập đầu. Thậm chí có thể nói là không có lời nào để nói.

Dù sao cái này còn có thể nói cái gì nữa, chỉ có thể nói đối phương khởi đầu quá nhanh, quan hệ quá cao, bọn họ đã không nhìn thấy nữa rồi.

Thậm chí còn không thể chọc, nếu chọc thì chỉ có một con đường chết.

Các ông chủ cửa hàng ở phố Vân Lý cũng không đi theo, nhưng ban ngày xem trực tiếp một lần, buổi tối lại ở trước bàn ăn, xem TV phát lại.

Thậm chí còn ở trước mặt người nhà, hưng phấn chỉ vào TV nói cho bọn họ biết, đây chính là Lâm đại sư.

Tuy rằng, mọi người trong nhà đều biết, nhưng bọn họ cũng vui vẻ không mệt mỏi, trong lòng cũng rất tự hào.

Lúc này, ở nhà lão Trịnh, bầu không khí rõ ràng có chút không thích hợp.

Ừng ực.

Đây là âm thanh nuốt nước bọt.

Lão Trịnh vẻ mặt hoảng sợ nhìn Lâm Phàm, giống như gặp quỷ. Ông ta thấy được cái gì? Tên nhóc này uống hết năm bình rượu của ông ta.

Đây không phải là nước, mà là rượu hàng thật giá thật đó.

Đồng thời đây cũng không phải là rượu rẻ tiền, mà là loại có tiền cũng không thể mua được.

Lâm Phàm giơ chén lên, một ngụm uống cạn, sau đó cầm lấy bình rượu chuẩn bị rót thêm một ly nữa. Nhưng lại phát hiện, bình rượu đã trống rỗng.

"Lão Trịnh, hết rượu rồi, ông còn không?" Sắc mặt Lâm Phàm bình thường, không nhìn ra bất cứ vấn đề gì.

Nguyệt Thu cư sĩ và Đào Thế Cương cầm đũa trong tay gắp thức ăn cũng quên đặt vào trong chén. Bọn họ thật sự sợ ngây người, cho dù là gặp quỷ cũng sẽ không hoảng sợ như thế.

Lão Lâm đã uống hết năm bình rồi, ước chừng năm lít rượu, đây là muốn dọa chết người đó.

"Lão Lâm à, cậu xem cái này…" Lão Trịnh hiện tại đã sắp khóc. Chuyện gì xảy ra vậy, trên thế giới cũng không có ai uống được như vậy đâu. Sao thoáng một cái năm bình rượu đã không còn nữa rồi.

Lâm Phàm nghi hoặc nói: "Xem cái gì? Lão Trịnh, không phải là ông tiếc rượu đấy chứ? Vốn là đêm nay tôi muốn về Thượng Hải, ông gọi tôi nên tôi mới tới, rượu này cũng không cho uống đủ. Ôi! Thôi, thôi."

Nói đến chỗ thương tâm, hắn cũng không muốn nói thêm. Nhưng trong lòng hắn lại đang cười thầm, vậy mà mấy người muốn chuốc say tôi, thế thì mấy ông phải chịu khổ rồi.

Mặc kệ là cùng ai cụng chén thì hắn cũng một chén một hơi, uống cho đến tận bây giờ khiến lão Trịnh bắt đầu đau lòng rồi.

Đối với lão Trịnh mà nói, những bình rượu này đều là trân quý từ lâu, bình thường cũng không nỡ mang ra uống. Đêm nay đã bị một mình lão Lâm uống hết năm bình, mấy bình còn lại nếu như uống hết thì thật sự không còn nữa.

"Uống ít thôi, uống nhiều tổn thương thân thể. Lão Lâm, bây giờ cậu còn trẻ, không nên uống rượu liều mạng được." Dù như thế nào cũng không thể để cho tên nhóc này gây họa được, uống rượu như uống nước lọc như thế khiến ông ta run sợ đến mức ý tưởng lúc đầu cũng không còn.

Nếu sớm biết là như vậy, có chết cũng không thể để lão Lâm uống loại rượu này.

"Ơ, tôi chỉ vừa mới khai vị thôi đó, không cho uống cái này nữa thì về sau tôi không bao giờ tới nữa đâu nha." Lâm Phàm thở dài có chút tiếc nuối, vẻ mặt lão Trịnh lúc này giống như là có loại thống khổ không nói nên lời.

Không phải ông ta không muốn lấy ra, mà là ông ta tiếc. Với cách uống này, phải bao nhiêu thì mới đủ đây chứ?

Chỉ là, đúng lúc này, Lâm Phàm đứng dậy nói: "Thôi, rượu đã hết, thời gian cũng không còn sớm, tôi nên đi rồi."

"Đừng!" Lão Trịnh lập tức giơ tay lên. Làm sao có thể để Lâm Phàm đi được. Đã uống nhiều rượu ngon như vậy rồi mà nói đi là đi thì không phải là lấy ra vô ích sao. Cuối cùng ông ta đành lắc đầu nói: "Được, tôi đi lấy rượu, hôm nay tôi cũng bất chấp tất cả, cho cậu uống hết vậy."

Lão Trịnh cắn răng, đi lấy toàn bộ rượu còn lại ra. Cầm trên tay nhưng đau ở trong lòng, những thứ này đều là rượu ngon, bình thường đều vô cùng không nỡ uống đó.

Chương 1981: Vẽ tặng một bức tranh

Hôm nay xem như gặp phải khắc tinh. Ông ta cũng rất bất ngờ, nếu biết lão Lâm uống tốt như vậy thì cũng không thể nào lấy ra. Hơn nữa còn vỗ ngực cam đoan là muốn uống bao

nhiêu thì uống bấy nhiêu, đây không phải là tự mình làm tội tự mình chịu à.

“Lão Trịnh lúc này mới hào phóng đó nha. Vừa rồi chúng ta nói chuyện đến đâu rồi? Tiếp tục trò chuyện nào.” Lâm Phàm cười nói, đồng thời nhìn về phía lão Trịnh với ánh mắt vui sướng khi thấy người gặp họa. Để cho ông muốn chuốc say tôi này, hôm nay không uống hết rượu nhà ông thì chắc chắn không được rồi.

Lão Trịnh không còn gì để mất nói: “Nói đến đâu rồi, vừa rồi chúng ta nói đến đâu nhỉ?”

Bây giờ ông ta đang tuyệt vọng, cũng quên mất vừa rồi nói đến đâu rồi.

Nguyệt Thu cư sĩ và Đào Thế Cương lập tức phản ứng lại: “Vừa rồi hình như chúng ta nói là đợi lát nữa kết thúc, mọi người sẽ vẽ chút gì đó trao đổi với nhau. Đúng không, lão Trịnh.”

Lão Trịnh nhất thời lấy lại tinh thần: “Hình như là vậy. Vậy tiếp tục trước đã, uống xong rồi nói sau.”

Lâm Phàm cười, ngược lại không nói gì. Hôm nay tới lại uống nhiều rượu của lão Trịnh như vậy, đợi lát nữa vẽ một bức cũng không thành vấn đề.

Tuy nhiên, mấy người lão Trịnh vội vàng muốn nhanh chóng chấm dứt, nên cũng giúp Lâm Phàm chia sẻ một chút. Loại rượu này, ngoại trừ Lâm Phàm thì đúng là không nên uống nhiều.

Dù sao Ngô Hoán Nguyệt, Liễu Nhiếp, Vân Tuyết Dao cũng đã thấy hơi say rồi, tửu lượng này là tửu lượng mà người có thể tiếp nhận được không?

Coi như là tửu thần chẳng qua cũng chỉ là như thế.

Cho đến khi kết thúc.

Lâm Phàm vừa định nói gì đó lại không ngờ đám người lão Trịnh lại đỏ mặt ngủ thiếp đi rồi.

“Cái này…”

Bây giờ hắn cũng không biết nên nói cái gì. Uống rồi ngủ thiếp đi thế này thì tính như thế nào?

Bà Trịnh cười: "Tiểu Lâm à, cậu xem bọn họ đều ngủ thiếp đi rồi. Hay là đêm nay cậu cũng ở tại chỗ này đi."

Lâm Phàm xua tay nói: "Chị Trịnh, tôi thì thôi khỏi, tôi phải đưa mấy cô ấy trở về, đỡ họ vào phòng trước đi đã."

Sau đó, được Lâm Phàm dìu, đỡ ba ông lão này lần lượt vào phòng ngủ. Sau đó hắn giúp họ thải rượu ra, dù sao tuổi họ cũng đã cao, uống say cũng không tốt.

Để cho bọn họ ngủ một giấc thoải mái là tốt rồi.

"Chị Trịnh, thư phòng ở đâu?" Lâm Phàm hỏi.

"Ở phòng bên cạnh, làm sao vậy?" Bà Trịnh hỏi.

Lâm Phàm cười: "Vẽ một bức tranh. Nếu không vẽ cái gì thì ngày mai họ tỉnh dậy, không nhìn thấy tôi chắc chắn sẽ hận chết tôi mất."

Bà Trịnh: "Được, được, ba người bọn họ suốt ngày cứ lẩm bẩm vẽ, vẽ."

Đi đến thư phòng.

Nhóm người Ngô U Lan cũng vào tham quan. Nhìn những bức tranh treo trên tường căn phòng này, các cô cũng hoa cả mắt.

Liễu Nhiếp và Vân Tuyết Dao lại kiến thức rộng rãi, đương nhiên nhận ra những bức tranh này. Đại đa số đều là tranh vô cùng nổi tiếng, giá trị không nhỏ rất có giá trị sưu tầm.

Nhưng bây giờ, điều khiến mấy cô gái chú ý đó là anh Lâm muốn vẽ cái gì.

Lâm Phàm đứng trước bàn vẽ im lặng một lát, suy nghĩ xem nên vẽ cái gì. Đột nhiên có ý tưởng, hắn cầm bút lên, ánh mắt đột nhiên đặc biệt nghiêm túc, bút tùy ý di chuyển, tâm tùy ý động.

Núi, nước, con người.

Tấm giấy trắng trống rỗng ban đầu cũng dần dần trở nên phong phú hơn.

Lần đầu tiên, đám người Vân Tuyết Dao nhìn thấy anh Lâm vẽ tranh, lập tức mở to hai mắt. Tuy mấy cô không hiểu nhưng cũng có thể nhìn ra, anh Lâm thật sự rất lợi hại.

Những bức tranh được đặt trong bảo tàng kia họ cũng biết. Được lọt vào top mười bức tranh nổi tiếng nhất thế giới.

Bây giờ, nhìn anh Lâm vẽ tranh, lại nhìn thấy thần thái nghiêm túc kia, các cô không khỏi có chút bị mê hoặc.

Thời gian qua từng phút một.

Một mạch mà thành.

Lâm Phàm vốn là muốn nhấc bút viết ra vài câu thơ nhưng ngẫm lại vẫn là thôi. Sau đó hắn lấy ra một tờ giấy trống, viết ra một đoạn văn, chờ ngày mai lão Trịnh tỉnh lại, để cho bọn họ tự mình viết đi.

Bức họa này, chỉ có bốn người, cũng là tượng trưng cho bốn người lão Trịnh bọn họ.

Ba già một trẻ.

Coi như là đại biểu cho việc lấy vẽ tranh làm quen, trở thành bạn bè.

Trong mắt đám người Ngô Hoán Nguyệt, cảnh sắc, nhân vật bên trong bức họa trước mắt này đều rất sống động.

“Được rồi, chúng ta trở về đi.” Lâm Phàm cười. Giải quyết xong việc cũng làm cho lão Trịnh vui vẻ một chút.

“Ừm.”

Đám người gật đầu, sau đó được tài xế hộ tống rời khỏi nơi này.

Sáng sớm!

Trịnh Trọng Sơn mở mắt ra, chưa kịp lấy lại tinh thần. Sau đó ông ta ngồi dậy, tựa vào lưng giường. Ông ta cũng quên mất tình huống hôm qua rốt cuộc là thế nào rồi.

Nhưng hình như là uống quá nhiều nhưng lại không cảm giác đau đầu chút nào.

Bình thường uống rượu say thì ngày hôm sau tỉnh lại đầu óc sẽ có chút mơ màng. Nhưng lần này rốt cuộc là thế nào? Chẳng

lẽ thật sự là bởi vì rượu quá tốt cho nên mới có cảm giác như vậy sao?

“Tỉnh rồi à, uống chút nước trà đi.” Bà Trịnh bưng nước trà tới, sau đó nói: “Ông đó, lớn tuổi như thế mà tối hôm qua còn uống nhiều như vậy.”

Trịnh Trọng Sơn rời giường, vừa mặc quần áo vừa thở dài.

…

Chương 1982: Không ai chịu nhường ai

“Ôi, đáng tiếc! Vốn còn định chuốc say lão Lâm để hắn vẽ cho chúng ta một bức tranh, không ngờ lại là mất cả chì lẫn chài. Tranh vẽ không lấy được, ngay cả rượu cũng bị lão Lâm một mình uống hết.”

Tiếng thở dài của lão Trịnh vừa dứt thì bên ngoài cũng truyền đến hai tiếng thở dài khác.

Nguyệt Thu cư sĩ và Đào Thế Cương cũng đều tỉnh lại, đầu cũng không đau. Nhưng nghĩ đến chuyện tối hôm qua thì đều cảm thấy tiếc nuối.

“Lão Trịnh, cuối cùng thế nào? Có vẽ được không?” Đào Thế Cương hỏi.

Lão Trịnh: “Còn vẽ cái gì nữa, tối hôm qua tôi uống đến mức ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Không phải tôi nói các ông chứ, thế nào mà các ông cũng say như vậy?”

Nguyệt Thu cư sĩ: “Cái này sao có thể trách chúng tôi được. Ai biết lão Lâm lại uống được rượu như vậy. Ôi, không nói nữa, thất bại, thất bại rồi.”

Lão Trịnh bất đắc dĩ nhìn thời gian, mới hơn bảy giờ cũng không sớm nhưng cũng không muộn. Người đến tuổi già, thời gian ngủ cũng càng ngày càng ít, lúc trời sáng sẽ không ngủ được nữa.

Đến thư phòng.

“Ôi trời” Một tiếng hô to truyền đến.

Đào Thế Cương và Nguyệt Thu cư sĩ đang ở bên ngoài nghe thấy vậy thì nhất thời giật mình, không biết đã xảy ra chuyện gì bèn vội vàng đi qua xem một chút. Đừng nói là lão Trịnh bởi vì quá thương tâm mà phát bệnh cũ đấy nhé.

Tuy nhiên, khi đến trong thư phòng. Họ chỉ thấy một mình lão Trịnh đứng đó, ánh mắt nhìn mặt bàn, giống như là rất bất ngờ, họ cũng bèn đi tới.

Khi ánh mắt nhìn đến, thấy bức tranh trên bàn vẽ thì hoàn toàn trợn tròn mắt.

"Đây là…"

Nguyệt Thu cư sĩ ngây người một lát, vội vàng phản ứng lại, muốn dùng tay chạm vào.

"Đừng động vào." Lão Trịnh hoảng sợ vội vàng ngăn lại, sau đó cảnh giác nhìn hai người: "Ngày hôm qua chúng ta đã nói xong rồi, đây là của tôi không phải các ông đâu nhé."

Vốn dĩ hai người đều đồng ý với lão Trịnh là để Lâm Phàm vẽ giúp lão Trịnh một bức tranh. Nhưng khi tận mắt nhìn thấy bức tranh của Lâm Phàm, thứ đồ chơi gọi là đồng ý kia toàn bộ tan thành mây khói.

"Lão Trịnh, ông không thể như vậy, ông nhìn kỹ xem, bốn người trên này là ai chứ? Ngoại trừ lão Lâm có phải còn có ba chúng ta hay không? Đây là lão Lâm tặng cho chúng ta, không phải của một mình ông đâu nhé." Đào Thế Cương nói, chỉ liếc mắt một cái ông đã lập tức thích thú vô cùng, làm sao có thể nhường cho lão Trịnh được chứ.

"Đúng, phía trên là bốn người chúng ta nhưng lão Lâm vẽ ở chỗ tôi. Hơn nữa ngày hôm qua chúng ta đã nói xong rồi, tranh trong thư phòng của tôi hai ông cứ tùy tiện chọn. Bây giờ tính toán cho xong đi, các ông mau chọn đi." Lão Trịnh che chở bức tranh, rất là yêu thích nó.

Đồng thời ông ta cũng cảm thán, không ngờ lão Lâm lại biết ý nghĩ của mình. Trước khi đi còn cố ý vẽ cho ông ta một bức tranh như vậy.

Tâm tình lúc này thật sự rất tốt. Ông ta có loại cảm giác vui vẻ nói không nên lời.

Đào Thế Cương cùng Nguyệt Thu cư sĩ sao có thể buông tha. Ánh mắt nhìn về phía tờ giấy trên bàn: "Nơi đó có chữ, nhất định là lão Lâm lưu lại, xem một chút đi."

Ba người nhìn chữ trên giấy trắng, trong lúc nhất thời đều ngây cả người.

"Các ông tự mình đề chữ, viết tên của mình. Về phần đưa cho ai thì các ông cứ tự mình thảo luận nhé."

"Không được, của tôi. Tranh trong phòng, các ông tự mình chọn đi." Lão Trịnh càng nhìn càng thích, sao có thể chắp tay nhường ra ngoài.

Nguyệt Thu cư sĩ: "Lão Trịnh đưa cho tôi đi, tranh trong thư phòng của tôi đưa hết cho ông luôn đấy."

Lão Trịnh: "Không cần, đưa toàn bộ tranh trong thư phòng của ông cho tôi cũng không theo kịp bức tranh này đâu."

Cuối cùng, ba người tranh cãi ở đó một thời gian dài nhưng cuối cùng cũng không đưa ra được kết quả.

Lúc Lâm Phàm tỉnh lại, thời gian cũng không sớm nữa, đã chín giờ.

Bởi vì tình hình ngày hôm qua nên sức nóng trên Weibo rất cao.

Tin tức của hắn vẫn chiếm lĩnh hot search weibo.

Tất cả mọi người đều nhường chỗ cho hắn.

Bất kể là minh tinh ly hôn hay là ngoại tình. Cho dù là tin tức nào thì cũng đều nhường chỗ, không thể tranh đoạt tiêu đề lần này.

"Ồ, từ lúc kết thúc lễ trao giải, Lâm đại sư sao lại chưa từng đăng weibo nhỉ?"

"Đúng vậy, không phải là bởi vì quá mức hưng phấn nên quên mất rồi chứ?"

"Tôi thấy rất có thể. Có lẽ là Lâm đại sư thật sự quá mức hưng phấn cho nên quên đăng weibo luôn rồi."

"Quá kinh khủng, Lâm đại sư bây giờ còn trẻ như vậy mà hình như vẫn còn độc thân. Sau này nếu ai có thể thành đôi với

Lâm đại sư không phải là vớ được vàng à.”

“Lâm đại sư không phải độc thân đâu. Nghe nói, Lâm đại sư có quan hệ với minh tinh Ngô Hoán Nguyệt hay sao ấy. Lần trước không phải Lâm đại sư đã bị một tên phóng viên chụp được ảnh đang chơi tay ba hay sao?”

“Lầu trên, tin tức này không phải như anh nghĩ đâu.”

“Tôi là fan của Ngô Hoán Nguyệt, thật ra tôi rất đồng ý việc cô ấy ở bên Lâm đại sư. Nhưng chuyện chụp ảnh kia thật ra không giống như trên thông tin đưa ra, cho nên đừng có nói lung tung.”

Chương 1983: Chuyện này cũng bình thường thôi mà

Lâm Phàm có fan, Ngô Hoán Nguyệt cũng có fan.

Nguyên bản lúc xuất hiện loại tình huống này thì cũng là lúc bọn họ thoát fan. Nhưng số lượng fan của Lâm Phàm thật sự là quá khổng lồ mà số lượng fan của Ngô Hoán Nguyệt sao có thể so sánh được với Lâm Phàm. Thậm chí fan của Ngô Hoán Nguyệt trên cơ bản đều là fan của Lâm đại sư.

Cho nên, đối với fan của Ngô Hoán Nguyệt mà nói, bọn họ vẫn rất vui vẻ nhìn thấy thần tượng của mình có thể ở cùng một chỗ với Lâm đại sư.

Đúng lúc này, Lâm Phàm cập nhật Weibo.

Một bức ảnh được chụp với giải thưởng, sau đó được truyền trực tiếp lên Weibo.

“Khiêm tốn, tối hôm qua cùng mấy người bạn cũ uống nhiều nên trở về quá muộn, hôm nay mới tỉnh lại, chuẩn bị về Thượng Hải đây.”

Khi weibo này được đăng tải, cư dân mạng weibo đều hoảng sợ.

Cái người này đoạt được giải thưởng lớn như vậy mà còn có tâm tình ngủ nướng. Nếu là người khác thì chỉ sợ đã sớm vội vàng đắc ý chụp ảnh khoe khoang rồi.

Phục rồi, tất cả mọi người coi như phục.

Cốc cốc!

Lúc này, cửa phòng Lâm Phàm bị gõ. Hắn mở cửa, đã thấy bọn Điền Thần Côn chờ ở bên ngoài, sau đó họ cùng nhau ra ngoài ăn điểm tâm.

Vân Tuyết Dao đến thủ đô chính là đến xem Lâm Phàm nhận giải thưởng. Bây giờ giải thưởng cũng đã xem xong rồi, giờ lại còn cùng nhau đi ăn cơm nữa.

Ngược lại tối hôm qua khi đăng ảnh lên nhóm bạn bè.

Những người bạn của cô đều không biết người trong ảnh, nhưng điều khiến cô ngạc nhiên nhất là ông nội trong nhà lại gọi điện tới.

Cái này khiến cô có một chút bất ngờ, không biết đang xảy ra chuyện gì.

Mà trong điện thoại, điểm mấu chốt ông nội hỏi chính là ông lão trong bức ảnh kia.

Đối với người trẻ tuổi thì có lẽ không biết nhưng đến địa vị như bọn họ, sao có thể không nhận ra ông lão trong bức ảnh này là ai.

Cháu gái nhà mình có thể quen biết với người già như vậy, lại còn đến nhà người ta ăn cơm, đại biểu chuyện này không bình thường.

Mà Vân Tuyết Dao không biết chính là, cũng bởi vì chuyện này mà địa vị của cô trong gia tộc đang từ từ tăng lên.

Nhóm người Vương Minh Dương và Lâm Phàm gặp mặt, Ngô Vân Cương biết được mọi người muốn đi thì rất luyến tiếc. Lúc này mới rời Thượng Hải được bao lâu đâu thế mà lại muốn trở về rồi, ông ta rất luyến tiếc muốn mọi người ở lại thêm một thời gian.

Thế nhưng Lâm Phàm cũng muốn về Thượng Hải, mà Vương Minh Dương bên kia cũng có việc cần phải trở về làm.

Tối hôm qua, đám đàn ông bọn họ rất vui vẻ, chơi rất vui.

Ngược lại, quan hệ của đám người Ngô U Lan lại càng tốt hơn, giống như chị em trong nhà vậy.

Lâm Phàm nhìn đám người Ngô U Lan, có chút bất đắc dĩ. Chuyện này thật đúng là khó nói, nhiệm vụ bách khoa toàn thư hình như hơi khó hoàn thành, đúng là lừa người mà.

Chuyện này, coi như là kẹt chết cứng rồi.

Hắn rất muốn mở ra phân loại tri thức lớn tiên hiệp, không cầu thăng tiên nhưng ít nhất cũng có thể bay lên trời hay gì đó.

“Tuyết Dao, mấy giờ cô lên máy bay?” Lâm Phàm hỏi.

Vân Tuyết Dao: “Năm giờ chiều, còn các anh thì sao, anh Lâm?”

Lâm Phàm: “Cũng giống như cô, trên đường trở về cẩn thận một chút.”

Vân Tuyết Dao gật đầu: “Ừm, em biết rồi anh Lâm.”

Đối với mọi người, buổi tối tụ tập ăn uống một lần rất vui vẻ, mà bây giờ phải chia tay nên có chút buồn.

Chỉ là, trong mắt mấy người Ngô U Lan thì việc Vân Tuyết Dao trở về một mình dường như có chút cô đơn tịch mịch. Chỉ là không có cách nào, Hào Giang có chút xa, chỉ có thể sau này gặp nhau nhiều hơn chút là được.

Ngày hôm sau!

Sáng sớm.

Phố Vân Lý.

Khi Lâm Phàm đến cửa hàng, đã có không ít người dân tụ tập ở cửa từ lâu.

“Lâm đại sư, chúc mừng.”

“Chúc mừng đạt giải thưởng, cảm giác này thật tuyệt vời đó nha.”

“Tôi biết Lâm đại sư là lợi hại nhất.”

“Vậy là đương nhiên, Lâm đại sư không lợi hại thì làm gì có ai lợi hại nữa.”

Dân chúng thực sự quá ngưỡng mộ hắn, chỉ đơn giản là vì hắn quá trâu bò.

Đối mặt với lời khen ngợi của công chúng, Lâm Phàm rất thản nhiên tiếp nhận. Dù sao những công dân đáng yêu này đều nói thật mà, thậm chí có thể nói là lời nói từ đáy lòng.

Mấy ông chủ cửa hàng cũng đặc biệt đến để xem giải thưởng của ông chủ nhỏ, đồng thời còn cầm trong tay rồi chụp ảnh chung các kiểu, loại cảm giác này rất sảng khoái.

“Được rồi được rồi, chuyện này không cần quá chú ý. Thật ra cũng chỉ là một việc rất bình thường mà thôi.”

Lâm Phàm bình tĩnh nói. Chuyện này căn bản không cần quá để ý, hoàn toàn không cần thiết. Dù sao thì hắn là ai cơ chứ, hắn chính là một loại tồn tại giống như thần vậy.

Loại giải thưởng này, vẫn là rất đơn giản.

Mọi người nhìn Lâm đại sư. Trong lúc nhất thời, họ cũng không biết nên nói cái gì. Nhìn thần sắc bình tĩnh của Lâm đại sư như thế, còn bọn họ thì cảm thấy không thể bình tĩnh được.

Nếu là người bình thường thì không phải sẽ mở tiệc ăn mừng nghỉ ngơi một thời gian. Thế nhưng Lâm đại sư thì ngược lại, ngay lập tức đã trở về Thượng Hải, mở cửa hàng làm bánh kếp, cái này nhìn qua cũng quá tùy ý rồi.

Chương 1984: Nguyên tắc thà giết lầm hơn bỏ sót

Tại thời điểm này, trong một khu phố nào đó.

Một cô gái nhỏ bện tóc hai bên, thoạt nhìn cũng chỉ mười hai mười ba tuổi. Lúc này, cô bé đang cầm sổ ghi chép cái gì đó, nhìn kỹ thì ra là nhật ký.

“Tôi không muốn em trai, tôi không muốn em trai. Em trai sẽ lấy mất một nửa yêu thích của cha mẹ với tôi. Họ sẽ không coi trọng tôi nữa, không thích tôi, tôi ghét em trai…”

Lý Hiểu Hiểu học tiểu học, vốn mỗi ngày đều vô cùng vui vẻ. Thế nhưng đột nhiên cuộc sống vui vẻ của cô bé đã xảy ra biến hóa.

Cha và mẹ muốn có thêm một em trai. Nhưng trong lòng cô bé rất kháng cự.

Sau đó cô bé mở điện thoại di động, đây là điện thoại di động cho cô bé dùng ở nhà. Cô bé mở QQ, muốn tìm bạn cùng lớp để nói chút chuyện buồn trong lòng.

Nhưng ngay lúc này, cô bé thấy có người kéo mình vào nhóm.

Mà tên của nhóm này lại lập tức hấp dẫn cô bé.

“Liên minh phản đối hai con.”

Cô bé vẫn luôn phiền não chuyện này. Bây giờ nhìn thấy cái tên nhóm này, lập tức hấp dẫn cô bé u mê, trái tim trống rỗng có cảm giác như tìm được tổ chức của mình.

Sau đó cô bé lập tức đồng ý vào nhóm.

Sau khi tiến vào, trong nhóm nhất thời truyền đến tin tức.

“Chào mừng, tổ chức của chúng ta lại lớn mạnh.”

“Cố lên, mục tiêu của chúng ta chính là phản đối sinh con hai, nó sẽ đoạt tất cả mọi thứ của chúng ta.”

“Chúng ta không cần em trai, cũng không cần em gái. Bạn đã là người trong tổ chức của chúng tôi rồi.”

Khi đọc được những thông báo này, Lý Hiểu Hiểu đột nhiên cảm thấy mình tìm được tổ chức của riêng mình. Sau đó cô bé bắt đầu nói chuyện phiếm trong nhóm, kể lại kinh nghiệm của mình.

Quản trị viên nhóm đã gửi một tin nhắn.

“Cậu tên là Lý Hiểu Hiểu có phải không? Chúng tôi ở đây kiên quyết phản đối gia đình sinh con thứ hai, cho nên chúng tôi sẽ giúp cậu. Nhưng biện pháp giúp đỡ cậu còn tùy thuộc vào việc cậu có thể tiếp nhận hay không.” Quản trị viên của nhóm, đội trưởng đội chống hai con.

Lý Hiểu Hiểu: “Tôi không muốn có em trai, miễn là mẹ tôi không sinh em trai, tôi có thể làm bất cứ điều gì.”

Đội trưởng chống hai con: “Đúng! Có cậu rồi thì không nên có thêm em trai hoặc em gái nữa. Bọn họ không hỏi qua sự đồng ý của cậu, cho nên chúng ta nên trả thù bọn họ.

Lý Hiểu Hiểu: “????”

Đội trưởng chống sinh con thứ hai: “Tất cả các thành viên của chúng ta ở đây đều lớn như cậu. Tôi là quản trị viên nhóm, liên minh chúng ta khi phát hiện ra tình huống này sẽ lập tức cùng đồng đội khác giới tạo thêm người, để cho mẹ lên làm bà nội hoặc bà ngoại, dùng loại thủ đoạn này để đả kích loại hành vi này.”

Đội trưởng chống hai con: “Chúng tôi sẽ từ trong nhóm chọn ra người khác giới phù hợp nhất với cậu. Hãy tin chúng tôi, nếu bạn thực sự muốn chống lại hành vi này thì phải tin chúng tôi.”

Nói rất nhiều, cuối cùng cũng nói cho Lý Hiểu Hiểu đồng ý.

Trong lúc ấy, trong một ngôi nhà cho thuê, có vài người đàn ông và phụ nữ đang làm việc, công việc của họ chỉ cần mấy chiếc máy tính.

Một người phụ nữ ba mươi tuổi đang rất phấn khích, cuối cùng cô ta đã thành công.

Cô ta mở một nhóm khác và gửi tin nhắn ngay lập tức.

“Hàng mới mười ba tuổi, học sinh tiểu học, người địa phương Thượng Hải. Hàng cung cấp trực tiếp, giá cả năm ngàn. Đặt trước thì chuyển tiền, thời gian chờ chúng tôi sắp xếp.”

Khi người phụ nữ nhắn tin xong, trong nhóm vốn không có bao nhiêu người nói chuyện lại đột nhiên hoạt động.

“Tôi đặt trước.”

Ting ting!

Điện thoại di động của người phụ nữ vang lên, tiền đặt cọc đến tay. Sau đó cô ta lưu lại số điện thoại của đối phương. Cuối cùng, dùng toàn bộ ánh mắt tập trung ở trên người Lý Hiểu Hiểu này.

“Hừ, thật đúng là ngu ngốc, không lừa chúng mày thì lừa ai.”

Người phụ nữ nở nụ cười, không hề cảm thấy loại chuyện này có gì không ổn, mà ngược lại còn cảm thấy tiền này quá dễ kiếm.

Hoàn toàn lợi dụng tâm lý phản nghịch của học sinh tiểu học và ngây thơ để lừa gạt chúng. Đến lúc đó, là có thể xử lý xong.

Buổi tối, 5 giờ.

Lâm Phàm duỗi người, thời gian cũng không còn sớm có thể trở về rồi.

“Tôi về trước, mọi người cũng về sớm đi thôi.”

Sau đó hắn lái xe và đi về nhà.

Cảm giác mỗi ngày làm bánh kếp đúng là không tệ. Thoải mái hơn nhiều so với nghiên cứu phương thuốc.

Trước cửa hàng nhỏ.

Lâm Phàm dừng xe lại để mua một chai nước. Lúc đi ra, hắn nhìn thấy một cô bé đi ngang qua mình.

Hắn nhìn qua, mới đầu thì không thấy gì. Chỉ là bởi vì nhìn vẻ mặt của cô bé hình như có chút mất tự nhiên nên hắn lại nhìn thêm vài lần.

Thế nhưng bỗng nhiên hắn cảm thấy sững sờ.

Sau đó hắn không nói thêm gì mà đút tay trong túi, đi theo phía sau cô bé.

“Cái này tuyệt đối là có vấn đề .”

Dưới hỏa nhãn kim tinh của Lâm Phàm, cô bé phía trước nhất định có vấn đề.

Tôn trọng nguyên tắc, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót. Hắn cũng không muốn bỏ qua nguyên tắc của mình, hắn nhất đinh phải đi theo phía sau, xem rốt cuộc là tình huống gì.

Chương 1985: Đúng là cầm thú

Tướng mệnh như thế này không nên xuất hiện trên người một cô bé.

Mà kỹ thuật theo dõi, trên thế giới này ngoại trừ hắn lợi hại nhất ra thì làm gì có ai có thể so được. Đương nhiên, cái này còn chưa có thí nghiệm qua nhưng ít nhất, hắn theo dõi đến bây giờ vẫn chưa bị phát hiện.

“Tình huống trong này, có chút phức tạp.”

Lâm Phàm đi theo phía sau, bắt đầu suy nghĩ. Hắn luôn cảm thấy sự tình này có chút phức tạp. Tình huống của cô gái nhỏ này rất là không thích hợp.

Rất nhanh đã đến một con đường nhỏ, nơi này đã xa khỏi nơi đông người.

Nửa đường, Lý Hiểu Hiểu dừng lại vài lần. Nhưng mỗi lần cô bé đều cầm lấy điện thoại di động lên nhìn thứ gì đó. Cuối cùng, hình như là bị thuyết phục, lại xuất phát đi về phía trước.

Lâm Phàm không biết tình huống cụ thể là gì nhưng vẫn luôn đi theo phía sau.

Rất nhanh, Lâm Phàm phát hiện mục tiêu dừng lại. Mà nơi dừng lại là một khách sạn rất cũ nát, nhà trọ Tình Yêu Biển.

Lý Hiểu Hiểu đứng ở nơi đó, không biết nên làm gì. Sau đó điện thoại di động vang lên, cô bé lập tức nhận điện thoại.

Sau khi trò chuyện qua điện thoại một lúc, cô bé cúp máy.

“Rốt cuộc cô bé này đang làm gì vậy?”

Lâm Phàm có chút hoài nghi. Điều này mẹ nó tuyệt đối không phải là chuyện tốt lành gì. Dù sao đã tới nơi rách nát như thế này, hơn nữa còn ở phía dưới chờ đợi, chắc chắn là có vấn đề gì.

Đúng lúc này, một bóng người xuất hiện. Bóng người này đội mũ, bọc kín cả người kín mít, giống như sợ bị người khác nhìn thấy vậy.

Đột nhiên, trong tầm mắt Lâm Phàm, Lý Hiểu Hiểu kia hình như có chút kháng cự nhưng bóng người kia trực lập tức kéo cánh tay đối phương, kéo vào bên trong. Sức lực của cô bé này làm sao bằng được đối phương cơ chứ.

Hơn nữa nơi này, còn không có người qua lại chứ đừng nói đến chuyện sẽ có người sẽ đi ra hỗ trợ.

Bây giờ Dương Đông đang rất phấn khởi. Khi nhìn thấy cô bé này, cơn hoang dâm trong cơ thể gã ta như nổ tung. Thậm chí thân thể cũng có chút phản ứng. Trong đầu, lại xuất hiện thêm càng nhiều loại hình ảnh không thể miêu tả này.

Càng nghĩ càng phấn khích, gã lập tức kéo cô bé vào bên trong.

Gã ta đã không thể chịu đựng được, mặc kệ thế nào cũng phải kéo cô bé vào, dù gì cũng đã mất mấy trăm ngàn rồi mà.

“Nghe lời, nghe lời. Chính là tôi, tuy tôi nhìn cao lớn như vậy nhưng thật ra tôi mới học trung học cơ sở, lớn hơn em một chút thôi.”

“Đừng sợ, tôi là người trong nhóm thật mà.”

Người đàn ông vừa nói vừa vội vã kéo người vào bên trong.

Đúng lúc này, Lâm Phàm đi ra khoác vai Dương Đông.

“Anh là ai vậy?” Dương Đông chột dạ, muốn gỡ bàn tay kia ra nhưng tay Lâm Phàm đặt lên thì làm sao có thể khiến hắn buông ra đơn giản như vậy.

“Anh đang làm cái gì? Kéo một cô bé đến khách sạn để làm gì hả?” Lâm Phàm đánh giá đối phương. Sau đó cởi ngay chiếc mũ của đối phương ra, nhìn khuôn mặt thì thấy hóa ra là một người trung niên. Thoạt nhìn, cũng phải ba bốn mươi tuổi, đeo kính, nhìn qua có vẻ hơi nhã nhặn một chút.

Lý Hiểu Hiểu phát hiện tình huống này thì muốn chạy trốn. Thế nhưng cũng bị Lâm Phàm kéo lại.

“Đừng đi, lại đây, ngoan.” Giọng nói của Lâm Phàm phảng phất như có ma âm. Lý Hiểu Hiểu sửng sốt thế nhưng vẫn đứng tại chỗ, không nhúc nhích.

Dương Đông thật không ngờ lại có chuyện như vậy xảy ra. Gã ta muốn chạy trốn nhưng lại không chạy được. Mà bởi vì động tác quá lớn, túi xách lập tức rơi xuống đất, quần áo bên trong đều rơi ra.

Lâm Phàm nhìn lại thì sửng sốt, thế này cũng quá biết chơi rồi.

Quần áo này là gì?

Quần áo học sinh?

Quần áo mèo?

Còn cả tất chân.

Sau đó nhìn về phía đối phương: “Đây là anh đang định làm gì?”

Dương Đông lắc mạnh: “Không có gì, tôi không làm gì cả. Buông tôi ra, không liên quan gì đến anh.”

“Còn nữa, anh là ai chứ? anh bắt tôi làm gì?”

Gã ta điên cuồng giãy dụa nhưng ngay lập tức, đồng tử Dương Đông co rút lại, giống như gặp quỷ.

Thậm chí ngay cả giọng nói cũng bắt đầu run rẩy.

“Anh… anh là Lâm đại sư.”

Gã ta sắp điên rồi, mồ hôi trên trán rầm rầm lăn xuống. Gã ta không nghĩ tới lại gặp phải Lâm đại sư.

Cái này mẹ nó lại là một nhân vật lớn, phát hiện ra chuyện thì tuyệt đối sẽ không buông tay, so với cảnh sát còn khó chơi hơn.

“Ừm, tôi là. Đến đây nói một chút xem anh muốn làm gì, những bộ quần áo này là cho ai mặc? Anh rất lợi hại nha, từ ba năm trước án cao nhất đã nâng lên tử hình rồi đó. Vậy mà cũng dám liều mạng như thế.”

Lâm Phàm không ngờ lại có chuyện như vậy, con mẹ nó đúng là cầm thú, ngay cả học sinh tiểu học cũng không buông tha.

Nếu không phải mình có thêm cái tâm nhãn, đến cửa hàng nhỏ mua đồ thì có khi thật sự là không gặp được. Đến lúc đó, lại không biết sẽ phát sinh chuyện gì.

Trong lòng Dương Đông hoàn toàn bối rối, thậm chí ngay cả nói chuyện cũng bắt đầu lắp bắp. Nếu như gặp phải người khác thích xen vào việc của người khác thì gã ta sẽ có biện pháp rời đi.

Nhưng hiện tại người trước mắt đây lại chính là Lâm đại sư. Cho dù gã ta có bản lĩnh lớn thì cũng không chắc chắn có thể rời đi.

…

Chương 1986: Lên đồn cảnh sát mà giải thích

“Tôi… Tôi, mấy cái này là tự tôi mặc. Tôi thích mặc những bộ quần áo này, tôi có sở thích này, vì vậy nên tôi đến đây.” Dương Đông cũng không biết mình đang nói cái gì nhưng gã ta cũng chỉ có thể nói như vậy, hy vọng có thể che đậy qua cửa ải.

“Ồ, tự mình mặc à. Vậy cô gái nhỏ này là sao? Vừa rồi tôi thấy anh hình như rất muốn kéo người vào thì phải. Muốn kéo vào làm gì?” Lâm Phàm hỏi.

Dương Đông sợ hãi: “Tôi không biết cô bé này. Không phải, tôi chỉ muốn cô bé chụp ảnh giúp tôi, không có ý gì khác. Thật đó, làm sao tôi có thể làm ra chuyện như vậy? Đây đều là hiểu lầm.”

“Ồ, là như vậy à.” Lâm Phàm gật đầu, không ngờ lại là thế.

“Đúng, chính là như vậy, tuyệt đối không phải như anh nghĩ. Anh nhất định phải tin tưởng tôi.” Dương Đông khẩn trương nói, trái tim sợ hãi đến mức đập thình thịch, thậm chí hai chân cũng bắt đầu run rẩy. Gã ta thật sự sắp bị dọa chết.

Nhất thời, Lâm Phàm tát mạnh vào vai Dương Đông: “Anh coi tôi như kẻ ngốc đúng không?”

Ánh mắt hắn nghiêm túc lại. “Đi, nơi này không thích hợp với anh, đi cục cảnh sát với tôi một chuyến nào.” Lâm Phàm túm lấy Dương Đông, muốn đi về phía cục cảnh sát.

Phịch!

Dương Đông lập tức quỳ rạp xuống đất, ôm chân Lâm Phàm: “Lâm đại sư, cầu xin ngài! Đừng dẫn tôi đến cục cảnh sát! Tôi đây là bị mỡ lợn che mắt, cho tôi một cơ hội, về sau tôi cam đoan không dám nữa. Tôi thật sự không dám nữa! Cầu xin ngài buông tha cho tôi đi!”

“Đừng nói nhảm, buông tha cho anh thì chính là làm người khác bị thương. Đi theo tôi! Còn con mẹ nó quỳ xuống, để xem anh nặng bao nhiêu.” Lâm Phàm không nói hai lời, lập tức xách áo sau của Dương Đông đi về phía phía xa.

Hắn không thể nào ngờ được, dĩ nhiên lại có loại người này.

Bình thường trên mạng xem một ít hình ảnh cũng chỉ là xem cho vui thôi. Người lớn trêu chọc trẻ con, không nghĩ tới thật sự lại có loại người đáng chết như vậy.

Hơn nữa trong mắt Lâm Phàm, cô bé này cũng không giống như thuộc loại gia đình hỗn loạn, không có người quản giáo.

Xem ra trong này nhất định có chuyện gì đó.

"Đừng mà Lâm đại sư. Ngài là người tốt, cầu xin ngài thả tôi đi. Tôi không thể đến cục cảnh sát, không thể đi được."

"Không đúng, tôi chưa làm gì cả, anh lại không có chứng cứ, anh dựa vào cái gì mà bắt tôi!"

Dương Đông đã bị dọa đến mức sắc mặt trắng bệch, giống như là làm sai chuyện gì đó rất lớn lại bị người ta phát hiện, bị dọa đến mức không biết nên làm cái gì.

Lâm Phàm gọi ngay một chiếc taxi, nhét Dương Đông vào, sau đó để cho cô bé kia ngồi ở phía trước.

"Tài xế, đến đồn cảnh sát."

Ban đầu tài xế lái xe cũng không để ý. Nhưng đột nhiên ông ta phát hiện ra tình huống có gì đó không ổn.

Bởi vì, có một số thông tin quan trọng lọt vào tai ông ta.

"Lâm đại sư, cầu xin anh, buông tha cho tôi đi."

"Lần sau tôi không dám nữa, đừng đưa tôi đến cục cảnh sát. Cầu xin anh!"

"Lâm đại sư, tôi không thể bị phát hiện được, nếu không, tôi sẽ thật sự xong đời. Cầu xin ngài!"

"Đây mới chỉ là lần đầu tiên thôi, thật sự là lần đầu tiên của tôi mà…"

Gã ta khóc đầy mặt, nước mũi cũng chảy ra. Chỉ cầu Lâm đại sư có thể buông tha gã ta chứ nếu không gã ta thật sự chỉ còn một con đường chết.

Lâm Phàm: "Lần đầu tiên? Anh không biết bản đại sư đây biết cái gì sao?"

Hắn cũng không thể ngờ được tên khốn này lại láu cá như thế, vậy mà dám nói đây là lần đầu tiên.

Tài xế: "Lâm đại sư, gã khốn này đã gây ra chuyện gì vậy? Không phải là lừa bán cô bé này đấy chứ?"

Ông ta cũng không kích động nhiều lắm. Tuy rằng hiện giờ danh tiếng của Lâm đại sư rất lớn nhưng muốn gặp vẫn có thể thường xuyên nhìn thấy, chỉ cần đến phố Vân Lý là có thể gặp được.

"Gã ta gây ra chuyện còn nghiêm trọng hơn cả việc bắt cóc." Lâm Phàm nói.

Ngay từ đầu tài xế còn chưa có phản ứng được. Thế nhưng qua lời nói của Dương Đông lại nghe ra được một khả năng khác, sau đó vẻ mặt trấn định nói: "Lâm đại sư, không phải gã ta là…"

Lời cuối cùng này không nói ra, dù sao cũng ảnh hưởng không tốt, cô bé này còn ở trên xe đó.

"Ừm, tài xế, ông đoán rất đúng, cho nên phải đưa hắn đến cục cảnh sát. Hơn nữa theo tôi đấy, đây còn không phải là lần đầu gã ta phạm tội, là một tay già đời thì đúng hơn." Lâm Phàm nói.

Người lái xe nghe thấy, tức giận đến đỏ bừng cả mặt. Ông ta cũng là người làm cha, không ngờ lại có loại người này tồn tại.

"Thật sự là thứ súc sinh, không sợ bị trời phạt hay sao? Loại người này nên đưa đến cục cảnh sát. Cô bé này, mới có mấy tuổi chứ? Mười hai mười ba tuổi thôi, vậy mà lại làm ra chuyện như vậy, đồ cầm thú."

Tài xế cũng một đường hùng hùng hổ hổ nói. Nếu không phải đang lái xe, có khi ông ta còn phải giáo huấn cho gã này một trận.

Chương 1987: Bị doạ đến mức này rõ ràng là chuyện lớn

Lúc này, Dương Đông phát hiện ra việc cầu xin tha thứ đã không dùng được, cho nên gã muốn trực tiếp nhảy ra khỏi xe.

Vừa định mở cửa thì lại phát hiện cửa xe đã bị khóa lại.

“Hừ, còn muốn mở cửa xe nhảy xuống. Nói cho mày biết, không có khả năng đâu, tao đã khóa hết cửa xe, để xem mày làm thế nào.” Tài xế mắng.

Đôi mắt Dương Đông đầy tơ máu nói: “Đây là chúng mày muốn ép tao chết đúng không?”

Lâm Phàm lắc đầu: “Không phải muốn ép anh chết, mà là con người, làm chuyện sai thì phải nhận. Mà anh cũng phải cho mọi người một lời giải thích.”

“Tao con mẹ nó liều mạng với mày.” Dương Đông vung nắm đấm lên, đấm về phía Lâm Phàm.

“Được lắm.” Lâm Phàm nở nụ cười, đây là lần đầu tiên gặp được người dám động thủ với mình. Bây giờ không ai là không biết năng lực của hắn. đến nỗi cú đấm của Dương Đông này gần như yếu đuối vô lực, không có nửa điểm tác dụng.

Hắn thuần thục khống chế Dương Đông, ép hắn lại trên ghế ngồi.

Tài xế nhìn gương chiếu hậu một chút: “Lâm đại sư, có muốn tôi dừng xe để cho anh giáo huấn gã này một chút hay không?”

Lâm Phàm: “Không cần, cứ chạy thẳng đến đồn cảnh sát.”

Tài xế: “Được rồi, loại người này nên để cho gã ta bị xử phạt. Loại người chó đẻ này, văn hóa bại hoại. Nếu không phải Lâm đại sư phát hiện ra thì thật sự sẽ xảy ra chuyện lớn.”

Tuy nhiên khi tài xế nhìn thấy cô nhóc ngồi bên cạnh vậy mà không nói gì thì nổi lên tò mò: “Lâm đại sư, sao cô bé này lại không khóc không nháo gì vậy?”

Lâm Phàm: “Đã bị tôi thôi miên rồi.”

Tài xế vừa nghe thấy lời này đã lập tức sợ ngây người. Không ngờ Lâm đại sư còn có năng lực này. Nếu không phải tận mắt ông ta nhìn thấy thì thật đúng là không thể tin được.

“Mẹ nó, tôi phải tăng tốc. Nhất định phải đem loại súc sinh này đưa đến cục cảnh sát trước đã.”

Tài xế ổn định, thứ nhất an toàn, thứ hai chính là tốc độ. Ông ta đã có chút vội vàng, muốn đưa gã này đến nơi trước đã.

Tuy nhiên ông ta cũng không chụp ảnh, cũng không hỏi nhiều. Dù sao cô bé này còn nhỏ, nếu như mình chia sẻ lên vòng bạn bè, để cho người ta chỉ trích tên súc sinh này thì chỉ sợ cũng sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với cô bé này, cho nên ông ta nhịn xuống.

Rất nhanh đã đến đồn cảnh sát.

Lúc Dương Đông nhìn thấy mấy chữ 'đồn cảnh sát' thì cả người đều choáng váng, thậm chí đã tuyệt vọng.

Gã ta biết mình xong đời rồi, thật sự hoàn toàn xong đời, đã không còn cứu được.

Giờ khắc này, Dương Đông nhìn về phía Lâm đại sư: "Tôi chỉ có một yêu cầu, tôi muốn đội mũ trùm đầu."

"Được." Lâm Phàm nhìn thoáng qua, tìm ngay một chiếc túi nilon trong suốt, đeo ngay vào đầu gã ta rồi lập tức lôi gã ta xuống xe.

Cái này là đội hay không đội có gì khác nhau đâu.

"Tài xế, bao nhiêu tiền?" Lâm Phàm móc ví ra chuẩn bị trả tiền.

Tài xế trực tiếp xua tay: "Lâm đại sư, không cần tiền. Ngài ngồi xe, làm sao tôi có thể đòi tiền chứ?"

Lâm Phàm: "Không được, tiền này tôi nhất định phải đưa, ai kiếm tiền cũng đều vất vả cả."

"Ôi dào, Lâm đại sư. Việc chính sự quan trọng hơn, sao còn nói những thứ này. Đợi lát nữa đi ra đưa cho tôi là được, tôi đi vào cùng anh." Người lái xe nói.

"Được." Lâm Phàm ngẫm lại thấy cũng được. Thẳng tay lôi kéo Dương Đông đi vào trong cục cảnh sát, Lý Hiểu Hiểu cũng đồng thời đi theo bên người.

Khi vừa đến cửa cục cảnh sát thì nghe thấy tài xế đạp chân ga rồi rời đi.

"Cái này…" Lâm Phàm bất đắc dĩ, không nghĩ tới tài xế lại đi luôn, ngay cả tiền xe cũng không cần. Thế này thì còn gì để

nói nữa đâu.

Cảnh sát đi ngang qua nhìn thấy Lâm đại sư, không khỏi tò mò: “Lâm đại sư, xảy ra chuyện gì?”

Lâm Phàm chỉ vào Dương Đông: “Tên này phạm tội bị tôi bắt được đưa về đây. Cục trưởng Lưu của các anh có ở đây không?”

“Có! Giờ tôi sẽ lập tức đi báo cho cục trưởng Lưu.” Cảnh sát lập tức chạy về phía tòa nhà văn phòng. Cậu ta biết, nếu Lâm đại sư tới thì chắc chắn không có chuyện nhỏ. Chuyện này nhất định rất nghiêm trọng.

Khi sắp bước vào đồn cảnh sát, Dương Đông hoàn toàn tê liệt, nằm thẳng trên mặt đất.

“Đừng! tôi không muốn đi vào! Lâm đại sư, tôi van xin anh, anh buông tha cho tôi đi. Tôi lạy anh, tôi không thể đi vào đó được.” Dương Đông gào to, gã ta bị dọa đến mềm cả chân.

Lâm Phàm nhìn Dương Đông nằm trên mặt đất giống như chó chết thì không khỏi buồn cười, sau đó gọi to vào bên trong cục cảnh sát: “Mấy đồng chí cảnh sát đến đây đưa gã này vào đi!”

Các cảnh sát rất quen thuộc với Lâm đại sư. Sau đó, mấy cảnh sát viên cường tráng đi ra, mỗi người một tay một chân, trực tiếp nhấc lên đưa gã ta vào bên trong.

Bọn họ không cần hỏi đối phương phạm vào chuyện gì, chờ đến lúc vào bên trong tự nhiên sẽ biết.

Lâm đại sư chính là khắc tinh của tội phạm. Tuy rằng có một đoạn thời gian không bắt được những tội phạm này nhưng với năng lực của Lâm đại sư, họ vẫn rất tin tưởng.

Nhất là bên cạnh còn có một cô bé thì đó nhất định là chuyện vô cùng khó lường.

Lại nhìn cái tên tội phạm một chút, bị dọa đến mức không dám tiến vào, vậy thì chắc chắn là chuyện lớn rồi.

Chương 1988: Cứng miệng không khai

Tại đồn cảnh sát.

Dương Đông ngồi đó, trên tay đeo còng tay, thần sắc hốt hoảng. Ánh mắt láo liên nhìn về phía bốn phía vô định lộ vẻ hoảng sợ.

Nhất là khi đến nơi này mà trong lòng lại có quỷ, sao có thể không hoảng hốt cho được.

Gã ta không nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện như thế này. Nếu như sớm biết sẽ như vậy, gã ta tuyệt đối sẽ không hẹn gặp ở khách sạn Tình Yêu Biển, chắc chắn phải đi nơi khác.

Không, gã ta tuyệt đối sẽ không tiêu tiền, tuyệt đối sẽ không tới đó.

Lưu Hiểu Thiên sửng sốt: "Lâm đại sư, ngài nói cái gì? Gã kia muốn…"

Lâm Phàm gật đầu: "Ừm, may mà tôi gặp được, nếu không đã xảy ra chuyện rồi. Chuyện này tôi thấy không đơn giản, cần phải điều tra thật kỹ một phen."

Lưu Hiểu Thiên: "Ừm, việc này tôi biết rồi, nhất định phải điều tra thật tốt một phen. Bây giờ những người này thật đúng là ghê gớm, cái gì cũng dám chơi."

Lâm Phàm chắc chắn sẽ theo dõi việc này: "Đi qua xem một chút, xem cuối cùng là như thế nào."

"Tình huống của cô bé kia là gì?" Lưu Hiểu Thiên hỏi. Sau khi cô bé kia đến thì vẫn ngồi ở chỗ đó, không khóc cũng không nháo, giống như không hề biết cái gì.

Lâm Phàm: "Bị tôi thôi miên, để cô bé tạm thời bảo trì im lặng. Chờ đến khi kết thúc thẩm vấn người đàn ông kia thì sẽ hỏi lại cô bé ấy xem sao."

"Ừm, hiểu rồi." Lưu Hiểu Thiên gật đầu. Anh ta cũng muốn nhìn xem, người đàn ông có thể dám làm ra chuyện như vậy rốt cuộc là người nào.

Phòng thẩm vấn.

Một sĩ quan cảnh sát kiểm tra túi xách của đối phương, vừa ghi chép báo cáo.

"Một đôi tất chân."

"Một bộ trang phục mèo"

“Một bộ trang phục học sinh.”

“Tình… Một bộ đồ chơi tình dục.”

Lúc nói đến đây, cảnh sát kiểm tra túi xách cũng quái dị nhìn đối phương. Khá lắm, cũng mẹ nó biết chơi mà.

Nhưng khi nhìn thấy cô bé vẫn ngồi ở chỗ đó, trong lòng cảnh sát cũng như có lửa giận thiêu đốt. Đúng là cầm thú.

“Ba cái Durex”

“Hai viên Viagra.”

Lục tục kiểm tra, lấy ra rất nhiều thứ. Mấy thứ này nói ra đều làm cho người ta đỏ mặt.

Cảnh sát phá án cầm chặt cây bút trong tay, suýt chút nữa có thể bẻ gãy.

Anh ta không ngờ tới, người này lại cầm thú như thế. Tuy nhiên cũng may bị Lâm đại sư phát hiện. Nếu như Lâm đại sư không phát hiện thì hậu quả là gì được?

Thật sự làm cho người ta khó có thể tưởng tượng được.

“Một đầu đĩa DVD.”

Sau khi thiết bị cuối cùng được lấy ra, túi trống rỗng.

Bốp!

Đột nhiên, cảnh sát phá án vỗ mặt bàn, vẻ mặt nghiêm khắc: “Nói, mấy thứ này của anh là muốn định làm gì?”

Dương Đông lắp bắp nói: “Tôi… Chính tôi dùng, tôi chẳng làm gì cả.”

Viên cảnh sát: “Không làm gì cả? Tôi thấy anh là muốn làm nhưng làm chưa thành. Tôi khuyên anh tốt nhất nên thành thật khai báo.”

“Tôi thực sự không làm gì cả. Tôi thích mang theo những thứ này thì sao chứ? Tôi cứ có sở thích này đấy! Mỗi ngày ra ngoài, không mang theo những thứ này tôi không có cảm giác an toàn. Có quy định nào nói là ra ngoài không được mang theo những thứ này sao?”

Dường như Dương Đông nghĩ ra cái gì đó, ngay từ đầu thì bối rối còn đến bây giờ lại trấn định.

Gã ta hiểu ra rằng nếu như mình chưa làm cái gì thì đối phương cũng không có chứng cứ. Dù sao chỉ cần gã ta một mực khẳng định mình không làm gì thì đối phương còn có thể làm gì chứ?

Cảnh sát phá án nhìn Dương Đông: "Tôi thấy anh không muốn thành thật khai báo có đúng không?"

Nếu như tin đối phương thì đúng thật là đồ ngu.

Mang theo mấy thứ này ra cửa, còn có một cô bé ở đây. Nếu như không có gì sai trái thì đúng thật là gặp quỷ.

Dương Đông một mực khẳng định: "Tôi có gì mà khai báo chứ, mau thả tôi ra ngoài. Tôi chẳng làm cái gì cả, mấy thứ này là tôi chuẩn bị vứt đi, các người bắt tôi lại là muốn làm gì?"

Cảnh sát nhân dân: "Vậy tôi hỏi anh, tình huống của cô bé kia là sao?"

Dương Đông lắc đầu: "Chẳng có tình huống gì cả, tôi chỉ tiện hỏi đường, cái này chẳng nhẽ cũng phạm pháp hay sao?"

Hiện tại gã ta đã nghĩ kỹ rồi, có chết cũng không thể thừa nhận. Nếu như thừa nhận thì thật sự sẽ gặp xui xẻo.

Hơn nữa, bây giờ họ cũng không thể làm gì được gã ta. Gã ta cũng chưa làm gì cả, không có chứng cứ họ cũng không thể làm gì gã ta.

"Cục trưởng Lưu, Lâm đại sư…"

Cảnh sát phá án nhìn thấy lãnh đạo thì gật đầu, sau đó nói: "Người này chết không thừa nhận. Gã ta nói là không biết đối phương, chỉ là hỏi đường. Mấy thứ này là gã ta mang theo để chuẩn bị vứt đi."

Lưu Hiểu Thiên: "Thông báo cho gia đình, và cả đơn vị làm việc cũng thông báo qua một câu."

"Tôi hiểu rồi." Cảnh sát gật đầu, loại chuyện này, nhất định phải thông báo, hơn nữa thông báo cũng có chút uy hiếp nhất định đối với những người này.

Quả nhiên, Dương Đông vừa nghe thấy thông báo cho người trong nhà, còn thông báo cho đơn vị làm việc thì lập tức hoang

mang.

“Các anh làm gì vậy? Các anh có chứng cứ gì chứng minh tôi có quan hệ với chuyện này chứ! Không có mà các anh làm vậy là vu hãm người đó.”

Chương 1989: Anh lừa tôi

Lưu Hiểu Thiên gắt gao nhìn chằm chằm Dương Đông: “Tôi khuyên anh tốt nhất nên thành thật khai báo, đừng chờ chúng tôi điều tra ra. Khi đó thì anh có thành thật cũng đã muộn rồi.”

Ánh mắt Dương Đông có ý né tránh: “Tôi thành thật khai báo cái gì chứ? Tôi chưa hề làm cái gì mà.”

Viên cảnh sát: “Cục trưởng Lưu, người này có trình độ học vấn cao, còn là một quản lý bộ phận.”

Lưu Hiểu Thiên: “Khá lắm, thông báo cho người nhà của gã ta, trước tiên gọi người nhà của gã ta tới đã.”

Dương Đông phản kháng, mặt đỏ tai hồng.

“Các anh muốn làm gì? Các anh không có bất kỳ chứng cứ gì đã gọi người nhà tôi tới đây, tạo thành ảnh hưởng cực lớn cho tôi. Tôi sẽ kiện các anh.”

Lâm Phàm vốn không muốn nói thêm gì nhưng ngẫm lại vẫn nói: “Thật ra thì xem điện thoại di động của gã ta cũng được, biết đâu trong điện thoại di động còn có tin tức gì đó.”

Khi lời này vừa nói ra, Lưu Hiểu Thiên nhất thời phản ứng lại.

“Đúng, xem điện thoại một chút.”

Sắc mặt Dương Đông khẽ biến: “Đây là riêng tư cá nhân, các anh không thể làm như vậy.”

“Cục trưởng Lưu, cái này có mật khẩu.” Cảnh sát nói.

Lưu Hiểu Thiên nhìn đối phương: “Mật khẩu là bao nhiêu?”

Dương Đông lắc đầu: “Mật khẩu? Mật khẩu nào? Điện thoại này tôi không biết là của ai, sao tôi có thể biết mật khẩu là gì chứ?”

Lưu Hiểu Thiên nhìn đối phương: “Tôi khuyên anh tốt nhất nên phối hợp với chúng tôi, không nên tránh né hết lần này đến lần khác.”

Dương Đông hét lên: “Tôi tránh né cái gì chứ! Điện thoại này không phải của tôi! Làm sao tôi biết mật khẩu là bao nhiêu.”

Lâm Phàm tiến lên, cầm điện thoại di động tới: “Để tôi xem.”

Cảnh sát đưa điện thoại di động cho Lâm đại sư, chỉ là không biết Lâm đại sư sẽ có cách gì. Còn người như Dương Đông này, bọn họ đã gặp qua không ít.

Chúng đều rất cứng miệng, một hỏi ba không biết. Khi sự tình bị vạch trần, ai nấy đều cầu xin tha thứ nhanh hơn bất cứ ai.

Lâm Phàm nhìn Dương Đông, lại nhìn điện thoại di động, sau đó trực tiếp nhập sáu số mật khẩu.

Âm thanh mở màn hình thanh thúy truyền đến.

Màn hình mở khóa.

Dương Đông nghe thấy âm thanh này, nhất thời sắc mặt bị dọa đến trắng bệch: “Sao anh có thể biết mật khẩu của tôi chứ.”

Lâm Phàm cười: “Biết mật khẩu của anh rất dễ dàng mà. Không phải là 123456 sao?”

“Tôi nhổ vào, mật khẩu của tôi là 895714 cơ mà.”

Đột nhiên!

Dương Đông sửng sốt, chỉ thấy Lâm đại sư lấy từ trong túi ra một cái điện thoại di động: “Thật ra thì vừa rồi tôi mở cái điện thoại này. Còn điện thoại di động của anh thì làm sao tôi có thể biết mật khẩu được chứ.”

“Thế nhưng bây giờ tôi đã biết rồi nhé.”

“Anh lừa tôi…”

Dương Đông quá mức lo lắng và sợ hãi nên trong khoảng thời gian ngắn đã bị Lâm Phàm lừa.

Xoạch!

Âm thanh mở khóa màn hình vang lên.

“Không phải tôi lừa anh, mà là anh không thành thật, thật ra thì anh cứ khai báo thì cái gì cũng ổn. Tuy rằng sẽ bị phạt nhưng ít nhất còn có có thể cứu vãn, cần gì phải trốn trốn tránh tránh như vậy.”

Lâm Phàm lắc đầu, nhìn tình hình trong điện thoại di động, WeChat, QQ, sau đó mở QQ ra.

Ting ting ting!

Tin nhắn không ngừng nhảy lên, có rất nhiều nhóm, cũng rất nhiều tin nhắn.

Liếc mắt nhìn qua mà hoa cả mắt, cũng không biết nên xem tin nhắn nào trước.

Lâm Phàm lập tức đưa điện thoại di động cho viên cảnh sát bên cạnh nói: “Anh nhìn kỹ xem, trong này có tin tức nào khả nghi không.”

“Vâng.” Cảnh sát nhận lấy điện thoại di động bắt đầu kiểm tra. Anh ta rất nghiêm túc xem những tin nhắn này, không bỏ qua một cái nào.

Ngay sau đó, cảnh sát kia đã tìm thấy một nhóm.

“Lâm đại sư, anh xem này, chuyện này có vấn đề.”

Lâm Phàm nhận lấy điện thoại di động, cẩn thận nhìn. Quả nhiên, nhóm này có vấn đề, bên trong không nói nhiều nhưng lại có không ít tin tức làm cho người ta cảm thấy việc này không đơn giản.

Sau đó hắn mở ra, có một tin nhắn trò chuyện.

“Năm ngàn đồng, mười ba tuổi…” Lâm Phàm đọc ra. Mà Dương Đông nghe được những lời này thì sắc mặt đột nhiên trắng bệch, không biết nên nói cái gì.

“Tôi…” Dương Đông muốn mở miệng nhưng lại bị cắt đứt.

Viên cảnh sát: “Dương Đông, bây giờ chứng cứ đã có đây rồi, tôi hy vọng anh có thể thành thật trả lời. Đừng tưởng là không làm thì sẽ không có chuyện gì, hiểu không?”

Cổ họng Dương Đông khẽ động, sắc mặt rất khó coi. Gã ta bị phát hiện, không có bất kỳ cơ hội nào.

Lưu Hiểu Thiên: “Lâm đại sư, anh nói xem chuyện này bây giờ nên làm thế nào?”

Lâm Phàm: “Tôi đi hỏi cô bé kia xem tình huống là gì. Tôi cảm thấy chuyện này có chút phức tạp, chắc chắn có gì đó mà chúng ta không biết.”

Lưu Hiểu Thiên gật đầu. Anh ta rất tán thành với những gì Lâm Phàm nói.

“Vẫn là đến văn phòng của anh thì tốt hơn.” Lâm Phàm nói.

Ở chỗ này nhiều người như vậy, lại có nhiều cảnh sát thế này. Nếu để cho cô bé kia cảm thấy sợ hãi thì không tốt lắm.

“Các anh tiếp tục thẩm vấn hắn đi.”

Lúc Lưu Hiểu Thiên đi theo Lâm đại sư lên đã dặn dò các đồng nghiệp tiếp tục thẩm tra gã ta.

Chuyện này họ cũng sẽ không che dấu hộ gã ta được, chắn chắn phải thông báo cho người nhà và công ty của gã ta.

Đối với loại hành vi này, bọn họ phải nghiêm khắc diệt trừ. Tuyệt đối sẽ không cho đối phương cảm thấy may mắn trong lòng. Đồng thời đối phương là lần đầu phạm phải hay là đã từng vi phạm nhiều lần cũng phải điều tra rõ ràng.

Chương 1990: Tổ chức lừa người

Trong văn phòng.

Lâm Phàm vỗ nhẹ một cái, cô bé đột nhiên khôi phục lại. Khi nhìn thấy tình huống xung quanh thì rõ ràng cũng có chút sợ hãi.

“Cô bé, em tên gì?” Lâm Phàm hỏi.

Lý Hiểu Hiểu nhìn tất cả trước mắt. Nhưng khi nhìn thấy Lâm Phàm lại sửng sốt, sau đó thật cẩn thận hỏi: “Anh là Lâm đại sư?”

Lưu Hiểu Thiên nhất thời nở nụ cười. Không ngờ tên tuổi của Lâm đại sư đã lớn như vậy, ngay cả trẻ con cũng biết. Cái này cũng có chút khủng bố.

Lâm Phàm: “Ồ, là anh, em biết anh à?”

Lý Hiểu Hiểu gật đầu: “Vâng, em biết. Bạn học trong lớp em đều biết. Cha em cũng vô cùng thích anh.”

Lâm Phàm cười: “À, vậy xem ra anh là người nổi tiếng rồi. Đúng rồi, vừa rồi là chuyện gì xảy ra? Sao em lại một mình đi tới nơi đó.”

Lý Hiểu Hiểu nghe nói như vậy, rõ ràng vẻ mặt có biến hóa. Sau đó cô bé cúi đầu, lấy điện thoại di động ra, mở phần mềm rồi đưa qua.

Lâm Phàm nhận lấy điện thoại di động nhìn kỹ.

Lưu Hiểu Thiên đứng ở phía sau cũng cẩn thận nhìn. Bây giờ hắn vẫn có chút mơ hồ, trong này rốt cuộc là tình huống gì. Trong khoảng thời gian ngắn, hắn không thể suy nghĩ rõ ràng được.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy nhóm QQ trong điện thoại di động này, hắn sửng sốt.

“Liên minh chống sinh hai con.”

Đây là tổ chức nào? Sao lại có loại chuyện này?

Lâm Phàm nhìn giới thiệu nhóm một chút, biểu cảm trên mặt thay đổi hơi lớn. Bây giờ hắn đã hiểu, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Thì ra đây là đưa một lũ trẻ kháng cự việc cha mẹ sinh con thứ hai, nên cùng tập trung lại một chỗ.

Đối với loại tình huống này, hắn có chút khó hiểu. Thứ nhất, hắn không có vợ, thứ hai, hắn còn chưa có con.

Hắn hoàn toàn không thể tưởng tượng được tình huống trong này rốt cuộc là như thế nào.

Tuy nhiên khi mở trang cá nhân của chủ nhóm, lập tức có thể kết luận, chủ nhóm này là nữ nhưng căn bản không phải là học sinh.

Mở thêm hồ sơ thành viên, thấy có người là học sinh, cũng có người là người trưởng thành.

Sau đó nhìn tư liệu trong nhóm thì số bạn nam ít hơn, còn đa số là bạn nữ. Hơn nữa đều tập trung ở mười ba mười bốn tuổi, thậm chí còn có mười một, mười hai tuổi.

Ngay khi Lâm Phàm đang kiểm tra tình huống trong nhóm thì lại có chuyện xảy ra.

Lại có một nữ sinh vào nhóm, xem hồ sơ cá nhân, cũng là mười bốn tuổi. Mà quản lý nhóm hình như vẫn luôn chờ đợi. Khi có người tiến vào, cô ta lập tức đi ra nghênh đón.

Sau khi xem một lúc, hắn coi như hiểu rõ.

Đây là nhóm do người có tâm tư tạo ra, chủ yếu là kéo những học sinh tiểu học phản cảm với việc gia đình có con thứ hai nên vào nhóm. Sau đó bọn họ sẽ tiến hành tẩy não, thấm nhuần ý tưởng sai lầm cho các cô bé đó.

Đồng thời, căn cứ vào nhóm của Dương Đông có thể kết luận ra. Đây là việc họ đem tư liệu học sinh nhóm này gửi đến một nhóm khác, ra giá cung cấp cho những người có sở thích này.

Một khi mắc câu, chỉ sợ hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Đến chỗ đã cẩn thận chuẩn bị rồi là sẽ bị kéo thẳng vào, dù phản kháng cũng không có tác dụng gì. Trẻ con bị dọa sợ chỉ cần cho ít tiền hoặc mua vài thứ đồ quần áo mới gì đó là có thể giải quyết xong.

“Lâm đại sư, chuyện này rất nghiêm trọng.” Lưu Hiểu Thiên nói.

Anh ta lại thật không ngờ sẽ có chuyện như vậy phát sinh.

Lâm Phàm gật đầu: “Ừm, chuyện này rất nghiêm trọng. Cục trưởng Lưu, trách nhiệm của anh rất lớn đó.”

Lưu Hiểu Thiên cũng rất coi trọng chuyện này: “Phải điều tra địa điểm đăng nhập tài khoản quản lý này, còn phải liên hệ với công ty phần mềm chat này nữa, chúng ta cần bọn họ phối hợp.”

“Tôi cảm thấy không thể chậm trễ, nói không chừng ngay lúc chúng ta đang nói chuyện này, lại có thêm vài học sinh tiểu học bị lừa. Nếu đám người này bị tôi bắt được, tôi chắc chắn phải cho chúng đẹp mặt.”

Lâm Phàm: “Những thứ này để tôi làm, đụng vào máy tính chắc là không vi phạm pháp luật đâu nhỉ?”

Lưu Hiểu Thiên đương nhiên biết tình huống của Lâm đại sư, đây là bị hạn chế đụng vào máy tính. Nhưng chuyện bây giờ cấp bách, không thể chậm trễ, nhất định phải tìm được những người này trước đã.

“Cậu dùng đi, có chuyện gì tôi sẽ chịu trách nhiệm. Loại chuyện này phát hiện càng sớm càng tốt, nhất định phải bắt được những người này trước tiên.” Lưu Hiểu Thiên không chút suy nghĩ, trực tiếp để Lâm đại sư hành động.

Muốn hỏi xã hội này ai có kỹ thuật máy tính lợi hại, không phải Lâm đại sư thì còn có ai. Tìm được những người này chẳng có gì là vấn đề hết.

Chỉ là, chuyện này giải quyết xong vẫn còn có chuyện khác, đó chính là vấn đề tâm lý của những đứa trẻ này.

Lúc này đây, có lẽ có thể tiêu diệt đám người kia nhưng những đứa bé này có suy nghĩ sai lệch, lần sau sẽ có thể vẫn bị người khác lợi dụng.

Phải khai thông thật tốt mới được.

Mà cái này cũng coi như không phải chuyện của mấy người đàn ông bọn họ.

Chương 1991: Hacker Lâm đại sư lại ra tay

Ngồi trước máy tính.

Lâm Phàm duỗi mười ngón tay ra. Đã lâu hắn không chạm vào, nghĩ lại hình như đã qua một thời gian rất dài rồi.

Lưu Hiểu Thiên ngồi một bên, nhìn chằm chằm Lâm Phàm.

“Cục trưởng Lưu, lúc nào anh cũng nhìn chằm chằm tôi làm gì vậy?” Lâm Phàm kinh ngạc nhìn, sau đó nhỏ giọng nói: “Không phải anh sợ tôi làm bậy đấy chứ?”

Lưu Hiểu Thiên vội vàng xua tay: “Không có, tuyệt đối không có chuyện đó. Tôi rất tin tưởng Lâm đại sư mà, chắc chắn Lâm đại sư sẽ không dùng máy tính làm chuyện khác, chúng ta chỉ cần tìm được những tên đáng ghét này là được, đúng không?”

“Đúng vậy.”

Lâm Phàm nghiêm túc gật đầu. Hắn không ngờ rằng Lưu Hiểu Thiên vẫn lo lắng chuyện này. Hắn rất muốn nói đây hoàn toàn là một lo lắng không cần thiết.

Mình là người có liêm sỉ, nói không chạm vào máy tính thì tuyệt đối sẽ không chạm vào máy tính.

Chẳng qua tình huống lúc này là tình huống đặc thù, hắn cũng không thể nhìn những bông hoa của tổ quốc cứ thế bị người ta chà đạp.

Mặc dù hắn cũng không quen biết gì những đóa hoa của tổ quốc này. Nhưng để cho những đóa hoa này trưởng thành một cách khỏe mạnh, hắn vẫn sẵn sàng làm người bảo vệ hoa.

“Cục trưởng Lưu, nhìn kỹ đây, bổn đại sư là người có nguyên tắc đó nha.”

Đúng lúc này, mười ngón tay lâm phàm bắt đầu gõ. Bàn phím lạch cạch rung động. Trong mắt Lưu Hiểu Thiên, những ngón tay kia đều mẹ nó biến thành tàn ảnh.

“Lâm đại sư, chậm một chút, chậm một chút, tôi nhìn hoa cả mắt rồi.” Lưu Hiểu Thiên choáng váng rồi. Ngón tay này nhanh như vậy cũng không sợ chuột rút à, cứ gõ lạch cạch khiến người ta nhìn không rõ.

Thế nhưng Lâm Phàm đã toàn tâm toàn ý tập trung vào trong đó nên dừng lại là không có khả năng. Chỉ có như vậy mới có thể bộc lộ ra bản lĩnh chân chính của bản thân.

Phải gõ bàn phím như vậy, dùng tốc độ nhanh nhất để tìm được đối phương.

Bảo vệ những bông hoa của tổ quốc là trách nhiệm của mọi người.

Lưu Hiểu Thiên thấy biểu tình của Lâm đại sư có hơi nghiêm túc nên chỉ ngồi ở bên cạnh, không lên tiếng. Ánh mắt anh ta vẫn nhìn chằm chằm màn hình máy tính. Tuy nhiên cho dù có nhìn chằm chằm thì cũng chẳng hiểu nổi đây là đang làm cái gì.

QQ lập tức bị sập.

Vốn dĩ các kỹ thuật viên của công ty chat đang kiểm tra thì đột nhiên họ tìm thấy một vấn đề. Có người dùng thủ đoạn tuyệt đối táo bạo xâm nhập vào hệ thống của bọn họ.

Đối với Lâm Phàm mà nói, việc che giấu gì đó hoàn toàn không cần thiết, nhất định phải dùng thủ đoạn táo bạo nhất để xâm nhập.

“Mẹ kiếp! Không xong rồi, có ai đó đã xâm nhập vào trang quản trị của chúng ta.”

Một nhân viên kỹ thuật cũng đang lạch cạch gõ bàn phím nhưng không đủ. Thế tấn công của đối phương quá mạnh, khiến bọn họ sợ đến tè cả ra quần.

Nhân viên kỹ thuật đang ăn cơm nghe thấy vậy thì nhất thời sợ ngây người, con mẹ nó ai dám làm càn như thế chứ.

Anh ta nhanh chóng buông thức ăn trong tay xuống, vội vàng chạy tới. Nếu như thật sự xảy ra chuyện thì bọn họ rất có thể sẽ phải cuốn gói ra đi.

Chỉ là khi tất cả mọi người đều đăng nhập vào đó thì chuyện kinh khủng xảy ra với bọn họ. Đối phương căn bản không để ý đến bọn họ, cho dù bọn họ ngăn cản thì nhiều nhất chỉ mất một giây, đối phương đã đánh cho họ ôm đầu chạy trốn, không có chút rắm nào dùng được.

“Làm sao có thể thế được, từ bao giờ mà trong nước lại có cao thủ như vậy?”

“Đúng vậy, tổ trưởng của chúng ta đã từng tham gia giải đấu quốc tế, hơn nữa còn đạt được vị trí thứ nhất. Tuy kỹ thuật đánh chặn không thể nói là đứng đầu thế giới nhưng cũng thuộc top 10 đấy.”

Nhân viên kỹ thuật của công ty nhìn thấy tình hình này đều choáng váng.

Lúc này, tổ trưởng kỹ thuật trực tiếp dừng động tác trong tay: “Đừng làm nữa, dừng lại đi.”

“Làm sao vậy?”

“Đúng vậy! Tuy rằng đối phương rất lợi hại nhưng chúng ta cũng không thể nhìn đối phương cứ thẳng tay xâm nhập vào được. Nếu xảy ra vấn đề, chúng ta sẽ chịu không nổi đâu.”

Tổ trưởng lấy ra một điếu thuốc, yên lặng châm lên: "Kẻ tấn công này đang ở cục cảnh sát Thượng Hải thì còn làm cái gì nữa? Theo tôi thấy, cả thế giới chỉ có một người có thể làm đến mức tôi không kịp trở tay mà thôi."

"Ai?"

Mọi người nghe nói, nhất thời sửng sốt.

Tổ trưởng hít một hơi thuốc lá nói: "Lâm đại sư."

"Mẹ kiếp, không thể nào! không phải Lâm đại sư bị quốc gia hạn chế dùng máy tính hay sao? Sao hắn vẫn được dùng vậy?"

"Đúng vậy. Tôi biết tình huống lúc ấy. Lâm đại sư rất lợi hại, thẳng ta xâm nhập. Dù là bất kì loại phòng ngự nào đi nữa, ở trước mặt hắn đều giống như giấy dán, không có bất kì một cách gì chống lại."

Tổ trưởng: "Đây là ở cục cảnh sát, vậy thì chắc chắn là đang điều tra gì đó. Tất cả đều dừng lại đi, không làm nữa. Với cả lần này Lâm đại sư chỉ là đang truy tìm một địa chỉ IP."

Anh ta chỉ ngăn cản một chút nhưng cho dù là hết sức từ khi bú mẹ đến giờ cũng chẳng làm gì được. Vẫn nên buông tay là được rồi.

Chương 1992: Bắt trọn cả ổ

Sở cảnh sát!

Lạch cạch!

Lâm Phàm gõ phím Enter: "Xong rồi, đã tìm được địa chỉ IP. Chúng ta không cần liên hệ với cảnh sát nơi khác đâu. Băng nhóm tội phạm này ở ngay Thượng Hải. Mau gọi người, chúng ta đi thôi."

Lưu Hiểu Thiên sửng sốt. Sau đó phản ứng lại: "Chỉ thế đã tìm được?"

Lâm Phàm: "Vậy anh còn muốn thế nào nữa?"

"Không có, chính là cảm thán tốc độ của cậu quá nhanh, làm cho người ta khiếp sợ." Lưu Hiểu Thiên kinh hãi nói. Anh ta là người dốt máy tính, làm sao hiểu được những thứ này chứ.

Lâm Phàm cười: “Cái này chắc chắn là nhanh rồi. Anh cho rằng thời đại 4.0 bây giờ là nói đùa à. Cho dù có mắng chửi ở quán nét nhưng nếu đối phương muốn tìm thì cũng có thể tìm được, không phải anh không biết đấy chứ?”

Hiểu Thiên: “Biết, chuyện này đương nhiên tôi biết. Nơi này của chúng ta chính là cục cảnh sát, giao dịch chuyển khoản, thẻ ngân hàng, liên lạc điện thoại, hồ sơ thuê phòng, chỉ cần muốn điều tra thì đều có thể điều tra ra. “

“Nếu đã biết, vậy thì nhanh chóng xuất phát thôi. Nhất định phải bắt được đối phương.”

Bây giờ anh ta đã không thể chờ được nữa rồi, Lâm đại sư đã tìm được đối phương, vậy thì nhất định phải bắt được đối phương trước đã.

Người bây giờ thật mẹ nó gian ác, loại lừa đảo gì cũng có thể nghĩ ra.

Ngày nay, thủ đoạn của kẻ lừa đảo cũng ngày càng cao cấp, cũng ngày càng tinh vi. Thời đại đang tiến bộ nhưng trí tuệ con người lại dường như đang từng bước giảm dần.

Những đứa trẻ mười ba, mười bốn tuổi này mà ở thời cổ đại đều biết không thể tùy tiện đi theo người khác, đừng nói là mang thai gì đó để trả thù người trong nhà.

Chỉ số IQ phải như thế nào mới có thể có ý nghĩ như vậy chứ?

Lâm Phàm và Lưu Hiểu Thiên vội vàng đi ra ngoài. Các đồng chí cảnh sát đang chờ ở bên ngoài thì không biết tiến triển như thế nào.

Dù sao, Dương Đông cũng đã khai báo hết tất cả.

Khi Lâm Phàm và Lưu Hiểu Thiên đi ra, Dương Đông cũng ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Phàm, giống như muốn nói, tha cho tôi một mạng.

Lưu Hiểu Thiên: “Mấy người đi theo tôi ra ngoài bắt người.”

“Vâng.”

Lâm Phàm: “Các ngươi thẩm vấn thật kỹ, hỏi thăm tình huống trước kia của tên này, đây không phải lần đầu gã ta phạm tội đâu.”

Lời này vừa nói ra, Dương Đông lập tức choáng váng, cả người đều mơ hồ.

“Anh không được vu hãm tôi.” Làm sao gã ta có thể nói ra chuyện mình đã làm trước kia, nếu như thật sự nói ra thì gã ta thật sự xong đời rồi.

“Được, anh còn không thành thật à? Nói, trước kia rốt cuộc đã làm mấy lần?” Đồng chí cảnh sát vừa nghe thấy lập tức quát to hỏi. Không ngờ tên này vẫn còn dám giấu diếm như vậy.

Trên xe cảnh sát, một vị cảnh sát hỏi: “Tìm ra vị trí của nhóm người kia rồi à?” Lưu Hiểu Thiên: “Ừm, tìm ra rồi. Lần này đúng là phải cảm ơn Lâm đại sư, kỹ thuật máy tính này thật đúng là không phải chỉ dùng để trưng cho đẹp, lợi hại thật.”

Lâm Phàm cười: “Chuyện nhỏ mà thôi.”

Thượng Hải, trong một tòa nhà chung cư hẻo lánh nào đó, xung quanh nơi này đều là người già ở, khu dân cư cũng đã hơi cũ

Bình thường, lưu lượng người trẻ tuổi không nhiều lắm, hầu hết đều là người già.

Giờ phút này, bên trong một căn nhà của khu chung cư có vách tường quét vôi sơ sài. Trên một chiếc bàn thật dài có bày mấy chiếc máy tính. Có một vài người cả nam lẫn nữ đang ra sức làm việc.

“Tốt rồi, lại có thêm một con nhóc cắn câu.” Một người đàn ông phấn khích nói, sau đó vội vàng mở một nhóm khác và gửi giá vào.

“Ôi chao, tiền này quá dễ kiếm, học sinh tiểu học bây giờ thật sự rất dễ lừa, ha ha ha.”

Người đàn ông này cũng không cảm thấy có gì không thích hợp. Dù sao chỉ cần kiếm tiền thì mặc kệ chúng xảy ra chuyện gì cũng chẳng liên quan gì đến gã.

“Vận may không tệ nha! Vụ làm ăn của tôi hôm qua cũng không biết như thế nào rồi. Không chừng con nhóc kia bây giờ có hối hận cũng không kịp nữa rồi.”

Bình thường loại chuyện này, bọn họ sẽ không tự mình ra mặt.

Để cho người mua tự mình trực tiếp đến gặp. Cho dù xảy ra chuyện thì đó cũng là chuyện của những người mua kia, dù sao cũng không có bất kỳ quan hệ gì với bọn họ.

“Hối hận, chuyện này lấy đâu ra hối hận? Muốn trách thì trách đầu óc chúng quá ngu ngốc mà thôi.”

Ngay khi họ đang nói chuyện.

Cửa phòng bị một chân đá văng ra một cái thật mạnh.

Một nhóm lớn cảnh sát tràn vào.

“Không được nhúc nhích, toàn bộ ôm đầu ngồi xổm xuống!”

“Ngồi xổm xuống!”

Cảnh sát vừa tiến vào, lập tức ngăn lại mấy gã đang muốn chạy trốn.

Đúng lúc này, ở bên trong phòng truyền đến âm thanh.

Lưu Hiểu Thiên lập tức dẫn người phá cửa phòng đi vào, bắt một người đàn ông trung niên bên trong ra.

“Nhìn xem còn ai trốn đi không?” Lưu Hiểu Thiên ra lệnh.

“Vâng.”

Cảnh sát đã tìm kiếm hết bên trong nhà, cuối cùng xác định không còn ai.

Mà cũng có cảnh sát bắt đầu kiểm tra những thứ công cụ gây án kia. Trên mỗi máy tính có ít nhất bốn nhóm trò chuyện, mỗi nhóm có một số lượng lớn các tin nhắn.

Lưu Hiểu Thiên nhìn những dụng cụ gây án này: “Gọi điện thoại bảo người tới, mang toàn bộ những thứ này về, kiểm tra thật kĩ.”

“Vâng.”

Chương 1993: Xử lý triệt để

Lâm Phàm vẫn đứng chờ ở ngoài cửa, không tiến vào. Chuyện nơi này giao cho Lưu Hiểu Thiên là được rồi. Mà hắn ở cửa cũng có thể phòng ngừa có người đột nhiên chạy ra.

Đến lúc đó, hắn chỉ cần nhấc chân lên đá ngã đối phương là được.

“Lâm đại sư, cậu thật sự lợi hại, tất cả mọi người đều ở đây, không thiếu một ai.” Lưu Hiểu Thiên cười nói, không nghĩ tới lúc này lại đơn giản như vậy.

Lâm Phàm: “Cục trưởng Lưu, chuyện này còn lâu mới kết thúc được. Các anh còn phải thu thập chứng cứ phạm tội trong này. Đồng thời đám học sinh tiểu học kia các anh cũng cần phải để ý một chút. Tuy rằng bắt được một chỗ nhưng không thể chắc chắn rằng chỗ khác không có tổ chức khác tồn tại.

Lưu Hiểu Thiên nghe nói, lập tức cảm thấy như vậy thật sự đúng: “Ừm, Lâm đại sư, cậu nói rất đúng. Công việc tiếp theo mới là quan trọng nhất. Nhưng mà rốt cuộc cũng bắt được tận hang ổ cũng coi như là thở phào nhẹ nhõm, chuyện còn lại, phải xem thẩm vấn như thế nào.”

Trở lại cục cảnh sát.

Ngay lập tức ồn ào.

“Chuyện gì đang xảy ra ở đây?” Lưu Hiểu Thiên nghe thấy thì nhíu mày, đi thẳng vào bên trong. Khi vào đến nơi chỉ thấy một người phụ nữ trung niên đang đứng đó mắng.

“Các anh muốn làm gì? Chồng tôi đã phạm tội gì? Các anh dựa vào cái gì mà bắt, thả ngay cho tôi.”

Người phụ nữ trung niên chỉ vào mọi người mắng.

“Làm gì thế! Người phụ nữ này, cô làm gì vậy?” Lưu Hiểu Thiên tiến vào, nhìn thấy tình huống hiện trường thì nhíu mày, rất là bất mãn. Nơi này là đồn cảnh sát, sao có thể kêu gào như thế.

“Cục trưởng Lưu, đây là vợ của Dương Đông.” Một sĩ quan cảnh sát nói.

Lưu Hiểu Thiên gật đầu, đi thẳng tới trước mặt người phụ nữ trung niên kia: “Chồng cô là Dương Đông bị nghi ngờ có quan hệ với trẻ vị thành niên, cần phải thẩm vấn. Cảnh sát chúng tôi thông báo cho cô tới đây không phải muốn cô dẫn anh ta trở về, mà là thông báo cho người nhà các cô biết chuyện này.”

Người phụ nữ trung niên nói: "Vị thành niên cái gì, các anh có bằng chứng không? Các anh đừng ngậm máu phun người. Tôi nói cho các anh biết, tôi không phải người mù pháp luật."

Lưu Hiểu Thiên không ngờ người phụ nữ trung niên này lại vô lý như thế, giống như bị thiểu năng trí tuệ vậy. Anh ta cũng không muốn nói thêm gì, lập tức ra lệnh cho một cảnh sát đưa cô ta ra ngoài."

Lâm Phàm đi vào: "Cục trưởng Lưu, chuyện ở đây phải xem chính anh rồi, ở đây cũng không có việc của tôi nữa rồi."

"Đừng mà Lâm đại sư, cậu còn chưa thể đi được. Việc thẩm vấn còn phải dựa vào sự giúp đỡ của cậu. Hơn nữa, một vài thứ trong mấy cái máy tính này vẫn còn cần cậu hỗ trợ. Chúng tôi chỉ biết phá án chứ không hiểu máy tính giống như cậu." Lưu Hiểu Thiên nói.

Tuy rằng ở đây cũng có chuyên gia máy tính nhưng chắc chắn không so sánh được với Lâm đại sư. Nếu để Lâm đại sư ra tay, vậy thì việc kia chẳng còn vấn đề gì.

Nhất là cô bé kia còn ở đây, ít nhất cũng phải giải quyết cô bé kia xong mới được.

"Cục trưởng Lưu, anh nói xem, nếu chuyện này mà thành thì phải phán bao nhiêu năm?" Lâm Phàm hỏi.

Lưu Hiểu Thiên trầm mặc một lát: "Cái này thì chưa biết được, phải xem tổng quan tội trạng cụ thể của hắn như thế nào. Nhưng ít nhất cũng phải từ ba năm trở lên."

Lâm Phàm gật đầu: "Ừm, chuyện này anh là chuyên gia. Tôi đi kiểm tra máy tính trước một chút, xem bên trong có cái gì. "

Trong những máy tính này cũng không có quá nhiều thứ nhưng lại có không ít tài liệu được mã hóa. Chẳng qua những thứ này tạm thời không vội, cần phải bắt đầu tìm kiếm thông tin trên lịch sử trò chuyện.

"Cục trưởng Lưu, anh lại đây một chút. Cái này anh phải chú ý, vậy mà cũng có một người thành công." Lâm Phàm kiểm tra một lúc, phát hiện ra vấn đề.

Lưu Hiểu Thiên vội vàng chạy tới, nhìn tin nhắn này. Sau đó anh ta lưu lại số điện thoại đó, lập tức sai người đi tra cứu địa

chỉ, tên tuổi rồi mang về.

“Khối lượng công việc này thật sự quá lớn. Trong nhóm này có nhiều người như vậy, độ khó rất lớn.” Lưu Hiểu Thiên nói.

Lâm Phàm: “Đúng là như vậy. Nhưng mà trong đó rốt cuộc còn có đồng bọn hay không thì chưa biết.”

Sau đó, hắn tiếp tục tìm kiếm, vậy mà thật sự tìm được không ít thứ.

Có một danh sách, trên đó ghi lại không ít số điện thoại. Đồng thời đằng sau còn đánh dấu rõ con số.

“Cục trưởng Lưu, anh đi hỏi một chút xem rốt cuộc cái này là cái gì.” Lâm Phàm nói.

Lưu Hiểu Thiên nhìn đồ vật trên máy tính, cho người in ra luôn rồi đi về phía phòng thẩm vấn. Không bao lâu sau, anh ta trở lại với vẻ mặt nặng nề.

“Lâm đại sư, những thứ này đều là chứng cứ. Là chứng cứ bọn họ đã thành công. Bọn họ ghi chép lại là dùng để sau này thanh toán.”

Lâm Phàm không ngờ lại là dạng này. Hắn cảm thấy chuyện này làm người ta rất bất đắc dĩ. Nhưng hắn đã cố gắng hết sức rồi, cũng không có cách nào khác.

Bận rộn đến tận năm, sáu giờ tối, cuối cùng mọi thứ cũng đã xong.

Chương 1994: Đánh thì phải đánh

“Cục trưởng Lưu, tôi về trước. Cô bé này, anh thông báo cho phụ huynh đưa nó về. Nhớ kỹ, đừng để cha mẹ đánh con, có việc gì cũng phải nói chuyện thật tốt. Đêm nay các anh cứ tăng ca đi, việc này rất quan trọng.” Lâm Phàm nói.

Lưu Hiểu Thiên gật đầu, “Ừm, yên tâm đi. Chuyện này khẳng định phải giải quyết thật tốt.”

Lâm Phàm đã làm hết những chuyện có thể làm được. Những chuyện khác còn lại là của bọn người Lưu Hiểu Thiên.

Bởi vì chuyện này nên Lâm Phàm mở QQ ra, chú ý một chút đến trạng thái của những cậu bé trong QQ.

Cái này không nhìn không biết, vừa nhìn đã thấy rất ghê gớm.

Một cô bé 2k5 viết vài câu trên mạng xã hội mà khiến cho Lâm Phàm nhìn thấy lại có cảm giác rất đau đớn.

Cứ như vậy mà hắn thành một người trưởng thành rồi?

Mà cô bé kia đăng ảnh trên mạng xã hội cũng đủ khiến người giật mình.

Trong ảnh, một cô bé đứng đó với một điếu thuốc trong tay.

"Giới thiệu một chút, đây là em gái tôi, cũng là thế hệ GenZ, sinh năm 2k5. Trước mặt 2k5 chúng tôi, các anh 2k không có gì đáng nói cả, biết chưa?

Sau đó hắn tiếp tục nhìn xuống dưới, lại có một người còn mạnh bạo hơn.

"Ngày kia tôi sẽ đổi bạn trai, các anh 2k hâm mộ không? Chúng tôi 2k5 chính là tự do như vậy đấy, chỉ vài phút sẽ quật ngã đám 2k các anh. Chúng tôi 2k5 còn nhiều tiền hơn đám 2k bọn anh. Sau khi đám 2k bọn anh già, chúng tôi sẽ là vua."

Trước khi đi ngủ mà nhìn những thứ này, hắn nhất thời có loại cảm giác nói không nên lời.

Xem ra, thời đại đang tiến bộ, đám sinh năm 90 này của hắn đã lỗi thời. Hắn không khỏi có một loại cảm giác bi thương.

Mà phía dưới còn có một bình luận, đồng thời còn có ảnh chụp còn làm cho hắn bất đắc dĩ hơn nữa. Hắn cảm thấy nếu như không làm chút gì đó thì đời này e rằng hắn thật sự già rồi.

"Con chó Tình Chiến, con chó Huyết Anh, con chó Hắc Giới. 2k5 là tổ tông của bọn mày, không phục thì đánh bất cứ lúc nào, chồng tao Hổ Ca cũng sẵn sàng đánh cho chúng mày vừa lăn vừa xin tha."

Đồng thời phía dưới còn có hai bức ảnh, một cậu bé mặt phì mập mạp, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh chụp ảnh tự sướng.

Lâm Phàm không nói gì, chỉ yên lặng chụp lại màn hình bức ảnh và đống chữ này lại.

Nếu còn không làm chút gì đó thì hắn thực sự già quá rồi.

Mở Weibo ra.

Nhìn một chút độ chú ý của fan ở Weibo. Chỉ cần chơi Weibo thì đa số đều sẽ theo dõi hắn.

“Này cha mẹ của những đứa bé. Hãy lấy đòn roi của mình ra nào. Thật sự tôi rất tán đồng cách giáo dục bằng đòn roi của mọi người. Có thể đánh thì phải đánh, nếu không về sau thật sự sẽ không có cơ hội. Đây là điều duy nhất mà một người sinh năm 9x như tôi làm được.”

Sau khi phát ra Weibo này, hắn lập tức đi ngủ. Còn về tình huống bên ngoài kia thì chẳng có cái gì liên quan đến hắn cả.

Buổi tối, trăm nhà nghìn cửa đều đang ăn cơm tối.

Trương Tiểu Hổ đang ăn cơm, sau đó vô cùng cẩn thận mà nhìn cha mình trước mặt.

“Thi khảo sát lần này còn được, ít nhất là đủ tiêu chuẩn.” Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi gật đầu. Anh ta kết hôn sớm, sinh con cũng sớm, Bây giờ anh ta mới có 34 tuổi, mà con trai cũng đã mười ba tuổi.

“Cha, cái này thì chắc chắn rồi, con khẳng định có thể đạt tiêu chuẩn.” Trương Tiểu Hổ nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần qua ải là được. Thằng bé thật sự sợ đòn roi của cha mình, cái đó không phải chỉ chưng cho đẹp. Mỗi lần nhìn thấy nó, thằng bé đều bị dọa đến mức cẳng chân run lên.

Lúc này, người đàn ông đang xem Weibo. Việc hằng ngày anh ta thích nhất đó là xem Weibo của Lâm đại sư.

Anh ta không có bất cứ hứng thú gì với đám minh tinh. Nhưng lại thật sự có hứng thú với Lâm đại sư, hoàn toàn chính là một fan não tàn.

Đối với lời nói của Lâm đại sư, anh ta đều vô cùng tin tưởng không nghi ngờ. Thậm chí có thể nói, việc này có ích rất lớn đến giá trị nhân sinh của anh ta. Đúng lúc này, người đàn ông nhìn đến Weibo mới nhất của Lâm đại sư. Thật sự anh ta cũng có chút tò mò, sau đó gật đầu theo.

“Hừm, kỳ lạ. Sao Lâm đại sư lại đăng Weibo này nhỉ?”

Tuy rằng nghi ngờ nhưng anh ta vẫn kéo lên xem. Đằng trước thì cũng không có gì mấy, đứa bé gái bên trên anh ta cũng chẳng quen biết gì, chỉ cảm thấy thật kỳ cục. Tuổi còn nhỏ nhưng lại có tư tưởng như thế thì thật là không tốt.

Nhưng sau khi nhìn đến nội dung bên dưới ảnh chụp, sắc mặt anh ta lập tức thay đổi.

"Trương Tiểu Hổ…" Giọng của người đàn ông trầm thấp, tức giận như bạo phát ra càng khủng khiếp hơn,

"Cha, làm sao vậy?" Trương Tiểu Hổ nhìn thấy sắc mặt cha mình không thích hợp, bị dọa đến run rẩy, dự cảm có điều không lành chuẩn bị xảy ra.

"Được lắm, mày nhìn xem đây là cái gì? Đây có phải mày không?" Người đàn ông lập tức đưa điện thoại đến trước mặt con trai.

Chương 1995: Chọc giận đám trẻ trâu

Trương Tiểu Hổ vừa nhìn thấy thì phát ngốc, tình hình này mẹ nó là như thế nào đây? Sao loại nội dung này lại đột nhiên xuất hiện trước mặt cha mình đây? "Cha, con… Cha nghe con giải thích."

"Ai u!"

Một tay của người đàn ông cầm dép lê lên, quật ngay vào mông của Trương Tiểu Hổ, một đập này thế nhưng vô cùng ghê gớm.

"Có tí tuổi mà còn bày đặt yêu đương, hôm nay xem ông đây có đánh mày kêu trời gọi đất hay không!"

"Hổ Ca! Được! Được lắm!…"

Ngay lập tức một tràng khóc thê thảm vang vọng trong toàn bộ khu nhà.

"Cha, đừng đánh nữa, con sai rồi, con biết sai rồi."

"Đây là con chỉ làm chơi thôi, con thật sự không phải như thế đâu."

“Cha, cha nghe con giải thích. Về sau không bao giờ con chơi nữa. Oái, đau chết mất.”

Một đêm này với Trương Tiểu Hổ là một đêm không yên bình, hai bên mông đều bị đánh đỏ lừ.

Mà ở một gia đình khác cũng đã xảy ra loại chuyện này.

Chị đại rất khí phách trên QQ đang bị cha mẹ đánh quỳ gối trên mặt đất, khóc sướt mướt.

“Mẹ, con sai rồi. Mẹ đừng đánh con. Con không hút thuốc, đây là con dùng đồ trang trí thôi.”

“Con không yêu đương. Đây là Trương Tiểu Hổ, bạn học của con. Bọn con chỉ làm chơi chơi thôi.”

Một vài người lớn nhìn thấy Weibo mà Lâm đại sư đăng thì sửng sốt. Sau đó mới tính toán một chút. Đây chẳng phải mấy cô cậu mới mười ba tuổi hay sao? Tuổi này mà đã yêu đương vậy sau này còn đến đâu?

Sau đó một vài người lớn lập tức đi lấy di động của con mình đến, sau đó đăng nhập lên phần mềm nhắn tin này để xem xét. Vừa xem xong thì lập tức ngốc luôn.

Trong diễn đàn toàn là cái gì.

Địa chỉ xx, hình ảnh, còn những cuộc nói chuyện bậy bạ. Những cái này khiến mấy người lớn nhất thời ngơ ngác.

Cảm giác họ vừa phát hiện ra gì đó mà trước giờ chưa từng nghĩ tới, vậy mà lại đang xảy ra. Điều này khiến họ khó có thể thừa nhận.

Ngay lập tức, rất nhiều gia đình lâm thời bắt tay vào nghề dạy dỗ con cái.

Trong miệng những người lớn này treo nhiều nhất một câu là:

“Nếu không phải Lâm đại sư nhắc nhở, chúng ta thật đúng là không thể tin được.”

Ba chữ Lâm đại sư này đã in sâu vào trong lòng ngàn vạn học sinh tiểu học.

Bọn họ nhớ kỹ tên này. Tất cả những thứ này, tất cả đều là do Lâm đại sư gây ra.

Hôm sau!

Phố Vân Lý.

Lâm phàm đi vào phố Vân Lý, hắn cũng không biết tối qua đã xảy ra chuyện gì. Sau khi làm bánh kếp cho người dân xong, hắn ngồi ở đó chơi di động.

Nhưng đúng thời điểm hắn mở Weibo ra lại phát hiện tin tức tối hôm qua đăng lên lại có không ít người bình luận.

“Lâm đại sư, rất cảm ơn. Nếu không phải anh nhắc nhở, chúng ta thật đúng là không dám tưởng tượng.”

“Họ Lâm, tao là đại diện cho những người 2k5, tao sẽ không tha cho mày. Chúng tao có tổ chức khủng bố. Cái lão già nhà mày cứ chờ bọn tao tấn công đi.”

Lâm phàm nhìn đến tình huống này cũng phát ngốc. Ơ, mẹ nó gặp quỷ rồi.

Mình đã làm cái gì đâu. Không phải chỉ là chụp lại màn hình có mấy bức ảnh sao, sao lại nhận lấy nhiều sự thù hằn của đám nhóc 2k5 vậy.

Đây đúng là không phải một điềm báo tốt. Mình còn đang muốn làm Lâm đại sư nổi tiếng thế giới đó.

Nhìn thấy sắc mặt anh Lâm có gì đó không đúng, Ngô U Lan tò mò hỏi.

“Anh Lâm, anh sao vậy?”

Lâm Phàm thở dài: “Ôi, bất lực thật đó, động tác nhỏ này của tôi đã chọc giận những bông hoa của Tổ quốc rồi, sau này sẽ có chút phiền toái.”

“Ha ha, còn có người dám trêu chọc cậu, đúng là chán sống rồi.” Điền Thần Côn cười, ông ta không tin chuyện này.

Triệu Chung Dương: “Thần Côn, ông đừng không tin, anh Lâm thực sự chọc đến kẻ địch mạnh rồi, nếu không giải quyết thì sẽ là bi kịch thật đó.”

“Ý gì vậy? Nói cho chi tiết xem nào.” Điền Thần Côn lập tức nghi ngờ, không biết có ý gì.

Triệu Chung Dương trực tiếp đưa điện thoại sang: "Ông tự xem đi, đây là bài viết tối qua anh Lâm đăng, gây ra chấn động, trực tiếp đắc tội với một nhóm sinh năm 2005 (2k5). Ông có thể lên mạng tìm vài tin tức, đây cũng chính là chủ đề mới nhất đang hot đó."

Điền Thần Côn không hiểu lắm, rốt cuộc là có ý gì? Ông ta trực tiếp mở máy lên, sau đó tìm kiếm chủ đề.

Vừa đọc xong thì lại có chút sững sờ.

"Các anh chị em sinh năm 2k5, tối qua mọi người có bị ăn roi không?"

Sau khi mở chủ đề này ra thì đã có hàng chục nghìn phản hồi.

"Tôi ăn rồi, tối qua bị bố tôi đánh cho một trận, suýt chút nữa đứng không nổi."

"Tôi bị mẹ bắt quỳ một tiếng đồng hồ, nếu không phải thấy tôi đáng thương thì e là phải quỳ cả tối rồi."

"Ôi, tối qua mẹ tôi nhìn điện thoại của tôi, tôi đã bị dọa cho không biết phải nói cái gì. Những video trong này cũng không phải tôi đăng, tôi tham gia một nhóm sáng tạo nội dung, những người này ngày nào cũng đăng video ngắn trong đó, tôi đâu biết phải làm sao đây."

"Các bạn thì tốt rồi, điện thoại của tôi thì bị cha tôi đập bể luôn rồi."

…

Chương 1996: Lâm đại sư sau này anh dự định sinh mấy đứa con

"Tên Lâm đại sư đáng ghét này, chúng ta phải thành lập liên minh và chiến đấu với hắn ta đến cùng."

"Đúng vậy, nếu không phải hắn ta xen vào việc của người khác thì sao có thể xảy ra chuyện này với chúng ta chứ, đây là thù không đội trời chung."

Sau khi Điền Thần Côn nhìn thấy những bình luận này thì không khỏi ngơ ngác nhìn Lâm Phàm: "Tên nhóc cậu, chuyện

này phiền toái lớn rồi đó. Điều này là hoàn toàn chọc tức những đóa hoa tương lai rồi, sau này cậu còn muốn lăn lộn thế nào nữa?"

Lâm Phàm bất lực: "Haizz, hết cách rồi, chỉ tùy ý đăng một bức ảnh thôi mà đã tạo ra sự ảnh hưởng như vậy rồi. Cũng không phải tôi muốn đâu, nhưng vẫn là do bọn chúng, sao có thể trách tôi được chứ? Tôi vẫn là làm một chuyện tốt đó chứ."

Ting ting!

Chính vào lúc này, Lưu Hiểu Thiên gọi điện đến.

"Alo, đội trưởng Lưu, anh gọi điện cho tôi có phải là giải quyết sự việc xong rồi không?"

Lưu Hiểu Thiên có vẻ hơi mệt mỏi: "Ừm, gần xong rồi, người nên thẩm vấn cũng đã thẩm vấn. Những tên này cũng đã nhận tội, chúng tôi chuẩn bị giam giữ bọn họ, chờ một thời gian thì đưa ra tòa. Lâm đại sư, chuyện này thực sự cảm ơn cậu, nếu không có cậu, e là loại tội phạm trên mạng thế này chúng tôi thực sự không thể kiểm soát được."

Lâm Phàm: "Còn cảm ơn cái gì chứ, những học sinh tiểu học đó nói thế nào?"

Lưu Hiểu Thiên: "Có một số học sinh đã được thông báo cho phụ huynh rồi, đều là do gia đình có con thứ hai mà ra. Chúng tôi đã cử nhân viên liên quan qua đó liên lạc với họ, hy vọng có thể để những phụ huynh đó chú ý hơn một chút, chuyện này chúng tôi cũng không giúp được, chỉ có thể dựa vào những phụ huynh đó tự mình chú ý con cái của họ."

Lâm Phàm: "Vậy thì được, nếu không có chuyện gì thì tôi cúp máy đây, tôi cũng không làm phiền anh nữa."

Lưu Hiểu Thiên: "À đúng rồi, đám phóng viên có lẽ đã đến chỗ cậu rồi. Mới sáng sớm, cũng không biết nhóm phóng viên này lấy được tin tức từ đâu đã trực tiếp đến đây, bây giờ họ đến chỗ cậu rồi đó."

Chính vào lúc này, âm thanh từ bên ngoài truyền đến.

Lâm Phàm: "Đội trưởng Lưu, tôi cúp máy đây, người đến cũng nhanh quá, tôi còn chưa kịp phản ứng nữa."

Bên ngoài, đám phóng viên không ngừng ập tới.

“Lâm đại sư, chúng tôi đến rồi đây…”

Đối với đám phóng viên Thượng Hải, họ thực sự đã quen rồi, thậm chí có thể nói là bội phục. Mới bao lâu chứ, đã lại có thêm chuyện rồi.

Hơn nữa lần này còn là Lâm đại sư và cảnh sát cùng nhau hợp tác, thành công giải quyết một vụ việc nhằm vào trẻ vị thành niên.

Lâm Phàm nhìn những phóng viên này, lập tức cười nói: “Các người đến cũng nhanh quá rồi đó?”

Một phóng viên xua tay: “Lâm đại sư, nhanh cái gì chứ, chúng tôi còn chậm lắm, chuyện này cần phải nghiêm túc phỏng vấn cậu mới được.”

Điền Thần Côn và Triệu Chung Dương nhìn nhau, họ cũng đã quen với loại chuyện này.

Đám phóng viên giống như đã gắn bó với phố Vân Lý, dù sao cũng chưa qua bao lâu lại đến một lần, hơn nữa mỗi lần đến đây đều là tìm kiếm Lâm đại sư.

Điều này cũng khiến họ rất bất lực, tên nhóc này quá được hoan nghênh, còn có thể làm gì được.

Lâm Phàm đi ra khỏi cửa hàng, cũng là một trong những thói quen quen thuộc: “Được rồi, có vấn đề gì thì các người cứ hỏi đi, đây đều là những chuyện nhỏ, vậy mà các người lại để tâm như vậy.”

“Lâm đại sư, đây không phải chuyện nhỏ, chuyện mà cậu phát hiện đều liên quan đến những thực trạng mới nhất của xã hội ngày nay, những thành phần phạm tội bây giờ đều là tập trung vào những trẻ vị thành niên này.”

“Lâm đại sư, tôi muốn hỏi là lúc đó cậu làm sao phát hiện được sự việc?”

Đối mặt với câu hỏi của phóng viên, hắn chỉ có thể trả lời từng câu hỏi một, đồng thời còn suy nghĩ một chút, cảm thấy chuyện này nhất định phải trả lời thật tốt.

“Đôi mắt này của tôi vừa nhìn là thấy có vấn đề rồi, về phần làm thể nào nhìn ra được thì khó nói, chỉ có thể hiểu ý, các người hiểu mà.” Lâm Phàm bình tĩnh nói.

Đám phóng viên gật đầu: “Hiểu, hiểu, đương nhiên là hiểu rồi.”

“Lâm đại sư, nghe nói chuyện này là do gia đình có thêm con thứ hai mà ra, cậu cho rằng chuyện này nên giải quyết như thế nào?” Phóng viên hỏi.

Lâm Phàm: “Chuyện này ấy à, theo nghiên cứu của tôi, tốt nhất là sinh con thứ hai trong thời gian con cả năm tuổi. Bởi vì trong thời gian này, đứa trẻ vẫn chưa hình thành ý thức cạnh tranh, và cho trẻ tiếp xúc sớm thì cũng lợi. Nếu không chờ đến khi qua rồi, ý thức cạnh tranh và bảo vệ của đứa trẻ sẽ xuất hiện thì cần phải có điều chỉnh của cha mẹ.”

Phóng viên: “Lâm đại sư, sau này cậu sẽ sinh mấy đứa con?”

Lâm Phàm sững sờ: “Vị đồng chí này, chúng ta không nói những chủ đề không liên quan, chỉ nói chuyện liên quan đến chuyện này thôi.”

“Lâm đại sư, cậu định khi nào kết hôn? Bây giờ trên mạng đang đồn cậu không phải trai thẳng?”

“Là ai nói vậy? Tôi có thể không thẳng sao? Chuyện này không cần phải thảo thuận, tin đồn không đáng tin.” Lâm Phàm bất lực, đang nói cái gì vậy chứ, hình như những chủ đề này đều là những chủ đề không liên quan gì cả?

…

Chương 1997: Ngô Hoán Nguyệt đoạt hết giải thưởng

“Cái đó, muốn hỏi thì hỏi những câu hỏi có liên quan, những câu hỏi không liên quan thì chúng ta không hỏi được không? Vấn đề này tôi biết phải trả lời thế nào, rất khó trả lời đó.”

Bây giờ hắn muốn đánh chết đám phóng viên này, không ngờ đột nhiên lại quay ngoắt sang một bên, bắt đầu suy xét về những bí mật nhỏ của mình.

Đám phóng viên cũng cười, sau đó cũng hỏi đủ loại câu hỏi.

Cuối cùng, vẫn không dễ đuổi đám phóng viên này đi.

Hắn không ngờ chuyện này lại thu hút sự chú ý của phóng viên, hắn thực sự có chút bất lực rồi.

“Ôi, thật là bó tay mà, phóng viên bây giờ càng lúc càng xảo quyệt đó nha.” Lâm Phàm cảm thán, đặt mông xuống rồi nhấp một ngụm trà.

Điền Thần Côn đi đến: “Tôi thấy đây không phải xảo quyệt, mà là đám phóng viên đã quá quen thuộc với cậu, số lần phỏng vấn quá nhiều đến nỗi không biết nên phỏng vấn cái gì.”

“Ôi trời, Thần Côn ông đầu óc thông suốt rồi sao? Vậy mà lại có thể nghĩ đến những thứ này? Tôi cảm thấy rất tự hào, xem ra cuối cùng ông cũng được khai sáng rồi nha.” Lâm Phàm cười nói.

“Thôi đi, nói cái gì vậy chứ, đầu óc của Điền mỗ tôi có khi nào mà không thông suốt, chỉ có đôi mắt thô tục này của các cậu mới cho là như vậy.”

Điền Thần Côn lắc đầu, không nói gì thêm, thậm chí không muốn nói thêm câu nào, dường như bị bị những lời nói này của Lâm Phàm làm cho tổn thương.

Lâm Phàm cười phá lên.

Lúc này, hắn để ý thấy có mấy đứa trẻ đeo cặp sách chỉ chỉ trỏ trỏ vào cửa hàng.

Lâm Phàm sững sờ, lần trả thù này sẽ không đến nhanh như vậy chứ!

“Đám nhóc, làm gì vậy?” Hắn cảm thấy mình phải chủ động ra trận làm chủ cuộc chiến, xem đám nhóc này rốt cuộc muốn làm gì.

Chỉ là lời vừa nói ra, đám nhóc bên ngoài lập tức xám xịt bỏ chạy.

Hắn cười, không biết đây là tình huống gì, sao đột nhiên lại chạy hết rồi, thật làm người ta không kịp phản ứng lại.

Ting ting!

Vương Minh Dương gọi đến.

“Alo, người anh em, những bài hát mà lần trước cậu đưa cho Hoán Nguyệt thực sự quá lợi hại, giành được giải thưởng rồi

đấy.” Trong điện thoại, giọng của Vương Minh Dương rất hưng phấn, giống như đã gặp phải chuyện vui lớn gì đó.

Lâm Phàm bình tĩnh: “Ừm, không phải rất bình thường sao? Có cần thiết phải ngạc nhiên như vậy không?”

Vương Minh Dương: “Cũng đúng, là tôi quá kích động rồi. Những bài hát này đều là do cậu viết, đương nhiên cậu nhất định phải biết những bài hát này thế nào rồi.”

“Đúng rồi, gần đây Hoán Nguyệt phát triển thế nào rồi?” Hắn đã lâu không hỏi chuyện này, dù sao Ngô Hoán Nguyệt cũng đã bước vào giới giải trí này một thời gian.

Trong giới ca hát, bởi vì có những bài hát kinh điển do mình viết cho nên không có cái gì gọi là màn đen. Hơn nữa phong cách cũng thay đổi đa dạng, không bị đóng khung hạn chế trong một phong cách âm nhạc.

Vương Minh Dương trái lại có chút do dự.

“Nói thế nào nhỉ, có tiến bộ thì có nhưng hình như không lớn lắm. Bây giờ trong giới ca hát, Hoán Nguyệt có thể nói là rất nổi, cơ bản là nghe nhiều nên quen. Thế nhưng mấu chốt là về phương diện điện ảnh vẫn chưa hoàn toàn mở thị trường.”

Lâm Phàm: “Ừ. Không vội, năm ngoái mới ra mắt, đến năm nay có thể đạt được thành tích này cũng là rất tốt rồi.”

Vương Minh Dương: “Đúng là rất tốt, nhưng mấu chốt là có ông lớn như cậu ở phía sau giúp đỡ, thành tích nhất định phải nổi bật hơn mới được chứ.”

“Đừng vội, mọi việc cần phải từ từ, vội cái gì?” Lâm Phàm nói.

Sau đó tùy ý nói thêm vài câu với Vương Minh Dương thì cúp máy.

Hôm sau!

Tin tức xuất hiện trên mạng.

‘Sự ảnh hưởng của gia đình có đứa con thứ hai’

‘Tội phạm trên mạng, nên chú ý anh chị cả trong gia đình’

‘Sốc! Một đám cặn bã vậy mà lại làm ra loại chuyện này…’

‘Thế giới mạng ngày nay tồn tại nhiều vấn đề, việc giám sát phần mềm trò chuyện cần được nâng cao’

‘Lâm đại sư thành công cứu vớt những đóa hoa của tổ quốc, số lượng lớn thành phần tội phạm rơi vào vòng lao lý’

Lập tức, khi những tin tức này xuất hiện thì cư dân mạng lập tức sững sờ.

“Chết tiệt! Vậy mà lại xảy ra loại chuyện này, thật là ghê tởm.”

“Tôi đề nghị, nên nhốt tất cả những người có tâm lý biến thái này cả đời, dù gì chúng cũng đã ra tay rồi, sao không chết đi chứ?”

“Những đứa trẻ này nghĩ thế nào vậy? Dù còn nhỏ nhưng không thể ngốc đến như vậy chứ? Thời đại đang phát triển, IQ lại đang kém đi hay sao?”

“Này, tôi đột nhiên phát hiện rằng nhà nước chúng ta cũng không có cách nào kiểm soát những loại video thế này, điều này trong vô thức đã làm thay đổi giá trị quan cuộc đời của những đứa trẻ.”

“Ừ, rất có lý, không phải nhà nước chúng ta quản quá nhiều mà là không quản không được. Nhưng lần này, công ty phần mềm chat này sẽ xảy ra chuyện lớn rồi, loại nhóm chat thế này cũng có thể tồn tại thì thật là báo đạo rồi đó.”

“Nhưng cũng may gặp được Lâm đại sư, nếu không hậu quả thực sự khó có thể tưởng tượng được.”

Chương 1998: Cuộc thi bài hát tiếng Anh

Trên mạng bình luận rất sôi nổi, chuyện này không phải chuyện nhỏ mà là một chuyện lớn.

Đồng thời, một số phụ huynh mang thai đứa con thứ hai, khi nhìn thấy tin tức này cũng sửng sốt, không khỏi nghĩ đến hoàn cảnh của gia đình mình. Sau đó nhanh chóng gọi cho người nhà đến bàn bạc, đưa con ra ngoài chơi một chút, quan tâm nhiều hơn. Hơn nữa còn phải giao tiếp và nói chuyện thật tốt với chúng.

Đối với họ, nếu như những gì trên tin tức nói đều là thật thì quá khủng bố rồi.

Loại người ra tay với trẻ em thế này thật đáng sợ, nếu thực sự xảy ra chuyện thì hối hận sẽ không kịp nữa.

Khi người phụ trách công ty phần mềm chat nhìn thấy tin tức này, sắc mặt đột nhiên thay đổi, chuyện này nhất định phải nhanh chóng làm tốt.

Nếu được điều tra nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Sau đó lập tức hạ lệnh niêm phong, chỉ cần có những nội dung liên quan thì tất cả đều niêm phong, thậm chí có thể nói là thà giết nhầm một nghìn cũng không muốn bỏ sót một người.

Trong nháy mắt, trong phần mềm trò chuyện, những nhóm liên quan đều bị chặn hết, không có bất kỳ dấu hiệu hoạt động nào, cũng không có lời giải thích gì, niêm phong chính là niêm phong.

Một số chủ nhóm khi phát hiện ra tình huống này cũng kêu trời oán đất. Khó khăn lắm mới thành lập được nhóm này, cứ như vậy mà không còn nữa, cũng quá xui xẻo rồi.

Phố Vân Lý.

Khi Lâm Phàm nhìn thấy những tin tức này thì cười phá lên, không ngờ bọn họ hành động nhanh như vậy.

“Ông chủ nhỏ, tầm nhìn của cậu tốt thật đấy.”

“Đúng đó, nếu không phải gặp được ông chủ nhỏ thì hậu quả thực sự khó có thể tưởng tượng được.”

Những người dân đến xếp hàng trước cũng giơ ngón tay khen ngợi.

Họ cũng vừa nhìn thấy những tin tức này, cảm thấy kinh ngạc đối với chuyện này. Họ thực sự không tưởng sẽ có tình huống như vậy tồn tại, dù sao nếu để họ dùng đầu óc suy nghĩ thì cũng là chuyện không thể.

Nhưng bây giờ có vẻ như mãi mãi cũng đừng cho rằng những chuyện mà bản thân không thể, mà là thực sự không thể.

Thực ra vẫn còn có rất nhiều chuyện xảy ra khiến người ta khó hiểu, thậm chí có thể nói là không dám tin.

Đối diện với lời khen của người dân, Lâm Phàm bĩnh tĩnh gật đầu, hắn cũng đã coi như tiếp nhận lời khen này.

Dù sao những lời này đều là lời nói thật, vốn dĩ tầm nhìn của mình tốt, vừa nhìn là có thể nhìn thấu bộ mặt thật của chuyện này.

Về phần những tên biến thái thái kia bây giờ như thế nào, chắc hẳn là bọn chúng phải đối mặt với những ô cửa sổ sắt lạnh lẽ rồi, còn chuyện sau đó thì hắn thực sự quản không nổi nữa.

Dù sao thì bản thân hắn cũng chỉ là một ông chủ nhỏ bán bánh kếp.

“Được rồi, các vị mau chóng xếp hàng đi, chờ lát nữa rút số.” Lâm Phàm xua tay nói.

Điền Thần Côn thuần thục cầm thẻ số tiếp tục phát, nhìn người dân trước mặt nhiều như vậy, lòng ông ta cũng rất đau xót.

Vốn dĩ đều là của cái, đến cuối cùng mỗi ngày cứ thế chỉ có thể bán cho mười người, không thể không nói rằng đây cũng là một loại tội lỗi đó.

Mấy ngày sau!

Đối với Lâm Phàm thì gần đây cũng rảnh rỗi, mỗi ngày đến phố Vân Lý bán bánh kếp, khoác lác và trò chuyện vu vơ với mọi người.

“Trời ơi, ngày nào cũng lặp đi lặp lại những ngày này thật là nhạt nhẽo, nhưng Cẩu gia thì lại thấy thoải mái, mỗi ngày đều có thể ra ngoài chơi, thật ngưỡng mộ quá đi!” Triệu Chung Dương nghịch điện thoại nói.

Lâm Phàm nhìn bên ngoài, Cẩu gia đang bị một đàn chó con vây quanh, nhìn vẻ mặt tuyệt vọng của nó cũng chua xót giùm cho Cẩu gia.

Chỉ là Triệu Chung Dương không hiểu tiếng chó, nếu không cũng sẽ biết chú chó đang gầm thét cái gì.

“Lũ chó con này mau đi ra chỗ khác đi.”

“Ui da, không được cắn ở đây.”

Có chó con, Cẩu gia cũng không rảnh tay, chỉ khi chăm sóc đám chó con này xong thì nó mới có thể đi ra ngoài hành hiệp

trượng nghĩa, cũng coi như là vất vả cho nó rồi.

Lúc này, Lâm Phàm nhìn điện thoại, trên weibo đã có chủ đề mới nhất,

"Cuộc thi Bài hát Tiếng Anh toàn cầu chính thức bắt đầu, đại minh tinh quốc tế đang chờ bạn."

'Tạm thời trong nước chỉ có một ca sĩ báo danh, đó chính là Kim Xán'

Lâm Phàm rất tò mò về cuộc thi Bài hát Tiếng Anh quốc tế này như thế nào, nhưng nhìn thoáng qua cũng coi như là đã hiểu, hóa ra là cuộc thi ca hát toàn cầu.

Nhưng Kim Xán là ai?

Trái lại có chút xa lạ, nghĩ kỹ lại thì hình như là một ca sĩ rất giỏi.

Chỉ là, đột nhiên, hắn phát hiện chuyện này có gì đó không đúng, mình chẳng làm gì cả mà tại sao chuyện này cũng dính líu đến mình?

"Ôi, chỗ chúng ta không có ai nữa hay sao? Chỉ có Kim Xán dám lên thôi ư?"

"Còn Ngô Hoán Nguyệt kia thì sao? Gần đây ở trong nước không phải cầm giải thưởng đến mềm cả tay rồi sao? Cuộc thi lớn như vậy sao lại không tham gia vậy chứ?"

"Đây là cuộc thi quốc tế, một bài hát tiếng Trung thì lên làm gì? Cho người ta nghe nhạc đệm sao?"

"Cô ấy không phải có Lâm đại sư là bậc thầy sác tác nhạc đứng phía sau hay sao?"

"Hừ, Lâm đại sư cũng không chịu được, cũng không phải là tiếng Trung, tiếng Anh của Lâm đại sư rất kém."

"Sao cô biết?"

Chương 1999: Tiếng Anh của Lâm đại sư quá kém

“Anh lên xem weibo của một tài khoản có tích xanh mà xem, người ta đã vạch trần chuyện đó rồi đấy.”

Khi Lâm Phàm nhìn thấy tình huống này trái lại có chút sững sờ, những lời nói này rất đúng, nhưng nói ra trắng trợn như vậy thì không tốt lắm đâu.

Huống hồ mình chẳng làm gì cả, cho dù có lấy mình ra làm bia đạn để trêu đùa thì cũng không nên làm như vậy chứ? Nhưng hắn vẫn vào weibo của tài khoản có tích xanh này xem thử.

Tên của tài khoản này đặt cũng có chút cao cấp, nhìn hồi lâu nhưng vẫn không hiểu rõ, nhưng có một tin nhắn được rất nhiều người hồi đáp.

“Để tôi kể cho mọi người nghe một chút về lai lịch của Lâm đại sư, tốt nghiệp trường đại học rác rưởi. Lúc còn học đại học tiếng anh chỉ xếp loại B, thi hai lần nhưng không đỗ. Mỗi lần điểm số đều ở mức hai mươi mấy điểm, lần cuối cùng vẫn là thầy cô ở trường giữ thể diện nên để hắn vượt qua kiểm tra. Các người để hắn ta viết bài hát tiếng Anh, hoàn toàn chính là muốn mạng của hắn, đây là chuyện không thể nào.”

Khi Lâm Phàm nhìn thấy tình huống này, lập tức sửng sốt.

Thật là hung ác, chuyện này vậy mà cũng bị người ta đào ra, hơn nữa giống như rất quen thuộc với mình.

Không biết tiếng Anh không phải là chuyện rất bình thường sao? Dù sao thì học một ngôn ngữ cũng không dễ dàng. Hơn nữa tiếng Trung bác đại tinh thâm, học hơn hai mươi năm cũng chỉ học được căn bản. Chuyện học song ngữ là việc không tốt lắm đâu nha.

Bình luận bên dưới cũng làm cho Lâm Phàm có chút không nhịn được.

“Ha ha, cười chết mất. Lần đầu tiên nhìn thấy có người thi nhiều lần như vậy mà không đỗ, thành tích tiếng Anh tệ đến mức độ nào cơ chứ?”

“Đúng đó, không ngờ Lâm đại sư toàn năng mà tiếng anh lại kém đến mức độ này, đúng là cười chết tôi mất. Không được, tôi phải vào weibo của Lâm đại sư hỏi xem đây rốt cuộc là thật hay giả.”

“Mẹ nó, Lâm đại sư nhà tôi không biết tiếng anh thì làm sao? Cô biết chắc? Có phải cảm thấy rất tự hào không? Còn vạch trần lai lịch của Lâm đại sư, đúng là không biết xấu hổ!”

“Chao ôi, xem ra cuộc thi ca hát quốc tế lần này Lâm đại sư thực sự không còn hy vọng nữa rồi, không có Lâm đại sư viết bài hát thì không còn hy vọng gì nữa rồi.”

“Đúng vậy, Ngô Hoán Nguyệt có thể nổi tiếng, người có công lớn nhất chính là Lâm đại sư. Vốn dĩ tôi còn muốn chờ Ngô Hoán Nguyệt đá văng Lâm đại sư, khi đó tôi sẽ thật tốt chửi cho Ngô Hoán Nguyệt một trận, nhưng không ngờ quan hệ của hai người này lại tốt như vậy, khiến tôi có chút bản lĩnh mà không có nơi để phát huy.”

Lâm Phàm nhanh chóng quay lại weibo của mình nhìn một cái, quả thực quá ghê gớm, quả nhiên có rất nhiều người đang hỏi ở dưới weibo của mình, điều này lập tức khiến hắn có chút bất lực.

Rốt cuộc phải trả lời thế nào mới tốt đây?

Trái lại là hắn chưa từng nghĩ đến chuyện có người nói xấu hắn ở phương diện này. Sau đó suy nghĩ thêm một chút, hắn bỗng có cách rồi, xem ra chỉ có thể làm như vậy thôi.

Rất nhanh, viết xong một đoạn thì lập tức đăng lên Weibo.

“Sở học quá nhiều, tiếng Anh cũng chẳng có gì quan trọng nên chỉ biết cho có, không biết cũng chẳng có vấn đề gì.”

Mặc dù nói có chút gượng ép như vậy, nhưng chung quy lại là nói hết những suy nghĩ trong lòng ra rồi.

Ngay lập tức, một nhóm fan bình luận ở bên dưới.

“Ha ha, cười chết tôi mất, tên Lâm đại sư này là thẹn quá hóa giận rồi.”

“Tôi phục lời giải thích này, ai tôi cũng không phục, chỉ phục Lâm đại sư.”

“Tôi thấy Lâm đại sư nói có lý đó, nếu dành thời gian học tiếng Anh thì lấy đâu ra thời gian để đánh bại nhiều căn bệnh như vậy chứ?”

“Lầu phía trên ơi, các người phục cái gì chứ? Những điều mà Lâm đại sư nói đều là lời nói thật, bình thường phải học nhiều thứ như vậy thì học cái này làm cái gì? Còn không bằng học những thứ có ích cho xã hội.”

“Tôi hiểu, tôi ủng hộ. Nhưng đáng tiếc, với tài năng và học vấn của Lâm đại sư, nếu biết tiếng Anh thì nhất định có thể viết rất nhiều bài hát tiếng Anh. Đến lúc đó, để Ngô Hoán Nguyệt tham gia thi đấu nhất định có thể giành được giải thưởng lớn.”

Lâm Phàm nhìn những bình luận này bình tĩnh tiếp nhận, xem ra còn có rất nhiều người có thể thấu hiểu cho mình.

Trên weibo.

Kim Xán cũng đăng bình luận.

“Tôi có người sáng tác thành thạo bài hát nước ngoài. Tôi nghĩ tôi sẽ có được danh tiếng tốt, một ca sĩ chân chính thì không chỉ giới hạn ở trong nước, bởi vì như vậy cơ bản không thể hiện đúng thực lực.”

Khi bình luận được đăng lên, lập tức thu hút sự phản hồi của một nhóm người.

“Tôi ủng hộ, Kim Xán.”

“Đúng vậy, lần trước không đoạt giải thưởng thì chúng ta cũng đừng đau lòng. Ngô Hoán Nguyệt kia không phải chỉ ỷ vào có Lâm đại sư viết bài hát thôi sao? Vừa nãy tôi nghe nói tiếng Anh của Lâm đại sư đó cực kỳ kém, Ngô Hoán Nguyệt kia cơ bản không có hy vọng rồi.”

“Đúng vậy, tôi tin Xán Xán nhất định có thể giành được giải thưởng.”

Một số minh tinh trên mạng khi nhìn thấy Kim Xán đăng trên weibo, họ vốn dĩ muốn nhấn like, nhưng nghĩ lại thì thôi.

Mặc dù không nói rõ, nhưng giống như đang thách thức Lâm đại sư và Ngô Hoán Nguyệt.

Cho nên vì sự an toàn của bản thân, tốt nhất không nên xen vào chuyện của người khác, chỉ cần quan sát là được, không suy nghĩ nhiều như vậy làm gì.

Chương 2000: Yêu cầu quá đáng

Tập đoàn Đông Hán.

Khi Vương Minh Dương nhìn thấy cuộc thi quốc tế cũng bắt đầu cảm thấy hứng thú.

“Hoán Nguyệt, cô nói xem bài hát tiếng Anh này rốt cuộc nên tìm ai để viết? Với tình hình hiện tại, bài hát tiếng Trung thì có chút không thích hợp.”

Vương Minh Dương đau đầu, tình hình trên mạng anh ta cũng thấy rồi, Kim Xán đó đúng là vui vẻ rồi.

Tìm người sáng tác ra bài hát tiếng Anh không khó, mấu chốt là phải sáng tác ra bài hát hay.

“Tôi cũng không biết.” Ngô Hoán Nguyệt lắc đầu, cô chưa gặp qua loại hình thế này.

Vương Minh Dương bất lực: “Ôi! Người anh em này của tôi, sao lại không giỏi tiếng Anh vậy chứ! Nếu giỏi tiếng Anh một chút, để cậu ta phụ trách thì nhất định sẽ không có vấn đề gì.”

Cốc cốc.

“Vào đi.” Vương Minh Dương đang thương lượng chuyện này với Ngô Hoán Nguyệt.

Dù sao chuyện này đối với ai cũng đều có lợi rất lớn, nếu Ngô Hoán Nguyệt thực sự có thể có được một vị trí ở nước ngoài thì sẽ mang lại vinh quang cho đất nước, hơn nữa cũng có thể truyền bá danh tiếng ra nước ngoài.

Nhưng rắc rối duy nhất bây giờ là ở phương diện bài hát.

“Vương tổng, tôi vừa liên hệ với một ca sĩ, anh ta có lẽ có thể viết được.” Dương Thiến nói.

Bây giờ cô ta là quản lý của Ngô Hoán Nguyệt, cũng coi như là người bảo vệ theo sát bên cạnh, biết chút võ phòng thân. Dù sao bây giờ Hoán Nguyệt cũng là đại minh tinh, nếu không có người bảo vệ thì không được.

Đồng thời, Vương Minh Dương cũng muốn bảo vệ Ngô Hoán Nguyệt cho tốt, đây là người của người anh em mình, nếu không bảo vệ tốt thì sẽ là bi kịch.

“Người đó là ai?” Vương Minh Dương hỏi.

Dương Thiến: “Người đó là thiên vương uy tín trong giới ca sĩ, Trịnh Á. Anh ta từng viết rất nhiều bài hát tiếng Anh, rất có tài năng. Nếu mời anh ta ra tay thì chắc chắn sẽ làm được.”

Vương Minh Dương suy nghĩ một chút: “Anh ta thì tôi biết, là một ca sĩ kiêm nhạc sĩ rất lợi hại nhưng bên anh ta có điều kiện gì không?”

Dương Thiến: “Tạm thời vẫn chưa biết, đối phương nói để anh ta suy nghĩ một chút.”

“Còn cần suy nghĩ một chút nữa, xem ra suy nghĩ một chút này cũng ghê gớm lắm đây.” Vương Minh Dương cười nói, anh ta không ngờ đối phương lại nói như vậy, không biết yêu cầu là gì.

Ting ting!

Chính vào lúc này, điện thoại của Dương Thiến vang lên, liếc nhìn tên người gọi: “Vương tổng, là Trịnh Á gọi đến.”

“Kết nối đi, nghe xem là yêu cầu gì.” Vương Minh Dương nói.

Dương Thiến nghe máy rồi trực tiếp mở loa ngoài, giọng nói trong điện thoại cũng truyền đến.

“Xin chào, chuyện này tôi nghĩ xong rồi, tôi có thể viết mấy bài hát cho Ngô Hoán Nguyệt, nhưng phải nhờ Vương tổng giúp tôi tổ chức một buổi hòa nhạc cá nhân.”

Trịnh Á ở trong điện thoại nói.

Khi yêu cầu vừa được đưa ra, sắc mặt của Vương Minh Dương và những người khác đột nhiên thay đổi.

Dương Thiến: “Yêu cầu này hơi quá đáng rồi, chỉ là viết mấy bài hát thôi mà.”

“Ha ha, đây cũng chỉ là nói thôi, với địa vị bây giờ của tôi thì giá trị của một bài hát cũng không ít. Thực ra gần đây tôi rất bận, thực sự quá bận nên là dùng cách này để lịch sự từ chối, thật ngại quá.”

Cúp máy.

“Gã này có chút ngang ngược.” Vương Minh Dương cau mày, không ngờ gã này lại đưa ra yêu cầu như vậy.

Dương Thiến cũng không không nói nên lời: “Gã này e là chưa từng nghĩ qua, chỉ là chúng ta đang chạy quảng cáo.”

“Vương tổng, thực ra không nhất định phải tham gia cuộc thi này.” Ngô Hoán Nguyệt nói.

Vương Minh Dương lắc đầu: “Không được, nếu có cơ hội này thì sao không thử một lần? Gã này thực sự cho rằng chỉ có hắn ta biết viết bài hát thôi sao? Đúng là kiêu ngạo.”

Mà lúc này, trên mạng.

Trịnh Á đăng lên weibo.

“Vừa rồi quản lý của Ngô Hoán Nguyệt tập đoàn Đông Hán vừa gọi điện cho tôi, bảo tôi giúp viết mấy bài hát cho Ngô Hoán Nguyệt. Thế nhưng tôi đã lịch sự từ chối, bởi vì tôi đã đồng ý viết cho Kim Xán rồi. Dù sao theo tôi thấy, thực lực của Kim Xán rất tôi, càng nên thử một chút.”

Khi bài viết này xuất hiện, mọi người đều bị sốc.

“Mẹ kiếp! Lợi hại quá rồi đó, không ngờ thiên vương Trịnh Á lại rời núi muốn giúp Kim Xán viết bài hát, quá lợi hại rồi!”

“Ha ha, thiên vương từ chối tập đoàn Đông Hán như vậy không sợ bị chèn ép hay sao?”

“Chèn ép cái gì? Cho dù tập đoàn Đông Hán kia có lợi hại đến đâu cũng không có năng lực này.”

“Cũng đúng, nhưng xem ra Lâm đại sư thực sự không viết được rồi, nếu không cũng không tìm đến Trịnh Á.”

“Còn biết làm thế nào, tiếng Anh của Lâm đại sư kém như vậy, đây cũng là chuyện không thể làm gì được.”

“Cái tát vào mặt này cũng dữ quá đó, đây chẳng phải là coi Kim Xán lợi hại hơn Ngô Hoán Nguyệt hay sao?”

Cư dân mạng bình luận rất sôi nổi, hơn nữa đều là xoay quanh việc này. Theo bọn họ thấy thì tên Trịnh Á này quá mạnh rồi, nhưng mà danh tiếng người ta rành rành ra đó và thành danh cũng sớm.

Chương 2001: Vị thần may mắn

Tập đoàn Đông Hán.

Khi Vương Minh Dương nhìn thấy weibo này, sắc mặt có chút thay đổi.

“Chết tiệt! Gã này có bị bệnh không vậy, phải làm rõ ràng như vậy với tôi hay sao?” Khi Vương Minh Dương nhìn thấy bài weibo này cũng giận đỏ bừng cả mặt, tức giận không nói nên lời.

Ngô Hoán Nguyệt nhìn thấy bài weibo cũng thở dài một hơi, nếu là vừa mới vào nghề có lẽ cô sẽ tức giận, nhưng bây giờ xem ra đây là chuyện rất bình thường, hoàn toàn không cần thiết phải tức giận làm gì.

Dương Thiến là quản lý, đối với chuyện này trong lòng cũng rất tức giận. Nếu không viết thì cũng không sao, nhưng trực tiếp nói ra bên ngoài như vậy thì đúng là không thích hợp chút nào.

Công ty quản lý Kim Xán.

“Ha ha ha, chiêu của lão Trịnh thật là đẹp mắt, như vậy chẳng khiến Vương Minh Dương tức chết sao.” Người phụ trách quản lý công ty cười to, có cảm giác không nói nên lời.

Anh ta thấy chiêu này thực sự quá đẹp, chỉ là thu hút quá nhiều hận ý.

Kim Xán khuôn mặt thanh tú, lúc này nhìn weibo cũng hé miệng cười. Ở trong nước, cô ta vẫn luôn bị Ngô Hoán Nguyệt trấn áp, giải thưởng lần này cũng không lấy được, tất cả đều bị Ngô Hoán Nguyệt lấy hết.

Cô ta ngay cả một bài hát cũng không giành được giải thưởng nào.

Bài hát hay nhất, người sáng tác giỏi nhất, nhạc đệm hay nhất…, không có cái nào rơi lên người cô ta, điều này khiến cô ta rất không phục.

Nếu Ngô Hoán Nguyệt không có Lâm đại sư thì cũng chẳng là gì cả. Xét về giọng hát, cô ta cũng không thua Ngô Hoán Nguyệt, dựa vào cái gì bản thân lại thua?

Tất cả những thứ này còn không phải do tên Lâm đại sư kia sao?

Bây giờ, những người trong giới ca hát có ai mà không ngưỡng mộ Ngô Hoán Nguyệt, bởi vì phía sau cô ấy có một Lâm đại sư có thể sáng tác ra rất nhiều ca khúc kinh điển.

Nhưng bây giờ, tất cả đều đã thay đổi.

Lâm đại sư không đề cập bất cứ cái gì về bài hát tiếng Anh, muốn tham gia cuộc thi quốc tế thì đó là chuyện không thể nào.

Về phần tìm Trịnh Á viết bài hát thì đó chắc chắn chỉ là nằm mơ, dù sao nói đến quan hệ thì tập đoàn Đông Hán rất giỏi ở ngành nghề khác, nhưng trong giới ca hát gì lại quá nông cạn.

"Kim Xán, lần này cô phải cô gắng đó, mấy người sáng tác bài hát đều ra tay giúp đỡ cô, nếu không trấn áp cô ta xuống thì thực sự quá tệ."

Kim Xán gật đầu: "Vâng, tôi biết rồi, tôi sẽ cố gắng."

Cô ta tin rằng, lần này nhất định sẽ không có bất kỳ vấn đề gì.

Mà chuyện này cũng có người cố ý lấy ra bôi đen, dường như ở phía sau có một nhóm người đang chờ lấy chuyện này ra nói.

Hôm sau, một loạt tin tức vô duyên vô cớ xuất hiện trên mạng.

"Ngô Hoán Nguyệt không có bài hát của Lâm đại sư thì chẳng là cái thá gì cả."

"Lâm đại sư cũng không phải vạn năng, chỉ có thể lăn lộn trên thị trường trung quốc"

"Bàn về tầm quan trọng của một người đàn ông"

"Khiếp sợ! Không nghĩ tới người đàn ông quan trọng nhất đối với Ngô Hoán Nguyệt lại là hắn…."

"Không có Lâm đại sư, sẽ không có Ngô Hoán Nguyệt."

Một số cư dân mạng tỉnh dậy vào buổi sáng, khi mở điện thoại di động ra xem tin tức thì nhìn thấy những tin tức này. Mà trong mắt bọn họ, đây hoàn toàn là có người đang kiếm chuyện mà.

Hơn nữa cảm thấy bọn họ chỉ cần có cơ hội thì sẽ nhanh chóng nắm lấy, cho dù là một cơ hội nhỏ cũng không bỏ qua.

“Mẹ kiếp! Thế giới này đã xảy ra chuyện gì vậy? Làm sao mà vừa mở mắt ra đã nhìn thấy những tin tức này rồi? Rốt cuộc Ngô Hoán Nguyệt này đã chọc vào ai mà lại bị bôi đen như vậy?”

“Không biết nữa. Hiện tại tôi cũng rất bực bội. Không phải chỉ là Lâm đại sư không sáng tác bài hát tiếng Anh thôi sao? Như vậy thì có sao chứ? Hình như bây giờ mọi người cảm thấy sáng tác các bài hát tiếng Anh thì sẽ vượt trội hơn người khác vậy.”

“Sợ hãi! Không ngờ hiện giờ người không biết tiếng Anh lại có thể bị khinh bỉ như vậy, chuyện này cmn thật đần độn mà.”

Cư dân mạng điên cuồng thảo luận, đối với chuyện này, bọn họ cảm thấy chuyện này không khác gì đồ ngốc cả.

Hiện tại phần lớn mọi người đều là fan của Lâm đại sư. Dù sao Lâm đại sư lợi hại như vậy, nghiên cứu ra nhiều thứ như vậy, sớm đã được mọi người ghi nhớ trong lòng nên hắn có gì đó không biết thì cũng không phải là chuyện bình thường sao?

Hơn nữa, yêu ai yêu cả đường đi, cho dù là người bên cạnh Lâm đại sư thì bọn họ cũng đều rất thích.

Ví dụ như bài hát của Ngô Hoán Nguyệt, bọn họ cũng là người ủng hộ đầu tiên. Hơn nữa Lâm đại sư là người sáng tác bài hát, vậy nhất định lại càng phải ủng hộ.

Đồng thời, cũng bởi vì như vậy mà Weibo của Ngô Hoán Nguyệt cũng nhận được nhiều sự chú ý. Bình thường bị mắng rất ít, hơn nữa cho dù có người mắng thì cũng bị phần lớn cư dân mạng nổi giận mắng lại.

Cũng vì vậy mà đã làm cho rất nhiều người trong giới hâm mộ, cảm thấy Ngô Hoán Nguyệt này là người được thần may mắn bảo vệ.

Mà vị thần may mắn đó chính là Lâm đại sư.

Cho dù là một người nào, nếu như được Lâm đại sư ủng hộ thì không có ai có thể cản trở.

Chương 2002: Ai nói tiếng anh của tôi không tốt

Trong phòng làm việc.

Lúc Dương Thiến nhìn thấy tin tức này thì mặt mày cũng vì tức giận mà đỏ lên, vội vàng cầm điện thoại di động tới.

“Hoán Nguyệt, cô mau nhìn xem, đây là chuyện gì? Tình hình hiện tại có người lại muốn tiếp tục nói xấu nữa rồi.”

Ngô Hoán Nguyệt đang nghĩ đến chuyện nào đó, khi nhìn thấy tin tức này thì hé miệng nở nụ cười, giống như không tức giận chút nào.

“Hoán Nguyệt, cô không tức giận sao?” Dương Thiến hỏi.

Ngô Hoán Nguyệt cười nói: “Tôi tức giận làm gì? Tôi cảm thấy những gì họ nói đều rất đúng nha. Thật ra anh Lâm vẫn luôn giúp đỡ tôi mà. Mà tôi cũng chỉ có giọng nói mà thôi. Thật ra nếu người khác hát bài hát của anh Lâm thì nhất định sẽ nổi tiếng hơn tôi, cho nên người ta nói cũng không có gì sai cả.”

Dương Thiến che đầu: “Hoán Nguyệt , rốt cuộc là não cô bị chập đoạn nào vậy? Cô thế mà lại có thể nghĩ như vậy.”

“Được rồi, được rồi! Cô đừng để ý đến những chuyện này làm gì, thật ra nó cũng không có vấn đề gì cả.” Ngô Hoán Nguyệt cười nói, ngược lại không để những thứ này trong lòng.

Phố Vân Lý!

Khi Lâm Phàm đến cửa hàng, người dân đều đã xếp hàng chờ mua bánh kếp. Đối với bọn họ mà nói, mỗi ngày tới đây mua bánh kếp là chuyện vui vẻ nhất.

Nhưng mỗi ngày chỉ có mười phần thật sự là không đủ, nhưng dần dần, cho dù không mua được bánh kếp thì cũng sẽ tới để xếp hàng, chuyện này đã tạo thành thói quen rồi.

Bán hết bánh, Lâm Phàm nằm trên ghế.

“Anh Lâm, anh đã xem tin tức chưa?” Ngô U Lan nhìn di động hỏi.

“Tin tức? Tin tức gì? “Lâm Phàm tò mò hỏi. Từ tối hôm qua đến bây giờ, hắn chưa xem điện thoại di động lần nào, nhưng nhìn vẻ mặt của Ngô U Lan thì hình như là đã xảy ra chuyện gì đó. Sau đó hắn lấy điện thoại di động ra, mở Weibo, ngược lại muốn xem xem có tin tức gì.

Chỉ là khi nhìn thấy tin tức thì hắn ngược lại, lại có chút kinh ngạc.

“Mẹ kiếp! Tôi đây là nằm không cũng trúng đạn sao? Còn có Trịnh Á này là ai vậy? Sao trước kia tôi sao chưa từng nghe qua?”

Lâm Phàm nghi ngờ hỏi. Cái tên này có chút làm càn, thế nhưng lại dám trêu chọc đến bạn bè của hắn. Hơn nữa phát ngôn trên Weibo này lại có chút khoe khoang, điều này làm cho hắn không thể chịu đựng được.

Mà đối với tin tức sáng nay, hắn đọc mà cũng cảm thấy mơ hồ. Đây chắc là ăn no dửng mỡ, không có việc gì làm nên cố kiếm chuyện đi?

Triệu Chung Dương: “Mẹ kiếp! Anh Lâm, chuyện này nhất định là bị người có tâm lấy ra nói, đây chính là không chịu buông tha mà.”

Điền Thần Côn ngược lại rất nghi ngờ: “Làm sao vậy? Lại xảy ra chuyện gì? Sẽ không phải là lại có người không biết sống chết, bắt đầu yêu ngôn hoặc mê chúng trên mạng chứ?”

Lâm Phàm lắc đầu: “Không phải. Không phải tôi chỉ về nhà nghỉ ngơi một đêm thôi sao? Sao lại xảy ra nhiều chuyện như vậy chứ? Aizz! Hết cách, giờ lại phải bận rộn một chuyến rồi.”

Mở Weibo ra, suy nghĩ một chút, hắn phải giải quyết chuyện này ổn thỏa mới được.

Cuối cùng, nghĩ được lời cần nói thì bắt đầu đánh chữ, sau đó đăng lên Weibo.

“Về việc Ngô Hoán Nguyệt có thể tồn tại trong giới ca nhạc hay có thể trở nên nổi tiếng có liên quan đến tôi hay không thì chúng ta không cần phải thảo luận thêm, bởi vì tôi nguyện ý sáng tác bài hát cho cô ấy. Cô ấy hát đến khi nào, tôi sẽ sáng tác đến khi đó. Cho nên loại khả năng này sẽ không tồn tại. Không cần nói bài hát của tôi có hết thời hay không, dù sao

bài hát của tôi rất nhiều, một ngày ra một bài cũng không thành vấn đề.”

Sau khi phát ngôn này được công bố, hắn suy nghĩ một chút, lại đăng thêm một bài viết.

“Ai nói tiếng Anh của tôi không tốt, không thể sáng tác bài hát tiếng Anh? Hôm qua tôi quên nói, Ngô Hoán Nguyệt cũng sẽ đi thi đấu, bài hát cũng sẽ do tôi sáng tác. Quả thật là tôi nói tiếng Anh không tốt nhưng lại không nói tôi không sáng tác bài hát bằng tiếng Anh được. Mọi người thật sự là suy nghĩ quá nhiều rồi.”

Khi hai phát ngôn này xuất hiện, cư dân mạng vẫn đang ở trên Weibo đều choáng váng.

“Mẹ kiếp! Lâm đại sư cũng quá bá đạo đi.”

“Ha ha, cười chết tôi rồi. Lâm đại sư chính là bá đạo như thế, tôi chính là sáng tác bài hát cho Ngô Hoán Nguyệt, không phục thì cứ đến cắn tôi.”

“Quá dữ…Không có gì để nói, lý do này cũng có thể thông qua. “Không thể nói tiếng Anh nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc tôi sáng tác bài hát bằng tiếng Anh.” Sao tôi luôn cảm thấy có gì đó sai sai, hình như chút mâu thuẫn.”

“Trên lầu, chuyện này không mâu thuẫn một chút nào cả, bởi vì đây là Lâm đại sư, cho nên cậu không cần phải nghĩ quá nhiều.”

“Không sai! Lâm đại sư đã nói không có mâu thuẫn, vậy thì nhất định là không có mâu thuẫn.”

“Chờ mong! Không biết Lâm đại sư sẽ sáng tác bài hát gì, thật lòng chờ mong.”

Trong phút chốc, bình luận trên mạng trở nên náo nhiệt.

Chương 2003: Ngày mai đến lấy đi

Lúc Trịnh Á nhìn thấy weibo này của Lâm đại sư thì cũng sửng sốt, dường như không dám tin, nhưng không biết vì sao lại luôn cảm thấy trong lòng hoảng hốt.

Thật ra anh ta cũng được nhiều người bạn khuyên rằng không nên chống lại Lâm đại sư, nhưng trong lòng anh ta luôn cảm thấy khó chịu, nhưng cuối cùng anh ta cũng nghe theo, không trêu chọc đến Lâm đại sư. Bây giờ anh ta chỉ là chê bai Ngô Hoán Nguyệt, người bên cạnh Lâm đại sư một chút mà thôi.

Tuy rằng anh ta rất tin tưởng vào năng lực của bản thân mình nhưng nếu thật sự thua cuộc thì không khác gì tự đánh vào mặt mình.

Sau khi hắn đăng bài trên Weibo chưa lâu thì có người gọi điện thoại đến. Không cần nhìn cũng biết là ai, ngoại trừ Vương Minh Dương ra thì còn có thể là ai chứ?

"Thế nào? Đã thấy bài tôi đăng trên weibo chưa?" Lâm Phàm cười hỏi.

Vương Minh Dương ở đầu dây bên kia tỏ vẻ rất hưng phấn: "Rồi! Làm sao mà không xem được chứ, không xem thì còn là anh em tốt được sao."

"Tôi hiểu ý của anh. Được rồi! Hôm nay nói đến đây thôi, ngày mai đến lấy bài hát đi." Lâm Phàm nói, chuyện này căn bản không có khó khăn gì.

Quả thật tiếng Anh của hắn không tốt nhưng hắn lại không cần tự mình sáng tác, dù sao trong bách khoa toàn thư có sẵn bài hát, không cần hắn tốn công sáng tác.

Vương Minh Dương khiếp sợ nói: "Thật hay giả vậy? Tốc độ của cậu cũng quá nhanh rồi đó?"

Lâm Phàm cười: "Cái này thì nhanh cái gì? Chuyện này rất đơn giản. Ngày mai anh cứ đến cửa hàng của tôi lấy là được rồi. Anh nói với Hoán Nguyệt một tiếng, chỉ cần cô ấy cố hết sức mình là được, thứ hạng không quan trọng."

"Tôi nói này người anh em, lời này của cậu sai rồi. Cậu đã tự mình ra tay thì sao lại có thể không lấy được giải thưởng nào chứ?" Vương Minh Dương nở nụ cười. Anh ta cảm thấy người anh em của mình khiêm tốn quá mức rồi, đây rõ ràng là muốn nhìn thấy Ngô Hoán Nguyệt đoạt giải thưởng mà.

Lâm Phàm bất đắc dĩ: "Tôi tự mình ra tay cũng không thể nói là sẽ nhất định đoạt giải. Chuyện này còn phải phụ thuộc vào

nhiều tình huống. Trước hết không nói chuyện với anh nữa, tôi phải suy nghĩ thật kỹ mình nên sáng tác bài hát gì đây."

"Được, tôi không quấy rầy cậu nữa!"

Đối mặt với chuyện quan trọng như vậy, Vương Minh Dương nhất định không muốn quấy rầy người anh em của mình nên quyết đoán tắt điện thoại.

Sau khi tắt điện thoại, Vương Minh Dương lập tức gọi điện thoại thông báo chuyện này cho Ngô Hoán Nguyệt biết.

Ngô Hoán Nguyệt cũng đã sớm nhìn thấy weibo của anh Lâm, mà lúc này lại nhận được điện thoại của Vương tổng, trong khoảng thời gian ngắn cô cũng không biết nên nói cái gì, chỉ cảm thấy áp lực rất lớn nhưng lại vô cùng tự tin. Có dù như thế nào đi nữa thì cô cũng nhất định phải xuất ra toàn bộ thực lực mới được.

Trong văn phòng.

Vương Minh Dương cười vui vẻ, tâm trạng rất sung sướng. Sau đó lại nghĩ đến Trịnh Á kia thì lại rất khó chịu. Viết gì không viết, lại viết chuyện này, thật sự coi mình là một nhân vật lớn sao?

Phố Vân Lý.

Ngô U Lan đứng ở phía sau Lâm Phàm: "Anh Lâm, anh chuẩn bị sáng tác bài hát sao?"

Lâm Phàm tìm lấy giấy và bút ra, sau đó đặt nó trên bàn làm việc rồi chìm vào suy nghĩ.

"Anh Lâm, thật ra anh không cần vội vàng như vậy. Cho dù là sáng tác bài hát thì cũng cần phải từ từ." Ngô U Lan nói.

Lâm Phàm lắc đầu: "Không phải! Tôi chỉ đang nghĩ rốt cuộc mình nên dùng bài hát gì, để tôi một mình suy nghĩ một chút."

Ngô U Lan ngây người nhìn anh Lâm, sau đó đi sang đứng ở một bên.

Điền Thần Côn lắc đầu thở dài: "Haizz! Người so với người đúng là tức chết người, cuộc sống này thật sự là quá thống khổ, thậm chí có thể nói là bất hạnh."

Lâm Phàm nằm ở đó. Sau khi nhìn thấy cả đống lời bài hát trong bách khoa toàn thư thì cũng bị choáng ngợp.

Hắn thật sự không biết tiếng Anh, ngay cả tên bài hát cũng đọc không hiểu. Sau đó hắn mặc kệ tất cả, bắt đầu chọn bừa rồi chép lại.

“Because-of-you”

Ba từ tiếng Anh này hắn hiểu, rất đơn giản, ít nhất có thể nhớ được một vài từ.

Chọn bài này.

Trực tiếp viết lời bài hát lên trên giấy trắng.

Sau đó bắt đầu phổ nhạc. Đối với người bình thường thì đây là một công đoạn rất khó, nhưng đối với hắn mà nói thì lại rất đơn giản.

Hơn nữa, hắn đã đọc lời giới thiệu về bài hát trên bách khoa toàn thư, là bài hát được giải top ten ở ba quốc gia.

Tuy rằng không biết hát về cái gì nhưng nếu có thể đoạt giải quán quân thì nhất định sẽ không kém bao nhiêu.

Chỉ là một bài hát thì nhất định không đủ, hắn phải ghi thêm mấy bài mới được.

“Yesterday-once-more”

Hắn thật sự không biết tên bài hát này là gì. Ba từ đơn nhưng hắn lại không biết một từ nào, nhưng từ cuối cùng hình như hắn có hiểu một chút. Chỉ là may mắn thay đằng sau bách khoa toàn thư có chú thích bằng tiếng Trung Quốc, tên là “Ngày hôm qua lại xuất hiện”

Tiếp tục tìm kiếm, dù sao cũng chép rồi, thôi thì cứ chọn đại thêm vài bài đi.

“Innocence”

Tên bài hát này hắn thực sự không đọc được nhưng may mắn thay, phía sau cũng có tiếng Trung Quốc “Ngây thơ.”

Tuy rằng không biết hát cái quỷ gì nhưng nếu đã là bách khoa toàn thư giới thiệu thì nhất định sẽ không tệ, lấy hết.

Chép lời, phổ nhạc.

Hoàn thành.

Nhìn thời gian, tổng cộng mất có hai mươi phút.

Thực tế thì có thể nhanh hơn, nhưng không có cách nào khác, hắn không thể sao chép sai một từ nào được, vì vậy phải cẩn thận viết.

Chương 2004: Lâm đại sư sáng tác nhạc

Triệu Chung Dương nhìn Lâm Phàm vùi đầu viết bài hát, lặng lẽ nói với nhóm bạn trong livestream.

“Anh Lâm nhất định rất thống khổ, vừa rồi anh ấy mới nhìn xem thời gian, nhất định là lo lắng thời gian trôi qua quá nhanh.”

Cư dân mạng trong phòng livestream thi nhau cảm thán.

“Haizz! Thật ra Lâm đại sư không cần phải như vậy. Cho dù viết không được thì cũng không sao. Dù sao tôi cũng sẽ vĩnh viễn ủng hộ anh ấy.”

“Đúng vậy! Hiện tại trên mạng có vài người mắng anh ấy, thật là làm cho người ta chán ghét. Cứ làm như cái gì Lâm đại sư cũng phải biết vậy, chẳng lẽ không biết sáng tác bài hát bằng tiếng Anh cũng là một cái tội hay sao?”

“Đúng vậy! Những bài hát mà Lâm đại sư viết cho Ngô Hoán Nguyệt tôi đều thích nghe, chẳng lẽ như vậy còn không thể chứng minh được cái gì sao?”

“Không sai! Anh Dương, anh mau an ủi Lâm đại sư đi, đừng để Lâm đại sư có áp lực quá lớn.”

“Haizz! Thật sự là làm khổ Lâm đại sư rồi. Rõ ràng không hiểu tiếng Anh lại còn phải cố ép bản thân mình. Loại cảm giác này, tôi đã cảm nhận qua. Rõ ràng là không biết thứ gì đó nhưng lại nhất định phải làm. So với việc muốn đi ngoài nhưng lại không thể đi thì còn thống khổ hơn gấp một vạn lần.”

Đúng lúc này, Lâm Phàm ném bút đi, dựa lưng vào ghế, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Chung Dương: “Anh Lâm, anh đừng nóng vội, cứ từ từ. Thật ra nếu thật sự viết không được thì cũng không sao cả.”

Cậu ta an ủi. Đây là lần đầu tiên cậu ta nhìn thấy anh Lâm bất lực như vậy. Với bọn họ, anh Lâm là một người vạn năng đã ăn sâu vào lòng bọn họ. Tuy bọn họ vẫn luôn ở bên cạnh, cũng có chút khó chịu với tình cảnh này nhưng bọn họ rất thông cảm cho Lâm Phàm.

“Không vội cái gì? Vội cái gì? Nói giỡn sao? Chẳng lẽ tôi còn có thể không viết được sao? Tôi nói cho cậu biết, tôi đã viết xong rồi. Đúng thật là mệt chết người mà.”Lâm Phàm duỗi lưng, vặn vẹo cổ, theo đó còn có tiếng xương kêu truyền đến.

“Cái gì?” Triệu Chung Dương nghe nói như vậy thì nhìn Lâm Phàm như nhìn thấy quỷ: “Anh Lâm, anh nói là anh viết xong rồi?”

Mẹ kiếp! Đùa gì thế. Lúc này mới qua bao lâu đâu chứ? Thế mà giờ đã viết xong rồi.

“Đúng vậy! Ba bài hát, hẳn là không có vấn đề gì.” Lâm Phàm cười, toàn bộ mọi chuyện đã giải quyết xong, không có vấn đề gì.

Trợn mắt há hốc mồm, Triệu Chung Dương hoàn toàn chết lặng.

Ngô U Lan cũng như thế, cô cũng mơ mơ hồ hồ. Chuyện này cũng không khác gì thấy quỷ cả. Lúc này mới qua bao lâu, hơn nữa còn nói đã viết xong ba bài hát, đây là muốn dọa chết người sao?

Điền Thần Côn kinh ngạc nói: “Thằng nhóc cậu không phải là viết bậy bạ vào đó chứ?”

Lâm Phàm giơ tờ giấy trong tay lên: “Nói đùa cái gì vậy? Vậy mà nói tôi viết bậy. Tuy rằng tôi không hiểu tiếng Anh nhưng viết bài hát thì vẫn không thành vấn đề.”

Lúc này, cư dân mạng trong phòng livestream đã hoàn toàn nổ tung.

Bọn họ vẫn xem livestream từ lúc Lâm đại sư cầm bút viết, đến bây giờ nhiều nhất cũng chỉ có hai mươi phút mà hắn lại

nói mình đã làm xong. Cho dù có đánh chết bọn họ thì cũng không tin được.

“Mẹ kiếp! Nhất định là giả rồi! Làm sao có thể nhanh như vậy được chứ? Cho dù có là nhạc sĩ siêu cấp thì cũng không thể nhanh như vậy.”

“Trên lầu, cậu thật ngốc mà! Lâm đại sư chính là siêu cấp nhạc sĩ đó. Cậu thấy những nhạc sĩ khác có thể so sánh với Lâm đại sư sao?”

“Mẹ kiếp! Cậu nói cũng đúng, nhưng cái này cũng quá dữ dằn rồi, không thể chơi như vậy được. Sáng tác ba bài hát trong hai mươi phút, đây không thể là thật được. Có phải Lâm đại sư đang nói đùa với chúng ta, biết anh Dương đang livestream nên cố ý chọc ghẹo chúng ta hay không?”

“Đối với việc này, tôi không muốn nói thêm một câu nào, bởi vì tôi đã bị Lâm đại sư vả mặt hai lần rồi, tôi không muốn bị vả mặt lần thứ ba, cho nên tôi tin tưởng Lâm đại sư vô điều kiện. Tôi tin Lâm đại sư là người trâu bò nhất.”

“Tôi ủng hộ lầu trên, tôi cũng nghĩ như vậy.”

Lúc này, các khán giả trong phòng livestream thảo luận rất kịch liệt. Đối với việc này bọn họ đều đã phục rồi.

Mà nhóm người có mưu đồ xấu trong livestream, khi nhìn thấy chuyện này thì cả đám đều nở nụ cười, giống như là họ đã phát hiện ra đại lục mới vậy.

Bọn họ biết lần nào Triệu Chung Dương cũng đều phát sóng trực tiếp ở phố Vân Lý bởi vậy bọn họ vẫn luôn ẩn nấp trong đó, lẳng lặng chờ đợi sự việc xảy ra.

Cho tới nay cũng không tìm thấy chuyện quan trọng gì, nhưng lúc này lại bị bọn họ nhận ra.

Hai mươi phút viết ba bài hát, chỉ cần là người có chút đầu óc thì đều biết đây là chuyện không có khả năng. Hơn nữa đối tượng là Lâm đại sư thì lại càng không thể.

Tiếng Anh của hắn tệ như vậy mà trong một khoảng thời gian ngắn có thể viết ba bài hát tiếng Anh?

Cho dù có đánh chết bọn họ thì bọn họ cũng không tin.

Yên lặng lưu video này lại, sau đó cắt ghép chuẩn bị tạo ra một đợt sóng gió mới. Tuy rằng không thể chèn ép đối phương trong một lần nhưng ít nhất cũng để đối phương chịu chút khổ sở.

Chương 2005: Hai mươi phút ba bài hát

Triệu Chung Dương nhìn tình huống trong livestream, bình tĩnh nói: "Các vị huynh đệ, mọi người bình tĩnh, chớ nóng nảy. Chúng ta phải có lòng tin vào Lâm đại sư. Có lẽ người khác không có khả năng, nhưng đối với Lâm đại sư mà nói thì chuyện này chỉ là chuyện nhỏ."

"Ủng hộ! Anh Dương nói rất đúng! Chuyện này chỉ là chuyện nhỏ."

"Tại sao khi tôi nghe những lời này lại cảm thấy tôi đang ở trong một nhóm fan cuồng nào đó vậy?"

"Trên lầu, cái này gọi là fan não tàn đó, có hiểu hay không? Nhưng cho dù như thế, tôi cũng nguyện ý."

Đối với tình huống trong livestream của Triệu Chung Dương, Lâm Phàm cũng không để ý. Đây là chuyện rất bình thường. Cho dù là ai đến thì cũng không thành vấn đề, cứ trực tiếp đối mặt là được.

Lâm Phàm thấy ba bài hát được lựa chọn này đều khá lợi hại, thuộc dạng kinh điển, hơn nữa đều có thể giành đạt được thứ hạng rất tốt.

Cho nên hắn tin tưởng, chỉ cần Ngô Hoán Nguyệt phát huy khả năng thật tốt thì cơ bản sẽ không có vấn đề gì.

Ngô U Lan đi tới phía sau Lâm Phàm. Cô nhìn tờ giấy trên mặt bàn, bên trên đã viết đầy nội dung thì kinh ngạc. Không ngờ anh Lâm đã thật sự sáng tác xong bài hát, điều này thật sự khiến người ta không dám tin.

"Thế nào? Cũng được chứ?" Lâm Phàm cười nói.

Ngô U Lan gật đầu: "Ừm. Tuy rằng không biết chuyện là như thế nào nhưng cảm giác thật lợi hại."

“Ha ha, lợi hại là được. Để tôi nói nhỏ cho cô biết. Mà thôi, quên đi, vẫn nên để sau rồi nói, chờ sau khi những bài hát này được công bố thì mọi người sẽ biết thôi.” Lâm Phàm giữ bí mật. Thật ra hắn không hiểu trên đó viết gì lắm nhưng dù sao chỉ cần biết là rất lợi hại là được rồi.

Buổi tối!

Khi tất cả mọi người rời khỏi phố Vân Lý, trên weibo lại truyền ra video.

“Tin bất ngờ! Lâm đại sư viết ba bài hát trong hai mươi phút, hơn nữa còn là bài hát tiếng Anh. Mọi người có tin hay không?”

Khi chủ đề này xuất hiện, nó đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Điểm chú ý của bọn họ chính là trong hai mươi phút viết được ba bài hát, hơn nữa còn là bài hát tiếng Anh. Không phải nói Lâm đại sư không biết tiếng Anh hay sao? Vậy làm sao mà viết ra được?

Ngay lập tức, rất nhiều cư dân mạng đã đổ xô đến xem video.

Trong video, Lâm Phàm không ngừng viết, căn bản không hề dừng lại. Chuyện này trong mắt mọi người không hề giống như đang sáng tác bài hát, mà giống như đang viết chữ vậy.

“Tôi có chút không tin, chẳng lẽ không cần dừng lại suy nghĩ một chút nào sao?”

“Đúng vậy! Sau khi xem xong video này, tôi đột nhiên cảm thấy Lâm đại sư lần này sẽ rớt đài quá. Hai mươi phút viết được ba bài hát, chuyện này cũng quá bá đạo rồi. Chủ yếu là không biết viết cái gì, nếu biết anh ấy viết cái gì vậy thì tốt rồi.”

“Trên lầu, cậu đừng nằm mơ nữa, nếu biết viết cái gì thì không phải là bị bại lộ rồi sao.”

“Lâm đại sư, đừng quá miễn cưỡng. Nếu sớm thừa nhận thì cũng không sao, còn nếu cố gắng làm anh hùng thì thật sự sẽ thảm rồi đó.”

“Ha ha, cười chết tôi rồi! Cái tên họ Lâm này cũng quá khoe khoang đi. Tôi dám thề chữ viết trên tờ giấy này nhất định đều

là chữ Trung Quốc, nếu không thì còn có thể có cái gì chứ.”

Một số minh tinh vẫn lướt Weibo, khi nhìn thấy video này thì cũng đều sợ ngây người.

Một nhóm chat của minh tinh.

“Mọi người đã xem video chưa? Lâm đại sư viết ba bài hát trong hai mươi phút. Tốc độ này là như thế nào vậy chứ? Tôi có chút không tin lắm.”

“Cái này ai biết được chứ, tôi lăn lộn trong giới lâu như vậy mà chưa từng thấy qua người nào có tốc độ sáng tác nhanh như vậy.”

“Khó mà biết được, tôi đối với việc này bảo trì trung lập. Lâm đại sư người này quá tà môn không thể chọc vào. Mọi người tốt nhất cũng không nên có bất kỳ bình luận gì, cẩn thận kẻo mình bị kéo xuống nước đấy.”

“Chuyện này là nhất định rồi. Đã có nhiều chuyện xảy ra như vậy, trong lòng chúng ta nhất định phải biết cân nhắc. Chỉ là hình như Trịnh Á đã đăng weibo nữa rồi.”

“Mẹ kiếp! Anh ta viết gì vậy? Không nói nữa, tôi đi xem weibo của anh ta viết cái gì đây.”

Sau khi Trịnh Á khi biết được chuyện này thì lập tức cười khinh thường. Chuyện này thiếu chút nữa làm anh ta cười sặc, sau đó lập tức mở Weibo phát biểu.

“Hai mươi phút sáng tác ba bài hát, lợi hại! Thật lợi hại! Đúng là xưa nay chưa từng có ai, sau này cũng sẽ không có ai.”

Khi weibo này được đăng tải thì đã lập tức thu hút không ít người vây xem.

Một số cư dân mạng đều là fan của Lâm đại sư, bởi vậy trực tiếp bình luận ở bên dưới.

“Đã biết lợi hại mà còn sủa, rốt cuộc muốn làm gì đây.”

“Cái này là đang trào phúng Lâm đại sư của chúng ta hay sao? Cái tên này muốn ăn đòn mà.”

Nhưng fan của Trịnh Á cũng không ngừng đáp trả, cũng bởi vì chuyện này mà xảy ra khẩu chiến.

Lúc Kim Xán nhìn thấy video này thì cũng phá lên cười, cô ta cảm thấy người bây giờ đều có chút điên rồi.

Nhất là Lâm đại sư này, lại càng là người điên trong đám điên, hai mươi phút sáng tác ba bài hát, có lẽ là viết nhạc thiếu nhi rồi.

Mà lúc này, sau khi Lâm Phàm về nhà thì cũng lười để ý tới những thứ này, lập tức lên giường nằm ngủ.

Đối với tình huống trên mạng, hắn hoàn toàn thờ ơ. Hiện tại nói cái gì cũng không có tác dụng, còn không bằng mặc kệ, chờ sau khi bài hát được công bố thì lại vả mặt bọn họ một trận.

Chương 2006: Lại là ca khúc kinh điển

Hôm sau!

Phố Vân Lý!

Lúc đến cửa hàng, hắn không ngờ Vương Minh Dương đã đợi sẵn rồi.

“Anh đến đây sớm như vậy làm gì, bộ không có việc gì làm sao?” Lâm Phàm bước vào cửa hàng, ngạc nhiên hỏi.

Hắn không ngờ anh ta lại đến sớm như vậy, cái tên Vương Minh Dương này thật đúng là chăm chỉ mà.

Biểu cảm trên mặt Vương Minh Dương rất đặc sắc. Không đợi Lâm Phàm ngồi xuống đã chen đến bên cạnh, hai mắt phát sáng.

“Người anh em, tôi biết hôm qua cậu sáng bài hát xong rồi, cho nên hôm nay tôi tới đây thật sớm để mang bài hát về để Hoán Nguyệt luyện tập thật tốt, dù sao cũng không thể uổng phí tấm lòng của cậu được.”

Anh ta thật sự rất kinh ngạc, hai mươi phút sáng tác ra ba bài hát, người khác không tin nhưng anh ta có thể không tin sao?

Cho dù có nói ngày mai là ngày tận thế thì anh ta cũng tin tưởng người anh em của mình vô điều kiện.

“Cái tên này.” Lâm Phàm lấy ra vài tờ giấy, đặt lên bàn: “Đây, đừng để mất đó, chính là nó.”

Vương Minh Dương nhìn thấy tờ giấy đầy tiếng Anh trên bàn thì nở nụ cười, sau đó nhận lấy: “Đừng lo lắng, chỉ cần tôi cầm thì không thể mất được.”

Anh ta thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng làm được chuyện lớn, sau đó lặng lẽ ghé vào tai Lâm Phàm.

“Nhưng mà người anh em này, cậu nói thật cho tôi biết đi, không phải cậu đã nói cậu không biết tiếng Anh rồi sao, rốt cuộc là cậu viết bài hát này như thế nào vậy?”

Rất tò mò, thật sự tò mò đó! Mặc dù người anh em của anh ta là một người toàn năng nhưng trong lòng anh ta vẫn muốn biết chuyện này.

“He he, muốn biết không?” Lâm Phàm mỉm cười, câu hỏi này nếu muốn giải thích thì có chút phức tạp.

Chỉ là bình thường hắn đều không muốn giải thích những vấn đề phức tạp như vậy.

“Ừ ừ!” Vương Minh Dương điên cuồng gật đầu, nhất định là muốn biết, dù sao là người thì cũng đều tò mò cả.

“Thật ra, tôi nói tiếng Anh rất tốt.” Lâm Phàm khẽ nói.

“Thôi.” Vương Minh Dương giơ ngón tay lên, vẻ mặt đầy hoài nghi: “Lại không thành thật rồi! Tôi đã xem bảng điểm của cậu trên Internet rồi. Nhưng thôi quên đi, không hỏi nữa, giờ tôi phải quay lại chuẩn bị bài hát này thật tốt.”

“Đi đi!” Lâm Phàm mỉm cười xua tay, hắn không muốn tiếp tục dây dưa vấn đề này, chủ yếu là vì chuyện này cũng không quan trọng.

Tới vội vàng, đi cũng vội vàng, không dừng lại chút nào.

Đối với Vương Minh Dương mà nói, thời gian chính là vàng là bạc. Cuộc thi đấu quốc tế sắp tới rồi, không thể tiếp tục trì hoãn thời gian được.

Trước hết phải lấy bài hát ra, hơn nữa Hoán Nguyệt cũng phải luyện tập các bài hát. Điều này cũng mất thời gian để rèn luyện hơn nữa còn phải mất một chút thời gian.

Điền Thần Côn lén lén lút lút xông tới.

“Tôi nói này, cậu thật sự đã viết được ba bài hát chỉ trong vòng hai mươi phút sao?”

Ông ta có chút không tin, mặc dù ông ta không hiểu về việc này lắm nhưng ông ta đã đọc tin tức trên mạng, mọi người nói điều này có phần không thực tế, vì vậy ông ta cũng cảm thấy có chút tò mò.

Lâm Phàm mỉm cười nói: “Đó là đương nhiên! Chiều hôm qua không phải vừa viết đó sao? Buổi tối tôi vẫn có thể viết tiếp. Nhanh lên đi, một lát nữa mọi người lại tới mua bánh đấy.”

Tập đoàn Đông Hán.

Vương Minh Dương đỗ xe trong gara, vội vàng mang theo bài hát đi lên lầu. Nhân viên đi ngang qua nhìn thấy giám đốc Vương đang mỉm cười thì cũng chào hỏi.

“Này, giám đốc Vương sao anh lại vui vẻ như vậy thế.” Nữ nhân viên lễ tân tò mò hỏi.

Nam nhân viên hơi mũm mĩm ở bên cạnh đoán: “Chắc hẳn là bài hát mới của Lâm đại sư làm giám đốc Vương vui vẻ như vậy.”

“Không phải anh nói Lâm đại sư không biết tiếng Anh sao? Làm sao lại có thể sáng tác bài hát vậy?”

“Đừng nghĩ tới chuyện này nữa, Lâm đại sư là ai chứ? Anh ấy chỉ trêu mấy người mà thôi, thế mà lại thật sự tin như vậy sao?”

Vương Minh Dương đến văn phòng, nóng lòng muốn gọi cho Ngô Hoán Nguyệt và một số chuyên gia âm nhạc đến.

Khi mọi người đến, Vương Minh Dương lắc lắc bài hát trong tay: “Bài hát đã tới tay, lát nữa có thể bắt đầu cuộc họp.”

Chuyên gia âm nhạc vội vàng bước về phía trước, lấy tờ giấy lên và bắt đầu nhìn.

Mặc dù biết Lâm đại sư rất mạnh nhưng lần này lại làm người ta cảm thấy rất hồi hộp. Nếu giám đốc Vương đã mang bài hát về, vậy ông ta nhất định muốn là người đầu tiên nhìn thấy.

Sau đó, ông ta ngân nga giai điệu, như thể đắm chìm trong cảm giác này.

Vương Minh Dương cũng rất mong chờ, không biết sẽ như thế nào.

Anh ta rất tin tưởng Lâm Phàm, đồng thời cũng hy vọng hắn được người khác công nhận.

Những chuyên gia âm nhạc này đều là những người được anh ta bỏ ra rất nhiều tiền để thuê, trình độ kỹ thuật rất tốt.

"Ôi trời! Mẹ ơi!"

Đột nhiên, một chuyên gia âm nhạc thốt lên.

Vương Minh Dương đang chờ đánh giá, bị giọng nói này dọa sợ tới mức gần như không thể ngồi vững được.

"Tình huống như thế nào?" Câu cảm thán này thật khủng khiếp, anh ta nhất định phải hỏi thăm rõ ràng.

"Thật tuyệt vời!"

Ngay sau khi ông ta nói xong, một chuyên gia âm nhạc khác cũng đã bị sốc.

Trước khi Vương Minh Dương kịp hỏi thì vẻ mặt của chuyên gia âm nhạc kia đã đỏ bừng, như thể ông ta đã uống một loại thuốc nào đó.

Chương 2007: Ngô Hoán Nguyệt tập luyện điên cuồng

Ngô Hoán Nguyệt cũng sững sờ, cô không biết tình huống như thế nào, nhưng cô cảm thấy những người này có chút bất thường.

"Này, mọi người xem cũng xem rồi, bây giờ mau nói tình hình đi." Vương Minh Dương lo lắng, câu cảm thán này ai cũng biết, nhưng điểm mấu chốt ở đâu?

Trong số đó, một người thở dài nói: "Anh Vương, khả năng sáng tác của Lâm đại sư thật sự rất tuyệt vời, quả thật chính là đỉnh cao. Ba bài hát này đều là những bài hát hay tuyệt vời đó."

Hai người khác cũng gật đầu.

“Ban đầu, tôi còn rất nghi ngờ chuyện Lâm đại sư viết ba bài hát trong hai mươi phút, nhưng bây giờ xem ra là do chúng ta kiến thức hạn hẹp rồi. Ba bài hát này đều có thể trở thành tác phẩm kinh điển đó.”

Vương Minh Dương mỉm cười. Anh ta biết người anh em của mình nhất định sẽ không làm mình thất vọng, nhưng anh ta không ngờ rằng ba bài hát này lại khiến ba chuyên gia âm nhạc này đều ngạc nhiên đến mức như vậy.

“Mọi người đã xem lời bài hát chưa?” Vương Minh Dương hỏi.

“Anh Vương, chúng tôi đã xem hết lời bài hát rồi. Lần này chỉ cần Hoán Nguyệt phát huy như bình thường thì khả năng đoạt giải rất là cao.” Một trong những người đó nói.

“Tốt, rất tốt!” Vương Minh Dương đột nhiên bật cười, không ngờ chuyện lại là như vậy, cảm giác này thật sự rất sảng khoái.

“Hoán Nguyệt, cô phải cố lên đó nha.”

Khi Ngô Hoán Nguyệt nghe thấy lời nói của giám đốc Vương thì cô nặng nề gật đầu, thầm thề trong lòng sẽ không bao giờ để bài hát của anh Lâm bị lãng phí trong tay mình, cô nhất định phải chăm chỉ luyện tập.

“Giám đốc Vương, bây giờ chúng tôi sẽ lập tức đi phổ nhạc, chúng tôi thực sự không thể chờ đợi được nữa. Hiện giờ chúng tôi rất mong đợi, không biết khi bài hát này được tung ra thị trường thì sẽ gây nên cơn sốt đến bậc nào.” Một người trong số đó hào hứng nói, hận không thể vùi đầu vào trong công việc ngay bây giờ.

“Được rồi, nhưng mọi chuyện phải được giữ bí mật, không được để rò rỉ ra ngoài.” Vương Minh Dương liên tục dặn dò.

Tuy rằng anh ta tin những người này, đương nhiên cũng biết bọn họ sẽ không bao giờ để lộ ra ngoài nhưng vẫn cần phải nói lại lần nữa.

Nếu những bài hát này vô tình bị rò rỉ ra ngoài và bị người khác biết đến thì tổn thất này thực sự rất nặng nề.

“Giám đốc Vương, anh yên tâm đi!”

Mấy ngày qua đi.

Tin tức trên mạng vẫn đang xôn xao.

Vẫn luôn xoay quanh việc Lâm đại sư chỉ trong hai mươi phút viết ra ba bài hát.

Hình như là có người nào đó cố tình không buông tha chuyện này.

Mà một vài minh tinh đối với chuyện này cũng rất là bất đắc dĩ, bọn họ đều biết Lâm đại sư chắc chắn lại bị người nào đó bôi nhọ rồi, hơn nữa lần này chắc là có chút không đơn giản.

Liên tục mấy ngày, sức nóng không hề giảm đi.

Nếu như đến ngày thi đấu, không có được thứ hạng như vậy thì chuyện này có thể bị lôi ra nói một trận nữa.

Ví dụ như đây chính là kết quả hai mươi phút viết ba bài hát, đánh rắm cũng biết là không phải viết cái gì tốt. Người nước ngoài cũng không phải là kẻ ngốc.

Một chút thủ đoạn này, đối với người khác mà nói, có lẽ có chút xa lạ.

Nhưng đối với những minh tinh thường xuyên tiếp xúc với những chuyện này mà nói, bọn họ đã rất quen rồi.

Đó chính là đem bạn lên trên lửa nướng, xem ông trời có cho mưa xuống hay không, nếu như không mưa cũng hoàn toàn có thể bị nướng đen, không có bất cứ đường lui nào.

Một vài minh tinh có thù với Lâm Phàm, mặc dù không dám trên Weibo nói gì nhưng trong lòng cũng vui sướng khi thấy người ta gặp họa, hơn nữa cũng dùng không ít acc phụ để tăng thêm nhiệt.

Thậm chí có người tự bỏ tiền túi ra mua thuỷ quân, điều này không thể không nói chơi cũng lợi hại thật.

‘Cuộc thi quốc tế đếm ngược, thành tích cuối cùng sẽ như thế nào, chúng ta hãy cùng chờ xem.’

Tin tức xuất hiện, đối với vấn đề này các phương tiện truyền thông cũng rất quan tâm.

Ngô Hoán Nguyệt đang luyện hát trong phòng, luyện tập không biết ngày đêm.

“Hoán Nguyệt, nghỉ ngơi chút đi.” Người quản lý Dương Thiến có chút không nhìn nổi, liều mạng luyện tập như vậy sẽ xảy ra chuyện mất.

Nhưng mà, cô ta không thể không nói ba bài hát này thực sự rất rất hay, hay hơn nhiều những bài hát tiếng anh cô ta từng nghe.

Mặc dù đối với Ngô Hoán Nguyệt có chỗ còn không khống chế được, nhưng biểu hiện ra cũng khiến người ta thán phục.

“Chị Dương, không sao, tôi vẫn có thể.” Ngô Hoán Nguyệt nói.

Dương Thiến nhìn tính huống này cũng không biết nên nói cái gì, như này cũng liều mạng quá đi thôi. Nếu đến ngày thi đấu, làm hỏng cổ họng thì làm thế nào mới được.

Có điều, cô ta cũng nhìn thấy tin tức trên mạng, cô ta biết Ngô Hoán Nguyệt liều mạng như vậy là vì cái gì, còn không phải là vì để cho Lâm đại sư kia không mất mặt hay sao.

Nhưng chuyện này căn bản không thể gấp gáp được, gấp quá cũng không tốt.

Lại nửa tiếng nữa trôi qua, Dương Thiến bước lên trực tiếp che micro, nói: “Được rồi, Hoán Nguyệt em nghỉ ngơi chút đi. Thực sự không thể quá mệt được, nếu như cổ họng có vấn đề thì thực sự không cách nào cứu vãn được đâu, qua đây uống chút nước đi.”

“Tôi…” Ngô Hoán Nguyệt còn muốn nói cái gì đó, nhưng nhìn thấy biểu cảm của Dương Thiến cũng chỉ có thể đi nghỉ ngơi một chút, uống chút nước.

Chương 2008: Dẫn Hoán Nguyệt ra ngoài thư giãn

Mười phút sau.

Dương Thiến thực sự không biết nên nói cái gì, mới nghỉ ngơi chưa được bao lâu mà cứ tiếp tục như vậy. Một ngày hai mươi

tư tiếng, ngủ mất bảy tiếng, thời gian còn lại đều là ca hát, như vậy ai mà có thể chịu được chứ.

Hơn nữa, lần đầu tiên hát tiếng anh, phát âm có vấn đề là chuyện hết sức bình thường ai cũng sẽ không quá quen. Hơn nữa chưa có kinh nghiệm hát tiếng anh thì muốn đạt đến trình độ cao nhất là rất khó.

Ngày thứ hai, khi Dương Thiến thấy tình huống này, cô ta biết như vậy là không được, cho nên trực tiếp gọi điện thoại cho Vương Minh Dương.

Trong điện thoại, cô ta nói ra nói hết ra tình huống hiện tại của Hoán Nguyệt.

Trong điện thoại Vương Minh Dương cũng thất thần, hoàn toàn không ngờ rằng Ngô Hoán Nguyệt lại liều mạng như vậy. Sau đó qua đó nói một chút để Hoán Nguyệt không liều mạng tập hát như vậy nữa, nhưng chân trước vừa bước người đã quên mất chuyện này.

Trong phòng làm việc.

Vương Minh Dương xoa xoa thái dương, ngay lập tức lấy điện thoại gọi cho Lâm Phàm.

Phố Vân Lý.

Lâm Phàm nhàn nhã ngồi ở đó, đối với những tin tức trên mạng hắn hoàn toàn không quan tâm, nếu như quan tâm còn không phải là mệt chết hay sao.

Có điều hắn vẫn luôn nghĩ, rốt cuộc là ai lại bôi nhọ bổn đại sư như vậy, hơn nữa dẫn dắt tiết tấu cũng xem như không tồi.

Đại tổng quản thủy quân mặc dù đã ra sức nhưng sức chiến đầu này hình như giảm quá nhiều rồi.

Ting ting!

Điện theo vang lên.

Khi nghe điện thoại Lâm Phàm lập tức sửng sốt, không ngờ rằng Ngô Hoán Nguyệt liều mạng như vậy.

“Đợi chút nữa tôi qua đó.”

Tắt điện thoại, hắn chuẩn bị qua đó một chuyến, chuyện này hoàn toàn không cần thiết, luyện tập bình thường là được rồi. Thi đấu thôi mà, làm gì phải coi trọng như vậy, về phần thể diện gì đó làm sao có thể vì loại chuyện như này mà có thể đánh mất thể diện được.

“Tôi ra ngoài một chuyến, mọi người trông cửa hàng nhé.” Lâm Phàm nói với những người trong cửa hàng.

Tập đoàn Đông Hán.

“Người anh em cậu tới rồi, chuyện này chỉ có cậu mới giải quyết được, tôi cũng không giải quyết được.” Vương Minh Dương nói.

“Biết rồi, chuyện này giao cho tôi đi.” Lâm Phàm nói sau đó đi về phía Ngô Hoán Nguyệt.

Khi đi vào phòng luyện tập có thể nghe được giọng hát truyền đến, thực sự rất ồn.

“Hoán Nguyệt.” Lâm Phàm đẩy cửa, đứng ở cửa gọi.

Dương Thiến vẫn luôn ở bên cạnh Ngô Hoán Nguyệt, khi nhìn thấy người đến cũng vô cùng hưng phấn. Dù sao đây cũng là Lâm đại sư, hiện giờ là người rất có tiếng trong nước.

Những chuyện đã làm kia, mỗi chuyện đều là chuyện kinh thiên động địa, rất kinh người.

“Ồ anh Lâm, sao anh lại tới đây?” Ngô Hoán Nguyệt nhìn thấy người đến lập tức vui vẻ lộ ra nụ cười sáng chói.

“Nếu như tôi không đến, sau này có phải là sẽ thấy một Ngô Hoán Nguyệt không biết nói chuyện nữa hay không hả?” Lâm Phàm bước lên, xoa đầu Ngô Hoán Nguyệt nói.

Dương Thiến đứng ở cửa nhìn thấy tình huống này lặng lẽ mở cửa đi ra ngoài, chuyện ở đây giao cho bọn họ đi. Cho dù phát sinh chuyện gì cũng mặc kệ.

Cho dù là có âm thanh quái dị phát ra cũng phải làm như là không nghe thấy.

“Sao nào? Ba bài hát này cũng được chứ?” Lâm Phàm cười hỏi.

Ngô Hoán Nguyệt gật đầu: “Vâng, anh Lâm thực sự rất lợi hại, ba bài hát này vô cũng hay, chỉ là em vẫn chưa thuần thục, có chỗ thường xuyên xảy ra lỗi.”

“Anh xem, thực ra ở đây, em…”

Khi cô ta chuẩn bị tiếp tục nói về bài hát thì bị Lâm Phàm cắt lời: “Được rồi, không thảo luận chuyện bài hát nữa, đúng lúc rảnh rỗi ra ngoài đi vài vòng đi.”

“Hả, nhưng bài hát này.” Ngô Hoán Nguyệt khó xử.

Lâm Phàm cười nói: “Không sao, viết nhạc cho cô không phải là muốn cô nhất định giành được giải, cái gì mà mất mặt đó đều là ám ảnh tâm lý. Tôi không để ý những chuyện này, không cần liều mạng, cứ coi như ra ngoài chơi chút, điều quan trọng là được tham gia.”

“Sao có thể được chứ, tin tức trên mạng em đều xem rồi, tuyệt đối không thể để bọn họ cười trên nỗi đau của người khác được.” Ngô Hoán Nguyệt kiên định nói.

“Được rồi, cười trên nỗi đau của người khác chỉ là số ít thôi, cô không tin fan hâm mộ của anh Lâm cô à? Bọn họ sẽ không để ý những chuyện này.” Lâm Phàm cười nói, hắn sớm đã nhìn ra, cái gì mà cười trên nỗi đau của người khác. Ở trên mạng người ta muốn nói thế nào thì nói thôi, để ý làm gì.

Nếu như là ở trước mặt hắn cười vào mặt hắn thì chỉ cần dùng quyền cước nói chuyện, giáo dục họ cách làm người.

“Đi, hôm nay tâm trạng không tồi, ra ngoài đi dạo một vòng thả lỏng một chút, không phải chỉ là một cuộc thi thôi sao, không cần căng thẳng như vậy.”

Lâm Phàm kéo Ngô Hoán Nguyệt đi thẳng ra ngoài.

Ngô Hoán Nguyệt quay đầu nhìn cuối cùng chỉ có thể gật đầu: “Vậy được thôi…”

Đang lúc chuẩn bị rời đi, Ngô Hoán Nguyệt lấy ra cái mũ còn có cả khẩu trang, sau đó vui vẻ nói.

“Sợ bị người khác nhận ra.”

Cô ấy bây giờ cũng không phải là ngày xưa, ra ngoài không ai nhận ra. Nếu như cứ thoải mái ra ngoài như vậy rất có khả

năng bị người khác nhận ra ngay.

…

Chương 2009: Dã chiến

Lâm Phàm cười nói: “Cũng đúng, bây giờ Hoán Nguyệt cũng không phải là tiểu minh tinh, mà là đại minh tinh rồi. Nếu như cũng không cải trang một chút gì bị người khác nhận ra thì không thể chạy được.”

“Anh Lâm, không được cười em, em cũng đâu phải là đại minh tinh gì chứ.” Ngô Hoán Nguyệt có chút xấu hổ nói.

Cô ấy cũng không nghĩ đến sẽ có một ngày như vậy, chính là trở thành minh tinh vạn người chú ý, đây là chuyện năm ngoái cô cũng không dám tưởng tượng.

Thế nhưng dưới sự giúp đỡ của anh Lâm, cô ta thực sự thành công.

“Ra ngoài chơi cho vui vẻ không cần vội quay về.” Vương Minh Dương cười vẫy tay nói, nụ cười đê tiện trên miệng anh ta thực sự làm cho người khác có chút không chịu nổi.

“Chơi cái rắm.” Lâm Phàm trừng mắt liếc.

Tên Vương Minh Dương này thực sự không có giới hạn mà.

Ra khỏi tập đoàn.

Ngô Hoán Nguyệt hiếu kỳ hỏi: “Anh Lâm, bây giờ chúng ta đi đâu?”

Lâm Phàm nghĩ một chút, cũng không nghĩ ra chỗ nào tốt: “Ừm, lái xe đi một vòng xem sao.”

Hắn thực sự không nghĩ ra chỗ nào tốt, đây cũng là tạm thời đến mà thôi, bình thường nếu không phải là ở phố Vân Lý thì là ở viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn. Về phần khu thắng cảnh đẹp gì đó hắn đúng thật là không biết.

Còn khu vui chơi gì đó, cũng không thích hợp, ở đó quá nhiều người nếu như thật sự bị người khác nhận ra, đến lúc đó muốn đi chắc cũng có chút khó khăn.

Dù sao, không chỉ Ngô Hoán Nguyệt là nhân vật công chúng, mà cả hắn cũng là nhân vật công chúng.

Người ta thấy mình đi cùng một cô gái, vậy chắc chắn sẽ rất hiếu kỳ, đến lúc đó bọn họ muốn quan sát gần hơn thì chắc chắn sẽ lộ ra sơ hở.

“Đi, đến bên đó.” Lâm Phàm cười nói, hắn nghĩ ra địa điểm rồi.

Xe chạy mất một lúc.

Ngô Hoán Nguyệt ngồi trong xe, nhìn xe của anh Lâm chạy đến một nơi hẻo lánh, hơn nữa còn càng ngày càng ít người, không khỏi có chút căng thẳng.

Não của cô cũng bắt đầu suy nghĩ vớ vẩn, anh Lâm đây là muốn dẫn mình đi đâu.

Thậm chí, cô còn nghĩ đến hai từ khóa ‘dã chiến’.

Khi vừa nghĩ đến điều này mặt của Ngô Hoán Nguyệt đỏ bừng lên sau đó lén nhìn thì phát hiện trên mặt anh Lâm vẫn luôn mang theo nụ cười, hình như là đang mong chờ một điều nào đó.

Càng nghĩ cô càng căng thẳng.

“Được rồi, đến rồi, đi theo tôi.” Lâm Phàm kéo Ngô Hoán Nguyệt trực tiếp chạy lên trên sau đó vượt qua nhiều trở ngại, cuối cùng cũng đến được một ngọn núi.

“Chỗ này không tệ, trước đây khi tôi thất vọng, thường đến đây thư giãn.”

Trước mắt, một cánh đồng hoa vô tận đầy màu sắc, mà bên dưới là những vách núi cheo leo.

Ngô Hoán Nguyệt nhìn về phía trước hít một hơi sâu, cảm giác tâm trạng thư thái hơn nhiều, sau đó đứng kề vai cùng với Lâm Phàm.

“Thật ra, trước đây tôi rất thích đến đây, chỉ là sau này bận rộn nên cũng lâu rồi chưa đến.” Lâm Phàm cười nói.

“Ừm, rất đẹp, rất thoải mái.” Ngô Hoán Nguyệt gật đầu.

Ở lại lúc lâu cả hai người không nói gì.

Ngô Hoán Nguyệt muốn nói cái gì nhưng vẫn luôn không thể mở lời, mấy lần đều muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng cũng không nghĩ những chuyện này nữa, mà hoàn toàn thả lỏng, giang rộng hai tay cảm nhận tất cả trước mặt.

“Anh Lâm, tôi sẽ cố gắng.”

Lâm Phàm cười nói: “Thật ra không cần tạo cho bản thân áp lực quá lớn, thứ hạng gì đó chả là gì, quan trọng bản thân vui vẻ là được. Về phần tình huống trên mạng thế nào thì không cần để ý.”

“Vâng, em biết rồi. Nhưng nếu đã tham gia thì em nhất định sẽ nỗ lực hết mình.” Ngô Hoán Nguyệt nói.

“Được nhưng cũng không cần làm bản thân quá mệt mỏi.” Lâm Phàm cười nói.

Lần này dẫn Ngô Hoán nguyệt ra ngoài thả lỏng, thực ra là hắn cũng cần thả lỏng, thậm chí hắn cảm thấy tất cả những gì ở hiện tại, cũng rất tốt rồi.

Nhiệm vụ của Bách khoa toàn thư cũng không để trong lòng, tất cả tùy duyên đi.

Sau một khoảng thời gian dài.

Lâm Phàm đưa Ngô Hoán Nguyệt trở về, đối với Ngô Hoán Nguyệt mà nói thì cô không quá muốn quay về, nhưng lại nghĩ đến bài hát còn chưa luyện tập xong.

Mặc dù không cần làm việc quá chăm chỉ, nhưng cũng cần phải nỗ lực, chuyện nhiệm vụ thì cô nhất định phải làm tốt nhất, nỗ lực hết mình.

Khi về đến phố Vân Lý thì nhận được cuộc gọi từ Vương Minh Dương.

Trong điện thoại Vương Minh Dương rất hiếu kỳ, không biết người anh em của mình làm như thế nào mà sau khi Ngô Hoán Nguyệt quay về, thực sự cân bằng thời gian làm việc và nghỉ ngơi không có liều mạng tập hát nữa.

Lâm Phàm không che giấu chút nào nói hết mọi chuyện ra, cũng chỉ là đi ngắm cảnh mà thôi.

Nhưng đối với Vương Minh Dương mà nói, anh ta một chút cũng không tin, còn thấp giọng hỏi có xảy ra chuyện gì không.

Đối với tên Vương Minh Dương thích hóng hớt này, hắn cũng không muốn nói chuyện với chút nào.

Khi về đến cửa hàng, Ngô U Lan tiến lại gần.

“Anh Lâm, giúp chia sẻ chuyện này đi.”

Lâm Phàm: “Chia sẻ cái gì?”

Ngô U Lan đưa điện thoại trong tay ra: “Anh Lâm, anh xem chính là cái này. Cam của nông dân không bán được, để lâu thì sẽ bị hỏng. Bây giờ người mua cũng không nhiều, có điều nếu như anh Lâm ra tay giúp đỡ chắc chắn có thể bán được đó.”

Chương 2010: Cam đã tẩm thuốc

Lâm Phàm nhìn một chút thì ra là do một người dân trồng cam đăng lên, những quả cam này đều là nông dân mới thu hoạch. Nếu như không bán được người dân cũng sẽ không lấy được tiền.

“Ừm, được, vậy để tôi chia sẻ chút.” Lâm Phàm gật đầu, ngay lập tức chia sẻ, đồng thời trên Weibo để lại bình luận: “Mọi người xem, cần mua thì mua chút nhé.”

Khi Weibo này được đăng tải, những cư dân mạng bình luận.

“Con mẹ nó Lâm đại sư từ khi nào bắt đầu kinh doanh hoa quả vậy?”

“Không cần nói gì nữa, nếu là Lâm đại sư chia sẻ vậy chắc chắn là phải mua ủng hộ một chút rồi.”

Trong một bãi tập trung cam ở nông thôn nào đó, mọi người đều mặt mày ủ rũ.

Đây là cam vất vả trồng được mà lại không bán được.

Mà bên ngoài một nhóm những người nông dân đeo găng tay đang xử lý cam, đặt chúng cùng với nhau đồng thời cũng chọn những quả cam hỏng để riêng ra, chuẩn bị đem về nhà tự ăn.

Nhưng bây giờ người mua cam thực sự là quá ít, hơn nữa cũng không có đường xuất bán, trong khoảng thời gian ngắn không

bán được vậy sẽ chúng sẽ hỏng hết.

“Cha, cứ tiếp tục như vậy cũng không được, nhất định phải nghĩ ra cách mới được.” Một người thanh niên trẻ tuổi nói, sau khi anh ta tốt nghiệp đại học đã quay về trồng cam.

Với chuyên ngành đã học được, giúp đỡ bà con quê hương làm giàu.

Nhưng bây giờ cam trồng được lại không bán được, thực sự là sốt ruột.

Trần Sơn ngồi ở đó có chút buồn rầu: “Cha biết, nhưng đi đâu tìm đường đây.”

Ting ting!

Đúng vào lúc này con trai của Trần Sơn, Trần Tiểu Đông nghe điện thoại: “Xin chào, xin hỏi ai vậy ạ.”

“Anh ở đây có bán cam à, bán cho tôi một trăm nghìn, được không?” Người ở đầu dây điện thoại bên kia nói.

Trần Tiểu Đông sững sờ, không quá hiểu đây là tình huống gì, nhưng vẫn gật đầu: “Được, được, không có vấn đề gì, hôm nay tôi sẽ gửi qua đó.”

“Vậy được, tôi kết bạn Wechat với anh, tôi chuyển tiền trước cho anh.”

Sau khi nói xong thì tắt điện thoại.

Trần Tiểu Đông thấy đối phương chuyển tiền đến lập tức sững sờ: “Cha, có người mua rồi.”

Trần Sơn: “Haizz, một người mua cũng như muối bỏ biển.”

Vừa dứt lời.

Điện thoại của Trần Tiểu Đông lại kêu.

“Bán cam đúng không? Bán cho tôi hai trăm nghìn, số điện thoại là số Wechat chứ?”

“Đúng vậy.”

“Vậy được, tôi kết bạn với anh rồi, cũng chuyển tiền cho anh rồi đó.”

Vẫn chưa đợi Trần Tiểu Đông mở lời, đối phương đã tắt máy.

“Cha, lại có người mua rồi.”

Trần Sơn vừa định nói, cũng mới chỉ có hai người, thì điện thoại lại kêu lên.

“Alo, bán cam à.”

…

Hết cuộc điện thoại này đến cuộc điện thoại khác, Trần Tiểu Đông bận tối mắt tối mũi không thể dừng lại.

“Đợi đã xin hỏi một chút, sao các anh lại biết chỗ tôi bán cam vậy?” Trần Tiểu Đông lập tức hỏi, anh ta nhất định phải biết rốt cuộc là có chuyện gì.

“Lâm đại sư chia sẻ tin này, chúng tôi giúp Lâm đại sư đến đây mua một chút.”

Sau khi tắt máy, Trần Tiểu Đông chìm vào nghi ngoặc.

“Lâm đại sư?”

Nhưng ngay sau đó anh ta dường như nghĩ tới điều gì đó, sau đó vui vẻ nói: “Cha, Lâm đại sư tuyên truyền giúp cho chúng ta rồi.”

“Con trai, Lâm đại sư là ai vậy?” Trần Sơn đã bị hết cuộc điện thoại này đến cuộc điện thoại khác làm cho kinh hãi, không biết đây là có chuyện gì.

“Cha, chính là Lâm đại sư nhận được giải thưởng kia đó, là người cha nói có năng lực đặc biệt, lợi hại nhất đó.” Trần Tiểu Đông hưng phấn nói, anh ta không ngờ rằng Lâm đại sư vậy mà lại sẽ chia sẻ bài viết cho anh ta.

Sau đó vừa nghe điện thoại vừa lấy một điện thoại khác mở Weibo xem, vừa thấy đã sợ ngây người, không ngờ rằng Lâm đại sư thực sự chia sẻ.l bài đăng của mình.

Số người theo dõi Weibo của Lâm đại sư thật nhiều, fan hâm mộ cũng đông đảo. Nhiều đến mức có chút dọa người, hơn nữa sức ảnh hưởng cũng vô cùng lợi hại.

Anh ta thực sự rất cảm ơn Lâm đại sư, nhưng cũng không biết phải cảm ơn như nào, chỉ có thể bình luận bên dưới Weibo của Lâm đại sư.

“Cảm ơn Lâm đại sư, cảm ơn Lâm đại sư.”

Phố Vân Lý!

Lâm Phàm lướt Weibo khi nhìn thấy bình luận này, nở nụ cười sau đó trả lời: “Không cần cảm ơn.”

“U Lan, xem ra chuyện tôi chia sẻ này cũng không tệ ha, người ta tìm đến tận nơi cảm ơn rồi này.” Lâm Phàm cười nói.

Ngô U Lan cũng rất vui vẻ: “Đương nhiên rồi, Weibo của anh Lâm có rất nhiều người theo dõi, hơn nữa mọi người nhất định sẽ giúp đỡ.”

“Thật ra người có công to nhất là cô, nếu như không phải là do cô thì tôi sao biết được chuyện này.” Lâm Phàm cười nói.

Những chuyện này đối với hắn mà nói cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, nhưng đối với người khác mà nói liên quan đến tất cả, dù sao cũng chính là có thể giúp thì giúp.

Ngày hôm sau!

Phố Vân Lý, Lâm Phàm đang chơi điện thoại thì nhìn thấy một đoạn video, khi đoạn video này xuất hiện thu hút rất nhiều người chia sẻ và bình luận.

Hắn không biết đây là video gì, nhưng tiêu đề khiến người ta cảm thấy có gì đó sai sai.

‘Cam các anh ăn đều là ngâm qua thuốc rồi đó.’

Chương 2011: Bị mắng chửi

Khi mở video ra xem thì chỉ thấy một nhóm người nông dân đang bận rộn ngâm cam, ngâm trong bể chứa đầy chất lỏng màu trắng hình chữ nhật, sau đó lấy ra.

Sau đó đi kèm với một giọng nữ.

“Các anh xem, cam này chính là đã ngâm qua thuốc, cam các anh ăn đều là ngâm qua thuốc cả đấy.”

Video tiếp tục, kèm theo lời thuyết minh bằng giọng nói theo hướng mãnh liệt.

Vẫn luôn giải thích cho người xem.

Lâm Phàm cảm thấy chuyện này có chút không ổn, sau đó nhanh chóng xem bình luận, quả nhiên sắp xảy ra chuyện rồi.

“Con mẹ nó, đây là lừa người ta à.”

“Đúng vậy, đây chính là ngâm formaldehyde, không ngờ rằng bọn họ vậy mà lại làm như vậy.”

“Muốn độc chết người sao, những người bán cam này cũng không sợ bị sét đánh à.”

“Hôm qua Lâm đại sư còn chào hàng cho chúng ta mua cam, hóa ra những quả cam này đều là như vậy, cả Lâm đại sư cũng bị lừa rồi.”

“Thật đáng sợ, không thể mua, tuyệt đối không thể mua.”

Ngay lúc này vô số những cư dân mạng bình luận, trong nháy mắt làm chuyển hướng, video này khiến tất cả cư dân mạng tin là thật.

Trần Tiểu Đông bận rộn cả ngày trời, đã chuẩn bị tốt để tiếp tục bận rộn cho ngày hôm nay, anh ta thật lòng cảm ơn Lâm đại sư. Nhưng đột nhiên, điện thoại reo lên dữ dội.

Mở ra xem hóa ra là tin nhắn.

Chỉ là nhìn những tin nhắn này, Trần Tiểu Đông xem cũng không hiểu là xảy ra chuyện gì.

Mỗi một tin nhắn là một câu mắng chửi, chửi rủa.l thậm tệ.

“Con mẹ anh, vậy mà lại để chúng tôi ăn cam có độc, sao anh không đi chết đi.”

“Thứ súc vật, việc làm xấu xa như vậy mà anh cũng làm.”

“ Cầu cho cam của anh thối nát hết đi, không ai mua nữa đâu.”

Những tin nhắn này, Trần Tiểu Đông nhìn đến sắp phát khóc, anh ta thực sự không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Tiểu Đông, con mau qua đây.” Lúc này, Trần Sơn gọi lớn.

“Cha, sao vậy?” Trần Tiểu Đông vội vội vàng vàng chạy đến, khi nhìn thấy video cha cho anh ta xem, cả người anh ta sững sờ.

Sau đó tức giận khác thường: “Những người này sao lại đáng ghét như vậy, đây hoàn toàn là bịa đặt.”

Bên ngoài những người nông dân đã bận rộn rất lâu, vốn lo lắng cam không bán ra được không ai mua. Thế nhưng bây giờ thấy có người giúp đỡ, đã khiến bọn họ nhìn thấy hy vọng ở cuối con đường.

Nhưng mà video này, cũng truyền đến tay bọn họ, khi bọn họ nhìn thấy những video này, cũng sắp khóc, không biết nên nói cái gì.

Thậm chí hôm qua người mua cam từ chỗ bọn họ còn gọi điện mắng chửi, sợ rằng bọn họ nói gì đám người kia cũng sẽ không tin.

Phố Vân Lý.

Ngô U Lan: "Anh Lâm, đây rốt cuộc là cái gì chứ?"

Lâm Phàm lắc đầu: "Chuyện này tôi cũng không biết."

Hắn đối với những thứ chất lỏng màu trắng này tương đối xa lạ, nếu như không đích thân đi xem một chuyến, cũng không biết rốt cuộc là thứ gì.

Điền Thần Côn đi tới, liếc mắt một cái: "Đây không phải là chất khử trùng và chất bảo quản giúp giữ tươi hay sao?"

"Ông biết à?" Lâm Phàm có chút không hiểu, Sao Thần Côn này biết nhiều thứ như vậy.

Điền Thần Côn rất lạnh nhạt nói: "Đương nhiên là tôi biết rồi, trước đây tôi từng trồng cam, thứ này rất bình thường, không có hại. Nếu không thì vận chuyển đường dài như vậy không hỏng hết mới là lạ đó."

" Ôi chao, bình luận của những người này thú vị đấy, đúng là đám người vô tri, thật sự vô tri mà."

"Thần Côn, ông chắc chắn chứ?" Lâm Phàm hỏi lại lần nữa.

Điền Thần Côn gật đầu: "Đương nhiên rồi, trước đây tôi đã từng làm nghề này, còn cái gì mà formaldehyde chứ, thật không có não mà. Formaldehyde có mùi hắc rất nồng, những người này không ai đeo khẩu trang sao có thể chịu được chứ."

Lâm Phàm lên mạng tìm hiểu một chút, quả nhiên đúng là như lời Thần Côn nói.

“Xem ra là có người kiếm chuyện bắt đầu bịa đặt hướng dư luận rồi.”

Sao đó Lâm Phàm trực tiếp mở Weibo đăng một bình luận.

“Có cái rắm, tên đầu sỏ của video này chắc chắn chính là kiểu người sợ thiên hạ không loạn một ngày không tung tin vịt sẽ chết mà. Mấy người có thù giết cha hay cướp vợ gì với những người nông dân kia không, tôi thấy các anh mới chính là phần tử đối địch của nền sản xuất nông nghiệp nước ta đó.”

“Những thứ này là chất khử trùng và chất bảo quản giữ tươi, không có bất kỳ độc hại nào. Đây là khi vận chuyển đường dài bắt buộc phải có, những người bịa đặt như các anh, bổn đại sư bắt được các anh, bắt một người thì sẽ đánh một người.”

Sau đó hắn trực tiếp đăng bình luận đó lên.

Ngay lập tức những cư dân mạng thấy chuyện này, nhất thời choáng váng.

Đây không phải là bị người ta đùa giỡn hay sao…

“Con mẹ nó! Lâm đại sư nói là thật hay giả vậy?”

“Hình như là đúng như Lâm đại sư nói, nếu như thực sự là formaldehyde thật thì những người kia không đeo khẩu trang tôi cũng phục bọn họ luôn đó. Mùi này thực sự rất khó có thể chịu được, hơn nữa các anh xem chất lỏng kia hình như cũng có gì đó sai sai.”

“Xì, các anh có ngốc không vậy, tên họ Lâm này nói cái gì các anh tin cái đó sao, đây chắc chắn là formaldehyde.”

…

Chương 2012: Lâm đại sư đã giải thích

“Lần trước tôi nhìn thấy chuối cùng làm vậy, vẫn là chuối màu xanh, cũng phải ngâm qua loại nước này một chút.”

“Trên lầu kia, anh không cần nói nữa, càng nói càng lộ ra chỉ số IQ của anh quá thấp. Chuối vốn chính là khi chưa chín hái xuống, nếu như đã chín rồi thì đến tay anh chẳng khác gì đống kít.”

“Con mẹ nó, lầu trên từ đâu đến vậy, sao lúc trước không đứng ra nói lời này đi mà bây giờ mới xuất hiện vậy?”

“Tôi đã nói rất nhiều lần rồi, là các anh tự không đọc còn nói tôi là thủy quân bào chữa cho Lâm đại sư, thật là một đám thiểu năng mà.”

“Mọi người đừng để tên họ Lâm kia lừa.”

“Con mẹ nó, bây giờ tôi nên tin lời của ai đây.”

“Nếu như nhất định phải lựa chọn, tôi vẫn chọn tin Lâm đại sư.”

Lúc này, trên mạng cãi nhau túi bụi, đối với bọn họ mà nói chuyện này có chút đùa giỡn với IQ của bọn họ.

Mà đối với những người bình thường không quen thuộc mà nói, bọn họ rất dễ bị video này lừa gạt, từ đó lựa chọn tin tưởng. Bây giờ Lâm đại sư đứng ra giải thích rồi, điều này khiến bọn họ hiểu được vấn đề, trong nháy mắt thì đã hiểu.

Lâm Phàm nhìn những bình luận trên Weibo, cũng chỉ biết thở dài, thấy tình hình hiện tại dường như đã có sự thay đổi tốt. Nếu như để mặc cho chuyện này phát triển đúng thật là không biết đến cuối cùng sẽ trở thành như thế nào.

Điều này sẽ khiến cho người nông dân vất vả trồng hoa quả thiệt hại bao nhiêu về kinh tế, dù sao những thứ này đều là do họ lao động vất vả mới có được.

Trong làng.

Trần Sơn vô cùng lo lắng, chuyện này hắn đã giải thích rất rõ rồi. Thế nhưng không ai tin, nếu như cứ phát triển như này thì biết phải làm sao.

Trần Tiểu Đông cũng rất lo lắng, vô cùng tức giận. Cậu ta không biết rốt cuộc là ai đang ở trên mạng đăng những thứ bậy bạ này. Đây rõ ràng là vu hãm bọn họ, gây nên ảnh hưởng lớn đối với bọn họ.

“Chuyện này phải làm thế nào đây.” Một vài người nông dân trồng cam cũng không biết nên làm như nào mới được.

Cam bọn họ vất vả trồng được, nếu như không bán được thì chỉ có thể hỏng, thành quả vất vả trồng được cứ như vậy mà

uổng phí.

Ting ting!

Nhưng vào lúc này, điện thoại của Trần Tiểu Đông vang lên. Khi nhìn thấy số điện thoại lạ gọi đến thì trong lòng cậu ta có chút đắn đo, biết chắc đây có lẽ lại là có người gọi đến chửi mắng bọn họ. Sợ rằng bọn họ có giải thích hay bảo đảm thế nào cũng khó khiến người ta tin tưởng.

Cuối cùng, cậu ta chỉ có thể lựa chọn nghe điện thoại, nhưng khi nghe điện thoại chuyện khiến cậu ta không ngờ tới đã xảy ra.

"Ngại quá, trước đây tôi gửi tin nhắn chửi mắng anh, chuyện này tôi đã biết rồi, là tôi hiểu lầm anh. Vừa hay tôi muốn tặng chút cam cho bạn bè, anh chuyển giúp tôi một ngàn tệ tiền cam nhé, tiền một chút nữa tôi sẽ chuyển cho anh."

Khi nghe thấy giọng nói trong điện thoại, Trần Tiểu Đông hoàn toàn trợn tròn mắt. Cậu ta không ngờ rằng sẽ có một cuộc điện thoại như vậy, không phải là gọi đến mắng chửi, cũng không phải là gọi làm gì mà là để xin lỗi anh ta.

"Alo, anh có còn đang nghe không vậy?"

Trần Tiểu Đông lập tức trả lời: "Vẫn đang nghe, không sao, không sao, hiểu lầm giải quyết là được rồi, thực sự đây không phải là ngâm formaldehyde gì đó đâu."

Đầu dây bên kia: "Tôi biết, Lâm đại sư đã giải thích trên Weibo rồi, không ngờ rằng bây giờ lại có người đáng ghét như vậy, vậy mà lại lừa gạt bọn họ."

Trần Tiểu Đông nghe thấy là Lâm đại sư giúp bọn họ giải thích, ngay lập tức ngơ người thậm chí còn cảm động muốn khóc, anh ta không ngờ rằng Lâm đại sư vậy mà lại quan tâm chuyện của bọn họ.

Dù sao cậu ta không hề quen biết Lâm đại sư, thậm chí từng bởi vì nghe tin đồn của những người khác mà dưới Weibo của Lâm đại sư mắng chửi mấy câu.

Sau khi tắt điện thoại, Trần Tiểu Đông mở Weibo của Lâm đại sư ra xem, khi nhìn thấy những lời nói kia thực sự cảm động đến muốn khóc.

“Cảm ơn ngài, Lâm đại sư.”

Không nói lên lời, chỉ có thể dùng cảm ơn như vậy để cảm kích Lâm đại sư.

Không có nhiều thời gian dư thừa để anh ta nghĩ đến chuyện này, lúc này điện thoại lại điên cuồng kêu lên, hơn nữa cũng có người gửi tin nhắn đến.

Những tin nhắn này đều là người trước đó đã mắng chửi Trần Tiểu Đông gửi đến, bây giờ những người này đều gửi tin đến xin lỗi, điều này khiến Trần Tiểu Đông không nhịn được mà rơi nước mắt.

“Cha, Lâm đại sư giúp chúng ta giải thích rồi, bây giờ điện thoại gọi đến, lại phải bận rộn rồi đó.” Trần Tiểu Đông nói.

Trần Sơn ngơ ngác, ông ta cũng không ngờ rằng chuyện sẽ thay đổi thành như vậy, trong lòng có chút vui vẻ và biết ơn không nói nên lời.

Phố Vân Lý!

“Nhìn xem, những tin vịt và đồn nhảm kia hoàn toàn đã không tồn tại nữa.” Lâm đại sư cười nói.

Điền Thần Côn: “Đây là công lao của tôi đó, nếu như không phải là tôi, cậu làm sao biết được chứ.”

Lâm Phàm cười: “Thần Côn, công lao này đúng là của ông, nhưng nếu như không phải là tôi đăng Weibo thì lời này của ông cũng không ai biết đến.”

…

Chương 2013: Che giấu quá sâu

“Không được, xem ra Điền mỗ tôi qua ngày hôm nay cũng phải bắt đầu tạo một lượng fan hâm mộ trên Weibo mới được, danh tiếng này sao có thể để cậu cướp mất được chứ.” Điền Thần Côn không phục nói.

“Được, được, chuyện này chỉ có thể dựa vào ông, bây giờ tôi ra ngoài một chuyến, mọi người trông cửa hàng nhé.” Lâm Phàm nói.

“Đi đâu?”

Lâm Phàm: “Kẻ tung tin vịt phải trả giá đắt, nếu không kẻ đó thực sự tưởng rằng miệng muốn nói cái gì cũng được. Nhất là loại người này, tôi không tin nếu không tìm ra tổ tông mười tám đời của gã.”

“Haizz, kẻ này bị cậu nhìn trúng cũng là xui xẻo.” Điền Thần Côn bất đắc dĩ nói, đối với tên tung tin vịt này, ông ta chỉ có thể nói tự cầu phúc đi.

Đồn cảnh sát.

Lưu Hiểu Thiên đang bận rộn với công việc, sau đó của văn phòng bị người ta mở ra.

“Mượn máy tính của anh dùng một chút nhé.” Lâm Phàm cũng không khách khí, trực tiếp đi vào nói.

“Máy tính? Lại làm cái gì?” Lưu Hiểu Thiên có chút sợ hãi, anh ta thực sự không dám để Lâm đại sư đụng vào máy tính. Nếu như đụng vào thì thực sự không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Lâm Phàm cười nói: “Xem Weibo chưa, tên tung tin vịt này còn chưa tìm thấy, tôi phải lôi được kẻ này ra. Yên tâm đi, bảo đảm an toàn, không có một chút vấn đề nào.”

“Thật sao?” Lưu Hiểu Thiên rất nghiêm túc hỏi.

“Nhân cách của tôi, anh còn không tin à?”

“Tin.”

Đúng thật là anh ta rất tin, dù sao nhân cách này của Lâm đại sư cũng ổn định không có vấn đề gì.

Lâm Phàm đến trước máy tính, khẽ bóp bàn tay: “Để rồi xem, tôi sẽ nhanh chóng lôi cái tên tung tin vịt này, xem tôi bắt gã kiểu gì đây.”

Ngay lập tức ngón tay Lâm Phàm di chuyển, nhìn thôi Lưu Hiểu Thiên cũng đã cảm thấy hoa mắt.

Lại đến rồi…

“Lâm đại sư, tìm được chưa?” Lưu Hiểu Thiên ngồi bên cạnh hiếu kỳ hỏi, anh ta không hiểu máy tính chỉ biết một vài thao tác cơ bản.

Nhưng nhìn tốc độ của Lâm đại sư nhanh như vậy cũng rất bái phục, đúng thật là xuất sắc.

“Sắp rồi, không cần lâu nữa là có thể tìm ra, mấu chốt chính là tìm ra nơi video này được đăng lên đầu tiên.” Lâm Phàm cười nói.

“Cái này cũng có thể tìm ra sao?”

Lưu Hiểu Thiên sững sờ, đây là lần đầu tiên nghe thấy.

Lâm Phàm tự tin nói: “Đương nhiên rồi, mặc dù đối với người khác mà nói, có chút khó. Nhưng đối với tôi mà nói thì đây không có chút khó khăn nào. Chỉ là tốn chút thời gian mà thôi.”

“Nếu như không phải là tôi đã đồng ý với bọn họ sẽ không đụng vào máy tính thì tôi đã sớm ở trong cửa hàng tìm ra cái tên này rồi.”

“Lâm đại sư, sau này nếu như dùng máy tính vẫn nên đến chỗ tôi dùng thì tốt hơn, tôi lập tức đổi một cái máy tính tốt nhất, cậu nếu có dùng thì cứ đến đây.” Lưu Hiểu Thiên vội vàng nói, anh ta nhận được mệnh lệnh, có đôi khi cũng phải trông chừng Lâm đại sư, không thể để Lâm đại sư đụng vào máy tính tuỳ tiện.

Anh ta cũng không phải là sợ Lâm đại sư làm chuyện gì phạm pháp, dù sao anh ta cũng tin cách làm người của Lâm đại sư. Thế nhưng chính là sợ Lâm đại sư làm chuyện gì quá lớn giống như trước thì quả thật bó tay rồi.

“Xong rồi, đã khoanh vùng, có thể đi bắt người rồi, ngay cả chứng minh thư của cô ta tôi cũng đã tra ra rồi.”

Lâm Phàm dừng động tác trong tay trên mặt lộ ra nụ cười.

Lưu Hiểu Thiên nhìn máy tính, phát hiện trên máy tính đã xuất hiện hồ sơ cá nhân của đối phương, những tài liệu này người dân bình thường đều không thể tra ra được, chỉ có lên trên hệ thống của bọn họ mới có thể tìm ra.

“Lâm đại sư, vừa rồi không phải là anh lại xâm nhập chỗ này của tôi đấy chứ?” Lưu Hiểu Thiên cũng không biết nên nói cái gì, dưới mắt anh ta mà anh ta cũng không phát hiện, thực sự quá dọa người mà.

“Cái gì gọi là xâm nhập chứ, vốn là ở đây chỉ mượn dùng một chút mà thôi, đúng không.” Cái này gọi là xâm nhập thì cũng có chút khó nghe, sao có thể nói là xâm nhập được chứ.

Lưu Hiểu Thiên cười nói: “Đúng, đúng, không gọi là xâm nhập, mượn dùng mà thôi, để tôi xem rốt cuộc là người ở đâu.”

“Vậy mà lại là người bên thủ đô, thật đúng là lợi hại. Bây giờ tôi đi liên lạc với người bên kia, lập tức bắt giữ xem người này rốt cuộc là có chuyện gì.”

“Khoan, đợi đã.” Lâm Phàm xem ghi chép đột nhiên kinh ngạc nói.

“Sao vậy?” Lưu Hiểu Thiên nghi hoặc hỏi.

Lâm Phàm: “Tôi vừa tra nhật ký ngân hàng của cô ta một chút, mỗi một tháng đều sẽ có một khoản tiền từ nước ngoài chuyển tới, số tiền cũng không nhỏ, mỗi khoản đều mấy chục ngàn tệ.”

“Chuyện này…” Lưu Hiểu Thiên ngửi thấy mùi tình huống bất thường, nhưng tạm thời còn chưa rõ lắm, trong đó rốt cuộc là bao hàm cái gì.

“Tôi xem hòm thư của cô ta đã.”

Ngón tay Lâm Phàm lại nhúc nhích, hình ảnh dần dần thay đổi.

“Che giấu thực sự rất kỹ, IP này của cô ta có hơn năm mươi hòm thư đã đăng nhập, hơn nữa mỗi lần đều chỉ dùng một lần, tần suất đăng nhập cũng rất dài, bình thường đều là bảy ngày đến mười năm ngày đăng nhập một hộp thư.”

…

Chương 2014: Có lẽ là thiên tài

“Cái này có thể nhìn ra được là cái gì không?” Lưu Hiểu Thiên hỏi, càng có cảm giác, chuyện này rất kỳ lạ, thậm chí lấy ánh mắt chuyên nghiệp của anh ta đánh giá, trong đó đã có vấn đề tồn tại.

“Có thể, hoàn toàn không là vấn đề, rất đơn giản.” Lâm Phàm cười nói, trực tiếp bắt đầu lấy mật khẩu đăng nhập rồi mở hòm thư ra, vừa hay có một tệp thư còn có cả hình ảnh.”

Ấn mở hình ảnh, những thứ chụp được đều là thứ người bình thường rất khó chụp được, ví dụ như căn cứ quân sự hoặc một vài sắp xếp bố cục, còn cả một vài vị trí địa lý,…

“Lâm đại sư, đợi đã, những thứ này…” Lưu Hiểu Thiên sững sờ, ngay lập tức hiểu đây rốt cuộc là chuyện gì, đây là tài liệu gửi ra nước ngoài.

Lâm Phàm sao chép tất cả tài khoản và mật khẩu của hòm thư lại: “Cục trưởng Lưu, tôi đã làm xong rồi, chuyện còn lại phải dựa vào anh rồi đó.”

Lưu Hiểu Thiên gật đầu: “Lâm đại sư, không ngờ rằng anh lại giúp được chuyện lớn như vậy.”

“Ha ha, không ngờ rằng sẽ như vậy, có điều nếu như vẫn còn giải công dân tốt thì đừng quên tôi đó. Tường trong cửa hàng của tôi vẫn còn trống nhiều lắm đó nha.” Lâm Phàm cười nói.

“Được được, chuyện này nếu như hoàn thành chắc chắn tôi sẽ xin tổ chức.” Lưu Hiểu Thiên cười nói, nhất định phải nhanh chóng giải quyết chuyện này.

Hơn nữa đối phương ở thủ đô, vậy chắc chắn phải liên hệ với bên thủ đô mới được.

Lâm Phàm lập tức rời khỏi đồn cảnh sát, không ngờ rằng sẽ phát hiện chuyện lớn như vậy.

Ngày hôm sau!

Trên mạng xuất hiện một tin tức.

‘Đa tạ sư giúp đỡ của Lâm đại sư, thành công bắt được một nghi phạm trong thời gian dài gửi ảnh căn cứ quân sự nước ta cho thế lực nước ngoài.’

Khi tin tức này xuất hiện, cư dân mạng vẫn còn chìm đắm trong tin tức về cam và giải thi đấu quốc tế bỗng thấy choáng váng.

Đặc biệt là gần đây Lâm đại sư giống như là uống thuốc, tốc độ tin tức cũng quá nhanh đi thôi.

Lâm Phàm ở phố Vân Lý vừa mới làm xong bánh kếp, khi nhìn thấy tin tức này cũng nở nụ cười, không ngờ rằng nhanh như vậy đã bị công bố ra ngoài.

Thấy bình luận trên Weibo, cũng cảm thấy đúng thật là không tồi.

“Xuất sắc, Lâm đại sư thực sự quá xuất sắc.”

“Con mẹ nó, hóa ra là cô ta đăng video này, vậy là lại là phản động, chuyện này may mà nhờ có Lâm đại sư.”

“Mẹ kiếp, tôi vẫn luôn tin tưởng Lâm đại sư, vậy nên đối với tất cả những thứ Lâm đại sư đưa ra, tôi đều không nghi ngờ.”

“Lâm đại sư làm thực sự quá đỉnh, đây đúng là một chuyện tốt.”

“Người bây giờ thật đúng là vì tiền chuyện gì cũng có thể làm được, thậm chí một chút điểm dừng cũng không có thật là đáng buồn.”

Điền Thần Côn: “Cái tên nhóc cậu vận khí cũng tốt quá nha, bắt được kẻ tung tin vịt, vậy mà chuyện này cũng có thể làm được.”

Lâm Phàm cười nói: “Chuyện này thì có là gì chứ, thuận tiện tra một chút, không ngờ rằng sẽ có vấn đề lớn như vậy, đây cũng là làm một chuyện tốt mà thôi.”

“Anh Lâm, em cũng xem như là phục anh rồi, lần này lại là làm chuyện tốt như vậy.” Triệu Chung Dương cảm thán, cậu ta biết anh Lâm một ngày không được lên tin tức cả người sẽ khó chịu.

Lâm Phàm cười nói, hoàn toàn không để chuyện này trong lòng, thao tác rất bình thường mà thôi, về phần có thể phát hiện ra những thứ này cũng xem như là chuyện vui ngoài ý muốn.

Lưu Hiểu Thiên gọi điện thoại đến: “Lâm đại sư, tôi đã xin cho anh rồi, nắm chắc rất lớn.”

“Ha ha, vậy thì cảm ơn nhiều, đây là sở thích thôi.” Lâm Phàm cười nói, bây giờ sở thích của hắn cũng không biết là được bồi dưỡng từ khi nào, chính là thích thu thập giải thưởng. Nhìn

giải thưởng treo trên vách tường này cho dù là nhìn thế nào cảm giác cũng đều rất sướng.

Tắt điện thoại.

Lâm Phàm: “Tôi đến viện phúc lợi đây, vừa hay cũng đi xem bọn trẻ sao rồi.”

Bây giờ sự phát triển của viện phúc lợi sớm đã đi lên chính quy, tất cả đều thuận buồm xuôi gió. Hơn nữa chuyện của những đứa trẻ cũng rất tốt, nhìn vào nhóm Wechat của viện phúc lợi, hắn thấy những lời của lão sư nói, bọn họ đều cảm thấy những đứa trẻ này đã sáng tạo ra rất nhiều điều bất ngờ.”

Có lẽ, đây chính là thiên tài.

Chuyện của viện phúc lợi trẻ em bên kia, làm cho hắn cũng rất bất lực.

Những đứa trẻ quá thông minh là lỗi của hắn sao? Chẳng lẽ không nên cho chúng ăn Tiểu Thông tuệ đan hoàn mỹ? Cho nên chuyện này khiến những giáo viên cảm thấy thực lực của bản thân không đủ, tự dưng cũng ép bọn họ bắt đầu học tập thêm kiến thức.

Nghĩ lại tình trạng của những đứa trẻ kia, hắn cũng cảm thấy có chút hoảng sợ. Sau này thế giới có lẽ sẽ thay đổi càng thêm kinh khủng.

Học tập tốt cũng không tính là cái gì, nguyên nhân mấu chốt là bởi vì Tiểu thông tuệ đan hoàn mỹ làm cho những đứa trẻ này đều thông minh một cách đáng sợ, cho dù là học cái gì cũng đều vừa học đã biết, căn bản không cần chính mình lo lắng.

Chương 2015: Cùng đi

Thời gian cuộc thi âm nhạc quốc tế càng ngày càng gần.

Mà sức nóng trên mạng tạm thời biến mất nay lại lần nữa nổi lên.

‘Cuộc thi âm nhạc quốc tế còn ba ngày nữa là bắt đầu rồi, không biết tuyển thủ trong nước của chúng ta rốt cuộc có thể thành công hay không?’

‘Chuyện này ai mà biết được chứ, tôi nghe nói Kim Xán gần đây rất cố gắng, Trịnh Á viết cho cô ta mấy bài hát đều rất hay, có thể nói là không kém mấy minh tinh nước ngoài.’

‘Đùa à, sao anh biết được.’

‘Trên lầu kia, đây là Trinh Á tự nói đó, anh ta nói mấy bài hát này là anh ta dốc hết tâm huyết ra sáng tác.’

“Xì, lại là một tên tự tâng bốc mình, Lâm đại sư viết nhạc hay như vậy mà người ta khiêm tốn như thế. Hạng người kiêu ngạo như thế sáng tác cũng chẳng ra gì đâu.”

“Cái gì cơ, trước đây Lâm đại sư cũng rất kiêu ngạo đó nha.”

“Lâm đại sư người ta kiêu ngạo đó là bởi vì người ta bản lĩnh.”

“Tôi cho rằng, lần này Ngô Hoán Nguyệt không an toàn, dù sao nhạc Lâm đại sư viết tôi cũng sẽ không tin tưởng. Đây nếu như là tiếng Trung tôi còn có thể tin một chút, về phần tiếng Anh mà nói vậy thì quên đi.”

Bởi vì chuyện này, người trên mạng tranh cãi rất gay gắt.

“Nhanh như vậy đã sắp đến rồi sao.” Lâm Phàm nhìn tin tức, ngược lại không nghĩ rằng cuộc thi này sắp đến rồi.

Điện thoại Ngô Hoán Nguyệt gọi tới, hắn nghe điện thoại.

“Anh Lâm, ba ngày sau là cuộc thi rồi, anh có muốn đi cùng không?” Trong điện thoại Ngô Hoán Nguyệt rất mong chờ, rất hy vọng anh Lâm cũng có thể đi cùng.

“Đi, dù sao cũng không có chuyện gì làm.” Lâm Phàm cười nói, hắn sao có thể không biết Ngô Hoán Nguyệt nghĩ cái gì chứ, chắc chắn là cô ấy hy vọng mình cũng qua đó rồi.

Có điều cuộc thi lần này, đối với Ngô Hoán Nguyệt mà nói cũng là một loại rèn luyện, tự mình đến hiện trường nói không chừng có thể để cho Ngô Hoán Nguyệt bộc phát ra sức mạnh lớn hơn cũng nên.

“Thật sao?” Đầu dây điện thoại bên kia Ngô Hoán Nguyệt vui vẻ đến nhảy cả lên, cô ta không ngờ rằng anh Lâm thực sự sẽ đi cùng cô.

“Chắc chắn là thật rồi, tôi lừa người khác khi nào chứ.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói, chẳng lẽ là bởi vì mình muốn đi nên

khiến Ngô Hoán Nguyệt còn tưởng rằng là đang nằm mơ sao?

Không sai, nhất định là như vậy, chuyện này đúng thật là khiến cho người ta cảm thấy bất lực mà.

Cúp máy.

“Anh Lâm, chúng ta có thể đến hiện trường cuộc thi sao?” Triệu Chung Dương hỏi, cậu ta cũng rất muốn đi xem một chút. Hơn nữa đây còn là thi đấu quốc tế, nếu như có thể livestream thì đúng là rất tốt.

Dù sao thi đấu kiểu này trong nước bình thường đều không cho livestream, nếu như cậu ta có thể livestream thì đây thực sự là quá tốt.

“Con người Điền mỗ tôi đời này chưa từng ra nước ngoài, tôi cũng muốn đi.” Thần Côn cũng giơ tay cũng muốn ra nước ngoài xem.

“Được, được, vậy thì cùng nhau đi đi, dù sao gần đây cũng không có chuyện gì làm.”

Nếu như tất cả mọi người đều muốn đi, vậy còn không bằng cùng nhau đi, đúng lúc cũng có thể cổ vũ cho Ngô Hoán Nguyệt. Dù sao mặc kệ nói như nào cuộc thi lần này cũng chỉ có hai người đại diện quốc gia tham gia. Nơi lạ nước lạ cái thế này nếu như không có người cổ vũ thì thật sự là có chút cô đơn.

Vậy nên nhất định phải đi, hơn nữa phải đi nhiều một chút, có điều hầu bao của hắn có chút nghèo, nhưng mà thành viên trong tiệm qua đó một chuyến cũng vừa đủ.

“Vậy tôi phải về chuẩn bị kỹ càng chút.” Triệu Chung Dương lập tức khẩn trương trở về chuẩn bị thiết bị, dù sao đây cũng là livestream độc nhất. Nếu như còn cầm điện thoại di động trong tay thì cảm thấy có chút quá kém rồi.

“Gấp như vậy làm gì, vẫn còn ba ngày nữa cơ mà.” Lâm Phàm nói.

“Anh Lâm, sao có thể không vội được chứ, chậm nhất là ngày mai chắc chắn phải xuất phát rồi, đến đó còn phải làm quen môi trường khí hậu bên đó chút, nếu không đến ngày đó mới đi thật đúng là sẽ có vấn đề đó.” Triệu Chung Dương nói.

“Nói cũng có chút đạo lý.” Lâm Phàm gật đầu, cảm giác Triệu Chung Dương nói đúng thật.

Ngày hôm sau!

Quả nhiên y hệt như lời Triệu Chung Dương, Ngô Hoán Nguyệt đúng thật là phải xuất phát rồi.

Sân bay, Lâm Phàm mang theo vài bộ quần áo tới, mà Điền Thần Côn cũng không ăn mặc loè loẹt mà chỉ mặc đồ rất bình thường.

Chỉ là lần này Triệu Chung Dương có chút khác thường, túi lớn túi bé hình như chứa rất nhiều thứ.

“Cậu đem lắm thứ như vậy làm cái gì?” Lâm Phàm hiếu kỳ hỏi, nhìn Triệu Chung Dương cũng phục rồi. Cũng không phải là đi du lịch đem nhiều thứ như vậy có cần thiết sao.

“Anh Lâm, trong này đều là thiết bị trân quý của em. Nếu muốn livestream chuyên nghiệp thiếu một cái cũng không được .” Triệu Chung Dương mở bưu kiện, bên trong là các loại công cụ xem ra cũng vô cùng chuyên nghiệp.

Ngô Hoán Nguyệt nhìn thấy mọi người đều đến, tâm trạng rất hưng phấn, không ngờ rằng mọi người đều đến, đồng thời trong lòng cũng âm thầm nhắc nhở bản thân, nhất định phải thành công bất luận như nào cũng phải thành công mới được.

Chương 2016: Lâm đại sư lạnh lùng

“Các anh em, lần này tôi không đi nữa, đến đó tất cả đều nhờ vào các cậu rồi.” Vương Minh Dương nói, anh ta tương đối nhiều việc, nhất là chân giả hoàn mỹ bây giờ rất nổi tiếng, mỗi ngày đều bận rộn, cũng suýt chút nữa lấy mạng của anh ta rồi.

Về phần cuộc thi lần này, cũng giao tất cả cho Lâm Phàm.

“Ừm, biết rồi, tôi đi cùng còn có thể có vấn đề gì được sao.” Lâm Phàm cười nói.

“Không ngờ rằng sẽ đụng phải Vương tổng.” Lúc này một vài người từ đằng xa đi tới.

Vương Minh Dương nhìn thấy người đến: “Đây không phải là Chương tổng sao, sao thế. Đích thân dẫn quân đi sao?”

Chương tổng cười: “Đó là đương nhiên rồi, Kim Xán đi tham gia thi đấu, tôi là ông chủ nhất định cũng phải đến hiện trường rồi. Hơn nữa không chỉ tôi đi, Trịnh Á cũng đi xem đó, dù sao cũng là chờ nhận giải.”

Lâm Phàm nhìn thoáng qua mấy người nam nữ, trong đó có một người phụ nữ đeo kính râm, chắc là Kim Xán rồi. Mà bên cạnh còn có một người đàn ông đội mũ, che mặt chắc là Trịnh Á.

“Lâm đại sư, ngưỡng mộ đại danh từ lâu.” Chương tổng nhìn thấy Lâm Phàm cũng khách khí nói, chỉ là trong sự khách khí này, còn có một ý nghĩ khác.

“Ừm.” Lâm Phàm gật đầu, thể hiện một loại phong độ lạnh lùng, đối phương chào hỏi với hắn vốn cũng nên lịch sự đáp lại một chút. Thế nhưng rất đáng tiếc, hắn là một người tương đối ghi thù, vậy nên cũng chỉ đơn giản trả lời một tiếng.

Chương tổng cũng không chút ngượng ngùng mà còn trêu đùa nói: “Nghe nói tiếng Anh của Lâm đại sư không tốt, nhưng có thể viết nhạc tiếng Anh được thì thực sự làm cho người ta bội phục, rất bội phục đó nha.”

“Ừm.” Lâm Phàm lại gật đầu lần nữa, vẫn tỏ ra rất lạnh lùng, đối với cái tên Chương tổng này không quá muốn để ý.

Triệu Chung Dương hé miệng cười, vô cùng vui vẻ nhìn cảnh này.

“Xem ra Lâm đại sư, có chút lạnh lùng ha.” Chương tổng cười nói, nhưng trong ánh mắt có loại khinh thường, chờ đến ngày tranh tài xem thế nào.

Đối mặt với thái độ lạnh lùng này của Lâm đại sư, Chương tổng cũng không tự làm mất mặt mà trực tiếp rời đi.

Vương Minh Dương bước lên, khoác bả vai của Lâm Phàm nói: “Người anh em, tốt lắm, đối đãi với loại người này nên như vậy.”

“Không phải là tôi không muốn nói chuyện mà là răng tôi đang đau, tôi là người nhiệt tình lắm đó nha.” Lâm Phàm nói.

“Hiểu, hiểu.” Vương Minh Dương cười nói, tất cả không còn trong lời nói nữa, nói móc kiểu này chẳng lẽ còn có thể không

hiểu sao.

“Hoán Nguyệt cố lên, không thể lãng phí nỗ lực trong khoảng thời gian này.”

Ngô Hoán Nguyệt gật đầu: “Tôi sẽ cố gắng.”

“Cũng sắp đến giờ rồi, chúng ta phải lên máy bay rồi.” Người quản lý Dương Thiến sau khi sắp xếp xong đồ đạc nói.

Phương xa.

Vẻ mặt vốn tươi cười của Chương tổng có chút trầm lặng: “Cái gì mà Lâm đại sư, hừm, chỉ giỏi lòe thiên hạ.”

“Kim Xán, lần này không cần phải giành giải, nhưng bất luận như thế nào cũng phải áp đảo Ngô Hoán Nguyệt, giúp tôi xả cơn tức giận này.”

Bây giờ tâm trạng của ông ta rất khó chịu, không ngờ rằng tên Lâm đại sư này lại ra vẻ như vậy, bản thân chào hỏi nhiệt tình như vậy mà hắn ta lại lạnh nhạt với mình, chuyện này khiến ông ta rất khó chịu.

“Vận khí của cô ta đúng là tốt thật, Lâm đại sư này có bản lĩnh viết nhạc tiếng Trung, nếu như không phải là nhờ Lâm đại sư, còn không biết cô ta đang ở đâu nữa. Tuy nhiên lần này lại là thi nhạc tiếng Anh, làm sao có thể so sánh với bài hát của Trịnh lão sư viết cho tôi được chứ.” Kim Xán vô cùng tự tin.

Về phần bài hát tiếng Anh Lâm đại sư viết thì cô ta không để trong lòng chút nào, có thể có cái gì hay được cơ chứ. Cho dù có mời người khác viết, chẳng lẽ còn có thể viết tốt như Trịnh Á sao?

Huống chi, chuyện này cũng không có khả năng, nếu như thực sự có người viết giúp thì với địa vị trong giới của Trịnh Á, làm sao có thể không biết được chứ.

Trịnh Á ở bên cạnh cười rất tự tin, đối với bài hát của bản thân mà nói anh ta rất tự tin, không dám nói có thể khiến Kim Xán nhận được giải thưởng trong cuộc thi quốc tế này. Thế nhưng áp đảo Ngô Hoán Nguyệt thì không có bất kỳ vấn đề gì.

Trên máy bay.

Nhóm Lâm Phàm lại gặp nhóm người Chương tổng, có điều cũng không nói cái gì, không phải là người chung đường thì không cần nói chuyện với nhau.

Nước Mỹ.

Khi đến nơi, Lâm Phàm cảm thấy không thoải mái, tất cả mọi người đang nói gì hắn đều nghe không hiểu.

“Anh Lâm, không phải là anh thực sự nghe không hiểu đó chứ.” Triệu Chung Dương lặng lẽ hỏi.

Lâm Phàm: “Cậu nghe hiểu à?”

Triệu Chung Dương giơ tay lên, biểu thị một chút: “Em cũng chỉ có thể nghe hiểu một chút thôi.”

Dương Thiến mở lời nói: “Chúng ta về khách sạn ở trước đi.”

Mọi người lần đầu đến chỗ này, Điền Thần Côn nhìn trái nhìn phải: “Cũng không có cái gì, còn không bằng Thượng Hải.”

“Có phải là hối hận rồi không? Sớm biết đã không đến rồi.” Lâm Phàm cười hỏi.

“Có chút, nhưng lần này đến đây cổ vũ cho Ngô Hoán Nguyệt, cái này chắc chắn không hối hận.” Điền Thần Côn nói, sau đó tiếp tục nhìn phải nhìn trái, đối với chỗ này cũng rất hiếu kỳ.

Chương 2017: Đến ngày tranh tài

Sau khi đến khách sạn.

Triệu Chung Dương ngay lập tức nghĩ cách lên mạng, sau đó mở livestream lập tức có rất nhiều cư dân mạng tràn vào.

“Ôi trời, con mẹ nó, anh Dương đây là đâu vậy?”

“Anh Dương được đấy, nhìn phong cách của căn phòng này, hình như cũng rất được đấy nha.”

“Nhưng có gì đó sai sai, trời bên ngoài hình như vẫn còn chưa sáng.”

Triệu Chung Dương cười nói: “Các anh em, bây giờ tôi đã ở Mỹ rồi, nhìn xem người bên cạnh tôi là ai đây.”

Khi ống kính quay lại, những cư dân mạng ngỡ ngàng không ngờ rằng lại là Lâm đại sư.

“Mẹ nó, anh Dương thuê phòng với Lâm đại sư rồi, không phải anh Dương bán mông rồi đấy chứ?”

“Đây là tin tức lớn, đừng nói gì nữa tặng quà đi đã.”

Triệu Chung Dương nhìn bình luận trên màn hình nhất thời cạn lời: “Các anh em, các anh đang nghĩ cái gì vậy, cái gì mà bán mông hay không bán mông chứ. Bây giờ tôi đang ở Mỹ cùng bọn Lâm đại sư, lần này đến đây là để cổ vũ cho Ngô Hoán Nguyệt, các anh em phải nhớ kỹ ngày thi đấu tôi sẽ livestream đó.”

“Xuất sắc…”

“Ngầu thật, tôi nhất định phải xem.”

“Đợi đã, có gì đó sai sai, khi anh Dương livestream, chúng tôi ở đây nói không chừng đã là rạng sáng rồi. Con mẹ nó, mọi người đều không thể ngủ, phải xem livestream hay sao.”

“Đương nhiên rồi, ngủ có ý nghĩa gì chứ, đương nhiên là livestream có ý nghĩa hơn rồi.”

Triệu Chung Dương cầm điện thoại di động nói: “Các anh em, tôi sẽ nói cho mọi người tình huống mới nhất, nếu như trong nước thực sự là rạng sáng vậy ban ngày xem là được rồi. Lần này tôi có đem đồ nghề đến đây, tuyệt đối sẽ làm cho chất lượng hình ảnh cao nhất, nhìn xem, những thứ này là gì…”

Ống kính quay sang mấy cái túi lớn trên mặt đất.

“Xuất sắc…Anh Dương đúng là có chuẩn bị đó nha!”

“Ha ha ha, lần này tôi chắc chắn xem livestream, có ai xem cùng tôi không?”

“Chắc chắn là cùng xem rồi.”

Lâm Phàm nhìn Triệu Chung Dương livestream vui vẻ như vậy cũng không làm phiền, mà đi sang phòng khác.

Ở nước ngoài, Ngô Hoán Nguyệt ngược lại không cần giống ở trong nước, cần bao bọc kỹ bản thân, ở đây thực sự không nhiều người nhận ra cô.

“Hoán Nguyệt, có phải là có chút căng thẳng rồi không?” Lâm Phàm nhìn Ngô Hoán Nguyệt một mình ngồi ở đó, hình như là rất căng thẳng.

Ngô Hoán Nguyệt gật đầu: “Vâng, có chút.”

Lâm Phàm xoa đầu Ngô Hoán Nguyệt: “Không cần quá căng thẳng, cho dù là lên sân khấu thì cũng coi như là thi đấu trong nước là được.”

“Vâng.” Ngô Hoán Nguyệt hít sâu một hơi: “Em sẽ điều chỉnh trạng thái tốt.”

Dương Thiến bên cạnh cũng cười cười, ai nói minh tinh sẽ không căng thẳng. Cô biết Hoán Nguyệt ở trong nước cũng mở không ít liveshow. Thế nhưng bây giờ đến đây tham gia thi đấu, vậy mà lại căng thẳng, chuyện này khiến cô ta có chút buồn cười.

“Được rồi, Hoán Nguyệt, hít một hơi sâu sẽ tốt hơn.” Dương Thiến mím môi, nhịn cười.

“Chị Thiến, chị đang cười em sao.” Ngô Hoán Nguyệt nói.

“Không có, tuyệt đối không có.” Dương Thiến lập tức xua tay, nhưng nụ cười trên mặt vẫn không giấu được, sau đó phụt bật cười một tiếng: “Thật ra em đã tổ chức nhiều buổi biểu diễn như vậy rồi, mà sao bây giờ lại căng thẳng. Nếu như để cho fan hâm mộ của em biết, thì chắc chắn cũng cười chết mất.”

Rất nhanh, ngày cuối cùng cuộc thi cũng đến.

Ngô Hoán Nguyệt thân là ca sĩ hàng đầu trong nước tham gia thi đấu chắc chắn sẽ nhận được sự quan tâm, nhưng lần này bởi vì là ở nước ngoài vậy nên ngược lại không có fan hâm mộ nào.

Mà một số minh tinh còn lại ở nước ngoài, dưới sự bảo vệ của vệ sĩ vội vàng bước vào sân.

“Lâm đại sư…”

Từ đằng xa nghe thấy giọng nói quen thuộc.

Lâm đại sư quay đầu hoàn toàn không ngờ rằng những phóng viên lại đến đây.

“Sao các anh đến đây?” Hắn có chút không dám tin, đây đều là người quen, những phóng viên của Thượng Hải.

“Chắc chắn là đến rồi, Lâm đại sư cũng ở đây mà. Chúng tôi vì tin tức cũng phải chạy suốt đêm đến đây, may mắn là tới kịp rồi.” Một phóng viên cười nói.

“Là đến livestream sao?” Lâm Phàm hỏi.

Phóng viên lắc đầu: “Không phải, là đến phỏng vấn, chúng tôi không vào bên trong được, ban tổ chức không mời chúng tôi.”

Lâm Phàm cười nói: “Vậy được, phỏng vấn tốt một chút nha. Hoán Nguyệt qua đây trả lời chút câu hỏi của phóng viên đi, bọn họ chạy đến đây cũng vất vả rồi.”

Phía xa.

Kim Xán nhìn thấy Ngô Hoán Nguyệt có phóng viên phỏng vấn cũng có chút không vui.

“Những phóng biên kia chẳng lẽ không phát hiện ra chúng ta sao?” Chương tổng bất mãn nói.

Trịnh Á nhìn thoáng qua cũng không để trong lòng: “Phóng viên nhỏ mà thôi, có lẽ là tự dùng tiền mời tới chúng ta không cần để ý, đợi chút nữa thi đấu, phải phát huy cho thật tốt.”

“Ừm.” Kim Xán gật đầu làm tốt công tác chuẩn bị.

Lúc này, các phòng viên bắt đầu phỏng vấn Ngô Hoán Nguyệt.

Không hỏi những vấn đề vớ vẩn, mà hỏi những vấn đề tương đối bình thường, đồng thời cũng là cổ vũ thêm cho Ngô Hoán Nguyệt.

Dù sao, quan hệ của bọn họ với Lâm đại sư tốt như vậy, đương nhiên là cũng chiếu cố một chút cho Ngô Hoán Nguyệt rồi.

Chương 2018: Có Lâm đại sư bảo kê

Có thể nói như thế này, hiện giờ phóng viên của Thượng Hải trên cơ bản không có bôi nhọ Ngô Hoán Nguyệt, cho dù thực sự có bôi nhọ thì cũng chỉ là do một vài nền tảng nhỏ nào đó vì lợi ích mà không từ thủ đoạn.

Đương nhiên, gặp phải những phóng viên này bọn họ cũng không nói hai lời, đưa tin là chửi, sao có thể dễ dàng để bọn họ làm càn như vậy được chứ.

“Không ngờ rằng Lâm đại sư lại được các phóng viên hoan nghênh vậy.” Lúc này Chương tổng từ bên kia đi tới, cười nói.

Mục đích nhỏ này của ông ta rất đơn giản, đó chính là để cho những phóng viên cũng đến phỏng vấn Kim Xán một chút, dù sao ở nước ngoài thì bọn họ cũng không có nhiều danh tiếng.

Hơn nữa trong nước cũng không đưa tin nhiều, dù sao cũng là người nước ngoài đưa tin.

“Nói nhảm gì đó, Lâm đại sư chắc chắn được chúng tôi hoan nghênh rồi.” Một phóng viên nói, đối với chuyện giữa Kim Xán và Ngô Hoán Nguyệt, bọn họ thân là phóng viên nên so với tất cả mọi người đều phải hiểu chuyện trong đó.

Hơn nữa vị Chương tổng này đến đây là có ý gì, không cần nghĩ cũng biết.

“Xin chào các vị phóng viên.” Kim Xán cười nói, bày ra tư thế chuẩn bị để các phóng viên chụp ảnh: “Lần này đến đây, tôi nhất định sẽ cố gắng.”

Chỉ là xảy ra tình huống khiến Kim Xán ngượng ngùng, những phóng viên căn bản không thèm để ý đến cô ta, mà luôn phỏng vấn Ngô Hoán Nguyệt.

Chuyện này khiến trong lòng Kim Xán có chút không thoải mái.

“Hoán Nguyệt, xin hỏi lần này cô đến đây có cảm giác lạ nước lạ cái không?”

“Xin hỏi, lần này Lâm đại sư viết nhạc cho cô, cô cho rằng như thế nào?”

Những phóng viên vây quanh Ngô Hoán Nguyệt, năm mồm bảy miệng hỏi, hoàn toàn không để ý đến Kim Xán.

Chương tổng đứng bên cạnh cảm thấy không thoải mái, ông ta không ngờ rằng những phóng viên này vậy mà lại không biết tốt xấu như vậy, bèn nói: “Các anh là phóng viên của toà soạn nào vậy?”

Ông ta muốn hỏi một chút, đợi khi về nước có thể cùng những phóng viên này nói chuyện hẳn hoi.

Đối với những phóng viên mà nói, bọn họ chỉ là người bình thường, nghe Chương tổng hỏi cái này đương nhiên biết ý của đối phương là gì rồi.

“Không sao, nói cho Chương tổng biết các anh ở tòa soạn nào, sau này nếu như có chuyện thì cứ đến phố Vân Lý tìm tôi. Tôi nghĩ chỉ cần không phải là chuyện phạm pháp, tôi đều có thể giải quyết được.”

Lâm Phàm cười nói.

Những phóng viên nghe Lâm đại sư nói lời này thì trong lòng cũng cảm thấy yên tâm. Đối mặt với câu hỏi này của Chương tổng cũng không có gì che giấu.

“Chương tổng à, tôi là người của bên Đông Phương Nhật Báo.”

“Tôi là người của báo giải trí Thượng Hải.”

Lúc này những phóng viên lập tức nói ra tên tòa soạn của mình, thậm chí còn có người nói ra cả tên của mình.

Không nói nhiều, có Lâm đại sư nói lời này thì trong lòng bọn họ đã cảm thấy yên tâm.

Bây giờ trong nước, sức ảnh hưởng của Lâm đại sư cũng không phải là lớn bình thường. Trên sân khấu nhận giải thưởng kia anh ta còn quen biết với nhiều nhân vật lớn, ông chủ tòa soạn của bọn họ sợ rằng nhìn thấy Lâm đại sư cũng phải rất khách khí một phen.

Chương tổng nhìn Lâm đại sư, không ngờ rằng tên này trực tiếp nói ra lời như vậy.

Đây không phải là thẳng mặt nói với ông ta, nếu như ông có thể sa thải một người thì tôi phục ông.

“Đi.” Chương tổng trấn định tâm tình rồi đi vào bên trong, ông ta biết sức ảnh hưởng của Lâm đại sư rất lớn, theehưng vốn không phải là người người đều sợ hắn.

Trịnh Á bất mãn liếc nhìn những phóng viên này: “Những phóng viên này, đúng thật là không có chút kiến thức nào.”

“Không sao, đi phỏng vấn đi, đợi đến lúc không được chọn, xem bọn họ còn có thể oai đến khi nào.” Chương tổng ha ha nói.

Kim Xán trong lòng cũng không thoải mái, nhưng cũng không nói gì nhiều.

“Được rồi, cũng tạm rồi chúng ta cũng nên vào trong thôi.” Lâm Phàm nói.

“Ừm.” Ngô Hoán Nguyệt gật đầu, chào những người phóng viên sau đó tiến thẳng về phía hậu trường sân khấu.

Bọn họ theo Ngô Hoán Nguyệt tới cũng xem như là nhân viên công tác, vậy nên có thể ở trong hậu trường chờ đợi.

Lâm Phàm nhìn tình huống xung quanh, cơ bản đều là người nước ngoài hơn nữa xem ra cũng đều là minh tinh.

Đối với mấy người da vàng xuất hiện, cũng thu hút một chút sự chú ý, dù sao thi đấu kiểu này cũng có rất ít người da vàng tham gia.

Đặc biệt là người Trung Quốc.

Các phóng viên Thượng Hải bên ngoài đều không thể vào được, chỉ có thể ở bên ngoài chờ đợi.

“Mau làm tin tức mới đi, gửi về trong nước chúng ta đây cũng xem như là đến được tuyến đầu rồi.”

“Anh nói xem Ngô Hoán Nguyệt và Kim Xán, bọn họ có thể giành giải không?”

“Đùa cái gì vậy chứ, giành giải chắc chắn là không thể nào rồi, dù sao đây không phải là bài hát sở trường của bọn họ, nhiều nhất cũng chính là tham gia một chút thôi.”

“Đúng vậy, mặc dù không biết cụ thể rốt cuộc có ai tham gia, nhưng vừa rồi nhìn qua bọn họ đều rất lợi hại, Ngô Hoán Nguyệt với Kim Xán ở nước ngoài căn bản không có danh tiếng gì, vậy nên rất khó so với người khác.”

Chương 2019: Tâm trạng lo lắng

Những phóng viên tiếp tục trao đổi với nhau, nói về quan điểm của họ.

Theo bọn họ nghĩ, khả năng giành giải này là cực thấp, thậm chí có thể nói có lẽ sẽ không thành công.

Dù sao người mạnh như mây, không phải là người bình thường có thể chấp nhận.

Trong nước, trên Weibo.

Có những cư dân mạng còn đang đợi tin tức mới nhất, nhưng đến bây giờ tạm thời vẫn chưa có.

"Con mẹ nó, rốt cuộc là đi đâu xem đây, chẳng lẽ chúng ta ở trong nước không có phóng viên tuyến đầu sao?"

"Đến XXX xem livestream đi, anh Dương đang livestream ở hiện trường đó."

"Con mẹ nó vậy mà lại có người livestream sao? Tôi biết rồi, trong cửa hàng của Lâm đại sư có một tên chính là làm livestream, lần này hình như có đi cùng đến đó, chúng ta có thể vào xem livestream."

Đúng vào lúc này, những phóng viên cũng đăng tin lên.

'Đã đến hiện trường, xuất hiện rất nhiều ngôi sao ca nhạc lớn."

'Ngô Hoán Nguyệt đối với cuộc thi này tràn đầy lòng tin, sẽ lấy ra toàn bộ năng lực'

"Lợi hại, nếu như có thể giành được giải thưởng, vậy thì thực sự là quá tuyệt."

"Nằm mơ đi, tôi sợ vòng đầu tiên cũng không qua nổi ấy chứ."

"Nói cái gì đó, có Lâm đại sư ở đây mà vòng thứ nhất cũng không qua được sao, đừng quá xem thường người của chúng ta."

"Không sai, tôi đi xem livestream trước đây, đêm nay xem ra là không ngủ rồi."

"Tôi không được rồi, ngày mai còn phải đi làm nữa."

Những cư dân mạng thảo luận với nhau, sau đó tràn vào phòng livestream.

Đúng lúc Triệu Chung Dương mở livestream, lập tức có vô số cư dân mạng tràn vào.

Nền tảng livestream cũng đẩy livestream của Triệu Chung Dương lên trang đầu, dù sao đây cũng xem như là livestream độc quyền của bọn họ.

Phòng chờ ca sĩ.

Bởi vì đến đây đều là ca sĩ nổi tiếng của các quốc gia, bởi vậy đều có phòng nghỉ riêng.

Ngô Hoán Nguyệt ngồi ở đó, hít một hơi sâu. Đến lúc này cô cũng bắt đầu có chút căng thẳng.

Lâm Phàm vỗ vai Ngô Hoán Nguyệt nói: "Thả lỏng đi, đừng quá căng thẳng, cứ coi như là cuộc thi bình thường thôi là được."

"Vâng." Ngô Hoán Nguyệt nặng nề gật đầu.

"Hoán nguyệt, cô là số bao nhiêu?" Lâm Phàm hỏi.

Ngô Hoán Nguyệt nhìn thẻ số một chút rồi nói: "Số hai mươi lăm."

"À, vậy thì cách lúc tranh tài vẫn còn một đoạn thời gian, chúng ta không cần phải lo lắng." Lâm Phàm nói.

Lúc này, Triệu Chung Dương cầm điện thoại di động tới, nói: "Hoán nguyệt, các khán giả trong phòng livestream muốn cổ vũ cô, chúc cô vạn sự như ý."

Ngô Hoán Nguyệt nhận lấy điện thoại di động, đối mặt ống kính, giọng nói điềm nhiên nói: "Xin chào mọi người, tôi là Ngô Hoán Nguyệt, cảm ơn các vị đã ủng hộ."

Lập tức, trong phòng livestream náo nhiệt hẳn lên.

"Không cần nói gì nữa, phải dâng lễ vật lên thôi."

"Cố lên nha, nhớ mang vị trí quán quân về đấy."

"Không tệ, chúng tôi sẽ một mực ủng hộ cô."

Giờ khắc này, vô số các cư dân mạng điên cuồng cổ vũ Ngô Hoán Nguyệt. Triệu Chung Dương đứng ở phía sau nhìn thấy quà tặng thế này cũng sợ ngây người.

Mẹ nó, cái này cũng quá hung hãn rồi, quả thực khiến cho người ta khó có thể tưởng tượng mà.

“Cảm ơn mọi người đã ủng hộ, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức.” Ngô Hoán Nguyệt vừa cười vừa nói.

Lâm Phàm nhìn tình huống hiện trường cũng phải nở nụ cười, phát sóng trực tiếp này cũng không tệ, có thể khiến cho Hoán Nguyệt thư giãn một tí, không còn nhiều lo lắng nữa.

Lập tức, âm thanh bên ngoài truyền đến.

“Anh Lâm, em đi ra bên ngoài để livestream trước nhé.” Triệu Chung Dương muốn đi ra ngoài hiện trường để livestream, trong này không thể quay được cảnh gì hot.”

“Ừm, đi thôi.” Lâm Phàm gật đầu.

Bên ngoài có âm thanh của MC truyền đến, nhưng mà cụ thể nói cái gì thì trong này nghe không rõ.

Thế nhưng nhìn màn ảnh, giống như ở trong nước, cũng có bốn vị giám khảo. Mà bốn vị giám khảo này địa vị quả thực cũng rất cao.

Chỉ là đối với Lâm Phàm mà nói lại không có gì khác nhau.

Nhìn màn ảnh, bốn vị ban giám khảo này gồm hai nam hai nữ tầm 40 tuổi, mặc dù cuộc tranh tài còn chưa có bắt đầu, nhưng mà bốn vị ban giám khảo đã lộ vẻ mặt rất là hưng phấn.

Dù sao lần này là ca sĩ tranh tài, chất lượng cũng đặc biệt nâng cao, cho nên bọn họ là ban giám khảo ngồi ở đây cũng cảm thấy rất hưng phấn.

Trong một phòng nghỉ nào đó.

Kim Xán bắt đầu lo lắng, trên đường đi tới đây cô ta nhìn thấy không ít ca sĩ nổi danh, cũng đã nghe qua ca khúc của bọn họ.

Bây giờ nhìn thấy những người này, cô đột nhiên cảm giác áp lực cực kì lớn.

Trịnh Á nhìn Kim Xán, nói: “Sao vậy?”

Kim Xán lắc đầu, đáp: “Không có, không có gì.”

Mặc dù nói không có gì, nhưng mà nghe trong giọng nói là hiểu, rõ ràng rất là lo lắng. Nhưng mà đã đến bước này, coi

như khẩn trương cũng vô dụng.

Thùng thùng!

Lúc này, nhân viên công tác tới thông báo, Kim Xán là ca sĩ đầu tiên ra sân.

“Không thể nào.” Kim Xán nhìn thẻ số. Quả nhiên, đó là số một, cũng tượng trưng cho tuyển thủ đầu tiên ra sân. Điều này khiến trái tim của cô ta ùm ùm nhảy dựng lên, trong lòng cũng không ngừng thôi miên chính mình, không cần được lo lắng, không cần khẩn trương.

Nhưng mà cho dù thế thì cũng vô dụng.

Chương 2020: Sự cố

“Đến lượt cô đi ra rồi, biểu hiện tốt một chút.” Chương tổng nói.

Kim Xán đứng dậy gật đầu một cái, hít sâu một hơi rời khỏi phòng nghỉ, đi về phía sân khấu bên ngoài.

Ở hiện trường có rất nhiều người xem, đối với khán giả mà nói thì bọn họ tới là để thưởng thức âm nhạc.

Khi vị ca sĩ đầu tiên xuất hiện bọn họ sửng sốt, đây là tình huống gì, tại sao có thể có người da vàng ở đây.

Ngay cả bốn vị ban giám khảo cũng hơi sững sờ, sau đó nhìn danh sách một chút.

Một vị trong đó là một người phụ nữ tóc xoăn, cũng chính là ca sĩ nổi tiếng, Abigail hỏi: “Bạn là người Hoa sao?”

Kim Xán có chút khẩn trương, đáp: “Đúng vậy.”

Lập tức, khán giả dưới sân khấu nở nụ cười, bọn họ quả thực chưa từng gặp qua mấy ca sĩ người Hoa tới đây hát bài hát tiếng Anh, dù sao bọn họ cảm thấy điều này sẽ rất quái dị.

Giống như khi người nước ngoài hát ca khúc tiếng Trung vậy, rất khác lạ.

Một người đàn ông trong ban giám khảo cũng là nổi tiếng ca sĩ Lauren mở lời: “Được, vậy thì bắt đầu đi.”

Lúc này, âm nhạc vang lên.

Các cư dân mạng trong phòng livestream cũng căng mắt quan sát.

“Mở màn rồi, không nghĩ tới người đầu tiên ra trận lại là Kim Xán.”

“Mặc dù ả này có chút chán ghét, nhưng bất kể nói thế nào thì đó cũng là người của chúng ta, vẫn phải cố lên đó.”

“Không sai, nhưng muốn không bị mất mặt thì nhất định phải có bản lĩnh mới được.”

Các cư dân mạng bên trong phòng livestream lúc này cũng không nghĩ được nhiều như vậy, chỉ có thể ủng hộ bằng một câu cố lên.

Mà vừa lúc này, hiện trường phát sinh tình huống.

Đoạn nhạc đã đi qua, mà Kim Xán đứng ở trên đài lại không có mở miệng hát.

“Ngừng!” Giám khảo Lauren đưa tay chau mày, cảm thấy không vui. Ông ta cảm giác ca sĩ này cũng thật kém cỏi, cũng không phải là tân thủ nhưng tại sao có thể mắc sai lầm của ca sĩ mới vào nghề được.

Nữ giám khảo Abigail lộ ra vẻ ngạc nhiên hết sức khoa trương, bày ra tay rồi nhìn bốn phía, tựa như là muốn nói. Nhìn kìa, làm sao lại xảy ra chuyện như vậy, cũng quá kì lạ rồi.

Khán giả dưới đài cũng thổn thức không thôi.

Âm thanh ồn ào vang lên khiến cho sắc mặt Kim Xán đã trắng càng thêm trắng, tựa như là đã phải nhận lấy một đòn đả kích thật mạnh.

Phòng nghỉ.

Chương tổng một mặt ngu ngơ, nói: “Cmn, tình huống gì đây, cô ta còn muốn giở trò gì thế này?”

Trịnh Á cũng phải há to miệng, dường như không có dự liệu được sẽ xảy ra chuyện như thế này.

Lúc này, Kim Xán đứng ở trên đài, bên tai chỉ có âm thanh ồn ào của khán giả liên tục vang đi vang lại. Hai mắt cô ta giống như tối đen, có cảm giác bất lực dâng trào.

Đột nhiên, bên tai của cô ta truyền đến âm thanh.

“Hát đi còn chờ cái gì nữa, thể hiện đi xem nào có gì mà lo lắng, tự tin chút đi.”

Kim Xán quay đầu, không nghĩ rằng ở phương xa, lại có người mà cô ta chưa bao giờ nghĩ tới sẽ xuất hiện, nói với mình vài lời động viên.

Lâm đại sư!

Mặc dù ánh đèn có chút tối, nhưng mà thanh âm này không thể sai được.

Cô ta không nghĩ tới Lâm đại sư vậy mà lại ngay lúc cô bị mất tinh thần tới cổ vũ, điều này khiến cho cô ta khó có thể tưởng tượng được.

Bây giờ, Kim Xán hít sâu một hơi, hướng về phía ban giám khảo nói: “Thật xin lỗi, xin mọi người hãy cho tôi một cơ hội nữa.”

Ban giám khảo liếc nhau, cuối cùng gật đầu một cái, coi như là cho đối phương một cơ hội .

Phòng nghỉ.

Điền Thần Côn kinh ngạc, “Mẹ nó, nhóc con cậu làm cái gì vậy, tự dưng lại đi động viên người ta.”

Lâm Phàm khẽ nhún vai nói: “Đây là ở nước ngoài, cũng có nghĩa là không phải chỉ mình chúng ta , bất kể như thế nào cũng không thể để mất mặt.”

Điền Thần Côn nghĩ nghĩ, đáp: “Cũng có lý, thấy cô ta mất mặt thì cũng sướng thật đấy, nhưng mà trong mắt những người ngoại quốc này thì đó chính là mất mặt của cả quốc gia chúng ta.”

Lâm Phàm cười cười, đặt tay lên bả vai Ngô Hoán Nguyệt: “Đợi lát nữa phải thể hiện thật tốt nhé.”

“Vâng.” Ngô Hoán Nguyệt gật đầu.

Lúc này, Kim Xán trên đài mở miệng, nhưng mà cũng phải nói giọng hát của cô ta quả thực không tồi.

Phát âm rất chính xác, nghe không gượng gạo chút nào.

Mà bốn vị ban giám khảo cũng gật đầu, âm thanh ồn ào của khán giả phía dưới cũng đã biến mất, toàn bộ yên tĩnh lại.

Lúc kết thúc cũng nhận được được tiếng vỗ tay.

“Không tệ lắm.” Lâm Phàm vừa cười vừa nói: “May mà không có làm mất mặt.”

Thùng thùng!

Lúc này, có người gõ cửa.

Mở cửa, lại là Kim Xán đứng ở bên ngoài.

Khi Kim Xán nhìn thấy Lâm Phàm liền chắp tay, nói: “Cảm ơn Lâm đại sư.”

Sau khi nói xong lại vội vã rời đi.

Lâm Phàm cười cười, mặc dù thấy cô ta xấu mắt sẽ rất sảng khoái, nhưng đây là ở nước ngoài, xấu mặt cũng là xấu mặt mình.

Trong phòng livestream

Mặc dù bây giờ đã là rạng sáng ở bên Trung Quốc, nhưng điều cũng không ngăn cản nổi các cư dân mạng thức đêm xem tranh tài.

“Má nó, đúng là dọa chết tôi mất thôi, thiếu tí nữa là Kim Xán ăn muối rồi , vậy mà không nghĩ tới cuối cùng vẫn có thể hát xong .”

“Con mẹ nó, nếu như lúc nãy mà cô ta còn chưa hát mà đã bị loại thì đúng là thật mất mặt đó.”

…

Chương 2021: Ngô Hoán Nguyệt ra sân

“A, đợi đã, mới vừa rồi tôi có nghe thấy có người cổ vũ Kim Xán cố gắng hát. Hơn nữa nghe giọng rất là quen tai, tôi cứ cảm giác đấy là giọng của Lâm đại sư ấy.”

“Không thể nào, Lâm đại sư làm sao lại đi động viên Kim Xán, nhất định là anh nghe lầm rồi.”

Triệu Chung Dương một mực đứng một bên livestream, hiện tại có đồ nghề đầy đủ nên chất lượng livestream cũng được nâng lên độ phân giải cao.

“Mấy bạn nói không sai, Lâm đại sư quả thực là người động viên Kim Xán mới vừa rồi.”

Các cư dân mạng nghe được anh Dương thừa nhận, trong chốc lát cũng đơ luôn. Điều này khiến bọn họ có chút không hiểu, không phải giữa mấy người này có mâu thuẫn hay sao?

Tại sao tự dưng đi động viên đối phương vậy, thực sự không hiểu nổi.

“Đại ca giải thích một chút được không?”

“Làm sao có thể là Lâm đại sư động viên chứ, nói không chừng là Lâm đại sư hô sai thôi.”

“Theo tôi thấy, Lâm đại sư làm như vậy hiển nhiên là không muốn để cho Kim Xán mất mặt. Dù sao khi Kim Xán mất mặt thì chính chúng ta cũng bị mất mặt. Khi đó, nghĩ cũng biết báo chí nước ngoài sẽ đưa tin như thế nào. Đại khái như kiểu, ca sĩ Trung Quốc đứng trên đấu trường quốc tế lắp ba lắp bắp không mở nổi miệng, nếu thế thì còn gì là mặt mũi nữa.”

“Ra là thế, có lý, lầu trên nói rất có đạo lý nha.”

Trong chốc lát, bên trong phòng livestream lại trở nên náo nhiệt, đám người thi nhau thảo luận, có nhiều người nể phục phong cách làm người của Lâm đại sư nên thi nhau khen ngợi, Lâm đại sư không hổ là Lâm đại sư.

Trong phòng nghỉ.

“Mới vừa rồi là cái quái gì thế, sao cô lại đứng đực ra ở trên sân khấu như vậy.” Sắc mặt Chương tổng có chút khó coi, ông ta vô cùng thất vọng với màn thể hiện của Kim Xán.

Đến nỗi đoạt giải thì quên luôn đi, không có khả năng. Dù có thế nào thì cũng phải lợi hại hơn Ngô Hoán Nguyệt kia mới được. Cho nên mấy chuyện khác có thể quên, nhưng chuyện này không thể để cho mất mặt như vậy.

“Xin lỗi Chương tổng, mới vừa rồi lúc trên sân khấu tôi khẩn trương quá….” Kim Xán nói, sau đó nghĩ đến lời cổ vũ của Lâm đại sư, cô ta vốn muốn nói ra nhưng cuối cùng lại chẳng nói gì.

Có lẽ nếu như nói ra sẽ dẫn tới một chút phiền toái.

Nhưng mà cô ta đột nhiên cảm thấy những người như Lâm đại sư này thật dễ để người khác tôn kính, có thể cô ta có xích mích với Ngô Hoán Nguyệt nhưng cũng không nên có ý kiến gì với Lâm đại sư.

“Tình huống bây giờ thì chúng ta có bao nhiêu khả năng được vào vòng sau?” Chương tổng nhìn Trịnh Á dò hỏi, ông ta cảm giác khả năng này dường như ngày càng thấp.

Trịnh Á ngưng trọng nói: “Khó mà nói được, màn biểu diễn vừa rồi quả thực không tệ. Thế nhưng nếu như ban giám khảo để ý lần trục trặc trước đó thì chắc chắn họ sẽ trừ điểm, cho nên chỉ có thể nghe theo ý trời.”

Cái này thật đúng là khó mà nói, ca sĩ ở hiện trường không thiếu. Hơn nữa đều là ca sĩ chuyên nghiệp năng lực không tầm thường, nói trắng ra là đều rất mạnh, không hề có thí sinh nào yếu.

Cho nên chuyện thắng thua có đôi khi cũng phải trông vào sự may mắn, hoặc phải xem đối phương có phạm sai lầm hay không.

“Hừ, chỉ cần Ngô Hoán Nguyệt thua trận, mọi thứ đều không quan trọng.” Chương tổng nói, ông ta chỉ muốn cho Lâm đại sư mất mặt, cho nên đối với chuyện có thể đoạt giải hay không đều không để tâm.

Kim Xán đứng ở một bên, trông như muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng vẫn đứng ở đó không nói thêm gì.

Cuộc tranh tài tiếp diễn, mỗi một ca sĩ lên đài đều rất mạnh. Lâm Phàm mặc dù nghe không hiểu, nhưng cũng có thể cảm nhận được không khí hiện trường, giai điệu âm nhạc, tất cả đều rất chân thực.

Ngô Hoán Nguyệt ngồi một chỗ liên tục thở dài, mười ngón giao nhau, tỏ ra có chút khẩn trương.

“Hoán nguyệt, vẫn cảm thấy lo lắng sao?” Lâm Phàm hỏi. Hắn biết loại chuyện thế này nói không lo lắng là tự dối lòng. Dù sao ở đây đối thủ mạnh đông đảo, lo lắng cũng là chuyện bình thường.

“Vâng, có chút lo lắng, em đang cố gắng vượt qua.” Ngô Hoán Nguyệt gật đầu, càng đến gần lượt biểu diễn của mình cô càng lo lắng hơn.

Lúc trước còn không quá lo lắng, nhưng mỗi khi một đối thủ biểu diễn xong thì tâm tình không chịu thua kém trong lòng cô lại bắt đầu nhảy lên.

Thùng thùng

Lúc này, nhân viên công tác gõ cửa sau đó đi vào, thông báo bằng tiếng Anh. Nhưng mà không cần nghe cũng có thể hiểu là có ý gì.

Đó chính là đã đến lượt Ngô Hoán Nguyệt .

“Hoán nguyệt, cố lên.” Lâm Phàm vỗ bả vai Ngô Hoán Nguyệt nói.

Điền Thần Côn cũng là động viên Ngô Hoán Nguyệt, nói: “Cố lên nha.”

Ngô Hoán Nguyệt gật gật đầu hít sâu một hơi, đi ra bên ngoài. Cô đã chuẩn bị rất tốt, bất kể như thế nào nhất định phải phát huy thực lực bản thân tốt nhất có thể.

Phòng livestream.

“Con mẹ nó, đến lượt Ngô Hoán Nguyệt ra sân rồi.”

“Thật mong đợi, không biết như thế nào, không biết là định hát bài gì.”

“Tôi biết, những bài này đều là tự tay Lâm đại sư viết, cho nên tôi tin tưởng Lâm đại sư nhất định sẽ viết ra bài hát rất tuyệt.”

“Cái này cũng khó mà nói, mặc dù tôi cũng tin tưởng Lâm đại sư, nhưng mà chuyện này chỉ có chính tai nghe được mới có thể biết cụ thể như thế nào.”

…

Chương 2022: Sao có thể

“Anh Dương nhất định phải chuẩn bị tinh thần đó, Ngô Hoán Nguyệt ở bên trên sân khấu, bất kể như thế nào đều phải cam đoan quay lại hiệu quả tốt nhất.”

Triệu Chung Dương bảo đảm nói: “Mấy anh em yên tâm đi, cô ấy nhất định đã chuẩn bị đủ tinh thần , tin tôi đi, tuyệt đối không có vấn đề gì đâu.”

“Chuyện đó tính sau, bây giờ nhất định phải tặng quà cảm tạ anh Dương khổ cực phát sóng cho chúng ta.”

“Không sai, nào các anh em, tặng quà đi nào.”

Phòng livestream của Triệu Chung Dương lập tức đã bị quà tặng bao trùm.

Mà một số chủ phòng phát sóng trực tiếp khác phát hiện fan hâm mộ hôm nay ít đi rất nhiều thì cũng buồn bực, không biết có chuyện gì, sao lại chẳng có người xem.

Nhưng mà khi nhìn thấy phòng phát sóng trực tiếp của Triệu Chung Dương có tới mấy triệu người xem thì cũng phải trợn mắt há mồm, số người xem thế này cũng quá khủng khiếp rồi đó.

Nhưng khi bấm vào xem nội dung đang được phát sóng trực tiếp thì cũng quên luôn phòng livestream của mình, mải mê quan sát Triệu Chung Dương livestream.

Khi Ngô Hoán Nguyệt đi lên trên sân khấu.

Khán giả phía dưới phát ra tiếng ồ nho nhỏ, dù sao ca sĩ Trung Quốc bọn họ cũng đã thấy qua.

Người đầu tiên lên đài mới mở nhạc đã xảy ra vấn đề, mặc dù sau đó hát không tệ thế nhưng sự cố này vẫn để lại ấn tượng trong lòng họ.

Cho nên bây giờ họ cho rằng hắn vị ca sĩ này cũng chẳng có gì khác biệt.

Nữ giám khảo Abigail cùng nam ban giám khảo Lauren bên cạnh nhỏ giọng bắt đầu trò chuyện, chủ yếu là nói chuyện về tình huống của Ngô Hoán Nguyệt.

Trong tay bọn họ đều có hồ sơ của những ca sĩ này.

Đối với chuyện ca sĩ người Trung Quốc thì bọn họ lại không biết, nhưng cũng không nghĩ đến sẽ có hai ca sĩ Trung Quốc tới tham gia thi đấu, cũng cảm thấy rất kì lạ.

Dù sao đây là chuyện trước đây chưa từng có.

Có lẽ là do họ tự ý thức được nếu bọn họ tới đây thì cũng chỉ là hạng chót, cho nên dứt khoát không tham gia.

Ngô Hoán Nguyệt đứng ở trên sân khấu, hướng về phía bốn vị ban giám khảo ở dưới chào, dùng tiếng Anh lưu loát nói: "Ngô Hoán Nguyệt , đến từ Trung Quốc, tôi xin hát bài 'Because of you' này tặng cho mọi người."

Abigail phát hiện vị tuyển thủ này trấn định hơn vị thứ nhất rất nhiều, mỉm cười ra hiệu có thể bắt đầu.

Ngô Hoán Nguyệt hít sâu một hơi, chuẩn bị sẵn sàng.

Mà lúc này, âm nhạc đúng lúc vang lên.

Trong chốc lát, tinh thần bốn vị ban giám khảo chấn động, ánh mắt nhìn chằm chằm Ngô Hoán Nguyệt trên sân khấu.

Một bài hát dù hay hoặc không hay cũng nên nghe kỹ một chút, nhưng nhạc đệm của đầu bài hát có hấp dẫn hay không thì đó là điều rất quan trọng.

Khi âm nhạc vang lên.

Bốn giám khảo đều ổn định lại tinh thần, nhưng trong lòng họ đều có một suy nghĩ, bài hát này thực sự rất hay.

Âm thanh ngân nga, kèm theo tiết tấu êm dịu.

Ngô Hoán Nguyệt khẽ nhắm mắt lại và quên hết tất cả. Đối với cô, cô chỉ muốn biểu diễn bài hát này thật tốt, những chuyện còn lại đều không cần phải suy nghĩ gì cả.

Giọng hát sâu đậm vang lên, ngay từ những câu hát đầu tiên đã chạm đến trái tim người nghe.

Vốn dĩ dưới sân khấu vẫn còn âm thanh, nhưng lúc này ai nấy đều im lặng, tất cả đều đắm chìm trong bài hát.

"Rất hoàn mỹ." Hậu trường, Lâm Phàm nghe giọng ca của Ngô Hoán Nguyệt, hắn biết là thành công rồi, hơn nữa còn rất

hoàn mỹ.

Mở đầu thực sự rất hoàn mỹ.

Khi giao bài hát này cho Vương Minh Dương, Lâm Phàm đã viết ra hoàn cảnh của bài hát này.

Cách hát, phát âm đều được đánh dấu rất rõ ràng, đồng thời cũng phải biết câu chuyện ẩn chứa của bài hát này.

Một bài hát hay phải kết hợp được với cảm xúc, phải hiểu được câu chuyện của bài hát này.

Nữ giám khảo Abigail từ từ nhắm mắt lại, im lặng lắng nghe rồi chìm vào say mê.

Lauren cũng gật đầu, cẩn thận nghe bài hát này, trong lòng cũng rất ngạc nhiên, anh ta cũng không ngờ rằng một người Trung Quốc lại có thể hát được bài hát hay như vậy.

Phòng nghỉ ngơi.

Kim Xán mở to miệng, cô ta biết là thua rồi, bản thân cũng thua rồi. Giọng của Ngô Hoán Nguyệt hấp dẫn hơn cô ta nhiều, và bài hát này càng khiến cô ta cảm thấy đây là một bài hát kinh điển.

Cho dù là những người nghe không hiểu lời bài hát, sau khi nghe đều cảm giác được trong giai điệu ẩn chứa sự buồn thảm được bộc phát ra ngoài.

“Sao có thể!” Trịnh Á vẻ mặt không dám tin, anh ta không dám tin rằng Lâm đại sư sẽ viết ra bài hát như vậy.

Chương tổng mặc dù không hiểu lắm, nhưng nhìn biểu cảm của Trịnh Á cũng biết rằng bài hát này không tầm thường.

Khi bài hát lên đến cao trào, khán giả ở hiện trường cảm thấy tâm hồn bị chấn động, ai nấy đều nhìn chằm chằm vào các thí sinh trên sân khấu.

Nhưng cho dù như vậy cũng không có ai lên tiếng, bởi vì chẳng ai muốn phá vỡ cảm giác này.

Giọng hát này, bài hát này thực sự làm cho người ta say mê.

Khi bài hát kết thúc.

Rất nhiều khán giả vẫn còn chưa kịp phản ứng lại.

Chương 2023: Lợi hại, quá lợi hại rồi

Những ca sĩ tham gia cuộc thi khi nghe bài hát này cũng bày tỏ sự ngạc nhiên, dường như họ không ngờ ca sĩ Trung Quốc lại lợi hại như vậy.

Bốp bốp bốp bốp!

Lập tức, hiện trường vang lên tiếng vỗ tay, tất cả khán giả đều vỗ tay. Đối với họ giọng hát như vậy thực sự đến đây nghe đúng là một loại hưởng thụ.

Cho dù là giọng hát sâu đậm hay là do bài hát đó, theo họ thấy thì đều hoàn mỹ và dễ nghe.

Hơn nữa, bởi vì giai điệu buồn thảm của bài hát khiến người nghe có cảm giác buồn càng thêm buồn.

Giọng hát giống như khóc lóc khiến người nghe cảm giác như bị lên án, cảm nhận được sự buồn bã và ủy khuất của một người phụ nữ ẩn dấu dưới vẻ bề ngoài mạnh mẽ.

Nữ giám khảo Abigail vỗ tay, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ. Cô ta thực sự bị bài hát này làm cho thán phục.

Thực sự quá hay, thậm chí khiến cô ta cảm thấy bài hát này không nên hát bây giờ, mà là bài hát nên để đến khi tranh giành quán quân rồi mới hát.

Ba giám khảo còn lại cũng vậy, họ đều gật đầu vỗ tay khen ngợi.

Họ phát hiện năng lực của thí sinh Trung Quốc này rất mạnh, không chỉ giọng hát khiến họ cảm thấy êm tai, chỉ với bài hát này cũng khiến họ phải thán phục.

Abigail cầm micro lên nói: “Xin hỏi, đây có phải là bài hát gốc không? Tôi chưa nghe bài này bao giờ.”

Ngô Hoán Nguyệt: “Vâng, là bài hát gốc.”

“Quá lợi hại.” Abigail thán phục, thậm chí còn có loại cảm giác muốn cover lại bài hát này.

Nhưng trường hợp bây giờ cô ta phải kiềm chế, nếu có thể, khi kết thúc cô ta sẽ nói chuyện cẩn thận với ca sĩ này.

Những khán giả nước ngoài xem tivi và trên mạng khi nghe thấy bài hát này cũng mở điện thoại ra, điên cuồng thảo luận trong diễn đàn.

Họ đều đang dò hỏi tên ca sĩ, và trước đây có những bài hát gì.

Bởi vì bài hát này thực sự đã làm họ cảm động, khiến họ cảm giác bài hát này thực sự rất hay.

Thậm chí, họ dường như không ngờ rằng sẽ có ca sĩ Trung Quốc có thể hát một bài hát hay như vậy.

Rất nhanh, họ đã tìm ra thân phận của Ngô Hoán Nguyệt trong diễn đàn và những bài hát của cô.

Đều là bài hát tiếng Trung, điều này khiến người nghe nước ngoài cảm thấy rất phiền não, sao không phải là bài hát tiếng Anh? Nhưng khi lắng nghe những bài hát này, họ phát hiện chúng cũng rất hay.

Mặc dù nghe không hiểu là hát cái gì, nhưng thực sự rất hay.

Phòng phát trực tiếp.

Triệu Chung Dương hưng phấn nói: “Các anh em, mọi người hãy nói cho tôi biết là hát có hay không?”

Cậu ta hưng phấn đến điên luôn rồi, không ngờ Ngô Hoán Nguyệt lại hát hay như vậy.

Các khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp cũng điên cuồng tặng quà.

“Lợi hại… Thực sự quá hay, quá kinh điển.”

“Đúng vậy, tôi nghe đến mức mê mẩn luôn rồi, điều này thực sự không ngờ đến mà.”

“Mặc dù không biết bài hát này có ý nghĩa gì, nhưng thực sự rất hay đó.”

“Ngô Hoán Nguyệt vô địch, không ngờ lại làm cho người ta bất ngờ lớn như vậy.”

“Tôi cảm thấy Lâm đại sư thực sự quá mạnh, bài hát này là do Lâm đại sư viết đó. Lần trước còn nghi ngờ Lâm đại sư không biết tiếng Anh, sao có thể viết ra bài hát hay như vậy, bây giờ xem ra đó là Lâm đại sư đang giả bộ mà thôi.”

“Đúng vậy, tôi bắt đầu mong đợi bài hát tiếp theo rồi, không biết những bài hát tiếp theo Lâm đại sư sẽ viết cái gì. Sao tôi cảm thấy Lâm đại sư lợi hại như vậy chứ? Bài hát mà Lâm đại sư viết tất cả đều kinh điển như vậy.”

Các khán giả trong phòng livestream đang thảo luận điên cuồng, đối với hầu hết mọi người dù không biết lời bài hát là gì, nhưng nghe thì thực sự rất hay.

Nghe hay hơn nhiều so với một số bài hát của các ca sĩ nước ngoài.

Trịnh Á viết một số bài hát cho Kim Xán, nhưng sau khi nghe thấy bài hát của Ngô Hoán Nguyệt thì anh ta đột nhiên phát hiện, giữa họ căn bản không thể so sánh được, hay nói cách khác chính là không cùng đẳng cấp.

“Cái này…”

Trịnh Á có cảm giác muốn rời đi ngay lập tức, anh ta không phải là người không tự mình biết người.

Ngô Hoán Nguyệt hát bài hát này như thế nào, trong lòng anh ta hiểu rõ.

Đây chính là quá đặc sắc.

Trong phòng nghỉ ngơi.

Lâm Phàm cười ôm một cái với Ngô Hoán Nguyệt: “Rất tuyệt, hát rất hay!”

Ngô Hoán Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, dường như gánh nặng trên người đều biến mất.

“Anh Lâm, có thật không?”

Lâm Phàm gật đầu: “Ừ, chẳng lẽ cô không nghe thấy tiếng vỗ tay ở bên dưới sao? Nếu hát không hay thì sao người ta có thể vỗ tay chứ? Phát huy rất hoàn mỹ đó.”

“Lợi hại, lợi hại!” Điền Thần Côn đâu có nghe hiểu là hát cái gì, nhưng cảm thấy giai điệu rất hay.

Ngô Hoán Nguyệt cười: “Vậy thì tốt, chỉ cần không khó nghe là được.”

Lúc này, đối với Ngô Hoán Nguyệt thì trong lòng cô thực sự rất nhẹ nhõm.

Trung Quốc, buổi sáng.

Tin tức trên mạng đã xuất hiện.

‘Một bài hát chinh phục ban giám khảo và khán giả’

‘Ngô Hoán Nguyệt bộc lộ tài năng, dành được tiếng vỗ tay tán thưởng của khán giả ở hiện trường’

…

Chương 2024: Lại là ca khúc kinh điển

‘Kim Xán mắc sai lầm ở phút đầu tiên, may mắn lần thứ hai phát huy hoàn mỹ’

‘Ngô Hoán Nguyệt và Kim Xán thành công tiến vào vòng sau.’

‘Bài hát mà Lâm đại sư sáng tác quả khác thường, làm cho người ta thán phục không thôi.’

Nhiều người bởi vì phải đi làm cho nên không thức khuya xem, sáng sớm khi nhìn thấy những tin tức này cũng thán phục.

“Lợi hại, không ngờ đều tiến vào vòng trong rồi.”

“Nếu không phải do chênh lệch múi giờ nên không thể xem phát trực tiếp, nếu không tôi rất muốn biết tình hình lúc đó như thế nào.”

“Ha ha ha, là ai nói Lâm đại sư không biết viết bài hát tiếng Anh? Nhìn xem đây là cái gì, cái tát vào mặt này có phải rất đau hay không?”

“Lợi hại, Lâm đại sư thực sự lợi hại.”

“Mọi người có thể nghe thử bài hát của Ngô Hoán Nguyệt, thực sự rất tuyệt đó, tôi thực sự rất thích. Tối nay tôi sẽ thức khuya để xem livestream.”

Trên mạng thảo luận rất náo nhiệt.

Khi Vương Minh Dương biết được tin tức này cũng rất vui mừng, chỉ cần tiến vào vòng trong là được.

Anh ta vẫn rất tin tưởng người anh em của mình, quả nhiên là không khiến người ta thất vọng, thực sự đã thành công.

Đêm nay có rất nhiều người chuẩn bị thức đêm để xem livestream, nhưng trên mạng vẫn chưa có video phát lại, chỉ có thể đến nền tảng phát sóng trực tiếp để xem.

Cuộc thi ngày thứ hai sắp đến.

Đã có một lần lên sân khấu, Ngô Hoán Nguyệt không còn căng thẳng và lo lắng nữa, ngược lại tâm trạng rất thoải mái.

Lâm Phàm: "Hoán Nguyệt, nhìn cô bây giờ rất thoải mái đó nha."

"Đương nhiên rồi, là một ca sĩ, sao có thể lúc nào cũng căng thẳng được, em đã chuẩn bị sẵn sàng rồi." Ngô Hoán Nguyệt cười nói.

Đối với cuộc thi tối nay, cô phải lấy ra mười hai phần tinh lực, nhất định phải thành công.

Bốn vị giám khảo đã đợi sẵn ở đó, họ đều đang thảo luận.

"Không biết thí sinh Trung Quốc Ngô Hoán Nguyệt đó sẽ mang đến bài hát như thế nào, tôi rất mong chờ đó." Abigail nói, cô ta rất thích bài hát hôm qua.

"Thực ra tôi càng mong đợi tác phẩm của Pol hơn." Lauren nói.

Bên cạnh đó, có những ca sĩ lên sân khấu dùng lại bài hát cũ, cũng có một số thì dùng bài hát mới. Mặc dù nghe lạ lẫm nhưng mà cũng không đến nỗi tệ.

Hết thí sinh này đến thí sinh khác lên sân khấu.

Lần này, các thí sinh còn thể hiện tốt hơn ngày hôm qua.

Sau khi Kim Xán lên sân khấu, màn biểu diễn của cô ta rất hoàn mỹ, nhưng so với các thí sinh khác thì chênh lệch khá nhiều.

Trong lòng cô ta có lẽ đã biết kết quả, chỉ đành thở dài một hơi, cô ta đã cố gắng hết sức rồi. Về phần kết quả cuối cùng

như thế nào thì không phải là việc cô ta có thể kiểm soát được.

“Tiêu rồi.” Khi Kim Xán quay lại phòng nghỉ ngơi, Trịnh Á chỉ nói một câu này.

Chương tổng ngây người: “Là có ý gì?”

Trịnh Á không nói gì thêm, còn có thể nói cái gì? Đối thủ rất mạnh, có thể đi đến đây đã là không dễ dàng rồi. Đối với Kim Xán, anh ta cũng không nói gì thêm.

Phát huy rất hoàn mỹ, đã đến cực hạn rồi, nhưng như vậy cũng vô dụng, đối thủ đều rất mạnh.

Lúc này, hiện trường có tiếng vỗ tay vang lên.

Đây là âm thanh của khán giả, họ dường như đang chào đón điều gì đó.

Lâm Phàm nói: “Hoán Nguyệt, đến lượt cô rồi, cố lên.”

“Vâng.” Ngô Hoán Nguyệt gật đầu, Dương Thiến ở bên cạnh chắp tay trước ngực dường như là đang cầu nguyện.

Khi Ngô Hoán Nguyệt bước ra, hiện trường vang lên tiếng vỗ tay càng thêm nồng nhiệt. Bài hát hôm qua làm họ rất thích, thậm chí càng khiến họ không ngờ rằng ca sĩ người Trung Quốc này lại có thể hát hay như vậy.

Hơn nữa bản thân bài hát đó cũng rất tuyệt.

Sau khi Abigail quay trở lại thì không chờ được mà đăng dòng trạng thái, dành những lời khen ngợi rất lớn cho bài hát.

Lần này lên sân khấu, Ngô Hoán Nguyệt không hề cảm thấy căng thẳng, ngược lại tỏ vẻ rất thoải mái, tốt hơn nhiều so với trạng thái của hôm qua.

Triệu Chung Dương không dám sơ suất, quay máy quay về phía Ngô Hoán Nguyệt.

Các anh em trong phòng livestream đều đang chờ đợi.

“Cuối cùng cũng đến Ngô Hoán Nguyệt rồi, tôi phải chuẩn bị hạt dưa cùng đồ uống đã.”

“Tôi vừa ngoáy tai xong, nhất định phải nghe thật kỹ giọng hát tuyệt vời này.”

“Đừng nói linh tinh nữa, bắt đầu rồi.”

Lúc này tại hiện trường, âm nhạc vang lên, hiện trường bỗng yên tĩnh, ngay cả bốn vị giám khảo cũng đang mong đợi.

“When I was young…”

Khi Ngô Hoán Nguyệt cất tiếng hát, vẻ mặt bốn giám khảo chợt thay đổi.

Đây lại là một bài hát kinh điển.

Mặc dù mới chỉ nghe được vài câu ngắn ngủi, nhưng từ giai điệu và lời bài hát họ đã có thể nhìn ra được.

Lập tức, khán giả ở hiện trường đều nhắm mắt lại, thưởng thức bữa tiệc này cùng với nhạc đệm và giọng ca hoàn mỹ.

“Sao có thể! Lâm đại sư này sao có thể viết được nhiều bài hát kinh điển như vậy chứ?”

Trịnh Á sững sờ, bài đầu tiên thì thôi đi, ngay cả bài thứ hai cũng biến thái như vậy.

So sánh bài hát của anh ta và Lâm đại sư thì căn bản là đã bị đánh không còn manh giáp, không có cơ hội chiến thắng nào, thậm chí có thể nói không cùng cấp bậc.

Chương 2025: Vào chung kết

Chương tổng thấy vẻ mặt Trịnh Á thay đổi rõ rệt thì lo lắng ngồi không yên, cảm giác như đang gặp ma. Thậm chí còn cảm thấy mặt đỏ bừng đau đớn, có loại cảm giác kinh ngạc khó tả.

Ông ta không ngờ cái tên họ Lâm này lại ẩn tàng sâu đến như vậy, hoàn toàn vượt qua dự liệu của anh ta.

Ngoài ra, theo ông ta thấy thì lần này e là đã thua hoàn toàn.

“Lâm đại sư, anh lợi hại thật đấy.” Quản lý Dương Thiến nhìn về phía Lâm Phàm, không biết nên nói cái gì nữa.

Hai bài hát này đều do Lâm đại sư sáng tác.

Bây giờ Ngô Hoán Nguyệt ở trên sân khấu biểu diễn bài hát một cách hoàn hảo, làm người ta kinh ngạc.

Lâm Phàm cười: “Không phải tôi lợi hại mà là Hoán Nguyệt lợi hại, giọng hát đa dạng, rất hay.”

Bốn giám khảo cũng chìm đắm trong tiếng nhạc.

Họ cảm giác ca sĩ Trung Quốc này biểu diễn rất nhiệt tình và tự nhiên. Trong giọng hát còn mang theo thương cảm quá phù hợp khiến người ta có cảm giác trong lòng muốn bùng nổ, nhưng lại không có cách nào có thể giải phóng.

Khi giai điệu đẹp đẽ kết thúc, giọng hát của Ngô Hoán Nguyệt cũng dần biến mất.

Tất cả mọi người đều chìm đắm trong đó, sau đó trong chốc lát bỗng vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

“Quá tuyệt, bài hát này thực sự quá tuyệt.”

“Trời ơi, bài hát này là bài hát hay nhất mà tôi nghe được trong năm nay.”

“Không ngờ bài hát này lại là do một người Trung Quốc hát. Nếu không tận mắt nhìn thấy thì tôi cũng không dám tin.”

“Quá lợi hại, bài hát này tên gì? Tôi muốn làm nhạc chuông điện thoại.”

Khán giả tỏ vẻ rất hưng phấn.

Ngô Hoán Nguyệt: “Bài hát này tên ‘Yesterday one more’ tên tiếng trung là ‘Tái hiện lại ngày hôm qua’.”

Abigail lại thích bài hát này, hào hứng nói: “Bài hát này lại là bản gốc sao?”

Ngô Hoán Nguyệt gật đầu: “Đúng vậy.”

Bốn giám khảo nhìn nhau, trong lòng hô to, trời ơi! Cuộc thi năm nay thực sự làm cho người ta bất ngờ, còn bất ngờ hơn cả năm ngoái.

Mà họ càng hứng thú hơn với người sáng tác.

Chỉ là bây giờ vẫn đang thi đấu, cho nên chuyện này chỉ có thể chờ đến khi kết thúc.

Ngày mai chính là trận chung kết, là thời điểm chọn ra quán quân.

Thậm chí theo họ thấy, nếu ngày mai cô ca sĩ Trung Quốc này còn có thể duy trì được trình độ này thì giành được chức quán quân tuyệt đối sẽ không có bất kỳ vấn đề gì.

Phòng livestream.

Cư dân mạng sôi trào.

“Mẹ kiếp! Lợi hại! Ngô Hoán Nguyệt thực sự quá lợi hại, đúng là ca sĩ số một cả nước mà.”

“Mẹ nó! Là bài hát của Lâm đại sư viết hay, có hiểu không không?”

“Đúng, đúng! Lâm đại sư lợi hại, tôi phục thật rồi. Đây rốt cuộc là người gì vậy, lại có thể viết ra bài hát như vậy, tôi cũng coi như là phục rồi đó.”

“Các người nói xem, liệu Ngô Hoán Nguyệt có đạt được quán quân không?”

“Vẫn khó nói, nhưng tôi cảm giác có khả năng đấy.”

Cư dân mạng xem phát sóng trực tiếp vẫn chưa thỏa mãn, lên mạng tìm kiếm bài hát này nhưng vẫn chưa thấy nó được phát hành.

Bản phát trức tiếp lại không thể phát lại được, cũng làm họ nóng lòng không thôi.

Họ rất muốn nghe lại bài hát này một lần nữa.

Hiện trường.

Một vài ca sĩ nước ngoài đang chăm chú nhìn, bắt đầu cùng người bên cạnh thảo luận. Họ cảm giác nữ ca sĩ Trung Quốc này thực sự rất mạnh, chất giọng không tệ. Hơn nữa bản thân bài hát này càng không tệ, đủ để trở thành một bài hát kinh điển.

Những yếu tố này cộng lại không thể coi thường được.

Phòng nghỉ ngơi.

Lâm Phàm nhìn Ngô Hoán Nguyệt trở lại thì tiến lên phía trước nói: “Rất tuyệt, so với hôm qua còn tuyệt hơn.”

Ngô Hoán Nguyệt cười nói: “Anh Lâm, em cũng cảm thấy bản thân biểu hiện tốt hơn hôm qua, chỉ là không biết kết quả cuối

cùng sẽ như thế nào, nghĩ đến nó em vẫn hơi căng thẳng.”

“Đây có gì mà căng thẳng chứ, rất tuyệt rồi. Cho dù kết quả cuối cùng như thế nào thì chỉ cần cố gắng là được.” Lâm Phàm cười nói.

“Vâng.” Ngô Hoán Nguyệt gật đầu. Bây giờ, nếu đã có thể nhìn thấy được hy vọng, vậy thì dĩ nhiên phải cố gắng hết sức.

Kết quả đã có.

Ngô Hoán Nguyệt đã thành công vào chung kết.

Ngược lại thì Kim Xán không được, không phải vì cô ta hát không hay, mà là lần này rất nhiều người mạnh, mọi người đều phát huy hết sức mạnh của mình.

Cho nên lựa chọn xong rồi thì chỉ có thể loại bỏ.

Khi nhìn thấy Chương tổng, nhìn vẻ mặt u ám của ông ta lộ ra vẻ rất khó chịu.

Lúc đầu phấn khởi đến đây, vốn dĩ là muốn thắng Lâm đại sư là được, nhưng ai mà ngờ được Lâm đại sư một đường thẳng tiến còn bọn họ thì như tàn tích chìm trong cát.

Trịnh Á không nói lời nào, chỉ sử dụng được hai bài hát đã viết, các ca khúc còn lại đều không có chỗ để dùng, đây thực sự là quá mất mặt.

Hơn nữa trước khi xuất phát đã đăng bình luận trên weibo, bây giờ kết quả thế này không phải là tự tát vào mặt mình sao?

Kim Xán không nói gì thêm, khi chạm mặt còn lặng lẽ lộ ra ý cười coi như là chào hỏi, ngược lại không còn vẻ cao ngạo ban đầu nữa.

Chương 2026: Ngây thơ

Hôm sau, tin tức trên mạng cũng được công bố. Weibo, diễn đàn đều có rất nhiều người không ngừng bình luận.

“Ngô Hoán Nguyệt đã tiến vào vòng chung kết rồi.”

“Không ngờ Kim Xán lại bị loại, thật là xấu hổ.”

“Thực ra thì xấu hổ cái gì chứ, có thể đứng trên sân khấu đã là không xấu hổ rồi. Hơn nữa thực sự hát rất hay, đáng được khích lệ. Nhưng mà cái tên Trịnh Á tự thổi phồng mình lợi hại, bây giờ chúng ta kéo sang weibo của hắn hỏi một chút xem giờ hắn ta nghĩ thế nào?”

“Đúng vậy, rốt cuộc là ai cho tên này dũng khí để khiêu chiến Lâm đại sư vậy? Bây giờ thua sấp mặt, hẳn là biết sự lợi hại của Lâm đại sư rồi.”

Khi Trịnh Á trở lại khách sạn, mở điện thoại lên và đăng nhập vào weibo, nhìn thấy những bình luận bên dưới thì tức đến mức suýt chút nữa đập vỡ điện thoại.

“Đại ca à! Anh cảm thấy thế nào rồi, dù sao thì khoe khoang cũng rất tốt đó.”

“Đúng vậy, tôi biết anh muốn xóa weibo, chúng tôi luôn ngồi chờ anh xóa weibo đó.”

“Có gan thì để bình luận này ở đây, xóa đi làm gì chứ?”

“Đám người ghê tởm này.” Trịnh Á nhìn vào weibo, tức đến mức mặt đỏ bừng, anh ta không ngờ đám người này lại ghê tởm như vậy, thực sự là khinh người quá đáng mà.

Sau đó cũng không quan tâm không hỏi, trực tiếp xóa bình luận đi. Dù sao cũng đã thua rồi, còn có thể làm gì nữa? Chỉ có thể về nước sớm, về phần sự việc sau đó, trong lòng anh ta cũng nguyền rủa tốt nhất là đám người kia cũng không được chọn.

Buổi tối.

Ngô Hoán Nguyệt nhắm mắt thư giãn, đây là cuộc tranh tài cuối cùng, đêm nay chính là trận quyết đấu phân định quán quân.

Dương Thiến nhìn thấy Ngô Hoán Nguyệt nghiêm túc như vậy, sau đó đi đến bên cạnh Lâm Phàm: “Lâm đại sư, ngài nói xem Hoán Nguyệt có thể thắng không?”

Lâm Phàm cười nói: “Ai biết được, cô ấy tự mình cố gắng hết sức là được.”

Bây giờ Dương Thiến cũng rất căng thẳng, đã đến chặng đường cuối cùng rồi, tất cả những ca sĩ ở đây đều rất lợi hại,

nhất định sẽ thể hiện hiện khả năng của mình.

Ai thắng ai thua, thực sự rất khó nói.

Trên sân khấu, người dẫn chương trình bước lên sân khấu: "Đêm nay sẽ là đêm tranh tài vị trí quán quân, hiện tại còn năm ca sĩ cuối cùng, rốt cuộc ai sẽ là người giành quán quân đây, chờ lát nữa mọi người có thể biết được rồi."

Abigail nhìn lên sân khấu: "Chờ lát nữa, xem đêm nay ca sĩ Trung Quốc kia sẽ mang đến bài hát gì cho chúng ta."

Lauren suy nghĩ một lúc rồi mở miệng nói: "Tôi nghĩ sẽ là một bài hát hay hơn nữa."

Hai vị giám khảo còn lại mỉm cười: "Lần này thật sự không ngờ là lại có một ca sĩ Trung Quốc đi tới vòng chung kết, chuyện này đúng là hiếm có."

Lúc này, khán giả ngồi bên dưới cũng hò reo.

Thậm chí đã có không ít khán giả hò reo tên của Ngô Hoán Nguyệt.

Abigail quay đầu lại cười: "Các người nhìn xem, Ngô Hoán Nguyệt đã giành được sự yêu thích của tất cả mọi người rồi."

Lauren: "Tất nhiên rồi, ngay cả tôi cũng rất thích vị ca sĩ Trung Quốc này, hy vọng đêm nay cô ấy có thể mang đến cho chúng ta bài hát khác biệt. Và bốn vị ca sĩ khác cũng thế, trong đó còn có người quen của tôi, tôi cũng muốn cô ấy giành được quán quân."

"Ha ha ha."

Rất nhanh, cuộc thi đã bắt đầu, thí sinh đầu tiên bước lên sân khấu, là một ông chú có mái tóc dài.

Nhưng tất cả mọi người đều biết ông ta, ông ta là một ca sĩ nhạc Rock rất nổi tiếng, thành tích bán đĩa nhạc rất cao, thực lực không thể coi thường.

Bốn vị giám khảo cũng hoan hô.

Lâm Phàm nhìn màn hình, sau đó cười nói: "Vị ca sĩ này rất lợi hại đó."

Dương Thiến: “Vâng, rất lợi hại, rất nổi tiếng, tôi cũng từng nghe nhạc của ông ta.”

“Hình như Hoán Nguyệt là người cuối cùng lên sân khấu nhỉ?” Lâm Phàm hỏi.

“Vâng.” Ngô Hoán Nguyệt mở mắt ra, coi như là đã thư giãn xong, cô rất coi trọng trận đấu cuối cùng này.

Rất nhanh, các thí sinh lần lượt lên sân khấu, không khí hiện trường đã lên đến đỉnh điểm. Đây không còn giống một cuộc tranh tài nữa mà giống một chương trình âm nhạc của các ca sĩ.

“Hoán Nguyệt, đến cô rồi.” Lâm Phàm cười nói.

Ngô Hoán Nguyệt đứng dậy, cô là thí sinh cuối cùng rồi, sau đó nặng nề gật đầu với Lâm Phàm rồi đi ra ngoài.

Lúc này bốn vị giám khảo đều rất mong đợi.

“Cuối cùng cũng đến cô ấy rồi, tôi rất mong đợi bài hát của cô ấy đó.” Abigail mỉm cười nói, rất mong chờ.

Các vị giám khảo khác cũng rất tò mò về Ngô Hoán Nguyệt đến từ Trung Quốc này, không biết cuối cùng sẽ như thế nào.

Lúc này, Ngô Hoán Nguyệt đứng trên sân khấu.

“Tôi rất vinh hạnh khi có thể đến được nơi này.” Ngô Hoán Nguyệt mở miệng nói.

Dưới sân khấu lập tức vang lên một tràng vỗ tay.

Trong phòng livestream, các khán giả cũng rất căng thẳng, cuối cùng cũng đến Ngô Hoán Nguyệt. Mà màn biểu diễn của các ca sĩ trước đó họ cũng nghe rồi, mặc dù nghe không hiểu nhưng cũng biết là rất lợi hại.

Cho nên mới căng thẳng, đây đúng là kẻ mạnh nhiều như mây mà.

Hiện trường.

“Một bài hát Innocence (Ngây thơ) dành tặng cho mọi người.”

Lời vừa nói ra.

Bốn vị giám khảo nhìn nhau.

Phong cách đã thay đổi.

Rất khác với những bài hát trước.

Điều này càng khiến họ mong đợi hơn.

Chương 2027: Kết quả cuối cùng

“Cô ấy thay đổi phong cách rồi, bài hát này rất khác với hai bài hát trước đó.” Abigail thở dài nói.

Mới đầu là khúc piano dạo đầu du dương êm tai, giống như là ánh mặt trời mới mọc buổi sáng sớm.

Lúc này, không chỉ Abigail đắm chìm vào trong đó, ngay cả những người khác cũng đều như vậy.

Khán giả im lặng, lắng nghe ca sĩ đang hát trên sân khấu, họ dường như đang hồi tưởng lại quá khứ. Cái thời ngây thơ ngày xưa đó, suốt quãng đường trải qua bao thăng trầm và trở thành bản thân như ngày hôm nay.

Bài hát này không hề khó hiểu, kèm theo âm thanh cùng giai điệu tuyệt vời.

Khán giả cũng dần dần mê say.

Lauren nhẹ nhàng nói: “Đôi khi nhìn vào gương, tôi cũng không biết từ khi nào khuôn mặt ngây thơ non nớt ngày đó đã đi đâu mất rồi, chỉ còn lại gương mặt mệt mỏi và một tấm mặt nạ thế tục này.”

Hai giám khám còn lại cũng vậy, mặc dù vẫn chưa nghe xong nhưng cũng đánh giá rất cao về bài hát này.

Bài hát này quá hoàn hảo.

Cho dù là chất lượng âm thanh hay bài hát đều hoàn mỹ như vậy.

Phòng nghỉ ngơi.

Bốn ca sĩ còn lại cẩn thận lắng nghe, từ trong bài hát này họ đều có những cảm giác khác nhau.

Nếu chọn quán quân thì họ đều cho rằng, nữ ca sĩ Trung Quốc này xứng đáng giành được quán quân.

Đây là danh tiếng đúng với thực lực, không có bất kỳ sự giả dối nào.

Khi âm thanh dần dần biến mất.

Ban giám khảo và khán giả của hiện trường nhất thời rơi vào im lặng, hình như đang suy nghĩ chuyện đã xảy ra trong quá khứ.

Bốp bốp bốp!

Có người vỗ tay, hơi thưa thớt, nhưng ngay sau đó lại truyền đến những tiếng vỗ tay dày đặc.

Ngô Hoán Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, cô ấy đã cố gắng hết sức và dùng hết sức lực của mình rồi.

Sau đó chậm rãi đi xuống sân khấu.

Trong phòng nghỉ ngơi.

Lâm Phàm rất hài lòng gật đầu nói: "Hoán Nguyệt, cô hát rất hay, rất tuyệt đó."

"Thật sao?" Ngô Hoán Nguyệt hưng phấn hỏi, đã đến nước này rồi cô chỉ có thể dùng hết sức lực của mình, không chỉ là để chứng minh bản thân, mà còn để chứng minh với anh Lâm.

Để tất cả mọi người đều biết rằng bài hát mà anh Lâm viết là tuyệt nhất, chứ không tệ như tất cả những gì mà các người nói.

"Ừm, đương nhiên là thật, không tin thì cô hỏi Dương Thiến đi." Lâm Phàm nói.

Người quản lý Dương Thiến vô cùng kích động nắm lấy tay Ngô Hoán Nguyệt: "Hoán Nguyệt, thực sự rất tuyệt, em hát rất hay."

Lúc này, bên ngoài truyền đến âm thanh của người dẫn chương trình.

"Đi đi, nói không chừng cô thực sự có thể giành được chức quán quân đó." Lâm Phàm cười nói.

"Vâng."

Ngô Hoán Nguyệt gật đầu, sau đó đi ra ngoài.

Trên sân khấu, năm ca sĩ lên sân khấu, người dẫn chương trình đứng ở một bên.

Đêm nay là có thể quyết định ai là quán quân, không chỉ năm ca sĩ căng thẳng, ngay cả tất cả khán giả cũng đều rất căng thẳng.

Phòng phát sóng trực tiếp.

“Con mẹ nó! Hồi hộp quá đi, nếu Hoán Nguyệt giành được quán quân thì tốt quá rồi.”

“Tôi cũng hy vọng Hoán Nguyệt giành được quán quân, nhưng sự lựa chọn cuối cùng còn phải xem những người này lựa chọn thế nào.”

“Bài hát vừa nãy mà Hóa Nguyệt hát quả thực quá hay, không ngờ bài hát tiếng anh của Lâm đại sư viết lại hay như vậy.”

“Nói như vậy không phải là đang nói nhảm sao? Bây giờ người trong ngành đều nói bài hát của Lâm đại sư là có giá trị nhất và khó có được nhất. Cho đến nay, hình như chỉ có mỗi Ngô Hoán Nguyệt là nhận được bài hát do Lâm đại sư đặc biệt viết cho.”

“Lâm đại sư chính là nhà soạn nhạc chính của Ngô Hoán Nguyệt, người bình thường không được đối đãi như vậy đâu.”

Triệu Chung Dương mở miệng nói: “Các người còn bình luận mấy cái này làm gì? Chờ lát nữa sẽ quyết định ai sẽ là người giành được quán quân, thực sự tôi hồi hộp quá đi.”

Lúc này, bình luận chuyển động, tất cả đều ủng hộ Ngô Hoán Nguyệt.

Trong phòng nghỉ ngơi.

Điền Thần Côn nói: “Tên nhóc cậu bấm ngón tay tính toán một chút xem có thể giành được quán quân hay không, làm vậy chẳng phải là được giải quyết rồi hay sao?”

Lâm Phàm nhìn một cái: “Vậy thì còn có ý nghĩa gì nữa chứ.”

Chính vào lúc này, hiện trường bùng lên tiếng hò reo.

“Con mẹ nó! Hoán Nguyệt giành được quán quân rồi.” Lúc này, Điền Thần Côn kinh hô một tiếng, vẻ mặt hưng phấn đó giống như không còn gì để mất vậy.

Dương Thiến cũng vui mừng hò reo.

Trên sân khấu.

Khi Ngô Hoán Nguyệt nghe thấy mình đạt giải thì không dám tin, khi nghe thấy âm thanh của người dẫn chương trình thì kích động cúi đầu.

“Cảm ơn!”

Ánh mắt nhìn về phía phòng nghỉ ngơi nhưng lại không nhìn thấy, cô rất muốn nói với anh Lâm rằng cô đạt giải rồi.

Cư dân mạng trong phòng phát trực tiếp cũng bắt đầu sôi trào, không ngờ đạt giải thật.

Mà Chương tổng cũng đang xem phát trực tiếp, khi nhìn thấy cảnh này lập tức ném điện thoại không muốn xem nữa, ông ta không ngờ bọn người Lâm đại sư lại thực sự đạt giải.

Trên sân khấu, bốn ca sĩ khác cũng vui vẻ tươi cười, họ thua tâm phục khẩu phục, đối phương biểu hiện rất hoàn mỹ.

Ngay cả họ cũng rất thích bài hát của ca sĩ Trung Quốc này, thực sự quá hay.

Abigail: “Chúc mừng cô!”

“Cảm ơn.” Ngô Hoán Nguyệt nói cảm ơn, thực sự không biết là nên nói cái gì.

…

Chương 2028: Tôi sẽ bảo vệ mọi người

Abigail tò mò hỏi: “Tôi muốn biết, ba bài hát này đều là do cô tự mình viết sao?”

Ngô Hoán Nguyệt lắc đầu: “Không phải, là một người rất quan trọng với tôi viết cho tôi, sau khi tôi ra mắt thì tất cả những bài hát đều do anh ấy viết.”

Xôn xao!

Abigail không ngờ lại có người có tài hoa như vậy.

Mà các khán giả trong phòng livestream cũng kích động.

“Mẹ kiếp! Ngô Hoán Nguyệt tỏ tình với Lâm đại sư.”

“Tình cảm thật mãnh liệt, quả đúng là tình cảm mãnh liệt, không ngờ lại nghe được lời này.”

“Mẹ nó! Đây rốt cuộc là họ đang nói cái gì, tôi nghe không hiểu tiếng Anh, mong đại ca nào giải thích với.”

“Lầu trên ơi, anh ngốc à? Không phải có người nói rồi hay sao, Ngô Hoán Nguyệt tỏ tình với Lâm đại sư đó.”

Abigail rất tò mò: “Vậy người rất quan trọng với cô có đến hiện trường không?”

Ngô Hoán Nguyệt gật đầu: “Có, đang ở sau sân khấu.”

Mà Lâm Phàm đang nhìn màn hình cũng chỉ đành mỉm cười.

Lúc này, nhân viên công tác đi đến mới hắn lên sân khấu.

Khán giả dưới sân khấu đều rất tò mò, không biết người có thể viết ra bài hát như vậy rốt cuộc là ai.

Lúc này, khi ánh đèn chiếu vào Lâm Phàm, hiện trường lại xôn xao, không ngờ người viết ra bài hát như vậy lại trẻ như vậy.

“Chào các vị giám khảo và khán giả.” Lâm Phàm cười nói.

“Là cậu ấy, là cậu ấy…” Lúc này, Lauren kinh ngạc đứng dậy.

Abigail cười: “Lauren, cho dù gặp được đại sư sáng tác, cũng không cần hưng phấn như vậy chứ.”

Lauren lắc đầu: “Không phải, cậu ấy là Lâm đại sư của Trung Quốc, vị đại sư đã đánh bại bệnh máu trắng và HIV-AIDS. Đồng thời còn có chế tạo chân tay giả hoàn mỹ, thứ mà thằng nhóc nhà tôi bây giờ đang dùng chính là cái này.”

Câu nói này phát ra từ micro.

Khán giả ở hiện trường đều đứng dậy, nếu muốn hỏi họ ngưỡng mộ ai nhất ở Trung Quốc thì nhất định sẽ chọn Lâm đại sư đầu tiên.

Abigail há to miệng, không ngờ lại lại là nhân vật lớn như vậy.

“Lâm đại sư…”

Khán giả dưới sân khấu đều hò reo, rất hưng phấn.

Lâm Phàm cười và vẫy tay về phía khán giả ở dưới sân khấu.

Phòng livestream.

“Không ngờ Lâm đại sư lại nổi tiếng như vậy.”

“Đùa à, nhất định là nổi tiếng rồi, cũng không xem thử xem Lâm đại sư đã làm bao nhiêu chuyện, sao có thể đùa được.”

“Đúng vậy, đã thật! Tôi vẫn thích nhìn thấy tình huống Lâm đại sư làm người ta kinh ngạc. Bổn đại sư không chỉ biết đánh bại bệnh tật, ngay cả viết bài hát cũng đều là đỉnh cao.”

“Ha ha ha…”

Hôm sau, trên máy bay.

Đêm qua giành được quán quân khiến Ngô Hoán Nguyệt hưng phấn cả nửa ngày. Mà Ngô Hoán Nguyệt không muốn nhận chiếc cup này, mà là dành cho Lâm Phàm coi như là một món quà.

Lâm Phàm cũng không nói gì, nếu đã cho mình thì hắn đành phải nhận lấy thôi.

“Vui như vậy sao, cả một đêm rồi đó nha.” Lâm Phàm nhìn Ngô Hoán Nguyệt ngồi bên cạnh cười nói.

Ngô Hoán Nguyệt mím môi, cố nhịn không cười: “Anh Lâm, chuyện này nhất định phải vui vẻ rồi. Nhưng mà, nếu không phải anh Lâm thì em cũng không thể giành được chiếc cup này đâu.”

Lâm Phàm xoa đầu Ngô Hoán Nguyệt: “Thực ra vẫn là dựa vào bản thân cô.”

Điền Thần Côn ở một bên nói: “Đúng, đúng. Đây chính là năng lực của bản thân Hoán Nguyệt, rất lợi hại đó nha.”

Nhận được lời khen ngợi từ mọi người, Ngô Hoán Nguyệt rất vui.

Ầm ầm!

Chính vào lúc này, máy bay bắt đầu rung chuyển, hơn nữa còn chấn động rất lớn.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Lâm Phàm nghi hoặc hỏi.

Mà lúc này, âm thanh của cô tiếp viên hàng không vang lên trong loa thông báo, bảo mọi người đừng căng thẳng, chỉ là gặp phải dòng khí lưu mà thôi.

“Không phải là xảy ra chuyện gì rồi đó chứ?” Điền Thần Côn lẩm bẩm.

Lâm Phàm trừng mắt: “Cái miệng quạ này của ông, bớt nói lời xui xẻo đi.”

Nhưng Lâm Phàm vẫn đặt tay xuống dưới khẽ bấm tay tính toán. Tính toán xong hắn cau mày, cảm thấy có dự cảm không lành.

Bùm!

Đột nhiên một tiếng hét lớn truyền đến, hành khách bên cạnh chỉ ra ngoài: “Cháy rồi, cháy rồi!”

Lâm Phàm đứng dậy, vội vàng xông qua đó, đột nhiên cánh máy bay bốc cháy. Đúng là gặp quỷ rồi, chuyện này còn khó hơn so với trúng số ấy chứ.

Không lâu sau, hành khách trên máy bay đều bắt đầu hoảng sợ.

“Sao vậy?” Điền Thần Côn vội vàng hỏi, không phải đoán trúng gì rồi đấy chứ, thực sự gặp quỷ sao?

Bùm!

Tiếng nổ vang lên, hình như là có cái gì đó đang cháy, lập tức cánh máy bay bị gãy, máy bay bắt đầu rung lắc dữ dội.

Ngay lập tức mọi thứ trở nên hỗn loạn, Lâm Phàm lập tức vận dụng kiến thức võ hiệp của mình để bảo đảm sự an toàn của toàn bộ hành khách trên máy bay, không để họ bị thứ gì đụng trúng.

“Chết rồi! Đây đang ở trên không, bên dưới lại là biển, máy bay không thể cứu được nữa rồi.”

Lâm Phàm ổn định cơ thể, ghé mắt vào cửa sổ nhìn xuống bên dưới. Mặc dù bị mây che phủ nhưng vẫn có thể nhìn thấy trên mặt biển bên dưới đang có một con tàu.

“Cơ hội chỉ có một lần.”

“Hả?”

“Lúc này, Ngô Hoán Nguyệt hét lớn: “Anh Lâm, anh Lâm…”

Cho dù máy bay đang rung lắc dữ dội đến đâu nhưng Lâm Phàm cũng không hề nhúc nhích, ôm Ngô Hoán Nguyệt trong lòng, xoa đầu cô nói: “Đừng sợ, đừng lo lắng, tôi ở đây.”

Sau đó cũng xoa đầu Ngô U Lan ở bên cạnh: “Đừng sợ, tôi sẽ bảo vệ mọi người.”

Chương 2029: Người bay

Máy bay nhanh chóng lao xuống bên dưới.

Lâm Phàm đã chuẩn bị sẵn sàng, khí tức tản ra toàn lực vận dụng kiến thức võ hiệp. Khí tức vô hình cởi hết dây an toàn của tất cả hành khách, sau đó khí tức quấn lấy cơ thể mọi người, khống chế họ.

“Anh Lâm.” Ngô Hoán Nguyệt cảm giác cơ thể của mình mất đi khống chế, hình như đang bị cái gì đó điều khiển. Mà những hành khách khác thì lại hoảng sợ, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Lâm Phàm đến bên cạnh Ngô Hoán Nguyệt và Ngô U Lan, trong máy bay rung chuyển dữ dội như vậy nhưng Lâm Phàm đi lại rất bình ổn, cảnh tượng này hoàn toàn không có một chút khoa học nào.

“Đừng sợ, đợi lát nữa tôi sẽ đưa mọi người đi.”

“Anh Lâm, anh…” Lúc này, đầu óc của Hoán Nguyệt và U Lan trống rỗng, dường như là chưa hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Lâm Phàm cười: “Không sao, tôi có cách.”

Lúc này, nhân viên phi hành đoàn cũng phát hiện không thể khống chế được cơ thể mình nữa, trực tiếp lơ lửng trong không khí, điều này khiến họ hoảng sợ. Đây hoàn toàn không phải là kiến thức bình thường họ biết nữa.

Lâm Phàm đi đến bên cạnh, trực tiếp giơ chân lên đạp vào vách máy bay tạo thành một cái lỗ lớn.

Khí cương được hình thành, bảo vệ lối vào của lỗ và ngăn luồng không khí bên ngoài thổi vào.

Khi thời cơ đến, hắn trực tiếp không chế tất cả mọi người trên máy bay và đưa tất cả bay ra ngoài.

Đây cũng là lần đầu tiên hắn không kiêng nể gì phát huy kiến thức võ hiệp hoàn toàn như vậy.

Mặc dù phân loại kiến thức võ hiệp rất cường đại, nhưng cuối cùng cũng không phải là kiến thức tiên hiệp, cứu hết tất cả mọi người ra ngoài đã là cực hạn rồi.

Ngô Hoán Nguyệt và Ngô U Lan bị khống chế nhanh chóng bay ra ngoài máy bay, sau đó nhìn thấy Lâm Phàm còn đang ở trong máy bay thì lập tức hét lên: "Anh Lâm…"

Lâm Phàm cười, sau đó vẻ mặt trở nên nghiêm túc, áp lực bây giờ rất lớn. Bởi vì phải khống chế lơ lửng nhiều người như vậy, sau đó thả về phía con tàu, hành động như vậy đã muốn lấy mạng của hắn rồi.

Con tàu này là một con tàu chở hàng. Lúc này, các nhân viên trên trên tàu luôn cảm thấy hình như đang có tiếng nổ lớn trên bầu trời.

Khi ngẩng đầu lên thì phát hiện trên đỉnh đầu có rất nhiều bóng đen.

"Con mẹ nó! Có người đang bay đến."

"Bay cái đầu cậu đấy, nằm mơ giữa ban ngày à."

"Không phải, anh tự xem đi."

Người kia ngẩng đầu lên trong nháy mắt cũng sững sờ, trên trời đúng là có người thật. Hơn nữa không chỉ một người, mà là rất nhiều người.

"Thần tiên…"

Không lâu sau, dưới sự khống chế của Lâm Phàm thì những người này đã nhanh chóng rơi xuống, cuối cùng khi chạm đến mặt tàu thì ổn định rơi xuống.

Đám người hoảng loạn vẫn còn chưa kịp hồi phục lại, nhưng khi nhìn thấy tình huống xung quanh thì nhất thời sững sờ, chuyện gì vậy? Vừa nãy còn đang rơi từ máy bay xuống, sao lại như chưa có chuyện gì xảy ra vậy?

Chẳng lẽ tất cả những điều này chỉ là một giấc mơ?

“Anh Lâm…” Sau khi Ngô Hoán Nguyệt và Ngô U Lan rời xuống, có thể khống chế được cơ thể của mình, sau đó lập tức đi đến bên thành tàu hét về phía bầu trời xa xa.

Nước mắt chảy dài trên khuôn mặt các cô.

Người khác không biết là xảy ra chuyện gì, nhưng các cô biết, chuyện này tất cả đều là do anh Lâm làm.

“Ha ha, tôi chưa chết.”

“Chao ôi, Bồ Tát phù hộ, tôi cũng không sao.”

“Vợ ơi!”

“Chồng ơi!”

Bầu không khí phấn khích tràn ngập trong lòng tất cả mọi người, họ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng đột nhiên an toàn. Điều này khiến họ không hiểu rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.

Điền Thần Cồn phản ứng rất nhanh, nhưng nhìn một vòng cũng không thấy Lâm Phàm, vội vàng đến chỗ Ngô Hoán Nguyệt: “Tên nhóc đó đâu?”

“Anh Lâm, vẫn còn ở trên máy bay.” Ngô Hoán Nguyệt và Ngô U Lan hét lên.

“Cái gì? Vậy chúng ta bị sao vậy? Còn tên nhóc đó thì sao?” Điền Thần Côn nói.

“Là anh Lâm đã cứu chúng ta.”

Ngô Hoán Nguyệt nhìn chiếc máy bay đang dần dần biến mất, không khỏi ngồi phịch xuống đất.

Lúc này, các nhân viên trên tàu đối diện với cảnh tượng kinh hoàng này, cũng nhanh chóng gọi điện thoại.

“Alo? Alo? Cứu mạng, có thần tiên rơi từ trên trời xuống.”

“Là thật đó, thực sự có thần tiên, tôi lừa các người làm gì?”

“Mẹ kiếp! Cúp máy của tôi làm gì vậy chứ!”

Lúc này, những người không hiểu chuyện gì từ trên máy bay rơi xuống cũng muốn gọi điện thoại, nhưng lại phát hiện điện thoại không có tín hiệu.

Sau đó họ nhanh chóng mượn điện thoại trên tàu để gọi điện thông báo, họ biết đây không phải mơ, mà là thật.

Lúc này, Ngô Hoán Nguyệt bắt lấy thuyền trưởng nói: "Qua bên đó, qua bên đó đi, máy bay bên đó còn có người."

"Cô gái, xin cô hãy bình tĩnh một chút, bây giờ chúng tôi vẫn chưa biết là có chuyện gì đâu đó." Thuyền trưởng là người Trung Quốc, đối mặt với loại chuyện thế này, ông ta cũng hoang mang.

"Tôi xin ông, anh Lâm vẫn còn ở trên máy bay, chúng tôi phải đến đó." Ngô Hoán Nguyệt khóc lóc cầu xin.

Thuyền trưởng: "Cô gái, bây giờ không phải là lúc đi…"

"Con mẹ nó, tôi bảo ông qua đó…" Ngô Hoán Nguyệt không còn vẻ dịu dàng trước đó nữa, ngược lại giống như một con sư tử cái, lập tức trở nên tức giận.

Thuyền trưởng sững sờ, ngơ ngác đứng tại chỗ, giống như là bị Ngô Hoán Nguyệt dọa cho sợ hãi.

Chương 2030: Lâm đại sư mất tích

Hôm sau!

Rất nhiều cư dân mạng không xem buổi phát sóng trực tiếp tối qua đều đang mong đợi, không biết quán quân cuối cùng rốt cuộc là ai.

Chỉ là, vào sáng sớm, khi có cư dân mạng lấy điện thoại ra tra tin tức thì bỗng bàng hoàng.

'Lâm đại sư ngồi máy bay trở về nhưng xảy ra chuyện'

'Hàng trăm hành khách thần kỳ sống sót trở về, Lâm đại sư và một hành khách đã biến mất.'

'Lâm đại sư còn sống không?'

Đồng thời còn xuất hiện một bài đăng.

"Hôm qua, máy bay mà nhóm người Lâm đại sư ngồi xảy ra chuyện, hàng trăm hành khách đã rơi từ trên trời xuống một con tàu chở hàng trên biển một cách thần kỳ. Thế nhưng Lâm đại sư và một hành khách khác không rõ tung tích. Bây giờ hai

nước đang tìm kiếm và cứu hộ chiếc máy bay gặp nạn đó, tạm thời vẫn chưa có manh mối, nhưng theo kinh nghiệm trước đây thì khả năng sống sót gần như bằng không."

Khi rất nhiều cư dân mạng nhìn thấy tin tức này, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, đây là chuyện không thể nào.

Đây chắc chắn là ai đó ăn no rảnh mỡ, ở không đi gây sự mà ra.

Nhưng khi tiếp tục tìm kiếm tin tức, họ đã tin rằng đây là sự thật.

Dưới weibo của Lâm Phàm.

"Lâm đại sư, cậu nhất định không được xảy ra chuyện, cậu là đấng toàn năng mà."

"Tôi không tin, tôi không tin! Con người Lâm đại sư tốt như vậy, sao có thể xảy ra chuyện được! Đây nhất định là một trò đùa thôi phải không."

"Ha ha, chết hay lắm, cái tên này nên chết đi."

"Con mẹ nó cái tên lầu trên! Cho dù tôi có ngồi tù cũng sẽ đánh gãy hai chân của mày."

"Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy? Sao có thể xảy ra chuyện như vậy chứ?"

"Sự việc đã được xác nhận, đám người Ngô Hoán Nguyệt đã sống sót một cách thần kỳ, nhưng Lâm đại sư lại biến mất."

Khi Vương Minh Dương nhìn thấy tin tức thì đứng không vững mà ngã xuống đất. Sau đó giống như bị điên, chuyện gì cũng mặc kệ không hỏi, nhanh chóng tìm cách đi tìm người. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

"Người anh em ơi, cậu không được xảy ra chuyện gì đâu đó, nếu cậu xảy ra chuyện thì bảo tôi phải làm sao đây?" Vương Minh Dương lái xe, hai mắt đỏ hoe vội vàng lái xe về phía sân bay, anh ta muốn đến trạm cứu nạn ở đó.

Ting ting!

Nghe máy.

"Vương tổng, chúng ta ký hợp đồng giữa hai chúng ta đi."

“Trần tổng, thật ngại quá, xảy ra chuyện rồi, tôi không ký nổi nữa.”

“Vương tổng, anh cũng chẳng ra làm sao cả, nói lời không giữ lời, vẫn là mau chóng ký đi.”

Vương Minh Dương lúc này đang tức giận: “Ký cái rắm! Ký ký, người anh em của tôi xảy ra chuyện rồi, tôi ký cái rắm!”

Tút tút!

Sau đó cũng không quan tâm cái gì nữa, nhanh chóng lái xe đến sân bay.

Khi Triệu Minh Thanh nhìn thấy tin tức thì sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ, ngồi trên ghế ôm ngực: “Bà ơi, mau đưa tôi đến sân bay… đến sân bay.”

Ông ta không dám tin rằng lão sư của mình sẽ xảy ra chuyện, ông ta thực sự không dám tin.

Cho dù thế nào ông ta nhất định phải đến hiện trường.

Liễu Nhiếp đang ở khách sạn, khi nhìn thấy tin tức sắc mặt cũng thay đổi, sau đó vội vàng đi ra ngoài, trực tiếp chạy đến sân bay.

Hào Giang.

Lưu Tuyết Dao đang phụ trách chuyện của công ty, khi lướt điện thoại và nhìn thấy tin tức trong đó thì toàn thân chết lặng sắc mặt tái nhợt, sau đó giống như bị điên chạy ra ngoài.

Lại một ngày trôi qua.

Vẫn chưa có tin tức gì, vẫn đang tìm kiếm cứu nạn. Nhưng cùng với sự trôi qua của thời gian, tất cả mọi người đều biết rằng khả năng sống sót đã không còn, làm sao có người có thể sống sót được?

Trong đội ngũ tìm kiếm và cứu hộ.

Đám người Liễu Nhiếp, Vân Tuyết Dao, Ngô Hoán Nguyệt, Ngô U Lan, Triệu Minh Thanh, Vương Minh Dương đều đang lo lắng tìm kiếm.

Bốp!

Lúc này, Vân Tuyết Dao đi đến trước mặt Vương Minh Dương tát anh ta một cái, vẻ mặt tức giận nói: "Đều tại anh! Nhất định cứ phải để người ta tham gia cuộc thi quốc tế làm gì, bây giờ anh Lâm xảy ra chuyện như vậy."

Điền Thần Côn nhanh chóng kéo Vân Tuyết Dao ra: "Chuyện này chẳng ai muốn đâu."

Vân Tuyết Dao tức giận nhìn Vương Minh Dương, chỉ vào đối phương nói: "Tôi nói cho anh biết, nếu thực sự xảy ra chuyện thì tôi nhất định sẽ không để anh sống yên ổn đâu, Vương Minh Dương, cái đồ khốn kiếp này!" Vân Tuyết Dao rống lên.

Vương Minh Dương tự tát mình một cái nói: "Đúng, là lỗi của tôi, nhìn thấy cuộc thi quốc tế thì cứ nhất định bảo Ngô Hoán Nguyệt tham gia. Nếu không tham gia thì đã không xảy ra chuyện rồi, thà là tôi đi chứ không phải là cậu ấy thế này."

"Đủ rồi! Bây giờ phải tìm được anh Lâm." Ngô U Lan hai mắt đỏ hoe tức giận hét lên.

Vương Minh Dương đến bên thành tàu, nặng nề đám một cú, trong lòng cũng rất hối hận.

Hai nước đều đang tìm kiếm xác của máy bay, nhưng trong lúc nhất thời vẫn chưa tìm thấy.

Mà ở một hòn đào rất nhỏ, rất nhỏ nào đó.

"Lâm đại sư, thực sự rất cảm ơn anh, nếu không có anh thì tôi đã chết rồi."

Lâm Phàm cười: "Không có gì mà."

Chương 2031: Đã lâu không gặp

Người trẻ tuổi vẫn rất sợ hãi, lúc đó cậu ta đang đi nặng trong nhà vệ sinh của máy bay thì đột nhiên cả máy bay rung chuyện, toàn thân cậu ta va đập đi va đập lại trong nhà vệ sinh. Cuối cùng một bãi phân trực tiếp đập vào mặt cậu ta, sau đó cậu ta ngất đi.

Khi tỉnh lại thì thấy bản thân đã xuất hiện trên hòn đảo nhỏ này.

Cậu ta thậm chí không biết là chuyện gì xảy ra, nhưng biết rằng nhất định là Lâm đại sư đã cứu cậu ta.

“Mắc câu rồi, mắc câu rồi.” Lâm Phàm kêu lên.

“Lâm đại sư, đừng chọc tôi nữa, ở đây chẳng có gì cả, sao có thể có cá chứ?” Người trẻ tuổi nói.

Chỉ là, lúc này thực sự có một con cá tự mình bơi đến và mắc cạn.

Lâm Phàm bắt lấy cá: “Đây không phải có rồi hay sao? Châm lửa đi, hôm nay ăn cá nướng.”

Người trẻ tuổi nhìn Lâm đại sư hoàn toàn sững sờ, như vậy cũng được sao?

Nhưng đối với người trẻ tuổi, ở cùng Lâm đại sư thực sự rất có cảm giác an toàn, sau đó cũng cười: “Được, bây giờ tôi sẽ đi kiếm củi.”

Thời gian dần trôi qua.

Tình hình trên mạng cũng ngày càng tồi tệ hơn.

“Lâm đại sư có lẽ thực sự rời xa chúng ta rồi.”

“Sao có thể như vậy, tôi không tin, Lâm đại sư nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

“Đúng vậy, chỉ với hàng trăm người hạ xuống an toàn một cách khó hiểu đó là tôi tin rằng nhất định sẽ có kỳ tích xảy ra.”

“Các người nói xem, liệu có phải là Lâm đại sư vì cứu họ cho nên mới…”

“Tôi tin, bây giờ cho dù nói cái gì tôi cũng tin. Trước đây thấy các người khen Lâm đại sư thì tôi đều đối nghịch với các người, thực ra tôi thực sự là fan cuồng của Lâm đại sư, chỉ là chưa từng hâm mộ cậu ấy một lần, vậy mà lại nhận được tin tức như vậy. Bây giờ cho dù nói gì, chỉ cần liên quan đến Lâm đại sư, có lợi ích, tôi đều tin.”

“Từ lúc Lâm đại sư xem bói cho người khác thì tôi đã theo dõi cậu ấy rồi, mỗi một việc mà cậu ấy làm đều làm mọi người yêu thích, thực sự không muốn người như vậy rời xa chúng ta.”

Và khi tất cả mọi người đều đang lo lắng cho Lâm đại sư.

Trên hòn đảo nhỏ kia.

Lâm Phàm và người trẻ tuổi đang ôm lấy bụng nằm nghỉ: "Ăn no quá."

Người trẻ tuổi cười nói: "Lâm đại sư, tay nghề của anh thật tuyệt, không cần nguyên liệu gì mà cũng có thể làm ra món ăn ngon như vậy."

Lâm Phàm cười: "Đùa à, cũng không xem thử xem tôi là ai, có thể đùa được sao?"

"Lâm đại sư, anh nói xem họ có tìm thấy chúng ta không?" Người trẻ tuổi lo lắng hỏi.

"Chắc chắn là có, yên tâm đi." Lâm Phàm nói.

Sau đó nhìn bầu trời đang tối sầm lại, ở đó có những ngôi sao đang lấp lánh.

"Ôi…" Lâm Phàm trong lòng thở dài, hắn biết bây giờ có người đang lo cho hắn, nhưng không còn cách nào khác, không có bất cứ công cụ nào để liên hệ cả.

Mà lúc này, tin tức trên mạng vẫn đang tiếp tục.

'Đã tìm thấy xác máy bay, nhưng không tìm được thi thể Lâm đại sư và một hành khách khác.'

'Phạm vi tìm kiếm và cứu nạn đã được mở rộng, tình hình cụ thể sẽ tiếp tục được theo dõi.'

Mỗi một ngày trôi qua là càng khiến cho nhiều người lo lắng, tất cả mọi người đều đang chờ đợi.

Họ nhất định phải nhìn thấy thi thể của Lâm đại sư thì mới tin rằng chuyện này là thật.

Một ngày nữa trôi qua.

"Lâm đại sư, có thuyền đến rồi, có thuyền đến rồi!" Người trẻ tuổi vui mừng hét lên, sau đó vẫy tay về phía phương xa hét lớn: "Này, này…"

Lâm Phàm ngồi dậy thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đến rồi.

Trên thuyền.

“Là Lâm đại sư, còn có hành khách kia nữa.”

“Lâm đại sư vẫn còn sống!”

Đội tìm kiếm và cứu nạn vui mừng hét lớn.

Đám người Ngô U Lan kích động đến mức lệ rơi đầy mặt.

Thuyền đến gần bên bờ.

Lâm Phàm đứng ở đó vẫy tay về phía mọi người: “Chào các vị, đã lâu không gặp.”

Bịch!

Một bóng người lao vào trong lòng Lâm Phàm.

“Anh Lâm, em còn tưởng sau này sẽ không gặp được anh nữa.” Ngô Hoán Nguyệt khóc nói.

Sau đó Ngô U Lan, Vân Tuyết Dao cũng lao đến.

“Đừng sợ, đừng sợ, không phải không có chuyện gì rồi sao?” Lâm Phàm cười, không ngờ đãi ngộ lại tốt như vậy.

Liễu Nhiếp đứng ở một bên cũng thở phào nhẹ nhõm, cô ta cũng không biết nên nói thế nào về tên này, có chút thiện cảm nhưng cũng có chút lo lắng.

Lâm Phàm nhìn thấy Liễu Nhiếp nói: “Đến cũng đã đến rồi, cùng nhau đi, vừa hay vẫn còn chỗ nè.”

Liễu Nhiếp trừng mắt nhìn Lâm Phàm nói: “Mơ đi.”

“Ha ha.” Lâm Phàm cười.

“Được rồi, được rồi, chúng ta cùng nhau về nhà…”

Vương Minh Dương: “Có người đẹp bên cạnh, ngay cả nói chuyện cũng không thèm nói với tôi một câu.”

Triệu Minh Thanh cảm thán: “Lão sư, không sao là tốt rồi, thực sự là suýt dọa chết người rồi đó.”

Dần dần, con thuyền tìm kiếm và cứu hộ rời khỏi hòn đảo nhỏ này lái về phía tương lai.

Ba năm sau.

‘Thiên hậu quốc tế Ngô Hoán Nguyệt giành được giải thưởng, trở thành nữ nghệ sĩ xuất sắc nhất thế giới.’

‘Thiên hậu quốc tế Ngô Hoán Nguyệt giành được giải thưởng ca sĩ xuất sắc nhất thế giới.’

‘Thiên hậu quốc tế Ngô Hoán Nguyệt giành được giải thưởng nghệ sĩ có ca khúc bán chạy nhất thế giới’

‘Thiên hậu quốc tế Ngô Hoán Nguyệt giành được giải thưởng danh dự nghệ sĩ thế giới trọn đời’

Chương 2032 - Kiến thức tiên hiệp

Khi Ngô Hoán Nguyệt giành được những vinh dự đỉnh cao này, tất cả mọi người đều phát hiện Ngô Hoán Nguyệt đã biến mất khỏi tầm mắt của họ, giống như đã bốc hơi khỏi thế gian vậy.

Phố Vân Lý, bóng dáng Lâm đại sư đã lâu không còn xuất hiện, nhưng phố Vân Lý lại luôn tồn tại và duy trì độ hot như trước đây.

Đồng thời cũng được đánh giá là khu thương mại 5A, cũng là khu thương mại 5A đầu tiên trên cả nước.

Trong cửa hàng, Triệu Minh Thanh, Điền Thần Côn, Ngô Thiên Hà đều đang yên lặng canh giữ cửa hàng. Ngô U Lan cũng biến mất, mỗi lần khi có người hỏi nhân viên trong cửa hàng đi đâu rồi thì họ cũng chỉ cười đáp lại.

Nói là đi theo đuổi hạnh phúc rồi.

Bánh kếp của Lâm đại sư trở nên thất truyền, hôm đó trước khi rời đi, chiếc bánh mà cuối cùng mà Lâm đại sư làm được người ta cất giữ không nỡ ăn.

Ở một khu đào viên nào đó cách xa thành phố, nơi đây có vài ngôi nhà gỗ.

“Thực ra nơi này cũng không tệ, rất đẹp. Trước đó không lâu anh phát hiện ra nơi này đó.” Lâm Phàm cười nói.

“Tạm được.”

“Ừm, không thoải mái bằng thành phố lớn.”

“Đây mà gọi là thế ngoại đào viên sao, rất bình thường mà.”

“Sau này sẽ ở đây sao? Bỏ đi, nhìn bộ dạng anh ngoan ngoãn như vậy, tôi đành miễn cưỡng đồng ý vậy.”

Bên cạnh Lâm Phàm xuất hiện bốn người đẹp, khi nhìn thấy hoàn cảnh xung quanh thì họ cũng dần cảm thấy thích nơi này.

Lâm Phàm cười nói: “Hay chúng ta quay về nhé?”

“Không muốn.”

Tất cả đồng thanh.

Buổi tối.

Năm người cùng nhau ăn tối, khi ăn cơm xong Lâm Phàm yên lặng đi ra ngoài ngồi bên đường.

“Nhiệm vụ trang kiến thức số hai mươi hoàn thành.”

“Mở ra trang kiến thức siêu cấp đại viên mãn, phân loại kiến thức tu tiên.”

“Có nhận phân loại kiến thức tu tiên không? Khi nhận lấy anh sẽ nhận được sự bất tử bất diệt.”

Lâm Phàm sửng sốt: “Bách khoa toàn thư, ngươi biết nói chuyện sao?”

“Biết.” Bách khoa toàn thư đáp.

Lâm Phàm cười nói: “Tôi bất tử, vậy có thể để người khác bất tử giống mình không?”

Bách khoa toàn thư: “Không thể, tôi chỉ phục vụ cho anh, có đồng ý tiếp nhận không?”

Khi Lâm Phàm định mở miệng thì một cánh tay luồn qua cổ hắn.

“Anh Lâm, đang làm gì vậy?” Ngô U Lan cười hỏi.

Lâm Phàm: “Không làm gì cả, đang ngắm sao.”

“Anh Lâm.”

“Ừ?”

“Anh có thể đồng ý với chúng em một chuyện hay không?” Ngô U Lan hỏi.

Lâm Phàm cười nói: “Chúng em? Họ bảo em nói à?”

“Là chúng em cùng nhau nghĩ đến.” Ngô U Lan nói.

“Nói xem, có chuyện gì?”

Ngô U Lan tựa vào lưng Lâm Phàm: “Sau này, cho dù chúng em ai đi trước thì cũng đã thống nhất rằng, nhất định phải đợi nhau ở cây cầu Nại Hà, chúng ta năm người cùng đi được không? Không muốn cô đơn đâu.”

Lâm Phàm cười: “Nghĩ cái gì vậy, chúng ta còn trẻ mà đã nghĩ những thứ này rồi sao.”

“Anh đồng ý không?”

“Được được, anh đồng ý với mọi người, đúng thật là…” Lâm Phàm nói.

“Vậy em đi nói với họ.” Ngô U Lan vội vàng chạy về phía căn phòng.

Lâm Phàm cười thở phào nhẹ nhõm, cảm giác thật tốt.

“Không nhận nữa.”

Bách khoa toàn thư: “Đừng mà! Tôi rất dễ thương lượng.”

Lâm Phàm đi về phía căn phòng, không giao lưu với bách khoa toàn thư nữa.

Bách khoa toàn thư: “Tùy anh không để ai chết cũng được. Này, trả lời đi, có biết tôn trọng người ta không vậy?”

“Ôi trời, đại ca à là tôi sai rồi. Tôi là do anh tạo ra, anh không thể như vậy được.”

Chỉ là, những lời mà bách khoa toàn thư nói Lâm Phàm đều không nghe thấy, bởi vì hắn đã tắt tiếng, sau này không muốn nghe thấy giọng nói của bách khoa toàn thư nữa.

…

Mười tám năm sau.

Đường trên núi có một chiếc xe ô tô sang trọng đang chạy.

“Lâm Vượng Tử, nhà cậu ở nông thôn mà đường khó đi thật đấy.” Người trẻ tuổi đang lái xe nhìn gương chiếu hậu mỉa mai nói.

Mà tên nhóc ở trong gương chiếu hậu ăn mặc giản dị, gương mặt tái nhợt, không thể nói là đẹp trai nhưng cũng không xấu, lúc này ngượng ngùng cười.

“Ừm, đúng là hơi khó đi.”

Cô gái ngồi ở phía trước khuôn mặt tinh xảo, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ khinh thường nói: “Thi Nhã, nếu biết trước là phải đưa hai người đến sơn thôn này thì tôi đã bảo bạn trai tôi lái chiếc xe rẻ hơn rồi. Chiếc xe hạng sang này phải hơn bốn triệu lận đấy, lỡ va chạm thì phí sửa chữa rất đắt đó.”

Cô gái được gọi là Thi Nhã ngồi bên cạnh Vượng Tử, khuôn mặt như tiên nữ rất xinh đẹp, nghe xong những lời này không khiêm tốn cũng không xu nịnh nói: “Nếu thực sự hỏng thì tôi sẽ đền, hơn nữa nhà Vượng Tử ở nông thôn cũng chẳng sao, không khí rất mới mẻ mà.”

Trần Gia đang lái xe nhìn Khâu Thi Nhã qua gương chiếu hậu, trong lòng cũng có ý nghĩ, không ngờ em gái xinh đẹp như vậy lại là bạn gái của một anh chàng quê mùa, đúng là gặp quỷ mà.

Nhưng nếu không phải bạn gái mình là bạn học đại học với Khâu Thi Nhã thì có lẽ sẽ không thể gặp được cô.

Lý Nhiễm cười hỏi: “Lâm Vượng Tử, tôi nghe lão sư lớp cậu nói, ngay cả tên mẹ của cậu cũng không biết điền thế nào, cậu không phải là gia đình đơn thân đấy chứ?”

Lâm Vượng Tử ngượng ngùng cười: “Không phải, tôi có mẹ.”

Chương 2032: Kiến thức tiên hiệp

“Vậy sao cậu lại không biết tên?” Lý Nhiễm hỏi, giống như là muốn để Lâm Vượng Tử mất mặt.

Lâm Vượng Tử nhìn phong cảnh bên ngoài, cũng không biết nên trả lời thế nào, ngay cả bản thân cậu cũng không biết mẹ mình là người nào.

Ngô Hoán Nguyệt, Liễu Nhiếp, Ngô U Lan, Vân Tuyết Dao?

Cậu cũng không biết ai là người sinh ra mình, dù sao cứ gọi là mẹ cả, mẹ hai, mẹ ba, mẹ nhỏ.

Lúc này, bên ngoài bỗng truyền đến tiếng ồn ào.

Chương 2033: Đại kết cục

“Mẹ kiếp! Ai lái máy bay trực thăng vậy, còn lái lên núi, có bị bệnh không vậy?” Trần Gia nhìn ra bên ngoài hùng hổ mắng chửi.

Khâu Thi Nhã nhìn Lâm Vượng Tử, sau đó nắm lấy tay cậu, lộ ra nụ cười rạng rỡ: “Vượng Tử, em mua qua cho chú, không biết chú có thích hay không.”

Lâm Vượng Tử cười: “Thích, cha anh rất dễ đối phó, ông ấy không quan tâm đến quà cáp, người đến là được.”

“Vượng Tử nói có lý, người ở thôn này làm gì biết nhiều như vậy, tùy ý mua thứ gì đó là được.” Trần Gia khinh thường nói.

Khâu Thi Nhã nhíu mày, rất bất mãn, cô vốn dĩ chỉ muốn cùng bạn trai mình trở về gặp cha của anh ấy, nhưng ai mà biết được lại gặp Lý Diễm.

Cô biết Lý Diễm muốn khoe khoang, cho nên cũng không vạch trần cứ theo ý muốn của đối phương.

Tiền tài gì đó cô vốn dĩ không để vào mắt, bởi vì nhà cô rất giàu, chỉ là không có ai biết mà thôi. Nhưng bản thân ở bên Vương Tử nhất định không dễ dàng như vậy, gia đình sẽ không dễ dàng đồng ý.

Cho nên cô hy vọng Vượng Tử có thể cố gắng, có sự nghiệp, đến lúc đó mọi chuyện sẽ dễ dàng thôi.

Nhưng bây giờ mới năm nhất, vẫn còn sớm nên không cần vội.

Rất nhanh, đã đến nơi.

“Mẹ kiếp! Chỗ nào thế này, sao lại có nhiều xe sang như vậy!” Trần Gia nhìn những chiếc sẽ đỗ ở đó mà ngây người.

“Thương hiệu xe sang này cũng phải một trăm hai mươi triệu đó, ai mà mua được thứ này cũng mạnh quá rồi đó.”

Trần Gia sững sờ, hơn nữa còn có rất nhiều chiếc xe khác đều là phiên bản giới hạn, ngay cả anh ta cũng có loại xe không thể nhận ra.

Ánh mắt Lý Nhiễm sáng lên: “Có lẽ là có người lên núi chơi rồi tiện đường đỗ xe ở đây.”

Trần Gia: “Ừm, chắc vậy.”

Khương Thi Nhã nhìn những chiếc xe này, trong lòng cũng kinh ngạc. Cô biết những chiếc xe này đều không phải xe bình thường. Nhiều xe như vậy, rốt cuộc có bao nhiêu nhân vật lớn lái tới vậy.

Lâm Vượng Tử hít sâu một hơi: “Đến rồi, chúng ta đi thôi, cha tớ và các mẹ đều đang chờ đó.”

Trần Gia cùng Lý Nhiễm cũng không rời đi, nhìn thấy những chiếc xe sang trọng này họ cũng muốn xem rốt cuộc là ai xuất hiện ở đây.

Bùm bùm!

Tiếng pháo nổ vang lên.

Điệu múa rồng và sư tử truyền thống từ xa kéo đến.

Trần Gia cười nói: “Lâm Vượng Tử, cha cậu cũng được đấy, sinh nhật nhỏ này cũng làm long trọng như vậy, phô trương đủ lớn đấy, tốn nhiều tiền lắm nhỉ?”

“Chắc không phải nhà tôi đâu, nhà tôi không có nhiều tiền.” Lâm Vượng Tử nói.

Khi một đám người đến, bên ngoài cũng có rất nhiều người mặc đồ vest đen, khi nhìn thấy Lâm Vượng Tử đến đều lùi ra, nhường đường cho họ.

“Cha, các mẹ, con về rồi.” Lâm Vượng Tử hét to.

Lúc này, một người đàn ông hơn năm mươi tuổi bước đến vỗ vai Lâm Vượng Tử: “Vượng Tử à, lâu lắm rồi chú không gặp con, lớn rồi, không tệ nha.”

“Hả? Chú là?” Lâm Vượng Tử sững sờ, không quen biết.

“Được rồi, vào trong trước đi, cha và các mẹ của con đều đang chờ con đấy.” Người đàn ông trung niên cười nói.

Mang theo nghi hoặc trong lòng bước vào trong nhà, cậu ta lập tức chết lặng, chỉ thấy trong nhà đều là người với người.

Lâm Vượng Tử có chút căng thẳng, nhìn thấy cha mẹ ngồi ở đó thì vội vàng đi đến: “Cha.”

“Ừm, về rồi à?” Lâm Phàm đã bước vào tuổi trung niên nhìn thằng nhóc trước mặt chính là con trai của mình, không đẹp trai như mình trước đây chút nào.

“Vượng Tử, đưa bạn gái về chưa?” Một người phụ nữ trung niên cực kỳ xinh đẹp cười hỏi.

“Mẹ cả, con đưa về rồi.” Vượng Tử nói, sau đó nhìn sang một bên chào hỏi: “Chào mẹ hai, chào mẹ ba, chào mẹ nhỏ.”

“Đây là Khâu Thi Nhã, bạn gái của con.”

Khâu Thi Nhã chết lặng, lần đầu tiên nhìn thấy đại gia đình như vậy, nhưng vẫn cung kính nói: “Cháu chào chú, chào các dì ạ.”

Trần Gia và Lý Nhiễm sững sờ, luôn cảm thấy khí thế trong ngôi nhà này rất mạnh mẽ, khiến họ có chút không chịu nổi.

Chính vào lúc này, một anh chàng mập mạp chạy vào: “Cha Lâm, các anh chị em đều đến rồi, họ muốn chúc mừng sinh nhật cha.”

“Tên nhóc mập này, con là đứa láu cá nhất.” Lâm Phàm gõ đầu anh chàng mập mạp.

Nhưng hắn cũng cười,Viện phúc lợi phát triển rất tốt, những đứa trẻ ở đó đều đã trưởng thành và ra ngoài, cũng đã thành gia lập nghiệp, có sự phát triển lớn.

Anh chàng mập mạp cười, sau đó đi đến trước mặt Lâm Vượng Tử: “Em trai, anh là anh của em đó, gọi anh đi.”

“Anh.” Lâm Vượng Tử sững sờ, nhưng vẫn mở miệng gọi.

Anh chàng mập mạp nói: “Tốt, em trai, nếu sau này có ngươi bắt nạt em thì cứ tìm anh, những nơi khác thì anh không nói, nhưng trong tỉnh này thì anh vẫn có chút bản lĩnh.”

Lúc này, bên ngoài truyền đến những âm thanh dồn dập.

Một nhóm người đứng ở bên ngoài, đứng thành mấy hành, xếp đến chỗ rất xa.

“Chúc cha Lâm sinh nhật vui vẻ, cảm ơn sự dạy dỗ của cha.”

Âm thanh cuồn cuộn, truyền đi rất xa.

Đội hình này hoàn toàn khiến cho đám người Vượng Tử choáng váng.

Nhất là Lâm Vượng Tử vẻ mặt càng thêm sững sờ, cha mình không phải người dân miền núi bình thường hay sao? Bây giờ là tình huống gì đây?

"Người anh em, tôi đến rồi." Lúc này một người đàn ông trung niên bước vào.

"Minh Dương, không phải tôi nói anh, mỗi lần có thể đừng đến muộn được không?" Lâm Phàm không vui nói.

"Người anh em, là lỗi của tôi, lỗi của tôi. Để đến đây, ngay cả một thương vụ trị giá mấy trăm tỷ tôi còn không thèm, người anh em thấy tôi tốt không." Vương Minh Dương cười nói, sau đó nhìn Lâm Vượng Tử nói: "Vượng Tử à, cha là cha nuôi của con, gọi cha nuôi đi."

Đầu óc Vượng Tử như nổ tung, chuyện gì vậy trời? Những người này là ai? Cái gì mà mấy trăm tỷ, cái gì mà cha Lâm?

"Chú…chú là người giàu nhất thế giới, Vương Minh Dương sao?" Trần Gia hoảng sợ nói.

Khâu Thi Nhã đứng ở một bên cũng há hốc mồm.

Trước khi Vương Minh Dương chưa bước vào, cô đã nhận ra những người đang xếp hàng này rất quen mắt, sau đó nghĩ lại thì chợt nhớ ra.

Cha đẻ của mũ bảo hộ ảo, Lý Đông, đi ra từ Viện phúc lợi.

Nhà khoa học hàng đầu quốc tế, Trương Tiểu Bảo, cũng là đi ra từ Viện phúc lợi.

Còn có đạo diễn nổi tiếng quốc tế đại sư âm nhạc nổi tiếng quốc tế, đại sư cờ vây quốc tế, đại sư hội họa quốc tế…

Những người này đều là nổi tiếng từ khi còn trẻ, khi mười bảy mười tám tuổi đã có thành tựu đáng kinh ngạc rồi.

Trong những năm nay, đã có một chuyện lớn, đó chính là ba trăm sáu mươi lăm đứa trẻ ở Viện phúc lợi trẻ em Nam Sơn đều là những thiên tài trong thiên tài, đã mang đến sự thay đổi to lớn cho cả thế giới.

Khi Vương Minh Dương xuất hiện cô cũng hoàn toàn sững sờ, đây là người giàu nhất thế giới, không ai là không biết.

Đồng thời, không ai biết của cải của ông ta nhiều thế nào, có người nói của cải tương đương với của cả một quốc gia. Bởi vì sản nghiệp của ông ta trải rộng trên toàn thế giới, vô số sản phẩm cao cấp cũng là do ông ta tạo ra.

"Con nuôi, cầm lấy tấm thẻ không giới hạn này mà tùy ý dùng, đừng khách sáo với cha nuôi nha. Nếu không có cha con thì sẽ không có Vương Minh Dương biết chưa hả?" Vương Minh Dương lấy ra một tấm thẻ đặt vào tay Vương Tử.

Vương Tử nhìn tấm thẻ, rồi lại nhìn Vương Minh Dương, hoàn toàn rơi vào trạng thái chết lặng.

Mà lúc này, hai chân Trần Gia cũng run lên, đáng sợ, người ở đây đều thật đáng sợ.

Chính vào lúc này, bên ngoài lại có một nhóm quân nhân đến, người dẫn đầu trong đó sau khi bước vào nhà cũng cung kính nói: "Lâm đại sư, chúng tôi đã phát hiện một loại virus mới lây lan, hiện tại cũng đành bó tay, mong Lâm đại sư rời núi giúp chúng tôi giải quyết."

Lâm Phàm nhìn người đến cũng bất lực cười: "Tôi cũng đã nghỉ hưu rồi mà mọi người vẫn còn đến. Thôi vậy, chắc chắn không thể đón sinh nhật này rồi, vậy thì đi xem thử xem, nói không chừng còn có thể quay về sớm một chút."

"A!!!"

Đột nhiên, trong nhà truyền đến tiếng kêu của Khâu Thi Nhã, vẻ mặt không dám tin nhìn Lâm Phàm.

"Chú là Lâm đại sư, được thế giới ca tụng là người gần với thần, Lâm đại sư đã biến mất mười tám năm trước…"

Lâm Phàm cười.

"Cô bé, chính là đại sư ta đây."

Sau đó nhìn về phía bốn người phụ nữ: "Các em, đi làm việc nào, đến thành phố sống một chút."

Bốn người phụ nữ nhìn về phía Lâm Phàm: "Hừm, chỉ còn chờ câu nói này của anh thôi, xem anh còn có thể nhịn được

bao lâu.”

“Ha ha ha…”